

PHẨM NHÂN

CHI

TRƯỜNG SĨ
TỶ LẠO

DTV-EBOOK

Tam Lũ Đại Nhũ

Phàm Nhân Chi Trường Sinh Tiên Đạo

Tam Lư Đại Phu

Table of Contents

- [1](#)
- [2](#)
- [3](#)
- [4](#)
- [5](#)
- [6](#)
- [7](#)
- [8](#)
- [9](#)
- [10](#)
- [11](#)
- [12](#)
- [13](#)
- [14](#)
- [15](#)
- [16](#)
- [17](#)
- [18](#)
- [19](#)
- [20](#)
- [21](#)
- [22](#)
- [23](#)
- [24](#)
- [25](#)
- [26](#)
- [27](#)
- [28](#)
- [29](#)
- [30](#)
- [31](#)
- [32](#)
- [33](#)
- [34](#)
- [35](#)
- [36](#)

- [37](#)
- [38](#)
- [39](#)
- [40](#)
- [41](#)
- [42](#)
- [43](#)
- [44](#)
- [45](#)
- [46](#)
- [47](#)
- [48](#)
- [49](#)
- [50](#)
- [51](#)
- [52](#)
- [53](#)
- [54](#)
- [55](#)
- [56](#)
- [57](#)
- [58](#)
- [59](#)
- [60](#)
- [61](#)
- [62](#)
- [63](#)
- [64](#)
- [65](#)
- [66](#)
- [67](#)
- [68](#)
- [69](#)
- [70](#)
- [71](#)
- [72](#)
- [73](#)
- [74](#)
- [75](#)
- [76](#)

- [77](#)
- [78](#)
- [79](#)
- [80](#)
- [81](#)
- [82](#)
- [83](#)
- [84](#)
- [85](#)
- [86](#)
- [87](#)
- [88](#)
- [89](#)
- [90](#)
- [91](#)
- [92](#)
- [93](#)
- [94](#)
- [95](#)
- [96](#)
- [97](#)
- [98](#)
- [99](#)
- [100](#)
- [101](#)
- [102](#)
- [103](#)
- [104](#)
- [105](#)
- [106](#)
- [107](#)
- [108](#)
- [109](#)
- [110](#)
- [111](#)
- [112](#)
- [113](#)
- [114](#)
- [115](#)
- [116](#)

- [117](#)
- [118](#)
- [119](#)
- [120](#)
- [121](#)
- [122](#)
- [123](#)
- [124](#)
- [125](#)
- [126](#)
- [127](#)
- [128](#)
- [129](#)
- [130](#)
- [131](#)
- [132](#)
- [133](#)
- [134](#)
- [135](#)
- [136](#)
- [137](#)
- [138](#)
- [139](#)
- [140](#)
- [141](#)
- [142](#)
- [143](#)
- [144](#)
- [145](#)
- [146](#)
- [147](#)
- [148](#)
- [149](#)
- [150](#)
- [151](#)
- [152](#)
- [153](#)
- [154](#)
- [155](#)
- [156](#)

- [157](#)
- [158](#)
- [159](#)
- [160](#)
- [161](#)
- [162](#)
- [163](#)
- [164](#)
- [165](#)
- [166](#)
- [167](#)
- [168](#)
- [169](#)
- [170](#)
- [171](#)
- [172](#)
- [173](#)
- [174](#)
- [175](#)
- [176](#)
- [177](#)
- [178](#)
- [179](#)
- [180](#)
- [181](#)
- [182](#)
- [183](#)
- [184](#)
- [185](#)
- [186](#)
- [187](#)
- [188](#)
- [189](#)
- [190](#)
- [191](#)
- [192](#)
- [193](#)
- [194](#)
- [195](#)
- [196](#)

- [197](#)
- [198](#)
- [199](#)
- [200](#)
- [201](#)
- [202](#)
- [203](#)
- [204](#)
- [205](#)
- [206](#)
- [207](#)
- [208](#)
- [209](#)
- [210](#)
- [211](#)
- [212](#)
- [213](#)
- [214](#)
- [215](#)
- [216](#)
- [217](#)
- [218](#)
- [219](#)
- [220](#)
- [221](#)
- [222](#)
- [223](#)
- [224](#)
- [225](#)
- [226](#)
- [227](#)
- [228](#)
- [229](#)
- [230](#)
- [231](#)
- [232](#)
- [233](#)
- [234](#)
- [235](#)
- [236](#)

- [237](#)
- [238](#)
- [239](#)
- [240](#)
- [241](#)
- [242](#)
- [243](#)
- [244](#)
- [245](#)
- [246](#)
- [247](#)
- [248](#)
- [249](#)
- [250](#)
- [251](#)
- [252](#)
- [253](#)
- [254](#)
- [255](#)
- [256](#)
- [257](#)
- [258](#)
- [259](#)
- [260](#)
- [261](#)
- [262](#)
- [263](#)
- [264](#)
- [265](#)
- [266](#)
- [267](#)
- [268](#)
- [269](#)
- [270](#)
- [271](#)
- [272](#)
- [273](#)
- [274](#)
- [275](#)
- [276](#)

- [277](#)
- [278](#)
- [279](#)
- [280](#)
- [281](#)
- [282](#)
- [283](#)
- [284](#)
- [285](#)
- [286](#)
- [287](#)
- [288](#)
- [289](#)
- [290](#)
- [291](#)
- [292](#)
- [293](#)
- [294](#)
- [295](#)
- [296](#)
- [297](#)
- [298](#)
- [299](#)
- [300](#)
- [301](#)
- [302](#)
- [303](#)
- [304](#)
- [305](#)
- [306](#)
- [307](#)
- [308](#)
- [309](#)
- [310](#)
- [311](#)
- [312](#)
- [313](#)
- [314](#)
- [315](#)
- [316](#)

- [317](#)
- [318](#)
- [319](#)
- [320](#)
- [321](#)
- [322](#)
- [323](#)
- [324](#)
- [325](#)
- [326](#)
- [327](#)
- [328](#)
- [329](#)
- [330](#)
- [331](#)
- [332](#)
- [333](#)
- [334](#)
- [335](#)
- [336](#)
- [337](#)
- [338](#)
- [339](#)
- [340](#)
- [341](#)
- [342](#)
- [343](#)
- [344](#)
- [345](#)
- [346](#)
- [347](#)
- [348](#)
- [349](#)
- [350](#)
- [351](#)
- [352](#)
- [353](#)
- [354](#)
- [355](#)
- [356](#)

- [357](#)
- [358](#)
- [359](#)
- [360](#)
- [361](#)
- [362](#)
- [363](#)
- [364](#)
- [365](#)
- [366](#)
- [367](#)
- [368](#)
- [369](#)
- [370](#)
- [371](#)
- [372](#)
- [373](#)
- [374](#)
- [375](#)
- [376](#)
- [377](#)
- [378](#)
- [379](#)
- [380](#)
- [381](#)
- [382](#)
- [383](#)
- [384](#)
- [385](#)
- [386](#)
- [387](#)
- [388](#)
- [389](#)
- [390](#)
- [391](#)
- [392](#)
- [393](#)
- [394](#)
- [395](#)
- [396](#)

- [397](#)
- [398](#)
- [399](#)
- [400](#)
- [401](#)
- [402](#)
- [403](#)
- [404](#)
- [405](#)
- [406](#)
- [407](#)
- [408](#)
- [409](#)
- [410](#)
- [411](#)
- [412](#)
- [413](#)
- [414](#)
- [415](#)
- [416](#)
- [417](#)
- [418](#)
- [419](#)
- [420](#)
- [421](#)
- [422](#)
- [423](#)
- [424](#)
- [425](#)
- [426](#)
- [427](#)
- [428](#)
- [429](#)
- [430](#)
- [431](#)
- [432](#)
- [433](#)
- [434](#)
- [435](#)
- [436](#)

- [437](#)
- [438](#)
- [439](#)
- [440](#)
- [441](#)
- [442](#)
- [443](#)
- [444](#)
- [445](#)
- [446](#)
- [447](#)
- [448](#)
- [449](#)
- [450](#)
- [451](#)
- [452](#)
- [453](#)
- [454](#)
- [455](#)
- [456](#)
- [457](#)
- [458](#)
- [459](#)
- [460](#)
- [461](#)
- [462](#)
- [463](#)
- [464](#)
- [465](#)
- [466](#)
- [467](#)
- [468](#)
- [469](#)
- [470](#)
- [471](#)
- [472](#)
- [473](#)
- [474](#)
- [475](#)
- [476](#)

- [477](#)
- [478](#)
- [479](#)
- [480](#)
- [481](#)
- [482](#)
- [483](#)
- [484](#)
- [485](#)
- [486](#)
- [487](#)
- [488](#)
- [489](#)
- [490](#)
- [491](#)
- [492](#)
- [493](#)
- [494](#)
- [495](#)
- [496](#)
- [497](#)
- [498](#)
- [499](#)
- [500](#)
- [501](#)
- [502](#)
- [503](#)
- [504](#)
- [505](#)
- [506](#)
- [507](#)
- [508](#)
- [509](#)
- [510](#)
- [511](#)
- [512](#)
- [513](#)
- [514](#)
- [515](#)
- [516](#)

- [517](#)
- [518](#)
- [519](#)
- [520](#)
- [521](#)
- [522](#)
- [523](#)
- [524](#)
- [525](#)
- [526](#)
- [527](#)
- [528](#)
- [529](#)
- [530](#)
- [531](#)
- [532](#)
- [533](#)
- [534](#)
- [535](#)
- [536](#)
- [537](#)
- [538](#)
- [539](#)
- [540](#)
- [541](#)
- [542](#)
- [543](#)
- [544](#)
- [545](#)
- [546](#)
- [547](#)
- [548](#)
- [549](#)
- [550](#)
- [551](#)
- [552](#)
- [553](#)
- [554](#)
- [555](#)
- [556](#)

- [557](#)
- [558](#)
- [559](#)
- [560](#)
- [561](#)
- [562](#)
- [563](#)
- [564](#)
- [565](#)
- [566](#)
- [567](#)
- [568](#)
- [569](#)
- [570](#)
- [571](#)
- [572](#)
- [573](#)
- [574](#)
- [575](#)
- [576](#)
- [577](#)
- [578](#)
- [579](#)
- [580](#)
- [581](#)
- [582](#)
- [583](#)
- [584](#)
- [585](#)
- [586](#)
- [587](#)
- [588](#)
- [589](#)
- [590](#)
- [591](#)
- [592](#)
- [593](#)
- [594](#)
- [595](#)
- [596](#)

- [597](#)
- [598](#)
- [599](#)
- [600](#)
- [601](#)
- [602](#)
- [603](#)
- [604](#)
- [605](#)
- [606](#)
- [607](#)
- [608](#)
- [609](#)
- [610](#)
- [611](#)
- [612](#)
- [613](#)
- [614](#)
- [615](#)
- [616](#)
- [617](#)
- [618](#)
- [619](#)
- [620](#)
- [621](#)
- [622](#)
- [623](#)
- [624](#)
- [625](#)
- [626](#)
- [627](#)
- [628](#)
- [629](#)
- [630](#)
- [631](#)
- [632](#)
- [633](#)
- [634](#)
- [635](#)
- [636](#)

- [637](#)
- [638](#)
- [639](#)
- [640](#)
- [641](#)
- [642](#)
- [643](#)
- [644](#)
- [645](#)
- [646](#)
- [647](#)
- [648](#)
- [649](#)
- [650](#)
- [651](#)
- [652](#)
- [653](#)
- [654](#)
- [655](#)
- [656](#)
- [657](#)
- [658](#)
- [659](#)
- [660](#)
- [661](#)
- [662](#)
- [663](#)
- [664](#)
- [665](#)
- [666](#)
- [667](#)
- [668](#)
- [669](#)
- [670](#)
- [671](#)
- [672](#)
- [673](#)
- [674](#)
- [675](#)
- [676](#)

- [677](#)
- [678](#)
- [679](#)
- [680](#)
- [681](#)
- [682](#)
- [683](#)
- [684](#)
- [685](#)
- [686](#)
- [687](#)
- [688](#)
- [689](#)
- [690](#)
- [691](#)
- [692](#)
- [693](#)
- [694](#)
- [695](#)
- [696](#)
- [697](#)
- [698](#)
- [699](#)
- [700](#)
- [701](#)
- [702](#)
- [703](#)
- [704](#)
- [705](#)
- [706](#)
- [707](#)
- [708](#)
- [709](#)
- [710](#)
- [711](#)
- [712](#)
- [713](#)
- [714](#)
- [715](#)
- [716](#)

- [717](#)
- [718](#)
- [719](#)
- [720](#)
- [721](#)
- [722](#)
- [723](#)
- [724](#)
- [725](#)
- [726](#)
- [727](#)
- [728](#)
- [729](#)
- [730](#)
- [731](#)
- [732](#)
- [733](#)
- [734](#)
- [735](#)
- [736](#)

1

Việt quốc, Kiến châu, Thái nhạc sơn mạch!

Diệp Trường Sinh cùng một đám tu sĩ Luyện Khí kỳ đi lại trên sơn đạo, dẫn đường phía trước chính là chương môn Hoàng Phong cốc Chung Linh Đạo.

Bọn hắn là một nhóm đệ tử mới chiêu thu của Hoàng Phong cốc.

Bây giờ, bọn họ chuẩn bị đi đến từ đường của Tổ sư Hoàng Phong cốc, bái tế Tổ sư rồi mới chính thức nhập môn.

Đám người như một con rắn dài uốn lượn, loảng xoảng tiến lên.

“Hửm? Làm sao đi lên có chút gần phía trước rồi?”

Diệp Trường Sinh nhướng mày, chậm rãi lui tới sau lưng mọi người.

Chỉ lo ngắm phong cảnh, bất tri bất giác đã đi đến gần trước, không ổn!

Hắn quan sát hai bên một phen, đem lộ tuyến rút lui có thể ghi nhớ.

Vạn nhất phát sinh sự cố ngoài ý muốn, cái này sẽ có tác dụng.

Hoàng Phong cốc là một trong thất đại môn phái tu tiên ở Việt quốc, cứ cách mười năm sẽ mở sơn môn, thu nhận một nhóm đệ tử.

Lần này, có rất nhiều thiếu niên căn cốt thuộc tính đều không tệ bái nhập Hoàng Phong cốc.

Diệp Trường Sinh là một trong số đó!

Hắn là nhân sĩ xuyên qua, bởi vì có một lần ngoài ý muốn, đã đi tới thế giới phàm nhân tu tiên truyền lại này.

Lúc mới xuyên qua tới đây, Diệp Trường Sinh còn tưởng đây là một thế giới cổ đại phổ thông.

Nhưng một lần ngoài ý muốn lại khiến hắn phát hiện ra một động phủ của cổ tu sĩ!

Nói là cổ tu sĩ, kỳ thật chỉ là một tán tu Luyện Khí kỳ tọa hóa mấy trăm năm trước.

Trong động phủ kia, Diệp Trường Sinh đã nhận được truyền thừa y bát của cổ tu sĩ.

Trong đó bao gồm các loại công pháp, phù lục, pháp khí mà người tu tiên có.

Từ trong bản chép tay đó, Diệp Trường Sinh biết được rất nhiều kiến thức cơ bản về tu tiên.

Sau khi nhìn thấy bảy đại tông phái tu tiên ở Việt quốc, Yểm Nguyệt tông, Thiên khuyết bảo, Hoàng Phong cốc, hắn liền biết mình đã tới thế giới nào.

Sau khi kiểm tra đo lường, Diệp Trường Sinh có được linh căn Kim Mộc Song thuộc tính, tư chất tu hành xem như là trung thượng.

Sau khi nhận được y bát của cổ tu sĩ, Diệp Trường Sinh lập tức bắt đầu chuyên tâm nghiên cứu tiên đạo.

Trải qua một phen cẩn thận tìm kiếm, hắn dần dần tiếp xúc với vòng tu tiên của Việt quốc.

Từ một ít tán tu nơi đó, hắn biết được tin tức Thăng tiên đại hội.

Căn cứ vào trí nhớ của Diệp Trường Sinh đối với Thăng tiên đại hội, sau khi Hoàng phong cốc cử hành một lần thu đồ đại hội.

Trong đại hội thu đồ đệ lần đó có hơn một ngàn đệ tử Hoàng Phong cốc tuyển nhận, trong đó còn có một đôi huynh đệ Lôi Linh Căn.

Diệp Trường Sinh tu hành không lâu, đi tham gia Thăng tiên đại hội thuần túy là tống mạng, vì thế hắn lập kế hoạch tại lần đại hội thu đồ đệ này bái nhập Hoàng phong cốc.

Bằng vào tư chất song linh căn của hắn, làm được điểm này cũng không khó.

Quả nhiên, tại đại hội thu đồ đệ của Hoàng Phong cốc, tư chất song linh của Diệp Trường Sinh sau khi được kiểm tra đo

lượng, liền miễn hết thầy khảo nghiệm, gia nhập Hoàng Phong cốc.

Lúc này, hắn đã là một tu sĩ Luyện Khí kỳ tăng năm, tu luyện đã dài hai năm rưỡi.

Diệp Trường Sinh quen thuộc với tu tiên truyền của phàm nhân nên biết rõ, khu vực Thiên Nam của Việt quốc là một địa khu có tài nguyên tu tiên vô cùng cần cỗi.

Trúc Cơ Đan cơ bản đều nằm trong các môn phái tu tiên lớn.

Muốn nhanh chóng Trúc Cơ, biện pháp tốt nhất chính là bái nhập vào một đại phái tu tiên.

“Tốt, từ giờ trở đi, các người đều là đệ tử Hoàng Phong cốc!” Sau khi bái tế xong Tổ sư, Chương môn Chung Linh nói.

“Tiếp theo, sẽ có quản sự giảng thuật môn quy với các người về nhiệm vụ luyện khí và phúc lợi Hoàng Phong cốc!”

“Các người chỉ cần nhớ kỹ trong lòng!”

“Cẩn tuân mệnh lệnh của Chương môn!”

Hơn một ngàn người đồng thời hô to, thanh âm quanh quẩn giữa dãy núi, khiến cho một số đệ tử cũ nhao nhao ngừng chân quan sát.

Chung Linh Đạo lại khích lệ mọi người mấy câu sau đó tiêu sái rời đi.

Một số quản sự Trúc Cơ mang theo một đám đệ tử Luyện Khí xuất hiện, phân phát phúc lợi cho mọi người.

Một cái áo tơ vàng, một cái pháp khí Thanh Diệp, một bộ công cụ tinh luyện thường ngày, Liệt Dương Kiếm Lãnh Nguyệt Dao mỗi thứ một cái, gấp mười lần một cái túi trữ vật.

Đây chính là tất cả những thứ mà đệ tử Hoàng Phong cốc nhập môn có thể nhận được.

Đều là pháp khí cấp thấp, tổng giá trị không quá ba mươi khối linh thạch cấp thấp.

Sau khi phân phát phúc lợi nhập môn xong, mấy quản sự giảng giải môn quy cho mọi người, các hạng mục cần chú ý cũng thường thức.

Tiếp theo, hắn lại dẫn mọi người tới các nơi Truyền Công các, Bách Cơ Đường.

“Bách ky đường này chính là nơi tuyên bố nhiệm vụ và nhận nhiệm vụ trong môn.” Dẫn dắt vị quản sự Trúc cơ của bọn họ nói.

Hơn một ngàn người nhóm Diệp Trường Sinh hết như tiểu học sinh Xuân Du, ngoan ngoãn đi theo quản sự, đi qua đi lại trong các loại cung điện lầu các.

“Những đệ tử mới nhập môn các ngươi, tháng đầu tiên có thể tự do tu hành.”

“Một tháng sau, nhất định phải nhận nhiệm vụ nhất định mỗi tháng, đúng hạn hoàn thành.”

“Sau khi hoàn thành nhiệm vụ, mỗi tháng sẽ phát một ít linh thạch cấp thấp để ban thưởng.”

“Vậy nếu sư thúc không hoàn thành nhiệm vụ?” Một gã đệ tử Luyện Khí Kỳ to gan hỏi.

“Không hoàn thành? Ha ha, không hoàn thành thì phải nộp lên một ít linh thạch để trừng phạt!”

“Sư thúc, có thể nói cho ta biết những nhiệm vụ này là dạng gì không?” Một vị đệ tử lo lắng hỏi.

“Yên tâm, đối với những đệ tử Luyện Khí kỳ các ngươi, nội môn sẽ không phát nhiệm vụ gì đặc biệt khó khăn!”

“Đều là những việc vặt đơn giản, ví dụ như đi đến mấy chỗ khai thác mỏ giám sát thợ mỏ đào mỏ, làm đệ tử chấp sự trong phường thị của bản môn, chiếu cố linh thú, gieo trồng linh dược, vân vân.”

“Những chuyện này về sau các ngươi có thể đi Bách ky đường tìm hiểu kỹ càng.”

.....

Sau khi quen thuộc Hoàng Phong cốc một phen, chúng đệ tử liền được đưa tới chỗ ở.

Đây là một dãy nhà đá lớn, vô cùng đơn sơ, là nơi cư trú của đệ tử từ luyện khí tầng mười trở xuống.

“Nơi quỷ quái gì đây?”

“Đồ rách rưới, người có thể ở được sao?”

Quản sự sau khi rời đi, nhìn phiến thạch ốc hỗn chiến hao phong trước mắt, rất nhiều đệ tử mới nhập môn đều đang phàn nàn.

Trong bọn họ rất nhiều người trước kia đều là thiếu gia tiểu thư của gia tộc tu tiên, cơm áo ở nhà đều là phú quý vinh hoa.

Hiện tại lại tới một nơi như thế này, trong lúc nhất thời khó mà thích ứng được.

Diệp Trường Sinh đứng trong đám người yên lặng không nói gì.

Sau khi thấy trên dưới hơn trăm người lần lượt lựa chọn thạch ốc đi vào, hắn cũng chuyển động.

Tìm một gian thạch ốc gần biên giới, Diệp Trường Sinh ở trong đó.

Không làm chim đầu đàn, không làm đuôi xe, giữ nguyên trung lưu theo dòng chảy, cẩn thận từng giây từng phút, đây là mấu chốt trong tư tưởng sinh tồn của thế giới phàm nhân.

Ngồi trong nhà đá, Diệp Trường Sinh nhớ lại quá trình mình tu hành hơn hai năm qua.

Lúc vừa bước lên con đường tu hành, Diệp Trường Sinh từng có một lần gian nan.

Cho dù tư chất Song Linh Căn hoàn toàn không tầm thường, nhưng phối hợp với một ít đan dược chỉ mất một năm rưỡi đã tu luyện tới Luyện Khí tầng ba.

Nhưng Diệp Trường Sinh vẫn không cách nào thỏa mãn!

Luyện Khí kỳ càng tu luyện đến hậu kỳ, tốc độ càng chậm chạp.

Hơn nữa, đan dược của Diệp Trường Sinh cũng sắp dùng hết rồi, sau này chỉ có thể dựa vào công phu mài giũa nước của mình để tu hành.

Như vậy sao được?

Cứ theo tốc độ tu hành như vậy, có thể thành Trúc Cơ đã là cực hạn.

Kết đan?

Nếu như không có cơ duyên thật lớn thì đừng có mơ!

Diệp Trường Sinh từng nghiêm túc cân nhắc, có nên đi tìm tiểu bình không?

Nhưng rất nhanh, chỉ một lần ngoài ý muốn đã làm hắn bỏ đi ý nghĩ này.

Hắn phát hiện trên người mình có một nơi đặc thù.

Mỗi khi tay trái hắn chạm đến một kiện đồ vật, trong lòng mặc niệm “Phân tích”, trên tay sẽ phát ra một trận bạch quang, triệt để phân tích vật phẩm này.

Sau đó trong lòng hắn lại niệm một tiếng “Phục chế”, tay phải sẽ hấp thu nhất định linh thạch, phục chế món đồ vật kia.

Phát hiện này khiến Diệp Trường Sinh mừng rỡ như điên.

Hắn phát hiện, bất luận là dược liệu, linh đan, phù lục, pháp khí, các loại tài liệu, chỉ cần không phải đồ vật có sinh mệnh thì đều có thể phân tích, đều có thể phục chế.

Chỉ cần có đủ linh thạch, muốn phục chế bao nhiêu thì phục chế bấy nhiêu.

Chuyện này quả thật quá nghịch thiên!

Một kiện thượng phẩm pháp khí, chỉ cần tiêu hao năm mươi khối linh thạch cấp thấp là có thể phục chế ra.

Nhưng bán đi lại có thể bán được hơn một trăm viên linh thạch cấp thấp.

Hoàn toàn là lời nói sắc bén!

Có hậu đề như vậy, Diệp Trường Sinh vốn có thể trốn trong tối, chỉ một lòng tu hành.

Nhưng vì Trúc cơ đan, hắn vẫn lựa chọn gia nhập Hoàng phong cốc.

2

Ở Việt Quốc, làm tán tu, trên cơ bản không có khả năng là Trúc Cơ.

Mấy vị chủ được luyện chế Trúc Cơ đan đều bị thất đại môn phái lũng đoạn cả rồi.

Cứ cách vài năm bọn họ lại thu gặt một lần, sau đó luyện chế hơn một ngàn viên Trúc Cơ đan.

Ngoại trừ Yểm Nguyệt Tông có được hơn hai trăm miếng ra, các lực đại môn phái khác đều tự mình đạt được hơn một trăm miếng.

Hơn một trăm viên Trúc cơ đan này, đệ tử nhà mình còn chưa đủ dùng, làm sao có thể lưu truyền ra bên ngoài được?

Cho nên, muốn trúc cơ thì nhất định phải gia nhập thất đại môn phái.

Đệ tử Hoàng Phong cốc tuyển nhận lần này so với trước kia xuất sắc hơn rất nhiều.

Có người có thể chất đặc thù, có dị linh căn giả, những người này tương lai sẽ trưởng thành lực lượng trung kiên của Hoàng phong cốc.

Diệp Trường Sinh là người sở hữu Song linh căn, ở trong đám người này cũng coi như tương đối dễ thấy.

Cũng giống như hắn, đệ tử mới có song linh căn chưa tới trăm người, còn lại gần chín trăm người trên cơ bản đều là tam linh căn.

Đệ tử ngũ linh căn này rất ít, cơ bản đều thông qua phương pháp đặc thù như Hàn lão ma.

Vậy thì ngũ linh căn càng không cần phải nói, chưa từng nghe nói tu sĩ ngũ linh căn nào có thể nhập môn.

Có thể nói, tương lai đệ tử Hoàng Phong cốc có thể Trúc cơ, trên cơ bản đều nằm trong số những song linh căn kia.

“Lấy tư chất của ta, trong vài năm tu luyện tới Luyện Khí đỉnh phong không khó!”

“Nhưng số Trúc Cơ đan này đã phát xuống, chẳng lẽ phải đợi mười năm sau, nhóm Trúc Cơ đan tiếp theo đi ra lại đi tranh đoạt?”

Diệp Trường Sinh nhíu mày.

Trúc Cơ đan của Hoàng phong cốc, thông thường mà nói có hai cách nhận được, một loại là bình thường.

Cứ cách mười năm lại được phát một lần thống nhất.

Thời gian phát ra đã ở ngay trước lúc Diệp Trường Sinh nhập môn.

Hàn lão ma là người cầm Thăng Tiên Lệnh nhập môn, nhập môn sớm hơn Diệp Trường Sinh, bởi vì duyên có Thăng Tiên Lệnh, hẳn cùng những người thắng Thăng Tiên đại hội cùng nhau thu được một viên Trúc Cơ Đan.

Đó là số Trúc Cơ đan cuối cùng rồi!

Cho nên, nếu như Diệp Trường Sinh muốn thông qua con đường này để đạt được Trúc cơ đan, vậy cũng chỉ có thể đợi mười năm nữa.

“Mười năm... Hàn Lập mười tám tuổi gia nhập Hoàng Phong cốc, hai mươi chín ma đạo xâm lấn, nói cách khác mười năm sau món ăn cũng đã nguội!”

Ngồi trong nhà đá, ánh mắt Diệp Trường Sinh lóe lên, suy tư về kế hoạch sau này.

Mười năm, hẳn không thể đợi được, nhất định phải nghĩ biện pháp khác lấy được Trúc Cơ đan.

“Xem ra, cấm địa màu máu vẫn phải đi một lần!” Diệp Trường Sinh thầm nghĩ trong lòng.

Huyết sắc cấm địa chính là phương thức thứ hai để thu hoạch Trúc Cơ đan.

Bình thường Hoàng Phong cốc sẽ giữ lại một ít Trúc Cơ đan, dùng để phát cho đệ tử có biểu hiện mạnh mẽ trong huyết sắc cấm địa.

Lần mở ra cấm địa màu máu tiếp theo, ước chừng là ba năm sau!

Mở túi trữ vật ra, Diệp Trường Sinh kiểm tra đồ vật mình có.

Hơn mười bình Dưỡng khí đan, giá trị hơn trăm khối linh thạch, đó là đan dược có ích lợi đối với tu sĩ Luyện khí kỳ.

Hơn hai năm qua, Diệp Trường Sinh một mực đối kháng loại đan dược này, hiện tại đã gần hết kháng tính rồi.

“Loại Dưỡng Khí Đan này cùng lắm là để ta tu hành đến Luyện Khí tầng bảy về cơ bản là sẽ không còn tác dụng nữa. Nhất định phải tìm kiếm những loại đan dược khác.”

Hai kiện thượng phẩm pháp khí, ở giai đoạn tu vi này của hắn coi như đủ dùng.

Thật ra, trong hai năm trước đây, Diệp Trường Sinh vẫn luôn muốn tìm kiếm một kiện pháp khí cực phẩm.

Nhưng trong giới tán tu, muốn tìm được cực phẩm pháp khí thực sự quá khó khăn.

Hơn nữa mạo hiểm còn rất cao.

Đây cũng là một trong những nguyên nhân hắn lựa chọn gia nhập môn phái tu tiên, chỉ có trong các đại phái tu tiên mới có thể mua được pháp khí cực phẩm tốt nhất.

Trên trăm khối linh thạch cấp thấp, đây là toàn bộ kim lưu trên người hắn.

Còn có một ít tạp vật, như một bản ngũ hành pháp thuật thư, phù chỉ trắng, phù bút, chu sa các loại.

Trừ cái đó ra, chính là chiếm cứ không gian túi trữ vật lớn nhất mấy trăm tấm phù lục.

Đây là thứ mà Diệp Trường Sinh tích góp được nhiều nhất.

Mấy trăm tấm phù lục sơ cấp bậc thấp, bậc trung, bao gồm công kích, phòng ngự, các loại công năng phụ trợ.

Đối với loại người có tu vi như hắn mà nói, trong chiến đấu có thể phát huy tác dụng lớn nhất chính là phù lục.

Bởi vậy hắn phục chế một đồng lớn.

Diệp Trường Sinh tin rằng, cho dù là đệ tử Luyện Khí đỉnh phong đụng phải một đồng bùa chú như hắn, cũng sẽ bị nổ thành bã.

.....

“Ngô sư huynh, lúc ta thi triển Kim Cương thuật luôn khó có thể khép vòng bảo hộ lại, người có thể giúp ta xem chuyện gì xảy ra hay không?”

“Diệp sư đệ, người thi triển Kim Cương thuật trước đi, để ta xem xem!”

Diệp Trường Sinh nghe vậy lập tức đứng trên bãi đất trống, thi triển Kim Cương thuật sơ cấp bậc trung.

Chỉ thấy một tầng kim quang từ bên ngoài thân thể xuất hiện, nhanh chóng ngưng tụ lại, tạo thành một vòng bảo hộ.

Nhưng vòng bảo hộ này có lỗ hổng rõ ràng, trên đỉnh đầu có một khoảng trống lớn không thể khép lại.

Vị đệ tử Hoàng Phong cốc được gọi là Ngô sư huynh kia sau khi cẩn thận đánh giá một hồi, nói:

“Diệp sư đệ, tình huống này hẳn là do linh lực của người không thể đều đặn mà phóng xuất ra, dẫn đến nơi nồng nặc, có chỗ rất mỏng manh.”

“Người điều chỉnh một chút rồi thử lại xem!”

“Nguyên lai là như vậy sao? Đa tạ Ngô sư huynh chỉ điểm!”

Diệp Trường Sinh hướng Ngô sư huynh hành lễ, tỏ ý bái tạ.

Lúc này, đã là ba tháng sau khi hắn bái nhập Hoàng Phong cốc.

Trong khoảng thời gian này, ngoại trừ một chút phường thị và các địa phương trọng yếu của Bách kỳ đường Hoàng phong cốc, hắn vẫn luôn nỗ lực tu luyện.

Dưới lượng lớn đan dược gia trì, vài ngày trước hắn tu thành luyện khí tầng sáu.

Sau đó, Diệp Trường Sinh bắt đầu nghiên cứu pháp thuật bậc trung.

Đây cũng coi như là một chút chất xúc tác trong cuộc sống tu luyện.

Vị Ngô sư huynh này là đệ tử Truyền Công các, tinh thông pháp thuật Ngũ Hành, bắt đầu giảng giải làm ra vẻ thâm nhập

nông cạn, rất được các đệ tử cấp thấp kính trọng.

Tính cách người này vô cùng hiền lành, mặc kệ đối mặt với người nào cũng một mực đối xử bình đẳng, không giữ lại chút nào truyền thụ cho mình kinh nghiệm, không chút giấu diếm.

Trong tu tiên giới cũng có thể tính là một loại khác.

Người quen thuộc như vậy là Diệp Trường Sinh đối với nhân phẩm của vị sư huynh này vẫn tương đối yên tâm.

Bởi vậy, hắn thường xuyên tới Ngô sư huynh bên này thỉnh giáo hắn bí quyết tu luyện trung cấp pháp thuật.

Bất quá, thỉnh giáo pháp thuật kỳ thật chỉ là có kèm theo, mục đích chủ yếu Diệp Trường Sinh tới đây là để tiếp xúc một người.

Một đệ tử có làn da ngăm đen, dung mạo xấu xí ngồi ở một chỗ cách hắn không xa, cũng nghiêm túc lắng nghe Ngô sư huynh giảng bài.

Người này tựa hồ là một người khó hiểu, hình như rất ngốc, vừa nhìn đã biết là một đứa bé thông minh.

Nhưng cẩn thận quan sát sẽ phát hiện, ánh mắt của hắn phi thường sáng tỏ, linh động, việc này để lộ ra tâm trí không giống bình thường.

Vị Hàn sư huynh này, tên thật là vị Hàn Lập đệ tử Hoàng Phong cốc mà không có gì bất ngờ xảy ra thì chính là người mà Diệp Trường Sinh muốn tìm.

Hàn Thiên Tôn ngày sau cứu khổ cứu nạn, hiện tại thoát nhìn vẫn còn rất ngây ngô.

Diệp Trường Sinh tìm kiếm Hàn Lập, thực sự không phải muốn mưu đoạt tiểu bình của đối phương.

Cũng không phải hắn cố tình muốn kết giao với đối phương.

Mà muốn cùng Hàn Lập thành lập một quan hệ giao dịch trường kỳ.

Bởi vì, Hàn Lập đối với hắn có trợ giúp vô cùng lớn.

Ví dụ như, nếu hắn có thể đổi một cây linh dược ngàn năm từ chỗ Hàn Lập, vậy hắn có thể sản xuất hàng loạt linh dược ngàn

năm.

Mặc kệ là thực vật gì, chỉ cần có thể lấy được một gốc từ Hàn lão ma, vậy hẳn có thể sản xuất hàng loạt cây.

Đây là giá trị lớn nhất của Hàn lão ma đối với hắn.

“Chẳng qua, hiện tại không cần phải làm lớn như vậy, trước tiên cùng hắn làm chút buôn bán, thành lập một chút tín nhiệm lẫn nhau đi!”

Trong lòng Diệp Trường Sinh nghĩ như vậy, chậm rãi hướng phía Hàn Lập sáp lại.

Tinh thần cảnh giác của Hàn Lập vẫn rất mạnh, phát hiện có người đang tiến về phía bên này, lập tức đặt tay lên túi trữ vật.

” dưới chân có phải là Hàn Lập Hàn sư huynh không?” Diệp Trường Sinh mỉm cười hỏi.

“Tại hạ đúng là Hàn Lập, vị sư huynh nào?” Hàn Lập bất động thanh sắc hỏi.

“Tại hạ Diệp Trường Sinh, so với Hàn sư huynh nhập môn muộn hơn một hồi, không đảm đương nổi xưng hô sư huynh này!”

“Diệp sư đệ tìm Hàn mỗ là có chuyện gì sao?”

“Nghe Ngô sư huynh nói, Hàn sư huynh nơi này có đan dược cổ bản Bồi Nguyên của tu sĩ Luyện Khí kỳ có thể sử dụng, sư đệ vừa lúc đang thiếu loại đan dược này, cho nên muốn mua một ít từ chỗ Hàn sư huynh!”

Nghe nói là đến mua đan dược, trong lòng Hàn Lập cảnh giác hơi hạ thấp một chút.

Hoàn toàn chính xác, lúc trước hắn vì đổi lấy tài nguyên tu hành, bán ra mấy bình đan dược, vừa vặn vị Ngô sư huynh kia cũng biết chuyện này.

Bởi vậy, đối với chuyện Diệp Trường Sinh tìm tới cửa, hắn cũng không có quá nhiều kinh ngạc.

“Đúng là trên tay ta có loại đan dược này, nhưng số đan dược còn lại không nhiều lắm, Diệp sư đệ muốn bao nhiêu?”

“Một lọ là được!”

Nghe vậy, Hàn Lập gật đầu, số lượng một bình cũng không nhiều.

Mặc dù đan dược trên tay hắn còn rất nhiều, nhưng Hàn Lập biết rõ đạo lý tài bất bạch, hắn tuyệt đối sẽ không một lần bán ra quá nhiều.

“Đây là một lọ Hoàng Long Đan, bên trong có mười viên, mười khối linh thạch là được!” Hàn Lập lấy ra một lọ đan dược nói.

“Giá cả rất công bằng!”

Diệp Trường Sinh nhẹ gật đầu, đầu tiên là tiếp nhận bình đan dược kia, cẩn thận ngửi, sau khi xác nhận là đan dược bồi nguyên cố bản, liền lấy ra mười khối linh thạch, giao cho Hàn Lập.

“Hàn sư huynh, về sau nếu người còn muốn bán đan dược, có thể ưu tiên cân nhắc sư đệ ta một chút!” Diệp Trường Sinh mỉm cười nói.

Hàn Lập nhú mày, nói: “Trong tay ta cũng không có bao nhiêu đan dược, về sau nào có bán?”

“Ha ha, ta vừa nói như vậy, Hàn sư huynh không cần để ý! “

“Cáo từ!”

Diệp Trường Sinh chấp tay, không nói chuyện với Hàn Lập quá nhiều.

Tính cách lão ma luôn luôn cẩn thận chặt chẽ, lần đầu gặp mặt, nếu nhiệt tình như vậy, sợ rằng sẽ khiến hắn dâng lên lòng cảnh giác.

Một khi có lòng cảnh giác, về sau muốn giao dịch với lão ma sẽ rất khó!

3

Từ khi trao đổi Hoàng Long Đan với Hàn Lập, Diệp Trường Sinh lập tức trở về bắt đầu buồn bực tiềm tu.

Trong thế giới lạnh như băng này, không có đủ tu vi thì không có bất cứ cảm giác an toàn nào.

Sau khi trả giá bằng bốn khối linh thạch, hối lộ một vị lãnh sự đệ tử Bách kỵ đường, Diệp Trường Sinh nhận được một phần nhiệm vụ giao nộp linh dược.

“Chăm sóc Ngũ hoa thụ mười ba cây, hàng năm giao nộp hai trăm quả!”

Tốt lắm, đây là công việc tính toán theo năm tính toán.

Không giống những nhiệm vụ khác, mỗi tháng đều phải đi nhận một lần nữa.

Chuyện này rất hợp với kỳ vọng của Diệp Trường Sinh, bây giờ hắn sợ nhất chính là phiền phức.

Chỉ cần có thể an ổn tu hành, thì mạnh hơn bất cứ thứ gì.

Sau khi nhận nhiệm vụ, Diệp Trường Sinh chuyển ra gian nhà đá hội tụ hơn một ngàn đệ tử Luyện Khí kỳ.

Hắn ở trong dược viên, nơi này thanh tịnh hơn rất nhiều.

Không nói nhiều, bắt đầu bế quan.

Ba tháng trôi qua, tu vi của hắn tinh tiến tới luyện khí tầng bảy.

Nửa năm trôi qua, hắn đã đột phá tới luyện khí tầng tám.

Một năm sau, Diệp Trường Sinh đi tới luyện khí tầng mười.

.....

Vị đệ tử lãnh sự lúc trước tiếp nhận hối lộ của Diệp Trường Sinh, cau mày hỏi: “Diệp sư đệ, người nói xem, người nói người còn muốn làm nhiệm vụ kia nữa à?”

“Đúng, có vấn đề gì không, Lý sư huynh?”

“Hàng năm nộp lên hai trăm trái, ta đều nộp hết!”

“Cũng không thành vấn đề! Chẳng qua, tu vi này của người...”

Trong mắt Lý sư huynh hiện lên vẻ kinh ngạc.

Nếu nhớ không lầm, vị Diệp sư đệ này một năm trước lúc đến Bách ky đường, tu vi còn tương đối thấp chứ?

Là mấy tầng Luyện Khí?

Nhớ không rõ, nhưng hình như rất thấp.

Hiện tại, lại tu luyện tới luyện khí tầng mười ư?

Nhanh như vậy?

Mặc dù là Song Linh căn, nhưng loại tốc độ tu hành này cũng có vẻ khó mà tin nổi a?

Diệp Trường Sinh, chưa từng nghe nói tới hắn là con cháu của đại gia tộc nào!

Chỉ cần là gia tộc có thể được xưng tên, đệ tử có song linh căn trong tộc Lý sư huynh đều biết cả.

Diệp Trường Sinh, hình như xuất thân từ tán tu!

Một tán tu, sau lưng không có gia tộc chống đỡ, có thể tu hành nhanh như vậy sao?

Có điểm gì đó không đúng!

Nhất định trên người hắn có cổ quái!

“Trên người hắn hẳn là có phương pháp nào đó có thể tăng tốc tu hành, hơn nữa loại phương pháp này là hắn lấy được sau khi tiến vào Hoàng Phong Cốc!” Lý sư huynh trong lòng thầm nghĩ.

Trước khi nhận được nhiệm vụ này, tu vi của Diệp Trường Sinh rất thấp, không giống như đang gặp được kỳ ngộ gì.

Sau khi nhận được nhiệm vụ này, tu vi của hắn lập tức tăng mạnh.

Chẳng lẽ nói... Cái nhiệm vụ trông nom Ngũ Hoa thụ này có vấn đề?

Đôi phương đạt được kỳ ngộ gì trong được viên kia?

Lý sư huynh trước kia từng đọc qua rất nhiều câu chuyện tu tiên, cũng không thiếu một nhân vật chính nào đó trong môn phái thu được các loại chuyện xưa kỳ ngộ kinh người.

Liên tưởng đến lúc trước đối phương không tiếc bỏ ra bốn khối linh thạch để hỏi lộ mình, mà nhận được nhiệm vụ này...

“Diệp sư đệ, trong một năm qua chẳng lẽ vẫn luôn tu?”

Lý sư huynh bất động thanh sắc hỏi.

“Ngoại trừ chăm sóc Ngũ Hoa thụ, vẫn luôn tu hành!” Trong lòng Diệp Trường Sinh dấy lên kinh nghi, trên mặt vẫn rất bình tĩnh nói.

Vị Lý sư huynh này, hỏi thăm chuyện của hần làm gì?

“À, hóa ra là thế!”

Lý sư huynh gật gật đầu, bỗng nhiên nhiệt tình cười cười, nói: “Diệp sư đệ có chỗ không biết, người nhiệm vụ này, có một vị sư huynh đã theo dõi từ lâu!”

“Vị sư huynh kia ta cũng không tiện đắc tội, cho nên Diệp sư đệ, chỉ sợ nhiệm vụ này không thể giao cho người nữa rồi!”

Diệp Trường Sinh nhíu mày, vị Lý sư huynh này có ý gì?

Từ Ngôn muốn hỏi lộ?

Nếu như muốn hỏi lộ, lớn cũng không cần như vậy, cứ nói rõ là được.

Dù sao, hai người cũng đã giao dịch qua một lần rồi, cũng không sợ lần thứ hai.

“Chẳng lẽ, hần muốn tăng giá?” Trong lòng Diệp Trường Sinh nổi lên nghi ngờ.

Hần nhìn thoáng qua Lý sư huynh, phát hiện đối phương đang có thâm ý nhìn mình.

Diệp Trường Sinh tim đập mạnh, thật sự muốn tăng giá sao?

Hần đương nhiên không thiếu chút linh thạch đó, nhưng nếu bỏ ra nhiều linh thạch hơn để hỏi lộ đối phương thì lại không ổn.

Bốn viên linh thạch đã rất cao rồi.

Dù sao, đệ tử Luyện khí kỳ Hoàng Phong cóc vát vả khổ cực làm nhiệm vụ một tháng, cũng chỉ có thể nhận hai khối linh thạch mà thôi.

Nếu như ra tay quá xa xỉ, không phù hợp thân phận của hắc định vị, khó tránh khỏi sẽ khiến đối phương động tâm tư.

“Cái này... Lý sư huynh, nhiệm vụ này ta cũng rất thuận tay, không thể dàn xếp một cách thông dụng sao?”

Trên mặt Diệp Trường Sinh lộ ra dáng vẻ vô cùng khó xử.

Hắn quyết định thử thăm dò một chút, nhìn xem vị Lý sư huynh này có phải muốn tăng giá hay không.

Nhìn thấy bộ dạng này của Diệp Trường Sinh, Lý sư huynh trong lòng nở nụ cười.

“Quả nhiên, hắc không bỏ được nhiệm vụ này, nhất định là Ngũ Hoa thụ kia có vấn đề!”

Về mặt Lý sư huynh đầy tiếc nuối: “Diệp sư đệ à, ta cũng muốn giữ nhiệm vụ này lại cho đệ, nhưng vị sư huynh kia thật sự không thể đắc tội a...”

Ý tứ chối rõ ràng trong lời nói của Lý sư huynh.

Chuyện này khiến Diệp Trường Sinh luôn đề ý tới vẻ mặt của hắc, trong lòng càng thêm nghi ngờ.

Không phải là tìm hồi lộ sao?

Hắn thật sự không muốn giao nhiệm vụ này cho ta?

Hắn rút cuộc là có ý gì?

Diệp Trường Sinh sẽ không tin những chuyện ma quỷ của Lý sư huynh, vừa nhìn đã biết lấy cớ, hắc thuần túy là không muốn giao nhiệm vụ này ra.

Chỉ là một nhiệm vụ mà thôi, có gì cần phải bó?

Diệp Trường Sinh nghĩ không ra!

“Đã như vậy, xin sư huynh sắp xếp nhiệm vụ khác cho ta!”
Hắn không tiếp tục kiên trì nữa.

Nhìn thấy hắc trực tiếp từ bỏ, trong mắt Lý sư huynh hiện lên vẻ kinh ngạc.

“Hắn không muốn nhiệm vụ kia nữa?”

Nhưng ngay sau đó, hắn hiểu ra: “Lấy lùi làm tiến sao? Hừ hừ, ta nhìn thấu ngươi rồi!”

“Chỉ sợ là ngoài mặt từ bỏ nhiệm vụ này, trên thực tế sẽ âm thầm chui vào trong được viên kia?”

Lý sư huynh nắm chặt viên Trí Châu trong tay, cảm thấy mình đã nhìn thấu hết thảy.

“Diệp sư đệ, nể tình ta và ngươi có giao tình, ta sẽ sắp xếp cho ngươi một nhiệm vụ tương tự như vậy!”

“Chăm sóc ba cây Hỏa Vân thụ, hàng năm giao năm năm năm mươi quả, Diệp sư đệ, ngươi xem nhiệm vụ này thế nào?”

Diệp Trường Sinh nhìn một chút, phát hiện được viên chứa Hỏa Vân thụ này cách chỗ mình ban đầu rất xa.

Hắn nhú nhú mày, nói: “Cũng được, nhiệm vụ này, đa tạ Lý sư huynh!”

“Khách sáo rồi, Diệp sư đệ!”

Lý sư huynh khoe miệng nở nụ cười, hắn cảm giác mình đã xem thấu tất cả.

Vị Diệp sư đệ này bỏ qua nhiệm vụ trước đó, chẳng qua chỉ là diễn trò lấy lùi làm tiến mà thôi.

Sau khi Diệp Trường Sinh nhận nhiệm vụ rời khỏi, Lý sư huynh lập tức từ bỏ nhiệm vụ của đệ tử lãnh sự Bách ky đường, lợi dụng chức vụ tiếp nhận nhiệm vụ chăm sóc Ngũ Hoa Thụ kia.

Sau đó, hắn đi thẳng vào trong được viên!

Diệp Trường Sinh vẫn không hề hay biết chuyện này.

Ai ngờ tới vị Lý sư huynh đa nghi kia trong một khoảng thời gian ngắn ngủi đó, nào bỏ ra nhiều như vậy?

Sau khi đổi nhiệm vụ, hắn tiếp tục trở về khổ tu.

Bất quá, lần này hắn tu hành cũng không phải rất trôi chảy.

Chỉ tu luyện một tháng, Lý sư huynh đã tìm tới cửa rồi!

4

Đứng bên ngoài phòng, Lý sư huynh trên mặt tươi cười, vô cùng nhiệt tình.

Diệp Trường Sinh trong lòng âm thầm cảnh giác, hỏi: “Lý sư huynh, tìm ta có chuyện gì sao?”

“Diệp sư đệ, thật đúng là để người nói đúng rồi, lần này tới tìm người đích thật là có chuyện!”

“Sư huynh mời nói!”

“Là như vậy, Diệp sư đệ đã từng nghe qua Nguyên Tinh đạo nhân chưa?” Lý sư huynh tiến lại gần, bộ dáng thần thần bí bí.

Thấy dáng vẻ này của hắn, trong lòng Diệp Trường Sinh lập tức đề cao cảnh giác.

“Chưa từng nghe nói qua!”

“Ha ha, sư đệ chưa từng nghe nói qua cũng là chuyện bình thường, nếu như không phải ta lật xem bí tàng gia tộc, xem được ghi chép có liên quan đến người này thì ta cũng khó mà biết trên đời còn có nhân vật như vậy!”

Lý sư huynh nói xong lời này, liền dùng ánh mắt dò xét Diệp Trường Sinh.

Thấy sắc mặt Diệp Trường Sinh bình tĩnh, một chút ý tò mò cũng không có, hắn không khỏi có chút buồn bực.

Chuyện gì đã xảy ra?

Tu sĩ bình thường khi nghe được lời đồn đại này thì đều rất tò mò sao?

Vì sao vị Diệp sư đệ này lại có vẻ không có chút hứng thú nào vậy?

Lý sư huynh có chút buồn bực tiếp tục mở miệng nói: “Diệp sư đệ có biết, vị Nguyên Tinh đạo nhân này tu vi bao nhiêu không?”

“Không biết!” Diệp Trường Sinh có vẻ tiếc chữ như vàng.

“Hắn là một lão tổ Kết Đan kỳ!”

“Kết Đan kỳ à!” Diệp Trường Sinh có vẻ rất kinh ngạc.

Thấy vẻ mặt của hắn rốt cục có biến hóa, Lý sư huynh trong lòng vui mừng.

“Không sai, vị Nguyên Tinh đạo nhân kia là tu sĩ Kết Đan trung kỳ, nhưng làm cho người ta kinh ngạc nhất chính là, hắn lại nhiều lần từ trong tay tu sĩ Nguyên Anh kỳ chạy ra!”

“Nguyên Anh kỳ là nhân vật thần tiên gì, Diệp sư đệ hắn là biết chứ?”

“Hoàng Phong Cốc chúng ta hiện nay cũng chỉ có một vị Nguyên Anh lão tổ, đó là vị lão thần tiên sống tám trăm năm, là Định Hải Thần Châm của Hoàng Phong Cốc!”

Nói về Lệnh Hồ Lão Tổ của Hoàng Phong Cốc, trên mặt vị Lý sư huynh này tràn đầy vẻ tôn sùng.

Diệp Trường Sinh cũng có vẻ mặt tương tự.

“Lý sư huynh nói những lời này có ý gì?”

Lý sư huynh nhìn xung quanh một chút, một bộ dạng rất cẩn thận.

Sau khi xác nhận không có ai chú ý bên này, hắn mới cẩn thận từng li từng tí một, thấp giọng nói với Diệp Trường Sinh:

“Diệp sư đệ có biết ta phát hiện ra động phủ của vị Nguyên Tinh đạo nhân kia không!”

“Cái gì?” Diệp Trường Sinh kinh hãi kêu lên, mặt mũi tràn đầy vẻ chấn động.

Lý sư huynh rất vừa lòng với biểu hiện của hắn, trên mặt lại làm ra bộ dáng kinh hoàng thất sắc, vội vàng nói:

“Nhỏ giọng thôi, đừng để người khác nghe thấy!”

Diệp Trường Sinh vội hạ giọng, nhìn ngó xung quanh, xác nhận không có ai, giọng nói mang theo vẻ kích động:

“Lý sư huynh, người xác định không phải đang nói đùa chứ?”

“Không có, chuyện này ta làm sao lừa người được?” Lý sư huynh vỗ ngực nói.

“Ta cũng vô tình phát hiện ở trên diển tịch gia tộc, vị Nguyên Tinh đạo nhân kia là tu sĩ mấy vạn năm trước, tu sĩ giới hiện

nay, cơ hồ không ai biết được danh hiệu của hấn.”

“Lý sư huynh, ý của huynh là...”

Trên mặt Diệp Trường Sinh tràn đầy kích động, vẻ rung động, giống như cảm thấy rất hứng thú đối với động phủ của Nguyên Tinh đạo nhân.

“Diệp sư đệ, không dối gạt đệ, sau khi phát hiện di tích động phủ này, ta muốn tự mình đi thăm dò!” Lý sư huynh nói.

Diệp Trường Sinh gật đầu: “Nhân chi thường tình!”

“Nhưng sau khi ta thăm dò một phen phát hiện, bên ngoài động phủ này có một con yêu thú cấp một cao bảo vệ, chỉ dựa vào một mình ta thì không thể giải quyết được nó!”

“Cho nên, ý của Lý sư huynh là?”

“Trong Hoàng Phong cốc này, người quen ta không nhiều lắm, sư đệ ngươi xem như một người trong đó, còn có một vị là Vương sư huynh luyện khí tầng mười hai.”

“Vương sư huynh đã đồng ý cùng ta đi tìm kiếm động phủ kia, hiện tại chỉ còn thiếu Diệp sư đệ ngươi thôi!”

“Nếu ba người chúng ta liên thủ, tin tưởng giết được con súc sinh kia không thành vấn đề, đến lúc đó ba người chúng ta chia đều bảo vật trong động phủ!”

Trong giọng nói của Lý sư huynh tràn ngập mê hoặc, vẻ mặt tin tưởng bộ dáng của người.

Hắn tin rằng với sự tò mò của Diệp Trường Sinh khi biểu hiện ra ngoài đối với động phủ của tu sĩ Kết Đan, tuyệt đối sẽ đáp ứng lời mời của hấn.

Chỉ cần hấn ta đồng ý...

Lý sư huynh trong lòng âm thầm tính toán.

Nhưng thành thực, vừa nghe thấy muốn đi ra ngoài, Diệp Trường Sinh lập tức lắc đầu như đánh trống.

“Không được, ta mới luyện khí tầng mười, bây giờ đi ra ngoài tầm bảo thật sự là quá nguy hiểm!”

?

Nghe hấn nói vậy, Lý sư huynh rất kinh ngạc.

Sao Luyện Khí tầng mười không thể ra ngoài thám hiểm?

Người ta luyện khí tầng bốn, năm đều đầy thám hiểm tìm kiếm bảo vật của cổ tu sĩ!

“Sư đệ chẳng lẽ đang nói đùa? Luyện khí tầng mười mặc kệ đặt ở nơi nào, cũng không tính là kẻ yếu?”

Đúng vậy, tu sĩ Việt quốc ít nhất phải hai ba mươi vạn, nhưng có thể đạt đến luyện khí tầng mười trở lên thì không vượt quá một vạn người.

Nói thế nào đi nữa, cũng không phải kẻ yếu.

Lại càng không cần phải nói, vị Lý sư huynh này đã là luyện khí tầng mười hai.

Hơn nữa còn có vị Vương sư huynh kia, nếu ba người bọn họ liên thủ, chỉ cần không gặp phải tu sĩ Trúc Cơ kỳ, trên căn bản chính là đánh đâu thắng đó.

Nhưng tu sĩ Trúc Cơ kỳ toàn bộ Việt quốc mới có bao nhiêu?

Sao có thể không gặp dễ dàng như vậy được!

Mỗi người trong bọn họ ngày thường đều hận không thể đem một mảnh thời gian bẻ thành hai mảnh hoa, đều chuyên tâm tăng lên tu vi, lấy kỳ có thể Kết Đan, rất ít người chạy ra.

Nhưng Diệp Trường Sinh vẫn lắc đầu: “Sư huynh đừng khuyên nữa, tu vi của ta quá thấp, không thể ra khỏi cửa được!”

Lần này, sắc mặt Lý sư huynh cũng có chút khó coi.

“Diệp sư đệ, ngươi không muốn Trúc Cơ sao?”

“Với tư chất của ngươi, chín năm sau có lẽ sẽ giành được một viên Trúc Cơ đan, nhưng nếu chỉ dùng một viên Trúc Cơ đan mà muốn thành công thì thật sự rất khó!”

“Tu sĩ song linh căn chúng ta, Trúc cơ hoàn toàn dựa vào vận khí. Vận khí tốt, chỉ cần tiêu hao một viên Trúc cơ đan là thành công. Vận khí không tốt, dùng ba viên trên cũng không cách nào thành công!”

“Diệp sư đệ muốn đem hy vọng Trúc Cơ trong tương lai đặt vào một tia vận khí vào chín năm sau sao?” Lý sư huynh tận

tình khuyên bảo, cẩn thận phân tích lợi hại cho Diệp Trường Sinh.

Diệp Trường Sinh biết hẳn nói không sai.

Trung nguyên, mặc dù là Phong Linh căn Lục sư huynh, cũng cảm thấy chỉ bằng một viên Trúc Cơ đan, cũng không có cách nào cam đoan mình có thể Trúc Cơ thành công.

“Đúng là không thể đặt hy vọng vào chín năm sau!” Diệp Trường Sinh nhẹ gật đầu nói.

Lý sư huynh nghe vậy mừng rỡ, cho rằng Diệp Trường Sinh bị hẳn nói làm động, vội vàng rèn sắt khi còn nóng:

“Diệp sư đệ, người nghĩ xem, Nguyên Tinh đạo nhân kia có thể đào tẩu dưới tay tu sĩ Nguyên Anh kỳ, thần thông được bao nhiêu?”

“Trong động phủ kia chính là di bảo một thân của hẳn a, có những thứ này, Trúc Cơ làm sao được?”

“Thậm chí, coi như là Kết Đan cũng không phải là không thể tưởng tượng!”

Lý sư huynh vẽ ra một bức tranh tuyệt đẹp cho Diệp Trường Sinh.

Nhưng Diệp Trường Sinh vẫn lắc đầu: “Sư huynh nói rất đúng, nhưng tu vi của ta vẫn còn quá thấp, trừ phi tu luyện tới Trúc Cơ kỳ, nếu không ta sẽ không ra ngoài!”

“Lý sư huynh, không bằng chờ chúng ta Trúc Cơ, lại đi thăm dò động phủ kia đi!”

“Diệp sư đệ, người đang đùa ta sao?” Sắc mặt Lý sư huynh bỗng nhiên âm trầm xuống.

“Sao lại như vậy chứ? Những lời ta nói đều là thật lòng thật lòng a!”

“Hừ!”

Lý sư huynh lạnh lùng hừ một tiếng, phất tay áo bỏ đi.

Nhìn bóng lưng hẳn đi xa, Diệp Trường Sinh cười lạnh một tiếng, xoay người trở về tiếp tục tu luyện.

5

Lời của vị Lý sư huynh kia, Diệp Trường Sinh một chữ cũng không có thư.

Mặc dù không biết đối phương đang có chủ ý gì, nhưng cẩn thận thì không sao, tu vi không đủ thì quyết không thể ra ngoài.

Đúng như lời Diệp Trường Sinh nói với Lý sư huynh, trước khi Trúc Cơ, hẳn sẽ không rời khỏi Hoàng Phong Cốc quá xa. thắm hiểm là không thể thắm hiểm, chỉ có thể uống thuốc giải, duy trì tình trạng tu hành này.

Vào dược viên cũng giống như về nhà, bên trong mỗi người đều là nhân tài, nói chuyện lại rất dễ nghe.

Trở lại Dược Viên, Diệp Trường Sinh tiếp tục cố gắng uống thuốc tu hành.

Thứ hẳn tu hành là một bộ công pháp cơ sở kim thuộc tính, tên là Lưu Kim Linh Quyết, tổng cộng mười ba tầng, đối ứng luyện khí kỳ tầng mười ba.

Bộ công pháp này là hàng lớn trong công pháp Kim thuộc tính, một hai khối linh thạch có thể mua một bản.

Ưu thế là sau khi tu luyện pháp lực hùng hồn, lực công kích mạnh, lúc đấu pháp có thể chiếm ưu thế lớn.

Khuyết điểm là tu luyện tương đối chậm chạp.

Bất quá, dưới đại lượng đan dược gia trì, cái này chỗ thiếu sót cũng không tồn tại nữa!

Thời gian thoáng cái đã qua, trong nháy mắt đã cách Diệp Trường Sinh đến Hoàng Phong cốc hai năm.

Hai năm qua, hẳn dựa vào đan dược từ luyện khí tầng năm tu luyện tới luyện khí tầng mười hai.

Tốc độ tu hành này nhanh hơn nhiều so với lúc hẳn làm tán tu.

Đại khái nguyên nhân là do linh khí trong Hoàng Phong cốc nồng đậm, nên ở chỗ này tu hành tốc độ so với bên ngoài

nhANH hơn rất nhiều.

Sau khi đến luyện khí tầng mười hai, cho dù Diệp Trường Sinh có uống thuốc như thế nào cũng vô dụng.

Hai loại đan dược lúc này đã không cách nào phát huy tác dụng với hắn.

Hắn phải nghĩ biện pháp Trúc Cơ!

Diệp Trường Sinh mặt mày ủ rũ từ trong dược viên đi ra.

Hắn trước tiên đi Bách Cơ Đường giao nhiệm vụ, đệ tử lĩnh sự nơi đó đã không còn là Lý sư huynh lúc trước nữa.

Đối với Lý sư huynh, Diệp Trường Sinh vẫn luôn có lòng cảnh giác.

Từ Bách ky đường đi ra, Diệp Trường Sinh có chút buồn bã nhìn mây trắng chân trời.

“Xem ra, nhất định phải tham gia thí luyện huyết cấm kia rồi!”

Tính toán thời gian, khoảng cách thí luyện huyết cấm kia có lẽ còn khoảng nửa năm nữa!

“Với thực lực của ta bây giờ, tham gia cấm địa màu máu kia hẳn là không có vấn đề!”

Diệp Trường Sinh sờ cằm trầm tư.

Bây giờ hắn có được hai trăm khối linh thạch, mấy trăm tấm phù lục sơ cấp cùng hai kiện thượng phẩm pháp khí.

“Có mấy trăm tấm phù lục này, ít nhất có thể đảm bảo ta không chết trong Huyết sắc cấm địa!”

“Mặc kệ gặp địch nhân như thế nào, trực tiếp ném ra mấy chục tấm phù lục là được rồi, mấy chục tờ không được thì trên trăm tờ, dù sao thứ ta không thiếu nhất chính là phù lục!”

“Dù ngươi có pháp khí phòng ngự cực phẩm, cũng phải đập cho ngươi thành bã!”

Là nhân sĩ xuyên qua một quốc gia nào đó, trời sinh Diệp Trường Sinh mắc hỏa lực không đủ chứng sợ hãi.

Mặc kệ là địch nhân thế nào, trước tiên một vòng no bụng và thức công kích đã!

Ta đi chính là một hỏa lực bao trùm dòng lửa!

“Nhưng... Quả nhiên vẫn phải chuẩn bị thêm thủ đoạn khác nữa sao? Nếu không thì không an toàn đâu!”

Diệp Trường Sinh nhíu mày: “Pháp khí thượng phẩm, trong giai đoạn chiến đấu của ta chỉ có thể coi là cơ sở!”

“Phải nghĩ biện pháp kiếm vài món pháp khí cực phẩm mới được!”

Trong lòng hắn quyết định chủ ý, đập lên pháp khí Thanh Diệp do Hoàng Phong cốc phát ra, hướng phương hướng phường thị bay đi.

Phường thị của Hoàng Phong cốc ở trong tu tiên giới Việt quốc xem như có danh tiếng.

Bởi vì Hoàng Phong Cốc ở Thái Nhạc sơn mạch giáp ranh với Việt quốc và Nguyên Vũ quốc phía bắc.

Bởi vậy, có rất nhiều người tu tiên Nguyên Vũ quốc đến đây giao dịch vật phẩm.

Nguyên Vũ Quốc là một quốc gia không khác biệt lắm so với Việt quốc, thực lực tu tiên giới này cũng không kém bao nhiêu so với Việt quốc.

Phường thị của Nguyên Vũ quốc là thứ mà Diệp Trường Sinh vẫn luôn nhớ thương.

Đáng tiếc, hắn còn chưa Trúc Cơ, vẫn chưa đi!

Phường thị Hoàng phong cốc nằm ngay sát phía Đông Bắc của Thái nhạc sơn, Diệp Trường Sinh bay nửa ngày mới tới được đây.

Cẩn thận, hắn hạ xuống khu vực lân cận phường thị, thay một thân quần áo, đội một cái mũ rộng vành, ẩn tàng thân phận của mình.

Trong phường thị có rất nhiều người trang phục như vậy, bởi vậy Diệp Trường Sinh cũng không có vẻ đột ngột.

Mục đích chuyến này hắn đến phường thị là muốn mua sắm vài món pháp khí cực phẩm, thuận tiện xem có thể kiếm được một ít phù lục tốt hơn hay không.

Nhưng trước đó, Diệp Trường Sinh còn phải làm chuyện khác trước.

Hắn thiếu tiền!

“Đỉnh giai pháp khí giá từ ba trăm linh thạch đến hai ngàn linh thạch không giống nhau, cho dù là loại kém cỏi nhất, hiện tại linh thạch trên người ta cũng không đủ!” Diệp Trường Sinh trầm nghĩ.

Luận bằng tâm tư, trong hàng ngũ đệ tử luyện khí hắn tuyệt đối là phú hào, nhưng ngay cả như vậy cũng không mua được một kiện đỉnh cấp pháp khí.

Có thể thấy được đỉnh giai pháp khí này quý bao nhiêu.

Nguyên trong đám đệ tử luyện khí bảy phái có thể có được đỉnh cấp pháp khí thì cũng chỉ có mấy người. Nói cho cùng loại pháp khí này vốn là chuẩn bị cho tu sĩ Trúc Cơ.

“Suy nghĩ kỹ lại cũng thấy rất thái quá, nguyên lai Hàn lão ma này chỉ là một tu sĩ luyện khí tầng mười một, không ngờ lại cầm hai gốc linh dược ngàn năm chạy đến Vạn bảo lâu đòi lấy bảo vật!”

“Linh dược ngàn năm này chính là đồ vật mà tu sĩ Kết Đan kỳ muốn ra tay cướp đoạt. Giá một cây đã gần ba ngàn linh thạch!”

“Hai gốc linh dược nghìn năm, đây là một khoản tài phú khổng lồ như thế nào, cũng không biết Hàn Lập làm sao dám lấy ra!”

Trong lòng chửi rủa một phen, Diệp Trường Sinh cảm thấy Hàn Lập có thể làm ra chuyện này thật sự là quá thái quá.

Mà Vạn Bảo Lâu kia lại không có hạ độc thủ với hắn, càng không hợp lẽ thường.

Khác với việc Hàn Lập có thể xuất ra hai cây linh dược ngàn năm để đổi pháp khí, Diệp Trường Sinh muốn kiếm tiền, vẫn phải cẩn thận thao tác.

Hắn tìm một khu đất trống trong phường thị, bày ra một quầy hàng như người khác.

Các loại đan dược có tác dụng với tu sĩ Luyện Khí, Dưỡng Khí Đan, Hoàng Long Đan đều lấy ra hai ba bình.

Một đồng pháp khí tạp nhạp vô dụng cũng lấy ra, hy vọng có thể bán đi.

Đáng giá nhất chính là đồng phù lục kia.

Phù lục sơ cấp bậc thấp bình quân mỗi tấm giá trị hai khối linh thạch.

Phù lục sơ cấp trung giai bình quân mỗi tấm giá trị tám khối linh thạch.

Trong tay Diệp Trường Sinh có lượng lớn hàng tồn, nhưng mỗi lần hắn đều không dám lấy ra quá nhiều.

Khi làm tán tu đã mấy lần, Diệp Trường Sinh cũng coi như là có kinh nghiệm.

Ngày đầu tiên, hắn bán được mấy chục tấm phù lục, tám bình đan dược, tới tay ba trăm khối linh thạch.

Ngày thứ hai, Diệp Trường Sinh thay đổi trang phục, dùng một loại bùa chú đem hình thể của bản thân biến hóa một phen, tiếp tục bày quầy hàng.

Thu nhập ngày hôm sau vẫn là khoảng ba trăm khối.

Ngày thứ ba...

.....

Liên tiếp bày sạp hàng năm ngày, cuối cùng, việc làm ăn của Diệp Trường Sinh cực kỳ sôi động, kiếm được hơn năm trăm linh thạch.

Năm ngày trôi qua, hắn kiếm được hơn một ngàn linh thạch.

Sau đó, hắn lập tức thu tay lại, không bán nữa.

Quá nhiều đan dược và phù triệu lưu hướng về chợ sẽ khiến nhiều người quan tâm chú ý.

Ngày thứ sáu, Diệp Trường Sinh đi vòng một vòng trong phường thị, mua mấy tấm phù lục sơ cấp bậc cao.

“Ai? Sao hôm nay không có ai bán Hoàng Long đan rồi?”

Khi đi ngang qua một quầy hàng, Diệp Trường Sinh nghe có người nói như vậy.

“Đúng vậy, hôm nay tìm nửa ngày cũng không thấy bán Hoàng Long đan và Dưỡng Khí đan.”

“Những đan dược mua được hai ngày trước có phẩm chất rất cao, đáng tiếc!”

Bất động thanh sắc nhìn mấy người kia một cái, Diệp Trường Sinh chậm rãi đi ra.

Xem ra đan dược cùng phù lục của hắn đã hình thành danh tiếng nhất định!

Thanh danh vang dội, không phải tin tức tốt gì, điều này sẽ hấp dẫn ánh mắt của một người hữu tâm.

“Xem ra dừng tay thật đúng lúc!” Trong lòng của hắn âm thầm suy nghĩ.

Đi về phía trước, Diệp Trường Sinh tính đi mua pháp khí và phù lục cho mình.

6

Vạn Bảo Lâu!

Đây là một cửa hàng có khí thế thật lớn, có không ít người tu tiên ra vào, xem như là cửa hàng tốt nhất trong phường thị Hoàng Phong cốc.

Diệp Trường Sinh tiến vào trong đó.

Một gã người hầu áo xanh tiến lên đón, mặt mũi tràn đầy vẻ tươi cười nói: “Khách quan cần gì, có cần tiểu nhân giới thiệu giúp một chút hay không? Đồ đặc của bốn điểm đều là tinh phẩm, cam đoan có thể làm khách quan hài lòng!”

“Ta muốn pháp khí và phù lục, loại tốt nhất!” Diệp Trường Sinh đột nhiên nói.

Người hầu áo xanh nghe nói như thế, nụ cười trên mặt càng thêm đậm đặc, hẳn biết đây là dụng phải một chủ cố lớn, liền tranh thủ đón Diệp Trường Sinh lên lầu hai.

Nơi này là một gian thư phòng, bên trong trưng bày các loại đồ gia dụng cổ màu cổ hương, nhìn rất tao nhã hào phóng.

Một người trung niên ôn văn nho nhã ngồi đó đọc sách, thấy Diệp Trường Sinh đi lên, hẳn điềm tĩnh đóng quyển sách lại, đi tới.

Người hầu áo xanh bước nhanh về phía trước, kê vào lỗ tai nam tử trung niên nói vài câu.

Người trung niên nghe xong, mặt mang nụ cười chấp tay với Diệp Trường Sinh, nói: “Tại hạ chương quỹ Vạn Bảo lâu Điện Bạc Ly, không biết các hạ nên xưng hô như thế nào?”

“Hàn Phi Vũ!”

“Nguyên lai là Hàn huynh, Hàn huynh mời ngồi! “

Điện chương quỹ ra hiệu hạ nhân dâng trà, sau đó nhiệt tình bắt chuyện với Diệp Trường Sinh: “Hàn huynh là lần đầu tiên đến Vạn Bảo lâu sao?”

“Không sai!”

“Ha ha, Hàn huynh thật sự là tới đúng chỗ rồi, Vạn Bảo Lâu chúng ta tuyệt đối sẽ không để Hàn huynh thất vọng! “

“Hy vọng như thế!”

Diệp Trường Sinh sắm vai một nam tử lạnh như băng, làm cho Điền chương quỹ có chút mất hứng.

Nhìn thấy người trước mắt đối với lời khách sáo không kiên nhẫn, Điền chương quỹ cũng không nói nhảm nữa, trực tiếp vỗ tay, để cho người cầm lên mấy cái hộp gấm.

“Nghe người phía dưới nói, Hàn huynh muốn pháp khí cùng phù lục tốt nhất bốn điểm, ta liền đem mấy món trân quý nhất tới! “

“Mời Hàn huynh xem!”

Điền chương quỹ mở một hộp gấm trong đó ra, bên trong chứa một tấm linh phù màu xanh lá.

“Đây là... Mộc Độn Phù?” Nhìn thấy tấm phù lục kia, Diệp Trường Sinh hơi kinh ngạc nói.

“Hàn huynh hảo nhãn lực, đích thật là Mộc Độn Phù, một trong ngũ hành độn thuật!” Điền chương quỹ cười nói.

Trong mắt Diệp Trường Sinh hiện lên một tia sợ hãi lẫn thần phục, Ngũ Hành Độn Thuật, đó đều là trung cấp sơ cấp pháp thuật, chưa đạt tới Trúc Cơ kỳ trên cơ bản không cách nào tu luyện.

Phù lục trung cấp trân quý như vậy lại xuất hiện trong Vạn Bảo lâu, tuyệt đối không thể bỏ qua!

“Hàn huynh lại nhìn cái này nữa! “

Điền chương quỹ nói xong, lại mở ra một cái hộp gấm.

Bên trong là một viên châu màu lam lớn bằng viên thuốc, mơ hồ có một loại khí tức kinh khủng từ trên đó truyền ra.

“Thiên Lôi Tử, chính là bảo vật được cô đọng từ lôi điện trên trời, dù là tu sĩ Trúc Cơ cũng có thể ngạnh kháng vật ấy tan thành mây khói!”

Điền chương quỹ vô cùng đặc ý giới thiệu, thứ này là Vạn Bảo lâu phải tốn rất nhiều khí lực mới có được.

Diệp Trường Sinh trong lòng lửa nóng lên, thật ra mục đích chuyến đi này của hắn chính là Thiên Lô tử này.

Đối với người khác, Thiên Lô tử chỉ có một hạt, dùng xong là hết.

Nhưng đối với hắn mà nói, chỉ cần có một viên tương đương với có vô số viên.

Có thứ này rồi, về sau đụng phải tu sĩ Trúc Cơ cũng không sợ nữa.

Lúc đối địch, trực tiếp vung tay, ai chống đỡ nổi?

Diễn chương quỹ lại mở cái hộp gấm thứ ba ra, bên trong là một bộ pháp khí.

“Một bộ Kim phù tử mẫu nhận, mẫu nhận một thanh, tám thanh tử nhận, chính là một bộ cực phẩm pháp khí!”

“Vật này lấy tinh thiết tinh kim làm nguyên liệu, do cao thủ Trúc Cơ kỳ ba ngày ba đêm luyện chế thành, chỉ cần cầm mẫu nhận trong tay có thể đồng thời điều khiển tám thanh tử nhận công kích địch nhân, làm cho đối thủ khó lòng phòng bị!”

Diễn chương quỹ giới thiệu xong, không nói nữa, bùng trà lên thưởng thức âm u.

Diệp Trường Sinh biết, Diễn chương quỹ đây là muốn nhìn xem thân gia của hắn.

Nếu Diệp Trường Sinh không có tiền, vậy hắn nói nhiều như vậy chẳng phải là uổng phí miệng lưỡi sao?

“Ba món đồ này cộng lại, nói thế nào cũng đều vượt quá hai ngàn linh thạch, ta sợ là không có biện pháp ăn hết toàn bộ!”
Diệp Trường Sinh trầm nghĩ trong lòng.

Hiện tại trong tay hắn chỉ có hai ngàn linh thạch, thận trọng chọn lựa.

“Tám Mộc Động Phù này giá trị bao nhiêu?” Diệp Trường Sinh hỏi đầu tiên.

“Hai trăm linh thạch! Đây là phù lục trung cấp, mặc dù chỉ là trung cấp nhưng giá cả cũng rất hợp lý!”

Diệp Trường Sinh nghe vậy gật gật đầu, trung cấp phù lục trên cơ bản chỉ có tu sĩ Trúc Cơ mới có thể tiêu hao được.

Hai trăm linh thạch đúng là giá thị trường.

“Vậy bộ Tử Mẫu Nhận này thì sao?”

“Sáu trăm linh thạch, do là bộ pháp khí nên đắt một chút!”

“Thiên Lô tử bán thế nào?” Diệp Trường Sinh hỏi thứ mình quan tâm nhất.

“Một ngàn năm trăm linh thạch!”

Điền chương quỹ nói xong, buông chén trà trong tay xuống, cười dữ tợn nói: “Hàn huynh nhìn trúng cái gì?”

“Một ngàn năm trăm linh thạch? Đây chỉ là một vật tiêu hao, giá này sao?” Diệp Trường Sinh cau mày nói.

“Lời ấy của Hàn huynh sai rồi, Thiên Lô tử này nếu dùng thỏa đáng, tu sĩ Trúc Cơ kỳ cũng sẽ đáp ứng theo, một ngàn năm trăm linh thạch, người chê đắt ta còn chê đắt sao!”

Diệp Trường Sinh lắc đầu: “Chỉ là theo lý thuyết mà thôi, khi đấu pháp thật sự, tu sĩ Luyện Khí Kỳ không thể nắm bắt thời cơ chiến đấu như vậy!”

“Ha ha ha, Hàn huynh nói đùa. Thiên Lô tử cái giá này thật sự rất công bằng, phải biết ngay cả tu sĩ Trúc Cơ kỳ cũng động tâm với cái này!”

“Tu sĩ Trúc Cơ động tâm không có nghĩa là bọn họ có thể chấp nhận giá một ngàn năm trăm linh thạch. Nếu như Thiên Lô tử cướp tay như vậy thì làm sao có thể bảo tồn trong Vạn Bảo lâu thời gian dài như vậy?”

Lời này của Diệp Trường Sinh khiến Điền chương quỹ có chút xấu hổ, đích xác, Thiên Lô tử này đối với tu sĩ Trúc Cơ mà nói, quả thực có chút vô dụng.

Chỉ có một viên thì rất khó dựa vào hành động này để giết chết cùng cấp.

Nếu không giết chết được, thì phí một ngàn năm trăm linh thạch mua loại tiêu hao phẩm này cũng không đáng.

Mà dưới trúc cơ, luyện khí kỳ tu sĩ lại không đủ tài lực đi mua thứ này.

Có tiền này, bọn hấn còn không bằng mua một kiện cực phẩm pháp khí.

Cho nên, Vạn Bảo lâu một mực không thể đem Thiên Lô tử này bán đi.

“Nếu như Hàn huynh thật sự muốn khôi Thiên Lô tử này, ta nguyện ý giảm giá một trăm linh thạch, đây là điểm mấu chốt của bốn điểm!” Diên chương quỹ cắn răng nói.

Hấn biết, nếu người trước mắt đã cò kè mặc cả với hấn, vậy chứng tỏ đối phương có ý đồ mua sắm.

Nếu không không cần phải nói nhiều như vậy làm gì.

Thật vất vả mới tìm được một thứ muốn mua, hấn phải tranh thủ thời gian lấy được cơ hội này.

giảm giá một trăm khối linh thạch, Vạn Bảo Lâu hấn cũng có thể kiếm được không ít.

Diệp Trường Sinh suy tư một lát, cảm thấy giá này đã đủ rồi, liền đáp ứng.

“Tám Mộc Độn Phù này, cùng viên Thiên Lô Tử này, hai kiện đồ vật ta muốn!”

Diệp Trường Sinh nói xong, đưa tới một túi trữ vật.

Diên chương quỹ cầm trong tay, ước lượng một chút, lập tức vẻ mặt tươi cười.

“Hàn huynh sáng khoái, sau này nếu còn muốn mua trân phẩm gì đó, có thể suy xét Vạn bảo lâu chúng ta nhiều hơn, khách quý giống như Hàn huynh, chúng ta sẽ ban cho ưu đãi nhất định.”

“Tạm biệt, vụ làm ăn này đã đem toàn bộ tích lũy mấy chục năm của gia tộc ta tiêu hao không còn gì, sau này làm sao chúng ta có cơ hội trở lại đây!”

Diệp Trường Sinh lắc đầu, vẻ mặt thương tiếc, mang Mộc Độn Phù cùng Thiên Lô Tử rời Vạn Bảo Lâu.

7

“Nếu như ta nhớ không lầm, Vạn Bảo lâu hẵn là còn có vài món cực phẩm pháp khí, cùng một món phù bảo!”

Diệp Trường Sinh cảm thấy có chút tiếc nuối.

Y lấy không được mấy món đó, linh thạch trong tay cũng không đủ.

Hai năm qua, hắn chỉ lo tu hành, chưa từng tới phường thị bán đồ vật.

Nếu như lúc trước mỗi tháng đều dành thời gian bày sạp một lần thì đoán chừng hiện tại cũng đã tích cóp được gần một vạn linh thạch rồi.

“Cuối cùng vẫn là tu vi quá thấp, Luyện Khí kỳ cái gì cũng không dám làm!”

“Đợi sau khi Trúc Cơ, rất nhiều chuyện sẽ dễ dàng làm!” Diệp Trường Sinh thầm nghĩ.

Sau khi hẵn rời Vạn Bảo Lâu, lập tức bay khỏi phường thị.

Hắn tìm một chỗ không có người lấy ra Mộc Độn Phù.

“Phân tích!”

Trong lòng Diệp Trường Sinh thầm nghĩ một tiếng, sau một khắc, tay trái xuất hiện một đạo bạch quang, bao trùm lấy tấm Mộc Độn Phù xanh tươi ướt át kia.

Một lát sau, bạch quang tản đi.

Tiếp theo, Diệp Trường Sinh đổ ra một đồng linh thạch, tay phải hướng đồng linh thạch kia, trong lòng thầm nghĩ một tiếng: “Luyện chế!”

Trên tay phải xuất hiện một đạo hồng quang, bao phủ lấy đồng linh thạch kia.

Trong chớp mắt, ước chừng hơn ba mươi khối linh thạch lập tức vỡ nát, hóa thành một dòng nước lũ linh lực tràn vào tay phải của hắn.

Sau đó, một tấm Mộc Độn Phù mới tinh xuất hiện.

“Chỉ tiêu hao hơn ba mươi khối linh thạch sao? Giá bán là hai trăm linh thạch, giá chênh lệch quá lớn!”

Diệp Trường Sinh trong lòng lại thầm nghĩ một tiếng “Phục chế”, sau một khắc, lại có hơn ba mươi khối linh thạch bị hấp thu, một tấm Mộc Độn Phù xuất hiện.

Cứ như vậy, hắn liên tiếp chế tác bốn tấm Mộc Độn Phù, cộng thêm một tấm ban đầu hắn có, tổng cộng đã có năm tấm Mộc Độn Phù.

“Phân tích!”

Lần này là phân tích Thiên Lô tử.

Mặc dù lần này không có được kiện pháp khí đỉnh cấp nào, cũng không lấy được phù bảo.

Thế nhưng, con Thiên Lô tử này đã vượt xa những con khác.

Bất luận là pháp khí hay là phù bảo, lúc sử dụng đều tiêu hao đại lượng pháp lực.

Nhất là phù bảo kia, duy nhất một lần có thể rút ra một phần ba pháp lực của tu sĩ Luyện Khí hậu kỳ.

Thứ này, lúc đối địch rất phiền phức, hấp thu nhiều pháp lực, kích phát còn phải chuẩn bị nửa ngày.

Mà Thiên Lô tử này lại hoàn toàn khác, trên cơ bản không tiêu hao pháp lực gì.

Còn chưa cần chuẩn bị, đã có thể trực tiếp dùng rồi.

Uy lực vẫn còn rất lớn!

Sau khi nhận được thứ này, Diệp Trường Sinh đối với những pháp khí, phù bảo kia lập tức không còn suy nghĩ gì nữa.

“Phục chế!”

Trong lòng của hắn âm thầm nghĩ một câu.

Vì vậy, tay phải hắn lập tức hấp thu gần hai trăm khối linh thạch, một quả Thiên Lô tử mới xuất hiện.

Giá bán một ngàn bốn trăm khối linh thạch, lại chỉ cần hai trăm khối linh thạch là có thể phục chế ra.

“Phục chế!”

Diệp Trường Sinh thầm niệm một tiếng, linh thạch trên người hắn cơ hồ bị tiêu hao không còn.

Lại một quả Thiên Lô Thức được phục chế ra.

Hạt châu nhỏ màu xanh da trời lơ lửng chuyển động trên không trung, từng đạo lôi quang màu tím lập loè ở trên đó.

“Lần này ta sẽ đào rồng!”

Mặc dù Diệp Trường Sinh đang thở dài, nhưng trên mặt lại tràn đầy vẻ hưng phấn.

Phục chế ra hai quả Thiên Lô tử, toàn thân hắn cũng chỉ còn lại mười mấy khối linh thạch.

Nhưng như vậy cũng đáng giá!

Thiên Lô tử chính là đòn sát thủ lớn nhất!

Đã có thủ đoạn bảo vệ tính mạng!

“Đáng tiếc, Thiên Lô tử này sẽ đem cả người lẫn túi trữ vật cùng một lúc phát nổ, nếu muốn liêm bao mà nói, vẫn không thể dùng được thứ này!”

“Nếu không, ta gặp phải bất cứ kẻ địch nào cũng có thể trực tiếp dùng Thiên Lô tử giải quyết!” Diệp Trường Sinh trong lòng thầm nghĩ.

Hắn nghĩ đến việc dùng vật này giải quyết Phong Nhạc, kết quả khiến cho túi trữ vật trên người Phong Nhạc nổ tan tành.

Vì vậy, sau này phải cẩn thận sử dụng Thiên Lô tử.

Có thể dùng thủ đoạn bình thường để giải quyết địch nhân thì sẽ dùng thủ đoạn thông thường để giải quyết.

Không thể dùng thủ đoạn bình thường giải quyết, lại lên trời giáng xuống.

Thiên Lô tử chính là vật giống như đạn hạt nhân đối với hắn trong thời điểm hiện tại.

“Đạn dược của Luyện Khí kỳ cũng không còn nhiều nữa, còn khoảng mười bình nữa.”

“Trên trăm tám phù lục, phù sơ cấp thấp chỉ còn lại không đến hai mươi tám, phù lục cao giai hơn hai mươi tám, còn lại tất cả đều là phù trung giai.”

“Còn có mấy tấm phù lục trung cấp này, những phù lục cộng lại giá trị xấp xỉ hai ngàn khối linh thạch!”

“Ba khóa Thiên Lô Tử giá trị vượt qua bốn ngàn linh thạch!”

“Hiện tại toàn bộ tài sản của ta là hơn sáu nghìn linh thạch, phần lớn tu sĩ Trúc Cơ kỳ cũng không giàu có như vậy!”

“Tiền tài bất lộ trắng, trước Trúc Cơ, vẫn phải cẩn thận, ngàn vạn không thể để cho người phát hiện thân gia ta xa xỉ.”

Diệp Trường Sinh quyết định, bản thân vẫn phải khiêm tốn trước sau như một.

Hắn rời khỏi phường thị, bay về nơi xa.

Cẩn thận nhìn lại, Diệp Trường Sinh cũng không có trực tiếp bay về phía Hoàng Phong cốc.

Mà là dự định trực tiếp rời khỏi Thái Nhạc sơn mạch, đi vòng lại bên ngoài.

Chỉ là, hắn không biết là, mấy ngày trước, sau khi hắn vừa rời khỏi Hoàng Phong Cốc không lâu, đã có hai người vội vã theo sau.

Bọn họ vẫn đi theo Diệp Trường Sinh đến phường thị của Hoàng Phong cốc, sau đó chờ ở bên ngoài phường thị vài ngày.

Mãi cho tới khi Diệp Trường Sinh đi ra, bọn họ mới lần nữa bám theo phía sau hắn, đi theo.

Cũng không biết hai người này sử dụng phương pháp gì, vẫn luôn theo sát sau lưng Diệp Trường Sinh, chưa bao giờ bị mất dấu.

Bay đến biên giới Thái nhạc sơn mạch, Diệp Trường Sinh bỗng nhiên ngừng lại, sắc mặt thay đổi.

“Liên tiếp ba lần, ta vẫn luôn chuyển biến phương hướng, nhưng hai người này vẫn luôn theo sát sau ta, đây tuyệt đối không phải trùng hợp!”

Diệp Trường Sinh nói nhỏ, trên tay hào quang chợt lóe, xuất hiện một đạo phù lục.

Hắn dùng pháp lực kích phát phù lục, trước mắt lập tức xuất hiện một đạo sóng nước, bên trong sóng nước, có hai đạo thân ảnh vội vã phi hành.

Nháy mắt khi nhìn thấy hai bóng người kia, lông mày Diệp Trường Sinh lập tức nhíu lại.

Một người trong đó hắn nhận ra, chính là vị Lý sư huynh kia.

Còn có một vị mặc áo xanh, dáng dấp anh tuấn phóng khoáng, trên mặt lộ vẻ phong lưu, vừa nhìn đã biết là phần thưởng rất nhiều.

“Vị Lý sư huynh này, quả nhiên đối với ta không có ý tốt mà?”

“May mà bình thường ta cẩn thận, lưu lại thủ đoạn, nếu không bị người ta âm thầm truy tung cũng hồn nhiên không biết!”

Hắn nhìn đạo phù lục trong tay, trong ánh mắt mang theo một tia may mắn.

Đây là một lá bùa sơ cấp cao, tên là Thủy Kính Phù.

Kỳ thật Thủy Kính Phù này cũng không phải là một tấm, mà là một loại phù lục cực kỳ hiếm thấy.

Do một mẫu phù và bốn tấm Tử phù tạo thành.

Sau khi kích phát Tử Phù sẽ ở trong vòng một canh giờ để liên tục giám sát sự biến hóa linh lực trong phạm vi một dặm xung quanh.

Nếu có tu sĩ nào đi qua nơi đây trong vòng một canh giờ, tử phù sẽ nhận biết được.

Sau đó, thông qua kích phát mẫu phù, có thể thấy được trải qua tử phù bên kia là ai.

Diệp Trường Sinh một đường đi tới, liên tiếp chôn bốn tấm Tử Phù ở những nơi đã đi qua.

Ngay từ đầu, hai người này vừa đi qua tấm phù thứ nhất thì hắn đã cảm giác được.

Nhưng khi đó, hắn không hề quan tâm.

Hắn tưởng là vừa vặn có hai vị tu sĩ đi ngang qua nơi đó, chỉ là ngoài ý muốn.

Thế nhưng, sau khi hai người liên tiếp trải qua ba tấm Tử Phù, Diệp Trường Sinh phát hiện có gì đó không đúng.

“Bên ngoài Thái Nhạc sơn mạch này, đúng là nơi giết người cướp của a!”

“Nếu các ngươi đã muốn tới chịu chết, vậy đừng trách ta ra tay độc ác vô tình!” Diệp Trường Sinh lầm bầm.

Trong ánh mắt hắn ta tràn đầy lạnh lẽo.

Mặc dù không biết người bên cạnh Lý sư huynh là ai, nhưng Diệp Trường Sinh ít nhiều gì cũng có thể đoán được.

“Có lẽ là vị Vương sư huynh kia, người mà lúc trước Lý sư huynh nhắc tới có quan hệ thân thiết với hắn!”

“Ha ha, quả nhiên lần trước hắn lấy lý do gì đó của Nguyên Tinh đạo nhân để lừa ta, chính là muốn động thủ với ta sao?”

Sát ý trong lòng Diệp Trường Sinh lập tức trở nên rùng rục.

8

Bên ngoài Thái Nhạc sơn mạch, hai bóng người giẫm lên pháp khí bay nhanh trên không trung.

Đột nhiên, trên bầu trời trên đỉnh đầu bọn họ vang lên một tiếng ung gáy rõ to.

Vì vậy, một bóng người trong đó bỗng nhiên ngừng lại, nghiêng tai cẩn thận lắng nghe.

“Sao vậy? Lý huynh?”

Lý huynh được gọi là Lý huynh đúng là Lý sư huynh mà Diệp Trường Sinh biết, mà vị bên cạnh đương nhiên là Vương sư huynh.

“Hắn dừng lại rồi!”

“Dừng lại? Chẳng lẽ là phát hiện ra chúng ta?”

“Không có khả năng, Xích Nhãn ung ta có thể bay lên cao gần ngàn trượng trên mặt đất giám sát, không có khả năng bị hắn phát hiện!”

“Chắc là pháp lực hắn đã tiêu hao quá nhiều, dừng lại dự định khôi phục pháp lực!”

“Chúng ta mau đuổi theo!”

Hai người lại một lần nữa giẫm lên pháp khí, vội vã bay về phía trước.

“Lý huynh, ta vẫn còn có chút nghi ngờ, một tiểu tử Luyện Khí kỳ, có thể có kỳ ngộ gì chứ?”

“Hừ, nếu không có kỳ ngộ, vì sao tu vi của hắn có thể tăng trưởng nhanh như vậy?”

“Người có biết, hai năm trước tu vi của hắn lúc nhập môn bao nhiêu không?”

“Việc này không phải người đã nói rồi sao? Dưới luyện khí tầng mười!”

“Hừ, đâu chỉ là luyện khí tầng mười trở xuống, ta sai người hỏi thăm rõ ràng, lúc hắn nhập môn chỉ có luyện khí tầng

năm!”

“Cái gì? Lý huynh, ngươi không phải đang đùa ta đấy chứ?”

“Loại chuyện này, ta lừa ngươi làm gì?”

“Một tu sĩ Song linh căn, chỉ mất thời gian hơn hai năm tu luyện từ Luyện khí tầng năm tới luyện khí tầng mười. Tốc độ này, nói hấn là thiên linh căn ta đều tin a!”

“Vương huynh, ngươi xem thường hấn rồi!”

“Có ý gì?”

“Đó là tu vi luyện khí tầng mười một năm trước của hấn, hiện tại hấn là luyện khí tầng mười hai!”

“Cái gì? Làm sao có thể?”

Vương sư huynh kinh sợ kêu lên một tiếng, phảng phất như gặp phải chuyện gì đó không thể tưởng tượng nổi, khuôn mặt tràn đầy vẻ không thể tin được.

Thấy dáng vẻ này của hấn, trong lòng Lý sư huynh cũng có vài phần cảm khái.

Sao hấn có thể không kinh ngạc chứ? Không thấy chấn động à?

Chỉ mất hơn một năm đã leo từ luyện khí tầng năm lên tới luyện khí tầng mười, lại dùng một năm để tu luyện từ luyện khí tầng mười tới luyện khí tầng mười hai.

Loại tốc độ này, quả thực là kinh thế hãi tục.

Ngay cả tu sĩ Thiên Linh Căn cũng không thể tu luyện nhanh như vậy.

“Như vậy xem ra, người này nắm giữ thứ nào đó không muốn người biết, có thể nhanh chóng tăng tiến tu vi!” Vương sư huynh lạnh lùng nói.

Thần sắc của hấn bình tĩnh trở lại, ánh mắt trở nên lạnh như băng, tràn đầy sát ý cùng với tham lam nồng đậm.

“Hừ, nếu không phải hấn tiến vào luyện khí tầng mười hai, ta không nắm chắc bắt được, cần gì phải gọi ngươi tới!” Lý sư huynh thầm nghĩ trong lòng.

Vừa nghĩ tới trên người Diệp Trường Sinh có thể tồn tại kỳ ngộ nào đó, trong lòng Lý sư huynh liền nóng như lửa đốt.

Trước đó hẳn cho rằng cơ duyên khiến tu vi của Diệp Trường Sinh cấp tiến ở trong dược viên kia.

Kết quả, hẳn ở trong dược viên được một tháng, lông cũng chẳng nhạt được một cây.

Còn không thể không tiêu phí một khoản linh thạch để thay thế nhiệm vụ này.

Điều này làm cho trong lòng hắn tràn đầy phiền muộn.

Sau đó, hắn tới cửa tìm Diệp Trường Sinh, muốn lừa hắn ra ngoài giết chết.

Kết quả không ngờ tới, Diệp Trường Sinh căn bản không để ý tới hắn, nói năng bậy bạ là không ra khỏi cửa.

Không còn cách nào, Lý sư huynh đành phải chờ.

Đợi sau khi Diệp Trường Sinh đi ra, hắn thông qua một vị đệ tử giao hảo với hắn ở Bách Cơ Đường biết được, đối phương đã luyện khí tầng mười hai.

Điều này khiến hắn không khỏi lạnh lẽo.

Hắn ta cũng là luyện khí tầng mười hai, đối mặt với Diệp Trường Sinh cùng cấp cũng không nắm chắc tất thắng.

Vì vậy, đành phải gọi vị Vương huynh mà mình coi như tin tưởng này theo.

“Với thực lực của hai người chúng ta, giải quyết vấn đề của hắn không lớn, chỉ là không biết trên người hắn có cơ duyên gì?”

Lý sư huynh trong lòng tràn đầy lo lắng cùng hiếu kỳ.

Tại tu tiên giới, có tu sĩ ngoài ý muốn đi đại vận, đạt được một loại cơ duyên nào đó cũng không hiếm thấy.

Đủ loại cơ duyên thiên kỳ bách quái trong thiên địa, chủng loại nào cũng có.

Có khả năng, vị Diệp sư đệ này lấy được chỉ là một cơ duyên hữu dụng cho Luyện Khí kỳ.

Ví dụ như nói, mấy bình đan dược có thể trợ giúp tu vi Luyện Khí kỳ tinh tiến.

Cơ duyên này đối với Lý sư huynh mà nói, tác dụng đã không còn lớn nữa.

Nhưng cũng có khả năng, đây là một cơ duyên rất lớn, cho dù là Trúc Cơ cũng có thể dùng được.

Dưới tình huống không biết nội dung cụ thể, tùy tiện giết người cướp của là một hành vi thử vận may.

Nhưng Lý sư huynh không quan tâm.

Thử vận may thì cứ thử vận may, dù sao cũng chỉ giết một người mà thôi!

Trên thực tế, trên cả vạn đệ tử Luyện Khí kỳ của Hoàng Phong cốc, người có tư chất song linh căn không ít, giết một người sẽ không có ai quá mức quan tâm.

Dù sao, nguyên là có Trung Phong linh căn chết thì cũng không có gì to tát.

Hai người buồn bực phi hành cực nhanh, rất nhanh, không đến nửa canh giờ đã đuổi kịp Diệp Trường Sinh.

Diệp Trường Sinh vẫn luôn chờ bọn họ.

Nhìn thấy hai người bay tới, trên mặt Diệp Trường Sinh lộ ra kinh ngạc, thần sắc vui sướng:

“A, Lý sư huynh, không ngờ lại gặp huynh ở đây!”

“A... Ha ha ha, đúng vậy, ta cũng rất bất ngờ, ta và Vương huynh có việc đi ngang qua đây, không ngờ lại đụng phải Diệp sư đệ!”

“Ha ha, thật là trùng hợp!”

“Đúng là rất trùng hợp, xem ra giữa chúng ta vẫn có chút duyên phận a, Diệp sư đệ!”

Lý sư huynh vừa nói, vừa cùng Vương sư huynh không ngừng tới gần Diệp Trường Sinh.

“À, đúng rồi, giới thiệu với người một chút!”

“Vị này chính là vị Vương sư huynh mà lúc trước ta đã nói với người!”

Trên mặt Diệp Trường Sinh lộ ra vẻ ngượng mộ: “Đại danh của Vương sư huynh ta đã biết từ trước.”

“Nghe nói Vương sư huynh là một trong những tu sĩ có hi vọng Trúc Cơ nhất trong cốc. Hôm nay có thể gặp được sư huynh, thật là may mắn ba đời!”

Trên mặt Diệp Trường Sinh mang theo nụ cười nhiệt tình, vẻ mặt khâm phục.

Điều này làm cho Vương sư huynh đối với hắn hoàn toàn không hiểu đặc ý chỉ cực điểm, không nghĩ tới mình tại đệ tử tầng dưới còn có uy vọng như vậy.

Còn Lý sư huynh thì trong lòng nổi lên nghi ngờ.

“Quái lạ, lần trước gặp mặt tiểu tử này khiến cảnh giác trong lòng rất mạnh, sao lần này lại như vậy?”

Ánh mắt hắn ngưng tụ, nhìn thấy tay Diệp Trường Sinh chụp vào túi trữ vật cách đó không xa, lập tức trong lòng Linh Lung mãnh liệt.

“Không ổn, có vấn đề!”

Lý sư huynh biến sắc, thân thể lập tức lui về phía sau, đồng thời tay cầm túi trữ vật, chuẩn bị móc đồ vật ra.

“Chậm rồi!”

Diệp Trường Sinh cười lạnh một tiếng, chân hung hăng giậm xuống đất.

Trong chốc lát, trên mặt đất có mười hai tấm phù lục đồng thời bay lên trời.

Trên những phù lục này lóng lánh hào quang màu trắng, trong nháy mắt bay lên trời, có mười hai thanh băng thương từ trên đó bay ra.

“Băng Thương Phù, sao hắn lại có nhiều như vậy?”

Vương sư huynh hoảng sợ biến sắc, sắc mặt nhất thời trở nên trắng bệch, trên trán mồ hôi lạnh chảy xuống.

Phù lục sơ cấp bậc cao, Băng Thương Phù.

Tu sĩ Luyện Khí bình thường có thể có một tấm đã là giàu lắm rồi, thế mà trước mắt lại lập tức bay lên mười hai tấm.

Hơn nữa, hai người bọn họ còn bị mười hai tấm Băng Thương
Phù này vây quanh.

Lần này thảm rồi!

9

Không thể không nói, Diệp Trường Sinh ra tay thật sự phi thường hào sảng.

Băng Thương Phù sơ cấp bậc cao, giá khoảng chừng ba mươi khối linh thạch.

Hắn trực tiếp ném ra mười hai tấm!

Mười hai tấm, chính là ba trăm sáu mươi khối linh thạch.

Đây đã có thể mua được một kiện cực phẩm pháp khí bình thường rồi!

Đại đa số đệ tử Luyện Khí kỳ không có nhiều người như vậy.

Mà Diệp Trường Sinh chỉ đối chiến một lần, liền trực tiếp tiêu hao mất ba trăm sáu mươi khối linh thạch.

Đây đã không thể dùng từ phá gia chi tử để hình dung rồi!

Lý sư huynh và Vương sư huynh thấy cảnh này đều muốn học máu!

Trong lòng bọn họ đang hoài nghi, rốt cuộc là đã trêu chọc phải quái vật gì vậy?

Nhưng còn chưa xong!

Diệp Trường Sinh cười lạnh một tiếng, trên tay lại xuất hiện một lá bùa.

Hắn đem cái phù triệu này vỗ lên người, một đạo lục quang hiện lên, một mảng lớn đằng mạn từ mặt đất sinh trưởng ra.

Đằng Mạn ngưng tụ thành một bộ dạ dày đội giáp, bám lên trên người hắn.

Phù lục phòng ngự cấp sơ, cao giai - Đằng Giáp Phù!

Mặc dù đã nắm chắc phần thắng trong tay, cũng phải chú ý bảo vệ tốt chính mình, tránh lật thuyền trong mương.

Diệp Trường Sinh rất tiếc mạng.

Chỉ là một tấm phù lục cao giai mà thôi, so với nguy hiểm có thể xuất hiện mà nói, căn bản không đáng nhắc tới!

Nhìn thấy bộ dáng Diệp Trường Sinh hào phú như vậy, trông mắt Lý sư huynh cùng Vương sư huynh đều muốn rớt ra.

Còn có thiên lý ư?

Tại sao đệ tử Luyện Khí Kỳ có thể lấy ra nhiều phù lục cao giai như vậy?

Chuyện này cũng quá thái quá rồi?

Diệp Trường Sinh ra tay hào phóng, để Lý sư huynh cùng Vương sư huynh lần nữa xác nhận, trên người đối phương nhất định có cơ duyên nào đó.

Nhưng mà, hiện tại lại đi nghĩ đến mưu đoạt cơ duyên gì, tựa hồ có chút không đúng lúc.

Trước mắt, hai người bọn họ có thể giữ được mạng hay không cũng khó nói.

Vương sư huynh hét lớn một tiếng, cũng từ trong túi trữ vật móc ra một tấm phù lục.

Hắn vội vàng kích phát tấm phù lục này, trong phút chốc, một bức tường gió xuất hiện, bao trùm hai người lại.

Phong Tường phù sơ cấp bậc cao —— Phong Tường phù!

Đây là lá bùa cao giai duy nhất trên thân hai người.

“Lý huynh có lá bài tẩy gì thì mau lấy ra đi, bây giờ không phải lúc giấu giếm!” Vương sư huynh hét lớn.

Lý sư huynh sắc mặt trắng bệch, thần tình vô cùng xám xịt, trong ánh mắt hắn tràn ngập vẻ tuyệt vọng.

át chủ bài?

Bây giờ còn con át chủ bài nào có thể nghịch chuyển được thế này?

Hắn lấy ra một thanh tiểu kiếm màu đỏ, pháp lực quán chú vào trong đó, điều khiển tiểu kiếm cực lực chém về phía Diệp Trường Sinh.

Pháp khí cực phẩm Hỏa Vân kiếm!

Đây là lá bài tẩy duy nhất trên người Lý sư huynh!

Cùng lúc đó, trên tay Vương sư huynh cũng xuất hiện một cây đoản mâu màu xanh, bên trên có khắc một vàng trắng tròn.

Thanh Nguyệt mâu cũng là một kiện pháp khí cực phẩm.

Hai người liều mạng thúc dục cực phẩm pháp khí, tấn công Diệp Trường Sinh.

Nhưng vô dụng, công kích của pháp khí cực phẩm bị Đằng Giáp cản lại.

Cùng lúc đó, băng thương đã bay đến trước mặt bọn họ.

“Phanh!”

Mười hai thanh băng thương đồng thời đánh vào bức tường gió.

Chỉ kiên trì không đến một hơi thở, tường gió liền trực tiếp bị đánh tan.

Sau đó, băng thương tại Vương, Lý hai người thần sắc kinh hãi tuyệt vọng, bắn tới.

.....

Thu giáp mây trên người, Diệp Trường Sinh phúi tay, đi về phía trước.

Hai vị sư huynh này đều là Luyện Khí kỳ tầng mười hai, ngay cả một tiếng hét thảm cũng không thể phát ra, trực tiếp bị băng thương đâm thủng, đông kết.

“Ồ tu tiên giới này lãn lộn, phải ôm giác ngộ bị người ta giết chết lúc nào cũng được!”

“Cũng may hai người các ngươi dụng phải là đại thiện nhân như ta, nhanh chóng tiễn các ngươi lên đường, không chịu đựng bao nhiêu thống khổ!”

“Nếu đổi lại là một số tâm lý biến thái khác, không thể dẫn vật các ngươi đến chết được!”

“Cho nên mới nói, sau này xuống dưới nhớ giúp ta cầu phúc, kiếp sau đầu thai tốt đi!”

Diệp Trường Sinh ra vẻ trách trời thương dân, miệng liên miên cần nhân cảm khái.

Lại không biết Vương sư huynh và Lý sư huynh đã chết kia nếu ở trên trời có linh, chứng kiến một màn này sẽ có cảm tưởng thế nào.

Ngoài miệng thì đang cảm khái, nhưng tay vẫn không ngừng, Diệp Trường Sinh nhanh chóng quét dọn chiến trường.

Nhặt túi trữ vật của hai người lên cùng pháp khí cực phẩm rơi xuống, cẩn thận thu lại.

Mất mấy quả cầu lửa, thiêu hủy thi thể hai người.

Hủy thi diệt tích!

Sau đó, gió rít gào!

Đi một vòng lớn, Diệp Trường Sinh về tới Hoàng Phong cốc.

Hắn trở về Dược Viên, trốn vào chỗ ở của mình.

Đợi đến lúc triệt để an toàn, hắn mới điềm tĩnh mở túi trữ vật ra, kiểm kê thu hoạch lần này.

Tuy rằng lần này tiêu hao hơn mười cái cao giai phù lục, nhưng Vương sư huynh cùng Lý sư huynh cất giữ hoàn toàn có thể bù lại.

Những thứ khác không nói, chỉ riêng giá trị hai kiện cực phẩm pháp khí Thanh Nguyệt Mâu và Hỏa Vân Kiếm đã vượt xa những phù lục kia.

Trong túi trữ vật của Vương sư huynh, bên trong một cái bình màu xanh có chứa một hạt đan dược đỏ rực.

Cẩn thận ngửi một chút, trên mặt Diệp Trường Sinh không khỏi lộ ra một tia vui mừng.

Hắn nhận ra đây là một loại đan dược hữu hiệu đối với tu sĩ Luyện Khí tầng mười trở lên.

“Xem ra ta có hy vọng trong thời gian ngắn tiến vào luyện khí tầng mười ba rồi!”

Ngoại trừ đan dược, Diệp Trường Sinh còn đạt được hai kiện thượng phẩm pháp khí, mấy chục tấm phù lục sơ trung giai, mấy chục khối linh thạch.

Những vật này đối với hắn thì có giá trị không lớn.

Thu hồi đồ vật của Vương sư huynh, Diệp Trường Sinh lại đưa mắt nhìn túi trữ vật của Lý sư huynh.

Hắn nhắc lên túi trữ vật run lên, một đồng đồ vật bên trong ào ào bị đổ ra.

Mấy chục khối linh thạch, mười mấy tấm phù lục, một kiện thượng phẩm pháp khí, hai kiện trung phẩm pháp khí...

Vị Lý sư huynh này thoát nhìn so với Vương sư huynh nghèo hơn nhiều!

Điều đáng giá duy nhất trên người hắn đại khái chính là món cực phẩm pháp khí Hỏa Vân kiếm.

“Ừm, đây là cái gì?”

Ánh mắt Diệp Trường Sinh bị một cái hộp gỗ hấp dẫn.

Hộp gỗ này thoát nhìn có chút phong cách cổ xưa, tạo hình đơn sơ nhưng lại có một loại ý nhị độc đáo.

“Có thể được Lý sư huynh cất giấu, hẳn không phải thứ đơn giản!” Diệp Trường Sinh nói nhỏ.

Cẩn thận suy nghĩ một chút, trước tiên hắn vỗ trên người mình một tấm phù lục có tính phòng ngự.

Đợi sau khi hiệu quả của phù lục, hắn nhẹ nhàng mở hộp gỗ ra.

“Xoẹt!”

Trong nháy mắt vừa mở ra, một mũi tên nhọn nhanh như chớp bắn ra.

“Phanh!”

Khi mũi tên nhọn bắn tới trước mặt Diệp Trường Sinh, bị một vật sáng ngăn cản, bắn ra ngoài.

“Ta loảng xoảng!”

Diệp Trường Sinh thiếu chút nữa muốn chửi ầm lên.

Hắn nhìn thấy rõ ràng, trên mũi tên kia mang theo một loại ánh sáng màu lam, hiển nhiên là được tôi luyện kịch độc.

Việc này nếu như không chút phòng bị bắn trúng, hậu quả khó mà lường được!

“Làm ra loại thủ đoạn âm hiểm này sinh không có lỗi đấy!”

“Cũng may ta cơ linh, đề phòng một chút, tại tu tiên giới lạnh như băng hiểm ác này, thời thời khắc khắc đều phải cẩn thận!”

Vô cùng kinh hãi, sau lưng Diệp Trường Sinh đổ mồ hôi lạnh.

Cũng may, bình thường cẩn thận vẫn bảo vệ được hãn một mạng.

“Nhưng mà, thứ được coi trọng như vậy, bên trong là thứ gì?”

Diệp Trường Sinh nổi lòng hiếu kỳ, nhìn vào trong hộp.

10

Một quyển sách cổ, một lệnh bài!

Đây là toàn bộ đồ vật bên trong hộp.

Diệp Trường Sinh cầm lệnh bài lên cẩn thận quan sát.

Đây là một lệnh bài màu bạc, bên trên lại có một ít phù văn màu tím, trông vô cùng thâm thúy, thần bí.

Đôi diện lệnh bài là một chữ: Tinh!

Mặt sau thì khắc một mảnh tinh không.

“Đây là cái gì?”

Diệp Trường Sinh nhìn hồi lâu, không hiểu.

Có thể được Lý sư huynh cất giấu thận trọng như vậy, hiển nhiên lệnh bài này không phải vật đơn giản.

Hắn lật qua lật lại nhìn, không hiểu.

“Quên đi, sau này lại nghiên cứu đi!”

Thu hồi lệnh bài, Diệp Trường Sinh lại cầm bản sách cổ kia lên.

”lâm vào Kim Linh Thiên Tinh Công!”

Trên này lại là một loại công pháp tu hành!

Trong lòng Diệp Trường Sinh dâng lên hiếu kỳ, mở sách cổ ra, cẩn thận nghiền ngẫm đọc.

Thật lâu sau, hắn buông quyển sách xuống, bỗng nhiên thở ra một hơi nặng nề, thần sắc trở nên âm tình bất định.

Vị Lý sư huynh kia, thế mà lại nói là thật!

Diệp Trường Sinh vốn cho rằng cái gì mà Nguyên Tinh đạo nhân chỉ là nhân vật Lý sư huynh bịa đặt ra lừa gạt hắn.

Nhưng không nghĩ tới, vậy mà thật sự có nhân vật như vậy.

Hơn nữa, Kim Linh Thiên Tinh Công này chính là công pháp chủ tu của Nguyên Tinh đạo nhân.

Điều này thật sự khiến người ta kinh ngạc!

“Nói như vậy, cái mà Lý sư huynh gọi là Nguyên Tinh đạo nhân động phủ, cũng chưa chắc là vô căn cứ? “

“Tám lệnh bài này, xem ra có chút quan hệ với Nguyên Tinh đạo nhân này!”

Sắc mặt Diệp Trường Sinh biến thành âm tình bất định.

Hắn cảm thấy bản thân có chút qua loa!

Hắn là muốn Lý sư huynh sống thêm chốc lát, nói không chừng để bảo vệ tính mạng, hắn sẽ đẩy bí mật của Nguyên Tinh đạo nhân ra.

“Thôi, việc đã đến nước này, có hối hận cũng vô dụng!”

“Khỏi lệnh bài này, trước cất vào đã, nói không chừng về sau có thể dùng đến!”

Diệp Trường Sinh đem một đồng đồ vật này thu vào trong túi trữ vật, chỉ còn lại bộ Kim Linh Thiên Tinh Công kia.

“Không ngờ Kim Linh quyết mà ta tu hành lại chỉ là bản đơn giản hóa của công pháp luyện khí của Kim Linh Thiên Tinh mà thôi!”

Khi vừa nhìn thấy Kim Linh Thiên Tinh Công, Diệp Trường Sinh đã cảm thấy có chút quen mắt.

Đọc kỹ một phen, hắn chợt phát hiện công pháp trụ cột trên thị trường lưu truyền rất rộng Kim Linh Quyết là từ trong bộ công pháp này đơn giản hóa ra.

Kim Linh Thiên Tinh Công, là một bộ công pháp Kim thuộc tính.

Được xưng là công pháp đứng đầu lĩnh vực Kim thuộc tính.

Nhưng thật sự không phải có quyền sách cổ này khoe khoang lợi hại như vậy, Diệp Trường Sinh cũng không rõ ràng.

Dù sao, trước kia hắn chưa từng nghe qua tên Kim Linh Thiên Tinh Công.

Nếu thật sự là công pháp đứng đầu, vậy hơn phân nửa sẽ có danh tiếng lưu truyền trên đời.

“Hơn nữa còn là không trọn vẹn!”

Diệp Trường Sinh có chút bất đắc dĩ, bản cổ thư này ghi lại không đầy đủ công pháp.

Chỉ có sáu tầng ghi chép phương pháp tu hành từ Luyện Khí kỳ đến Trúc Cơ hậu kỳ, sau này sẽ không còn nữa.

Điều này thật đúng là...

Vì sao đại đa số công pháp có thể lưu truyền ra ngoài đều không trọn vẹn vậy?

Nhưng khiến cho Diệp Trường Sinh động tâm chính là dựa theo ghi chép của bộ công pháp kia, chỉ cần tu luyện xong ba tầng đầu của Kim Linh Thiên Tinh Công là có thể nắm giữ một loại thần thông gọi là Ngân Quang Giáp.

Thần thông này tên như ý nghĩa, chính là một loại thuật phòng ngự, chỉ cần vận chuyển công pháp, là có thể hình thành áo giáp màu bạc ở mặt ngoài thân thể.

Dựa theo cổ thư ghi chép, loại áo giáp này có thể khiến tu sĩ Luyện Khí kỳ chống đỡ được pháp khí thượng phẩm oanh kích.

Việc này tương đối kinh người!

Luyện Khí kỳ đã có thể chống đỡ được pháp khí thượng phẩm, vậy Trúc Cơ kỳ thì sao?

Chẳng phải là có thể phòng ngự cực phẩm pháp khí sao?

Vậy lên trên, Kết Đan kỳ thì sao?

Có thể chống đỡ được sự oanh kích của pháp bảo hay không?

Nếu đúng là như vậy, vậy bộ công pháp kia quả thực không hổ danh là một bộ công pháp đỉnh cấp.

Nhưng điểm khác thường trong bộ công pháp này còn không chỉ có vậy.

Chờ tu tới tầng thứ sáu, cũng chính là Trúc Cơ hậu kỳ, còn có thể nắm giữ một loại thần thông gọi là Tinh Ngân Kiếm Khí.

Đây là một môn pháp thuật công kích, uy lực cực lớn.

Hai loại thần thông này cực kỳ kinh người, nhưng đồng thời pháp lực tiêu hao cũng kinh người.

Nhưng cũng may, sau khi tu luyện bộ Kim Linh Thiên Tinh Công này, pháp lực sẽ cực kỳ hùng hồn, đủ để chèo chống hai loại thần thông này tiêu hao.

Bất quá, điều này cũng đồng nghĩa với việc tu luyện Kim Linh Thiên Tinh Công vô cùng chậm chạp.

Đây chắc là điểm yếu của nó.

Trên đời này không có bộ công pháp nào là thập toàn thập mỹ, chỉ cần là công pháp đỉnh cao, tất nhiên cũng có ưu thế về mặt, cũng có một mặt hoàn cảnh xấu của nó.

Ví dụ như nói Thanh nguyên kiếm quyết, tiêu hao tài nguyên gấp hai lần đồng giai, tốc độ tu luyện hơi chậm. Nhưng bởi vì tu luyện ra pháp lực tinh thuần, thời điểm đột phá bình cảnh tương đối dễ dàng.

Ưu thế Kim Linh Thiên Tinh Công rất rõ ràng, uy lực lớn, đấu pháp có thể chiếm rất nhiều tiện nghi, nhưng yếu thế cũng đủ để khuyên lui rất nhiều người.

Dù sao, tu luyện chậm lại loại chuyện này, không phải ai cũng có thể chấp nhận được.

Trong tu tiên giới này, thời gian chính là sinh mệnh.

Cho nên, ở sau cùng bộ công pháp này thì cũng rất tri kỷ nhắc nhở một câu, nếu như không có thiên linh căn thì cũng không cần tu luyện bộ công pháp này.

“Cho nên, cũng là vì chuyện này, Lý sư huynh không tu luyện bộ công pháp kia sao?” Diệp Trường Sinh nói nhỏ.

Đây thật ra là Diệp Trường Sinh trách lầm Lý sư huynh.

Lý sư huynh không tu luyện bộ công pháp này không phải bởi vì tốc độ tu luyện chậm, mà chỉ là bởi vì hắn không có linh căn Kim thuộc tính.

Nếu không, dạng công pháp uy lực cực lớn này hắn tuyệt đối sẽ không bỏ qua!

“Sau khi tiến vào Trúc Cơ kỳ, ta sẽ chọn công pháp chủ tu, có muốn tu hành cái này không?”

Diệp Trường Sinh lâm vào trầm tư.

Suy nghĩ thật lâu, cuối cùng hắn cũng đưa ra quyết định, quyết định tu hành Kim Linh Thiên Tinh Công trước.

Hắn vẫn rất thèm thuồng thần thông của ngân quang giáp.

Nếu không cách nào có được nội dung tiếp theo của bộ công pháp kia, vậy công pháp chuyển hoá cũng không muộn.

Vì vậy, Diệp Trường Sinh lại bắt đầu tiềm tu, chuyển công pháp của mình thành Kim Linh Thiên Tinh Công.

Cũng may Kim Linh quyết tu luyện vốn là bản giản hóa của bộ công pháp này.

Bởi vậy, việc thay đổi hắn cũng không khó.

Trong lúc tiềm tu, Diệp Trường Sinh cách một đoạn thời gian lại đi tới phường thị của Hoàng Phong cốc một chuyến.

Thông qua việc bày sạp bán phù lục, đan dược, pháp khí, hắn ta kiếm được một khoản linh thạch lớn.

Trong đó đại bộ phận linh thạch đều được hắn sử dụng để phục chế Thiên Lôi tử và phù triện.

Cuối cùng, chỉ còn lại hơn tám trăm linh thạch.

Vì vậy, hắn lại đi Vạn Bảo Lâu một chuyến, ở trong ánh mắt quỷ dị của Điện chương quỹ, mua lại một kiện cực phẩm pháp khí phòng ngự Huyền thiết Phi Thiên Thuần trong Vạn Bảo Lâu.

Nhìn bóng lưng Diệp Trường Sinh rời đi, trên mặt Điện chương quỹ mang theo vẻ mặt dờ khóc dờ cười.

Hắn nhớ lần trước Diệp Trường Sinh rời khỏi, từng nói khoản giao dịch trước đó đã tiêu sạch tiền tích trữ gia tộc mấy chục năm của bọn họ.

Kết quả, lần này lại dùng tám trăm linh thạch mua Huyền thiết phi thiên thuần.

Hơn nữa, lần này hắn rời đi còn nói gia tộc tích góp trước đây đều bị tiêu hao không còn!

“Vị Hàn sư đệ này cũng thật thú vị!” Điện chương quỹ vuốt râu cười nói.

Đối với cách làm của Diệp Trường Sinh, hắn cũng không cảm thấy kỳ quái.

Làm kinh doanh nhiều năm như vậy, đã thấy nhiều!

Đối với loại khách hàng chất lượng này, cho tới bây giờ Điền chương quỹ cũng không quan tâm đến thân phận của bọn họ.

Hắn hiện tại rất chờ mong vị “Hàn Phi Vũ” sư đệ lần nữa tới cửa.

11

Diệp Trường Sinh không phụ lòng chờ mong của Điền chương quỹ, nửa tháng sau, hấn lại tới!

Trải qua một phen điều tra, Diệp Trường Sinh biết được từ trước đến nay danh tiếng của Vạn Bảo lâu vô cùng tốt.

Từ trước đến nay chưa từng làm qua loại chuyện xấu xa đó.

Cũng chính bởi vậy, Hàn Lập ở chỗ này xuất ra hai góc Linh được ngàn năm cũng không có vấn đề gì.

Sau khi hiểu rõ những thứ này, Diệp Trường Sinh liền tương đối yên tâm với Vạn Bảo lâu.

Hấn lần nữa tới cửa, là vì đã góp nhặt đủ ba ngàn linh thạch, tính đổi lấy món phù bảo “Kim quang chuyên” kia.

“Cái gì, bị người ta mua đi rồi?” Diệp Trường Sinh hơi kinh ngạc hỏi.

Điền chương quỹ vẻ mặt tiếc nuối: “Không sai, vừa mới bị người mua đi, Hàn huynh đã đến chậm một bước, nếu không Kim quang chuyên này ta nói cái gì cũng phải để lại cho huynh a!”

“Mà thôi, đã như vậy, Hàn mỗ xin cáo từ!”

Diệp Trường Sinh không đợi Điền chương quỹ giữ lại, lập tức rời Vạn Bảo lâu.

“Vị Hàn sư đệ này vội vã rời đi như vậy, không phải là muốn giết người cướp của chứ?” Nhìn bóng lưng Diệp Trường Sinh rời đi, Điền chương quỹ trầm nghĩ trong lòng.

“Được rồi, ra khỏi Vạn bảo lâu thì không liên quan đến chúng ta nữa!” Hấn lắc lắc đầu, tiếp tục trở về đọc sách của hấn.

“Người có thể nuốt Kim Quang Chuyên, chỉ có thể là Hàn Lập sao?”

“Thằng này, tốc độ hành động cũng không chậm à!” Diệp Trường Sinh trong lòng trầm nghĩ.

Hiển nhiên, Hàn lão ma lúc này đã xác định sẽ đi Huyết sắc cầm địa, cho nên đang thu mua pháp khí và phù lục.

Mà Diệp Trường Sinh cũng đã hạ quyết tâm, tham gia Huyết sắc thí luyện.

Chỉ có thông qua phương pháp này mới có thể thu được Trúc Cơ đan hợp pháp.

Đúng, là hợp pháp!

Thật ra Diệp Trường Sinh cũng có vài phương pháp có thể lấy được Trúc cơ đan, ví dụ như giết người cướp của!

Nhưng những thủ đoạn này đều là bất hợp pháp, chỉ cần hấn vừa thành công trúc cơ, lập tức sẽ bại lộ.

Trúc Cơ đan là một loại tài nguyên lũng loạn, không thể mua được trên thị trường.

Chỉ có Trúc Cơ đan môn phái phát cho người mới hòa hợp.

Nếu như môn phái không đưa cho một ai Trúc Cơ đan, mà người này lại là Trúc Cơ.

Vậy chứng tỏ người này có vấn đề, môn phái tất nhiên sẽ nghĩ cách điều tra rõ nơi phát ra Trúc cơ đan của người này.

Mà điều tra vừa có thể điều tra ra vấn đề.

Diệp Trường Sinh không thể đi điều tra được!

Một khi trong môn điều tra kỹ càng hấn, vậy việc hấn hai năm từ luyện khí tầng năm tinh tiến đến luyện khí tầng mười hai sẽ bại lộ.

Chuyện giết chết Lý sư huynh cùng Vương sư huynh cũng sẽ bại lộ.

Chuyện mấy lần trước sau tặng ngàn vàng ở Vạn Bảo lâu cũng sẽ bại lộ!

Nguy hiểm này quá lớn!

Diệp Trường Sinh không dám mạo hiểm như vậy, cho nên hấn cần một viên Trúc Cơ đan hợp pháp.

Đối với Diệp Trường Sinh hiện giờ mà nói, tham gia Huyết sắc thí luyện trên cơ bản là không có nguy hiểm gì.

Bất kể là tu sĩ Luyện Khí Kỳ thực lực mạnh bao nhiêu, cũng không chịu nổi Thiên Lôi tử của hắn.

Còn hắn, trên tay có trọn vẹn ba mươi viên Thiên Lôi tử.

Ngoài ra, lượng lớn phù lục trên người cũng là một sát chiêu không thể khinh thường.

Mặt khác, trên tay hắn còn có ba kiện cực phẩm pháp khí.

Có những thủ đoạn này đảm bảo, tham gia Huyết sắc thí luyện sẽ không xảy ra vấn đề gì.

“Hàn Lập bây giờ trên người hắn là còn có một cây linh dược ngàn năm, ta phải nghĩ biện pháp đổi lấy!” Diệp Trường Sinh vừa đi ra khỏi phòng thí, vừa thầm nghĩ.

Linh dược ngàn năm, chỉ có thể gấp mà không thể cầu.

Hiện tại đúng là lúc Hàn Lập cần gấp các loại trang bị để vượt qua Huyết Cẩm thí luyện, chỉ cần trả giá tương đối nhỏ, là có thể đổi từ chỗ của hắn đến linh dược ngàn năm.

Đến khi hắn trở về từ Huyết Cẩm thí luyện, sau khi Trúc Cơ thành công, muốn giao dịch với hắn là rất khó.

Khi đó Hàn lão ma không có lo âu như bây giờ, vội vàng.

Đi ra khỏi phòng thí, Diệp Trường Sinh nhìn xung quanh. Thấy một bóng người đang đứng trên pháp khí phi hành, bay về phía xa xa.

Trên pháp khí làn da ngăm đen, tướng mạo bình thường, chính là Hàn Lập.

Diệp Trường Sinh lập tức đuổi theo.

“Hàn sư huynh, không ngờ chúng ta lại gặp mặt ở đây!” Diệp Trường Sinh đi lên bắt chuyện.

“Diệp sư đệ?”

Hàn Lập nhìn thấy Diệp Trường Sinh xuất hiện, cũng cảm thấy rất kinh ngạc.

Đồng thời, trong lòng hắn dâng lên một tia cảnh giác.

Đối với người vô duyên vô cớ sáp lại gần, Hàn Lập đều sẽ bảo trì một phần hoài nghi đối với người này.

“Vị Diệp sư đệ này, hơn một năm trước gặp nhau, tu vi còn kém xa ta, hiện tại thể mà đã vượt qua ta nhiều như vậy!” Hàn Lập trong lòng khiếp sợ vô cùng.

Hắn có chút không thể tin tưởng, dựa vào tu hành căn cước như vậy của hắn, tốc độ rõ ràng còn không bằng vị Diệp sư đệ này sao?

Thấy tu vi của Diệp Trường Sinh cao hơn mình, Hàn Lập càng thêm cảnh giác.

“Hàn sư huynh, vừa rồi ta từ Vạn bảo lâu biết được, sư huynh trên tay có linh dược ngàn năm đúng không?” Diệp Trường Sinh một câu nói làm cho Hàn Lập chột biến sắc.

“Vạn bảo lâu lại đem tin tức của ta tiết lộ cho người khác!” Trong lòng Hàn Lập dâng lên kinh ngạc cùng lửa giận.

Vạn Bảo Lâu này quá không tuân thủ quy củ, thông tin của khách hàng có thể tùy ý tiết lộ sao?

Hơn nữa, hắn đã che giấu thân phận của mình, làm sao Vạn Bảo lâu biết được thân phận chân thật của hắn?

Hàn Lập chỉ cảm thấy trong lòng lạnh toát, Vạn bảo lâu này quá quỷ dị!

Hắn quyết định, sau này sẽ không bao giờ mua bất cứ thứ gì ở phường thị Hoàng Phong cốc nữa.

Ở đây tiến hành giao dịch, không có bất kỳ cảm giác an toàn nào.

“Một gốc linh dược ngàn năm duy nhất của ta đã đưa cho Vạn Bảo lâu rồi, nếu như ngươi muốn có thể tìm Vạn Bảo lâu đi giao dịch!” Hàn Lập ngập ngừng nói.

“Sư huynh đừng nóng vội, ta nghe nói sư huynh đang mua pháp khí, chuẩn bị đi Huyết cấm thí luyện a?”

Hàn Lập nghe vậy trầm mặc một hồi, sau đó nói: “Không sai, ta đã có ý định này!”

Diệp Trường Sinh mặt lộ vẻ mỉm cười, nói: “Ta cũng tính đi Huyết cấm thí luyện, món phù bảo Vạn bảo kia vốn là ta nhìn trúng, không nghĩ tới bị sư huynh nhanh chân đến trước, thật là khiến người ta tiếc nuối!”

“Sư đệ tìm ta, là có tính toán gì?” Hàn Lập bất động thanh sắc hỏi.

“Đệ muốn hỏi sư huynh một chút, có cần pháp khí cực phẩm và phù lục cao giai hay không, ở đây đệ có một kiện pháp khí phòng ngự cực phẩm!”

Nói xong, Diệp Trường Sinh lấy Huyền thiết phi thiên thuẫn ra.

Đương nhiên đây đã là bản sao rồi.

“Ta cần gấp linh dược ngàn năm, cho nên ta có thể bán món pháp khí này!”

Nhìn thấy Huyền thiết phi thiên thuẫn trong tích tắc, Hàn Lập động tâm.

Bây giờ trên người hắn chỉ có một kiện cực phẩm pháp khí - Kim Phù Tử Mẫu Nhận.

Pháp khí phòng ngự cực phẩm mà Diệp Trường Sinh lấy ra có sức hấp dẫn trí mạng đối với hắn.

Hàn Lập đối với việc vào cấm địa của mình một chút nắm chắc cũng không có.

Hắn bắt quá chỉ luyện khí tầng mười một tu vi, nếu như không có đủ thủ đoạn hộ thân, làm sao cùng những mười hai tầng kia, tầng mười ba giao thủ với người?

“Dù sao vị Diệp sư đệ này cũng đã biết trên người ta có linh dược ngàn năm, không bằng cùng hắn giao dịch một phen!”
Hàn Lập trong lòng bắt đầu suy tư.

Suy nghĩ một lát, Hàn Lập nói: “Trên tay ta đích xác còn có một gốc linh dược ngàn năm, bất quá lấy giá trị gốc linh dược này, Huyền thiết phi thiên thuẫn này của ngươi chỉ sợ không đủ!”

Huyền thiết phi thiên thuẫn, giá khoảng sáu bảy trăm linh thạch, mà linh dược ngàn năm, giá khoảng ba ngàn linh thạch.

“Đó là tất nhiên, lấy giá cả ngàn năm linh dược, đích xác có thể đổi được vài kiện Huyền thiết phi thiên thuẫn!”

“Cho nên, ta tính thêm mười lá phù lục cao giai cùng một ngàn năm trăm linh thạch trao đổi với Hàn sư huynh, sư huynh cảm

thấy thế nào?”

Diệp Trường Sinh đưa ra một cái giá khiến cho Hàn Lập động tâm.

Mười tấm phù lục cao giai, ước chừng trị giá hai trăm đến ba trăm linh thạch, cộng thêm Huyền Thiết Phi Thiên thuần, cộng thêm một ngàn năm trăm linh thạch, còn chưa tới hai ngàn năm trăm linh thạch.

Giao dịch này nghiêm khắc mà nói, Diệp Trường Sinh kiếm được không ít.

Bất quá, loại chuyện giao dịch này, nhiều khi cũng không hoàn toàn xem vật phẩm có đáng giá hay không.

Đối với Hàn Lập mà nói, phòng ngự pháp khí cùng với phù lục cao giai so với ngàn năm linh dược càng hấp dẫn hẳn hơn.

Vì vậy, hẳn có thể chấp nhận giá này.

“Được, thành giao!”

12

Hai người tìm một góc yên tĩnh tiến hành giao dịch.

Vì vậy, trên tay Diệp Trường Sinh xuất hiện một cây Tử Chi ngàn năm.

“Mỗi lần giao dịch cùng Hàn sư huynh, đều mang đến cho ta kinh hỉ, sư huynh sau này nếu còn có linh dược linh đan gì, có thể tìm ta bán, ta sẽ cho sư huynh cái giá ưu đãi!”

Hàn Lập lắc đầu như trống bỏi: “Linh đan tự ta còn không đủ dùng, linh dược càng chỉ có cây này, về sau sợ là không có cách nào làm ăn với Diệp sư đệ rồi!”

“Ha ha, không sao, cứ chờ sau này Hàn sư huynh có rồi hãy nói!”

“Phường thị này cách Hoàng Phong cốc một đoạn, sư huynh có muốn đi cùng ta không?” Diệp Trường Sinh hỏi.

Hàn Lập lắc đầu: “Ta còn có chút việc khác, sư đệ đi trước đi!”

“Đã như vậy, Hàn sư huynh sau này còn gặp lại!”

Diệp Trường Sinh bật cười lớn, đập lên pháp khí rời khỏi.

Đợi đến khi bóng lưng của hắn biến mất, trên mặt Hàn Lập lộ ra thần sắc âm tình bất định.

Một lát sau, hắn đi ngược lại hướng của Diệp Trường Sinh.

Diệp Trường Sinh lượn một vòng lớn bên ngoài Thái Nhạc sơn mạch, phi hành vài ngày, sau đó mới một lần nữa trở về Thái Nhạc sơn mạch.

Làm như vậy, tự nhiên là sợ sau lưng có người theo dõi hắn.

Lúc bay qua một đỉnh núi, đột nhiên Diệp Trường Sinh nghe được một giọng nói thanh thúy dễ nghe.

“Lục sư huynh, chuyện huyết sắc cấm địa này, vì sao chúng ta phải đến nơi vắng vẻ như vậy thảo luận?”

“Sư muội, Hoàng Phong cốc này có nhiều người, vạn nhất để lộ phong thanh thì không hay chút nào!”

“Đồm độp!”

Ngồi trước đồng củi là một nam một nữ, tiếng nói chuyện vừa rồi đúng là từ trong miệng bọn họ nói ra.

“Lục sư huynh và Trần sư tỷ?” Diệp Trường Sinh nhận ra thân phận của hai người.

Hắn vội vàng trốn qua một bên quan sát, phòng ngừa kinh động đến hai người này.

Lục sư huynh, người có được Phong linh căn tầng mười hai Luyện khí kỳ, rất có danh tiếng trong Hoàng Phong cốc, là đệ tử cấp thấp được cao tầng chú ý.

Phong linh căn là tư chất gần với Thiên linh căn, có thể nói, chỉ cần người này tiếp tục tu hành bình thường, thành công Trúc cơ là đã nắm chắc.

Tương lai, nói không chừng đều có khả năng một tia kết đan như vậy.

Trần sư tỷ, tên là Trần Xảo Thiên, danh tiếng trong Hoàng Phong cốc cũng rất lớn, nhưng cũng không phải bởi vì thực lực, mà bởi vì tướng mạo không tầm thường.

Trần sư tỷ tướng mạo cực kỳ xinh đẹp tuyệt trần, trong số các đệ tử Hoàng Phong cốc, cũng chỉ có đệ tử Hồng Phát sư tổ là Đồng Huyền Nhi mới có thể sánh ngang với nàng.

“Uống đi, ta mang rượu tới, rất ngon đấy!”

Lục sư huynh lấy ra một chén rượu đưa cho Trần sư tỷ, Trần sư tỷ cũng không nghi ngờ, trực tiếp uống hết.

“Những đệ tử xuất thân thế gia tu tiên này cũng quá không có lòng cảnh giác!” Thấy cảnh này, trong lòng Diệp Trường Sinh thầm nghĩ.

Trần sư tỷ xuất thân từ thế gia tu tiên ở Việt quốc, Trần gia Trần gia, vị Lục sư huynh này, là người mà gia tộc an bài cho nàng.

Chỉ cần hai người đều Trúc Cơ thành công, sẽ kết thành bạn tình song tu.

“Sư huynh đã có Trúc Cơ Đan rồi, tại sao còn muốn đi Huyết Sắc Cẩm Địa?” Trần sư tỷ hỏi.

Nàng lúc này vẫn không phát giác được có cái gì khác thường, nhưng sắc mặt Lục sư huynh đã dần dần thay đổi.

Một tia cười lạnh xuất hiện trong mắt hắn: “Không cần đi nữa, chỉ cần Hồng Phát sư tổ đồng ý giúp ta, Trúc cơ cũng không phải là chuyện sớm muộn!”

Lúc này Trần sư tỷ bỗng nhiên cảm thấy đầu vầng mắt hoa, cả người bắt đầu trở nên khô nóng.

“Cái gì?” Nàng khẽ ngâm nói, trong con ngươi xuất hiện một tia sợ hãi.

Nụ cười trên mặt Lục sư huynh nhanh chóng được mở rộng, một loại kích động đến khi được thỏa nguyện vọng xuất hiện trong mắt hắn.

“Vì để cho Kính Nhi sư muội biết chuyện ta chân đạp hai thuyền, cũng chỉ có thể ủy khuất cho sư muội người!”

“Dù sao, Hồng Phát sư tổ chính là nam nhân thống hận bạc tình bạc nghĩa nhất!”

“Ngươi... rượu này...”

Hai mắt Trần sư tỷ trở nên mơ màng.

“Hợp Hoan Tán!” Trên mặt Lục sư huynh mang theo một tia cười gian,

Chỉ một thoáng, một cỗ lửa giận trước nay chưa từng có dâng lên trong lòng Trần sư tỷ, trong hai tròng mắt nàng quả thực muốn phun ra lửa.

Đau đớn, phẫn nộ, sát ý quanh quẩn trong lòng nàng, nhưng nàng dĩ nhiên không thể làm ra bất cứ hành động gì.

Bởi vì Lục sư huynh phát tay một đạo Phong Phược Thuật trói chặt nàng ta.

“Đừng nhìn ta, sư muội, dù sao ngươi cũng chưa bao giờ hưởng thụ sự vui mừng của nam nữ, không bằng để sư huynh hảo hảo yêu thương ngươi một phen. Nếu không lát nữa hương tiêu ngọc vẫn, chẳng phải là lãng phí bộ túi da tốt này sao!”

Nhìn khuôn mặt kiều diễm như hoa của Trần Xảo Thiên, Lục sư huynh trong lòng nóng như lửa đốt.

Mỹ nhân như vậy, hôm nay chết ở đây thật sự là quá đáng tiếc.

Nhưng không có biện pháp, so với Đồng Huyền Nhi, thế lực gia tộc của Trần Xảo Thiên kém hơn không ít, không cách nào trợ giúp nhiều hơn cho hắn.

“Đáng tiếc!”

Lục sư huynh trong lòng cảm thán một tiếng, liền muốn đưa tay về phía trước.

Đột nhiên, đáy lòng hắn phát lạnh!

“Người nào?”

Lục sư huynh nhanh chóng nhảy sang một bên, hét lớn một tiếng.

Cùng lúc đó, hắn lấy ra một tấm phù lục với tốc độ cực nhanh từ trong túi trữ vật.

Phong Tường thuật!

Vừa kích phát ra phong tường, Lục sư huynh liền nhìn thấy một cây đoản mâu màu xanh vô thanh vô tức đâm về phía mình.

“Phanh!”

Đoản mâu đụng vào tường gió, phát ra tiếng vang nặng nề.

Một màn này, làm cho Lục sư huynh sau lưng toát ra một tầng mồ hôi lạnh.

Thiếu chút nữa, chỉ cần buổi tối một chút, cán đoản mâu này sẽ đâm vào thân thể của hắn.

Quá âm hiểm rồi!

“Kẻ nào, lăn ra đây cho ta!” Lục sư huynh hồn hển hét lớn.

Bên kia, đôi mắt được lực Hợp Hoan tán mãnh liệt, Trần sư tỷ đang khở sở giấy dựa nghe thanh âm này, đôi mắt vốn tuyệt vọng đột nhiên bộc phát ra một tia chờ mong.

“Thanh Nguyệt Mâu, đây không phải pháp khí của Vương sư huynh sao?”

Sau khi nhìn cẩn thận đoản mâu này, Lục sư huynh kinh hãi kêu lên.

“Chắc chắc, Lục sư huynh thật là có nhã hứng, ở nơi hoang vu này, làm loại chuyện xấu xa này, vì chính nhân quân tử mà không biết xấu hổ!”

“Ngươi là ai, có bản lĩnh thì đừng có giấu đầu lòi đuôi, lăn ra đây cho ta!”

Trong tay Lục sư huynh xuất hiện một cây cờ lớn màu xanh, ánh mắt cảnh giác nhìn chăm chăm rừng rậm phía trước.

“Muốn gặp ta, được đấy. Xem ngươi có bản lĩnh tìm ra ta!”

“Xoạt!”

Bốn mươi năm mươi quả cầu lửa bỗng nhiên bay ra từ trong rừng rậm.

Lục sư huynh bị dọa nhảy dựng lên, nhiều quả cầu lửa như vậy, cho dù Phong Tường Thuật của hắn là phù lục cao giai, cũng rất khó hoàn toàn ngăn cản.

Hắn lập tức huy động Thanh Giao kỳ, từng đạo phong nhận màu xanh bắn ra, đánh nát từng khóa hỏa cầu.

“Vị Lục sư huynh này, vẫn có chút bản lĩnh đấy!”

Diệp Trường Sinh núp trong bóng tối thấy cảnh này thâm nghĩ.

Hắn đưa tay vào túi trữ vật lấy ra sáu tấm Băng Thương Phù.

“Xoạt!”

Sáu tấm phù lục bị ném ra, hóa thành sáu cây băng thương, nhanh chóng vọt tới.

Chứng kiến băng thương này xuất hiện, Lục sư huynh chỉ một thoáng đã vong hồn đại phiêu.

Y lớn như vậy, cho tới bây giờ còn chưa từng thấy phương thức ra tay như vậy.

Một lần đã ném ra sáu tấm phù lục cao giai, nào có hành động như vậy?

Hắn vội vàng liều mạng thúc giục Thanh Giao kỳ, một con giao long màu xanh từ trên lá cờ bay ra, ngăn cản mấy cây thương băng.

Mấy cây băng thương còn lại sau khi va chạm với tường gió cũng chậm rãi biến mất không thấy gì nữa.

Chứng kiến một màn này, Lục sư huynh hơi nhẹ nhàng thở ra.

“Sư huynh trong rừng cây, chúng ta có chuyện từ từ...”

“Rắc rắc!”

Theo thanh âm xuyên thấu xương cốt truyền đến, lời cuối cùng của Lục sư huynh cũng không thể nói ra khỏi miệng.

Hắn trừng lớn hai mắt, mặt mũi tràn đầy vẻ không cam lòng, ngã xuống.

Diệp Trường Sinh từ trong bóng tối đi ra.

Lục sư huynh đến lúc chết cũng không thể nhìn thấy tướng mạo của hắn.

Mấy hỏa cầu ném ra, hắn thuận thực hủy thi diệt tích, thu pháp khí rơi xuống đất vào.

Đang muốn đi nhặt túi trữ vật kia, đột nhiên, sau lưng có một làn gió thom kéo tới.

Diệp Trường Sinh kinh hãi, quay đầu lại liền thấy mặt Trần sư tỷ đỏ bừng, đôi mắt đẹp mê ly, trực tiếp quán lấy hắn.

“Trần sư tỷ, ngươi làm gì vậy?”

“Đội đã! Trần sư tỷ, ngươi đừng như vậy!”

“Không muốn! Trần sư tỷ, ngươi thả ta ra!”

“Không...!”

13

Thằng bé kia ra ngoài nhất định phải bảo vệ mình thật tốt!

Đây là lĩnh ngộ thâm thiết mà Diệp Trường Sinh đã đạt được trong ngày hôm nay!

Hắn ta vốn là có lòng tốt tới cứu người.

Nhưng không ngờ, Trần sư tử vậy mà lấy oán trả ơn!

Thật sự là quá nhục nhã nhận!

Diệp Trường Sinh tự nhiên là ra sức phản kháng.

Nhưng vì không thể kháng cự, cuối cùng y phản kháng thất bại.

“Ai!”

Một tiếng thở dài vang lên, Diệp Trường Sinh nằm trên mặt đất, nhìn ánh trăng và ngôi sao sáng ngời giữa bầu trời, trong lòng tràn ngập phiền muộn.

Một trận tiếng khóc “Vù vù” từ bên cạnh truyền đến.

Trần sư tử hai tay ôm đầu gối khóc nức nở, cả người ủy khuất tới cực điểm.

Nàng không hiểu tại sao Vận Mệnh lại đối xử với nàng như vậy?

Đầu tiên là bị người phản bội, tiếp đó là mất đi thứ quý giá nhất.

Hôm nay một lần ba ngoặt này, thật sự là làm cho nàng tâm lực tiêu tụy!

Cuộc đời như vậy còn ý nghĩa gì nữa?

Vẫn chưa Trúc Cơ, chưa chính thức kết làm đạo侣, kết quả cứ như vậy mà biến mất.

Nàng càng nghĩ càng ủy khuất, tiếng khóc dần dần lớn lên.

“Rầm!”

Một giọng nói thanh thúy đột ngột vang lên giữa bầu trời đêm.

“A!”

Trần sư tử kinh sợ kêu lên một tiếng, ngừng khóc nức nở, hai tay ôm về phía sau, trong ánh mắt tràn đầy kinh hoàng.

Ánh mắt nàng đỏ rực, thoát ra tựa như một con thỏ bị dọa sợ.

“Đừng khóc, ta nghe mà phiền!” Diệp Trường Sinh không nhịn được nói.

Hắn đang nghĩ ngợi, cái này cứ khóc suốt suốt, cứ cắt ngang suy nghĩ của hắn.

“Là người chủ động nhào tới, người có gì mà phải ủy khuất?”

“Người bị hại là ta!”

Câu này vừa nói ra, Trần sư tử đầu tiên là ngây ngốc một hồi, sau đó, ánh mắt lập tức tối sầm lại.

Cái mũi cay cay, từng giọt nước mắt trào ra, tiếng khóc cũng không ngừng vang lên.

Giờ phút này, trong lòng Trần sư tử tràn đầy ai oán.

Vốn mất người đã là một chuyện ngoài ý muốn, nàng khóc một hồi cũng định chấp nhận.

Sao có thể ngờ tới, nam nhân bạc tình này lại nói ra lời lạnh như băng như vậy.

Lần này, nguyên bản trong lòng Trần sư tử dâng lên một tia hi vọng, trong nháy mắt lại biến mất.

Nàng đối với nhân sinh, hoàn toàn mất đi ảo tưởng đối với con đường phía trước.

Không bằng một lần chết đi!

“Ai!”

Nghe tiếng khóc này không ngừng, Diệp Trường Sinh đau đầu thở dài.

Nữ nhân đúng là phiền toái!

Vẫn phải dỗ dành!

Hắn ta ngồi dậy, vươn cánh tay ra, kéo Trần sư tử qua một bên.

Trần sư tử giãy giụa một chút, nhưng không thể chống lại sự cường ngạnh của Diệp Trường Sinh.

Tiếng khóc rất nhanh đã ngừng lại...

.....

Sau khi hơi nóng tiêu tán, Diệp Trường Sinh gồng hai tay lên sau đầu, nhìn lên bầu trời đầy sao.

Giờ phút này, hắn giống như một vị triết nhân!

Nhưng hắn không phải đang suy nghĩ về triết lý gì đó, mà xuất phát từ trạng thái trả lời vô tận.

Vẻ đẹp của Trần sư tử không thể nói cho người ngoài biết được!

“Chuyện này không thể để bất cứ ai khác biết!”

“Cái chết của Lục sư huynh, khi người khác nhắc tới, huynh còn muốn một hỏi ba không biết!” Diệp Trường Sinh đột nhiên nói.

Hắn rất bình tĩnh mà suy xét xử lý hậu quả.

Tuy rằng, trên vạn đệ tử Luyện Khí Kỳ của Hoàng Phong Cốc, chết một người cũng rất bình thường.

Nhưng, Phong linh căn như Lục sư huynh vẫn tương đối được coi trọng.

Hắn chết chắc chắn sẽ tạo nên sóng lớn nhất định, không thể không phòng bị.

“Ta biết rồi!”

Lúc này, Trần sư tử cũng không còn ủy khuất khóc rống lên như vừa rồi.

Cô ở bên cạnh Diệp Trường Sinh.

Đôi mắt dịu dàng như nước tràn ngập nhu tình.

“Phụ thân ta là tộc trưởng gia tộc Trần thị, Trần gia chúng ta ở Hoàng Phong cốc cũng có lực ảnh hưởng nhất định, ta sẽ đem chuyện này bình định!”

Diệp Trường Sinh nghe vậy âm thầm gật đầu, nói như vậy sẽ không có vấn đề gì.

Hắn không chút nghi ngờ sức mạnh của Trần gia.

Dù sao, sau khi Trung Lục sư huynh chết, chuyện rắc rối gì cũng chưa phát sinh.

“Sau này ngươi có tính toán gì không?” Sau khi trầm mặc một lát, Trần sư tỷ đột nhiên hỏi.

“Dự định? Tự nhiên là nghĩ biện pháp Trúc Cơ thôi!”

“Vậy sau Trúc Cơ thì sao?”

Trần sư tỷ vừa hỏi vấn đề này, ánh mắt lộ ra một tia hy vọng.

“Sau khi Trúc Cơ tự nhiên là tiếp tục đề cao tu vi, chờ tương lai có thể kết đan!” Sinh lý Diệp Trường đương nhiên trả lời.

Tại tu tiên giới này, chuyện hàng đầu là gì?

Đương nhiên là tu hành!

Tăng cao tu vi, vĩnh viễn xếp hạng đầu tiên!

Những người khác tất cả đều phải nhường đường!

Không nhận được đáp án như ý mình muốn, ánh mắt Trần sư tỷ lộ ra vẻ thâm hiểm.

Nàng nhanh chóng đứng lên, sửa sang lại.

“Chuyện này, ta không hy vọng bất luận kẻ nào trong cốc biết quan hệ giữa ta và ngươi!” Nàng bỗng nhiên dùng ngữ điệu lạnh lùng nói ra.

“Đó là tất nhiên, ta cũng không hy vọng người khác vì chuyện này mà quan tâm đến ta!” Sinh lý của Diệp Trường Sinh đương nhiên nói.

Nhìn thấy bộ dạng này của hắn, Trần sư tỷ tức giận vô cùng, hừ lạnh một tiếng, không nói một lời, trực tiếp khống chế pháp khí bay về phía Hoàng Phong cốc.

Diệp Trường Sinh nhìn theo bóng lưng nàng rời khỏi, cười dữ tợn, cũng nâng pháp khí lên, bay về một hướng khác.

Sao hắn lại không biết tâm tư của Trần sư tỷ?

Đơn giản là muốn hắn làm ra một ít hứa hẹn, như là sau khi Trúc Cơ sẽ kết thành bạn tình với nàng.

Nực cười!

Diệp Trường Sinh hẳn sao có thể buộc mình lại sớm như vậy được.

“Ta sinh ra đã là chim bay lượn tự do trên bầu trời!”

Sau khi ở bên ngoài vòng vo một vòng, Diệp Trường Sinh mới trở lại Hoàng Phong cốc.

Sau khi trở về, hắn lập tức bế quan tiềm tu, để có thể đột phá Luyện Khí tầng mười ba.

Lục sư huynh chết trong đám đệ tử cấp thấp của Hoàng Phong cốc nhắc lên một hồi gọn sóng nhỏ.

Hắn là nhân vật nổi tiếng và được cao tăng quan tâm thế nhưng lại chết một cách khó hiểu, quả thật khiến người khác kinh ngạc.

Cộng thêm Lý sư huynh cùng Vương sư huynh chết trận trước, Hoàng Phong cốc liên tiếp mất đi ba vị tinh anh đệ tử luyện khí cao giai.

Sau một hồi điều tra, Hoàng Phong Cốc không điều tra được gì cả.

Dù sao ba người này đều chết ở nơi hoang dã, thi hài không còn, đi đâu tra đây?

Có thể tra ra nguyên nhân cái chết của bọn hắn, đều là đại nhân vật có tu vi cao thâm.

Sao có thể vì chuyện này mà kinh động bọn họ được?

Vì vậy, cuối cùng mới đưa ra kết luận là, mấy vị đệ tử này rất có thể là bị người của phái khác ám hại.

Đây cũng không phải là đoán mò, dù sao đã tới gần Huyết Cẩm thí luyện, hơn nữa lần này Huyết Cẩm thí luyện còn không giống trước kia, cạnh tranh càng thêm kịch liệt tàn khốc.

Vì vậy, phái khác ra tay sớm hơn, diệt trừ một số địch nhân có uy hiếp cũng là chuyện đương nhiên.

Cuối cùng, ứng đối của Hoàng Phong cốc là nhắc nhở các đệ tử Luyện Khí chú ý một chút lúc ra ngoài.

Sau đó biến mất!

Bởi vì sự kiện ba người này tử vong, bầu không khí trong đám đệ tử cấp thấp của Hoàng Phong cốc có chút khẩn trương một chút.

Những người chuẩn bị tham gia Huyết cấm thí luyện kia đặc biệt cẩn thận, không tiếc đại giới đi mua những thứ có thể tăng cường thực lực của bọn họ.

Mưa gió sắp tới, bọn họ đã ngửi được mùi máu tươi.

14

Diệp Trường Sinh tiềm tu mấy tháng ở nơi ở của mình.

Theo thời gian Huyết sắc thí luyện dần dần tiếp cận, tu vi của hắn cũng tăng lên một bước.

Hắn tu luyện thành Kim Linh Thiên Tinh Công tầng thứ ba, đột phá đến luyện khí tầng mười ba.

Luyện Khí đỉnh phong, đây là cảnh giới rất ít người tu luyện được.

“Đây là Ngân Quang giáp sao?” Diệp Trường Sinh đứng trước mặt một tấm gương nước quan sát bản thân trong gương.

Trên người của gã bao phủ một tầng ngân quang, ngân quang ngưng tụ thành bộ dáng áo giáp, bao phủ toàn thân gã cực kỳ chặt chẽ.

“Nổi gió quá!” Diệp Trường Sinh lẩm bẩm.

Thân thể của hắn vốn thon dài, đã bị bao phủ bởi dạ dày màu bạc, cả người tựa như là một vị Thiên Thần mặc ngân giáp đầy uy vũ.

Diệp Trường Sinh trầm ngâm một chút, lấy ra một món thượng phẩm pháp khí.

Hắn điều khiển pháp khí, phát động công kích về phía mình.

“Phanh!”

Tiếng đánh nặng nề vang lên, ngân quang giáp rạng rỡ tỏa sáng, chặn lại thượng phẩm pháp khí công kích.

“Thật đúng là danh bất hư truyền mà, bản cổ thư này không có nói vậy!” Diệp Trường Sinh vô cùng vui mừng.

Công pháp này quả nhiên rất lợi hại, Ngân Quang giáp có thể chống đỡ được công kích của pháp khí thượng phẩm.

Lúc này, hắn ta lại có thêm một hạng tiền vốn để bảo vệ tính mạng.

“Thiên Lô Tử, Ngân Quang Giáp, mấy trăm tấm phù lục, bốn kiện pháp khí cực phẩm, có những thứ này, ta có thể yên tâm

tham gia Huyết sắc thí luyện rồi!” Trong lòng Diệp Trường Sinh thầm nghĩ.

Thanh giao kỳ của Lục sư huynh là tinh phẩm trong cực phẩm pháp khí, uy lực cực lớn, có trợ giúp rất lớn đối với thực lực của Diệp Trường Sinh.

Huyền thiết phi thiên thuần lại là cực phẩm pháp khí phòng ngự hiểm thấy.

Hỏa Vân kiếm và Thanh Nguyệt mâu kia cũng có chút không tầm thường.

Bằng vào vài món pháp khí này, Diệp Trường Sinh kỳ thật cũng đủ để hoành hành huyết sắc cấm địa.

Hơn nữa, với những lá bài tẩy khác, đi là đi loạn sát!

Mở cửa, Diệp Trường Sinh chuẩn bị đi nghe ngóng chuyện huyết sắc cấm địa.

Bỗng nhiên, hấn sừng sốt.

Ngoài cửa, trên một đỉnh núi cách đó không xa, một nữ tử dung nhan xinh đẹp tuyệt trần đang đứng.

Tuy rằng thần sắc lạnh như băng, giống như băng sơn vạn năm vậy.

Nhưng loại khí chất động nhân trong mi mắt không phải có thể làm ra vẻ lạnh như băng là có thể che giấu đi.

“Lại nữa rồi!” Diệp Trường Sinh bất đắc dĩ thở dài một tiếng.

Nữ tử kia chính là Trần sư tỷ!

Vào một ngày hai người tách ra, Trần sư tỷ lạnh như băng nói ra một phen lời.

Yêu cầu Diệp Trường Sinh về sau gặp nàng tại Hoàng Phong cốc, không được có bất cứ biểu hiện dị thường nào.

Giữa hai người là một việc ngoài ý muốn, cho dù gặp mặt cũng xem như không quen biết.

Đương nhiên Diệp Trường Sinh cũng đồng ý.

Hắn vốn không muốn bị người khác chú ý, nếu có quan hệ với vị Trần sư tỷ có danh tiếng khá lớn ở Hoàng Phong Cốc này, vậy chẳng phải là sẽ chú ý đến đâu sao?

Nhưng biết rõ, vị Trần sư tử này không qua bao lâu, thì đã có ý tứ biến hóa rồi.

Luôn luôn bất động xuất hiện bên ngoài chỗ ở của Diệp Trường Sinh.

Mỗi lần đều là một bộ dạng ngẫu nhiên đi ngang qua.

Nhưng vấn đề là, người đi ngang qua nhiều quá rồi đó?

Diệp Trường Sinh vài lần ra ngoài đều gặp Trần sư tử.

Nhưng hắn đều không phản ứng, hắn đang bận tu luyện.

Nếu như không phải có chuyện gì cần thiết, hắn cũng không muốn ra ngoài.

Trước khi tu luyện tới tầng mười ba, hắn không có thời gian cân nhắc những chuyện khác.

Bất quá bây giờ, chuyện của vị Trần sư tử này cuối cùng cũng phải giải quyết một chút.

Thấy Diệp Trường Sinh xuất hiện, Trần sư tử chậm rãi đi tới.

Trên mặt nàng ta làm ra một bộ dáng người lạ chớ gần, lạnh như băng nói: “Người nhìn ta làm gì? Ai bảo người cứ nhìn chằm chằm ta vậy? Không phải ta đã nói...”

“A... Người làm gì vậy?”

“Đi, theo ta vào nhà!”

Diệp Trường Sinh lười xem nàng biểu diễn một cách lạnh lùng, trực tiếp tóm nàng lôi vào trong phòng mình.

“Người muốn làm gì?”

Trần sư tử buông tay Diệp Trường Sinh ra, tỏ vẻ vô cùng tức giận.

Bất quá, tuy rằng biểu hiện của nàng rất lãnh ngạo, nhưng sau khi tiến vào phòng, nàng không có chút ý tứ muốn rời đi.

“Đừng có giả bộ trước mặt ta như vậy!”

Diệp Trường Sinh đột nhiên giơ tay kéo mạnh nàng lại.

“Ta giả bộ cái gì? Người đang làm gì? Buông ta ra!” Trên mặt Trần sư tử hiện lên vẻ kinh ngạc, gượng gạo nói.

“Rầm!”

Thân thể Trần sư tử cứng đờ, trong nháy mắt liền yên tĩnh trở lại. Lông mi dài của nàng khẽ rung rung, có chút mềm mại ngoan ngoãn cúi đầu xuống.

“Tính cách của ngươi không phải kiểu mỹ nhân núi băng đó đâu, giả trang không phù hợp với người của mình, rất khó chịu!” Diệp Trường Sinh nói.

“Ngươi đang nói những nói cuội gì đó? Núi băng mỹ nhân gì đó, ta không có... Ồ... Buông ta ra...”

Trong chốc lát, núi băng liền tan chảy, trở nên dịu dàng như nước.

Sợi tóc đen mềm mại như mực đậm xoa tung, rút đi lớp bảo vệ khiến nàng vừa dịu dàng lại vừa nghe lời.

Nàng vốn là loại người dịu dàng thiện lương, cưỡng ép làm bộ lạnh lùng, chẳng qua là xuất phát từ một loại tâm tình không được tự nhiên mà thôi!

Có lẽ là: “Ngươi không cần ta, ta còn chương mắt ngươi đây!”
Loại ý tứ này.

Nhưng cuối cùng nội tâm nàng không cách nào buông bỏ chuyện ngày đó, vì vậy động một chút là tới tìm Diệp Trường Sinh.

Dù sao, Diệp Trường Sinh không chỉ là ân nhân cứu mạng của nàng, mà còn là lần đầu tiên trong đời nàng có được.

Mẫu chốt là, lúc đó là nàng chủ động xông lên.

Điều này làm cho trong lòng Trần sư tử rất phức tạp.

Diệp Trường Sinh hít sâu một hơi, kiềm chế xao động trong lòng, trong ánh mắt khó hiểu của Trần sư tử, chậm rãi đè xuống.

Trần sư tử có chút bối rối!

Nhưng ngay lập tức, nàng liền hiểu ý đồ của Diệp Trường Sinh!

Kinh hãi, ủy khuất, xấu hổ...

Đủ loại cảm xúc dâng lên trong lòng Trần sư tử.

Cô ngẩng đầu lên, lại thấy ánh mắt không thể nghi ngờ của Diệp Trường Sinh.

Nàng ủy khuất đành ngoan ngoãn tiếp nhận.

...

Mặt trời chậm rãi từ trên bầu trời phía đông không ngừng di chuyển về hướng tây.

Mặt trời đã lên cao rồi!

Trần sư tử không nghĩ tới chính mình lại thất bại nhanh như vậy!

Vốn dĩ nàng còn định tiếp tục giả bộ trước mặt Diệp Trường Sinh, xem thử có thể khiến hắn thay đổi thái độ, coi trọng bản thân hơn không.

Nàng ta cũng không phải là tùy tiện nữ nhân!

Kết quả, trước mặt sự cường ngạnh của Diệp Trường Sinh, nàng ngoan ngoãn đầu hàng.

Giờ phút này, nàng nhu thuận ngoan ngoãn ngồi bên cạnh Diệp Trường Sinh, hưởng thụ cảm giác ấm áp này.

“Sau khi Trúc Cơ, người đến Trần gia cầu hôn đi, được không?” Trần sư tử hơi ngẩng đầu lên, ánh mắt lộ ra vẻ cầu khẩn.

Từ sau ngày đó, Trần sư tử rất hi vọng tương lai sau này Diệp Trường Sinh có thể trở thành bạn tình của nàng.

Diệp Trường Sinh đẹp trai, tư chất lại tốt, còn có quan hệ thân mật với nàng.

Nhìn từ các phương diện, đều là phối hợp tốt.

Nhưng...

Lại nữa?

Lông mày Diệp Trường Sinh nhíu lại.

Nữ nhân này vì sao cứ luôn muốn cầu hôn, bạn lữ...?

Người không thể nghĩ tới tu hành được sao?

“Bây giờ nói chuyện này còn khá sớm, cũng phải chờ ta Trúc Cơ trước mới được!” Diệp Trường Sinh đột nhiên nói.

“Chẳng phải người đã lấy được Trúc Cơ đan rồi sao? Với tư chất của người, Trúc Cơ có lẽ không có vấn đề!” Trần sư tử dè dặt nói.

“Người đối với ta tin tưởng mười phần, tu sĩ song linh căn nào dám nói mình mười phần chắc chín thành Trúc Cơ?”

“Hoàng Phong Cốc song linh căn không có một ngàn cũng tám trăm, cũng chưa chắc tất cả đều Trúc Cơ!”

“Lại nói, viên Trúc Cơ đan kia không thể lộ diện được, tại sao ta có thể lấy được Trúc Cơ kia chứ?”

Diệp Trường Sinh biết, Trúc cơ đan mà Trần sư tử nói chính là viên Trúc Cơ đan lấy được trên người Lục sư huynh đã chết.

Nếu như hắn lấy Trúc Cơ kia ra, Hoàng Phong Cốc lập tức sẽ biết Lục sư huynh là người giết hắn.

Mặc dù một thiên tài đã chết đi cùng với một tu sĩ Trúc Cơ còn sống, nhưng phân lượng hai người hoàn toàn khác nhau.

Hoàng Phong cốc không thể bởi vậy mà giết hắn, hoặc phế tu vi của hắn.

Nhưng môn quy cũng không phải trang trí.

Hạ cấm chế, khống chế cả đời phục vụ môn phái chính là trừng phạt mà không thể tránh né.

Cho nên, Diệp Trường Sinh nhất định phải có nguồn gốc từ Trúc Cơ đan hợp pháp.

Đây là nguyên nhân tại sao hắn có Trúc Cơ Đan, còn phải tham gia Huyết Cẩm thí luyện.

15

Nghe Diệp Trường Sinh nói vậy, Trần sư tử mới ý thức được lời nói của mình không ổn.

Hoàn toàn chính xác, Diệp Trường Sinh không thể lấy viên Trúc Cơ đan kia đến Trúc Cơ đan.

“Vậy ngươi định làm thế nào? Từ nơi khác cũng không mua được Trúc Cơ đan!” Ánh mắt Trần sư tử lộ ra vẻ lo lắng.

“Hiện tại phương pháp duy nhất có thể nhanh chóng đạt được Trúc Cơ Đan chính là Huyết Cẩm thí luyện, cho nên ta dự định tham gia Huyết Cẩm thí luyện!” Diệp Trường Sinh bình tĩnh nói.

“Cái gì? Thí luyện huyết cẩm? Không được!” Trần sư tử sợ hãi ngồi bật dậy, trên mặt lộ vẻ lo lắng.

Diệp Trường Sinh nghe vậy nhướn mày: “Ngươi đang dạy ta làm việc?”

“Rầm!”

“Ta... Ta... Nhưng mà, Huyết Cẩm thí luyện quá nguy hiểm!” Đôi mắt đẹp của Trần sư tử rung rung, âm ức nói.

“Yên tâm, với thực lực của ta, chỉ là một Huyết cẩm thí luyện, còn không phải là nói chơi sao!”

“Ngươi cũng không phải chưa từng thấy thực lực của ta, ngay cả tinh anh như Lục sư huynh, dưới tay ta cũng chưa qua được ba chiêu!”

Vẻ mặt phân chấn của Diệp Trường Sinh khiến ánh mắt của Trần sư tử liên tục lóe lên.

Nàng thích nhất chính là loại nhân vật ngày thường bất hiện sơn lộ thủy, thời khắc mấu chốt luôn có năng lực ngăn cơn sóng dữ.

Nhưng nghĩ tới đủ loại tin đồn liên quan đến Huyết cẩm thí luyện, nàng lo lắng vô cùng.

“Nếu không, ta trước tiên không Trúc Cơ, đến lúc đó liền nói ngươi dùng Trúc Cơ Đan của ta!” Đôi mắt đẹp của Trần sư tử

lấp lóe, bỗng nhiên nói ra đề nghị như vậy.

“Rằm!”

“Nói nhăng nói cuội gì thế?”

“Huyết cấm thí luyện quá nguy hiểm, ta... Không muốn người tham gia!” Trần sư tử nhỏ giọng nói.

Trong thanh âm tràn đầy ủy khuất.

“Yên tâm, trên đời này không có ai quý trọng mạng nhỏ của mình hơn ta. Nếu không nắm chắc mười phần, sao ta có thể tham gia loại thí luyện nguy hiểm như vậy được?” Diệp Trường Sinh vuốt ve gương mặt xinh đẹp của nàng, đột nhiên dịu dàng an ủi.

Sự ôn nhu này khiến trong lòng Trần sư tử đột nhiên tràn ngập cảm động.

Nàng vô cùng hi vọng Diệp Trường Sinh có thể ôn nhu đối với nàng như vậy vĩnh viễn, đợi đến khi hai người đều Trúc Cơ, kết làm bạn lứa, cùng nhau độ năm tháng tu đạo đầy trời này.

“Sư đệ!”

Trần sư tử động tình khẽ gọi một tiếng, hai mắt mê ly quán lên.

.....

Qua vài ngày sau, Trần sư tử mang theo hai cái ngọc giản tới.

“Đây là toàn bộ đệ tử Trần gia chúng ta trước kia đã tham gia Huyết Cấm thí luyện trở về miêu tả về Huyết Sắc cấm địa, ta mang tất cả đến đây!”

“Bên trong có địa đồ đại khái của cấm địa màu máu và đánh dấu một vài chỗ quan trọng!”

Trần sư tử đem hai cái ngọc giản giao cho Diệp Trường Sinh.

Giờ phút này, Diệp Trường Sinh đã cảm nhận được sự lợi hại từ đại gia tộc.

Những thế gia tu tiên này sừng sững mấy trăm năm, hơn ngàn năm, nắm giữ các loại tài nguyên quả nhiên không thể khinh thường.

“Ta có một vị huynh trưởng cũng muốn tham gia Huyết Cẩm thí luyện, hắn là một trong ba người đứng đầu đệ tử Luyện Khí kỳ của Hoàng Phong cốc, ta đã phó thác hắn, sau khi đi vào sẽ chiếu cố ngươi nhiều hơn!” Về mặt Trần sư tử lo lắng nói.

Nàng vẫn là không thể nào yên tâm Diệp Trường Sinh cứ như vậy tham gia Huyết cẩm thí luyện.

Nghe được lời nàng nói, lông mày Diệp Trường Sinh nhíu lại.
chiếu cố ta?

Lớn thì không cần!

Không khéo ta còn phải đề phòng hắn!

Có điều, nghĩ đến đây là ý tốt của Trần sư tử, hắn cũng không nói gì.

Trần sư tử nhìn nam nhân trước mắt cướp lấy mình, trong mắt hiện ra nhu tình vô hạn.

Trong lòng đã bị lấp đầy!

Hiện tại nàng toàn bộ tâm tư của bản thân đều đặt trên người nam nhân này.

Tiến lên nửa bước, Trần sư tử chủ động dùng hai tay vòng qua Diệp Trường Sinh, dịu dàng nói:

“Sư đệ, chờ khi ngươi thành công trở về, Trúc Cơ chúng ta sẽ kết làm bạn lứa!”

?

Diệp Trường Sinh lập tức da đầu tê dại!

Ngươi muốn hù chết ta sao?

Loại lá cờ này có thể xen lẫn?!

Nhìn thấy trong điều kiện của Trần sư tử lại mang theo một tia sợ hãi, Diệp Trường Sinh bỗng nhiên ý thức được, nữ nhân này rất thiếu cảm giác an toàn.

Hắn ta cúi đầu, giọng nói vô cùng thâm tình: “Yên tâm, ta tuyệt đối sẽ không phụ lòng ngươi!”

Hắn rất thuận thực ngăn chặn những lời mà Trần sư tử muốn nói. Trong thần sắc bất đắc dĩ của nàng, dẫn dắt nàng tiến vào

thế giới say mê.

.....

Sau khi dùng mật ngọt trấn an Trần sư tử, Diệp Trường Sinh đi tới Bách Cơ Đường.

Ở chỗ này, hắn chính thức báo danh, tham gia lần thí luyện huyết cấm này.

“Kỳ quái, từ khi nào trong cốc lại xuất hiện thêm một đệ tử Luyện Khí đỉnh giai như vậy?”

Vương quản sự phụ trách công việc báo danh nhìn Diệp Trường Sinh rời đi, thì thào nói.

Quân này rất là nghi hoặc, số lượng đệ tử đỉnh giai của Hoàng Phong cốc cũng không nhiều, mỗi một người hắn đều nhận ra, không nghĩ tới lại đột nhiên xuất hiện thêm một người.

“Vừa mới tu luyện được sao? Xem ra lần này huyết sắc cấm địa, Hoàng Phong cốc ta thu hoạch tương đối khá a!” Vương quản sự lầm bầm.

Mặc dù rất kỳ quái với những đệ tử đỉnh cấp đột nhiên xuất hiện như Diệp Trường Sinh, nhưng Vương quản sự cũng không có đặc biệt kinh ngạc.

Dù sao, Hoàng Phong Cốc có trên vạn đệ tử, bên trong có ngọc hồ tàng long cũng không có gì là lạ.

Có người trời sinh đã thích khiêm tốn, trầm giọng phát tài, người như vậy ở Hoàng Phong cốc cũng không ít.

.....

Mấy ngày sau, trong đại điện Hoàng Phong cốc có vài chục người mặc áo màu vàng cao thấp.

Cầm đầu là Chương môn Chung Linh Đạo, phía sau hắn là vài tên quản sự Trúc Cơ kỳ.

Tất cả tu sĩ Luyện Khí còn lại đều có ý định tham gia Huyết sắc thí luyện.

Trong đám người này, Diệp Trường Sinh chỉ quen biết một mình Hàn Lập.

Lúc đối phương nhìn thấy hắn, ánh mắt cũng hơi dao động.

Thoạt nhìn, trong lòng cũng không bình tĩnh.

Đối với vị Diệp sư đệ thần bí này, Hàn Lập vẫn luôn phòng bị rất nhiều tin tưởng.

Mặc dù giao dịch hữu hảo với hắn hai lần, chưa bao giờ xuất hiện vấn đề.

Nhưng đối với loại nhân vật thần bí, sâu không lường được này, Hàn Lập từ trước đến nay đều là kính nhi viễn chi.

Nhất là, hiện tại vị Diệp sư đệ này vậy mà đã đạt đến đỉnh cấp của Luyện Khí.

So với mình cao hơn hai tầng, pháp lực không biết đã vượt qua bao nhiêu lần.

Nếu như đối phương nhắm vào mình mà nói, Hàn Lập thật sự không nắm chắc.

Trong lòng Hàn Lập âm thầm suy nghĩ, sau khi tiến vào huyết sắc cấm địa, gặp vị Diệp sư đệ này tốt nhất là tránh đi.

Người có thể xuất ra cực phẩm pháp khí đem bán, hơn phân nửa trên người không thiếu cực phẩm pháp khí.

Người như vậy, ở trong cấm địa thuộc loại người đứng đầu.

Là Liệt sát giả!

Loại trong hình dạng nhỏ nhắn này của hắn hoàn toàn là con mồi của đám cao thủ đỉnh giai này.

Hàn Lập cúi đầu suy nghĩ hồi lâu, vừa ngẩng đầu, lại phát hiện Diệp sư đệ kia đang nhìn hắn giống như cười mà không phải cười.

Chuyện này lập tức khiến hắn kinh hãi.

Sau lưng đã xuất hiện một tầng mồ hôi lạnh.

Hắn đang chú ý ta?

Tại sao hắn phải chú ý ta?

Lẽ nào lại muốn ra tay với ta trong chuyến đi cấm địa lần này?

Trong lòng Hàn Lập âm thầm kêu khổ.

Hắn không cảm thấy bị một đại cao thủ tầng mười ba như vậy để mắt tới là chuyện tốt gì!

“Hàn sư huynh, người quả nhiên đã tới!” Diệp Trường Sinh đi tới trước mặt Hàn Lập, nói.

“Hành trình cấm địa lần này, nói vậy Hàn sư huynh là tình thế bắt buộc phải có đúng không?”

“Đâu có đâu có, Diệp huynh thật biết nói đùa, ta tu vi như vậy, đi đến cấm địa chỉ có thể là pháo hôi!” Hàn Lập miễn cưỡng cười nói.

Đối mặt với Diệp Trường Sinh tu vi cao hơn mình hai tầng, hắn cũng không dám xưng hô đối phương là sư đệ.

“Ha ha ha, sư huynh quá khiêm tốn rồi!”

“Người khác không biết rõ thực lực của sư huynh, ta rất rõ ràng!”

“Theo ta thấy, đệ tử Luyện Khí kỳ ở đây đều là xương khô trong mộ, anh hùng trong thiên hạ, chỉ có sư huynh và hai người chúng ta!” Diệp Trường Sinh mỉm cười thần bí.

“Àm!”

Chân trời vang lên tiếng sấm, theo đó là từng hồi tiếng long ngâm.

16

Tiếng rỗng ngâm bên ngoài làm một đám đệ tử Luyện Khí Kỳ sợ tới mức sắc mặt trắng bệch.

Trên mặt Chương môn Chung Linh Đạo lại lộ ra vẻ vui mừng, lớn tiếng nói: “Lý sư thúc đến rồi!”

“Ha ha ha ha...”

Kèm theo một trận cười to hào sảng, một vị lão giả mặt đầy hồng quang, tai to mặt chữ điền sải bước đi đến.

Thoạt nhìn hần ước chừng năm sáu mươi tuổi, tóc tuy màu xám trắng, nhưng tinh thần quắc thước, đôi mắt hổ không giận mà uy, vừa nhìn đã biết là người cương liệt.

Chung đại chương môn nhìn thấy lão giả xuất hiện, lập tức chạy chậm lại, há miệng là một chữ “Lý sư thúc”, vô cùng nhiệt tình, thần sắc tràn đầy a dua.

Mấy vị tu sĩ Trúc cơ còn lại cũng nhao nhao tiến lên bái kiến.

Bọn họ nhìn thấy Chung Chương môn đang nịnh hót trước mặt Lý sư thúc, trong lòng ai cũng hâm mộ không thôi.

Loại cơ hội này ai mà không muốn chứ?

Đây chính là kết đan kỳ tu sĩ, có thể cùng hần nói chuyện, là một thiên đại vinh hạnh.

Vạn nhất võ mộng ngựa hần thoải mái, tùy tiện ban thưởng chút gì, là có thể kiếm được rất nhiều tiền!

Chứng kiến một màn này, các đệ tử Luyện Khí Hoàng Phong cốc vô cùng kinh dị.

Đám quản sự Trúc Cơ kỳ ngày thường ai nấy vênh váo tự đắc, sao lại nhỏ bé như vậy?

“Vị này là Lý Hóa Nguyên trưởng lão, một trong mấy vị tu sĩ Kết Đan kỳ của Hoàng Phong cốc chúng ta, về sau các người gặp Lý sư thúc phải nhớ vấn an!” Chung chương môn xoay người lại, thần sắc uy nghiêm nói với mọi người.

“Bái kiến Lý sư tổ!”

Các đệ tử Luyện Khí kỳ vội vàng hành lễ, vẻ mặt vô cùng cung kính.

Trong lòng rất nhiều người lập tức dâng lên một loại tâm tình kích động.

Đây chính là sư tổ kết đan kỳ đó, cả đời khó gặp một lần!

Đối với đệ tử Luyện khí kỳ mà nói, tu sĩ Kết đan kỳ quả thực chính là thần tiên trên trời.

Cảnh giới của Lý sư tổ, bọn họ cả đời cũng khó có thể nhìn được cái lưng của hắn.

“Đứng lên hết đi!”

Lý Hóa Nguyên là một người hào sảng, cũng không chú ý tới những lễ tiết hư ảo kia.

Ánh mắt của hắn nhìn lướt qua mười mấy tên đệ tử Luyện Khí Kỳ, hài lòng gật đầu nhẹ.

“Không sai, xem ra đội hình lần này tham gia Huyết cảm thí luyện vẫn tính là hợp lý!” Lý sư tổ nói.

“Sư thúc, lần này người xếp hạng ba Luyện Khí kỳ trong cốc đều gọi tới!” Chung đại chương môn tiến đến bên cạnh Lý sư tổ, cúi đầu khom lưng nói.

“Ừm, xem ra mấy năm nay người bồi dưỡng đệ tử làm công tác không tệ!” Lý sư tổ vuốt vuốt râu nói.

Nghe hắn nói vậy, Chung đại chương môn lộ vẻ vui mừng lẫn sợ hãi.

Vội vàng nói: “Tất cả cái này đều là lệnh Hồ sư tổ cùng Lý sư thúc cùng các vị tiền bối công lao, đệ tử chẳng qua là làm một ít công việc bé nhỏ không đáng kể mà thôi!”

“Người cũng không cần khiêm tốn, những năm gần đây người vất vả chúng ta đều thấy hết, chương môn này chỉ có giao cho người, chúng ta mới có thể yên tâm!” Lý sư tổ chậm rãi nói.

Trên mặt Chung Chương môn lộ ra vẻ mừng như điên.

Diệp Trường Sinh chú ý tới, trong mắt những quản sự Trúc Cơ kỳ kia đều lộ ra vẻ thật sâu ghen tị.

Có những lời này của Lý sư tổ, vị trí Chưởng môn Chung Linh Đạo có thể vững chắc rất nhiều năm rồi!

Ánh mắt Lý sư tổ lại lần nữa nhìn lướt qua trên người chúng đệ tử.

Tại những đệ tử có tu vi tinh thâm kia, hắn vẫn đặc biệt dừng lại một hai giây.

Diệp Trường Sinh nhìn thấy, vị Lý sư tổ này nhìn về phía ánh mắt của mình có một tia cổ vũ cùng tán thưởng.

Hắn trong lòng giật mình, sợ vị này nhìn ra điều gì khác thường.

Cũng may, tu vi của Lý sư tổ còn chưa tới mức thông thần.

Hắn chẳng qua cảm thấy pháp lực của Diệp Trường Sinh hùng hậu hơn đệ tử bình thường rất nhiều, cho nên chú ý nhiều hơn một chút.

Thu hồi ánh mắt, Lý sư tổ trung khí mười phần nói một câu: “Xuất phát!”

Sau đó, hắn liền đi ra ngoài đại điện.

Thấy thế, mấy vị quản sự Trúc Cơ vội vàng thúc giục mọi người đi ra ngoài.

Vừa đi ra khỏi đại điện, chúng đệ tử liền hít vào một hơi khí lạnh.

Chỉ thấy ở giữa không trung bên ngoài đại điện có một con quái vật dài hơn hai mươi trượng, ánh bạc lấp lánh đang treo lơ lửng. Thân hình khổng lồ của nó mang theo khí thế áp lực khiến mọi người không khỏi cảm thấy hít thở không thông.

Lý sư tổ đứng trên đầu quái vật, nhìn xuống đám người phía dưới.

Chứng kiến bộ dạng những đệ tử Luyện Khí này bị rung động, hắn rất là hài lòng.

“Tất cả đều lên đi, thành thật đứng yên. Ngân giáp giác mãng này tốc độ so với các người ngự khí phi hành nhanh hơn nhiều!”

Một đám người kinh hồn táng đảm bước lên lưng Ngân Giáp Giác Mãng, cẩn thận từng li từng tí mà quan sát con yêu thú khổng lồ này.

Lý Hóa Nguyên nhẹ nhàng vỗ ngân giáp giác mãng một cái, sau một khắc, Ngân giáp giác mãng ngậm một tiếng dài, thanh âm chấn động khắp nơi.

Sau đó, nó lập tức xuyên vào trong mây mù, tựa như một mũi tên rời cung bay nhanh ra khỏi Hoàng Phong cốc.

Một ít đệ tử Luyện Khí Kỳ không kịp phản ứng, chân đứng không vững kém chút té ngã trên đất.

Đội sau khi ổn định lại, mọi người nhìn cảnh sắc chung quanh, đều kinh ngạc cảm thán.

Mặc dù cũng là Vân Hải Tiên Vụ, nhưng giẫm lên pháp khí hạ phẩm xem xét và đứng trên lưng yêu thú uy phong凛冽 như thể thưởng thức, đó là hai cảnh giới hoàn toàn khác nhau.

về sau là có thể lấy ra khoác lác cả đời.

Huyết sắc cấm địa cách rất xa Hoàng Phong Cốc, cho dù là yêu thú Ngân Giáp Giác Mãng cũng phải đuổi kịp hai ngày hai đêm đường.

Hai ngày qua hai đêm, mọi người vẫn luôn ở trên lưng Ngân Giáp Giác Mãng.

Diệp Trường Sinh thưởng thức một hồi phong cảnh ở Thái Nhạc sơn mạch, cũng cảm thấy chán nản, liền ngồi xuống thở nạp.

Lúc này, một bóng người bỗng nhiên đi tới.

Diệp Trường Sinh mở to mắt, nhìn thấy trước mắt xuất hiện một nam tử trung niên ước chừng hơn bốn mươi tuổi.

Vẻ mặt hắn cuốn khí, toàn thân có một loại khí chất nho nhã, nhìn giống như một Đại Nho đầy bụng kinh luân.

“Dưới chân chính là Diệp Trường Sinh Diệp sư đệ sao? Ha ha, quả nhiên là tuần tú lịch sự!” Ánh mắt nho sinh trung niên đánh giá trên dưới Diệp Trường Sinh một phen, ánh mắt lộ ra vẻ tán thưởng.

“Ngươi là ai?”

“Tại hạ Trần Xảo Thiên, là đại ca của Xảo Thiển!” Trung niên nho sinh cười tủm tỉm nói.

“Trần Xảo Thiên? Hóa ra Trần sư tỷ nói chính là hấn à?” Diệp Trường Sinh thầm nghĩ.

Hấn ta nghĩ ra rồi.

Nguyên lai Trung Trần sư tỷ mất đi Trúc Cơ đan, sau đó cùng vị đại ca này của nàng tới cấm địa màu máu.

Sau khi trở về, Trần sư tỷ thành công Trúc Cơ, mà vị đại ca của nàng ngược lại không thành công Trúc Cơ.

Thế nhưng, sau khi ma đạo xâm lấn, Việt quốc đại biến, vị Trần Xảo Thiên này ngược lại về sau chiếm lại, tu luyện tới Kết Đan trung kỳ.

Mà Trần sư tỷ thì không kết đan thành công, cuối cùng tọa hóa.

Quan hệ hai huynh muội này vô cùng tốt, cho nên Trần sư tỷ liền ủy thác vị đại ca này của nàng chiếu cố Diệp Trường Sinh trong Huyết Cẩm thí luyện một phen.

“Hóa ra là đại ca Trần sư tỷ, lần này sư đệ hữu lễ!” Diệp Trường Sinh đứng lên chấp tay hành lễ.

“Ha ha, Diệp sư đệ không cần đa lễ!” Trần Xảo Thiên mỉm cười thiện ý.

Hấn cẩn thận đánh giá Diệp Trường Sinh một phen, thầm nghĩ: “Túi da quả thật là xuất chúng, chẳng trách tiểu muội lại ái mộ hấn!”

“Bất quá, hấn cũng là tu sĩ tầng mười ba, còn cần ta chiếu cố sao? Tiểu muội cũng quá lo lắng!”

“Sư đệ, sau khi tiến vào Huyết sắc cấm địa, nếu chúng ta gặp nhau, có thể nâng đỡ lẫn nhau!” Trần Xảo Thiên nói.

“Đương nhiên rồi, đến lúc đó còn phải dựa vào sư huynh nhiều hơn nữa!”

“Ha ha, sư đệ quá khiêm tốn rồi!”

17

Đệ tử Hoàng Phong cóc tham gia chuyến đi cấm địa màu máu lần này có thể nói là binh hùng tướng mạnh.

Chỉ là đệ tử Luyện Khí tầng mười ba đỉnh phong, đã có hơn bảy người.

Chỉ cần bảy người này cũng đủ để quét ngang đại đa số đệ tử phái khác trong cấm địa rồi.

Ngoài ra, có hơn mười tên luyện khí tầng mười hai.

Tầng mười một, chỉ có ba cái, Hàn Lập là một trong số đó.

Còn có một lão đầu trơn tru tóc trắng xoá, tên là Hường Chi Lễ.

Ánh mắt Diệp Trường Sinh đảo qua người Hường Chi Lễ.

Vị quân vương này cũng nhận ra ánh mắt này, quay đầu lại nhìn Diệp Trường Sinh, lộ ra nụ cười a du nịnh nịnh nọt.

Được lắm!

Diệp Trường Sinh bất động thanh sắc dời mắt đi.

Ai có thể ngờ được, trong đồng pháo hồi luyện khí tầng mười một này lại cất giấu một đôi long phượng sồ!

Đối với lão già Hường Chi Lễ, Diệp Trường Sinh không cách nào hiểu nổi.

Một tu sĩ Hóa Thần cả ngày trà trộn vào một tầng dưới chót tu sĩ, nịnh nọt với đám người tu vi kém xa mình, khúm núm.

Thật không biết hấn nghĩ như thế nào!

Diệp Trường Sinh cảm thấy, mình cho dù thế nào cũng không thể làm được như vậy.

Hai ngày hai đêm sau, Ngân Giáp Giác Mãng đáp xuống một ngọn núi hoang, nơi này chính là lối vào Huyết sắc cấm địa.

Hoàng Phong cóc cách huyết sắc cấm địa tương đối gần, cho nên tới sớm một chút.

Những tông phái khác phải chậm mấy ngày mới có thể đến.

Vì vậy đám người Hoàng Phong cốc liền đứng tại chỗ chờ đợi người của các tông phái khác đến.

cắm chế bên ngoài huyết sắc cắm địa này, phải là bảy đại môn phái liên thủ mới có thể mở ra.

Đợi một ngày, đến buổi sáng ngày thứ hai, sáu đại môn phái còn lại cũng lần lượt đến, các tu sĩ Kết Đan kỳ liền bắt đầu chuẩn bị mở ra cắm địa.

Bất quá, nơi đây lại xảy ra một chuyện khác.

Trong lúc đó vị Lý Hóa Nguyên sư tổ của Hoàng Phong cốc cùng Thanh Hư môn Kết Đan trưởng lão Phù Vân Tử đã thành lập một cái đánh cuộc.

Hai người ước định, nếu trong lần thí luyện này, thu hoạch bên Hoàng Phong Cốc càng lớn, thì Phù Vân Tử của Thanh Hư môn sẽ cho Lý sư tổ một viên nội đan Huyết Tuyền Giao!

Mà nếu Hoàng Phong cốc không bằng Thanh Hư môn, thì Lý sư tổ sẽ cho Phù Vân Tử một khối thiết tinh.

Nghe bọn họ nói chuyện, trong lòng Diệp Trường Sinh không khỏi cảm khái một phen.

Một viên nội đan của yêu thú cấp năm vậy mà có thể làm cho hai tu sĩ Kết Đan coi trọng như thế...

Yêu thú cấp năm này, tại Loạn Tinh Hải không phải tùy ý có thể thấy được sao, ít nhất cũng có thể tùy ý nhìn thấy!

So sánh hai bên, có thể thấy được khu vực Thiên Nam này căn cỗi cỡ nào.

Trong tu luyện khối tài nguyên này, Thiên Nam kém xa Loạn Tinh Hải.

Cái khác không nói, Trúc cơ đan, Thiên Nam khu đều bị đại tông môn lũng đoạn cả.

Mà Loạn Tinh Hải lại không phải như thế, cho dù là tán tu, ở nơi đó cũng có thể dễ dàng mua được Trúc Cơ Đan.

Điều này cũng dẫn đến số lượng tu sĩ Trúc cơ tại Loạn Tinh Hải vượt xa khu vực Thiên Nam.

Mà tu sĩ Trúc Cơ nhiều, tu sĩ cao tầng tự nhiên cũng sẽ có nhiều.

Tổng thể thực lực của Loạn Tinh Hải mạnh hơn rất nhiều so với khu Thiên Nam.

Cái khác không nói, khu Thiên Nam đã mấy vạn năm không có tu sĩ Hóa Thần.

Mà Loạn Tinh Hải cũng chỉ gần ngàn năm không có Hóa Thần mà thôi, Tinh Cung trước kia, thường xuyên có Hóa Thần Cung Chủ.

nghìn năm gần đây, số lượng đại tu sĩ Nguyên Anh hậu kỳ ở Loạn Tinh Hải kém xa trước kia.

Nhưng cũng có bốn vị.

Có thể thấy được trong thời kỳ đỉnh phong của hắn, sợ là đã vượt qua mười vị!

Mà Thiên Nam chỉ có ba người!

“Sau khi ta Trúc Cơ, phải cân nhắc chạy Loạn Tinh Hải, chỉ có đi Loạn Tinh Hải, mới có thể nhanh chóng tăng lên thực lực của ta!”

“Thiên Nam cái địa phương quỷ quái này, muốn tìm đan dược hữu dụng với tu sĩ Trúc Cơ còn khó hơn lên trời, đến đan phương cũng phải mất công sức mới có thể có được!”

“Mà ở Loạn Tinh Hải này, đan phương mà tu sĩ Trúc Cơ dùng được, tùy tiện tìm một quầy hàng cũng có thể sửa sang hơn mười cái!”

“S Chênh lệch này không chỉ là một chút nửa điểm!” Diệp Trường Sinh trong lòng thầm nghĩ.

Sau khi Trúc Cơ, hắn liền định đi tìm cổ truyền tông trận kia.

Mặc kệ tương lai như thế nào, quy hoạch chạy trốn dù sao cũng phải làm trước.

Ngay khi hai người Lý Hóa Nguyên và Phù Vân Tử đang muốn thành lập đánh cuộc, đột nhiên có người chen ngang tiến vào, gián đoạn đánh cuộc.

Kẻ này có can đảm cắt ngang cuộc đánh cược giữa hai tu sĩ Kết Đan kỳ quả thực không đơn giản.

Người này được gọi là Khung lão quái, là đệ nhất nhân dưới Nguyên Anh của Việt quốc, pháp lực thâm hậu, hơn nữa còn là người của Yểm Nguyệt tông, bối cảnh rất mạnh mẽ, rất ít người dám trêu chọc hắn ta.

Tính cách của Khung lão quái này có chút cổ quái, cả người bản thủ, không tu biên giới, thoát nhìn như là một tên ăn mày ở trong thế tục.

Nhưng, vừa nhìn thấy hắn xuất hiện, Lý Hóa Nguyên cùng Phù Vân Tử lập tức trong lòng kêu khổ.

Vị lão quái Khung này bọn họ không đắc tội nổi, mà đối phương lại đặc biệt thích trêu chọc tu sĩ Kết Đan cùng giai.

Cho nên, lão nhân này trở thành tu sĩ Kết Đan của Việt quốc chính là người mà hắn không muốn gặp nhất.

“Tám Nguyệt Tông sao lại là lão quái dẫn đội?” Lý Hóa Nguyên cùng Phù Vân Tử đồng thời trong lòng thầm nghĩ.

“Tiền bối sao lại tới đây? Chẳng lẽ dẫn đội của Yểm Nguyệt tông chính là ngài?” Phù Vân Tử hỏi.

Khung lão quái nghe vậy mắt quái dị vừa đảo, nói: “Ta dẫn đội bọn họ có thể yên tâm sao? Lần này bản tông mang theo Nghê Thường nha đầu, ta chỉ là chạy tới tùy tiện xem một chút!”

“Mặt khác, ta và các người đều là tu sĩ Kết Đan kỳ, bất quá là tiến cấp sớm mấy năm mà thôi, hà tất phải gọi ta là tiền bối!” Khung lão quái vừa cười vừa nói.

Mấy năm?

Là mấy trăm năm à?!

Lý Hóa Nguyên cùng Phù Vân Tử trong lòng đều cười khổ một trận.

Vị Khung lão quái này chính là một tu sĩ thiếu chút nữa đã bước vào cảnh giới Nguyên Anh, so với bọn Lý Hóa Nguyên thì cao hơn một lứa.

“Một khi đã đánh cược, chỉ có hai người các người chẳng phải là quá quanh quẽ sao, cũng tính là một lão nhân như ta sao!”

Khung lão quái nói ra một câu làm cho hai người không ngừng kêu khổ.

“Tiền bối nói đùa, đệ tử hai phái chúng ta sao có thể so sánh với cao đồ của Yểm Nguyệt tông, không cần đánh cược, chúng ta cam bái hạ phong!” Phù Vân Tử miễn cưỡng vừa cười vừa nói.

Khung lão quái khà khà cười lạnh vài tiếng, quái nhãn lật một cái, nói: “Ta sẽ làm loại chuyện khinh người này sao? Yên tâm đi, là nhà ta cùng hai nhà các người đánh cược, chỉ cần thu hoạch của hai nhà các người cộng lại vượt qua bốn tông, coi như các người thắng!”

“Tiền đặt cược chính là ba miếng Châm Phù Bảo vô hình, các người xem thế nào?”

Trong tay Khung lão quái xuất hiện ba tấm phù chú có họa thất thái châm.

Vô hình châm này chính là vật đại danh đỉnh đỉnh, chính là độc môn pháp bảo của lão quái này, phối hợp vô hình độn pháp độc đáo sáng tạo ra nó, đến vô ảnh đi vô tung, đả thương người trong vô hình, thật sự là cực kỳ lợi hại!

Nghe được lời này của lão quái, Lý Hóa Nguyên cùng Phù Vân Tử lập tức động tâm.

Trong mắt hai người đều lộ ra vẻ tham lam, liếc mắt nhìn nhau.

“Được, cứ theo lời tiền bối, chúng ta đánh cược!”

“Hắc hắc!”

Khung lão quái nhìn hai người đáp ứng đánh cược, trên mặt lộ ra vẻ cười quái dị, bộ dáng mười phần tin tưởng.

Điều này không khỏi làm cho Lý Hóa Nguyên cùng Phù Vân Tử nổi lên tâm lý.

Lão quái này chưa bao giờ làm ăn lỗ vốn.

Chẳng lẽ hẳn tin rằng Yểm Nguyệt tông nhất định có thể thắng được liên thủ của hai tông?

Lý Hóa Nguyên cùng Phù Vân Tử không khỏi có chút chột dạ.

18

Sau khi thành lập đánh cuộc, Khung lão quái tâm tình rất tốt. Ánh mắt của hắn chuyển sang đám đệ tử Luyện Khí Kỳ ở bốn phía kia.

Sau khi đại khái xem một chút, hắn lắc đầu liên tục, nói: “Không có một ai có thể lọt vào mắt!”

“Xem ra thiên tư chân chính tốt, tất cả đều bị các người giấu đi. Ha ha, cũng không nghĩ, không trải qua mấy lần đại cục, thiên tư cho dù tốt đến đâu, gặp phải tà ma ngoại đạo, khẳng định người ta thuận tay liền làm thịt!”

Nghe hắn nói vậy, trong lòng hai người Lý Hóa Nguyên thầm oán không thôi.

Nói dễ nghe, đệ tử Thiên Linh Căn của Yêm Nguyệt tông các người không phải cũng là che giấu sao?

“Ồ?”

Khung lão quái đột nhiên phát ra một tiếng kêu kinh ngạc.

Điều này lập tức khiến Lý Hóa Nguyên cùng Phù Vân Tử suy đoán một trận.

Lão quái này thì thế nào?

“Những năm qua các người Hoàng Phong Cốc bồi dưỡng được một chút đệ tử tốt!” Khung lão quái thâm ý sâu sắc nói với Lý Hóa Nguyên.

?

Lý Hóa Nguyên Nhị Hòa thượng sờ không ra đầu óc.

Mặc dù Hoàng Phong cốc đích xác có mấy đệ tử rất xuất sắc, nhưng không đến mức có thể lọt vào mắt lão quái này chứ?

Phù Vân Tử nghe thế ánh mắt quái dị nhìn Lý Hóa Nguyên một cái.

Đệ tử được Khung lão quái khen ngợi không đơn giản!

Trong lòng hắn ta lập tức có một loại cảm giác “Trong chúng ta có phản đồ”.

Nói xong mọi người cùng nằm xuống, kết quả người lại lén lút phần đầu?

Vậy mà bồi dưỡng ra đệ tử ưu tú như vậy, lại còn che giấu, chuẩn bị lừa gạt ta?

May mắn là ván cược này đã bị Khung lão quái quấy nhiễu!

Trong lòng Phù Vân Tử thầm cảm thấy may mắn.

Mà Khung lão quái cũng trong lòng sợ hãi than: “Tuổi còn trẻ, xem bộ dáng cũng chỉ khoảng mười tám tuổi, không ngờ lại có một thân pháp lực hùng hồn như vậy!”

“Xem ra, mấy năm nay Hoàng Phong cốc cũng bồi dưỡng được một người tài ba a!”

Khung lão quái hí hóp mắt lại.

Nếu Hoàng Phong cốc quật khởi, đối với Yểm Nguyệt tông mà nói không phải là chuyện tốt.

Việt quốc tài nguyên nhiều như vậy, Hoàng Phong cốc xem thêm một chút, những môn phái khác phải tiết kiệm một chút.

“Hắc hắc, ta là một lão đầu tử sắp nhập thổ, quan tâm những cái này làm gì? Loại chuyện này, vẫn là để cho các nàng lo lắng đi!”

Lão quái trong lòng khẽ cười, liền không xen vào việc của người khác nữa.

Hắn hú lên quái dị, thân hình chợt biến mất không thấy đâu nữa.

Hai con người Phù Vân Tử hí hóp lại, không biết suy nghĩ cái gì.

Mà Lý Hóa Nguyên thì cảm thấy khó hiểu.

“Lão quái này, quả nhiên là không thể nói lý!” Trong lòng của hắn thầm nghĩ.

Một lát sau, một vị Kết Đan tu sĩ khác của Yểm Nguyệt tông - Nghê Thường tiên tử mang theo môn nhân Yểm Nguyệt tông đến.

Phần lớn ánh mắt ở đây lập tức bị nhóm đệ tử Yểm Nguyệt tông hấp dẫn tới.

Yểm Nguyệt tông người tới nửa nam nữ, nam tử đều anh tuấn tiêu sái, nữ tử mỗi người xinh đẹp như hoa.

Cầm đầu là một thiếu phụ phong tình vạn chủng, rung động nhân tâm.

Nữ tử này chính là Nghê Thường tiên tử.

Ánh mắt Diệp Trường Sinh đảo qua Nghê Thường, nhìn về đám nữ đệ tử phía sau.

Những nữ đệ tử này đều có dung mạo thượng đẳng, có mấy người nhìn thấy ánh mắt hắn nhìn tới, vậy mà lớn mật liếc hắn vài cái mỉa mai.

Không thèm để ý thái độ của song tu bạn lữ bên cạnh!

Chuyện này dẫn tới một loạt nam tu của Yểm Nguyệt tông trợn mắt nhìn Diệp Trường Sinh.

“Nghe nói khi Yểm Nguyệt tông chiêu thu đệ tử, nếu không dung mạo thì tuyệt đối không nhận, xem ra ta là người khá thích hợp với Yểm Nguyệt tông, bái sai môn phái!” Diệp Trường Sinh trong lòng lẩm bẩm một câu.

Hắn nhìn một vòng thế nhưng cũng không phát hiện được vẻ kinh diễm nào.

Những cô gái này mặc dù dung mạo bình thường, nhưng cách tuyệt sắc khuynh quốc khuynh thành còn có một khoảng cách nữa.

“Nam Cung Uyển thì sao?” Diệp Trường Sinh thầm nghĩ.

Nhìn một vòng, không nhìn thấy người nào khả nghi là Nam Cung Uyển.

“Chẳng lẽ là che giấu dung mạo?”

Xem ra hắn là như thế, nếu Nam Cung Uyển triển lộ ra dung mạo chân thật, sợ rằng sẽ khiến cho những tu sĩ Kết Đan này chú ý.

“Các ngươi hắn là nghe được, lần này đánh cuộc đối với Lý mỗ mà nói rất trọng yếu! Nếu như có thể thắng được ván cược

này, ta tuyệt sẽ không bạc đãi các ngươi. Đệ tử lần này giúp ta chiến thắng, tất cả đều có phần thưởng, công hiến lớn nhất, nhưng sau khi Trúc Cơ bị ta thu làm môn hạ! “

Lý Hóa Nguyên bỗng nhiên đi tới, nói ra một phen lời như vậy.

Các đệ tử Hoàng Phong cốc lập tức hưng phấn kích động.

Bái nhập vào bức tường của tu sĩ Kết Đan, đây là chuyện tốt ngay cả nghĩ cũng không dám nghĩ.

Toàn bộ Hoàng Phong Cốc mới có mấy tu sĩ Kết Đan kỳ?

Đây quả thực là trời giáng vận may!

Trong lúc nhất thời, mọi người bị kích thích nóng lòng muốn thử, Lý Hóa Nguyên thấy cảnh này, trên mặt lộ ra nụ cười hài lòng.

Chỉ sợ sau khi những đệ tử này tiến vào cấm địa liền trở nên hèn mọn, không ra sức đi tìm linh dược, cho nên hắn đặc biệt đồng ý hứa hẹn như vậy, cho bọn hắn một cục máu gà.

Mặc dù như vậy có thể sẽ hại chết một số đệ tử cấp thấp, nhưng không sao cả, chỉ cần đánh cuộc của hắn thắng là được!

Hoàng Phong cốc, Thanh Hư môn, Yểm Nguyệt tông, Hóa Dao ổ, Linh Thú sơn, Thiên Khuyết bảo, Cự Kiếm môn, sau khi tất cả mọi người đến đông đủ, các sư tổ Kết Đan bày phái đều xuất thủ.

Bọn họ liên thủ mở ra cấm chế huyết sắc cấm địa, đánh ra một cái thông đạo.

“Mau vào, chúng ta không duy trì được lâu đâu!”

Sau khi nghe được âm thanh thúc giục này, mọi người lập tức vọt vào trong thông đạo kia, tiến nhập vào cấm địa màu máu.

Vừa rơi xuống đất, Diệp Trường Sinh đã lập tức vận chuyển pháp lực, kích phát ngân quang giáp, bảo vệ thân thể.

Hắn cảnh giác nhìn bốn phía một chút, phát hiện chung quanh đều là một mảnh sương mù, không có bất luận kẻ nào.

Truyền tống huyết sắc cấm địa rất kỳ lạ, người tiến vào đều bị phân tán ra bốn phía cấm địa.

Người may mắn, nếu rơi xuống đất sẽ có linh dược.

Người có vận khí kém, không khéo sẽ trực tiếp bị truyền tống đến trước mặt yêu thú.

Diệp Trường Sinh thở nhẹ một hơi, đem chuỗi Hỏa Vân kiếm giấu trong tay áo, sau đó lại cầm một tấm phù lục phòng ngự cao giai, lúc này mới hơi an tâm.

Hắn từ trong túi trữ vật lấy ra một tấm bản đồ, chiếu vào tình cảnh chung quanh, cẩn thận đối chiếu.

Đây là địa đồ trân quý của gia tộc Trần sư tử, so với những tác phẩm thô sơ được lưu truyền trên thị trường, chi tiết hơn không biết bao nhiêu lần.

“Nhìn bộ dạng này, có lẽ ta bị rơi vào Vân Vụ lĩnh, nơi này có hang động, bên trong có Tử Hào hoa!” Diệp Trường Sinh cầm bản đồ nói nhỏ.

Tử hào hoa là một trong những chủ dược để luyện chế Trúc Cơ đan, là mục tiêu chính của đệ tử các phái tiến vào huyết sắc cấm địa này.

“Đi xem một chút đi!”

Diệp Trường Sinh nhắm ngay phương hướng, lập tức đi về phía sơn động.

Lúc này, ở trong huyết sắc cấm địa, giết chóc đã dần dần cao hứng.

Đệ tử các phái truyền tống tiến vào, chỉ cần nhìn thấy không phải môn phái mình, tất nhiên phải ra tay với nhau, chém giết lẫn nhau.

Thậm chí cho dù là môn phái của mình cũng tuyệt đối không buông tha, sau lưng đâm dao, thừa dịp người không chuẩn bị mà đánh lén.

Những người thực lực cường đại kia đã mở ra mô hình săn giết, lợi dụng đủ loại thủ đoạn để giảo sát thực lực không bằng người của mình.

Một mảnh gió tanh mưa máu nhắc lên!

“Hắn là chỗ này rồi!” Đứng ở cửa sơn động tối như mực, Diệp Trường Sinh khẽ nói.

Trong động quật, mơ hồ có một mùi hôi thối truyền đến, kèm theo đó là một mùi tanh.

“Bảo vệ yêu thú sao? Hình như ở đây có một con yêu thú cấp một cấp cao, tu vi có thể so với tu sĩ luyện khí tầng mười!”

Trên mặt Diệp Trường Sinh lộ ra vẻ ngưng trọng.

Nói như vậy, chiến lực của yêu thú mạnh hơn so với tu sĩ nhân loại cùng cấp một ít.

Cấp một yêu thú cấp một cao mặc dù tu vi chỉ là luyện khí tầng mười, nhưng thực lực không kém tu sĩ luyện khí tầng mười ba.

Mà nghe nói chỉ có tu sĩ Trúc Cơ kỳ mới có thể chống lại yêu thú cấp một.

Cầm pháp khí trong tay, Diệp Trường Sinh cẩn thận bước vào trong sơn động.

19

Sơn động hoàn toàn do thiên nhiên hình thành, toàn bộ đều là đá màu nâu xám, không có một vết xước nhân tạo ở mặt trên.

Đi xuống thêm một đoạn, trong động đã không còn ánh sáng, một mảnh đen kịt.

Diệp Trường Sinh nhường mảy, quan sát hai bên một phen, từ trong túi trữ vật lấy ra một viên Dạ Minh Châu.

Dưới sự chiếu rọi của Dạ Minh Châu, bóng tối lập tức bị xua tan, trước mắt lại bừng sáng.

Nhưng Diệp Trường Sinh cũng mất đi năng lực ẩn nấp, biến thành một mục tiêu sống.

“Nói theo một khía cạnh nào đó, tu sĩ Luyện Khí Kỳ không khác gì cao thủ võ lâm ở rất nhiều phương diện phạm tặc!”

“Tuy thị lực quả thực ưu tú rất nhiều, nhưng dưới tình huống như vậy vẫn muốn bắt mù!” Diệp Trường Sinh trong lòng cảm khái nói.

Ở Luyện Khí kỳ, thần thức ở phương diện trinh sát gần như không phát huy được tác dụng gì, đại đa số thời điểm vẫn phải dựa vào đôi mắt.

Hắn tự đánh lên người mình một tấm phù lục phòng ngự, đề đề phòng bất trắc.

Sau đó, hắn cẩn thận từng li từng tí cất bước đi vào bên trong.

Diệp Trường Sinh đi vào bên trong trọn vẹn khoảng cách hai ba dặm, đi sâu vào trong lòng đất, rẽ ngang rẽ dọc, khiến hắn gần như mất đi phương hướng.

“Mùi tanh càng ngày càng đậm, xem ra đã tới gần sào huyệt của con yêu thú kia rồi.” Diệp Trường Sinh trong lòng thầm nghĩ.

Hắn tiếp tục đi về phía trước, đi được chừng một dặm, đột nhiên cảm giác được một cỗ gió tanh đập vào mặt.

“Không tốt!”

Trong lòng hấn kinh sợ kêu lên một tiếng, lập tức lui về phía sau. Cùng lúc đó, hấn ném Dạ Minh Châu về phía trước.

“Phanh!”

Một cái đầu rắn cực lớn xuất hiện, đập vào nơi Diệp Trường Sinh vừa đứng trước kia, khiến vách tường bị chấn động thành bột đá rơi lả tả xuống.

Nhờ ánh sáng của dạ minh châu, Diệp Trường Sinh thấy rõ tướng mạo của con yêu thú này.

Đây là một con mãng xà toàn thân được lân phiến màu xanh bao trùm, đầu rắn to lớn vô cùng, lưỡi rắn xòe ra, tỏa ra mùi tanh nồng nặc.

“Thanh Lân mãng!”

Diệp Trường Sinh nhận ra thân phận yêu thú.

Đây là một loại yêu thú cấp cao, cho dù là đệ tử tinh anh của thất đại phái nhìn thấy cũng chưa chắc có thể chiến thắng.

Trong hai mắt Thanh Lân Mãng lóe ra quang mang tàn nhẫn lạnh lùng, một kích vừa rồi không đánh trúng nhân loại trước mắt khiến nó tức giận không thôi.

“Vèo!”

Thanh Lân Mãng lại lần nữa kéo tới, tốc độ cực nhanh, đồng thời nó há to miệng phun ra một cỗ yêu vụ màu xanh.

Diệp Trường Sinh lập tức nín thở, từ trong túi trữ vật lấy ra một lọ giải độc đan, nuốt vào một viên.

Đồng thời, hấn thao túng Hỏa Vân kiếm chém tới phía trước.

Hỏa Vân Kiếm thân là pháp khí cực phẩm chém lên người Thanh Lân Mãng, nhưng chỉ chém ra một vết thương không sâu, chưa từng tạo thành thương tổn lớn hơn.

“Ai ya, thân thể con yêu thú này cứng rắn vượt xa pháp khí trung phẩm!” Diệp Trường Sinh thầm nghĩ.

Đồng thời, hấn nhanh chóng tránh Thanh Lân Mãng công kích, sau đó lại đánh lên người mình một đạo Ngự Phong Phù, đẩy nhanh tốc độ trốn tránh.

Thanh Lâm Mãng sau khi bị Hỏa Vân kiếm chém trúng, thống khổ gào thét lên, dòng máu màu xanh lục từ trong cơ thể nó chảy ra, tản mát ra mùi tanh tươi nồng đậm.

Diệp Trường Sinh chỉ cảm thấy đầu có chút choáng váng.

Trong lòng hắn cả kinh: “Con độc dịch này thật đáng sợ, ta ăn vào giải độc đan vẫn chưa hoàn toàn chống đỡ được!”

triệu hồi Hỏa Vân kiếm, trong tay Diệp Trường Sinh xuất hiện hai tấm bùa chú.

Pháp lực kích phát, một cỗ hàn ý trong nháy mắt bao phủ động phủ, hai cây băng thương cực tốc bắn ra.

Thanh Lâm Mãng tựa hồ cũng cảm nhận được băng thương này nguy hiểm, hí dài một tiếng, trong miệng phun ra một đạo Phong Nhận chặt đứt một cây băng thương.

Sau đó, cái đầu nó đập mạnh một cái, đập gãy một cây băng thương khác.

“Hảo gia hỏa, thật mạnh!”

Diệp Trường Sinh lại lần nữa lấy ra mấy chục tấm phù lục, phát tay lên, hơn mười quả cầu lửa hung hăng bắn ra.

Hỏa cầu liên tục oanh kích lên người Thanh Lâm Mãng, mặc dù không phá vỡ được lân giáp của nó, nhưng cũng làm cho nó thống khổ không gì sánh được.

Thừa dịp Thanh Lâm Mãng lực chú ý bị hỏa cầu hấp dẫn, Diệp Trường Sinh lại dùng mấy tấm Lưu Sa Phù, lẳng lẽ biến mặt đất thành cát chảy, giam Thanh Lâm Mãng ở trong đó, hạn chế hành động của nó.

Thanh Lâm Mãng giãy giụa kịch liệt, nhưng trong lúc nhất thời lại không tránh thoát được dòng cát này.

Nó tức giận không ngừng phun nọc độc vào Diệp Trường Sinh, phong nhận nhưng đều bị tránh thoát.

Diệp Trường Sinh lại lấy ra ba tấm Băng Thương Phù, chuyên môn đánh về phía điểm yếu của Thanh Lâm Mãng.

Theo một trận gào rú thống khổ cùng giãy dụa kịch liệt, hai mắt Thanh Lâm Mãng cùng phản búng bị băng thương trúng.

Hàn ý kinh khủng khiến thân thể hắn bị đông cứng, trong lúc nhất thời không cách nào hành động.

Diệp Trường Sinh nín hơi ngưng thần, vận Hỏa Vân kiếm chém liên tục chín kiếm, cuối cùng cũng chém đứt đầu đối phương.

Đầu rớt xuống sau, thân thể Thanh Lâm Mãng kia vẫn đang run rẩy, đông đơ.

“Quả nhiên không hổ là yêu thú đẳng cấp cao, thật sự là khó chơi, nếu như đối lại là một tu sĩ Nhân tộc Luyện Khí cao cấp, cần gì phải sử dụng nhiều thủ đoạn như vậy!” Diệp Trường Sinh cảm khái nói.

Yêu thú khó giết hơn so với Nhân tộc cùng cấp, điều này cũng không phải là tùy tiện nói ra.

Dựa vào đủ loại thần thông thiên phú, sức chiến đấu của yêu thú ở giai đoạn đầu đã chiếm ưu thế.

Đương nhiên, chờ đến hậu kỳ, cũng khó mà nói được, theo tu vi tinh thâm, tu sĩ Nhân tộc cũng sẽ nắm giữ đủ loại thủ đoạn đáng sợ.

Nhất là đến Kết Đan kỳ, có thể sử dụng pháp bảo, sức chiến đấu càng có một sự tăng vọt về chất.

Sau khi xử lý thi thể Thanh Lâm Mãng một phen, Diệp Trường Sinh tiếp tục đi sâu vào trong sơn động.

Lần này không gặp thêm nguy hiểm gì nữa, hắn đi thẳng tới tận cùng sơn động, phát hiện một thạch sảnh trống trải.

Trong đại sảnh, trên một bức tường đá màu tím có vài đóa hoa nhỏ màu tím sinh trưởng. Cánh hoa nhỏ màu tím này có một loại hương thức kỳ quái uốn lượn, từ xa nhìn lại giống như một con khỉ nhỏ màu tím.

Tử hâu hoa!

Đây là một trong ba loại chủ dược cần thiết để luyện chế Trúc Cơ đan, là mục tiêu chủ yếu sau khi đệ tử các phái tiến vào cấm địa.

Diệp Trường Sinh nhanh chóng tiến tới, lấy xuống vài đóa hoa Tử Hâu, đựng lên bằng hộp ngọc.

Sau khi tìm tòi trong động một phen, không phát hiện những vật có giá trị khác, Diệp Trường Sinh đi ra ngoài động.

Lật qua thi thể cự mãng, đi ra phía ngoài vài dặm, rốt cuộc nhìn thấy quang mang trên cửa động, Diệp Trường Sinh bỗng nhiên dừng bước.

Linh giác nhạy cảm khiến hắn cảm thấy cửa động tựa hồ có gì đó không đúng.

Đứng tại chỗ, Diệp Trường Sinh nhìn chằm chằm cửa động một lát, trong ánh mắt lóe ra ánh sáng lạnh lùng.

“Ra đi, ngươi đã bại lộ!” Diệp Trường Sinh lạnh lùng nói.

Cửa động hoàn toàn yên tĩnh, không có bất kỳ động tĩnh gì.

Một lát sau.

“Bộp! Bộp! Bộp...”

Một bóng người xuất hiện ở cửa động, nương theo tiếng vỗ tay.

“Linh giác thật nhạy cảm, làm sao ngươi phát hiện ra ta?”

Người nọ hỏi, âm thanh vô cùng âm nhu, đầy ý lạnh như băng.

Mặc dù ánh sáng nghịch chuyển, nhưng Diệp Trường Sinh vẫn có thể thấy rõ đây là một nam nhân.

Một nam tử áo xanh thoạt nhìn không đến hai mươi tuổi, mi thanh mục tú, môi hồng răng trắng, nhìn vô cùng tuấn mỹ.

Nhưng trong tay hắn lại cầm một cái khăn tay, bày ra một bộ dạng kiệt tác, như là kỹ nữ chiêu khách trước cửa sổ thanh lâu.

Ngay cả thanh âm cũng âm nhu bén nhọn, giống như nữ tử.

Ánh mắt Diệp Trường Sinh lấp lánh, lúng túng nói: “Chỉ phần son trên người người quá nặng, gió bên ngoài tiến vào hang núi rất dễ dàng bị người được.”

“Thì ra là vậy!” Người kia che khăn tay kín miệng, thấp giọng nở nụ cười, sau khi quan sát tỉ mỉ Diệp Trường Sinh, ánh mắt lập tức sáng ngời.

“Không biết vị đại ca này nên xưng hô như thế nào nhỉ? Nhìn người mặc trang phục của Hoàng Phong cốc, chắc là đệ tử tinh anh của Hoàng Phong cốc phải không?”

Diệp Trường Sinh nhìn thấy ánh mắt người nọ nhìn về phía mình, bỗng nhiên tràn ngập vẻ tán thưởng và si mê, không khỏi phát lạnh.

“Ta chẳng qua chỉ là một kẻ vô danh tiểu tốt mà thôi, không đáng nhắc đến!”

“Ngược lại ngươi, ngươi là Hóa Dao ồ yêu nhân Hàn Thiên Nhai đúng không?”

Vừa nghe đến từ “Yêu nhân” này, sắc mặt người nọ bỗng nhiên trở nên vô cùng lạnh lẽo, trong hai tròng mắt tràn đầy sát ý.

“Đúng vậy, ta chính là Hàn Thiên Nhai, nếu như không muốn nói ra tên của ngươi, vậy thì chờ ta bắt giữ ngươi, rồi cạy miệng ngươi ra đi!”

Nói xong, Hàn Thiên Nhai phát tay, một cây băng trùy bắn về phía Diệp Trường Sinh.

20

Yêu nhân Hóa đao ồ Hàn Thiên Nhai coi như là một đệ tử Luyện Khí kỳ trong thất phái tương đối nổi danh, giống như Trần Xảo Thiên, Phong Nhạc, Chung Ngô kia.

Tu vi của bọn họ đều tại luyện khí tầng mười ba, lại có được cực phẩm pháp khí, thực lực cao cường, ở trong huyết sắc cấm địa đông đảo đệ tử Luyện Khí kỳ là đứng đầu một loạt.

Nghe nói Hàn Thiên Nhai có được Băng linh căn là một trong những dị linh căn, pháp lực thâm hậu, đứng đầu trong hàng đệ tử các phái.

Sở dĩ gọi hắn là yêu nhân, là bởi vì tính cách của hắn có chút biến thái.

Mặc dù là nam nhi thân, nhưng ngày thường lại thích làm dáng con gái, mà đặc biệt ưa thích hành hạ người khác, dùng cái này làm vui.

Trong đầu Diệp Trường Sinh nhanh chóng hiện lên tất cả tin tức về Hàn Thiên Nhai, trong lòng càng thêm cảnh giác.

Người này rất khó đối phó!

Một câu của hắn chọc giận Hàn Thiên Nhai, người này lập tức ném ra mấy cái băng trùy phù.

Từng cây băng trùy đánh về phía Diệp Trường Sinh.

Diệp Trường Sinh cười lạnh một tiếng, không tránh né, vận chuyển công pháp, toàn thân sáng lên một mảnh hào quang màu bạc.

Ngân quang ngưng tụ thành áo giáp, đem toàn thân hắn bảo vệ kín không kẽ hở.

Băng chùy đánh vào trên áo giáp, phát ra tiếng “Đinh đinh đang đang đang”, Diệp Trường Sinh được áo giáp bảo vệ chỉ cảm giác được một trận chấn động, trừ điều đó ra, cũng không cảm thấy khó chịu.

“Ngân Quang giáp này chỉ sợ dù là cực phẩm pháp khí công kích cũng có thể ngăn cản được một hai lần!”

Diệp Trường Sinh trong lòng mừng rỡ không thôi, thật sự kiểm tra trong thực chiến, ngân quang giáp này có lực phòng ngự quả thật phi phàm.

Xem ra Kim Linh Thiên Tinh Công này thật sự đáng giá để tu luyện.

Ngân Quang giáp đã lợi hại như vậy, vậy phía sau Tinh Ngân kiếm khí sẽ mạnh cỡ nào?

Bên kia, Hàn Thiên Nhai đã xuất ra một cặp pháp khí.

Đây là hai thanh loan đao màu đỏ, trên đó tản ra linh quang mãnh liệt, đúng là một kiện cực phẩm pháp khí.

Diệp Trường Sinh cũng không dám lấy ngân quang giáp ra thử cực phẩm pháp khí, hắn lập tức xuất ra một kiện cực phẩm pháp khí.

Huyền thiết phi thiên thuẫn!

Đây là một kiện cực phẩm pháp khí hắn mua ở Vạn bảo lâu, thuẫn này vừa tế lên, lập tức chặn hai thanh loan đao kia lại.

Hai kiện cực phẩm pháp khí kịch đấu trong không trung.

Bất luận hai thanh loan đao kia như thế nào bay múa mãnh công, thiết thuẫn màu đen đều có thể ngăn trở nó, phòng thủ kín không kẽ hở.

Thanh âm “Đình đình đang đang” không ngừng vang lên trong sơn động này, có khi thanh thúy, có khi bén nhọn chói tai.

Hai người không chế pháp khí đều là luyện khí tầng mười ba, tuy rằng pháp lực của Diệp Trường Sinh càng thêm hùng hậu, nhưng hắn là phòng thủ một phương, trong lúc nhất thời cũng không làm gì được đối phương.

Đây chính là vị trí giới hạn của Luyện Khí kỳ, thần thức chỉ có thể điều khiển một pháp khí, nhiều hơn thì không được.

Bất quá, cũng may là Diệp Trường Sinh không thiếu thủ đoạn công kích, mặc dù không cách nào tế ra một món pháp khí, nhưng trong tay hắn còn có rất nhiều phù triện đó!

Từ trong túi trữ vật lấy ra một tấm Băng Thương Phù, Diệp Trường Sinh kích phát phù lực, một mũi thương băng đột nhiên xuất hiện, vọt tới đối diện.

Chứng kiến một màn này, Hàn Thiên Nhai sắc mặt đột nhiên biến đổi.

Hắn tuyệt đối không nghĩ tới thẳng nhai đối diện lại khó chơi như vậy, thậm chí còn có một kiện pháp khí phòng ngự cực phẩm.

Hơn nữa tu vi đối phương cũng tương đương với hắn, đều ở luyện khí tầng mười ba.

“Hoàng Phong cốc luyện khí tầng mười ba chỉ có vài người, ta đã nghe nói qua, không có đặc thù gì phù hợp với tiểu tử này a!”

Hàn Thiên Nhai trong lòng tràn ngập nghi hoặc, một cao thủ như vậy mà lại không có bất cứ tin tức gì về đối phương, thật là làm cho người ta buồn bực.

Thấy Băng Thương Phù của Diệp Trường Sinh, hắn cảm thấy đau đầu.

Đây là phù lục sơ cấp bậc cao, đệ tử Luyện Khí kỳ bình thường rất ít có, không nghĩ tới đối phương có thể cầm ra được.

Hắn lập tức xuất ra một tấm thủy màn phù kích phát, trong chốc lát một màn nước xuất hiện trước mặt hắn, chặn băng thương lại.

Đây cũng là một lá bùa cao giai, Hàn Thiên Nhai không hổ là nhân vật nổi tiếng trong hàng ngũ đệ tử Luyện Khí, mà thân gia này lại có rất ít người có thể sánh được với hắn.

Thấy cảnh này, sắc mặt Diệp Trường Sinh bình thản, tiếp tục từ trong túi trữ vật lấy ra một nắm phù lục.

Nhìn thấy cử động này của đối phương, tròn mắt Hàn Thiên Nhai như muốn rớt ra ngoài.

Người này đến cùng có bao nhiêu phù chú?

Vậy mà nhắc một trảo ra, đùa cái gì vậy?

Chứng kiến màn này, Hàn Thiên Nhai sau lưng mồ hôi lạnh ứa ra, không dám có bất cứ suy nghĩ may mắn nào nữa.

Hắn thò tay vào túi trữ vật, đồng thời hô to một tiếng: “Đội đã!”

“Người đã biết thân phận của ta, hẳn cũng biết trưởng lão Hóa Dao ở Hàn Thiên Nguyệt đúng là tử tử của ta. Nếu như người giết ta, sau khi ra ngoài chỉ sợ khó thoát khỏi cái chết!”

“Trong cấm địa màu máu này, giết người, có ai có thể biết, lại nói biết thì làm sao? Nàng chẳng lẽ còn có thể đến Hoàng Phong Cốc tìm ta hay sao?”

Giọng nói của Diệp Trường Sinh rất bình thản, không hề sợ hãi uy hiếp của đối phương.

Trong cấm địa màu máu này, dù người có địa vị lớn đến mấy thì cũng phải chết.

Ngoại giới không thể nào biết được người chết như thế nào.

Cho dù đối phương có thủ đoạn kinh thiên động địa nào đó, cũng có thể biết được Hàn Thiên Nhai chết như thế nào, Diệp Trường Sinh cũng không sợ, đối phương không dám ra tay với hắn.

Hắn là đệ tử của Hoàng Phong cốc!

Chỉ cần ở lại trong cốc, đối phương sẽ không thể làm gì hắn!

Bởi vậy, Diệp Trường Sinh căn bản không để ý tới uy hiếp của đối phương.

Hơn nữa, hắn cũng biết, những lời Hàn Thiên Nhai nói chỉ là kéo dài thời gian mà thôi.

Người này sau khi lấy ra một thứ từ trong túi trữ vật, lập tức bắt đầu quán chú Pháp lực vào bên trong.

“Phù Bảo?!”

Diệp Trường Sinh thấy rất rõ ràng, đó hẳn là một kiện phù bảo, đối phương muốn dùng thuật nói lừa gạt hắn, sau đó lấy phù bảo ra đánh chết hắn.

“Hừ, muốn chết!”

Diệp Trường Sinh lập tức giơ tay lên, hơn mười tấm phù lục rời tay bay ra, trong nháy mắt tất cả đều bốc cháy, hóa thành từng quả cầu lửa, đánh về phía Hàn Thiên Nhai.

Hỏa Đạn Phù!

Mặc dù chỉ là phù lục cấp thấp, nhưng lập tức ném ra mấy chục tấm, cho dù là Thủy Mạc thuật cũng không thể phòng ngự được.

Tiếp theo, Diệp Trường Sinh cảm thấy còn chưa an toàn, lại từ trong túi trữ vật lấy ra năm tấm Băng Thương Phù.

Phù lục được kích phát, toàn bộ sơn động trở nên lạnh lẽo hơn vài phần, năm cây băng thương nhanh chóng bắn ra.

Thấy cảnh này, Hàn Thiên Nhai hoảng sợ hô to: “Không được, đợi đã, ta có một bí mật!”

Thanh âm thâm lương quanh quẩn trong sơn động, hơn mười khối hỏa cầu nện lên màn nước, lập tức bốc hơi màn nước.

Sau đó, năm cây băng thương xuyên qua, đâm thủng thân thể Hàn Thiên Nhai, làm cả người hắn hóa thành băng điều.

Một lá bùa từ trên tay hắn bay xuống, trên đó vẽ một thanh pháp bảo phi kiếm.

“Lạch cạch!”

Hai thanh loan đao kích đấu với Huyền Thiết Phi Thiên Thuẫn rơi xuống đất, phát ra tiếng vang thanh thúy.

Diệp Trường Sinh thu hồi Huyền thiết phi thiên thuẫn, lại đi tới phía trước, nhặt hai thanh loan đao kia lên.

“Song Nguyệt nhận!”

Hắn nhìn thấy trên loan đao có khắc mấy chữ như vậy.

“Không sai, lại thu được một kiện cực phẩm pháp khí!”

Diệp Trường Sinh rất là hài lòng, lại đi ra phía trước, nhặt lá bùa kia lên.

Hắn trầm ngâm một chút, truyền pháp lực của mình vào trong phù bảo.

21

Theo pháp lực hùng hậu của Diệp Trường Sinh không ngừng rót vào.

Một lát sau, lá bùa phát sáng lên, thanh pháp bảo dạng phi kiếm kia bay ra!

“Đi!”

Diệp Trường Sinh chỉ huy phi kiếm đâm vào vách núi.

Trong chốc lát, một tiếng nổ vang lên, trên vách núi đá cứng rạn xuất hiện một cái hố to.

Một lượng lớn đá lớn đổ xuống, trực tiếp vùi lấp cửa hang động trước đó.

Cùng lúc đó, hàn khí kinh khủng tản ra, khiến bốn phía đều đóng một tầng băng bích thật dày.

“Uy lực thật là đáng sợ a!”

“Phù bảo chỉ có thể phong ấn một bộ phận lực lượng của pháp bảo, không biết pháp bảo chân chính kia cường đại bao nhiêu!”

Trong lòng Diệp Trường Sinh sinh ra một tia cảm khái.

Các loại pháp bảo uy lực cực lớn này đều kích thích hắn leo lên đỉnh cao của tiên đạo.

Phù bảo này diệu dụng vô cùng, uy lực cực lớn, về sau có thể sử dụng làm đòn sát thủ.

Diệp Trường Sinh hướng trong phù bảo truyền càng nhiều pháp lực, sau một khắc, trên phi kiếm phù bảo kia phân hóa ra từng đạo ánh sáng.

Từng đạo hào quang kia tạo thành từng mũi tên băng hoàn toàn do băng tinh ngưng tụ thành.

“Đi!”

Thần thức của Diệp Trường Sinh thúc dục phù bảo, trong nháy mắt, từng mũi tên băng bắn ra như tia chớp.

Băng tiễn bắn lên vách núi đá, đâm thật sâu vào trong đó, ở trên mang theo hàn khí kinh khủng làm núi đá chung quanh đông cứng lại.

“Mỗi mũi tên băng này đều tương đương với công kích của một tấm phù lục sơ cấp cao!” Diệp Trường Sinh có chút lú lẫm thâm nghĩ.

Hắn cẩn thận ước lượng uy lực của những băng tiễn này, sau đó liền vô cùng thán phục.

Chỉ có thể nói, quả nhiên không hổ là phù bảo sao?

Liên phân hoá ra hơn mười mũi tên băng có thể so với phù lục cao giai.

May mắn không để cho Hàn Thiên Nhai kích hoạt phù bảo này, nếu không chỉ sợ khó đối phó.

Hắn lật một chút túi trữ vật của Hàn Thiên Nhai, ngoại trừ phù bảo này cùng kiện cực phẩm pháp khí, còn có vài món thượng phẩm pháp khí.

Pháp khí thượng phẩm đã không còn nhiều tác dụng trong đấu pháp của Diệp Trường Sinh.

Tuy nhiên muối cũng là một miếng thịt, Diệp Trường Sinh thu hết mấy thứ này vào.

Ngoại trừ pháp khí, còn có một ít phù lục giá trị không lớn, mấy chục khối linh thạch bậc thấp, ba khối linh thạch bậc trung.

“Lại có một khối linh thạch bậc trung thuộc tính băng, thật đúng là hiếm thấy!”

Diệp Trường Sinh kinh ngạc nhìn khối linh thạch phát ra hàn ý trong tay.

Linh thạch bậc trung, thuộc tính Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ tương đối bình thường, mà loại thuộc tính dị linh căn lại phi thường hiếm thấy.

Thường thường chỉ có linh mạch cực kỳ đặc thù mới có thể sinh trưởng ra linh thạch thuộc tính này.

Nghe nói, tại Đại Tấn xa xôi, có rất nhiều linh thạch thuộc tính băng thuộc Đại Tấn.

Không nghĩ tới ở Thiên Nam này hẳn cũng có thể nhìn thấy.

Gia sản của Hàn Thiên Nhai thật sự xa xỉ, bất quá như vậy cũng tiện cho Diệp Trường Sinh.

Mặt khác, hai khối linh thạch bậc trung còn lại theo thứ tự là thủy, mộc thuộc tính.

Trước khi tiến vào huyết sắc cấm địa, Hoàng Phong cốc đã cấp cho mỗi đệ tử tham gia thí luyện một khối linh thạch bậc trung.

Lúc đó Diệp Trường Sinh chọn một khối linh thạch Kim thuộc tính.

Hiện tại, cộng với ba khối này, hẳn đã có bốn loại linh thạch bậc trung có thuộc tính khác nhau rồi.

“Địa đồ của cấm địa màu máu!”

Diệp Trường Sinh từ trong túi trữ vật của Hàn Thiên Nhai nhận được một phần bản đồ.

Phần địa đồ này cùng bản đồ của mình thoáng có chút khác biệt, hai thứ này cần chứng một chút, địa đồ hẳn nắm giữ lại càng chi tiết!

” Hàn Thiên Quyết!”

Cuối cùng từ trong túi trữ vật của Hàn Thiên Nhai lấy được chính là một bộ công pháp đứng đầu.

Đáng tiếc, là Băng linh căn, Diệp Trường Sinh tu luyện không được.

Bất quá, lật xem một lát, trong đó một đoạn khẩu quyết có liên quan tới không hỏa thuật lại khiến cho hắn hứng thú.

Đây là một loại phương pháp liên quan với tu luyện, điều khiển, bồi dưỡng hàn diễm, đồng thời trên đó còn liệt kê ra nhiều loại hàn diễm.

“Kiền Lam Băng Diễm!”

Diệp Trường Sinh thấy được một cái tên khá quen thuộc.

Hắn nheo nheo mắt, trịnh trọng cất bộ công pháp kia đi.

Về sau nói không chừng có thể sử dụng được.

Kiểm kê xong thu hoạch chuyến này, Diệp Trường Sinh tiếp tục đi sâu vào trong huyết sắc cấm địa.

Hiện tại, trên người hắn có một kiện phù bảo, năm kiện cực phẩm pháp khí, theo thứ tự là: Hỏa Vân kiếm, Thanh Nguyệt mâu, Huyền Thiết Phi Thiên Thuần, Thanh giao kỳ và Song Nguyệt nhận.

Còn có ba mươi mấy khóa Thiên Lôi tử, trên trăm tấm phù lục sơ cấp cao giai, mười mấy tấm phù lục trung cấp sơ giai.

Dựa vào những thứ này, hắn hoàn toàn có thể tung hoành trong huyết sắc cấm địa.

Bất quá, Diệp Trường Sinh mang nhiều thủ đoạn như vậy cũng không có kiêu ngạo tự đại, hắn vẫn cẩn thận.

Các loại thủ đoạn kỳ quái của tu tiên giới quá nhiều, hắn cũng không muốn vì khinh thường địch nhân mà lật xe.

Sư tử vô thổ, cũng dùng toàn lực.

Dùng dao mổ trâu để giết gà, đây là một loại phẩm chất trân quý!

Sau khi rời khỏi Vân Vụ lĩnh, Diệp Trường Sinh đi theo chỉ thị của bản đồ tới một địa điểm khác.

“Căn cứ ghi chép, nơi này hắn là có một gốc Huyền Âm thụ!”

“Lúc trước đệ tử Trần gia kia chỉ liếc nhìn từ xa, sau đó liền bị một đầu Yêu thú làm kinh sợ mà rời đi!”

“Yêu thú nơi này còn đáng sợ hơn cả Thanh Lân măng kia!”

Diệp Trường Sinh tính toán một hồi, sau đó đi về phía sơn cốc này.

Huyền Âm thụ không phải là dược liệu cần thiết để luyện chế Trúc Cơ đan, cho nên môn phái căn bản không có yêu cầu gì.

Nhưng Diệp Trường Sinh vốn đang cạo cạo tinh thần ba thước, cho dù thứ này tạm thời vô dụng, cũng phải lấy về trước rồi nói sau.

Nói không chừng sau này mình lại dùng tới lúc nào đó.

Sơn cốc không lớn lắm, trung tâm đáy cốc có một hồ nước nhỏ.

Trung tâm hồ nước là một hòn đảo nho nhỏ, phía trên mọc một gốc kỳ thụ thoát nhìn không quá hai thước.

Diệp Trường Sinh nín thở ngưng khí, lặng yên không một tiếng động tới gần ao nước kia.

“Đây là Huyền Âm thụ sao? Khí tức thật âm tà!”

Diệp Trường Sinh nhìn cổ thụ lượn lờ âm vụ kia, nhíu mày.

Nghe nói loại cổ thụ này sinh trưởng dựa vào thôn phệ hồn phách người và thú.

Bình thường nó cắm rễ tại nơi âm mạch dưới lòng đất hội tụ, loại địa phương này thường thường sẽ hấp dẫn đến đại lượng hồn phách.

Chỗ Huyền Âm thụ thường dơ bẩn không chịu nổi, các loại âm hồn, độc vật, quỷ quái tụ cư.

Nhưng trái cây mà nó kết ra lại ẩn chứa Huyền Âm Chi Khí vô cùng tinh khiết.

Không hề có một chút ô uế tạp loạn nào đáng nói.

Có một loại phong thái ra nước bùn mà không nhiễm.

Đối với người tu luyện công pháp thuộc tính Âm Minh mà nói, trái cây Huyền Âm là thánh vật vô thượng.

“Nhìn xem nơi này âm khí nồng nặc như vậy, chắc chắn có yêu thú lợi hại ẩn giấu!” Diệp Trường Sinh thầm nghĩ trong lòng.

Hắn cẩn thận quan sát, nín thở, không để cho khí tức của mình bị tiết ra ngoài.

Từ từ, Diệp Trường Sinh phát hiện trong hồ có một con yêu thú đang bơi chậm rãi.

Đó là một con cá sấu.

“Khí tức thật cường đại, đây chắc hẳn là yêu thú đỉnh cấp rồi!” Diệp Trường Sinh biến sắc.

Khó trách tên đệ tử Trần gia kia ở xa xa liếc qua sau đó liền trực tiếp chạy trốn.

Thì ra nơi này có một yêu thú đỉnh giai.

Đây chính là thứ mà tu sĩ dưới Trúc Cơ kỳ không có khả năng đối phó.

Dù đệ tử Luyện Khí Kỳ có pháp khí cực phẩm đi tìm loại yêu thú này gây phiền phức thì cũng chỉ có thể tự tìm đường chết mà thôi.

“Chờ đã, còn một con?”

Nhìn trong nước lại xuất hiện một bóng ma, lông mày Diệp Trường Sinh nhíu lại.

22

Trong một hồ nước, lại xuất hiện một con Yêu thú cường đại khác.

Cũng là một con cá sấu khổng lồ.

“Hai yêu thú nhất giai đỉnh cấp, được lắm, ai mà ăn được chứ?” Trong lòng Diệp Trường Sinh thầm nghĩ.

Đội hình cường đại như vậy, những tu sĩ Luyện Khí trước kia tiến vào, chỉ sợ không người nào dám đến nơi này.

Quan sát hoàn cảnh địa lý bốn phía một chút, Diệp Trường Sinh suy tư chốc lát, đứng dậy.

“Không thể khai chiến ở đây được, nếu không rất có thể sẽ hủy luôn cây Huyền Âm thụ kia!”

Hắn không che giấu khí tức nữa, kích phát một đạo Thủy Tiên Phù, bắn về phía vùng hồ nước kia.

“Ầm!”

Nguồn linh lực này vừa mới bộc phát, lập tức bị yêu thú dưới nước phát giác được, trong thoáng chốc dưới nước sinh ra một tiếng oanh minh.

Đó là tiếng yêu ngạc gào thét, nó vỗ mạnh đuôi một cái, dễ dàng đập tan đạo thủy tiên kia.

Lực lượng hung mãnh bắn lên cột nước cao vài chục trượng.

Vô số bùn cát từ đáy hồ bị khuấy lên, khiến nước hồ nhanh chóng đục ngầu.

Hai thân ảnh khổng lồ từ trong nước lao ra, lẳng không nhảy lên, tạo thành một cái bóng cực lớn.

Khí tức khủng bố của yêu thú cấp một đỉnh cấp phóng thích, cho dù là tu sĩ Trúc Cơ thấy cảnh này cũng phải đau đầu.

Diệp Trường Sinh nhanh chóng chạy về phía lối ra sơn cốc.

“Grào!”

Tiếng gào phẫn nộ vang lên.

Hai đỉnh giai yêu thú nhìn thấy nhân loại này có can đảm quấy rầy sinh hoạt yên ổn của bọn chúng, lập tức vô cùng phẫn nộ.

Chúng nó vọt về phía trước, truy kích Diệp Trường Sinh.

Tốc độ của Diệp Trường Sinh rất nhanh, trong nháy mắt đã chạy tới lối ra sơn cốc, mà lúc này, hai con yêu ngạc kia cũng nhanh chóng đuổi theo.

Trên mặt Diệp Trường Sinh lộ ra nụ cười lạnh.

Hắn xoay người lại, từ trong túi trữ vật móc ra hai tấm băng thương phù cao giai.

Hai thanh băng thương nhanh chóng bắn ra, đánh vào trên giáp lưng yêu ngạc cứng rắn.

Băng Thương Phù trước kia không có tiến triển gì mà không có lợi lần này lại mất đi hiệu lực.

Giáp lưng cứng rắn của Yêu Ngạc khiến băng thương rất khó tạo thành thương tổn cho nó.

Chỉ đâm thủng một chút nhược điểm, đã làm cho Yêu Ngạc chảy ra một ít máu.

Nhưng cũng may hàn khí trên băng thương đã trở ngại hắn hành động.

Yêu Ngạc thống khổ gào thét, xông tới mãnh liệt.

Diệp Trường Sinh nhanh chóng tránh đi.

“Quả nhiên, ngay cả phù lục đẳng cấp cao cũng không phá được giáp của chúng sao?”

Diệp Trường Sinh không tiếp tục lãng phí phù lục, hắn lật tay một cái, giữa bàn tay liền xuất hiện hai hạt châu nhỏ màu xanh da trời.

Trên đó có từng đạo lôi điện màu tím đang lập loè.

Thiên Lôi tử!

Ném mạnh ra, Diệp Trường Sinh nhanh chóng quay đầu chạy trốn.

Tất nhiên là Yêu ngạc không nhận ra Thiên Lôi Tử, vì vậy khi hai Thiên Lôi Tử này ném tới trước mặt bọn chúng nó cũng không thèm tránh né.

Vì vậy, một luồng sáng trắng rực rỡ xuất hiện.

Nương theo tiếng nổ kinh thiên động địa, toàn bộ sơn cốc đều chấn động một cái.

Diệp Trường Sinh dừng bước, quay đầu nhìn lại, hai con yêu ngục kia đã dừng lại tại chỗ.

Chúng nó vẫn duy trì tư thế vốn có, không nhúc nhích, giống như hai tòa thạch tiêu.

Một trận gió nhẹ thổi tới, thân thể hai con Yêu thú bỗng nhiên như cát sỏi vỡ nát, hóa thành tro bụi.

“Dùng Thiên Lôi tử này giải quyết địch nhân thật đúng là bớt việc!”

“Điểm đáng tiếc duy nhất chính là thứ này sẽ đồng thời nổ tung cả túi trữ vật!”

“Bằng không nếu ta đụng phải địch nhân thì có thể trực tiếp dùng Thiên Lôi tử đến giải quyết!”

Diệp Trường Sinh trong lòng cảm thán.

Đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy uy lực của Thiên Lôi tử.

Đúng là không hề khiến hắn thất vọng.

Ngay cả yêu ngục cấp cao cũng không thể phá vỡ phòng ngự, đối mặt với Thiên Lôi Tử này nó hoàn toàn không có sức chống cự.

Chẳng qua đáng tiếc chính là, trên thân hai con yêu ngục này không có lưu lại bất cứ thứ gì.

Tất cả đều bị Thiên Lôi tử nổ thành tro bụi.

Thu hồi ánh mắt, Diệp Trường Sinh một lần nữa đi tới đảo nhỏ ở giữa hồ.

Sau khi giải quyết xong hai con yêu thú đỉnh giai, nơi đây đã không còn trở ngại nữa.

Trung tâm hồ bị một mảnh âm vụ bao phủ.

Diệp Trường Sinh thấy thế, ném mấy quả cầu lửa vào.

Một ít âm vật lập tức bị đốt cháy, khí ô uế bao phủ nơi đây lập tức xốc lên rất nhiều.

Sau khi xua tan âm vụ, toàn bộ thân hình Huyền Âm thụ hiện ra.

“Cái này... Cái cây này lịch sử sợ là có chút xa xưa!” Trên mặt Diệp Trường Sinh lộ ra vẻ sợ hãi lẫn vui mừng.

Huyền Âm thụ kia chỉ cao hơn hai mét, vỏ cây khô nứt, thân cành trắng kiện vô cùng.

Trên tán cây có treo một trái cây màu đen nhánh to bằng nắm tay người trưởng thành.

“E rằng là lịch sử mấy ngàn năm rồi!” Diệp Trường Sinh kinh ngạc nói.

Huyền Âm quả kia không ngờ lại lớn đến mức bằng nắm đấm.

Nghe nói, Huyền Âm thụ bình thường cứ trăm năm lại kết xuất một quả.

Ngay từ đầu cây ăn quả này chỉ lớn bằng cái móng tay.

Nếu như không bị hái đi, tất cả dinh dưỡng cây đều dùng để nuôi dưỡng quả này.

Sau đó, Huyền Âm quả một ngàn năm sẽ lớn hơn nắm đấm trẻ con.

Còn viên bây giờ có thể so sánh với nắm đấm của người trưởng thành.

“Dược linh này, sợ là vượt qua ba ngàn năm!”

“Lần này kiếm lớn rồi!”

Diệp Trường Sinh nhanh chóng hái xuống Huyền Âm Quả, cẩn thận từng li từng tí đặt vào trong hộp ngọc.

“Từ trước đến nay, nơi có yêu thú đỉnh giai thủ hộ, đệ tử các phái đều không dám đi!”

“Đại khái là xuất phát từ nguyên nhân này nên Huyền Âm quả mới có thể bình yên sinh trưởng lâu như vậy!”

“Cũng may hai con yêu ngục kia không phải là yêu thú thuộc tính Âm Minh, bằng không thì thứ này đã sớm bị chúng nó nuốt mất rồi!”

Rất ít tu sĩ Luyện Khí kỳ như Diệp Trường Sinh, có can đảm động thủ với yêu thú đỉnh cấp.

Trong huyết sắc cấm địa này, ngoại trừ hắc ra, cũng chỉ có tu sĩ Yểm Nguyệt tông do Nam Cung Uyển dẫn dắt mới dám tìm đỉnh giai yêu thú để gây sự.

Trừ những người đó ra, những người khác đều có thể trốn càng xa càng tốt.

Cũng chính vì vậy, Diệp Trường Sinh có thể thu hoạch được thứ mà người bình thường không dám nghĩ tới.

Bất quá, giờ phút này lấy được Huyền Âm Quả, trong lòng của hắc lại có chút do dự.

Trong tay Diệp Trường Sinh cầm Huyền Âm Quả, sắc mặt âm tình bất định.

Sau khi rời khỏi cấm địa màu máu, môn phái sẽ dùng một loại linh thú kiểm tra túi trữ vật của mỗi người.

Nếu như có người tư tàng linh dược trăm năm trở lên, lập tức sẽ bị gửi ra ngay.

Cho nên, trái cây này mang đi hơn phân nửa cũng phải nộp lên môn phái.

“Đột nhiên lấy ra một quả linh quả ngàn năm tuổi, có thể mang đến cho ta bao nhiêu chỗ tốt cũng khó nói, nhưng phiền toái nhất định sẽ có, hơn nữa sẽ rất lớn!”

Vật này đối với người tu hành công pháp Âm Minh thuộc tính mà nói, đúng là thánh vật.

Cho dù là lão quái Nguyên Anh hậu kỳ gặp phải cũng phải ra tay đánh nhau.

Đến lúc đó tiếng gió truyền đến, không biết hấp dẫn tới bao nhiêu ánh mắt mơ ước.

Mà Diệp Trường Sinh phát hiện thứ này chắc chắn sẽ trở thành nhân vật đầu sóng ngọn gió.

Loại phong ba này, cho dù là hắc Trúc Cơ cũng không chịu nổi.

Nguyên Anh lão quái cũng không phải là nhân vật lương thiện gì, bọn họ nếu gặp phải sẽ sưu hồn trực tiếp tra xét, dò xét huyền âm quả của ngươi là có được từ nơi nào.

“Tuy rằng rất đáng tiếc, nhưng lại không thể mang người ra ngoài được!”

Diệp Trường Sinh trong lòng thở dài một tiếng, trên tay trái toát ra một trận bạch quang, hoàn toàn phân tích Huyền Âm quả.

Sau đó, hắn tiện tay ném Huyền Âm Quả kia vào trong hồ.

“Làm không khéo sẽ bồi dưỡng ra một đầu yêu thú cực kỳ kinh khủng!” Diệp Trường Sinh trong lòng lẩm bẩm một câu.

Hắn xoay người rời khỏi nơi đây.

Sau khi chấm dứt việc huyết sắc cấm địa, Huyền Âm Quả có thể dùng linh thạch để phục chế.

23

Sau khi ra khỏi sơn cốc, Diệp Trường Sinh lập tức đi về phía khu vực hạch tâm.

Có thể ở trong huyết sắc cấm địa thời gian chỉ có năm ngày, phải tranh thủ thời gian.

Đồ tốt cơ bản đều ở khu vực hạch tâm, ở bên ngoài này rất khó tìm được vật trân quý.

Như lần này Huyền Âm quả chỉ là ngoài ý muốn.

Sau khi đi được một đoạn, Diệp Trường Sinh đi tới một rừng cây.

“Hả? Phiến rừng cây này có chút cổ quái!” Trong lòng của hắn dâng lên nghi ngờ.

Hắn ngừng lại, cẩn thận quan sát bốn phía một lát, phát hiện trong rừng cây này có một con bướm bướm đang ẩn nấp rất sâu.

Màu sắc trên thân những con bướm bướm này rất giống màu lá cây, phi thường bí mật, không cần thận quan sát căn bản nhìn không ra.

Mà những con bướm này chính là nguồn gốc của cảm giác không thoải mái kia của Diệp Trường Sinh.

“Đương nhiên sao?”

“Không, là người, là đệ tử Linh thú sơn phải không?!”

Diệp Trường Sinh trong nháy mắt liền hiểu rõ, đây là linh sủng đệ tử Linh Thú sơn sử dụng.

Có người dùng loại bướm bướm này để giám thị, chuẩn bị phục kích người đã tiến vào đây.

Lúc này, cách Diệp Trường Sinh khoảng trăm trượng, hai nam tử mặt mũi hung ác đang nói chuyện với nhau.

Nhìn bộ dáng xanh đỏ trên người bọn họ, hiển nhiên là đệ tử Linh Thú Sơn không thể nghi ngờ.

“Vu sư huynh, làm sao bây giờ? Đây không phải là người dễ đối phó!” Một người trẻ tuổi trong đó hỏi.

Tên nam tử được gọi là sư huynh kia tuổi tác khá lớn, sắc mặt rất khó coi.

Nói: “Không nên động thủ, loại nhân vật như vậy chúng ta không thể trêu vào!”

“Sư huynh, hai chúng ta đều là tầng mười hai, gộp lại chưa hẳn không thể đánh một trận với đối phương chứ?”

“Hừ, ngươi thì biết cái gì? Ngươi nhìn trên người hắn sạch sẽ, một chút tro bụi cũng không có, đây là dễ chọc người sao?”

“Hắn là tu sĩ tầng mười ba, rất có thể là đệ tử đứng đầu Hoàng Phong cốc, trên người tất nhiên có cực phẩm pháp khí!”

“Hai người chúng ta, pháp khí tốt nhất trên người chính là thượng phẩm, sao có thể chống lại đối phương?”

“Chúng ta cứ trơ mắt nhìn hắn rời đi như vậy sao?”

“Hừ, bằng không thì ngươi còn muốn như thế nào?”

Đệ tử Linh thú sơn lớn tuổi khiển trách vị sư đệ của mình một trận.

Tính cách của hắn rất cẩn thận, tuyệt đối không muốn mạo hiểm đến mức này.

Trong cảm địa màu máu, tu sĩ tầng mười ba tuyệt đối không thể trêu chọc.

Đây là một cái chung nhận thức chung trong lòng của đám lão đầu sứ giả kia.

Bởi vì đệ tử tầng mười ba này rất có hy vọng của các phái, vì hái một lượng lớn linh dược mà phái tới.

Trên người bọn họ hơn phân nửa có đòn sát thủ cấp bậc như pháp khí cực phẩm.

Đệ tử Luyện Khí kỳ phổ thông, mặc dù có năm ba người thành đàn, đụng phải bọn họ cũng có thể bị tàn sát gần hết.

“Không tốt, sư huynh, hắn đang đi về phía bên này!” Tên tu sĩ trẻ tuổi kia bỗng nhiên kêu lên sợ hãi.

“Cái gì?”

Tên đệ tử Linh thú sơn lớn tuổi quá sợ hãi, hấn lập tức thông qua tầm mắt của Phi nga thấy được Diệp Trường Sinh đang cực tốc chạy tới bên này.

“Không ổn, hấn phát hiện, mau lui lại!”

Tên đệ tử Linh thú sơn lớn tuổi sắc mặt trắng bệch, không chút do dự xoay người phi độn về hướng xa xa.

Người trẻ tuổi phản ứng hơi chậm một nhịp, chờ đến khi gã định quay người chuẩn bị chạy trốn.

Một đám mây hồng cháy lên nhanh chóng bay về phía hấn.

Tốc độ Hồng Vân rất nhanh, trong nháy mắt đã tới gần bên này.

Sau khi tới gần xem xét, hồng vân kia đâu phải là hồng vân, rõ ràng là một thanh phi kiếm đang thiêu đốt.

“Hỏa Vân kiếm!”

Đệ tử Linh thú sơn quá sợ hãi, nhận ra thanh cực phẩm pháp khí này.

“Xoẹt!”

Hấn chưa kịp đưa ra phản ứng thì Hỏa Vân kiếm đã đâm xuyên qua ngực, thấu tim hấn.

Mấy hơi thở sau, thân ảnh Diệp Trường Sinh xuất hiện ở đây.

Phía trước, tên đệ tử Linh thú sơn lớn tuổi đã chạy ra được một đoạn, chứng kiến một màn này, sợ đến hồn vía lên mây.

“Xin tha mạng sư huynh Hoàng Phong Cốc, chúng ta chỉ tình cờ đi ngang qua, cũng không có ý đối địch với sư huynh!”

Hấn ta vừa nói, vừa liều mạng nhanh chóng chạy về phía trước, ý đồ muốn chạy đi.

Nhưng hiển nhiên hấn chạy không qua được Diệp Trường Sinh dùng bùa chú gia trì.

“Hừ, nếu ngẫu nhiên đi ngang qua, những con bướm bướm kia là chuyện gì xảy ra?”

Mắt thấy Diệp Trường Sinh càng ngày càng gần, đệ tử Linh Thú Sơn kia trong lòng phát khổ.

“Đều là sư đệ ta làm bậy, còn xin sư huynh minh giám, ta thật sự chỉ đi ngang qua nơi đây thôi!”

Vừa nói, hắn vừa lấy từ trong túi trữ vật ra một kiện thượng phẩm pháp khí.

Pháp khí bay lên, vờn quanh hắn, hiển nhiên là phòng bị Diệp Trường Sinh đột nhiên hạ sát thủ.

“Hừ, bên trong cấm địa màu máu này, không cần biết ngươi có tính toán gì hay không, nếu đã đụng phải ta, thì chính là ngươi xui xẻo!”

Diệp Trường Sinh nói xong lại tiếp tục điều khiển Hỏa Vân kiếm nhanh chóng chém về phía tên đệ tử Linh Thú sơn kia!

“Rắc rắc!”

Hỏa Vân Kiếm đụng phải thượng phẩm pháp khí kia mấy cái, rất nhanh liền chặt đứt kiện thượng phẩm pháp khí kia.

Sau đó, trong ánh mắt tuyệt vọng của đệ tử Linh thú sơn, Hỏa vân kiếm một kiếm đem nó bêu đầu.

Kiểm tra chiến lợi phẩm một chút, hai người này so với những người Diệp Trường Sinh giết lúc trước mà nói, nghèo đến đáng thương.

Vén vén chỉ có hai kiện thượng phẩm pháp khí, cộng lại có ba bốn mươi khối linh thạch, còn có một ít phù lục đan dược.

Những thứ này đối với Diệp Trường Sinh mà nói thì có giá trị không lớn.

Điều duy nhất đáng để hắn chú ý chính là một bản bút ký do linh thú bồi dưỡng.

Sau khi hủy thi diệt tích, Diệp Trường Sinh lắc đầu.

Giết loại người này hắn không hề có cảm giác thành tựu.

Hiện tại trong cấm địa màu máu này có khoảng ba loại người.

Loại thứ nhất là tầng dưới cùng, tu vi tại tầng mười một, thậm chí là tu sĩ dưới tầng mười một.

Trên người bọn họ cũng không có đòn sát thủ cường đại gì, trên cơ bản chỉ là loại tốt thí.

Những người này, nửa ngày sau khi tiến vào cấm địa, trên cơ bản đã bị giết sạch.

Một số ít người có thể sống sót, cũng ẩn nấp cực kỳ kín kẽ, không dám đi ra lần nữa.

Loại thứ hai chính là hai người mà Diệp Trường Sinh vừa mới giết chết.

Có thực lực nhất định, nhưng không có đòn sát thủ cực phẩm pháp khí, không cách nào xung bá một phương trong cấm địa.

Mục đích bọn họ tiến vào cấm địa chính là chặn giết loại người thứ nhất, cướp đoạt tài nguyên trên người bọn họ.

Chờ đến lúc giết chết không sai biệt lắm, loại người này cũng sẽ trốn đi, phòng ngừa bị cao thủ chân chính đánh chết.

Loại thứ ba là Diệp Trường Sinh cùng với loại người Hàn Thiên Nhai đã bị hấn giết chết.

Bọn họ là đệ tử cao cấp nhất, không chỉ có pháp lực ở tầng mười ba, còn có các loại sát chiêu pháp khí cực phẩm.

Bọn họ có thể giết chết phần lớn người trong cấm địa.

Loại thứ ba là quân chủ lực đi hái linh dược, toàn bộ hy vọng của môn phái đều ở trên người bọn họ.

Bất quá, đây đều là tình huống thường ngày.

Trong lần thí luyện Huyết sắc cấm địa này, có quá nhiều biến số gia nhập vào.

Hôm nay gặp được hai đệ tử Linh Thú sơn này, mặc kệ bọn họ có địch ý với Diệp Trường Sinh hay không, nhưng nếu đã gặp phải, Diệp Trường Sinh sẽ thuận tay giết chết bọn họ.

Đây chính là chân lý của Huyết Sắc Cấm Địa, pháp tắc rừng rậm trần trụi.

Vốn là vì giết người đoạt bảo mà đến, ai quan tâm người là người tốt hay là người xấu chứ?

Nếu đã tham gia thử luyện, trong lòng phải có giác ngộ này!

Chỉ trong thời gian nửa ngày ngắn ngủi này, bên trong cấm địa máu me nhuộm đỏ bởi hàng loạt nguyên nhân mà chết đi gần một nửa.

Mà đây mới chỉ là bắt đầu!

24

Khi Diệp Trường Sinh chém giết hai đệ tử Linh thú sơn như cắt dưa, ở trên đỉnh núi phía xa, có người tận mắt nhìn thấy một màn này.

“Ngoan ngoãn, đệ tử Hoàng Phong cốc này cũng quá mãnh liệt đi?”

Một người tướng mạo xấu xí vô cùng, cả người màu sắc rực rỡ lắm lắm.

Một bộ trang phục trên người hắn, vừa nhìn đã biết hắn cũng là người của Linh thú sơn.

Nếu như có đệ tử Linh thú sơn ở đây, tất nhiên có thể nhận ra người này tên là Chung Ngô.

Đây là một vị đại danh đỉnh đỉnh trong hàng ngũ đệ tử Linh thú sơn.

Cho dù là đệ tử Luyện Khí của bảy tông Việt quốc cũng có danh tiếng nhất định.

Chung Ngô, thực lực của hắn cũng là người đứng trên đỉnh kim tự tháp của cấm địa này.

“Con bà nó, cái này người cũng không thể đi trêu chọc, ta thấy là nên đổi phương hướng đi săn giết, đừng cùng hắn đụng tới!”

Chung Ngô lắm bầm trong miệng một lúc, lập tức thay đổi phương hướng, không dừng lại ở trong khu vực này săn giết đệ tử cấp thấp nữa.

Hắn không muốn đụng chạm với kẻ mạnh mẽ như Diệp Trường Sinh.

Diệp Trường Sinh tiếp tục đi về phía trước một khoảng, hắn cách khu trung tâm kia cũng không xa.

Từ sau khi giết chết hai gã đệ tử Linh thú sơn kia, hắn cũng không còn gặp lại người nào khác.

Lúc này, sắc trời đã tối mịt.

Buổi tối ngày thứ nhất đã buông xuống.

Dưới bóng đêm, Diệp Trường Sinh không lựa chọn tiếp tục lên đường.

Hắn tìm một gốc đại thụ tráng kiện, thả người nhảy lên, tìm vị trí thoải mái dễ chịu, híp mắt lại.

Giết chóc cả ngày trời, hơi hơi hơi buông lỏng thả lỏng thả lỏng.

Giờ phút này, trong khu vực khác chung quanh cấm địa, sát lục vẫn đang kéo dài.

Chuyện cường giả tàn sát kẻ yếu là chuyện thường.

Các đệ tử các phái ôm đực nước béo cò, tâm tư tìm được chỗ hờ mà chết vô cùng thâm.

Chỉ có số ít trốn được tương đối xa mới miễn cưỡng sống sót.

Người chết quá nhiều, Diệp Trường Sinh ngồi trên cây cũng có thể ngửi được mùi máu tươi nhàn nhạt trong không khí.

Ngày đầu tiên thanh tẩy chủ yếu nhằm vào đám người thực lực yếu nhất kia.

Một ngày trôi qua, bọn họ gần như đã chết.

Ngày hôm sau, giết chóc càng thảm liệt hơn sẽ triển khai ở khu trung tâm.

Tới lúc đó, đâu đâu cũng có cao thủ quyết đấu giữa chừng.

Không chỉ là các đệ tử Luyện Khí tầng mười ba đỉnh phong quyết đấu với nhau, còn có một ít người có lá gan tương đối lớn, thực lực kém một chút cũng sẽ gia nhập vào.

Khu trung tâm là khu vực có Linh dược sinh trưởng nhiều nhất, cũng sẽ là khu vực tranh đoạt kịch liệt nhất.

Trong lòng Diệp Trường Sinh tính toán thời gian, ngồi trên cây cả đêm.

Một đêm trôi qua, tinh thần của hắn một lần nữa khôi phục sung mãn.

Diệp Trường Sinh từ trên cây đứng dậy, tiếp tục đi tới khu trung tâm.

“Hả? Khiên Cơ chi thuật có phản ứng!”

Trên cổ tay của hắn bỗng nhiên sáng lên một đạo quang mang yếu ớt.

Khiên Cơ chi thuật, là một loại pháp thuật mà trước khi đệ tử Hoàng Phong cốc tiến vào huyết sắc cấm địa, do Chương môn Chung Linh Đạo thi triển trên người bọn họ.

Bằng vào loại pháp thuật này, trong khoảng cách nhất định có thể cảm ứng được vị trí của đồng môn.

Mục đích khi Hoàng Phong cốc sử dụng loại thuật này, tự nhiên là để cho những đệ tử tiến vào trong huyết sắc cấm địa này trợ giúp lẫn nhau.

Một khi gặp phải nguy hiểm có thể cầu cứu đồng môn ở gần đó.

Nhưng Diệp Trường Sinh không có ý định cứu vớt đồng môn.

Hắn nhìn phương hướng Khiên Cơ Thuật truyền đến, quyết đoán xoay người, định đi về hướng khác.

Nhưng hắn vừa quay người, đã phát giác đồng môn bên kia cấp tốc lao đến phía hắn.

“Chạy nhanh như vậy, xem ra đã gặp phải phiền toái!”

Chỉ sau hai ba nhịp thở, trong tầm mắt Diệp Trường Sinh xuất hiện một nữ tử áo vàng.

Khoảnh khắc nhìn thấy Diệp Trường Sinh, nữ tử kia vô cùng mừng rỡ, vội vàng hô: “Su huynh cứu mạng!”

Vừa hô, nàng vừa nhanh chóng vọt về phía Diệp Trường Sinh.

“Thật đúng là phiền phức!”

Diệp Trường Sinh nhìn thấy một nữ tử xuất hiện ngay sau lưng nữ tử này.

Đây là một nữ đệ tử mặc quần áo màu trắng của Yểm Nguyệt tông, tư sắc coi như tạm được, chỉ là mặt mũi tràn đầy sát khí.

Sau khi nhớ lại trong đầu một chút, Diệp Trường Sinh lập tức hiểu rõ thân phận của cô gái này.

Đa Bảo nữ một trong Yểm Nguyệt song kiều!

Tổ mẫu của nàng ta là một trưởng lão của Yểm Nguyệt Tông.

“Không bị Hàn Lập đụng phải, bị ta đụng vào rồi...”

“Xem ra, Hàn Lập cũng ở gần đây rồi!” Diệp Trường Sinh thầm nghĩ.

Đúng vào lúc hắn đang nghĩ tới những chuyện này, nhiều nữ tử điều khiển pháp khí hướng nữ đệ tử Hoàng Phong cốc đánh tới.

“Sư huynh, nhanh cứu ta, pháp khí của ta đều bị nàng hủy!”

Nữ đệ tử Hoàng Phong cốc kia sau khi nhìn thấy Diệp Trường Sinh chấp tay sau lưng, không hề có ý định ra tay, vội vàng lo lắng hô to.

Nàng vừa chạy nhanh về phía Diệp Trường Sinh bên này, ý đồ họa thủy đông dẫn, vừa ném ra hai tấm phù lục còn sót lại ngăn cản pháp khí kia.

Khi nhìn thấy vẻ mặt hồ hững của Diệp Trường Sinh, trong lòng nàng lập tức phát lạnh.

“Chỉ cần sư huynh cứu ta, tiểu muội có thể trả bất cứ thứ gì!”
Nàng lo lắng hô to.

“Chắc chắc, tiện nhân, ngươi thật đúng là chật vật! Đều hạ lưu đến mức không tiếc dùng thủ đoạn này dụ dỗ nam nhân sao?”

Nữ tử nhiều bảo cười lạnh hai tiếng rồi không ngừng châm chọc.

Nữ đệ tử Hoàng Phong cốc này tướng mạo tư sắc chỉ có thể coi là trung đẳng, nhưng dáng người lại rất tức giận.

Cũng thật có vốn để câu dẫn.

“Sư huynh, nhanh cứu tiểu muội. Sau chuyện tiểu muội nguyện ý vì nô tỳ!”

Nữ đệ tử Hoàng phong cốc nói xong, áo bào trên vai vẫn lơ đãng rơi xuống, lộ ra một mảng lớn tuyết trắng.

“Hừ, tiện nhân, đi chết đi!”

Nhiều bảo nữ thấy cảnh này giận dữ, giống như nghĩ tới cái gì khiến nàng căm hận, hàm nộ ra tay.

“Xoạt!”

Pháp khí bay ngang qua, xuyên thấu trên người nữ đệ tử
Hoàng Phong cốc máu chảy đầm đìa một cái động lớn.

Trên mặt nàng mang theo vẻ không cam lòng, tuyệt vọng cùng
với sự thống hận, ngã trên mặt đất.

Diệp Trường Sinh bắt đặc dĩ sờ sờ mũi.

Hắn phát hiện trong mắt vị đồng môn căm hận đang nhắm vào
mình.

“Loại người như ngươi, còn có thể trông cậy người khác cứu
ngươi sao?” Diệp Trường Sinh không nói nên lời, thầm nghĩ.

Nếu nhớ không lầm, vị đồng môn này sau khi dẫn dụ họa thủy
cho Hàn Lập, thấy tình thế không ổn lập tức bỏ chạy.

Hoàn toàn là đem người khác trở thành tấm khiên tên bài.

Người như vậy hắn sao có thể xuất thủ cứu giúp chứ.

“Vị sư huynh này thật đúng là lạnh lùng mà! Cứ nhìn đồng
môn chết đi như vậy!” Nữ tử nhiều bảo vật chậm rãi đi lên nói.

“Ngươi không sợ ta giết ngươi sao?”

Diệp Trường Sinh đôi mắt híp lại, ân cần hỏi.

“Ha ha ha ha!”

Đa Bảo nữ cuồng tiếu hai tiếng, trong ánh mắt lộ ra vẻ khinh
miệt.

“Chỉ bằng ngươi?”

Mặc dù mình chỉ là luyện khí tầng mười hai, nhưng nữ tử đa
bảo cũng không sợ Diệp Trường Sinh ở tầng mười ba.

Nguyên nhân rất đơn giản, nàng nhiều bảo vật!

Tu sĩ tầng mười ba, trước đó cũng không phải là chưa thắng
bao giờ!

Diệp Trường Sinh cười dữ tợn: “Chuyện ta thấy chết không
cứu của đồng môn mà truyền đi cũng không tốt lắm!”

“Cho nên, xem ra phải mời ngươi đi chết rồi!”

Trong lúc nói chuyện với Diệp Trường Sinh, nữ tử nhiều bảo vật đã lén lút lấy từ trong túi trữ vật ra một lá bùa.

Tất nhiên là không tránh được ánh mắt của Diệp Trường Sinh.

Hiển nhiên, người này làm bộ như cuồng vọng tự đại, trên thực tế trong lòng cũng cẩn thận vô cùng.

Chắc nàng cũng hiểu được Diệp Trường Sinh sẽ không để mặc cho nàng rời khỏi nơi này.

Cho nên, vừa dùng ngôn ngữ chọc giận Diệp Trường Sinh, vừa bắt đầu chuẩn bị.

Nàng từ trong túi trữ vật lấy ra một lá bùa.

Chính xác, đó là một kiện phù bảo.

Lấy thân gia của nữ tử nhiều bảo vật, có được một kiện phù bảo là vô cùng bình thường.

Hơn nữa trên thân người này hơn phân nửa là loại phù bảo phi thường lợi hại kia.

Diệp Trường Sinh tuyệt đối không có khả năng yêu cầu nữ tử đa bảo chuẩn bị sẵn sàng, đem phù bảo tế ra.

Hắn ta cũng lập tức ra tay!

Tay giương lên, Hỏa Vân kiếm từ trong tay áo bay ra, cực tốc hướng tới Đa Bảo Nữ vọt tới.

Trên tay nữ tử nhiều bảo vật lập tức xuất hiện một thủy tinh cầu màu phấn hồng, tế lên trên đỉnh đầu.

Thủy tinh cầu phóng ra một đạo quang mang hồng nhạt, đánh vào Hỏa vân kiếm, lập tức khiến cho kiện cực phẩm pháp khí quang mang trở nên âm đạm.

“Có thể hư hao pháp khí linh quang không?”

Diệp Trường Sinh nhíu mày, vội vàng gọi Hỏa Vân kiếm về.

Hắn sợ thủy tinh cầu kia hủy đi Hỏa Vân kiếm.

Từ trong túi trữ vật lấy ra một nắm phù lục, Diệp Trường Sinh phát tay bắn ra.

Đó là một đồng Băng Trùy Phù, lập tức hóa thành băng trùy đầy trời vọt tới bảo nữ.

Đa Bảo nữ nhìn thấy tình cảnh này, trong mắt cũng hiện ra vẻ kinh ngạc.

Dường như đang kinh ngạc không ngờ Diệp Trường Sinh lại có thể xuất ra nhiều phù lục như vậy.

Nàng nhanh chóng thu hồi thủy tinh cầu, lại lấy từ trong túi trữ vật ra một tấm gương.

Trên gương xuất hiện một mảnh thanh quang, đem toàn thân nữ tử nhiều bảo vật bao lại.

Băng chùy đánh vào trên thanh quang, chẳng qua sinh ra một ít gợn sóng thật nhỏ.

Căn bản không cách nào lay động quang sáng kia.

Thanh Ngưng kính!

Đây là một món pháp khí cực phẩm được chế tạo bởi một vị tổ mẫu của nữ tử Đa Bảo, một vị trưởng lão của Yểm Nguyệt tông.

Có thể công có thể phòng thủ, diệu dụng vô cùng!

“Không thể trì hoãn thêm nữa!”

Diệp Trường Sinh nhìn thấy lá bùa trên tay nữ tử nhiều bảo kia đã bắt đầu tỏa ra ánh sáng.

Phù bảo kia sắp được kích hoạt rồi!

Nếu như bị kích hoạt mà nói thì chiến đấu sẽ trở nên vô cùng gian nan.

Diệp Trường Sinh không trì hoãn nữa, từ trong túi trữ vật lấy ra một thanh phù lục.

Tất cả đều là sơ cấp cao.

“Lực phòng ngự của người dù kinh người, chẳng lẽ có thể chống đỡ được mười tấm phù lục cao giai đồng thời oanh kích?”

Diệp Trường Sinh vung ra mười tấm Băng Thương Phù.
Trong chốc lát, mười cây băng thương hùng hổ lao tới.
Đa Bảo nữ chứng kiến một màn này, sắc mặt đại biến.
Nàng vội vàng truyền thêm càng nhiều pháp lực vào trong phù
bảo, hy vọng có thể nhanh chóng kích hoạt.
Một tia nôn nóng xuất hiện trong đáy mắt nàng.
Lần này là gặp đối thủ.
Không ngờ đối phương cũng là người không thiếu tiền!
“Kẹt kẹt!”
Thanh âm rộn người truyền đến.
Mười đầu băng thương đụng phải màn sáng kia, đụng tới màn
sáng liền phát ra thanh âm chói tai, lung lay sắp đổ.
“Rắc rắc”.
Một tiếng vang như muốn xé rách, sau đó màn ánh sáng kia
hóa thành một mảnh mưa ánh sáng phá tan ra.
Cùng lúc đó, phù lục trên tay nữ tử Đa Bảo bộc phát ra một
mảnh thanh quang, trên mặt nàng lập tức vui vẻ.
Phù bảo bắt đầu hoạt động!
“A...”
Một tiếng hét thảm vang lên, băng thương xuyên thấu qua thân
thể nữ tử nhiều bảo vật, đông cứng nàng ta thành băng điêu.
Không đợi nàng kịp thức giục phù bảo, băng thương đã kết
thúc tính mạng của nàng.
Đại hỉ đại bi, cùng lắm cũng chỉ như thế này mà thôi!
Một giây trước vẫn là thiên đường, một giây sau đã xuống địa
ngục!
Một lần ném ra mười cái phù lục cao giai, giá trị tương đương
với hơn ba trăm linh thạch.
Cái này có thể so với một kiện cực phẩm pháp khí.
Cũng như một trận đấu pháp của Diệp Trường Sinh đã tiêu hao
hết một món pháp khí cực phẩm.

Phương thức chiến đấu hào phóng này nhiều bảo nữ trước kia chưa từng gặp qua bao giờ.

Nàng đến chết cũng không nghĩ rõ ràng, trong huyết sắc cấm địa này làm sao còn có người có khí rộng hơn so với nàng chiến đấu.

Hủy thi diệt tích thuần thực, Diệp Trường Sinh bắt đầu kiểm kê chiến lợi phẩm.

Đa bảo nữ quả nhiên không hổ danh nhiều bảo vật.

Trên người chỉ riêng cực phẩm pháp khí đã có ba kiện!

Thanh ngưng kính, thủy tinh cầu màu phấn hồng, còn có một đôi tụ kiếm màu trắng, đều là cực phẩm pháp khí.

Phía trên kiện phù bảo kia cũng khắc Thanh Ngưng Kính, hẳn là vị trưởng bối kia của nàng chuyên môn luyện chế.

Ngoài ra, trên người nàng còn có năm khối linh thạch bậc trung và hơn ba mươi khối linh thạch bậc thấp.

Có hai phù lục cao giai chưa kịp sử dụng.

Phù lục bậc thấp mỗi tấm, phần thân gia này trong hàng đệ tử Luyện Khí kỳ rất hiếm có người so sánh được.

“Chắc chắn, cho dù là tu sĩ Trúc Cơ cũng không được giàu có như vậy a!”

“Giết người đoạt bảo, quả nhiên là con đường tiêu tiền nhanh nhất!”

Diệp Trường Sinh vừa cảm khái, vừa nhanh chóng thu dọn chiến trường.

Hắn quan sát xung quanh một lượt, sau khi tin chắc không có ai thấy hắn giết được nữ nhân lắm bảo vật thì mới yên tâm rời đi.

Chuyện nữ tử này chết trong tay hắn cũng không thể để truyền ra ngoài.

Bằng không, vị trưởng lão Yểm Nguyệt tông kia đến tìm phiền toái, Hoàng phong cốc không chịu nổi!

“Cẩn thận giấu lại, một thân pháp khí này của ta, có thể quang minh chính đại lấy ra chỉ có một Huyền Thiết Phi Thiên

Thuần!”

“Tất cả những người khác đều đoạt được từ giết người đoạt bảo, không có người nào có lai lịch sạch sẽ cả!”

Diệp Trường Sinh thầm cười khở, nhanh chóng rời khỏi nơi này.

Hắn cảm thấy, về sau mình phải nghĩ biện pháp làm mấy món pháp khí sạch sẽ.

Bằng không một số trường hợp quang minh chính đại đấu pháp thì thủ đoạn sẽ phải chịu rất nhiều hạn chế.

Lại xuyên qua mấy mảnh rừng rậm, Diệp Trường Sinh đi tới biên giới khu vực trung tâm.

Hắn xem như đến chậm rồi!

Những người có khoảng cách gần khu vực trung tâm truyền tống đã tiến vào.

Bây giờ là ngày thứ hai của cấm địa màu máu.

Ngày đầu tiên ở khu vực ngoại vi, bên trong khu vực này đã tẩy trừ hơn phân nửa đệ tử các phái.

Ngày thứ hai, những cao thủ kia càng ra sức ra tay, thanh tẩy những con cá lọt lưới còn sót lại.

Gia nhập cấm địa màu máu ước chừng có hơn một trăm bảy mươi người.

Dựa theo tỉ lệ sống sót trong quá khứ, cuối cùng có thể sống sót đi ra ngoài cũng không đến ba mươi người.

Sau khi xuyên qua một rừng cây, Diệp Trường Sinh đi tới trước một bức tường đá cao mấy trượng.

Nơi này chính là ranh giới giữa khu vực trung tâm và khu vực ngoại vi.

Toàn bộ khu trung tâm đều bị bao phủ bởi tường đá.

Chỉ có bốn cửa Đông Nam Tây Bắc là có thể ra vào.

Tường đá không cách nào vượt qua, trên đó có phong hệ cấm pháp, đủ để cắt bất kỳ người có ý đồ đầu cơ trục lợi nào thành mảnh vỡ.

Cách Diệp Trường Sinh không xa, hắn nhìn thấy một cánh cửa đồng xanh chặn cổ hương.

Vì vậy, hắn lập tức đi tới.

Cửa đồng mở rộng, nói rõ đã có người tiến vào trong.

Diệp Trường Sinh cất bước đi vào trong đó, vừa mới tiến vào, trước mắt liền hiện ra một cảnh tượng tiên gia hoa văn chim hót.

Những thứ kỳ hoa dị thụ đều là kỳ trân hiếm thấy ở thế giới bên ngoài.

“Hửm?”

Đột nhiên, cảm ứng được kiếm chế chi thuật trên tay có phản ứng, phía sau cũng xuất hiện một đạo khí tức.

Diệp Trường Sinh quay đầu lại.

Ngoài cửa, trong rừng cây cách tường đá hơn mười trượng, một người mặc áo vàng đi ra.

Nhìn người này, trên mặt Diệp Trường Sinh lập tức lộ ra vẻ cười như không cười.

Hàn Lập đã hao hết tất cả thủ đoạn, khó khăn lắm mới giết chết được cuồng nhân Phong Nhạc, sau đó vội vã hướng khu vực trung tâm chạy tới.

Mới vừa ra khỏi rừng cây, một sát na nhìn thấy cánh cửa đồng, hắn lập tức sững sờ.

Đụng phải người quen rồi!

Vị Diệp sư đệ thần bí khó lường kia đang dùng ánh mắt như cười như không nhìn hắn.

26

Nháy mắt khi nhìn thấy Diệp Trường Sinh, trong lòng Hàn Lập căng thẳng, thầm nghĩ bản thân thật sự là xui xẻo.

Vì sao một đường đi tới, luôn có thể gặp phải những người kinh khủng nhất trong cấm địa màu máu kia.

Phong Nhạc trước kia, hiện tại Diệp Trường Sinh, loại cao thủ tầng mười ba như bọn họ là người mà Hàn Lập tuyệt đối không muốn nhìn thấy.

Đối mặt với bọn họ, trong lòng Hàn Lập một chút cũng không có.

Nhất là Diệp Trường Sinh!

Người này luôn cho hắn một loại cảm giác thần bí khó lường.

Hoàn toàn nhìn không thấu!

Hàn Lập tuyệt đối không muốn tiếp xúc với loại người không thể nhìn thấu này.

Như vậy sẽ khiến cho mình không có chút cảm giác an toàn nào.

Nhưng Vận Mệnh trêu chọc, hắn ta ba lần bốn lượt đụng phải vị Diệp sư đệ này.

Đặc biệt là, hiện tại trên người hắn có rất nhiều lá bài tẩy đang dùng để đối phó Phong Nhạc.

Đối mặt với Diệp Trường Sinh, Hàn Lập lại càng không có tự tin.

“Cũng may hiện tại ta còn có đôi giày này, nếu hắn muốn động thủ với ta, chung quy ta có thể chạy trốn được!” Trong lòng Hàn Lập âm thầm nghĩ.

Cảm nhận được sự tồn tại của đôi giày trên chân, trong lòng của hắn có thêm một chút tự tin.

“Hàn sư huynh, không ngờ chúng ta gặp lại nhanh như vậy!” Diệp Trường Sinh cười tủm tỉm nói.

Hàn Lập cười khở một tiếng, nói: “Diệp huynh sau này không nên gọi ta là sư huynh nữa, Hàn mỗ không thể đảm đương danh xưng này!”

“Đây là nơi nào, sư huynh nhập môn sớm hơn ta một thời gian, lẽ không thể phế!” Diệp Trường Sinh mỉm cười hiền lành nói.

Lại không biết, thái độ của gã càng ôn hòa tùy ý như thế, làm cho tâm lý áp lực của Hàn Lập lại càng lớn.

“Không dám, tu tiên giới từ trước đến nay là lấy thực lực đến luận bối phận, hễ là ta gọi người một tiếng sư huynh mới đúng!” Hàn Lập chấp tay nói ra.

“Ha ha ha, đã như vậy, chúng ta cũng đừng có làm loạn, ta gọi người một tiếng Hàn huynh là được!”

Nghe Diệp Trường Sinh nói vậy, Hàn Lập mới thở phào nhẹ nhõm.

Một vị cao thủ tầng mười ba gọi hần là sư huynh, điều này khiến trong lòng hần rất áp lực.

“Hàn huynh cũng muốn tiến vào khu vực hạch tâm sao?”

“Hàn mỗ đang suy nghĩ, còn chưa quyết định xuống!” Hàn Lập nói ra.

Đương nhiên hần sẽ đi vào khu vực hạch tâm, nhưng hần không dám nói chuyện này cho Diệp Trường Sinh biết.

Hần sợ đến lúc đó Diệp Trường Sinh sẽ mời hần đi sóng vai, không dễ từ chối!

Hần không muốn đi cùng Diệp Trường Sinh, việc này quá nguy hiểm!

Thời thời khắc khắc đều phải lo lắng đề phòng!

“Nguyên lai là như vậy, thật sự là đáng tiếc, ta còn muốn mời Hàn huynh cùng ta đồng hành mà!” Diệp Trường Sinh cười tủm tỉm nói.

Hàn Lập giật mình một cái, thầm nghĩ: “Quả nhiên là thế!”

Hần lắc đầu như trống bỏi, vội vàng nói: “Thực lực ta thấp, có lẽ sẽ không đi khu hạch tâm, Diệp huynh hay là đi trước đi,

miễn cho người trì hoãn thời gian!”

Diệp Trường Sinh gật đầu nói: “Đã như vậy, ta đây liền đi vào trước!”

Hắn đi về phía trước một khoảng, bỗng nhiên ngừng lại, quay đầu nhìn về phía Hàn Lập.

Điều này làm cho Hàn Lập hoảng sợ, vội vàng thủ lấy túi trữ vật.

“Hàn huynh không phải là nghĩ đến việc chờ ta đi rồi mới lên vào sao?” Diệp Trường Sinh như cười như không hỏi.

“Diệp huynh nói đùa, tại hạ nào có ý nghĩ như vậy!”

Diệp Trường Sinh mỉm cười, xoay người sang chỗ khác, chắp hai tay sau lưng như tản bộ trong sân đi về phía sâu trong khu cấm địa.

Đồng thời, thanh âm của hắn còn xa xa truyền đến: “Hàn huynh không cần đề ý ta thái độ, muốn vào thì vào đi, không đi cùng ta cũng không sao!”

Nói xong, thân ảnh của gã đã biến mất trong tầm mắt Hàn Lập.

Hàn Lập thần sắc trở nên âm tình bất định.

Hắn đứng tại chỗ xoắn xuýt một lát, rõ ràng quay người trở về mảnh rừng cây kia.

Xem ra, hắn đã từ bỏ tiến vào khu vực trung tâm rồi.

.....

Diện tích khu trung tâm rất lớn, ước chừng khoảng một phần ba huyết sắc cấm địa.

Toàn bộ khu trung tâm, có thể chia làm ba tầng.

Tầng thứ nhất bên ngoài chính là nơi mà Diệp Trường Sinh đang đứng.

Tầng thứ hai là một dãy núi hình khuyên được sương mù bao phủ.

Mà tầng thứ ba là một toà bảo tháp khổng lồ cao tới trăm trượng.

Nghe nói là chưa bao giờ có người đến bảo tháp này.

Đệ tử Luyện Khí kỳ căn bản không thể tiến vào.

“Huyết sắc cấm địa này, có lẽ là từ tay một vị tu sĩ Hóa Thần!”

“Trong bảo tháp to lớn kia liền đặt truyền thừa y bát của tu sĩ Hóa Thần!”

“Tuy nhiên đáng tiếc chính là, chỉ khi đạt đến Nguyên Anh hậu kỳ thì mới có thể đi vào, và lại chìa khóa lại ở trong hộp Mặc Giao bảo vệ kia!”

“Không có chìa khóa, dù là tu sĩ Nguyên Anh hậu kỳ cưỡng ép xông vào cũng sẽ vẫn lạc!”

Diệp Trường Sinh trong đầu hồi tưởng lại tất cả tin tức có liên quan tới Huyết sắc cấm địa này.

Không cần trông cậy vào tầng thứ ba!

Một nơi mà Nguyên Anh hậu kỳ mới có thể tiến vào, có quan hệ không lớn với một tu sĩ Luyện Khí như hắn.

Mà bên trong tầng thứ nhất này cũng không có bất kỳ thứ gì có giá trị.

Từ tường đá đến sơn mạch hình khuyên, khoảng cách ở giữa có một dặm.

Một dặm này, chính là tầng thứ nhất.

Trong phạm vi một dặm này, không có bất cứ thứ gì có giá trị.

Chỉ là trồng một ít kỳ hoa dị thảo dùng để thưởng thức.

Tựa hồ năm đó chủ nhân cấm địa coi nơi đây là hoa viên.

Kỳ thật linh dược cần cho các phái sinh trưởng ở bên trong sơn mạch hình khuyên tầng thứ hai.

Bất quá, dưới sự che đậy của sương mù, dãy núi hình tròn vô cùng nguy hiểm.

Tiến vào trong đó, thần thức của tu sĩ sẽ bị sương mù áp chế.

Chỉ có thể dựa vào nhãn lực đi tìm phương hướng.

Nhưng bởi vì sương mù quá dày, đưa tay không thấy được năm ngón, thị lực cũng bị trở ngại nghiêm trọng.

Sau khi đi vào, trực tiếp sẽ mất phương hướng.

Hơn nữa, điểm chết người chính là, trên núi còn có đại lượng yêu thú cấp một.

Chúng nó không bị sương mù ảnh hưởng, sẽ xuất hiện tập kích tu sĩ.

Cho nên, cho dù là đệ tử tinh anh nhất của bảy phái, tiến vào trong sương mù cũng có đi không về.

Bất quá, cũng may Thất phái cũng có biện pháp giải quyết.

Yểm Nguyệt Tông luyện chế ra một loại pháp bảo gọi là nguyệt dương bảo châu, có thể xua tan sương mù, để cho mọi người tiến vào tầng thứ hai đi hái linh dược.

Dựa theo ước định, buổi sáng Nguyệt Dương bảo châu sẽ được sử dụng vào ngày thứ ba.

Bây giờ còn là ngày thứ hai, mọi người chỉ có thể ở trong tầng thứ nhất nghỉ ngơi một ngày.

Đối với những người có thực lực không đủ nhưng lại tiến vào khu trung tâm, thời khắc này là khó khăn nhất.

Bởi vì, trong một ngày này, những cao thủ đỉnh cấp kia sẽ chủ động xuất kích, tìm kiếm tu sĩ có thực lực tương đối kém cỏi, giết chết.

Diệp Trường Sinh tìm một góc đại thụ, ngồi lên, chuẩn bị nghỉ ngơi.

Hắn lấy ra mấy phần địa đồ, cẩn thận quan sát bố cục sơn mạch hình khuynh.

Hiện tại trong tay hắn có bốn phần bản đồ, một phần là Trần sư tử cho hắn.

Một phần là thứ có thể đoạt được khi đánh chết Hàn Thiên Nhai.

Còn có hai phần là giết chết đệ tử Linh thú sơn và nhiều bảo vật của Yểm Nguyệt tông.

Nói như vậy tức là Diệp Trường Sinh đã gom đủ bốn phần địa đồ của Hoàng Phong cốc, Hóa Dao Ổ, Linh Thú Sơn cùng Yểm Nguyệt Tông.

Trong đó, bản đồ của Yểm Nguyệt Tông là kỹ càn nhất.

Thạch điện ở đâu, trong sơn đồ có linh dược, có yêu thú thủ hộ, đều ghi chép kỹ càng.

Sau khi đối chiếu lẫn nhau một phen, Diệp Trường Sinh nhận được một phần địa đồ cực kỳ chi tiết.

“Mục tiêu đã rõ, chỉ chờ ngày mai!” Nhìn dãy núi được sương mù bao phủ, Diệp Trường Sinh trong lòng thầm nghĩ.

Ngồi trên cây, Diệp Trường Sinh nhìn làn sương mù dày đặc trước mặt, im lặng không nói gì.

Mặc dù biết phía trước chính là dãy núi hình vòng tròn được ghi chép trên địa đồ, nhưng hắn không nhìn thấy bất kỳ thứ gì liên quan đến núi cả.

Một mảnh sương mù trắng xóa che phủ hết thảy.

Phóng tầm mắt nhìn ra, trong tầm mắt chỉ toàn sương mù, ngoài ra cái gì cũng không nhìn thấy.

“Sau khi sương mù tan đi, thông đạo trên núi có lẽ cũng sẽ khiến cho một phen tranh đấu giết chóc!” Diệp Trường Sinh trong lòng thầm nghĩ.

Bao nhiêu năm qua bị đệ tử các phái thăm dò ra được, con đường nhỏ có thể an toàn tiến vào sơn mạch vòng cung cũng chỉ có vài con đường.

Những con đường còn lại vô cùng nguy hiểm.

Không khéo sau khi đi vào sẽ đụng phải yêu thú cao cấp, đỉnh giai.

Ngay cả Diệp Trường Sinh cũng không muốn gặp phải tình huống như vậy.

Thiên Lô tử trên người hắn tuy nhiều, nhưng cũng không thể lãng phí toàn bộ trên người yêu thú.

Cho nên, hắn vẫn có ý định thành thành thật thật đi theo mấy thông đạo an toàn trên bản đồ kia.

Về phần bay qua sơn mạch vòng tròn kia lại càng là hành vi tìm đường chết.

Cả mảng lớn yêu thú phi hành chỉ trong vài phút dạy người cách làm người!

“Hàn lão ma này, thật đúng là cẩn thận, đến bây giờ còn chưa tiến vào nữa!” Diệp Trường Sinh nhìn cửa vào đồng xanh, trong lòng thầm nghĩ.

Hắn ngồi trên cây này vừa vặn có thể nhìn thấy cánh cửa đồng xanh bên kia.

Ngồi chỗ này cả buổi, ngoại trừ hắn ra đã không còn ai đi tới được cánh cửa lớn kia nữa.

“Xem ra người của chúng ta ở trên phương hướng này đã bị giết gần hết rồi!” Diệp Trường Sinh trong lòng thầm nghĩ.

Bốn phương mỗi hướng đều có một số kẻ tàn nhẫn, mà ở hướng này người hung ác lại đặc biệt nhiều.

Điều này cũng dẫn tới những tu sĩ tầng dưới khó có thể đục nước béo cò tiến vào.

Trên cơ bản đều bị giết sạch rồi!

Giống như Hàn Thiên Nhai, đệ tử Linh Thú Sơn, những nữ nhân này trước khi bị Diệp Trường Sinh giết chết cũng đã sẵn được rất nhiều đệ tử cấp thấp rồi.

Những người như bọn họ tùy ý giết chóc, dẫn đến nhân số đệ tử cấp thấp ở phương hướng này tồn tại vô cùng ít ỏi.

“Xem ra, từ phương hướng này ta tiến vào khu trung tâm có lẽ chưa tới mười người!” Diệp Trường Sinh trong lòng thầm nghĩ.

Hắn từ trên cây đi xuống, hướng về địa đồ cách nơi đây gần với con đường mòn lên núi.

Đợi đến ngày mai sau khi sương mù tản đi, vừa vặn có thể lên núi từ nơi đó.

Đợi sau khi Diệp Trường Sinh đi rồi, lại qua mấy canh giờ, thân ảnh Hàn Lập mới từ trong cửa thanh đồng xuất hiện.

Hắn vẫn tiến vào.

Cẩn thận quan sát cảnh sắc chung quanh một phen, sau đó Hàn Lập rất nhanh hướng về con đường mòn trên núi đi tới.

.....

Sáng sớm ngày thứ ba, sau khi đệ tử các phái khổ sở chờ đợi mấy canh giờ, bên ngoài khu vực sơn mạch đột nhiên truyền đến một cỗ linh lực kinh người.

Một cột sáng màu trắng phóng lên tận mây xanh, ngưng tụ trên bầu trời biển sương mù mênh mông thành một quang cầu thật lớn.

Quang cầu càng lúc càng lớn, cuối cùng tựa như một vàng thái dương khiến người khác không dám nhìn thẳng.

“Àm!”

Nương theo một tiếng nổ kinh thiên động địa, quang cầu nổ tung, hóa thành vô số điểm sáng bay xuống, rơi vào trong sương mù mờ mịt kia.

Trong nháy mắt sương mù trên sơn mạch bắt đầu biến hóa, như nước sôi đổ vào trong băng tuyết, mảng lớn sương mù màu trắng tan rã ra.

Sương mù cuộn cuộn sôi trào, tựa như đang giãy giụa cái chết vậy.

Dưới sự chiếu rọi của những điểm sáng này, sương mù dày đặc càng ngày càng mỏng manh, cuối cùng biến thành dày đặc một tầng, biến mất không thấy gì nữa.

Sương mù đã bị xua tan!

Trước khi tiến vào sơn mạch hình vòng tròn có mấy con đường an toàn, từng bóng người từ chỗ ẩn thân bỗng nhiên nhảy ra.

“Vèo!”

Tốc độ rất nhanh, cả đám vội vã tiến vào trong đường nhỏ, rất nhanh thân ảnh liền biến mất không thấy gì nữa.

Những người có chí hướng tranh đoạt linh dược đều hành động.

Thời gian cấp bách, lúc hái thuốc trong dãy núi này chỉ còn chưa đầy hai ngày.

Ngày thứ năm, cấm địa Huyết sắc sẽ đóng lại.

Cho nên năm ngày trước nhất định phải rời khỏi dãy núi này, nếu không rất có thể không kịp rời khỏi cấm địa màu máu này.

Không ai nguyện ý trì hoãn thời gian vô vị vào lúc này.

Cho nên, một số người nôn nóng xuất phát, không quan tâm sau lưng có phải có người đánh ý đồ với bọn họ hay không.

Diệp Trường Sinh kiên nhẫn ngồi trên cây một hồi.

Hắn nhìn thấy, cách hắn không xa bỗng nhiên có một người chui ra.

Người này lén lén lút lút quan sát hai bên một chút, sau đó lập tức phi thân lướt vào trong đường mòn kia.

Có người này mở đầu, khu vực này lập tức náo nhiệt.

Sau khi thân ảnh của hắn biến mất không thấy gì nữa, lập tức có hai bóng người áo lam không biết chui ra từ xó xỉnh nào.

Bọn họ vừa hiện thân liền lập tức vọt vào đường mòn kia, tốc độ cực nhanh, trong chớp mắt liền biến mất không thấy gì nữa.

Hai người này vừa biến mất, lập tức lại có hai ba người lần lượt xuất hiện, nhanh chóng tiến vào trong đường mòn.

Chờ chốc lát, không có ai tiếp tục xuất hiện, Diệp Trường Sinh cũng không tiếp tục trì hoãn nữa.

Hắn từ trên cây nhảy xuống, không nhanh không chậm đi vào con đường mòn kia.

Hình dáng này khác biệt rất lớn so với những người vội vã rời đi lúc trước.

Thoạt nhìn, hắn tuyệt đối không sợ hãi bị người chú ý.

Diệp Trường Sinh rời khỏi một lát, một đại hán mặc đồ đen từ trong một rừng cây nhỏ chui ra.

Ánh mắt của hắn lạnh lùng nhìn về nơi mà Diệp Trường Sinh xuất hiện, hắc hắc cười lạnh hai tiếng, cũng không nhanh không chậm tiến vào dãy núi.

Sau khi người này rời đi, nơi này an tĩnh một hồi, lại có hai người mặc áo trắng đi ra.

Hai người này một nam một nữ, thoạt nhìn là đệ tử Yểm Nguyệt tông.

“Sư muội, chúng ta thật sự phải tiến vào nơi này sao?”

“Đệ tử Hoàng Phong cốc và đệ tử Cự kiếm môn vừa rồi thoạt nhìn đều không phải là nhân vật đơn giản!”

Người nói chính là nam đệ tử kia, trên mặt hắn ta mang theo một tia sợ hãi.

“Im miệng! Bọn họ đều đi một mình, hai người chúng ta có gì đáng sợ chứ? Người sao lại uất ức như vậy?” Nữ đệ tử kia mặt đầy sát khí nói.

“Thật sự là không biết sư môn nghĩ như thế nào, tại sao phải đem cái thứ vô dụng như người sắp xếp thành đạo lữ song tu của ta!”

Nàng không chút nào che giấu oán giận, mà nam đệ tử bên cạnh vẻ mặt sợ hãi, may may không dám phản bác.

“Nhanh chóng hái linh dược nơi đây đi hòa với sư tổ, nếu người dám cản trở, cẩn thận ta cho người vĩnh viễn ở lại chỗ này!”

Nữ đệ tử Yêm Nguyệt tông sau khi hung tợn uy hiếp đạo lữ song tu một phen, lập tức hướng con đường nhỏ kia đi đến.

Song tu bạn lữ cũng vội vàng đi theo.

Sau khi hai người bọn họ tiến vào, bên ngoài con đường nhỏ này triệt để yên tĩnh lại.

Không còn ai tiến vào nữa!

Sau khi tiến vào sơn mạch vòng cung, Diệp Trường Sinh chọn một phương hướng, nhanh chóng lao về phía trước.

Dựa theo ghi chép trên bản đồ, trên phương hướng này có một thạch điện, bên trong có một ít Thiên Linh quả sắp thành thực.

“Trong tay ta có năm gốc linh dược, thu thập khoảng mười gốc!” Diệp Trường Sinh trầm nghĩ.

Dựa theo quy định của Hoàng phong cốc, hái mười gốc linh dược là có thể đổi lấy một viên Trúc cơ đan.

Diệp Trường Sinh cũng không có ý nghĩ muốn bán nhập làm môn hạ Lý Hóa Nguyên, cho nên hắn không định hái quá nhiều.

28

Tại một chỗ của sơn mạch hình vòng tròn.

Một nam tử mặc trang phục đệ tử Hoàng Phong cốc, cao lớn tuấn lãng đang điều khiển một thanh tiểu kiếm màu lửa đỏ chiến đấu cùng một con Khổng Tước năm màu.

Sau lưng khổng tước năm màu kia có rất nhiều lông chim dài năm màu, không chỉ có thể bay ra đả thương người mà còn có thể tiến hành phòng ngự.

Đây chính là trung giai yêu thú Phi linh khổng tước.

Thoạt nhìn con thú này uy vũ không gì sánh được, hào quang chiếu rọi người.

Nhưng trước mặt đệ tử Hoàng Phong cốc kia, lại không thể sống qua ba hiệp.

Tiểu kiếm màu lửa đỏ gọn gàng chặt đứt ngũ thải trường linh của nó, tiếp theo chém rụng đầu lâu của nó.

Người này chính là Diệp Trường Sinh.

Từ khi tiến vào dãy núi vòng tròn, hắn gặp phải đại lượng yêu thú.

Cơ hồ là cứ đi được một đoạn sẽ gặp một con.

Thậm chí, có đôi khi những yêu thú này còn kết bè kết lũ xuất hiện.

Cũng may phần lớn chúng là bậc trung hạ giai.

Cao giai cùng đỉnh giai yêu thú sẽ không xuất hiện tại loại địa phương này.

Nếu không, đệ tử các phái cũng không cần hái thuốc!

Diệp Trường Sinh không muốn lãng phí pháp lực trên người những yêu thú này.

Cho nên, chỉ cần có thể tránh được thì hắn đều có thể tận lực tránh né.

Không thể tránh được, con Khổng Tước như trước mắt này, hấn cũng sẽ không chút chần chờ chém giết nó.

Một đường đi tới, trên tay hấn đã có gần mười đầu yêu thú chết.

Mà hấn cũng dần dần tiếp cận thạch điện kia.

“Nhìn xem trên đường ta gặp được nhiều yêu thú như vậy, có lẽ mấy người lúc trước tiến vào đã không chọn phương hướng này!”

“Cũng tốt, lần này hái hấn là tương đối thuận lợi!” Diệp Trường Sinh trong lòng thầm nghĩ.

Hấn nhanh chóng tiến lên, lại chém giết một đầu đầy núi thú, phía trước có một vách đá, đột cuộc thấy được một tòa thạch điện.

“Theo như phỏng đoán, thiên linh quả nơi này hấn là đã chín!”

“Bên trong sơn mạch hình khuyển, đã được dò xét rõ ràng, địa phương có thể hái Linh Dược trưởng thành cũng không nhiều!”

“Thạch điện này, đợi lát nữa rất có thể còn có người tới, ta phải đề phòng bị người nửa đường hái đào!”

Diệp Trường Sinh dừng lại trước thạch điện ước chừng thời gian một chén trà.

Sau đó, hấn thả người đi về phía thạch điện kia.

Đợi sau khi hấn tiến vào trong thạch điện, qua một hồi, hai bóng người xuất hiện ở đây.

Một nam một nữ, trên người mặc áo trắng, đúng là đôi bạn lữ Yểm Nguyệt tông.

“Người nọ đã tiến vào rồi, nơi này có một con yêu thú cấp cao Thanh Phong Lang. Đợi đến lúc hấn cùng yêu thú kia lưỡng bại câu thương, chúng ta lại đi vào!” Nữ tử cầm đầu nói.

“Ta thấy người nọ pháp lực thâm hậu, nói không chừng Thanh Phong Lang không phải là đối thủ của hấn!” Bạn lữ của hấn nói.

“Như vậy càng tốt, đợi đến lúc hấn giết chết Thanh Phong lang, pháp lực cũng tiêu hao không sai biệt lắm!”

“Sau khi đi vào, hai người chúng ta lập tức dùng Âm Dương Khiên Dẫn Thuật ra tay, nhất cử đem người này diệt sát!”

“Sau khi hái Thiên Linh quả ở đây xong thì lại đi tìm người của Cự kiếm môn, sau đó lại tụ họp với sư tổ!”

Nữ tử Yêm Nguyệt tông phân phó một phen, trên mặt bạn hữu nàng tuy rằng có vẻ do dự, nhưng cũng không dám có chút chất vấn.

Hai người vừa nói chuyện xong, liền nghe thấy từ phía thạch điện truyền đến tiếng sói tru kinh thiên động địa.

“Bắt đầu rồi!”

Trên mặt nữ tử Yêm Nguyệt tông lộ ra vẻ vui mừng, lập tức đi tới gần thạch điện.

“Àm!”

Đất đá tung tóe, tiếng yêu thú không ngừng gào lên, hiển nhiên trong thạch điện chiến đấu vô cùng kịch liệt.

Dù sao cũng là hung thú cấp cao, ngay cả một số đệ tử tinh anh tầng mười ba cũng có khả năng chết trong tay nó.

Đại địch như vậy, tu sĩ Luyện Khí đỉnh giai mặc dù có thể chém giết, cũng phải tiêu hao lượng lớn pháp lực.

“Àm!”

.....

“Àm!”

.....

Dưới sự yểm hộ của tiếng vang cực lớn, hai người Yêm Nguyệt tông nhanh chóng tới gần thạch điện.

Hai người bọn họ nắm tay nhau kết xuất một loại ấn cổ quái, nín thở và ngưng khí nắp ở ngoài cửa điện đá, bất cứ lúc nào cũng có thể xông vào.

“Grào!”

Một tiếng rống kinh thiên động địa truyền đến, trong đó xen lẫn thống khổ, phần nộ.

Đây là tiếng rống của Thanh Phong Lang.

Nghe đây, chắc hẳn kẻ này đã bị thương, cho nên mới có thể phát ra âm thanh thống khổ như vậy.

“Chiến đấu bên trong cũng sắp kết thúc rồi!”

“Đã đến lúc nên chuẩn bị xông vào rồi!”

“Lấy Âm Dương Dẫn Thuật cường đại, tất nhiên có thể một kích giết chết tên kia!”

“Sau khi hái Thiên Linh quả ở đây, tâm tình Chu sư muội tốt hơn một chút, ta cũng có thể bớt được chút giận rồi!” Nam đệ tử Yểm Nguyệt tông thầm nghĩ trong lòng.

Hắn im lặng không dám lên tiếng, chờ bạn lữ song tu của mình ra lệnh.

Chỉ là, đợi cả buổi cũng không nghe thấy nàng lên tiếng.

“Sao vậy?”

Trong lòng hắn hiện lên một tia nghi hoặc.

Lúc này, hắn đột nhiên cảm giác được có thứ gì đó âm áp chảy tới trên tay mình.

Cúi đầu nhìn xuống, chỉ thấy một màu đỏ tươi.

“A...”

Nam đệ tử Yểm Nguyệt tông hét thảm một tiếng, mặt mũi tràn đầy kinh hãi nhìn bộ thi thể không đầu bên cạnh.

Không biết từ lúc nào, vô thanh vô tức, bạn đồng hành nắm tay hắn lại bị cắt đi cái đầu.

“A...”

Nam đệ tử Yểm Nguyệt tông phát ra tiếng kêu hoảng sợ tê tâm liệt phế.

Hắn hoảng sợ vung tay, ý đồ quăng cỗ thi thể này qua một bên.

Nhưng chẳng biết tại sao, Chu sư muội đã chết kia nắm lấy tay của hắn bỗng nhiên giống như bị siết chặt, làm sao cũng không thể vứt bỏ được.

Sắc mặt hần trắng bệch, thất kinh nhìn chung quanh, tìm kiếm hung thủ vị trí.

“Người là đang tìm cái này cái này? “

Đột nhiên, một giọng nói ôn hòa vang lên trên đỉnh đầu.

Ngay sau đó, một vật tròn vo liền rơi xuống trước mặt mình.

Chứng kiến một màn này, nam đệ tử Yểm Nguyệt tông đã sợ hãi hét lên một tiếng, trực tiếp gào khóc, lăn lông lốc bỏ chạy về phía xa.

Mà thi thể của song tu bạn lữ kia vẫn còn túm thật chặt trên tay hần, như thế nào cũng không thể vứt bỏ được.

Diệp Trường Sinh đứng trên thạch bích khế lắc đầu, trầm nghĩ tổ chất tâm lý của người này thật sự không thích hợp để tu tiên.

Hỏa Vân kiếm từ trong tay áo hần bay ra, hóa thành một đám mây lửa bay nhanh, nhanh chóng chém về phía tên đệ tử Yểm Nguyệt tông không chút phòng bị kia.

“Dừng tay!”

Một giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng từ xa xa truyền đến.

Nghe được âm thanh này, thần sắc Diệp Trường Sinh khẽ động, lập tức nhìn về phía âm thanh truyền tới.

Một thân ảnh thướt tha từ phía trước xuất hiện.

Đây là một nữ tử mặc áo trắng, thoạt nhìn bất quá chỉ mười lăm mười sáu tuổi, tướng mạo thanh thuần, vẻ mặt thật đáng yêu.

Cô bé có dung mạo xinh xắn, như tinh linh trong quần sơn, có vẻ tuyệt sắc khuynh quốc khuynh thành, phảng phất như Lạc Thủy Thần mà người xưa đã vẽ xuống.

Nữ tử thật kinh diễm!

Nhưng mà...

Cầm người lại đi rồi?

Nực cười!

Hỏa Vân kiếm nhanh chóng chém xuống, giết chết tên nam đệ tử Yêm Nguyệt tông chỉ biết cuống quýt chạy trốn kia mà không phòng bị gì!

Tận mắt nhìn thấy một màn này, trên khuôn mặt thanh thuần của nữ tử kia lộ ra vẻ giận dữ.

“Thật to gan!”

Trong thanh âm thanh lạnh lùng của nàng hàm chứa tức giận bùng bùng, miệng dần hé ra, một cái vòng tròn màu phấn hồng lớn chừng ngón cái bay ra.

(DG: Đường như phần lớn phạm nhân đều không dám thu nhận Nam Cung Uyển, ta vốn định thu nhận rồi.

Luôn luôn có người giữ Luân Hồi điện chủ và Thời Gian Đạo Tổ nói chuyện, ta muốn hỏi đều xuyên đến thế giới đồng loại, sau lưng người không có sức mạnh to lớn nào cao hơn? Vậy người làm sao xuyên qua được? Làm sao qua được thiên đạo của thế giới kia?

Cho nên không cần phải sợ nhân vật chính, liên quan tới Luân Hồi điện chủ và Thời Gian Đạo Tổ, ta sớm tiết lộ một chút, trong quyển sách này, Nam Cung Uyển và Luân Hồi điện chủ không có bất kỳ quan hệ nào, Tử Linh cũng không phải Mặc Thái Hoàn chuyển thế.

Về phần tại sao lại xuất hiện loại tình huống này, cái này cùng với ngón tay vàng của nhân vật chính có liên quan đến bản chất phạm nhân trong quyển sách của ta, về sau sẽ vạch trần. Xem qua người đọc sách che trời đồng loại của ta đều biết, ta xử lý loại chuyện này đến là rất quen thuộc.

Quyển sách này sẽ thu lại là một vài nhân vật nữ nhân có khí thế khá cao, ví dụ như Nguyên Dao, Tử Linh, Lăng Ngọc Linh, Băng Phượng.

Nếu như không chấp nhận được điểm này, hiện tại liền có thể xóa sách, mọi người tụ tập giải tán.

Được rồi, ta nói xong rồi!

Còn muốn xem tiếp, hy vọng mọi người có thể bỏ thêm vé vào, mỗi ngày đọc một lần!

)

29

Nam Cung Uyển!

Chỉ trong chớp mắt, Diệp Trường Sinh đã đoán được thân phận của đối phương.

Giết đệ tử Yểm Nguyệt tông ngay trước mặt Nam Cung Uyển, cái cừu này kết quả lớn rồi!

Thân là trưởng lão Yểm Nguyệt tông Nam Cung Uyển sao có thể đối với đệ tử môn phái mình chết như vậy?

Hơn nữa, trong hai người bị giết, còn có một vị là hậu nhân của sư tỷ nàng.

Chẳng phải nói Diệp Trường Sinh lập tức đắc tội với hai vị đại cao thủ của Yểm Nguyệt tông!

Đợi đến khi Nam Cung Uyển ra ngoài rồi mới đem chuyện này nói cho sư tỷ nàng, vậy chuyện này...

Nam Cung Uyển há mồm phun ra pháp bảo Chu tước hoàn, một cỗ linh áp cường đại bỗng nhiên xuất hiện.

Diệp Trường Sinh trong lòng cả kinh, hắn biết loại sức mạnh này mình tuyệt đối không thể chống lại.

“Lên!”

Diệp Trường Sinh khẽ quát một tiếng.

Trong chốc lát, trong núi đá chung quanh Nam Cung Uyển, bay ra hơn hai mươi tám phù lục tản ra hàn ý.

Băng Thương Phù sơ cấp bậc cao!

“Lại có nhiều như vậy sao?”

Cho dù là Nam Cung Uyển cũng cảm thấy kinh ngạc một chút.

Một đệ tử Luyện Khí lấy ra hơn mười tám phù lục cao giai, điều này không khỏi có chút thái quá.

“Đi!”

Hơn hai mươi cây băng thương xuất hiện, Nam Cung Uyển bay vụt qua.

“Hừ!”

Một tiếng hừ lạnh vang lên!

Pháp bảo Chu Tước vờn quanh nàng, trong chốc lát tất cả băng thương đều bị chặt đứt, rơi trên mặt đất.

Vô hiệu!

Đối mặt với yêu thú đỉnh giai những hai mươi lá phù cao cấp muốn giết chết, đối đầu với nàng căn bản không đáng là gì.

Cái này thật khó giải quyết!

Diệp Trường Sinh không chút do dự lấy từ trong túi trữ vật ra một nắm Thiên Lô tử.

Tay vung lên, ba viên Thiên Lô tử đồng thời bay ra ngoài.

Sau đó, Diệp Trường Sinh vỗ túi trữ vật, trên tay xuất hiện một tấm phù lục màu xanh biếc.

“Thiên Lô tử!”

Nam Cung Uyển kinh ngạc kêu lên một tiếng, nhìn về phía Diệp Trường Sinh trong ánh mắt mang theo vẻ không thể tưởng tượng nổi.

Tên đệ tử Hoàng Phong cốc này thực sự cổ quái, không chỉ có thể xuất ra hơn mười cái phù lục cao giai, còn có thể lập tức ném ra ba khóa Thiên Lô tử.

Chuyện này thật sự là khó mà tin nổi.

Loại tài liệu Thiên Lô tử này Nam Cung Uyển cũng có chút hiểu biết.

Đây là do một vị tu sĩ năm xưa có pháp lực cao thâm lấy thiên lô luyện chế mà thành, tổng cộng chỉ có hơn bảy mươi viên.

Trải qua nhiều năm như vậy, hầu như tiêu hao không còn thừa bao nhiêu.

Người trước mắt này lại một tay ném ra ba khối, điều này không khỏi có chút kinh thế hãi tục!

Bất quá, tuy rằng trong lòng kinh ngạc, nhưng nàng cũng không có ý định buông tha người này.

Bắt lấy đối phương trước rồi nói sau.

Cẩn thận lắm vẫn một phen, tin tưởng trên người gã cho dù có bí mật gì, cũng không gạt được tu sĩ Kết Đan như gã.

Thân hình Nam Cung Uyển bỗng nhiên lóe lên, biến mất ngay tại chỗ, sau một khắc, liền xuất hiện ở địa phương cách Diệp Trường Sinh chưa đầy một trượng.

Ba viên Thiên Lô tử kia tự nhiên cũng là bị nàng ta tránh thoát.

Tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên sau lưng hắn.

Đối với kết quả này, Diệp Trường Sinh cũng không cảm thấy ngoài ý muốn.

Hắn là một tu sĩ Luyện Khí, cho dù có loại lợi khí như Thiên Lô tử thì cũng rất khó giết chết cường giả cấp cao.

Cho dù đối diện là một tu sĩ Trúc Cơ, cũng hơn phân nửa có thể tránh thoát Thiên Lô Tử của hắn, huống chi Nam Cung Uyển là tu sĩ Kết Đan kỳ?

Bởi vậy, Diệp Trường Sinh đã sớm chuẩn bị để chạy trốn.

Trong nháy mắt khi Nam Cung Uyển tới gần hắn, Diệp Trường Sinh hóa thành một đạo lục quang biến mất.

“Mộc Độn Phù?”

Nam Cung Uyển có chút chấn động.

Tu sĩ Luyện Khí Hoàng Phong cốc này thật sự mang đến cho nàng quá nhiều bất ngờ.

Lại ngay cả loại trung cấp phù lục như Mộc Độn Phù cũng đem ra.

“Hừ, người cho rằng bằng Mộc Độn phù là có thể thoát khỏi lòng bàn tay của ta sao?”

“Ta cũng muốn xem một chút xem người có thể xuất ra bao nhiêu Mộc Độn Phù!”

Nam Cung Uyển nói qua, thân hình đột nhiên hóa thành một đạo bạch quang, đuổi theo.

Lúc này, ở các nơi trong sơn mạch, vây quanh những linh dược thành thực, đệ tử các phái bộc phát ra xung đột kịch liệt.

Trong một sơn cốc u tĩnh, một thanh niên áo lam hơn hai mươi tuổi, một vị đạo sĩ trung niên, một lão giả mặt mũi hiền lành, ba người vây quanh hai gốc hoa Tử hâu giăng co.

“Đạo huynh, không nghĩ tới năm nay lại gặp mặt, giữa ngươi và ta đúng là có duyên!” Lão giả từ mi thiện mục kia nói với trung niên đạo sĩ.

Xem ra hai người này đã quen biết nhau.

Điều này lập tức làm cho ba chân đang đứng ở một bên khác, vị thanh niên áo lam kia liền biến sắc.

“Hai người các ngươi có ý gì? Linh dược này là ta phát hiện trước!” Thanh niên mặt mũi tràn đầy giận dữ, quát hỏi.

Nhưng không ngờ, hai người kia căn bản không để ý tới hắn.

“Đúng vậy, ta cũng không nghĩ tới năm nay còn có thể cùng Lý thí chủ gặp lại!” Trung niên đạo sĩ nói ra.

“Chuyện xưa không cần nhắc lại nữa, hai cây linh dược này, ngươi ta mỗi người một cây, như thế nào?” Lão giả gọn gàng dứt khoát nói.

Đạo sĩ trung niên nghe vậy suy nghĩ một chút, liền gật đầu đáp ứng.

Một màn này làm cho thanh niên áo lam vừa sợ vừa giận.

Hai người đối phương liên thủ, hắn tuyệt đối không phải là đối thủ, chẳng lẽ muốn buông tha cho hai cây Tử hâu hoa này hay sao?

Phải biết rằng, linh dược ở đây là thứ hắn phát hiện trước.

Yêu thú cấp cao bảo vệ linh dược cũng là hắn giết chết.

Mà hai người này, sau lại ở trên, lại đang trắng trợn thương lượng làm sao hái đào ở trước mặt hắn!

Chuyện này khiến hắn tức giận không ít!

Trong lòng của hắn do dự một chút, quyết định thừa dịp hai người không chuẩn bị, dứt khoát ra tay cướp đi hai gốc Tử Hâu hoa!

Vì vậy thân hình thanh niên bắn nhanh, thẳng đến hai gốc Tử Hâu hoa.

“Muốn chết!”

Chứng kiến một màn này, lão giả quát lạnh một tiếng.

Trong tay gã cầm một cây quả trượng bay ra, hóa thành một đạo thanh quang thẳng đến thanh niên kia.

Tốc độ cực nhanh!

Mắt thấy quả trượng sẽ bay đến trên người thanh niên kia, đột nhiên một đạo lục quang lầy thế sét đánh không kịp bưng tai hiện lên trước mặt ba người.

Tốc độ cực nhanh, quả thực giống như thiểm điện, ba người căn bản không thể thấy rõ là vật gì.

Theo sát phía sau là một đạo bạch quang, tốc độ cũng nhanh tới cực điểm.

“Phanh!”

Không giống với lục quang kia vòng qua ba người biến mất, bạch quang kia vậy mà trực tiếp vọt vào khu vực ba người.

Theo một tiếng vang thanh thúy, lão giả kia ném quả trượng ra, thanh niên kia té lên dùng để ngăn cản quả trượng lão giả, trong nháy mắt bị đánh nát, hóa thành mảnh vụn bay đầy trời.

Bạch quang lóe lên rồi biến mất, tốc độ cực nhanh, căn bản không cho ba người có thời gian để phản ứng.

Chờ đến khi ba người phục hồi tinh thần lại, chỉ thấy pháp khí bay múa đầy trời cùng một cái hố trên mặt đất.

Linh dược cũng bị móc đi rồi!

Bầu không khí yên tĩnh như chết.

Ba người nhìn nhau, ánh mắt có chút mờ mịt.

Thanh niên áo lam lặng lẽ lui lại hai bước.

Tuy rằng hắn đã tổn thất một kiện pháp khí, nhưng chẳng biết tại sao, giờ phút này trong lòng hắn lại có một loại cảm giác vui sướng.

“Ha ha ha ha!”

Hắn không ngờ lại không chút che giấu, phát ra tiếng cười to, điều khiển một kiện pháp khí, cực tốc rút lui khỏi nơi đây.

Lão giả mặt mũi hiền lành bị đánh nát pháp khí giờ phút này sắc mặt xanh mét, khuôn mặt dữ tợn.

Đạo sĩ trung niên thấy cảnh này, thần sắc khẽ động, lúng túng nói: “Lý huynh, ta nhớ là Thanh Văn trượng kia mới là pháp khí cực phẩm duy nhất phải không?”

Nghe được những lời này của hắn, sắc mặt lão giả đại biến, trong ánh mắt lộ ra một tia sợ hãi.

Hắn miễn cưỡng cười, nói: “Đạo huynh làm vậy là có ý gì?”

Trung niên đạo sĩ vẫn giữ nguyên bộ dạng nhẹ nhàng như mây gió, nhưng tay đã đặt ở trên túi trữ vật.

“Tiền bối Yểm Nguyệt tông, cần gì phải khổ sở đuổi theo như vậy? Ở trong huyết sắc cấm địa này, giết chóc là chuyện bình thường đến mức không thể bình thường hơn, có cần phải làm to chuyện như vậy không?”

“Hừ, tiểu bối, ngươi cũng biết giết chóc là chuyện bình thường, vậy ta muốn giết ngươi có vấn đề gì không?”

“Ngươi lại không đuổi kịp ta, cần gì phải lãng phí thời gian?”

“Cao thủ như ngươi nghĩ trăm phương ngàn kế tiến vào Huyết sắc cấm địa, hẳn là có chuyện trọng yếu hơn phải làm?”

” lãng phí thời gian trên người ta sao?”

Diệp Trường Sinh vừa dùng Mộc Độn Phù chạy trốn, vừa hét sau lưng.

Chỉ trong thời gian ngắn ngủi, Nam Cung Uyển lại đuổi tới, cách Diệp Trường Sinh không đến ba trượng.

Thấy cảnh này Diệp Trường Sinh không hề hoảng hốt, đưa tay ném ra ba viên Thiên Lô Tử, tinh chuẩn mà phong tỏa ba hướng phía sau.

Nam Cung Uyển bỗng nhiên né tránh, đợi đến khi Thiên Lô tử nổ tung, khoảng cách giữa nàng và Diệp Trường Sinh lại kéo dài ra hai ba dặm.

Nàng cười lạnh một tiếng, lập tức đuổi theo, khoảng cách giữa hai người lại bắt đầu rút ngắn.

Đúng như lời Diệp Trường Sinh nói, trong cấm địa màu máu này, tình huống giết người và bị người giết thực sự là phổ biến khắp nơi.

Chết mấy người căn bản không đáng nhắc tới.

Nam Cung Uyển cũng không nhất định phải giúp hai đệ tử Yểm Nguyệt tông báo thù.

Dù sao, hai người này cũng chẳng thân chẳng thích gì với nàng.

Ngay từ đầu nàng đã có một chút ý nghĩ báo thù.

Thấy Diệp Trường Sinh giết hai người kia, nàng liền thuận tay giết Diệp Trường Sinh, xem như báo thù cho hai người kia.

Nhưng loại ý nghĩ báo thù này không thể nào chống đỡ để nàng vẫn luôn đuổi giết Diệp Trường Sinh đến bây giờ.

Điều duy nhất khiến nàng hiện tại vẫn còn đang theo đuổi Diệp Trường Sinh không rời là vì thủ đoạn liên miên bất tận trên người hắn.

Thiên Lô Tử, Mộc Độn Phù, loại đồ vật quý hiếm trong tay đệ tử Hoàng Phong cốc này tựa hồ vô cùng vô tận.

Đến bây giờ, đối phương đã ném ra có thể có mười lăm viên Thiên Lô tử, dùng bốn tám Mộc Độn Phù.

Mộc Độn Phù còn dễ nói, nhưng Thiên Lô Tử Nam Cung Uyển dám cam đoan, toàn bộ Thiên Lô tử khu vực Việt Quốc cộng lại cũng không có nhiều như vậy.

Lúc trước tu sĩ kia tổng cộng cũng chỉ luyện chế hơn bảy mươi viên.

Đến bây giờ có thể còn lại năm viên đã rất tốt rồi, sao có thể có nhiều được như vậy?

Chắc chắn trên người tiểu tử của Hoàng Phong cốc này có bí mật gì đó.

Nam Cung Uyển muốn đào ra bí mật này.

Bất quá, đuổi tới hiện tại, sắc mặt của nàng cũng có chút trắng bệch.

Tiêu hao cực lớn!

Đối phương đang dùng bùa chú chạy trốn.

Tuy nàng cũng có phù lục, nhưng số lượng rất ít, nhiều là dựa vào độn thuật của bản thân!

Hơn nữa, Diệp Trường Sinh vì muốn rời khỏi Nam Cung Uyển, còn cố ý chạy tới một số chỗ ở của yêu thú đỉnh cấp.

Chính là hy vọng những đỉnh giai yêu thú này có thể giúp hắn ngăn trở Nam Cung Uyển một lát.

Như vậy có thể giúp hắn tiết kiệm Thiên Lô tử.

Dù sao Thiên Lô tử trong tay hắn cũng chỉ có ba mươi viên, không chịu nổi tiêu hao.

Tự nhiên, những đỉnh giai yêu thú này không có khả năng là đối thủ của Nam Cung Uyển.

Thường thì vừa đối mặt đã bị đối phương dùng pháp bảo giết chết.

Ngay cả linh dược thủ hộ cũng bị Nam Cung Uyển hái đi.

Nhưng vì giết chết những yêu thú này, Nam Cung Uyển cũng hao phí lượng lớn pháp lực.

Hơn nữa, việc nàng hái linh dược phải tốn không ít thời gian.

Thời gian này đủ để cho Diệp Trường Sinh bay ra ngoài vài dặm.

Có một lần hắn mượn một đỉnh cấp yêu thú, đem Nam Cung Uyển cách xa hơn mười dặm, thiếu chút nữa hoàn toàn thoát khỏi đối phương, nhưng không nghĩ tới đối phương vẫn đuổi theo.

“Người đã không chịu bỏ cuộc, cũng đừng trách ta tính kế người!” Nhìn Nam Cung Uyển đuổi theo không bỏ phía sau, trong mắt Diệp Trường Sinh lộ ra một tia lạnh lẽo.

Hắn thay đổi phương hướng, dựa theo vị trí trên bản đồ trong trí nhớ, chạy về phía trung tâm sơn mạch.

Lúc này, đã là giữa trưa ngày thứ ba.

Đệ tử các phái đều đang may mắn hái linh dược.

Giết chóc, xung đột máu chảy không ngừng xảy ra.

Bên cạnh một gian nhà đá, một nam tử trung niên mặc áo vàng tay cầm một cây bút ngân quang lập lờ cùng với một quyền sách kim quang lập lờ.

Trong lúc vung lên, ngân phù kim quang đầy trời giết tới một người điều khiển một đám đại hán xấu xí cự tổ ướt đầm mồ hôi.

“Dừng tay, không đánh nữa, họ Trần kia, xem như người lợi hại!”

Đại hán xấu xí kia nhảy ra ngoài, điều khiển ong vàng bảo vệ mình, không tiếp tục tấn công nữa.

Đối diện hần, tên đệ tử Hoàng Phong cốc được gọi là “Họ Trần” kia cũng lập tức ngừng tay, không ép sát đối phương nữa.

“Trần huynh thân là đệ tử tinh anh của Hoàng Phong Cốc, phần thực lực này quả thực làm cho Chung mỗ bội phục, linh dược trong nhà đá kia liền nhường cho ngươi!”

Nói xong, người này lại quyết đoán xoay người rời đi, không có chút lưu niệm nào.

Nam tử xấu xí ngự sử ong vàng chính là đệ tử Linh Thú sơn Chung Ngô.

Mà người đối chiến với hần dĩ nhiên là đại ca Trần sư tỷ Trần Xảo Thiên.

Nhìn thấy Chung Ngô thoát đi, Trần Xảo Thiên cũng không đuổi theo, ngược lại quay người đi về phía thạch ốc.

Vừa đi, hần vừa có chút ưu sầu nhìn thoáng qua phía xa xa, thầm nghĩ: “Không biết vị Diệp sư đệ tiểu muội đang chú ý kia hiện giờ thế nào rồi?”

Tại một đỉnh núi nhỏ, Hàn Lập ra tay đánh chết một đại hán đại kiếm môn cầm ngân kiếm trong tay, cứu một cô gái thanh tú tinh tế.

Hàn Lập một mực vội vàng hái cây con linh dược vốn là không muốn gây sự.

Hần chỉ muốn yên lặng hái thuốc.

Bởi vì mục tiêu của hần đều là những cây non linh dược còn chưa trưởng thành, cho nên không ai cạnh tranh với hần, dọc theo đường đi cũng thuận lợi vô cùng.

Nhưng bởi vì thiếu nữ này quen biết với hần.

Mà hần đối với nữ tử này cũng rất có hảo cảm, vì vậy cuối cùng đã xuất thủ.

Cao thủ của Cự kiếm môn kia rất mạnh.

Thế nhưng dưới tình huống không kịp đề phòng, hắn vẫn chết trong tay Hàn Lập.

Cứu thiếu nữ xong, hai người trò chuyện với nhau một phen.

Thiếu nữ đối với việc đệ tử Hoàng Phong cóc ra tay cứu giúp mình mà sinh lòng tin mãnh liệt.

Sau khi nghe Hàn Lập nói xong, nàng liền xoay người, hướng thạch ốc đi đến, chuẩn bị ngắt lấy Liệt dương hoa đang rất cần thiết bên trong.

Nhưng không ngờ, Hàn Lập sau lưng thở dài một tiếng, một chuông đánh ngắt nàng.

Tại một sơn động dưới lòng đất nào đó, một đám đệ tử Yêm Nguyệt tông hội tụ tại đây.

“Sư tổ sao còn chưa tới?”

“Thời gian ước định đã sớm qua!”

“Sư tổ... Nàng không phải là... đã xảy ra chuyện gì chứ?”

“Im miệng!”

Một tiếng quát chói tai, xuất phát từ miệng một nữ đệ tử dẫn đầu.

Tuy quát bảo các sư đệ sư muội ngưng kinh hoảng, nhưng trong lòng nàng cũng tràn đầy lo lắng.

Yêm Nguyệt song kiều, Nam Cung sư tổ còn chưa đến địa điểm ước định gặp mặt, xảy ra chuyện gì vậy?

Nếu Nam Cung sư tổ chết trong cấm địa này, đám đệ tử bọn họ sợ rằng cũng xong đời!

Sau khi rời khỏi đây tất nhiên sẽ bị phạt nặng!

“Đó là cái gì?” Bỗng nhiên, một gã đệ tử Yêm Nguyệt tông kinh ngạc chỉ về một hướng rồi nói.

Những người còn lại lập tức nhìn theo hướng hắn chỉ.

Chỉ thấy, một đạo hào quang màu xanh lục cực tốc hiện lên, mà ở phía sau, có một đạo bạch quang đuổi theo không bỏ.

Nhìn thấy nhóm đệ tử Yêm Nguyệt tông, đạo bạch quang kia hơi dừng lại một chút, sau đó nhanh chóng rời đi.

Sau một khắc, trên mặt tên cầm đầu đám đệ tử Yểm Nguyệt tông lộ ra vẻ kinh hãi.

“Nam Cung sư tổ bảo chúng ta tập trung tại địa điểm cuối cùng!”

“Đi mau!”

Nàng thúc giục đám đệ tử Yểm Nguyệt tông lập tức rời khỏi nơi đây, đi về phía lòng đất của sơn mạch.

Diệp Trường Sinh mượn Mộc Độn phù chạy thẳng tới một thung lũng.

Bốn phía thung lũng bị quái thạch hình thù kỳ lạ cao lớn vây quanh, ở giữa là một tòa thạch điện to lớn, phong cách cổ xưa.

Sau khi đến nơi, Diệp Trường Sinh dừng lại một chút rồi lập tức chạy vào trong Thanh Thạch điện.

Nam Cung Uyển đuổi sát tới, sau khi thấy Diệp Trường Sinh chui vào trong tòa thạch điện kia, trên mặt nàng lộ ra một tia cười lạnh.

“Tự chui đầu vào lưới!” Nàng ta lạnh lùng đánh giá.

Tên đệ tử Hoàng Phong cốc này muốn mượn nhờ yêu thú nơi này ngăn cản nàng, vậy chỉ có thể nói là hắn đã có chủ ý sai.

Nam Cung Uyển hơi dừng lại một chút, cất bước đi vào trong thạch điện.

Nàng đi rất chậm, thậm chí còn có chút cẩn thận.

Bởi vì, đúng là trước đó nàng đã bị rất nhiều thủ đoạn của Diệp Trường Sinh làm cho kinh sợ.

Nếu như trong không gian nhỏ hẹp này, có một đồng Thiên Lô tử ném về phía nàng mà nói thì nàng cũng không chịu nổi.

Sau khi thân ảnh Nam Cung Uyển chậm rãi biến mất tại cửa thạch điện, cũng không lâu lắm, một đội đệ tử Yểm Nguyệt tông cũng xuất hiện ở chỗ này.

“Nơi này chính là địa điểm sư tổ phân phó chúng ta tụ hợp!” Nữ đệ tử cầm đầu nói.

“Con Hắc lân mãng trong này phi thường đáng sợ, năm đó liên tiếp cắn nuốt hơn mười đệ tử tinh anh các phái!” Một gã đệ tử Yểm Nguyệt tông nói ra.

Về tình báo nơi đây, về cơ bản các đệ tử tinh anh các phái đều nắm giữ một ít.

Nghe nói trong này có một hòm báu, nhiều người trong các phái có ý đồ lấy ra cái rương này.

Nhưng tất cả đều không ngoại lệ, đều bị con Hắc lân măng bảo vệ kia cắn nuốt.

“Hừ, đáng sợ hơn nữa, chẳng lẽ còn lợi hại hơn cả pháp bảo của sư tổ?”

“Không sai, chỉ cần sư tổ ra tay, yêu thú nơi này căn bản không nói chơi!”

“Lại nói, sư tổ đâu?”

Một đệ tử phát sinh nghi vấn.

Mọi người đồng thời nhìn về phía tên đệ tử cầm đầu Yểm Nguyệt tông.

Nàng này trong lòng cũng có chút kinh ngạc, thầm nghĩ lấy tốc độ của sư tổ, hẳn là đã sớm chờ bọn họ ở chỗ này rồi.

Lẽ nào sư tổ đã đi xuống rồi?

Nàng trầm ngâm chốc lát, nói: “Chúng ta cứ chờ một chút, nếu như sư tổ không tới thì rất có thể đã đi xuống rồi!”

Chúng đệ tử nghe vậy đều vâng dạ.

Vì vậy, đám đệ tử Yểm Nguyệt tông liền chờ ở bên ngoài.

Mà bên trong thạch điện, Nam Cung Uyên cẩn thận đi vào bên trong.

Nàng đi rất chậm, mà con đường đá dưới đất này quả thật rất dài.

Đường đá uốn lượn khúc chiết dẫn tới lòng đất cách mấy trăm trượng, Diệp Trường Sinh một đường đi nhanh, xuyên qua đường đá xanh, đi tới điểm cuối.

Đây là một thế giới đầm lầy dưới lòng đất, ẩm ướt ẩm áp khiến người ta cảm thấy khó chịu vô cùng.

Phóng tầm mắt nhìn lên, mảnh thế giới dưới đất này cao ba bốn mươi trượng, mà độ rộng thì rộng đến vài dặm.

Khắp nơi đều là nước bùn bốc lên bọt khí màu đen, trong đó có một chỗ trên bãi đất đen, mọc ra mấy chục cây kỳ hoa dị thảo màu sắc khác nhau.

Trong đó bao gồm mấy loại chủ dược cần thiết để luyện chế Trúc Cơ đan, còn có một ít dược liệu, Diệp Trường Sinh hoàn toàn không biết.

Mà ở trung tâm đầm lầy có một tòa tiểu đình bạch ngọc.

Khiến người khác chú ý nhất chính là, trong đình nhỏ bạch ngọc, rõ ràng có một cái rương to lớn màu vàng lơ lửng.

Vừa nhìn liền biết cái rương màu vàng kia không đơn giản, bên trong hẳn là tồn tại bảo vật nào đó.

“Mặc Giao hẳn là trốn ở bên trong!”

Diệp Trường Sinh nhìn thoáng qua đầm lầy bốc lên bọt khí kia, nhanh chóng ẩn nấp.

Hắn đợi hồi lâu, thân ảnh Nam Cung Uyển mới xuất hiện tại lối vào Thanh Thạch thông đạo.

Nàng vừa tiến đến, liền lập tức đánh giá một vòng bốn phía.

Khi nhìn thấy bạch ngọc tiểu đình cùng cái rương màu vàng kia, trên khuôn mặt bình tĩnh của Nam Cung Uyển lộ ra vẻ xúc động.

“Thì ra là thế, máu chốt của tòa huyết sắc cấm địa này chính là ở đây!”

Nam Cung Uyển vừa mừng vừa sợ, không nghĩ tới tiểu tử kia lại tự đưa mình vào một bảo địa như vậy.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, tiểu tử kia đâu?

Nam Cung Uyển nhướng mày, quan sát tỉ mỉ bốn phía một vòng, không phát hiện tung tích Diệp Trường Sinh.

Ở nơi này, nàng không cách nào thả thần thức ra, cho nên chỉ có thể dựa vào con mắt tìm tòi.

Nam Cung Uyển dự định trước hết tìm ra tiểu tử Hoàng Phong cóc kia, sau đó lại đi đầu hắc lân mãng kia.

Nhưng sự tình phát triển cũng không như nàng mong muốn.

Đột nhiên, đầm lầy kia giống như gặp công kích gì đó, yêu thú ẩn núp bên trong vọt ra.

“Grào!”

Một tiếng rống kinh thiên động địa vang lên, một con yêu vật hình rắn toàn thân có lân giáp thật lớn từ trong vũng bùn chui ra.

Yêu thú này giống rắn mà không phải rắn, ước chừng dài ba bốn trượng, cả người bị yêu vụ màu đen bao phủ.

Trong nháy mắt nhìn thấy con thú này, Nam Cung Uyên bỗng nhiên biến sắc.

“Mặc Giao?!”

Nàng kinh hô một tiếng.

Yêu thú nơi đây vậy mà là một đầu Mặc Giao, mà không phải Hắc Lân Mãng như những đệ tử kia nói.

Hắc lân mãng là yêu thú cấp một, mà Mặc Giao thì là yêu thú cấp hai.

Sự khác biệt trong này lớn rồi.

“Súc sinh, muốn chết!”

Nam Cung Uyên đã bắt chấp tiểu tử Hoàng Phong cóc kia, trước mắt thu thập Mặc Giao mới là trọng điểm.

Nàng há mồm phun ra Chu tước hoàn, “Thu, tốc, câu, cấm, khóa!” Năm chữ Ngôn quyết ra khỏi miệng, Chu tước hoàn nhanh chóng run run.

“Vèo!”

Chu tước hoàn bỗng nhiên biến mất, sau một khắc xuất hiện trước mặt Mặc Giao, thừa dịp đó nó không kịp phản ứng, nhanh chóng bao lấy thân thể nó, một mực trói lại.

“Không ổn, sao sức mạnh lại lớn như vậy?”

Trên mặt Nam Cung Uyên lộ ra vẻ không thể tin, Mặc Giao này rất nhanh đã có xu thế tránh thoát pháp bảo của nàng.

“Tiểu tử kia tất nhiên trốn ở chỗ này, nhưng trông cậy vào hãn hợp lực đấu với ta Mặc Giao này!”

“Đi ra ngoài gặp những đệ tử kia trước, dẫn theo bọn họ giết con Mặc Giao này!”

Nam Cung Uyên rất nhanh liền đưa ra quyết định, nàng lạnh lùng nhìn thoáng qua mảnh thế giới dưới đất này, sau đó nhanh

chóng quay đầu bay về hướng thông đạo đá kia.

“Grào!”

Mặc Giao đuổi theo không bỏ, đi theo.

Chúng đệ tử Yểm Nguyệt tông chờ ở phía trên một lúc lâu, cũng không thấy sư tổ xuất hiện.

Cuối cùng, bọn họ lựa chọn tiến vào trong thạch điện này.

“Oanh “

Bọn hần vừa mới xuống không bao lâu, đột nhiên nghe được một tiếng vang kịch liệt.

“Là yêu thú kia!”

Một nữ đệ tử sợ hãi kêu lên, đồng thời đánh ra một tấm bùa chú, ý đồ chiếu sáng thông đạo tối tăm phía trước.

Thế nhưng, tấm phù lục này vừa đánh ra, liền lập tức dẫn phát biến hóa đáng sợ.

Một đạo thần quang màu xanh đẹp mắt bỗng nhiên bộc phát, như thủy triều dũng mãnh lao vào trong thông đạo.

Cửa ra thông đạo lập tức biến mất!

Các đệ tử Yểm Nguyệt tông thấy cảnh này sắc mặt nhất thời trắng bệch!

.....

Trong thông đạo, Nam Cung Uyển đang bay nhanh về phía trước.

Đột nhiên nàng nghe thấy tiếng âm âm.

Nhìn về phía trước, lập tức sắc mặt nàng kịch biến.

“Tiểu ngũ hành tu di cấm pháp!”

Nam Cung Uyển phát ra một tiếng kêu sợ hãi, nhìn cửa thông đạo đột nhiên biến mất kia, sắc mặt nàng tái nhợt vô cùng.

“Grào!”

Mặc Giao từ phía sau đuổi tới, thần sắc Nam Cung Uyển lập tức trở nên vô cùng khó coi.

Nàng đưa tay ném ra một Kim Ti phù trung cấp, tạm thời vây khốn Mặc Giao.

Sau đó, Nam Cung Uyển lập tức quay đầu chạy về hướng thế giới đầm lầy.

Hết cách rồi, tu di cấm pháp Tiểu Ngũ Hành này căn bản không phải một mình nàng có thể phá vỡ, nhất định phải mượn lực lượng của tên đệ tử Hoàng Phong cóc kia.

Giờ khắc này, trong lòng Nam Cung Uyển phức tạp vô cùng.

Nói không nên lời là tư vị gì!

Truy sát đệ tử Hoàng Phong cóc hồi lâu, hiện tại còn muốn mượn người này trợ giúp sao?

Cô nhanh chóng lao vào trong đầm lầy, vừa bước vào đã thấy Diệp Trường Sinh đứng trên một gò đất, hai tay chấp sau lưng, đang mỉm cười nhìn cô.

“Ngươi ngược lại trấn định, hôm nay nếu không giết đầu Mặc Giao này, hai người chúng ta đều phải táng thân nơi đây!”
Nam Cung Uyển lạnh lùng nói.

“Với thực lực tiên bối, chẳng lẽ không cách nào giết chết Mặc Giao kia sao?” Diệp Trường Sinh biết rồi còn cố hỏi.

“Hừ, nếu ta có thể giết chết, làm gì có phần cho ngươi nói lúc này?”

“Ta có thể liên thủ với tiên bối giết đầu Mặc Giao này, nhưng cái giá phải trả là, chuyện lúc trước coi như xóa bỏ!” Diệp Trường Sinh đưa ra điều kiện.

“Có thể!”

Nam Cung Uyển không chút do dự đáp ứng.

Trong tình huống như vậy còn có gì để nói, tra xét bí mật trên người Diệp Trường Sinh đã là chuyện thường, trọng yếu là bảo vệ tính mạng của mình.

“Đợi lát nữa Mặc Giao đi ra, ta dùng pháp bảo vây khốn nó, ngươi dùng Thiên Lôi Tử diệt sát nó!” Nam Cung Uyển nói nhanh.

Diệp Trường Sinh yên lặng gật đầu, không có dị nghị.

“Grào!”

Trong thông đạo đá xanh, tiếng gào kinh thiên động địa vang lên, Mặc Giao tránh thoát Kim Ti Phù trời buộc, lao đến.

“Cầm!”

Nam Cung Uyển chỉ tay một cái, Chu tước hoàn lập tức bộc phát ra quang mang, lặp lại chiêu cũ, trời Mặc Giao kia lại.

“Nhanh, ta kiên trì không được lâu!” Nam Cung Uyển la lớn.

Diệp Trường Sinh nhanh chóng xuất thủ, ba viên Thiên Lô tử bay ra, đảo quanh trên không trung.

“Ầm!”

Nam Cung Uyển trong nháy mắt triệu hồi Chu tước hoàn, Thiên Lô tử bạo phát.

Ánh sáng trắng lóa mắt qua đi, là một thân thể cháy đen.

Toàn thân Mặc Giao đã tìm không thấy mấy khúc xương nguyên vẹn.

“Lạch cạch!”

Một viên cầu màu đỏ lớn chừng quả đu đủ từ trong cơ thể rớt ra.

Diệp Trường Sinh thấy cảnh này lập tức sửng sốt.

Đều bị đánh thảm như vậy, Mặc Giao thế mà còn giữ lại được thứ này?

Được lắm!

“Ồ? Đây là cái gì? Yêu thú Nhị giai không thể sinh ra yêu đan sao?”

Trên mặt Nam Cung Uyển lộ ra vẻ kinh ngạc, đi tới nhặt viên cầu lên.

Diệp Trường Sinh nhất thời sắc mặt đại biến, vừa định vươn tay hô to một tiếng: “Nam Cung sư tổ, không cần!”

“Phụt!”

Một tiếng vang nhỏ, viên cầu vô cớ vỡ ra, một mảng lớn sương mù màu hồng phấn bao phủ Nam Cung Uyển vào trong đó.

Cánh tay rủ xuống không trung vô lực của Diệp Trường Sinh rơi xuống.

Đã chậm!

Tên Mặc Giao này bị nổ thê thảm như vậy, còn muốn lưu lại thứ kia.

Nó thật sự là quá kính trọng rồi!

Đầu Diệp Trường Sinh có chút choáng váng.

Hắn đứng cách Nam Cung Uyển cũng không quá xa, kết quả sương mù dày đặc kia xuất hiện, hắn cũng hút vào một chút.

Sau đó, cảm giác khí huyết khắp người nổi lên.

Cả người sinh ra nhiệt lượng vô tận, những nhiệt lượng này ở trong cơ thể mạnh mẽ va chạm, cuối cùng, hội tụ thành một dòng lũ, đi xuống phía dưới.

Máu huyết dâng lên!

“Không ổn, trúng chiêu rồi!”

Diệp Trường Sinh trong lòng giật thót, sau đó liền cảm giác được, một làn gió thơm từ bên cạnh thổi tới.

Trên ngọc nhan xinh đẹp của Nam Cung Uyển ửng đỏ, ánh mắt mê ly, hơi thở như lan, từng đạo âm thanh trời âm làm người ta huyết dịch gia tốc vang lên.

“Nam Cung sư tổ, ngươi muốn làm gì?!”

Diệp Trường Sinh kinh hãi biến sắc, vừa giơ tay muốn ngăn cản.

Kết quả Nam Cung Uyển đã nhanh chóng chế trụ hắn.

Không hổ là kết đan tu sĩ!

Vị tiên tử này nhìn như mười lăm mười sáu tuổi, kì thực thực lực nhanh hơn trăm tuổi đã mạnh kinh người.

Căn bản không phải một tu sĩ Luyện Khí nho nhỏ như hắn có thể chống cự.

Diệp Trường Sinh nghiêng đầu sang chỗ khác, trên mặt lộ vẻ đau khổ: “Trần sư tử, ta xin lỗi ngươi, nhưng ta cũng bất lực mà!”

Trong ánh mắt của hắn mang theo sự bất khuất chống lại!

Ta Diệp Trường Sinh, Thiết Cốt Tiêu, sao lại vì chút hấp dẫn này mà khuất phục chứ?

Có bản lĩnh ngươi đừng ép buộc ta!

.....

Bên ngoài, các đệ tử Yểm Nguyệt tông giống như kiến bò trên chảo nóng, vô cùng nôn nóng.

Trên mặt từng người bọn họ đều là vẻ sợ hãi, nếu lần này sư tổ thật sự ở bên trong xảy ra vấn đề, bọn họ giết hết cũng khó có thể tạ tội.

Đây chính là một vị sư tổ kết đan kỳ a, cả Yểm Nguyệt tông mới có mấy người?

Thật vất vả mới có thể tiến vào Huyết sắc cấm địa tìm kiếm bí bảo chân chính của Huyết sắc cấm địa này.

Vạn nhất ở chỗ này xảy ra vấn đề, vậy hậu quả thật đáng sợ!

Không ai có thể gánh vác được.

“Toàn bộ ra tay, đánh tan mảnh cấm chế này!” Cô gái dẫn đầu chỉ huy.

Sắc mặt nàng khó coi tới cực điểm.

Nếu không có cách nào cứu sư tổ ra, sau khi ra ngoài chỉ định không có trái cây tốt để ăn.

Tổng cộng có mười mấy người, luân phiên dùng các loại pháp khí bùa chú không ngừng oanh kích màn sáng màu xanh kia.

Ánh sáng các màu rực rỡ vô cùng, thanh thế to lớn, nhưng đánh vào màn sáng màu xanh kia lại không có bất kỳ hiệu quả nào.

Nguy hiểm bất động!

Công kích của bọn họ ở trên màn sáng kia, ngay cả một tia gợn sóng cũng không thể lay động.

Tiểu ngũ hành tu di cấm pháp, đây không phải trò đùa.

Bằng vào một đám Luyện Khí kỳ cũng đừng hy vọng có thể đem cấm pháp huyền diệu này cấp cho!

Thời gian chậm rãi trôi qua, đã qua ngày thứ tư.

Lúc này, chúng đệ tử Yểm Nguyệt tông đã có một loại cảm giác đại họa lâm đầu.

Tuyệt vọng!

Tâm tình bi quan không thể ức chế được, không ai cảm thấy sự tồn tại còn có thể sống sót đi ra từ bên trong.

Dù sao, việc này cũng đã kéo dài lâu như thế rồi!

Một số nữ đệ tử đã ngồi chồm hổm xuống đất khóc lóc.

Các đệ tử Yểm Nguyệt tông ngơ ngác nhìn nhau, sắc mặt mỗi người đều vô cùng tái nhợt.

Các nơi còn lại của dãy núi, những đệ tử các phái hái đầy đủ linh dược đang lục tục rời khỏi.

Thời gian đã sắp đến.

Ngày thứ năm cấm địa muốn đóng cửa.

Những kẻ tự cảm thấy thực lực bản thân không đủ cao cường, đã sớm chạy trốn.

Sợ đi quá chậm, những nhân vật đứng đầu trong thực lực sẽ chặn đường bọn họ trên đường.

Loại chuyện này, từng trải qua năm nay không biết đã xảy ra bao nhiêu.

Những người có thực lực cao cường kia, nếu không hái đủ nhiều linh dược, sẽ chặn giết những người đến sau.

Vào ngày cuối cùng, cửa ải này trở về, xưa nay là hung hiểm nhất.

.....

Trong thế giới dưới lòng đất, Diệp Trường Sinh nhìn tiên tử đang ngủ say, trên mặt lộ vẻ nhớ lại.

Thoạt nhìn, dược lực trên cơ bản đã tiêu hao hết.

Thanh ti như lưu mặc trút xuống, bao trùm lưng trắng nõn trơn bóng, trên da thịt nhẵn nhụi hiện ra một tầng màu hồng nhạt.

Như một con mèo con nằm, hơi thở nhẹ nhàng rơi trên cổ hần, khiến hần có cảm giác ngứa ngáy.

“Cũng không biết trôi qua bao lâu rồi!” Diệp Trường Sinh cảm khái một câu.

Hai người thời gian quá dài, hần ta đã không rõ mình đã làm chuyện này bao lâu rồi.

Chỉ có thể nói, không hổ là kết đan nữ tu!

Không biết qua bao lâu, chinh chiến vô độ, người mệt mỏi không chịu nổi tỉnh lại.

Chỉ cảm thấy sáng khoái tràn trề, thần thanh khí爽.

Mở đôi mắt đẹp kia ra, ngẩng đầu lên mới phát hiện không đúng!

Cương tắc rồi!

Trầm mặc thật lâu!

Mặt ửng đỏ, sắt xanh, thống khổ, thất vọng xoay chuyển.

Ngũ vị tạp trần trong lòng!

Không biết qua bao lâu, Diệp Trường Sinh mới nghe được một giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng:

“Đủ chưa? Thu hồi cái móng chó của ngươi lại!”

Trên gương mặt tiên nhan kia, mày liễu dựng thẳng, phủ kín sương lạnh, vô cùng lạnh lẽo.

Diệp Trường Sinh nghe vậy lông mày nhú lại, trên mặt hiện ra ý cười, hơi động một chút.

“Ừm.”

Thanh âm mềm mại vang lên, sau một khắc cố gắng chống đỡ tiên tử đang ngồi dậy lại ngã xuống.

Không biết qua bao lâu, hai người lần nữa đối mặt, đã là quần áo gọn gàng.

33

“Chuyện hôm nay coi như là một sai lầm, một giấc mộng đi!”
Nam Cung Uyển lạnh lùng nói.

Trần sư tử lần trước cũng nói như vậy... Diệp Trường Sinh
lầm bầm trong lòng.

“Tùy ngươi!”

Hắn không thèm để ý mà khoát tay áo.

Thấy bộ dáng Lãng Tử vô tình như vậy, trong lòng Nam Cung
Uyển bỗng dâng lên một đoàn lửa giận vô hình.

“Hừ!”

Nàng hừ nặng nề một tiếng, trong âm thanh tất cả đều là bất
mãn cùng oán khí.

Nhìn trái nhìn phải, thấy được thân thể còn sót lại của Mặc
Giao kia.

Lúc này, cảm xúc phát tiết đã tìm được.

“Àm!”

Chu tước hoàn bay lượn trên không trung, oanh tạc điên
cuồng, hất tung toàn bộ thân thể còn lại của Mặc giao thành
tro bụi!

Được lắm!

Thấy cảnh này, trên trán Diệp Trường Sinh toát ra mồ hôi lạnh.

Nữ nhân này không giống với Trần sư tử, trong thời gian ngắn
cần phải cẩn thận đối đãi.

Mặc Giao này, vốn đã bị Thiên Lôi tử nổ không còn sót lại cái
gì, lần này, một chút vật có giá trị cuối cùng cũng bị hủy diệt.

“Đáng tiếc, ta vốn định lấy tài liệu từ trên người hắn luyện chế
hai kiện cực phẩm pháp khí đấy!” Diệp Trường Sinh trong
lòng thầm nghĩ.

Phát tiết một phen, tâm tình Nam Cung Uyển lập tức thoải mái
hơn rất nhiều.

Nàng lén lút đánh giá Diệp Trường Sinh vài lần.

Tướng mạo, tư chất cũng coi như tạm được.

Nếu có một ngày có thể Kết Đan, chính mình cũng không tính là cho không!

Nghĩ đến những điều này, sự ủy khuất và buồn bực trong lòng nàng lập tức giảm đi rất nhiều.

Lại liên tưởng đến dáng vẻ si mê say khi trầm luân vừa rồi, trong lúc nhất thời, xấu hổ tới mức không có đất dung thân.

“Ta lấy cái rương màu vàng này, ngươi không có ý kiến gì chứ?” Thanh âm lạnh như băng vang lên.

Diệp Trường Sinh nhìn rương bảo vật kia một cái, thân nhiên nói: “Tùy ngươi!”

“Hừ!”

Nam Cung Uyển hừ lạnh một tiếng, bay về phía tiểu đình bạch ngọc kia.

Còn Diệp Trường Sinh thì đi tới gò đất trồng lượng lớn linh dược.

Nơi này chỉ có một số ít Linh Dược là cần thiết để luyện chế Trúc Cơ Đan, còn lại rất nhiều đều là Diệp Trường Sinh trước kia chưa từng thấy qua.

Thừa dịp Nam Cung Uyển không chú ý, hắn đem mỗi gốc linh dược phân tích một chút.

Chờ sau khi ra ngoài phục chế mấy phần, nói không chừng về sau hữu dụng.

Sau đó, hắn đem vài cọng linh dược mà môn phái chỉ định hái xuống.

“Trước đó ta tổng cộng có tám cây Linh Dược, hiện tại nơi này có sáu cây, tổng cộng là mười bốn cây!”

“Được rồi, mười cây có thể đổi một viên Trúc cơ đan, ta chỉ cầu một viên Trúc cơ đan, nếu làm quá nhiều, bị Lý Hóa Nguyên để mất tới, vậy cái được không bù cái mất!” Diệp Trường Sinh trong lòng thầm nghĩ.

Hắn cũng không có ý nghĩ bái Lý Hóa Nguyên làm sư phụ.

Không cần như vậy!

“Những linh dược này ngươi không muốn sao?” Nam Cung Uyển lấy hòm báu, đi tới kinh ngạc hỏi.

“Linh dược cần có ta là đủ rồi, nhiều nữa thì không cần thiết nữa!” Diệp Trường Sinh đột nhiên nói.

Lấy được nhiều hơn, cũng phải nộp lên tông môn, còn phải đưa tới phiền phức không cần thiết, được không bù mất!

“Hừ, ngươi rất khôn khéo, không nên làm đầu chim!”

Nghĩ đến trên người Diệp Trường Sinh có chút cổ quái, động một chút lại lấy ra một đồng hào khí Thiên Lô tử, Nam Cung Uyển biết, trên người hắn tất nhiên có chút bí mật.

Những linh dược này, hẳn chương mắt cũng là bình thường.

Sau khi có người thân da thịt, Nam Cung Uyển ngược lại không có ý định thăm dò bí mật trên người Diệp Trường Sinh.

Nàng lạnh lùng nói: “Ngươi đã không cần, vậy ta lập tức hái hết đi!”

Nói xong, nàng liền không chút khách khí lấy đi mười mấy cây linh dược còn lại.

“Ngươi tên là gì?” Sau một lát, Nam Cung Uyển rốt cuộc nhìn không được hỏi.

Hỏi tên của nàng đại biểu cho nàng ôm một tia kỳ vọng đối với người này.

Ngày sau người này nếu có thể kết đan, hai người liền có thể kết hợp thành bạn tình song tu.

“Diệp Trường Sinh!”

“Trường Sinh sao? Đúng là ngụ ý tốt!”

Sau những lời này, hai người lại trầm mặc.

Sau một lát, Nam Cung Uyển chứng kiến Diệp Trường Sinh chậm chạp không hỏi tên của mình, trong lòng tức giận một trận.

Ta đã chủ động mở miệng hỏi tên của ngươi rồi, ngươi thế mà lại thờ ơ như vậy sao?

Người không muốn biết tên của ta sao?

Sau này người có nói ta không chút suy nghĩ cũng không có sao?

Trong lòng nàng ủy khuất đến cực điểm!

Sau một lát, rút cục nàng nhìn không được, chủ động mở miệng: “Ta tên... Nam Cung Uyển, là trưởng lão Kết Đan của Yêm Nguyệt Tông!”

“Tên rất hay! Chữ Uyển có ôn thuận hoa mỹ, ôn hòa yên tĩnh chi ý, rất phù hợp với người!” Trên mặt Diệp Trường Sinh mang theo ý cười ôn hòa khen.

“Người muốn nói chỉ có những thứ này?” Đợi một lát sau, Nam Cung Uyển lạnh lùng hỏi.

“Ách, không thì sao?” Diệp Trường Sinh vẻ mặt mờ mịt.

Lại là một kẻ muốn ta hứa hẹn... Trong lòng hắn thầm nghĩ.

“Hừ!”

Thấy bộ dáng này của hắn, Nam Cung Uyển hừ lạnh một tiếng, quay người đi ra hướng cửa động.

Một lát sau, hai người chậm rãi đi tới lối ra.

“Trên người người còn bao nhiêu Thiên Lôi tử?” Nam Cung Uyển hỏi.

Tiểu ngũ hành tu di cấm pháp này, nếu chỉ dựa vào hai người dùng pháp khí mở ra, Nam Cung Uyển sợ là công lực sẽ tổn thất hai ba mươi năm.

“Boanh mở cấm chế này không thành vấn đề!” Diệp Trường Sinh nói, từ trong túi trữ vật lấy ra vài viên Thiên Lôi tử.

“Àm!”

“Àm!”

.....

Trên mặt đất thạch điện, các đệ tử Yêm Nguyệt tông đang ngồi xổm trên mặt đất, suy nghĩ cho mình đường lui.

Đột nhiên, một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên.

Nương theo một trận đất rung núi chuyển, chúng đệ tử kinh hãi nhìn thấy, Nam Cung sư tổ từ trong thông đạo đi ra.

“Sư tổ!”

Các đệ tử Yểm Nguyệt tông mừng rỡ như điên, chen chúc mà đến.

Ở lối ra thạch điện, một nữ tử tuyệt sắc áo trắng phát phơ xuất hiện, nhìn dung mạo thì đúng là thiếu nữ sư tổ tuổi hơi lớn một chút.

Giờ phút này, nàng đang lạnh lùng nhìn về phía xa xa, trên mặt tràn đầy vẻ hờ hững.

Thấy vẻ mặt lạnh như băng của nàng, những đệ tử Yểm Nguyệt tông đang mừng như điên kia lập tức như bị dội một gáo nước lạnh, tỉnh táo lại.

“Chẳng lẽ vị sư tổ này định truy cứu việc cấm chế sao chứ?” Trong lòng bọn họ vô cùng hoảng sợ thầm nghĩ.

Nữ tử áo trắng nhìn ra nơi xa một lúc lâu, mới trong tâm thái lo sợ bất an của các đệ tử Yểm Nguyệt tông, quay đầu lại, lạnh lùng nói: “Xuất phát!”

.....

Lúc này, buổi chiều ngày thứ năm sau khi cấm địa màu máu mở ra.

Tu sĩ Kết Đan của thất phái ở bên ngoài cấm địa chờ đã lâu rồi cuộc cũng có hành động.

Bọn họ hợp lực mở ra lối ra cấm địa, nhìn thông đạo tối đen chờ đợi người đi ra.

Vị Khung lão quái kia cũng không biết xuất hiện từ khi nào, cười hì hì nhìn thông đạo, trên mặt tràn đầy vẻ nhẹ nhõm tự tại.

Đối với đánh cuộc này, hắn thoát nhìn không chút sợ hãi!

Rất nhanh, những đệ tử của thất phái thứ bảy vẫn sống sót lần lượt bước ra.

Phần lớn bọn họ đều phong trần mệt mỏi, cả người không phải vết thương thì cũng là tro bụi, nhìn rất chật vật.

Lúc Diệp Trường Sinh đi ra, nơi này đã có mười mấy người.

Bên phía Hoàng Phong cốc có bốn người, tính cả Diệp Trường Sinh thì đã có năm người, là nhiều nhất ở đây rồi!

Điều này làm cho Lý Hóa Nguyên trên mặt không kìm được lộ ra vẻ vui mừng lẫn sợ hãi.

Hàn Lập mà Diệp Trường Sinh quen biết, Trần Xảo Thiên gật đầu thăm hỏi, đi tới.

Hắn đứng trong đám người, nhắm mắt dưỡng thần, chờ đợi kết quả kiểm kê.

Lúc thông đạo sắp đóng lại, đoàn người Yểm Nguyệt tông mới xuất hiện.

Cầm đầu là một nữ tử che khăn che mặt, thấy không rõ dung mạo.

Tư thế khí chất trong trẻo và Linh Lung kia chứng tỏ hơn phân nửa nàng là một mỹ nữ tuyệt sắc.

Nhìn thấy nàng xuất hiện, Nghê Thường tiên tử không kìm được mà nhào tới, túm lấy cánh tay nàng mà hỏi han ân cần.

Điều này làm cho các trưởng lão khác trong lòng không thôi.

“Hừ!”

Diệp Trường Sinh nghe thấy một tiếng hừ lạnh vang lên bên tai.

Hắn mở to mắt nhìn lại, Nam Cung Uyển cùng Nghê Thường tiên tử đã bay lên thuyền của Yểm Nguyệt tông.

Thấy cảnh này, Diệp Trường Sinh mỉm cười.

Sư tổ Nam Cung, rất thoải mái!

34

Lần này trong các phái, đệ tử Yểm Nguyệt tông còn sống đi ra nhiều nhất, có mười mấy người.

Trong mấy môn phái còn lại, không ngờ Hoàng Phong cốc lại có sáu đệ tử sống sót đi ra.

Điều này thực khiến mọi người mở to mắt nhìn!

Chỉ một cái Hoàng Phong cốc, lại có thể có nhiều người sống sót đi ra như vậy?

Khi nhìn thấy trong sáu người này, có hai người tu vi còn chưa tới Luyện Khí tầng mười hai, đám người lập tức bừng tỉnh đại ngộ.

Sau khi đi vào hai người này tất nhiên là lập tức trốn trong một góc nào đó, đợi thí luyện đến khi đến cấm địa kết thúc mới chạy ra.

Nếu không, tu sĩ mười tầng cùng mười tầng mười tất nhiên không có khả năng sống sót.

Dù sao thì những người ở tầng mười ba cũng chết nhiều như vậy.

Cự kiếm môn thăm nhất lại chỉ có hai người sống sót đi ra.

Mà hai người này, vẫn không phải đệ tử tinh anh nhất.

Hiển nhiên, không cần phải trông cậy vào hai người này thu thập được bao nhiêu linh dược, lần này Cự kiếm môn có thể nói là tổn thất thảm trọng.

Mấu chốt nhất chính là, trong mấy chục năm kế tiếp, đệ tử Trúc Cơ trong môn phái bọn họ bồi dưỡng ra cũng giảm bớt đi nhiều.

Điều này làm cho sắc mặt Kết Đan trưởng lão của Cự kiếm môn âm trầm tới cực điểm.

Thậm chí, mơ hồ có ý muốn giận chó đánh mèo ở Hoàng Phong cốc.

Ai bảo Hoàng Phong cốc người còn sống đi ra nhiều như vậy?

Tu sĩ Kết Đan của Hóa đạo ỏ sắc mặt cũng cực kỳ khó coi.

Bởi vì hắn phát hiện ra Hàn Thiên Nhai đang gửi gắm hy vọng lớn nhất thế nhưng lại không thể đi ra được!

Hắn bị giết chết ngay trong cấm địa!

Lần này phiền toái rồi, tỷ tỷ của người này cũng không phải là đèn cạn dầu.

Vừa nghĩ đến bộ dáng của Hàn Thiên Nguyệt, vị tổ sư Kết Đan của Hóa Đạo ỏ liền nhú chặt lông mày.

Huyết sắc thí luyện kết thúc, trừ Yểm Nguyệt tông lão quái cùng Hoàng phong cốc Lý Hóa Nguyên trên mặt mang theo ý cười ra, các tu sĩ Kết Đan kỳ còn lại cũng rất khó cười nổi.

Khung lão quái thúc giục, các phái bắt đầu kiểm kê linh dược thu hoạch.

Đầu tiên là Thanh Hư môn, ngoại trừ một đạo sĩ trung niên cầm đầu lấy ra mười mấy cây linh dược, còn lại đều là ba bốn cây, năm sáu cây.

Toàn bộ Thanh Hư môn gộp lại không đến bốn mươi gốc linh dược.

Mà tình huống mấy phái còn lại càng thê thảm, có thể gom ra ba mươi gốc cũng coi như không tệ.

Lão đạo sĩ Thanh Hư môn Phù Vân Tử nhìn thoáng qua đội ngũ mười mấy người Yểm Nguyệt tông, không khỏi than thở một tiếng.

Cứ như vậy, không cần hy vọng có thể thắng được bất luận kẻ nào.

Số lượng linh dược của hai phái Thanh Hư môn và Hoàng Phong cốc cộng lại đã vượt qua Yểm Nguyệt tông.

Hắn, Phù Vân Tử cũng hơn phân nửa thua Lý Hóa Nguyên.

Đến giờ phút này, hắn đã không còn kỳ vọng gì với việc đánh cược nữa rồi.

Bên Yểm Nguyệt tông, ban đầu mấy người lên đây biểu hiện rất bình thường, chỉ lấy ra ba bốn cây Linh Dược.

Thế nhưng, về sau thì người này nhiều hơn người trước.

Năm cây, bảy cây, tám cây, mười cây...

Đến đệ tử cuối cùng, vậy mà một hơi lấy ra mười tám cây Linh Dược.

Lúc này, tổng số linh dược của Yểm Nguyệt tông đã vượt qua một trăm gốc!

“Xem ra sau khi Nam Cung Uyển rời khỏi thạch điện, còn mang theo những đệ tử này đi càn quét sào huyệt của mấy đỉnh cấp yêu thú!” Diệp Trường Sinh trong lòng thầm nghĩ.

Đại khái, đệ tử Yểm Nguyệt tông sở dĩ đi ra trễ như vậy, chính là xuất phát từ nguyên nhân này.

Sắc mặt Lý Hóa Nguyên cùng Phù Vân Tử đã vô cùng khó coi.

Nhất là khi hai gã đệ tử Hoàng phong cốc xuất trận đầu tiên, mỗi người xuất ra ba gốc linh dược, sau khi một người lấy ra bốn gốc linh dược, cái mũi của Lý Hóa Nguyên đều đã tức giận đến méo mó.

Hai người này, tu vi thực lực đều không tồi, thế mà chỉ thu thập được chút ít linh dược này?

Lý Hóa Nguyên đối với Hàn Lập cùng Hướng Chi Lễ không có bất cứ kỳ vọng nào cả.

Như vậy, hiện tại chỉ có thể kỳ vọng hai tu sĩ tầng mười ba còn lại có thể xuất ra đủ nhiều linh dược.

Ánh mắt Lý Hóa Nguyên tràn đầy chờ mong nhìn về phía Trần Xảo Thiên cùng Diệp Trường Sinh.

Quả nhiên Trần Xảo Thiên không cô phụ kỳ vọng của hắn, người này tiến lên phía trước, tay không ngừng móc linh dược từ trong túi trữ vật ra ngoài.

Từng cây một, tới cuối cùng, không ngờ lại có tới hai mươi cây linh dược.

Điều này khiến Lý Hóa Nguyên kinh hãi!

Mà Diệp Trường Sinh theo sát phía sau mặc dù không bằng Trần Xảo Thiên, nhưng cũng biểu hiện không kém, xuất ra mười bốn cây linh dược.

Có thể nói là quy củ đúng mực, xứng đáng với phần tu vi này của hần!

Không biết, nếu vị Lý sư tổ này biết được Diệp Trường Sinh ở trong cấm địa đem hơn hai mươi gốc linh dược tặng cho Nam Cung Uyển thì hần có tức điên hay không!

Bất quá, trước mắt số lượng linh dược Hoàng Phong Cốc tổng đã vượt qua Thanh Hư môn.

Tuy rằng hai phái cộng lại vẫn không thể nào so sánh với Yểm Nguyệt tông, nhưng là vượt qua Thanh Hư môn một bậc, đã làm Lý sư tổ trong lòng có chút an ủi.

Sau đó, Hàn Lập mới vừa muốn đi lên phía trước, kết quả lão hoạt đầu hướng về phía chi lễ đột nhiên bước nhanh tới trước, cung kính lấy ra hai gốc Tử hâu hoa.

Một người pháo hôi thế mà cũng lấy ra hai cây linh dược, điều này làm cho Lý sư tổ đối với nó thái độ thay đổi rất nhiều, không khỏi ôn hoà hướng Hướng Chi Lễ gật gật đầu.

Sau đó, hần cũng không chú ý những người còn lại nữa.

Dù sao hần xem ra, một tu sĩ mười một tầng có thể xuất ra đồ tốt.

Kết quả, ngay lập tức, hần liền bị một trận kinh hô hấp dẫn ánh mắt.

Tên đệ tử bình thường mới có mười một tầng kia vậy mà một hơi lấy ra hai mươi bốn gốc linh dược!

Hơn hai mươi cây linh dược này đặt trên mặt đất lập tức chấn nhiếp mọi người!

“Ha ha ha ha!”

Nhìn thấy một màn này, tổ tiên Lý sư trợn tròn mắt, sau đó trực tiếp cười ha ha.

Tổng lượng linh dược của hai phái gộp lại đã vượt qua Yểm Nguyệt tông.

Chẳng phải là nói hần thắng được ván cược này?

Hơn nữa Thanh Hư môn cũng thua, chẳng khác gì hần thắng hai trận, song thắng!

“Cái này...”

“Làm sao có thể?”

“Nói đùa gì vậy?”

.....

Vô luận là đệ tử các phái, hay là Kết Đan tổ sư, đối với kết quả này đều cảm thấy có chút khó tin.

Lúc này Hàn Lập đã trực tiếp trở thành tiêu điểm quan tâm của mọi người.

“Không tệ không tệ, ha ha ha ha, Khung tiền bối, đánh cuộc vẫn còn giữ lời chứ?” Lý Hóa Nguyên hăng hái nhìn về phía Khung lão quái.

Khung lão quái lúc này sắc mặt rất khó coi, ánh mắt của hắn gắt gao nhìn chằm chằm Hàn Lập.

Nhìn thế nào cũng đều là tu sĩ mười một tầng bình thường.

Không có bất kỳ chỗ nào rục rở.

“Hừ!”

Khung lão quái hừ lạnh một tiếng, đưa tay ném ra ba cái phù bảo vô hình cho Lý Hóa Nguyên, sau đó đột nhiên biến mất không thấy đâu nữa.

“Nội đan Huyết Tuyên Giao, lấy ra đi!” Lý Hóa Nguyên dương dương đắc ý nói với Phù Vân Tử.

Phù Vân Tử như muốn thổ huyết, nhưng nhiều người như vậy ở đây, hắn cũng không thể đòi ý.

Chỉ có thể thôi mắt ném ra một quả nội đan, quay người mang theo đệ tử Thanh Hư môn rời đi.

Rất nhanh, đệ tử các phái đều đi sạch sẽ, nơi này cũng chỉ còn lại có Hoàng Phong cốc.

Vẻ vui sướng trên mặt Lý sư tổ dần dần giảm xuống, hắn nhìn về phía Hàn Lập, lạnh lùng nói: “Người lại đây!”

Hàn Lập theo lời đi qua, Lý Hóa Nguyên trầm mặc một lát, nói: “Người làm thế nào đạt được những linh dược này, nói cho ta nghe một chút!”

Hắn tuyệt đối không tin một tu sĩ mười một tầng có thể dựa vào chính mình lấy được nhiều linh dược như vậy.

Hàn Lập rất là cung kính hành lễ, sau đó ở hiện trường biên soạn ra một câu chuyện trai cò tranh nhau, ngư ông đắc lợi.

Mặc kệ trong lòng mọi người có tin hay không, nhưng tựa hồ chỉ có lời giải thích này có thể giải thích được.

Lý Hóa Nguyên hài lòng gật gật đầu, nhìn Hàn Lập, lại nhìn Trần Xảo Thiên, đột nhiên thần sắc nghiêm nghị nói: “Hai người các ngươi làm ra công hiến thật lớn cho môn phái, ta quyết định thu các ngươi làm ký danh đệ tử, chờ Trúc Cơ xong sẽ chính thức được liệt vào tông môn, các ngươi có đồng ý không?”

“Đệ tử nguyện ý!” Trần Xảo Thiên nghe vậy mừng rỡ, vội vàng nói.

Được một vị tu sĩ Kết Đan thu làm đệ tử, đây quả thực là vận khí cực chó.

Mà Hàn Lập lại sững sốt một chút, nghe thanh âm Trần Xảo Thiên, mới kịp phản ứng chính mình nên ứng đối thế nào.

Vì vậy, ngay cả vội vàng cũng vô cùng cung kính nói: “Đệ tử nguyện ý!”

Lý Hóa Nguyên hài lòng gật gật đầu.

Bên kia, Diệp Trường Sinh thấy cảnh này cũng hài lòng gật đầu.

Ngươi đã có Lý Hóa Nguyên, ta đã lấy được Nam Cung Uyển, chúng ta đều có tương lai sáng sủa!

Sau khi sự tình cảm địa màu máu kết thúc, mọi người một lần nữa cười Ngân Giáp Giác Mãng của Lý sư tổ trở lại Hoàng Phong cốc.

Lúc hấn hạ xuống nghị sự đại sảnh, trong đám người mà trước đó Diệp Trường Sinh đã nghênh đón, thấy được vẻ mặt kích động của Trần sư tử.

“Được, xem ra muốn bế quan Trúc Cơ thì trước tiên phải cho vị này ăn no đã!” Diệp Trường Sinh trong lòng thầm nghĩ.

Sau khi trò chuyện một hồi với Trần Xảo Thiên Hàn, Diệp Trường Sinh mang theo Trần sư tử cáo biệt vị đại cứu ca này.

Dưới vẻ mặt ám muội của anh họ, hai người về tới chỗ ở của Diệp Trường Sinh.

Vừa đóng cửa lại, đã có tiếng thờ dộc kịch liệt vang lên.

Mất mấy ngày lo lắng và kinh hãi gặp lại khiến Trần sư tử khó mà kìm nén được cảm xúc mãnh liệt trong lòng.

“Ngươi... Trên người ngươi... Sao lại có mùi thơm đặc biệt vậy?” Trần sư tử bị Diệp Trường Sinh đè dưới mặt đất vừa thờ dộc vừa hỏi.

Nữ nhân này, là cái mũi chó sao?

Diệp Trường Sinh trong lòng cả kinh, vội vàng nói: “Hương thơm của linh dược, trong cảm địa màu máu có rất nhiều linh dược đặc thù!”

Nói xong, hấn vội vàng ngăn cản Trần sư tử, không cho nàng tiếp tục hỏi tiếp.

Nương theo sự kích động mãnh liệt mà đến, trong mắt Trần sư tử vẻ nghi vấn dần dần bị che khuất.

Kỳ thật nàng muốn nói mùi thơm đó tương tự mùi thơm của nữ nhân, nhưng bây giờ không thể để ý tới nữa.

.....

Nghỉ ngơi và hồi phục khoảng một tuần, Diệp Trường Sinh đã chuẩn bị kỹ càng mọi thứ trước khi Trúc Cơ.

Hắn đi tới trước linh thất chuyên môn chuẩn bị cho đệ tử Trúc Cơ.

“Thuê một gian linh thất!”

Diệp Trường Sinh nói với đệ tử trông coi Linh thất.

Tên đệ tử kia đánh giá hắn một cái, nói: “Sư huynh muốn Trúc Cơ sao?”

Diệp Trường Sinh gật đầu.

Trên mặt người này lập tức lộ ra thần sắc vô cùng hâm mộ.

“Một tháng mười khối linh thạch!”

Diệp Trường Sinh ném qua một khối linh thạch bậc trung, lúng ta lúng túng nói: “Suy giảm chút đi!”

Sau đó, theo sự chỉ dẫn của người kia, hắn đi vào một gian linh thất.

“Không biết vị sư huynh này có thành công hay không!”

Luyện khí đệ tử đứng bên ngoài cảm khái một câu.

Hắn trấn thủ nơi này nhiều năm, đã gặp quá nhiều người tới nơi này Trúc Cơ.

Những người này, trước khi đến đây đều rất hăng hái.

Nhưng mấy tháng sau, đại đa số là mặt mày xám mày tro đi ra.

Tỷ lệ thành công của Trúc Cơ là rất thấp.

Hoàng phong cốc cứ mười năm phát xuống hơn trăm viên Trúc cơ đan, trong đó có thể thành công Trúc cơ cũng chỉ có một hai phần mười.

Trong linh thất, Diệp Trường Sinh tĩnh tọa một canh giờ.

Sau đó, hắn lấy ra một hộp ngọc, bên trong chứa một viên thuốc nhỏ màu lam.

Không chút do dự nuốt vào, hắn bắt đầu vận chuyển công pháp, trên người lấp lánh kim quang lóng lánh.

Mấy canh giờ sau, Diệp Trường Sinh liền cảm giác được từ đan điền truyền đến một loại lửa nóng bỏng.

Mà tứ chi cùng các vị trí khác của thân thể lại lạnh buốt thấu xương.

Tiếp đó là đau đớn kịch liệt.

Trong hai tầng trời băng hỏa, Diệp Trường Sinh đau khổ thủ vững.

Kiệt lực luyện hóa được lực.

Chậm rãi, khí thái chân nguyên của hắn bắt đầu trở nên nồng đậm, nặng nề, dần dần, có giọt lỏng nhỏ xuống.

“Tí tách! Tí tách...”

Phảng phất giống như trời mưa, từng giọt chân nguyên lỏng rơi vào trong kinh mạch.

Cùng lúc đó, tầng thứ tư công pháp Kim Linh Thiên Tinh công nhanh chóng vận chuyển trong cơ thể Diệp Trường Sinh, luyện hóa những Chân Nguyên thuộc tính chất lỏng này thành công.

Trúc Cơ thành công!

Diệp Trường Sinh trong lòng vui mừng.

Nhưng rất nhanh, lông mày hắn lại nhíu lại.

Không đủ!

Chút dịch thể Chân Nguyên ấy không đủ để tu luyện thành tầng thứ tư Kim Linh Thiên Tinh Công.

Diệp Trường Sinh suy nghĩ một chút, lại lấy ra một viên Trúc Cơ đan, ăn vào.

Mượn nhờ được lực khổng lồ của Trúc Cơ đan, hắn tu luyện Kim Linh Thiên Tinh Công.

Ăn liên tiếp mấy viên, mới chính thức tu luyện thành tầng thứ tư của môn công pháp này.

“Công pháp này tiêu tốn rất nhiều tài nguyên, thật đúng là không tùy tiện mà nói ra!” Diệp Trường Sinh mở mắt cười khổ một tiếng, thầm nghĩ.

Xem ra, sau này phải hao phí rất nhiều khí lực sưu tập các loại đan dược có thể sử dụng từ Trúc Cơ kỳ!

Bên ngoài linh thất, tên đệ tử Luyện Khí Kỳ trông coi nơi đây đã chờ hơn nửa năm, đột nhiên một bóng người từ bên trong đi ra.

“Vị sư huynh này, người...”

Thấy Diệp Trường Sinh, hắn lập tức tiến tới hô một tiếng sư huynh, nhưng sau khi chú ý tới linh áp trên người Diệp Trường Sinh, sắc mặt hắn lập tức biến đổi.

“Sư thúc tốt, chúc mừng sư thúc Trúc Cơ thành công!” Người này dị thường cung kính hành lễ.

Sau đó, lập tức dâng linh thạch còn chưa hết sạch lên, cung kính trả lại.

Diệp Trường Sinh gật đầu, thu hồi linh thạch, nhanh chóng đi ra ngoài.

Phía sau, trong ánh mắt kia tràn đầy vô tận hâm mộ cùng chờ mong.

Trúc cơ thành công, chính là cao giai đệ tử của Hoàng Phong cốc.

Nói từ mức độ nào đó, tại Hoàng Phong cốc, chân chính là cá nhân!

Kế tiếp, hắn có thể mở động phủ chỉ thuộc về mình.

Diệp Trường Sinh đi tới nghị sự điện trước, đăng ký tạo sách ở chỗ Chung đại chương môn.

Sau đó, lại đến Kỳ Lân các, thuê một con Song Đồng Thử.

Tiếp theo, hắn liền đi thẳng đến bên ngoài Hoàng Phong cốc.

Chỗ xa phía Tây Bắc của Thái Nhạc sơn mạch, Diệp Trường Sinh thả Song Đồng Thử ra.

Loại linh thú này có năng lực cảm ứng linh khí rất đặc biệt.

dắt Song đồng thử, Diệp Trường Sinh tìm kiếm hai ngày.

Rốt cuộc, đi tới trước một vách đá cực lớn cao tới hơn trăm trượng, Song đồng thử này như phát điên chui vào một khe hở nào đó.

Diệp Trường Sinh thấy thế lập tức lấy ra một kiện pháp khí, vận chuyển pháp lực cắt đá núi, đánh ra một cái thông đạo.

Một khắc đồng hồ sau, vách đá bị phá vỡ, một cái hang thiên nhiên cao hơn mười trượng xuất hiện trước mắt.

Diệp Trường Sinh vừa mới tiến vào, một luồng linh khí nồng nặc liền đập vào mặt.

Linh Nhãn Chi Tuyên!

Tìm hai ngày sau rốt cục đã tìm được!

Hơi híp mắt, cảm thụ linh lực nồng đậm trong linh nhãn chi tuyên, trên mặt Diệp Trường Sinh lộ vẻ vui mừng.

“Tu hành ở chỗ này, tốc độ nhanh hơn rất nhiều lần ở chỗ khác!”

Tìm được Linh Nhãn Chi Tuyên, kế tiếp là mở động phủ, mua pháp trận!

Tất cả đều tiến hành đâu vào đấy.

Diệp Trường Sinh lập tức thu hồi Song đồng thử, ngự sử pháp khí, không ngừng mở ra tại đây. Hao phí mấy canh giờ sau, một tòa động phủ sơ bộ có quy mô.

Hắn đi ra mấy trăm dặm, thả Song Đồng Thử kia ra, để nó tự trở lại Hoàng Phong Cốc.

Sau đó, tại cửa động phủ bố trí một cái trận pháp đơn giản thô lậu, che giấu đi.

Trận pháp này chắc chỉ lừa gạt tu sĩ Luyện Khí.

“Nhanh đi tìm Tân Như Âm!” Diệp Trường Sinh trong lòng thầm nghĩ.

Hắn cần Diên Đảo Ngũ Hành Trận của nàng để bảo vệ động phủ của mình.

Diệp Trường Sinh hướng ánh mắt về phía bắc.

Nơi này nằm ở khu vực biên giới Việt quốc, phía Bắc gần với Nguyên Vũ quốc.

Nguyên Vũ quốc, một trong tam đại chính phái Thiên Tinh tông mở cửa phương thị cách đây không xa.

Đơn giản sau khi thu thập một chút, Diệp Trường Sinh lập tức xuất phát, đi tới Nguyên Vũ quốc!

36

Tu tiên giới của Nguyên Vũ quốc và Việt quốc không giống nhau cho lắm.

Thất phái Việt quốc không phân chính tà, không có trận doanh.

Mà Nguyên Vũ quốc thì chính ma lưỡng lập, hai bên thế lực ngang nhau, vẫn luôn giằng co.

Phía chính đạo do tam đại tiên phái cầm đầu, chính là một trong số đó.

Sau khi tiến vào bên trong Nguyên Vũ quốc, Diệp Trường Sinh phi hành được một khoảng cách, pháp khí phi hành dưới chân bỗng nhiên rơi xuống.

Cấm chế cấm phi hành!

Diệp Trường Sinh trong lòng vui vẻ, xem ra đã đến trong phạm vi phường thị, nếu không sẽ không có loại cấm chế cấm bay này.

Hắn nhanh chóng đi về phía trước, đi mấy dặm đã thấy một quần thể kiến trúc.

So với phường thị Hoàng Phong cốc thì lớn hơn rất nhiều.

Một cái lầu các khổng lồ cao tới hai ba mươi trượng sừng sững ở giữa, chung quanh trải rộng một ít kiến trúc thấp bé, rộng hơn xa so với nó.

Trên lầu cao kia có một bảng hiệu thật lớn, trên đó khắc ba chữ “Tinh Trần các”.

Không cần phải nói, đây tự nhiên là cửa hàng của Thiên Tinh Tông.

Trên tay xuất hiện một cái mặt nạ, Diệp Trường Sinh đeo lên mặt, che khuất dung mạo của mình.

Đây là thứ mà hắn lấy được trong huyết sắc cấm địa, xem như một kiện pháp khí hạ phẩm, có tác dụng che giấu khí tức.

Tỳ Hưu trải dài một vòng trong phường thị.

Diệp Trường Sinh thấy được cửa hàng bán các loại đồ vật.

Đan dược, pháp khí, phù lục, linh thú vân vân.

Thoạt nhìn, nơi này so với phường thị Hoàng Phong cóc phần hoa hơn rất nhiều.

Nhưng thứ tốt thật sự vẫn là cực ít.

Ít nhất, Diệp Trường Sinh không thấy một kiện cực phẩm pháp khí hoặc là một trương phù lục trung cấp.

“Vị tiền bối này, là lần đầu tới Thiên Tinh Tông sao?” Một nho sinh trung niên bỗng nhiên tiến tới hỏi.

“Sao ngươi nhận ra?” Diệp Trường Sinh hỏi ngược lại, giọng nói rất bình thản, không thể hiểu nổi cảm xúc.

“Tiền bối có chỗ không biết, làm nghề này của chúng ta, đều có chút phương pháp nhận thức người đặc thù!” Trung niên nho sinh kia vẻ mặt tươi cười nói.

Diệp Trường Sinh nhẹ giọng cười, nói: “Làm nghề các ngươi? Ngươi là Phong Hành Tử đúng không?”

“Tiền bối tuệ nhãn như châu!” Trung niên nho sinh vội vàng vuốt mồ hôi ngựa.

“Tiền bối tới phường thị này là muốn mua thứ gì sao? Vãn bối tên là Vương Tử Lăng, ở lại phường thị này thường trú, có lẽ có thể giúp được tiền bối!”

“Vương tử Lăng sao? Ha ha, ta muốn mua vài loại trận kỳ, trận bàn các loại, nếu như nơi mà ngươi đề cử không thể tốt hơn Tinh Trần các, vậy thì không nên lãng phí thời gian của ta!”

“Nhưng nếu như ngươi có thể đề cử ra một nơi khiến ta hài lòng, ta đây cũng không keo kiệt ban thưởng!” Diệp Trường Sinh chậm rãi quay đầu lại, ánh mắt kinh ngạc nhìn chăm chú vào Vương Tử Lăng.

Cách mặt nạ, ánh mắt sáng ngời đã tạo cho người này áp lực rất lớn.

Dù sao bị một vị tu sĩ Trúc Cơ nhìn chăm chăm như vậy, khẳng định là sẽ không dễ chịu gì.

Trong lòng Vương Tử Lăng bắt đầu do dự, thần sắc âm tình bất định.

Quả thật hẳn biết một người ở phương diện trận pháp có trình độ rất cao, nhưng người này có thể thỏa mãn nhu cầu của vị tiền bối này hay không, hẳn không cách nào cam đoan.

“Làm sao, người tựa hồ rất rối rắm?”

Diệp Trường Sinh không mẫn không nhạt hỏi thăm khiến Vương Tử Lăng càng thêm khẩn trương.

Hắn ngẩng đầu lên, thấy được ánh mắt lạnh lùng đằng sau mặt nạ của Diệp Trường Sinh.

“Tạo nghệ trận pháp của người kia rốt cuộc ra sao, ta cũng chưa từng chứng kiến, nếu tùy tiện tiến cử, người kia lại không được, chẳng phải chọc giận vị tiền bối này?” Trong lòng Vương Tử Lăng nhanh chóng tính toán.

“Không bằng, trước hết mời vị tiền bối này đến bí điểm một chuyến, có lẽ trong loại giao dịch hội cấp bậc này, tóm lại có thể làm cho vị tiền bối này hài lòng!”

Trong lòng Vương Tử Lăng đã quyết định, lập tức ngẩng đầu lên, khuôn mặt nở nụ cười:

“May mà tiền bối không tới Tinh Trần các, tuy trận pháp của Thiên Tinh tông rất nổi tiếng nhưng không có nghĩa là trong Tinh Trần các đã có trận kỳ và trận bàn tốt!”

“Tiền bối có chỗ không biết, trận pháp tốt như vậy, Thiên Tinh tông sẽ không lấy ra bán đâu, trong Tinh Trần các bày bán đều là mặt hàng cho tiểu gia tộc tu tiên và tán tu thôi!”

“Nếu người nói Tinh Trần các không được, vậy người có chắc chắn có thể đề cử tốt hơn cho ta không?” Diệp Trường Sinh cười dữ tợn một tiếng hỏi.

Nhờ sinh nghe vậy, đầu tiên là hết nhìn đông tới nhìn tây một phen, phát hiện không có ai phía sau mới lên lút, hạ thấp giọng nói:

“Tiền bối có biết bí điểm không?”

“Là cửa hàng xử lý vật phẩm không rõ ràng?” Diệp Trường Sinh nảy sinh hứng thú.

Hắn chuyển này đến phường thị của Thiên Tinh Tông, cũng có ý định tìm kiếm bí điểm tiên hành một phen giao dịch.

Bí điểm này là nơi chuyên dùng đồ vật không thể lộ ra ngoài ánh sáng.

Giống như những thứ lấy được khi giết người đoạt bảo của Diệp Trường Sinh, ngoại trừ vài món có lai lịch quá lớn không tiện ra tay, còn lại đều có thể tiến hành giao dịch ở trong bí điểm này.

Bởi vì trong bí tiệm thường xuyên đều là tu sĩ có tu vi tương đối cao, cho nên thường xuyên toát ra đồ tốt.

“Tiền bối kiến thức quả nhiên rộng rãi! Văn bối có thể giới thiệu một nhà bí điểm hiếm người biết, nơi đó bán ra tuyệt đối là đỉnh cấp tinh phẩm!”

“Ta nghĩ, ở nơi đó tiền bối có lẽ có thể mua được trận kỳ trận bàn hải lòng!” Vương Tử Lăng nói.

“Vậy bí điểm ở trong phường thị này?” Diệp Trường Sinh đột nhiên hỏi.

Nếu như ở trong phường thị, bí điểm này tương đối đáng tin cậy một chút.

Nếu như ở bên ngoài gây chuyện, vậy quá nửa là lừa!

“Ngay tại nơi này cách đây không xa, còn có một canh giờ, chính là thời gian tham gia hội đấu giá của gian Bí điểm này một tháng một lần, tiền bối nếu nguyện ý đi, văn bối sẽ đưa ngài qua!”

Vương Tử Lăng hưng phấn hẳn lên.

Xem ra, vị tiền bối này đối với loại bí điểm này cũng không phải rất mâu thuẫn, mở miệng hỏi khả năng lớn là muốn đi.

Kéo theo một khách hàng Trúc Cơ, hẳn có thể được trích phần trăm từ không ít bí điểm.

“Vậy thì đi thôi!”

Diệp Trường Sinh vừa mở miệng, Vương Tử Lăng lập tức vui mừng, nói: “Tại hạ xin dẫn đường cho ngài!”

Nói xong, hắn đi tới trước, dẫn Diệp Trường Sinh đi đến một góc của khu chợ.

Sau khi rẽ ngang rẽ dọc, hắc dẫn Diệp Trường Sinh tới một cái sân nhỏ rách nát.

Gõ cửa ra, bên trong đi ra một phụ nhân tư sắc bình thường.

Vương Tử Lăng dường như có chút kiêng kỵ nàng này, vội vàng tiến lên giới thiệu với nàng này một phen, sau đó liền vội vàng rời đi.

“Các hạ, xin mời đi theo ta!”

Nữ tử kia thần sắc nghiêm nghị nói.

Tuy là tu sĩ Luyện Khí, nhưng đối mặt với tu sĩ Trúc Cơ như Diệp Trường Sinh, nàng cũng không có bao nhiêu sợ hãi.

Kết hợp với thái độ của Vương Tử Lăng đối với cô ta, chắc hẳn cô gái này có bối cảnh.

Chẳng qua cũng phải, người có thể chủ trì khai triển loại bí điểm này, sao có thể không có bối cảnh chứ?

Diệp Trường Sinh gật đầu, không hề do dự, đi theo hắc vào trong sân.

Trải qua bảy tám lần rẽ, đi qua mấy nhánh mật đạo, trước mắt lập tức xuất hiện một cửa đá.

Trước cửa, một trái một phải đứng đầy hai vị tu sĩ Trúc Cơ, mặc áo bào đen, trên mặt đeo mặt nạ ác quỷ.

Người phụ nữ kia giống như không nhìn thấy hai tu sĩ Trúc Cơ, đẩy cửa đá ra, mang theo Diệp Trường Sinh đi vào.

Một đại sảnh tráng lệ xuất hiện ngay trước mắt.

Đại sảnh hình tròn, đường kính mấy chục trượng, bên trong đặt một ít ghế gỗ, phía trên có mười mấy vị tu sĩ trang trí khác nhau.

Diệp Trường Sinh thần thức đảo qua, phát hiện phần lớn trong này đều là tu sĩ Trúc Cơ.

Quả nhiên là bí điểm cấp độ rất cao.

Đối với hắc mà nói là vừa vặn!

Diệp Trường Sinh tìm một chỗ ngồi xuống.

Nhắm mắt dưỡng thần, chờ đợi đấu giá hội.

Mặc dù là lần đầu tiên tới tham gia loại bí điểm này, nhưng biểu hiện của hắn lại rất tùy ý, giống như là tay già vậy.

Điều này khiến cho ánh mắt đang âm thầm dò xét của hắn thu trở về.

Chờ khoảng một canh giờ sau, một cánh cửa gỗ mở ra, bên trong đi ra hai người.

Dáng vẻ không khác gì hai người ngoài cửa đá lúc trước.

“Hoan nghênh chư vị đồng đạo quang lâm giao dịch hội lần này!” Một thanh âm già nua vang lên.

Hai người đứng ở trên đài tròn ở giữa, đều là tu sĩ Trúc Cơ.

Trong đó người lên tiếng đầu tiên là lão giả, là một tu sĩ Trúc Cơ hậu kỳ.

Tu vi này làm cho mọi người trong đại sảnh có chút bất an.

Ánh mắt hai người vô cùng kiêng kị.

Một ít tu sĩ Luyện Khí, trong hoàn cảnh như thế này lại càng không dám thở mạnh một cái.

Hơn mười người trong đại sảnh đều dùng mặt nạ hoặc áo choàng che đi dung mạo của mình.

Thủ pháp tinh diệu hơn một chút, ngay cả khí tức cũng bị che đậy.

Cũng giống như Diệp Trường Sinh.

Căn bản không có cách nào thông qua đặc thù bên ngoài để phán đoán đây là người phương nào.

Hai người chủ trì đấu giá hội kia, trên mặt cũng đeo mặt nạ ác quỷ, không nhìn ra thân phận cụ thể.

Bất quá, căn cứ theo lời đồn đại trên phường thị, có thể chủ trì đấu giá loại bí điểm này, không phải tu tiên đại phái chính là tu tiên thế gia.

Ngay lúc này, bầu không khí có chút khản trương quỷ dị, cạnh tranh hội liền bắt đầu.

“Vẫn là quy củ cũ, trước tiên bốn tiệm sẽ nói ra giá linh thạch, mọi người lại dùng linh thạch cạnh tranh!”

“Thứ không đủ linh thạch có thể dùng vật thể chấp, giá trị cụ thể bao nhiêu thì do hai người ta ước định!”

“Cuối cùng, chờ hàng hóa bốn điểm bán xong, chính là thời gian mọi người tự do giao dịch. Nếu có việc gì muốn bán hoặc trao đổi vật phẩm, có thể tự mình tiến lên biểu diễn, tự chủ giao dịch, bốn điểm sẽ không can thiệp!”

Tiếng nói già nua đem quy tắc giao dịch hội giảng giải một lần.

Sau đó, hai người chủ trì đấu giá đi đến trước một cái bàn.

Vẫn là giọng nói già nua kia: “Đấu giá hội lần này là do lão hủ chủ trì, chắc hẳn không phải lần đầu tiên nhìn thấy đồng đạo, như vậy không nói nhiều nữa, chúng ta bắt đầu!”

“Phía dưới đấu giá chính là một gốc cây Hoàng Tinh Chi năm trăm năm được linh, giá quy định là ba trăm linh thạch!”

Kiện thứ nhất lấy ra chính là một gốc cây linh dược năm trăm năm, đây có thể nói là trọng cục mở đầu rồi.

Dược linh năm trăm năm, xem như là cực phẩm trong linh dược, tu sĩ kết đan thấy mà cũng động lòng.

Bên ngoài huyết sắc cấm địa, Lý Hóa Nguyên vội vàng thu Hàn Lập cùng Trần Xảo Thiên làm ký danh đệ tử, chính là vì phân cho hai người thu hoạch được một nửa linh dược.

Mà những linh dược này, đại bộ phận cũng chỉ khoảng ba trăm năm mà thôi.

“Linh dược năm trăm năm này, trên thị trường rất ít xuất hiện, cơ hội khó có được, mua về luyện thành linh đan, tuyệt đối là cơ hội tốt nhất cho chư vị đột phá cảnh giới!”

Không cần vị lão giả này giới thiệu quá nhiều, mọi người đều biết sức nặng của linh dược năm trăm năm.

Trong lúc nhất thời, không khí trên đấu trường lập tức trở nên nóng bỏng.

Phàm là có chút thân gia đều đang ra giá.

“Năm trăm linh thạch!”

Giá thứ nhất, trực tiếp thêm hai trăm linh thạch.

Vì vậy, hắn lập tức liền che chở một vài tu sĩ bình thường ngoài cửa như vậy.

Một số người chuẩn bị ra giá tức giận mắng thăm không thôi.

Nhưng lập tức vẫn có người theo sau, tiếp tục nâng lên.

“Sáu trăm linh thạch!”

“Tám trăm linh thạch!”

.....

Một phen tranh đoạt kịch liệt, gốc linh dược này cuối cùng lấy giá hơn chín trăm linh thạch để giao dịch.

Cao hơn nữa thì có chút không đáng!

Mở cửa, sau khi mở cửa, bầu không khí trên sân lập tức vô cùng nóng bỏng.

Lão già kia trước sau lấy ra vài kiện cực phẩm pháp khí, mỗi một kiện đều rất nhanh bị bán đi.

Một món trân quý nhất bán ra với giá sáu trăm linh thạch.

Diệp Trường Sinh cũng tham dự đấu giá, đó là một pháp khí cực phẩm có tính công kích khá tốt.

Tuy trên người hắn có rất nhiều cực phẩm pháp khí, nhưng đại bộ phận lại lịch đều không sạch sẽ, không thể tùy tiện lấy ra được.

Cho nên, hắn muốn mua một pháp khí không có bối cảnh phức tạp, sạch sẽ hơn một chút.

Nhưng khi giá kiện pháp khí kia vượt qua năm trăm linh thạch, hắn lập tức dừng tay.

Hắn có thể bỏ ra năm trăm linh thạch, nhưng không đáng!

Trên người hắn bây giờ cũng không có nhiều linh thạch, chỉ có sáu bảy trăm.

Trước khi tham gia huyết sắc cấm địa, hắn đem đại bộ phận linh thạch trên người đều phục chế thành Thiên Lô Tử cùng phù lục.

Sau khi tham gia xong huyết sắc cấm địa, hắn lại dùng linh thạch phục chế vài gốc linh dược đã được phân tích trong cấm địa, chuẩn bị cho bất cứ tình huống nào.

Những linh dược kia đều là linh dược ở chỗ Mặc Giao, tuổi thọ đều rất cao.

Dược linh bảy tám trăm năm rất thường thấy.

Phục chế một cây linh thạch hầu như tiêu hao trên hai trăm.

Trên đó, Diệp Trường Sinh đã tiêu hao không ít linh thạch.

Sau đó hắn lập tức bế quan bắt đầu Trúc Cơ, Trúc Cơ xuất quan liền đi tới phường thị này.

Còn chưa kịp kiểm linh thạch!

“Tuy rằng ta có thể dựa vào lượng lớn phương pháp chế tạo đan dược, phù lục, pháp khí nhanh chóng kiếm lấy linh thạch, nhưng vẫn để cho chính ta đi bày bán, quá phiền phức!” Diệp Trường Sinh thầm nghĩ.

Hắn cũng không muốn lãng phí thời gian để kiểm linh thạch.

Tốt nhất là tìm một con đường khác, các loại phù lục pháp khí một lần duy nhất có thể ra tay số lượng lớn.

Nhưng ở tu tiên giới, đại bộ phận cửa hàng là không thể tin được.

Phần lớn phần lớn các đại phái tu tiên hoặc thế gia ở phía sau, nếu Diệp Trường Sinh xuất thủ với quy mô lớn tài nguyên tu tiên ở chỗ bọn họ, sẽ khiến bọn họ hoài nghi.

“Chuyện này, có thể tìm Trần sư tỷ một chút!”

“Trần thị gia tộc là Việt quốc tu tiên giới đại gia tộc, các loại cửa hàng mở không ít, xử lý những này tu tiên tài nguyên khẳng định rất nhiều!”

“Để Trần sư tỷ thông qua con đường gia tộc các nàng đi xử lý, việc này nhanh hơn rất nhiều so với ta đơn đả độc đấu, cũng an toàn hơn rất nhiều!”

Diệp Trường Sinh rất nhanh đã quyết định chủ ý.

Đối với hắn mà nói, quan trọng nhất là con đường của Trần sư tỷ là an toàn đáng tin cậy.

Tính cách vị sư tỷ này phi thường truyền thống, từ khi được hắn cứu, lại đem sự trong sạch phó thác cho hắn xong, liền một lòng một dạ đều buộc trên người hắn.

Chỉ hy vọng sau khi hai người Trúc Cơ liền hợp lý song tu.

Đương nhiên, đối với Diệp Trường Sinh mà nói, hắn không có khả năng kết làm bạn lứa song tu với Trần sư tỷ.

Chỉ có thể tạm thời treo lên như vậy.

Đợi đến tương lai tu vi của hắn vượt xa Trần sư tử, lại thu làm thị thiếp liên hợp tình hợp lý.

“Sau này phải đối tốt một chút với Trần sư tử!” Diệp Trường Sinh trong lòng thầm nghĩ.

“Vị huynh trưởng kia của nàng, Trần Xảo Thiên là một người đáng giá đầu tư. Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, lần Trúc Cơ này của Trần Xảo Thiên sẽ thất bại, đến lúc đó ta có thể tặng người một viên Trúc Cơ đan, đưa than sưởi ấm trong tuyết!”

“Đợi đến lúc Trần Xảo Thiên cũng Trúc Cơ thành công, thì hai huynh muội bọn họ có hai tu sĩ Trúc Cơ tất nhiên sẽ có quyền lên tiếng!”

“Như vậy, lợi dụng Trần gia giúp ta ra hàng cũng dễ dàng hơn rất nhiều rồi!”

Trong lúc Diệp Trường Sinh đang suy nghĩ, đấu giá sẽ từ từ đi tới điểm cuối cùng.

Những thứ có khả năng lấy ra từ bí điểm này đích xác đẳng cấp rất cao.

Linh dược khoảng năm trăm năm, pháp khí cực phẩm, trứng yêu thú, tài liệu luyện khí, các loại linh dược có tác dụng phụ trợ Trúc cơ.

Mỗi một món đều khiến các tu sĩ tranh đoạt.

Nhưng những thứ khiến Diệp Trường Sinh coi trọng lại không nhiều lắm.

Vì lẽ đó, hắn rất ít khi ra tay.

Mãi cho đến khi đấu giá sắp kết thúc, rút cuộc xuất hiện một thứ làm cho tinh thần hắn rung lên.

“Đồ vật kế tiếp được bán đấu giá là thứ mà Luyện khí sư thích nhất. Một đỉnh giai pháp khí đỉnh giai từng luyện chế rất nhiều đỉnh giai pháp khí, được lưu truyền trong tay rất nhiều luyện khí đại sư. Yêu thích luyện khí, hoặc là thân bằng hữu bạn tốt, trong đó có đồng đạo là luyện khí sư, giá quy định bốn trăm linh thạch, hiện tại bắt đầu cạnh tranh!”

38

Nghe thấy lò luyện khí, Diệp Trường Sinh lập tức hứng thú.

Đối với kỹ thuật luyện khí này, tuy rằng mấy năm nay hắn chuyên tâm tu hành, cho tới bây giờ đều chưa từng thử qua, nhưng vẫn luôn rất tò mò.

Đối với người tu tiên mà nói, luyện đan, luyện khí, trận pháp, phù triện, ngự thú, khôi lỗi mà các loại tài nghệ này có thể không tinh thông, nhưng tốt nhất là đều hiểu một chút.

Nhất là luyện khí.

Chờ đến sau khi Kết Đan kỳ, cần luyện chế bản mệnh pháp bảo.

Nếu như chưa có bản lĩnh luyện khí quá cứng nhắc, làm sao có thể được?

Mặc dù đại bộ phận tu sĩ Trúc Cơ đều không xứng đi hy vọng cảnh giới Kết Đan xa vời.

Nhưng Diệp Trường Sinh vẫn có lòng tin vào chuyện mình có thể đạt tới cảnh giới Kết Đan.

Cho nên, hắn phải sớm cân nhắc trước việc pháp bảo Kết Đan kỳ.

Luyện khí lô loại này cũng không thường thấy.

Nhất là đạt tới đỉnh giai pháp khí.

Hôm nay, con này, nếu như đụng phải thì đáng để ra tay tranh cướp một chút.

Vì vậy, Diệp Trường Sinh cũng tham dự đấu giá.

“Năm trăm linh thạch!”

“Sáu trăm linh thạch!”

“Sáu trăm năm mươi Linh Thạch!”

“Bảy trăm linh thạch!”

.....

Giá của Thiên Vân lô rất nhanh liền tăng lên, dần dần đạt đến một cái giá trên trời mà đại đa số mọi người đều không gánh nổi.

Rất nhiều tu sĩ vốn tham dự vào cuộc cạnh tranh này đều lui ra ngoài.

Giá như vậy đối với bọn họ mà nói đã không đáng!

Đến bước này, còn đang cạnh tranh với Diệp Trường Sinh chỉ có hai người.

Một nam tử đầu đội mặt nạ, một nữ tu sĩ đội nón che.

“Năm trăm linh thạch, thêm một món pháp khí cực phẩm Hỏa Vân kiếm!” Diệp Trường Sinh lạnh lùng kêu giá.

Cái này tương đương với tám trăm linh thạch, trực tiếp tăng giá lên thêm một trăm linh thạch.

Nam tử đeo mặt nạ kia do dự một chút, sau đó hừ lạnh một tiếng, rời khỏi cuộc cạnh tranh.

Nữ tử đội mũ rộng vành kia vẫn không từ bỏ, lạnh lùng nói: “Tám trăm năm mươi linh thạch!”

“Sáu trăm linh thạch thêm Hỏa Vân kiếm!” Diệp Trường Sinh thần sắc ngưng ngắc, tiếp tục tăng giá.

Theo hắn thấy, luyện khí lô này, chỉ cần không vượt quá một ngàn linh thạch, đều nằm trong phạm vi tiếp nhận của hắn.

Nữ tu sĩ kia trầm mặc một lát, sau đó lạnh lùng nói: “Chín trăm năm mươi Linh Thạch, nếu các hạ còn có thể ra giá cao hơn, vậy Thiên Vân lô này liền nhường cho các hạ!”

“Một ngàn linh thạch!”

Sau khi báo ra giá cả của Diệp Trường Sinh, nữ tu kia trầm mặc, không nói gì nữa.

“Còn ai ra giá cao hơn không?”

Lão giả chủ trì đấu giá bắt đầu hỏi thăm.

Liên tiếp hỏi thăm ba lần, sau đó không ai ra giá cao hơn nữa.

Vì vậy, Thiên Vân lô này thuộc về Diệp Trường Sinh.

Sau khi tiến lên giao nộp bảy trăm linh thạch cùng Hỏa Vân kiếm, linh thạch trên người Diệp Trường Sinh đều trống rỗng.

Đổi một cái đỉnh giai luyện khí pháp khí, không thiệt!

Sau khi mua được vật ấy, trong đồng đồ vật cũng không còn xuất hiện sự hứng thú của Diệp Trường Sinh.

Vật phẩm áp trục là một gốc linh dược ngàn năm, rất hiếm thấy, lập tức dẫn tới tranh đoạt.

Cuối cùng giá cả đã lên tới ba ngàn linh thạch, được một tu sĩ Trúc Cơ hậu kỳ có khí tức lạnh lạnh mua đi.

“Tốt, đấu giá hội lần này sẽ kết thúc, tiếp theo mọi người có thể tự do giao dịch, đồng đạo muốn bán hoặc trao đổi vật phẩm có thể tới đây biểu diễn đồ vật của người!”

Lão giả vô cùng hài lòng kết thúc đấu giá hội lần này, nghe thanh âm kia của hắn liền biết, lần này bọn họ kiếm được không ít.

Đợi đến khi lão giả nói xong, lập tức có một vị tu sĩ không kịp chờ đợi nhảy lên, lấy ra đồ vật mình muốn bán.

“Đây là trứng của Hắc Độc Hạt, dùng để đổi lấy một khúc Hồng Hương Mộc đã hơn ba trăm năm, nếu như không có Hồng Hương Mộc thì cũng có thể dùng Xạ Mộc để thay thế!”

Người này nói ra yêu cầu của hắn, nhưng mọi người phía dưới lại nhìn nhau.

Hiển nhiên, mọi người đều không có cái gọi là Hồng Hương mộc này.

Trứng của Hắc Độc Hạt vẫn làm cho không ít người động tâm.

Dù sao đó là trứng yêu thú cấp ba, sau khi trưởng thành sẽ là một đại cao thủ Trúc Cơ.

Vì vậy, có người nhin không được hô lên: “Ta ra giá cao thu mua trứng Hắc Độc Hạt này, thế nào?”

Người nọ lắc đầu: “Chỉ có thể dùng Hồng Hương mộc hoặc Xạ Mộc để đổi!”

Một lát sau, mọi người không có phản ứng.

Tu sĩ kia vô cùng thất vọng, nói: “Chẳng lẽ không có ai có hai loại linh mộc này hay sao?”

Không ai đáp lại.

Hiển nhiên, nơi đây đã không còn thứ mà mình cần nữa rồi.

Người này đứng trên đó một lát, sau đó cũng chỉ có thể thất vọng bước xuống.

Sau đó, lập tức có một tu sĩ khác đi tới lấy ra thứ mình muốn trao đổi.

Diệp Trường Sinh lẳng lặng nhìn, liên tiếp có hơn mười tu sĩ đi lên đài cao, lấy đồ vật ra trao đổi.

Qua một hồi, hẳn cũng đứng lên, đi lên đài cao.

“Thiên Lô tử một quả, ta nghĩ cũng không cần giới thiệu quá nhiều, mọi người đều hiểu giá trị của vật này. Đổi lấy một viên linh đan có thể giúp pháp lực của tu sĩ Trúc Cơ tinh tiến!”

“Thiên Lô tử? Thật hiếm thấy!”

“Đổi với tu sĩ Trúc cơ chúng ta mà nói, nếu dùng thỏa đáng thì cũng coi như là một đòn sát thủ!”

“Chẳng qua, linh đan tinh tiến cảnh giới Trúc Cơ này cũng trân quý vô cùng. Nếu không đến lúc đột phá cảnh giới, bình thường sẽ không dùng!”

“Vị đạo huynh này, chẳng lẽ muốn đột phá Trúc Cơ trung kỳ sao?”

“Đột phá cảnh giới chỉ sợ không đủ một viên a?”

“Một viên Thiên Lô tử, chỉ đổi một viên đan dược, tựa hồ cũng không đáng a!”

“Chuyện này có đáng hay không, lấy vật đổi vật chính là như vậy, nhiều khi, giá trị song phương trao đổi đều không cùng đẳng cấp!”

“Không sai, thời điểm ngươi cần gấp một món đồ nào đó, ta sẽ không nghĩ tới chuyện đó có đáng hay không!”

Nghe được tiếng bàn luận dưới đài, Diệp Trường Sinh cười mà không nói.

Phương thức căn thuốc của hắn đối với những người này mà nói là xa xỉ tới khó có thể tưởng tượng được.

“Chỉ là muốn một viên thôi sao?” Dưới đài bỗng nhiên truyền đến một thanh âm hỏi thăm.

“Đúng vậy, một viên!” Diệp Trường Sinh trả lời khẳng định.

“Chỉ cần một viên, lão hủ cũng có thể hồi phục được một viên!”

Người nói chuyện, lại là lão giả chủ trì đấu giá hội vừa rồi.

“Trên người đạo huynh chỉ có mỗi hạt Thiên Lô tử này thôi sao?” Lão giả kia đột nhiên hỏi.

“Ha ha, huynh đài chẳng lẽ đang nói đùa? Chẳng lẽ còn có ai có thể xuất ra mười tám viên Thiên Lô tử?”

“Thiên Lô tử này có thể gặp được một viên đã là không dễ dàng rồi!” Diệp Trường Sinh cười khẽ nói.

“Ha ha, điều này cũng đúng, lão phu quá lỗ mãng! Đây chính là linh đan kia, đạo huynh nghiệm chứng một chút!” Lão giả kia nói xong, đưa tới một cái bình ngọc.

Diệp Trường Sinh mở ra ngửi, sau khi cẩn thận quan sát một chút, trong lòng vui vẻ.

Hắn nhận ra đây là một loại đan dược tên Hợp Khí Đan, là loại đan dược thích hợp cho pháp lực của tu sĩ Trúc Cơ tinh tiến.

Thu hồi linh đan, Diệp Trường Sinh đẩy hộp chứa Thiên Lô tử tới.

“Đây chính là Thiên Lô tử, xin đạo huynh nghiệm chứng!”

Lão giả kia dùng hai ngón tay kẹp lấy Thiên Lô tử, cẩn thận quan sát một chút rồi nói: “Không tệ, không có vấn đề!”

Giao dịch hoàn thành, Diệp Trường Sinh đi xuống đài cao.

Thần sắc hắn bình tĩnh, tiếp tục ngồi tại vị trí cũ, nhìn người khác xuất ra đồ vật để giao dịch.

Mặc dù biểu hiện bên ngoài ung dung tự nhiên, nhưng kì thực trong lòng hắn đã vô cùng kinh hãi.

Lần này đến bí điểm cạnh tranh vốn là thử vận may, không nghĩ tới thật đúng là đạt được một loại đan dược hữu dụng.

Về sau, trong khoảng thời gian ngắn, hắn không cần lo lắng tu vi tiến bộ chậm của mình.

Sau khi hội giao dịch kết thúc, Diệp Trường Sinh liền rời khỏi bí điểm.

Hắn đi loanh quanh trong phường thị, dự định tìm kiếm Vương Tử Lăng kia, xem có thể từ chỗ đối phương biết được tin tức của Tân Như Âm hay không.

Chỉ là, vừa đi được một đoạn, Diệp Trường Sinh đã nhận ra có một đạo thần thức từ rất xa rơi vào trên người hắn.

Diệp Trường Sinh đi một vòng, thần thức vẫn đi theo hắn, không hề có ý định rời đi.

Người sau lưng tựa hồ đã ăn chắc hắn.

Sắc mặt Diệp Trường Sinh trầm xuống, nhanh chóng ra khỏi phường thị.

39

Đối với chuyện mình bị người khác theo dõi, Diệp Trường Sinh có điểm nghi hoặc.

Tại giao dịch hội vừa rồi, hình như cũng không xuất ra vật gì kinh người a?!

So với hấn ra tay hào sảng hơn không ít.

“Lẽ nào là có người nhìn chăm chăm vào viên kia đan dược? Nhưng nói như vậy, loại này tinh tiến pháp lực đan dược, một viên khả năng có thể đưa đến hiệu quả có hạn!”

“Hay là nói cái lò luyện khí kia? Không đến mức thế chứ?”

Tuy trong lòng khó hiểu, nhưng Diệp Trường Sinh lập tức cảnh giác.

Nếu như đối phương cũng không che dấu thần thức phóng xuất ra, vậy hấn có trì hoãn thời gian cũng là vô nghĩa.

Rời khỏi phường thị, nhìn xem là ai đang theo dõi mình.

Chỉ cần không phải kết đan, Diệp Trường Sinh sẽ không sợ.

Mà trong phường thị này, khả năng xuất hiện Kết Đan là không thể nói là không có, nhưng cũng là rất nhỏ.

Hơn nữa trong giao dịch hội vừa rồi cũng không xuất hiện tu sĩ Kết Đan Kỳ.

Rời khỏi phường thị, đi ra khỏi cấm phi lĩnh vực, Diệp Trường Sinh lập tức khống chế pháp khí phi hành, bay về phía xa.

Rất nhanh sau lưng có người đuổi theo.

Người kia trên đầu mang theo một cái mũ rộng vành, cũng che lại dung mạo.

Hấn khống chế một kiện pháp khí phi hành phẩm chất thượng giai, tốc độ nhanh hơn cả Diệp Trường Sinh.

Thần thức đảo qua.

Trúc Cơ trung kỳ!

Diệp Trường Sinh trong lòng rung mình, khó trách người này không kiên nhẫn gì đuổi theo.

Hóa ra là tu vi cao hơn hẳn một tầng, cảm thấy dựa vào cái này có thể tùy tiện bắt hắn.

Diệp Trường Sinh nhanh chóng ngừng lại, trên tay phải lặng yên xuất hiện một phù bảo, tay trái lấy ra một thanh phù lục.

Đồng thời, thần thức thao túng pháp khí cực phẩm.

Hắn đứng trên không trung, lạnh lùng chờ đợi.

Bất quá sau một lát, người nọ liền bay tới.

“Khà khà...”

Người này vừa đuổi theo, cười hắc hắc, đang muốn nói cái gì đó.

“Rào!”

Chỉ một thoáng, băng trùy phô thiên cái địa trực tiếp bay tới hắn.

Diệp Trường Sinh căn bản không nhiều lời với hắn, tiên hạ thủ vi cường.

Tu sĩ Trúc Cơ kia nhất thời thất kinh, không nghĩ tới người đối diện lại quyết đoán như thế.

Trực tiếp ra tay.

“Muốn chết!”

Gã nổi giận gầm lên một tiếng, trên mặt trở nên vô cùng khó coi.

Một lần tung ra hơn trăm tấm Băng Trùy phù, cái này cũng không tính là gì.

Nhưng mà, hắn nhìn kỹ liền phát hiện, trong những băng chùy này vậy mà giấu phi thường âm hiểm mấy chục tấm Băng Thương Phù cao giai.

Cái này nếu là hắn hơi chút khinh thị một chút, không cẩn thận là có khả năng nói ra.

Vị tu sĩ Trúc Cơ này giận dữ, quát lạnh một tiếng, một cái chén màu trắng bay lên đỉnh đầu, chuyển động hào quang màu

trắng, bảo vệ gã.

Đồng thời, hắn té ra một thanh phi đao, mang theo ánh lửa bay múa nhanh trong không trung, chặt đứt từng cây băng thương.

Băng trùy chẳng chịt kia đánh vào trên màn sáng màu trắng kia, căn bản không thể nào rung chuyển.

Bên kia, sau khi Diệp Trường Sinh ném phù lục ra, lại xuất thủ lần nữa.

Hắn căn bản không trông cậy vào những phù lục này là có thể chiến thắng một tu sĩ Trúc Cơ trung kỳ.

Sau khi ném phù lục ra, Thanh Nguyệt mâu lập tức bay ra, chặn đánh phi đao mang theo ánh lửa kia.

Sau đó, phù bảo băng kiếm kia đã được té lên, tiểu kiếm lóe ra lam bạch sắc quang mang vừa mới xuất hiện, không khí chung quanh cơ hồ muốn đông lại.

Uy thế của phù bảo này mạnh hơn lúc Diệp Trường Sinh luyện khí cảnh giới đầu chỉ gấp mười lần!

Thần thức thao túng phù bảo nhanh chóng chém xuống, hàn ý kinh khủng tràn ngập trong không khí, cơ hồ muốn huyết dịch người ta đình chỉ lưu động.

Sau khi phù bảo được té ra, trong tay Diệp Trường Sinh lại đột nhiên có thêm ba viên Thiên Lô tử, chuẩn bị trước phù bảo xé rách bình chương phòng ngự của pháp khí đối phương.

Động tác này nối liền thông thuận, trơn nhẵn vô cùng.

Trước dùng lượng lớn phù lục hấp dẫn sự chú ý của đối phương, sau đó té ra cực phẩm pháp khí cùng cực phẩm pháp khí đối phương triển đấu, ngăn chặn đối phương đồng thời tiêu diệt đối phương, tranh thủ thời gian tranh thủ thời gian cho phù bảo.

Đợi khi phù bảo xong xuôi, lập tức xuất thủ dùng phù bảo chém giết đối phương, đồng thời còn chuẩn bị sẵn Thiên Lô tử.

Vạn nhất đối phương có lá bài tẩy gì đó, liền lập tức dùng Thiên Lô Tử để bắt chuyện.

Cho dù làm như vậy sẽ hủy diệt túi trữ vật của đối phương cũng không sao, mục đích hàng đầu là giết chết người trước.

Tu sĩ Trúc Cơ trung kỳ đang ngăn cản bằng thương của Diệp Trường Sinh oanh kích, đột nhiên cảm giác được một luồng hàn ý thấu xương.

Ngẩng đầu lên nhìn, một thanh kiếm nhỏ màu xanh trắng đã được Diệp Trường Sinh tế lên, cũng nhanh chóng chém về phía hắn.

“Phù Bảo?!”

Hắn kinh ngạc kêu to một tiếng.

Cho dù là tu sĩ Trúc Cơ, cũng có rất nhiều người không có Phù Bảo.

“Tạch!”

Tiểu kiếm trắng xanh nhẹ nhàng chém xuống, chỉ một cái đã vỡ vỡ màn hào quang do pháp khí cực phẩm hình thành.

“Chờ một chút!”

Diệp Trường Sinh nghe được tiếng hô to của tu sĩ Trúc Cơ đối diện.

Hắn không có chút ý nghĩ lưu thủ nào, điều khiển phù bảo phi kiếm chém xuống lần nữa.

“Nguyên Tinh đạo nhân!”

Hét lớn một tiếng, thần sắc Diệp Trường Sinh chấn động, dừng tay lại.

Trên trán tên tu sĩ Trúc Cơ trung kỳ kia chảy xuống một giọt mồ hôi lạnh, sắc mặt trắng bệch.

Trên đỉnh đầu, thanh phù bảo tiểu kiếm vẫn còn lơ lửng, chỉ cần tâm niệm đối phương vừa động, sẽ rơi xuống.

Vừa thật đúng là đi một lần trong Quỷ Môn Quan.

Không nghĩ tới tiêu tử Trúc Cơ sơ kỳ này lại khó giải quyết như thế.

Chẳng những có rất nhiều phù triệu mà còn có cả phù bảo!

Cái khác không nói, chỉ cần một đồng lớn phù lục cũng đã là toàn bộ gia sản của tu sĩ Trúc Cơ bình thường rồi.

Sao lại có phương thức đấu pháp hào phú như vậy?

Mấu chốt nhất chính là, tên nhóc này cũng lòng dạ độc ác, vừa đối mặt, còn chưa chào hỏi đã trực tiếp động thủ.

Trực tiếp cho hắn trở tay không kịp.

Xem ra hành động lần này của Diệp Trường Sinh đã không khác gì đánh lén!

“Nói đi, ngươi có biết gì về Nguyên Tinh đạo nhân không?” Giọng nói của Diệp Trường Sinh vang lên.

Lạnh lùng, không có bất kỳ cảm tình gì, từ trong đó nghe không ra bất kỳ cảm xúc gì.

“Thanh Hỏa Vân kiếm lúc trước đạo huynh lấy ra hẳn là lấy từ trong tay chất nhi của ta phải không?” Tu sĩ Trúc Cơ cười khổ nói.

“Chất nhi? Ngươi họ Lý?” Diệp Trường Sinh nhíu mày.

“Đúng vậy, ta gọi là Lý Tam Biến, là gia chủ Lý gia!” Tu sĩ Trúc Cơ kia nói xong, gỡ áo choàng trên đầu xuống, lộ ra một khuôn mặt già nua.

“Lý Tam Biến? Lý gia? Chưa từng nghe nói qua!” Diệp Trường Sinh không chút khách khí nói.

“Ha ha, đạo hữu chưa từng nghe qua cũng là chuyện bình thường, Lý gia chúng ta vốn là một tiểu tu tiên thế gia không biết tên ở Việt quốc, cũng không phải là Yến gia, Trần gia loại siêu cấp gia tộc như vậy!”

“Đạo hữu, trước tiên có thể giữ mấy thứ này lại, chúng ta sẽ tìm một chỗ nói chuyện một chút về Nguyên Tinh đạo nhân?” Lý Tam Hoán cười khổ chỉ vào phi kiếm phù bảo trên đỉnh đầu nói ra.

Diệp Trường Sinh nhìn bốn phía, gật đầu.

Nơi này cách phường thị của Thiên Tinh Tông không quá xa, hắn cũng không muốn để người khác chú ý.

“Đi thôi, tốt nhất đừng có giờ trò gì, ta có thể giết chết người rất nhiều thủ đoạn!” Diệp Trường Sinh rất bình tĩnh nói, trong lời nói tràn ngập ý uy hiếp.

Lão giả cười khở một tiếng, sau khi chứng kiến uy lực của Phù bảo nọ, hẳn sao dám có tâm tư gì chứ.

Thật sự là không hợp lẽ thường, một tu sĩ Trúc Cơ trung kỳ như hắn lại bị một tu sĩ sơ kỳ suýt chút nữa miểu sát!

Diệp Trường Sinh và Lý Tam Biến nhanh chóng rời khỏi nơi đây, tìm một góc vắng vẻ, ngừng lại.

“Nếu Hỏa Vân Kiếm ở trong tay đạo hữu, đạo hữu cũng biết tên Nguyên Tinh đạo nhân, chắc hẳn chất nhi của ta chính là do đạo hữu giết chết?”

Vừa đáp xuống đất, Lý Tam Biến liền nói như vậy.

“Chất nhi của người tự mình đi chịu chết, chẳng trách được người khác. Sao, người muốn báo thù cho hắn?” Diệp Trường Sinh lạnh lùng hỏi.

“Ha ha!”

Lý Tam Biến cười khò một tiếng: “Muốn báo thù cũng phải xem thực lực có cho phép hay không!”

“Thực lực đạo hữu mạnh hơn ta, sao ta dám sinh ra tâm tư báo thù?”

“Lại nói, đối với người tu tiên chúng ta mà nói, đừng nói là chất nhi, cho dù là con ruột, cũng chỉ đến thế mà thôi, chung quy vẫn là Trường Sinh Đại Đạo của mình mới là trọng yếu nhất!”

Vẻ mặt Lý Tam Biến lạnh lùng vô tình, chỉ là trong nội tâm hắn ta có thật sự nghĩ như vậy hay không, cũng không ai biết được.

“Kể về chuyện của Nguyên Tinh đạo nhân đi!” Diệp Trường Sinh bình tĩnh nói.

Về chuyện của Nguyên Tinh đạo nhân, hắn không thể không coi trọng.

Dù sao, việc này quan hệ đến việc tu hành công pháp của hắn sau này.

Đối với công pháp đỉnh cấp có uy lực cực lớn như Kim Linh Thiên Tinh Công, Diệp Trường Sinh vẫn rất hy vọng có thể đạt được phần sau.

Hắn không muốn trong tương lai đi chuyển đổi công pháp, việc này rất phiền phức.

Nhưng nếu như lão giả này nói không cách nào làm cho hắn hài lòng, hắn sẽ lập tức giết chết người này, chấm dứt hậu hoạn.

“Đạo huynh hắn là từ trong tay chất nhi của ta đạt được một khối lệnh bài khắc chữ sao chứ? Mặt khác đạo huynh mặc dù là Trúc Cơ sơ kỳ, nhưng pháp lực hùng hậu không gì sánh được, nghĩ đến cũng là tu hành Kim Linh Thiên Tinh Công kia.”

Lão giả nói, trên mặt lộ ra vẻ mỉm cười.

Nếu người trước mắt này đã tu luyện Kim Linh Thiên Tinh Công, như vậy tiếp theo hắn có thể nắm chắc thuyết phục người này.

“Đúng rồi, còn chưa từng thỉnh giáo danh tính của đạo huynh?”

“Hàn Phi Vũ!”

“Nguyên lai là Hàn huynh, Hàn huynh nói vậy mới tiến vào Trúc cơ kỳ không bao lâu?” Lão giả nhãn châu xoay động, bắt đầu nói bóng nói gió.

Diệp Trường Sinh ánh mắt lạnh lẽo: “Ta không phải tới để nghe người nói những lời vô nghĩa!”

Lão giả cười khỏ một tiếng, vội vàng nói: “Lão hủ không có ý khác, chỉ cảm khái một chút, như vậy chúng ta tiếp tục nói chuyện của Nguyên Tinh đạo nhân!”

“Chắc Hàn huynh cũng đã biết Nguyên Tinh đạo nhân có động phủ lưu lại, bên trong có cất giữ bảo vật và truyền thừa mà hắn cả đời thu thập được!”

“Bên ngoài động phủ kia có cấm chế vô cùng mạnh mẽ, không phải tu sĩ Trúc Cơ như chúng ta có khả năng phá vỡ!”

“Nhưng mà, cách mỗi trăm năm, cấm chế lại có một lần mở ra, đến lúc đó có bốn lệnh bài là có thể tiến vào động phủ kia!”

“Bốn tám lệnh bài?” Long mày Diệp Trường Sinh nhíu lại.

“Đúng vậy, tổng cộng bốn lệnh bài, Hàn huynh chỉ lấy được một khối trong đó, còn có một khối trên người của ta, hai khối khác nằm trên tay hai gia tộc kia!”

“Đương nhiên, ta cũng không có mang theo khối lệnh bài này!” Lão giả lập tức bổ sung.

Hình như là sợ Diệp Trường Sinh giết người đoạt bảo ngay bây giờ.

Diệp Trường Sinh cười khẽ một tiếng, từ chối cho ý kiến đối với lời nói của người này.

“Mà thời kỳ mở cửa động phủ kia, ngay sau một năm!” Lý Tam Biến nhanh chóng kể ra sự việc.

Nói xong, hắn còn cảm thán một chút.

“Không biết Hàn huynh có phát hiện được hay không, mang theo tấm lệnh bài kia trên người, có thể bình tâm tĩnh khí, có trợ giúp nhập định, có công hiệu đột phá cảnh giới.”

“Nếu không, ta như thế nào lại đem vật trọng yếu như vậy giao cho chất nhi kia của ta!”

Lý Tam Biến nói xong, ai oán thở dài một phen.

Có lẽ đây đã lộ ra chân tình thật rồi.

Nếu như không phải đã đưa lệnh bài cho chất nhi của mình, vậy lệnh bài này sẽ không rơi vào tay Diệp Trường Sinh.

Hắn cũng sẽ không ở trong bí điểm nhìn thấy Hỏa Vân kiếm, sau đó lập tức chạy tới, muốn từ trong tay Diệp Trường Sinh đoạt lại khối lệnh bài này.

Như vậy, tự nhiên cũng sẽ không rơi vào cục diện như hiện nay.

Lý Tam Biến chính mình vốn mang ý định giết người đoạt bảo, nhưng đáng tiếc, tài nghệ không bằng người, bây giờ ngược lại lại là bị người ta quản chế.

Dứt khoát, tên tiểu tử đối diện này rất hiền hậu, sau khi nghe được tên Nguyên Tinh đạo nhân thì liền buông tha cho hắn.

Nghĩ tới đây, trong lòng Lý Tam Biến hơi thở phào nhẹ nhõm.

Dưới mặt nạ của Diệp Trường Sinh thần sắc trì trệ, sau khi lấy được lệnh bài kia, hắn liền đặt nó vào trong túi trữ vật, ngược lại còn chưa phát hiện ra vật này lại có công hiệu thần kỳ như vậy.

“Còn hai tấm lệnh bài còn lại đều nằm trên tay ai?” Diệp Trường Sinh hỏi.

“Một quả ở trong tay Lâm gia tu tiên thế gia Việt quốc chúng ta, quả còn lại thì nằm trong tay Trương gia Nguyên Vũ quốc!”

“Trước đây chúng ta đã ước hẹn với hai nhà này, một năm sau cùng nhau thăm dò động phủ của Nguyên Tinh đạo nhân, sau đó sẽ chia đều những thứ lấy được!”

“Hiện tại, nếu khối lệnh bài này đã rơi vào tay Hàn huynh, như vậy Hàn huynh tự nhiên có tư cách được chia một chén canh!” Lão giả chấp tay nói.

Hắn ta bày ra tư thái rất thấp, làm ra một bộ dạng rất hiền lành.

Như thể không hề để ý chút nào tới chuyện Diệp Trường Sinh giết chết chất nhi của hắn.

Diệp Trường Sinh biết trong lời nói của lão gia hỏa này chắc có không ít chỗ giấu diếm.

Nhưng động phủ của Nguyên Tinh đạo nhân đích xác cũng là thứ hắn muốn đi.

Cho nên đối phương có giấu giếm hay không đối với hắn cũng không quan trọng.

“Một năm sau sao? Được, việc này ta đồng ý!”

Diệp Trường Sinh nói, từ trong túi trữ vật lấy ra một cái bình ngọc.

Từ trong bình ngọc, hắn đổ ra một viên đan dược.

“Bên trong đan dược này cất giấu một loại cỏ trùng. Sau khi ăn vào nó sẽ ăn sâu trong kinh mạch của ngươi, nếu một năm sau ngươi không lấy được giải dược thì cỏ trùng sẽ ăn sạch kinh mạch của ngươi!”

“Ăn hắn đi!”

Diệp Trường Sinh kinh ngạc nói, ném viên thuốc qua.

Thứ này có thể là hắc tìm được trên người hai tên đệ tử Linh thú sơn ở Huyết sắc cấm địa kia.

Không ngờ tới bây giờ lại phát huy tác dụng kỳ diệu.

Lão giả nhìn thấy đan dược kia, trên mặt lộ ra vẻ đả kích.

“Quả nhiên, hắc không dễ dàng buông tha ta như vậy!” Lý Tam Biến thở dài trong lòng.

Nhìn thoáng qua Diệp Trường Sinh, phát hiện đối phương đang cầm trong tay miếng phù bảo, lạnh lùng nhìn chằm chằm vào mình.

Pháp lực toàn thân đều đang vận chuyển, khí thế rất khiếp người.

Giống như chỉ cần mình cự tuyệt, sẽ lập tức té lên phù bảo giết mình.

“Lúc trước là ta không phòng bị, bị hắc đánh trở tay không kịp, hiện tại cho dù hắc có phù bảo, ta cũng không phải không có sức liều mạng...” Trong lòng Lý Tam Biến dâng lên ý niệm như vậy.

Vừa rồi thật sự là hắc thua có chút oan uổng.

Nếu như lại trở lại, Lý Tam Biến tin tưởng, với thực lực Trúc Cơ trung kỳ của mình, cho dù là không cách nào chiến thắng đối phương, chạy thoát cũng không thành vấn đề.

Nhưng như vậy thì động phủ của Nguyên Tinh đạo nhân cũng không cách nào thăm dò...

Nhìn đan dược kia, trong lòng Lý Tam Biến có một tia ý tưởng.

Lập tức, hắc ngửa đầu nuốt đan dược vào.

“Hàn huynh yên tâm chứ?” Lý Tam Biến cười khổ nói.

Diệp Trường Sinh gật đầu nói: “Ta làm như vậy, chẳng qua là để duy trì tín nhiệm giữa ta và đạo huynh mà thôi, chắc đạo huynh có thể hiểu được cách làm của ta!”

Nói xong, Diệp Trường Sinh thu phù bảo vào túi trữ vật, bộ dáng hoàn toàn tín nhiệm Lý Tam Biến.

“Đợi đến một năm sau, chúng ta thăm dò xong động phủ của Nguyên Tinh đạo nhân kia, ta sẽ giải được cho đạo huynh!”

41

Lý Tam Biến nghe Diệp Trường Sinh nói vậy, cúi đầu, trong mắt hiện lên một tia âm tàn.

Hắn biết, người trước mắt này làm sao có thể thật sự cho hắn thuốc giải.

Một năm sau, cho dù bản thân có thể còn sống trở ra thăm dò động phủ, chắc hẳn đối phương cũng sẽ dựa vào đan dược này giết chết mình.

Bất quá, mặc dù biết rõ điểm này, nhưng hắn vẫn lựa chọn tiếp nhận viên thuốc này.

Bởi vì, Diệp Trường Sinh đang tính kế hắn, hắn làm sao lại không tính kế Diệp Trường Sinh chứ?

Thời gian một năm, đủ để làm ra rất nhiều bố trí.

Viên đan dược kia, hắn liếc mắt liền nhận ra là của Linh thú sơn, căn bản không phải là hàng cao cấp gì, có thể tìm người cời bỏ...

Lão giả trong lòng thầm tính toán.

“Cuối cùng vẫn là tiểu tử trẻ tuổi mà lại tin nhiệm ta như vậy!”

“Một năm sau, không sợ người tới sao!” Lý Tam Biến thầm nghĩ, ánh mắt càng lúc càng âm tàn.

“Một năm sau, ước định giữa ngươi và hai gia tộc kia gặp nhau ở đâu?”

Nghe được thanh âm này, Lý Tam Biến lập tức ngẩng đầu lên, trên mặt lộ vẻ tươi cười âm áp, bờ môi khẽ nhúc nhích, dùng phương thức dị thường cẩn thận truyền âm nói cho Diệp Trường Sinh địa điểm cùng thời gian mà một năm sau Diệp Trường Sinh hội tụ.

Diệp Trường Sinh nghe vậy gật đầu, nói: “Đã như vậy, vậy ngươi đi trước đi, một năm sau chúng ta lại gặp nhau!”

“Đến lúc đó không nên giở trò!” Diệp Trường Sinh tựa hồ không yên lòng, cảnh cáo một câu.

Lý Tam Biến thầm cười lạnh trong lòng, chấp tay chào Diệp Trường Sinh rồi xoay người sang chỗ khác.

Một kiện pháp khí phi hành xuất hiện dưới lòng bàn chân hắn ta, hắn ta bước lên.

Nhưng sau lưng, tay Diệp Trường Sinh đã đặt lên túi trữ vật.

“Vào!”

Thanh Nguyệt mâu đột nhiên xuất hiện, biến thành bắn về phía Lý Tam.

Đánh lên!

Diệp Trường Sinh căn bản chưa từng tin tưởng lão gia hỏa này.

Ngay từ đầu, hắn đã muốn từ trong miệng lão gia hỏa này moi chuyện, sau đó đem đôi phương giết chết.

“Cầu tặc, ngươi quả nhiên không muốn buông tha ta!”

Lý Tam Biến gầm lên một tiếng, pháp khí hình bát kia đã hiện lên trên đỉnh đầu hắn ta.

Hắn cũng không hoàn toàn mất đi cảnh giác.

Phòng thủ chút đi!

Sau khi dùng pháp khí phòng ngự ngăn cản Thanh Nguyệt mâu của Diệp Trường Sinh, Lý Tam Biến lập tức không chế pháp khí phi hành, cực tốc bay vút lên trời, muốn đào tẩu.

Hắn biết, mình đánh không lại đôi phương.

Đôi phương không chỉ có pháp lực hùng hậu hơn xa so với tu sĩ cùng cấp mà còn có được phù bảo.

Món phù bảo đó Lý Tam Biến hắn cũng biết.

Hàn Nguyệt kiếm của Hóa đao Ồ!

Nghe nói Hàn Thiên Nhai đã chết ở trong cấm địa màu máu của Hóa Đao Ổ, chắc hắn là bị người này giết chết.

Nói như vậy, người này trước đó không lâu đã tham gia Huyết sắc cấm địa, Trúc cơ hắn là chuyện gần đây.

Lý Tam Biến chính vì nhìn ra điểm này, cho nên ngay từ đầu hắn đã nói bóng nói gió để thăm dò.

Lão gia hỏa này vẫn giấu rất kín chuyện quen Hàn Nguyệt kiếm của mình.

Chỉ là sợ Diệp Trường Sinh muốn giết hắn diệt khẩu.

“Tiểu tặc không ngờ lại âm tàn như thế, hừ hừ, chờ lão phu rời khỏi nơi đây, nhất định phải cho ngươi biết tay!” Lý Tam Biến trong lòng âm thầm nảy sinh ác độc.

Hắn dự định sau khi rời đi, lập tức đi tìm người của Linh Thú sơn, nghĩ biện pháp giải cổ trùng này, sau đó lại đối phó với Diệp Trường Sinh.

Về việc đối phó với Diệp Trường Sinh, hắn đã nghĩ ra rất nhiều biện pháp.

Còn chuyện không biết thân phận của Diệp Trường Sinh?

Không sao, đã biết Hàn Nguyệt kiếm, điều tra một chút những người đã tham gia Huyết sắc cấm địa kia, nên không khó tra được thân phận người này.

Gần nhất Nguyên Vũ quốc chính là Hoàng Phong cốc, tiểu tặc này, chắc hắn là người của Hoàng Phong cốc?

Chỉ cần điều tra một chút gần đây có ai Trúc Cơ Hoàng Phong Cốc là được!

Lý Tam Biến hắn ở tu tiên giới Việt quốc cũng có chút quan hệ.

Điều tra một người vừa Trúc Cơ, không có gì khó khăn.

Lý Tam Biến trong lòng vui sướng nghĩ, trong chớp mắt, hắn ta đã vọt lên trời cao.

Đã cách tiểu tử kia rất xa.

Hắn không đuổi kịp bản thân!

Lúc trước đã chú ý tới, pháp khí phi hành của tiểu tử kia rất thấp cấp, tốc độ rất chậm.

Trên bầu trời, Lý Tam Biến hơi hòa hoãn hơi thở, cúi đầu nhìn xuống phía dưới, muốn nhìn thấy bộ dáng Diệp Trường Sinh tức giận đến nổ phổi.

Nhưng mà...

Hắn nhìn thấy một người chấp hai tay sau lưng, thản nhiên tự tại.

Ánh mắt dưới mặt nạ kia nhìn về phía mình bên này, bên trong mang theo đùa cợt.

“Hắn đây là...”

Lý Tam Biến trong lòng cả kinh, đang muốn đi ngẫm nghĩ vì sao người này lại trấn định như vậy.

Đột nhiên, ngực đau nhói, trước mắt tối sầm, hắn ngã thẳng xuống đất.

“Còn tưởng trong đan dược kia là cỏ trùng!” Diệp Trường Sinh cười lạnh một tiếng, nhìn thi thể vỡ nát trước mắt, lắc đầu.

Hắn cho Lý Tam Biến căn bản chính là một viên độc đan.

Chỉ bất quá giống như đan dược cỏ trùng của Linh Thú sơn mà thôi!

Đối phương sau khi ăn vào, chỉ cần vận dụng pháp lực, tất nhiên sẽ kích phát độc tính.

Diệp Trường Sinh bước lên trước hai bước, lấy túi trữ vật trên thi thể.

Đột nhiên, một chùm sáng xanh biếc từ trong cơ thể đối phương nhanh chóng bay ra, nhanh như tia chớp bắn thẳng tới mặt Diệp Trường Sinh.

Nguyên thần đoạt xá!

“Chờ ngươi đã lâu!”

Diệp Trường Sinh quát lạnh một tiếng, tay mắt lạnh lẽo nắm lấy quang đoàn màu xanh lá này.

Hắn dùng sức bóp một cái, nhất thời từ trong lục sắc quang đoàn bỗng phát ra một tiếng kêu thảm thiết đau đớn.

“Đạo huynh, a... Không, tiền bối, tha mạng đi, xin hãy tha cho ta một mạng, ta còn rất nhiều bí mật chưa nói!”

Trong nguyên thần của Lý Tam Biến truyền đến từng đợt kêu to thê thảm.

“Ồ? Người còn bí mật gì chưa nói với ta? Mau nói ra, nếu không ta sẽ cho người nếm thử mùi vị quất hồn luyện phách!” Diệp Trường Sinh lạnh lùng nói.

Nghe hắn nói vậy, nguyên thần Lý Tam Biến bỗng rùng mình một cái.

Đến bước này, hắn không dám có bất cứ ý nghĩ gì nữa.

Hắn hiểu rõ, không thể xem tên gia hỏa mang mặt nạ trước mắt như một tên nhóc mới vừa Trúc Cơ mà dám đối đãi như thế.

Tiểu tặc này, so với lão ma còn đáng sợ hơn!

Lần này là thật sự ngã xuống.

“Trong động phủ của Nguyên Tinh đạo nhân còn rất nhiều bí mật!” Lý Tam Biến vội vàng hét lớn.

Hắn nhanh chóng giảng giải, thông báo cho Diệp Trường Sinh biết một ít bí ẩn về động phủ của Nguyên Tinh đạo nhân.

Hóa ra, ba trăm năm trước, một vị tổ tiên Trúc Cơ gia tộc bọn họ đã từng đi qua động phủ kia, thăm dò qua một lần.

Tuy rằng vì không có đủ lệnh bài nên không thể mở động phủ, nhưng cũng thu được đầy đủ tin tức.

“Những điều người nói, ta sẽ đến gia tộc của người để tìm chứng cứ. Nếu lời người nói có giả...”

Ánh mắt Diệp Trường Sinh lóe lên vẻ lãnh khốc: “Chắc người biết sẽ có hậu quả gì nhỉ?”

Lý Tam Biến rùng mình một cái, cay đắng nói: “Lần này Lý gia ta đã hoàn toàn ngã xuống rồi, mong rằng sau khi đạo huynh lấy được vài thứ kia, sẽ tha cho gia tộc Lý thị ta một đường sống!”

“Trong Tàng Thư các Lý gia ta có một hộp bí mật, bên trong có lưu chép tay của tổ tiên, nếu đạo huynh không tin ta nói là có thể đi tìm bản chép tay này để xin chứng thực!”

“Đó là đương nhiên, chỉ cần lời của người không phải gạt ta, ta sẽ không đến mức đi diệt toàn tộc người!” Diệp Trường Sinh đột nhiên nói.

Sau đó, trên tay hắt xuất hiện một chùm sáng, dùng sức bóp nát tia nguyên thần kia!

42

Một đời tu sĩ Trúc Cơ trung kỳ cứ vậy chết đi.

Chết ở nơi hoang dã không người hỏi thăm.

Tay hắn xuất hiện một quả cầu lửa, Diệp Trường Sinh ném nó ra ngoài, thiêu hủy thi thể Lý Tam Biến.

Hủy thi diệt tích, việc này hắn rất thuận thực!

Một bãi nước độc từ trong thi thể Lý Tam Biến bốc lên.

Diệp Trường Sinh thu hồi túi trữ vật của đối phương, lại nhật pháp khí phi hành về.

Đó là một con điều hâu trúc!

Không biết là dùng cái gì làm bằng linh trúc, có một loại phong thuộc tính gia thành.

Tốc độ phi hành nhanh hơn pháp khí Thanh Diệp trước đó của Diệp Trường Sinh gấp mấy lần.

Lúc trước hắn chỉ là pháp khí phi hành do Hoàng Phong cóc phát xuống.

Có thể nói là loại cấp thấp nhất.

Có con điều hâu trúc này, tốc độ sau này có thể nhanh hơn rất nhiều.

“Hàn Nguyệt kiếm!”

Diệp Trường Sinh lấy phù bảo ra, nhìn thanh kiếm nhỏ có khắc trên lá bùa, lẩm bẩm nói.

Vừa rồi từ miệng Lý Tam Biến hắn đã biết lai lịch thật sự của phù bảo này.

Hàn Nguyệt kiếm của Hóa đao ồ!

Lai lịch rất lớn!

“Xem ra sau này khi sử dụng những phù bảo này, phải cẩn thận một chút, cố gắng không có người chứng kiến!” Ánh mắt Diệp Trường Sinh hiện lên một tia lạnh lẽo.

Phương thức ẩn nấp hoàn mỹ nhất đương nhiên là giết sạch tất cả những người nhìn thấy!

Mở túi trữ vật của Lý Tam Biến ra, vài món pháp khí rơi ra.

Một thanh phi đao màu đỏ, là một pháp khí cực phẩm.

Cộng thêm cái chén có tính phòng ngự này, trên người Lý Tam Biến chỉ có hai kiện cực phẩm pháp khí này.

Đối với một tu sĩ Trúc Cơ mà nói thì chuyện này tựa hồ có chút dây dưa!

So ra vẫn kém những đệ tử tinh anh các phái mà Diệp Trường Sinh từng gặp trong Huyết sắc cấm địa.

Những người kia đều là Luyện Khí kỳ.

Có người trên người chỉ có hai ba kiện cực phẩm pháp khí cộng thêm một kiện Phù bảo.

Bất quá, thật ra người như Lý Tam Biến lại là thái độ bình thường của tu sĩ Trúc Cơ.

Một tu sĩ Trúc Cơ bình thường, nếu toàn bộ gia tài cộng lại có thể dư ra một ngàn linh thạch.

Tu sĩ Luyện Khí còn thảm hại hơn.

Phần lớn tu sĩ Luyện Khí bận rộn một tháng, cũng chỉ kiếm được hai ba khối linh thạch.

Toàn bộ gia sản cộng lại có thể có một trăm khối linh thạch, xem như là quần thể giàu có.

Những người mà Diệp Trường Sinh tiếp xúc trước kia, đều là đệ tử tinh anh của các phái.

Rất nhiều người đều có chút bối cảnh, cho nên có vẻ rất hào phú.

Đệ tử luyện khí bình thường, cho dù là luyện khí tầng mười một mười hai, rất nhiều pháp khí thượng phẩm cũng mua không nổi.

Cho nên khi Hoàng Phong cốc vì tham gia Huyết sắc cấm địa mà xuất ra một kiện thượng phẩm pháp khí cùng một khối trung giai linh thạch ban thưởng sẽ có nhiều người chọn liều mạng.

Chỉ vì nhà của bọn họ thực có hạn.

Bây giờ vị Lý Tam Biến này cũng là đại biểu cho tu sĩ Trúc Cơ bình thường.

Đương nhiên, thân là gia chủ Lý gia, hẳn trên thực tế so với tu sĩ Trúc Cơ bình thường thì giàu hơn một chút.

Hai kiện cực phẩm pháp khí này của hắn, giá trị vượt qua một ngàn linh thạch.

Kiện pháp khí phi hành kia, cũng có giá trị khoảng hai trăm linh thạch.

Hơn nữa trong túi trữ vật còn có hơn năm trăm linh thạch, phù lục, đan dược, thượng phẩm pháp khí... đủ loại tạp nham, toàn bộ gia sản của Lý Tam Biến xông thẳng đến hai ngàn linh thạch.

Thế này đã rất tốt rồi!

Trên thực tế đại bộ phận người, cho dù là Trúc Cơ, trên thân cũng nhiều lắm chỉ có một kiện cực phẩm pháp khí.

Sức chiến đấu có hạn.

Đụng phải nhiều thủ đoạn của Diệt Trường Sinh, bị cấp thấp giết cấp cao không có gì kỳ quái.

“Lạch cạch!”

Một tiếng vang lạnh lạnh, một khối lệnh bài rơi trên mặt đất.

Diệt Trường Sinh nhặt nó lên.

Tám lệnh bài này có kiểu dáng tương tự với khối lệnh bài hắn lấy được trong tay Lý sư huynh lúc trước.

Nhưng chữ trên lệnh bài lại khác.

Trên tám lệnh bài này có khắc chữ “Đạo”.

“Còn hai khối nữa, chắc hẳn theo thứ tự là “Nguyên” và “người”, bốn lệnh bài, tương ứng với tên Nguyên Tinh đạo nhân!” Diệt Trường Sinh trong lòng thầm nghĩ.

Vị Lý gia gia chủ này quả nhiên là mang theo lệnh bài bên người.

“Tiếp theo, chính là, một năm sau sẽ tụ hợp với tu sĩ hai nhà kia, cùng nhau đi thăm dò động phủ!”

“Như vậy, trong một năm qua, ta còn phải chuẩn bị thật tốt!”

Diệp Trường Sinh nghĩ như vậy, nhanh chóng thu thập nơi này một phen rồi rời khỏi.

Sau khi giết chết Lý Tam Biến, hắn ta lại có thêm hai kiện pháp khí cực phẩm.

Hiện tại, trên người hắn có hai kiện Phù bảo Thanh Ngưng Kính, Hàn Nguyệt Kiếm.

Có Thiên Vân lô, Thanh Nguyệt mâu, Thanh giao kỳ, Huyền thiết phi thiên thuẫn, Song nguyệt nhận, giống như chế tạo Thanh Ngưng kính, thủy tinh cầu màu hồng, Tụ kiếm màu trắng, phi đao màu đỏ, pháp khí hình bát, mười kiện cực phẩm pháp khí này.

Ngoài Huyền thiết phi thiên thuẫn và Thiên vân lô, những cái khác đều là sát nhân đoạt bảo.

Nhất là từ trên người nữ tử nhiều bảo thoát cái chiếm được ba kiện.

“Trong này, có vài kiện đều không tốt lắm, hơn nữa pháp khí quá nhiều, lúc đấu pháp rất nhiều cũng không dùng được!”

“Xem ra, phải xem xét ra tay vài món!” Diệp Trường Sinh trong lòng thầm nghĩ.

Pháp khí cực phẩm, giữ lại năm sáu cái là được rồi, có phòng ngự, có công kích, có phụ trợ, còn lại đều có thể ra tay đổi thành linh thạch.

Nói toạc ra, đối với hắn mà nói, giá trị của pháp khí cực phẩm chẳng qua chỉ là kéo dài thời gian để kích hoạt phù bảo.

Giữ lại quá nhiều cũng không có ý nghĩa gì.

Ngoại trừ pháp khí, trên người hắn bây giờ còn lại tám khóa Thiên Lô tử, ba tấm trung cấp phù, gần hai trăm tấm sơ cấp phù.

Trong cấm địa màu máu tiêu hao Thiên Lô Tử cùng trung cấp phù vẫn còn rất nhiều, vẫn chưa kịp bổ sung.

Còn có hai gốc linh dược ngàn năm, hai gốc linh dược tám trăm năm.

Còn lại một ít thượng phẩm pháp khí... không đáng nhắc tới!

Cẩn thận tính toán, mấy thứ trên người hắn gộp lại, giá trị vượt qua hai vạn Linh Thạch!

Tu sĩ Kết Đan cũng không giàu có như vậy!

Đương nhiên những thứ này đều là tài sản cố định.

Hiện tại tài sản lưu động trên người hắn chỉ lấy được hơn năm trăm linh thạch từ chỗ Lý Tam Biến.

“Kế tiếp tu hành cần lượng lớn linh thạch, ta phải làm chút tiền tài lưu động thêm!”

Diệp Trường Sinh nghĩ như vậy, nhanh chóng bay về phía phường thị.

Sau khi trở lại Thiên Tinh Tông phường thị, hắn đi một vòng trong phường thị, tìm được Vương Tử Lăng.

“Tiền bối, ngài đây là?”

Nhìn thấy Diệp Trường Sinh đột nhiên xuất hiện, Vương Tử Lăng rất kinh ngạc.

“Người còn nhớ những lời ta đã nói với người lúc trước không?” Giọng nói của Diệp Trường Sinh lạnh lùng hỏi.

Nghe, thậm chí trong giọng nói này còn mang theo một tia tức giận.

Chuyện này lập tức dọa cho Vương Tử Lăng không ít.

Hắn lập tức nhớ tới lời đối phương từng nói với mình:

Nếu như nơi này đề cử không tốt hơn Tinh Trần Các, vậy không nên lãng phí thời gian của ta!

Nhưng nếu như người có thể đề cử ra một nơi khiến ta hài lòng, vậy ta cũng không keo kiệt ban thưởng nữa!

“Chẳng lẽ vị tiền bối này không có ở bí điểm kia đạt được pháp trận mình muốn sao?” Vương Tử Lăng Huyền bắt an nghĩ.

“Ta ở trong bí điểm kia, lãng phí vô ích mấy canh giờ, căn bản không nhìn thấy bóng dáng pháp trận!”

“Vương tử lãng, chẳng lẽ ngươi đang trêu chọc ta?”

Câu nói cuối cùng này mang theo lửa giận mãnh liệt, ánh mắt lạnh như băng từ dưới mặt nạ lộ ra, có lực áp bách kinh khủng.

Mồ hôi lạnh trên trán Vương Tử Lãng “xoát” một tiếng liền chảy xuống, trong nháy mắt mồ hôi ướt đẫm, sắc mặt trắng bệch.

“Xin tiền bối bớt giận, văn bối nào dám trêu đùa ngài a!”

“Kính xin tiền bối minh giám, văn bối cũng không ngờ rằng trong bí điểm kia thậm chí ngay cả pháp trận cũng không có!”

Vương Tử Lãng vừa nói, ánh mắt vừa giãy dụa không thôi.

“Làm sao bây giờ? Lúc trước khoe khoang khoác lác đã chọc giận vị tiền bối này, nếu không cách nào cung cấp pháp trận tốt hơn Tinh Trần các, vậy chẳng phải triệt để đắc tội với một vị tu sĩ Trúc Cơ sao?”

“Xem ra chỉ có thể dẫn vị tiền bối này đến chỗ của nữ tử kia, hy vọng người nọ không nói nhiều, nếu không...” Trong mắt Vương Tử Lãng xuất hiện một tia quả quyết.

“Tiền bối, văn bối còn biết một chỗ bán pháp trận, nguồn gốc này cực kỳ bí mật, rất ít người biết, tiền bối nếu tin tưởng văn bối, mời theo văn bối!” Vương Tử Lãng cắn răng một cái nói.

Cuối cùng hắn vẫn quyết định đưa vị tiền bối này tới chỗ nữ tử kia, chỉ hy vọng nữ tử kia không phải tự biên tự diễn.

43

Dưới sự đe dọa của Diệp Trường Sinh, cuối cùng Vương Tử Lăng quyết định dẫn hắc đi gặp nữ tu tên Tân Như Âm kia.

Cũng không thể xác định trình độ của Vương Tử Lăng có cao như thị nữ mà Tân Như Âm nói hay không.

Nhưng, hiện tại, hắc chỉ có con đường này mới có thể đi.

Nếu không thì đã đắc tội với vị tiên bối Trúc Cơ này rồi.

Chỉ hy vọng trình độ trận pháp của nữ tu kia không phải được thổi phồng lên.

“Tiền bối, mời đi bên này!”

Dưới sự dẫn dắt của Vương Tử Lăng, Diệp Trường Sinh rẽ ngang rẽ dọc, đi tới trong một cái hẻm nhỏ.

Trong hẻm nhỏ, có mấy cái sân nhỏ.

Vương Tử Lăng dẫn Diệp Trường Sinh đi vào một trong số đó, gõ cửa gỗ.

“Đông! Đông!”

Một lát sau, một âm thanh trong trẻo đáp lại: “Đến rồi! Đến rồi!”

Cửa gỗ mở ra, một tiểu nha đầu bộ dạng rất tú lệ, ngũ quan tinh xảo thò đầu ra.

“Vương đại ca, là người à, có chuyện gì sao?” Tiểu nha đầu nhìn thoáng qua Vương Tử Lăng xong, liền dùng ánh mắt mang theo tò mò cùng cảnh giác nhìn về phía Diệp Trường Sinh.

“Tiểu Mai cô nương, vị tiên bối này muốn mua trận pháp xa hoa, ta nghĩ tới Tân cô nương nhà các người vừa lúc am hiểu đạo này, cho nên liền dẫn vị tiên bối này đến đây!”

Nghe Vương Tử Lăng nói xong, Tiểu Mai cô nương cẩn thận đánh giá Diệp Trường Sinh một lượt, giòn tan nói: “Mời tiên bối vào!”

“Tiền bối, Tân cô nương ở đây vui vẻ yên tĩnh, ta không vào nữa đâu!” Vương Tử Lăng cúi đầu khom lưng nói.

Diệp Trường Sinh nghe vậy gật đầu: “Không sao, ngươi cứ đợi ở bên ngoài đi!”

Sau đó Diệp Trường Sinh theo tiểu nha đầu đi vào trong sân.

Viện này tuy nhỏ, nhưng lại rất thanh u, sạch sẽ.

Trước mặt là một nữ tử dịu dàng.

Mặc quần áo màu lam, dáng người trung đẳng, cái mũi khéo léo, một đôi mắt sáng trong suốt như nước.

Khí chất ưu nhã thông dong, phối hợp với đôi mắt linh tuệ, làm cho người ta có chút cảm giác kinh diễm.

Trên mặt mang theo nụ cười bềnh bệ, trong lúc giờ tay nhắc chân có một loại ung dung độ lượng.

Về khí chất, nàng này chính là một đôi khí thế tuyệt luân.

Cho người ta cảm giác giống như Hoàng hậu hiền đức được ghi trong sử sách.

“Tiểu nữ Tân Như Âm bái kiến tiền bối!”

Nhìn thấy Diệp Trường Sinh tiến đến, nàng này lập tức đứng lên, vén áo thi lễ.

Thần thức đảo qua, căn bản không thấy rõ cảnh giới, Tân Như Âm liền biết, tu vi vị tiền bối này hơn xa mình.

Đôi mắt tu sĩ cảnh giới cao, nàng cũng không kinh hoảng, ngược lại rất thông dong.

“Nghe Vương Tử Lăng nói, Tân cô nương ở trong trận pháp có tạo nghệ rất sâu?” Diệp Trường Sinh đột nhiên cười một tiếng, hỏi.

“Tiểu nữ đắm chìm vào trận pháp vài chục năm, đích xác là có vài phần trình độ!”

“Tiểu Mai, dâng trà cho tiền bối!”

Tân Như Âm nói xong, mời Diệp Trường Sinh ngồi xuống, sau đó phân phó thị nữ Tiểu Mai một câu.

Thị nữ Tiểu Mai lập tức bưng lên một bình trà nóng.

Hương thơm thoang thoảng lan ra, thấm ruột thấm gan.

“Đây là linh trà do tiểu nữ bỏ ra mấy năm để điều chế ra, kính xin tiên bối giám định thưởng một chút!”

Tân Như Âm nói xong, tự mình rót một chén trà đưa tới.

Diệp Trường Sinh thấy cảnh này trong lòng bất đắc dĩ cười một tiếng.

Hắn biết, nàng này thông qua phương thức uyển chuyển này thỉnh cầu hắn tháo bỏ mặt nạ.

Dù sao, một tu sĩ lai lịch không rõ ràng lại có tu vi cường đại, đột nhiên tìm các nàng mua trộm pháp, trong lòng nàng vẫn còn có mấy phần lo nghĩ.

“Thật đúng là người linh tuệ a!”

Diệp Trường Sinh trong lòng cảm khái một câu, tháo mặt nạ xuống, lộ ra một gương mặt trẻ tuổi.

Trên mặt Tân Như Âm và Tiểu Mai đồng thời lộ ra một tia kinh ngạc.

Có lẽ là không ngờ một vị tiên bối cao thâm khó lường lại còn trẻ như vậy.

Cầm lấy chén trà, Diệp Trường Sinh nhấp một ngụm, miệng nở hoa.

“Quả nhiên là trà ngon!”

Hắn ta tán thưởng nói.

Tân Như Âm che miệng cười nhẹ, lộ ra một nét phong tình kiều mỹ: “Được tiên bối khích lệ, tiểu nữ cũng đủ để kiêu ngạo rồi!”

“Tiên bối tuổi còn trẻ mà đã tu luyện đến cảnh giới mà chúng ta không thể với tới, chắc là cao đồ của đại tông môn nào đó phải không?”

“Tại hạ bất quá là khắc khổ cố gắng tu hành mà thôi, có thể có tu vi ngày hôm nay, đơn thuần là may mắn!” Diệp Trường Sinh mỉm cười nói.

Đối mặt với việc Tân Như Âm nói bóng nói gió, hắn nhỏ giọt nước đầy trở về.

“Tiền bối thật đúng là khiêm tốn, à, đúng rồi, thiếu chút nữa là thỉnh giáo rồi, tiểu nữ nên xưng hô tiền bối như thế nào đây?”

Diệp Trường Sinh trầm ngâm một chút, nói: “Ta họ Diệp!”

“Nguyên lai là Diệp tiền bối! Không biết tiền bối muốn bố trí trận pháp như thế nào?” Tân Như Âm hỏi.

Sắc mặt nàng có chút buồn bực.

Vị Diệp tiền bối này thoát nhìn tuổi trẻ, nhưng tâm tính quả nhiên không tầm thường, hỏi hỏi lâu cũng không hỏi ra cái gì.

Chỉ là biết được dòng họ của đối phương, còn không biết là thật hay giả nữa.

“Ta muốn một trận pháp bảo vệ động phủ, tốt nhất là tinh phẩm thượng đẳng!”

Tân Như Âm sau khi nghe yêu cầu, cân nhắc chốc lát, nói: “Chỗ ta xác thực có mấy bộ trận pháp có tính thủ hộ!”

“Mấy cái trận pháp này hiện tại còn được sử dụng trong các gia tộc tu tiên, có thể ngăn cản được công kích của tu sĩ Trúc Cơ, không biết tiền bối có vừa ý hay không?”

“Trận pháp của tiểu thư nhà ta không phải là loại hàng phổ thông, trên cơ bản đều là đẳng cấp của Hộ tộc đại trận như Tu Tiên gia tộc!” Tiểu Mai bên cạnh bổ sung.

“Có thể ngăn cản tu sĩ Trúc Cơ sao? Thật sự là trận pháp không tồi, nhưng cách nhu cầu của ta vẫn còn thiếu một đoạn!” Diệp Trường Sinh chậm rãi nói.

“A? Tiền bối đối với trận pháp yêu cầu cao như thế sao?” Trong ánh mắt Tân Như Âm hiện lên một tia dị sắc.

“Nếu Tân cô nương có trận pháp đẳng cấp cao hơn, cứ việc lấy ra, không cần lo ta không trả nổi giá!” Diệp Trường Sinh cười dữ tợn, nói.

Một bộ đáng sâu không lường được.

Trong mắt Tân Như Âm hiện lên một tia kinh ngạc.

Vị tiền bối này lại lớn lối như vậy?

Xem ra hẳn đối với tài sản của mình rất có tự tin.

Nếu đã như vậy, không lấy ra được chút đồ tốt thật sự thì xem thường vị tiền bối này quá rồi.

Tân Như Âm bỗng nhiên cười cười, nâng chung trà lên, ưu nhã nhấp một ngụm, sau đó nói:

“Không đối gạt tiền bối, tiểu nữ gần đây đang nghiên cứu một bộ Diên Đảo Ngũ Hành trận, tiền bối có từng nghe nói tới?”

“Diên đảo ngũ hành trận? Trận pháp đại danh鼎鼎 như vậy, đương nhiên ta từng nghe qua, chẳng lẽ Tân cô nương biết loại trận pháp này?” Diệp Trường Sinh hỏi.

“Tiểu nữ còn chưa hoàn toàn nắm giữ loại trận pháp này, nhưng mà với trình độ hiện tại của tiểu nữ, có thể chế ra một bộ Diên Đảo Ngũ Hành Trận phiên bản đơn giản!”

Khuôn mặt Diệp Trường Sinh lộ ra vẻ động dung: “Đã như vậy, ta đây liền muốn loại Diên Đảo Ngũ Hành trận phiên bản đơn giản này!”

“Xin tiền bối thứ lỗi, bộ trận pháp này trong khoảng thời gian ngắn không thể bố trí ra được, thu thập tài liệu, bố trí trận pháp đều cần có thời gian nhất định, kính xin tiền bối kiên nhẫn chờ đợi một chút!” Tân Như Âm đứng lên, hơi thi lễ nói ra.

“Đại khái cần thời gian bao lâu?” Diệp Trường Sinh trầm ngâm một chút hỏi.

“Ít nhất một tháng! Chủ yếu là thu thập tài liệu cần hao phí thời gian rất dài!” Tân Như Âm nói ra.

“Là như vậy sao...”

“Vậy được rồi, một tháng sau ta sẽ tới tìm các ngươi!” Diệp Trường Sinh đứng lên nói.

“Xin tiền bối đi thông thả!”

Diệp Trường Sinh đi ra khỏi sân, phía sau truyền đến giọng nói thanh thúy dễ nghe của Tân Như Âm.

Hắn cùng nàng này đàm phán thỏa đáng, một tháng sau tìm nàng mua cái bản đơn giản này Điên Đảo Ngũ Hành Trận.

Vì thế, hắn đã bỏ ra hai trăm linh thạch đặt cọc.

Sau khi ra khỏi sân, Diệp Trường Sinh lập tức nhìn thấy Vương Tử Lăng đang đứng ở cửa.

Người này vừa thấy hắn, lập tức cúi đầu khom lưng, nhiệt tình hỏi thăm: “Tiền bối có hài lòng không? Tân cô nương trên phương diện trận pháp có thể nói là đại danh鼎鼎!”

Diệp Trường Sinh đã đeo mặt nạ lên, bởi vậy vị Phong Hành Tử này không thể thông qua biểu cảm trên khuôn mặt của hắn để biết được tâm tình của hắn.

Trong lòng hắn lo sợ bất an đến cực điểm, sợ Tân cô nương không thể làm cho vị tiền bối này hài lòng.

“Coi như cũng được!”

Một giọng nói ôn hòa truyền đến, lập tức khiến trái tim Vương Tử Lăng đang mang theo trở lại bình thường.

“Tiền bối vừa lòng là tốt rồi, ta biết ngay Tân cô nương sẽ không khiến tiền bối thất vọng!” Vương Tử Lăng vui vẻ ra mặt.

Ném bốn miếng linh thạch qua, Diệp Trường Sinh nói: “Đây là thù lao của ngươi, đưa cho ngươi!”

Bốn viên linh thạch, số lượng này khiến Vương Tử Lăng mừng rỡ trong lòng.

Đây chính là một bút thu nhập cao rồi, không nghĩ tới vị tiền bối này ra tay xa xỉ như vậy.

“Tiền bối, sau này nếu ngài còn có nhu cầu gì, chi bằng cứ tìm đến tiểu nhân là được. Tiểu nhân rất quen thuộc với phường

thị này, chỉ riêng bí điểm trong tay đã không xuống nổi ba nhà rồi!” Vương Tử Lăng đầy mặt tươi cười nói.

Diệp Trường Sinh nghe vậy gật đầu, biết một địa đầu xa như vậy, đối với hắn về sau hoàn toàn có trợ giúp không nhỏ.

Vì vậy, hắn nói: “Ta đã nhớ kỹ bộ dáng của ngươi, ngươi có thể cho ta địa chỉ liên hệ, sau này nếu ta có nhu cầu tự nhiên sẽ tìm ngươi!”

Vương Tử Lăng nghe vậy mừng rỡ, vội vàng nói cho Diệp Trường Sinh biết những nơi hắn thường ở.

Sau đó, liền vẽ mặt vui mừng nhìn Diệp Trường Sinh rời đi.

Khách hàng ưu chất như vậy cũng không thấy nhiều, nhất định phải lôi kéo.

“Còn phải đa tạ vị Tân cô nương này, không nghĩ tới trận pháp tạo nghệ của nàng lại thật sự lọt vào mắt xanh của vị tiền bối này!”

.....

Sau khi tạm biệt phường thị của Thiên Tinh Tông, Diệp Trường Sinh lập tức bay về phía động phủ của mình.

Bởi vì đã thăng cấp pháp khí phi hành nên tốc độ lúc này đã nhanh hơn lúc tới không biết bao nhiêu lần.

Rất nhanh, hắn đã rời Nguyên Vũ quốc, tiến vào bên trong lãnh thổ Việt quốc, nhìn thấy dãy núi Thái nhạc kia.

Sau khi phi hành một hồi, Diệp Trường Sinh đi tới động phủ.

Trước khi hạ xuống động phủ, kiểm tra trận pháp một chút, không có bất cứ động tĩnh gì.

Nơi đây rất vắng vẻ, trên cơ bản sẽ không có ai đi ngang qua.

Toàn bộ Hoàng Phong cốc này, ai có thể ngờ tới tại nơi vắng vẻ như vậy, lại tồn tại một linh nhân chi tuyến chứ?

Diệp Trường Sinh tiến vào động phủ, thu thập một chút kinh nghiệm đoạt được lần này, sau đó lập tức bắt đầu bế quan tu hành.

Lần này nhận được Hợp Khí Đan, đây là lúc cần nỗ lực tu hành.

Diệp Trường Sinh lấy viên đan dược kia ra, sau khi phân tích, liền bắt đầu dùng linh thạch phục chế.

“Chắc chắc, dùng hết hai mươi viên linh thạch mới có thể phục chế ra một viên linh đan! Phải nói là đan dược này có thể trợ giúp tu vi Trúc Cơ tiến bộ sao?” Diệp Trường Sinh nhìn linh thạch tiêu hao trong tay, tấm tắc kêu kỳ lạ.

Trước kia thời điểm ở Luyện Khí kỳ, một viên linh thạch đã đủ để phục chế hai ba viên đan dược.

Mà hiện tại trúc cơ kỳ, linh thạch này tiêu hao quả thực là tăng vọt.

Bất quá, nghĩ đến Trúc Cơ kỳ phục dụng đan dược trên cơ bản đều là dùng mấy trăm năm linh dược luyện chế ra, Diệp Trường Sinh cũng cảm thấy hợp lý.

Một viên đan dược như vậy, thoát nhìn nhỏ bé, bên trong ẩn chứa linh lực cực kỳ khổng lồ.

Diệp Trường Sinh vừa ăn đan dược vào, lập tức cảm nhận được một loại cảm giác linh khí nổ tung.

Linh lực mãnh liệt trong cơ thể lan ra, trong lòng hấn cả kinh, vội vàng vận chuyển công pháp bắt đầu luyện hóa.

Tài nguyên tiêu hao khi tu luyện Kim Linh Thiên Tinh Công ít nhất gấp ba lần so với cùng cấp, điều này có nghĩa là, Diệp Trường Sinh muốn đột phá, tốc độ so với người có tư chất tốt hơn gấp ba.

Nói như vậy, song linh căn như hấn, từ Trúc Cơ sơ kỳ đến trung kỳ, trên cơ bản phải hao phí hơn mười năm khổ công.

Nếu như không có đan dược gia trì, dưới sự liên lụy của Kim Linh Thiên Tinh Công, nếu Diệp Trường Sinh muốn đạt tới Trúc Cơ trung kỳ, ít nhất cũng phải ba mươi năm.

Thế nhưng, hiện tại đã có đan dược gia trì, đủ để tăng tốc độ này lên mười mấy lần.

Diệp Trường Sinh không dám có chút chậm trễ, ngồi xuống cẩn thận luyện hóa linh lực bên trong viên đan dược kia.

Ước chừng cả ngày, hấn mới đem tất cả linh lực bên trong viên thuốc này luyện hóa hoàn tất.

Ngồi xếp bằng trên đất, trong mắt Diệp Trường Sinh thần quang trong vắt, hiển nhiên pháp lực tinh tiến không nhỏ.

“Một loại đan dược tuyệt đối không đủ để ta đi tu hành!” Hãn thâm nghĩ trong lòng.

Hãn nhớ lại những gì Hàn lão ma đã trải qua.

Đối phương sau khi tiến vào Trúc Cơ Kỳ, cũng uống thuốc tu hành. Một loại đan dược, Hàn Lập sau khi dùng hết năm mươi hạt, lại sinh ra kháng tính.

Đánh đến hai trăm hạt trở lên, liền triệt để mất đi hiệu dụng.

Mà Hàn Lập từ Trúc Cơ sơ kỳ tiến vào Trúc Cơ trung kỳ, ước chừng là dùng ba trăm hạt đan dược.

Hãn tu hành Thanh Nguyên Kiếm Quyết, tài nguyên hao phí không đến hai lần so với cùng giai.

“Nếu tính theo tính toán, ta muốn tiến vào Trúc Cơ trung kỳ cần khoảng năm trăm hạt đan dược!”

“Tư chất của ta so với Hàn Lập tốt hơn rất nhiều, nhưng ưu thế về linh căn chỉ thể hiện ở phương diện luyện hóa dược lực mà thôi!”

“Luyện hóa một viên đan dược cần một tuần, mà ta chỉ cần không đến một ngày!”

“Chỉ cần có đủ tài nguyên, tốc độ tu hành song linh căn gấp bảy lần bốn linh căn! Nói cách khác, chỉ cần có thể không ngừng cắn thuốc, ta có thể tiến vào Trúc cơ trung kỳ trong vòng một năm!”

“Nhưng ở phương diện kháng dược, linh căn tư chất cho dù tốt đến đâu cũng không thể hiện ra được khác biệt bao nhiêu!”

“Điểm này, tại thời điểm luyện khí kỳ cũng đã thể hiện ra rồi! Cho nên, nếu ta không muốn bị kháng dược tính làm chậm tốc độ tu hành thì phải tìm được đan dược đủ chủng loại!”

“Hiện tại xem ra, muốn tiến vào Trúc Cơ trung kỳ, tốt nhất là có thể có ba loại đan dược, ta đã có một loại, còn phải tìm thêm hai loại nữa!”

Hơi híp mắt, Diệp Trường Sinh định ra kế hoạch tu hành cho sau này.

Thứ nhất, kiếm linh thạch, điểm này có thể giao cho Trần sư tử đi làm.

Thứ hai, tìm kiếm đan dược, điểm này cũng có thể mượn lực lượng Trần gia, nhưng mình cũng phải cố gắng tìm kiếm.

Phục chế một viên đan dược cần hai mươi linh thạch, như vậy có nghĩa là muốn tiến vào Trúc Cơ trung kỳ, phải tiêu hao hết một vạn linh thạch.

Kim Linh Thiên Tinh Công này, quả nhiên là đại hộ ăn tài nguyên.

Khó trách trên công pháp lại nhắc nhở một chút, không có Thiên Linh căn tốt nhất không nên tu luyện.

“Chỉ sợ, coi như là Thiên Linh căn đi nữa, nếu không đi theo hình thức tu hành căn thuộc, muốn tu luyện công pháp này từ Trúc Cơ sơ kỳ đến Trúc Cơ trung kỳ, cũng phải khổ công hơn mười hai mươi năm!”

Diệp Trường Sinh lắc đầu, cũng không biết vị kỳ tài nào sáng tạo ra một môn công pháp như vậy.

Hắn tiếp tục ngồi xếp bằng tu luyện, ăn vào một viên đan dược, bắt đầu luyện hóa.

Hiện tại trên người hắn chỉ có ba trăm linh thạch, chỉ đủ cho việc phục chế tu luyện nửa tháng.

Nửa tháng sau, phải đi kiếm linh thạch rồi!

45

Nửa tháng sau, Diệp Trường Sinh xuất quan, hấn lại đi tới phường thị của Thiên Tinh tông.

Mang theo mặt nạ, hấn tìm được bí điểm lần trước tham gia đấu giá hội.

Ở đây, Diệp Trường Sinh bán ba món pháp khí cực phẩm trong túi trữ vật ra.

Phân biệt là thanh giao kỳ lấy được trên người Lục sư huynh, còn có hai kiện lấy được từ trên người Lý Tam Biến.

Ba món này tuy không rõ lai lịch, nhưng bối cảnh đều bình thường, vì vậy Diệp Trường Sinh rất yên tâm ra tay.

Loại bí điểm này, chính là địa phương chuyên môn dùng để xuất thủ lai bất minh pháp khí.

Sau đó, hấn lại tìm một cửa hàng khác, cả đồng thượng phẩm lẫn trung phẩm pháp khí đều ra tay.

Bán đi mấy thứ này, trên người hấn có ba ngàn linh thạch.

Đi gặp Tân Như Âm một chuyến, phát hiện đối phương vẫn đang thu thập tài liệu, nghiên cứu trận pháp.

Sau khi hiểu rõ tiến độ, Diệp Trường Sinh lại trở lại động phủ của mình.

Ba ngàn linh thạch, hấn giữ lại một ngàn linh thạch để phục chế đan dược, và dùng cho ngày thường.

Hai ngàn linh thạch còn lại, tất cả đều dùng để phục chế phù lục.

Các loại linh thạch mà phù lục sơ cấp bậc thấp phục chế tiêu hao khác nhau, hai ngàn linh thạch này, Diệp Trường Sinh tổng cộng phục chế hơn năm ngàn tám trăm phù lục.

Lấy phù lục sơ cấp làm chủ.

Đợi đến khi Trần sư tỷ xuất quan sẽ giao những vật này cho nàng xử lý.

Chắc hẳn với năm nghìn tấm phù lục này, bán ra hơn vạn linh thạch không thành vấn đề.

Diệp Trường Sinh tiếp tục tu hành, nửa tháng sau, kỳ hạn ước định với Tân Như Âm đã hết.

Hắn lập tức đi đến phường thị của Thiên Tinh Tông.

Đạp điều hâu, đi ra ngoài phường thị, Diệp Trường Sinh theo hướng trong trí nhớ đi tới trước tiểu viện của Tân Như Âm.

Hắn gõ cửa.

Nửa ngày không trả lời.

Diệp Trường Sinh nhíu mày, phóng thần thức quét qua một vòng, phát hiện trong viện căn bản không có ai.

“Không có ở đây?”

“Chẳng lẽ là có chuyện đi ra ngoài?”

Trầm ngâm một lát, Diệp Trường Sinh đi ra hẻm nhỏ, đi tới đường phố gần đó.

Thần thức quét qua một vòng, không phát hiện chủ tớ của Tân Như Âm.

Hắn khẽ cau mày, đi về phía Vương Tử Lăng thường xuyên nghỉ chân, tính hỏi vị Phong Hành Tử này.

“Cứu mạng, ai tới cứu tiểu thư nhà ta chứ!” Sau khi đi được một lát, một âm thanh cầu cứu mang theo nước nở vang lên ở một bên ngã tư đường.

Nghe thấy giọng nói này, ánh mắt Diệp Trường Sinh lập tức nghiêm lại.

Hắn nhanh chóng chạy tới, trên đường thấy một tiểu cô nương khóc đến mức lê hoa đá vỡ.

Tiểu Mai!

Nàng từ ngoài phường thị chạy tới, vừa chạy, vừa kêu khóc cầu cứu.

Tiểu thư không có bạn, nàng không có chỗ để tìm người hỗ trợ.

Chỉ có thể thông qua phương thức này tìm kiếm một người tốt bụng.

Đáng tiếc, tu tiên giới ân tình lạnh lùng, đại đa số người nghe được tiếng cầu cứu của nàng là thờ ơ lạnh nhạt, không nói một lời.

Trên đường, trong một cửa hàng tên là “Tề thị luyện khí”, một thanh niên tướng mạo thật thà nghe được tiếng khóc này đi ra.

“Tiểu thư nhà ngươi sao rồi?”

Hắn nhìn Tiểu Mai khóc thành lệ nhân nhi, trong lòng dâng lên một tia đồng tình, vì vậy hỏi.

“Tiểu thư nhà ta...”

Tiểu Mai nức nở muốn nói chuyện, một cơn gió lướt qua, Diệp Trường Sinh xuất hiện trước mặt nàng.

“Tiểu Mai, Tân cô nương bị sao vậy?”

Diệp Trường Sinh thần sắc vô cùng ngưng trọng hỏi.

Mặc dù đeo mặt nạ vào, nhưng Tiểu Mai vẫn nghe ra được thanh âm của hắn.

“Diệp tiên bối, là ngài sao?!” Tiểu Mai ngừng khóc, mắt đỏ lên, vừa mừng vừa hét lớn.

“Là ta!”

“Thật tốt quá, Diệp tiên bối, ngươi nhanh đi cứu tiểu thư đi, tiểu thư bị một kẻ xấu xa nhốt lại!” Tiểu Mai vừa kích động vừa kinh hoảng hô to.

Nhìn thấy Diệp Trường Sinh, nàng cứ như vừa vớ được cọc rơm cứu mạng, nắm chặt lấy tay áo của Diệp Trường Sinh, cầu khẩn.

Bên cạnh, tên thanh niên đi ra từ trong luyện khí Tề thị thấy một màn này yên lặng lui trở về.

Vừa rời thần thức của hắn đảo qua, phát hiện tu sĩ đeo mặt nạ này là Diệp tiên bối, tu vi sâu không lường được.

Căn bản dò xét không ra cảnh giới.

Từ trong lời nói của tiểu cô nương này có thể nhìn ra, vị tiên bối này chắc hẳn là một vị cao nhân Trúc Cơ.

Chuyện của tu sĩ bực này, hắn làm sao dám nhúng tay vào.

“Mau dẫn ta đến chỗ tiểu thư nhà ngươi!”

Diệp Trường Sinh đánh hai đạo linh phù gia tốc, mang theo Tiểu Mai nhanh chóng phóng ra ngoài phường thị.

Rời khỏi lĩnh vực Cẩm Phi, một con điều hâu bằng trúc từ trong tay áo bay ra, lơ lửng dưới chân.

“Trên đường đi kể lại cho ta rõ cuộc đã xảy ra chuyện gì!”
Diệp Trường Sinh nói với Tiểu Mai.

Hắn dẫn theo Tiểu Mai lên Diên Trúc, theo sự chỉ dẫn, hắn nhanh chóng bay về phía xa xa.

Quay đầu nhìn thoáng qua phường thị, Diệp Trường Sinh chứng kiến thanh niên đi ra từ luyện khí của Tề thị đang kinh ngạc nhìn sang bên này.

“Chắc hắn đó chính là Tề Vân Tiêu rồi?” Diệp Trường Sinh thầm nghĩ trong lòng.

Thoáng nhớ lại nguyên bản về sau, hắn liền hiểu ra thân phận của người này.

Thần Binh môn, Tề Vân Tiêu là đệ tử chi phụ Tề gia.

Xem ra, người này hắn là kết duyên với Tân Như Âm trong sự kiện lần này!

“Cứ như vậy chẳng phải là để ta cắt đứt mọi chuyện sao?”

Trên mặt Diệp Trường Sinh lộ ra vẻ trầm tư.

Trong đó, Tề Vân Tiêu nhiều lần trợ giúp đến Tân Như Âm, cuối cùng cũng bởi vì Tân Như Âm mà chết.

“Nói như vậy, ta ngược lại cứu hắn một mạng!”

Không có Tân Như Âm, Tề Vân Tiêu thân là đệ tử Tề gia, không nói là phong sinh thủy khởi, cả đời tu hành không có vấn đề gì.

Hắn ta là một người tốt!

Người tốt nên có kết cục như vậy!

“Hy vọng cuộc sống của hắn về sau thuận buồm xuôi gió đi!”
Diệp Trường Sinh trong lòng thầm nghĩ.

Mặc dù hắn đã đoạn tuyệt duyên với Tề Vân Tiêu, nhưng cũng gián tiếp cứu được một mạng của hắn.

“Ta và tiểu thư đi mua chút tài liệu cần thiết cuối cùng... kết quả lại bị một tên xấu xa theo dõi...”

Tiểu Mai ở một bên nhanh chóng kể lại chuyện xảy ra hôm nay.

Thì ra, Điền đảo ngũ hành trận bố trí có chút vấn đề, cần đổi một loại tài liệu khác.

Nàng cùng tiểu thư ra ngoài mua sắm loại tài liệu này.

Loại tài liệu này giá cả xa xỉ, hai người bỏ ra hơn sáu mươi linh thạch mới mua được.

Kết quả, bởi vì nguyên nhân này, bị một đám Luyện Khí tu sĩ đề mắt tới.

Bọn họ muốn cướp sạch chủ bộc Tân Như Âm.

Tân Như Âm cũng là người cơ trí, sớm phát giác chuyện không đúng, lập tức bỏ chạy.

Nhưng bởi vì tu vi hai người đều không tính là cao, không bằng nhóm người đối diện, cho nên dần dần bị đối phương đuổi kịp.

Tân Như Âm thấy chuyện không thể làm liền bảo Tiểu Mai đi trước, tự mình dùng trận pháp ngăn trở những người kia.

Vì vậy, Tiểu Mai chạy đến phường thị, tìm người khác giúp đỡ, vừa vặn gặp được Diệp Trường Sinh.

Điều hâu trúc nhanh chóng bay đi, dưới sự khống chế toàn lực của Diệp Trường Sinh, tốc độ cực nhanh làm người ta ghen hòng nhìn trần trời.

Cũng không lâu lắm, đã đi tới một chỗ trước vách núi.

Trên vách núi, một trận pháp bảo vệ một nữ tử dịu dàng hào phóng ở trong đó.

Bên ngoài là bốn năm Luyện Khí tu sĩ điều khiển pháp khí mãnh công trận pháp.

Tầng hồng quang trên trận pháp chỉ còn lại một tầng hơi mỏng, mắt thấy sẽ bị tước đi toàn bộ.

Tân Như Âm, đã sắp không kiên trì được nữa rồi!

“Tiền bối, chính là chỗ đó, mau cứu tiểu thư!” Tiểu Mai lo lắng hô.

Diệp Trường Sinh thần thức đảo qua, khòe miệng mỉm cười.

Đều là tu sĩ luyện khí tầng bảy, tầng tám, chỉ thường thôi.

Trong tay áo bay ra một đạo thanh quang, đảo qua bên ngoài trận pháp một vòng, mấy tên tu sĩ Luyện Khí kia trong nháy mắt tất cả đều ngã trên mặt đất.

Tiểu Mai vốn đang kinh hoàng thất thố lập tức ngây ngẩn cả người!

Nàng hoảng sợ nhìn một màn này.

Không nghĩ tới những tu sĩ pháp lực cao hơn nàng rất nhiều, trước mặt vị tiền bối này, dĩ nhiên không chịu nổi một kích như thế!

Đây chính là uy thế của tu sĩ Trúc Cơ sao?

“Tiểu thư!”

Tiểu Mai hô to một tiếng, nhanh chóng xông lên.

Trận pháp tản ra, Tân Như Âm nhìn về phía bên này, trên khuôn mặt tái nhợt hiện ra một vòng đỏ ửng.

Nàng chỉnh đôn trang phục thi lễ, môi son khê mở, nói: “Đa tạ tiền bối...”

Lời còn chưa nói hết, thân hình nàng nhoáng một cái, lại có xu thế ngã xuống đất.

46

Một trận choáng váng mãnh liệt cùng cảm giác thống khổ kéo tới, làm cho Tân Như Âm đứng không vững, một đầu cắm xuống đất.

“Tiểu thư!!!”

Tiếng kêu kinh hoàng của Tiểu Mai truyền đến.

“Ta đây là... ngoan thật rồi cục phát tác sao?”

Ý thức của Tân Như Âm có chút mơ hồ.

Đang lúc nàng tưởng mình sắp ngã xuống thì một cánh tay kiên cường đỡ nàng lên.

Lập tức, một cổ khí tức sáng khoái xộc vào trong ngực to dày truyền đến.

“Tân cô nương, người không sao chứ?”

Trong thanh âm ôn thuận hùng hậu xen lẫn quan tâm, một đạo pháp lực thuận theo cánh tay kia truyền tới.

Theo pháp lực tiến vào trong cơ thể, cảm giác choáng váng của Tân Như Âm cũng giảm bớt một chút.

Sau đó, nàng lập tức phát hiện tình cảnh của mình, đang nằm trong lòng Diệp tiên bối.

“Tiền bối, ta không sao!”

Tân Như Âm nhanh chóng đứng dậy, rời khỏi vòng tay Diệp Trường Sinh.

Váy sợi tóc bên tóc mai, một đạo ửng sắc nhanh chóng hiện lên gương mặt, khiến trong lòng nàng thẹn thùng không gì sánh được bày ra một loại nhu mì phong tình.

“Tân cô nương, thân thể của người thật sự không có vấn đề gì chứ? Về ngoài vừa rồi, cũng không giống như là hao hết pháp lực a!”

Diệp Trường Sinh tháo mặt nạ xuống, trên mặt mang theo nụ cười ôn nhu, như là một vị quân tử khiêm tốn.

Đôi mắt xinh đẹp của nàng nhìn qua, đầu Tân Như Âm đỏ lên nhưng vẫn tỏ ra thông dong hào phóng.

“Làm phiền tiên bối lo lắng, ta thật sự không có việc gì...”

Lời còn chưa nói hết, một cảm giác choáng váng còn mãnh liệt hơn so với vừa rồi truyền đến.

“Tiểu thư!!!”

“Tân cô nương...”

Bên tai Tân Như Âm truyền đến tiếng kinh hô, sau đó nhất thời trời đất quay cuồng, mất đi ý thức.

Diệp Trường Sinh ôm nữ tử lại ngã vào trong lòng hắn, chân mày cau lại.

Sắc mặt trắng bệch, khí tức yếu ớt!

“Tiểu thư! Tiểu thư, người tỉnh lại đi tiểu thư!” Tiểu Mai hoảng sợ thất thố kêu lên.

“Thân thể rong ngâm ư?” Trong mắt Diệp Trường Sinh hiện lên vẻ ưu sầu.

Đôi mắt với thể chất khó giải quyết như vậy, hắn cũng không có bất kỳ biện pháp nào.

Hai ngón tay khép lại đặt lên cổ tay trắng kia, chỉ cảm thấy da thịt lạnh buốt.

Đánh giá một lượt, Diệp Trường Sinh trầm ồm nói: “Tân cô nương tạm thời không gặp nguy hiểm tính mạng, nhưng thân thể của nàng, rất khó giải quyết!”

“Cầu tiên bối cứu tiểu thư, tiểu thư còn trẻ như vậy...” Tiểu Mai khóc lóc cầu xin.

Diệp Trường Sinh thở dài, nói: “Về phòng thị trước đi!”

Nói xong, hắn ôm Tân Như Âm bước lên Diên Trúc.

Tiểu Mai cũng lập tức theo sau, ba người vội vã bay về hướng phòng thị.

Trong tiểu viện của Tân Như Âm, sắc mặt nàng trắng bệch đang nằm trên giường.

Hai hàng mi nhú chặt, có thể thấy được nàng đang phải chịu đựng thống khổ đến mức nào.

Hai ngón tay của Diệp Trường Sinh đặt lên cổ tay nàng, một tia linh lực tiến vào trong cơ thể, tra xét rõ ràng tình trạng thân thể của nàng.

Tiểu Mai đứng một bên, trên mặt tuy có vẻ kinh hoàng, nhưng cũng không dám thở mạnh một cái.

Nàng căng thẳng nhìn Diệp Trường Sinh, ánh mắt mang theo vẻ mong đợi mãnh liệt.

Hy vọng Diệp tiên bối có thể chữa khỏi bệnh của tiểu thư.

Hắn là tu sĩ Trúc Cơ, nhất định có thể?!

“Kinh mạch đã bắt đầu héo rút rồi, nếu như cưỡng ép tu luyện, cuối cùng tất nhiên là vận mệnh trẻ tuổi chết sớm!” Diệp Trường Sinh thở dài nói.

“Tiên bối, có biện pháp nào cứu được tiểu thư không?” Tiểu Mai vội vàng hỏi.

“Kỳ thật, vấn đề hiện tại cũng không phải là quá nghiêm trọng, tiểu thư nhà ngươi bởi vì pháp lực tiêu hao quá nhiều nên mới tạm thời dẫn đến chứng bệnh, chờ sau khi pháp lực khôi phục lại thì sẽ từ từ tỉnh lại.”

“Nhưng mà...”

Diệp Trường Sinh lại thở dài: “Thân thể rồng ngâm, thể chất nam nhi sinh ra sai lầm thân thể nữ nhi, không phải ta có thể giải quyết!”

“Tại sao lại như vậy...”

Tiểu Mai lập tức hồn bay phách lạc, vành mắt đỏ lên, tiếng khóc trầm thấp vang lên.

Một lát sau, nàng kêu lên một tiếng đầy sợ hãi.

“Đúng rồi, tiểu thư từng tìm được một phương thuốc cổ, nói là có thể trị liệu Tỳ Hưu bệnh cho tiểu thư!”

Sau khi lục lọi tủ hàng mới tìm được nửa ngày, Tiểu Mai lấy ra một toa thuốc, nhanh chóng đưa tới trước mặt Diệp Trường Sinh.

Diệp Trường Sinh nhìn thoáng qua.

Dùng linh dược ngàn năm làm vật dẫn, điều chế một loại canh thuốc hoặc có thể trị liệu long âm chi thể.

“Tiền bối!”

Tiểu Mai trơ mắt nhìn Diệp Trường Sinh, trong mắt tràn đầy vẻ chờ mong.

Linh dược ngàn năm!

Vật quý giá như vậy, trên đời này có mấy ai nắm giữ?

Cho dù có, làm sao có thể dùng để cứu trợ một nữ tử tương tự chứ?

Nên biết, loại linh dược này cho dù là tu sĩ Kết Đan nhìn thấy cũng phải ra tay liều mạng cướp đoạt.

Tiểu Mai biết linh dược ngàn năm rất quý giá.

Nhưng bây giờ nàng có khả năng kỳ vọng chỉ có vị Diệp tiền bối này mà thôi.

Dù sao, trong những người quen biết, người lợi hại nhất chính là vị này.

“Yên tâm, chuyện của Tân cô nương ta sẽ không ngồi nhìn mặc kệ, người chăm sóc nàng thật tốt trước, ta đi mua vài vị linh dược!” Diệp Trường Sinh nói.

“Đa tạ tiền bối!” Trên mặt Tiểu Mai lộ ra vẻ cảm kích nồng đậm.

Diệp Trường Sinh âm thầm lắc lắc đầu, hắn biết, cái cổ phương kia căn bản không thể giải quyết được vấn đề Long Âm Chi Thể, chỉ có thể tạm thời giảm bớt.

Đi ra khỏi tiểu viện, hắn đi đến một tiệm thuốc ở phường thị.

Bên trong phương thuốc cổ này, ngoại trừ dùng làm linh dược ngàn năm ra, những linh dược khác cũng không phải rất khó tìm.

Mua được linh dược, hắn lập tức trở về. Trong ánh mắt kinh hi của Tiểu Mai, hắn lấy ra một cây linh dược ngàn năm.

Sự lo âu trong lòng nàng chậm rãi giảm bớt xuống.

Có linh dược ngàn năm, tiểu thư sẽ có thể cứu được!

Sau khi điều chế xong canh thuốc, Diệp Trường Sinh nâng Tân Như Âm dậy, tự mình một muôi cho nàng uống thuốc.

Tiểu Mai bên cạnh thấy cảnh này, ánh mắt hơi ngẩn ra, không biết nghĩ tới điều gì, con mắt xoay tròn, hiện lên vẻ ám muội.

Sau khi ăn xong bát thuốc kia, kinh mạch trong cơ thể Tân Như Âm héo rút rất nhiều có khả năng giảm bớt.

Nhưng vẫn chưa trị tận gốc.

Một lát sau, Tân Như Âm mở mắt ra.

Khuôn mặt trắng bệch khôi phục vài phần huyết khí.

Chứng kiến người trước mắt, nàng nao nao.

Đối diện, trên mặt Diệp Trường Sinh mang theo nụ cười âm áp, đang nhìn nàng.

Đây là...

“Tiểu thư, tiểu thư đã tỉnh lại rồi, làm ta sợ muốn chết!” Ở một bên, Tiểu Mai kinh hỉ vạn phần nói.

“Tiểu Mai, ta đây là?” Tân Như Âm nhìn tình trạng trước mắt, có chút không biết làm sao.

“Tiểu thư, đều là vị Diệp tiên bối này cứu ngươi! Ta nói cho người biết, vị Diệp tiên bối này rất tốt, vì cứu người mà hấn lại lấy ra một viên Linh dược ngàn năm...”

Diệp Trường Sinh mỉm cười, nhìn Tiểu Mai ở bên liên miên căn nhắc lại.

Nghe thấy Diệp Trường Sinh không chút do dự lấy ra một gốc linh dược ngàn năm để điều chế canh thuốc, Tân Như Âm lập tức biến sắc.

Linh dược ngàn năm có giá trị thế nào, trong lòng nàng rất rõ ràng.

Giấy dựa đứng dậy, Tân Như Âm chỉnh đốn trang phục thi lễ, nói: “Tiền bối đại ân đại đức, tiểu nữ tử thật sự là không biết lấy gì báo đáp!”

“Như Âm cô nương không cần khách khí, ngươi xảy ra chuyện gì, ta há có thể ngồi nhìn bỏ qua? Chỉ tiếc, linh dược ngàn năm

kia, cũng không cách nào trị tận gốc cho người!” Trên mặt Diệp Trường Sinh hiện lên vẻ tiếc nuối.

“Có thể đến một bước này, Như Âm đã rất hài lòng rồi, kế tiếp Như Âm tất nhiên sẽ toàn lực đi nghiên cứu Diên Đảo Ngũ Hành trận kia, nhất định không để cho tiền bối thất vọng!”

Tân Như Âm ngẩng đầu lên, khuôn mặt trắng nõn như ngọc đỏ ửng, phong tình kiều mị khiến người ta say mê.

“Như Âm cô nương vẫn nên chú ý đến thân thể của mình thì hơn. Chuyện về trận pháp, ta không gấp lắm!” Diệp Trường Sinh vẫy vẫy tay, tỏ vẻ ôn thuận quân tử.

“Diên đảo ngũ hành trận phiên bản đơn giản kia sẽ hoàn thành ngay lập tức, kính xin tiền bối đợi một chút, ta sẽ hoàn thành trận pháp này!” Tân Như Âm cười tươi, lần nữa hành lễ, sau đó cùng tiểu Mai đi về phía hậu viện.

“Tiểu thư, ta nói cho người biết, lúc đó sau khi người ngất đi, vị Diệp tiền bối kia vẫn luôn ôm người...”

Lời nói của Tiểu Mai khiến thần thái Tân Như Âm vừa bình tĩnh trở lại lại lần nữa nổi lên gợn sóng, không cách nào tiếp tục thông dong được nữa.

Lần này, ngay cả cái cổ thon dài trắng nõn cũng đỏ lên.

“Nha đầu chết tiệt kia, không nên nói lung tung!” Tân Như Âm nổi giận thắp giọng mắng.

“Ta có nói lung tung đâu, tiểu thư, người không biết đẩy thôi, vị Diệp tiên bối kia có thể quan tâm đến người...”

Nghe Tiểu Mai nói, trong lòng Tân Như Âm hiện ra một loại cảm giác khác thường.

Nàng lén quay đầu nhìn về phía Diệp Trường Sinh, lại phát hiện đối phương cũng đang nhìn nàng, trong mắt mang theo nụ cười, ôn nhuận như ngọc.

Tim đập mạnh một cái, trong nháy mắt, Tân Như Âm cơ hồ muốn trực tiếp quay đầu thoát khỏi nơi đây.

Nhưng nhiều năm qua dưỡng thành thông dong tâm thái lại làm cho nàng không có làm ra tư thế tiểu nữ như vậy.

Ngược lại, nó quay đầu lại, thoải mái hào phóng, thông dong hướng Diệp Trường Sinh tươi tắn cười, sau đó cùng Tiểu Mai rời đi.

“Đúng là một nữ nhân không tầm thường!” Diệp Trường Sinh thầm nghĩ trong lòng.

Trong những nữ nhân mà hắn từng trải qua, Trần sư tỷ là loại tiểu nữ nhân mang truyền thống tư tưởng, ôn nhu lương kia.

Một khi nhận định một người, sẽ thuận theo y thiên y bách thuận, chỉ cần đối phương có thể có một chỗ của mình.

Nam Cung Uyển là loại thần nữ phong hoa tuyệt đại, cao cao tại thượng, tính cách cao ngạo, người bình thường không dễ dàng lọt vào mắt nàng.

Nhưng đồng thời, tư tưởng của nàng cũng thiên hướng truyền thống, đối với việc cướp đoạt thân thể của mình đặc biệt coi

trọng.

Một khi tu vi của đối phương đuổi kịp mình, bị nàng công nhận, nàng cũng có thể trở thành nữ tử chỉ quán vài ngón tay.

Còn Tân Như Âm, chính là loại nữ tử dịu dàng phóng khoáng, tính cách nhu hòa cứng cỏi, tính cách luôn lấy một loại thông dong để xử lý vấn đề này.

Dường như mọi chuyện trên thế gian này, nàng đều có thể bao dung trong lòng.

Tân Như Âm mang theo Tiểu Mai tiến vào phòng luyện chế trận pháp.

Còn Diệp Trường Sinh thì ngồi thưởng thức trà nhàn nhã tự tại trong sân.

Mấy canh giờ sau, Tân Như Âm cùng Tiểu Mai về mặt mỗi mệt từ trong phòng đi ra.

Trong tay cầm một số trận bàn và trận kỳ.

“Tiền bối, trận pháp này ta đã bố trí ra, ước chừng một phần mười uy lực của trận pháp bản hoàn chỉnh!” Tân Như Âm đưa trận bàn cùng trận kỳ tới nói.

Diệp Trường Sinh nghe vậy, trên mặt lộ ra vẻ động dung.

Điền đảo ngũ hành trận, được xưng là tiểu cấm chi trận, về uy lực, cùng với hộ pháp đại trận như đại môn phái Hoàng Phong cốc là không có khác biệt.

Thiếu hụt duy nhất chính là phạm vi nhỏ nhất, không cách nào chủ động giết địch!

Thế nhưng, những chỗ thiếu sót này đối với người như Diệp Trường Sinh mà nói, chẳng khác nào không tồn tại.

Bởi vì, mục đích lúc đầu của hắn là dùng trận pháp bảo vệ động phủ.

Động phủ ở một nơi lớn nhỏ như vậy, thủ hộ một khu vực như thế, đối với Điền Đảo Ngũ Hành trận mà nói thì là dư sức rồi.

Điền đảo ngũ hành trận phiên bản hoàn chỉnh, vậy khốn tu sĩ Kết đan kỳ cũng không thành vấn đề.

Hiện tại, phiên bản giản lược này đã có một phần mười uy lực, đối với Diệp Trường Sinh mà nói đã đủ rồi.

Điều này cũng đủ khiến cho tu sĩ Trúc Cơ khi đối mặt với động phủ của hắn thì cảm thấy hưng phấn vô cùng.

Tiếp nhận pháp khí bày trận, Diệp Trường Sinh lấy ra một túi trữ vật: “Như Âm cô nương, người cất những linh thạch này đi!”

“Tiền bối!”

Tân Như Âm ngăn cản túi trữ vật, kiên định lắc đầu, nói: “Tiền bối đã dùng Linh dược ngàn năm cứu ta, sao có thể đòi thêm được Linh Thạch!”

“Tiền bối cầm trận pháp này đi!”

“Đúng vậy, tiền bối, người liên tiếp cứu tiểu thư nhà ta, chúng ta làm sao có thể lại hỏi người xin linh thạch chứ?” Tiểu Mai ở một bên nói ra.

“Một năm sau tiền bối có thể lại tới một lần, đợi trình độ trận pháp Như Âm càng thêm sâu hơn một bước, có thể tăng trận pháp này lên một nửa uy lực của trận pháp nguyên bản.”

“Ba đến bốn năm sau, như âm tin tưởng chính mình có thể đem toàn bộ uy lực Diên Đảo Ngũ Hành Trận này tái hiện ra, chỉ có một bộ Diên Đảo Ngũ Hành Trận hoàn chỉnh, mới có thể biểu hiện cảm tạ như âm!”

Tân Như Âm ôn nhu nói, trong ánh mắt tràn đầy vẻ kiên định.

Nghe ý tứ trong lời nói của nàng, sau này Diên Đảo Ngũ Hành trận, tất cả đều là miễn phí tặng cho Diệp Trường Sinh, để báo đáp ân tình cứu mạng.

Sau khi hiểu được tâm ý của nàng, Diệp Trường Sinh thu hồi linh thạch.

Hắn thân nhiên cười, nói: “Một khi đã như vậy, ta cũng không cần nói đến Linh Thạch nữa, Như Âm cô nương nếu có việc gì cần ta hỗ trợ, về sau gặp mặt, cứ việc nói ra!”

“Đa tạ tiền bối quan tâm!”

Tân Như Âm nghe vậy chính đôn trang phục thi lễ, trên gương mặt xinh đẹp tuyệt trắng như ngọc lộ ra nụ cười tươi đẹp.

“Không cần khách khí như vậy, Như Âm cô nương nếu không chê, về sau có thể gọi ta một tiếng Diệp đại ca, giữa chúng ta, tuổi cũng không kém bao nhiêu!”

Nhìn thấy ánh mắt thanh tịnh của Diệp Trường Sinh, nở một nụ cười sang sảng, trên gương mặt xinh đẹp của Tân Như Âm bay lên một vệt đỏ bừng.

Đôi mắt sáng của nàng vừa xấu hổ lại vừa hào phóng thi lễ, nói: “Đã như vậy, như âm liền không khách khí nữa, Diệp đại ca!”

Đôi mắt Tiểu Mai bên cạnh xoay chuyển, hưng phấn nói: “Về sau này Tiểu Mai cứ gọi là Diệp tiên bối Diệp công tử đi!”

Diệp Trường Sinh thấy thế gật đầu nói: “Hôm nay cứ như vậy đi, Như Âm cô nương, Tiểu Mai cô nương, sau này ta sẽ tới thăm các ngươi!”

Dứt lời, hân cười lớn rồi quay người rời đi.

Đôi mắt đẹp của Tân Như Âm chớp động, có chút thất thần nhìn bóng lưng rời đi kia, trong lòng có cảm giác phức tạp không nói nên lời.

Chuyện hôm nay, đối với tâm cảnh nàng trùng kích to lớn, khó có thể nói rõ.

Khi ngất xỉu cảm nhận được lồng ngực ấm áp kiên cố kia, sau khi hôn mê tỉnh lại liền thấy được gương mặt tươi cười ôn hòa tuấn lãng kia.

Trong lúc lơ đãng, tâm trạng yên tĩnh nhiều năm của nàng cứ như vậy mà bị nhiễu loạn.

“Tiểu thư! Tiểu thư! Người cũng đã đi xa, còn đang xem sao?!” Tiểu Mai cười hì hì phát tay, lắc lư trước mặt Tân Như Âm.

Tân Như Âm phục hồi lại tinh thần, khuôn mặt đỏ lên, hưng hăng trừng mắt nhìn Tiểu Mai, sắc giọng nói: “Nói bậy bạ gì vậy?”

“Hì hì, chỉ là quan Hứa Châu phóng hỏa, không cho phép dân chúng đốt đèn! Tiểu thư rõ ràng nhìn ra được tâm thần, còn không để Tiểu Mai nói một chút!”

“Vị Diệp công tử này thật là lợi hại, mới gặp mặt mấy lần đã câu mất hồn của tiểu thư rồi!”

“Nha đầu chết tiệt kia, ngươi lại nói bậy!”

Tân Như Âm nghe vậy, lỗ tai đỏ lên, đưa tay ra, bịt miệng Tiểu Mai lại.

“Hi hi, ta đã nói rồi! Tiểu thư, ngươi không biết đâu, lúc ngươi ngất đi thì vị Diệp công tử kia lại dịu dàng như vậy...”

Một trận thanh âm đùa nghịch vang lên trong sân.

.....

Diệp Trường Sinh nhanh chóng bay trở về động phủ của mình.

Dựa theo ngọc giản mà Tân Như Âm giao cho hắn, hắn cầm trận kỳ vào vị trí, chôn trận bàn xuống.

Sau đó, hắn xuất ra mấy khối linh thạch bậc trung, dựa theo một phương vị nhất định được khảm nạm tại trận nhãn, cung cấp đầy đủ linh lực cho đại trận.

Cứ như vậy, đại trận liền vận chuyển, người chủ trận chỉ cần hiểu một chút phương pháp thao túng trận pháp đơn giản, sau đó có thể lợi dụng chủ trận giữ lại trong tay khống chế cả tòa trận pháp.

Chỉ cần không gặp địch nhân, mấy khối linh thạch bậc trung này đủ chèo chống toàn bộ trận pháp vận hành mấy năm.

48

Sau khi bố trí xong động phủ, Diệp Trường Sinh đi một chuyến tới Hoàng Phong cốc.

Theo tính toán của hắn thì hiện tại thời gian đã không còn bao lâu nữa.

Trần sư tử có lẽ đã Trúc Cơ thành công!

Quả nhiên, khi Diệp Trường Sinh đi tới nơi ở của Trần sư tử, liền thấy được nàng một thân linh áp Trúc Cơ.

“Sư đệ!”

Nhìn thấy Diệp Trường Sinh, gương mặt xinh đẹp của Trần sư tử lộ ra vẻ kinh hỉ.

Nàng thở nhẹ một tiếng, nhanh chóng đi tới.

“Sư tử, chúc mừng ngươi Trúc Cơ thành công!” Diệp Trường Sinh đi tới, kéo tay nàng nói.

Dưới ban ngày ban mặt, bị Diệp Trường Sinh nắm tay như thế, mặc dù đã có nhiều lần thân mật quan hệ, nhưng trên mặt Trần sư tử vẫn lộ ra một chút đỏ bừng.

“Điều cùng nhau bế quan, thế nhưng ngươi còn sớm hơn Trúc Cơ của người ta đấy!” Nàng ngẩng đầu lên dịu dàng nói.

Nhìn gương mặt tuấn lãng của Diệp Trường Sinh, Trần sư tử giống như nghĩ tới điều gì, trong mắt lóe lên một vòng ửng đỏ.

Hai người đều đã Trúc Cơ, điều này có nghĩa là hai người có thể...

“Sư đệ, động phủ của ngươi mở ở đâu vậy? Ta còn chưa chọn động phủ đâu!” Trần sư tử mở to hai mắt, trong mắt mang theo vẻ chờ đợi nói ra.

Không phải là muốn ở cùng với ta chứ... Nhìn thấy vẻ chờ đợi trong mắt Trần sư tử, Diệp Trường Sinh nhạy cảm nhận ra được tâm tư của nàng.

Ý niệm hắn chuyển động, nói: “Động phủ kia của ta cách sơn môn rất xa, là vùng đất hoang vu ở biên giới, thiếu linh khí!”

“Hả? Vì sao ngươi lại mở động phủ ở nơi này?” Trần sư tử khó hiểu hỏi.

“Bởi vì một số nguyên nhân có chút phức tạp, sư tử, ta ở nơi đó mở động phủ, chỉ là tạm thời làm một cái độ, sau này ta sẽ đổi động phủ!” Diệp Trường Sinh nói, thần thức quét một vòng chung quanh, không có người, vì thế tiến lên nửa bước vòng quanh eo Trần sư tử.

Khí tức quen thuộc đập vào mặt, sư tử khuôn mặt ửng đỏ, thanh âm thấp xuống.

“Vậy ngươi phải nhanh chóng chuyển về a, loại địa phương đó linh khí mỏng manh, đối với tu hành bất lợi!” Ánh mắt nàng hơi say, nỉ non nói.

“Sư tử yên tâm, ta ở nơi đó chỉ là vì tới gần một ít phường thị của Thiên Tinh Tông, đợi đến khi sự tình ở phường thị ta đã bận rộn, liền mang về nhà ở cùng với ngươi!”

Diệp Trường Sinh ghé vào tai sư tử nói lời ám muội, chỉ một thoáng, trên khuôn mặt như ngọc của Trần Xảo Thiên hiện đầy vẻ đỏ ửng.

Nàng mềm mại ngã vào trong lòng Diệp Trường Sinh.

Mấy tháng không gặp, hai người đều rất nhớ nhau.

Vì vậy, Diệp Trường Sinh bế nàng vào trong phòng.

.....

Không biết bao lâu sau, cánh cửa phòng mở ra, một luồng khí tức biến cả đập vào mặt.

Diệp Trường Sinh đi ra, đi theo sau Trần sư tử, trên mặt ngọc của nàng còn lưu lại một tia ửng đỏ.

“Sư tử, ta cùng ngươi đi một nơi thích hợp mở động phủ thôi!” Diệp Trường Sinh kéo tay nàng nói.

Trần Xảo Thiên cúi đầu “Ừm” một tiếng.

Vì vậy, Diệp Trường Sinh nhẹ giọng cười, ôm nàng bước lên Diên Trúc, hướng về một dãy núi gần đó bay đi.

Phần lớn đệ tử Trúc Cơ Hoàng phong cốc đều tụ tập trong mấy khu vực như vậy, những nơi này linh khí nồng hậu, thích hợp

nhất cho việc mở động phủ.

“Động phủ của mấy vị thúc phụ của Trần gia chúng ta ở ngay bên kia!” Trần sư tử chỉ về một hướng rồi nói.

Trần gia là thế gia tu tiên của Việt quốc, siêu cấp đại tộc, chỉ đứng sau Yến gia.

Mặc dù không có Kết Đan tu sĩ, nhưng cấp bậc Trúc Cơ trong tộc lại có hơn mười vị.

Tổ phụ của Trần Xảo Thiển, thậm chí đã là tu sĩ Giả Đan.

Cái này ở Việt Quốc, bất kể là đặt ở môn phái nào, đều là một cỗ lực lượng cường đại.

Trong Hoàng Phong cốc, Trần gia được xưng là một trong tam đại gia tộc tu tiên.

So với tu sĩ Trúc cơ bình thường, tự nhiên cường thế hơn rất nhiều.

Một mảnh linh khí đặc biệt dồi dào đã bị Trần gia chiếm cứ.

“Trong tộc đều để lại vị trí cho đại ca và ta, chờ chúng ta Trúc Cơ thành công, có thể ở nơi này mở động phủ!” Trần Xảo Thiển chỉ vào nơi đó nói.

Nhưng ngay sau đó, sắc mặt nàng lại trở nên âm trầm, nói: “Không biết hiện giờ đại ca thế nào rồi, còn chưa xuất quan!”

Thời gian dài như vậy, chắc chắn trúc cơ thất bại... Diệp Trường Sinh thầm nghĩ trong lòng.

Bất quá, hắn ngược lại không nói thẳng ra.

Ngược lại ôm lấy eo của sư tử, ghé sát vào lỗ tai nàng vừa cười vừa nói: “Người quên rồi sao? Trên người ta còn có một viên Trúc Cơ Đan đấy!”

“A!”

Trần sư tử kinh hô một tiếng, nhớ lại.

Đúng vậy, trên người Diệp Trường Sinh còn có một viên Trúc Cơ đan.

Là lấy được từ trên người Lục sư huynh.

“Đại ca của người chính là đại ca của ta, ta há có thể để hắc Trúc Cơ thất bại? Cầm lấy viên Trúc Cơ đan này, vạn nhất đại ca Trúc Cơ thất bại, người liền đưa vật ấy cho hắc!” Diệp Trường Sinh nhét một cái hộp nhỏ vào tay Trần sư tỷ.

“Sư đệ, chuyện này...”

Trong đôi mắt Trần sư tỷ xuất hiện sương mù, cảm động vô cùng.

Trúc Cơ đan là vật trân quý nhường nào, nếu đem ra ngoài, đặt vào trong bí điểm, không biết sẽ bị điên đoạt mất hay sao?

Bán được mấy ngàn linh thạch cũng không kỳ quái!

Vật quý giá như vậy, Diệp Trường Sinh lại không hề do dự dâng lên cho mình?

Giờ khắc này, trong lòng Trần sư tỷ cảm động đến mơ hồ.

Nếu như không phải còn ở trên không trung, nàng nhất định phải nhào lên, hảo hảo cảm nhận một phen ấm áp của sư đệ, báo đáp ân tình của hắc.

Nhưng, cho dù như thế, Trần sư tỷ cũng vô cùng động tình.

“Sư đệ, chúng ta nhanh đi mở động phủ đi!” Nàng thấp giọng, kiều mị vô cùng nói.

Tê ~

Không hổ là Trúc Cơ nữ tu!

Diệp Trường Sinh trong lòng run lên, xem ra vừa rồi còn chưa cho Trần sư tỷ ăn no.

Hai người hạ xuống một chỗ linh khí nồng nặc, sau đó hiệp lực đến khai sơn thạch, cũng không lâu lắm, liền mở ra một toà động phủ hình thức ban đầu.

Hoàn toàn khác với việc Diệp Trường Sinh xử lý đơn giản và đơn giản.

Trần sư tỷ rất nhiệt tình thiết lập không ngừng trong động phủ, cẩn thận sửa chữa lại chính đốn.

Nàng tâm linh khéo léo, mở ra rất nhiều tủ, giá sách, bàn ghế, giường ngủ... dùng các loại vật dụng sinh hoạt.

Mặc dù là đá, nhưng thoát nhìn rất là tinh xảo.

Lại lấy ra các loại vật phẩm nhỏ bố trí lên.

Không bao lâu sau, thạch động này biến thành một tòa động phủ tinh xảo.

Nhìn một tấm kính rơi cực lớn bên tường, Diệp Trường Sinh vuốt cằm, tắc lưỡi than thở hai tiếng.

Ha ha! Đúng vậy!

Hay quá!

Bộ dáng này của hắn lập tức khiến Trần sư tỷ nhớ lại lần trước sau khi trở về cầm địa màu máu, Diệp Trường Sinh đem nàng đặt trước gương.

Chưa từng nghĩ tới, còn có thể có nhiều thủ đoạn như vậy!

Chỉ một thoáng, khuôn mặt nàng đỏ bừng, kiều mị lườm hắn một cái.

Mở ra trận pháp, đóng lại động phủ, Trần sư tỷ hai con ngươi nhẹ nhàng như nước, chậm rãi đi đến trước mặt Diệp Trường Sinh, hai tay hoàn toàn đeo trên cổ hắn.

“Sư đệ ~”

Kéo dài âm điệu, thanh âm ngọt ngào khiến xương cốt người ta đều mềm nhũn.

Hai người rất nhanh ôm nhau, ngã xuống.

...

Diệp Trường Sinh ở trong động phủ của Trần sư tỷ, qua thời gian một tuần, rất có vẻ vui mừng không nghĩ tới Thực.

Trong thời gian này, hắn sâu sắc cảm nhận được sự nhiệt tình như lửa của Trần sư tỷ, nhu tình như nước.

Mang lại niềm vui này, không đủ để người ngoài nhìn thấy!

Sau khi Diệp Trường Sinh rời đi, trên tay Trần sư tỷ đã có thêm một túi trữ vật.

Bên trong chứa gần năm ngàn tấm phù lục, cùng với một lọ Hợp Khí Đan dùng cho Trúc Cơ kỳ.

Diệp Trường Sinh dặn dò nàng mượn nhờ Trần gia con đường, xử lý sạch những phù lục này.

Trần sư tử tự nhiên không chút do dự đáp ứng.

Nàng là một nữ nhân rất ngốc, một khi nhận định ai đó sẽ sa vào trong đó.

Nhưng cô gái này cũng rất thông minh, sẽ không tới hỏi mấy thứ này từ đâu, chỉ lẳng lặng hoàn thành nhiệm vụ Diệp Trường Sinh giao cho cô.

Cầm lấy túi trữ vật cùng đan dược, nhớ lại mấy ngày nay, Trần Xảo Thiên chìm trong hạnh phúc ngây ngốc.

49

Một tháng sau, bên ngoài động phủ của Diệp Trường Sinh bay tới một tấm truyền âm phù.

Diệp Trường Sinh đang tu luyện tâm niệm vừa động, vận chuyển trận pháp nhận lấy tấm Truyền Âm Phù kia.

Là Trần sư tử gửi tới.

Những phù lục kia, nàng đã xử lý xong, bán sỉ cho các cửa hàng của Trần gia.

Giống như dự đoán của Diệp Trường Sinh, kiếm được hơn một vạn linh thạch.

Ngoài ra, Trần sư tử còn theo hãn phân phó, điều tra tình huống Lý gia một phen.

Lý gia là một tiểu gia tộc không có danh tiếng gì trong tu tiên giới Việt quốc, trong tộc chỉ có Lý Tam biến là một tu sĩ Trúc Cơ.

Dưới đó, Luyện Khí đệ tử không đủ trăm người, cư ngụ trong một tòa thành.

Bên ngoài tòa thành là hàng chục vạn phạm nhân, tất cả đều là đệ tử Lý thị nhất tộc.

Thường trạng của tu chân gia tộc chính là như thế.

Lượng lớn phạm nhân cung cấp cho không ít người tu hành.

Sau khi Trần sư tử truyền âm, Diệp Trường Sinh lập tức tiến về Hoàng Phong cốc, đi tới động phủ của Trần sư tử.

Lấy linh thạch và tình báo xong, Diệp Trường Sinh lại cho Trần sư tử hai bình đan dược, dặn dò nàng tu luyện cho tốt.

Sau đó, liền xuất phát đi tìm kiếm Lý thị gia tộc này.

Bình Châu, là một châu có diện tích xếp hạng cao nhất trong mười ba châu của Việt quốc.

Nhưng linh khí trong Châu này tương đối mỏng manh, không có môn phái tu tiên cũng không có thế gia tu tiên lớn nào.

Chỉ có một ít tiểu gia tộc tu tiên cùng số lượng lớn tán tu tạo nên một châu tu tiên giới này.

Phong Lâm Sơn là một trong những dãy núi nổi tiếng nhất tại Bình Châu.

Trên núi tồn tại một linh mạch nho nhỏ khiến hẳn trở thành bình châu số lượng không nhiều lắm, là một trong những địa phương thích hợp cho tu tiên.

Nhưng ngày thường rất ít tán tu dám tới ngọn núi nhỏ này.

Chỉ vì Phong Lâm Sơn này sớm đã bị một đại gia tộc tu tiên chiếm cứ.

Xa xa nhìn lại, Phong thụ khắp nơi trên núi Phong Lâm, nhuộm cả ngọn núi thành một màu đỏ đậm.

Lá phong phấp phới, thu sắc dạt dào.

Núi không cao lắm, thoạt nhìn không đến trăm trượng, chỉ có thể được xưng là một sườn núi nhỏ.

Trên đỉnh núi có một tòa cổ bảo khổng lồ đứng sừng sững.

Bên ngoài pháo đài cổ xây dựng rất nhiều kiến trúc, vây quanh cổ bảo, nối tiếp san sát nhau, vô cùng tinh tế.

Trong những kiến trúc này có rất nhiều phàm nhân lui tới, trong đó không thiếu cao thủ giang hồ võ công cao cường, trong lúc đi tới là phi mái qua tường, thân pháp linh hoạt.

Tiếng thét, tiếng rao hàng, khí tức sinh hoạt nồng đậm ập vào mắt.

Cuộc sống của phàm nhân ở đây thoạt nhìn rất thoải mái, không vất vả như vẻ bên ngoài núi.

Bất quá, khác với bầu không khí thoải mái bên ngoài, hiện giờ Lý gia bảo, bên trong lại ảm ảm có một loại không khí mưa gió muốn tới phong mãn lâu.

Những trạm gác tuần tra biến thành gấp mấy lần bình thường, tầng tầng hộ vệ, canh phòng nghiêm ngặt tử thủ.

Đệ tử Luyện Khí dẫn đội, sau lưng là cao thủ võ lâm khó gặp trong thế tục.

Bọn họ khẩn trương nhìn bốn phía, giống như phòng bị người nào đó đánh lên.

Ở sâu trong Lý gia bảo, trong một gian mật thất, hơn mười ông lão tóc trắng xoá đang tụ tập ở đây.

Nhìn kỹ, tu vi trên người bọn họ cao hơn rất nhiều so với những người tuần tra bên ngoài kia.

Đều là người luyện khí cao cấp, người kém nhất cũng ở luyện khí tầng mười hai.

“Đại ca, tình huống hiện tại như thế nào, huynh nói thẳng ra đi, đừng gạt các huynh đệ nữa!” Một lão giả mặt đầy hồng quang lớn tiếng nói.

Trên người hắn ta là linh áp Luyện Khí tầng mười ba, tóc trắng xoá, mọc ra một cái mũi hèm rệu.

Người được gọi là đại ca là hắn, là một người lớn tuổi hơn, khí tức trên người còn mạnh hơn hắn một chút.

Người nọ thở dài, chậm rãi nói: “Hai ngày trước, pháp khí hộ thân của gia chủ xuất hiện trong bí điểm tu tiên giới của Nguyên Vũ quốc, có lẽ các ngươi cũng đã biết chuyện này!”

Gã vừa nói ra lời này, sắc mặt mười mấy người phía dưới lập tức trở nên vô cùng khó coi.

“Đại ca, mau nói đi, gia chủ rốt cuộc bị làm sao vậy?”

Lão giả cầm đầu trầm mặc một lát, rồi trầm ngâm nói: “Căn cứ theo điều tra của chúng ta, gia chủ đã vẫn lạc ở Nguyên Vũ quốc!”

“Cái gì?”

“Sao lại như vậy?”

.....

Cho dù trong lòng đã sớm dự liệu, thế nhưng chợt nghe tin dữ này, mọi người bên dưới vẫn cực kỳ hoảng sợ.

“Hung thủ là người phương nào?” Có người kích động hỏi.

“Ta thề sẽ báo thù cho gia chủ!” Có người hô lớn.

“Đều ngồi xuống cả, ồn ào náo loạn, giống như thế nào?” Lão giả cầm đầu đột nhiên quát lạnh nói.

“Hỏi ra hung thủ thì làm được gì? Chúng ta có năng lực báo thù không?” Hắc gầm lên.

“Vấn đề quan trọng nhất hiện giờ chính là làm cách nào để bảo toàn bộ gia tộc, chứ không phải truy cứu nguyên nhân cái chết của gia chủ!” Ông lão mũi hèm rượu kia lạnh lùng nói.

“Thất đệ nói không sai, Lý gia chúng ta có thể chiếm cứ Phong Lâm Sơn này, toàn do gia chủ Trúc Cơ tu sĩ này, hiện tại không có Trúc Cơ tu sĩ tọa trấn, chúng ta còn có thể ngồi vững trên tiểu linh mạch này hay không, là một nan đề!”

Nghe nói như vậy, căn mật thất vốn đang âm ỉ lập tức yên tĩnh trở lại.

Đám người còn đang xúc động lúc trước đều cúi đầu ủ rũ, giống như bị tưới một chậu nước lạnh, tất cả phần nộ đều bị dội tắt.

Đúng vậy, hiện tại gia chủ vừa chết, Lý gia đã đến thời khắc mấu chốt sinh tử tồn vong, có thể bảo trụ gia tộc bất diệt hoàn lại hai lời, nào có thời gian để tính toán gia chủ chết như thế nào.

Nghĩ tới ánh mắt thèm khát của đám sài lang ở bên ngoài, trong lúc nhất thời, trong lòng mọi người lại có loại đại họa lâm đầu, bầu không khí hoảng loạn trong lòng.

Trước kia, Lý gia có thể ngồi vững ở đây, dựa vào chính là mấy trăm năm qua liên tiếp có tu sĩ Trúc Cơ xuất hiện, đời này nối tiếp thế hệ.

Đặc biệt là gia chủ đời này, còn là một tu sĩ Trúc Cơ trung kỳ, ở toàn bộ Bình Châu này đều được xem là cao thủ.

Cứ như vậy, tự nhiên sẽ không có người nào dám mưu đồ Lý gia.

Thế nhưng, thế hệ này lại xui xẻo không thôi.

Đầu tiên là được trong tộc gửi gắm kỳ vọng, có hi vọng Trúc Cơ, đưa đến Hoàng Phong Cốc một vị đệ tử tinh nhuệ tự nhiên chết đi.

Sau đó, lại là gia chủ cũng không hiểu sao lại chết đi.

Lần này, chiến lược đỉnh tầng của Lý gia hoàn toàn bị ngăn chặn.

“Đại ca, ta có một kế có thể tạm thời giảm bớt nguy cơ của gia tộc!” Trong một mảnh tĩnh mịch, có một người đứng ra nói.

“Ồ? Ba nguyên, ngươi có ý kiến gì, nói nghe thử xem?”

“Chúng ta có thể đem bí mật tổ tiên truyền xuống cung cấp cho một đại phái tu tiên nào đó, thỉnh cầu bọn họ phù hộ gia tộc chúng ta trăm năm, trong vòng trăm năm, chúng ta có thể bồi dưỡng ra tu sĩ Trúc Cơ!” Người nọ cao giọng nói.

Hắn vừa nói ra lời này, mọi người lập tức nhú mày.

Bí mật của tổ tiên bọn họ đại khái đều biết là cái gì, nhưng chưa bao giờ biết rõ nội dung cụ thể.

Đó là bí mật chỉ có gia chủ mới có thể nắm giữ.

Lão cầm đầu trầm ngâm một lát, nói: “Ta cũng nghĩ ra được cách này, cũng có thể xem là một đường lui, nhưng dùng kế này cần phải cẩn thận, nếu không có thể vì gia tộc đưa tới tai ương ngập đầu!”

“Nhưng không ai trong chúng ta hiểu rõ bí mật đó, làm sao khiến đám đại môn phái kia tin tưởng chúng ta được?” Một người nghi ngờ.

Ông lão đi đầu cười đầy bí ẩn, nói: “Kỳ thực, tổ tiên từng lưu lại một bản chép tay, bên trên ghi chép cặn kẽ những thứ liên quan tới bí mật kia!”

“Bản chép tay này trước kia chỉ có thể do gia chủ bảo quản, chúng ta đều không có quyền xem, nhưng hiện tại, nếu như gia chủ đã không còn nữa, chúng ta liền đi lấy bản chép tay kia ra!”

“Vâng, đại ca nhanh mang chúng ta đi!”

“Không ngờ còn có thứ như vậy!”

.....

Mọi người trong lúc nhất thời đều vô cùng phấn chấn, giống như thấy được hi vọng bảo vệ gia tộc. Lập tức dưới sự dẫn dắt của lão giả cầm đầu, đi về phía Tàng Thư các.

Mười mấy người đi tới nơi này, khi bọn hắn mang theo kích động cùng hiếu kỳ mở ra đại môn Tàng Thư các thì đồng loạt ngây ngẩn cả người.

50

Một nam tử đeo mặt nạ quỷ đứng trong Tàng Thư các, đang lạnh lùng nhìn bọn họ.

“Người nào?”

Phần lớn tu sĩ Lý gia lập tức kinh hãi, lữ lượt lấy pháp khí ra.

“Hừ!”

Hừ lạnh một tiếng, nam tử đeo mặt nạ tiến lên trước một bước, một cỗ khí thể phô thiên cái địa đè xuống, linh áp cường đại khiến đám tu sĩ Luyện Khí này đột nhiên biến sắc.

“Tu sĩ Trúc Cơ?!”

“Tại sao lại là tu sĩ Trúc Cơ?”

.....

Sắc mặt mọi người Lý gia kinh hãi nhìn người trước mắt, trong lúc nhất thời, ngay cả thở mạnh cũng không dám.

Một gã tu sĩ Trúc Cơ dễ dàng có thể tiêu diệt những tu sĩ Luyện Khí như bọn họ.

Ở trước mặt người ta, bọn họ thật sự nhỏ yếu như kiến vậy.

Diệp Trường Sinh chấp hai tay sau lưng, lạnh lùng nhìn đám người trước mắt.

Bản chép tay mà Lý Tam Biến nhắc tới hẳn đã lấy được.

Vừa chuẩn bị rời khỏi, thần thức lại phát hiện đám người này đang đi tới.

Vì vậy, hắn liền lưu lại, muốn nhìn xem đám tu sĩ Luyện Khí Lý gia này muốn làm gì.

“Xin hỏi tiên bối xưng hô như thế nào?” Lý gia, lão giả cầm đầu đứng ra, vô cùng đáng chất hỏi.

Không trả lời câu hỏi của hắn, Diệp Trường Sinh ngược lại hỏi: “Các người có phải người chủ sự Lý gia hiện tại không?”

“Bẩm tiên bối, gia chủ không có ở đây, chúng ta chính là người nói chuyện với Lý gia, tiên bối có gì phân phó không?”

Lão giả cầm đầu cung kính nói.

“Đã như vậy thì các người tới đây chắc là vì bản chép tay của tổ tiên?”

Thanh âm lạnh lùng của Diệp Trường Sinh khiến đám tu sĩ Luyện Khí như Lý gia lạnh đi một nửa.

Nếu người này đã biết bản chép tay tổ tiên của Lý gia, vậy chẳng phải ý nghĩa của bí mật kia hẳn đã hoàn toàn biết rồi sao?

Chẳng lẽ nói, người này chính là kẻ đã giết chết gia chủ?

Trong lòng mọi người Lý gia hiện lên một cái đáp án khiến toàn thân bọn họ lạnh như băng.

Bọn họ đều cúi đầu, không dám nhìn nam tử đeo mặt nạ, sợ bị đối phương phát giác được ánh mắt căm thù của mình.

Lão giả cầm đầu khỏ sở nói: “Xin hỏi tiền bối có quan hệ gì với gia chủ? Có biết hướng đi hiện giờ của gia chủ Lý gia ta không?”

“Hắn chết rồi!”

Lời nói lạnh như băng khiến ánh mắt mọi người Lý gia hiện lên một tia bi ai.

“Hừm?”

Ngay lúc đám người Lý gia cúi đầu, đau thương, Diệp Trường Sinh lại đưa mắt nhìn về phía xa, ánh mắt xuất hiện một tia biến hóa.

“Nếu Lý gia các người không muốn chịu tai ương diệt tộc, tốt nhất giữ mồm miệng lại!” Diệp Trường Sinh lạnh lùng nói một câu.

Sau đó, hắn trong nháy mắt biến mất ngay tại chỗ, rời khỏi Lý gia bảo, để lại một đám tu sĩ Lý gia kinh ngạc.

“Không nghĩ tới nhanh như vậy đã có người khác theo dõi Lý gia này!” Vô thanh vô tức bay ra khỏi Lý gia bảo, Diệp Trường Sinh trong lòng thầm nghĩ.

Vừa rồi, hắn đã nhận ra thần thức của hai tu sĩ Trúc Cơ, vì vậy nhanh chóng bỏ xa đám người Lý gia, bay ra ngoài.

Dừng bước lại, đứng trước một vách đá bên ngoài Phong Lâm sơn, Diệp Trường Sinh nhìn về mảnh rừng cây phía trước, lạnh lùng nói: “Ra đi!”

“Ba ba ba!”

Một tràng tiếng vỗ tay vang lên, hai đạo nhân ảnh từ trong rừng cây đi ra.

Một đạo cao béo, một đạo thấp gầy, cao béo khí tức trên thân Trúc Cơ sơ kỳ, mà người thấp gầy thì là Trúc Cơ trung kỳ.

Kỳ lạ là, hai người có chiều cao chênh lệch to lớn như thế, tướng mạo lại vô cùng tương tự.

“Đạo huynh quả nhiên nhạy cảm, cách xa như vậy đã phát hiện hai huynh đệ chúng ta!” Người thấp gầy kia lên tiếng đầu tiên.

“Nhị vị xưng hô thế nào?”

“Chúng ta họ Lâm!” Người thấp gầy kia cười tủm tỉm nói.

“Lâm?”

Khổng đồng tử của Diệp Trường Sinh hơi co rút lại, hẩn nhớ tới lời nói của Lý Tam Biến, bốn khối lệnh bài nằm trong tay ba gia tộc.

Lý gia có hai khối, Việt quốc Lâm gia có một khối, còn có một khối ở trong tay Nguyên Vũ quốc Trương gia.

“Xin hỏi đạo huynh xưng hô thế nào?” Người gầy gò kia hỏi.

Nam tử béo bên cạnh hẩn vẫn luôn không nói một lời, lạnh lùng nhìn chằm chằm Diệp Trường Sinh, ánh mắt vô cùng cảnh giác.

Tựa hồ chỉ cần một lời không hợp là sẽ ra tay ngay.

“Người hèn họ Hàn!” Diệp Trường Sinh ngập ngừng nói.

“Hóa ra là Hàn huynh, xem ra Lý Tam Biến đã chết trong tay ngươi!” Người cao gầy kia dùng giọng điệu cảm thán nói.

“Làm sao ngươi biết?”

“Ha ha, đạo huynh vội vội vàng vàng vàng vàng đến Lý gia này, chắc hẳn là vì thứ có liên quan đến Nguyên Tinh đạo nhân a?”

“Hai huynh đệ chúng ta sau khi biết được tin Lý Tam Biến chết đi, liền lập tức đến đây, kết quả không ngờ vẫn chậm hơn đạo huynh một bước!”

“Xem ra, đồ vật đã rơi vào trong tay đạo huynh rồi!” Người thấp gầy chậm rãi nói.

Hơi híp mắt, Diệp Trường Sinh thần nhiên nói: “Không sai, tất cả những gì có liên quan tới Nguyên Tinh đạo nhân đều đã rơi vào tay ta!”

“Ha ha, không nghĩ tới một tu sĩ Trúc Cơ trung kỳ như Lý huynh lại diễn vong trước mắt Hàn huynh, thần thông của Hàn huynh nhất định là sâu không lường được!” Người gầy gò bỗng nhiên dùng một khẩu khẩu khẩu khẩu vô cùng nghiêm tình nói.

“Lâm huynh muốn nói gì?” Diệp Trường Sinh nhẹ giọng cười một tiếng, hỏi.

“Chúng ta người sáng không nói lời mờ ám, nếu Hàn huynh đã nhận được hết thầy của Lý huynh, như vậy không lâu sau đó hội tụ, Hàn huynh chắc sẽ không từ chối chứ?”

Diệp Trường Sinh trong lòng biết rõ, tụ hội mà đối phương nói tới dĩ nhiên là ước định cùng đi thăm dò động phủ của Nguyên Tinh đạo nhân.

“Đương nhiên ta sẽ không bỏ qua việc trọng đại này, chỉ là không biết thời gian tụ hội này và địa điểm ở đâu?” Diệp Trường Sinh hỏi.

“Lẽ nào Lý huynh trước khi chết không nói cho người biết sao?” Nam tử thấp gầy kinh ngạc hỏi.

“Ha ha, ta vẫn muốn biết một chút về đạo huynh thôi!” Diệp Trường Sinh nhẹ giọng cười nói.

“Ha ha, thì ra là thế, đạo huynh cũng là đủ cẩn thận, sợ Lý huynh lừa gạt người đúng không?” Trên mặt nam tử thấp gầy lộ ra thần sắc bừng tỉnh đại ngộ.

Kế tiếp, môi hân khê nhúc nhích, dùng phương thức truyền âm đem thời gian cùng địa điểm nói cho Diệp Trường Sinh.

“Xem ra Lý Tam Biến coi như thành thật!” Diệp Trường Sinh thâm nghĩ trong lòng.

Sau khi so sánh một hồi, hắn liền phát hiện thời gian và địa điểm mà người Lâm gia nói giống như Lý Tam Biến đã nói.

Xem ra địa điểm thời gian gặp nhau là không có vấn đề gì.

Diệp Trường Sinh chú ý tới lúc mình và nam tử gầy gò kia nói chuyện với nhau, nam tử béo nhìn về phía mình, thỉnh thoảng lại có sát ý hiện lên.

Dường như hắn đang do dự, có nên động thủ với Diệp Trường Sinh hay không.

Trong lòng đang ước lượng khả năng động thủ thành công.

Hai người này, một là Trúc Cơ sơ kỳ, một là Trúc Cơ trung kỳ, mà Diệp Trường Sinh chỉ có một, cũng chỉ là Trúc Cơ sơ kỳ.

Xem ra, thực lực của hai người này vô luận thế nào cũng đều vượt qua Diệp Trường Sinh.

Thế nhưng, bọn họ cũng không dám manh động đối với Diệp Trường Sinh.

Bởi vì, dù sao Diệp Trường Sinh cũng đã giết tu sĩ Trúc Cơ trung kỳ là Lý Tam Biến, điểm này khiến hai người rất kiêng kỵ.

Diệp Trường Sinh đeo mặt nạ, cười như không cười nhìn hai người kia, không hề nhúc nhích.

Hắn chấp hai tay sau lưng, một bộ dáng khí định thần nhàn, không để ý chút nào sát ý như ẩn như hiện trong mắt nam tử béo kia.

Ba người cứ đứng như vậy, giằng co chốc lát, nam tử gầy gò kia bỗng nhiên cười một tiếng:

“Hàn huynh ở lại đây, còn có chuyện gì nữa sao? “

“Không có, nhưng mà, hai vị Lâm huynh ở chỗ này, chẳng lẽ có chuyện gì cần làm?” Diệp Trường Sinh hỏi.

“Huynh đệ hai người chúng ta đích xác có chút việc, muốn đi Lý gia bảo một chuyến, sẽ không đi cùng Hàn huynh nữa! ”
Nam tử gầy gò kia chấp tay, lôi kéo huynh đệ của hắn, hai người bay về phía Lý gia bảo.

Xem ra, cuối cùng hấn vẫn có chút kiêng kị thực lực của Diệp Trường Sinh, không có lựa chọn ra tay.

Diệp Trường Sinh nhìn thoáng qua bóng lưng hai người rời đi, cười dữ tợn, bước lên điều hâu cũng hướng Vân Hải xa xa bay đi.

Về phần hai huynh đệ Lâm gia kia, muốn đi Lý gia làm gì, hấn không quản.

Đây không phải chuyện hấn nên quan tâm.

Hấn hứa hẹn cho Lý Tam Biến chính là không giết tu sĩ Lý gia, chỉ lấy đi bản chép tay tổ tiên kia.

Sau đó phát sinh chuyện gì, không liên quan gì tới hấn!

51

Sau khi rời khỏi Lý gia bảo, Diệp Trường Sinh cũng không lập tức trở về Hoàng Phong cốc.

Ngược lại đi một chuyến đến Thiên Tinh Tông phường thị, gặp Tân Như Âm và Tiểu Mai.

Rèn sắt phải nhân lúc còn nóng!

Đương nhiên Diệp Trường Sinh cũng hiểu được đạo lý này.

Vì vậy, hắn lấy một bộ dạng ảm áp nam tử xuất hiện ở trước mặt Tân Như Âm chủ tớ.

Trong nụ cười mập mờ của Tiểu Mai, hỏi thăm tình trạng cơ thể của Tân Như Âm một phen.

Sau đó, rất tự nhiên được nhắc tới, bên ngoài phường thị trên núi có một loại dược tài có ích đối với thân thể của nàng, mời nàng cùng đi thu thập.

Tân Như Âm tất nhiên là muốn mang theo Tiểu Mai đi cùng.

Thế nhưng, lời nói đầy chính nghĩa của Diệp Trường Sinh nhắc tới, cần có người giữ nhà, nếu không người ta xông vào thì làm sao bây giờ?

Tiểu Mai tự nhiên là kháng nghị, tỏ vẻ tòa viện này bị trận pháp thủ hộ, người bình thường không xông vào được.

Nhưng dưới sự kiên trì của Diệp Trường Sinh, nàng vẫn rầu rĩ không vui ở lại.

Rồi sau đó, Tân Như Âm đỏ mặt đi theo Diệp Trường Sinh ra ngoài phường thị.

Diệp Trường Sinh ngược lại không có lừa Tân Như Âm, quả thật trên ngọn núi này có một loại linh thảo có lợi cho thân thể nàng.

Bất quá, hắn không cần nói, loại linh thảo này đối với tất cả nữ nhân đều có lợi.

Tăng âm dưỡng nhan nha!

Nữ tử nào mà không dùng được?

Nhưng đối với Long Ngâm Chi Thể của Tân Như Âm, có lẽ hiệu quả của loại Linh thảo này rõ ràng hơn một chút.

Sau khi thu thập xong linh thảo, Diệp Trường Sinh lại thuận thể nhắc tới, gần đó có một ngọn núi hoa đại nở rộ, phong cảnh tú lệ, mời Tân Như Âm cùng đi thưởng thức.

Nếu đã tới đều tới, Tân Như Âm tự nhiên sẽ không cự tuyệt đề nghị của Diệp Trường Sinh.

Thế là, hai người thuận lý thành chương đi đến đỉnh núi kia.

Trong biển hoa khắp núi đồi, có một nam một nữ.

Loại tình cảnh mập mờ này, làm cho tâm trạng Tân Như Âm nhảy lên kịch liệt, trên khuôn mặt xinh đẹp trắng nõn như ngọc trải rộng rặng mây đỏ.

Trong lúc vô ý, trên tay Diệp Trường Sinh đã xuất hiện một cái vòng hoa được bện xong.

“Như Âm cô nương, không cảm thấy cái này rất thích hợp với ngươi sao?!” Diệp Trường Sinh dùng một loại giọng điệu rất bình thản nói.

Lúc này, bản thân tuyệt đối không được quá kích động, quá kích động ngược lại sẽ dọa đối phương.

Bình Bình thản nói là tốt nhất, như vậy càng dễ buông bỏ phòng ngự đối phương hơn.

Trong ánh mắt ngượng ngùng của Tân Như Âm mang theo vẻ sợ hãi lui bước, Diệp Trường Sinh đeo vòng hoa thay cho nàng.

Mỹ nhân càng xinh đẹp hơn!

Không có nữ nhân nào có thể cự tuyệt sự lãng mạn này!

Nếu như ở kiếp trước, Diệp Trường Sinh đã tới ôm hôn.

Nhưng dù sao thế giới này cũng khác biệt!

Diệp Trường Sinh cũng không có nhân cơ hội làm chút gì, ngược lại rất là quân tử bầu bạn với Tân Như Âm dạo chơi trong biển hoa.

Cuối cùng, nàng lễ phép trả về.

Lần này vừa đi qua một lần, tự nhiên làm tăng thêm độ hảo cảm của vị trận pháp đại sư đối với Diệp Trường Sinh.

Đợi đến lúc trở về, ánh mắt Tân Như Âm nhìn về phía hắn, đã mang theo một tia tình cảm lúc mới mở rồi!

Không vội, từ từ sẽ tới!

Diệp Trường Sinh rất hiểu đạo lý hàm tiểu hoả, lễ phép tạm biệt hai người chủ tớ, sau đó trở về động phủ tiếp tục tu hành.

Thời gian một ngày này, với thọ nguyên dài đằng đẳng của hắn mà nói, chỉ là một chút chất xúc tác, không đáng nhắc tới!

Nhưng đối với một thiếu nữ ngây ngô.

Đây chính là một đời!

.....

Tu hành trong động phủ hơn nửa năm, cuối cùng đan dược trong tay Diệp Trường Sinh cũng mất hiệu lực.

Hắn lấy tốc độ một ngày dùng hơn hai trăm viên Hợp Khí Đan, mạnh mẽ đem loại đan dược này kháng tính trên người hắn đổ đầy.

Thật ra, vào lúc dập đầu được năm sáu chục viên, dược hiệu của loại đan dược này lại bắt đầu giảm xuống.

Ban đầu đối kháng được tính thể hiện.

Sau đó, chính là dược hiệu không ngừng hạ xuống, cuối cùng hạ xuống không có tác dụng.

Đã đến hậu kỳ, hiệu quả đánh một hạt đan dược còn kém hẳn thu nạp linh khí trong động phủ này một ngày tu hành nhanh hơn.

Vì vậy, Diệp Trường Sinh hoàn toàn từ bỏ Hợp Khí Đan.

Hiện tại, trên tay hắn còn có hơn ba mươi viên Hợp Khí Đan.

Diệp Trường Sinh thở dài một tiếng, đi ra khỏi động phủ.

đuổi lưng một cái!

Đã ngồi hơn nửa năm không nhúc nhích.

Nếu bị giam ở trong trận của phạm nhân, thế nào cũng phải mang theo con e thẹn mới được!

Một thân pháp lực hùng hồn lưu chuyển trong cơ thể Diệp Trường Sinh.

Hiện tại, pháp lực của hắn đã có thể so với tu sĩ Trúc Cơ trung kỳ.

Kim Linh Thiên Tinh Công này đích thật là thần hiệu.

Diệp Trường Sinh cực kỳ chờ mong bước tiếp theo của bộ công pháp kia.

Chỉ là tu luyện ba tầng đầu tiên, đã nắm giữ được thần thông của ngân quang giáp.

Môn thần thông này, sau khi hắn đạt đến Trúc Cơ kỳ, lực phòng ngự của áo giáp màu bạc có thể so với cực phẩm pháp khí.

Hơn nữa, theo pháp lực của hắn càng mạnh, lực phòng ngự của ngân quang giáp này cũng càng mạnh.

Nói cách khác, trên người Diệp Trường Sinh có treo một pháp khí cực phẩm có thể mở ra bất cứ lúc nào, toàn bộ không có góc chết phòng ngự.

Đây là cực kỳ nghịch thiên!

Phòng ngự pháp khí bình thường, như Huyền thiết phi thiên thuẫn, khu vực có thể thủ hộ tương đối có hạn.

Nếu lúc đầu pháp, kí thác tất cả hi vọng vào Huyền thiết phi thiên thuẫn, mà không làm ra những hành động phòng hộ khác, thì rất có thể sẽ bị người khác ám toán đến chết.

Nói thí dụ như, Hàn Lập dùng sợi tơ trong suốt mà hắn có được kia âm tử rất nhiều người lúc đầu pháp không thể bọc được.

Ý nghĩ của loại người này là: Ta có pháp khí phòng ngự cực phẩm rồi, còn mở hộ thuẫn làm gì? Như vậy không phải lãng phí pháp lực sao?

Kết quả, cũng bởi vì loại ý nghĩ này mà vô duyên vô cớ gặp nạn, thậm chí chết vì thực lực kém xa đối thủ của mình.

Mà có đôi khi, dù có mở hộ thuẫn cũng không ngăn được một vài thủ đoạn đánh lén cường đại của địch nhân.

Ví dụ như, loại Huyết Linh Toàn này.

Nhưng Diệp Trường Sinh sẽ không tồn tại vấn đề này, Ngân Quang giáp là thần thông công pháp tự mang theo, mở ra trong một ý niệm của hắn.

Căn bản không cần chuẩn bị gì cả!

“Lấy năng lực phòng ngự của ngân quang giáp này, đợi sau khi pháp lực ta mạnh hơn, nói không chừng có thể ngăn trở Huyết linh toàn đánh lén!” Diệp Trường Sinh trong lòng thầm nghĩ.

Sau khi tiến giai Trúc Cơ, hắn đối với uy lực của ngân quang giáp này mới có nhận thức mới.

Hiện tại, trong tất cả khả năng phòng ngự hắn có trong tay, ngân quang giáp này là mạnh nhất, ngay cả cực phẩm pháp khí phòng ngự Huyền thiết phi thiên thuẫn cũng không sánh bằng.

“Không biết sau khi tu luyện tới tầng thứ sáu thì có thể nắm giữ thần thông Tinh Ngân Kiếm Khí mạnh đến mức nào!” Diệp Trường Sinh thầm nghĩ trong lòng.

Cảm khái một hồi, hắn bay về phía Hoàng Phong cốc.

Xe nhẹ đường quen đi tới trước động phủ của Trần sư tỷ, đánh một đạo Truyền Âm phù vào.

Chỉ trong chốc lát, trận pháp bảo vệ động phủ đã được mở ra, Trần sư tỷ từ bên trong lao ra.

Hai người đã hơn nửa năm không gặp nhau.

Sau khi gặp mặt, tự nhiên là không thể thiếu một phen thân mật.

Sau khi hai bên đều cảm thấy mỹ mãn, Diệp Trường Sinh vuốt ve lưng ngọc bóng loáng của sư tỷ, ôn nhu nói: “Lần này ta mang đến cho ngươi ba bình đan dược có thể dùng được từ Trúc Cơ kỳ!”

“Cứ đưa đan dược cho ta mãi, ngươi tu luyện không cần sao? Lần trước ngươi cho ta vẫn chưa dùng hết!” Trần sư tỷ như con mèo nhỏ nằm sấp trong ngực hắn, giọng nói đầy vẻ lười biếng khàn khàn.

“Rầm!”

Diệp Trường Sinh vỗ mạnh, dẫn tới một tiếng ngâm khẽ yêu kiều của sư tỷ.

Ánh mắt như nước, nàng vận vẹo vài cái, thiếu chút nữa lại dẫn phát lửa giận của Diệp Trường Sinh.

Sắc mặt Diệp Trường Sinh lạnh lẽo, trách mắng: “Đồ đưa cho người người người người phải cố gắng dùng hết sức, ai bảo người tiết kiệm được?”

“Không phải ta đang cân nhắc tới chuyện đan dược của người không đủ dùng sao?” Trần sư tỷ vô cùng uất ức nói.

Nghe hắn nói vậy, trong lòng Diệp Trường Sinh hiện lên vẻ nhu tình, thối mũi ngọc tinh xảo của nàng, nhẹ giọng nói:

“Người ah, thích lo lắng vớ vẩn! Ta có thể cho người nhiều đan dược như vậy, chứng tỏ chính ta tuyệt đối đủ dùng!”

“Sau này không cho phép tiết kiệm nữa! Phải dùng thì dùng!”

“Biết rồi!” Trần Xảo Thiển nhú cái mũi nhỏ nhắn, thanh âm ngọt ngào, trong ánh mắt tràn đầy vẻ cảm động.

Trần sư tử rong chơi tại trong cảm giác cảm động nồng đậm.

Trước tiên dùng giọng điệu lạnh lùng răn dạy trước, sau đột nhiên lại dịu dàng. Diệp Trường Sinh thường xuyên đối xử với Trần sư tử như vậy.

Mà Trần sư tử cũng đích xác vô cùng ăn may như vậy.

Mỗi lần ôn nhu sau khi lạnh lùng, đều làm cho nàng cảm động gấp bội, đối với Diệp Trường Sinh càng thêm khăng khăng một mực.

Loại người như Trần Xảo Thiển này, nếu như đặt ở thời đại kiếp trước của Diệp Trường Sinh.

Chắc chắn bà ta là người dễ bị hành hạ vợ nhất, ái nữ hay nói chuyện vui vẻ ở Hỏa Táng tràng.

Có đôi khi nữ nhân có cách nghĩ hồi âm thật khó có thể lý giải nổi.

Chẳng qua, Diệp Trường Sinh chưa bao giờ có ý đồ giải thích cho các nàng.

Hắn chỉ cần thăm dò rõ tính cách của các nàng, sau đó nhằm vào loại tính cách này, chế định ra một bộ hình thức chung sống tương ứng là được.

Trần sư tử ở chung với hắn lâu nhất, cũng tương ứng đấy. Dưới bộ dạng chung sống của hắn, sớm đã khăng khăng một mực.

Diệp Trường Sinh hí mắt, hưởng thụ sự ấm áp cùng bao dung của Trần sư tử, trong lòng cảm khái: “Dù sao cũng có người mắng ta là cận bã nam!”

“Ta cũng không phải loại đàn ông cận bã! Diệp mỗ ta chẳng qua là muốn cho những cô gái đáng thương kia một nhà mà thôi!”

“Ta là người thâm tình này, đi đâu tìm vậy?”

Qua không biết bao lâu, Diệp Trường Sinh thoải mái thở ra một hơi.

Trần sư tử bò lên, ghé vào trong ngực hắn, cúi kính nói: “Gần đây, phụ thân ta và mấy vị thúc bá đều đang thúc ta lập gia đình!”

“Người nói thế nào?” Diệp Trường Sinh trong lòng hơi động, hỏi.

Trần sư tử đưa tay vuốt ve gương mặt góc cạnh rõ ràng kia, trong thanh âm tràn đầy mê luyến: “Ta biết, trong lòng người không chỉ có một mình ta, cho nên ta không nói cho bọn hắn biết gì về người!”

“Ta chỉ nói cho bọn họ biết, ta vừa Trúc Cơ, muốn thử xem khi còn sống có thể trùng kích Kết Đan hay không. Vì vậy tạm thời ta không muốn nghĩ tới chuyện lập gia đình!”

“Bọn họ có đồng ý không?” Diệp Trường Sinh vuốt ve khuôn mặt bóng loáng của nàng hỏi.

“Vốn trưởng bối trong nhà không muốn tiếp nhận thuyết pháp này, bọn họ đã sớm an bài cho ta một mối hôn nhân.”

“Nhưng về sau, đại ca cũng Trúc Cơ, đứng về phía ta, các trưởng bối sau khi suy tính một chút, liền đồng ý cho ta thời gian vài năm, xem tình huống thế nào!”

Diệp Trường Sinh hôn lên trán của nàng, ghé sát bên tai ôn nhu nói: “Vậy người mau chóng phục dụng đan dược ta đưa cho người, đột phá cảnh giới, để cho những trưởng bối kia của người không còn lời nào để nói!”

“Ừm, đã có những đan dược này, ta có thể nắm chắc trong vài năm nữa có thể tiến vào Trúc Cơ trung kỳ! Đến lúc đó, trong tộc cũng không có mấy người có thể mạnh bằng ta.”

“Bọn họ thấy ta tu luyện nhanh như vậy, nhất định sẽ gửi gắm hy vọng kết đan vào người ta, mong mỗi Trần gia có thể trở thành gia tộc như Yến gia.”

“Đến lúc đó sẽ không còn ai dám ép ta nữa!”

Trong mắt Trần sư tử mang theo vẻ ước mơ, nàng đối với cảnh giới cao hơn kia cũng trông ngóng không thôi.

Trước kia, đối với nàng mà nói, kết đan là chuyện ngay cả nghĩ cũng không dám.

Nhưng bây giờ, sau khi giao vận mệnh của mình cho Diệp Trường Sinh, dường như cũng không phải là không thể kết đan.

Tên nam nhân này, trên người hắc trần ngập bí mật, giống như một đám sương mù.

Những thứ khác không nói, bình đan dược tinh tiến pháp lực của Trúc Cơ kỳ này, có mấy người có thể tùy tiện lấy ra được?

Nhưng Trần sư tử sẽ không truy cứu đến cùng Diệp Trường Sinh có bí mật gì.

Cô chỉ biết, đời này cứ theo sát Diệp Trường Sinh là được rồi.

Y nói thế nào thì mình cứ thế mà làm.

Nàng chính là nữ nhân truyền thống như thế!

“Yên tâm, tương lai ta nhất định sẽ cho ngươi một kết quả!”
Diệp Trường Sinh vuốt ve mái tóc của nàng, hứa hẹn lời hứa.

“Ừm! “

Trần Xảo Thiên si ngốc đáp lại một tiếng, ánh mắt mê ly.

Kỳ thật, trong lòng nàng sớm đã không có hy vọng xa vời như lúc đầu.

Nàng hiện tại, chỉ cầu có thể ở bên cạnh Diệp Trường Sinh là đủ rồi!

Danh phận... đã sớm không nghĩ tới!

“Đúng rồi, nói đến đan dược, Trần gia chúng ta ngược lại vẫn còn giữ lại một phần đan phương!”

Trần sư tử nói xong, đưa tay cầm lấy túi trữ vật bên kia, từ bên trong lấy ra một phần ngọc giản.

“Đây là một loại đan dược có thể giúp tu vi Trúc Cơ tinh tiến! Chỉ là, dược tài bên trong đối với niên đại yêu cầu đều rất cao, rất khó sưu tập được! “

“Trần gia chúng ta qua nhiều năm như vậy cũng chỉ sưu tập được hai ba phần dược liệu thích hợp, đã từng luyện chế ra một lò đan dược, nhưng đến bây giờ tất cả đều đã dùng hết rồi!”

Nghe được Trần sư tử nói những lời này, Diệp Trường Sinh lần nữa cảm nhận được sâu sắc tài nguyên khu khu Thiên Nam căn cỗi.

Hắn đưa thần thức vào trong ngọc giản, xem qua phẩm loại dược liệu một lần.

Đúng là vật rất khó thu hoạch được.

Trong đó, yêu cầu về một loại tài liệu chính, thậm chí đạt đến sáu trăm năm!

Ở Việt Quốc, đi đâu tìm linh dược sáu trăm năm vậy?

Cũng khó trách Trần gia không kiếm ra được.

Xem ra lại phải tìm Hàn Lập giao dịch... Diệp Trường Sinh trong lòng thầm nghĩ.

.....

Sau khi rời khỏi động phủ của Trần sư tử, Diệp Trường Sinh bước về phía Bách Dược viên nơi Hàn Lập ở.

Vừa tới cửa Bách dược viên, thì đúng lúc gặp Hàn Lập đang đi tới.

“Ha ha, Hàn huynh, trùng hợp như vậy, đang muốn đi tìm người đây, chúng ta đã lâu không gặp!” Trên mặt Diệp Trường Sinh mang theo nụ cười nhiệt tình, chào hỏi.

Hàn Lập nhìn thấy hắn cũng rất kinh ngạc, vừa định nói cái gì đó, nhưng sau khi thấy khí tức trên người hắn lập tức biến sắc.

Ánh mắt biến hóa một hồi, biểu tình trên mặt Hàn Lập đặc sắc đến cực điểm, hắn ngơ ngác một chút, cúi đầu, hành lễ nói:

“Đệ tử Hàn Lập, bái kiến Diệp sư thúc!”

“Chắc chắc, Hàn huynh, từ khi nào lại khách khí với ta như vậy?”

“Sư thúc đã là tu sĩ Trúc Cơ kỳ, đệ tử còn đang ở Luyện Khí kỳ, dựa theo lễ pháp của tu tiên giới, Hàn Lập nên xưng hô một câu sư thúc!” Hàn Lập cung kính nói ra.

“Hàn huynh quá khách khí rồi, ta vẫn luôn đối đãi huynh như là bằng hữu, hà tất phải khách khí như thế chứ?”

“Hơn nữa, chẳng qua chỉ là một Trúc Cơ Kỳ mà thôi, đột phá có cái gì khó? Há có thể ngăn trở ta và người? Ta tin tưởng không lâu sau Hàn huynh cũng có thể trở thành người trong chúng ta!” Diệp Trường Sinh ngữ khí rất là tùy ý nói.

Nghe được lời nói “Chỉ là một cái Trúc Cơ Kỳ “, khoe mặt Hàn Lập co quắp vài cái.

Hắn ta vì cảnh giới này mà bồn ba đã lâu.

Nếu không có Tiểu Lục bình, hẳn cảm thấy đời này mình không thể tiến vào Trúc Cơ kỳ.

Sao Diệp Trường Sinh có thể nói dễ dàng như vậy?

“Mặc dù Hàn Lập có Trúc cơ đan, nhưng có thể thành công Trúc cơ hay không, còn không biết được, nhưng cũng không dám trước mặt sư thúc quá lễ! ” Hàn Lập vẫn làm ra bộ dáng rất cung kính.

Tư thế ứng đối rất kín kẽ, khiến người ta không bối móc được gì.

Diệp Trường Sinh khoát tay áo nói: “Thôi, Hàn huynh, hay là chúng ta không nên khách sáo nữa, ta tới đây là có việc tìm người!”

“Ta nơi này có một đan phương, phía trên ghi lại một loại đan dược có thể giúp tu sĩ Trúc Cơ tinh tiến, ta nghĩ Hàn huynh sau khi Trúc Cơ hẳn là cũng rất cần loại đan dược này a?”

“Người giúp ta thu thập một phần tài liệu luyện đan cần thiết, ta sẽ đưa phần đan phương này cho người, người xem khoản giao dịch này thế nào?”

Đan phương trúc cơ kỳ!

Đối với loại vật này, Hàn Lập cũng rất khát vọng.

Y biết tương lai mình sẽ cần tới.

Hơn nữa, hẳn ít nhiều biết được, tại tu tiên giới của Việt quốc, đan dược và đan phương mà Trúc Cơ kỳ có thể sử dụng là quý giá cỡ nào.

Mặc dù trước mặt Diệp Trường Sinh, dáng vẻ hần rất khiêm tốn, nói mình không nắm chắc có thể Trúc Cơ thành công.

Nhưng ở trong lòng của hần, đối với chuyện mình có thể Trúc Cơ thành công, đã đủ nắm chắc.

Dù sao hần cũng có tiểu lục bình!

Bình nhỏ mang đến cho hần đủ tự tin.

Nghe Diệp Trường Sinh nói tới nội dung giao dịch, Hàn Lập lập tức động tâm.

Nhưng hần vẫn rất cẩn thận hỏi: “Chuyện thu thập dược liệu, vì sao sư thúc lại tới tìm ta? Lấy thực lực của sư thúc, tuyên bố một nhiệm vụ, hẳn là có rất nhiều đệ tử luyện khí cao giai có thể giúp sư thúc hoàn thành chuyện này!”

Diệp Trường Sinh lắc đầu nói: “Tuyên bố nhiệm vụ đi thu thập dược liệu quá chậm, hơn nữa ta cũng không tin những người kia!”

“Nói cho cùng, trong Hoàng Phong cốc này, người ta quen biết cũng không có mấy người đáng tin cậy.”

“Hàn huynh đã cùng ta giao dịch mấy lần, ta đối với năng lực của Hàn huynh đều tán thành. Tại phương diện thu thập linh dược, ta tin tưởng với năng lực của Hàn huynh! “

“Dù sao, Hàn huynh chính là một mực ở trong Bách Dược Viên này a, thu thập linh dược, chẳng phải là so với người khác thuận tiện hơn rất nhiều sao?”

Diệp Trường Sinh còn tri kỷ giúp Hàn Lập tìm một bậc thang.

“Nguyên lai hắc cho rằng linh dược của ta là từ trong Bách Dược viên lấy được sao?” Hàn Lập trong lòng thầm nghĩ.

Bách dược viên là một trong những nơi nuôi trồng linh dược lớn nhất của Hoàng Phong cốc, bên trong có không ít linh dược ngoài trăm năm.

“Vị Diệp huynh này, giao dịch với hắc mấy lần, đích xác là có trợ giúp rất lớn đối với ta, uy tín của hắc cũng rất tốt, chỉ là...”

Hàn Lập cũng có vài phần tín nhiệm đối với Diệp Trường Sinh, nhưng hắc vẫn cảm thấy vị Diệp huynh này thần bí dị thường, điểm này làm hắc có chút bất an.

Do dự một lát, Hàn Lập cuối cùng vẫn cắn răng, nói: “Giao dịch này ta đáp ứng!”

Dù sao thì hắc cũng đã giao dịch linh dược ngàn năm với Diệp Trường Sinh rồi!

Có một giao dịch như vậy ở phía trước, lại đi giúp Diệp Trường Sinh thu thập một ít linh dược, hình như cũng không có gì to tát.

“Ha ha, Hàn huynh sáng khoái, ta biết giao cho người không sai mà!” Diệp Trường Sinh cười nói, ném danh sách linh dược qua.

“Đúng rồi, đây là vị trí động phủ của ta, Hàn huynh sau khi thu thập xong linh dược liền có thể tới đây tìm ta!”

Diệp Trường Sinh đem phương thức truyền âm thông qua động phủ nói cho Hàn Lập.

Sau đó, hắc ta nói thêm: “Đúng rồi, hy vọng Hàn huynh mau chóng tìm đủ những linh dược này, ta vội vã dùng!”

“Diệp sư thúc xin yên tâm, Hàn mỗ chắc chắn sẽ ưu tiên giúp sư thúc tìm đủ linh dược!” Hàn Lập chấp tay nói ra.

Diệp Trường Sinh gật đầu, vui vẻ rời khỏi.

Chỉ cần Hàn Lập ưu tiên bồi dưỡng hắc cần dược liệu, như vậy thu thập được một phần đan phương cần thiết, vẫn là rất nhanh.

Sau khi cáo biệt với Hàn Lập, Diệp Trường Sinh lại đi một chuyến đến phường thị Hoàng Phong cốc, mua một lò đan,

cùng một ít đan phương đơn giản và một ít đan phương.

Trở lại động phủ của mình, hắn bắt đầu cân nhắc về thuật luyện đan.

Hắn không có trực tiếp để cho Hàn Lập đem loại đan dược này luyện chế ra.

Bởi vì hắn biết, trình độ luyện đan của Hàn Lập bây giờ cũng rất nát bét.

Hơn nữa, đối phương trong khoảng thời gian này sợ rằng bận trúc cơ, không có khả năng hao phí đại lượng thời gian luyện chế loại đan dược này.

Hàn Lập Trúc Cơ thành công, còn phải đợi đến sau ba năm nữa.

Diệp Trường Sinh cũng không muốn đợi sau khi đối phương Trúc Cơ thành công lại đi giao dịch với hắn.

Cho nên, hắn dự định tự mình luyện chế loại đan dược này.

Thuật luyện đan, Diệp Trường Sinh trước kia chưa từng tiếp xúc.

Nhưng cũng giống như thuật luyện khí, vật này cũng là một trong những kỹ năng mà một tu sĩ phải nắm giữ.

Trên đời này không có nhiều đan dược có sẵn chờ Diệp Trường Sinh đi phục chế.

Tu vi càng cao, các loại đan dược lại càng khó tìm ra, chỉ có thể dựa vào các loại đan phương lưu truyền xuống mà luyện chế.

Cho nên, bồi dưỡng kỹ năng luyện đan của chính mình cũng cần thiết.

Diệp Trường Sinh không thiếu tài liệu, cho nên cũng không sợ lãng phí.

Trước khi Hàn Lập đem linh dược đưa tới, hắn liền căn cứ những phương thuốc đơn giản kia, bắt đầu rèn luyện kỹ năng của mình.

Hơn một tháng sau, Hàn Lập mang dược liệu tới.

Chứng kiến động phủ của vị sư thúc này mở ra ở một nơi xa xôi như vậy, Hàn Lập trong lòng rất là kinh ngạc.

“Ý nghĩ vị sư thúc này, sao giống ta như vậy?” Hàn Lập trong lòng cảm thấy là lạ.

Hắn cũng nghĩ tới, sau khi Trúc Cơ nhất định phải mở động phủ ở một nơi xa xôi.

“Hay là Hàn huynh vào động phủ ngồi một chút?” Diệp Trường Sinh mở cấm chế của động phủ, mời.

Vừa nghe nói thế, Hàn Lập lập tức lắc đầu như trống bỏi.

“Đệ tử còn có việc gấp, sẽ không quấy rầy sư thúc!”

“Được rồi, vậy ta không tiễn ngươi nữa!” Diệp Trường Sinh đóng lại cấm chế, trở lại động phủ của mình.

Hắn biết, Hàn lão ma trong lòng vẫn đối với mình có cảnh giác.

Nhưng cũng không sao cả, chỉ cần giao dịch có thể làm được là được.

Sau khi Diệp Trường Sinh có được tài liệu của đan phương liền lập tức phục chế ra một đồng lớn, sau đó bắt đầu thử luyện chế loại đan dược này.

Sau liên tiếp thất bại vài chục lần, cuối cùng hắn mới thành công luyện chế ra được một lò.

Nhưng lò đan dược này, thành sắc rất kém, vừa nhìn là biết được hiệu không được tốt lắm.

Vì vậy, Diệp Trường Sinh tiếp tục luyện đan.

Sau khi thành công một lần, việc luyện chế sau này sẽ dễ dàng hơn rất nhiều, xác xuất thành công dần dần tăng lên.

Về sau, hầu như mỗi một lò đều sẽ thành công.

Nhìn đồng đan dược trước mắt, trong mắt Diệp Trường Sinh tràn ngập cảm giác thành tựu.

Nhưng cũng đã mệt mỏi đến cực điểm!

Tiên Thiên chân hỏa chỉ tu sĩ Trúc Cơ liên tục phun ra, liên tục luyện đan hơn hai tháng, ai mà chịu nổi?

Cũng may Diệp Trường Sinh pháp lực hùng hồn đến cực điểm, tăng thêm trong động phủ này có linh nhãn chi tuyến, khôi phục pháp lực cực nhanh, cho nên mới chống đỡ được tiêu hao như vậy.

Sau khi tĩnh dưỡng vài ngày, Diệp Trường Sinh từ trong đồng đan dược này chọn lựa ra thành sắc là tốt nhất, một hạt đầy đặn nhất, đem nó phân tích.

Sau đó, dùng những đan dược này bắt đầu nhanh chóng tu luyện.

Hắn lại một lần nữa cảm nhận được loại cảm giác linh khí nổ tung kia, tu vi đã đình trệ mấy tháng nay lại nhanh chóng tăng trưởng.

Lại mấy tháng trôi qua, thời gian ước định giữa hắn và Lâm thị huynh đệ đã gần tới.

Diệp Trường Sinh dừng việc tu hành, đi một chuyến tới phường thị của Thiên Tinh tông.

Sau khi cùng Tân Như Âm hai ngày, hắn từ chỗ Tân Như Âm nhận được một bộ pháp trận có tính công kích.

Đây là pháp trận có tính công kích tốt nhất mà Tân Như Âm có thể bố trí ra trong giai đoạn hiện tại.

Có thể tạo thành uy hiếp với tu sĩ Trúc Cơ.

Sau khi đạt được bộ pháp trận này, Diệp Trường Sinh liền đúng hẹn đi tới nơi Lâm thị huynh đệ đã hẹn trước.

Phía đông Việt Quốc, dựa sát vào Xa Kỵ Quốc, một chỗ tên là Kim Cổ Nguyên, chính là địa điểm bọn họ ước định hội tụ.

Kim Cổ Nguyên, một cái tên rất quen thuộc.

Ngày sau lúc Ma đạo xâm lấn, chiến trường giữa bảy phái Việt quốc và Ma đạo chính là nơi đây.

Hiện tại, địa điểm ước định giữa huynh đệ Diệp Trường Sinh và Lâm thị cũng ở chỗ này.

Sau khi hội họp ở đây, bọn họ xuyên qua biên cảnh Việt quốc, tiến vào Xa Kỳ quốc.

Động phủ của Nguyên Tinh đạo nhân nằm ở một nơi gọi là U Phù chiếu trạch trong quốc nội xa kỳ.

Cái này phiền đảm lầy, tại Xa Kỳ quốc xem như là một cái tiếng tăm lòng lầy địa phương.

Trong U Phù chiếu trạch có đại lượng yêu thú tồn tại, cho dù là tu sĩ Kết Đan, tiến vào trong đó cũng có mạo hiểm vẫn lạc.

Bởi vì hoàn cảnh cực kỳ ác liệt, bởi vậy ngoại trừ một ít tu sĩ có nhu cầu đối với tài liệu của yêu thú thì rất ít có người tới đây.

Ai có thể nghĩ đến sâu trong đầm lầy này lại ẩn giấu một động phủ của tu sĩ Kết Đan kỳ chứ.

Biên giới của Kim Cổ nguyên, nơi nào đó trên một đỉnh núi nhỏ, Diệp Trường Sinh đáp xuống nơi này.

Thần thức quét qua, xung quanh không phát hiện bất luận kẻ nào.

“Xem ra ta là người đầu tiên đến nơi này!”

Diệp Trường Sinh quan sát hoàn cảnh xung quanh một phen, sau đó liền chấp hai tay sau lưng, bình tĩnh chờ đợi.

Qua một hồi, chân trời hai đạo độn quang xuất hiện, nhanh chóng hướng bên này lao tới.

Diệp Trường Sinh xoay người sang chỗ khác, nhìn sang bên đó, một lúc sau, độn quang đã xuất hiện trước mắt, hai người một cao một thấp từ trong đó nhảy xuống.

Chính là vị huynh đệ Lâm thị kia.

“Ha ha, Hàn huynh tới thật sớm a!” Trong huynh đệ Lâm thị, người vóc lùn cầm đầu tiến lên bắt chuyện.

Huynh đệ bộ dạng cao cao cường tráng kia tựa hồ bất thiện ngôn từ, một mực chưa từng mở miệng.

“Hàn mỗ cũng vừa tới đây!” Diệp Trường Sinh chấp tay nói.

Lão đại Lâm thị huynh đệ, người gầy gò kia nhìn quanh một vòng, nói: “Trương gia Nguyên Vũ quốc cách nơi đây tương đối xa, có lẽ sẽ đến chậm một chút!”

“Đã như vậy, chúng ta chờ đợi một lát là được!” Giọng nói của Diệp Trường Sinh rất bình tĩnh, nghe không ra trong lòng có ý kiến gì.

Điều này làm cho Lâm thị lão đại luôn len lén phỏng đoán trong lòng rất thất vọng.

Hắn chuyển đề tài, hỏi: “Hàn huynh đã đến nơi đây rồi còn muốn đeo mặt nạ sao? Huynh đệ chúng ta cũng không có gì, nhưng nếu đợi lát nữa người của gia tộc kia đến, chỉ sợ sẽ nổi lên lòng nghi ngờ!”

“Việc thăm dò động phủ Nguyên Tinh đạo nhân này liên quan trọng đại, huynh đệ chúng ta cùng Trương gia tu sĩ kia đều có lai lịch rõ ràng, Hàn huynh có phải hay không cũng nên đem thân phận cáo tri cho chúng ta?”

Lão đại của Lâm thị huynh đệ thần sắc nghiêm túc, nghiêm túc nhìn Diệp Trường Sinh nói.

Về thân phận của người đàn ông mang mặt nạ trước mắt, hắn đã sớm muốn biết.

Hắn không muốn đi theo một người lai lịch không rõ ràng, ngay cả người thực không muốn lộ diện diện mạo cũng cùng đi thăm dò động phủ.

Đối phương có thể giết Lý Tam Biến, chắc hẳn là một tu sĩ Trúc Cơ đại danh鼎鼎?

Diệp Trường Sinh cười khẽ một tiếng, thần nhiên tháo mặt nạ xuống, để lộ một gương mặt trẻ tuổi.

“Không phải giấu Lâm huynh, chẳng qua tại hạ tu hành một môn công pháp đặc thù, gương mặt không thể nhìn thấy ánh mặt trời trong thời gian dài, cho nên mới đeo mặt nạ mãi như vậy!” Diệp Trường Sinh tươi cười, nói bậy.

Lão đại của huynh đệ Lâm thị nghe vậy trong lòng cười lạnh hai tiếng.

Loại chuyện ma quỷ này, ai mà tin được!

Bất quá, hắn cũng không có thương lượng kém đến mức trực tiếp vạch trần, ngược lại nhanh chóng đổi thành một gương mặt bình tĩnh đại ngộ.

“Thì ra là thế, bất quá thoát nhìn Hàn huynh quả nhiên còn rất trẻ tuổi, còn có vài phần xa lạ, không biết là đệ tử của đại phái nào?”

Lão đại của huynh đệ Lâm thị hỏi dò.

“Tại hạ bất quá chỉ là một kẻ vô danh Hóa Dao ỗ mà thôi, không đáng nhắc tới!” Diệp Trường Sinh mỉm cười nói.

Nghe được lời này của hắn, lão đại của huynh đệ Lâm thị lại lắc đầu liên tục, phủ định nói: “Lời này của Hàn huynh sai rồi!”

“Lại lịch hai huynh đệ chúng ta đối với người không hề che giấu chút nào, rõ ràng nói cho người biết, Hàn huynh lại giấu diếm chúng ta, chỉ sợ có chút khó nói được?”

Nghe hắn nói vậy, trên mặt Diệp Trường Sinh lộ ra một tia cười khở, chấp tay ôm quyền nói: “Thôi, nếu Lâm huynh đã nói như vậy, ta đây còn giấu giếm thực sự là có chút quá đáng!”

“Tại hạ Hàn Phi Vũ, một năm trước còn là đệ tử Luyện Khí của Hóa Dao ỗ, Lâm huynh hử là minh bạch ý của ta chứ?” Trên mặt Diệp Trường Sinh lộ ra vẻ vô cùng thành khẩn.

Trước đó, hắn đã sớm điều tra thân phận huynh đệ Lâm thị này.

Huynh đệ Lâm thị, là tu sĩ Trúc Cơ duy nhị của Lâm gia, đồng thời cũng là một trong Thất phái của Việt quốc, đệ tử Thiên khuyết bảo.

Chính vì vậy, Diệp Trường Sinh không hề cố kỵ mà biên ra thân phận đệ tử Hóa Dao Ồ.

Với tư cách là một tu sĩ vừa mới trở thành Trúc Cơ, tên tuổi không bị ngoại giới biết được là rất bình thường.

“Cái gì? Một năm trước mới Trúc Cơ?” Lão đại của Lâm thị kinh hô một tiếng, nhìn Diệp Trường Sinh, mặt mũi tràn đầy vẻ không thể tưởng tượng nổi.

“Lâm huynh cảm thấy có vấn đề gì không?” Diệp Trường Sinh khẽ cười hỏi.

Lão đại của Lâm thị huynh đệ mở to hai mắt nhìn, cẩn thận nhìn chăm chăm Diệp Trường Sinh hồi lâu, mới khàn khàn nói:

“Hàn huynh thật đúng là làm cho huynh đệ chúng ta thất kinh a, một tu sĩ mới Trúc Cơ lại có thể giết chết Lý Tam Biến!”

“Tại hạ cũng bất quá là vận khí tốt một chút mà thôi!” Diệp Trường Sinh khoát khoát tay, miêu tả sơ lược đem đề tài này nói qua một câu.

Một tu sĩ mới Trúc Cơ mà muốn giết chết một Trúc Cơ trung kỳ thì hầu như là không có khả năng.

Chênh lệch pháp lực giữa hai bên thật sự quá lớn.

Trong Lâm thị huynh đệ, ánh mắt tên nam tử cao béo luôn trầm mặc kia nhìn về phía Diệp Trường Sinh lập tức nhiều hơn một tia khinh bỉ cùng bi.

Dưới cái nhìn của hắn, chắc hẳn Diệp Trường Sinh đã dùng thủ đoạn âm mưu nào đó mới giết được Lý Tam Biến.

Mà huynh trưởng của hắn, nam tử gầy gò kia lại mang vẻ mặt trầm tư, ánh mắt nhìn về phía Diệp Trường Sinh bắt đầu trở nên cổ quái.

“Như thế nào? Hiện tại Lâm huynh hẳn là không có nghi vấn gì với thân phận của ta chứ?”

“Ha ha ha, chỉ cần thân phận Hàn huynh nói rõ ràng, vậy không có vấn đề gì rồi! Huynh đệ chúng ta kỳ thật cũng không nhất định phải tìm tòi nghiên cứu thân phận Hàn huynh, chủ

yếu là suy xét đến thái độ của người Trương gia Nguyên Vũ quốc! ” Lâm thị huynh đệ cười to hì hì nói.

“Ồ, bên kia có người đến, xem ra hẳn là người của Trương gia Nguyên Vũ quốc!” Lão đại của huynh đệ Lâm thị đột nhiên nhìn về phía chân trời xa nói.

“Vèo!”

Một đạo ánh sáng tím lóe lên nơi chân trời, lao đi với tốc độ cực nhanh, trong chớp mắt đã xuất hiện trước mặt ba người.

Nhìn thấy tốc độ tử quang kia, đồng tử Diệp Trường Sinh hơi co rút lại.

Quá nhanh rồi!

Tử quang dừng lại, một kiện pháp khí màu tím kỳ lạ xuất hiện trước mặt ba người.

Hai đầu mũi nhọn, chính giữa tròn, giống như dính vào đáy hai thanh chùy, hình thành một loại hình dáng kỳ lạ.

“Phi Thiên Linh Toa!”

Nháy mắt khi nhìn thấy vật ấy, huynh trưởng Lâm thị lập tức lên tiếng kinh hô.

“Ha ha, Lâm huynh quả nhiên kiến thức rộng rãi!”

Từ trong phi toa màu tím truyền ra một tiếng cười to sang sảng, sau đó ba người từ trong đó đi ra.

Liên tiếp ba người từ trên Phi Thiên Linh Toa đi xuống, sắc mặt huynh trưởng Lâm thị lập tức trở nên cực kỳ khó coi.

Hắn bắt động thanh sắc tới gần Diệp Trường Sinh bên này, khiến huynh đệ bọn họ thoát nhìn cùng một phe với Diệp Trường Sinh.

Ba người đối với ba người, trong lòng hắn cũng có chút tự tin.

Sau đó, sắc mặt âm trầm, lạnh lùng hỏi: “Trương huynh, đây là ý gì? Nếu như ta nhớ không lầm, Phi Thiên Linh Toa là pháp khí phi hành nổi danh của Thần binh môn phải không?”

Người được hắn gọi là Trương huynh là một đại hán mặt đen, khí tức trên người là Trúc Cơ trung kỳ, làm người thoát nhìn rất là hào sảng.

Nghe được Lâm thị huynh đệ lão đại chất vấn, hắn ha ha cười, lớn tiếng nói: “Lâm lão đại người nói không sai, Phi Thiên Linh Toa này đích thật là pháp khí của Thần Binh Môn!”

“Ta giới thiệu với mấy lão huynh một chút, hai vị phía sau ta chính là Tề Lương của Thần binh môn, Thành đạo hữu cùng với đạo lữ song tu của hắn - phu nhân!”

Đại hán mặt đen cười híp mắt nói, chỉ về phía hai người sau lưng.

Một nam một nữ, cầm đầu là nam tử mặt trắng không râu, tướng mạo nho nhã, trên mặt mang theo nụ cười.

Khí tức trên người, vậy mà cũng là Trúc Cơ trung kỳ.

Mà nữ tử kia xinh đẹp xuất chúng, cử chỉ cử chỉ có chút yêu dã khinh thường, là một tu sĩ Trúc Cơ sơ kỳ.

“Tề Lương thành công? Chẳng lẽ là đệ đệ ruột của Thần Binh môn gia chủ Tề gia?” Lâm lão đại thần sắc khẽ động, hỏi.

“Không nghĩ tới Lâm huynh ở Việt quốc xa xôi cũng biết tên tuổi Tề mỗ, thật sự là khiến cho người kinh ngạc!” Tề Lương Thành chấp tay, vừa cười vừa nói.

Mà vị bạn lữ song tu kia của hần thì đang nắm lấy cánh tay, bộ dáng thân mật.

Con người lại không ngừng dò xét trên người huynh đệ Lâm thị và Diệp Trường Sinh, ánh mắt yêu dã vô cùng.

Lâm lão đại miễn cưỡng nặn ra một nụ cười, chấp tay với Tề Lương.

Sau đó, trên mặt khó có thể kiềm chế được xuất hiện một tia lửa giận, trầm giọng nói: “Trương huynh, người đây là có ý gì? Cái này cùng ước định với chúng ta không hợp!”

Đột nhiên xuất hiện hai tu sĩ Thần Binh Môn, lại còn có quan hệ với một đại gia tộc như Tề gia, hần không thể không lo lắng.

Thậm chí hần còn hoài nghi tên đại hán mặt đen này có phải đã đem toàn bộ tin tức về động phủ của Nguyên Tinh đạo nhân nói cho Tề gia không.

Nếu là như vậy, rất có thể sẽ kéo tu sĩ Kết Đan Kỳ vào.

Mà một khi tu sĩ Kết Đan xuất hiện, đám người này sẽ không vọng tưởng đạt được bí ẩn của Nguyên Tinh đạo nhân!

Tựa hồ nhìn ra sự lo lắng của hần, đại hán mặt đen cười to hai tiếng, nói: “Lâm lão đại, người cảm thấy ta ngay cả chút chừng mực ấy cũng không có sao? Yên tâm, chuyện này ngoại trừ vợ chồng Tề huynh, cũng không có người khác biết được!”

Nam tử nho nhã tên là Tề Lương Thành cũng mỉm cười, nói: “Chuyện này, ngay cả huynh trưởng của ta cũng bị ta gạt, toàn bộ Thần Binh môn từ trên xuống dưới, chỉ có vợ chồng chúng ta biết, kính xin Lâm huynh yên tâm!”

“Chuyện này, ta sẽ không để cho quá nhiều người biết, dù sao, thêm một người, phải phân ra một phần thu hoạch, ta cũng không phải người ngu a!” Đại hán mặt đen vừa cười vừa nói.

Nhưng lập tức, hần chuyển đề tài, chỉ vào Diệp Trường Sinh hỏi: “Bất quá, Lâm lão đại, có phải người nên giải thích cho ta biết vì sao Lý Tam Biến chưa tới, mà lại là vị tu sĩ xa lạ này?”

“Tin tức Lý Tam Biến chết, các người hần phải biết sớm hơn ta. Hiện tại vị Hàn huynh này thay thế Lý Tam Biến, ta biết rất rõ thân phận của hần, không có vấn đề!” Lâm lão đại nói ra.

Đồng thời, môi hắn khẽ nhúc nhích, truyền âm cho Diệp Trường Sinh:

“Hàn huynh, hình thức trước mắt ngươi cũng thấy rõ ràng rồi, ta tuyệt đối không nghĩ tới Trương gia tu sĩ kia còn gọi hai người tới giúp đỡ, hiện tại bọn họ bên kia thế lớn, nếu chúng ta không liên hợp lại với nhau, chỉ sợ lúc chia bảo...”

Mặc dù lão đại của Lâm thị huynh đệ không nói hết lời, nhưng Diệp Trường Sinh đã hiểu ý của hắn.

Ba người đối diện, hai Trúc Cơ trung kỳ, còn đều là tu sĩ Nguyên Vũ quốc, là một phe.

Nếu ba người bọn họ không liên hợp lại, đối phương khó tránh khỏi nảy sinh ý xấu.

Dù sao, nếu giết chết ba người bọn họ, tương lai khi chia bảo vật có thể chia ra bớt mấy người.

“Tâm phòng người không thể không có, ý của Lâm huynh ta hiểu, người người lo lắng đúng là ta, tiếp theo chúng ta liên hợp hành động!” Diệp Trường Sinh cũng truyền âm nói.

Lúc này, đại hán mặt đen cũng vừa lúc nhìn về phía hắn, chấp tay hỏi: “Còn chưa thỉnh giáo tôn tính đại danh của Hàn huynh?”

“Tại hạ Hàn Phi Vũ, Việt quốc Hóa Dao Ô tu sĩ!” Diệp Trường Sinh cũng chấp tay, nói ra.

“Thì ra là cao đồ Hóa Dao ô, Hàn huynh có thể giết Lý Tam Biến, có thể thấy được thực lực không tầm thường!”

Hắn vừa nói ra lời này, ánh mắt hai người Thần Bình môn liền đồng loạt rơi vào trên người Diệp Trường Sinh, tràn đầy ý tìm tòi nghiên cứu.

“May mắn thôi!” Diệp Trường Sinh mặt không đổi sắc trả lời.

Đại hán mặt đen nhìn hắn một cái thật sâu, cười ha hả nói: “Mặc kệ lai lịch mọi người như thế nào, nhưng hôm nay nếu chúng ta đã tụ tập nơi đây, đều cầm lệnh bài, tự nhiên có tư cách chia một chén canh!”

“Chậm đã!”

Lâm lão đại nói một câu đã cắt đứt lời đại hán mặt đen muốn nói tiếp.

“Ta cho rằng mức chi của kho báu không thể chia theo số lượng mà nên tính dựa theo số lượng của lệnh bài, một lệnh bài, đó là một phần bảo tàng!” Lâm lão đại nói.

Lời vừa nói ra, sắc mặt ba người đối diện lập tức biến đổi.

Ba người bọn họ chỉ có một tấm lệnh bài, chẳng phải là nói chỉ có thể lấy đi một tấm lệnh bài?

Đại hán mặt đen sắc mặt lạnh lẽo, trầm giọng nói: “Lời này của Lâm huynh là có ý gì? Chẳng lẽ cảm thấy hai vị bằng hữu này của ta không có tư cách để đi phân chia một phần bảo tàng?”

“Ta không có ý này, chẳng qua lúc trước khi ước định hôm nay cùng thăm dò bảo tàng, chúng ta đã nói qua, dựa theo số lượng của lệnh bài mà tính!”

“Hôm nay, hai vị Thần Binh Môn xuất hiện, cũng là Trương huynh người tự tiện chủ trương, trước đó cũng không thông báo cho chúng ta!”

Sắc mặt đại hán mặt đen trở nên khó coi, lạnh lùng nói: “Lý Tam Biến đều đã chết rồi, ước định lúc trước làm sao còn có thể giữ được? Tự nhiên nên phân chia phần khác mới đúng!”

Sau đó, hắn lạnh lùng nhìn Diệp Trường Sinh, không khách khí nói: “Trong tay Hàn huynh có hai khối lệnh bài, chẳng lẽ là muốn phân chia được hai phần kho báu?”

Đại hán mặt đen ngữ khí lạnh nhạt, trong ánh mắt tràn đầy ý uy hiếp.

Đôi đạo lữ Thần Binh môn phía sau hắn nở nụ cười, tiến lên một bước, khí thế hợp thành một mảnh, đè Diệp Trường Sinh xuống.

Ân ẩn có ý tứ bức bách.

Hai gã Trúc Cơ trung kỳ, một gã Trúc Cơ sơ kỳ, ba người đều là cao thủ Trúc Cơ nhiều năm.

Mà Diệp Trường Sinh đối diện bọn họ, chỉ là một tu sĩ mới Trúc Cơ một năm mà thôi.

Thực lực hai bên so sánh rất rõ ràng.

Huynh đệ Lâm thị thấy vậy biến sắc, tiến lên một bước, dự định viện trợ Diệp Trường Sinh.

Lúc này lại nghe Diệp Trường Sinh cười khẽ một tiếng, nói: “Một tu sĩ Trúc Cơ sơ kỳ như ta đúng là không thích hợp đặt hai vị!”

“Như vậy đi, ta nhường ra một phần cho hai vị đạo hữu Thần Binh Môn, như thế nào?” Diệp Trường Sinh đề nghị.

“Ha ha ha ha, Hàn huynh quả nhiên sáng khoái, người bằng hữu này ta nhất định kết giao!” Đại hán mặt đen cười lớn, hào sảng vô cùng nói.

Lâm lão đại thấy thế, thần sắc biến ảo một chút, bước chân lui trở về, xem ra cũng đã tiếp nhận điều chế hương án này.

Vì vậy, sáu người liền ước định, bảo tàng đạt được chia làm bốn phần, hai phần của Nguyên Vũ quốc, hai phần của Việt quốc.

Sau khi thương nghị xong, trên mặt mọi người đều tươi cười, đáng vẻ vui mừng.

Chỉ là, dưới nụ cười như vậy, mỗi người đều cất giấu tính toán gì, cho nên không ai biết được.

Trong quá trình tiến về động phủ của Nguyên Tinh đạo nhân, phải trải qua mấy khó khăn.

Điểm này, Diệp Trường Sinh đã đọc bản chép tay của tổ tiên Lý gia nên biết rất rõ.

Mà mấy người còn lại cũng sẽ không hoàn toàn không biết.

Khi thật sự tiến vào động phủ, mở ra bí tàng thì có mấy người còn sống sót, ai cũng khó mà nói được!

Bây giờ ước định lúc này, há có thể coi là thật?

Vì vậy, Diệp Trường Sinh không hề do dự nhường lại một phần thu hoạch.

Làm ra bộ dáng sợ hãi thế lớn của ba người đối diện.

Dùng cách này để hạ thấp cảnh giác đối phương.

Trên thực tế, cho dù hắn không làm như vậy, ba người đối diện cũng không cảnh giác bằng Lâm lão đại.

Dù sao, đối phương chính là Trúc Cơ trung kỳ hàng thật giá thật.

Còn Diệp Trường Sinh chỉ là một Trúc Cơ sơ kỳ mà thôi!

Mặc dù có tiền lệ giết chết Lý Tam Biền.

Nhưng không ai có thể tận mắt chứng kiến hắn giết chết đối phương như thế nào.

Nếu dùng một ít âm mưu quỷ kế, thủ đoạn đánh lén, Trúc Cơ sơ kỳ cũng không phải không thể giết chết Trúc Cơ trung kỳ.

Cho nên, trong mắt ba người Nguyên Vũ quốc, thực lực đứng hàng ba người Việt quốc là Lâm lão đại mạnh hơn Diệp Trường Sinh, lão nhị Lâm gia.

Một hàng sáu người, mỗi người đều có ý đồ riêng, nhưng lại duy trì vẻ hài hòa ở bề ngoài, đi về phía Xa Kỳ quốc.

Diệp Trường Sinh giẫm lên Diên Trúc, huynh đệ Lâm thị cũng giẫm lên pháp khí phi hành của mình, mà ba người Nguyên

Vũ quốc thì đứng ở trên Phi Thiên Linh Toa.

Tốc độ phi hành pháp khí đại danh đỉnh đỉnh của mấy nước xung quanh hiển nhiên nhanh hơn rất nhiều so với pháp khí trong tay bọn Diệp Trường Sinh.

Nhưng vì chiều cổ ba người bọn họ, ba người Nguyên Vũ quốc kia vẫn giảm bớt tốc độ.

Nhìn linh toa lóng lánh hào quang màu tím kia, trong mắt Diệp Trường Sinh lóe lên một tia khát vọng.

Pháp khí này không tồi!

Thật là khiến người ta động lòng mà!

Mọi người buồn bực chạy đi, rất nhanh xuyên qua biên cảnh hai nước, tiến nhập quốc gia xa kị.

Đầm lầy u phù ở phía đông nam xa thú quốc, cách mọi người tương đối xa.

Sau khi bay nhanh một hồi, sắc mặt Lâm lão đại bỗng nhiên trầm xuống.

“Làm sao vậy? Lâm huynh?” Đại hán mặt đen một mực âm thầm quan sát một màn này, kinh ngạc hỏi.

“Chư vị đạo huynh không phát hiện ra sao? Tại sao ta lại có cảm giác hơi kỳ lạ nhỉ?” Lâm lão đại sắc mặt khó coi nói.

“Lâm huynh là chỉ?” Về mặt Diệp Trường Sinh hơi đổi, hỏi.

“Trên đường chúng ta bay tới, liên tiếp có ba đợt tu sĩ Trúc Cơ đi ngang qua!”

“Tuy rằng bọn chúng sợ sáu người chúng ta đông thế mạnh, không dám tới gần nhưng nhiều tu sĩ Trúc Cơ xuất hiện như vậy dù sao cũng không tầm thường!” Lâm lão đại trầm giọng nói.

Trên mặt đại hán mặt đen lộ ra thần sắc đăm chiêu: “Gần đây Xa Kị quốc hình như cũng không có đại sự gì phát sinh!”

“Đây mới là chỗ quỷ dị nhất, rõ ràng không có chuyện gì phát sinh, tại sao lại có nhiều tu sĩ Trúc Cơ thường xuyên xuất động như vậy?” Lâm lão đại nói.

Xa Kỵ quốc là một quốc gia nhỏ, trong nước tu sĩ Trúc Cơ cộng lại chưa đủ một phần ba nước.

Ngày bình thường, tu sĩ Trúc Cơ về cơ bản đều ở trong động phủ của mình khổ tu.

Nếu như không có chuyện gì xảy ra, bọn họ sẽ không tùy tiện đi ra.

Hiện tại, những tu sĩ Trúc Cơ này một khi gọn sóng, kết bè kết lũ xuất hiện, hiển nhiên là có đại sự phát sinh.

“Năm trước ta còn tới Xa Kỵ quốc một chuyến, tới U Phù chiêu trạch xem một chuyến. Lần đó, cứ tới một lần, một tu sĩ Trúc Cơ ta cũng không gặp!” Lâm lão đại trầm giọng nói.

“Như vậy xem ra Xa Kỵ quốc đúng là có chuyện đại sự không muốn người khác biết!” Sắc mặt đại hán mặt đen cũng trở nên khó coi.

Chuyện này đối với mọi người mà nói cũng không phải là một tin tức tốt lành gì.

Bởi vì Xa Kỵ quốc nếu phát sinh bất kỳ phát sinh nào động nào, rất dễ dính đến bọn họ.

Lúc này, Tề Lương Thành của Thần Binh Môn bỗng nhiên biến sắc, nói: “Không được, đám tu sĩ Trúc Cơ vừa đi ngang qua kia cũng theo tới!”

Mọi người kinh hãi, thần thức lại nhìn phía sau, tám đạo độn quang xuất hiện.

Là tu sĩ Trúc Cơ của Ba xe kỵ quốc, đã trải qua lúc trước.

Bọn họ tụ tập lại một chỗ đuổi theo.

“Tình huống không ổn, xem ra Xa Kỵ quốc này sợ là xảy ra vấn đề gì, Lâm huynh, Hàn huynh, các người đến Phi Thiên Linh Toa này, chúng ta tăng tốc độ, không thể dừng lại ở đây!” Đại hán mặt đen lập tức nói ra.

Nghe hán nói vậy, ánh mắt Diệp Trường Sinh và Lâm lão đại hiện lên một tia khác thường, lập tức ba người leo lên Phi Thiên Linh Toa.

Đạo linh toa màu tím này lập tức hóa thành lưu quang, lấy tốc độ gấp mấy lần trước đó bay về phía trước, trong chớp mắt đã

quảng đi tám người kia không thấy bóng dáng.

Vèo!

Vèo...

Vài tiếng xé gió truyền đến, một đám tu sĩ quốc giá xuất hiện tại nơi bọn Diệp Trường Sinh vừa dừng lại, nhìn tứ sắc quang mang biến mất ở phương xa, sắc mặt lập tức khó coi vô cùng.

“Nhóm người này là ai? Tốc độ nhanh như vậy, lai lịch không nhỏ a!”

“Nhìn ánh sáng màu tím kia có vẻ giống pháp khí nổi danh của Thần Binh môn Nguyên Vũ quốc, Phi Thiên Linh Toa!”

“Đám người này hẳn không phải là tu sĩ Xa Kỳ quốc chúng ta, xem ra là từ phương hướng Việt quốc bay tới!”

“Tu sĩ Việt quốc, lúc này bọn họ tiến vào Xa Kỳ quốc của chúng ta là có ý gì? Một đám người như vậy, chỉ sợ toan tính không nhỏ!”

“Thời khắc mấu chốt, không thể để xảy ra sai sót, chuyện này phải lập tức bẩm báo lên, tuyệt đối không thể để mặc cho đám tu sĩ Việt quốc chạy loạn ở Xa Kỳ quốc chúng ta!”

.....

Sau khi Xa Kỳ quốc bọn tu sĩ Trúc Cơ này nói chuyện một lúc, có mấy người chuyển hướng bay về một hướng khác, thoát nhìn là báo tin.

Còn lại mấy người, lại theo hướng bọn Diệp Trường Sinh bay đi, tiếp tục đuổi theo.

Đứng ở trên Phi Thiên Linh Toa, Diệp Trường Sinh thả thần thức ra, cẩn thận đánh giá cực phẩm pháp khí phi hành trứ danh này.

Phi Thiên Linh Toa dùng linh thạch bậc trung làm nguồn năng lượng, tốc độ phi hành toàn lực của nó nhanh hơn tu sĩ Kết Đan kỳ.

Tốc độ phi hành Ngân Giáp Giác Mãng mà Diệp Trường Sinh từng cưỡi cũng không nhanh như vậy.

Nghe nói, đây là pháp khí phi hành do một vị trưởng lão Tề gia của Thần binh môn luyện chế ra.

Trên đời chỉ có một cái này!

Cho dù là tu sĩ Kết Đan Kỳ nhìn thấy pháp khí này cũng phải động tâm.

Không có ba năm nghìn Linh Thạch căn bản không mua nổi kiện cực phẩm Pháp Khí cực phẩm này.

Nhưng cho dù người có thể lấy ra nhiều linh thạch như vậy, hơn phân nửa Tề gia cũng sẽ không bán nó.

Có vật này, sau khi kết đan, trốn chạy khỏi chết không cần lo lắng!

Phi Thiên Linh Toa toàn lực bay đi, đến hoàng hôn chạng vạng tối, mọi người đã tới chỗ đầm lầy u phù kia.

Đây là một đầm lầy đen kịt, trên mặt đất giăng đầy bùn lầy, nước, nước, tất cả đều có màu u ám.

“Từ đây trở đi, chúng ta không thể dùng Phi Thiên Linh Toa đi đường, nếu không có thể khiến cho một ít Yêu thú cường đại trong đầm lầy chú ý!”

Phi Thiên Linh Toa dừng lại bên cạnh đầm lầy, đại hán mặt đen nhảy xuống nói.

Ba người Diệp Trường Sinh cũng nhảy theo xuống, Tề Lương Thành lập tức thu hồi Phi Thiên Linh Toa.

“Về nguy hiểm đầm lầy, ta cũng không đề ý tới, tiếp theo chúng ta phải cẩn thận hành động, nhất định không được tùy ý trêu chọc Yêu thú!” Đại hán mặt đen nói ra.

“Trương huynh không cần nhiều lời, chuyện này bọn ta cũng rõ!” Lâm lão đại trầm giọng nói.

Đại hán mặt đen nghe vậy gật đầu nhẹ, nói: “Đã như vậy, chúng ta tiến vào đầm lầy thôi!”

Đứng bên đầm lầy U Phù, sáu gã tu sĩ Trúc Cơ đều lấy linh đan giải độc từ trong túi trữ vật ra, ăn vào một viên.

Trong U Phù chiều trạch này, quanh năm tràn ngập một loại chướng khí độc tính rất mạnh, cho dù là tu sĩ Kết Đan cũng không thể bỏ qua.

Sau khi chuẩn bị tốt mọi thứ, mọi người mới bắt đầu tiến vào đầm lầy.

Giẫm trên mặt đất bùn, thỉnh thoảng có thể nhìn thấy trong nước bùn dưới chân chui ra một hai con côn trùng hình thù kỳ quái.

“Chư vị đạo hữu cẩn thận, ngàn vạn lần đừng để sâu bọ trong đầm lầy cắn trúng, không chừng loại nào trên người liền mang theo kịch độc!”

Đại hán mặt đen đi đầu nhắc nhở mọi người một câu.

Diệp Trường Sinh thần sắc khẽ động, cúi đầu xuống liền thấy một thứ như châu châu từ trong nước bùn chui ra, hướng cổ hần lao tới.

Vật này lực nhảy kinh người, tại nơi không chịu lực như nước bùn này, cũng có thể nhảy cao như thế.

Xem ra, hơn phân nửa là dính dáng đến Yêu thú rồi.

Vừa tới bên cạnh đầm lầy đã đụng phải hung trùng mãnh như vậy, sau khi tiến vào nơi sâu, vậy phải ẩn nấp bao nhiêu nguy hiểm?

Y cong ngón tay búng một cái, Diệp Trường Sinh nhanh chóng bắn trúng con côn trùng này. Ánh bạc trên móng tay lóe lên, con hung trùng như con châu châu bị đánh chết.

Tiểu Tiểu vận dụng một chút thần thông của Ngân Quang giáp.

Hần cũng không muốn dùng làn da để tiếp xúc với đám côn trùng trong đầm lầy này.

Để thần thông Ngân Quang giáp này ứng dụng ở bố cục trên thân thể, cũng là một trong những thành quả tu hành gần đây của hắn.

Ngẩng đầu nhìn lên, mấy người phía trước hiển nhiên cũng bị các loại côn trùng tầng tầng lớp lớp trong ao đầm quấy nhiễu không chịu nổi.

Tất cả thi triển thần thông.

Đại hán mặt đen cười hắc hắc, đổ một ít bột phấn không biết tên lên người.

Lập tức, một mùi gay mũi khó ngửi truyền ra.

Lập tức, sâu nhỏ trong đầm lầy đã tránh hẳn ra, tựa hồ cực kỳ chán ghét loại mùi này.

Còn hai người Thần Binh Môn thì mặc vào một bộ trường bào kỳ lạ, mũ trùm đầu.

Lúc sâu bọ xông đến trên người bọn họ, nhao nhao bị bắn ra, hiển nhiên đây là một loại pháp khí.

Lâm thị huynh đệ thì tự mình lấy ra một linh phù, vỗ ở trên người, tạo thành một lồng ánh sáng, chặn lại đám côn trùng kia.

Diệp Trường Sinh suy nghĩ một chút, cũng lấy ra một lá linh phù có tính phòng ngự, đeo lên người.

Chỗ sâu trong đầm lầy không biết sẽ gặp nguy hiểm gì, phải cẩn thận một chút mới được.

Bất cứ lúc nào cũng có thể mở ra vòng bảo hộ, mới có thể yên tâm một chút.

Đám người nhao nhao toàn lực buông ra thần thức, không dám lười biếng chút nào.

Mặc dù đang đi bộ, nhưng tốc độ đám người tiến lên rất nhanh, trong nháy mắt liền biến mất ở mảnh khu vực này.

“U Phù chiều trạch chiếm diện tích ước hơn năm trăm dặm, từ phương vị này chúng ta xuất phát, đến động phủ Nguyên Tinh đạo nhân đại khái phải đi hơn bốn trăm dặm lộ trình! Nếu như một đường thuận lợi mà nói, một ngày thời gian chúng ta có thể đến!” Đại hán mặt đen nói ra.

“Vậy nếu không thuận lợi thì sao?” Phía sau hắn, đạo lữ Tề Lương thành bỗng nhiên mở miệng hỏi.

Đây là lần đầu tiên nàng nói chuyện, thanh âm nhu mì đến cực điểm, mang theo một tia lực lượng câu hồn nhiếp phách.

Làm cho mấy người lần đầu tiên nghe được thanh âm của nàng trong lòng rung động, lại sinh ra một loại ý nghĩ trở thành thần tử dưới váy nàng.

“Mị công?”

Ánh mắt Diệp Trường Sinh ngưng tụ, xua tan Giao Bằng trong lòng.

Lúc vừa gặp mặt, hắn liền cảm thấy vị Liên phu nhân này thoát nhìn có vẻ tu luyện một loại mị công nào đó.

Quả nhiên là thế!

“Ha ha, phu nhân nói lời này, nếu không thuận lợi, chúng ta còn sống đến động phủ hay không cũng khó nói rồi!” Đại hán mặt đen vừa cười vừa nói.

Nói xong, hắn đột nhiên ngự sử một thanh phi kiếm, chém tới nước bùn phía trước.

“Xoẹt!”

Một đạo sóng máu vọt lên, hai đoạn thi thể trong nước đen nổi lên, thoát nhìn là một con thần lân.

“Yêu thú cấp một cấp thấp!” Lâm lão đại nói nhỏ một câu, sắc mặt có chút khó coi.

Mới đi không bao xa đã gặp phải Yêu thú.

Tiếp tục đi sâu vào trong, sẽ có bao nhiêu nguy hiểm?

Khó trách tu sĩ Kết Đan kỳ đều có nguy cơ vẫn lạc.

Có lẽ sâu bên trong đầm lầy này có yêu thú cấp năm, cấp sáu.

Yêu thú loại cấp bậc này mà đụng phải một con, đám người bọn họ sợ rằng cũng không đủ nhét kẽ răng người ta.

“Chư vị, nơi chúng ta muốn đi hẳn là không có yêu thú quá mạnh, điểm này mọi người yên tâm!” Đại hán mặt đen quay đầu lại, an ủi mọi người một câu.

“Cũng không biết lúc trước Nguyên Tinh đạo nhân nghĩ như thế nào, đem động phủ đặt ở địa phương này!” Ngay cả phu nhân cũng dịu dàng oán giận nói.

“Hay là, đây là một thử thách đối với người tới sau, những tiền bối của giới tu hành này đều thích làm những chuyện như thế này!” Vị đạo lữ này ôn tồn nói.

“Ha ha, nếu như sau này ta muốn lưu lại cơ duyên gì, cũng nhất định sẽ thiết hạ trùng điệp chướng ngại, để cho hậu nhân đi nhúc nhích!” Đại hán mặt đen nói ra.

“Xoẹt!”

Nói xong, gã ngự sử phi kiếm kia, chém rụng một con rắn độc thoát ra từ trong nước.

Cũng là yêu thú cấp một cấp thấp.

Tiếp tục đi sâu vào trong đầm lầy, dần dần, đám người Diệp Trường Sinh ở phía sau cũng bắt đầu lục tục xuất hiện các loại yêu thú.

Thỉnh thoảng trong tay áo Diệp Trường Sinh chui ra một đạo bạch quang, chém giết từng con yêu thú cấp một.

Sau khi mọi người tiến vào đầm lầy khoảng chừng hơn một trăm dặm, bắt đầu xuất hiện yêu thú bậc một.

“Chư vị, từ nơi này bắt đầu phải vạn phần cẩn thận!” Đại hán mặt đen dặn dò.

Hắn vừa dứt lời, đột nhiên, xa xa một mảnh mây đen nhanh chóng bay tới đám người.

Tới gần, thần thức nhìn kỹ, nơi này nào phải mây đen gì, vậy mà là lít nha lít nhít một đám muỗi.

“Hắc ban văn, không tốt, chúng ta mau tránh ra!”

Trong nháy mắt nhìn thấy con muỗi kia, sắc mặt đại hán mặt đen bỗng nhiên biến hóa.

“Con muỗi đen?!”

Nghe tới cái tên này, mọi người đồng thời biến sắc.

Trước khi đến đây mọi người cũng đã hiểu rõ một chút về U Phù Chiêu Trạch, biết rõ trong số những Yêu thú không thể

trêu chọc kia còn có đốm đen lốm đốm.

Loại muỗi này, bình thường đều là kết bè kết lũ xuất hiện, đàn muỗi nhỏ có thể là mấy ngàn con, bầy lớn, bên trong có thể có mấy trăm vạn con muỗi.

Những nơi nó đi qua thì đều phô thiên cái địa, bất kỳ sinh linh nào cũng đều bị hút khô cả.

Đối mặt với loại yêu thú kết bè kết lũ này, sẽ không có tu sĩ nào nảy sinh ý nghĩ muốn giết chết bọn họ.

Pháp lực có nhiều nữa cũng không phải lãng phí như vậy.

Đoàn mây đen này, xem quy mô, bên trong thế nào cũng có mấy vạn con muỗi.

Mọi người thấy thế, không nói hai lời bắt đầu chạy trốn.

Bầy muỗi bay rất nhanh, mọi người chỉ dùng chân chạy thôi cũng không cắt đuôi được.

“Không tốt, đuổi tới rồi, chur vị đạo hữu cẩn thận!” Lâm lão đại vừa quay đầu nhìn lại, sợ tới mức sắc mặt tái nhợt, vội vàng hét lớn một tiếng.

Chạy ở phía sau cùng, Diệp Trường Sinh cách đàn muỗi gần nhất thấy thế, nhanh chóng lấy ra hai tấm phù lục, đập vào đùi hấn. Chỉ một thoáng, tốc độ của hấn lập tức tăng nhanh gấp ba lần, mãnh liệt vọt tới phía trước.

Hai vị huynh đệ Lâm thị và Thần binh môn trong chớp mắt đã bị hấn bỏ xa.

“Ong ong ong!”

Tiếng oanh minh càng ngày càng gần, quay đầu nhìn lại, một mảnh đen nghìn nghịt muỗi, cho người ta một loại cảm giác khủng bố áp bách.

Miệng khẫu lóe ra hào quang màu đỏ tươi làm cho người nhìn thấy sinh ra sợ hãi, chỉ cần bị đuổi kịp, cho dù là tu sĩ Trúc Cơ, chỉ một thoáng cũng có thể bị hút thành xương trắng.

Huynh đệ Lâm thị ở phía cuối quay đầu nhìn lại, trong nháy mắt sắc mặt đại biến.

Bầy muỗi kia cách bọn họ không tới trăm mét.

Chút khoảng cách ấy, chớp mắt là có thể đuổi kịp!

Nhìn thấy đàn muỗi đen trong chớp mắt đã sắp đuổi tới, Lâm thị huynh đệ nhao nhao liều mạng hướng linh phù gia tốc trên đùi đánh tới.

Nhưng đáng tiếc chính là, bọn họ hình như không có linh phù cao giai như Diệp Trường Sinh.

Bởi vậy, mặc dù đẩy nhanh tốc độ nhưng cũng rất khó cắt đuôi được đám muỗi đen kia.

“Ông! Ông!”

Âm thanh âm âm nhiếp hồn người vang lên sau lưng, khiến mọi người có cảm giác áp bách rất mạnh.

Huynh đệ Lâm thị rơi ở phía sau cùng, mắt thấy sắp bị đám muỗi này đuổi kịp, sắc mặt lão đại bỗng nhiên hung ác.

Từ trong túi linh thú bên hông lấy ra một con yêu thú trắng như tuyết ném mạnh về phía sau.

Thân hình Yêu thú trên không trung cực tốc biến lớn, đúng là một con chim ưng.

Không đợi con linh thú này kịp phản ứng, đàn muỗi kia đã đuổi tới trước mặt nó.

Một tiếng kêu thê lương vang lên, yêu thú đụng vào đàn muỗi.

Những con muỗi kia hơi dừng lại một chút, một bộ xương liền từ không trung rơi xuống.

Chỉ trong giây lát dừng lại ngắn ngủi này, huynh đệ họ Lâm đã chạy ra ngoài vài dặm.

“Tuyết Văn ưng!”

Chạy ở phía trước nhất là Diệp Trường Sinh dùng thần thức quan sát tình huống ở phía sau, sau khi nhìn thấy linh thú tuyết trắng kia, âm thầm cảm thán quyết tâm chặt tay tráng sĩ Lâm thị huynh đệ.

Đây chính là yêu thú đỉnh cấp, sau khi trưởng thành có hy vọng tiến hóa đến cấp ba.

Đối với một tu tiên thế gia mà nói, mức độ trân quý của loại yêu thú này không cần nói cũng biết.

Không ngờ Lâm lão đại lại có thể quả quyết coi lão như mối nhử.

Lần ném đi này đã vút bỏ đi một cây cột trụ trong tương lai mấy trăm năm của một gia tộc!

Nhưng dù vậy, hai người bọn họ vẫn chưa thoát khỏi con muỗi đen kia.

Sau lưng Diệp Trường Sinh, đại hán mặt đen không biết sử dụng phương pháp gì, tốc độ vậy mà không chậm hơn Diệp Trường Sinh bao nhiêu, nhanh chóng đi theo phía sau hắn.

Còn cặp đạo lữ của Thần Binh Môn thì toàn thân bao phủ trong một đạo thanh quang, thoát nhìn là sử dụng loại pháp khí nào đó.

Tốc độ hai người tăng nhanh hơn rất nhiều, không sai biệt lắm với đại hán mặt đen kia.

Huỳnh đệ Lâm thị bị bỏ lại phía sau.

Hai người bọn họ nhìn thấy một màn này, trên mặt hiện lên vẻ quyết tâm, nhanh chóng mỗi người nuốt vào một viên đan dược.

Gương mặt hồng nhuận của hai người bị bệnh nổi lên. Chỉ trong nháy mắt, tốc độ của hai người bọn họ lại tăng nhanh, không ngờ đã đạt tới cấp độ như Diệp Trường Sinh.

Trong chớp mắt đã đuổi tới, hơn nữa còn vượt qua đạo lữ của đại hán mặt đen và Thần Binh Môn.

Trong lúc một đuổi một chạy, mọi người đã chạy ra ngoài mấy chục dặm, càng vào sâu trong đầm lầy.

Trước mắt càng ngày càng nhiều yêu thú đỉnh cấp xuất hiện.

“Chư vị, chúng ta giết nhiều yêu thú hơn, vút thi thể về phía xa, dẫn bầy muỗi đen đi!” Đại hán mặt đen nhanh chóng truyền âm cho mọi người.

Hắn dẫn đầu động thủ, ngự kiếm chém giết một con rắn độc cao giai, sau đó thi triển một loại pháp thuật, cách không nắm thi thể rắn độc lên, ném ra ngoài vài dặm.

Đám người thấy thế, nhao nhao phản ứng, chém giết yêu thú gặp phải dọc theo đường đi, sau đó bỏ xa.

Cứ như vậy, quả nhiên là có tác dụng làm chậm tốc độ phi hành của đám muỗi đen lại.

Trước mặt một đám tu sĩ Trúc Cơ, mặc dù là yêu thú đỉnh cấp cũng căn bản không đáng chú ý, thường thường vừa đối mặt đã bị mấy người nhanh chóng xoắn giết.

“Oa!”

Đột nhiên, một tiếng kêu tràn đầy sát khí vang lên, trong đầm nước phía trước, một con cóc thật lớn xuất hiện.

Yêu khí mạnh mẽ lan ra, một mùi hôi thối cuộn cuộn ập đến.

Đây là một con yêu thú cấp hai!

Cấp hai yêu thú, trên lý thuyết tu vi tương đương với nhân loại Trúc Cơ sơ kỳ, nhưng mà nói như vậy, chiến lực yêu thú cũng phải cao hơn một bậc.

Cho nên, trong lúc thực chiến, cho dù là tu sĩ Trúc Cơ trung kỳ cũng chưa chắc có thể bắt được gia hỏa này.

“Độc Huyết Thiềm!”

Nhìn thấy con thú này, đại hán mặt đen lập tức mừng rỡ, vội vàng nhanh chóng truyền âm: “Chư vị, máu Độc Huyết Thiềm này hấp dẫn phần muỗi đen kia nhất, chúng ta toàn lực ra tay, đánh nó bị thương là được!”

Vèo!

Vèo!

.....

Gã vừa dứt lời, từng đạo pháp khí lập tức bay về hướng Độc Huyết Thiềm kia, sáu người đồng loạt ra tay.

Con Độc Huyết Thiềm thú kia vừa mới nhảy ra ngoài, lè cái lưỡi thật dài, dự định cuốn đi sáu người.

Kết quả, đại hán mặt đen phi kiếm đã đến, nặng nề chém lên đầu lưỡi Độc Huyết Thiềm thú.

Đại hán mặt đen vui vẻ.

Nhưng sau một khắc, nụ cười của hắn lập tức cứng đờ.

Pháp khí vô vọng không lợi đối mặt với con thú này lại mất đi hiệu quả. Phi kiếm chém vào đầu lưỡi nó, mềm oặt, căn bản không chịu lực, Độc Huyết Thiềm thú không bị thương.

Đầu lưỡi Độc Huyết Thiềm Thú co rút lại, muốn cuốn lấy kiện cực phẩm pháp khí kia đi.

Đại hán mặt đen hú lên quái dị, nhanh chóng thu hồi.

Cùng lúc đó, pháp khí của năm người Diệp Trường Sinh cũng lần lượt rơi vào người Độc Huyết Thiềm, kết quả vẫn mềm oặt, không còn chút sức lực nào.

“Xoẹt!”

Cạch trong mấy cái túi căng phồng trên lưng Độc Huyết Thiềm thú kia, đột nhiên phun ra một mảng lớn nọc độc, phóng tới đám người.

Mọi người lập tức nhảy ra.

“Không tốt, muỗi đen đuổi theo, muốn tốc chiến tốc thắng!”

Đại hán mặt đen quay đầu nhìn lại, sắc mặt đại biến.

Diệp Trường Sinh thần sắc khê động, tay chụp trên túi trữ vật, đang suy nghĩ có nên xuất ra chút thủ đoạn lợi hại hay không.

Lúc này, Tề Lương Thành của Thần Binh Môn đột nhiên hừ lạnh một tiếng: “Để ta giải quyết tên này!”

Nói xong, trong tay gã bỗng nhiên dâng lên một đạo bạch quang, trong bạch quang, một thanh loan đao từ trên một tấm lá bùa bay ra.

“Nguyệt Linh Đao!”

Nhìn thấy phù bảo này, trong mắt đại hán mặt đen, Lâm thị huynh đệ bọn người lóe lên vẻ hâm mộ nồng đậm.

“Xoẹt!”

Nguyệt Linh Đao dùng khí thế sét đánh không kịp bưng tai hung hăng chém xuống, mang theo uy lực vô địch, trong tiếng kêu thảm thiết, chém đứt một chân Độc Huyết Thiềm.

Đây là Tề Lương Thành nhắc nhở đại hán mặt đen, không thể trực tiếp giết Độc Huyết Thiềm này.

Nếu không, dưới một kích của phù bảo, con yêu thú cấp hai này tất nhiên sẽ bị chém giết.

Trong cơ thể Độc Huyết Thiềm thú chảy ra dòng máu màu đen, mang theo mùi hôi thối.

Loại mùi tanh tươi này bay ra ngoài, bày muối đen nơi xa lập tức bộc phát ra thanh âm vu vu mãnh liệt gấp mấy lần so với trước, điên cuồng vọt tới bên này.

“Đi mau!”

Đại hán mặt đen hét lớn một tiếng.

Không cần hắn nói, đám người Diệp Trường Sinh đã nhanh chóng chạy ra ngoài.

Hắc ban muối đột kích, Độc Huyết Thiềm kia lúc này mới phát hiện không thích hợp, không lo phát tiết thống khổ cùng phần nộ của mình nữa, “Oa” một tiếng, chui vào trong đầm nước.

Nhưng, đám muối đen kia theo sát tới, lại chui vào trong đầm nước kia, đi theo, không đuổi giết đám người Diệp Trường Sinh nữa.

Sáu người Diệp Trường Sinh có thể thoát đi.

Lại chạy thêm mấy chục dặm, hoàn toàn thoát khỏi những con muối đen, tốc độ của mọi người chậm lại, Diệp Trường Sinh chậm rãi trở lại vị trí đội ngũ phía sau.

Ở phía sau hắn, là huynh đệ Lâm thị sắc mặt trắng bệch.

Hiển nhiên, viên đan dược trước đó khiến bọn họ cũng không dễ chịu gì.

“Lâm huynh, hai người các ngươi không sao chứ?” Diệp Trường Sinh bỗng nhiên dùng ngữ khí vô cùng thân thiết truyền âm cho Lâm lão đại.

Lâm lão đại sắc mặt ngạc nhiên, kinh ngạc nhìn về phía Diệp Trường Sinh, lập tức trên mặt nhanh chóng lộ ra vẻ tươi cười, truyền âm nói: “Đa tạ Hàn huynh quan tâm, huynh đệ chúng ta không có việc gì!”

“Không có việc gì là tốt rồi, đợi lát nữa chúng ta còn phải dựa vào nhau!” Diệp Trường Sinh mỉm cười truyền âm.

“Đó là đương nhiên!” Lâm lão đại cũng mỉm cười đáp lại, trong đầu lại hiện lên cảnh tượng vừa rồi Diệp Trường Sinh “Vào” một cái chạy về phía trước.

Phía trước, đại hán mặt đen một mực dùng thần thức quan sát ba người thấy một màn này, trong lòng cười lạnh hai tiếng.

Trong lúc mọi người đều có truyền âm riêng.

“Vào!”

Một đạo thủy tiễn bỗng nhiên đánh úp về phía mọi người!

59

Đột nhiên, công kích cắt đứt truyền âm của mọi người, thủy tiễn hùng hổ làm mọi người trong nháy mắt tăng cao cảnh giác.

Nhanh chóng nhảy ra, tránh thoát mũi tên nước này.

Nước đen trong đầm lầy sôi trào một hồi, một con yêu thú như cá mà không phải cá, như mãng mà không phải mãng xà từ trong đầm lầy chui ra.

“Grào!”

Nó há mồm găm gù, lộ ra hàm răng bén nhọn sắc bén, ánh sáng trắng lạnh khiến người ta phát lạnh trong lòng.

“Ngư Long!”

Một tiếng thét kinh hãi xuất phát từ miệng Tề Lương của Thần Binh Môn.

“Thế nào, Tề huynh có quen biết loại yêu thú này sao?”

Nhìn quái vật hình dáng kỳ lạ nọ, đại hán mặt đen sắc mặt có chút trắng bệch, vội vàng hỏi.

Đây là một loại yêu thú mà hắn chưa bao giờ gặp qua, khí thế cường đại không gì sánh được, đúng là một yêu thú cấp bốn.

Yêu thú cấp bốn, vậy tương đương với tu sĩ Trúc Cơ hậu kỳ.

Mà chiến lực của hắn chỉ mạnh hơn một chút so với Trúc Cơ Hậu Kỳ tu sĩ.

“Ngư Long!”

Nháy mắt khi nhìn thấy con yêu thú này, trong lòng Diệp Trường Sinh cũng âm thầm nói một câu.

Đây là một con yêu thú được ghi chép trong bản chép tay tổ tiên Lý thị.

Mấy trăm năm trước, tổ tiên Lý gia kia đến đây tìm kiếm động phủ của Nguyên Tinh đạo nhân, cũng đã từng gặp qua một con Ngư Long.

Tuy nhiên, lúc đó Ngư Long vẫn còn là yêu thú cấp ba.

Con Ngư Long bây giờ lại là yêu thú cấp bốn, không biết có phải là con tổ tiên Lý gia gặp phải hay không.

Thọ mệnh của yêu thú hơn xa nhân loại, nói không chừng đây chính là cùng một con người.

Dù sao, loại Yêu thú ngư long này cũng rất ít thấy.

Loại yêu thú này có một loại công dụng kỳ diệu.

Dùng mật dịch phối hợp với nhiều loại linh dược, có thể điều chế ra một loại linh dịch để tẩy luyện con mắt.

Một con Ngư Long cấp bốn dùng mật dịch điều chế ra linh dịch đủ để cho người ta thị lực gấp bội.

Chỗ tốt ở nơi này, không cần nói cũng biết.

Thị lực mạnh yếu đối với sinh hoạt thường ngày của tu sĩ, đấu pháp, các phương diện đều có ảnh hưởng rất lớn.

Trong mắt Tề Lương hiện lên một tia tham lam.

Nghe đại hán mặt đen hỏi thăm, trong lòng của hắn rung mình, sắc mặt trở nên bình thản, mỉm cười, nói:

“Đây là một loại Yêu thú rất hiếm thấy, lân giáp trên người nó có thể dùng để luyện chế pháp khí phòng ngự cực phẩm vô cùng trân quý!”

“Nguyên lai là như vậy a, ha ha, Tề huynh xuất thân Thần Binh Môn, khó trách nhìn thấy loại Yêu thú này lại kinh ngạc như thế, nghĩ đến là càng thêm vui vẻ a!” Đại hán mặt đen vừa cười vừa nói.

Cũng không biết hắn có tin tưởng Tề Lương thành thật giải thích hay không.

Mọi người vừa nói chuyện với nhau, vừa ngự pháp khí chém về phía Ngư Long kia.

Lân giáp trên thân Ngư Long này quả nhiên như Tề Lương nói, phi thường cứng rắn.

Cực phẩm pháp khí đánh vào phía trên chỉ tóa lên một mảnh tia lửa, căn bản không thể tạo thành tổn thương đối phương.

Mà công kích của Ngư Long kia vô cùng hung mãnh, mọi người há mồm phun ra thủy tiễn căn bản không dám chạm vào.

Chỉ có thể nghĩ biện pháp né tránh.

Chung quy vẫn là yêu thú cấp bốn, thực lực cường đại.

Diệp Trường Sinh điều khiển Thanh Nguyệt mâu, trên đui vô mấy lá linh phù gia tốc, ở biên giới vuốt ve cá.

Hắn vừa làm bộ vừa công kích Ngư Long kia, vừa vụng trộm quan sát mấy người còn lại.

“Chư vị, ta dùng phù bảo giải quyết con quái vật này, các người giúp ta vây khốn nó!” Tề Lương truyền âm cho mọi người.

Trong mắt hắn xuất hiện vẻ tự tin, dưới sự tự tin là sự tham lam ẩn giấu thật sâu.

Đây là Ngư Long đó!

Một thân là bảo vật!

Trong nháy mắt khi nhìn thấy nó, Tề Lương đã có thành tựu, nhất định phải bắt cho bằng được con yêu thú này.

Tề Lương điều khiển một tấm thuẫn nhỏ che trước người, lại dùng một tấm phù lục cao giai khoác lên người mình một cái vòng bảo hộ.

Đồng thời, song tu bạn lữ của hắn cũng ở một bên hiệp trợ, bảo hộ hắn.

Sau khi làm xong chuẩn bị, hắn một lần nữa xuất ra phù bảo, nguyệt linh đao vừa rồi, bắt đầu đưa vào pháp lực.

Bên kia, đám người Diệp Trường Sinh, Lâm thị huynh đệ đều ngự sử pháp khí, công kích vào điểm yếu trên thân Ngư Long.

Như ánh mắt, bụng....

Nhưng đáng tiếc chính là, mặc dù là những nơi đó, cũng có lân giáp bảo vệ, rất khó tạo thành thương tổn cho nó.

“Vèo!”

Lại là một mũi tên nước bắn ra, bay thẳng về phía Tề Lương thành.

Dường như đầu yêu thú này cũng phát giác được bên kia có một cỗ khí tức uy hiếp xuất hiện.

Thế là, ngang nhiên phát động tiến công.

“Nghịch súc, muốn chết!”

Đạo lữ Tề Lương thành, ngay cả phu nhân nàng thấy thế cũng quát khê một tiếng, ngự sử một tấm gương tròn bay lên, ý đồ ngăn cản mũi tên nước kia.

“Phanh!”

Thủy tiễn đụng vào trên kính tròn, phát ra tiếng vang to lớn, hóa thành một mảnh bọt nước văng khắp nơi.

Ngay cả phu nhân thấy thế, trên mặt vừa mới lộ ra sắc mặt vui mừng, chợt nghe “Tạp sát” một tiếng.

Tấm gương kia của nàng xuất hiện từng vết rạn.

“Làm sao có thể?”

Nàng kinh hô một tiếng, đây chính là một pháp khí phòng ngự cực phẩm đấy, làm sao có thể bị đánh nứt dễ dàng như vậy chứ?

“Cẩn thận, mũi tên nước Ngư Long kia có thể so với một kích toàn lực của tu sĩ Giả Đan!”

Tề Lương vừa dứt lời, “Vèo” lại là một mũi tên nước bắn về phía hắn.

Ngay cả phu nhân thấy thế sắc mặt tái nhợt, do dự một chút, nhưng vẫn lập tức ngự sử cái gương kia nghênh đón.

“Phanh!”

Tấm gương trực tiếp nổ tung, một kiện cực phẩm phòng ngự pháp khí cứ vậy bị hủy diệt.

Cùng lúc đó, uy lực thủy tiễn kia không giảm, nhanh chóng bắn về hướng Tề Lương.

“Phanh!”

Thủy tiễn va chạm với tấm thuẫn chắn trước người Tề Lương, không thể đánh vỡ tấm thuẫn này, tán đi.

Đây cũng là một món pháp khí phòng ngự cực phẩm.

Nhìn thấy hai đạo lữ của Thần Binh Môn không ngừng móc cực phẩm pháp khí ra bên ngoài, trong mắt đám người Lâm thị huynh đệ lộ ra vẻ hâm mộ.

Những tu sĩ Trúc Cơ này tính toán tỉ mỉ, trên người có thể có hai ba kiện cực phẩm pháp khí đã không tệ rồi.

Những cặp vợ chồng này, không chỉ có pháp khí phi hành cực phẩm như Phi thiên linh toa, còn có pháp khí phòng ngự cực phẩm, pháp khí công kích, các loại pháp khí ừ ừ xuất hiện.

Chỉ có thể nói, không hổ là tu sĩ Thần Binh Môn.

Diệp Trường Sinh ở một bên chỉ huy Thanh Nguyệt mâu đấu với Ngư Long kia rất là vui vẻ, đồng thời hân thù ơ lạnh nhạt, chú ý từ lúc bắt đầu, huynh đệ Lâm thị giống như hân, xuất công không xuất lực.

Chỉ có đại hán mặt đen kia công kích Ngư Long thời điểm coi như là điểm ra sức, tựa hồ mọi người đều chờ Tề Lương thành sử dụng phù bảo.

Chỉ trong chốc lát, Tề Lương đã chuẩn bị xong phù bảo.

Một đường chạy trốn đến, bị bảy muỗi đen đuổi giết, lại liên tiếp vận dụng phù bảo. Mặc dù hân là Trúc Cơ trung kỳ, giờ phút này sắc mặt cũng trở nên tái nhợt.

“Chư vị đạo hữu, xin chúc ta một chút sức lực!” Tề Lương cao giọng nói, đỉnh đầu treo một thanh loan đao màu trắng.

“Đương nhiên phải như vậy, chư vị, chúng ta cùng nhau ra tay, phòng ngừa kẻ này đào tẩu!” Đại hán mặt đen cười ha ha hai tiếng nói.

Dù sao nơi này cũng là sáu tu sĩ Trúc Cơ, cho dù Ngư Long kia có là hung mãnh cũng không có khả năng thắng.

“Binh binh bang bang!”

Đám người chỉ huy pháp khí, gõ trên người Ngư Long, tóe ra một mảnh tia lửa.

Cùng lúc đó, Tề Lương chỉ huy Nguyệt Linh Đao kia chém mạnh xuống.

“Phanh!”

Một âm thanh còn lớn hơn lúc nãy, tia lửa văng khắp nơi, mấy miếng lân giáp của Ngư Long bị chém bay, huyết nhục tràn ra. Đánh lâu như vậy, cuối cùng con yêu thú này cũng bị thương.

“Grào!”

Một tiếng rống to kinh thiên động địa, Ngư Long điên cuồng phun thủy tiễn, dọa mọi người nhao nhao né tránh.

Đại hán mặt đen nhăn mày, nhanh chóng nói: “Tề huynh, giải quyết con yêu thú này nhanh lên, chúng ta không thể dừng lại ở chỗ này quá lâu!”

Tề Lương Thành nghe vậy, trên mặt nảy sinh ác độc, truyền vào càng nhiều pháp lực.

Chỉ một thoáng, quang mang trên Nguyệt Linh Đảo kia càng thêm lóe sáng, đồng thời, sắc mặt của hắn cũng càng thêm tái nhợt.

“Ông!”

Nguyệt Linh Đảo run lên trên không trung, sau đó nhanh chóng chém xuống, trảm lên lưng Ngư Long, chỉ một thoáng máu tươi văng khắp nơi.

Ngư long phát ra tiếng gầm rú điên cuồng, phóng về phía Tề Lương Thành bên kia.

Tề Lương biến sắc, vội vàng nói: “Chư vị đạo huynh, giúp ta ngăn tên ác ma này lại!”

“Vèo!”

Tốc độ của ngư long cực nhanh, như một mũi tên rời cung lao ra. Động tác trên tay huynh đệ Lâm thị và Diệp Trường Sinh lại không hện mà cùng chậm một nhịp.

Mắt thấy ngư long sắp vọt tới trước người Tề Lương, đại hán mặt đen kia cắn răng một cái, trên tay xuất hiện một cái bình.

Hắn vận chuyển pháp lực.

“Vèo!” Ngư Long lại bị chiếc bình kia lấy đi!

“Trương huynh còn có bảo vật bọc này!”

Nhìn thấy một màn này, tất cả mọi người đều rất kinh ngạc, sắc mặt khác nhau nhìn chiếc bình kia.

Đến yêu thú cấp bốn còn lấy được, nếu mình không cẩn thận...

Đại hán mặt đen cười gượng hai tiếng, đang muốn nói cái gì đó.

Đột nhiên, cái bình kia nổ tung.

“Không tốt!”

Đại hán mặt đen kinh hô một tiếng, vội vàng ném cái bình ra ngoài.

Sau đó, liền nghe “Ầm” một tiếng vang lớn, cái bình kia trực tiếp nổ tung, thân thể Ngư Long từ bên trong lao ra.

Con yêu thú này đã đỏ cả hai mắt, vẫn đang bay cực nhanh về phía Tề Lương Thành bên kia.

Nguyệt linh đao của Tề Lương thành công nhanh chóng chém xuống, thiếu chút nữa đã chém đứt nửa người Ngư Long.

Huyết dịch “Rầm rầm” như thác nước từ trong cơ thể Ngư Long lao ra.

Nhưng ngược lại càng làm cho con thú này hung ác hơn, nhanh chóng vọt tới.

“Mau giúp ta ngăn trở!” Tề Lương Thành không chút khách khí quát to về phía đạo lữ bên cạnh.

Sắc mặt phu nhân trắng bệch, vẻ do dự chợt lóe lên trong mắt rồi biến mất, lập tức hai tay cầm tấm thuẫn phòng ngự mà Tề Lương thành nhanh chóng xông lên trước, chắn trước người Tề Lương.

Chỉ nghe “Ầm” một tiếng, ngay cả phu nhân trực tiếp bị đánh bay ra ngoài, tấm khiên kia cũng bị đụng thành từng mảnh.

Nhưng bị ngăn cản như vậy, Ngư Long chậm một nhịp, Tề Lương lại lần nữa chỉ huy Nguyệt Linh Đao nhanh chóng chém xuống.

Phù bảo này vô cùng sắc bén, hóa thành một luồng sáng trắng, với khí thế sét đánh không kịp bưng tai hạ xuống, chặt đứt ngang Ngư Long.

Huyết dịch văng khắp nơi, sức nóng Ngư Long tán đi, thân thể rơi trên mặt đất.

Ngay cả phu nhân ở đằng xa cũng bò dậy, ho khan kịch liệt hai tiếng, phun ra từng ngụm từng ngụm máu tươi.

Sắc mặt nàng trắng bệch, vội vã ăn vào một viên đan dược, ánh mắt dừng lại trên lưng Tề Lương thành một lát, sau đó đi tới.

Khuôn mặt Tề Lương lộ ra vẻ hưng phấn: “Chư vị đạo hữu, con Ngư Long này là ta chém giết, ta lấy đi tài liệu mọi người không có ý kiến chứ?”

Đại hán mặt đen đương nhiên không có ý kiến.

Mặc dù huynh đệ Lâm thị cũng rất tham lam tài liệu của Ngư Long này, nhưng bọn họ không xuất ra bao nhiêu lực, tự nhiên cũng không dễ đòi hỏi.

Ánh mắt Diệp Trường Sinh đảo quanh bà vợ và Tề Lương Thành một vòng, sau đó cũng gật đầu.

Tề Lương cố gắng đè nén vẻ hưng phấn trên mặt, đi tới phía trước, thu tất cả tài liệu của Ngư Long vào trong túi trữ vật.

“Chư vị, chúng ta dừng lại ở chỗ này đã đủ lâu rồi, nhanh rời đi!” Đại hán mặt đen nói ra.

“Đi!”

Mọi người lại lần nữa lên đường, đi về phía động phủ của Nguyên Tinh đạo nhân.

Đoạn đường cuối cùng cũng không có gặp yêu thú nào đặc biệt lợi hại cả.

Chỉ có hai con cấp hai, rất nhanh đã được mọi người giải quyết. Cuối cùng, mọi người hữu kinh vô hiểm đi tới động phủ của Nguyên Tinh đạo nhân.

Đây là một đầm nước, động phủ ở dưới nước.

“Chư vị, sau khi đến nơi này rồi hẳn sẽ không có nguy hiểm gì nữa, kế tiếp chúng ta sẽ mở động phủ, chia đều bảo tàng!” Đại hán mặt đen xoay người nhìn về phía mọi người nói.

Diệp Trường Sinh nghe thế, mắt lộ vẻ cười mà không phải cười.

Hắn quan sát đám người một chút, đại hán mặt đen vẫn như cũ một mặt hào sảng.

Lâm thị huynh đệ vẻ mặt bình tĩnh, nhưng sắc mặt đều có chút tái nhợt.

Trước đó, vì tránh né đàn muỗi đen, huynh đệ bọn họ ăn đan dược xong vẫn như vậy, vẫn không có hồi phục.

Tình huống đôi đạo lữ của Thần Bình Môn càng thảm hại hơn, Tề Lương sắc mặt trắng bệch, vừa rồi liên tiếp sử dụng phù bảo chém giết Ngư Long, khiến pháp lực của hắn tiêu hao cực lớn.

Mặc dù hắn đã nuốt hai viên đan dược khôi phục pháp lực, nhưng bây giờ khôi phục mấy thành vẫn còn khó nói.

Mà sắc mặt đạo lữ của hắn lại càng trắng bệch, trên mặt thiếu đi huyết sắc, xem ra đã bị thương không nhẹ.

Dù sao cũng chính diện đỡ một kích của Ngư Long, sợ rằng nàng đã bị nội thương.

“Đi thôi! Chúng ta lui xuống!”

Đại hán mặt đen nói xong, dẫn đầu bước vào trong đầm lầy, đi xuống nước.

Mọi người cũng lập tức đuổi theo.

Nước đen đầm lầy U Phù phi thường ảnh hưởng tầm mắt, thậm chí đối với thần thức cũng có mấy phần tác dụng cản trở.

Bất quá, mọi người rất nhanh đã tìm được động phủ của Nguyên Tinh đạo nhân.

Đây là một cánh cửa đá cổ xưa.

Dấu vết loang lổ, khí tức tang thương, khiến người ta có cảm giác như nhìn thấy được năm tháng mấy vạn năm trước.

Trên cửa đá điêu khắc một ít dị thú không biết tên, còn có các loại hoa văn kỳ lạ, phóng mắt nhìn lại, lại có một loại cảm giác chấn nhiếp tâm hồn.

Thần thức đi qua, lại trực tiếp bị hút đi, trên cửa đá này có một loại lực lượng đáng sợ.

“Quả nhiên như trên bản chép tay ghi lại, trên cửa đá này có cấm chế cực kỳ lợi hại!” Ánh mắt Diệp Trường Sinh lóe lên, nhìn về cửa đá một hồi rồi lại nhìn xung quanh, quan sát địa hình xung quanh.

“Hàn huynh thấy kế tiếp đoạt bảo thể nào?”

Lâm lão đại luôn đi phía sau đột nhiên đi tới, đứng sừng vai cùng Diệp Trường Sinh, truyền âm hỏi.

Nhìn gương mặt tái nhợt của người này, Diệp Trường Sinh lúng túng nói: “Tùy cơ ứng biến!”

“Hay cho một tùy cơ ứng biến, cách nhìn của Hàn huynh cũng giống ta. Nếu ba người kia nguyện ý dựa theo phân định đoạt lúc trước, chúng ta liền an tâm lấy bảo, mọi người bình an vô sự!”

“Nhưng nếu ba người kia không nói quy củ, huynh đệ chúng ta cũng sẽ cùng Hàn huynh chung tiến thoái!”

Nghe Lâm lão đại nói vậy, ánh mắt Diệp Trường Sinh lóe lên, không biết là tâm tư gì.

Hắn chậm rãi gật đầu, truyền âm nói: “Ước định trước đó với Lâm huynh ta không quên. Ở trong đầm lầy này, chúng ta cùng tiến cùng lui!”

Diệp Trường Sinh tỏ thái độ khiến trong mắt Lâm lão đại hiện lên vẻ hài lòng.

Đứng ở đầu tiên, đại hán mặt đen một mực quan sát cửa đá bỗng nhiên quay đầu nói:

“Xem ra nơi này chính là nơi đặt lệnh bài!”

Hắn chỉ vào bốn lỗ khảm lớn nhỏ trên cửa đá nói.

“Hai vị đạo huynh, chúng ta đem lệnh bài đặt trong đó, mở ra bí tàng phủ bụi mấy vạn năm đi!” Đại hán mặt đen mang theo nụ cười nhìn về phía hai người Diệp Trường Sinh và Lâm lão đại.

Diệp Trường Sinh và Lâm lão đại liếc nhau, đều gật đầu, đi lên phía trước, đứng sừng vai cùng đại hán mặt đen.

Ba người lấy ra bốn tấm lệnh bài, bỏ lệnh bài lại phía cửa đá.

“A!”

Bỗng nhiên, phía sau truyền tới tiếng hét thảm!

61

Người phát ra tiếng kêu thảm chính là đệ đệ của Lâm lão đại, tu sĩ cao béo chưa từng mở miệng nói chuyện kia.

Khi đám người Diệp Trường Sinh quay đầu lại, nhìn thấy một bóng đen đột nhiên xuất hiện, sau đó lão nhị Lâm gia bị bóng đen kia cuốn đi.

Chỉ kịp phát ra một tiếng hét thảm rồi biến mất không thấy đâu nữa.

“Lão nhị!”

Lâm lão đại rống to bị phần, hấn vừa sợ vừa giận, cảm thấy khó có thể tin vào một màn trước mắt.

Một vị tu sĩ Trúc Cơ như đệ đệ hấn vậy mà không có chút sức chống cự nào bị cuốn đi. Bóng đen kia đến tột cùng là cái gì?

“Lâm huynh, xin bình tĩnh!” Đại hán mặt đen kia quát lạnh một tiếng, dè xuống vai Lâm lão đại, để hấn không cần quá kích động.

“Chư vị, xem ra nơi này còn có nguy hiểm, chúng ta còn chưa đi hết cửa ải cuối cùng, hãy cẩn thận!” Đại hán mặt đen trầm giọng nói ra.

Ánh mắt mọi người cảnh giác nhìn vào chỗ sâu trong dòng nước màu đen kia.

Trong đó, mặc dù không biết có thứ gì, nhưng có thể một lần cuốn lấy một gã tu sĩ Trúc Cơ kỳ, khẳng định không đơn giản.

Diệp Trường Sinh hí mắt, ánh mắt lấp lóe, trên người ngân quang hơi sáng lên.

Sâu trong dòng nước kia, có thứ gì đó, hấn biết đấy.

Một con giao long cấp bốn!

Lúc trước tổ tiên Lý gia đến nơi đây gặp qua Giao Long kia, thiếu chút nữa chết trên thân con yêu thú này, dùng hết tất cả vốn liếng mới miễn cưỡng thoát đi được.

Yêu thú cấp bốn vốn đã rất mạnh, lại là loại sinh vật như Giao Long, so với Yêu thú bình thường còn mạnh hơn một đoạn.

Ngoại trừ tu sĩ Kết Đan Kỳ, sợ rằng cũng không có mấy người có thể chiến thắng Giao Long cấp bậc này.

Mọi người đem pháp khí ra, Tề Lương càng bắt đầu chuẩn bị phù bảo.

Mọi người đều hiểu rõ, kế tiếp chắc chắn sẽ có một trận ác chiến.

“Chư vị đạo hữu, đây hẳn là trận chiến cuối cùng rồi, không nên che giấu nữa, có thủ đoạn gì đều lấy ra, giết tên giặc trong bóng tối này, chúng ta lại đi đoạt bảo vật!” Đại hán mặt đen trầm giọng nói ra.

Sắc mặt Lâm lão đại âm trầm đáng sợ, ánh mắt âm tàn nhìn vào chỗ sâu trong dòng nước, bộ dáng như lúc nào cũng có thể bộc phát.

Chỗ sâu trong nước chảy, an tĩnh một hồi, đột nhiên một mảnh bóng đen to lớn nhanh chóng cuốn tới đám người.

“Nó đến rồi!”

Đại hán mặt đen hét lớn một tiếng, sau đó bóng đen nhanh chóng tới gần, lập tức mọi người liền thấy rõ bộ mặt thật của con yêu thú này.

Thân hình dài như rắn, vảy đen hiện ra ánh sáng u lãnh, bốn chân không có sừng, ánh mắt âm lãnh, có hai sợi râu dài.

“Giao Long!”

Nhìn thấy con thú này, trong nháy mắt, đám người đại hán mặt đen nhất thời phát ra một tiếng thét kinh hãi, sắc mặt trong nháy mắt trở nên khó coi.

“Tại sao có thể có Giao Long cấp bốn ở nơi này?”

Không ai bận tâm trả lời nghi vấn này, thân thể cao lớn kia đã lao đến.

Mọi người lập tức tản ra, tránh né long giao xung kích.

Đây là ở trong nước, mọi người hành động còn lâu mới bằng con giao long kia.

Cực phẩm pháp khí đánh vào trên thân gã, chỉ nổi lên hoả tinh, căn bản không cách nào tạo thành tổn thương gã.

“Chư vị, toàn lực xuất thủ, không nên do dự!” Đại hán mặt đen hét lớn một tiếng, vỗ túi trữ vật, trong tay xuất hiện một tấm phù lục.

Phù lục kích phát, một cụm nước cực lớn bỗng nhiên xuất hiện, vây Giao Long đang hùng hổ xông tới vào bên trong.

“Thuật Thủy Lao!”

Tề Lương kinh hô một tiếng, nhận ra tấm phù lục kia.

Đó là một loại phù lục trung cấp rất hiếm thấy, vô cùng trân quý.

Giao long kia lập tức bị nhốt trong thủy lao, tả hữu giãy dụa, rống giận, trong lúc nhất thời không tránh thoát được.

“Chư vị, thủy lao này của ta vậy không được nó quá lâu, các người mau nghĩ biện pháp!” Đại hán mặt đen lập tức truyền âm tới mọi người.

“Hừ, không giết kẻ này thì sao có thể giải mối hận trong lòng ta được?!”

Lâm lão đại hừ lạnh một tiếng, lấy từ trong túi trữ vật ra năm sáu cây tiêu kỳ đủ loại màu sắc, ném ra ngoài, vây quanh thủy lao tản ra.

“Trận pháp?!”

Tất cả mọi người có chút kinh ngạc, Lâm lão đại này còn mang theo bên người một tòa trận pháp.

Lúc trước gặp phải muỗi đen chạy trời chết, đều không nhìn thấy hắn lấy ra.

Có thể thấy được đã là át chủ bài rồi!

Diệp Trường Sinh hơi híp mắt, xem ra mấy người chạy tới nơi này thăm dò động phủ của Nguyên Tinh đạo nhân đều có con bài chưa lật.

Lâm lão đại này, lúc trước liền lấy ra một yêu thú cấp một đỉnh cấp chặn đám muỗi đen giúp hắn, hiện tại lại là một tòa trận pháp khác.

Đại hán mặt đen kia, không chỉ có một cái bình có thể lấy đi yêu thú cấp bốn, còn có phù lục trung cấp.

Vậy thì đạo lữ của Thần Binh Môn cũng không cần phải nói, pháp khí, phù bảo cả đồng.

“Chư vị, trận này tên là Hắc Thủy Ngưng Sát Trận, có hiệu dụng vây khốn địch, giết địch, uy lực vô cùng. Nhưng dùng cái này để đối phó với Giao Long cấp bốn khẳng định không đủ dùng, đợi lát nữa ta dùng trận pháp vây khốn tên này, các người có sát chiêu gì thì nhanh chóng xuất ra đi!” Lâm lão đại vừa nói chuyện, sắc mặt âm trầm đáng sợ.

“Phanh!”

Lúc này, con giao long kia đã thoát khỏi sự trói buộc của Thủy Lao thuật, thân thể giãn ra, gầm lên một tiếng rồi lao về phía mọi người.

Nhưng ngay sau đó, bốn phương tám hướng bỗng nhiên nổi lên hắc thủy, ngưng tụ thành từng sợi dây thừng to lớn, trói ở trên người nó.

Cùng lúc đó, từng mũi tên nước ngưng tụ trong trận pháp, bắn về phía nó.

Linh trí Giao Long không cao, đột nhiên gặp loại biến cố này, căn bản không rõ chuyện gì đang xảy ra.

Chỉ có thể kịch liệt giãy dụa, đồng thời há mồm phun ra từng đoàn từng đoàn thủy cầu màu đen, phóng về bốn phương.

Những mũi thủy tiễn kia bắn lên người nó, căn bản không thể thương nó.

Mà những thủy cầu màu đen kia sau khi chạm đến biên giới trận pháp, sẽ lập tức nổ tung, đánh thẳng vào trận pháp.

“Trận pháp này không kiên trì được bao lâu, chư vị, nhanh!” Lâm lão đại lo lắng thúc giục.

Tề Lương cắn răng một cái, sắc mặt nảy sinh ác độc, lại lần nữa rót pháp lực vào trong phù bảo.

Cùng lúc đó, Diệp Trường Sinh từ trong túi trữ vật lấy ra hai tấm phù lục.

“Hai tấm phù lục này của ta hẳn là có thể phá vỡ lân giáp giao long, đến lúc đó toàn bộ đều dựa vào phù bảo của Tề huynh rồi!” Diệp Trường Sinh truyền âm cho mọi người.

Hắn kích phát phù lục trong tay, chỉ một thoáng, phù lục bay đến trong trận pháp, hóa thành kim quang đầy trời.

Nhìn kỹ, những kim quang kia vậy mà đều là từng chuỗi đao lưỡi đao, hàng ngàn hàng vạn, hội tụ cùng một chỗ, hóa thành một đạo hồng lưu, phóng xuống phía dưới Giao Long.

“Thiên Nhận thuật!”

Đại hán mặt đen nhìn vẻ mặt ngoài ý muốn của Diệp Trường Sinh, không nghĩ tới loại phù lục trung cấp này hắn lập tức lấy ra hai tấm.

Xem ra, thân gia xa xỉ a!

Vạn Thiên Kim Nhận đập xuống, đánh lên người giao long, nương theo đó là một tiếng gào thét kinh thiên động địa, một mảnh huyết vụ lan ra.

“Phá vỡ phòng ngự của nó rồi!”

Mọi người vừa mừng vừa sợ, lập tức không đợi phù bảo của Tề Lương thành công đã chỉ huy pháp khí cực phẩm công kích về phía miệng vết thương kia.

Vết thương trên người Giao Long nhanh chóng mở rộng, nó thống khổ phát ra từng tiếng gào thét, đồng thời trong miệng phun ra càng nhiều thủy đoàn.

Dưới sự trùng kích của vòng nước, trận pháp lung lay sắp bị vậy khôn không nổi con quái vật này.

“Tề huynh, nhanh!”

Tiếng thúc giục vang lên, Tề Lương sắc mặt hung ác, chỉ huy Nguyệt Linh Đao hạ xuống.

Phù bảo này sử dụng nhiều lần, đều sắp bị dùng hỏng rồi.

Hơn nữa, liên tục sử dụng phù bảo khiến pháp lực của hắn hao tổn nghiêm trọng.

Đến bây giờ, thực lực của hắn đã không còn thừa bao nhiêu.

“Cũng may hai người đối diện cũng tổn thất cực lớn!” Tề Lương Thành liếc Diệp Trường Sinh và Lâm lão đại một cái thâm nghĩ.

“Vèo!”

Nguyệt Linh Dao hạ xuống, nặng nề chém vào miệng vết thương của Giao Long.

“Xoẹt!”

Một giọng nói đao chặt vào huyết nhục vang lên, sau đó là tiếng gào kinh thiên động địa.

“Xoẹt!”

“Xoẹt...”

Tề Lương không ngừng chỉ huy Nguyệt Linh Đao công kích vết thương của Giao Long, thoáng một phát chém đứt đôi nửa người Giao Long.

Không hổ là giao long cấp bốn, nếu đổi lại là yêu thú trúc cơ khác, chỉ cần phù bảo một hai cái là giải quyết được.

Nhưng mà con giao long này, Nguyệt Linh Đao chém năm sáu cái cũng không thể chặt đứt thân thể nó.

“Phanh!”

“Ầm...”

Hắc thủy kia ngưng tụ thành thủy thẳng, từng sợi dây thừng bị kéo đứt, trận pháp chống không nổi.

“Grào!”

Nương theo đó là một tiếng gào rú kinh thiên động địa, giao long mạnh mẽ chặt đứt tất cả thủy thẳng, trận pháp cứ vậy tan vỡ.

Con quái vật khổng lồ nhanh chóng lao về phía mọi người.

Về kinh hãi từ trên mặt đám người Lâm lão đại lộ ra, đến giờ phút này, lá bài tẩy của gã đã tiêu hao hết.

Thần sắc Diệp Trường Sinh khẽ động, bỗng nhiên từ trong túi trữ vật lấy ra một tấm phù lục, đem nó kích phát ra ngoài.

Chỉ một thoáng, từng sợi tơ vàng từ trong phù lục bay ra, cấp tốc quấn quanh thân Giao Long, trói lại.

“Kim Ti phù!”

Một tiếng thét kinh hãi vang lên, mọi người đều nhận ra đây là một loại phù lục trung cấp bậc trung.

Một tấm giá trị từ bốn đến năm trăm linh thạch, có thể so với một kiện cực phẩm pháp khí.

Cực phẩm pháp khí chính là đồ vật một mực có thể dùng, mà phù lục này chỉ có thể kích phát một lần.

Loại tiêu hao một lần này có giá trị quá mức trân quý, đại đa số tu sĩ Trúc Cơ đều không có được.

Không nghĩ tới người này lại có thể lấy ra được.

Hơn nữa còn lấy ra liên tiếp ba tấm trung cấp phù.

Lần này, mọi người nhìn về phía Diệp Trường Sinh, sắc mặt lập tức thay đổi.

“Chẳng trách người này có thể giết chết Lý Tam Biến!” Trong lòng đám người Lâm lão đại thầm nghĩ.

“Tất cả lá bài tẩy trên người ta đều dùng ở đây, chư vị, kế tiếp hoàn toàn dựa vào các ngươi!” Diệp Trường Sinh cười khổ một tiếng nói.

“Giao cho ta đi!”

Tuy Tề Lương Thành sắc mặt trắng bệch, nhưng vẫn tiếp nhận trọng trách cuối cùng.

Không có biện pháp, ai bảo nơi này chỉ có mình hắn lấy ra phù bảo.

Hiện tại, phù bảo trên người hắn căn bản đều hao hết linh lực.

Chỉ cần dùng thêm vài cái nữa, gần như sẽ biến thành một tờ giấy lộn.

“Vào!”

Nguyệt Linh Dao lại hạ xuống, chém mạnh lên vết thương của giao long.

Kim Ti Phù chỉ có thể vây khốn đầu Giao Long này trong thời gian rất ngắn.

Nhưng chút thời gian này cũng đủ rồi!

Tề Lương không để ý pháp lực tiêu hao như thế nào, cấp tốc ngự sử Nguyệt Linh Dao chém xuống từng đao từng đao một. Liên tục chém xuống bốn năm lần, rốt cuộc đã chặt đứt ngang Giao Long này!

“Grào!”

Một tiếng gào thét không cam lòng cuối cùng vang lên, mảng lớn huyết dịch tràn ngập ra, nhuộm hồng dòng nước chung quanh.

Thi thể Giao Long rơi xuống.

Tề Lương bay đến trước người hắn, lấy ra một thanh tiểu kiếm, chuẩn bị lột da trên người giao long.

“Được rồi, chúng ta đi lấy đồ vật bên trong động phủ trước đi, đợi lát nữa sẽ thu thập thi thể con Giao Long này!” Lâm lão bộp nói.

“Ha ha, Tề huynh, hay là đi lấy kho báu của Nguyên Tinh đạo nhân trước đi, tránh việc đêm dài lắm mộng!” Đại hán mặt đen cười ha ha nói.

“Cũng được!”

Trong mắt Tề Lương lóe lên một tia không nữ, thu hồi tiểu kiếm, theo mọi người một lần nữa đi tới trước cửa đá động phủ.

Bốn tấm lệnh bài đặt lên trên, lúc này lại không gặp phải bất kỳ chuyện gì ngoài ý muốn.

“Rắc rắc!”

Một tiếng giòn vang, cửa đá thối lui sang hai bên, lộ ra thông đạo bên trong.

Một tầng quang mờ mịt ngăn trước cửa vào, ngăn cản dòng nước tiến vào.

Đại hán mặt đen cười ha ha hai tiếng, dẫn đầu đi vào.

Ánh sáng lóe lên thế nhưng cũng không thể ngăn cản sự tiến vào của hắn.

Tề Lương thành và đạo lữ cũng theo sát phía sau, tiến vào bên trong.

Lâm lão đại nhìn thoáng qua Diệp Trường Sinh đứng ở phía sau cùng, cũng bước vào trong đó.

Diệp Trường Sinh nở nụ cười dữ tợn, đi về phía trước, đồng thời, hất chắp hai tay sau lưng, đột nhiên bay ra mấy luồng ánh sáng, bắn về bốn phương tám hướng.

Hắn bước vào trong động phủ.

Trước mắt là một thông đạo xây từ bạch ngọc, hình thành bậc thang phía dưới, rất dài, nhìn không thấy điểm cuối.

“Đi thôi!”

Đại hán mặt đen đứng đầu tiên sau khi nhìn thấy Diệp Trường Sinh đi đến, kinh ngạc nói một câu.

Hắn xung phong đi trước, hướng phía trước đi tới.

Mọi người theo sau.

Tiếng bước chân yên tĩnh từ trong thông đạo chậm rãi vang lên, một loại không khí khảm trương lặng yên từ xung quanh năm người xuất hiện.

Đến nơi này, phòng bị chính là người một nhà!

Mọi người đều kéo giãn khoảng cách nhất định với nhau.

Đi thẳng xuống phía dưới chừng bốn năm dặm lộ trình, rốt cuộc đã đến bậc thềm bạch ngọc.

Phía trước xuất hiện một tòa lầu các.

Lầu các cũng là dùng một khối bạch ngọc to lớn điêu khắc thành, nhìn khéo léo lung linh, phi thường tinh xảo mỹ lệ.

Ở phía trên lầu các, trên vách đỉnh động phủ là từng khối đá quý kỳ lạ phát sáng, những đá quý này được sắp xếp bằng một loại hình dạng bất quy tắc, giống như ngôi sao vậy, phối hợp đỉnh động đen nhánh, lại cho người ta một loại cảm giác mêh mông tinh không.

Bạch ngọc bậc thang kéo dài đến trong lầu các.

Đứng trước lầu các, đại hán mặt đen ngừng lại.

Hắn bỗng xoay người lại, dùng một loại ánh mắt như cười như không nhìn Diệp Trường Sinh cùng Lâm lão đại, nói:

“Hai vị, có chuyện muốn thương lượng với các vị một chút!”

Trên mặt hán ta mang theo nụ cười hào phóng, giọng điệu sang sảng.

Diệp Trường Sinh và Lâm lão đại nhíu mày, tay đã đặt ở trên túi trữ vật.

Tề Lương cùng đạo lữ đi tới bên cạnh đại hán mặt đen, ba người đứng chung một chỗ, lạnh lùng nhìn Diệp Trường Sinh và Lâm lão đại.

“Là như vậy, ta cảm thấy trước đó đã thương lượng cách điều chế tốt, đến bây giờ không thể đếm!” Đại hán mặt đen mỉm cười nói.

“Họ Trương, ý ngươi là gì?” Lâm lão đại quát lạnh, trong thanh âm tràn đầy tức giận.

“Không có ý tứ gì, tu tiên giới lấy thực lực vi tôn, hiện tại thực lực song phương chúng ta bất đồng, tự nhiên không thể dựa theo phương thức phân phối lúc trước!” Đại hán mặt đen đương nhiên nói.

Nghe y nói vậy, sắc mặt Lâm lão đại lập tức trở nên khó coi.

Hắn đã sớm biết đôi phương sẽ trở mặt, nhưng không nghĩ tới lại trở mặt nhanh như vậy.

Còn chưa thấy bảo vật, liền trực tiếp động thủ?

“Ta có một phương pháp điều chế, hai vị không ngại nghe một chút!” Tề Lương Thành bỗng nhiên cười ôn hòa, nói.

Hắn tiến lên hai bước, tràn đầy tự tin nhìn Diệp Trường Sinh và Lâm lão đại.

“Ta cho rằng, bảo vật này có thể dựa theo thực lực của mọi người ở đây để phân chia. Hiện tại chúng ta có ba vị Trúc Cơ trung kỳ, vậy chia ba phần đi. Mỗi vị Trúc Cơ trung kỳ đều có một phần, thế nào?”

Lời Tề Lương thành lời lập tức khiến trong mắt Lâm lão đại hiện lên vẻ động lòng.

Nhưng ngay sau đó, hắn lại hỏi: “Còn hai người kia thì sao?”

Tề Lương Thành mỉm cười: “Phu nhân ta cùng ta chia sẻ một phần, về phần vị Hàn huynh kia à, ha ha, lúc trước người này lấy ra không ít trung cấp phù, có thể thấy được thân gia hắc là xa xỉ!”

“Lâm huynh, chúng ta sao không liên thủ giết hắc, đoạt đi một thân bảo vật của hắc?” Tề Lương không ngờ quang minh chính đại đưa ra đề nghị như vậy.

Hàn Phi Vũ, chỉ là một tu sĩ Trúc Cơ sơ kỳ mà thôi.

Tuy rằng lấy ra ba lá Trung cấp phù, đích thật là làm cho mọi người một phen kinh ngạc.

Nhưng sẽ không có ai cho rằng hắn còn có thể cầm ra nhiều phù lục hơn.

Ba tấm trung cấp phù, đó là vật mà chỉ có tu sĩ Trúc cơ táng gia bại sản mới có thể làm được.

Nếu như Hàn Phi Vũ còn có thể xuất ra nhiều trung cấp phù hơn, chứng tỏ thân gia của hắn đã sắp đạt tới trình độ tu sĩ Kết Đan kỳ.

Một tu sĩ Trúc Cơ sơ kỳ có thân gia có thể so với tu sĩ Kết Đan, điều này nói rõ cái gì?

Chứng tỏ hắn có bối cảnh rất lớn, nói rõ sau lưng ít nhất có một chỗ dựa là Kết Đan hậu kỳ, thậm chí là chỗ dựa Nguyên Anh kỳ.

Nếu là loại người này, tuyệt đối sẽ không thiếu công pháp và tài nguyên để tu luyện.

Không cần ngàn dặm xa xôi chạy tới U Phù chiều trạch tầm bảo.

Hơn nữa, nếu như hắn thật sự có chỗ dựa lợi hại như vậy, trước kia cũng sẽ không biết lai lịch.

Những tu sĩ bối cảnh lợi hại kia, mấy người tướng mạo Lâm lão đại đều biết rõ.

Cho nên, trải qua phán đoán đơn giản, sau khi đại hán mặt đen, Tề Lương Thành, thậm chí kể cả đám người Lâm lão đại, đều đem Diệp Trường Sinh trở thành một tu sĩ có gia đình nhất định, nhưng sẽ không quá cao.

Thực lực của hắn nhiều lắm cũng chỉ đạt tới Trúc Cơ trung kỳ, sẽ không còn cao hơn nữa.

Chỉ là Trúc Cơ trung kỳ, cũng không đủ làm cho ba người Nguyên Vũ quốc đối diện phải sợ hãi.

“Thế nào? Lâm huynh, đề nghị này của ta thế nào?” Tề Lương hí mắt hỏi.

Bốn người liên thủ giết Diệp Trường Sinh, sau đó chia cắt bảo vật. Đề nghị này nghe có vẻ rất mê người.

Nhưng Lâm lão đại lại không phải kẻ ngu.

Hắn ngửa mặt lên trời cười ha ha hai tiếng, nói: “Tề Lương thành công, ngươi là đồ ngu sao? Loại đề nghị ngu xuẩn này không ngờ ngươi cũng có thể nói ra!”

“Chỉ sợ chờ chúng ta liên thủ giết Hàn huynh xong, các ngươi sẽ động thủ với ta sao?” Lâm lão đại lạnh lùng nói.

Bị Lâm lão đại nhục mạ như thế, mặt mày Tề Lương đỏ lên.

Ánh mắt hắn lập tức trở nên âm tàn: “Họ Lâm, ngươi đã không muốn nghe đề nghị của ta, vậy hai người các ngươi cùng chết đi!”

Nói xong, hắn vung tay lên, một thanh tiểu kiếm màu tím bay ra, nhanh chóng chém tới Lâm lão đại.

Lâm lão đại hừ lạnh một tiếng, vỗ túi trữ vật. Một cái đỉnh nhỏ bay ra đón lấy tiểu kiếm màu tím kia, hai kiện pháp khí quần lấy nhau.

Trận chiến trực tiếp mở ra.

“Hàn huynh, hai người chúng ta liên thủ. Tề Lương thành và đạo lữ pháp lực tiêu hao kịch liệt, thực lực đại giảm, không phải là không thể đánh một trận!” Lâm lão đại nhanh chóng truyền âm cho Diệp Trường Sinh.

“Lâm huynh yên tâm, thời khắc này chắc chắn ta sẽ đứng chung một chỗ với huynh, huynh và ta chỉ có cách thắng thắn sẽ có cơ hội sống sót!” Diệp Trường Sinh cũng truyền âm nói.

Một tiếng cười duyên, vị đạo lữ Tề Lương Thành kia, ngay cả phu nhân cũng lấy từ trong túi trữ vật ra một kiện pháp khí, tấn công Lâm lão đại.

Diệp Trường Sinh thấy thế lập tức chỉ huy Thanh Nguyệt mâu ngăn trở kiện pháp khí kia. Hai vị tu sĩ Trúc Cơ sơ kỳ bắt đầu sử dụng pháp khí triển đấu.

Một bên, đại hán mặt đen còn chưa ra tay.

Thực lực hai bên chênh lệch rất rõ ràng, hai người Trúc Cơ trung kỳ đối diện, đây là lực lượng áp đảo tính chất.

Trên mặt Tề Lương lộ ra vẻ nắm chắc phần thắng trong tay.

Sắc mặt Lâm lão đại âm trầm, vừa khống chế cái đỉnh kia ngăn cản công kích Tề Lương thành, vừa quan sát chung quanh.

Bỗng nhiên, hắn truyền âm cho Diệp Trường Sinh: “Hàn huynh, trước tiên ta dùng bùa chú đánh mở kiện pháp khí họ Tề kia, sau đó ngươi giúp ta ngăn cản đôi cầu nam nữ công kích kia, ta dùng một át chủ bài có thể nhanh chóng chém giết Tề Lương thành!”

Diệp Trường Sinh nghe vậy ánh mắt lóe lên, trong mắt xuất hiện dị sắc, truyền âm nói: “Có thể!”

Hắn vỗ túi trữ vật, lại một kiện cực phẩm pháp khí hiện lên.

Cùng lúc đó, Lâm lão đại bỗng nhiên hét lớn một tiếng, từ trong túi trữ vật lấy ra hơn mười tấm phù lục, một phát ném ra ngoài.

Trên những phù lục này bộc phát ra lượng lớn hỏa cầu, phong nhận đánh vỡ Tề Lương thành thanh tiểu kiếm đang dây dưa với Lâm lão đại thành.

“Hàn huynh, ngay lúc này, mau!”

Lâm lão đại đột nhiên hét lớn một tiếng.

Nghe hắn nói lời này, nháy mắt đôi đạo lữ Thần Binh môn kia, lực chú ý của đại hán mặt đen lập tức chuyển dời lên trên người Diệp Trường Sinh.

Tề Lương cũng cho rằng Diệp Trường Sinh sắp xuất ra đại chiêu, nhanh chóng cảnh giác, chỉ huy tiểu kiếm màu tím chém về phía Diệp Trường Sinh.

Mà lúc này, Lâm lão đại lại cực tốc thu hồi đỉnh của mình, xoay người hướng bậc thang, cực tốc hướng bên ngoài động phủ bỏ chạy.

“Ha ha, Hàn huynh, làm phiền huynh giúp ta ngăn cản bọn họ đi!”

Lâm lão đại phát ra một tiếng cười to, thoáng cái đã biến mất không thấy đâu nữa.

Trong động phủ thoáng cái liền trầm mặc lại.

Một lát sau.

“Xem ra vị minh hữu này của ngươi đã từ bỏ ngươi!” Đại hán mặt đen lạnh lùng cười một tiếng, cũng không đuổi theo Lâm lão đại, ánh mắt nhìn về phía Diệp Trường Sinh.

“Các ngươi cứ thả nó đi như vậy? Không sợ sau khi nó chạy đi, nói chuyện ở đây cho người khác biết sao?” Diệp Trường Sinh ngơ ngác hỏi, thần sắc bình tĩnh.

“Ha ha, vậy cũng phải để hắn chạy thoát rồi hãy nói!” Đại hán mặt đen cười lạnh, trên mặt lộ ra thần sắc quỷ dị.

“A!”

Sau một khắc, một tiếng hét thảm từ đằng xa truyền đến, đó là giọng của Lâm lão đại.

Một đồng thịt nát “lộc cộc” lăn xuống dưới, rơi vào dưới chân mọi người.

“Đây là...”

Diệp Trường Sinh nhíu mày.

Đây là thi thể của Lâm lão đại, nhưng sao hắn lại trở nên thảm như vậy?

Đang lúc hắn suy đoán, một hồi âm thanh sột soạt từ trên con đường mọi người đi qua truyền đến.

Một lát sau, hai con nhện lớn màu sắc rực rỡ bò tới, xuất hiện ở phía sau Diệp Trường Sinh.

“Yêu thú cấp hai?!”

“Ha ha, đúng vậy, đây là hai con yêu thú do gia tộc ta nuôi dưỡng, chúng nó phun ra tơ tuyến trong suốt, vô cùng sắc bén, vừa rồi lúc tiến vào động phủ, ta liền thả hai con yêu thú này ra, để cho chúng ăn núp hai bên bậc thang!”

“Tên ngu xuẩn này một lòng muốn chạy trốn, không chú ý tới tơ nhện ở cửa động phủ, cho nên bị cắt thành một đồng mảnh

vụn này!” Đại hán mặt đen đi đến trước thi thể Lâm lão đại đá một cước, cười lạnh nói.

“Thì ra là thế, bên trong động phủ này áp chế thần thức, khó trách lúc chúng ta tiến vào không phát hiện hai con nhện này!” Diệp Trường Sinh thì thào nói ra, thần sắc trên mặt hắn vẫn bình tĩnh như cũ.

“Cho tới bây giờ, ngươi vẫn không hoảng loạn, xem ra có lá bài tẩy gì rồi? Lấy ra để cho mọi người mở mang kiến thức đi!” Tề Lương Thành cười lạnh nói với Diệp Trường Sinh.

Ba người vòng thành vòng, bao vây hắn lại.

Hai vị tu sĩ Trúc Cơ trung kỳ, một vị Trúc Cơ sơ kỳ và hai con yêu thú cấp hai.

Đối mặt đội ngũ như vậy, nhìn thế nào, Diệp Trường Sinh tu sĩ Trúc Cơ sơ kỳ đều không có khả năng còn sống rời khỏi nơi đây.

Cho dù hắn có lá bài tẩy gì đó, chẳng lẽ còn có thể giết chết nhiều đồng giai như vậy sao?

“Xem ra các ngươi đã ăn chắc ta rồi!”

Diệp Trường Sinh mỉm cười, nói: “Chỉ là, ta rất hiếu kỳ, sau khi giết ta, giữa ba người các ngươi sẽ phân chia bảo vật nơi này như thế nào đây?”

“Đừng nên gây xích mích ly gián, ba người chúng ta sẽ phân chia như thế nào, không phải ngươi nên quan tâm, hay là ngươi đi chết trước đi!” Tề Lương Thành quát lạnh nói.

Tề Lương thành ngự sử tiểu kiếm màu tím chém xuống.

Diệp Trường Sinh cười lạnh một tiếng, trong tay lại xuất hiện một tấm bùa chú.

Hắn đưa tay ném ra tấm phù lục này, sau một khắc, một đạo lồng sáng màu vàng xuất hiện, bao phủ hắn vào trong đó.

Tiểu kiếm màu tím đâm vào màn hào quang màu vàng, phát ra tiếng nổ vang.

“Kim tráo phù!”

Tề Lương kinh hô một tiếng, không nghĩ tới người trước mắt này lại còn có thể lấy ra phù lục trung cấp.

Đây đã là bốn tấm, có chút không hợp lẽ thường!

Nhìn Tề Lương tấn công kim tráo, Diệp Trường Sinh thần sắc rất thản nhiên.

Trước khi tới đây, hắn đã ra giá cao mua mấy loại phù lục trung cấp trong phường thị Thiên Tinh Tông.

Lúc trước hắn đã sử dụng Thiên Nhận phù, còn có Kim Ti phù, Kim tráo phù, đều lấy ở trên phường thị kia.

Pháp thuật phòng ngự trung cấp, cũng không phải dễ dàng phá vỡ như vậy.

Sau khi sử dụng Kim tráo phù, tay Diệp Trường Sinh lập tức đeo một tấm phù bảo.

Đồng thời, hắn điều khiển Thanh Nguyệt mâu đâm về phía hai con nhện lớn kia.

“Xoạt!”

Hai con nhện to nhanh chóng thoát ra, đồng thời phun ra tơ nhện sắc bén để cắt kim tráo bên ngoài cơ thể Diệp Trường Sinh.

“Cùng nhau ra tay!”

Đại hán mặt đen thấy cảnh này, nhú mày nói.

Trong tay hắn cũng xuất hiện một kiện cực phẩm pháp khí, cùng với đạo lữ của Thần Binh Môn hai người cùng tấn công Diệp Trường Sinh.

Lần này tương đương với việc năm vị tu sĩ Trúc Cơ đột nhiên ra tay với hắn.

Lập tức cái lồng màu vàng kia liền lung lay sắp đổ, rất khó chống đỡ lâu.

Diệp Trường Sinh nhíu mày, xem ra phải dùng thủ đoạn lôi đình rồi.

Đưa tay vào túi trữ vật, mười viên Thiên Lô tử lập tức xuất hiện trong tay, Diệp Trường Sinh hất tay lên.

“Đó là cái gì?”

Đại hán mặt đen vừa kinh hô một tiếng, liền nghe một tiếng vang lớn kinh thiên động địa.

“Ầm!”

Một trận bạch quang sáng chói phát nổ, tòa động phủ dưới mặt đất này lập tức bị chiếu sáng một mảnh.

Quang mang duy trì trong nháy mắt, kim trảo bên ngoài cơ thể Diệp Trường Sinh đã bị vụ nổ xung kích đánh nứt.

Trên người hắn xuất hiện quang giáp màu bạc, đỡ lấy sóng xung kích lan tràn ra.

Ba kiện cực phẩm pháp khí công kích hắn đều trong nháy mắt bị hất bay ra ngoài.

Ba người khác cũng nhận được xung kích của vụ nổ, nhưng dầu sao bọn họ cũng là tu sĩ Trúc Cơ, nhanh chóng nhảy ra.

Bạch quang nhanh chóng tán đi, một hố sâu cực lớn xuất hiện trên mặt đất, hai con nhện to lớn mặt đen đã biến mất không thấy gì nữa.

“Thiên! Lô! Tử!”

Đại hán mặt đen gần từng chữ một, trên mặt tràn đầy vẻ kinh hãi.

Sao lại có nhiều Thiên Lô tử như vậy?

Mười miếng!

Đó là ước chừng mười viên đó!

Quá khoa trương mà!

Thật khiến người ta khó có thể tin được, chẳng lẽ sau lưng tiểu tử này có một vị tu sĩ Nguyên Anh Lôi căn giúp hắn luyện chế một đồng Thiên Lôi tử?

Nhưng nếu có tu sĩ Nguyên Anh làm chỗ dựa, làm sao tới mức phải chạy tới nơi đây?

Mặc kệ ba người Nguyên Vũ quốc nghĩ thế nào, nhưng bây giờ hình thức thoáng cái đã có biến hóa.

Diệp Trường Sinh hung hãn ra tay, lập tức giết chết hai con yêu thú cấp hai kia.

“Làm sao có thể?” Tề Lương mặt mày xám như tro bò dậy, mặt mũi tràn đầy vẻ không dám tin.

Bởi vì lúc trước hắn tiêu hao pháp lực bạc nhược, cho nên bị Thiên Lôi tử trùng kích là rất chật vật.

Ngay cả phu nhân cũng lập tức tới đỡ lấy hắn.

“Ha ha, Hàn huynh, chúng ta có chuyện từ từ thương lượng!” Đại hán mặt đen cười khan hai tiếng, lập tức chuyển biến suy nghĩ.

“Kho báu trong lầu các này phân phối như thế nào, ta cảm thấy có thể một lần nữa thương thảo một phen!” Vẻ mặt hắn bỗng nhiên cười nhiệt tình nói.

“Không được!”

Tề Lương Thành bỗng quát to một tiếng: “Ta không tin hắn còn có nhiều Thiên Lôi tử hơn!”

Nghe hắn nói vậy, trên mặt Diệp Trường Sinh nở một nụ cười quỷ dị, nhìn về phía mọi người, nói:

“Thật ngại quá, kho báu của nơi này, ta muốn hết rồi!”

“Xoạt!”

Sau một khắc, lại mười miếng Thiên Lôi tử xuất hiện trước người hắn, lơ lửng, chuyển động.

Thấy cảnh này, đại hán mặt đen biến sắc, hét lớn một tiếng: “Chạy mau!”

Hắn nhanh chóng phóng về phía hai người Tề Lương thành đạo lữ.

Cùng lúc đó, Diệp Trường Sinh điều khiển Thanh Nguyệt mâu chém về phía Tề Lương.

Hắn không trực tiếp sử dụng Thiên Lô Tử oanh tạc.

Bởi vì Thiên Lô tử sẽ đem túi trữ vật của đối phương phát nổ, nên hắn vẫn còn nhớ kỹ bảo bối trên người của đối phương.

Đặc biệt là Phi Thiên Linh Toa kia, đó là thứ Diệp Trường Sinh nhất định phải đoạt được.

Thanh Nguyệt mâu chém tới, Tề Lương lập tức sắc mặt dữ tợn ngửa mặt một thanh kiếm màu tím bay tới chặn đường.

Đồng thời, thân thể hắn khẽ động, liền muốn hướng ngoài bậc thang bỏ chạy.

Không thể đánh nữa, người đối diện động một chút lại lấy ra mười miếng Thiên Lô tử, thế này đánh thế nào?

Hắn xông về phía trước, đều không để ý tới đạo lữ phía sau.

Nhưng, bước đầu tiên vừa mới bước ra, còn chưa hạ xuống, hắn đã cảm giác được sau lưng đau đớn kịch liệt.

Sau đó, một luồng lực mạnh mẽ đánh bay hắn, đánh về phía Diệp Trường Sinh.

Diệp Trường Sinh nhướng mày, lập tức điều khiển Thanh Nguyệt mâu chém về phía Tề Lương.

Tề Lương không để ý tới Thanh Nguyệt Mâu đang bay tới trước mặt, trong lòng tràn đầy khó hiểu, gắng gượng ngoái đầu nhìn lại.

Phát hiện, đại hán mặt đen kia thuận thực níu lấy vòng eo đạo lữ của mình, hai người nhanh chóng dọc theo bậc thang phóng ra ngoài động phủ.

“Hai người bọn họ... khi nào..”

Tề Lương chỉ cảm thấy một luồng tinh lực xông thẳng lên đầu, trong nháy mắt trước mắt tối sầm, ngã quy xuống.

Một màn máu chó trước mắt khiến cho Diệp Trường Sinh rất kinh ngạc.

Thế cho nên động tác trên tay hắn đều chậm một nhịp, để hai người kia chạy thoát.

Quan hệ giữa ba người này...

Im lặng một lát, Diệp Trường Sinh có chút buồn cười lắc đầu.

Hắn đi ra phía trước, lấy xuống túi trữ vật bên hông Tề Lương, thần thức xem xét, Phi Thiên Linh Toa ở bên trong.

Diệp Trường Sinh sắc mặt vui mừng, ném ra một viên hỏa cầu thiêu hủy thi thể Tề Lương thành.

Cũng không đuổi theo hai người kia, quay người đi vào trong lầu các.

Trước mắt chỉ có một cái bàn!

Trên bàn đặt năm hộp ngọc theo thứ tự.

Diệp Trường Sinh nhìn quanh bốn phía một lượt, cẩn thận quan sát một hồi, xác định nơi này chỉ có cái gì đó trên cái bàn này.

Hắn mở hộp ngọc đầu tiên ra.

Bên trong là một khối ngọc giản.

Thần thức thăm dò vào trong ngọc giản, Diệp Trường Sinh thấy được năm chữ “Kim Linh Thiên Tinh Công”.

Trên mặt lộ ra vẻ vui mừng, Diệp Trường Sinh đại khái nhìn qua một lần, đây là Kim Linh Thiên Tinh Công từ một đến mười ba tầng.

Có thể tu hành một đường tới Hóa Thần kỳ!

Mấy tầng đầu tiên không khác gì mấy so với những gì hắn đạt được lúc trước.

Xem ra là công pháp hoàn chỉnh.

Về sau mãi tới Hóa Thần kỳ, cũng không cần suy xét vấn đề công pháp.

Mở cái hộp ngọc thứ hai ra, bên trong vẫn là một cái ngọc giản.

Diệp Trường Sinh dùng thần thức thăm dò vào trong, một lát sau, trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc.

Trong ngọc giản này ghi lại, lại là một môn công pháp Cửu Khiếu Tinh Nguyên Công!

Tiếp dẫn tinh lực khắp trời, rèn luyện nhục thể phàm thai!

Đây là một môn công pháp cực kỳ cao thâm!

Chỉ nhìn chóc lát, trên mặt Diệp Trường Sinh liền lộ ra vẻ chấn động.

Môn công pháp này không ngờ lại là thu nạp Tinh linh lực trong truyền thuyết!

Tinh lực chu thiên, tồn tại rộng lớn trong thế giới này, như thái dương chi lực, thái âm chi lực các loại đều xem như tinh lực chu thiên.

Trên đời này, rất ít công pháp có thể hấp thu loại năng lượng này.

Cho dù có, hơn phân nửa là thu nạp Thái Dương hoặc Thái Âm chi lực, đối với những ngôi sao khác, cũng rất ít đề cập đến.

Nhưng mà, Cửu Khiếu Tinh Nguyên Công này, lại là ai đến cũng không từ chối!

Chỉ cần là lực lượng tinh thần, đều có thể hấp thu, tất cả đều có thể lợi dụng, rèn luyện thân thể.

Chuyện này thật sự khiến người ta chấn động!

Nhưng, sự cường đại của môn công pháp này không chỉ có như vậy!

Cửu Khiếu Tinh Nguyên Công!

Tên như ý nghĩa, tu luyện tới cực hạn là có thể mở ra chín cái tinh khiếu trong cơ thể.

Mỗi tinh khiếu đều tương đương với một đan điền thu nhỏ.

Ở bên trong, có thể tồn trữ lượng lớn pháp lực.

Nếu như chín cái Tinh khiếu đều có thể tu luyện thành công, hơn nữa còn tích trữ đầy Pháp lực, vậy một thân Pháp lực này sẽ hùng hồn đến mức nào?

Khó có thể tưởng tượng!

Môn công pháp này quả thực có thể dùng từ nghịch thiên để hình dung!

Mà càng làm cho Diệp Trường Sinh hô hấp dồn dập chính là, môn công pháp này phối hợp với Kim Linh Thiên Tinh Công, lại có thể trợ giúp đột phá bình cảnh kỳ diệu!

Tu luyện ra một cái tinh khiếu, liền có thể tăng tỷ lệ kết đan lên mức độ lớn.

Tu luyện ra ba cái tinh khiếu có thể gia tăng tỷ lệ đột phá Nguyên Anh lên một tầm cao mới.

Mà nếu có thể tu luyện ra chín cái Tinh khiếu, vậy tỷ lệ đột phá lên Hóa Thần sẽ lớn hơn.

Đây chính là một bộ công pháp luyện thể nhắm thẳng vào Hóa Thần.

Nhưng mà...

Đáng tiếc là Diệp Trường Sinh phát hiện bộ công pháp đó không trọn vẹn.

Đến tầng thứ tư là đứt đoạn mất!

Bất quá ngay cả như vậy, những nội dung phía trước cũng đủ để cho Diệp Trường Sinh vô cùng mừng rỡ.

“Cửu Khiếu Tinh Nguyên Công, Kim Linh Thiên Tinh Công, đây rõ ràng là hai loại công pháp phối hợp với nhau, cũng không biết là kỳ nhân nào sáng tạo ra hai môn công pháp như vậy!” Diệp Trường Sinh buông ngọc giản, sợ hãi than.

“Chuyến đi này, thật đúng lúc!”

Diệp Trường Sinh cảm thán một tiếng, mở hộp ngọc thứ ba ra.

Đây vẫn là một ngọc giản.

“Không phải là công pháp gì chứ?” Diệp Trường Sinh lẩm bẩm, thần thức thăm dò vào trong.

“Tinh Cung?”

Hắn kinh hô một tiếng, thần thức vừa tiến vào, đã nhìn thấy hai chữ này.

Đọc kỹ một hồi, sắc mặt Diệp Trường Sinh từ từ trở nên kỳ quái.

Thì ra trong miếng ngọc giản này ghi lại lai lịch của Nguyên Tinh đạo nhân.

Hắn không phải là tu sĩ Thiên Nam!

Hắn ở mấy vạn năm trước, hắn thông qua truyền tống trận đi tới Loạn Tinh Hải ở Thiên Nam.

Xuất thân Tinh Cung ở Loạn Tinh Hải!

Trong ngọc giản nhắc tới, Kim Linh Thiên Tinh Công cùng Cửu Khiếu Tinh Nguyên Công đều là công pháp Tinh Cung.

Là công pháp cao nhất của Tinh Cung!

Nhưng mà...

Càng nhìn về sau, sắc mặt Diệp Trường Sinh càng khó coi.

Tu luyện Kim Linh Thiên Tinh Công phải hao phí một lượng tài nguyên lớn.

Gần như gấp ba lần so với cùng cấp!

Mà Cửu Khiếu Tinh Nguyên Công càng lớn!

Môn công pháp này trình độ khó tu luyện gấp mấy chục lần Kim Linh Thiên Tinh Công!

Nguyên Tinh đạo nhân, có được tư chất Thiên linh căn Kim thuộc tính, thế nhưng sáu trăm năm thọ mệnh, cũng chỉ tu luyện thành hai tinh khiếu.

Sáu trăm năm, hai cái tinh khiếu!

Tương đương với một tinh khiếu ba trăm năm.

Đương nhiên, trên thực tế tính toán, khẳng định không thể tính như vậy.

Bởi vì trong sáu trăm năm kia, hắn cũng không phải chỉ tu luyện một môn công pháp Cửu Khiếu Tinh Nguyên Công này.

Việc hắn phải làm rất nhiều, cũng không phải thời khắc nào cũng đang tu luyện.

Căn cứ theo tính toán của Nguyên Tinh đạo nhân, nếu như một tu sĩ Thiên Linh căn ngồi bất động, một mực tu luyện môn Cửu Khiếu Tinh Nguyên Công này, ước chừng cần tám mươi năm đến một trăm năm mới có thể tu luyện ra một cái Tinh khiếu!

Nhìn đến đây, Diệp Trường Sinh trợn trắng mắt, thời gian dài này hắn không cách nào tiếp thu.

Hắn cũng không phải Thiên Linh Căn.

Cho dù có là Thiên Linh căn đi nữa, hắn cũng không thể đi tu luyện như vậy được.

“Quá đáng ghét, thời gian tu luyện dài như vậy, làm sao có thể có người đi chạm vào môn công pháp này chứ!” Diệp Trường Sinh lắc đầu nói.

Vừa rồi bởi vì hắn có được môn công pháp này mà hưng phấn, tâm tình lập tức bình tĩnh lại.

Tiếp tục xem về sau, Nguyên Tinh đạo nhân nói đến Cửu Khiếu Tinh Nguyên Công bản hoàn chỉnh ở bên trong Tinh Cung.

Hắn là thân truyền đệ tử của Tinh Cung Cung Cung Chủ.

Sau đó, Tinh Cung xảy ra một hồi biến cố, truyền thừa thay đổi liên tục, hắn không thể không trốn ra.

Trong miếng ngọc giản này, Nguyên Tinh đạo nhân nhắc tới thời kỳ trẻ tuổi hồi hận vô cùng, không để ý người bên cạnh phản đối, lựa chọn hai môn công pháp này.

Nếu không phải hai môn công pháp này mà nói, với tư chất của hắn đã sớm tiến vào Nguyên Anh kỳ, cũng không đến mức để Tinh Cung chủ dùng quyền soán vị chi mạch khác.

Nguyên Tinh đạo nhân khuyên người đến sau, sau khi lấy được hai môn công pháp này liền cẩn thận lựa chọn, không nên dựa vào vết xe đổ của hắn.

Mặc dù là Thiên Linh căn, tốt nhất cũng không nên tu luyện hai môn công pháp này.

Nếu như thật sự muốn tu luyện, chỉ cần tu luyện một môn Kim Linh Thiên Tinh Công là được.

Tuyệt đối không được đụng vào Cửu Khiếu Tinh Nguyên Công!

Cuối cùng Nguyên Tinh đạo nhân cũng nhắc tới, ở chỗ này hắn để lại hai kiện pháp bảo, để cho người khác sử dụng hộ thân.

Sau đó, nếu như người có được truyền thừa của hắn tương lai sau này có thể tu luyện đến Hóa Thần Kỳ, như vậy hy vọng đối phương có thể tranh đoạt vị trí Tinh Cung Cung Chủ, để cho truyền thừa một lần nữa trở lại trong nhất mạch của hắn.

Buông ngọc giản xuống, sắc mặt Diệp Trường Sinh trở nên phức tạp.

Hắn day day huyết Thái Dương, cười khổ nói: “Thật sự là cho ta một vấn đề nan giải a!”

Hắn lo lắng không phải là chuyện đối phương nhắc tới việc cướp lấy vị trí Cung chủ Tinh Cung, mà là lo lắng, rốt cuộc có nên tu luyện Cửu Khiếu Tinh Nguyên Công này hay không.

Uy lực Cửu Khiếu Tinh Nguyên Công quả thực khiến hắn động tâm không thôi.

Nhưng mà...

Độ khó khi tu luyện cũng thật sự khuyên lui rồi!

“Tinh Nguyên công... Tinh Nguyên công... sao cứ có cảm giác quen tai vậy?” Diệp Trường Sinh nhíu mày trầm tư.

Một lát sau.

“Đại Chu Thiên Tinh Nguyên Công!” Bỗng nhiên hắn hét lên một tiếng kinh hãi.

Mới nhớ tới, Tiên Giới không phải có một công pháp luyện thể gọi là Đại Chu Thiên Tinh Nguyên Công sao?

“Giữa hai cái này.... Chẳng lẽ có liên hệ gì?” Thần sắc Diệp Trường Sinh trở nên âm tình bất định.

Diệp Trường Sinh lại cầm lấy miếng ngọc giản ghi lại Kim Linh Thiên Tinh Công kia lên, thần thức thăm dò vào trong đó.

Hắn thấy được ghi chép lại môn công pháp bản mệnh pháp bảo này:

Chu Thiên Tinh Thần Kính!

Cái này...

Sắc mặt sau khi biến đổi một hồi, Diệp Trường Sinh đều thu lại ba miếng ngọc giản.

Sau đó, mở ra hai cái hộp ngọc khác.

Bên trong là hai kiện pháp bảo, một là kiếm, một là thuẫn.

Một công một phòng!

“Theo cách gọi hiện tại, hai món pháp bảo này sẽ được gọi là Hồng Hoang Cổ Bảo!” Diệp Trường Sinh nói nhỏ.

Hồng hoang cổ bảo, là cổ tu sĩ luyện chế một loại pháp bảo có uy lực cực lớn.

Nhưng bởi vì cái gọi là có được liền có mất, loại pháp bảo này uy lực cực lớn đồng thời không cách nào thu nhập vào trong cơ thể.

Pháp bảo bình thường, có thể đặt ở trong đan điền, tùy thời triệu hoán ra.

Nhưng cổ bảo hồng hoang không được, chỉ có thể bỏ vào trong túi trữ vật như pháp khí.

Sau khi quan sát cẩn thận hai kiện pháp bảo một lát, Diệp Trường Sinh thu nó lại.

Nhìn thoáng qua trong đình, không còn thừa lại cái gì.

Hắn hài lòng gật gật đầu, đi ra bên ngoài.

Vừa đi, hắn vừa mở túi trữ vật của Tề Lương ra kiểm kê thu hoạch.

Vị đệ tử dòng chính của Tề gia Thần Binh môn này, đồ vật có trong túi trữ vật còn phong phú hơn nhiều so với tu sĩ Trúc Cơ bình thường.

Lần này xuất hành thật đúng là thu hoạch tràn đầy!

Đầu tiên là Phi Thiên Linh Toa, món pháp khí phi hành cực phẩm này khiến Diệp Trường Sinh thêm thuồng đã lâu.

Có vật này, về sau tốc độ đi đường có thể nhanh hơn gấp mấy lần.

Cầm linh toa màu tím trong tay, Diệp Trường Sinh cẩn thận quan sát một lát, mới hài lòng cất vào trong túi trữ vật.

Tiếp tục nhìn vào túi trữ vật của Tề Lương.

Ngoại trừ Phi Thiên Linh Toa, trong này còn có ba kiện cực phẩm pháp khí.

Trong đó có một kiện là tiểu kiếm màu tím mà Diệp Trường Sinh từng thấy, còn ba kiện khác phân biệt là lá cờ màu vàng, hạt châu màu xanh lục, lò luyện khí màu lam.

Ngoại trừ luyện khí lô, hai kiện khác đều là pháp khí hình công kích. Pháp khí phòng ngự Tề Lương thành công đã bị hủy diệt trong mấy trận chiến trước đó.

Tề Lương Thành, trên một người mang theo năm món pháp khí cực phẩm, cái này còn chưa tính pháp khí của vị song tu đạo侶 kia.

Có thể thấy được, pháp khí của tu sĩ Thần Binh Môn đích xác là hào phú.

Ngoại trừ mấy món pháp khí cực phẩm này, trong túi trữ vật của Tề Lương Thành, Diệp Trường Sinh còn phát hiện rất nhiều tài liệu luyện khí.

Trong đó bao gồm cả tài liệu Ngư Long đã bị giết chết lúc trước.

Nhớ tới tình cảnh lúc trước Tề Lương ra sức đánh chết con Ngư Long này, Diệp Trường Sinh có chút buồn cười lắc đầu.

Lúc đó mọi người đều giấu tài, kết quả là hấn lấy phù bảo ra.

Có lẽ đây chính là sự ngạo mạn của tu sĩ Đại Gia tộc a, có thể lúc ấy Tề Lương Thành căn bản không để mọi người ở đây vào mắt.

Dù sao, dưới cái nhìn của hắn, hắn chẳng những pháp lực cao cường, còn có đại lượng pháp khí, phù bảo, pháp lực mạnh mẽ.

Còn có một trợ thủ Trúc Cơ sơ kỳ!

Kết quả, ai có thể nghĩ đến ngay cả đạo lữ của hắn ta đều phản bội hắn ta.

Có lẽ nguyên nhân đại hán mặt đen kia dám gọi Tề Lương Thành tới là do hắn đã sớm thông đồng với phu nhân của tên kia.

Nói vậy chủ ý của đại hán mặt đen là ba người bọn họ liên thủ giết ba người Việt quốc trước, sau đó mới đâm sau lưng Tề Lương thành công, cuối cùng tất cả kho báu bị hắn và phu nhân của hắn lấy đi.

Kết quả, không nghĩ tới lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn như vậy của Diệp Trường Sinh.

Nếu không, hắn thật sự đã thành công.

Lục lợi trong túi trữ vật của Tề Lương thành cả buổi, Diệp Trường Sinh lấy hết tất cả những thứ có giá trị.

Tám khối linh thạch bậc trung, hơn hai trăm khối linh thạch bậc thấp, tổng cộng một ngàn linh thạch.

Đối với tu sĩ Trúc cơ mà nói, đây chính là một khoản tài phú khổng lồ.

Đáng tiếc là tấm phù bảo Nguyệt Linh Dao kia đã gần như bị phế bỏ, nếu không Diệp Trường Sinh lại có thể có được một kiện phù bảo mới.

“Hả? Đây là?”

Diệp Trường Sinh bỗng tìm được một quyển bản chép tay.

Vật này được Tề Lương cẩn thận từng li từng tí bảo tồn bên trong một cái hộp ngọc, thoạt nhìn rất là quan trọng.

Mở bản chép tay ra, đập vào mắt chính là sáu chữ: tâm đắc về luyện khí của Tề thị!

Tề gia là đại gia tộc của Thần Bình Môn, tổ tiên xuất hiện quá nhiều đại gia tộc luyện khí.

Bản chép tay này thu nhận tất cả những tâm đắc về luyện khí của bọn họ.

“Cái này... Chỉ sợ là truyền thừa trân quý nhất của Tề thị nhất tộc rồi?!” Cầm bản chép tay này, Diệp Trường Sinh lẩm bẩm nói.

Không ngờ còn có thu hoạch ngoài ý muốn như vậy.

Gần đây hắn đang suy nghĩ kỹ thuật tôi luyện luyện khí, kết quả tâm đắc luyện khí này liền đưa tới cửa.

Hắn trình trọng thu phần tâm đắc luyện khí vào.

Theo Diệp Trường Sinh thấy, thứ quý giá nhất mà hắn đạt được trong túi trữ vật của Tề Lương là tâm đắc của luyện khí.

Có thứ này, nếu hắn muốn học tập luyện khí, liền có thể bớt đi rất nhiều đường vòng.

Kiểm kê túi trữ vật của Tề Lương Thành xong, Diệp Trường Sinh theo bậc thang đi ra khỏi động phủ.

Hắn không nhanh không chậm đi đến bậc thang bạch ngọc kia, đi tới cửa động phủ.

Mới vừa đi tới, chợt nghe thấy có người hô to: “Hàn đạo hữu, hai người chúng ta cam nguyện làm nô tài, chỉ cầu có thể tha cho chúng ta một mạng!”

Là thanh âm của đại hán mặt đen.

Trên mặt Diệp Trường Sinh lộ ra nụ cười mỉa mai.

Nhìn về phía trước, một tòa thủy lao to lớn xuất hiện.

Bốn phía trên dưới đều là màn nước, hình thành một hình lập phương, giam cầm hai người ở trong đó.

Đúng là đại hán mặt đen cùng phu nhân Liên phu nhân.

Diệp Trường Sinh chấp hai tay sau lưng, thản nhiên nhìn hai người bị nhốt trong trận pháp.

Đại hán mặt đen tiến vào động phủ, lưu lại chuẩn bị phía sau.

Diệp Trường Sinh tâm tư kín đáo, sao lại không chuẩn bị kỹ càng cho được?

Chỗ Quỳ Thủy Bích Ba Trận này là một trong những trận pháp lấy được từ chỗ Tân Như Âm.

Cho dù là yêu thú cấp bốn, cũng bị vây ở bên trong, hướng chỉ là hai người này?

Vì vậy, lúc đó thấy hai người này chạy trốn, Diệp Trường Sinh tuyệt đối không hề sốt ruột.

Mấy người kia chạy đến trong đầm lầy U Phù, căn bản là không ai có thể thoát ra khỏi trận pháp này.

Ngay từ đầu, Diệp Trường Sinh đã quyết định một lưới bắt hết bọn họ.

Cho dù cuối cùng khi chia bảo vật, bọn họ không trở mặt, bản thân Diệp Trường Sinh cũng phải trở mặt.

Khi nhìn thấy Diệp Trường Sinh đi ra, một nam một nữ kia lập tức đau khổ cầu xin, thề, biểu thị mình cam nguyện làm một người hầu, chỉ cầu có thể sống sót.

“Hàn huynh, lúc trước là Trương mỗ làm sai chuyện gì, kính xin Hàn huynh tha cho ta một mạng, tốt xấu gì ta cũng là tu sĩ Trúc Cơ trung kỳ, có thể giúp Hàn huynh làm không ít việc!”

“Hàn đạo hữu, ta chưa bao giờ nghĩ tới việc đối địch với Hàn đạo hữu. Lúc trước khi ra tay với đạo hữu đều là do họ Tề kia bức ép ta. Ta đối với Hàn đạo hữu là một mối ái tâm, chỉ cần Hàn đạo hữu đồng ý buông tha cho ta...”

Ngay cả phu nhân nàng nói một cách kiêu diễm, một mặt làm ra dáng vẻ điềm đạm đáng yêu, một mặt không ngừng liếc nhìn Diệp Trường Sinh, ý đồ dùng chút mị thuật này để cho Diệp Trường Sinh tha cho nàng.

“Chắc chắc, đối tượng các người cầu xin tha thứ là Hàn Phi Vũ, liên quan gì đến Diệp Trường Sinh ta?”

Diệp Trường Sinh lắc đầu, Thanh Nguyệt mâu trong tay đột nhiên xuất hiện, nhanh chóng đâm về phía hai người bị nhốt trong trận pháp.

Bất luận là pháp lực hay số lượng, Diệp Trường Sinh đều hơn xa hai người này.

Ngay cả đại hán mặt đen kia là Trúc Cơ trung kỳ cũng như thế.

Bởi vậy, mặc dù hắn chỉ dùng một kiện cực phẩm pháp khí ra tay, cũng rất nhanh chém giết đôi nam nữ này.

Hủy thi diệt tích thuần thực, Diệp Trường Sinh thu hồi túi trữ vật của hai người.

Kiểm kê một phen, hai người này so sánh với túi trữ vật của Tề Lương, có vẻ hơi bần hàn.

Hắn tìm thấy bốn kiện cực phẩm pháp khí, cùng hơn một ngàn khối linh thạch, còn có một đồng phù lục sơ cấp.

Trong này còn bao gồm toàn bộ gia sản Lâm lão đại.

Coi như cũng được!

Diệp Trường Sinh cũng không có thất vọng nhiều, dù sao ngay từ đầu đã không ôm hi vọng gì đối với hai người này.

Nhìn từ tình huống Tề Lương cùng phu nhân ở chung, liền biết ngay cả trên người phu nhân không có bao nhiêu thứ trân quý.

Mà đại hán mặt đen lúc trước đã dùng hết toàn bộ con át chủ bài của mình, càng không có khả năng có đồ tốt.

Đi lên phía trước, Diệp Trường Sinh tìm thấy thi thể Giao Long giết chết lúc trước, rút gân lột da con Giao Long cấp bốn kia, vợ vét sạch sẽ những thứ có giá trị toàn thân, thu tất cả vào.

Một thân Giao Long này, toàn bộ đều là tài liệu luyện khí trân quý a.

Ở trong bụng giao long, Diệp Trường Sinh còn phát hiện lão nhị Lâm gia chưa kịp tiêu hóa hết.

Từ trong túi trữ vật lại đạt được một vài thứ.

Diệp Trường Sinh hài lòng vỗ vỗ tay, chuyến này viên mãn rồi!

Chuyến đi tới đầm lầy u phù lần này, Diệp Trường Sinh thu hoạch cực kỳ phong phú.

Mà cũng không đề cập đến những thứ lấy được từ trong động phủ của Nguyên Tinh đạo nhân, chỉ riêng là từ trên người năm người cùng đi kia, hắn đã thu được các loại bảo vật giá trị vượt qua một vạn linh thạch.

Lại tính thêm hai con yêu thú cấp bốn, mấy con cấp hai và yêu thú cấp ba lấy được.

Những thứ này cộng lại đại khái có chừng hai vạn Linh Thạch.

Diệp Trường Sinh kiểm kê xong mọi thứ, trên thắt lưng treo lên ba cái túi trữ vật phình ra.

“Ta phải đi thu thập một túi trữ vật không gian siêu lớn mới được, nếu không một đồng lớn này thật quá khó coi!” Diệp Trường Sinh nhìn eo mình, trong lòng thầm nghĩ.

Trong một túi trữ vật chứa đầy tài liệu yêu thú, chủ yếu là của đầu Giao Long kia.

Trong một túi trữ vật, những pháp khí, tạp vật tạm thời không dùng đến kia.

Trong cái túi trữ vật quan trọng nhất kia, có thứ mà Diệp Trường Sinh muốn dùng bất cứ lúc nào.

Hắn đưa mắt nhìn hoàn cảnh yên tĩnh chung quanh, tạm thời không có lập tức rời đi.

Ngược lại, hắn xoay người sang chỗ khác, trở lại động phủ của Nguyên Tinh đạo nhân.

Lấy Phi Thiên Linh Toa kia ra, cẩn thận nghiên cứu một hồi, sau khi học xong cách dùng, Diệp Trường Sinh mới rời khỏi nơi này.

Trên đường trở về, hắn ta cẩn thận gấp bội.

Trong đầm lầy này, nghe đồn một mực nói là yêu thú cấp năm.

giai đoạn hiện tại Diệp Trường Sinh không muốn gặp phải loại sinh vật cấp bậc này.

Trước mặt yêu thú cấp năm, đòn sát thủ lớn nhất của hắn, Thiên Lôi tử cũng sẽ mất tác dụng.

Dù sao yêu thú Kết Đan kỳ đa số đều là tồn tại da dày thịt béo.

Mà thứ như Thiên Lôi tử, ngay cả tu sĩ Giả Đan như Việt hoàng cũng có thể cứng rắn chống đỡ.

Càng không cần phải nói là Kết Đan thật!

Nếu thật sự đụng phải tu sĩ Kết Đan Kỳ, trừ phi Diệp Trường Sinh dùng một lần hơn trăm viên Thiên Lôi tử, nếu không hơn phân nửa không dùng được.

Trên thực tế, cho dù thực sự có trên trăm khóa Thiên Lôi tử, cũng rất khó làm tu sĩ Kết Đan kỳ bị thương.

Dù sao, tu sĩ Kết Đan cũng sẽ không ngu ngốc đứng bất động, để cho người dùng Thiên Lôi Tử tạt nỏ.

Tốc độ độn của tu sĩ Kết Đan hơn xa tốc độ người ném Thiên Lôi Tử ra ngoài.

Trừ phi người dùng đủ loại quỷ kế đưa Thiên Lôi tử đến trước mặt tu sĩ Kết Đan, bằng không bọn họ đã rất dễ né tránh.

Rốt cuộc chênh lệch đại cảnh giới vẫn không dễ dàng vượt qua như vậy.

“Chẳng qua, dùng Kim Linh Thiên Tinh Công này tu luyện ra pháp lực khổng lồ, đã đến Trúc Cơ hậu kỳ, có lẽ ta có thể thử chiến đấu được với tu sĩ Kết Đan kỳ rồi!”

“Mà nếu đồng thời có thể tu luyện Cửu Khiếu Tinh Nguyên Công xong tầng thứ nhất, luyện ra một cái tinh khiếu, dựa theo cách nói của Nguyên Tinh đạo nhân, Trúc Cơ giết Kết Đan cũng không phải không có khả năng!” Diệp Trường Sinh trong lòng thầm nghĩ.

Pháp lực mà công pháp mang đến đại biểu cho lực lượng của bản thân Diệp Trường Sinh.

Mà trên thực tế, hắn còn có không ít vật ngoài thân.

Ví dụ như nói trận pháp, phù lục...

Phối hợp mấy cái thủ đoạn này, nếu mà gặp phải yêu thú cấp năm ở trong đầm lầy thì vấn đề trốn được một mạng cũng không lớn lắm.

Nhưng cũng may là Diệp Trường Sinh trên đường trở về rất thuận lợi, trên cơ bản không gặp được nhân vật lợi hại gì.

Thật ra cũng có hai con yêu thú cấp hai xuất hiện, nhưng bị hắn giải quyết dễ dàng.

Hóa thành tài liệu luyện khí trong túi trữ vật.

Ra khỏi đầm lầy U Phù, bước trên mặt đất kiên cố, nhìn lại đầm lầy đen kịt mờ mịt kia, Diệp Trường Sinh thở dài một hơi.

Lúc đến sáu người tiến vào, lúc trở về chỉ có một người.

Chẳng lẽ ta cũng có quãng Diệt Quang Hoàn?

Tay áo vung lên, Phi Thiên Linh Toa màu tím xuất hiện ở dưới chân.

Diệp Trường Sinh đứng đây, nạm lên mấy khối linh thạch, khởi động món pháp khí phi hành này.

“Vèo!”

Một đạo lưu quang màu tím biến mất tại chỗ.

“Xe Kỵ quốc này là...”

Bay trên không trung, Diệp Trường Sinh chú ý thấy trên mặt đất thỉnh thoảng có từng đội tu sĩ xuất hiện.

Phần lớn đều là Luyện Khí kỳ, nhưng bên trong cũng có không ít tu sĩ Trúc Cơ dẫn đội.

Bọn họ có chút vội vã chạy đi, song phương vừa thấy mặt liền lập tức đánh nhau.

Xa kỵ quốc trở nên náo loạn!

Lúc tới bọn Diệp Trường Sinh đã phát hiện có điểm gì đó không đúng.

Hiện tại, không ngờ lại xuất hiện chiến đấu trong phạm vi lớn như vậy.

“Cẩn thận một chút!” Diệp Trường Sinh nhíu mày.

Thoáng nhớ lại nguyên bản, nhớ lại xa kỵ quốc thời gian qua, Diệp Trường Sinh lập tức biến sắc.

“Ma đạo xâm lấn?!”

Xa Kỵ quốc và Khương Quốc là đất nước xung đột giữa Việt Quốc và Ma Đạo lục tông.

Bởi vì, sự kiện ở Yên gia bảo được xem như một sự kiện mang tính ám hiệu Ma đạo xâm lấn, lấy sự kiện của Yên gia bảo làm thời tiết, tính toán đến hiện tại còn bảy năm nữa mới đến lúc Ma đạo xâm lấn.

Bảy năm sau, Ma đạo lục tông đột nhiên xuất hiện ở biên cảnh Việt quốc, đánh cho cao tăng Việt quốc trở tay không kịp.

Chuyện này rất đột ngột.

Trong mắt tu sĩ Việt Quốc, tu sĩ ma đạo nếu muốn đánh tới Việt Quốc, đầu tiên phải tiêu diệt hai tiểu quốc Xa Kỵ Quốc cùng Khương Quốc này.

Phải biết rằng tu tiên giới của hai quốc gia này, thực lực cộng lại có thể chống lại Việt quốc.

Sao tu sĩ ma đạo có thể vô thanh vô tức xuyên qua hai tiểu quốc này, đột nhiên đánh tới Việt quốc?

Sau đó cao tăng Việt quốc mới biết được, thì ra trong mấy năm trước, tu sĩ ma đạo đã bí mật tiến vào Xa Kỵ quốc cùng Khương quốc, mượn sức một phần tu sĩ của quốc gia, đánh tan những tu sĩ không muốn hợp tác với bọn họ.

Bọn họ đã hoàn toàn nắm giữ hai nước nhỏ này, sau đó mới bắt đầu động thủ với Việt quốc.

Mà tất cả những thứ này, Việt quốc đều bị che giấu trong trống, hoàn toàn không biết gì cả.

Chỉ có thể nói, Việt quốc quá không có vị trí gì trên phương diện tình báo!

Đương nhiên, khả năng lớn nhất là cao tăng Việt quốc ôm ảo tưởng đối với tu sĩ chính đạo, cảm thấy chính đạo sẽ không để mặc cho ma đạo tùy ý khuyếch trương.

Cho nên, từ đầu đến cuối bọn họ hoàn toàn không cảm thấy ma đạo xâm lấn.

Kết quả, Ma đạo thật sự tới rồi, hung hăng đánh vào mặt bọn họ.

Vong chiến ắt gặp nguy!

Đối với tu sĩ Việt quốc mà nói, đây là một giáo huấn vô cùng thâm.

Thời điểm hiện tại rất có thể chính là thời điểm Ma đạo bắt đầu động thủ với Xa Kỵ quốc và Khương Quốc.

Như vậy, hiện tại những cảnh nội trong quốc cảnh xa giá nhìn thấy loại loạn tượng này cũng không khó lý giải.

“Nói như vậy, các Nguyên Anh bình thường khó gặp, Kết Đan tu sĩ chẳng phải cũng bắt đầu chuyển động?”

Diệp Trường Sinh biến sắc, bỗng nhiên cảm thấy xung quanh trở nên vô cùng nguy hiểm.

“Ta phải mau chóng rời khỏi Xa Kỵ quốc!”

Tốc độ phi toa màu tím lại tăng nhanh lần nữa, Diệp Trường Sinh dốc hết toàn lực thôi động pháp khí phi hành này, nhanh chóng bay về phía Việt quốc.

“Đạo huynh phía trước, xin chờ một chút!”

Sau lưng bỗng có một giọng nói vang lên.

Diệp Trường Sinh quay đầu nhìn lại thì thấy đó là hai tu sĩ Trúc Cơ.

Bọn họ bay từ phía dưới lên, không biết mượn thủ đoạn gì, tốc độ khó khăn lắm mới đuổi kịp Diệp Trường Sinh.

Một gã Trúc Cơ hậu kỳ, một gã Trúc Cơ sơ kỳ!

Có chút quen mắt!

Sau khi cẩn thận nhìn hai người vài lần, ánh mắt Diệp Trường Sinh biến đổi, lông mày nhíu lại.

Đây đúng là hai trong sáu người bọn họ lúc mới bắt đầu đi tới Xa Kỵ quốc, đuổi theo hai người bọn họ là hai tu sĩ Trúc cơ.

Không ổn!

Trong lòng Diệp Trường Sinh căng thẳng, lập tức toàn lực thôi động Phi Thiên Linh Toa, tốc độ lại nhanh thêm vài phần, lập

tức quăng hai người kia đi không thấy bóng dáng.

Ánh sáng màu tím lóe lên rồi biến mất, Diệp Trường Sinh trong chớp mắt đã không thấy bóng dáng.

Chỉ để lại hai người đang đứng sau lưng mình.

“Làm sao bây giờ? Lưu huynh, người này tốc độ quá nhanh, chúng ta không đuổi kịp!” Tên Trúc Cơ sơ kỳ kia nói với nam tử Trúc Cơ hậu kỳ kia.

Nam tử Trúc Cơ hậu kỳ họ Lưu trầm ngâm một lát, nói: “Bọn hần tổng cộng có sáu người tiến vào U Phù chiều trạch, hiện tại chỉ có một người còn sống đi ra!”

“Xem ra, bọn hần hần là đi U Phù chiều trạch tìm kiếm bảo vật gì rồi?!”

“Lưu huynh chẳng lẽ coi trọng bảo vật trên người này?” Trúc Cơ sơ kỳ nam tử nói.

“Không, ta tạm thời không có hứng thú với thứ kia, hiện tại là thời kỳ mấu chốt, chúng ta không để ý tới thứ đó!”

Nam tử họ Lưu lúng túng nói: “Đã đạt được thứ gì ở đầm lầy U Phù không quan trọng, quan trọng là không thể để hần nói ra những gì đã thấy ở Xa Kỵ quốc được!”

“Lời ấy có lý, nếu như bị hần nói ra, đại kế của chúng ta sẽ bại lộ!”

“Chúng ta sẽ báo việc này cho chư vị trưởng lão Kết Đan sao?” Vị tu sĩ Trúc Cơ sơ kỳ kia hỏi.

“Không, một vị Kết Đan trưởng lão đều có nhiệm vụ trọng yếu, không cách nào phân thân!” Nam tử họ Lưu lắc đầu, phủ quyết đề nghị của hần.

“Vậy phải làm sao? Chúng ta căn bản không đuổi kịp người này!”

“Ngược lại ta biết một vị đại nhân vật vừa khéo tới Xa Kỵ quốc này, có thể nói tin tức của người này cho hần biết, nghĩ đến hần sẽ cảm thấy hứng thú!”

“Lưu huynh, chẳng lẽ ngươi nói là?” Nam tử Trúc Cơ sơ kỳ kia lộ ra thần sắc kinh ngạc.

“Ha ha, không sai, chính là người của Hợp Hoan Tông!”

Tu sĩ họ Lưu trên mặt lộ ra vui vẻ: “Báo sự việc chi tiết lên trên, ta nghĩ vị kia của Hợp Hoan Tông sẽ rất thích ý đi xem tu sĩ Việt Quốc này, rốt cuộc ở trong U Phù Triều Trạch đạt được thứ gì!”

“Như thế cũng tốt, mang tình báo lên, mặc kệ người này làm gì, cũng không liên quan đến huynh đệ chúng ta!”

.....

Xa Kỳ quốc gần biên cảnh Việt quốc, Diệp Trường Sinh đứng lặng tại một đỉnh núi, cau mày, nhìn phía trước.

Phía trước là một tòa thành, bên trong là một gia tộc tu tiên Xa Kỳ quốc.

Hiện tại, người của gia tộc tu tiên này đều tản ra bốn phía, kết bè kết đội tuần tra ở khu vực biên giới.

Chỉ cần thấy có người từ trên mặt đất hoặc là trên bầu trời xuyên qua biên cảnh, đi tới Việt quốc, bọn họ đều tiến lên hỏi.

“Không ổn rồi!”

Nhìn tòa thành kia, trong mắt Diệp Trường Sinh tràn ngập kiêng kị.

Vừa rồi, hắn tận mắt nhìn thấy một tu sĩ Trúc Cơ muốn mạnh mẽ xuyên qua biên cảnh, kết quả bị một đạo quang mang trong tòa thành bay ra trong khoảnh khắc đoạt đi sinh mệnh.

Nơi đây tất có tu sĩ Kết Đan trấn giữ.

Diệp Trường Sinh lắc đầu, lập tức đổi hướng khác.

Không nghĩ tới, tốc độ tu sĩ ma đạo lại nhanh như vậy!

Chỉ trong vài ngày ngắn ngủi đã bắt đầu phong tỏa biên cảnh.

Có thể thấy được, chuyện xâm lấn quốc gia xe ngựa này bọn họ đã chuẩn bị từ rất lâu rồi.

Gia tộc tu tiên ở biên cảnh không tốt đều do bọn họ nâng đỡ.

Vòng qua nơi đây, Diệp Trường Sinh đổi sang một phương hướng khác, chuẩn bị xuyên qua biên cảnh, kết quả lại thấy được tình cảnh tương tự.

Nơi đây không có tu sĩ Kết Đan kỳ tọa trấn, có một tu sĩ Trúc Cơ hậu kỳ, mấy trăm tu sĩ Luyện Khí kỳ phân tán ra, giám sát đường biên cảnh trường trường.

Quan sát một lát phía xa, Diệp Trường Sinh cải trang, đi vào một thành thị.

Hắn nhanh chóng phát hiện ra tu sĩ nơi này.

Mấy tán tu luyện khí tầng bốn, tầng năm.

Diệp Trường Sinh lặng lẽ tiếp cận bọn họ, nghe được một ít tin tức.

” biên cảnh bên này đã phong tỏa rồi sao?”

“Đúng vậy a, tất cả đều bị phong tỏa, có tu sĩ Trúc Cơ tọa trấn, không cho đi Việt quốc?”

“Vì sao chứ? Bọn họ có ý gì? Các gia tộc tu tiên này cũng quá kiêu ngạo sao?”

“Không biết, ai biết những gia tộc tu tiên này đột nhiên phát điên cái gì!”

“Hừ, nhỏ giọng một chút, đừng để người ta nghe thấy!”

“Sợ cái gì, nơi đây chỉ có mấy người chúng ta, sẽ không có ngoại nhân nghe thấy!”

“Lại nói, hai ngày trước trên phường thị ngược lại nghe được một tin đồn!”

“Tin đồn gì?”

“Nghe nói Xa Kỳ quốc chúng ta, mấy đại tiên phái kia muốn khai chiến rồi!”

“Cái gì? Làm sao có thể? Bọn họ nhiều năm như vậy đều bình an vô sự, sao lại đột nhiên khai chiến?”

“Ai mà biết được, có người nói là phân chia lợi ích không đều, cũng có người nói phát hiện cái gì đó có thể làm cho tu sĩ Nguyên Anh kỳ đột phá, cho nên mấy đại tiên phái này lập tức kiềm chế không được!”

“Cái này...”

Vài tên tán tu Luyện Khí kia nghe thế nhất thời ánh mắt lộ ra vẻ đăm chiêu.

Nếu thật sự là phát hiện thứ có thể làm cho tu sĩ Nguyên Anh đột phá, khó trách những đại phái này lại muốn làm.

Cũng khó trách bọn họ muốn phong tỏa biên cảnh, thì ra là không muốn tin tức truyền ra ngoài.

“Tu tiên giới Việt quốc kia có thực lực mạnh hơn chúng ta, nếu truyền đi, những cao nhân của các đại phái kia không thể tranh cãi nổi tu sĩ Việt quốc!”

“Làm như vậy không sợ Ma đạo thừa lúc không có sao?”

“Ai biết những vị cao nhân kia nghĩ như thế nào, dù cho trời có sụp xuống cũng không liên quan đến việc tán tu chúng ta!”

“Ha ha, đúng, chúng ta cứ để tâm làm gì, bảo bối tốt đến mấy cũng không rơi vào tay chúng ta!”

.....

Diệp Trường Sinh nhú mày rời khỏi.

Nghe ý tứ của mấy tên tán tu này, toàn bộ biên cảnh bị phong tỏa.

Biên cảnh Việt quốc và Nguyên Vũ quốc rất dài.

Nhưng thật ra muốn phong tỏa toàn bộ biên cảnh cũng không khó.

Chỉ cần có lượng lớn tu sĩ Luyện Khí Kỳ, cộng thêm mấy cường giả tọa trấn là được rồi.

Trừ phi là tu sĩ Kết Đan Kỳ, nếu không muốn vô thanh vô tức bay qua biên cảnh này thật đúng là không dễ dàng như vậy.

Càng không cần phải nói, tu sĩ ma đạo còn có rất nhiều thủ đoạn kỳ quỷ.

Ví dụ như, phái ra rất nhiều sâu bọ, linh thú, chim bay các loại giám sát toàn bộ khu vực, chỉ cần có người bay qua, lập tức cảnh báo.

Sau đó, tu sĩ Kết Đan trấn giữ lập tức xuất kích!

Chính vì kiêng kỵ những thủ đoạn này, cho nên tạm thời Diệp Trường Sinh không hành động thiếu suy nghĩ.

Phải nghĩ biện pháp ổn thỏa mới được!

“Làm phiền rồi!” Diệp Trường Sinh thở dài một tiếng.

Hắn tạm thời dừng lại ở biên cảnh hai nước một đoạn thời gian, tìm được một phường thị, bên trong đã thăm dò được đại lượng tin tức.

Nơi này tự nhiên là hỗn tạp lượng lớn tin tức giả.

Ví dụ như nói, loại xe ngựa quốc này lúc trước nghe được phát hiện loại linh dược nào đó có thể làm cho nguyên anh tu sĩ đột phá.

Không cần phải nói, đây tất nhiên là tin tức do tu sĩ ma đạo phát ra, để che giấu những chuyện đang xảy ra trong Xa Kỳ quốc.

Tuy rằng tin tức rất hỗn tạp, nhưng Diệp Trường Sinh vẫn đạt được thứ mình muốn từ trong đó.

“Trên biên cảnh, chỉ có hai tu sĩ Kết Đan trấn thủ!” Ánh mắt Diệp Trường Sinh lóe lên.

“Nhưng đây chỉ là số liệu bên ngoài, trong bóng tối còn có ai không biết!”

“Nhưng mà, cho dù có cũng không quá nhiều, như vậy xem ra vẫn có một số khe hở có thể chui vào!”

“Tìm một tu sĩ Trúc Cơ tọa trấn biên cảnh, sau đó nhanh chóng xông qua.”

“Tu sĩ Trúc Cơ có lẽ không đuổi kịp tốc độ của ta. Đợi đến lúc bọn hắn đem tin tức nói cho tu sĩ Kết Đan Kỳ biết, chúng ta đã chạy xa rồi!”

“Nếu như bọn họ dây dưa mà nói, ta cũng có thể dùng thủ đoạn lôi đình nhanh chóng diệt sát!”

Diệp Trường Sinh lập tức đưa ra quyết định.

Chỉ cần dùng dụng cụ vào khu vực tu sĩ Kết Đan tọa trấn, vấn đề chạy thoát sẽ không lớn.

Một khi hấn thâm nhập Việt Quốc, tu sĩ ma đạo cũng không
dám tiếp tục truy kích.

Trải qua quan sát địa đồ, cùng phân tích số lượng lớn tin tức, sau đó lại tự mình quan sát một phen, Diệp Trường Sinh xác định một thông lộ tương đối an toàn tương đối.

Thông qua phương hướng này thì khoảng cách của tu sĩ Kết Đan hẳn là xa nhất.

“Nơi này có một vị tu sĩ Giả Đan tọa trấn, trong bóng tối cất giấu một vị kết đan khả năng là thấp nhất!”

“Giả đan, hừ, tuy tu vi hẳn cao, nhưng ngựa của hẳn không nhanh bằng ta!” Diệp Trường Sinh tự trêu chọc một câu.

Tay áo vung lên, Phi Thiên Linh Toa xuất hiện dưới chân.

Diệp Trường Sinh bước lên phi toa màu tím, toàn lực thúc dục, đột nhiên, linh toa hóa thành một đạo lưu quang, bay về phía trước.

“Vèo!”

Tốc độ cực nhanh!

“Người nào?”

Từng tiếng kinh hô truyền đến. Đám đệ tử giám sát Luyện Khí phi hành ở trên bầu trời lập tức lớn tiếng hô lên báo động.

“Đứng lại!”

Xa xa, một tiếng gầm vang lên, tên tu sĩ Giả Đan canh giữ nơi đây lập tức phát hiện ra Diệp Trường Sinh đang muốn xông ra ngoài.

Hắn vỗ mạnh lên bàn một cái, đang muốn đứng lên, đi chặn đường Diệp Trường Sinh.

Đột nhiên, một bàn tay trắng thon dài đặt trên vai hắn, ấn hắn trở về.

“Để ta làm cho!”

Nói chuyện là một nam tử vô cùng diễm lệ, nếu thay đổi trang phục, sợ rằng đại bộ phận người ta sẽ trở thành một nữ tử kiều diễm.

“Công tử?!”

Tu sĩ Giả Đan kia thấy người này giật nảy cả mình, nói: “Nhân vật nhỏ bực này có thể nào làm phiền ngài động thủ?”

“Không sao, ta tới đây là vì tên này! Ha ha, quả nhiên đúng như ta suy tính, tất nhiên người này sẽ qua biên cảnh từ nơi này!”

Nam tử diễm lệ kia ha ha cười nói, thân thể đột nhiên lao ra ngoài, phóng tới chỗ Diệp Trường Sinh.

Trong mười mấy giây trao đổi này, Diệp Trường Sinh đã sắp xuyên qua giám sát biên cảnh hai mươi dặm này, tiến vào Việt Quốc.

“Vèo!”

Bỗng nhiên, phía sau có một đoàn khí tức cường đại bức tới, Diệp Trường Sinh dùng thần thức quét qua, trông thấy phía sau xuất hiện một đoàn sương mù hồng nhạt.

Sương khói bao phủ một nam tử diễm lệ, đuổi theo hắn.

“Tốc độ thật nhanh!”

Diệp Trường Sinh trong lòng cả kinh, nam tử diễm lệ phía sau độn tốc không kém gì hắn.

Một tu sĩ Trúc Cơ lại có tốc độ có thể so với Kết Đan, đây rốt cuộc là người phương nào?

“Sương mù màu hồng, khuôn mặt diễm lệ, tốc độ nhanh như vậy, đây chẳng lẽ là...”

Diệp Trường Sinh giật mình, trong đầu xuất hiện một cái tên.

Điền Bất Khuyết!

Con trai thứ hai của Hợp Hoan Tông tông chủ!

“Đạo huynh, cần gì phải vội vàng vàng rời đi như thế, không bằng lưu lại chúng ta kết giao bằng hữu!”

Phía sau truyền đến thanh âm nhu hòa của nam tử diễm lệ.

“Hừ!”

Diệp Trường Sinh cười lạnh một tiếng, dốc toàn lực thôi động pháp khí, cực tốc xông về phía trước.

“Điền Bất Khuyết đều đã xuất hiện ở đây rồi, nói không chừng bên này còn có tu sĩ Kết Đan, không thể khinh thường!”

Diệp Trường Sinh mặc kệ mọi thứ, chỉ lo dốc toàn lực bay về phía trước.

Hai đạo lưu quang “Xoát” một cái, liền từ đó biến mất không thấy gì nữa.

Trên mặt đất, tên tu sĩ giả đan kia cau mày, nhìn hai đạo lưu quang đi xa.

“Các người lập tức báo cáo chuyện Điền công tử xuất hiện ở đây!” Tu sĩ Giả Đan nhíu mày phân phó.

Nói xong, hắn lập tức đuổi theo hướng hai người rời đi.

Tuy Điền Bất Khuyết nói chỉ dựa vào mình hắn là đủ, nhưng tu sĩ Giả Đan này cũng không dám coi là thật, phòng ngừa vạn nhất, hắn vẫn đuổi theo.

Bất quá, tốc độ của hắn so với hai người kia thì chậm hơn rất nhiều.

Một đạo lưu quang màu tím, một đạo quang mang màu hồng, cực tốc xuyên qua bầu trời.

Trên mặt đất, từng mảng non sông hồ lụt qua phía sau bọn họ, đi xa.

Tốc độ của hai người đều cực nhanh, một trước một sau, gần như là không phân cao thấp.

Rất nhanh đã xâm nhập vào bên trong lãnh thổ Việt Quốc.

Thấy người phía sau vẫn đang đuổi theo, Diệp Trường Sinh nhướn mày, lạnh lùng nói: “Thật to gan!”

Hai người một đuổi một chạy, đã vượt qua khoảng cách hơn ngàn dặm.

Điều này đã cách Xa Kỳ Quốc rất xa rồi, cũng không biết Điền Bất Khuyết là tài cao gan lớn, hay là...

Diệp Trường Sinh bỗng nhiên ngừng lại, xoay người lại.

Điền Bất Khuyết nhìn thấy hắn dừng lại cũng lập tức dừng lại, sương mù màu hồng bao phủ khuôn mặt vui vẻ.

“Pháp khí tốt, tốc độ tốt! Tiểu tử, ngươi tên là gì?” Diên Bất Khuyết chấp hai tay sau lưng, ngạo nghễ hỏi.

Diệp Trường Sinh lại không đáp, ánh mắt hấn trông về phương hướng hai người bay tới.

Một lát sau, lúng túng nói: “Xem ra, phía sau không có ai đuổi theo!”

“Như vậy, ngươi chết ở chỗ này cũng không có ai biết là ta giết!” Diệp Trường Sinh bình tĩnh nói.

“Giết ta?!”

Diên Bất Khuyết chợt nghe lời ấy, mặt mũi tràn đầy vẻ kinh ngạc.

Tiểu tử Trúc Cơ sơ kỳ trước mắt này lại nói muốn giết hấn?

Đây là đang làm cái gì xuân thu đại mộng?

“Ha ha ha ha!”

Diên Bất Khuyết đang vô cùng nữ tính ngửa mặt lên trời cười lớn, giọng nói đầy âm nhu nhưng lại đầy dũng cảm.

“Tiểu tử, giao ra thứ ngươi lấy được trong U Phù chiều trạch, có lẽ ta sẽ tha cho ngươi một mạng không chết!”

Diệp Trường Sinh lắc đầu nói: “Chạy tới Việt quốc mà còn kiêu ngạo như vậy, không biết nên nói ngươi tự đại hay là nói ngươi ngông cuồng?”

“Ha ha ha, Việt quốc chi đại, có ai dám giết ta? Ai có thể giết ta?”

Diên Bất Khuyết cảm sáo ngọc trong tay, thần sắc ngạo nghễ.

Đích xác, hấn là con trai của Hợp Hoan tông chủ, mặc dù là những lão quái Nguyên Anh kia thấy hấn cũng sẽ không dễ dàng động thủ.

Dù sao Hợp Hoan Tông chính là tồn tại cự phách của Ma đạo.

Diệp Trường Sinh cười lạnh một tiếng, nói: “Đúng là cuồng ngạo quen rồi!”

Nói xong, hấn cũng không nói nhảm nữa, vung tay lên, hơn trăm tấm phù lục đồng thời xuất hiện, hóa thành các loại hỏa

cầu, băng thương, phong nhận đầy trời, tấn công Điền Bất Khuyết.

“Thủ bút thật lớn!”

Điền Bất Khuyết hừ lạnh một tiếng, vung sáo ngọc trong tay lên, phát ra một tiếng thanh minh.

Thanh âm thanh minh vang lên, hào quang hồng nhạt cùng thanh minh trên người hắn hô ứng, bỗng nhiên thoát thể ra, hóa thành một đầu Khổng Tước màu hồng.

Khổng tước bay lên, há mồm hút vào, chỉ một thoáng, phù lục đầy trời mà Diệp Trường Sinh tung ra tất cả đều bị con Khổng Tước kia hút đi, biến mất vô ảnh vô tung.

“Không hổ là con trai của tu sĩ Nguyên Anh!” Diệp Trường Sinh thấy cảnh này thâm rùng mình.

Điền Bất Khuyết này mặc dù chỉ có tu vi Trúc Cơ trung kỳ, nhưng luận về chiến lực thì chỉ sợ là loại cao cấp nhất trong Trúc Cơ kỳ.

Tu sĩ Giả Đan cũng không nhất định là đối thủ của hắn.

“Ta xem ngươi có thể hút đi bao nhiêu!”

Diệp Trường Sinh hừ lạnh một tiếng, vỗ túi trữ vật, lấy ra một cái bếp lò.

Đây là một kiện thượng phẩm pháp khí, lấy được từ trong những túi trữ vật của những người kia lúc trước.

Thấy Diệp Trường Sinh đột nhiên lấy ra một món pháp khí thượng phẩm công kích hắn, Điền Bất Khuyết cũng ngẩn ra, không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Người này vừa rồi tung ra một phù lục giá trị ba bốn trăm linh thạch, thoát nhìn hắn là rất giàu mới phải.

Nhưng bây giờ, sao chỉ dùng được pháp khí thượng phẩm?

Tuy rằng không rõ chuyện gì xảy ra, nhưng Điền Bất Khuyết vẫn phản ứng rất nhanh, lập tức chỉ huy khổng tước màu hồng kia một ngụm nuốt lấy thượng phẩm pháp khí kia.

“Àm!”

Tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên.

Khi Điền Bất Khuyết chỉ huy không tước hồng nhật nuốt cái lò kia vào, bỗng nhiên một lực lượng khổng lồ nổ tung trong cơ thể không tước hồng nhật.

Điền Bất Khuyết, con Không Tước màu hồng này chính là một trong những bí pháp mà hần tu luyện của Hợp Hoan Tông.

Mượn cây sáo kia sử dụng, cơ hồ có thể ngăn trở đại bộ phận công kích dưới Kết Đan.

Bất kể là pháp thuật hay là pháp khí, chỉ cần bị nuốt vào cũng có thể nhanh chóng luyện hóa.

Từ khi tu luyện môn bí pháp này thành công tới nay, Điền Bất Khuyết và người khác đấu pháp đều sẽ không bỏ qua.

Trúc Cơ kỳ trên cơ bản chưa từng gặp qua đối thủ nào giống như vậy.

Nhưng hôm nay, hần lại ngã xuống chỗ này.

Không tước màu hồng không phải một kiện thượng phẩm pháp khí, mà là một đồng Thiên Lô tử.

Theo Thiên Lô Tử nổ tung, chỉ một thoáng, bạch quang sáng chói xuất hiện ở trước mắt.

Diệp Trường Sinh đã chuẩn bị từ trước, nhanh chóng tránh đi.

Mà Điền Bất Khuyết phản ứng chậm một nhịp, khi hần cảm nhận được trong cơ thể không tước màu hồng có gì đó không đúng thì Thiên Lô tử đều đã nổ tung.

Sóng xung kích kinh khủng tản ra tứ tán, lúc này Điền Bất Khuyết lại muốn chạy trốn thì đã hơi chậm rồi.

Chỉ có thể cứng rắn chống đỡ.

Gã phản nộ quát một tiếng, toàn thân toả ra hào quang màu hồng sáng chói, bao phủ cả người gã lại.

Sau đó nhanh chóng bỏ chạy về phương xa.

“Àm!”

Sóng xung kích do Thiên Lô tử nổ tung trực tiếp hất bay Điền Bất Khuyết, hào quang màu hồng bên ngoài thân hắn chợt hiện hai cái rồi lập tức dập tắt.

Cả người hắn lập tức thừa nhận trùng kích cực kỳ đáng sợ, không cách nào duy trì đứng ở trên không, rơi xuống phía dưới.

“Vèo!”

Diệp Trường Sinh không chế Phi Thiên Linh Toa màu tím bay xuống cực nhanh, chớp mắt đã đuổi kịp Điền Bất Khuyết, một đạo phù bảo trên tay đã sáng lên quang mang.

Thanh Ngưng kính!

Công năng của Phù bảo này rất nhiều, khi Diệp Trường Sinh thúc giục nó, phát ra một luồng sáng trắng.

Thân thể Điền Bất Khuyết lập tức bị định trụ, đình trệ trên không trung không cách nào di động, ngay cả mí mắt cũng không thể nháy một cái.

Một bộ tổ hợp quyền đã khiến Điền Bất Khuyết có chiến lược siêu quần tu sĩ Trúc Cơ hoàn toàn choáng váng.

Diệp Trường Sinh vẫy tay một cái, hút lấy túi trữ vật bên hông Điền Bất Khuyết.

Lúc này Điền Bất Khuyết ý thức là thanh tỉnh, hắn thấy cảnh này vừa sợ vừa giận, trong đôi mắt mang theo hào quang giết người.

Lần này là khinh thường rồi!

Thực lực của hắn hoàn toàn không phát huy ra được, kết quả cứ như vậy mà không hiểu ra làm sao.

Căn bản không biết đã xảy ra chuyện gì.

Ngay cả nguyên nhân cũng không biết.

Pháp khí thượng phẩm kia sau khi bị nuốt vào tại sao lại nổ tung, tại sao lại phát sinh vụ nổ đáng sợ như vậy, hắn căn bản không biết.

Quả thực giống như bị đánh lén.

Thua đến khó hiểu.

Còn bị tám gương phù bảo này chế trụ thân thể, ngay cả cử động cũng không nhúc nhích được, lần này không phải đã biến thành thịt cá nằm trên thớt sao?

Ánh mắt Điền Bất Khuyết lóe lên ánh phản nộ, hắn chỉ có thể tro mắt nhìn túi trữ vật bị người kia lấy đi, nhưng chẳng làm được gì.

Quá oan uổng!

Sau khi thu hồi túi trữ vật của Điền Bất Khuyết, trên tay Diệp Trường Sinh lại xuất hiện thêm một tấm phù lục.

Phù lục trên không trung kích phát, hóa thành bốn năm cây băng thương giao nhau bay ra, bắn vào trong cơ thể Điền Bất Khuyết.

“Rắc rắc!”

Thân thể Điền Bất Khuyết trực tiếp bị đông kết, thống khổ kịch liệt khiến trong mắt hắn bắn ra hào quang kinh người.

Nhưng thân thể hắn không động đậy được, thậm chí ngay cả khoe mắt giật giật cũng không làm được.

Hoàn toàn bị Thanh Ngunh Kính Phù Bảo giữ lại.

“Chưa chết?”

Diệp Trường Sinh kinh ngạc nói, sau khi vài cây băng thương kia bắn vào trong cơ thể Điền Bất Khuyết, rõ ràng lại không giết chết đối phương.

Kỳ quái!

Chỉ là một tu sĩ Trúc Cơ mà thôi, nói thế nào đi nữa thì thân thể cũng không cường đại đến mức có thể chống đỡ được Băng Thương Phù.

Diệp Trường Sinh nhướng mày, trong tay xuất hiện một quả Thiên Lô tử.

Không tin lần này ngươi còn có thể đỡ được Thiên Lô tử?

Hắn vung tay ném Thiên Lô tử ra, bay về phía Điền Bất Khuyết bị bạch quang trói chặt lại.

Ngay khoảnh khắc Thiên Lô tử sắp nổ tung, trên trán Điền Bất Khuyết đột nhiên bộc phát ra một đạo hào quang sáng chói.

“Người nào dám hại con ta?”

Một tiếng gầm chấn động đầu óc Diệp Trường Sinh vang lên ong ong, đầu đau như nứt ra, thiếu chút nữa ngã xuống.

Sắc mặt hắn kịch biến, kinh hãi nhìn thấy trên trán Điền Bất Khuyết bay ra một đạo quang mang, bọc lấy Thiên Lô Tử kia, khiến cho Thiên Lô Tử lập tức mất đi hiệu dụng.

“Tiết Hoan Tông chủ?!”

Không cần hỏi, Diệp Trường Sinh lập tức hiểu được thân phận của chủ nhân thanh âm này.

Hắn lại ký thác một luồng ấn ký phân thân lên người con trai mình, bảo vệ Điền Bất Khuyết bất cứ lúc nào.

Giữa không trung, trong mắt Điền Bất Khuyết tràn đầy oán hận và vẻ không cam lòng bỗng nhiên ánh mắt ngưng tụ. Một khắc sau, ánh mắt của hắn giống như đã thay đổi thành một người khác.

Tang thương, uy nghiêm, khí phách...

Cái này không phải Điền Bất Khuyết có khả năng biểu hiện ra khí độ, quyền khống chế thân thể của hắn bị người khác lấy đi.

Hợp Hoan Tông chủ vừa xuất hiện, Thanh Ngưng Kính Phù Bảo lập tức lung lay sắp đổ, bạch quang cô đọng kia lập tức tán loạn lên, định không được thân thể Điền Bất Khuyết đâu.

“Rắc rắc!”

“Điều tra...”

Những khối băng do băng thương phù ngưng kết trong cơ thể Điền Bất Khuyết cũng nhanh chóng tiêu tan.

“Không tốt, mặc dù chỉ là một sợi ấn ký, nhưng thần thông Nguyên Anh kỳ, ta không thể chống lại!”

Diệp Trường Sinh trong lòng kinh hãi, nếu để cho tu sĩ Nguyên Anh này thao túng thân thể Điền Bất Khuyết, hắn không có khả năng có bất cứ phần thắng nào.

Hắn lập tức vung tay ném ra mấy đạo quang mang.

Đó là vài cây trận kỳ, sau khi vung ra thì lơ lửng trên không trung, lập tức tạo thành một tòa trận pháp, giam Điền Bất Khuyết ở trong đó.

Đây là một loại trận pháp đơn giản mà Tân Như Âm sáng chế ra, uy lực cực lớn, nhưng cũng chỉ có thể sử dụng một hai lần.

Tòa trận pháp này có tác dụng áp chế thần thức và vây khốn địch nhân.

Tốc độ của Diệp Trường Sinh cực nhanh, lúc “Điền Bất Khuyết” còn đang đối phó với Thanh Ngưng Kính, hắn liền ném trận kỳ ra ngoài.

Dù sao chỉ là một sợi ấn ký, khi hắn phá tan bạch quang của Thanh Ngưng Kính, đem phù bảo này đánh thành một tấm giấy lộn thì trận pháp đã bố trí xong.

“Thật can đảm!”

Chứng kiến một màn này, Hợp Hoan tông chủ vừa sợ vừa giận.

Giọng nói đầy uy nghiêm phát ra từ Điền Bất Khuyết, ánh mắt hắn lạnh lùng nhìn về phía Diệp Trường Sinh.

Chỉ là một tòa trận pháp đơn sơ mà thôi, không bao lâu nữa là có thể phá giải.

Không tốn bao nhiêu khí lực.

Đang lúc y muốn ra tay phá vỡ tòa trận pháp này thì nhìn thấy tên nhóc ở đối diện đưa tay ném ra một cái đỉnh nhỏ.

“Dừng tay!”

Khi nhìn thấy tiểu đỉnh, Điền Bất Khuyết lập tức biến sắc, quát to.

Nhưng mà...

Đã chậm!

Mặc dù tòa trận pháp này chỉ có thể do tu sĩ Nguyên Anh không chế thân thể Trúc Cơ này ba năm hơi thở.

Nhưng vậy cũng đủ rồi!

Diệp Trường Sinh sau khi ném Tiểu Đỉnh ra, lập tức không chế Phi Thiên Linh Toa chạy trốn nhanh như chớp.

“Àm!”

Khoảnh khắc sau.

Phía sau bạo phát ra vụ nổ kinh thiên động địa, bạch quang chói mắt làm cho người ta không mở được mắt, toàn bộ khu vực trống rỗng chỉ một thoáng, cái gì cũng không tồn tại nữa.

Diệp Trường Sinh chẳng buồn để ý tới kết quả, chỉ liên tục thúc giục Phi Thiên Linh Toa thoát khỏi nơi này.

Thiên La Quốc, Hợp Hoan Tông, trong động phủ tông chủ.

Một tiếng thét dài bi thống bỗng nhiên vang lên, âm thanh chấn động khắp nơi, kinh động vô số người.

“Sao vậy?”

“Xảy ra chuyện gì vậy?”

“Đó là động phủ của tông chủ, tông chủ hẳn ta đây là?”

.....

Nghe được thanh âm này, tu sĩ Hợp Hoan Tông nghị luận âm ỉ, kinh nghi bất định nhìn tòa động phủ cao vút phía xa xa.

Không ai biết xảy ra chuyện gì!

“Con của ta, chết ở Việt quốc, tất cả những ai có thể bắt được hung thủ đều trở thành đệ tử thân truyền của ta, quan sát Hợp Hoan Bí Điển một lần, thưởng mười người lô đỉnh cực phẩm!”

Dưới tâm tình kích động, Hợp Hoan tông chủ lại trực tiếp nói ra hứa hẹn như vậy.

“Cái gì?”

Lần này, toàn bộ Hợp Hoan Tông sôi trào!

Tất cả đệ tử Hợp Hoan Tông, cho dù là tu sĩ Kết Đan kỳ, giờ khắc này cũng nhin không được đầu tiên là kinh hãi, sau đó trong lòng mừng như điên.

Tin tức kích thích lòng người khiến tâm tình kích động thiếu chút nữa khiến bọn họ vui mừng ra mặt.

May mắn là nhi tử của tông chủ đã chết, không thể biểu hiện ra vẻ vui mừng được.

Vì vậy, đám đệ tử Hợp Hoan Tông liền cố gắng làm ra bộ dạng bi thống nhưng trong lòng lại vui như nở hoa.

Đệ tử thân truyền của tông chủ a!

Đó là cơ duyên khó có cỡ nào.

Lại càng không cần phải nói, còn có thể quan sát Hợp Hoan Bí Điển một lần.

Đối với toàn bộ tu sĩ Hợp Hoan Tông mà nói, hấp dẫn là không gì sánh kịp.

Phải biết rằng, rất nhiều trưởng lão Kết Đan đều không có cơ hội quan sát Hợp Hoan bí điển.

Dù sao, đó là điển tịch ma đạo đỉnh cấp được lưu truyền từ thời thượng cổ.

Bên trong không biết ghi chép bao nhiêu công pháp, bí pháp đỉnh cao.

Nếu như lưu truyền ra bên ngoài, tu sĩ Nguyên Anh Kỳ cũng phải vì quyền bí điển này mà cướp đi đầu óc.

“Tông chủ?!”

Trong Hợp Hoan Tông, có mấy đạo khí tức không kém thậm chí là mạnh hơn Hợp Hoan Tông chủ lúc này cũng đã tỉnh lại, nhao nhao đưa ánh mắt nhìn về phía Hợp Hoan Tông chủ.

“Điền Bất Khuuyết tiêu tử kia bị người ta giết?!”

“Người nào lớn mật như vậy?!”

“Chẳng trách hấn phần nô như vậy!”

“Xem ra Việt quốc sắp loạn rồi, ta phải đi một chuyến, miễn cho nữ nhi kia của ta cũng gặp bất hạnh!”

.....

Việt Quốc, Diệp Trường Sinh ném tất cả Thiên Lô tử trên người ra, sau đó lập tức khống chế Phi Thiên Linh Toa biến mất.

Một lát sau, hai đạo lưu quang cấp tốc hướng bên này chạy tới, trong chớp mắt đã đến địa phương phát sinh bạo tạc kinh thiên vừa rồi.

Một nam một nữ, khí tức kinh người, là tu sĩ Kết Đan.

“Hong rồi, nhất thời vô ý để công tử một mình chạy ra, chúng ta xong rồi!” Sắc mặt nam tử âm trầm có thể chảy ra nước.

Bọn họ là người được sắp xếp bảo vệ Điền Bất Khuuyết, kết quả Điền Bất Khuuyết gạt bọn họ một mình chạy ra ngoài.

Sau khi biết được tin tức, bọn họ một đường chạy tới, nhưng cuối cùng vẫn không đuổi kịp.

“Tông chủ... Hắn sẽ giết chúng ta?” Thân hình nữ tử run rẩy hỏi.

“Đuổi theo!”

“Nhất định phải đuổi kịp tên công tử đã giết chết kia, chỉ có giết chết hắn thì chúng ta mới có thể sống sót!” Nam tử nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“Thế nhưng mà...”

Nữ tử do dự một chút, nhưng cũng không nói gì.

Còn đuổi kịp sao?

Tốc độ đột thuật của người nọ rất nhanh, hiện tại nơi này đã xâm nhập Việt Quốc, hai tu sĩ ma đạo bọn họ sao có thể đuổi kịp người ta ở chỗ này?

Chẳng qua, nghĩ đến hậu quả nếu cứ như vậy mà trở lại Hợp Hoan Tông, nàng không khỏi rung mình một cái.

Vẫn là đuổi theo đi, nói không chừng có thể đuổi kịp.

Hai người lập tức hóa thành luồng sáng đuổi theo hướng Diệp Trường Sinh vừa rời đi.

Trong không trung Việt quốc, Diệp Trường Sinh điều khiển Phi Thiên Linh Toa cực tốc phi hành, căn bản không dám dừng lại chút nào.

Vừa rời, hắn ném toàn bộ Thiên Lô tử trên người ra ngoài, còn bồi thêm một kiện pháp khí cực phẩm, chỉ vì muốn nổ chết Điền Bất Khuuyết và vết ấn ký phân thần kia.

“Dù gì cũng là ba mươi Thiên Lô tử!”

Diệp Trường Sinh thở dài một tiếng, cực kỳ đau lòng.

Lần đi xa này, trước khi xuất phát, hắn đã đem tất cả linh thạch trên người phục chế thành Thiên Lô tử và phù triện.

Chỉ còn lại không đến năm trăm linh thạch làm dự trữ.

Sau khi đến động phủ của Nguyên Tinh đạo nhân, ở khu vực biên cảnh hai nước, hắn quyết định phải đi qua biên cảnh, sau

đó đem linh thạch lấy được trên người mấy người kia cũng đều phục chế thành Thiên Lô tử.

Kết quả, để đối phó với Điện Bất Khuyết, lần này toàn bộ đều bị ném ra ngoài.

Trận nổ này nổ tung tầm sáu ngàn linh thạch.

Đây còn chưa tính tới vài viên Thiên Lô tử vì phát nổ con Không Tước Điện Bất Khuyết mà hao phí.

Hiện tại, hắn toàn thân trên dưới chỉ còn không đến sáu trăm linh thạch.

Trước khi được giải phóng.

Một vạn linh thạch mà Trần sư tử giúp hắn xử lý chuyện hắn kiếm được từ phù lục đã trực tiếp tiêu hao hết sạch.

“Chỉ hy vọng những thứ mà Điện Bất Khuyết cất giữ có thể bù đắp tổn thất của ta!” Diệp Trường Sinh nói nhỏ.

Vừa bay, hắn vừa lấy túi trữ vật của Điện Bất Khuyết ra.

Hai mươi khối linh thạch bậc trung, hơn sáu trăm khối linh thạch bậc thấp, tổng cộng hai ngàn sáu trăm linh thạch.

“Không sai, không sai, Điện Bất Khuyết quả nhiên không hổ là con trai của Hợp Hoan Tông chủ!”

Khi nhìn thấy một đồng linh thạch kia, Diệp Trường Sinh thở phào nhẹ nhõm.

“Pháp khí cực phẩm, phù bảo... Những thứ này đều không dùng được!” Diệp Trường Sinh tiếc nuối lắc đầu.

Điện Bất Khuyết có hai phù bảo và năm sáu kiện cực phẩm pháp khí trong túi trữ vật.

Nhưng những thứ này, ngay cả một người hắn cũng không dám dùng.

Ai biết được trên đó có để lại ấn ký gì không?

Vạn nhất Hợp Hoan tông chủ lần theo những ấn ký này tìm đến, thì sẽ trực tiếp lạnh lạnh!

“Đan dược... Ồ, đan dược này có thể sử dụng ở Trúc Cơ kỳ!”

Diệp Trường Sinh phát hiện một lọ đan dược có thể trợ giúp Trúc Cơ tu sĩ pháp lực tinh tiến.

Mở bình ngọc ra, bên trong là ba hạt Linh Đan màu vàng, tản mát ra nồng đậm Linh lực.

“Thứ tốt!”

Thu hồi bình đan dược này, lại nhìn vào túi trữ vật của Điền Bất Khuyết.

Phù triện, thư họa, quần áo...

Một đồng tạp vật, thậm chí còn có quần áo của nữ nhân!

“Ồ, đây là?”

Một khối ngọc giản màu hồng xuất hiện trước mặt Diệp Trường Sinh.

Thần thức thăm dò vào trong đó, Diệp Trường Sinh lập tức thấy được bốn chữ to: Hợp Hoan bí điển!

“Công pháp của Hợp Hoan Tông sao?”

Thần thức cẩn thận xem xét một lát, trên mặt Diệp Trường Sinh nhất thời lộ ra vẻ tươi cười.

“Thứ tốt! Thứ tốt!”

Một bộ Hợp Hoan Bí Điển, bao la vạn tượng, bên trong chỉ là công pháp nam nữ song tu, liền ghi lại mấy chục loại.

Có thiên hướng ma đạo, loại công pháp song tu thuần cướp đoạt, cũng có loại công pháp trung chính bình, nam nữ đều có thể thu được chỗ tốt.

“Chắc chắn, bác đại tinh thâm a!”

Diệp Trường Sinh thần thức quan sát một lát, cảm thán nói.

Trong Hợp Hoan bí điển này, ghi chép không chỉ là công pháp, còn có các loại bí pháp rất thú vị.

“Không được, ta phải cùng Trần sư tỷ thảo luận một chút Hợp Hoan bí điển này!” Diệp Trường Sinh chính khí lâm liệt nói.

“Thế nhân đa số có thành kiến với Hợp Hoan Tông, nhưng hôm nay vừa thấy công pháp này, rõ ràng bọn họ đi trên đại đạo, đâu gọi là ma đạo!”

Diệp Trường Sinh cầm Hộp Hoan bí diễn đọc một hồi, sau đó trong lòng khẽ động.

Lấy ra một cái ngọc giản trống không, đem nội dung của Hộp Hoan Bí Diễn tất cả đều khắc vào trong ngọc giản mới.

Sau đó, hắn lại dùng sáu trăm linh thạch để phục chế ra ba viên Thiên Lô tử.

Hắn đập xuống đất, gom túi trữ vật, pháp khí, phù bảo của Diễn Bất Khuyết vào một chỗ.

Nhìn thoáng qua, Diệp Trường Sinh không chút lưu luyến ném ra ba miếng Thiên Lô tử, trong một trận bạch quang, đem mấy thứ này hóa thành hư ảo.

Cẩn thận không có sai sót lớn!

Đại trượng phu nên có lấy có xá.

Thời khắc mấu chốt, không thể dùng tiểu lợi, nếu không rất có thể sẽ đặt mình vào nguy hiểm.

Cho dù những pháp khí, phù bảo, mặc cho Điện Bất Khuyết, những thứ này giá trị vượt qua một vạn linh thạch.

Nhưng Diệp Trường Sinh vẫn không hề do dự dùng Thiên Lô tử hủ diệt hoàn toàn những vật này.

Hắn không muốn đi mạo hiểm.

Chỉ là một vạn linh thạch mà thôi, cũng không phải là không kiếm được.

Cuối cùng vẫn là vật ngoài thân, Điện Bất Khuyết không giống với bất kỳ người nào bị giết chết trong quá khứ.

Trước kia giết chết những người kia, chỗ dựa lớn nhất cũng chỉ là tu sĩ Kết Đan kỳ.

Mà Điện Bất Khuyết chính là con trai của tu sĩ Nguyên Anh.

Có quỷ mới lưu lại ấn ký phân thân trên người Điện Bất Khuyết, có thể lưu lại thứ gì đó trên những pháp khí kia hay không.

Nếu là vì chút tiện nghi nhỏ nhỏ này mà rước lấy một vị tu sĩ Nguyên Anh Kỳ, thật sự là vô cùng thuần khiết đáng chết.

Sau khi dọn dẹp xong vết tích nơi này, Diệp Trường Sinh lại không chế pháp khí rời khỏi.

Rất nhanh, hắn vừa rời đi không bao lâu, phía chân trời xa xa đã có hai đạo lưu quang bay nhanh đến.

Bọn họ hạ xuống nơi này.

Nam tử trong hai người kia ngửi mùi vị trong không khí, trầm giọng nói: “Nơi này có khí tức của công tử còn sót lại!”

“Nơi đây hắn là đã phát sinh một vụ nổ kinh người, hắn là người giết chết công tử kia đã hủy đi túi trữ vật của công tử!” Nữ tử thở dài một tiếng nói ra.

“Thật giao hoạt, khí tức công tử dính trên người hắn đang giảm đi, chỉ sợ chúng ta không cách nào đuổi kịp hắn!” Nam tử trầm mặc một chút, nói ra.

Trong lòng hắn áp lực, sợ hãi vô cùng. Vừa nghĩ đến việc trở lại Hợp Hoan Tông có thể bị trừng phạt khiến thân thể không nhịn được run lên.

Mà lúc này, sắc mặt nữ tử lại trở nên nhẹ nhõm, nhẹ nhàng vén sợi tóc lên, cười nói: “Ta lại có một chủ ý!”

“Chủ ý gì?”

“Nếu như ta nhớ không lầm thì phía trước chính là địa bàn của Yểm Nguyệt tông phải không? Yểm Nguyệt tông này chính là thế lực mà Hợp Hoan tông chúng ta âm thầm bồi dưỡng!”

“Người muốn mượn lực lượng của Yểm Nguyệt tông để tìm người này? Quả thực là ý kiến hay, Yểm Nguyệt tông dù sao cũng là địa đầu xa, hơn nữa còn là tông môn mạnh nhất Việt quốc!” Nam tử trầm giọng nói, trong ánh mắt tỏa ra một tia sáng.

Tựa hồ cảm thấy đề nghị vị song tu bạn lữ này đưa ra đúng là có thể thực hiện được.

“Không, người nghĩ sai rồi!”

“Độc lập nhiều năm như vậy, người cảm thấy Yểm Nguyệt tông sẽ còn nghe theo mệnh lệnh của Hợp Hoan Tông chúng ta nữa sao?” Nữ tử khẽ cười nói.

“Điều này...” Sắc mặt của người đàn ông kia đầy khó coi.

“Tám Nguyệt Tông đã sớm cắt đứt liên hệ với Hợp Hoan Tông, bọn họ không thể lại đi nghe lời của Hợp Hoan Tông, Yểm Nguyệt Tông bây giờ là một tông môn độc lập!” Nữ tử ngập ngừng nói.

“Một khi đã vậy, ý của người là gì?” Nam tử trầm giọng hỏi.

“Chúng ta trở lại Hợp Hoan Tông, trốn không thoát khỏi cái chết. Cho dù không chết, loại trừng phạt này ta cũng không muốn nghe đâu!”

“Nếu đã như vậy, sao chúng ta không đầu nhập vào Yểm Nguyệt tông nữa?”

Nữ tử thân nhiên cười, nhìn nam nhân của mình nói: “Hãy nói cho bọn hắc kế hoạch Ma đạo cùng chính đạo định liên thủ xâm lấn, coi như là đầu nhập, thỉnh cầu Yểm Nguyệt tông bảo vệ chúng ta!”

Nghe nàng nói lời này, lông mày nam tử nhất thời ngưng tụ, trầm tư.

“Nhưng, người cảm thấy Việt quốc có thể ngăn cản Ma đạo xâm lấn không?” Hắc buồn bực hỏi.

“Ta không biết, nhưng trừ Yểm Nguyệt tông, còn ai có thể che chở cho chúng ta?”

“Chính đạo đã cùng với sáu tông chúng ta ăn ý, nếu chúng ta đầu nhập vào chính đạo, bọn họ sẽ đưa chúng ta đến Hợp Hoan Tông!”

“Mà Cửu Quốc Minh, một mối ứng phó với Mạc Lan nhân, càng không có khả năng đi đắc tội với tông môn ma đạo lớn nhất!”

“Cho nên chúng ta chỉ có thể trông cậy vào Việt quốc, Yểm Nguyệt tông khẳng định không muốn bị Hợp Hoan tông thôn tính, cho nên bọn họ tuyệt đối sẽ không khuất phục!”

Nam tử nghe vậy trên mặt cũng lộ ra vẻ trầm tư: “Khương Quốc, Xa Kỳ Quốc, Việt Quốc, Nguyên Vũ Quốc, Tử Kim Quốc, những quốc gia này nếu như liên hợp lại, cũng không phải là không thể đánh một trận với Ma Đạo Lục Tông!”

Nữ tử thân nhiên cười, nói: “Không chỉ như thế, phía bắc Khê Quốc, Đông Dục quốc những quốc gia lớn nhỏ này, khi biết được chính ma song phương muốn liên thủ xâm lấn, sẽ dự định như thế nào?”

Nam tử lộ vẻ động lòng: “Nếu nhiều quốc gia như vậy liên hợp lại, thực lực còn mạnh hơn bất cứ phương pháp nào của chánh ma!”

“Như vậy, chúng ta đến Yểm Nguyệt tông đi, đem hết chuyện nói cho bọn họ biết!” Nữ tử khẽ cười nói.

“Vẫn là người thông minh, đi!” Nam tử hào hùng cười lớn, nói ra.

Điều này đối với đạo lữ của Hợp Hoan Tông cũng không đuổi theo người giết chết Điền Bất Khuyết kia, ngược lại chuyển hướng về phía Yểm Nguyệt Tông, chuẩn bị quy hàng đệ nhất đại tông môn Việt Quốc này.

Diệp Trường Sinh không ngờ tới, bởi vì nguyên nhân mình giết chết Điền Bất Khuyết, ngày sau khả năng Thiên Đạo Minh sẽ xuất hiện sớm hơn.

Hắn không có chút nào ngừng lại, mượn dùng Phi Thiên Linh Toa này, cực phẩm pháp khí, rất nhanh bay đến phạm vi của Hoàng Phong cốc.

Khi nhìn thấy Thái nhạc sơn mạch, Diệp Trường Sinh trong lòng có chút thở phào nhẹ nhõm.

Hắn nhanh chóng trở lại trong động phủ của mình, trận pháp khép lại, lúc này mới chân chính an tâm.

Trong động phủ đơn sơ, căn bản không có thứ gì, nhưng ở đây, Diệp Trường Sinh lại cảm nhận được một loại tình cảm và an bình trước nay chưa từng có.

“Vẫn là trở về nhà mình mới an tâm a!”

Hắn thở dài một tiếng, lập tức thu dọn đồ đạc trên người một chút, sau đó nghỉ ngơi một hồi thật tốt.

Mặc dù lần này hành trình xa mã quốc cũng không mất mấy ngày, nhưng trải qua nhiều chuyện như vậy, tinh thần của Diệp Trường Sinh cũng có chút mệt mỏi.

Mấy ngày sau, tinh thần Diệp Trường Sinh một lần nữa tỏa sáng.

Hắn nhanh chóng kiểm kê đồ đạc trên người một phen.

Bây giờ hắn chỉ còn lại hai ngàn năm trăm linh thạch, kim lưu.

Có mấy trăm tấm phù lục.

Có gần hai mươi kiện cực phẩm pháp khí.

Còn có một đồng tài liệu yêu thú trúc cơ.

Kiểm tra xong, Diệp Trường Sinh lập tức đi một chuyến đến phường thị của Thiên Tinh tông, tìm một Bí điểm, đem đại bộ phận pháp khí trên người ra tay.

Bao gồm mười mấy món cực phẩm, mười mấy món thượng phẩm.

Đổi lại gần năm ngàn linh thạch.

Tài liệu yêu thú cũng bán đi một phần, đổi lấy một ngàn năm trăm linh thạch.

Còn lại những thứ hẩn dự định giữ lại để thử luyện khí.

Sau khi bán được mấy thứ này, hẩn đã có được thêm chín ngàn linh thạch.

Phục chế hai mươi viên Thiên Lô tử tiêu hao bốn ngàn linh thạch.

Lại dùng hết ba ngàn linh thạch để phục chế số lượng phù lục.

Bán đi hẩn là có thể kiếm được một vạn bốn năm ngàn linh thạch.

Còn hai ngàn linh thạch.

“Hai ngàn linh thạch, có thể phục chế một trăm viên đan dược đủ cho ta tu hành lâu dài!”

Diệp Trường Sinh bắt đầu phục chế đan dược tu hành, lần này, hẩn đã có được ba loại đan dược.

Hẩn hẩn có thể tu luyện một cách thông suốt từ Trúc Cơ trung kỳ.

Khi Diệp Trường Sinh bắt đầu bế quan khổ tu, toàn bộ Việt Quốc đột nhiên mạch nước ngầm bắt đầu khởi động.

Cao tầng các đại tông môn nhao nhao ra khỏi nơi bế quan, bắt đầu thường xuyên trao đổi, gặp nhau.

Từng đạo truyền âm phù phát ra từ trong từng động phủ, những tu sĩ cao tầng đi ra bên ngoài hoặc là đang bế quan khổ tu đều bị triệu hồi, đánh thức, tụ cùng một chỗ, không biết thương nghị điều gì.

Rất nhanh, các trưởng lão Nguyên Anh Thái Thượng trưởng lão của bảy đại tông môn nhao nhao gặp nhau ở một nơi bí mật bên ngoài Yểm Nguyệt tông, thần sắc bọn họ ngưng trọng hỏi thăm các loại vấn đề về một đôi nam nữ.

Đôi nam nữ kia, chính là đôi tu sĩ Kết Đan kỳ của Hợp Hoan Tông mà Diệp Trường Sinh đã từng truy tìm.

Xem ra, bọn họ đã nhận được một phần tín nhiệm của Yểm Nguyệt Tông.

Những người này thương nghị thật lâu, cuối cùng sắc mặt ai nấy đều trở nên âm trầm.

Trong một gian mật thất ở Thái Nhạc sơn mạch, bảy tám gã tu sĩ Kết Đan kỳ bỗng nhiên bị triệu tập tập cùng một chỗ, thần sắc khẩn trương lắng nghe một vị lão giả râu tóc bạc trắng nói gì đó.

Diệp Trường Sinh từng gặp qua Lý Hóa Nguyên chính là một trong số đó.

Theo thanh âm lão giả áo vàng dần dần rơi xuống, sắc mặt đám tu sĩ Kết Đan kỳ đều trở nên âm trầm.

Một bầu không khí nặng nề từ trong động phủ lan tràn ra.

Cuối cùng không biết mấy lão giả mặc áo bào màu vàng nói gì, mà những tu sĩ Kết Đan kỳ này thần sắc âm tình bất định rồi tản đi.

Qua mấy ngày, một đội ngũ tinh nhuệ cao tăng của thất phái bổng tập kết ở ngoài Yểm Nguyệt tông.

Một bà lão tóc trắng xoá dẫn đầu.

Nếu có ai biết cô gái ấy ở đây, chắc chắn sẽ kinh ngạc.

Bởi vì, người này lại là đại trưởng lão của Yểm Nguyệt tông bế quan mấy trăm năm chưa từng xuất hiện.

Vị Đại trưởng lão Yểm Nguyệt tông Nguyên Anh tu sĩ tự mình dẫn đội, phía sau nàng là bảy tám gã Kết Đan Tu Sĩ.

Diệp Trường Sinh từng gặp qua Khung lão quái cũng có mặt trong đó.

Đoàn người này nhanh chóng xuyên qua biên giới Việt quốc, hướng Xa Kỵ quốc và Khương Quốc rời đi.

Mưa gió muốn tới Phong Mãn Lâu!

Mặc dù tin tức vẫn chưa truyền ra nhưng một số tu sĩ Trúc Cơ tới gần đều đã nghe được một chút tin tức.

Rất nhanh, một bầu không khí khủng hoảng từ trong thất phái tràn ngập ra tu sĩ Trúc Cơ kỳ.

Mà đệ tử Luyện Khí lại không hề phát hiện ra điều gì khác thường đối với chuyện này, không hề phát hiện ra bất cứ điều gì khác thường.

Chỉ là, rất nhanh bọn họ liền phát hiện, trong các cửa hàng của phường thị, những phù bảo, cực phẩm pháp khí kia, giá cả phù lục cao giai nhanh chóng tăng lên.

Cực phẩm pháp khí vốn chỉ có thể bán ba trăm linh thạch, hiện tại lại có thể bán năm trăm linh thạch.

Giá này đẩy ra vô cùng khoa trương.

Giá hàng tăng cao, đủ khiến cho người hữu tâm chú ý.

Hàn Lập còn đang làm cho Trúc Cơ đã rất nhanh phát hiện có điều không đúng, sau khi hắn liên tiếp đi dạo phường thị vài lần, sắc mặt của hắn rất nhanh liền âm trầm xuống.

Mặc dù không rõ chuyện gì xảy ra, nhưng Hàn Lập biết, phù lục, pháp khí những thứ liên quan đến đầu pháp đột nhiên trở

nên khẩn trương, cái này ý nghĩa hơn phân nửa là có loạn sắp phát sinh.

Việt Quốc bình tĩnh tu tiên giới có thể phát sinh chuyện lớn gì đó.

Hàn Lập không quen biết nhiều tu sĩ Trúc cơ.

Quản sự Mã lão đầu của Bách Dược Viên xem như một trong số đó, Diệp Trường Sinh là một người khác.

Trong hai người này, Hàn Lập càng thêm tín nhiệm không thể nghi ngờ chính là Mã lão đầu, bởi vì lão cùng lão nhân này ở chung thời gian rất dài.

Hơn nữa, Mã lão đầu này, ngoài lạnh trong nóng, đã từng trợ giúp Hàn Lập, bởi vậy Hàn Lập đối với hắn rất là thân thiết.

Còn Diệp Trường Sinh, quá mức thần bí, tuy rằng hai người giao dịch công bằng từ trước đến nay, nhưng Hàn Lập vẫn có chút cảnh giác với hắn.

Sau khi phát hiện mạch nước ngầm ở Việt Quốc, Hàn Lập lập tức đi tìm Mã lão đầu, nói bóng nói gió một phen.

Hắn muốn từ trong miệng đối phương moi ra chút tin tức.

Kết quả, ai ngờ lão đầu này vừa nghe Hàn Lập đề cập đến biến hoá giá cả trong phường thị, lập tức thay đổi sắc mặt.

Hắn ta lắc đầu như đánh trống bỏi, liên tục nói: “Loại chuyện này ngươi đừng hỏi, không phải một đệ tử Luyện Khí như ngươi nên quan tâm!”

Hàn Lập bất đắc dĩ rời khỏi động phủ của Mã lão đầu, đứng trong Bách dược viên, thần sắc âm tình bất định.

Nếu như không biết rõ sẽ phát sinh chuyện gì, hắn không thể nào an tâm tu luyện được.

Do dự một lúc, cuối cùng Hàn Lập cắn răng, quyết định đi tìm vị Diệp sư thúc kia hỏi thăm.

Hàn Lập cũng biết rõ động phủ của đối phương, lúc trước Diệp Trường Sinh nhờ hắn hỗ trợ sưu tập các tài liệu cần thiết đã nói cho hắn.

.....

Bên ngoài động phủ của Diệp Trường Sinh bay tới một tấm truyền âm phù.

Hắn đang bế quan mở to mắt, tiếp nhận đạo truyền âm phù kia, mở ra, nghe được thanh âm của Trần sư tử:

“Sư đệ, những phù lục và tài liệu kia ta đã xử lý sạch sẽ, hiện giờ ta đang ở bên ngoài động phủ của ngươi!”

Diệp Trường Sinh đứng dậy, mở ra trận pháp cấm chế ở cửa động phủ. Thân ảnh Trần sư tử xuất hiện ở trước mắt.

Một làn gió thơm phả vào mặt, Trần sư tử bay vào, ai oán nhìn hắn một cái, nói: “Sư đệ, muốn gặp mặt ngươi cũng không dễ dàng gì!”

Trong thanh âm uyển chuyển du dương, mang theo một tia nũng nịu.

Diệp Trường Sinh cười gượng một tiếng, tiến tới kéo tay nàng nói: “Ta có việc phải làm mà!”

Trần sư tử nghe vậy, quyến rũ lườm hắn một cái, lấy ra một cái túi trữ vật, nói: “Linh thạch kiếm được đều ở chỗ này, ta biết rõ thứ ngươi quan tâm nhất chính là cái này!”

“Sư tử ngươi nói lời này sao, giống như ta là cận nam vô tình vô nghĩa vậy. Phải biết rằng ở trong lòng ta, người quan trọng nhất từ đầu đến cuối đều là ngươi a!”

“Chút linh thạch ấy thì có đáng là gì? Dù là đem toàn bộ linh thạch trong thiên hạ đặt trước mặt ta, chỉ cần có ngươi, ta cũng không thèm liếc mắt tới!”

“Phì, hoa ngôn xảo ngữ!”

Mặc dù nói như vậy, nhưng mặt mày Trần sư tử vẫn lập tức hớn hở, hiển nhiên nàng rất hưởng thụ loại lời ngon miệng mặt này.

“Hừ, coi như là đem một cơ hội có thể tu thành Nguyên Anh bày ra trước mặt ta, để ta cùng ngươi lựa chọn phần cơ duyên này, ta cũng sẽ không chút do dự đạp đi phần cơ duyên này, lựa chọn ngươi!”

“Sư tử, ngươi vĩnh viễn cũng không biết ngươi quan trọng đến cỡ nào trong lòng ta!” Diệp Trường Sinh há mồm nói, lời nói

dễ nghe như không cần tiền không ngừng tuôn ra.

Lời này lập tức khiến u oán trong lòng Trần sư tử tan biến, nòng động tình ôm lấy Diệp Trường Sinh.

Cầm lấy túi trữ vật, Diệp Trường Sinh đưa thần thức vào trong xem xét. Tên gia hỏa này, gần hai vạn Linh Thạch.

“Nhiều như vậy sao?”

“Ừm, gần đây giá cả những phù lục này tăng lên rất nhiều, cho nên kiếm được nhiều linh thạch hơn rất nhiều!”

Hảo gia hỏa, ta ngược lại không nghĩ tới điều này... Diệp Trường Sinh trong lòng thầm nghĩ.

Chiến tranh sẽ dẫn động giá cả vũ khí tăng lên, bán được vũ khí, phát chiến tài mới là lời nhất!

“Sao trước đó ta không nghĩ tới những chuyện này nhỉ? Xem ra ta vẫn còn quá thiện lương!” Diệp Trường Sinh thầm nghĩ.

Hắn quyết định, thừa dịp đồ vật này giá cả tăng mạnh, tranh thủ thời gian phục chế nhiều một ít phù lục, pháp khí, bán ra ngoài.

“Ta không phải là vì kiếm tiền, ta chỉ muốn tăng cường thực lực của Việt quốc, ta đây là đang cống hiến cho Việt quốc, bầy phái đều phải cảm ơn ta!” Diệp Trường Sinh thầm nghĩ.

Thu hồi hai vạn linh thạch kia, Diệp Trường Sinh lại từ trong túi trữ vật lấy ra vài bình đan dược.

Đưa cho Trần sư tử, nói: “Những đan dược này người cầm đi tu hành, không đủ thì lại hỏi ta, ta bên này có rất nhiều đan dược!”

Trần sư tử cầm đan dược vừa thấy có khoảng chừng sáu bảy mươi viên, tất cả đều là linh đan có thể trợ giúp Trúc Cơ tu sĩ pháp lực tinh tiến.

Nhiều như vậy?!

Trong lòng Trần sư tử rất kinh ngạc, đối với chuyện Diệp Trường Sinh nhiều lần lấy ra số lượng lớn phù lục, đan dược này, trong lòng nàng tràn đầy nghi vấn.

Đây cũng không phải chuyện đại chế phù sư, Đại Luyện Đan Sư có thể giải thích như vậy.

Dù sao, cho dù ngày đêm không ngừng chế phù, luyện đan, cũng không có khả năng xuất ra nhiều đan dược cùng phù triện như vậy.

Thậm chí Trần sư tử còn hoài nghi không biết có phải Diệp Trường Sinh phát hiện ra di chỉ của một môn phái cổ xưa nào đó, lấy được toàn bộ vật tư của môn phái, cho nên mới có thể lấy ra nhiều như vậy.

Tuy nhiên, mặc dù trong lòng có nghi vấn, nhưng nàng cũng sẽ không nói thêm cái gì.

Tính cách của nàng ta quyết định nàng ta sẽ lặng lẽ đứng sau giúp đỡ Diệp Trường Sinh.

“Nhiều đan dược như vậy, đều có thể cho ta trong vòng một hai năm tu hành đến Trúc Cơ trung kỳ rồi!” Trần sư tử nhìn Linh Đan trong tay mình suy nghĩ nói.

Nàng không nói thêm gì nữa, đem đóng đan dược này thu vào túi trữ vật, sau đó lại từ trong túi trữ vật lấy ra một cái ngọc giản, nói: “Đây là một đan phương ta lại thu thập được!”

“Hiện tại tình thế Việt quốc khẩn trương vô cùng, rất nhiều tu sĩ Trúc Cơ đều đem ra một ít vật ẩn giấu, đổi lấy linh thạch mua phù lục cùng pháp khí.”

“Cho nên, phương thuốc giống như vậy, sau này tìm được sẽ dễ dàng hơn một chút!”

Tiếp nhận đan phương, Diệp Trường Sinh kinh hỉ hôn Trần sư tử một cái, cười nói: “Sư tử, lần này ta càng ngày càng không thể rời bỏ ngươi rồi!”

“Là ta không thể rời bỏ ngươi mới đúng! ” Trần Xảo Thiên nở non một tiếng, ánh mắt mê ly.

.....

Hàn Lập đứng trước động phủ của Diệp Trường Sinh, do dự một hồi, cuối cùng cũng lấy ra một tờ truyền âm phù, ném vào.

Sau một lúc lâu, trận pháp được che đầy trước động phủ mở ra, một bóng người từ bên trong đi ra.

“Hàn huynh, thật đúng là khách quý hiếm thấy!” Diệp Trường Sinh khẽ cười nói.

Chứng kiến Hàn Lập, gã cũng có chút kinh ngạc, trước kia luôn là gã tìm Hàn Lập giao dịch, không nghĩ tới hiện tại Hàn Lập cũng chủ động tìm gã.

Xem ra tên gia hỏa này là có chuyện khẩn cấp gì đó.

“Đệ tử bái kiến Diệp sư thúc! ” Hàn Lập cung kính thi lễ một cái nói.

“Ngươi xem ngươi kìa, lại tới đây! Hà tất phải khách khí như vậy, dù sao chúng ta cũng cùng thế hệ, ngươi nhập môn sớm hơn ta một hồi đấy!” Diệp Trường Sinh khách sáo nói.

Hàn Lập cười khổ một chút, tuy rằng hắn nhập môn sớm, nhưng tu vi hiện tại của hắn còn thấp a.

Làm sao có thể thật sự xưng huynh gọi đệ trước mặt một tu sĩ Trúc Cơ chứ?

“Diệp sư thúc, đệ tử lần này đến đây là có một việc muốn mời giáo sư thúc!” Sắc mặt Hàn Lập biến ảo một hồi, nói ra ý đồ đến đây.

“Ồ? Có chuyện gì?”

Cân nhắc một chút, Hàn Lập hỏi: “Su thúc có biết, khoảng thời gian gần đây trong phường thì phù lục, pháp khí các thứ, giá cả tăng lên rất nhiều! “

“Ta vừa mới biết chuyện này, như thế nào, người muốn hỏi nguyên nhân trong này?” Diệp Trường Sinh khẽ cười nói, hần lập tức minh bạch ý đồ Hàn Lập đến đây.

Hàn Lập cắn răng một cái, nói: “Đúng vậy, đệ tử hoài nghi tu tiên giới Việt quốc sắp phát sinh náo động, cố ý đến thỉnh giáo su thúc một phen!”

“Chuyện này, ta vừa hay biết, nhưng tin tức này, không thể miễn phí được!” Diệp Trường Sinh cười gằn nói.

Hàn Lập đã sớm dự liệu được việc này, hần biết vị Diệp su thúc này luôn luôn chú ý giao dịch, bất kể chuyện gì, cũng phải xuất ra thứ có thể làm cho hần hài lòng mới được.

Đứng ở trên đất trống trước động phủ, Hàn Lập trong lòng cân nhắc, lo lắng mình có thể mang đến cho vị su thúc này cái gì.

Đối phương bây giờ đã là tu sĩ Trúc Cơ, mình có thể động tâm trên người chỉ sợ chỉ có linh dược.

Đang lúc Hàn Lập suy nghĩ, trong động phủ truyền đến một thanh âm lười biếng yêu kiều: “Su đệ, là ai vậy?”

Sau khi được tưới tắm, Trần sư tỷ với dung mạo rực rỡ đi ra.

Hàn Lập nhìn theo thanh âm ngẩng đầu nhìn lên, thấy trong động phủ có một vị mỹ nữ thiên kiều bá mị, phong tình vạn chủng đi ra.

Da trắng như tuyết, hoa dung nguyệt mạo, xinh đẹp kinh người khiến lòng người chập chờn khó tự kiềm chế.

“Tu sĩ Trúc Cơ?!”

Hàn Lập khi nhìn thấy vị đại mỹ nữ thiên kiều bá mị này, trong lòng cả kinh, phát hiện đối phương lại cũng là một vị tu sĩ Trúc Cơ kỳ.

“Đây là.... Trần Xảo Thiên, Trần Trần sư thúc?!”

Sau khi nhận ra thân phận của Trần Xảo Thiển, Hàn Lập lập tức cúi đầu, không dám nhìn nhiều nữa.

Trần Xảo Thiển thân là đại mỹ nhân nổi danh đỉnh đỉnh Hoàng Phong cốc, Hàn Lập tự nhiên không có khả năng không nhận ra nàng.

Mặc dù Hoàng Phong cốc đệ tử rất nhiều, nhưng trong đó vẫn có vài người tương đối làm người khác chú ý.

Trần Xảo Thiển là một trong số đó.

Không nghĩ tới nàng này cũng đã Trúc Cơ thành công.

Trong lòng Hàn Lập dấy lên một cảm xúc hâm mộ.

Lúc nào, ta cũng thành công Trúc Cơ a... Hàn Lập trong lòng thầm nghĩ.

Cảm nhận được sự tồn tại của Tiểu Lục bình, trong lòng hắn có thêm một chút tự tin.

Không sao, chỉ cần cho ta chút thời gian, không đến vài năm nữa ta sẽ Trúc Cơ thành công.

Trần Xảo Thiển sau khi đi ra, nhìn thấy người tới là một Luyện Khí đệ tử dung mạo bình thường, liền không chú ý nữa.

Ôm lấy cánh tay của Diệp Trường Sinh, Trần sư tỷ cau mày nói: “Sư đệ, ta ở chỗ ngươi ở thêm mấy ngày đi!”

“Có người ở đây!” Diệp Trường Sinh vỗ vỗ tay cô, ý bảo cô chú ý tới trường hợp hiện tại.

Diệp Trường Sinh cũng không muốn để cho quan hệ của mình và Trần sư tỷ truyền cho toàn bộ Hoàng Phong cốc đều biết.

Mặc dù biết Hàn Lập không phải là người truyền lời như vậy, nhưng nếu như Trần sư tỷ về sau vẫn không chú ý đến những nơi công cộng, thì không bao lâu nữa toàn bộ Hoàng Phong cốc đều sẽ biết tình cảm giữa hắn và Trần sư tỷ.

Cho nên, Diệp Trường Sinh phải nhắc nhở nàng một chút.

“Thế nào, ngươi sợ tên đệ tử cấp thấp này truyền chuyện của chúng ta ra ngoài, để cho tình cũ của ngươi tốt được không?” Sóng mắt Trần sư tỷ lưu chuyển, hừ hừ một tiếng, nói.

“Cái gì mà tình nhân cũ? Đừng nói bừa, ta ở Hoàng Phong cốc cũng chỉ có một mình ngươi!” Diệp Trường Sinh lập tức nghiêm túc nói.

“Hoàng Phong Cốc? Ý tứ là nói xưa ngươi có tướng mạo tốt ở môn phái khác?”

“Đừng suy nghĩ bậy bạ, đâu có khoa trương như vậy!” Diệp Trường Sinh bắt lấy cổ tay nàng, néo néo nói.

“Hừ!”

Trần sư tử bất mãn hừ một tiếng. Là nữ nhân, trực giác nói cho nàng biết, chắc chắn Diệp Trường Sinh đang ở bên ngoài không chỉ có một người thân thích.

Điều này Trần sư tử rất chắc chắn.

Hai người ở bên này không coi ai ra gì tán tỉnh nhau, bên kia, trong nội tâm Hàn Lập lại nhắc lên sóng to gió lớn.

Vị sư thúc xinh đẹp này, lại cùng Diệp sư thúc... Trong lòng Hàn Lập dấy lên cảm xúc vô hạn kinh ngạc rung động.

Nhìn con chim nhỏ nép vào người Diệp Trường Sinh, Trần Xảo Thiển bên cạnh, trong lòng Hàn Lập chợt xuất hiện một cảm giác chua xót.

Trần Xảo Thiển thân là đại mỹ nhân nổi tiếng tại Hoàng Phong Cốc, phong tình vạn chủng, Hàn Lập đối với nàng cũng từng có ảo tưởng.

Dù sao, hắn cũng không phải là một hòa thượng thanh tâm quả dục gì cả.

Chỉ là, hắn biết tư chất mình quá thấp, con đường tu tiên xa vời, cho nên chưa bao giờ tới gần tình yêu nam nữ.

Hiện tại, tận mắt nhìn thấy vị đại mỹ nữ từng tưởng tượng, tựa vào trong lòng người khác, trong lòng hắn tự nhiên xuất hiện cảm giác mất mát.

Đặc biệt là khi nghe được Trần sư tỷ oán giận Diệp Trường Sinh ở bên ngoài, trong lòng Hàn Lập càng chấn động tột đỉnh.

Vị Diệp sư thúc này, lại phong lưu như thế sao?

Giờ khắc này, hình tượng của Diệp Trường Sinh trong mắt Hàn Lập lập tức thay đổi.

Hắn trở nên giống một người!

Trước kia, trong lòng Hàn Lập, Diệp Trường Sinh là một sinh vật thần bí, không thể nắm bắt, đối với loại người này, hắn tự nhiên cũng không dám tới gần.

Không muốn gặp đôi phương.

Cho nên, mỗi lần Diệp Trường Sinh tới tìm hắn giao dịch, Hàn Lập đều sẽ rất cảnh giác.

Nhưng bây giờ, trong lòng Hàn Lập, Diệp Trường Sinh bỗng nhiên biến thành một người có máu có thịt, là một tồn tại có thể tiếp xúc.

Cảm giác thần bí tan biến.

Có lẽ hẳn phát hiện một loại trên người Diệp Trường Sinh, theo hẳn thấy thứ này xem như khuyết điểm.

Một người nếu luôn biểu hiện rất hoàn mỹ thì hẳn sẽ mang đến cho người ta một loại cảm giác khoảng cách, không dễ dàng để người ta tiếp cận.

Thậm chí, người sẽ cảm thấy hẳn là giả dối, không phải là sinh vật tồn tại chân thật.

Không nghi ngờ gì nữa, lúc này Diệp Trường Sinh ở trong mắt Hàn Lập mới biến thành một người chân thật, có thể tiếp xúc.

“Bất quá, nói đi cũng phải nói lại, vị Diệp sư thúc này thật đúng là lợi hại a. Ở bên ngoài có nữ nhân khác đồng thời cũng làm cho một vị đại mỹ nữ như vậy quyến luyến hẳn như thế!”

Giờ khắc này, trong nội tâm Hàn Lập dâng lên vô tận hâm mộ cùng bội phục.

“Thế nào, Hàn huynh, người nghĩ sao?” Diệp Trường Sinh đột nhiên hỏi.

Hàn Lập nhìn Diệp Trường Sinh, sau khi lại nhìn Trần Xảo Thiên, bỗng nhiên trong đầu linh quang khẽ động.

“Sư thúc, đệ tử nơi này có một phần đan phương cùng tài liệu Định Nhan Đan, dùng cái này đổi lấy tình báo của sư thúc, không biết có được không?” Hàn Lập chấp tay hỏi.

“Định nhan đan?”

Trần Xảo Thiên nghe được lời ấy, lập tức kinh hô một tiếng.

Định nhan đan tên như ý nghĩa, chính là một loại đan dược có thể bảo trì dung mạo người.

Lúc nào ăn vào thì bảo trì tướng mạo lúc đó, không thay đổi nữa.

Điều này đối với nữ tu sĩ mà nói, có lực hấp dẫn trí mạng.

Dù sao, không có nữ tử nào không hy vọng mình có thể cả đời bảo trì trạng thái tuổi trẻ mỹ mạo không thay đổi nữa.

Tư thái bà lão tóc bạc da quýt, ngẫm lại cũng thấy khiến các nàng sợ hãi.

Nữ nhân yêu đẹp, thiên tính yêu trẻ tuổi cho dù là tu tiên cũng rất khó thay đổi.

Có không ít nữ tu trong lúc lựa chọn tu hành công pháp, tình nguyện tốc độ tu hành chậm một chút, hoặc là uy lực đấu pháp yếu hơn một chút, cũng phải lựa chọn loại công pháp có công năng giữ nguyên dung mạo này.

Đan phương Định Nhan đan cũng không hiếm thấy, thậm chí có thể nói là đồ vật vút trên đường, rất dễ lấy được.

Nhưng điều khiến Định nhan đan ở tu tiên giới mới gặp được chính là phối liệu của nó.

Luyện chế một viên Định Nhan đan cần nhiều loại linh dược ngàn năm.

Trừ phi là bị điên, nếu không chỉ sợ không có bao nhiêu người nguyện ý đi luyện chế loại đan dược này.

Vài cọng linh dược ngàn năm đủ để luyện chế ra số lượng lớn đan dược làm cho tu sĩ Kết Đan tu vi tiến.

Có những đan dược này, khi tu luyện đến bình cảnh, ăn vào mấy hạt liền có thể nhanh chóng đột phá.

Nếu sử dụng tốt, rất có thể sẽ tiết kiệm hơn trăm năm khổ công.

Điều này tạo ra một tia cơ hội cho việc tiến giai Nguyên Anh.

Bởi vậy đối với tu sĩ Kết Đan Kỳ mà nói, ngàn năm linh dược này có tính trân quý không cần nói cũng biết.

Nếu như thật sự đạt được linh dược ngàn năm, chỉ sợ không có người nào đi luyện chế Định Nhan đan kia cả.

Đương nhiên, một ít nữ tu có khả năng thực sự làm ra loại chuyện này.

Tỷ như Trần sư tỷ hiện tại đang nắm lấy cánh tay của Diệp Trường Sinh, nhìn hắn với ánh mắt đáng thương, ánh mắt khát vọng không cần nói cũng biết.

“Tên Hàn Lập này, thế mà lại nguyện ý xuất ra vài cọng linh dược ngàn năm để đổi lấy tin tức này, thật đúng là dốc hết vốn liếng mà!” Diệp Trường Sinh thầm nghĩ.

Thứ hấn chú ý khác với Trần sư tử, hấn nghĩ đến chính là Hàn Lập lại nguyện ý bỏ ra vốn liếng như vậy.

Thật ra... Chỉ cần đợi thêm một đoạn thời gian nữa, tin tức này sẽ được truyền ra từ Hoàng Phong cốc.

Đến lúc đó Hàn Lập muốn biết chuyện ma đạo xâm lấn cũng không khó.

Nhưng xem ra, bây giờ hấn rất lo lắng.

“Cũng đúng, Hàn Lập không giống như ta, có góc nhìn của thượng đế, hiện tại hấn mờ mịt về tu tiên giới Việt quốc, căn bản không biết sắp phát sinh cái gì!”

“Tương lai đối với ta mà nói là rõ ràng, nhưng hấn không biết tiếp theo phát sinh chuyện gì, có lan đến hấn hay không? Sẽ ảnh hưởng đến trình độ nào? Cho nên, hấn hiện tại hơn phân nửa là rất lo lắng sợ hãi!”

“Đối với hấn mà nói, có thể giúp hấn biết được một tin tức chính xác về tương lai, giá trị của nó hơn xa vài cây Linh dược ngàn năm!”

Diệp Trường Sinh phỏng đoán tâm thái Hàn Lập một cái bảy tám phần.

Nghĩ tới đây, hấn búi ngùi cười, nói: “Ta đã tiếp nhận giao dịch của Hàn huynh, liền dùng đan phương Định nhan đan cùng một phần tài liệu để trao đổi tin tức này!”

Hàn Lập nghe vậy trong nội tâm vui vẻ, lập tức đưa lên một cái túi trữ vật.

Diệp Trường Sinh nhận lấy xem xét, bên trong xác thực có vài gốc linh dược ngàn năm, còn có một ngọc giản.

gật gật đầu, đem tin tức ma đạo xâm lấn nói cho Hàn Lập.

Vừa nghe lời này, sắc mặt Hàn Lập lập tức đại biến, vô cùng khó coi.

Ma đạo xâm lấn Việt quốc, điều này có nghĩa là những đệ tử Luyện Khí kỳ như bọn họ sẽ bị coi như pháo hôi, bị đưa ra chiến trường?

Trong giây lát này, trong lòng Hàn Lập lập tức xuất hiện ý nghĩ chạy trốn.

Dù sao đã có ba vị chủ được để luyện chế Trúc cơ đan, trực tiếp chạy đến nước khác, thậm chí chạy đến thế tục, tránh né tròng phân tranh này, len lén Trúc cơ, cũng có thể xem là một ý kiến hay.

Diệp Trường Sinh liếc mắt một cái liền nhìn ra suy nghĩ trong lòng Hàn Lập.

“Không thể để người chạy thoát được a, nếu người chạy mất, sau này ta tìm ai giúp ta bồi dưỡng linh dược đây?”

Diệp Trường Sinh cười dữ tợn nói: “Thật ra, tiếp theo đây đại loạn không chỉ có Việt quốc, chính ma song phương đồng thời xâm lấn quốc gia xung quanh, toàn bộ khu Thiên Nam đều sẽ lâm vào trong náo loạn, không ai có thể tránh được trận chiến này!”

“Hàn huynh, vẫn là nên mau chóng đề cao tu vi đi. Hiện tại chiến loạn sắp nổi, rất nhiều tài liệu, đan dược trước kia khó gặp đều sẽ xuất hiện ở trên phường thị. Tốt nhất Hàn huynh nên nắm lấy cơ hội này mau chóng Trúc Cơ!”

Lời Diệp Trường Sinh nhắc nhở Hàn Lập.

Đúng vậy, nguyên nhân hẳn chậm chạp không luyện chế Trúc Cơ đan là vì sưu tập và bồi dưỡng linh dược.

Theo như hắn dự đoán, ít nhất phải mất thêm hai năm nữa thì mới có thể thu thập được toàn bộ Linh dược.

Thế nhưng bây giờ đã khác, hiện tại tài liệu trong phường thị nhiều hơn, thời gian sưu tập linh dược có thể sẽ rút ngắn!

Có lẽ đây là tin tức duy nhất mà chiến tranh mang đến cho hắn!

Lời Diệp Trường Sinh nói đã thay đổi suy nghĩ của Hàn Lập.

Suy nghĩ muốn chạy trốn trong lòng hắn trong nháy mắt trở nên mông lung hơn rất nhiều.

Bởi vì, Hàn Lập rất rõ ràng, nếu như rời khỏi Hoàng Phong Cốc, hắn cũng rất khó sưu tập được những tài liệu cần thiết để luyện chế Trúc Cơ Đan.

Hơn nữa, nếu đúng như lời Diệp Trường Sinh nói, toàn bộ khu Thiên Nam đều muốn loạn lên, vậy hắn chạy đi đâu cũng vô dụng.

Trừ phi trốn vào thế tục giới, nhưng nếu đi đến thế tục giới, hắn đừng hy vọng có thể sưu tập được tài liệu Trúc Cơ đan.

Xem ra, chỉ có thể lưu lại Hoàng Phong Cốc, tận lực nhanh chóng Trúc Cơ thành công.

Chỉ cần trở thành tu sĩ Trúc Cơ, khi đối mặt với trường đại kiếp nạn tương lai, ít nhiều gì cũng có được một chút năng lực bảo vệ tính mạng.

“Đa tạ sư thúc nhắc nhở, Hàn Lập đã hiểu nên làm như thế nào!” Hàn Lập cung kính nói, lời cảm ơn này thật lòng thật lòng.

“Ừm, đúng rồi, chỗ ta lại có một tấm đan phương, vẫn như trước kia đi, người giúp ta thu thập một phần vật liệu, ta đem đan phương cho người!”

Diệp Trường Sinh nói xong, lấy ra cái đan phương mà Trần Xảo Thiển đưa cho hắn lúc trước.

Chuyện thu thập tài liệu đan dược, vẫn phải giao cho Hàn Lập làm.

Lúc trước Diệp Trường Sinh đã xem qua đan phương, chủ dược bên trên lại là vài loại linh dược chưa từng nghe qua, còn yêu cầu niên đại trở lên năm trăm năm trở lên.

Xem ra hơn phân nửa là một phương thuốc cổ.

Thứ phương thuốc cổ này sở dĩ được gọi là phương thuốc cổ, cũng không đơn thuần là bởi vì nó xuất hiện sớm hơn.

Càng bởi vì tài liệu cần thiết của những đan phương này tại tu tiên giới hiện tại rất khó tìm được, thậm chí là đã bị tuyệt diệt.

Nói cách khác, những phương thuốc này về cơ bản là nhanh tới mức vô dụng, cho nên mới được gọi là phương thuốc cổ.

Ngoại trừ Hàn Lập, sợ rằng cũng không có ai có thể thu được một phần tài liệu tới.

Sau khi Trần sư tử nhận được đan phương này, khẳng định là đã thử thu thập được liệu.

Đây chính là tài liệu chính chưa tìm được đan dược, nàng ta mới chỉ đưa đan phương cho Diệp Trường Sinh.

Nếu không, với sự ôn nhu tri kỷ của nàng, khẳng định sau khi chuẩn bị tốt hết thầy sẽ giao cho Diệp Trường Sinh.

Ngay cả Trần sư tử có thể mượn nhờ thế lực Trần gia tìm kiếm những linh dược kia, Diệp Trường Sinh sẽ không cảm thấy mình có thể tìm được.

Cho nên, chuyện này phải giao cho Hàn Lập.

Hàn Lập không cần đi tìm những linh dược cao tuổi kia, chỉ cần tìm được hạt giống, bắt đầu bồi dưỡng từ hạt giống là được.

“Cái này...”

Hàn Lập trên mặt lại lộ ra vẻ khó xử.

Hắn hiện tại chỉ muốn đem toàn bộ tinh lực dùng vào chuyện Trúc Cơ, đâu còn quan tâm đến chuyện sau khi Trúc Cơ.

Dù nói thế nào, cũng phải chờ Trúc Cơ thành công, mới có thể suy xét đến chuyện đan dược Trúc Cơ kỳ đi.

Khẽ cười một tiếng, Diệp Trường Sinh nhìn ra băn khoăn trong lòng Hàn Lập, nói: “Người không cần sốt ruột, tài liệu trên đan phương có thể chậm rãi tìm kiếm, chỉ cần trong vòng ba năm cho ta là được!”

Hàn Lập nghe vậy nhẹ nhàng thở ra, cung kính nói: “Đa tạ sư thúc thông cảm!”

Diệp Trường Sinh gật đầu: “Người đi đi!”

Hàn Lập điều khiển pháp khí Thanh Diệp rời đi, Trần sư tử ôm cánh tay Diệp Trường Sinh, ánh mắt có chút sầu lo:

“Sư đệ, Ma đạo sắp tới sao? Ta có chút lo lắng trận đại chiến này!”

Trước chiến tranh cấp bậc này, trúc cơ kỳ chẳng qua là pháo hôi cao cấp một chút mà thôi.

Cho dù là tu sĩ Kết Đan Kỳ, cũng không dám nói mình nhất định có thể sống sót trong loại đại chiến này.

“Yên tâm, ta sẽ bảo vệ tốt người!” Diệp Trường Sinh nắm tay cô, âm giọng nói.

“Ừm! “

Trần sư tử mềm mại đáp ứng, tựa lưng vào hắn.

Trong mắt Diệp Trường Sinh hiện lên vẻ ưu sầu.

Hắn không trấn định như vẻ ngoài.

Sự kiện Ma đạo xâm lấn đã sớm bộc phát, chuyện này không biết là tốt hay xấu.

Tuy rằng bây giờ còn chưa có lan đến Việt Quốc, nhưng mà Diệp Trường Sinh biết ma đạo đánh tới Việt Quốc là chuyện sớm hay muộn.

Xa Kỳ quốc và Khương Quốc không thể ngăn cản được Ma đạo lục tung.

“Phải mau chóng tăng cường thực lực, nếu như chuyện không thể làm, lập tức chạy trốn!” Diệp Trường Sinh trầm nghĩ.

Hai người trở lại trong động phủ, Trần sư tử ở lại đây mấy ngày, lấy được một viên Định Nhan đan.

Ở đây, nàng đã nhìn thấy kỹ nghệ luyện đan tinh xảo của Diệp Trường Sinh.

Trực tiếp thành công một lần.

Tài liệu kia không lãng phí chút nào, Diệp Trường Sinh luyện chế được một đồng Định Nhan đan.

Mình đã uống một viên, Trần sư tử thì dùng một viên.

Hai người đều khoảng hơn hai mươi tuổi, lúc này dung mạo cũng vĩnh viễn dừng lại tại thời khắc này.

“Còn lại nhiều Định nhan đan như vậy, không phải ngươi đều muốn tặng cho nữ nhân khác đấy chứ?” Trần sư tử dùng một loại ánh mắt hoài nghi đánh giá Diệp Trường Sinh hỏi.

Loại hoài nghi này tuyệt đối không phải lời đồn vô căn cứ.

Dù sao, không có ai hiểu rõ nam nhân của mình hơn nàng là người như thế nào.

Hoa công tử, phong lưu phóng khoáng, tuyệt đối không phải loại nam nhân lang sói toàn tâm toàn ý.

Nam nhân sẽ biết nhiều trò như vậy sao?

Nam nhân tốt sẽ mang công pháp của Hợp Hoan Tông bên người?

Khi Diệp Trường Sinh đem những thủ đoạn đó sử dụng trên người Trần sư tử, Trần sư tử rất chấn động.

Đương nhiên, thật ra chính Diệp Trường Sinh cũng rất chấn động.

Hắn không thể không bội phục người của tu tiên giới, mức độ chơi sẽ vượt xa người ở thời đại trước đây của hắn.

Điện tịch của Hợp Hoan Tông, chỉ có thể dùng bác đại tinh thâm để hình dung.

....

Vài ngày sau, Trần sư tử lúc rời đi, lại mang theo một đồng phù lục và pháp khí trong túi trữ vật.

Nghiễm nhiên, Diệp Trường Sinh đã trở thành thương buôn vũ khí cá nhân lớn nhất của Việt quốc thất phái.

Sau khi cuộc sống bình tĩnh trở lại, Diệp Trường Sinh tiếp tục ngày qua ngày tu hành đan dược.

Một viên thuốc nhỏ vào buổi sáng, vui vẻ tu hành mỗi ngày.

Tu vi của hắn đã rất gần với Trúc Cơ trung kỳ.

Chỉ cần tu hành thêm hai ba tháng, là có thể đột phá.

Ngày qua ngày, một tháng sau, đội ngũ tinh nhuệ của Xa Kỳ quốc và Khương Quốc rốt cục đã trở về.

Bọn họ mang đến tin tức vô cùng gay go.

Xa Kỳ quốc và Khương Quốc, tu tiên giới có hơn phân nửa thế lực đều rơi vào tay giặc.

Bản thân nó, trong hai quốc gia này, có không ít tông phái kỳ thật chính là do Ma đạo lục tông bồi dưỡng ra.

Huống chi, những năm gần đây, ma đạo cuồn cuộn không ngừng thông qua phương thức thâm thấu tầng dưới chót, đưa lượng lớn nội ứng vào trong các đại tông phái.

Một lần khai chiến này, tu tiên giới của hai nước, lập tức có phần lớn thế lực bị sáu tông thôn tính.

Còn lại chỉ là một ít tàn binh.

Chuyện này đối với Việt quốc mà nói là rất tồi tệ.

Sau khi đại trưởng lão Yểm Nguyệt tông trở về, các trưởng lão Nguyên Anh Thái Thượng lại tụ tập một lần nữa, bắt đầu bí mật thương thảo.

Chuyện xảy ra ở Xa Ky quốc và Khương Quốc, Việt quốc tuyệt đối không thể thờ ơ được.

Phải làm thêm gì đó.

Đây là một sự nhận thức chung của bảy phái.

Nhưng rốt cuộc phải làm tới mức nào, điểm này lại gây ra tranh luận.

Có người chủ trương, bảy phái lập tức phái viện binh tiến vào hai nước, trợ giúp những tu sĩ hai nước không muốn khuất phục Ma đạo chống lại xâm lấn của Ma đạo.

Mà có người cho rằng tạm thời không cần gấp gáp như vậy, Xa Ky quốc và Khương Quốc đã hết thuốc chữa, không cần phải đổ người vào bên trong.

Hiện tại việc cần làm là lập tức liên hợp với các quốc gia khác, tạo thành đồng minh, chuẩn bị chống lại sự bành trướng chung của Ma đạo và chính đạo.

Quan điểm của hai phái đều có người ủng hộ, ồn ào cả buổi. Cuối cùng không ai thuyết phục được ai.

Cuối cùng vẫn là đại trưởng lão của Yểm Nguyệt Tông vỗ bàn.

Nếu tất cả mọi người đều có quan điểm riêng, như vậy không ngại thì đều làm cả hai việc.

Một bên phái ra một đội ngũ tu sĩ tinh nhuệ tiến vào Xa Ky quốc cùng Khương Quốc, không cầu chống cự tu sĩ ma đạo, chỉ cần cứu những người không nguyện ý từ bên trong ma đạo ra là được.

Đây là tăng thêm lực lượng cho tương lai khi đối đầu với ma đạo.

Ngoài ra bọn họ còn lập tức cầu cứu các nước nhỏ xung quanh, trình bày lợi hại, giúp mọi người liên thủ chống lại sự mở rộng của chánh ma.

Vì vậy sau khi đưa ra quyết định, các phái lập tức hành động.

“Đông! Đông! Đông.....”

Diệp Trường Sinh ở Hoàng Phong cốc, tiếng chuông gõ vang, triệu tập tất cả đệ tử từ Trúc Cơ trở lên vào trong đại điện nghị sự.

Diệp Trường Sinh cũng cau mày, đi ra khỏi động phủ, chạy tới Hoàng Phong cốc.

Tới nơi này, nhìn thấy Trần sư tử cùng đại ca Trần Xảo Thiên đã sớm ở đây.

“Diệp huynh!”

Trong nháy mắt khi Trần Xảo Thiên nhìn thấy Diệp Trường Sinh, trong mắt lập tức xuất hiện thần sắc cảm kích, đi lên bắt chuyện với Diệp Trường Sinh.

Đây là lần đầu tiên hai người gặp sau khi hấn Trúc Cơ.

Sau khi Trần Xảo Thiên có được Trúc Cơ Đan của Diệp Trường Sinh, cuối cùng đã Trúc Cơ thành công, hơn nữa còn bán vào làm môn hạ của Lý Hóa Nguyên.

“Trần đại ca!”

Diệp Trường Sinh chấp tay, nói.

Vỗ mạnh lên vai Diệp Trường Sinh, trên mặt Trần Xảo Thiên tràn đầy vẻ cảm kích, nói: “Diệp huynh, cái gì cũng không nói, sau này nếu có chỗ nào có thể dùng đến, cứ việc phân phó là được!”

“Đại ca khách khí rồi, lấy quan hệ của ta và Xảo Thiên, còn nói những lời này làm gì!” Nụ cười trên mặt Diệp Trường Sinh làm cho người ta cảm giác như tắm gió xuân.

Trần Xảo Thiên lại lắc đầu: “Mạt Thiên Thiên là Xảo Thiên, ta là ta, người cho ta thứ quý giá như vậy, ta sao có thể không tỏ vẻ? Phần ân tình này về sau ta khắc ghi trong lòng!”

“Không nói những thứ này nữa, đại ca có biết hôm nay tông môn bảo chúng ta tới đây là vì cái gì không?” Diệp Trường Sinh khoát khoát tay nói.

Trần sư tử ở một bên nghe vậy nói: “Nghe nói là chuẩn bị công khai tin tức Ma đạo xâm lấn!”

“Ồ? Hóa ra là thế?” Diệp Trường Sinh sờ sờ cằm, ánh mắt lộ vẻ trầm tư.

Xem ra Thất phái định làm chút gì đó.

Trước đó, tin tức một mực che giấu đệ tử phía dưới, chỉ có số ít tiếng gió từ cao tầng lưu truyền xuống.

Hiện tại, nếu như công khai, không cần suy nghĩ, khẳng định sẽ gây nên một chút rối loạn.

“Sư đệ, đây là bằng hữu của ngươi sao?” Một thanh âm thanh thúy từ bên cạnh truyền đến.

Quay người nhìn lại, là một cô gái xinh đẹp tuyệt trần.

“Sư tỷ!”

Trần Xảo Thiên thở nhẹ một hơi, vội vàng nói: “Đúng vậy, vị Diệp sư đệ này là bạn tốt của ta!”

Nói xong, Trần Xảo Thiên lại giới thiệu với Diệp Trường Sinh: “Vị này là Thất sư tỷ Chung Vệ Nương của ta!”

Sau khi Trần Xảo Thiên nhập môn, trở thành tám đệ tử của Lý Hóa Nguyên, thay thế vị trí của Hàn Lập trước kia.

Xem ra Hàn Lập muốn chọn Lão Cửu để rời đi.

“Bái kiến Chung sư tỷ!” Diệp Trường Sinh chấp tay.

Ánh mắt Chung Vệ Nương có chút thâm ý nhìn lại Trần Xảo Thiên ở rất gần Diệp Trường Sinh, cười tủm tỉm nói: “Diệp sư đệ thật đúng là tuần tú lịch sự, khó trách có thể được Trần gia ưu ái!”

Lời nói này có chút thú vị, Trần Xảo Thiên lập tức hiểu rõ ý trong lời nói, sắc mặt xoạt một cái liền đỏ lên.

“Chung tỷ tỷ, tỷ...” Nàng giận dữ, ánh mắt tràn đầy oán trách.

Xem ra giữa hai nàng có quan hệ không tệ với nhau.

“Vệ Nương, trùng thiên, các người cũng tới à!” Bên cạnh, lại có một giọng nói truyền đến.

Sau khi Trần Xảo Thiên nhìn thấy, lập tức giới thiệu với Diệp Trường Sinh, nguyên lai là tam sư huynh môn hạ của Lý Hóa Nguyên - Lưu Tĩnh.

Rất nhanh, từng đệ tử của môn hạ Lý Hóa Nguyên lần lượt xuất hiện, Tống Mông, Vu Khôn, Vũ Huyền...

“Di, vị sư huynh này có chút lạ mặt đây, Kính Nhi trước kia còn chưa thấy qua!” Một đạo thanh âm kiều mị bỗng nhiên từ bên cạnh mọi người truyền đến.

Mọi người quay đầu nhìn lại, một cô gái áo đỏ đi tới.

Thoạt nhìn khoảng hai mươi tuổi, bộ dạng rất thiên kiều bá mị, trên mặt ẩn ẩn lộ ra một tia mị ý.

“Đồng Huyền Nhi!”

Nhìn thấy nàng này, bọn người Lưu Tĩnh, Tống Mông lập tức nhíu nhíu mày, mà lục đệ tử của Lý Hóa Nguyên Môn Vũ Huyền lại lộ ra vẻ mặt mê luyến.

“Xin hỏi sư huynh xưng hô thế nào?” Hai mắt Đồng Huyền Nhi tỏa sáng nhìn Diệp Trường Sinh, dịu dàng hỏi.

Trần sư tử nhướng mày, đi ra phía trước, ngăn trước mặt Diệp Trường Sinh, lạnh lùng nói: “Đồng Huyền Nhi, ngươi làm vậy là có ý gì?”

Hoàng phong cốc song kiều bỗng nhiên tụ cùng một chỗ, song phương còn giằng co, một màn này lập tức khiến cho rất nhiều tu sĩ Trúc Cơ hứng thú.

Mọi người nghị luận âm ỉ.

“Yên lặng chờ đợi!”

Một tiếng hét lớn làm cho nghị sự đại diện đang âm ỉ lập tức yên tĩnh trở lại.

Hai ba trăm tên tu sĩ Trúc Cơ đều nhìn theo thanh âm phát ra, thấy được một nam tử mặt đầy hồng quang, một đôi mắt hồ không giận mà uy.

Lý Hóa Nguyên.

Hoàng Phong cốc là một trong số ít tu sĩ Kết Đan kỳ.

“Là sư tôn!” Trần Xảo Thiên nói khẽ.

“Các ngươi đều biết lão phu, lão phu cũng không giới thiệu nữa!”

Lý Hóa Nguyên lớn tiếng nói, đi tới trung tâm nghị sự đại điện, chấp hai tay sau lưng, sắc mặt có chút trầm trọng nhìn mọi người.

“Hai ngày nay chắc hẳn các ngươi cũng đã nghe được chút phong thanh, chuyện cho tới bây giờ, chúng ta cũng không giấu diếm nữa!”

“Tu sĩ Ma đạo xâm lấn Xa Kỳ quốc và Khương Quốc!”

Lý Hóa Nguyên vừa dứt lời, trong đại điện lập tức nhớ tới một mảnh thanh âm xôn xao.

Những người đã biết chân tướng từ sớm còn tốt, những tin tức trước đó chỉ nghe được một lần bán thảo, giờ phút này, sắc mặt những người được xác nhận là thật sự khó coi.

“Chuyện này có ý nghĩa gì, không cần ta nói các ngươi cũng rõ rồi!”

“Mặt khác, cũng đừng trông cậy vào Chính Đạo Minh, lần này Ma đạo khuếch trương đã thương lượng xong với chính đạo, song phương cùng nhau tiến hành khuếch trương, cho nên chúng ta chỉ có thể dựa vào chính mình!”

Nhìn thấy sắc mặt từng đệ tử Trúc Cơ trong đại điện u ám, một chút lòng tin cũng không có, Lý Hóa Nguyên trong lòng thở dài.

Lý Hóa Nguyên trong lòng cũng đang thở dài, đâu chỉ có những đệ tử Trúc Cơ này không có lòng tin, trong lòng của hắn cũng không phải là như thế?

Bất quá, thân là cao tăng trong môn phái, hắn vẫn phải đứng ra cổ vũ mọi người.

“Các ngươi cũng không cần quá mức lo lắng, lần này hai bên chính ma đồng thời khuếch trương, đã khiến rất nhiều quốc gia bất an!”

“Tu sĩ Ma đạo muốn đánh tới Việt quốc chúng ta, không dễ dàng như vậy đâu, mấy quốc gia chung quanh đến lúc đó đều có khả năng đến chi viện chúng ta, thực lực bên chúng ta không thể so sánh với Ma đạo!”

Tiếng nói của Lý Hóa Nguyên vang vọng quanh quần trong đại điện, hắn đại khái hướng mọi người giảng thuật một phen tính toán cao tăng của Thất phái.

Đầu tiên xây dựng liên minh, các phái không thể tự mình chiến đấu, phải tạo thành liên quân.

Sẽ thành lập một tổ chức, đến lúc đó tất cả đệ tử thống trị bảy phái đều phải nghe theo mệnh lệnh của cơ cấu này.

Thứ hai, thất phái đã phái ra người có thể ăn nói, tiến về mấy quốc gia xung quanh. Trần Minh lợi hại, nói bọn họ cùng nhau ra tay, giúp Việt quốc chống cự lại ma đạo.

Cuối cùng, các tu sĩ Nguyên Anh của thất phái liên danh kêu gọi mười mấy quốc gia nhỏ chung quanh, hiệu triệu mọi người liên hợp lại, cùng chống đỡ chính ma song phương khuếch trương.

Nghe nói, đã có mấy quốc gia biểu đạt ý đồ, nguyện ý hưởng ứng Việt quốc hiệu triệu.

Nghe được tin tức phấn chấn lòng người này, thần sắc trên mặt mọi người trong đại điện hơi hòa hoãn một chút.

Lý Hóa Nguyên âm thầm gật đầu, nói tiếp: “Tiếp theo, tất cả mọi người đều an tâm tu luyện trong động phủ, tốt nhất đừng

ra ngoài xa.”

“Nếu như liên minh bảy phái có mệnh lệnh, mà trong vòng mười ngày các người không hưởng ứng, sẽ bị xử lý như phản đồ!” Lý Hóa Nguyên lạnh lùng nói.

Sát khí tỏa ra bốn phía!

Lời nói lạnh lùng lập tức khiến cho mọi người kinh hãi, kết cục của phản đồ là gì, tất nhiên là không cần nhiều lời.

Nhìn thấy mọi người bị chấn trụ, Lý Hóa Nguyên hài lòng nhẹ gật đầu.

Tiếp đó, hắn lại nói thêm rất nhiều chi tiết về liên minh lần này.

Ví dụ như, sắp tổ chức một chi chấp pháp đội bảy phái, do tu sĩ Kết Đan cùng tu sĩ Trúc Cơ tạo thành, chuyên môn xử lý người trong nội bộ Thất phái phản bội.

Bất luận kẻ nào, cũng không nên ôm suy nghĩ muốn chạy trốn, nếu không tất nhiên sẽ nghênh đón đội chấp pháp không chết không thôi.

Ví dụ như, sẽ điều một bộ phận đệ tử Trúc Cơ tiên về Xa Ky quốc và Khương Quốc, trợ giúp lực lượng sinh mệnh của hai quốc gia kia rút lui.

Nói tóm lại, tu sĩ Trúc Cơ của Hoàng Phong cốc trong một thời gian dài tiếp theo, không thể lại giống tu hành tiêu điều tự tại như trước kia.

Trước kia bọn họ không cần làm bất cứ việc gì cho môn phái, môn phái hàng năm còn phải phát lương lớn linh thạch cho bọn họ.

Nuôi binh ngàn ngày, dùng binh nhất thời, hiện tại đã đến lúc bọn hắn vì môn phái xuất lực.

Kế tiếp, vì phòng ngừa Ma đạo phá hoại, các địa phương trọng yếu của bảy phái đều cần tăng cường nhân thủ bảo vệ. Nếu các đệ tử Trúc Cơ nhận được lệnh chiêu binh, tuyệt đối không được phép lùi bước.

“Tốt rồi, các người trở về đi, an tâm tu hành, nhớ kỹ, chỉ cần môn phái có lệnh, lập tức muốn buông mọi chuyện trong tay

xuống để làm!”

Lý Hóa Nguyên nhờ mọi người một câu, sau đó phát tay phân tán mọi người.

Đi ra đại điện nghị sự, Diệp Trường Sinh thấy sắc mặt đám đệ tử Trúc Cơ này đều rất trầm trọng.

Không ai trên mặt có thể lộ ra vẻ thoải mái.

“Xem ra, kế tiếp ta bán vũ khí rồi, ta phải tăng thêm cung cấp lượng lớn, nhân cơ hội cố gắng kiếm thêm một khoản mới được!” Diệp Trường Sinh thầm nghĩ.

Hắn cũng không lo lắng nếu gia tăng đại cung cấp sẽ bị người phát giác ra dị thường.

Thứ nhất, bây giờ là thông qua con đường của Trần gia xử lý hàng hóa, tương đối bí ẩn.

Thứ hai, trong thời kỳ này, lượng giao dịch trên các phường thị sẽ tăng vọt, giao dịch mỗi ngày sẽ rất nhiều, không ai để ý trên thị trường nhiều hơn mấy ngàn mấy vạn tấm phù lục.

Nhìn biển mây bên ngoài, Diệp Trường Sinh vung tay áo, chuẩn bị trở lại động phủ của mình.

Lúc này, một thanh âm uyển chuyển êm tai bên cạnh truyền đến: “ Sư huynh, ngươi còn chưa nói cho Tuyên nhi tên à!”

Quay đầu nhìn lại, một thân áo đỏ, quyến rũ động lòng người, đúng là Đồng Huyền Nhi.

Dáng vẻ nàng mềm mại động lòng người, nhìn mỏng manh dễ gần, khiến người ta có một loại xúc động muốn ôm nàng vào trong lòng.

Lông mày Diệp Trường Sinh nhíu lại, ngập ngừng nói: “Đồng sư muội, không nên dùng mị thuật lung tung, nếu không một ngày nào đó ăn phải thiệt thòi, hối hận cũng không còn kịp nữa rồi!”

Đồng Huyền Nhi nghe vậy tự nhiên cười, trong mắt lưu quang chớp động, phong tình vạn chủng, yêu kiều nói: “Sư huynh đây là đang trách cứ Kính Nhi sao?”

“Đồng Huyền Nhi, ngươi đây là ý gì?” Ở một bên, Trần Xảo Thiển chứng kiến chuyện không đúng, lập tức đi lên phía

trước, lạnh lùng hỏi.

“Trần sư tử, người ta chính là muốn hỏi tên vị sư huynh này một chút nha, sao lại dữ như vậy chứ!”

“Hừ! Thiếu gia chúng ta làm trò này, sư đệ, chúng ta đi thôi!”
Trần sư tử nói, lập tức kéo Diệp Trường Sinh rời khỏi nơi này.
Sợ hãi có ý đồ với Đồng Huyền Nhi này.

Dù sao, một tay mị thuật của Đồng Huyền Nhi, tại Hoàng Phong Cốc chính là đỉnh đỉnh đại danh, không biết có bao nhiêu đệ tử bị nàng mê hoặc, cam nguyện trở thành thần dưới váy.

Mà Đồng Huyền Nhi tựa hồ cũng mừng rỡ dùng mị thuật để đùa bỡn những nam đệ tử ưu tú của Hoàng Phong cốc, khiêu khích bọn họ tranh giành tình nhân.

Đối với loại trò chơi này, nàng chơi đùa đến không biết mệt.

Đồng Huyền Nhi không phải là một nữ nhân an phận, nhưng Trần sư tử cũng biết rõ, Diệp Trường Sinh càng không phải là nam nhân an phận.

Đôi nam nữ này gặp gỡ, ai ăn ai còn chưa nhất định được.

Trần sư tử cũng không muốn bên cạnh mình không hiểu vì sao lại có thêm một người cạnh tranh, cho nên nàng vội vàng kéo Diệp Trường Sinh rời khỏi nơi này.

Diệp Trường Sinh nở nụ cười, cũng không nói thêm gì, mặc cho Trần sư tử dẫn hắn đi.

“Hừ, là nam nhân của Trần Xảo Thiên sao? Thật sự là có ý tứ!” Đồng Huyền Nhi trong lòng hừ lạnh nói.

“Ta không tin, không hàng phục được ngươi!”

Nàng nhìn bối cảnh hai người kia rời đi, trên mặt lộ ra nụ cười mê người.

“Kính nhi sư muội!”

“Kính Nhi sư muội, ngươi sao lại đứng ở chỗ này a, nơi này gió lớn, nguội thì làm sao bây giờ, mau mặc quần áo sư huynh! “

“Cút, Kính Nhi sư muội là của ta, ai mặc y phục của ngươi a!”

“Người nói thêm một câu nữa đi?! Kính Nhi sư muội có quan hệ gì với người?”

.....

Phía sau truyền đến một trận thanh âm tranh giành ghen tuông, Đồng Huyền Nhi lại ngay cả quay đầu lại nhìn bọn họ một cái cũng lười xem.

Hồi tưởng lại ngữ điệu cảnh cáo của vị sư huynh kia, trên mặt Đồng Huyền Nhi lộ ra một tia hứng thú.

“Không nên tùy tiện sử dụng mị thuật sao? Hì hì, vị sư huynh này thật có ý tứ đấy! Ta càng ngày càng tò mò thân phận của ngươi, lại có thể làm cho Trần Xảo Thiên khăng khăng một mực!”

Đồng Huyền Nhi nhìn chăm chăm hai đạo quang mang đã đi xa kia, quyết định phải đi thu thập tư liệu liên quan tới Diệp Trường Sinh.

Nhất định phải điều tra ra thân phận của người này.

Đến lúc đó, dụ dỗ hấn tới, khiến hấn vứt bỏ Trần Xảo Thiên.

“Hừ, ta cũng muốn xem Trần Xảo Thiên sau này ở trước mặt ta còn kiêu ngạo như thế nào?!” Đồng Huyền Nhi nghĩ như vậy, phát tay áo rời khỏi nơi này.

Sau khi rời khỏi đỉnh núi đại sảnh nghị sự, Diệp Trường Sinh và Trần sư tử tách nhau ra.

Hắn trở lại trong động phủ của mình, tiếp tục gặm đan dược tu hành.

Chuyện của Đồng Huyền Nhi, hắn không để trong lòng.

Nếu như nàng ta cố ý muốn trêu chọc hắn, vậy Diệp Trường Sinh nắm giữ Hợp Hoan Bí Điển kia sẽ khiến Đồng Huyền Nhi biết thế nào là bồi thường, phu nhân lại khúc bình.

Như thế, hắn bình tĩnh tu hành hai tháng, rốt cục tại một ngày, luyện hóa một viên đan dược, sau đó tiến nhập Trúc Cơ trung kỳ.

Lần đột phá này là từ nước chảy thành sông.

Pháp lực tích lũy đến nơi, liền thành công tiến vào cảnh giới này.

Tầng thứ năm Kim Linh Thiên Tinh Công tu luyện thành công, trình độ pháp lực hùng hậu của Diệp Trường Sinh đã sắp vượt qua tu sĩ Giả Đan.

đuổi lưng một cái, Diệp Trường Sinh hài lòng đứng dậy, đi tới cửa, thấy một đồng truyền âm phù đảo quanh trong trận pháp.

Sau một cái vẫy tay thu toàn bộ chúng lại.

Phần lớn Truyền Âm Phù là của Trần sư tử, nói cho hắn biết tất cả phù lục và pháp khí đều đã xử lý xong xuôi, tổng cộng kiếm được năm vạn linh thạch.

Mặt khác, Trần sư tử còn nói cho hắn biết một ít chuyện xảy ra gần đây.

Hoàng Phong cốc điều động một nhóm đệ tử Trúc Cơ tiến về Xa Kỳ quốc và Khương Quốc.

Nhưng những đệ tử Trúc Cơ này lại không phải cái gì gọi là tinh nhuệ, đại bộ phận đều lớn tuổi hoặc là người có tư chất không tốt.

Tóm lại, những người này không tính là hy vọng trong tương lai của môn phái, không có khả năng tu luyện tới kết đan kỳ.

Vì lẽ đó, đầu tiên là bị phái tới chiến trường nguy hiểm, xem như pháo hôi.

Sau đó, chính là thất phái xây dựng Cháp Pháp đội, đại ca Trần Xảo Thiên Trần Xảo Thiên, lại bị Lý Hóa Nguyên chỉ định làm thành viên của Cháp Pháp đội.

Cháp Pháp đội, không nghi ngờ chút nào coi như là việc tốt.

Bởi vì vào đội chấp pháp chỉ cần lòng vòng trong lãnh thổ Việt quốc là được, không cần ra chiến trường cũng tránh được rất nhiều nguy hiểm.

Lý Hóa Nguyên đề Trần Xảo Thiên tên đệ tử Trúc Cơ này tiến vào Cháp Pháp đội, không thể nghi ngờ là một loại hành động bảo hộ hần ta.

Có thể thấy được, hần hần rất coi trọng Trần gia.

Trần sư tử còn đang trong Truyền Âm Phù cảm khái, lão sư mà đại ca nàng bái đúng là không tệ, là người tốt.

Lúc trước, Lý Hóa Nguyên từ chỗ Khung lão quái của Yểm Nguyệt tông thắng được ba cái phù bảo Vô Hình châm.

Lần này, hần rõ ràng lại ban một quả cho Trần Xảo Thiên.

Phải biết rằng Vô hình phù bảo chính là thứ mà tu sĩ Kết đan kỳ cũng phải động tâm.

Có thể ban cho đệ tử như vậy, nói rõ sư phó Lý Hóa Nguyên này hoàn toàn chính xác còn có thể.

Không giống những đệ tử trong tu chân giới chỉ thuần túy coi đệ tử như nô lệ.

Xử lý xong truyền âm phù của Trần sư tử, Diệp Trường Sinh chuyển ánh mắt sang đồng truyền âm phù hồng nhật kia.

“Diệp sư huynh, Kính Nhi biết thân phận của huynh rồi, hi hi!”

“Diệp sư huynh, Kính Nhi đã đến bên ngoài động phủ của huynh rồi, sư huynh không muốn gặp Kính Nhi một lần sao?”

“Diệp sư huynh, mở cửa nhé, được không!”

“Diệp sư huynh, Kính Nhi đã đợi huynh được hai ngày rồi!”

“Diệp sư huynh...”

Vậy mà đều là truyền âm phù của Đồng Huyền Nhi, ước chừng có hơn mười cái.

Trên mặt Diệp Trường Sinh lộ ra vẻ cổ quái, xem ra trong khoảng thời gian hắc bế quan, dường như Đồng Huyền Nhi đã tới rất nhiều lần bên ngoài động phủ của hắn.

“Diệp sư huynh, Kính Nhi nghe nói huynh đang tìm đan dược có thể giúp tu sĩ Trúc Cơ tinh tiến tu vi, Kính Nhi vừa hay biết ở đâu có thứ này a!”

Trong đạo Truyền Âm Phù cuối cùng, Đồng Huyền Nhi nói ra một thứ khiến cho Diệp Trường Sinh cảm thấy hứng thú.

Đan dược và đan phương, đây là thứ mà Diệp Trường Sinh thiếu.

Tầng thứ sáu của Kim Linh Thiên Tinh Công cần tiêu hao tài nguyên gấp bội so với tầng thứ năm.

Dựa theo tính toán của Diệp Trường Sinh, hắn tu luyện từ Trúc Cơ trung kỳ tới hậu kỳ cần tiêu hao bốn loại đan dược.

Từ hậu kỳ tu luyện đến giả đan, cần tiêu hao hai loại đan dược.

Nói cách khác, muốn tu luyện tới ngưỡng cửa kết đan còn cần sáu loại đan dược khác nhau.

Hiện tại, một loại trong đó đã có quyết định, giao cho Hàn Lập đi thu thập tài liệu.

Trong vòng hai ba năm, sẽ có kết quả.

Còn lại năm loại, còn phải dành thời gian đi tìm.

“Từ lúc đột phá Trúc Cơ kỳ đến Trúc Cơ trung kỳ, ta đã dùng không đến một năm rồi!”

“Kế tiếp, nếu như đan dược cung cấp đầy đủ, ta có thể trong vòng ba năm tiến vào Trúc Cơ hậu kỳ, tu luyện đến giả đan.”

Ngồi trong động phủ, Diệp Trường Sinh chống cằm lâm vào trầm tư.

Tốc độ tu hành của hắn nhanh hơn rất nhiều so với người thường, Thiên Linh căn cũng kém xa.

Bởi vì Thiên Linh căn cũng không có khả năng ngày nào cũng uống thuốc tu hành.

Chỉ dùng một năm rưỡi đã từ sơ kỳ tiến vào trung kỳ, tốc độ này có hơi dọa người.

Bất quá, cũng may cũng không đến mức kinh thể hãi tục.

Dù sao, nếu như đạt được một ít cơ duyên thì rất có khả năng.

Nhưng nếu là tiếp theo, Diệp Trường Sinh trong vòng ba năm tiến vào Trúc Cơ hậu kỳ, chỉ sợ rất nhiều người sẽ không nhận được!

Diệp Trường Sinh trước kia thường xuyên lấy ra so sánh với mình, hiện tại Hàn Lập còn chưa Trúc Cơ.

Nếu như theo thời gian bình thường, Hàn Lập muốn thành công Trúc Cơ còn phải đợi tới hai năm rưỡi sau.

Lúc đó, Diệp Trường Sinh đã sắp đạt tới Trúc Cơ hậu kỳ.

“Hiện tại chiến tranh đang đến, đây là cơ hội của ta!”

“Bình thường những tu sĩ Trúc Cơ, tu sĩ Kết Đan mỗi người đem đan phương quý giá giống như vậy. Hiện tại vì đổi lấy linh thạch, mua các loại tài nguyên đấu pháp, bọn hắn sẽ vứt ra số lượng lớn các loại vật trân quý!”

“Đan phương, thậm chí là... Tài liệu luyện chế pháp bảo bản mệnh, hiện tại cũng có thể bắt tay vào thu thập!”

Ánh mắt Diệp Trường Sinh lóe lên, trong lúc nhất thời nghĩ tới rất nhiều chuyện.

Đối với việc tiến vào Kết Đan Kỳ, hắn vẫn rất có lòng tin, sau khi kết đan rồi hắn phải suy nghĩ đến chuyện luyện chế pháp bảo.

Chu Thiên Tinh Thần Kính, là bản mạng pháp bảo được ghi lại trong Kim Linh Thiên Tinh Công.

Pháp bảo này uy lực cực lớn nhưng đồng thời cần tài liệu trân quý dị thường.

Hai loại tài liệu chính: Huyền Thần Sa và Cửu Thiên Tử Ngọc, Diệp Trường Sinh không có đầu mối, không biết đi đâu mà tìm.

Hai loại phụ tài chủ yếu: Tinh Nguyên Thạch và Tinh Linh Mộc, là đồ vật rất khó lấy được.

Còn lại có hơn mười loại tài liệu phụ trợ, ngược lại tìm được cũng dễ dàng hơn một chút.

Diệp Trường Sinh đã để Trần sư tử hỗ trợ thu thập những tài liệu này, không biết mượn đường đi của Trần gia, có thể để hắn có chút thu hoạch hay không.

“Còn có tu luyện Cửu Khiếu Tinh Nguyên Công, tu luyện môn công pháp này rất chậm, nhưng bây giờ, ta ngược lại có phương pháp đẩy nhanh tốc độ rồi!”

Diệp Trường Sinh tự lẩm bầm, trong tay xuất hiện một cái ngọc giản.

Là ngọc giản ghi chép Hợp Hoan Bí Điển kia.

Trong Hợp Hoan bí điển ghi lại lượng lớn song tu công pháp, trong đó, Diệp Trường Sinh liền phát hiện một loại thích hợp với mình.

Toan Nghê Ngư Linh Công!

Đây là một loại công pháp hợp hoan mượn nam nữ song tu, rèn luyện tự thân thể và hồn phách.

Mượn dùng môn pháp quyết này, lúc âm dương tương hợp, hiệu suất thu nạp thiên địa linh khí sẽ đạt gấp mấy lần bình thường, thậm chí là gấp mười lần.

Cửu Khiếu Tinh Nguyên Công mà Diệp Trường Sinh muốn tu luyện vừa đúng một môn công pháp cần phải thu nạp lượng lớn Tinh Linh Chi Khí.

Nếu như tăng hiệu suất hấp thu lên gấp mười lần, vậy tốc độ rèn luyện thân thể của hắn cũng có thể gia tăng trên phạm vi lớn.

Dựa theo ghi chép trong Hợp Hoan bí điển, khi tu luyện Ngự Hoàng Thôn Linh công, nữ tử có tư chất song tu càng tốt, hiệu suất công pháp càng cao.

Tốt nhất là nữ tử có Thiên Linh căn, có thể chất đặc thù cùng các năng tu luyện môn công pháp này, có thể tăng hiệu suất luyện thể lên gần mười lần.

Thấy những miêu tả này, Diệp Trường Sinh lập tức nghĩ tới Tân Như Âm.

Long ngâm chi thể, cũng coi như là một loại thể chất đặc thù.

Hơn nữa, nếu tu luyện môn công pháp này, Long Ngâm Chi Khí trong cơ thể Tân Như Âm sẽ làm một loại dẫn dắt, dẫn dắt thiên địa tinh lực bên ngoài đến trong cơ thể Diệp Trường Sinh.

Nếu như vậy, long ngâm chi khí của Tân Như Âm cũng sẽ bị Diệp Trường Sinh hấp thu, từ đó hóa giải loại thể chất này nguy hại đến nàng.

Thấy miêu tả này, Diệp Trường Sinh cảm khái không thôi: “Điền Bất Khuyết ơi là Điền Bất Khuyết, người thật sự là một người tốt, vì cứu vớt Tân cô nương, không hề từ tốn mà đem môn công pháp này đưa tới tay ta!”

“Ta cũng không mơ ước thân thể của Như Âm cô nương, ta chỉ muốn thay đổi vận mệnh anh hùng chết đi của nàng mà thôi!”

Diệp Trường Sinh lẩm bẩm, mở ra Hợp Hoan bí điển tinh tế tìm hiểu.

Mấy ngày sau, một nữ tử mặc váy dài màu đỏ lại xuất hiện ở ngoài động phủ của hắn.

Nhìn động phủ bị trận pháp bao phủ kia, Đồng Huyền Nhi tức giận đến nghiến răng nghiến lợi.

Cô đã chạy tới đây mười chuyến nhưng ngay cả một sợi lông của Diệp Trường Sinh cũng không thấy.

Truyền Âm Phù ném vào, giống như trâu đất xuống biển, căn bản không có động tĩnh.

Đồng Huyền Nhi có chút hoài nghi, vị Diệp sư huynh này cố ý trốn tránh không gặp mặt nàng.

Nhưng hắn càng làm như vậy, Đồng Huyền Nhi lại càng muốn chinh phục hắn, Đồng Huyền Nhi bị Diệp Trường Sinh khơi dậy lòng hiếu thắng.

Nàng không tin dựa vào sức hấp dẫn của mình mà vẫn không mê hoặc được một nam tử trẻ tuổi mới hơn hai mươi tuổi?

Nhất là, người này lại là thân thích của Trần Xảo Thiên, điều này càng khiến Đồng Huyền Nhi hứng thú hơn.

Chính vì vậy nàng mới kiên trì không ngừng chạy nhiều lần như vậy.

Đồng Huyền Nhi mặc dù tuổi không lớn lắm, thực lực cũng không phải rất mạnh, nhưng bằng vào mị thuật của nàng, có thể nói nàng là người linh thông tin tức nhất ở Hoàng Phong cốc.

Tra xét một phen, nàng liền dễ dàng biết được, từ trước tới nay Diệp Trường Sinh đều đang thu thập đan phương và đan dược mà Trúc Cơ kỳ cần dùng được.

Mà vừa lúc nàng biết được tung tích của một loại đan dược mà Trúc Cơ Kỳ cần dùng, bởi vậy mấy ngày gần đây nàng chạy rất cần cù.

Có rảnh thì tới động phủ của Diệp Trường Sinh.

Lần này, khi nàng đi tới trước trận pháp, chuẩn bị mang Truyền Âm phù bỏ vào thì bỗng nhiên trận pháp có động tĩnh.

Hào quang biến ảo, trận pháp bảo vệ trước cửa động phủ của Diệp Trường Sinh mở ra, Diệp Trường Sinh từ bên trong đi ra.

“Sư huynh, người rốt cục chịu gặp Kính Nhi rồi!” Đồng Huyền Nhi thấy thế vừa mừng vừa sợ, nói ra lời yêu kiều.

“Kính Nhi cũng ở bên ngoài chờ người thật nhiều ngày rồi!”

“Đồng sư muội, người nói người đã nắm được một loại đan dược nào đó?” Diệp Trường Sinh đi thẳng vào vấn đề.

Đồng Huyền Nhi nghe vậy lập tức làm ra bộ dạng muốn khóc, nói: “Sư huynh thấy Kính Nhi chẳng lẽ chỉ vì loại đan dược kia sao?”

Diệp Trường Sinh nhíu mày, lúng túng nói: “Ta không có hứng nghe người nói nhảm, nói đi, người muốn như thế nào mới chịu nói ra tung tích loại đan dược kia?”

Nghe nói như thế, Đồng Huyền Nhi trong lòng tức giận, thầm nghĩ vị Diệp sư huynh này sao lại không biết phong tình.

Những đệ tử Hoàng Phong cốc khác, những lời này của nàng ta đã mê đến không tìm được phương hướng rồi.

Nhưng vị Diệp sư huynh này đúng là khó chơi.

Người muốn nói hấn không gần nữ sắc à, nhìn hấn cùng Trần Xảo Thiên như vậy, cũng không giống.

Người muốn nói hấn là gần nữ sắc à, một phen khiêu khích mê hoặc này, một chút phản ứng cũng không có.

Chẳng lẽ hấn thật sự là loại nam nhân đối với bạn lữ trung trinh bất nhị sao?

Trong lòng Đồng Huyền Nhi nổi lên một tia nghi kị.

Lập tức, con người nàng xoay chuyển, dịu dàng nói: “Loại đan dược kia đang ở Nguyên Vũ quốc cách chúng ta không xa, Kính Nhi có thể nói miễn phí chỗ đan dược cho sư huynh, không cần sư huynh phải trả giá cái gì, chỉ cầu sư huynh có thể cho phép Kính Nhi đi cùng, cùng nhau đi tìm đan dược!”

“Đồng Huyền Nhi này thật sự là không biết tốt xấu, năm lần bảy lượt mị hoặc ta, đây là người tự đưa tới cửa, bị ăn sạch không muốn trách ta!” Trong lòng Diệp Trường Sinh thầm nghĩ.

“Đi thôi!”

Tay áo hấn vung lên, thả ra Phi Thiên Linh Toa.

“Đây là... Phi Thiên Linh Toa của Thần Binh môn Nguyên Vũ quốc, sư huynh người thật đúng là...” Nhìn thấy pháp khí này, Đồng Huyền Nhi rất là kinh ngạc.

“Nhanh như vậy đã tu thành Trúc Cơ trung kỳ, còn cầm theo Phi Thiên Linh Toa mà Thần Binh Môn không truyền ra ngoài.

Vị sư huynh này thật đúng là càng ngày càng làm cho người ta tò mò a!” Đôi mắt đẹp của Đồng Huyền Nhi lấp lóe, theo Diệp Trường Sinh nhảy lên Phi Thiên Linh Toa.

Nếu như nói lúc trước nàng chạy tới đây dựa vào Diệp Trường Sinh, chỉ vì tính cách ác liệt đó mà thôi.

Như vậy bây giờ, nàng thật sự nảy sinh hiếu kỳ mãnh liệt với Diệp Trường Sinh.

Trong mắt nàng, trên người vị Diệp sư huynh này phủ kín một tầng sắc thái thần bí, làm cho người ta có loại xúc động muốn thâm nhập tìm tòi nghiên cứu.

“Loại đan dược này sẽ được tổ chức một lần hội đấu giá do tam đại chính phái ở Nguyên Vũ quốc liên hợp, sư huynh cần phải chuẩn bị nhiều linh thạch một chút nha. Nếu như không đủ, Kính nhi có thể cho huynh mượn một ít!”

“Không cần!”

Diệp Trường Sinh kinh ngạc nói, sử dụng Phi Thiên Linh Toa bay về hướng Nguyên Vũ quốc.

Căn cứ theo lời Đồng Huyền Nhi nói, phường thị nơi này là trung bộ của Nguyên Vũ Quốc.

“Trong vòng mười ngày tới một vấn đề không lớn!” Diệp Trường Sinh thầm nghĩ trong lòng.

Phi Thiên Linh Toa chở hai người nhanh chóng đi xuyên qua, khi đến khu vực biên giới giữa Nguyên Vũ quốc và Việt quốc, Diệp Trường Sinh ngừng lại, cùng Đồng Huyền Nhi đổi pháp khí phi hành khác.

Phi Thiên Linh Toa này mặc dù rất nhanh, nhưng ở Nguyên Vũ quốc lại không thể tỏa sáng được.

Đứng trên điều trúc, nhìn Đồng Huyền Nhi đang ngày càng gần mình, Diệp Trường Sinh âm thầm cười lạnh một tiếng.

Vừa rồi hắn âm thầm sử dụng một loại bí thuật ghi lại trên Hợp Hoan bí điển, loại bí thuật này đối với đại bộ phận mật thuật đều có tác dụng khắc chế.

Đồng Huyền Nhi càng dùng mật thuật hoặc Diệp Trường Sinh, bản thân ngược lại càng chìm vào trong đó.

Đến cuối cùng, không thể kiềm chế được nữa.

Đây là trừng phạt mà Diệp Trường Sinh cho nàng, nếu nàng
đăng hoàng, không sử dụng mị thuật, vậy chẳng có chuyện gì.

Một khi nàng mưu toan dùng mị thuật chinh phục Diệp
Trường Sinh, vậy sẽ bị cản trở.

Loại bí thuật này bị ảnh hưởng một cách vô cùng khó hiểu,
bản thân Đồng Huyền Nhi một chút cảm giác cũng không có.

Nàng chỉ cảm thấy, theo thời gian trôi qua, nàng càng cảm
thấy hiếu kỳ đối với Diệp Trường Sinh hơn, càng thêm hiểu rõ
hắn, thân cận với hắn hơn.

Chính vì vậy, bà bất tri bất giác đã cách Diệp Trường Sinh
càng ngày càng gần.

Trung bộ Nguyên Vũ Quốc, trong một phường thị, Diệp
Trường Sinh và Đồng Huyền Nhi đi tới nơi này.

“Phi Vân Các!”

Diệp Trường Sinh khẽ nói, nhìn gian lâu cao ngất phía trước.

Đây là nơi cử hành đấu giá hội.

Tin tức Ma đạo xâm lấn đã truyền vào Nguyên Vũ quốc, gần
đây quốc gia gần với Việt quốc cũng bắt đầu trở nên khẩn
trương.

Các loại trao đổi vật tư bắt đầu nhiều lần, tất cả mọi người đều
chuẩn bị cho đại chiến sắp diễn ra trong tương lai.

Chính là trong bối cảnh như vậy, việc tổ chức đấu giá tam đại
chính phái của Phi Vân các đã được tổ chức.

“Sư huynh, ánh mắt mọi người nơi này thật là hung ác a. Kính
Nhi sợ, sư huynh, huynh sẽ bảo vệ Kính Nhi tốt sao?”

Đồng Huyền Nhi yếu ớt nói, lúc này nàng đã sắp dựa vào Diệp
Trường Sinh.

Bốn phía Diệp Trường Sinh nhìn lại, bởi vì duyên cớ mị thuật,
đã có rất nhiều người đem ánh mắt nhìn về phía hai người bọn
họ. Một số nam tu nhìn về phía Diệp Trường Sinh ánh mắt
càng hung ác dị thường.

Lông mày nhú lại, Diệp Trường Sinh lạnh lùng nói: “Người còn dùng mị thuật như vậy nữa, đừng trách ta không khách khí!”

Nếu như dựa theo tính cách trước giờ của Đồng Huyền Nhi, giờ phút này chắc chắn nàng sẽ trêu đùa vài câu, hỏi thăm một chút Diệp Trường Sinh sẽ không khách khí thế nào.

Nhưng bây giờ, trong lòng nàng chẳng biết tại sao lại sinh ra một tia kháng cự, không muốn nói sẽ làm cho Diệp sư huynh tức giận.

“Sư huynh, người đừng nóng giận, Kính Nhi lập tức thu hồi mị thuật!”

Đồng Huyền Nhi vội vàng nói, khí chất cả người biến đổi, nhất thời trở nên trong trẻo nhưng lạnh lùng.

Lần này, số bướm bướm xung quanh đã ít đi rất nhiều.

“Bí thuật của Hợp Hoan Tông thật đúng là tà môn!” Diệp Trường Sinh sau khi thấy biến hóa của Đồng Huyền Nhi, trong lòng xì xào một tiếng.

Với tính cách của Đồng Huyền Nhi, cộng thêm sau lưng nàng còn có Hồng Phát chỗ dựa lớn như vậy, nếu là lúc bình thường, nàng tuyệt đối không có khả năng ngoan ngoãn nghe lời.

Nhưng bây giờ, nàng lại trở nên nhu thuận như thế, nếu để cho người quen biết nàng, tất nhiên sẽ phi thường kinh ngạc.

Nguyên nhân ở đây chỉ có Diệp Trường Sinh biết.

Tất nhiên là vì loại bí thuật Hợp Hoan này.

Đồng Huyền Nhi vẫn luôn sử dụng mị thuật đối với Diệp Trường Sinh bất tri bất giác gặp phải phản phệ nghiêm trọng.

Mà bản thân nàng lại hồn nhiên không phát hiện.

Dưới sự dẫn dắt của nhân viên bên trong Phi Vân Các, Diệp Trường Sinh và Đồng Huyền Nhi hóa thành tiên tử váy đỏ lạnh lùng đi vào một căn phòng trong lầu các.

Mở ra một cánh cửa trong phòng, nhìn xuống phía dưới là một tòa đại sảnh rộng rãi.

Trung tâm đại sảnh là một sân khấu hình tròn, phía trên đặt hai cái bàn.

Đây chính là địa phương người chủ trì đấu giá hội đang đứng.

Xung quanh sân khấu hình tròn đặt bảy tám cái ghế, phía trên sắp đầy người ngồi rồi.

Nhìn sơ qua, đại bộ phận đều là tu sĩ Luyện Khí kỳ.

Đương nhiên, cũng có không ít Trúc Cơ kỳ.

Diệp Trường Sinh có thể lên đến phòng lầu hai, còn may mắn là nàng Đồng Huyền Nhi lấy ra một khối ngọc bội Hồng Phát.

Mượn uy danh tu sĩ Kết Đan Kỳ này, hai người đã bớt đi rất nhiều phiền phức.

Lầu hai có mười mấy gian phòng, phần lớn là tu sĩ Trúc Cơ.

Nhưng cũng có vài căn phòng, khí tức sâu không lường được.

Diệp Trường Sinh trong lòng rung mình, không dùng thần thức dò xét.

Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, khả năng lớn là Kết Đan Tu Sĩ ở bên trong.

Không nghĩ tới như vậy một buổi đấu giá hội ngay cả kết đan tu sĩ cũng xuất hiện.

Diệp Trường Sinh không khỏi có thêm vài phần chờ mong đối với đấu giá hội.

Rất nhanh, sau khi mọi người đến không sai biệt lắm, đấu giá hội đã bắt đầu.

Người đi lên chủ trì chính là một lão đầu Trúc Cơ hậu kỳ, mặt mũi từ bi, tươi cười thân thiện.

Hắn nói chuyện hài hước, chỉ vài câu ngắn gọn đã chọc cho mấy người cười phá lên.

Bầu không khí sôi sục một hồi, sau đó vị vua này lập tức tuyên bố đấu giá hội bắt đầu.

Đầu tiên đem đấu giá là một loại trứng của yêu thú cấp bốn, trân quý vô cùng, ngay cả vài tên Kết Đan Tu Sĩ kia cũng động tâm.

Trong lúc nhất thời, không khí trong sân vô cùng sôi động, quả trứng yêu thú kia được bán với giá hơn hai ngàn linh thạch.

Mở cửa hồng sau đó là từng kiện cực phẩm pháp khí, từng gốc linh dược ba năm trăm năm, các loại tài liệu luyện khí trân quý không ngừng được cầm lên bàn.

Hầu như không nhìn thấy vật phẩm gì lưu phách, phần lớn đồ vật đều bị người bắt được.

Hoặc là ba năm trăm linh thạch, hoặc là một hai ngàn linh thạch, trong bầu không khí sôi nổi này, cuối cùng Diệp Trường Sinh cũng chờ được thứ mình muốn.

“Một lọ Nguyệt Linh Đan, có thể trợ giúp Trúc Cơ Kỳ tu sĩ tinh tiến pháp lực, chứ vị đồng đạo nếu là ai sắp đột phá cảnh giới, bình đan dược này chính là lựa chọn tốt nhất!”

Người chủ trì đấu giá hội nói một tràng, lập tức làm cho ánh mắt của phần đông tu sĩ Trúc Cơ ở đây trở nên nóng bỏng.

Sự hỗn loạn của tu tiên giới sắp đến, vào thời khắc này, pháp lực tinh tiến một phần, bản thân liền an toàn hơn một phần.

Loại đan dược có thể tăng tiến pháp lực này, có bao nhiêu hoan nghênh liền có thể tưởng tượng được.

“Giá quy định năm trăm linh thạch!”

Lão giả vừa hô giá xong, lập tức có người lớn tiếng nói: “Tám trăm linh thạch!”

“Một ngàn linh thạch!”

“Một nghìn hai trăm Linh Thạch!”

“Một nghìn ba trăm Linh Thạch!”

.....

Âm thanh báo giá vang lên liên tiếp, có hơn mười tu sĩ Trúc Cơ xuất hiện ở nơi này, hầu như không có gì không thích hợp với bình đan dược này.

“Một nghìn tám trăm linh thạch!”

“Hai ngàn linh thạch!”

Khi giá cả tăng vọt lên đến hai ngàn linh thạch, phần lớn tu sĩ Trúc Cơ đều hùng hỏ hỏ rời khỏi cuộc cạnh tranh.

“Hai ngàn một trăm linh thạch!”

“Hai nghìn ba trăm linh thạch!” Diệp Trường Sinh cũng gia nhập hàng ngũ đấu giá.

Người đột nhiên ra giá đột nhiên thu hút sự chú ý của mấy tên tu sĩ Trúc Cơ cạnh tranh nửa ngày trời.

“Hai ngàn bốn trăm Linh Thạch!”

“Hai ngàn năm trăm linh thạch!”

Đến bước này, lại có vài tên tu sĩ Trúc Cơ khác lui ra ngoài.

Vì vậy, chỉ còn lại Diệp Trường Sinh cùng với người cạnh tranh ở phòng trên lầu hai.

“Hai nghìn tám trăm linh thạch!”

Khi Diệp Trường Sinh đem giá cả tăng lên một lúc ba trăm linh thạch, đối diện lâm vào trầm mặc.

“Đại ca, làm sao bây giờ, linh thạch trên người chúng ta sắp không đủ rồi!” Một tiếng nói ồ ồ vang lên.

Trong phòng khách, hai tu sĩ Trúc Cơ đều có tu vi Trúc Cơ trung kỳ.

Hai người thân hình cao lớn, tướng mạo xấu xí, tướng mạo rất tương tự, thoạt nhìn là một đôi huynh đệ.

“Bình đan dược này ta nhất định phải có được, nếu như không mua được, huynh đệ chúng ta sẽ không cách nào trong thời gian ngắn đột phá đến Trúc Cơ hậu kỳ!” Người được gọi là đại ca lạnh lùng nói.

“Hai ngàn chín trăm linh thạch!” Hắc trảm giọng mở miệng.

“Ba ngàn linh thạch!” Thanh âm Bình Thương truyền đến, đối diện không chút do dự tăng giá.

“Ba nghìn hai trăm Linh Thạch!” Đại hán tráng kiện cắn răng hô giá như vậy.

“Ba nghìn ba trăm Linh Thạch!” Đối diện vẫn lựa chọn tăng giá, không có chút ý nghĩ buông tha cho bình đan dược này.

Năm trăm tráng kiện của đại hán tráng kiện siết đến vang lên tiếng kéo kẹt, ánh mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm vào sương phòng âm thanh kia truyền ra.

“Đại ca, chúng ta không có nhiều linh thạch như vậy!” Bên cạnh, huynh đệ của hắc nói, trong ánh mắt lộ ra ánh sáng như dã thú.

“Đại ca, không cần phải tranh giành với hắc, để cho hắc lấy được bình đan dược này đi!” Hắc nói xong, khóe miệng lộ ra một nụ cười tàn khốc.

Nhìn thấy nụ cười của hắc, đại ca của hắc cũng cười lạnh một tiếng, nói: “Xem ra chúng ta lại phải trở về nghề cũ rồi!”

“Hừ hừ, nếu như không làm việc này, huynh đệ chúng ta làm gì có nhiều linh thạch như vậy?”

Lão đại trong hai người ánh mắt âm lãnh, nhanh chóng truyền âm cho huynh đệ của hắc: “Người đi nhìn chằm chằm sương phòng kia, xem thử người bên trong có thực lực như thế nào rồi tính toán sau!”

“Đã rõ, đại ca, giao cho ta đi!” Nói xong, tên đại hán xấu xí này rời khỏi sương phòng, đi ra bên ngoài.

Xem ra, hai người làm loại chuyện này đã quen việc dễ làm lắm rồi.

“Ba nghìn ba trăm linh thạch, còn ai ra giá cao hơn không?”

Sau khi liên tiếp hỏi thăm vài tiếng, bình Nguyệt Linh Đan này cuối cùng thuộc về Diệp Trường Sinh.

Một lát sau, một gã người hầu gõ cửa, dùng một cái khay nâng bình đan dược kia đi vào phòng Diệp Trường Sinh.

Mở bình ngọc ra, kiểm tra một chút, Diệp Trường Sinh thanh toán xong linh thạch, nhận được bình đan dược này.

“Mười viên đan dược bán đi ba ngàn ba trăm linh thạch. Chuyện này đối với ta mà nói, là thiệt thòi lớn.”

“Xem ra ta cần phải xuất ra một ít đan dược trúc cơ kỳ dùng rồi, như vậy vừa kiếm linh thạch, vừa tăng cường thực lực tu sĩ thất phái, nhất cử lưỡng tiện!” Diệp Trường Sinh thầm nghĩ.

Sau khi nhận được đan dược, trong hội đấu giá tiếp theo Diệp Trường Sinh đã không còn hứng thú nữa.

Bất quá, mặc dù như thế, hắn vẫn thấy được cuối cùng, hy vọng trên đấu giá hội có thể đụng phải đồ vật hữu dụng với mình.

Nhưng cuối cùng cũng không có.

Vì vậy, khi vật phẩm áp trực xuất hiện, Diệp Trường Sinh liền dẫn Đồng Huyền Nhi rời khỏi.

Vật phẩm áp trực là thứ kết đan tu sĩ tranh đoạt, thừa dịp lực chú ý của bọn họ bị hấp dẫn, rời đi lúc này là an toàn nhất.

Hiển nhiên, tu sĩ có rất nhiều suy nghĩ giống như Diệp Trường Sinh.

Sau khi vật phẩm áp trực xuất hiện, có một mảng lớn Luyện Khí, tu sĩ Trúc Cơ rời sàn.

Chính vì vậy mà bọn họ không thể nhìn thấy thời điểm cạnh tranh cuối cùng.

Khắp hội đấu giá lần này rõ ràng xuất ra hai kiện pháp bảo đem ra đấu giá, điều này thật sự là đại thủ bút.

Kết quả, mấy vị cao nhân Kết Đan kỳ trong phòng kia nhao nhao cạnh tranh, một lần đem một kiện pháp bảo lật lên giá năm vạn linh thạch.

Cái giá này làm cho đám tu sĩ Luyện Khí, Trúc Cơ kia cảm thấy choáng váng đầu óc.

Năm vạn linh thạch, trong số bọn họ có rất nhiều người cả đời này chưa từng thấy qua nhiều linh thạch như vậy.

Sau khi kiện pháp bảo cuối cùng bị một vị cao nhân Kết Đan che mặt bắt lấy, buổi đấu giá cứ như vậy mà kết thúc.

Lúc Diệp Trường Sinh mang theo Đồng Huyền Nhi bay đến khu vực biên giới của Việt Quốc và Nguyên Vũ Quốc, bỗng nhiên ngừng lại.

“Sư huynh, tại sao đột nhiên dừng lại?” Đồng Huyền Nhi hỏi.

“Ha ha, phía sau có người vẫn luôn đi theo chúng ta, không đứng lại chờ bọn họ được sao?” Diệp Trường Sinh cười dữ tợn.

“Cái gì?” Đồng Huyền Nhi nhất thời biến sắc, mặt mũi tràn đầy cảnh giác nhìn về phía sau lưng.

Ở tu tiên giới, chuyện đánh cướp nhà cửa là chuyện rất bình thường.

Mỗi một lần tham gia đấu giá hội, các hoạt động giao dịch, các tu sĩ đều thật cẩn thận.

Trừ phi là loại cực kỳ tự tin với thực lực của mình, nếu không phần lớn mọi người đều sẽ nói năng thận trọng, vội vàng chạy đến, vội vàng rời đi.

Chuyện giết người đoạt bảo Đồng Huyền Nhi cũng đã nghe nói qua không ít, không nghĩ tới hôm nay chính mình gặp mặt.

Trước kia phạm vi hoạt động của nàng chủ yếu tại Việt quốc, ý vào uy danh của Hồng Phát, không ai dám trêu chọc nàng.

Nhưng bây giờ, ở nước khác, danh tiếng Hồng Phát cũng không dễ sử dụng như vậy.

Hai người dừng lại, không bao lâu sau, phía sau chính là hai đạo lưu quang cực tốc bay tới.

“Hai gã Trúc Cơ trung kỳ!” Diệp Trường Sinh nheo mắt.

Đồng Huyền Nhi hoa dung thất sắc, hai gã Trúc Cơ trung kỳ, cái này làm sao mà đánh đây?

Nàng mới tiến vào Trúc Cơ sơ kỳ không bao lâu, sức chiến đấu hữu hạn vô cùng.

“Sư huynh, chúng ta chạy mau đi, sử dụng Phi Thiên Linh Toa, rất nhanh là có thể cắt đuôi được hai người này!” Đồng Huyền Nhi vội vàng nói.

“Người lui ra phía sau trước đi, hai người này để ta xử lý!” Diệp Trường Sinh bình tĩnh phân phó, Đồng Huyền Nhi đứng ở chỗ này chỉ tổ vương tay vương chân.

“Sư huynh?!” Đồng Huyền Nhi thét lên kinh hãi.

Một người đối phó với hai gã tu sĩ cùng cấp, thế này cũng quá tự tin đi?

“Diệp sư huynh rõ ràng mới Trúc Cơ hơn một năm...” Đồng Huyền Nhi có chút thất thần trầm nghĩ.

“Ta nơi này có phù bảo do cô tổ ban cho, có thể giúp sư huynh một chút sức lực!” Đồng Huyền Nhi lấy ra một tấm phù bảo nói.

Nàng không muốn lâm trận bỏ chạy.

Diệp Trường Sinh nghe vậy nhú mày, nhìn nàng một cái, phát hiện bề ngoài nàng này trong trẻo nhưng lạnh lùng, ánh mắt tràn đầy kiên định.

“Nữ nhân này lúc thì quyến rũ, lúc thì trong trẻo nhưng lạnh lùng, tương phản thật lớn!” Diệp Trường Sinh trong lòng cảm khái nói.

Sau khi thu liễm mị thuật, khí chất cả người Đồng Huyền Nhi đều phát sinh biến hóa.

Điều này không khỏi khiến Diệp Trường Sinh lại lần nữa cảm khái sự đáng sợ của bí thuật Hợp Hoan Tông.

Hắn chỉ học sơ qua một môn bí thuật trong đó, đã khiến Đồng Huyền Nhi xảy ra biến hóa như vậy.

Cái này nếu là nghiên cứu sâu, sau này chẳng phải chỉ nhìn một cái là có thể khiến đại đa số nữ tử ôm ấp?

“Vèo!”

“Vèo!”

Trong chớp mắt, người truy tung kia đã đi tới trước mặt hai người Diệp Trường Sinh.

Thân hình cao lớn, tướng mạo xấu xí, ánh mắt âm lãnh, lóe ra quang mang như dã thú.

“Đưa người ngàn dặm, cuối cùng có từ biệt. Hai vị theo lâu như vậy, thật vất vả, kế tiếp tại hạ sẽ đưa hai vị đi nghỉ ngơi!” Diệp Trường Sinh chấp tay sau lưng, nhẹ giọng cười nói.

Nhìn bộ dáng khí định thần nhàn của hắn, hai người đuổi theo kia lập tức nheo mắt lại.

“Thằng nhãi này được lắm, thật khí phách. Bao năm qua chưa từng có ai sống sót mang đi thứ mà Phong Linh Song Ma chúng ta coi trọng!”

“Phong Linh Song Ma? Các ngươi là Phong Linh Song Ma của Đông Dụ quốc?!”

Đồng Huyền Nhi nghe thế thì thét lên kinh hãi, sắc mặt trắng bệch nhìn hai người kia.

“Thế nào, Kính Nhi sư muội, ngươi biết hai người này sao?” Diệp Trường Sinh quay đầu lại hỏi.

“Sư huynh, hai người này là người Đông Dụ quốc...”

Đồng Huyền Nhi vội vàng truyền âm cho Diệp Trường Sinh, nhanh chóng giới thiệu uy danh của Phong Linh Song Ma này.

Hóa ra, hai người này trước kia là tu sĩ của một tiểu tông môn nào đó tại Đông Dụ quốc, về sau môn phái bị diệt, liền trở thành tán tu.

Sau khi trở thành tán tu, hai người này tựa hồ đã triệt để buông lỏng tay chân, bắt đầu không kiêng nể gì xuống tay với tu sĩ cùng cấp bậc thấp, giết người đoạt bảo, xông ra hung danh.

Bởi vì hai huynh đệ này đều là Phong linh căn, cho nên một ít tu sĩ sợ hãi bọn họ đặt tên cho hai người bọn họ là Phong Linh Song Ma.

Bản thân Đông Dụ quốc chính là một quốc gia tương đối phức tạp, nếu bàn về số lượng giàu có và đông đúc của quốc gia thì tài nguyên tu tiên phong phú và thực lực của tu tiên giới đủ để xếp trong mười vị trí đầu ở Thiên Nam.

Nhưng bởi vì một ít nguyên nhân trong lịch sử, trong quốc cảnh này đông đảo các môn phái cực kỳ hỗn tạp, vừa có chính

ma tính chất, cũng có chính ma ngoại môn tiểu phái nhân tảo.

Trụ Ma Cốc tại khu vực Thiên Nam tiếng tăm lừng lẫy cũng ngay tại quốc gia này.

Bởi vì tình thế tu tiên giới phức tạp, động một chút là có duyên có tiểu môn phái bị diệt môn, số lượng tán tu cao giai trong quốc gia này vượt xa những quốc gia khác.

Phong Linh Song Ma nổi tiếng trong đó.

Hung danh của huynh đệ bọn họ bắt nguồn từ thực lực cường hãn của bọn họ.

Cho dù là tu sĩ Trúc Cơ hậu kỳ đụng phải bọn họ, cũng không chiếm được chỗ tốt.

Nghe nói, đôi huynh đệ này có liên thủ diệt sát Trúc Cơ hậu kỳ tu sĩ.

Chính bởi vậy, tu sĩ Trúc Cơ kỳ bình thường gặp phải bọn họ, thường thường sợ tránh còn không kịp, không dám dễ dàng trêu chọc.

“Hắc hắc, xem ra các người đã biết uy danh huynh đệ chúng ta. Đã như vậy, cũng không nói thêm gì nữa. Giao ra bình đan dược kia, có lẽ chúng ta còn có thể lưu các người một mạng!” Lão đại trong Phong Linh song ma cười lạnh nói.

“Cô tổ ta là Hồng Phát tiên tử Kết Đan trưởng lão Hoàng Phong cốc, các người dám động thủ với chúng ta?!” Sắc mặt Đồng Huyền Nhi tái nhợt hô to.

“Hồng Phát?!”

Phong Linh Song Ma nghe thấy cái tên này, lông mày nhíu chặt.

“Làm sao bây giờ? Đại ca, Hồng Phát lão nương kia không dễ chọc!”

“Lần này có chút phiền phức rồi, không ngờ còn có hậu nhân của Hồng Phát!”

Sắc mặt lão đại Phong Linh song ma âm tình bất định, do dự một chút rồi nói: “Nề mặt Hồng Phát tiên bối, các người giao bình đan dược kia ra đây, ta thả các người đi!”

“Làm sao bây giờ, sư huynh?!” Đồng Huyền Nhi vội vàng truyền âm.

Nhiếp bởi uy danh của Phong Linh song ma, trong lòng nàng chỉ muốn thỏa hiệp, giao đán được ra rồi rời đi.

Dưới con mắt của nàng, nàng và Diệp Trường Sinh không có khả năng chiến thắng đôi huynh đệ này.

Nhưng mà...

Dù sao quyền lựa chọn cũng nằm trong tay Diệp Trường Sinh.

Cười lạnh một tiếng, Diệp Trường Sinh lạnh lùng nói: “Từ trước tới giờ đều là ta giết người đoạt bảo, hôm nay lại để người khác giết đến trên đầu ta!”

Hắn vừa nói ra lời này, lập tức làm cho ba người ở đây trợn tròn mắt.

“Nguyên lai là.... Phi Thiên Linh Toa của sư huynh là có được khi sát nhân đoạt bảo sao?” Trong lòng Đồng Huyền Nhi lẩm bẩm nói, lập tức liền hiểu ra cái gì.

“Gặp được đồng hành rồi?!” Phong Linh song ma hơi kinh ngạc.

“Đại ca, xem ra người này không đáp ứng! Làm sao bây giờ, chúng ta có nên từ bỏ không?”

Đôi huynh đệ này, xông ra uy danh lớn như vậy, còn có thể sống đến ngày hôm nay, cũng là bởi vì bọn họ xưa nay không trêu chọc được người không thể trêu chọc.

Nhưng lần này...

“Nếu như buông tha bọn họ, huynh đệ chúng ta khi nào mới có thể tấn thăng lên Trúc Cơ hậu kỳ? Lại kéo dài nữa, chúng ta vốn không có hi vọng Kết Đan, hôm nay nói cái gì cũng không thể buông tha bọn họ!”

“Vậy làm sao bây giờ? Hồng Phát bà nương kia không dễ chọc a!”

“Hừ, ngươi cảm thấy Hồng Phát hiện tại còn lo được chuyện nhỏ này sao? Ma đạo sắp đánh tới Việt quốc rồi, đám tu sĩ cấp cao như bọn họ, ứng phó với tu sĩ ma đạo còn không kịp, đâu thể quan tâm đến huynh đệ chúng ta?”

“Giết hai người này, huynh đệ chúng ta lập tức trở về Đông Dục quốc ẩn nấp, an tâm tu đến Trúc Cơ hậu kỳ. Đến lúc đó, bằng vào loại bí thuật kia, coi như là tu sĩ Kết Đan xuất hiện, cũng không sợ!”

“Đại ca nói phải, vậy chúng ta chơi một phen này đi!” Lão Nhị trong Phong Linh song ma ánh mắt ác độc, hạ quyết tâm.

Diệp Trường Sinh không biết Phong Linh song ma huynh đệ thương lượng cái gì, nhưng nhìn ánh mắt của bọn họ, liền biết hai người này đã hạ quyết tâm.

Bọn họ muốn giết mình, cướp lấy bình đan dược kia.

Thoạt nhìn, hai người này có con át chủ bài nào đó không sợ Hồng Phát tên tu sĩ Kết Đan Kỳ kia.

Đôi mắt híp lại, Diệp Trường Sinh sát ý trong lòng đột nhiên nổi lên.

Ngay từ lúc đối phương truy tung hấn, hấn đã quyết định giết chết hai người này.

Đúng như Diệp Trường Sinh lúc trước đã nói, từ khi hấn bước vào giới tu hành tới đây, vẫn luôn là hấn giết người đoạt bảo, còn chưa có ai giết hấn đoạt bảo.

Một thân bảo vật này của hấn, đại bộ phận là do giết người đoạt được.

Tuy rằng, đại đa số thời điểm, những người này cũng không phải là hấn chủ động muốn giết, mà là những người kia tự đưa tới cửa.

Giống như Phong Linh song ma ngày hôm nay.

“Động thủ!”

Song phương gần như đồng thời động thủ, Diệp Trường Sinh vung hai tay áo, bay ra hai kiện pháp khí hướng đối diện vọt tới.

Mà đối diện cũng đồng thời đánh ra hai kiện pháp khí đến giết hấn cùng Đồng Huyền Nhi.

Ba gã tu sĩ Trúc Cơ trung kỳ kinh nghiệm sa trường đã lâu động thủ vô cùng dứt khoát.

Chỉ có Đồng Huyền Nhi là một người không có bao nhiêu kinh nghiệm chiến đấu vẫn còn mơ hồ, mãi đến khi Diệp Trường Sinh nhắc nhở, mới vội vàng lấy ra một kiện pháp khí, chặn công kích đang đánh úp về phía nàng.

Đồng Huyền Nhi phản ứng chậm một nhịp, nhưng cuối cùng cũng ngăn được cực phẩm pháp khí Phong Linh song ma công nàng.

Trong túi trữ vật của Diệp Trường Sinh không ngừng bay ra từng kiện pháp khí. Đến cuối cùng, trước người hắn xuất hiện năm sáu kiện pháp khí công kích cực phẩm, quơ đủ loại màu sắc ánh sáng, công tới hai huynh đệ đối diện.

Mà hai huynh đệ kia cũng không kém, một người điều khiển bốn năm kiện cực phẩm pháp khí.

Pháp khí song phương vừa mới tiếp xúc, liền lập tức quán chặt lấy nhau.

Pháp lực hùng hậu của Diệp Trường Sinh tùy ý vẫy xuống, thúc giục mỗi một kiện pháp khí đều bộc phát ra hào quang sáng chói, đánh cho pháp khí hai huynh đệ đối diện liên tiếp lui về phía sau.

“Không tốt, pháp lực người này lại hùng hậu như thế!”

Phong Linh Song Ma kinh hô một tiếng, vội vàng thu hồi vài món pháp khí đang tấn công Đồng Huyền Nhi lại, ngăn cản sự tấn công của Diệp Trường Sinh.

Đồng Huyền Nhi có thể thở dốc một hơi, nàng vội vàng bắt đầu chuẩn bị món Phù bảo trên tay.

“Diệp sư huynh...” Nhìn dáng vẻ đại phát thần uy của Diệp Trường Sinh, trong lòng Đồng Huyền Nhi tràn ngập rung động.

Một người đánh hai người, thế nhưng lại áp chế đối phương.

Không hợp lẽ thường!

“Hai người này, sao thần thức lại mạnh mẽ như vậy?” Bên này, trong lòng Diệp Trường Sinh cũng tràn ngập kinh ngạc.

Bằng vào pháp lực cường đại, hắn thôi động mấy món pháp khí vẫn dư xài.

Nhưng hai người đối diện hắn không có pháp lực mạnh như vậy, bọn họ đối mặt với sự tấn công hung mãnh của Diệp Trường Sinh, toàn bộ đều dùng thần thức cường đại điều khiển pháp khí chống đỡ.

Thần thức của hai người rất mạnh!

“Vèo!”

Trong tay Diệp Trường Sinh, một đạo phù bảo bay lên, một thanh tiểu kiếm trắng như tuyết từ trong lá bùa bay ra, hàn khí bức người.

Phù bảo bên Đồng Huyền Nhi còn chưa chuẩn bị xong, Diệp Trường Sinh đã đem phù bảo tế lên rồi.

Đây chính là chênh lệch pháp lực giữa hai người.

“Nhanh như vậy à!”

Đối diện, Phong Linh song ma giật nảy mình, hai huynh đệ bọn họ cũng cầm trong tay một kiện phù bảo, vẫn còn đang chuẩn bị.

Từ lúc bắt đầu đấu pháp đến bây giờ, bất quá thời gian ba năm hơi thở, mọi người đã xuất ra đủ thủ đoạn.

“Vèo!”

Hàn Nguyệt tiểu kiếm cực tốc rơi xuống, chém nát một kiện cực phẩm pháp khí mà Phong Linh song ma dùng để phòng ngự.

“Đại ca, cứu ta!”

Một tiếng thét kinh hãi vang lên, Hàn Nguyệt Kiếm lao vùn vụt qua, một mảnh huyết quang tóe lên.

“A...”

Một tiếng kêu đau đớn, Phong Linh song ma sắc mặt trở nên dữ tợn.

Từ phần eo hấn trở xuống, hai đùi đã bị chặt đứt tận gốc.

Nếu như vừa rồi không phải dùng Phong độn thuật né tránh, chỉ sợ đã bị giết chết rồi.

“Tiểu đệ!”

Một tiếng thét kinh hãi vang lên, lão đại của Phong Linh song ma vội vàng chạy tới ôm chặt lấy đệ đệ hấn.

Lúc này Hàn Nguyệt kiếm lại bay tới, khí thế hung hãn, không thể ngăn cản.

Đây là sự nghiền ép của pháp lực, bất kể là dùng pháp khí gì ngăn trước mặt Hàn Nguyệt kiếm đều sẽ bị chém nát.

Diệp Trường Sinh lấy pháp lực hùng hậu của hắc thao túng phù bảo này, quả thực giống như một vị tu sĩ giả đan khổng lồ chế phù bảo công kích hai huynh đệ.

Uy lực phù bảo đã được phát huy đến cực hạn, cho dù là cực phẩm phòng ngự pháp khí cũng không ngăn được một kích.

Không gì cản nổi!

“Diệp sư huynh... Quá mạnh mẽ!” Đồng Huyền Nhi đứng một bên nhìn thấy trong đôi mắt đẹp dịu dàng sinh ra tia sáng kì dị.

Hàn Nguyệt kiếm chém xuống, nhìn xu thế này, đôi huynh đệ có uy danh hiển hách này chắc chắn sẽ bị chém giết.

Vào thời khắc mấu chốt, lão đại trong Phong Linh song ma gầm lên một tiếng: “Dùng chiêu đó!”

Máu chảy không ngừng, đệ đệ mặt mũi tràn đầy thống khổ nghe nói thế, sắc mặt hung ác, lập tức há mồm phun ra một đoàn huyết vụ.

Sương máu bao phủ hai người, đồng thời từng món pháp khí của bọn họ nhanh chóng bay về phía Hàn Nguyệt kiếm, ngăn cản tấm phù bảo này hạ xuống.

Theo mấy món pháp khí này không ngừng bị chém nát, công kích của Hàn Nguyệt kiếm cũng bị ngăn cản hữu hiệu.

Bất quá sau một hai hơi, huyết vụ tán đi, tại chỗ cũ chỉ còn lại có một người!

“Cái gì?!”

Đồng Huyền Nhi thét lên một tiếng kinh hãi.

Diệp Trường Sinh cũng co rụt con ngươi lại.

Không thấy lão nhị của Phong Linh song ma nữa, chỉ còn lại lão đại, trong mắt hắc không ngờ xuất hiện trọng đồng.

Khí tức toàn thân hắc bỗng nhiên trở nên vô cùng cường đại, vượt qua Trúc Cơ hậu kỳ, ép thẳng đến Giả Đan.

Hàn Nguyệt kiếm chém xuống, nhưng cùng lúc đó phù bảo trên tay Phong Linh Song Ma lão đại cũng phóng ra quang

hoa, một thanh thiên mâu màu xanh bay ra chặn Hàn Nguyệt kiếm lại.

Đồng thời, Phong Linh song ma nhìn về phía Diệp Trường Sinh, gầm lên một tiếng: “Đi chết đi!”

Diệp Trường Sinh trong lòng đánh bộp một tiếng, sau đó liền thấy trong đôi mắt quý dị kia, đột nhiên bộc phát ra hai luồng hào quang sáng chói.

Hào quang vô cùng sáng chói, từ trong quang mang thai nghén ra hai lưỡi dao hình cung.

Lưỡi đao hình cung kia chém về phía Diệp Trường Sinh, tốc độ cực nhanh, gần như là thuần di.

Trong nháy mắt khi Diệp Trường Sinh nhìn thấy con mắt của bọn họ, ánh đao hình cung liền bay vào trong mắt hắn, chém vào thần thức của hắn.

“A...”

Trong nháy mắt, Diệp Trường Sinh chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, đầu đau muốn nứt, đầu như bị xé rách.

“Sư huynh...”

Loáng thoáng, Diệp Trường Sinh như nghe được một tiếng thét kinh hãi.

Ý thức của hắn trở nên hỗn độn, cả người bất ổn, trực tiếp ngã xuống đất.

Hàn Nguyệt kiếm mất đi điều khiển, biến thành phù chỉ nhẹ nhàng rơi xuống.

Mà cùng lúc đó, thanh thiên mâu màu xanh kia lại nhanh chóng chém về phía Diệp Trường Sinh.

“Trước tiêu diệt hắn cái đã!” Đây là ý nghĩ trong lòng Phong Linh song ma.

Thừa dịp ý thức của Diệp Trường Sinh hỗn loạn, vội vàng chém giết hắn ta.

Phù bảo của Đồng Huyền Nhi đã được tể lên, là một sợi dây thừng màu đỏ, nàng chỉ huy phù bảo cực tốc bay ra, muốn ngăn trở thanh mâu màu xanh kia.

Nhưng Phong Linh Song Ma chỉ dùng một kiện pháp khí đã chặn được kiện phù bảo này.

Với pháp lực của nàng muốn đấu với Phong Linh Song Ma thì thật sự là kém quá xa.

Nếu như không phải muốn giết chết Diệp Trường Sinh trước, người ta chỉ cần hai ba hiệp là có thể giải quyết nàng.

Thiên mâu màu xanh không chút trở ngại hạ xuống.

“Ngân Quang giáp!”

Đầu đau như muốn nứt ra, Diệp Trường Sinh miễn cưỡng thi triển môn thần thông này ra.

Ánh sáng bạc óng ánh xuất hiện trên người hắn, hình thành áo giáp gió không lọt, bảo vệ hắn được.

“Keng!”

Thanh sắc thiên mâu cũng không giống như Phong Linh song ma dự đoán, nó đã chém Diệp Trường Sinh thành hai đoạn.

Ngược lại, nó bị tấm giáp bạc ngăn cản, không thể tiến thêm nửa bước.

“Đây là cái gì?” Phong Linh song ma nổi trận lôi đình, chỉ huy thiên mâu màu xanh liên tục trăm kích nhưng đều bị quang giáp màu bạc ngăn cản.

Một đạo thần thông, chặn công kích của phù bảo, là phù bảo có thể so với tu sĩ giả đan sử dụng.

Chuyện này có chút dọa người.

Thời gian chiến đấu rất ngắn ngủi, có thể nói là một chớp mắt trôi qua.

Phong Linh Song Ma không giết chết Diệp Trường Sinh chỉ trong thời gian ngắn ngủi, mà trải qua vài hơi thở đã khôi phục như vậy, ý thức của Diệp Trường Sinh đã bước đầu bình phục.

Ánh mắt hắn sáng lên.

Mặc dù đầu vẫn mơ hồ, có một loại đau đớn như bị xé rách, nhưng ý thức miễn cưỡng có thể làm ra một ít ứng phó.

Mặc cho thiên mâu màu xanh đánh vào trên người, phát ra tiếng leng keng leng keng, cũng không quản.

Trong tay xuất hiện một lá bùa khác, pháp lực nhanh chóng rót vào.

Mấy hơi thở sau, lá bùa sáng lên, một tấm gương từ đó bay ra.

Thanh Ngưng kính.

Trên gương bắn ra một đạo bạch quang, chiếu vào trên thân Phong Linh Song Ma, lập tức khóa nó lại, không thể động đậy.

“Vèo!”

Đồng Huyền Nhi lập tức nắm lấy cơ hội chiến đấu, ngự sử một thanh tiểu kiếm màu đỏ, đem Phong Linh song ma chém giết.

“Phanh!”

Một tiếng nổ vang, thi thể quỷ dị do hai người dung hợp mà thành nổ tung ra, huyết nhục rải rác khắp nơi.

Sau khi nhìn thấy hai huynh đệ kia đã chết, thân thể Diệp Trường Sinh nhoáng lên một cái, thiếu chút nữa ngã quy xuống.

“Sư huynh!”

Đồng Huyền Nhi vội vàng xông tới đỡ lấy hắn.

“Ta không sao!” Diệp Trường Sinh lắc lư đầu, để ý thức tỉnh táo một chút.

“Thật đúng là chặt vật a!” Hắn cười khò một tiếng, từ khi xuất đạo tới nay, chưa bao giờ chịu thiệt như vậy.

Phong Linh Song Ma này thật là quỷ dị.

Dem túi trữ vật của hai người thu hồi, Diệp Trường Sinh từ trong đó phát hiện quyển sách cổ này.

Đó là một quyển công pháp.

Tên là:

Cực Thần ấn pháp!

Cực Thần ấn pháp, bốn chữ này viết lên bìa của sách cổ, vẽ dây câu, khí thế hùng hồn.

Mở quyển sách cổ ra xem, bên trong là chi chít chữ nhỏ.

Ghi chép là một môn công pháp.

Công pháp chuyên môn tu hành thần thức.

“Cực Thần ấn pháp, mỗi lần ngưng kết ra một đạo ấn, thần hồn chỉ lực tăng gấp bội!”

“Ấn thứ nhất, Trảm Hồn ấn!”

“Hai huynh đệ vừa rồi, hẳn là dùng Trảm Hồn ấn này, thiếu chút nữa để ta lật thuyền trong mương!” Diệp Trường Sinh lẩm bẩm nói.

Giờ phút này, sắc mặt hắn trắng bệch, thiếu đi huyết sắc.

Hắn ngồi trên mặt đất, cầm trong tay sách cổ quan sát, bên cạnh là Đồng Huyền Nhi sắc mặt cũng tái nhợt, nước mắt lưng tròng.

Nàng ta vừa rồi thật sự bị dọa đến choáng váng.

Suýt chút nữa cho rằng, nàng và Diệp Trường Sinh sẽ bị đôi huynh đệ kia giết chết.

Từ trước đến nay, Đồng Huyền Nhi sống an nhàn sung sướng đã bao giờ trải qua chiến trận như vậy?

Tính cách điêu ngoa của nàng trong nguy cơ sinh tử vừa rồi cũng tiêu tan vô tung vô ảnh.

Giờ phút này chỉ còn lại sự nhu nhược và hoảng sợ.

Nếu như chỉ một chiêu vô ý thì lần này chẳng phải sẽ chôn thân ở đây sao?

May mà có Diệp sư huynh!

Đôi mắt đẹp của Đồng Huyền Nhi hàm tình, yên lặng nhìn Diệp Trường Sinh bên cạnh.

Hắn ta khoanh chân ngồi trên mặt đất, tay nâng quyển sách cổ, mặc dù sắc mặt tái nhợt nhưng khí thế lại nghiêm nghị, có tư thế vô địch cùng cấp!

Liên tưởng đến khí thế áp đảo Phong Linh song ma lúc vừa rồi, ánh mắt Đồng Huyền Nhi mê ly.

Trong lòng cô, hình tượng của Diệp Trường Sinh sau khi trải qua trận chiến này, đã cao hơn vô hạn.

Sau khi nhìn qua quyển sách cổ này một lần, Diệp Trường Sinh liền cất quyển sách cổ này đi.

Cực Thần ấn pháp, có bốn đạo ấn, tất cả đều tu luyện xong, lực lượng thần hồn có thể đạt tới mười sáu lần cùng giai!

Công pháp nghịch thiên cỡ nào!

Đem Cực Thần ấn pháp thu vào trong túi trữ vật, Diệp Trường Sinh trịnh trọng bảo tồn nó.

Hiện tại đầu của hắn tựa như một hồ dung nham, căn bản không thể suy nghĩ quá nhiều chuyện.

“Sư huynh, vừa rồi đồ vật rơi xuống đều ở trong này!” Đồng Huyền Nhi nhỏ giọng nói, đem mấy tấm lá bùa đưa tới.

Một lá Hàn Nguyệt Kiếm Chỉ của Diệp Trường Sinh, hai lá còn lại là phù bảo của Phong Linh Song Ma.

Một bên là thiên mâu màu xanh, một kiện phù bảo có tính công kích rất mạnh.

Còn lại là một hạt châu, cũng là phù bảo có tính công kích.

Đem hai kiện phù bảo thu hồi, Diệp Trường Sinh cũng không quan tâm tỉ mỉ đi kiểm tra Túi Trữ Vật của Phong Linh Song Ma, tay áo bay ra khỏi Phi Thiên Linh Toa.

Huyền Huyền nói: “Đồng sư muội, chuyện hôm nay...”

“Diệp sư huynh, chuyện hôm nay ta sẽ không nói cho bất cứ ai, ta xin đạo tâm thề!” Đồng Huyền Nhi lập tức trịnh trọng nói.

Diệp Trường Sinh gật đầu, chậm rãi nói: “Như vậy là tốt nhất!”

“Kính Nhi sư muội!” Sắc mặt Diệp Trường Sinh bỗng nhiên trở nên dịu dàng, một tiếng xưng hô nhu hòa.

“Sư huynh?!” Sắc mặt Đồng Huyền Nhi lập tức đỏ lên, nhìn lại, tâm trạng thấp thỏm, trong đầu suy nghĩ miên man.

“Phanh!”

Một tiếng trầm đục, Đồng Huyền Nhi bị Diệp Trường Sinh đánh cho ngã xuống đất.

Đã hôn mê bất tỉnh.

“Đạo Tâm thê, ta cũng không thể tin tưởng!” Diệp Trường Sinh lẩm bẩm.

Bàn tay hần di động, phóng tới đỉnh đầu Đồng Huyền Nhi, trên tay xuất hiện một đoàn khí tức hồng nhạt.

“Kính nhi sư muội, hôm nay, ngươi và ta gặp phải Phong Linh song ma, trải qua một phen kịch chiến, rốt cục chém giết...”

Diệp Trường Sinh thấp giọng nói, nương theo hần nói không ngừng, từng đoàn từng đoàn sương mù màu hồng ủa vào trong đầu Đồng Huyền Nhi, sửa chữa ký ức của nàng.

Tin tức liên quan tới Hàn Nguyệt kiếm, Thanh Ngưng kính, Cự Thần ấn pháp đã bị xóa đi.

Mấy món đồ này, Diệp Trường Sinh không muốn để cho người khác biết đến.

Thứ hần sử dụng chính là bí pháp trong Hợp Hoan Bí Điển.

Hợp Hoan bí điển này, thật đúng là một bảo tàng.

Hóa xuân quyết Đồng Huyền Nhi tu hành cũng được ghi chép trong đó, đặc điểm của công pháp này có miêu tả nhược điểm.

Diệp Trường Sinh cũng bởi vậy có thể thay đổi ký ức của Đồng Huyền Nhi.

Bất quá, hiện tại thần thức chi lực của hần đã bị tổn thương nghiêm trọng, không cách nào cải biến quá lớn với trí nhớ của Đồng Huyền Nhi.

Chỉ có thể xóa đi nội dung liên quan tới vài món Phù bảo kia.

Sau khi xóa đi những tin tức này, năng lực tác dụng trí nhớ của Đồng Huyền Nhi sẽ tự động bổ sung vào những thứ này.

Còn bổ sung như thế nào thì Diệp Trường Sinh cũng không biết.

Toàn bộ chỉ nhìn vào đầu óc của Đồng Huyền Nhi.

Kể cả chuyện nàng bị đánh ngất, cũng sẽ tự động nào bỏ thành khác.

Sau khi làm xong tất cả, sắc mặt Diệp Trường Sinh càng ngày càng tái nhợt.

Lần này, thần hồn gặp phải trùng kích quá nghiêm trọng.

Huyệt Thái Dương giống như bị kim đâm, đột nhiên nhảy dựng lên đau đớn.

Sau khi quét dọn sạch sẽ mọi thứ xung quanh, Diệp Trường Sinh kẹp lấy Đồng Huyền Nhi, ngồi lên Phi Thiên Linh Toa, bay về phía Hoàng Phong cốc.

Qua một hồi, Đồng Huyền Nhi mới từ từ tỉnh lại.

“Sur huynh, cẩn thận!”

Nàng hô to một tiếng, mặt mũi tràn đầy vẻ khẩn trương.

Nhưng ngay lập tức, nàng ngậy ngấn cả người...

“Đây là... Chiến đấu đã kết thúc sao?” Đồng Huyền Nhi nhìn cảnh tượng mây mù lượn lờ bốn phía, lẩm bẩm nói.

“Kính Nhi sư muội, lúc trước trong trận chiến hôn mê bất tỉnh, cuối cùng đã tỉnh!” Diệp Trường Sinh ở một bên bình tĩnh nói.

“Sur huynh, Phong Linh Song Ma là cái gì?”

“Đã bị ta giết!”

“Hí! “

Đồng Huyền Nhi hít sâu một hơi, vẻ mặt chấn động nhìn Diệp Trường Sinh.

Sao lại giết được Phong Linh Song Ma?!

Thực lực vị Diệp sư huynh này mạnh tới mức nào?

Trong lòng Đồng Huyền Nhi tràn đầy khiếp sợ cùng kính nể.

Lập tức, nàng như nghĩ tới điều gì, sắc mặt đỏ lên, nhỏ giọng nói: “Sur huynh, Kính Nhi vô dụng, không những không thể

giúp được, ngược lại còn kéo chân sau cho huynh!”

“Không sao, Kính Nhi sư muội biểu hiện cũng rất tốt rồi!”
Diệp Trường Sinh ôn hòa nói.

Lập tức, Diệp Trường Sinh lại chuyển giọng, nói: “Ngọc nhi sư muội, tốt nhất không nên nói ra chuyện hôm nay!”

“Vì sao vậy?” Trên mặt Đồng Huyền Nhi lộ ra vẻ nghi hoặc.

Thấy cô như vậy, Diệp Trường Sinh âm thầm gật đầu, xem ra cô gái này đã quên sạch mọi chuyện nhạy cảm rồi.

Nếu không nàng sẽ không hỏi vấn đề như vậy.

“Là như vậy, ta không muốn quá nhiều người biết thực lực của ta. Kính Nhi sư muội, người cũng biết hiện tại đang gặp nguy cơ Ma Đạo, nếu thực lực ta bạo phát ra, chỉ sợ trong môn sẽ an bài ta đi làm một số nhiệm vụ nguy hiểm, đây là điều ta không hy vọng!” Diệp Trường Sinh nhẹ giọng nói.

“Thì ra là thế, sư huynh, ta hiểu rồi, ta lấy đạo tâm thề, chuyện hôm nay tuyệt đối sẽ không nói ra, cho dù là cô tổ của ta.”

“Ừm! “

Diệp Trường Sinh hài lòng gật đầu.

Hai người không nói nhiều nữa, Diệp Trường Sinh một đường điều khiển Phi Thiên Linh Toa đi tới Thái Nhạc sơn mạch, ngoài động phủ của mình.

Trên đường đi, Đồng Huyền Nhi vẫn luôn nhìn vào mặt Diệp Trường Sinh, trên mặt thỉnh thoảng nổi lên một tia ửng đỏ.

Điều này khiến trong lòng Diệp Trường Sinh thầm nhủ, rốt cuộc cô gái này đã tưởng tượng ra cái gì?

Biến hóa của Đồng Huyền Nhi khiến Diệp Trường Sinh có chút khó hiểu.

Hắn suy đoán đây hẳn là di chứng sau khi hắn sửa chữa ký ức của Đồng Huyền Nhi.

Hơn phân nửa là có liên quan đến những ký ức còn sót lại của Đồng Huyền Nhi.

Bất quá, hiện tại hắn cũng không rảnh đi suy nghĩ những chuyện này, đầu đau nhức cực kỳ.

Sau khi tiễn Đồng Huyền Nhi xong, Diệp Trường Sinh trở lại động phủ của mình, mở ra trận pháp, sau đó ngã đầu ra ngủ.

Giấc ngủ này chính là bảy ngày bảy đêm. Khi tỉnh lại, tinh thần Diệp Trường Sinh một lần nữa trở nên sung mãn.

Hắn duỗi lưng một cái, từ trên giường đi xuống, lấy ra túi trữ vật Phong Linh song ma lấy được ngày đó, kiểm kê lại một chút.

Hai mươi mấy khối linh thạch bậc trung, mấy trăm khối linh thạch bậc thấp.

Lưu lại ba kiện cực phẩm pháp khí, còn lại tất cả đều bị Hàn Nguyệt kiếm của hắn hủy đi.

Hai tấm phù bảo, tất nhiên là không cần nhiều lời, uy lực cũng rất không tồi.

Then chốt là, hai tấm phù bảo này lai lịch xa xa hơn nhiều so với hai tấm trong sạch của Diệp Trường Sinh.

Sau này có thể tùy tiện lấy ra dùng.

Phù lục, thượng phẩm pháp khí, trung phẩm pháp khí các loại, cũng là một đồng, đều không có giá trị gì.

Ngoài ra, Diệp Trường Sinh còn lật một bộ công pháp.

Công pháp chủ tu của Phong Linh Song Ma.

Một loại ma công.

Bên trong ghi lại một loại bí pháp đặc thù.

Diệp Trường Sinh nhìn một lát, đoán chừng đây chính là bí pháp khiến thân thể của Phong Linh song ma dung hợp lại với nhau.

Một loại bí pháp hạn chế khá lớn, cần có người huyết thân, linh căn giống nhau, nếu dung hợp lại với nhau, thực lực sẽ tăng mạnh.

Pháp lực, lực lượng thần thức..., đều sẽ tăng gấp bội.

“Trên đời này, có thể tìm ra mấy người thích hợp tu luyện loại bí pháp này!” Diệp Trường Sinh lắc đầu.

Ngoại trừ Phong Linh song ma, những gì hắn biết cũng chỉ có một đôi huynh đệ song sinh có Linh căn là Hoàng Phong cốc.

Diệp Trường Sinh lại lấy ra Cực Thần ấn pháp.

“Đã có môn công pháp này, khuyết điểm cuối cùng trên người ta cũng được bổ sung rồi!” Diệp Trường Sinh lầm bầm nói.

Pháp lực, pháp lực tu luyện từ Kim Linh Thiên Tinh Công gấp ba lần so với cùng giai.

Nhục thân, chỉ cần tu luyện Cửu Khiếu Tinh Nguyên Công, lực lượng nhục thân cũng sẽ tăng cường.

Hiện tại, có Cực Thần ấn pháp, thần thức cũng có thể tu luyện.

Lúc trước chính vì sơ sẩy phòng hộ thần thức, cho nên thiếu chút nữa lật thuyền trong mương.

Chỉ là ai có thể nghĩ đến hai tu sĩ Trúc Cơ lại có thể có công pháp quý dị như vậy?

Một mặt là công pháp có thể dung hợp cùng một chỗ, mặt khác lại là công pháp trực tiếp công kích thần thức.

Dựa theo tình huống bình thường mà nói, thủ đoạn công kích thần thức phải tới Nguyên Anh kỳ mới có thể nắm giữ.

Thứ này xuất hiện trên tay hai tu sĩ Trúc Cơ quả thực nằm ngoài dự đoán của mọi người.

“Không thể xem thường anh hùng thiên hạ được. Trên đời này có đủ loại bí pháp kỳ kỳ quái quái, có rất nhiều bí bảo,

không chừng ngày nào đó sẽ lòi ra một người có thể khiến người lật thuyền trong mương!” Diệp Trường Sinh lẩm bẩm nói.

Hắn thu hồi những vật này, sau đó lại lần nữa bắt đầu tu luyện.

Đại chiến sắp tới, thực lực có thể tăng thêm một phần là một phần.

Một tháng sau, Diệp Trường Sinh bị một đạo truyền âm phù đánh thức.

Là Truyền Âm Phù mà Chương môn Hoàng Phong cốc Chung Linh Đạo phát đến, đề hai ngày sau lão đi đến đại điện Hoàng Phong cốc nghị sự.

Hai ngày sau, khi Diệp Trường Sinh tới đại sảnh nghị sự, ở chỗ này thấy được mấy chục vị đệ tử Trúc Cơ Hoàng Phong cốc.

Đứng ở giữa chính là Chương môn Chung Linh Đạo.

Vị quân này râu dài trước ngực, dáng vẻ tiên phong đạo cốt.

“Chư vị sư đệ, lần này mời mọi người đến đây là vì một số chuyện!” Chung Linh Đạo chấp tay nói.

“Chắc hẳn tất cả mọi người đã biết chuyện ma đạo xâm lấn, hình thức hiện tại của Xa Kỵ quốc và Khương Quốc không thể lạc quan.”

“Chuyện hai nước rơi vào bẫy này chỉ là sớm hay muộn, mà đã có một ít tu sĩ của Ma đạo bắt đầu len vào Việt Quốc phá hoại!”

“Cái gì? Lại có việc này?!”

“Những con ma nhỏ này cũng quá kiêu ngạo rồi!”

“Xa Kỵ quốc và Khương Quốc còn chưa bắt được, đã khiêu khích Việt Quốc, cũng không sợ khẩu vị quá lớn, vỡ răng sao?”

.....

Nhìn thấy bộ dạng căm phẫn của mọi người, Chung đại chương môn thoả mãn nhẹ gật đầu.

“Chư vị sư đệ nhiệt tình như thế, xem ra ta tìm mọi người là đúng!” Chung Linh Đạo vuốt râu dài nói.

“Hiện tại, ma đạo lên vào phá hoại. Thất phái chúng ta có một số chỗ mấu chốt như linh thạch, Dược Sơn có khả năng bị ma đạo công kích, lực lượng phòng bị những nơi này trước kia tương đối yếu kém, cho nên liên minh bảy phái quyết định điều một nhóm đệ tử đi trấn thủ chỗ yếu hại này!”

“Cái gì?”

“Cái này...”

Vừa nghe Chung chương môn nói xong, sắc mặt mọi người lập tức thay đổi, có chút do dự.

Hoàn toàn không có dáng vẻ lòng đầy căm phẫn vừa rồi.

Dù sao, vừa nãy chỉ là ngoài miệng nói thế mà thôi, hiện tại thật sự có thể cùng tu sĩ ma đạo tác chiến mạo hiểm a!

“Các vị sư đệ, thành thật mà nói, bây giờ không giống ngày xưa nữa rồi, mọi người cũng đừng nghĩ an tâm tu hành, không có khả năng!”

Thần sắc mọi người, Chung Linh Đạo đều nhìn thấy trong mắt, thần sắc của hắn trở nên lạnh xuống.

“Chung mỗ muốn mọi người đi trấn thủ những nơi trọng yếu này, cũng coi như là vì tốt cho chư vị! Phải biết rằng không bao lâu nữa, thất phái còn phải điều động một nhóm đệ tử trấn thủ kim cổ tiền tuyến!”

“Chẳng lẽ chư vị sư đệ có ai muốn trở thành người đi tiền tuyến sao?”

Chung Linh Đạo vừa nói ra lời này, lập tức làm cho mọi người sắc mặt đại biến.

Kim Cổ Nguyên, nơi đó là nơi Việt Quốc và Xa Kỳ Quốc tiếp xúc, tương lai chắc chắn sẽ là tiền tuyến.

Tuy bây giờ ma đạo còn chưa đánh tới biên cảnh Việt quốc, nhưng mọi người đều biết, đây cũng là chuyện sớm hay muộn mà thôi.

Nếu thật sự đi tiền tuyến, vậy chẳng phải là phải giao chiến với tu sĩ ma đạo lần đầu sao?

Nghĩ tới đây, đám đệ tử Trúc Cơ lập tức nhao nhao tỏ thái độ, nguyện ý tiếp nhận sự điều khiển của liên minh bảy phái, đi trấn thủ các nơi yếu hại.

Nhìn thấy một màn này, Chung chương môn hài lòng nhẹ gật đầu, xuất ra một khối ngọc giản, nói: “Chư vị sư đệ, nhiệm vụ có thể chọn đều ở trong này, mỗi người chọn một cái đi!”

Ngọc giản trôi nổi giữa không trung, thần thức mọi người thăm dò vào trong, liền thấy được lượng lớn nhiệm vụ.

trông coi linh thạch quảng, trông coi linh dược viên, trấn thủ phòng thị vân vân.

Diệp Trường Sinh dùng thần thức đảo qua, thấy được một nhiệm vụ trong đó:

Trấn thủ ở gần khu vực biên giới có một mỏ linh thạch cỡ lớn.

Bên dưới còn có một hàng chữ nhỏ màu đỏ nhắc nhở, bên trong mỏ linh thạch này quanh năm không biết vì sao lại có người mất tích, tin rằng tồn tại nguy hiểm nào đó.

“Có người mất tích không thể hiểu được? Chẳng lẽ là linh thạch quảng truyền tông trận kia?” Diệp Trường Sinh trong lòng vừa động, lập tức hướng Chung chương môn xin nhiệm vụ này.

Ngược lại không có ai cạnh tranh với hắn.

Bởi vì hắn là một tu sĩ Trúc Cơ trung kỳ, xem như trong này tu vi tương đối mạnh, không có ai nguyện ý đắc tội.

Hơn nữa, nhiệm vụ kia tới gần biên giới, không có mấy người nguyện ý chọn.

Chung chương môn vốn muốn an bài một vị tu sĩ Trúc Cơ hậu kỳ tới mỏ linh thạch này.

Nhưng thấy Diệp Trường Sinh tự đề cử mình, suy tư một chút, liền đáp ứng.

“Vị Diệp sư đệ này, nhìn có vẻ quen mắt, có phải gần đây ta đã gặp qua không?!” Chung Chương môn thầm nghĩ trong lòng.

“Chờ một chút, chẳng lẽ hắn là...”

Nhớ lại tình cảnh lần trước gặp Diệp Trường Sinh, ánh mắt Chung chương môn lộ ra vẻ khiếp sợ.

Hơn một năm trước, lần thứ nhất hắn chính thức gặp Diệp Trường Sinh, Diệp Trường Sinh trở thành đệ tử Trúc Cơ, được hắn đăng ký vào danh sách.

Hiện tại, còn chưa tới hai năm trôi qua, hắn đã Trúc Cơ trung kỳ?

Không nói đến vị Chung chương môn này trong lòng kinh ngạc như thế nào, Diệp Trường Sinh tiếp nhận nhiệm vụ, lập tức rời khỏi đại điện nghị sự.

Trở lại trong động phủ của mình, hắn phục chế một lượng lớn phù lục, đan dược, cầm mấy cái túi trữ vật căng phồng, đi tìm Trần sư tử.

“Đan dược ngươi cố gắng xuất ra thêm mấy nhóm nữa, đừng để người khác chú ý!” Diệp Trường Sinh dặn dò.

“Những thứ này ta đều biết.” Trần sư tử gật đầu nói.

Sau khi xử lý rất nhiều vật tư mà Diệp Trường Sinh mang đến, nàng đã có kinh nghiệm từ lâu.

“Ngươi muốn ra ngoài chấp hành nhiệm vụ sao?” Trần sư tử có chút lo lắng hỏi.

“Ừm, là đi trấn thủ một mỏ linh thạch, có lẽ sẽ không gặp nguy hiểm gì. Điều này ngươi cứ yên tâm!”

“Còn ngươi, ngàn vạn lần phải chú ý, đừng để bị coi như pháo hôi một cách tùy tiện!” Diệp Trường Sinh nói.

Trần sư tử trên mặt lộ ra ý cười: “Trần gia chúng ta là một trong ba đại gia tộc Hoàng Phong cốc, ta lại là con gái tộc trưởng, sẽ không có ai coi ta là pháo hôi đâu!”

“Vậy là tốt rồi!”

Hai người ôn tồn một hồi, sau đó Diệp Trường Sinh cáo từ.

Chưa trở về động phủ của mình, hắn lại ngựa không dừng vó đi một chuyến đến phường thị của Thiên Tinh Tông, tới tiểu viện ở của Tân Như Âm.

“Công tử, là ngươi!”

Mở cửa, nhìn thấy thân ảnh Diệp Trường Sinh, Tiểu Mai phát ra một tiếng kinh hãi hô.

Một loạt tiếng bước chân dồn dập, thân ảnh Tân Như Âm lập tức xuất hiện trước mặt Diệp Trường Sinh.

Trên mặt hơi đỏ lên, ánh mắt nàng lộ ra vẻ vui mừng, chỉnh đốn trang phục thi lễ, nói: “Như Âm bái kiến Diệp đại ca!”

“Như Âm, không cần khách khí với ta như vậy!” Diệp Trường Sinh đi tới trước mặt nàng, chậm rãi nói.

Sau khi ngồi xuống, Tân Như Âm tự mình rót một chén linh trà, Diệp Trường Sinh nhấp một ngụm, chỉ cảm thấy trong phổi đều hiện lên một mùi thơm ngát.

“Công tử, nếu ngươi còn không tới, ta và tiểu thư phải mang đi rồi!” Tiểu Mai ở một bên bữu môi nói.

Hình như đang phàn nàn là Diệp Trường Sinh không đến thăm hai người chủ tớ các nàng trong thời gian dài.

“Ha ha, lỗi lầm của ta, thời gian gần đây có chút bận rộn, đương nhiên, sau này có thể càng bận càng lớn!” Diệp Trường Sinh nói, sắc mặt nghiêm túc.

“Là sự tình ma đạo xâm lấn sao?” Trong lòng Tân Như Âm khẽ động, hỏi.

“Đúng vậy, tiếp theo Việt quốc phải chính diện tác chiến với Ma đạo, ta có lẽ trong thời gian rất lâu cũng không thể chú ý đến bên này của các ngươi!”

“Diệp đại ca, huynh... Chú ý an toàn!” Trong lòng Tân Như Âm tựa hồ có ngàn ngôn vạn ngữ muốn nói ra, nhưng cuối cùng chỉ phun ra được bốn chữ này.

“Tiểu Mai, đem mấy tòa trận pháp kia ra đây!” Tân Như Âm phân phó.

Tiểu Mai theo lời đi vào trong phòng, một lát sau, cầm ra một cái túi trữ vật.

Bên trong là một đồng trận bàn, trận kỳ.

“Những thứ này đều được Như Âm bố trí ra trong thời gian gần đây, có người khôn địch, có giết địch, có người ẩn nấp tung tích...”

Tân Như Âm cẩn thận giới thiệu rõ ràng tác dụng của mỗi một tòa trận pháp, cùng cách điều khiển chúng như thế nào.

Diệp Trường Sinh nghiêm túc ghi nhớ, những trận pháp này là tâm huyết của Tân Như Âm.

Trong đó một tòa lợi hại nhất có thể vây khốn tu sĩ Kết Đan Kỳ mấy canh giờ, có thể nói là tương đối đáng sợ.

Diệp Trường Sinh nhận lấy trận pháp, sau đó lấy ra một cái túi trữ vật đưa cho Tân Như Âm.

Tân Như Âm mở ra xem, bên trong là mấy ngàn linh thạch, mấy món cực phẩm pháp khí, còn có một ít đan dược, phù lục.

Sắc mặt nàng cả kinh, đang muốn nói gì, Diệp Trường Sinh lại vươn hai ngón tay, chặn trước môi nàng.

“Như Âm, không cần nhiều lời, nhận lấy những linh thạch này!” Diệp Trường Sinh ôn hòa nói.

Thái độ ám muội như vậy, lập tức khiến Tân Như Âm xấu hổ đỏ mặt, đôi mắt nàng lập loè, rốt cục cũng nhận túi trữ vật.

Từ trên giá trị mà nói, vài tòa trận pháp Tân Như Âm tặng cho nàng vượt xa những thứ Diệp Trường Sinh cho nàng.

Tân Như Âm một mực nhớ đến ân tình Diệp Trường Sinh cứu mạng nàng, cùng xuất phát từ một chút suy nghĩ khó nói lên lời của mình, cho nên mỗi lần đều miễn phí cho Diệp Trường Sinh trận pháp.

Nhưng Diệp Trường Sinh có thể nào dễ dàng chiếm lợi thế của nàng?

Đương nhiên, hắn cũng không có đưa cho Tân Như Âm bảo vật quá mức trân quý, ngược lại còn cho hắn một ít tài nguyên cần thiết để tu hành và đồ vật bảo vệ tính mạng.

Những thứ này là thứ Tân Như Âm cần gấp.

“Thí Âm, thân thể hiện tại thế nào?” Diệp Trường Sinh dò hỏi.

“Trong thời gian gần đây, có phát tác hay không?”

Khuôn mặt như ngọc của Tân Như Âm chậm rãi khôi phục lại vẻ bình tĩnh, nàng mỉm cười xinh đẹp, nói: “Từ sau lần Diệp đại ca cứu ta, cái tên Toan Nghê này đã không còn phát tác nữa rồi!”

Diệp Trường Sinh vươn tay đặt lên cổ tay nàng, dò xét tình huống trong cơ thể nàng một phen.

Đích xác, dưới sự áp chế của linh dược ngàn năm, Long Ngâm Chi Thể phát tác tạm thời.

Bất quá, đây chỉ là tạm thời, chỉ cần Tân Như Âm tiếp tục tu luyện, kinh mạch kia vẫn sẽ tiếp tục héo rút.

“Liên quan đến thể chất của ngươi, nơi này ta đã có giải quyết Phương án!” Diệp Trường Sinh chậm rãi nói.

“Thật vậy chăng?” Mặc dù lấy tâm thái bình tĩnh như nước của Tân Như Âm, giờ khắc này cũng nhịn không được có chút thất thố.

“Là sự thật, nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, có lẽ sẽ giải quyết được vấn đề thể chất của ngươi, hơn nữa còn có thể làm cho tu vi của ngươi tăng trưởng nhanh chóng!” Trên mặt Diệp Trường Sinh lộ ra nụ cười.

“Là phương pháp gì?”

“Lần sau ta tới sẽ nói cho ngươi biết!” Diệp Trường Sinh nhìn nàng đầy thâm ý, chậm rãi nói.

Tim Tân Như Âm đập mạnh một cái, trên mặt chậm rãi nổi lên rặng mây đỏ.

Luôn cảm giác, ánh mắt nóng rực của Diệp đại ca như muốn nuốt sống nàng.

Một lát sau, Diệp Trường Sinh theo Tân Như Âm đi tham quan chỗ ở mới của các nàng.

Một ngọn núi nhỏ trong vạt đã được trận pháp vây quanh, bảo vệ vững như thành đồng vách sắt.

Nếu như không phải vì chờ Diệp Trường Sinh, đôi chủ tớ này đã sớm ở lại rồi.

Hiện tại, tu tiên giới trở nên không yên ổn, các nàng cũng không dám ở lại trong phường thị nữa.

Sau khi Diệp Trường Sinh đến, Tân Như Âm cùng Tiểu Mai lập tức rời đi, đem hết thấy mọi thứ trong phường thị dời đến ngọn núi nhỏ này, hoàn toàn ẩn cư.

Diệp Trường Sinh rất yên tâm về sự an toàn của nơi này.

Coi như là tu sĩ Kết Đan đi đến nơi đây, cũng sẽ không phát hiện dị thường.

Ở đây hai ngày, Diệp Trường Sinh về tới Hoàng Phong cốc, thu dọn động phủ của mình một phen, sau đó đi tới đại điện nghị sự.

Ở đó, hắn nhìn thấy mười đệ tử luyện khí mà Chương môn Chung Linh Đạo an bài cho hắn.

Những người này sẽ theo hắn cùng trấn thủ bên trong mỏ linh thạch.

Cho tới bây giờ, ngay cả đệ tử Luyện Khí cũng không cách nào an ổn tu hành.

Phân phối các loại nhiệm vụ xuống.

Đương nhiên, ưu tiên điều động, vẫn là những lão yếu bệnh tật.

Diệp Trường Sinh tùy tiện đảo qua, liền phát hiện mười người này đều là loại tu sĩ lớn tuổi.

Thực lực đích xác rất mạnh, không có một ai dưới luyện khí tầng mười.

Nhưng hiển nhiên, đám người này sớm đã không còn hi vọng Trúc Cơ, cho nên đã bị phái đi.

“Đi thôi!”

Diệp Trường Sinh dẫn đội rời khỏi Hoàng phong cốc, hắn dựng tôm tre, mang theo mười tên đệ tử luyện khí đi về phía linh thạch.

Đầu tiên phải tìm kiếm đệ tử Yểm Nguyệt tông và Yểm Nguyệt tông, sau đó mới đi tới mỏ linh thạch.

Bước lên điều trúc, Diệp Trường Sinh hồi tưởng lại lời phân phó của chương môn.

Hắn muốn đi trấn thủ mỏ linh thạch khoáng kia là một trong mười mấy tòa quặng linh thạch cỡ lớn trong lãnh thổ Việt quốc.

Người trấn thủ vốn là một lão giả Trúc Cơ sơ kỳ tuổi tác khá lớn, thuộc Thiên khuyết bảo.

Lực lượng phòng vệ hoà bình như vậy cũng đủ rồi, nhưng hiện tại vào thời khắc mấu chốt này, bảy phái khẳng định phải tiếp viện.

Ngoại trừ Diệp Trường Sinh, còn có một tu sĩ Trúc Cơ hậu kỳ của Yểm Nguyệt tông cũng sẽ tới đó.

Tất cả đều lấy vị Yểm Nguyệt tông tu sĩ này làm chủ.

Diệp Trường Sinh trước tiên muốn đi gặp mặt người này sau đó sẽ cùng nhau đi tới mỏ linh thạch.

“Tám Nguyệt Tông!”

Ánh mắt Diệp Trường Sinh khẽ nhúc nhích, hồi tưởng lại dung mạo quốc sắc thiên hương của Nam Cung Uyển.

Gò trúc khổng lồ xẹt qua dãy núi vô tận, Diệp Trường Sinh đứng trên đầu con trúc, chấp hai tay sau lưng, trường bào bay phất phới trong gió.

Phía sau là ánh mắt hâm mộ của mười tên đệ tử Luyện Khí.

Một tu sĩ Trúc Cơ trung kỳ thoát nhìn rất trẻ tuổi.

Tiền đồ vô lượng.

So với những người Trúc Cơ vô vọng như bọn họ, thì hoàn toàn là một cái trên trời một cái dưới đất.

Diệp sư thúc!

Trong lòng các đệ tử Luyện Khí lẫn bầm cái tên này, thâm nghĩ dọc theo đường đi, nhất định phải nịnh bợ cho tốt vị sư thúc này.

Một đường thuận lợi đến ngoài sơn môn của Yêm Nguyệt Tông.

Đây là một dãy núi so với Thái nhạc sơn mạch chỗ Hoàng phong còn nguy nga tráng lệ hơn, trên đỉnh quần phong, sừng sững từng mảnh cung điện.

Tiên hạc bay lượn, tường vân lượn lờ, một phái tiên gia thắng cảnh.

Ánh mắt các đệ tử Luyện Khí phía sau lộ ra vẻ hâm mộ.

Linh mạch của Yêm Nguyệt tông chiếm cứ vì Việt quốc là nơi tốt nhất.

Tu hành ở đây, tốc độ nhanh hơn rất nhiều so với Hoàng Phong cốc.

Trước khi hạ xuống sơn môn của Yêm Nguyệt tông, trải qua thông báo đưa ra lệnh bài, đoàn người Diệp Trường Sinh được dẫn vào trong Yêm Nguyệt tông.

Một vị nam tử nho nhã mặc áo trắng, khuôn mặt tuấn lãng đi tới.

Vẻ mặt tươi cười hướng đám người Diệp Trường Sinh giới thiệu: “Tại hạ Tuyên Nhạc, một trong những quản sự bên ngoài của Yêm Nguyệt tông, cũng là muốn cùng chư vị Hoàng Phong cốc đồng đạo đi tới mỏ linh thạch kia!”

“Diệp Trường Sinh, tu sĩ Trúc Cơ trung kỳ của Hoàng Phong cốc!” Diệp Trường Sinh chấp tay nói.

Quả nhiên là người này!

Nếu người của Yêm Nguyệt tông đi ra là Tuyên Nhạc, như vậy Diệp Trường Sinh có thể xác định, mỏ linh thạch này sắp đi, chính là một trong những truyền tống trận cổ xưa.

Nếu như nhớ không lầm thì lúc trước Tuyên Nhạc từng xông nhầm vào nơi có Truyền Tống trận cổ xưa.

Khi đó tu vi của hắn còn yếu, chỉ có thể miễn cưỡng chạy thoát dưới tay Huyết Ngọc Tri Thủ.

Cổ Truyền Tổng Trận và Đại na di lệnh, hẳn là biết đến.

Lần này ma đạo xâm lấn, chắc hẳn cũng khiến người này động tâm tư, cho nên mới tiếp nhận nhiệm vụ này giống như hẳn.

“Diệp sư đệ, bên bản môn còn phải chuẩn bị một phen, buổi chiều chúng ta xuất phát thế nào?” Giọng Tuyên Nhạc ôn hòa hỏi.

Diệp Trường Sinh nhẹ nhàng gật đầu: “Tuyên sư huynh cứ quyết định!”

Tuyên Nhạc mỉm cười: “Diệp sư đệ là người thông tình đạt lý, những thời gian tiếp theo, không bằng ta cùng sư đệ xem một chút phong cảnh Yểm Nguyệt tông đi!”

“Cũng được!”

Tuyên Nhạc dẫn Diệp Trường Sinh đi về phía trước, những đệ tử Luyện Khí Hoàng Phong cốc sau lưng được mấy tên đệ tử Yểm Nguyệt tông mang đi nghỉ ngơi.

Một đường tiến lên, đi một hồi, Diệp Trường Sinh đột nhiên hỏi: “Tuyên sư huynh, Yểm Nguyệt tông các người có một vị tiền bối Kết Đan họ Nam Cung đúng không?”

“Ân? Là như vậy, Nam Cung sư thúc ngày thường thâm cư giản ra, tên của nàng rất ít vì người ngoài biết, không nghĩ tới Diệp sư đệ vậy mà biết những điều này.” Trong ánh mắt Tuyên Nhạc lộ ra một tia khác thường.

“Ha ha, ta cũng mới nghe đến tên của Nam Cung tiền bối trong hai ngày gần đây. Có một vị tiền bối nghe nói ta muốn tới Yểm Nguyệt tông, đặc biệt nhờ ta đem một món đồ giao cho Nam Cung tiền bối. Mong Tuyên sư huynh thay ta làm một chút việc!”

“Hắn nói hẳn là cố nhân của Nam Cung tiền bối!”

Diệp Trường Sinh nói xong, lấy từ trong túi trữ vật ra một cái hộp.

Tuyên Nhạc lộ vẻ kinh ngạc, tiếp nhận cái hộp, thấy trên hộp dán một tấm linh phù.

Hiển nhiên là vì phòng ngừa bị người khác mở ra.

Trong này còn bày ra cái gì?

Trong lòng Tuyên Nhạc không thể ngăn chặn nổi, sinh ra một tia hiếu kỳ.

Nhưng hắn cũng biết, không nên hỏi thì đừng hỏi.

“Diệp sư đệ yên tâm, Tuyên mỗ sẽ đi giao đồ vật cho Nam Cung sư thúc!” Tuyên Nhạc mỉm cười hiền lành, thu hồi hộp.

Hướng một ngọn núi nào đó trong Yểm Nguyệt Tông đi tới.

Diệp Trường Sinh nhìn theo bóng lưng rời khỏi của hắn, trong mắt lộ ra ý cười.

Thời gian đến Huyết sắc cấm địa, đã qua khoảng hai năm.

Nữ tử Nam Cung Uyển này chắc hẳn ký ức vẫn còn mới mẻ đối với chuyện xảy ra ngày hôm đó!

Một đệ tử Luyện Khí kỳ cướp lấy sự trong sạch của nàng.

Chuyện này đã lưu lại dấu ấn vô cùng sâu sắc trong lòng nàng.

Đã như vậy, hôm nay liền để dấu ấn này trở nên sâu hơn một chút đi!

Diệp Trường Sinh chấp hai tay sau lưng, lẳng lặng chờ đợi.

Bên kia, Tuyên Nhạc mang theo hộp đi tới trước động phủ Nam Cung Uyển.

Nói là động phủ, nhưng thật ra là một tòa kiến trúc giống như cung điện.

Nghi hoặc và hiếu kỳ quanh quẩn trong lòng Tuyên Nhạc.

Cố nhân Nam Cung tiền bối?!

Theo Tuyên Nhạc được biết, vị Nam Cung sư thúc này ngày thường rất biết điều, Việt quốc thất phái, tự nhiên có thể biết tên của nàng.

Ngay cả trong Yểm Nguyệt tông, người từng gặp nàng cũng đã ít lại càng thêm ít.

Nàng ta còn có cố nhân?

Là ai đây?

Trong lòng Tuyên Nhạc lập tức nghĩ đến rất nhiều chuyện.

Trước cung điện Nam Cung Uyển, hai nữ tu Luyện Khí Kỳ đứng lặng, thấy Tuyên Nhạc xuất hiện, một nữ trong đó tiến tới hỏi: “Tuyên sư thúc, nơi này là động phủ của Nam Cung sư tổ, người có chuyện gì không?”

Tuyên Nhạc lấy hộp ra, đưa tới nói: “Một vị tu sĩ Trúc Cơ kỳ Hoàng Phong cốc nhờ ta đem vật ấy đến cho Nam Cung sư thúc. Nói là cố thức của một vị sư thúc tặng, kính xin thông báo hai vị một chút!”

“Tuyên sư thúc xin chờ một lát!”

Nữ tu nhận lấy cái hộp, mang vào trong động phủ.

“Tu sĩ Hoàng Phong cốc?” Nam Cung Uyển trong lòng khẽ động, nhận lấy cái hộp.

Thổi một hơi, linh phù bay xuống mở ra, bên trong là một bình ngọc và một bức họa.

Nam Cung Uyển lộ vẻ nghi hoặc, mở bình ngọc ra xem, chỉ một thoáng cho dù lấy kiến thức của nàng, trong ánh mắt cũng lộ ra vẻ chấn động.

Định nhan đan!

Loại đan dược này lại là đan dược này?!

Cho dù là nữ tu Kết Đan cũng khó tìm được một viên.

Mặc dù, công pháp Nam Cung Uyển có tác dụng trú nhan, căn bản không cần Định Nhan đan.

Nhưng dù vậy, tính cách nữ nhân cũng khiến nàng ta trong nháy mắt nhìn thấy viên thuốc này, tâm thần chấn động.

Đây đúng là một đại lễ!

Nam Cung Uyển trong lòng càng thêm hiếu kỳ, nàng đã đoán được là ai đưa tới những thứ này rồi.

Có thể đưa ra một viên Định Nhan đan, vậy bức họa này trong quyển là cái gì?

Nấp bình ngọc, mở bức tranh kia ra.

Đây là một bức họa, bối cảnh là đóa hoa rực rỡ nở rộ khắp núi đồi.

Nam Cung Uyển dung mạo xinh đẹp, nghiêng nước nghiêng thành đứng trong đó, tay cầm bó hoa, nhắm mắt lại, trên mặt mang theo nụ cười dịu dàng.

Chiếc cầm tinh xảo khẽ nhếch lên, nghiêng đầu cong một cái, gió thổi bay mái tóc dài, mang đến hương hoa, nàng như đắm chìm ở trong đó.

Đường cong nhu hòa làm nàng trở thành tu sĩ Kết Đan Kỳ thanh lãnh và cao ngạo, ngược lại miêu tả nàng giống như một thiếu nữ ngây thơ hoạt bát.

Phong cách hoàn toàn khác biệt này, lập tức khiến ánh mắt Nam Cung Uyển có một tia xúc động.

Đây là hình tượng của mình trong mắt hần sao?

Thất thần một lát, mãi đến khi bình ngọc đặt ở một bên bỗng nhiên lăn xuống mặt đất, Nam Cung Uyển mới như tỉnh lại từ trong mộng.

Quyển họa lên, nàng trầm giọng nói: “Đề Tuyên Nhạc vào!”

“Vâng, thưa sư tổ!”

Ngoài cửa truyền đến một tiếng đồng ý.

Một lát sau, Tuyên Nhạc đi đến, cung kính hành lễ: “Đệ tử Tuyên Nhạc, ra mắt Nam Cung sư thúc!”

Vừa cúi đầu xuống, khóe mắt liếc nhanh qua, ánh mắt xinh đẹp của Tuyên Nhạc lóe lên vẻ nóng bỏng.

Nam Cung sư thúc vẫn không có đạo lý, nếu như mình có thể kết đan, vậy...

Trong lòng Tuyên Nhạc có một tia ảo tưởng.

Kỳ thật, Nam Cung Uyển này hần cũng không xa lạ gì, bởi vì hần cùng Nam Cung Uyển đều là đệ tử Yểm Nguyệt tông cùng một thời kỳ.

Chẳng qua, người ta đã kết đàn từ lâu, còn hấn chỉ là Trúc Cơ hậu kỳ mà thôi.

Một vị Yểm Nguyệt tông nhan sắc đảm đương, Tuyên Nhạc trong lòng nói không có khả năng không có suy nghĩ.

Dù sao, đây là Yểm Nguyệt tông, cũng không phải miếu hòa thượng Ni Phổ chợ.

Chỉ là chênh lệch giữa hai người quá lớn, khiến suy nghĩ của hấn chỉ có thể dừng lại ở phương diện đại não.

“Cho người thứ này tên gọi là gì?” Thanh âm lạnh như băng của Nam Cung Uyển truyền đến.

“Khởi bẩm sư thúc, người này tên là Diệp Trường Sinh, là một vị tu sĩ Trúc Cơ trung kỳ!” Tuyên Nhạc cung kính nói ra.

“Trúc Cơ trung kỳ?!” Nam Cung Uyển đột nhiên phát ra một tiếng kinh hô.

“Vâng... Sư thúc, có vấn đề gì sao?” Trong mắt Tuyên Nhạc hiện lên một tia kinh ngạc.

Tại sao Nam Cung Uyển lại phản ứng với một đệ tử Hoàng Phong cốc như thế?

Ánh mắt Nam Cung Uyển lập loè, khôi phục bình tĩnh.

“Người kêu hấn lại đây một chuyến!” Nàng lạnh lùng phân phó.

“Vâng!”

Tuyên Nhạc lui ra ngoài, mang theo một bụng nghi hoặc.

“Diệp sư đệ, Nam Cung sư thúc cho mời!” Tuyên Nhạc dùng một loại ánh mắt kỳ dị nhìn Diệp Trường Sinh nói.

Diệp Trường Sinh gật đầu nói: “Làm phiền Tuyên sư huynh dẫn đường!”

Đi theo Tuyên Nhạc, đi tới trước một gian cung điện của Nam Cung Uyển.

“Sư đệ đi vào đi, Nam Cung sư thúc đang ở phía trước!”

Giọng Tuyên Nhạc ôn hòa nói.

“Làm phiền Tuyên sư huynh rồi!”

Trên mặt Diệp Trường Sinh mang theo nụ cười thản nhiên, dưới sự dẫn dắt của thị nữ bước vào cung điện.

“Tám Nguyệt tông thật đúng là biết giảng bài!” Diệp Trường Sinh trong lòng thầm nghĩ.

“Đệ tử Hoàng phong cốc Diệp Trường Sinh, bái kiến Nam Cung tiên bối!”

Nghe thanh âm trước mặt truyền đến, Nam Cung Uyển trên mặt lộ ra một tia phức tạp.

Trong ánh mắt có ý vị không nói ra được.

Nhưng ngay lập tức, liền hóa thành một mảnh băng lãnh.

“Diệp Trường Sinh, những vật này là ai nhờ người đưa tới? Người khai báo rõ ràng, nếu có nửa phần lừa gạt, ta nhất định sẽ phạt người một lần nặng!” Đôi mắt phượng của Nam Cung Uyển hơi lạnh, dữ tợn hỏi.

Biết rồi còn cố hỏi.

Diệp Trường Sinh cười khẽ một tiếng, ngẩng đầu, đánh giá khuôn mặt xinh đẹp kia của nàng, nói: “Đương nhiên là đệ tử tặng cho sư thúc rồi!”

“To gan!”

Mặt Nam Cung Uyển như băng sương, một cỗ khí thế cường đại Kết Đan kỳ phóng thích ra, bao phủ toàn bộ động phủ.

“Một tên tu sĩ Trúc Cơ như ngươi mà cũng dám làm cản trước mặt ta?!”

Nàng đứng dậy, tiến lên phía trước một bước, lực áp bách mạnh mẽ đánh úp về phía Diệp Trường Sinh.

Trên mặt Diệp Trường Sinh lộ ra vẻ mỉm cười, nói: “Sư thúc tạm thời bớt giận, bên này đệ tử còn có một vật muốn mời sư thúc đánh giá một phen!”

Nói xong, Diệp Trường Sinh lấy từ trong túi trữ vật ra một cái hộp.

Ánh mắt Nam Cung Uyển ngưng tụ, ánh mắt bị cái hộp kia hấp dẫn.

Cái hộp vừa mở ra, trong nháy mắt, “Vèo! Vèo! Vèo...” Mấy đạo lưu quang bay nhanh ra, rơi vào bốn phía động phủ Nam Cung Uyển.

Đó là một chiếc cò.

“Trận kỳ? Người muốn làm gì?” Nam Cung Uyển kinh hô một tiếng, còn chưa chờ nàng kịp phản ứng, trận kỳ đã cắm ở bốn góc động phủ.

Một tòa trận pháp trong khoảnh khắc bao phủ nơi này.

Vẻ kinh nộ trên mặt Nam Cung Uyển lập tức lộ ra, nàng nào có thể nghĩ tới Diệp Trường Sinh lại biết chơi như vậy?

Trận pháp của Tân Như Âm, vậy khốn tu sĩ Kết Đan Kỳ không thành vấn đề.

Nhìn Nam Cung Uyển vừa kinh sợ vừa sợ trước mắt, nụ cười trên mặt Diệp Trường Sinh càng thêm nồng đậm.

Một cây cò trong tay nhanh chóng vung lên, trong nháy mắt, trong trận pháp xuất hiện từng sợi dây thừng phong lực ngưng kết thành, lấy thế sét đánh không kịp bưng tai cuốn tới, quần quanh chế trụ Nam Cung Uyển.

Phản ứng của Nam Cung Uyển hơi chậm, trong tiềm thức nàng không phòng bị Diệp Trường Sinh.

“Rốt cuộc người muốn làm cái gì?” Thần sắc Nam Cung Uyển hoàn toàn lạnh lùng, ánh mắt lạnh như băng nhìn Diệp Trường Sinh.

Nếu như nói lúc trước, nàng còn đang đắm chìm trong xúc động của bức họa kia, thì bây giờ, chính là tâm hồi ý lạnh.

Cách làm như vậy, không nghi ngờ gì là khiêu chiến điểm mấu chốt của nàng.

Trong động phủ của nàng, dùng trận pháp nhốt nàng lại, cách làm này quá càn rỡ.

Nam Cung Uyển lạnh lùng nhìn chằm chằm Diệp Trường Sinh, nếu như tiếp theo người này muốn làm hại đến nàng, vậy Nam Cung Uyển nàng cũng không phải dễ khi dễ.

Liều mạng hao tổn vài chục năm công lực cũng phải để người này trả giá đắt.

Chậm rãi đi tới, đứng ở trước mặt Nam Cung Uyển, Diệp Trường Sinh nhẹ giọng cười nói: “Nam Cung sư thúc, chuyện ta muốn làm hôm nay không chỉ là làm càn!”

Đưa tay ra, vén cái cầm tinh xảo của Nam Cung Uyển lên, trong ánh mắt kinh sợ của nàng, Diệp Trường Sinh lầm bầm nói: “Chẳng biết tại sao, ta cảm thấy gọi người là Nam Cung sư tổ càng có cảm giác hơn, người nói xem, sư tổ?”

Nói xong, Diệp Trường Sinh duỗi tay ra.

Nam Cung Uyển bỗng nhiên mở to hai mắt, trong đôi mắt đẹp tràn đầy khiếp sợ cùng nỗi giận.

Sao hấn dám?!

“Thả ta ra!”

Nam Cung Uyển kịch liệt giãy dụa đứng lên, trên mặt trái rộng rãng mây đỏ, nàng mơ hồ đoán được tiếp theo sắp có chuyện gì phát sinh.

“Suyt!”

Diệp Trường Sinh ghé sát bên tai nàng, nhẹ giọng cười nói: “Nhỏ giọng chút thôi, Nam Cung sư tổ, người cũng không muốn bị các đệ tử bên ngoài nghe thấy chứ?”

Nam Cung Uyển bỗng nhiên cả kinh, thanh âm lập tức trở nên nhỏ lại.

Người này, nàng không thể ném nổi.

Mặc dù động phủ của nàng mang theo cấm chế, không có khả năng để thanh âm truyền ra ngoài, nhưng ai biết trận pháp này của Diệp Trường Sinh có ảnh hưởng đến những cấm chế này hay không?

Nam Cung Uyển cũng không dám đánh cược.

Chậm rãi đi vòng ra sau lưng Nam Cung Uyển, Diệp Trường Sinh trầm thấp giọng nói: “Nam Cung sư tổ, bức họa ta đưa cho người có xem không?”

“Câm miệng!” Nam Cung Uyển xấu hổ giận dữ xen lẫn xấu hổ quát mắng.

Còn không quên đề thấp âm thanh xuống.

“Chắc chắc, sư tổ, thái độ như vậy không được!” Diệp Trường Sinh vừa cười vừa nói.

“Xoẹt ~”

Một giọng nói thanh thúy vang lên.

Động tác của Diệp Trường Sinh rất chậm chạp, rất ôn nhu, cũng không vội vã cho Nam Cung sư tổ một kích trí mạng.

Tuy rằng, thời gian tòa trận pháp này có thể vây khốn tu sĩ Kết Đan Kỳ cũng không dài, nhưng Diệp Trường Sinh cũng không vội vã.

Âm âm!

“Nam Cung sư tổ, không phải người nói muốn trọng phạt ta sao?”

“Hiện tại, đệ tử thỉnh cầu Nam Cung sư tổ trừng phạt!” Thanh âm của Diệp Trường Sinh như ác ma nói nhỏ, vang lên bên tai Nam Cung Uyển.

Bên ngoài cung điện, Tuyên Nhạc từ buổi sáng đợi buổi chiều, đợi đến khi mặt trời lặn xuống núi phía Tây, cũng không thấy Diệp Trường Sinh đi ra.

Ánh mắt hắn ta dần dần trở nên chết lặng.

Đi ra phía trước, Tuyên Nhạc ôn hòa nói với hai nữ tu Luyện Khí kỳ: “Hai vị sư điệt, có thể nhắc Nam Cung tiên bối một chút không?”

Bất đắc dĩ nhìn Tuyên Nhạc một cái, hai người kia lắc đầu nói: “Tuyên sư thúc, chuyện của Nam Cung sư tổ, chúng ta sao dám quấy rầy!”

“Đệ tử Hoàng Phong cốc kia rốt cuộc có chuyện gì, muốn cùng Nam Cung sư thúc nói chuyện lâu như vậy?” Tuyên Nhạc có chút bức bối nói.

Hắn đi qua đi lại bên ngoài cửa cung điện, nhú mảy không thôi.

Trong điện, thanh âm trầm thấp của Diệp Trường Sinh vang lên:

“Sư tổ, thật ra là ta lừa ngươi, bên ngoài căn bản không nghe được âm thanh của nơi này!”

Nam Cung Uyển oán hận trừng mắt nhìn Diệp Trường Sinh.

Chỉ là, trong ánh mắt kia đã không còn là sắc bén lâm liệt nhất, ngược lại là một vũng nước xanh làm cho người ta kinh tâm động phách.

Không có chút lực sát thương nào.

Diệp Trường Sinh cười trầm trầm một tiếng, nói: “Sư tổ, ánh mắt của ngươi còn đang trách cứ ta sao? Nhưng mà trận pháp này đã sớm vây khốn ngươi rồi!”

Trong mắt Diệp Trường Sinh mang theo ý cười chế nhạo, phảng phất như đang nói Nam Cung Uyển ra vẻ rụt rè.

Nam Cung Uyển nhin không được muốn mắng mỗ, đây không phải là nàng không muốn rời đi, ngay từ đầu nàng đã bị Diệp

Trường Sinh khổng chế, căn bản không thoát thân được.

Hơn nữa, hiện tại cả người đã không còn sức lực để động đậy nữa.

Nhưng nàng căn bản không dám há miệng, chỉ sợ mở miệng một lần nữa sẽ không đề nén được bản thân mình nữa.

Chỉ có thể dùng cặp mắt quyến rũ hung hăng trừng mắt với hắn.

.....

Bên ngoài, khi cả người Tuyên Nhạc sắp chết lạng, rốt cuộc cũng mở cửa.

Diệp Trường Sinh từ bên trong đi ra, sắc mặt rất khó coi.

“Diệp sư đệ, đây là...” Tuyên Nhạc lập tức đi tới hỏi thăm, trong ánh mắt tràn đầy nghi vấn.

“Ai, đừng nói nữa!”

Diệp Trường Sinh ra vẻ “ta gặp xui xẻo rồi”, bất đắc dĩ nói: “Cũng không biết vị tiên bối kia đắc tội Nam Cung tiền bối như thế nào. Sau khi Nam Cung tiền bối gọi ta vào vẫn luôn răn dạy trách ta!”

Tuyên Nhạc nghe vậy, trong mắt tràn đầy hoài nghi.

Hắn có thể tin lời này sao?

Nhưng nhìn dáng vẻ của Diệp Trường Sinh, cũng không giống đang nói dối.

Hơn nữa, trừ cái đó ra cũng không giải thích gì khác. Tuyên Nhạc thực sự nghĩ mãi mà không hiểu, một đệ tử Trúc Cơ lại ở trong động phủ của Nam Cung sư thúc, đợi lâu như vậy có thể làm gì?

“Diệp sư đệ, đám người chúng ta đều chờ đệ hồi lâu!” Tuyên Nhạc cười khổ nói.

“Tội lỗi quá mức, là lỗi của ta, xin lỗi Tuyên sư huynh!”

“Ai, không nói nữa, đi thôi!”

Tuyên Nhạc lắc đầu, mang theo Diệp Trường Sinh rời khỏi nơi này.

Cửa cung điện, một người đứng hầu ở hai nữ tử bên trái phải kia, nói nhỏ: “Người có người thấy không, lúc vị Diệp sư thúc này mới đi ra trên người giống như có một mùi vị kỳ quái?”

“Ta cũng cảm thấy có chút kỳ quái, lúc hắn đi vào cũng không có mùi vị như vậy!” Một thị nữ khác nói.

“Nam Cung sư tổ chưa bao giờ để cho nàng ở trong động phủ lâu như vậy!”

“Lý thức vị Nam Cung sư tổ kia rốt cuộc là ai?”

Trong lúc hai người đang xì xào bàn tán, đột nhiên, trong động phủ truyền đến một thanh âm lạnh như băng:

“Hai người các ngươi đang nói gì vậy?”

Trong nháy mắt, sắc mặt hai thị nữ trở nên trắng bệch, lập tức quỳ rạp xuống đất, sợ hãi nói: “Sư tổ thứ tội!”

“Chưởng chủ miện hai mươi!”

“Vâng!”

Hai thị nữ không dám cãi lời.

Chỉ là, trong lúc lĩnh phạt, trong lòng các nàng cũng có một tia nghi vấn:

Vì sao thanh âm của Nam Cung sư tổ nghe có chút khàn khàn?

Trong điện, Nam Cung Uyển vô lực ngã xuống giường, mang theo một loại phong tình lười biếng.

Ánh mắt nàng mê ly, không có tiêu cự mà nhìn về phía trước.

Sau một lúc lâu, lâm lâm nói: “Tiểu tặc vô sỉ!”

.....

Trải qua mấy ngày chạy đi, Diệp Trường Sinh mang theo mười tên đệ tử Hoàng Phong cốc, cùng đám Tuyên Nhạc đệ tử Yểm Nguyệt tông đi tới trên một cánh đồng hoang vu thật lớn.

Khoáng linh thạch nằm trong một đại hạp cốc sâu tới hơn trăm trượng bên trong cánh đồng hoang vu này.

Khi bọn Diệp Trường Sinh tới nơi, trong mỏ linh thạch cũng có vài tu sĩ bay ra nghênh đón bọn họ.

Một vị tu sĩ Trúc Cơ Dư Hưng thoát nhìn là một lão đầu năm sáu chục tuổi, trên mặt bóng bẩy.

Năm sáu đệ tử Luyện Khí.

Đây là toàn bộ thủ vệ của toàn bộ quảng linh thạch lúc trước.

Sau khi mọi người tụ hợp, Tuyên Nhạc đưa ra lệnh bài liên minh bảy phái, nói: “Sau này trong số chúng ta, ta dẫn đầu, chư vị không có ý kiến gì chứ?”

Thân là tu sĩ Trúc Cơ hậu kỳ, lại có liên minh bảy phái trao quyền, Tuyên Nhạc nói vậy không có gì đáng trách.

Dư Hưng chỉ có Trúc Cơ sơ kỳ, tự nhiên sẽ không nói gì, gật đầu đáp ứng.

Diệp Trường Sinh cũng không có hứng thú tranh đoạt quyền chủ đạo với hắn, liền nhẹ gật đầu.

“Tốt, hiện tại chúng ta xuống dưới chuẩn bị bố trí phòng vệ! Mặc dù lấy ta cầm đầu, nhưng ý kiến hai vị đạo huynh ta vẫn sẽ tôn trọng!” Tuyên Nhạc nhìn hai người nói.

Diệp Trường Sinh không tỏ ý kiến mà chỉ cười cười.

Tuyên Nhạc quay đầu nhìn về phía linh thạch quảng, trong ánh mắt xuất hiện vẻ nóng bỏng.

Truyền Tống Trận, Đại Na Di Lệnh, Huyết Ngọc Tri Thủ...

Hắn nhất định phải làm được!

Đi trước mỏ linh thạch, Dư Hưng thuộc Thiên khuyết bảo hướng Diệp Trường Sinh và Tuyên Nhạc giới thiệu kỹ càng tình huống nơi này.

“Mỗi tháng chúng ta đều cống phẩm cho bảy phái một lượng linh thạch nhất định. Nếu như tháng này khai thác không đủ số lượng thì chúng ta sẽ tự mình bù lại!” Dư Hưng nói.

Tuyên Nhạc nghe vậy trong lòng khẽ động, hỏi: “Vậy nếu xuất hiện nhiều hơn thì sao?”

“Nhiều ra sao? Ha ha, sẽ không nhiều đâu!” Dư Hưng thâm ý sâu sắc lắc đầu, cười nói.

Diệp Trường Sinh lập tức hiểu rõ, nếu như linh thạch được khai thác nhiều hơn, vậy hơn phân nửa là vào hầu bao của đám

người Dư Hưng.

“Nơi này đối với ta mà nói là một vùng đất quý giá!” Nhìn
từng cái quặng mỏ, Diệp Trường Sinh trong lòng thầm nghĩ.

Linh thạch khoáng thạch, đứng ở trước từng cái đường quặng, Diệp Trường Sinh gọi một đệ tử Luyện Khí lại, hỏi: “Nghe nói trước kia thường xuyên có người biến mất?”

“Đúng vậy, sư thúc, trước kia có rất nhiều đệ tử Luyện Khí vô danh biến mất trong đường hầm, chúng ta đã điều tra mấy lần, nhưng không có phát hiện nguyên nhân!”

“Có thể là... Trong đường mỏ có Yêu thú gì đó!” Tên đệ tử Luyện Khí kia do dự một chút rồi nói.

“Yêu thú? Có chắc không?”

“Khởi bẩm sư thúc, đây chỉ là lời đồn lưu truyền lại giữa chúng ta cùng những đệ tử cấp thấp này, không có chứng cứ xác thực!” Tên đệ tử Luyện Khí Thiên khuyết bảo kia cười khỏ nói.

Diệp Trường Sinh nghe vậy trên mặt lộ ra thần sắc đăm chiêu.

Sau đó hỏi: “Có lẽ những người kia biến mất ở khu vực nào?”

Người này sau khi nghe vậy lập tức lấy ra một tấm địa đồ cũ kỹ, chỉ vào một khu vực phía trên nói: “Đại khái là một khu vực này, linh thạch bản thân khu vực này đã gần khô kiệt, về sau phát sinh sự kiện mất tích, chúng ta triệt để buông tha khai thác khu vực này!”

Diệp Trường Sinh nhận lấy bản đồ, nhìn kỹ một lượt rồi ghi nhớ vị trí.

Khóe mắt hần liếc qua, chú ý thấy Tuyên Nhạc đang nói chuyện với Dư Hưng, chỉ thỉnh thoảng liếc mắt nhìn lại, biểu thị rõ ràng hần đang âm thầm chú ý Diệp Trường Sinh.

Trong lòng cười lạnh một tiếng, Diệp Trường Sinh đi vào quặng mỏ, còn cố ý nói một câu với tên đệ tử luyện khí của Thiên khuyết bảo: “Ta qua bên kia xem thử, có phải là có yêu thú làm loạn hay không!”

Đi vào hầm mỏ, rất nhanh bóng lưng Diệp Trường Sinh biến mất không còn tăm hơi.

Sau một lúc lâu, Tuyên Nhạc và Dư Hưng kết thúc cuộc nói chuyện, tư thái tùy ý đi tới, đứng ở bên người tên đệ tử Thiên khuyết bảo Luyện Khí kia.

Hắn lơ đãng hỏi: “Vừa rồi ta nhìn thấy Diệp sư đệ của Hoàng Phong cốc đi vào trong đường hầm, hắn có chuyện gì sao?”

Đối mặt với một vị tu sĩ Trúc Cơ hậu kỳ dò hỏi, đệ tử Luyện Khí này tự nhiên không dám có giấu giếm điều gì.

Cung kính nói: “Diệp sư thúc hỏi ta nghe ngóng một chút chuyện không hiểu đã có người biến mất trong đường hầm mở vài năm trước, sau đó còn nói hắn muốn đi điều tra một chút xem tình huống như thế nào!”

“Ồ? Hắn nói như vậy sao?” Giọng Tuyên Nhạc trở nên có chút kỳ quái.

“Đệ tử không dám che giấu chút nào!” Tên đệ tử Luyện Khí kia vội vàng nói.

“Ngươi lui xuống đi!” Tuyên Nhạc mỉm cười, tao nhã nói.

“Vâng.”

Hai tay chấp sau lưng, Tuyên Nhạc nhìn khu vực mà Diệp Trường Sinh tiến vào, ánh mắt trở nên âm hàn.

“Điều tra hoài án mất tích? Vị sư đệ Hoàng Phong cốc này, rốt cuộc đang suy nghĩ gì?”

“Thật sự cảm thấy hứng thú với những hương án này, hay là nói, hắn cũng biết cái gì đó?”

Sắc mặt Tuyên Nhạc vô cùng âm trầm, trong ánh mắt mơ hồ có sát ý bắt đầu khởi động.

“Còn phải chuẩn bị một khoảng thời gian nữa. Diệp sư đệ, trước lúc đó, ngươi ngàn vạn lần đừng có ép ta ra tay sớm!”

Xoay người sang chỗ khác, thần sắc Tuyên Nhạc lại trở nên ôn hòa, hắn gọi một đệ tử Yểm Nguyệt tông tới.

“Ngươi ở đây chờ Diệp sư đệ của Hoàng Phong cốc ra, sau đó nói cho hắn biết, có chuyện quan trọng muốn cùng hắn thương lượng!”

“Vâng, sư thúc!”

.....

Diệp Trường Sinh dựa theo chỉ dẫn của bản đồ, đi tới khu vực đã từng có người mất tích.

Nơi này khoáng đạo tung hoành, từng cái đường hầm đen kịt thâm thúy không biết dẫn tới phương nào.

Cho dù là người nhiệm vụ quanh năm, cũng rất khó biết rõ một mỏ linh thạch quy mô lớn như vậy, rốt cuộc đào bao nhiêu cái hố.

Diệp Trường Sinh sau khi đi qua mấy con đường quặng mỏ, không cảm nhận được khí tức có liên quan tới Huyết Ngọc Tri Thù.

Hắn lắc lắc đầu, muốn nói: “Hay là trước đi trộm chút linh thạch đi, chuyện của Huyết Ngọc Tri Thù cũng không vội!”

Linh thạch đào ra trong quặng mỏ thông thường nằm trong một nơi tập trung linh thạch.

Phía trên những linh thạch này thiết trí cấm chế nào đó, nếu như không cởi bỏ cấm chế, thì không cách nào mang chúng vào túi trữ vật được.

Làm như vậy là để phòng ngừa có người lén lút đem linh thạch một lưới bắt hết.

Thường thường chỉ đến một tháng đầu tháng, giao tiếp linh thạch mới có thể để tu sĩ Trúc Cơ Dư Hưng mở cấm chế ra.

Những chuyện này, trước đó Dư Hưng đã từng kể kỹ càng với Diệp Trường Sinh và Tuyên Nhạc.

Bất quá, Diệp Trường Sinh cũng không có ý định động vào những linh thạch đã đào ra kia.

Mục tiêu của hắn, là linh thạch mạch giấu ở sâu trong quặng mỏ.

Tìm được một khu vực có linh thạch nhiều tiền, sau đó dùng năng lực của tay phải hút hết tất cả linh thạch ở đây.

Diệp Trường Sinh rời khỏi phạm vi hoạt động của Huyết Ngọc Tri Thù, đi tới những khu vực tương đối tập trung ở khoáng mạch.

Sau khi đi được một đoạn rất dài, cuối cùng cũng thấy được một mảnh Linh Thạch phát sáng lấp lánh.

Trên mặt hắn lộ ra vẻ vui mừng.

“May mà trước đó ta đã tìm đủ linh dược phụ, dùng tài liệu Ngư Long phối luyện linh dược trong mắt, tăng thị lực lên rất nhiều. Nếu không muốn tìm linh thạch dưới bóng tối này thật đúng là không dễ dàng!”

Hắn hướng về phía mảnh linh thạch lộ ra.

Từ tài liệu Ngư Long lấy được từ trong đầm lầy U Phù, hắn phục chế rất nhiều phần, tất cả đều dùng để tẩy luyện con mắt, điều này làm cho thị lực của hắn gia tăng đến mấy lần so với ban đầu.

Hơn nữa thị vật trong bóng tối, cùng tại nơi có ánh sáng cũng không khác nhau nhiều lắm.

Hiện tại thị lực của hắn có khả năng quan sát được phạm vi, vượt xa thần thức.

Đã có thị lực siêu cường, trong quặng mỏ hắc ám này, tự nhiên là như cá gặp nước.

Đi đến trước phiến linh thạch kia, Diệp Trường Sinh đặt tay phải lên, trong lòng mặc niệm một tiếng: “Phục chế!”

“Xoạt!”

Khoảnh khắc sau, tất cả linh thạch đã biến mất, trên tay Diệp Trường Sinh xuất hiện một trái cây đen nhánh.

Huyền Âm quả!

Lúc trước hắn từng phân tích qua một Huyền Âm Quả ba ngàn năm ở cấm địa màu máu, hiện tại Diệp Trường Sinh mượn nhờ linh thạch nơi này để phục chế lại.

Mặc dù loại trái cây này đối với hắn vô dụng, nhưng để lại trong tay nói không chừng sau này sẽ có lúc dùng.

Trong nháy mắt, trong tay Diệp Trường Sinh xuất hiện hơn mười quả Huyền Âm quả.

Khi hắn muốn tiếp tục phục chế, đột nhiên trước mắt vang lên một tiếng thật lớn.

“Àm!”

Đường quặng sụp xuống, mảng lớn đá rơi xuống, phát ra tiếng vang kịch liệt.

Sau khi linh thạch bị hút đi, chỗ vốn bị nó chiếm cứ thoáng cái đã trống không, mất đi lực lượng chèo chống.

Vì vậy, đường hầm trực tiếp sụp đổ.

Diệp Trường Sinh cực tốc tránh đường quặng sụp ở đây, nhanh chóng chạy ra phía ngoài.

“Chuyện gì xảy ra vậy?”

“Hình như đường hầm đã sụp xuống rồi!”

“Mau đi xem một chút tình huống!”

“Chờ đã, đừng đi vào nữa, lúc này bên trong khu mỏ là nguy hiểm nhất, chờ bình tĩnh hoàn toàn rồi nói sau!” Một giọng nói trầm ổn vang lên.

Khi Diệp Trường Sinh bề ngễ đi tới lối ra của mỏ quặng, nghe được có người đang nói chuyện như vậy.

Từ thư giãn đi ra ngoài, Diệp Trường Sinh nhìn thấy bên kia là mấy đệ tử luyện khí.

Thấy hẳn, những người này vội vàng cung kính chào: “Diệp sư thúc!”

“A, ta vừa mới điều tra chuyện mất tích ở bên trong, liền nghe được như vậy tiếng vang, đã xảy ra chuyện gì?”

“Khởi bẩm sư thúc, hình như là một đường quặng nào đó đã sụp rồi!”

“Ồ, ra thế à!”

Lúc này, một gã đệ tử Yêm Nguyệt tông đi lên phía trước nói: “Khởi bẩm Diệp sư thúc, Tuyên Nhạc sư thúc thỉnh Diệp sư thúc đến gặp mặt một lần!”

Tuyên Nhạc tìm ta?

Ánh mắt Diệp Trường Sinh lộ vẻ hiểu rõ, xem ra Tuyên Nhạc cũng cuống lên.

Sợ hấn lại điều tra ở phía dưới, phát hiện ra vị trí của Truyền tổng trận cổ xưa.

Chỉ sợ trong lòng Tuyên Nhạc sớm đã xem Truyền tổng trận cổ xưa và Đại na di lệnh như cấm giải của mình.

“Thật trùng hợp, ta cũng vậy, cho nên...”

Ánh mắt Diệp Trường Sinh lóe lên, bước về phía Tuyên Nhạc.

Trong một hang động, Dư Hưng và Tuyên Nhạc đều ngồi ở đây.

Nhìn thấy Diệp Trường Sinh xuất hiện, Tuyên Nhạc nở một nụ cười tao nhã.

“Diệp sư đệ, ta vừa nghe thấy bên ngoài có chút hỗn loạn, là chuyện gì xảy ra sao?” Giọng Tuyên Nhạc bình thản hỏi.

“Hình như nói quặng mỏ chỗ nào đó sụp đổ, ta đang điều tra ở bên trong, nghe được âm thanh này, liền lập tức xông lên!”

Lời của Diệp Trường Sinh lập tức khiến ánh mắt Tuyên Nhạc ngưng tụ, trên mặt lộ ra vẻ tò mò, hỏi: “Diệp sư đệ đang điều tra cái gì?”

“Chuyện mất tích?!”

Trong mắt Tuyên Nhạc hiện lên một tia lo lắng, lập tức trên mặt lộ ra ý cười, nói: “Không nghĩ tới Diệp sư đệ đối với loại chuyện này cảm thấy hứng thú!”

“Nhưng mục đích chính của chúng ta khi bị điều đến đây là phòng ngừa Ma đạo đánh lén.”

“Diệp sư đệ, ta cảm thấy chuyện mất tích này nên gác lại đã! Vạn nhất lúc sư đệ đang điều tra, tu sĩ ma đạo đột nhiên tập kích, đến lúc đó chỉ có ta cùng Dư huynh hai người ứng phó thôi!”

“Tuyên sư huynh nói không sai, Diệp huynh, chuyện mất tích này thật sự không cần phải điều tra. Lão đầu tử ta tọa trấn nơi đây mười mấy năm cũng không điều tra ra được kết quả, không nên lãng phí thời gian!” Dư Hưng bỗng nhiên nói.

Diệp Trường Sinh cảm thấy ngoài ý muốn nhìn lão giả tròn trịa này, xem ra hẳn không ở đây một lát, người này đã bị Tuyên Nhạc lôi kéo qua.

Một tu sĩ Trúc Cơ hậu kỳ, Yểm Nguyệt tông.

Một tu sĩ Trúc Cơ trung kỳ của Hoàng Phong cốc.

Lựa chọn như thế nào, phỏng chừng phần lớn người gặp phải vấn đề như vậy đều sẽ không có nghi vấn.

Dư Hưng đưa ra lựa chọn chính xác nhất trong mắt hắn.

Đối mặt với lời khuyên bảo rất hòa ái của hai người, Diệp Trường Sinh bỗng nhiên khẽ cười một tiếng, chậm rãi nói: “Như vậy không được!”

“Diệp sư đệ có ý gì?” Long mào Tuyên Nhạc nhíu lại.

“Diệp huynh, Tuyên sư huynh là quản sự do liên minh bảy đại phái chỉ định, mọi chuyện ở đây, chúng ta đều phải nghe theo sự sắp xếp của hắn ta mới đúng!”

“Nếu không, xảy ra sự cố gì, liên minh bảy phái truy cứu xuống, trách nhiệm này chỉ sợ người gánh không nổi!” Dư Hưng nói, trong giọng nói mơ hồ mang theo uy hiếp.

“Sự việc ta đến điều tra nơi này mất tích, cũng là phụng mệnh một vị kết đan tiền bối của Hoàng Phong cốc!”

“Nhiều năm trước, hậu nhân vị Kết Đan tiền bối này ở đây gặp nạn, cho nên lão nhờ ta, nhất định phải điều tra rõ ràng chuyện này!”

“Hai vị nếu có gì bất mãn, có thể chất vấn vị tiền bối này của Hoàng Phong cốc chúng ta!” Diệp Trường Sinh thản nhiên nói, trực tiếp chuyển ra một ngọn núi lớn, ngăn chặn hai người Tuyên Nhạc á khẩu không trả lời được.

Làm sao thật sự đi chất vấn tu sĩ Kết Đan kỳ của Hoàng Phong cốc chứ?

Hai người biết, lời này của Diệp Trường Sinh chắc là nói bậy, nhưng cũng không có chứng cứ gì để chứng minh.

“Nhiệm vụ này là vị sư thúc Hoàng Phong Cốc an bài cho ngươi? Cho dù là tu sĩ Kết Đan, cũng không thể đối kháng với liên minh bảy phái!” Sắc mặt Tuyên Nhạc trầm xuống, nói ra.

“Thật có lỗi, chuyện này liên quan đến bí mật của Hoàng Phong cốc, không tiện nhiều lời!” Diệp Trường Sinh khoanh tay, không có chút ý định giải thích nào.

“Hừ! Diệp sư đệ, chẳng lẽ ngươi cảm thấy ngươi tùy tiện biên ra mệnh lệnh của tu sĩ Kết Đan liền có thể muốn làm gì ở chỗ này sao?” Tuyên Nhạc rốt cuộc không nhịn được vỗ bàn, đứng lên giận dữ quát.

“Tuyên sư huynh, ta đã nói rồi, nếu ngươi có nghi vấn gì, có thể đi Hoàng Phong Cốc chất vấn!”

“Nếu như không có chuyện gì, ta đi trước!” Ánh mắt Diệp Trường Sinh sau khi quan sát một vòng trên mặt hai người, trực tiếp ngênh ngang rời đi.

“Tuyên sư huynh, người này quá cuồng vọng, chúng ta lập tức báo việc này cho liên minh bảy phái, không thể để cho hắn làm xằng làm bậy!” Nhìn bóng lưng Diệp Trường Sinh đi xa, Dư Hưng nói.

“Không vội, ta còn có cách xử lý hắn!” Gương mặt Tuyên Nhạc đầy vẻ âm quỷ.

“Dư huynh, đợi đến lúc vượt qua được nguy cơ Ma đạo lần này, ngươi hãy đưa đứa cháu của ngươi đến Yêm Nguyệt tông đi, ta sẽ đích thân thu hắn làm đồ đệ!” Tuyên Nhạc xoay người lại, dùng giọng điệu ôn hòa nói, khiến cho người ta có cảm giác như tắm gió xuân.

“Vậy thì đa tạ Tuyên sư huynh, Chúc Tuyên sư huynh sớm ngày kết đan!” Trên mặt Dư Hưng lộ ra vẻ sợ hãi lẫn vui mừng.

Vốn, với tính cách tròn trịa của hắn, tuyệt đối không có khả năng đứng thành hàng giữa Diệp Trường Sinh và Tuyên Nhạc.

Nhưng Tuyên Nhạc đã cho hắn một chỗ tốt để không thể cự tuyệt, cho nên hắn quả quyết lựa chọn.

Dư Hưng xem ra, Tuyên Nhạc, một Trúc Cơ hậu kỳ một trăm tuổi, cơ hội rất lớn để Kết Đan.

Giao hảo với một người như vậy, không thiệt, không thiệt!

Sau khi Dư Hưng rời đi, Tuyên Nhạc cười lạnh một tiếng, nhìn bóng lưng của hắn, trong mắt hiện lên vẻ đùa cợt.

.....

Trong mấy ngày kế tiếp, Diệp Trường Sinh không ngừng tiến vào bên trong mạch khoáng dưới mặt đất, tìm kiếm tung tích của Huyết Ngọc Tri Thủ.

Chuyện trộm Linh Thạch tạm thời gác lại.

Bởi vì nó sẽ khiến mở quặng sụp đổ.

Nếu số lần mở quặng sụp xuống thường xuyên, đến cả thẳng đàn cũng biết là hắn đang giở trò quỷ.

Dù sao, mỗi ngày đi loanh quanh quặng mở chỉ có một mình hắn là tu sĩ Trúc Cơ.

Phải tìm một cơ hội thích hợp lại đi làm việc này.

“Nếu như ta đoán không sai thì cơ hội này sẽ tới rất nhanh thôi!” Đứng trong đường mở, ánh mắt Diệp Trường Sinh lóe lên, trong đầu suy nghĩ.

“Trải qua mấy ngày bức bách của ta, Tuyên Nhạc khẳng định muốn làm chút gì đó, hắn không thể lơ đãng nhìn ta tìm được truyền tống trận cổ!”

“Hắn nhất định muốn giết ta, độc chiếm truyền tống trận kia!”

“Nhưng nếu như nơi đây vô duyên vô cớ thiếu đi một tu sĩ Trúc Cơ, vậy khẳng định sẽ dẫn tới liên minh bảy phái điều tra. Tuyên Nhạc khẳng định không muốn để cho người khác chú ý quá nhiều đến nơi đây!”

“Như vậy hắn nhất định phải nghĩ ra một biện pháp khiến cho hợp tình hợp lý biến mất!”

“Cho nên Tuyên Nhạc sẽ làm thế nào đây...”

Lại qua thêm hai ngày, đã sáu ngày trôi qua kể từ khi Diệp Trường Sinh tới đây.

Vào một ngày, khi hắn đang tìm kiếm trong đường quặng mỏ dưới lòng đất, đột nhiên phát hiện một tơ nhện.

“Tìm được rồi!”

Diệp Trường Sinh lập tức đi về phía trước, dọc theo đường mỏ, có càng ngày càng nhiều tơ nhện xuất hiện.

Còn có xương người.

Quả nhiên là nơi này không thể nghi ngờ!

Đi đến cuối đường quặng, không gian trước mắt bỗng sáng tỏ thông suốt, xuất hiện một động đá vôi to lớn trong lòng đất.

Ở giữa động đá vôi có một con nhện trắng khổng lồ đang nằm.

“Diệp sư đệ, cuối cùng ngươi cũng đã tìm đến nơi này!” Phía sau bỗng nhiên truyền đến một giọng nói.

Lời nói đầy lạnh lùng, mang theo sát ý không chút che giấu.

Diệp Trường Sinh trên mặt không có bất cứ vẻ kinh ngạc bất ngờ nào, xoay người sang chỗ khác, cười dữ tợn nói: “Tuyên Nhạc sư huynh, đây là bí mật ngươi luôn muốn che dấu sao?”

“Ha ha, đúng vậy, ta vất vả lắm mới giấu được lâu như vậy, kết quả vẫn bị Diệp sư đệ phát hiện!”

Thân ảnh Tuyên Nhạc từ trong bóng tối đi ra.

Trên mặt hắn vẫn mang theo nụ cười nhả nhặn, nhưng ánh mắt lại vô cùng băng hàn, tràn ngập sát ý.

“Xem ra nếu Tuyên sư huynh muốn che giấu bí mật này, cũng chỉ có thể lựa chọn giết chết ta!” Diệp Trường Sinh đột nhiên nói.

“Diệp sư đệ rất thông minh, hôm nay không thể để cho ngươi ra khỏi đây rồi!” Trên mặt Tuyên Nhạc lộ ra thần sắc nhất định phải có được.

Hắn rất tự tin có thể giết chết Diệp Trường Sinh.

Dù sao hắn cũng là tu sĩ Trúc Cơ hậu kỳ, mà Diệp Trường Sinh chỉ là Trúc Cơ trung kỳ.

Chống lại hậu kỳ, ưu thế ở chỗ ta!

Huống chi...

Ánh mắt Tuyên Nhạc lơ đãng liếc qua Huyết Ngọc Tri Thù bên kia.

Trong lúc hai người nói chuyện với nhau trong khoảng thời gian này, một cái chân của Huyết Ngọc Tri Thù khẽ nhúc nhích.

Xem ra, con yêu thú cấp bốn này đã nhận ra khí tức của nhân loại ở nơi này, từ trong giấc ngủ say tỉnh lại.

“Nếu ta chết ở đây, Tuyên sư huynh không sợ liên minh bảy phái phái người tới điều tra à?” Diệp Trường Sinh đột nhiên hỏi.

“Ha ha, sư đệ cứ việc yên tâm, ba ngày sau tu sĩ ma đạo sẽ tới đây phá hủy toàn bộ linh thạch, đến lúc đó người tới là do tu sĩ ma đạo giết, liên quan gì tới ta?” Tuyên Nhạc cười ha hả nói.

Hắn không hề lo lắng tiếng cười to sẽ đánh thức Huyết Ngọc Tri Thù bên kia.

Hoặc là nói, hắn vốn muốn đánh thức con yêu thú cấp bốn này, để nó đi đối phó với Diệp Trường Sinh, còn hắn thì ngồi xem hổ đấu.

“Quả nhiên ngươi đã cầu kết với ma đạo!” Trên mặt Diệp Trường Sinh cũng lộ ra nụ cười.

“Cứ như vậy, ta yên tâm!”

Vừa dứt lời, trên tay Diệp Trường Sinh xuất hiện một tấm phù bảo, là Hàn Nguyệt kiếm hắn thường sử dụng nhất.

“Xoạt!”

Tiểu kiếm trắng như tuyết bay ra từ lá bùa, mang theo khí lạnh kinh khủng, chém về phía Tuyên Nhạc.

Tuyên Nhạc biến sắc, không nghĩ tới Diệp Trường Sinh chỉ là một tu sĩ Trúc Cơ trung kỳ mà lại có thể xuất thủ kinh người như vậy.

Phù bảo kia chuẩn bị cũng quá nhanh rồi?

“Hàn Nguyệt kiếm, tại sao ngươi có thể có vật này?” Hắn kêu lên sợ hãi, mặt mũi tràn đầy vẻ không thể tin được.

Tuy kinh ngạc nhưng động tác của Tuyên Nhạc không hề chậm lại. Một cái chuông nhỏ màu vàng bay ra từ tay hắn, chặn Hàn Nguyệt kiếm lại.

Cái chuông che trời!

Cười lạnh một tiếng, Tuyên Nhạc tự hào nói: “Diệp sư đệ, lúc ta luyện chế chuông che trời trộn lẫn một ít pháp bảo mới có thể dùng đến đồng tinh!”

“Muốn phá phòng ngự của nó, không dễ như vậy đâu. Ngươi chơi với con súc sinh kia trước đi, ta không đi cùng các ngươi nữa!”

Nói xong, trên tay hắn xuất hiện một tấm lụa mỏng màu đỏ giống như áo choàng.

Ân Linh sa!

Phía sau, âm thanh sột soạt vang lên, đó chính là tiếng bò của Huyết Ngọc Tri Thủ, con yêu thú này đã bị đánh thức và xông tới.

Đúng là Già Thiên Chung cũng giống như Tuyên Nhạc đã nói, lực phòng ngự vô cùng mạnh.

Trước kia gặp phải cực phẩm pháp khí, Diệp Trường Sinh dùng phù bảo một kích có thể chém vỡ.

Mà bây giờ cái chuông che trời này, lại ngăn cản ba bốn lần công kích, cũng không có bị đánh tan.

choàng lên tấm Ân Linh sa, trong nháy mắt khí tức trên thân Tuyên Nhạc bị che lấp, thần thức đảo qua chỗ y đứng, một mảnh trống rỗng, không phát hiện được cái gì.

Chỉ có ánh mắt của Diệp Trường Sinh còn có thể nhìn thấy chỗ hắn.

Mất thấy Huyết Ngọc Tri Thủ lao đến, Tuyên Nhạc sắp biến mất, nhưng Diệp Trường Sinh lại không hề hoảng hốt.

Vẫn chuyên tâm đối phó với cái chuông che trời kia.

“Âm!”

Diệp Trường Sinh điều khiển Hàn Nguyệt Kiếm chém xuống lần nữa, cuối cùng, dưới một tiếng nổ vang, Già Thiên Chung bị chém vỡ.

Mà cùng lúc đó, Huyết Ngọc Tri Thủ đã vọt tới phía sau hắn, một cái chân nhện bén nhọn giơ lên cao, trực tiếp đâm xuống.

Khoảng cách gần như vậy, xem ra Diệp Trường Sinh căn bản không thể đào thoát.

Trong mắt Tuyên Nhạc lóe lên một tia trào phúng, trong lòng thầm nghĩ: “Ngu xuẩn, không biết tránh né, lại dám cứng đối cứng với cái chuông che trời của ta!”

Tuy rằng pháp khí đặc ý nhất bị đánh tan khiến trong lòng Tuyên Nhạc có chút thương tiếc, nhưng chỉ cần có thể giết

được Diệp Trường Sinh thì hết thấy đều đáng giá.

Ánh mắt hắn mang theo thương hại, chờ đợi thấy cảnh Diệp Trường Sinh bị Huyết Ngọc Tri Thù đâm xuyên.

Nhưng mà.

Đúng lúc này.

Trên người Diệp Trường Sinh bỗng lóe lên ánh bạc.

“Đinh!”

Cái chân nhện của Huyết Ngọc Tri Chu đâm vào trên người hắn lại phát ra âm thanh bén nhọn không gì sánh được, giống như kim loại va chạm vậy.

Cái chân nhện của pháp khí phòng ngự cực phẩm kia đâm vào người Diệp Trường Sinh, không thể tiến thêm dù chỉ một tấc.

“Làm sao có thể?!” Một tiếng thét kinh hãi.

Tuyên Nhạc lập tức mở to hai mắt, mặt mũi tràn đầy vẻ kinh hãi.

Lúc này, hắn nghe thấy giọng nói thản nhiên của Diệp Trường Sinh vang lên: “Tuyên Nhạc sư huynh, thân thông này của ta, lực phòng ngự còn mạnh hơn cái chuông che trời của huynh đó!”

Nói xong, hắn vọt tới, mục tiêu trực chỉ Tuyên Nhạc.

Hắn trực tiếp bỏ qua con Huyết Ngọc Tri Thù khổng lồ phía sau.

Tuyên Nhạc cực tốc lui về phía sau, tay vươn hướng Túi Trữ Vật, đồng thời trên mặt lộ ra biểu tình bưng bít đại ngộ.

“Ta nhận ra ngươi rồi!” Hắn hét lớn một tiếng.

“Ngươi là đệ tử Hoàng Phong cốc lúc trước đã tham gia cấm địa màu máu!”

Biểu tình tuyên Nhạc, khiếp sợ đến cực điểm.

Khi nhìn thấy phù bảo Hàn Nguyệt Kiếm, hắn mới chậm rãi nhớ tới Diệp Trường Sinh.

Chẳng trách trước đó hắn ta luôn cảm thấy mình đã từng gặp hắn ta ở đâu.

Lúc trước, tại thời điểm cấm địa màu máu mở ra, Tuyên Nhạc với tư cách là một trong những quản sự của Yêm Nguyệt Tông, cũng đã từng đi theo Nghê Thường tu sĩ Kết Đan kỳ.

Ở đây, tất cả đệ tử Luyện Khí còn sống đi ra, hẳn đều có duyên gặp mặt một lần.

Chỉ có điều, lúc đó biểu hiện của Diệp Trường Sinh rất bình thường, cho nên không khiến hắn chú ý.

Mãi cho đến khi nhìn thấy Hàn Nguyệt kiếm.

Tuyên Nhạc biết rõ phù bảo này là của Hóa Dao Ổ, là của Hàn Thiên Nhai.

Mà lúc này lại xuất hiện trên tay Diệp Trường Sinh, nguyên nhân gì không cần nói cũng biết.

Hàn Thiên Nhai chết trong huyết sắc cấm địa, vậy Diệp Trường Sinh này tự nhiên cũng chỉ có thể là đệ tử Hoàng Phong cốc tham gia huyết sắc cấm địa mà thôi.

Một tu sĩ Luyện Khí chỉ trong hai năm ngắn ngủi đã tu luyện đến Trúc Cơ trung kỳ, tốc độ này khiến Tuyên Nhạc rất khiếp sợ.

Hắn rất khó có thể nghi ngờ đối phương có được cơ duyên gì trong huyết sắc cấm địa hay không.

Lại nghĩ đến sự khác thường của Diệp Trường Sinh và Nam Cung Uyển lúc trước, Tuyên Nhạc mơ hồ cảm thấy hình như mình đã phát hiện ra điều gì đó.

“Tuyên sư huynh rốt cục nhớ ra rồi sao?” Diệp Trường Sinh cười lạnh một tiếng, dưới chân động tác nhanh tới cực điểm.

Trong chớp mắt đã vọt tới trước mặt Tuyên Nhạc.

“Àm!”

Một loạt lá bùa ném về phía Diệp Trường Sinh.

Trọn vện có bốn năm mươi cái, chẳng chịt hỏa cầu, phong nhận, băng tiễn... bùng nổ trong không gian nhỏ hẹp dưới lòng đất này.

Sức mạnh kinh khủng bắt đầu khởi động, tuy rằng đều là sơ cấp pháp thuật, nhưng nhiều như vậy, ở trong không gian nhỏ

hẹp như vậy bộc phát, uy lực là cực kỳ đáng sợ.

Uy thế như vậy, ngay cả tu sĩ Giả Đan cũng phải tránh lui.

Nhưng,

Diệp Trường Sinh không chút sợ hãi, một thân ngân quang lấp lóe, trực tiếp xông vào trong đồng pháp thuật này.

Thanh âm “Đinh đương” vang lên chi chít, đại lượng hỏa cầu, băng tiễn nện lên người Diệp Trường Sinh, nhưng đều bị ngân quang giáp ngăn trở.

“Vào!”

Diệp Trường Sinh không tổn hao lông tóc lao qua một đồng pháp thuật tạo thành bình phong phòng ngự kia.

Nhanh chóng tới gần Tuyên Nhạc.

Trong mắt Tuyên Nhạc lộ ra vẻ hoảng sợ, trên người hắn xuất hiện một kiện giáp da màu đỏ lửa.

Đây lại là một kiện cực phẩm phòng ngự pháp khí.

Nhưng pháp khí này cùng với Già Thiên chung không cùng đẳng cấp.

Hàn Nguyệt kiếm chém qua, pháp khí vỡ nát, Tuyên Nhạc bị chém đứt ngang người.

Vị tu sĩ Trúc Cơ Hậu Kỳ này dễ dàng bị chém chết.

Huyết Ngọc Tri Thù kinh ngạc vọt tới, mới vừa rồi không thể ăn con người này khiến nó vô cùng tức giận.

Toàn thân đều trở nên đỏ như máu.

Tiến nhập vào trạng thái cuồng bạo.

Diệp Trường Sinh xoay người sang chỗ khác, Hàn Nguyệt kiếm bay lên, chém về phía Huyết Ngọc Tri Thù.

Phù bảo này sử dụng nhiều lần như vậy, đã bị hấn dùng phế rồi.

Nhưng không sao, Diệp Trường Sinh đảo mắt đã có thể phục chế lại bức mới.

“Xoạt!”

Tiểu kiếm trắng như tuyết hạ xuống, chém lên trên thân thể trắng như tuyết của Huyết Ngọc Tri Thù, phát ra âm thanh bén nhọn.

Pháp lực khổng lồ khiến tiểu kiếm trắng như tuyết mang theo lực lượng kinh khủng, một kiếm đánh bay Huyết Ngọc Tri Thù ra ngoài.

Nhưng lực phòng ngự của con nhện này quả nhiên kinh khủng.

Hàn Nguyệt Kiếm chỉ chém trên người gã một vết rách, cũng không thể phá vỡ phòng ngự của gã.

Diệp Trường Sinh cũng không thấy lạ.

Hắn đã sớm chuẩn bị tâm lý chuẩn bị lực phòng ngự kinh người cho con nhện này.

Thấy Huyết Ngọc Tri Thù lại lao đến, hắn giơ tay lên, một tấm bùa chú bay ra ngoài.

Chỉ một thoáng, từng đạo kim ti bay ra, cuốn lấy Huyết Ngọc Tri Thù, trói chặt nó lại.

Phù lục trung cấp Kim Ti Phù!

Huyết Ngọc Tri Thù đang giãy giụa rơi xuống đất, Hàn Nguyệt kiểm lại rơi xuống.

Liên tiếp chém xuống hai lần, tấm phù bảo này cuối cùng cũng biến thành một tờ giấy lộn, rơi trên mặt đất.

Diệp Trường Sinh vỗ túi trữ vật, trong nháy mắt trong tay lại xuất hiện một tấm phù bảo.

Đó là một cây thiên mâu màu xanh, một trong hai kiện Phù bảo lấy được từ trong tay Phong Linh song ma.

Pháp lực quán chú vào trong đó, một lát sau, trên phù bảo sáng lên quang mang.

Thiên mâu màu xanh bay ra, chém mạnh xuống.

Giống như cơn lốc gào thét, một đạo phong nhận hẹp dài sắc bén hình thành.

“Rắc rắc!”

Vỏ ngoài của Huyết Ngọc Tri Thù bị cứng rắn phá tan.

Con yêu thú cấp bốn này sau khi tiến vào trạng thái cuồng bạo thì sức phòng ngự của nó không hề yếu hơn cái chuồng che trời vừa rồi.

Thậm chí còn mạnh hơn vài phần.

Nhưng dưới sự tấn công liên tiếp của Diệp Trường Sinh, cuối cùng vẫn bị chém đứt.

Thiên mâu màu xanh hạ xuống, Huyết Ngọc Tri Chu đã bị giết chết!

Hắn đi ra phía trước, nhặt lên túi trữ vật Tuyên Nhạc, tháo Ân Linh sa ra.

Theo Diệp Trường Sinh thấy, thứ duy nhất trên người Tuyên Nhạc có giá trị chính là Ân Linh sa này.

Ân nắp khí tức toàn thân, có thể không bị thần thức phát hiện, đây là bảo bối tốt hiếm có.

Kiểm tra túi trữ vật của hắn một chút, từ bên trong phát hiện hơn bảy trăm linh thạch, hai kiện pháp khí cực phẩm, mấy tấm phù lục rải rác cùng với một đồng tạp vật.

Diệp Trường Sinh sau khi thiêu hủy thi thể hắn, đi tới vị trí chính giữa động đá vôi.

Ở giữa một đồng quặng linh thạch, vây quanh một tòa pháp trận truyền tổng lục giác mang phong cách cổ xưa.

Ở bên cạnh Truyền Tổng Trận, có một bộ hài cốt ngũ sắc khoanh chân ngồi, lơ lửng cách mặt đất ba thước, trên tay đang cầm một lệnh bài màu xanh lam lập lòe, tản ra hào quang mờ lung.

Cực Huyền, Đại Na Di Lệnh, Bồ Thiên Đan...

Trong lòng Diệp Trường Sinh hiện lên từng suy nghĩ.

Hắn đi tới, bắt lấy Đại na di lệnh.

Hoa văn phong cách cổ xưa vây quanh lấy văn tự cổ xưa, khiến người ta vừa nhìn liền sẽ liên tưởng đến thời đại Thượng Cổ Man Hoang.

Nhẹ nhàng niết một cái, trong mềm có cứng rắn, cũng không phải là kim loại, ngược lại giống như vật liệu chế bằng gỗ nào đó.

Thường thức hai cái, thu hồi tám lệnh bài này, Diệp Trường Sinh lại nhìn về phía hài cốt năm màu kia.

“Bồ Thiên đan a!”

Diệp Trường Sinh lẩm bẩm nói, ném ra mấy quả cầu lửa tới đốt cháy bộ xương kia.

Đây là hài cốt cực đẹp, bởi vì nó phục dụng Bồ Thiên Đan mà biến thành bộ dáng năm màu như vậy.

Bồ Thiên đan đại danh鼎鼎 ở Loạn Tinh Hải, có tác dụng tẩy luyện linh căn Tiên Thiên.

Không thể không nói, đây là một thứ rất nghịch thiên.

Đối với tu sĩ Thiên Linh Căn mà nói thì không có tác dụng gì.

Tỷ như Man Hồ Tử sau khi dùng Bồ Thiên Đan, không có cảm giác được bất cứ biến hóa gì.

Nhưng đối với Chân Linh căn, ngũ Linh căn tu sĩ mà nói, thứ này có lực hấp dẫn không gì sánh kịp.

Tẩy luyện tiên thiên linh căn, nâng tư chất của mình lên một bậc, chuyện mà bao nhiêu tu sĩ mơ ước tha thiết.

Sau khi hài cốt bị ngọn lửa nóng chảy thiêu hủy, ngưng kết thành tám hạt châu nhỏ năm màu.

Nhặt những hạt châu nhỏ lên, Diệp Trường Sinh phân tích một chút, lại lập tức phục chế ra một đồng lớn.

Giống như ăn kẹo đậu phộng, liên tục ăn hơn mười viên.

Sau khi hạt châu nhỏ ngũ sắc tiến vào trong cơ thể hắn, rất nhanh liền bị pháp lực luyện hóa, hóa thành một tia năng lượng, rót vào các vị trí cơ thể hắn.

Diệp Trường Sinh không cảm nhận được thân thể có bất cứ biến hóa gì.

“Bổ Thiên Đan này, là do Hàn lão ma sử dụng khi Kết Đan Kỳ, sau khi ăn vào phải dùng hai mươi năm, tư chất tứ linh căn tăng lên tới tam linh căn!”

“Ta hẳn là có thể tăng lên tới Thiên Linh căn, chỉ là không biết phải dùng bao nhiêu năm!” Diệp Trường Sinh lẩm bẩm.

Bổ Thiên Đan tẩy luyện linh căn là một quá trình chậm chạp, tăng tư chất cần thời gian hai ba mươi năm.

Nhưng là hai ba mươi năm, đối với tu sĩ như hắn mà nói, căn bản không đáng giá nhắc tới.

Đem đồ vật chung quanh thu thập một phen, đem giáp xác Huyết Ngọc Tri Thủ thu xuống, thu vào trong túi trữ vật.

Tìm một vòng, Diệp Trường Sinh từ phía dưới một cột đá trắng kiện, tìm được hai quả trứng long lanh trong suốt.

Nhặt lên quả trứng thú to bằng nắm tay này, Diệp Trường Sinh tìm ra một túi linh thú, cất vào trong đó.

Sau đó, đem cái Truyền Tống trận cổ bị tàn phá nọ lạc ấn lại, chờ sau khi trở về sẽ hướng Tân Như Âm nhìn xem.

“Nơi này, tuy rằng xác suất không có người nào xông vào nhưng vẫn phải cẩn thận đề phòng chút!”

Diệp Trường Sinh lấy từ trong túi trữ vật ra một bộ tài liệu bày trận.

Sau khi chôn trận bàn xuống dưới đất, trận kỳ cắm ở vị trí phù hợp, một trận pháp xuất hiện.

Lập tức, truyền tống trận cổ biến mất, không còn tăm hơi.

Thấy cảnh này, Diệp Trường Sinh gật đầu hài lòng, thầm nghĩ: “Cho dù là tu sĩ Kết Đan tới đây, cũng rất khó phát hiện trận pháp nơi này!”

Rời khỏi động đá vôi, Diệp Trường Sinh lại sử dụng pháp khí chém xuống một trận, vùi lấp cửa động lại.

Sau đó, hẩn thân nhiên rời khỏi mỏ quặng.

Những đệ tử Luyện Khí bên ngoài cũng không phát hiện bất cứ điều gì khác thường.

Ngay cả Dư Hưng nhìn thấy Diệp Trường Sinh, cũng chỉ hừ lạnh một tiếng, nhưng không có bất kỳ biểu hiện kỳ quái nào.

“Xem ra, Tuyên Nhạc không nói cho bất cứ ai biết chuyện hẩn muốn giết ta!” Diệp Trường Sinh trong lòng thầm nghĩ.

Cũng đúng, loại chuyện bí ẩn này sao có thể nói cho người khác biết được.

Cho dù Dư Hưng có dựa vào Tuyên Nhạc, Tuyên Nhạc cũng không tin tưởng người này.

Thời gian từng giây trôi qua.

Đến chạng vạng tối, Tuyên Nhạc vẫn luôn không xuất hiện, rốt cuộc, những đệ tử Yểm Nguyệt tông phát hiện dị thường.

Một đệ tử luyện khí của Yểm Nguyệt tông chạy tới chỗ Diệp Trường Sinh và Dư Hưng, vội vàng nói: “Xin hỏi hai vị sư thúc có từng gặp qua Tuyên sư thúc của bọn môn chưa?”

Dư Hưng nghe vậy, trên mặt lộ ra một tia kinh ngạc, nói: “Tuyên sư huynh không phải nói muốn đi ra ngoài linh thạch quán để xem xét tình huống sao?”

“Sao vậy? Còn chưa quay lại sao?”

“Khởi bẩm sư thúc, theo lý mà nói, Tuyên sư thúc đã sớm nên trở về rồi, nhưng cho đến bây giờ vẫn không nhìn thấy bóng dáng của hẩn!”

Dư Hưng nghe vậy biến sắc, lập tức đứng lên.

“Các người đã đi tìm khắp nơi sao?”

“Đúng vậy, sư thúc, đệ tử Yểm Nguyệt tông chúng ta đã tìm khắp linh thạch quặng mỏ, nhưng ở đâu cũng không thấy bóng dáng của Tuyên sư thúc đâu cả!”

Nghe nói như thế, Dư Hưng sắc mặt âm trầm xuống.

Với tính cách của Tuyên Nhạc, chắc chắn sẽ không có chuyện gì lạ lẫm mà không thông tri cho người nơi này.

Như vậy, hẳn chậm chạp chưa từng xuất hiện, chỉ có thể nói rõ hẳn đã xảy ra vấn đề.

“Diệp huynh, người thấy sao?” Dư Hưng sắc mặt âm trầm nhìn Diệp Trường Sinh hỏi.

Hắn ngược lại không hoài nghi Diệp Trường Sinh.

Bởi vì mọi người đều biết, Diệp Trường Sinh vẫn luôn ở trong mỏ quặng, mà Tuyên Nhạc thì rời khỏi hạp cốc, đi ra bên ngoài tra xét tình huống.

Hơn nữa, Dư Hưng cũng không cảm thấy Trúc Cơ trung kỳ có thể giết Trúc Cơ hậu kỳ.

Tuyên Nhạc không phải là loại người vừa tiến vào Trúc Cơ hậu kỳ, cảnh giới bất ổn.

“Việc này thật quý dị!” Diệp Trường Sinh chậm rãi nói.

Dư Hưng nghe vậy gật đầu: “Ta cũng cho là như vậy, Tuyên sư huynh thực lực cao cường, làm người chịu trách nhiệm, hẳn lảng lạng biến mất, vậy quá nửa là gặp vấn đề gì rồi!”

“Rất có thể đã gặp bất trắc!”

“Chẳng lẽ là... tu sĩ ma đạo?”

Những lời này của Diệp Trường Sinh lập tức khiến Dư Hưng sợ hết hồn.

“Không thể nào đâu?!”

Sắc mặt hắn lập tức trở nên rất khó coi.

Nếu là tu sĩ ma đạo, rất có thể Tuyên Nhạc đã bị giết chết.

“Nếu không phải tu sĩ ma đạo thì sao Tuyên sư huynh chưa xuất hiện?!” Diệp Trường Sinh đột nhiên nói.

Dư Hưng cau mày, dạo bước, một lúc sau mới nói với Diệp Trường Sinh: “Diệp huynh, chúng ta đi tìm xem. Nói không chừng Tuyên sư huynh chỉ là đi đến địa phương xa xôi, trong lúc nhất thời không thể trở về!”

Diệp Trường Sinh trầm ngâm một lát, nói: “Cũng được, ta bảo đệ tử Hoàng Phong cốc cũng gia nhập vào, đi tìm tung tích Tuyên sư huynh!”

Lão giả nghe vậy lập tức chấp tay, trên mặt lộ ra nụ cười nhiệt tình, nói: “Diệp huynh thâm minh đại nghĩa, cao phong sáng lể, Dư mỗ bội phục. Hiện tại Tuyên sư huynh không có ở đây, chúng ta nhận Diệp huynh cầm đầu, Diệp huynh cứ việc phân phó, Dư mỗ tuyệt không chối từ!”

Hiển nhiên, lão đầu trơn trượt này thấy Tuyên Nhạc xảy ra vấn đề, liền bắt đầu hướng Diệp Trường Sinh bày tỏ.

Diệp Trường Sinh từ chối cho ý kiến, cười cười, đi ra ngoài phân phó các đệ tử Hoàng Phong cốc xuất phát đi tìm tung tích Tuyên Nhạc.

Mà Dư Hưng cũng lập tức phát động đệ tử Thiên Khuyết bảo.

Vì vậy, đệ tử ba phái lập tức dựng lên pháp khí, bay ra khỏi hạp cốc, tìm kiếm tung tích Tuyên Nhạc trên cánh đồng hoang vu xung quanh.

Tìm một buổi tối, cái gì cũng không phát hiện ra.

Đến buổi sáng ngày thứ hai, mọi người không thể không thừa nhận là Tuyên Nhạc đã xảy ra vấn đề.

Những đệ tử Yểm Nguyệt tông kia bày ra vẽ đại họa lâm đầu, vẽ mặt như đưa đám.

“Xem ra, thật sự có thể là tu sĩ ma đạo làm loạn!” Diệp Trường Sinh vì Tuyên Nhạc mất tích mà làm ra tổng kết.

“Diệp huynh, phải làm sao bây giờ, ngay cả Tuyên sư huynh cũng bị tặc tử ma đạo làm hại, chúng ta làm sao mà phòng thủ nơi đây?”

“Nếu Ma đạo tấn công tới, phải làm sao bây giờ?” Về mặt Dư Hưng tràn đầy kinh hoảng.

“Nếu như ta đoán không sai, rất có thể nơi đây chỉ là một nhân viên Ma đạo, dò xét tình huống phòng vệ nơi này, vừa vặn đụng phải Tuyên sư huynh!”

“Từ kết quả hiện tại xem ra, Tuyên sư huynh hơn phân nửa không phải là đối thủ của tặc tử ma đạo kia. Bất quá chúng ta cũng không cần lo lắng hiện tại ma đạo đánh tới!”

“Nếu là sai người trước, vậy có nghĩa là còn cách những người khác một khoảng!”

Những lời này của Diệp Trường Sinh khiến Dư Hưng hơi chút bình tĩnh lại.

“Diệp huynh, bây giờ nên làm gì, người tới đây thử!” Dư Hưng vội vàng tỏ thái độ, chỉ có Diệp Trường Sinh là như thiên lôi sai đâu đánh đó.

Trong lòng cười lạnh một tiếng, Diệp Trường Sinh bình tĩnh nói: “Việc phải làm trước mắt, chúng ta không thể để tu sĩ ma đạo lại một khối linh thạch!”

“Dư huynh, người đi cởi bỏ linh thạch cấm chế này, trước tiên thu lại cái đã!”

Dư Hưng vội vàng gật đầu, nói: “Diệp huynh nói rất đúng, bất quá chúng ta có nên lập tức báo cáo chuyện tu sĩ Ma đạo đột kích hay không?”

Diệp Trường Sinh lại lắc đầu, nói: “Tu sĩ Ma đạo chỉ là suy đoán của chúng ta, Dư huynh có chứng cứ xác thực không?”

“Nếu như cái chết của Tuyên sư huynh không phải là tu sĩ ma đạo, mà là có nguyên nhân khác, vậy chẳng phải chúng ta đã nói dối rồi sao?”

“Vậy ý Diệp huynh là?”

“Báo cáo thực tế là được, đem chuyện gì xảy ra, rõ ràng nói rõ ràng không công, không cần xen lẫn phán đoán cá nhân của chúng ta, có ma đạo xâm lấn hay không, giao cho những cao nhân của Thất phái đi phán đoán đi!” Diệp Trường Sinh nói.

“Diệp huynh cao kiến, như vậy, cho dù không có tu sĩ ma đạo, chúng ta cũng không bị cao nhân bảy phái trùng phạt!” Trên mặt Dư Hưng lập tức lộ vẻ bội phục.

Hắn lập tức cởi bỏ linh thạch cấm chế.

Diệp Trường Sinh xoay người, đi về phía đám đệ tử Luyện Khí của Hoàng Phong cốc, dẫn dò bọn họ: “Các người lập tức mang theo thợ mỏ nơi này rút lui, tu sĩ Ma đạo có thể sẽ đến đây, các người ở lại chỗ này cũng vô dụng!”

“Vậy sư thúc làm sao bây giờ?” Một gã đệ tử Hoàng Phong cốc hỏi.

“Ta ở lại đây trấn thủ linh quán!” Trên mặt Diệp Trường Sinh lộ vẻ nghiêm nghị.

Chúng đệ tử Hoàng Phong cốc đều kính nể không thôi.

“Các người mau đi đi!”

“Vâng, sư thúc!”

Đám đệ tử Hoàng Phong cốc đang ước gì có thể rời đi, lập tức linh mệnh rời đi.

Hẻm núi xung quanh mở rộng linh thạch nhanh chóng trở nên quanh quẽ.

Một đám người khẩn cấp rút lui.

Diệp Trường Sinh và Dư Hưng dẫn theo đệ tử Luyện Khí của Yểm Nguyệt tông ở lại trấn thủ nơi này.

Hai người đều hiểu, nếu thật sự có ma đạo xâm lấn, đến lúc đó đám đệ tử Yểm Nguyệt tông này sẽ chỉ là pháo hôi.

Nhưng ai bảo bọn họ hiện tại không có tu sĩ Trúc Cơ?

“Diệp huynh, để phòng ngừa linh thạch bị tặc tử Ma Đạo cướp đi, ta giao túi linh thạch này cho người giữ đi!” Dư Hưng có chút không nỡ đưa một cái túi cho Diệp Trường Sinh.

“Việc trông giữ linh thạch này là nhiệm vụ Dư huynh đang phụ trách, làm sao có thể giao cho ta chứ?” Diệp Trường Sinh nhú mày, giả vờ từ chối.

Dư Hưng lập tức lắc đầu liên tục: “Bây giờ không giống với lúc bình thường, Diệp huynh là người có tu vi cao nhất, linh

thạch này đương nhiên phải giao cho người bảo quản!”

Người này thật đúng là biết theo gió mà!

Diệp Trường Sinh cười nhẹ một tiếng, nhận lấy túi trữ vật.

Thần thức vừa thấy bên trong có hơn mười khối linh thạch bậc trung, hơn một vạn miếng linh thạch bậc thấp.

Đây là do tháng này khai thác ra, còn chưa kịp giao đủ linh thạch cho thất phái.

Trong thời gian tiếp theo, hai người liền dẫn theo đệ tử Luyện Khí của Yểm Nguyệt tông thủ hộ ở chỗ này.

Diệp Trường Sinh thần sắc như thường, mà Dư Hưng kia thỉnh thoảng lại than thở một phen.

Tu sĩ ma đạo, bốn chữ nặng trĩu đè nặng trong lòng hắn.

Thời gian chậm rãi trôi qua, đến chạng vạng tối, bỗng nhiên một đạo lưu quang cực tốc xuyên qua cánh đồng hoang vu, đi tới phía trên hẻm núi.

Ánh sáng tản đi, một bóng người nổi lên, là một nữ tử tướng mạo khá đẹp, nhưng mặt như băng sương, trong mắt mang theo một tia hung lệ.

Một lá bùa từ trên người nàng bay xuống, thiêu đốt hầu như không còn.

Nhìn tình cảnh hoang vu nơi đây, nàng hừ lạnh một tiếng, lập tức rơi xuống phía dưới.

Một nữ tu sĩ áo trắng đột nhiên xuất hiện trước mặt Diệp Trường Sinh và Dư Hưng.

Cảm nhận được khí tức cường đại trên người đối phương, Dư Hưng bỗng nhiên biến sắc, trong lòng có chút lo sợ bất an.

Đó là một tu sĩ giả đan!

Gương mặt hung ác, ánh mắt lạnh lẽo, sát khí không chút che giấu, nàng này rõ ràng là giả bất thiện.

Nhìn thấy nàng xuất hiện, những đệ tử Yểm Nguyệt tông kia lập tức vô cùng kích động chạy tới, miệng hô Tuyên sư thúc.

Tuyên sư thúc?

Diệp Trường Sinh cùng Dư Hưng đồng thời con người ngưng tụ, đối với thân phận nữ tử này đã có vài phần suy đoán.

“Một đám phế vật!”

Nữ tử nhìn thấy những đệ tử Yểm Nguyệt tông kia, gầm lên một tiếng, mãnh liệt vươn tay ra, tát một cái vào mặt đệ tử Yểm Nguyệt tông chạy tới đầu tiên.

“Bộp! Bộp...”

Đệ tử Yểm Nguyệt tông ở đây không một ai không xuống, tất cả đều bị nàng tát một lần, đánh cho máu me đầy mặt.

Khóe mắt Diệp Trường Sinh và Dư Hưng đồng thời run rẩy, xem ra cách làm của nữ nhân này không dễ ở chung như vậy.

“Xin hỏi tiên tử là?” Dư Hưng trên mặt lộ ra vẻ tươi cười nhiệt tình, tiến lên một bước hỏi.

Bạch y nữ tử nghiêng mắt lạnh lùng nhìn hắn một cái, sau đó trực tiếp quay đầu, coi thường hắn.

Trên mặt Dư Hưng lúc này đã đỏ lúc xanh, trong ánh mắt tràn đầy vẻ kinh ngạc.

Tốt xấu gì hắn cũng là tu sĩ Trúc Cơ, nhưng nàng lại không đếm xỉa gì đến hắn.

Đây là nhục nhã trắng trợn.

Nhưng khi nhìn thấy sát ý không chút che giấu của nữ tử kia, hắn giận mà không dám nói gì.

“Nếu không phải các người giữ lại đám phế vật này còn hữu dụng, thì bây giờ ta lập tức giết các người!” Bạch y nữ tử lạnh lùng nói.

Nhìn như là đang nói đến đám đệ tử Yểm Nguyệt tông, nhưng ánh mắt lại lạnh như băng đảo qua người Diệp Trường Sinh và Dur Hung.

Hiển nhiên phế vật trong miệng nàng, hẳn là không chỉ mấy vị đệ tử luyện khí Yểm Nguyệt tông này.

“Tuyên sư thúc thứ tội, đều là lỗi của đệ tử!”

Các đệ tử luyện khí Yểm Nguyệt tông sau khi trúng một tát, tất cả đều quỳ rạp xuống đất, dập đầu như bằm tỏi.

Vẻ mặt tràn đầy hoảng sợ cùng sợ hãi.

“Các người nói kỹ một chút. Rốt cuộc đệ đệ ta bị làm sao vậy?” Nữ tử lạnh lùng hỏi.

Vừa nghe đến xưng hô “Đệ đệ” này, Dur Hung sắc mặt đột nhiên biến đổi.

“Diệp huynh, lần này phiền toái lớn rồi, cô gái này chính là tỷ tỷ Tuyên Nhạc sư huynh Tuyên Linh của Tuyên Nguyệt Tông, một trong những người có khả năng Kết Đan nhất của Yểm Nguyệt Tông!” Dur Hung cười khổ truyền âm cho Diệp Trường Sinh.

Sau khi nghĩ đến thân phận của nàng, hắn có tức giận nhiều hơn nữa cũng không dám lộ ra.

“Tuyên sư huynh tự nhiên mất tích, ta nghĩ cô gái này muốn phát tiết lửa giận lên trên người chúng ta!” Dur Hung nói.

“Sao nàng lại tới nhanh như vậy?” Diệp Trường Sinh truyền âm hỏi.

Dur Hung nghe vậy ngẩn ra, nói: “Không biết, có thể là sử dụng phù lục trên quý gì đó!”

“Diệp huynh, trong vòng một ngày tiếp theo, tốt nhất nên nói năng cẩn thận, nhất định không được chọc giận nữ tử này!”
Dư Hưng truyền âm nói.

Diệp Trường Sinh từ chối cho ý kiến, cười cười, không trả lời.

Trong thời gian hai người truyền âm trao đổi, bên kia Tuyên Linh từ miệng đệ tử Yểm Nguyệt tông đã biết được mọi chuyện xảy ra.

“Cho nên, các người kết luận đệ đệ ta đã chết?” Thanh âm của nàng vô cùng băng hàn, mang theo sát khí mãnh liệt.

“Sư thúc xin thứ tội, không phải chúng ta không muốn tìm Tuyên Nhạc sư thúc, mà là hai vị sư thúc này phán đoán như thế, các đệ tử cũng không thể không nghe a!” Một gã đệ tử Yểm Nguyệt tông đột nhiên chỉ vào Diệp Trường Sinh và Dư Hưng nói.

Dư Hưng lập tức biến sắc.

“Còn không mau đi tìm!” Lửa giận trong lòng Tuyên Linh phun trào, quát lạnh một tiếng.

Đám đệ tử Yểm Nguyệt tông kia nghe vậy lập tức vô cùng sợ hãi làm chim thú tán loạn, nhao nhao điều khiển pháp khí phóng tới cánh đồng hoang vu kia, đi tìm tung tích Tuyên Nhạc.

Xoay người lại, ánh mắt lạnh lẽo vô cùng của Tuyên Linh Kỳ Hàn đảo qua trên người Diệp Trường Sinh và Dư Hưng.

“Hai tên phế vật các người còn đứng làm gì? Không nghe thấy lời nói của ta sao?” Nàng không chút khách khí nói, trong thanh âm tràn ngập ý vị vênh mặt hất hàm sai khiến.

Một tên Trúc Cơ sơ kỳ, một tên Trúc Cơ trung kỳ, thật đúng là không bị vị tu sĩ Giả Đan này để vào mắt.

Dư Hưng biến sắc, một hồi xanh, biểu lộ cực kỳ đặc sắc.

Bị nhục mạ như thế, trong lòng hắn ta tràn ngập lửa giận.

Nhưng ngay lập tức, trên mặt lộ ra một nụ cười a dua: “Dư mỗ đi tìm đi, Tuyên sư huynh nhất định còn sống, kính xin tiên tử yên tâm!”

Nói xong, hắn lập tức dựng lên pháp khí, bay khỏi nơi đây.

Một vị tu sĩ Giả Đan, hấn không dám đắc tội cũng không dám đắc tội.

Hiện tại rõ ràng đối phương đã nổi giận mà đến, hấn đang nổi giận, muốn làm gì cũng có thể làm ra được.

Dư Hưng là người thức thời, không muốn gặp phải xui xẻo này.

Còn Diệp Trường Sinh thì lạnh lùng đứng ở một bên.

Nhìn Diệp Trường Sinh không có chút động tĩnh nào, khí tức trên người Tuyên Linh càng lúc càng trở nên băng hàn.

Giọng nói yếu ớt, giống như từ trong Cửu U Địa Phủ truyền đến: “Người không nghe thấy lời nói của ta sao?”

Bỗng nhiên cười một tiếng, Diệp Trường Sinh thần sắc bình tĩnh nói: “Người là cái thá gì?”

Đang bay lên giữa không trung, Dư Hưng nghe nói thế, thân thể nhất thời run lên, thiếu chút nữa ngã xuống.

Hấn quay đầu lại, mặt mũi tràn đầy kinh hãi cùng khó mà tin nổi, nhìn về phía ánh mắt của Diệp Trường Sinh, như là đang nhìn một người điên.

Điên rồi à?

Đi khiêu khích một tu sĩ giả sao?

Quả thực là không biết sống chết!

Thấp kém, giả bộ cháu trai, nhẫn nhịn một chút là được rồi, hà tất phải làm vậy?

“Tốt! Rất tốt!”

Tuyên Linh giận quá hóa cười, sát ý băng hàn trong mắt bắt đầu khởi động điên cuồng.

“Người cho là ta không dám giết người sao?” Nàng giơ bàn tay trắng mịn lên, mặt trên bỗng nhiên xuất hiện một thanh tiểu kiếm màu đỏ lửa.

“Người có thể thử xem!” Diệp Trường Sinh ôm hai tay, hoàn toàn không để ý tới uy hiếp của nàng.

Chứng kiến một màn này, Dư Hưng không dám tiếp tục nghe nữa, trực tiếp cực tốc bay khỏi nơi đây.

Đồng thời, trong lòng có chút trào phúng thâm nghĩ: “Thôi vậy, dù sao người này cũng là một tên cuồng đồ không biết sống chết, cho dù nữ tử Yểm Nguyệt tông kia không giết hắn cũng nhất định sẽ tra tấn hắn thật tốt một phen!”

“Hay là, ta nói cho Tuyên sư huynh biết chuyện hắn và Tuyên sư huynh có mâu thuẫn gì đó? Có lẽ có thể lấy được vài phần hảo cảm của nàng!” Dư Hưng thâm nghĩ trong lòng.

Trong hạp cốc, chỉ còn lại hai người.

Phi kiếm màu đỏ lơ lửng trên đỉnh đầu Tuyên Linh, bộ dáng vận sức chờ phát động.

Còn Diệp Trường Sinh lại ôm hai tay, chẳng hề để ý.

Có chỗ dựa không sợ hãi!

Sát ý điên cuồng dâng lên trong lòng Tuyên Linh.

Nàng hận không thể chém người trước mắt thành muôn mảnh.

Sau khi tin tức Tuyên Nhạc xảy ra chuyện ở Yểm Nguyệt Tông, Tuyên Linh lập tức chạy tới mỏ linh thạch.

Vì muốn nhanh chóng đến nơi đây, thậm chí không tiếc hao phí một tấm trung cấp cao giai phù.

Lửa giận cực hạn quanh quẩn trong lòng nàng.

Chẳng qua là nhiệm vụ trấn thủ mỏ linh thạch bình thường, tu sĩ Trúc Cơ hậu kỳ như đệ nàng sao có thể vô thanh vô tức mà chết được?

Coi như là có tu sĩ ma đạo đột kích, nhưng bằng vào tu vi và pháp khí của Tuyên Nhạc, vấn đề chạy thoát không lớn.

Trừ phi là tu sĩ Kết Đan hoặc là tu sĩ Giả Đan kỳ ra tay.

Nhưng nếu là tu sĩ cấp bậc này động thủ, như vậy làm sao buông tha những người còn lại?

Cho nên, dưới cái nhìn của Tuyên Linh, đệ đệ của nàng nhất định có cái chết cổ quái, vấn đề xuất hiện ở đây là trên người của những người này!

Sau một hồi trầm mặc giằng co, tu sĩ giả đan Yểm Nguyệt tông này cuối cùng vẫn không có động thủ.

Hắn hoài nghi có thể, nhưng không có chứng cứ, tùy tiện động thủ với một gã đệ tử Trúc Cơ Hoàng Phong Cốc thì không còn gì để nói.

Đừng nói là giả đan, cho dù là tu sĩ Kết Đan chân chính cũng không thể giết một đệ tử Trúc Cơ trong đại đình rộng rãi giết chết một đệ tử Trúc Cơ của môn phái khác.

Điều này chẳng khác gì đang đánh thẳng vào mặt Hoàng Phong cốc.

Tuy trong lòng Tuyên Linh giận dữ nhưng không điên lên.

Thu hồi pháp khí trong tay, nàng lạnh lùng nói: “Tốt nhất ngươi không nên ra ngoài một mình!”

“Đồng dạng cũng khuyên bảo ngươi!” Diệp Trường Sinh cười lạnh một tiếng, nói.

Tuyên Linh xoay người rời đi, sát ý trong lòng không chút nào giảm bớt.

Bây giờ không động thủ không có nghĩa là sau này cô không ra tay nữa.

Chỉ cần tìm được cơ hội...

Giết chết hắn, không bị người khác nhìn thấy là được.

Dưới tình huống không có chứng cứ, ai có thể làm gì nàng?

Hành động truy tìm Tuyên Nhạc vẫn liên tục kéo dài đến chạng vạng tối, những đệ tử Yểm Nguyệt tông kia đều tìm kiếm trong phạm vi hơn mười dặm xung quanh.

Tuyên Nhạc đương nhiên không có khả năng tìm thấy, cho nên đám đệ tử Yểm Nguyệt tông chỉ có thể kinh hồn táng đảm trở về báo cáo cho Tuyên Linh.

Nàng này sau khi nghe được tin báo thì nổi giận, lại kéo đệ tử Yểm Nguyệt tông chạy đến hầm mỏ để bọn họ tìm kiếm.

Sống phải thấy người, chết muốn thấy xác.

Nhìn thấy Tuyên Linh lãnh ngạo đứng đó, Dư Hưng ánh mắt lập loè, trong đầu có ý niệm không ngừng dâng lên.

“Sự tình lúc trước ta nương nhờ Tuyên Nhạc đã đắc tội rất lớn với người họ Diệp kia. Người này tuy không biểu hiện ra ngoài, nhưng trong lòng nghĩ hẳn là đang ghi hận ta!”

“Tuy sau này ta tỏ ý với hắn, nhưng đã chậm một chút, không còn kịp nữa rồi. Tâm cơ người này rất sâu, nói không chừng chính là đánh chủ ý mưu hại ta!”

“Huống hồ, tiếp theo Ma đạo khả năng đánh tới, đối phó Ma đạo tu sĩ, toàn bộ đều phải dựa vào Tuyên Linh, bất luận từ phương diện nào đến xem, căn đui Tuyên Linh này đều đáng giá hơn so với họ Diệp kia đi đâu phục!”

“Đã như vậy, không bằng ta nạp thượng nhập danh trạng, giao hảo với một vị tu sĩ Kết Đan tương lai...”

Trong lòng suy nghĩ một lát, Dư Hưng cuối cùng quyết tâm đi về phía Tuyên Linh.

“Tuyên tiên tử, kỳ thật trước khi Tuyên Nhạc sư huynh mất tích, ta đã giao hảo với hắn, cũng bởi vậy nên ta biết một chút chuyện trọng yếu!”

Nghe thấy lời nói của Dư Hưng, ánh mắt lãnh khốc của Tuyên Linh cuối cùng cũng có biến hóa, xoay người lại, lạnh lùng nói: “Nói!”

“Thật ra Tuyên Nhạc sư huynh và Diệp Trường Sinh của Hoàng Phong cốc vẫn luôn có mâu thuẫn!”

“Giữa bọn họ, bởi vì...”

Dư Hưng nhanh chóng kể lại mâu thuẫn giữa Diệp Trường Sinh và Tuyên Nhạc như thế nào.

Nghe hắn giải thích, sắc mặt Tuyên Linh càng ngày càng lạnh, trong mắt tràn ngập sát khí.

“Nói như vậy, ngươi nghi ngờ cái chết của đệ đệ ta có quan hệ với hắn?” Giọng Tuyên Linh vang lên như ác ma chín tầng.

Dư Hưng do dự một chút, kiên trì nói: “Đúng vậy, nếu như nói trong này ai có động cơ thì nhất định là Diệp Trường Sinh!”

“Nếu việc này không liên quan tới tu sĩ ma đạo mà nói thì chuyện xác suất Tuyên sư huynh chết có liên quan tới người này!”

“Các người không phải nói đệ đệ ta đã chết bên ngoài hạp cốc sao?” Giọng Tuyên Linh mang theo lửa giận.

Dư Hưng trong lòng giật thót, vội vàng nói: “Trước khi Tuyên Nhạc sư huynh mất tích, là nói huynh ấy muốn ra ngoài hẻm núi dò xét tình huống, nhưng huynh ấy có thật sự đi ra ngoài hạp cốc hay không, nhưng không ai tận mắt thấy được!”

“Cho nên, Tuyên Nhạc sư huynh đi tới mỏ quặng cũng không phải là không có!”

.....

Xa xa, Diệp Trường Sinh nhìn thấy Dư Hưng cùng Tuyên Linh đứng một chỗ nói chuyện với nhau, liền đoán được người này sẽ nói gì.

“Đúng là cổ đầu tường đầy đầu đuôi mà!” Khóe miệng của hắn lộ ra một tia cười lạnh.

Sau một lát, hai người kia tản ra, Tuyên Linh dùng ánh mắt lạnh lẽo vô cùng liếc Diệp Trường Sinh một cái, bỗng nhiên đi vào quặng mỏ.

Tựa hồ là đi dò xét tình huống bên trong.

Mà trên mặt Dư Hưng lại bày ra bộ dáng đắc ý, đi về phía Diệp Trường Sinh.

“Diệp huynh, có một chuyện sư huynh muốn bàn với người!” Đi tới trước mặt Diệp Trường Sinh, Dư Hưng đại khế nói.

Vừa nghĩ đến tuyên Linh hứa hẹn chỗ tốt, trong lòng của hắn lại vô cùng kích động.

Cũng vì vậy mà tăng thêm vài phần tự tin.

Đối mặt với Diệp Trường Sinh có tu vi cao hơn hắn, ỷ mình lớn tuổi mà dám gọi sư huynh.

Trúc Cơ trung kỳ thì thế nào?

Ta đã ôm đùi tu sĩ Kết Đan kỳ tương lai rồi.

Diệp Trường Sinh ánh mắt từ trên xuống dưới đánh giá ông lão trông như người chợ tron trượt này, nhẹ giọng cười một tiếng, nói: “Nói đi!”

Dư Hưng nghe vậy, trên mặt lộ ra ý cười: “Diệp huynh, ngày hôm qua, ta giao cho huynh những linh thạch kia có phải nên trả lại hay không?”

“Tu sĩ Ma đạo có thể tới bất cứ lúc nào. Ngu huynh cảm thấy, linh thạch này đặt trên người người có cảm giác không quá an toàn. Vẫn nên giao cho Tuyên tiên tử bảo quản mới thích hợp nhất!” Dư Hưng cười tủm tỉm nói.

Hai vạn linh thạch đổi với tu sĩ Kết Đan kỳ mà nói là một khoản tài phú rất lớn.

Càng không cần phải nói tu sĩ Trúc Cơ.

Mặc dù, nói từ trên danh nghĩa, đây là muốn giao lên linh thạch bảy phái.

Nhưng tình hình bây giờ đã khác.

Nếu thật sự có tu sĩ ma đạo tiên đánh vào, như vậy linh thạch này, có lẽ có thể tìm một lý do riêng mà nuốt mất.

Đổi mặt với dụ hoặc như vậy, Dư Hưng làm sao có thể không động tâm.

Lúc trước, khi hắn giao linh thạch cho Diệp Trường Sinh, trong lòng không muốn chút nào.

Nhưng bởi vì khi đó, hắn muốn lấy lòng Diệp Trường Sinh, cho nên không thể không làm như vậy.

Nhưng bây giờ, lại ôm đùi khác, tự nhiên là muốn từ trên người Diệp Trường Sinh đòi tới.

“Như thế nào, Dư huynh cảm thấy ta bị tu sĩ ma đạo giết chết sao?” Diệp Trường Sinh nhẹ răng cười hỏi.

“Cho dù người không bị tu sĩ ma đạo giết thì cũng bị Tuyên tiên tử giết chết, chẳng lẽ người cảm thấy mình có thể còn sống mà rời khỏi mỏ linh thạch này sao?” Dư Hưng trong lòng cười lạnh.

Tuy nhiên, trên mặt hắn vẫn mang theo nụ cười nhiệt tình dào dạt: “Đâu có, Diệp sư đệ nói đùa rồi, sư huynh ta vẫn luôn hy

vọng chúng ta có thể sống sót rời khỏi nơi đây!”

“Chỉ là tu vi của sư đệ kém xa Tuyên tiên tử rất nhiều, cho nên ta cảm thấy cứ giao linh thạch cho Tuyên tiên tử là hợp lý nhất.”

“Dù sao, bảy phái tiếp viện còn phải mất ba ngày nữa mới có thể tới được, trong lúc này, an nguy của linh quáng đều phải dựa cả vào Tuyên tiên tử!”

Dư Hưng rung đùi đắc ý nói, một tin tức khiến ánh mắt của Diệp Trường Sinh sáng ngời.

“Ồ? Việc tiếp viện cho bảy phái trễ như vậy mới có thể tới sao?” Diệp Trường Sinh lộ vẻ kinh ngạc, hỏi.

“Ha ha, đúng vậy a, chọn nhân thủ cần có thời gian, từ thất phái chạy đến nơi đây cũng phải có thời gian, những cao nhân Kết Đan kỳ kia lại không có khả năng tiếp viện một tòa linh thạch quáng, cho nên ba ngày cũng là nhanh rồi!”

Nghe vậy, trên mặt Diệp Trường Sinh lộ ra vẻ hiểu rõ, gật đầu nói: “Như vậy, ta an tâm rồi!”

“Hả? Yên tâm cái gì?” Dư Hưng nghi hoặc hỏi.

“Yên tâm để người đi chết đi!”

Trên mặt Dư Hưng lộ ra vẻ kinh ngạc, cúi đầu xuống nhìn thấy một thanh tiểu kiếm ở trên ngực mình phun ra nuốt vào khí sắc bên, đánh nát trái tim của hắn.

“Ngươi... Sao ngươi dám...”

Khóe miệng Dư Hưng tràn ra máu, trên mặt tràn đầy vẻ không thể tin nổi.

Kinh hãi, tuyệt vọng, phần nộ...

Giơ tay nhẹ nhàng vạch một cái, một cái đầu cực lớn rơi trên mặt đất.

Hái xuống túi trữ vật của Dư Hưng, Diệp Trường Sinh lầm bầm nói: “Còn phải cảm ơn ngươi đã nói cho ta biết tin tức về viện binh của thất phái!”

Ba ngày sau, viện binh bảy phái mới có thể đến nơi, mà tu sĩ ma đạo tuyên nhạc cầu kết, ngày mai là có thể đến.

Đã như vậy, giết sạch tất cả những người ở nơi này, cũng không sao chứ?

Ném ra mấy hỏa cầu, thiêu hủy thi thể Dư Hưng.

Diệp Trường Sinh đi về phía cửa vào quặng mỏ.

Sau một phen bố trí, hắn lưu lại trận pháp ở chỗ này, sau đó ngồi ở cửa hang chờ đợi.

Mấy canh giờ sau, một gã đệ tử Yểm Nguyệt tông đi ra.

Thần sắc hắn như thường đi ra ngoài, hoàn toàn không phát hiện bất cứ điều gì khác thường.

Đi vài bước, đột nhiên trước mắt trời đất quay cuồng, dường như tiến vào một nơi xa lạ.

Lực lượng kinh khủng đánh úp về phía hắn, chỉ trong giây lát, đệ tử Luyện Khí này đã chết trong trận pháp.

Vô thanh vô tức.

Diệp Trường Sinh vẫn đang ngồi ở ngoài cửa vào quặng mỏ, mí mắt cũng không thèm nhấc lên.

Không lâu sau, lại có đệ tử Yêm Nguyệt tông đi ra, liên tiếp bước vào trong trận pháp, bị giết chết.

Người phía sau hồn nhiên không chú ý tới.

“Bốn người.”

“Năm người.”

“Sáu người...”

.....

Diệp Trường Sinh yên lặng đếm, sau khi người thứ mười bước vào trận pháp, hắc mở mắt ra.

Toàn bộ đệ tử cấp thấp của Yêm Nguyệt tông đều đã xử lý xong.

Hiện tại, trong mỏ linh thạch này cũng chỉ còn lại hắc và Tuyên Linh hai người.

Diệp Trường Sinh đứng dậy, xuyên qua trận pháp, tiến vào bên trong mỏ quặng.

Nơi đây lại yên tĩnh trở lại.

Mãi cho đến giờ phút hoàng hôn, một loạt tiếng bước chân từ trong mỏ quặng truyền đến.

Thân ảnh Tuyên Linh xuất hiện ở lối ra khỏi quặng mỏ.

Đi vài bước, bỗng nhiên ngừng lại.

Tuyên Linh lạnh lùng nhìn ra cửa quặng mỏ, chậm rãi lui về phía sau mấy bước.

Tình huống không đúng!

Vừa rồi nàng ta theo thói quen thả thần thức ra, kết quả phát hiện, toàn bộ bên ngoài quặng mỏ không có bất kỳ người nào tồn tại.

Điều này không thích hợp!

Nói thế nào đi nữa bên ngoài quặng mỏ chắc chắn phải có người.

Đám đệ tử Yểm Nguyệt tông, Dư Hưng, Diệp Trường Sinh tất nhiên sẽ có người ở bên ngoài.

Nhưng hiện tại, không một bóng người, tình huống không đúng, bên ngoài đã xảy ra biến cố.

Tuyên Linh nheo mắt, sát ý mãnh liệt hằn lên.

“Là tu sĩ ma đạo? Hay là người của Hoàng Phong cốc?” Tuyên Linh nói nhỏ, trong mắt lóe ra sát ý điên cuồng.

Nếu đúng là người của Hoàng Phong Cốc kia, Tuyên Linh dám khẳng định đệ đệ của mình Tuyên Nhạc nhất định là do người này giết chết.

“Không tốt!”

Nàng bỗng nhiên tê cả da đầu, trong lòng kinh hãi, một cảm giác nguy hiểm mãnh liệt ập tới.

Vội vàng né sang một bên.

Nhưng đã chậm!

Phía sau, lặng yên không một tiếng động, một thanh thiên mâu màu xanh đột nhiên rơi xuống.

Phù bảo!

“Rắc rắc!”

Thiên mâu màu xanh nhanh chóng hạ xuống, chém lên người Tuyên Linh chưa kịp né tránh.

“Xoẹt!”

Huyết quang văng khắp nơi, một cánh tay bay lên.

Máu tươi nhuộm đỏ nửa người, Tuyên Linh miễn cưỡng tránh thoát lần tập sát này nhưng bị trọng thương, sắc mặt ảm đạm như muốn chảy nước.

“Chắc chắc, vốn định một kích dễ dàng giết chết ngươi, xem ra vẫn phải phí chút công phu. Quả nhiên không hồ là tu sĩ Giả Đan!” Giọng Diệp Trường Sinh từ một bên truyền đến.

Thân thể của hắn chậm rãi hiển hóa ra, tháo xuống áo choàng màu đỏ trên đỉnh đầu.

“Ăn Linh sa!” Tuyên Linh hét lên kinh hãi.

“Đúng là người rồi!” Hàm răng của nàng kêu lên khanh khách.

Quả nhiên là người này đã giết chết đệ đệ của mình.

Vừa rồi lúc mình đi qua bên hắc, không phát hiện được bất kỳ điều gì khác thường, nguyên lai là vì Ân Linh sa sao?

Nếu như không có vật này, tuyệt không có khả năng bị hắc đánh lén!

“Đi chết đi!”

Một tiếng găm vang lên, thanh tiểu kiếm màu đỏ trên tay Tuyên Linh bay lên, chém về phía Diệp Trường Sinh.

Đây là một kiện cực phẩm pháp khí gần với pháp bảo, trong tay giả đan tu sĩ phát huy ra thực lực kinh người.

“Phanh!”

Tiểu kiếm màu lửa đỏ cùng thiên mâu màu xanh va chạm, pháp lực của hai người cuộn cuộn không ngừng vận chuyển, điều khiển phù bảo cùng pháp khí oanh kích đối phương.

Diệp Trường Sinh và Tuyên Linh đều cả kinh, Diệp Trường Sinh kinh ngạc với uy lực của pháp khí lại to lớn như thế.

Còn Tuyên Linh thì kinh ngạc, Trúc Cơ trung kỳ của Hoàng Phong cốc lại có pháp lực hùng hậu như thế!

Vậy mà có thể chiến đấu ngang ngửa với tu sĩ Giả Đan nàng ta.

Phù bảo cùng pháp khí va chạm mấy lần, lập tức hai người đều biết, không có khả năng dựa vào vật này nhanh chóng giết chết đối phương.

Vì vậy, không hện mà cùng đưa tay vào túi trữ vật.

Diệp Trường Sinh lấy ra một thanh phù triệu, nhanh chóng ném ra ngoài.

Còn Tuyên Linh lại lấy ra một cây châm bạc.

Khi nhìn thấy Diệp Trường Sinh vung ra nhiều phù lục như vậy, Tuyên Linh biến sắc.

Đó là một mảng lớn hỏa cầu, thủy tiễn, trong đó còn kèm theo băng thương.

Tuy rằng đều là phù lục sơ cấp thế nhưng số lượng lại quá nhiều.

Căn bản không có khả năng ngăn cản.

Tuyên Linh ném ngân châm ra, điều khiển ngân châm nhanh chóng bắn về phía Diệp Trường Sinh, đồng thời thân thể của mình cũng nhanh chóng lui lại.

Thấy cảnh này, Diệp Trường Sinh nở một nụ cười quỷ dị.

Ngân châm có tốc độ cực nhanh, trong chớp mắt đã tới trước mặt Diệp Trường Sinh, đây là một pháp khí vô cùng đáng sợ.

“Đinh!”

Châm bạc đang nhanh chóng bắn tới cũng không như Tuyên Linh tưởng tượng, xuyên thấu qua thân thể Diệp Trường Sinh.

Trái lại, bị một tầng ngân quang ngăn lại.

Cùng lúc đó, nàng lùi về phía sau một bước cuối cùng, một mảnh quang mang bỗng nhiên trống rỗng xuất hiện, bao phủ nàng.

Trận pháp!

“A!”

Một tiếng hét thảm từ trong trận pháp truyền đến, một lát sau không còn bất kỳ tiếng động nào nữa.

Diệp Trường Sinh thu hồi phù bảo, lại nhật hai kiện pháp khí Tuyên Linh rơi xuống lên.

Sau đó đi về phía trước, tiến vào trong trận pháp, nhìn thấy một mảnh thi thể ngã trên mặt đất.

Mười một bộ đều là đệ tử Yểm Nguyệt tông mặc áo trắng.

Người cầm đầu chính là Tuyên Linh.

Thu hồi túi trữ vật của bọn họ, thiêu hủy tất cả thi thể. Diệp Trường Sinh thu hồi trận pháp, sau khi nhìn thật sâu bên ngoài quặng mỏ bầu trời, hướng trong quặng mỏ đi tới.

Hiện tại, trong mỏ linh thạch to như vậy cũng chỉ còn lại có một mình hắn.

Cũng không lâu lắm, sâu trong quặng mỏ, các loại tiếng oanh minh không ngừng truyền đến.

Các nơi quặng mỏ đang sụp đổ.

Diệp Trường Sinh đang hấp thụ linh thạch.

Đến cuối cùng, một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên, toàn bộ quặng mỏ ở bên này đều sụp đổ.

Nơi lối ra, quang mang chợt lóe, Diệp Trường Sinh bụi đất xuất hiện ở chỗ này.

”Chơi hơi quá!” Hắc lâm bảm nói.

Cho dù đã cẩn thận từng li từng tí một, nhưng hắc vẫn dẫn phát đại quy mô sụp đổ, suýt chút nữa bị chôn ở bên trong.

Các nơi trong quặng mỏ không ngừng sụp xuống, dẫn đến toàn bộ linh thạch cơ hồ bị hủy diệt.

Người sau đó, mặc dù muốn tiếp tục đi khai thác mỏ linh thạch này, cũng phải hao phí nhiều năm thời gian để chậm rãi dọn dẹp đá vụn ở bên trong.

Đứng trước đồng đồ nát do linh thạch bị đổ sập, Diệp Trường Sinh ước lượng ba ngàn viên linh thạch bậc trung trong túi trữ vật cầm trong tay, trên mặt lộ ra nụ cười thỏa mãn.

Để có thể dễ dàng đem tất cả số linh thạch này bỏ vào túi trữ vật, hắn cố ý chuyển hóa thành linh thạch bậc trung.

Ba ngàn linh thạch bậc trung, chính là ba mươi vạn linh thạch. Lần này là một mùa thu hoạch lớn!

“Đáng tiếc là mỏ quặng này quá mạnh, nếu không e rằng ta sẽ hấp thu được hơn trăm vạn linh thạch!” Diệp Trường Sinh lầm bầm.

Lần này, trực tiếp đoạt được tài nguyên tu luyện mấy chục năm sau này.

Cho đến trước Nguyên Anh, hắn là sẽ không vì linh thạch mà phát sầu.

Ngoài mỏ linh thạch ra, Diệp Trường Sinh cũng lấy được trong túi trữ vật của những người đã giết chết kia, một số thứ khá quý giá.

Đầu tiên là năm ngàn linh thạch, những thứ này đều là thu hoạch từ trong túi trữ vật của Tuyên Linh.

Sau đó là gần mười kiện cực phẩm pháp khí.

Trong đó đa số đều thuộc loại giá trị không lớn đối với Diệp Trường Sinh.

Chỉ có hai thứ của Tuyên Linh, tiểu kiếm màu lửa đỏ cùng châm màu bạc đáng giá sưu tầm.

Tiểu kiếm màu lửa đỏ kia là cực phẩm pháp khí tốt nhất mà Diệp Trường Sinh cho đến bây giờ.

Pháp khí có thể đánh nhau với Phù Bảo thật sự không nhiều lắm.

Tiểu kiếm màu lửa đỏ này tựa như được luyện chế từ pháp bảo, uy lực cực lớn!

Mà cây ngân châm kia tuy hơi kém một chút, nhưng cũng không yếu.

Vật này đánh lên âm nhân có ưu thế độc đáo, tốc độ nhanh, lực xuyên thấu mạnh, lúc phát ra khí tức rất yếu, không dễ bị phát hiện.

Trừ phi giống như Diệp Trường Sinh, có được thần thông hộ thể phi thường lợi hại, nếu không rất dễ dàng bị cây ngân châm này ám toán chết.

Khiến cho Diệp Trường Sinh cảm thấy cao hứng nhất chính là hắc tử trong túi trữ vật của Tuyên Linh tìm được một loại đan dược hữu dụng đối với tu sĩ Trúc Cơ.

Kể từ đó, trong tay hắc tử liền có hai loại đan dược, cộng thêm tám đan phương để Hàn Lập sưu tập tài liệu chính là ba loại.

Chỉ cần lại đạt được một loại, liền có thể không trở ngại tiến vào Trúc Cơ hậu kỳ.

“Tiếp theo, là đợi tu sĩ ma đạo đến!”

Đứng trước mỏ linh thạch, Diệp Trường Sinh trầm nghĩ.

Hắn nhìn thoáng qua tình huống chung quanh, bỗng nhiên xuất ra pháp khí cùng một ít phù lục.

Ầm ầm chém xung quanh, tạo ra rất nhiều dấu vết dấu pháp.

“A, như vậy là không có vấn đề gì rồi, tình hình hiện tại ở đây, vừa nhìn đã biết là loại chiến đấu kịch liệt!”

Sau khi chuẩn bị xong tất cả, Diệp Trường Sinh đứng ở một góc, đeo Ấn Linh sa lên, im lặng chờ đợi.

Ngày thứ hai, bầu trời sáng ngời. Không lâu sau, trên không hập cốc liền vang lên tiếng “Vèo, vèo...”

Từng bóng người hạ xuống trước mỏ linh thạch, người đầy sát khí, lạnh lùng nhìn quặng mỏ vắng vẻ này.

“Mười người!”

Diệp Trường Sinh nhìn đám tu sĩ ma đạo kia, nheo mắt.

Cầm đầu là một tu sĩ Giả Đan, chín người còn lại đều là tu sĩ Trúc Cơ trung hậu kỳ.

Đây tuyệt đối là ma đạo tinh nhuệ.

“Không phải tinh nhuệ cũng không dám xâm nhập Việt quốc a, những người này, hơn phân nửa nắm giữ một số thủ đoạn phi thường lợi hại, làm khó có thể đối phó tu sĩ Kết Đan, không nên để cho bọn hắc phát hiện thì tốt hơn!”

Diệp Trường Sinh dùng Ấn Linh sa che dấu hoàn toàn khí tức, lạnh lùng nhìn đám tu sĩ ma đạo này.

“Tin tức sai rồi sao? Nơi này không có ai cả!” Đại hán cầm đầu có một vết sẹo dài trên mặt thì thảo tự nói.

“Xa huynh, xem ra nơi này đã trải qua một hồi kịch đấu!”

Phía sau hắc, một tu sĩ Trúc Cơ hậu kỳ bước lên nói.

“Không sai, chẳng lẽ có người đồng hành khác đến đây?” Đại hán Giả Đan nghi ngờ hỏi.

“Hắc là sẽ không, chỉ có ba đội nhân mã tiến vào Việt Quốc, hai đội khác cách nơi đây phi thường xa xôi!”

“Vậy thì kỳ quái, bảo các huynh đệ cẩn thận một chút!” Đại hán Giả Đan phân phó.

Một nhóm mười người, tra xét một hồi lâu trong hạp cốc, kết quả cái gì cũng không phát hiện.

Cuối cùng, bọn họ chỉ có thể đưa ra một kết luận:

Nơi này xảy ra một trận chiến không rõ nguyên nhân, sau đó tất cả mọi người đều rút lui.

“Xúi quẩy, vốn tưởng rằng có thể cướp được một ít linh thạch, kết quả là ngay cả một sợi lông cũng không có!”

Tu sĩ ma đạo hùng hùng hổ hổ rời đi.

Sau khi đi được một thời gian, Diệp Trường Sinh đi ra.

“Tu sĩ ma đạo quả nhiên tới sớm hơn viện binh của thất phái, lần này không có vấn đề gì, tuyệt đối không có sơ hở gì!”

Dừng lại một lát, Diệp Trường Sinh vung tay, Phi Thiên Linh Toa xuất hiện, nhanh chóng rời khỏi mỏ linh thạch này.

.....

“Diệp sư đệ, người nói là mỏ linh thạch kia bị tu sĩ ma đạo tập kích, cuối cùng chỉ có một mình người còn sống trở về?”

Trong đại diện nghị sự Hoàng Phong cốc, Diệp Trường Sinh về mặt mặt mũi, hướng một nam tử trung niên râu dài màu đen trước ngực giảng thuật cái gì đó.

Sau khi nghe Diệp Trường Sinh kể lại thật sự, trên mặt người này lộ ra vẻ giật mình.

“Đúng vậy, Chung sư huynh, ta cũng may mắn mới thoát được một mạng!” Về mặt Diệp Trường Sinh như nghĩ mà sợ.

“Thì ra là thế, Diệp sư đệ, người còn nhớ rõ tướng mạo của nhóm tu sĩ Ma đạo kia không?” Chương môn Hoàng Phong cốc Chung Linh Đạo hỏi.

“Tổng cộng có mười người, người cầm đầu có một vết sẹo dài trên mặt...”

Diệp Trường Sinh miêu tả kỹ càng những gì hắn thấy về mười tên tu sĩ ma đạo kia.

“Nói như vậy, Tuyên Linh đạo hữu của Yểm Nguyệt tông, Dư Hưng đạo hữu của Thiên khuyết bảo đều bất hạnh gặp khó khăn?”

“Ai, chương môn sư huynh, bọn hắn bị tu sĩ ma đạo theo dõi, không thể đào thoát, mà ở trong mỏ quặng ta cũng phát hiện một đầu mặt đạo thông hướng ngoại giới, mới chạy trốn!”

“Nguyên lai là như vậy!” Chung Chương môn trên mặt lộ ra vẻ đăm chiêu.

“Ha ha ha, sư đệ, người thật đúng là phúc đại mệnh a!”

“Trên thực tế, hai ngày trước liên minh bảy phái chúng ta đã phái ra một tiểu đội tinh nhuệ đi trợ giúp các người, không ngờ đi trễ, tòa quặng mỏ kia đã bị hủy diệt!”

“Ai, đám tặc tử Ma đạo này không chiếm được liền hủy diệt, thật là đáng hận!” Diệp Trường Sinh đau đớn vô cùng.

“Đây cũng là chuyện không còn cách nào khác, cũng may sư đệ cơ trí người, sớm kêu đệ tử cấp thấp mang theo thợ mỏ rút đi.”

“Chuyện nhỏ bé không đáng kể đó, chương môn sư huynh không cần phải nhắc tới!” Diệp Trường Sinh khoát tay áo, liên tục lắc đầu.

“Sư đệ, tiếp theo người tu dưỡng cho tốt đi, nhiệm vụ trấn thủ mỏ linh thạch này tạm thời chấm dứt, có thể trong khoảng thời gian ngắn sau này, đều sẽ nhàn rồi!” Chung Linh Đạo cười nói.

Diệp Trường Sinh nghe vậy lập tức vui vẻ trong lòng, chấp tay nói: “Vậy đa tạ chương môn sư huynh!”

.....

Ngồi trong động phủ của mình, Diệp Trường Sinh lặp lại chuyện lúc trước, sau khi xác định không bỏ sót, bắt đầu tu hành.

Vừa rồi đi đến chỗ Trần sư tỷ một chuyến, hẳn biết được rất nhiều tin tức.

Cơ bản trên cơ bản Khương Quốc và Xa Kỳ Quốc đã bị ma đạo chiếm cứ, hai nước này có rất nhiều người tu tiên lui vào Việt Quốc, đóng quân ở trên biên giới, giằng co với ma đạo.

Đồng thời, năm sáu tiểu quốc chung quanh nhao nhao phái viện quân đến, cũng đến được Việt quốc.

Ở trên biên cảnh, liên quân nhiều nước giằng co với tu sĩ ma đạo, tình thế vô cùng khẩn trương.

“Ma đạo nuốt hai quốc gia nhỏ, dù sao cũng phải tiêu hóa một thời gian, chắc sẽ không phát động chiến tranh nhanh như vậy nữa, bằng không sẽ phá vỡ bụng bọn họ!”

“Nhưng Việt quốc, Nguyên Vũ quốc, liên quân Tử Kim quốc và những quốc gia này cũng không dám chủ động tiến công Ma đạo, đều là một bộ tâm tư không mong có công, nhưng cầu không vượt qua, cho nên chiến tranh hẳn là trong thời gian ngắn sẽ không đánh nhau!”

“Như vậy, sẽ có mấy năm thời gian bình tĩnh dùng để tu hành!”

Ăn đan dược vào, Diệp Trường Sinh không dám chậm trễ, nhanh chóng luyện hóa dược lực, tu hành.

Một năm sau, một đạo truyền âm phù bay vào trong động phủ của Diệp Trường Sinh.

Diệp Trường Sinh ngồi xếp bằng dưới đất, khổ tu một năm mở mắt ra, trên người linh quang lập loè, khí tức lại cường đại hơn rất nhiều.

Hắn đứng dậy, đi đến trước trận pháp, mở tờ phù truyền âm kia ra.

Là thanh âm của Trần sư tỷ:

“Sư đệ, người bảo ta dò xét Tinh Linh Mộc có tin tức!”

“Tinh Linh Mộc?!”

Diệp Trường Sinh vui mừng, lập tức bay về phía động phủ của Trần sư tỷ.

Sau khi Kết Đan, hắn muốn luyện chế bản mạng pháp bảo Chu Thiên Tinh Thần Kính cần đại lượng tài liệu.

Trong đó có hai loại tài liệu chính và hai loại phụ tài là quan trọng nhất.

Tinh Linh Mộc đúng là một loại phụ tài trong đó.

Diệp Trường Sinh một năm trước đã ủy thác Trần sư tỷ nghe ngóng được tin tức của mấy loại tài liệu này, hiện tại rốt cục đã có hồi đáp.

“Có người từng ở bên ngoài dãy núi Vạn Lĩnh của Đông Dụ quốc từng thấy một cây Tinh Linh Mộc mấy trăm năm, nhưng bởi vì trên cây có một con yêu thú cấp bốn đang nghỉ lại nên không dám tới gần!”

“Đông Dụ quốc? Dãy núi Vạn Lĩnh?” Diệp Trường Sinh nghe tới hai cái tên này lập tức nhướng mày.

Vạn Lĩnh Sơn Mạch, đây không phải là chỗ Trụ Ma Cốc sao?

Trụ Ma Cốc tại khu vực Thiên Nam tiếng tăm lừng lẫy nằm ở trung tâm Vạn Lĩnh Sơn Mạch.

Dãy núi này cực kỳ khổng lồ, dãy núi Thái Nhạc ở Hoàng Phong cốc cũng cười ngửa theo không kịp Vạn Lĩnh sơn mạch.

Bên trong Vạn Lĩnh Sơn Mạch có rất nhiều yêu thú sinh sống, đó là một trong số ít yêu thú cấp cao ở khu vực Thiên Nam.

Có lời đồn đại rằng, bên trong thậm chí có yêu thú thất cấp, cho dù Nguyên Anh chân nhân gặp phải cũng phải cẩn thận ứng đối.

Lời đồn quả thật giả không ai biết, nhưng quả thật Vạn Lĩnh sơn mạch là một nơi có sắc thái thần bí bao phủ.

Sở hữu độc tính chương khí mãnh liệt, hầu như bao phủ hầu hết khu vực sơn mạch này.

Nhưng cũng có một số nơi biên giới, chương khí tương đối mỏng manh.

Quanh năm có lượng lớn tu sĩ thám hiểm bên trong, ý đồ đạt được cơ duyên, một bước lên trời.

“Đông Dụ quốc cách Việt quốc cũng không xa, nói gần cũng không gần, ta đi một chuyến cũng không sao, nhưng chỉ có mấy trăm năm tuổi...”

Trên mặt Diệp Trường Sinh lộ ra vẻ trầm tư.

Đông Dụ quốc, Phong Linh Song Ma đã giết chết trước đó đến từ quốc gia này.

Tu tiên giới của quốc gia này tuy hỗn loạn, nhưng bàn về thực lực, so với Việt quốc thì mạnh hơn không ít.

Dù sao, tài nguyên nơi người ta nhiều hơn Việt quốc rất nhiều.

“Sư tỷ, cụ thể vị trí đó có không?” Diệp Trường Sinh dò hỏi.

“Ta bỏ ra giá cao mua một tấm địa đồ đại khái, phía trên đánh dấu khu vực Tinh Linh Mộc!” Trần sư tỷ nói, lấy ra một tấm bản đồ.

“Sư đệ, ngươi có muốn đi Đông Dụ quốc không?” Trần sư tỷ cẩn nhẹ môi dưới, hỏi.

Diệp Trường Sinh lắc đầu: “Tạm thời không vội, ta không nhất định sẽ đi, đi Đông Dụ quốc, một lần đi về ít nhất phải trì hoãn

khoảng ba tháng thời gian, thời gian dài như vậy đối với ta mà nói là rất quý giá.”

“Vậy ý định của ngươi là?”

“Có lẽ ta sẽ để người khác tìm giúp ta!” Diệp Trường Sinh khẽ cười một tiếng nói.

“Hơn nữa, tìm ra còn là một cây Vạn Niên Tinh Linh Mộc!” Diệp Trường Sinh yên lặng bổ sung một câu.

.....

Sau khi rời khỏi chỗ Trần sư tử, Diệp Trường Sinh bay thẳng ra ngoài cốc, đi được nửa đường, bỗng thấy được một người quen.

Hàn Lập!

Giờ phút này hắn đang cùng một đám đệ tử Luyện Khí đi theo một gã tu sĩ Trúc Cơ hướng bên ngoài cốc bay đi.

Nét mặt Hàn lão ma u ám, bây giờ hắn vẫn là Luyện Khí kỳ, còn chưa Trúc Cơ.

“Đây là... thấy bộ dáng của Hàn lão ma, sợ là đã gặp phải chuyện gì không hay?” Diệp Trường Sinh trong lòng phỏng đoán.

Ý niệm hắn chuyển động, thôi động pháp khí dưới chân, bay về bên đó.

Đệ tử Trúc Cơ dẫn đầu nhìn thấy hắn bay tới, rất kinh ngạc hỏi: “Sư huynh là?”

“Ồ, tại hạ Diệp Trường Sinh, sư đệ mang theo một số người là phải chấp hành nhiệm vụ gì à?” Diệp Trường Sinh chấp tay hỏi.

Tên tu sĩ Trúc Cơ kia nghe được câu hỏi của hắn, vẻ mặt lập tức trở nên đăng chất, cười khỏ nói: “Không dối gạt sư huynh, chúng ta là muốn đi tiên tuyền Kim Cổ Nguyên!”

“Kim Cổ nguyên?!”

Hảo gia hỏa, thì ra là muốn đưa đến tiên tuyền, khó trách đám người này ai nấy đều cúi đầu ừ ừ.

Hiện tại liên quân các nước đang giằng co với Ma Đạo lục tông ở biên giới, mặc dù không bộc phát chiến đấu quy mô lớn, nhưng mỗi ngày tiểu đấu cũng không ít.

Đệ tử Luyện Khí, đệ tử Trúc Cơ mỗi ngày đều phải ra ngoài chém giết vài đợt. Nghe nói hai bên chỉ có tu sĩ Trúc Cơ đã chết hơn trăm người.

Tình thế thảm liệt bức này, những tu sĩ đợi ở phía sau, tự nhiên không ai nguyện ý ra tiền tuyến.

Nhưng mệnh lệnh liên quân của liên quân bảy phái đã hạ xuống, cũng không thể không tuân thủ, cho nên cả đám đều cúi đầu ừ ừ.

Nhất là Hàn Lập, trong lòng tràn ngập lo lắng.

Hắn đã chuẩn bị xong tất cả tài liệu Trúc Cơ, đang định bế quan luyện đan Trúc Cơ thì kết quả đột nhiên nhận được điều lệnh này.

Giờ khắc này, ý niệm thoát khỏi Hoàng Phong cốc nồng đậm chưa từng có.

Dọc đường đi hắn đang suy nghĩ xem nên làm thế nào để lén trốn chạy.

“Hóa ra là như vậy!” Diệp Trường Sinh nói, nhìn tu sĩ Trúc Cơ kia với vẻ mặt đồng tình.

Chú ý tới ánh mắt Hàn Lập không ngừng quan sát mình, Diệp Trường Sinh tâm niệm vừa động, truyền âm nói: “Hàn huynh, người đã quên người là đệ tử của Lý Hóa Nguyên sư thúc rồi sao?”

Dứt lời, hắn chấp tay với đệ tử Trúc Cơ kia, nói: “Sư đệ bảo trọng một đường, sư huynh còn có chuyện quan trọng, cáo từ!”

Diên trúc dưới chân Diệp Trường Sinh chở hắn hướng bên ngoài Hoàng Phong cốc bay đi.

Từ khi Diệp Trường Sinh xuất hiện, Hàn Lập vẫn luôn nhìn hắn.

Trong lòng hắn ít nhiều cũng ôm một chút ý niệm trong đầu, xem Diệp Trường Sinh có thể giúp được hắn hay không.

Dù sao, hiện tại hẳn thật sự một chút cũng không muốn rời khỏi Hoàng Phong Cốc.

Đến khi nhận được một cái điều lệnh, trong lòng Hàn Lập tràn ngập cảm giác vô lực.

Dù sao hẳn cũng chỉ là một đệ tử Luyện Khí, sao có thể chống lại điều lệnh của môn phái?

Chiến trường, mặc dù không chết, cũng không có thời gian Trú Cờ.

Người Hàn Lập quen biết không nhiều lắm, Diệp Trường Sinh là một trong số đó, cho nên khi nhìn thấy Diệp Trường Sinh, trong lòng liền ôm một tia hy vọng.

Hy vọng đối phương có thể cứu hắn một phen.

Kết quả, Diệp Trường Sinh thật đúng là đã nhắc nhở hắn một chút, điều này lập tức khiến cho Hàn Lập bừng tỉnh đại ngộ.

Ta là đệ tử của Lý sư tổ, sao có thể tùy tiện để ta ra chiến trường chứ?

Nếu như không phải Diệp Trường Sinh nhắc nhở, Hàn Lập tuyệt đối không thể nghĩ tới tầng này.

Giờ khắc này, hắn sinh ra sự cảm kích thật sâu với việc sản xuất của Diệp Trường Sinh.

“Diệp sư thúc, trước kia ta hiểu lầm hắn nhiều như thế!” Trong lòng Hàn Lập thầm nghĩ.

Giờ khắc này, hắn cảm thấy Diệp Trường Sinh ít nhiều cũng là người tốt, có thể hơi tin tưởng một chút.

Bay ra khỏi Hoàng Phong Cốc, Diệp Trường Sinh hồi tưởng lại biểu tình lúc trước của Hàn Lập, trong lòng cảm thấy có chút buồn cười.

Cái tên Hàn Lập này, tựa hồ cho tới bây giờ cũng không biết mượn thế người khác, chưa bao giờ nghĩ tới, hắn tại Hoàng Phong cốc có một chỗ dựa lớn.

Nguyên lúc Trung Phong cốc rút lui Việt quốc, hắn chính là như thế, thanh âm buồn bực không phát tiết, kết quả bị Hoàng sư thúc trở thành kẻ bị bỏ rơi.

Tốt xấu gì người cũng nói một tiếng người là đệ tử của Lý Hóa Nguyên đi!

Hoàng sư thúc người ta, lại chưa từng gặp qua người, không biết người có thân phận gì.

Nếu như người đem thân phận nói rõ ràng, vậy Hoàng sư thúc nể mặt Lý Hóa Nguyên, cũng không có khả năng đem người trở thành kẻ bị ruồng bỏ a.

Dù sao, phương diện Lý Hóa Nguyên bao che khuyết điểm cũng có tiếng.

Kết quả, không nói một lời, cứ như vậy mà bị lấy đi.

Chỉ có thể nói, thao tác này...

Đại khái cũng bởi vì Hàn lão ma chưa bao giờ tin người khác, chính là bởi vì không tin, cho nên ngay cả nghĩ cũng không nghĩ ra điểm này.

Giậm chân lên điều hâu trúc, Diệp Trường Sinh không lập tức trở về động phủ của mình, mà hướng về phía Nguyên Vũ quốc bay đi.

Đến lúc giao cổ truyền tổng trận lạc ấn cho Tân Như Âm để nàng đi nghiên cứu rồi.

Đồng thời, còn có... chuyện lần trước nhắc tới.

“Vèo!”

Diệp Trường Sinh rất nhanh liền bay đến bên trong Nguyên Vũ quốc, ở bên ngoài Thiên Tinh tông phường thị, trước một ngọn núi nhỏ, hấn dừng lại.

Một lá truyền âm phù bay vào.

Sau một lát, sương mù quấy nhiễu, một thông đạo từ trong sương mù dày đặc xuất hiện, thanh âm của Tân Như Âm từ bên trong truyền đến: “Diệp đại ca, mời vào!”

Diệp Trường Sinh sau khi bay vào trong đó, sương mù dày đặc khép kín, tản ra, núi này một lần nữa khôi phục bộ dáng bình thường.

Ngồi trước bàn đá, thưởng thức một chén trà thơm do Tân Như Âm tự tay ngâm, thấm vào ruột gan.

Thanh hương thuần hậu tản ra, nước nóng bốc hơi, sương mù dâng lên, lơ lửng giữa hai người, khiến nơi đây thêm ra một cảm giác mộng lung.

Trên khuôn mặt trắng nõn trong sáng mang theo nụ cười tươi đẹp, cái cổ thon dài ưu nhã dò xét, bàn tay trắng nõn khẽ nâng, nàng thay Diệp Trường Sinh đổ đầy chén trà.

“Diệp đại ca, hơn một năm không gặp, tu vi càng ngày càng tinh xảo!” Tân Như Âm cười tươi, thanh nhã thông dong nói.

“Như Âm, thời gian vừa qua ta khá bận rộn, thường xuyên không thể tới gặp ngươi, ngươi sẽ không trách ta chứ?” Trên mặt Diệp Trường Sinh lộ ra nụ cười ôn hòa, hỏi.

“Diệp đại ca đang nói cái gì vậy, Như Âm nào phải loại nữ tử không phân rõ nặng nhẹ kia. Hiện tại thiên hạ náo loạn, Diệp đại ca có chuyện quan trọng, không cần phải thường xuyên nhớ tới ta.”

“Nói tới những chuyện này, Như Âm, một năm qua ngươi vẫn khỏe chứ? Không gặp phải phiền toái gì chứ?” Diệp Trường Sinh hỏi.

Tân Như Âm lắc đầu: “Một năm qua ta và Tiểu Mai ru rú trong nhà, trên cơ bản không có tiếp xúc với người bên ngoài, phiền phức tự nhiên chưa thể nói đến!”

“Vậy là tốt rồi!”

Diệp Trường Sinh gật đầu, lại đổi giọng, hỏi: “Như Âm, còn nhớ những lời ta đã nói lần trước không?”

“Diệp đại ca chỉ sao?”

“Cách trị triệt để Long Ngâm Chi Thể của ngươi!” Diệp Trường Sinh nói, trên mặt mang theo vẻ tươi cười.

Ánh mắt cũng trở nên nóng rực, nhìn chăm chăm Tân Như Âm đầy thâm ý.

Khuôn mặt trắng trẻo của Tân Như Âm hơi đỏ lên, vén nhẹ sợi tóc, cười tươi một tiếng, nói: “Lần trước Diệp đại ca nói, lần gặp mặt sau này sẽ nói cho Như Âm biết, Như Âm có thể ghi nhớ mãi!”

Lấy một miếng ngọc giản từ trong túi trữ vật ra, Diệp Trường Sinh đưa tới, nói: “Như Âm, trước tiên xem cái này cái đã!”

Tân Như Âm đặt ngọc giản lên trán, thần thức thăm dò vào trong đó, vừa nhìn liền phát ra một tiếng thở nhẹ: “Ngự Hoàng Thôn Linh Công?!”

Chỉ một thoáng, khuôn mặt đỏ bừng, thẹn thùng nhìn Diệp Trường Sinh, phong tình vạn chủng.

Môn công pháp này không cần nhìn kỹ cũng biết là một môn song tu công pháp.

Diệp Trường Sinh giao một môn công pháp như vậy cho nàng là có ý gì, không cần nói cũng biết.

“Nhu Âm, cứ xem xong đã rồi tính, không cần vội!” Diệp Trường Sinh mỉm cười ôn hòa.

Vẻ mặt Tân Như Âm trở nên kiêu mị vô cùng, tâm thần có chút không yên, đem nội dung bên trong ngọc giản nhìn qua một lần.

“Diệp đại ca, môn công pháp này thật sự có thể chữa trị được Long Ngâm Chi Thể của đệ sao?” Tân Như Âm đặt ngọc giản xuống, hỏi.

“Long Ngâm Chi Thể của ngươi, chỗ mấu chốt ở chỗ Long Ngâm Chi Khí thường xuyên sinh ra trong cơ thể!”

“Long ngâm chi khí đã phá vỡ sự cân bằng âm dương của thân thể, bởi vậy kinh mạch trong cơ thể ngươi cũng héo rút!”

“Nếu như có thể đúng thời hút long ngâm chi khí này đi, liền đủ để bảo trì thân thể Âm Dương cân bằng, đợi đến sau này tu vi của ngươi theo kịp, Long Ngâm Chi Thể này cũng không còn là vấn đề nữa!”

Diệp Trường Sinh ôn thanh giảng giải lại căn bệnh của Long Ngâm Chi Thể cho Tân Như Âm, khiến nàng hiểu vì sao song tu công pháp có thể trị liệu thể chất của nàng.

“Nguyên lai là như vậy.....” Tân Như Âm lẩm bẩm nói, trong lúc nhất thời tâm loạn như ma.

Cùng Diệp đại ca song tu, chuyện này đối với nàng có chút xung kích lớn.

Không phải là không tiếp nhận được, mà là do sự tình này xảy ra đột ngột, nàng vẫn chưa chuẩn bị tâm lý thật tốt.

Dù sao, nàng cũng không phải nữ tử tùy tiện, mặc dù đối với Diệp đại ca sinh tình cảm, nhưng chuyện đem thân thể giao ra, vẫn phải làm kiến thiết tâm lý nhất định.

“Diệp đại ca, đệ...”

Tân Như Âm nhìn gương mặt tuần tú ôn nhuận của Diệp Trường Sinh, trong lòng vừa động, muốn nói cái gì đó.

Diệp Trường Sinh lại duỗi ra hai ngón tay, dán lên môi son của nàng, ngăn trở lời nói tiếp theo của nàng.

Cười khanh khách, Diệp Trường Sinh nhẹ giọng nói: “Nhu Âm, không cần phải vội vàng quyết định, suy nghĩ cẩn thận một phen, đây không phải chuyện chỉ cần vội vàng là có thể quyết định!”

“Diệp đại ca...”

Ánh mắt Tân Như Âm lộ ra vẻ cảm động. Trên người Diệp Trường Sinh, nàng cảm nhận được sự tôn trọng cùng quan tâm trước nay chưa từng có.

Giờ khắc này, nàng lần nữa cảm thấy, giao phó chính mình cho Diệp đại ca, sẽ không là một quyết định sai lầm.

Cảm xúc kích động chậm rãi hồi phục, Tân Như Âm khôi phục ưu nhã thông dong, thu hồi ngọc giản, tự hào nói:

“Diệp đại ca, ta sẽ suy nghĩ cẩn thận, mặc dù không phải để chữa trị thân thể, chỉ cần là Diệp đại ca, ta cũng...”

Nói xong, gương mặt của nàng lại đỏ lên.

Diệp Trường Sinh mỉm cười, thưởng thức ngậm trà, lại lấy bức tranh ghi lại cổ truyền tổng trận lạc ấn ra, nói: “Lần này đến đây, ta còn có một việc muốn giao phó Nhu Âm!”

Đưa bản vẽ qua, Tân Như Âm xem xét, lập tức thở nhẹ nói: “Cổ Truyền Tổng Trận?!”

“Đúng vậy, đây là trận đồ của một tòa truyền tổng trận cổ, đáng tiếc bị hư hỏng, ta muốn nhờ Nhu Âm hỗ trợ chữa trị một chút!” Diệp Trường Sinh nói.

Nhìn chằm chằm vào bản vẽ kia một lát, Tân Như Âm tự tin nói: “Diệp đại ca xin yên tâm, loại truyền tổng trận cổ xưa này trước kia ta đã tiếp xúc qua, chữa trị hẳn là không khó, chỉ là cần thời gian nhất định!”

“Từ từ thôi, không vội, vẫn phải lấy thân thể của mình làm trọng!” Diệp Trường Sinh nhắc nhở.

“Diệp đại ca xin yên tâm, như âm hiểu được điểm này!”

Sau khi thu hồi đồ quyền, trong lúc nhất thời giữa hai người có chút trầm mặc.

Sau một lúc lâu, Tân Như Âm tự nhiên mỉm cười, bỗng nhiên nói: “Diệp đại ca, đệ biết rõ bên này có phong cảnh không tệ,

muốn mời Diệp đại ca cùng ra ngoài giải sầu!”

Tân Như Âm chủ động xin hẹn, Diệp Trường Sinh nào dám cự tuyệt, lúc này vui vẻ đồng ý.

Vì vậy, hai người liền lưu lại Tiểu Mai giữ nhà, đi ra ngoài du sơn xuyên.

Đi trên đường nhỏ trong rừng, trong lúc bất tri bất giác, Diệp Trường Sinh đã nắm tay Tân Như Âm, dắt tay cùng du lịch.

.....

Sau khi trở lại động phủ, Diệp Trường Sinh đi tới chỗ Linh Nhân Chi Tuyền.

Ở nơi đó, hai quả trứng giống như bạch ngọc trôi nổi trong đó, linh khí nồng đậm chui vào trong đó, mặt ngoài hai quả trứng kia hơi hơi hơi động, thoạt nhìn tựa hồ sắp nở rồi.

“Huyết Ngọc Tri Thù...”

Diệp Trường Sinh nói nhỏ một tiếng, đi tới phía trước, nhỏ xuống hai giọt máu, ở trên quả trứng này đánh xuống Không Thần cấm chế.

Huyết Ngọc Tri Thù sau khi áp ra sẽ tự động nhận hấn làm chủ.

Nơi biên giới của Việt Quốc và Xa Kỵ Quốc, Kim Cổ Nguyên, trên một cánh đồng hoang vu, Diệp Trường Sinh chỉ huy hai thanh kiếm nhỏ màu tím bay múa trên dưới, vây khốn tu sĩ Trúc Cơ của Ngự Linh Tông đối diện, điên cuồng tấn công.

Tên đệ tử Ngự Linh Tông kia không ngừng ném ra các loại kỳ trùng dị thú từ trong túi linh thú, nhưng mấy thứ này lại rất khó ngăn cản công kích của Diệp Trường Sinh.

Ba, năm tiếng sau, thanh tiểu kiếm màu tím xuyên qua ngực, xoắn nát trái tim tu sĩ Trúc Cơ của Ngự Linh Tông, kết thúc sinh mạng của hắn.

Diệp Trường Sinh sắc mặt như thường tiến lên tháo túi trữ vật của đối phương xuống, nhìn thoáng qua khắp nơi, rất nhanh liền biến mất trong cánh đồng hoang vu mênh mông.

Một lát sau, hắn đối đầu với một vị đệ tử Quỷ Linh Tông, trải qua một cuộc giao thủ đơn giản, tên đệ tử Quỷ Linh Tông này rất nhanh liền chết trên tay hắn.

Diệp Trường Sinh cực kỳ thuận thực tháo túi trữ vật của đối phương xuống, đi tìm mục tiêu tiếp theo.

Cuộc sống như vậy đã kéo dài một năm.

Hai năm trước, Diệp Trường Sinh từ mỏ quặng linh thạch trở về Hoàng Phong cốc, nghỉ ngơi một năm, sau đó lập tức bị một tờ lệnh điều động tới chiến trường Kim Cổ.

Ở tiền tuyến Kim Cổ Nguyên, biên quân Đa quốc và Ma Đạo lục tông càng lúc càng khẩn trương, phần lớn tu sĩ Trúc Cơ trong Hoàng Phong cốc đều không thể tiếp tục tu luyện yên ổn.

Chém giết trên chiến trường là không thể tránh khỏi.

Từ sau khi ma đạo bắt đầu xâm lấn, Việt Quốc liền lập tức phái người đi du thuyết các quốc gia xung quanh, công bố kế hoạch xâm lấn của chính ma.

Chuyện này dẫn tới sự khủng hoảng của đại lượng quốc gia hai bên chính ma, để tự vệ, bọn họ dần dần có xu thế liên hợp.

Hiện tại, trên tiền tuyến của Việt quốc và Ma đạo, đã hội tụ liên quân của chín quốc gia.

Trong chín quốc gia này có ba quốc gia bậc trung Việt quốc, Nguyên Vũ quốc, Tử Kim quốc.

Có thể lực Xa Kỳ quốc cùng thế lực còn sót lại của Khương Quốc, còn có bốn quốc gia nhỏ khác.

Tổng cộng có hơn bốn mươi đại tông phái như Hoàng Phong cốc đối kháng với ma đạo.

Ở tiền tuyến Kim Cổ Nguyên này, hiện tại chỉ là tu sĩ Trúc Cơ, cũng đã tập kết hơn bốn ngàn người.

Mà tiếp viện vẫn còn liên tục không ngừng đến, nghe nói cuối cùng thậm chí có thể tụ tập hơn vạn tu sĩ Trúc Cơ, cùng Ma Đạo xảy ra một hồi đại chiến quy mô to lớn.

Loại chiến tranh quy mô như này, người bình thường rất khó tưởng tượng.

Hơn vạn tu sĩ Trúc Cơ, đó là khái niệm thế nào?

Toàn bộ Hoàng Phong Cốc cũng chỉ có hơn ba trăm tu sĩ Trúc Cơ mà thôi.

Chín quốc gia nhỏ bé, mỗi một nước mang ra đều khó mà chống lại được Ma Đạo lục tông.

Nhưng mà sau khi liên hợp lại, nguồn lực lượng này khiến cho toàn bộ Thiên Nam đều phải chấn động.

Nhưng bên phía Ma đạo cũng không chịu yếu thế.

Ma Đạo lục tông, đệ tử Trúc Cơ nào không phải nhiều đến vậy?

Thu thập được hơn vạn người cũng không thành vấn đề, vì vậy bọn hắn không ngừng tăng binh, hiện tại tiền tuyến Kim Cổ này đã biến thành máu xay thịt.

Mỗi tháng Trúc Cơ tu sĩ đều có thể chết mấy chục hơn trăm người, lại càng không cần phải nói đến những hòng pháo Luyện Khí kỳ kia.

Nghe nói tình huống chính đạo hiện tại cũng như vậy, một nhóm quốc gia tạo thành liên quân đối kháng lại sự xâm lấn

của nó.

Trong bối cảnh như vậy, Diệp Trường Sinh cũng bị triệu tập tới chiến trường này.

Bất quá, hắn cũng không có trở thành thịt bị xoắn đứt, mà trở thành một trong những người cắn nát thịt.

Một năm trôi qua, hắn cũng coi như có chút danh tiếng trên chiến trường Kim Cổ này.

Trên tay nắm ba bốn mươi tu sĩ ma đạo Trúc Cơ, trong đó còn có cả Trúc Cơ hậu kỳ.

Rất nhiều người còn nghe nói bên phía Hoàng Phong cốc xuất hiện một kẻ hung ác như vậy.

Coi như là tu sĩ Trúc Cơ hậu kỳ rơi vào tay hắn cũng không nhất định có thể thắng.

Bất quá, mọi người không biết là, chiến quả như vậy vẫn là Diệp Trường Sinh thu liễm rất nhiều kết quả.

Nếu không với thực lực của hắn, Trúc Cơ kỳ nào có đối thủ.

Tu sĩ Trúc Cơ bình thường gặp hắn cũng chỉ có năm hiệp.

Sau khi cắt mất đầu của một đệ tử Hợp Hoan Tông, sắc trời đã gần hoàng hôn.

Diệp Trường Sinh ngẩng đầu nhìn thoáng qua ánh nắng chiều, nhanh chóng rút khỏi chiến trường.

Cũng không lâu lắm, sau khi sắc trời tối đen, trên Kim Cổ nguyên cuồng phong gào thét, cát bay đá chạy, các loại hào quang loạn vũ.

Đó là do tu sĩ Kết Đan Kỳ đấu pháp.

Sau khi trải qua một thời gian giao chiến, liên quân chín nước và sáu tông phái ma đạo đã đạt thành ăn ý.

Buổi sáng đến giữa trưa là trận chém giết giữa các đệ tử luyện khí. Buổi trưa đến khi đó là trận chiến giữa các đệ tử Trúc cơ.

Mà đến buổi tối, chính là đấu pháp của tu sĩ Kết Đan.

Làm như vậy đương nhiên là để đề phòng tu sĩ cảnh giới cao xâm nhập vào trong đám đệ tử cấp thấp đại khai sát giới.

Nếu một tu sĩ Kết Đan chạy đến trong đám đệ tử Luyện Khí, vậy vài phút có thể giết chết hàng trăm hàng ngàn người.

Tồn thất như vậy, hai bên đều không tiếp thu được.

Cho nên, liền dựa theo cảnh giới phân chia chiến trường.

Mà tu sĩ cảnh giới Nguyên Anh lại chưa từng đấu pháp với nhau.

Nói từ trên số lượng tu sĩ Nguyên Anh, liên quân chín nước không thể so với Ma đạo.

Thế nhưng bên liên quân Cửu Quốc không có đại tu sĩ Nguyên Anh hậu kỳ nào cả.

Điều này dẫn tới chiến lực tầng cao nhất không bằng Ma đạo.

Xuất phát từ nguyên nhân này, liên quân chín nước không thể không ký khế ước với Ma đạo, tu sĩ Nguyên Anh không thể xuất chiến.

Cho nên, bây giờ có thể nhìn thấy cao tầng chiến đấu là giữa các tu sĩ Kết Đan Kỳ.

Nhìn thoáng qua chiến trường đầy trời cát bay đá chạy, cát vàng đầy trời, Diệp Trường Sinh trở về doanh địa.

Doanh địa được một tòa trận pháp cỡ lớn bảo vệ, bên trong có một đồng nhà gỗ, nhà đá phân bố lung ta lung tung.

Nhìn sơ qua, ước chừng có hơn vạn tòa.

Ở địa phương như thế này, chỉ có tu sĩ Trúc Cơ trở lên mới có thể có được trụ sở độc lập của riêng mình.

Mấy chục mấy trăm đệ tử Luyện Khí tụ tập lại trong một căn phòng lớn, chụm lại với nhau.

Những doanh trại thạch ốc này, dựa theo quốc gia, tông phái phân chia, chia thành từng đám tụ tập nhỏ.

Diệp Trường Sinh thuận thực đi tới một gian thạch ốc, mở cấm chế ra, lấy ra một đồng túi trữ vật sưu tập hôm nay, bắt đầu kiểm kê.

Đây là chỗ ở của ông ta, một năm qua ông ta chính là nơi tu hành ở đây.

Bởi vì Diệp Trường Sinh đã đánh ra danh khí nhất định, thượng tầng bảy phái cũng chỉ cho hắn độ tự do nhất định.

Chỉ cần mỗi tháng hắn giết chết kẻ địch có số lượng nhất định, liền không cần mỗi ngày đến chiến trường.

Dựa theo chỉ tiêu do Thất phái định ra, một tháng giết chết ba gã tu sĩ ma đạo Trúc Cơ là đủ rồi.

Buổi chiều hôm nay, Diệp Trường Sinh giết được sáu người, lại có thể an ổn tu hành hai tháng.

“Đều là quỷ nghèo!”

Sau khi vợ vét túi trữ vật của đám tu sĩ Trúc Cơ Ma đạo xong, Diệp Trường Sinh lắc đầu liên tục.

Những đệ tử Ma đạo Trúc cơ xuất hiện trên chiến trường lại một lần nữa làm cho hắn nhận thức được tu sĩ Trúc cơ bình thường nghèo đến mức nào.

Phần lớn trên người có thể có hai kiện cực phẩm pháp khí đều xem như không tệ.

Thậm chí có lần gã đã giết chết một đệ tử Trúc Cơ toàn thân từ trên xuống dưới chỉ có một kiện pháp khí thượng phẩm.

Điều này khiến cho Diệp Trường Sinh im lặng thật lâu.

Không khó suy đoán, người này đại khái chính là loại bán đi toàn bộ gia sản, cuối cùng miễn cưỡng Trúc Cơ, sau đó liền bị kéo lên chiến trường.

Sau khi kiểm kê xong, Diệp Trường Sinh nhận được mười mấy món pháp khí, hai ngàn linh thạch cùng với một đồng chai lọ.

Hắn mang theo đồng đồ này, hướng mấy thạch ốc loại lớn ở trung tâm doanh địa đi tới.

Ở trung tâm doanh địa có ba ngôi nhà đá cỡ lớn.

Ở giữa có một nơi để đổi chiến công liên quân Cửu Quốc.

Căn cứ tu vi giết chết của địch nhân, có thể đổi lấy một số lượng chiến công khác nhau, sau đó dựa vào những chiến công này, có thể đổi một ít phần thưởng.

Đây là một thủ đoạn khiến liên quân Cửu Quốc dấy ra khích lệ các đệ tử nỗ lực giết địch.

Đệ tử Luyện Khí có thể ở chỗ này đổi được Trúc Cơ Đan.

Đệ tử Trúc Cơ có thể ở chỗ này đổi lấy đan dược tinh tiến pháp lực, có thể trợ giúp đột phá bình cảnh, thậm chí là linh dược trợ giúp đột phá kết đan.

Thậm chí, ngay cả đan dược hữu dụng đối với Kết Đan kỳ cũng lấy ra.

Bất quá muốn đổi được loại đan dược này, cần có chiến công tích lũy cũng cực cao, trên cơ bản phải giết chết một hai Kết Đan Tu Sĩ phe địch mới có thể đổi được.

Ngoại trừ đan dược, pháp bảo, pháp khí, linh thú, linh dược, luyện khí tài liệu ra, các loại vật liệu đổi được một đồng lớn.

Ở phía đầu bảng danh sách trao đổi, một vài danh tự được liệt kê ra khiến cho tu sĩ Kết Đan nhìn thấy động tâm không thôi.

Hồng Hoang Cổ Bảo, hơn một ngàn năm linh dược, trung cấp cao cấp phù triện, cao cấp trận pháp các loại, cái nào cũng đều có thể làm cho tu sĩ Kết Đan đỏ mắt.

Nhưng đổi những thứ này cần chiến công cũng cao đến mức không hợp lẽ thường.

Trên cơ bản không giết được hai ba tu sĩ cùng cấp thì không thể đổi được mấy thứ này.

Lần này liên quân Cửu Quốc cũng coi như dốc hết vốn liếng.

Đối với những tu sĩ tinh thông đấu pháp mà nói, đôi bảng này quả thực là một tin mừng lớn.

Có thứ này, mặc dù môn phái không chủ động điều bọn họ ra chiến trường, bọn họ cũng phải chủ động tới.

Nghe nói, trong thời gian một năm này, đã có hơn mười đệ tử luyện khí đôi được Trúc cơ đan, thành công Trúc cơ.

Có một lượng lớn tu sĩ Trúc Cơ dựa vào đan dược đôi được đột phá một tiểu cảnh giới.

Đi vào trong nhà đá, Diệp Trường Sinh vòng qua đám người hồi hải, đi tới chỗ chiến công của đệ tử Trúc Cơ đôi.

“Ồ, là Diệp huynh của Hoàng Phong cốc, hôm nay ngươi lại xuất động?”

Tên Trúc Cơ tu sĩ và Diệp Trường Sinh phụ trách kiểm kê chiến công đã rất quen thuộc.

Đối với loại tu sĩ có chiến lực siêu quần này, hắn luôn chú ý một phen.

“Hoàng huynh!” Diệp Trường Sinh ôm quyền, ném một cái túi trữ vật qua.

“Đây là thu hoạch hôm nay, ngươi xem qua một chút!”

Tu sĩ họ Hoàng tiếp nhận túi trữ vật, đổ đầu người bên trong ra bắt đầu kiểm kê.

Phía sau, một loạt tiếng bàn luận truyền đến.

“Người này chính là Diệp Trường Sinh của Hoàng Phong cốc?”

“Trông rất trẻ a!”

“Chắc chắn, thật sự là tuổi trẻ tài cao, nghe nói hắn lấy cảnh giới trung kỳ giết hết tu sĩ hậu kỳ!”

“Lợi hại như vậy? Lẽ nào hắn là loại tu sĩ chuyên tinh đấu pháp?” Có người vừa mới tới nơi này kinh ngạc hỏi.

Tại tu tiên giới, đại khái tu sĩ có thể chia làm hai loại.

Một loại là đấu pháp đặc biệt lợi hại, nhưng loại tu sĩ này tốc độ tu luyện tương đối chậm một chút.

Mà một loại khác chính là tu luyện tương đối nhanh, nhưng ở phương diện đấu pháp lại không am hiểu các loại khổ tu sĩ.

Hai loại này là chủ lưu, mà loại tu luyện kia lại nhanh, đấu pháp lại lợi hại, đúng là long phượng trong loài người, long phượng sừng lân.

“Người nghĩ sai rồi, nghe nói người này tuổi cũng không quá hai mươi, tương lai tiền giai kết đan chỉ sợ là chuyện ván đã đóng thuyền!”

“Tê ~ lợi hại như vậy?!”

“Đó là đương nhiên, trong đại doanh, phương diện đấu pháp có thể lợi hại hơn hẳn không mấy ai!”

“Thật đúng là tuổi trẻ tài cao, không giống chúng ta, con đường tu hành phía trước đã không còn hi vọng!” Một lão giả trong mắt tràn đầy vẻ hâm mộ nói.

“Vị Diệp đạo hữu này, hẳn có đạo lữ không?” Đôi mắt nữ tu xinh đẹp sáng lên, hỏi.

“Không biết, sao vậy, Lâm tiên tử vừa ý hẳn ư?”

“Ha ha, ta rất kỳ quái đối với hẳn sao? Trẻ tuổi như vậy anh tuấn, còn có hi vọng tiền giai Kết Đan nam tử, Trúc Cơ nữ tu nào không động tâm?”

“Ha ha, điều này cũng đúng, vị Lâm tiên tử kia cần phải nắm chặt lấy cơ hội, người như vậy, bình thường mà nói cũng rất là thanh tú đấy!”

.....

Từng tiếng bàn luận sau lưng Diệp Trường Sinh nghe vào trong tai, nhưng không có chút ý nghĩ phản ứng.

Loại đàm luận này, một năm qua hẳn đã nghe qua rất nhiều lần rồi.

“Đã kiểm kê xong, Diệp huynh, lần này ngươi giết sáu tu sĩ ma đạo Trúc Cơ, chiến công lại gia tăng một lượng lớn a!”

Tu sĩ họ Hoàng nói xong, giúp Diệp Trường Sinh nhớ lấy một bút trên ngọc bài.

Diệp Trường Sinh tiếp nhận ngọc bài, thấy số điểm phía trên tăng lên rất nhiều.

“Đa tạ Hoàng huynh!”

Diệp Trường Sinh chấp tay, lập tức mang theo ngọc bài tích phân đi tới nơi có thể đổi được.

Đã qua một năm, nơi trao đổi này mang tới quá nhiều kinh hỉ cho Diệp Trường Sinh.

Nguyên bản dựa theo công pháp của hắn, từ Trúc Cơ trung kỳ đến Trúc Cơ hậu kỳ cần bốn loại đan dược, từ Trúc Cơ hậu kỳ đến Giả Đan cần hai loại đan dược.

Tổng cộng sáu loại đan dược.

Trước đó Diệp Trường Sinh bỏ ra thời gian rất lâu, mới tìm được ba loại, trong đó một loại vẫn chỉ là đan phương, phải đợi Hàn Lập hỗ trợ thu thập một phần tài liệu mới có thể bắt đầu luyện đan.

Kết quả, một năm trước, sau khi Diệp Trường Sinh tới nơi này, phát hiện trên bảng danh sách trao đổi có mười mấy loại đan dược có thể sử dụng từ Trúc Cơ kỳ.

Lần này, trực tiếp khiến cho hắn vừa mừng vừa sợ.

Tuy rằng, trong đó có vài loại hắn đã dùng qua.

Nhưng mặc dù bài trừ những thứ này, những đan dược còn lại kia cũng đủ cho hắn dùng.

“Ta muốn một lọ Tụ Linh Đan và một khối Xích Huyết Thạch!” Diệp Trường Sinh đưa ngọc bài cho tu sĩ Trúc Cơ đang trao đổi.

“Xin chờ một chút!”

Một lát sau, một lọ đan dược, cùng một khối đá màu đỏ điểm lệ rơi vào tay Diệp Trường Sinh.

Tích phân trong ngọc bài cũng theo đó biến mất.

Đến tận đây, hắn đã tu luyện đến cảnh giới Giả Đan không còn trở ngại gì nữa.

“Không dùng đan phương mà Hàn Lập hỗ trợ thu thập được, nhưng cũng không sao cả! “

Thu hồi bình ngọc, Diệp Trường Sinh đi ra ngoài, trong ánh mắt đầy hâm mộ của mọi người, hắn rời khỏi gian nhà đá, đi tới một tòa nhà bên cạnh.

Ba ngôi nhà đá, một tòa ở giữa để kiểm kê chiến công, đổi phần thưởng.

Bên trái là một đại sư về phương diện luyện đan, luyện khí, chế phù. Nếu người có nhu cầu tương quan, có thể tiêu hao chiến công nhất định, tìm bọn họ hỗ trợ.

Mà tòa bên phải kia thì cung cấp cho tu sĩ các quốc gia trao đổi giao dịch với nhau.

Cũng bằng với một phường thị cỡ lớn, cấp độ rất cao.

Ở chỗ này, tu sĩ Kết Đan sử dụng pháp bảo đều có thể lấy ra giao dịch, cái gì cao cấp công pháp, trân quý luyện tài các loại, càng là nhìn thấy không ngon.

Trong khoảng thời gian này, Diệp Trường Sinh trực tiếp thu thập mấy chục loại tài liệu cần thiết để luyện chế pháp bảo bản mệnh.

Đồng thời, thu được tin tức liên quan tới Tinh Nguyên Thạch, một trong hai tài liệu phụ chính.

Đi đến trước một quầy hàng, Diệp Trường Sinh đem một đồng pháp khí vô dụng hắt vơ vét được từ tu sĩ ma đạo bán ra ngoài.

đổi thành hơn hai mươi khối linh thạch trung giai.

Sau đó, hắt đi về một quầy hàng khác.

“Minh huynh, ta lấy được Xích Huyết Thạch ngươi muốn rồi. Hiện tại nên nói cho ta biết tin tức về Tinh Nguyên Thạch chứ?” Diệp Trường Sinh ném Xích Huyết Thạch vừa đổi cho chủ nhân quầy hàng, nói.

Được Diệp Trường Sinh gọi là Minh huynh là một nam tử trung niên tên là Thiên Thụy.

Một thân nho sam, tướng mạo đoan chính, nhìn không giống như là một tên tu sĩ, mà càng như là một vị quan lớn trong thế tục.

Nói đến trải nghiệm của người này cũng có chút kỳ diệu, thời trẻ đúng là một vị quan lớn của triều đình Việt Quốc.

Đã từng quan báai thượng thư bộ binh.

Sau đó, dưới cơ duyên xảo hợp, hắn phát hiện linh căn, đi về phía con đường tu tiên.

Hiện tại là một vị tu sĩ Trúc Cơ của Thiên khuyết bảo.

Diệp Trường Sinh cùng người này quen biết trên chiến trường, hai người từng cùng đối phó bảy tám tên tu sĩ Ma đạo Trúc Cơ vậy công.

Lại nói tiếp, ngày mai trong tu sĩ thất đại phái, có chút danh tiếng.

Thực lực đấu pháp của hắn cũng rất mạnh, tuy một phái đọc sách tác phong, nhưng sát phạt, thủ đoạn không lưu tình chút nào.

Diệp Trường Sinh từng ở chỗ chiến công đối chác nghe ngóng được tin tức Tinh Nguyên thạch, vừa lúc bị ngày mai nhìn thấy, người này liền nhắc tới, hắn từng gặp được một viên Tinh Nguyên thạch.

Vì vậy, Diệp Trường Sinh lập ước định, dùng chiến công đổi lấy một khối Xích Huyết thạch trên danh sách để đổi lấy tin tức Tinh Nguyên thạch.

Hôm nay, Diệp Trường Sinh đổi được Xích Huyết Thạch, lập tức tới tìm hắn.

Tiếp nhận tảng đá màu đỏ như máu này, ngày mai Thụy cẩn thận quan sát một hồi, cười to nói: “Ha ha, quả nhiên là Xích Huyết Thạch, Diệp huynh ra tay, thật là không bình thường!”

“Xích Huyết Thạch này là tài liệu luyện chế pháp bảo, ta giết trọn vẹn mười tên tu sĩ ma đạo Trúc Cơ mới đủ chiến công để đổi lấy vật ấy!”

“Minh huynh, nếu tin tức ngươi đưa ra không có giá trị, cũng đừng trách ta không khách khí!” Diệp Trường Sinh đột nhiên nói, trong giọng nói mang theo một tia uy hiếp.

“Ha ha, Diệp huynh xin yên tâm, ta lừa ai cũng không dám lừa ngươi đâu!” Ngày mai thụy cười nói.

Trong ánh mắt nhìn về phía Diệp Trường Sinh, mang theo một tia kính nể, đồng thời cũng có một phần kiêng kỵ.

Hắn đã từng tận mắt chứng kiến thực lực của Diệp Trường Sinh khi ra tay, mình mặc dù cũng là tu sĩ Trúc Cơ trung kỳ, nhưng tuyệt đối không thể chống lại đối phương.

“Thực không dám giấu giếm, Tinh Nguyên Thạch kia, là tám mươi năm trước ta đã từng thấy ở đô thành Việt quốc!” Ngày mai sắc mặt nghiêm nghị, nói ra.

“Tám mươi năm trước, nếu như ta nhớ không lầm, lúc đó Minh huynh ngươi vẫn làm quan phải không?” Trên mặt Diệp Trường Sinh lộ ra vẻ kinh ngạc.

“Không sai, khi đó ta vừa mới lên làm thượng thư bộ binh, đang hăng hái, chuẩn bị đại triển thân thủ đây!” Ngày mai thụy cười khỏ một tiếng nói ra, trên mặt lộ ra một tia hoài niệm.

“Sau đó, ngươi bị giáng chức rồi!” Diệp Trường Sinh đột nhiên nói.

Trong khoảng thời gian này, hắn đối với người này cũng có mấy phần hiểu rõ, biết được quá khứ của hắn.

Ngày mai Thụy này, trước khi bước vào tu tiên giới, là một nho quan một lòng cứu dân.

Văn võ song toàn, lên ngựa có thể chinh chiến, cầm bút có thể thành văn, một đường lên chức, hơn ba mươi tuổi liền làm Thượng thư bộ binh, có thể nói là quan vận bề bộn.

Nhưng bởi vì hắn quá mức cương trực, không biết thế nào lại đắc tội Hoàng đế lúc đó, sau đó bị giáng chức.

“Ha ha, Diệp huynh đối với đoạn quá khứ của ta cũng rất rõ ràng, có điều, lúc trước vì sao ta bị ghét bỏ, cũng chưa từng nói với ngươi!”

Diệp Trường Sinh nghe vậy, trên mặt lộ ra vẻ do dự: “Ngươi nhắc đến việc này, chẳng lẽ Tinh Nguyên thạch kia hạ lạc có liên quan tới việc ngươi bị giáng chức?”

“Có chút liên quan!”

Ngày mai, Thụy nói, trên mặt hiện lên vẻ nhớ lại.

“Năm đó lúc ta vừa lên Thượng thư bộ binh, từng phái binh hộ tống một nhóm hàng hóa quý hiếm của phủ địa phương dâng cho Việt hoàng!”

“Trong hàng hóa này, kim ngân châu báu... tự nhiên không cần phải nói, nhưng bên trong có chút trân kỳ, sau khi con đường tu hành của ta xong, mới phát hiện nguyên lai là các loại tài liệu tu sĩ cần thiết!”

“Lúc đó, bất kể là quan viên triều đình như ta, hay là quan lại địa phương này, đều không nhận ra những thứ này, chỉ là bởi vì chúng rất đặc biệt, cho nên xem như các loại kỳ vật tường thụy tiến vào trong hoàng cung!”

“Ta từng tận mắt nhìn thấy hàng hóa kia, bên trong có một khối đá to bằng móng tay, toàn thân có màu đen, nhưng đến ban đêm có thể lập loè ra tinh quang sáng chói!”

Nghe được lời ngày mai của Lý Thụy, Diệp Trường Sinh chậm rãi gật đầu.

Tảng đá màu đen tỏa ra tinh quang, đó chính là Tinh Nguyên thạch, không nghi ngờ gì nữa.

Nghĩ đến những quan viên địa phương kia, chính là đem vật này coi như là vật phẩm Dạ Minh Châu, hiến cho hoàng đế a.

Ai có thể ngờ được, đây lại là một khối tài liệu luyện chế pháp bảo trân quý.

Chỉ là Việt hoàng kia...

Ánh mắt Diệp Trường Sinh lộ ra vẻ trầm tư.

Mà ngày mai, tựa hồ như là Lam đã mở lời, bắt đầu thao thao bất tuyệt kể lại.

“Sau khi tướng lĩnh hộ tống hàng hóa này trở về nói cho ta một chuyện kỳ quái. Hẳn phát hiện một ít thôn trang phụ cận đô thành đều không có một bóng người, toàn bộ dân chúng đều không thấy bóng dáng!”

“Chuyện này rất quái lạ, gần Đô thành lại không có chiến loạn, làm sao sẽ xuất hiện thôn trang không một bóng người chứ?”

“Vừa vặn qua vài ngày, ta từ Hình bộ nơi đó nghe nói Việt quốc nội, rất nhiều nơi đều có một ít nhân khẩu không hiểu biến mất.”

“Bọn hần hoài nghi bên trong Việt quốc xuất hiện một tổ chức dân số cỡ lớn buôn bán, hơn nữa có quyền cao quý tham dự trong đó.”

“Sau khi ta nghe nói chuyện này, tức không thể át, liền lập tức dâng tấu triều đình, thỉnh cầu tra rõ việc này!”

“Sau đó người bị giáng chức?” Diệp Trường Sinh hỏi.

“Ha ha, Diệp huynh đoán được, ta một đường bị giáng chức đến biên cảnh xa xôi, lại có cơ duyên xảo hợp, ở trong một tòa sơn lâm phát hiện tu luyện công pháp, từ đó bước lên con đường tu hành.”

“Ta vẫn hoài nghi vật án này có liên quan đến chuyện hoàng đế mất tích, nhưng đáng tiếc, sau khi ta trở thành đệ tử của bảy phái, liền không cách nào đến hoàng cung điều tra!”

Ngày mai thụy liên tục cảm khái, vẻ mặt cô đơn.

Xem ra, mặc dù người này đã đi vào tu tiên giới, nhưng loại tâm tư ưu phiền dân chúng lúc trước vẫn không thay đổi a.

“Dân số mất tích? Sợ là có liên quan tới huyết tể của Việt hoàng? Xem ra ta phải đi kinh thành một chuyến rồi!” Diệp Trường Sinh trong lòng thầm nghĩ.

“Đa tạ Minh huynh đã nói, xem ra muốn lấy được Tinh Nguyên thạch thì ta phải nghĩ biện pháp khác!” Diệp Trường Sinh chấp tay nói.

“Ha ha, đệ tử bảy phái không được phép tiến vào Hoàng Cung, chuyện này đúng là rất phiền phức! Tuy nhiên, nếu ngày nào đó Tinh Nguyên Thạch trong Hoàng Cung bị trộm, Minh mỗ cũng không biết chuyện này! Chỉ hy vọng, Tinh Nguyên

Thạch bị trộm mất đồng thời, Việt Hoàng cũng có thể bị đao tặc giết sạch!” Ngày mai Thụy Lực trừng mắt nhìn Diệp Trường Sinh nói.

Diệp Trường Sinh trong lòng khẽ động, cũng khẽ mỉm cười, nói: “Vậy phải xem, đao tặc gì mà to gan như thế, dám vào hoàng cung mà còn dám giết hoàng đế!”

“Hiện tại thiên hạ đại loạn, nói không chừng tên trộm này là do tu sĩ ma đạo nguy trang thành, Diệp huynh nói xem?” Ngày mai nghiêm mặt nói.

“Minh huynh nói rất đúng!”

Hai người nhìn nhau, đều bật cười ha hả.

Đi ra khỏi nhà đá, Diệp Trường Sinh nhìn thoáng qua bầu trời đã tối đen như mực, ánh mắt lộ ra vẻ trầm tư.

Dựa theo lời ngày mai, ít nhất tám mươi năm trước, Việt hoàng tu luyện huyết luyện thần quang đã xuất hiện.

Lúc đó hẳn ta cần phải lén lút huyết tể phạm nhân, có thể thấy khi đó tu vi của hẳn ta còn bình thường.

Tám mươi năm trôi qua, người này đã sắp kết đan, tốc độ không thể nói là không nhanh.

“Hắc Sát giáo, Việt hoàng... bớt đi một chuyến đến thủ phủ Việt quốc đi!” Diệp Trường Sinh thầm nghĩ trong lòng.

“Diệp sư huynh, thật khéo, ngươi cũng ở chỗ này!” Bỗng nhiên, một giọng nói quen thuộc bên cạnh truyền đến.

Diệp Trường Sinh quay đầu lại, nhìn thấy một khuôn mặt ngăm đen hết sức bình thường.

“Là ngươi à, Hàn sư đệ, sao vậy, hôm nay xuất chiến sao?”

Người tới chính là Hàn Lập.

Hắn bây giờ đã sớm Trúc Cơ thành công, một tháng trước đã bị kéo đến chiến trường.

Trên mặt lộ ra vẻ mỉm cười, Hàn Lập nói: “Ta cũng không thể so với Diệp sư huynh, xuất chiến một ngày là có thể nghỉ ngơi mấy tháng, trong khoảng thời gian gần đây, mỗi ngày ta đều phải đi trên chiến trường chém giết!”

“Hàn sư đệ khiêm tốn rồi, chiến lực của ngươi cũng không tệ, một tu sĩ mới Trúc Cơ đã có thể đấu ngang ngửa với Trúc Cơ trung kỳ, đây không phải là chuyện người bình thường có thể làm được!” Diệp Trường Sinh nhẹ nhàng cười, nói.

Tên Hàn Lập này, sau khi đi vào chiến trường, cũng xông ra một chút thanh danh.

Lấy tu vi Trúc Cơ sơ kỳ, gặp một vị tu sĩ Ma đạo Trúc Cơ trung kỳ, đánh nhau không phân cao thấp.

Mặc dù tên tu sĩ ma đạo Trúc Cơ trung kỳ kia, cực phẩm pháp khí trên người kém xa Hàn Lập, hơn nữa vừa mới trải qua một trận đấu pháp, thực lực đại giảm.

Nhưng có thể đánh với đối phương một trận năm năm, cũng đủ chứng minh thực lực của Hàn Lập.

Cũng bởi vì trận chiến này, Hàn Lập trong đám tu sĩ Trúc Cơ nổi bật lên một danh tiếng.

Về sau, hần xuất chiến nhiều lần, giết chết năm sáu tu sĩ Ma đạo Trúc cơ khiến uy danh càng tăng mạnh.

Hoàng Phong cóc liên tiếp xuất hiện người đấu pháp ngoan cố khiến thanh danh môn phái vốn không quá xuất sắc trong Thất phái ở Việt quốc tăng mạnh.

“Sư huynh nói đùa rồi, Hàn mỗ sao có thể so sánh với một việc lớn như sư huynh chém trúc cơ hậu kỳ!” Hàn Lập khiêm tốn nói.

Lắc đầu, Diệp Trường Sinh nói: “Với thực lực của Hàn huynh, nếu như muốn làm chuyện như vậy với ta, làm vài ngày, nghỉ ngơi mấy tháng, chỉ sợ cũng không khó. Hàn huynh xuất chiến cố sức như vậy, chắc là vì những viên Trúc Cơ đan dược kia?”

“Sư huynh tuệ nhãn như đuốc, tư chất Hàn mỗ quá kém, muốn tiến bộ tại Trúc cơ kỳ, cũng chỉ có thể đánh chủ ý vào đan dược! ” Hàn Lập cười khổ nói.

Chiến công này mang đến cho Diệp Trường Sinh sự kinh hỉ rất lớn, nhưng mang đến cho Hàn Lập càng nhiều kinh hỉ.

Bởi vì, phía trên kia không chỉ xuất ra hơn mười loại đan dược có thể dùng cho Trúc Cơ kỳ, mà còn có đan phương tương ứng!

Chỉ cần có đủ chiến công là có thể đi đổi đan phương.

Mà rất nhiều dược liệu được nhắc tới trong đan phương, cũng hoàn toàn có thể giao dịch được ở chỗ này.

Chuyện này mang đến cho Hàn Lập kinh hỉ cực lớn.

Đại doanh liên quân của Cửu Quốc thật sự là một bảo địa.

Tập hợp mấy ngàn tu sĩ Trúc Cơ bình thường hiếm gặp lại, để bọn họ trao đổi với nhau, lấy nhu cầu của mình.

Tại cả khu vực Thiên Nam, có nơi nào có thể tìm được khu giao dịch quy mô lớn như vậy?

Loại đan phương Trúc Cơ Kỳ, mặc dù là tu sĩ Kết Đan, cũng làm như bảo vật che ở trong tay không chịu lấy ra.

Nếu như không có trận chiến này, tuyệt đối không có khả năng tụ tập nhiều đan phương như vậy.

Cho nên, sau khi Hàn Lập vừa nhìn thấy danh sách đối chiến công kia, lập tức hóa thân chiến sĩ trung thành nhất thất phái.

Mỗi ngày đều xuất chiến, không ngừng chém giết tu sĩ Trúc Cơ kỳ, lấy đầu người đối lấy chiến công, sau đó lại đi đối lấy đan phương.

“Đúng rồi, sư huynh từng bảo ta thu thập một phần tài liệu đan phương!” Hàn Lập nói, lấy ra một cái túi trữ vật đưa cho Diệp Trường Sinh.

Phần tài liệu này đã vô dụng với Diệp Trường Sinh, nhưng hắn vẫn nhận lấy túi trữ vật, nói:

“Mỗi lần giao dịch với Hàn sư đệ, đều có thể làm cho ta rất là hài lòng. Về sau, nói không chừng ta và Hàn sư đệ sẽ là một giao dịch rất lớn, hy vọng đến lúc đó Hàn sư đệ nhất định phải đáp ứng a!”

Vừa nghe Diệp Trường Sinh nói vậy, trong lòng Hàn Lập lập tức giật mình, vội vàng hỏi: “Xin hỏi sư huynh, là giao dịch gì?”

“Ha ha, đến lúc đó người sẽ biết. Tóm lại, giao dịch ta đưa ra, tuyệt đối sẽ không làm Hàn huynh thất vọng!” Diệp Trường Sinh như cười như không nói.

“Hy vọng là như thế!” Hàn Lập cười khở một tiếng.

Tuy rằng mấy lần giao dịch lúc trước, Diệp Trường Sinh đích xác chưa từng lừa hắn, hai người đều lấy những thứ mình cần, rất hài lòng.

Nhưng lần này, Hàn Lập luôn cảm thấy có gì đó không đúng, Diệp Trường Sinh có thể sẽ đưa ra đề xuất một giao dịch khiến hắn rất khó chấp nhận.

“Hàn huynh, cáo từ, sau này có cơ hội gặp lại!”

Diệp Trường Sinh chấp tay, cáo biệt Hàn Lập.

Trở lại thạch ốc của mình, hắn bắt đầu uống thuốc tu hành.

“Dựa theo suy tính, ta còn có khoảng một năm là có thể tu luyện tới Trúc Cơ trung kỳ đỉnh phong, có thể thử đột phá hậu kỳ!”

“Bằng vào những đan dược này, đột phá hậu kỳ cũng không có gì khó khăn, chỉ là, đến lúc đó tu vi còn phải che đậy một chút!”

“Nếu không thì năm năm từ Trúc Cơ thành công đột phá đến Trúc Cơ hậu kỳ, điều này có chút đáng chú ý!”

“Thiên Linh căn cũng không khoa trương như vậy, tốc độ tu hành này trong mắt người khác là có vấn đề lớn!”

.....

Diệp Trường Sinh ở lại chiến trường Kim Cổ Nguyên thêm nửa năm, bỗng nhiên có một ngày, một đạo truyền âm phù bay vào phòng hắn.

“Mau đến Nghị Sự Điện!”

Nhìn qua dấu hiệu của liên minh bảy phái trên bùa truyền âm, Diệp Trường Sinh nhíu nhíu mày, đi ra khỏi nhà đá.

Trong đại doanh Kim Cổ có bao nhiêu nghị sự điện, lớn nhất tự nhiên là nơi tu sĩ chín nước cùng nhau thương nghị sự tình.

Còn có nghị sự điện như làm nhỏ, là nơi các quốc gia phân biệt thương nghị chuyện riêng của mình.

Diệp Trường Sinh đi về phía Nghị sự điện của Việt quốc, lúc đi tới nơi đây, hắn nhìn thấy nơi này có mấy chục tên tu sĩ Trúc cơ.

Hàn Lập, Lưu Tĩnh, ngày mai thụy...

Thấy một gương mặt quen thuộc.

“Đây là...” Trong lòng Diệp Trường Sinh hiện lên một tia nghi hoặc.

“Có lẽ các ngươi rất tò mò, vì sao thất phái lại triệu tập các ngươi tới đây!”

Nương theo một đạo thanh âm kiêu mị vang lên, một vị thiếu phụ dung mạo xinh đẹp xuất hiện trong nghị sự điện.

“Nghê Thường tiên tử!”

Mọi người nhận ra nữ tu Kết Đan kỳ của Yểm Nguyệt tông, nhất thời mọi người đều yên tĩnh lại.

“Mỗi người trong các ngươi đều là những người am hiểu đấu pháp nhất trong thất phái, hoặc có tu vi Trúc Cơ trung hậu kỳ hoặc có thực lực Trúc Cơ trung hậu kỳ!”

“Hôm nay triệu tập các ngươi đến nơi đây, là có một nhiệm vụ trọng yếu phải giao cho các ngươi đi làm!”

Nghê Thường tiên tử vừa dứt lời, trong đám người lập tức nhớ tới tiếng nghị luận ong ong.

Nghe Nghê Thường tiên tử nói, sắc mặt đại đa số mọi người ở đây lập tức trở nên khó coi.

Chuyên môn triệu tập những người am hiểu đấu pháp này, hoàn thành nhiệm vụ trọng yếu.

Loại lời này vừa nghe, liền biết không phải là chuyện tốt lành gì!

Quá nửa là loại nhiệm vụ rất khó hoàn thành, kèm theo sinh mệnh nguy hiểm cực lớn.

Nhiệm vụ như vậy, mặc dù là người am hiểu đấu pháp, cũng sẽ không nguyện ý đi làm.

“Chắc không phải muốn chúng ta tới phía sau ma đạo phá hoại chứ?” Diệp Trường Sinh thầm suy đoán.

Thấy sắc mặt mọi người trở nên khó coi, Nghê Thường tiên tử trong mắt hiện lên một tia bất đắc dĩ.

Đều là tu sĩ từ dưới tầng chót bò lên, những người này trong lòng đang nghĩ cái gì, nàng có thể không biết sao?

“Các ngươi yên tâm, kỳ thật lần này muốn an bài cho các ngươi cũng không phải nhiệm vụ gì đặc biệt gian nan đâu!” Nghê Thường tiên tử mở miệng trấn an mọi người.

“Xin hỏi tiên tử, rốt cuộc là nhiệm vụ ra sao mà cần những người am hiểu chiến đấu như chúng ta tập hợp lại cùng đi làm?” Có người lớn tiếng hỏi.

“Các ngươi có biết, hai năm trước tiêu đội tinh nhuệ của mấy ma đạo đã tiến vào Việt quốc, phá hư các nơi không?” Nghê Thường tiên tử trầm giọng nói.

“Tiêu đội ma đạo?”

“Hình như là có việc này!”

“Nghe nói từng trêu chọc một vị cao nhân Kết Đan ra tay với bọn họ, nhưng cho dù là tu sĩ Kết Đan kỳ cũng không thể làm gì được một tiêu đội trong đó!”

“Lợi hại vậy sao?”

“Đúng, nghe nói những tu sĩ Ma đạo kia có thể liên thủ thi triển ra một loại bí pháp, hợp lực lượng mười người làm một thể, mặc dù là cao nhân Kết Đan kỳ, gặp loại thủ đoạn này cũng cảm thấy khó giải quyết!”

“Không phải là muốn chúng ta đi đối phó với tiểu đội ma đạo đây chứ?”

.....

Hơn mười tên tu sĩ ở đây, lập tức phát ra thanh âm nghị luận ông ông.

Diệp Trường Sinh cũng nhớ tới tiểu đội ma đạo mà mình từng thấy trong linh thạch quá hai năm trước.

Người cầm đầu là giả đan, tu sĩ trong đội ngũ đều là Trúc Cơ trung hậu kỳ.

Đúng là một luồng lực lượng vô cùng cường đại.

Mà đúng như hần đoán lúc trước, những tu sĩ ma đạo này am hiểu hợp kích chi thuật, cho dù gặp phải tu sĩ Kết Đan Kỳ cũng có thể đối kháng được một chút.

“Vốn Việt Quốc chúng ta định phái ra tu sĩ Kết Đan Kỳ đi giải quyết ba tiểu đội ma đạo này, nhưng là mỗi tu sĩ Kết Đan đều có trọng trách, đi không được!”

Nghê Thường tiên tử nhìn về phía mọi người, chậm rãi nói: “Cho nên nhiệm vụ gian khổ này phải giao cho các người rồi!”

“Cái gì?”

“Sao chúng ta có thể đối phó được với tiểu đội tinh nhuệ như vậy?!”

“Loại chuyện này, ta cũng không muốn tham gia, đây không phải đi chịu chết sao?”

“Đạo huynh quá bi quan rồi? Tặc tử Ma đạo quả thực rất mạnh, nhưng chẳng lẽ chúng ta yếu sao? Ta ngược lại rất chờ mong giao thủ với Ma đạo tinh nhuệ!”

“Đúng vậy, ta cũng muốn xem xem rốt cuộc Ma đạo tinh nhuệ mạnh bao nhiêu!”

.....

Trong đám người, có người sắc mặt âm trầm, có người lại nóng lòng muốn thử, làm ra vẻ như chỉ hận không thể cùng tu sĩ ma đạo phân cao thấp.

Cho dù là tu sĩ Trúc Cơ kỳ cũng không thiếu những nhân vật như Võ si.

“Chư vị đạo hữu, nhiệm vụ này là các Nguyên Anh Thái Thượng trưởng lão của thất phái thương lượng, không phải nói người không muốn đi là có thể không đi!” Nghê Thường tiên tử bỗng nhiên sắc mặt lạnh lẽo nói.

Âm thanh trong trẻo nhưng lạnh lùng lập tức làm cho tiếng oán giận trong nghị sự điện yếu bớt đi.

Nhiệm vụ tu sĩ Nguyên Anh, kẻ nào dám nói không chữ?

Nơi này có lẽ có người bối cảnh thâm hậu, có thể ở trước mặt một tu sĩ Kết Đan như Nghê Thường oán giận một hai.

Nhưng mà, người ta hiện tại đem cao nhân Nguyên Anh ra rồi, còn có ai có thể phản đối?

Không thấy có ai nói gì nữa, Nghê Thường lộ vẻ hài lòng.

Nàng ta nói thêm: “Chỉ cần các ngươi hoàn thành nhiệm vụ này, trong năm năm kế tiếp, chỉ cần không phải liên quân Cửu Quốc quyết chiến với Ma đạo, chiến đấu còn lại các ngươi cũng không cần tham gia!”

“Dùng một nhiệm vụ đổi lấy thời gian tự do năm năm, chư vị, chẳng lẽ không cảm thấy lời này có lời sao?”

Lời nói của Nghê Thường tiên tử làm trong mắt một số người hiện lên vẻ động tâm.

Năm năm, nghe thật sự rất mê người.

Phải biết rằng, cho dù là người am hiểu đấu pháp như bọn họ, cũng không cảm thấy mình có thể tồn tại trong chiến đấu kịch liệt.

Một ít chiến đấu lúc trước đã giúp bọn họ thu được đầy đủ lợi ích, nếu như tiếp đó có thể an tâm tiềm tu năm năm, tiêu hóa hết những chỗ tốt này, vậy thực lực của bọn họ sẽ tăng lên một cấp bậc nữa.

Cho nên, điều kiện kiện này mà thất phái đưa ra mà nói thì vẫn còn có chút hấp dẫn.

“Mỗi người các ngươi còn lại, đều được ban thưởng một kiện cực phẩm pháp khí cùng một bình đan dược đột phá bình cảnh!”

Nghê Thường tiên tử lại đưa ra một điều kiện khiến cho đại bộ phận người động tâm.

Đánh một gậy, cho một quả táo ngọt, xem ra vị tiên tử này cũng tinh thông thuật ngự người a.

Nghe những điều kiện này, Diệp Trường Sinh âm thầm lắc đầu, vô luận là cực phẩm pháp khí, hay là đan dược, đối với hắn mà nói giá trị cũng không lớn.

Chẳng qua, thời gian năm năm tự do cũng là một điều kiện không tệ.

Năm năm sau, đã đến lúc có thể rời đi rồi!

“Xin hỏi tiên tử, rốt cuộc nhiệm vụ này là chỉ cái gì? Muốn chúng ta phải giết chết ba tiểu đội ma đạo kia hay chỉ cần bọn họ rời khỏi Việt Quốc là được rồi?” Bỗng nhiên có người hỏi.

Nghe y nói vậy, ánh mắt mọi người lập tức sáng lên.

Nghê Thường tiên tử cười nói: “Ngươi rất thông minh, chỉ cần bọn họ rời khỏi Việt Quốc là được rồi! Bất quá, nếu sau khi bọn họ rời đi lại trở về, vậy không tính là các ngươi đã hoàn thành nhiệm vụ!”

“Tốt, đã như vậy, Hình mẫu sẽ tiếp nhận nhiệm vụ này!” Tên đại hán phát ra câu hỏi ôm quyền nói ra.

“Tại hạ cũng nguyện ý!”

“Cùng Ma đạo tinh nhuệ chiến đấu, nhưng là tại hạ chờ mong đã lâu!”

.....

Nhìn thấy mọi người không có gì dị nghị, trên mặt Nghê Thường tiên tử hiện lên vẻ vui mừng.

Vì vậy, nàng chia bốn mươi người thành bốn tiểu đội, mỗi tiểu đội đều có một vị tu sĩ Giả Đan dẫn đội.

Sau đó, lại phát nốt phần thưởng kia.

“Trong túi trữ vật của mỗi người các ngươi đều có một khối ngọc giản, bên trên đánh dấu địa điểm có thể xuất hiện cho tiểu đội ma đạo, các ngươi hãy căn cứ vào những địa điểm này để tìm kiếm bọn họ!”

Nghê Thường tiên tử cẩn thận phân phó mọi người vài câu, sau đó phát tay đuổi mọi người đi.

“Diệp huynh, thật là trùng hợp, không nghĩ tới chúng ta lại được phân vào cùng một tiểu đội!” Ngày mai thụy cười ôm quyền nói.

Diệp Trường Sinh cũng chấp tay: “Có thể phân phối cho Minh huynh, tại hạ cũng rất vui mừng!”

“Ha ha, lần này tiểu đội chúng ta đều dựa vào thần thông của Diệp huynh rồi!” Ngày mai thụy hướng Diệp Trường Sinh truyền âm.

“Minh huynh, lời ấy hơi quá rồi đó. Còn có tu sĩ dẫn theo giả đan nữa, chúng ta phải dựa vào hấn mới được!”

“Người khác không biết rõ thực lực của Diệp huynh, ta hiểu rất rõ, giả đan tu sĩ kia chỉ sợ cũng không mạnh mẽ như Diệp huynh!”

Ngày mai Thụy sẽ thôi phòng, Diệp Trường Sinh cười mà không nói.

Nhìn về phía bên cạnh, Hàn Lập cùng sư huynh Lưu Tĩnh của hấn cũng bị phân vào trong tiểu đội này.

Dẫn đầu đội ngũ là một gã tu sĩ Giả Đan của Hoàng Phong cốc, bị Lưu Tĩnh gọi là Triệu sư huynh.

Bốn tiểu đội do bảy phái tổ chức ra được gọi là tiểu đội của Liệp Ma.

Tiểu đội mà Diệp Trường Sinh đang ở này, ngoại trừ Triệu tu sĩ Giả Đan, Lý Hóa Nguyên môn, Hàn Lập, cùng với bốn tu sĩ Hoàng Phong cốc Diệp Trường Sinh, còn có một đôi đạo lữ Yểm Nguyệt tông, hai gã đại hán Cự Kiếm môn.

Ngày mai, cùng với Lý Thụy, một đạo sĩ Thanh Hư môn quen biết với Diệp Trường Sinh.

Trong đó tu vi thấp nhất là Hàn Lập, Trúc Cơ sơ kỳ, nhưng là phương diện chiến đấu, hắn cũng có thực lực Trúc Cơ trung kỳ.

Nghe nói Lý Hóa Nguyên đem một tấm vô hình châm phù bảo cấp cho Hàn Lập, mặc dù chưa thấy Hàn Lập dùng qua, nhưng nghĩ đến hắn có được tấm phù bảo này, chiến lực trong mười người này, cũng tuyệt đối xem như hàng đầu.

Lưu Tĩnh, là tu sĩ Trúc Cơ trung kỳ có chân bảo, chiến lực của hắn cũng tuyệt đối ở trình độ Trúc Cơ hậu kỳ.

Có thể nói, mỗi một tu sĩ được tuyển vào tham gia loại tiểu đội săn ma này đều có hai tay tuyệt chiêu.

“Diệp sư đệ, chúng ta lại gặp mặt rồi!” Tam sư huynh của Hàn Lập Lưu Tĩnh đi tới, chấp tay nói với Diệp Trường Sinh.

“Lưu sư huynh!” Diệp Trường Sinh ôm quyền, lại nhìn về phía Hàn Lập, nói: “Hàn sư đệ!”

Ba người chào hỏi nhau, trao đổi qua loa với nhau, thân quen hơn nhiều.

“Xem ra tiểu đội này đã lấy tu sĩ Hoàng Phong Cốc chúng ta làm chủ lực, gặp phải tặc tử Ma Đạo, chúng ta phải trông coi lẫn nhau mới đúng!” Vị Triệu sư huynh giả đan đi qua nói.

Người này là một nam tử trung niên, khuôn mặt khô vàng, bộ lông thưa thớt, thoạt nhìn giống như mắc bệnh nặng gì đó.

“Triệu sư huynh nói rất đúng, bốn người chúng ta nhất định phải hiệp trợ lẫn nhau, diệt trừ đám tặc tử Ma đạo kia!” Lưu Tĩnh lập tức nói.

Diệp Trường Sinh và Hàn Lập cũng đồng ý.

Triệu sư huynh nhẹ gật đầu, gọi sáu người còn lại tới.

“Chư vị đạo huynh, những tu sĩ ma đạo kia không thể khinh thường, nếu như chúng ta thật sự gặp một tiểu đội ma đạo, phải ứng đối như thế nào, còn phải thương lượng với chư vị một chút!”

Ngày mai thụy văn vuốt vuốt chòm râu, nói: “Căn cứ tình báo trước đó, những tu sĩ ma đạo này tụ tập lại một chỗ có thể sử dụng một loại thuật hợp kích, đã như vậy, chúng ta phải tách bọn họ ra mới được!”

“Sao lại tách ra?”

“Dự định thâm nhập, phân chia mà tiêu diệt, ta nghĩ như vậy, bất quá cụ thể, còn phải đợi đến lúc đó lại xem!” Ngày mai Thụy nói.

Triệu sư huynh nghe vậy liếc hắt một cái thật sâu, nói: “Nghe nói Minh huynh trước khi bước lên con đường tu hành đã là quan viên trong thế tục, tinh thông binh pháp. Đến lúc đó dụng phải địch nhân, còn hi vọng Minh huynh đưa ra nhiều chủ ý!”

“Nếu tại hạ có thể giúp đỡ, chắc chắn sẽ không chối từ!” Ngày mai Lâm Lang Thiên chấp tay nói.

“Được, đã như vậy, chư vị cứ về thu thập một phen, chúng ta sáng mai sẽ xuất phát!” Triệu sư huynh vung tay lên nói.

Mọi người cứ như vậy tản đi.

“Có nội gián Linh Thú sơn này, tin tức của tiểu đội săn ma này có bị tiết lộ ra ngoài không?” Đi trên đường, trong lòng Diệp Trường Sinh thầm nghĩ.

Nếu tin tức bị tiết lộ, cho dù là kẻ sách gì cũng không thể phân tách tu sĩ ma đạo ra.

Chỉ có thể cứng đối cứng với bọn họ.

Nhưng nếu như Linh Thú sơn không dám tiết lộ tin tức này, như vậy vẫn có hy vọng có thể tiêu diệt được tiểu đội Ma đạo

này.

Dù sao, bọn họ ở trong Việt quốc lang thang hơn hai năm, vẫn không có người nào có thể bắt bọn họ làm sao.

Nghe nói trước đó Việt quốc phái ra mấy tiểu đội tu sĩ Trúc Cơ đi giải quyết đám tu sĩ Ma đạo này, nhưng tất cả đều thất bại, thậm chí bởi vậy mà hao tổn không ít nhân mã.

Một thời gian dài như vậy, tu sĩ ma đạo ít nhiều cũng sẽ sinh ra một ít kiêu tâm.

“Nếu như tiết lộ tin tức, Linh Thú sơn sẽ gặp nguy hiểm, vì một đám tu sĩ Trúc Cơ mà bại lộ bản thân, cái này được không bù nổi cái mất, Linh Thú sơn không có khả năng đưa ra quyết định ngu xuẩn như vậy!”

“Nội gian phải phát huy ra tác dụng lớn hơn nữa mới có thể thể hiện được giá trị!”

Diệp Trường Sinh vừa nghĩ vừa trở về gian nhà đá của mình.

Sau khi thu dọn đơn giản một phen, hắn chờ đến buổi sáng ngày thứ hai, gặp nhau bên ngoài đại doanh.

Nhìn thấy mọi người đã đến đông đủ, Triệu sư huynh vung tay lên: “Xuất phát!”

Một nhóm mười người lập tức rời khỏi Kim Cổ Nguyên, đi về phía cảnh nội Việt Quốc.

Phạm vi hoạt động của ba tiểu đội ma đạo đại khái vẫn là ở biên cảnh này.

Bọn họ ra sức tập kích quặng linh thạch, dược viên, gia tộc tu tiên, phá hoại trong lãnh thổ Việt quốc.

Hai năm qua đi, khiến cho lòng người hoảng sợ.

Việt quốc bên này, lại rất khó làm ra đối sách thích hợp.

Một mặt là tu sĩ Nguyên Anh Kỳ không thể ra tay.

Mặt khác, tu sĩ Kết Đan Kỳ cũng rất khó lấy được một tiểu đội như vậy.

Bọn họ thấy tình thế không ổn liền lập tức bỏ chạy, tốc độ cực nhanh, cho dù là tu sĩ Kết Đan Kỳ cũng không làm gì được bọn họ.

Nếu gom đủ nhiều tu sĩ Kết Đan Kỳ đi bắt ba tiểu đội này, không nói đến chuyện tiền tuyến còn thiếu người.

Vì vậy, sau khi thương nghị một phen, chỉ có thể xây dựng được tiểu đội Trúc Cơ như vậy.

Kỳ thật, ý tưởng chân thật của cao tăng Việt quốc là, không cần mấy tiểu đội săn ma này thật sự có thể giết chết những tu sĩ ma đạo kia.

Chỉ cần có thể cuốn lấy bọn họ, không để cho bọn họ tiếp tục phá hoại là được.

Dù sao, hiện tại nhiều tu sĩ quốc gia đều hội tụ ở Việt quốc, nếu như lại để cho những ma đạo tu sĩ này tàn sát bừa bãi, vậy thì mặt mũi tu tiên giới Việt quốc đều mất hết rồi.

.....

Duẩn Châu, là một châu nằm gần khu vực biên giới của Việt Quốc, một trong Thất Phái, Thanh Hư Môn ở ngay trên địa giới của một châu này.

Sau khi Diệp Trường Sinh rời khỏi Kim Cổ Nguyên không lâu, liền nhận được tin tức, một gia tộc tu tiên cỡ nhỏ ở Duẩn Châu bị tu sĩ ma đạo huyết tẩy.

Sau khi biết được tung tích của tu sĩ ma đạo, mọi người lập tức hướng về một châu này mà chạy tới.

“Từ trên bản đồ mà xem, nơi có khả năng đến nhất sau khi tu sĩ ma đạo tàn sát gia tộc tu tiên này chính là nơi này!” Ngày mai, ngón tay của Lam lên một góc của bản đồ.

“Phong Hà giản?!”

“Đúng vậy, là Phong Hà giản. Nơi đây có một gia tộc tu tiên nhỏ, còn có một phường thị, tu sĩ Ma đạo nhất định sẽ không bỏ qua nơi này!”

“Vậy chúng ta liền ôm cây đợi thỏ ở đây sao?”

“Chỉ có thể như thế, tu sĩ ma đạo lui tới như gió, nếu chỉ đuổi theo thì không thể đuổi kịp, nhất định phải để bọn họ chủ động tới đầu hàng!”

“Tốt, Minh huynh nói có lý, chúng ta ở chỗ này chờ đợi tu sĩ ma đạo!” Triệu sư huynh rất nhanh đưa ra quyết định.

Thế là, đám người lập tức chạy tới Phong Hà giản.

Phong Hà giản có một gia tộc tu tiên cỡ nhỏ tên là Tiêu gia, trong tộc do một tu sĩ Trúc Cơ tọa trấn.

Đám người Diệp Trường Sinh bí mật tiến vào Tiêu gia, không khiến cho bất cứ ai chú ý.

“Tiêu tộc trưởng, tin tức chúng ta tới đây, tuyệt đối không thể để lộ ra ngoài, nếu không hậu quả sẽ khiến cho Tiêu gia các người gánh không nổi, hiểu chưa?” Triệu sư huynh kéo Tiêu tộc trưởng qua một bên, cẩn thận dặn dò một phen.

Vị tộc trưởng này khi nghe được tu sĩ ma đạo có thể đến gia tộc bọn họ, sợ tới mức hồn phi phách tán, vội vàng gật đầu không thôi.

Loại tình huống trước mắt này, hắn nào dám để tin tức tu sĩ thất phái này tiết lộ ra ngoài.

“Yên tâm, tu sĩ ma đạo chúng ta sẽ giải quyết, sẽ không để Tiêu gia người bị huyết tẩy!” Triệu sư huynh vỗ vai tộc trưởng nói.

Vị tu sĩ Trúc Cơ sơ kỳ này, mọi người đều không hy vọng hắn có thể giúp đỡ mọi người.

Chỉ là muốn hắn ổn định nhân tâm của Tiêu gia, không để cho tiếng gió lộ ra ngoài.

Sau đó, một hàng mười người ở lại Tiêu gia, chờ đợi tu sĩ ma đạo đến.

Đối phó với đám người ma đạo, quan trọng nhất là không thể để bọn họ hợp thành một thể.

Thủ đoạn hợp kích của bọn họ có thể so với Kết Đan tu sĩ.

Cho nên, điểm mấu chốt là làm sao bọn họ tách ra.

Về điểm này, mọi người đã thảo luận rất nhiều, cuối cùng quyết định chọn dùng kế dụ địch mà ngày mai đưa ra.

“Muốn huyết tẩy Tiêu gia, đầu tiên phải đi qua chỗ phùng thị này, trong phùng thị có không ít tán tu tụ tập, ta suy đoán tặc tử Ma đạo đầu tiên muốn tiến công tất nhiên là phùng thị nơi này!”

“Cho nên chúng ta cần phái ra một vị tu sĩ Trúc Cơ tọa trấn trong tòa phùng thị này. Nếu như tặc tử Ma đạo đến, lập tức quay đầu chạy về phía Tiêu gia, tận lực có thể thu hút sự chú ý của hai gã tu sĩ Ma đạo đến đây!”

“Còn về phần những tán tu kia, coi như làm vật hi sinh cho mỗi nhử đi!” Ngày mai Thụy chỉ vào bản đồ nói, trong giọng nói tràn đầy ý vị thiết huyết.

“Vậy lựa chọn người nào trấn giữ đây?” Triệu sư huynh trầm giọng hỏi.

“Người này tu vi không thể quá cao nếu không sẽ làm cho tu sĩ ma đạo cảm thấy được dị thường!”

“Cho nên, Hàn sư đệ, cái này dụ địch người, chỉ có thể là ngươi!” Ngày mai Thụy nhìn Hàn Lập nói.

Hàn Lập: “...”

Sắc mặt lập tức cuồn cuộn, Hàn Lập cười khò hai tiếng, nói: “Mình sư huynh, ngươi cũng quá coi trọng ta rồi? Nếu đụng phải đám tu sĩ Ma đạo kia, sợ là ta khó thoát được một mạng a!”

“Không không không, Hàn sư đệ nếu có thể được chọn trúng đội ngũ này, vậy tất nhiên là có bản lĩnh chạy trốn!”

“Phường thị cách Tiêu gia bất quá chỉ hơn hai mươi dặm, hơn nữa có cấm chế trong phường thị hỗ trợ, Hàn sư đệ ngay cả chút tin tưởng ấy cũng không có sao?” Ngày mai thùy hỏi.

Sắc mặt Hàn Lập thay đổi, trầm xuống, nói: “Minh sư huynh có thể cho biết, vì sao nhất định phải để Hàn mỗ đi làm mồi nhử?”

“Trúc Cơ sơ kỳ sẽ không khiến Ma đạo cảnh giác!”

“Chư vị, trước đó chúng ta đã rõ ràng tin tức về tiểu đội tu sĩ ma đạo, thấp nhất là Trúc Cơ trung kỳ! Đứng ở góc độ tu sĩ ma đạo, mọi người suy nghĩ một chút, nếu bảy phái muốn đối phó bọn họ, đám tu sĩ phái tới kia, tu vi thấp nhất hẳn là ở mức nào?”

“Dĩ nhiên phải là trung kỳ cùng hậu kỳ tu sĩ, cho nên sơ kỳ tu sĩ nếu như đột nhiên xuất hiện, tu sĩ ma đạo rất khó nghĩ đến đây là người của thất phái phái tới vây quét bọn họ!” Tên đạo sĩ Thanh Hư môn kia nói.

“Không sai, hiện tại đã qua hai năm, bọn tặc tử Ma đạo này đã có lòng kiêu ngạo, nếu như nhìn thấy Hàn sư đệ Trúc Cơ sơ kỳ xuất hiện, bọn hắn hơn phân nửa sẽ không sinh hoài nghi, mới có thể dụ địch hiệu quả!”

Ngày mai nhìn Hàn Lập, nói: “Hàn sư đệ, chính vì thế ta mới cảm thấy ngươi là người thích hợp làm mồi nhử nhất, ngươi nghĩ sao?”

Lưu Tĩnh nhướng mày nói: “Nếu không để cho ta làm mồi nhử này đi!”

“Không được, Lưu huynh tu vi Trúc Cơ trung kỳ, đã đủ để khiến cho tu sĩ ma đạo cảnh giác rồi!” Ngày mai Thụy lập tức cự tuyệt.

Sắc mặt Lưu Tĩnh trầm xuống, muốn nói cái gì đó, nhưng lập tức bị Triệu sư huynh giữ lại.

“Minh huynh, nếu như những tu sĩ ma đạo kia không đi tới phường thị bên kia thì sao? Nếu bọn họ thắng đến Tiêu gia thì sao?” Triệu sư huynh hỏi.

“Vây đối một mồi nhử khác, Tiêu gia tộc trưởng!” Ngày mai vuốt râu, cười nói.

“Nếu như tặc tử Ma đạo chạy thẳng về Tiêu gia, như vậy cứ để cho tộc trưởng Tiêu gia chạy ra ngoài, tận lực dẫn dụ một hai tu sĩ Ma đạo đi. Hơn nữa, trên lộ tuyến chạy trốn của chúng ta, cũng phải bố trí phục binh, vậy khôn lắm tặc tử Ma đạo đang đuổi theo! Cứ như vậy, những người còn lại chúng ta đối phó cũng không khó khăn gì!”

“Tất cả kế hoạch tác chiến đều được xây dựng trên cơ sở tách mười mấy tu sĩ ma đạo này ra!” Ngày mai thụy vuốt râu nói.

“Nói như vậy, những người Tiêu gia này chẳng phải là sẽ chết rất nặng hay sao?” Triệu sư huynh nhíu mày hỏi.

Dựa theo kế hoạch của ngày mai, trước khi mười mấy tu sĩ ma đạo bị dẫn đi, những người phe mình tuyệt đối không thể xuất hiện.

Nếu không sẽ thất bại trong gang tấc.

Như vậy, làm như vậy, trước khi bọn họ ra tay, cũng chỉ có thể ngồi nhìn tu sĩ Ma đạo tàn sát Tiêu gia.

“Không nỡ bỏ bọn trẻ không trông sóc!” Ngày mai thụy Huyền nói, thanh âm vô cùng lãnh khốc.

“Minh huynh không hổ là người từng nắm giữ qua binh sĩ!” Triệu sư huynh nhìn thật sâu hấn một cái rồi nói.

“Quá khen!” Ngày mai Lý cười.

Sau đó, hấn nhìn về phía Diệp Trường Sinh, nói: “Diệp huynh, nhiệm vụ phục kích này giao cho người đi!”

“Nếu như tu sĩ Ma đạo từ phường thị bên này mà đến, như vậy nhiệm vụ phục kích của Diệp huynh tự nhiên sẽ thất bại, đến lúc đó kính xin Diệp huynh mau chóng đến đây đối phó với những tu sĩ Ma đạo truy kích Hàn huynh! “

“Nếu như tu sĩ Ma đạo không đi con đường phường thị mà là thẳng đến Tiêu gia, như vậy chờ Tiêu tộc trưởng dựa theo lộ tuyến đã định, sau khi dẫn một hai tu sĩ Ma đạo đi, trách nhiệm đối phó với những người kia sẽ giao cho Diệp huynh!”

Ngày mai thụy từ từ nói, ánh mắt nhìn về phía Diệp Trường Sinh tràn ngập sự tín nhiệm.

Với sự hiểu biết của hần về thực lực của Diệp Trường Sinh, giải quyết một hai tu sĩ ma đạo trong khoảng thời gian ngắn hần không thành vấn đề.

Cho nên, hần giao nhiệm vụ này cho Diệp Trường Sinh.

Diệp Trường Sinh gật đầu nói: “Ta không có ý kiến với an bài của Minh huynh!”

“Như vậy, Hàn huynh người thì sao?” Ngày mai thụy nhìn về phía Hàn Lập, hỏi.

Hàn Lập nhú mày, không nói một lời.

Hần dù sao vẫn là một tu sĩ Trúc Cơ sơ kỳ, để hần chấp hành nhiệm vụ nguy hiểm như vậy, trong lúc nhất thời hần khó mà tiếp nhận nổi.

“Những nhiệm vụ trọng yếu này, tất cả đều là để cho các đạo hữu Hoàng Phong cố đi làm, chúng ta cũng không thể nhìn!”

“Phụ phụ chúng ta nơi này có một tấm Mộc Độn Phù, hay là có thể giúp được Hàn huynh!”

Hai đạo lữ Yểm Nguyệt tông kia bỗng nhiên mở miệng, lấy ra một tấm phù lục xanh tươi ướt át.

Chứng kiến phù lục này, vẻ âm trầm trên mặt Hàn Lập lập tức tiêu tan một chút.

“Ở đây ta có Tiểu Ngũ Hành Phù, có lẽ có thể giúp Hàn huynh một tay!” Đạo sĩ Thanh Hư môn có chút đau lòng nói.

Hai gã đại hán Cự Kiếm môn kia liếc nhìn nhau, một người trầm giọng nói: “Huynh đệ chúng ta nơi này có một kiện pháp khí phòng ngự, có lẽ là có thể giúp được Hàn huynh!”

“Tốt, như vậy Hàn huynh có nguyện ý tiếp nhận nhiệm vụ này không?” Ngày mai thụy hỏi thăm lần nữa.

“Nếu chư vị coi trọng Hàn mỗ như vậy, Hàn mỗ xin nhận trọng trách này, chỉ hy vọng đến lúc đó chư vị sư huynh có thể mau chóng ra tay trợ giúp!”

“Hàn sư đệ yên tâm, có ta ở đây, tất nhiên sẽ không để cho người gặp chuyện không may!” Lưu Tĩnh vỗ vỗ bả vai Hàn Lập, nói ra.

Triệu sư huynh cũng dặn dò: “Chỉ cần nhìn thấy đám tu sĩ ma đạo kia, ngươi lập tức chạy về phía Tiêu gia, chúng ta sẽ kịp thời tiếp ứng ngươi!”

Hàn Lập thu hồi những quà tặng kia, tuy rằng sắc mặt dễ nhìn hơn một chút, nhưng vẫn rất âm trầm.

Tâm tư nhanh chóng suy nghĩ, lo lắng đến lúc đó mình nên làm thế nào để an toàn trốn đi.

“Hàn lão ma luôn luôn trốn sau lưng người khác, lần này bị đẩy lên hàng đầu...” Diệp Trường Sinh nhìn biểu tình của Hàn Lập, trong lòng buồn cười thầm nghĩ.

Chỉ có thể nói, ánh mắt tên gia hỏa ngày mai quả thật độc ác, luận năng lực chạy trốn, Hàn Lập tuyệt đối là tồn tại số một số hai nơi đây.

Để cho hắn đi dự định là vô cùng thích hợp.

Diệp Trường Sinh sau khi mười người thương lượng xong kế hoạch, liền gọi tộc trưởng Tiêu gia tới, thông báo kế hoạch cho hắn.

Nghe đến kế hoạch này, khi nghe được kế hoạch có thể khiến cho tộc nhân Tiêu gia tổn thất nặng nề, Tiêu tộc trưởng đột nhiên biến sắc.

“Chư vị đạo hữu, chuyện này...”

Trên mặt hắn lộ ra vẻ khó xử.

“Tiêu huynh, đây là biện pháp an toàn nhất, nếu người không đáp ứng, như vậy chúng ta quay đầu rời đi, Tiêu gia sẽ bị Ma đạo triệt để huyết tẩy!” Ngày mai thụ lực nói.

“Tiêu tộc trưởng, bên nào nặng bên nào nhẹ, vẫn hy vọng người có thể phân rõ ràng!” Sắc mặt Triệu sư huynh trầm xuống, ngập ngừng nói.

Tiêu tộc trưởng nhìn mười người trước mắt này, bất đắc dĩ thở dài một tiếng, nói: “Ta hiểu rồi, mong rằng chư vị tận lực bảo hộ thêm một chút tộc nhân của ta, Tiêu gia chúng ta trung thành và tận tâm với bảy phái!”

“Chuyện đó người yên tâm, bây giờ người có thể chọn lựa một ít tộc nhân hạch tâm đưa đến đây, chúng ta sẽ không để cho cuộc đại chiến lan đến gần bọn họ!” Triệu sư huynh nói.

Tiêu tộc trưởng lập tức đáp ứng, vội vã rời đi, chọn lựa tộc nhân.

“Hi vọng những tu sĩ ma đạo trước tiên đi tới phường thị, khổ sở một khổ tu sĩ Hoàng Phong cốc kia ngàn vạn lần đừng đến thẳng Tiêu gia chúng ta!” Tiêu tộc trưởng nói thầm trong lòng.

“Chư vị, mục đích trận chiến lần này của chúng ta thực sự không phải là tiêu diệt hết mười tên tu sĩ ma đạo kia, mà là tận lực giết chết mấy người trong bọn họ!”

“Cho dù giết chết một người, thuật hợp kích của bọn hắn cũng sẽ bị phá, không có thuật hợp kích, bọn hắn liền không dám

tiếp tục ở lại Việt quốc, như vậy, nhiệm vụ của chúng ta cũng coi như hoàn thành!”

Ngày mai, ngày mai, đám người Triệu sư huynh đều gặt đầu.

Ngày từ đầu, bọn họ liền không nghĩ tới việc giết hết tất cả tu sĩ ma đạo.

Bởi vì đối phương cũng là mười người, cũng có tu sĩ Giả Đan, thực lực đều không yếu.

Muốn giết chết toàn bộ bọn họ thì bên mình sẽ phải chết bao nhiêu người?

Tóm lại là phải trả giá đắt, mà không ai muốn trở thành cái giá kia.

Cho nên, ngày từ đầu bọn họ chỉ muốn đuổi những tu sĩ ma đạo này đi là được rồi!

Cũng chỉ có một số ít người ghét ác như kẻ thù như Lưu Tĩnh, trong đầu chỉ nghĩ đến việc giết sạch tu sĩ ma đạo.

Hết thầy đều an bài thỏa đáng, Hàn Lập một thân một mình tiến về phường thị cách đó hai mươi mấy dặm.

Diệp Trường Sinh cũng đi tới vị trí phục kích.

Gia tộc tu tiên Tiêu gia này, cùng đại đa số gia tộc tu tiên Diệp Trường Sinh gặp qua trước kia đều như nhau, chia làm hai tầng trong và ngoài.

Bên trong là nơi tụ tập của tu sĩ, bên ngoài là phạm nhân.

Khi Diệp Trường Sinh đi ngang qua khu vực phạm nhân, hần bỗng nhiên ngừng lại, ánh mắt ngưng tụ, nhìn về phía một cái hẻm.

“Gia gia, chúng con vội vã rời đi như vậy làm gì?”

“Khuê nữ ngốc, ngươi không hiểu rồi, ta vừa nhìn thấy lão tộc trưởng gọi một vài tộc nhân hạch tâm qua, nói là muốn thương lượng đại sự, đây hơn phân nửa là tu sĩ ma đạo sắp tới!”

“A? Là tu sĩ ma đạo của tu tiên gia tộc trong truyền thuyết huyết tẩy sao?”

“Không phải bọn họ thì còn có thể là ai? Cho nên, chạy nhanh đi, rời khỏi Tiêu gia này!”

.....

Người nói chuyện là một già một trẻ, lão giả thoạt nhìn sáu bảy mươi tuổi, tóc trắng xoá, mà trong tay hắn nắm tiểu khuê nữ kia thoạt nhìn bất quá khoảng mười tuổi.

Phân Trang Ngọc Trác, rất đáng yêu.

Lão giả cùng tiểu cô nương đều là tu sĩ, nhưng giờ phút này trên người bọn họ một chút khí tức tu sĩ cũng không có, toàn bộ đều bị ẩn giấu.

Nếu Diệp Trường Sinh không phải là tu sĩ Trúc Cơ, tất nhiên sẽ không phát hiện được tu vi chân thật của hai người bọn họ.

“Hai người này là.....Tôn tôn của Tiêu gia?” Diệp Trường Sinh nhìn hai bóng lưng, trên mặt lộ vẻ hồi tưởng.

“Hình như, hai ông cháu này đúng là xuất thân từ Tiêu gia Phong Hà giản, bọn họ nắm giữ một bộ cổ thư vô danh!”

“Trên sách cổ ghi chép công pháp Tật Phong Cửu Biến của Yêu tộc, hơn nữa còn có một loại khẩu quyết vô danh liễm tức thần kỳ!”

Diệp Trường Sinh nhớ lại những miêu tả về bộ khẩu quyết vô danh liễm tức này.

Có thể làm cho tu sĩ cùng cấp nhìn không ra tu vi nông sâu thế nào.

Trong lòng của hắn khẽ động, lập tức đi theo.

“Gia gia, chúng ta cứ như vậy rời khỏi Tiêu gia sao? Con có chút... luyến tiếc!”

“Hồ Đồ, luyến tiếc còn có thể có mạng nhỏ trọng yếu? Nhanh đi, không thể dừng lại dù chỉ một khắc!” Lão đầu một bên răn dạy tiểu cô nương, một bên lôi kéo nàng nhanh chóng đi về phía trước.

“Các người sẽ đi đâu?”

Một giọng nói đột nhiên vang lên, Tiêu lão đầu giật nảy mình, kinh hãi nhìn nam tử trẻ tuổi đột nhiên xuất hiện trước mặt.

Cảm thụ khí tức trên người đối phương một chút, trong lòng của hắn lập tức trầm xuống.

Tu sĩ Trúc Cơ!

Nơi này như thế nào lại xuất hiện một tu sĩ Trúc Cơ kỳ không hiểu được?

Chẳng lẽ là tu sĩ ma đạo kia đã tới?

Tiêu lão đầu sợ tới mức hồn phi phách tán, vội vàng kéo cô bé về phía sau, cúi đầu khom người, giọng run run nói: “Tiểu nhân Tiêu Chấn tham kiến tiền bối!”

“Tiêu Chấn, ta vừa rồi thấy ngươi dùng công pháp liễm tức thật tốt!” Diệp Trường Sinh đột nhiên nói.

Hắn không nói nhiều lời, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề, biểu đạt hứng thú đối với công pháp liễm tức.

“Tiền bối, chẳng lẽ là đệ tử Hoàng Phong cốc?” Tiêu Chấn nhìn qua y phục trên người Diệp Trường Sinh, đột nhiên hỏi.

“Không sai, ta cũng không gạt ngươi, ta là tu sĩ Hoàng Phong Cốc, ta đã nhìn tới công pháp liễm tức của ngươi, nói cái giá đi!” Diệp Trường Sinh bình tĩnh nói.

Nghe Diệp Trường Sinh nói vậy, sự khẩn trương trong lòng Tiêu lão đầu chậm rãi giảm xuống, thần thái thả lỏng một chút.

Không phải tu sĩ ma đạo là được.

Đệ tử Hoàng Phong cốc...

Nghĩ tới thân phận của Diệp Trường Sinh, tâm tư hắn bắt đầu sống động.

“Không dối gạt tiền bối, môn công pháp che giấu hơi thở này kỳ thực là ta lấy được từ trên một quyển sách cổ bằng da thú. Tiền bối nếu muốn, tiểu lão nhân trực tiếp đưa cho tiền bối là được, không cần nói giá cả!” Trên mặt Tiêu lão đầu lộ ra nụ cười nịnh nọt, nói.

“Sao nào? Ngươi xem ta là loại người ỷ mạnh hiếp yếu?” Diệp Trường Sinh cười gằn nói.

“Nếu như ngươi cái gì cũng không cần, vậy ta đây thật sự không uổng phí lấy đi công pháp của ngươi rồi!”

Vừa nghe lời này, Tiêu lão đầu nào dám khách sáo, vội vàng kéo tiểu nha đầu phía sau ra, khẩn cầu nói: “Tiểu lão nhân chỉ

có một yêu cầu, xin tiên bồi thu cháu gái ta làm đồ đệ!”

Tiểu cô nương trang điểm ngọc trác sợ tới mức sắc mặt tái nhợt trước mặt Diệp Trường Sinh, nhưng vẫn kiên cường nhìn thẳng vào hắn.

“Tên của cô ấy là gì?”

“Tiểu nữ tên Tiêu Thúy Nhi!”

Diệp Trường Sinh vươn tay ra, dò xét linh căn của Tiêu Thúy Nhi một chút, quả nhiên là song linh căn.

“Tư chất không tồi, nhưng hiện tại ta đối với thu đồ đệ không có hứng thú!”

Thấy Tiêu lão đầu sắc mặt lập tức trắng bệch, Diệp Trường Sinh đột nhiên nói: “Nhưng mà, ta có thể đề cử cho nàng một nơi để đi!”

Cầm lá thư lên, Diệp Trường Sinh nói: “Người có thể cầm vật này tới Yểm Nguyệt tông tìm một gã tu sĩ Kết Đan tên là Nam Cung Uyển.”

Nghe được bốn chữ “Tu sĩ Kết Đan”, Tiêu lão đầu trong lòng mừng như điên, tưởng rằng Diệp Trường Sinh muốn đề cử cháu gái lão làm môn hạ của tu sĩ Kết Đan.

Nhưng ngay sau đó, câu nói kế tiếp của Diệp Trường Sinh lại như một chậu nước lạnh, khiến hắn ngậy ra như phồng.

“Nếu như tâm tình nàng tốt, có lẽ sẽ thu nàng vào Yểm Nguyệt tông. Nếu tâm tình nàng không tốt, giết tổ tôn các ngươi cũng rất bình thường!”

“Tiền bồi, chuyện này...”

Thấy bộ dạng của Tiêu lão đầu và Tiêu Thúy Nhi bị hù dọa, Diệp Trường Sinh cười cười, nói:

“Hù dọa các ngươi, người bảo cháu ngươi đi đưa phong thư này, nếu tâm tình của nó không tốt, cùng lắm là đuổi các ngươi ra thôi!”

“Như thế nào, các ngươi có nguyện ý đánh cược một phen hay không?”

Trên mặt Tiêu lão đầu lộ ra vẻ chân chừ, do dự.

“Gia gia, con nguyện ý!” Lúc này, đứa cháu gái kia của hắc bổng nhiên chủ động nói ra.

“Ngươi...”

Tiêu lão đầu kinh ngạc nhìn Tiêu Thúy Nhi cả nửa ngày, cuối cùng cũng hạ quyết tâm, nói: “Theo lời tiên bói, hai ông cháu chúng ta đánh cuộc!”

“Tốt, nếu như nàng hỏi các ngươi là ai đưa phong thư này, các ngươi cứ nói là một nam tử trẻ tuổi họ Diệp, đến lúc đó nàng tự nhiên sẽ biết!”

Sau khi nhờ Tiêu lão vài câu, Diệp Trường Sinh lấy được một quyển sách cổ bằng da thú từ trong tay.

Sau đó, lại thấy hai ông cháu này nhanh chóng rời khỏi Tiêu gia địa.

Diệp Trường Sinh thu hồi khẩu quyết vô danh, tiếp tục đi một vòng xung quanh.

“Vì phòng ngừa vạn nhất, vẫn phải chuẩn bị chút gì đó mới được!” Hắc thì thầm nói nhỏ.

Mấy canh giờ sau, hắc rời khỏi Tiêu gia, chạy tới địa điểm phục kích.

Trên bầu trời cách Phong Hà giản sáu mươi dặm, mười đạo lưu quang cực tốc phi hành.

Đám người này, mỗi một người đều là tu sĩ có thực lực phi thường cường đại, yếu nhất cũng là Trúc Cơ trung kỳ.

Xem ma quang lóe lên trên người bọn họ, không thể nghi ngờ chính là tu sĩ ma đạo kia.

Trên mặt người cầm đầu có một vết sẹo dài, tu vi ở cảnh giới Giả Đan, khí tức vô cùng cường đại.

Nếu như Diệp Trường Sinh ở đây, liền có thể nhận ra đám người này chính là đám tu sĩ ma đạo mà hắn đã gặp ở mỏ linh thạch hai năm trước.

“Xa huynh, kế tiếp chúng ta có nên tới Phong Hà giản Tiêu gia kia không?”

Ở sau lưng nam tử giả đan họ Xa, một gã tu sĩ Trúc Cơ hậu kỳ bay tới hỏi.

“Ừm, nhiệm vụ cấp trên của chúng ta là cố gắng hết sức phá hoại trong nội bộ Việt quốc. Tiêu gia này có một tu sĩ Trúc cơ, cũng coi như là một mục tiêu đáng giá để xuất thủ!”

“Huống chi bên kia bọn họ còn có một phò mã thị, bên trong tụ tập một đám tán tu, giết những tán tu này càng dễ khuếch tán khủng hoảng ra ngoài!”

“Ai, luôn đối với loại gia tộc tu tiên cỡ nhỏ này động thủ, ta có chút phiền phức rồi!” Trong đội ngũ phía sau, một gã đại hán đầu trọc không kiên nhẫn nói.

Xem linh quang trên người hắn thì cũng là một tu sĩ Trúc Cơ hậu kỳ.

“Ha ha, Long huynh nói đúng lắm, ta cũng cảm thấy nhàm chán, không bằng cứ lên chiến trường chém giết cho thống khoái nhen!” Tên nam tử họ giả cười to nói.

“Những gia tộc tu tiên ở Việt quốc này, không có mấy ai có thể cầm lên sân khấu được, có thể có hai ba tu sĩ Trúc Cơ bình

thường, đã là không tệ rồi!”

“Cho dù là những đại tộc kia, cùng lắm cũng chỉ có mười mấy hai mươi tu sĩ Trúc Cơ, lấy thực lực của chúng ta tàn sát loại đại tộc này không phải là chuyện đùa!” Nam tử vừa lên tiếng nhất nói.

“Không phải còn có Yên gia sao? Loại siêu cấp đại tộc này có tu sĩ Kết Đan trấn giữ đấy!”

“Yên gia? Hắc hắc!” Tu sĩ giả đan kia đột nhiên phát ra tiếng cười lạnh hắc hắc.

Như là nghĩ tới điều gì.

Nhìn thấy kiến trúc được bao phủ trong cấm chế phía trước, tinh thần nam tử Giả Đan chấn động, nói: “Đến rồi, không chờa một móng sông nào!”

Nói xong, hắn nhanh chóng vọt tới như cuồng phong gào thét, xuất hiện trên bầu trời phường thị, trên đầu có một cái đỉnh nhỏ màu đen bay ra, hung hăng đập xuống cấm chế bảo vệ phường thị.

Chín tên tu sĩ Trúc Cơ còn lại cũng nhanh chóng tản ra vây đánh xung quanh khu chợ, tránh cho kẻ địch chạy thoát.

“Àm!”

Đỉnh nhỏ màu đen nện xuống, quang mang cấm chế phường thị thủ hộ chợt hiện hai cái, sau đó hủy diệt trong khoảnh khắc.

“Người nào?!”

“Không tốt, là yêu nhân ma đạo!”

.....

Trong phường thị, một loạt tiếng kinh hô truyền đến, từng đạo quang mang phóng lên trời.

Đám tán tu tụ tập ở đây, khi nhìn thấy đám tu sĩ Trúc Cơ ma khí cuộn cuộn kia, bọn họ lập tức nghĩ tới tu sĩ ma đạo gần đây.

Đám tán tu này hoảng sợ, mặt cắt không còn chút máu, lần lượt giải tán thành bầy chim.

“Hắc hắc!”

Pháp khí trong tay một vị tu sĩ Ma đạo bay ra, đánh một vòng, lập tức giết chết năm sáu người.

Trong phường thị này toàn bộ tán tu đều là Luyện Khí tu sĩ, làm sao chống cự được bọn tu sĩ Ma đạo này, trong khoảnh khắc đã bị tàn sát không ít.

Hàn Lập lẫn trong đám người đang chạy trốn, trên mặt làm ra vẻ kinh hoảng, khí tức trên thân bị áp chế ở cấp độ luyện khí.

“A...”

“Tiền bối, tha mạng!”

“Vãn bối cam nguyện đầu nhập vào Ma đạo...”

.....

Nghe thấy tiếng kêu thảm thiết bên tai, sắc mặt Hàn Lập âm trầm, trốn trong đám người đang phóng ra ngoài, không xông lên đầu tiên, cũng không tụt lại phía sau.

Hắn vòng qua công kích của những tu sĩ ma đạo kia.

Mà nơi đây trong lúc nhất thời có quá nhiều tán tu xông ra ngoài, những tu sĩ ma đạo kia cũng không có chú ý tới có người vẫn luôn tránh đi công kích của bọn họ.

Khi đến gần một gã tu sĩ ma đạo Trúc Cơ trung kỳ, Hàn Lập bỗng nhiên linh quang toàn thân tăng vọt, trong nháy mắt bốn năm kiện cực phẩm pháp khí bay ra ngoài, nhất tề hướng tên tu sĩ ma đạo kia gọi tới.

Một tiếng thét kinh hãi vang lên.

Tên tu sĩ ma đạo kia bị hắn đánh trở tay không kịp, vội vàng né tránh.

Sau đó, Hàn Lập “vèo” một tiếng, xuyên qua bên cạnh hắn, trong giây lát đã đi xa.

“Tu sĩ Trúc Cơ?!”

“Trong này còn có một tu sĩ Trúc Cơ!”

Đám người ma đạo đang hô to, cảm thấy vô cùng kinh ngạc với sự xuất hiện của Hàn Lập.

Không nghĩ tới trong phường thị này còn cất giấu một tu sĩ Trúc Cơ.

“Là Trúc Cơ sơ kỳ, thoát nhìn hắn là đến phường thị mua đồ, vừa vận bị chúng ta đụng trúng!”

“Phương hướng hắn đi... là Phong Hà giản Tiêu gia!”

Tên tu sĩ giả đan kia biến sắc, lạnh lùng nói: “Không thể để hắn chạy thoát, nếu không Tiêu gia sẽ nhận được tin tức!”

“Ta đuổi theo hắn!” Tên nam tử đầu trọc họ Long hét lớn một tiếng, thả người bay về phía Hàn Lập.

“Long huynh!”

Nam tử họ Xa giờ tay định nói gì đó thì gã đầu trọc đã bay xa rồi.

Hắn nhìn thoáng qua xung quanh, nói với những người còn lại: “Các người mau giải quyết tán tu nơi này, ta đi Long huynh bên kia xem một chút!”

“Vào!”

Hắn cũng nhanh chóng hóa thành một đạo lưu quang bay đi, cùng truy đuổi Hàn Lập.

.....

Diệp Trường Sinh chờ một lúc lâu trong địa điểm phục kích của mình, đột nhiên nghe được tiếng gào thét sắc nhọn từ phía xa xa.

“Xem ra tu sĩ Ma đạo đi tới phường thị bên kia rồi!”

Nói nhỏ một tiếng, hắn lập tức hóa thành một vệt kim quang, nhanh chóng chạy tới tộc địa của Tiêu gia.

“Nhanh, giết chết kẻ này!”

Khi gã đại hán đầu trọc kia đuổi theo Hàn Lập đi tới Tiêu gia, đột nhiên trong kiến trúc chung quanh nhảy ra tám tu sĩ Trúc cơ.

Mỗi một người đều là cường giả trung, hậu kỳ, người cầm đầu lại càng là giả đan.

Vừa nhìn thấy đoàn người này, tên đại hán đầu trọc lập tức trong lòng lộ bộ một cái, thầm nghĩ trong kế hoạch.

Hắn gầm lên một tiếng, quay người muốn chạy trốn.

Nhưng là, đám người Hàn Lập, Lưu Tĩnh đã đuổi kịp công kích hắn, chín tên tu sĩ Trúc Cơ xuất thủ vây công, trong khoảnh khắc tên đại hán đầu bóng lưng này lâm vào tình thế nguy hiểm.

“Long huynh?!”

Xa xa, tên tu sĩ ma đạo giả đan đuổi tới thấy một màn này, trên mặt lộ ra vẻ kinh hãi.

“Lại có thêm một người tới?”

“Giả đan?!”

“Tên giả đan tu sĩ kia tự mình đuổi tới?!”

“Đừng để hắn chạy thoát!”

Từng tiếng gầm thét, Triệu sư huynh của Hoàng phong cốc lập tức hướng tên tu sĩ ma đạo giả kia đánh tới.

Khi Diệp Trường Sinh chạy tới, cảnh tượng nhìn thấy là tên đại hán đầu trọc kia đã bị tu sĩ Trúc Cơ của thất phái bên này vây công đến chết.

Mà tên tu sĩ giả đan kia đang chạy trốn về hướng phương thị bên kia.

Đồng thời, hắn còn đốt lên một loại pháo hoa, tựa như là một tín hiệu cầu cứu nào đó.

“Nhanh, Diệp sư đệ, ngăn hắn lại!”

Khi thấy Diệp Trường Sinh bay tới, Triệu sư huynh vội vàng hô to.

Ánh mắt Diệp Trường Sinh lóe lên, nhìn thấy tên giả đan tu sĩ cách mình không xa, lập tức bay qua, trên tay xuất hiện một kiện phù bảo, chuẩn bị chặn giết người này.

“Muốn chết!”

Một tiếng gầm vang lên, tu sĩ Ma đạo Giả Đan vội vã chạy trốn chết, nhìn thấy kẻ ngăn cản trước mặt mình là một Trúc Cơ trung kỳ, trên mặt lập tức lộ ra vẻ giận dữ.

Một cái đỉnh nhỏ màu đen từ đỉnh đầu hắn bay xuống, mãnh liệt đập về phía Diệp Trường Sinh, thanh thế dọa người.

Một thanh thiên mâu màu xanh trong tay Diệp Trường Sinh bay lên, nhanh như gió, phát sau mà đến trước, đánh vào cái đỉnh nhỏ màu đen kia.

“Keng!”

Thanh âm bén nhọn vang lên, pháp khí cùng phù bảo va chạm kịch liệt, màu xanh cùng quang mang màu đen hoà lẫn, trong lúc nhất thời tia lửa văng khắp nơi.

Khi vũ khí trong tay phẩm chất không khác nhau là bao, đấu pháp so đấu chính là song phương pháp lực mạnh yếu.

Theo như ma đạo, một kích này có thể đánh bay tu sĩ Trúc Cơ trung kỳ đối diện mới đúng.

Thế nhưng, làm cho hắn không ngờ tới chính là, sau khi song phương pháp khí cùng phù bảo va chạm, một cỗ pháp lực khổng lồ truyền đến, càng làm cho hắn nhìn không được lùi lại hai bước.

“Làm sao có thể?!”

Một tiếng thét kinh hãi vang lên, tên tu sĩ giả đan ma đạo kia với vẻ mặt không thể tin được.

Trải qua một trận trì hoãn như vậy, Triệu sư huynh của Hoàng Phong Cốc đã đuổi kịp.

Thấy Diệp Trường Sinh lại một kích đánh lui tu sĩ giả đan, hắn cũng sửng sốt.

Nhưng ngay lập tức, hắn kịp phản ứng, trên tay xuất hiện một đại ấn, mãnh liệt bay lên trời, trở nên cực lớn, đập tới tu sĩ Ma đạo Giả Đan.

“Ầm!”

Trên đỉnh đầu tu sĩ ma đạo có một cái đỉnh lớn màu đen bay lên, va chạm với đại ấn kia, phát ra tiếng nổ vang kinh thiên động địa.

Cùng lúc đó, hắn vỗ túi trữ vật, từ bên trong bay ra bốn năm kiện pháp khí, tất cả đều điên cuồng oanh kích về phía Diệp

Trường Sinh.

“Hừ!”

Diệp Trường Sinh cũng vỗ túi trữ vật, vài món pháp khí bay ra ngoài, chặn công kích của đại hán họ Xa.

“Tốt! Vây quanh giết chết hắn!”

Cách đó không xa, đám người ngày mai thụ, Hàn Lập chạy nhanh tới, phát ra tiếng hô to hưng phấn.

Chỉ cần giết tu sĩ Giả Đan này, chiến quả lần này của bọn hắn sẽ trở nên vô cùng phong phú.

Nhiệm vụ coi như hoàn thành.

“Xa huynh!”

“Xa huynh ở đó, chúng ta tới cứu người!”

.....

Tám gã tu sĩ ma đạo đang chạy tới cách đó vài dặm cũng chú ý tới tình cảnh bên này, sắc mặt nhao nhao cuồn cuộn, nhanh chóng phóng tới bên này.

Chín đầu mười, vẫn có đánh nhau, đám tu sĩ ma đạo này khi phát hiện đại hán họ Xa bị vây công, cũng không có chạy trốn ngay lập tức.

Một tu sĩ giả đan dễ bị bắt như vậy.

Chỉ cần đại hán họ Xa kiên trì một lát, chờ bọn hắn tới, tình huống kia lập tức sẽ biến đổi.

“Không ổn, mau giết chết hắn!”

Bên phía tu sĩ bảy đại phái đều phát ra tiếng hét lớn, từng kiện pháp khí điên cuồng đánh tới đại hán họ Xa.

Đại hán họ Xa kia cũng hung mãnh, quát to một tiếng, dùng năm sáu kiện cực phẩm pháp khí đem bản thân bảo hộ kín không kẽ hở.

Mặc dù bị mọi người điên cuồng tấn công, sắc mặt trắng bệch, nguyên khí tổn hao nhiều, nhưng trong thời gian ngắn mọi người khó mà bắt được hắn.

Mà đám tu sĩ ma đạo kia càng ngày càng gần.

Mười mấy hơi thở!

Chỉ cần có thời gian vài chục hơi thở, cũng đủ để giết chết tên tu sĩ giả họ Xa này.

Nhưng, thời gian đám tu sĩ Ma đạo chạy tới kia, có thể chỉ cần bảy tám hơi thở.

Đây là thời gian cực kỳ ngắn ngủi, chiến cơ nhanh chóng trôi qua. Nếu như không thể nhanh chóng giết chết tên tu sĩ Giả Đan này, thì sau đó phải đối mặt với chín người rồi.

Trên mặt mọi người bảy phái đều lộ ra vẻ lo lắng, không nghĩ tới tên tu sĩ Giả Đan này lại khó chơi như thế.

Dưới tình huống mọi người hung hăng xuất chiêu, vậy mà vẫn có thể kiên trì được mấy chục giây.

“Xa huynh, chúng ta tới rồi!”

Quát to một tiếng, tên tu sĩ ma đạo đang lao tới nhanh nhất đã cách trăm mét.

Xong rồi!

Không kịp nữa rồi!

Trên mặt tu sĩ bảy phái đều lộ ra vẻ tiếc nuối, xem ra lần này không cách nào mở rộng chiến quả, giết chết tên giả đan tu sĩ này.

Lúc này, đột nhiên Diệp Trường Sinh xoay người sang chỗ khác, chỉ tay một cái, thiên mâu màu xanh trên đỉnh đầu mãi liệt hướng thẳng về tu sĩ Trúc Cơ đang xông lên đầu tiên giết tới.

“Muốn chết!”

Chứng kiến màn này, tên tu sĩ Trúc Cơ hậu kỳ Ma đạo xông lên đầu tiên kia trên mặt lộ ra vẻ dữ tợn cười.

Chỉ là một Trúc Cơ trung kỳ cũng dám ngăn cản hử?

Ba bốn kiện pháp khí trên tay đồng loạt bay ra, đánh về phía Diệp Trường Sinh.

Đối mặt với những pháp khí kia, Diệp Trường Sinh không định triệu hồi phù bảo phòng ngự chút nào.

Ngược lại, phù bảo càng bay nhanh hơn, thiên mâu màu xanh mạnh mẽ chém xuống, ven đường nhanh chóng chém nát hai kiện pháp khí cực phẩm.

Chỉ trong giây lát, đã bay đến trước mặt tên tu sĩ Trúc Cơ Hậu Kỳ kia.

“Cái gì?!”

Trong mắt người này bỗng nhiên xuất hiện vẻ hoảng loạn hoảng sợ.

Không nghĩ tới tu sĩ bảy phái đối diện lại điên cuồng như thế.

Nên biết, pháp khí của hắn cũng đã vọt tới trước người Diệp Trường Sinh rồi!

Đây không phải muốn lấy mạng đổi mạng sao?

Kẻ điên này từ đâu ra?

Hơn nữa, vì sao pháp lực của hắn lại hùng hậu như thế, có thể lập tức chém nát pháp khí của mình?

Tên tu sĩ Trúc Cơ hậu kỳ Ma đạo hoảng sợ, hoảng loạn, nhanh chóng lui về phía sau.

Mà lúc này, hai bên Ma đạo và Thất phái đều phát ra tiếng kinh hô.

Không ngờ Diệp Trường Sinh lại lựa chọn phương thức đấu pháp như vậy.

Chỉ có ngày mai là sắc mặt không đổi, hắn đã từng gặp qua thần thông kia của Diệp Trường Sinh.

“Xoẹt!”

Thiên mâu màu xanh chợt lóe lên, một cái đầu cực lớn bay lên.

Tên tu sĩ ma đạo kia nhanh chóng bị chém giết, khi pháp khí của hắn đánh lên người Diệp Trường Sinh, lại bị một đoàn ngân quang bắn ngược ra ngoài.

Một chiêu giết chết!

Một màn này làm kinh sợ những tu sĩ ma đạo đang xông về phía trước.

Không khỏi, bước chân bọn họ đã chậm lại.

“Ha ha, Diệp huynh uy vũ!”

Ngày mai Thụy cười lớn, thúc giục pháp khí hung mãnh tấn công đại hán họ Xa.

“Diệp sư huynh...” Trong mắt Hàn Lập hiện lên vẻ rung động.

Thuần sát một gã tu sĩ Trúc Cơ hậu kỳ, sự cường đại của Diệp Trường Sinh có chút vượt quá dự liệu của hắn.

Tu sĩ bảy phái tuy rằng trong lòng vô cùng kinh ngạc, nhưng động tác trên tay không chậm chút nào, điên cuồng tấn công tên Ma đạo giả đán kia.

Trải qua mấy vòng công kích, vòng bảo hộ trên người gã đã bị phá vỡ, hiện tại chỉ dựa vào vài món pháp khí cực phẩm luân phiên phòng ngự.

“Xoạt!”

Thiên mâu màu xanh lại lần nữa chém xuống, nhanh chóng vô cùng, lần này pháp lực của đại hán họ Xa đã không đủ để ngăn cản phù bảo này.

Ven đường tất cả đều bị chém vỡ, trong ánh mắt tuyệt vọng của đại hán họ Xa kia, chém thân thể gã thành hai đoạn.

Một đòn tất sát!

Diệp Trường Sinh vừa ra tay liền liên tiếp đánh chết một gã Trúc Cơ hậu kỳ, một gã tu sĩ Giả Đan, chiêu này khiến cho bảy tên tu sĩ ma đạo đối diện sợ đến vỡ mật.

“Đi!”

Không nói hai lời, đám người này lập tức xoay người bỏ chạy.

“Giết!”

Tu sĩ bảy phái mãnh liệt đuổi theo không bỏ.

“Vèo!”

Thiên mâu màu xanh bay ra, lại lần nữa chém giết một tu sĩ ma đạo chạy chậm, khí thế hung mãnh kinh người.

“Ầm!”

Triệu sư huynh của Hoàng phong cốc té ra đại ấn nện mạnh xuống, đập chết một gã ma đạo Trúc Cơ.

Cùng lúc đó, Hàn Lập, Lưu Tĩnh, đạo sĩ Thanh Hư môn ba người hợp lực đánh chết một gã tu sĩ ma đạo Trúc Cơ trung kỳ.

Ngày mai Thụy, huynh đệ Cự Kiếm môn, đạo lữ Yêm Nguyệt tông bên kia cũng đều có thu hoạch. Chỉ trong thời gian ngắn ngủi vài chục hơi thở, tu sĩ Ma đạo liên liên tiếp sáu bảy tên vẫn lạc.

Chỉ còn lại ba gã tu sĩ ma đạo đang bỏ chạy thực mạng về phía xa.

Mọi người cũng không ngừng đuổi theo.

Mặc dù lúc trước thương lượng nói chỉ cần giết chết một hai gã tu sĩ ma đạo, liền coi như hoàn thành nhiệm vụ, không cần quá mức cấp tiến, bảo vệ tính mạng quan trọng hơn.

Nhưng hiện tại, đối phương chỉ còn lại có ba người, làm sao có thể bỏ qua cho đối phương chứ?

Hơn nữa, phe mình còn có loại siêu cấp mãnh nhân như Diệp Trường Sinh, chính là thời điểm đánh chó nước.

Ngày mai, cũng chính là buổi trưa năm mươi hai: 0.5 thượng giá!

Tên chôn chữ nghĩa đã hơn bốn mươi ngày, cuối cùng nghênh đón thời khắc kiểm tra thành tích, trong lòng thật sự rất hoảng sợ...

Nói từ mức độ nào đó, ở trong lĩnh vực viết sách này, ta coi như là một cái mới mẻ, quyển sách này ta bỏ ra tâm huyết nghiêm túc mà viết, từ phản hồi của mọi người mà xem, người tán thành vẫn là rất nhiều!

Quyển sách hữu kinh vô hiểm, đi xong bốn vòng cử chỉ, cái này dựa vào mỗi ngày học truy cầu, ở đây chân thành cảm tạ mỗi một vị sư tâm, truy đuổi theo cha mẹ của quyển sách này!

Đồng thời cũng phải cảm tạ phúc lợi của mình đã lớn lao, cảm ơn hẳn đã trợ giúp và trợ giúp của quyển sách này với mình!

Giữa trưa ngày mai, sau khi quyển sách này hoàn thành, ta sẽ tiết kiệm một hơi đủ mười lăm hiệp!

Sau đó mỗi ngày cập nhật chữ an toàn cuối cùng là một trăm năm mươi!

Về việc canh gác:

Hiện nay trả phí truy cứu hơn một ngàn người, cất giữ hơn một vạn, vậy lấy tám ngàn thủ hàng làm cơ sở đi, vượt qua một trăm, cộng thêm một cái!

Tổng cộng tính từ 0. bắt đầu, mỗi 100 được đặt thêm vào số một!

Nếu như khen thưởng mà nói, thì chia ra thưởng thu được ba vạn nguyên tệ cộng thêm một nghìn tệ!

Một lần được thưởng một vạn điểm càng thêm một vạn điểm (Trước mắt đã nợ hai lần)!

Một mình chủ tặng thêm mười cái!

Đừng nói ta biết ăn nói, đuổi theo được quyền sách trên của ta là biết, nếu ta bạo phát lên, người đọc cầu xin ta ít hơn một chút cũng vô dụng!

Cuối cùng.

Ngày mai giữa trưa mười hai điểm.

Quý xuống cầu xin mọi người ủng hộ một vị trí đầu tiên, xin nhờ!!

Sau khi mấy người mới vừa chết đi, ba gã tu sĩ ma đạo còn lại đã kéo giãn khoảng cách với mọi người.

Mắt thấy sắp chạy rồi.

Tốc độ giữa đôi bên cũng không sai biệt lắm.

Có lẽ đám tu sĩ ma đạo này còn nhanh hơn một chút.

Cho nên, khi khoảng cách kéo ra, về cơ bản không thể đuổi kịp.

Ánh mắt Diệp Trường Sinh lóe lên, không có lựa chọn xuất ra Phi Thiên Linh Toa để đuổi theo ba người kia.

Không đáng!

Không cần vì chuyện ba tu sĩ ma đạo bại lộ chuyện mình có Phi Thiên Linh Toa.

Dù sao thì pháp khí này chính là thứ mà hắn lấy được sau khi giết chết tu sĩ Thần Bình Môn.

Mà bây giờ Thần Bình Môn cũng là một trong những thành phần quan trọng của liên quân Cửu Quốc.

Diệp Trường Sinh cũng không muốn vì vậy mà gặp chuyện không may.

Thế là, mọi người ngừng lại, trơ mắt nhìn đám tu sĩ ma đạo dần dần đi xa.

Đang lúc mọi người muốn từ bỏ truy kích ba gã tu sĩ ma đạo.

Đột nhiên, xa xa một mảnh độn quang bay tới.

Một hàng mười người.

Có nữ tử toàn thân tỏa ra sương mù màu hồng, có cả người quỷ khí âm u, đầu lâu bay lượn, giẫm lên lưng dị thú, khí tức lão giả cường đại...

Lại là một đội tu sĩ ma đạo!

“Lưu huynh, các người đây là... Xa huynh đâu?”

“Toàn huynh, là các ngươi!” Ba gã Ma đạo Trúc Cơ trên mặt lộ ra vẻ sợ hãi lẫn vui mừng.

Có một loại may mắn sống sót sau tai nạn.

“Mấy người Xa huynh đều đã chết cả, là do những tu sĩ Việt Quốc ở phía sau gây ra, kính xin Toàn huynh hỗ trợ giết hết đám tu sĩ Việt Quốc này!”

Ba người vừa rời liều mạng chạy trốn lập tức ngừng lại, trong đó có một tên Trúc Cơ hậu kỳ chấp tay nói với mười người đang chạy như bay đến.

Trong mười người, cầm đầu là lão giả đứng trên lưng linh thú phi ưng, cảnh giới giả đan.

“Tình huống không ổn, xem ra chúng ta lại đụng phải một đội tu sĩ Ma đạo khác!” Triệu sư huynh của Hoàng Phong cốc thì thào nói.

“Triệu sư huynh, chúng ta có nên rút không?” Đạo sĩ Thanh Hư môn lập tức hỏi.

Một tiểu đội ma đạo hoàn chỉnh hẳn cũng không muốn liều mạng với đối phương.

Triệu sư huynh nhíu mày, trong lòng hẳn ta đã nảy sinh ý định rút lui.

“Nếu như chúng ta rút đi, vậy chẳng phải tộc nhân Tiêu gia ở nơi này sẽ bị huyết tẩy sạch sao?” Ngày mai Thụy nhíu mày hỏi.

“Minh huynh, đã bước lên giới tu hành rồi, ngay cả chút chuyện côn con này ngươi còn không nhìn ra sao? Trước đó ngươi còn không lưu tình chút nào để cho những tộc nhân Tiêu gia làm mồi nhử!” Đạo sĩ Thanh Hư môn lập tức nói.

“Tình huống lúc trước khác với tình huống hiện tại, làm sao có thể một mực luận được? Trước đó là vì chiến thắng địch nhân, mà hy sinh một chút, hiện tại vì bảo vệ tính mạng mình, mà buông bỏ dân chúng bảo vệ, việc này Minh mỗ khó có thể tiếp nhận!” Ngày mai Thụy hất tay áo nói.

Mọi người nhất thời hai mặt nhìn nhau, kỳ thật trong mười người này, đã có không ít người bắt đầu sinh thoái ý.

“Trừ ác phải diệt tận, đối mặt với ma đạo làm ác, lại khoanh tay đứng nhìn, thậm chí muốn chạy trốn, điếm ấy Lưu mỗ cũng không làm được!” Lưu Tĩnh vẻ mặt chính khí nói.

Triệu sư huynh nhíu mày, có chút bất mãn liếc nhìn Lưu Tĩnh.

Vị đệ tử này của sư thúc Lý Hóa Nguyên, hẳn cũng đã từng nghe nói, ghét ác như cừu, thống hận những tu sĩ ma đạo kia nhất.

.....

Tu sĩ bảy phái bên này đang giao lưu với nhau, mà sau khi mười ba Ma đạo gặp nhau thì cũng nhanh chóng trao đổi một phen.

Bởi vậy, cũng biết chuyện vừa mới xảy ra.

“Không thể để cho đám tu sĩ Việt quốc này chạy thoát!”

“Giết bọn chúng báo thù cho đám người Xa huynh!”

.....

Đội tu sĩ ma đạo này có không ít người quen thuộc với nhóm tu sĩ ma đạo vừa rồi, đều quen biết nhau.

Hiện tại, nhìn phe mình chiếm thượng phong, bọn họ tự nhiên không muốn để tu sĩ Việt quốc cứ như vậy rời đi.

Toàn họ lão giả, xuất thân từ Ngự Linh Tông, một trong Ma Đạo Lục Tông, là người chủ sự nơi này.

Sau khi nghe xong, hắn lạnh lùng nói: “Xem ra đám người Việt quốc này là người mà Việt quốc phái ra cố ý giảo sát. Nếu như chúng ta không phải thấy được tín hiệu cầu cứu của Xa huynh rồi lập tức chạy tới đây, có thể ba vị đạo huynh cũng sẽ chết trong tay đám tu sĩ Việt quốc này!”

“Chúng ta đã đến đây thì tuyệt đối không thể buông tha cho bọn chúng!”

Nói xong, mười ba người nhanh chóng vọt về phía tu sĩ Việt quốc bên này.

“Chư vị, các ngươi cũng không thể từ bỏ Tiêu gia chúng ta!”
Tiêu gia tộc trưởng, xông ra lớn tiếng nói.

Hắn vừa rồi phát hiện đám tu sĩ ma đạo kia xong, sắc mặt lập tức đại biến, chạy đến khẩn cầu tu sĩ thất phái.

Nếu như những người này bỏ qua, Tiêu gia nhất định sẽ bị Ma đạo tàn sát đầm máu.

“Hừ, các ngươi muốn đánh thì cứ đánh, dù sao bản đạo cũng không cùng các ngươi chịu chết!”

Thấy tu sĩ ma đạo hướng bên này bay tới, vậy mà đạo sĩ Thanh Hư môn trực tiếp xoay người bay đi.

Theo hắn, dù sao cũng đã xử lý một đội tu sĩ ma đạo, nhiệm vụ kia cũng coi như đã hoàn thành.

Dù chạy trốn, liên minh bảy phái cũng không có lý do gì trách phạt mình.

Nếu còn ở đây, không thể nghi ngờ là tự tìm đường chết.

Ai cũng biết, mười tu sĩ ma đạo liên hợp lại, nắm giữ thủ đoạn có năng lực kháng cự lại Kết Đan.

Đôi huynh đệ Cự kiếm môn kia cũng không nói một lời, trực tiếp quay đầu rời đi, không muốn tiếp tục ở lại chỗ này liều mạng.

Mắt thấy đám tu sĩ ma đạo sắp xông tới.

Bảy người còn lại cũng không vội vã chạy đi.

Bọn họ đều là kẻ tài cao gan lớn, tuyệt đối có thể đào tẩu, cho nên không vội.

Dù sao, chỉ cần chạy trốn, đám tu sĩ ma đạo kia chắc chắn sẽ không dám đuổi theo.

Bởi vì, bọn họ muốn chạy trốn, tất nhiên là đang chạy trốn, và lại tu sĩ Ma đạo muốn đuổi theo thì cũng không dám tách ra truy đuổi.

Bằng không, có thể sẽ phải đi theo vết xe đổ trước đó.

Đôi đạo lữ Yểm Nguyệt tông kia nhìn về phía Triệu sư huynh, hỏi: “Triệu huynh, ngươi thấy thế nào?”

Triệu sư huynh không trả lời vấn đề của bọn họ, lại quay người nhìn về phía Diệp Trường Sinh, hỏi: “Diệp sư đệ, ngươi tính toán gì?”

Lúc trước Diệp Trường Sinh ra tay kinh người khiến Triệu sư huynh, tu sĩ Giả Đan cũng tự thẹn không bằng.

Vì lẽ đó, hiện giờ hắn lập tức nhìn về phía Diệp Trường Sinh, hỏi ý kiến của hắn.

Tiêu gia trưởng, khuôn mặt trắng bệch tràn đầy vẻ cầu khẩn, nhìn về phía Diệp Trường Sinh.

Vừa rồi, hắn ở trong Tiêu gia địa cũng nhìn thấy thần thông kinh người của Diệp Trường Sinh.

“Diệp huynh!” Ngày mai Thụy kêu khẽ một tiếng, ánh mắt mang vẻ chờ mong.

Hắn ta không muốn bỏ chạy, không sợ đánh một trận với ma đạo.

Hai vợ chồng Hàn Lập, Yểm Nguyệt tông đều nhìn về phía Diệp Trường Sinh, ánh mắt ba người lấp lóe, không biết trong lòng có ý gì.

Thấy đám tu sĩ ma đạo đã bay tới, Diệp Trường Sinh mỉm cười.

“Có thể đánh!”

Hắn đưa ra một câu trả lời khẳng định.

Ánh mắt Triệu sư huynh ngưng lại, lập tức hỏi: “Đánh thế nào!”

“Tiếp theo chư vị dựa theo phân phó của ta...”

Diệp Trường Sinh lập tức truyền âm cho mọi người, nói một phen, mọi người nghe, con mắt dần dần sáng lên.

“Không ngờ tâm tư của Diệp huynh kín đáo như vậy, ngay từ đầu đã bố trí rồi!” Khuôn mặt của ngày mai lộ vẻ vui mừng.

Sắc mặt Hàn Lập bình tĩnh, nhưng trong lòng thì sóng to gió lớn.

“Đối địch với Diệp sư huynh, thật sự là đáng sợ, thực lực của hắn mạnh như vậy, còn phải chuẩn bị làm nhiều thủ đoạn như vậy...” Trong lúc nhất thời, trong lòng Hàn Lập vô số ý nghĩ xẹt qua.

“Tiêu tộc trưởng, yên tâm, tu sĩ bảy phái chúng ta sẽ không buông bỏ người của Tiêu gia các ngươi!” Diệp Trường Sinh quay đầu lại, ôn hòa nói.

“Đa tạ Diệp huynh, đại ân của Diệp huynh, Tiêu gia từ trên xuống dưới, không thể báo đáp!” Tiêu tộc trưởng cúi đầu thật sâu, ánh mắt tràn ngập cảm kích.

Mọi người trò chuyện với nhau bất quá chỉ trong thời gian ngắn ngủi mười mấy hơi thở, mà lúc này, đám tu sĩ ma đạo kia đã lao tới.

Tu sĩ ma đạo tổng cộng có mười ba người, trong đó mười người còn có thể liên hợp lại, thi triển một loại bí pháp năng lực kháng kim.

Mà bên Thất phái hiện tại tổng cộng chỉ còn lại có bảy người, cho dù miễn cưỡng tính luôn Tiêu tộc trưởng cũng chỉ có tám người.

Dù có nhìn thế nào đi nữa cũng không thể chiến thắng được tu sĩ ma đạo.

Bởi vậy, khi tu sĩ ma đạo xông tới, tám người kia không nói hai lời, trực tiếp dựng lên các loại pháp khí bỏ chạy về phía xa.

“Muốn chạy trốn? Hừ!”

Hừ lạnh một tiếng, đám tu sĩ Ma đạo lập tức đuổi theo, bọn họ không có ý định dễ dàng buông tha cho nhóm người này.

Nhưng sau khi ăn kinh nghiệm giáo huấn của một tiểu đội, bọn họ cũng không dám tách ra.

Bọn họ đoàn ôm nhau đuổi theo, không có chút ý tứ phân binh nào.

Người nhìn chăm chăm vào, chính là đôi đạo lữ của Yểm Nguyệt Tông.

Chỉ là khi bọn họ vừa vọt tới bầu trời phía trên của Tiêu gia trường, đột nhiên thấy được tám người đang chạy trốn chết ở phía xa kia thì dừng lại.

Trong đó, một người mặc trang phục đệ tử Hoàng Phong cốc hướng về phía bọn họ cười cười quỷ dị.

Trên tay hắn xuất hiện một cây cờ nhỏ.

“Không tốt!”

Một tiếng thét kinh hãi vang lên, đám tu sĩ ma đạo nhận ra có điều gì đó không đúng, lập tức định quay người chạy trốn.

Nhưng mà...

Đã chậm!

Bốn phương tám hướng, từng đạo quang mang bỗng nhiên phóng lên tận trời, kết thành một cái lồng ánh sáng, vây bọc hắn vào giữa.

“Trận pháp?!”

Từng tiếng hô kinh hãi truyền đến, lập tức sắc mặt đám tu sĩ ma đạo kia trở nên trắng bệch.

Nhìn từ thanh thế hùng vĩ này, trận pháp này cũng không đơn giản.

“Chư vị, liên thủ không được tách ra...”

Tên Ngự Linh Tông lão giả vừa nổi giận gầm lên một tiếng, nhắc nhở mọi người tụ tập cùng một chỗ, dự định liên thủ thi triển ra loại bí pháp kia.

Nhưng hắn còn chưa nói xong, một đạo quang mang hiện lên, tắt cả mọi người bên cạnh đều biến mất.

Mười ba tu sĩ ma đạo Trúc Cơ bị phân tách trong mười ba khu vực khác nhau, liên thủ của bọn họ hoàn toàn bị phá vỡ.

“Chư vị, động thủ!”

Diệp Trường Sinh quát lạnh một tiếng, dẫn đầu xông tới thi triển pháp khí, hung hăng chém về phía một vị tu sĩ Ma đạo Trúc cơ.

“A!”

.....

Nghe từng tiếng kêu thảm thiết từ trong trận pháp truyền ra, sắc mặt lão giả đan giả của Ngự Linh Tông lập tức trở nên âm trầm, có thể nhỏ xuống nước.

Xong rồi!

Không nghĩ tới đám tu sĩ Việt quốc này lại xảo trá đa đoan như vậy, ngay cả trận pháp cấp bậc này cũng đặt ở chỗ này!

Đây là trận pháp dùng để đối phó với tu sĩ Kết Đan kỳ.

Trước đây, ai có thể ngờ tới xuất hiện trận pháp như vậy?

Tu sĩ ma đạo căn bản không nghĩ tới, kết quả lại bị dễ dàng giải quyết như vậy.

Trong chớp mắt, trong trận pháp chỉ còn lại có bốn năm người.

Mỗi lần Diệp Trường Sinh ra tay đều sẽ đánh chết một người, uy thế này khiến vài tên tu sĩ bên cạnh chấn động thật sâu.

“Người này, tuyệt đối không thể đắc tội!” Đôi đạo lữ của Yểm Nguyệt tông sắc mặt ngưng trọng.

“Diệp sư huynh, thật là đáng sợ!” Khóe mắt Hàn Lập hơi co giật.

Trong khoảng thời gian này, trên chiến trường, hắn lần lượt giết chết tu sĩ ma đạo Trúc cơ, thời gian dần trôi qua, hắn cũng cảm thấy bản thân mình là một kẻ tàn nhẫn.

Nhưng vừa nhìn điệu bộ này của Diệp Trường Sinh, Hàn Lập nhất thời cảm thấy, ngoài núi còn cao hơn một ngọn núi.

“Xoẹt!”

“Rắc rắc!”

.....

Dao kiếm chém vào huyết nhục, tiếng xương cốt vỡ nát không ngừng truyền đến, cũng không lâu lắm, đám tu sĩ ma đạo bị tách ra này như dê chờ làm thịt, bị đám người Diệp Trường Sinh giết chết.

Chỉ còn lại tu sĩ Giả Đan cuối cùng kia.

Hai cánh tay, hai chân của hắn đều bị Diệp Trường Sinh chém đứt.

Cũng lấy ra túi trữ vật.

Tạm thời giữ lại cho hắn một mạng.

Bởi vì muốn tra hỏi tình báo.

“Chư vị, nhiệm vụ tra hỏi người này giao cho vợ chồng chúng ta đi. Ở phương diện này, chúng ta coi như am hiểu!” Trong cặp đạo lữ của Yểm Nguyệt tông, nữ tử kia thân nhiên cười nói.

“Vậy thì phiền tiên tử rồi!” Diệp Trường Sinh thu hồi trận pháp, giao tu sĩ ma đạo đã như chó chết kia cho hai người của Yểm Nguyệt tông.

Cũng không lâu lắm, cặp đạo lữ kia lại lần nữa xuất hiện trước mặt mọi người, mà tu sĩ Giả Đan của Ngự Linh Tông kia như đang hấp hối.

“Chúng ta thật đúng là từ trong miệng người này lấy ra một cái tin tức trọng yếu!” Đồi phu phụ Yểm Nguyệt tông sắc mặt ngưng trọng nói với mọi người.

“Ồ, xin mời hai vị cứ nói!”

“Trong lãnh thổ Việt quốc có ba tiểu đội Ma đạo, hiện tại đã được chúng ta giải quyết hai đội, chỉ còn dư lại một đội, bọn họ sẽ đi đến đại tộc đệ nhất của Việt quốc chúng ta, Yên gia!”

Nghe y nói vậy, chân mày mọi người lập tức nhíu lại.

“Yên gia lão tổ là tu sĩ Kết Đan, Yên gia còn có rất nhiều cao thủ Trúc Cơ, bọn họ đi đến đó, không phải tự mình chịu khổ sao?” Ngày mai thụy nhũm mày nói.

“Theo lý mà nói thì là như vậy!” Vị thiếu phụ Yểm Nguyệt tông kia cười khổ một tiếng, nói: “Nhưng hiện tại, chúng ta không nghe thấy tin tức Yên gia cùng đội tu sĩ kia giao thủ, cũng không có nghe nói đội tu sĩ kia xuất hiện ở nơi khác!”

“Hơn nữa, người này còn tiết lộ ra một tin tức vô cùng trọng yếu nữa!”

“Còn có cái gì nữa?”

“Hắn nói, Quỷ Linh Môn tựa hồ phái ra một nhân vật phi thường trọng yếu, vụng trộm tiến nhập Yên gia, giống như đang thương nghị cái gì đó!”

“Cái này...”

Mọi người vừa nghe lời này, nhất thời hai mặt nhìn nhau.

“Tin tức của người này có đáng tin không?” Triệu sư huynh nhíu mày hỏi.

“Trong tay vợ chồng chúng ta, hắn không có khả năng nói láo!” Vị thiếu phụ Yểm Nguyệt tông kia phi thường tự tin nói.

“Chuyện này không phải là chuyện chúng ta có thể xử lý được, cứ báo lên cho liên quân đi!” Ngày mai thụy trầm ngâm một chút rồi nói.

“Xem ra, Yên gia vẫn muốn phản Việt quốc, gia nhập Quỷ Linh môn!” Ánh mắt Diệp Trường Sinh lóe lên, trong lòng suy nghĩ rất nhiều.

Yên gia là một gia tộc rất có dã tâm.

Ở Việt quốc, dã tâm của bọn họ sẽ bị hạn chế nghiêm trọng, mà nếu đi tới Quỷ Linh Môn, vậy bọn họ sẽ thi triển sân khấu.

Liên lụy đến chuyện của đệ nhất gia tộc Việt quốc, mấy người ở đây sẽ không thể nào đưa ra quyết định nào nữa.

Thế là, báo cáo việc này cho liên minh bảy phái.

Tiếp theo đó là thời khắc chia của.

Đem tên tu sĩ giả của Ngự Linh Tông giết chết, hai mươi túi trữ vật đặt lên bàn.

“Đám tu sĩ ma đạo này hai năm gần đây đã giết không ít gia tộc tu tiên, cướp được rất nhiều linh thạch khoáng thạch và dược viên, tuyệt đối sẽ không để cho chúng ta thất vọng!” Ngày mai thụy cười nói.

“Ha ha, điều này cũng là một trong những phúc lợi ẩn hình của trừ ma vệ đạo chúng ta!” Lưu Tĩnh cười lớn nói.

Triệu sư huynh nhẹ gật đầu, trên mặt cũng lộ ra vẻ mỉm cười: “Lúc trước Nghê Thường tiên tử không có đề cập qua về việc giết chết những tu sĩ ma đạo này, sau đó đem túi trữ vật của bọn họ giao nộp lên, đó chính là ngầm thừa nhận số đồ vật này đưa cho chúng ta!”

“Đây chính là một khoản tiền tài cực lớn, Diệp huynh, người đi trước đi!” Ngày mai thụy nhìn Diệp Trường Sinh nói.

“Diệp sư đệ, lần này chiến thắng kẻ địch, công lao của người lớn nhất, người được ưu tiên chọn một nửa đi!” Triệu sư huynh bỗng nhiên nói.

Hắn nhìn về phía mọi người, lúng túng nói: “Chắc hẳn chư vị sẽ không có ý kiến gì chứ?”

Mọi người đều lắc đầu.

Đã từng thấy sự đáng sợ của Diệp Trường Sinh khi trước, ai dám tranh với hắn?

Lưu Tĩnh bỗng nhiên cười nói: “Xem ra, ba người kia rời đi là chuyện tốt, chúng ta cũng không cần chia chiến lợi phẩm cho bọn họ nữa!”

“Ha ha ha ha, nên như thế!” Mọi người đều cười to.

“Đây là... Thiết tinh?! Tài liệu luyện chế pháp bảo?!”

“Chẳng lẽ khối Hỏa Nguyên Thạch này?”

“Trời đất ơi, Tử Chi tám trăm năm!”

.....

Từng đợt kinh hô không ngừng phát ra từ miệng mấy tu sĩ Trúc Cơ.

Thời khắc này, phản ứng của bọn họ không khác gì lúc phạm nhân trong thế tục nhìn thấy tài bảo cả.

Kinh ngạc, tham lam, cuồng hỉ, kích động...

Đủ loại cảm xúc đang dâng trào, con mắt gần như đỏ cả lên.

Nếu như không phải cân nhắc tới đám người bên cạnh mỗi người đều là hạng thực lực không tầm thường, chỉ sợ có vài người đều động sát tâm!

Kiểm kê túi trữ vật của đám tu sĩ ma đạo, khiến bọn họ rung động không ngừng.

Hai mươi tu sĩ ma đạo này quả thật không làm cho mọi người thất vọng.

Cướp bóc được nhiều gia tộc tu tiên, mấy quặng linh thạch, dược viên bọn họ, vật tư trong túi trữ vật nhiều đến nỗi chỉ biết trợn tròn mắt.

Phù bảo, có gần mười món.

Cực phẩm pháp khí, hơn bảy mươi kiện!

Hơn nữa trong đó có hai ba kiện tương đối đứng đầu, có thể chống lại phù bảo về mặt uy lực.

Giống như thanh tiểu kiếm màu đỏ mà Diệp Trường Sinh lấy được sau khi giết chết Tuyên Linh.

Linh thạch, phải tới mười vạn viên!

Có thể thấy được những người này rốt cuộc đã cướp bao nhiêu địa phương.

Giết người phóng hỏa Kim Yêu Đái a!

Còn có lượng lớn linh dược, phù lục, đan dược, công pháp vân vân, mọi người nhìn thấy mà hoa cả mắt.

Rất nhiều tài liệu dùng để luyện chế pháp bảo, ví dụ như Thiết Tinh, Hỏa Nguyên Thạch, mỗi một loại lấy ra đều khiến cho tu sĩ Kết Đan đỏ mắt.

Lý Hóa Nguyên phải dùng hơn mười năm mới có thể tinh luyện ra một khối.

Càng không cần phải nói đến linh dược tám trăm năm kia, nếu sử dụng thỏa đáng thì lúc đột phá cửa ải Kết Đan có thể mang đến tác dụng phụ trợ không nhỏ.

Nhìn thấy trước mắt có lượng tài phú khổng lồ, bọn Triệu sư huynh, Lưu Tĩnh đều cảm thấy trước mắt có chút choáng váng.

Kết quả, kiểm kê túi trữ vật của những tu sĩ ma đạo này, cũng mất thời gian gần một canh giờ cho mọi người.

Kiểm kê đến cuối cùng, Diệp Trường Sinh nhìn thấy ánh mắt mấy vị tu sĩ Trúc Cơ này đều trở nên chết lặng.

Bọn họ chưa từng nghĩ tới, có thể có lượng tài phú lớn như vậy đặt trước mặt mình?

Những chiến lợi phẩm này, cho dù Diệp Trường Sinh muốn được ưu tiên chọn đi một nửa, còn lại, đối với bọn họ mà nói cũng là một con số khó có thể nhìn thấy.

Mỗi người bọn họ đều có thể được chia những thứ có giá trị khoảng hai vạn Linh Thạch!

Chuyện này quả thực là quá giàu có mà!

Phải biết rằng, ngay cả một vị tu sĩ giả đan như Triệu sư huynh, toàn bộ gia sản của hắn cộng lại cũng không đến một vạn linh thạch.

“Chư vị, về chuyện chiến lợi phẩm, chúng ta tuyệt đối không được nói ra ngoài!” Nhìn một đồng đồ vật trước mắt, Triệu sư huynh vội vàng dặn dò mọi người.

“Đương nhiên rồi, nếu để người khác biết chúng ta chiếm được nhiều thứ như vậy thì sẽ ra sao?”

“Chỉ sợ những cao nhân Kết Đan kỳ kia đều đỏ mắt!”

“Diệp sư đệ, người tới trước đi!” Triệu sư huynh nói với Diệp Trường Sinh.

“Vậy ta không khách khí nữa!” Diệp Trường Sinh mỉm cười, đi tới, chọn mấy món pháp khí có uy lực lớn nhất kia.

Những người khác thấy vậy biến sắc, khóe mắt giật giật.

Diệp Trường Sinh lấy đi vài món pháp khí kia, mỗi một món đều khiến cho bọn họ cực kỳ động tâm.

Nhưng nếu Diệp Trường Sinh đã chọn hẵn, vậy bọn họ cũng không tiện nói gì.

Dù sao những thứ này đều là Diệp Trường Sinh nên có được.

Nếu như không có Diệp Trường Sinh, bọn họ có thể đạt được một phần năm thu hoạch của nơi này.

Chọn những pháp khí có uy lực lớn nhất đi rồi, Diệp Trường Sinh lại nhặt mấy tấm phù bảo, thu tất cả vào.

Sau đó, lại cầm một đồng pháp khí.

Tiếp theo, hẵn vung tay thu lấy năm vạn linh thạch.

Lại lựa chọn một đám dược liệu, luyện khí các loại.

Sau khi cầm tới gần đủ, Diệp Trường Sinh mới mỉm cười, lui lại vài bước, nói: “Chư vị, mọi người tới đây!”

Sáu người Hàn Lập lập tức tiến lên, chia một nửa đồ vật còn lại thành sáu phần, mỗi người lấy được một phần.

Nhìn thấy mỗi người đều được hơn tám ngàn linh thạch, Diệp Trường Sinh bỗng nhiên trong lòng khẽ động, nói với mấy người: “Chư vị, những pháp khí, phù bảo vừa rồi có cái ta có thể lấy ra bán!”

Pháp khí cực phẩm, phù bảo, trên người Diệp Trường Sinh đã chất thành đồng lớn.

Có ánh sáng, không nhìn thấy ánh sáng, thì cũng có.

Đại đa số, hẵn đều không dùng được, còn không bằng dùng để đổi lấy linh thạch.

Đối với hắn mà nói, linh thạch mới là căn bản, có linh thạch, muốn cái gì cũng có thể phục chế.

Nghe được lời Diệp Trường Sinh nói, sáu người còn lại lập tức vừa mừng vừa sợ, lập tức tiến tới, nói ra đồ vật mình muốn mua.

Sau một phen giao dịch, phù bảo và pháp khí trên người Diệp Trường Sinh đã ít đi rất nhiều, mà linh thạch lại nhiều thêm ba vạn miếng.

“Lần này trên người ta có hơn bốn mươi vạn linh thạch, có thể so với thân gia của một tu sĩ Nguyên Anh!” Diệp Trường Sinh trong lòng thầm nghĩ.

Sau khi chia của xong, mọi người đều vô cùng vui sướng.

Ánh mắt nhìn về phía Diệp Trường Sinh tràn ngập vẻ cảm kích.

Tất cả mọi người đều biết, không có Diệp Trường Sinh nói, bọn họ căn bản không có khả năng đạt được nhiều đồ vật như vậy.

Sau khi chia chác xong, mọi người đem tin tức chi tiết về liên minh bảy phái, sau đó lưu lại Tiêu gia.

Dừng lại vài ngày, mọi người rất nhanh nhận được truyền tin của liên minh bảy phái:

Đi ra ngoài Yểm Nguyệt tông chờ lệnh!

Vì vậy, một hàng bảy người lập tức tiến về Yểm Nguyệt Tông.

.....

“Chúng ta đã rõ sự tích về hai tiểu đội ma đạo lần này rồi, Diệp sư diệt, các trưởng lão của liên minh bảy phái đã trải qua thương nghị, quyết định cho người một phần thưởng ngoài quy định!”

Bên ngoài Yểm Nguyệt tông, trên một phi chu thật lớn, đám người Diệp Trường Sinh gặp được vài vị tu sĩ Kết Đan kỳ.

Yểm Nguyệt tông Nghê Thường tiên tử, Hoàng Phong cốc Lôi Vạn Hạc, Phù Vân Tử của Thanh Hư môn.

Cuối cùng, tầm mắt của Diệp Trường Sinh dừng lại trên người một tiên tử uyển chuyển đeo khăn che mặt.

Nam Cung Uyển!

Bốn vị Kết Đan tu sĩ xuất hiện ở trên Yểm Nguyệt Linh Chu này, đi theo phía sau còn có ba tiểu đội săn ma khác.

Bọn họ không hề có chiến tích nào, hiện tại tất cả đều bị triệu tập đến nơi này.

Nghê Thường tiên tử cùng Diệp Trường Sinh nói chuyện đồng thời, Diệp Trường Sinh chú ý tới ánh mắt Nam Cung Uyển thỉnh thoảng đảo qua trên người mình.

“Diệp sư diệt, người có thể trong phạm vi khả năng đó đưa ra yêu cầu với thất phái, chỉ cần không quá đáng, chúng ta đều có thể giúp người thực hiện!” Nghê Thường tiên tử mỉm cười nói.

“Giới thiệu một yêu cầu? Liên minh bảy phái hào phóng như vậy?” Diệp Trường Sinh trầm nghĩ.

Hắn nghiêm sắc mặt, nói: “Nếu tiền bối đã nói như vậy, ta cũng không khách khí nữa!”

“Ta phi thường cần hai loại tài liệu Huyền Thần Sa và Cửu Thiên Tử Ngọc, thỉnh cầu liên minh thu thập giúp ta!”

Huyền Thần Sa và Cửu Thiên Tử Ngọc là chủ tài trong hai loại pháp bảo luyện chế bổn mạng.

Hiện tại, mấy chục loại tài liệu không quan trọng kia, Diệp Trường Sinh đã tìm kiếm hết.

Hai tài liệu phụ quan trọng nhất cũng có phần lạc, hẳn là có thể đạt được.

Chỉ còn lại hai chủ tài.

Nhưng vừa nghe Diệp Trường Sinh nói, Nghê Thường tiên tử đột nhiên biến sắc, lắc đầu nói: “Diệp sư diệt, người thật đúng là làm cho ta một vấn đề nan giải!”

“Cửu Thiên Tử Ngọc này ta chưa từng nghe qua, không nói đến Huyền Thần sa này, đó là vật mà vừa mới tồn tại ở thượng giới, quý giá hơn Canh Kim rất nhiều, cái này bảo chúng ta đi đâu tìm giúp người đây?”

Nghe Nghe Thường tiên tử nói vậy, trong lòng Diệp Trường Sinh nhất thời trầm xuống.

Tài liệu cần để luyện chế pháp bảo bốn mạng lại khó tìm như vậy sao?

Mặc dù lúc trước hắn đã có chuẩn bị tâm lý, dù sao căn cứ vào miêu tả của Nguyên Tinh đạo nhân, uy lực bản mệnh pháp bảo này cực kỳ đáng sợ.

Uy lực càng lớn thì tài liệu tự nhiên càng trân quý.

Trên thực tế, ngay cả Nguyên Tinh đạo nhân năm đó cũng không thành công luyện chế ra món pháp bảo này.

Có thể thấy được tài liệu khó tìm cỡ nào!

Nhưng khi chân chính nghe Nghe Thường tiên tử nói như vậy, Diệp Trường Sinh vẫn nhin không được rất thất vọng.

Đang lúc Diệp Trường Sinh cho rằng, không trông cậy được vào bảy phái.

Đột nhiên, một giọng nói dễ nghe truyền đến: “Huyền Thần Sa? Ta nhớ Đại trưởng lão của Thần Binh Môn không phải có một hạt mà?”

Nghê Thường tiên tử kinh ngạc nhìn Nam Cung Uyển một cái, không hiểu sư muội ngày thường có chút lãnh lãnh cao ngạo, sao đột nhiên lại giúp vị đệ tử Hoàng Phong cốc này nói chuyện.

“Nam Cung sư muội nói không sai, Đại trưởng lão của Thần Binh Môn đích xác có một hạt Huyền Thần Sa, nhưng người cũng không phải không biết, muốn từ trong tay vị tiền bối kia lấy được Huyền Thần Sa khó khăn như thế nào!” Nghê Thường Tiên Tử bất đắc dĩ cười cười nói.

Nghe nói như thế, bỗng nhiên, một bên Hoàng Phong cốc Kết Đan tu sĩ, Lôi Vạn Hạc mở miệng:

” Nghê Thường tiên tử nói vậy sai rồi, nếu các trưởng lão của liên minh bảy phái đều đã đáp ứng muốn hoàn thành yêu cầu của sư diệt ta, vậy cũng không thể nói không giữ lời a!”

Diệp Trường Sinh nghe vậy cảm kích nhìn Lôi mập mập một cái, Lôi Vạn Hạc mỉm cười với hắn, tỏ ý tốt.

Với tư cách là tu sĩ Kết Đan của Hoàng Phong cốc, lập trường Lôi Vạn Hạc tất nhiên không cần nhiều lời.

Dù sao, Diệp Trường Sinh chính là đã cho những cao tăng Hoàng Phong cốc bọn họ một chút mặt mũi.

“Diệp sư diệt, người yên tâm, mặc dù Huyền Thần Sa kia trân quý, nhưng Hoàng Phong Cốc chúng ta nhất định sẽ giúp người tranh thủ đến một cơ hội thu được vật ấy!” Lôi mập mập truyền âm nói với Diệp Trường Sinh.

“Đa tạ sư thúc ưu ái, đệ tử vô cùng cảm kích!”

“Ha ha, chuyện người diệt trừ yêu nhân Ma đạo chúng ta cũng đã nghe nói, lần này uy danh của Hoàng Phong cốc trong liên minh đại tăng, nhưng tất cả đều là công lao của người, ngay cả Lệnh Hồ sư thúc cũng chú ý tới người, người về sau ngàn vạn lần đừng phụ sự kỳ vọng của chúng ta a!”

Hai người bên này bí mật truyền âm trao đổi, bên kia Nghê Thường tiên tử lại lộ ra vẻ khó xử.

Suy tính một lát, nàng chậm rãi nói: “Chuyện này ta không cách nào đưa ra quyết định, còn phải thương lượng với các trưởng lão Nguyên Anh của thất phái chúng ta một chút, Diệp sư diệt chờ một chút!”

Dứt lời, nàng liền mang một tấm truyền âm phù bay ra ngoài, báo cáo cho các trưởng lão Nguyên Anh của liên minh bảy phái về việc này.

Sau đó, đối với mấy người còn lại của tiểu đội của Diệp Trường Sinh, Hàn Lập, Lưu Tĩnh, ngày mai mấy người Lý Thụy nói:

“Trong lần tiêu diệt tu sĩ ma đạo này, các ngươi cũng lập được công không nhỏ. Trong vòng năm năm này, các ngươi đều không cần tham gia cuộc chiến ở tiền tuyến nữa, hiện tại các ngươi có thể rời đi rồi!”

Đám người Hàn Lập nghe vậy đại hỉ, lập tức ôm quyền hướng mọi người từ biệt.

Lần này, mỗi người bọn họ đều có thu hoạch cực kỳ lớn, đang cần mấy năm mới có thể tiêu hóa những thu hoạch này, nâng cao thực lực.

Kỳ tu dưỡng năm năm đã rất dài, đủ để cho bọn họ làm rất nhiều chuyện.

Sau khi đám người kia rời đi không lâu, Nghê Thường tiên tử liền nhận được tin tức từ bên Thất Phái truyền đến.

Sau khi biết được tin tức bên trong Truyền Âm phù, thần sắc Nghê Thường tiên tử nghiêm lại, nói với Diệp Trường Sinh:

“Các trưởng lão Thất phái đáp ứng yêu cầu của ngươi. Có điều, yêu cầu này của ngươi quá mức siêu việt, cho nên ngươi phải giúp Thất phái làm một việc mới được!”

“Chuyện gì?” Diệp Trường Sinh không chút do dự hỏi.

Chỉ cần không phải chuyện quá khó khăn để hoàn thành, hẳn đều có thể đáp ứng.

Dù sao, bỏ lỡ làng này thì sẽ không có cửa hàng.

Huyền Thần Sa trân quý như vậy, nếu không thể tìm được ở chỗ này, sau này có thể không tìm được thêm nữa, hẳn thật

không có lòng tin.

Dù sao, đúng như Nghê Thường tiên tử nói, đây là vật mà thượng giới trong truyền thuyết mới có, tại một giới này rất khó tìm được.

“Người biết những người như chúng ta tụ tập là vì cái gì không?” Nghê Thường tiên tử hỏi.

Diệp Trường Sinh nhìn bốn vị tu sĩ Kết Đan kỳ một chút, lại nhìn ba tiểu đội săn ma nói: “Là vì chuyện của Yên gia bảo đúng không?”

“Không sai!” Nghê Thường tiên tử trên mặt lộ ra vẻ tươi cười.

“Sau khi nhận được tin tình báo của các người, chúng ta lập tức điều tra Yên gia bảo, phát hiện gia tộc này thật sự có cầu kết với ma đạo!”

Cười lạnh một tiếng, Nghê Thường tiên tử nói: “Khó trách đoạn thời gian trước Yên gia bảo khẩn cấp triệu hồi Yên Như Yên về, thì ra bọn chúng đã sớm có ý định phản bội Việt quốc!”

“Những người chúng ta, tập kết chính là vì hủy diệt Yên gia bảo!”

“Nhưng vừa rồi chúng ta đạt được gián điệp trong Yên gia bảo, bên phía Ma đạo, có một nhân vật thân phận vô cùng trọng yếu tiến vào Yên gia!”

“Mặc dù tu vi người này không phải rất mạnh, nhưng thân phận tương đối khó giải quyết, ngay cả tu sĩ Kết Đan như ta cũng không muốn trêu chọc đối phương!”

Nghe thấy Nghê Thường tiên tử nói vậy, ánh mắt Diệp Trường Sinh ngưng lại, thầm nghĩ: “Không phải là Vương Thiên chứ?”

“Nhưng nếu đối phương đã tiến vào Việt Quốc chúng ta, chúng ta không thể để cho hắn còn sống mà rời đi, nếu không chẳng phải sẽ làm cho các quốc gia trong liên minh nhạo báng chúng ta sao?”

Ánh mắt Diệp Trường Sinh lóe lên, hỏi: “Cho nên, các người đã muốn giết người này, lại không muốn vì giết người này mà dẫn tới thù hận?”

“Ha ha, không sai, ngươi nếu như nguyện ý giết người này, thất phái bên này đáp ứng yêu cầu của ngươi!” Nghê Thường Tiên Tử như Ngân Linh cười một tiếng, nói ra.

Vương Thiên này chính là Thiếu chủ Quỷ Linh Môn, phía sau là nhiều vị tu sĩ Nguyên Anh Quỷ Linh Môn.

Cho nên, mặc dù là cường giả Kết Đan kỳ như Nghê Thường tiên tử, cũng không nguyện ý động thủ với hắn.

Vạn nhất bị Quỷ Linh Môn đến trả thù, thì chuyện này không thể chấp nhận nổi.

Mặc dù hiện tại song phương đã ước định, nhưng tu sĩ Nguyên Anh không được ra tay, bên Quỷ Linh Môn chắc chắn không dám vi phạm khế ước.

Dù sao, bọn họ là một trong những tông phái yếu nhất trong Ma Đạo lục tông.

Mà người định ra khế ước, là tông môn mạnh nhất, đại trưởng lão Hợp Hoan Tông Hợp Hoan lão ma.

Không ai dám đi gặp rủi ro của lão ma này.

Thế nhưng, ai cũng biết, trận chiến này không thể nào đánh mãi được.

Dẫu sao cũng sẽ có lúc chấm dứt, đến lúc đó, bất kể bên Việt quốc thắng hay bên Ma đạo thắng, cấm lệnh mà Nguyên Anh không ra tay được cũng sẽ bị giải trừ.

Đợi đến lúc cấm lệnh giải trừ, mấy vị Nguyên Anh Quỷ Linh Môn muốn làm gì, không ai ngăn cản.

Nghĩ tới đây, khoe miệng Diệp Trường Sinh nhếch lên, cười gằn nói: “Có thể, ta tiếp nhiệm vụ này!”

Nam Cung Uyển, ánh mắt rơi vào trên người Diệp Trường Sinh, dường như muốn nói gì, khăn che mặt giật giật, nhưng cuối cùng không nói một lời.

“Diệp sư diệt quả nhiên là người sáng khoái! Tuy nhiên, còn có một điểm!”

“Các tiền bối Nguyên Anh của Thất phái có thể giúp ngươi đổi lấy Huyền Thần Sa từ tay Đại trưởng lão Thần Bình Môn, nhưng cái giá phải trả là đổi lấy. Bất kể là dùng linh thạch hay

dùng vật phẩm giá trị khác cũng đều thế. Tóm lại, thất phái sẽ không giúp người trả cái giá này đâu!”

“Không thành vấn đề!” Diệp Trường Sinh đáp ứng rất sáng khoái.

Nói thật, Thất phái có thể giúp hắn làm đến bước này, hắn đã rất cảm kích.

Để thất phái lấy linh thạch ra đổi cho hắn Huyền Thần Sa, loại chuyện này hắn đều không nghĩ tới.

Dù sao, nhìn từ góc độ nào thì yêu cầu hắn đưa ra đã là cấp bậc Nguyên Anh, thậm chí là Nguyên Anh trung hậu kỳ.

Mà những tu sĩ ma đạo hắn ta giết chết kia, cũng chỉ là tu sĩ Trúc Cơ.

Giống như nguyên bản Hàn Lập, chỉ là vì muốn đổi lấy tin tức có liên quan đến Canh Kim, cũng phải trả giá bằng thất cấp yêu đan.

Mà Huyền Thần Sa này so với Canh Kim còn trân quý hơn rất nhiều lần.

Thất phái không chỉ cung cấp tình báo cho hắn, còn có thể giúp hắn từ Thần Binh Môn đổi lấy, cái này đã là trợ giúp vô cùng lớn.

Loại trợ giúp này khiến cho Diệp Trường Sinh cũng cảm thấy có chút khó tin!

Trên thực tế, nếu không phải Diệp Trường Sinh giết chết hai tiểu đội ma đạo kia, thay Thất phái vẫn hồi tổn thất mặt mũi thật lớn, thất phái căn bản không có khả năng đáp ứng yêu cầu này của hắn.

Ngay từ đầu, bảy phái đã dự liệu được yêu cầu của hắn, cùng lắm là một ít tài liệu phụ trợ cần thiết để Kết Đan, hoặc là trợ giúp đột phá Trúc Cơ hậu kỳ linh đan.

Làm sao hắn có thể nghĩ tới chứ, hắn lại dám giở công phu sư tử ngọam như vậy!

Bất quá, cuối cùng trải qua một phen đánh cờ cân nhắc, bọn họ cũng đáp ứng.

Diệp Trường Sinh sáng khoái đáp ứng làm Nghê Thường tiên tử đầu tiên là sừng sốt, sau đó khẽ cười một tiếng, nói:

“Xem ra, sau khi giết chết hai đội tu sĩ Ma đạo kia, ngươi đạt được thu hoạch vượt xa tưởng tượng của chúng ta!”

“Ha ha, chẳng lẽ tiền bối muốn chúng ta giao nộp chiến lợi phẩm này?” Diệp Trường Sinh nói rất nặng ba chữ.

Nghê Thường tiên tử nghe vậy thản nhiên cười nói: “Chúng ta thật không có hẹp hòi như vậy, lúc trước lúc phái các người ra ngoài, cũng đã ngầm thừa nhận tất cả thu hoạch đều thuộc về các người, điểm này ngươi yên tâm!”

“Như vậy chúng ta liền ước định, ngươi giết chết nhân vật trọng yếu của ma đạo kia, chúng ta giúp ngươi đổi lấy huyền thần sa!” Nghê Thường tiên tử cuối cùng nói.

“Đệ tử chắc chắn sẽ không phụ tôn trọng chư vị tiền bối!”
Diệp Trường Sinh cũng chấp tay nói.

“Được rồi, các người lui xuống trước đi, bốn người chúng ta còn có chuyện cần thương nghị!” Lôi Vạn Hạc khoát khoát tay, nói với mọi người trong khoang thuyền.

Diệp Trường Sinh cùng ba tiểu đội săn ma còn lại tu sĩ Trúc Cơ nhao nhao lui ra ngoài.

“Diệp huynh, ngưỡng mộ đại danh đã lâu!”

“Diệp huynh quả nhiên là tuổi trẻ tài cao, tại hạ hồ thẹn không bằng!”

“Ai, nếu lúc trước Diệp huynh phân phối trong tiểu đội chúng ta, vậy thật là tốt biết bao a!”

.....

Vừa ra khỏi buồng nhỏ trên tàu, bên cạnh Diệp Trường Sinh lập tức có một đám người vây quanh, dồn dập biểu thị ý giao hảo của mình.

Cho dù là những người tính cách tương đối cao ngạo, cũng đều nhìn chăm chăm vào hắn.

Không ai có thể bỏ qua chiến tích của hắn.

“Phiền phức rồi, bây giờ ta đã là người thành danh rồi, xem ra phải nhanh chóng chạy tới Loạn Tinh Hải rồi. Trước khi thực lực còn chưa dậy, thu được quá nhiều chú ý cũng không phải chuyện tốt!” Diệp Trường Sinh trong lòng thầm nghĩ.

“Diệp huynh, tại hạ Linh Thú sơn Lữ Thiên Mông, thích nhất là kết giao anh hùng hào kiệt. Như Diệp huynh không chê, chúng ta kết giao bằng hữu nhé?”

Một đại hán tướng mạo hào sảng đi lên nói.

Linh thú sơn Lữ Thiên Mông?

Chính là người thường xuyên cùng với Tuyên Nhạc tổ đội bị giết?

Diệp Trường Sinh liếc qua người này, trên mặt lộ ra nụ cười giả theo trình tự: “Ha ha, thì ra là Lữ huynh, ngưỡng mộ đã lâu!”

.....

Sau một phen dây dưa, Diệp Trường Sinh đuổi đám tu sĩ Trúc Cơ đi, một mình đứng ở đầu thuyền ngắm phong cảnh.

Hắn chấp hai tay sau lưng, nhìn ra xa biển mây, bóng lưng kia, làm cho người ta một loại cảm giác cao thâm khó lường.

Một lát sau.

“Người muốn Huyền Thần Sa làm gì?” Diệp Trường Sinh chợt nghe thấy một giọng nói thanh thúy dễ nghe.

Quay đầu lại, thấy được đôi mắt đẹp của Nam Cung Uyển đang nhìn chằm chằm hắn.

Thái độ của nàng này so với lần gặp mặt ở Yêm Nguyệt Tông cũng có chút thay đổi.

Xem ra, oán giận trong lòng nàng đã nguôi lạnh, hơn nữa trước đó còn để cho Tiêu Thúy Nhi mang Phong Tình Thư đi theo có tác dụng.

Chỉ là, không biết Tiêu Thúy Nhi kia thế nào rồi, có được môn hạ nào của Nam Cung Uyển không?

“Tương lai ta sẽ hữu dụng!”

“Là luyện chế pháp bảo sao?”

“Tất nhiên là pháp bảo, nếu không thì còn có thể là cái gì? Luyện chế trận pháp sao?” Khóe miệng Diệp Trường Sinh lộ ra một vòng ý cười nói.

Trong chốc lát, hắn bỗng nhiên cảm giác tiếng gió rít bên người trở nên dồn dập, ánh mắt kia trở nên lạnh như băng, mang theo tức giận.

Những lời này của Diệp Trường Sinh khiến Nam Cung Uyển nhớ lại đoạn ký ức lúc trước.

“Nam Cung tiên bối, có người đang nhìn, ngài cũng không muốn tư tình giữa hai người chúng ta truyền khắp toàn bộ Việt quốc sao?”

Diệp Trường Sinh vội vàng vội vã có thiện ý nhắc nhở Nam Cung Uyển một chút, tránh cho vị nữ tu Kết Đan Kỳ này then quá hóa giận, thật sự động thủ.

Lấy sự hiểu biết của hắn với Nam Cung Uyển, nếu như không phải ở đây có người, nàng nhất định sẽ ra tay giáo huấn hắn một phen, để giải mối hận trong lòng.

Dù sao, lần trước Diệp Trường Sinh đã đắc tội rất lớn với vị tiên tử này.

Nhưng bây giờ ở trên Yểm Nguyệt Linh Chu này, nhiều người như vậy ở đây, Nam Cung tiên tử khẳng định phải duy trì cho cao lãnh nhân thiết lập.

Vì lẽ đó, Diệp Trường Sinh cũng không cần lo lắng mình sẽ ra tay.

“Ai có tư tình với ngươi?” Nam Cung Uyển nghiêng răng nghiêng lợi, truyền âm nói.

“Chắc chắn, ngươi không thừa nhận cũng không sao. Chờ ta tu thành Nguyên Anh, nhất định sẽ đánh lên Yểm Nguyệt tông, cướp ngươi đi!”

“Ngươi... cuồng vọng!” Nam Cung Uyển tức điên, khăn che mặt trên mặt lắc lư một hồi.

“Có phải cuồng vọng hay không, đến lúc đó ngươi sẽ biết!” Diệp Trường Sinh không thèm để ý chút nào phát ngôn hùng

hôn.

Một trận cười lạnh truyền đến, Nam Cung Uyển lạnh lùng nói: “Tu thành nguyên anh? Người đang ở xuân thu đại mộng gì đó, ta thấy người có thể tu luyện đến kết đan cũng coi như không tệ rồi!”

“Kết đan? Kết đan cũng được, chờ ta đến Kết đan kỳ, nhất định phải mời Hoàng Phong cóc ta đến Yểm Nguyệt tông cầu hôn!”

Ánh mắt Nam Cung Uyển lộ ra vẻ khinh thường: “Chỉ bằng người mà cũng muốn mời được Lệnh Hồ tiên bối? Cho dù người mời thì đã sao? Người cảm thấy Đại trưởng lão hội của Yểm Nguyệt tông chúng ta đáp ứng loại chuyện này sao?”

“Ha ha, nếu cánh cửa của người cao như vậy, ta cũng chỉ có thể lùi bước cầu thứ yếu. Nếu như đến lúc đó không cưới được Nam Cung Uyển, ta cũng chỉ có thể cầu xin Yểm Nguyệt tông giả Nghê Thường tiên tử cho ta!” Khóe miệng Diệp Trường Sinh lộ ra một tia mỉm cười nói.

“Người...”

Lửa giận trong lòng Nam Cung Uyển cuộn cuộn, hận không thể lập tức triệu hồi ra Chu tước hoàn, đánh tên đang đồ tể trước mắt này bay ra ngoài.

Quạt sắp vài cái, Nam Cung Uyển dần dần bình tĩnh lại.

Nàng ý thức được, Diệp Trường Sinh đang cố ý chọc giận nàng, nhiễu loạn tâm tình của nàng.

Bản thân càng để ý lời nói của hắn, lại càng trúng bẫy của hắn, một thân cảm xúc bị điều động, cuối cùng chậm rãi luân hãm trong đó.

“Hừ!”

Nam Cung Uyển hừ lạnh một tiếng, trực tiếp rời đi, không nói chuyện với Diệp Trường Sinh.

Nàng tới đây vốn là vì khuyên bảo Diệp Trường Sinh, không cần tiếp nhận nhiệm vụ giết nhân vật trọng yếu của ma đạo.

Nếu như giết người nọ, điều này có nghĩa là trong rất nhiều năm sau này, Diệp Trường Sinh luôn phải chịu đựng địch nhân

của vài tên tu sĩ Nguyên Anh.

Nhưng một khi người này đã cuồng vọng như thế, còn dám lớn tiếng muốn đánh tới Yểm Nguyệt tông cướp đi nàng, vậy thì để cho hắn đi giết đi.

Xem hậu quả hắn có thể thừa nhận được hay không!

Nam Cung Uyển giận dữ bỏ đi!

Sau một lát, Lôi mập mạp của Hoàng Phong cóc bỗng nhiên đi tới.

“Diệp sư diệt, người có quen biết Nam Cung tiên tử của Yểm Nguyệt tông không?” Lôi Vạn Hạc lơ đãng hỏi thăm.

“Khởi bẩm sư thúc, có mấy lần duyên gặp mặt mà thôi!” Diệp Trường Sinh nhỏ nước miếng đáp.

“Ừm, vậy là tốt rồi, những nữ tử Yểm Nguyệt tông này, cả đám đều tu luyện mị thuật phi thường quý dị, không cần thận liên tu luyện đạo, sư diệt cũng phải cẩn thận a!” Lôi mập vỗ vỗ bờ vai của hắn, một bộ khẩu khí vô cùng quan tâm nói.

“Đa tạ sư thúc quan tâm, đệ tử chưa bao giờ gần nữ sắc, cho dù dựa vào cái gì mị thuật, cũng không có tác dụng!” Diệp Trường Sinh nghiêm trang nói.

“Ừm, không sai, ta thấy ánh mắt của người thanh minh, cũng không giống như là trúng mị thuật. Chẳng qua sau này nên cách xa nữ tử Yểm Nguyệt tông một chút. Người có hy vọng Kết Đan, sư thúc cũng không hy vọng trên người người có công lực, cuối cùng không giải thích được tại sao phế trên người nữ nhân!”

“Đa tạ sư thúc nhắc nhở, sau này đệ tử nhất định chú ý nhiều hơn!” Diệp Trường Sinh chấp tay, trên mặt lộ ra thần sắc cảm kích không gì sánh được.

Thấy dáng vẻ cung kính nghe lời của Diệp Trường Sinh, Lôi Vạn Hạc hài lòng gật đầu.

Hắn ta chuyển đề tài, lại hỏi: “Sư diệt, không phải sư thúc nói người, người cần gì phải nhận nhiệm vụ kia?”

“Sư thúc, ta cũng là nỗi khổ bất đắc dĩ a!”

“Mà thôi mà thôi, người đã tiếp nhận nhiệm vụ, bây giờ ta nói những thứ này cũng đã muộn rồi!”

“Nhưng mà, nếu như người giết chết kẻ đó thật thì tốt nhất nên cẩn thận một chút!”

“Đa tạ sư thúc quan tâm, có thể cho sư thúc biết, rốt cuộc liên minh là người nào muốn ta giết chết?”

Lôi Vạn Hạc nghe vậy trầm ngâm một chút, nói: “Nói cho người cũng không sao. Căn cứ tình báo của chúng ta, kẻ tiến vào Yến gia bảo chính là thiếu chủ Quỷ Linh môn. Phụ thân và thúc phụ của người này đều là tu sĩ Nguyên Anh kỳ, nhưng tuyệt đối không thể đắc tội!”

“Hóa ra là vậy, sư diệt đã minh bạch!” Diệp Trường Sinh chấp tay, không có biểu lộ ý muốn từ bỏ nhiệm vụ.

Lôi Vạn Hạc thấy thế, cũng không nói thêm gì, lắc đầu rời đi.

Diệp Trường Sinh này, hắn vô cùng xem trọng, tư chất song linh căn, cũng coi như không tệ, lại biểu hiện ra tiềm lực khá kinh người.

Tương lai hy vọng Kết Đan vẫn là rất lớn.

Nếu như hắn có thể thành công Kết Đan, vậy lực lượng Hoàng Phong Cốc lại lần nữa tăng cường vài phần.

Nhưng đáng tiếc, người này khẳng định muốn thực hiện nhiệm vụ như vậy, hắn cũng không khuyên được.

Yểm Nguyệt Linh Chu một đường bay nhanh, chở bốn gã tu sĩ Kết Đan kỳ cùng mấy chục tên Trúc Cơ tu sĩ, hướng phương hướng Yến gia bảo bay đi.

Yến gia thân là Việt quốc đệ nhất đại gia tộc, thực lực tất nhiên là bất phàm.

Một vị kết đan tu sĩ, mười mấy trúc cơ tu sĩ, lực lượng như vậy, trừ thất đại phái, có thể hoành hành ở Việt quốc.

Nhưng mặc dù như thế, tiêu diệt Yến gia cũng không đến mức bày ra chiến trận lớn như vậy.

Điều động đến bốn gã Kết Đan Tu Sĩ, như vậy cũng đủ đem Yến gia diệt đi vài cái rồi.

Cao tăng thất phái đại động can qua cũng là vì biết được tin tức Vương Thiên Quỷ Linh Môn tiến về Yến gia.

Bên người Vương Thiên, hai vị tu sĩ Kết Đan kỳ hộ tống.

Cộng thêm Yến gia lão tộc trưởng, chính là ba vị kết đan tu sĩ.

Cho nên, bảy phái bên này dứt khoát trực tiếp phái ra bốn người, một mẻ hốt gọn tiểu đội săn ma cuối cùng.

Yểm Nguyệt Linh Chu lao vùn vụt cực nhanh, Yến gia bảo, rất nhanh đã rơi vào trong tầm mắt mọi người.

Đứng trên boong thuyền, mọi người nhìn lại tòa thành dưới biển mây.

Kiến trúc tinh la dày đặc, từng vòng từng vòng tản ra, vây quanh tòa thành lũy to lớn ở trung tâm kia.

Bên ngoài là khu cư trú của phàm nhân, tầng trong là khu cư trú của tu sĩ.

Trong Yến gia bảo, tu sĩ có chừng hơn một ngàn người, quy mô tương đối lớn.

Lúc Yểm Nguyệt Linh Chu bay đến, xa xa vài tên đệ tử Yến gia canh gác lập tức phát hiện tình cảnh bên này.

Một người nhanh chóng phóng tới Yến gia bảo báo tin.

Tên còn lại thì nhắm mắt bay tới, đứng ở bên ngoài linh chu chấp tay nói: “Xin hỏi chư vị, tiền bối Yểm Nguyệt tông giá lâm Yến gia bảo ta vì chuyện gì?”

Một tiếng cười khẽ, Nghê Thường tiên tử đi ra, mỉm cười nói với tên đệ tử Yến gia kia:

“Vừa lúc ta đi ngang qua nơi đây, có chuyện muốn nói cho nhà đầu Như Yên kia, người đề Như Yên cùng Yên gia tộc trưởng lại đây một chuyến! “

“Vâng, vẫn bồi đi bẩm báo!”

Ánh mắt tên đệ tử Yên gia quét một vòng trên thuyền Yểm Nguyệt rồi lập tức bay trở về.

Sau một lúc lâu, một đạo truyền âm phù hướng Yểm Nguyệt Linh Chu bay tới.

Tiếp nhận truyền âm phù, Nghê Thường tiên tử nghe được âm thanh bên trong: “Lão phu đang tiếp đãi khách quý, không tiện rời đi, kính xin Nghê Thường tiên tử tới thăm một lần!”

Nghe được thanh âm này, Nghê Thường tiên tử cười lạnh một tiếng, nói: “Lão quỷ Yên gia này thật sự là giáo hoạt, xem ra con đường lừa hấn tới đây giết cũng không được, chúng ta cưỡng ép tấn công Yên gia bảo rồi!”

“Trận pháp thủ hộ của Yên gia bảo mặc dù không thể so sánh với đại trận của bảy phái chúng ta, nhưng cũng có thể ngăn cản tu sĩ Kết Đan kỳ chúng ta một thời gian ngắn!” Lôi Vạn Hạc đi qua nói.

“Đi thôi, chúng ta đi gặp lão tổ của Yên gia và Lý thị huynh đệ của Quỷ Linh Môn!” Nghê Thường tiên tử nói xong liền thúc dục Yểm Nguyệt Linh Chu bay cực nhanh về phía Yên gia bảo.

Chiếc phi chu cực lớn này thật ra là một kiện pháp bảo, bản thân nó có năng lực phòng ngự mạnh mẽ.

Khi thuyền Yểm Nguyệt bay đến trên bầu trời của Yên gia bảo, phía dưới truyền đến một tiếng cười to:

“Ha ha ha ha, Nghê Thường tiên tử đại giá quang lâm, sao không báo cho lão phu sớm hơn một chút, lão phu cũng tốt đi nghênh đón!”

“Hừ, Yên lão quỷ, người nói nghênh đón ta, làm sao ngay cả vòng bảo hộ này cũng không nở mở ra một chút?” Nghê Thường tiên tử đi đến đầu thuyền lạnh lùng hỏi.

“Nghê Thường tiên tử nếu đề cho Yểm Nguyệt Linh Chu lui ra xa, lão hủ cũng không phải là không thể mở vòng bảo hộ!”

“Ha ha, xem ra lão quỷ ngươi quyết tâm đầu nhập vào Ma đạo rồi!”

“Thì ra tiên tử đã biết a, không có chuyện đầu phục hay không nương nhờ. Yấn gia chúng ta vốn là một phần tử của Quỷ Linh môn!”

“Không cần khách sáo với hần nữa, động thủ đi!”

Lôi Vạn Hạc đi ra, nhảy lên không trung, phát tay một cái, sấm vang chớp giật, một luồng sáng bạc hùng vĩ lao ra, đánh về phía Yấn gia bảo.

“Ông!”

Trong hư không rung động một hồi, ánh bạc đánh lên màn ánh sáng, khiến cho màn ánh sáng kia liên tục run rẩy.

Bên trong màn hào quang, Yấn gia lão tộc trưởng thấy một màn này biến sắc, trầm giọng quát to:

“Không nghĩ tới ngay cả Lôi huynh của Hoàng Phong cốc cũng tới, ha ha, thật phái các ngươi thật đúng là muốn đẩy Yấn gia chúng ta vào chỗ chết a!”

“Bớt nhiều lời đi, Yấn gia các ngươi không theo địch, chúng ta sẽ tấn công các ngươi sao!”

Lôi mập mập là người có tính tình trung thành, thô bạo đơn giản, pháp bảo trong tay liên tục đánh ra, không ngừng đánh tới trận pháp bảo vệ của Yấn gia bảo.

Hần có được Lôi linh căn lực chiến đấu phi thường người có thể so sánh, ở trong tu sĩ Kết Đan Kỳ, cũng coi như là một loại khá mạnh.

“Chư vị, cùng nhau xuất thủ!”

Nghê Thường tiên tử nói với hai người bên cạnh.

Nàng cũng bay về phía trước, lấy ra một kiện pháp bảo đánh về phía màn hào quang kia.

Bên kia, Phù Vân Tử của Thanh Hư môn cũng vung phát trần, tấn công Yấn gia bảo.

Nam Cung Uyển phun Chu tước hoàn ra, liệt hỏa trùng thiên, thanh thế to lớn, đánh tới màn hào quang kia.

“Bốn gã Kết Đan!”

Trong màn hào quang, Yến gia lão tổ chứng kiến một màn như vậy sắc mặt đã xanh mét.

“Vương thiếu chủ, Yến gia chúng ta bởi vì người mà gây ra tai họa lớn như vậy, người cũng không thể bỏ mặc bất chấp!” Yến gia lão tổ quay đầu đi, nói với một nam tử đeo mặt nạ màu bạc.

Dưới mặt nạ màu bạc, Vương Thiên nương mày, sau khi cẩn thận cân nhắc một phen, nói với hai gã tu sĩ Kết Đan bên cạnh: “Lý đại nhị, hai người các người trợ giúp Yến lão tộc trưởng đánh lui địch!”

Đồng thời, hắn bí mật truyền âm: “Đợi đến khi trận pháp bị phá, hai người các người lập tức hộ tống ta rời khỏi, không cần để ý đến Yến gia nữa!”

Bên kia, Yến gia lão tổ vừa chủ trì trận pháp vừa bí mật truyền âm: “Huyền Dạ, người lập tức mang tinh nhuệ và vật tư trong tộc rút lui khỏi mật đạo!”

“Lão tổ yên tâm, ta sẽ an bài tốt, xin lão tổ chú ý an toàn, Yến gia không thể mất đi lão tổ!”

“Một khúc xương già này của ta có thể sống sót hay không cũng không sao, quan trọng là tương lai của Yến gia, ta giao cho người!”

Dưới sự oanh tạc điên cuồng của bốn gã Kết Đan Tu Sĩ, tòa trận pháp kia căn bản không thể duy trì quá lâu.

Mắt thấy là sắp lung lay sắp đổ.

Lúc này, Vương Thiên quay đầu lại nhìn, chợt phát hiện trong đám đệ tử Yên gia đang chờ nghênh địch ở phía sau, mấu chốt nhất là một người: Yên Như Yên, lại không thấy đâu!

Vương Thiên sửng sốt, lập tức quay đầu, thanh âm có chút băng hàn chất vấn Yên gia lão tổ: “Yên tiên bối, Như Yên tiêu thư đi đâu rồi?”

“Nàng đi lấy một thứ trọng yếu như Yên Yên, đợi lát nữa sẽ trở về!” Yên gia lão tổ cũng không quay đầu lại, bình tĩnh nói.

“Lấy cái gì? Hơn nữa, ngay cả túi Trích Huyền Dạ của Yên gia các ngươi cùng đệ tử tinh nhuệ của Yên gia Sinh Tử đường cũng không thấy, chẳng lẽ bọn họ cũng đi lấy đồ vật trọng yếu?” Âm thanh của Vương Thiên hoàn toàn lạnh lùng.

“Lấy đồ vật gì, đây là cơ mật của Yên gia chúng ta, không tiện nói cho Vương thiếu chủ biết!”

“Lão quý, ngươi chẳng lẽ cho rằng ta rất dễ lừa gạt sao? Yên gia các ngươi có đường chạy trốn kiểu như mật đạo, lại để ta ở lại chỗ này hấp dẫn hỏa lực, lão quý, ngươi không sợ tương lai bị ta giết chết sao?”

Trong lòng Vương Thiên lửa giận ngút trời, hận không thể chém tên mõ già mặt bình tĩnh trước mắt thành hai đoạn.

Vậy mà lợi dụng hấn để hấp dẫn sự chú ý của địch nhân, sau đó lén lút đưa tiễn tinh nhuệ của Yên gia!

“Vương thiếu chủ, chuyện giết chết ta, chờ chúng ta chạy thoát rồi nói sau, nếu như trốn không thoát được, nói hết thấy cũng là uổng công!”

Yên lão tộc trưởng căn bản không để ý đến Vương Thiên uy hiếp.

“Àm!”

Một đòn công kích cuối cùng, cuối cùng đại trận hộ tộc của Yến gia cũng bị phá vỡ.

Bốn gã Kết Đan tu sĩ trong nháy mắt giết tới.

“Bảo vệ ta rời khỏi đây!”

Vương Thiên dòn dập hô lên với Lý Đại và Lý Nhị.

Hai gã Quỷ Linh Môn Kết Đan, mang theo Vương Thiên hóa thành một đạo lưu quang bay lên trời, hướng bên ngoài Yến gia bảo phóng đi.

“Diệp sư diệt, Vương Thiên giao cho ngươi, hai gã kết đan kia chúng ta ngăn lại!” Nghê Thường tiên tử nói với Diệp Trường Sinh.

Sau đó, nàng lập tức bay về phía ba người Quỷ Linh Môn.

Đồng thời, Nam Cung Uyển nhìn chăm chăm Diệp Trường Sinh, cũng bay tới, hai vị tiên tử ngăn Quỷ Linh Môn Lý huynh đệ lại.

Vương Thiên không chế huyết quang, vọt ra phía ngoài.

Diệp Trường Sinh tròn mắt hơi híp lại, nhảy ra khỏi Yểm Nguyệt Linh Chu, hướng Vương Thiên bay đi.

Trên linh chu, tu sĩ Trúc Cơ của bảy phái khác cũng nhao nhao nhảy ra, giết về phía Yến gia bảo.

Lôi Vạn Hạc sử dụng một luồng sáng bạc, phóng tới Yến gia lão tổ.

Mà tên Phù Vân Tử tu sĩ Kết Đan kỳ thì giao đấu với mười ma đạo Trúc Cơ.

Đây chính là tiểu đội ma đạo cuối cùng kia, mười người liên hợp cùng một chỗ, có thủ đoạn có thể chống lại kết đan.

Chẳng qua, bọn họ loại thủ đoạn này cũng không thể kéo dài.

Bởi vậy, Phù Vân Tử không liều mạng với bọn họ, ngược lại còn thanh thoi ngăn chặn mười người này.

Một loạt tiếng la giết vang lên, trong Yến gia bảo hỗn loạn vô cùng.

Yến gia đệ tử Trúc Cơ không ít, mặc dù rút lui một nhóm, nhưng vẫn có gần hai mươi người.

Hơn nữa có hơn mười tên tu sĩ Trúc Cơ Quỷ Linh Môn, bọn họ cũng không đến mức lập tức bình bại như núi.

Nhưng dưới sự tấn công của đệ tử thất đại phái, bọn họ nhanh chóng rơi xuống hạ phong.

Không bao lâu sau, từng tiếng kêu thảm thiết truyền đến.

Diệp Trường Sinh bên kia cũng vội vã lao đi, rất nhanh đã đuổi kịp Vương Thiên.

Vương Thiên giẫm lên một thanh cự xoa dài mấy trượng, mặc trường bào màu xanh lá, trên mặt đeo mặt nạ màu bạc.

Một mảnh huyết quang ở trên người hắn lập loè, khi thấy Trúc Cơ trung kỳ sau lưng dám đuổi theo, trong mắt Vương Thiên hiện lên vẻ giận dữ.

“Muốn chết!”

Hắn quát lạnh một tiếng, xoay người lại, một cỗ sương mù dày đặc đỏ tươi như máu từ trên người hắn lao ra, hóa thành mây máu cao mười mấy trượng, khí thế hung hăng vọt về phía Diệp Trường Sinh.

Vương Thiên, tuy cũng là Trúc Cơ trung kỳ, nhưng chiến lực tuyệt đối không thể nhìn Trúc Cơ trung kỳ bình thường.

Diệp Trường Sinh vỗ túi trữ vật, bay ra một cái đỉnh nhỏ màu đen, đập mạnh về phía đám mây máu.

Đỉnh nhỏ nện vào trên huyết vân vài chục trượng, đập tan nó đi rất nhiều.

Vương Thiên thấy thế hét lên một tiếng giận dữ, chỉ một thoáng, Huyết Vân kia bỗng nhiên tăng vọt, có xu thế phô thiên cái địa.

Giống như thủy triều, nhanh chóng bao phủ nửa bầu trời này, đem Diệp Trường Sinh và Vương Thiên bao phủ vào trong một vùng thiên địa màu máu.

“Ha ha ha ha, đừng phải Huyết Linh Đại Pháp của ta, còn không biết đào tẩu. Hiện tại tiến vào thế giới màu máu này, người liền trở thành vong hồn nơi đây đi!”

Vương Thiên đứng ở trên không trung, phát ra tiếng cười to.

Huyết Linh Đại Pháp, đây là một trong những loại công pháp cao cấp nhất của ma đạo.

Mặc dù chỉ tu luyện thành tầng thứ hai, nhưng như vậy cũng đủ để Vương Thiên ngạo thị nhiều kẻ cùng giai.

Tiểu đỉnh màu đen thao túng trở nên chậm chạp, Diệp Trường Sinh vội vàng triệu hồi pháp khí này, ở trên đỉnh đầu bảo vệ mình.

Huyết vụ trong thế giới màu máu này, có hiệu dụng ô uế pháp khí.

“Phanh!”

Một luồng sáng xanh lục nhằm về phía Diệp Trường Sinh, muốn xuyên thủng trái tim hắn nhưng lại bị đỉnh nhỏ màu đen ngăn lại.

Lục quang hiện hình, nguyên lai là Vương Thiên vừa mới giẫm lên phi xoa thật lớn kia.

Đây cũng là một kiện cực phẩm pháp khí đứng đầu, cùng tiểu đỉnh màu đen không phân cao thấp.

“Không tệ không tệ, có thể ngăn trở bích âm xoa của ta, pháp khí này của ngươi không tệ!” Vương Thiên cười lạnh nói, trong ánh mắt vẻ cao ngạo, nghiêm nhiên đã đem hắc sắc tiểu đỉnh kia trở thành chiến lợi phẩm của mình.

Trong không khí, khắp nơi đều là mùi máu tanh muốn nôn, huyết vân quay cuồng một trận, mấy chục con quái vật cực lớn mọc ra, quơ các loại vũ khí hình thù kỳ quái, đánh tới Diệp Trường Sinh.

“Vèo!”

Trong tay áo Diệp Trường Sinh bay ra một thanh tiểu kiếm, hóa thành tử quang nhanh chóng, trong chớp mắt xoắn giết những quái vật kia.

Nhưng sau khi giao sát, những quái vật kia lại lập tức sinh trưởng ra, tựa hồ vô cùng vô tận.

“Huyết Linh đại pháp này thật không hổ là công pháp hàng đầu!” Diệp Trường Sinh nhìn tầng lớp lớp quái vật ở xung quanh cảm khái nói.

Hắn chỉ tay một cái, thu hồi pháp khí.

Vừa rồi dùng tiểu kiếm chém giết những Huyết Quỷ kia, sau khi đựng phải huyết vụ, kiện pháp khí này có xu thế bị ô ứ.

Huyết Vân này hoàn toàn không thể dùng pháp khí tấn công, một khi đựng vào, sẽ là pháp khí ô ứ.

Huyết Linh Đại Pháp, quả nhiên khó chơi!

“Người cho rằng như vậy là xong sao?”

Vương Thiên ngồi trên không trung, tay kết pháp quyết, không ngừng thúc giục sinh trưởng Huyết Quỷ.

Pháp quyết trong tay hắn biến đổi, chỉ một thoáng, trong thế giới màu máu lại bay ra từng đầu lâu đen kịt.

Những khô lâu đen kịt kia mở miệng rộng, mấy chục cột sáng màu đen thô to từ bốn phương tám hướng bắn về phía Diệp Trường Sinh.

Trên mặt Diệp Trường Sinh lộ ra nụ cười lạnh, hắn không dùng tiểu đỉnh màu đen phòng ngự, ngược lại trên thân nổi lên ngân quang.

“Phanh! phanh! Phanh...”

Tiếng va chạm không ngừng vang lên, chỉ chít chằng chịt, từng cột sáng màu đen lao tới người Diệp Trường Sinh, nhưng tất cả đều bị ánh bạc kia bắn ngược ra ngoài.

“Đây là thần thông gì?!”

Vương Thiên ngồi trên không trung, thấy cảnh này nhất thời kinh hãi, mặt mũi tràn đầy vẻ không thể tin được.

Thu hồi pháp khí, Diệp Trường Sinh từ bỏ việc truy sát những Huyết Quỷ kia, mặc cho chúng ủa lên, chụp vào thân thể mình.

Ngân Quang Giáp thủ hộ hắn từ trên xuống dưới, kín không kẽ hở, bất kể là khô lâu hay là Huyết Quỷ đều không thể tấn công vào.

Diệp Trường Sinh không hề dùng pháp khí dây dưa với Huyết Linh Đại Pháp của Vương Thiên, cả người hắn được bao phủ trong ngân quang, ánh mắt lạnh lùng nhìn về phía Vương Thiên, lại trực tiếp phóng về phía Vương Thiên đang ngồi.

Phong cách chiến đấu của Diệp Trường Sinh khiến Vương Thiên giật nảy mình.

Hắn căn bản không đi phòng ngự Huyết Linh Đại Pháp thúc dục ra những cái kia huyết quý, đầu lâu, cũng không ngăn cản bích âm xoa kia công kích.

Dựa vào một thân hộ thể ngân quang giáp, hắn trực tiếp khiêng các loại công kích vọt tới phía Vương Thiên.

“Làm sao có thể?!”

Vương Thiên kinh hô một tiếng, thôi động mấy chục con Huyết Quỷ phóng tới Diệp Trường Sinh, ý đồ ngăn cản hắn.

Nhưng những Huyết Quỷ này đụng một cái đến Diệp Trường Sinh, liền lập tức bị đánh tan, căn bản không ngăn cản được bước chân của hắn.

Huyết vụ vốn có thể ô uế tất cả, đụng phải ngân quang chói mắt này, lại mất đi tác dụng, ngược lại mơ hồ có xu thế bị khắc chế.

“Đây là thần thông gì?”

Vương Thiên không dám tin, Huyết Linh Đại Pháp của hắn thế mà lại mất đi hiệu quả trước mặt thần thông của người này.

Mười mấy cái đầu lâu lao tới, nhưng Diệp Trường Sinh lóng lánh ánh bạc bàn tay đập xuống, một chưởng liền đánh tan một mảng lớn.

Dưới mặt nạ màu bạc, sắc mặt Vương Thiên âm trầm đáng sợ.

Hắn vạn vạn lần không nghĩ tới, tu sĩ Trúc Cơ trung kỳ Việt quốc này lại khó chơi như vậy.

Vương Thiên hung ác cắn ngón tay, nặn ra một giọt tinh huyết vô cùng đậm đặc, nhỏ xuống đám mây máu dưới chân.

Tinh huyết vừa dung nhập vào huyết vân, chỉ một thoáng khí thể huyết vân lại lần nữa tăng vọt.

Những Huyết Quỷ do thôi sinh ra sau khi lăn lộn trên mặt đất một lần, thân thể trở nên càng thêm cao lớn, khí thể càng thêm hung mãnh.

Những khô lâu kia cũng giống như thế, mỗi khô lâu đột nhiên biến lớn gấp hai lần ban đầu, trong miệng phun ra hắc quang càng thêm cường tráng.

Cho dù là một tu sĩ Giả Đan đối mặt với chiến trận như vậy, chỉ sợ cũng khó mà ứng đối.

Nhưng Diệp Trường Sinh vẫn dùng ngân quang toàn thân, mạnh mẽ đâm thẳng vào đám Huyết Quỷ.

Đồng thời, trên tay hắn xuất hiện một đạo phù lục.

Trên phù lục, thiên mâu màu xanh lập lòe phát sáng.

“Phù Bảo?”

Vương Thiên kinh hô một tiếng, trên tay cũng xuất hiện một đạo phù bảo, hắn cũng đang vận dụng phù bảo, chuẩn bị đã lâu.

Một tiếng kêu to, trên phù bảo trong tay Vương Thiên lao ra một cái đầu lâu vàng rực.

Khi thiên mâu màu xanh của Diệp Trường Sinh bay tới, đầu lâu màu vàng kia mở miệng, lập tức cắn lấy thiên mâu màu xanh.

Thiên mâu màu xanh không ngừng giãy giụa, nhưng cái đầu lâu màu vàng kia vẫn cắn chặt, khiến nó không thể động đậy được.

Tâm phù bảo này rất lợi hại.

Phù bảo khô lâu màu vàng của Vương Thiên tuy chặn được phù bảo của Diệp Trường Sinh, nhưng cũng không có ngăn cản bước tiến của Diệp Trường Sinh.

Trải qua một lát công phu như vậy, Diệp Trường Sinh đã chống đỡ được một thân ngân quang lao tới.

Trong mắt Vương Thiên hiện lên một tia sợ hãi, gã nhanh chóng lui về phía sau, đồng thời trong miệng phát ra một tiếng duệ khiếu.

Chỉ một thoáng, tất cả Huyết Quỷ và đầu lâu trong thế giới màu máu đều biến mất, huyết vân cực tốc co rút lại, biến thành một bức tường ngăn cản thật dày, ngăn giữa Diệp Trường Sinh và Vương Thiên.

Mắt thấy thủ đoạn tấn công bất lợi, Vương Thiên chuyển thành phòng thủ.

Thiên địa xung quanh trở nên trong sáng, thế giới màu máu biến mất, Vương Thiên bao bọc mình vào trong một cái kén máu, ngăn cản công kích của Diệp Trường Sinh.

Huyết kén rất dày, không dùng công kích gì cũng không có hiệu quả.

Dùng pháp khí công kích, pháp khí sẽ bị ô uế mài mòn.

Nếu dùng phù bảo, Vương Thiên cũng có phù bảo, hơn nữa chất lượng phù bảo càng tốt.

“Tiểu tử, ngươi buông tha đi, Huyết Linh Đại Pháp này ở phương diện phòng ngự cũng là số một số hai!” Trong kén máu truyền đến thanh âm Vương Thiên.

Trải qua một phen chiến đấu vừa rồi, hắn đã không còn dám coi thường Diệp Trường Sinh nữa.

Trong khoảng thời gian ngắn này, đôi phương đã bức hắn từ công kích đến phòng thủ, không thể nói là không mạnh.

Nhưng muốn dễ dàng đánh bại Vương Thiên hắn như vậy, cũng không dễ dàng.

“Vương Thiên này, đích thực là một trong những kẻ ta đã gặp qua, mạnh nhất trong số kẻ địch đến nay, ngay cả tu sĩ Giả Đan cũng không bằng nó!” Diệp Trường Sinh trong lòng thầm nghĩ.

Trải qua chiến đấu vừa rồi, hắn không chút hoài nghi, cho dù là giả đan tu sĩ đụng phải Vương Thiên, cũng phải bị giết chết.

Kỳ thật trước kia Điền Bất Khuyết bị hắn giết chết cũng không kém gì Vương Thiên, nhưng vị thiếu chủ của Hợp Hoan Tông này bị chết không minh bạch, một thân thực lực hoàn toàn không phát huy ra được.

Thủ đoạn của Vương Thiên thật sự rất lợi hại.

Nhưng mà...

Cười nhạo một tiếng, Diệp Trường Sinh lạnh lùng nói: “Con bài tẩy của ngươi đã dùng hết, mà thủ đoạn lợi hại của ta còn chưa dùng tới!”

Nói xong, trong tay hắn xuất hiện một hạt Thiên Lô tử.

Đột nhiên ném ra, đập về phía đám mây máu kia.

“Ầm!”

Một mảnh bạch quang lập loè, kén máu thật dày kia bị nổ tung thành một cái động lớn, huyết vân bị nổ tan tác không ít.

“Thiên Lô tử?! Tại sao ngươi lại có thể có những thứ này?!”

Huyết vụ tản ra, gương mặt tái nhợt của Vương Thiên lộ ra, trong tay hắn đang cầm một khối linh thạch bậc trung liệu mạng bổ sung pháp lực.

Một phen chiến đấu vừa rồi đã khiến pháp lực trong cơ thể hắn tiêu hao bảy tám phần.

Nếu như không bổ sung nữa thì Huyết Linh đại pháp của hắn sẽ không thể tiếp tục duy trì nữa.

Diệp Trường Sinh không trả lời vấn đề của Vương Thiên, trong ánh mắt kinh hãi của hắn, cực tốc bay về phía trước, toàn thân lấp lánh ngân quang, trên tay cầm một thanh tử sắc tiểu kiếm, lấy thế sét đánh không kịp bưng tai đâm vào trái tim Vương Thiên.

“Phanh!”

Nơi ngực Vương Thiên nổ tung một cái động lớn, huyết vân chung quanh đang khép lại bỗng nhiên tiêu tán.

Giữa bầu trời, phù bảo đầu lâu màu vàng kia rơi xuống.

Thiên mâu màu xanh hạ xuống, đánh thân thể Vương Thiên thành hai nửa.

Máu phun ra tứ phía, Diệp Trường Sinh nhanh chóng lấy đi túi trữ vật của Vương Thiên, vươn tay, bắt lấy pháp khí và phù bảo sắp rơi xuống.

Thi thể bị chém thành hai đoạn rơi xuống phía dưới, trên tay Diệp Trường Sinh bắn ra mấy quả cầu lửa rơi vào trên thi thể,

bắt đầu cháy rừng rực.

Hủy thi diệt tích!

“Thiếu chủ!

!”

“Cút ra, ta phải giết ngươi!

!”

Xa xa, sau khi Lý thị huynh đệ phát hiện Vương Thiên bị giết, hai mắt lập tức đỏ lên.

Điên cuồng công kích Nam Cung Uyển cùng Nghê Thường tiên tử.

Hai vị Kết Đan nữ tu vừa ngăn cản Lý thị huynh đệ công kích, vừa kinh ngạc nhìn về phía Diệp Trường Sinh bên kia.

Cách chiến đấu, chuyện này còn chưa tới năm phút nữa?

Nhanh như vậy đã giết chết Vương Thiên?

Àm!

Àm!

.....

Xa xa, chiến đấu giữa tu sĩ Kết Đan kỳ trở nên vô cùng kịch liệt.

Dưới cái nhìn của tu sĩ cấp thấp, đây quả thực là đại chiến hủy thiên diệt địa.

Uy lực của pháp bảo đáng sợ đến cực điểm, chỉ là dư âm chiến đấu, hơi một tí đã lưu lại trên đại địa từng vết cắt thật sâu.

Lý thị huynh đệ điên cuồng công kích hai nữ tử Yểm Nguyệt tông, muốn đột phá từ chỗ các nàng, đi giết chết Diệp Trường Sinh báo thù cho Vương Thiên.

“Hừ!”

Nam Cung Uyển hừ lạnh một tiếng, bèn nhảy bắt lấy sơ hở của Lý Đại. Trên Chu tước hoàn bộc phát ra ánh lửa đầy trời, hóa thành một con Chu Tước cực lớn, kêu dài một tiếng, lao vùn vụt qua.

“Xoẹt!”

Trời cao đỏ máu, một cánh tay của Lý Đại Thần bị chặt đứt, bay ra ngoài.

“A...”

Đau đớn kêu thảm thiết, Lý Đại ánh mắt bỗng trở nên vô cùng hung dữ, hung tợn nhìn chăm chăm Nam Cung Uyển, giống như muốn ăn tươi nuốt sống nàng.

“Đi!”

Nam Cung Uyển chỉ tay một cái, trên Chu tước hoàn ánh lửa đầy trời, đánh bay pháp bảo của Lý đại, mãnh liệt chụp về phía Lý đại.

Mảng lớn hỏa diễm màu đỏ từ trên Chu tước hoàn tuôn ra, trong nháy mắt liền thổi quét Lý đại, kèm theo một trận tiếng kêu rên thống khổ, vị tu sĩ Kết Đan này bị đốt thành tro bụi.

Trận vây công này của Yến gia bảo rất nhanh liền kết thúc.

Bị Nam Cung Uyển cùng Nghê Thường tiên tử giáp công, Lý Nhị cũng rất nhanh bị giết chết.

Ngay sau đó là Yến gia lão tổ chết đi.

Khi ba vị tu sĩ Kết Đan vừa chết, đại cục đã được định, những đệ tử Trúc Cơ còn lại chỉ có thể làm thú bị trói mà thôi.

Diệp Trường Sinh cũng xông tới, giết vài vị tu sĩ Trúc Cơ của Yến gia và Quỷ Linh Môn.

Có được túi trữ vật của bọn họ, lại thu được một phần chiến lợi phẩm.

Yến gia xong rồi!

Người tu tiên bị giết chết hầu như không còn, mà trong những phạm nhân, một ít tộc nhân hạch tâm có linh căn cũng bị tìm ra giết chết.

Một đám người ở trong hải cốt của Yến gia bảo tìm kiếm bảo tàng của Yến gia, nhưng lại không đạt được bao nhiêu thứ có giá trị.

Tộc nhân hạch tâm nhất của Yến gia mang theo lượng lớn tài phú thông qua mật đạo dưới lòng đất mà chạy.

Lúc tu sĩ bảy phái phát hiện ra điểm này, muốn đuổi theo cũng không còn kịp nữa rồi.

Đứng ở trên không trung, Diệp Trường Sinh kiểm kê tỉ mỉ túi trữ vật của Vương Thiên một phen.

Ba mươi mấy khối linh thạch bậc trung, hơn bảy trăm khối linh thạch bậc thấp.

Sáu bảy kiện cực phẩm pháp khí.

Ngoại trừ tấm phù bảo Kim Khô Lâu kia, còn phát hiện một tấm phù bảo.

Đan dược, phù lục, một đồng lớn.

Cuối cùng chính là một quyển sách ngọc.

Trên bìa sách ngọc viết bốn chữ to “Vạn Linh Chân Kinh”.

Vạn Linh Chân Kinh là một trong những điển tịch nổi danh nhất của Ma đạo, nổi danh cùng với Hợp Hoan Bí Điển, đều là kinh điển vô thượng của Ma đạo.

Vương Thiên này, bản phó sách Vạn Linh Chân Kinh mang theo trên người vốn là dự định giao cho Yên gia, đây là một trong những điều kiện Yên gia đầu nhập vào Quỷ Linh Môn.

Nhưng không ngờ, xảy ra biến cố như vậy, cuối cùng lại rơi vào tay Diệp Trường Sinh.

Mở sách ngọc ra, Diệp Trường Sinh nhìn thấy bên trong ghi chép nhiều loại công pháp ma đạo hàng đầu.

Huyết Linh đại pháp chính là một trong số đó.

“Vạn Linh Chân Kinh, có thể lưu lại tinh tế tìm hiểu sau này, trong loại điển tịch ma đạo này, hẳn là có không ít thứ có ích với ta!”

Diệp Trường Sinh vội vàng nhìn vài lần, sau đó thu bản điển tịch ma đạo này vào trong túi trữ vật.

Vừa rồi lại kiểm kê túi trữ vật của mấy người còn lại bị giết chết một phen, Diệp Trường Sinh lấy được hơn năm ngàn miếng linh thạch.

Cùng với đó là một lượng lớn pháp khí, phù lục.

Hắn trầm ngâm một chút, bay về phía đám tu sĩ Trúc Cơ của thất phái kia.

Trải qua một phen giao dịch, Diệp Trường Sinh đem tất cả pháp khí phù bảo không dùng được trên tay bán ra.

Lại đổi được ước chừng một vạn linh thạch.

Trở lại trên Yểm Nguyệt Linh Chu, Nghê Thường tiên tử nhìn về phía Diệp Trường Sinh, nói: “Diệp sư diệt, hiện giờ ngươi đã hoàn thành ước định với cao tăng của Thất Phái chúng ta, vậy Huyền Thần Sa nọ sẽ được đưa đến chỗ ngươi trong một thời gian ngắn!”

“Đa tạ Nghê Thường tiên bối!” Trên mặt Diệp Trường Sinh lộ ra thần sắc vui mừng nói.

Nghê Thường gật đầu, nói: “Một khi đã vậy, ngươi trở về đi, hiện tại ngươi có thời gian năm năm tu dưỡng, trong khoảng thời gian này chỉ cần không phát sinh quyết chiến, chúng ta cũng sẽ không chiêu mộ ngươi!”

“Đệ tử hiểu rồi!”

Diệp Trường Sinh nhìn thoáng qua Nam Cung Uyển, xoay người hướng Yểm Nguyệt Linh Chu bay tới.

“Ngươi giết chết Vương Thiên, sau này tốt nhất không nên tùy ý tiếp cận biên cảnh, mặc dù tu sĩ Nguyên Anh không thể động thủ, nhưng tu sĩ Kết Đan Quỷ Linh Môn sẽ có rất nhiều người muốn giết ngươi!”

Một đạo thanh âm thanh thúy dễ nghe lọt vào tai Diệp Trường Sinh, quay đầu nhìn lại, ánh mắt Nam Cung Uyển lạnh lùng đang nhìn hắn.

Miệng cười một tiếng, Diệp Trường Sinh cũng lập tức truyền âm: “Lời khuyên của Nam Cung tiên bối, ta sẽ nhớ kỹ, trước khi lấy nàng, ta sẽ không chết!”

“Hừ!”

Nam Cung Uyển hừ lạnh một tiếng, quay đầu đi, không nhìn hắn nữa.

Cười cười, Diệp Trường Sinh lại truyền âm nói: “Đúng rồi, nhắc nhở ngươi một việc: Linh Thú sơn là nội gian, bọn họ và Yểm Nguyệt tông có lựa chọn khác nhau.”

“Chuyện này chúng ta đã sớm biết, Linh Thú sơn đầu nhập vào Ma đạo chẳng qua là làm bộ mà thôi, lập trường chân chính của bọn họ ở Việt quốc bên này!” Nam Cung Uyển nói.

“A, phải không? Có hay không có khả năng, lập trường chân thực của bọn họ là ở ma đạo, cao tầng của bọn họ là cùng một thể với Ngự Linh Tông, hiện tại tất cả những gì làm ra, chẳng qua chỉ là giả bộ, lừa các ngươi!”

Đôi mắt xinh đẹp của Nam Cung Uyển hiện lên vẻ kinh ngạc, nàng truyền âm nói: “Ta không biết ngươi lấy được những tin tức này ở đâu, nhưng Linh Thú Sơn vì tỏ vẻ lòng trung thành

của bọn hắc với Việt quốc, từng hiệp trợ chúng ta gài bẫy giết chết vài tên Ma đạo Kết Đan!”

“Tốt nhất là các ngươi đi điều tra thân phận của những tên Kết Đan kia một phen!” Ý vị làm ăn của Diệp Trường Sinh truyền âm rõ ràng, sau đó hắc quay đầu hóa thành một đạo lưu quang đi xa.

Nhiều lời vô ích!

Tạm thời mà nói, chiến tranh giữa thất phái và ma đạo không liên quan gì tới hắc.

Thời gian năm năm đã đủ để làm rất nhiều chuyện!

“Trước tiên cứ tu luyện tới Trúc Cơ hậu kỳ, sau đó lại đi kinh thành Việt quốc, bắt lấy Tinh Nguyên thạch kia!”

“Còn có Tinh Linh Mộc, phải nghĩ biện pháp để Hàn Lập bồi dưỡng ra vạn năm Tinh Linh Mộc!”

“Sau đó, từ thất phái lấy được Huyền Thần Sa, gom góp đủ ba thứ này, bổn mạng pháp bảo của ta cũng chỉ còn lại có một vật là Cửu Thiên Tử Ngọc!”

“Còn chuyện của Tân Như Âm nữa...”

.....

Bay trên không trung, trong lúc nhất thời Diệp Trường Sinh đã nghĩ đến rất nhiều điều.

Sau khi rời khỏi tầm mắt của Yểm Nguyệt Linh Chu, hắc lấy Phi Thiên Linh Toa ra, nhanh chóng phóng về phía Hoàng Phong Cốc.

Bay đến bên ngoài Thái Nhạc sơn mạch, Diệp Trường Sinh tiến vào động phủ của mình, chỉ một thoáng, một cảm giác quen thuộc mà âm áp đập vào mặt.

Hai con nhện nhỏ như bạch ngọc bỗng nhiên từ trong linh tuyến lao ra, nhào về phía Diệp Trường Sinh.

Vươn tay đón lấy hai con nhện nhỏ này, hai tiểu gia hỏa vô cùng thân mật bò tới bò lui trên người hắc.

Huyết Ngọc Tri Thủ đã bị Diệp Trường Sinh thu làm linh sủng của mình.

Sau khi trêu đùa một lúc, Diệp Trường Sinh đem hai con nhện một lần nữa bỏ vào Linh Nhãn Chi Tuyền, sau đó mở ra Vạn Linh Chân Kinh, cẩn thận xem xét.

“A, công pháp này đúng là rực rỡ muôn màu, không hổ là một trong các điển tịch ma đạo!”

“Cái này... còn có công pháp luyện thể!”

Ánh mắt Diệp Trường Sinh dừng lại trên vài loại công pháp luyện thể một lúc lâu, trong mắt dần dần xuất hiện vẻ vui mừng.

“Huyết Linh đại đan, dùng một thân tinh huyết của yêu thú và yêu đan làm chủ dược, phối hợp với nhiều loại linh dược ngàn năm luyện chế ra một loại đại đan có hiệu quả kỳ diệu về rèn thể!”

“Có thể gia tăng tốc độ tu luyện công pháp luyện thể hữu hiệu, có thể tăng cường khí huyết thân thể...”

Diệp Trường Sinh thấp giọng lầm bầm, trong tay cầm Vạn Linh Chân Giải, trên mặt lộ ra vẻ vui mừng.

Đây thực sự là niềm vui ngoài ý muốn!

Huyết Linh đại đan có hiệu quả với việc luyện thể, có thể luyện hóa toàn bộ tinh hoa của yêu thú, toàn bộ đều dùng để rèn luyện cơ thể.

Linh dược ngàn năm, hẳn không thiếu.

Yêu thú, Loạn Tinh Hải có rất nhiều.

Có loại đan dược phụ trợ này, tu luyện Cửu Khiếu Tinh Nguyên Công tất nhiên có thể nhanh hơn rất nhiều.

“Xem ra trở ngại trên con đường đi thông đến kết đan của ta, trên cơ bản đã bị quét sạch!”

“Đợi đến Loạn Tinh Hải sẽ bắt đầu tu luyện Cửu Khiếu Tinh Nguyên Công!”

.....

Sau khi ở trong động phủ của mình tu luyện hai tháng, Diệp Trường Sinh nhận được tin của chương môn.

Huyền Thần Sa đến rồi!

Trong nghị sự đại diện, Chương môn Chung Linh Đạo lấy ra một cái hộp ngọc, thận trọng đưa cho Diệp Trường Sinh, nói:

“Diệp sư đệ, đây chính là cái giá mà liên minh bảy phái chúng ta phải trả, phải đổi được từ Đại trưởng lão của Thần Binh Môn!”

Diệp Trường Sinh tiếp nhận hộp ngọc, mở ra xem, bên trong có một hạt cát nhỏ như hạt gạo.

Chỉ nhìn thoáng qua, đầu của hắn lập tức cảm nhận được một loại mê muội, màu sắc chín màu tại trên cát sỏi thay đổi liên tục, như mộng như ảo.

Quả nhiên là Huyền Thần Sa!

Tuy rằng chỉ có một viên nhưng cũng cực kỳ trân quý.

“Diệp sư đệ, Nghê Thường tiên bối trước đó cũng đã nói qua với ngươi, Huyền Thần Sa này không phải tặng không cho ngươi!” Chung Chương môn trong ánh mắt lộ ra vẻ sợ hãi lần thán phục nói.

Giá trị của Huyền Thần Sa, đắt đỏ đến mức ngay cả người làm chương môn như hắn cũng cảm thấy có chút khó tin.

“Chương môn sư huynh, ta cần trả giá bao nhiêu linh thạch, mời nói ra!” Diệp Trường Sinh không thêm để ý chút nào.

Chỉ cần có được thứ này, bao nhiêu linh thạch cũng đáng giá!

Chương môn Hoàng Phong cốc Chung Linh Đạo báo ra một cái giá tuyệt đại đa số tu sĩ Kết Đan kỳ đều không thể tiếp nhận.

“Mười lăm vạn linh thạch!”

“Đắt như vậy?” Diệp Trường Sinh kinh hãi hét lên.

Chung Linh Đạo cười khỏ một tiếng, bắt đắ dĩ nói: “Nếu không thì sao? Diệp sư đệ, ngươi cho rằng muốn lấy Huyền Thần Sa là thứ gì? Đây chính là luyện chế một kiện Thông Thiên Linh Bảo trong truyền thuyết: tài liệu chính của Huyền Thần Kính à!”

“Nhưng đây chỉ là một hạt...”

“Một hạt cũng rất trân quý. Toàn bộ khu Thiên Nam chúng ta cũng chỉ có một hạt này mà thôi!”

Mặc dù đã đoán trước sự quý giá của Huyền Thần Sa, nhưng cái giá này vừa ra, Diệp Trường Sinh vẫn có chút kinh ngạc.

“Loại tài liệu này, cho dù là đại tu sĩ Nguyên Anh hậu kỳ đạt được cũng phải xem như là một loại tài liệu quý giá!”

“Diệp sư đệ, ta thật sự không hiểu, ngươi muốn loại tài liệu này để làm gì?” Chung chương môn lắc mạnh đầu, trên mặt tràn đầy vẻ khó hiểu.

Dưới cái nhìn của hắn, Diệp Trường Sinh hẳn là đem càng nhiều tinh lực và linh thạch đặt ở trên những thứ có thể trợ giúp Kết Đan.

Không phải là một loại tài liệu như vậy.

“Mà thôi, mười lăm vạn thì mười lăm vạn đi, vừa vặn gần đây ta đã gom góp đủ mười lăm vạn linh thạch!” Diệp Trường Sinh lấy ra một cái túi trữ vật, mặt mũi tràn đầy vẻ đắc chí.

“Lần này đã móc sạch toàn bộ gia sản của ta rồi!” Hắn bắt đắ dĩ lắc đầu, đưa túi trữ vật cho Chung chương môn, vẻ mặt đầy thương tiếc.

“Ta nghe nói Diệp sư đệ sau khi giết hai tiểu đội ma đạo kia đã thu được không ít linh thạch, nhưng không ngờ sẽ có nhiều như vậy?!” Chung Chương môn trên mặt lộ ra vẻ chấn động.

“Ha ha, trên người hai tiểu đội ma đạo kia mang theo mười vạn linh thạch, trên cơ bản đều đã bị ta lấy được!”

“Sau đó, ta còn lấy được trong túi trữ vật của thiếu chủ Quỷ Linh Môn Vương Thiên gần năm vạn linh thạch!”

Diệp Trường Sinh vì nơi khởi nguồn linh thạch của mình cho một cái câu trả lời hợp lý.

Bằng không, một đệ tử Trúc Cơ xuất ra mười lăm vạn linh thạch đúng là có chút quá đáng.

Cái giải thích miễn cưỡng này xem như hợp tình hợp lý.

Dù sao, lúc trước vợ vét mười vạn linh thạch từ trong túi trữ vật của tiểu đội ma đạo kia nên mọi người ở đây đều biết chuyện này.

Nghĩ đến liên minh bảy phái bên này, trong lòng cũng đại khái có tính toán về số lượng linh thạch này.

Mặt khác, năm vạn linh thạch còn lại được đẩy lên người Vương Thiên, người khác cũng không nói được gì.

Dù sao đây cũng là Quỷ Linh Môn Thiếu chủ, trên người mang theo mấy vạn linh thạch, hình như cũng nói đúng.

Nghe Diệp Trường Sinh giải thích, Chung chương môn gật nhẹ đầu, hắn nói đầy ẩn ý: “Diệp sư đệ, thời gian gần đây người có chút chú ý mắt, tốt nhất nên tránh đầu sóng ngọn gió!”

“Đa tạ chương môn sư huynh nhắc nhở, chuyện này ta biết!”
Diệp Trường Sinh chấp tay nói.

Bỏ ra mười lăm vạn linh thạch mua Huyền Thần sa, lại giết thiếu chủ Quỷ Linh môn. Làm hai chuyện này xong, Diệp Trường Sinh đã trở nên nguy hiểm.

Bất quá, những điều này trước khi hắn đáp ứng giết Vương Thiên, cũng đã nghĩ tới.

Huyền Thần Sa nhất định phải lấy được, cho nên hắn không còn lựa chọn nào khác.

Cầu phú quý trong nguy hiểm, nếu ngay cả chút mạo hiểm này cũng không dám mạo hiểm, đâu có nói là theo đuổi trường sinh đại đạo.

Nếu quả thật có nguy hiểm gì, cùng lắm thì võ võ mông rời khỏi Thiên Nam là được!

Rời khỏi Hoàng Phong cốc nghị sự điện, Diệp Trường Sinh phát cho Trần tử một đạo truyền âm phù, báo cho mình biết tình huống gần đây.

Sau đó, cũng không đi gặp Trần sư tử, trực tiếp trở về động phủ của mình, thu thập một phen, kết quả là một đại cát.

Diệp Trường Sinh mất tích!

Sau khi Hoàng Phong cốc rời đi, hắn đã không thấy bóng dáng.

Vốn bên ngoài Hoàng Phong cốc có một số người đang âm thầm theo dõi hắn.

Thế nhưng, tu vi của những người kia cũng chẳng phải rất cao.

Bọn họ không thể đi theo Diệp Trường Sinh, bị hắn quăng đi không thấy bóng dáng, sau đó hoàn toàn mất dấu người này.

Giảm lên Phi Thiên Linh Toa, Diệp Trường Sinh dốc toàn lực phi hành, tốc độ rất nhanh, không thua gì Kết Đan Tu Sĩ.

“Trong lãnh thổ Việt quốc, có lẽ rất khó gặp được bên Ma đạo kết đan, cho nên, Quỷ Linh môn bên kia dù muốn theo dõi ta, nhiều lắm cũng chỉ phái ra một ít đệ tử Trúc Cơ thôi!”

“Nhưng chỉ bằng những người này, muốn bắt được ta, đó là chuyện không thể!”

“Chờ ta tiến vào Trúc Cơ hậu kỳ, chính là Kết Đan bình thường, cũng không sợ!”

“Gặp phải Kết Đan trung hậu kỳ, mặc dù đánh không lại nhưng chuyện đào tẩu không lớn, chỉ cần không phải tu sĩ Nguyên Anh, tất cả đều dễ nói chuyện!”

“Quỷ Linh Môn môn phái như vậy, hắn là không dám đắc tội Hợp Hoan lão ma. Vì một cái Vương Thiên, đắc tội ma đạo đệ nhất nhân, không đáng! Cho nên, tu sĩ Nguyên Anh Kỳ bọn họ xuất thủ xác suất rất thấp!”

“Cho dù phụ thân Vương Thiên thất trí, muốn mạnh mẽ ra tay, hiện tại cảnh nội Việt quốc hội tụ rất nhiều Nguyên Anh Cửu Quốc, hắn muốn lén lút trà trộn vào cũng không dễ dàng như vậy!”

“Tóm lại, trước khi chiến tranh kết thúc, ta vẫn tương đối an toàn, chỉ khi chiến tranh kết thúc, cấm lệnh của tu sĩ Nguyên Anh giải trừ, ta sẽ gặp nguy hiểm!”

“Không chỉ có Nguyên Anh bên ma đạo muốn động thủ với ta, mà ngay cả minh hữu bên mình cũng không thiếu người muốn giết ta!”

“Dù sao trên người ta chính là Huyền Thần Sa có giá trị mười lăm vạn linh thạch, cho dù là tu sĩ Nguyên Anh cũng phải thèm khát!”

.....

Bay trên không trung, Diệp Trường Sinh nghĩ đến rất nhiều chuyện.

Giờ khắc này, hắn vô cùng cảm tạ cấm lệnh mà Hợp Hoan lão ma đưa ra.

Loại tu sĩ cấp thấp này đối với hắn mà nói, không thể nghi ngờ là một loại bảo hộ.

Một đường chạy nhanh, Diệp Trường Sinh tiến vào bên trong lãnh thổ Nguyên Vũ quốc.

Hắn lặng yên đi tới trước một ngọn núi nhỏ bên ngoài phường thị Thiên Tinh Tông.

Truyền âm phù bay vào.

Sau một lúc lâu, trên mặt Tân Như Âm mang theo ý cười ôn nhu, mở ra trận pháp cấm chế, để cho hắn bay vào.

“Như Âm, lần trước ta đưa cho ngươi công pháp cảm ngộ thể nào rồi?” Trên mặt Diệp Trường Sinh mang theo một nụ cười ám muội, hỏi.

“Diệp đại ca, đệ...” Tân Như Âm mắc cỡ đỏ mặt, ánh mắt lập lòe, không dám nhìn thẳng vào hắn.

“Hi hi!”

Tiểu Mai bên cạnh phát ra tiếng cười, nhãn châu xoay động, trong ánh mắt lộ ra vẻ giảo hoạt, nói:

“Diệp công tử, người không biết đó thôi, từ sau lần người đi khỏi, mỗi ngày tiểu thư đều muốn xem bộ công pháp kia một lần, ngày ngày đều hi vọng người có thể trở về!”

“Tiểu Mai, người con nha đầu điên này đang nói bậy bạ gì đó?!” Tân Như Âm dậm chân, trên dung nhan trắng nõn như ngọc ửng đỏ lên.

Đi tới trước mặt nàng, Diệp Trường Sinh nắm lấy tay nàng, cúi đầu, giọng nói trầm thấp mà đầy từ tính: “Như âm, người có nguyện ý không?”

Ngẩng đầu lên, đôi mắt dịu dàng như nước, thẹn thùng liếc hẳn một cái, Tân Như Âm ghé mắt nhìn lại, giống như không dám nhìn thẳng:

“Xin mời... Xin mời Diệp đại ca... thương xót!”

Tiếng Tân Như Âm như muỗi kêu, ngay cả cái cổ thon dài trắng như tuyết cũng nổi lên rặng mây đỏ.

Cho dù là Thông Tuệ hào phóng như nàng, tại thời khắc này cũng không cách nào bảo trì thông dong.

Một tay bao lấy eo nàng, kéo nàng lại gần, một tay khác đỡ lấy nàng, Diệp Trường Sinh ngẩng đầu nàng lên, dưới ánh mắt thẹn thùng vạn phần của nàng, chậm rãi cúi đầu.

Một tiếng thét kinh hãi từ Tiểu Mai truyền đến. Nhìn thấy động tác của hai người, nàng lập tức che mắt, tựa như không dám nhìn nhiều.

Lại không nhìn được thông qua khe hở lén lút ngắm nghía, nhìn những hình ảnh khiến nàng không tự chủ được, khuôn mặt nóng lên.

“Tiểu thư quả là xứng đôi với Diệp công tử!”

Trong lòng Tiểu Mai nghĩ như vậy, sau đó nàng nhìn thấy Tân Như Âm được Diệp Trường Sinh dẫn vào trong phòng.

.....

Khi hai người lần nữa đi ra ngoài, tuy rằng ăn mặc chỉnh tề, nhưng Tiểu Mai vẫn rất dễ dàng nhìn thấy dấu đỏ trên cổ của Tân Như Âm tu sĩ.

Làn da nàng ửng đỏ, sáng rực lên, trông như đã được thoải mái hơn.

Đứng bên cạnh Diệp Trường Sinh, kéo tay hắn, Tân Như Âm nở một nụ cười hạnh phúc.

Ngồi trước bàn đá, sau khi tinh tế thưởng thức một chén trà, Diệp Trường Sinh nói: “Như Âm, có lẽ ta sẽ ở lại chỗ ngươi nhiều năm!”

Nghe vậy, Tân Như Âm khẽ giật mình, nhìn hắn, hỏi: “Là bên ngoài xảy ra biến cố gì sao?”

“Là vì không nỡ rời xa ngươi!” Diệp Trường Sinh cúi đầu cười nói.

“Đại ca, ngươi...” Ánh mắt Tân Như Âm trở nên kiêu mị.

.....

Trong những ngày sau đó, Diệp Trường Sinh một mực ở ẩn cư nơi Tân Như Âm, chưa từng đi ra ngoài.

Toàn bộ Việt Quốc, tất cả mọi người đều mất đi tung tích của hắn.

Không ai biết hắn đi nơi nào, điều này khiến cho Môn chủ Quỷ Linh Môn luôn phái người tìm kiếm Diệp Trường Sinh tức giận đến phát điên.

Từ khi nhận được tin con mình chết ở Việt quốc, Môn chủ Quỷ Linh môn đã nổi giận, trong khoảng thời gian gần đây không biết bao nhiêu đệ tử Quỷ Linh môn kinh hồn bạt vía, không dám tới gần chỗ môn chủ.

Vương Thiên, là người thừa kế mà Quỷ Linh Môn gửi gắm kỳ vọng rất cao, có được âm linh căn thích hợp nhất cho ma đạo tu hành. Trong mắt rất nhiều tiền bối Quỷ Linh Môn, tương lai trở thành tu sĩ Nguyên Anh kỳ là chuyện ván đã đóng thuyền.

Nhưng chính một người kế thừa như vậy lại bị một tên vô danh tiểu tốt giết chết!

Chuyện này cũng quá khó tin đi!

Khi tin tức truyền tới Quỷ Linh Môn, phụ thân Vương Thiên, thúc phụ bọn người ngay từ đầu đã tuyệt đối không thể tin tưởng.

Chỉ là một đệ tử Trúc Cơ Hoàng Phong cóc lại có thể giết con mình sao?

Ngay từ đầu Quỷ Linh Môn chủ thậm chí hoài nghi đây là tu sĩ Kết Đan bên Việt Quốc âm thầm hạ độc thủ, sau đó đem tội danh giết chết con trai của hắn đẩy lên trên người một tu sĩ Trúc Cơ kỳ.

Nhưng sau khi điều tra, vận dụng một loạt ám tuyến, hắn mới xác định đây là sự thật.

Con của lão thực sự chết trên tay một cái Trúc Cơ của Hoàng Phong cóc nho nhỏ.

Tin tức này lập tức khiến hắn hận tới phát điên, phần nộ khó tả.

Ngay lập tức phát ra treo thưởng lệnh, chỉ cần có người có thể bắt sống hoặc giết chết hung thủ sát hại con trai hắn, hắn sẽ ban thưởng cực kỳ hậu hĩnh.

Cho dù là tu sĩ Kết Đan Kỳ, đối mặt với điều kiện ban thưởng như vậy cũng động lòng.

Vì vậy, trong lúc nhất thời, không biết bao nhiêu người bắt đầu chú ý tới Diệp Trường Sinh.

Mà sau khi Môn chủ Quỷ Linh Môn phát ra treo thưởng lệnh cũng không ngồi yên, phái ra không ít người tiến vào Việt Quốc, ý đồ tìm kiếm Diệp Trường Sinh.

Nhưng đáng tiếc chính là, không biết xảy ra chuyện gì, Diệp Trường Sinh giống như bốc hơi khỏi nhân gian, không tìm thấy nữa.

Ngay cả bên phía Hoàng Phong cốc, cũng hoàn toàn không có tin tức của hắn.

Không biết hắn đi nơi nào, cao tăng Hoàng Phong cốc đối với việc này hoàn toàn không biết gì cả.

Thậm chí tu sĩ Hoàng Phong cốc còn lo lắng Diệp Trường Sinh có phải bị độc thủ của Quỷ Linh Môn hay không đây!

.....

“Trúc Cơ hậu kỳ, cuối cùng cũng đến!”

Ngồi xếp bằng trên một tảng đá núi to lớn, mỗi ngày Diệp Trường Sinh đều thở nạo ở đây.

Trải qua hơn nửa năm khổ tu, rốt cuộc đã đột phá lên cảnh giới Trúc Cơ hậu kỳ.

“Hiện tại đã đến lúc phải đi kinh thành Việt quốc lấy Tinh Nguyên thạch rồi!”

“Tuy nhiên, trước đó...”

Ánh mắt Diệp Trường Sinh nhìn về phía trước.

Trước bàn đá, Tân Như Âm một thân váy dài màu lam nhạt, ôn nhu nhã nhặn ngồi ở trên ghế, loay hoay một bộ đồ uống trà.

Mái tóc đen nhánh mềm mại buông xõa xuống, trên khuôn mặt xinh đẹp như ngọc tản ra ánh sáng lộng lẫy.

Trải qua nửa năm, hắn ban đêm vất vả cần cù cố gắng, Tân Như Âm đã tu luyện đến luyện khí tầng mười một.

Có thể thử Trúc Cơ rồi.

Nhảy ra khỏi tảng đá, Diệp Trường Sinh đi về phía nàng.

Nhìn thấy Diệp Trường Sinh tới, trên mặt Tân Như Âm nở nụ cười tươi: “Diệp đại ca, đây là linh trà mà ta mới khai phá “Vân Sơn Vụ Hải”, ngươi nếm thử xem!”

Nói xong, nàng khẽ kéo ống tay áo, lộ ra cổ tay trắng như sương tuyết, bung lên một chén linh trà, đưa tới.

Ngồi bên cạnh cô, Diệp Trường Sinh nhận lấy linh trà, thưởng thức, mùi thơm ngát thấm vào ruột gan.

Thả chén trà xuống, Diệp Trường Sinh nói: “Không tệ, trà ngon!”

“Diệp đại ca thích là tốt rồi!”

“Như Âm, tu vi hiện tại của ngươi không sai biệt lắm, có thể cân nhắc Trúc cơ!” Trong tay Diệp Trường Sinh xuất hiện một cái bình ngọc, từ bên trong đổ ra ba viên Trúc cơ đan.

“Diệp đại ca, đệ... Đệ hơi lo lắng!” Tân Như Âm nhỏ giọng nói.

Trúc Cơ, cảnh giới này đối với nàng trước kia mà nói, là cảnh giới có thể không thể không hiện.

Quá xa xôi!

Bởi vì thể chất, trước kia nàng là người không dám tu luyện theo cảnh giới cao hơn.

Nhưng bây giờ, có Diệp đại ca trợ giúp, mọi chuyện đều đã khác.

Chỉ là, dù vậy, nàng vẫn có chút lo lắng, sợ tại thời khắc mấu chốt Trúc Cơ, Long Ngâm Chi Thể làm loạn.

“Lo lắng?” Trong mắt Diệp Trường Sinh xuất hiện một tia kinh ngạc.

Nhưng lập tức, khóe miệng hần hiện ra một vòng cười xấu xa.

“Như Âm đang lo lắng Long Ngâm Chi Khí nhiều loạn sao? Xem ra ta vẫn chưa hút đủ a!”

Nói xong, hần vươn bàn tay ra, theo một tiếng thét kinh hãi của Tân Như Âm, kéo nàng qua bên này. Ánh mắt hai người nhìn nhau.

.....

“Lại bắt đầu rồi!” Trong phòng cách đó không xa, Tiểu Mai nghe thấy giọng nói bên ngoài, mặt nàng đỏ bừng, tràn đầy u oán.

Ngày tiếp theo, dưới sự trợ giúp của Diệp Trường Sinh, Tân Như Âm ăn vào một viên Trúc Cơ đan, bắt đầu Trúc Cơ.

Ba tháng sau, nàng rất thuận lợi tiến giai thành công, trở thành một tu sĩ Trúc Cơ sơ kỳ.

Mà Diệp Trường Sinh sau khi nàng Trúc Cơ không lâu, liền rời khỏi Nguyên Vũ quốc, đi về phía Hoàng Đô Việt Quốc.

Đô thành Việt quốc, ở trung tâm của Việt quốc, xung quanh thông suốt, là trung tâm văn hóa kinh tế của Việt quốc.

Toàn bộ kinh thành được chia làm bốn khu vực Đông Tây Nam Bắc, Hoàng thành nằm ở khu thành phía bắc.

Cầm mặt nạ lên, Diệp Trường Sinh lặng yên không một tiếng động tiến vào trong đô thành Việt Quốc.

Trên đường phố dòng người như dệt, quan lại quyền quý, công tử thế gia, người buôn bán nhỏ, chúng sinh muôn màu.

Diệp Trường Sinh thông thả bước đi trên đường phố, theo đám người, từng bước hướng hoàng cung khu bắc thành đi tới.

Hắn đi không vội không chậm, không giống kẻ đến giết người chút nào, ngược lại giống như một du khách tới nơi này ngắm cảnh.

Một cái mặt nạ đeo lên mặt, trên người có một loại khí chất phiêu dật.

Phong cách như vậy không hợp với người đi trên đường.

Nhưng không ai có thể phát giác ra sự khác thường của hắn, những người đi đường này tựa hồ coi hắn như không, mặc dù đi qua bên cạnh hắn, cũng hồn nhiên không phát hiện được dị thường.

Mãi đến khi...

Khi đi tới trước một quán rượu, Diệp Trường Sinh ngẩng đầu lên, nhìn về phía căn phòng cách cửa sổ.

Việt Kinh, trong một tòa tử lâu, Hàn Lập đang cùng với Tống Mông, Lưu Tĩnh, Chung Vệ Nương cùng với Vô Du Tử Thanh Hư môn kể lại chuyện đã xảy ra lúc trước.

“Ngọc Tử của Hình Vương phủ kia là đệ tử của Hắc Sát giáo chủ, Hắc Sát giáo chủ đang nguy trang thành một tên hoạn quan tên là Lý Phá Vân, ẩn nấp trong hoàng cung, bắt cóc Việt hoàng!”

“Hàn sư đệ, người nói Hắc Sát giáo bọn hắc không chỉ có một tu sĩ Trúc Cơ?” Tam sư huynh Lưu Tĩnh nhíu mày hỏi.

“Đúng vậy, sư huynh, ngoại trừ giáo chủ Lý Phá Vân, còn có Tứ đại huyết thị, bọn họ đều là tu vi Trúc Cơ!”

“Ta từng giao thủ với một vị Huyết thị tên Thiết La, người này nắm giữ một loại Yêu hóa thuật vô cùng đáng sợ, nếu không có ta có châm phù bảo vô hình, chỉ sợ rất khó chiến thắng người này!”

“Lợi hại vậy sao?”

Lời Hàn Lập kinh hô lên, bao gồm cả Lưu Tĩnh cùng Vô Phương Tử, vị đạo sĩ này.

Vị Vô Phương Tử này dĩ nhiên là vị đạo sĩ Thanh Hư môn đã từng ở chung một tiểu đội với Diệp Trường Sinh và Hàn Lập.

Người này là kẻ đầu tiên chạy trốn khi gặp cường địch Ma đạo, vì vậy không thể nhận được bất cứ chiến lợi phẩm gì.

Lúc này, không biết vì sao lại xuất hiện ở Việt Kinh.

Còn hắc và Vô Du Tử của sư đệ hắc cùng tụ tập với đám người Hàn Lập, tựa hồ đang thương nghị chuyện về Hắc Sát giáo trong Việt Kinh.

Nghe Hàn Lập đánh giá Thiết La xong, Lưu Tĩnh cùng Vô Phương Tử đều cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

Bọn họ đã từng kề vai sát cánh chiến đấu với Hàn Lập, bởi vậy cũng biết thực lực của Hàn sư đệ vô thanh vô tức này mạnh tới mức nào.

Ngay cả hắc cũng đánh giá Thiết La như vậy, có thể thấy thực lực của Thiết La này thật sự bất phàm.

Mà người như vậy, còn có bốn!

“Hàn sư đệ, người nói tiếp đi!” Lưu Tĩnh gõ gõ cái bàn, trên mặt lộ ra vẻ ngưng trọng nói ra.

“Vâng, sư huynh. Hắc Sát giáo này khổng chế không ít tán tu sử dụng cho bọn họ, bình thường thường xuyên âm thầm bắt một ít tu sĩ bình thường, đi huyết tế giáo chủ của bọn họ luyện công, theo ta được biết, đã có không ít tán tu tăng trung tầng trung chết dưới tay bọn họ!”

“Lại dám can rỡ như thế?!” Lưu Tĩnh gầm lên một tiếng, trong hai tròng mắt mơ hồ bắn ra quang mang đáng sợ.

Hắc ghét ác như kẻ thù, không thể nhìn ra hành vi ma đạo này.

Bên cạnh, Vô Phương Tử thấy cảnh này, trên mặt lộ vẻ kinh ngạc.

Dường như nghĩ tới tình cảnh ngày hôm đó, trong lòng hắc không khỏi có chút tư vị khó chịu.

“Hừ, những yêu nhân Hắc Sát giáo này, nhất định không được buông tha bọn chúng!” Tống Mông lập tức đứng lên nói, trong ánh mắt mơ hồ lộ ra vẻ hưng phấn.

Hiện nhiên, tên võ sĩ này vừa nghe đến có thể chiến đấu với người khác liền trở nên kích động.

“Ngồi xuống trước đã, gấp cái gì!” Lưu Tĩnh quát mắng một tiếng, sắc mặt trở nên căng thẳng.

Tống Mông thoát nhìn vẫn rất kính nể vị Tam sư huynh này, nghe Lưu Tĩnh mắng, cười hắc hắc, không dám cãi lại, ngồi xuống.

“Nhưng mà, dựa vào tình hình hiện tại thì chỉ bằng vào mấy người chúng ta sợ là không cách nào đối phó được với Hắc Sát giáo!” Trên mặt Chung Vệ Nương lộ ra vẻ do dự.

Sắc mặt Lưu Tĩnh trầm ngâm, chậm rãi nói: “Yêu nhân Hắc Sát giáo này, chúng ta tuyệt đối không thể buông tha, nhưng chúng ta cũng không thể lỗ mãng xông vào đánh bừa một trận, như vậy bản thân chúng ta cũng sẽ bị đẩy vào!”

Hàn Lập nghe vậy gật đầu nhẹ, cũng tán thành với phân tích của vị sư huynh này.

Từ thủ đoạn Thiết La thi triển ra, hẳn ta liền biết, chỉ bằng bốn sư huynh đệ bọn họ, không có khả năng đối phó Hắc Sát giáo.

Cho dù có thêm hai đạo sĩ kia nữa thì hơn phân nửa cũng vô dụng.

Hơn nữa, hai đạo sĩ kia có nguyện ý ra tay hay không còn chưa chắc được!

“Hai vị đạo huynh Thanh Hư môn, các người thấy thế nào?” Lưu Tĩnh bỗng nhiên quay người nhìn về phía Vô Phương Tử và Vô Du Tử hỏi.

Vô Du Tử là một đạo sĩ thần sắc đờ đẫn, ánh mắt rất hồ hững, dường như vạn vật trong thiên hạ này gã đều không để ở trong lòng.

“Bần đạo tới nơi này nghe nói là bởi vì có nhiều đồng đạo tụ tập, muốn tổ chức một hội giao lưu cỡ nhỏ, trao đổi ít đồ vật, đánh đánh giết giết đó, cho tới bây giờ chưa từng nghĩ tới!” Vô Du Tử Nhai lạnh lùng nói.

Còn vị Vô Phương Tử kia thì hừ lạnh một tiếng, nói:

“Lưu huynh, Hàn huynh, ngày ấy một ngày ta cùng các người giết tu sĩ ma đạo, các người lại ngay cả một kiện chiến lợi phẩm cũng không chia cho ta, như vậy không được sao?”

Hàn Lập cùng Lưu Tĩnh trái lại không nghĩ tới, người này lúc này lại nói đến sự kiện lúc trước.

“Vô Phương Tử đạo huynh, người lúc trước là người chủ động rời đi, cũng không phải là chúng ta đuổi người đi!” Lưu Tĩnh nói, thần sắc rất là lạnh lùng.

“Ha ha, ta rời đi là không giả, nhưng giải quyết tiểu đội ma đạo đầu tiên cũng có phần công lao của ta ở bên trong, các người nuốt phần thu hoạch của ta, điểm này bần đạo không thể chấp nhận được!”

Vô Phương Tử thần sắc vô cùng âm trầm, nhớ tới chuyện ngày hôm đó, hẳn liền hối hận muốn chết.

Ai có thể nghĩ đến, tu sĩ của Hoàng Phong cốc họ Diệp chuẩn bị nhiều thủ đoạn như vậy.

Nếu sớm biết hấn bày trận pháp như vậy mình có nói gì cũng sẽ không đào tẩu sớm a!

Phải biết rằng, đây chính là một khoản tài phú khổng lồ khó có thể tưởng tượng.

Nghe nói, chỉ là một người họ Diệp kia, liền cầm đi vật giá trị mười lăm vạn Linh Thạch.

Khi biết được tin tức này, Vô Phương Tử trực tiếp phun ra một ngụm máu ngay tại chỗ.

Nếu như hấn không đi, phần tài bảo kia, hấn cũng có thể phân chia một phần, có thể được hơn vạn linh thạch đấy!

Con số khổng lồ như vậy đủ để hấn tu luyện đến Kết Đan kỳ không cần lo lắng gì nữa.

Thế nhưng, bởi vì một ý niệm kém quá xa, lại cùng những bảo vật này mất đi mà giao thủ.

Cho tới hiện tại, trong lòng Vô Phương Tử tràn ngập sự căm ghét.

Trách hận Lưu Tĩnh, đám người Hàn Lập, thống hận bọn chúng vì sao không chạy trốn giống như mình.

Cuối cùng chẳng những khiến mình mất đi thu hoạch, mà còn mất mặt mũi.

Hiện tại cả Việt quốc đều biết đến chuyện hấn lâm trận bỏ trốn.

Mà người hấn càng thêm thống hận là Diệp Trường Sinh, hận hấn vì sao không sớm nói ra chuyện bố trí trận pháp.

Nếu hấn nói ra, bản thân cũng không đến mức rời đi.

Chỉ cần không rời đi, không chỉ có thể hưởng thụ ánh mắt kính ngưỡng của tu sĩ thất phái, còn có thể nhận được một phần chiến lợi phẩm.

Giống như Hàn Lập hiện tại cùng Lưu Tĩnh, phong quang vô hạn!

Sau khi suy nghĩ khổ sở hơn nửa năm, Vô Phương Tử cuối cùng quyết định, hắn phải đứng ra đòi phần chiến lợi phẩm của mình với đám người Diệp Trường Sinh.

Hắn cũng công hiến.

Hiện tại, không tìm thấy bóng dáng của Diệp Trường Sinh, cho nên hắn liền tìm tới đám người Hàn Lập, Lưu Tĩnh.

“Muốn ta ra tay? Đem chiến lợi phẩm của mình trả lại cho ta đã, nếu không sẽ không thể thương lượng được!”

Trên mặt Lưu Tĩnh lộ ra vẻ giận dữ: “Vô Phương Tử, ngươi không cảm thấy ngươi làm như vậy quá vô sỉ sao?”

“Vô sỉ? Hừ, họ Lưu kia, rốt cuộc là ai vô sỉ? Các ngươi đã nuốt chiến lợi phẩm của ta, bây giờ lại nói ta vô sỉ, thật quá đáng đi?”

Vô Phương Tử không thèm để ý đến ánh mắt khinh thường của đám người Hàn Lập, Lưu Tĩnh.

Trên thực tế, hơn nửa năm qua, loại ánh mắt khinh bỉ này hắn đã thấy nhiều lắm.

Gần như chết lặng rồi!

Hắn đã có thể ngang ngược đòi chiến lợi phẩm, vậy đại biểu hắn triệt để buông bỏ mặt mũi.

“Chỉ cần ta lấy được mấy thứ kia thì tương lai chắc chắn có thể kết đan, chỉ cần kết đan, còn ai dám nói ta nữa không?” Vô Phương Tử trầm nghĩ.

Hai huynh đệ Vô Phương Tử và Cự Kiếm môn trong thời gian nửa năm này, nghiêm nhiên đã trở thành trò cười của thất phái Việt quốc.

Đi đến chỗ nào cũng có người dùng ánh mắt khác thường nhìn bọn họ.

Loại nhục nhã này, đại đa số mọi người đều không chịu nổi.

Cho dù là tu sĩ cũng vậy.

Cái gọi là tu sĩ, ngoại trừ lực lượng mạnh hơn một chút so với phàm nhân, các loại tình cảm cũng không có ít hơn so với phàm nhân.

Thậm chí, so với phàm nhân, tính cách tu sĩ càng nhiều khuyết điểm.

Càng ích kỷ, càng ti tiện...

Đừng nói là tu sĩ Trúc Cơ kỳ, cho dù là lão quái tu luyện thành hóa thân kỳ, mặt mũi, danh dự cũng là thứ mà bọn họ phi thường coi trọng.

Người như Hường Chi Lễ, chung quy vẫn là số ít.

Trong thế giới này, tu sĩ bình thường chỉ tu lực chứ không tu tâm, cho nên mặc dù là người có thực lực rất mạnh, cho dù đứng ở đỉnh cao nhất một giới, về mặt tâm trí, đại bộ phận cùng phàm nhân cũng không kéo dài bao nhiêu chênh lệch.

Nhược điểm tâm tình nên có cũng không ít.

Thậm chí, có tên còn không bằng những nhân vật có tâm tính cực tốt trong phàm nhân.

Bởi vậy, trong ánh mắt khinh bỉ, căm hận của Vô Phương Tử càng ngày càng sâu.

Hắn nhất định phải chiếm được phần chiến lợi phẩm này, nhờ đó tu luyện tới trình độ cao hơn, nếu không hắn cảm thấy mình không thể tiếp tục ở lại Việt quốc được nữa.

Hơn nửa năm qua, hấn lấy một loại suy nghĩ nát bét, triệt để từ bỏ danh dự cùng mặt mũi của mình, khắp nơi tìm kiếm người từng tham gia trận chiến kia, đòi chiến lợi phẩm cho bọn họ.

Nhưng, bất kể là ngày mai hay là ngày mai, đôi vợ chồng của Yểm Nguyệt tông kia, đều không có phản ứng gì với hấn.

Sau khi tìm được mấy người Hoàng Phong cốc, cũng không có người nào nguyện ý chia cho hấn chút gì.

Ngay cả một khối linh thạch hấn cũng không muốn cho.

“Vô Phương Tử, ngươi bỏ cái ý định đó đi, ngươi vĩnh viễn cũng đừng mơ tưởng đoạt được bất kỳ chiến lợi phẩm gì từ chỗ ta!” Lưu Tĩnh lạnh lùng nói, trên mặt tràn đầy vẻ khinh bỉ.

“Tốt! Tốt! “

Vô Phương Tử giận quá hóa cười.

Ngay sau đó, trên mặt hấn lộ ra vẻ lạnh lẽo: “Hi vọng sau này ngươi không nên hối hận!”

Lưu Tĩnh nghe vậy giận tím mặt, đang định nói cái gì, bỗng nhiên, một giọng nói ôn nhuận từ bên ngoài vang lên: “Hối hận cái gì?”

“Rầm rầm!”

Cửa gian phòng được mở ra, một nam tử gương mặt tuấn lãng đi đến.

“Là ngươi?!” Sắc mặt Vô Phương Tử kịch biến, đột nhiên đứng bật dậy lùi lại phía sau mấy bước, đá ngã cái ghế.

“Diệp sư huynh!”

“Diệp huynh, là ngươi thật à!”

.....

Một thanh âm vừa mừng vừa sợ vang lên, Hàn Lập và Lưu Tĩnh đứng dậy, vẻ mặt kinh ngạc nhìn Diệp Trường Sinh đột nhiên xuất hiện tại nơi này.

Tổng Mông và Chung Vệ Nương cũng lập tức tò mò nhìn về phía sư đệ Dương Việt Quốc.

Tuy đây không phải lần đầu tiên gặp mặt, nhưng liên tưởng đến đủ loại chiến tích của đối phương, trong lòng bọn họ luôn

có một loại cảm giác xa lạ.

Phảng phất như mình đang gặp một nhân vật trong truyền thuyết nào đó.

Diệp Trường Sinh thần thái ôn hòa, hướng về phía mọi người chào hỏi, sau đó ánh mắt có chút lạnh lùng nhìn về phía Vô Phương Tử, ngập ngừng nói:

“Đạo huynh mới vừa nói “Hồi hận”, chẳng lẽ là cũng muốn ta hồi hận?”

“Ngươi...”

Khuôn mặt Vô Phương Tử lúc xanh lúc đỏ, nghiêng răng nghiêng lợi nhìn Diệp Trường Sinh, trong mắt lấp lóe ánh sáng lạnh.

Hắn muốn nói lời hung ác gì đó, nhưng liên tưởng đến chiến tích kinh người kia của Diệp Trường Sinh, một chữ cũng không nói ra được.

“Ha ha ha ha, Vô Phương Tử, Diệp huynh đều đứng ở chỗ này, sao ngươi không đòi chiến lợi phẩm với hắn?” Lưu Tĩnh cười ha ha nói.

“Đúng vậy a, vị Vô Phương Tử đạo hữu này, vừa rồi ngươi khí thế hung hăng, sao hiện tại lại đột nhiên không dám nói chuyện nữa vậy?” Chung Vệ Nương cũng mỉm cười mở miệng nói giúp.

“Các ngươi... hừ!”

Vô Phương Tử không nói một lời, quay người trực tiếp nhảy ra khỏi cửa sổ, rời khỏi nơi này.

Nhìn bóng lưng hắn rời đi, ánh mắt Diệp Trường Sinh lóe lên.

Người này đã có cách lấy mạng!

“Sau khi Vô Phương Tử rời khỏi nơi này, chắc chắn sẽ lan truyền chuyện ta xuất hiện ở Việt Kinh ra ngoài!”

“Hừ, việc này đối với ta lại là một chuyện tốt, khiến những kẻ địch âm thầm kia cho rằng, ta một mực ở Việt quốc, để bọn hắn mang nhân thủ và tinh lực đều đặt ở Việt quốc.”

“Mà ta, xoay người sẽ tới Nguyên Vũ quốc!” Diệp Trường Sinh thầm nghĩ.

Khấp tay, Diệp Trường Sinh nhìn về phía Lưu Tĩnh và Hàn Lập nói: “Chư vị, ta vừa mới du lịch qua nơi đây, vừa vặn gặp được các ngươi, các ngươi tụ tập ở đây là vì sao?”

“Diệp huynh, vừa hay ngươi tới. Hàn sư đệ, ngươi đem chuyện kia nói cho Diệp huynh đi!” Lưu Tĩnh kéo Diệp Trường Sinh ngồi xuống, nói với Hàn Lập.

Hàn Lập gật đầu nhẹ, nhìn về phía Diệp Trường Sinh, lặp lại chuyện của Hắc Sát giáo.

Nguyên lai từ khi Hàn Lập hoàn thành nhiệm vụ của tiểu đội săn ma, liền trở về động phủ của mình tĩnh dưỡng một tháng.

Một tháng sau, hắn lại trở lại tiền tuyến Kim Cổ Nguyên, cùng Ma Đạo chém giết.

Hắn làm như vậy đương nhiên là vì những đan phương kia.

Nhưng trong mắt những người không biết rõ sự tình, cho rằng Hàn Lập là dạng võ si như Tống Mông, một lòng mê muội trong chiến đấu.

Lý Hóa Nguyên nhìn thấy đệ tử nhỏ nhất của mình lại hiếu chiến như thế, có chút bất đắc dĩ, lo lắng hắn chết trong trận chiến ở tiền tuyến, bởi vậy trực tiếp điều hắn trở về.

Để hắn ta tới Việt Kinh bảo vệ đời sau của vị bằng hữu cũ.

Lý Hóa Nguyên xem ra, trên chính thể kinh đô mà nói, Việt Kinh vẫn an toàn, để Hàn Lập tới nơi này, cũng là một loại bảo hộ đối với hắn.

Nhưng không ngờ, sau khi Hàn Lập đến đây, rất nhanh liền phát hiện vấn đề của Hắc Sát giáo.

Trong lòng bất an, hắn lập tức truyền tin cho Lý Hóa Nguyên.

Sau khi Lý Hóa Nguyên nhận được truyền tin, không dám khinh thường, lập tức để cho ba người Lưu Tĩnh, Tống Mông và Chung Vệ Nương đang ở Hoàng Phong Cốc chạy đến trợ giúp Hàn Lập.

Vì vậy, bọn họ liền xuất hiện tình cảnh hội tụ trong tửu lâu.

“Vậy vị này lại là?” Diệp Trường Sinh nhìn Vô Du Tử, hỏi.

“Bản đạo là sư đệ của Vô phương tử, bất quá bản đạo cùng hần lại không có quan hệ gì, chư vị không cần chú ý đối với ta!”

“Bản đạo đến nơi đây là để cùng chư vị giao dịch, nhất là Diệp đạo hữu, ta nghe nói trên người của người không thiếu pháp khí, có thể bán cho ta vài món hay không?” Vô Du Tử dùng một bộ thần sắc chờ đợi nói.

Trên mặt Diệp Trường Sinh lộ ra vẻ kinh ngạc, trầm ngâm một chút, nói: “Được, đã như vậy, chúng ta không ngại làm một hội giao dịch cỡ nhỏ ở đây chứ?”

“Rất tốt!”

“Ha ha ha, thật tốt quá, những pháp khí trên người Diệp huynh ta sớm đã nghe qua, vừa vặn trên người ta có chút linh thạch, hần là có thể mua được một hai kiện!” Tống Mông hưng phấn cười to nói.

“Được, đã như vậy, bản đạo tới trước!”

“Bản đạo nơi này có mấy quả trứng yêu thú cùng một tờ cổ đơn, có thể bán cho chư vị đạo hữu!”

Vô Du Tử nói xong, trước mặt bày ra một đồng đồ vật.

Nghe được ba chữ “Phương pháp cổ đơn”, con mắt Hàn Lập lập tức sáng lên.

Diệp Trường Sinh cũng cảm thấy hiếu kỳ, vươn tay cầm lấy mấy tấm đơn phương cổ, lần lượt nhìn vào.

Đại đa số đều vô dụng đối với hần.

Nhưng có một tấm tự linh hoàn đơn phương khiến hần cảm thấy hứng thú.

“Tự Linh Hoàn? Đây không phải là loại đan dược Hàn Lập dùng để nuôi dưỡng hai con Huyết Ngọc Tri Chu với tốc độ rất nhanh sao? Không nghĩ tới là nó lại nằm trên tay người này!”

“Tầm đan phương này ta muốn!” Diệp Trường Sinh nói với Vô Du Tử.

Khuôn mặt đờ đẫn của Vô Du Tử hiện lên vẻ vui mừng, lập tức nói: “Phong Đan phương này thêm một ngàn linh thạch, hắn là mua trên người đạo huynh một kiện cực phẩm pháp khí không tệ nhỉ?”

“Được!” Diệp Trường Sinh gật gật đầu, từ trong túi trữ vật lấy ra một kiện pháp khí cực phẩm giá cả thích hợp.

Vẻ mặt Vô Du Tử đầy vui mừng, nâng pháp khí trong tay nhìn một lúc lâu.

“Hàn huynh, quy củ cũ!” Diệp Trường Sinh ném Tự Linh Hoàn cho Hàn Lập, nói.

Hàn Lập yên lặng tiếp nhận đan phương, thu vào.

Giữa hai người hình thức hợp tác kiểu này, hắn đã rất quen thuộc.

Tự Linh hoàn, loại đan dược này hắn cũng rất hứng thú.

Tương lai nếu như có thể tìm được linh thú gì, vừa vận dụng để nuôi dưỡng.

Sau khi trải qua một phen giao dịch, mọi người đều có thu hoạch không tồi.

Diệp Trường Sinh bán ra vài món pháp khí, thu được gần năm ngàn linh thạch.

gộp lại, tổng lượng linh thạch trên người hắn đã đạt tới hai mươi tám vạn cái tăng này.

“Chư vị, cáo từ!”

Vô Du Tử đạt được thứ mình muốn, sau đó rời khỏi quán rượu này.

Thấy hắn rời đi, Diệp Trường Sinh đột nhiên nói: “Bây giờ, chúng ta nói chuyện về Hắc Sát giáo đi!”

“Diệp huynh, chúng ta vừa mới còn lo lắng, chỉ dựa vào chút nhân thủ này đánh không thắng Hắc Sát giáo, phải hướng sự môn thỉnh cầu viện binh đây, không nghĩ tới người đã đến!”

“Hiện tại đã có người, không cần lo lắng không đánh thắng được Hắc Sát giáo nữa!” Lưu Tĩnh mừng rỡ nói.

Tổng Mông nghe được tam sư huynh luôn kính ngưỡng mình lại coi trọng Diệp Trường Sinh như thế, trong mắt không khỏi hiện lên vẻ kinh ngạc.

Tuy rằng Diệp Trường Sinh nghe được rất nhiều tin đồn, nhưng không nghĩ tới ngay cả người như Tam sư huynh cũng kính trọng hắn như vậy.

Chẳng lẽ thật sự hắn mạnh như vậy sao?

Võ si của Tổng Mông trong lúc nhất thời phát tác, có chút nóng lòng muốn thử.

Chung Vệ Nương cũng kinh ngạc nhìn Diệp Trường Sinh.

Vị nam nhân Trần sư muội ngưỡng mộ này thật sự mạnh như vậy sao?

Trong mấy người ở đây, người chính thức hiểu rõ thực lực của Diệp Trường Sinh chỉ có Hàn Lập cùng Lưu Tĩnh.

Hơn nữa, bọn họ không biết là, Diệp Trường Sinh hiện tại đã là tu sĩ Trúc Cơ hậu kỳ, thực lực càng tăng vọt một mảng lớn.

Diệp Trường Sinh sử dụng khẩu quyết liễm hơi thở, hiện tại thực lực biểu lộ ra ngoài chỉ có Trúc Cơ trung kỳ.

“Tình báo của Hắc Sát giáo chúng ta đã sáng tỏ, nếu chỉ có năm tu sĩ Trúc Cơ, vậy chúng ta có thể diệt trừ mối họa này ngay lập tức!” Diệp Trường Sinh cười gằn nói.

“Tốt! Diệp huynh quả nhiên là người trong chúng ta, ta vừa rời còn lo lắng Diệp huynh e ngại cấm lệnh Thất phái, không dám tiến vào Hoàng Cung, xem ra là ta lấy lòng tiểu nhân đo lòng

quân tử rồi!” Lưu Tĩnh chấp tay nói ra, trên mặt tràn đầy vẻ vui sướng.

“Diệp mỗ há là người sợ đầu sợ đuôi!” Diệp Trường Sinh bình tĩnh nói.

Lưu Tĩnh lập tức nhìn về phía ba người còn lại, hỏi: “Chư vị sư đệ sư muội, các người có nguyện ý vào hoàng cung trừ ma không? Chuyện cấm lệnh, sư huynh ta một mình gánh chịu, các người không cần phải lo lắng!”

“Đương nhiên phải đi rồi, chúng ta làm sao có thể làm vương chân sư huynh!” Chung Vệ Nương là người đầu tiên hưởng ứng.

“Hắc hắc, sư huynh, huynh biết tính cách của đệ rồi, nếu chiến đấu như vậy, sao đệ có thể bỏ qua được?!” Tống Mông ôm tay, vừa cười vừa nói.

Lưu Tĩnh nhìn về phía Hàn Lập.

Tính cách của tiểu sư đệ này, hẳn là không thể đoán được.

Không có lợi không dậy sớm!

Nhưng thời khắc mấu chốt, hẳn hẳn là sẽ không dễ rơi xích!

Quả nhiên đúng như Lưu Tĩnh dự đoán, Hàn Lập suy nghĩ một chút, liền lập tức nói: “Ta tự nhiên là nguyện ý theo chư vị sư huynh đi trừ ma!”

“Nếu đã vậy, đêm nay chúng ta sẽ lên đường thôi!” Diệp Trường Sinh đột nhiên nói.

“Vậy cứ theo lời Diệp huynh đi!”

.....

Màn đêm buông xuống, trên bầu trời tối đen của Hoàng Thành xuất hiện một đám khách không mời mà đến.

Năm bóng người, không che dấu ý tứ gì, lao thẳng về phía hoàng thành.

“Người nào?!”

Một tiếng gầm thét, sau đó, một đạo quang mang bay ra, nhanh chóng đem người phát ra thanh âm này giảo sát.

Vèo!

Vèo!

Vèo...

Bọn người Tống Mông, Hàn Lập lần lượt ra tay, không ngừng chém giết những đệ tử Hắc Sát giáo đang tuần tra trong hoàng cung.

Động tĩnh nơi này lập tức kinh động hai người Thiết La, Diệp Xà phụ trách phòng vệ hoàng cung.

“Địch tập kích!”

Tiếng huýt sáo động trời vang lên, kinh động cả Hoàng thành.

Tùng bóng người vọt tới, lấy pháp khí ra, tấn công năm người nhóm Diệp Trường Sinh.

“Hừ, hạt gạo, cũng phóng ánh sáng!”

Tống Mông gầm lên một tiếng, trong tay xuất hiện một thanh trường kiếm màu lam.

Đây là đỉnh giai pháp khí Lam ti kiếm của hắn, Lam Ti kiếm hướng không trung ném đi, nhanh chóng trở nên to lớn, vô số Lam ti từ trên đó bắn ra.

Chỉ một thoáng, liên tiếp tiếng kêu thảm thiết vang lên, đám đệ tử Hắc Sát giáo trong khoảnh khắc đã chết dưới một kích của Tống Mông.

“Muốn chết!”

Một tiếng gầm lên, một nam tử dáng người cao lớn, đầu trọc, không có mày lao đến.

Hắn ta hung hăng xông đến, nhưng vừa nhìn thấy năm người trước mặt, lập tức biến sắc.

Vậy mà tất cả đều là tu sĩ Trúc Cơ.

Sau khi lui lại, đồng thời Thiết La hét lớn: “Mau dùng Tứ Tượng trận vây khốn bọn chúng!”

Trong lúc nói chuyện, cảnh tượng năm người Diệp Trường Sinh bỗng nhiên mơ hồ, trời đất quay cuồng, mấy người xuất hiện trong một vùng đất tuyết đầy trời.

“Một tòa tiểu trận như vậy mà cũng muốn vây khốn chúng ta?” Lưu Tĩnh đầu tiên là cả kinh, sau đó cười lạnh gầm lên.

Vừa rồi lúc bị nhốt ở trong trận, hắn còn tưởng rằng là cái gì ghê gớm đại trận.

Trận pháp này, khiến hắn nghĩ ngay tới việc tòa đại trận Ma đạo mà Diệp Trường Sinh dùng để giết chết mười ba vị Trúc Cơ.

Nhưng nhìn kỹ mới phát hiện Tứ tượng trận này cũng chỉ có mình ngươi.

Cùng lắm thì vây khốn tu sĩ Trúc Cơ bọn họ trong chốc lát.

So với tòa đại trận của Diệp Trường Sinh còn kém quá xa!

“Chư vị có biết trận pháp này không? Chúng ta tốt nhất nhanh chóng phá trận đi ra ngoài!” Lưu Tĩnh nói, ánh mắt nhìn về phía Diệp Trường Sinh.

Theo hắn, có lẽ Diệp Trường Sinh là người hiểu trận pháp nhất ở đây.

Thời gian dài ở chung với Tân Như Âm, mưa dầm thấm đất, Diệp Trường Sinh đối với trận pháp cũng có chút tâm đắc.

Quan sát một lát, hắn khẽ cười nói: “Trận này phá không khó!”

Trong đại điện hoàng cung, bốn gã tu sĩ Trúc Cơ gặp nhau ở đây.

Phân biệt là Tứ Đại Huyết thị Thanh Văn, Diệp Xà, Băng Yêu, Thiết La!

“Chuyện gì xảy ra vậy? Là ai xông vào hoàng cung ban đêm?” Trong bốn người, Tùng Văn lớn tuổi nhất, thực lực mạnh nhất hỏi.

“Là đệ tử Hoàng Phong cốc, năm tên tu sĩ Trúc Cơ!” Thiết La nhanh chóng trả lời.

“Tiểu tử lần trước thiếu chút nữa đã thương ta cũng ở trong đó!” Gã bổ sung thêm.

“Cái gì? Chính là tiểu tử cầm Vô Hình Châm Phù Bảo?” Tùng Văn biến sắc.

“Chính là tiểu tử kia, ta sẽ không nhận lầm!”

“Sau khi người hóa yêu, đều không thắng được người nọ, có thể thấy được nhóm người này không đơn giản!”

“Chúng ta lập tức hóa yêu!” Sắc mặt Tùng Văn nghiêm lại, nhanh chóng nói.

“Có cần tới mức đó không? Chẳng phải chỉ có năm tu sĩ Trúc Cơ thôi sao? Còn cần chúng ta hóa yêu?” Diệp Xà khinh thường nói.

“Ngay cả Thiết La cũng bị đả thương, Bất Hóa Yêu rất khó chiến thắng bọn chúng!” Tùng Văn nhíu mày nói.

“Ha ha, đó là vì Thiết La quá yếu, nếu đổi lại là ta, chắc chắn sẽ giết thẳng nhãi đó!” Diệp Xà lạnh lùng nói.

“Người...” Thiết La giận dữ.

“Đủ rồi, bây giờ nói những chuyện này sao?” Tùng Văn quát mắng một tiếng đầy giận dữ.

Lúc này, đột nhiên nghe được, một tiếng nổ kịch liệt vang lên.

Tại lối vào Hoàng Cung, năm người chậm rãi đi tới.

“Tứ Tượng trận bị phá?” Trên mặt Thanh Văn lộ vẻ khiếp sợ.

Tứ Tượng trận bị phá quá nhanh.

Năm bóng người hướng cung điện đi tới, bốn người đứng trong đại điện thấy một màn này sắc mặt đều âm trầm.

Ngay cả Diệp Xà, vừa rồi còn cực kỳ cuồng ngạo, giờ sắc mặt cũng trở nên ngưng trọng.

Có thể phá Tứ tượng trận nhanh như vậy, tuyệt đối không phải nhân vật đơn giản.

Vừa rồi là hấn xem thường địch nhân xâm phạm.

“Lập tức yêu hóa!”

Thanh Văn quát lạnh một tiếng, toàn thân bộc phát huyết quang, bao hấn lại, hóa thành một cái kén lớn màu máu.

Ba người còn lại cũng không dám chậm trễ, toàn bộ trên người đều bạo phát ra huyết quang.

Trong nháy mắt, bốn cái kén lớn đã xuất hiện trong đại điện. Huyết kén nhấp nhô, bên trong thai nghén ra khí tức kinh người.

“Không tốt, bọn họ đang yêu hóa!” Hàn Lập thét lên kinh hãi.

Bọn người Tống Mông đã sớm nghe gã kể về sự đáng sợ của yêu hóa nên lập tức biến sắc.

“Mọi người không nên lưu thủ, không thể chờ bọn chúng biến thân ra được!” Lưu Tĩnh hét lớn một tiếng.

Nói xong, hấn thu hồi pháp khí của mình, trên tay xuất hiện một tấm phù lục.

Hàn Lập, Chung Vệ Nương và những người khác cũng đang động thủ, chuẩn bị phù bảo.

“Yêu hóa? Chúng chính là kén máu mà ngay cả phù bảo cũng không thể công phá!” Ánh mắt Diệp Trường Sinh lóe lên, nhìn bốn cái kén máu, trong lòng dâng lên ý muốn thử.

“Không biết, ta vừa mới nắm được đạo thần thông kia, có thể đánh vỡ Huyết kén này hay không?”

Bước lên trước một bước, Diệp Trường Sinh đột nhiên đi về phía bốn cái huyết kén.

“Diệp huynh?!”

Nhìn thấy hành động của hắn, đám người Lưu Tĩnh đang chuẩn bị sát chiêu cũng bị chấn động.

Không biết y muốn làm gì?

Pháp khí, phù bảo đều không có lấy ra, chẳng lẽ là dự định tay không công kích huyết kén kia?

Diệp Trường Sinh vừa đi về phía trước vừa giơ tay phải lên, ngón tay khép lại như kiếm, công lực trong cơ thể vận chuyển.

Chỉ một thoáng, tinh quang sáng chói từ trên ngón tay của hắn bắn ra, phong duệ chi khí, phảng phất muốn cắt đứt không gian.

“Đây là cái gì?!”

Mọi người thấy tinh quang trên ngón tay hắn bắn nhanh ra, phát ra từng tiếng kinh hô.

Luồng tinh quang kia khiến bọn họ cảm thấy sự uy hiếp tử vong mãnh liệt.

“Xoẹt!”

Diệp Trường Sinh nhẹ nhàng vạch một cái lên một huyết kén.

Trên ngón tay, tinh quang sáng chói bỗng nhiên nổ bắn ra, hóa thành một đạo kiếm khí dài hơn một trượng, bắn nhanh về phía kén máu kia.

Tốc độ cực nhanh!

Cơ hồ là trong giây lát, đã tới trước mặt huyết kén, chém ngang qua, dễ dàng đem huyết kén chém thành hai nửa.

“A!”

Một tiếng kêu thê lương thảm thiết truyền đến, trong huyết kén, thân hình cao lớn đang bị yêu hóa kia trong nháy mắt bị chém thành hai nửa.

Tinh Ngân Kiếm Khí!

Đây là một đạo thần thông mà Diệp Trường Sinh đã tu luyện Kim Linh Thiên Tinh Công tới sau tầng sáu nắm giữ.

Phòng ngự của ngân quang giáp chủ, Tinh ngân kiếm khí chủ công kích.

Đây là một luồng thần thông mạnh kinh người.

Cho dù kiên cố như kén máu, dưới đạo kiếm khí này, cũng bị chém thành hai đoạn.

“Cái này... Chẳng lẽ cái kén này rất mỏng manh?” Trên mặt đám người Lưu Tĩnh lộ ra vẻ kinh nghi.

Đúng lúc này, tám phù lục trong tay hắn cũng đã chuẩn bị xong.

Nó nhanh chóng kích phát phù lục màu vàng khác vọt tới một cái kén máu khác.

Hàng trăm ngàn thanh kiếm nhỏ màu vàng từ trên tám phù lục bay ra, đồng loạt tấn công về phía một cái kén máu.

Thiên Nhận thuật!

Lưu Tĩnh lấy ra một tấm trung cấp phù lục.

Diệp Trường Sinh từng dùng một tấm bùa chú như vậy, phá vỡ phòng ngự của giao long cấp bốn.

Có thể thấy được loại phù lục này uy lực lợi hại cỡ nào!

Nhưng mà...

Trước mặt kén máu này, Thiên Nhận thuật chỉ thường thôi!

Một ngàn tám trăm thanh kiếm nhỏ màu vàng rơi xuống công kích huyết kén kia, chỉ phát ra những âm thanh “phốc phốc” nặng nề.

Căn bản không cách nào đánh vỡ kén máu kia.

“Cái gì?!” Đám người Lưu Tĩnh chứng kiến một màn này, cực kỳ hoảng sợ.

Ngay cả Thiên Nhận thuật cũng không thể đánh vỡ kén máu, vậy mà lại bị Diệp Trường Sinh một chém phá vỡ?!

Con người của Hàn Lập đột nhiên co rút lại, âm thầm kinh hãi: “Thực lực của Diệp sư huynh lại mạnh lên rồi!”

“Để ta thử xem!”

Tổng Mông gầm lên một tiếng, phù bảo trường thương trên tay hắn vừa mới chuẩn bị xong.

Nhìn thấy phù lục của Lưu Tĩnh không có tác dụng, tay hắn cầm trường thương, hung mãnh tấn công cái kén máu kia.

“Ta đến giúp ngươi!”

Lưu Tĩnh hét lớn, chỉ huy thanh kim sắc tiểu kiếm còn lại cũng rơi xuống huyết kén.

Hai sư huynh đệ liên thủ, cố gắng đánh vỡ một trong hai huyết kén.

Sau một hồi thanh âm ầm ầm, hào quang trên kén máu héo rút đi không ít, không còn dày đặc như trước nữa.

Có thể thấy được việc hai sư huynh đệ liên thủ công kích vẫn có hiệu quả.

Chỉ là, hai người bọn họ một người dùng trung cấp phù triện, một người dùng phù bảo mới tạo thành hiệu quả như vậy.

Mà một luồng kiếm khí của Diệp Trường Sinh lại chém một cái huyết kén thành hai nửa.

Cái này...

Chỉ một thoáng, bốn người này, ánh mắt nhìn về phía Diệp Trường Sinh đã bắt đầu có chút kinh hãi.

Cũng là Trúc Cơ trung kỳ, giữa người và người có chênh lệch lớn đến thế sao?

Nhìn uy lực đạo kiếm khí vừa rồi, nếu người nói là Kết Đan kỳ phát ra bọn họ đều tin a!

“Cùng tiến lên nào!”

Bốn người môn hạ Lý Hóa Nguyên liên thủ công kích, từng đạo phù lục, phù bảo, pháp khí hướng cái huyết kén đã trở nên mỏng manh kia đánh tới.

Theo công kích của bọn họ, hào quang trên kén máu càng ngày càng yếu, cuối cùng, Tổng Mông gầm lên giận dữ, trường thương như rồng, đột nhiên đâm ra, không ngờ lại đâm rách cái kén máu kia.

Sau đó là tiếng rống lớn kinh sợ đến cực điểm.

Hai cái lợi trảo trắng nõn óng ánh kia bỗng nhiên từ bên trong huyết kén duỗi ra, vung vẩy một hồi, đem một chút huyết kén cuối cùng kia xé nát thành từng mảnh.

Một con quái vật từ bên trong vọt ra.

Đây là một con quái vật chỉ yêu hóa được một nửa, còn bảo lưu một nửa đặc thù, rõ ràng là một thanh niên thanh tú, thể nhưng trên đầu lại có hai cái sừng nhỏ màu trắng.

Trên người gã mọc đầy lân phiến trắng nõn, cái đuôi thật dài cùng với móng vuốt sắc bén, nhìn qua khiến người ta sợ hãi vô cùng.

“Các ngươi muốn chết!”

Diệp Xà quát to một tiếng, kinh sợ nhìn thoáng qua Thiết La bên kia bị chém thành hai đoạn, phóng mạnh về phía Diệp Trường Sinh.

Người trước mắt này là uy hiếp lớn nhất, chỉ cần diệt trừ y, những người còn lại sẽ không còn gì đáng sợ.

“Đi chết đi!”

Diệp Xà lao tới trước mặt Diệp Trường Sinh, vung vẩy cặp móng vuốt sắc bén, mắt thấy sẽ xé Diệp Trường Sinh thành phần vụn.

“Diệp huynh cẩn thận!”

“Diệp sư đệ!”

.....

Từng tiếng kinh hô truyền đến, Tống Mông và Chung Vệ Nương chứng kiến một màn như vậy thì kinh hãi gần chết, cho rằng Diệp Trường Sinh sắp bị xé rách rồi.

“Hừ!”

Hừ lạnh một tiếng, trên người Diệp Trường Sinh lóe lên ánh bạc, bao phủ hần cực kỳ chặt chẽ.

“Leng keng...”

Móng vuốt sắc bén của Diệp Xà chạm vào những ngân sắc quang mang này, sau đó phát ra âm thanh giống như kim loại

va chạm, sắc bén chói tai đến cực điểm.

Bất luận lợi trao của hắc huy động thế nào, đều không thể đánh vỡ quang mang màu bạc kia.

“Người chết tiệt là ngươi!”

Diệp Trường Sinh lần nữa chập ngón tay lại như kiếm, ánh sao trên tay bỗng dâng lên, vô cùng lấp lánh, hóa thành kiếm khí dài hơn một trượng, nhẹ nhàng vạch một cái.

Một tiếng hét thảm vang lên, thân thể Diệp Xà bị chém thành hai đoạn, ngã trên mặt đất.

“Đây là thần thông gì?” Đám người Lưu Tĩnh, Hàn Lập đều lộ vẻ kinh hãi.

Thần thông này của Diệp Trường Sinh tạo cho bọn họ một cảm giác không thể địch nổi.

Phảng phất chỉ cần mình đối mặt với đạo kiếm khí này, sẽ bị giết chết tuyệt đối, không cách nào chống cự.

Mặc kệ dạng phòng ngự pháp khí gì, mặc kệ dạng phòng ngự thần thông gì, trước đạo kiếm khí này tựa hồ cũng đã mất đi hiệu dụng.

Cái này nếu là kẻ địch với hắc?

Không dám tưởng tượng!

“Grào!”

Trong lúc mọi người còn đang chìm đắm trong rung động, thì một tiếng rống giận kinh thiên truyền đến.

Huyết kén bị phá vỡ, hai bóng người cao lớn tràn ngập sát khí từ đó đi ra.

Khí thế cường đại ép tới mọi người.

Cường đại, điên cuồng, khó giải quyết...

Hai đạo sát yêu thân thể này, cho người ta cảm giác giống như dã thú điên cuồng.

Thanh Văn, Băng Yêu.

Hai bộ thân thể dã thú đã hoàn toàn yêu hóa này hướng mọi người vọt tới.

Thanh Văn và Băng Yêu lao về phía trước.

Văn xanh chóng đỡ Thanh Mộc Chân Tráo, sau khi trải qua yêu hóa, đạo phòng ngự này vốn có thể phòng ngự hầu như tất cả thần thông của Trúc Cơ kỳ công kích trở nên càng thêm đáng sợ.

Cơ hồ đạt đến tình trạng một tu sĩ Kết Đan không cách nào đánh vỡ được.

Thanh Văn vốn là người có thực lực mạnh nhất trong tứ đại huyết thị, hiện tại sau khi yêu hóa, càng là tới một loạt những người có thực lực đứng đầu trong tứ đại huyết thị.

Hắn đội Thanh Mộc Chân Tráo xông lên trước nhất, mà Băng Yêu sau lưng, sau khi xông về phía trước một khoảng, thân thể bỗng nhiên biến mất không thấy.

“Ẩn thân?!”

“Không xong rồi, hắn ẩn nặc rồi!”

.....

Từng tiếng kinh hô truyền đến, Băng Yêu biến mất trước mắt bao người, khiến cho các đệ tử Lý Hóa Nguyên môn khựng hoảng.

“Vèo!”

Trước mặt Tống Mông, Băng Yêu đột nhiên xuất hiện, một quyền đánh vào ngực Tống Mông.

“Tống sư đệ, cẩn thận!”

Tiếng hét lớn kinh sợ truyền đến, trái tim Tống Mông bỗng nhiên xiết chặt, dốc hết toàn lực đem phù bảo trường thương đặt ngang ở trước ngực.

“Ầm!”

Tốc độ Băng Yêu nhanh tới cực điểm, một quyền nện vào ngực Tống Mông, kèm theo một tiếng vang lớn, Tống Mông bị đập bay ra ngoài.

Hắn nặng nề đập vào tường thành, nhện không được phun ra một giọt máu tươi, khí tức lập tức uể oải.

“Tổng sư đệ?!”

Đám người Lưu Tinh kinh sợ quát lên, lập tức phóng về phía Băng Yêu.

Băng Yêu nghiêng đầu lại, cười quỷ dị, thân hình biến mất lần nữa.

“Làm sao bây giờ?”

Đám người Lưu Tinh kinh hãi, đồng loạt đưa mắt nhìn về phía Diệp Trường Sinh.

“Ăn thân? Hừ!”

Diệp Trường Sinh vung quyền đánh lui Thanh Văn, ánh mắt nhìn chăm chăm bốn phía, thị lực cực mạnh của hắn trong thời khắc này đã phát huy tác dụng.

Băng Yêu ẩn nấp trước mắt hắn mơ hồ lộ ra hình dáng.

“Xoẹt!”

Gã vung tay chém một nhát, một đạo Tinh Ngân Kiếm Khí sáng chói chém về phía hư không đằng sau.

“Cái này...”

Trong lúc đám người Lưu Tinh đang hoài nghi có phải Diệp Trường Sinh công kích lung tung hay không.

“A!

!”

Một tiếng hét thảm vang lên, trong hư không phía sau, thân hình Băng Yêu hiện ra, hai chân đồng loạt gãy trên mặt đất.

Thấy cảnh này, Diệp Trường Sinh trong lòng rung mình, tốc độ của Băng Yêu này thật sự là nhanh.

Thiếu chút nữa tránh thoát đạo Tinh Ngân Kiếm Khí này của hắn.

“Đi chết đi!”

Thấy Diệp Trường Sinh lại muốn phát ra kiếm khí Tinh Ngân đối với Băng Yêu, Thanh Văn hét lớn, lao tới.

“Ngăn hấn lại!”

Đám người Lưu Tĩnh gào thét, từng đạo công kích đánh vào trên Thanh Văn, nhưng căn bản không cách nào lay động Thanh Mộc Chân Tráo của hắn.

“Vèo!”

Một cây châm nhỏ trong tay Hàn Lập bay ra, nhanh như chớp đâm vào hình xăm màu xanh.

“Phanh!”

Một tiếng vang nặng nề vang lên, nửa đoạn trước của cây châm chui vào trong Thanh Mộc Chân Tráo, phần đuôi rung động lắc lư cực nhanh.

“Vô hình châm?!”

Lưu Tĩnh, Chung Vệ Nương vừa mừng vừa sợ, Hàn Lập đã vận dụng Vô Hình Châm Phù Bảo.

Nhưng đáng tiếc chính là, ngay cả tấm phù bảo này cũng không cách nào đánh vỡ lớp phòng ngự của Thanh Văn.

Dùng lực phòng ngự mạnh mẽ của Thanh Văn, trừ phi là phù bảo do tu sĩ Nguyên Anh chân chính luyện chế ra mới có thể đánh vỡ được vòng phòng ngự của Thanh Mộc chân tráo.

Vô hình châm dù sao vẫn còn kém một chút, dù sao Khung lão quái cũng không phải là tu sĩ Nguyên Anh.

Ba vị đệ tử dưới trướng Lý Hóa Nguyên đối với công kích của Thanh Văn hoàn toàn không có hiệu quả.

Tuy nhiên tốt xấu gì bọn họ cũng hơi ngăn cản Thanh Văn một chút.

Diệp Trường Sinh chém xuống một đạo kiếm khí Tinh Ngân, sau đó hét thảm một tiếng, Băng Yêu bị chém chết!

“Grào!”

Ma văn Thanh Mộc chân tráo bao phủ xuống, phát ra một tiếng kêu đau đớn kinh thiên động địa.

Dường như hắn ta đã mất đi lý trí, điên cuồng lao về phía Diệp Trường Sinh.

Diệp Trường Sinh hừ lạnh một tiếng, toàn thân lấp lánh ngân quang, nhưng cũng không tránh, trực tiếp xông lên, một tay chụp vào đầu Thanh Văn.

Thanh Văn hoàn toàn không có ý định né tránh, dựa vào Thanh Mộc Chân Tráo phòng ngự, hấn dự định cứng rắn.

Đồng thời, một đôi móng vuốt sắc bén duỗi ra, xé rách về phía Diệp Trường Sinh.

“Ầm!”

Hai người chạm vào nhau, móng vuốt của Thanh Văn vẽ ra từng đốm lửa trên người Diệp Trường Sinh, mà một chưởng của Diệp Trường Sinh đập vào đầu hắn.

Trong năm ngón tay của hắn, tất cả đều bộc phát ra tinh quang lấp lánh.

Kiểm khí sắc bén đan xen khắp nơi, năm đạo kiếm khí đồng thời từ trên tay Diệp Trường Sinh bắn ra, trong chớp mắt đã xuyên thấu Thanh Mộc Chân Tráo, đem đầu Thanh Văn đập nát.

Tứ đại huyết thị, toàn bộ tử vong!

Diệp Trường Sinh đứng ở giữa sân, những đệ tử như thần như ma, Lý Hóa Nguyên môn khi nhìn về phía bóng lưng của hắn, ánh mắt mang theo kính sợ.

Quá mạnh mẽ!

Vô địch dưới kết đan!

Giọng nói ôn hòa vang lên, Diệp Trường Sinh đột nhiên nói: “Các ngươi lui về phía sau trước đi, kẻ địch chân chính sắp tới rồi!”

“Kẻ địch chân chính?”

Đám người Lưu Tĩnh, Hàn Lập sững sốt, lập tức nghĩ tới còn có một vị Hắc Sát giáo chủ chưa xuất hiện!

“Bộp! Bộp! Bộp...”

Một tràng tiếng vỗ tay vang lên, một nam tử trung niên mặc áo lam từ trong đại điện đi ra.

Ở trước người hấn, một nam tử trung niên mặc long bào màu vàng óng, mặt mũi tràn đầy vẻ sợ hãi, lao đảo đi ra.

“Cao đồ của thất phái quả nhiên không tầm thường, tại hạ bội phục!”

Người áo lam vẻ mặt ôn hòa nói. Giọng nói kia giống như là một vị trưởng bối gia tộc thân thiết.

“Các hạ chính là Hắc Sát giáo chủ?” Diệp Trường Sinh hỏi.

“Không sai, đúng là một tay ta sáng lập Hắc Sát giáo!”

“Tốt lắm, vậy ngươi có thể đi chết rồi!” Diệp Trường Sinh nói, đi về phía trước.

“Con tin ở trên tay ta mà!” Hắc Sát giáo chủ cười tủm tỉm nhắc lên Việt hoàng mặt mũi tràn đầy vẻ sợ hãi, xem nó như tấm khiên.

Nhìn thấy một màn này, Lưu Tĩnh nhin không được nhắc nhở: “Diệp huynh, cần thận đừng giết Việt hoàng!”

Việt hoàng là sự giúp đỡ của bảy phái, hôm nay bọn họ phá cấm lệnh, đi vào hoàng cung đã không ổn.

Nếu để Việt Hoàng cũng chết, vậy càng là có vấn đề lớn.

“Bây giờ các ngươi rút lui, ta có thể mang Hắc Sát giáo rời khỏi Việt Quốc, thế nào?” Cầm theo Việt Hoàng, Hắc Sát giáo chủ cười tủm tỉm nói.

Nghe hấn nói vậy, trên mặt Diệp Trường Sinh lộ ra ý cười, chậm rãi nói: “Đề nghị rất tốt!”

“Nhưng... Ngươi đi chết đi!”

Nói xong, hấn đập ngón tay lại như kiếm, giữa ngón tay lại bộc phát ra tinh quang sáng chói.

Một đạo kiếm khí dài hơn một trượng nổ bắn đi, đúng là không chút cố kỵ tính mệnh Việt hoàng kia, phảng phất muốn chém giết hai người.

“Diệp huynh?!”

Lưu Tĩnh thét lên một tiếng kinh hãi, mặt mũi tràn đầy vẻ kinh hãi.

Việt Hoàng không thể tùy tiện giết!

“Xoẹt!”

Kiểm khí chém lên người Việt Hoàng, nhưng không chém người này thành hai đoạn.

Trái lại, bị Việt hoàng trước người hiện ra một đạo huyết quang nồng đậm ngăn trở.

“Làm sao người phát hiện ra nó?”

Hắn lạnh lùng hỏi, cả người lóng lánh khí thế cường đại, đâu còn có dáng vẻ sợ hãi lúc này.

Trúc Cơ hậu kỳ!

Đám người Lưu Tĩnh, Hàn Lập khiếp sợ nhìn cảnh tượng trước mắt đột nhiên xảy ra biến hóa lớn.

Giáo chủ Hắc Sát giáo và tên Việt Hoàng này là cùng một bọn sao?

“Chuyện này, chờ người chết rồi mới đi hỏi quỷ hồn trong lòng đất đi!” Diệp Trường Sinh lạnh lùng nói.

Thở dài một tiếng, Việt Hoàng xoay người nhìn về phía Hắc Sát giáo chủ, nói: “Xem ra cần người hiến thân trước tiên!”

“Ta không phải thuộc về người sao? Cầm lấy đi!” Thanh âm của Hắc Sát giáo chủ rất bình tĩnh.

Việt Hoàng đâm một tay vào trong ngực Hắc Sát giáo chủ, trên mặt Hắc Sát giáo chủ mang theo mỉm cười, một chút ý tứ giãy dụa cũng không có.

Trên thân hai người toát ra huyết quang dày đặc, Hắc Sát giáo chủ từ từ khô quắt, mà huyết quang trên người Việt hoàng càng ngày càng nồng đậm.

Sau khi Việt Hoàng không ngừng hấp thu khí huyết trên người Hắc Sát giáo chủ, khuôn mặt hắn ta cũng càng ngày càng trẻ.

Huyết quang bao phủ thân thể cũng càng ngày càng nồng đậm.

Đương nhiên Diệp Trường Sinh không thể trơ mắt nhìn hai người bọn họ dung hợp hoàn toàn.

Tay vạch một cái, một đạo Tinh Ngân Kiếm Khí nổ bắn ra.

Việt Hoàng hiển nhiên rất kiêng kỵ loại thần thông này, vừa hấp thu khí huyết của Hắc Sát giáo chủ, vừa giơ tay vạch một cái, một tấm khiên ánh sáng màu máu cực lớn xuất hiện trước người.

“Phanh!”

Kiểm khí oanh kích lên quang thuẫn, quang thuẫn chỉ trụ được chốc lát liền bị phá tan, Việt Hoàng thấy thể găm lên giận dữ, toàn thân bắn ra vô số huyết quang, kết thành một cái huyết kén nồng đậm đến cực điểm.

Kiểm khí trảm lên kén máu, chỉ trảm phá một nửa, liền kiệt sức, tiêu tán ở không trung.

Diệp Trường Sinh thấy thể hừ lạnh một tiếng, bàn tay vươn ra, năm ngón tay hiện lên hình móng vuốt, tinh quang sáng chói bao phủ toàn bộ tay hắn.

Chỉ một thoáng, năm đạo kiếm khí bắn ra, lấy khí thể nhanh như chớp chém lên trên kén lớn màu máu kia.

“Xoẹt! Xoẹt! Xoẹt...”

Huyết kén không ngừng bị bào mòn và ngày càng mỏng, cho tới khi đạo kiếm khí cuối cùng hạ xuống thì rốt cuộc kén máu cũng bị chém đứt.

Việt hoàng ở bên trong đi ra, sắc mặt âm trầm, sắc mặt trắng bệch.

Lúc trước đã không thấy giáo chủ Hắc Sát giáo đâu nữa.

Xem ra đã bị hắn hấp thu hoàn toàn.

Nhưng chính hấn vì ngăn cản thần thông của Diệp Trường Sinh nên cũng tổn thương nguyên khí nặng nề.

Đưa tay lấy ra một cái bình ngọc, Việt hoàng nhanh chóng nuốt vào một viên đan dược toàn thân đỏ tươi, tỏa ra mùi máu tanh.

Trong chớp mắt, tinh thần hấn chấn động, huyết quang trên người một lần nữa trở nên chói mắt, toàn bộ tiêu hao lúc trước đều được khôi phục lại.

Ánh mắt Diệp Trường Sinh hơi híp lại, sau đó liền nghe thấy giọng nói của Chung Vệ Nương phía sau vang lên:

“Thứ hấn phục dụng là Tu tủy đan, đây là một loại đan dược chỉ có tu hành vài loại ma công đặc biệt, cũng nguyện ý tự tổn tu vi mới có thể luyện chế ra đan dược cứu mạng. Loại vật này chỉ có thể tự mình phục dụng, đối với người khác mà nói chính là độc dược trí mạng!”

“Tiểu cô nương kiến thức ngược lại rất rộng rãi!” Việt hoàng vừa cười vừa nói.

Giờ phút này, dáng vẻ hấn không hề sợ hãi.

Nhìn về phía Diệp Trường Sinh, ánh mắt Việt hoàng trở nên âm hàn, sát ý không hề che giấu.

“Sức công kích thần thông vô song, nhưng tiêu hao pháp lực hấn là rất lớn nhỉ? Ta rất hiếu kỳ, hiện tại ngươi còn có thể phát ra mấy đạo kiếm khí như vậy?”

Dưới sự bao phủ của ngân quang giáp, sắc mặt Diệp Trường Sinh hơi tái nhợt.

Một mực vận dụng hai đạo thần thông Ngân Quang Giáp cùng Tinh Ngân Kiếm Khí, tiêu hao pháp lực của hấn đúng là cực kỳ lớn.

Phải biết rằng, hai đạo thần thông này có lực phòng ngự và lực công kích rất mạnh, đều là xây dựng trên sự tiêu hao pháp lực cực lớn.

Nếu như đổi lại là một tu sĩ Trúc Cơ hậu kỳ bình thường khác, lúc này đã khiến pháp lực tiêu hao hết sạch!

“Ta còn có thể phát ra vài luồng kiếm khí, ngươi tới thử xem chẳng phải sẽ biết sao?” Toàn thân Diệp Trường Sinh bao phủ trong ánh bạc, phát ra tiếng cười nhạo.

Sắc mặt Việt Hoàng phát lạnh, trong nháy mắt cả người như quỷ mị biến mất.

Khoảnh khắc sau đã xuất hiện trước mặt Diệp Trường Sinh, xuất chỉ đâm về phía hắn.

Diệp Trường Sinh trong lòng rung mình, nhanh chóng né tránh, nhưng vẫn bị Việt hoàng chọc trúng vai.

“Phụt!”

Một tiếng vang nặng nề, ánh bạc nơi bả vai Diệp Trường Sinh lập tức lồm xuống một lỗ lớn, chỉ còn lại một tầng màng ánh sáng mỏng manh cuối cùng, thiếu chút nữa bị xuyên thủng.

“Cái gì?!”

Thân ảnh Việt Hoàng xuất hiện ở đằng xa, mặt mũi tràn đầy vẻ khiếp sợ nhìn về phía bả vai của Diệp Trường Sinh.

“Đến Huyết Linh Toàn của ta cũng không thể đánh vỡ tầng phòng ngự này?”

Sắc mặt Việt Hoàng cực kỳ khó coi, chân động không thôi, phải biết rằng Huyết Linh Toàn trong cơ thể hắn đã bị áp súc đến mấy chục lần thì mới có thể hình thành.

Mỗi một quả đều phải hao phí rất nhiều thời gian, tinh lực và pháp lực mới có thể ngưng kết thành, trân quý vô cùng.

Đây là đòn sát thủ nhất kích tất sát, trong cơ thể Việt hoàng cũng chỉ có hai cái.

Hiện tại, một viên trong số đó đã bị đánh văng ra, ngay cả hộ giáp của đối phương cũng không thể phá vỡ.

“Rốt cuộc ngươi tu luyện công pháp gì?” Sắc mặt Việt hoàng khó coi vô cùng.

Lấy công pháp ma đạo đỉnh cấp hắn tu luyện ra Huyết Linh Toàn, thế mà đều không thể đánh vỡ thân thể của đối phương.

Chuyện này không khỏi cũng khó mà tin nổi!

Diệp Trường Sinh thở phào nhẹ nhõm, hắn biết Việt hoàng đang ẩn giấu sát chiêu Huyết Linh toàn.

Cho nên, vừa rồi khi đối phương giết tới, hắn đã tiến hành né tránh, không dám để cho đối phương đâm vào đầu hắn.

Vạn nhất ngân quang giáp không chống đỡ nổi, vậy thì chết quá oan uổng.

Bất quá, hiện tại xem ra còn tốt, Ngân Quang giáp không để cho hắn thất vọng.

Bên kia, Việt Hoàng đưa tay lấy ra một thanh tàn đao màu đen.

Đao này tàn phá đến cực điểm, nhưng Việt Hoàng lại cầm thanh đao này, đáng vẻ cẩn thận từng li từng tí một.

Trên bàn tay của hắn tuôn ra rất nhiều máu tươi, tất cả đều bị thanh tàn đao màu đen kia hấp thu.

Hai mắt nhìn chăm chăm chuôi đao, hắn bắt đầu niệm chú ngữ trầm thấp.

Loáng thoáng có một loại khí man hoang lan ra, khiến người ta có cảm giác như là đã đi tới thời đại Thượng Cổ.

“Hắn muốn làm gì?” Tống Mông thấy cảnh này, giật nảy mình, không khỏi kinh ngạc hỏi.

“Không biết, tóm lại đối với chúng ta mà nói tuyệt đối không phải chuyện tốt lành gì, cùng nhau ra tay!” Lưu Tĩnh gọi các sư huynh đệ, ở xa xa dùng phù bảo trợ giúp Diệp Trường Sinh.

Mà bên này, Diệp Trường Sinh cũng đã động.

Hắn gấn ngân quang giáp trên người, ngón tay không ngừng huy động, từng đạo kiếm khí hướng Việt hoàng đánh tới.

Tức giận gầm lên một tiếng, trên người Việt hoàng đột nhiên bộc phát ra vô lượng huyết quang, một thân tinh huyết nhanh chóng xói mòn, tất cả đều bị thanh tàn đao màu đen kia hút đi.

Đồng thời, hắn há miệng phun một cái, phun ra một đoàn huyết quang đậm đặc.

Trong huyết quang kia, đúng là nửa đoạn lưỡi.

Hấp thu những tinh huyết này xong, trên tàn đao màu đen kia đột nhiên bộc phát ra ánh sáng yêu dị.

Việt Hoàng sắc mặt vui mừng, nhanh chóng cầm lên tàn đao màu đen, cả người hóa thành một đoàn huyết quang, chém mạnh tới.

Một đạo đao mang màu đen dài hơn mười trượng từ trên tàn đao bộc phát ra, ven đường chém hết thấy, mấy đạo tinh ngân kiếm khí của Diệp Trường Sinh đều bị chôn vùi.

“Pháp bảo!”

Diệp Trường Sinh trong lòng cả kinh, vội vàng trốn tránh, tránh được ánh đao màu đen này.

Không thể nghi ngờ tàn đao kia chính là một kiện pháp bảo, Việt hoàng huyết tể bản thân, miễn cưỡng có thể vận dụng kiện pháp bảo này.

Một tiếng rít từ trên tàn đao màu đen vang lên, cả người Việt Hoàng giống như già hơn mấy chục tuổi, tinh huyết toàn thân không biết bị hút đi bao nhiêu.

Hai tay hắn nắm thanh tàn đao kia, đánh mạnh về phía Diệp Trường Sinh.

“Cùng nhau ra tay!”

Lưu Tĩnh nổi giận gầm lên một tiếng, chỉ một thoáng, trong tay bốn gã đệ tử môn hạ Lý Hóa Nguyên đồng thời bộc phát ra hào quang sáng chói, đánh tới Việt hoàng.

Với thủ đoạn mà Lưu Tĩnh thi triển ra, hoàn toàn vượt qua ba người còn lại.

Việt Hoàng ngẩng đầu nhìn lên, vừa sợ vừa giận, Lưu Tĩnh sừng sững giữa không trung, không biết đã sử dụng tám chân bảo kia từ khi nào.

Ánh lửa đầy trời vọt xuống, một con chim lửa khổng lồ hét dài một tiếng, xông về phía Việt Hoàng.

“Lưu sư huynh?!”

“Đây là... Chân bảo?!”

Bọn người Tống Mông kinh hô lên.

Chim khổng lồ hỏa diễm vọt tới trước mặt Việt hoàng, mang theo sóng nhiệt cuộn cuộn, dường như muốn biến vị nhân vật

kiêu hùng này thành tro bụi.

Nhìn thấy chân bảo của Lưu Tĩnh, Việt Hoàng vừa sợ vừa giận, hai tay nắm chặt tàn đao màu đen, liên tiếp chém xuống sáu bảy lần.

Tùng đao đao mang bay ra, va chạm âm ầm với hỏa diễm cự đầu kia.

Tàn phiến của Pháp bảo quyết đấu với Chân bảo, một bên miễn cưỡng phát huy ra uy năng của Pháp bảo, một bên khác chỉ phát huy được một phần ba uy năng của Pháp bảo.

Kết quả không cần nói cũng biết.

Cuối cùng, con chim khổng lồ hỏa diễm này bị đao mang của Hắc Sát giáo chủ chém chết. Cùng lúc đó, Hắc Sát giáo chủ lại nhanh chóng chém thêm mấy lần nữa, đánh bay ba kiện phù bảo khác đang kéo tới.

Ánh mắt đám người Lưu Tĩnh lộ ra vẻ tuyệt vọng.

Ngay cả chân bảo cũng vận dụng, hay là không cách nào giết chết Việt hoàng?

Sao hắn có thể cường đại như vậy?

Sau đó, còn có thể chiến thắng người này không?

Đám người Lưu Tĩnh cũng hướng ánh mắt về phía trường sinh, bọn họ bất lực rồi!

Diệp Trường Sinh thấy thế, hít sâu một hơi, tiến lên trước một bước, giơ hai tay lên, toàn thân trên dưới được một tầng tinh quang bao phủ.

“Đốt!”

Một tiếng quát vang lên, giữa hai tay hắn, kiếm khí như thủy triều tuôn trào ra, trong nháy mắt che mất Việt hoàng.

Nương theo một tiếng rống kinh thiên động địa, toàn thân Việt Hoàng bộc phát ra rất nhiều huyết quang.

Hắn giống như điên cuồng, không ngừng huy động tàn đao đen kịt kia, phách trăm kiếm khí như thủy triều vọt tới.

Nhưng kiếm khí thật sự quá nhiều, căn bản không ngăn cản được.

Diệp Trường Sinh phảng phát pháp lực vô cùng vô tận, trên tay không ngừng tuôn ra từng đạo kiếm khí, giăng khắp nơi, chém tới.

Mà Việt hoàng, hẳn cuối cùng vẫn có thể vận dụng tàn phiến của pháp bảo này.

Cuối cùng, huyết quang hộ thể của hắn bị kiếm khí xuyên thấu, cả người bị từng đạo kiếm khí tung hoành xoắn thành một đồng thịt nát.

Việt Hoàng, chết!

Chúng kiến một màn này, đám người Hàn Lập, Lưu Tĩnh trên mặt căng thẳng rõ ràng thần sắc rõ ràng buông lỏng xuống.

Có thể thấy được Việt hoàng đã tạo cho bọn họ áp lực lớn đến mức nào.

“Diệp huynh, ta biết ngươi có thể mà!” Lưu Tĩnh cười ha hả nói, trên mặt hiện lên vẻ nghi mà sợ.

Nếu hôm nay không có Diệp Trường Sinh ở đây, vậy đừng nói Việt hoàng, chỉ cần Tứ đại huyết thị kia là có thể giải quyết triệt để bọn họ.

“Thực lực Diệp sư huynh càng ngày càng mạnh!” Hàn Lập thầm nghĩ trong lòng.

Hắn có một loại cảm giác, có thể Diệp Trường Sinh đã là tồn tại vô địch dưới kết đàn.

Bốn người ở sau lưng hoặc là sợ hãi thán phục, hoặc là thần sắc phức tạp, Diệp Trường Sinh đi tới phía trước, trên tay xuất hiện hỏa cầu, ném về phía mấy thi thể trên mặt đất.

Việt Hoàng, Tứ đại huyết thị, năm cỗ thi thể bị thiêu hủy xong, từ trên đó rơi xuống vài món đồ vật.

Thanh tàn đao đen kịt.

Một bình bát đen nhánh như mực, có lẽ chính là pháp khí tụ hồn bát của tà môn kia.

Một thanh tiêm trùy màu đỏ như máu lớn hơn một tắc, là một viên Huyết Linh Toàn khác được Việt hoàng bồi dưỡng từ trong cơ thể.

Còn có năm hạt châu nhỏ năm màu.

Huyết Ngưng Ngũ Hành đan!

Có thể giúp người ta tu thành Kết Đan, kết xuất một loại Kim Đan gọi là Sát Đan.

Đối với những tu sĩ Trúc Cơ Kết Đan vô vọng mà nói, Huyết Ngưng Ngũ Hành Đan này có lực hấp dẫn trí mạng đối với bọn họ.

Tuy rằng, sau khi kết thành Sát Đan, tu luyện đến lúc đó thì không thể tiến thêm được nữa.

Nhưng vậy cũng đủ rồi, cảnh giới Kết Đan, trên đời này có mấy tu sĩ Trúc Cơ có thể tu thành?

Hơn nữa, còn có thọ nguyên Kết Đan kỳ, điều này đã đủ khiến rất nhiều người hài lòng!

Việt Hoàng bồi dưỡng Tứ đại huyết thị và Hắc Sát giáo chủ, rõ ràng là vì muốn kết thành loại Sát Đan này.

Bất quá, hiện tại Huyết Ngưng Ngũ Hành đan đã rơi vào tay Diệp Trường Sinh.

Hắn không có khả năng dùng cái này để kết đan.

Nhưng mà...

Có người cần.

Tro mắt nhìn Diệp Trường Sinh nhặt năm hạt châu nhỏ kia lên, trong mắt Hàn Lập hiện lên vẻ tiếc nuối.

Lúc ở Việt Kinh, hắn từng nghe tiểu vương gia của Hình Vương phủ nói qua tác dụng thần diệu của Huyết Ngưng Ngũ Hành đan.

Có thể trợ giúp kết đan, có một phần ba tỷ lệ thành công, xác suất này quả thực nghịch thiên.

Khi biết được tin tức này, Hàn Lập hận không thể lập tức vọt tới hoàng cung đoạt lấy Huyết Ngưng Ngũ Hành Đan.

Đương nhiên, lúc này hắn còn không biết nhược điểm của Huyết Ngưng Ngũ Hành Đan.

Hắn cho rằng thứ này có thể trợ giúp Kết Đan không có tác dụng phụ.

Hàn Lập biết tư chất mình rất kém cỏi, nếu như không có phương pháp đặc thù, cả đời này không nên nghĩ tới chuyện kết đan.

Cho nên, đối với loại bí thuật như Huyết Ngưng Ngũ Hành Đan, hắn cực kỳ trông mà thèm.

Nhưng đáng tiếc, nếu vật ấy bị Diệp Trường Sinh lấy đi, hắn cũng không cần trông cậy vào.

“Có thể mua từ tay Diệp sư huynh được không?” Hàn Lập thầm nghĩ.

Nhưng ngay sau đó, hắn lắc đầu, loại đồ vật có thể giúp được Kết Đan này, Diệp sư huynh làm sao bán được.

Túi trữ vật trên người Việt hoàng bị Diệp Trường Sinh lấy xuống.

Mở ra nhìn vào.

Một tấm tàn đồ, chắc là tàn đồ của Hư Thiên điện.

Một khối ngọc giản tản ra khí xám, bên trong ghi chép Huyền Âm Quyết.

Bản không trọn vẹn!

Huyết luyện thần quang, công pháp Hắc Sát Tu La công, Sát Yêu quyết, những công pháp mà Việt hoàng tu luyện đều được ghi ở bên trong.

Nhưng không hề nghi ngờ, những công pháp này hoặc nhiều hoặc ít đều có chút vấn đề.

Huyền Cốt thượng nhân sáng tạo ra những công pháp này, không biết đã lưu lại cửa sau ở bên trong bao nhiêu lần.

“Một đồng rách nát!” Diệp Trường Sinh không nhịn được cảm khái.

Một đồng đồ vật này, ngoại trừ Hư Thiên tàn đồ, những thứ khác đều không có tác dụng với hắn.

Huyết Ngưng Ngũ Hành đan căn bản không có khả năng đi dùng.

Nếu như sau này muốn bồi dưỡng thủ hạ, ngược lại là có thể cân nhắc phục chế mấy phần.

Nhưng tạm thời Diệp Trường Sinh vẫn chưa có dự định như vậy.

Thanh tàn đao màu đen kia càng là vô dụng.

Muốn sử dụng cần hiến tế hơn phân nửa tinh huyết toàn thân cùng với nhất định thọ nguyên.

Mà sau khi sử dụng, thật ra uy lực bộc phát cũng chỉ như vậy.

Không bằng pháp bảo chân chính.

Tại trúc cơ kỳ có thể dọa người, nhưng đến kết đan kỳ sau, cũng chính là một trò cười.

Cầm trong tay hai kiện cổ bảo, Diệp Trường Sinh rất khó sinh ra hứng thú đối với pháp bảo Tàn Phiến này.

Kiện Tụ Hồn Bát Pháp Khí kia lại càng không cần phải nói, chỉ là một kiện cực phẩm Pháp Khí mà thôi.

Thuộc tính hoàn toàn không hợp với Diệp Trường Sinh, căn bản không dùng được.

Thu hồi túi trữ vật của Việt hoàng, Diệp Trường Sinh xoay người nhìn thấy Hàn Lập, đám người Lưu Tĩnh.

Trên mặt lộ ra mỉm cười, hần cao giọng nói: “Chư vị, bên trong hoàng cung Việt quốc này, chắc hẳn có không ít đồ tốt, chúng ta cùng đi xem một chút đi!”

Vừa mới nói xong, trên mặt đám người Lưu Tĩnh, Tống Mông đều lộ ra vẻ vui mừng.

Chỉ chờ câu nói này thôi.

Bảo khố Hoàng cung sau khi phá vỡ mấy cấm chế, mọi người bước vào trong đó.

Không có vàng bạc châu báu, không có tranh vẽ chữ cổ, tất cả bên trong đều là các loại pháp khí, phù lục, tài liệu cùng tu chân có quan hệ.

Thần thức đảo qua, Diệp Trường Sinh đi tới trước một cái giá.

Mấy cái hộp ngọc bày ở nơi này.

Lấy xuống một hộp ngọc trong đó, mở ra xem, bên trong có một tảng đá đen kịt to bằng móng tay nằm lẳng lẳng.

Tinh quang chói mắt từ trên đó dâng lên, làm cho người ta có một loại cảm giác thần bí mông ảo.

Tinh Nguyên thạch!

Ngày mai quả nhiên Thụy cũng không có nói bừa, trong hoàng cung Việt quốc thật sự có loại tài liệu này.

Hiện tại, bốn loại vật liệu đã đạt được hai loại.

Tinh Nguyên Thạch và Huyền Thần Sa tới tay.

Còn lại Tinh Linh Mộc và Cửu Thiên Tử Ngọc.

Tinh Linh Mộc đã có dấu hiệu rơi xuống, mà Cửu Thiên Tử Ngọc chỉ có thể sau này từ từ tìm kiếm.

Thu hồi tảng đá kia, ánh mắt Diệp Trường Sinh nhìn về phía Hàn Lập.

Sau một hồi vơ vét, bốn vị đệ tử dưới trướng Lý Hóa Nguyên cầm đi đại bộ phận đồ vật trong kho nội trong hoàng cung.

Diệp Trường Sinh chỉ mang theo Tinh Nguyên thạch.

Những đồ vật còn lại được Lưu Tĩnh và đám người Hàn Lập tách ra.

Mặc dù trong bảo khố Hoàng cung không có nhiều thứ lắm, nhưng gộp lại cũng đáng giá một hai nghìn Linh Thạch.

Mỗi người bọn họ đều được chia rất nhiều thứ.

Trên mặt mọi người đều lộ ra vẻ vui mừng.

Chỉ có Hàn Lập, trong lòng vẫn luôn có một chút tiếc nuối.

Vì thứ Huyết Ngưng Ngũ Hành đan kia mà cảm thấy tiếc nuối.

Ngay lúc hấn tiếc nuối, Diệp Trường Sinh đột nhiên gọi hấn tới.

Ba gã đệ tử còn lại của môn hạ Lý Hóa Nguyên, đám người Lưu Tĩnh vội vàng triệu tập các phái đóng giữ ở Việt Kinh, xử lý cục diện rối rắm sau khi giết chết Việt hoàng.

Còn Hàn Lập thì bị Diệp Trường Sinh gọi sang một bên.

“Hàn huynh, còn nhớ rõ lúc trước ta đã nói với huynh câu nói đó không? Có thể ta sẽ đề xuất giao dịch rất lớn!”

Lời Diệp Trường Sinh nói làm cho Hàn Lập lập tức nhớ tới lúc hai người gặp nhau trong đại doanh chiến trường Kim Cổ Nguyên, thì Diệp Trường Sinh đã từng nói qua.

“Hàn mỗ nhớ kỹ, giao dịch rất lớn theo như lời Diệp huynh là chỉ?”

“Người có muốn kết đan không?” Diệp Trường Sinh không trực tiếp đề xuất giao dịch, ngược lại hỏi một câu như vậy.

Trong lòng Hàn Lập bỗng nhiên nhảy dựng, trở nên có chút khẩn trương, Diệp Trường Sinh đột nhiên nhắc tới kết đan, hẳn không phải tùy tiện nói chơi.

Chẳng lẽ... Hắn có biện pháp để Tứ linh căn này kết đan?

“Diệp sư huynh, trên đời này nào có tu sĩ Trúc Cơ không muốn kết đan, Hàn mỗ tự nhiên là muốn kết đan, chỉ là lấy tư chất thấp kém của sư đệ, kiếp này nghĩ đến kết đan sợ là vô vọng!”

Diệp Trường Sinh nhìn hắn một cái, nói: “Với tư chất của người muốn kết đan quả thật rất khó, nhưng trên đời này vẫn có một số biện pháp để người kết đan được đấy!”

“Sư huynh nói vậy là sao?”

Thấy Hàn Lập có chút khẩn trương nhìn mình, Diệp Trường Sinh nhẹ nhàng cười, từ trong túi trữ vật lấy ra Huyết Ngung Ngũ Hành Đan.

“Người có nhận biết vật này?”

Năm hạt châu nhỏ màu sắc khác nhau yên tĩnh nằm trong lòng bàn tay của Diệp Trường Sinh.

Hàn Lập sau khi nhìn thấy, nhịp tim bắt đầu đập nhanh hơn.

Chẳng lẽ Diệp sư huynh thật sự muốn đem Huyết Ngung Ngũ Hành Đan này cho ta?

Y muốn ta làm gì?

Trong lòng Hàn Lập xuất hiện một cảm giác nguy cơ, có thể khiến Diệp Trường Sinh đưa ra thù lao hậu hĩnh như thế, chắc chắn cái giá phải trả cũng tuyệt đối không nhỏ.

“Huyết ngung ngũ hành đan, ta nghe tiểu vương gia của Hình vương phủ nói qua, có xác suất thành công một phần ba khi tu thành công khi tu vi Trúc cơ thành công!”

“Không sai, xem ra ngươi đã rất rõ ràng giá trị của vật này, vậy chúng ta đến giao dịch đi!” Diệp Trường Sinh thu hồi Huyết Ngung Ngũ Hành Đan, nhìn về phía Hàn Lập.

“Sư huynh mời nói!”

“Ta có thể cho ngươi Huyết Ngung Ngũ Hành đan, thậm chí là công pháp của Việt hoàng, pháp bảo tàn phiến, ngươi cần giúp ta làm một chuyện!”

Hàn Lập tập trung tinh thần, ngưng mảy lắng nghe, hẳn biết, chỗ mấu chốt chính là ở đây.

Có thể khiến Diệp Trường Sinh trả giá đắt như vậy, việc hẳn làm tuyệt đối không phải là chuyện dễ dàng.

“Ở Đông Dục quốc, có một dãy núi Vạn Lĩnh, ngươi từng nghe nói chưa?”

Hàn Lập trầm tư một lát, hỏi: “Chính là Vạn Lĩnh sơn mạch, đệ nhất hung địa tại Truy Ma Cốc sao?”

“Không sai!”

“Diệp sư huynh nhắc tới Vạn Lĩnh Sơn Mạch, chẳng lẽ muốn ta đi một chuyến đến đó?” Sắc mặt Hàn Lập bỗng nhiên biến đổi, hỏi.

Vạn Lĩnh Sơn Mạch, đó không phải trò đùa.

Cực kỳ nguy hiểm, coi như là tu sĩ Nguyên Anh tiến vào trong cũng phải cẩn thận.

Khí độc bao phủ quanh năm trong dãy núi cho dù là tu sĩ Nguyên Anh cũng không dám tùy tiện đựng vào.

Càng không cần phải nói, số lượng lớn yêu thú trong dãy núi kia, đủ loại nguy hiểm khiến người ta sợ hãi.

Hiện tại đối với Hàn Lập mà nói, đi qua Vạn Lĩnh Sơn Mạch một chuyến, mức độ nguy hiểm không khác gì Luyện Khí kỳ lúc trước, đi một chuyến đến Huyết sắc cấm địa.

Đều là bất cứ lúc nào cũng có thể mất mạng.

Chẳng trách Diệp Trường Sinh đồng ý trả giá như vậy, chẳng lẽ hắn muốn mình tới Vạn Lĩnh sơn mạch để làm gì?

Trong lòng Hàn Lập dậy lên đủ loại suy đoán.

“Hàn sư đệ nói không sai, ở bên trong Vạn Lĩnh Sơn Mạch có sinh trưởng một loại thần mộc mà ta cần đến, hiện tại ta không tiện rời khỏi Việt Quốc, cho nên hy vọng người có thể giúp ta chạy một chuyến!”

Sắc mặt Hàn Lập trở nên khó coi.

Quả nhiên là thế!

Đi Vạn Lĩnh Sơn Mạch, trong lòng hắn rất kháng cự.

Quá nguy hiểm.

Nhưng Diệp Trường Sinh lại lấy ra Huyết ngưng ngũ hành đan để dụ hoặc, điều này khiến hắn có chút do dự.

Trầm ngâm một lát, Hàn Lập hỏi: “Trước tiên Diệp sư huynh hãy nói về thần mộc huynh cần là cái gì đi!”

“Loại thần mộc đó tên là Tinh Linh Mộc, Hàn huynh có lẽ cũng từng nghe qua. Đúng rồi, ta nhớ Hàn huynh hình như là công pháp tu hành mộc thuộc tính nhỉ?” Diệp Trường Sinh hỏi.

“Không sai!”

“Ha ha, nói không chừng Tinh Linh Mộc này đối với Hàn huynh cũng có tác dụng.”

Dừng một chút, Diệp Trường Sinh nói tiếp: “Dựa theo tình báo mà ta đạt được, bên trong Vạn Lĩnh Sơn Mạch có sinh trưởng một cây Tinh Linh Mộc vạn năm!”

“Vạn niên Tinh Linh Mộc?!” Hàn Lập lập tức kinh hô một tiếng, mặt mũi tràn đầy vẻ không thể tin được.

Thần mộc vạn năm, cái này nghe quả thực như mộng ảo, tu tiên giới hiện tại nào có thể tìm được thần mộc nhiều năm như vậy?

“Gốc Tinh Linh Mộc đó sinh trưởng ở một nơi bí mật, cho nên vẫn chưa bị người khác đào đi, hơn nữa còn có Yêu thú bảo vệ, nó vẫn sinh trưởng cho đến nay.”

“Cho đến gần đây hai năm, mới bị người ngẫu nhiên phát hiện, sau đó tin tức liền bị ta đạt được!”

“Hiện tại, biết rõ Vạn Lĩn Sơn Mạch có Tinh Linh Mộc vạn năm, chỉ có ta cùng Hàn huynh hai người mà thôi!” Diệp Trường Sinh giống như cười mà không phải cười nhìn Hàn Lập, chậm rãi nói.

Sắc mặt Hàn Lập cứng lại, nhin không được lui về sau nửa bước.

Nghe ý Diệp Trường Sinh như vậy, tựa hồ có cảm giác người không đi cũng phải đi.

“Hàn huynh nếu như muốn lấy được Huyết Ngưng Ngũ Hành đan, liền trong vòng ba năm tới Vạn Lĩn Sơn Mạch giúp ta tìm được cây Tinh Linh Vạn năm này đi!”

“Thời gian khẩn cấp, qua ba năm, ta sẽ không chờ người!” Diệp Trường Sinh nói, ném cho Hàn Lập một cái ngọc giản.

Đúng là địa đồ mà Trần sư tỷ đưa cho hắn lúc trước, ghi chép địa điểm sinh trưởng trong Vạn Lĩn Sơn Mạch.

Đương nhiên, nơi đó thật ra là sinh trưởng một cây Tinh Linh Mộc mấy trăm năm.

Thật sự phải mất cả vạn năm, đã sớm bị người ta đào đi rồi, làm sao có thể lưu đến hôm nay.

Nhưng Diệp Trường Sinh nói như vậy, đơn giản chính là hi vọng Hàn Lập có thể giúp hắn bồi dưỡng ra một cây Vạn niên Tinh Linh Mộc.

Đây là một cái bậc thang!

Tiểu lục bình của Hàn Lập, cứ cách bảy ngày lại có thể sản sinh ra một giọt lục dịch.

Mỗi giọt lục dịch có thể thúc dục trăm năm.

Nếu muốn thúc đẩy một cây Vạn niên tinh linh mộc, cần phải đem tất cả lục dịch trong hai năm tiểu bình đều nhỏ lên phía trên.

Cho nên Diệp Trường Sinh cho Hàn Lập thời gian ba năm, hy vọng ba năm sau hắn có thể cấp cho mình một cây Vạn Niên Tinh Linh Mộc.

Một bên là cơ hội Kết Đan, một bên mạo hiểm tính mạng tiến vào Vạn Linh Sơn Mạch, một bên phải xem Hàn Lập lựa chọn như thế nào.

Sau khi đưa ra giao dịch, Diệp Trường Sinh liền đi vào trong hoàng cung, tìm một chỗ cung điện yên tĩnh, nuốt đan dược vào bắt đầu khôi phục pháp lực của mình.

Trận chiến hôm nay đối với hắn mà nói tiêu hao rất lớn.

Pháp lực chưa từng tiêu hao quá nhiều như vậy.

Diệp Trường Sinh rời đi, Hàn Lập thần sắc âm tình bất định đứng tại chỗ, suy nghĩ hồi lâu.

“Khó trách một ngày kia trong đại doanh Kim Cổ, khi Diệp sư huynh nhắc tới giao dịch, ta lại có cảm giác hãi hùng khiếp vía...”

Cười khò một tiếng, Hàn Lập ngửa đầu nhìn về phía chân trời trắng sáng.

Trong lúc nhất thời, có chút mê mang.

Rốt cuộc có nên cùng Diệp sư huynh làm giao dịch này hay không?

Nếu như biết Huyết Ngưng Ngũ Hành Đan có tác dụng phụ như vậy thì Hàn Lập nói gì cũng không đáp ứng giao dịch này.

Thế nhưng, hiện tại hắn không biết.

Hắn thấy, Huyết Ngưng Ngũ Hành đan không có tác dụng phụ trợ giúp tăng lên tới Kết đan kỳ.

Cho nên, hẳn do dự không quyết, đề nghị của Diệp Trường Sinh đối với hắn mà nói, vô cùng có sức hấp dẫn.

Ngày hôm sau, bốn vị đệ tử của Lý Hóa Nguyên môn liền rời khỏi đô thành Việt Quốc.

Hàn Lập cuối cùng cũng không nói hấn đã tiếp nhận được phần giao dịch này chưa.

Nhưng theo Diệp Trường Sinh thấy, chỉ cần hấn không cự tuyệt, tức là đồng ý.

Trong ba năm này, Hàn Lập có lẽ cũng phải ghé qua Vạn Lĩnh Sơn Mạch ở Đông Dụ quốc một chuyến.

Dù sao, Huyết Ngưng Ngũ Hành Đan kia có lực hấp dẫn quá lớn đối với hấn.

Xác suất kết đan thành công một phần ba, điều này hoàn toàn đáng giá liều mạng.

Sau khi bốn người bọn họ rời đi không lâu, Diệp Trường Sinh cũng rời khỏi hoàng cung.

Pháp lực đã khôi phục không sai biệt lắm, tiêu hao tối hôm qua đích xác là rất lớn.

Sau khi rời khỏi hoàng thành, Diệp Trường Sinh đi về hướng Nguyên Vũ quốc.

Hấn cũng không có ý quay về Hoàng Phong cốc xem một chuyến.

Dù sao, hiện tại hấn vẫn ở trên đầu sóng phong khẩu, không thể bị quá nhiều người chú ý tới.

Tại đô thành Việt quốc nông nghênh hiện thân, là để lừa gạt những kẻ địch trong bóng tối kia, để cho bọn chúng nghĩ rằng mình vẫn luôn ở lại Việt quốc.

Kế tiếp, Diệp Trường Sinh lặng yên tiến về Nguyên Vũ quốc, tiếp tục ẩn cư trong sơn cốc nhỏ ở Tân Như Âm.

Chỉ là, khi hấn vừa rời khỏi đô thành Việt Quốc, lại bị một người ngăn lại.

Vô Phương Tử!

Vẻ mặt vị quân này cười đầy quỷ dị, nhìn Diệp Trường Sinh, lạnh lùng nói: “Diệp huynh, có một vị tiên bối muốn gặp ngươi, đi theo ta!”

Nói xong, hắn trực tiếp xoay người, hướng về rừng cây phía trước, một tòa nhà gỗ nhỏ bay tới.

Diệp Trường Sinh nhướng mày, cảm giác được một luồng thần niệm đã rơi xuống người mình, nhìn chăm chăm hắn.

“Tu sĩ Kết Đan Kỳ?!”

Trong lòng của hắn rung mình, ánh mắt trở nên lạnh xuống.

Một vị tu sĩ Kết Đan kỳ muốn gặp mình, hơn nữa còn đi cùng với vị đạo sĩ Vô Phương Tử này, hiển nhiên tên Kết Đan không biết này đối với mình không có ý tốt.

Cẩn thận nhìn chung quanh vài lần, quan sát một phen.

“Chung quanh không có dấu vết trận pháp gì, không cần lo lắng đi vào bẫy rập gì, hừ, ta cũng muốn nhìn xem, là người nào?”

Diệp Trường Sinh trong lòng cười lạnh hai tiếng, không có chạy trốn, ngược lại đi theo Vô Phương Tử, bước về phía căn nhà gỗ nhỏ kia.

Trước nhà gỗ có hai hắc y nam tử đang đứng.

Khi nhìn thấy nháy mắt bọn họ, con mắt Diệp Trường Sinh nheo lại.

Là huynh đệ của Cự kiếm môn.

Trong tiểu đội săn ma, hai người sau khi theo sát phía sau Vô Phương Tử trốn thoát.

Cũng không chiếm được chiến lợi phẩm gì, bị tu sĩ Việt Quốc nhạo báng, tình cảnh của hai người này cực kỳ tương tự với Vô Phương Tử.

“Diệp huynh, mời vào!” Một trong hai huynh đệ Cự Kiếm môn kia, ngoài cười nhưng trong không cười nói với Diệp Trường Sinh.

Đẩy cửa ra, ba người bọn họ đi vào trước, sắc mặt Diệp Trường Sinh không đổi, cũng theo vào.

Ở giữa gian nhà gỗ, có một người đàn ông trung niên đang ngồi trên ghế mây.

Dáng người khôi ngô, diện mục thô kệch, mặc trang phục Cự kiếm môn, khí tức sâu thẳm khó dò.

“Đây là Trịnh Nguyên sư bá của bốn môn!” Gã huynh đệ của Cự kiếm môn giới thiệu.

Trịnh Nguyên ngồi trên ghế, đột nhiên mở mắt, lạnh lùng liếc nhìn Diệp Trường Sinh.

“Diệp huynh, nếu như không phải Trịnh tiên bối của Cự kiếm môn vừa lúc đi ngang qua nơi đây, ngươi xông vào Việt quốc hoàng cung đại tội, có khả năng phải thoát khỏi trừng phạt!” Phù Vân Tử bên cạnh âm trầm nói.

“Đúng vậy, Diệp Trường Sinh, còn chưa được cho phép đã tự tiện xông vào hoàng cung Việt quốc, ngươi có biết tội của hấn không?” Hai huynh đệ Cự Kiếm môn gầm lên.

Khí tức ba người lạnh lạnh, gắt gao nhìn chăm chăm Diệp Trường Sinh, trong ánh mắt mang theo thoải mái.

Hơn nửa năm, hơn nửa năm qua, Diệp Trường Sinh sống tiêu dao cỡ nào, bọn họ liền sẽ trải qua đau khổ bao nhiêu.

Hiện giờ, rốt cuộc cũng nắm được cơ hội, rửa sạch được hồ thẹn trước kia rồi!

“Muốn nói cái gì, cứ nói thẳng đi, không cần quanh co lòng vòng!” Diệp Trường Sinh ngáp ngừng nói, ánh mắt nhìn vị tu sĩ Kết Đan kia của Cự kiếm môn.

Ba người còn lại bị hấn bỏ qua.

“Ngươi... Tới nơi này mà còn dám càn rỡ?!” Vô Phương Tử gầm lên, tiến lên trước một bước, trong tay xuất hiện một pháp khí, cứ như là muốn động thủ vậy.

“Đương! Đình!”

Trịnh Nguyên gõ gõ bàn, lúng túng nói: “Vô Phương Tử sư diệt, không nên kích động nha, chúng ta mời Diệp sư diệt tới nơi này, là muốn cùng hấn trao đổi chính sự, cũng không phải là vì chém chém giết giết!”

“Xin tiền bối thứ tội, là đệ tử kích động!” Vô Phương Tử vội vàng xoay người khom người thỉnh tội, vẻ mặt tươi cười nịnh nọt.

Ánh mắt nhìn về phía Diệp Trường Sinh, Trịnh Nguyên cười cười, nói: “Diệp sư diệt yên tâm, ta mời ngươi tới đây cũng không có ác ý!”

“Diệp sư diệt là hậu bối ưu tú của Hoàng Phong Cốc, tương lai có hy vọng Kết Đan, xưng huynh gọi đệ với ta, ta cũng không có ý làm khó Diệp sư diệt.”

“Nhưng mà, sư diệt tự tiện xông vào hoàng cung Việt quốc, vi phạm lệnh cấm của bảy phái, điều này khiến cho ta rất khó xử lý!”

Nghe y nói vậy, Diệp Trường Sinh thâm cười lạnh.

Những người này tìm hấn có ý đồ gì, hấn đã hiểu.

Đơn giản là ham muốn tài phú cực lớn trên người hấn mà thôi.

Chuyện gì mà xông vào hoàng cung, đều là lấy cớ mà thôi.

“Trịnh tiền bối, ta tự tiện xông vào hoàng cung, cho dù là bị trừng phạt, thì đó cũng là báo cáo cho Thất phái, do Hoàng Phong cốc chúng ta tự quyết định trừng phạt như thế nào, chỉ sợ không liên quan gì đến Trịnh tiền bối chứ?”

“Sư diệt nói đúng, chỉ là có chuyện sư diệt chỉ sợ là không biết! Tại hạ là phó đội trưởng của đội chấp pháp bảy phái, hiện tại đang là thời kỳ đặc thù, nếu như gặp phải đệ tử bảy phái làm loạn, có thể bắt giữ trước rồi mới báo cáo sau!”

“Diệp sư diệt đã làm ra chuyện vi phạm thất phái như vậy, hiện tại coi như ta đã chém ngươi, cũng hợp tình hợp lý!”

Ánh mắt Trịnh Nguyên bắt đầu trở nên âm lãnh.

Quả thật đội chấp pháp của bảy phái có một chút quyền lực áp đảo bảy phái.

Nếu Trịnh Nguyên thật sự dùng tội danh xâm nhập hoàng cung Việt quốc chém Diệp Trường Sinh, đối với pháp lý bảy phái hoàn toàn không có vấn đề gì.

Vẻ mặt Diệp Trường Sinh cứng đờ, sắc mặt trở nên trắng bệch, phảng phất như bị dọa sợ.

Trong giọng nói của hắn ta còn mang theo vài phần run rẩy, hỏi: “Tiền bối rốt cuộc là muốn nói cái gì?”

Nhìn thấy bộ dạng này của hắn, trong mắt Trịnh Nguyên lóe lên vẻ hài lòng, trên mặt lộ ra vẻ tươi cười, nói:

“Ta nghe nói hai vị đệ tử Cự Kiếm môn chúng ta còn có vị sư diệt Vô Phương này cùng người tham gia nhiệm vụ tiêu diệt tiểu đội Ma đạo, nhưng sau đó người lại độc chiếm năm thành bảo vật, một chút cũng không cho bọn hắn?”

Trên mặt Trịnh Nguyên lộ ra vẻ bất mãn: “Diệp sư diệt, chuyện này người làm bất chính a!”

“Đó là bởi vì bọn họ lâm trận bỏ chạy!”

“Chắc chắc chắc!” Trịnh Nguyên lắc đầu, rất bất mãn nói:

“Diệp sư diệt nói lời ấy sai rồi, giết chết tiểu đội ma đạo, bọn hắn cũng làm ra một phần công hiến, vậy là đủ rồi!”

“Cho nên tiền bối muốn đòi lại chiến lợi phẩm cho ba người này?” Sắc mặt Diệp Trường Sinh trở nên khó coi.

“Đúng vậy, ta thân là phó đội trưởng đội chấp pháp, tự nhiên phải tuân theo chính nghĩa, vì phải đòi lại công đạo cho tên đệ tử thất phái chịu oan bất minh!”

“Diệp sư diệt, người có được năm phần thu hoạch, điều này rất không ổn. Theo ta thấy, người nên chia cho ba người bọn hắn một phần, mỗi người một phần, người lấy hai phần, cũng không tệ lắm! Đương nhiên, nếu như trên người người hiện tại không cảm ra nhiều linh thạch như vậy, cũng có thể cảm Huyền Thần Sa đến gần nợ!” Trịnh Nguyên nói xong, ánh mắt trở nên nóng bỏng.

Thu hoạch thu hoạch không hề khi giết chết tiểu đội ma đạo của Diệp Trường Sinh, cho dù là tu sĩ Kết Đan như hắn cũng đỏ mắt.

Còn viên Huyền Thần Sa mà Diệp Trường Sinh lấy được càng khiến lòng hắn nảy sinh tham lam, không thể ngăn cản nổi.

Mục đích của Trịnh Nguyên không thể nghi ngờ chính là viên Huyền Thần Sa kia.

Cực phẩm luyện tài liệu trị giá mười lăm vạn linh thạch, ngay cả các lão quái Nguyên Anh đều động tâm.

Càng không cần phải nói tu sĩ Kết Đan kỳ như hắn.

Trước mắt bao người, trong thất phái, không ai dám nói rõ Huyền Thần Sa cướp của Diệp Trường Sinh.

Nhưng trong lòng, chỉ cần không ai biết rõ, giết hắn thì có làm sao?

Cho nên, Trịnh Nguyên không sợ hãi!

“Diệp sư diệt, nếu như người thiếu linh thạch, có thể đem viên Huyền Thần Sa kia bán cho ta, sư thúc tạ nguyện ý lấy ra một ít linh thạch!” Trịnh Nguyên cười híp mắt nhìn Diệp Trường Sinh nói.

Trên mặt Diệp Trường Sinh lộ ra vẻ chần chờ, phảng phất phi thường do dự.

Cuối cùng, hắn bất đắc dĩ lắc đầu, hỏi: “Như vậy, Trịnh sư thúc nguyện ý xuất ra bao nhiêu linh thạch để mua viên Huyền Thần Sa này?”

Nhìn thấy Diệp Trường Sinh dưới áp lực của mình, tựa hồ có ý bán Huyền Thần Sa, ánh mắt Trịnh Nguyên lộ ra vẻ vui mừng.

Hắn duỗi bốn ngón tay ra, nói: “Bốn ngàn linh thạch!”

Diệp Trường Sinh biến sắc, nói: “Trịnh sư thúc, Huyền Thần sa đó là ta dùng mười lăm vạn linh thạch mới mua được!”

“To gan, họ Diệp kia, người nói chuyện với Trịnh tiên bối bằng cách nào vậy?” Vô Phương Tử gầm lên một tiếng, nhảy ra chỉ vào Diệp Trường Sinh, vẻ mặt hung ác.

“Diệp huynh, sư thúc nguyện ý cho người bốn ngàn linh thạch, đều là nể mặt Hoàng Phong Cốc đề cử người, người cũng không nên không biết tốt xấu!” Một người trong huynh đệ Cự Kiếm Môn, âm trầm nói.

Nét giận dữ trên mặt Diệp Trường Sinh chợt lóe rồi biến mất, nhưng ngay sau đó liền bình tĩnh lại, trên mặt lộ ra nụ cười, nói: “Trịnh sư thúc, Huyền Thần Sa này đối với ta mà nói rất quan trọng, ta sẽ không đem nó bán đi!”

Gã vừa dứt lời, sắc mặt Trịnh Nguyên lập tức trở nên vô cùng âm trầm, ánh mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm.

“Nhưng mà!”

Diệp Trường Sinh chuyển đề tài, nói: “Chỗ ta còn có một ít tài liệu luyện chế pháp bảo, có cái lấy được từ trên người những tu sĩ ma đạo kia, có cái là mới lấy được trong hoàng cung Việt quốc, hẳn là có thể coi như chiến lợi phẩm bù lại tổn thất của ba vị đạo huynh!”

“Ồ? Người còn có pháp bảo hay vật liệu? Nhanh nhanh đem đến đây cho ta xem một chút!” Mắt Trịnh Nguyên lập tức sáng lên, kinh hỉ vô cùng.

Vốn tưởng rằng trên người tiểu tử này cũng chỉ có viên Huyền Thần Sa đáng giá, không nghĩ tới hẳn còn lưu lại một ít tài liệu luyện chế pháp bảo.

Cái này thật đúng là niềm vui ngoài ý muốn.

Lần này đi ra, thật đúng là thu hoạch tương đối khá a!

Kỳ thật hẳn đến đây cũng coi như là ngoài ý muốn.

Vốn dĩ hẳn mang theo một đám đệ tử Trúc Cơ đang dò xét các nơi Việt quốc, đề phòng tu sĩ Ma đạo tiếp tục lên vào làm loạn.

Kết quả, vừa lúc gặp phải Vô Phương Sứ bị Diệp Trường Sinh dọa sợ rời khỏi Việt Kinh.

Vô Phương Tử sau khi thấy hai huynh đệ Cự Kiếm môn này, lập tức thuật lại tin tức Diệp Trường Sinh xuất hiện ở Việt Kinh cho bọn họ.

Mà sau khi hai huynh đệ này biết được, liền lập tức nói cho Trịnh Nguyên biết.

Vì vậy, một nhóm bốn người liền đi tới nơi đây.

Bọn họ tới đây là nhắm vào Diệp Trường Sinh.

Diệp Trường Sinh từ trong túi trữ vật lấy ra một cái rương lớn.

Hai tay cung kính đưa tới, nói: “Tài liệu pháp bảo ta nhất được đều ở trong này!”

Trịnh Nguyên nhận lấy cái rương, suy nghĩ một chút, phát hiện nặng trĩu.

Trên mặt hắn không khỏi hiện lên vẻ vui mừng, xem ra trong cái rương này, các loại tài liệu hắn là không ít.

Mặt ngoài rương dùng một tấm linh phù phong cấm, một mặt là vì bảo vệ cái rương, mặt khác cũng là phòng ngừa linh lực tiết ra ngoài.

Trịnh Nguyên khẽ cười một tiếng, nói: “Người vậy mà có thể dùng một tấm phù lục trung cấp để bảo hộ cái rương này!”

Trên mặt Diệp Trường Sinh lộ ra nụ cười khổ, nói: “Dù sao trong này đều chứa đồ vật cực kỳ trân quý!”

Trịnh Nguyên nghe vậy gật gật đầu. Tài liệu pháp bảo, đích thật trân quý, dùng phù lục trung cấp bảo hộ cũng không có gì đáng trách.

Nhẹ nhàng thổi một hơi, lá bùa trung cấp kia rơi xuống. Ánh mắt Trịnh Nguyên nóng rực, đưa tay mở ra cái rương kia.

Thấy cảnh này, Diệp Trường Sinh nở nụ cười quỷ quyết.

Lúc này, sự chú ý của bốn người đều bị chiếc rương thu hút, ngược lại không phát hiện được nụ cười quỷ dị của hắn.

Nháy mắt khi mở rương ra, một tấm linh phù trong rương bỗng nhiên tự bốc cháy.

“Không tốt!”

Trịnh Nguyên thấy cảnh này, kinh hô một tiếng, vung tay muốn ném cái rương kia ra ngoài.

Trong rương kia nào phải tài liệu luyện chế pháp bảo gì, rõ ràng là từng viên Thiên Lô tử.

Phù lục thiêu đốt trong nháy mắt, Thiên Lô tử bị kích phát.

“Ầm!”

Một vụ nổ kinh người xuất hiện bên trong căn nhà gỗ này. Cả tòa nhà gỗ và mảnh lớn núi rừng xung quanh nháy mắt bị chôn vùi.

Còn Diệp Trường Sinh, sớm đã nhanh chóng lui ra ngoài.

Toàn thân ngân quang lóng lánh, ngăn cản dư âm bạo tạc, đồng thời thị lực kinh người, nhìn về phía trung tâm vụ nổ phát sinh.

Tại trung tâm vụ nổ, một đạo màu đen linh quang như ẩn như hiện, bao lấy trong đó bóng người.

“Phản ứng nhanh như vậy? Không hổ là kết đan tu sĩ!”

Diệp Trường Sinh trong lòng rung mình, không nghĩ tới dưới công kích nhanh như chớp kia, Trịnh Nguyên còn có thể lập tức mở vòng bảo hộ chống đỡ Thiên Lôi tử oanh kích.

Phản ứng thật sự quá nhanh!

Bất quá, dưới sự oanh tạc của mấy chục viên Thiên Lôi tử, vòng bảo hộ của hắn cũng bị bóc ra chỉ còn một lớp mỏng manh.

Ánh mắt Diệp Trường Sinh lạnh lẽo, vung tay bắn ra một đạo hồng mang to bằng ngón tay cái.

Huyết Linh Toàn!

Đạo đại sát khí này mới lấy được từ trong tay Việt hoàng, hiện tại lập tức được sử dụng.

Trung Nguyên, Hàn Lập mượn nhờ vật ấy, giết chết Cổ trưởng lão của Lục Liên Điện.

Huyết Linh Toàn phá vỡ vòng bảo hộ của tu sĩ Kết Đan không thành vấn đề, vật ấy lặng yên không một tiếng động, rất khó phòng bị.

Huyết Linh Toàn vô thanh vô tức bay ra, được Thiên Lôi tử phát nổ hào quang yểm hộ, Trịnh Nguyên hoàn toàn không phát hiện, không phát hiện.

“Vèo!”

Một đạo huyết mang đột nhiên xuyên thấu qua vòng bảo hộ của Trịnh Nguyên. Dưới tình huống hắn không kịp đề phòng, đâm thủng trái tim của gã.

“Ngươi...”

Hắn sửng sốt, một câu cũng nói không nên lời, vòng bảo hộ chậm rãi biến mất.

“Àm!”

Thiên Lô tử oanh tạc liên miên không dứt, một rương đều bị kích nổ. Vòng bảo hộ của Trịnh Nguyên sau khi tiêu tán, ánh sáng nổ mạnh tràn vào, trong nháy mắt khiến thân thể lão ta tan biến.

Vụ nổ kinh thiên động địa làm cho vô số người ở trong đô thành Việt quốc nhìn về phía bên này.

Sau khi vụ nổ lắng xuống, tại chỗ không còn gì nữa. Ban nãy bốn người thi cốt đều không còn, giống như chưa từng xuất hiện trên thế giới này.

“Còn sống rất tốt, nhất định phải tự tìm chết!”

Diệp Trường Sinh lạnh lùng phoi nãng một tiếng, dùng Phi Thiên Linh Toa, lập tức rời khỏi nơi đây, hóa thành một đạo lưu quang màu tím, trong khoảnh khắc biến mất không thấy gì nữa.

Sau khi hắn rời đi không lâu, từng bóng người từ trong đô thành Việt quốc bay tới nơi này.

Nhìn cái hồ sâu bị nổ ra kia, đám đệ tử Việt quốc thất phái lưu trú ở kinh đô ngơ ngác nhìn nhau.

Từ vết tích nơi này, không nhìn thấy gì cả.

Không biết vụ nổ vừa rồi là cái gì.

“Đúng là thời buổi rối loạn mà!” Có người cảm khái nói.

Nghe hắn nói lời này, những người khác lập tức cảm thấy chua xót.

Đúng vậy, đầu tiên là tối hôm qua Việt hoàng bị giết, hiện tại lại phát sinh bạo tạc kỳ diệu không hiểu như vậy, những đệ tử tầng dưới như bọn họ, thật sự quá khó khăn.

Sau khi điều tra một phen, cũng không phát hiện gì.

Cuối cùng, ba người Trịnh Nguyên và Vô Phương Tử chết ở nơi này, ngoài Diệp Trường Sinh ra, không ai biết được.

Một tu sĩ Kết Đan không hiểu sao mất tích, tất nhiên sẽ gây nên một hồi gợn sóng ở Việt quốc.

Bất quá, chuyện này nhất định không liên quan tới Diệp Trường Sinh.

Hắn đã cải trang dịch dung trở về Nguyên Vũ quốc.

Đông Dục quốc, dãy núi Vạn Lĩnh, một thanh niên nam tử diện mạo bình thường lặng yên không một tiếng động tới một thị trấn nhỏ bên ngoài dãy Vạn Lĩnh sơn mạch.

Nơi đây có một phường thị, bên trong hội tụ đại lượng tu sĩ đi vào Vạn Lĩnh Sơn Mạch thám hiểm.

Bọn họ trao đổi tình báo, giao dịch vật phẩm, thông đồng với nhau.

Một lượng lớn Trúc Cơ, thậm chí là Kết Đan tu sĩ xuất hiện khiến tòa phường thị trở nên náo nhiệt dị thường.

Đứng ở trong phường thị, Hàn Lập mặt mang vẻ lo lắng nhìn thoáng qua dãy núi trùng điệp chồng chất phía xa xa, nhấp nhô bất định.

Trải qua suy nghĩ cẩn kẽ, cuối cùng hắn vẫn đi đến nơi này.

Muốn tìm được Vạn Niên Tinh Linh Mộc kia, trao đổi với Diệp sư huynh Huyết Ngưng Ngũ Hành Đan.

Sau khi tại phường thị nghe ngóng tình huống Vạn Linh Sơn Mạch một phen, sắc mặt Hàn Lập càng thêm âm trầm.

Độ đáng sợ của hiểm địa này còn muốn vượt xa sự tưởng tượng của hắn.

Trong nháy mắt, Hàn Lập thiếu chút nữa muốn buông tha khoản giao dịch kia.

Nhưng, nếu đã tới đây rồi thì hắn cũng không phải là người có ý chí không kiên định như vậy.

Sau gần một tháng chuẩn bị, cuối cùng Hàn Lập vẫn bước vào Vạn Lĩnh Sơn Mạch.

Dựa theo địa đồ mà Diệp Trường Sinh cung cấp, sau khi trải qua bao nhiêu hiểm trở, Hàn Lập rút cuộc đi tới vị trí của gốc Tinh Linh mộc kia.

Phí hết thủ đoạn, rốt cục chém giết đầu yêu thú cấp bốn thủ hộ Tinh Linh Mộc kia, đi đến trước cây Thần mộc kia, Hàn Lập lại thoáng cái ngậy ngấn cả người!

“Không phải nói Tinh Linh Mộc vạn năm sao?” Hàn Lập nhìn Tinh Linh Mộc chỉ có mấy trăm năm trước mắt này, ngơ ngác sững sờ.

Lúc trước, khi Diệp sư huynh bảo hắn tới đây tìm Tinh Linh Mộc, hắn đã thề thốt, nơi này có một gốc Tinh Linh Mộc vạn năm.

Nhưng bây giờ thấy tình cảnh trước mắt, trong lúc nhất thời Hàn Lập nghĩ mãi mà không rõ, rốt cuộc là Diệp sư huynh đang lừa hắn, hay là Diệp sư huynh cũng bị lừa?

“Chẳng lẽ cây vạn năm đó đã bị người cầm đi?”

Gốc Tinh Linh Mộc vài trăm năm trước mắt khiến Hàn Lập rơi vào hoàn cảnh lưỡng nan.

Nơi này không có Tinh Linh Mộc vạn năm, nói cách khác, nếu như Hàn Lập muốn giao nộp cho Diệp Trường Sinh một gốc cây Linh mộc vạn năm thì phải tự mình bồi dưỡng ra một gốc.

Nhưng như vậy cũng khiến cho bình nhỏ có nguy cơ bại lộ.

“Nếu như Diệp sư huynh biết được nơi này không có Tinh Linh Mộc vạn năm, thì có nghĩa là hắn đã đào được một cái hố, để ta nhảy vào bên trong...”

Sắc mặt Hàn Lập âm trầm, hắn không nắm chắc, rốt cuộc có phải Diệp Trường Sinh đang lừa gạt hắn hay không.

“Ta đã giao dịch với Diệp sư huynh vài lần trước đó rất vui vẻ, hắn chưa từng hỏi lai lịch của linh dược, mà hắn cũng từng vươn tay trợ giúp vào lúc ta gặp nguy nan, dường như đáng để tin tưởng...”

“Trên thế giới này, chỉ có mình ta biết, không ai nghĩ tới sẽ tồn tại loại thần khí nuôi dưỡng linh dược này! Diệp sư huynh không thể biết trước được, hắn không nghĩ tới những thứ trên phương diện này mà bấy ta...”

“Hơn nữa, vì muốn đến nơi này, ta đã bỏ ra rất nhiều công sức, nếu như không có cách nào đổi lấy Huyết Ngung Ngũ Hành Đan kia, thì hết thảy đều uổng phí...”

Sắc mặt Hàn Lập âm tình bất định suy nghĩ hồi lâu.

Cuối cùng, hắn vẫn quyết định bồi dưỡng ra một cây vạn năm Tinh Linh Mộc đến giao dịch cùng Diệp Trường Sinh.

Thứ nhất, hắn có lòng tin nhất định với Diệp Trường Sinh.

Thứ hai, hắn không cho rằng tồn tại trên đời này ngoài hắn ra còn có người biết loại thần khí nghịch thiên như chiếc bình nhỏ, không có khả năng có người chuyên nhằm vào vật ấy để gài bẫy hắn.

Hơn nữa, theo Hàn Lập, nếu như đối phương biết trong tay hắn có bình nhỏ, vậy khẳng định sẽ không đi diễn trò dò xét gì, phản ứng đầu tiên chính là giết hắn cướp đi bình nhỏ.

Thứ ba, hắn đối với kết đàn thật sự quá khát vọng, Huyết Ngung Ngũ Hành đàn có hấp dẫn không gì sánh kịp.

Hơn nữa, hắn đã tiêu hao hết hơn phân nửa thân gia mới an toàn đi tới nơi này, bỏ ra vốn nặng nhọc quá nhiều, nếu như từ bỏ giao dịch cùng Diệp Trường Sinh, hắn sẽ phải trả một cái giá lớn không công.

Những thứ này nặng không thành phí kéo hắn đưa ra quyết định giao dịch cùng Diệp Trường Sinh.

Hàn Lập đào đi một gốc Tinh Linh Mộc, dự định tốn thời gian hai năm, dùng lực dịch của tiểu bình thúc dục gốc Tinh Linh Mộc này đến vạn năm.

.....

Nơi ẩn cư của Nguyên Vũ quốc, Tân Như Âm, Diệp Trường Sinh đứng trên một tảng đá lớn tu luyện.

Bỗng nhiên, hắn mở hai mắt ra, trong mắt tuôn ra hai chùm hào quang sáng chói, lóe lên rồi biến mất.

“Trảm hồn ấn, rốt cuộc tu luyện thành công rồi!”

Diệp Trường Sinh từ trên tảng đá đứng dậy, cảm thụ thần thức không lò trong cơ thể, trên mặt lộ ra vẻ vui mừng.

Từ khi có được Cực Thần Ấn Pháp kia, bởi vì vội vã tăng cao tu vi, hắn ta vẫn một mực không để ý tới việc chăm chú tu luyện.

Cho đến ba năm trước, sau khi trở về từ Hoàng Cung Việt Quốc, hắn mới móc ra bản công pháp này, chăm chú tu luyện.

Trải qua ba năm cố gắng, Cực Thần ấn ấn đệ nhất ấn: Trảm Hồn ấn cuối cùng cũng tu luyện thành công.

Thần thức trong cơ thể trực tiếp trở nên mạnh gấp đôi so với lúc trước.

Thực lực tăng mạnh!

Diệp Trường Sinh tu thành Trảm Hồn ấn, không giống như hai tên gà mờ của Phong Linh song ma.

Mãi đến tận sau khi tu thành cái ấn pháp này, Diệp Trường Sinh mới hiểu được, Phong Linh song ma huynh đệ căn bản không có đem đạo ấn này tu luyện thành công.

Hai huynh đệ phải hợp thể, khiến thần thức tăng lên gấp bội mới có thể miễn cưỡng thi triển ra đạo ấn này.

Còn bây giờ, Diệp Trường Sinh đã tu luyện xong đạo ấn pháp hoàn chỉnh này.

Trảm Hồn ấn này, đối với tu sĩ Kết Đan đều có thể sinh ra uy hiếp.

Thần thức của tu sĩ Trúc Cơ hậu kỳ gấp đôi, số lượng sẽ đạt tới tiêu chuẩn Kết Đan hậu kỳ.

Công pháp nghịch thiên như thế, bình thường rất khó tu luyện.

Phong Linh song ma huynh đệ kia, có được Cực Thần ấn pháp niên đại không tính là ngắn, trong thời gian dài như vậy hai huynh đệ bọn họ vẫn chưa thể tu luyện thành công ấn thứ nhất.

Còn Diệp Trường Sinh chỉ tốn ba năm đã thành công tu thành.

“Như vậy xem ra, về phương diện tu hành thần thức ta còn có một chút thiên phú đặc thù, cũng không biết có phải vì lý do người xuyên việt không?” Diệp Trường Sinh sờ cằm trầm nghĩ.

Chân chính tu luyện qua Cực Thần Ấn Pháp này, hắn mới biết được bộ công pháp rèn luyện thần thức nghịch thiên đến cỡ nào.

Đừng nói là tu sĩ có dị linh căn như Phong Linh song ma, cho dù là Thiên Linh căn chân chính, tu luyện vài chục năm, sợ rằng cũng không thể ngưng kết ra Trảm Hồn ấn thứ nhất.

“Ba năm đã qua, không biết Hàn Lập có bồi dưỡng được một gốc tinh linh mộc vạn niên hay không, cũng nên đi xem một chút! “

“Nếu như hắn không lựa chọn giao dịch, vậy ta phải có ý định khác! “

.....

Sau khi rời khỏi nơi ẩn cư của Tân Như Âm, Diệp Trường Sinh rời khỏi Nguyên Vũ quốc, bay thẳng về Thái Nhạc sơn mạch.

Nơi biên giới Thái Nhạc sơn mạch, động phủ của Diệp Trường Sinh vẫn luôn được Diên Đảo Ngũ Hành trận bảo vệ.

Tuy rằng nơi này đã người đi lâu không, nhưng để bảo vệ Linh Nhân Chi Tuyền, Diệp Trường Sinh vẫn để lại trận pháp ở đây.

Đứng trước động phủ của mình, Diệp Trường Sinh liếc mắt đã thấy trong trận pháp có mấy đạo truyền âm phù.

Vừa thu lấy xem, có của Trần sư tỷ, vừa có của Hàn Lập.

Truyền Âm Phù của Trần sư tỷ, nội dung đều không quan trọng.

Nhưng thật ra trong Truyền Âm Phù của Hàn Lập để lại nội dung làm cho Diệp Trường Sinh vui vẻ:

Diệp sư huynh, giao dịch đó ta đáp ứng, ta đã tìm được thứ huynh muốn, Diệp sư huynh rảnh rồi có thể tới động phủ của ta lấy vật này.

“Hàn Lập quả nhiên đáp ứng!” Bóp nát truyền âm phù, Diệp Trường Sinh cước bộ khê động, hướng Hoàng Phong cốc bay đi.

Giống như Diệp Trường Sinh, động phủ của hắn cũng nằm ở vị trí hẻo lánh cách Hoàng Phong cốc khá xa.

Đi tới trước động phủ này, Diệp Trường Sinh giờ tay ném ra một truyền âm phù.

Ở ngoài động phủ lẳng lặng chờ giây lát, không có bất cứ động tĩnh gì.

“Hả? Hàn lão ma đang ở trong động phủ sao?” Diệp Trường Sinh nhướn mày.

Lại chờ thêm một lát, vẫn không có động tĩnh, Diệp Trường Sinh lắc đầu, rời khỏi nơi đây, bay tới Hoàng Phong cốc.

Hắn lén lút đến trước động phủ của Trần sư tử, vung ra một đạo truyền âm phù.

Sau một lúc lâu, trận pháp trước động phủ lập tức mở ra, Trần sư tử xuất hiện ở cửa động phủ, vẻ mặt đầy kinh hãi.

“Sư đệ!”

Nàng khẽ hô một tiếng, trong thanh âm có u oán và tưởng niệm nói không nên lời.

Diệp Trường Sinh nhanh chóng tiến vào bên trong, đóng kín trận pháp, Trần sư tử động tình nhào tới.

Cánh tay như ngọc sen ngọc ôm trên cổ Diệp Trường Sinh, Trần sư tử hơi oán giận nói:

“Sắp bốn năm rồi ngươi không tới thăm ta một chút, trong lòng ngươi còn có ta hay không? Bên ngoài có người nào cho ngươi mê muội như vậy?”

“Tình hình của ta ngươi cũng không phải không biết, không tới thăm ngươi cũng là muốn tốt cho ngươi, miễn cho bị liên lụy!”

Diệp Trường Sinh nói xong, ôm Trần sư tử đi tới trên giường, tay thuần thục duỗi ra.

Khuôn mặt Trần sư tử đầy u oán bị ngăn chặn, trong lúc tình cảm yêu thương như gió táp mưa sa dần dần biến mất.

Không biết qua bao lâu, Diệp Trường Sinh thích thú nằm, đôi tay vô thức di động, cảm thụ được một vết mềm mại và nhẵn nhụi kia.

Trần sư tử nằm trong lòng hắn, nhỏ giọng kể lại những chuyện đã xảy ra mấy năm gần đây.

“Trên biên cảnh vẫn luôn giằng co, ta cũng bị chiêu mộ đi qua chiến trường mấy lần, chém giết với tu sĩ ma đạo, may mà ta có phù bảo, lập được một chút chiến công mới có thể về hậu phương nghỉ ngơi!”

“Đệ tử Trúc Cơ của Hoàng Phong cốc đã chết bốn năm mươi người, các phái khác của Việt quốc cũng tổn thất không khác lắm, tất cả mọi người mau chóng đỡ không nổi nữa!”

“Có người nói, trận quyết chiến sẽ tới rất nhanh thôi, tới thời điểm quyết định thắng bại!”

“À, đúng rồi, còn có một chuyện vô cùng trọng yếu. Linh Thú sơn bài danh thứ hai của Việt quốc thất bại chúng ta dĩ nhiên là nội gián ma đạo!”

Nghe được Trần sư tử nói, thần sắc Diệp Trường Sinh hơi đổi, vội vàng hỏi: “Chuyện gì xảy ra, tử cần thận nói xem!”

“Linh thú sơn thật ra là một chi nhánh của ma đạo Ngự Linh tông tại Việt quốc, bọn họ luôn âm thầm liên hệ với ma đạo!”

“Thật ra sáu phái Việt quốc đã sớm biết nội tình Linh Thú sơn, nhưng trước khi khai chiến, Linh Thú sơn lại làm bộ phản bội Ma đạo, hơn nữa còn thiết kế gài bẫy giết chết vài tên Kết Đan của Ma đạo, lấy ra được tín nhiệm của sáu phái!”

“Nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, sáu phái sẽ bị Linh thú sơn lừa gạt. Nhưng về sau, không biết Yểm nguyệt tông dùng phương pháp gì mà điều tra ra, mấy tên tu sĩ Ma đạo kết đan bị Linh thú sơn gài bẫy kia, kỳ thật đều là giả đan!”

“Thật ra bọn họ vốn là tu sĩ Trúc Cơ hậu kỳ, vô vọng Kết Đan, bị một loại bí pháp ma đạo miễn cưỡng kích thích đến cảnh giới Kết Đan, không bao lâu nữa sẽ chết đi!”

“Ma đạo cùng Linh Thú Sơn liên thủ diễn ra một kế phản diện, thiếu chút nữa đã tạo thành tổn thất cực lớn đối với Việt Quốc. Nhưng về sau, Yểm Nguyệt Tông bên kia sau khi phát hiện, cũng bất động thanh sắc triệu tập các môn phái khác, trong khoảng thời gian gần đây, đột nhiên gây khó dễ, vây công Linh Thú Sơn!”

“Hiện tại, các phái đang vây công Linh Thú sơn, đã bị hộ tông đại trận của bọn hắc ngấn cản năm sáu ngày, rất nhiều đệ tử trong cốc đều bị triệu tập tới.”

“Linh Thú sơn vẫn chưa hạ xuống?” Diệp Trường Sinh nhíu mày hỏi.

“Ừm, trong Linh Thú sơn có mấy vị tu sĩ Ma đạo kết đan hỗ trợ. Mà tu sĩ Nguyên Anh lại không được phép ra tay, chủ lực sáu phái ở tiền tuyến, cho nên hộ tông đại trận kia một mực không thể công phá!”

“Nhưng ta nghe trưởng bối trong tộc nói, Hộ Tông đại trận trên Linh Thú sơn không thể nào kiên trì mãi được, có lẽ chỉ trong mấy ngày nữa là có thể đánh vỡ!” Trần sư tỷ nằm trong ngực Diệp Trường Sinh, mềm mại nói.

“Như vậy xem ra, Hàn lão ma hắc là bị triệu tập đi đánh Linh thú sơn, khó trách không ở trong động phủ!” Diệp Trường Sinh trong lòng thầm nghĩ.

Nghe Trần sư tỷ kể lại, Việt quốc lục phái gây khó dễ hắc là làm ra một phen chuẩn bị.

Tiền tuyến cùng với những đệ tử Linh thú sơn ở các nơi Việt Quốc đều bị tiêu diệt ngay lập tức.

Chỉ có vị trí của Linh Thú Sơn, đánh mấy ngày cũng chưa chắc đánh hạ được.

Đương nhiên bởi vì Linh Thú sơn kinh doanh nhiều năm, vững như thành đồng, còn có trợ giúp Ma đạo.

Nhưng phần lớn là vì chiến lược chủ yếu của sáu phái đều ở tiền tuyến, không thể thoát thân.

Lấy Hoàng Phong Cốc mà nói, trước khi tấn công Linh Thú Sơn, đệ tử Trúc Cơ lưu lại trong cốc đã không đủ trăm người, tu sĩ Kết Đan cũng chỉ có hai người.

Còn lại tất cả đều ở tiền tuyến.

Hiện tại, vì đánh Linh thú sơn, đệ tử Trúc cơ lưu thủ tại Hoàng phong cốc chỉ còn lại có mười mấy người, tu sĩ Kết đan kỳ cũng không có.

Nếu như không có Lệnh Hồ lão quái tu sĩ Nguyên Anh kỳ tọa trấn, chỉ sợ Hoàng Phong cốc hiện tại ngay cả lực lượng bảo vệ mình cũng không có.

“Linh thú sơn... Ta có nên tới xem thử không nhỉ?” Diệp Trường Sinh trầm nghĩ.

Sau một lúc lâu, hắn bỗng nhiên nói với Trần sư tỷ: “Ta có thể phải rời Việt quốc một thời gian ngắn!”

“Rời đi? Là vì giết thiếu chủ Quỷ Linh Môn sao?” Trần sư tỷ lập tức ngừng đầu lên, hỏi.

“Ừm, chiến tranh sắp kết thúc rồi, chỉ cần kết thúc, mặc kệ kết cục thế nào, tu sĩ Nguyên Anh Quỷ Linh Môn đều sẽ để mắt tới ta. Ta phải đi một nơi xúc tu Ma đạo không chạm tới được!” Diệp Trường Sinh ngậm hồ nói.

Hắn không có nói cho Trần sư tỷ biết tin tức Trần sư tỷ muốn rời khỏi Thiên Nam, để tránh nàng quá mức lo lắng.

Nghe y nói vậy, Trần sư tỷ trong lúc nhất thời trầm mặc.

Trong mấy năm qua, cô biết rất rõ tình cảnh của Diệp Trường Sinh, cũng có vài phần lý giải về ý nghĩ muốn rời khỏi tị nạn của hắn.

Chỉ là, loại không muốn bỏ trong lòng vẫn làm cho nàng không cách nào nói ra lời.

“Người... Dẫn ta cùng đi!” Trần sư tỷ nước mắt lưng tròng nói.

“Ta muốn đi vô cùng xa xôi, cũng rất nguy hiểm, có thể mấy chục năm trăm năm rồi sẽ không trở về một lần, người nghĩ kỹ chưa?” Diệp Trường Sinh hôn đến giọt nước mắt của nàng, thấp giọng nói.

“Gia tộc cùng thân nhân, tất cả mọi thứ của Hoàng Phong cốc, người có thể bỏ qua sao?” Diệp Trường Sinh nhẹ giọng hỏi.

Trên mặt Trần sư tử lộ ra vẻ do dự, người nhà, bằng hữu, Việt quốc có nhiều người hoặc chuyện quan trọng như vậy đối với nàng mà nói, đâu phải dễ dàng bỏ qua như vậy.

Nhưng đối với nàng mà nói, Diệp Trường Sinh lại càng không thể bỏ được.

Nếu thật sự muốn cùng Diệp Trường Sinh tách ra mấy chục đến trăm năm, trong lòng nàng tuyệt đối không cách nào tiếp nhận.

Vẻ mặt Trần sư tử lập tức trở nên kiên định, nàng dịu dàng nói: “Mặc kệ người đi đâu, ta đều muốn ở bên cạnh người, ta không sợ nguy hiểm, chỉ cần có thể ở bên cạnh người là được!”

Diệp Trường Sinh vuốt mái tóc của nàng, ôn nhu nói: “Không cần vội đưa ra quyết định, nghiêm túc suy nghĩ một chút, qua một thời gian ngắn ta sẽ tới thăm người, nếu như người xác định muốn theo ta rời khỏi đây, khi đó mới quyết định cũng không muộn...”

Sau khi trấn an Trần sư tử một phen, Diệp Trường Sinh lặng yên không một tiếng động rời khỏi Hoàng Phong cốc.

Hoàng Phong cốc hiện tại, ngoại trừ Lệnh Hồ lão quái ra, không còn ai có thể nhìn thấu tung tích của Diệp Trường Sinh.

Nhưng Lệnh Hồ lão quái cũng không có khả năng từng giây từng phút mở ra thần thức giám thị toàn bộ Hoàng Phong Cốc.

Bởi vậy, Diệp Trường Sinh một người qua lại một lần, trừ Trần sư tử, không có ai biết.

Sau khi rời khỏi Hoàng Phong Cốc, hắn nhanh chóng điều khiển Phi Thiên Linh Toa, bay về phía Linh Thú Sơn.

Bên ngoài Linh Thú sơn, liên quân sáu phái tạo thành đã đánh nhanh vào bảy ngày bảy đêm.

Cuối cùng đại trận hộ tông cũng sắp bị tiêu diệt, số mệnh của những đệ tử Linh Thú sơn bị vây bên trong kia trên cơ bản đã được định sẵn.

Linh Thú Sơn Nguyên Anh tu sĩ bị mấy vị Nguyên Anh lão quái của Việt quốc uy hiếp rời khỏi Việt Quốc, đã đi tới Ma đạo Ngự Linh Tông.

Trước khi đi, hắn tựa hồ còn thừa cơ mang đi một nhóm đệ tử hạch tâm Linh Thú sơn.

Phần lớn đệ tử Linh thú sơn còn lại đều bị xem như là pháo hôi.

Có năm sáu gã Kết Đan Tu Sĩ Linh Thú Sơn ở tiền tuyến trực tiếp bị đánh lên giết chết, ngay cả chút bọt nước cũng không kích động nổi.

Tại Linh thú sơn này, chỉ còn lại có ba gã tu sĩ Kết đan kỳ.

Nếu như không phải Ma Đạo Ngự Linh Tông đã sớm âm thầm sắp xếp bốn gã Kết Đan Kỳ đến Linh Thú Sơn, chỉ sợ tòa đại trận này đã sớm không kiên trì nổi rồi.

Nhưng bây giờ, mắt thấy đại trận cũng sắp bị công phá.

Bên này lục phái điều động hơn mười tu sĩ Kết Đan, cơ hồ là một phần lực lượng cuối cùng của tất cả các phái lưu thủ nơi đây.

Diệp Trường Sinh đứng trên một đỉnh núi ở chỗ rất xa, dùng thần thức mạnh đến kinh người của hắn quan sát tình huống Linh Thú sơn.

Ở đây đông đảo tu sĩ Kết Đan Kỳ, không có ai phát hiện hắn đã đến.

“Àm!”

Một hồi nổ vang, tu sĩ sáu phái liên tục không ngừng oanh kích, rốt cuộc trận pháp cũng bị công phá!

Một trận hô giết kinh thiên động địa vang lên, đệ tử lục phái sớm đã nín một hơi nhanh chóng phóng vào bên trong.

Mà những đệ tử Linh thú sơn còn lại cũng lần lượt trốn ra ngoài.

“A...”

“Đừng giết ta!”

“Tha mạng!”

.....

Từng tiếng kêu thảm thiết, tiếng cầu khẩn không ngừng vang lên, những người xông ra Linh Thú sơn từng cái từng cái bị xoắn nát.

Lục phái nhân mã được điều đến đây là gấp mấy lần đệ tử Linh thú sơn trấn giữ, căn bản không có gì để lo lắng.

Gần như không có người nào có thể xông ra được.

Chỉ có đám tu sĩ Kết Đan Kỳ kia, mượn hỗn loạn, mãnh chiêu ngã ra, khiến một ít Kết Đan lục phái không dám liều mạng với bọn họ, chỉ có thể tạm lánh phong mang.

Sau đó, bọn họ trốn thoát ra ngoài.

Nhưng tu sĩ Kết Đan kỳ của lục phái sao có thể dễ dàng buông tha bọn họ như vậy?

Lập tức có người đuổi theo.

Diệp Trường Sinh nhìn thấy, Nam Cung Uyển cũng xuất hiện trong trận chiến này, hơn nữa còn đuổi theo một vị kết đan của Ma đạo Ngự Linh Tông, hướng phương xa bay đi.

Tên tu sĩ Ngự Linh Tông không ngừng thả ra một loại kiến bay từ trong túi linh thú, ngăn cản bước tiến của Nam Cung Uyển.

Loại kiến bay này, đối mặt với Chu tước hoàn của Nam Cung Uyển, rất nhanh liền bị đốt thành tro bụi.

Nhưng số lượng không quá nhiều, liên tục không ngừng xông tới, căn bản giết không kịp.

Đứng ở đằng xa, Diệp Trường Sinh thấy cảnh này, ánh mắt lấp lánh.

Tên tu sĩ Kết Đan của Ngự Linh Tông kia, phương hướng chạy trốn tuy không phải trực tiếp hướng về phía hắn, nhưng cũng không kém bao nhiêu so với hắn.

Tâm niệm hắn khẽ động, dưới chân lấp loé tử quang, đuổi theo hướng kia.

Hai vị Kết Đan tu sĩ một đuổi một chạy, rất nhanh xuyên qua hơn mấy trăm ngàn dặm cự ly.

Rốt cuộc, hắn dừng lại.

Tên tu sĩ Kết Đan Ngự Linh Tông kia một đường chạy trốn, phát hiện phía trước có người cản đường, liền hơi dừng lại một chút.

Sau đó, hắn liền nhìn thấy, kẻ có can đảm ngăn trở con đường chạy trốn của mình, lại là một tu sĩ Trúc Cơ hậu kỳ.

“Muốn chết!”

Một tiếng gầm thét, trên tay tu sĩ Kết Đan Ngự Linh Tông bay ra một đạo quang mang đen nhánh, cực tốc hướng Diệp Trường Sinh đánh tới.

Pháp bảo!

Đây là một cái dùi đen nhánh, bén nhọn dị thường, phá không mà đến, tốc độ cực nhanh.

Diệp Trường Sinh vung tay ném ra một tấm phù lục, sau khi một vệt kim quang hiện lên, trước người hắn xuất hiện một màn sáng lóe ra ánh vàng.

“Kim Bích Thuật?!”

Đối diện, tu sĩ Kết Đan Ngự Linh Tông thấy một màn như vậy, kinh hô một tiếng.

Phù lục trung cấp cao giai, Kim Bích Thuật!

Đây là một loại phù triện phòng ngự vô cùng hiếm thấy, giá trị cực cao.

Pháp bảo dạng chùy đen thui đánh vào trên màn vàng, ma sát ra đại lượng hỏa hoa, lại không cách nào đánh phá tấm phù lục phòng ngự.

“Ta xem ngươi có thể đề phòng bao lâu!”

Tu sĩ Kết Đan của Ngự Linh Tông gầm lên một tiếng, pháp bảo dạng trùy tử điện cuồng công kích Diệp Trường Sinh.

Trên mặt hắn lộ ra vẻ lo lắng, bởi vì nữ tu Kết Đan kỳ của Yểm Nguyệt tông phía sau đang đuổi tới.

Dựa vào Kim Bích Thuật, Diệp Trường Sinh nhanh chóng rút ngắn khoảng cách với tu sĩ Kết Đan của Ngự Linh Tông.

“Muốn chết!”

Tu sĩ Kết Đan của Ngự Linh Tông gầm lên một tiếng, kéo gần sẽ chỉ khiến cho pháp bảo của hắn càng mạnh hơn công kích của kim bích trận.

Khi khoảng cách giữa hai người bị kéo gần lại chưa tới một dặm, khóe miệng Diệp Trường Sinh bỗng nhiên lộ ra một nụ cười.

Khi tu sĩ Kết Đan của Ngự Linh Tông nhìn thấy nụ cười này, còn chưa kịp suy nghĩ, liền chứng kiến trong hai tròng mắt của Diệp Trường Sinh, trong giây lát bộc phát ra hào quang sáng chói.

“A...”

Một tiếng kêu thê lương thảm thiết vang lên, tu sĩ Kết Đan của Ngự Linh Tông chỉ nhìn thấy trong hai con ngươi của Diệp

Trường Sinh bay ra hai lưỡi dao.

Sau đó, hấn cảm giác đầu đau nhức một hồi, phảng phất có người cầm đao cắt linh hồn của hấn, ý thức trong nháy mắt trở nên hỗn loạn.

Trảm Hồn ấn!

Một kích, làm trọng thương thần thức của Kết Đan Tu Sĩ.

Diệp Trường Sinh bắt được chiến cơ, vung tay lên, một đạo huyết mang to bằng ngón cái lập tức lao về phía tu sĩ Kết Đan của Ngự Linh Tông.

Huyết Linh Toàn!

Đại sát khí này lại lần nữa xuất hiện trong tay Diệp Trường Sinh, có thể ám toán tu sĩ Kết Đan kỳ.

Huyết Linh Toàn nhanh chóng bay về phía tu sĩ Kết Đan của Ngự Linh Tông, “Vèo” một tiếng, xuyên qua vòng bảo hộ, đánh ra một lỗ máu ở ngực hấn.

“Xoẹt!”

Diệp Trường Sinh vươn tay, trên năm đầu ngón tay bộc phát ra tinh quang sáng chói, kiếm khí mờ mịt, nháy mắt phóng tới tên tu sĩ Kết Đan Ngự Linh Tông kia, hoàn toàn xoắn nát thân thể hấn.

Chiến đấu chỉ diễn ra trong nháy mắt.

Từ lúc Diệp Trường Sinh dùng Trảm Hồn ấn ra điểm bất ngờ làm bị thương nặng thần thức của tu sĩ Kết Đan kỳ kia, đến lúc hấn dùng Tinh Ngân Kiếm Khí xoắn nát thân thể đối phương, thời gian chính thể không quá hai hơi thở.

Trong thời gian ngắn ngủi như vậy, một gã tu sĩ Kết Đan kỳ cứ như vậy vẫn lạc.

Diệp Trường Sinh bay tới, nhặt pháp bảo của đối phương lên, còn có túi trữ vật, túi linh thú.

Lúc này, một đạo độn quang cực tốc vọt tới.

Nam Cung Uyển đã đến!

Nhìn thấy gương mặt của Diệp Trường Sinh, gương mặt dưới khăn che mặt của nàng lộ vẻ kinh ngạc.

“Tại sao ngươi lại ở chỗ này?”

“Chờ một chút, tên tu sĩ Kết Đan Kỳ kia... Bị ngươi giết rồi?!”

Khi hỏi ra vấn đề này, giọng nói của nàng trở nên sắc nhọn, tràn đầy vẻ không thể tin!

Nhìn thi thể bị xoắn nát rơi trên mặt đất, trong mắt Nam Cung Uyển, vẻ kinh ngạc rung động khó có thể che giấu.

Thân thể mềm mại của nàng run nhè nhẹ, mặt mũi tràn đầy vẻ khó tin nhìn Diệp Trường Sinh, không thể tin được hắn làm sao có thể làm ra hành động vĩ đại như vậy?

Quá nghịch thiên mà!

So với sự kinh ngạc chấn động của Nam Cung Uyển, Diệp Trường Sinh ngược lại rất bình tĩnh.

“Chính xác, là ta giết!”

Cân nhắc ước lượng túi trữ vật và túi linh thú trên tay, Diệp Trường Sinh thầm nghĩ: “Một tu sĩ Kết Đan, hẳn là có thể thu hoạch không ít!”

Nam Cung Uyển, đôi mắt đẹp tràn đầy thần sắc khó có thể lý giải.

Một tu sĩ Trúc Cơ hậu kỳ, vì sao có thể giết chết tu sĩ Kết Đan kỳ?

Cô không thể hiểu nổi.

Diệp Trường Sinh quả thực là một con quái vật!

Vừa rồi, đối với trận chiến giữa hai người, nàng chỉ nhìn thoáng qua, cũng không thấy rõ toàn cảnh.

Hoàn toàn không biết Diệp Trường Sinh dùng thủ đoạn gì giết chết tên Ngự Linh Tông Kết Đan này.

“Người... Người làm thế nào vậy?” Nam Cung Uyển thì thào hỏi, nàng bây giờ rất khó tiếp tục bày ra bộ dạng trong trẻo nhưng lạnh lùng trước mặt Diệp Trường Sinh.

Thực lực của nam nhân này thật sự khiến nàng chấn động.

“Hắn hoàn toàn không biết gì về ta, cho nên mới chết trong tay ta!” Diệp Trường Sinh khẽ cười một tiếng nói.

Lời này là thật tâm thật lòng giải thích.

Theo Diệp Trường Sinh thấy, tu sĩ Kết Đan Kỳ này chết dưới tay mình hoàn toàn là bởi vì tình báo không đủ.

Đối phương không biết mình nắm giữ thủ đoạn công kích thần thức.

Nếu như biết trước thì có thể phòng bị, thậm chí trực tiếp rời xa bản thân, từ rất xa đã dùng pháp bảo công kích.

Nếu như vậy, Diệp Trường Sinh muốn giết chết người này, gần như là không có khả năng.

Nói cho cùng, ai có thể nghĩ đến một tu sĩ Trúc Cơ lại có thể nắm giữ được loại thủ đoạn đáng sợ này chứ?

Kỳ thật, tên Ngự Linh Tông Kết Đan tu sĩ này vẫn là khinh địch.

Nếu hắn dùng pháp bảo hộ thân trước, cho dù Diệp Trường Sinh có dùng thần thức công kích đánh trọng thương hắn, cũng không cách nào giết chết hắn.

Bởi vì, Diệp Trường Sinh trúc cơ kỳ cũng không có đủ thủ đoạn để đánh tan phòng hộ của pháp bảo.

Huyết Linh Toàn chỉ có thể xuyên thủng vòng bảo hộ của tu sĩ Kết Đan, nhưng nếu đối mặt với pháp bảo có tính phòng ngự thì cũng chỉ là bó tay luống cuống.

Thiên Lô tử đối mặt pháp bảo phòng ngự cũng chưa chắc đã có hiệu quả.

Đến Kết Đan kỳ, sau khi có pháp bảo, đấu pháp đã hoàn toàn khác.

Nhưng mặc kệ là xuất phát từ nguyên nhân gì, tên tu sĩ Kết Đan Kỳ này cuối cùng vẫn chết trong tay hắn, kết quả này, đủ chấn động.

Ánh mắt Nam Cung Uyển có chút phức tạp nhìn Diệp Trường Sinh.

Đến giờ phút này, nàng thật sự có chút tin tưởng câu nói kia của đối phương.

Đánh lên Yêm Nguyệt Tông, mang nàng đi...

Lúc trước nghe tựa hồ là ý nghĩ hảo huyền, nhưng xem hiện tại hắn biểu hiện ra tiềm năng cùng thực lực, hình như cũng không phải là không có khả năng!

Với thiên phú như vậy, kết đan tuyệt đối không thành vấn đề.

Hắn đã là Trúc Cơ hậu kỳ, hơn nữa còn mới hơn hai mươi tuổi, tiền đồ vô lượng!

Một khi kết đan, tựa hồ có thể danh chính ngôn thuận đi chung với mình, trở thành bạn lữ song tu.

Nghĩ đến những thứ này, Nam Cung Uyển trong lúc nhất thời có chút thất thần.

Vậy mà tên đệ tử Luyện Khí nho nhỏ kia lại nhanh như vậy đã đuổi tới rồi sao?

Tựa hồ khi thất thân với hắn... Cũng không tính là quá chịu thiệt!

Diệp Trường Sinh trong mắt mang theo ý cười, chậm rãi đi tới Nam Cung Uyển, nói: “Như thế nào, nhìn ánh mắt của ngươi, hình như bộ dáng như đối với ta động tâm!”

Hồ... Nói bậy!” Khuôn mặt xinh đẹp Nam Cung Uyển hơi đỏ lên.

“Nói bậy bạ? Nếu như ngươi đối với ta không có ý tứ, vậy sau khi ta kết đan, thật sự phải đi Yểm Nguyệt tông tìm nữ tử khác làm đạo lữ của ta sao!” Khóe miệng Diệp Trường Sinh lộ ra một vòng ý cười, nói.

“Hừ, tùy ngươi!”

Nam Cung Uyển hừ lạnh một tiếng, quay người hóa thành một đạo lưu quang nhanh chóng rời đi.

Nàng không dám tiếp tục ở đây nữa.

Diệp Trường Sinh, là một tu sĩ Trúc Cơ trung kỳ nho nhỏ, cũng dám đối xử với nàng như Yểm Nguyệt tông.

Hiện tại, hắn đã có thực lực giết chết tu sĩ Kết Đan kỳ, bản thân cũng không nhất định là đối thủ của hắn.

Nếu tiếp tục lưu lại nơi này, vậy sẽ phát sinh chuyện gì, Nam Cung Uyển nghĩ cũng không dám.

Vừa nghĩ tới đã khiến cả người nàng nóng lên.

Nhanh chóng nôn nóng!

Sau này, ở trước mặt hắn, hình như đã không thể tiếp tục cường thế nữa!

Nhìn Nam Cung Uyển rời đi, Diệp Trường Sinh cũng không có ngăn trở, trên mặt mang theo vui vẻ, cúi đầu xuống, kiểm

kê túi trữ vật của tu sĩ kết đan Ngự Linh Tông một phen.

Thân gia của tu sĩ Kết Đan so với tu sĩ Trúc Cơ hậu hĩnh hơn không biết bao nhiêu lần.

Ba mươi khối linh thạch bậc trung, hơn tám trăm miếng linh thạch bậc thấp.

Một kiện pháp bảo chính là cái trùy đen nhánh kia, giá trị khoảng ba đến năm vạn linh thạch.

Đại đa số thân gia tu sĩ Kết Đan kỳ chủ yếu trên pháp bảo.

Ngoài ra, phù triện, đan dược, tài liệu luyện chế pháp bảo cùng với các loại chai lọ vân vân.

Đại bộ phận đều là dùng để nuôi kỳ trùng linh thú.

Diệp Trường Sinh lắc lắc đầu, tu sĩ Ngự Linh Tông và Linh Thú Sơn rất giống nhau.

Trong túi trữ vật đều có một đồng đồ vật liên quan đến linh thú kỳ trùng, lại ít có liên quan tới tu luyện mình.

Sau khi đổ tất cả đồ trong túi trữ vật ra, hai khối ngọc giản xuất hiện ở trước mắt.

Thần thức đảo qua một khối ngọc giản trong đó ghi lại chủ tu công pháp của tên tu sĩ Ngự Linh Tông này.

Diệp Trường Sinh chỉ nhìn thoáng qua, đã không còn hứng thú.

Nhìn một khối khác, đây là một bộ bí điển linh thú kỳ trùng.

Bên trong ghi lại một ít đặc điểm và tướng mạo của linh thú và đặc điểm của kỳ trùng, cùng với cách bồi dưỡng thúc đẩy chúng nó.

“Cái này cũng tính là có chút giá trị!” Diệp Trường Sinh gật đầu, thu ngọc giản vào.

Trong ngọc giản, hắn thấy được rất nhiều ghi chép về linh thú kỳ trùng, trong đó có cả Phệ Kim Trùng.

Cùng với phương pháp bồi dưỡng loại kỳ trùng này.

Mở túi linh thú ra, bên trong có mấy trăm quả trứng Hắc Văn Nghĩ.

Hắc Văn nghĩ là loại kỳ trùng mà lúc trước tu sĩ Ngự Linh Tông dùng để ngăn cản Nam Cung Uyển truy kích.

Trong ngọc giản linh thú kỳ trùng kia, cũng có ghi chép Hắc Văn Nghĩ.

Đây là một loại kỳ trùng dựa vào số lượng thủ thắng, thực lực của mỗi con đều không đáng kể.

Nhưng nếu bồi dưỡng ra mấy vạn, mấy chục vạn con, vậy đủ uy hiếp đến tu sĩ Kết Đan.

Hơn nữa, loại kiến đen này thao túng rất đơn giản, chỉ cần không chế mấy con kiến mấu chốt là có thể khống chế toàn bộ đàn kiến.

Diệp Trường Sinh có chút hứng thú đem mấy trăm quả trứng này thu vào, sau đó có thể thử bồi dưỡng một chút loại kỳ trùng này.

Kiểm kê xong, hắn một lần nữa nhìn về phía Linh Thú sơn.

Rất nhanh đã bay qua, khi hắn đến nơi, chiến đấu bên kia đã sắp tới hồi cuối cùng.

Đệ tử cấp thấp của Linh thú sơn cơ bản đã chết hết.

Cuối cùng tựa hồ chỉ có hai kết đan đào tẩu, môn phái truyền thừa thật dài này cứ vậy biến mất.

Diệp Trường Sinh nhìn thấy, giờ phút này Hàn Lập đang ở trong phế tích Linh Thú sơn.

Xem ra giống như là muốn tìm tìm bảo vật gì đó.

Có rất nhiều đệ tử lục phái đều đánh chủ ý giống như hắn, không ngừng tìm kiếm khắp nơi trên Linh Thú sơn.

Thấy cảnh này, Diệp Trường Sinh lắc đầu. Nếu quả thật có vật gì quý giá, đã sớm bị những tu sĩ Kết Đan dùng túi trữ vật mang đi.

Không thể ở lại được.

Thứ có thể để lại không tính là thứ tốt.

Xác suất có thể kiếm được đồ tốt là rất thấp.

Nhìn Hàn Lập cúi đầu tầm bảo, môi Diệp Trường Sinh khẽ nhúc nhích, truyền âm tới.

Sau đó, hắt hướng một ngọn núi xa xa lao đi.

Sau một lúc lâu, Hàn Lập xuất hiện ở chỗ này, nhìn xung quanh, sau khi nhìn kỹ một cách cẩn thận, cất cao giọng nói: “Diệp sư huynh, Hàn mỗ đến rồi!”

Diệp Trường Sinh từ một bên đi ra, cười nói: “Hàn huynh là tới thực hiện giao dịch đó sao?”

Hàn Lập lấy từ trong túi trữ vật ra một cái hộp, mở nó ra. Diệp Trường Sinh nhìn thấy một cây nhỏ bằng cánh tay, dài không quá ba thước, toàn thân trắng nõn như ngọc, lóng lánh tinh quang.

“Quả nhiên là tinh linh mộc vạn năm!” Trên mặt Diệp Trường Sinh lộ vẻ vui mừng.

Loại thần mộc Tinh Linh mộc này, ngay từ đầu hoàn toàn là màu sắc đen nhánh, thời gian càng lâu, màu đen sẽ dần dần rút đi.

Đến cuối cùng, màu đen hoàn toàn biến mất, tự biến thành trước mắt dạng này toàn thân trắng nõn hình dạng.

“Thứ sư huynh muốn, ta mang đến, vật sư huynh đáp ứng đưa cho ta đâu?” Hàn Lập đem cái hộp lên, hỏi.

“Nơi này chính là đồ vật lúc trước lấy được ở chỗ Việt Hoàng, công pháp của Việt Hoàng, tụ hồn bát, pháp bảo tàn phiến, còn có Huyết Ngưng Ngũ Hành Đan ta cũng cho ngươi!”

Diệp Trường Sinh nói xong, ném một cái túi trữ vật qua.

Hàn Lập cũng thuận thế đưa cái hộp kia cho Diệp Trường Sinh, đồng thời còn đưa cho Diệp Trường Sinh một cái túi trữ vật.

Vừa mở ra xem, là một phần tài liệu của Tụ Linh Hoàn.

Thu hồi phần tài liệu cùng Vạn Niên Tinh Linh Mộc, Diệp Trường Sinh hài lòng nhẹ gật đầu.

Kể từ đó, bốn loại tài liệu mấu chốt nhất để luyện chế pháp bảo đã thu thập đủ ba loại.

Chỉ còn lại Cửu Thiên Tử Ngọc.

Hàn Lập bên kia cũng kiểm tra túi trữ vật, cầm lấy miếng ngọc giản Việt Hoàng kia, thần thức hần thấm dò vào trong đó, mơ hồ nhìn qua một chút.

Nhìn không được bao lâu, sắc mặt Hàn Lập bỗng nhiên trở nên khó coi.

“Diệp sư huynh, cái này...”

Mặt mũi Hàn Lập vừa sợ vừa giận, trong tay cầm chặt viên Huyết Ngưng Ngũ Hành Đan, sắc mặt rất khó coi.

“Hửm? Hàn sư đệ, làm sao vậy?” Mặt mũi Diệp Trường Sinh tràn đầy vẻ khó hiểu.

“Huyết ngưng ngũ hành đan này tai hại như thế nào, sư huynh phải chẳng đã sớm biết?” Thần sắc Hàn Lập khó coi vô cùng, cắn răng hỏi.

Chỉ có thể trợ giúp ngưng kết Sát Đan, ngưng kết Sát Đan, tu vi vĩnh viễn dừng lại ở Kết Đan sơ kỳ.

Khi nhìn thấy những miêu tả này, tâm Hàn Lập trực tiếp nguội lạnh một nửa.

Điều này khác với dự đoán ban đầu của hắn, hắn cho rằng Huyết Ngưng Ngũ Hành đan này có thể không hề có tác dụng phụ giúp mình ngưng kết kim đan.

“Hàn huynh cảm thấy ta lừa ngươi?” Diệp Trường Sinh nhìn thấy vẻ mặt kia của Hàn Lập, trên mặt lộ ra ý cười, ngập ngừng nói.

“Chẳng lẽ không đúng sao? Lời sư huynh lúc trước nói là...”

Hàn Lập còn chưa nói xong, Diệp Trường Sinh đã ngắt lời hắn: “Lúc đầu ta nói là đem Huyết Ngưng Ngũ Hành Đan cho ngươi, có thể cho ngươi bằng cái này đi Kết Đan, hiện tại không phải là ta thực hiện lời hứa sao?”

Lời Diệp Trường Sinh nói lập tức khiến cho Hàn Lập á khẩu không trả lời được.

Hoàn toàn chính xác, lúc đầu hai người nhắc tới giao dịch này, hắn căn bản không biết Huyết Ngưng Ngũ Hành Đan có tai hại, cũng chưa từng hỏi qua Diệp Trường Sinh.

Như vậy, tuy rằng Diệp Trường Sinh giấu diếm tin tức quan trọng, nhưng cũng không thể nói là đang lừa hắn.

Dù sao, lúc trước Diệp Trường Sinh cho tới bây giờ đều không có cam đoan Huyết Ngưng Ngũ Hành Đan này có thể kết đan

mà không có bất kỳ thiếu sót nào.

Lão căn bản không nói ra nội dung phương diện này, hoàn toàn là Kết Đan mà Hàn Lập ngẫu nhiên cho rằng Huyết Ngưng Ngũ Hành Đan có thể không có tác dụng phụ.

Lại nói tiếp, Hàn Lập sở dĩ có ý nghĩ như vậy cũng là bởi vì Tiểu vương gia Hình Vương phủ lừa gạt.

Hôm nay đúng là một bài học thấm thiết, dạy hẩn một bài học.

Hàn Lập lắc đầu, trên mặt tràn đầy vẻ giận dữ, hừ lạnh một tiếng, nói: “Không nghĩ tới Diệp sư huynh lại có thể giở loại thủ đoạn này, lần giao dịch này, Hàn mỗ sẽ ghi nhớ!”

Hàn Lập nói xong, vô cùng phần nộ xoay người rời đi.

Nhìn bóng lưng hẩn, Diệp Trường Sinh mỉm cười.

Dùng một thứ đồ chơi nát vụn như gân gà hẩn thấy, từ trên tay Hàn lão ma đổi lấy Vạn niên tinh linh mộc, kiếm được Máu.

Dưới chân hẩn xuất hiện một đạo tử quang, giẫm lên Phi Thiên Linh Toa rời đi.

Diệp Trường Sinh không biết là, sau khi hẩn rời đi, Hàn Lập đập lên pháp khí phi hành, khoe miệng cũng lộ ra một vòng vui vẻ.

“Tuy rằng ta không dùng Huyết Ngưng Ngũ Hành đan, nhưng Khúc Hồn dùng tới, dùng lục dịch hai năm đổi lấy một tay săn kết đan kỳ, huyết kiếm lời!”

“Diệp sư huynh cho rằng Huyết Ngưng Ngũ Hành đan này đổi với ta vô dụng, nhưng hẩn làm sao biết trong tay ta có khôi lỗi Khúc Hồn!”

“Chỉ cần dùng đan dược bồi dưỡng Khúc Hồn, sau đó dùng Huyết Ngưng Ngũ Hành đan trợ giúp Khúc Hồn kết đan, tương lai an toàn của ta liền có thể bảo đảm!”

“Có thể yên tâm đi tu luyện tam chuyển trọng nguyên công. Mượn dùng môn công pháp này, tương lai sau này kết đan cũng không phải là không có hy vọng!”

“Từ trình độ nào đó mà nói, Diệp sư huynh cũng đích xác là đưa tới phương pháp Kết Đan cho ta, lần này hẩn tính sai rồi!”

“Không biết tương lai sau khi hấn nhìn thấy kết đan ta, có cảm thấy kinh ngạc hay không!” Hàn Lập nghĩ như thế, khóe miệng lộ ra ý cười.

Hắn kỳ vọng sau khi Diệp Trường Sinh phát hiện mình kết đan, vẻ mặt đã kinh ngạc kia.

“Chẳng qua, từ biểu hiện hôm nay của Diệp sư huynh, có lẽ huynh ấy không biết cây Tinh Linh Mộc trong Vạn Lĩnh Sơn Mạch kia không phải Tinh Linh Mộc vạn năm, mà là mấy trăm năm.”

“Có lẽ hấn cũng là bị lừa, có lẽ còn có nguyên do khác, nhưng tóm lại, Diệp sư huynh hấn là không biết trên người ta có thứ gì đó thôi thúc linh dược!”

“Như vậy, ta cũng có thể yên tâm một chút!”

Hàn Lập nghĩ vậy, tốc độ pháp khí dưới chân tăng lên, lập tức ly khai nơi đây.

Diệp Trường Sinh một đường bay nhanh, lần thứ hai tới bên ngoài Thái Nhạc sơn mạch, động phủ của mình.

“Hửm?”

Khi hấn mới tới nơi này, lập tức phát giác được, xa xa tựa hồ có mấy đạo khí tức ẩn giấu, phảng phất đang giám thị động phủ của mình.

“Quý Linh Môn sao? Hay là các tông phái khác?” Diệp Trường Sinh khẽ cau mày.

Hiện tại, toàn bộ khu vực Thiên Nam, khả năng đối với người cùng thế lực của hấn xuất thủ rất nhiều.

Chưa nói đến Quý Linh Môn của ma đạo, cho dù là trong nội bộ liên quân của cửu quốc, người ngấp nghé huyền thần sa của hấn cũng không phải không có.

Hiện tại, trước động phủ có người giám thị, rất khó nói rõ rốt cuộc là thế lực phương nào phái tới.

Bất quá, mặc kệ bọn họ thuộc phe nào, chỉ cần tới nơi này, Diệp Trường Sinh sẽ không hạ thủ lưu tình.

Cười lạnh một tiếng, thân hình Diệp Trường Sinh đột nhiên biến mất.

“A...”

Sau một lúc lâu, mấy tiếng kêu thảm thiết vang lên, sau đó, nơi biên giới Thái nhạc sơn mạch này một lần nữa yên tĩnh trở lại.

“Một gã giả đan, bốn gã Trúc Cơ trung hậu kỳ, thật đúng là cam lòng!”

Diệp Trường Sinh lẩm bẩm nói, kiểm kê túi trữ vật mấy người này, sau đó đốt cháy thi thể.

Hắn nhanh chóng rời khỏi, trở lại trong động phủ của mình.

Nơi này rất trống trải, trên cơ bản không có thứ gì.

Những thứ quan trọng trước đó Diệp Trường Sinh đều đã lấy đi, hiện giờ trong động phủ này chỉ còn lại một dòng suối linh nhãn.

“Chỉ có Kết Đan kỳ mới có thể di chuyển Linh Nhãn Chi Tuyền này. Hiện tại ta không cử động được, nhưng có thể phân tích một chút, tương lai phục chế ra một con đường!”

Sau khi phân tích xong linh nhãn chi tuyền, hắn thu hồi lại tài liệu bày trận của Diên Đảo Ngũ Hành Trận, phá hủy cả động phủ, sau đó trực tiếp rời đi.

Sau này, có thể rất nhiều năm sẽ không trở lại Hoàng Phong Cốc.

Cũng không biết, lúc trở về, nơi này đã biến thành hình dạng gì.

Trong động phủ của Trần sư tử, Diệp Trường Sinh lặng yên không một tiếng động đi tới nơi này.

“Sư tử, thế nào rồi, quyết định của tử thế nào rồi?” Diệp Trường Sinh hỏi.

“Dẫn ta đi đi, mặc kệ người đi nơi nào, ta cũng sẽ đi theo!”
Ánh mắt Trần sư tử kiên định nói.

Nhẹ giọng cười một tiếng, Diệp Trường Sinh tiến tới ôm lấy Trần sư tử: “Ta biết ngay người sẽ làm ra quyết định như vậy mà!”

“Đi thôi, thu thập tất cả mọi thứ của người cho tốt, ta mang người đi xa Cao Phi!”

“Ừm!” Giọng nói mềm mại vang lên, trên mặt Trần sư tử lộ ra vẻ bi thương, bối rối.

Đối với nàng như vậy, từ nhỏ sống ở Hoàng phong cốc, người nhà bằng hữu đều ở nơi đây mà nói, đột nhiên muốn rời khỏi, trong lòng nếu không có bỏ ý định thì không có khả năng.

Nhưng cuối cùng, trong mắt nàng, chuyện quan trọng hơn chính là Diệp Trường Sinh.

Thu thập xong hết thấy động phủ, Trần sư tử lưu lại tin tức cho người nhà, sau đó dưới sự dẫn dắt của Diệp Trường Sinh, lặng yên không một tiếng động rời khỏi Hoàng Phong cốc.

Nguyên Vũ Quốc, nơi Tân Như Âm ẩn cư, Diệp Trường Sinh và Trần sư tử xuất hiện ở đây.

Khi sương mù dày đặc tản ra, lộ ra thiên địa bên trong, Trần sư tử sững sờ, nàng thấy được một nữ tử dịu dàng đang nhìn về phía này.

“Cái này...”

Trong nháy mắt, Trần sư tử liền hiểu ra điều gì đó, một cảm giác chua xót dâng lên trong lòng nàng.

Cho dù đã sớm biết Diệp Trường Sinh ở bên ngoài có người, nhưng khi thật sự nhìn thấy, trong lòng nàng vẫn dâng lên cảm

xúc phức tạp khó có thể diễn tả bằng lời.

“Đây chính là người nuôi dưỡng bên ngoài sao?” Cầm lấy miếng thịt mềm bên hông của Diệp Trường Sinh, Trần sư tử u oán hỏi.

Da mặt Diệp Trường Sinh cực dày, không cảm thấy xấu hổ chút nào, ôm lấy eo Trần sư tử, bay vào chỗ ẩn cư của Tân Như Âm.

“Vị này là sư tử của ta, tên là Trần Xảo Thiên!” Diệp Trường Sinh nói với Tân Như Âm.

Sau đó, hắn lại nhìn về phía Trần sư tử, giới thiệu với nàng: “Nàng tên là Tân Như Âm!”

Sau khi Diệp Trường Sinh nói xong, liền thấy hai cô gái nhìn nhau, không nói một lời.

Không khí trở nên yên tĩnh, có lúng túng khó tả.

Cách đó không xa, Tiểu Mai nhìn thấy tình cảnh này, thầm thì một tiếng: “Hong rồi, cô gia sắp lật thuyền rồi!”

“Như Âm bá kiến Xảo Thiên tử tử!” Tân Như Âm tự nhiên cười nói.

Hai nàng nhìn nhau trong chốc lát, cuối cùng Tân Như Âm lên tiếng đầu tiên, phá vỡ bầu không khí trầm mặc này.

Từ các phương diện mà nói, một tiếng tử tử này đều xem như hợp tình hợp lý.

Đồng thời, điều này cũng biểu lộ thái độ của Tân Như Âm: Không tranh!

Ánh mắt Trần sư tử hòa hoãn lại, cười kiêu mị, tiến lên giữ chặt lấy tay Tân Như Âm, cười nói: “Muội sinh ra đúng là ta thấy mà thương, khó trách sư đệ ta luôn lưu luyến ở chỗ của ngươi như vậy!”

“Tử tử đây là nói gì vậy, quốc sắc thiên hương của tử tử, Như Âm sao có thể so sánh được, ta thường nghe Diệp đại ca nói về tử tử...”

Hai cô gái kéo tay, vui vẻ nói, dáng vẻ rất hòa thuận.

Bất quá, Diệp Trường Sinh đương nhiên biết, đây khẳng định chỉ là giả bộ ngoài, trong lòng hai nàng, giờ phút này chỉ sợ đã là chua xót khó nói nên lời.

Sở dĩ có thể thể thể hiện ra dáng vẻ hòa thuận ở chung trước mặt hần như vậy, còn không phải là bởi vì tu vi của hần cao, chiếm cứ địa vị chủ đạo hay sao?

Nếu như tu vi của hần cùng hai nữ nhân không sai biệt lắm, hoặc là so với các nàng thấp hơn một chút, thì hai nữ tử này nhất định sẽ náo loạn.

Nhưng không sao, trong mắt Diệp Trường Sinh, chuyện này không phải chuyện nhỏ.

Chờ một lúc sau, Trần Xảo Thiên cùng Tân Như Âm tự nhiên sẽ từ từ quen thuộc, tiếp nhận lẫn nhau sự tồn tại của đôi phương.

Đây là quyết định cả thực lực lẫn tình cảm.

Cho dù ở thời đại thế giới mà Diệp Trường Sinh sống, thời đại phụ nữ theo chủ nghĩa quật khởi, người có tiền đều có thể quang minh chính đại mở hậu cung.

Huống chi, hiện tại là ở trong thế giới cổ điển này.

Tu sĩ cấp cao, bên người có một đồng thị thiếp trẻ tuổi, tướng mạo xinh đẹp thật là bình thường!

Giống như Hồ lão ma kia, chỉ cần nhìn thấy người trẻ tuổi xinh đẹp nhất định sẽ chiếm làm của riêng.

Loại người này, ở tu tiên giới tuyệt đối không ít.

Bất quá, Diệp Trường Sinh khác với bọn họ là, những người này chưa bao giờ coi thị thiếp là người, chỉ coi như đối tượng tùy ý đùa bỡn.

Còn Diệp Trường Sinh lại rất coi trọng nữ tử bên cạnh.

Bất kể là Trần sư tỷ, hay là Tân Như Âm, hoặc là Nam Cung Uyển, bọn họ đều là tim thịt trong lòng Diệp Trường Sinh.

Mỗi một người đều rất quan trọng, sẽ không bao giờ từ bỏ!

“Ta chỉ là bác ái đa tình thôi, ta có thể có sai gì chứ?” Diệp Trường Sinh thầm nghĩ.

“Những cô gái này, từng vận mệnh đều bi thảm như vậy, ta chỉ không muốn cho nhân sinh của các nàng biến thành bi kịch mà thôi!”

“Ta là tới cứu vớt các nàng, cho những cô gái kết cục thê thảm này một nơi viên mãn về nhà, để cho các nàng ở trong tu tiên giới lạnh lùng này, không đến mức trải qua cả đời thê lương!”

“Nếu nghĩ như vậy, kỳ thật ta vẫn rất vĩ đại!” Trong lòng Diệp Trường Sinh bỗng nhiên dâng lên một loại sứ mệnh.

Giờ khắc này, hẳn cảm giác cả người mình đều đang chiếu lấp lánh!

Có một loại giác ngộ, thiên tướng giáng đại nhiệm vụ Vu Tu nhân!

Lòng áy náy đập nhiều con thuyền không còn sót lại chút gì trong lòng hắn!

...

Vào ban đêm, nỗi lòng Trần sư tử hỗn loạn, đứng dậy rời khỏi phòng, đi dạo trong tiểu viện sơn cốc này.

Bỗng nhiên, nghe thấy một âm thanh kỳ quái vang lên.

Trần sư tử vừa nghe, liền biết âm thanh kia đại biểu cho thứ gì.

Mặt đỏ lên, nàng đến gian phòng kia, trong lòng hiện ra một cảm giác kỳ quái.

Đây là bắt gian sao?

Nhưng hình như chưa nói tới, người ta quang minh chính đại, không trốn trốn tránh tránh.

Trong lòng xuất hiện vô số chua xót, lại có chút phẫn nộ.

Đồng thời, lại có cảm giác kỳ quái nóng rực.

Đủ loại cảm xúc phức tạp khiến Trần sư tử thần xui quỷ khiến đẩy ra cánh cửa kia, nhìn thấy được hai người đang ở bên trong đang cầu thả cầu thả.

Một tiếng thét kinh hãi vang lên, mặt Tân Như Âm đỏ bừng, định đứng dậy né tránh.

Nhưng Diệp Trường Sinh lại giữ chặt nàng, không coi ai ra gì, dường như hoàn toàn không để ý tới Trần sư tử vừa đến.

“Ta tới không đúng lúc sao?” Trong thanh âm của Trần sư tử mang theo nỗi u oán vô hạn.

“Không, người tới thật đúng lúc!”

Diệp Trường Sinh mỉm cười, kéo Trần sư tử tới.

Tiếng kinh hô đồng thời vang lên từ trong miệng hai nàng.

Cảnh tượng như vậy hoàn toàn là đang khiêu chiến điểm mấu chốt của hai nàng.

Các nàng đỏ bừng cả mặt, giãy dụa kịch liệt.

Nhưng làm sao chịu nổi sự cứng rắn của Diệp Trường Sinh?

Vì vậy, từng đợt kinh hô, trong tiếng oán trách, trong phòng dần dần nóng lên.

“Quá hoang đường!” Tiểu Mai đứng ở cách đó không xa, che mắt nói.

Ba người trong phòng, không thẹn không ngượng ngừng chạy qua mấy ngày.

Trong khoảng thời gian này, Diệp Trường Sinh kể cho Trần sư tử nghe chuyện Tân Như Âm về thể chất, điều này khiến khi Trần sư tử nhìn về phía nàng, trong mắt đã có thêm một tia thương tiếc.

Oán khí trong lòng cũng không còn mãnh liệt như trước, dù sao, Diệp Trường Sinh đây là cứu vớt tính mạng một cô gái đáng thương.

Sau đó, Diệp Trường Sinh lại hướng Tân Như Âm kể lại những chuyện mình và Trần sư tử đã trải qua.

Sau khi biết được nữ tử trước mắt này vì Diệp Trường Sinh lặng lẽ làm nhiều chuyện như vậy, trong ánh mắt Tân Như Âm, mang theo một tia tán thành.

Cứ như vậy, dưới sự tác động của Diệp Trường Sinh, quan hệ giữa hai người dần dần trở nên hòa hợp.

Diệp Trường Sinh lại ẩn cư hai năm ở Nguyên Vũ quốc, trong thời gian hai năm, tu vi của hắn đã tiến một bước, đạt tới Giả Đan kỳ.

Đồng thời, trong hai năm này, hắn cũng nhiều lần tiến về phường thi, âm thầm thu mua tài liệu tu bổ cổ truyền tông trận.

Phương án tu bổ Truyền Tống Trận cổ xưa, Tân Như Âm sớm đã hoàn thành, hiện tại chỉ cần tìm được tài liệu là có thể tiến hành truyền tống.

Thời gian hai năm, xảy ra rất nhiều chuyện, sau khi Linh Thú sơn bị tiêu diệt, tai hoạ ngầm nội bộ liên quân chín nước bị thanh trừ.

Vì vậy, song phương bắt đầu chuẩn bị tiến hành quyết chiến.

Hơn vạn đệ tử Trúc Cơ được triệu tập đến biên cảnh Kim Cổ Nguyên. Đại quân giăng co, quyết chiến hết sức căng thẳng.

Đám người Hàn Lập, Lưu Tĩnh, đều bị kéo lên chiến trường.

Hoàng Phong cốc cũng phát ra lệnh triệu tập với Diệp Trường Sinh, nhưng bọn họ không tìm được tung tích của Diệp Trường Sinh.

Trong hàng đệ tử Trúc Cơ Hoàng Phong cốc, người kiệt xuất nhất, trừ mấy năm trước ở Hoàng Đô Việt Quốc phù hoa vừa hiện, phần lớn thời gian còn lại đều mai danh ẩn tích.

Không biết đã đi nơi nào.

Có người nói hắn ta còn đang ở Việt Quốc, có người nói hắn ta đã rời khỏi Việt Quốc, mai danh ẩn tích tới quốc gia khác.

Tất cả mọi người đều biết tại sao hắn lại giấu đi, một khi chiến tranh kết thúc, tất nhiên có không ít người sẽ đi tìm kiếm hắn.

Những bảo vật trên người hắn, hoặc những môn phái ngấp nghé Quỷ Linh Môn treo thưởng đối với hắn.

Dựa theo cấm lệnh, đệ tử Trúc Cơ Hoàng Phong cốc sau khi nhận được lệnh triệu tập của môn phái, nếu trong mười ngày không có phản ứng gì, sẽ bị xem là phản bội chạy trốn.

Đây là bị xử tử hình.

Thế nhưng, trong số đệ tử Trúc Cơ Hoàng Phong cốc, người kiệt xuất nhất trước mặt Chương môn Chung Linh Đạo lại phạm phải sai lầm.

Rốt cuộc có nên coi Diệp Trường Sinh là kẻ phản bội hay không?

Nếu như chấp hành lệnh cấm, không thể nghi ngờ là đem đệ tử có vọng kim đan này đẩy ra khỏi Hoàng Phong cốc.

Nếu như không chấp hành cấm lệnh, vậy thì sẽ khiến mặt mũi Hoàng Phong cốc tổn hao nhiều.

Cuối cùng, không biết trải qua thương nghị như thế nào, Hoàng Phong cốc bỏ qua chuyện này.

Coi như không có đệ tử như Diệp Trường Sinh.

Thu hồi lệnh triệu tập hần, xóa hết tất cả tin tức liên quan tới hần.

Trong đại doanh Kim Cổ, nhìn ánh tà dương như máu nơi chân trời, Hàn Lập có chút ưu sầu.

Trận chiến này, không biết có thể sống sót hay không nữa!

Nếu như có thể sống sót, bằng vào chiến công trong tay, đổi lấy đan phương có lẽ cũng đủ tu luyện đến Kết Đan rồi.

Nếu như không thể sống sót, vậy tất cả đều không bàn cãi.

Bên cạnh hần, bọn đệ tử Lưu Tĩnh, Trần Xảo Thiên, Vũ Huyền, Vu Khôn, Chung Vệ Nương và Lý Hóa Nguyên đều tập hợp lại với nhau.

Cách bọn họ không xa, còn có ngày mai thụy, mấy người đạo侶 của Yểm Nguyệt tông kia.

Lúc trước, bọn họ từng kề vai chiến đấu, hiện tại lại cùng nhau sưởi ấm.

Trong đại quyết chiến quy mô mấy vạn người như vậy, mặc dù sức chiến đấu có mạnh hơn nữa, cũng có phiêu lưu vẫn lạc.

Muốn sống sót, cũng chỉ có thể ôm đoàn.

Nếu như Diệp Trường Sinh ở đây, sau khi thấy đám người Hàn Lập ở bên cạnh, tất nhiên sẽ lo lắng cho bọn họ.

Tổ chức đội ngũ với Hàn lão ma, như vậy nguy hiểm không phải lớn bình thường.

Vạn nhất đoàn diệt quang hoàn vừa phát tác, đám Lý Hóa Nguyên môn hạ đệ tử trực tiếp bị bắt gọn.

Mọi người đều biết, nếu tạo thành một đội với Hàn Lập, trong tình huống bình thường, chỉ có nữ nhân xinh đẹp một mình mới có thể sống sót.

Tại chiến trường bên kia, trên một phi chu cực lớn của Yêm Nguyệt Tông, một vị nữ tử yếu điệu mang khăn che mặt đứng ở cuối phi chu, nhìn mặt đất Việt quốc xa xa, thở dài một tiếng thăm thẳm.

“Sư muội, làm sao vậy?” Ở một bên, Nghê Thường tiên tử đi tới hỏi.

“Không có gì, sư tỷ, chỉ là nghĩ đến trận chiến này, chúng ta không biết còn có thể sống sót, liền cảm thấy có chút bi thương!”

“Không thành vấn đề, đợi lát nữa khai chiến, đừng xông lên quá cao, nhặt lấy một đối thủ không phải là mạnh mẽ là được rồi!”

“Chúng ta không cầu có công, chỉ cầu không bỏ qua, một khi phát hiện tình huống không ổn, chúng ta lập tức rút lui!” Nghê Thường tiên tử mỉm cười nói.

“Sư tỷ nói rất đúng!” Nam Cung Uyển nghe vậy gật đầu.

Quyết chiến đến, tu sĩ Nguyên Anh hai phe đều hội tụ tại đây.

Mặc dù trong trận chiến này, tu sĩ Nguyên Anh Kỳ không thể xuất thủ.

Nhưng mà, vào thời khắc mấu chốt này, bọn họ khẳng định không thể ở lại nơi khác.

Song phương cộng lại, hơn trăm Nguyên Anh đứng trên một đỉnh núi, giằng co với nhau, quan sát tình hình chiến trường nơi xa.

Trận đại chiến chấn động cả Thiên Nam này, ở xung quanh Kim Cổ nguyên, ngoài sáng trong tối, không biết có bao nhiêu thể lực đang vây xem.

Cửu Quốc Minh, Chính Đạo Minh, các quốc gia đối kháng với Chính Đạo Minh, chưa gia nhập hai quốc gia chiến tranh.

Thế lực khắp nơi đều đang quan tâm tới trận đại chiến này, bởi vì tất cả mọi người đều biết, đây sẽ là một trận đại chiến có thể thay đổi toàn bộ bố cục Thiên Nam.

Trước mắt bao người, quyết chiến đã bắt đầu!

Một loại chiến tranh không lồ như Yểm Nguyệt Linh Chu chạm vào nhau trên không trung, phía trên có một loạt tu sĩ chen chúc phóng ra, hướng thẳng đến đối diện.

Trong trận doanh hai phe, mấy trăm đạo lưu quang đột ngột từ mặt đất bay lên, nhằm về phía chân trời xa xôi.

Đó là chiến trường vì bọn họ lựa chọn, tất cả bọn họ đều là tu sĩ Kết Đan kỳ.

Nhân tố quyết định của trận chiến này chính là trên người mấy trăm người này.

Tu sĩ Kết Đan bay đi, trên không trung, mấy vạn đạo lưu quang đột ngột từ mặt đất bay lên, va chạm vào nhau, các loại pháp thuật uy lực lớn, hóa thành pháo hoa đầy trời, ầm ầm nổ tung.

Phù bảo, pháp thuật, pháp khí, khôi lỗi các loại, tu sĩ đấu pháp có thể dùng thủ đoạn có thể đi ra ở nơi này.

Hơn hai vạn tu sĩ Trúc Cơ chiến đấu kịch liệt khiến người ta khó có thể tưởng tượng.

Sắc thái rực rỡ kia, lưu quang bay múa đầy trời, ma hỏa ầm ầm thiêu đốt, linh trùng phô thiên cái địa, kiếm khí giăng khắp nơi, chúng nó đan chéo vào nhau, va chạm, bạo phát ra hào quang sáng chói.

Từ xa nhìn lại, chỉ thấy trên bầu trời, ánh sáng bốn phía, từng đóa hoa lửa nở rộ không ngừng.

Mỗi một đóa hoa lửa nở rộ đều đại biểu cho một đám người chết đi, tiếng kêu thảm thiết triệt để bao phủ trong âm thanh va chạm của pháp thuật.

Trên mặt đất, hơn mười vạn người hóa thành hai luồng nước lũ va chạm với nhau.

Bọn họ đều là Luyện Khí tu sĩ.

Tại thời khắc này, giống như là một tiểu binh trong quốc gia thế tục, trong tay cầm pháp khí, phù lục, dốc hết khả năng của mình đi đánh giết kẻ địch.

Máu chốt của chiến trường không phải ở chỗ bọn họ, nhưng bọn họ cũng không thể thiếu.

Tiếng nổ không ngừng vang lên, nương theo từng tiếng huyết nhục xé rách, máu nóng phun đầy đất, Kim Cổ Nguyên hóa thành một luyện ngục nhân gian.

Khắp nơi đều là máu tươi và thi thể, túi trữ vật trên thi thể còn chưa có ai kịp đi lấy, bởi vì nếu không chú ý thì có khả năng sẽ bị giết chết.

Trên không trung, từng thi thể không ngừng rơi xuống, tu sĩ Trúc Cơ không ngừng chết đi.

Thân hình yêu thú khổng lồ đang lao nhanh, cắn xé, xung phong liều chết giết vô số đệ tử luyện khí.

Đó là thủ đoạn của Ma đạo Ngự Linh Tông, bọn hãn thả ra rất nhiều Yêu thú.

Đối mặt với tình cảnh này, liên quân Cứu Quốc tụ tập cùng một chỗ, thi triển ra trận pháp, giết chết những yêu thú này.

Bọn họ là tu sĩ của Thiên Tinh tông Nguyên Vũ quốc, mượn trận pháp giết địch.

Trên chiến trường, các tông bí pháp đều thi triển ra, đủ loại, đủ loại, khiến người ta hoa cả mắt.

Trận đại chiến này, từ hoàng hôn chạng vạng, đánh thẳng tới sáng sớm ngày hôm sau.

Ngoài mấy trăm dặm, Diệp Trường Sinh đứng trên một đỉnh núi, mượn một tấm phù lục đặc thù quan sát chiến trường xa xa.

Tầm mắt của hắn tập trung vào phiên chiến trường tranh đấu của các tu sĩ Kết Đan, về trận chiến giữa các tu sĩ Trúc Cơ, chỉ là nhìn một lát liền dời ánh mắt đi.

Trận doanh của hai phe kết đan tu sĩ chiến trường rất là rộng lớn.

Giữa các tu sĩ Kết Đan kỳ tử ra, mỗi người đều có đối thủ, chém giết vô cùng thâm hiểm.

Trải qua một đêm chiến đấu thì đã có không ít người bỏ mạng, có không ít người thoát khỏi chiến trường này.

Toàn bộ Kết Đan chiến trường hùng vĩ lúc này chỉ còn chưa tới hai trăm người.

Nam Cung Uyển cũng nằm trong số đó.

Đối diện nàng, cũng là một nữ tu, thoát nhìn như là Hợp Hoan Tông, giờ tay nhắc chân, mười phần quyến rũ.

Thực lực hai người thoát nhìn không chênh lệch nhiều, Nam Cung Uyển tuy rằng một mực chiếm ưu thế, nhưng công kích của nàng, mỗi lần đều sẽ bị pháp bảo phòng ngự của người đối diện ngăn trở, không làm gì được đối phương.

Nhìn sắc mặt hai người bọn họ, từng người đều trắng bệch, hiển nhiên đã bị đại thương nguyên khí.

Trải qua một đêm chiến đấu, pháp lực không biết còn lại bao nhiêu.

Mấy trăm Kết Đan tu sĩ ở đây đều như thế, mỗi người đều tiêu hao pháp lực cực lớn.

Diệp Trường Sinh chú ý tới, có một số tu sĩ Kết Đan không chống đỡ nổi sẽ nhanh chóng rút lui.

Rời khỏi chiến trường.

Nhưng quá trình thoái lui cũng không phải thuận buồm xuôi gió, có người thành công đào tẩu, mà có người trong quá trình chạy trốn, sẽ bị tu sĩ Kết Đan phe địch thừa cơ đánh chết.

“A...”

Một tiếng hét thảm truyền đến, một vị tu sĩ Kết Đan bất hạnh bị đánh chết.

“Cút ngay!”

Một vị Ma đạo kết đan liên tiếp hao phí tinh huyết, sử dụng nhiều loại bí pháp uy lực lớn, đem địch nhân bên người oanh mở ra, sau đó hóa thành một đạo huyết quang cực tốc bỏ chạy về phía xa.

“Đuổi theo!”

Một gã Kết Đan bên phía liên quân chín nước lập tức đuổi theo, muốn đánh chó rơi nước.

Tình cảnh như thế này diễn ra khắp nơi trên chiến trường này.

Cục diện trốn chạy của tu sĩ Kết Đan tầng tầng lớp lớp.

“Tiểu muội muội, bộ dạng xinh đẹp như vậy, ở lại Yểm Nguyệt tông kia có ý nghĩa gì? Không bằng đến Hợp Hoan Tông, tỷ tỷ giới thiệu cho muội mấy người lợi hại, khoái hoạt!”

Đối diện Nam Cung Uyển, nữ tu Hợp Hoan Tông trêu chọc.

“Hừ!”

Một tiếng hừ lạnh vang lên, trên khuôn mặt thanh lãnh của Nam Cung Uyển hiện ra một tia tức giận, Chu tước hoàn dấy lên một ngọn lửa màu đỏ đầy trời, ầm ầm nện xuống.

“Ai ui, tức giận rồi!”

Nữ tu Hợp Hoan Tông kia cười duyên một tiếng, vòng eo như thủy xà uốn éo, trên đỉnh đầu có một khối khăn gấm màu hồng bay lên, tản mát ra một đoàn mây mù màu hồng, nâng Chu tước hoàn lên.

“Loại lời này còn nghe không lọt tai, chẳng lẽ lại là một thiếu nữ thuần tình sao? Ta nhớ là Yểm Nguyệt tông các người cũng không có thanh đạm bạc như vậy a!”

Trong mắt nữ tu Hợp Hoan Tông gọn sóng lưu chuyển, một bên dùng ngôn ngữ khiêu khích Nam Cung Uyên, một bên dùng mị thuật quấy nhiễu tâm thần nàng.

“Chẳng lẽ nói, người ở Yểm Nguyệt tông, là không ai muốn? Hì hì, đại mỹ nhân như vậy không ai muốn, chẳng lẽ người có bệnh lạ khó tả?”

Nam Cung Uyên vẻ mặt lạnh lùng, cũng không vì đối phương không ngừng khiêu khích mà kích động.

Từ khi đối đầu với người này, nàng đã nghe không biết bao nhiêu lần rồi.

Càng ô ngôn uế ngữ, khó có thể miêu tả cũng không phải là không có, mỗi lần ngôn ngữ của đối phương công kích, chỉ khiến sát ý trong lòng nàng càng thêm mãnh liệt.

“A...”

Cách Nam Cung Uyên không xa bỗng nhiên vang lên một tiếng hét thảm.

Nàng thất kinh, thần thức đảo qua phát hiện một vị sư huynh của Yểm Nguyệt tông bị người ta giết chết.

Sau khi người này bị giết, tên nam tử vốn giao thủ cùng hắn mang theo xấu hổ cười, quay đầu nhìn về phía Nam Cung Uyên.

“Miêu phu nhân, đến bây giờ còn chưa giải quyết được người này, hay là ta giúp người?”

“Sao vậy, Lam Ma, người vừa ý nàng à?”

“Hắc hắc, nữ tử Yểm Nguyệt tông, công pháp tu luyện cùng một môn với Hợp Hoan tông chúng ta, nếu như có thể thái bỏ, đối với tu vi của chúng ta rất có ích lợi!” Trong ánh mắt nam tử tên Lam ma lóe ra quang mang nóng bỏng.

Hắn nói xong, liền vọt tới, liền hợp Miêu phu nhân kia, cùng ra tay với Nam Cung Uyên.

Hai gã Hợp Hoan Tông Kết Đan đồng loạt ra tay, Nam Cung Uyên rất nhanh chóng đỡ hết nỗi, nhìn chung quanh, nhìn không thấy có ai có thể đến giúp nàng.

Khuôn mặt xinh đẹp biến đổi, Nam Cung Uyển trong lòng nảy sinh thoái ý.

Pháp quyết trong tay nàng biến đổi mãnh liệt, chỉ một thoáng, Chu tước hoàn phát ra một tiếng thanh minh, ánh lửa ngập trời, một con Chu Tước màu đỏ bay lên.

“Àm!”

Chu Tước xông về phía trước, đánh tan pháp bảo của hai gã Ma đạo Kết Đan kia, cùng lúc đó, một tấm bùa chú trong tay Nam Cung Uyển được kích phát, nhanh chóng đem nàng kéo ra xa hơn mười dặm.

Hóa thành một đạo lưu quang, Nam Cung Uyển thoát khỏi chiến trường.

Sau nhiều trận chém giết liên tiếp, pháp lực của nàng ta đã bị tiêu hao nghiêm trọng.

“Đã chém giết qua một gã ma đạo kết đan, cũng coi như là xứng với liên quân Cửu Quốc!” Thân hình xuất hiện ở phương xa, Nam Cung Uyển thầm nghĩ.

Trải qua một trận chiến tối hôm qua, lúc trước nàng đã giết chết một tên tu sĩ ma đạo Kết Đan kỳ.

Chính vì giết chết người nợ, nàng đã hao tổn rất nhiều nguyên khí, cho nên mới ở phía sau cùng nữ tử của Hợp Hoan Tông kia đánh ngang tay.

Nếu không, lấy thực lực Nam Cung Uyển, nàng tự nghĩ cho dù không giết được nữ tử Hợp Hoan Tông kia, cũng có thể đơn giản đem đối phương đánh cho chạy.

Không đến nỗi giống như bây giờ hoàn toàn không làm gì được đối phương.

Nam Cung Uyển muốn chạy trốn, nhưng hai người Hợp Hoan Tông sẽ không dễ dàng buông tha cho nàng, bọn họ lập tức đuổi theo.

Vèo!

Vèo...

Trong lúc ba vị Kết Đan Tu Sĩ truy đuổi, rất nhanh vọt tới ngoài mấy trăm dặm, cách xa chiến trường.

Nam Cung Uyển chạy trốn tới nửa đường, đột nhiên nghe được một đạo truyền âm, ánh mắt khẽ động, lập tức thay đổi phương hướng, vội vã bay về phía trước.

Hai gã Kết Đan Tu Sĩ Hợp Hoan Tông kia không nhận thấy được dị thường, một đường đuổi theo.

Khi đi qua một ngọn núi nhỏ, trước mắt hai người bỗng nhiên hoa lên, cảnh sắc đại biến, phẳng phất như đi vào một vùng đất tuyết đầy trời.

“Trận pháp?!”

Tiếng kinh hô từ trong miệng hai gã Kết Đan của Hợp Hoan Tông phát ra, bọn họ có chút kinh hãi nhìn cảnh tượng trước mắt.

“Cô gái này, trước đó nàng đã chôn trận pháp ở chỗ này?”
Nam tu của Hợp Hoan Tông kia thần sắc không thể tưởng tượng nổi.

Hắn còn tưởng rằng đây là chuẩn bị trước khi Nam Cung Uyển lên chiến trường.

“Ông!”

Trận pháp ở trong thiên địa, rung động một trận, từng cây băng trùy bỗng nhiên ngưng kết trong hư không, chằng chịt phóng tới hai người.

Miêu phu nhân ném khăn gấm trong tay, trên khăn gấm tản mát ra hào quang màu hồng mờ mờ, bao phủ nàng lại.

Băng trùy đánh vào phía trên, một chút động tĩnh cũng không kích thích được.

Lam ma sử dụng pháp bảo điên cuồng oanh tạc, không chỉ phá nát số lượng lớn băng chùy mà còn công kích bản thể trận pháp.

Thoạt nhìn, toà trận pháp này dưới tay hai gã Kết Đan Tu Sĩ, không cách nào chèo chống quá lâu.

“Không nên lưu thủ, tránh cho tiểu nương bỏ chạy!” Lam ma hướng Miêu phu nhân bên cạnh quát.

“Chạy? Hôm nay, nơi này là tử địa của các ngươi!” Bên ngoài trận pháp truyền tới giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng.

Nam Cung Uyển nhìn nam tử đứng bên cạnh mình với sắc mặt phức tạp.

Đã được hấn cứu rồi!

Nếu như không phải hấn đột nhiên xuất hiện, bản thân có thể thoát khỏi truy kích của hai gã Kết Đan của Hợp Hoan Tông kia hay không vẫn là một ẩn số.

Rõ ràng vẫn chỉ là tu sĩ Trúc Cơ, lại nhiều lần làm ra loại chuyện kinh người này.

Nhìn gương mặt góc cạnh của Diệp Trường Sinh rõ ràng, nỗi lòng Nam Cung Uyển phức tạp không nói nên lời.

Mỗi một lần gặp mặt hấn, đều đổi mới nhận thức của hấn trong lòng mình.

Mỗi một lần, hấn đều mang đến cho mình sự kinh hỉ.

Lớn mật, cuồng ngạo, nhưng lại cẩn thận, kín đáo.

Nam Cung Uyển không biết nên đánh giá người này như thế nào.

Trong bất tri bất giác, tình cảm trong lòng nàng đã có quá nhiều thay đổi.

Mấy năm trước, khi nhớ lại đối phương đã làm ra chuyện khác thường trong động phủ của mình, Nam Cung Uyển cảm thấy tức giận.

Nhưng đến hôm nay, đã không còn phiền não, chỉ còn lại có ngọn lửa!

“Cùng nhau ra tay, mau chóng giết chết hai người này, đừng để cho bọn hấn phá vỡ trận pháp!” Diệp Trường Sinh nhắc nhở Nam Cung Uyển.

“Ừm! “

Nhẹ nhàng lên tiếng, Nam Cung Uyển chỉ huy Chu tước hoàn bay vào trong trận, hướng về phía hai người bị trận pháp vây khốn kia giết tới.

Đồng thời, trong tay Diệp Trường Sinh cũng cầm một viên Huyết Linh Toàn, ánh mắt lập loè, tùy cơ hành động.

Thần thức tản ra bên ngoài đều thu liễm trở về, ngưng tụ trong hai mắt, hóa thành lưỡi dao.

Diệp Trường Sinh nhìn chằm chằm Miêu phu nhân cùng Lam ma tu sĩ, cẩn thận quan sát bọn họ.

“Pháp bảo của Miêu phu nhân là dạng phòng ngự, dùng Huyết Linh Toàn ám toán không được nàng, phải ra tay với Lam ma!”

Trong lòng hạ quyết tâm, ánh mắt của hắn bỗng nhiên nhìn về phía Lam Ma, trong hai con ngươi bỗng nhiên sáng lên quang mang.

“Vèo!”

Dường như dùng một loại tốc độ thuần di, Trảm Hồn ấn ngưng kết thành lưỡi dao quang đánh vào đầu Lam ma.

“A...”

Một tiếng kêu thống khổ thảm thiết vang lên, Lam ma bỗng ôm đầu rống to.

“Sao vậy?”

Miêu phu nhân còn không kịp hỏi nhiều, liền thấy một đạo huyết mang vô thanh vô tức vọt tới.

Nguy hiểm!

Miêu phu nhân nhảy cảm nhận ra đạo huyết mang này nguy hiểm, có thể tạo thành tổn thương đối với tu sĩ Kết Đan.

Không kịp do dự, cầm khăn pháp bảo của nàng lập tức bay ra, ngăn trước người Lam ma, chặn đạo huyết mang kia lại.

Nàng bây giờ cùng Lam ma bây giờ là có vinh cùng vinh, có nhục cùng nhục, bất kỳ ai trong hai người đều không được phép có sai sót.

Huyết mang đụng vào pháp bảo khăn gấm, kích thích lên một đoàn sương mù hồng nhạt, sau đó mất đi lực đạo.

Chỉ là, pháp bảo của Miêu phu nhân vừa động, đã làm cho phòng ngự của nàng có chỗ hổng.

Chu tước hoàn thanh minh một tiếng, cực tốc rơi xuống, bay về phía Miêu phu nhân.

Miêu phu nhân không chút hoang mang, chỉ tay một cái, khăn gắm kia lại dùng tốc độ cực nhanh, lần nữa trở lại bên người nàng.

Pháp bảo phòng ngự này thoát nhìn cũng rất là không tầm thường!

Chu tước hoàn của Nam Cung Uyên sắp rơi xuống, khoe miệng Miêu phu nhân lộ ra một tia mỉm cười, khăn gắm bay lên, đi ngăn chặn Chu tước hoàn kia.

Mặc dù không biết vừa rồi đối phương dùng phương pháp gì công kích Lam ma, nhưng chỉ cần có pháp bảo phòng ngự này, cũng không sợ đối phương chơi trò gì.

Chu tước hoàn và khăn gắm chạm vào nhau, cũng không phát sinh tiếng oanh minh kịch liệt như trong tưởng tượng của Miêu phu nhân.

Trái lại, Chu tước hoàn bị Miêu phu nhân chặn lại, phảng phất như ảo ảnh trong mơ, vừa tiếp xúc liền biến mất.

Mà cùng lúc đó, một bên Lam ma phát ra tiếng kêu thảm thiết kinh thiên động địa.

Chu tước hoàn xuất hiện bên hắn, một kích liền trăm phá vòng bảo hộ pháp lực trên người, chém thân thể hắn thành hai đoạn.

“Huyền thuật?!”

Miêu phu nhân kinh hô một tiếng, lúc này mới phản ứng kịp, nguyên lai nàng vừa rồi nhìn thấy Chu tước hoàn chỉ là huyền thuật.

Chu tước hoàn thật ra đã đi công kích Lam ma!

Hai vị Kết Đan tu sĩ, đã bị giết chết một người.

Trái tim Miêu phu nhân chậm rãi trầm xuống, tay chân có chút lạnh buốt.

Tình huống không ổn chút nào!

“Vào!”

Chu tước hoàn thật bay tới, điên cuồng tấn công Miêu phu nhân, nhưng tấm khăn gấm kia của nàng bảo vệ không một kẽ hở.

Bất kể là Chu tước hoàn công kích, hay là trận pháp công kích, hết thảy đều bị ngăn lại.

Trong khoảng thời gian ngắn, tựa hồ không cách nào làm gì được người này!

“Thủ đoạn vừa rồi của ngươi, có thể dùng lại một lần hay không?” Nam Cung Uyển quay đầu nhìn về phía Diệp Trường Sinh, hỏi.

Diệp Trường Sinh lắc đầu nói: “Loại thủ đoạn đó tiêu hao rất nhiều, trong thời gian ngắn căn bản không thể sử dụng liên tục!”

Một kích Trảm Hồn ấn, thoáng cái đã tiêu hao mất bảy phần thần thức của Diệp Trường Sinh.

Trước khi khôi phục, hắn không thể sử dụng thần thông này lần nữa.

Nếu thật sự có thể sử dụng liên tục, vậy thần thông này cũng quá nghịch thiên rồi.

Bất quá, đợi cho hắn tiến vào Kết Đan kỳ, thần thức lại lần nữa tăng trưởng, có lẽ có thể liên tục phát ra hai kích.

“Chẳng lẽ phải chậm rãi mài chết người này?” Nam Cung Uyển nhíu mày, đối phương lấy cái mai rùa, làm cho nàng có loại cảm giác không thể nào thoát khỏi tay.

Lúc trước khi đối chiến với người này chính là như vậy, đối phương mượn kiện pháp bảo phòng ngự kia, chính mình một mực không thể làm gì được nàng.

Muốn giết chết đối phương, cũng chỉ có thể đem pháp lực chậm rãi hao hết, pháp bảo mất đi lực phòng ngự, mới có thể thành công.

“Dùng Huyết Linh Toàn công kích pháp bảo này có chút thiệt thòi, vẫn nên dùng Thiên Lô tử còn lại thôi!” Diệp Trường Sinh trong lòng thầm nghĩ.

Từ sau khi trở thành tu sĩ giả đan, hắn không phục chế Thiên Lôi tử nữa.

Bởi vì tới cấp độ như hắn, tác dụng mà Thiên Lôi tử có thể phát huy càng lúc càng thấp.

Một viên Thiên Lôi tử có khả năng sinh ra sát thương còn không bằng một đạo kiếm khí của hắn.

Ngược lại Huyết Linh Toàn, xét về mọi phương diện thì đều ưu tú hơn Thiên Lôi tử.

Lực công kích kinh người không nói, tốc độ lại cực nhanh, hơn nữa còn không ảnh hưởng đến việc liếm bao.

Chẳng qua muốn phục chế một viên Huyết Linh Toàn cần tiêu hao linh thạch cũng kinh người.

Một quả năm trăm linh thạch!

Dù sao cũng là một tu sĩ Giả Đan hao phí chân nguyên vài chục năm, áp súc thành đại sát khí, tiêu hao nhiều linh thạch như vậy, Diệp Trường Sinh cũng không cảm thấy ngoài ý muốn.

“Thiên Lôi tử chỉ còn lại hơn hai mươi hạt, một lần tung hết ra ngoài, không cầu có thể đánh vỡ pháp bảo của đối phương, chỉ cần có thể làm cho pháp lực đối phương tiêu hao một lượng lớn là được rồi!”

Trong lòng Diệp Trường Sinh nghĩ như vậy, hắn lấy ra một cái hồ lô, đây là một kiện pháp khí thượng phẩm.

Thấy động tác này của hắn, Nam Cung Uyển cũng sợ, không rõ hắn lấy ra một món pháp khí thượng phẩm làm gì.

Diệp Trường Sinh ném hồ lô vào trận pháp, bay về phía Miêu phu nhân.

Miêu phu nhân nhìn thấy vật ấy, cũng sợ, không rõ vì sao trong trận pháp lại đột nhiên xuất hiện một kiện thượng phẩm pháp khí.

Tuy không hiểu lắm nhưng nàng cũng biết không thể để đối phương tới gần mình được.

Vạn nhất đây lại là âm mưu quỷ kế gì thì sao?

Chỉ tay một cái, trên khăn gấm bay ra một đạo sương mù màu hồng, hóa thành một cái dây thừng, quán lấy hồ lô pháp khí kia.

Đai dây lưng màu hồng dùng sức vắn một cái, pháp khí hồ lô bị xoắn nát!

Sau đó, chính là một tiếng nổ vang kịch liệt, bạch quang chói mắt xuất hiện, tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên trong trận pháp.

“Thiên Lô tử?!”

Một tiếng thét kinh hãi vang lên, Nam Cung Uyên lập tức hồi tưởng lại lúc trước ở trong huyết sắc cấm địa, thỉnh thoảng Diệp Trường Sinh ném vài viên Thiên Lô Tử về phía nàng.

Hắn rốt cuộc có bao nhiêu Thiên Lô tử?

Thiên Lô tử nổ vang, không chỉ tạo thành thương tổn đối với Miêu phu nhân, cũng đánh cho trận pháp của Diệp Trường Sinh lung lay sắp đổ.

Bất quá, trải qua thủ đoạn như vậy, phòng ngự của Miêu phu nhân rốt cuộc xuất hiện lỗ thủng.

Ở trước mặt vụ nổ đáng sợ nổ tung, pháp bảo của nàng mặc dù chống đỡ được, nhưng pháp lực tiêu hao nhanh chóng, cả người lung lay sắp ngã.

Muốn đối phó với một gã tu sĩ Kết Đan Kỳ thật đúng là không dễ dàng.

Thấy cảnh này, trong lòng Diệp Trường Sinh cảm khái một phen.

“Phụt!”

Há mồm phun ra một ngụm máu tươi, khí huyết Miêu phu nhân khuấy động, trong lúc nhất thời không cách nào hoàn toàn bảo vệ chính mình.

Nam Cung Uyển nắm lấy cơ hội, Chu tước hoàn bỗng nhiên rơi xuống, một kích đem khăn gấm Miêu phu nhân đánh bay ra ngoài.

Cùng lúc đó, Diệp Trường Sinh cũng cực tốc xuất thủ, một đạo Huyết Linh Toàn vô thanh vô tức bay ra, hóa thành huyết mang to bằng ngón cái, xuyên thấu vòng bảo hộ của Miêu phu nhân, xuyên thủng trái tim nàng.

Chu tước hoàn bay trở về, hỏa diễm màu đỏ rơi xuống, thiêu hủy thân thể Miêu phu nhân.

Hai gã tu sĩ Kết Đan kỳ của Hợp Hoan Tông, tất cả đều tử vong!

Nam Cung Uyển thở dài một hơi, thu hồi Chu tước hoàn, thân hình bỗng nhiên nhoáng một cái, kém chút đứng không vững.

Trải qua luân phiên đấu pháp, pháp lực của nàng cũng thấy đáy, lúc trước kịch đấu bị nội thương không đè nén được.

Khi Nam Cung Uyển lung lay sắp đổ, thiếu chút nữa muốn ngã quy xuống đất, Diệp Trường Sinh đưa tay kéo nàng lại.

Kéo vào trong ngực.

Cảm thụ được khí tức dương cương truyền đến trước mặt, Nam Cung Uyển bỗng nhiên cả kinh, vội vàng nói gấp: “Thả ta ra, ngươi muốn làm gì?”

“Nam Cung tiền bối, để ta giúp ngươi chữa thương!” Diệp Trường Sinh ghé sát lỗ tai óng ánh của nàng, thấp giọng nói.

Khóe miệng lộ ra một vòng vui vẻ, Diệp Trường Sinh một tay ôm Nam Cung Uyển, một tay khác nhanh chóng thu thập chiến trường, dùng mấy tấm phù lục dọn dẹp dấu vết, thu hồi túi trữ vật của hai gã tu sĩ Kết Đan của Hợp Hoan Tông, sau đó mang theo Nam Cung Uyển rời khỏi nơi đây.

“Ngươi thả ta xuống, làm càn!”

“Đừng nóng vội, còn ở phía sau nữa chứ!”

“Ngươi... Ô...”

.....

Thân ảnh hai người lập tức đi xa, triệt để thoát ly mảnh chiến trường này, bay ra mấy ngàn dặm.

Diệp Trường Sinh tìm một ngọn núi hoang, nhanh chóng mở một tòa động phủ, Nam Cung Uyển ôm ngọc dung nóng bỏng tiến vào trong đó.

“Nam Cung sư tổ, lần này ta cũng không để ngươi dễ dàng rời đi đâu!”

“Đừng... Đừng gọi ta là sư tổ!”

“Ngươi không cảm thấy xưng hô sư tổ này rất có cảm giác sao?”

“Làm càn!”

“Hả, Nam Cung sư tổ bảo ta làm càn, ta đã hiểu!”

Tiền bối có lệnh, sao dám không tuân theo?

Vì vậy, Diệp Trường Sinh vươn tay ra, làm càn ở trên người Nam Cung sư tổ.

Nam Cung Uyển cắn chặt môi, đau khổ nhẫn nại, một chút thanh âm cũng không phát ra.

.....

Chiến trường Kim Cổ Nguyên, sau khi Diệp Trường Sinh mang theo Nam Cung Uyển rời đi, chiến tranh vẫn giằng co.

Các tu sĩ hai phe trận doanh chém giết khốc liệt, máu tươi nhuộm đỏ mặt đất.

Đang lúc chiến sự giằng co, đột nhiên một phương liên quân của Cửu Quốc lại xuất hiện một nhánh đại quân mới.

Đây là một nhánh quân sinh lực, ước chừng một hai ngàn người, toàn bộ do Trúc Cơ, Kết Đan tu sĩ tạo thành, thực lực vô cùng cường đại, vừa xuất hiện liền gia nhập Cửu Quốc liên quân, hướng Ma Đạo đại quân chém giết.

Chỉ một thoáng, sau khi bị đại quân này đả kích, các tu sĩ bên phía Ma Đạo lục tung không chịu nổi nữa.

Hàng loạt tu sĩ bắt đầu chạy tán loạn.

Vô luận là Kết Đan tu sĩ, hay là Trúc Cơ tu sĩ, hoặc là trên mặt đất Luyện Khí tu sĩ.

Toàn bộ trận doanh ma đạo đã xảy ra đại loạn, các đệ tử ma đạo liều mạng đào vong, sợ mình tụt lại phía sau.

“Đây là.... tu sĩ của Thiên Vân quốc?!” Một vị tu sĩ Nguyên Anh Ma đạo nhìn đại quân phía xa, hoảng sợ nói.

“Không sai, đúng là tu sĩ Thiên Vân quốc chúng ta!” Một giọng nói nam tử ôn nhuận vang lên ở phía xa.

Lập tức, mấy đạo thân ảnh hướng bên này bay tới, nhanh chóng xuất hiện trên đỉnh núi, cùng các tu sĩ Nguyên Anh của liên quân Cửu Quốc đứng cùng một chỗ.

“Long Hàm, Phượng Băng?!”

Nhìn thấy trong đám tu sĩ Nguyên Anh đột nhiên xuất hiện kia, một nam một nữ cầm đầu, phần đông tu sĩ Nguyên Anh của ma đạo đều biến sắc.

Một tiếng thở dài vang lên, trong hư không truyền đến một giọng nói: “Long huynh, không ngờ hai vợ chồng các ngươi

cũng sẽ nhúng tay vào vũng nước đục này!”

“Hợp Hoan đạo huynh, chính ma các ngươi liên thủ khuếch trương, chúng ta những quốc gia nhỏ ngủ không yên! Hôm nay liên hợp lại, cũng là chuyện bất đắc dĩ! ” Nam tử được gọi là Long Hàm nói.

Trong hư không, một bóng người chậm rãi xuất hiện, thoát nhìn là một người đàn ông trung niên.

Người này chính là vị đại tu sĩ Nguyên Anh hậu kỳ duy nhất bên ma đạo, Hợp Hoan Tông Đại trưởng lão Hợp Hoan Lão Ma.

Mà đối diện hẳn chính là một nam một nữ kia, chính là Thiên Vân quốc Loan Minh Tông tu sĩ Long Hàm cùng Phượng Băng.

Đôi phu phụ này mặc dù đều là Nguyên Anh trung kỳ tu sĩ, nhưng bọn họ cách Nguyên Anh hậu kỳ chỉ có một bước, liên thủ lại cũng có thể chống đỡ một vị Nguyên Anh hậu kỳ đại tu sĩ.

Thiên Vân quốc chính là một trong mười quốc gia trung đẳng ở Thiên Nam, Loan Minh Tông là tông môn đệ nhất Thiên Vân Quốc.

Lần này là toàn bộ tông môn của Thiên Vân quốc đến viện trợ liên quân của Cửu Quốc, lần này liền biến thành liên quân của mười nước.

Hợp Hoan lão ma đứng ở Long Hàm, trước mặt phu phụ Phượng Băng có chút trầm mặc.

Đột nhiên lại gia nhập một quốc gia trung đẳng, hơn nữa lại có đôi vợ chồng này, Ma đạo đã không cách nào chống lại được đối phương rồi!

Chỉ cần đôi vợ chồng này liên thủ giữ chân mình, số lượng tu sĩ liên quân mười nước kia sẽ vượt qua bên ma đạo.

Xem ra, trận quyết chiến này cuối cùng là bên Ma đạo thất bại!

Sắc mặt Hợp Hoan lão ma bình tĩnh, nhìn không ra trong lòng có ý kiến gì.

“Đạo huynh, cuộc chiến hôm nay đến cùng kết thúc như thế nào? Hai bên tự mình rút quân về sau không xâm nhập lẫn nhau!” Long Hàm nói với Hợp Hoan lão ma.

Hợp Hoan lão ma hừ lạnh một tiếng: “Nếu ta không đáp ứng thì sao?”

“Mười nước các ngươi liên hợp lại, thực lực đích xác vượt qua Ma đạo bọn ta, nhưng lần này xâm lấn các quốc gia như các ngươi không phải chỉ có mỗi Ma đạo, các ngươi muốn khai chiến với chính ma sao?”

Lời nói của Hợp Hoan lão ma khiến cho sắc mặt tu sĩ Nguyên Anh kỳ của liên quân mười quốc sắc mặt đại biến.

“Không chỉ mười nước chúng ta, tiếp theo sẽ có càng nhiều quốc gia gia muốn gia nhập vào chúng ta, nếu chánh ma cố ý muốn thôn tóm chúng ta, vậy để cho mặt đất Thiên Nam này máu chảy thành sông đi!” Long Hàm mặt không đổi sắc nói.

Trong lúc nhất thời, bầu không khí nơi đây trở nên xơ xác tiêu điều, tu sĩ Nguyên Anh hai phe đang giằng co lẫn nhau, không ai có ý nhượng bộ.

.....

Thời điểm Diệp Trường Sinh cùng Nam Cung Uyển chia tay đã là mười mấy ngày sau.

Phi hành trên không trung, Nam Cung Uyển hồi tưởng lại lời Diệp Trường Sinh vừa nói.

“Rời đi một khoảng thời gian không? Tu thành Nguyên Anh rồi trở về... Hừ, thật sự là tên khốn kiếp!”

Hồi tưởng lại mười mấy ngày điên cuồng này, khuôn mặt xinh đẹp của Nam Cung Uyển không nhịn được đỏ lên, vội vàng tăng tốc độn quang, hướng phía Yểm Nguyệt tông bay đi.

Còn Diệp Trường Sinh thì bay về phía Hoàng Phong cốc, dọc đường hẳn gặp một cái phường thị, sau khi nghe xong thì nhận được tin tức mình muốn biết.

Tin tức đại quyết chiến trong mười mấy ngày này nhanh chóng truyền khắp toàn bộ tu tiên giới Việt quốc.

Trong một phường thị, Diệp Trường Sinh dễ dàng nắm được tình báo mình muốn.

Ma đạo rút binh rồi!

Bọn họ buông tha thôn tính Việt quốc, phần lớn nhân thủ đều rút về Thiên La quốc.

Nghe nói, sở dĩ Ma đạo lui binh là bởi vì vào thời khắc mấu chốt, tu sĩ của Thiên Vân quốc gia nhập một phương liên quân của Cửu Quốc.

Tại Thiên Vân Quốc, Loan Minh Tông đại trưởng lão Long Hàm, Phượng Băng đã từng cùng Ma đạo Nguyên Anh gặp nhau, đã từng công khai tuyên bố vì đối kháng chính ma hai bên xâm lấn, mười cái quốc gia của bọn họ cùng với bảy quốc gia đang đối kháng chính đạo xâm lấn, liên hợp lại xây dựng một cái tên là Thiên Đạo Minh tổ chức.

Hơn nữa, bọn họ đã mời rất nhiều tiểu quốc gia ở Thiên Nam không gia nhập chính đạo Minh, ma đạo, Cửu Quốc Minh này gia nhập Thiên Đạo Minh.

Phần lớn các tiểu quốc gia đều đồng ý, tiếp theo dự tính sẽ có năm sáu tiểu quốc gia trung lập cũng gia nhập Thiên Đạo Minh.

Tổ chức dễ dàng này vừa mới thành lập liền lập tức trở thành Thiên Nam đệ nhất tổ chức.

Hơn hai mươi nước nhỏ, đây là một lực lượng đủ để áp đảo bất cứ thế lực nào trong tam đại thế lực ban đầu.

Đối mặt với uy hiếp cường đại như vậy, rốt cuộc chính ma cũng đành chỉ bộ pháp xâm lấn, không chỉ có ma đạo lui binh, ngay cả hiện tại chính đạo cũng có xu thế lui binh.

Đương nhiên, địa bàn đã bị bọn họ ăn mất thì không thể nhổ ra nữa.

Xa Kỵ quốc và Khương Quốc chỉ là hai tiểu quốc, hoàn toàn trở thành lãnh địa của ma đạo.

Hai quốc gia này một ít thế lực không khuất phục Ma đạo còn sót lại đã cắm rễ xuống Việt Quốc.

Trải qua một phen tranh đoạt kịch liệt, bọn hắc đã nắm được đại bộ phận lợi ích của Linh thú sơn.

Nhưng là, làm cái giá, bọn họ sẽ trở thành thế lực đầu tiên đối kháng ma đạo, nếu ma đạo lần nữa xuất thủ, bọn họ nhất định phải xông lên tuyến đầu tiên.

Trận chiến này có thanh thế rất lớn, cứ như vậy mà ngừng lại, Việt quốc chuyển nguy thành an, toàn bộ tu tiên giới vui mừng hơn hở.

Có người mừng, có người ưu sầu, trận chiến này đã khiến không biết bao nhiêu người phải chết rồi.

Nhưng đồng thời, cũng không biết có bao nhiêu người bộc lộ tài năng.

Một số người vốn không hi vọng Trúc Cơ, bởi vì ở trong chiến tranh đạt được Trúc Cơ đan mà Trúc Cơ.

Một ít người tư chất linh căn kém, nhưng trên phương diện đấu pháp người có thiên phú trác tuyệt, bởi vì đạt được một ít đan dược ban thưởng mà tu vi tiến nhanh.

Thậm chí, có giả đan tu sĩ bởi vì chiến công có được tài liệu phụ trợ kết đan, do đó xác suất kết đan tăng vọt.

Trong đám người vì chiến tranh mà ra, mọi người sẽ không quên cái tên Diệp Trường Sinh này.

Luyện tài trong tay hắc có giá trị mười lăm vạn linh thạch, ngay cả tu sĩ Nguyên Anh cũng phải động tâm.

Hắc đã giết chết Thiếu chủ Quỷ Linh môn, hai vị Nguyên Anh tu sĩ Quỷ Linh môn thề phải giết hắc.

Thậm chí, có người còn cho rằng vài năm trước, tông chủ Hợp Hoan Tông Điền Bất Khuyết chết đi có liên quan đến hắc, Hợp Hoan Tông gần đây cũng bắt đầu chú ý đến người này.

Từng lời đồn khiến cho tình cảnh Diệp Trường Sinh trở nên vô cùng nguy hiểm.

Nhưng không lâu sau mọi người đã phát hiện, cả Việt quốc, rốt cuộc không tìm thấy tung tích của hắn nữa.

Đừng nói là Việt quốc, ngay cả mấy quốc gia xung quanh Việt quốc cũng không có ai có thể nhìn thấy hắn một lần nữa.

Hắn đã sớm rời khỏi Hoàng Phong cốc, không biết đi đến nơi nào.

Có người nói, Thiên Vân quốc là nơi mà hắn vì tránh né sự truy sát của Ma đạo mà chạy tới ngay cả tu sĩ Ma đạo cũng không dám dễ dàng đi.

Có người nói, hắn đi Cửu Quốc Minh, gia nhập một môn phái bên kia, chống cự sự xâm lấn của người Mạc Lan trên thảo nguyên.

Cũng có người nói, thật ra hắn vẫn luôn tránh ở Việt quốc, chỉ là xưa nay chưa hề ngoi đầu lên thôi.

Trong lúc mọi người trong tu tiên giới Việt quốc bàn tán xôn xao, không ngừng suy đoán thì Diệp Trường Sinh đã âm thầm lên về Thái nhạc sơn mạch.

Hắn len lén đi tới động phủ của Hàn Lập.

Đứng trước một ngọn núi hoang, nhìn động phủ được trận pháp bảo vệ phía trước, ánh mắt Diệp Trường Sinh lóe lên.

“Tham Thiên Tạo Hóa Lộ, trước khi đi còn muốn lấy vật ấy về!”

“Nếu như ta nhớ không lầm, mỗi lần Hàn Lập mở động phủ đều biến động phủ thành một chân một giả!”

“Giả động phủ để ở bên ngoài làm bộ, đồ tốt của hắn đều ở bên trong động phủ!”

“Chương Thiên Bình cũng đặt ở trong động phủ thực, vì để cho bình này có thể hấp thu nhật nguyệt tinh hoa, hắn sẽ mở ra rất nhiều lỗ nhỏ tinh mịn nối với bên ngoài, để ánh nắng mặt trời chiếu rọi xuống!”

Nhớ lại một phen tin tức liên quan đến động phủ Hàn Lập, Diệp Trường Sinh lập tức phóng thần thức cường đại của mình ra, bắt đầu tìm kiếm lỗ nhỏ trên vách núi xung quanh động phủ Hàn Lập.

Hàn Lập bây giờ, hẳn là đang bế quan khổ tu, thử đột phá Trúc Cơ trung kỳ.

Hoàn toàn không biết, bên ngoài có người đến, đang có ý đồ đánh hẳn với Chương Thiên Bình.

Chương Thiên Bình của Hàn Lập, chỉ có hấp thu được nhật nguyệt tinh hoa, mới có thể sinh ra lục dịch, cũng chính là Tham Thiên Tạo Hóa Lộ.

Một khi đụng phải Âm Thiên, hoặc là Thái Dương Quang Quang chiếu không được, Chương Thiên Bình sẽ không cách nào phát huy tác dụng.

“Những lỗ thủng nhỏ trên vách núi đá này chính là cơ hội của ta!”

Diệp Trường Sinh dựa vào thần thức cường đại, cẩn thận tìm kiếm trên vách núi đá xung quanh, từng chút từng chút một, rất kiên trì tỉ mỉ, không buông tha mỗi một tác đất.

Tìm tòi gần nửa canh giờ, rốt cuộc hẳn phát hiện một cái lỗ nhỏ ẩn nấp rất tốt.

Trên mặt Diệp Trường Sinh lộ vẻ vui mừng.

Thần thức tiến vào những lỗ nhỏ, xuyên qua mấy chục trượng vách đá, sau đó hẳn thấy tình cảnh bên trong động phủ Hàn Lập.

“May mà Hàn lão ma hiện tại không có trận pháp nào tốt để thủ hộ động phủ, nếu không ta thật đúng là không dễ dàng phát hiện như vậy!” Diệp Trường Sinh trong lòng thầm nghĩ.

Tất cả trận pháp cao cấp của Hàn Lập đều đến từ Tân Như Âm, nhưng hiện tại, hẳn và Tân Như Âm không quen biết, tự nhiên không cách nào có được trận pháp này.

Mà trên thị trường những trận pháp có thể mua được kia, chưa từng có tinh phẩm, cho dù là Nguyên Vũ quốc, Thiên Tinh tông chuyên bán trận pháp cũng như vậy.

Bọn họ chưa bao giờ bán trận pháp cao cấp cả.

Trong lần đại chiến này, Thiên Tinh tông ngược lại lấy ra một hai bộ trận pháp làm kích lệ.

Nhưng nếu đem so sánh với cấp bậc của Diên Đảo Ngũ Hành Trận thì tất cả đều bị tu sĩ Kết Đan Kỳ đòi đi, căn bản không tới phiên Hàn Lập.

Hơn nữa, cho dù Hàn Lập có chiến công thì cũng phải đòi đan phương chứ không phải đòi trận pháp.

Bởi vậy, dùng ánh mắt của Diệp Trường Sinh để xem xét, hiện tại trận pháp mà hắn dùng để bảo vệ động phủ này, có thể nói là đơn sơ.

Chỉ có thể ngăn cản tu sĩ Trúc Cơ tấn công, đối với tu sĩ Kết Đan kỳ mà nói, rất yếu ớt.

Xa xa nhìn động phủ của Hàn Lập, Diệp Trường Sinh vỗ túi linh thú, trong nháy mắt, bên trong có hơn mười con kiến đen kịt bay ra.

Hắc Văn Nghĩ!

Đây là một loại kỳ trùng hắn lấy được từ trong túi trữ vật của tên tu sĩ Ngự Linh Tông kia.

Trải qua hơn một năm bồi dưỡng, Hắc Văn Nghĩ ấp nở ra, bị hắn luyện hóa không chế.

Dưới sự điều khiển của Diệp Trường Sinh, mấy chục con Hắc Văn Nghĩ này bay về phía một vách núi, chui vào trong những lỗ nhỏ kia.

Lỗ thủng rất nhỏ, nhưng cũng đủ cho một con kiến ra vào.

Theo tầm mắt của đàn kiến, Diệp Trường Sinh thấy được bình xanh nhỏ yên tĩnh nằm đó.

Hơn mười Hắc Văn Nghĩ lặng yên không một tiếng động lên vào trong động phủ Hàn Lập, theo sát bọn họ mà đến còn có thần thức cường đại của Diệp Trường Sinh.

Thần thức du đãng một vòng quanh động phủ Hàn Lập, thấy được ngũ tâm hướng lên trời, ngồi ngay ngắn khổ tu Hàn Lập.

Khí tức trên thân Hàn Lập rất là dày đặc, thoát nhìn, không tới một hai năm, là hẳn có thể đột phá đến Trúc Cơ trung kỳ.

Thần thức của Diệp Trường Sinh đảo qua bên cạnh Hàn Lập, nhưng Hàn Lập lại hoàn toàn không có cảm giác gì.

Thần thức của hắn kém Diệp Trường Sinh rất nhiều.

“Ta không đi tìm bộ công pháp Đại Diễn Quyết, vị Lâm sư huynh kia, hiện tại cũng đang sống khỏe mạnh, không biết Hàn Lập tương lai có thể đạt được bộ công pháp tu luyện thần thức này hay không!” Diệp Trường Sinh trong lòng thầm nghĩ.

Thần thức vòng qua Hàn Lập, hắn lại nhìn về địa phương khác.

Tại một gian phòng khác, một thân hình cao lớn cũng ngũ tâm hướng lên trời, ngồi ngay ngắn, toàn thân sáng lên huyết quang, thoát nhìn hẳn là đang tu luyện một loại ma đạo công pháp nào đó.

Nhìn kỹ sẽ phát hiện, người đàn ông này hẳn là một cổ Luyện Thi, không có sinh mệnh, không có ý chí của chính mình.

Hắn hẳn là Khúc Hồn nguyên tên Trương Thiết.

Hàn Lập khi còn nhỏ cùng nhau bá nhập Thất Huyền môn đồng bạn, cùng hắn học tập tại Mặc đại phu, bởi vì không có thiên phú tu hành Trường Xuân công, nên bị Mặc đại phu luyện thành nhân khôi.

Tư chất của Trương Thiết dường như đỡ hơn Hàn Lập một chút là bởi vì không có linh căn mộc thuộc tính nên mới bị bỏ lại.

Cũng oan uổng!

Nhìn trên người hần tu luyện công pháp, rõ ràng là Huyền Âm Quyết mà Diệp Trường Sinh đưa cho Hàn Lập trong ngọc giản.

Huyết luyện thần quang, môn công pháp này từng tỏa sáng rực rỡ trên người Việt hoàng, hiện tại cũng xuất hiện trên người Trương Thiết.

Thoạt nhìn, Hàn Lập đích xác định trước tiên dùng Huyết ngưng ngũ hành đan giúp Trương Thiết kết đan, sau đó mới cho tu sĩ Kết đan này che chở chính mình kết đan.

Vượt qua Trương Thiết, thần thức của Diệp Trường Sinh du đãng một vòng trong động phủ của Hàn Lập, nhìn khắp toàn bộ động phủ của hắn.

Mấy con linh thú ở trong một gian thạch thất bò sát. Có thể đây là mấy con này Hàn Lập lấy được từ trên Linh thú sơn hoặc Ngự Linh Tông tu sĩ.

Một mảnh dược viên to lớn, bên trong trồng rất nhiều linh dược, trong đó không thiếu ngàn năm dược linh.

Nếu như bị một tu sĩ Kết Đan nhìn thấy Dược Viên này, sợ là sẽ phải điên cuồng.

Bên cạnh dược viên là một lò luyện đan, luyện khí lô và một đồng tài liệu luyện khí...

Diệp Trường Sinh thấy được hết thảy trong động phủ của Hàn Lập.

Thần thức của hắn không lưu lại lâu, lập tức điều khiển đám Hắc Văn Nghĩ bay đến trước mặt Chương Thiên Bình.

Đây là lần đầu tiên Diệp Trường Sinh nhìn thấy Chương Thiên Bình.

Một cái bình nhỏ thoạt nhìn rất cổ xưa, toàn thân màu xanh sẫm, có các loại hoa văn kỳ dị quán quanh ở trên đó.

Miệng bình có một cái nắp, trước khi bên trong Chương Thiên Bình ngưng kết ra một giọt lục dịch, cái nắp này không mở ra được.

Mà sau khi ngưng kết ra lục dịch, cái nắp này dễ dàng mở ra.

Mấy con kiến đen bò lên miệng bình, dùng sức nhấn vào một cái, cái nắp được mở ra một cách dễ dàng.

Xem ra bên trong là có một giọt Tham Thiên Tạo Hóa.

Diệp Trường Sinh đứng bên ngoài vui vẻ, lập tức điều khiển đàn kiến bò vào trong Chưởng Thiên Bình.

Lợi dụng bộ hàm bén nhọn của chúng nó, dễ dàng đem lục dịch nhỏ như hạt đậu phân chia thành mấy chục phần, mỗi một con kiến đều mang theo một phần, nhanh chóng từ trong những lỗ nhỏ tinh tế dày đặc kia bò ra.

Bay đến chỗ Diệp Trường Sinh, hội tụ lại, trên tay hắn xuất hiện một giọt Tham Thiên Tạo Hóa.

Không lãng phí thời gian, Diệp Trường Sinh trực tiếp nói nhỏ một câu: “Phân tích!”

Bạch quang hiện lên, giọt tham thiên tạo hóa này bị hắn hoàn toàn phân tích.

Lấy một đồng linh thạch ra, Diệp Trường Sinh khẽ quát: “Phục chế!”

Sau một khắc, trong tay phải hắn xuất hiện một giọt lục dịch khác, đồng thời ước chừng có một ngàn linh thạch hóa thành tro bụi, bị tay phải của hắn hút đi.

Diệp Trường Sinh hài lòng gật đầu, lập tức lệnh cho Hắc Văn Nghĩ đem giọt lục dịch nguyên bản đưa về Chưởng Thiên Bình, đặt nắp bình.

Tất cả đều là thiên y vô phòng, thần không biết quỷ không hay.

Cầm giọt lục dịch được phục chế ra, Diệp Trường Sinh nhỏ giọt vào một cây thực vật.

Dần dần, hắn thấy gốc thực vật này từ từ trưởng thành, niên đại tăng thêm trăm năm.

Không thành vấn đề!

Hủy đi gốc thực vật này, Diệp Trường Sinh nhanh chóng rời khỏi nơi này.

Sau này có thể tận tình phục chế lục dịch, hiệu suất sản xuất còn cao hơn Hàn lão ma.

Dù sao bình nhỏ kia của hắc cần phải chờ bảy ngày mới có thể sản sinh được một giọt lục dịch.

Mà Diệp Trường Sinh chỉ cần có linh thạch là có thể phục chế lục dịch liên tục.

Ra khỏi phạm vi Thái Nhạc sơn mạch, Diệp Trường Sinh trở lại Nguyên Vũ quốc, Tân Như Âm ẩn cư.

“Diệp đại ca, bọn ta đã thu thập xong rồi!” Nhìn thấy Diệp Trường Sinh xuất hiện, Tân Như Âm nhẹ giọng nói.

“Ừm, lần này rời đi, có lẽ rất nhiều năm sau chúng ta không thể trở về!” Diệp Trường Sinh đi tới, kéo tay nàng nói.

Quay đầu lại, nhìn thoáng qua nơi ẩn cư này đã mấy năm, Tân Như Âm trên mặt nở rộ nụ cười tươi đẹp:

“Nguyên Vũ quốc là cố hương của ta, nhưng đối với ta mà nói, thật sự có thể làm cho lòng ta an ổn, là nơi Diệp đại ca ở lại!”

An tâm này là tha hương!

Chỉ cần có thể đi theo Diệp đại ca, đối với Tân Như Âm mà nói, bất kỳ nơi nào cũng là cố hương.

“Như Âm, đi theo bên cạnh ta, tuyệt đối sẽ không để ngươi chịu khổ!” Diệp Trường Sinh ôm lấy Tân Như Âm, nhẹ giọng nói.

“Ừm! “

Hai người ôn tồn một lát, sau đó, Trần sư tỷ cũng chậm rãi đi tới, vẻ mặt thẹn thùng bị Diệp Trường Sinh kéo vào trong lòng.

“Đi theo ta, sẽ không phụ hai người các ngươi đâu!” Diệp Trường Sinh cúi đầu, ghé tai nói lời ngọt ngào.

Loại lời này, hiện tại nói đến đã rất nhuần nhuyễn rồi.

Ôm lấy một lát, Diệp Trường Sinh mang theo hai người Tân Như Âm và Trần sư tỷ cùng với Tiểu Mai dịch dung đi Việt quốc.

Vốn dĩ hắc cần không định mang Tiểu Mai đi Loạn Tinh Hải.

Nhưng sau khi cân nhắc, trong cuộc sống bình thường cũng cần có một kẻ làm việc vặt vãnh, mà Tân Như Âm và Trần sư tỷ

còn không thích hợp thì mang theo Tiểu Mai đi.

Nhìn đại địa dưới chân bay nhanh qua, trong mắt Tân Như Âm cùng Trần sư tử hiện lên vẻ thần thờ.

“Tiểu thư, sau này chúng ta còn cơ hội trở về đây sao?” Tiểu Mai thấp giọng hỏi.

“Trở về!” Tân Như Âm khẳng định.

“Không biết nơi muốn đi kia có hình dạng như thế nào?” Tiểu Mai lẩm bẩm nói.

“Bất kể là nơi nào, chỉ cần đi theo bên cạnh Diệp đại ca, đối với ta mà nói, là đủ rồi!” Tân Như Âm ngửa đầu nhìn gương mặt bên cạnh của Diệp Trường Sinh, nhẹ giọng nói.

“Ừ, đối với Tiểu Mai mà nói, đi theo bên cạnh tiểu thư là đủ rồi!” Tiểu Mai nói, nụ cười trên mặt một lần nữa trở nên hoạt bát.

Phi hành bình an vô sự một lúc, bọn họ đi tới chỗ quảng linh thạch.

Hôm nay, nơi đây một lần nữa bị sáu phái Việt quốc nắm giữ, đang phái tu sĩ cùng phạm nhân đào bới đá vụn, khai thác lần nữa.

Bốn người Diệp Trường Sinh lặng yên không một tiếng động tiến vào linh thạch quảng, đi tới nơi của cỗ truyền tông trận.

“Thí Âm, bắt đầu đi!” Diệp Trường Sinh mang theo Tân Như Âm đi tới trước mặt cỗ truyền tông trận, nhẹ giọng nói.

Tân Như Âm lên tiếng, lập tức xuất ra tài liệu tu bổ lại Truyền tông trận bị phá hỏng một góc.

Sau khi tu bổ xong, nàng bận rộn bố trí chung quanh một tòa trận pháp.

Kể từ đó, khi truyền tông trận mở ra thì có thể che giấu được động tĩnh.

Khi tất cả kết thúc, bốn người đứng ở trên cỗ truyền tông trận, Diệp Trường Sinh đem mấy khối linh thạch bậc trung khảm vào chỗ lỗ hỏng trên truyền tông trận.

Sau đó, hắn lấy Đại Na Di lệnh ra, pháp lực truyền vào.

Trên Đại na di lệnh tản mát ra một đạo quang mang bao trùm bốn người.

Cuối cùng nhìn thoáng qua Thiên Nam, Diệp Trường Sinh khẽ quát một tiếng: “Truyền tống!”

Truyền Tống Trận cổ lập tức sáng lên quang mang, không gian vặn vẹo một hồi, Diệp Trường Sinh, Trần Xảo Thiển, Tân Như Âm, Tiểu Mai bốn người, biến mất trong quang mang.

Một luồng ánh sáng màu vàng mờ đi qua, bốn người Diệp Trường Sinh xuất hiện ở một nơi tối tăm.

Ánh sáng rất u ám, bốn phía đen kịt, Tân Như Âm cùng Trần sư tỷ đều nắm chặt tay áo Diệp Trường Sinh, có chút khẩn trương.

Diệp Trường Sinh nhìn xung quanh, đây là một căn phòng bỏ hoang, cửa đóng chặt, ánh sáng bên ngoài không lộ ra ngoài chút nào.

Cho nên trong phòng một mảnh hắc ám, đồng thời còn mơ hồ tản mát ra khí tức mục nát.

Mượn thị lực cực mạnh, Diệp Trường Sinh nhìn xung quanh một lượt, tìm được một cánh cửa đá.

Vỗ vỗ bàn tay của Trần sư tỷ cùng Tân Như Âm, nhẹ nhàng an ủi nói: “Chúng ta đã đến, nơi này rất an toàn!”

“Đây là... Loạn Tinh Hải sao?” Trần sư tỷ lẩm bẩm nói, trong ánh mắt nàng ẩn chứa vẻ tò mò, đồng thời cũng có chút mê man.

“Đi thôi!”

Diệp Trường Sinh nhẹ giọng nói, đi tới phía trước, đẩy cánh cửa đá kia ra.

Trước mắt xuất hiện một cầu thang đá xanh thật dài, chậm rãi kéo dài lên phía trên, cũng không biết dài bao nhiêu.

Trên bậc thang, tro bụi rơi đầy, đã rất nhiều năm chưa từng có người tới nơi này.

“Đạp đạp!”

Tiếng bước chân vang lên, bốn người Diệp Trường Sinh và Trần sư tỷ dọc theo bậc thang đá xanh một đường đi lên, đi tới cuối, trước mắt xuất hiện một khối núi đá cực lớn.

Đánh nát núi đá, ánh mặt trời chói mắt trong nháy mắt, chen chúc nhau tràn vào, đồng thời, một luồng hơi mới mẻ ẩm ướt, mang theo mùi tanh hôi phả vào mặt.

Đứng ở cửa động, ba người Trần sư tử, Tân Như Âm đều ngây ngẩn cả người.

Phóng mắt nhìn thì thấy sóng xanh mênh mông bát ngát dập dờn, nước và trời nối liền thành một đường, mênh mông mông, rộng lớn mạnh mẽ.

Các nàng Trần sư tử từ nhỏ sống ở Việt quốc lần đầu tiên nhìn thấy biển cả, không khỏi ngẩn người.

Diệp Trường Sinh lại đã quen với cảnh sắc như vậy, biển cả của tu tiên giới cùng biển lớn của hắc kiếp trước thoát nhìn không có khác biệt nhiều.

Đợi đến khi vẻ thán phục trên mặt đám Trần sư tử bình tĩnh lại, Diệp Trường Sinh vung tay, một luồng ánh sáng tím dừng lại dưới chân.

“Đi thôi, chúng ta đi tìm một hòn đảo nhỏ có thể tu hành trước đã!”

“Sư đệ, nơi này thật sự không có mảnh lớn lục địa sao...”

.....

Trên đường đi, các nàng Trần sư tử, Tân Như Âm liên miên căn nhắc hỏi Diệp Trường Sinh rất nhiều vấn đề.

Vừa tới nơi này, trong lòng các nàng tràn ngập tò mò, rất muốn biết tất cả những thứ có liên quan tới nơi này.

Còn Diệp Trường Sinh đương nhiên biết gì sẽ trả lời, hơn nữa còn đẩy toàn bộ hiểu biết của hắn lên trên một quyển sách cổ ở Loạn Tinh Hải.

Hai cô gái cũng không hoài nghi điều gì, các nàng gặt gao tựa vào bên cạnh Diệp Trường Sinh, thưởng thức biển rộng mênh mông xẹt qua dưới chân, trong ánh mắt tràn ngập sự kinh ngạc và mừng rỡ.

Vừa mới rời biệt cố hương bị thương bị loại phong cảnh dị vực thể hiện ra làm ngập tràn sự kinh ngạc. Trong lúc nhất thời, trong lòng các nàng sinh ra nguyện vọng đối với cuộc sống tương lai.

Dựa vào thần thức cường đại, Diệp Trường Sinh nhanh chóng phát hiện một chiếc thuyền lớn trên mặt biển.

Phi Thiên Linh toa nhanh chóng vọt tới, lơ lửng trên thuyền lớn.

Phía dưới, tiếng kinh hô vang lên, rất nhiều phạm nhân đứng trên boong thuyền, ngửa đầu nhìn đạo tử quang trên bầu trời.

Trong ánh mắt của bọn họ, có ngóng trông, có hâm mộ, có sợ hãi, nhưng duy chỉ có không có bách tính Thiên Nam nhìn thấy tu tiên giả, phảng phất nhìn thấy sự vật xa lạ kia.

“Nơi này thoát nhìn tu tiên giả thường xuyên tiếp xúc với phạm nhân sao?” Tân Như Âm nhin không được hỏi một câu.

Diệp Trường Sinh cười gằn nói: “Chắc là như vậy, sau này tiếp xúc nhiều một chút là chúng ta đều biết rồi!”

Theo Diệp Trường Sinh thấy, chiếc thuyền dưới chân thực sự có gì đó quái lạ, không có cột buồm và cánh buồm, thuyền đi đều dựa vào mười mấy con cá cực lớn ở đầu thuyền, mọc đầy răng sắc bén kéo lại.

Diệp Trường Sinh hạ Phi Thiên Linh Toa xuống, bốn người đứng trên boong thuyền, những người phạm tặc kia thấy bọn họ, rất cung kính hành lễ, sau đó lui ra, một người thoát nhìn là đầu lĩnh dáng dấp đi lên phía trước.

Sau khi sử dụng nhiều loại ngôn ngữ mới có thể trao đổi với đối phương, bốn người Diệp Trường Sinh biết được tin tức của mọi người trên thuyền.

Khôi Tinh Đảo, Cổ gia!

“Thật trùng hợp!” Diệp Trường Sinh không khỏi sờ sờ cằm, cảm thấy không biết nói gì.

Lúc Hàn Lập đến Loạn Tinh Hải, chẳng phải cũng là đụng phải thuyền lớn của Cổ gia sao?

Kết quả mình mang theo đám người Tân Như Âm và Trần sư tỷ tới đây, cũng gặp được vị Cổ gia này.

“Chẳng lẽ, Cổ gia này mỗi ngày đều ở lại nơi này, chờ người nhập cư Thiên Nam tới đây?” Diệp Trường Sinh trong lòng trêu chọc một câu.

Bất quá, hẳn đối với việc này cũng không có quá nhiều kinh ngạc, bởi vì theo thời gian suy tính, Hàn Lập nhập cư trái phép

không sai biệt lắm cũng là lúc này.

Cho nên, dưới tình huống thời gian chênh lệch không lớn, gặp phải thuyền lớn của Cố gia là rất bình thường.

Ngồi ở trên ghế trong buồng nhỏ thuyền, bốn người Diệp Trường Sinh nghe trên thuyền Đông Cố Đông gia phiên dịch tình huống của Khôi Tinh Đảo cùng Loạn Tinh Hải mà thuật lại với bọn họ.

Khôi Tinh Đảo nằm ở góc Tây Nam của Loạn Tinh Hải, trong khu vực này có Vĩ Tinh Đảo, Khôi Tinh Đảo, Tang Tinh Đảo.

Ba hòn đảo này là ba trong số ba mươi sáu hòn đảo mà Nội Tinh Hải bị Tinh Cung khống chế.

Xung quanh ba hòn đảo lớn còn vài chục hòn đảo nhỏ, trên mỗi hòn đảo đều có linh mạch, có tu sĩ và phàm nhân sinh sống.

Tại Loạn Tinh Hải này, không có tu sĩ tồn tại thì phàm nhân không cách nào sinh tồn.

Bởi vì, Loạn Tinh Hải tồn tại tam đại thiên tai, theo thứ tự là Thiên Phong, Yêu thú, Quỷ Vụ.

Quỷ vụ đối với phàm nhân không ảnh hưởng quá lớn, chủ yếu là Thiên Phong cùng Yêu thú.

Trên biển sinh sống đại lượng yêu thú, một khi chúng lên bờ, sẽ tạo thành thương vong thật lớn.

Thiên phong, hàng năm đều sẽ từ một đầu của Loạn Tinh Hải bị vỡ vết ở đầu kia, không ai biết vì sao lại hình thành loại thiên tượng này.

Gặp phải hai đại thiên tai này, nếu đảo nhỏ không có đại trận tu sĩ bảo vệ, phàm nhân nhất định sẽ gặp tai ương.

Các nàng Trần sư tỷ, Tân Như Âm đều chú ý lắng nghe Vương Trường Thanh giảng thuật tình huống Loạn Tinh Hải.

Còn Diệp Trường Sinh thì thả thần thức ra, quan sát tình huống xung quanh.

Những gì Vương Trường Thanh nói, hắn sớm đã biết.

Sau khi kể lại tình huống ở Loạn Tinh Hải, Vương Trường Thanh lại đưa ra thỉnh cầu đám người Diệp Trường Sinh ra tay, giúp Cố đông chủ đạt được tư cách buôn bán.

Đối với loại chuyện đấu pháp với tu sĩ Luyện Khí này, Diệp Trường Sinh tất nhiên là chường mắt.

Chẳng qua, trong bốn người vừa vặn cũng có một tu sĩ Luyện Khí, vì thế Diệp Trường Sinh liền cho tiểu Mai đáp ứng lời thỉnh cầu của Vương Trường Thanh.

Dùng sự thắng lợi của đấu pháp để đổi lấy quyền lợi của Cố đông chủ, để bọn họ có được quyền ở lại vĩnh viễn trên đảo.

Sau khi giao dịch xong, Cố đông chủ và Vương Trường Thanh liền có vẻ nhiệt tình dị thường.

Hắn an bài cho bốn người Diệp Trường Sinh hai gian phòng tốt nhất.

Trong mấy ngày kế tiếp, bọn họ đi theo Vương Trường Thanh, học xong ngôn ngữ Loạn Tinh Hải, đồng thời đổi với Loạn Tinh Hải càng thêm hiểu rõ.

Bốn ngày sau, thuyền lớn trong một mảnh tiếng hoan hô đã đến Khôi Tinh Đảo, dưới sự bảo vệ của Cố đông chủ, bốn người Diệp Trường Sinh làm ra quyền ở lại Khôi Tinh Đảo vĩnh viễn.

Linh mạch trên Khôi Tinh Đảo chủ yếu hội tụ ở trên đệ nhất đại sơn trên Thanh Vân Sơn.

Thanh Vân Sơn có tam đại chủ phong, ba trăm sáu mươi bảy tòa tiểu phong, vô luận là chủ phong hay tiểu phong, đều có thể mở động phủ.

Đảo chủ Mộc Long chân nhân ở tại linh khí nồng đậm nhất trên ngọn Thiên Trụ phong, người này là một vị tu sĩ Kết Đan trung kỳ.

Tại hai bên Thiên Trụ Phong là hai tòa chủ phong Thiên Môn, Thiên Tiêu phong, có hai phó đảo chủ ở đây, bọn họ đều là tu sĩ Kết Đan sơ kỳ.

Đồng thời, còn là một đôi đạo侶, tên là Viên Quân và Cầm Cầm.

Đây là tin tức mà đám người Diệp Trường Sinh sau khi tới trên đảo, thông qua việc tiếp xúc với tu sĩ mà đạt được.

Sau khi Tiểu Mai giúp Cổ đông chủ thắng được kinh doanh quyền, bốn người Diệp Trường Sinh chọn một tòa động phủ linh mạch dùng để tu hành ở Đãng Tiên các trên Khôi Tinh đảo.

Đây chính là Tiểu Hoàn đảo!

Biết được phía dưới hòn đảo này có Phệ Kim Trùng đang ngủ say, Diệp Trường Sinh đương nhiên sẽ không dễ dàng buông tha.

Sau khi chọn lựa Tiểu Hoàn đảo làm nơi cư trú, Diệp Trường Sinh lập tức mang theo ba người Tân Như Âm, Trần Xảo Thiển đi tới trên hòn đảo này.

Đứng trước một ngọn núi duy nhất trên Tiểu Hoàn đảo, Diệp Trường Sinh khẽ cười một tiếng, quay đầu lại nói với ba cô gái: “Tiếp theo chúng ta phải ở đây một thời gian ngắn, mở một ngọn núi mới là nhà mới của chúng ta!”

Nghe được chữ “nhà” này, đôi mắt Trần sư tỷ cùng Tân Như Âm đều sáng ngời, liếc nhau một cái, trong mắt hiện lên vẻ

thẹn thùng.

Những năm tiếp theo, mọi người đều ở dưới mái hiên.

Nhớ tới tác phong hoang đường trong quá khứ của Diệp Trường Sinh, hai cô gái không khỏi cảm thấy nóng bừng cả người.

Không cần phải nói, trong cuộc sống tu hành kế tiếp, Diệp Trường Sinh tất nhiên sẽ không dễ dàng buông tha các năng.

Mặc kệ là chuyện gì khiến người ta cảm thấy hoang đường đều có khả năng xảy ra, nhị nữ sớm đã chuẩn bị tâm lý sẵn sàng.

Sau khi được Diệp Trường Sinh trái ôm phải ấp, một rống hai phượng nhiều lần, các nàng cũng dần dần nhìn thấu.

Không giống như quá khứ, cảm thấy không thể tiếp nhận nổi.

Kế tiếp, pháp thuật quang mang lập loè, bốn người cùng nhau mở động phủ.

Diệp Trường Sinh chỉ mới mở đại khái một số, còn lại đều giao cho Trần sư tử cùng đám Tân Như Âm.

Ở phương diện bố trí chỗ ở mới, nữ tính thường rất nhiệt tình, có thể làm ra rất nhiều cải thiện tinh tế.

Điểm ấy Diệp Trường Sinh cũng không sánh được, động phủ hần mở ra thường rất đơn sơ, lười đi làm ưu hóa trên một số chi tiết.

Sau khi mở động phủ xong, Tân Như Âm lại lấy ra mấy bộ tài liệu bày trận, bận rộn chung quanh động phủ.

Nàng đem vài bộ trận pháp bố trí chung quanh động phủ, như vậy tương lai cho dù tu sĩ Kết Đan xông vào, cũng có khả năng bị đuổi giết.

Bảo đảm an toàn cho động phủ.

Lúc trước Trần sư tử đã được nghe nói về thiên phú trận pháp của Tân Như Âm, lúc nhìn thấy Tân Như Âm lấy ra bộ trận pháp lợi hại này thì sự kính nể trong lòng nàng càng sâu hơn.

Ở trong động phủ, trong một gian tròng thất được chuẩn bị tỉ mỉ, Diệp Trường Sinh bỏ một đồng Hắc Văn nghĩ kiếm được sau khi giết chết Ngự Linh tông vào trong đó.

Mấy trăm Hắc Văn nghĩ nằm nhòai trên tường trùng thất, Diệp Trường Sinh lập tức phân phó Tiểu Mai nuôi nấng bọn Hắc Văn nghĩ này đúng hạn.

Đám Hắc Văn kiến này đương nhiên là dùng để câu Phệ Kim Trùng.

Phệ Kim Trùng thích ăn kỳ trùng, bọn Hắc Văn Kiến này cũng coi như là kỳ trùng, Diệp Trường Sinh hi vọng dùng khí tức của bọn chúng để câu lũ Phệ Kim Trùng đang ngủ say ở phía dưới Tiểu Hoàn đảo.

Sau khi bố trí xong hết thầy, hắn ở trong động phủ tĩnh dưỡng vài ngày, sau đó lập tức ra biển săn yêu.

Giết chết yêu thú, luyện chế huyết linh đại đan, tu luyện Cửu Khiếu Tinh Nguyên Công, đây là chuyện đã sớm quy hoạch tốt.

Sau khi đến Loạn Tinh Hải, hắn có thể chính thức tu luyện môn công pháp luyện thể này.

Chỉ cần có thể tu luyện ra một viên tinh khiêu, cũng đủ để tỷ lệ Kết Đan gia tăng sáu đến bảy thành.

“Sau khi tu luyện Cửu Khiếu Tinh Nguyên Công, lại thêm Tuyết Linh Thủy và Thiên Hỏa Dịch, cho dù không cần Hàng Trần Đan kia, với tư chất của ta kết đan cũng không khó!”
Diệp Trường Sinh trong lòng thầm nghĩ.

Nó giẫm lên Phi Thiên Linh Toa, nhanh chóng bay về phía biển rộng mênh mông.

Mà Trần sư tỷ cùng Tân Như Âm các nàng thì lại ở trong động phủ tiếp tục tu luyện.

.....

Trên biển lớn mênh mông cách Khôi Tinh Đảo mấy ngàn dặm, Diệp Trường Sinh đáp xuống một rặng san hô.

san hô không phải rất lớn, bắt quá phạm vi hai ba dặm, phía trên lại sinh trưởng không ít Nghê Thường Thảo.

Sau khi thấy Nghê Thường Thảo, Diệp Trường Sinh hài lòng gật đầu, nhanh chóng hành động.

Tại trên san hô bố trí vài bộ trận pháp, bảo đảm cho dù là lục cấp yêu thú đến, cũng phải bị vây chết.

Sau đó, hắn đi đến trước một gốc Nghê Thường Thảo, phục chế ra lục dịch.

Liên tiếp nhỏ ra ba giọt, đem gốc Nghê Thường Thảo này thúc dục đến ba trăm năm tuổi.

Sau đó Diệp Trường Sinh liền tĩnh tọa trên đảo, chậm rãi chờ đợi mùi đặc thù của Nghê Thường Thảo khuếch tán ra.

Loại thực vật kỳ dị khác này có tên là mê hoặc yêu thảo, mùi quái dị mà lúc giương lá phát ra có sức hấp dẫn trí mạng với yêu thú.

Nghê Thường Thảo ba trăm năm tuổi hẳn là có thể hấp dẫn một con yêu thú cấp năm.

Cũng không lâu lắm, Diệp Trường Sinh liền cảm giác được từng luồng từng luồng yêu khí từ bốn phía hải vực truyền đến, chúng nó điên cuồng lao tới rặng san hô này.

“Đều là cấp hai, cấp ba, cấp bốn!” Cảm ứng được những khí tức này, Diệp Trường Sinh nhíu mày.

Những yêu thú đẳng cấp này, đối với hắn tác dụng đã không còn lớn.

Hắn không đứng dậy, sau khi mười mấy con yêu thú này xông vào trận pháp, rất nhanh liền bị đại trận giao sát.

Qua một lúc, đột nhiên ở một nơi rất xa trong hải vực, một luồng yêu khí cường đại xuất hiện, xông tới.

“Yêu thú cấp năm!”

Diệp Trường Sinh đứng lên, ánh mắt lộ vẻ chờ mong.

Yêu thú cấp năm tương đương với Kết Đan sơ kỳ, hẳn là đủ cho hắn luyện chế một viên Huyết Linh Đại Đan tốt rồi!

Sau một lúc lâu, con yêu thú cấp năm đụng đầu vào trong đại trận, bị trận pháp vây khốn.

Nó trời sinh có linh trí thấp, căn bản không hiểu trước mắt là tình huống gì, chỉ lo cắn đầu tìm lung tung.

Kết quả, bị trận pháp vây khốn đến đỡ trái hở phải, rất nhanh không thể động đậy.

Diệp Trường Sinh đi lên phía trước, cẩn thận quan sát con yêu thú cấp năm này.

Đây là một con yêu thú có hình dạng con cua, hai cái càng lớn hung mãnh dị thường, không ngừng vung vẩy trong trận pháp, chém giết với không khí.

Diệp Trường Sinh thấy thế cười cười, trên tay bộc phát ra kiếm khí Tinh Ngân, bắn nhanh ra ngoài, đụng vào giáp xác con cua yêu thú.

“Phanh!”

Trông giống như đang rèn sắt vậy, kiếm khí Tinh Ngân đụng phải tia lửa, nhưng lại không gây tổn thương được bao nhiêu đối với con cua yêu thú.

“Chắc chắc, quả nhiên không hổ danh là yêu thú được xưng bằng sức phòng ngự. Một thân dạ dày giáp này quá cứng rắn đi!”

Diệp Trường Sinh cảm thán hai câu, giữa hai tay bộc phát ra càng nhiều tinh ngân kiếm khí.

Từng tiếng nổ vang lên cuối cùng cũng phá vỡ phòng ngự của nó, giết chết con yêu thú cấp năm này.

Sau khi giết chết con cua yêu thú này, Diệp Trường Sinh Mã không dừng vó, lập tức bắt đầu ở trên rặng san hô này, bắt đầu luyện chế Huyết Linh Đại Đan.

Căn cứ theo bí pháp ghi chép trong Vạn Linh Chân Kinh, hắn rút tinh huyết toàn thân của yêu thú cùng yêu đan ra, hội tụ thành một đoàn, sau đó phối hợp với nhiều loại linh dược ngàn năm, dùng Tiên Thiên chân hỏa luyện hóa chúng.

Mười ngày mười đêm sau, Diệp Trường Sinh luyện ra một quả Huyết Linh Đại Đan.

Huyết Linh đại đan là một loại đan dược không sai biệt lắm với trứng bồ câu, toàn thân có màu đỏ như máu, bên trong phẳng phất có máu đang chảy.

Thoạt nhìn rất là yêu dị huyết tinh, nhưng người không thấy bất kỳ mùi máu tươi nào, ngược lại có một loại mùi thơm thánh khiết.

Chỉ người qua một chút, đã khiến khí huyết người ta mơ hồ xao động, khí lực phẳng phất đều tăng lên mấy phần.

Sau khi đạt được viên Huyết Linh Đại Đan này, Diệp Trường Sinh lập tức thu thập tất cả đồ trên san hô đi, sau đó rời khỏi nơi này.

Hắn cũng không có ý tiếp tục săn yêu.

Chỉ cần giết chết một con là đủ rồi, luyện chế ra một viên huyết linh đại đan, còn lại đều có thể dùng linh thạch phục chế.

Trong tay còn có hơn hai mươi vạn linh thạch, đủ để tu luyện Cửu Khiếu Tinh Nguyên Công.

Trở lại Tiểu Hoàn đảo, Diệp Trường Sinh cùng Trần sư tỷ Tân Như Âm lên tiếng chào hỏi, sau đó lập tức ngồi vào mật thất bắt đầu tu luyện.

Ăn vào Huyết Linh Đại Đan, chỉ một thoáng, toàn thân hắn đều bị một cỗ huyết quang bao phủ, một cỗ khí huyết khổng lồ đánh thẳng vào thân thể của hắn, rửa sạch kinh mạch, rèn luyện cốt tủy của hắn.

Dược lực mãnh liệt mênh mông trong cơ thể mạnh mẽ đâm tới, Diệp Trường Sinh cắn chặt hàm răng, chịu đựng loại đau đớn này.

Các nơi trên thân thể hắn bắt đầu rạn nứt da dẻ, tuôn ra từng dòng máu đen, đây là tạp chất trong cơ thể bị dược lực của Huyết Linh Đại Đan đẩy ra.

Chịu đựng thống khổ, Diệp Trường Sinh vận chuyển Cửu Khiếu Tinh Nguyên Công, luyện hóa lực lượng khí huyết bàng

bạc này.

“Không được, quá chậm!”

Sau khi ngồi xếp bằng một lúc, Diệp Trường Sinh bỗng nhiên mở hai mắt ra, chân mày cau lại.

Chỉ dựa vào chính mình tu luyện, tốc độ hấp thu tinh lực thật sự là quá chậm, xem ra phải dùng một chiêu kia.

Diệp Trường Sinh đứng dậy, thân thể run lên, bỏ máu đen xuống, sau đó rời khỏi mật thất.

Đi tới trước mặt Tân Như Âm và Trần sư tỷ, toàn thân Diệp Trường Sinh lóe ra huyết quang yêu dị, khí huyết mạnh mẽ trong cơ thể bắt đầu khởi động.

Ánh mắt hắn trở nên nóng rực, một tay ôm lấy Trần sư tỷ cùng Tân Như Âm, thấp giọng nói: “Ta muốn các người giúp ta tu hành!”

Nói xong, hai nàng kinh hô một tiếng, mang theo các nàng tiến vào phòng.

Muốn nhanh chóng hấp thu tinh lực, biện pháp tốt nhất chính là mượn nhờ Ngự Hoàng Thôn Linh Công.

Bởi vậy, Trần sư tỷ cùng Tân Như Âm tự nhiên là khó thoát khỏi ma quỷ, từng tiếng hồn dỗi bị Diệp Trường Sinh kéo qua.

Dưới sự trợ giúp của Ngự Hoàng Thôn Linh Công, tốc độ mà Diệp Trường Sinh thu nạp tinh lực Chu Thiên nhanh hơn rất nhiều.

Mượn nhờ long ngâm chi thể của Tân Như Âm, tu hành Cửu Khiếu Tinh Nguyên Công sẽ dễ dàng hơn rất nhiều.

Mà khi Tân Như Âm chống đỡ không nổi, Diệp Trường Sinh lại kéo Trần sư tỷ tới thế chỗ mình.

Nhưng mà, tương đối mà nói, cùng với Trần sư tỷ tu luyện, tốc độ liền chậm hơn rất nhiều.

Dù sao Trần sư tỷ cũng không phải người sở hữu Thiên Linh căn, cũng không phải người sở hữu thể chất đặc thù gì.

Mà môn công pháp Ngự Hoàng Thôn Linh Công này, chỉ có tại đặc thù thể chất hoặc là thiên linh căn phối hợp, mới có thể

phát huy ra tác dụng lớn nhất.

Nhưng hiện tại cũng không còn biện pháp nào khác.

Dù sao, thể chất của Tân Như Âm rất yếu ớt, trước mặt Diệp Trường Sinh căn bản là không thể chống đỡ được quá lâu.

Thường thường sau một canh giờ, nàng sẽ xụi lơ qua, kế tiếp phải tu dưỡng trọn vẹn hơn một ngày, mới có thể chậm lại.

“Nếu như có càng nhiều nữ tử có thể chất đặc thù hoặc là Thiên Linh căn tiếp nhận, chẳng phải tốc độ tu hành công pháp này của ta sẽ càng nhanh hơn sao?” Trong lòng Diệp Trường Sinh bỗng nhiên nổi lên suy nghĩ như vậy.

Thời gian trên Tiểu Hoàn Đảo cứ ngày ngày trôi qua như vậy, hai nàng không quan tâm đến việc tu hành của bản thân mà thay nhau ra trận, trợ giúp Diệp Trường Sinh tu hành Cửu Khiếu Tinh Nguyên Công.

Huyết khí lực của viên Huyết Khí Đại Đan lúc trước cực kỳ dư thừa, Diệp Trường Sinh luyện hóa trọn vẹn hơn một năm, mới đem tất cả chúng luyện hóa vào trong cơ thể mình.

Lúc này, một con yêu thú cấp năm có thể so với yêu thú của tu sĩ Kết Đan sơ kỳ, hắn đem toàn bộ tinh huyết, pháp lực dung nạp vào trong thân thể của mình.

Sau khi cắn nuốt trọn vẹn một con yêu thú cấp năm.

Sau đó, sau khi luyện hóa viên huyết khí đại đan này, Diệp Trường Sinh lại nhanh chóng dùng linh thạch phục chế ra một viên khác.

Cứ thế, một mực qua mười lăm năm, cuối cùng Diệp Trường Sinh cũng luyện thành tầng thứ nhất Cửu Khiếu Tinh Nguyên Công.

Trong cơ thể có thêm một cái tinh khiếu, chứa đựng ước chừng một phần ba pháp lực trong đan điền.

Nói cách khác, lực lượng pháp lực của Diệp Trường Sinh gấp bốn lần tu sĩ Giả Đan bình thường.

Đứng trong động phủ Tiểu Hoàn đảo, Diệp Trường Sinh lấy ra một thanh pháp khí.

Đây là một thanh phi kiếm, mũi kiếm sắc bén lóe ra hàn mang, thể hiện phẩm chất không tầm thường.

Pháp khí có thể được hấn thu gom lại, đương nhiên sẽ không phải là pháp khí phẩm chất bình thường.

Diệp Trường Sinh vươn hai ngón tay, kẹp lấy thanh kiếm này, không dùng bất luận pháp lực gì, nhẹ nhàng uốn éo, sau một khắc, thanh phi kiếm này trực tiếp bị bẻ gãy.

Nhặt mũi kiếm rơi xuống, Diệp Trường Sinh hung hăng dùng mũi kiếm này đâm vào bàn tay mình.

Kết quả, lưỡi kiếm chỉ có thể làm cho làn da lõm xuống, nhưng cũng không thể phá được lớp phòng ngự của làn da của Diệp Trường Sinh.

“Không sai, Nguyên Tinh đạo nhân kia cũng không phải đang khen ngợi, sự cường đại của Cửu Khiếu Tinh Nguyên Công, còn vượt qua tưởng tượng của ta!”

“Công pháp luyện thể cường đại như thế, khó trách tu luyện lại gian nan như vậy.”

“Chẳng qua, hiện tại tu luyện môn công pháp này xong, cũng nên suy nghĩ chính thức kết đan!” Diệp Trường Sinh trong đôi mắt sáng lên quang mang.

Cửu Khiếu Tinh Nguyên Công, chỉ cần có thể tu luyện ra một cái tinh khiếu, có thể tăng tỷ lệ kết đan lên sáu đến bảy thành.

Có thể nói, chỉ cần vận khí của Diệp Trường Sinh không chênh lệch tới mức nghịch thiên, thì kế tiếp kết đan, hầu như không có khả năng thất bại.

“Bản thân song linh căn tư chất vốn có xác suất kết đan thành công nhất định, hiện tại tăng thêm sáu đến bảy thành này, trên căn bản là bảo đảm có thể Kết đan!”

“Chẳng qua, ngay cả như vậy, vẫn phải tìm một phần Tuyệt Linh Thủy và Thiên Hỏa Dịch!” Diệp Trường Sinh thì thào nói nhỏ.

Tuyệt Linh Thủy và Thiên Hỏa Dịch, đây là thứ cần phải chuẩn bị khi Kết Đan, nếu không có hai loại tài liệu phụ này, xác suất kết đan thành công không đến một phần trăm.

Diệp Trường Sinh rời khỏi động phủ Tiểu Hoàn đảo, bay về phía Khôi Tinh Đảo.

Đây là lần đầu tiên trong mười lăm năm qua hắn đi ra khỏi động phủ.

Đệ nhất đại thành của Khôi Tinh Đảo gọi là Khôi Tinh Thành, Diệp Trường Sinh dạo bước trên con đường Thiên Đô Thành nổi danh nhất Khôi Tinh Thành, dọc theo con đường này, dần dần đi tới trung tâm của tòa thành.

Nơi này xuất hiện một quảng trường, trên quảng trường phủ kín mỹ ngọc trắng nõn. Chung quanh quảng trường là sáu tòa cung điện sừng sững, tên của chúng là “Sơn Hải Các”, “Bạch Thủy Lô”, “Ngọc Hoàn cư”

Đây chính là sáu tòa điện liên tiếp rồi, mỗi một tòa đều có những sở trường riêng của mình.

Luyện đan, luyện khí, chế phù vân vân, liên quan đến sáu loại kỹ năng phụ trợ trọng yếu nhất của tu tiên giới.

Diệp Trường Sinh quét mắt một vòng, sau đó dừng lại trước điện ban này tên là Ngọc Hoàn cư.

Trước cửa tòa điện các kia treo một lá cờ có hoa thảo, nói rõ phạm vi buôn bán của nó chủ yếu là các loại thảo dược, đan dược.

Đi vào bên trong, lập tức có một gã sai vặt tiến lên đón.

Cảm nhận được pháp lực của Diệp Trường Sinh, người này lập tức cung kính nói: “Vị tiên bối này, muốn đan dược gì? Trong bốn điện có đủ loại đan dược có thể giúp tu sĩ Trúc Cơ tinh tiến tu vi, đảm bảo tiên bối hài lòng!”

Tiểu nhị của Ngọc Hoàn vừa mới nói xong, bên trong phòng lập tức truyền đến một thanh âm.

“Người lui xuống trước đi, để ta tiếp đãi vị đạo hữu này!”

Trong khi nói chuyện, một vị đại hán râu quai nón mặc trường bào xanh nhạt đi ra, sắc mặt người này đỏ tím, vóc người khôi ngô cao lớn, uy mãnh cực kỳ.

Hắn cẩn thận đánh giá Diệp Trường Sinh một chút, trên mặt lập tức lộ ra vẻ tươi cười, chấp tay nói: “Không nghĩ tới đạo hữu đã là cảnh giới giả đan, thật sự là đáng mừng, chúc đạo hữu sớm ngày kim đan đại thành!”

“Tại hạ chương quỹ Âu Dương Liên đang ở Ngọc Hoàn, xin hỏi đạo hữu xưng hô như thế nào?” Đại hán râu quai nón kia nhiệt tình dị thường hỏi thăm.

“Tại hạ họ Diệp!”

“Nguyên lai là Diệp đạo hữu, Diệp đạo hữu tới ngọc hoàn cư, chẳng lẽ là vì mua sắm được vật cần thiết để Kết Đan?” Đại hán râu quai nón kia hỏi.

Giả đan tu sĩ, đến chỗ của hắn mười người trong có tám người vì mua được vật kết đan phụ trợ.

“Ha ha, thực không dám giấu giếm. Tại hạ quả thật là vì chạy nước rút tới Kết Đan kỳ, cho nên mới muốn mua một phần tài liệu phụ trợ cho Kết Đan!”

“Tuyệt Linh Thủy và Thiên Hỏa Dịch, chắc hẳn là vòng ngọc của Âu Dương đạo huynh ở giữa, không phải là không có chứ?” Mặt Diệp Trường Sinh mang theo ý cười hỏi.

“Ha ha, Lục Liên Điện chúng ta mặc dù kém tứ đại thương minh, nhưng một phần tuyệt linh thủy cùng thiên hỏa dịch vẫn có thể lấy ra được!”

Đại hán râu quai nón nói xong, từ trên người lấy ra hai cái hộp ngọc chứa hào quang màu vàng, đặt trước mặt Diệp Trường Sinh.

“Hai cái hộp đựng linh vật này, là dùng Thâm Hải Cực Ngọc thuộc tính Thổ điều khắc thành, cũng coi như là một kiện dị bảo, bất quá so với giá cả hai loại linh vật này, đương nhiên vẫn là không thể so sánh!”

Đại hán râu quai nón chỉ vào hai hộp ngọc kia hướng Diệp Trường Sinh giới thiệu, mặc dù thanh âm rất bình tĩnh, nhưng Diệp Trường Sinh vẫn nghe ra vài phần đắc ý.

“Làm phiên đạo hữu rồi!”

Diệp Trường Sinh nói xong, mở hai hộp ngọc ra.

Chỉ thấy trong một cái hộp chứa một đoàn chất lỏng trong suốt, một cổ âm khí kỳ hàn đập vào mặt.

Mà trong một cái hộp khác lại là một đoàn chất lỏng màu đỏ tươi như lửa, lộ ra nóng rực đến cực điểm.

Băng và Hỏa, hai loại thuộc tính đối lập hoàn toàn khác biệt.

Quan sát một lát, Diệp Trường Sinh hài lòng đóng hộp lại, hỏi: “Hai thứ này, cần bao nhiêu linh thạch?”

“Nguyên bản một phần Tuyết Linh Thủy cùng Thiên Hỏa Dịch cần hai ngàn năm trăm Linh Thạch, nhưng vì chúc mừng đạo hữu kết đan thành công, liền giảm đi năm trăm Linh Thạch đi, tổng cộng bốn ngàn Linh Thạch!” Đại hán râu quai nón nói, trong lời nói mơ hồ lộ ra một phần giao hảo.

“Bốn ngàn linh thạch sao? Được!”

Diệp Trường Sinh lấy ra bốn mươi viên linh thạch bậc trung, ném cho đại hán râu quai nón, sau đó thu hồi phần Tuyết Linh Thủy và Thiên Hỏa Dịch.

Hai loại tài liệu kết đan này, tuy rằng không quý trọng như linh dược ngàn năm, nhưng cũng rất khó có được.

Bốn ngàn linh thạch lấy được một phần, đúng là rất có ưu đãi!

“Đạo hữu đi thông thả, chúc đạo hữu kết đan thành công!” Khi Diệp Trường Sinh đi ra khỏi ngọc hoàn, đại hán râu quai nón phía sau nói liên tiếp lời tốt.

Sau khi từ biệt đại hán râu quai nón, Diệp Trường Sinh lại trở về Tiểu Hoàn đảo.

Tất cả trận pháp đều mở ra, Diệp Trường Sinh ngồi tại nơi mình bế quan, bắt đầu trùng kích cảnh giới Kết Đan.

Tĩnh tọa mấy ngày, đem trạng thái của mình điều chỉnh thành tốt nhất, sau đó Diệp Trường Sinh lấy ra một cái bình nhỏ đựng Thiên Hỏa Dịch.

Hắn ngửa đầu nhỏ vào trong miệng vài giọt, sau đó cất kỹ cái bình, chờ được lực phát tác.

Cũng không lâu lắm, kinh mạch toàn thân đều nóng lên, chân nguyên trong cơ thể như nước sôi trào, chảy dọc theo kinh mạch cực nhanh.

Diệp Trường Sinh không có chút nào kinh ngạc, ngựa không ngừng vó lấy ra tuyết linh thủy, đồng dạng nhỏ vào trong miệng.

Sau khi uống Tuyết Linh Thủy, chẳng mấy chốc toàn thân hắn lại cảm thấy băng hàn thấu xương. Bên trong kinh mạch còn một nửa của cơ thể, chân nguyên đã hoàn toàn bị đông cứng, không hề chuyển động.

Một bên là chân nguyên trở nên nóng bỏng, bên kia lại là chân nguyên đông kết, cả hai va chạm, kết hợp cùng chân nguyên bị đông cứng.

Điều này làm cho tất cả chân nguyên trên người hắn dần dần có một loại xu thế từ trạng thái lỏng chuyển biến sang trạng thái cố định.

Diệp Trường Sinh nhắm hai mắt, tu hành Kim Linh Thiên Tinh Công tầng bảy, đợi đến ngày tầng bảy công pháp đại thành, chính là lúc hắn kết đan công thành công.

Thời gian trôi qua từng ngày, xuân đi thu đến, Diệp Trường Sinh ngồi ở nơi bế quan, vẫn không có động tĩnh.

Trần sư tỷ cùng Tân Như Âm lúc đầu còn mang vẻ sầu lo và kỳ vọng đứng chờ ở ngoài động phủ mà Diệp Trường Sinh bế quan.

Nhưng theo thời gian dài, hai người bọn họ cũng không chờ đợi nữa, riêng phần mình trở lại động phủ tu hành, chỉ là thỉnh thoảng tới xem một chút.

Cứ như vậy, thời gian ba năm thoáng cái đã qua.

Một ngày ba năm sau, Tiểu Hoàn Đảo vẫn bình tĩnh như trước, năm tháng thản nhiên, những phàm nhân vật sống bất động trước đây.

Đột nhiên, trên ngọn núi có tiên sư cư trú trên đảo xảy ra một màn khiến cả đám phàm nhân ở Tiểu Hoàn đảo trợn mắt há hốc mồm.

Bầu trời vốn vạn dặm không mây, xanh thẳm như được giặt giũ, đột nhiên phong vân biến sắc, cuồng phong gào thét!

Một đám mây đen lớn đột nhiên xuất hiện, không biết từ lúc nào, bao phủ cả ngọn núi.

Tiếng sấm đình tai nhức óc vang lên, tia chớp màu bạc như rắn điên cuồng loạn vũ, một bộ thiên tượng kinh người hiện ra trước mặt mọi người.

Đồng thời, thiên địa linh khí bốn phương tám hướng lấy ngọn núi làm trung tâm, bắt đầu xoay tròn hí dài, ở dưới tầng mây đen kịt, hình thành một vòng xoáy khổng lồ đường kính vài dặm.

Toàn bộ linh khí trên Tiểu Hoàn Đảo đều bị vòng xoáy khổng lồ này hút đi. Đám người Tân Như Âm, Trần sư tỷ cùng Tiểu Mai kinh ngạc đi ra khỏi động phủ đang tu hành, nhìn thấy Diệp Trường Sinh, trên mặt lộ vẻ vui mừng lẫn sợ hãi.

Cho dù đây là lần đầu tiên các nàng chứng kiến loại thiên tượng này, nhưng lập tức hiểu ra, đây là tình cảnh tu sĩ kết đan mới có thể xuất hiện.

“Đó là... có người kết đan?”

“Kết đan kỳ, có người kết đan, đây là vị tiền bối nào? Khôi Tinh Đảo của chúng ta lại xuất hiện một vị tu sĩ cấp cao!”

“Phương hướng kia là... Tiểu Hoàn đảo, có người kết đan ở trên đó rồi!”

“Mau đi xem một chút!”

.....

Trên Khôi Tinh Đảo, rất nhiều tu sĩ thấy được dị tượng kinh người phía xa kia, nhao nhao giá ngự pháp khí, hướng phía Tiểu Hoàn Đảo bay đi.

Đồng thời, đảo chủ Khôi Tinh Đảo Mộc Long Chân Nhân và hai phó đảo chủ còn lại cũng bay ra từ nơi bế quan, nhìn về phía bầu trời kia.

“Hai vị đạo huynh, có biết vị tu sĩ Kết Đan mới này là ai không?” Mộc Long chân nhân nhìn chăm chăm phiến thiên tượng một lát, hướng hai vị phó đảo chủ bên cạnh hỏi.

Hai người nghe vậy, đều lắc đầu, nói: “Chúng ta đều quen biết các tu sĩ Giả Đan của Khôi Tinh Đảo, không có ai ở tại Tiểu Hoàn Đảo, chắc hẳn vị đồng đạo này là mới tới a!”

“Đi hỏi người phụ trách đăng ký linh địa xem sao!” Phó đảo chủ Viên Quân nói.

Mộc Long chân nhân chậm rãi gật đầu, ba người lập tức bay về phía Đăng Tiên Các Khôi Tinh Đảo, ý đồ từ trong ghi chép của Đăng Tiên Các tìm được tin tức của tu sĩ Kết Đan này.

Trên Tiểu Hoàn Đảo, sau khi một đám tu sĩ phát hiện ra động tĩnh của thiên tượng bên này, vội vã bay từ Khôi Tinh Đảo tới gần đảo thì lại nghe được một thanh âm băng hàn thấu xương:

“Kẻ tự tiện xông vào đảo này, giết!”

Thanh âm lạnh lùng này, chỉ một thoáng giống như băng nước tưới diệt niềm nhiệt tình trong lòng đám tu sĩ cấp thấp này.

Trong lúc nhất thời, mọi người hai mặt nhìn nhau, ngừng lại bên ngoài Tiểu Hoàn đảo, không dám tiếp tục tiến lên phía trước nữa.

“Thôi, xem ra vị tiên bối này không muốn bị người quấy rầy, chúng ta hay là lui đi!” Có người nói như thế, nhanh chóng đáp pháp khí rời đi.

“Ai, bọn ý chúng ta chỉ muốn giao hảo với vị tiên bối này mà thôi...” Một lão giả thở dài một tiếng, cũng lập tức quay người rời đi.

Đám tu sĩ xông tới, thừa hứng mà đến, thất hứng mà về, nhao nhao rời khỏi nơi đây.

Nếu người ta đã nói như vậy, khẳng định là bọn họ tuyệt đối không hoan nghênh người khác.

Tiếp tục ở lại nơi này, khẳng định sẽ không có quả ngon để ăn.

Trên không trung, ba vị tu sĩ Kết Đan Kỳ của Khôi Tinh Đảo sau khi nghe thấy thanh âm phía xa xa kia thì đều cười khò một tiếng.

“Xem ra vị Diệp đạo hữu này tạm thời không muốn tiếp xúc với ngoại nhân, chúng ta hay là về trước đi!” Đảo chủ Mộc Long chân nhân lắc đầu nói.

Người này là một nam tử trung niên tóc dài râu đen, tướng mạo đoan chính, nhìn rất dễ làm cho lòng người sinh hảo cảm.

“Người vừa kết đan, còn cần một đoạn thời gian tới làm quen cảnh giới của mình, không muốn gặp người ngoài cũng là bình

thường. Nhớ ngày đầu ta kết đan, cũng là cự tuyệt tất cả người tới thăm!” Phó đảo chủ Viên Quân nói.

Một gã phó đảo chủ khác, cũng chính là bạn lữ song tu của Viên Quân, là một nữ tử tướng mạo xinh đẹp tuyệt trần, nàng ngập ngừng nói:

“Xem phong cách hành sự của vị đạo hữu này, chỉ sợ có chút giống với khổ tu bất cận nhân tình!”

Mang theo ba khổ tu sĩ của nữ nhân này sao?

Mộc Long chân nhân nghe vậy lắc đầu, không nói thêm gì.

Hắn lấy ra một tấm Truyền Âm Phù, đối với hắn nói mấy câu, sau đó ném Truyền Âm Phù về phía Tiểu Hoàn Đảo.

Xoay người sang chỗ khác, Mộc Long chân nhân nói: “Mặc kệ tính tình của hắn như thế nào, trước tiên chúng ta nên phóng ra thiện ý, xem có thể lôi kéo vị tu sĩ Kết Đan mới này hay không, nếu như có bốn vị tu sĩ Kết Đan kỳ tọa trấn, vậy thanh thế Khôi Tinh Đảo chúng ta sẽ càng thêm lớn mạnh!”

“Đúng vậy, mặc kệ như thế nào đều là một vị đồng đạo Kết Đan kỳ, có thể giao hảo liền tận lực giao hảo!” Viên Quân cũng phụ họa theo.

Ba người đứng ở trên không nói chuyện một hồi, sau đó tự mình bay trở về động phủ của mình.

Ở trên Tiểu Hoàn Đảo, trước cửa động phủ của Diệp Trường Sinh, Trần sư tử, Tân Như Âm và Tiểu Mai đều khẩn trương đứng ở chỗ này, đôi mắt tràn đầy vẻ chờ mong.

Bé quan ba năm, cuối cùng cũng có kết quả!

“Đột phá Kết Đan kỳ, bình thường cần thời gian ba đến năm năm bé quan, tình huống cụ thể tùy theo tư chất bất đồng mà quyết định, Diệp đại ca chỉ dùng ba năm đã đột phá thành công, tư chất hẳn là đã tiếp cận Thiên linh căn!” Tân Như Âm bỗng nhiên nói.

Trần sư tử nhẹ gật đầu, nói: “Hắn là không sai biệt lắm, xem qua quá khứ những kinh nghiệm đột phá Kết Đan kỳ của các tiền bối kia ở Hoàng Phong cốc, tư chất sư đệ hẳn là hàng ngũ đỉnh cao nhất trên đời rồi!”

Nói xong, ánh mắt Trần sư tử lộ ra vẻ hâm mộ.

Luận tư chất, thật ra nàng cũng không quá xuất sắc. Nếu không có kỳ ngộ ngoài ý muốn, điểm cuối đời này chính là trúc cơ kỳ.

Hai người đang nói, cửa động phủ cuối cùng cũng mở ra, Diệp Trường Sinh tóc tai bù xù đi ra.

Toàn thân lóe ra linh áp cường đại, trong hai tròng mắt lộ ra tinh quang, trong lúc giơ tay nhắc chân đều có khí thế rất lớn.

Khí chất cả người hần phát sinh biến hóa, mang theo một loại hương vị cao thâm mật trắc, trong lúc hành tẩu, tự mang theo một loại khí độ cao nhân.

Bước vào Kết Đan kỳ, xem như đã tiến vào hàng ngũ tu sĩ cấp cao ở Nhân giới.

“Diệp đại ca!”

“Sư đệ!”

Từng tiếng kêu dịu dàng vang lên, Tân Như Âm và Trần sư tử lập tức đánh tới.

“Thật thú!”

Hai cô gái sau khi nhào tới trên người hần liền lập tức phát ra tiếng hờn dỗi.

“Ha ha ha ha!”

Diệp Trường Sinh cười to một tiếng, ôm lấy hai nàng nói:

“Các người hầu hạ ta tắm rửa!”

Ngồi tĩnh tọa ba năm, lại thêm tiến vào Kết Đan kỳ, trên người bài xuất một ít tạp chất, trên dưới toàn thân Diệp Trường Sinh, hiện tại quả thực là mơ hồ tản ra một mùi hôi thối.

Ngay cả chính hần ta cũng có chút không nhận được.

Nghe được lời này của nàng, trên mặt Trần sư tử cùng Tân Như Âm đồng thời dâng lên một vòng ửng đỏ, đôi mắt đẹp yêu kiều nhìn hần, thủy quang dịu dàng ẩn chứa ở trong đó.

“Tiểu Mai, đi chuẩn bị linh thủy tắm rửa!” Diệp Trường Sinh dặn dò Tiểu Mai.

“Vâng, cô gia!”

Tiểu Mai đỏ mặt, lập tức lui xuống, đi tắm linh thủy cần thiết.

Những năm gần đây, tuy rằng đang khổ tu, nhưng Diệp Trường Sinh cũng không phải người không biết hưởng thụ.

Bên trong động phủ, cố ý mở ra một cái phòng, bên trong kiến tạo một cái ao lớn, chuyên môn dùng để tắm rửa... Cùng với dưỡng sinh!

Căn cứ Hợp Hoan bí điển bác đại tinh thâm, Diệp Trường Sinh chuyên làm trong phòng tắm này, chế tạo rất nhiều thứ để trợ giúp hần và Trần sư tỷ, Tân Như Âm chơi đùa.

Đồng thời, hần còn thu gom một loại linh thủy có thể rèn luyện thân thể, sau đó sao chép ra một đồng lớn chuyên môn dùng để tắm rửa.

Trong lúc hưởng thụ, còn có thể rèn luyện thân thể, nhất cử lưỡng tiện.

Trần sư tỷ và Tân Như Âm đang lôi kéo quyến rũ, Diệp Trường Sinh tiến vào trong phòng tắm. Kế tiếp, trong một đoạn thời gian rất dài, ba người đều không đi ra.

Khi xuất hiện trở lại, Diệp Trường Sinh đã dung mạo chính tề, sắc mặt đoan chính, cực kỳ giống chính nhân quân tử.

Hần ta mặc một bộ áo trắng, nhìn khoảng hơn hai mươi tuổi, khuôn mặt tuấn lãng, da thịt sáng long lanh, mơ hồ tản mát ra một loại ánh sáng như ngọc.

Đây là đặc tính sau khi tu luyện Cửu Khiếu Tinh Nguyên Công.

Da, xương cốt, huyết nhục đều được tinh lực rèn luyện qua, loại bỏ đi tạp chất, được điều luyện tựa như là một tác phẩm nghệ thuật nhưng lại không thể phá vỡ!

Đứng ở cửa động phủ, Diệp Trường Sinh giơ tay gọi một tấm truyền âm phù tới.

Bên trong truyền ra một thanh âm: “Diệp đạo hữu, tại hạ là Mộc Long chủ Khôi Tinh Đảo, cung chúc đạo hữu Kim Đan đại thành, kính xin Diệp đạo hữu có thời gian tới Khôi Tinh Đảo một chuyến!”

“Mộc Long chân nhân sao? Kết đan trên địa bàn của hắc, quả thực nên đi bái phỏng rồi!” Diệp Trường Sinh lẩm bẩm nói.

Tiếp theo, hắc lại cầm một đạo truyền âm phù khác lên, bên trong là một thanh âm già nua:

“Lục Liên Điện Cổ Hồng cung kính chúc Diệp đạo hữu đại thành Kim Đan, đạo hữu nếu không chê, lão phu ở Ngọc Hoàn đợi đại giá, có chuyện quan trọng muốn cùng đạo hữu thương nghị!”

“Lục Liên Điện...” Nghe thấy cái tên này, ánh mắt Diệp Trường Sinh lộ ra một tia cười mà không phải cười.

Lắc lắc đầu, hắc về tới trong động phủ của mình, lấy ra hai kiện pháp bảo.

Một kiếm, một thuẫn, trên mỗi một mặt đều tản ra một loại khí tức tang thương cổ xưa.

Đây đều là cổ bảo đạt được trong động phủ của Nguyên Tinh đạo nhân, trước kia bởi vì tu vi không đủ nên vẫn chưa hề tiếp xúc với hai món bảo vật này, hiện tại rốt cuộc cũng có thể thử tế luyện rồi!

Ngồi trong động phủ, Diệp Trường Sinh tay cầm hai pháp bảo một kiếm một thuẫn.

Kiếm có màu tím, tên là Tử Quang Kiếm, thuẫn có màu đen, tên là Hắc Văn Thuẫn.

Cổ Bảo bởi vì uy lực to lớn mà được xưng tụng, hơn nữa không giống như một ít pháp bảo, đối với tu sĩ có thuộc tính linh căn nhất định yêu cầu.

Cho nên, trong cao giai tu sĩ, Cổ Bảo thường thường là hoan nghênh nhất.

Cho dù là Cổ Bảo kém nhất, giá cả cũng hơn năm vạn Linh Thạch, cho dù là tu sĩ Nguyên Anh Kỳ nhìn thấy cũng phải động tâm.

Có thể đạt được một hai kiện cổ bảo ở Kết Đan kỳ thì lập tức có thể trở thành một nhóm người có thực lực tương đối lợi hại trong Kết Đan kỳ.

Pháp bảo trên người Diệp Trường Sinh không chỉ có một kiện, có đoạt được khi giết vị tu sĩ Kết Đan của Ngự Linh Tông kia, giết chết tu sĩ Kết Đan kỳ của Hợp Hoan Tông là có được.

Nhưng những pháp bảo này, hắn không có ý định tế luyện.

Chỉ vì uy lực của nó so với hai kiện cổ bảo này có sự khác biệt nhất định.

Giang Thái Huyền an tâm ngồi trong động phủ, tế luyện hai kiện cổ bảo này, Diệp Trường Sinh vừa xuất quan lại lần nữa bế quan.

Mãi cho đến mấy tháng sau, hắn chậm rãi mở mắt ra, nội thị phía dưới, nhìn hạt châu trong đan điền mình hiện lên hai màu kim thanh, trên mặt lộ ra nụ cười hài lòng.

Lần bế quan này, không chỉ tế luyện Pháp bảo mà còn quen thuộc một phen tu vi và Pháp lực Kết Đan kỳ của mình.

Đi ra khỏi động phủ, nhớ lại từng đạo truyền âm phù lúc trước, Diệp Trường Sinh ánh mắt híp lại, bay ra Tiểu Hoàn đảo,

hướng về Khôi Tinh Đảo.

Chỉ lo đóng cửa tu xa là không được, vừa mới kết đan, vẫn là phải trao đổi cùng tu sĩ cùng giai khác, hiểu rõ một chút các loại cấm kỵ trong cảnh giới này.

Đi tới đỉnh Thiên Trụ Phong cao nhất Khôi Tinh Đảo, Diệp Trường Sinh đưa ra một đạo truyền âm phù.

Sau một lúc lâu, Thiên Trụ Phong mở rộng động phủ, nương theo một trận tiếng cười to hào sảng, một nam tử trung niên đi ra.

Đúng là Khôi Tinh Đảo chủ Mộc Long Chân Nhân!

“Diệp đạo hữu đại giá quang lâm, thật là làm cho hàn xá bỗng tất sinh huy đó, mời vào!”

Diệp Trường Sinh cũng cười chấp tay nói: “Ngày đó ta vừa kết đan xong, không thể kịp thời nghênh đón chư vị đạo hữu tới thăm hỏi, thật sự là có lỗi!”

“Đâu có đâu có, Diệp huynh vừa vận kim đan đại thành, loại tâm tình này chúng ta đều trải qua, sao lại không hiểu? Diệp huynh không cần để ý việc này!”

Hai người nói xong, cùng nhau đi vào động phủ, phân chủ khách ngồi xuống.

Hàn huyền một hồi, Mộc Long chân nhân bắt đầu nói bóng nói gió thăm lai lịch của Diệp Trường Sinh.

“Diệp huynh quả thực có chút xa lạ a, tại hạ tự nghĩ đối với khu vực Tây Nam ở Nội Tinh Hải cũng coi như tương đối quen thuộc, nhưng như thế nào cũng nhìn không ra sư thừa Diệp huynh ở nơi nào!”

Diệp Trường Sinh trên mặt mang theo nụ cười, nói: “Tại hạ trước kia vẫn luôn là trạng thái ẩn cư, vẫn luôn tu đến giả đan kỳ, vì đạt được tuyệt linh thủy và thiên hỏa dịch mà đến Khôi tinh đảo, Mộc Long huynh không nhận ra ta cũng là bình thường!”

“Ồ, hóa ra là như vậy!” Mộc Long chân nhân vuốt chòm râu, trong đôi mắt xuất hiện một tia dị sắc.

Ẩn cư?

Loại lời này vừa nghe đã làm cho người ta rất khó tin tưởng, nào có ẩn cư có thể ẩn cư đến giả đan kỳ a.

Tu sĩ trên đời này, trừ phi là thiên linh căn đứng đầu tư chất, nếu không muốn tu luyện tới giả đan, kết đan, nhất định phải nhập thế giao thiệp cùng các loại tu sĩ.

Một khi giao tiếp với tu sĩ, dĩ nhiên là không tránh được tranh đấu.

Kể từ đó, dù là hạng người vô danh, chỉ cần có thể tu luyện đến cảnh giới này, tại sao đều sẽ bị người biết được.

Mà vị Diệp đạo hữu này lại phảng phất trông rỗng xuất hiện, căn bản không tra ra được đường đi.

Điều này làm cho trong lòng Mộc Long chân nhân nổi lên nghi hoặc.

Bất quá, hẳn cũng không ngu ngốc đi tìm hiểu căn nguyên lai lịch của Diệp Trường Sinh.

Mỗi người đều có bí mật riêng của mình, người có thể tu luyện tới Kết Đan kỳ, nào có nhân vật đơn giản.

Có chút không thể nói rõ quá khứ là quá bình thường.

Vì vậy, Mộc Long chân nhân chỉ tùy ý hỏi thăm, không hỏi thăm lai lịch của Diệp Trường Sinh nữa.

Ngược lại, âm thanh trở nên ôn hòa, nói: “Nói như vậy, đạo huynh chính là một tán tu sao?”

“Không sai, trước mắt tại hạ đích thật là tán tu!”

Diệp Trường Sinh vừa nói ra lời này, lập tức khiến cho Mộc Long chân nhân trở nên nhiệt tình hẳn lên.

Hắn cười ha ha, hỏi: “Vậy không biết Diệp huynh có ý gia nhập Khôi Tinh Đảo chúng ta hay không?”

“Khôi Tinh Đảo chúng ta thuộc về thế lực bên ngoài Tinh Cung, cũng coi như là một phần tử của Tinh Cung, nếu đạo huynh gia nhập Khôi Tinh Đảo, vậy tương đương gia nhập Tinh Cung nhé!”

“Tinh Cung chính là thế lực thống lĩnh Loạn Tinh Hải chúng ta, gia nhập chỗ tốt của Tinh Cung, không cần ta nhiều lời

chứ?”

“Không chỉ như thế, sau khi gia nhập Khôi Tinh Đảo, đạo huynh có thể trực tiếp trở thành phó đảo chủ Khôi Tinh Đảo, hàng năm đều có năm trăm linh thạch cung phụng. Sau này đạo huynh không cần vất vả khổ cực đi kiếm linh thạch, an tâm ngồi trong động phủ tu hành, hưởng thụ đệ tử cung phụng dưới kia. Đây chính là chuyện tốt mà rất nhiều người cầu còn không được!”

Mộc Long chân nhân nhiệt tình vô cùng giới thiệu một đồng lớn chỗ tốt gia nhập Khôi Tinh Đảo.

Hơn nữa còn nhắc đến, nếu như tại Khôi Tinh Đảo biểu hiện ưu dị mà nói, tương lai có thể chân chính gia nhập Tinh Cung.

Khi hắn nói xong một đồng lớn này, liền dùng một ánh mắt vô cùng mong đợi nhìn Diệp Trường Sinh.

Trên mặt Diệp Trường Sinh lộ ra vẻ trầm tư, một lát sau, vẻ mặt hồ thẹn, tiếc nuối nói:

“Ai, không dối gạt đạo huynh, đạo huynh nói ra nhiều điều kiện như vậy, ta cũng rất động tâm, chỉ là... Tại hạ Nhân Vân Dã Hạc quen rồi, tạm thời còn không có ý định gia nhập bất kỳ thế lực nào!”

Mộc Long chân nhân nghe vậy trong mắt hiện lên vẻ thất vọng, hắn ta cười ha ha một tiếng, nói: “Thôi, nếu Diệp huynh không muốn gia nhập Khôi Tinh Đảo, tại hạ cũng không thể cưỡng cầu, chỉ hy vọng Diệp huynh sau này nếu có thể hồi tâm chuyển ý, xin ưu tiên cân nhắc một chút về Khôi Tinh Đảo!”

“Lần sau nhất định!” Diệp Trường Sinh chấp tay nói.

“Được!” Mộc Long chân nhân vuốt vuốt chòm râu, nói thêm:

“Tại hạ tuổi đã lớn hơn nhiều, so với Diệp huynh tiến vào Kết Đan kỳ sớm hơn một chút, đối với cảnh giới này, vẫn có không ít lĩnh ngộ, hôm nay Diệp huynh đã tới, vừa vặn có thể cùng Diệp huynh thảo luận một phen!”

Diệp Trường Sinh đang chờ câu này, lập tức lộ vẻ vui mừng, chấp tay nói: “Như vậy, xin đa tạ đạo huynh!”

Vì vậy, kế tiếp, giữa hai người liền bắt đầu thảo luận đủ loại ảo diệu của kết đan kỳ.

Mộc Long chân nhân tiến vào Kết Đan kỳ đã hơn trăm năm, kinh nghiệm tự nhiên phong phú vô cùng.

Diệp Trường Sinh từ hắc biết được không ít tin tức có liên quan tới tu sĩ Kết Đan kỳ, những vật này cũng không tính là bí ẩn gì, nhưng cũng rất ít lưu truyền trong đám tu sĩ cấp thấp.

Nếu như không giao lưu cùng tu sĩ Kết Đan Kỳ khác, chỉ sợ rất khó biết được.

Sau khi nói chuyện với Mộc Long chân nhân, Diệp Trường Sinh được lợi không nhỏ, hai canh giờ sau, hắc mới đứng dậy cáo biệt Mộc Long chân nhân.

Nhìn thoáng qua nơi nào đó trong động phủ, Diệp Trường Sinh mỉm cười nói: “Hôm nay đa tạ chân nhân chỉ điểm, sau này nếu có thời gian, Diệp mỗ nhất định sẽ tới thăm hỏi lần nữa!”

“Ha ha, vậy ta đây liền cung kính chờ Diệp huynh đến!” Mộc Long chân nhân chấp tay nói.

Diệp Trường Sinh gật gật đầu, đi ra khỏi động phủ.

Sau khi Diệp Trường Sinh rời khỏi, trong động phủ của Mộc Long chân nhân lóe lên hào quang, một nam một nữ từ đó đi ra.

Nếu như có tu sĩ Khôi Tinh Đảo ở đây, tất nhiên có thể nhận ra hai người này chính là phó đảo chủ Viên Quân cùng châm Cầm chân nhân.

“Đảo chủ, người này thế nào?” Viên Quân nhìn thoáng qua cửa động phủ, hỏi.

Mộc Long chân nhân vượt chòm râu, chậm rãi nói: “Vừa rồi các người đều nghe thấy đó, ta mời chào hắn, không có đáp ứng!”

Đạo lữ Viên Quân của Từ Cầm chân nhân lộ ra một tia nghi hoặc, nói: “Vừa rồi người nọ nhìn thoáng qua chúng ta, có phải đã phát hiện ra chúng ta rồi không?”

Viên Quân lập tức nhíu mày, nói: “Điều này không có khả năng, bí pháp của hai người chúng ta cho dù là tu sĩ Kết Đan hậu kỳ cũng chưa chắc có thể nhìn thấu, làm sao hắn có thể phát hiện ra?”

Mộc Long chân nhân lại lắc đầu: “Pháp lực trên người người này rất mạnh, sâu không lường được, căn bản không giống một tu sĩ mới kết đan!”

“Ta thấy công pháp người này tu luyện chỉ sợ không tầm thường, tuyệt đối có lai lịch rất lớn!” Mộc Long chân nhân bổ sung.

Viên Quân nghe vậy, trên mặt lộ vẻ không thể tin được, nói: “Lẽ nào đạo huynh cho rằng kẻ đó thật sự phát hiện ra vợ chồng chúng ta?”

“Không phải là không có khả năng này!”

“Cái này...” Viên Quân lộ vẻ chần chừ.

Nếu như ngay cả Mộc Long Chân Nhân cũng cho là như vậy, vậy đối phương thật có khả năng thần thức có thể so với Kết Đan hậu kỳ, thậm chí là tu sĩ Giả Anh.

“Thần thức cường đại như thế, tất nhiên là hắc tu luyện bí pháp nào đó, nhưng hắc mới tiến vào Kết Đan kỳ mấy tháng, làm sao có thể nhanh như vậy đã tu luyện ra một môn bí pháp chứ?” Viên Quân có vài phần không tin.

“Viên huynh nói cũng đúng, toàn thân vị Diệp đạo hữu này đều là sương mù, thấy không rõ lai lịch!” Mộc Long chân nhân nói ra.

“Một vị đồng đạo lai lịch thần bí như vậy xuất hiện ở Khôi Tinh Đảo, cũng không biết là tốt hay xấu!” Trên mặt Cầm chân nhân lộ ra một tia lo lắng.

Thấy vẻ mặt lo lắng của nàng, Mộc Long chân nhân và Viên Quân như nghĩ tới điều gì, sắc mặt cũng từ từ trầm xuống.

“Đúng vậy a, bây giờ Loạn Tinh Hải không còn bình tĩnh như trước nữa, mạch nước ngầm bắt đầu khởi động, chỉ sợ không bao lâu nữa là có thể khởi sự rồi!” Mộc Long chân nhân, mặt âm trầm nói ra.

Tuy bề ngoài Loạn Tinh Hải vẫn bình tĩnh, nhưng bọn họ đã sớm nhận ra mạch nước ngầm mãnh liệt phía dưới.

Thiên Tinh Song Thánh mấy trăm năm không lộ diện, các lộ yêu ma quỷ quái, đã không chịu nổi.

Sau khi im lặng một hồi, Viên Quân nói: “Mặc kệ thái độ của người này ra sao, chúng ta tạm thời không nên trêu chọc hắc là được, nếu tương lai hắc muốn trở thành địch với chúng ta, ba người chúng ta cũng không phải ăn chay!”

“Không tệ!” Mộc Long chân nhân vuốt vuốt chòm râu, khen: “Chính vì vậy, ta mới hướng người này phóng ra thiện ý, loại nhân vật sâu không lường được này, có thể giao hảo liên tục lực giao hảo!”

“Thôi, không nói đến chuyện của người này nữa, chỉ cần hắc không gây sóng gió gì trên Khôi Tinh Đảo chúng ta coi như không có hắc!”

“Còn Lục Liên Điện kia, bây giờ thế nào rồi? Chân Nhân người giao hảo với phó điện chủ bọn họ, có thăm dò được hay không?” Viên Quân hỏi.

“Các người cũng biết, ta cùng Lục Liên Điện giao hảo bất quá là công phu bề ngoài, trên thực tế chỉ là vì thu hoạch tình báo của bọn hắc. Người Lục Liên Điện này, đối với ta kỳ thật cũng rất phòng bị, ta cùng phó điện chủ bọn hắc giao hảo vài chục năm, tin tức gì cũng không có được!” Mộc Long chân nhân cười khò nói.

“Hừ, những tên gia hỏa đầu chuột hai đầu!” Viên Quân khinh thường hừ lạnh một tiếng.

“Theo ta được biết, Cổ trưởng lão của Lục Liên Điện đã từng mời vị Diệt Trường Sinh đạo hữu này, hiện tại nói không chừng, người này đã đi Lục Liên Điện!” Mộc Long chân nhân bỗng nhiên nói ra.

“Đạo huynh sợ hắc bị Lục Liên Điện lôi kéo sao?” Dứt Cầm cười một tiếng hỏi.

Lắc lắc đầu, Mộc Long chân nhân rất tự tin nói: “Ta tự hỏi nhìn người vẫn là tương đối chuẩn, người này tuyệt đối sẽ không gia nhập Lục Liên Điện!”

“Ồ? Đạo huynh tự tin như vậy sao, hy vọng thật sự có thể như lời đạo huynh nói đi, nếu không người này gia nhập Lục Liên Điện, đối với chúng ta cũng là một uy hiếp!”

.....

Diệt Trường Sinh nói chuyện với ba vị đạo chủ Khôi Tinh Đảo hoàn toàn không biết gì cả, sau khi hắc rời khỏi động phủ của Mộc Long chân nhân cũng tiện đường đi đến Lục Liên Điện.

Lục Liên Điện, là thế lực gần với tứ đại thương minh, thực lực hùng hậu, tin tức linh thông.

Diệt Trường Sinh đi gặp Cổ trưởng lão, cũng hy vọng có thể thông qua con đường của Lục Liên Điện để nghe ngóng tin tức Cửu Thiên Tử Ngọc.

Còn về chuyện Lục Liên Điện cấu kết với Nghịch Tinh Minh, chuyện này không liên quan đến hắc, hắc không quan tâm.

Đi vào vòng ngọc trước mặt, Diệt Trường Sinh lại thấy qua Âu Dương Liên đã tiếp đãi hắc lần trước.

Cũng tức là chuông quây ở ngọc hoàn, một vị tu sĩ Trúc Cơ hậu kỳ.

Khi nhìn thấy hẳn, Âu Dương ngay cả vẻ mặt hào phú kia cũng lộ ra thần sắc phức tạp.

Hâm mộ, ghen ghét, ngóng trông...

Đủ loại cảm xúc, đủ loại, đủ loại, cực kỳ đặc sắc đến cực điểm.

Tuy nhiên, khi nhìn thấy Diệp Trường Sinh từng bước từng bước đi tới, vị đại hán râu quai nón này vẫn lập tức thu liễm tất cả cảm xúc, chỉ để lại một tia cung kính.

“Âu Dương xin bái kiến tiền bối, lúc trước chiêu đãi tiền bối không chu toàn, mong tiền bối thứ tội!” Đại hán râu quai nón cung kính thi lễ một cái nói.

Diệp Trường Sinh khẽ cười một tiếng, lắc đầu: “Âu Dương đạo hữu, quá khách khí, ta còn muốn cảm tạ đạo hữu trước đó bán giá thấp cho ta Thiên Hỏa Dịch và Tuyệt Linh Thủy đây!”

“Tiền bối nói đùa rồi, có thể bán hai loại linh vật này cho tiền bối là vinh hạnh của ta! Hôm nay tiền bối tới đây là vì sao?” Trên mặt đại hán râu quai nón lộ vẻ tò mò.

“Cổ trưởng lão của quý điện từng mời ta làm khách, hôm nay Diệp môn ứng lời đến đây!” Diệp Trường Sinh cười dữ tợn nói.

“Thì ra là thế, Cổ trưởng lão đã chờ tiền bối lâu rồi, mời tiền bối vào!”

Trên mặt đại hán râu quai nón lộ vẻ vui mừng, cung kính mời Diệp Trường Sinh vào một gian nhã phòng ở chung quanh.

Trong nhã phòng, một vị đại hán tóc tai bù xù ngồi ngay ngắn, khi nhìn thấy Diệp Trường Sinh xuất hiện, trên mặt hẳn lộ vẻ vui mừng.

“Đạo huynh chính là Diệp đạo hữu mới vừa kết đan à? Tại hạ Cổ Hồng Viễn, vị trí trưởng lão Lục Liên Điện!”

Cổ trưởng lão đứng dậy, vô cùng nhiệt tình tiến hành tự giới thiệu với Diệp Trường Sinh.

“Diệp Trường Sinh, bây giờ đang ở Tiểu Hoàn đảo, có lẽ đạo huynh đã hiểu rõ về tin tức của ta đã biết!” Diệp Trường Sinh

chấp tay nói.

Một câu đã phá hỏng tâm tư muốn nghe ngóng tin tức của Cổ trưởng lão về lai lịch của hắn.

Về tin tức của hắn, Cổ trưởng lão cũng không biết chút gì, chỉ biết tên của hắn và hắn đang ở Tiểu Hoàn đảo kết đan.

Vừa định nói bóng nói gió một hồi, nhưng Diệp Trường Sinh nói ra lời này, hiển nhiên là không muốn bàn về nội dung phương diện này.

Cổ trưởng lão không thể làm gì khác hơn, lúng túng cười nói: “Đạo huynh vừa Kết Đan, Loạn Tinh Hải chúng ta lại có thêm một tu sĩ cấp cao, đúng là may mắn cho Nhân tộc a!”

Nghe được lời lấy lòng này, Diệp Trường Sinh vội vàng xua xua tay, nói: “Cổ huynh nói quá lời, Diệp mỗ còn lâu mới đạt tới mức độ may mắn của Nhân tộc!”

“Cổ huynh mời ta tới Lục Liên Điện, hẳn là có chuyện muốn thương nghị?” Diệp Trường Sinh nhìn hắn một cái đầy thâm ý.

Diệp Trường Sinh cứ đi thẳng vào vấn đề như vậy cũng khiến cho Cổ trưởng lão sững sốt.

Sau đó, hắc ha ha cười, nói: “Diệp huynh thật đúng là trực tiếp, cũng được, nếu như Diệp huynh đã hỏi thẳng, ta đây liền nói thẳng!”

“Không biết Diệp huynh đối với Lục Liên Điện chúng ta có hứng thú hay không?” Cổ trưởng lão cười híp mắt hỏi.

Diệp Trường Sinh nhướn mày: “Cổ huynh đây là muốn mời chào ta gia nhập Lục Liên Điện?”

“Đúng vậy, Lục Liên Điện chúng ta cũng coi như là một thế lực lớn ở Loạn Tinh Hải, Diệp huynh người trung long phượng như vậy, Lục Liên Điện chúng ta vẫn luôn luôn mong ngóng mà!”

“Chỉ cần Diệp huynh gia nhập Lục Liên Điện, liền có thể trở thành khách khanh trưởng lão như ta, chẳng những hàng năm đều có thể hưởng thụ được một số Linh Thạch cung phụng, tu hành khi gặp phải vấn đề còn có thể được điện chủ chỉ điểm!”

“Hơn nữa, nếu Diệp huynh có tài nguyên cần thiết để tu hành trong Lục Liên Điện tìm kiếm, so với những thế lực khác thì nhanh hơn nhiều!”

.....

Cổ trưởng lão miệng nở hoa sen, một phen ngôn ngữ truyền xuống, hướng Diệp Trường Sinh giảng thuật một cái tiền đồ vô cùng đẹp mắt.

Phảng phất chỉ cần hắc gia nhập Lục Liên Điện, tương lai tu luyện đến Nguyên Anh kỳ cũng tuyệt đối không có vấn đề.

Lượn theo suy nghĩ của hắc, giá cả của Lục Liên Điện cao hơn Khôi Tinh Đảo không ít.

Đúng như lời Cổ trưởng lão nói, nếu muốn gia nhập vào thế lực như Lục Liên Điện, muốn tìm kiếm tài nguyên tu hành gì cũng dễ dàng hơn nhiều so với việc gia nhập những tông môn khác.

Dù sao, bản thân Lục Liên Điện chính là người kinh doanh, kinh nghiệm các loại tài nguyên tu hành, nắm giữ các loại tình báo, vượt xa các môn phái bình thường.

Bất quá, Diệp Trường Sinh đối với loại thế lực gia nhập này không có chút hứng thú nào.

Không nói đến hắn sớm đã biết Lục Liên Điện này là một phần tử của Nghịch Tinh Minh, gia nhập rất có thể sẽ bị nó lợi dụng, cuốn vào cuộc đại chiến giữa Tinh Cung cùng Nghịch Tinh Minh.

Cho dù là hắn ta cũng không biết, cũng không thể gia nhập thế lực nào ở hiện tại.

Trên mặt Diệp Trường Sinh lộ ra vẻ tiếc nuối, nói: “Cổ huynh nói ta thật sự động tâm không thôi, kỳ thật ta vẫn luôn mong ngóng Lục Liên Điện!”

“Chỉ tiếc!” Diệp Trường Sinh thay đổi đề tài, nói: “Tại hạ một lòng theo đuổi đại đạo, chỉ muốn yên ổn tu hành, không có ý định gia nhập bất cứ thế lực nào!”

“Vậy à!”

Trên mặt Cổ trưởng lão lộ ra vẻ tiếc nuối, một tu sĩ Kết Đan mới ra lò, không thể nhét vào Lục Liên Điện, thật đúng là đáng tiếc!

Bất quá, hắn cũng không dây dưa trong việc này, ngược lại nói: “Diệp huynh hướng đạo tâm thật sự là làm cho người bội phục, là tại hạ lỗ mẫn, việc này không đề cập tới cũng được!”

“Bất quá, tại hạ mời Diệp huynh tới đây, kỳ thật vẫn còn một việc khác!”

“Ồ? Xin Cổ huynh cứ nói!” Diệp Trường Sinh cười dữ tợn nói.

“Là như vậy, Lục Liên Điện chúng ta phát hiện tung tích một con yêu thú cấp sáu, muốn săn giết đối phương, chỉ tiếc nhân thủ không đủ, muốn mời Diệp huynh gia nhập, không biết ý Diệp huynh thế nào?”

“Chúng ta sẽ ban cho Diệp huynh thù lao đầy đủ!” Cổ trưởng lão bổ sung.

“Yêu thú cấp sáu?!”

Diệp Trường Sinh kinh ngạc hét lên, sắc mặt kịch biến, nói:
“Cổ huynh nói đùa à?”

“Yêu thú cấp sáu có thể so với tu sĩ Kết Đan trung kỳ, người tiếp theo vừa mới Kết Đan, cho dù đụng phải yêu thú cấp năm, hơn phân nửa cũng không phải là đối thủ, làm sao có thể đáp ứng loại chuyện này được?”

Diệp Trường Sinh lắc đầu như trống bỏi.

“Ha ha, Diệp huynh đừng nóng vội, cứ từ từ nghe ta nói đã!”
Cổ trưởng lão vội vàng trấn an hắn.

“Con yêu thú cấp sáu này không phải để cho Diệp huynh một mình đi đối phó, ngoại trừ Diệp huynh ra còn có ta và một gã Lục Liên Điện trưởng lão khác!”

“Ba gã tu sĩ Kết Đan Kỳ chúng ta đối phó một con yêu thú cấp sáu, Diệp huynh hẳn là có lòng tin?”

“Hơn nữa, Lục Liên Điện chúng ta còn chuẩn bị Lục Độn Thủy Ba đại trận, chỉ cần gom đủ sáu gã tu sĩ Giả Đan chủ trì trận này, dù yêu thú lục cấp kia hung mãnh thế nào cũng không thoát khỏi lòng bàn tay chúng ta!”

Nhìn nụ cười tự tin trên mặt Cổ trưởng lão, Diệp Trường Sinh chậm rãi nói: “Cổ huynh, Lục Liên Điện các người thế mà ngay cả thứ như Lục Độn Thủy Ba trận cũng lấy ra!”

“Chiến trận lớn như vậy, hẳn không phải là đối phó yêu thú cấp sáu bình thường chứ? Người nói là đối phó yêu thú cấp bảy ta cũng tin!”

“Cái này...”

Cổ trưởng lão trên mặt lộ ra nụ cười xấu hổ, một lát sau mới lên tiếng: “Nếu Diệp huynh đã hỏi, ta đây cũng không lừa dối Diệp huynh nữa, chúng ta phải đối phó với một con Anh Lý thú cấp sáu!”

“Cái gì? Lục cấp Anh Lý thú? Con thú này ở trong nước, có thể so với thất cấp yêu thú, cái này quá nguy hiểm!” Diệp Trường Sinh trên mặt có vẻ khó có thể tiếp nhận, thoạt nhìn như là muốn cự tuyệt đề nghị của Cổ trưởng lão.

Đương nhiên, thái độ này của hắn cũng không phải là sợ Anh Lý thú kia, mà là đang nói cho Cổ trưởng lão:

Muốn để ta ra tay thì có thể!

Phải thêm tiền!

Cổ trưởng lão thấy thế, vội vàng cười ha hả, nói: “Diệp huynh nói quá rồi, nhưng nếu như đối phó với yêu thú hung mãnh như vậy, vậy giá cả Lục Liên Điện chúng ta đưa ra tự nhiên cũng đầy đủ phong phú. Không biết Diệp huynh, có hứng thú tìm hiểu một chút hay không?”

“Ồ, nói nghe một chút!” Khóe miệng Diệp Trường Sinh lộ ra vẻ tươi cười.

“Một vạn linh thạch!” Cổ trưởng lão đưa ra một cái giá rất cao.

Đây đích thật là một cái giá rất cao nha.

Một tu sĩ Kết Đan sơ kỳ bình thường, toàn bộ gia sản cộng lại khả năng cũng chỉ chừng năm vạn Linh Thạch.

Mà tu sĩ Kết Đan như Diệp Trường Sinh, bình thường mà nói, hẳn là càng nghèo hơn.

Vì lẽ đó, trong mắt Cổ trưởng lão, một vạn linh thạch này, hẳn là rất có sức hấp dẫn.

Dù sao giá cả một quả yêu đan cấp sáu tầm thường cũng chỉ khoảng một vạn linh thạch!

Nếu không phải bởi vì Anh Lý thú này tương đối đặc thù, Cổ trưởng lão làm sao có thể đưa ra cái giá cao như vậy chứ?

Nghe vậy, trên mặt Diệp Trường Sinh lộ ra ý cười, cả giận nói: “Một vạn linh thạch, thật đúng là khiến người ta động tâm!”

“Bất quá, đối với ta hiện tại mà nói, trọng yếu không phải là linh thạch, mà là pháp bảo. Cổ huynh nếu có thể giúp ta tìm được một phần tài liệu pháp bảo, ta liền đáp ứng gia nhập vào vây quét Anh Lý thú lần này hành động!”

Nghe được lời Diệp Trường Sinh nói, cổ trưởng lão đầu tiên là sửng sốt, sau đó lập tức lộ ra vẻ mặt hiểu rõ.

Hoàn toàn chính xác, đối với tu sĩ vừa kết đan mà nói, chuyện trọng yếu nhất chính là luyện chế một kiện pháp bảo bản mệnh.

Mặc dù không luyện chế bốn mạng pháp bảo, cũng có thể tìm được một kiện pháp bảo thích hợp cho mình luyện hóa, như vậy mới có thể phát huy ra thực lực của tu sĩ Kết Đan kỳ.

Bởi vậy, khi Diệp Trường Sinh đề xuất tìm kiếm tài liệu luyện chế pháp bảo, Cổ trưởng lão cũng cảm thấy hợp tình hợp lý.

Hắn trực tiếp nói: “Không thành vấn đề, Diệp huynh cứ nói đi, không phải ta nói khoác, Lục Liên Điện chúng ta mặc dù kém tứ đại thương minh, nhưng muốn tìm một phần pháp bảo tài liệu, vấn đề không lớn!”

Cổ trưởng lão tràn đầy tự tin, dưới cái nhìn của lão, một tu sĩ Kết Đan muốn luyện chế pháp bảo thì có thể quý giá đến mức nào?

Với tài lực cùng con đường của Lục Liên Điện, muốn tìm kiếm cũng không khó khăn gì.

Nghe được lời nói tự tin của Cổ trưởng lão như vậy, trên mặt Diệp Trường Sinh lộ ra vẻ như cười như không:

“Vậy sao, vậy thì thật là quá tốt, chỉ cần Lục Liên Điện giúp ta tìm được loại tài liệu này, ta sẽ trợ giúp Lục Liên Điện đi săn giết con yêu thú này!”

“Đã như vậy thì xin Diệp huynh hãy nói ra tên của loại tài liệu pháp bảo này!” Cổ trưởng lão ra vẻ như đang nắm giữ tất cả mọi thứ trong tay.

Diệp Trường Sinh trầm ngâm một chút, nói: “Tài liệu loại pháp bảo này ta muốn tìm tên là Cửu Thiên Tử Ngọc, chỉ cần Lục Liên Điện có thể giúp ta tìm ra loại tài liệu này, đừng nói là trợ giúp giết chết Anh Lý thú kia, cho dù là để cho ta gia nhập Lục Liên Điện, cũng không phải là không có khả năng!”

Diệp Trường Sinh há mồm liền vẽ cho Cổ trưởng lão một cái bánh nướng lớn.

Cổ trưởng lão nghe vậy, trong mắt lập tức lộ ra vẻ kinh hãi, nếu Diệp Trường Sinh nguyện ý gia nhập Lục Liên Điện, vậy hắn lập được đại công rồi.

Vì Lục Liên Điện kéo đến một vị Kết Đan Tu Sĩ, hơn nữa thoát nhìn còn trẻ như vậy, tiền đồ vô hạn Kết Đan Tu Sĩ, hắn nhận được không ít ban thưởng a.

Chẳng qua, hắn có chút nửa tin nửa ngờ, lấy biểu hiện trước đó của Diệp Trường Sinh mà nói, hắn hẳn là loại nhân vật Nhân Vân đã hạc thức kia.

Thế mà lại vì một loại vật liệu pháp bảo mà lựa chọn gia nhập một thế lực?

Điều này làm cho người ta có chút khó mà tin được.

Nhưng cho dù hắn có tin hay không, chỉ cần có thể khiến Diệp Trường Sinh ra tay là đủ rồi.

Cổ trưởng lão vỗ ngực cam đoan: “Diệp huynh yên tâm, Cửu Thiên Tử Ngọc này ta nhất định sẽ tìm được giúp ngươi!”

“Được, vậy thì đa tạ Cổ huynh, chỉ cần Cổ huynh giúp ta tìm được loại tài liệu này, ta nhất định sẽ ra tay!”

Cổ trưởng lão gật đầu nói: “Chúng ta mời tu sĩ Giả Đan bố trí Lục Động Thủy Ba đại trận còn cần một khoảng thời gian, lão phu đoán chừng cần khoảng hai năm mới có thể gom đủ, đến lúc đó nhất định sẽ đưa Cửu Thiên Tử Ngọc đến tay Diệp huynh!”

“Đa tạ Cổ huynh, vậy tại hạ xin cáo từ trước!” Diệp Trường Sinh đứng lên nói.

“Diệp huynh đi thông thả!”

Nhìn bóng lưng hắn rời đi, Cổ trưởng lão híp mắt, trên mặt lộ ra một tia dị sắc.

“Vị Diệp đạo hữu này, tuy rằng mới vừa kết đan, nhưng vì sao luôn cho ta một loại cảm giác rất nguy hiểm?”

“Hơn nữa, Cửu Thiên Tử Ngọc kia là thứ gì? Từ trước đến nay chưa từng nghe nói qua!”

Trên mặt Cổ trưởng lão lộ vẻ nghi hoặc.

Hắn tự hỏi cũng coi là người có kiến thức rộng rãi, tài liệu pháp bảo gì mà chưa từng nghe qua?

Nhưng Cửu Thiên Tử Ngọc này, lại chưa từng nghe nói qua, chuyện này thật sự có chút khó tin.

“Thôi, đem tin tức truyền xuống đi, mượn con đường của Lục Liên Điện, hẳn là có thể tìm được tin tức liên quan đến vật

ấy!”

Sau khi ra khỏi Lục Liên Điện, Diệp Trường Sinh bay thẳng về phía Tiểu Hoàn Đảo.

Sau khi tiến vào cảnh giới Kết Đan, Phi Thiên Linh Toa này đối với hắn đã hơi chậm.

Cực hạn của Phi Thiên Linh Toa cũng tương đương với tốc độ phi hành của tu sĩ Kết Đan kỳ.

“Xem ra phải nghĩ cách kiếm một pháp bảo phi hành rồi!”
Diệp Trường Sinh lẩm bẩm trong lòng.

Độn quang màu tím dừng lại bên ngoài Tiểu Hoàn đảo, Diệp Trường Sinh dùng thần thức phát hiện hai bóng người xinh đẹp.

Một giọng nói nữ tử mượt mà dễ nghe vang lên: “Su muội, nghe nói chính là Tiểu Hoàn đảo này, mấy tháng trước có một vị tiên bối đã kết đan thành công tại đây!”

Thanh âm này như hoàng oanh nghe vô cùng êm tai, trong giọng nói tràn đầy hâm mộ cùng chờ mong, có thể thấy được nàng này cũng hướng tới kết đan cảnh giới kia, thật là muốn đến cực điểm a!

“Không biết vị tiên bối Kết Đan kỳ này tu luyện nhanh như thế nào, ta nghe nói hắn còn rất trẻ!” Trả lời nàng là giọng nói của một nữ tử càng thêm êm tai.

“Có lẽ chỉ là một lão quái vật tu luyện trú nhan công pháp mà thôi!” Nữ tử vừa nói chuyện khẽ cười một tiếng nói.

“Ta cảm thấy không giống như là tu sĩ nam nhi bình thường không giống chúng ta, bọn họ sẽ không truy cầu dung nhan mãi mãi được!”

“Hi hi, mặc kệ hắn là tuổi còn trẻ hay là lão quái vật, người ta đều có chút động tâm đó!” Trên không trung truyền đến tiếng cười duyên dáng.

Hai nữ tử, xinh đẹp quyến rũ, ăn mặc cực kỳ lớn mật.

Các nàng ăn mặc đơn giản, chẳng những lộ ra cánh tay cùng bắp chân trắng nõn, ngay cả giày cũng không mặc, lộ ra một đôi chân sen nhỏ xinh đẹp như ngọc.

Càng làm cho người ta chú ý chính là, trên trán và cổ tay hai nàng đều đeo ba cái vòng vàng lớn nhỏ sáng lên, điều này làm cho các nàng càng thêm nóng bỏng phong tình.

Có một loại phong tình dị vực.

Hai cô gái xinh đẹp như vậy, Diệp Trường Sinh vốn biết rõ bản thân, đương nhiên không thể không biết.

Chắc là Nguyên Dao và Nghiên Lệ.

Người nói chuyện đầu tiên hẳn là Nghiên Lệ, nàng là một nữ tử mặt tròn xinh đẹp.

Đúng như tên của nàng, dung mạo của nàng cũng diễm lệ kinh người.

Tuy nhiên, so với vị bên cạnh nàng thì Nghiên Lệ vẫn kém hơn một chút.

Nguyên Dao càng thêm xinh đẹp kinh người, chẳng những da thịt mịn màng, hơn nữa trang phục bó sát người, tư thái thướt tha nổi bật.

Quả thật là một thiếu nữ tuyệt mỹ khuynh quốc khuynh thành, hại nước hại dân!

“Nếu nhớ không lầm, hai cô gái này hiện tại đang ở khắp thế giới tìm kiếm nam tu sĩ tu vi cao thâm, muốn trở thành đạo侶 của người ta, nhờ vào đó thu được tài nguyên và công pháp tu luyện!”

“Thậm chí, dù là làm thị thiếp cũng có thể chấp nhận, nguyên do chính là, Nghiên Lệ đã trở thành thị thiếp của thiếu chủ Thanh Dương Môn, mà Nguyên Dao cũng suýt nữa trở thành thiếp của thiếu chủ Thanh Dương Môn...”

Trong đôi mắt của Diệp Trường Sinh lộ ra vẻ nhớ lại.

Kỳ thật tư chất Nguyên Dao cùng Nghiên Lệ đều không tồi, nếu không hai người cũng không đến mức có thể tu luyện tới Linh giới được Thanh Nguyên Tử thu làm đệ tử.

Đặc biệt là Nguyên Dao, lại có Thiên Âm Chi Thể trong truyền thuyết, đây là một loại thể chất cực kỳ hiếm thấy.

Trên phương diện tu luyện công pháp của chi Quỷ Đạo, Thiên Âm Chi Thể không có ưu thế gì sánh được.

Nguyên Dao hậu kỳ sau khi đi trên đường, một đường tu hành, so với đám người Nam Cung Uyển sớm hơn tiến vào Đại Thừa kỳ, có thể nói là tiền đồ vô lượng.

Nhưng bây giờ, công pháp tu luyện và thể chất của nàng hiển nhiên là không giống, dẫn đến tiến độ tu vi chậm chạp.

Hơn nữa, đôi tử muội này đều xuất thân từ một tiểu môn phái, tài nguyên tu luyện không nhiều lắm, công pháp cũng bình thường.

Chính vì vậy, các nàng cảm thấy tiền đồ tu hành của mình xa vời, đừng nói là tiến vào Kết Đan kỳ, ngay cả Trúc Cơ cũng vô vọng.

Cho nên, các nàng phải tìm kiếm nam tu sĩ tu vi cao thâm, đi cùng đối phương.

Trong tu tiên giới, nữ tử ôm suy nghĩ như vậy nhiều không đếm xuể, hai người Nguyên Dao Nghiên Lệ có ý định như vậy cũng không kỳ quái.

Chỉ tiếc, trong các nàng gặp người không quen, Thiếu chủ Thanh Dương môn căn bản không có ý đối xử tốt với các nàng, ngược lại là muốn xem các nàng như lô đỉnh.

May mà, đôi tử muội này cũng coi là cơ linh, giết ngược thiếu chủ Thanh Dương Môn, cướp đi bảo vật trên người đối phương.

Về sau, Nguyên Dao mượn nhờ một thân tài nguyên Thanh Dương Môn thiếu chủ kết đan, sau đó vì cứu hảo tử muội, không tiếc từ bỏ tư cách luân hồi, tu luyện Âm Dương Luân Hồi Quyết nhân quả cộng tu...

Lần này tử muội tình thâm, lại là một đoạn cổ sự khác.

Diệp Trường Sinh hồi tưởng lại kinh lịch của hai tử muội này một phen, trong mắt lộ ra dị sắc.

Pháp khí của hắn dừng ở bên này, tự nhiên khiến cho Nguyên Dao cùng Nghiên Lệ chú ý.

Hai nàng hàn huyên hai câu, sau đó liền dừng lại, ánh mắt nhìn về phía bên này.

Nhìn thấy Phi Thiên Linh Toa kia, ánh mắt hai nàng lộ ra vẻ hâm mộ.

Pháp khí như vậy, vừa nhìn đã biết là rất cao cấp, căn bản là các nàng không thể tiếp xúc được.

Lại nhìn thấy trên phi toa, đạo thân ảnh áo trắng kia, khí tức sâu không lường được, lập tức khiến trong lòng hai nàng sinh ra vẻ sợ hãi.

Đây là một vị tiên bối!

Không cần phải nói tu vi khẳng định cao hơn hai người bọn họ rất nhiều.

Chỉ là không biết vị tiên bối này là Trúc Cơ kỳ hay là Kết Đan kỳ.

Bằng tu vi Luyện Khí kỳ của hai người bọn họ, thật sự không thể nhìn thấu cảnh giới của đối phương.

Nam tử trẻ tuổi tuấn lãng như vậy mà tu vi còn cao thâm như vậy...

Ánh mắt Nguyên Dao Nghiên Lệ lập tức sáng rực lên, liếc mắt nhìn nhau, đều thấy được sự rung động trong mắt đối phương.

Đây chẳng phải là đối tượng song tu mà các nàng phải đau khổ tìm kiếm sao?

Vội vàng tiến đến, hai nàng dịu dàng nói: “Nguyên Dao (Nghiên Lệ) bá kiến tiên bối!”

Trong thanh âm tràn đầy ý cung kính, đồng thời, cũng lộ ra vẻ kiêu mỹ đến cực điểm.

Hai cặp mắt đẹp không ngừng quan sát người Diệp Trường Sinh, đôi mắt đẹp tràn ngập linh động.

“Các ngươi là người phương nào? Vì sao lại đi vòng bên ngoài Tiểu Hoàn đảo ta?”

Nghe Diệp Trường Sinh nói vậy, trong mắt Nguyên Dao và Nghiên Lệ đồng thời hiện lên vẻ chấn động, cùng với vui mừng.

“Hòn đảo của ta?”

Vị tiên bối này nói Tiểu Hoàn đảo này là của ông ta?

Cái này chẳng phải là nói, hẳn chính là vị tiên bối mấy tháng trước vừa mới kết đàn tại nơi này sao?

Trong khoảnh khắc này, Nguyên Dao cùng Nghiên Lệ vừa mừng vừa sợ. Nên biết rằng các nàng đến Tiểu Hoàn đảo này chính là do ngẫu nhiên muốn gặp vị tiên bối này.

Nếu như không phải ngày đó Diệp Trường Sinh kết đàn đã nói là tự ý đến gần đảo này giết không tha thì e rằng hai nàng đều trực tiếp chạy lên đảo.

“Khởi bẩm tiên bối, ta cùng Nguyên Dao muội muội bởi vì nghe nói trên đảo này có một vị tiên bối kim đan đại thành, nên mới tới đây để chiêm ngưỡng một phen, kính xin tiên bối thứ tội!”

Trong lúc Nghiên Lệ nói chuyện, bộ dáng điềm đạm đáng yêu của nàng làm cho người ta chỉ muốn ôm vào lòng một phen.

“Hừ, nếu các ngươi đã biết chuyện ta kết đàn, vậy những lời ta đã nói lúc trước, có phải các ngươi không biết không?” Diệp Trường Sinh lạnh lùng nói.

Chỉ một thoáng, trên người hắn bộc phát ra một cỗ sát khí lạnh lùng.

Phảng phất một lời không hợp liền muốn giết chết hai tỷ muội này.

Biến cố bất thành linh này lập tức như một chậu nước lạnh, dập tắt tất cả ý niệm trong lòng hai nàng.

Sắc mặt các nàng lập tức trở nên trắng bệch, chẳng lẽ vị tiên bối này là loại người không quá gần nữ sắc như vậy?

Y muốn ra tay tàn nhẫn phá hoa?

Sao lại như vậy?

Giờ khắc này trong lòng Nghiên Lệ vô cùng chua xót, theo nàng, cho dù vị tiên bối này không có hứng thú với nàng cũng không thể bỏ qua Nguyên Dao được?

“Xin tiên bối thứ tội, tới gần đảo này tất cả đều là ý của vãn bối, không quan hệ gì với Nguyên Dao muội muội. Tiên bối nếu muốn trừng phạt, kính xin trừng phạt một mình ta, buông

tha Nguyên Dao muội muội!” Nghiên Lệ tái mặt, sắc mặt tái nhợt, đau khổ cầu khẩn.

Vẻ mặt mảnh mai, dù là người có ý chí sắt đá nhìn thấy cũng mềm lòng.

Nguyên Dao lộ vẻ kinh hoảng, vội vàng kéo tay Nghiên Lệ, vội vàng nói: “Sur tử, người đang nói bậy bạ gì đó? Gần đảo này rõ ràng là ý của ta!”

“Kính xin tiền bối minh giám, đây hết thảy đều là ta tự mình chủ trương, cùng Nghiên Lệ tử tử không có quan hệ, tiền bối nếu muốn trừng phạt, trừng phạt một mình Nguyên Dao là được!”

Nghe Diệp Trường Sinh lạnh như băng nói, hai người này lập tức trình diễn một tình cảm tử muội trước mặt hắn.

Nhìn thấy cảnh này, khóe miệng Diệp Trường Sinh nhếch lên, thiếu chút nữa cười ra.

Hắn căng mặt nói: “Hiện tại, các người có hai lựa chọn! Một, bởi vì xúc phạm lệnh cấm của ta mà bị ta giết chết!”

Diệp Trường Sinh nói xong, dừng lại một chút, muốn nhìn biểu cảm trên mặt hai nàng.

Vẻ mặt Nghiên Lệ đầy kinh hoảng, còn Nguyên Dao lại bình tĩnh trở lại.

Nàng ta trấn định nói: “Tiền bối vẫn là nói lựa chọn thứ hai đi, ta và sư tử đều không muốn chết, mặc kệ tiền bối muốn chúng ta làm gì, chúng ta đều sẽ chấp nhận!”

Nhìn thấy biểu hiện của Nguyên Dao, trong mắt Diệp Trường Sinh hiện lên một tia dị sắc.

Hắn ngáp ngừng nói: “Lựa chọn thứ hai của các người chính là, các người phải giúp ta đi làm một việc!”

“Kính xin tiền bối phân phó!” Nguyên Dao lập tức nói ra.

Ném một túi trữ vật qua, Diệp Trường Sinh nói: “Trong này có một ngàn linh thạch, các người đi trên bầu trời của Khôi Tinh Đảo, giúp ta thu mua một cửa hàng, tương lai có tác dụng!”

Nghe nói như thế, ánh mắt Nguyên Dao cùng Nghiên Lệ đồng thời lộ ra vẻ kinh ngạc.

Hắn không dám tin ngẩng đầu lên, nhìn Diệp Trường Sinh, trong đôi mắt đẹp ngập tràn bất ngờ, kinh hãi, khó hiểu.

Khẩu khí vừa rồi của Diệp Trường Sinh là một bộ dáng ra tay tàn nhẫn, giết chết tỷ muội của nàng.

Hiện tại, xoay đầu lại, lại dẫn dò một cái nhiệm vụ đơn giản như vậy?

Chênh lệch trước sau không khỏi quá lớn?

Hơn nữa còn cho một ngàn linh thạch, thu mua mặt tiền một cửa hàng thật sự dùng được một ngàn linh thạch sao?

“Thế nào, các người không muốn à?” Diệp Trường Sinh nhíu mày hỏi.

“Nguyên ý! Tiền bối, tỷ muội chúng ta nguyện ý!” Nguyên Dao cùng Nghiên Lệ lập tức nói, biểu tình trên mặt vừa mừng vừa sợ.

Đồng thời, còn có một loại nhẹ nhõm tự nhiên, phẳng phất sống sót sau tai nạn.

Thậm chí, trong lòng các nàng còn sinh ra một loại cảm kích đối với việc sản xuất của Diệp Trường Sinh.

Cảm kích đối phương trừng phạt nhẹ nhàng như vậy, hoặc có thể nói căn bản không phải là trừng phạt.

“Vậy thì mau đi thôi!”

Diệp Trường Sinh sau khi nói xong, điều khiển Phi Thiên Linh Toa tiến vào Tiểu Hoàn đảo.

Nguyên Dao cùng Nghiên Lệ liếc mắt nhìn nhau, lập tức bay về phía Khôi Tinh Đảo.

Dọc đường đi, hai người đều im lặng không nói một lời, cuối cùng Nghiên Lệ không nhịn nổi nữa bèn hỏi: “Su muội, người nói xem, vị tiền bối này có phải đang trêu chọc chúng ta hay không?”

“Phía trước thật đáng sợ, phải giết chết chúng ta, quay đầu đi sắp xếp một nhiệm vụ như vậy!”

“Không biết!” Trong giọng nói của Nguyên Dao cũng tràn đầy phiền muộn.

Nàng cùng Nghiên Lệ cũng có cùng suy nghĩ, hoài nghi vị tiên bối vừa rồi chỉ đang hù dọa hai tỷ muội bọn họ một chút mà thôi.

Bất quá, loại chuyện này cũng không dễ thực sự nói ra được, vạn nhất vị tiên bối kia nghe thấy không vui vẻ thì sao?

Vì vậy, Nguyên Dao lại nói: “Bất kể thế nào, chúng ta trước tiên đi hoàn thành nhiệm vụ mà vị tiên bối này an bài là được rồi, không cần suy nghĩ nhiều!”

“Biết rồi, nhưng mà đây là một ngàn linh thạch đấy. Hai người chúng ta lớn như vậy, trước giờ còn chưa thấy qua nhiều linh thạch như vậy!”

Hai mắt Nghiên Lệ sáng lên, nhìn túi trữ vật.

Đứng ở trên Tiểu Hoàn đảo, Diệp Trường Sinh nhìn hai người Nguyên Dao Nghiên Lệ rời đi, ánh mắt lập loè.

Mua một cửa hàng tất nhiên là không cần đến một ngàn linh thạch.

Sở dĩ hấn cho đôi tỷ muội này nhiều linh thạch như vậy, cũng là một loại thử nghiệm.

Thử thăm dò tâm tính các nàng.

Nhìn xem các nàng có cuốn đống linh thạch này chạy trốn không.

Nếu quả thật các nàng đã làm như vậy chứng tỏ hiện tại Nguyên Dao và Nghiên Lệ không đáng để hấn đầu tư.

Hắn sẽ ngồi nhìn bi kịch phát sinh của hai người này giống như ban đầu. Nghiên Lệ gặp phải thiếu chủ của Thanh Dương Môn bị hủy thân thể, Nguyên Dao không thể không bước vào Hư Thiên Điện, tìm Dương Hồn Mộc cứu sư tỷ của mình.

Theo Diệp Trường Sinh thấy, Nguyên Dao và Nghiên Lệ trước khi gặp đại biến, tính cách hoàn toàn bất đồng so với các nàng sau khi gặp đại biến.

Đôi tỷ muội mà Diệp Trường Sinh quen thuộc, là hai tỷ muội sau khi gặp đại biến.

Khi đó các nàng càng thêm cảnh giác, càng thêm phong bế nội tâm, không muốn tiếp xúc người ngoài.

Nhưng đồng thời, cũng càng thêm quý trọng cảm tình chân chính!

Còn bây giờ các nàng trông như thế nào, khó mà nói được.

Cho nên, Diệp Trường Sinh dùng một ngàn linh thạch để thăm dò các nàng.

Đối với Diệp Trường Sinh mà nói, một ngàn linh thạch chẳng đáng là gì.

Nhưng đối với hai tỷ muội này mà nói, một ngàn linh thạch tuyệt đối là một khoản lớn.

Nếu như các nàng có thể quy củ củ củ mà làm, vậy thuyết minh, đôi tỷ muội này đáng giá để hẳn đầu tư.

“Hi vọng lựa chọn của các người đừng làm ta thất vọng!”

Diệp Trường Sinh lẩm bẩm nói nhỏ một tiếng, tiến vào trong động phủ của mình.

.....

Trên Khôi Tinh Đảo, sau khi Nguyên Dao cùng Nghiên Lệ tới nơi này, dựa theo phân phó của Diệp Trường Sinh, ở trên đường Thiên Đô tìm hiểu, mua một cửa hàng muốn bán.

Tổng cộng tốn ba trăm linh thạch.

Hai người cầm còn lại bảy trăm linh thạch, không biết phải làm sao.

Một khoản tiền khổng lồ như vậy, vị tiền bối này lại tùy tiện đặt vào tay các nàng?

Quá hào khí rồi đấy?

“Vị tiền bối này thật là hào phóng, chẳng lẽ tu sĩ Kết Đan đều giàu có như thế sao?” Nghiên Lệ nhìn bảy trăm linh thạch còn lại trong túi trữ vật, trong mắt tràn đầy vẻ hâm mộ.

Nguyên Dao cũng động tâm vô cùng, nếu bảy trăm linh thạch này là tỷ muội các nàng thì tốt biết bao.

Có bảy trăm linh thạch này phụ trợ, trong tỷ muội nàng ít nhất có một người có hi vọng Trúc Cơ.

Nhưng động tâm thì động, hai người đều không đi làm chuyện ngu xuẩn gì, đành hoàng cầm bảy trăm linh thạch, chờ ở trong

cửa hàng.

Ngẫu nhiên còn đi trên đường, nhìn xem Diệp Trường Sinh có phải tới Khôi Tinh Đảo hay không.

Nhưng mà...

Mười mấy ngày trôi qua, Diệp Trường Sinh không tới.

Một tháng trôi qua, Diệp Trường Sinh vẫn không tới.

Ba tháng trôi qua, vẫn không thấy bóng dáng của Diệp Trường Sinh.

Điều này làm cho trong lòng Nguyên Dao cùng Nghiên Lệ có chút nghi hoặc.

Rốt cuộc vị Diệp tiên bối này đang làm gì?

Dem nhiệm vụ an bài cho hai người họ, sau đó mặc kệ các nàng ở đây?

Một ngàn linh thạch, yên tâm như vậy sao?

“Khi nào thì vị tiên bối này mới tới!” Ngồi trước cửa tiệm, Nghiên Lệ hữu khí vô lực nói.

Đứng chờ ở chỗ này ba tháng, kết quả vẫn không thấy bóng dáng vị tiên bối nào cả.

Chẳng lẽ hắn đã quên?

Chuyện một ngàn linh thạch cũng có thể tùy tiện quên đi?

“Ba tháng rồi. Có lẽ vị tiên bối này đang bế quan tu luyện bí pháp gì đó. Nghe nói tu sĩ Kết Đan, một khi bế quan sẽ không nhúc nhích được vài năm. Mấy thập niên!” Nguyên Dao thì thảo nói.

“A, vậy chẳng lẽ tỷ muội chúng ta phải ở chỗ này chờ mấy chục năm sao?” Nghiên Lệ nghe vậy sắc mặt lập tức sụp đổ.

Nguyên Dao cười đắng chát, nói: “Dù sao chúng ta cũng tự tiện tới gần Tiểu Hoàn đảo, vi phạm lệnh cấm của vị tiên bối kia. Hắn trừng phạt chúng ta như thế cũng không khó lý giải!”

“Chờ thêm một thời gian nữa đi. Nếu như không ổn, chúng ta để linh thạch lại chỗ này, sau đó rời khỏi Khôi Tinh Đảo!”

Nguyên Dao nói.

Nghiên Lệ nghe vậy, trong mắt lóe lên một tia không nỡ, nàng rất khao khát bảy trăm linh thạch còn lại.

Bất quá, lập tức nàng đồng ý nói: “Muội muội nói đúng, nếu vị tiền bối kia còn không tới, chúng ta sẽ lưu lại linh thạch rồi đi.”

“Linh thạch tuy tốt, nhưng tỷ muội chúng ta cũng có nguyên tắc đấy!” Nghiên Lệ nói.

Mặc dù, tỷ muội các nàng một lòng muốn tìm được nam tu sĩ cao cấp, dùng việc này để đạt được tài nguyên tu luyện.

Nhưng điều này cũng không có nghĩa là bọn họ không có giới hạn.

Nếu thật sự không có điểm mấu chốt, kỳ thật lấy tư sắc tỷ muội các nàng mà muốn làm chút công pháp Linh Thạch còn không đơn giản sao?

Trên đời này có loại nam tu thấy vẻ đẹp liền bất động trên đường.

Chỉ cần tùy tiện dụ dỗ, cho chút ngon ngọt là có thể đổi lấy một đồng chó liếm.

Hai tỷ muội các nàng cái gì cũng không cần trả giá, chỉ cần làm dáng một chút, chuyển khoản mấy cái là có thể thu hoạch được một đồng người cung cấp nuôi dưỡng, căn bản không cần làm vấn đề tâm linh thạch không đủ.

Nhưng hai tỷ muội một mực không làm như vậy, ngược lại nhìn thấy những nam tu không phù hợp với tấm lòng mình, liền đi vòng vòng, chính vì trong lòng các nàng vẫn có một tảng ranh giới mấu chốt.

Không thích thì không đi gây sự, không đi thương tổn.

Đôi tỷ muội này một mực hy vọng có thể tìm được một nam tu sĩ có tu vi cao thâm, dung mạo cũng không kém.

Có thể trở thành đạo侣 tốt nhất, nếu không thành đạo侣, vậy thị thiếp cũng không sao.

Chỉ cần đối phương có thể tốt với bọn họ, các nàng cũng sẽ toàn tâm toàn ý hầu hạ đối phương.

“Lại nói tiếp, vị tiên bối này đúng là hình thức lý tưởng của ta!” Nghiên Lệ lẩm bẩm.

Khi nhìn thấy Diệp Trường Sinh, nàng có chút động tâm.

Nếu như có thể được vị tiên bối này nhìn trúng, thật là tốt biết bao!

Trong mắt Nguyên Dao cũng hiện lên vẻ động lòng, tuổi trẻ cường đại, nam tu sĩ dung mạo tuấn lãng, ai mà không thích chứ?

Chỉ cần hắn phát ra tin tức, muốn tuyển thị thiếp, thì trên đời này đại lượng nữ tu xinh đẹp đều sẽ chen chúc mà đi.

“Hai vị tiên tử, ta rốt cục tìm được các người rồi!” Bên ngoài cửa hàng, đột nhiên truyền đến một thanh âm cuồng nhiệt.

Hai cô gái cùng nhìn ra ngoài, chỉ thấy một nam tử trẻ tuổi mặc áo bào xanh, da dẻ trắng nõn, dung mạo có vài phần tuấn tú đang nhìn bọn họ với vẻ vui mừng lẫn sợ hãi.

Thấy người này, Nguyên Dao cùng Nghiên Lệ biến sắc, lui về phía sau một bước.

Nguyên Dao miễn cưỡng cười, nói: “Lý đạo hữu, sao người lại tới đây?”

Nam tử trẻ tuổi làn da trắng nõn kia lập tức tiến lên trước vài bước, trong mắt mang theo lửa nóng, nói: “Lý mỗ tự nhiên là đi theo Nguyên Dao tiên tử đến nơi này.”

“Từ ngày hôm đó sau khi Tiên Giải, Lý mỗ không ngủ được, trong đầu luôn hồi tưởng lại tiên tử tuyệt thế tiên tử!”

Nam tu họ Lý trong ánh mắt mang theo không chút nào che giấu nóng rực cùng ái mộ, nói: “Lý mỗ một mực chưa lập gia đình, vị trí chánh thê treo trên bầu trời, tiên tử nếu không chê, có thể đáp ứng gả cho Lý mỗ hay không!”

Nghe nói như thế, thần sắc Nguyên Dao lạnh xuống, nói: “Lý đạo hữu, ngày đó ta đã nói rõ ràng, chúng ta không thích hợp, hà tất phải khổ sở dây dưa như vậy?”

“Chưa thử qua làm sao biết có thích hợp hay không? Lý mỗ không bao lâu nữa sẽ được sư môn ban thưởng một hạt Trúc

Cơ Đan, có hi vọng có thể trở thành tu sĩ Trúc Cơ, chẳng lẽ chuyện này còn không xứng với tiên tử sao? “

Tu sĩ họ Lý nói xong, lại tiến lên vài bước, cơ hồ muốn đi vào cửa hàng.

“Không phải là chúng ta không xứng với vấn đề này, mà là chúng ta căn bản là không thích hợp, xin Lý đạo hữu đừng dây dưa nữa!” Nguyên Dao lạnh lùng nói ra.

“Nguyên Dao tiên tử, người...” Nam tử kia trong tình thế cấp bách, bước vào trong cửa hàng, đưa tay muốn kéo Nguyên Dao.

“Đứng lại, nếu người còn đến chúng ta sẽ động thủ!”

Nghiên Lệ quát lạnh một tiếng, lấy trong tay ra một gian pháp khí.

Nguyên Dao cũng đồng dạng lạnh lùng nhìn nam tử này, trong tay xuất hiện một kiện pháp khí.

Thấy một màn này, sắc mặt nam tử họ Lý cũng dần dần lạnh xuống: “Nguyên Dao tiên tử, còn có Nghiên Lệ tiên tử, pháp khí trong tay hai người các người bất quá chỉ là trung phẩm, pháp lực cũng bất quá bảy tám tầng, cũng muốn đấu với ta sao?”

Nói xong, trên tay người này cũng đặt một kiện pháp khí, vừa nhìn phẩm chất kia, dĩ nhiên là cực phẩm pháp khí.

Sắc mặt Nguyên Dao Nghiên Lệ trở nên khó coi.

Khác với hai người các nàng xuất thân từ tiểu môn tiểu phái không biết tên, người trước mắt này xuất thân từ tu tiên đại phái, không chỉ pháp lực tinh xảo, còn có một thân pháp khí cường đại.

“Nguyên Dao tiên tử, ta lấy vị trí chánh thê đối xử với người, người vì sao phải lạnh lùng với ta như thế? Nhìn pháp khí trên tay người, chỉ là trung phẩm mà thôi, chỉ cần đi theo ta, cực phẩm pháp khí cũng không dám cam đoan, nhưng thượng phẩm ít nhất là không có vấn đề, tương lai người cũng tuyệt đối có cơ hội Trúc Cơ, có sao lại không làm?”

Lời nói của nam tử họ Lý làm sắc mặt Nguyên Dao càng thêm lạnh như băng.

Nàng đã từ chối người này mấy lần, nhưng người này lại không hề có ý muốn rời đi, điều này khiến nàng rất khó xử.

Nếu không phải bận tâm đến nhiệm vụ vị tiên bối kia an bài lúc trước, Nguyên Dao bây giờ đã trực tiếp rời khỏi Khôi Tinh Đảo rồi.

Làm sao còn để người này dây dưa nữa chứ.

Nghĩ tới đây, trong lòng Nguyên Dao không khỏi có vài phần oán trách, vì sao vị tiên bối kia sau khi phân phó nhiệm vụ, trong vòng ba tháng cũng không thấy bóng dáng.

Đây thật sự là đang đùa giỡn tử muội các nàng sao?

“Lý đạo hữu, ngươi cứ bỏ cái ý định đó đi, nói thật, Nguyên Dao ta đã có thuộc về ngươi rồi!” Trong lòng Nguyên Dao hung ác, nói thẳng ra.

“Cái gì? Ngươi có thuộc sở hữu? Ta không tin, là ai?” Tu sĩ họ Lý mặt mũi tràn đầy vẻ không thể tin, tâm tình lập tức trở nên kích động.

“Thực không dám giấu giếm, tiểu nữ đã đáp ứng một vị tiên bối Kết Đan kỳ làm thị thiếp của hắn, Lý đạo hữu nếu tiếp tục dây dưa, bị vị tiên bối kia biết được, chỉ sợ kết cục không tốt đến đâu!”

Nguyên Dao trực tiếp kéo da hổ làm đại kỳ, lần này thật sự làm cho tu sĩ họ Lý kia kinh sợ.

Thần sắc trên mặt hắn có chút không tin, nhưng lại có chút kiêng kỵ.

Không biết những lời mà Nguyên Dao nói là thật hay giả, điều này hắn không cách nào xác định.

Dù sao, lấy tư sắc này của Nguyên Dao, khả năng được nam tu Kết Đan kỳ coi trọng cũng không phải là không có.

“Nguyên Dao tiên tử, ngươi không nguyện ý làm chính thê của ta, lại muốn làm thị thiếp...” Tu sĩ họ Lý mặt mũi tràn đầy vẻ không thể nào chấp nhận được.

Địa vị của chính thê và thị thiếp là chênh lệch rất lớn.

“Tên tu sĩ Kết Đan kỳ kia là người phương nào? Ta không tin với tu vi của các người còn có thể tiếp xúc được với tiên bối

Kết Đan kỳ!” Hắc lạnh lùng nói.

“Tại sao chúng ta phải nói cho người biết?” Nghiên Lệ cười lạnh một tiếng.

“Nói thật cho người biết, Nguyên Dao muội muội đã được vị tiên bối kia nhìn trúng, coi là cấm tu, họ Lý kia, ta khuyên người không nên tự chuốc lấy đau khổ!” Nghiên Lệ cầm lấy pháp khí, bộ dáng không hề sợ hãi.

“Người...” Tu sĩ họ Lý tức giận không thôi, ánh mắt âm tàn quét tới quét lui trên người Nguyên Dao cùng Nghiên Lệ.

Điều này làm cho tỷ muội hai người nhú mày không thôi.

“Xem ra sau này ra ra ngoài phải cẩn thận một chút!” Trong lòng các nàng thầm nghĩ.

Đang lúc song phương giằng co bất phân thắng bại, đột nhiên một thanh âm ôn nhuận vang lên trên đường phố:

“Nguyên lai hai người các người ở chỗ này, đây là cửa hàng các người giúp ta thu mua sao?”

Nghe được thanh âm này, trên mặt Nguyên Dao cùng Nghiên Lệ lộ ra thần sắc vừa mừng vừa sợ, vội vàng lao ra cửa tiệm, nhìn thấy bóng người áo trắng đứng ở cửa hàng.

“Tiểu nữ bái kiến tiên bối, chuyện tiên bối phân phó chúng ta đã làm xong, đây là linh thạch còn lại để mua cửa hàng!” Nguyên Dao nói, đưa tới một cái túi trữ vật.

Phía sau, nam tử họ Lý kia trợn mắt há hốc mồm nhìn cảnh này.

Hắc cẩn thận đánh giá nam tử áo trắng trước mặt một chút, sau đó sắc mặt đột nhiên biến đổi.

Sâu không lường được!

Tuyệt đối là một tiên bối cảnh giới cao!

“Hai người các nàng thế mà lại thông đồng với tu sĩ cảnh giới này?” Trong lòng nam tử họ Lý vừa sợ vừa giận.

“Đây là người nào?” Trùng hợp lúc này, ánh mắt Diệp Trường Sinh cũng quét tới, thấy người này liền hỏi.

“Tiền bối, người này một mực dây dưa tởm muội hai người chúng ta, muốn để Nguyên Dao muội muội làm chánh thê cho hần, tởm muội chúng ta cự tuyệt, nhưng người này một mực dây dưa không ngớt!”

“Người này vô lễ đến cực điểm, vừa rồi thậm chí còn muốn động thủ với tởm muội chúng ta trong cửa hàng của tiền bối!”
Nghiên Lệ lập tức nói, hoàn toàn khỗ sở.

“Người này họ Lý, là đệ tử thấp giai của Thanh Dương Môn. Theo như hần nói, hần ở Thanh Dương Môn có một vị trưởng bối Trúc Cơ Kỳ!” Nguyên Dao cũng lập tức nói, đem bối cảnh của nam tử họ Lý giảng giải với Diệp Trường Sinh một phen.

Nghe được lời này của hai nàng, sắc mặt họ Lý trong nháy mắt khó coi đến cực điểm.

Hần khom lưng, thần sắc khiêm tốn đến cực điểm nói: “Vãn bối không biết hai vị tiên tử này có quan hệ gì với hai vị tiền bối, tùy tiện quấy rầy, mong tiền bối thứ tội, vãn bối liền rời đi, kiếp này tuyệt đối không dám trêu chọc hai vị tiên tử này nữa!”

Tu sĩ họ Lý vừa nói vừa nhanh chóng thoái lui về phía sau, sau khi rời xa ba người Diệp Trường Sinh, lập tức dựng pháp khí, bay ra ngoài Khôi Tinh Đảo.

“Thanh Dương Môn...” Trên mặt Diệp Trường Sinh lộ ra vẻ dăm chiêu.

Chẳng lẽ chuyện Nguyên Dao cùng Nghiên Lệ gặp thiếu chủ Thanh Dương Môn có liên quan với người này?

Trong lòng hần nổi lên suy đoán.

“Mặc kệ có phải là có liên quan tới Thiếu chủ Thanh Dương Môn hay không, nếu người đụng vào đầu ta.....”

Trong mắt Diệp Trường Sinh hiện lên một tia cười lạnh, trong túi linh thú bên hông, hai đạo hắc quang trong nháy mắt bay ra, nhanh chóng hướng ra ngoài Khôi Tinh Đảo bay đi.

Xoay người sang chỗ khác, Diệp Trường Sinh nhìn Nguyên Dao, như cười như không hỏi: “Nguyên Dao tiên tử, lúc này khi ta tới đây, nghe thấy nàng nói nàng đã là thiếp của một vị

tu sĩ Kết Đan kỳ nào đó, dám hỏi vị tu sĩ Kết Đan Kỳ này là ai?”

Nghe xong lời này, dung nhan tuyệt mỹ như ngọc của Nguyên Dao lập tức đỏ bừng, sóng mắt lưu chuyển, vô cùng thẹn thùng.

“Tiền bối, ta...” Nàng ta mở miệng như muốn giải thích, nhưng lại hơi khó mở miệng.

Diệp Trường Sinh không có ý định buông tha nàng, nhe răng cười nói: “Vị tu sĩ Kết Đan kia rốt cuộc là người phương nào, nói cho ta nghe một chút đi! Dù sao, nếu người thật sự là cấm tu sĩ Kết Đan kỳ, vậy lúc trước ta làm như thế, đã đắc tội rất lớn với vị đồng đạo Kết Đan kia rồi!”

Vừa nghe lời này, vẻ ngượng ngùng trên mặt Nguyên Dao càng đậm, ngay cả cái cổ thon dài trắng nõn cũng bị một tầng bụi phấn.

Nàng khẽ cắn môi dưới, trên mặt lộ ra vẻ bất đắc dĩ, nói: “Tiền bối hà tất biết rõ còn cố hỏi làm gì? Tiểu nữ cả đời này gặp qua tu sĩ Kết Đan kỳ chỉ có một mình tiền bối mà thôi!”

“Ồ? Nói như vậy, ta không hiểu sao lại cồng cái nôi này?” Trên mặt Diệp Trường Sinh lộ ra vẻ bưng tỉnh đại ngộ.

“Mong tiền bối thứ tội, tiểu nữ thật sự là có nguyên do bất đắc dĩ!” Nguyên Dao cúi đầu bất đắc dĩ cười khổ nói.

“Người tuy có nguyên do, nhưng muốn tìm hiểu là chưa được ta cho phép đã mượn tên tuổi của ta, muốn ta thứ tội, có thể, nhưng tỷ muội các người phải giúp ta làm một chuyện!” Diệp Trường Sinh như cười như không nói.

Nghe y nói vậy, trong lòng Nguyên Dao và Nghiên Lệ đồng thời giật thót, thầm nghĩ sẽ không phải lại giống như lần này, liên tiếp mấy tháng lướt gạt bỏ các nàng đấy chứ?

Nhưng mặc kệ là chuyện gì, hiển nhiên hai tỷ muội hiện tại không có tư cách cự tuyệt, cho nên các nàng vẫn rất cung kính nói: “Kính xin tiền bối phân phó!”

“Sự tình rất đơn giản, cửa hàng này của ta cần buôn bán một thời gian, trong khoảng thời gian này, hai người các người cứ làm tiểu nhị của ta đi!”

“Hả?”

Diệp Trường Sinh vừa dứt lời, Nguyên Dao cùng Nghiên Lệ đồng thời kinh ngạc ngẩng đầu, mặt mũi tràn đầy vẻ khó tin.

Làm tiểu nhị?

Cái này...

“Thế nào, các người không muốn?”

“Nguyện ý, tiểu nữ nguyện ý!” Nguyên Dao cùng Nghiên Lệ vội vàng nói.

Vừa đáp ứng, trên mặt hai nàng đồng thời tràn đầy vẻ cổ quái.

Vị tiên bối này lại đang có chủ ý gì?

Ba người đi vào trong cửa hàng, đúng lúc này, phía xa có hai đạo hắc quang bay tới, rơi vào tay Diệp Trường Sinh.

Chính là hai con kiến đen, chúng nó bay trở về đồng thời còn mang theo một túi trữ vật.

Nhìn thấy túi trữ vật, sắc mặt Nguyên Dao cùng Nghiên Lệ đồng thời biến đổi, làm sao không nhận ra được. Túi trữ vật kia chính là túi trữ vật của vị tu sĩ họ Lý vừa rồi.

Túi Trữ vật của người này xuất hiện ở đây thì kết quả của hắn là gì, tự nhiên không cần nói cũng biết...

Sau khi dùng thần thức quét qua một lần, Diệp Trường Sinh đem túi trữ vật ném qua, nói: “Nể tình nhiệm vụ các người hoàn thành không tệ, túi trữ vật này sẽ thưởng cho các người!”

Nói xong, Diệp Trường Sinh đi về phía sau cửa hàng, quan sát hoàn cảnh nơi này, chỉ để lại hai tỷ muội ngơ ngác.

.....

Không lâu sau, trên đường có một cửa hàng tên là Tử Ngọc Hiên, chủ nhân cửa hàng như thế nào, rất ít người nhìn thấy, nhưng người đi tới xuất đầu lộ diện lại là hai nữ tử cực kỳ kiều diễm.

Một người trong đó, càng là sắc đẹp tuyệt trần của Thiên Hương quốc, dung mạo tuyệt mỹ.

Nữ tử xinh đẹp như vậy, rất nhiều người cả đời cũng chưa từng gặp qua, bởi vậy cửa hàng này khai trương không được bao

lâu, liền liên tiếp bị từng lớp tu sĩ đi tới vây xem.

Nhìn thấy hai nữ tử xinh đẹp tuyệt luân, nhưng lại là quét dọn cửa hàng, bán vật phẩm, mọi người càng kinh ngạc không thôi, không rõ cửa hàng này rốt cuộc có chủ ý gì?

Rất nhanh, đồ vật chính thức bán trong cửa hàng dần dần xuất hiện.

Pháp khí, trận pháp, phù triện!

Trên cơ bản chính là ba loại này có liên quan tới tu tiên, ngay từ đầu những thứ bày ra đều vô cùng thô lậu.

Những pháp khí bán trong cửa hàng ngay cả pháp khí hạ phẩm cũng không bằng, có thể nói là kém tới cực điểm.

Nếu như không phải bởi vì người bán những pháp khí này là hai vị đại mỹ nữ, chỉ sợ những pháp khí chất lượng này rất kém cỏi căn bản không có khả năng bán đi.

Chính là bởi vì có chiêu bài Nguyên Dao, nên hạ phẩm pháp khí này cuối cùng cũng bán được với giá ba năm khối linh thạch.

Khi mọi người cho rằng cửa hàng này cũng như vậy, theo thời gian trôi qua, pháp khí bán cửa hàng chất lượng càng ngày càng tốt.

Dần dần, đừng nói là hạ phẩm pháp khí, ngay cả trung phẩm pháp khí cũng bắt đầu xuất hiện trong cửa hàng này.

Hơn nữa, chất lượng cũng không tệ, dần dần, Tử Ngọc Hiên này ở trong tu sĩ tầng dưới chót, tạo thành danh tiếng nhất định.

Rất nhanh, mọi người kinh ngạc phát hiện, không chỉ có pháp khí như thế, ngay cả phù lục, trận pháp cũng vậy.

Trong cửa hàng này, ngay từ đầu bán một ít phù lục cùng trận pháp thấp kém, nhưng mà chậm rãi, các loại phù lục chất lượng cao cùng trận pháp cũng bắt đầu xuất hiện.

Thậm chí, có một ngày trên cửa hàng này có bày phù lục sơ cấp bậc cao.

Xuất hiện loại biến hóa này đương nhiên có liên quan tới Diệp Trường Sinh.

Hắn hiện tại đang chuẩn bị để luyện chế pháp bảo, đồng thời khi thu thập pháp bảo, rèn luyện kỹ thuật luyện khí của bản thân là rất cần thiết.

Trong lúc luyện khí, hắn cũng sẽ thử chế phù và bố trí trận pháp, đem hai mục tài nghệ của mình đề thăng lên.

Những pháp khí, trận pháp và phù lục trong cửa hàng bày ra, đều là tác phẩm hắn luyện tập.

Trong tay hắn có rất nhiều tài liệu giết chết yêu thú ngày xưa, giết chết những tu sĩ khác lấy được, hiện tại tất cả những tài liệu này đều chuyển đổi thành từng kiện pháp khí.

Ngồi trong Tử Ngọc Hiên, trong tay Diệp Trường Sinh cầm một quyển sách cổ, trên đó viết sáu chữ lớn: Tâm đắc luyện khí Tề thị!

Lúc này, sau khi giết chết Tề Lương thành công, có được tâm đắc của một vị trưởng lão Kết Đan trong Thần Binh Môn.

Quyển tâm này trợ giúp rất lớn cho Diệp Trường Sinh, khiến hắn ít đi rất nhiều đường vòng.

Mất hơn một năm để tích lũy tài liệu, hắn đã nắm giữ được năng lực luyện chế pháp khí thượng phẩm.

Không khó tưởng tượng, kế tiếp không cần dùng mấy năm, luyện chế pháp bảo cũng trở nên quen thuộc như cưỡi xe nhẹ.

Cách Diệp Trường Sinh không xa chính là Nguyên Dao và Nghiên Lệ nhị nữ, hai người này đã làm tiểu nhị ở đây hơn một năm.

Hơn một năm nay, tu vi của hai người cũng từ từ đi tới luyện khí tầng mười.

Đây đều là nhờ túi trữ vật mà lúc trước Diệp Trường Sinh cho các nàng.

Ở nơi đó, các nàng đã nhận được một ít tài nguyên tu hành, do đó mới giúp tu vi có tiến bộ.

Một bên hưởng thụ cuộc sống an nhàn, một bên tu vi còn đang tiến bộ, điều này làm hai nàng trong lúc nhất thời có chút thích thú với thời gian hiện tại.

Hai người len lén nhìn Diệp Trường Sinh một cái, Nguyên Dao và Nghiên Lệ liếc nhìn nhau, đều thấy trong mắt đối phương sự động tâm.

Hơn một năm ở chung, các nàng cũng có hiểu biết nhất định đối với tính cách của Diệp Trường Sinh.

Vị tiên bối này, thoát nhìn tựa hồ có chút bất cận nhân tình, không có hứng thú với sắc đẹp.

Nhưng trên thực tế, đó đều là giả, người khác thật ra rất tốt.

Điều này cũng là trong quá trình tiếp xúc thường ngày, hai nàng mới chậm rãi cảm nhận được.

Hơn nữa, nói hắn không gần nữ sắc, tựa hồ cũng không quá giống, dù sao nghe hắn nói tại Tiểu Hoàn đảo của hắn có ba nữ nhân.

Sau khi hiểu rõ tính cách của Diệp Trường Sinh, hai cô gái dần dần có tâm tư.

Nếu có thể làm thiệp của vị tiên bối này, tựa hồ cũng là một kết cục không tệ lắm?

Đúng lúc hai nàng nghĩ như vậy, đột nhiên ngoài cửa đi tới một người đàn ông vạm vỡ tóc tai bù xù.

Khí tức trên người sâu không lường được.

“Tu sĩ Kết Đan Kỳ?!” Nguyên Dao cùng Nghiên Lệ trong lòng cả kinh, vội vàng đứng dậy nhìn về phía vị cao nhân xa lạ này.

“Diệp đạo hữu có ở đây không?” Thái độ của người tới rất ôn hoà.

“Tiên bối là?” Nghiên Lệ vội vàng hỏi.

“Tại hạ Lục Liên Điện Cổ trưởng lão có hẹn với Diệp đạo hữu, kính xin hai vị thông báo một chút!”

“Cổ huynh, mời vào!” Lúc này, phía sau Tử Ngọc Hiên vang lên giọng nói của Diệp Trường Sinh.

Cổ trưởng lão nghe vậy, đi vào hậu viện của Tử Ngọc Hiên, thấy Diệp Trường Sinh ngồi ngay ngắn ở đó.

Khi gặp lại Diệp Trường Sinh, trong mắt Cổ trưởng lão hiện lên một tia dị sắc.

Hồi tưởng lại hai năm trước, lúc gặp người này, khi đó hắn có thể gọi là bộc lộ tài năng, một thân pháp lực cường đại, áp bách hắn cũng có chút kinh hãi.

Nhưng đến hôm nay, lại lần nữa nhìn thấy người này, lại phát hiện hắn đã là rửa sạch Duyên Hoa, thần quang nội liễm, căn bản nhìn không ra pháp lực cảnh giới.

Cứ như một phàm nhân bình thường.

Trước sau bất quá hai năm thời gian lại phát sinh biến hóa như vậy, điều này không thể không làm cho Cổ trưởng lão kinh hãi.

“Chính là vì mở cửa hàng nhập thế ở đây sao?” Trong lòng của hắn âm thầm phỏng đoán.

Vào thế hóa phàm, thể nghiệm hồng trần vạn tượng, đây là chuyện mà rất nhiều tu sĩ cấp cao đều làm.

Loại chuyện này có trợ giúp rất lớn đối với Tâm Ma kiếp sau này.

Cách làm mở cửa hàng ở đây của Diệp Trường Sinh là một loại phương pháp nhập thế, nếu không một vị tu sĩ Kết Đan Kỳ không cần trà trộn vào trong một đám tu sĩ tầng chót như vậy?

Cổ trưởng lão chấp tay, cười ha hả nói: “Diệp huynh, đã lâu không gặp. Người mỗi ngày đều làm bạn ở đây, cuộc sống thật tiêu sái!”

Diệp Trường Sinh nở nụ cười dữ tợn, nói: “Cổ huynh nói đùa rồi, hôm nay Cổ huynh tới đây, chắc là chuyện mà hai năm trước đã ước định đã hoàn thành?”

Vừa nghe Diệp Trường Sinh nói vậy, trên mặt Cổ trưởng lão lập tức lộ ra vẻ xấu hổ.

Hắn thở dài một tiếng, khổ sở nói: “Ài, nói đến lão phu cũng là xấu hổ, món pháp bảo kia Diệp huynh muốn, chúng ta Lục

Liên Điện bắt lực!”

“Ồ? Dựa vào thế lực Lục Liên Điện, tìm không ra một kiện pháp bảo vật liệu sao?” Diệp Trường Sinh lộ vẻ kinh ngạc.

Đường như rất là khó tin.

Vẻ mặt này của hắn khiến Cổ trưởng lão vô cùng buồn bực.

Đúng vậy, đường đường là Lục Liên Điện, thế lực gần với Tứ Đại Thương Minh, thế mà ngay cả một kiện pháp bảo cũng không tìm được.

Nói ra, có thể rất nhiều người đều sẽ trở thành trò cười.

Nhưng hết cách rồi, Cổ trưởng lão cũng không ngờ loại tài liệu pháp bảo mà Diệp Trường Sinh cần lại trân quý như vậy, rất nhiều người chưa từng nghe nói qua.

Bất quá, cũng may hắn cũng không phải không có thu hoạch, nếu không hắn làm sao lại không biết xấu hổ đến tìm Diệp Trường Sinh.

“Diệp huynh, người cần Cửu Thiên Tử Ngọc kia, đừng nói là Lục Liên Điện của chúng ta, cho dù người đi Tứ Đại Thương Minh, thậm chí là Tinh Cung, có khả năng cũng không tìm được!” Cổ trưởng lão rung đùi đắc ý nói.

“Là như thế sao? Nói như vậy, tại hạ sợ rằng cũng không cách nào trợ giúp Cổ huynh đi săn giết Anh Lý thú kia!” Diệp Trường Sinh hơi nhíu mày, nói.

“Diệp huynh đừng vội, ha ha, mặc dù tại hạ không có Cửu Thiên Tử Ngọc cho người, nhưng về tin tức Cửu Thiên Tử Ngọc, chúng ta lại nắm giữ một cái Lục Liên Điện!” Trong mắt Cổ trưởng lão lộ ra một vòng vui vẻ.

“Ồ? Xin Cổ huynh cứ nói!”

Cổ trưởng lão vuốt vuốt chòm râu, chậm rãi nói: “Diệp huynh đã từng nghe nói qua di chỉ Hải Vương chưa?”

“Di chỉ Hải Vương?” Diệp Trường Sinh nghe xong cái tên này, hai mắt lập tức híp lại.

“Đây là nơi nào?”

“Ha ha, xem ra Diệp huynh không biết rồi, di chỉ Hải Vương này chính là di tích không biết tên tọa lạc tại Ngoại Tinh Hải, Cửu Thiên Tử Ngọc mà Diệp huynh cần chính là ở trong di chỉ Hải Vương này!”

Lời nói của Cổ trưởng lão khiến Diệp Trường Sinh nhú mày, vừa nghe là biết, di chỉ Hải Vương này hơn phân nửa là một địa phương rất nguy hiểm.

“Cổ huynh nói rõ một chút đi, di chỉ Hải Vương này rốt cuộc là cái gì?”

Cổ trưởng lão vuốt vuốt chòm râu, nói: “Di chỉ Hải Vương, cái này cùng với việc tu sĩ nhân loại của thời thượng cổ chúng ta vừa tới Loạn Tinh Hải có liên quan tới một trận đại chiến kinh thiên bạo phát qua!”

“Sở dĩ gọi là di chỉ Hải Vương là bởi di chỉ này có quan hệ với bá chủ Loạn Tinh Hải Hải Vương tộc!”

“Hiện tại Ngoại Tinh Hải có hai đại cường tộc, Ngụy Vương tộc dần dần sa sút cùng Giao Long nhất tộc đang quật khởi, hai tộc này uy phong vô cùng, thống lĩnh vô số yêu thú!”

“Nhưng có rất ít người biết, ở thời kỳ Thượng Cổ, thật ra hai tộc này đều phụ thuộc Hải vương tộc, nếu như không có Hải vương tộc biến mất thì hai tộc Giao long tuyệt đối không thể quật khởi được!”

“Mà sở dĩ Hải Vương tộc biến mất, chính là vì có liên quan đến tổ tiên tu sĩ Nhân loại của Loạn Tinh Hải chúng ta!”

“Đạo huynh chắc cũng biết, nhân loại chúng ta kỳ thực là ngoại lai hộ của Loạn Tinh Hải, nơi này vốn là thiên hạ của yêu thú, hiện giờ chúng ta có thể đi tới mức hưng thịnh như ngày nay, toàn bộ dựa vào sự khai thác hải dương từng bước một của tổ tiên, đánh hạ một vùng Nội Tinh Hải như thế này!”

Nghe được lời nói của Cổ trưởng lão, Diệp Trường Sinh gật đầu, hẳn cũng có hiểu biết đôi chút về đoạn lịch sử ở Loạn Tinh Hải này.

Không một ai biết được nhân loại tu sĩ tới Loạn Tinh Hải lúc nào.

Bởi vì lịch sử thật sự quá xa xưa, lâu đến mức tất cả ghi chép đều biến mất.

Mọi người chỉ biết, loài người có thể đạt đến trình độ hiện tại, dựa vào việc tranh đấu với yêu thú.

Trong thời gian này, trên phương diện yêu thú tự nhiên là không cam lòng để nhân loại từ từ lớn mạnh, cướp đi địa bàn của chúng nó, bởi vậy chúng nó cũng bộc phát qua nhiều lần đại chiến kinh thiên động địa với nhân loại.

Trong loại đại chiến này, thậm chí có tu sĩ Hóa Thần từng chết qua, có thể thấy được những trận chiến năm đó kịch liệt cỡ nào.

Phần lớn chiến đấu này đều lấy sự thắng lợi của nhân loại mà kết thúc, cho nên hiện tại mới có sinh lợi sinh tồn cho Nhân tộc ở Loạn Tinh Hải.

Nhưng thực lực một phương của yêu thú cũng không thể khinh thường, nhất là khi bên phía nhân loại không có tu sĩ Hóa Thần tọa trấn, rất khó chống lại yêu thú Ngoại Tinh Hải.

Cho nên, nhân loại một phương vì tránh cho khuyết điểm của hoá thân tu sĩ tạo thành cơ nghiệp Loạn Tinh Hải bị yêu thú nhỏ tận gốc, hướng phe yêu thú nói chuyện.

Mà phe yêu thú cũng bởi vì kiêng kỵ nhân loại Hóa Thần tu sĩ không màng tất cả ra tay, liền đáp ứng hòa đàm.

Hai tộc cứ như vậy đình chiến, phân chia phạm vi thế lực của Ngoại Tinh Hải.

Nội Tinh Hải là phạm vi thế lực của nhân loại, yêu thú hóa hình không thể tự tiện đi vào.

Mà Ngoại Tinh Hải là thiên hạ của yêu thú, nhân loại có thể ở trong đó săn giết yêu thú, nhưng không thể kết đội, tổ chức quy mô săn giết yêu thú trong biển.

Kỳ thật trong mắt cao giai Hóa Hình Yêu thú thì những Yêu thú cấp thấp trong biển kia căn bản không phải là đồng tộc của mình.

Cho nên, bọn yêu thú này sống chết cũng không quan tâm.

Nhưng chúng nó lo lắng nhân loại Nội Tinh Hải mượn nhờ những yêu thú này thực lực tăng nhiều, cho nên chúng nó liền làm ra hạn chế như vậy.

Không cho nhân loại kết bè kết đội săn yêu quy mô lớn, như vậy có thể hạn chế sự phát triển của bọn họ ở một mức độ nhất định.

Như vậy, hai tộc liền đạt thành hiệp nghị, cả hai bên đều bình an vô sự đã rất nhiều năm.

Mặc dù con người một mực ở Ngoại Tinh Hải săn yêu thú, nhưng là nhân loại giết chết yêu thú, đại đa số cùng các đại cường tộc ở Ngoại Tinh Hải không có quan hệ.

Mà nếu như nhân loại một khi kéo bè kết phái, hợp thành từng nhóm đi săn yêu thú, thì yêu thú Ngoại Tinh Hải cũng sẽ tuôn ra thành từng đàn, tập kích đảo nhỏ của nhân loại.

Dưới tình huống như vậy, hai bên miễn cưỡng đạt được một cân đối.

Nói theo một ý nghĩa nào đó, mấy đại cường tộc Nhân tộc cùng Yêu thú trong Loạn Tinh Hải ngày hôm nay, đều là người thắng trong các cuộc đại chiến Nhân Yêu ở thời thượng cổ, Loạn Tinh Hải.

Trong cuộc đại chiến thời Thượng Cổ, nhân loại đã giành được thắng lợi, chiếm được địa bàn và không gian sinh tồn.

Mà yêu thú tuy rằng thất bại, nhưng mà cường tộc như Giao Long, Tỳ Hưu cũng thoát khỏi sự thống trị của vương tộc chính thức ở Loạn Tinh Hải.

Kỳ thật đại chiến thời Thượng Cổ, cũng có thể xem là Nhân tộc và Giao Long, Tỳ Hưu cùng nhau lật đổ Hải Vương tộc, sau đó phân chia phạm vi thế lực của Loạn Tinh Hải.

Hải Vương tộc bị diệt tộc trong trận đại chiến kinh thiên động địa kia, vị cường giả Hóa Thần sống mấy vạn năm trong tộc đã chết, từ đó về sau trong Loạn Tinh Hải, tu sĩ Nhân tộc một phương Hóa Thần không ngừng, mà Yêu thú một phương, cũng không còn xuất hiện một vị Yêu thú Hóa Thần.

Hiện tại theo như lời Cổ trưởng lão thì đây chính là di tích còn sót lại của cuộc đại chiến năm xưa.

“Hải Vương tộc đã từng nắm giữ một bí cảnh, sau khi bộ tộc của chúng nó bị diệt, bộ tộc hạch tâm của chúng nó đã bị cuốn vào trong bí cảnh đó!”

“Bây giờ theo như lời chúng ta nói về Hải Vương di chỉ, kỳ thật ở trong bí cảnh kia, bí cảnh này cứ cách trăm năm mới mở ra một lần, mỗi lần tiến vào đều cần phải mượn một ít truyền tống trận đặc thù!”

“Năm đó tu sĩ Nhân tộc sau khi tiêu diệt Hải Vương tộc, còn chưa kịp thu thập chiến lợi phẩm, lãnh địa trung tâm của Hải Vương nhất tộc đã bị bí cảnh hút đi, cho nên một mực đồn đãi là bên trong bí cảnh kia, cất chứa tài phú và bảo tàng của toàn bộ Hải Vương tộc thời thượng cổ!”

“Cứ mỗi trăm năm thì khi bí cảnh này mở ra, sẽ có đại lượng tu sĩ tiến vào bên trong tầm bảo thăm dò.”

Nghe Cổ trưởng lão giảng giải, trên mặt Diệp Trường Sinh lộ ra vẻ đăm chiêu, một lát sau hỏi: “Bí cảnh này, tu sĩ có thể tiến vào có hạn chế tu vi hay không?”

“Diệp huynh hỏi đúng điểm rồi!” Cổ trưởng lão vuốt râu cười ha ha nói.

“Bí cảnh di chỉ của Hải Vương, thời thượng cổ vốn được Hải Vương tộc bố trí để tôi luyện đệ tử, chỉ có tu sĩ dưới Nguyên Anh mới có thể tiến vào. Tu sĩ Nguyên Anh nếu muốn cưỡng ép xông vào tất sẽ bị cấm chế đuổi giết!”

“Phải biết rằng, cấm chế kia ngay cả tu sĩ Hóa Thần cũng không dám xông vào!” Cổ trưởng lão cười gằn nói.

Di chỉ của Hải Vương cùng Hư Thiên Điện giống nhau, đều là đồ vật ở Loạn Tinh Hải tương đối siêu phàm, cho dù là tu sĩ Hóa Thần đối mặt với chúng nó cũng không thể làm gì.

“Nguyên Anh trở xuống sao?” Diệp Trường Sinh lẩm bẩm một câu, thần sắc trên mặt bình tĩnh, không nhìn ra suy nghĩ trong lòng.

“Vậy gần đây khi nào di chỉ Hải Vương mở ra?” Diệp Trường Sinh hỏi.

“Mười năm sau!” Cổ trưởng lão nói, trên mặt lộ ra nụ cười thâm ý.

“Mười năm sau? Vậy... là thời gian Tích Tinh đại hội?” Diệp Trường Sinh nhú mày, lập tức nghĩ tới việc trọng đại trong đại hội Trích Tinh.

Tại Nội Tinh Hải, Tinh Cung vì thống trị mảnh lãnh thổ Nhân tộc này mà chọn ra ba mươi sáu hòn đảo lớn làm lãnh địa trực thuộc.

Trong ba mươi sáu hòn đảo lớn, chia làm nội thập nhị đảo và nhị thập tứ bên ngoài.

Danh ngạch các đảo chủ nội thập nhị đảo do Thiên Tinh song thánh chỉ định. Còn bên ngoài, Nhị Thập Tứ đảo lại đang quay mặt về phía toàn bộ Loạn Tinh Hải để tranh cử. Mỗi người đều có tư cách khiêu chiến, trở thành một trong những đảo chủ của Nhị Thập Tứ đảo.

Ở đại hội Trích Tinh chín mươi năm trước, Mộc Long Chân Nhân chính là người đã chiến thắng rất nhiều đối thủ trên chín mươi năm về trước, một lần hành động đã lấy được danh hiệu Đảo chủ Khôi Tinh Đảo.

Lần thịnh hội chọn lựa hai mươi tư Đảo chủ này được gọi là Trích Tinh đại hội, cứ cách trăm năm sẽ cử hành một lần tại Trích Tinh đại hội.

Đối với đại đa số tu sĩ Kết Đan kỳ mà nói, đại hội Trích Tinh đối với bọn họ có sức hấp dẫn không gì sánh kịp.

Một khi ở trên đại hội Trích Tinh trổ hết tài năng thì Tinh Cung được xem như đã gia nhập vào một thế lực khổng lồ trường tồn từ tuyên cổ, trở thành một thành viên ngoại bộ.

Đảo chủ của mỗi tòa tinh đảo chẳng những nắm đại quyền, nắm giữ vận mệnh của một tòa đảo, hưởng thụ cả tòa đảo cung phụng.

Còn có thể ở trong những điển tịch mà Tinh Cung cất giữ để lấy các loại công pháp, bí thuật mà mình cần.

Chỗ tốt trong này là khó mà đo lường được, cho nên mỗi một lần hái sao đại hội đều sẽ có đại lượng tu sĩ kết đan chi tiết như thế.

Cách mỗi trăm năm ở đại hội Trích Tinh, cơ hồ toàn bộ cao giai tu sĩ của Loạn Tinh Hải đều sẽ tiến về Thiên Tinh Thành

hội tụ.

Điều này dẫn đến việc Trích Tinh đại hội trở thành một lần giao lưu luận bàn giữa các tu sĩ, cho dù là những người không có hứng thú với vị trí đảo chủ cũng sẽ tiến về.

Chỉ vì nhân cơ hội này trao đổi một ít đan dược, pháp bảo, tài liệu mình cần với đồng đạo.

Trong khoảng thời gian đó, không chỉ có các cự đầu như tứ đại thương minh tổ chức hội đấu giá hội, lấy các loại bảo vật trân quý ra bán đấu giá.

Trong tối, sẽ càng xuất hiện vô số bí thị trao đổi hội.

Trên cơ bản có thể nói, mọi thứ người muốn đều có thể tìm được ở chỗ này, nếu như ở chỗ này tìm không thấy, vậy ở toàn bộ Nội Tinh Hải cũng đừng mong có thể tìm được.

“Vậy di chỉ Hải Vương này có quan hệ gì với đại hội hải sao?” Diệp Trường Sinh hỏi.

“Di chỉ Hải Vương mở ra, ngay sau đại hội Trích Tinh tiến vào Thiên Tinh thành tu sĩ Kết Đan, có một bộ phận là nhằm vào vị trí đảo chủ, nhưng cũng có rất nhiều, là nhằm vào di chỉ Hải Vương!”

“Dù sao di chỉ này trăm ngàn năm qua, đã sáng tạo ra vô số truyền thuyết đấy! Nghe nói, thậm chí có người ở bên trong đào được vạn năm linh dược!” Cổ trưởng lão rung đùi đắc ý nói, tám tắc lấy làm lạ, vẻ mặt tràn đầy hâm mộ.

Vạn năm linh dược a, đây chính là thứ mà các tu sĩ Nguyên Anh kỳ nhìn thấy đều muốn cướp bẻ đầu.

Mà mấy ngàn năm trước, có người lấy ra một gốc ở di chỉ Hải Vương.

Về phần mặt khác, cái gì uy lực cực lớn cổ bảo, cái gì trân quý tài liệu luyện khí vân vân, tầng tầng lớp lớp.

Có thể nói, chỉ cần có thể từ trong di chỉ của Hải Vương sống sót trở về, vậy tương lai tu sĩ này xác suất có thể đột phá một hai tiểu cảnh giới.

Di chỉ của Hải Vương có sức hấp dẫn không gì sánh kịp với tu sĩ Kết Đan Kỳ.

“Muốn đi vào di chỉ của Hải Vương, cần phải mượn một ít Truyền Tống Trận cổ xưa đặc biệt, mà loại Truyền Tống Trận này, trên đời này nghe nói chỉ có bốn tòa, Nhân tộc chúng ta chỉ nắm giữ một tòa, ba tòa còn lại đều ở trong tay yêu thú Ngoại Tinh Hải!” Cổ trưởng lão tiếp tục nói.

“Nơi mà Nhân tộc đang nắm giữ kia nằm trong tay của Tinh Cung tại Thiên Tinh Thành, tu sĩ muốn đi vào cần phải giao nộp phí truyền tống nhất định với Tinh Cung!”

“Vậy số tiền phí truyền tống là gì?”

Cổ trưởng lão cười thần bí, nói đầy thâm ý: “Để xem Tinh Cung quyết định thế nào đã. Thời điểm thiên hạ thái bình, phí truyền tống vô cùng cao, thậm chí có thể đạt tới một vạn linh thạch một lần!”

“Tại thời điểm loạn tinh hải không yên tĩnh, Tinh Cung sẽ giảm phí truyền tống xuống, tối thiểu có thể đạt được một lần giá trị năm trăm linh thạch!”

Nghe Cổ trưởng lão nói vậy, ánh mắt Diệp Trường Sinh lộ ra vẻ dăm chiêu.

Ý tưởng của Tinh Cung không khó đoán, vào thời điểm loạn lạc kéo đến, giảm chi phí truyền tống xuống, đưa càng nhiều tu sĩ Kết Đan Kỳ vào trong di chỉ Hải Vương để liều mạng, từ đó giảm bớt những nhân tố không ổn định.

Mà khi thiên hạ thái bình, bọn họ cần nhiều tu sĩ Nhân tộc đi chém giết với yêu thú, cho nên sẽ đề cao cửa truyền tống, ngăn trở vận khí của những tu sĩ muốn tới di chỉ Hải Vương.

Hư Thiên điện cũng là như thế, mỗi lần đến Loạn Tinh Hải chính ma lưỡng đạo thế lớn, Tinh Cung sẽ động thủ trong Hư Thiên Điện, làm cho một số tu sĩ Kết Đan kỳ tiến vào trong đó không hiểu tại sao chết đi.

Cổ trưởng lão và Diệp Trường Sinh nói những lời này, đại khái cũng có ý tứ thăm dò ý tứ của Diệp Trường Sinh đối với Tinh Cung.

Đáng tiếc, vẻ mặt của Diệp Trường Sinh rất bình tĩnh, ánh mắt tuy lấp lóe nhưng không nhìn ra tâm tư cụ thể.

Điều này làm cho trong lòng Cổ trưởng lão có chút tiếc hận.

Đồng đạo mới kết đan này lai lịch không rõ, cũng là kẻ tâm tư tinh tế!

“Đa tạ Cổ huynh đã nói cho ta biết những tin tức này!” Diệp Trường Sinh chấp tay nói.

Tiếp theo, hắn lại chuyển đề tài, nói: “Nhưng mà, Cổ huynh chỉ dựa vào mấy cái này thôi cũng đã muốn để cho ta tham gia hành động vây quét Anh Lý thú, có phải là có chút chưa đủ hay không?”

Nghe được lời này của hắn, Cổ trưởng lão cũng không bất ngờ, hắn vuốt râu cười ha ha nói: “Lục Liên Điện chúng ta tự nhiên sẽ không lấy tin tức này ra để làm cho đạo huynh ra tay!”

“Nếu như nói Lục Liên Điện chúng ta nắm giữ vị trí đại khái của Cửu Thiên Tử Ngọc trong di chỉ Hải Vương, đồng thời đã vẽ thành địa đồ, có thể giao cho đạo huynh, không biết huynh có bằng lòng tham gia lần hành động săn bắt Anh Lý Thú này không?”

“Ta phải làm sao tin tưởng địa đồ của các người có chính xác không đây?” Diệp Trường Sinh đột nhiên hỏi.

Cổ trưởng lão lắc đầu, nói: “Đạo huynh, Lục Liên Điện chúng ta là làm ăn, nếu như lừa gạt người trong loại chuyện này, vậy thì danh dự của chúng ta coi như xong, chúng ta không thể có hành vi thiếu khôn ngoan như vậy!”

Diệp Trường Sinh khẽ cười một tiếng: “Tính cách cá nhân của ta khiến ta không thể gửi gắm hy vọng vào người khác, điểm này mong đạo huynh thứ tội!”

Cổ trưởng lão buồn bực nhú nhú mày, bất đắc dĩ nói: “Thôi được, nếu như đạo huynh nghi ngờ nặng như vậy, chúng ta đi chọn một người trung gian đi!”

“Khôi Tinh Đảo chủ Mộc Long Chân Nhân đạo huynh cũng đã gặp qua, không biết đạo huynh có hiểu rõ người này không?” Cổ trưởng lão hỏi.

Diệp Trường Sinh lắc đầu, hắn không biết gì về Mộc Long chân nhân.

Cổ trưởng lão cũng không thừa nước đục thả câu, nói thẳng: “Xảy ra Mộc Long chân nhân sở dĩ nắm giữ một món cổ bảo uy lực cực lớn - Mộc Long thung!”

“Mà Cổ Bảo này, chính là vật mà Mộc Long chân nhân lấy được từ hơn một trăm năm trước, sau khi tiến vào cảnh giới Kết Đan không lâu, tiến vào di chỉ Hải Vương!”

“Đúng là dựa vào kiện Cổ Bảo này, hắn mới có thể giành được vị trí Đảo chủ Khôi Tinh Đảo. Nếu không thì với thực lực của một tu sĩ Kết Đan trung kỳ như hắn làm sao có khả năng đánh bại nhiều đối thủ như vậy?”

“Ồ, vẫn còn chuyện cũ như vậy à?” Trên mặt Diệp Trường Sinh lộ vẻ dăm chiêu.

“Ta có thể gửi phần bản đồ này tới chỗ Mộc Long chân nhân trước, đồng thời cũng mời Mộc Long chân nhân nhìn kỹ phần bản đồ này là thật hay giả. Đợi đến lúc giết chết Anh Lý Thú, đạo huynh có thể từ chỗ Mộc Long chân nhân lấy được phần bản đồ này, người thấy thế nào?”

“Mộc Long chân nhân tiếng tăm luôn luôn tốt đẹp, đạo huynh hắn là cũng nghe nói qua mới đúng!”

Cổ trưởng lão đã nói đến nước này, nếu Diệp Trường Sinh không đồng ý, sẽ không có bất kỳ thái độ hợp tác nào.

Đương nhiên, càng quan trọng hơn là, hắn cũng không có biện pháp không đáp ứng.

Dù sao, bây giờ Cửu Thiên Tử Ngọc cũng chỉ có một manh mối như vậy, nếu như không nắm được manh mối này, vậy thì không còn cách khác để thu thập Cửu Thiên Tử Ngọc.

Mặc dù có Mộc Long chân nhân bảo đảm, Diệp Trường Sinh cũng không thể nào thật sự tin tưởng phần bản đồ kia, về sau hắn vẫn sẽ nghĩ biện pháp đi làm nhiều phương diện nghiệm chứng, như thế mới có thể đảm bảo vạn vô nhất thất.

Vì vậy, hắn vui vẻ đồng ý, nói: “Mộc Long chân nhân ta tin được, liền làm theo phương án trong lời Cổ huynh!”

“Được, vậy bây giờ chúng ta đi gặp Mộc Long chân nhân!” Cổ trưởng lão nhanh chóng đứng lên nói.

Hai người lập tức đi tới động phủ của Mộc Long chân nhân.

Trong động phủ của Mộc Long chân nhân, đây là lần thứ hai Diệp Trường Sinh tới chỗ này.

Khi nhìn thấy hai người Diệp Trường Sinh và Cổ trưởng lão cùng nhau tới, trong mắt vị đảo chủ này lóe lên một tia dị sắc.

Ánh mắt hắn nhìn về phía Diệp Trường Sinh có thêm vẻ cảnh giác.

Mãi cho đến khi Cổ trưởng lão giới thiệu xong mục đích hai người tới đây lần này, vẻ cảnh giác này mới từ từ biến mất.

Nếu như không phải thần thức của Diệp Trường Sinh đủ mạnh, thật sự không phát hiện được chút biến hóa nhỏ bé này của hắn.

“Nghe đồn vị đảo chủ Khôi Tinh Đảo này có quan hệ rất thân thiết với người của Lục Liên Điện, nhưng hiện tại xem ra tình huống tựa hồ không giống như tin đồn lắm, vị đảo chủ này rõ ràng đối với người của Lục Liên Điện có lòng cảnh giác!” Diệp Trường Sinh trong lòng thầm nghĩ.

“Thì ra hai vị là vì chuyện này, ai, ngược lại không nghĩ tới Diệp huynh luyện chế pháp bảo lại cần tài liệu khó tìm như vậy, ta đến xem thử địa đồ này a!”

Nói xong, hắn tiếp nhận địa đồ mà Cổ trưởng lão đưa cho, dùng thần thức thăm dò vào trong xem xét.

“A, địa điểm đánh dấu trên bản đồ là Minh Dương các, nơi đó là nơi cất giữ tài liệu luyện khí quan trọng của Hải Vương tộc lúc trước, xác thực có khả năng tồn tại tài liệu Diệp huynh muốn!” Mộc Long chân nhân lúng túng nói.

“Diệp huynh, lần này nên tin tưởng ta chứ?” Cổ trưởng lão cười tủm tỉm nói.

“Ha ha, là vẫn bối lấy lòng tiểu nhân đo lòng quân tử, mong Cổ huynh thứ tội!” Diệp Trường Sinh cười tủm tỉm nói.

Sau khi gửi bản đồ tới chỗ Mộc Long chân nhân, hai người đi ra khỏi động phủ, Cổ trưởng lão chấp tay nói:

“Thời gian săn giết Anh Lý thú ba ngày sau, đến lúc đó Diệp huynh có thể tới ngọc hoàn tìm ta!”

“Diệp mỗ nhất định sẽ đúng giờ tới!” Diệp Trường Sinh chấp tay, cười tủm tỉm nói.

Cổ trưởng lão cũng hành lễ một cái, sau đó liền nhanh chóng rời đi.

Nhìn bóng lưng hắn, trong mắt Diệp Trường Sinh hiện lên vẻ đăm chiêu.

Trước mắt Khôi Tinh Đảo hắn là có sáu vị tu sĩ Kết Đan.

Hai vị trưởng lão Lục Liên Điện, Miêu, cùng với ba vị đảo chủ và Diệp Trường Sinh.

Sở dĩ Lục Liên Điện mời Diệp Trường Sinh tham gia săn bắn yêu thú Lý Anh, nguyên nhân không khó đoán.

Đơn giản là bởi vì hắn vừa mới Kết Đan, cần trả giá tương đối thấp.

Hơn nữa, hắn không có bất kỳ thế lực nào thuộc về hắn, có khả năng gia nhập Lục Liên Điện, cho nên Lục Liên Điện tận lực mời hắn, cũng có ý muốn lôi kéo hắn vào bên trong.

Nếu đổi lại là mấy tu sĩ Kết Đan kỳ khác, cái giá phải trả trong Lục Liên Điện cũng không chỉ như vậy.

”săn giết Anh Lý thú, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, Ô Sứ gia hỏa này sẽ chạy đến, Miêu hai người đại biểu cho Lục Liên Điện lập trường, cũng sẽ trong trận chiến này cho thấy!”

“Hừ, ta muốn huyết nhục và nội đan của yêu thú cấp sáu. Túi trữ vật của các ngươi, ta cũng muốn!” Diệp Trường Sinh cười lạnh trong lòng.

Mặc dù hắn mới vừa tiến hành kết đan, nhưng trên thực tế, pháp lực của hắn đã vượt qua tu sĩ Kết Đan trung kỳ.

Hơn nữa, còn nắm giữ hai kiện cổ bảo, cho dù là đối thủ Kết Đan hậu kỳ, chỉ cần đối phương không có pháp bảo lợi hại cũng có thể giết chết.

Hắn còn không để chút nhân mã trong điện vào mắt.

Điều đáng chú ý duy nhất chính là Ô Sứ.

Tu vi hiện tại của hắn là Kết Đan trung kỳ nhưng có khả năng Cực Âm lão tổ đang ở trên người hắn.

“Chẳng qua, cho dù phụ thân, cùng lắm cũng chỉ là một tu sĩ Kết Đan hậu kỳ, về mặt chiến lực sẽ không quá mạnh, hơn phân nửa không bằng Huyền Cốt lão ma sau khi đoạt xá!”

“Lúc Hàn Lập kết đan sơ kỳ, đều có thể cùng Huyền Cốt lão ma đấu một trận, hiện tại ta so với hắn tốt hơn rất nhiều, không lý nào đánh không lại một Cực Âm lão tổ phụ thân Ô Sứ!”
Diệp Trường Sinh trong lòng thầm nghĩ.

Đối với chuyện săn giết Anh Lý thú lần này, hắn đã sớm chuẩn bị tốt.

Anh Lý thú – một thân huyết nhục tinh hoa của yêu thú cấp sáu cùng nội đan có thể dùng để luyện chế huyết linh đại đan, trợ giúp hắn tu luyện Cửu Khiếu Tinh Nguyên Công.

Cái này hắn sẽ không bỏ qua.

Ở trong nội Tinh Hải này, muốn nhìn thấy lục cấp yêu thú vẫn là rất khó, Anh Lý thú không thể bỏ qua.

Ngoài ra, Diệp Trường Sinh cũng nhắm vào túi trữ vật của hai vị trưởng lão Lục Liên Điện.

Hàng Trần Đan, loại đan dược có thể gia tăng tỷ lệ Kết Đan này, mặc dù hắn không dùng được, nhưng Trần sư tỷ, Tân Như Âm các nàng thì cần dùng đến.

Hơn nữa, tương lai phục chế ra một đồng, bán đi cũng có thể kiếm được không ít.

Đương nhiên, quan trọng hơn vẫn là vì phần tình báo liên quan đến Cửu Thiên Tử Ngọc kia, chuyện này là thứ Diệp Trường Sinh trước mắt coi trọng nhất.

Cần nhiều tài liệu trân quý như vậy, hắn rất chờ mong bản mạng pháp bảo tương lai sau khi luyện chế ra, uy lực sẽ cường đại cỡ nào.

“Từ tình huống nguyên bản cho thấy, hai vị trưởng lão Lục Liên Điện trước đó căn bản không biết Ô Sứ sắp tới, bị bức ép không còn cách nào khác mới lộ ra thân phận của mình, như vậy cũng không cần lo lắng bọn họ sắp đặt cục diện gì!”

“Chẳng qua để đề phòng vạn nhất, đến lúc đó vẫn nên bố trí một bộ trận pháp, nói không chừng sẽ cần đến!”

Sau khi suy nghĩ hoàn toàn, Diệp Trường Sinh lại về tới cửa hàng của mình ở Thiên đô nhai.

Trong Tử Ngọc Hiên, Nguyên Dao và Nghiên Lệ đang cung kính chờ ở chỗ này.

Sau khi Diệp Trường Sinh tiến vào, đem cái lò bình thường luyện khí thu vào, quay người nói với hai nữ tử: “Các người chờ ở trong cửa hàng một đoạn thời gian, ta có chuyện cần xử lý, xử lý xong lại đến tìm các người!”

“Vâng, tiền bối!” Nguyên Dao cùng Nghiên Lệ cung kính hành lễ, nói, hai đôi mắt đẹp rơi vào trên người Diệp Trường Sinh, lóe lên vẻ tò mò.

Ra khỏi Tử Ngọc Hiên, Diệp Trường Sinh bay về phía Tiểu Hoàn đảo.

Hơn một năm nay, hắn thỉnh thoảng quay về Tiểu Hoàn đảo xem một chút, phần lớn thời gian đều ở Thiên Đô Nhai.

Trong thời gian hắn không ở đây, Trần sư tử và Tân Như Âm đều đang nỗ lực tu luyện, đột phá cảnh giới cao hơn.

Trần sư tử đi tới Loạn Tinh Hải, cũng là tu sĩ Trúc Cơ trung kỳ, trải qua mấy năm tu hành, đã tiến vào Trúc Cơ hậu kỳ.

Còn Tân Như Âm lại vừa mới đạt tới Trúc Cơ trung kỳ.

Tu vi hai nàng đều tiến triển không nhỏ.

Ngay cả tiểu Mai nha hoàn, cũng theo gà chó thăng thiên, sau khi được Trúc Cơ đan cung ứng, tiến nhập Trúc Cơ kỳ.

Tiến vào trong động phủ, Diệp Trường Sinh nhìn thấy Tiểu Mai từ trong tròng thất đi ra.

“Trong khoảng thời gian ta không ở đây, trong tròng thất có dị thường không?” Diệp Trường Sinh hỏi.

Thường ngày hấn vẫn để Tiểu Mai phụ trách nuôi nấng đám Hắc Văn nghĩ.

“Cô gia, người đã đến rồi!” Nhìn thấy Diệp Trường Sinh, trên mặt Tiểu Mai lộ ra vẻ sợ hãi lẫn vui mừng.

“Trong khoảng thời gian gần đây, không biết vì sao, những Hắc Văn Nghĩ này vẫn luôn rất nôn nóng, căn bản không ăn trùng thực, cũng không dám tới gần mặt đất, tất cả đều ghé vào đỉnh của trùng thất rồi!”

“Chúng nó vẫn luôn nôn nóng muốn bay ra khỏi trùng thất. Nếu không phải cô gia dạy ta mấy chiêu ngự trùng thuật, chỉ sợ đám kiến đen này sẽ chạy ra ngoài!”

Vừa nhìn thấy Diệp Trường Sinh, Tiểu Mai vội vàng đem biến hóa của Hắc Văn Nghĩ trong thời gian gần đây nói rõ ra.

“Ồ? Lại có chuyện như vậy sao?” Diệp Trường Sinh nói, trong mắt lóe lên vẻ vui mừng.

“Để ta đi xem thử!”

Đi vào trùng thất xem xét, quả nhiên tất cả đám Hắc Văn Nghĩ kia đều nằm sấp trên trần nhà, căn bản không dám tới gần mặt đất.

Thần thức của Diệp Trường Sinh khuếch tán ra, theo tin tức mà những Hắc Văn Nghĩ này truyền cho hấn, xem ra bọn chúng cảm giác được trong lòng đất có vật gì đáng sợ xuất hiện.

Chúng nó cảm nhận được nguy hiểm đến tính mạng, rất muốn thoát khỏi nơi đây.

Thần thức của Diệp Trường Sinh men theo khe hở trên mặt đất tìm kiếm, sau khi thâm nhập mấy trăm trượng trong lòng đất, thần thức của hấn phát hiện một số sâu bọ toàn thân màu bạc lấp lánh.

Những con côn trùng này đang bò lên phía trên, nhưng sau khi hấn xuất hiện, tựa hồ cảm ứng được cổ khí tức trên người hấn, liền dừng lại không dám động đậy.

“Quả nhiên là Phệ Kim Trùng!” Trên mặt Diệp Trường Sinh lộ ra vẻ vui mừng.

Đàn côn trùng màu bạc này dĩ nhiên là Phệ Kim Trùng, không thể nghi ngờ gì nữa.

“Có lẽ là khí tức Huyết Ngọc Tri Thù trên người ta đã chấn nhiếp được đám trùng này, Huyết Ngọc Tri Thù là thiên địch của Phệ Kim Trùng, sau khi cảm ứng được khí tức của chúng nó, Phệ Kim Trùng liền không dám xông lên nữa!”

Diệp Trường Sinh hơi suy nghĩ một chút, lập tức đóng cửa trùng thất lại, đánh ra mấy đạo thủ quyết, mở cấm chế bên ngoài trùng thất ra.

Sau đó, nói với Tiểu Mai: “Trước khi ta trở về không được mở ra cánh cửa này nữa, dù xảy ra chuyện gì cũng không được quản!”

Mặc dù cảm thấy rất kỳ quái với mệnh lệnh này nhưng Tiểu Mai vẫn lập tức đáp ứng.

“Như Âm và Xảo Thiên các nàng hiện tại thế nào?” Diệp Trường Sinh lại hỏi.

“Tiểu thư và Trần tử tử bây giờ đều đang tu hành, đã bế quan một thời gian rất dài rồi!”

“A, vậy không nên quấy rầy các nàng nữa!” Diệp Trường Sinh nghe vậy liền xoay người rời khỏi động phủ.

“Ta đi ra ngoài một thời gian ngắn, sau này lại trở về!”

Thấy bóng lưng hắt rời đi, Tiểu Mai dậm chân, tức giận nói: “Lại đi tìm hai tên hồ mỵ kia ở phố Thiên Đô sao?”

“Cũng không biết các nàng nghĩ như thế nào, cứ như vậy để cô gia quang minh chính đại tiếp xúc cùng hai con hồ mỵ tử kia!”

Tiểu Mai đều làm bầm, có chút tức giận bất bình.

Diệp Trường Sinh ở Thiên Đô phố hơn một năm, ba người bọn họ tuy rằng không thường xuyên ra ngoài, nhưng cũng biết chuyện Diệp Trường Sinh mở Tử Ngọc Hiên.

Tự nhiên cũng sẽ biết ở đâu làm điểm tiêu nhị hai người Nguyên Dao cùng Nghiên Lệ.

Sau khi biết được việc này, Trần sư tử cùng Tân Như Âm chỉ trầm mặc không nói, mà Tiểu Mai vì các nàng mà có ý bất bình.

“Hừ, lúc trước ta còn tưởng cô gia là một nam tử dụ dàng, không nghĩ tới lại tốn tâm tư như vậy! Tiểu thư vừa thấy lâm cả đời!”

“Tiếp tục để cô gia làm như vậy, sợ là động phủ của chúng ta sẽ càng lúc càng lớn, nữ tử ở lại sẽ càng ngày càng nhiều. Cuộc sống sau này, nên làm gì bây giờ?”

Liên tưởng đến điều này, trên mặt Tiểu Mai lộ ra vẻ khổ não.

Lúc trước chỉ có hai người tiểu thư và Trần cô nương, cô gia đã hoang đường như vậy.

Về sau lại tăng thêm hai nữ tử kia, bốn người đó sẽ quá hoang đường, nàng nghĩ cũng không dám nghĩ tiếp.

“Ở trong động phủ này, chỉ có một mình ta khổ sở!” Tiểu Mai mặt buồn rười rượi, thầm nghĩ.

.....

Ba ngày sau, Diệp Trường Sinh ở ngọc hoàn nhìn thấy Cổ trưởng lão ở, đồng hành còn có một vị lão giả sắc mặt vàng vọt.

Sau khi nhìn thấy người này, trong lòng Diệp Trường Sinh hơi động, hẳn cảm nhận được khí tức giống hệt người này.

Người này cũng tu luyện công pháp thuộc tính kim, tại tu tiên giới cũng tương đối hiếm thấy.

Trong thuộc tính Ngũ Hành, phần lớn người tu luyện công pháp Kim thuộc tính đều gặp được kiếm tu, mà phần lớn công pháp đứng đầu lĩnh vực Kim thuộc tính cũng là công pháp Kiếm tu.

Ở tu tiên giới, công pháp kiếm tu đỉnh cao rất hiếm có, điều này cũng dẫn đến người tu hành loại công pháp này ít ỏi.

Còn xa mới bằng được tứ đại ngũ hành thuộc tính khác.

Kỳ thật thuộc tính kim loại trong thuộc tính ngũ hành cũng coi như là đặc thù.

Độn thuật của bốn đại thuộc tính khác cũng không phải rất khó tu luyện, đại đa số tu sĩ Kết Đan chỉ cần tiêu phí một chút thời gian là có thể nắm giữ được các loại mộc độn, độn thổ, thủy độn các loại.

Mà Kim Độn, trên căn bản trên đời này không có mấy người có thể nắm giữ.

Đừng nói là ở Nhân giới, ngay cả ở Linh giới cũng rất ít thấy tu sĩ dùng Kim độn.

Mà một khi có thể nắm giữ loại độn thuật này, cũng đồng nghĩa với việc tu sĩ này đang chiến đấu, phương diện thoát thân, đều đạt tới cấp độ rất cao trong cùng cấp bậc.

“Diệp huynh, vị này là Miêu trưởng lão, giống như ta, cũng là Khách khanh trưởng lão của Lục Liên Điện!” Cổ trưởng lão tóc tai bù xù chỉ vào lão giả sắc mặt vàng vọt này, giới thiệu với Diệp Trường Sinh.

“Miêu mỗ bái kiến Diệp huynh, đa tạ Diệp huynh nguyện ý giúp chúng ta sáu liên minh điện xuất thủ!” Miêu trưởng lão thi lễ nói.

“Lấy tiền tài của người, thay người tiêu tai mà thôi, Miêu huynh quá khách khí rồi!”

Lời Diệp Trường Sinh nói khiến Miêu trưởng lão mỉm cười, không nói thêm gì.

“Ha ha, Diệp huynh tới rồi, chúng ta cũng có thể xuất phát!” Cổ trưởng lão cười ha ha một tiếng nói.

“Đi!”

Ba người đi ra khỏi ngọc hoàn, dưới sự dẫn dắt của hai vị trưởng lão Lục Liên Điện, Diệp Trường Sinh cùng bọn họ đi tới một chiếc thuyền lớn ở cảng khẩu.

Trong khoang thuyền, trong một đại sảnh xa hoa dài rộng hơn mười trượng, Diệp Trường Sinh cùng ba vị Kết Đan tu sĩ xuất hiện ở chỗ này.

Nơi này đã có mấy người đang chờ bọn họ, thần thức của Diệp Trường Sinh đảo qua, phát hiện những người này đều là tu sĩ Giả Đan.

“Vị này chính là Phùng Tam Nương, chịu trách nhiệm chủ trì Lục Độn Thủy Ba đại trận!” Cổ trưởng lão chỉ vào một phụ nhân trung niên ước chừng hơn bốn mươi tuổi nói.

“Thiếp thân Phùng Tam Nương, bái kiến Diệp tiên bối!”
Phùng Tam Nương cung kính tiến lên thi lễ.

Những người khác trong đại sảnh vừa nhìn thấy ba vị tu sĩ Kết Đan kỳ cũng đều biến sắc.

Vẻ mặt vốn là lạnh lùng, cuồng ngạo, xem thường, giờ khắc này đều biến thành kính cẩn và cẩn thận.

“Hai vị này là cao đồ của Chiêm Thai đảo Vĩ Tinh...”

Phùng Tam Nương mở miệng liền giới thiệu vài tên tu sĩ Giả Đan còn lại một lượt, Diệp Trường Sinh đảo mắt nhìn qua, thấy tướng mạo của mấy người này đã lọt vào trong mắt.

Một trung niên nho sinh tướng mạo bình thường, một thiếu phụ kiều mị khoảng hai mươi tuổi, lão giả hai mắt xám trắng...

Nhìn mấy lần, cũng không chú ý nữa.

Đều là người sắp chết!

“Diệp huynh, mấy ngày tiếp theo chúng ta sẽ ở trên chiếc hải thuyền này chờ đợi là được!”

Sau khi đánh một cái vờ với mấy người chủ trì Lục Độn Thủy Ba đại trận, Cổ trưởng lão kéo Diệp Trường Sinh, đi vào một gian phòng tốt trên đỉnh khoang thuyền, đưa hắn tiến vào.

Hải thuyền vừa đi vừa ngừng lại, liên tiếp qua một tháng, rốt cuộc mới ngừng lại bên cạnh một hoang đảo vô danh lớn hơn mười dặm.

Cổ trưởng lão gõ cửa Diệp Trường Sinh, cười híp mắt nói:

“Diệp huynh có thể chờ một thời gian, cũng có thể lên đảo xem một chút. Chúng ta bên này chuẩn bị một chút, lúc nào muốn ra tay lại báo cho Diệp huynh!”

Diệp Trường Sinh gật đầu: “Cổ huynh cứ đi làm việc của mình đi, không cần để ý tới ta, khi nào cần xuất thủ Diệp mỗ nhất định sẽ ra tay!”

Cổ trưởng lão có vẻ rất cấp bách, lập tức cáo biệt Diệp Trường Sinh, bay đến vùng hải vực phụ cận hoang đảo, bố trí Lục Độn Thủy Ba đại trận.

Mà một vị Miêu trưởng lão khác thì bay về chỗ sâu trong hoang đảo, đi tìm Anh Lý thú kia.

Kế hoạch Lục Liên Điện là dẫn con Anh Lý Thú kia đến hải vực phụ cận, mượn Lục Động Thủy Ba đại trận vây khốn nó, sau đó ba vị tu sĩ Kết Đan kỳ ra tay, giết chết nó.

Bởi vì thực lực của Anh Lý thú này có thể so với Kết Đan hậu kỳ tu sĩ, cho nên Lục Liên điện cũng phải cẩn thận.

Việc này cầu có thể một kích giết chết yêu thú này, không thể để nó chạy thoát.

Thật ra phương án tốt nhất là dẫn Anh Lý thú đến hoang đảo, như vậy không có nước biển, thực lực Anh Lý thú liền không khác gì yêu thú cấp sáu bình thường.

Nhưng đáng tiếc, con yêu thú này cảnh giác vô cùng, muốn dẫn dụ nó lên lục địa là chuyện không thể nào.

Hải thuyền dừng lại bên cạnh đất liền, sáu gã tu sĩ Giả Đan dưới sự dẫn dắt của Phùng Tam Nương tiếp tục quen thuộc phương pháp thao túng Lục Động Thủy Ba đại trận.

Còn Diệp Trường Sinh tiến vào sâu trong hoang đảo, bận rộn hồi lâu, chôn xuống một tòa trận pháp.

Sau đó, hắn bay lên bầu trời, nhìn về hải vực xa xa.

Xa xa, có một đạo yêu khí vô cùng cường đại bốc lên từ trong biển, mạnh hơn bất cứ yêu thú nào mà Diệp Trường Sinh từng gặp.

“Chắc là Anh Lý thú kia rồi!” Diệp Trường Sinh thầm nghĩ.

Thần thức của hắn nhanh chóng lan ra, rất nhanh liền phát hiện một mảnh sương trắng, trong sương trắng là một yêu thú tướng mạo kỳ lạ.

Bộ mặt thoạt nhìn như một đứa trẻ con, mọc ra đuôi cá chép màu lam, mọc ra bốn cánh tay người trắng nõn, hai cái vây to lớn giống như cánh chim.

Kỳ lạ nhất là trên tay bốn người này vẫn còn cầm bốn thứ khác nhau.

Một cái cang cua màu đỏ thật lớn, một cây san hô xanh dài vài thước, một hạt châu màu trắng to bằng quả trứng gà, một cái

vỏ trai màu bạc giống như tấm chắn.

Lúc này, Cổ trưởng lão của Lục Liên Điện đang một mình đối mặt với Anh Lý Thú, không ngừng công kích nó, sau đó lại nhanh chóng hướng hoang đảo bên này chạy trốn.

Một mình hấn khăng định đánh không lại đầu yêu thú này, bắt quá hấn vừa đánh vừa trốn, ngược lại rất nhanh liền dẫn đầu yêu thú này tới.

Giọng trẻ con khóc nỉ non bén nhọn vang lên, Anh Lý thú bao phủ trong sương trắng, trên người bắt đầu vang lên tiếng sấm.

Sau khi nghe được âm thanh như sấm sét này, Cổ trưởng lão đang dây dưa với Anh Lý Thú bỗng nhiên biến sắc, tốc độ dưới chân lập tức nhanh hơn vài phần.

“Cổ huynh, ta tới giúp ngươi!”

Lúc này, Miêu trưởng lão cũng bố trí xong trận pháp, nhanh chóng nhằm phía bên kia, trợ giúp Cổ trưởng lão dụ địch xâm nhập.

Đồng thời, hấn cũng truyền âm cho Diệp Trường Sinh: “Diệp huynh, thời cơ cũng gần đến rồi, trước tiên ngươi có thể ẩn nấp ở phía sau trận pháp, đừng để cho con Anh Lý Thú này phát hiện tung tích của ngươi, chờ chúng ta dụ dỗ nó lại rồi cùng nhau ra tay!”

“Miêu huynh yên tâm, ta biết nên làm thế nào!”

Diệp Trường Sinh nói xong, liền bay về phía hải vực đã bố trí trận pháp kia.

Ở ngoài trăm dặm, cổ trưởng lão cùng Miêu trưởng lão hội tụ cùng một chỗ, tiếng khóc của Anh Lý thú càng ngày càng bén nhọn, dần dần tới gần bên này.

Trong hải vực, tu sĩ Giả Đan chủ trì Lục Động Thủy Ba đại trận cũng đã vào chỗ, thần sắc bọn họ khẩn trương nhìn sóng nước mênh mông phía xa xa, chờ Anh Lý thú xuất hiện.

Cũng không lâu lắm, một đạo kim quang, một đạo hoàng quang liền xuất hiện trong tầm mắt mọi người, bọn hấn cực tốc hướng bên này lao tới.

Sau lưng, một đám sương trắng gắt gao đuổi theo, vẽ thành một con sóng thật dài trên mặt biển, nhìn không thấy cuối.

“Mọi người cẩn thận, Anh Lý thú sắp đến rồi, một khi yêu thú này tiến vào đại trận, lập tức phong tỏa trận môn!” Phía dưới, Phùng Tam Nương chủ trì đại trận lập tức nói với các tu sĩ Giả Đan còn lại.

Một lát sau, tiếng sấm ầm ầm càng lúc càng lớn, trong chớp mắt, Miêu, Cổ hai vị trưởng lão từ trên không đại trận một bay qua, tốc độ cực nhanh, hơn nữa liên tục phi độn về hướng xa, không có ý dừng lại chút nào.

Đoàn sương trắng sau lưng cũng không phát hiện vấn đề gì, lập tức đuổi theo, kết quả, trên mặt biển, quang hoa màu lam phóng lên tận trời, một lồng sáng màu lam to lớn trống rỗng xuất hiện, bao Anh Lý Thú vào trong đó.

Hai vị trưởng lão vừa xông tới, lập tức quay đầu bay tới, đồng thời thân hình Diệp Trường Sinh cũng hiện ra trên không trung, ba tu sĩ Kết Đan Kỳ bay về phía đại trận.

“Tốt, làm tốt lắm, tiếp theo nhất định phải chống đỡ sự phản công của con thú này, chờ ba chúng ta hạ gục nó!” Miêu trưởng lão sắc mặt vui mừng, nói với những tu sĩ giả đan phía dưới.

Anh Lý thú bị nhốt trong màn hào quang lúc này cũng đã hiểu rõ tình cảnh của mình, điên cuồng gào thét.

Sương trắng hơn trăm trượng hướng trung tâm co rút lại, biến lớn vài chục trượng.

Đồng thời, tiếng sấm ầm ầm kinh thiên động địa vang lên, thanh thế càng lúc càng lớn, như vạn mã lao nhanh.

Cũng không lâu lắm, tiếng khóc bén nhọn im bặt, vô số chùm sáng màu lam to bằng nắm tay từ trong sương trắng bay ra, lít nha lít nhít đánh về phía lồng ánh sáng màu xanh lam kia.

Thanh thế cực kỳ ác liệt!

“Đây là một trong tam đại sát chiêu của Anh Lý thú - Thủy cương thân lôi, cho dù là tu sĩ Kết Đan kỳ chúng ta, cầm pháp bảo phòng ngự cũng không dám ngạnh kháng!” Bên cạnh Diệp Trường Sinh, Cổ trưởng lão có chút nghĩ mà sợ nói.

Trước đó, lúc hấn dây dưa với con Anh Lý Thú này, thiếu chút nữa bị thủy cương thần lôi của nó đánh trúng.

Dưới sự oanh kích của thủy cương thần lôi, lục độn thủy ba đại trận lại lung la lung lay, giống như muốn phá vỡ.

Mấy vị tu sĩ Giả Đan phía dưới sắc mặt đại biến, nhao nhao phun ra tinh huyết, tăng lớn pháp lực đưa vào, miễn cưỡng duy trì đại trận.

Nhưng xem tình hình này, nếu tiếp tục kéo dài, đại trận này chẳng mấy chốc sẽ bị thủy cương thần lôi công phá.

Trên bầu trời, hai vị trưởng lão Miêu Cổ thấy cảnh này thần sắc biến đổi, vội vàng nói với Diệp Trường Sinh:

“Diệp huynh, huynh trước tiên xuất thủ giúp những người này ổn định đại trận, miễn cho Anh Lý thú công phá. Hai người chúng ta muốn vận dụng một kiện dị bảo mượn được bắt lấy con vật này!”

Nói xong, hai người phân biệt lấy từ trong ngực ra một thanh giáo dài màu đồng xanh loang lổ, thoát nhìn là một đôi pháp bảo.

“Một đôi cổ bảo!” Diệp Trường Sinh nhìn thoáng qua trong lòng thầm nghĩ, mắt hấn híp lại, bay về phía dưới đại trận.

Diệp Trường Sinh từ trong túi trữ vật lấy ra một cái chùy đen nhánh, ném về phía Anh Lý thú.

Đây là một kiện pháp bảo lấy được sau khi giết chết vị tu sĩ Kết Đan của Ngự Linh Tông.

Hắn không thể nào tế luyện qua món pháp bảo này, cho nên chỉ có thể miễn cưỡng vận dụng.

Bây giờ Diệp Trường Sinh cũng không có ý nghĩ phát huy ra toàn bộ thực lực của mình, bởi vậy hắn không lấy ra nổi hai kiện cổ bảo trong tay.

Hoàn toàn là mò cá!

Chùy tử hóa thành một đạo ô quang, nhanh chóng vô cùng, phóng tới Anh Lý thú đang bị trận pháp vây khốn.

Con thú này cũng cảm ứng được nguy cơ, lập tức há miệng phun ra một cột nước, chống lại cái dùi đen nhánh kia.

Nhưng cùng lúc đó, số lượng thủy cương thần lôi mà nó phát ra thoáng cái đã ít đi rất nhiều.

Vì vậy, Lục Độn Thủy Ba đại trận lập tức ổn định lại, không hề lay động nữa, những tu sĩ giả đan chủ trì trận pháp phía dưới lập tức hướng ánh mắt cảm kích nhìn Diệp Trường Sinh.

Nếu như không phải Diệp Trường Sinh tới trợ giúp, đại trận này sẽ bị phá. Bọn họ là người đầu tiên phải đối mặt với trùng kích của Anh Lý thú.

Chùy đen nhánh giăng co cùng cột nước kia, Anh Lý thú phòng lên hai bên, phát ra tiếng kêu bén nhọn không gì sánh được.

Chỉ một thoáng, cột nước bỗng nhiên biến thô, gần gấp hai lần lúc đầu, lực trùng kích tăng gấp bội.

Chùy đen nhánh bị đẩy về phía sau, nhưng lập tức lại bay lên.

Ánh mắt Diệp Trường Sinh lộ ra dị sắc, Anh Lý thú này ở trong nước có thể so với Thất cấp yêu thú, thật đúng là không phải nói bừa mà thôi.

Một người một thú ở chỗ này so đấu pháp lực, tiếp theo vô luận Anh Lý thú kia gia tăng pháp lực thế nào, chùy đen nhánh kia thủy chung ngưng tụ ra một mảnh ô quang, không lui lại mấy may.

Diệp Trường Sinh ra tay lập tức khiến áp lực của sáu người chủ trì trận pháp giảm mạnh, chủ trường chiến đấu biến thành hấn và con Anh Lý thú này.

Sáu người kia chỉ cần nhẹ nhàng duy trì trận pháp là được rồi.

Cùng lúc đó, trên bầu trời, trong miệng hai vị trưởng lão Miêu Cổ lẫm lẫm, giống như đang tụng đọc thần chú gì đó.

Đôi giáo đồng xanh trên tay bọn họ trôi nổi, tản mát ra ánh huỳnh quang màu vàng óng, càng ngày càng sáng.

Theo thanh âm chú ngữ thần bí nghiêm nghị càng sáng càng lớn, hai cây giáo bốc lên hoàng quang biến lớn từng tắc một, hơn nữa mũi nhọn hướng xuống, nhắm ngay Anh Lý thú.

Dường như cảm ứng được nguy hiểm sắp hàng lâm, Anh Lý thú trở nên điên cuồng, sương trắng toàn thân xoay tròn cực

nhANH, tạo thành một vòng xoáy, bên trong vòng xoáy là một mảnh hào quang màu lam.

Hiện nhiên con thú này đang áp ử một kích trí mạng.

Thấy một màn như vậy, đám người Phùng Tam Nương sắc mặt đại biến, thậm chí còn có vài vị tu sĩ Giả Đan lui về sau một bước, ánh mắt có ý thoái thối.

Thanh thế công kích như vậy, nếu đánh về phía bọn họ, chỉ sợ trận pháp này trong nháy mắt sẽ bị phá.

Đang lúc hẩn kinh hãi, đột nhiên trên đỉnh đầu truyền đến một tiếng quát lớn: “Yêu nghiệt, mau mau nhận lấy cái chết!”

Miêu trưởng lão và Cổ trưởng lão đầu đầy mồ hôi, sắc mặt tái nhợt, tay hung hăng vung lên phía dưới, chỉ một thoáng hai đạo hào quang màu vàng to lớn bay vụt xuống.

Sấm sét nổi giận như sấm rền, lao vào trong cuồng phong sóng lớn, tiếng khóc của trẻ con bỗng nhiên thê lương, sương trắng bành trướng kịch liệt lại co lại vài cái, sau đó, gió êm sóng lặng.

Bạch vụ tán đi, thân hình Anh Lý thú từ trong đó hiện ra, hai cây giáo đồng xanh khôi phục nguyên hình lóe ra hoàng quang, đem chúng đan chéo tại trên mặt biển.

Hai vị trưởng lão Lục Liên Điện vẻ mặt đầy mỗi mệ, hiện nhiên vận dụng cổ bảo này đối với bọn họ tiêu hao pháp lực cực lớn.

Cổ Bảo tiêu hao pháp lực cần thiết, đối với tu sĩ Kết Đan sơ kỳ mà nói, thật sự là một gánh nặng to lớn.

Nhìn dáng vẻ của hai vị trưởng lão này, nếu bảo bọn họ tiếp tục sử dụng Cổ Bảo này, chỉ sợ căn bản cũng không cần đến mấy lần.

Sau khi Anh Lý Thú bị vây khốn, sắc mặt hai vị trưởng lão Lục Liên Điện vui vẻ, nhanh chóng phóng xuống phía dưới.

Muốn cho Anh Lý Thú một kích cuối cùng, sau đó móc yêu đan của nó.

Nhưng không ngờ, trong nước biển phía dưới Anh Lý Thú, thổi lên một cỗ âm phong đen như mực, cỗ âm phong này vậy

mà trong nháy mắt đã đem mặt biển mấy trăm trượng cùng
Anh Lý thú ngưng kết thành băng điều.

Đồng thời, âm phong này còn chưa dám bỏ qua, thổi quét tới,
vọt về phía đám người Diệp Trường Sinh.

Biến cố bất thành linh xuất hiện khiến cho đa số mọi người ở đây biến sắc.

Âm phong đen kịt bao phủ mấy trăm trượng hải vực, quy mô pháp thuật như vậy, vừa nhìn liền biết pháp lực người đến rất mạnh.

“Huyền Âm ma khí!”

Một tiếng thét kinh hãi vang lên, hai vị trưởng lão Miêu Cổ đột biến sắc mặt, bọn họ nhận ra những khí đen này có lai lịch, nhao nhao tránh né như tránh né rắn rết, bay đến hai bên.

Ánh mắt Diệp Trường Sinh như cười như không, bay lên không trung, tránh né đạo Huyền Âm ma khí này.

Hắc khí kia cũng không có ý đuổi theo, như độc xà thè lưỡi, lại co rút trở lại về trên mặt biển, dừng lại bên người Anh Lý Thú, ngưng kết thành một đạo gió xoáy màu đen.

Ba đạo nhân ảnh hiện ra, một nam hai nữ, nam thấp bé khô gầy, một mặt đỏ màu đen, tu vi Kết Đan trung kỳ, ma khí đen kịt từ trên người hắt tản ra.

Mà hai nữ tử kia bộ dạng đầy đặn diễm lệ, mặc váy ngắn không tay, cả người tà khí âm hàn, tu vi tại Trúc Cơ hậu kỳ.

“Ô Sữu, ngươi có ý gì, chẳng lẽ muốn khai chiến với liên minh Lục Điện chúng ta sao?” Miêu trưởng lão cả giận nói.

Thanh niên khô gầy tướng mạo xấu xí cười lạnh một tiếng, ánh mắt quét một vòng quanh đám người trước mặt.

Ba gã Kết Đan sơ kỳ, đối diện thực lực không thể khinh thường.

Chẳng qua, đối với hãn Ô Sữu mà nói, những thứ này cũng không để vào mắt.

Cười lạnh một tiếng, Ô Sữu ngạo nghễ nói: “Gia tổ sắp xuất quan, con Anh Lý Thú này xem như là hạ lễ của tại hạ đi, Lục Liên Điện các ngươi chẳng lẽ còn muốn cùng ta đoạt con Anh Lý Thú này hay sao?”

“Cực Âm lão tổ muốn xuất quan?” Ô Sứu nói những lời này làm hai vị trưởng lão của Lục Liên Điện hoảng sợ.

Sáu gã tu sĩ Giả Đan nghe xong, mặt không còn chút máu, thân thể run rẩy.

Cực Âm lão tổ chính là Ma Kiêu đại danh鼎鼎 ở Loạn Tinh Hải.

Nơi này không ai dám trêu chọc hắn!

Sắc mặt hai vị trưởng lão Miêu, Cổ trầm xuống, khó coi vô cùng, ánh mắt lóe lên, liếc mắt nhìn nhau, không biết suy nghĩ cái gì.

Một lát sau, Cổ trưởng lão lạnh lùng nói: “Ô Sứu, xem ở phân lượng tiền bối Cực Âm và điện chủ chúng ta là người quen cũ, những đồ vật khác của Anh Lý thú này, người đều có thể cầm, chỉ có yêu đan này, là vật mà chúng ta nhất định phải lấy được trong điện, nhất định phải lưu lại!”

“Tìm chỗ khoan dung độ lượng, Ô Sứu, làm việc vẫn phải lưu lại một đường tốt, người cầm đi yêu đan Anh Lý Thú đi, hai người chúng ta ở Điện Chủ nơi đó cũng khó giải thích, Cực Âm lão tổ nhà người không dễ trêu chọc, chẳng lẽ Lục Liên Điện chúng ta dễ bắt nạt sao?” Miêu trưởng lão trầm giọng nói ra.

Ô Sứu nghe hai người nói những lời này xong, lại không thêm đề ý chút nào, vô cùng cuồng ngạo, chỉ cười lạnh, đưa tay chụp tới Anh Lý thú.

Cổ trưởng lão và Miêu trưởng lão liếc nhau, sắc mặt đều lộ vẻ giận dữ, nhưng lại bất đắc dĩ thở dài một tiếng.

Bỗng nhiên, đôi môi của Cổ trưởng lão khẽ nhúc nhích truyền âm cho Ô Sứu.

Những lời này vừa truyền vào trong tai Ô Sứu làm hắn vô cùng kinh ngạc.

Tay của hắn dừng lại, bờ môi khẽ nhúc nhích, tựa hồ đang hỏi thăm cái gì.

Một màn khó hiểu này làm cho sáu vị tu sĩ Giả Đan phía dưới nhìn không hiểu ra sao, trong lòng dần dần dâng lên một loại cảm xúc hoảng loạn.

Tựa hồ nhìn thấy chuyện gì ghê gớm.

Trưởng lão Lục Liên Điện cùng cháu trai của Cực Âm lão tổ trao đổi, hay là truyền âm, trong trường hợp này, luôn cho người ta một loại cảm giác quý dị.

Còn Diệp Trường Sinh ở bên cạnh sắc mặt bình thản, trong tay chẳng biết từ lúc nào đã xuất hiện một thanh tiểu kiếm phong cách cổ xưa.

“Ta không tin, trừ phi các ngươi đưa ra chứng cứ để chứng minh thân phận của các ngươi!” Ô Sứu bỗng nhiên lắc đầu, lớn tiếng nói.

Những lời này, không sử dụng truyền âm chi thuật, mà là nghênh ngang nói ra, để cho tất cả những người xung quanh đều nghe thấy.

Cổ trưởng lão cùng Miêu trưởng lão sắc mặt lập tức trầm xuống, vô cùng tức giận nhìn Ô Sứu.

Hai người bọn họ truyền âm cho Ô Sứu là chuyện vô cùng bí ẩn, mà cách làm như vậy của Ô Sứu không thể nghi ngờ chính là công khai việc bí ẩn này.

Cứ như vậy, hai người bọn họ làm sao có thể giấu diếm được nữa?

Xem ra những người nơi này đều đã bị giết chết.

Cổ trưởng lão cùng Miêu trưởng lão đầu đầu vô cùng, trên mặt che kín mây đen, trong lòng tràn đầy phẫn nộ.

Ô Sứu này làm việc thật sự là quá đáng!

Những tu sĩ Giả Đan được triệu tập tới đây phần lớn đều có chút bối cảnh.

Có mấy người đứng sau lưng một ít cường giả Kết Đan tu sĩ, tỷ như hai đệ tử của đảo chủ Tinh Đảo.

Giết những người này, không thể nghi ngờ là đắc tội với những tu sĩ Kết Đan này, điều này hoàn toàn không phù hợp lợi ích của Lục Liên Điện.

Mà hiện tại không giết chết những người này cũng không được nữa, Ô Sứu này, không phải là con người!

Làm vậy là cố ý gài bẫy Lục Liên Điện.

Nhưng trở ngại vì tất cả mọi người đều ở trong Nghịch Tinh Minh, hai vị trưởng lão cũng không tiện nói gì, chỉ có thể hờn dỗi.

“Tiếp theo, hai người chúng ta có thể chứng minh được thân phận của nhau?” Cổ trưởng lão giơ tay lên, một khối ô quang bay ra rơi vào trên tay của Ô Sứ.

Đó là một lệnh bài quý đầu điều khắc dữ tợn, toàn thân tản ra hắc khí nhàn nhạt.

Bộ dáng lệnh bài không giữ lại chút nào rơi vào trong mắt mọi người, sắc mặt sáu vị tu sĩ Giả Đan phía dưới nhao nhao đại biến.

Ngay cả Phùng Tam Nương thuộc Lục Liên Điện thân sắc cũng trở nên khẩn trương lên.

Đương nhiên bọn họ không biết tầm lệnh bài này là gì, nhưng nhìn kiểu dáng của lệnh bài kia, thẳng đàn cũng biết trong lệnh bài này cất giấu bí mật lớn nào đó.

Mà bí mật này đã bị bọn họ nhìn thấy.

Điều này có ý nghĩa gì đây...

Sau khi ném lệnh bài ra, Cổ trưởng lão xoay người nhìn về phía Diệp Trường Sinh, ánh mắt mang theo vẻ bất đắc dĩ, lại có chút âm hàn.

“Lần này thật đúng là có lỗi với vị Diệp đạo hữu này, hy vọng hắn có thể thức thời, đầu nhập vào Nghịch Tinh Minh chúng ta, để chúng ta hạ cấm chế cho hắn!”

“Nếu không, chỉ có thể tiễn hắn lên đường thôi!”

Cổ trưởng lão nhanh chóng suy nghĩ, có điều khi hắn xoay người lại đã thấy Diệp Trường Sinh như cười như không.

Cùng với thanh tiểu kiếm phong cách cổ xưa cực tốc bay về phía hắn.

Thanh kiếm kia vốn chỉ to bằng bàn tay, nhưng sau khi rời tay Diệp Trường Sinh bay ra, lại nhanh chóng biến lớn trên không trung, toàn thân lóng lánh ánh sáng tím, vô thanh vô tức bay tới.

“Người...”

Sắc mặt Cổ trưởng lão kinh ngạc, trong đồng tử vẫn mang theo vẻ không thể tin được, trơ mắt nhìn thanh kiếm kia xuyên vào thân thể lão, căn bản không kịp phản ứng.

Chỉ phát ra một tiếng thét kinh hãi, sau đó trên thân kiếm lóe lên tử quang, thân thể Cổ trưởng lão bị xoắn nát.

Một vị tu sĩ Kết Đan cứ như vậy vẫn lạc!

Hắn ngay cả một chút thời gian phản ứng cũng không có, trực tiếp đứt khoát bị chém giết.

Gió biển nhẹ nhàng thổi qua, cuốn lấy tóc của mọi người, nhất thời trong khu vực này trở nên vô cùng yên tĩnh.

Có thể gọi là tĩnh mịch!

Một đám người, từng người khuôn mặt đều cứng đờ, vẻ mặt nguyên bản động lại, trong ánh mắt tràn đầy ngây dại.

Sau đó, rất nhanh, những biểu tình cứng đờ này tan ra, biến thành kinh ngạc, vẻ không thể tin nổi.

Diệp Trường Sinh vừa ra tay đã khiến mọi người chấn động, tròn mắt như muốn rót ra ngoài.

Một kích, giết chết một vị tu sĩ Kết Đan kỳ, đây không phải là nói đùa chứ?

Mặc dù có thành phần đánh lén ở bên trong thế nhưng khi chiến quả này xuất hiện thì cũng làm người khác kinh ngạc không thôi!

Ngay cả Ô Sưu cũng giật nảy mình, mở to hai mắt, mặt mũi tràn đầy vẻ không thể tin nhìn Diệp Trường Sinh.

“Cái này... không thể nào?!”

“Cổ trưởng lão, một vị tu sĩ Kết Đan kỳ cứ vậy mà bị... giết chết?” Phùng Tam Nương khó khăn nuốt một ngụm nước miếng, mặt mũi tràn đầy kinh hãi nhìn cảnh tượng trước mắt.

“Đây rốt cuộc là đang làm cái gì vậy? Ta... Sao cảm giác bây giờ có chút hỗn loạn vậy?” Một tu sĩ Giả Đan sắc mặt trắng bệch nói.

Ngay từ đầu, Ô Sứ đã đi ra đến Lục Liên Điện hai vị trưởng lão cầu kết với Ô Sứ, sau đó Diệp Trường Sinh bỗng nhiên ra tay đánh chết hai vị trưởng lão, trong thời gian này đã xảy ra quá nhiều chuyện.

Có quá nhiều thứ không thể tin được đang tập trung vào đầu óc bọn họ, khiến bọn họ trong lúc nhất thời tâm thái vô cùng hỗn loạn.

Bất quá, lúc này, cơ trí đã nhìn ra tình huống không đúng, không dám tiếp tục ở chỗ này nữa.

Một đạo thanh quang, một đạo bạch quang nhanh chóng xoay người hướng xa xa bay đi, bỏ chạy thực mạng.

Căn bản không dám dừng lại chút nào, sợ ở lại đây thêm chốc lát sẽ chết đi.

Vị trưởng lão Lục Liên Điện còn lại, giờ phút này sắc mặt Miêu trưởng lão đã khó coi tới cực điểm.

Kinh ngạc, không thể tin, không thể giải thích được, đau thương... đủ loại cảm xúc xuất hiện trên mặt hắn.

Quan trọng nhất là trên mặt hắn xuất hiện một tia sợ hãi.

Sợ hãi kẻ vừa kết đan chưa được bao lâu, sợ hãi chiến lực kinh người của đối phương.

Miêu trưởng lão và Cổ trưởng lão là hảo hữu nhiều năm giao hảo, nhìn thấy Cổ trưởng lão chết đi, trong lòng lão vốn tràn đầy bi thương và phẫn nộ.

Nhưng khi nhìn thấy thanh kiếm mà Diệp Trường Sinh dùng để giết chết Cổ trưởng lão cùng với Diệp Trường Sinh không mất bao nhiêu thời gian có thể sử dụng được thanh kiếm kia. Sau khi dùng xong còn không biểu hiện ra bộ dạng tiêu hao quá độ thì Miêu trưởng lão liền biết, đó là một kẻ tàn nhẫn!

Cái thanh kiếm kia, phía trên nó truyền ra loại khí tức Man Hoang, không thể nghi ngờ là một kiện Cổ Bảo.

Hắn và Cổ trưởng lão, lúc trước vì vận dụng cổ bảo can thiên mâu, đã hao phí nhiều thời gian như vậy, lại đọc chú ngữ, lại tiêu hao lượng lớn pháp lực, mới có thể sử dụng được.

Mà đối phương sử dụng một kiện cổ bảo lại rất thoải mái thích ý, cũng không có biểu hiện ra bất cứ chỗ nào khó xử, có một loại phong thái cử trọng nhược khinh.

Điều này nói rõ, món cổ bảo đó thuộc về hắn, là do hắn luyện hóa nên mới có thể sử dụng thoải mái như vậy.

Sở dĩ Cổ trưởng lão cùng Miêu trưởng lão vận dụng kiện can thiên mâu phiền toái như vậy là bởi vì kiện cổ bảo kia không thuộc về bọn họ, là bọn họ mượn đến.

Cho nên, phải đọc chú ngữ, hao phí hơn nửa ngày.

Mà Diệp Trường Sinh đã sớm luyện hóa Tử Quang Kiếm, cho nên hắn có thể dễ dàng vận dụng nó.

Đồng thời sau khi hắn vận dụng cổ bảo một lần, sắc mặt cũng không thay đổi chút nào, điều này nói rõ pháp lực của hắn vô cùng hùng hậu.

Chỉ trong một sát na này, Miêu trưởng lão liền làm ra những phán đoán này, lão biết mình hơn phân nửa không phải là đối thủ luyện hóa nắm giữ một kiện cổ bảo như Diệp Trường Sinh.

Bởi vậy, trong lòng Miêu trưởng lão vô cùng sợ hãi, mặc dù có phần nộ, bị thương nhưng cũng không dám xông lên tìm Diệp Trường Sinh báo thù.

Khi nhìn thấy hai tu sĩ Giả Đan phía dưới trốn chạy, Miêu trưởng lão thét dài một tiếng, cực tốc nói với Ô Sứ:

“Ô huynh, người này giao cho ngươi. Ta đi thanh lý hai kẻ chạy thoát!”

Nói xong, Miêu trưởng lão cũng mặc kệ Ô Sứ có đồng ý hay không, trực tiếp bay ra ngoài.

Cách thức gần như đào tẩu đã rời khỏi khu vực này.

Chủ ý Miêu trưởng lão hiển nhiên là rất tinh quái, để cho Diệp Trường Sinh đi đấu với Ô Sứ, nếu như Ô Sứ thắng, tự nhiên không có vấn đề gì.

Nếu Ô Sứ thua, hắn lập tức chạy trốn.

Nhìn thấy cử động của Miêu trưởng lão, đầu tiên Ô Sứ sửng sốt, sau đó sắc mặt giận dữ, âm thầm nhìn gã rời đi.

Mà mấy tên tu sĩ Giả Đan còn lại lúc này, nào dám tiếp tục ở lại, nhao nhao dưới chân loé lên quang mang, phóng thẳng ra xa.

“Muốn chạy trốn?”

Ô Sữu gầm lên một tiếng, hấn sao có thể ngồi nhìn đám tu sĩ Giả Đan đang chạy trốn.

Hai cánh tay hấn mở ra, trong phút chốc, âm khí màu đen phô thiên cái địa từ trên thân tuôn ra, hóa thành một đoàn âm phong, đuổi theo mấy người đào tẩu kia.

Trong chớp mắt, âm phong màu đen đã đuổi kịp bốn gã tu sĩ Giả Đan đào tẩu kia, bao vây bọn hấn vào trong đó.

Từng tiếng kêu thảm thiết vang lên, bốn gã tu sĩ Giả Đan đều tử vong.

Diệp Trường Sinh lạnh lùng nhìn động tác của Ô Sữu, không có bất cứ ý ngăn cản nào.

Sau khi giết chết bốn gã tu sĩ Giả Đan kia, đôi mắt Ô Sữu lạnh lùng nhìn chăm chăm vào Diệp Trường Sinh, sát ý trong ánh mắt điên cuồng dâng trào.

“Tiểu tử, ngươi có lai lịch gì?” Ô Sữu quát to, ánh mắt có chút kiêng kỵ nhìn chăm chăm vào thanh tiểu kiếm trong tay Diệp Trường Sinh.

Hấn không tin trong tay lại nắm giữ cổ bảo mạnh mẽ như thế, pháp lực hùng hậu như thế, sẽ không có lai lịch lớn lao gì.

Nói không chừng có liên quan tới tu sĩ Nguyên Anh nào đó, cho nên Ô Sữu muốn hỏi rõ lai lịch của Diệp Trường Sinh, sau đó mới quyết định có động thủ hay không.

“Ta có lai lịch thế nào không quan trọng, nếu ngươi nguyện ý buông tha Anh Lý thú kia, ngược lại ta có thể để cho ngươi còn sống rời khỏi!” Diệp Trường Sinh nhe răng cười một tiếng nói.

“Muốn chết!”

Nghe thấy lời nói cuồng ngạo của Diệp Trường Sinh, Ô Sữu biến sắc.

Nghe giọng điệu này, tựa như gã đánh không lại đối phương, chỉ có thể khẩn cầu đối phương hạ thủ lưu tình, dường như tha cho gã một mạng.

“Xem ra là đàm phán không ổn!”

Diệp Trường Sinh trong mắt tinh mang lóe lên, tử sắc tiểu kiếm trên tay bỗng nhiên bay ra, nhanh chóng biến lớn, một đạo tử quang sáng chói, phảng phất có thể chém diệt hết thảy, cực tốc hướng Ô Sứ đánh tới.

Ánh mắt Ô Sứ rung mình, trên tay xuất hiện một thanh ma đao đen kịt, hai tay cầm đao chém xéo lên phía trên.

Chỉ một thoáng, một đạo đao mang đen kịt rộng mấy chục trượng xuất hiện, mang theo huyền âm ma khí cuộn cuộn, đánh tới kiếm quang màu tím sáng chói trăm ra kia.

“Ầm!”

Kiếm quang màu tím va chạm cùng Huyền Âm ma khí đen kịt, sóng xung kích kinh khủng nhộn nhạo ra, chỉ một thoáng như một tảng đá lớn từ trên trời rơi xuống, nước biển bốn phía bắn lên cao mấy chục trượng.

Quả thực là có một loại khí thể long trời lở đất, sóng lớn bay lên không, tạo thành một vách tường hình tròn nước biển dày đặc, vây hai người vào giữa.

Trước mặt thiên tượng đáng sợ như vậy, thân thể hai người này tựa như là hai con giun con nhỏ bé và đáng thương.

Nhưng trên thân hai người phát ra khí thể lại làm cho sóng lớn cao vài chục trượng ở trước mặt bọn họ trở thành vật làm nền.

Trước dư chấn chiến đấu mạnh mẽ, Ô Sứ dẫn theo hai mỹ nữ kia trong nháy mắt đã gặp phải xung kích đáng sợ.

Khóe miệng hai người chảy máu, bay ngược ra ngoài, bị sóng biển cuốn sạch, cả người ướt đẫm, sắc mặt trở nên trắng bệch.

Ô Sứ chăm chú đánh nhau với Diệp Trường Sinh, căn bản không quan tâm tới hai người bạn đồng tử phía sau hắn.

Hoặc là nói, hắn cũng chẳng thêm để ý tới sống chết của hai người này.

Nữ tử như các nàng, lấy tu vi Ô Sứ cùng thân thể mà nói, muốn bao nhiêu liền có bấy nhiêu.

Mặc dù hắc tướng mạo xấu xí, vẫn có vô số mỹ nữ như thiêu thân lao đầu vào lửa lao về phía hắc.

Một kiếm của Diệp Trường Sinh chém xuống, ngón tay nhẹ búng, hai đạo kiếm khí tinh ngân bay ra, trong ánh mắt lạnh lùng của Ô Sứ, đem hai nữ tu Trúc Cơ dẫn hắc chém giết.

Hiện tại, nơi đây hoàn toàn chỉ còn lại có hai gã tu sĩ Kết Đan kỳ.

Sau một kích, Ô Sứ liền đại khái biết rõ, mình muốn bắt tên trước mắt này, hơn phân nửa là không có khả năng.

“Vèo!”

Diệp Trường Sinh điều khiển tiểu kiếm màu tím, lại lần nữa vung lên quang hoa màu tím đầy trời, ngưng kết thành một đạo kiếm quang thô to, khí thế hung hăng chém về phía Ô Sứ.

Đồng thời, hai tay hắc duỗi ra, trên mười ngón tay, kiếm khí Tinh Ngân bộc phát ra, mỗi một đạo đều thô to không gì sánh được, khí thế kinh người.

Công kích này so với thủ đoạn của hắc lúc còn Trúc Cơ kỳ thì đáng sợ hơn không biết bao nhiêu lần.

Một lượng lớn Tinh Ngân Kiếm Khí giăng khắp nơi, chém về phía Ô Sứ.

Ô Sứ nổi giận gầm lên một tiếng, ném về phía trước, ném thanh ma đao đen kịt kia lên bầu trời để nghênh đón Tử quang kiếm.

Đồng thời, hai tay đột nhiên duỗi ra, lượng lớn Huyền Âm ma khí tràn ra, ngưng kết thành hai con cự mãng đen kịt, đánh về phía kiếm khí mà Diệp Trường Sinh phát ra.

Xoẹt!

Xoẹt!

.....

Cự mãng và Tinh Ngân Kiếm Khí va chạm vào nhau, trong nháy mắt đã bị xoắn nát, kiếm khí tung hoành, trong phút chốc đã bay đến trước mặt Ô Sứ. Trong lúc gã đang kinh sợ, liền tung hoành ngang dọc, chặt đứt tận gốc hai chân.

“A!

!”

Một tiếng gào thét kinh thiên động địa vang lên, hai con người Ô Sứ đỏ đẫm, đau cực điểm, cũng hận tới cực điểm.

Thân thể hắn đang run rẩy, dốc hết toàn lực thi triển độn thuật, mới tránh thoát từng đạo kiếm khí kia công kích.

Trong nháy mắt, hắn lập tức hiểu ra, mình tuyệt không phải là đối thủ của tu sĩ Kết Đan sơ kỳ đối diện.

Ô Sứ cũng không phải ngu xuẩn, phát hiện mình đánh không lại, tuyệt đối không dây dưa nữa.

Mặc dù không cam lòng, nhưng hắn vẫn lập tức vẫy tay một cái, đem Huyền Âm ma đao còn đang nỗ lực chống cự Cổ Bảo triệu hồi, vũ khí trữ vật, một tấm phù xuất hiện, không gió tự nhiên.

Trong nháy mắt, trên phù lục bộc phát ra một đạo quang mang sáng chói, bao trùm Ô Sứ, mang theo hắn trong nháy mắt liền xuất hiện ở ngoài trăm dặm.

Chạy trốn rồi!

Ánh mắt Diệp Trường Sinh lóe lên, trầm ngâm một chút, không đuổi theo.

Trên người đối phương nói không chừng có thần niệm phụ thuộc vào Cực Âm lão tổ, có đuổi cũng vô dụng, vẫn bị đào thoát, hơn nữa hơn phân nửa là không đuổi kịp!

Chiến đấu giữa hai người, nói rất dài dòng, trên thực tế chỉ phát sinh trong thời gian cực ngắn.

Thời điểm Ô Sứ đào tẩu, sóng gió động trời do hai người dư âm chiến đấu tạo ra cũng không hoàn toàn rơi xuống.

triệu hồi Tử Quang kiếm, Diệp Trường Sinh đưa tay chụp lấy tất cả túi trữ vật trên người mấy thi thể trôi nổi trên mặt biển,

đồng thời lấy đi thi thể của Anh Lý thú, cất vào trong túi trữ vật.

Hai tay hấn co lại, một đoàn hỏa diễm xuất hiện trong tay, rơi vào trên thân những thi thể trên mặt biển kia.

Cho dù là ngâm trong nước biển, những thi thể này cũng không cải biến kết cục bị ngọn lửa đốt thành tro bụi.

Diệp Trường Sinh có một loại chấp niệm bí ẩn đối với việc hủy thi diệt tích.

Rất nhanh quản lý xong chiến trường, hấn xoay người đuổi theo hướng Miêu trưởng lão vừa bay đi.

Lúc này, Miêu trưởng lão đã đem hai tên giả đan tu sĩ đào tẩu kia giết chết.

Sau đó, thần thức của hấn liền phát hiện Diệp Trường Sinh đang đuổi theo cực nhanh.

Sắc mặt Miêu trưởng lão chợt biến đổi, bắt chấp đi lên xử lý thi thể dưới chân, cực tốc bay về phía xa, ý đồ chạy trốn.

Không ngờ, hấn vừa bay đi chưa được mấy bước, bỗng nhiên trong đầu đau nhức kịch liệt, phảng phất linh hồn bị người cầm đao chém một cái, thân thể lay động, thiếu chút nữa đầu chụp hướng đại dương.

Chỉ một thoáng, ý thức cả người Miêu trưởng lão trở nên mơ hồ, hồn nhiên không biết mình đang làm gì, Hồn Độn.

Khi hấn miễn cưỡng tỉnh lại, lại phát hiện, Diệp Trường Sinh đã xuất hiện ở trước mắt, bắn ra một đạo kiếm khí.

“Xoẹt!”

Trên mặt Miêu trưởng lão vẫn còn mang theo vẻ hoảng sợ cùng sợ hãi, sau đó đầu rơi xuống.

Thu lấy túi trữ vật của hấn, Diệp Trường Sinh thành thạo hủy thi diệt tích, thanh lý chiến trường.

Sau đó, hấn liền đem trận pháp mai phục trên đảo lấy đi.

Tuy lần này không dùng tới nhưng chuẩn bị hậu thủ đã thành thói quen của hấn.

Cẩn thận không sai lầm lớn, nói không chừng ngày sau khi nào đó, chuẩn bị như vậy sẽ trở thành kỳ chiêu cứu mạng.

Sau khi dọn dẹp xong, Diệp Trường Sinh đứng ở trên không trung, lấy ra đồng chiến lợi phẩm vừa chiếm được.

Đầu tiên là túi trữ vật của Cổ trưởng lão, thần thức của Diệp Trường Sinh sau khi tiến vào túi trữ vật, lập tức thấy được tám mươi khối linh thạch bậc trung.

Tám ngàn linh thạch, vậy mà cổ trưởng lão này lại mang theo nhiều kim loại như vậy!

Trên mặt Diệp Trường Sinh lộ ra vẻ vui mừng, tiếp tục đọc, phát hiện ra một bộ đạo thư.

Trên đó ghi chép một loại công pháp Thổ thuộc tính tên là Thổ Ly Quyết, tuy không tính là công pháp phổ thông, nhưng loại vật này Diệp Trường Sinh căn bản chưa từng gặp.

Tùy tiện lật vài cái, thu vào túi trữ vật.

Ánh mắt Diệp Trường Sinh lại nhìn vào mấy món đồ khác.

Một bình ngọc cao khoảng một tấc, hai phù lục lóe lên hai màu lam kim, một viên cầu lóe lên ánh sáng màu lam, cùng với một đồng đồ vật tạp nham không đáng tiền.

Hai tấm phù lục kia, một tấm mặt trên vẽ một thanh kim sắc tiểu kiếm, là một tấm phù bảo.

Phù bảo có thể được một tu sĩ Kết Đan cất chứa rất có thể là phù bảo do tu sĩ Nguyên Anh luyện chế ra.

Mặt khác trên một tấm phù lục còn có vẽ một con giao long màu lam, không biết là công dụng gì.

Viên cầu lam sắc kia, sau khi Diệp Trường Sinh cẩn thận quan sát một phen, xác định đây là một viên yêu đan cấp năm.

Cuối cùng, khi mở tiểu bình màu vàng kia, bên trong xuất hiện năm hạt đan dược.

“Hàng Trần đan!” Diệp Trường Sinh lâm lâm, trong mắt xuất hiện vẻ vui mừng.

Hàng Trần Đan này hẳn là Lục Liên Điện ra tay để cho những tu sĩ Giả Đan kỳ ra tay, đáp ứng trả thù lao.

Hàng Trần Đan có thể có hiệu quả đề cao tỷ lệ Kết Đan, tuy bây giờ Diệp Trường Sinh không cần nữa, nhưng tương lai đám người Trần sư tử cần dùng tới.

Thu hồi Hàng Trần đan, Diệp Trường Sinh lại đưa ánh mắt về phía pháp bảo lấy được từ thi thể Cổ trưởng lão.

Một kiện pháp bảo hình bát màu vàng.

Diệp Trường Sinh cầm pháp bảo hình bát đánh giá một phen, đây là pháp bảo Hỗn Nguyên Bát của Cổ trưởng lão, một pháp bảo thuộc tính Thổ.

Lắc lắc đầu rồi thu món pháp bảo này vào, đợi sau này có cơ hội bán đi.

Pháp bảo của tu sĩ Kết Đan kỳ giá cả thấp nhất cũng phải trên ba vạn linh thạch.

Hơn phân nửa nhà của tu sĩ Kết Đan kỳ đều có mặt.

Đại bộ phận Kết Đan Tu Sĩ, như Cổ trưởng lão, trên dưới toàn thân cũng chỉ có một kiện pháp bảo.

Tiếp theo, hắn mở túi trữ vật của Miêu trưởng lão ra.

Bên trong cũng là một đồng linh thạch, đếm qua một chút, tổng cộng hơn bảy mươi viên linh thạch bậc trung.

Vài món pháp khí, phù triện cùng với hai miếng yêu đan của yêu thú cấp năm.

Ngoài ra, là tạp vật không đáng tiền.

Pháp bảo của Miêu trưởng lão là một cái đỉnh màu vàng dài hơn tấc.

Ngược lại, thuộc tính của Diệp Trường Sinh tương hợp, có thể thử luyện hóa để sử dụng.

Từ trong túi trữ vật của hai vị trưởng lão Lục Liên Điện, Diệp Trường Sinh lấy được hơn một vạn năm ngàn linh thạch.

Cộng thêm hai kiện pháp bảo kia, cùng với giá trị phù bảo, pháp khí khác, từ trên hai tên kết đan này, hắn thu được giá trị vượt qua tám vạn linh thạch.

Cái này còn chưa tính tới năm viên Hàng Trần Đan kia.

Sát nhân cướp của, từ xưa đến nay chính là thủ đoạn tích lũy tài phú mau lẹ nhất.

Đương nhiên điều kiện tiên quyết là thực lực của người đủ mạnh.

Tiếp theo kiểm kê túi trữ vật của đám tu sĩ kia một phen, tổng cộng là tám cái túi trữ vật.

Trong đó bao gồm sáu gã tu sĩ Giả Đan, hai gã Ô Sứ là nữ tu Trúc Cơ Hậu Kỳ mang đến.

Trong túi trữ vật của bọn họ, Diệp Trường Sinh phát hiện tổng cộng ba vạn Linh Thạch.

Mấy chục kiện pháp khí, vài kiện phù bảo, cùng với một đồng phù lục.

Tổng cộng giá trị của Lâm Lâm tổng cũng vượt qua bốn vạn linh thạch.

Đương nhiên, thật ra những thứ này đều không tính là gì.

Lần chiến đấu này, chiến lợi phẩm trân quý nhất chính là thi thể Anh Lý thú cùng với tấm cổ bảo can thiên mâu!

Cầm trong tay đôi nghịch thiên mâu, Diệp Trường Sinh tấm tắc xưng kỳ. Từ tình huống lúc trước Miêu trưởng lão và Cổ trưởng lão thúc giục cổ bảo này, xem ra uy lực đối với cổ bảo tuyệt đối không nhỏ.

“Hả? Đây là... Một vết tích?!”

Thần thức của Diệp Trường Sinh phát hiện ra một thứ kỳ lạ ở một nơi nào đó trên can thiên mâu.

“Hừ!”

Một tiếng hừ lạnh vang lên, hấn dùng thần thức cường đại của mình xoá bỏ dấu vết kia.

Mặc kệ cái này đối với can thiên qua trước kia là pháp khí của ai, hiện tại rơi vào trong tay hấn, tự nhiên chính là của hấn.

“Thi thể yêu thú cấp sáu, vừa lúc dùng để luyện chế Huyết Linh Đại Đan!” Diệp Trường Sinh khẽ cười một tiếng, lập tức tại hoang đảo đem thi thể Anh Lý thú cùng yêu đan luyện chế thành một viên Huyết Linh Đại Đan.

Trong viên huyết linh đại đan này ẩn chứa năng lượng, so với lúc trước dùng yêu thú cấp năm luyện chế ra, không biết hùng hồn hơn bao nhiêu lần.

Sau một ngày, dùng thời gian luyện chế huyết linh đại đan, Diệp Trường Sinh lập tức bay về phía Khôi Tinh đảo.

Mấy ngày sau, trên đường, Diệp Trường Sinh nhìn thấy cuối con phố, dường như có chút hỗn loạn trước sáu cung điện.

Xem ra tin tức Miêu trưởng lão cùng Cổ trưởng lão chết đi đã bị người Lục Liên Điện biết.

Chắc là hấn phát hiện ra thông qua một loại đồ vật như hồn đăng.

Cười lạnh hai tiếng, Diệp Trường Sinh không để ý đến tình hình bên kia, đi về phía cửa hàng của mình Tử Ngọc Hiên.

Nguyên Dao và Nghiên Lệ chờ hấn một tháng, thấy hấn bỗng nhiên xuất hiện, hai vị đại mỹ nữ lập tức mừng rỡ tiến lên đón, nũng nịu nói: “Nguyên Dao (Nghiên Lệ) bái kiến tiên bối!”

“Ừm! “

Diệp Trường Sinh gật đầu, đi vào trong cửa hàng, nhìn xung quanh một lượt rồi xoay người sang chỗ khác, nói với hai người: “Ta phải rời khỏi Khôi Tinh Đảo rồi!”

“Hả?!”

Hai nàng đồng thời thét lên một tiếng kinh hãi, trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc, không biết phải làm sao.

Trong đôi mắt đẹp của các nàng tràn đầy mê mang, tựa như cảm thấy mờ mịt đối với tương lai của chính mình.

Nếu Diệp Trường Sinh rời khỏi, vậy các nàng nên làm gì bây giờ?

Tuy rằng chỉ ở chỗ này hơn một năm, nhưng hơn một năm nay, các nàng đã rất thích cuộc sống này.

Không cần hao phí tâm lực đi ứng phó từng tên những kẻ bị vẻ đẹp của các nàng hấp dẫn mà đến, không cần đi tìm kiếm tài nguyên tu luyện khắp nơi, chỉ cần an ổn chủ trì cửa hàng, tu vi có thể chậm rãi tăng lên.

Loại cuộc sống này là ước mơ của các nàng.

Mà nếu như Diệp Trường Sinh rời khỏi, trong ngày một đi không trở lại, hai tỷ muội phải đối mặt với loại tương lai tràn ngập bất định này.

“Tiền bối!”

Nguyên Dao thở nhẹ một tiếng, trong thanh âm tràn ngập không nữ.

Diệp Trường Sinh nhìn dung nhan kiều diễm của hai nàng, mãi tới mức khiến các nàng đỏ hết cả mặt, cúi đầu xuống.

“Ở bên cạnh ta hơn một năm, ta là người ra sao, các ngươi đại khái cũng rõ ràng!”

“Bây giờ, ta cho hai người các ngươi lựa chọn: “

“Một, cầm lấy một khoản linh thạch ta tặng rời đi. Khoản linh thạch này đủ cho các ngươi tu luyện đến cảnh giới Trúc Cơ!”

Diệp Trường Sinh dừng lại một chút rồi nói: “Lựa chọn thứ hai là đi theo ta!”

Nhìn hai nàng khuôn mặt như ngọc, Diệp Trường Sinh cứng rắn nói: “Đương nhiên, các ngươi hẳn là biết rõ, hai người các ngươi ai cũng không có khả năng trở thành đạo侣 của ta, đi theo bên cạnh ta cũng chỉ có thể làm thị thiếp!”

“Nhưng với ta, chắc các ngươi cũng biết đôi chút, ta không phải là người coi thiếp của mình như là đồ chơi đâu!”

“Nếu như các người ở bên cạnh ta, về sau không thiếu tài nguyên tu luyện nữa, tương lai đừng nói là Trúc Cơ, kết đan cũng tuyệt đối không thành vấn đề!”

“Các người lựa chọn như thế nào?”

Thế này còn cần lựa chọn sao?

Lựa chọn thứ nhất, Nguyên Dao và Nghiên Lệ không cần suy nghĩ liền trực tiếp loại bỏ.

Nghe thấy Diệp Trường Sinh nguyện ý mang các nàng bên mình, trên mặt hai nàng lập tức lộ ra vẻ sợ hãi lẫn vui mừng.

Hơn một năm ở chung, đã sớm khiến tỷ muội các nàng ái mộ Diệp Trường Sinh.

Trẻ tuổi, mạnh mẽ, tuấn lãng như vậy mà còn biết quan tâm nam tu đi đâu tìm?

Bỏ qua cả đời này cũng khó có khả năng thứ hai gặp được.

Cho nên, hai cô gái không cần suy nghĩ, trực tiếp đưa ra quyết định.

“Tiền bối, ta... Nguyên Dao nguyện ý đi theo tiền bối!”

Nguyên Dao đỏ mặt, đôi mắt xinh đẹp gọn sóng lưu chuyển, cả người toát ra một loại phong tình kiều mị.

Nàng ngẩng đầu, khuôn mặt xinh đẹp, thon dài ưu nhã, trắng như ngọc, hiện lên một tầng hồng nhạt.

Đôi mắt dịu dàng như nước, ngũ quan tinh xảo, giống như một tác phẩm nghệ thuật hoàn mỹ nhất của trời cao.

Nàng khẽ gảy tóc dài bên tai, lộ ra vạt loại phong tình, môi son khẽ mở, nói: “Mong tiền bối không chê điệu bộ Bồ Liễu của Nguyên Dao!”

Bên kia, vị tiểu mỹ nữ Nghiên Lệ cũng lập tức nói: “Tỷ muội chúng ta mặc kệ làm chuyện gì, đều là cùng một chỗ, Nghiên Lệ cũng nguyện ý làm thị thiếp của tiền bối, mong tiền bối đừng chê bai!”

Thấy hai nàng tỏ thái độ kiên định, Diệp Trường Sinh cười nói: “Đã như vậy, các người không cần xen vào cửa hàng này nữa, cứ chờ ta ở Tiểu Hoàn đảo đi!”

“Vâng!”

Hai nàng nói xong, nhìn Diệp Trường Sinh với vẻ kiêu my, xoay người đi ra ngoài.

“Ồ, đúng rồi, sau này đừng gọi ta là tiền bối!” Diệp Trường Sinh đột nhiên nói.

Hắn trầm ngâm một lát, nói: “Gọi ta là công tử đi!”

Mấy nữ nhân đi theo Diệp Trường Sinh, mỗi người đều có danh xưng đặc biệt với hắn.

Đối với Trần sư tỷ mà nói, xưng hô đặc biệt là “Sur đệ”, mặc dù tu vi của hai người đã có khác biệt rất lớn, nhưng danh xưng này vẫn không có thay đổi.

Cách xưng hô “Sur đệ” này, đối với Trần sư tỷ mà nói, ẩn chứa rất nhiều ý nghĩa.

Mà đối với Tân Như Âm mà nói, cách xưng hô “Diệp đại ca” này nàng cũng sớm đã quen rồi, mặc dù hai người có quan hệ thân mật, cũng không có sửa đổi.

Đương nhiên, sâu trong nội tâm của Tân Như Âm vẫn rất muốn thay đổi một chút, nàng càng muốn gọi Diệp Trường Sinh là “Phu quân” hơn!

Nhưng nàng cũng biết, mình không phải đạo lữ mà Diệp Trường Sinh Minh bà đang cưới. Nhìn từ thực chất, nàng chỉ là một thị thiếp.

Tuy rằng Diệp Trường Sinh chưa từng coi nàng là thiếp thân.

Thái độ của Tân Như Âm và Trần sư tỷ và Diệp Trường Sinh đối đãi với các nàng không khác bao nhiêu so với thái độ đối đãi với đạo lữ.

Thế nhưng, bọn họ từ đầu đến cuối vẫn không cách nào đạt được cái kia thân phận.

Vô pháp danh chính ngôn thuận gọi một tiếng “Phu quân”!

Nói trong lòng không có tiếc nuối, không có ủy khuất, đó là chuyện không thể nào.

Dù sao, có nữ tử nào không hy vọng trở thành thê tử danh chính ngôn thuận của mình.

Nhưng có một số việc, cuối cùng vẫn không cách nào miễn cưỡng.

Cho nên, hai cô gái chỉ có thể chôn thật sâu những tiếc nuối này ở trong lòng.

Kỳ thật, cuộc sống hiện tại các nàng đã rất thỏa mãn rồi, dù sao Diệp Trường Sinh chính là dùng thái độ đối đãi với đạo lữ của mình đối đãi với các nàng.

Căn bản không tôn trọng chút nào.

Mặc dù có đôi khi bọn họ sẽ miễn cưỡng làm ra một số chuyện khó có thể diễn tả bằng lời, nhưng đó chỉ là một sự tình thú vị mà thôi.

Hiện tại, Diệp Trường Sinh bảo Nguyên Dao và Nghiên Lệ tự xưng mình là “công tử”, đương nhiên đây là một cách làm tách các nàng với Trần sư tỷ và Tân Như Âm.

Dù sao trong lòng Diệp Trường Sinh, sức nặng của hai vị này cũng không nặng như Trần sư tỷ và Tân Như Âm đã làm bạn với hắn đã lâu.

Mặc dù, từ dung mạo mà nói, các nàng càng hơn một bậc, nhất là Nguyên Dao, dung nhan tuyệt mỹ chỉ có Nam Cung Uyển có thể so đầu.

“Vâng, công tử!”

Nguyên Dao Nghiên Lệ dùng danh xưng thân cận này để xưng hô, trên mặt xuất hiện vẻ vui mừng.

Bảo các nàng dùng loại xưng hô này, không thể nghi ngờ là Diệp Trường Sinh tiếp nhận một biểu hiện của các nàng.

Điều này làm cho trong lòng hai nàng cảm động không thôi.

Sau khi Nguyên Dao cùng Nghiên Lệ rời khỏi Khôi Tinh Đảo, Diệp Trường Sinh hướng ánh mắt về đỉnh núi cao nhất Khôi Tinh Đảo.

Ánh mắt lóe lên một cái, hắn thả người bay về phía động phủ của Mộc Long chân nhân.

“Diệp huynh?!”

Trước động phủ của Mộc Long chân nhân, thấy Diệp Trường Sinh tiến đến bái phỏng, trong mắt vị đạo chủ này hiện lên vẻ kinh ngạc.

Vừa rồi hẳn mới nhận được tin tức là Miêu trưởng lão cùng Cô trưởng lão của Lục Liên Điện đã chết.

Mà vị Diệp Trường Sinh cùng bọn họ cùng ra biển này lại xuất hiện ở nơi này.

Chuyện này có ý nghĩa gì?

“Mộc Long đạo hữu, ta tới đây là để lấy phân bản đồ ký gửi của ngươi!” Diệp Trường Sinh chấp tay nói.

Mộc Long chân nhân nghe vậy trầm ngâm một chút, đưa tay ném tấm bản đồ tới.

Diệp Trường Sinh nhận lấy bản đồ, kiểm tra một chút, không phát hiện vấn đề gì, vì thế hài lòng bỏ vào trong túi trữ vật.

Lúc này, lại nghe thấy Mộc Long chân nhân hỏi: “Diệp huynh, có muốn tới động phủ của ta ngồi một chút không?”

Nhìn động phủ của Mộc Long chân nhân, ánh mắt Diệp Trường Sinh lóe lên một cái, cười gằn nói: “Diệp mỗ còn có việc phải làm, không quấy rầy Mộc Long đạo hữu nữa!”

“Xem ra Diệp huynh đã cảnh giác với ta!” Mộc Long chân nhân cười khở một tiếng nói.

“Mà thôi, đã như vậy, cũng không phiền toái Diệp huynh, bất quá trước khi ly biệt, ta có chuyện muốn hỏi Diệp huynh một chút!”

Ánh mắt Diệp Trường Sinh lấp lánh, lúng túng nói: “Xin cứ hỏi!”

“Hai vị trưởng lão của Lục Liên Điện kia, bọn họ chết như thế nào, chắc Diệp huynh đã biết chuyện này chứ? Còn dám đệ tử của đạo chủ Đảo Vĩ Tinh, đến bây giờ vẫn chưa từng xuất hiện...”

Mộc Long chân nhân nhìn về phía Diệp Trường Sinh, vẻ nghi hoặc trong mắt không che giấu.

“Nếu như chân nhân đã hỏi đến, ta đây cũng không cần phải giấu diếm làm gì. Trong quá trình diệt sát Anh Lý thú của Lục

Liên Điện, Cổ trưởng lão và Miêu trưởng lão đã cầu kết với Cực Âm đảo Ô Sứ, muốn giết chết chúng ta...”

Diệp Trường Sinh đại khái kể lại chuyện xảy ra vào ngày hôm đó, đương nhiên, trong chuyện này đương nhiên là không thể thiếu chuyện giấu diếm và sửa chữa.

Bất quá, ngay cả như vậy, Mộc Long chân nhân nghe xong, ánh mắt nhìn về phía hắn cũng lập tức thay đổi.

Trở nên giống như nhìn một con quái vật.

Một tu sĩ mới Kết Đan lại có chiến lực cường đại như vậy, làm cho hai vị trưởng lão của Lục Liên Điện đều chết dưới tay hắn.

Thời khắc này, Mộc Long chân nhân cảm thấy vô cùng may mắn vì mình không có ý đồ với Diệp Trường Sinh.

Nếu không, sợ rằng không phải là đem chính mình mai táng đi vào.

“Sự tình chính là như vậy, hai vị trưởng lão Lục Liên Điện kia xuất ra một khối lệnh bài khắc đầu quý dữ tợn, Ô Sứ liền tin tưởng bọn họ, lập tức cùng bọn họ đứng chung một chỗ!”

Lời nói của Diệp Trường Sinh khiến Mộc Long chân nhân lộ ra vẻ mặt quả là như vậy.

“Lời của Diệp huynh, ta tin tưởng, Lục Liên Điện kia có vấn đề, kỳ thật chúng ta đã sớm phát hiện, chỉ là không nghĩ tới bọn hắn vậy mà thật sự gia nhập tổ chức kia!” Mộc Long chân nhân cười khò một tiếng nói ra.

“A, nếu trong lòng đã có tính toán, vậy đối với ta mà nói ngược lại là một chuyện tốt, miễn phí nhiều lời hơn!” Diệp Trường Sinh chấp tay, nói.

Sau đó, hắn xoay người cáo biệt Mộc Long chân nhân, bay về phía Tiểu Hoàn đảo.

Nhìn theo bóng dáng hắn rời đi, sắc mặt Mộc Long chân nhân dần dần âm trầm xuống: “Cực Âm đảo, Lục Liên Điện, quả nhiên là Nghịch Tinh Minh sao?”

“Không nghĩ tới xúc tu của bọn họ đã vươn dài như vậy, việc này xem ra phải nhanh chóng báo cáo lên rồi!”

“Đệ tử của Chiêm Thai đạo hữu Đảo Vĩ Tinh cũng chết trong sự kiện lần này, phải giải thích rõ ràng việc này với hửn!”

“Mưa gió gần đến rồi...”

Mộc Long chân nhân đứng trước động phủ, trong lúc nhất thời trong mắt tràn đầy sầu lo.

Diệp Trường Sinh một đường hướng Tiểu Hoàn đảo bay đi, trên đường đi, trong lòng cũng hiện lên vài phần suy đoán.

“Xem ra, tại Loạn Tinh Hải thượng tầng của Nghịch Tinh Minh, đã không còn là bí mật nữa!”

“Ngay cả mộc long chân nhân là nhân vật ở vùng biên giới của Tinh Cung đều biết được việc của Nghịch Tinh Minh, cao tầng Tinh Cung kia chắc chắn biết rất rõ ràng.”

“Sau này Loạn Tinh Hải sẽ không yên bình, bất quá trước khi Hư Thiên Điện mở ra, đại chiến hửn là sẽ không phát sinh!”

“Đối với ta mà nói, an toàn nhất hửn là Thiên Tinh Thành rồi, mau chóng đi đến nơi đây.”

Lần xuất hành này không thể nghi ngờ là đã đắc tội với hai đại thế lực như Cực Âm đảo và Lục Liên Điện.

Nhưng cũng không quan trọng, hai thế lực này nhiều nhất cũng chỉ là hai vị Nguyên Anh chân nhân mà thôi.

Chỉ cần ở lại Thiên Tinh Thành, không cần lo lắng uy hiếp của hai người này.

Bay đến Tiểu Hoàn đảo, đến trước động phủ. Sau khi mở cửa ra, Diệp Trường Sinh thấy được năm nữ tử thanh tú đứng ở trong động phủ.

Nguyên Dao Nghiên Lệ, tuyệt mỹ trên mặt mang theo một tia xấu hổ, đứng ở trong động phủ, tựa hồ có vài phần bất an, khi nhìn thấy Diệp Trường Sinh xuất hiện, trong mắt lập tức lộ ra sắc mặt vui mừng.

“Công tử!”

Hai người lập tức tiến lên hành lễ, một bên cảm kích Diệp Trường Sinh đã đến, bên kia cũng là truyền tin tức tới Trần sư tỷ cùng Tân Như Âm:

Bọn ta được công tử tán thành thì!

Còn Trần sư tử cùng Tân Như Âm thì ánh mắt bình tĩnh, trên mặt không biểu tình, nhưng Diệp Trường Sinh vẫn rất nhạy cảm bắt được một tia u oán trong đáy mắt các nàng.

Không nghi ngờ gì nữa, đối với chuyện trong động phủ lại có thêm hai tỷ muội nữa, các nàng rất là bất mãn.

Nhưng bây giờ thì có biện pháp gì đây?

Trong loại chuyện này, bọn họ không có quyền quyết định.

Diệp Trường Sinh đảo mắt nhìn qua, thu về mặt năm cô gái ở đây vào trong mắt, trong lòng có chút hiểu rõ về họ.

Nguyên Dao cùng Nghiên Lệ không thể nghi ngờ là đang rất lúng túng, dù sao thì nàng cũng là loại sau khi tiến vào đây.

Khi đối mặt với đám người Trần sư tử, khí thế không khỏi yếu đi một chút, không còn tự tin nữa.

Trong ánh mắt nhìn về phía Trần sư tử cùng Tân Như Âm mang theo một chút dè dặt lấy lòng, giống như là muốn nhận được sự tán thành của hai vị lão tiền bối này.

Mà Trần sư tử cùng Tân Như Âm, tuy rằng trong lòng bất mãn, thậm chí là tức giận, nhưng trên mặt lại không thể hiện ra chút nào.

Dù sao, đây là người tương lai muốn ở chung với mình trong sớm chiều, hiện tại đã là sắc mặt, vậy sau này phải đối mặt như thế nào đây?

Vì lẽ đó, chỉ có thể nhẫn, làm ra dáng vẻ không thèm để ý chút nào.

Hơn nữa, ngại mặt mũi của Diệp Trường Sinh, bọn họ cũng không thể nói gì.

Đối với tâm tư của các nàng, Diệp Trường Sinh trong lòng rất thấu triệt, hẳn cũng biết Trần sư tử cùng Tân Như Âm trong lòng u oán.

Nhưng không sao, các nàng rất nhanh sẽ bắt đầu quen thuộc lẫn nhau, tiếp nhận đối phương.

Tựa như Trần sư tử và Tân Như Âm tiếp nhận lẫn nhau vậy.

Cho dù có nhiều bất mãn hơn nữa, chờ tứ nữ thắng thần tương đối mấy lần, cũng sẽ không còn sót lại chút gì.

Dần dà, ở chung với nhau thành người, tất cả mâu thuẫn đương nhiên cũng không còn.

Về phương diện này, Diệp Trường Sinh đã rất quen thuộc rồi, thậm chí đã tổng kết được một phen kinh nghiệm.

Hắn không đổi sắc mặt đi lên phía trước, kéo tay Trần sư tỷ, ôn nhu nói: “Sư tỷ, người đã đột phá đến Trúc Cơ hậu kỳ, thật tốt quá!”

“Lần này ta ra ngoài đạt được một loại đan dược có thể gia tăng tỷ lệ Kết Đan, sau này sư tỷ người nhất định có thể bước vào cảnh giới Kết Đan, cùng ta tu trường sinh đại đạo!”

Cảm nhận được sự quan tâm trong lời nói của Diệp Trường Sinh, sự bất mãn cùng oán khí trong lòng Trần sư tỷ lập tức tiêu tan hơn phân nửa.

Dù sao, trong lòng nàng, Diệp Trường Sinh có quan tâm nàng hay không, đó là quan trọng nhất, những người khác đều có thể xếp hàng sau.

Chỉ cần trong lòng Diệp Trường Sinh luôn có một chỗ ở riêng, cho dù bên cạnh nàng xuất hiện nhiều nữ nhân đến mấy, Trần sư tỷ cũng sẽ yên lặng tiếp nhận.

Hiện tại, Diệp Trường Sinh là người đầu tiên quan tâm tới nàng, đây không thể nghi ngờ chính là một loại thái độ.

Điều này khiến trong lòng Trần sư tỷ lập tức tràn đầy vui sướng và thỏa mãn.

Đồng thời, nàng còn bỏ nỗ lực hơn.

Diệp Trường Sinh nhắc tới việc ra ngoài kiếm được đan dược tăng tỷ lệ Kết Đan, chẳng lẽ lần này hắn ra ngoài là đặc biệt vì mình?

Đi được một đoạn thời gian dài như vậy, chắc hẳn đã trải qua rất nhiều chuyện rồi nhỉ?

Sư đệ thật sự rất quan tâm ta, thật sự rất không dễ dàng...

Trong lòng Trần sư tỷ dâng lên rất nhiều suy nghĩ như vậy, nhất thời, nàng càng thêm cảm động.

Làm gì còn chuyện Nguyên Dao cùng Nghiên Lệ đột nhiên xuất hiện.

Diệp Trường Sinh vài ba câu trấn an Trần sư tử, sau đó lại kéo tay Tân Như Âm, nói:

“Như Âm, đan dược ta lấy được không chỉ một viên, về sau ngươi cũng có thể tiến vào Kết Đan Cảnh. Chờ sau khi ngươi Kết Đan, vấn đề Long Ngâm Chi Thể về cơ bản có thể hoàn toàn giải quyết rồi!”

Nghe Diệp Trường Sinh nhắc tới Long Ngâm Chi Thể, ánh mắt Tân Như Âm lập tức rung động.

Hóa ra trong lòng hắn vẫn luôn quan tâm tới vấn đề thể chất của ta!

Nếu như không có Diệp đại ca, ta không có khả năng sống đến hôm nay.

Là Diệp đại ca đã thay đổi vận mệnh của ta, giúp ta có thể sống tới hôm nay, có thể cảm nhận được cảm giác quan tâm của mình.

Hắn thích bám hoa chạm cỏ... Thôi, tùy hắn làm sao đi, chỉ cần trong lòng hắn có ta là được!

“Đại ca!”

Tân Như Âm thở nhẹ một tiếng, nhẹ nhàng nhào vào trong lòng Diệp Trường Sinh, ánh mắt tràn đầy bất đắc dĩ và cảm động.

Diệp Trường Sinh lại nhìn về phía Nguyên Dao và Nghiên Lệ, nói với các nàng: “Tu vi của hai người các ngươi còn thấp, sau này có thể ta sẽ không có nhiều thời gian chỉ điểm các ngươi, các ngươi phải tỉnh giấc hai vị tỷ tỷ nhiều hơn!”

Nguyên Dao Nghiên Lệ lập tức nũng nịu nói: “Vâng, công tử, chúng tôi biết rồi!”

Nghe nói như thế, Tân Như Âm từ trong lòng Diệp Trường Sinh đứng lên, cười tươi một tiếng, đi tới kéo tay Nguyên Dao cùng Nghiên Lệ, thoải mái nói:

“Không cần phải tỉnh giấc cái gì cả, từ nay về sau chúng ta chính là người một nhà, đều là tỷ muội, luận đạo lẫn nhau,

giúp nhau tiến bộ là được!”

.....

Nhìn bốn cô gái thân thiện trò chuyện với nhau, ánh mắt Diệp Trường Sinh lộ vẻ hài lòng.

Không sai, thoát nhìn thì Trần sư tỷ cùng Tân Như Âm đã bước đầu tiếp nhận Nguyên Dao cùng Nghiên Lệ.

Sau này cố gắng nhiều hơn, để các nàng xử lý mọi chuyện thật sự là được rồi!

Tốt nhất là đạt tới loại mối quan hệ giữa Nguyên Dao và Nghiên Lệ.

Đương nhiên, độ khó này cũng vô cùng lớn!

Bốn nàng trò chuyện với nhau ở đó, cùng nhau nói về những chuyện mình đã trải qua, nói đến khí thế ngất trời.

Còn Diệp Trường Sinh thì đi về phía trùng thất.

Trước khi rời khỏi, trùng thất đã bị hắc phong cấm, hiện tại, sau khi mở ra, Diệp Trường Sinh lập tức thấy được trên trần gian trùng thất, treo một viên ngân cầu lập loè ánh sáng.

Thể tích của ngân cầu cũng không quá lớn, chỉ cỡ như đầu của một tiểu hài tử, nhưng mà loại ngân quang lóe ra yêu dị này, thật sự là quá bắt mắt.

Không nghi ngờ chút nào, đây chính là Phệ Kim Trùng vẫn một mực ngủ say phía dưới Tiểu Hoàn Đảo.

Nếu như không phải Diệp Trường Sinh dùng khí tức Hắc Văn Nghĩ để câu bọn chúng, chỉ sợ những gia hỏa này còn có thể tiếp tục ngủ say.

Diệp Trường Sinh cúi đầu nhìn lại, trên mặt đất trùng thất đã có trăm ngàn lỗ thủng, vô số lỗ nhỏ sâu không thấy đáy.

Hắc Văn Nghĩ một con cũng không thấy, tất cả đều bị ăn sạch.

Bọn Phệ Kim Trùng này, có thể đã ăn no, liền trực tiếp lưu lại trùng thất này, không hề rời đi.

Vỗ túi linh thú bên hông, hai đạo bạch quang bay ra, vũng vàng rơi trên mặt đất.

Đúng là Huyết Ngọc Tri Thù.

Yêu thú duy nhất có thể khắc chế Phệ Kim Trùng.

Diệp Trường Sinh lập tức hướng tới hai con Huyết Ngọc Tri
Thù phát ra mệnh lệnh bắt sống Phệ Kim Trùng.

“Phụt!”

“Phụt!”

Hai đạo chất lỏng màu trắng từ trong miệng Huyết Ngọc Tri
Thù phun ra, ở giữa không trung hóa thành hai tấm mạng nhện
đường kính hơn trượng, đan vào nhau, bao phủ viên cầu màu
bạc kia vào trong đó.

Tựa hồ cảm ứng được nguy hiểm, viên cầu màu bạc kia bỗng
nhiên động, hóa thành vô số rậm rạp chằng chịt giáp trùng
màu bạc, nhanh chóng khuếch tán ra.

Ý đồ bay ra ngoài.

Nhưng đụng phải mạng nhện trắng như tuyết kia, lập tức liền
bị bắn trở về.

Chỉ một thoáng, từng đợt thanh âm điên cuồng tê mình vang
lên, những Phệ Kim Trùng này điên cuồng cắn xé tơ nhện
trắng như tuyết kia, liều mạng muốn bay ra ngoài.

Nhưng hai con Huyết Ngọc Tri Chu căn bản không cho chúng
nó cơ hội, không ngừng phun ra mạng nhện, không bao lâu sau
đã đem đàn Phệ Kim Trùng này bao bọc thành một cái kén
thật lớn.

Diệp Trường Sinh thấy thế trên mặt vui mừng, lập tức lấy ra
một cái hộp ngọc, đem cái hộp ngọc hình mạng nhện kia nhét
vào trong hộp ngọc, đóng lại.

Phệ Kim Trùng có thể thôn phệ ngũ kim, nhưng lại bị ngọc
thạch khắc chế.

Muôn giam cầm chúng, chỉ có thể dựa vào vật chứa bằng
ngọc.

Thu hồi hộp ngọc, Diệp Trường Sinh vỗ vỗ giáp xác hai con
Huyết Ngọc Tri Chu, lấy ra hai cây Nghê Thường thảo mấy
trăm năm, đưa cho chúng nó phần thưởng.

Sau đó, đi ra trùng thất, nói với vài nữ tử có tính nhàm chán:
“Chúng ta phải rời khỏi Tiểu Hoàn đảo, các người mau chóng

thu thập một chút!”

Tin tức đột nhiên xuất hiện làm cho đám Trần sư tử cùng Tân Như Âm rất là kinh ngạc.

Ở trong đây hai mươi năm rồi, rốt cuộc cũng phải rời khỏi ư?

“Chúng ta đi đâu đây?” Trần sư tử hỏi.

“Thiên Tinh Thành!”

Hải Đồ Trường Sinh ở Nội Tinh Hải đã sớm chuẩn bị tốt, cho nên sau khi chúng nữ thu thập xong hết thấy, hần lập tức mang theo các nàng rời khỏi Tiểu Hoàn đảo.

Phi Thiên Linh Toa hóa thành một luồng ánh sáng tím nhảy lên trời, bay về hướng Đông Bắc.

Khôi Tinh Đảo nằm ở khu vực Tây Nam của Nội Tinh Hải, mà khoảng cách giữa Thiên Tinh Thành và Khôi Tinh Đảo nằm ở trung tâm của Nội Tinh Hải khó có thể ước lượng được.

Nguyên nhân Diệp Trường Sinh lựa chọn đi Thiên Tinh thành rất đơn giản.

Đây coi như là nơi an toàn nhất toàn bộ Loạn Tinh Hải, hơn nữa cũng có linh mạch đứng đầu Loạn Tinh Hải.

Với tư cách đại bản doanh của Loạn Tinh Hải, Thiên Tinh Thành phần hoa náo nhiệt cũng khó có thể so sánh với đại bản doanh của Loạn Tinh Hải.

Đương nhiên, trong lúc náo nhiệt phần hoa, tòa thành lớn này cũng hỗn tạp như long xà.

Cho dù là hai phe chính ma ẩn ẩn đối lập với Tinh Cung, chỉ cần người không gây ra chuyện gì, cũng có thể tự do ra vào Thiên Tinh Thành.

Đương nhiên, nếu người muốn ở lại lâu hơn thì phải giao nộp một lượng linh thạch nhất định.

Người Tinh Cung sẽ không can thiệp vào bất cứ chuyện gì ở thành này.

Cho dù là người bị Tinh Cung truy nã, đi vào trong tòa thành này, chỉ cần không gây chuyện thị phi, Tinh Cung cũng sẽ không chủ động đi truy nã.

Hoàn cảnh thoải mái như vậy đương nhiên là được thương nhân hết sức yêu thích, tất cả thương hội có số thứ tự trong Loạn Tinh Hải đều mở cửa hàng ở Thiên Tinh thành, hơn nữa còn tổ chức hội đấu giá, thu mua hàng hóa để kiếm được nhiều linh thạch.

Cứ như vậy, nội tinh hải hằng năm sản sinh các loại đồ vật quý hiếm, cuối cùng đều sẽ chảy về Thiên Tinh thành.

Mà điểm mấu chốt chính là truyền tống trận đi đến Ngoại Tinh Hải cũng nằm ở trong thành này.

Nói cách khác, toàn bộ thông đạo trong Loạn Tinh Hải đều bị Tinh Cung nắm giữ.

Những tu sĩ muốn ra biển săn yêu kia nhất định phải nộp cho Tinh Cung một khoản lộ phí.

Cái này cũng không tính là gì, mấu chốt chính là, những tu sĩ ra biển săn yêu thú ở Ngoại Tinh Hải, sau khi nhận được các loại tài liệu, yêu đan, đều bán ra trước tiên, cũng là những đại thương hội trong Thiên Tinh thành này.

Điều này làm cho Thiên Tinh Thành cơ hồ tụ tập toàn bộ phận tu sĩ ở Loạn Tinh Hải cấp bách các loại tài nguyên.

Hàng hóa liên tục tiến vào thành phồn vinh, theo Diệp Trường Sinh thấy, Thiên Tinh thành này chắc chắn là một nơi buôn bán.

Hắn điều khiển Phi Thiên Linh Toa đi trên mặt biển gần hai tháng, đoàn người Diệp Trường Sinh mới đến được trung tâm của Nội Tinh Hải.

Chậm rãi, trước mắt hắn xuất hiện một điểm đen to lớn. Khi phi hành tới gần, điểm đen kia càng lúc càng lớn, cuối cùng trước mặt mọi người cũng hiện ra một tòa thành khổng lồ.

Đây là siêu cấp đại thành chiếm cứ cả tòa đảo nhỏ, tại trung tâm thành thị có một tòa cự sơn cao vút trong mây, dọc theo tòa cự sơn này, mặt ngoài từng vòng từng vòng kiến trúc xoay quanh kiến trúc.

“Đây chính là Thiên Tinh Thành sao?”

“Quá bao la rồi!”

.....

Bên cạnh truyền đến từng tiếng thán phục, bất kể là đám người Trần sư tử từ Thiên Nam đến, hay là hai người Nguyên Dao sinh trưởng ở Loạn Tinh Hải, đều là lần đầu tiên nhìn thấy tòa thành to lớn này.

Các nàng bị rung động thật sâu!

Sau khi điều khiển linh toa, tiến tới gần Thiên Tinh thành hơn mười dặm, bốn đạo độn quang không ngừng xuất hiện chung quanh, đều là đi tới Thiên Tinh thành.

Đáp xuống mặt đất, đi tới trước cửa thành cao tới bảy tám trượng, một tu sĩ áo trắng Trúc Cơ nhìn thấy Diệp Trường Sinh, lập tức tiến tới, cung kính nói:

“Hoan nghênh tiên bối tới Thiên Tinh thành. Theo quy định của bốn thành thì tiên bối có thể miễn phí cư trú tại thành này trong thời gian dài. Đây là vòng thân phận thỉnh tiên bối cất kỹ!”

Nói xong, tu sĩ áo trắng lấy ra một chiếc nhẫn màu đỏ đưa tới.

Diệp Trường Sinh tiếp nhận chiếc nhẫn, lại chỉ chỉ chúng nữ bên cạnh nói: “Những nữ tử này của ta cũng phải ở lại Thiên Tinh thành một thời gian dài, người làm thủ tục đi!”

“Bẩm tiên bối, tu sĩ Kết Đan trở xuống muốn ở lại Thiên Tinh thành một thời gian dài, phải giao nộp tám trăm linh thạch!”

Diệp Trường Sinh gật gật đầu, đưa bốn mươi viên linh thạch bạc trung.

Tên tu sĩ Trúc Cơ Tinh Cung kia có chút ngoài ý muốn nhìn hán một cái, thầm nghĩ vị kết đan tiên bối này thật sự là có tài đại khí thô.

Tiếp nhận linh thạch, hán lại lấy ra năm chiếc nhẫn màu đỏ, nói: “Chỉ cần nhỏ tinh huyết lên trên là có thể nhận chủ!”

Diệp Trường Sinh đưa chiếc nhẫn cho chúng nữ bên cạnh, sau đó liền dẫn các nàng tiến vào trong Thiên Tinh Thành.

Trong thành thị to lớn này, không có cấm chế cấm bay, có thể tùy ý phi hành, chỉ cần không gây sự thì không sao.

Thánh sơn, chính là đỉnh núi nằm ở trung tâm Thiên Tinh thành.

Từ dưới lên trên, xung quanh thánh sơn, tọa lạc san sát nối tiếp nhau, mỗi khi xoay một vòng là bị chia làm một tầng, tổng cộng có tám mươi một tầng.

Năm mươi tầng đầu mở ra cho người ngoài, ba mươi tầng sau là khu vực người Tinh Cung ở, tầng cao nhất chính là chỗ ở Thánh Cung, là chỗ ở của Thiên Tinh Song Thánh.

Vị trí càng gần tầng cao nhất, linh khí càng dồi dào, đối với tu vi lợi ích càng lớn.

Đương nhiên giá tiền cũng càng cao.

Diệp Trường Sinh dùng thần thức cẩn thận dò xét Thiên Tinh thành một phen, sau đó dẫn chúng nữ tới trước một tòa lầu các có chút khí phái.

Nơi đây có không ít tu sĩ ra ra vào vào, xem ra rất náo nhiệt.

Tiến vào lầu này, liền thấy có năm sáu cái bàn đá bày biện, từng cái bàn đá phía sau đều có một bạch y tu sĩ.

Có hơn mười tên tu sĩ đứng trước bàn đá cùng đàm bạch y tu sĩ nói chuyện với nhau.

Sau khi một bàn đá trống đi ra, Diệp Trường Sinh đi tới, tu sĩ áo trắng đối diện vừa nhìn thấy hắn, thần sắc lập tức trở nên cung kính.

“Tiền bối muốn thuê linh địa trên Thánh sơn sao? Không biết định tới tầng thứ mấy? Muốn trạch viện hay là động phủ?”

“Có gì khác nhau?” Diệp Trường Sinh hỏi.

” trạch viện chính là từng tòa thạch ốc xây dựa vào núi, mà động phủ thì chuyên môn đào trên vách núi đá, so với những thạch ốc kia, diện tích lớn hơn, linh khí càng thêm dồi dào, cũng càng thêm bí mật!” Tên tu sĩ áo trắng kia nói ra.

“Muốn động phủ, cấp độ càng cao càng tốt!” Diệp Trường Sinh đột nhiên nói.

Nghe nói như thế, bạch y tu sĩ kia tinh thần chấn động, vội vàng xuất ra một cái ngọc giản xem xét.

Một lát sau, hắn nói: “Ba mươi lăm tầng có một tòa động phủ bỏ không, ba mươi tám tầng có ba tầng, tầng bốn mươi bảy có sáu tòa động phủ bỏ trống!”

Tên tu sĩ áo trắng kia nói, đưa tới một cái ngọc giản, bên trong có giới thiệu cùng giá cả những động phủ kia.

Diệp Trường Sinh nhìn một chút, lựa chọn một cái động phủ có diện tích lớn nhất là bốn mươi bảy tầng, công năng đầy đủ nhất, nói: “Chính là cái này!”

“Tổng cộng bốn ngàn linh thạch!” Tên tu sĩ áo trắng kia cung kính nói.

Có chút kinh ngạc nhìn Diệp Trường Sinh một cái.

Không ngờ hắn lại chọn động phủ đất đỏ như vậy.

Động phủ tầng bốn mươi mấy tầng, bình thường đều là người của Kết Đan hậu kỳ ở nơi này.

Bất quá, nhìn năm nữ tử trẻ tuổi đi theo sau vị tiên bối này, hẳn có vài phần lý giải.

Không có động phủ lớn, thật đúng là không dễ sắp xếp một đám oanh oanh yến yến.

Ánh mắt hắn nhanh chóng liếc nhìn vài nữ tử, nhất là trên mặt Nguyên Dao thoáng dừng lại một chút.

Ánh mắt tu sĩ áo trắng này lộ ra vẻ cực kỳ hâm mộ nồng đậm.

Tiên tử tuyệt sắc như thế, vị tiên bối này diễm phúc thật là làm cho người hâm mộ a.

Sau khi lấy ra bốn mươi khối linh thạch bậc trung, tên tu sĩ áo trắng kia đưa cho Diệp Trường Sinh một cái lệnh bài cấm chế.

“Bằng vào lệnh bài này, tiên bối có thể tự do ra vào động phủ này. Nhưng trăm năm sau, nếu tiên bối không có tiếp tục thuê, lệnh bài sẽ bị thu hồi!”

“Xin tiên bối hãy cất kỹ lệnh bài!” Tu sĩ áo trắng tươi cười nói.

Ánh mắt nhìn về phía Diệp Trường Sinh, không khỏi có thêm vài phần cảm kích.

Một khoản giao dịch lớn như vậy, hẳn có thể cầm ra hoa hồng cũng không ít a.

Cầm lệnh bài, Diệp Trường Sinh dẫn chúng nữ lên Thánh Sơn, trên tầng bốn mươi bảy, trước một động phủ tên là Bính Thất.

Tiến vào động phủ, trước mắt xuất hiện một loạt phòng ở, phòng tu luyện, Linh Dược Viên, trùng thất, Linh Thú thất vân vân.

Động phủ thật sự rất lớn, mười mấy gian phòng, các loại công năng công dụng, vừa tiến vào liền có thể cảm nhận được linh khí dư thừa.

So với động phủ có Linh Nhãn Chi Tuyên của Diệp Trường Sinh ở Thái Nhạc sơn mạch còn tốt hơn, Thái sơn này không hổ là linh mạch đỉnh cấp của Loạn Tinh Hải.

Đồng thời, cấm chế ở động phủ này cũng tương đối lợi hại, có thể đơn giản hơn Điền đảo ngũ hành trận phiên bản.

Bất quá, Diệp Trường Sinh tự nhiên không có khả năng yên tâm đối với những cấm chế này, cho nên sau khi tiến vào nhìn một vòng, liền lập tức bảo đảm người Tân Như Âm bố trí trận pháp cấm chế của mình ở trong động phủ.

Với tạo nghệ trận pháp Tân Như Âm hôm nay, cho dù là tu sĩ Kết Đan trung kỳ đối mặt với động phủ như vậy cũng phải cảm thán.

Còn Diệp Trường Sinh thì tiến vào trong trùng thất, lấy ra lượng lớn bạch ngọc, khảm nó lên trên vách tường của cả tòa trùng thất, không bỏ sót một góc nhỏ nào.

Cái này đương nhiên là chuẩn bị cho Phệ Kim Trùng.

Biến thạch bích của cả trùng thất thành ngọc bích, sau đó Diệp Trường Sinh mở hộp ngọc kia ra.

Thoáng chốc một đám giáp trùng màu bạc bay ra, lượn vòng trong trùng thất.

“Chỉ có mấy trăm con Phệ Kim Trùng, căn bản không thể hiện được uy lực của Phệ Kim Trùng, phải mau chóng bồi dưỡng chúng nó, để chúng nó đẻ trứng, từng thế hệ thay đổi, khiến số lượng đạt tới mấy vạn, mấy chục vạn mới có thể thành tựu uy danh của Phệ Kim Trùng!”

Nhìn đám Phệ Kim Trùng này, Diệp Trường Sinh trong lòng tràn ngập chờ mong.

Tương lai đám người này bồi dưỡng lại, tuyệt đối là một sát chiêu lớn.

Phương pháp bồi dưỡng Phệ Kim Trùng cũng rất đơn giản, dùng Nghê Thường Thảo là được.

Dựa vào khả năng phục chế của chính mình, chỉ cần có đủ linh thạch, tốc độ bồi dưỡng Phệ Kim Trùng này, tuyệt đối nhanh hơn nhiều so với Hàn Lập.

“Hiện tại, linh thạch trên người ta trải qua mấy lần tiêu hao bổ sung, còn có khoảng ba mươi vạn!”

“Rồ hụt một cái, bán sạch sẽ một đồng đồ linh tinh lẻ tẻ trên người đi, đổi lại mười vạn linh thạch chắc không khó!”

“Ta dùng Nghê Thường Thảo ngàn năm nuôi bọn gia hỏa này, phục chế một gốc Nghê Thường Thảo ngàn năm, ước chừng cần năm trăm linh thạch, mỗi ngày cho chúng ăn một cây, xem qua quá trình Hàn Lập bồi dưỡng, dùng khoảng ba tháng, hẳn là có thể để cho đàn Phệ Kim Trùng cắn nuốt lẫn nhau, sau đó sinh trứng!”

“Nói cách khác, để đám Phệ Kim Trùng này đẻ trứng lần thứ nhất cần tiêu phí năm vạn Linh Thạch!”

“Lần thứ hai đẻ trứng, số lượng linh thạch cần tiêu hao sẽ tăng vọt, dù sao số lượng Phệ Kim Trùng gia tăng!”

Diệp Trường Sinh nhất thời có chút tắc lưỡi, cảm giác Phệ Kim Trùng này lập tức trở thành tài nguyên lớn nhất nơi này của mình.

Nguyên bản là Hàn Lập bồi dưỡng Phệ Kim Trùng, nhìn như không tiêu hao bao nhiêu, đó kỳ thật là bởi vì hắn có tiểu lục bình, tiểu bình sinh ra Tham Thiên Tạo Hóa Lộ là miễn phí.

Mà Diệp Trường Sinh, bất kể là phục chế lục dịch hay là phục chế linh dược, đều không phải miễn phí, phải tiêu hao một lượng lớn linh thạch.

“Nhưng mà, ta có thể phục chế yêu đan, linh dược để kiếm tiền!”

“Linh dược ở Loạn Tinh Hải đắt đỏ, một gốc linh dược nghìn năm được đấu giá bốn năm nghìn linh thạch cũng không có gì lạ. Một viên yêu đan cấp năm mấy ngàn linh thạch, một viên yêu đan cấp sáu giá một vạn linh thạch.”

“Mà phục chế một gốc cây ngàn năm linh dược năm trăm linh thạch, phục chế một viên yêu đan cấp năm cũng năm trăm linh

thạch, phục chế một viên yêu đan cấp sáu một ngàn linh thạch.”

“Trong này lợi nhuận rất cao!”

“Với tu vi hiện tại của ta, thiên niên linh dược, cấp năm, yêu đan cấp sáu lấy ra cũng không có vấn đề gì!”

Ánh mắt Diệp Trường Sinh lóe lên, trong đầu không ngừng suy tư, làm ra một quy hoạch đối với cuộc sống tu hành sau này.

Bồi dưỡng Phệ Kim Trùng tự nhiên là một việc đại sự trong đó.

Nguyên lai là Hàn Lập dùng sáu mươi năm mới có thể làm cho Phệ Kim Trùng sinh sôi từ mấy trăm vạn con.

Hiện tại, dưới tình huống hẩn cung cấp đầy đủ tài nguyên, khoảng mười năm hẩn là có thể khiến số lượng Phệ Kim Trùng vượt qua vạn.

Nhưng mà, việc này cũng tương ứng, linh thạch tiêu hao tới mấy chục vạn.

Để bù đắp tiêu hao của linh thạch, phải thỉnh thoảng đầu tư vào linh dược ngàn năm, yêu đan, pháp bảo, để bán trong Thiên Tinh thành.

Chủ yếu là yêu đan, hiện tại Diệp Trường Sinh đã phân tích yêu đan cấp sáu chỉ có một loại Anh Lý thú.

Đến lúc đó, có thể mua sắm nhiều loại yêu đan cấp sáu, sau đó phân tích phục chế nó. Cứ cách một đoạn thời gian, hẩn lại bỏ một số lượng yêu đan nhất định lên thị trường.

Như vậy, thu hoạch đủ linh thạch không thành vấn đề.

Tiếp theo là công nghệ tiếp tục tôi luyện luyện luyện khí, chờ mười năm sau đi vào di chỉ của Hải Vương tìm được Cửu Thiên Tử Ngọc, sau đó luyện chế pháp bảo.

Thời gian mười năm, hẩn là đủ để tôi luyện kỹ thuật luyện khí đến mức có thể luyện chế pháp bảo.

Điểm ấy Diệp Trường Sinh vẫn rất có lòng tin.

Đương nhiên, ngoài ra còn có một việc nữa là bồi dưỡng Nguyên Dao và Nghiên Lệ.

Mặc dù đã thu hai người này làm thị thiếp, nhưng tạm thời Diệp Trường Sinh còn chưa có ý ăn luôn đôi tỷ muội này.

Các nàng mới là Luyện Khí kỳ, bây giờ cướp đi nguyên âm của các nàng sẽ không mang đến bất cứ chỗ tốt nào cho mình.

Sau khi các nàng Trúc Cơ, nhờ vào một ít phương pháp trong Hợp Hoan bí điển, mới có thể trợ giúp bản thân nhanh chóng tiến vào Kết Đan trung kỳ.

Đương nhiên, trước đó hắn vẫn phải trước tiên pháp lực chồng chất đến Kết Đan sơ kỳ đỉnh phong, sau đó mới có thể suy nghĩ đột phá bình cảnh.

Sau khi quy hoạch hoàn thiện, Diệp Trường Sinh cho Nguyên Dao và Nghiên Lệ chọn một loại công pháp trên Hợp Hoan bí điển, để cho các nàng thay thế công pháp chủ tu thành môn này.

Sau đó, các nàng đủ tài nguyên tu luyện, để cho các nàng đi bề quan đột phá Trúc Cơ.

Làm xong hết thấy, Diệp Trường Sinh rời động phủ, tìm một cửa hàng ở Thiên Tinh thành, mua lại, tiếp tục như trước, mở cửa hàng bán pháp khí, phù lục, trận pháp.

Đồng thời thể nghiệm hồng trần muôn màu, tăng cường năng lực luyện khí của bản thân.

Vì vậy hắn mở một cửa hàng tên là Huyền Sa Hiên ở một góc trong phường thị Thiên Tinh Thành, lão bản bên trong là một nam tử trẻ tuổi khoảng chừng hai mươi tuổi.

Mỗi ngày hắn ngồi trên một cái ghế trong cửa hàng, trong tay cầm một quyển thư tịch, không biết đang nhìn cái gì.

Mỗi lần nhìn thấy chỗ khản yếu, lông mày đều nhíu chặt, trên mặt lộ ra vẻ như nghĩ tới cái gì đó.

Cũng không lâu lắm, tựa như sáng tỏ thông suốt, vẻ khó hiểu và nghi hoặc trên mặt ông chủ trẻ tuổi này đều biến mất.

Sau đó, hắn lập tức đóng cửa một hồi, cả người trốn ở bên trong không biết đang làm cái gì.

Khi hẫng mở cửa hàng lần nữa, trên kệ hàng hơn phân nửa sẽ xuất hiện một kiện pháp khí mới.

Cuộc sống như vậy liên tiếp giằng co suốt mười năm!

Trong thời gian mười năm, trong Huyền Sa Hiên của Diệp Trường Sinh, bắt đầu bán trung phẩm pháp khí, dần dần thượng phẩm pháp khí, cực phẩm pháp khí cũng dần dần xuất hiện.

Tới một năm gần đây, thậm chí Diệp Trường Sinh mua một loại pháp bảo luyện chế, hao phí một lượng lớn vật liệu, thành công luyện chế ra một kiện pháp bảo.

Trải qua mười năm tôi luyện, Diệp Trường Sinh xác định mình đã có được năng lực luyện chế pháp bảo bản mệnh.

“Huyền Sa hiên này, cũng không sai biệt lắm nên đóng cửa!” Nhìn cửa hàng đã chờ mười năm, Diệp Trường Sinh lầm bầm nói.

Trong mười năm này, đại bộ phận thời gian hắn đều ngồi ở đây, ngẫu nhiên trở về động phủ một chuyến, nhìn Phệ Kim Trùng, cùng chúng nữ trong động phủ tụ tập.

Trải qua sự cung cấp không ngừng của hắn, Nguyên Dao cùng Nghiên Lệ cũng đã thành công tiến vào Trúc Cơ Kỳ, kế tiếp chỉ cần đem pháp lực của mình đẩy lên Kết Đan sơ kỳ đỉnh phong là có thể mượn một người trong các nàng đột phá Kết Đan trung kỳ.

Nghe ngoài cửa hàng truyền đến từng thanh âm ồn ào, nhìn từng người đi đường qua, tâm thái Diệp Trường Sinh vô cùng bình thản.

Từ khi hắn bước lên con đường tu tiên, có một đoạn bình tĩnh chậm rãi, có cảm giác như nằm ngang.

Dù sao, trước kia hắn cũng từng ở trong động phủ khổ tu, hoặc là không ngừng tranh đấu với người khác, tóm lại là không có thời gian rảnh rỗi.

Tranh thủ từng giây tăng tiến tu vi của mình, cả người vô cùng bận rộn.

Mà mười năm qua lại ngồi ngắm mây trôi, rất có nhàn tình nhàn nhã.

Đi ra khỏi cửa hàng, lúc Diệp Trường Sinh chuẩn bị đóng cửa lại, rời khỏi nơi này, chợt thấy mấy bóng người quen thuộc từ trên đầu đường đi tới.

Đó là một nhà ba người, một người đàn ông trung niên nho nhã, một vị thiếu phụ phong tình vạn chủng, cùng với một tiểu nữ hài dung mạo vô cùng tinh xảo.

Nhìn ba người này, Diệp Trường Sinh mỉm cười, chấp tay nói: “Gâu huynh, đã lâu không gặp!”

“Diệp huynh!”

Nam tử trung niên nho nhã được Diệp Trường Sinh gọi là Uông huynh kia xoay người lại, cũng hướng về hắn chấp tay.

Người này tên là Uông Hằng, là môn chủ Diệu Âm Môn, một môn phái trung đẳng ở Loạn Tinh Hải. Bên cạnh gã, vị thiếu phụ dịu dàng hiền lành yên tĩnh, quốc sắc thiên hương là đạo侶 của gã, mà tiểu nữ hài dấp theo hai người kia là con gái của bọn họ.

đặt tên là Uông Ngưng!

Ba cửa hàng này là Diệp Trường Sinh mới quen biết trong gần mười năm nay.

Nguyên nhân là vì hắn thường cách một đoạn thời gian lại bán ra mấy viên yêu đan, mà mặt tiền cửa hàng Diệu Âm Môn lại ở cách chỗ này không xa, cho nên hắn vì tiện đến gần chút ít, liền bán yêu đan tại chỗ Diệu Âm Môn.

Sau đó, một lúc sau, liền quen biết vị Diệu Âm Môn Chủ này.

Diệp Trường Sinh và Diệu Âm Môn, buôn bán lớn mười vạn linh thạch trong mười năm, đối với vị đại chủ như hắn, vợ chồng môn chủ Diệu Âm Môn tự nhiên là không thể không giao hảo.

Lại nói tiếp, vị Uông Môn chủ này coi như là vô cùng may mắn. Lão cưới được vị thê tử này chính là một trong những mỹ nhân đại danh鼎鼎 ở Loạn Tinh Hải.

Trên thực tế, môn chủ Diệu Âm môn kỳ thật là vị thê tử Uông Hằng này, Diệu Âm môn luôn luôn có khuynh hướng tuyển chọn nữ đệ tử.

Đặc biệt là nữ đệ tử tướng mạo xinh đẹp.

Tuy Diệu Âm môn chỉ là một môn phái cỡ trung, nhưng thực lực của bọn họ trong các môn phái cỡ trung cũng có thể coi là đứng đầu.

Những thế lực bình thường không dám dễ dàng trêu chọc vào môn phái này.

Bởi vì, nữ tu sĩ Diệu Âm Môn, mỗi người đều xinh đẹp như hoa, đa tài, thường xuyên có nữ tu sĩ xuất sắc môn hạ thế lực khác tranh đoạt bạn lứa song tu, do đó đạt được không ít người hoặc sáng hoặc tối duy trì.

Thê tử của Uông Môn chủ cũng là một vị tu sĩ Kết Đan, nàng vốn là Môn chủ Diệu Âm môn.

Về sau, nàng coi trọng Uông Môn chủ, sau khi gả cho hắn, liền đem vị trí môn chủ tặng cho phu quân của mình.

Đây cũng là lệ cũ của Diệu Âm môn.

Dựa vào sắc đẹp để thu lấy sự ủng hộ của cường giả, thu nạp ưu tú, không có bất kỳ một thế lực nào thuộc về tu sĩ nam, từ đó làm lớn mạnh thực lực của mình.

Vị Uông Hằng đại môn chủ này chính là một thiên tài trẻ tuổi của Loạn Tinh Hải, không có bất kỳ thế lực nào thuộc về một tán tu.

Sau khi tu luyện tới cảnh giới Kết Đan, quen biết với thê tử của hắn hiện tại, lưỡng tình tương duyệt, sau đó thừa cơ gia nhập Diệu Âm Môn, sinh ra một đứa con gái.

Sau khi hiểu rõ thân phận vợ chồng bọn họ, Diệp Trường Sinh sẽ không khó đoán được, cô bé trang điểm xinh xắn, sau lưng bọn họ chính là cô gái trẻ dung mạo xinh xắn, chính là mỹ nữ đệ nhất đỉnh đỉnh đại danh của Loạn Tinh Hải sau này, Tử Linh!

Uông Hằng kéo tay Tử Linh, chậm rãi đi về phía Huyền Sa Hiên.

Trên mặt hắn mang theo ý cười, nhìn cửa hàng của Diệp Trường Sinh, nói: “Diệp huynh, gần đây tay nghề luyện khí của ngươi càng ngày càng tinh xảo, loại pháp khí cực phẩm

này, Luyện khí sư bình thường không thể nào luyện chế được!”

Nhìn mấy món cực phẩm pháp khí bày trên những kệ hàng kia, Uông Hằng tấm tắc lấy làm lạ.

Mười năm qua, chính hắn tận mắt nhìn thấy vị Diệp huynh này làm cách nào từng bước tăng thủ pháp luyện khí lên tới giờ.

“Gâu huynh, vừa đúng lúc ngươi tới, cửa hàng này của ta sắp đóng cửa, những pháp khí còn lại này, hay là ngươi mua lại?” Diệp Trường Sinh chỉ vào hơn mười kiện pháp khí trên kệ, vừa cười vừa nói.

Tuy Diêu Âm môn là môn phái nhưng thật ra càng giống thương mịch hơn, chủ yếu là buôn bán.

Bằng không Diệp Trường Sinh cũng sẽ không bán yêu đan cho bọn họ.

Hắn lựa chọn Diêu Âm môn, thứ nhất là vì môn phái này có rất nhiều tiền tài, có thể ăn một năm mấy chục viên yêu đan.

Thứ hai, bọn họ chỉ là môn phái bậc trung, trong môn cũng chỉ có môn chủ, môn chủ phụ nhân, hai đại trưởng lão là bốn vị tu sĩ Kết Đan kỳ mà thôi.

Sau khi nghe được lời của Diệp Trường Sinh, Uông Hằng cười cười, cẩn thận nhìn một vòng những pháp khí kia.

Tất cả đều là cực phẩm pháp khí, còn đại đa số là tinh phẩm trong cực phẩm pháp khí này.

Hắn khẽ gật đầu, thầm nghĩ chất lượng những pháp khí này hoàn toàn chính xác không tệ, thu mua lại hắn là cũng có thể kiếm được không ít tiền.

Lúc Uông Môn chủ xem xét những pháp khí này, con gái của ông ta nắm lấy tay mẫu thân, chớp chớp đôi mắt to đen láy, tò mò nhìn Diệp Trường Sinh.

Một bên, phu nhân Uông Môn chủ, bị đổi thành nữ tử Chu Viện, trong đôi mắt đẹp dịu dàng mang theo vẻ tò mò, nhìn Diệp Trường Sinh vài lần.

Hiển nhiên, hai mẹ con này đối với vị tu sĩ Kết Đan dung mạo rất trẻ tuổi này cũng rất tò mò, trong Loạn Tinh Hải, vậy mà

vô thanh vô tức xuất hiện nhân vật như vậy.

Mà Diệu Âm môn bọn họ, trước đây không có thu được bất cứ tin tức nào có quan hệ với người này, quả thực khiến người ta kinh ngạc.

Phải biết rằng những người làm ăn như bọn họ từ trước đến nay tin tức đều rất nhanh nhạy, ở đâu mới xuất hiện một nhân vật thiên tài, chẳng mấy chốc bọn họ sẽ biết.

Loại thanh niên tài tuấn này trước khi Kết Đan nên thanh danh lên cao mới đúng.

“Có thể, Diệp huynh, những pháp khí này ta đều muốn!” Sau khi nhìn một vòng pháp khí, Uông Môn chủ xoay người lại nói.

Diệp Trường Sinh trên mặt lộ ra nụ cười, nói: “Một khi đã như vậy, Uông huynh ra giá đi!”

Uông Hằng trầm ngâm một chút, nói: “Vậy hai vạn linh thạch đi, Diệp huynh cảm thấy thế nào?”

“Có thể!”

Sau khi hai người làm xong giao dịch, Diệp Trường Sinh mời một nhà Diệu Âm môn vào trong, ngồi xuống trước một bàn tiếp khách.

“Gâu huynh, người chấp chương Diệu Âm môn, tin tức nhanh nhạy. Hiện tại Trích Tinh đại hội sắp bắt đầu, tất cả đại thương minh sẽ tổ chức hội đấu giá trong thành. Trong hội đấu giá này, có vật gì đáng chú ý hay không?” Chủ khách ngồi xuống, sau đó Diệp Trường Sinh hỏi.

“Thứ đáng chú ý sao... Lần đấu giá này là hội đấu giá do Phong Nhạc minh tổ chức!”

“Nghe nói, trên hội đấu giá này sẽ xuất hiện yêu đan cấp chín, đây là điểm quan trọng nhất của đấu giá hội lần này!”

“Trừ cái đó ra, nghe nói còn có mấy ngàn năm linh dược, canh kim quý trọng luyện tài, tàn đồ Hư Thiên điện, cổ bảo hàng đầu, đan dược phụ trợ đột phá Nguyên Anh các loại!”

“Dù sao cũng là Loạn Tinh Hải thịnh hội trăm năm một lần, đồ vật đáng giá chú ý thật sự rất nhiều!” Uông môn chủ vừa cười

vừa nói.

“Ồ, nghe ra đấu giá hội lần này quả thật rất hấp dẫn người!”
Diệp Trường Sinh nhẹ giọng nói.

Trong ánh mắt vẻ mắt mát chột lóc rồi biến mất.

Thật ra hắn muốn hỏi thăm xem có tin tức Cửu Thiên Tử Ngọc hay không, nếu có cũng không cần phải đi tới bí cảnh Hải Vương kia.

“Đúng rồi, nơi này ta có một kiện danh sách đấu giá do các đại thương minh liên thủ ấn chế, Diệp huynh có thể nhìn qua một chút, bên trong có lẽ có vật ngươi muốn!” Uông Môn chủ nói, từ trong ngực lấy ra một khối ngọc giản.

“Ồ? Lại có vật này, đa tạ Uông huynh!”

Tiếp nhận ngọc giản, thần thức của Diệp Trường Sinh đảo qua, lập tức bị hấp dẫn bởi hàng loạt vật phẩm giá cao trên danh sách đấu giá.

Đủ loại đủ dạng, cho dù là tu sĩ Nguyên Anh nhìn cũng có thể động tâm.

Có đồ vật, giá quy định đấu giá cũng đã đạt đến hơn hai mươi vạn linh thạch.

Không cần nghĩ cũng biết, tương lai khi chính thức đấu giá, hắn có thể bán được bảy tám mươi vạn Linh Thạch cũng không phải là không thể.

Loại cấp đồ vật này cũng chỉ có tu sĩ Nguyên Anh mới có tư cách đi tranh đoạt.

Như một kiện cổ bảo được liệt kê trên danh sách đấu giá, cho dù là đại tu sĩ Nguyên Anh hậu kỳ nhìn thấy cũng phải động tâm.

Loại vật trân quý này đều đem ra bán đấu giá, chỉ có thể nói, Bạo Loạn Tinh Hải này trăm năm một lần thịnh hội thật sự là làm cho người ta rung động.

Bất quá, sau khi Diệp Trường Sinh quét một vòng, cũng không phát hiện mình muốn Cửu Thiên Tử Ngọc.

Với mức độ quý trọng của loại tài liệu này, nếu như muốn bán đấu giá, nhất định sẽ xuất hiện trên phần danh sách này.

Hiện tại nếu không có, xem ra hội đấu giá sẽ không xuất hiện, phải đi tìm trong di chỉ Hải Vương.

Diệp Trường Sinh tiếc nuối thở dài, nói: “Những thứ này khiến người khác nhìn mà động lòng, có thể nói với thân gia như ta, căn bản không thể lấy xuống!”

“Ha ha, Diệp huynh nói đùa, người khác không rõ thân gia của ngươi, ta còn rõ sao?” Uông Môn chủ cười ha ha nói.

“Gâu huynh hiểu lầm rồi, ta bán cho huynh những thứ kia cũng đều là người khác bán cho ta. Bằng không huynh hãy xem ngày ta ngồi ở trong cửa hàng này, làm sao có thời gian ra biển săn yêu a!”

“Ta cũng chỉ kiếm tiền phí trung gian mà thôi!” Trên mặt Diệp Trường Sinh lộ ra một vòng tự giễu, nói.

Uông Hằng nghe vậy cười cười, lại nói: “Trên thực tế, những vật này cho dù có thể mua được, bằng tu vi Kết Đan kỳ của chúng ta, tốt nhất vẫn là không nên mua, bởi vậy Diệp huynh chắc hẳn cũng hiểu rõ!”

“Ha ha, Uông huynh nói đúng lắm. Dù ta có linh thạch thì cũng sẽ không mua đâu. Ta không muốn bị tu sĩ Nguyên Anh nhìn chằm chằm vào!”

.....

Hai người lại nói chuyện với nhau một lúc, sau đó Uông Môn chủ mang theo thê tử cáo từ. Diệp Trường Sinh đưa mắt nhìn theo bóng lưng bọn họ rời đi, ánh mắt lập loè.

“Nếu ta nhớ không lầm, vài chục năm sau, vị Uông Môn chủ này đã không còn ở đây nữa, xem ra vận mệnh của hắn cũng đã đi tới điểm cuối rồi!”

Thu dọn cửa hàng xong, Diệp Trường Sinh trở lại động phủ trên Thánh Sơn.

Mười mấy ngày sau, đại hội Trích Tinh chính thức được tổ chức, một đám tu sĩ Kết Đan hội tụ bên trong Thiên Tinh Thành, trên một tòa lôi đài cực lớn, tranh đoạt vị trí Đảo chủ hai mươi tư đảo phụ bên ngoài của Tinh Cung.

Thậm chí Diệp Trường Sinh còn nhìn thấy bóng dáng Mộc Long Chân Nhân trong đó, dường như hôm nay vị đảo chủ

Khôi Tinh Đảo này cũng muốn tham dự vào cuộc chiến tranh đoạt này, bảo vệ vị trí đảo chủ của mình.

Đối với đại hội Trích Tinh, Diệp Trường Sinh cũng không hứng thú, cho nên hắn chỉ tùy tiện quan sát, sau đó không quan tâm nữa.

Hắn tham gia mấy cuộc đấu giá hội, thậm chí còn tham gia vài lần vào bí đấu giá hội do tu sĩ Kết Đan Kỳ tổ chức.

Tại những nơi này, hắn bán ra một số thứ, cũng chiếm được một chút tài nguyên tu hành có trợ giúp cho hắn.

Thời gian chậm rãi trôi qua, sau khi tổ chức đại hội Trích Tinh một tháng, Diệp Trường Sinh nhận được tin tức, di chỉ Hải Vương sắp mở ra!

Diệp Trường Sinh lập tức chuẩn bị, mang theo vài bộ trận pháp, đem hơn vạn con Phệ Kim Trùng đặt ở trong hai túi linh thú, cầm hai kiện cổ bảo, chuẩn bị đi vào di chỉ của Hải Vương.

Truyền tông trận đi thông đến khu di chỉ của Hải Vương nằm trong Thiên Tinh Thành, nhưng không phải ở trên Thánh Sơn mà là ở một góc hẻo lánh của Thiên Tinh Thành.

Điểm này Diệp Trường Sinh đã dò hỏi rõ ràng từ lâu, bởi vậy khi biết được di chỉ sắp mở ra, hắn lập tức chạy tới địa phương của truyền tông trận này.

Sau khi đến nơi này, Diệp Trường Sinh thấy được mười mấy tên Kết Đan Tu Sĩ, sơ và hậu kỳ thực lực không giống nhau. Vị mạnh nhất là một người, khí tức mơ hồ đã là cấp bậc Giả Anh.

Sau khi nhìn qua đám người này một cái, Diệp Trường Sinh bỗng nhiên sửng sốt, thấy được một người quen.

Môn chủ Diêu Âm môn Ôn Hạng!

Trong mắt hiện lên vẻ kinh ngạc, Diệp Trường Sinh đi tới, nói: “Ôn huynh, người thân là Môn chủ Diêu Âm môn, cũng muốn đi di chỉ thám hiểm của Hải Vương?”

Thấy Diệp Trường Sinh xuất hiện, vị nam tử trung niên nho nhã này hiển nhiên cũng rất kinh ngạc, hắn ngơ ngác nhìn Diệp Trường Sinh một lát, trên mặt lộ ra một nụ cười khổ.

“Không nghĩ tới Diệp huynh cũng muốn đi!”

“Haizz!” Hấn thở dài một tiếng, nói: “Ta có lý do nhất định phải đi một chuyến, Diệp huynh tuổi còn trẻ, tiền đồ vô hạn, hà tất gì phải chạy tới cái loại địa phương đó liều mạng?”

Diệp Trường Sinh cũng bất đắc dĩ cười một tiếng, nói: “Cũng giống như Uông huynh, ta cũng có lý do không thể không đi một chuyến!”

“Ha ha ha, xem ra hai người chúng ta thật đúng là đồng bệnh tương liên!” Uông môn chủ cười ha ha một tiếng, bất đắc dĩ nói ra.

Nhìn thoáng qua bốn phía, Uông Hằng lại nói: “Thoạt nhìn, tu sĩ Kết Đan kỳ tiến về di chỉ Hải Vương lần này, sẽ không vượt qua năm mươi người!”

“Ồ, xin chỉ giáo cho?” Diệp Trường Sinh hỏi.

“Bây giờ cách thời gian di chỉ mở ra, cũng chỉ còn khoảng sáu canh giờ, dựa theo kinh nghiệm trước kia, người nên tới lúc này đều đã tới!”

“Lần này Tinh Cung giảm phí tổn truyền tống xuống, nhưng chỉ có ít người đến như vậy, xem ra đại loạn Loạn Tinh Hải sắp nổi lên không phải tin đồn không có căn cứ!” Uông Hằng lẩm bẩm nói.

“Ý của Uông huynh là?” Diệp Trường Sinh hơi híp mắt lại, hỏi.

“Ha ha, lần này, Tinh Cung giảm phí tổn Truyền Tống Trận xuống một ngàn linh thạch. Dựa theo kinh nghiệm trước kia, thì có hơn trăm vị tu sĩ Kết Đan Kỳ cũng không phải là không thể!”

“Nhưng hiện tại, lại chưa đến một nửa, hơn nữa đại bộ phận đều là tán tu, điều này nói rõ những tu sĩ Kết Đan thuộc về các thế lực khác đều bị thế lực sau lưng ngăn cản, không được phép tham gia di chỉ Hải Vương lần này!”

“Điều này có ý nghĩa gì, Diệp huynh có thể nghĩ ra được!” Uông Môn chủ lo lắng nói.

Thế cục hỗn loạn, đối với loại người bán hàng rong như hấn mà nói, tuyệt đối không phải là một tin tức tốt lành.

“Mặc kệ hấn có loạn hay không cũng không liên quan tới loại tu sĩ không thuộc về ta!” Diệp Trường Sinh đột nhiên nói.

“Ha ha, Diệp huynh nói cũng đúng!”

159

Diệp Trường Sinh cùng Diệu Âm môn chủ nói chuyện với nhau, đồng thời cũng dùng thần thức quan sát đám tu sĩ Kết Đan kỳ chung quanh.

Mỗi người ở đây, sau khi tiến vào di chỉ của Hải Vương, đều có khả năng trở thành người cạnh tranh.

Đương nhiên, Nhân tộc kết đan chỉ là một trong số ít người cạnh tranh.

Đa số là những yêu thú ở Ngoại Tinh Hải.

Trong bốn tòa truyền tống trận đi thông đến di chỉ của Hải Vương, Nhân tộc chỉ có thể nắm giữ một tòa.

Còn lại ba tòa đều nằm trong tay yêu thú Ngoại Tinh Hải.

Nghe nói, mỗi lần di chỉ Hải Vương mở ra, những cường giả Yêu tộc bên trong đều phải yêu thú cấp tám trở xuống tiến vào tìm kiếm bí tàng của Hải Vương tộc.

Mặc dù đại bộ phận yêu thú cấp tám trở xuống đều có linh trí rất thấp, nhưng một số ít tộc đàn cường đại thì trước khi hóa hình cũng có được linh trí của con người.

Các chủng tộc như Giao Long, Lân Lân, Ngoại Tinh Hải đều như vậy.

Đối với Yêu thú mà nói, có thức tỉnh linh trí hay không thì khác biệt vẫn là rất lớn.

Yêu thú Kết Đan kỳ, không thức tỉnh linh trí, đại đa số đều không phải là đối thủ của tu sĩ nhân loại.

Mà khi thức tỉnh được linh trí, tu sĩ nhân loại rất khó chống lại.

Một mặt, âm mưu quỷ kế bình thường đối với chúng vô dụng.

Về phương diện khác, bản thân chúng vốn thuộc về một ít cường tộc, huyết mạch chi lực mạnh hơn nhiều so với các yêu thú khác.

Pháp lực, sức phòng ngự, tốc độ, các phương diện đều mạnh hơn tu sĩ nhân loại, điều này dẫn đến tu sĩ nhân loại mặc dù có được pháp bảo, đối mặt với chúng nó cũng rất khó chiến thắng.

Bên trong di chỉ của Hải Vương, uy hiếp lớn nhất chính là đám Yêu Thú Vương tộc này.

Dựa theo cách nói của Uông Hằng, đừng phải cường giả của những Yêu Thú Vương tộc này, tốt nhất không nên giao thủ, sau khi nhìn thấy liền lập tức bỏ chạy.

Sau khi nói chuyện với Uông môn chủ một lúc, Diệp Trường Sinh càng hiểu rõ hơn về di chỉ Hải Vương.

Mấy canh giờ sau, bỗng nhiên, hai bóng người áo trắng đi vào trong khu vực này.

“Chư vị xin yên lặng một chút!”

Cầm đầu là một lão giả mặt mày hiền lành, sau khi nhìn người này, tất cả tu sĩ Kết Đan đều biến sắc, đồng thời trở nên yên tĩnh, không dám nói thêm gì nữa.

Một vị tu sĩ Nguyên Anh!

“Vị này là Tinh Cung Lục trưởng lão!” Diệp Trường Sinh nghe thấy tiếng Uông Môn chủ truyền âm.

“Lục trưởng lão?!” Diệp Trường Sinh thầm nói, ánh mắt nhanh chóng đánh giá đối phương.

“Lần này chỉ có chừng này người tiến vào di chỉ Hải Vương thôi sao?” Lục trưởng lão nhìn mấy chục người trước mắt, có chút bất mãn nói.

“Khởi bẩm Lục trưởng lão, chúng ta nghe nói có một số người thực sự tới, nhưng bị môn phái của bọn họ ngăn cản, không tới!”

Tên Tinh Cung Kết Đan tu sĩ đứng phía sau Lục trưởng lão nói thế, hai người liền quang minh chính đại nói chuyện với nhau như vậy, không có chút ý muốn che giấu.

“Hừ!”

Trên mặt Lục trưởng lão lộ ra vẻ tức giận, hừ lạnh một tiếng, nói: “Đám khốn nạn chó má này, sớm muộn gì cũng phải diệt

tận gốc bọn chúng!”

Nhìn vị trưởng lão Nguyên Anh từ mi thiện mục này, nói ra loại sát khí lẫm liệt này khiến trong lòng một đám tu sĩ Kết Đan kỳ lo sợ bất an, cúi đầu không dám nhìn vị trưởng lão Tinh Cung này.

“Mà thôi, có bao nhiêu người đến cũng được, chuẩn bị mở ra Truyền Tống Trận đi!” Lục trưởng lão lắc đầu, nói ra.

Tên nam tử trung niên đứng phía sau hắn nghe vậy đi ra, cao giọng nói với hơn mười tên tu sĩ Kết Đan Kỳ đứng ở chỗ này:

“Chư vị, hiện tại mời một người đến trước mặt ta, giao lên một ngàn linh thạch, đổi lấy một quả truyền tống phù!”

Truyền tống cự ly xa, bình thường phải dùng Đại na di lệnh hoặc là truyền tống phù để chống đỡ áp lực không gian. Nếu như trong tay không có thứ này mà tùy tiện tiến hành truyền tống, cho dù là tu sĩ Nguyên Anh cũng sẽ bị áp lực không gian đè ép.

Đại na di lệnh thứ này, từ lúc bắt đầu thời thượng cổ, phương pháp luyện chế trên cơ bản đã biến mất.

Hiện tại cả Nhân giới này có thể tồn tại mấy hạt cũng khó nói.

Vì thay thế Đại na di lệnh, giải quyết vấn đề truyền tống cự ly xa, Tinh Cung khai phá ra một loại truyền tống phù.

Loại truyền tống phù này chỉ dùng một lần, có thể giúp tu sĩ chống đỡ áp lực không gian của không gian truyền tống.

Truyền tống phù chỉ có người của Tinh Cung nắm giữ phương pháp luyện chế. Đây cũng là nguyên nhân vì sao Tinh Cung có thể lũng đoạn thông đạo ở Ngoại Tinh Hải.

Rất nhanh, Diệp Trường Sinh cũng tiến lên, giao nộp một ngàn linh thạch, thu được một quả truyền tống phù.

Sau khi tất cả mọi người đều đạt được Truyền Tống Phù, vị Lục trưởng lão kia quét mắt nhìn qua mọi người một vòng, rồi cất bước đi tới một gian lâu các ở trung tâm khu vực này.

Cửa lâu các đóng chặt, chung quanh có một tầng ánh sáng mờ mịt bao phủ lại.

Nghe nói, đây là một loại cấm chế vô cùng đáng sợ, cho dù là tu sĩ Kết Đan Kỳ, nếu như muốn mạnh mẽ xông vào cũng có khả năng bị loại cấm chế này giết chết.

Lục trưởng lão đi tới, đánh ra mấy đạo ấn quyết, sau đó mọi người liền thấy màn sáng kia từ từ biến mất, cửa lầu các tự động mở ra.

Trong lầu các trống không, không có trang trí gì cả, chỉ có một toà truyền tông trần cổ xưa.

Thoạt nhìn, toà truyền tông trần kia hẳn đã thấy qua cùng Diệp Trường Sinh không có khác biệt nhiều.

Tên Tinh Cung Bạch y tu sĩ Kết Đan lập tức đi vào, hướng tới cái truyền tông trần kia, khám nạm hơn mười khóa trung giai linh thạch.

“Vào đi!” Lục trưởng lão bề ngễ nói.

Chúng tu sĩ Kết Đan kỳ lập tức nối đuôi nhau mà vào, thay phiên đi lên truyền tông trần kia, sau đó một trận bạch quang hiện lên, biến mất ở trên truyền tông trần.

Mỗi một vòng truyền tông đi mười người, cũng không lâu lắm đến phiên Diệp Trường Sinh.

“Diệp huynh, bảo trọng!”

Uông Hằng đứng bên cạnh Diệp Trường Sinh nói, trong mắt mang theo một tia chờ mong, đồng thời còn có chút khẩn trương cùng sợ hãi.

Hắn biết rõ bên trong di chỉ của Hải Vương có bao nhiêu hung hiểm, mỗi lần đi nhiều người như vậy, một phần mười số người còn sống trở về đã là không tệ rồi!

Uông Hằng không biết mình có thể trở thành một phần mười người kia hay không, nhưng hắn biết, chuyến này hắn nhất định phải có lý do để đi.

“Gâu huynh cũng bảo trọng!” Diệp Trường Sinh cười dữ tợn nói.

Một trận bạch quang hiện lên, đám người đứng ở trên Truyền Tông Trận biến mất không thấy gì nữa.

.....

Trong một thông đạo đen nhánh, thân hình Diệp Trường Sinh bị truyền tống phù bên trên tán phát ra hào quang bao vây lấy, cực tốc tiến về phía trước.

Không biết đi về phía trước bao nhiêu khoảng cách, không biết qua bao lâu, có lẽ là mấy ngàn mấy vạn năm, hoặc có lẽ chỉ là trong nháy mắt.

Ở loại địa phương này, tựa hồ đã không còn cảm ứng được thời gian lưu động, bốn phương trên dưới tất cả đều là không gian đen kịt, không nhìn thấy cái gì cả.

Nếu như cứ tiếp tục ở loại địa phương này mãi, rất có thể sẽ khiến một người điên lên.

Nhưng sau một khắc, trước mắt bỗng nhiên xuất hiện một đạo bạch quang, trong chớp mắt, quang mang mở rộng, Diệp Trường Sinh từ trong thông đạo đen kịt thoát thân, trước mắt xuất hiện một bầu trời xanh thẳm.

Diệp Trường Sinh phát hiện mình đứng sừng sững trên không trung, dưới chân là một biển xanh biếc nhộn nhạo.

Trước mặt, một hòn đảo diện tích cực lớn xuất hiện, dãy núi chập trùng, rừng rậm xanh um tươi tốt bao trùm cả hòn đảo.

Trong lúc mơ hồ, có thể nhìn thấy từng mảng tường đồ thê lương trong rừng rậm.

Đây chính là di chỉ của Hải Vương!

Nơi này đã mai táng tất cả của Hải Vương tộc ngày xưa!

Cái gọi là Hải Vương tộc, kỳ thực chúng cũng không phải là những chủng tộc sinh sống ở trong biển cả, mà là Lôi Bằng bay lượn trên bầu trời!

Bọn chúng có được một tia huyết mạch chân linh, là bá chủ năm đó của Loạn Tinh Hải.

Về sau lại bị Nhân tộc hủy diệt, cứ thế biến mất trong lịch sử Loạn Tinh Hải.

Hòn đảo khổng lồ này, diện tích lớn đến cực điểm, căn bản nhìn không thấy bến bờ, đơn giản giống như là một tòa đại lục.

Trên đảo, từng dãy núi cao vút trong mây đứng thẳng, khí thế hào hùng, ngạo nghễ thiên hạ.

Tại này sơn mạch, giữa mơ hồ có thể nhìn thấy các loại kiến trúc đồ sộ nát thê lương, thạch sảnh cao lớn sụp một nửa, giữa mây mù lượn lờ, từng cây cột đá chống trời dựng lên.

Thần thức của Diệp Trường Sinh hoàn toàn khuếch tán ra, tìm kiếm khu vực xung quanh.

Cái gì cũng không phát hiện.

Cũng không biết có phải vì hòn đảo này quá mức khổng lồ hay không, những người đi vào bọn họ đều bị phân tán đến các phương vị khác nhau, căn bản không thể chạm tới nhau.

Cẩn thận quan sát từng ngọn núi cao lớn hùng vĩ trên đảo một phen, Diệp Trường Sinh lấy ra vài phần bản đồ sưu tập được, cẩn thận đối chiếu một phen.

“Xem ra, đây hẳn là phía đông di chỉ, cách con đường Lục Liên Điện đưa ra rất gần!”

Diệp Trường Sinh cẩn thận xem xét một phen, sau đó thu hồi bản đồ, bay về phía hòn đảo khổng lồ kia.

Bay trọn vẹn một ngày, mới chân chính rơi trên đảo.

Vừa nãy, hẳn nhìn cách hòn đảo này rất gần thế nhưng khoảng cách vẫn còn rất xa.

Sau khi đặt chân lên hòn đảo, ánh mắt Diệp Trường Sinh lóe lên dị sắc.

Cả tòa đảo tựa hồ không cảm giác được bất kỳ sự sống nào.

Ngoại trừ thực vật xanh tươi sinh trưởng ra thì không có bất kỳ sinh linh nào xuất hiện.

Cho dù là một con sâu nhỏ cũng không có.

Tử khí âm trầm!

Hòn đảo nhỏ thoạt nhìn sinh cơ dào dạt bên ngoài, sau khi đi vào lại phát hiện căn bản không có sinh linh.

Chỉ có người từ bên ngoài tới.

“Ngọn di chỉ này hung danh hiển hách, khẳng định không đơn giản như biểu hiện bên ngoài, tiếp theo phải cẩn thận!”

Diệp Trường Sinh cất bước đi thẳng về phía trước, căn cứ địa đồ chỉ thị, đi tìm kiếm Minh Dương các chứa tài liệu luyện

khí.

Đi qua từng cánh rừng cây, thỉnh thoảng Diệp Trường Sinh sẽ thấy một số trụ đá đứt gãy, phòng ốc sụp đổ.

Những kiến trúc này, phong cách cực kỳ thô kệch, những cột đá kia có đường kính mấy chục trượng, độ cao chừng mấy trăm trượng.

Phần lớn chúng từ trên ngọn núi cao vút trong mây rơi xuống, tạo thành hố sâu trên mặt đất, trên cột đá đã mọc đầy rêu xanh đen.

Sau khi tới gần, Diệp Trường Sinh mới phát hiện trên những ngọn núi này có rất nhiều kiến trúc sụp đổ.

Bộ đá cao mấy trăm trượng sụp mất một nửa, tuy là ngôi vỡ tường đổ nhưng vẫn có thể giúp người ta cảm nhận được một loại khí thế to lớn.

Xuyên thấu qua những kiến trúc này, cũng có thể thấu được năm đó hào quang và cường đại của Lôi Bằng tộc.

Bước chân Diệp Trường Sinh không ngừng, nhanh chóng đi tới chỗ sâu trong hòn đảo. Sau khi xuyên qua từng mảnh rừng cây, đi sâu vào hơn mười dặm, Diệp Trường Sinh dần dần nhận ra có điều gì đó không đúng.

“Pháp lực đang trôi nhanh!” Hắn đứng trên một bãi đất trống, sắc mặt âm trầm, tự lẩm bẩm.

Không phát hiện bất luận nguyên nhân gì, tại sao pháp lực lại nhanh chóng mất đi, căn bản không biết.

Hắn càng đi sâu, lại càng cảm giác được pháp lực của bản thân đang nhanh chóng chảy ra bên ngoài.

Đi hơn mười dặm, pháp lực của hắn tiêu hao ước chừng một phần tám.

Hơn nữa, còn không bổ sung được cho nó!

Khi Diệp Trường Sinh lấy ra một khối linh thạch, muốn bổ sung pháp lực, lại phát hiện, mặc kệ hắn hút vào bao nhiêu linh lực, pháp lực trong cơ thể lập tức sẽ mất đi bấy nhiêu.

Nuốt chừng đan dược cũng là như thế.

Bất quá, sau khi hắn nuốt vào một viên đan dược tương đối trân quý, phát hiện pháp lực tạm thời khôi phục đến đỉnh phong, ước chừng bảo trì khoảng một khắc đồng hồ, sau đó vẫn giống như lúc trước, không hiểu sao liền mất đi.

Sau khi đứng yên tại chỗ một lát, Diệp Trường Sinh lập tức quay đầu, bay về phương hướng lúc đến.

Rất nhanh bay qua mấy chục dặm, một lần nữa trở lại bờ biển bên cạnh, hắn lần nữa bổ sung pháp lực, phát hiện pháp lực rất nhanh đã trở lại đỉnh phong, không hề trôi đi nữa.

“Đúng là tà môn!”

Diệp Trường Sinh bất đắc dĩ thở dài, nhanh chóng hướng trong rừng phóng đi, một lần nữa trở lại vị trí lúc trước.

Tiếp theo, hắn tiếp tục thâm nhập vào bên trong, sau khi xâm nhập vào sâu trong hải đảo một trăm dặm, tổng cộng pháp lực của hắn đã mất đi một phần tư.

“Xem ra, càng đi vào sâu, pháp lực lưu lại càng ít, đây chính là chỗ hung hiểm của di chỉ này sao?”

Diệp Trường Sinh thì thào, ánh mắt xuyên qua cây rừng che khuất bầu trời, nhìn về một đỉnh núi xa xa.

Vị trí Minh Dương điện được ghi trên bản đồ chính là ở chỗ đó.

Dựa theo khoảng cách này, đến lúc đi tới dưới chân ngọn núi kia, pháp lực toàn thân còn sót lại hai thành cũng không tệ!

“Thật đúng là ra oai phủ đầu a, chỗ di chỉ này hung hiểm, chỉ sợ không chỉ có vậy, đợi lát nữa phải cẩn thận rồi!”

Diệp Trường Sinh dừng lại một hồi, sau đó tiếp tục đi về phía trước.

Đi sâu vào hơn mười dặm, màu xanh lá sinh cơ bùng bùng dần dần rút đi, một mảnh rừng rậm đen kịt xuất hiện trước mắt.

Đây là một khu rừng rậm đen.

Diện tích rừng rậm đen cực kỳ rộng lớn, nhìn không thấy bờ, Diệp Trường Sinh nhìn xung quanh một hồi, phát hiện căn bản không có đường đi vòng.

Hắn nhú mảy, chẳng biết tại sao, khu rừng rậm màu đen này lại mang đến cho người ta một loại cảm giác bất an.

Do dự một hồi, cuối cùng Diệp Trường Sinh vẫn bước vào trong rừng rậm đen này.

Vừa tiến vào nơi này, thế giới trước mắt lập tức trở nên lờ mờ, gió thổi qua rừng rậm, phát ra tiếng rít quỷ dị.

Sau khi tiến vào khu rừng rậm này, lông mảy Diệp Trường Sinh vẫn luôn nhú chặt.

Lấy thần niệm cường đại của hắn hắn vẫn có thể cảm giác được, tựa hồ có vật gì đó đang âm thầm theo dõi hắn.

Nhưng lại không cảm giác được nơi phát ra loại nhìn trộm tâm mắt này.

Mãi cho đến khi đi về phía trước mấy chục dặm, ánh mắt Diệp Trường Sinh bỗng nhiên ngưng tụ, ánh mắt dừng lại trên một nhánh cây to màu đen phía trước.

Cành cây kia bén nhọn như đâm, phía trên treo một thi thể khô quắt.

Thi thể giống như mất đi tất cả lượng nước, bị hong khô, khuôn mặt vặn vẹo đến cực hạn, căn bản không thấy rõ dung mạo trước kia.

Nhưng, không hề nghi ngờ, cỗ thi thể này hẳn là đã chết không bao lâu.

Chính là đám tu sĩ Kết Đan kỳ cùng hắn tiến vào!

Không biết xuất phát từ nguyên nhân gì mà lại chết trên cây đại thụ màu đen kia.

Giờ khắc này, Diệp Trường Sinh bỗng nhiên cảm thấy da đầu tê dại, lông tóc toàn thân đều dựng đứng lên.

Một luồng ác ý từ bốn phương tám hướng của khu rừng rậm này lao về phía hắn.

“Keng keng keng keng!”

“Khà khà khà khà... “

.....

Bốn phương tám hướng, các loại tiếng cười âm lãnh tà ác đột nhiên vang lên, trong nháy mắt liền bao vây lấy Diệp Trường Sinh, khiến cả người hắn giống như đang ở trong một thế giới cực độ tà ác.

Ác ý phô thiên cái địa mãnh liệt, khiến linh giác của Diệp Trường Sinh nhạy cảm, lông tóc toàn thân đều dựng lên, trong mắt xuất hiện vẻ kinh ngạc.

Ánh mắt hắn dừng lại trên cây đại thụ đen kịt phía trước.

Vỏ cây khô héo, thô ráp đen kịt đột nhiên nhúc nhích, nứt ra, tạo thành một khuôn mặt to dữ tợn, âm lãnh, tà ác.

Gương mặt đó, há to miệng, hướng về phía Diệp Trường Sinh, phát ra tiếng cười âm lãnh.

Diệp Trường Sinh thần thức đảo qua, lập tức sắc mặt đại biến.

Chỉ thấy bốn phương tám hướng, toàn bộ trong rừng rậm màu đen, thần thức của hắn có khả năng nhìn thấy trong khu vực này, toàn bộ cây cối đen kịt mặt ngoài đều xuất hiện từng khuôn mặt dữ tợn!

Trong rừng cây đen kịt, những gương mặt thô ráp hung ác xuất hiện trước mặt Diệp Trường Sinh.

Phóng mắt nhìn lại, trong khu rừng rậm màu đen này, tất cả cây cối trong nháy mắt đều phát sinh biến hóa.

Vốn rừng cây yên tĩnh vắng vẻ thoáng cái đã sống lại, từng chạc cây đen kịt phô thiên cái địa lao về phía Diệp Trường Sinh.

Ở phía cuối có thể xé rách núi đá một cách dễ dàng, xuyên thấu cơ thể người.

Thân thể Diệp Trường Sinh tuy vô cùng cường đại nhưng cũng không muốn để những chạc cây bén nhọn này đâm trúng thân thể mình.

Trong tay hắn xuất hiện một thanh tiểu kiếm màu tím, hừ lạnh một tiếng, vung kiếm về phía trước một cái.

Chỉ một thoáng, một đạo kiếm mang màu tím rộng mấy trượng xuất hiện, xông tới, đánh đâu thắng đó, tất cả nhánh cây đen kịt ven đường vừa tiếp xúc đã bị chém vỡ, rơi trên mặt đất.

Sau khi kiếm mang lao đi được vài dặm thì mới từ từ biến mất, dọc đường không biết đã chém đứt bao nhiêu cành cây, chém đứt mấy chục gốc cây to.

Diệp Trường Sinh cực tốc xông về phía trước, dọc theo nơi ánh kiếm mở ra, thân hình nhanh như tia chớp, như quỷ mị xuyên qua khu vực này.

“Càng đi vào sâu trong hòn đảo, pháp lực trong cơ thể càng ít, dọc đường còn phải ứng phó nguy hiểm như vậy, khó trách ít người có thể sống sót rời đi như vậy!”

“Muốn xuyên qua khu rừng rậm màu đen này thì phải không ngừng tiêu hao pháp lực, nổ tung những cành cây này tập kích. Vừa rồi ta gặp được người kia hẳn là pháp lực tiêu hao hầu như không còn, sau đó bị những quái thú này hút khô rồi!”

Ánh mắt Diệp Trường Sinh lóe lên, vừa nhanh chóng xông về phía trước vừa không ngừng dùng thanh kiếm nhỏ màu tím

chém vào từng cành cây đen kịt phía trước.

Những cành cây sắc bén phía trước đều bị tiểu kiếm màu tím chặt đứt, mà những cành cây sau lưng cùng với hai bên nhào tới kia, thì tất cả đều bị hào quang màu bạc của hắc ngân trở.

Không cách nào xuyên qua lớp phòng ngự này, đâm vào thân thể hắc.

“Đến nơi này, pháp lực của ta đã tiêu hao một nửa, nhưng vẫn tương đương với gấp hai lần tu sĩ Kết Đan sơ kỳ bình thường!”

“Nhưng ngay cả như vậy cũng không thể tiêu hao quá nhiều pháp lực, ai biết phía trước còn có hung hiểm gì!”

Diệp Trường Sinh lao nhanh về phía trước, thỉnh thoảng lấy ra một viên thuốc ăn vào, bổ sung pháp lực bản thân tiêu hao.

Hắc lao vùn vụt trong rừng mà không hề chạy lên trời.

Đây là bởi vì, trước khi đến hắc đã nghe người ta nói qua, bên trong di chỉ Hải Vương tốt nhất không nên bay quá cao.

Vì sao có thể như vậy, Diệp Trường Sinh không biết, nhưng hắc sẽ không ngu xuẩn chính mình đi thử một phen.

Liên quan tới di chỉ này, lưu truyền tin tức ở bên ngoài thật sự là ít đến đáng thương.

Hắc dùng thời gian mười năm, cũng vãn vẹn chỉ là sưu tập được một phần rất ít.

Tất cả những chuyện này đều bởi vì những người có thể sống sót đi ra thật sự là quá ít.

Mà phần lớn những người kia cũng im miệng không nói, chưa bao giờ nói ra thứ gì ở bên trong.

Điểm này không khó lý giải.

Cho dù là bản thân Diệp Trường Sinh, sau khi ra ngoài cũng không thể đem đủ loại nguy hiểm hắc gặp phải nói cho người khác.

Trừ phi là người thân cận của mình.

Ai cũng không hy vọng, chính mình vất vả khổ cực, thiếu chút nữa mất mạng mà có được tình báo, bị người không liên quan mình dễ dàng đạt được.

Ví dụ như tình báo về pháp lực mất đi này, chỉ cần trước tiên biết rõ thì có thể chuẩn bị các loại đan dược, linh dịch trân quý để bổ sung pháp lực, từ đó tránh cho lượng pháp lực trôi qua quá nhiều mà chết vì các loại nguy hiểm.

Loại tin tức này khẳng định sẽ có người thân cận với mình, để cho bọn họ lần sau tiến vào di chỉ Hải Vương lấy được tiện lợi.

Mà không thể truyền ra ngoài, để cho những người không liên quan biết được.

Nếu không chẳng phải là bảo bọn họ tạo thành uy hiếp cho hậu nhân của mình sao?

Cho nên, các đại môn phái trong di chỉ của Hải Vương khẳng định nắm giữ không ít tình báo.

Nhưng người ngoài rất khó có thể nhận được bất cứ tin tức gì về nơi đây.

.....

Giờ phút này, ở các nơi trên cự đảo, từng vị tu sĩ, yêu thú, cẩn thận từng li từng tí đi xuyên qua các loại hoàn cảnh.

Có người đang gian nan bước đi trên một mảnh đầm lầy màu xám, đầu đầy mồ hôi, toàn thân lóe ra linh quang.

Hắn không ngừng xuất ra các loại đan dược để bổ sung pháp lực, nhưng thủy chung vẫn không theo kịp tốc độ tiêu hao.

Rốt cuộc, linh quang trên người hắn càng ngày càng yếu, dần dần ảm đạm xuống.

Đến cuối cùng, khi linh quang trên người hắn hoàn toàn biến mất, tiếng kêu thê lương thảm thiết vang lên.

Tu sĩ Nhân tộc sắc mặt trắng bệch, trong lỗ chân lông tràn đầy sợ hãi, trơ mắt nhìn thân thể của mình bị đầm lầy cắn nuốt từng chút từng chút một.

Hắn kêu khóc thê lương, cầu cứu, nhưng chung quanh một chút phản ứng cũng không có.

Ngoài hắn ra, không có bất kỳ sinh linh nào, xung quanh đều im ắng.

Trước khi đắm lầy thôn phệ hết tu sĩ này, tuyệt vọng đầu tiên là nhấn chìm hẳn.

Ở một phương hướng khác, một con thất cấp yêu thú cẩn thận từng li từng tí xuyên thẳng qua ở trong một khu di tích, ánh mắt nó linh động, hiển nhiên linh trí rất cao.

Nhìn những yêu văn cổ xưa trên những cột đá kia, con yêu thú này lộ ra vẻ sợ hãi lẫn vui mừng.

Nó nhanh chóng đi tới trước một tòa thạch điện đồ nát, nhìn vào giữa thạch điện có một cây cột đá màu xanh, con yêu thú này mừng như điên.

Trên cột đá màu xanh, điêu khắc một ít yêu văn cổ xưa, con thất cấp yêu thú hình như nhận ra những yêu văn này, sau khi nhìn thấy vẻ vui sướng trên mặt không kìm được.

Hắn nhanh chóng tiến lên, đưa tay chuyển động cây cột đá đó.

Chỉ là, khi tay của hắn vừa tiếp xúc với trụ đá kia, một đạo thanh quang hiện lên.

Sau đó, tiếng kêu thê lương thảm thiết vang lên, chỉ thấy con yêu thú cấp bảy kia trong nháy mắt bị thanh quang đánh thành tro bụi.

Cách con thất cấp yêu thú này chết mấy trăm dặm, một vị tu sĩ nhân tộc nhìn con sông lớn trước mắt, rộng trên trăm trượng, sắc mặt khó coi vô cùng.

Trên sông bao phủ một tầng sương mù dày đặc, cao chừng hai trăm trượng.

Hắn lấy ra một kiện pháp khí, ném vào trong sông, món thượng phẩm pháp khí kia trong chớp mắt đã bị nước sông nuốt chửng, tan rã, biến mất không thấy gì nữa.

Hắn lại lấy ra một kiện pháp khí, ném vào trong sương mù dày đặc, rất nhanh, kiện pháp khí kia cũng bị sương mù hòa tan mất.

Xem ra, nước sông và sương mù dày đặc đều có một đặc tính có thể hòa tan tất cả.

“Cái này là vật quý gì vậy? Ta cũng không muốn nhục thân tiếp xúc với nước sông này!” Sắc mặt người này khó coi, thì

thào lẩm bẩm.

Suy nghĩ hồi lâu, tu sĩ Nhân tộc, cẩn thận từng li từng tí dùng pháp lực bao trùm bản thân, vươn một tay, hướng về phía sương mù dày đặc kia.

“Xì xì ~ xì ~”

Một loại âm thanh ăn mòn rất nhỏ vang lên, pháp lực bao trong tay hắn tiêu hao cực nhanh, rất nhanh màn hào quang kia trở nên mỏng manh.

Tên tu sĩ này vội vàng đưa tay ra, sắc mặt hoàn toàn trầm xuống.

Hắn đứng tại chỗ hồi lâu, thần sắc bối rối vô cùng, cân nhắc thật lâu, rốt cục giống như đã hạ quyết tâm, cắn răng một cái, trên mặt lộ ra vẻ tàn nhẫn, hướng lên bầu trời bay đi.

Ý đồ bay qua sông lớn quỷ dị này.

Bay thẳng đến độ cao hơn hai trăm trượng, sương mù dày đặc trước mặt mới biến mất, tên tu sĩ này sắc mặt vui vẻ, nhanh chóng bay về phía trước.

Nhưng, hắn vừa bay ra ngoài không đến một trượng, một đạo thanh quang hiện lên, trong chớp mắt hắn đã biến mất không thấy gì nữa.

.....

Trong rừng rậm đen, trước người Diệp Trường Sinh không ngừng có kiếm quang màu tím chém tới, hắn nhanh chóng xuyên qua rừng cây, những cành cây sau lưng bị hắn chém rơi xuống mặt đất, trực tiếp tiêu tán hóa thành một đạo ô quang, bị những cây bị thương kia hấp thu vào.

Sau đó, những cành cây đã bị chặt đứt kia lại lần nữa sinh trưởng ra những mầm cây mới.

Đây là một cánh rừng rậm rạp có thể không ngừng tự khôi phục, vô cùng quỷ dị.

Tiếng kêu thê lương tiếp tục vang lên bên tai Diệp Trường Sinh, xen lẫn tiếng cười âm lãnh ác độc, cả rừng cây đối địch với hắn.

Một mực đi về phía trước hơn mười dặm, tiêu hao đại lượng pháp lực, Diệp Trường Sinh mới thoát ly khu rừng rậm đen này.

Khi hần rời khỏi khu rừng rậm phía sau, tiếng vang thê lương kia lập tức im bật, phẳng phất như chuyện lúc trước chưa bao giờ phát sinh vậy.

Quay đầu nhìn lại, đó là một mảnh rừng rậm màu đen tĩnh mịch, bên trong không cảm ứng được bất cứ điều gì khác thường.

Cứ như tất cả vừa rồi đều là ảo giác.

Diệp Trường Sinh lấy từ trong túi trữ vật ra mấy viên đan dược, nuốt vào rất nhanh khôi phục pháp lực của mình.

Sau khi hoàn toàn khôi phục, hần phát hiện pháp lực trong cơ thể mình bây giờ chỉ có bốn thành có giá trị đỉnh phong.

“Pháp lực trong cơ thể ta hùng hồn, đi đến một bước này còn có thể chịu đựng được, nếu đổi lại là những pháp lực kia thì lại đi về phía trước, chỉ sợ đến pháp bảo cũng không thúc giục được rồi!”

“Nếu như trên hòn đảo này đâu đâu cũng có hiểm cảnh như Hắc lâm, vậy những người còn sống sót có thể còn được mấy người?”

Đứng yên tại chỗ, trên mặt Diệp Trường Sinh lộ ra vẻ trầm ngâm.

Mặc dù không biết địa phương khác là tình huống gì, nhưng nghĩ đến trên đảo này, mỗi một phương vị đều có hiểm cảnh không kém gì Hắc lâm này.

Những người có thể sống sót thoát khỏi những hiểm cảnh này tuyệt đối sẽ không quá nhiều.

“Tiến vào bí cảnh này, tức là có tiến không lùi!”

“Muốn sống sót đi ra ngoài thì chỉ có thể không ngừng tiến về phía trước, đi tới chỗ truyền tống trận ở trung tâm kia, tranh đoạt vị trí truyền tống đi ra ngoài!”

“Càng nhiều người tiến vào thì chém giết càng thê thảm, ta phải chuẩn bị thật kỹ!”

Ánh mắt Diệp Trường Sinh lóe lên, ánh mắt nhìn về đỉnh núi phía xa.

Hắn tiếp tục đi tới phía trước, lại xuyên qua mấy chục dặm, đi tới dưới lòng bàn chân mục tiêu sơn phong.

Từ xa nhìn lại, giữa sườn núi cao vút này có một tòa cung điện tàn tạ.

Đó chính là Minh Dương điện được đánh dấu trên địa đồ của Lục Liên Điện.

Diệp Trường Sinh đi tới chân núi, nhìn núi đá lởm chởm kia, bất đắc dĩ thở dài một hơi, bắt đầu giống như một con vượn, dọc theo từng khối đá leo lên trên.

Không có bất kỳ sơn đạo nào có thể đi thông ngọn núi cao này, chỉ có thể dựa vào sức của mình đi leo.

Nếu không thể bay, sẽ có nguy hiểm khó lường.

Trong lúc Diệp Trường Sinh nỗ lực leo lên ngọn núi này, ở các nơi khác, tu sĩ, yêu thú khác nhau cũng đang tìm kiếm cơ duyên khác nhau.

Một nữ tử trẻ tuổi, tay cầm một món pháp bảo, không ngừng đánh lên cấm chế, sắc mặt tái nhợt, thở hồng hộc, hiển nhiên đã tiêu hao rất nhiều.

Nàng nhanh chóng nuốt vào một viên đan dược trân quý để khôi phục pháp lực, ánh mắt nhìn về phía cung điện được cấm chế bảo vệ mang theo vẻ vui mừng và khát vọng.

Có thể làm cho nữ tử này không để ý nguyên khí tiêu hao, kiên trì tấn công cấm chế, sau lưng thủ hộ đồ vật có lẽ tuyệt đối không đơn giản.

Dưới một ngọn núi màu xanh nhạt, một nam tử trung niên nho nhã mặc áo tím ngẩng đầu nhìn ngọn núi cao chót vót kia, trong mắt có khát vọng, có bất đắc dĩ, cũng có nóng bỏng.

Sau một lúc lâu, hắn thở dài một tiếng, leo lên đỉnh núi kia.

Mà ở mấy phương hướng khác của ngọn núi này, một con Giao Long toàn thân màu đỏ như lửa, trên thân một con Giao Bằng lấp lánh thủy quang màu lam cũng xuất hiện ở chỗ này.

Trong ánh mắt của bọn chúng lóe ra quang mang rất nhân tính hóa, nhìn chằm chằm đỉnh núi, trong mắt tràn đầy vẻ khát vọng.

Cũng không biết trên ngọn núi màu xanh này có đồ vật gì, có thể khiến cho những nhân loại, yêu thú này đều hội tụ tới.

.....

Đứng trên một tảng đá lớn, ánh mắt Diệp Trường Sinh hiện lên vẻ thần thức.

Hắn cũng không nhớ rõ đã bao nhiêu năm không trải nghiệm loại cảm giác leo núi này rồi.

Nếu như không phải ở trong bí cảnh, với tu sĩ cấp cao như hắn, cả đời cũng không có trải qua loại chuyện này.

cất bước đi thẳng về phía trước, một tòa cung điện đã sụp đổ hơn phân nửa xuất hiện ở trước mắt.

Cột đá thô to chèo chống một nửa còn lại chưa sụp xuống, độ cao mấy trăm trượng, phong cách tương đối thô kệch.

Trên những cột đá này khắp nơi đều điêu khắc một loại hoa văn cổ xưa, từng con phi cầm tẩu thú xoay quanh, khí tức cổ xưa hoang dã đập vào mặt.

Trên những cột đá chưa sụp đổ này, cứ cách vài chục trượng sẽ xuất hiện một cái ô vuông trống rỗng, bên trong những ô vuông này đều đặt các tài liệu luyện khí khác nhau.

Diệp Trường Sinh liếc mắt một cái, lập tức trong ô vuông trên đỉnh cột đá gần nhất có thể thấy được một khối Canh Kim lớn cỡ đầu người.

Một viên Canh Kim mà tu chân giới vạn kim khó cầu, một hạt lớn bằng hạt đậu cũng bị truy tán, nhưng ở nơi này lại xuất hiện một khối to bằng đầu người.

Quả nhiên khiến người ta thần phục.

Bất quá, nghĩ đến năm tháng Lôi Bằng tộc bị diệt vong là thời kì hoang dã xa xôi, một khối Canh Kim lớn như vậy cũng không kỳ quái.

Dù sao thì tài nguyên của thời đại đó vẫn rất phong phú, không giống như bây giờ, nội quyền đã đến cực hạn.

“Cái đó là... Một khối Lôi linh tinh thật lớn, đây chính là tài liệu tuyệt hảo để luyện chế pháp bảo Lôi thuộc tính a!”

“Ngũ Hành Ngọc, Phượng Hoàng Thạch, vạn năm Bích Linh Mộc...”

Diệp Trường Sinh nhìn đỉnh những cột đá cao nhất xung quanh, những tài liệu luyện khí hàng đầu lập tức cảm thấy miệng khô lưỡi đắng.

Mấy thứ này, mỗi một loại phóng ra đều có thể khiến cho một đám Nguyên Anh tu sĩ tranh đoạt tài liệu.

Cho dù tìm khắp Nhân Giới, cũng khó có thể tìm thấy được nhiều vật liệu xuất hiện ở đây.

Rốt cuộc, ánh mắt của hắn dừng lại tại đỉnh một cây cột đá thô to, trong một ô vuông, cất giữ một khối ngọc thạch màu tím, to bằng bàn tay.

“Cửu Thiên Tử Ngọc!”

Ánh mắt Diệp Trường Sinh lóe sáng, lập tức đi tới trước mặt cột đá.

Có thể nhìn thấy, trước mỗi ô vuông cất giữ tài liệu luyện khí đều có hào quang lấp lánh.

Đó là một loại cấm chế.

Bảo hộ cấm chế những tài liệu này, muốn lấy được đồ vật bên trong, đầu tiên phải phá vỡ những cấm chế này mới được.

“Căn cứ tình báo lấy được trước đây, chỉ cần phá vỡ bất kỳ cấm chế nào ở nơi này, lập tức sẽ bị một cỗ lực lượng không rõ truyền tống rời đi, đồng thời không thể tiến vào lần nữa!”

“Ta nắm chắc được thời cơ!”

Diệp Trường Sinh thì thảo, bay đến đỉnh cột đá trước mặt, lấy ra tiểu kiếm màu tím, bắt đầu thử phá vỡ cấm chế trước mắt.

Đồng thời, hắn vỗ túi linh thú, ngân quang đầy trời bay múa, hơn vạn con Phệ Kim Trùng bay ra, bay đến các cột đá khác.

Từ xưa đến nay, những người đến ngọn núi này tìm kiếm tài liệu luyện khí, đều chỉ phá vỡ một cái cấm chế, những tài liệu bên trong bị truyền tống rời đi.

Nhưng Diệp Trường Sinh thì khác, hắn quyết định thử cái khác.

Phệ Kim Trùng được thả ra, chia làm sáu tổ, nằm trên đỉnh sáu cột đá, bắt đầu điên cuồng cắn nuốt linh quang cấm chế kia.

Động tác của bọn chúng và Diệp Trường Sinh đồng bộ, mỗi lần giảm bớt sự hao mòn của cấm chế, đều bị khống chế ở cùng một mức độ.

Diệp Trường Sinh muốn nhanh chóng đem toàn bộ tài liệu luyện khí còn sót lại trên đỉnh cột đá lấy đi.

Bảy cây cột đá, trên đỉnh mỗi cây đều cất giữ bảy loại tài liệu luyện khí khác nhau.

Mỗi một loại đều là tài liệu đỉnh cấp có thể hấp dẫn vạn người tới tu tiên giới tham gia luyện tài.

Lấy ra bất cứ ai cũng có thể bán được hơn trăm vạn thậm chí mấy trăm vạn linh thạch.

Ví dụ như một khối Canh Kim lớn cỡ đầu người sẽ khiến những kiếm tu đó điên cuồng.

Cửu Thiên Tử Ngọc cũng vậy, Cửu Thiên Tử Ngọc to bằng bàn tay, giá trị vượt qua trăm vạn linh thạch, hoàn toàn đủ cho Diệp Trường Sinh luyện chế pháp bảo.

Loại tài liệu luyện cực kỳ trân quý này, cả Nhân giới cũng có thể có.

Nếu thu hết tất cả những thứ này đi, vậy thu hoạch lần này của Diệp Trường Sinh khó mà đánh giá được.

Tiểu kiếm màu tím lập loè hào quang, không ngừng chém ra từng đạo kiếm khí, va chạm với cấm chế làm tiêu hao hào quang cấm chế.

Cấm chế nơi này cực kỳ lợi hại.

Mỗi một cột đá, từ đỉnh thấp đến đỉnh, giá trị tài liệu luyện khí từng bước tăng lên, cấm chế thủ hộ càng thêm lợi hại.

Bản thân ngọn núi này, làm cho người ta sau khi đi tới nơi này, pháp lực trên dưới toàn thân cũng chỉ còn lại có hai thành.

Sau đó còn phải công phá những cấm chế này, độ khó trong đó có thể tưởng tượng được.

Trong mấy chục vạn năm trong quá khứ, có không ít tu sĩ Kết Đan kỳ tới nơi này.

Nhưng đại bộ phận mọi người chỉ miễn cưỡng đem đi một kiện tài liệu luyện khí, dùng để công phá cấm chế tầng thấp nhất mà thôi.

Người có thể công phá cấm chế đỉnh phong, đã ít lại càng ít.

“Từ cường độ cấm chế này mà xem, chỉ sợ cũng chỉ có loại tu sĩ tu luyện đến Kết Đan hậu kỳ đại thành này mới có thể suy xét đến cấm chế này!”

“Kết Đan sơ kỳ, có thể công phá được cấm chế phía dưới cùng đã không dễ dàng rồi!”

“Lấy pháp lực của ta, cho dù là ở thời kỳ đỉnh phong, nếu như trong tay không có cổ bảo này, căn bản không có khả năng phá vỡ cấm chế bảo hộ Cửu Thiên Tử Ngọc này!” Diệp Trường Sinh trong lòng thầm nghĩ.

Tu vi Kết Đan sơ kỳ của hắn thực sự có chút sớm.

Bất quá, vì luyện chế bản mạng pháp bảo, chung quy là không có biện pháp.

Cũng may lần này có mang theo Phệ Kim Trùng.

Diệp Trường Sinh không ngừng thúc giục kiếm khí, oanh kích đạo cấm chế kia, đồng thời cũng cẩn thận từng li từng tí một thao túng Phệ Kim Trùng, cắn nuốt ánh sáng cấm chế.

Thời gian từng phút trôi qua, Diệp Trường Sinh nhiều lần dừng lại, nuốt đan dược vào, đi bổ sung pháp lực của mình.

Tuy rằng trong tay hắn có một loại đan dược trân quý có thể giúp pháp lực của mình khôi phục đến thời kỳ đỉnh phong trong nháy mắt.

Nhưng tạm thời hắn không thể sử dụng loại đan dược này.

Bởi vì muốn cho tốc độ thôn phệ cấm chế của Phệ Kim Trùng cùng với tốc độ chính mình phá vỡ cấm chế đồng bộ.

“Sàn sạt!”

Rậm rập tiếng xé rách vang vọng trong đại điện trống trải này.

Hơn vạn con Phệ Kim Trùng liều mạng cắn nuốt quang mang cấm chế, có con Phệ Kim Trùng ăn, bỗng nhiên rơi xuống mặt đất, không nhúc nhích.

Dường như là bị linh lực của cấm chế giết chết.

“Chung quy là một con Phệ Kim Trùng bốn đời sinh sản, uy lực có hạn!” Nhìn thấy một màn này, Diệp Trường Sinh trong lòng cảm khái một câu.

Hiện tại Phệ Kim Trùng này toàn thân màu bạc, chỉ là trên lưng xuất hiện một chút kim ban.

Đợi đến lúc hoàn toàn biến thành kim sắc Phệ Kim Trùng, đó mới gọi là lợi hại.

Diệp Trường Sinh điên cuồng oanh tạc cấm chế, qua liên tiếp mấy canh giờ, rốt cục, hắn và Phệ Kim Trùng đều đem cấm chế mài mòn đến một tầng mỏng cuối cùng.

Chỉ cần một kích, là có thể phá vỡ cấm chế cuối cùng này.

Diệp Trường Sinh lập tức dừng lại, nuốt vào một viên đan dược rồi thở ra, khôi phục pháp lực đến đỉnh phong.

Sau đó, hắn hạ chỉ lệnh cho tất cả Phệ Kim Trùng, để chúng thôn phệ hết tầng cấm chế cuối cùng kia.

“Chi! Chi...”

Trên màn sáng cấm chế kia truyền đến thanh âm bén nhọn rợn người, hơn vạn con Phệ Kim Trùng điên cuồng cắn xé màn sáng.

“Phanh!”

Đột nhiên, một tiếng giòn tan vang lên, màn sáng bị phá vỡ.

Cấm chế bị phá vỡ, đạo Phệ Kim Trùng kia cắn xé cấm chế lập tức xông vào trong ô vuông, bao trùm khối Phượng Hoàng Thạch kia, lấy đi.

Cùng lúc đó, một đạo hào quang màu xanh từ trên cột đá dâng lên, mắt thấy sẽ đưa bảy Phệ Kim Trùng này đi.

Cơ hồ cùng lúc với Phệ Kim Trùng trên cột đá đột phá cấm chế, tất cả Phệ Kim Trùng trên năm cây cột đá khác cũng đều đồng thời phá vỡ cấm chế.

Chúng nó cũng đồng dạng đem khối tài liệu luyện khí trên quý trong ô vuông hợp lực bắt đi, sau đó bị cột đá dâng lên thanh quang bao vây.

Mà cùng lúc đó, Diệp Trường Sinh cũng đột nhiên ra tay, kiếm khí màu tím to lớn bùng nổ, hung hăng chém lên màn sáng cấm chế kia.

Giống như bọt biển vỡ tan, “Bốp” một tiếng, đạo cấm chế kia vỡ tan, Diệp Trường Sinh vung tay áo lên, lập tức cuốn khối Cửu Thiên Tử Ngọc vào trong tay áo.

Lúc này, hào quang màu xanh trên cột đá dâng lên, bảy cây cột đá trong đại điện đồng loạt bộc phát ra hào quang sáng chói, hào quang hiện lên, Diệp Trường Sinh và những Phệ Kim Trùng kia đồng thời bị truyền tống đi.

Trước mắt ánh sáng màu xanh lóe lên, Diệp Trường Sinh lập tức phát hiện mình đã đến chân núi.

Hắn lập tức thả thần thức ra, tìm tòi tình huống xung quanh, khi nhìn thấy bảy Phệ Kim Trùng cách mình không xa, trong lòng thở phào nhẹ nhõm.

triệu hồi tất cả Phệ Kim Trùng trở về, Diệp Trường Sinh cũng đồng thời lấy được tài liệu luyện khí của chúng.

Canh Kim, Phượng Hoàng Thạch, vạn năm Bích Linh Mộc, Ngũ Hành Ngọc...

Mỗi một loại tài liệu đều có phân lượng mười phần, đủ để luyện chế một kiện hoặc nhiều kiện pháp bảo.

“Lần này kiếm lớn rồi!”

Nhìn một đống tài liệu này, Diệp Trường Sinh lẩm bẩm nói.

Cái này đại bộ phận đều là linh thạch cũng không mua được a.

Cảm khái một chút, hắn lập tức bỏ toàn bộ tài liệu này vào túi trữ vật, hơn nữa thu hồi Phệ Kim Trùng.

Sau khi thu dọn xong, Diệp Trường Sinh nhìn từng ngọn núi phía xa, ánh mắt lộ vẻ do dự.

“Truyền tống trận rời khỏi di chỉ này, phân tán ở các vị trí khác nhau của hòn đảo này, phải chờ tới một năm sau mới xuất hiện!”

“Một cái Truyền Tống Trận chỉ có thể truyền tống một người đi, điều này có nghĩa là mặc dù có thể sống sót thoát khỏi đủ loại nguy hiểm bên trong di chỉ này, nhưng tương lai nếu muốn rời đi, cũng phải trải qua một trận chém giết!”

“Ta vẫn là đi làm chuẩn bị trước đi!”

Diệp Trường Sinh thì thào, nhanh chóng bước về con đường lúc đến.

Hắn dự định trở lại chỗ biên giới hòn đảo, để pháp lực khôi phục đỉnh phong, sau đó trực tiếp bắt đầu luyện chế pháp bảo bản mệnh ngay tại chỗ.

Tại nơi nguy hiểm này, thực lực có thể tăng cường thêm một phần thì liền tăng thêm một phần.

Bởi vì trên đường trở về, còn phải trải qua một hồi kịch chiến.

Mười tòa truyền tống trận đại biểu cho mười tiêu chuẩn có thể trở về.

Mười người này, Kết Đan hậu kỳ hoặc yêu thú tự nhiên chiếm cứ tuyệt đại đa số.

Nhưng đa số thời gian cũng không hoàn toàn là như vậy, trên thực tế có rất nhiều người từ trong bí cảnh này còn sống rời đi, ngược lại tu sĩ Kết Đan hậu kỳ chiếm cứ số ít.

Xuất hiện hiện tượng này, tất nhiên là có rất nhiều nguyên nhân.

Có khả năng là bởi vì vận khí, ví dụ như vị trí xuất hiện trên một tòa Truyền Tống Trận nào đó, hội tụ phần lớn tu sĩ Kết Đan hậu kỳ. Mà vị trí Truyền Tống Trận khác, cách bọn họ khá xa, không kịp chạy qua.

Cho nên, bọn họ chỉ có thể chém giết lẫn nhau, mà trên những truyền tống trận còn lại, cạnh tranh tự nhiên sẽ nhỏ đi rất nhiều.

Cũng có đôi khi, bởi vì tu sĩ Kết Đan hậu kỳ tương đối tham lam, đi tranh đoạt tài nguyên nào đó thập phần trân quý, do đó vẫn lạc đại đa số.

Tóm lại, sẽ có đủ loại nguyên nhân, dẫn đến trong số những người có thể trở về, chưa bao giờ thiếu người kết đan sơ, trung kỳ.

Nếu không, Kết Đan sơ kỳ tu sĩ cũng không thể tới bí cảnh này.

Khắp di chỉ này đều rất đặc thù.

Truyền Tống Trận có thể rời khỏi di chỉ đều cần nhờ vào một loại lông vũ của Lôi Bằng mới có thể an toàn truyền tống rời đi.

Phương pháp còn lại không được!

Đã từng có người thử qua Truyền Tống Phù dùng Tinh Cung luyện chế ra rời khỏi hòn đảo này, kết quả người này sau khi dùng Truyền Tống Phù rời đi, không còn xuất hiện ở Loạn Tinh Hải.

Không biết là đã chết hay là chuyện gì.

Dù sao sau đó, cũng không còn ai thử dùng truyền tống phù rời đi nữa.

Mà Tinh Cung, cũng sẽ không đưa bất kỳ Truyền Tống Phù gì cho bất kỳ tu sĩ tiến vào di chỉ.

Truyền Tống Phù không dùng được, Diệp Trường Sinh tự nhiên cũng không trông cậy vào Đại Na Di Lệnh có thể mang hãn an toàn đến Loạn Tinh Hải.

Dù sao, Lôi Bằng bí cảnh này là tồn tại từ thời thượng cổ.

Khi đó chỉ sợ không thiếu lệnh na di, khi Lôi Bằng tộc kiến tạo Truyền Tống Trận, không có khả năng không cân nhắc đến vấn đề Đại Na Di lệnh.

Nói không chừng còn có cạm bẫy chuyên nhằm vào Đại na di lệnh, cho nên hãn vẫn muốn thành thành thật thật đi đoạt một cái Lôi Bằng chi vũ, dựa theo phương pháp rời khỏi bí cảnh truyền thống.

Lần nữa xuyên qua rừng rậm đen, Diệp Trường Sinh bay nhanh một đường, pháp lực trong cơ thể cũng càng ngày càng nhiều.

Lúc trở lại chỗ biên giới hòn đảo, pháp lực trên người hắn cũng khôi phục đến đỉnh phong.

“Không sai biệt lắm!”

Nhìn hải dương xanh thẳm phía xa, Diệp Trường Sinh tìm một khu đất trống ở xung quanh, bắt đầu bận rộn.

Đem lần này đi ra mang theo trên người vài loại trận pháp bố trí xuống, bảo đảm chính mình tại luyện chế pháp bảo không bị quấy rầy.

Tạo nghệ trận pháp của Tân Như Âm bây giờ lại có tiến bộ, bãng vào những trận pháp này, cho dù tu sĩ Kết Đan hậu kỳ, Giả Anh tiến đánh, căn bản cũng không lay động được.

Bận rộn mấy canh giờ, sau khi an bài tốt tất cả mọi chuyện, Diệp Trường Sinh ngồi trên bãi đất trống được trận pháp bảo hộ, lấy ra hơn mười loại tài liệu luyện chế pháp bảo.

Cửu Thiên Tử Ngọc, Huyền Thần Sa, Vạn Niên Tinh Linh Mộc, Tinh Nguyên Thạch...

Sau khi phân tích Cửu Thiên Tử Ngọc một lần, tương lai cho dù xảy ra vấn đề gì cũng có thể dùng linh thạch để phục chế.

Mở hộp ngọc chứa Huyền Thần Sa ra, lấy hạt cát nhỏ như hạt gạo ra.

Phía trên Huyền Thần Sa lóe ra cửu thái mộng ảo.

Diệp Trường Sinh nhìn chăm chăm hạt cát này một lát, sau đó vung tay lên, xuất ra một đồng lớn linh thạch.

Bắt đầu sao chép Huyền Thần Sa.

Dùng một hạt cát để luyện chế pháp bảo khẳng định là không đủ.

Phục chế một hạt Huyền Thần sa, Diệp Trường Sinh trực tiếp tiêu hao năm ngàn linh thạch.

Hắn một hơi trực tiếp phục chế sáu mươi hạt.

“Số lượng pháp bảo này có lẽ đủ rồi!”

Nhìn lại túi nhỏ của mình, thân gia đại súc thủy.

Vốn mười năm qua, trải qua một loạt giao dịch, bán yêu đan, hắn đã kiếm được mấy chục vạn linh thạch.

Trong đó đại bộ phận bị Phệ Kim Trùng ăn sạch, số còn lưu lại trên người, cộng thêm trên người vốn có, hắn có tổng cộng bốn mươi vạn linh thạch.

Lần này, vì luyện chế pháp bảo, lại tiêu hao hết ba mươi vạn.

Bất quá, Diệp Trường Sinh cũng không có tiếc hận gì, sắc mặt bình thản.

Tiêu hao linh thạch đối với hắn mà nói không đáng kể chút nào.

Từ sau khi đến Loạn Tinh Hải, cho tới bây giờ cũng chưa từng thiếu linh thạch, tương lai chắc cũng không thiếu linh thạch.

Thoạt nhìn mấy chục vạn hơi thở, nhưng chỉ cần bán ra vài thứ, rất nhanh liền có thể kiếm mấy chục vạn.

Đã đến Kết Đan kỳ rồi, lúc hắn bán các loại tài liệu, cũng không cần cần thận từng li từng tí như khi thực lực thấp kém trước kia.

Kết đan kỳ tu sĩ làm mấy chục vạn sinh ý, kỳ thật là một loại hiện tượng rất bình thường.

Như Diệu Âm Môn kia, thực lực cao nhất cũng chỉ là Kết Đan Tu Sĩ, nhưng linh thạch của Diệu Âm Môn có được vượt qua trăm vạn.

Cho nên nói, vị kết đan tu sĩ Diệu Âm môn chủ này, nói hắn thân gia trăm vạn cũng không quá phận.

Ở Loạn Tinh Hải này, tu sĩ Kết Đan kỳ bình thường cũng chỉ mấy vạn linh thạch.

Tỷ như Cổ trưởng lão cùng Miêu trưởng lão của Lục Liên Điện bị Diệp Trường Sinh giết chết, toàn bộ gia sản cũng chỉ có ba năm vạn Linh Thạch.

Thân gia chủ yếu thể hiện trên bản mạng pháp bảo của bọn họ, một kiện pháp bảo giá trị thấp nhất cũng phải hơn vạn linh thạch.

Ngoại trừ kiện pháp bảo kia ra, trên người bọn họ cũng không có bao nhiêu thứ đáng giá.

Điều này kỳ thật là đại bộ phận kết đan tu sĩ, toàn thân trên dưới chỉ có một kiện pháp bảo đáng giá.

Trên thực tế, đại bộ phận tu sĩ Kết Đan, vì luyện chế bốn mạng pháp bảo, đều sẽ đem mình nửa đời tích súc tất cả đi vào.

Loại tu sĩ Kết Đan không có tiền luyện chế pháp bảo bản mệnh kia cũng không phải là không có, thậm chí có thể nói là rất bình thường.

Đại bộ phận kết đan tu sĩ đều rất khó có được bản mệnh pháp bảo của mình trong mấy năm qua.

Rất nhiều người tích súc trên vài chục năm, thậm chí trên trăm năm mới có thể miễn cưỡng luyện chế ra được một kiện.

Cho nên, tu sĩ mới kết đan thường phi thường nghèo.

Nhưng tu sĩ Kết Đan nếu trong tay có vài kiện pháp bảo hoặc một kiện cổ bảo thì gia sản của hắn liền tăng vọt lên tới mấy chục vạn linh thạch.

Loại tu sĩ này, trong đông đảo tu sĩ Kết Đan Kỳ, mười không còn được một!

Cổ Bảo trân quý khó có thể tưởng tượng được, coi như là tu sĩ Nguyên Anh, nhìn thấy cũng phải động tâm.

Tỷ như Diệp Trường Sinh đã từng gặp qua vị chân nhân đảo chủ Khôi Tinh Đảo Mộc Long kia.

Vị đảo chủ kia pháp bảo cọc gỗ Mộc Long có giá trị mười mấy hai mươi vạn linh thạch.

Càng không cần phải nói, hắn làm đảo chủ một trăm năm, hàng năm đều có thể từ Khôi Tinh Đảo kiếm ba năm nghìn Linh Thạch.

Cái này cộng lại cũng là mấy chục vạn linh thạch.

Loại Kết Đan Tu Sĩ này tại Loạn Tinh Hải vẫn là tương đối ít, đại bộ phận đều là có thân phận thế lực nhất định.

Chỉ bằng chính mình muốn có được thân gia như vậy, trên cơ bản là không có khả năng.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao, quyền khổng chế hai mươi bốn đảo bên ngoài Tinh Cung lại hấp dẫn nhiều tu sĩ Kết Đan đến tranh đoạt như vậy.

Chỉ cần có thể cướp được một ngọn, một trăm năm, đủ để kiếm mấy chục vạn linh thạch.

Tu sĩ Kết Đan nào có thể không động tâm?

Tất cả đều sẽ liều mạng cướp đoạt đại vị đảo chủ!

162

Những tán tu Loạn Tinh Hải này, một khi trở thành đảo chủ của hòn đảo phụ thuộc Tinh Cung, trên cơ bản đều trong thời gian rất ngắn trở thành thuộc hạ trung thành của Tinh Cung.

Cái mộng quyết định cái đầu.

Nếu như phản bội Tinh Cung, còn có ai có thể cung cấp cho bọn hắn mấy ngàn linh thạch ổn định hàng năm?

Những thế lực khác sẽ móc ra mấy chục vạn linh thạch để mua sự trung thành của một tu sĩ Kết Đan sao?

Trên cơ bản là không có khả năng!

Cho nên nói, dưới sự thúc dục lợi ích, những người này chỉ cần trở thành đảo chủ, tất nhiên sẽ trung thành tuyệt đối với Tinh Cung.

Mà Tinh Cung, cũng nhờ vào hai mươi tư hòn đảo này, đem toàn bộ Loạn Tinh Hải đảm kết đan tu sĩ ưu tú buộc chặt trên chiến xa của mình.

Trong những người này, nếu có loại xuất sắc như vậy, thậm chí có thể thật sự gia nhập Tinh Cung, trở thành một phần tử của họ.

Trước kia, Tinh Cung có không ít trưởng lão Nguyên Anh, chính là từ trong tán tu đào ra.

Có tán tu không thiếu tư chất, chỉ thiếu cơ duyên.

Ví dụ như Nguyên Dao.

Bọn họ có thể xuất thân từ một môn phái nhỏ nào đó, cũng có thể là xuất thân nơi hẻo lánh nào đó, tài nguyên bản địa không thể tiếp tục cung cấp cho bọn họ tu hành đến Kết Đan trung hậu kỳ.

Mà một khi trở thành đảo chủ, bọn họ sẽ không bao giờ thiếu tài nguyên nữa.

Có mấy chục vạn linh thạch kia thì hoàn toàn có thể mua sắm một món cổ bảo giúp cho sức chiến đấu của mình tăng mạnh.

Có lẽ mua sắm linh dược tăng tiến tu vi, một trăm năm qua, đủ để cho tu sĩ Kết Đan sơ kỳ tiến vào Kết Đan trung kỳ.

Có thể nói, đại hội Trích Tinh từ một mức độ nào đó mà nói, chính là cá chép vượt long môn!

Một khi bỏ qua, thời gian một trăm năm hoàn toàn có thể khiến cho một tu sĩ Kết Đan sơ, trung kỳ có thực lực là Kết Đan hậu kỳ.

Đây là dương mưu của Tinh Cung!

Những tu sĩ Kết Đan có thể lên làm đảo chủ cùng với những người chủ trương không của các môn phái trung đẳng và một ít Kết Đan Tử Tôn của tu sĩ Nguyên Anh, đều là những nhân vật đỉnh cao trong giới tu sĩ Kết Đan ở Loạn Tinh Hải.

Thực lực của bọn họ đều ở mức Kết Đan hậu kỳ, mà tài phú của bọn họ, trên cơ bản cũng chỉ có mấy chục vạn linh thạch đến hơn trăm vạn linh thạch.

Đương nhiên, thật ra Loạn Tinh Hải còn có mấy tu sĩ Kết Đan kỳ tài năng xuất chúng, tài sản mà bọn họ có hoàn toàn là những người bình thường không thể nào tưởng tượng được.

Tỷ như thiếu chủ Tinh Cung Lăng Ngọc Linh, lại như Lục Đạo Truyền Nhân, thân gia của những người này, tu sĩ Nguyên Anh bình thường cũng không sánh bằng.

Trên thực tế, gia sản của những người này đã không cách nào dùng linh thạch để tính toán rồi.

Ví dụ như Lăng Ngọc Linh, chờ nàng kế thừa Tinh Cung, thân gia là bao nhiêu?

Trên trăm triệu linh thạch? Mấy tỷ linh thạch?

Điều này không cách nào phán đoán!

Tinh Cung thống trị Loạn Tinh Hải vô tận năm tháng, tài sản khổng lồ của nó thật khó có thể tưởng tượng.

Vậy mới nói, khác biệt giữa tu sĩ Kết Đan Kỳ và tu sĩ Kết Đan Kỳ đôi khi rất lớn.

Đương nhiên, sau khi loại trừ những tu sĩ Kết Đan kỳ ra, đại bộ phận tu sĩ Kết Đan kỳ có thân gia khác nhau chủ yếu vẫn là thể hiện trên các pháp bảo của riêng mình.

Ví dụ như pháp bảo bản mệnh mà Diệp Trường Sinh muốn luyện chế hiện tại, chỉ tiêu hao nguyên vật liệu cũng đã đạt tới cấp triệu linh thạch.

Cái này pháp bảo luyện chế ra sau, theo hắc bối dưỡng, uy lực đạt tới đỉnh cấp cổ bảo, hắc bối là không vấn đề.

Thậm chí, tương lai hoàn toàn có hi vọng trưởng thành đến tình trạng có thể so với Thông Thiên Linh Bảo.

Dù sao tài liệu chính luyện chế món pháp bảo này, Huyền Thần Sa và Cửu Thiên Tử Ngọc đều dùng để luyện chế tài liệu chính cho Thông Thiên Linh Bảo.

Đương nhiên, uy lực pháp bảo bản mệnh như thế nào chủ yếu là do chủ nhân bồi dưỡng.

Sau khi chuẩn bị tốt tất cả tài liệu, Diệp Trường Sinh ngồi xếp bằng dưới đất, nhắm mắt dưỡng thần.

Ba ngày ba đêm sau, hắc bối mở mắt ra, thần sắc ngưng trọng, chuẩn bị bắt đầu luyện khí.

Một đạo kim quang đột nhiên xuất hiện trên người hắc bối, ánh mắt Diệp Trường Sinh chợt sáng lên, há mồm phun một cái, một ngọn lửa màu vàng từ trong miệng hắc bối phun ra, rơi vào Tinh Nguyên Thạch trước mắt.

Dưới đan hỏa cực nóng của Diệp Trường Sinh thiêu đốt, mặt ngoài cứng rắn Tinh Nguyên Thạch dần dần bắt đầu mềm đi, trở nên sền sệt.

Như thế liên tiếp hai ngày trôi qua, viên Tinh Nguyên Thạch rớt cuộc dưới sự thiêu đốt của Đan Hỏa biến thành một bãi dịch thể.

Diệp Trường Sinh lập tức thi triển từng đạo ấn pháp thủ quyết phức tạp, cố định bãi chất lỏng này cho hình thái hiện tại, sau đó cất vào một cái hộp ngọc.

Sau đó, lại lấy ra một đoạn Tinh Linh Mộc vạn năm, đồng dạng dùng Đan Hỏa thiêu đốt, Tinh Linh Mộc như ngọc cuối cùng cũng hóa thành một bãi bùn nhão.

Trong hơn mười ngày kế tiếp, Diệp Trường Sinh không ngừng dùng đan hỏa thiêu đốt mỗi loại phụ tài thành chất lỏng.

Sau khi hoàn thành hết thầy, hắn lập tức dừng tay lại, bắt đầu phục dụng một viên đan dược khôi phục pháp lực, đồng thời làm cho tinh thần của mình trở lại trạng thái đỉnh phong.

Một ngày sau, Diệp Trường Sinh trình trọng lầy Cửu Thiên Tử Ngọc ra, há mồm phun ra một ngọn lửa màu vàng còn trắng kiết hơn trước rất nhiều.

Khu vực biên giới của hòn đảo này được trùng điệp đại trận bảo vệ, không ai biết một tu sĩ Kết Đan tiến vào bí cảnh lại chọn nơi này luyện chế pháp bảo bản mệnh.

Hơn một tháng liên tiếp, Diệp Trường Sinh không ngừng vận dụng đan hỏa, luyện hóa những tài liệu chính và phụ tài kia thành chất lỏng.

Sau đó, đem hai loại tài liệu chính Cửu Thiên Tử Ngọc cùng Huyền Thần Sa luyện hóa thành chất lỏng dần dần dựa theo tỷ lệ hỗn hợp lại, làm cho nó đại khái ngưng tụ thành hình dạng một tấm gương.

Tiếp theo, hắn lại hết sức chăm chú, hao phí lượng lớn pháp lực, cẩn thận từng li từng tí một dính vào hình dáng ban đầu của tấm gương này, điêu khắc một pháp trận cỡ nhỏ.

Có thể nói, khởi nguồn của uy lực hạch tâm của một kiện pháp bảo là những pháp trận nhỏ bé này, hoặc có đôi khi cũng bị gọi là cấm chế.

Sau khi khắc tất cả những trận pháp nhỏ bé được ghi chép trên Kim Linh Thiên Tinh Công, Diệp Trường Sinh hơi thở dài một hơi.

Hắn tranh thủ nuốt một viên đan dược, hồi phục pháp lực của mình một chút.

Sau một lát, hắn lại hết sức chăm chú, tập trung tinh khí thần toàn thân, đem từng đạo thần bí phù văn phong cách cổ xưa khắc ở trong hình dáng ban đầu của gương.

Quá trình này thật giống như là vẽ bùa!

Nhưng độ khó của việc vẽ bùa lại cao hơn rất nhiều!

Trong mười năm trước, Diệp Trường Sinh vừa luyện khí, vừa học tập trận pháp và chế phù, bởi vì lúc luyện chế pháp bảo cần dùng tới.

Luyện khí, nhiều khi không chỉ đơn giản là luyện khí đơn giản như vậy.

Muốn luyện chế một kiện pháp bảo, xưa nay không phải dùng các loại tài liệu đốt thành chất lỏng, sau đó trộn lẫn thành hình dạng một kiện pháp bảo là được.

Đây không phải là luyện khí, mà là rèn sắt.

Căn nguyên pháp bảo cường đại ở chỗ có thể điều động thiên địa linh khí đồng thời chuyển hóa pháp lực và thiên địa linh khí thành các loại pháp trận cùng phù văn.

Mà các tài liệu trân quý cần có để luyện chế pháp bảo, thật ra là vật liệu luyện chế phù văn và những phù văn này.

Tài liệu thừa nhận trận pháp và phù văn, đồng thời trận pháp cùng với đặc tính thúc giục tài liệu đến mức tận cùng, cả hai là quan hệ hỗ trợ lẫn nhau.

Trận pháp khắc càng phức tạp, cần tài liệu càng cao cấp, pháp bảo luyện chế ra uy lực cũng càng lớn.

Diệp Trường Sinh gần như muốn học máu mà luyện chế món pháp bảo này.

Hắn đưa tay bên cạnh lấy ra một cái hộp ngọc, mở hộp ngọc ra, bên trong là một bãi chất lỏng màu bạc đã được hắn luyện hóa lúc trước.

Vỗ hộp ngọc, chất lỏng màu bạc bay đến không trung trước mặt, Diệp Trường Sinh há mồm phun ra một ngụm máu, trộn lẫn tiến vào chất lỏng màu bạc kia.

Sau đó, thần thức điều khiển chất lỏng màu bạc này lưu lại trên tấm gương từng đạo hoa văn thần bí.

Tiếp theo, hắn lại mở ra từng cái hộp ngọc, cũng lẫn tinh huyết vào, hòa chất lỏng trong những hộp ngọc này vào trong hình gương ban đầu, lưu lại từng chỗ văn lạc thần bí.

Sau đó, chất lỏng sau khi trộn lẫn Tinh Nguyên thạch và Tinh Linh Mộc bay ra, bao quanh gương tròn lại tạo thành một cái khuôn.

Tiếp theo, Diệp Trường Sinh lại vận dụng vài loại tài liệu phụ, trên khung kính minh khắc trận pháp cùng phù văn.

Như thế liên tiếp trải qua một tháng mài giũa tinh tế tỉ mỉ, hắc mới hoàn thành toàn bộ công việc.

Tiếp theo, Diệp Trường Sinh bắt đầu liên tục không ngừng phun đan hỏa, khiến tấm gương dần dần trở nên cứng rắn, làm cho những tài liệu cùng tinh huyết của mình hỗn hợp đầy đủ.

Sau đó, ngưng kết lại.

Cứ như thế, dùng ngọn lửa nhỏ nung chín, qua khoảng một tháng, một mặt gương nhỏ tinh xảo như đá mà không phải là đá, như ngọc mà không phải ngọc, bên cạnh có đường vân bằng gỗ xuất hiện ở trước mắt.

Một mặt lộ ra màu bạc, một mặt màu tím, một bên khung có màu đen, mơ hồ có thể nhìn thấy bên trong có vô số ngôi sao đang lóe lên, ngẫu nhiên mặt ngoài sẽ hiện lên một đạo hào quang chín màu.

Chu Thiên Tinh Thần Kính, thành công rồi!

Sắc mặt Diệp Trường Sinh có chút tái nhợt, nhưng trong lòng lại tràn ngập hưng phấn. Hắc há miệng hút một hơi, lập tức nuốt cái gương nhỏ kia vào trong bụng, bắt đầu chăm sóc trong đan điền.

Hao phí ba tháng khổ công, cuối cùng đã luyện chế thành công kiện pháp bảo bản mệnh này.

Diệp Trường Sinh lại lần nữa ăn vào một viên đan dược, khôi phục pháp lực của mình.

Ngay cả pháp lực hùng hồn của hắc ta cũng cần phải thỉnh thoảng khôi phục một chút, có thể thấy được việc luyện chế pháp bảo này tiêu hao bao nhiêu.

“Còn có truyền tống trận của bí cảnh gần chín tháng mới mở ra được, trước đó ta vẫn nên tiếp tục bồi dưỡng pháp bảo bản mạng của mình một thời gian ngắn!”

Diệp Trường Sinh nhẹ giọng tự nói, tiếp tục xếp bằng ở trong trận pháp, không nhúc nhích, dùng pháp lực trong đan điền không ngừng ôn dưỡng Chu Thiên Tinh Thần Kính.

Hắc không tiếp tục ra ngoài tìm kiếm bảo vật trong bí cảnh.

Thứ nhất là vì bí cảnh này thật sự rất nguy hiểm, thứ hai ngoại trừ Minh Dương điện chứa tài liệu luyện khí thì hẳn không biết ở đâu.

Tư liệu về chỗ bí cảnh này thật sự rất khó lấy được, Diệp Trường Sinh không sưu tập được những thứ có liên quan tới bảo địa khác.

Bởi vậy, hắn quyết định án binh bất động, đợi đến lúc thời gian không sai biệt lắm, trực tiếp đi tranh đoạt một tòa Truyền Tống Trận.

Trong di chỉ này, nếu như không có mục tiêu mà chạy loạn thì đó là một chuyện rất nguy hiểm.

Cứ thế liên tiếp sáu tháng, Diệp Trường Sinh vẫn luôn ngồi trong khu vực trận pháp bảo vệ, chậm rãi dùng pháp lực ôn dưỡng pháp bảo.

Mãi cho đến một ngày, đột nhiên một tiếng xé gió dồn dập phá vỡ sự yên tĩnh nơi đây.

Diệp Trường Sinh ngồi trong trận pháp mở mắt ra, nhìn theo hướng tiếng xé gió vang lên, thấy được một người đàn ông trung niên mặc áo tím.

Người này tướng mạo nho nhã tuấn lãng, khí độ phi phàm, có thể nói là một vị mỹ nam tử.

Chỉ là, giờ phút này trên người hắn lại có mấy phần chật vật, máu chảy ra từ khước miệng dính trên vạt áo, loang lổ điểm điểm.

Sắc mặt hắn ta trắng bệch, ánh mắt ảm đạm, khí tức suy yếu không gì sánh được, trên mặt có từng đạo hắc khí không ngừng dâng lên.

“Phụt!”

Nam tử trung niên ngã quy trên bờ cát, há mồm phun ra huyết dịch màu đen, huyết thủy kia rơi xuống đất cát, phát ra thanh âm “Xì xì”.

Hiển nhiên mang theo tính ăn mòn mãnh liệt, có kịch độc!

“Đạo huynh bên trong trận pháp... Mời ra... Vừa thấy, tại hạ tất có... Hậu báo!”

Nghe thanh âm dứt quãng kia, lông mày Diệp Trường Sinh nhú lại.

Hắn đứng dậy, nhìn nam tử áo tím ngã xuống ngoài trận pháp, trên mặt lộ vẻ do dự.

Người đàn ông trung niên mặc áo bào tím này hắn biết, chính là vị Uông môn chủ Diệu Âm Môn mà trước đó hắn đã quen biết.

“Hắn gặp phải chuyện gì, sao lại thê thảm như vậy?” Diệp Trường Sinh nhìn Uông môn chủ, trong lòng thầm nghĩ.

Vị Môn chủ của Diệu Âm Môn này chính là Kết Đan Hậu Kỳ, một thân thực lực tuyệt đối không kém.

Hơn nữa, với hiểu biết của Diệp Trường Sinh, trên người đôi phương cũng có cổ bảo hộ thể.

Một tu sĩ cường đại như vậy lại có thể sa sút đến tình trạng như thế, hẳn rồi cuộc đã gặp phải chuyện gì?

Đang suy nghĩ, thanh âm dứt quãng của vị Uông Môn chủ lại vang lên: “Uông mỗ... Có... Đột phá nguyên anh... Phương pháp này đem tặng!”

Diệp Trường Sinh thần sắc chấn động, lập tức bước ra khỏi trận pháp, nhanh chóng đi tới trước mặt Uông Môn chủ, vội vàng lấy ra một viên đan dược, nuốt xuống.

Kinh ngạc nói: “Gâu huynh, sao ngươi lại biến thành như vậy?”

Đan dược vào bụng không lâu sau, khí sắc của Uông Môn chủ đã khá hơn một chút, mở hai mắt ra. Hắn nhìn thấy gương mặt của Diệp Trường Sinh, lập tức có chút ngoài ý muốn, có chút kinh ngạc.

Cười khở một tiếng, Uông Môn chủ trong cơn giận không đủ nói: “Không nghĩ tới là Diệp huynh ở đây, Uông mỗ chật vật như thế, để Diệp huynh chê cười rồi!”

“Gâu huynh, huynh gặp phải chuyện gì vậy?” Diệp Trường Sinh đỡ hắn ngồi dậy hỏi.

Uông Môn chủ bất đắc dĩ thở dài một tiếng, nói: “Ta cùng giao thủ với một con Độc Giao cấp bảy, không phải là địch thủ của

đối phương, bị đánh thành hiện tại bộ dáng này!”

“Độc Giao cấp bảy?” Diệp Trường Sinh nghe vậy mắt lộ ra vẻ kỳ dị, như là nhớ ra cái gì đó.

“Độc Giao kia, là cháu trai của Kim Giao Vương - Giao Long tộc Ngoại Tinh Hải, thực lực cường đại kinh người, ta không phải là đối thủ của hắn!”

“Quả nhiên là cháu trai của Kim Giao Vương, nhưng nhân vật như vậy mà cũng tới nơi này?” Diệp Trường Sinh hơi kinh ngạc.

Nếu như nhớ không lầm, Kim Giao Vương là thập cấp yêu thú, tương đương với nhân loại Nguyên Anh hậu kỳ đại tu sĩ.

Thân là tôn tử của loại người này, sao lại thiếu tài nguyên, cũng phải chạy vào trong bí cảnh chứ?

“Chỉ vì trong di chỉ Hải Vương này, có thứ cực kỳ trọng yếu đối với chúng nó, trong lời kiếp hóa hình có thể giúp được gì cho chúng nó, cho nên con Độc Giao cấp bảy tiến vào bí cảnh này!” Uông Môn chủ thở không ra hơi nói.

Trên mặt hắn có chút lo lắng nhìn phía sau, vội vàng nói: “Diệp huynh, ta đã trúng độc của Độc Giao kia, mạng không còn lâu nữa, giữa chúng ta nói ngắn gọn...”

Uông Môn chủ còn chưa nói hết, đột nhiên trong rừng cây ngoài trăm dặm truyền đến một tiếng thét dài.

Nhìn thoáng qua bên kia, ánh mắt Diệp Trường Sinh bình tĩnh, nói: “Gâu huynh, xem ra con Độc Giao kia đến rồi. Chờ ta giải quyết nó trước đã, chúng ta nói chuyện khác đi!”

Diệp Trường Sinh nói xong, xoay người nhìn về rừng cây phía xa.

Chỉ thấy, một mảng lớn ánh sáng đỏ như lửa đang nhanh chóng vọt tới bên này, đây là một con giao long toàn thân đỏ tươi, hình thể ước chừng đến sáu bảy mươi trượng, toàn thân trải rộng lân phiến đỏ tươi.

Đây là Độc Giao tiếng tăm lừng lẫy, cho dù trong số rất nhiều Giao Long, cũng được coi là loại khá mạnh.

Độc Giao cấp bảy, cả người lóe ra linh áp cường đại. Con yêu thú này ngay cả chân nhân Nguyên Anh kỳ nhìn thấy chỉ sợ cũng không hạ được.

Dù sao, Giao Long chính là một trong số ít Thiên Địa Linh Thú từ thời thượng cổ vẫn còn tồn tại, loại Yêu thú này chẳng những tốc độ tu hành vượt xa Yêu thú bình thường, một khi tu luyện thành công, Pháp lực thần thông cũng vượt xa cùng giai.

Thậm chí Việt giai Diệt Định đối với Giao Long thuần chủng cũng không phải là không có khả năng.

“Con Độc Giao này chính là con mà Hàn Lập đã gặp ở Loạn Tinh Hải, chỉ là nó hiện tại chưa đột phá lên cấp tám mà thôi. Nếu như ta nhớ không lầm thì con Độc Giao này sau khi tiến vào cấp tám thì thực lực có thể so với yêu thú cấp chín!”

“Nó bây giờ mặc dù chỉ là cấp bảy, nhưng thực lực so với tu sĩ Nguyên Anh Kỳ thì chênh lệch không lớn như vậy!”

“Tuyệt đối không thể liều mạng!” Diệp Trường Sinh trầm nghĩ.

Trong đầu hắn nhanh chóng hiện lên rất nhiều ý niệm: “Trận pháp mà ta bố trí ở đây, Ưng Môn chủ có thể phát hiện ra, yêu thú cấp bảy không nhất định có thể phát hiện ra!”

“Nói cho cùng, chỉ cần không có hóa hình, linh trí của chúng và nhân loại chung quy vẫn kém nhau một chút.”

“Bất quá, cũng không thể khinh thường, vẫn nên bố trí thêm một tầng trận pháp ẩn nặc đi!”

Diệp Trường Sinh trong lòng nghĩ như vậy, nhanh chóng lấy ra trận bàn, trận kỳ, chôn dưới cát.

Cũng không lâu lắm, một trận pháp quan trọng xuất hiện, tất cả những trận pháp mà hắn bố trí đều được giấu kín.

Ưng Môn chủ ở một bên trợn mắt há hốc mồm nhìn một màn này.

Không nghĩ tới Diệp Trường Sinh còn có thể lấy ra loại trận pháp cao cấp này.

Trận pháp trên người hắn rốt cuộc có bao nhiêu?

Trước đây, sở dĩ hắn có thể phát hiện trận pháp mà Diệp Trường Sinh ẩn nấp ở đây, tất cả đều là vì hắn đã tu luyện qua một môn thần thông, có thể liếc mắt một cái đã nhìn ra trận pháp.

Còn bây giờ, sau khi Diệp Trường Sinh bố trí xong tầng thứ nhất của trận pháp, hắn cũng không cách nào phát hiện được những trận pháp kia.

“Là Diệp huynh muốn dùng trận pháp để đối phó với con giao long kia sao?” Uông Môn chủ trong lòng thầm nghĩ.

Trong chốc lát, con giao long kia đã đi được hơn mười dặm, Diệp Trường Sinh lập tức kéo Uông Môn chủ mở trận pháp, xuất hiện trên mặt biển.

Hai người nhanh chóng chạy về hải dương xa xa.

Tạo ra một giả tạo hắn mang theo cửa lớn chạy trốn khỏi nơi đây.

Cũng không lâu lắm, một tiếng hú dài vang lên, Độc Giao dài sáu bảy mươi trượng xuất hiện ở bờ biển.

Nhìn thoáng qua hai người đang chạy trốn ở chỗ sâu trong hải dương, trong con ngươi màu đỏ của hắn hiện lên một tia quang mang âm lãnh tàn nhẫn.

Vẻ khát máu chợt lóe lên rồi biến mất, giao long ngâm nga, nhanh chóng phóng về phía trước.

Chỉ là, nó vừa mới lao ra mười mấy trượng thì đột nhiên hào quang trước mặt biến hóa một trận, thân thể cao lớn của nó đã bị một màn hào quang to lớn vây khốn.

Trận pháp?!

Trong ánh mắt Độc Giao hiện lên vẻ vừa sợ vừa giận, rộng to một tiếng, thân thể cao lớn cực nhanh đang đưa, ý đồ phá tan trận pháp ngăn cản này.

Nhưng màn hào quang màu vàng kia lại cứng cỏi dị thường, vô luận thân hình nó có xung kích thế nào cũng không thể lay

động được nó.

Mà lúc này, Diệp Trường Sinh đã dẫn theo Uông Môn chủ chạy cực nhanh tới nơi đây.

“Grào!”

Trong màn hào quang do trận pháp tạo thành, một tiếng rống giận kinh thiên động địa vang lên.

Giao long thấy hai người này xuất hiện, tức giận tới cực điểm.

Nhất là nhìn Diệp Trường Sinh, ánh mắt đó hận không thể lập tức ăn tươi nuốt sống hắn.

Không cần nghĩ cũng biết biến cố phát sinh ở đây nhất định là có liên quan đến tên tiểu tử nhân loại này.

“Gâu huynh, người đợi một lát, chờ ta giải quyết xong con Độc Giao này, lại đến nói chuyện với người!”

Diệp Trường Sinh nói xong, đi tới phía trước, há mồm phun ra bản mạng pháp bảo mình vừa mới luyện chế thành công không bao lâu.

Cố ý muốn dùng con giao long này thử xem uy lực của bản mạng pháp bảo như thế nào.

“Ầm!”

Lúc này, trong màn hào quang màu vàng đất, toàn thân Độc Giao toả ra hào quang đỏ tươi, há miệng phun ra một ngọn lửa màu đen.

Ngọn lửa kia tựa hồ có uy lực cực kỳ đáng sợ, thiêu đốt màn hào quang màu vàng đất kia, khiến cho nó lung lay sắp đổ.

Diệp Trường Sinh chỉ tay một cái, Chu Thiên Tinh Thần Kính bay tới trên trận pháp, một mặt màu tím nhắm ngay giao long, hào quang lóe lên, một luồng sáng màu tím lập tức bao phủ con Độc Giao kia.

Độc Giao vốn đang phun ra ngọn lửa bản mạng của mình, dự định đốt trụi màn hào quang do trận pháp hình thành.

Nhưng trong chớp mắt, nó liền phát hiện, chính mình bỗng nhiên rơi vào trong một thế giới đen kịt.

Hoàn cảnh trước mắt thay đổi, lồng ánh sáng màu vàng biến mất không thấy gì nữa, chỉ còn lại một màu đen kịt.

Đang lúc hấn hoài nghi liệu có phải mình lại rơi vào một trọng trận pháp khác hay không, đột nhiên, mắt hấn lại lần nữa biến đổi.

Vô số tinh quang xuất hiện, rạng rỡ tỏa sáng.

Nó như đang đi trong tinh không, trước mắt tối đen như mực, chỉ có vô số ánh sao lóng lánh.

Ánh sao kia, như từng ngôi sao treo lơ lửng trong hư không mênh mông.

Đang lúc Độc Giao còn nghi hoặc, bỗng nhiên, nó nhìn thấy từng ngôi sao kia, đột nhiên chuyển động, tốc độ cực nhanh, kéo ra một cái đuôi thật dài, hướng nó rơi xuống.

Hàng vạn ngôi sao cứ như là mưa trút xuống và vẽ nên quỹ tích, khiến người khác nhìn vào cứ như là từng luồng kiếm khí thông thiên vậy.

Không, đó chính là kiếm khí!

Trong ánh mắt Độc Giao lộ ra vẻ kinh hãi, từng ngôi sao rơi xuống kia, kỳ thật đều là từng đạo kiếm khí tráng kiện, đang hướng nó đánh tới.

“Grào!”

Gầm lên giận dữ, toàn thân Độc Giao lóng lánh huyết sắc quang hoa, nó há mồm phun ra một đoàn huyết quang, huyết quang hóa thành một mặt bình chướng che trời, chắn trước người mình.

“Ầm!”

“Ầm...”

Ngôi sao biến thành kiếm khí rơi xuống như mưa, ầm vang nện ở trên tấm chắn màu máu kia, phát ra tiếng vang kịch liệt.

Giống như mưa rơi trên lá chuối, tinh ngân kiếm khí bay tả tả hạ xuống, nện lên trên tấm chắn màu máu.

Huyết sắc bình chướng rất cứng, nhưng số lượng kiếm khí quá nhiều, dần dần có xu thế chống đỡ không nổi.

Độc Giao thấy thể sắc mặt giận dữ, há miệng thu hồi hoả diễm trong lòng sáng trận pháp thiêu đốt lúc trước, không tấn công trận pháp nữa, toàn bộ tinh lực đều dùng để ngăn cản kiếm khí như mưa công kích.

Khi nó gia tăng pháp lực rót vào, bình chướng màu máu kia rất nhanh liền trở nên vững chắc.

Trong lúc đó, mặc dù ngẫu nhiên có vài đạo kiếm khí xuyên thấu qua bình chướng, rơi xuống trên người Độc Giao, nhưng kiếm khí kia căn bản không thể đánh vỡ phòng ngự của nó.

“Con Độc Giao này, chỉ bằng thân thể, đã có thể so với yêu thú cấp tám!” Diệp Trường Sinh trong lòng rung mình, đưa ra phán đoán.

Hắn hiểu rõ, nếu như mình không mượn nhờ sức mạnh của trận pháp, chỉ sợ tuyệt đối không phải đối thủ của con Độc Giao này.

Dù sao hắn mới chỉ là tu sĩ Kết Đan sơ kỳ, mà đối phương đã có thể chống lại tu sĩ Nguyên Anh.

Trận kỳ trong tay vung lên, Diệp Trường Sinh toàn lực phát động tất cả lực lượng của trận pháp, chỉ một thoáng, bên trong trận pháp, cát bay đá chạy, lưỡi đao màu vàng kim hiển hiện đầy trời, đồng loạt chém về phía Độc Giao.

Từng sợi dây nước vừa thô vừa to ngưng tụ ra, trói chặt trên người Độc Giao, hạn chế hành động của nó.

Trên mặt đất, từng đám nham thạch nhô ra, bén nhọn không gì sánh được, thế không thể đỡ.

...

Tất cả trận pháp đều được phát động, công kích con Độc Giao này.

Độc Giao phát ra tiếng rống giận kinh thiên động địa, nhưng nó lại không cách nào thoát khỏi trói buộc của trận pháp.

Dưới sự công kích từng tòa đại trận kia, trên thân Độc Giao rất nhanh xuất hiện vết thương, huyết dịch đỏ tươi chảy ra.

Thấy một màn này, Diệp Trường Sinh lại lần nữa thôi động pháp bảo, phát động công kích Độc Giao.

Trừ thi triển một chút loại Tinh Ngân Kiếm Khí công kích trước đó, hắn lại thử một chút thủ đoạn khác của pháp bảo này.

Diệp Trường Sinh hao phí lượng lớn pháp lực đưa vào trong pháp bảo, chuẩn bị khoảng chừng ba phút, sắc mặt hắn đều vì tiêu hao pháp lực quá lớn mà trắng bệch.

Rốt cuộc, trên Chu Thiên Tinh Thần Kính loé lên hào quang màu tím.

Hướng về phía đầu Độc Giao, khi tử sắc quang mang chiếu lên đầu Độc Giao thì một đoàn tử sắc hỏa diễm đột nhiên tại đỉnh đầu Độc Giao bốc cháy lên.

“Grào!

!”

Ngay khi tử sắc hỏa diễm xuất hiện, Độc Giao lập tức rú lên thê lương dị thường, hỏa diễm không gió tự cháy, theo thân thể Độc Giao, nhanh chóng khuếch tán ra ngoài.

Chỉ trong chớp mắt, toàn thân Độc Giao đều bị ngọn lửa màu tím bao vây, tiếng gào rú vô cùng thê lương phản nộ từ trên người gã vang lên.

Toàn thân nó không ngừng tỏa ra hào quang huyết sắc, ngăn cản ngọn lửa màu tím đang thiêu đốt.

Nhưng chẳng biết tại sao, hỏa diễm màu tím này tựa hồ là không gì không cháy, cho dù là pháp lực, chạm vào cũng sẽ bị thiêu đốt mất.

Hơn nữa, pháp lực càng nhiều, thiêu đốt càng lợi hại, Độc Giao dùng pháp lực ngăn cản ngọn lửa này, ngược lại có hiệu quả đổ thêm dầu vào lửa.

“Grào!

!”

Độc Giao gào thét, thống khổ giãy giụa trong trận pháp, thân thể cao lớn vặn vẹo, nếu không có trận pháp trói buộc, không biết sẽ gây ra động tĩnh lớn đến mức nào.

Độc Giao kinh hãi phát hiện, bất luận mình dùng thủ đoạn gì ngăn cản hỏa diễm này, đều không thể ngăn cách nó. Dưới hỏa diễm thiêu đốt, lân giáp cứng rắn quanh thân nó hòa tan, huyết

nhục bị đốt cháy, phát ra thanh âm xì xì, thậm chí tản mát ra một cỗ mùi quái dị.

Diệp Trường Sinh đối với tiếng gào thét thê lương trong trận pháp kia mắt diếc tai ngơ, hắn cẩn thận nhìn chăm chăm thân thể dần dần thu nhỏ của Độc Giao.

Dưới sự thiêu đốt của ngọn lửa màu tím, thân thể Độc Giao không ngừng thu nhỏ lại, không ngừng nhỏ đi, từ sáu bảy mươi trượng trở lên biến thành mười mấy trượng, thậm chí còn không tới ba trượng.

“Đây... đây rốt cuộc là ngọn lửa gì?”

Uông Môn chủ ở một bên thấy một màn này, kinh hãi khó tả, đây là lần đầu tiên hắn thấy được loại hỏa diễm quỷ dị đáng sợ này.

Thậm chí, ngay cả chuyện mệnh mình không còn lâu cũng có chút xem nhẹ, ngơ ngác nhìn Độc Giao không ngừng bị ngọn lửa màu tím thiêu đốt gào thét thê lương.

Con yêu thú cấp bảy này, lúc mình đối mặt nó, cơ hồ bị đánh cho không hề có sức hoàn thủ, hao phí mấy tám phủ lực trên quý mới miễn cưỡng trốn ra được.

Mà Diệp Trường Sinh lại có thể đánh đối phương thê thảm như vậy.

Lúc này, trong ánh mắt của Uông Môn chủ nhìn về phía Diệp Trường Sinh đột nhiên xảy ra biến hóa.

Có một tia kính sợ.

Mặc dù bản thân hắn là tu vi Kết Đan hậu kỳ, nhưng sau khi nhìn thấy thủ đoạn của Diệp Trường Sinh, Uông môn chủ đại khái có thể xác định, nếu hai người đối đầu nhau, hắn tuyệt đối không phải đối thủ của Diệp Trường Sinh.

Thật đúng là một tu sĩ Kết Đan đáng sợ!

Hắn rốt cuộc là ai?

Có thể sử dụng pháp bảo như vậy, có được trận pháp như vậy, theo như Uông Môn chủ thấy, xuất thân của Diệp Trường Sinh hắn tuyệt đối không đơn giản.

Nhưng mà, căn cứ theo kết quả điều tra trước đây của Diệp Âm môn, đối phương đích xác là một tán tu.

Nghe nói, dường như có quan hệ với Khôi Tinh Đảo bên kia, có quan hệ với cái chết của trưởng lão Lục Liên Điện lúc trước.

Hắn tu luyện tới cảnh giới Kết Đan, cũng bất quá mười mấy năm mà thôi.

Một tu sĩ mới vừa tiến vào kết đan lại có thể có được thần thông cùng pháp lực đáng sợ như vậy, quả thực là không thể tưởng tượng nổi.

Trong mắt Uông Môn chủ, thời khắc này Diệp Trường Sinh nghiêm nhiên đã bịt kín một tầng khăn che mặt thần bí.

Hỏa diễm màu tím tiếp tục thiêu đốt, Độc Giao giãy dụa càng ngày càng yếu.

Đến lúc này, gần như đã không nghe thấy tiếng Độc Giao gào thét nữa, khí tức nó đang hấp hối, đã không sai biệt lắm sắp chết rồi.

Diệp Trường Sinh vội vàng dùng một mặt màu tím của Chu Thiên Tinh Thần Kính, lại lần nữa chiếu lên thân thể Độc Giao, ngọn lửa màu tím kia từ từ biến mất.

Tại chỗ đó chỉ còn lại một đoàn huyết nhục bị đốt trọi hòa tan.

Diệp Trường Sinh đi tới phía trước, cầm lấy một thanh kiếm tách rời những máu thịt kia, từ bên trong tìm được một viên yêu đan màu đỏ, cùng với hồn phách của một tiểu giao màu đỏ như máu.

Khi thấy nó xuất hiện, hồn phách của tiểu giao đỏ như máu kia phát ra tiếng gào thét thê lương, trong ánh mắt mang theo sợ hãi, oán độc, căm hận.

Đây là tinh hồn của Độc Giao, Diệp Trường Sinh lập tức ra tay, thu yêu đan vào, hạ cấm chế tinh hồn đối phương, phong tỏa bên trong hộp ngọc.

Con Độc Giao bảy cấp cứ thế chết đi.

Do trên Chu Thiên Tinh Thần Kính dấy lên ngọn lửa màu tím.

Đây là một loại hỏa diễm tên Tinh Linh Tử Viêm, là một trong những thủ đoạn công kích mà pháp bảo bản mệnh có khả năng phát huy ra.

Đồng thời, cũng là một loại thần thông mà sau khi Kim Linh Thiên Tinh công đại thành tăng thứ chín.

Hiện tại Diệp Trường Sinh chỉ là Kết Đan sơ kỳ, cho nên hẳn chỉ có thể miễn cưỡng mượn nhờ pháp bảo thì triển ra loại hỏa diễm này, phải đợi hẳn đến Kết Đan hậu kỳ, mới có thể dễ dàng sử dụng loại thủ đoạn công kích này.

Dựa theo những ghi chép trong ngọc giản mà Nguyên Tinh đạo nhân lưu lại lúc trước, một khi tu luyện ra loại hỏa diễm này, thiên hạ to lớn, nơi nào cũng có thể đi được.

Mặc dù gặp phải tu sĩ Nguyên Anh, cũng hoàn toàn không sợ, có thể chống lại đối phương.

Tinh Linh Tử Viêm này, dựa theo công pháp ý kiến trên, là tham khảo từ trên ngàn vạn ngôi sao kia hùng hực hỏa diễm bất diệt mà sáng tạo ra.

Uy lực cực lớn, nếu như có bảng xếp hạng hỏa diễm của thế gian, Tinh Linh Tử Viêm kia tất nhiên là một trong những loại hỏa diễm đứng đầu.

Những lời khoắc lác trong công pháp này, Diệp Trường Sinh không biết có phải thật hay không, nhưng hôm nay hẳn thí nghiệm một chút, uy lực quả thật không khiến hắn thất vọng.

Thân thể của Độc Giao bảy cấp kia có thể so với yêu thú cấp tám, nhưng vẫn bị Tinh Linh Tử Viêm đốt cháy.

Hơn nữa, Độc Giao gần như không có chút năng lực chống lại nào.

Diễm này đã đủ khiến cho Diệp Trường Sinh hài lòng.

Về sau chỉ cần dựa vào loại hỏa diễm này, hẳn cũng đủ để tung hoành vô địch trong Kết Đan kỳ rồi.

“Chu Thiên Tinh Thần kính, quả thực không khiến người ta thất vọng!” Diệp Trường Sinh ngắm nghía tấm gương nhỏ tinh xảo trong tay, ánh mắt lộ vẻ yêu thích không hề che giấu.

Pháp bảo bản mệnh mới luyện chế ra không bao lâu, chỉ cần ở trong đan điền ôn dưỡng mấy tháng đã có thể có được uy lực cường đại như vậy.

Tương lai, có thể trưởng thành tới mức nào chứ, thật sự khiến người ta chờ mong mà.

Há mồm nuốt, một lần nữa Chu Thiên Tinh Thần Kính nuốt vào trong đan điền, tiếp tục ôn dưỡng.

Diệp Trường Sinh thu hồi trận pháp, sau đó nhìn về phía Uông Môn chủ đang nằm ở một bên.

Hiện tại Uông Hằng đã bình tĩnh trở lại, cả người bình tĩnh dị thường, toàn bộ cảm xúc bi hỉ liên quan đều biến mất không thấy gì nữa.

Tiếp nhận cái chết của mình, người thường sẽ trở nên vô cùng lý trí.

Hiện tại, suy nghĩ trong lòng Uông Môn chủ đều là chuyện riêng của mình.

Sau khi toàn bộ hành trình quan sát trận chiến giữa Diệp Trường Sinh và Độc Giao, trong lòng hắn sinh ra một ý niệm.

Thực lực của Diệp Trường Sinh mạnh mẽ vượt ngoài dự liệu của hắn, bởi vậy hiện tại hắn đã thay đổi suy nghĩ lúc đầu khi nhìn thấy Diệp Trường Sinh.

Ngay từ đầu hắn không ôm quá nhiều hy vọng với thực lực của Diệp Trường Sinh.

Thậm chí hắn còn không chắc chắn người này có thể sống sót rời khỏi đây hay không, suy nghĩ trong lòng là làm thế nào để trợ giúp người này rời đi, sau đó nói ra chuyện của mình.

Nhưng bây giờ, Diệp Trường Sinh có thể rời khỏi hay không cũng không cần hắn quan tâm, những gì hắn cần suy nghĩ, làm sao có thể lôi kéo được người này.

Nghĩ đến những chuyện mà Diệu Âm Môn có thể đã chết, Uông Môn chủ cũng cảm thấy vô cùng lo lắng.

“Diệp huynh, chúng ta giao dịch đi!” Thanh âm Uông Hằng suy yếu vô cùng nói.

Nhìn gương mặt tái nhợt không còn chút máu của hắn, ánh mắt của Diệp Trường Sinh rất bình tĩnh, nói: “Xin hãy nói!”

“Túi trữ vật của ta bị ta giấu ở một nơi bí ẩn, bên trong có một kiện đồ vật có thể gia tăng tỷ lệ lên ba thành Kết Anh!”

“Ta nguyện ý đem vật ấy tặng cho Diệp huynh, chỉ xin Diệp huynh sau khi rời khỏi bí cảnh, có thể đem những vật khác trong túi trữ vật trả lại cho Uông mỗ, hơn nữa kính xin Diệp huynh đảm nhiệm chức trưởng lão Diêu Âm Môn, kính xin Diệp huynh nhất định phải đáp ứng!”

Thanh âm Uông Môn chủ suy yếu, chậm rãi nói ra một điều kiện giao dịch.

Diệp Trường Sinh nghe được lời này, sắc mặt hơi chấn động, có chút kinh ngạc hỏi: “Gâu huynh, đồ có thể tăng ba thành tỷ lệ kết anh lên, vậy mà ngươi tìm được vật nghịch thiên này?”

Có thể gia tăng tỷ lệ Kết Anh ba thành, nếu như vật ấy truyền ra ngoài, vậy chẳng phải sẽ tạo nên một trận gió tanh mưa máu sao?

Phải biết rằng, độ khó khi đột phá bình cảnh Nguyên Anh kỳ đủ để khiến cho đại bộ phận tu sĩ Kết Đan kỳ thiên phú tuyệt hảo tuyệt vọng.

Cho dù là dị linh căn hay thể chất đặc thù, thậm chí là Thiên linh căn thì khi đột phá bình cảnh cũng sẽ chiếm ưu thế không lớn!

Muốn trở thành tu sĩ Nguyên Anh, toàn bộ phải dựa vào cơ duyên, quan hệ với tư chất đã không còn lớn nữa.

Tu sĩ Thiên Linh Căn so với tu sĩ Kết Đan bình thường thì tỷ lệ Kết Anh có thể nhiều hơn một thành cũng xem như rất nghịch thiên rồi.

Bởi vì, có thể tu luyện đến loại tu sĩ Kết Đan như giả anh thì không tồn tại người tư chất kém cỏi, cho dù là dạng như Hàn Lập khi tu luyện đến giả anh thì tư chất cũng không kém nhiều lắm so với Thiên Linh căn.

Thấy vẻ kinh ngạc trên mặt Diệp Trường Sinh, Uông Môn chủ nói: “Diệp huynh, ngươi không nghe lầm, cũng vì món đồ kia nên ta mới rơi xuống kết cục như hiện tại!”

“Bây giờ Diệp huynh mặc dù chỉ là một tu sĩ Kết Đan sơ kỳ, nhưng ta cho rằng tương lai người tu luyện đến Kết Đan hậu kỳ tuyệt đối không phải là vấn đề!”

“Nói vậy, chính Diệp huynh cũng tương đương năm chắc chứ?”

“Nếu có thể tu luyện tới Kết Đan hậu kỳ, vậy có thể gia tăng tỷ lệ Kết Anh ba thành, Diệp huynh chẳng lẽ không muốn sao? Bỏ qua lần này, sẽ không còn cơ hội nữa!”

Trong mắt Uông Môn chủ tràn đầy kỳ vọng nói với Diệp Trường Sinh.

Ánh mắt Diệp Trường Sinh lộ vẻ do dự.

Trên thực tế, hiện tại tư chất của hắn đã được Bồ Thiên Đan đề thăng lên trình độ có thể so với Thiên Linh Căn.

Nhưng mà, chỉ dựa vào tư chất Thiên Linh Căn mà muốn ngưng kết nguyên anh thì hoàn toàn là người si nói mộng.

Từ xưa đến nay, đại bộ phận tu sĩ Thiên Linh căn sở dĩ đều có thể đột phá đến Nguyên Anh kỳ, đó là bởi vì bọn họ tiến vào Kết Đan hậu kỳ thời gian so với tu sĩ bình thường tư chất gần hơn rất nhiều.

Song linh căn bình thường, dị linh căn tu sĩ, muốn tu luyện tới Kết Đan hậu kỳ, có thể phải tốn bốn, năm trăm năm thời gian. Nếu như vậy, chờ bọn họ tu luyện tới giả anh, thọ nguyên đại hạn đã không còn xa nữa, làm sao còn có hi vọng kết anh?

Mà thời gian tu sĩ Thiên Linh Căn tu luyện tới Kết Đan hậu kỳ, khả năng cũng chỉ có một trăm năm, hoặc nhiều lắm là hai trăm năm, bọn họ còn có thể tiêu xài một lượng lớn thọ nguyên. Trong thời gian dài như vậy, tỷ lệ tìm được phương pháp kết anh cũng lớn hơn rất nhiều.

Đây chính là nguyên nhân vì sao rất nhiều tu sĩ có thiên linh căn đều có thể tu luyện tới Nguyên Anh kỳ.

Cũng không phải bởi vì tư chất bọn họ khi kết anh có thể chiếm được bao nhiêu tiện nghi, mà là bởi vì thời gian còn nhiều hơn so với người bình thường.

Ngưng kết Nguyên Anh khó như thế, cho dù chỉ là một thành tỷ lệ cũng đủ cho tu sĩ Kết Đan hậu kỳ đi liều mạng.

Thì càng không cần phải nói hiện tại Uông Môn chủ đã nói ra ba phần tỷ lệ rồi.

Đương nhiên cũng có thể nhìn ra điểm nghịch thiên của công pháp mà Diệp Trường Sinh tu luyện.

Cửu Khiếu Tinh Nguyên Công, tu luyện ra ba cái tinh khiếu, tỷ lệ ngưng kết Nguyên Anh sẽ gia tăng khoảng năm thành.

Cái tỉ lệ năm thành này, cộng thêm ba thành tỷ lệ mà Uông môn chủ nói, tương lai ngưng kết Nguyên Anh cơ hồ là ván đã đóng thuyền.

Cho nên, sau khi Uông môn chủ nói ra lời này, Diệp Trường Sinh lập tức liền động tâm.

Thần tình hắn lập tức chuyên chú lên, nhìn vào Uông Hằng.

“Thực không dám giấu giếm, đề nghị của Uông huynh, ta thực sự có chút muốn đáp ứng. Tỷ lệ ba thành, đáng để ta liều một phen!” Diệp Trường Sinh chậm rãi nói.

Nghe được lời này, ánh mắt Uông Môn chủ lộ ra vẻ vui mừng, vội vàng nói: “Diệp huynh, Uông mỗ cùng ngươi tương giao mười năm, bây giờ người duy nhất có thể tin tưởng chính là ngươi, kính xin Diệp huynh nhất định phải đáp ứng lời thỉnh cầu của Uông mỗ!”

“Kính xin Diệp huynh hỗ trợ trông nom Diệu Âm môn!” Uông Môn chủ nói, miễn cưỡng đứng dậy, hướng Diệp Trường Sinh thi lễ thật sâu.

Hắn biết rõ bản thân sẽ không thể sống lâu hơn nhân thế, nếu tin tức hắn chết trong bí cảnh truyền ra ngoài, vậy Diệu Âm môn tất sẽ bị trùng kích.

Phải biết rằng, địa vị Diệu Âm môn bây giờ, hơn phân nửa là dựa vào tu sĩ Kết Đan hậu kỳ như hắn chống đỡ.

Một khi hắn không còn, ba người còn lại đều là tu sĩ Kết Đan sơ kỳ, làm sao ứng phó được với cục diện phức tạp này?

Hơn nữa, thật ra hai vị trưởng lão khác trong Diệu Âm Môn cũng không đáng tin cậy.

Dù sao, bọn họ cũng không phải Diệu Âm Môn từ nhỏ đã bồi dưỡng chúng.

Mà lại giống như chính mình, nửa đường gia nhập.

Hai vị trưởng lão kia bởi vì có mấy tiểu thiếp là nữ đệ tử của Diệu Âm môn, cho nên dưới sự khuyên bảo của hắn và phu nhân gia nhập vào Diệu Âm môn.

Một khi biết tin hắn chết ở chỗ này, hai người kia có ý xấu gì cũng là có thể xảy ra.

Bằng vào mấy nữ đệ tử xinh đẹp, muốn mượn sức hai tu sĩ Kết Đan Kỳ, không dễ dàng như vậy.

Cho nên, Uông môn chủ đối với sự hưng suy của Diệu Âm Môn sau khi chết rất là lo lắng.

Đối với thế tử con gái của mình cũng cực kỳ lo lắng.

Dù sao, dung mạo của các nàng tại Loạn Tinh Hải có thể nói là đứng đầu.

Nhất là nữ nhi của mình, tuổi còn nhỏ, cũng đã có mỹ danh truyền ra ngoài.

Không ít người đã xem qua nói, nói không chừng sau này tiểu nha đầu này chính là đệ nhất mỹ nữ ở Loạn Tinh Hải.

Sắc đẹp, nếu như không có đủ lực lượng để bảo vệ thì đây chính là một hồi tai nạn.

Lấy thực lực Kết Đan sơ kỳ của phu nhân mình, cũng đủ để chấn nhiếp không ít người trong lòng có ác ý.

Nhưng Diệu Âm môn trong môn phái đã đắc tội với một số môn phái, là có tu sĩ Kết Đan trung kỳ.

Ngộ nhớ bọn họ ra tay...

Hậu quả này, Uông Môn chủ không dám tưởng tượng.

Môn chủ Diệu Âm môn Uông Hằng, nóng lòng thỉnh cầu Diệp Trường Sinh gia nhập Diệu Âm môn, hỗ trợ chiếu cố một chút.

Hắn nhìn trúng thực lực của Diệp Trường Sinh.

Với thân phận của Ách môn chủ, đối với tình hình Loạn Tinh Hải hiện tại cũng có vài phần hiểu rõ.

Nghịch Tinh Minh xuất hiện, hắn cũng mơ hồ có phát giác, hắn biết có thể Loạn Tinh Hải đại loạn.

Danh hào Thiên Tinh Song Thánh đã không thể chán nhiếp được những kẻ có dã tâm kia.

Đến lúc đó, một khi xảy ra hỗn loạn, loại phụ thuộc vào Tinh Cung như Diệu Âm Môn sẽ bị trùng kích ngay lập tức.

Vạn nhất một ít đồ xấu xa vì sắc đẹp của thê tử mình cùng nữ nhi, mà đối với Diệu Âm môn nổi lên tâm tư nên làm gì bây giờ?

Cho nên, Uông Môn chủ cấp bách muốn Diệp Trường Sinh đáp ứng gia nhập Diệu Âm môn.

Qua mười năm quen biết, hắn cũng có hiểu biết nhất định về tính cách của Diệp Trường Sinh.

Đây là một loại người giống như khổ tu sĩ, đối với quyền lực không có truy cầu gì cả.

Nhìn hắn cả ngày ở trong cửa hàng luyện khí, bên cạnh chưa bao giờ xuất hiện nữ tử nào, nghĩ hắn cũng không gần mỹ sắc.

Loại người này, để trong lúc nguy cấp hắn gia nhập Diệu Âm Môn, Uông Môn chủ không còn quá yên tâm.

Bởi vì lực hấp dẫn duy nhất đối với khổ tu sĩ chính là tu vi tăng lên.

Cho nên, Uông Môn chủ quyết đoán dùng cơ hội đột phá Nguyên Anh kỳ để dụ hoặc Diệp Trường Sinh.

Theo suy nghĩ của hắn, Diệp Trường Sinh tuyệt đối sẽ không từ chối!

Mà trên thực tế, hắn cũng thật sự đã đánh cuộc thành công.

Ánh mắt Diệp Trường Sinh lóe lên một lát, sau đó nhìn về phía vị Ônng Môn chủ đã không còn sống lâu này.

Có thể nhìn thấy, từng luồng khí đen từ trên người hắn bay lên, làn da cả người hắn cũng dần dần trở nên đen kịt.

“Gâu huynh, ta và ngươi quen biết một lần, thỉnh cầu của ngươi ta nhất định sẽ suy xét thận trọng, tuy nhiên trước đó, vẫn nên để ta nhìn xem ngươi có thật sự hết thuốc chữa hay không!”

Diệp Trường Sinh nói xong, vươn tay đánh một đạo chân khí vào trong cơ thể Ônng môn chủ. Theo chân khí, Diệp Trường Sinh thấy được đan điền của Ônng môn chủ.

Nơi đó đã là một màu đen kịt, ngay cả kim đan của hắn ta cũng đã biến thành một viên độc đan màu đen.

“Cái này...”

Trên mặt Diệp Trường Sinh lộ ra vẻ ngưng trọng, ngay cả kim đan cũng bị kịch độc ăn mòn hoàn toàn, đích thật là hết thuốc chữa.

“Diệp huynh không cần nhìn, thân thể Ônng môn chủ đến trình độ nào, chính mình rõ ràng, đã không còn cách nào để quay về!” Ônng Môn chủ cười khô lắc đầu nói ra.

“Xin Diệp huynh nhất định phải đáp ứng thỉnh cầu của ta!” Hắn lần nữa nói ra, trong ánh mắt tràn đầy vẻ khẩn cầu.

Diệp Trường Sinh trầm ngâm một chút, nói: “Gâu huynh, thỉnh cầu của ngươi ta không phải không thể đáp ứng, nhưng có một chuyện muốn nói trước!”

“Cùng lắm thì ta trở thành một vị khách khanh trưởng lão của Diệu Âm Môn, chuyện nội bộ Diệu Âm Môn ta sẽ không nhúng tay, cũng lười nhúng tay vào, nhưng việc đối ứng là Diệu Âm Môn cũng không thể tùy ý quấy rầy ta, trừ khi có chuyện vô cùng trọng yếu!”

“Hoàn toàn không thành vấn đề, Diệp huynh, chỉ cần ngươi có thể trên danh nghĩa gia nhập Diệu Âm môn là tốt rồi!” Ánh mắt Ônng Môn chủ lộ ra vẻ vui mừng, vội vàng nói.

Hắn thầm nghĩ quả nhiên mình không nhìn lầm người, Diệp Trường Sinh đúng là loại người một lòng hướng đạo, vô dục vô cầu.

“Vậy được, Diệp mỗ đáp ứng lời thỉnh cầu của Uông huynh!”

Nghe được câu này, vị Môn chủ Diệu Âm Môn trên mặt lộ ra vẻ vui mừng.

“Như vậy, Uông mỗ cũng có thể yên tâm rời khỏi nhân thế!”

Nói xong, trên gương mặt tái nhợt của vị Môn chủ Diệu Âm Môn này, chảy ra hai hàng lệ nóng.

Nhớ tới cô con gái nhu thuận đáng yêu của mình, thê tử dịu dàng, hết thầy đều phải rời đi.

Khoát dài một tiếng, Uông Môn chủ đem nơi cất giấu của mình truyền âm nói cho Diệp Trường Sinh.

Hiện tại trên người hắn cái gì cũng không có, ngay cả pháp bảo đều giấu ở Túi Trữ Vật.

Một mình chạy trốn tới đây, cũng may gặp Diệp Trường Sinh, nếu không đại khái hắn sẽ chết uống.

“Phụt!”

Uông Môn chủ lại lần nữa phun ra một ngụm máu, máu đen rơi trên mặt đất, trong nháy mắt ăn mòn mặt đất thành một cái hố to.

Thấy cảnh này, Diệp Trường Sinh nhướng mày, ngập ngừng nói: “Gâu huynh, ngươi nhiều nhất là một canh giờ!”

“Mà thôi, cuối cùng cũng là mệnh bạc ta. Trước khi đến bí cảnh này, ta còn huyền tưởng có một ngày có thể cùng thê tử nữ nhi cùng tiến vào Nguyên Anh kỳ!”

Gã nằm trên mặt đất, cười khổ nói.

“Diệp huynh, có một số việc ta còn phải nói với ngươi nữa...”

Thân thể không chống đỡ nổi ngã lăn trên mặt đất, vị Môn Chủ Diệu Âm Môn này bắt đầu đứt quãng kể cho Diệp Trường Sinh nguyên nhân mình đến trong bí cảnh này.

Đã có ý định vì tương lai đột phá Nguyên Anh kỳ, cũng vì nữ nhi của mình mà trong tương lai có ý định kết đan.

Vợ chồng Uông môn chủ hai người, tư chất đều không tính là kém, thế nhưng bọn hấn sinh ra nữ nhi Uông Ngung, lại chỉ là một cái Tam linh căn tu sĩ.

Tư chất chỉ có thể nói là bình thường!

Tương lai dưới sự tích lũy của lượng lớn tài nguyên của Diệu Âm Môn, nàng Trúc Cơ tuyệt đối không phải là vấn đề.

Thế nhưng, muốn tiến vào cảnh giới Kết Đan, đó lại là muôn vàn khó khăn.

Nếu như không có cơ duyên đặc biệt, thì cơ hồ chỉ là một chuyện không có khả năng.

Như vậy, Uông Môn chủ tự nhiên sớm có tính toán, lót đường cho con gái mình.

Vừa đúng lúc, trước kia hấn từng tiến vào di chỉ của Hải Vương, hơn nữa còn sống thành công.

Khi biết được ở trong đó có một ngọn núi trung tâm có khả năng gia tăng tỷ lệ Kết Đan của tu sĩ Trúc Cơ rất cao.

Nước cộng sinh của Lôi linh dịch!

Lôi linh dịch là một loại lôi điện đặc thù nào đó ngưng tụ đến mức tận cùng, sinh ra một loại chất lỏng, là đặc sản Lôi Bằng nhất tộc.

Tại bên trong di chỉ của Hải Vương, trên một ngọn núi màu xanh, cách mỗi ngàn năm lại sinh ra một giọt Lôi Linh Dịch.

Lôi linh dịch, tu sĩ Giả Anh khi kết anh, dùng một giọt là tăng ba thành tỷ lệ đột phá.

Còn đối với yêu thú, thứ này càng có sức hấp dẫn hơn.

Nếu trước khi Độ Hóa Hình chi kiếp có thể phục dụng một giọt Lôi Linh Dịch, khả năng có thể tăng lên tám phần mười tỷ lệ vượt qua lôi kiếp.

Tỷ lệ tăng lên thực sự có thể khiến cho những yêu thú kia điên cuồng.

Phải biết rằng, trong cuộc đời tất cả yêu thú, sợ nhất chính là hóa hình chi kiếp này.

Từ xưa đến nay, không biết có bao nhiêu yêu thú cấp bảy đã ngã xuống dưới Hóa Hình chi kiếp.

Ngay cả những người được gọi là Vương tộc cũng không ngoại lệ.

Bởi vì lực lượng huyết mạch càng cường đại, kiếp nạn hóa hình càng đáng sợ.

Mà một khi con yêu thú này uống Lôi Linh Dịch, như vậy có thể gia tăng độ kháng cự lôi kiếp thật lớn, từ đó tăng lên tám phần tỷ lệ vượt qua lôi kiếp.

Đây chính là nguyên nhân vì sao, cháu trai Kim Giao Vương, đám thiếu chủ bộ tộc Tỳ Hưu cũng muốn đi vào di chỉ Hải Vương này.

Tất cả chúng nó đều nhắm về phía Lôi linh dịch này.

Lúc này đây, di chỉ của Hải Vương mở ra, vừa lúc là sản phẩm của Lôi Linh Dịch ngàn năm một lần.

Trên ngọn núi màu xanh kia, Uông Hằng tận mắt chứng kiến Độc Giao và thiếu chủ bộ tộc Tỳ Hưu đánh nhau, tranh đoạt giọt Lôi Linh Dịch kia.

Đương nhiên, ở đây không chỉ có hai con yêu thú cấp bảy này, còn có vài vị tu sĩ Nhân tộc, trên cơ bản tất cả đều là Kết Đan hậu kỳ, trong đó có một vị lại càng là Giả Anh.

Tất cả bọn họ đều bị Lôi linh dịch hấp dẫn mà đến.

Mà cái gọi là Lôi Linh Dịch kèm Sinh Thủy, chính là một cái vò nhỏ đựng linh thủy được sản xuất từ Lôi Linh Dịch.

Loại linh thủy này vì khí tức của Lôi linh dịch quanh năm suốt tháng xâm nhiễm mà sản sinh ra công hiệu có thể trợ giúp tu sĩ Trúc Cơ đột phá Kết Đan cảnh.

Chỉ cần dùng một lọ Lôi Linh Dịch hòa cùng Sinh Thủy, có thể tăng tỷ lệ Kết Đan lên năm thành trở lên.

Cho nên, vì tương lai của con mình, đồng thời cũng là vì bản thân có thể đột phá Nguyên Anh kỳ, Uông môn chủ để mắt tới tranh đoạt đồ vật của hai con thất cấp yêu thú.

Hắn dùng một tám thủ đoạn hao phí thu mua phù lục cao cấp của mình ẩn nấp ở một bên, tọa sơn quan hổ đấu.

Muốn chờ hai con Yêu thú kia cùng những Kết Đan Tu Sĩ kia lưỡng bại câu thương sau đó xuất thủ cướp đoạt.

Ngay từ đầu, trận chiến đầu này, ba vị tu sĩ Kết Đan hậu kỳ đối chiến với hai con yêu thú cấp bảy.

Kết quả khiến cho Ôn Hạo không ngờ tới chính là thực lực của hai con yêu thú cấp bảy này lại mạnh mẽ đến mức này. Ba tên tu sĩ Kết Đan hậu kỳ của Nhân tộc đều bị giết hết.

Điều này làm cho Ôn Hạo ớn lạnh ở một bên khăn trương lên, bất quá cũng may, vị thiếu chủ bộ tộc Tỳ Hưu cũng bị thương.

Từ đó về sau, hai con yêu thú cấp bảy chém giết, có thể nói là long tranh hổ đấu.

Cả hai đánh một cái trời đất tối tăm, nguyên bản Ôn Hạo cho rằng hai con yêu thú này sắp lưỡng bại câu thương.

Chuyện này đối với hắn mà nói, là kết quả lý tưởng nhất.

Trước tiên là để hai con yêu thú thanh trừ đối thủ cạnh tranh của Nhân tộc, sau đó hai con yêu thú đánh nhau, một chết một trọng thương.

Hắn vừa lúc cuối cùng đi ra thu gặt chiến quả.

Thế nhưng, ngoài dự liệu của hắn chính là, lúc bắt đầu đối chiến với tu sĩ Nhân tộc thì con Toàn Nghiê bị thương khá nghiêm trọng.

Cho nên, sau khi đánh nhau một hồi, con Tỳ Hưu phát hiện tình huống không ổn, lập tức rút thời gian đem túi trữ vật của ba tên Nhân tộc Kết Đan lấy đi.

Độc Giao không cam lòng, đuổi theo ra ngoài một khoảng, muốn giết chết đối thủ cạnh tranh lớn nhất này.

Nhưng... Chung quy lại là Lôi linh dịch có sức hấp dẫn quá lớn với nó, cho nên sau khi nó đuổi theo được một hai dặm thì lập tức quay trở về.

Chẳng qua, điều kiện này cũng sáng tạo ra cho Môn chủ Ôn Môn.

Mất thấy Độc Giao sắp tới lấy đi Lôi Linh Dịch, Ôn Môn chủ lập tức xuất thủ, đuổi trước Độc Giao, xuất thủ lấy Lôi

Linh Dịch cùng Bạn Sinh Thủy.

Sau đó là điên cuồng bỏ chạy.

Một ngàn năm mới có một giọt Lôi linh dịch nhưng lại bị
Uông Hằng trộm đi một giọt, điều này không phải sẽ khiến
Độc Giao kia điên mất hay sao?

Con yêu thú thất cấp này liệu lĩnh đuổi theo, một người một
thú chạy trốn trên hòn đảo này mấy tháng, rốt cuộc Uông Môn
chủ cũng đã tiêu hao hết các loại thủ đoạn, đã bị Độc Giao
đánh trọng thương.

Còn trúng độc của đôi phương, một đường chạy trốn tới nơi
này.

“Hóa ra là vậy, Uông huynh thật sự là nóng lòng vì ái nữ!”
Diệp Trường Sinh cảm khái nói.

“Ha ha...” Uông Hằng cười khò, trong miệng không ngừng
phun ra dòng máu đen kịt.

“Dù sao ta cũng đã tham lam, muốn tranh giành cơ hội tiến
giai lên Nguyên Anh. Nếu như ta không tranh đoạt Lôi linh
dịch, sẽ không có kết cục như ngày hôm nay!”

“Chỉ cần chờ Độc Giao kia lấy đi Lôi Linh Dịch, ta lại đi thu
thập Bạn Sinh Thủy, đồng dạng có thể giúp Ngưng Nhi tiến
giai Kết Đan, chỉ tiếc là ta a...”

Uông Hằng nói, ánh mắt lộ ra vẻ hối hận vô hạn.

Hiện tại hắn rất là hối hận, vì sao đi đoạt Lôi Linh Dịch kia,
xem ra chính mình chung quy bị dục vọng tiến giai Nguyên
Anh làm choáng váng đầu óc rồi!

Vào thời khắc cuối cùng trong cuộc đời này, Uông Hằng thao
thao bất tuyệt nói nhiều với Diệp Trường Sinh.

Cuối cùng, còn giấy giũa, nhúng máu viết một phong thư,
thỉnh cầu Diệp Trường Sinh giao cho phu nhân của hắn.

Sau đó, hắn nằm trên mặt đất, nhìn chăm chú chỗ giao tiếp của
biển trời xa xa, cuối cùng cũng nhắm mắt lại.

Quan sát thi thể của hắn đã có xu thế hóa thành nước độc,
Diệp Trường Sinh thở dài một hơi.

Ném ra mấy tấm phù lục, hỏa diễm phóng lên tận trời, thiêu đốt cỗ thi thể này hầu như không còn.

Nhìn thoáng qua hoàn cảnh chung quanh, Diệp Trường Sinh không quay đầu lại đi vào trong rừng cây.

Một đường đi về phía trước, có chút thuận thực xuyên qua Hắc sâm lâm, Diệp Trường Sinh quanh quẩn đi dạo, đi tới phía dưới một ngọn núi.

Tìm được một tảng đá lớn, dựa theo những gì Uông Hằng nói, hắn tìm được ở nơi đó một cái túi trữ vật.

Vừa mở ra xem, bên trong có mấy món pháp bảo, có một số linh thạch, còn có một số thứ giá trị không lớn.

Căn cứ vào lời kể của Uông Hằng, trong túi trữ vật này vốn có đại lượng đan dược trân quý, phù lục, nhưng những vật này đều bị hắn trên đường đào tẩu tiêu hao hết.

Diệp Trường Sinh không nhìn những thứ khác, ánh mắt chăm chú nhìn vào hai bình ngọc.

Cầm lên, Diệp Trường Sinh mở một cái bình ngọc trong đó ra đầu tiên.

Trong bình chứa đầy một loại linh dịch màu xanh nhạt, nếu ngưng thần nhìn kỹ có thể phát hiện trong linh dịch màu xanh nhạt này, mơ hồ như có tia chớp màu xanh đang cấp tốc chạy đi.

“Đây chính là nước bạn sinh của Lôi Linh Dịch!” Diệp Trường Sinh nhìn bình bạn sinh thủy này chăm chăm, giờ tay phân tích.

Sau đó, tiêu hao một ngàn linh thạch, được phục chế ra một lọ.

Đem nguyên bản bình kia thả lại túi trữ vật, cái này đã hứa là Uông Môn chủ sẽ trả lại cho phu nhân của hắn.

Tương lai Tử Linh có thể dựa vào cái này kết đan.

Nghĩ tới đây, Diệp Trường Sinh bùi ngùi thở dài.

Tư chất Tử Linh nhìn có vẻ rất bình thường, nhưng thật ra nàng cũng giống Nguyên Dao, đều là không tu luyện công pháp đôi phò, đi làm đường mà thôi.

Nàng là người có thể chất tuyệt mỹ của ma tộc.

Nếu như tu luyện công pháp Ma tộc mà nói thì tiến cảnh tu vi sẽ tiến triển cực nhanh.

Bất quá, cũng giống như Nguyên Dao thể chất, nhân giới tu sĩ căn bản không thể phát hiện loại này thể chất hàng đầu.

Các nàng sinh ra ở Nhân giới, ở một mức độ nào đó mà nói, đúng là bị mai một.

Lấy tác phong vợ chồng Uông Môn chủ đến xem, bọn họ hơn phân nửa sẽ không cho Tử Linh đi tu luyện ma công gì cả.

Cho nên Tử Linh tại nhân giới vẫn luôn không có cơ hội phát hiện thiên phú chân chính của mình.

“Có lẽ đây chính là vận mệnh, nếu như Uông môn chủ biết thể chất của Tử Linh, khả năng hẳn cũng sẽ không có động lực mạnh như vậy để tới di chỉ Hải Vương này!”

“Kể từ đó, tự nhiên cũng không cần phải chết!”

Diệp Trường Sinh thu hồi túi trữ vật của Uông Hằng, sau đó đưa mắt nhìn về một bình ngọc khác.

Bên trong này đại khái chính là Lôi Linh Dịch.

Mở bình ngọc ra, trong nháy mắt, một âm thanh sấm sét vang lên bên tai hắn.

Ánh mắt ngưng tụ bên trong bình, một giọt chất lỏng xanh tươi ướt át nằm trong đó.

Thoạt nhìn thông thấu ôn nhuận như thanh ngọc, tiếng sấm ừ ừ từ trên đó phát ra.

Rất dễ dàng cảm nhận được năng lượng tràn đầy trong giọt chất lỏng này mang theo vài phần táo bạo, khiến người ta chỉ nhìn một cái mà thôi, sẽ sinh ra một cảm giác tê dại như bị sét đánh.

Vẫn giống như trước đó, Diệp Trường Sinh phân tích Lôi linh dịch một lần, sau đó dùng linh thạch phục chế ra một giọt.

Lần này tiêu hao một vụn linh thạch!

Đem hai bình Lôi Linh Dịch bỏ vào túi trữ vật của mình, đây là thù lao mà Uông Môn chủ cho hắn.

Sau đó, Diệp Trường Sinh quan sát hoàn cảnh xung quanh, cuối cùng vẫn lui tới mép đảo, tiếp tục ôn dưỡng pháp bảo.

Còn cách khi truyền tống trận xuất hiện, còn ba tháng nữa.

Không biết đến lúc đó bên trong di chỉ này còn sót lại bao nhiêu người sống sót?

Diệp Trường Sinh ngồi xếp bằng trên bờ biển, im lặng chờ đợi ba tháng.

Ba tháng sau, cả hòn đảo bỗng lắc lư.

Diệp Trường Sinh bỗng nhiên mở to mắt, sau đó lập tức thấy được mười cột sáng màu xanh ngút trời.

Xuất hiện ở các nơi trên hòn đảo, dễ làm người khác chú ý đến cực điểm.

Lập tức chọn một cột sáng cách mình gần nhất, Diệp Trường Sinh vọt tới bên kia.

Cảm thụ được pháp lực thể nội không ngừng giảm xuống, hắn không thèm để ý chút nào, một mực xông về phía trước hơn bốn trăm dặm, trải qua nhiều chỗ hiểm cảnh không thua gì Hắc Lâm Lâm, đi tới trước đạo quang trụ màu xanh kia.

Điều này trên cơ bản đã đến gần trung tâm hòn đảo.

Diện tích bán kính của hòn đảo khoảng chừng hơn sáu trăm dặm, mười tòa truyền tống trận tùy cơ xuất hiện trong phạm vi hai trăm dặm xung quanh hòn đảo.

Diệp Trường Sinh tương đối may mắn, tòa truyền tống trận gần hắn nhất, vừa đúng là kẹt ở khu vực hai trăm dặm này.

Khoảng cách xa như vậy, đến loại địa phương này, pháp lực lưu lại trên người hắn, đã không thể so sánh với một tu sĩ Trúc Cơ sơ kỳ.

Bốn trăm dặm cứ như vậy, nếu truyền tống trận xuất hiện ở trung tâm thì khoảng cách sáu trăm dặm, cho dù là cường giả Độc Giao bị hắn giết chết như vậy thì pháp lực trên người cũng gần như không còn sót lại chút nào.

Dưới sự bao phủ của cột sáng, một tòa truyền tống trận thô ráp cổ xưa xuất hiện trên mặt đất.

Phía trên truyền tổng trận có một cái lông vũ màu xanh.

Đó chính là lông vũ Lô Bằng duy nhất có thể khiến người ta từ chỗ bí cảnh này truyền ra ngoài.

Sau bảy ngày khi truyền tổng trận xuất hiện, đạo thanh sắc quang mang bao phủ truyền tổng trận này sẽ biến mất, sau đó liền có thể mượn lôi bằng chi vũ rời khỏi bí cảnh.

Nếu như không cách nào rời khỏi, kết quả tất nhiên không cần nhiều lời.

Từ trước tới giờ không ai có thể bế quan trong bí cảnh mà sống sót ở đây.

Thời gian bảy ngày, nói cách khác, muốn rời khỏi nơi này, phải giữ vững truyền tổng trận bảy ngày.

Sau khi Diệp Trường Sinh tới nơi này, lập tức thấy trước truyền tổng trận có một vị tu sĩ Kết Đan sơ kỳ xuất hiện.

Đây là một mỹ phụ trung niên, giữa hai hàng mi mang theo vài phần lệ khí, khi nhìn thấy Diệp Trường Sinh từ trong rừng cây đi ra, thần sắc của nàng đầu tiên là căng thẳng, sau đó lập tức thả lỏng.

Kinh sợ một hồi, thì ra cũng là một tu sĩ Kết Đan sơ kỳ.

Như vậy, cũng không cần quá lo lắng.

Trong lòng vị trung niên mỹ phụ này thầm nghĩ như thế, sau đó nàng lập tức nuốt vào một viên đan dược, để pháp lực khôi phục trong thời gian ngắn ngủi, chuẩn bị xuất ra pháp bảo, nhanh chóng đem người trước mắt này đánh chết.

Với tư cách là một tu sĩ có thể còn sống đến ngày hôm nay, hiển nhiên mỹ phụ trung niên có chút tài năng, thực lực không tầm thường.

Khi nàng lấy ra pháp bảo của mình, một nghiên mực đen như mực chuẩn bị công kích đối phương.

Lại nhìn thấy đối phương cũng nuốt đan dược vào, há mồm phun ra một tấm gương nhỏ tinh xảo.

“Àm!”

Hai người đều không nói hai lời, trực tiếp quyết đoán ra tay.

Không có gì để nói, ở nơi này gặp nhau chỉ có người chết ta sống, không còn khả năng khác.

Nghiên mực màu đen bay ra từ trong tay mỹ phụ, đánh về phía Diệp Trường Sinh. Cùng lúc đó, tấm gương của Diệp Trường Sinh cũng xuất hiện giữa không trung.

Chu Thiên Tinh Thần Kính vừa chuyển, một mặt màu bạc liền nhắm ngay nghiên mực kia, phát ra một chùm ngân quang sáng chói.

“Phanh!”

Nghiên mực một bên đen như mực vừa đụng phải ngân quang, liền lập tức bị đẩy lùi ra sau.

Trung niên mỹ phụ chứng kiến một màn này giật nảy cả mình, trong ánh mắt tràn đầy vẻ khó tin.

Không đợi nàng kịp phản ứng, kính lật một cái, mặt màu tím đã nhắm ngay nàng.

Sau một khắc, trời long đất lở, mỹ phụ trung niên phát hiện bản thân đã ở trong một không gian đen kịt.

Ngàn vạn ngôi sao xuất hiện, sáng rực rỡ, hóa thành vô số đạo Thông Thiên Kiếm Khí, giống như nước mưa đập về phía nàng.

“A...”

Một tiếng kêu to thê thảm vang lên, cơ bản không thể nào phòng ngự được, thân thể mỹ phụ trung niên bị mấy chục luồng kiếm khí đâm thủng, ngã trên mặt đất, máu tươi hồi hận.

Lúc này, nếu như có người ngoài ở đây thì khung cảnh chiến đấu chính là:

Diệp Trường Sinh trước tiên dùng một mặt màu bạc đem công kích của mỹ phụ trung niên bắn ngược ra ngoài, sau đó dùng một mặt màu tím nhắm ngay mỹ phụ trung niên.

Mấy chục mấy trăm đạo kiếm khí thô to từ trong gương bay ra, công phá vòng bảo hộ của trung niên mỹ phụ, đâm thủng thân thể của nàng.

Ở trong mắt người ngoài, phương thức công kích của pháp bảo này còn lâu mới bằng nổi rung động mà đương nhiên người

trong cuộc tận mắt nhìn thấy.

Không gian đen kịt gì đó, ngàn vạn ngôi sao rơi xuống, vân vân, đó kỳ thực là ảo giác.

Kiểm khí chân thật ẩn giấu bên trong ngôi sao rơi là tả xuống như mưa kia, nếu như không cách nào phân biệt ảo cảnh này, rất dễ dàng bị giết chết.

Đi lên phía trước, Diệp Trường Sinh nhặt lên một pháp bảo hệt như đá, nhìn kỹ, sau đó thu vào trong túi trữ vật của mình.

Sau đó, lại nhặt lên túi trữ vật của trung niên mỹ phụ.

Vừa mở ra xem, bên trong là hơn một trăm khối linh thạch bậc trung, vài món pháp khí, mấy tấm phù lục.

Cùng với bốn năm cây linh dược.

Một cây thảo nhất niên đại cũng đã được ngàn năm!

Cây cao nhất có thể đạt tới bốn ngàn năm!

“Đây là thứ mà nàng ta đoạt được trong bí cảnh sao? Đối với đại đa số tu sĩ Kết Đan kỳ mà nói, đây chính là thu hoạch kinh người!” Diệp Trường Sinh trầm trầm nói.

Bốn ngàn năm linh dược ở Loạn Tinh Hải bán ra năm sáu vạn linh thạch cũng không có gì là lạ.

Bốn năm cây linh dược này tổng giá trị hơn mười vạn linh thạch.

Nếu đem những thứ này rời đi thì vị trung niên mỹ phụ này có tu vi Kết Đan sơ kỳ, trong vòng trăm năm tiến giai lên Kết Đan trung kỳ, hậu kỳ cũng không phải là không có khả năng.

Dù sao, linh dược ngàn năm, có thể dùng các loại linh dược có thể trợ giúp đột phá bình cảnh kết đan kỳ.

Đây chính là nguyên nhân khiến bọn họ liều mạng tiến vào di chỉ Hải Vương.

Một bí cảnh đã tồn tại mấy chục vạn năm, trong đó đừng nói mấy ngàn năm linh dược, cho dù là mấy vạn năm cũng không phải là không có.

Chỉ là, những linh dược này thường thường đều ở nơi rất khó có thể đạt được, muốn hái tới thì cần phải mạo hiểm tính

mạng.

Trong mấy ngày kế tiếp, Diệp Trường Sinh vẫn ngồi xếp bằng trước truyền tống trận chờ đợi.

Chờ đợi có người lại tới nơi này.

Nhưng hắn ta đã đợi liên tiếp vài ngày, cũng không nhìn thấy bất kỳ một tu sĩ nào xuất hiện ở đây.

“Là ta quá may mắn? Hay là tu sĩ trong di chỉ này chết không còn bao nhiêu?” Diệp Trường Sinh lẩm bẩm nói.

Cho đến ngày thứ bảy, tòa truyền tống trận chỗ hắn cũng không có bất kỳ một tu sĩ hoặc yêu thú nào xuất hiện.

Diệp Trường Sinh dễ dàng lấy được danh ngạch truyền tống ra ngoài.

Nhìn cột sáng màu xanh biến mất, Diệp Trường Sinh lập tức tiến lên, đập lên vết thương của truyền tống trận, đưa tay nắm lấy lông Lôi Bằng đang lơ lửng giữa không trung kia.

“Không phải là thực thể?”

Bàn tay vừa tiếp xúc với lông vũ Lôi Bằng kia, trong mắt Diệp Trường Sinh lập tức hiện lên vẻ kinh ngạc.

Hiển nhiên lông vũ kia dùng linh lực ngưng kết thành chứ không phải lông chim chân chính.

Khi tay hắn bắt lấy Lôi Bằng chi vũ, cái lông chim kia lập tức hóa thành một đạo thanh quang, bao phủ nàng lại.

Hào quang lóe lên, Diệp Trường Sinh biến mất ngay tại chỗ.

Thiên Tinh thành vẫn là một góc hẻo lánh, một năm sau, Lục trưởng lão cùng tên Kết Đan tu sĩ của Tinh Cung lại xuất hiện ở đây.

Nhìn tòa truyền tông trần cổ xưa trong lầu các, tên nam tử Kết Đan đứng bên cạnh Lục trưởng lão nhẹ giọng nói: “Cũng không biết, lúc này đây có mấy người còn sống đi ra!”

Lục trưởng lão nghe vậy hai tròng mắt híp lại, chậm rãi nói: “Mặc kệ có thể đi ra mấy người, chỉ cần có thể sống sót đi ra, người này tương lai tất nhiên là nhân trung long phượng!”

“Linh Mặc, mỗi người đi ra từ nơi này, người đều phải theo dõi bọn họ, tận lực dẫn dắt bọn họ gia nhập Tinh Cung chúng ta!” Lục trưởng lão nói với nam tử áo trắng bên cạnh.

Nam tử tên Linh Mặc kia lập tức cung kính nói: “Thuộc hạ đã biết!”

“Lần này đi vào đại bộ phận là tán tu, có thể còn sống đi ra tán tu, gia nhập Tinh Cung chúng ta xác suất rất cao, thuộc hạ sẽ luôn đi theo bọn họ!”

“Ừm! “

Lục trưởng lão hài lòng nhẹ gật đầu, hấp thu những tu sĩ có thể từ trong di chỉ Hải Vương còn sống đi ra, là việc bọn họ vẫn luôn làm.

Hai người đứng ở chỗ này một lát, đột nhiên trên truyền tông trần kia, một đạo quang mang phóng lên trời.

“Thứ nhất, sẽ là người nào?”

Trong lòng Linh Mặc mặc niệm một câu, ngưng thần nhìn kỹ lại.

Sau khi hào quang tiêu tán, một nữ tử trẻ tuổi xuất hiện trên Truyền Tông Trần, nhìn xung quanh có chút bất an.

“Chúc mừng đạo hữu trở về!” Linh Mặc lập tức đi ra phía trước, vẻ mặt ôn hòa tươi cười nói với thiếu nữ trẻ tuổi kia.

“Đạo hữu tuổi còn trẻ, đã có tu vi như thế, hẳn là cao đồ của đại phái nào đó ở Loạn Tinh Hải?” Linh Mặc lập tức hỏi bóng nói gió.

Nữ tử thấy thế, tự nhiên cười nói: “Đạo huynh đoán sai rồi, tại hạ xuất thân là một tán tu của đảo Lê Dương, cũng không phải là đệ tử của môn phái lớn gì!”

Vừa nghe nói như thế, trong mắt Linh Mặc lập tức hiện lên vẻ vui mừng lẫn sợ hãi, vội vàng bắt đầu bắt chuyện với thiếu nữ, trong lời nói mơ hồ lộ ra ý muốn đề đổi phương gia nhập Tinh Cung.

Hai người đang nói, trên truyền tống trận lại có một đạo quang mang phóng lên trời, một nam tử dáng người khôi ngô, cao cường từ đó đi ra.

Đây đúng là một vị tu sĩ Kết Đan hậu kỳ.

Nam tử khôi ngô nhìn thấy Lục trưởng lão, sắc mặt lập tức biến đổi, tiến lên cung kính thi lễ một cái, nói:

“Vãn bối là Âm Sát chân nhân của đảo Linh khóc linh, ngồi xuống đệ tử Hứa Hiền bái kiến tiền bối!”

“A, ngươi là đệ tử âm sát à, nhìn tu vi của ngươi đi, tiến vào đi chỉ Hải Vương là vì Lôi Linh Dịch đúng không?” Lục trưởng lão lúng túng nói.

“Tiền bối tuệ nhãn như đuốc!”

“Thế nào? Có lấy được không?”

Nghe được câu hỏi của Lục trưởng lão, nam tử khôi ngô cười khỏ một tiếng, nói: “Cháu trai Kim Giao Vương và thiếu chủ Phù Du nhất tộc đều đã vào, vãn bối không dám đi tranh giành với bọn họ, từ xa đã liếc mắt nhìn một cái rồi tránh né!”

“Ngươi đúng là thông minh đấy!” Lục trưởng lão đột nhiên đánh giá một câu rồi không nhiều lời nữa.

Nam tử khôi ngô thấy thế lại lần nữa cung kính thi lễ một cái, sau đó đứng ở một bên, nhìn thoáng qua nữ tử trẻ tuổi đi đầu kia.

Phát hiện đối phương đang cùng vị tu sĩ Kết Đan kỳ Tinh Cung kia trao đổi, hẳn cũng không tiếp tục chú ý nữa, con mắt

cũng nhìn chăm chăm vào truyền tống trận, chờ đợi người tiếp theo đi ra.

Cũng không lâu lắm, hào quang trên truyền tống trận lần nữa lóe lên, một nam tử mặc áo trắng, tuổi trẻ tuấn lãng đi ra.

Sau khi Diệp Trường Sinh từ Truyền Tống Trận đi xuống, thấy vị Lục trưởng lão kia đang nhìn hẩn chăm chăm, trong lòng nhảy dựng, vội vàng tiến lên chấp tay thi lễ với đối phương.

Khi hẩn đang chuẩn bị đi sang một bên, chợt nghe một giọng nói dữ tợn vang lên: “Ngươi là người phương nào, xuất thân từ môn phái nào?”

Vị Lục trưởng lão kia, không biết vì sao chính miệng hỏi.

Câu hỏi này lập tức thu hút sự kinh ngạc của mấy người khác ở đây.

Phải biết rằng, hai người đi đầu tiên đều có tu vi cao hơn người thứ ba.

Mà Lục trưởng lão chưa bao giờ chủ động phản ứng với bọn họ, bây giờ nhìn thấy tu sĩ Kết Đan sơ kỳ lại chủ động mở miệng hỏi thăm.

Có thể khiến đại nhân vật như vậy tự mình hỏi, không cần suy nghĩ nhiều, bạch y nam tử này nhất định không đơn giản.

“Tại hạ tên là Diệp Trường Sinh, là trưởng lão Diệu Âm môn!” Diệp Trường Sinh vội vàng nói.

“Diệu Âm Môn?”

Trong mắt Lục trưởng lão xuất hiện vẻ hồi ức, suy nghĩ một lát, hẩn nghiêng mắt nhìn về phía tên nam tử Linh Mặc, hỏi: “Diệu Âm Môn có trưởng lão như hẩn sao?”

Linh Mặc vội vàng nói: “Khởi bẩm trưởng lão, trong bốn vị tu sĩ Kết Đan của Diệu Âm môn, không có vị Diệp trưởng lão này!”

Diệp Trường Sinh cười mà không phải cười, Lục trưởng lão lúng túng nói: “Diệp đạo hữu, giải thích một chút đi, nói vậy ngươi cũng không dám nói dối ngu xuẩn như vậy để lấp liếm ta!”

Diệp Trường Sinh trầm ngâm một chút, nói: “Vãn bối ở trong bí cảnh gặp phải môn chủ Diệu Âm môn bị trọng thương sắp chết, được đối phương nhờ vả trở thành trưởng lão Diệu Âm môn!”

“Ồ? Tiểu tử Uông Hằng kia đã chết rồi sao? Thật sự là đáng tiếc!” Trong mắt Lục trưởng lão xuất hiện vẻ tiếc nuối.

Diệu Âm Môn Chủ là người mà hắn biết, cũng coi như là một trong những tu sĩ Kết Đan kỳ nổi danh ở Loạn Tinh Hải, tương lai có hy vọng tiến giai Nguyên Anh.

Diệu Âm Môn kia, cũng là một trong những tiểu thế lực phụ thuộc vào Tinh Cung, loại người như Uông Hằng, tương lai sẽ có hy vọng kéo vào Tinh Cung.

Một lần chết của đối phương đã khiến Lục trưởng lão có chút tiếc nuối.

Bất quá, nhìn nam tử họ Diệp trước mắt này, vẻ tiếc nuối trong mắt hắn đã biến mất.

“Người có nguyện gia nhập Tinh Cung không?” Lục trưởng lão hỏi.

“Cái này... Vãn bối đã đáp ứng Diệu Âm môn chủ, được người ta nhờ vả, chuyện trung thành...” Diệp Trường Sinh trên mặt lộ ra vẻ khó xử.

Thấy bộ dạng này của hắn, Lục trưởng lão lắc đầu, không nhiều lời nữa.

Diệp Trường Sinh thấy thế, cũng đi tới một bên, yên lặng chờ đợi.

Sau một lúc lâu, lại một đạo hào quang hiện lên, một lão giả từ trong Truyền Tống Trận đi ra.

Tu vi cũng là Kết Đan hậu kỳ, người này theo thường lệ tiến đến thi lễ với Lục trưởng lão một cái, rồi sau đó lẳng lặng đi tới đứng một bên.

Lục trưởng lão không có phản ứng với người này, mà tên Tinh Cung tu sĩ Kết Đan kia cũng không có chút nào để ý đến người này.

Bởi vì, với loại tốc độ tuổi xế chiều trên người lão giả này, liếc mắt là có thể nhận ra.

Hiển nhiên là tuổi thọ không còn nhiều nữa nên chọn cách liều mạng tiến vào bên trong di chỉ của Hải Vương.

Loại người này, cho dù còn sống mà đi ra ngoài, hi vọng có thể đột phá đến Nguyên Anh cũng rất xa vời.

Tinh Cung tự nhiên sẽ không chú ý loại tu sĩ này.

Một đám người trầm mặc chờ đợi, chỉ có Linh Mặc một mực nói chuyện với thiếu nữ kia, không ngừng nói ra các loại chỗ tốt khi gia nhập Tinh Cung.

Nữ tán tu kia bị hấn nói vậy, trên mặt đã xuất hiện ý tứ.

Đợi chừng một khắc đồng hồ sau, quang mang truyền tống trận cũng không chớp động một lần nào.

Lục trưởng lão lạnh lùng nói: “Không sai biệt lắm, xem ra chỉ có bốn người còn sống đi ra!”

Nói xong, hấn đi tới phía trước, đưa tay đánh ra từng đạo ấn quyết.

Trong tiếng ù ù, đại môn lâu các kia đóng lại, một màn sáng xuất hiện, bao phủ nó lại.

Cấm chế lại lần nữa mở ra, truyền tống trận này sẽ bị phong tỏa trăm năm, một mực đợi đến lần bí cảnh mở ra tiếp theo.

Sau khi làm xong hết thủ, Lục trưởng lão lúng túng nói: “Các người có thể đi rồi!”

Ba người Diệt Trường Sinh nghe vậy, lập tức đi ra ngoài, mà nữ tử trẻ tuổi kia, thì lưu lại, trên mặt lộ ra vẻ do dự.

Sau một lúc lâu, không biết Linh Mặc nói gì với nàng, nàng mới rời khỏi nơi này.

Linh Mặc chậm rãi đi đến bên cạnh Lục trưởng lão, nhẹ giọng nói: “Trưởng lão, thứ cho văn bối ngu dốt, lão nhân gia ngài cố ý chú ý tân trưởng lão Diệt Âm Môn kia, là người này có chỗ nào đặc thù sao?”

Tay áo hất lên, hai tay chấp sau lưng, Lục trưởng lão lạnh lùng nở nụ cười, nói: “Linh Mặc, ngươi cảm thấy người chống lại

người nọ thì thắng thua được bao nhiêu?”

Linh Mặc nghe vậy trên mặt lập tức lộ ra vẻ kinh ngạc.

Hắn chần chờ một chút, nói: “Vấn bối bây giờ là tu vi Kết Đan hậu kỳ, lại có được một kiện cổ bảo, nghĩ đến lấy người này có thực lực Kết Đan sơ kỳ, sẽ không phải là đối thủ của ta!”

Lục trưởng lão cười lạnh nói: “Nếu như ngươi có ý nghĩ này giao thủ với người này mà nói, người thua tất nhiên là ngươi!”

Dứt lời, hắn chấp hai tay sau lưng, rời khỏi nơi này.

Âm thanh truyền vào trong tai Linh Mặc ở phía xa xa: “Ngươi phải chú ý thật kỹ người kia, nghĩ cách dẫn đối phương vào Tinh Cung chúng ta!”

“Cái này... Thuộc hạ tuân mệnh!”

Ánh mắt Linh Mặc lộ ra vẻ tò mò nồng đậm, không rõ Lục trưởng lão tại sao lại coi trọng tu sĩ Kết Đan sơ kỳ kia như vậy.

Hắn đứng ở chỗ này một lát, sau đó lắc đầu, đi về Thánh sơn ở phía xa xa.

Nữ tử vừa rời kia, còn có Lục trưởng lão có ý phân phó để trọng điểm chú ý Diệp Trường Sinh, thân phận của bọn họ đều phải cẩn thận điều tra một phen.

Tuy Tinh Cung thích thu nạp huyết dịch mới, nhưng không có nghĩa là bất cứ người nào lai lịch không rõ đều có thể gia nhập.

Trên Thánh Sơn, đứng trước động phủ của mình, ánh mắt Diệp Trường Sinh lóe lên vẻ cảm khái.

Từ khi thuê động phủ này xong, hắn ta còn ở chỗ này không lâu lắm.

Kế tiếp phòng chừng sẽ có một khoảng thời gian rất dài phải ở trong động phủ.

Vừa mở cửa chế ra, đi vào bên trong động phủ, ngay trước mặt là một nữ tử mặc trang phục màu lam, dịu dàng hiền lành đang đi tới.

Nhìn thấy Diệp Trường Sinh, gương mặt nàng lập tức lộ vẻ vui mừng, thở nhẹ nói: “Diệp đại ca!”

“Nhu âm!”

Trong mắt Diệp Trường Sinh hiện lên ý cười ôn nhuận, đi tới phía trước, một tay ôm giai nhân vào trong lòng.

Tân Như Âm thở nhẹ một tiếng, lập tức làm náo nhiệt cả động phủ yên tĩnh, mấy người Trần sư tử, Nguyên Dao Nghiên Lệ lập tức đều từ trong phòng tu luyện đi ra.

“Sư đệ!” Trần sư tử nhìn thấy Diệp Trường Sinh, lập tức vọt tới, nhào vào trong lòng hắn.

Diệp Trường Sinh mỗi tay một người, ôm hai vị giai nhân, ánh mắt nhìn về phía trước, Nguyên Dao cùng Nghiên Lệ đi về phía này.

“Công tử!”

“Ừm, người tiến cảnh tu vi hai người đều không tệ, xem ra trong khoảng thời gian này không có lười biếng, tiếp tục cố gắng đi, chuyện kia, rất nhanh thôi!”

Nghe thấy những lời ám muội của Diệp Trường Sinh, khuôn mặt trắng như ngọc của Nguyên Dao lập tức hiện lên vẻ ửng đỏ.

Dường như có vẻ thẹn thùng.

Nghiên Lệ lại không giống như vậy, ngược lại nàng có chút can đảm nóng bỏng dùng mũi nhãn dụ lấy Diệp Trường Sinh.

“Khá lắm! Xem ra phải thu thập hai yêu tinh này sớm một chút!” Diệp Trường Sinh trong lòng thầm nghĩ.

Khóe miệng lộ ra một vòng vui vẻ, hắn ôm trong ngực Trần sư tử cùng Tân Như Âm, lười biếng nói: “Đã lâu không buông lỏng, đi, các ngươi hầu hạ ta tắm rửa!”

Nói xong, hắn lôi kéo Trần sư tử cùng Tân Như Âm đi vào sâu trong động phủ.

“Đúng rồi!”

Đi vài bước, Diệp Trường Sinh quay đầu lại, nhìn Nguyên Dao cùng Nghiên Lệ, cười xấu xa nói: “Hai người các ngươi canh gác ở cửa, không được đi!”

“Hả?!”

“Đồ bại hoại!”

“Quá đáng rồi!”

“Công tử, cái này...”

Một âm thanh hờn dỗi vang lên, sắc mặt tứ nữ đồng thời đều đỏ lên, đều phát ra kháng nghị.

Chỉ là, ở trong động phủ này, mặc cho các nàng kháng nghị như thế nào, cũng sẽ không thay đổi kết quả.

Vì vậy, Nguyên Dao cùng Nghiên Lệ đỏ mặt, cắn chặt môi dưới, ánh mắt thấp thỏm đứng chờ ở cửa.

Mệnh lệnh của Diệp Trường Sinh, các nàng dám không tuân thủ.

Không qua bao lâu, dung nhan xinh đẹp như ngọc của Nguyên Dao đỏ ửng lên, kiều mỵ dị thường, phong tình vạn chủng, chỉ cần người khác vừa mắt là sẽ vứt bỏ hồn phách ngay.

Nàng chỉ cảm thấy cả người nóng lên, chân hơi mềm.

“Su... sư tỷ!” Giọng nàng hơi run run, nhìn về Nghiên Lệ ở đối diện.

Mà Nghiên Lệ giờ phút này lại càng không chịu nổi hơn nàng.

Thời gian cứ thế trôi qua từng giây từng giây, người bên trong tựa như thiên lang.

Mà người ở ngoài gian phòng lại chịu đủ dằn vặt, khó chịu không thôi.

Khi Diệp Trường Sinh ăn mặc chỉnh tề, mang một bộ dạng chính nhân quân tử đi ra, khi nhìn thấy là hai nữ nhân quyến rũ mất ngọc, hận không thể trực tiếp bỏ nhào vào trên người hắn.

“Rầm!”

Đưa tay đánh ra một mảng gọn sóng, Diệp Trường Sinh vừa cười vừa nói: “Nhanh đi tu luyện, tương lai có lúc các ngươi sẽ chăm sóc!”

“Vâng, công tử!”

Nguyên Dao cùng Nghiên Lệ u oán dị thường thi lễ một cái rồi lui về phía sau.

Diệp Trường Sinh đi ra khỏi động phủ, hướng tới nơi nào đó trong Thiên Tinh Thành.

Trên một con đường rộng rãi, thân ảnh của hắn xuất hiện ở đây, nhìn về phía trước, nơi đó là một cửa hàng.

Tên là “Diệu Âm Môn”

So với tiểu điểm trước kia của hắn, cửa hàng này thoạt nhìn không biết khí phái bao nhiêu lần.

Thấy hắn đi tới, cửa ra vào lập tức có một thiếu nữ xinh đẹp bước tới, nũng nịu hỏi: “Xin hỏi vị tiền bối này muốn mua thứ gì, Diệu Âm môn chúng ta...”

“Ta muốn tìm môn chủ phu nhân của các ngươi!” Nàng còn chưa nói xong, đã bị Diệp Trường Sinh cắt ngang.

Thiếu nữ nghe vậy sững sờ, trên mặt lập tức lộ ra vẻ khó xử, nói: “Kính xin tiền bối thứ tội, phu nhân mấy ngày nay không gặp khách!”

“Ồ?”

Diệp Trường Sinh nghe vậy trên mặt lộ ra vẻ đăm chiêu.

“Thật ra ta đã quên mất, nếu như những người chúng ta đều đã trở lại Thiên Tinh thành, vậy tin tức Uông môn chủ chết đi hẳn là Diệu Âm môn đã biết rồi!”

Mấy ngày nay hắn chỉ lo chuyện giao lưu vận động với các nàng Trần sư tử, ngược lại đã quên Diệu Âm môn bên này, còn có một đôi mẹ con đang rơi vào bi thương đây này.

“Đi nói cho môn chủ phu nhân của các ngươi biết, ta là người từ bí cảnh Hải Vương trở về, nàng hẳn sẽ gặp ta!” Diệp Trường Sinh nói.

“Vâng, xin tiền bối chờ một lát!”

Nghe Diệp Trường Sinh nói vậy, cô gái kia lập tức chạy vào sâu trong cửa hàng.

Sau một lát, nàng nhanh chóng chạy tới, hơi tò mò nhìn thoáng qua Diệp Trường Sinh, cung kính nói: “Tiền bối xin mời đi theo ta, phu nhân đang chờ đợi tiền bối!”

Dưới sự dẫn dắt của cô gái, Diệp Trường Sinh leo lên lầu ba của cửa hàng này, đi tới một phòng khách.

Đứng trước mặt là một phu nhân xinh đẹp mặc một bộ đồ trắng, dáng người cao gầy, linh lung tinh xảo.

Vốn ôn nhu nhã nhặn, giờ phút này trên mặt cô treo vẻ bi thương, đôi mắt đẹp ửng đỏ, dùng một loại ánh mắt có vẻ mờ mịt nhìn Diệp Trường Sinh.

Bên cạnh nàng là một cô bé tinh xảo, cũng mặc áo trắng, trên mặt vẫn ngấn nước mắt nhàn nhạt.

Trong phòng cổ kính, Diệp Trường Sinh ngồi xuống cùng mẹ con hai chủ khách.

Đối diện, nữ tử tên Chu Viện kia hiện tại là tân môn chủ của Diêu Âm Môn.

Vài ngày trước, khi biết được trong bốn người truyền tống trở về, không có thân ảnh phu quân mình, nàng đã biết tất cả.

Trải qua mấy ngày đau thương, hiện tại Chu viện và con gái Uông Ngưng đã có thể tỉnh táo lại một chút.

Hai đôi mắt mỹ lệ nhìn chằm chằm Diệp Trường Sinh.

Suy đoán, nghi ngờ, hiếu kỳ, bi thương...

Trong con người thuần tịnh xinh đẹp của các nàng, đủ loại cảm xúc phức tạp khó nói nên lời, giờ phút này nổi lòng của các nàng, chắc hẳn là vô cùng phức tạp.

“Xin Diệp huynh cứ nói thẳng đi. Phu quân nhà ta, rốt cuộc hẳn chết như thế nào?” Chu Viện cường ép trấn định hỏi.

Hai đầu lông mày của hắn toát lên vẻ nhu nhược động lòng người, nếu để cho nam nhân khác thấy được điều này thì không thể không điên cuồng được.

Đưa túi trữ vật tới, Diệp Trường Sinh nói: “Lúc ta nhìn thấy Uông huynh, nó đã trúng kịch độc, không còn sống được bao lâu nữa đâu!”

“Trong túi trữ vật có thư hẳn lưu lại cho các ngươi, bên trong đã dẫn dò sự tình từ đầu đến cuối!”

Tiếp nhận túi trữ vật, trên mặt Chu Viện lộ ra vẻ đau thương.

Mở túi trữ vật ra, lúc nhìn bức huyết tín mà Uông Môn chủ viết thì hai mẹ con lập tức đỏ mắt lên.

Một trận thanh âm khóc nức nở vang lên.

Chu Viện ôm con gái, đau đớn gần chết.

Thấy cảnh này, Diệp Trường Sinh thoáng có chút xấu hổ.

Qua một lúc, tiếng khóc nức nở của hai mẹ con mới dừng lại.

Chu Viện lau nước mắt, miễn cưỡng cười cười nói: “Khiến Diệp huynh chê cười rồi!”

Nói xong, nàng đứng dậy, vén áo thi lễ, nói: “Đa tạ Diệp huynh vì ta vong phu báo thù!”

“Không dám nói báo thù hay không báo thù, con yêu thú kia cũng muốn giết ta, ta chỉ tự vệ mà thôi!”

“Nhưng phu nhân, bây giờ có tính toán gì không?” Diệp Trường Sinh chậm rãi hỏi.

“Ta...” Chu Viện nghe vậy, trong mắt lóe lên vẻ mê mang.

Nàng có thể có dự định gì đây?

Khi biết được trượng phu của mình đã chết đi, nàng chỉ cảm thấy mất hết hy vọng.

Nhưng ngay sau đó, vẻ mê man kia lập tức trở nên kiên định.

Tuy rằng trượng phu không còn, nhưng vẫn còn nữ nhi, Diệu Âm Môn.

Cơ nghiệp của Diệu Âm môn lớn như vậy, không thể vì vậy mà suy sụp, tương lai của nữ nhi, cũng cần chính mình lo liệu.

Chu Viện nhìn về phía Diệp Trường Sinh, nói: “Vậy Diệp huynh, dựa theo ước định của vong phu với ta, từ giờ trở đi ngươi đã là trưởng lão khách khanh của Diệu Âm môn!”

Diệp Trường Sinh cười cười, nói: “Phu nhân nói không sai, nhưng trước đó, ta phải nhấn mạnh lại ước định giữa ta và Uông huynh một lần nữa!”

“Mặc dù ta làm khách khanh trưởng lão của Diệu Âm Môn, nhưng ta sẽ không quan tâm đến sự vụ nội bộ của Diệu Âm Môn, trừ phi Diệu Âm Môn gặp phải nguy cơ lớn, nếu không ta bình thường sẽ không ra tay!”

“Cho nên, nếu không có chuyện gì trọng đại, các ngươi không được tùy ý quấy rầy ta tu hành!”

“Hơn nữa, cho dù Diệu Âm Môn thật sự gặp nguy cơ gì đó, có ra tay hay không cũng do ta quyết định, nếu như ta phát hiện

chuyện không thể làm, tuyệt đối sẽ không vì Diệu Âm Môn mà đền cả tính mạng của mình!”

Lời Diệp Trường Sinh nói cũng không làm Chu Viện cảm thấy bất ngờ. Nàng nhìn chằm chằm Diệp Trường Sinh, nói:

“Diệp huynh một lòng hướng đạo, điểm này ta rõ ràng, ta đương nhiên sẽ không coi Diệp huynh là đệ tử có thể tùy ý sai phái!”

“Diệu Âm Môn chúng ta cung phụng cho trưởng lão là hàng năm ba trăm linh thạch. Bất quá vong phu đã cố ý nhắc nhở, Diệp huynh vị khách khanh trưởng lão này có thể vượt qua quy tắc đối đãi. Cho nên ta quyết định sau này sẽ cấp cho Diệp huynh mỗi năm một ngàn linh thạch. Diệp huynh người thấy thế nào?”

Lời Chu Viện nói khiến Diệp Trường Sinh lộ vẻ hài lòng.

Một ngàn linh thạch, quả thật rất có thành ý cung phụng.

Diệu Âm Môn dù sao cũng không thể so sánh với loại gia nghiệp lớn như Tinh Cung.

Ngay cả Hàn Lập, sau khi trở thành tu sĩ Nguyên Anh gia nhập Lạc Vân Tông, cung phụng Lạc Vân Tông cho hắn cũng chỉ là hàng năm một ngàn linh thạch.

Gia nhập Diệu Âm môn, đối với Diệp Trường Sinh mà nói còn có một tầng ưu đãi nữa, đó là sau này có thể mượn con đường của Diệu Âm môn để xử lý các loại yêu đan, tài liệu trong tay mình, kiếm linh thạch.

Mà hiện tại rõ ràng Chu Viện cũng cần đến tu sĩ sống sót ra khỏi di chỉ của Hải Vương để giúp đỡ Diệu Âm môn.

Mặt khác, Chu Viện cũng cần mượn danh hiệu của hắn để cân bằng hai vị trưởng lão là Triệu Mạnh môn phái.

Tránh cho đối phương có ý định gì đó không nên có.

Đây là chuyện mà hai bên đều mong muốn.

“Đây là lệnh bài khách khanh trưởng lão của Diệu Âm Môn, kính xin Diệp huynh nhận lấy!” Chu Viện nói, đưa tới một khối lệnh bài.

Diệp Trường Sinh tiếp nhận lệnh bài, đứng lên, nói: “Nếu như lời uỷ thác của Uông huynh đã hoàn thành, như vậy Diệp mỗ cũng cáo từ!”

Hắn liếc mắt nhìn Tiểu Tử Linh, nha đầu này chớp chớp đôi mắt to tròn, tò mò nhìn hắn.

Cười cười, Diệp Trường Sinh đẩy cửa đi ra ngoài.

Trở lại động phủ của mình, hắn đem Phệ Kim Trùng để vào trong trùng thất, giao cho Tiểu Mai một túi Nghê Thường Thảo, dặn dò mỗi ngày nuôi một con.

Sau đó đi vào trong phòng tu luyện, mở túi trữ vật của mình ra kiểm kê một phen.

Hiện tại trên người hắn có năm kiện pháp bảo.

Một kiện bản mệnh pháp bảo Chu Thiên Tinh Thần Kính, một kiện pháp bảo lấy được từ trong di chỉ Hải Vương, cũng tức là Mặc Ngọc kia.

Ba kiện Cổ Bảo, theo thứ tự là Tử Quang Kiếm, Hắc Văn Thuẫn cùng với can Thiên Qua lấy được từ Lục Liên Điện trưởng lão.

Về phần pháp bảo của hai vị trưởng lão kia, sớm đã bị Diệp Trường Sinh bán đi.

Ngoại trừ năm món pháp bảo này ra, còn có vài loại tài liệu luyện khí trân quý lấy được trong di chỉ.

Ví dụ như Canh Kim, Ngũ Hành Ngọc, vân vân.

Còn có một đồng linh dược, bên trong đã có mấy trăm năm, cũng có mấy ngàn năm dược linh, vô cùng trân quý.

Một viên yêu đan của Độc Giao cấp bảy, viên yêu đan này có giá trị cực cao, đáng tiếc bán không được.

Mấy bình đan dược tu vi Kết Đan kỳ có thể tăng tiến pháp lực, đây là trước đó tại Đấu giá hội Trích Tinh.

Những thứ đồ này cộng lại đã có giá trị hơn năm trăm vạn linh thạch.

Nhưng trên người Diệp Trường Sinh hiện tại chỉ còn lại có năm vạn linh thạch.

Trước khi tiến vào di chỉ Hải Vương, hắn còn có bốn mươi vạn linh thạch.

Phục chế Huyền Thần Sa tiêu hao ba mươi vạn, phục chế Lôi linh dịch tiêu hao một vạn.

Sau đó, giết chết phụ nhân trung niên kia, đạt được một vạn, cuối cùng tổng cộng mười vạn linh thạch.

Mới vừa rồi, phục chế một trăm gốc Nghê Thường Thảo nuôi phê Phệ Kim Trùng, tiêu hao năm vạn Linh Thạch.

Hiện tại, trong tay còn thừa lại năm vạn Linh Thạch.

“Tiếp theo phải cố gắng tu hành, đem pháp lực đẩy lên, phục chế một viên đan dược Kết Đan kỳ, cần một trăm linh thạch!”

“Dem pháp lực đẩy mạnh đến Kết Đan sơ kỳ đỉnh phong, có khoảng năm trăm viên đan dược, năm vạn linh thạch này vừa vặn đủ rồi!”

.....

Trong những năm tháng kế tiếp, Diệp Trường Sinh vẫn luôn ở trong động phủ, chân không bước ra khỏi nhà, bắt đầu không ngừng luyện hóa đan dược để tăng tiến pháp lực.

Dưới sự thôi động của một hạt đan dược, chỉ mất thời gian mười năm, hắn đã đem pháp lực từ Kết Đan sơ kỳ tăng lên đến Kết Đan sơ kỳ đỉnh phong.

Trong thời gian mười năm này, ngoại giới trôi qua cũng không yên bình, Loạn Tinh hải nổi lên không ít gợn sóng, vô luận Nội Tinh Hải hay Ngoại Tinh Hải.

Cháu của Kim Giao Vương Ngoại Tinh Hải chết trong di chỉ của Hải Vương, đây là truyền nhân Giao Long tộc gửi gắm kỳ vọng cao.

Ngày hôm nay, sau cái chết, tất cả các tộc yêu thú Ngoại Tinh Hải đã không còn bình tĩnh được nữa.

Xưa nay, Vương tộc thiếu chủ mơ hồ có xung đột với Giao Long nhất tộc lại bình yên trở về.

Vì vậy, tộc Giao Long đương nhiên hoài nghi Độc Giao là chết trong tay Thiếu chủ của Kỳ Giao.

Mặc dù đối phương nhiều lần có ý đồ làm sáng tỏ, nhưng căn bản không có tác dụng gì.

Bộ tộc Giao Long càng ngày càng căm thù bộ tộc Tỳ Hưu, mà vị Đại trưởng lão cấp mười của bộ tộc Tỳ Hưu kia cũng đã ở vào biên giới tọa hóa, không thể trấn giữ được thế cục.

Phong vân ở Ngoại Tinh Hải dần dần nổi lên, trở nên không còn bình tĩnh.

Mà bên trong Nội Tinh Hải, mạch nước ngầm bắt đầu khởi động.

Rất nhiều môn phái nhỏ trong một đêm xảy ra biến cố, môn chủ vốn bị lật đổ, một số người không chút danh tiếng bị đẩy lên.

Càng có lượng lớn môn phái bị trực tiếp diệt môn, hung thủ cách đây ngoài quy luật, không có ai biết là ai làm.

Đối mặt với đủ loại biến cố trong Nội Tinh Hải, phản ứng của Tinh Cung có chút chậm chạp, thậm chí có chút ý tứ làm như không thấy.

Đây là một tư thế mềm yếu.

Là thống ngự giả trên danh nghĩa của Loạn Tinh Hải, thế lực quan phủ, lại không cách nào trừng trị những hung thủ này.

Điều này cho thấy Tinh Cung đã ngự lực giảm xuống đối với Loạn Tinh Hải.

Vì vậy, một số gia tộc có dã tâm bắt đầu rục rịch.

Không biết bắt đầu từ lúc nào, một lời đồn đãi đang truyền bá khắp Loạn Tinh Hải.

Thiên Tinh Song Thánh tọa hóa rồi!

Thiên Tinh Song Thánh đã mấy trăm năm chưa từng lộ diện, sinh tử của bọn họ, vẫn luôn bị người hoài nghi.

Nhưng đây là lần đầu tiên tin đồn về việc tọa hóa quy mô lớn như thế truyền ra.

Tin tức này vừa ra lập tức dẫn phát một trận xôn xao, cơ hồ toàn bộ người quan tâm việc này đều chú ý tới phản ứng của Tinh Cung đối với chuyện này.

Nhưng làm cho người ta ngạc nhiên chính là, Tinh Cung một chút phản ứng cũng không có, không bác bỏ tin đồn, cũng không thừa nhận việc này.

Cứ như vậy, toàn bộ Loạn Tinh Hải lập tức trở nên hoang mang.

Loại ám lưu này, đối với một lòng tiềm tu như Diệp Trường Sinh mà nói, cũng không có gì ảnh hưởng.

Một ngày này, ngồi trong động phủ, luyện hóa một viên đan dược cuối cùng, hần mở mắt ra.

Tinh mang trong mắt lóe lên rồi biến mất, cảm thụ được pháp lực mãnh liệt trong cơ thể mình, hần lẩm bầm nói: “Đã đến lúc đột phá Kết Đan trung kỳ rồi!”

“Như vậy, nên lựa chọn cái nào đây?”

“Hay là để các nàng tự lựa chọn đi!” Khóe miệng Diệp Trường Sinh lộ ra ý cười.

Đưa tay đem một đạo truyền âm phù bay ra ngoài.

Sau một lát, Diệp Trường Sinh liền cảm giác được cảm chế trước cửa xúc động một hồi.

Một đạo truyền âm phù bay vào.

Trên mặt Diệp Trường Sinh lộ ra dị sắc, tiếp nhận truyền âm phù, nghe thấy bên trong có một thanh âm yêu kiều: “Công tử, ta có thể vào không?”

Diệp Trường Sinh vung tay, cửa phòng tu luyện mở ra, hần khẽ cười một tiếng, nói: “Vào đi!”

Nghiên Lệ mặc một bộ quần áo lớn mật, lộ ra cánh tay trắng như tuyết cùng với hai chân thon dài.

Gương mặt đỏ ửng, kiều mị dị thường mà nhìn Diệp Trường Sinh, trong ánh mắt mang theo nóng bỏng nóng bỏng.

“Công tử, bây giờ ngài có thể không?” Nàng nhìn Diệp Trường Sinh, mềm mại đáng yêu hỏi.

“Sao, ta không đợi được à?” Khóe miệng Diệp Trường Sinh lộ ra một nụ cười, nói.

Vạn loại phong tình đi lên phía trước, hai tay trắng nõn nà của Nghiên Lệ đặt lên cổ Diệp Trường Sinh, u oán nói:

“Công tử nói đi, đã nhiều năm như vậy, ngươi động một chút lại để cho ta và Nguyên Dao muội muội nghe cửa, tra tấn chúng ta quá lắm!”

“Cho nên ngươi bỏ rơi Nguyên Dao muội muội của ngươi, nóng lòng tới tìm ta xin an ủi sao?”

Diệp Trường Sinh mỉm cười hỏi, vươn hai tay ra, trở thành một người thăm dò.

“Nô gia tự biết dung mạo không thể sánh bằng Nguyên Dao muội muội, cho nên chỉ có thể đi trước một bước, hy vọng có thể chiếm lấy một chỗ tốt trong lòng công tử!”

Ánh mắt Nghiên Lệ quỳn rũ đến mức có thể nhỏ xuống nước, nhu nhược không xương ngã xuống, hơi thở như lan, từng đợt hương thơm lan tỏa ra từ trên người nàng.

Trong phòng nhanh chóng nóng lên!

“Công tử ~”

Nghiên Lệ hờn dỗi một tiếng, ánh mắt trở nên u oán, nàng có chút không chịu nổi.

“Rầm!”

Diệp Trường Sinh cười xấu xa một tiếng, nói: “Không nhận được nữa sao? Tự mình động thủ, đồ ăn phong y!”

Đôi mắt Nghiên Lệ xinh đẹp như tơ, nũng nịu nói: “Nhưng người ta là không biết nha...”

“Nhiều năm qua vẫn không sao? Ngươi không có thỉnh giáo hai vị tiên bối một chút sao?”

“Loại chuyện này sao không biết xấu hổ thỉnh giáo!”

“Cho dù không thỉnh giáo, qua nhiều năm như vậy, nghe nhiều lần như vậy, ngươi nửa điểm cũng không học được?”

“Loại chuyện này, chưa từng học qua sao có thể biết ~”

“Chắc chắc, thật sự ngốc mà!”

Nghe y nói vậy, Nghiên Lệ lập tức khóc nức nở.

“Được rồi, vẫn phải để ta tự mình làm!”

Diệp Trường Sinh nói xong liền ngồi dậy, dưới ánh mắt chờ mong của Nghiên Lệ, nàng giơ tay kéo nàng lại.

Không dùng bất kỳ cấm chế cách âm nào ngăn trở phòng tu luyện, Diệp Trường Sinh cố ý để cho âm thanh truyền ra ngoài, vang vọng khắp động phủ.

Cách đó không xa, sắc mặt Nguyên Dao đỏ bừng như muốn nhỏ máu, nàng chậm rãi ngồi xổm xuống, tay nắm chặt mép váy.

Có chút hối hận nhường cơ hội này cho sư tỷ.

Ngồi trên mặt đất, Nguyên Dao vô cùng khó chịu, tựa như muốn khóc vậy!

Thời gian chậm rãi trôi qua, vài ngày sau, Nghiên Lệ mệt mỏi lê bước ra khỏi phòng tu luyện.

Diệp Trường Sinh ngồi dưới đất, ngũ tâm hướng lên trời, sắc mặt vô cùng hồng nhuận.

Một luồng tinh nguyên khổng lồ đang lưu động trong cơ thể, bị hấn không ngừng luyện hóa.

Sau đó không lâu, kim sắc quang mang trên mặt hấn lóe lên, chỉ một thoáng khí tức toàn thân tăng vọt lên một tầng.

Đã đến Kết Đan trung kỳ!

Trên thực tế, kết đan trung kỳ đối với tư chất như Diệp Trường Sinh mà nói, cũng không phải rất khó đột phá.

Thậm chí còn chưa nói tới bình cảnh.

Có thể tốn mấy tháng thời gian, hoặc là nhiều nhất một hai năm thời gian, là có thể bước qua.

Không cần phải dựa vào công pháp trên Hợp Hoan bí điển để đột phá.

Dù sao, hiện tại tư chất của hấn đã có thể so với Thiên linh căn, tại Kết đan kỳ, còn chưa gặp bình cảnh đặc biệt lợi hại.

Nhưng Diệp Trường Sinh một là không muốn lãng phí thời gian, hai là cũng muốn thu Nguyên Dao và Nghiên Lệ làm thị thiếp, cho nên vừa hay thừa cơ mượn thủ đoạn như vậy.

“Như vậy cũng tốt, trước hết thông qua Nghiên Lệ nhanh chóng tiến vào Kết Đan Trung Kỳ, sau đó lại thông qua Nguyên Dao tiến vào Kết Đan Hậu Kỳ!”

“Bình cảnh Kết Đan hậu kỳ so với Kết Đan trung kỳ khó đột phá hơn nhiều, thể chất Nguyên Dao đặc thù, có thể trợ giúp địa phương của ta cũng nhiều hơn một chút!”

“Phải tìm cho cô ta một công pháp thích hợp, kể từ đó, Huyền Âm quả ba ngàn năm kia cũng được phát huy tác dụng!”

“Có Huyền Âm quả này trợ giúp, Nguyên Dao tất nhiên có thể trong thời gian ngắn nhất tu luyện đến Trúc Cơ đỉnh phong, thậm chí kết đan!”

“Nói không chừng, trong động phủ này ngoài ta ra, nàng sẽ là người thứ hai kết đan!” Diệp Trường Sinh thầm nghĩ trong lòng.

Sau khi đột phá Kết Đan trung kỳ, Diệp Trường Sinh đi ra khỏi phòng tu luyện, đi vào trước tròng thất, nhìn thoáng qua Phệ Kim Trùng.

Hôm nay, đám Phệ Kim Trùng này lại tiếp tục thay phiên nhau, hiện tại ước chừng có hơn ba vạn con hung trùng.

Trên người đã có khu vực gần một phần tư biến thành màu vàng.

Đợi đến khi toàn bộ biến thành màu vàng, ý nghĩa đám Phệ Kim Trùng này tiến giai đến thành thực.

Bất quá trước đó, bọn hắn còn phải ăn nhiều Nghê Thường Thảo.

Cũng tức là, lượng lớn linh thạch!

Phệ Kim Trùng càng nhiều, muốn cho chúng tiến hóa cần càng nhiều linh thạch.

Mà số linh thạch trên người Diệp Trường Sinh lúc trước, vì đột phá Kết Đan trung kỳ, đã bị hắn ăn sạch.

Bất quá... Cũng may lại có bổ sung.

Diệp Trường Sinh nhìn thoáng qua túi trữ vật trong tay.

Đây là Tiểu Mai vừa mới đưa tới.

Nói là cung phụng Diệu Âm môn đưa lên mười năm, tổng cộng một vạn linh thạch.

“Một vạn linh thạch, còn kém rất xa!”

Diệp Trường Sinh thì thảo nói nhỏ một tiếng, đem một vạn linh thạch kia, tất cả đều phục chế thành yêu đan.

Tổng cộng mười viên yêu đan cấp sáu.

Đi ra khỏi động phủ, hướng Diệu Âm Môn bay đi.

Tiểu Mai mới truyền lời, Diệu Âm Môn ngoại trừ đưa tới một vạn linh thạch, còn truyền tới một vạn linh thạch.

Thỉnh cầu Diệp Trường Sinh tới Diệu Âm môn một chuyến.

Hiện tại, vừa vặn đột phá cảnh giới, Diệp Trường Sinh liền đi ra ngoài xem một chút, đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì.

Nghe giọng điệu của Chu Viện, hình như vẫn còn có chút sót ruột.

Rời khỏi Thiên Tinh Thành, Diệp Trường Sinh phi hành mấy ngày, đi tới một hòn đảo có tên là Bạch Hạc đảo.

Đây là một hòn đảo diện tích không quá lớn, trên đảo có một linh mạch không tệ, bị bốn năm môn phái trung đẳng chiếm cứ, Diệp Âm môn chính là một trong số đó.

Tổng bộ Diệp Âm môn nằm ở nơi này.

Đi tới ngoài đại trận hộ phái của Diệp Âm môn, Diệp Trường Sinh giơ tay quăng ra một đạo truyền âm phù vào.

Sau một lát, mây mù nhiễu loạn, một vị nữ tử mặc áo tím, dáng người yếu điệu, đầu đội khăn che mặt đi ra.

Nhìn thấy Diệp Trường Sinh, nàng vội vàng tiến tới nghênh đón, nói: “Gâu Ngung bá kiến Diệp trưởng lão, mẫu thân đang chờ đợi trưởng lão bên trong, kính xin trưởng lão đi theo ta!”

Người tới chính là Tử Linh, hiện tại nàng đã mười mấy tuổi, dung mạo thật sự giống như dự đoán của một số người, nghiêng nước nghiêng thành, vô song thế gian.

Trước tình huống bất đắc dĩ, ngày thường Tử Linh luôn như vậy, mang theo mạng che mặt che khuất dung mạo, miễn rước phiền phức đến.

Nhưng thần thức của Diệp Trường Sinh dễ dàng xuyên thấu tấm khăn che mặt, nhìn thấy một tấm thiên hương quốc sắc dưới khăn che mặt, dung nhan xinh đẹp động lòng người.

Dung mạo diễm lệ vô song của cô gái này thật sự là hiếm thấy của Diệp Trường Sinh.

“Làm phiền cô nương rồi!” Diệp Trường Sinh cười ôn nhu, nói.

Dưới sự dẫn dắt của Tử Linh, Diệp Trường Sinh tiến vào Diệp Âm Môn, thần thức quét qua, nhìn thấy trong môn phái này,

phần lớn đệ tử đều là thiếu nữ xinh đẹp tuổi trẻ, rất ít khi thấy nam tử.

Trên một ngọn núi cách đó không xa, có mấy luồng khí tức cường đại, đều là tu sĩ Kết Đan Kỳ.

Tử Linh mang theo Diệp Trường Sinh đi tới đỉnh núi kia, bước vào một tòa kiến trúc cung điện.

Trong phòng cổ hương có một cái bàn lớn, ngồi quanh bàn.

Chu Viện mặc áo tím, vẻ mặt lạnh lùng nghiêm nghị ngồi tại chủ vị, trên ngọc dung trắng nõn kia, khi xưa đều dịu dàng hiền lành, nhưng hiện tại lại là một loại uy nghiêm.

Cũng là Tử Linh mặc áo tím dẫn Diệp Trường Sinh vào trong đại điện, sau đó đi tới bên cạnh Chu Viện.

Ngoại trừ hai mẹ con này, bốn người còn lại trong phòng là hai nam hai nữ.

Hai nữ tử kia đều có tu vi Trúc Cơ kỳ, đồng dạng yên tĩnh đứng sau lưng Chu Viện.

Mà hai vị nam tử kia, tất cả đều là kết đan kỳ tu vi.

Một người là lão giả áo xám, một người khác là một đại hán trung niên.

Thấy Diệp Trường Sinh xuất hiện, Chu Viện mỉm cười đứng dậy, nói: “Diệp trưởng lão đến rồi!”

“Giới thiệu với người một chút, hai vị bên này chính là Triệu trưởng lão và Mạnh trưởng lão của bốn môn!”

Chu Viện chỉ vào lão giả áo xám và đại hán trung niên nói.

Diệp Trường Sinh nghiêng mắt nhìn về phía hai vị trưởng lão, nhưng lại nhìn thấy, ánh mắt đối phương nhìn về phía hắn mang theo một tia địch ý.

Thanh âm Chu Viện tiếp tục vang lên, nàng chỉ vào hai nữ tử một trái một phải phía sau lưng, nói ra: “Hai vị này là tả hữu song sứ của bốn môn, Phạm Tĩnh Mai cùng Trác Như Đình!”

Thoạt nhìn hai bên Song sứ có chút bất hòa với nhau, khi Chu Viện giới thiệu, hai người liếc mắt nhìn nhau, trong ánh mắt mang theo vẻ lạnh lùng.

Song sứ hai bên cùng hai vị trưởng lão cộng thêm một môn chủ, một môn chủ, một nữ nhi, đây là tất cả cao tăng của Diệu Âm môn.

“Ngưng nhi cũng không cần ta giới thiệu. Diệp huynh đã gặp rất nhiều lần rồi!” Chu Viện nhìn thoáng qua Tử Linh, trên mặt mang nét cười bề nghệ, nói.

Vừa nghe những lời này của nàng, sắc mặt hai vị trưởng lão ngồi trên ghế đều thay đổi một chút.

Nghe có vẻ môn chủ rất quen thuộc với vị Diệp trưởng lão lạ lẫm này.

Nói vậy là đôi phương quả nhiên là môn chủ nhất hệ?

Trong lòng hai vị trưởng lão không khỏi suy đoán!

Chu Viện giới thiệu Diệp Trường Sinh xong, liền mời Diệp Trường Sinh ngồi xuống.

Diệp Trường Sinh vừa ngồi xuống, liền nghe phía đối diện truyền tới thanh âm không âm không dương: “Diệp trưởng lão tuổi còn trẻ, cái giá quả thật lớn, môn chủ đã mời người tới từ sớm, người lại để môn chủ đợi lâu như vậy!”

Nghe nói như thế, hai mắt Chu Viện lóe lên vẻ bất mãn, mở miệng nói: “Triệu trưởng lão nói gì vậy? Diệp trưởng lão từ trước đến nay khá bận rộn, tự nhiên...”

Chu Viện còn chưa nói xong, Diệp Trường Sinh đã giơ tay đánh gãy cô, nhìn về phía đối diện, ngập ngừng hỏi: “Sao vậy, ta tới muộn, Triệu trưởng lão có ý kiến gì không?”

Trong phòng mọi người đồng thời lộ ra vẻ kinh ngạc.

Không chỉ vì câu nói không khách khí của Diệp Trường Sinh, càng là vì Diệp Trường Sinh trực tiếp ngắt lời môn chủ.

Loại khí thế đó, cảm giác thế nào... Hắn mới là môn chủ?

Trong mắt Chu Viện hiện lên một vòng dị sắc, yên tĩnh trở lại, không nói thêm gì.

Mà vị Triệu trưởng lão đối diện kia lại ngồi không yên, Diệp Trường Sinh lời nói không chút khách khí như vậy, không thể nghi ngờ là có chút va vào mặt của hắn.

Triệu trưởng lão giận dữ vỗ vỗ bàn, đứng dậy, giận dữ nói:
“Họ Diệp, đây là thái độ gì?”

“Một vị khách khanh trưởng lão như ngươi, cho rằng mình là Môn chủ Diệu Âm môn sao?”

Nói xong, còn dùng ánh mắt ra hiệu cho vị Mạnh trưởng lão bên cạnh.

Mạnh trưởng lão cũng lập tức dùng giọng nói âm trầm nói:
“Diệp huynh, thái độ của ngươi như vậy không khỏi cũng quá ngạo mạn rồi. Tốt xấu gì Triệu trưởng lão cũng là tiền bối của ngươi, ngươi cũng quá không tôn kính rồi!”

“Hơn nữa, môn chủ ở đây, ngươi lại ngang nhiên cắt ngang lời nói của nàng ta, người không biết còn tưởng ngươi là Môn chủ Diệu Âm Môn đây!”

Nhìn hai người này gây khó dễ, ánh mắt Diệp Trường Sinh hiện lên một tia nghiền ngẫm.

Cho dù là tu tiên giả cũng không thoát khỏi tranh quyền đoạt lợi!

Thậm chí đấu tranh quyền lực giữa người tu tiên so với thế tục càng đáng sợ hơn rất nhiều lần!

Diệp Trường Sinh trong lòng mỉm cười, lúc này lại nghe bên tai truyền tới giọng nói của Chu Viện: “Diệp huynh, xin lỗi, hai người này kỳ thực là nhằm vào thiếp thân!”

“Sau khi phu quân thiếp mất đi, bọn họ vẫn luôn mơ ước vị trí này, hơn nữa thiếp thân kéo Diệp huynh vào Diệu Âm môn chưa từng thương lượng với hai người bọn họ, trong lòng bọn họ vẫn còn bất mãn!”

“Mười năm qua, hai người này đã nhiều lần muốn làm khó dễ, nhưng lại bị ta lần lượt lấy cớ che giấu.”

“Lần này cuối cùng là không áp chế được nữa, cho nên thiếp thân mới mời Diệp huynh qua đây một chuyến, chỉ dựa vào một tu sĩ Kết Đan Kỳ như ta mà nói thì không cách nào chống lại được hai vị trưởng lão này!”

“Bọn họ biết Diệp huynh là thiên hướng của thiếp thân, cho nên sẽ làm khó dễ Diệp huynh!”

.....

Giải thích một phen, khiến Diệp Trường Sinh đại khái đã hiểu được vì sao hai vị trưởng lão hội này vô duyên vô cớ nhằm vào hắn.

Chắc chắn không phải vì hắn đến muộn.

Hoàn toàn là vì hai người này muốn lật đổ Chu Viện, độc bá Diêu Âm Môn, còn hắn được Chu Viện tự mình kéo vào Diêu Âm Môn, cho nên đương nhiên được hai người này coi là người phe Chu Viện.

Đây là cuộc đấu tranh quyền lực nội bộ Diêu Âm môn, tuy rằng Diệp Trường Sinh lúc trước đã nói không muốn xen vào trong sự vụ của Diêu Âm môn.

Nhưng hôm nay cuối cùng vẫn bị liên lụy.

Sắc mặt hắn dần dần lạnh xuống, gõ gõ lên bàn, ánh mắt lạnh lẽo nhìn về phía hai người đối diện.

“Mạnh trưởng lão, đầu tiên chúng ta phải xác định rõ ràng một chút!”

Lời nói của Diệp Trường Sinh đã thu hút tầm mắt của mọi người lại đây.

“Người gọi ta là “Diệp huynh”!”

Khóe miệng Diệp Trường Sinh lộ ra một vòng vui vẻ, lúng túng nói: “Người là ai mà xưng xưng huynh gọi đệ với ta?”

Mọi người ồ lên!

Vừa nói ra, cả bốn tòa đều kinh!

Chu Viện trợn tròn hai mắt, mặt mũi tràn đầy vẻ khó tin nhìn Diệp Trường Sinh, ánh mắt có chút khó hiểu.

Không thích chơi như vậy chứ?

Chơi trò chơi quyền lực không phải chơi như vậy!

Mọi người hắn là ngồi chung một cái bàn, ngoài cười nhưng trong không cười, mặt ngoài bình tĩnh, tao nhã, mạch nước ngầm sau lưng bắt đầu khởi động, đây mới là cách làm chính xác a.

Diệp Trường Sinh làm như vậy, có khác gì là lật bàn lên đâu?

Trực tiếp xé toang da mặt!

Hai vị Song sứ Phạm Tĩnh Mai, Trác Như Đình đều kinh ngạc nhìn Diệp Trường Sinh, không hiểu, vì sao Diệp trưởng lão mới nhập môn lại cuồng ngạo như thế.

Dưới tấm khăn che mặt của Tử Linh, hai mắt to lập lòe, tràn đầy kinh hỉ và lo lắng.

Mặc dù, đối với cách làm của vị Diệp trưởng lão này, nàng cũng không quá tán thành.

Thế nhưng, nàng lại cảm thấy quá hả giận.

Suốt mười năm qua, nàng tận mắt chứng kiến hai vị trưởng lão này lần lượt bức cung với mẫu thân mình như thế nào.

Thậm chí, bọn họ còn thêm thuồng sắc đẹp của mẫu thân, muốn thay thế phụ thân trở thành môn chủ mới của Diệu Âm môn.

Mặc dù bị mẫu thân cự tuyệt, nhưng tặc tâm hai người này, cho tới bây giờ cũng chưa từng chết.

Đối với hai vị trưởng lão này, trong lòng Tử Linh sớm đã bất mãn.

Chỉ là nàng thuở nhỏ thông tuệ, biết được Diệu Âm Môn còn phải dựa vào hai vị trưởng lão này, cho nên không dám lộ ra ý bất mãn đối với đối phương.

Hôm nay nghe Diệp Trường Sinh nói vậy, Tử Linh chỉ cảm thấy hả giận.

Đương nhiên, trong lúc trút giận nàng cũng có chút lo lắng cho Diệp Trường Sinh.

Đối diện chính là hai vị trưởng lão Kết Đan, Diệp trưởng lão đồng thời đắc tội bọn họ, có thể được sao?

Lời nói của Diệp Trường Sinh khiến da mặt của Mạnh trưởng lão phía đối diện đỏ lên.

Mặc cho tâm cơ của hắn sâu bao nhiêu, công phu dưỡng khí tốt hơn nữa, bị người ta kẻ sát mặt trào phúng như vậy, làm sao ngồi yên được?

Tin tức truyền ra ngoài, mặt hắn cũng chẳng còn chút nào!

Mạnh trưởng lão tức giận vỗ bàn một cái, đứng lên lớn tiếng quát: “Họ Diệp kia, ngươi muốn tìm chết sao?”

“Họ Diệp kia, ngươi không chỉ đến trễ mà còn nhiều lần mạo phạm Môn chủ. Vô lễ với tiền bối. Người như ngươi, còn muốn làm trưởng lão của Diệu Âm Môn sao?” Triệu trưởng lão cũng theo sát phía sau làm khó dễ.

“Hai vị trưởng lão, thật ra Diệp huynh cũng...”

Chu Viện còn chưa nói hết câu đã bị người khác cắt ngang lần nữa. Có điều lần này là Mạnh trưởng lão.

Hắn xoay người lại, chấp tay, nói: “Loại bất kính môn quy bức này, kính xin môn chủ lập tức trục xuất hẳn khỏi Diệu Âm môn!”

“Nếu không, vị trí trưởng lão của hai người chúng ta, không ngồi cũng được!”

“Đúng vậy, chúng ta không chịu nổi cơn tức này. Hôm nay hoặc là hẳn rời khỏi Diệu Âm môn, hoặc là hai người chúng ta rời khỏi Diệu Âm môn!”

“Môn chủ, ngươi suy nghĩ cho kỹ đi, nếu hai người chúng ta rời khỏi Diệu Âm Môn, Diệu Âm Môn sẽ có kết cục như thế nào?”

Triệu Mạnh nhị vị trưởng lão liên tiếp nói.

Tiến cung!

Nắm tay Tử Linh giấu ở trong ống tay áo nắm thật chặt.

Phương thức bức vua thoái vị này thật quá quen thuộc.

Trong mười năm trước đây, hai vị trưởng lão này đã vô số lần rời khỏi Diệu Âm môn để uy hiếp, yêu cầu mẫu thân của nàng nhượng bộ.

Hôm nay, lại tới nữa rồi!

Đối với Chu Viện và Tử Linh mà nói, hai vị Kết Đan trưởng lão rời khỏi Diệu Âm môn, cái giá các nàng phải trả không chịu nổi.

Thân là người cầm lái Diệu Âm Môn, bình thường các nàng làm việc không thể chỉ lo lắng cho sở thích của mình được.

Không thể để mặc cho hai vị trưởng lão rời đi như vậy được.

Nếu bọn họ rời khỏi Diệu Âm môn mà nói, Diệu Âm môn cũng chỉ còn lại hai vị tu sĩ Kết Đan kỳ.

Trên thực tế, dưới cái nhìn của Chu Viện, tu sĩ Kết Đan như Diệp Trường Sinh còn không thể tính là chiến lực của Diệu Âm môn.

Bởi vì người này không chấp nhận điều khiển, Diệu Âm môn chỉ có thể lấy tên tuổi của hắn để hù dọa người khác.

Nhưng cho dù tính cả Diệp Trường Sinh, hai tu sĩ Kết Đan Kỳ, cũng không cách nào chấn nhiếp được những tu sĩ có ác ý với Diệu Âm Môn.

Đối đầu Diệu Âm Môn cũng không ít, vạn nhất thực lực suy yếu, sẽ có vô số đầu ác lang nhào tới hung hăng cắn xé một cái.

Hơn nữa, hai vị trưởng lão này không giống như Diệp Trường Sinh không quan tâm, bọn họ ở Diệu Âm môn, cũng có thể lực nhất định, hơn nữa nắm giữ không ít tin tức mấu chốt của Diệu Âm môn.

Nếu như bọn họ xoay người đầu phục thế lực đối địch, hậu quả thiết tưởng không chịu nổi!

Cho nên, Chu Viện không thể chấp nhận hai vị trưởng lão Triệu Mạnh rời đi.

Mà đối phương cũng biết đây là nhược điểm của nàng, mỗi lần đều dùng phương thức này để bức cung, nhường đường cho Chu Viện.

Lúc này đây, khi hai vị trưởng lão Triệu Mạnh lặp lại chiêu cũ, toàn thân Chu Viện từ trên xuống dưới nổi lên một cảm giác vô lực.

Hai người Triệu Mạnh không dễ đắc tội, nhưng Diệp Trường Sinh cũng không phải loại hiền lành gì!

Bây giờ, nên làm thế nào để bù đắp quan hệ giữa ba người, duy trì cân bằng?

Đang lúc Chu Viện suy tư nên trả giá như thế nào để tạm thời bình ổn lửa giận của hai vị trưởng lão Triệu Mạnh.

Đột nhiên, một giọng nói vang lên.

Trong đại sảnh đầy khí tức ngưng trọng, Diệp Trường Sinh thanh âm cực kỳ rõ ràng:

“Ta là người bình thường không ai dám ở trước mặt ta hô to gọi nhỏ, hôm nay Diêu Âm môn chết dưới tay hai vị trưởng lão, hẳn là không liên quan gì chứ?”

Diệp Trường Sinh nói xong, nghiêng mắt nhìn về phía Chu Viện.

“Ý của ngươi là?” Nghe y nói vậy, nhị vị trưởng lão Triệu Mạnh nhất thời kinh hô, lập tức lấy pháp bảo ra.

“Diệp huynh, ngàn vạn lần không nên xúc động!” Chu viện tử cũng bị làm cho hoảng sợ, vội vàng nói.

Cười cười, Diệp Trường Sinh Bình thản nhiên nói: “Sích động? Đây là xúc động gì? Phu nhân, ngươi làm môn chủ cũng quá mềm yếu, hôm nay ta đến thay ngươi thanh lý môn hộ một chút đi!”

“Ha ha ha ha!”

Lời nói của Diệp Trường Sinh khiến hai vị trưởng lão Triệu Mạnh vô cùng tức giận mà cười.

Bọn họ chính là hai tu sĩ Kết Đan kỳ, đối phương chỉ có một người mà muốn đồng thời bắt hai người bọn họ?

Cuồng vọng tới mức nào chứ!

“Họ Diệp kia, ngươi cũng không sợ gió lớn cắt lưỡi sao!”
Triệu trưởng lão cười lạnh nói.

Đồng thời, hắn cũng nhanh chóng truyền âm cho Mạnh trưởng lão, hỏi: “Mạnh huynh, hai người chúng ta cùng nhau liên thủ, có thể hạ gục được hắn hay không?”

“Hệ thống tình báo của Diệu Âm môn, hai người chúng ta không thể nhúng tay vào được, rốt cuộc người này có lai lịch ra sao vẫn không điều tra ra được, nhưng chắc hẳn muốn hai chúng ta liên thủ đối phó hắn cũng không thành vấn đề!”
Mạnh trưởng lão truyền âm nói.

Cùng lúc đó, Chu Viện cũng nhanh chóng truyền âm cho Diệp Trường Sinh: “Diệp huynh, hai người bọn họ mạo phạm ngươi, ta sẽ cố gắng bồi thường. Kính xin Diệp huynh ngàn vạn lần không nên xúc động xuất thủ. Diệu Âm Môn không chịu được giày vò như vậy!”

Chu Viện truyền âm, Diệp Trường Sinh nghe thấy nhưng không hề có ý muốn tuân theo.

Ánh mắt của hắn lạnh lùng nhìn hai vị trưởng lão Triệu Mạnh, đặt tay lên bàn gỗ nhẹ một cái, trong đôi mắt hiện lên một đạo quang mang.

Sau một khắc, Triệu trưởng lão hét thảm một tiếng, thất khiếu chảy máu, cắm đầu ngã xuống đất.

Diệp Trường Sinh lại gõ tay một cái, Mạnh trưởng lão cũng lập tức hét thảm một tiếng, ánh mắt tan rã, thất khiếu chảy máu, ngã xuống.

Trong cả tòa đại điện, không khí chỉ một thoáng yên tĩnh trở lại, tất cả mọi người ngoại trừ Diệp Trường Sinh đều kinh hãi nhìn một màn trước mắt, trong ánh mắt tràn đầy vẻ không thể tin.

Hai vị trưởng lão Kết Đan kỳ cứ như vậy chết đi?

Nói đùa sao?!

Thậm chí Chu Viện còn hoài nghi có phải trước mắt mình xuất hiện ảo giác không.

Hai vị trưởng lão Triệu Mạnh cũng giống nàng, đều là tu sĩ Kết Đan sơ kỳ, thực lực mặc dù chưa phải là đặc biệt mạnh, nhưng cũng tuyệt đối không tính là yếu.

Trình độ Kết Đan kỳ bình thường.

Hai cường giả như vậy, làm sao có thể bị người ta dễ dàng giết chết chứ?

Diệp Trường Sinh vẫn chỉ là một tu sĩ Kết Đan trung kỳ, hẳn lại không phải tu sĩ Nguyên Anh kỳ.

Nhưng đều không nhìn thấy hắn ra tay như thế nào, hai vị trưởng lão kia đã trực tiếp chết đi.

Thậm chí Chu Viện còn hoài nghi Diệp Trường Sinh không phải loại độc tu thích dùng độc!

“Diệp huynh, người...”

Chu Viện há hốc mồm, nhưng không biết nên nói gì, chỉ có thể kinh ngạc nhìn một màn trước mắt.

Hai người Phạm Tĩnh Mai, Trác Như Đình và Song sứ Diệu Âm môn giờ phút này sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, thân hình run nhè nhẹ.

Đã bao giờ thấy qua cảnh tượng như vậy?

Hai vị trưởng lão Kết Đan bình thường cao cao tại thượng kia, cứ như vậy vô thanh vô tức mà chết?

Kết cục này, không khỏi quá mức đùa giỡn!

Các nàng nơm nớp lo sợ nhìn Diệp Trường Sinh, thậm chí không dám nhìn thẳng, ánh mắt buông xuống, trong ánh mắt tràn đầy sợ hãi, kính nể!

Ngược lại Tử Linh ở một bên, mặc dù tuổi còn nhỏ, tu vi cũng không cao, nhưng biểu hiện càng thêm trấn định.

Đồng dạng có chút sợ hãi nhìn thoáng qua thi thể hai vị trưởng lão ngã xuống, trong ánh mắt nàng hiện lên một tia khoái ý.

Đã sớm khó chịu nhìn hai người này, hôm nay bọn họ vừa chết, Tử Linh chỉ cảm thấy một cỗ phiền muộn trong lồng ngực có thể phát biểu.

Bất quá, khoái ý qua đi, Tử Linh lại có chút lo lắng.

Hai vị trưởng lão này vừa chết, tương lai Diệu Âm Môn sẽ đi theo con đường nào?

Hơn nữa, Diệp trưởng lão ra tay quyết đoán như thế, thực lực cường đại như thế, sau này trong Diệu Âm Môn, ai có thể ngăn cản hắn?

Hắn có giống như hai vị trưởng lão kia hay không, ngập ngừng quyền bính cán của Diệu Âm môn, mơ ước sắc đẹp của mẫu thân?

Nhớ lại tình cảnh lúc trước đi theo cha mẹ, khi nhìn thấy Diệp Trường Sinh.

Khi đó, hắn mở một cửa hàng nhỏ ở Thiên Tinh thành, cả người nhã nhặn, giống như một vị quân tử khiêm tốn.

Lại không ngờ tới, hắn ta lại quyết đoán quyết đoán như vậy.

Lúc này Chu Viện cũng có cảm giác giống với con gái mình.

Trước kia khi tiếp xúc với Diệp Trường Sinh, người này khiến cho người ta có cảm giác ôn nhuận như ngọc, tinh táo, lý trí.

Nhưng mà...

Hôm nay biểu hiện của Diệp Trường Sinh có thể nói là phong cách đại biến.

Cuồng ngạo, bá đạo, quyết đoán...

Người này phức tạp đến mức Chu Viện cũng không biết nên đánh giá như thế nào.

Hiện tại nàng thậm chí còn hoài nghi, Uông Hằng cùng nàng chiêu mộ Diệp Trường Sinh vào Diệu Âm Môn rốt cuộc là làm sai hay là sai?

Hiển nhiên, người này còn khó đối phó hơn xa hai vị trưởng lão Triệu Mạnh kia.

Tuy hai người kia gây ra rất nhiều phiền toái cho Chu Viện, nhưng trong mắt Chu Viện, hai người đó rất ngu xuẩn.

Vẫn là tương đối dễ dàng bắt bẻ.

Nhưng Diệp Trường Sinh lại khác, đây là một người hoàn toàn không thể nắm giữ.

Vì hắn hoàn toàn không làm theo thủ đoạn, hắn có thể lật bàn bất cứ lúc nào, hắn thích dùng nắm đấm để giải quyết vấn đề.

Hình như bài học nhân sinh của người này là dùng lực lượng để giải quyết tất cả mọi vấn đề.

Thô bạo đơn giản, nhưng đại đa số thời gian... Đều vô cùng hữu hiệu.

Âm mưu quỷ kế, lực đực với nhau, đó là chuyện mà người thực lực không đủ mới có thể làm.

Đã nắm giữ sức mạnh áp đảo rồi mà còn phải đấu đá lung tung với một đám người yếu hơn mình nhiều, đi diễn kịch không phải là chuyện cười à?

Cho nên, Diệp Trường Sinh căn bản không nhiều lời với hai vị trưởng lão này, trực tiếp ra tay giết bọn họ.

Dùng cường độ thần thức áp đảo của Kết Đan trung kỳ của hắn, sau khi sử dụng Trảm Hồn ấn, dễ dàng đem linh hồn hai người này trảm diệt.

Không có chút bất ngờ nào!

Hiện tại trong lòng Chu Viện đã phức tạp tới cực điểm, mơ hồ nàng có chút hối hận, không nên để Diệp Trường Sinh gia nhập Diệu Âm môn.

Có cảm giác như đang cự tuyệt đám sói, sau đó là tiền hồ!

Người này, chỉ cần hắn nghĩ, hắn có thể dễ dàng không chế Diệu Âm môn.

Tu sĩ Kết Đan Kỳ như hắn căn bản không thể ngăn cản đối phương, thực lực của hắn ở trong mắt đối phương chỉ sợ cũng chỉ như trò cười mà thôi.

Trong đời hắn lần thứ hai, Chu Viện lại có cảm giác không thể không chế thể cục.

Lần đầu tiên là lúc nàng biết được tin tức Uông Hằng đã chết.

Sắc mặt Diệp Trường Sinh bình tĩnh giết chết hai vị Kết Đan trưởng lão, sau đó nghiêng mắt nhìn về phía Chu Viện, khóe miệng lộ ra một vòng ý cười, nói:

“Môn chủ thoát nhìn tựa hồ đối với cách làm của ta rất không hài lòng?”

Nghe nói như thế, Chu Viện miễn cưỡng cười, nói: “Diệp huynh, làm như vậy có phải quá dữ dằn rồi không?”

“Đúng là hai vị trưởng lão đã làm sai chuyện này, nhưng cứ như vậy mà giết bọn họ, có phải quá đáng lắm không?”

“Quá đáng sao? Ta cảm thấy một chút cũng không quá đáng!”
Diệp Trường Sinh cười lạnh một tiếng.

“Người như thế, ở lại sẽ chỉ biến thành tai họa, bọn họ đối với Diệt Âm môn chỉ có ý nghĩ chiếm làm của riêng, nếu như không cách nào thực hiện được, tương lai tất sẽ phản bội, phụ nhân, cách làm của người bất quá là cô lấy lại nuôi gian mà thôi!”

“Cần phải đoạn tuyệt, ngược lại bị loạn. Hôm nay ta giúp người giết bọn hắn, chính là vì diệt trừ mầm tai họa cho Diệt Âm môn!”

Lời Diệp Trường Sinh nói khiến Chu Trường Viện á khẩu không trả lời được, đồng thời trong lòng nàng còn có chút phần nộ.

Tốt xấu gì mình mới là môn chủ của Diệt Âm môn, nhưng nhìn thái độ hiện tại của Diệp Trường Sinh, tựa hồ coi hắn như chủ nhân của nơi này.

Cứ như mình chỉ là một con rối nhu nhược!

“Diệp huynh, người giết bọn họ, ngược lại là trong lúc nhất thời thoả mái, có thể sau này Diệt Âm Môn sẽ làm sao bây giờ? Mất đi sự kính sợ của hai vị Kết Đan trưởng lão, về sau lợi ích của Diệt Âm Môn ở các phương diện tất nhiên sẽ bị tổn hại cực lớn!”

“Phải biết rằng, môn phái đối với Diệu Âm môn có địch ý, cũng không chỉ một hai nhà!”

Lời nói của Chu Viện mang theo một tia thê lương.

“Diệp huynh lẻ loi một mình, cho dù Diệu Âm Môn bị diệt, cũng không có quan hệ gì với ngươi, ngươi có thể quay đầu rồi đi!”

“Nhưng ta và Ngưng Nhi lại không làm được điều này, vận mệnh của chúng ta là bị cột chung một chỗ với Diệu Âm môn, Diệu Âm môn diệt vong, ta và Ngưng Nhi cũng muốn biến thành đồ chơi cho người khác!”

“Chỉ là một gã Diệu Âm môn hư nhược sao có thể bảo vệ hai mẹ con chúng ta được?”

Sắc mặt Chu Viện trở nên tái nhợt, giữa hai đầu lông mày toát ra một vòng uyển chuyển yếu đuối, cả người lộ ra vẻ điềm đạm đáng yêu.

Lúc trước thân là môn chủ uy nghiêm đều không còn tồn tại, nàng dường như là một nữ tử yếu đuối tay trái gà không chặt, trong tu tiên giới lạnh như băng này, dốc hết toàn lực bảo hộ mình và nữ nhi.

Trong ánh mắt nhìn về phía Diệp Trường Sinh, mang theo một tia sợ hãi, giống như hẳn chính là một ác bá khi để mẹ con các nàng.

Hình dạng này của Chu Viện khiến Diệp Trường Sinh lập tức bật cười khanh khách, một nữ tử tu giả yếu ớt kết đan nữ tử, có phải có chút quá đáng rồi không.

Không để ý đến tư thái điềm đạm đáng yêu của đối phương, Diệp Trường Sinh bình tĩnh nói: “Phu nhân, liên quan tới thế cục ở Loạn Tinh Hải, ta nghĩ ngươi rõ ràng hơn ta!”

“Dưới tình thế hỗn loạn như vậy mà ngươi còn đặt nhân tố không thể xác định này bên người, có phải hơi quá lo lắng hay không?”

Lời Diệp Trường Sinh nói cũng không phải là không có căn cứ.

Dù sao, trong tương lai, dưới sự phản bội của hai vị trưởng lão, Chu Viện bị người của Cực Âm đảo giết chết.

Mặc dù lúc ấy hai vị trưởng lão của Triệu Mạnh cũng là bị người ta chế ngự, nhưng nhìn tình huống ban đầu, hai vị trưởng lão này cho dù không bị người ta chế ngự, sớm muộn cũng phản bội Diệu Âm Môn.

Vì vậy, hôm nay Diệp Trường Sinh dứt khoát diệt trừ hai người này.

“Loạn Tinh Hải sớm muộn gì cũng sẽ nổi lên đại loạn. Trong thời điểm này, Diệu Âm môn tốt nhất nên thu hẹp thế lực lại một chút, miễn cho gặp bất trắc!” Diệp Trường Sinh nói, nhìn Chu Viện, ánh mắt rất bình tĩnh.

Hắn đưa ra đề nghị như vậy cũng coi như là hết lòng quan tâm rồi.

Nếu như Chu Viện không nhìn rõ thế cục, vẫn còn ôm chút lợi ích không buông, thế thì tương lai gặp phải bất trắc cũng không trách được hắn.

“Trong tương lai, nơi an toàn nhất chính là Thiên Tinh thành, ta đề nghị Diệu Âm môn nên thu súc tất cả lực lượng bên ngoài, cử phái đến Thiên Tinh thành!”

“Dù sao, Diệu Âm Môn cũng coi như là một thế lực phụ thuộc vào Tinh Cung, ở Thiên Tinh Thành này hắn là có thể lăn lộn không tồi!”

“Nếu không đi Thiên Tinh thành mà nói, tương lai nếu phát sinh náo động, những thế lực đối địch với Tinh Cung sẽ là những môn phái như Diệu Âm môn đầu tiên!”

“Phu nhân, người cũng không muốn cuốn vào trong vòng xoáy này, để Diệu Âm môn bị diệt, các đệ tử, thậm chí mẹ con người, đều trở thành đồ chơi của người khác đúng không?”

Diệp Trường Sinh nói một phen, nói tới Chu viện biến sắc, nhất là câu nói cuối cùng kia, càng là cắt trúng uy hiếp của nàng.

Chu Viện cười gượng một tiếng rồi nói: “Câu này của Diệp huynh thật khoa trương quá nhỉ? Tuy hiện tại có mạch nước ngầm ở Loạn Tinh Hải vận chuyển, nhưng cũng không thể đạt tới trình độ như lời Diệp huynh nói phải không?”

“Ta thật đúng là không thể tưởng tượng được, có người dám đứng ra khiêu chiến quyền uy của Tinh Cung, bọn hắc cùng lắm chỉ âm thầm giở chút thủ đoạn mà thôi!”

Tinh Cung thống lĩnh Ngự Loạn Tinh Hải vô tận năm tháng, chưa từng bị lật đổ, cho nên Chu Viện có ý nghĩ như vậy cũng không kỳ quái.

Ngoại trừ yêu thú Ngoại Tinh Hải, tại Nội Tinh Hải, không có thể lực nào có thể khiêu chiến quyền uy Tinh Cung.

Đại bộ phận tu sĩ ở Loạn Tinh Hải đều có cái nhìn chung của mình.

Tuy rằng Thiên Tinh Song Thánh đã mấy trăm năm chưa từng lộ diện, nhưng ở trong lòng đại đa số mọi người, cho dù không có Thiên Tinh Song Thánh, quyền uy của Tinh Cung cũng không phải ai cũng có thể khiêu chiến.

Nếu như hiện tại nói với một tu sĩ của Loạn Tinh Hải, tương lai sẽ có một tổ chức có tên là Nghịch Tinh Minh, thiếu chút nữa đem Tinh Cung hủy diệt.

Hắn ta chắc chắn sẽ cảm thấy người bị lừa dối đầy nghiêm trọng.

Tu sĩ Loạn Tinh Hải có nhận thức như vậy là chuyện rất bình thường.

Giả sử Diệp Trường Sinh cũng là một tu sĩ bản địa Loạn Tinh Hải, hắn cũng sẽ cảm thấy, lực lượng Tinh Cung đủ trấn áp tất cả.

Biết được điều này, Diệp Trường Sinh cũng không cần thận giúp Chu Viện phân tích thế cục Loạn Tinh Hải, sau đó tận tình khuyên bảo đối phương.

Hắn nói thẳng: “Lời của ta, phu nhân người có thể tin tưởng, đương nhiên cũng có thể không tin, nhưng mặc kệ thế nào, chung quy người vẫn phải suy xét cho con gái mình đúng không?”

“Chỉ cần trong tương lai có thể phát sinh náo động một phần vạn, vậy mẹ con các người có thể gặp phải nguy hiểm!”

“Nói rõ đi, nếu người không nghe thì cũng không sao, tương lai nếu Diệt Âm môn phát sinh chuyện gì khiến ta cảm thấy

không tiện nhúng tay vào, vậy ta sẽ không liên quan tới Diệu Âm môn nữa!”

Diệp Trường Sinh nói rất thẳng thắn, nhưng đây cũng đúng là trước khi hắn gia nhập Diệu Âm môn đã nói trước rồi.

Bất kể là lúc đáp ứng Uông Hằng, hay là lúc đàm phán với Chu Viện, lão đều tỏ vẻ như vậy đây.

Đối với lời hứa hẹn của Diệu Âm Môn, khi Diệu Âm Môn gặp phải nguy hiểm không thể uy hiếp đến hắn, hắn mới ra tay.

Ví dụ như, nếu như địch nhân của Diệu Âm Môn cao nhất là Kết Đan Tu Sĩ, vậy không cần phải nói, hắn sẽ thuận tay giúp Diệu Âm Môn giải quyết hết những người kia.

Nhưng nếu như liên quan đến tu sĩ Nguyên Anh, Diệp Trường Sinh lập tức phủi tay mặc kệ!

Trừ phi hắn có năng lực giết chết tu sĩ Nguyên Anh kỳ, nếu không hắn sẽ không tùy ý trêu chọc tu sĩ Nguyên Anh kỳ.

Đương nhiên, ngoại trừ một số tình huống bất đắc dĩ.

Lời Diệp Trường Sinh nói khiến khuôn mặt Chu Viện lộ ra vẻ trầm tư. Đối với vị tu sĩ Kết Đan Kỳ thực lực cường đại này, nàng không cách nào bỏ qua thái độ của đối phương.

“Diệp huynh nói rất nhiều, nhưng mà, rất nhiều chuyện cũng sẽ không dễ dàng giải quyết như người suy nghĩ, mặc dù ta muốn rút thế lực về, lui vào Thiên Tinh thành, cũng không phải một câu nói có thể giải quyết ngay lập tức!”

“Trên dưới Diệu Âm Môn có rất nhiều đệ tử, nếu như toàn diện lui vào Thiên Tinh Thành, vậy cũng đồng nghĩa với việc phải từ bỏ rất nhiều người...”

Trên mặt Chu Viện mang theo vẻ bất đắc dĩ.

Mỗi tu sĩ từ Kết Đan Kỳ trở xuống đều phải giao nộp tám trăm linh thạch.

Đồng thời, về sau những đệ tử này tu luyện, phương diện sinh hoạt trên phương diện này cũng phải tiêu phí không ít linh thạch.

Nàng thân là môn chủ, chuyện cần suy nghĩ rất nhiều, cũng không thể nói là lui vào Thiên Tinh Thành là có thể lui vào

Thiên Tinh Thành.

“Lời của Diệp huynh ta sẽ nghiêm túc suy nghĩ. Bây giờ là thời buổi rối ren, bốn môn đích xác là nên dè dặt trọng tâm về Thiên Tinh Thành. Bất quá trước khi di chuyển phải tích lũy đủ linh thạch, nếu không Diệu Âm Môn cũng không thể ở tại Thiên Tinh Thành lâu được!”

“Vậy người tốt nhất mau chóng đi đi!”

Diệp Trường Sinh kinh ngạc nói một câu rồi đi tới nhặt túi trữ vật cùng pháp bảo của hai vị trưởng lão Triệu Mạnh lên.

Hắn đưa tay bắn ra một đoàn hỏa diễm vào trong cung điện này, thiêu hủy thi thể của hai người này.

Hủy thi diệt tích, thủ pháp thuần thực này, sau khi để bốn nữ tử ở đây nhìn xong, sắc mặt không khỏi biến đổi!

Diệp Trường Sinh có vẻ rất thành thạo, khiến cho đám người Chu Viện không khỏi suy đoán, rốt cuộc hắn đã làm bao nhiêu chuyện hủy thi diệt tích này?

Hôm nay một loạt cử động của hắn, có thể nói là triệt để lật đổ hình tượng của hắn trong mắt hai mẹ con này.

Từ một người ôn thuận như ngọc, khiêm tốn như quân tử, biến thành một cường giả sát phạt quyết đoán.

Hai loại đặc chất bất đồng này thoát nhìn có chút xung đột, nhưng cẩn thận nghĩ lại, đồng thời xuất hiện trên thân người tu tiên cũng không kỳ quái.

Đối xử với người mình ôn hòa như ngọc, đối với kẻ địch sát phạt quyết đoán, đây không phải rất bình thường sao?

Chỉ có thể nói, trước đây các nàng đã đánh giá thấp Diệp Trường Sinh.

Đối với sự chuyển biến này của Diệp Trường Sinh, trong lòng Chu Viện có chút lo lắng, sợ đối phương dựa vào vũ lực của mình mà dựa vào Diệu Âm môn, thậm chí là mẹ con các nàng thu vào trong túi.

Mà Tử Linh thì không hẳn, mặc dù có một chút sầu lo, nhưng ánh mắt nàng lóe sáng, trong ánh mắt mang theo một chút hâm mộ.

Sự mạnh mẽ của Diệp Trường Sinh làm cho lòng nàng sinh ra ngưỡng mộ, nếu như tương lai mình cũng có thể mạnh như vậy, vậy rất nhiều lúc mẫu thân cũng không cần sầu lo như vậy.

Giờ khắc này, trong lòng Tử Linh hạ quyết tâm, tương lai nhất định phải mạnh lên!

Về ý nghĩ trong lòng hai mẹ con này, Diệp Trường Sinh cũng không chú ý, hắn nhặt hai túi trữ vật lên, mở ra, chiếm tất cả chiến lợi phẩm bên trong thành của mình.

Hai vị trưởng lão Kết Đan như Triệu Mạnh này, cũng giống như hai vị trưởng lão Lục Liên Điện mà Diệp Trường Sinh

giết chết trước đó, chỉ có thể xem như là tu sĩ Kết Đan bình thường.

Đồ vật trong túi trữ vật cũng không phải rất đáng tiền, ít nhất theo Diệp Trường Sinh thấy là như thế.

Thậm chí, hai vị này tài phú về mặt đẳng cấp, so ra còn kém hai vị Trưởng lão Lục Liên Điện.

Diệp Trường Sinh lấy ra tổng cộng một vạn linh thạch từ trong túi trữ vật của mình.

Thu hồi linh thạch, Diệp Trường Sinh đem túi trữ vật, pháp bảo của hai vị trưởng lão Triệu Mạnh cùng với pháp bảo của nữ tu lấy được trong di chỉ Hải Vương lúc trước đều ném hết cho Chu Viện.

“Phu nhân giúp ta xử lý mấy thứ này một chút đi!”

Vừa giết chết trưởng lão Diêu Âm Môn, môn chủ Diêu Âm Môn liền bảo hấn xử lý di vật của hai người kia.

Việc thao tác này mặc dù ở tu tiên giới cũng không thể nói là không hợp lý, nhưng vẫn khiến cho đám người Chu Viện, Tử Linh trong lúc nhất thời không biết nói gì.

Sau khi trầm mặc một lát, Chu Viện mới nhận lấy một đồng đồ kia, cười khỏ một tiếng, thần thức kiểm tra túi trữ vật một phen.

Nàng suy nghĩ một chút rồi nói: “Ba món pháp bảo, cộng thêm hai món đồ trong hai túi trữ vật, cho dù Diệp huynh có chín vạn linh thạch đi nữa, Diệp huynh cảm thấy thế nào?”

Diệp Trường Sinh nghe vậy gật đầu, cái giá này hấn có thể chấp nhận.

Đương nhiên, hấn cũng biết, Chu Viện tương lai khi bán ra mấy thứ này, khẳng định lấy được không chỉ chín vạn Linh Thạch.

Nhưng điều này cũng không quan trọng, người làm việc cho người ta, chung quy không thể chia một xu cũng không để cho người ta kiếm a.

“Các người nơi này hấn là có hải đồ của Ngoại Tinh Hải chứ?” Diệp Trường Sinh hỏi.

“Đương nhiên là có. Diệp huynh muốn đi Ngoại Tinh Hải săn yêu không?” Chu Viện tò mò hỏi.

“Thực lực có tiến bộ, đương nhiên muốn giết vài con yêu thú thử xem, thuận tiện kiếm chút linh thạch!” Diệp Trường Sinh hời hợt nói.

Liên tưởng đến thực lực cường hãn của Diệp Trường Sinh, Chu Viện lập tức cảm thấy lời này của hắn có sức thuyết phục vô cùng.

Đối với người khác, săn giết yêu thú là một chuyện vô cùng nguy hiểm, nhưng đối với hắn mà nói, chỉ là thử một chút.

“Đúng rồi, còn có mười khóa yêu đan cấp sáu này!”

Diệp Trường Sinh lại lấy ra một cái túi trữ vật, ném cho Chu Viện.

Chu Viện nhận lấy túi trữ vật, cũng không nhìn mà chỉ tỏ vẻ hoàn toàn tin tưởng Diệp Trường Sinh: “Mười viên yêu đan cấp sáu đáng giá mười vạn linh thạch!”

Chu Viện lấy một túi trữ vật ra, đếm tới một ngàn chín trăm viên linh thạch bậc trung, đưa cho Diệp Trường Sinh.

Sau đó, lại tìm ra một bản hải đồ kỹ càng, cũng đưa tới.

“Như vậy trên người ta liền có hai mươi vạn linh thạch, tiếp theo nên đi Ngoại Tinh Hải xem một chút, xem có thể tìm được Bích Linh Đảo kia hay không!”

“Nếu như không có Bích Linh Đảo, chỉ bằng vào tốc độ ta kiếm linh thạch, muốn cho Phệ Kim Trùng nhanh chóng tiến giai, chỉ sợ vẫn là rất chậm!” Diệp Trường Sinh thầm nghĩ trong lòng.

Trước kia, Phệ Kim Trùng chỉ có ba năm trăm con, hoặc là mấy ngàn con, mỗi ngày hắn rút cho chúng một gốc Nghê Thường Thảo, miễn cưỡng cũng đủ dùng.

Nhưng bây giờ Phệ Kim Trùng đã biến thành mấy vạn con, nếu mỗi ngày chỉ cho một cây mà nói, muốn cho chúng nó tiến giai thì phải hao phí khá nhiều thời gian.

Đương nhiên, tốc độ bồi dưỡng Phệ Kim Trùng của hắn cũng nhanh hơn không biết bao nhiêu lần so với Hàn lão ma.

Dù sao, Hàn lão ma vì muốn cho số lượng Phệ Kim Trùng tăng trưởng đến mấy vạn con, chính là mất thời gian khoảng sáu mươi năm.

Nhưng... Đối với tốc độ hiện tại, Diệp Trường Sinh vẫn ngại chậm, Phệ Kim Trùng hiện tại căn bản không giúp được hần bao nhiêu.

Chỉ có bồi dưỡng hần đến trình độ đối phó được với tu sĩ Nguyên Anh mới có thể khiến hần hài lòng một chút.

Nói cách khác, địch nhân bình thường chính hần hai ba lần giải quyết, còn muốn Phệ Kim Trùng làm gì.

“Hôm nay cứ như vậy đi, về sau nếu không có chuyện gì trọng yếu, thì không nên quấy rầy ta nữa!”

Diệp Trường Sinh tiếp nhận những linh thạch và hải đồ kia, sau đó đi ra cung điện, rời khỏi Bạch Hạc đảo.

Bốn nữ nhân ở lại sau lưng, sắc mặt mỗi người đều vô cùng phức tạp.

Chu Viện thở dài, trong lúc nhất thời, sắp xếp như thế nào với tương lai, có chút bối rối.

Một bên, nữ tử Tử Linh nhìn thấy bộ dạng lo lắng của nàng, không khỏi hỏi: “Mẫu thân, chúng ta có nên dựa theo lời Diệp trưởng lão nói, thu nhỏ thế lực Diệu Âm môn lại hay không!”

Nghe nói như thế, ánh mắt tả sứ Phạm Tĩnh Mai ở bên cạnh hiện lên một tia do dự, nói:

“Môn chủ, nếu như thế lực co rút lại, vậy lợi ích của chúng ta sẽ tổn thất rất nhiều, trong môn phái cũng sẽ có người động lòng!”

“Vị Diệp trưởng lão này có phải quá nguy hiểm hay không?” Trác Như Đình cũng hỏi.

Chu Viện khoát tay áo, ngăn các nàng tiếp tục nói.

Giọng nói của nàng bình tĩnh nói: “Mặc kệ tương lai đại loạn của Loạn Tinh Hải mà Diệp trưởng lão từng nói, sẽ không phát sinh, hiện tại chúng ta đã tổn thất hai vị trưởng lão, thực lực đại giảm, không từ bỏ một chút lợi ích cũng không được!”

“Tận lực đem các cửa hàng bên ngoài Thiên Tinh thành nắm giữ, trang viên, khoáng sản, dược viên bán ra đi. Trong Thiên Tinh thành mua một ít đồ vật bên trong cửa hàng, tương lai chúng ta phải từ từ dời trọng tâm sang bên kia!”

“Vâng, môn chủ!”

Chu viện ra lệnh cho Phạm Tĩnh Mai và Trác Như Đình nuốt vào bụng. Nếu môn chủ đã quyết định nghe theo lời Diệp trưởng lão đề nghị, các nàng cũng không thể nói thêm gì nữa.

Vì vậy, dưới mệnh lệnh của Chu Viện, Diệu Âm môn bắt đầu bán ra các loại tài sản quan trọng bên ngoài Thiên Tinh thành, chuyển sự chú ý của môn phái về Thiên Tinh thành.

Mà vong vong của hai vị trưởng lão Triệu Mạnh thì bị che giấu.

Chuyện ngày đó, người biết cũng không nhiều lắm, muốn giấu diếm tin tức hai người kia chết vẫn rất dễ dàng.

Chẳng qua, hai vị trưởng lão nếu trong thời gian dài không xuất hiện vẫn sẽ làm cho ngoại giới phát hiện ra dấu vết.

Nhưng trước khi tin tức bọn hắn bị lộ, Chu Viện vẫn còn một cái cửa sổ không ngăn.

Thanh lý thế lực Triệu Mạnh của Diệu Âm môn, tổ chức lại kết cấu tài sản của Diệu Âm môn, thực hiện chuyển hình của Diệu Âm môn, đây là chuyện nàng phải làm.

Tuy ở phương diện thực lực, Chu Viện thua xa loại quái thai như Diệp Trường Sinh, nhưng trong phương diện nắm giữ một môn phái, nàng có thể nói là nữ cường nhân nghiệp phận.

Người chưa từng quản lý bất cứ tổ chức cỡ lớn nào như Diệp Trường Sinh không biết cao minh đến đâu.

Dù sao, trước mặt Uông Hằng, nàng đã là Môn chủ Diệu Âm môn.

.....

Diệp Trường Sinh trở lại Thiên Tinh thành, đi một chuyến tới nơi buôn bán lớn nhất Thiên Tinh thành.

Trong thương hội do Phong Nhạc thương minh xây dựng, hắn đã bỏ ra ba vạn linh thạch mua sáu loại đan dược tinh tiến

pháp lực của sáu tu sĩ Kết Đan khác nhau.

Một loại năm ngàn linh thạch!

Cái giá này thoát nhìn có chút đắt đỏ, bên trong một bình đan dược có mười viên, tương đương với một viên năm trăm khối linh thạch.

Nhưng cho dù là Diệp Trường Sinh tự mình phục chế, một viên đan dược kết đan kỳ cũng cần 100 khối linh thạch.

Có thể thấy được, khu vực Loạn Tinh Hải này, giá cả đan dược Kết Đan kỳ chỉ có thể dùng để hình dung.

Nếu như đặt ở Thiên Nam, giá cả lọ đan dược này khẳng định sẽ cao hơn.

Mua xong đan dược, toàn bộ gia sản của hắn chỉ còn mười bảy vạn linh thạch.

Về tới động phủ, Diệp Trường Sinh ở chung với chúng nữ một thời gian, sau đó bắt đầu chuẩn bị đi Ngoại Tinh Hải.

Trước khi đi, hắn lại dùng hai vạn linh thạch phục chế một ít đan dược cần thiết cho năm nữ tử Trúc Cơ kỳ trong động phủ.

Bây giờ, trong năm nữ tử này, tu vi của Trần sư tỷ cao nhất, đã đạt tới cảnh giới giả đan.

Nghĩ lại, chuẩn bị mấy năm sau, Trần sư tỷ có thể thử kết đan.

Nghĩ kỹ một chút, Diệp Trường Sinh nắm trong tay có thể tăng tỷ lệ Kết Đan lên thật đúng là không ít.

Hàng Trần Đan, Tuyết Linh Thủy, Thiên Hỏa Dịch vân vân, những vật này hắn đều có.

Thậm chí hắn còn có thể dùng linh dược ngàn năm phối chế một ít dược vật trân quý mà tu sĩ Giả Đan căn bản không thể lấy được.

Mấu chốt nhất chính là, trong tay hắn có Lôi Linh Dịch kèm Sinh Thủy loại đại sát khí này, năm thành tăng lên cơ hồ có thể không hề ngoài ý muốn để loại tu sĩ song linh căn như Trần sư tỷ bước vào cảnh giới Kết Đan.

Có được hàng loạt thứ này, Diệp Trường Sinh hoàn toàn có thể đem mỗi một nữ nhân bên cạnh an toàn đưa đến kết đan.

Trong động phủ này, ngoại trừ Trần sư tử, Tân Như Âm có tu vi cao nhất, nàng đã đến Trúc Cơ hậu kỳ.

Nhưng tư chất của nàng kém Trần sư tử một chút, là tam linh căn, cho nên tương lai muốn Kết đan còn phải chuẩn bị nhiều hơn một chút.

Mặc dù trên người Tân Như Âm có thể chất đặc thù, nhưng loại thể chất đặc thù này đối với nàng mà nói không có bất kỳ chỗ tốt nào, ngược lại gánh nặng, chỉ có thể nói là tạo hóa trêu người!

Nhưng dù vậy, trong mười năm với Diệp Trường Sinh, Tân Như Âm kết đan cũng không thành vấn đề.

Ngoại trừ hai người sớm nhất đi theo mình, tu vi Tiểu Mai cũng đã đi tới Trúc Cơ trung kỳ.

Đối với vị nha hoàn khổ tâm cầm động phủ này, Diệp Trường Sinh cũng không bạc đãi nàng.

Bảo vệ nàng ta kết đan không phải vấn đề.

Về phần tương lai có thể đạt tới cảnh giới cao hơn hay không, vậy thì xem vận mệnh của nàng.

Diệp Trường Sinh đối đãi với Tiểu Mai, cuối cùng thái độ của hắn khác với đám người Trần sư tử.

Mà tu vi hai người Nguyên Dao cùng Nghiên Lệ gia nhất lại rất bất đồng.

Nguyên Dao đã cách Trúc Cơ hậu kỳ chỉ một bước ngắn.

Mặc dù Diệp Trường Sinh không tìm được công pháp quý đạo hàng đầu thích hợp để nàng tu luyện, nhưng chỉ dùng một bộ công pháp Huyền Âm gần sát với Quỷ Đạo để thay thế.

Nhưng ngay cả như vậy, tốc độ tu luyện của Nguyên Dao cũng nhanh kinh người.

Chỉ dùng hai mươi mấy năm đã từ một tu sĩ Luyện Khí tiêu tu sĩ tu luyện tới mức sắp đột phá Trúc Cơ hậu kỳ.

“Nguyên Dao hẳn là có thể kết đan đồng bộ với Trần sư tử!”
Diệp Trường Sinh thầm nghĩ trong lòng.

Về phần Nghiên Lệ, tư chất kém hơn Nguyên Dao không ít, mặc dù nàng và Nguyên Dao đều có song linh căn, nhưng nàng không có thể chất đặc thù.

Cho nên, đến bây giờ cũng chỉ là Trúc Cơ sơ kỳ đỉnh phong, bất quá nàng có lẽ rất nhanh sẽ đột phá đến Trúc Cơ trung kỳ.

“Như vậy xem ra, trong vòng mười hai mươi năm, mấy cô gái trong động phủ của ta hẳn là đều có thể đột phá đến Kết Đan kỳ!” Diệp Trường Sinh thầm nghĩ.

Giao tài nguyên tu luyện cho chúng nữ, Diệp Trường Sinh đem mấy vạn Phệ Kim Trùng trong tròng thất đều mang lên, đi tới Thánh sơn tầng thứ năm mươi.

Hiện tại trên người hắn có mười lăm vạn linh thạch, ba kiện cổ bảo, một kiện bản mạng pháp bảo, cùng với đỉnh cấp luyện tài cùng linh dược giá trị mấy trăm vạn linh thạch.

Khoản tài phú này tương đối kinh người.

Đa số tu sĩ Nguyên Anh đều không giàu có như hắn.

Trên người mang theo lượng lớn tài phú của Trường Sinh, ngày thường lại vô cùng khiêm tốn.

Những luyện tài, linh dược hàng ngàn năm, hắn chưa bao giờ đi gặp người khác.

Chỉ khi đến Nguyên Anh kỳ thì mới an toàn lấy mấy thứ này ra.

Thánh sơn tầng thứ năm mươi, một tòa đại điện dùng đá cẩm thạch màu trắng xây thành xuất hiện ở trước mặt Diệp Trường Sinh, phía trên dùng phấn vàng viết ba chữ to “Tĩnh Không Điện”.

Tiến vào trong đó, đi qua một đoạn hành lang dài, một đại sảnh trống trải dài rộng hơn hai mươi trượng xuất hiện ở trước mắt.

Ở trong đại sảnh, có vài tên tu sĩ đang cùng một vị Bạch y tu sĩ nói chuyện gì đó với nhau.

Phía sau bọn họ là mấy hàng truyền tống trận lớn nhỏ đặt song song với nhau, mỗi cái Truyền Tống Trận có một cái bia đá nhỏ ghi tên là địa điểm Truyền Tống Trận.

“Ta nhớ rõ, Nguyên lai ta có nói Bích Linh Đảo chính là một tòa hoang đảo vô danh cách Ngân Sa đảo phía Bắc mấy trăm vạn dặm, bị Yêu thú chiếm cứ!”

“Hiện tại, bất luận là nhân loại hay là yêu thú đều chưa phát hiện ra linh thạch trên hòn đảo đó!”

“Ngân Sa đảo đã là thiên hạ của yêu thú là nơi mà tu sĩ nhân loại thăm dò được, cách Ngân Sa đảo khoảng mấy trăm vạn dặm!”

“Sau khi đi, vẫn phải cẩn thận mà làm, với tu vi hiện tại của ta, yêu thú cấp tám trở xuống không đáng để lo, nhưng một khi lên cấp tám, ta tuyệt đối không phải đối thủ!” Diệp Trường Sinh trong lòng thầm nghĩ.

Đi về phía trước, trong tòa đại điện trông trải này, tu sĩ Tinh Cung kia nhìn thấy Diệp Trường Sinh đi tới, lập tức đi tới hỏi:

“Đạo huynh muốn mượn Truyền Tống Trận đi Ngoại Tinh Hải sao? Không biết huynh muốn tới hòn đảo nào chăng?”

” Ngân Sa đảo!”

Diệp Trường Sinh thần thức đảo qua, thấy trong hàng truyền tống trận kia, có truyền tống trận trực tiếp đi tới Ngân Sa đảo, liền nói thẳng.

” Ngân Sa đảo sao? Một địa phương xa như vậy, đạo huynh cũng phải cẩn thận, nơi này thường xuyên có cao cấp yêu thú lui tới!” Bạch y tu sĩ của Tinh Cung nói.

“Đa tạ đã nhắc nhở!” Diệp Trường Sinh chấp tay.

Tu sĩ áo trắng đưa mắt nhìn truyền tống trận phía sau lưng, nói: “Phí tổn truyền tống một lần là bảy trăm linh thạch, đạo huynh là muốn chờ gom góp đủ bảy người, truyền tống một mình chịu phí truyền tống hay một mình gánh vác chi phí truyền tống?”

“Ta một mình gánh chịu đi!”

Diệp Trường Sinh ném qua bảy viên linh thạch bậc trung, sau đó tu sĩ áo trắng đưa cho hắn một tấm truyền tống phù.

Một luồng hào quang sáng lên, Diệp Trường Sinh biến mất trong truyền tống trận.

Ngoại Tinh Hải, bên ngoài Ngân Sa đảo, Diệp Trường Hóa hóa thành một đạo độn quang, thẳng hướng bắc mà đi.

Với tốc độ hiện tại của hắn, muốn tới Bích Linh Đảo phải mất mấy tháng.

Mấy ngày sau, trên bầu trời, một con cò trắng thật lớn phát ra tiếng kêu bén nhọn, hướng Diệp Trường Sinh bay tới.

Một đạo kiếm khí bay ra, con yêu thú cấp năm này nháy mắt bị giết, Diệp Trường Sinh ngừng lại, lấy đi yêu đan, đem tất cả tài liệu có giá trị trên người yêu thú cò trắng bóc ra, cất vào trong túi trữ vật, sau đó tiếp tục đi về phía trước.

Trên đường đi, hắn cứ như vậy, chỉ cần gặp Yêu thú, sẽ dừng lại thuận tay đánh chết nó.

Lấy thực lực của hắn bây giờ, gặp yêu thú cấp năm chính là miếu sát.

Yêu thú cấp bảy hơi tốn một phen công phu, nhưng đánh chết cũng không khó.

Pháp lực của hắn gấp bốn lần pháp lực cùng giai, có thể nói là tồn tại vô địch Kết Đan kỳ.

Cho dù gặp được tu sĩ Nguyên Anh, Diệp Trường Sinh cũng hoàn toàn có tự tin chạy thoát.

Đây cũng là nguyên nhân khiến hắn dám xâm nhập vào Ngoại Tinh Hải.

Dựa theo trí nhớ ban đầu, Bích Linh Đảo là một hòn đảo rất lớn, nhưng vị trí cụ thể thì không rõ lắm.

Chỉ biết là đang ở khu vực phía bắc Ngân Sa đảo, nhưng phía bắc lại có vị trí lớn như vậy, muốn tìm được một hòn đảo thật đúng là không dễ dàng.

Diệp Trường Sinh tìm kiếm trọn vẹn một năm, mới tìm được một hòn đảo có khả năng là Bích Linh đảo.

Trong thời gian này, hắn giết được hơn mười đầu yêu thú cấp năm, cấp bảy, coi như đã kiếm được một số tiền kha khá.

“Không biết đây có phải Bích Linh Đảo hay không, trước tiên xem một chút đi!” Diệp Trường Sinh lẩm bẩm nói.

Thần trí của hắn khuếch tán ra ngoài, rất nhanh phát hiện lượng lớn yêu thú trên đảo, cùng một ít linh thạch trần trụi ở trên vách đá.

“Nhìn bộ dáng linh thạch này, nơi đây mặc dù không phải là Bích Linh Đảo, hẳn cũng là có linh thạch khoáng thạch, cứ dừng ở chỗ này đi!”

“Tuy nhiên trước đó, trước tiên phải tiêu diệt hết những yêu thú trên đảo này đã!” Trong mắt Diệp Trường Sinh lộ ra ánh sáng lạnh lùng.

Hạ xuống hoang đảo vô danh này, đánh dấu nó lên hải đồ, sau đó Diệp Trường Sinh không ngừng bay ra kiếm khí, chém giết yêu thú chiếm cứ hòn đảo này.

Trên hòn đảo này có rất nhiều yêu thú, nhưng đại đa số đều là yêu thú cấp thấp.

Sau khi giết chết hơn mười yêu thú cấp năm trở lên, Diệp Trường Sinh dứt khoát đem tất cả Phệ Kim Trùng thả ra, để chúng nó đi cắn nuốt yêu thú cấp năm trở xuống trên đảo.

Còn chính hắn thì loanh quanh khắp nơi trên đảo.

“Linh thạch thật sự rất nhiều, vách núi, khe núi, trong hang động, có rất nhiều nơi có thể nhìn thấy linh thạch lộ ra bên ngoài!”

“Có lẽ có thể xác định, đây chính là Bích Linh Đảo!”

Diệp Trường Sinh sau khi xác định trong lòng, lập tức tìm một ngọn núi cao trên đảo, mở một tòa động phủ.

Trong động phủ, hắn đem tất cả các phòng tu luyện khác, tất cả đều tùy tiện xử lý một chút.

Cô ý đem trùng thất nghỉ ngơi và hồi phục một phen, dán bạch ngọc lên, làm cho toàn bộ trùng thất đều bị ngọc bích bao lấy.

Sau đó, dùng mấy bộ trận pháp bảo vệ động phủ, Diệp Trường Sinh đi vào trong.

Mà Phệ Kim Trùng, sau khi bọn chúng dọn dẹp xong yêu thú trên đảo, liền bị Diệp Trường Sinh sai đi đào quặng mỏ!

Lần này đến Bích Linh Đảo, thợ mỏ Diệp Trường Sinh chuẩn bị chính là Phệ Kim Trùng.

Bản thân y không có khả năng đích thân đi lấy quặng mỏ, lấy đâu ra tu sĩ Kết Đan để đào mỏ?

Hắn cũng không tiện vận dụng tay phải hấp thu, bởi vì như vậy dễ dàng tạo thành sụp đổ, ngược lại sẽ càng thêm phiền phức.

Hơn nữa, cũng có thể không cần nghĩ tới việc hấp thu hết linh thạch bậc cao và linh thạch cực phẩm trong quang mạch linh thạch.

Dù sao, lúc tay phải này hấp thu, sẽ không hấp thu cấp bậc Chân Biệt Linh Thạch.

Vạn nhất hắn hấp thu linh lực của linh thạch cực phẩm chuyển thành linh thạch trung giai thì quá mức vui mừng!

Vì vậy không thể làm gì khác hơn là cho Phệ Kim Trùng đi khai khoáng.

Mấy vạn con Phệ Kim Trùng, nằm sấp trên một vách núi, thôn phệ đất đá chung quanh linh thạch lộ ra.

Sau khi đất đá bị nuốt mất, linh thạch liền rơi xuống, sau đó những con Phệ Kim Trùng này liền đem linh thạch đưa đến cho Diệp Trường Sinh.

Bản thân Diệp Trường Sinh thì ngồi trong động phủ, lấy đan dược ra tiếp tục tu hành.

Ngày đầu tiên trôi qua, Phệ Kim Trùng khai thác được hai vạn linh thạch, đưa đến trong động phủ của Diệp Trường Sinh.

Đem một vạn trong số đó phục chế thành hai mươi gốc Nghê Thường Thảo ngàn năm, ném cho côn trùng cắn nuốt, còn lại một vạn, Diệp Trường Sinh tự mình thu vào.

Ngày thứ hai, Phệ Kim Trùng khai thác ra một vạn tám ngàn miếng linh thạch, Diệp Trường Sinh theo thường lệ, vẫn là nửa phần.

Ngày thứ ba...

.....

Mười ngày trôi qua, linh thạch trên vách đá mở ra rơi xuống một vụn miếng, Diệp Trường Sinh quả quyết để Phệ Kim Trùng đi khai thác.

Cũng không phải linh thạch bị khai thác khô kiệt, mà là càng đào sâu vào, khai thác càng khó khăn, những Phệ Kim Trùng này cần cắn nuốt hết đá cũng càng nhiều.

Bất quá ngay cả như vậy, Phệ Kim Trùng mười ngày thời gian này cũng khai thác được mười sáu vụn miếng linh thạch, đem một nửa linh thạch nuôi nấng xong, Diệp Trường Sinh thu được tám vụn miếng linh thạch.

Một tháng sau, trong tay hắn có hai mươi lăm vụn miếng linh thạch.

Ở trong đó còn có vài viên linh thạch cao giai.

Bốn tháng sau, linh thạch trong tay Diệp Trường Sinh đạt tới một trăm vụn viên!

Phệ Kim Trùng ngày đêm lần lượt vượt qua việc cắn nuốt tiếp viên, tài phú của hắn ngày càng tăng, những quả cầu tuyết lớn lên.

tháng thứ năm, khi đám Phệ Kim Trùng đem linh thạch tới đây, Diệp Trường Sinh liếc mắt một cái thấy trong đó có một viên linh thạch kiểu dáng cực kỳ kỳ lạ.

Đây là một viên linh thạch lớn chừng ngón cái, toàn thân xanh tươi ướt át, phẳng phát như là bảo thạch trân quý nhất thế gian.

Trong mắt Diệp Trường Sinh xuất hiện vẻ vui mừng, lập tức vẫy tay về phía Phệ Kim Trùng.

Một con Phệ Kim Trùng đem miếng linh thạch đưa đến trên tay hắn.

Cầm linh thạch này trong lòng bàn tay, Diệp Trường Sinh cẩn thận quan sát.

Linh quang bên ngoài linh thạch lưu chuyển không ngừng, lúc mang lúc sáng lúc tối, thoát nhìn như vật còn sống.

Mà ở mặt ngoài linh thạch, dường như còn có một thứ rất nhỏ màu trắng không ngừng tuôn ra.

Nhìn kỹ, điểm sáng màu trắng thật nhỏ kia lại giống như từng mảnh từng mảnh phù vân như bông tuyết.

Quang điểm này không ngừng tuôn ra từ trong thúy lục sắc linh thạch, lập tức lại tự bạo khai, hóa thành nhiều điểm mộc linh khí tinh thuần.

Linh thạch này bởi vì ẩn chứa linh khí quá lớn, mà không thể không mạnh mẽ hướng ngoại giới tràn ra.

Không nghi ngờ chút nào, đây chính là cực phẩm linh thạch.

“Cuối cùng cũng tìm ra rồi, cực phẩm linh thạch, giá trị khó có thể đo lường!” Ánh mắt Diệp Trường Sinh lộ vẻ cảm khái.

Sau khi thưởng thức một phen, hắn đem miếng cực phẩm linh thạch trân trọng cất đi.

Tiếp theo, phục chế ra một đồng Nghê Thường Thảo, ném cho bọn Phệ Kim Trùng này.

Đám Phệ Kim Trùng lập tức đỏ mắt, nhào tới cắn nuốt không còn một mảnh.

Sau khi đạt được cực phẩm linh thạch, ba tháng sau, Phệ Kim Trùng không ngừng nỗ lực, Diệp Trường Sinh đã có thêm hai trăm vạn miếng linh thạch.

Đương nhiên, nếu tính cả viên cực phẩm linh thạch kia, kỳ thật là ba trăm vạn miếng linh thạch.

Mà ngày hôm nay sau khi cắn nuốt số lượng lớn Nghê Thường Thảo, Phệ Kim Trùng rốt cục lại bắt đầu cắn nuốt lẫn nhau.

Ở trong trùng thất, mấy vạn con Phệ Kim Trùng đỏ mắt, cắn xé lẫn nhau.

Không địch lại đối thủ rơi xuống, thi thể rất nhanh đã bị đồng loại thôn phệ hết. Theo chúng chém giết lẫn nhau, số lượng càng ngày càng ít.

Rốt cục, trải qua mười ngày mười đêm chém giết, đám Phệ Kim Trùng cuối cùng chỉ còn lại có một ngàn con.

Một ngàn Phệ Kim Trùng này, sau khi sản xuất ra một trăm quả trứng trắng, tất cả đều chết hết.

thợ mỏ bắt đầu tiến hóa rồi!

Diệp Trường Sinh thấy thế, lập tức đem trứng Phệ Kim Trùng cùng thi thể những trùng tử này đều thu vào trong túi linh thú.

Tiếp theo, chờ khi nở xong, số lượng sẽ là mười vạn!

“Căn cứ vào kinh nghiệm trước kia, muốn chờ những Phệ Kim Trùng này hoàn thành tiến hóa, ấp trứng ra, phải mất khoảng ba năm!”

“Hiện tại cách ta không sai biệt lắm gần hai năm, Trần sư tỷ hẳn là có thể kết đan, trở về hộ pháp cho nàng đi!” Diệp Trường Sinh thầm nghĩ.

Lập tức, hắn thu thập tất cả đồ vật trong động phủ, thu hồi trận pháp, đập vỡ đá núi, vùi lấp động phủ, sau đó nhanh chóng hóa thành một vệt sáng, bay về phía nam Bích Linh đảo.

Hai tháng sau, phía bắc Ngân Sa đảo ước chừng hơn ba trăm dặm, nơi đây có độn quang của Diệp Trường Sinh.

“Phía trước đó là... một con Thiên Mục Yêu!”

Thần thức không lồ của hắn phát hiện xa xa trên mặt biển hiện ra một con yêu thú.

Thiên mục yêu là một loại yêu thú cấp năm thông thường, dài chừng hai ba trượng, toàn thân tròn vo đồng thời cả người đều là gai nhọn màu lửa đỏ.

Vừa nhìn đã biết là một hải đảm cực lớn, nhưng trên thân tròn trịa lại mọc đầy mấy chục con mắt màu xanh biếc lớn nhỏ.

Nghe nói, loại Yêu thú này tiến hóa đến cực hạn có một ngàn con mắt, cho nên được gọi là Thiên Mục Yêu.

Khi nhìn thấy con yêu thú cấp năm này, Diệp Trường Sinh lập tức bay về phía trước.

Dọc đường tới đây, chỉ cần nhìn thấy yêu thú cấp năm trở lên, hắn đều thuận tay đem nó đánh chết.

muỗi tuy nhỏ, nhưng cũng là một miếng thịt!

Chỉ là, khi hắn vừa mới bay ra hơn một dặm, đột nhiên nhìn thấy xa xa có một đạo ánh sáng màu trắng gào thét, cực tốc hướng con Thiên Mục Yêu kia bay đi.

Tốc độ nhanh hơn Diệp Trường Sinh rất nhiều.

Thấy cảnh này, ánh mắt Diệp Trường Sinh hơi híp lại, tốc độ dưới chân lại nhanh hơn vài phần.

Đạo bạch quang kia dừng lại phía trên Thiên Mục Yêu.

Đó là một chiếc phi thuyền, toàn thân trắng noãn như ngọc, dài khoảng bốn trượng, rộng một trượng.

Năm người đứng phía trên, một người cầm đầu, là một vị lão giả tóc trắng, sắc mặt hồng nhuận, trên mặt mang vẻ vui mừng lẫn sợ hãi.

Đây là một gã tu sĩ Kết Đan sơ kỳ.

Bốn người sau lưng đều là tu sĩ Trúc Cơ, nhìn thấy Thiên Mục Yêu dưới chân, trong mắt bọn họ cũng lộ ra vẻ vừa mừng vừa sợ.

“Nhanh, các ngươi dùng phương pháp hợp kích vây khốn Thiên Mục Yêu, ta dùng pháp bảo đem kẻ này đánh chết!” Lão giả tóc bạc lập tức hướng bốn người phía sau phân phó.

“Vâng!”

Bốn gã tu sĩ Trúc Cơ kia nghe vậy lập tức tứ tán ra, trong tay mỗi người xuất hiện một đạo quang mang, phân biệt ra bốn màu vàng, xanh, lam, hồng.

Quang mang bốn màu xoắn vào một chỗ, hóa thành một quang tráo thật lớn, giam Thiên Mục Yêu ở trong đó.

Đồng thời, lão giả tóc bạc kia há mồm phun ra một thanh tiểu đao có màu xanh biếc, lưỡi đao lạnh thấu xương hóa thành một đạo lục quang dài vài chục trượng chém về phía Thiên Mục Yêu đang ở trong màn hào quang.

Thiên mục yêu tuy là yêu thú cấp năm nhưng bị vài tên tu sĩ Nhân tộc liên thủ vây công thì tự nhiên không phải là đối thủ.

Rất nhanh liền bị thanh phi đao màu xanh biếc của lão giả chém chết.

“Thương Thúy Đao của Lâm trưởng lão càng ngày càng sắc bén!” Một gã tu sĩ Trúc Cơ nhìn thấy một màn như vậy khen ngợi.

Trong ánh mắt mang theo vẻ a dua.

“Đúng vậy, sau khi hai vị Miêu, hai vị trưởng lão kia chết đi, Lâm trưởng lão chính là trụ cột của Lục Liên Điện chúng ta, là chỗ dựa lớn nhất của điện chủ!” Một tu sĩ Trúc Cơ khác cũng lập tức a dua nịnh nọt.

Trong lúc nhất thời, phía trên Thiên Mục Yêu, bốn gã tu sĩ Trúc Cơ vô mộng ngựa không ngừng, đủ loại lời tán dương không ngừng tràn về phía lão giả Kết Đan kia.

Lão giả cười ha ha, vuốt vuốt chòm râu, nói: “Chờ một ngày sau các ngươi cũng có thể trở thành Kết Đan, tự nhiên có thể có được thần thông như lão phu!”

“Được rồi, không nói nhiều lời nữa. Các ngươi mau thu thập Thiên Mục Yêu kia một phen, chúng ta trở về Ngân Sa đảo!”

Bốn gã tu sĩ Trúc Cơ nghe vậy lập tức động thủ, lấy Thiên Mục Yêu đan ra, cắt tài liệu trân quý trên người gã xuống.

Sau khi thu thập xong tất cả, lão giả Kết Đan vung tay áo lên, một luồng sáng trắng xuất hiện. Phi chu bạch ngọc vững vàng dừng lại giữa không trung.

Đúng lúc bọn hắn sắp lên phi chu, lại nhìn thấy phía xa có một đạo độn quang bay nhanh tới.

“Ồ, là một vị đồng đạo Kết Đan kỳ!” Lão giả vuốt chòm râu, nhìn độn quang phía xa lắm bả nói.

Bất quá thời gian vài hơi thở, đạo độn quang này lập tức đến trước mặt bọn họ, quang mang tán đi, một nam tử áo trắng tuấn lãng xuất hiện ở trước mặt bọn họ.

“Thật là đạo hữu trẻ tuổi, chờ một chút... Kết Đan trung kỳ?!” Lão giả cười híp mắt, sắc mặt lập tức cứng đờ, một vẻ khiếp sợ xuất hiện trong mắt.

Một vị đồng đạo Kết Đan trung kỳ xuất hiện, thoát nhìn bộ dáng trẻ tuổi hơn hai mươi mấy tuổi, điều này không khỏi làm cho trong lòng hắn trở nên cảnh giác.

“Vị đạo hữu này, thoát nhìn sao có chút quen mắt?” Trong lòng của hắn thầm nghĩ.

Khấp tay, hắn cười một tiếng, nói: “Xin hỏi tôn tính đại danh đạo hữu, tu hành ở hòn đảo nào?”

“Chờ một chút? Đây không phải là...” Một tu sĩ Trúc Cơ sau lưng lão giả nhìn thấy mặt mũi Diệp Trường Sinh, sắc mặt đại biến, tràn đầy khiếp sợ.

Hắn lập tức miệng khê nhúc nhích truyền âm cho lão giả: “Lâm trưởng lão, hình như người này chính là kẻ bị Lục Liên Điện chúng ta liên thủ với Cực Âm đảo truy nã!”

“Cái gì? Người nói là hắn chính là kẻ đã giết chết Miêu huynh cùng Cổ huynh?” Sắc mặt lão giả nhất thời biến đổi, lập tức truyền âm lại.

“Không sai, đệ tử đã nhìn qua bức họa của hắn rất nhiều lần rồi!” Đệ tử Trúc Cơ lập tức truyền âm nói.

Nghe nói như thế, sắc mặt lão giả trở nên khó coi, khó trách hắn lúc mới nhìn người trước mặt này lại có một loại cảm giác quen mắt.

Hóa ra là tên Kết Đan tu sĩ giết chết Miêu trưởng lão cùng Cổ trưởng lão kia.

Thế nhưng, người kia không phải hơn hai mươi năm trước mới vừa kết đan sao?

Sao hiện tại đã là Kết Đan trung kỳ rồi?

Nghĩ tới đây, sắc mặt lão giả lại biến đổi, nặn ra một nụ cười, nói: “Vị đạo hữu này, chúng ta có việc gấp, phải đi trước một bước!”

Nói xong, ngay cả mấy tên tu sĩ Trúc Cơ kia cũng không có ý định quản nữa. Y bước lên phi chu bạch ngọc, lập tức muốn bay khỏi nơi đây.

Trên mặt Diệp Trường Sinh lộ ra vẻ cười như không cười, trong mắt loé lên quang mang, trên phi chu lão giả lập tức hét thảm một tiếng, thất khiếu chảy máu, té xuống.

“Lâm trưởng lão?!”

Bốn gã tu sĩ Trúc Cơ thấy một màn như vậy, kinh hãi khó nói nên lời, nhao nhao hô to. Lập tức từng tên một tản ra bốn phía, muốn chạy trốn.

Hắn duỗi ngón tay bắn ra vài đạo kiếm khí, từng tiếng kêu thảm thiết truyền đến, Diệp Trường Sinh giải quyết vài tên tu

sĩ Trúc Cơ.

Cầm lấy túi trữ vật của bọn họ, đốt thi thể. Ánh mắt Diệp Trường Sinh nhìn về phía phi chu bạch ngọc kia.

Vị Kết Đan trưởng lão của Lục Liên Điện kia bị Diệp Trường Sinh dùng Trảm Hồn Ấn diệt sát, thi thể ngã vào trong phi chu bạch ngọc.

Phi thuyền bạch ngọc lơ lửng giữa không trung, phát ra từng tia linh quang mờ mờ, đây là một kiện pháp bảo phi hành.

Đi lên phía trước, Diệp Trường Sinh đem thi thể của Lục Liên Điện trưởng lão kia từ trong phi chu lấy đi túi trữ vật cùng pháp bảo của hắn, thiêu hủy thi thể.

Sau đó, hắn vẫy tay một cái, phi chu bạch ngọc nhanh chóng thu nhỏ lại rồi rơi vào trong tay hắn.

“Không tệ không tệ, sau khi tiến vào Kết Đan kỳ ta vẫn cảm thấy đi đường quá chậm, hôm nay bọn hắn ngược lại dâng lên cho ta một kiện pháp bảo phi hành!”

“Thật đúng là phải cảm tạ Lục Liên Điện!” Ánh mắt Diệp Trường Sinh lộ ra ý cười, lắm bả.

Kiểm tra qua mấy túi trữ vật một phen, ước chừng được ước chừng một vạn khối linh thạch và mấy viên yêu đan, một đồng tài liệu yêu thú.

Thu hồi mấy thứ này, Diệp Trường Sinh nhanh chóng bay về phía Ngân Sa đảo.

Cũng không lâu lắm, hắn thông qua truyền tống trận ở Ngân Sa đảo, trở về Thiên Tinh thành.

Thánh sơn tầng thứ năm mươi, trong Tinh Không điện, Diệp Trường Sinh bước ra.

Đứng ở trong Tinh Không Điện, đã không phải là Diệp Trường Sinh ban đầu nhìn thấy Kết Đan Tu Sĩ, mà là đối người khác.

Hơn nữa đối lại người mới này hắn cũng từng có duyên gặp mặt vài lần.

Chính là tên tu sĩ Kết Đan lúc trước gặp Hải Vương di chỉ đi theo phía sau Lục trưởng lão.

“Hình như là Linh Mặc!” Diệp Trường Sinh thầm nghĩ.

Khi hắn đem ánh mắt nhìn về phía người này, người này cũng nhìn về phía hắn, đồng thời trong mắt xuất hiện một tia sợ hãi lẫn vui mừng.

Y tiến tới, tu sĩ tên Linh Mặc có chút thân thiện nói: “Hóa ra Diệp huynh đi Ngoại Tinh Hải, khó trách ta mời người mấy lần cũng không nhận được câu trả lời?”

“Ồ? Linh huynh mời ta là vì sao?” Diệp Trường Sinh thản nhiên hỏi.

“Ha ha, không có gì, chỉ là muốn kết giao một phen với tuấn kiệt trẻ tuổi như Diệp huynh, Diệp huynh sẽ không để ý chứ?” Linh Mặc cười ha hả nói.

Đồng thời, trong mắt của hắn hiện lên một tia kinh ngạc.

“Cảnh giới của hắn vậy mà đã là Kết Đan trung kỳ!”

“Căn cứ theo điều tra của ta, chuyện hắn kết đan ở Khôi Tinh Đảo cũng đã hai mươi mấy năm về trước!”

“Đột phá nhanh như vậy, xem ra vị Diệp đạo hữu này ở trong di chỉ Hải Vương đạt được thu hoạch không nhỏ a!”

Trong mắt Linh Mặc hiện lên một tia hâm mộ.

Mặc dù đối với sự tiến bộ tu vi của Diệp Trường Sinh, hắn cảm thấy rất kinh ngạc, nhưng cũng cảm thấy hợp tình hợp lý.

Dù sao trước kia cũng có rất nhiều tu sĩ sống sót ra khỏi di chỉ Hải Vương, trong thời gian ngắn tu vi đều sẽ nhanh chóng tiến bộ.

Cơ duyên bên trong này đối với Kết Đan Tu Sĩ mà nói, mỗi một thứ đều vô cùng trân quý.

Nếu có thể thu thập được một ít linh dược tương đối cao, luyện chế đan dược thích hợp, cảnh giới tiến bộ nhanh chóng cũng không có gì là lạ.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao Tinh Cung phải nỗ lực lôi kéo những tu sĩ sống sót ra từ di chỉ này.

“Linh huynh nói đùa, tại hạ sao lại để ý chứ? Có thể kết giao với tu sĩ Tinh Cung như Linh huynh, hẳn là vinh hạnh của tại hạ mới đúng!” Diệp Trường Sinh cười ha ha nói.

“Đâu có đâu, có thể kết giao với Diệp huynh là vinh hạnh ta! Kỳ thực, Linh mỗi năm giữ một cá cược riêng thuộc về tu sĩ Kết Đan kỳ chúng ta!”

Linh Mặc nhìn Diệp Trường Sinh nói: “Nếu Diệp huynh cảm thấy hứng thú, ta có thể giới thiệu cho huynh một ít đạo hữu làm quen, không chỉ có tu sĩ Kết Đan kỳ của Tinh Cung, mà còn có rất nhiều tán tu!”

“Giữa chúng ta thường tổ chức một ít hội trao đổi bí điểm, hơn nữa thường xuyên cùng nhau luận đạo, tiến bộ lẫn nhau!”

“Ồ? Bí điểm trao đổi hội sao? Điều này tại hạ cảm thấy rất hứng thú!” Diệp Trường Sinh khẽ mỉm cười nói.

Nghe thấy hần không cự tuyệt, trong mắt Linh Mặc lộ vẻ vui mừng, lấy ra một lệnh bài, đưa cho Diệp Trường Sinh, nói:

“Đây là lệnh bài của cái vòng tròn nhỏ này để chúng ta chứng minh thân phận, đợi lần tụ hội tới ta sẽ thông báo cho Diệp huynh!”

Tiếp nhận lệnh bài, Diệp Trường Sinh nhìn ngắm một chút, trong mắt lộ ra thần sắc cảm thấy hứng thú.

Trong Thiên Tinh Thành có rất nhiều Kết Đan Tu Sĩ, mật độ tu sĩ cấp cao hơn rất nhiều so với nơi khác.

Nhưng Diệp Trường Sinh trước kia cũng không tiếp xúc nhiều với người cùng cấp, đối với tu sĩ cảnh giới Loạn Tinh Hải cũng hiểu biết có chút hạn.

Theo hần biết, giữa các tu sĩ Kết Đan Kỳ thông thường sẽ tạo thành các loại vòng tròn nhỏ, trao đổi tin tức lẫn nhau, lấy vật đổi vật, cùng thảo luận một ít vấn đề trên tu hành.

Loại vòng tròn nhỏ này tồn tại ở Thiên Tinh Thành. Kết đan tu sĩ trong đó đều là loại giao tình với nhau.

Nếu như không có người bên trong tán thành, người ngoài không cách nào gia nhập loại vòng tròn nhỏ này.

Không ngờ hôm nay mình lại nhận được một lời mời.

Đem lệnh bài cất vào túi trữ vật, Diệp Trường Sinh chấp tay nói: “Đã như vậy, tại hạ cáo từ trước!”

“Diệp huynh đi thông thả!”

Nhìn bóng lưng Diệp Trường Sinh rời khỏi, Linh Mặc lẩm bẩm nói: “Vị Diệp huynh này, nói không chừng là Thiên Linh căn, tốc độ tu hành nhanh như vậy!”

“Lục trưởng lão ngày đó nhờ ta tận lực lôi kéo những người từ trong di chỉ Hải Vương ra, vị tiên tử kia còn dễ nói, hiện tại đã có khuynh hướng gia nhập Tinh Cung, chỉ là vị Diệp huynh này ru rú trong nhà, từ trước tới nay chưa từng gặp qua cơ hội nào tốt cả!”

“Lần này, rốt cuộc cũng gặp được hần!”

“Hiện tại Loạn Tinh Hải bắt đầu khởi động, loạn cục mới hiện hiện, loại chiến lược cao cấp này có thể lôi kéo một người!”

“Linh Sư thúc, người vừa nói chuyện với người kia là ai vậy?” Một giọng nói thanh thúy êm tai vang lên.

Theo thanh âm này, một bóng người từ trong một cửa hông bên cạnh Tinh Không Điện đi ra.

Linh Mặc quay đầu nhìn lại, chỉ thấy người tới là một nam tử mặc quần áo màu trắng Tinh Cung, tóc đen dài đến vai, trên trán quấn một đầu đai lưng khảm ngọc màu xanh biếc.

Nói là nam nhân, nhưng sau khi nhìn thấy mặt mũi người này, trong lòng Linh Mặc vẫn hoài nghi giới tính của người này.

Người này tuy ăn mặc kiểu nam tử, nhưng mỗi lần nhìn thấy hần, Linh Mặc đều sẽ có một loại cảm giác khó chịu, luôn cảm thấy đối phương thực sự là một mỹ nữ tuyệt thế.

Cũng khó trách Linh Mặc lại có ý nghĩ như vậy, nhìn kỹ khuôn mặt người này, đủ để khiến bất kỳ người nào mới gặp phải đều kinh ngạc.

Chỉ thấy mặt hần trắng như bạch ngọc, lông mày vĩnh vào tóc mai, đôi mắt hồng, môi hồng nhuận, đúng là một người tuyệt mỹ.

Làm cho người ta một loại cảm giác khó phân biệt.

Nói là hần là nữ, nhưng khóe miệng hần mang theo một tia ý cười lười nhác, trong lúc giơ tay nhấc chân thể hiện ra tư thái tiêu sái, thoát nhìn như đều giống một nam nhi.

Nhưng nếu nói hắn là nam, dung nhan diễm lệ diễm lệ nọ, cùng với mị ý không che giấu được giữa hai đầu lông mày, đủ để khiến đại đa số nam nhân trong lòng xao động.

“Hóa ra là Lăng sư diệt, sao ngươi có thời gian tới Tinh Không điện?” Linh Mặc ôn hòa hỏi.

Mặc dù hắn là tu sĩ Kết Đan hậu kỳ, nhưng vị Lăng sư diệt trước mắt chỉ có tu vi Trúc Cơ sơ kỳ, đối mặt với người này hắn tuyệt không dám coi thường.

Tư thái rất cẩn thận.

Bởi vì hắn biết rõ thân phận của vị Lăng sư diệt này tuyệt đối không đơn giản.

Lăng sư diệt, tên đầy đủ là Lăng Ngọc Linh, đối với đại bộ phận tu sĩ Tinh Cung mà nói, hắn giống như một đoàn sương mù.

Nghe nói, hắn có khả năng là hậu nhân của một vị trưởng lão nào đó.

Thậm chí, trong Tinh Cung còn có tin đồn rằng vị Lăng sư diệt này có quan hệ với Thiên Tinh Song Thánh.

Rốt cuộc thân phận của người này vì sao, cho tới nay chưa từng có một cách nói đáng tin cậy nào.

Có thể bên trong toàn bộ tinh cung, người biết cũng không mấy người.

Nhưng đại bộ phận tu sĩ kiên cố như Linh Mặc trong Tinh Cung, nhiều ít nhiều gì cũng rõ ràng người này không trêu chọc được.

Dù sao mọi người đều đã từng nghe qua, các trưởng lão Nguyên Anh kỳ khi nhìn thấy vị Lăng sư diệt này, thái độ rất ôn hòa.

Có thể bị đối xử như vậy đã đủ thấy rõ địa vị của hắn ta trong Tinh Cung rồi.

Nghe Linh Mặc hỏi, Lăng sư diệt vung tay áo, trên mặt nở một nụ cười tuyệt mỹ, nói:

“Ngọc Linh Phụng theo lệnh của Thập Tam trưởng lão tới lấy phần thưởng tháng này của Tinh Không Điện!”

Linh Mặc nghe vậy lấy ra một cái túi trữ vật, nói: “Tháng này tổng cộng truyền tống hơn một ngàn lần, kiếm chín mươi sáu vạn linh thạch!”

Nói xong, ném cái túi trữ vật kia qua.

Lăng Ngọc Linh tiếp nhận túi trữ vật, tựa như thờ ơ hỏi: “Người vừa rồi lai lịch hẳn không đơn giản a? Theo ta được biết, Linh Sư thúc là người có tầm nhìn khá cao nên sẽ không chủ động kết giao với người khác dễ dàng đâu!”

Linh Mặc nhìn thoáng qua hướng Diệp Trường Sinh rời đi, nói: “Người nọ tên là Diệp Trường Sinh, là một trong bốn người còn sống ra từ di chỉ Hải Vương mười mấy năm trước!”

“Hắn là người Lục trưởng lão đặc biệt phân phó phải chú ý!”

“A? Ngay cả Lục trưởng lão cũng chú ý tới người này?”

Khuôn mặt trắng noãn như ngọc của Lăng Ngọc lộ ra một tia kinh ngạc.

“Đúng vậy, lúc ấy hắn là Kết Đan sơ kỳ, Lục trưởng lão từng nói kết đan hậu kỳ ta không phải là đối thủ của người này!”

Linh Mặc cười khở một tiếng nói ra.

“Lục trưởng lão dĩ nhiên có phán đoán như thế?!” Lăng Ngọc Linh nhất thời rung động.

“Khó trách ta tu luyện môn pháp quyết kia tại trên người hắn cảm ứng được một loại áp lực khủng bố!” Lăng Ngọc Linh thấp giọng lẩm bẩm nói.

Đôi mắt đẹp không khỏi nhìn về phía Diệp Trường Sinh rời đi, vẻ hiếu kỳ lấp lóe trong con ngươi.

.....

Diệp Trường Sinh cũng không biết sau khi hắn rời khỏi, Tinh Không Điện đã xảy ra đối thoại như thế nào.

Hắn cầm mấy túi trữ vật, đi tới cửa hàng của Diệu Âm Môn ở Thiên Tinh Thành.

Vẫn là giống như trước đó, đi tới phòng tiếp đón khách lâu ba, chỉ là lần này tiếp đãi hắn không còn là thiếu nữ trẻ tuổi mặc áo tím, mà là thiếu nữ trẻ tuổi mặc áo tím.

“Gâu Ngung bá kiến Diệp trưởng lão!”

Thấy Diệp Trường Sinh đi tới, Tử Linh cung kính hành lễ nói.

Giờ phút này, nàng đã không còn bị che mặt bằng khăn che mặt như trước kia, nhưng khuôn mặt cả người, lại trở nên vô cùng bình thường.

Khiến người ta nhìn không ra bất cứ chỗ nào kinh diễm.

Cái này tựa hồ là dùng bí pháp nào đó che khuất dung mạo, bất quá dưới thần thức của Diệp Trường Sinh, dung mạo tuyệt mỹ diễm vô song của Tử Linh vẫn không thể che đậy.

“Mẹ ngươi đâu?”

“Mẫu thân còn đang ở Bạch Hạc đảo xử lý một số chuyện, không ở trong Thiên Tinh Thành, bây giờ sự vụ bên này do ta phụ trách!”

“Ồ!”

Diệp Trường Sinh không hỏi nhiều, lấy ra một cái túi trữ vật, nói: “Yêu đan và tài liệu yêu thú trong này, giúp ta xử lý đi!”

Nàng tò mò tiếp nhận túi trữ vật, đôi mắt đẹp của Tử Linh nhìn vào bên trong, sau khi thấy rõ số lượng lớn vật tư bên trong túi trữ vật, trong đôi mắt nàng hiện lên một tia kinh ngạc.

Hơn mười khóa yêu đan, trong đó thậm chí có ba khóa thất cấp, đây là một khoản tài phú khổng lồ.

“Hắn giết nhiều thất cấp yêu thú như vậy?!” Trong mắt Tử Linh hiện lên vẻ kinh ngạc, thầm nghĩ thực lực Diệp trường lão chỉ sợ lại trở nên mạnh mẽ.

Phải biết rằng, hắn mới đi Ngoại Tinh Hải không tới hai năm, vậy mà một lần đã thu về nhiều tài liệu yêu thú như vậy.

Điều này đủ để chứng minh thực lực của một người.

Phần lớn thời gian tu sĩ Kết Đan săn giết yêu thú đều tổ đội đi làm, thường thường một hai năm cũng không nhất định có thể giết chết một đầu yêu thú cấp năm trở lên.

Kiểm kê một chút, Tử Linh cắn nhẹ môi, nói: “Diệp trường lão, ta bên này tạm thời còn không điều ra được nhiều linh thạch như vậy, có thể thư thả cho ta vài ngày được không?”

khoát tay áo, Diệp Trường Sinh thản nhiên nói: “Người xử lý xong, đưa linh thạch cho ta vào trong động phủ là được!”

Nói xong, nhìn Tử Linh kia vừa mới bước vào Trúc Cơ sơ kỳ, hần lại nói một câu đầy thâm ý: “Tử Linh cô nương, theo ta thấy, người càng thích hợp tu luyện công pháp Ma đạo hơn!”

Diệp Trường Sinh sau khi nói xong không đầu không đuôi, cũng không giải thích cho Tử Linh, trực tiếp đi ra ngoài.

Lưu lại vẻ mặt mờ mịt của Tử Linh.

Diệp trường lão có ý gì?

.....

Sau khi trở lại trong động phủ của mình, Diệp Trường Sinh đi tới trùng thất, vẽ ra một pháp trận khổng lồ trên mặt đất, nhỏ tinh huyết của mình vào.

Sau đó, hần đem mười vạn quả trứng Phệ Kim Trùng để vào trong Khổng Thần pháp trận, cử hành nghi thức nhận chủ.

Đợi đến tương lai này mười vạn quả trứng trùng ấp nở, trong tay hần liền có một cái đại sát khí.

“Từ tình huống nguyên bản mà tính, đến bước này Nghê Thường Thảo đã vô dụng đối với Phệ Kim Trùng, kế tiếp muốn cho nó tiến hóa, còn phải đi nghĩ biện pháp khác! “

“Người Đột Ngột trên Thiên Lan thảo nguyên nắm giữ bí pháp bồi dưỡng Phệ Kim Trùng thành thực, tương lai phải tới chỗ bọn họ một chuyến!” Diệp Trường Sinh thầm nghĩ trong lòng.

Bất quá, những chuyện này còn cách rất xa, muốn từ trong tay Đột Ngột nhân lấy được phương pháp bồi dưỡng Phệ Kim Trùng, chỉ ít phải tu luyện đến Nguyên Anh cảnh.

Đi ra từ trùng thất, Diệp Trường Sinh lại tới linh thú thất cách vách nhìn một chút.

Trong đó có hai con nhện bạch ngọc chơi đùa lẫn nhau.

Đúng là Huyết Ngọc Tri Thủ, những năm gần đây, dưới sự thúc giục không ngừng của Tử Linh Hoàn của Diệp Trường Sinh, hai con Huyết Ngọc Tri Chu đã trưởng thành đến tiêu chuẩn của yêu thú cấp ba.

Thoạt nhìn, dùng mười mấy hai mươi năm là có thể tiến hóa thành yêu thú cấp bốn rồi.

“Dùng Huyết Ngọc Tri Chu cấp bốn đi kéo Hư Thiên Đỉnh là đủ rồi, nhưng xem tiến độ hiện tại, trước khi Hư Thiên Điện mở ra, nói không chừng ta có thể đem bọn chúng bồi dưỡng thành yêu thú cấp năm!” Diệp Trường Sinh nói nhỏ.

Cùng với hai con Huyết Ngọc Tri Chu chơi đùa chốc lát, cửa linh thú bỗng nhiên đi tới một người.

Trần sư tử đứng sau lưng Diệp Trường Sinh, yên lặng nhìn hắn.

Xoay người sang chỗ khác, Diệp Trường Sinh trên mặt lộ ra nụ cười ôn hòa, đi tới phía trước, nắm lấy tay nàng, dịu dàng hỏi: “Chuẩn bị xong chưa?”

“Ừm, không sai biệt lắm!” Trần sư tử nhẹ giọng gật đầu, trong mắt nàng xuất hiện vô hạn nhu tình, dán lên trên người.

“Lấy những vật ta đưa cho ngươi, kết đan là thừa sức, mấy năm tới ngươi an tâm bế quan kết đan, ta hộ pháp cho ngươi!” Diệp Trường Sinh nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc dài mềm mại của nàng, nói.

Sau đó không lâu, động phủ của Diệp Trường Sinh hoàn toàn bị phong bế, trong một gian phòng tu luyện, Trần sư tử ngồi xếp bằng ở trong đó, trước người đặt một đồng chai lọ.

Nàng bắt đầu chuẩn bị kết đan, đột phá cảnh giới trước kia mà nói, ngay cả nghĩ cũng không dám.

Một năm trôi qua, trong mật thất, không hề có động tĩnh gì.

Hai năm trôi qua, Trần sư tử ngồi trong mật thất, yên tĩnh không một tiếng động.

.....

Thời gian trôi qua, năm tháng như thoi đưa.

Trong một ngày bốn năm sau, trên bầu trời động phủ của Diệp Trường Sinh, đột nhiên mây đen trùng trùng, ngân xà loạn vũ, thiên tượng đại biến!

Đồng thời, linh khí xung quanh tất cả đều điên cuồng hội tụ vào trong động phủ, hình thành nên một dòng suối linh khí mà mắt thường cũng có thể thấy được.

Một màn này, làm cho tất cả tu sĩ phụ cận, vô luận là đi ngang qua, hay là ở bên cạnh đều nhao nhao ngừng chân không tiến, hoặc là đi ra động phủ, kinh ngạc nhìn về nơi dị tượng phát sinh.

“Kết đan! Lại có người kết đan!” Rất nhiều tu sĩ hâm mộ nhìn dị tượng kết đan kia, trong miệng tự lầm bầm.

“Ồ Loạn Tinh Hải lại có thêm một tu sĩ cấp cao!”

“Thật khiến người ta hâm mộ mà, ta khi nào cũng có thể giống như hôm nay vậy, đột phá vào cảnh giới Kết Đan, dẫn tới thiên địa dị biến!”

.....

Từng đạo tầm mắt giao hội tới, những tu sĩ đã kết đan kia, trong ánh mắt mang theo hoài niệm, tựa như nhớ tới kinh lịch kết đan năm đó của mình.

Mà những tu sĩ còn chưa Kết Đan, lại hâm mộ không thôi, ánh mắt càng thêm kiên định, lập chí nhất định phải trở thành cao nhân Kết Đan.

Đặc biệt là những tu sĩ ít thấy mặt đời, mỗi một người đều cảm xúc dâng trào, kích động khó có thể kìm chế.

Mà những người ở Thiên Tinh thành lâu nay thấy vậy cũng không có gì lạ.

Có loại kết đan thiên tượng như vậy tại Thiên Tinh Thành này cũng không có gì ngạc nhiên.

Đối với đại bộ phận tu sĩ mà nói, đây chính là một lựa chọn tốt nhất khi kết đan ở Thiên Tinh Thành.

Dù sao, nơi này có linh mạch đỉnh cao, hoàn cảnh cũng cực kỳ an toàn.

Dị tượng nhanh chóng tản đi, hết thầy đều khôi phục bình tĩnh, mọi người quan sát một màn này cũng nhao nhao tản ra.

Chỉ là những tu sĩ cấp thấp kia lại nhớ kỹ tòa động phủ kia, trong đó có cao nhân Kết Đan cư ngụ, ngàn vạn lần không thể trêu chọc.

Trong động phủ của Diệp Trường Sinh, trước mật thất, đám người Diệp Trường Sinh, Tân Như Âm, Nguyên Dao đứng chờ ở đây.

Một lát sau, cửa mật thất mở ra, Trần sư tử từ trong đi ra, cả người nàng lóe ra linh quang, trên mặt mang theo vẻ vui sướng không che giấu chút nào.

“Sư tử, chúc mừng ngươi!” Trên mặt Diệp Trường Sinh lộ ra nụ cười ôn hòa, nói.

Nhìn thấy Diệp Trường Sinh, Trần sư tử trong lúc nhất thời hồi tưởng lại những năm gần đây, luôn cảm thấy mình giống như đang ở trong giấc mơ vậy.

Trong lòng dâng lên tình cảm vô hạn, Trần sư tử động tình ôm lên.

Ở một bên, đám người Tân Như Âm, Nguyên Dao trong mắt tràn đầy vẻ hâm mộ cùng kỳ vọng.

Chờ mong một ngày nào đó, chính mình cũng có thể như Trần sư tử, bước vào cảnh giới Kết Đan.

Nhìn một đám oanh oanh yến yến bên cạnh, Diệp Trường Sinh trong lòng thầm nghĩ: “Nguyên Dao có lẽ hai năm này có thể Kết Đan, Như Âm muốn chờ một chút, củng cố một chút!”

“Hai người còn lại, có lẽ Nghiên Lệ và Tiểu Mai có thể tu luyện đến cảnh giới giả đan trong vòng mười năm, tương lai kết đan cũng không thành vấn đề!”

“Chẳng qua kết đan của các nàng không thể tiến hành tại Thiên Tinh thành được, phải mang ra ngoài tìm một chỗ.”

“Bằng không, động phủ này của ta có hai ba ngày có tu sĩ Kết Đan xuất hiện, là một người đều biết có vấn đề!”

.....

Trong thời gian ba năm này, vừa hộ pháp cho Trần sư tử, Diệp Trường Sinh vừa cố gắng tu hành.

Pháp lực của hắn tăng trưởng rất nhanh, hắn là không mất mấy năm đã có thể đạt tới Kết Đan trung kỳ đỉnh phong, sau đó đột phá hậu kỳ.

Chẳng qua, hiện tại tiến độ tu luyện của hắn và Nguyên Dao có chút ngoài dự đoán ban đầu.

Nguyên hắn dự tính lúc Nguyên Dao tiến vào Trúc Cơ hậu kỳ cần phải chậm vài năm, nhưng không nghĩ tới Nguyên Dao lại nhanh như vậy.

Kể từ đó, tại thời điểm hắn đem pháp lực đẩy đến trung kỳ đỉnh phong, Nguyên Dao hắn là đã Kết Đan.

Nói cách khác, đến lúc đó Diệp Trường Sinh không phải lấy được nguyên âm của một tu sĩ Trúc Cơ, mà là của một tu sĩ Kết Đan.

“Nói như vậy, chỉ sợ Nguyên Dao có thể giúp ta không chỉ là đột phá hậu kỳ, mà còn có thể nhất cử đem pháp lực của ta đẩy mạnh đến hậu kỳ đại thành, tức là cảnh giới Giả Anh!”

“Đúng là niềm vui ngoài ý muốn!”

.....

Sau khi Trần sư tử Kết Đan, Diệp Trường Sinh tiếp tục ở trong động phủ tu luyện. Qua vài ngày sau, bỗng nhiên nhận được một đạo truyền âm phù của Diệu Âm môn bên kia.

Là Tử Linh truyền đến.

Tử Linh ba năm trước đây đã lấy được mấy chục vạn linh thạch bán ra yêu đan và tài liệu đưa đến chỗ Diệp Trường Sinh, trong thời gian ba năm cũng không có quấy rầy qua bên này.

Hiện tại, bỗng nhiên đưa tới truyền âm phù, nghe giọng điệu kia, giống như xảy ra chuyện lớn gì đó.

Diệp Trường Sinh nhận lấy truyền âm phù, trầm ngâm một chút, đi ra khỏi động phủ, hướng Diệu Âm môn bay tới.

Đi tới cửa cửa hàng, Diệp Trường Sinh từ rất xa đã thấy được vẻ mặt lo lắng của Tử Linh.

Khi nhìn thấy hắn đi tới, Tử Linh lập tức vọt lên, mặt mũi tràn đầy vẻ vội vàng, trên khuôn mặt tái nhợt, toát ra một tia nhu nhược.

Nàng mang theo một chút run giọng nói: “Trưởng lão, mẫu thân của ta gặp phải nguy hiểm, kính xin trưởng lão nhất định phải ra tay cứu viện!”

Diệp Trường Sinh nghe vậy nhướng mày, hỏi: “Xảy ra chuyện gì?”

“Mẫu thân hiện tại đang bị tu sĩ Độc Long hội đuổi giết, xin trưởng lão nhất định phải cứu nàng!” Gương mặt quốc sắc thiên hương của Tử Linh tràn đầy lo lắng.

“Đến tốt cùng đã xảy ra chuyện gì, ngươi nói rõ ràng một chút xem?”

“Đoạn thời gian trước, mẫu thân nhận được một vụ làm ăn lớn, cuộc làm ăn này thu hoạch được bao nhiêu lời, đủ để cho đệ tử Diệu Âm Môn ở Thiên Tinh Thành bình yên tu luyện rất nhiều năm...”

Tử Linh vội vàng nói, kể lại đại khái chuyện này về chân tướng cho Diệp Trường Sinh nghe.

Nguyên lai, từ sau lần Diệp Trường Sinh giảng giải một phen những lời như vậy, Chu Viện cũng cảm thấy thế cục bây giờ của Loạn Tinh Hải không ổn định.

Hơn nữa Diệu Âm môn vì chết của hai vị trưởng lão Triệu Mạnh mà số lượng tu sĩ Kết Đan kỳ giảm mạnh.

Có thể không trấn giữ được những thế lực đối địch kia, vì thế nàng bắt đầu chuyển dời trọng tâm về Thiên Tinh Thành bên này.

Nhưng muốn sinh hoạt tại Thiên Tinh thành phải chi tiêu rất lớn, cho nên trước hết cần phải tích góp đủ số lượng linh thạch.

Vì vậy, Chu Viện vừa bán các loại tài sản của Diệu Âm Môn, vừa tiếp nhận một số sinh ý có thể kiếm được một lượng lớn linh thạch trong thời gian ngắn.

Không nghi ngờ chút nào, loại sinh ý này đương nhiên là muốn mạo hiểm nhất định.

Ngay từ đầu, bằng vào thân phận Kết Đan tu sĩ của nàng, cùng chuyện bên ngoài không biết hai vị trưởng lão Diệu Âm môn chết như thế nào, những sinh ý này cũng thuận lợi, Diệu Âm môn cũng bởi vậy tích góp được không ít linh thạch.

Nhưng mà từ từ hai vị trưởng lão vẫn không lộ diện, Diệu Âm môn trong trường hợp cần tu sĩ Kết Đan kỳ ra mặt vẫn luôn là môn chủ như nàng ra mặt, điều này khiến cho các thế lực đối địch hoài nghi.

Trải qua các loại thăm dò, các thế lực đối địch này dần dần đoán được hai vị trưởng lão Diệu Âm Môn xảy ra vấn đề.

Vì vậy, bọn họ hành động đối địch với Diệu Âm môn càng thêm nhiều.

Mà nguyên nhân của sự kiện này, ở một hoang đảo hẻo lánh, bỗng nhiên có người phát hiện ra một di chỉ cổ xưa.

Đó là một khu vực gần biên giới Nội Tinh Hải, cực kỳ hoang vắng, theo lý mà nói thì trong tình huống bình thường sẽ không có người tới địa phương này.

Nhưng trùng hợp trước đó không lâu có vài tên tu sĩ Trúc Cơ truy đuổi một con yêu thú cấp bốn, đi tới hòn đảo này.

Trong lúc bọn họ chiến đấu kịch liệt, không cẩn thận khiến di chỉ cổ xưa này bại lộ ra ngoài.

Vài tên tu sĩ Trúc Cơ lập tức tiến vào bên trong thăm dò, kết quả sau khi gặp một kiện cổ bảo, liền ra tay đánh nhau.

Kết quả, phần lớn mọi người đều chết đi, hai người còn sống, một người trong đó bị một người cướp đi Cổ Bảo đánh cho trọng thương gần chết, miễn cưỡng trốn thoát.

Thế là, người này ôm ta sống không nổi nữa, người cũng dừng nghĩ tới chuyện còn sống mà truyền tin tức về di chỉ ra ngoài, sau đó đi đòi nhà ma.

Tin tức này lập tức thu hút sự chú ý của các đại môn phái xung quanh, vì vậy bọn họ nhanh chóng phái người đi thăm dò di chỉ này.

Kết quả phát hiện đây là di tích lưu lại sau khi một đại phái tu tiên cực kỳ cổ xưa bị tiêu diệt.

Trải qua cẩn thận xem xét, các tu sĩ của Loạn Tinh Hải đoán được, đại phái tu tiên này tựa hồ gặp phải thiên tai đáng sợ nào đó, toàn bộ môn phái trong vòng một đêm liền bị diệt vong.

Ngay cả hòn đảo của bọn họ, linh mạch cũng vì vậy mà bị hủy diệt. Vốn hòn đảo có linh mạch không tệ, hoàn toàn hoang vu.

Sau khi tra xét rõ ràng tình huống, những môn phái này lập tức đi dò xét di chỉ, kết quả ở bên trong phát hiện không ít đồ tốt.

Đại phái tu tiên kia mặc dù trong vòng một đêm các đệ tử chết bất đắc kỳ tử, nhưng các loại công trình trong môn phái trên cơ bản không bị phá hư gì cả.

Bên trong có rất nhiều thứ, một mực giữ lại đến hôm nay, thậm chí mấy môn phái này liên tiếp phát hiện ở bên trong có chừng mười mấy kiện cổ bảo.

Bởi vậy, bọn họ đoán được, đại phái tu tiên ngày xưa hẳn là có mấy vị tu sĩ Nguyên Anh tọa trấn.

Không ai biết môn phái này bị hủy diệt như thế nào, nhưng điều này cũng không gây trở ngại cho những tu sĩ ngoại giới chen chúc nhau đi thăm dò bảo tàng bên trong.

Chu Viện nhận được tin sau đó cũng đi.

Nhưng năng tới đó không phải vì thăm dò di chỉ gì mà là tới nơi đó làm ăn.

Rất nhiều thứ bên trong di chỉ nếu thu mua được, cầm tới Thiên Tinh thành bán, có thể từ đó kiếm được không ít giá chênh lệch.

Nếu như có thể kiếm được đủ nhiều lợi ích từ lần làm ăn này, vậy thì linh thạch mà Diệu Âm môn cần để chuyển đến Thiên Tinh Thành cũng không sai biệt lắm!

Vì vậy, mặc dù chuyến đi này có nguy hiểm, nhưng Chu Viện suy nghĩ liên tục, sau đó vẫn quyết định xuất phát.

Không chỉ Diệu Âm Môn đi đến đó, mà các thế lực tứ đại Thương Minh, Lục Liên Điện sau khi nhận được tin tức cũng nhao nhao như cá mập ngửi thấy mùi tanh, phóng tới hoang đảo kia.

Diệu Âm môn tự nhiên không thể cạnh tranh với những đại thương hội này, nhưng dựa vào danh tiếng và nhân mạch trong quá khứ, Chu Viện đúng là đã thu mua được không ít thứ trân quý.

Sau đó, nàng liền dẫn đội từ tòa hoang đảo kia trở về.

Ngay từ đầu, lần này sinh ý thuận lợi.

Nhưng không ngờ, thật ra lúc nàng dẫn theo đội ra khỏi cửa, đối thủ lớn nhất của Diệu Âm môn, Độc Long sẽ theo dõi nàng.

Thông qua nội ứng, bọn họ đã biết được lộ tuyến của đội nhân mã Diệu Âm Môn.

Thế là chặn giết giữa đường.

Đối phương xuất động một nửa Kết Đan tu sĩ trong môn, Chu Viện không địch lại, bị thương đào tẩu, hiện tại trốn ở trên một hòn đảo nhỏ, thông qua thủ đoạn bí mật truyền ra tin tức cầu viện.

Mà những đệ tử Diệu Âm Môn còn lại đều bị giết chết, ngay cả phụ tá đắc lực của môn chủ, hai vị song sứ tả hữu cũng đều chết hết.

Hàng hóa đều bị Độc Long cướp đi.

Hiện tại, hai vị tu sĩ Kết Đan của Độc Long hội đang tìm kiếm tung tích Chu Viện. Đến lúc bị bọn hắn tìm được, kết cục Chu Viện gặp phải có thể nghĩ ra được.

Cho nên, sau khi Tử Linh vừa nhận được tin cầu viện, liền lập tức tìm đến Diệp Trường Sinh.

Nhìn thấy thần sắc nôn nóng của Tử Linh, thần sắc Diệp Trường Sinh khẽ động, nói: “Đừng hoang mang, Thiên Tinh Thành cách nơi mà người nói có hơn mười ngày lộ trình, hiện tại sốt ruột cũng vô dụng!”

“Theo ta lên đây đi, trên đường đi cẩn thận kể lại tình hình một chút!”

Diệp Trường Sinh nói xong, vung tay ném ra một đạo bạch quang, lôi kéo Tử Linh bước lên.

Hai người nhanh chóng rời khỏi Thiên Tinh thành, giẫm lên phi chu bạch ngọc mà Diệp Trường Sinh mới có được vài năm đã bay cực nhanh về hướng tây bắc của Loạn Tinh Hải.

Dọc theo đường đi, Tử Linh đã hướng Diệp Trường Sinh kể lại chi tiết tình huống của Độc Long hội.

Thời gian qua Độc Long là kẻ địch lớn nhất của Diệu Âm môn, tổng cộng có bốn vị tu sĩ Kết Đan kỳ.

Thủ lĩnh là Kết Đan trung kỳ, ba vị phó hội trưởng còn lại đều là Kết Đan sơ kỳ.

Ở quá khứ, lúc Uông Hằng còn sống, thực lực của Diệu Âm môn mạnh hơn Độc Long hội.

Nhưng mà, trải qua lần gặp khó khăn trắc trở này, thực lực Diệu Âm Môn đại giảm, đối mặt Độc Long hội liên lực bất tòng tâm.

“Hội trưởng Độc Long kia đã sớm ngấp nghé mẫu thân ta, lúc phụ thân ta còn sống đã từng nói năng lỗ mãng, lần này nếu bị hấn đắc thủ, mẫu thân ta...”

Tử Linh nói xong, hộc mắt ửng đỏ, thần sắc tràn đầy lo lắng.

“Yên tâm, nếu ta đã làm khách khanh trưởng lão của Diệu Âm môn các ngươi, vậy Độc Long ta sẽ giúp các ngươi giải quyết chuyện nhỏ này!” Sau khi nhìn nàng một cái, Diệp Trường Sinh nói.

“Chỉ là bốn tiểu môn phái tu sĩ Kết Đan kỳ, trở tay có thể diệt, nếu lần này đi ra, đem phiền toái Diệu Âm môn giải quyết hết đi!”

Lời nói bình thản của Diệp Trường Sinh lập tức khiến thần sắc Tử Linh thả lỏng, mắt nàng đỏ hồng, có chút nức nở.

Sau khi chỉnh đốn trang phục, nàng khẽ nói: “Đại ân đại đức của Diệp trưởng lão, Uông Ngung suốt đời không quên!”

Lời Diệp Trường Sinh nói tạo cho nàng cảm giác an toàn thật lớn, liên tưởng tới thực lực mà đối phương từng biểu hiện ra ngoài.

Giết tu sĩ Kết Đan như cắt cỏ, dễ như trở bàn tay, không tốn sức chút nào.

Giải quyết đám tu sĩ Độc Long, hẳn không thành vấn đề.

Kể từ đó, mẫu thân cũng có thể được cứu rồi!

Tâm tình lo lắng sầu lo trong lòng Tử Linh hơi giảm bớt, ánh mắt nhìn về phía trước, chỉ hi vọng tốc độ phi thuyền dưới chân có thể nhanh hơn chút nữa.

Phi thuyền bạch ngọc ngày ngày đi mười vạn dặm, liên tiếp hơn mười ngày sau, rút cuộc bay đến một mảnh hoang đảo ở góc tây bắc Loạn Tinh Hải.

“Nơi ẩn thân của mẫu thân con ta đang ở trên hòn đảo phía trước!” Nhìn thấy hình dạng hòn đảo phía trước, ánh mắt Tử Linh lập tức lộ ra vừa mừng vừa lo.

Nơi này là một mảng lớn phân bố của Tinh La Phiên Đảo, Chu Viện núp ở trong đó.

Mà những tu sĩ Độc Long Hội phân tán ra, ở trong khu vực này tìm kiếm tung tích nàng.

Diệp Trường Sinh và Tử Linh đứng trên phi chu, nhìn hòn đảo kia từ xa, còn chưa khiến cho những tu sĩ Độc Long hội chú ý.

“Diệp trưởng lão, ta... có một tấm phù lục có thể thông tri cho mẫu thân chúng ta đến, nhưng cũng có thể dẫn tới địch nhân đang tìm kiếm ở phụ cận!” Tử Linh kích động qua đi, có chút chần chờ nói.

“Không sao, người cứ việc làm đi!” Diệp Trường Sinh thản nhiên nói.

Đồng thời, hẳn không chế phi thuyền bạch ngọc cực tốc xông tới phía trước, không để ý những tu sĩ Độc Long Hội kia sẽ không phát hiện.

Tử Linh nghe vậy, trong đôi mắt đẹp dịu dàng toát ra vài phần cảm kích, trong tay nàng lập tức lấy ra một tấm phù lục.

Pháp lực vừa kích phát, phù lục lập tức bay lên không trung,
âm âm nổ tung, tạo thành một cái hương án kỳ lạ.

Sau khi đồ án kia xuất hiện không lâu, Diệp Trường Sinh lập tức cảm nhận được bốn phương tám hướng, rất nhiều thần niệm nhìn về phía bên này.

Không bao lâu sau, trên một tòa hoang đảo xuất hiện một đạo quang mang, cực tốc vọt tới bên này.

Bên trong hào quang là một phụ nhân dung mạo tuyệt mỹ, thân thể mềm mại lả lướt hấp dẫn, sắc mặt tái nhợt, làm cho người ta có cảm giác rung động lòng người.

Ánh mắt hơi có một tia kinh hoàng, bất cứ nam nhân nào nhìn thấy cũng không khỏi sinh ra một loại xúc động muốn che chở nàng.

Ánh mắt nhìn bên này, phát hiện là Diệp Trường Sinh và Tử Linh, trong mắt Chu Viện tràn đầy sợ hãi lẫn vui mừng.

“Ồ bên kia!”

Xa xa trên bầu trời, trên mặt biển, cùng trong một rặng đá ngầm, truyền đến từng tiếng kinh hô.

Diệp Trường Sinh nhìn thấy rất nhiều tu sĩ mặc hắc y, trên y phục bọn họ có thêu một con Độc Long. Ở trong một rặng đá ngầm trên đảo này, trên mặt biển khắp nơi tìm kiếm.

Khi thấy động tĩnh trên bầu trời, bọn họ lập tức kinh hô, bay về phía này.

Cầm đầu là hai đại hán trung niên, khí tức là Kết Đan sơ kỳ, vẻ mặt âm tàn.

“Mẫu thân!”

Tử Linh hô nhẹ một tiếng, phi thuyền bạch ngọc bay ra, xông lên nghênh đón Chu Viện đang bay nhanh đến.

“Ta không sao!” Nhìn thần sắc lo lắng của nữ nhi, Chu Viện miễn cưỡng cười cười, cho nàng một ánh mắt an tâm.

Sau đó, bay đến trước mặt phi thuyền bạch ngọc, thi lễ với Diệp Trường Sinh một cái, nói: “Đa tạ Diệp trưởng lão đến đây cứu giúp!”

“Không cần khách khí, chờ ta giải quyết những người này trước rồi nói sau!”

Diệp Trường Sinh nói xong, ánh mắt quét về phía đám tu sĩ Độc Long xông lên trước kia.

“Xin hỏi đạo huynh là người phương nào, vì sao phải nhúng tay vào chuyện Độc Long chúng ta hội?”

Hai gã tu sĩ Độc Long xông lên Kết Đan hội, vừa nhìn thấy tu vi Diệp Trường Sinh Kết Đan trung kỳ, lập tức rất khách khí hỏi thăm.

Ánh mắt của bọn họ lạnh lùng đảo qua trên người Chu Viện và Tử Linh.

Lúc nhìn thấy Tử Linh, hai người lập tức biến sắc.

Hiển nhiên, không cần nhiều lời, tên nam tử Kết Đan trung kỳ trước mắt này tất nhiên là theo lời đồn đại mỹ mạo kinh người, áp đảo Loạn Tinh Hải Tử Linh mà mời tới.

Nói thế tức là kẻ địch rồi?

Sắc mặt hai người dần dần lạnh xuống.

Mà cùng lúc đó, Diệp Trường Sinh cũng không có trả lời câu hỏi của bọn họ, há mồm phun ra một tấm gương nhỏ.

Thấy một màn này, hai gã tu sĩ Độc Long hội kia nhất thời sắc mặt đại biến, đều lấy ra pháp bảo cảnh giác.

“Huynh đài không nên không biết tốt xấu, chuyện Độc Long hội chúng ta, người không thể nhúng tay vào!” Một người trong đó lập tức quát to.

Mà người còn lại, sau khi nhìn kỹ diện mạo của Diệp Trường Sinh, lớn tiếng nói: “Chờ một chút, người này hình như là trưởng lão mới mời chào của Diệu Âm môn!”

Hai người hô to gọi nhỏ, nhưng Diệp Trường Sinh lại không có chút ý nghĩ nói chuyện với bọn họ.

Chu Thiên Tinh Thần Kính lơ lửng trên đỉnh đầu, một mặt màu tím chiếu, chỉ một thoáng, Tinh Ngân Kiếm Khí phô thiên cái địa từ trong gương bọc phát ra.

Kiểm khí như thủy triều mãnh liệt giăng khắp nơi, khí thế hùng vĩ, phảng phất như một dòng sông màu tím từ trong gương lao ra, phóng về phía hai người.

“Muốn chết!”

Tức giận quát một tiếng, hai gã tu sĩ Kết Đan kỳ của Độc Long Hội không chần chờ nữa, lập tức đồng loạt ra tay. Trên hai kiện pháp bảo đều bộc phát ra hào quang sáng chói, nghênh kích Diệp Trường Sinh.

“Àm!”

Hai kiện pháp bảo bộc phát ra quang mang va chạm cùng dòng sông màu tím kia, chỉ là trong nháy mắt tiếp xúc, hai kiện pháp bảo kia lập tức bị đánh bay.

Kiểm khí hội tụ thành sông lớn, gào thét mà qua, trong nháy mắt xuyên qua thân thể hai gã tu sĩ Kết Đan kỳ của Độc Long Hội.

Hai cổ thi thể huyết nhục mơ hồ, hoặc là hai cổ thịt nát rơi xuống phía dưới.

“Cái gì?”

“Làm sao có thể?”

“Phó hội trưởng?!”

.....

Xa xa, từng vị tu sĩ Độc Long đang ở bên này chạy tới, thấy cảnh này, sợ tới mức mặt cắt không còn chút máu.

Quả thực không thể tin vào hai mắt của mình.

Hai vị Phó hội trưởng Kết Đan kỳ thế mà vừa đối mặt đã bị người giết rồi?

Giờ phút này, bọn họ nhìn về phía Diệp Trường Sinh đang đứng trên phi chu bạch ngọc, giống như đang nhìn một con quái vật vậy.

Không cần nhiều lời, đám tu sĩ Độc Long vừa rồi còn đang hùng hổ xông tới, giờ phút này tất cả đều khẩn cấp dừng lại, nhanh chóng xoay người, sắc mặt hoảng sợ phóng đi xa.

Thật là đáng sợ!

Sự trợ giúp mà Diệu Âm môn mời tới quả thực là quái vật.

Thậm chí có người còn hoài nghi hẳn không phải một tu sĩ Nguyên Anh kỳ giả bộ thành tu sĩ Kết Đan chạy lên bắt nạt người khác.

Những đệ tử cấp thấp của Độc Long hội, Diệp Trường Sinh cũng không có ý buông tha.

Hắn chỉ tay một cái, kiếm khí như dòng sông tím mãnh liệt lập tức phân tán ra, hóa thành mưa kiếm bay lả tả đầy trời, giết chết từng tên tu sĩ Độc Long Hội đang bao vây trong đó.

Chỉ trong chốc lát, trên mặt biển đã đầy thi thể.

Diệp Trường Sinh thò tay ra, đem túi trữ vật của hai gã Độc Long Hội Kết Đan tìm tới.

Nhìn một màn trước mắt này, trong ánh mắt Tử Linh cùng Chu Viện mang theo rung động thật sâu.

Mặc dù đây không phải lần đầu tiên các nàng nhìn thấy cảnh Diệp Trường Sinh ra tay miểu sát tu sĩ Kết Đan kỳ, nhưng khi lại tới cảnh giới đó, chỉ có thể cảm nhận được chấn động.

“Diệp trưởng lão Kết Đan tu sĩ như vậy thật sự là quá mức quy cách, may mà hắn là người Diệu Âm môn chúng ta!” Tử Linh đôi mắt đẹp gắt gao nhìn chăm chăm Diệp Trường Sinh, cảm xúc dâng trào.

Thời khắc này, trong lòng nàng tràn đầy kích động, cũng có chút ước mơ, hướng tới cảnh giới Kết Đan, hi vọng tương lai mình có thể trở thành tu sĩ như Diệp Trường Sinh.

Giơ tay nhắc chân, địch nhân tan thành mây khói.

Đối với mẹ con các nàng mà nói, là tồn tại của đại địch sinh tử, nhưng với hắn mà nói, lại không đáng nhắc tới.

Phong thái như vậy thật sự khiến người ta mong ngóng.

“Diệp huynh... Đa tạ Diệp huynh đã ra tay trừ bỏ đại địch cho Diệu Âm Môn!” Chu Viện nở nụ cười xinh đẹp, khuôn mặt tái nhợt lộ ra một tia kích động đỏ ửng. Nàng chính đón trang phục thi lễ nói với Diệp Trường Sinh.

Chứng kiến những người trước mắt đánh nàng bị thương, đuổi giết tu sĩ Độc Long Hội hơn một tháng liền bị Diệp Trường

Sinh giải quyết dễ dàng, trong nội tâm nàng chỉ cảm thấy một cổ uất ức có thể giải khai.

Anh linh của những đệ tử đã chết trong môn phái có thể an ủi.

“Không cần khách khí, chuyện được người khác nhờ vả mà trung thành. Các người dựa theo quy cách của tu sĩ Nguyên Anh cung phụng ta, ta tất nhiên sẽ không lấy không một phần linh thạch này!” Diệp Trường Sinh thản nhiên nói.

Sau đó, hắn nhìn Tử Linh ở bên cạnh, nói: “Tử Linh cô nương, người giúp ta thu thập tất cả túi trữ vật trên biển xem sao đi!”

“Gâu Ngưng tuân mệnh!”

Tử Linh vội vàng cúi đầu nói, sau đó lặng lẽ ngẩng đầu, đôi mắt đẹp len lén nhìn thoáng qua Diệp Trường Sinh, sau đó nhanh chóng bay xuống mặt biển phía dưới.

Diệp Trường Sinh xoay người lại, nhìn về phía Chu Viện bên cạnh, nói: “Phu nhân, Diệu Âm môn còn có kẻ địch nào nữa không, người đặt song song đi, lần này nếu ta đã ra tay, giải quyết luôn một lần, miễn cho về sau luôn gây phiền toái cho người ta!”

Nghe được lời này của Diệp Trường Sinh, Chu Viện đầu tiên là lộ ra vẻ kinh ngạc, sau đó lập tức, vô cùng kinh hãi.

“Diệp huynh, huynh thật sự...”

“Người cảm thấy ta giống như đang nói đùa sao?”

Chu Viện cố gắng kiềm chế tâm tình kích động trong lòng. Nàng cẩn thận suy nghĩ, nói: “Địch nhân lớn nhất của Diệu Âm môn chính là Độc Long hội, ngoại trừ Độc Long hội, còn có hai ba môn phái bậc trung cũng có địch thủ trình độ nhất định với chúng ta!”

“Vậy giải quyết hết đi!” Diệp Trường Sinh đột nhiên nói.

Với thực lực hiện tại của hắn, muốn giải quyết mấy môn phái không có khó khăn gì.

Hai người trò chuyện trong chốc lát, Tử Linh phía dưới đã thu thập tất cả túi trữ vật, hơn nữa còn bắn ra nhiều đóa hỏa diễm, thiêu hủy tất cả thi thể.

Thấy một màn này, Chu Viện lập tức dờ khóc dờ cười.

Tử Linh một đường tu hành đến hôm nay, kinh nghiệm đối địch cũng không phong phú, cái gì hủy thi diệt tích, trước kia cơ bản là không làm thế nào cả.

Cách làm hiện tại, rõ ràng là học từ Diệp Trường Sinh.

“Lúc trước ta chỉ lo cho môn phái, có chút sơ suất với sự dạy bảo của Ngưng Nhi. Sau sự kiện lần này, vẫn nên bồi dưỡng ra năng lực đấu pháp của nàng!” Chu Viện trong lòng thầm nghĩ.

Nhìn vào một đồng túi trữ vật, Tử Linh đi tới trước mặt Diệp Trường Sinh, cung kính đưa lên, nói: “Trưởng lão, đây là toàn bộ chiến lợi phẩm.”

Diệp Trường Sinh thần thức ở trong đồng túi trữ vật nhìn một vòng, nói: “Lấy toàn bộ linh thạch ra cho ta, còn lại các người cầm đi xử lý!”

Nói xong, hắn kiểm tra túi trữ vật của hai vị tu sĩ Độc Long Hội một phen, rồi lấy linh thạch, giao những pháp bảo này cho Chu Viện.

Đề nàng ta dùng nó đổi thành linh thạch giao cho hắn ta.

Sau khi thu hồi những chiến lợi phẩm này, Diệp Trường Sinh nói: “Đi thôi, chúng ta đi tổng bộ của Độc Long hội!”

Phi chu Bạch Ngọc cực tốc lao đi, dọc theo đường đi Chu Viện đứng bên cạnh Diệp Trường Sinh, kể lại những chuyện mình gặp phải trên hoang đảo.

“Nói như vậy, môn phái nào có lịch sử vượt qua mười vạn năm?”

“Đúng vậy, trải qua một vài tiền bối Nguyên Anh Kỳ khảo chứng, đó hẳn là mười vạn năm trước, Vạn Linh môn cực thịnh một thời, bên trong môn phái có mấy vị tu sĩ Nguyên Anh tọa trấn, chẳng biết tại sao trong vòng một đêm lại bị người diệt môn!”

“Vạn Linh Môn kia là do một vị đại tu sĩ tên Vạn Linh chân nhân sáng tạo ra. Người này tự xưng phòng ngự đệ nhất Loạn Tinh Hải, bản mệnh pháp bảo của hắn là Thanh Linh Giáp, dùng một loại linh mộc vạn năm luyện chế thành, lực phòng ngự không ai có thể sánh bằng. Hiện tại tất cả mọi người trên tòa đảo kia đang tìm kiếm tung tích Thanh Linh giáp!”

Nghe được lời này của Chu Viện, Diệp Trường Sinh nổi lên hứng thú, hỏi: “Pháp bảo được xưng là phòng ngự đệ nhất Loạn Tinh Hải? Khẩu khí lớn vậy?”

Chu Viện vén sợi tóc bên tóc mai, tự nhiên cười một tiếng, trên khuôn mặt tái nhợt toát ra một tia động lòng người, nói:

“Diệp huynh chưa nghe qua cũng là chuyện bình thường, dù sao ngay cả Vạn Linh Môn này cũng là mười vạn năm trước, càng không cần phải nói đến Vạn Linh Chân Nhân!”

“Trước kia, Thanh Linh giáp cùng với tám cái kim quang kính được xưng là đệ nhất công kích ở Loạn Tinh Hải đều nổi danh, về sau bởi vì Vạn Linh môn thần bí bị diệt vong, danh khí của Thanh Linh giáp dần dần xuống dốc!”

“Chẳng qua, chư vị Nguyên Anh kỳ tiền bối tuy rằng còn chưa tìm được nơi Thanh Linh giáp hạ lạc, nhưng tại một nơi nào đó trong di chỉ đã phát hiện phương pháp luyện chế pháp bảo này!”

“Ồ? Lại có việc này?” Ánh mắt Diệp Trường Sinh sáng lên.

Có pháp bảo có danh tiếng như vậy, cách luyện chế hẳn vẫn cảm thấy rất hứng thú.

“Phản pháp bảo luyện chế kia vừa xuất hiện đã bị mấy vị Nguyên Anh tiền bối ra tay tranh đoạt, nhưng về sau, không biết giữa bọn họ đã thương nghị như thế nào, rõ ràng phục chế phần luyện chế này mười phần!”

“Trừ chính bọn họ tự mình lấy đi một phần, còn lại đều bán cho các thế lực như Tứ Đại Thương Minh, Lục Liên Điện, dự định đem đến Thiên Tinh Thành đầu giá!”

“Loại phương pháp luyện chế pháp bảo đỉnh cao này, bọn họ có thể tùy ý chảy ra sao?” Diệp Trường Sinh nghe vậy nhíu mày.

Chu Viện bất đắc dĩ cười một tiếng, nói: “Chỉ vì muốn luyện chế một kiện pháp bảo có thể so với Vạn Linh chân nhân, phải dùng một lượng lớn thần mộc vạn năm. Nhưng tu tiên giới, ở đâu vậy người tìm được thứ này?”

“Kiện pháp bảo kia căn bản không thể luyện chế ra được, cho nên tu sĩ Nguyên Anh kỳ cũng không quan tâm đến việc luyện

chế pháp bảo lưu truyền ra ngoài!”

“Bán đi mấy phần phương pháp luyện chế, cũng có thể kiếm được không ít linh thạch!”

“Hóa ra là vậy!” Trên mặt Diệp Trường Sinh lộ vẻ dăm chiêu.

“Đúng rồi, sau lần này trở về, các người giúp ta nghe ngóng tin tức của Thiên Lôi Trúc, ta nhớ loại thân mộc này từng xuất thế ở Loạn Tinh Hải!” Diệp Trường Sinh đột nhiên nói.

“Thiên Lôi Trúc?” Chu Viện nghe vậy, ánh mắt lộ ra vẻ kinh ngạc.

Một bên, Tử Linh thanh thúy như Hoàng Đình truyền đến:

“Diệp trưởng lão muốn dùng Thiên Lôi Trúc luyện chế Thanh Linh giáp sao?”

“Ha ha, có lẽ vậy, Tử Linh cô nương nhớ giúp ta lưu ý một chút!” Diệp Trường Sinh từ chối cho ý kiến nói.

“Gâu Ngưng nhớ kỹ!” Tử Linh lập tức nói ra.

Ánh mắt Diệp Trường Sinh híp lại, trong lòng âm thầm hạ quyết tâm, đi làm một phần phương pháp luyện chế Thanh Linh giáp.

Pháp bảo được xưng là đệ nhất phòng ngự ở Loạn Tinh Hải, bất kể có phải lời nói ngoa hay không cũng đáng thử một lần.

Phi thuyền bạch ngọc bay nhanh trên mặt biển, Chu Ngọc trao đổi với Diệp Trường Sinh trong chốc lát, sau đó ngồi ở trên đầu thuyền, bắt đầu vận công chữa trị thương thế của mình.

Mà Tử Linh ở một bên chậm rãi đi tới, đôi mắt đẹp nhìn về phía Diệp Trường Sinh, có chút ngưng ngùng, hỏi:

“Diệp trưởng lão, theo như lời người nói lần trước, ta thích hợp với công pháp Ma đạo hơn, Uông Ngưng suy nghĩ hồi lâu cũng không có hiệu quả!”

Trong mắt Tử Linh mang theo vẻ hiếu kỳ cùng dò xét.

Câu nói không đầu không đuôi kia của Diệp Trường Sinh khiến nàng suy nghĩ thật lâu, nhưng vẫn không thể lý giải.

Vì sao Diệp trưởng lão lại nói như vậy?

Căn cứ gì vậy?

Tử Linh rất là nghi hoặc.

“Chỉ là cảm giác cá nhân ta thôi, luôn cảm thấy, tu luyện công pháp Diệu Âm môn, thể hiện không ra phong thái của Tử Linh cô nương!” Diệp Trường Sinh nhẹ giọng cười nói.

Tử Linh nghe vậy khẽ cắn môi dưới, một lát sau chậm rãi nói: “Cảm giác cá nhân sao... Bên này Diệp trưởng lão có thích hợp để ta tu luyện công pháp Ma đạo không?”

Đôi mắt đẹp nhìn về phía Diệp Trường Sinh, trong mắt Tử Linh mang theo vẻ chờ mong.

Nếu như Diệp Trường Sinh có thể xuất ra một bộ công pháp ma đạo đỉnh cấp, vậy Tử Linh nói không chừng sẽ thật sự đi tu luyện.

Sau khi chứng kiến thực lực khủng bố của Diệp Trường Sinh, Tử Linh đã rất tin lời hắn nói.

Diệp trưởng lão đưa ra phán đoán như vậy, có lẽ nhất định có đạo lý của hắn đúng không?

Nghe thấy câu hỏi của Tử Linh, ánh mắt Diệp Trường Sinh như cười như không, xoay người lại nhìn nàng, chậm rãi nói: “Chỗ ta thật sự có một bộ công pháp ma đạo đứng đầu!”

“Thật sao?” Ánh mắt Tử Linh lộ ra vẻ sợ hãi lẫn vui mừng.

“Tên họ: Hợp Hoan Bí Điện!” Diệp Trường Sinh như cười như không nói ra những lời này.

“Hả?!”

Tử Linh kinh hô một tiếng, đưa tay bưng lấy cái miệng nhỏ xinh xắn, dung nhan trắng nõn như ngọc, lập tức trở nên đỏ bừng.

Hợp Hoan Bí Điện, vừa nghe tên liền biết là cái gì.

Diệp trưởng lão nhắc tới loại công pháp này, hắn có ý gì?

Lời Diệp Trường Sinh vừa nói ra lại khiến cho trong lòng Tử Linh bất ổn vô cùng, đôi mắt không ngừng chuyển động, không biết suy nghĩ cái gì.

Mà Chu Viện đang ngồi chữa thương bên cạnh, sau khi nghe nói thế, tâm tư bỗng có chút thay đổi.

“Diệp huynh nói lời này, chẳng lẽ hẳn có ý với Ngưng Nhi?”

“Cũng đúng, với dung mạo của Ngưng Nhi, trên đời này có thể có nam tử nào thờ ơ với nàng, cho dù là khổ tu sĩ cũng phải động tâm!”

“Với tu vi của Diệp huynh mà nói, cũng là một thuộc hạ không tệ đối với Ngưng nhi. Chẳng qua là căn cứ theo Điều Âm môn điều tra, động phủ của hắn hình như không chỉ có một nữ...”

“Lấy dung mạo của Ngưng Nhi, không biết có thể làm chính thê hay không? Nếu những người đó là thị thiếp, cũng không sao, nếu như đã có chính thê, vậy Ngưng Nhi đi chẳng phải là chịu ủy khuất lắm sao?”

.....

Chu Viện vừa chữa thương vừa suy nghĩ.

Sau khi lần lượt chứng kiến thực lực của Diệp Trường Sinh, trong lòng nàng đã sớm quyết định, nhất định phải nghĩ biện pháp buộc Diệp Trường Sinh vào chiến xa của Điều Âm môn.

Cho con gái của mình gả cho ông ta, đó không thể nghi ngờ là phương án tốt nhất.

Nhưng Chu Viện cũng không phải loại người vì lợi ích mà không để ý đến hạnh phúc của con gái mình.

Nếu Diệp Trường Sinh là loại lãnh khốc tuyệt tình, coi nữ nhân hoàn toàn chỉ là đồ chơi thì Chu Viện thà chết cũng không có khả năng để Tử Linh theo Diệp Trường Sinh.

Nàng đối với Diệp Trường Sinh rung động tâm tư, đầu tiên là thành lập ở hiểu biết về nhân tính này.

Căn cứ vào hiểu biết của nàng, từ các phương diện có thể thấy, Diệp Trường Sinh không thể nghi ngờ là một người xứng đôi.

“Thoạt nhìn Ngưng Nhi cũng không có phản cảm gì với Diệp huynh!”

.....

Sau khi mở miệng đùa giỡn một chút với Tử Linh, Diệp Trường Sinh không cần nhiều lời nữa, trên phi thuyền bạch ngọc cũng yên tĩnh trở lại.

Đối với Diệp Trường Sinh mà nói, Tử Linh hiện tại, vẫn còn có chút ngây ngô.

Có lẽ do sinh hoạt dưới sự che chở của mẫu thân nên nàng không có phong thái dũng cảm dũng cảm như vậy.

Bất quá, nghĩ đến với tiềm chất của nàng, tương lai cũng từ từ sẽ phát triển thành loại phong cách trong ấn tượng của Diệp Trường Sinh.

Phi thuyền bạch ngọc bay nhanh trên bầu trời, pháp bảo này khiến tốc độ di chuyển của Diệp Trường Sinh tăng lên gấp bội.

Theo sự chỉ dẫn của Chu Viện và Tử Linh, Diệp Trường Sinh từ từ dẫn các nàng tới tổng bộ của Độc Long hội.

Độc Long sẽ xây dựng trên một hòn đảo nhỏ tên là Độc Long đảo. Trên tòa đảo này có một linh mạch, bị Độc Long độc chiếm.

Độc Long đảo cách tổng bộ Diệu Âm Môn Bạch Hạc đảo không xa, chính vì vậy, hai nhà mới có thể trở thành đại địch.

Bốn vị tu sĩ Kết Đan của Độc Long hội, đã bị Diệp Trường Sinh giết chết hai người, còn lại hai người ở trong tổng bộ này.

Khi phi thuyền bạch ngọc bay nhanh tới bầu trời bên ngoài Độc Long đảo, Diệp Trường Sinh nhìn thấy phía trước xuất hiện một ngọn núi sừng sững.

“Đó là núi Độc Long, Độc Long sẽ được xây trên đỉnh núi kia!” Chu Viện đi qua nói.

Ánh mắt Diệp Trường Sinh xuyên qua sương mù màu trắng, nhìn thấy đỉnh núi có từng tòa kiến trúc đứng vững.

“Trên đỉnh núi Độc Long có một tòa hộ tông đại trận thủ hộ. Bình thường mà nói, dù là tu sĩ Kết Đan, muốn phá vỡ trận pháp cũng phải liên tục đánh ba ngày ba đêm!” Sau khi nhìn thoáng qua Diệp Trường Sinh, Chu Viện nhẹ giọng nói.

“Ta đi xem một chút đi!”

Diệp Trường Sinh nói xong liền bay ra khỏi phi chu bạch ngọc, vội vã bay về phía ngọn núi kia.

Đứng trên bầu trời bên ngoài ngọn núi Độc Long, Diệp Trường Sinh quan sát ngọn núi trước mắt này một phen, một tầng hào quang mờ mịt bao phủ.

“Loại trận pháp cấp bậc này sao? Quả thực có thể ngăn cản tu sĩ Kết Đan sơ kỳ ba ngày ba đêm...”

Diệp Trường Sinh thì thào, há mồm phun ra một tấm gương nhỏ.

“Vèo!”

Chu Thiên Tinh Thần Kính bay lên không trung, pháp lực chân động không lồ từ trên đó lan tràn ra.

Thấy cảnh này, Tử Linh kinh ngạc nói: “Diệp trưởng lão định trực tiếp công đánh Độc Long hội chính đại sao?”

“Đúng là phong cách của hần!” Chu Viện khẽ nói.

“Nếu là tu sĩ Kết Đan bình thường, có khả năng sẽ thay hình đổi dạng, tiềm hành tiến vào trong!”

“Nhưng hần có thực lực tuyệt đối, cho nên không cần cẩn thận như vậy!”

Trong lúc hai mẹ con nói chuyện với nhau, Diệp Trường Sinh chỉ tay một cái, một dòng kiếm khí màu tím từ trong tấm gương mãnh liệt chảy ra.

“Ầm!”

Kiếm khí mãnh liệt hung hăng đâm vào màn sáng kia, bộc phát ra tiếng vang kinh thiên động địa.

“Người nào?!”

“Là ai? Có gan đánh pháp trận hộ tông của Độc Long hội chúng ta?”

“Ở đâu ra kẻ cuồng vọng vậy?”

.....

Diệp Trường Sinh vừa ra tay, lập tức dẫn tới trên ngọn núi, từng giọng nói tức giận vang lên.

Trong nháy mắt khi pháp trận hộ tông của Độc Long hội bị đụng chạm, liền cảm giác được bên ngoài đã có biến cố, lập tức nhao nhao vọt ra.

Cầm đầu là một đại hán da đen dáng người cao lớn, khí thế thô lỗ.

Khí tức trên thân cũng là Kết Đan trung kỳ.

Phía sau là một nữ tử tư sắc xinh đẹp, yêu mị.

Là một gã Kết Đan sơ kỳ.

Phía sau bọn hắn còn có rất nhiều giả đan, tu sĩ Trúc Cơ cũng nhao nhao vọt ra, vừa giận vừa sợ nhìn một đạo kiếm khí màu tím trùng kích pháp trận hộ tông kia.

“Ầm!”

Sau khi đám người này lao ra không bao lâu, trận pháp hộ tông giăng co cùng Chu Thiên Tinh Thần Kính lập tức bị phá vỡ.

Màn sáng kia tựa như lưu ly vỡ vụn ra, hóa thành mưa ánh sáng đầy trời rơi xuống.

“Cái gì?”

“Làm sao có thể?”

.....

Nhìn thấy trận pháp bị công phá, trong nháy mắt, tu sĩ Độc Long hội như là nhìn thấy chuyện gì không thể tưởng tượng nổi, kinh hãi khó nói, sắc mặt từng người đều đại biến.

“Pháp trận hộ tông sao lại không chịu nổi một kích như vậy?”

“Rốt cuộc người này là ai?”

“Xong rồi, thực lực của hắn mạnh như thế, chỉ sợ Độc Long chúng ta sẽ không phải là đối thủ của hắn!”

“Chờ một chút, trên chiếc phi chu đằng sau hắn... Là đôi mẹ con Diệu Âm Môn kia!”

“Là người của Diệt Âm Môn, bọn họ tới cửa tìm phiền toái!”

“Lúc trước chúng ta phải ra ngoài bao vây tiểu trù đám người môn chủ Diệt Âm môn, chẳng phải là...”

Từng tiếng nói chuyện kinh hãi nhanh chóng vang lên trên không trung không ngừng, biểu hiện của Diệt Trường Sinh một kích công phá trận pháp của Độc Long hội, khiến cho tu sĩ môn phái này trong lòng chấn động cực lớn.

Hội trưởng của Độc Long hội, tên nam tử Kết Đan trung kỳ, cùng với phó hội trưởng xinh đẹp kia, nhìn thấy một màn này, sắc mặt bỗng nhiên trở nên vô cùng khó coi.

“Vị đạo hữu này, có chuyện gì chúng ta cũng có thể thương lượng...”

Hội trưởng của Độc Long hội vừa mở miệng nói chuyện, liền thấy Diệt Trường Sinh cười lạnh một tiếng, hướng cái gương chuyển hướng, nhắm ngay hắn.

Hắn lập tức há hốc miệng, nói không ra lời, sắc mặt cuồng biến.

“Vèo!”

“Vèo...”

.....

Từng tiếng xé gió vang lên, hai vị cao tăng Độc Long còn chưa tỏ vẻ gì thì trong đám tu sĩ Trúc Cơ phía sau bọn họ, có không ít người đã trực tiếp bắt đầu bay về phía sau, chạy trốn.

“Ngưng nhi, người theo ta cùng ra tay, không được để cho bất kỳ ai chạy thoát!” Trên phi chu Bạch Ngọc, Chu Ngọc lập tức nói với Tử Linh.

Hai mẹ con bay ra khỏi phi thuyền bạch ngọc, đuổi theo từng bóng người chạy trốn kia.

Còn Diệt Trường Sinh thì lập tức chỉ huy pháp bảo công kích về phía hai gã Kết Đan Tu Sĩ.

“Ầm!”

Trường hà kiếm khí màu tím bay nhào xuống, như một thác nước màu tím từ trên trời rủ xuống, mãnh liệt dâng trào, nhằm

phía hai gã Kết Đan Tu Sĩ kia.

Chúng kiến công kích có thanh thế thật lớn này, sắc mặt hai gã Độc Long kia sẽ kết đan đại biến, không dám chậm trễ chút nào, nhao nhao thi triển ra thủ đoạn mạnh nhất của mình.

Hai kiện pháp bảo bay ra, bọn họ quán chú pháp lực toàn thân vào trong đó, thôi phát uy lực pháp bảo đến cực hạn, thậm chí không tiếc hao tổn đại lượng tâm huyết, làm cho pháp bảo chịu một ít tổn thương khó có thể chữa trị, chỉ vì để cho mình ra tay công kích mạnh hơn một chút, ngăn cản đạo kiếm khí trường hà mãnh liệt này.

Dù sao, uy lực công kích vừa nảy kinh khủng tới mức nào, bọn họ tận mắt nhìn thấy.

Ngay cả hộ tông pháp trận có thể ngăn cản tu sĩ Kết Đan sơ kỳ ba ngày ba đêm công kích cũng trong khoảnh khắc bị công phá.

Nếu để cho bọn họ chống lại loại công kích này, vậy khẳng định là không địch lại.

Nhưng chạy trốn thì càng không được, bởi vì đối phương đã đánh tới, tốc độ trốn khẳng định không bằng tốc độ công kích của đối phương.

Cho nên, chỉ có thể hai người liên thủ liều mạng một lần.

Bọn chúng sử dụng toàn bộ thủ đoạn lợi hại nhất mà bản thân có thể sử dụng.

Nhưng, trước mặt sức mạnh cường đại như vậy, vẫn rất phí công!

Cơ hồ trong nháy mắt tiếp xúc, hai vị tu sĩ Kết Đan Kỳ liền bị đánh bay ra ngoài, một kiện trong đó thậm chí bị nghiền nát ngay tại chỗ.

Mà hai người đứng sau pháp bảo cũng trong nháy mắt chết đi.

Trong giây lát hai gã tu sĩ Kết Đan kỳ tử vong càng thêm kích thích tâm lý yếu ớt của Độc Long.

Hơn mười tên tu sĩ Trúc Cơ trên mặt đều mang vẻ sợ hãi, gương mặt tái nhợt vô cùng, liều mạng chạy ra ngoài.

Nhưng dưới sự thu hoạch của tu sĩ Kết Đan Chu Viện, không có một tu sĩ Trúc Cơ Độc Long nào chạy thoát được.

Tử Linh cũng hung hãn ra tay, cầm một kiện pháp khí chặn một vị Độc Long lại Trúc Cơ, cùng đối phương giao thủ kịch liệt.

Trên mặt đất, dưới chân ngọn núi này, đại lượng đệ tử Luyện Khí của Độc Long Hội nhao nhao hóa thành từng đạo quang mang xông ra ngoài, làm chim thú tán loạn.

Cây đồ bày khí tán, trong nháy mắt này, mọi người đều hiểu, môn phái Độc Long thành lập mấy trăm năm này đã xong rồi!

Ngược lại không có loại người bất chấp tất cả để bảo vệ môn phái xông lên muốn giết chết Diệp Trường Sinh.

Trên thế giới này, đại bộ phận người tu tiên đối với môn phái đều có lòng trung thành.

Không để ý tới hàng ngàn tu sĩ Luyện Khí trên mặt đất nữa, kiếm khí trong gương Diệp Trường Sinh ào ào rơi xuống như mưa, giết chết phần lớn tu sĩ Trúc Cơ chạy trốn.

Còn lại phần lớn đã bị Chu Viện giết chết.

Mặc dù là một thiếu phụ có được vẻ tuyệt sắc khuynh quốc khuynh thành, ngày thường ôn nhu nhã nhặn, yên tĩnh đối mặt với những tử địch mấy trăm năm nay của Diệu Âm môn, Chu viện ra tay không chút lưu tình.

Mà nữ nhi của nàng Tử Linh cũng như thế, hai mẹ con thông hận tổ chức Độc Long này đến cực hạn.

Sau khi tiêu diệt xong toàn bộ nhân vật chủ yếu của Độc Long Hội, Chu Viện mang theo sắc mặt vui mừng, đi lên phía trước nói:

“Đa tạ Diệp huynh ra tay giúp Diệu Âm môn kết liễu tên địch nhân mấy trăm năm qua!”

Diệp Trường Sinh khoát tay áo, nói: “Còn có môn phái nào nữa, sau đó dẫn ta đi giải quyết luôn đi!”

Nghe vậy, Chu Viện nở nụ cười xinh đẹp, giọng nói thanh thúy êm tai vang lên: “Mấy môn phái tiếp theo, hãy để Ngung Nhi

dẫn Diệp huynh đi thôi. Độc Long sẽ đến đây giải quyết hậu quả, ta còn phải xử lý một phen!”

“Cũng được!” Diệp Trường Sinh gật gật đầu, nói.

Ánh mắt nhìn về một bên, dáng người thướt tha của Tử Linh đi tới.

Trong trận chiến vừa rồi, nàng cũng đã ra tay giết chết một gã Trúc Cơ Độc Long Hội.

Đồng thời, trong tay nàng còn cầm một đồng túi trữ vật, đây là túi trữ vật của những tu sĩ Độc Long bị giết chết vừa rồi.

Tử Linh lấy tất cả linh thạch trong túi trữ vật ra, cất vào trong một cái túi trữ vật, đưa cho Diệp Trường Sinh.

“Diệp trưởng lão, ngươi cần cái này chứ?”

Tiếp nhận túi trữ vật, Diệp Trường Sinh nhìn thoáng qua, nhìn Tử Linh với ánh mắt tán thưởng.

Không sai, nha đầu này rất hiểu chuyện.

Còn miễn cho hần đi một phen công phu.

Thu hồi linh thạch, Diệp Trường Sinh nghe Chu Viện lời kéo Tử Linh nói: “Ngưng nhi, tiếp theo con dẫn Diệp trưởng lão đi tìm mấy môn phái khác, bên mẹ còn muốn làm chút chuyện khắc phục hậu quả!”

Thấy Chu Viện kéo theo Tử Linh xì xào bàn tán, Diệp Trường Sinh liền biết, đôi mẹ con này hẳn là có chuyện riêng muốn nói.

Hắn cười cười, hóa thành một đạo lưu quang bay về phía phi chu bạch ngọc lơ lửng trên không trung phía xa xa.

Sau một lát, Tử Linh cũng bay tới, không biết Chu Viện đã nói với nàng những gì. Sau khi nàng lên thuyền, dường như có chút thẹn thùng, nhìn thoáng qua Diệp Trường Sinh, trên khuôn mặt trắng nõn nổi lên nét ửng hồng.

“Diệp trưởng lão, tiếp theo ta sẽ dẫn người đi tới chỗ của mấy môn phái kia!” Tử Linh trên mặt mang theo đỏ ửng, vén sợi tóc bên tai, trong đôi mắt đẹp toát ra vạn loại phong tình nói.

Diệp Trường Sinh gật đầu, nói: “Đi thôi!”

Phi chu bạch ngọc hóa thành một đạo lưu quang phóng về phía chân trời.

Chu Viện đứng trên đỉnh núi, nhìn hai người rời đi, ánh mắt mang theo nét mừng rỡ như lo.

“Không biết là để Ngưng Nhi tiếp cận hẳn, chính xác là quyết định chính xác hay là sai lầm!”

Trên phi chu, Tử Linh chậm rãi đi đến bên cạnh Diệp Trường Sinh, một mùi hương thoang thoảng xông vào mũi.

“Diệp trưởng lão, Hợp Hoan bí điển kia rốt cuộc là một bộ công pháp như thế nào?” Trên mặt nàng ửng đỏ, nhẹ giọng hỏi.

Quay sang nhìn nàng, khóe miệng Diệp Trường Sinh lộ ra nụ cười, nói: “Sao, Tử Linh cô nương thật sự muốn tu luyện sao?”

Tử Linh nghe vậy khẽ cắn môi dưới, trên mặt lộ ra vẻ xoắn xuýt.

Một lát sau, nàng nói: “Ta biết tư chất của mình không được tốt lắm, nếu như đi theo con đường tu hành bình thường, khả năng Kết Đan kỳ chính là điểm cuối đời của đời này!”

“Nhưng ta không muốn dừng bước tại Kết Đan kỳ, cảnh giới cao hơn, thọ nguyên dài hơn, là truy cầu của mỗi tu sĩ, ta cũng muốn trở thành tu sĩ Nguyên Anh, thậm chí tiến thêm một bước!”

“Nhưng, dựa theo lộ tuyến mà cha mẹ an bài cho con thì con nhất định không thể đi tới bước kia!”

“Diệp trưởng lão không giống người thường. Phán đoán của người, Tử Linh trong lòng tin tưởng. Nếu như Diệp trưởng lão nói Tử Linh thích hợp tu luyện công pháp ma đạo, vậy Tử Linh nguyện ý thử xem!”

“Nếu như có công pháp ma đạo đứng đầu, Tử Linh nguyện ý thử một lần!”

Tử Linh nói xong, ánh mắt lộ ra vẻ kiên định.

Cô rất có ý đánh cược mạng sống của mình, đặt tương lai của mình vào phán đoán của Diệp Trường Sinh, đặt cược vào lòng

tin đối với Diệp Trường Sinh.

Đúng như lời nàng nói, nếu như dựa theo con đường thông thường, nếu như không có thiên đại cơ duyên mà nói thì đời này nàng chính là kết đan.

Đã như vậy, không bằng tin tưởng Diệp Trường Sinh một lần, đi tu luyện công pháp ma đạo, xem xem mình có thiên phú không tầm thường phương diện này.

Nhìn ánh mắt kiên định của Tử Linh, Diệp Trường Sinh nhất thời yên lặng.

Hắn không nghĩ tới chính mình chỉ tùy tiện nói một câu cũng có thể khiến cho nữ tử này sinh ra loại ý niệm này.

Xem ra, Tử Linh tín nhiệm hắn vượt quá tưởng tượng của hắn.

Có thể là từ những sự kiện lần này cho tới hiện tại, thực lực của hắn biểu hiện ra quá mức kinh người.

Khiến Tử Linh bất giác coi hắn như một quyền uy trên phương diện tu hành.

Suy nghĩ một chút, Diệp Trường Sinh nói: “Thật ra linh căn tư chất của ngươi tuy bình thường, nhưng trên người ngươi có một loại thể chất đặc thù!”

“Thể chất đặc thù?!” Tử Linh nghe vậy lập tức kinh hô một tiếng, ánh mắt lộ ra sợ hãi lẫn vui mừng, nhưng lại có chút không dám tin.

Chuyện tốt như vậy mà lại xuất hiện trên người mình?

“Ừ, loại thể chất này gọi là “Tĩnh Nữ âm thể”, ở phương diện tu luyện công pháp ma đạo, loại thể chất này có ưu thế trời cao!”

“Huyền Nữ âm thể...” Tử Linh sau khi nghe nói như thế thì tự lẩm bầm, hồi tưởng lại mình từng đọc rất nhiều điển tịch, làm sao cũng không nhớ được ở đâu lại có loại thể chất như vậy.

Nhưng nàng tin rằng Diệp Trường Sinh sẽ không lừa nàng vào loại chuyện này, Diệp trưởng lão không có rảnh rỗi như vậy.

Nếu như ngay cả chính mình cũng không biết thì nói vậy, loại thể chất này đúng là vô cùng hiếm thấy, thể chất hi hữu.

“Diệp trưởng lão không chỉ có thực lực cường đại, mà phương diện tu hành tri thức cũng vượt xa thường nhân!” Tử Linh trong lòng cảm khái nói.

Một câu của Diệp Trường Sinh khiến trong lòng nàng nổi lên sóng to gió lớn!

“Chẳng qua, người cũng không cần vội vã tìm kiếm công pháp Ma đạo, nhất là Hợp Hoan bí điển kia, không thích hợp để người tu luyện!” Diệp Trường Sinh như cười như không nói.

“A!”

Tử Linh nghe vậy thở nhẹ một tiếng, sắc mặt trở nên đỏ bừng một mảnh.

“Diệp trưởng lão nói rất đúng!” Nàng cố gắng đè nén sự ngượng ngùng trong lòng, thấp giọng nói.

Sau đó, dưới sự dẫn dắt của Tử Linh, Diệp Trường Sinh tìm tới những kẻ thù của Diệu Âm môn.

Mấy cừu gia này trên cơ bản đều chỉ có hai ba cái kết đan tu sĩ trấn giữ loại môn phái nhỏ bé này, tại Loạn Tinh Hải một chút cũng không gây ra chú ý.

Lấy thực lực của Diệp Trường Sinh, trừng trị bọn họ tự nhiên là dễ như trở bàn tay.

Vì vậy, hơn mười ngày sau, khi Diệp Trường Sinh kết thúc lần giết chóc này, số lượng linh thạch trong tay hắn lại nhiều hơn không ít.

“Hai trăm năm mươi vạn linh thạch, số lượng này tại Kết Đan kỳ quả thật có chút dọa người!” Diệp Trường Sinh cân nhắc túi trữ vật của mình.

Tuy rằng hắn tiêu hao rất nhiều tài nguyên để tu hành, nhưng dù có như thế nào, cũng không có khả năng tiêu hết hai trăm năm mươi vạn linh thạch.

Sau khi giải quyết hết môn phái đối địch với cường giả, Diệp Trường Sinh liền đem công việc thiện hậu giao hết cho Diệu Âm môn đi làm.

Còn chính hắn thì đang đứng trên phi chu bạch ngọc, cực nhanh bay về hướng biên giới Tây Bắc của Loạn Tinh Hải.

“Vạn Linh môn, Thanh Linh giáp, đáng giá đi xem một chút!”

Căn cứ vào tư liệu mà Chu Viện đưa cho, Diệp Trường Sinh nhanh chóng bay về phía hoang đảo.

Hắn đi đến đó cũng không phải là muốn tiến vào di tích thăm dò, di tích kia đã bị mấy đại môn phái xung quanh chiếm cứ.

Cho dù bên trong có nhiều hơn nữa, nhưng trải qua thời gian dài như vậy, cơ bản tất cả đều bị rút sạch.

Mục đích Diệp Trường Sinh đi đến nơi đó chính là vì pháp bảo phòng ngự Thanh Linh giáp này.

Pháp bảo được xưng phòng ngự đệ nhất Loạn Tinh Hải, mặc kệ trong này có phân lượng hay không, đều rất đáng coi trọng.

“Môn phái mười vạn năm trước thật đúng là một đoạn lịch sử dài đằng đẵng, Vạn Linh chân nhân này được xưng là tồn tại tề danh với Thiên Kính tán nhân luyện chế tám mặt kim quang kính!”

“Mặc dù không giống như Thiên Kính tán nhân, từng làm ra hành động vĩ đại diệt sát Tinh Cung chi chủ một đời, nhưng nghe nói hắn từng xuất phát từ nguyên nhân nào đó cưỡng ép xông vào Ngoại Tinh Hải Côn Bằng nhất tộc, cướp đi một món đồ nào đó!”

“Có thể từ trong vây công Cô tộc toàn thân trở ra, có thể thấy được pháp bảo phòng ngự đệ nhất Loạn Tinh Hải hàm kim lượng!”

Trong ánh mắt của Diệp Trường Sinh lóe lên vẻ tò mò nồng đậm.

Hắn đối với pháp bảo luyện chế này nhất định phải có được.

Sở dĩ bộ tộc Lam có thể được gọi là vương tộc Ngoại Tinh Hải là bởi vì trong tộc vẫn luôn duy trì chiến lược của hai yêu thú cấp mười.

Một vị Diêm Vương, một vị Đại trưởng lão Côn Bằng.

Hơn nữa Côn Bằng nhất tộc là vô số tu sĩ hóa hình, có thể nghĩ bộ tộc này cường đại cỡ nào.

Có thể thoát khỏi vây công của đối phương, có thể thấy được vị Vạn Linh Chân Nhân này tuyệt đối là một đại hào kiệt.

Pháp bảo của hắn cũng tuyệt đối không đơn giản, hẳn là có thể xếp vào một trong những loại hàng đầu trên đời.

“Từ trong truyền thuyết mà xem, pháp bảo này nói không chừng đều có thể so sánh với kiện Thông Thiên Linh Bảo của Đại Tán Diệp gia rồi!”

“Tương lai chắc chắn có chỗ hữu dụng, vừa vặn trong Loạn Tinh Hải này cũng có Thiên Lôi Trúc!”

“Nếu như ta nhớ không lầm, gốc Trung Thiên Lôi Trúc là được cất giữ trong một môn phái nhỏ, tiểu môn phái kia đã bán cho Diệu Âm môn!”

“Bây giờ để cho bọn Tử Linh đi tìm, hẳn là có thể tìm được, chỉ cần tìm được gốc Thiên Lôi Trúc kia, ta liền có thể bồi dưỡng ra Vạn Niên Thiên Lôi Trúc!”

” mượn vật này để luyện chế ra thanh linh giáp hẳn là không khó. Vừa lúc dùng pháp bảo Thiên Lôi Trúc vạn năm luyện chế ra, lại còn mang theo hiệu quả của việc ngự ma! “

.....

Diệp Trường Sinh hóa thành một đạo bạch quang, ở trên mặt biển liên tiếp phi hành hơn nửa tháng, rốt cuộc đi tới biên giới nội tinh hải.

Ở phía trước một tòa hoang đảo rất tầm thường, hắn thấy được rất nhiều kiến trúc mới xây đột ngột từ mặt đất mọc lên.

Đều rất đơn sơ, hiển nhiên là tu sĩ dùng pháp thuật lâm thời chế tạo kiến trúc, dòng người qua lại trong đó.

Thỉnh thoảng, có vài đạo lưu quang bay đến trên tòa đảo này, đều là tu sĩ chạy tới đây sau khi nghe ngóng được tin tức này.

Hoang đảo này ngày thường không có người hỏi đến, bây giờ đã trở nên phi thường náo nhiệt phồn hoa.

Thần thức đảo qua, Diệp Trường Sinh phát hiện ở trên đảo mấy đạo khí tức vô cùng cường đại.

Hiển nhiên là tu sĩ Nguyên Anh kỳ.

Trong lòng của hắn rung mình, lập tức dùng một loại bí thuật lấy được trong Huyền Âm Kinh thay hình đổi dạng, cải biến dung mạo bản thân.

Đạp chân trên đảo, Diệp Trường Sinh đi tới một con đường tạm thời có những kiến trúc, nơi này có không ít người đang qua lại.

Mười mấy cửa hàng đơn sơ đứng ở chỗ này, ở trong đó, Diệp Trường Sinh thấy được tiêu chí của tứ đại thương minh Phong

Nhạc, cũng nhìn thấy tiêu chí của loại tổ chức buôn bán nhỏ bé như Lục Liên Điện.

Đồng thời, còn nhìn thấy được tiêu chí giống như Diệu Âm Môn chỉ có tu sĩ Kết Đan Kỳ, trung đẳng môn phái.

Đi trong đám người, Diệp Trường Sinh lợi dụng thần thức cường đại của mình, lắng nghe mọi người xung quanh nói chuyện với nhau.

“Ài, nghe nói gì chưa? Gần đây vẫn luôn truyền tin cho Vạn Linh môn bị diệt, có thể xuất phát từ thiên tai nào đó!”

“Cái gì? Làm sao có thể? Loại thiên tai gì có thể hủy diệt một môn phái cường thịnh nhất thời như vậy?”

“Có lẽ là Thiên Phong?”

“Nói nhảm thôi, chỉ cần có trận pháp phòng ngự Thiên Phong không có khả năng uy hiếp đến một môn phái cường đại như vậy!”

“Vậy, chẳng lẽ là thủy triều yêu thú? Hình như Vạn Linh môn từng đắc tội với vương tộc Ngoại Tinh Hải?”

“Ta cảm thấy không có khả năng lắm, nếu thật sự là yêu thú triều, mấy thứ trong môn phái bọn họ không thể lưu lại được!”

“Vậy chỉ có thể là Quỷ Vụ, chẳng lẽ một hồi quỷ vụ đột nhiên xuất hiện khiến cho toàn bộ môn phái Vạn Linh Môn bị bắt đi?”

“Không có khả năng, tu sĩ bình thường đối mặt quỷ vụ đích xác không chạy thoát, nhưng Nguyên Anh kỳ chân nhân chung quy không đến mức tránh không thoát!”

“Người quên tuyệt linh chi khí sao? Quỷ vụ bình thường đúng là không có uy hiếp gì đối với Nguyên Anh chân nhân, nhưng nếu Vạn Linh môn gặp phải quỷ vụ bạo phát tuyệt linh chi khí thì cho dù là Nguyên Anh tu sĩ cũng lành ít dữ nhiều!”

“Tê! Điều này cũng đúng, nếu bọn hắn xui xẻo đến mức gặp phải tuyệt linh chi khí đại bộc phát, vậy đích xác có khả năng rơi vào trong quỷ vụ!”

.....

Nghe mấy vị tu sĩ phía xa nói chuyện với nhau, ánh mắt Diệp Trường Sinh lộ ra vẻ đăm chiêu.

Trong tam đại thiên tai của Loạn Tinh Hải, nguy hiểm nhất cũng chính là quỷ vụ.

Nó có liên quan tới một con Chân Linh Ma Thú La Hầu đang du đãng ở Nhân giới.

Người chưa bao giờ biết nó xuất hiện ở đâu, sẽ bộc phát vào lúc nào.

Một khi gặp quỷ vụ xuất hiện, người cũng chỉ có thể khẩn cầu cho lần này trong quỷ vụ, không có tuyệt linh chi khí xuất hiện.

Nếu như không có Tuyệt Linh Chi Khí xuất hiện, chỉ cần động tốc nhanh một chút, tránh thoát quỷ vụ cũng không khó.

Nhưng nếu tuyệt linh khí cũng vừa lúc bộc phát, mặc kệ là tu sĩ cảnh giới gì, tất cả pháp lực, thần thức đều sẽ biến mất, giống như phạm nhân, bị quỷ vụ nuốt vào.

Trung tâm của Hàn Lập vô cùng xui xẻo gặp phải Tuyệt Linh Chi Khí trong quỷ vụ bộc phát, vì vậy liền rơi vào trong bụng La Hầu.

“Không thể nào, hẳn không phải là quỷ vụ. Thiên tai lần này không đơn giản như vậy!” Trong đám tu sĩ kia lại bộc phát ra tranh luận như vậy.

Diệp Trường Sinh lập tức ngưng thần lắng nghe.

“Có thể thiên tai đã tiêu diệt Vạn Linh môn lần đó thật sự là Thiên Phong!” Một vị lão giả tóc trắng xoa gật gù đắc ý nói.

“Điều này sao có thể? Lúc trước đều nói, thiên phong không cách nào đạt đến trình độ như vậy!” Mấy vị tu sĩ bên cạnh nghe hẳn giảng như vậy lập tức nói.

“Hắc hắc, đây chính là phán đoán của mấy vị tiền bối Nguyên Anh Kỳ, các người không tin sao?” Lão giả kia hắc hắc cười lạnh nói.

Vừa nghe thấy tu sĩ Nguyên Anh có quan hệ, mấy người kia lập tức không nói gì.

Nhưng trong mắt hẳn vẫn hiện lên vẻ hoài nghi nồng đậm.

“Các người không muốn biết, các Nguyên Anh tiền bối kia làm cách nào đưa ra phán đoán hay sao?” Lão già tóc bạc rung đùi đắc ý nói ra.

“Đạo huynh không cần thừa nước đục thả câu nữa, mau nói đi!” Một người thúc giục.

Ông lão tóc trắng kia lại cười hắc hắc vài tiếng, vuốt vuốt chòm râu, gật gù đắc ý nói: “Các người có biết vì sao linh mạch trên hòn đảo này lại bị cắt đứt không?”

“Cái này... Không phải nói là bởi vì thiên tai kia sao?”

“Không sai, chính là bởi vì thiên phong. Nếu là quỷ vụ, các người nghĩ xem, làm sao có thể cắt đứt linh mạch được? Dù sao quỷ vụ kia cũng không thể nuốt chửng hòn đảo được!”

“Dụng đảo này sở dĩ linh mạch bị cắt đứt là vì cả hòn đảo đều bị gió trời thổi đứt đoạn mất!”

“Cái gì? Điều này sao có thể?”

Vừa nghe nói như thế, trong mắt những người bên cạnh lập tức xuất hiện vẻ không thể tin được.

Một hòn đảo lớn như vậy lại bị thiên phong cắt đứt, đây không phải là xé gió sao?

Ngay cả Diệp Trường Sinh cũng lộ ra vẻ kinh ngạc.

Sau khi hẳn đến Loạn Tinh Hải, đối với uy lực của Thiên Phong cũng có chút hiểu biết, tuy rằng xác thực rất đáng sợ, nhưng muốn làm đứt một hòn đảo, đó là chuyện hoàn toàn không thể!

“Ta biết ngay là các người sẽ không tin, kỳ thật ngay cả lúc ban đầu ta nghe được tin tức này cũng không tin!”

“Nhưng đây chính là phán đoán của các tiền bối Nguyên Anh. Nghe nói hòn đảo này trước kia ở trong khu vực gần trung tâm của Nội Tinh Hải, bởi vì trận thiên phong kia thoáng cái đã bị thổi tới nơi biên giới này!”

“Chuyện này... làm sao có thể?” Trên mặt vài tên tu sĩ kia tràn đầy vẻ chần chừ.

Với sức tưởng tượng của bọn họ, không thể tưởng tượng nổi thiên phong lớn đến mức nào có thể thổi đứt một hòn đảo từ

địa mạch lên như vậy, sau đó trực tiếp thổi tới một nơi xa xôi như vậy!

Nghe mấy người phía xa trò chuyện với nhau, ánh mắt Diệp Trường Sinh lộ vẻ trầm tư.

Sau một lúc lâu, hắn đột nhiên bay ra khỏi hòn đảo, đứng trên mặt biển, cẩn thận quan sát hòn đảo hoang này, sau đó đột nhiên chui vào trong nước.

Dưới mặt biển, trước mắt hắn xuất hiện một bóng đen cực lớn. Đó là một phần dưới mặt nước của hoang đảo, nam thạch đen kịt bị nước biển ăn mòn lõi lõm gồ ghề, các loại tảo rong bám vào trên đó sinh trưởng.

Diệp Trường Sinh nhanh chóng lặn xuống, lặn xuống hơn bốn trăm trượng, trước mắt sáng tỏ thông suốt.

Hòn đảo đã đứt đoạn mất rồi!

Không có nối liền với mặt biển, mà đây là một hòn đảo không gốc đang lơ lửng trên mặt biển.

Ánh mắt Diệp Trường Sinh lộ ra vẻ kinh ngạc, hắn thấy được những chỗ mà hòn đảo trước mắt này bị đứt gãy rất là vuông vức, giống như bị người ta một đao chặt đứt.

Tới gần, tay hắn chạm vào chỗ nam thạch bị đứt gãy, ở phía trên cảm nhận được một loại Phong Linh lực.

“Phong linh lực trải qua mười vạn năm còn có thể lưu lại?”

Ánh mắt Diệp Trường Sinh lộ ra vẻ chấn động.

Hòn đảo này, nhìn tựa hồ là bị pháp thuật Phong hệ siêu lớn nào đó trực tiếp chặt đứt, sau đó bị thổi đến biên giới Nội Tinh Hải này.

Tu sĩ như thế nào mà có thể phát ra pháp thuật phong hệ đáng sợ như vậy?

Đây căn bản không phải lực lượng mà Nhân giới có thể nắm giữ!

“Khó trách những tu sĩ Nguyên Anh kia có thể phán đoán như vậy, xem ra bọn hắn đều đã dò xét hòn đảo này rồi!”

“Đây thật đúng là... lực lượng đáng sợ tới mức nào!”

“Chẳng lẽ là... Chân Linh du đãng khắp các giới gây nên?”
Trong đầu Diệp Trường Sinh hiện lên một tia suy đoán.

Hắn đứng lặng bên trong nước biển hồi lâu, tay chạm vào những tảng đá kia, cảm thụ được loại phong linh lực cổ xưa kia, trong lúc nhất thời trong lòng tràn đầy cảm khái.

Hồi lâu sau, Diệp Trường Sinh mới rời khỏi nơi đây, trở lại hoang đảo.

Ánh mắt hắn dừng lại trước cửa hiệu của Lục Liên Điện.

Căn cứ tình báo lấy được từ Chu Viện lúc trước, pháp môn luyện chế Thanh Linh giáp, ngoại trừ một phần của tứ đại thương minh, trong Lục Liên Điện cũng có một phần.

“Vừa hay giữa chúng ta có khúc mắc, ta không tới gây sự với các ngươi thì ngươi tìm ai?” Diệp Trường Sinh thầm nghĩ.

Hắn tiếp tục đi dạo chung quanh, thông qua thần thức cường đại, biết được không ít chuyện.

Trước mắt, có tổng cộng năm vị tu sĩ Nguyên Anh Kỳ đi tới hòn đảo này. Hiện tại, bọn họ đều đang ở sâu bên trong di chỉ tìm kiếm tung tích của Thanh Linh giáp.

Di sản Vạn Linh môn để lại không ít, chỉ riêng pháp bảo đã tìm được gần hai ba mươi kiện trong di chỉ này.

Đương nhiên, pháp bảo mười vạn năm trước chắc chắn là cổ bảo rồi.

Hai ba mươi kiện cổ bảo, đây thật sự là một con số rất lớn, càng đừng nói trong đó còn có vài kiện cổ bảo uy lực không tệ.

Nhưng trong mắt những tu sĩ Nguyên Anh này, những cổ bảo tìm được cũng không đáng kể chút nào, quý giá chân chính chính chính là kiện Thanh Linh giáp kia, cũng chỉ có vật này mới hấp dẫn bọn họ.

Một kiện Thanh Linh giáp giá trị liền vượt quá giá trị những vật lấy được trong di chỉ.

Năm vị Nguyên Anh tu sĩ mang theo môn nhân đệ tử của bọn họ tại di chỉ tầm bảo. Phàm là tìm kiếm được một ít đồ vật có giá trị, chỉ cần mình không cần, đều sẽ mang đi bán cho tứ đại thương minh, lục liên điện.

Qua một hồi nghe lén, Diệp Trường Sinh biết được người phụ trách Lục Liên Điện ở đây là một vị tu sĩ Kết Đan sơ kỳ.

Sau một lát suy tính, hắn quay người đi về hướng bờ biển, đứng trên một khối nham thạch, thờ ơ lạnh nhạt, dùng thần thức quan sát tòa cửa hàng Lục Liên Điện kia một đoạn thời gian.

Sau một lát, môi hắn bỗng nhiên khẽ nhúc nhích, giống như đang truyền âm cho ai đó.

Sau khi truyền âm xong, Diệp Trường Sinh tung người bay về phía xa, liên tiếp bay xa mấy chục dặm.

Sau đó, khí tức trên người hắn bỗng nhiên giảm xuống, biến thành Kết Đan sơ kỳ.

Sau khi dùng khẩu quyết vô danh che giấu tu vi thật sự, Diệp Trường Sinh lặng lẽ đứng ở trên bầu trời chờ đợi.

Không lâu sau, một đạo độn quang từ đảo xa xa bay tới, trong độn quang là một gã tu sĩ Kết Đan sơ kỳ.

Người này cực kỳ cảnh giác, đứng ở một chỗ cách Diệp Trường Sinh rất xa, cẩn thận nhìn xung quanh hải vực một chút.

Khi nhìn thấy tu vi của Diệp Trường Sinh và hắn giống nhau, chỉ là một tu sĩ Kết Đan sơ kỳ, hắn thở phào nhẹ nhõm, về cảnh giác trên mặt tiêu tán đi không ít.

Nhưng vẫn đứng rất xa, mang theo một tia cảnh giác, truyền âm hỏi: “Đạo huynh nói trong tay có manh mối người bị Lục Liên Điện chúng ta truy nã, thật sự như vậy sao?”

Trên mặt Diệp Trường Sinh lộ ra một nụ cười, cũng truyền âm nói: “Đương nhiên là thật, người bị các người truy nã tên là Diệp Trường Sinh đúng không?”

Nghe được lời này của hắn, trong mắt vị tu sĩ Lục Liên Điện kia lập tức lộ ra vẻ vui mừng, nói: “Đúng vậy, khả năng người đó giết chết hai vị trưởng lão Lục Liên Điện chúng ta. Nếu đạo huynh thật sự nắm giữ tình báo về người đó, Lục Liên Điện tất có trọng thưởng!”

“Ta vì phần thưởng này mà đến, vừa vặn trước đây không lâu ta chưa từng gặp nam tử tên là Diệp Trường Sinh này. Đường như người này cũng đang chạy đến hoang đảo này, nếu các người muốn, ta có thể bán tin tình báo cho các người!” Diệp Trường Sinh truyền âm nói.

Nói xong, hắn lấy ra một quả ngọc giản.

Nghe hắn nói vậy, sắc mặt tên tu sĩ Kết Đan sơ kỳ của Lục Liên Điện càng thêm vui mừng.

Sự cảnh giác trong lòng hắn giảm mạnh, nhanh chóng bay tới bên Diệp Trường Sinh, vừa bay vừa truyền âm:

“Thật sự là quá tốt rồi, Lục Liên Điện chúng ta tuyệt đối sẽ không làm đạo huynh thất vọng!”

Khi thấy người này nhanh chóng bay về phía này, ánh mắt Diệp Trường Sinh lóe lên, nhanh chóng đem tất cả thần thức phát tán ra ngoài đều thu vào trong đầu.

Thần thức cô đọng, kết thành lưới liềm như trăng lưới liềm.

Năm dặm!

Bốn dặm!

Ba dặm...

Khi tu sĩ Kết Đan Điện Lục Liên Điện bay đến cách Diệp Trường Sinh chỉ có một dặm, trong mắt Diệp Trường Sinh bỗng nhiên bộc phát ra quang mang.

Lưới liềm như vàng trắng khuyết bay ra, trong giây lát đã đến trước mặt tu sĩ Kết Đan Điện Lục Liên.

Mà lúc này, người này còn chưa nhận thấy xảy ra chuyện gì.

Quang nhận bay vào trong mắt hắn, trong nháy mắt ánh mắt người này liền tan rã xuống, thất khiếu bắt đầu chảy máu ra ngoài.

Mà thân thể của hắn lại dựa vào quán tính, tiếp tục xông về phía trước một khoảng cách, sau đó mới mất đi hậu kinh, ngừng lại, bắt đầu rớt xuống.

Lúc này Diệp Trường Sinh đã bay tới trước mặt thi thể, đưa tay lấy túi trữ vật.

Sau khi kiểm tra một chút, trên thân người này không còn vật gì khác lưu lại, Diệp Trường Sinh bắn ra một ngọn lửa, thiêu hủy thi thể hắn.

Toàn bộ hành trình đều làm thần không biết quỷ không hay, không ai biết nơi này đột nhiên chết đi một vị tu sĩ Kết Đan kỳ.

Kiểm tra một chút túi trữ vật của người này, Diệp Trường Sinh thấy một phần ngọc giản ở trong đó.

Thanh Linh Giáp Côn Bằng!

Khi nhìn thấy ba chữ này, Diệp Trường Sinh liền xác định đây chính là phương pháp luyện chế Thanh Linh giáp mà mình cần.

Phi chu bạch ngọc xuất hiện dưới chân, Diệp Trường Sinh đạp lên nó, nhanh chóng rời khỏi hoang đảo.

Cho đến tận bây giờ, đã có bốn vị tu sĩ Kết Đan kỳ của Lục Liên Điện chết trên tay hắn.

Môn phái này trực tiếp nguyên khí đại thương, bọn họ còn có thể còn lại tu sĩ Kết Đan chỉ sợ cũng chỉ có hai ba người.

“Tổng Hàng Trần Đan là bọn họ, đưa pháp bảo phi hành là bọn họ, hiện tại đưa cho Thanh Linh Giáp cũng là bọn họ, Lục Liên Điện này thật là phúc tinh của ta!” Tay cầm Thanh Linh Giáp luyện chế, Diệp Trường Sinh thầm nghĩ trong lòng.

Hắn vừa phi hành cực nhanh trên không trung vừa cầm lấy ngọc giản cẩn thận nghiên cứu.

“Tài liệu chủ yếu luyện chế có cả vạn năm Thần Mộc và Thái Ất Thanh Kim, tài liệu phụ đạt tới sáu mươi tư loại, gia hỏa

này!”

“Nếu như là Thái Ất Thanh Kim, thì trong bảy loại tài liệu luyện khí đỉnh cấp mà lần trước ta lấy được trong di chỉ Hải Vương, đã có Thái Ất Thanh Kim rồi!”

“Mà Vạn Niên Thần Mộc, lần trước cũng đạt được Bích Linh Mộc vạn năm. Nhưng Bích Linh Mộc này thích hợp dùng để luyện chế pháp bảo phi hành hơn!”

“Nếu dùng để luyện chế Thanh Linh giáp mà nói thì về mặt lực phòng ngự sẽ giảm đi rất nhiều!”

“Quả nhiên, phải chờ tìm được Thiên Lô Trúc mới được. Dù sao đây cũng là một trong tam đại thần mộc!”

“Việc này coi như viên mãn, cần phải trở về rồi!”

Phi chu dưới chân Diệp Trường Sinh đột nhiên tăng tốc, hóa thành một luồng sáng trắng nhanh chóng biến mất nơi chân trời.

Mười mấy ngày sau, Diệp Trường Sinh trở lại Thiên Tinh thành.

Đến cửa hàng Diệu Âm môn, hắn đã tìm hiểu được một chút tình huống.

Diệp Trường Sinh biết được, hiện tại hai mẹ con Tử Linh hai người đều đang bận rộn xử lý chuyện mấy môn phái bị hắn tiêu diệt kia.

Đợi sau khi xử lý xong những việc của môn phái này, Diệu Âm Môn khả năng sẽ dời chính thể đến Thiên Tinh Thành.

Căn cứ lời nói lúc trước của Chu Viện, có thể nàng sẽ đuổi tất cả đệ tử ngoại môn đi, chỉ để lại hai ba trăm đệ tử hạch tâm đưa hết tới Thiên Tinh Thành.

Sau này Diệu Âm môn sẽ vứt bỏ những mạch khoáng, linh địa kia, hoàn toàn biến thành một tổ chức buôn bán.

Đối với sắp xếp chuyển hình của Diệu Âm môn, Diệp Trường Sinh vô cùng ủng hộ.

Cái này phù hợp với lợi ích của hắn, vừa lúc hắn cần một tổ chức thương nghiệp để giúp hắn xử lý các loại tài liệu.

Đối với hắn mà nói, Diệu Âm môn là lựa chọn tốt nhất.

Hơn nữa, nói không chừng sau này có thể nhờ Diệu Âm Môn mở ra Thiên Nam và Loạn Tinh Hải làm mậu dịch.

Sau khi trở lại động phủ của mình, Diệp Trường Sinh tiếp tục tu hành, nuốt đan dược để đề cao pháp lực.

Cứ như vậy một năm thời gian chậm rãi trôi qua, có một ngày Nguyên Dao đi vào phòng tu luyện của Diệp Trường Sinh.

“Công tử, ta muốn thử đột phá cảnh giới Kết Đan!”

“Ồ? Tất cả đã chuẩn bị xong chưa?” Diệp Trường Sinh đứng dậy hỏi.

“Ừm, pháp lực của ta đã không thể tiến thêm nữa, đã đến lúc nên đột phá Kết Đan!”

“Tốt, vậy chúng ta ra ngoài đi, địa điểm kết đan của ngươi ta đã chọn xong, bên trong Thiên Tinh Thành này, hiện tại không quá thích hợp!” Diệp Trường Sinh nói.

“Ừ!” Nguyên Dao nhẹ nhàng gật đầu đáp ứng.

Nàng cũng biết trong động phủ này, hai năm trước Trần sư tỷ vừa mới kết đan, nếu như mình cũng ở đây kết đan, vậy chắc chắn sẽ khiến người ta cảm thấy có vấn đề.

“Chờ sau khi ngươi Kết Đan, bên ta cũng không sai biệt lắm, đến lúc đó ngươi sẽ tới giúp ta đột phá lên Kết Đan hậu kỳ!” Diệp Trường Sinh hơi mập mờ cười nói.

“Công tử ~”

Nguyên Dao hờn dỗi một tiếng, ngọc dung sắc nước hương trời kia nổi lên một tia e thẹn.

Đồng thời, trong mắt nàng cũng mang theo vẻ chờ mong, nhiều năm qua như vậy, nàng đã sớm mong chờ mình hiến thân cho công tử.

Bằng không, mỗi ngày ở trong động phủ này, nghe Diệp Trường Sinh và mấy cô gái còn lại ân ái, đối với nàng cũng là một loại dẫn vật.

Thậm chí, có lúc Diệp Trường Sinh ở cùng một chỗ với Nghiên Lệ, còn phi thường quá phận kêu nàng đi qua hỗ trợ

một chút.

Tất cả những điều này đều khiến Nguyên Dao phải chịu đủ loại dằn vặt, chỉ hy vọng có thể sớm ngày bị công tử đoạt đi nguyên âm và gia nhập vào trong chúng nữ.

Dem nàng ôm vào lòng, hai người nói một hồi lời ngon miệng, sau đó Diệp Trường Sinh mang theo Nguyên Dao rời khỏi Thiên Tinh Thành.

Ba ngày sau, Diệp Trường Sinh cùng Nguyên Dao xuất hiện trên một hoang đảo vô danh ở Loạn Tinh Hải.

Nơi này là một hòn đảo có âm khí nồng đậm mà Diệp Trường Sinh nhờ Diệu Âm môn tìm kiếm.

Kết đan ở nơi này, đối với Nguyên Dao mà nói là thích hợp nhất.

Thần thức quét một vòng trên đảo, Diệp Trường Sinh nói khẽ: “Nơi này không có tu sĩ cấp cao, người mạnh nhất cũng là luyện khí tầng mười mấy, rất an toàn!”

“Đi thôi!”

Nắm lấy vòng eo mảnh khảnh của Nguyên Dao, hai người Diệp Trường Sinh nhanh chóng bay đến hòn đảo. Tại nơi âm khí nồng đậm nhất trên đảo, mở ra một tòa động phủ!

Dem mấy bộ trận pháp bố trí xong, hai người liền tiến vào trong động phủ, Nguyên Dao bắt đầu chuẩn bị kết đan.

Còn Diệp Trường Sinh lại vừa trợ giúp Nguyên Dao hộ pháp vừa tiếp tục đẩy mạnh pháp lực của mình.

Thời gian chậm rãi trôi qua, chớp mắt đã ba năm trôi qua.

Ngày hôm đó, trên bầu trời động phủ của hai người bỗng nhiên xuất hiện dị tượng.

Mây đen dày đặc, sấm chớp vang dội, linh khí bốn phương tám hướng nhanh chóng hội tụ lại, thiên tượng Kết Đan xuất hiện.

Tu sĩ cùng phàm nhân ở trên đảo thấy một màn này, trợn mắt há hốc mồm.

Phàm nhân không biết xảy ra chuyện gì, cho rằng sắp đại họa lâm đầu, nhao nhao về mặt hoảng sợ.

Mà tu sĩ thì nhanh chóng hướng tòa sơn phong này hội tụ lại, cho dù bọn họ là tầng dưới cùng của tu tiên giới, nhưng chứng kiến một màn trước mắt này, cũng biết được đây là thiên tượng lúc kết đan.

Loạn Tinh Hải xuất hiện thêm một gã tu sĩ Kết Đan kỳ, những tu sĩ tầng chót này ngoài hâm mộ ra, cũng ôm một tia quan hệ với vị cao nhân này, thậm chí là báii nhập làm môn hạ của vị này.

Cùng lúc thiên tượng Kết Đan xuất hiện, bên ngoài hòn đảo này có vài đội tu sĩ khác cũng nhìn thấy một màn này.

“Nơi này đã có người kết đan! Không ngờ người nào lại chọn tại khu vực hoang vắng, thiếu khuyết linh khí bên trong kết đan?” Một đạo thanh âm thanh thúy dễ nghe của nữ tử vang lên.

“Nếu Lăng sư diệt cảm thấy hứng thú, chúng ta không ngại đi qua nhìn xem thế nào?” Người đáp lại là một nam tử ôn nhu nói.

“Ha ha, đi, đi xem một chút, ta ngược lại rất tò mò vì sao tên này lại chọn nơi này kết đan!”

Hai bóng người áo trắng nhanh chóng bay tới hòn đảo này. Khí tức trên người một người trong đó là Trúc Cơ trung kỳ, còn một người khác lại là Kết Đan hậu kỳ.

Người Trúc Cơ trung kỳ kia có dung mạo tuyệt mỹ, hai đầu lông mày không giấu được vẻ mị hoặc nhưng lại mặc một bộ trang phục nam tử, tư thái tiêu sái.

Mà vị Kết Đan hậu kỳ kia, chính là một trung niên nam tử tướng mạo nho nhã.

Nếu như có Diệp Trường Sinh ở đây, tất nhiên sẽ nhận ra đây chính là vị Tinh Cung kia thử mời chào hắii Linh Mặc.

Mà người bên cạnh hắii thì không cần phải nói, hiển nhiên là Lăng Ngọc Linh.

Hai vị tu sĩ Tinh Cung sau khi nhìn thấy thiên tượng Kết Đan ở nơi này thì nhanh chóng bay về phía này.

Mà ở một hướng khác của hòn đảo, cũng đồng dạng có một đội nhân mã, sau khi nhìn thấy thiên tượng kết đan cũng bay về hướng bên này.

Đây là một hàng tám người, tất cả đều là thiếu nữ mỹ mạo, các nàng vây quanh bên cạnh một thú xa hoa lệ, trên người tản mát ra độn quang màu đỏ, tốc độ cực nhanh.

Thú xa ước chừng dài sáu bảy trượng, toàn thân do hương mộc không biết tên chế thành, phía trên tầng tầng phù chú bạch quang mờ mịt.

Trước xe là ba con quái điều màu xanh kéo xe tiến lên, những con quái điều này lớn gần một trượng, sáu mắt bốn cánh, dữ tợn hung ác, nhưng tốc độ cực nhanh, rất nhanh đã đến vùng trời phụ cận hòn đảo.

“Dừng lại!”

Trong xe truyền ra tiếng người nam tử phân phó, nhất thời thú xa, độn quang trong nháy mắt dừng lại ở giữa không trung.

Hồng quang thu lại, hiện ra thân hình tám nữ tử trẻ tuổi mỹ mạo như hoa, các nàng thống nhất là cung trang lục sắc, tóc đen trên đỉnh đầu, lưng đeo song kiếm, thần sắc nghiêm nghị, không ngờ tu vi cả tám đều Trúc Cơ kỳ.

“Thế mà lại lựa chọn kết đan tại nơi hoang vắng này, chắc là tán tu không có môn phái, các người đi thông báo cho người này, để hắn đến đây bái kiến ta!” Trong xe thú truyền đến âm thanh ôn nhuận như ngọc của nam tử.

Chỉ là, lời nói ra trong âm thanh này lại có vẻ bá đạo vô cùng.

“Vâng, chủ nhân!”

Tám thiếu nữ xinh đẹp đứng hầu bên ngoài xa thú lập tức cung kính đáp ứng, sau đó hóa thành từng đạo độn quang màu đỏ, nhanh chóng bay đến hòn đảo.

Đối với lời nói bá đạo của nam tử, các nàng không cảm thấy có điều gì không đúng, phản phát như một vị tu sĩ Kết Đan, đến đây bái kiến nam tử trong thú xa là chuyện thiên kinh địa nghĩa.

Tuy rằng, người trong thú xa, tu vi cũng chỉ là Kết Đan Kỳ mà thôi!

“Chờ một chút!”

Còn chưa bay được bao xa đột nhiên nam tử trong xe thú kia thở nhẹ một tiếng, bảo ngừng các nàng lại.

“Người Tinh Cung đã đến, ở phía đông, các ngươi đi gọi hai tu sĩ Tinh Cung kia tới đây đi!” Thanh âm nam tử lạnh xuống, nói ra.

Tám nữ tử kia không dám có bất kỳ nghi vấn nào, lập tức chuyển hướng, bay về phía đông. Bay được một khoảng thời gian, các nàng nhìn thấy phía trước xuất hiện hai đạo độn quang màu trắng.

Đối diện thấy các nàng xuất hiện, lập tức ngừng lại.

Vì vậy, tám nữ tử dung mạo xinh đẹp này lập tức bay đến trước mặt đối phương, trong đó có một nữ tử Trúc Cơ trung kỳ tiến lên một bước, lạnh lùng nói với hai người Tinh Cung:

“Thiếu chủ nhà ta triệu các ngươi đến bái kiến!”

Lăng Ngọc Linh nghe lời ấy, trên mặt nhất thời xuất hiện vẻ ngạc nhiên.

Mà Linh Mặc bên cạnh thì nhú mày, lạnh lùng hỏi: “Thiếu chủ nhà ngươi là người phương nào?”

“Các ngươi muốn tới tự nhiên sẽ biết!” Thái độ của nữ tử kia rất lạnh lùng, không có chút ý tứ giải thích nào.

Nhìn thấy thái độ ngạo mạn này của Linh Mặc, trên mặt Linh Mặc bỗng nhiên xuất hiện vẻ giận dữ, con chó con mèo gì mà dám nói như vậy với Tinh Cung tu sĩ bọn họ?

Đang lúc hấn muốn phát tác, đột nhiên cảm giác được một cỗ thần thức cường đại không gì sánh được quét ngang tới, lạnh lùng nhìn chằm chằm trên người hấn.

Sắc mặt Linh Mặc đột nhiên cứng đờ, lửa giận trong khoảnh khắc biến mất, một vệt hàn ý xuất hiện trong lòng.

Thần thức cường đại như thế, chẳng lẽ không phải là một lão quái Nguyên Anh?

Trầm mặc một lát, Lăng Ngọc Linh bên cạnh bỗng nhiên khẽ cười một tiếng, nói: “Nếu như người ta muốn gặp chúng ta, vậy chúng ta không bằng đi qua xem một chút!”

Tay Linh Mặc giấu trong áo run lên, trong thanh âm mang theo một tia đấng chất: “VẬY theo lời Lãng sư diệt đi!”

Một vị Nguyên Anh lão quái, có vẻ như mang địch ý muốn gặp bọn họ, xem ra đây là một hồi hồi hộ môn yến.

Linh mặc căng da đầu đi cùng Lăng Ngọc Linh, cùng với tám nữ tu kia bay về phía chiếc xa thú giữa không trung.

Đoàn người bay đến trước thú xa, tám nữ tử kia đều vây quanh thú xa, còn Lăng Ngọc Linh và Linh Mặc thì ánh mắt lấp lóe, đánh giá chiếc thú xa này.

Thú xa tựa hồ có tác dụng ngăn cách thần thức, thần thức hai người không cách nào xuyên thấu tầng bình chướng này, nhìn thấy rốt cuộc trong xe là ai.

Không khí thoáng có chút ngưng trệ, trầm mặc mười mấy hơi thở sau, thanh âm nam tử trong thú xa một lần nữa vang lên.

“Hai người các ngươi, tên gọi là gì?”

Nghe câu hỏi đầy cao cao tại thượng như vậy, trong lòng Linh Mặc hiện lên một loại cảm giác khuất nhục.

Hắn dường dường là tu sĩ Tinh Cung, rõ ràng lại bị đối xử như vậy.

Bất quá nghĩ đến thần thức không lồ của đối phương, hắn cũng không dám có chút bất mãn, trầm giọng nói: “Tại hạ tên là Linh Mặc, ngoại sự chấp pháp Tinh Cung!”

“Xin hỏi các hạ là người phương nào? Có thể ra ngoài gặp mặt không?” Linh Mặc chấp tay nói.

Trong thú xa trầm mặc một hồi, nam tử bên trong tựa hồ không có phản ứng, thần thức hướng Lăng Ngọc Linh mà tụ đến.

Lăng Ngọc Linh vẫn giữ nụ cười tiêu sái trên mặt, tựa hồ không để ý thái độ của người trước mắt chút nào.

Tiêu sái chấp tay, Lăng Ngọc Linh cười nói: “Tại hạ họ Lăng, tên là Ngọc Linh!”

“Họ Lăng?!”

Thanh âm của nam tử trong xe thú đột nhiên trở nên bén nhọn, phảng phất như gặp chuyện gì đó rất kinh ngạc.

“Thiên Tinh Song Thánh là gì của ngươi?” Giọng nói trong xe đột nhiên băng lãnh.

Mặc dù nói ra những lời này có chút nghi vấn, nhưng kỳ thật trong giọng nói mang theo ý vị vô cùng xác định, dường như nhận định Lăng Ngọc Linh cùng Thiên Tinh song thánh nhất định có quan hệ gì đó.

Lăng Ngọc Linh nghe vậy trên mặt hiện lên vẻ ngạc nhiên, kinh ngạc nhìn chiếc thú xa.

Tựa hồ không thể nào hiểu được vì sao đối phương vừa nhìn thấy mình liền trực tiếp hỏi có phải là có quan hệ với Thiên Tinh Song Thánh không.

Chỉ dựa vào một cái họ thì không thể phán đoán được?

Bên cạnh nàng, Linh Mặc sau khi nghe được những lời này thì càng thêm kinh ngạc nhìn Lăng Ngọc Linh, trong lòng chấn động như dãi sông lấp biển.

“Người là ai?” Vẻ kinh ngạc trên mặt Lăng Ngọc Linh chậm rãi biến mất, hỏi.

“Ta là ai? Ha ha ha ha, Lăng sư muội, bất kể bồi phận người phải gọi ta một tiếng sư huynh, người nói xem ta là ai?”

Giọng nói trong xe khiến sắc mặt Lăng Ngọc Linh trở nên khó coi, nàng trầm giọng nói: “Ôn Thiên Nhân?!”

“Không sai, không nghĩ tới sư cô của ta lại sinh được một đứa con gái...”

“Sai rồi, ta là nam nhi thân, sao lại nói nữ nhi như vậy!” Lăng Ngọc Linh không chút khách khí ngắt lời hắn.

“Ha ha, người có thể lừa gạt được người khác, còn muốn lừa gạt Ôn Thiên Nhân ta nữa à?” Giọng nói của người đàn ông trong xe thú tràn ngập tự tin.

Lúc này, Linh Mặc đứng bên cạnh Lăng Ngọc Linh trợn mắt há mồm.

Chỉ trong thời gian ngắn ngủi, tin tức mà hai người nói chuyện với nhau có sức nặng khiến hắn khó lòng tưởng tượng nổi.

Cả người hắn biết bị trùng kích cực lớn.

Nam tử trong xe thú lại là truyền nhân của Lục Đạo Cực Thánh Ôn Thiên Nhân?

Lăng sư diệt, thật sự là nữ nhi sao?

Nàng còn là con của Thiên Tinh Song Thánh?

Hơn nữa, Thiên Tinh song thánh còn có quan hệ thân thích với Lục Đạo Cực Thánh?

.....

Cả người Linh Mặc nhất thời có chút lộn xộn, mà sắc mặt Lăng Ngọc Linh bên cạnh hẳn thì trở nên vô cùng khó coi.

“Lăng sư muội, hôm nay nếu ta gặp ngươi, ngoan ngoãn lên xe đi, đừng để ta xuất thủ đả thương ngươi!” Nam tử trong xe thú cười lạnh một tiếng nói.

“Ngươi muốn làm cái gì?” Lăng Ngọc Linh sắc mặt khó coi, trầm giọng hỏi.

“Ngươi nói ta có thể làm gì? Ngươi chính là con gái của Tinh Cung Song Thánh, ngươi cảm thấy ta dám giết ngươi sao? Chỉ là muốn mời ngươi đến chỗ của ta làm khách mà thôi!” Giọng nói của Ôn Thiên Nhân lại trở nên ôn hòa.

Mà sắc mặt của Lăng Ngọc Linh càng thêm âm trầm, nàng đương nhiên biết quan hệ giữa Thiên Tinh Song Thánh và Lục Đạo Cực Thánh là đối địch, nếu như mình bị Ôn Thiên Nhân bắt được, vậy tuyệt đối sẽ không có kết cục tốt đẹp gì.

“Nếu ta không muốn đi thì sao?” Lăng Ngọc Linh lạnh lùng hỏi.

“Vậy thì không thể do ngươi! Chậc chậc, không nghĩ tới nữ nhi của sư cô lại xinh đẹp như vậy. Ngươi nói xem, nếu ta cưới ngươi, hai nhà chúng ta chẳng phải là thân càng thêm thân sao!” Trong lời nói của Ôn Thiên Nhân mang theo một tia ý cười.

Nụ cười này khiến Lăng Ngọc Linh trong lòng bỗng nhiên trầm xuống.

Nàng biết lời này của đối phương tuyệt đối không phải đang nói đùa, trong lòng Ôn Thiên Nhân có thể thật sự nghĩ như vậy.

Người này tuyệt đối không phải hạng bất phụ nữ gì gì cả, chỉ cần nhìn mấy nữ tử xinh đẹp này là biết.

Những người này, nhìn như là hộ vệ của hắn, kì thực đều là thị thiếp của hắn.

Đối với vị truyền nhân của Lục Đạo Cực Thánh này, từ nhỏ Lăng Ngọc Linh đã nghe rất nhiều sự tích về người này.

Ôn Thiên Nhân trước nay phong lưu phóng khoáng, chỉ cần nhìn thấy người đẹp là hắn tuyệt đối không bỏ qua, nhất định sẽ nghĩ cách đoạt vào tay mình.

Đối với việc này, ngược lại rất có phong thái của mỗi vị Hóa Thần lão ma ở Đại Tấn.

Hiện tại, một vị đại mỹ nữ như Lăng Ngọc Linh xuất hiện trước mặt, hắn đương nhiên không thể bỏ qua.

Càng không cần phải nói, người này còn là con gái của song thánh Tinh Cung.

Cái trọng thân phận này đối với Ôn Thiên Nhân quả thực có lực hấp dẫn trí mạng, bởi vậy hắn tuyệt đối sẽ nghĩ hết mọi cách để lấy Lăng Ngọc Linh tới tay.

“Chuyện hôm nay không dễ kết thúc rồi!” Lăng Ngọc Linh trong lòng có chút chua chát thầm nghĩ.

Có thể thoát khỏi tay Ôn Thiên Nhân hay không, nàng cũng không nắm chắc được mười phần.

Tuy rằng thủ đoạn bảo vệ tính mạng của nàng không ít, nhưng mà mấy thứ này, đối mặt với vị Lục Đạo Truyền Nhân này, có thể không biết có tác dụng hay không.

“Lăng sư muội, hôm nay nếu đã gặp người, vậy người chính là người của ta rồi, về phần nam tử bên cạnh người...ta không thích nữ nhân của ta có nam nhân khác!”

Trong thú xa truyền đến lời nói như vậy, rèm xe bị vén lên, một thanh niên chân trần mặc áo gai, đầu đội quan cao đi ra.

Hắn thoạt nhìn khoảng hai mươi bảy hai mươi tám tuổi, tướng mạo thanh tú nho nhã, hai đầu lông mày mơ hồ có kim mang bắn ra.

Nghe thấy đối phương nghiêm nhiên đã coi mình là vật phẩm của hắn, trong lòng Lăng Ngọc Linh chợt dâng lên một tia giận dữ.

Còn ở bên cạnh, sắc mặt Linh Mặc đã thay đổi rõ rệt, ra tay không hề do dự, muốn ra tay trước.

Hắn há mồm phun ra một lá cờ, ở trên bọc phát ra bạch quang lấp lánh, bạch quang đạo đạo bắn ra, tựa như từng đầu bạch xà, hướng Ôn Thiên Nhân đánh tới.

“Muốn chết!”

Ôn Thiên Nhân cười lạnh một tiếng, há mồm phun ra một đạo lam mang.

Lam mang này thoát ra, trong nháy mắt bắn ra tinh quang chói mắt, cực tốc xuyên qua, đem mấy đạo bạch xà giống như công kích kia đánh nát, sau đó “Vèo” một tiếng, biến mất không thấy gì nữa.

Linh Mặc nhất thời trong lòng kinh hãi, vội vàng vung tay áo lên, một kiện bình bát màu vàng từ trong bay ra.

Trên bình bát nổ bắn ra kim quang, bao phủ cả người hắn.

Sau một khắc, trên màn hào quang màu vàng kia truyền đến tiếng vang nặng nề.

“Phanh!”

Một tiếng trầm đục, Linh Mặc bị đánh bay ra xa mấy trượng, lồng ánh sáng màu vàng chấn động kịch liệt một hồi, thiếu chút nữa bị đánh vỡ.

Hào quang màu lam hiện ra, chính là một thanh tiêm trùy kỳ lạ lớn vài tấc, phía trên hàn quang lập lòe, phù văn quần quanh, còn phát ra thanh âm tí tách quái dị.

Hai người giao thủ, tuy đều là Kết Đan hậu kỳ đại thành, nhưng thực lực hiển nhiên không cùng đẳng cấp.

Mặc dù linh mặc trước tiên phát chế nhân, nhưng Ôn Thiên Nhân vừa ra tay, lập tức đã áp chế hắn.

Nếu như không phải trong tay Linh Mặc có một kiện cổ bảo có tính phòng ngự, chỉ sợ đã bị Ôn Thiên Nhân đánh chết rồi.

Hai người giao thủ bên này, Lăng Ngọc Linh và tám cô gái kia đều lui ra ngoài, không dám tới gần chiến trường nơi đây.

Tám thiếu nữ xinh đẹp lúc này tất cả đều rút kiếm trên lưng xuống, vẻ mặt lạnh lùng vây Lăng Ngọc Linh vào giữa.

Mà Lăng Ngọc Linh thì mặt trầm, không nói một lời, cũng không có ý ra tay, chỉ lạnh lùng nhìn hai người chiến đấu.

“Rất tốt, có thể ngăn trở được một kích của ta. Người cũng coi như là một nhân vật, nói không chừng tương lai sau này có cơ hội tiến giai lên Nguyên Anh!”

Nhìn Linh Mặc toàn thân kim quang lóe ra, Ôn Thiên Nhân lạnh lùng khen một câu, đồng thời ánh mắt bộc phát ra sát ý càng thêm đáng sợ.

Trong lúc nói chuyện, Ôn Thiên Nhân đưa tay chỉ hướng kỳ phiên màu trắng kia, trong nháy mắt tiêm trùy màu lam lại cực tốc bay ra, đánh lên kỳ phiên của Linh Mặc.

Chỉ một lát va chạm, kỳ phiên kia lập tức bay rớt ra ngoài, phía trên xuất hiện vết rạn rõ ràng.

Linh Mặc trong màn hào quang màu vàng bỗng nhiên phun ra một ngụm máu tươi, bản mạng pháp bảo bị hao tổn, tâm thần hắn cũng bị liên lụy.

Chùy nhọn màu lam lần nữa đánh tới, Linh Mặc thấy thế không dám dùng bản mệnh pháp bảo của mình ngăn cản vật này nữa, vội vàng ném ra một kiện pháp bảo dạng ấm.

Pháp bảo hình bầu bay ra, miệng bình mở ra, trong nháy mắt bộc phát một đạo bạch quang, “Vèo” một tiếng, thu dùi nhọn màu lam kia vào.

Nhưng, không đợi Linh Mặc lộ vẻ vui mừng trên mặt, đã nghe thấy bên trong pháp bảo hình bầu kia truyền đến tiếng “Phanh! phanh...” “Tiếng va đập bén nhọn dị thường.

Mặt ngoài thân bình ngọc trắng như ngọc, đột nhiên xuất hiện rất nhiều chỗ lồi ra.

Liên tiếp mười mấy tiếng va chạm, đột nhiên “Phanh” một tiếng, pháp bảo dạng bầu bạch ngọc kia ầm vang nổ tung, dùi nhọn màu lam bay ra.

“Cái gì?”

Linh Mặc thét lên một tiếng kinh hãi, sắc mặt trở nên vô cùng khó coi.

Bạch ngọc bình của hấn chính là một kiện cổ bảo phi thường trân quý a, thế nhưng trước pháp bảo của đối phương lại không chịu nổi một kích.

Nhìn dùi nhọn màu lam đánh tới lần nữa, Linh Mặc vội vàng tháo một khối khóa vàng đeo trước ngực, ném ra ngoài.

Trên khóa vàng bộc phát ra kim quang sáng chói, chiếu xạ trên tiêm trùy màu lam kia, lập tức làm chậm tốc độ bay của dùi nhọn lại.

Lam sắc tiêm trùy dường như rơi vào vũng bùn gì đó, càng tới gần Linh Âm, tiến lên lại càng gian nan.

Kim quang càng nồng đậm khu vực, lực trì trệ càng mạnh, đến phía sau, mặc cho cây dùi nhọn màu lam kia lắc lư thế nào, tựa hồ cũng khó đi tới.

Thấy vậy, trong lòng Linh Mặc mới thở phào một hơi, ánh mắt nhìn về phía Ôn Thiên Nhân.

Lại thấy trong mắt đối phương xuất hiện vẻ mặt kiên nhẫn.

Tựa hồ đối với thời gian dài như vậy hấn còn chưa có hạ được một tu sĩ Kết Đan hậu kỳ mà cảm thấy mất kiên nhẫn.

Ôn Thiên Nhân vung tay áo lên, chỉ một thoáng kim ti từ trong tay áo hấn bay ra, phát ra tiếng “Vù! Vù!”

Linh Mặc thấy thế vội vàng dùng khóa vàng bộc phát ra quang mang ngăn cản những kim ti này, kim ti này bị quang mang trên khóa vàng chiếu trúng, rất nhanh đình trệ lại, lộ ra nguyên hình.

Hóa ra đó là từng cây kim châm.

Tên Ôn Thiên Nhân này không ngờ lại có thể luyện chế được loại pháp bảo kim châm này, hơn nữa có chừng mấy trăm cây.

Ánh mắt Linh Mặc lộ vẻ kinh hãi, khóa vàng trên đỉnh đầu vội vàng phát ra lượng lớn ánh sáng để ngăn cản những kim châm này.

Nhưng cứ như vậy, lực lượng dùng để trì hoãn tiêm trùy màu lam cũng không đủ.

dùi nhọn màu lam nguyên bản một mực rung động kịch liệt đột nhiên thoát khỏi trói buộc, cực tốc bay về phía Linh Mặc.

“Phanh!”

Một tiếng vang kịch liệt qua đi, kim quang đầy trời vẩy xuống, kiện pháp bảo khoá vàng kia Linh Mặc bị dùi nhọn màu lam đánh nát.

Sau đó, tốc độ dùi nhọn vẫn rất nhanh, lại lần nữa đụng vào lồng sáng bao phủ trên người gã.

Lồng sáng rung động kịch liệt, mắt thấy sẽ bị phá vỡ.

Lúc này, mấy trăm cây kim châm theo sát phía sau, hung hăng va chạm trên lồng sáng kia.

Ngay lập tức, màn hào quang đã bị nghiền nát.

Vèo!

Vèo!

Vèo...

Tiếng kim châm xé gió không dứt bên tai, trong chớp mắt xuyên qua Linh Mặc, về tới trong tay áo của Ôn Thiên Nhân.

Còn Linh Mặc thì đứng nguyên tại chỗ, trên dưới toàn thân xuất hiện vô số lỗ máu nhỏ.

“Phụt! phụt! phụt...”

Sau một khắc, trong những lỗ máu trên người hắn phun ra máu tươi, cả người giống như biến thành một bông hoa hình người.

.....

Trên đảo, Nguyên Dao kết đan dẫn phát dị tượng cũng không kéo dài quá lâu. Linh khí hội tụ thành vòng xoáy sau khi xuất hiện không lâu liền âm âm tiêu tán.

Một tiếng như phượng gáy vang lên, mơ hồ có ngũ sắc quang mang xuất hiện trên bầu trời động phủ.

Sau đó, thoáng cái đã biến mất không thấy đâu nữa.

Bên ngoài ngọn núi, đám tu sĩ Luyện Khí nhìn thấy cảnh này đều nhao nhao hiểu ra. Đây là kim đan của vị cao nhân đang

bể quan kia đại thành. Thiên địa linh khí đã được quán thể xong, linh khí tụ lại tiêu tán.

Trong động phủ, Diệp Trường Sinh đứng ở cửa thạch thất, mặt mũi tươi cười nhìn Nguyên Dao toả sáng đi ra.

Nàng một thân áo đen da thịt bóng tuyết, mỡ đông như ngọc, tơ lụa mềm mại xõa ở bên hông, trên khuôn mặt xinh đẹp tuyết trần mang theo vẻ vui mừng lẫn sợ hãi.

Nhìn thấy Diệp Trường Sinh, một tia ngượng ngùng lặng lẽ bay lên từ dung nhan như ngọc của cô, nhẹ giọng nói: “Công tử!”

Kết đan thành công, kế tiếp nên trợ giúp công tử đột phá đến Kết Đan hậu kỳ.

Nghĩ đến chuyện này, trong lòng Nguyên Dao không kìm được sự xấu hổ dâng lên.

Cười đánh giá nàng một phen, Diệp Trường Sinh nói: “Bên ngoài có người đến, chúng ta ra ngoài trước giải quyết hết vấn đề ở bên ngoài đi!”

Nguyên Dao nghe vậy khẽ giật mình, lập tức thả thân thức ra, sau đó lập tức thấy trên bầu trời bên ngoài hòn đảo, hai người đang đánh nhau.

“Đó là... người của Tinh Cung, người đối địch với hần kia là ai?”

“Người này... Lại cường đại như thế?!” Nguyên Dao vừa nhìn mấy lần, trên mặt liền lộ ra vẻ khiếp sợ.

“Đi thôi, đi ra sẽ biết!” Diệp Trường Sinh vừa cười vừa nói, giơ tay đánh ra một đạo thủ quyết, mở cửa động phủ ra.

Sau đó, hần kéo tay Nguyên Dao bay lên bầu trời bên ngoài động phủ.

“Cao nhân Kết Đan đi ra rồi!” Những tu sĩ Luyện Khí đang đứng ngoài núi chờ vận khí gặp phải vận may lớn nhao nhao kinh hô.

Sau đó, bọn họ liền thấy một nam một nữ, tựa như thần tiên cuốn bân lữ, từ trong động phủ bay ra.

“Cao nhân... có hai người?”

Một màn này nhất thời làm cho những thấp giai tu sĩ kinh ngạc không khép miệng lại được.

Trong mắt tràn đầy vẻ hâm mộ.

Vốn tưởng rằng là một mình kết đan, không nghĩ tới là hai vị cao nhân Kết Đan, trong đó nữ tử có dung mạo khuynh quốc khuynh thành như thế.

“Tiểu tử Lưu Hồ nguyện ý bái tiên bối làm môn hạ!”

“Xin tiên bối thu lưu tiểu đạo, tiểu đạo nguyện ý làm môn hạ nô bộc của tiên bối!”

.....

Từng tiếng hô sau lưng truyền đến, Nguyên Dao chỉ nở nụ cười xinh đẹp, không có chút phản ứng nào.

Nắm tay Diệp Trường Sinh, đi ra ngoài đảo.

Lúc Diệp Trường Sinh cùng Nguyên Dao đi ra, vừa vặn thấy được một màn Linh Mặc bị Ôn Thiên Nhân giết chết.

Nhìn thi thể toàn thân phun máu ra ngoài, Nguyên Dao đồng tử hơi co lại, sắc mặt Diệp Trường Sinh lại bình tĩnh.

Sự xuất hiện của hai người tất nhiên đã thu hút sự chú ý của bọn Ôn Thiên Nhân và Lăng Ngọc Linh.

Nháy mắt khi nhìn thấy Diệp Trường Sinh, trong mắt Lăng Ngọc Linh hiện lên một tia kinh ngạc.

Người này không phải là Lục trưởng lão đã để cho Linh Mặc tiếp xúc, muốn mượn sức tu sĩ kia tiến vào Tinh Cung sao?

Không ngờ hắn lại xuất hiện ở nơi này!

Tiếp theo, ngay khi Lăng Ngọc Linh nhìn thấy Nguyên Dao thì trong mắt cũng xuất hiện một tia kinh diễm.

Cô gái này thật đẹp!

Lăng Ngọc Linh nhất thời có cảm giác so với ta.

Luận dung mạo, Nguyên Dao không kém gì nàng, điều này làm Lăng Ngọc Linh trong mắt hiện lên một tia dị sắc.

Tại sao Loạn Tinh Hải lại có thêm một vị mỹ nữ khuynh quốc khuynh thành như vậy?

“Chẳng lẽ vừa rồi Kết Đan lại là nàng này? Vị tu sĩ họ Diệp kia, chẳng lẽ cùng nàng ta có quan hệ sao?” Lăng Ngọc Linh trong lòng sinh ra đủ loại suy đoán.

Bên kia, trong nháy mắt Ôn Thiên Nhân nhìn thấy Nguyên Dao, trong mắt cũng hiện lên một tia kinh diễm.

Mỹ nữ tuyệt sắc xinh đẹp da trắng như tuyết trước kia hắn chưa từng thấy qua.

Nếu nhìn thấy một người chắc chắn đã cướp đi từ lâu.

Tám thị thiếp kia của hắn không một ai có thể so sánh với thị thiếp này.

Lại nhìn tu vi đối phương, dĩ nhiên là Kết Đan cảnh giới, hiển nhiên vừa rồi dẫn phát kết đan thiên tượng chính là nàng này.

Ôn Thiên Nhân lập tức sinh ra một loại cảm giác: Nàng này thích hợp làm đạo lữ của ta!

Mặc dù không biết rõ thân phận của nàng này, nhưng chỉ cần nhìn dung mạo cùng tu vi của đối phương cũng đủ rồi.

Có thể ở tuổi này tu thành Kết Đan, hiển nhiên tư chất không tầm thường, tương lai chưa hẳn không thể tiến vào Nguyên Anh.

Chỉ cần có thể tu thành Nguyên Anh, vậy thật xứng với Ôn Thiên Nhân hẳn!

Ôn Thiên Nhân nhìn Nguyên Dao với ánh mắt tán thưởng.

Da thịt trắng như tuyết, vóc người thon dài, tay ngọc mảnh khảnh... Ánh mắt Ôn Thiên Nhân ngưng lại.

Nhìn Nguyên Dao cầm tay nam nhân khác, trong lòng hắn lập tức sinh ra một loại lửa giận.

Nắm giữ dục vọng, hắn có một loại cảm giác như là thứ thuộc về mình bị người khác cướp đi.

Ôn Thiên Nhân hơi nheo mắt, cẩn thận đánh giá nam tử bên cạnh Nguyên Dao.

Khí tức là Kết Đan trung kỳ, nhưng pháp lực lại có vẻ tương đối dày đặc, trong khoảng thời gian ngắn, hắn vậy mà không thấy rõ chi tiết.

Hừ lạnh một tiếng, Ôn Thiên Nhân thả thần thức ra, muốn đi tìm kiếm lai lịch của Diệp Trường Sinh.

Chỉ là, khi thần thức của hắn vừa tiếp xúc với Diệp Trường Sinh cách đó vài chục trượng, lập tức cảm nhận được một cỗ lực cản cường đại xuất hiện.

Sau đó, một đạo cường đại thần thức phô thiên cái địa vọt tới, lập tức bức lui thần thức hắn.

“Làm sao có thể?”

Vị Lục Đạo Truyền Nhân này từ đầu đến giờ vẫn thong dong không vội, cho dù phát hiện thân phận Lăng Ngọc Linh cũng

không quá mức kinh ngạc, rốt cục nhìn không được phát ra một tiếng thét kinh hãi.

Sắc mặt đại biến.

Đầu tiên là kinh ngạc, sau đó lập tức âm trầm xuống.

Nhìn chằm chằm Diệp Trường Sinh, trong mắt sát ý điên cuồng dâng trào.

Đối với Ôn Thiên Nhân mà nói, việc mà hắn đặc ý nhất chính là lấy thân phận một tu sĩ Kết Đan kỳ có được thần thức vượt xa cùng giai, có thể so với lão quái Nguyên Anh sơ kỳ.

Mà hiện tại lại có người vượt qua hắn, chuyện như vậy không thể nào tiếp thu được!

Diệp Trường Sinh mỉm cười, cùng Nguyên Dao bay tới trước mặt đám người này.

Cảm nhận được thần thức thăm dò của Ôn Thiên Nhân, trong mắt hắn hiện lên một tia sắc lạnh, đột nhiên tất cả thần thức đều thu về, ngưng tụ trong đầu.

Lưỡi đao hình thành như trăng lưỡi liềm, sau đó Diệp Trường Sinh nhìn về phía Ôn Thiên Nhân, ánh mắt lóe lên, bùng nổ ra hào quang sáng chói, hai lưỡi đao hình lưỡi liềm nhanh chóng chém về phía đối phương.

Không chào hỏi bất cứ điều gì mà trực tiếp ra tay, Diệp Trường Sinh rất quyết đoán vừa lên tới đã dùng ngay một sát chiêu.

Truyền nhân lục đạo, thanh danh của đối phương sớm đã truyền lưu bên ngoài, vô ý đối đãi không được.

Chỉ là, trước kia hắn không đi không về, trăm hồn ẩn, lần này bay về phía đối phương, lại không có hiệu quả.

Mi tâm Ôn Thiên Nhân lóe lên hào quang, một hạt châu đen kịt lóe lên rồi biến mất, trực tiếp nuốt thần thức nhận do Trảm Hồn Ẩn ngưng tụ thành vào.

Không thể tạo thành bất cứ thương tổn gì đối với Ôn Thiên Nhân!

“Lại có pháp bảo phòng ngự thần thức?!” Diệp Trường Sinh ánh mắt hơi híp lại, không khỏi đối với người này lại coi trọng

vài phần.

Đột nhiên bị Diệp Trường Sinh tập kích, Ôn Thiên Nhân cả kinh, sau đó trong mắt hiện lên vẻ tức giận.

Người này dám chủ động công phạt hấn ta?

Hơn nữa còn sử dụng một loại thủ đoạn công kích thần thức không rõ!

Thời khắc này sát ý trong lòng Ôn Thiên Nhân dâng lên mãnh liệt chưa từng có, hấn bắt đầu ham muốn chiếm hữu thần thức công kích thủ đoạn mà Diệp Trường Sinh thi triển.

Muốn đoạt lại tự mình tìm hiểu!

Nhưng hấn lập tức bình tĩnh lại, nhìn Diệp Trường Sinh, hai mắt híp lại, hỏi: “Không biết đạo hữu họ gì? Vừa mới Kết Đan chính là người bạn nữ bên cạnh người phải không?”

Diệp Trường Sinh trên mặt mỉm cười, giống như vừa rồi hấn đối với việc Ôn Thiên Nhân đột nhiên tập kích, ôn hòa nói: “Miễn cho quý họ Diệp, các hạ là truyền nhân của Lục Đạo Cực Thánh?”

Vừa nói, vừa nhìn sang Lăng Ngọc Linh đang được thị thiếp của Ôn Thiên Nhân vây quanh, nói: “Không nghĩ tới ngay cả thiếu chủ Tinh Cung cũng xuất hiện ở đây!”

Nghe được những lời này của hấn, đồng tử Ôn Thiên Nhân bỗng nhiên co rút lại, trong ánh mắt hiện lên một tia kiêng kỵ, nói: “Vừa rồi chúng ta nói chuyện, người cũng nghe thấy chứ?”

Trong mắt hấn mang theo vẻ không thể tin tưởng.

Nếu vừa rồi hấn nói chuyện với Lăng Ngọc Linh đều bị Diệp Trường Sinh vô tình nghe được, thì thần thức người này không khỏi cũng quá mạnh mẽ.

Lại theo dõi hấn ta trong tình huống hấn ta không hề phát hiện.

Cười cười, Diệp Trường Sinh không có ý định giải thích cho hấn.

Bên kia, Lăng Ngọc Linh thấy Diệp Trường Sinh xuất hiện, cười nói: “Thần thức của Diệp huynh lại có thể áp đảo được

Ôn Thiên Nhân, khó trách Lục trưởng lão coi trọng ngươi như vậy!”

“Bất quá, hôm nay Diệp huynh xuất hiện ở đây, có thể nói là bất hạnh, bởi vì theo ta được biết, Ôn Thiên Nhân tuyệt đối không cho phép có tu sĩ cùng cấp có thể vượt qua thần thức của hắn!” Lăng Ngọc Linh cười tươi nói.

Nhìn thấy hai người tựa hồ như quen biết, trong mắt Ôn Thiên Nhân hiện lên một tia lo lắng.

Hắn lạnh lùng nói: “Nàng ta nói không sai, bây giờ ngươi có hai lựa chọn, một là gia nhập Thần Cư đường ta, trở thành chấp pháp sứ của ta, hai là bị ta giết chết ở chỗ này, không biết các hạ lựa chọn như thế nào?”

Ôn Thiên Nhân nhìn về phía Diệp Trường Sinh với ánh mắt lạnh lùng, tưởng như hắn cho Diệp Trường Sinh hai lựa chọn, thật ra với tính cách của hắn, kết quả của hai lựa chọn này đều giống nhau.

Ánh mắt của Ôn Thiên Nhân liếc nhìn Nguyên Dao, nói: “Nếu như ngươi dâng cô gái này lên thì ta có thể cân nhắc sẽ cho ngươi một cái chết có thể diện chút!”

“Diệp huynh cũng không nên để cho lời nói của hắn mê hoặc, hắn căn bản không muốn mời chào huynh, mặc dù huynh đáp ứng gia nhập Thần Cư đường, hắn cũng sẽ giết huynh!” Lăng Ngọc Linh lập tức nhắc nhở một câu.

Trên mặt Diệp Trường Sinh mang theo nụ cười đắc ý, nhìn hai người trước mặt một chút.

Một truyền nhân của Lục Đạo Cực Thánh trong tương lai sẽ là thiếu chủ Nghịch Tinh Minh, là con gái của Thiên Tinh Song Thánh, là chủ nhân của Tinh Cung trong tương lai.

Hai người này về mặt thân phận cũng có thể nói là trọng lượng của Loạn Tinh Hải.

Hôm nay có thể gặp nhau ở nơi này, thật đúng là trùng hợp cực kỳ lớn.

Chẳng qua, đáng tiếc là Lăng Ngọc Linh này tuổi quá nhỏ, tu vi không đủ, nếu không thì nói không chừng có thể thấy được một hồi long tranh hổ đấu.

Dù sao trong hai người này một người là người đứng đầu Kết Đan kỳ, người còn lại là cung chủ Tinh Cung tiến giai Hóa Thần.

Tất cả đều không phải nhân vật đơn giản.

Nhìn ánh mắt lạnh lùng của Ôn Thiên Nhân, không chút che giấu sát ý, Diệp Trường Sinh phân phó Nguyên Dao bên cạnh:

“Người đi tiêu diệt hết thị thiếp của Ôn Thiên Nhân, không chế thiếu chủ của Tinh Cung!”

Những lời này không chút che giấu, trực tiếp nói ra ngay trước mặt hai người.

Ôn Thiên Nhân lập tức biến sắc, tức giận xông lên, cười lạnh hai tiếng, nói: “Tốt, rất tốt!”

Mà Lăng Ngọc Linh lại không có phản ứng gì, ngược lại trên mặt còn mang theo nụ cười, bộ dáng như đang xem kịch vậy.

Tựa hồ không chút lo lắng an nguy của mình, đối với chuyện Diệp Trường Sinh muốn cho Nguyên Dao bắt giữ, cũng không thèm để ý chút nào.

Nguyên Dao nghe được hắc phân phó, lập tức hướng tám nữ tu Trúc Cơ kia bay đi.

Mà tám gã nữ tu Trúc Cơ kia thì sắc mặt đại biến, nhao nhao xuất ra pháp khí trận địa sẵn sàng đón quân địch.

Ôn Thiên Nhân tất nhiên không thể ngồi nhìn thị thiếp của mình bị giết, đột nhiên há mồm phun ra một đạo lam mang, cực tốc hướng Nguyên Dao phóng tới.

“Vèo!”

Đỉnh đầu Diệp Trường Sinh xuất hiện một tấm gương, một mặt ngân sắc tấm gương gắn lên người Nguyên Dao, sau một khắc bên người Nguyên Dao xuất hiện một mảnh ngân quang.

Quang mang màu bạc cực kỳ nồng đậm, thậm chí dưới sự thôi động pháp lực của Diệp Trường Sinh, trở nên sền sệt.

Mảnh ngân quang này lập tức bao trùm tiêm trùy lam sắc kia lại, mặc cho đôi phương run run như thế nào, đều không thể tránh thoát.

Cùng lúc đó, mười ngón tay Diệp Trường Sinh búng liên tục, từng đạo kiếm khí tinh ngân phát ra, tấn công về phía đối phương.

“Muốn chết!”

Chứng kiến màn này, Ôn Thiên Nhân gầm lên một tiếng, lập tức hai tay hợp lại, trong tay xuất hiện một cây cờ nhỏ màu tím.

Tiểu phiên này dài khoảng ba bốn tấc, tử quang lập lòe, linh khí bức người.

Tay hắn cầm Tử Phiên, nhẹ nhàng chớp động, chỉ một thoáng vô số mây mù màu tím lập tức thoát ra, bao bọc nó cực kỳ chặt chẽ trong đó.

Tinh Ngân Kiếm Khí đâm vào mây mù màu tím, như trâu đất xuống biển, sau khi đi vào liền không phát ra tiếng động.

Mà cùng lúc đó, mấy trăm sợi tơ màu vàng bay ra từ trong mây mù màu tím, bay về phía Diệp Trường Sinh với tốc độ cực nhanh.

Cái gương trên đỉnh đầu Diệp Trường Sinh nhoáng lên một cái, một mảnh hào quang màu bạc xuất hiện xung quanh thân thể hắn, bao trùm hắn.

Mấy trăm cây kim quang biến thành quang mang kia vọt tới trước mặt Diệp Trường Sinh, nhanh chóng đâm vào mảnh ngân sắc quang mang kia, phát ra tiếng vang “Đỉnh đỉnh đang đang”.

Không thể phá vỡ hào quang màu bạc này, phòng ngự của Diệp Trường Sinh không thể phá vỡ.

“Ồ?”

Trong mây mù màu tím phát ra một tiếng kinh nghi, Ôn Thiên Nhân dường như rất kinh ngạc đối với biểu hiện của tấm gương này.

Không chỉ kiện pháp bảo mũi nhọn màu lam kia vây khốn hắn, còn gần mấy trăm cây kim châm pháp bảo ở bên ngoài.

Thực sự không tầm thường.

Nhưng chuyện còn chưa kết thúc, Diệp Trường Sinh chỉ tay một cái, gương kia lại lần nữa chuyển động, một mặt màu tím nhắm ngay Ôn Thiên Nhân.

Dưới lượng lớn pháp lực thôi động, tấm gương kêu vù vù một tiếng, kiếm khí mênh mông như thủy triều từ trong gương lao ra, hóa thành một đạo kiếm khí trường hà, tuôn về hướng Ôn Thiên Nhân.

Tựa hồ như không dám để linh phiên màu tím kia trực tiếp tiếp nhận lấy đạo kiếm khí trường hà này. Ôn Thiên Nhân vung tay lên, trong mây mù bay ra một thanh đồng đại thuẫn.

Thanh Đồng đại thuẫn ngăn phía trước mây mù màu tím, trực diện Tinh Ngân Kiếm Khí ngưng tụ thành dòng kiếm khí dài.

“Ầm!”

Tiếng va đập kịch liệt vang lên, Thanh Đồng đại thuẫn đung một cái đến dòng kiếm khí màu tím, lập tức bộc phát ra tiếng vang thật lớn.

Kiên trì được bất quá mấy hơi thở, trong tiếng ầm vang, thanh đồng đại thuẫn lập tức nổ tung, hóa thành mảnh vụn bay múa đầy trời.

Một món phòng ngự cổ bảo có uy lực cực lớn như vậy, nhưng thủ hạ của Diệp Trường Sinh không chịu được năm hơi thở liền trực tiếp nổ tung.

Uy lực cường đại như vậy, làm cho trong mắt Ôn Thiên Nhân lập tức xuất hiện vẻ khiếp sợ thật sâu.

Hắn kinh ngạc vì sao bốn mạng pháp bảo của đối phương lại có uy lực lớn như vậy, đều có thể so với loại cổ bảo đứng đầu kia.

Đồng thời phòng ngự hai kiện pháp bảo lợi hại của hắn, còn có thể phát ra công kích như vậy, đem pháp bảo của hắn đánh nát.

Mà trong lòng Diệp Trường Sinh cũng có một tia kinh ngạc, từ Thanh Đồng đại thuẫn vừa rồi có thể hơi ngăn cản Chu Thiên Tinh Thần Kính công kích chút thời gian xem ra, pháp bảo phòng ngự này uy lực không tệ.

Thậm chí còn vượt qua Hắc Văn Thuần mà Nguyên Tinh đạo nhân lưu lại trong hai kiện cổ bảo.

Từ tình huống vừa rồi giao thủ, vị Lục Đạo truyền nhân này, pháp bảo trên người số lượng nhiều, chất lượng thật đúng là ít có người so sánh!

Ôn Thiên Nhân thở nhẹ một tiếng, lập tức triệu hồi tiêm trùy màu lam cùng mấy trăm mũi kim châm về.

Cùng lúc đó, mây mù màu tím bỗng nhiên tăng vọt, bốc lên, rất nhiều mây mù hội tụ cùng một chỗ, ngưng tụ thành một con rắn lớn màu tím, đánh về phía dòng kiếm khí kia.

“Xoẹt...”

Kiếm khí tung hoành qua, Cự Xà trong khoảnh khắc bị xoắn nát, nhưng tranh thủ một phần thời gian, để cho đuôi nhọn màu lam và phi châm lui về.

Mấy trăm cây phi châm kia hóa thành từng sợi tơ màu vàng, nhanh chóng xuyên qua trong dòng sông kiếm khí màu tím, chống đỡ từng luồng kiếm khí.

Mà pháp bảo đuôi nhọn màu lam thì hóa thành một mảnh quang mang lam mờ, ngăn trước mây mù, ngăn trở những kiếm khí bị phi châm pháp bảo bỏ sót.

“Rốt cuộc người là ai?” Trong mây mù màu tím truyền đến tiếng quát phẫn nộ của Ôn Thiên Nhân.

“Ta tuyệt đối không tin một tán tu lại có thể có được pháp bảo lợi hại như vậy!”

Trong lúc Ôn Thiên Nhân gầm lên, trên chiến trường bên kia, đôi mắt đẹp của Lăng Ngọc Linh không hề chớp, nhìn chăm chăm cái gương trên đỉnh đầu Diệp Trường Sinh.

Trong ánh mắt của nàng có vẻ kinh ngạc khó mà tin nổi, cuối cùng tất cả đều hóa thành vẻ kỳ dị.

Ánh mắt nàng rất chuyên chú, thế cho nên khi Nguyên Dao tàn sát tám nữ tu Trúc Cơ kia thì nàng mới phản ứng lại.

Chứng kiến cảnh tượng trước mắt, Lăng Ngọc Linh ngẩn ra, sau đó tiêu sái cười một tiếng, nói:

“Vị tỷ tỷ xinh đẹp này, ta thúc thủ chịu trời, tỷ cũng đừng có ra tay với ta!”

Nguyên Dao thoáng kinh ngạc, tò mò nhìn Lăng Ngọc Linh.

“Lăng cô nương, đắc tội!”

Nguyên Dao cũng sẽ không thực sự nghe theo thỉnh cầu của Lăng Ngọc Linh mà không ra tay với nàng.

Cho dù đối với mỹ nữ mặc trang nam nhân trước mắt, nàng cũng có một cảm giác tiếc nuối, nhưng lời dận dò của Diệp Trường Sinh cho nàng lại bắt giữ nàng.

Vì thế, Nguyên Dao lập tức tiến lên một bước, một tay nắm trên vai Lăng Ngọc Linh, giam cầm pháp lực.

Mà Lăng Ngọc Linh không biết vì sao lại không phản kháng chút nào, ngược lại còn bắt chuyện với Nguyên Dao, dường như muốn nghe ngóng lai lịch của nàng.

Đồng thời, thần thức vẫn nhìn chăm chăm vào pháp bảo trên đỉnh đầu của Diệp Trường Sinh, cùng với phát ra từng đạo kiếm khí Tinh Ngân kia.

Nguyên Dao không hiểu tại sao đối phương lại thúc thủ chịu trối như vậy, nàng cũng không cho rằng trên người thiếu chủ Tinh Cung không có vài món đồ có thể thoát thân.

Hiện tại Diệp Trường Sinh đang tranh đấu với Lục Đạo truyền nhân, hai người đều bị kiềm chế.

Đối mặt với một tu sĩ mới Kết Đan kỳ như mình đúng là thời cơ tốt nhất để đối phương đào tẩu.

Nhưng người này lại không có ý đào tẩu, ngược lại giống như cố ý bị nàng bắt, bộ dáng mười phần tự tin.

Tuy nhiên, tuy rằng trong lòng khó hiểu, nhưng Nguyên Dao cũng mừng không cần ra tay hoàn thành nhiệm vụ mà Diệp Trường Sinh dặn dò.

Nếu Lăng Ngọc Linh muốn phản kháng, chẳng may hấn ra tay đả thương đối phương thì chắc chắn là phiền toái rồi.

Hơn nữa nếu để cho đối phương chạy thoát, cũng là phiền toái lớn, phải biết rằng đám người Trần sư tử vẫn còn ở trong Thiên Tinh Thành đây!

Bên này, cuộc chiến giữa đám nữ nhân nhanh chóng được giải quyết.

Mà bên kia, cuộc chiến giữa Diệp Trường Sinh và Ôn Thiên Nhân vẫn đang tiếp tục.

Chứng kiến những thị thiếp của mình bị giết, trong lòng Ôn Thiên Nhân không có chút bi thương nào, chỉ cảm thấy mặt mũi và tôn nghiêm của mình bị khiêu khích.

Một tu sĩ Kết Đan trung kỳ lại có thể bức bản thân đến tình trạng này, thật sự là không thể tha thứ được.

Vung giọng hỏi thăm lai lịch của đối phương, sau khi bị đối phương bỏ qua, lửa giận trong lòng Ôn Thiên Nhân càng thiêu đốt đến cực hạn.

“Người đã không muốn nói, vậy để ta nhìn xem người có thể kiên trì được bao lâu với đệ nhất ma công Lục Cực Chân Ma

Công ở Loạn Tinh Hải!” Từ trong tử sắc vân vụ truyền ra thanh âm giận dữ của Ôn Thiên Nhân.

Sau một khắc, đám mây màu tím bắt đầu cuộn cuộn kịch liệt.

Cuồng phong gào thét, thiên địa linh khí chung quanh bỗng nhiên trở nên nóng nảy, như sông lớn vào biển, quán chú vào trong mây mù màu tím.

Tiếp theo, đám mây tăng vọt, màu sắc cũng theo đó đại biến, từ màu tím ban đầu biến thành màu xám trắng, hơn nữa trong đó còn truyền đến thanh âm quỷ dị như Tạp sát.

Diệp Trường Sinh hơi hít mắt lại, hào quang màu tím trên tấm Thiên Tinh Thần Kính trên đỉnh đầu càng thêm mãnh liệt, bộc phát ra kiếm khí càng thêm mãnh liệt.

Tấn công tới, lập tức đánh bay không ít mấy trăm cây phi châm kia, đồng thời màn sáng màu lam kia lung lay sắp đổ.

Trong giây lát, âm thanh kệt kệt trong đám mây xám trắng trở nên đinh tai nhức óc.

Động tĩnh đáng sợ như vậy dọa toàn bộ tu sĩ trên đảo sợ đến bỏ chạy thật xa, căn bản không dám tới gần nơi này.

Thấy trong thời gian ngắn tựa hồ không cách nào công phá kim châm kia cùng dùi nhọn màu lam phòng ngự, Diệp Trường Sinh hừ lạnh một tiếng, đỉnh đầu bay lên không trung, Chu Thiên Tinh Thần Kính.

Không công kích Ôn Thiên Nhân nữa, ngược lại ngưng tụ ra một cột sáng tử sắc vừa thô vừa to, ầm ầm đánh lên không trung.

“Ầm!”

Chỉ một thoáng, thiên địa biến sắc, bầu trời trong phương viên mấy chục dặm đột nhiên đen lại, vậy mà trực tiếp biến thành một mảnh bầu trời đêm.

Ánh mắt Nguyên Dao và Lăng Ngọc Linh đều hiện lên vẻ kinh ngạc, các nàng vươn tay ra nhưng lại không nhìn thấy năm ngón.

Tất cả ánh sáng tựa hồ đều bị che chắn mất, cũng không biết cuối cùng là ảo giác, hay là mảnh thiên địa này thật sự đã bị

thay đổi.

Sau một khắc, trong bầu trời đêm, vô số ngôi sao xuất hiện, lóng lánh hào quang, âm âm hóa thành sao băng, rơi xuống!

“Ầm!”

“Ầm!”

“Ầm... “

.....

Đó là từng đạo kiếm khí màu tím to lớn thông thiên triệt địa, như là hình phạt từ trên trời giáng xuống, đánh về phía đoàn mây mù xám trắng chỗ Ôn Thiên Nhân.

Ôn Thiên Nhân gầm lên một tiếng, mấy trăm cây kim châm đột nhiên hội tụ lại, ngưng kết thành một thanh đại kiếm màu vàng, chỉ hướng lên bầu trời, phóng tới kiếm khí đang đánh tới.

“Ầm!”

Chỉ một kích, kim châm pháp bảo kia liền bị đánh tan, mấy trăm cây kim châm hóa thành lưu quang, hướng bốn phương tám hướng bay đi.

“Ầm!”

Đạo kiếm khí thứ hai thông thiên triệt địa rơi xuống, đánh nát thanh tiêm trùy màu lam kia.

“Ầm!”

Đạo kiếm khí thứ ba hạ xuống, một cái chuông lớn màu bạc từ trong đám mây mù màu tím của Ôn Thiên Nhân bay ra, chắn ở phía trước.

Đây lại là một kiện cổ bảo!

Nhưng sau tiếng nổ kịch liệt, chuông lớn màu bạc cũng trực tiếp bị nổ nát, căn bản không thể ngăn cản từng đạo kiếm khí vừa thô vừa to kia.

“Ầm!”

Luồng kiếm khí thứ tư rơi xuống, lần này không còn trở ngại, trực tiếp đâm vào trong đám mây mù xám trắng của Ôn Thiên

Nhân. Đám mây xám trắng đã bành trướng đến hai ba mươi trượng lập tức bị đánh ra một lỗ thủng lớn.

Bên trong truyền ra một tiếng kêu đau đớn.

Sau một khắc, trong đám mây truyền đến âm thanh lạnh lùng của Ôn Thiên Nhân: “Người dám chặt tay ta, ta nhất định phải trả người gấp mười lần!”

Nói xong, đám mây tiêu tán, một cánh tay khô quắt xuất hiện, lơ lửng giữa không trung, nhìn ống tay áo bên cạnh, rõ ràng là tay trái của Ôn Thiên Nhân.

“Hóa Kiếp đại pháp!”

Diệp Trường Sinh nhắm mắt lại, nhẹ giọng nói.

Hắn lập tức nhớ tới môn bí thuật ma đạo trong truyền thuyết này.

Hóa Kiếp Đại Pháp chính là một bộ phận của tứ chi trước đó đã tu luyện thành khôi lỗi thể thân, khi có công kích nào đó không thể ngăn cản được bỗng nhiên đánh vào người, thì có thể dùng thần niệm khẽ động, để cho tứ chi thay thế mình thừa nhận kiếp nạn này.

Loại tà thuật dùng bí pháp nguyên rửa này càng hữu hiệu hơn, có thể tránh cho bản thân không hiểu sao bị ám tử.

Nhưng nói như vậy, loại bí thuật ma đạo đỉnh cấp này chỉ có tu sĩ Nguyên Anh kỳ mới có tư cách tu luyện loại bí thuật này.

Nhưng mà Ôn Thiên Nhân ở Kết Đan kỳ liền thi triển ra loại thủ đoạn này.

Một tiếng rít thê lương vang lên, thân ảnh Ôn Thiên Nhân xuất hiện trong đám mây xám trắng, dùng ánh mắt oán độc nhìn hắn.

Sau lưng hắn xuất hiện sáu đạo hư ảnh cực lớn, hoặc là trên đầu có sừng, hoặc là thân khoác lân giáp, mỗi người đều dữ tợn khủng bố, miệng phun răng nanh, ma khí màu xám trắng quấn quanh thân, giống như Thiên Ma giáng thế.

“Lục Cực Chân Ma!” Diệp Trường Sinh lâm bảm.

Không nghi ngờ chút nào, sáu đạo thân ảnh cực lớn kia chính là đệ nhất ma công Loạn Tinh Hải do Lục Cực Chân Ma Công

thôi phát đến mức tận cùng, triệu hoán ra thân ảnh Chân Ma.

Sáu đạo ma ảnh xuất hiện, hét dài một tiếng, bọn hắn đồng thời ngẩng đầu hướng lên, trong hai tròng mắt mỗi người bắn ra một đạo quang mang màu xám.

Mười hai đạo hào quang màu xám hội tụ vào một chỗ, ngưng tụ thành một màn sáng màu xám, bao phủ Ôn Thiên Nhân vào bên trong.

Kế tiếp, bất luận từng đạo kiếm khí thông thiên triệt địa oanh kích thế nào, màn sáng màu xám kia từ đầu đến cuối chỉ rung động, chưa bị đánh tan.

“Lục Cực Thánh Tôn đã được ta gọi đến, tuy chỉ là hư ảnh của bọn chúng, nhưng dư sức đối phó với một tu sĩ Kết Đan như ngươi!” Ôn Thiên Nhân nhìn thoáng qua phiến tinh không trên đỉnh đầu, cười lạnh nói.

Sau khi Ma công toàn diện triển khai, hắn liền tràn ngập lòng tin vào chính mình, mặc dù đối phương bày ra công pháp có uy lực cực lớn, nhưng như thế nào có thể ngăn cản được đệ nhất Ma công Loạn Tinh Hải này đây?

Bên kia, Lăng Ngọc Linh nhìn chăm chăm vào trận chiến này không nháy mắt một cái, sau khi nghe được những lời nói của Ôn Thiên Nhân, nàng liền cười lạnh một tiếng.

“Lục Cực Chân Ma công mặc dù lợi hại, nhưng Lục Đạo Cực Thánh công pháp đại thành này chẳng phải vẫn thua trong tay phụ thân ta sao?”

“Ngay cả môn công pháp mà phụ thân ta tu luyện kia, Lục Cực Chân Ma Công cũng không địch lại, càng không cần phải nói sở tu của phụ thân hắn là ngay cả công pháp mà phụ thân cũng không dám tu luyện...”

Nói đến đoạn sau, thanh âm của Lăng Ngọc Linh dần dần nhỏ xuống, làm cho người ta khó có thể nghe rõ, ánh mắt nàng nhìn về phía Diệp Trường Sinh trở nên vô cùng kỳ dị.

Mà bên cạnh nàng, Nguyên Dao có chút kinh ngạc nhìn Lăng Ngọc Linh, ánh mắt lộ ra một tia khó tin.

Dường như, nghe được một tin tức không tầm thường gì đó từ chỗ của nàng!

Trên gương mặt nho nhã của Ôn Thiên Nhân hiện đầy sát khí, nghiêng mắt nhìn cánh tay cụt của mình một cái, khẽ vẩy tay, cánh tay cụt bay đến tay hắn.

Hắn nhấn mạnh cánh tay cụt, đồng thời sau lưng có một ma ảnh có hai sừng, vóc người mảnh khảnh há mồm phun ra một luồng sương đỏ mông lung.

Hồng vụ nhanh chóng bao trùm cánh tay cụt kia lại, sau khi tản ra, cánh tay khô quắt vậy mà một lần nữa trở nên đầy đặn.

Ôn Thiên Nhân chuyển động ngón tay một chút, nhẹ nhàng huy động hai cái, một bộ khôi phục như lúc ban đầu.

Nhìn sáu đạo hư ảnh Ma đạo to lớn xung quanh, trong mắt Ôn Thiên Nhân hiện lên một tia tiếc nuối.

Đáng tiếc, sáu đạo hư ảnh này sau khi bị triệu hồi ra, chỉ có thể phòng ngự pháp bảo công kích của đối phương.

Chỉ vì pháp bảo bản mệnh của đối phương thật sự quá lợi hại.

Không mượn lực của Lục Cực Thánh Tôn, hắn không cách nào phòng ngự được, pháp bảo phòng ngự có lợi hại đến mấy cũng chỉ chịu được một luồng kiếm khí oanh kích mà thôi.

Uy lực của pháp bảo này thật sự quá lớn.

Nếu như không có vật này, sáu đạo ma ảnh liên thủ công kích đủ để diệt sát đối phương trong khoảnh khắc.

Nhìn tấm gương đang lơ lửng giữa không trung, trong lòng Ôn Thiên Nhân tràn đầy nghi hoặc.

Hắn rất hiếu kỳ tấm gương này rốt cuộc là pháp bảo gì?

Hắn luôn cảm thấy, pháp bảo như vậy tựa hồ đã nghe nói qua ở nơi nào, nhưng trong lúc nhất thời lại không nhớ ra.

“Xem ra, muốn bắt được kẻ này, phải xuất ra tất cả thủ đoạn của ta!”

“Hôm nay ở chỗ này nhất định phải giết chết hắn, bằng không một ngày nào đó khi hắn tiến giai Nguyên Anh, tất nhiên sẽ trở thành uy hiếp lớn nhất của ta!” Ôn Thiên Nhân thầm nghĩ trong lòng.

Gã khẽ quát một tiếng, giữa hai đầu lông mày bộc phát ra một đạo kim quang sáng chói, kim quang như thực chất kéo dài ra.

Trong chớp mắt, một cái sừng tinh xảo đã xuất hiện trên mi tâm của Ôn Thiên Nhân, kim quang rực rỡ trải rộng những phù văn khó hiểu.

Ôn Thiên Nhân vươn hai tay ra, từ trong tay áo liên tiếp bắn ra tám đạo kim sắc hỏa diễm, kim diễm cỡ nắm tay, quang hoa chói mắt, chuyển động quay quanh Ôn Thiên Nhân.

Chuyển động một lát sau, quang diễm dập tắt, lộ ra tám mặt cổ kính thuần kim, những tấm gương này lớn cỡ lòng bàn tay, một mặt bóng loáng như nước, trên đó có kim quang lưu động, một mặt thô ráp bất bình, xấu xí không chịu nổi.

“Bát Môn Kim Quang Kính?!” Một tiếng thét kinh hãi phát ra từ Lăng Ngọc Linh.

Chỉ thấy vẻ mặt nàng khiếp sợ, tràn đầy vẻ khó tin nhìn tám mặt gương kia.

“Bát Môn Kim Quang Kính!” Nguyên Dao thấp giọng thì thào, trong ánh mắt cũng tràn đầy kinh hãi cùng lo lắng.

Pháp bảo công kích đệ nhất Loạn Tinh Hải này, uy danh hiển hách, từ nhỏ nàng đã nghe nói qua.

Gặp được pháp bảo này, công tử có thể thắng sao?

Trong lòng Nguyên Dao không khỏi lo lắng.

Cho dù đối với Diệp Trường Sinh tràn ngập lòng tin, nhưng giờ phút này trong lòng nàng vẫn còn có chút không chắc chắn.

Hôm nay nhìn thấy hai người tranh đấu, thực lực thật sự là vượt qua khả năng có được của tu sĩ Kết Đan kỳ.

Vượt quá quy cách rồi!

Đối mặt với bất cứ ai trong bọn họ, không quá hai ba hiệp, Nguyên Dao sẽ lập tức bị giết chết.

“Chắc hẳn người cũng biết rõ uy lực của pháp bảo này, hiện tại người có thể chết mà không tiếc!” Ôn Thiên Nhân nhìn Diệp Trường Sinh, cười lạnh một tiếng nói ra.

Trên kim giác trên hai đầu lông mày hắt loé lên quang hoa, một đạo kim quang hết sức nhỏ đột nhiên phun ra, thoáng cái bắn đến trên một mặt gương gần hắt nhất.

Sau đó, lại bắn nhanh đến trên gương nhỏ sát vách, trong nháy mắt bắn tám lần, sau mỗi lần bắn ra, kim quang liền lớn mạnh thêm mấy phần.

Lúc từ mặt gương bắn ra, kim quang đã trở nên cường tráng như cánh tay trẻ con.

Đạo kim quang này hội tụ trước người Ôn Thiên Nhân, ngưng tụ thành một quang đoàn màu vàng lớn cỡ đầu người.

Quang đoàn không ngừng lóe lên, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể bạo liệt ra vậy. Ôn Thiên Nhân trong mắt hiện lên một tia cười lạnh, hai tay hợp lại ở trước ngực, trong nháy mắt, quang đoàn kia liền bị đánh nát.

Kim sắc quang đoàn vỡ vụn ra, tất cả mảnh vỡ đều bay vào trong tám tấm gương kia.

Chỉ một thoáng, tám mặt kính toả sáng hào quang, run rẩy một hồi, từ trong kính phun ra tám đạo cột sáng màu vàng to cỡ miệng chén.

Bên phía Ôn Thiên Nhân đang chuẩn bị sát chiêu, Diệp Trường Sinh cũng không nhìn, mắt thấy đối phương bị màn hào quang màu xám do Lục Cực Chân Ma tạo thành bao phủ, ngay cả công kích của pháp bảo bản mệnh cũng không thể phá vỡ lớp phòng ngự kia, hắn cũng không lãng phí thời gian đi thử các thủ đoạn khác.

Ngoại trừ Chu Thiên Tinh Thần Kính, trên người hắn cũng không có thủ đoạn công kích nào mạnh mẽ hơn nữa.

Vì vậy, hắn mặc cho Ôn Thiên Nhân chuẩn bị sát chiêu, đồng thời cũng chuẩn bị sát chiêu.

Lượng lớn pháp lực không ngừng rót vào trong Chu Thiên Tinh Thần Kính, khiến cho trong tinh không do tám gương này hình thành, trên từng ngôi sao xuất hiện biến hóa.

Vốn bên trong từng đạo kiếm khí thông thiên triệt địa kia, có ba đạo kiếm khí dần dần ngưng tụ lại, biến thành một thanh lợi kiếm màu tím dài ba thước.

Giống như một thanh kiếm thật, ba thanh tử kiếm này được sắp xếp trong bầu trời đêm đen nhánh. Hào quang ở trên đó không ngừng chuyển động, theo thời gian trôi qua, càng phát ra sáng chói.

Tám kim quang kính của Ôn Thiên Nhân bộc phát ra tám đạo kim sắc quang trụ to cỡ miệng chén, trên ba thanh tử sắc tiểu kiếm đột nhiên bốc lên tử sắc hỏa diễm.

Vèo!

Vèo!

Vèo...

Tám cột sáng kim sắc phóng về phía Diệp Trường Sinh với tốc độ cực nhanh. Ánh mắt Ôn Thiên Nhân lóe lên ý cười tàn nhẫn, đợi thấy Diệp Trường Sinh bị tám Kim Quang Kính đánh chết.

Nhưng sau một khắc, Diệp Trường Sinh cười lạnh một tiếng, chỉ thấy hắn một tay bóp ấn quyết, lập tức, toàn thân hắn từ trên xuống dưới, trong mỗi một lỗ chân lông, đều bộc phát ra hào quang màu bạc chói mắt.

Những quang huy màu bạc này giống như thủy triều mãnh liệt xông ra, trong nháy mắt liền lấp đầy tất cả không gian ba trượng xung quanh Diệp Trường Sinh.

Trên tám cái Kim Quang Kính bộc phát ra kim quang công kích, oanh kích lên ngân sắc quang huy, vậy mà tất cả đều bị ngăn trở, không cách nào tiến lên.

“Cái gì?!” Ôn Thiên Nhân kêu to một tiếng, trên mặt tràn đầy vẻ khó tin.

Làm sao có thần thông có thể ngăn cản được công kích của tám chiếc Kim Quang Kính?

Hắn không thể tin vào điểm này!

Nhưng sự thật bày ngay trước mắt hắn ta, hắn ta không thể không tin tưởng.

Mặc cho tám cột sáng kim sắc oanh kích như thế nào cũng không thể phá vỡ quang huy màu bạc.

Ôn Thiên Nhân thấy một màn như vậy, trên mặt lộ ra vẻ dữ tợn, hai tay hắn vừa bấm pháp quyết, tám đạo quang trụ màu vàng kia lập tức hóa thành tám ngọn lửa màu vàng.

Ôn Thiên Nhân há mồm phun ra mấy ngụm máu, chỉ một thoáng, ngọn lửa màu vàng kia càng thêm mãnh liệt.

“Có thể chết dưới Kim Quang Thần Diễm trong truyền thuyết, coi như ngươi chết cũng kỳ lạ rồi!”

Sắc mặt Ôn Thiên Nhân trắng bệch, lạnh lùng nói, hai tay không ngừng bấm quyết phức tạp, trong miệng lập tức lẩm bẩm.

Trong chớp mắt, tám ngọn lửa màu vàng nhanh chóng bao vây Diệp Trường Sinh, khuếch tán ra, nối liền cùng một chỗ, hoàn toàn bao phủ Diệp Trường Sinh.

Ngọn lửa màu vàng hùng lực cháy, ý đồ luyện hóa hào quang màu bạc dày nặng bên ngoài thân thể Diệp Trường Sinh.

Theo ngọn lửa màu vàng thiêu đốt, Diệp Trường Sinh chỉ cảm thấy linh lực trên người không ngừng tiết ra, đi bỏ sung ánh bạc kia, miễn cho bị ngọn lửa màu vàng đốt vào.

Có thể tạo thành uy hiếp với ngân quang thần giáp của hắn, có thể thấy được uy lực của kim quang thần diễm kia kinh người.

Mặc dù dùng Pháp lực hùng hậu của Diệp Trường Sinh, dưới ngọn lửa màu vàng này thiêu đốt, cũng không kiên trì được quá lâu.

Nhưng mà, hiện giờ hắn cũng không cần kiên trì quá lâu.

Diệp Trường Sinh lạnh lùng nói: “Ta cũng muốn xem kim quang thần diễm của ngươi có uy lực lớn hay là Tinh Linh Tử Viêm của ta càng thêm đáng sợ!”

Nói xong, hắn chỉ tay một cái, ba thanh trường kiếm ngưng tụ trong tinh không lập tức rơi xuống.

Trong lúc ầm ầm rơi xuống màn hào quang màu xám kia, trường kiếm lập tức vỡ vụn, ngọn lửa màu tím ầm ầm nổ tung, bao phủ màn hào quang màu xám kia lại.

Thủ đoạn công kích chung cực của hai người lại không khác biệt bao nhiêu!

Đều là dùng hỏa diễm để thiêu đốt đối phương!

Trong mắt Ôn Thiên Nhân hiện lên vẻ kinh ngạc, có chút khó tin nhìn ngọn lửa màu tím đang nhanh chóng bao phủ mình.

Khi vẻ kinh ngạc trên mặt hắn còn chưa hết, liền thấy quang tráo màu xám do Lục Cực Chân Ma ngưng tụ thành dần dần nóng chảy ra.

“Làm sao có thể?!”

Một tiếng thét kinh hãi vang lên, sắc mặt Ôn Thiên Nhân trắng bệch, trơ mắt nhìn màn hào quang màu xám kia dần dần bị đốt cháy thành từng cái lỗ nhỏ.

Mà sáu đạo ma ảnh bên cạnh hắn cũng dần dần tan ra.

Từng đoàn tử sắc hỏa diễm từ trong động nhỏ rơi xuống, lập tức hướng hắn đánh tới.

“A!

!”

Một tiếng kêu thê lương thảm thiết, màn hào quang màu xám triệt để tan rã, ngọn lửa màu tím mãnh liệt nhào lên, bao phủ nửa thân trên Ôn Thiên Nhân với vẻ mặt không thể tin vào mắt.

Ngay cả Độc Giao cũng không thể chống đỡ Tinh Linh Tử Viêm, đương nhiên Ôn Thiên Nhân không có khả năng ngăn cản.

Chỉ trong thời gian mấy hơi thở ngắn ngủi, tiếng kêu thảm thiết của hắn liền im bật lại!

Cuối cùng trận chiến cũng kết thúc với tử vong của Ôn Thiên Nhân, hai nàng ở bên xem hết toàn bộ quá trình chiến đấu của hai người, đến giờ phút này, rung động trong lòng đã lâu không thể lắng lại.

Hai người này, bất luận người nào kéo ra đều có thể tồn tại vô địch trong Kết Đan kỳ, nhưng bởi vì cái gọi là văn vô đệ nhất, võ vô nhị, hai người vô địch gặp nhau, luôn có một người ngã xuống.

Cuối cùng Ôn Thiên Nhân ngã xuống. Lục Cực Chân Ma Công mặc dù là đệ nhất ma công của Loạn Tinh Hải, nhưng vẫn thua dưới Kim Linh Thiên Tinh Công.

Bát Môn Kim Quang Kính đã mất đi pháp lực chèo chống, từ trên không trung rơi xuống, bị Diệp Trường Sinh một phát bắt được.

Nhìn tám tám gương nhỏ trong tay, trong mắt Diệp Trường Sinh hiện lên vẻ yêu thích.

Từ trong chiến đấu vừa rồi có thể thấy được, uy lực của bộ pháp bảo này lớn đến mức nào.

Mặc dù chỉ là bát môn Kim Quang Kính giống nhau, nhưng hiển nhiên một màn này là Cao Nhượng phẩm, uy lực đã không tầm thường.

Nếu là bản nguyên vẹn thật sự của tám kim quang kính, chỉ sợ đại tu sĩ Nguyên Anh hậu kỳ gặp mặt cũng phải tranh đoạt.

Sau khi chứng kiến uy lực của Bát Môn Kim Quang Kính, Diệp Trường Sinh càng thêm mong đợi vào Thanh Linh Giáp.

Pháp bảo này nổi danh ngang với Bát Môn Kim Quang Kính, uy lực sẽ lớn đến mức nào?

Kim Quang Thần Diễm biến mất, ánh bạc dày đặc quanh người Diệp Trường Sinh cũng từ từ tan đi.

Hắn vẫy tay một cái, thu lại Chu Thiên Tinh Thần Kính, ánh mắt Diệp Trường Sinh nhìn về phía bộ tàn thi của Ôn Thiên Nhân.

Chỉ còn lại một cái đầu và nửa bên thân thể, còn lại tất cả đều bị thiêu hủy!

Hắn tháo túi trữ vật trên người xuống, gỡ một hạt châu màu đen từ trên trán Ôn Thiên Nhân xuống.

“Diệt Hồn Châu!”

Nguyên Dao cùng Lăng Ngọc Linh đi tới, thấy hạt châu thì Lăng Ngọc Linh nhẹ giọng nói.

“Người biết vật này? Nói cho ta biết lai lịch của nó!” Diệp Trường Sinh nhìn về phía Lăng Ngọc Linh hỏi.

Lăng Ngọc Linh thản nhiên cười nói: “Viên Diệt Hồn Châu này là kỳ môn pháp bảo do một vị đại tu sĩ Ma đạo luyện chế tại Loạn Tinh Hải trước kia, có thể thôn phệ hồn phách, hấp thu thần thức, đồng thời đeo nó lên người cũng có thể ôn dưỡng thần thức của bản thân!”

“Ôn Thiên Nhân đại khái dựa vào vật ấy tu luyện thành công một thiên bí thuật nào đó trong Lục Cực Chân Ma Công, mới thu được thần thức cường đại như vậy!” Lăng Ngọc Linh nói.

“Thì ra là thế, thật đúng là đồ tốt!”

Diệp Trường Sinh khẽ cười một tiếng, cẩn thận kiểm tra hạt châu này một phen, sau đó thu nó vào trong túi trữ vật.

Lần này, chỉ với hai kiện pháp bảo Bát Môn Kim Quang Kính cùng Diệt Hồn Châu, thu hoạch của hắn cũng phong phú.

Diệp Trường Sinh lại giơ tay đem mấy trăm kim châm đang trôi nổi giữa không trung thu lại.

Uy lực của loại pháp bảo hình châm này cũng tương đối đáng sợ, có thể luyện chế ra số lượng nhiều như vậy, có thể thấy được Ôn Thiên Nhân cũng hao phí rất nhiều tâm huyết ở trên đó.

Nếu như không có thần thức không lồ như vậy, thật đúng là không thể thúc giục pháp bảo này.

Pháp bảo gọi là Kim Châm Kiếm này, trong rất nhiều pháp bảo mà hiện tại Diệp Trường Sinh có được, đủ để xếp vào ba thứ hạng đầu.

Gần bằng Chu Thiên Tinh Thần Kính và tám Kim Quang Kính.

Tiếp theo, Diệp Trường Sinh lại từ trong túi trữ vật của Ôn Thiên Nhân lấy ra một kiện pháp bảo, đây là một lá cờ màu tím.

Tên là Tử Vân Kỳ, có công hiệu phòng ngự cùng di hình hoán vị nhất định.

Một đoàn tử sắc vân vụ bao quanh Ôn Thiên Nhân lúc trước chính là do kiện pháp bảo này phát ra.

Pháp bảo trên người Ôn Thiên Nhân không phải là tinh phẩm, tất cả đều là pháp bảo uy lực cực lớn hoặc có hiệu quả kỳ diệu.

“Đáng tiếc, thanh đồng cổ thuần lúc trước, tiêm trùy màu lam cùng ngân sắc đại chung bị ta công kích hủy diệt, chất lượng ba kiện pháp bảo kia hiển nhiên cũng là thượng hảo!”

Kỳ thật trên người Ôn Thiên Nhân còn có hai kiện pháp bảo là Tứ Tượng Bàn Long mang và nội giáp phòng ngự màu xanh biếc, nhưng tất cả những thứ này đều đã bị Tinh Linh Tử Viêm thiêu hủy.

Không thể không nói, đây là một tiếc nuối.

Từ trên người Ôn Thiên Nhân, Diệp Trường Sinh đã nhận được chiến lợi phẩm phong phú nhất.

Ngoại trừ những pháp bảo này, hắn còn đạt được một ngàn viên linh thạch bậc trung, hai viên yêu đan cấp bảy, một đồng đan dược, phù lục.

Quan trọng nhất chính là, còn có mấy khối ngọc giản ghi lại các loại công pháp.

Lục Cực Chân Ma Công, Long Quyết, Đỉnh Phong Bồi Nguyên Công ...

Kiểm kê túi trữ vật của Ôn Thiên Nhân xong, Diệp Trường Sinh lại tìm cả túi trữ vật của Linh Mặc qua.

So với Ôn Thiên Nhân, túi trữ vật của Linh Mặc cũng bủn rủn hơn rất nhiều, nhưng vẫn khiến cho Diệp Trường Sinh thu hoạch được xa xỉ.

Sau khi kiểm kê chiến lợi phẩm lần này, Diệp Trường Sinh nhìn thoáng qua xung quanh, thầm nghĩ: “Nơi đây không nên ở lâu!”

Xoay người, nói với Nguyên Dao: “Dao Nhi, người mang theo Lăng cô nương, chúng ta mau rời khỏi nơi này!”

Nói xong vung tay, thả phi chu bạch ngọc ra ngoài.

“Vâng, công tử!”

Nguyên Dao lập tức mang theo Lăng Ngọc Linh bay lên phi chu bạch ngọc, sau đó phi chu lập tức hóa thành một đạo tạt quang biến mất.

Trên phi chu, Lăng Ngọc Linh có chút kinh ngạc nhìn Nguyên Dao. Nhớ tới đoạn đối thoại trước đó của hai người, nàng thầm nghĩ: “Nghe ra, vị cô nương này không phải đạo lữ của hần sao?”

“Chắc là thị thiếp, Diệp huynh ngay cả thị thiếp cũng đã bồi dưỡng thành Kết Đan tu sĩ, thật đúng là không tầm thường!”

Lăng Ngọc Linh quang minh chiếu trên dung nhan, thỉnh thoảng xẹt qua thần sắc suy tư, trong lòng như dời sông lấp biển, đủ loại cảm xúc dâng lên.

“Lăng cô nương, người nói xem hiện tại ta nên xử trí người thế nào?” Diệp Trường Sinh chấp hai tay sau lưng, nhìn Lăng Ngọc Linh hỏi.

Lăng Ngọc Linh cũng không hoảng hốt, trên mặt lộ ra vẻ tươi cười, nghiêm túc nói: “Hay là Diệp huynh gia nhập Tinh Cung chúng ta?”

“Gia nhập Tinh Cung? Vừa rồi người phải nhìn thấy công pháp của ta chứ, dưới tình huống như vậy, người còn muốn mời ta gia nhập Tinh Cung sao?” Diệp Trường Sinh nhẹ giọng cười một tiếng, hỏi.

Căn cứ tin tức lấy được từ Nguyên Tinh đạo nhân, hiện tại chấp chương nhất mạch này của Tinh Cung, quan hệ với Nguyên Tinh đạo nhân không hài hòa như vậy.

Diệp Trường Sinh cũng không cho rằng gia nhập Tinh Cung là có thể giúp bản thân đạt được bao nhiêu lợi ích.

Trước khi thực lực đủ mạnh, gia nhập Tinh Cung chỉ có thể tự tìm phiên toái.

Đương nhiên, hắn cũng không có ý nghĩ báo thù cho Nguyên Tinh đạo nhân.

Ân oán truyền thừa của Tinh Cung hắn không muốn liên lụy, nhưng hiện tại cũng không thể tùy ý bỏ qua Lăng Ngọc Linh.

Nếu không vạn nhất nữ tử này trở về đem tin tức của mình nói cho cha mẹ nàng, Thiên Tinh Song Thánh sẽ có phản ứng gì, thì không thể đoán trước được.

Nhưng cũng không thể trực tiếp giết chết nàng ta.

Ôn Thiên Nhân Diệp Trường Sinh dám giết, một là vì đối phương muốn giết hắn, nên hắn không thể buông tha đối phương.

Hai là tính cách của Lục Đạo Cực Thánh hoàn toàn khác với Thiên Tinh song thánh.

Song Thánh Thiên Tinh rất có tình cảm, bọn họ đã giết con gái của bọn họ, không tiếc bất cứ giá nào bọn họ cũng sẽ không tiếc bất cứ giá nào đuổi giết người cho đến chết.

Theo tình huống ban đầu, Thiên Tinh song thánh đã đến hậu kỳ, làm hết thấy mọi chuyện đều là lót đường cho Lăng Ngọc Linh.

Vì để Lăng Ngọc Linh bình yên chấp chương Tinh Cung, bọn họ đã lựa chọn tự bạo giết chết Lục Đạo Cực Thánh và Vạn Tam Cô.

Nếu Lăng Ngọc Linh đột nhiên chết, chỉ sợ Tinh Cung đối với chuyện này mà nói, cũng không có ý nghĩa gì, chuyện gì cũng có thể làm được.

Mà Lục Đạo này lại hoàn toàn khác, hắn vô tình, ngay cả muội muội của mình, người thân nhất như phu nhân mà cũng có thể hạ độc thủ, vậy thì càng không cần phải nói chỉ một mình Ôn Thiên Nhân.

Có phải Lục Đạo còn chưa để ý cái chết của người này hay không.

Thậm chí, Diệp Trường Sinh cũng hoài nghi việc Lục Đạo bồi dưỡng Ôn Thiên Nhân, rất có thể chính là vì muốn mình có thêm một cỗ luyện thi tốt nhất.

“Ta thật sự không nghĩ tới Diệp huynh có thể tu luyện Thiên Tinh Quyết tới mức này, xem ra Diệp huynh có thể nói là kỳ tài tu đạo mấy vạn năm khó gặp ở Loạn Tinh Hải!” Lăng Ngọc Linh nói.

Trong ánh mắt nàng mang theo thần sắc kỳ dị.

Khi Diệp Trường Sinh lấy Chu Thiên Tinh Thần Kính ra, nàng đã nhận ra pháp bảo này.

Khi Diệp Trường Sinh dùng Tinh Ngân Kiếm Khí đối địch, Lăng Ngọc Linh càng trực tiếp xác định, Diệp Trường Sinh tu luyện nhất định là Thiên Tinh Quyết.

Hiểu được môn công pháp này khó tu luyện đến cỡ nào Lăng Ngọc Linh, lúc ấy rung động trong lòng khó có thể diễn tả bằng lời.

Nàng tuyệt đối không nghĩ tới lại có người tu luyện môn công pháp này, hơn nữa còn đạt tới Kết Đan kỳ.

Muốn tu luyện môn công pháp này, vậy lượng tài nguyên tiêu hao là phần lớn tu sĩ khó có thể thừa nhận được.

Diệp Trường Sinh hoặc sau lưng có một thể lực lớn chèo chống, hoặc là thiên phú tuyệt hảo, vạn năm hiếm thấy.

Trừ cái đó ra, Lăng Ngọc Linh cũng không nghĩ ra cách giải thích nào khác.

Nhưng, căn cứ tình báo lấy được lúc trước, sau lưng Diệp Trường Sinh là không có bất cứ thể lực nào chèo chống.

Như vậy, nói cách khác, môn công pháp này là một mình hắn đang tu luyện.

Nói như thế, tư chất của hắn quả nhiên vạn năm khó gặp, hẳn là giống vị tiên bối sáng lập Tinh Cung trước kia, thuộc loại thể chất đặc thù thích hợp tu luyện Thiên Tinh Quyết.

“Người này, nói không chừng có thể có tư chất tiến giai Hóa Thần!” Lăng Ngọc Linh thầm nghĩ, đôi mắt đẹp của nàng không ngừng nhìn chằm chằm Diệp Trường Sinh.

“Thiên Tinh Quyết?”

Diệp Trường Sinh nhướng mày, lập tức phản ứng lại đây hẳn là xưng hô Tinh Cung đối với Kim Linh Thiên Tinh Công.

“Ồ? Thì ra Diệp huynh không biết môn công pháp này chính thức xưng hô sao? Môn công pháp người tu luyện tên là Thiên Tinh Quyết, chính là công pháp do người sáng lập Tinh Cung chúng ta sáng tạo ra!”

” Từ sau khi môn công pháp này xuất hiện thì rất ít người có thể tu luyện đến Nguyên Anh kỳ, có thể tu luyện tới Kết Đan kỳ, đều xem như thiên tài tuyệt thế vạn dặm mới có được!”
Lăng Ngọc Linh cười nói.

“Vì sao vậy?” Diệp Trường Sinh hơi híp mắt lại, hỏi.

“Bởi vì muốn tu luyện Thiên Tinh Quyết, thì nhất định phải phối hợp với Cửu Khiếu Tinh Nguyên Công cùng tu luyện, nói vậy Diệp huynh lấy được Thiên Tinh Quyết đồng thời cũng đạt được Cửu Khiếu Tinh Nguyên Công a?”

“Nếu như không tu luyện Cửu Khiếu Tinh Nguyên Công, mỗi đại cảnh giới Thiên Tinh Quyết đột phá đều trở nên dị thường gian nan, mà nếu như tu luyện, Thiên Tinh Quyết ngược lại sẽ rất dễ đột phá!”

“Hai môn công pháp này hỗ trợ lẫn nhau, thiếu một thứ cũng không được, nhưng muốn tu luyện Cửu Khiếu Tinh Nguyên Công, đó khó khăn cỡ nào, Diệp huynh chắc hẳn đã hiểu được!”

“Tu luyện một cái tinh khiếu cũng cần thời gian khoảng trăm năm, người có thiên tài bậc này cũng không chịu nổi tiêu hao như vậy!”

“Bất kỳ một tu sĩ có chí hướng tu luyện đến Nguyên Anh hậu kỳ, thậm chí là tu sĩ Hóa Thần Kỳ cũng sẽ không tu luyện Cửu Khiếu Tinh Nguyên Công, tự nhiên cũng sẽ không tu luyện Thiên Tinh Quyết!”

“Ngay cả kỳ tài ngút trời như cha ta, lúc trước chọn lựa công pháp, cũng từ bỏ Thiên Tinh quyết, chuyển qua tu luyện một môn công pháp thiếu một chút nữa!”

“Diệp huynh có thể tu luyện Thiên Tinh quyết tới Kết Đan trung kỳ thật sự khiến Ngọc Linh bội phục, hơn nữa nhìn tuổi tác của Diệp huynh cũng không giống đặc biệt lớn, điểm này càng làm Ngọc Linh bội phục, phải biết rằng Thiên Tinh quyết không có hiệu quả trú nhan!”

Nghe thấy câu này của Lăng Ngọc Linh, Diệp Trường Sinh cười cười cười, không có trả lời.

“Bất quá!” Lăng Ngọc Linh bỗng đổi đề tài: “Theo ta được biết, lúc trước Cửu Khiếu Tinh Nguyên Công chỉ có bốn tầng đầu tiên?”

“Diệp huynh nếu muốn có được công pháp tiếp theo, chỉ sợ chỉ có thể gia nhập Tinh Cung!” Lăng Ngọc Linh trên mặt mang theo tươi cười tươi cười nói.

“Ha ha, có thêm việc nào gia nhập Tinh Cung nữa hay không, về sau hãy nói, tầng bốn Tinh Nguyên Công Cửu Khiếu đã đủ cho ta tu luyện đến Nguyên Anh Kỳ!”

“Về phần năm tầng phía sau, đó là lúc ta phải đột phá Hóa Thần mới nên đi suy nghĩ chuyện này!”

“Còn bây giờ, ta rất lo Lăng cô nương đem chuyện này nói ra, nói cho phụ mẫu ngươi!” Diệp Trường Sinh bình tĩnh nói.

Lăng Ngọc Linh nghe vậy đảo mắt, nói: “Chút chuyện ấy xin Diệp huynh yên tâm, loại chuyện này, ta sẽ không dễ dàng tiết lộ, dù sao ta đối với Diệp huynh từ trước tới nay đều không có địch ý, ân oán mấy vạn năm trước, ta sẽ không quan tâm đâu!”

“Ha ha, Lăng cô nương nói những lời này, cô cảm thấy cô sẽ tin sao?” Diệp Trường Sinh cười chế nhạo.

Lăng Ngọc Linh bất đắc dĩ thở dài: “Mặc kệ Diệp huynh có tin hay không, Ngọc Linh đều có thái độ như vậy, nhưng Diệp huynh ngàn vạn lần đừng giết ta, nếu không cha mẹ ta sẽ lập tức cảm nhận được chuyện xảy ra ở đây!”

“Ta nghĩ Diệp huynh cũng sẽ không tự đại đến mức cảm giác được chính mình dưới sự đuổi giết của hai vị tu sĩ Nguyên Anh hậu kỳ có thể đào tẩu sao?”

“Nơi đây cách Thiên Tinh thành không xa, với tốc độ của cha mẹ ta, muốn ra ngoài gây sự với Diệp huynh, hẳn là không

mất bao nhiêu thời gian!” Lăng Ngọc Linh nhìn hải vực xung quanh nói.

“Lăng cô nương nói có lý, chỉ có điều sao ta nghe nói Thiên Tinh song thánh không dễ dàng rời khỏi thánh sơn!” Diệp Trường Sinh mặt mang thâm ý nói.

Lăng Ngọc Linh nghe vậy biến sắc, miễn cười, nói: “Đó là do người ngoài lừa dối mà thôi, cha mẹ ta chẳng qua chỉ là bế quan tu luyện, muốn rời khỏi Thiên Tinh Thành rồi rời đi thì sẽ có trở ngại gì!”

Nghe lời ấy, Diệp Trường Sinh cười cười, không nói thêm gì.

Đối với tình trạng trước mắt của Thiên Tinh Song Thánh, có thể hắn còn hiểu rõ hơn so với Lăng Ngọc Linh.

Hai người bọn họ tu luyện Nguyên Từ Thần Quang, dễ dàng là một tòa Nguyên Từ Sơn không thể rời khỏi Thánh Sơn.

Bất quá, nguyên từ thần quang mỗi tháng Nguyên Từ sơn đều sẽ suy yếu một ngày, lúc này Thiên Tinh song thánh có thể thừa cơ rời khỏi Thiên Tinh thành, đi làm việc bọn họ muốn.

Ngày hôm đó là ngày gì, Diệp Trường Sinh không biết, cho nên hắn cũng sẽ không đi đánh cược hôm nay không phải.

“Lăng cô nương nói xong lại hoa rơi, nhưng muốn Diệp mỗ dễ dàng buông tha người, đó là điều không có khả năng. Mấy ngày kế tiếp, vẫn nên ủy khuất Lăng cô nương một chút, chờ ta xử lý xong mọi chuyện mới có thể thả cô đi!” Diệp Trường Sinh nói.

Tiếp theo, hắn cũng không hề để ý tới chuyện Lăng Ngọc Linh không ngừng khuyên bảo và hấp dẫn hắn gia nhập Tinh Cung.

Một đường bay nhanh, Diệp Trường Sinh mang theo Lăng Ngọc Linh và Nguyên Dao đi tới một hòn đảo nhỏ hẻo lánh.

Trên tòa đảo này không có tu sĩ cường đại gì, chỉ có một ít tu sĩ Luyện Khí kỳ cùng phạm nhân tụ cư tại đây.

Diệp Trường Sinh vô thanh vô tức lên vào hòn đảo này, mở động phủ, dùng trận pháp bảo vệ động phủ, sau đó mang theo Nguyên Dao và Lăng Ngọc Linh tiến vào bên trong.

“Chúng ta có thể sẽ ở chỗ này một thời gian, trong thời gian này kính xin Lăng cô nương an phận một chút, đừng làm ra chuyện khiến ta không thể không xuống tay độc ác!” Diệp Trường Sinh thâm ý nói với Lăng Ngọc Linh.

Lăng Ngọc Linh nghe vậy ngẩn ra, lập tức cười nói: “Kính xin Diệp huynh yên tâm, Ngọc Linh không phải là người không biết tốt xấu như vậy!”

“Mặt khác, Diệp huynh muốn nhốt ta lại, tốt nhất không nhốt ta quá lâu, Tinh Cung bên kia nếu phát hiện ta thời gian dài chưa trở về, sẽ dùng một loại bí pháp nào đó để tìm tung tích của ta!” Lăng Ngọc Linh lại nhắc nhở một câu.

Diệp Trường Sinh nghe vậy cười cười, không có trả lời, ôm lấy vòng eo mảnh khảnh của Nguyên Dao, đi vào trong một gian mật thất.

Hắn sắp đột phá Kết Đan hậu kỳ rồi!

Trong mật thất động phủ, Nguyên Dao nhìn Diệp Trường Sinh cao lớn trước mặt, khuôn mặt từ từ đỏ lên.

Một bầu không khí ám muội bắt đầu tràn ngập giữa hai người, Nguyên Dao chỉ cảm thấy nhiệt độ giữa hai người bắt đầu tăng lên kịch liệt.

Cũng không biết là nhiệt độ trong động phủ đang tăng lên, hay là nhiệt độ của bản thân nàng đang tăng lên cao, trên lúm đồng tiền xinh xắn mềm mại của nàng chỉ còn đỏ ửng.

Mặt mày như vẽ, da thịt trắng hơn tuyết, lại thêm một thân váy đen tôn lên nên càng khiến nàng thêm xinh đẹp như bạch ngọc điêu thành.

Mái tóc đen nhánh rủ xuống bên hông, một đôi mắt sáng như thu thủy, lông mi thật dài nhẹ nhàng rung động, như mộng như ảo.

Trên dung nhan tuyệt lệ kia, hàm chứa e thẹn, ánh mắt rủ xuống, giống như là không dám nhìn thẳng.

“Sao vậy? Sợ à?”

Diệp Trường Sinh vươn tay ra, nhẹ nhàng ôm lấy vòng eo mảnh khảnh của nàng, kéo đến gần mình, ghé sát vào cái lỗ tai mềm mại xinh xắn như ngọc, nhỏ giọng nói.

Với tư thế như vậy, hẳn có thể cảm nhận được sự đẩy đà của viên châu kia đang hướng về phía mình mà áp bách.

Diệp Trường Sinh vươn tay ra, nắm chặt đường nét lá lướt trí tuệ kia, rong chơi ở giữa, cảm nhận được một chút mềm mại và tinh tế khiến người ta điên cuồng.

“Công tử... A~”

Nguyên Dao phát ra thanh âm như tiếng ca, lông mi thật dài rung động kịch liệt, trong đôi mắt đẹp ẩn chứa sương mù động lòng người.

Cúi đầu xuống, Diệp Trường Sinh tinh tế thưởng thức một hương vị mê hoặc. Mãi đến khi ánh mắt mê muội của Nguyên

Dao như tơ, hấn mới ngẩng đầu, trong mắt ngậm cười, thấp giọng nói: “Cảm giác thế nào?”

Ánh mắt Nguyên Dao đã có thể mê hoặc chảy nước, nhu nhược vô cốt treo trên người Diệp Trường Sinh, thanh âm câu kính nói: “Dao Nhi chỉ cảm thấy khó chịu, khó chịu mười mấy năm, đều do công tử!”

Nàng thở ra như lan, ánh mắt mê ly, trên dung nhan tuyệt sắc như ngọc trải rộng màu đỏ hồng, đẹp đến kinh người, khiến người vừa nhìn đã tâm chấp chờn, khó có thể tự kiềm chế.

Thuận thế té xuống, đôi chân thon dài kia duỗi thẳng, giao nhau xoay tròn, trong con ngươi xinh đẹp tinh khiết của Nguyên Dao mang theo sợ hãi cùng với chờ mong.

Thời gian trôi qua, bây giờ nàng đã không còn là thiếu nữ vừa ra khỏi nhà tranh, thuần khiết chẳng biết gì cả.

Sau khi bị Diệp Trường Sinh kéo qua quan sát việc Nghiên Lệ hầu hạ hấn, Nguyên Dao cũng dần dần lĩnh ngộ được một ít kỹ xảo.

Giờ phút này nàng như thể học được thứ gì đó từ chỗ Nghiên Lệ, nhưng cuối cùng vẫn chưa tự mình thể nghiệm, cho nên tương đối thừa thớt.

Nhưng không sao, rất nhanh Diệp Trường Sinh sẽ khiến cô thành thạo.

.....

Bên ngoài mật thất, Lăng Ngọc Linh có chút nhàm chán ngồi trên mặt đất, đôi mắt đẹp nhấp nháy liên tục, không biết đang suy nghĩ điều gì.

Có lẽ đang cân nhắc xem Diệp Trường Sinh và Nguyên Dao ở trong đó làm những gì, hoặc là đang suy nghĩ làm cách nào kéo Diệp Trường Sinh vào trong Tinh Cung.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, Lăng Ngọc Linh đang trầm tư, đột nhiên nghe thấy từng tiếng oanh oanh trong động phủ truyền đến.

“Đây là...”

Lăng Ngọc Linh Đứng lập tức đỏ mặt.

“Sau khi bọn họ đi vào, thì ra là có chuyện như vậy?” Lăng Ngọc Linh nhất thời trợn mắt há hốc mồm, trên mặt tràn đầy vẻ kinh ngạc và ngượng ngùng.

Rất nhanh, nàng liền đứng ngồi không yên, loại thanh âm chưa bao giờ che giấu này truyền đến, khiến nàng hận không thể lập tức tìm cái kẻ đất mà chui vào.

“Thật sự... Thật là quá đáng rồi!” Lăng Ngọc Linh nắm chặt lấy góc áo, trong ánh mắt mang theo một lớp sương mù.

Mấy ngày sau, Nguyên Dao vẽ mặt mỗi một từ trong mật thất đi ra, thấy được Lăng Ngọc Linh đang đứng một bên, ánh mắt mờ mịt.

“A!”

Nguyên Dao thở nhẹ một tiếng, quên mất nơi này còn có người khác!

Chỉ một thoáng, khuôn mặt nàng đỏ bừng, hận không thể lập tức quay người trốn trở về trong mật thất.

Nhưng cửa mật thất đã đóng lại, trong tòa động phủ lâm thời này chỉ có một gian phòng.

Vì vậy, Nguyên Dao liền bất an đứng tại chỗ, trong lòng tràn đầy xấu hổ mà nhìn Lăng Ngọc Linh.

Lăng Ngọc Linh cũng nhìn nàng, nhất thời không nói gì.

Trong mật thất, Diệp Trường Sinh vận chuyển công pháp, luyện hóa Âm Nguyên khổng lồ lấy được từ Nguyên Dao.

Cổ năng lượng này không chỉ làm cho hắn trực tiếp đột phá đến Kết Đan hậu kỳ, càng một đường đẩy pháp lực của hắn tăng vọt, một mực đến giả anh.

Chỉ cần thiết chút nữa là có thể kết anh!

Mười mấy ngày sau, trong động phủ, sắc mặt Diệp Trường Sinh đỏ bừng mở mắt ra, khí tức cường đại từ trên người lóe lên rồi biến mất.

Thực lực lại tăng vọt!

Hắn hiện tại tự tin có thể đánh một trận với Nguyên Anh!

Đứng dậy, Diệp Trường Sinh đi ra khỏi mật thất, nhìn thấy hai cô gái đang dựa vào vách tường của động phủ.

Hai vị Khuynh Thành Tuyệt Sắc đứng ở chỗ này, tựa hồ làm cho động phủ đơn sơ này đều sáng thêm vài phần.

Trong khoảng thời gian ngắn, Diệp Trường Sinh khó có thể phân ra hai người con gái thì ai xinh đẹp hơn.

Không phân biệt bá trọng điểm.

Đi về phía trước, không coi ai quan tâm Nguyên Dao vài câu, sau đó phân phó nàng: “Dao Nhi, người ở đây nhìn nàng, ta đi đón mấy vị tỷ tỷ của người!”

“Vâng, công tử!”

Nguyên Dao nhẹ giọng đáp ứng, ánh mắt mềm mại đáng yêu, bên trong ẩn chứa nhu tình mật ý khiến người ta trầm luân.

Sau khi vuốt ve mái tóc dài bóng loáng của nàng một chút, Diệp Trường Sinh đi tới trước mặt Lăng Ngọc Linh, cười nói: “Đắc tội, Lăng cô nương!”

Nói xong, trong ánh mắt khác thường của Lăng Ngọc Linh, một kích đánh ngất đối phương, sau đó lại tự mình hạ cấm chế lên người nàng.

Hắn sợ chỉ dựa vào Nguyên Dao không nhất định có thể chế trụ nàng, nói không chừng sẽ bị nàng dùng thủ đoạn gì đó trốn thoát.

Cho nên, tự mình ra tay, hạ cấm chế trên người nàng.

Sau đó Diệp Trường Sinh lập tức rời khỏi động phủ, hướng Thiên Tinh thành bay đi.

Mấy ngày sau, đến Thiên Tinh thành, Diệp Trường Sinh một khắc cũng không có trì hoãn, trực tiếp đi tới động phủ trên Thánh sơn.

“Hả? Muốn rời khỏi đây?” Nghe hắn nói, bốn cô gái trong động phủ đều rất kinh ngạc.

“Ừm, cụ thể nguyên nhân trên đường chậm rãi nói, các người mau thu thập một chút, chúng ta rời đi trước!”

Sau khi nghe được Diệp Trường Sinh dặn dò, chúng nữ lập tức đi thu thập động phủ.

Diệp Trường Sinh cũng động thủ, thu thập lại hai con Huyết Ngọc Tri Chu được bố trí bên trong trùng thất.

Đợi đến khi chúng nữ dọn dẹp động phủ sạch sẽ, năm người mới lập tức rời động phủ, rời khỏi Thiên Tinh Thành.

Tiếng bước đi vô thanh vô tức.

“Tiếp theo, tìm một hòn đảo ít người lui tới, chuẩn bị để ngưng kết Nguyên Anh!” Đứng trên phi thuyền bạch ngọc, Diệp Trường Sinh trầm nghĩ trong lòng.

Mang theo Trần sư tỷ và bốn nàng đi tới động phủ tạm thời cùng Nguyên Dao Hội.

Diệp Trường Sinh nhìn Lăng Ngọc Linh ngã trong động phủ, lẩm bẩm nói: “Chỉ có thể làm như vậy thôi!”

“Dựa theo quá khứ đối với Đồng Huyền Nhi, dùng bí thuật trong Hợp Hoan bí điển sửa lại trí nhớ của nàng!” Diệp Trường Sinh trong lòng trầm nghĩ.

Đây là biện pháp giải quyết mà hắn nghĩ ra, tạm thời khiến Lăng Ngọc Linh quên đi sự tình lúc trước.

Diệp Trường Sinh lập tức bắt đầu thi pháp, một tay đặt trên đầu Lăng Ngọc Linh, sương mù màu hồng nhạt xuất hiện, bay vào trong đầu nàng.

Tất cả ký ức có liên quan đến sự xuất hiện của Ôn Thiên Nhân đều bị bóp méo, biến thành nàng và Linh Mặc gặp phải một ma đạo yêu nhân.

Yêu nhân ma đạo kia gặp phải hai tu sĩ Tinh Cung bọn họ, điên cuồng công kích, Linh Mặc bị giết chết.

Mà nàng tuy rằng đã thoát được thể nhưng pháp lực cũng đã tiêu hao hết, liền ngất xỉu trên một hòn đảo nhỏ như vậy.

Hiện giờ thần thức của Diệp Trường Sinh càng thêm cường đại, bóp méo ký ức của một tu sĩ Trúc Cơ như Lăng Ngọc Linh, đương nhiên là chuyện dễ dàng.

Cho dù là nàng trở về Tinh Cung, những tu sĩ Nguyên Anh cũng sẽ không phát hiện ký ức của nàng có vấn đề.

Trừ phi nàng gặp phải Thiên Tinh song thánh.

“Nhưng mà, căn cứ theo trí nhớ thì thời kỳ này Thiên Tinh Song Thánh hẳn là đang bế quan, mặc dù là Lăng Ngọc Linh muốn gặp mặt bọn họ cũng rất khó!”

“Hẳn là không nhanh như vậy liền có thể nhìn thấy, mặc dù gặp được rồi, thủ đoạn của ta bị phát hiện rồi, khi đó ta cũng đã chạy xa, không sợ bọn họ rồi!”

Diệp Trường Sinh trong lòng nghĩ, đem ký ức Lăng Ngọc Linh sửa đổi thành bộ dáng mình muốn.

Sau đó, đặt nó ở trong động phủ tạm thời, mang theo đám người Trần sư tử nhanh chóng rời đi.

Sau nửa canh giờ, Lăng Ngọc Linh tỉnh lại, nhìn cảnh tượng xa lạ trước mắt, trong ánh mắt hiện lên một tia mờ mịt.

“Ta ngã bao lâu rồi?”

“Yêu nhân ma đạo kia, ta tất sát!” Vẻ mờ mịt trong mắt Lăng Ngọc Linh dần dần biến mất, một cỗ lãnh ý bốc lên.

Nhớ tới tình cảnh lúc trước bị yêu nhân ma đạo truy sát, pháp lực tiêu hao hết.

“Ài, Linh Sư thúc thật đáng tiếc, ta vẫn luôn cảm thấy chắc chắn tương lai huynh ấy có thể trở thành tu sĩ Nguyên Anh kỳ đấy!”

Lăng Ngọc Linh tiếc nuối lắc đầu, đứng dậy, cảm nhận được pháp lực tràn đầy trong cơ thể, trong lòng tràn đầy sợ hãi.

Lần này, thiếu chút nữa bị yêu nhân ma đạo kia giết chết.

Nàng nhìn thoáng qua hoàn cảnh chung quanh, thở dài một tiếng, thả người bay ra ngoài.

Xuất ra tinh đồ, đối chiếu địa điểm một chút, sau đó hướng Thiên Tinh thành bay đi.

Trong mây mù, Diệp Trường Sinh giẫm lên phi chu bạch ngọc xuất hiện, nhìn Lăng Ngọc Linh rời đi, trong lòng thầm nghĩ: “Hẳn là không phát hiện vấn đề gì, xem ra tạm thời có thể che giấu một thời gian rồi!”

“Đợi đến tương lai, cho dù nàng ta có phát hiện ra vấn đề cũng không sao!”

“Tuy thực lực của Thiên Tinh Song Thánh mạnh, nhưng cũng không thể nắm giữ mỗi góc ngách của Loạn Tinh Hải!” Diệp Trường Sinh thầm nghĩ.

Hắn nhìn thoáng qua hoàn cảnh chung quanh, phi chu bạch ngọc dưới chân xoay người một cái, vội vã bay về phía xa.

Kế tiếp, cần ẩn cư thêm một đoạn thời gian nữa.

Xích Phản đảo, là một hòn đảo trung đẳng trong Loạn Tinh Hải.

Đảo này ở vị trí vắng vẻ, nằm trong khu vực sát biên giới Loạn Tinh Hải, không có thể lực chính thức quản lý, cũng không có đảo chủ nói.

Đây là một hòn đảo hoàn toàn tự do ra vào, tất cả sẽ có một cái tên như vậy, đều là bởi vì trong hải vực phụ cận sinh trưởng một loại Yêu thú Xích Phản tên là Xích Phản.

Mỗi thời điểm sinh trứng, những Xích Phản này sẽ lên bờ, chôn hậu đại của bọn chúng ở bờ cát bên bờ xuống.

Thực lực loại yêu thú này không phải là rất mạnh, nhưng xác nó lại vô cùng cứng rắn, phi thường thích hợp để chế tác pháp khí.

Bởi vậy, trên đảo quay quanh Xích Phản xuất hiện mấy môn phái trung đẳng am hiểu luyện khí, bọn họ bảo hộ bọn Xích Phản để trứng không bị uy hiếp, có thể liên tục săn giết Xích Phản đi luyện chế pháp khí phòng ngự tính nhất định.

Trên Xích Phản đảo có một linh mạch, phẩm chất không tính là thượng giai, nhưng đủ khổng lồ, bởi vậy nuôi sống ba bốn môn phái trung đẳng cũng không tính là việc khó.

Hơn nữa trên hòn đảo này còn tụ cư không ít tán tu.

Đoàn người Diệp Trường Sinh đi tới đảo Xích Phản này, ở trong dãy núi trên đảo, chọn lựa một nơi coi như là linh khí, mở động phủ.

Sau khi trải qua một loạt trận pháp, tòa động phủ này đã hoàn toàn ẩn nấp, cho dù là Nguyên Anh tu sĩ đi ngang qua cũng

không thể nào phát hiện ra điểm khác thường của nơi này.

Diệp Trường Sinh mở ra một đoạn năm tháng tu hành an tĩnh, tu vi sau khi đến Giả Anh, hẳn liền bắt tay vào tu luyện tầng thứ hai và tầng thứ ba Cửu Khiếu Tinh Nguyên Công.

Đợi đến lúc cơ thể mở ra ba cái tinh khiếu, đột phá Nguyên Anh thành chuyển mười phần chắc chín.

Đương nhiên, cửa ải Tâm Ma khi đột phá Nguyên Anh cũng không dễ dàng gì, có điều Diệp Trường Sinh cũng đã sớm có chuẩn bị đối với chuyện này.

Cực Thần ấn pháp tầng thứ hai, Ngự Ma ấn!

Khác với Trảm Hồn ấn chuyên dùng để tấn công thần thức, Ngự Ma ấn hướng về phòng vệ.

Đây là một môn bí thuật thần thức có tính phòng ngự, sau khi tu luyện thành công, có thể chống đỡ tâm ma, huyền thuật, mị thuật, tất cả công kích trên thần thức.

Cùng với sự công kích cường đại của Trảm Hồn ấn, Ngự Ma ấn ở phương diện phòng vệ cũng là không thể phá vỡ.

Hơn nữa, sau khi tu luyện môn bí thuật này, thần thức lại tăng gấp bội.

Đến lúc đó, cường độ thần thức của Diệp Trường Sinh sẽ tăng lên gấp bốn lần so với cùng giai.

“Thần thức không lờ, nếu không có nhục thân cường hãn chèo chống, chỉ sợ đầu đã muốn nổ tung rồi. Hay là tu luyện Cửu Khiếu Tinh Nguyên Công trước đi!”

“Vừa vặn trước kia cũng từng săn giết qua vài con yêu thú cấp bảy, lúc giết chết chúng nó, cũng thuận tay luyện Huyết Linh Đại Đan, kế tiếp liền dùng những con yêu thú cấp bảy này Huyết Linh Đại Đan để tu luyện đi!”

Diệp Trường Sinh lấy ra một viên đan dược huyết sắc sáng long lanh, há mồm nuốt xuống, chỉ một lát, một cỗ khí huyết không lồ tràn vào trong cơ thể hắn.

Diệp Trường Sinh thử vận chuyển Cửu Khiếu Tinh Nguyên Công, đi luyện hóa những khí huyết này, lại phát hiện tốc độ luyện hóa so với lần trước tu luyện nhanh hơn một chút, nhưng

so với việc mượn nhờ tốc độ tu luyện của Ngự Hoàng Thôn Linh Công vẫn chậm hơn rất nhiều.

Vì vậy, hắn lập tức gõ chuông vào một cái trong động phủ, sau một lát, hai tỷ muội Nguyên Dao Nghiên Lệ đi đến.

Diệp Trường Sinh ngồi xếp bằng dưới đất, khí huyết không lồ làm cho sắc mặt hắn đỏ lên, nhìn hắn ăn mặc trắng trẻo, lộ ra cánh tay trắng như ngó sen cùng với hai tỷ muội chân ngọc dài. Diệp Trường Sinh lập tức nói: “Các người đến giúp ta tu hành!”

Nghiên Lệ so với Nguyên Dao lớn mật hơn rất nhiều, nghe được lời này, nàng ta lập tức cười một tiếng, nhu nhược vô cốt ngã về phía Diệp Trường Sinh, hơi thở như lan, nhõng nhẽo cười nói:

“Công tử, nên giúp người tu hành thế nào, người ta không biết mà.”

Nghe nàng cười quyến rũ như vậy, Diệp Trường Sinh tức giận dữ, ánh mắt cũng nóng lên.

Đè đầu Nghiên Lệ xuống, nàng nói: “Cứ thế giúp ta!”

Nghiên Lệ kiều mỵ lườm hắn một cái, dịu dàng cúi đầu, cẩn thận tỉ mỉ giúp đỡ Diệp Trường Sinh.

Diệp Trường Sinh thoải mái híp mắt, lại nhìn về phía Nguyên Dao, nói: “Dao Nhi, con cũng đến đây!”

“Hả?!”

Nguyên Dao kinh hô một tiếng, mặt đỏ lên, trong lúc nhất thời, có chút do dự.

“Nhanh lên!” Diệp Trường Sinh thúc giục.

Nguyên Dao tuyết trắng rơi trên ngọc dung, hiện ra một mảng thẹn thùng, tựa hồ rất là xấu hổ.

Nhưng rất nhanh sau đó, nàng vẫn đưa đôi mắt quyến rũ như tơ cúi đầu sát vào Nghiên Lệ.

Nhìn hai khuôn mặt kiều diễm này, Diệp Trường Sinh cười ha ha một tiếng, nói: “Để ta xem kỹ thuật của hai tỷ muội các người ai tốt hơn!”

Nghiên Lệ nghe vậy ngẩng đầu lên, trên mặt nở một nụ cười diễm lệ, nói: “Cái này không phải ta khoe khoang đâu, Dao nhi muội muội chắc chắn không phải đối thủ của ta!”

Trong ánh mắt nàng mang theo một tia khiêu khích.

Thắng bại của Nguyên Dao cũng bị kích động, hừ lạnh một tiếng, nói: “Ta sẽ không thua người đâu!”

Nói xong, cúi đầu, cố gắng chứng minh bản thân.

Trong tòa động phủ này, người am hiểu nhất là hầu hạ Diệp Trường Sinh, không nghi ngờ gì chính là Nghiên Lệ.

Nàng là một nữ nhân rất thông minh, biết ưu thế của mình và hoàn cảnh xấu là gì.

Trong những nữ nhân bên cạnh Diệp Trường Sinh, hiển nhiên nàng là người không quan trọng nhất.

Luận lai lịch, nàng không cách nào sánh với Trần sư tử, Tân Như Âm hai người ngay từ đầu đã đi theo Diệp Trường Sinh.

Cho dù là trợ giúp đối với Diệp Trường Sinh, nàng cũng không thể nào so sánh với Tân Như Âm.

Luận dung mạo, nàng lại càng không thể so sánh với Nguyên Dao, tư chất tu hành, so với Nguyên Dao cũng không bằng.

Những chuyện này đều là khuyết điểm của nàng, nàng hiểu rất rõ chỗ yếu của mình.

Bởi vậy, để cho mình có thể giữ được vị trí ở trong lòng Diệp Trường Sinh, Nghiên Lệ đã phát huy hết ưu thế của mình.

Ưu thế của nàng chính là đủ lớn mật, có thể thỏa mãn tất cả yêu cầu của Diệp Trường Sinh.

Có chút việc khiến mấy người Trần sư tử, Tân Như Âm đỏ mặt tía tai nhưng Nghiên Lệ nguyện ý đi làm vì Diệp Trường Sinh.

Nghiên Lệ hiểu rõ, những nữ nhân khác đều có quyền cự tuyệt, nhưng mình không có, cho nên nàng không ngừng đột phá điểm mấu chốt để lấy lòng Diệp Trường Sinh.

Mà điều này cũng thật sự khiến cho Diệp Trường Sinh nhìn nàng với cặp mắt khác xưa, mỗi lần tu hành cùng chúng nữ đều muốn mang theo Nghiên Lệ.

Khiến nàng làm một tấm gương, mang đến áp lực cạnh tranh cho mấy cô gái còn lại, để cho các nàng không ngừng đi làm một số chuyện không muốn làm trước kia lấy lòng Diệp Trường Sinh.

Tựa như lần này, nếu như không có Nghiên Lệ ở đây, muốn Nguyên Dao làm ra chuyện này, hơn phân nửa là Diệp Trường Sinh phải mất một phen công phu.

Hiện tại, dưới áp lực cạnh tranh của Nghiên Lệ, Nguyên Dao trở nên vô cùng ra sức.

Cố gắng làm ra loại chuyện khiến nàng đỏ mặt tía tai, quá khứ khó có thể tiếp nhận.

Nhưng dù sao nàng cũng chỉ là học tập lâm thời, làm sao có thể so sánh với kỹ xảo, nghiên cứu được với Nghiên Lệ Sát?

Trận cạnh tranh cuối cùng tất nhiên là Nguyên Dao thua dưới tay Nghiên Lệ. Vì vậy, Nguyên Dao không thể không nhận trừng phạt nhất định.

Điều này làm cho nàng rất không cam lòng, hạ quyết tâm lần tới nhất định phải thắng sư tỷ.

Vì vậy, trong cuộc cạnh tranh giữa hai nàng, Diệp Trường Sinh hưởng thụ niềm vui thú được làm hoàng đế.

Thời gian từng ngày trôi qua, mượn dùng Huyết Linh Đại Đan và Ngự Hoàng Thôn Linh Công, Diệp Trường Sinh tu hành Cửu Khiếu Tinh Nguyên Công, càng ngày càng trôi chảy.

Một quả thất cấp yêu thú luyện chế ra huyết linh đại đan, hắc tổn ròng rã hai năm rưỡi thời gian mới hoàn toàn luyện hóa xong.

Trong thời gian này, ngoại trừ Nghiên Lệ cùng hai người Nguyên Dao, Diệp Trường Sinh cũng sẽ để Trần sư tỷ cùng Tân Như Âm tiến vào giúp hắn tu luyện.

Lúc này thay phiên chúng nữ, Diệp Trường Sinh chỉ mất có mười năm đã tu thành một cái tinh khiếu.

Vì tu luyện tinh khiếu này, hắn đã tiêu hao mấy vạn linh thạch, phục chế ba quả Huyết Linh Đại Đan.

Loại đan dược này, ẩn chứa tinh huyết và yêu đan của một con yêu thú cấp bảy cơ hồ toàn thân, ăn một viên, tương đương với nuốt cả một con yêu thú cấp bảy vào.

Trong này ẩn chứa năng lượng khổng lồ kinh người, mà tất cả những năng lượng này đều dùng để rèn luyện thân thể của hắn.

Tiêu hao một lượng lớn tài nguyên của Cửu Khiếu Tinh Nguyên Công trong môn công pháp này thật sự không phải là tùy tiện mà nói.

Mười năm thứ hai, Diệp Trường Sinh vẫn đang tu luyện Cửu Khiếu Tinh Nguyên Công, sau khi hao tổn một lượng lớn linh thạch, hắn đã tu luyện ra tinh khiếu thứ ba.

Đến tận đây, linh thạch trên người hắn chỉ còn lại hai trăm bốn mươi vạn, đương nhiên đây là dưới tình huống hắn không tính toán số linh thạch cực phẩm kia.

Diệp Trường Sinh tiếp tục bế quan, tiếp theo cần khoảng mười lăm năm, hắn mới tu luyện Cực Thần ấn tầng thứ hai, Ngự Ma ấn thành công.

Thần thức trực tiếp tăng gấp bội, so với trước kia cường đại hơn rất nhiều.

Trong lúc này, hắn còn không ngừng cùng Tân Như Âm, Nghiên Lệ và Tiểu Mai ra ngoài tìm vài tiểu đảo linh khí để kết đan.

Đến tận đây, ngũ nữ trong động phủ của hắn đều đã tu luyện đến cảnh giới Kết Đan.

Dưới sự cung cấp đan dược cho Diệp Trường Sinh, các nàng đều tu luyện rất nhanh.

Thuận tiên hắn còn học được một môn độn thuật từ trong túi trữ vật của Ôn Thiên Nhân: Huyết Ảnh Độn!

Đây là một loại độn thuật thông qua việc thiêu đốt tinh huyết thu hoạch độn tốc trong khoảng thời gian ngắn.

Sau khi học được môn độn thuật này, khuyết điểm về phương diện tốc độ của Diệp Trường Sinh cũng tạm thời bù đắp.

Tu sĩ khác tu luyện huyết ảnh độn, không cách nào kiên trì quá lâu, mà hắn thì lại khác, thân thể của hắn sau khi trải qua tu luyện Cửu Khiếu Tinh Nguyên Công, tinh huyết dị thường dư thừa.

Lửa cháy tinh huyết nhiều thêm mấy lần, hoàn toàn có thể chịu đựng được!

“Hôm nay tính toán thời gian, khoảng cách mở ra Hư Thiên điện có lẽ còn khoảng ba mươi năm nữa, trước đó ta còn có thời gian rất lâu để chuẩn bị!”

“Hai con Huyết Ngọc Tri Chu cũng đã bồi dưỡng được yêu thú cấp bốn, xem từ tình huống lúc đầu thì hai con Huyết Ngọc Tri Chu cấp bốn có thể dễ dàng kéo Hư Thiên đỉnh ra!”

“Đợi đến sau Hư Thiên Điện, Loạn Tinh Hải liền hoàn toàn loạn cả lên, vốn là chiến tranh mấy trăm năm, giữa Tinh Cung và Nghịch Tinh Minh, nhân tộc cùng yêu thú hỗn loạn vô cùng!”

“Trước lúc đó, ta nhất định phải tu luyện đến cảnh giới đủ cao để ứng đối những chuyện này!”

“Chẳng qua, trước khi tiếp tục bế quan, vẫn phải đi xử lý một chút chuyện!” Diệp Trường Sinh nhìn truyền âm phù trên tay lẩm bẩm nói.

Đây là truyền âm phù mà Tử Linh đưa tới, nói hắn đã tìm được tung tích Thiên Lôi Trúc.

Tuy rằng đang bế quan, nhưng Diệp Trường Sinh cũng không triệt để cắt đứt liên hệ với bên ngoài.

Hắn vẫn duy trì câu thông chặt chẽ với Diệu Âm Môn bên kia.

Đương nhiên phương pháp câu thông này cũng rất đặc thù, thông qua một loại truyền tống trận cỡ nhỏ, Diệu Âm Môn có thể trực tiếp đem truyền tống đến bên mình.

Đây là thành quả mà Tân Như Âm nghiên cứu truyền tống trận cổ xưa tạo ra.

Phía bên kia Diệu Âm môn bố trí một tòa truyền tống trận loại nhỏ, sau đó ở đầu trận pháp cũng bố trí một tòa truyền tống trận loại nhỏ.

Loại truyền tống trận này không thể truyền tống bất kỳ vật sống nào, duy chỉ có thể truyền tống chính là loại vật nhỏ như truyền âm phù này.

Đây cũng là vì an toàn, vạn nhất Diệu Âm môn bên kia xảy ra vấn đề, đối phương cho dù nắm giữ truyền tống trận, cũng không thể tìm đến bên này.

Mà Diệp Trường Sinh cũng không lo lắng đối phương sau khi nắm giữ truyền tống trận sẽ phát ra tin tức giả lừa gạt mình đi tới một mai phục nào đó.

Bởi vì lấy cường độ thần thức của hắn hiện tại, cho dù đối phương có người mai phục, cũng không gạt được hắn.

Cho dù là Nguyên Anh hậu kỳ cũng có thể phát hiện ra.

Mà trên thực tế, cho dù Lục Đạo Cực Thánh biết mình giết Ôn Thiên Nhân, hắn cũng không có khả năng thông qua không chế Diệu Âm Môn tìm được mình.

Bởi vì Diệu Âm Môn hiện tại chính thể đều nằm trong Thiên Tinh Thành, Lục Đạo Cực Thánh không thể chạy tới Thiên Tinh Thành.

Thậm chí ngay cả phụ cận Thiên Tinh thành hắn cũng không dám tới đó, chỉ cần đi là có thể bị vợ chồng Thiên Tinh Song Thánh phát hiện, từ đó giết chết hắn.

Mà vợ chồng Thiên Tinh Song Thánh lại càng không có khả năng đến mai phục hắn.

Bởi vì đôi vợ chồng này chỉ có thể hoạt động được trong thời gian một ngày, làm sao có thể mai phục người khác mai phục được?

Cho nên, theo Diệp Trường Sinh thấy, cho dù Thiên Tinh song thánh có phát hiện ký ức của Lăng Ngọc Linh bị hắn động tay động chân, thông qua giải trừ loại pháp thuật này để biết tin tức của mình, bọn họ cũng không thể làm gì được mình.

Chính bọn họ không cách nào xuất động, cũng chỉ có thể phái tu sĩ Nguyên Anh Tinh Cung đi ra.

Mà cao nhất Nguyên Anh Tinh Cung cũng chỉ là Nguyên Anh trung kỳ.

Ngay cả Nguyên Anh hậu kỳ cũng không thể mai phục hắn, thì càng không cần phải nói đến Nguyên Anh trung kỳ.

Hơn nữa, Diệp Trường Sinh tự tin cho dù hiện tại mình đối mặt với Nguyên Anh trung kỳ cũng không phải là vấn đề quá lớn.

“Huống chi, theo tin tức ban đầu, Thiên Tinh song thánh trong khoảng thời gian này vẫn luôn bế quan, đi ra gặp xác suất Lăng Ngọc Linh rất nhỏ!” Diệp Trường Sinh trong lòng thầm nghĩ.

Lại nói tiếp, hiện tại hắn cơ hồ đắc tội với tất cả các thế lực ở Loạn Tinh Hải, nhưng vẫn vui vẻ cười.

Yêu thú kia hắn đã giết chết Độc Giao thất cấp, nhưng cũng may chuyện này không ai biết rõ. Bằng không Kim Giao Vương nhất định phải lên trời xuống đất đuổi giết hắn ta mới được.

Bên phía Nghịch Tinh Minh, hắn đắc tội với Lục Đạo Cực Thánh, tuy nói đối phương là người vô tình, nhưng điều này không có nghĩa là đối phương không muốn giết hắn.

Dù sao, hắn đại khái có thể đem Lục Đạo bồi dưỡng một cỗ luyện thi tốt nhất hủy diệt.

Khó giải quyết nhất chính là Tinh Cung bên này, mặc dù theo ý nghĩa nghiêm chỉnh mà nói, hắn và Tinh Cung cũng không có quan hệ đối địch.

Dù sao chuyện của Nguyên Tinh đạo nhân cũng là chuyện của mấy vạn năm trước rồi, chút ân oán truyền thừa này, đối với người hiện tại căn bản không có ý nghĩa gì.

Mà Lăng Ngọc Linh bên kia, mặc dù chính mình đã sửa lại trí nhớ của nàng, nhưng cũng sẽ không tạo thành ảnh hưởng quá lớn cho nàng.

Hơn nữa, nói cho cùng hắn vẫn còn đang trong tay Ôn Thiên Nhân cứu Lăng Ngọc Linh!

Nhưng Diệp Trường Sinh cũng biết, Tinh Cung Song Thánh không phải người suy tính những chuyện này.

Trong mắt bọn hắn, chuyện trọng yếu nhất là truyền cho con gái mình là không chế được Loạn Tinh Hải, những chuyện khác đều có thể giải thích được.

Vì có thể làm cho Lăng Ngọc Linh an ổn chấp chương Loạn Tinh Hải, loại nhân tố tính không ổn định này của mình, đối phương khẳng định có tâm tư diệt trừ.

Mặc dù không thể diệt trừ, nhưng cũng phải không chế.

Bởi vậy tình cảnh hiện tại của hắn tại Loạn Tinh Hải có chút không ổn.

Giống như tình cảnh của Hàn Lập sau khi đoạt được Hư Thiên Đỉnh.

Về phần hắn làm những chuyện này, có thể mang đến phiền toái cho Diệu Âm môn hay không, chuyện này Diệp Trường Sinh cũng không lo lắng.

Dù sao, hắn cũng chỉ là một khách khanh trưởng lão của Diệu Âm Môn. Loại trưởng lão khách khanh này tên tuổi hư nhược bao nhiêu, người tu tiên giới trên cơ bản đều biết.

Về cơ bản có thể nói, loại thân phận khách khanh trưởng lão này, chính là môn phái nào đó bỏ tiền thuê một tay săn bắn.

Nếu vị đả thủ này xảy ra vấn đề, vậy môn phái thuê hắn có thể thoải mái quăng tội.

Cho dù không thể dễ dàng vứt bỏ, trả giá lớn nhất định, cũng sẽ không có ai truy cứu trách nhiệm của bọn họ nữa.

Giống như nguyên bản, Hàn Lập cũng làm khách khanh trưởng lão của Diệu Âm Môn, hơn nữa Diệu Âm Môn còn đem danh tiếng của hắn quảng cáo, nhưng sau khi Hàn Lập có được Hư Thiên Đỉnh, cũng không có người nào bởi vậy mà đi nhắm vào Diệu Âm Môn.

Ít nhất Tinh Cung không có.

Chính vì mọi người đều rõ ràng, người cho dù ra tay với môn phái này cũng không làm nên chuyện gì, căn bản là không thể lấy môn phái uy hiếp để cho trưởng lão khách khanh kia hiện thân.

Đại bộ phận người tu tiên giới vẫn rất thực tế.

Cho nên, Diệu Âm môn hơn phân nửa vẫn an toàn.

Đương nhiên, nếu như bị đối phương biết mình và Diệu Âm Môn còn có liên hệ, vậy tình huống sẽ không giống nhau.

May mà Diệp Trường Sinh và Diệu Âm Môn đang giữ liên lạc chuyện này, chỉ có mẹ con Chu Viện và Tử Linh mới biết.

Mà chuyện này đối với mẫu nữ nghĩ đến cũng sẽ không ngốc đến mức đem chuyện này nói ra.

Cầm truyền âm phù, Diệp Trường Sinh suy nghĩ một hồi rồi đi ra khỏi động phủ.

Vài chục năm trước, hắc phân phó mẹ con Tử Linh trợ giúp hắc tìm kiếm tung tích Thiên Lô Trúc, hiện tại rốt cuộc đã có tin tức.

Dựa vào tin tức mà Tử Linh truyền lại, hiện tại Thiên Lô Trúc đang ở trong một môn phái nhỏ, là bảo vật truyền thừa của đối phương.

Diệp Trường Sinh che giấu dung mạo và hình thể của mình, bay tới chỗ tiểu môn phái trong địa chỉ Tử Linh cung cấp.

“Thông Thiên Vụ Hải, Cực Âm đảo!” Diệp Trường Sinh nhìn địa đồ trên tay, nhẹ giọng lầm bầm nói.

Địa chỉ môn phái mà Tử Linh cung cấp nằm ở biên giới Thông Thiên Vụ Hải, trên một hòn đảo nhỏ.

Tại Loạn Tinh Hải, Thông Thiên Vụ Hải cũng coi như là địa phương có nhiều danh tiếng.

Vùng hải vực này, toàn bộ bị sương mù dày đặc bao phủ, trong sương mù dày đặc có khí âm sát mãnh liệt, người bình thường hoặc sinh vật tại loại địa phương này rất khó sinh tồn.

Trong toàn bộ hải vụ, chỉ có một ít Yêu thú Âm thuộc tính sinh tồn, ngoại trừ những Yêu thú này, toàn bộ trong thông thiên vụ hải chỉ có một hòn đảo.

Đó là Cực Âm đảo.

Đạo Tràng của Cực Âm lão tổ nổi danh khắp Loạn Tinh Hải!

“Từ tình huống ban đầu, sự xuất hiện của Thiên Lô Trúc là Cực Âm lão tổ và Ô Sứu cố ý thiết kế, đem Diệu Âm môn liên lụy vào!”

“Cực Âm lão tổ muốn diệt trừ đệ tử phản bội của mình và đoạt lại Hư Thiên tàn đồ đã chiếm giữ của Âm Sát Môn!”

“Mà Ô Sứu thì lại động tâm tư với Tử Linh, cho nên nghĩ cách bán Thiên Lô Trúc cho Diệu Âm môn!”

“Cho nên, bây giờ phân tình báo này nói đến tiểu môn phái nắm giữ Thiên Lô Trúc kia tọa lạc tại biên giới Thông Thiên Vụ Hải, tám chín phần mười là thật!”

“Rất có thể, Thiên Lôì Trúc của tiểu môn phái này, vốn là của Cực Âm lão tổ, bị thả ra làm mồi nhử!”

“Dù sao, cả Loạn Tinh Hải chỉ có một mình hấn có được Thiên Lôì Trúc, còn hấn đã từng dùng mũi tên nhỏ chế tạo từ Thiên Lôì Trúc để ám toán sư phụ Huyền Cốt lão ma của mình!”

“Như vậy, nói cách khác, lần này Tử Linh tra được tung tích Thiên Lôì Trúc, trên cơ bản có thể xác định đây là một cái bẫy!”

“Cái bẫy này có thể là thiết kế chuyên môn cho ta, cũng có thể là Ô Sứ chuyên môn thiết kế cho Tử Linh!”

“Nếu ở trong môn phái kia, ta đã nhận ra khí tức của tu sĩ Nguyên Anh, đó chính là bẫy rập nhằm vào ta!”

“Nếu như không có tu sĩ Nguyên Anh, hơn phân nửa chính là bẫy rập nhằm vào Tử Linh!”

“Nhưng đại khái khả năng là bẫy rập nhằm vào Tử Linh, dù sao Ô Sứ căn bản vào lúc này bắt đầu thiết lập cạm bẫy này đối với Tử Linh và Diệu Âm Môn!”

Giẫm lên phi chu bạch ngọc, Diệp Trường Sinh một đường bay nhanh, hấn đại khái đã nhận ra Thiên Lôì Trúc bỗng nhiên xuất hiện!

Phía trước có một cái bẫy, nhưng hấn vẫn bay về phía Thông Thiên Vụ Hải.

Bởi vì, cho dù là cạm bẫy, cũng phải xem người thiết kế bẫy rập có đủ thực lực hay không mới được.

Bằng chút thực lực của Cực Âm đảo, muốn dùng thủ đoạn này hớ hấn, cơ hồ là không thể nào!

Diệp Trường Sinh hiện tại đã có đủ tự tin đối với thực lực của bản thân.

Mười mấy ngày sau, thân ảnh Diệp Trường Sinh xuất hiện ở biên giới của Thông Thiên Vụ Hải.

Hấn thu Bạch Ngọc Phi Chu vào, phòng ngừa có người thông qua kiện pháp bảo này nhận ra hấn.

Lấy thần thức cường độ của hấn bây giờ, lợi dụng bí pháp thay đổi dung mạo, cho dù là tu sĩ Nguyên Anh tại trước mặt, cũng

rất khó nhìn ra manh mối.

Âm Quỷ Môn, là môn phái nhỏ trong Tứ Linh Truyền Âm Phù nhắc tới.

Tu sĩ mạnh nhất trong môn là một vị Thái Thượng trưởng lão Giả Đan.

Trên một hòn đảo nhỏ nằm bên rìa thông thiên vụ hải, đảo chỉ có một linh mạch rất nhỏ.

Khi Diệp Trường Sinh tới nơi này, hắn lập tức dùng thần thức mãnh liệt dò xét tình huống của hòn đảo kia.

Tu thành Ngự Ma Ấn xong, thần thức của hắn tăng lên gấp bốn lần, tổng lượng so với tu sĩ Nguyên Anh hậu kỳ còn muốn nhiều hơn một chút, mặc dù chất lượng còn kém rất nhiều.

Nhưng như vậy cũng đủ làm cho tu sĩ Nguyên Anh Hậu Kỳ ở trước mặt hắn không còn chỗ nào để lẩn trốn nữa.

“Chỉ có một tu sĩ Kết Đan Kỳ mà thôi, ô ô, quả nhiên là cạm bẫy hắn thiết lập sao?” Diệp Trường Sinh dùng thần thức đảo qua, phát hiện tình huống của tất cả các tu sĩ trên đảo.

Diệp Trường Sinh bước lên hòn đảo quy mô không lớn lắm, đi về phía sơn môn của Âm Quỷ Tông.

Từ khí tức Ô Sứ trong Âm Quỷ Tông truyền đến, có lẽ là Ô Sứ chuyên thiết trí cạm bẫy chuyên môn cho Tử Linh.

Vốn là vậy, Diệu Âm môn hẳn là từ trong tiểu môn phái này mua Thiên Lô Trúc.

Sau đó Ô Sứ ra lệnh cho môn nhân Cực Âm đảo giả trang thành đệ tử Ân Sát môn, chặn giết thương đội Diệu Âm môn, giết chết Chu viện.

Sau đó, hắn dẫn Tử Linh ra ngoài.

Nghĩ tới đây, Diệp Trường Sinh cười lạnh một tiếng.

Không nghĩ tới, sau khi hắn xuất hiện dẫn đến hiệu ứng của rất nhiều hồ điệp, Ô Sứ vẫn là làm chuyện này.

Hơn nữa lại đến trước thời hạn rất nhiều năm!

Tuy nhiên người đến đây mua Thiên Lô Trúc lúc này không phải là Diệu Âm môn!

“Đứng lại, ai đó, đây là sơn môn của Âm Quỷ Tông!”

Một tiếng quát lạnh vang lên trước mặt Diệp Trường Sinh, hai đệ tử Luyện Khí đang đứng trước sơn môn Âm Quỷ Tông.

Nhưng sau khi cẩn thận quan sát Diệp Trường Sinh một chút, hai người lập tức biến sắc, sắc mặt lập tức cung kính, vội vàng nói:

“Kính xin tiền bối thứ tội, văn bối có mắt không trông, không nhận ra tiền bối đến, tiền bối đại giá quang lâm, nếu có chuyện gì cần dùng huynh đệ chúng ta, xin cứ việc phân phó!”

Sắc mặt hai người này sợ hãi bồi tội với Diệp Trường Sinh, nói một đồng lời tốt đẹp.

Vừa rồi bọn họ quét mắt qua, phát hiện tu vi của vị tiền bối này hoàn toàn không thể nhìn thấu.

Không cần phải nói, đây khẳng định là cảnh giới cao hơn bọn họ rất nhiều.

Không phải Trúc Cơ hậu kỳ thì cũng là Kết Đan, mặc kệ là loại cảnh giới nào, bọn họ cũng không thể đắc tội nổi.

Hai người sợ hãi nhận lỗi vạn phần, Diệp Trường Sinh chỉ liếc nhìn bọn họ.

Lần này tới cửa là để giết người, hấn tự nhiên sẽ không quan tâm hai người này nói gì.

Chỉ là, trước khi nhìn thấy Thiên Lô Trúc, tạm thời hấn còn chưa muốn ra tay mà thôi.

Bởi vì không thể xác định hiện tại Thiên Lô Trúc có ở trong môn phái này hay không, cho nên vẫn không thể đánh rần động cỏ.

Hơn nữa, trước khi lấy được Thiên Lô Trúc, lỡ như đánh nhau hủy mất Thiên Lô Trúc vậy thì không ổn!

“Ta nghe nói trong môn phái các ngươi có một cây Thiên Lô Trúc cố ý bán ra ngoài, cho nên mới cố ý đến đây bàn chuyện làm ăn này!” Diệp Trường Sinh trên mặt tươi cười nói.

Nghe lời ấy, hai đệ tử Luyện Khí kinh ngạc nhìn Diệp Trường Sinh một cái, lập tức nói: “Kính xin tiền bối chờ một lát, vẫn bối sẽ đi bẩm báo chương môn ngay!”

Nói xong, một người trong đó lập tức chạy vào, người còn lại cẩn thận từng li từng tí một nói chuyện với Diệp Trường Sinh.

“Tiền bối, Âm Quỷ Môn chúng tôi...”

“Ồ, nói như vậy, các ngươi thực sự có quan hệ với Cực Âm Đảo trong Thông Thiên Vực Hải?”

“Đúng vậy, môn chủ của chúng ta chính là từ Cực Âm đảo đi ra, nghe nói năm đó may mắn cùng lão tổ nói chuyện!” Luyện khí tiểu sư nói đến lời này, trên mặt tràn đầy tự hào.

len lén nhìn Diệp Trường Sinh một cái, muốn từ trên mặt đối phương nhìn ra sự kính sợ, bội phục.

Kết quả, nhìn thấy là một mảnh hờ hững.

“Ta nghe nói trên Cực Âm đảo có rất nhiều loại trận pháp đáng sợ có thể mượn lực lượng của Thông Thiên Vụ Hải, quả thật là đáng sợ!”

“Tiền bối kiến thức rộng rãi, đích thật là như vậy. Trước kia nghe môn chủ nói, mượn nhờ trận pháp trên đảo, lão tổ có thể cùng cao thủ Nguyên Anh trung kỳ đấu ngang tài ngang sức!”

.....

Sau một hồi trò chuyện, Diệp Trường Sinh đại khái hiểu được Âm Quỷ Môn là môn phái phụ thuộc của Cực Âm đảo, đồng thời cũng là tai mắt của hắn.

Phụ trách giám thị hải ngoại Thông Thiên Vụ, dẫn đến trạm gác.

Trong một môn phái nhỏ như bọn họ, xung quanh Thông Thiên Vụ Hải còn rất nhiều.

Một khi những nơi này phát sinh gió thổi cỏ lay, tin tức sẽ lập tức truyền tới Cực Âm đảo.

Cực Âm lão tổ ở lại trong hang ổ của Cực Âm đảo, mượn dùng môn nhân đệ tử vận chuyển đại trận, có thể được địa lợi gia trì, thực lực có thể so với Nguyên Anh trung kỳ.

Đây cũng là một trong những nguyên nhân mà lão quỷ này có thể có được danh tiếng lớn như vậy.

Nguyên anh ma đạo bình thường, nếu như hắn kiêu ngạo nhảy nhót như vậy mà nói, có thể đã sớm kêu Tinh Cung thu thập rồi.

Hai người chờ một lát, trong sơn môn Âm Quỷ Tông có vài tiếng bước chân truyền đến.

Sau một lát, đệ tử Luyện Khí đi vào vừa rồi đi theo mấy nam tử trung niên ra.

Cầm đầu là một nam tử trung niên tu vi ở cảnh giới Giả Đan, tướng mạo hung ác nham hiểm, sau khi đi ra liền lạnh lùng nhìn thoáng qua Diệp Trường Sinh.

Hắn phát hiện tu vi chỉ là Trúc Cơ hậu kỳ, trong lòng liền buông lỏng.

“Xem ra không phải là đại nhân vật ghê gớm gì!” Người này thầm nghĩ trong lòng.

“Xin hỏi đạo huynh là người phương nào, Âm Quỷ Môn chúng ta sẽ không bán Thiên Lô Trúc cho người không rõ lai lịch đâu!” Người này sắc mặt lạnh lùng nghiêm nghị nói ra.

“Ta hiểu, các ngươi chính là muốn bán cho Diệu Âm môn!” Diệp Trường Sinh thầm nghĩ.

Hắn cười cười, chấp tay nói: “Tại hạ là quản sự bên ngoài Diệu Âm Môn, môn chủ của chúng ta nghe nói các ngươi muốn bán Thiên Lô Trúc, nên mới cố ý bảo ta đến đây thu mua!”

“Ồ? Diệu Âm môn sao?” Nghe nói thế, trong mắt trung niên nam tử kia lập tức xẹt qua một tia vui mừng.

“Nếu như là Diệu Âm môn thì chuyện về Thiên Lô Trúc kia đích xác có thể thương lượng một chút, tuy nhiên đạo huynh còn phải chứng minh thân phận của mình!” Người đàn ông trung niên nói.

Diệp Trường Sinh cười cười, ném qua một tấm lệnh bài, nói: “Đây là lệnh bài của Diệu Âm môn, huynh đài chắc là nhận ra rồi!”

Cẩn thận kiểm tra tấm lệnh bài một chút, sắc mặt nam tử trung niên càng vui mừng, thái độ đối với Diệp Trường Sinh cũng bắt đầu nhiệt tình.

Hắn cười ha ha một tiếng, nói: “Quả nhiên là đạo hữu Diệu Âm Môn, vậy không có vấn đề gì. Bất quá chúng ta di dời Thiên Lô Trúc còn cần một chút thời gian, không bằng mời đạo hữu ở trên đảo chờ mấy ngày?”

Nghe được lời mời của Âm Quỷ môn chủ, Diệp Trường Sinh vui vẻ đồng ý, thế là hắn liền ở lại trong Âm Quỷ môn.

.....

Trong một gian mật thất của Âm Quỷ Môn, Âm Quỷ Môn chủ cúi đầu, sắc mặt vô cùng cung kính nói gì đó với một nam tử tướng mạo xấu xí dị thường.

“Ồ? Nói như vậy, Diệu Âm môn chỉ phái ra một quản sự Trúc Cơ đến thu mua Thiên Lô Trúc?” Nam tử tướng mạo xấu xí

mang theo một tia bất mãn nói.

Người này chính là Ô Sữu từng bị Diệp Trường Sinh giết tới mức phải bỏ trốn.

“Vâng, thiếu chủ!” Trong giọng nói của Âm Quỷ Môn chủ có chút run rẩy. Sau khi nghe được chút bất mãn trong giọng nói của Ô Sữu, trong lòng của hắn lập tức tràn đầy sợ hãi.

Ô Sữu sắc mặt âm trầm, đem thần thức phóng ra ngoài tìm tòi bên trong Âm Quỷ Môn, lập tức tìm kiếm đến gã quản sự ngoài cửa Diêu Âm Môn.

“Đích xác là một tu sĩ Trúc Cơ...”

“Được rồi, ngươi đi xuống đi!” Ô Sữu không kiên nhẫn khoát tay áo.

Âm quỷ môn chủ trong nháy mắt như được đại xá, lập tức lui xuống.

“Vốn còn tưởng là Diêu Âm Môn môn chủ tự mình đến, không nghĩ tới chỉ phải một quản sự Trúc Cơ, thật đúng là làm cho bọn thiếu chủ thất vọng a!” Trong mật thất, Ô Sữu lầm bầm nói.

Phản ứng của Diêu Âm Môn bên kia không giống như hắn dự đoán.

Trong mắt hắn, Thiên Lô Trúc quan trọng như vậy, Diêu Âm môn chủ hẳn phải tự mình ra tay mới đúng.

“Nếu không đưa ra yêu cầu, nói cho quản sự kia muốn Thiên Lô Trúc hẳn tự mình đến đây?” Ô Sữu tự nhủ.

Nhưng lập tức, hắn liền lắc đầu như trống bỏi: “Không được, như vậy sẽ khiến Diêu Âm môn cảnh giác!”

“Được rồi, trước tiên ta vẫn nên đem Thiên Lô Trúc nọ từ trên đảo ra đây bán cho tiểu quản sự Trúc Cơ này. Đợi sau khi hắn rời khỏi, lại thiết kế giết chết hắn, rồi dẫn môn chủ bọn hắn ra ngoài!”

Ánh mắt Ô Sữu lóe lên, sau khi suy nghĩ trong lòng một lát, liền lập tức hóa thành một đạo ô quang, bay vào trong Thông Thiên Vụ Hải.

Trong một gian phòng khách nào đó của Âm Quỷ Môn, thần thức của Diệp Trường Sinh sau khi chứng kiến cảnh này, khóe miệng lộ ra một vòng cười lạnh.

Đối với Ô Sứ mà nói, Diêu Âm môn là một danh tự để hấn ngiên rằng ngiên lợi.

Bởi vì, đại địch thiếu chút nữa đã giết chết hấn kia, chính là khách khanh trưởng lão của Diêu Âm môn.

Tuy rằng mấy chục năm gần đây Diêu Âm Môn có quan hệ chặt đứt quan hệ với người nọ, nhưng điều này cũng không làm cho Ô Sứ buông nổi thông hận đối với Diêu Âm Môn.

Đồng thời, Ô Sứ đối với Diêu Âm Môn lại có một tia tham lam.

Bởi vì Tử Linh tiên tử của Diêu Âm môn, nghe nói là đệ nhất mỹ nữ ở Loạn Tinh Hải.

Mặc dù chưa từng chính mắt chứng kiến, nhưng Ô Sứ đối với lời đồn này tin tưởng không chút nghi ngờ.

Hấn là một người có nhiều mục đích đặc biệt, chứng minh mười phòng thiệp thất trên Cực Âm đảo của mình.

Đối với loại mỹ nữ danh tiếng Tử Linh như hấn sao có thể không động tâm?

Cho nên Ô Sứ vẫn luôn muốn đem Tử Linh nhét vào trong phòng.

Lúc này nghe nói Diêu Âm Môn đang hỏi tung tích của Thiên Lô Trúc thì hấn rất cục cảm thấy cơ hội đã tới.

“Đợi đến lúc giết tên tiểu quân sự Trúc Cơ kia, gọi nước bắn lên người Ân Sát môn, ít nhất cũng có thể câu được môn chủ Diêu Âm môn rồi!”

“Đến lúc đó tốt nhất nên bắt sống Diêu Âm Môn Chủ, ta nghe nói người này nhan sắc cũng tuyệt hảo!” Ô Sứ nghĩ như thế, trong mắt hiện lên một tia dâm dục.

Đến Cực Âm đảo, Ô Sứ hướng phương hướng trồng Thiên Lô trúc đi đến, vừa đi được một đoạn, liền thấy một đại hán áo đỏ mặt tím đi tới trước mặt.

“Xích Hỏa đạo hữu!” Nhìn thấy người này, thần sắc Ô Sứ nghiêm lại, không dám khinh thường, lập tức lên tiếng chào.

Trước mặt đại hán Kết Đan hậu kỳ này bị người gọi là Xích Hỏa lão quái, là một trong những người có hy vọng Kết Anh nhất ở Loạn Tinh Hải.

Lúc này được mời đến Cực Âm đảo để thương lượng một chuyện có liên quan tới lần hành động này với Cực Âm lão tổ.

“Ha ha, nguyên lai là Ô thiếu chủ, Thiếu chủ vội vã như vậy, là có chuyện gì xảy ra sao?” Xích Hỏa lão quái cười ha ha nói.

“Xem ra đạo hữu đã thương lượng thỏa đáng với gia tổ?” Ô Sứ không trả lời hần mà hỏi ngược lại.

“Không sai, đến lúc đó ta sẽ ra tay, chỉ cần Diệu Âm môn đến mời ta, dù sao, ta đối với nha đầu Tử Linh kia cũng cảm thấy rất hứng thú!” Xích Hỏa lão quái hắc hắc cười lạnh hai tiếng, nói.

Nghe hần nói vậy, sắc mặt Ô Sứ bỗng nhiên biến đổi, trong lòng vừa sợ vừa giận.

Nếu Xích Hỏa lão quái này cảm thấy hứng thú với Tử Linh thì hần cũng không nhất định có thể đoạt lấy.

Mặc dù hần là Thiếu chủ của Cực Âm đảo, nhưng vị sư tôn của lão quái này lợi hại hơn, Cực Âm lão tổ nhìn thấy cũng phải gọi một tiếng tiền bối.

Miễn cưỡng cười, Ô Sứ nói: “Nguyên lai đạo hữu cảm thấy hứng thú đối với Tử Linh cô nương sao, sau đó nếu cướp được nàng này, vừa lúc có thể tặng cho đạo hữu!”

“Ha ha ha, nếu Ô thiếu chủ đã nói như vậy, lão phu cũng không khách khí nữa!” Xích Hỏa lão quái cười hắc hắc hai tiếng.

“Ô Thiếu chủ còn chưa trả lời vấn đề vừa rồi của ta đâu!” Xích Hỏa lão quái cười híp mắt nhắc nhở.

Ô Sứ đảo tròn mắt, nói: “Mới vừa rồi ta gặp phải người của Diệu Âm Môn đến mua Thiên Lô Trúc, hiện tại đang muốn đem Thiên Lô Trúc bán cho người này!”

“Ồ? Người của Diệu Âm môn sao? Đã như vậy, lão phu cũng theo thiếu chủ đi xem đi!” Xích Hỏa lão quái lập tức nói ra.

“Cũng tốt, vậy mời đạo huynh cũng đi theo ta đi!” Ô Sữu cười hắc hắc, nói ra.

Hắn đi vào bên trong dược viên Cực Âm đảo, đào xuống một cây trúc to nửa vàng nửa xanh ở trung tâm dược viên.

Trúc này tuy rằng ốm yếu, nhưng khi chạm vào tay Ô Sữu, lập tức bắn ra vài đạo thiểm điện.

Ô Sữu lập tức như tị xạ hạt, vội vàng tránh né thiểm điện này, cẩn thận từng li từng tí đem cây trúc cất vào trong một cái hộp do cao ngọc chế thành.

Đi ra khỏi dược viên, Ô Sữu nói với Xích Hỏa lão quái đang chờ một bên: “Đạo huynh, mời đi theo ta!”

Một lát sau, hai đạo độn quang nhanh chóng rời khỏi Cực Âm đảo, bay ra ngoài Thông Thiên Vụ Hải.

Diệp Trường Sinh ở trong Âm Quỷ Môn chờ một ngày, sau một ngày rốt cục thấy hai đạo độn quang từ đằng xa bay tới, tiến nhập Âm Quỷ Môn.

“Hả? Có thêm một người?”

Thần sắc Diệp Trường Sinh khẽ động, lập tức dùng thần thức dò xét người mới xuất hiện kia.

Đây là một gã Kết Đan hậu kỳ tu sĩ, so với Ô Sữu còn mạnh hơn vài phần.

Tại trong mật thất của Âm quỷ môn, Môn chủ Âm quỷ môn gặp được Ô Sữu cùng Xích hỏa lão quái.

“Người đi bán Thiên Lô Trúc cho người nọ, không được tiết lộ tin tức của ta và Xích Hỏa đạo hữu ở chỗ này!” Ô Sữu lạnh lùng ra lệnh.

“Hóa ra là Xích Hỏa lão quái!” Diệp Trường Sinh dùng thần thức theo dõi bọn họ thâm nghĩ.

“Mặt khác, nhắc nhở hắn một chút, muốn mua Thiên Lô Trúc không phải chỉ có một nhà của hắn, có thể sẽ có người bán giữa đường ra tay bắt hắn, để hắn chuẩn bị tốt nhất!”

“Nhưng không nên khiến cho người này cảnh giác, mức độ trong này làm sao nắm chắc được, tự ngươi cân nhắc đi!” Ô Sứ lạnh lùng nói ra.

Âm Quỷ Môn Chủ kia lập tức phi thường cung kính đáp ứng, sau đó tiếp nhận hộp ngọc, đi tới chỗ ở của Diệp Trường Sinh.

“Ha ha, chờ đến lúc dùng người này câu được người Diệu Âm Môn, Tử Linh kia có thể tặng cho đạo huynh!” Đợi đến lúc Âm Quỷ Môn chủ đi ra ngoài, Ô Sứ lập tức vừa cười vừa nói.

Xích Hỏa lão quái hơi híp mắt lại, cười hắc hắc, nói: “Nghe nói mẫu thân của nha đầu Tử Linh kia cũng là một đại mỹ nhân tuyệt thế!”

Nghe nói như thế, nhất thời trong lòng Ô Sứ liền sinh ra sự tức giận.

Đã nhường Tử Linh cho ngươi rồi, ngươi còn muốn đánh mẹ của nàng?

Lúc này, lại nghe Xích Hỏa lão quái nói thêm: “Nếu Tử Linh đã thuộc về ta, vậy mẫu thân sẽ đưa cho Ô Thiếu Chủ, thế nào? Đến lúc đó ta tự mình ra tay giúp ngươi bắt nàng lại!”

Lời bêu tội lập tức chuyển giận thành vui, nếu có lão quỷ này ra tay, chẳng phải là chuyện khó khăn gì mà bắt được Tử Linh mẫu thân!

Lập tức nói: “Vậy làm phiền đạo huynh... Muốn chết!”

Ô Sứ còn chưa nói hết lời thì sắc mặt đột nhiên đại biến, gầm lên một tiếng rồi bay ra khỏi mật thất.

Xích hỏa lão quái đồng dạng biến sắc, rất nhanh hướng phía ngoài mật thất bay đi.

Hai người bay ra ngoài, lập tức nhìn thấy thi thể Âm Quỷ Môn chủ nơi xa ngã trên mặt đất, Thiên Lô Trúc đã bị cướp đi.

Mà người cướp đi Thiên Lô Trúc, giờ phút này đang bỏ chạy về phía xa.

“Kết Đan hậu kỳ, chỉ sợ hai người chúng ta khó có thể bắt kịp, Ô thiếu chủ, phải mời lão tổ nhà ngươi ra tay!”

Nhìn đạo thân ảnh kia bay đi, Xích Hỏa lão quái híp mắt, lập tức nói ra.

“Kính xin Xích Hỏa đạo hữu đi trước một bước, đuổi theo người này, không được để cho hắn lấy Thiên Lô Trúc, bây giờ ta sẽ thông tri cho gia tổ!” Ô Sư lập tức nói, sắc mặt âm trầm có thể nhỏ ra nước.

Biến cố đột nhiên xuất hiện khiến Ô Sữu có chút bối rối, thiếu chút nữa không kịp phản ứng.

Tu sĩ Trúc Cơ Hậu Kỳ đã tự mình kiểm nghiệm thần thức của hắn lại là một tu sĩ Kết Đan Hậu Kỳ?

Như vậy xem ra, người này căn bản không phải là quản sự của Diệu Âm Môn, mà là một người muốn mưu đoạt Thiên Lô Trúc.

Quả nhiên là muốn chết!

Cho rằng đồ vật của Cực Âm đảo dễ cướp như vậy sao?

Xích Hỏa lão quái sau khi nghe thấy lời nói của Ô Sữu thì lập tức phát ra một tiếng cười quái dị, dưới chân xuất hiện một đoàn mây đen dài năm sáu mươi trượng, nhanh chóng hướng tới tên đào tẩu kia đuổi theo.

Ô Sữu thì tạm thời không động.

Trong lòng của hắn tràn đầy tức giận, con mắt phun lửa ra ngoài, lập tức kéo chuỗi trang trí trên cổ xuống.

Sau đó, từ đó lấy xuống một cái đầu lâu, trong miệng lẩm bẩm, nhanh chóng nói ra rất nhiều tin tức.

Sau khi nói xong, hắn lập tức ném đầu lâu kia lên không trung.

“Phanh!”

Một tiếng nổ vang lên, đầu lâu kia nổ tung, hóa thành một luồng khí đen biến mất.

Ô Sữu nhìn thoáng qua, sau đó cũng nhanh chóng đuổi theo hướng đó.

Ba gã Kết Đan Tu Sĩ một chạy hai truy, rất nhanh bay ra hơn trăm dặm, rời xa Thông Thiên Vụ Hải.

Sau khi bọn họ rời đi không lâu, trung tâm của Thông Thiên Vụ Hải đột nhiên sương mù bốc lên kịch liệt.

Một tiếng kêu quái dị vang lên, ở trung tâm Cực Âm đảo, trong một gian mật thất, một nam tử trung niên dáng người

khô gầy, hai mắt dài nhỏ đột nhiên mở mắt ra.

Trong tay nắm một đoàn hắc khí, trên mặt người này lộ ra một tia cười lạnh.

“Kết Đan hậu kỳ, dám đến bờ biển Thông Thiên Vụ của ta cướp đồ vật, rốt cuộc là tiểu tử không biết sống chết nào? Hay là nói, là ai gài bẫy ta lão tổ?”

“Hắc hắc, lão tổ ta đã đại thành thần thông, tu luyện ra Thiên Đô Thi Hỏa, chỉ cần không phải hai lão quỷ Thiên Tinh Thành kia, thì có gì phải sợ?”

“Ta thật muốn nhìn xem, là ai lá gan lớn như vậy!”

Nói xong, gã này liền rút lên một tiếng, đưa tay bóp một cái ấn quyết, chỉ một thoáng, từng đạo lục quang từ ngoài mặt thất bay vào, rơi vào trong tay áo gã.

Hắn cười ha ha một tiếng, thân hình đột ngột từ mặt đất bay lên, hóa thành một đạo hắc quang, nhanh chóng bay ra khỏi Cực Âm đảo.

.....

Diệp Trường Sinh một đường bay nhanh, sau khi bay ra hơn ngàn dặm, đột nhiên ngừng lại.

Phía sau, hai đạo độn quang theo sát không rời, một người trong đó bao phủ trong một đám mây tầm hơn mười trượng, thỉnh thoảng lại có tiếng sấm ù ù vang lên trong đám mây.

Người này chính là Xích Hỏa lão quái nổi danh ở Loạn Tinh Hải, tu luyện Quỷ Thủy ma công đại danh鼎鼎.

Sau lưng hắn, khí thế của đạo ô quang kia yếu đi rất nhiều.

Ô Sứ thực lực so với tu sĩ Kết Đan hậu kỳ như Xích hỏa lão quái mà nói thì vẫn còn kém rất nhiều.

Thấy Diệp Trường Sinh ngừng lại, hai người này lập tức giảm tốc độ, cảnh giác bay tới.

“Khà khà khà khà!”

Một tràng cười lạnh vang lên, Xích Hỏa lão quái nhìn lại Diệp Trường Sinh với ánh mắt không có hảo ý.

Hắn và Ô Sữu một trái một phải nhìn chăm chăm Diệp Trường Sinh, pháp bảo trong tay đã xuất hiện, tùy thời đều chuẩn bị động thủ!

“Rốt cuộc ngươi là người phương nào? Dám cướp đồ của Cực Âm đảo chúng ta?” Ô Sữu gầm lên một tiếng, hỏi.

Chỉ là tu sĩ Kết Đan cũng dám càn quấy trên địa bàn Cực Âm đảo, quả thực không thể tha thứ.

Trong lòng Ô Sữu nghĩ thầm không biết có nên sử dụng chút thủ đoạn lợi hại hay không, trước khi tổ phụ chạy tới, hắn đã cấp cho người này một chút thủ đoạn lợi hại.

Hắn nhìn thấy khoe miệng Diệp Trường Sinh lộ ra một nụ cười quỷ dị.

Trong ánh mắt của đối phương, đột nhiên bộc phát ra quang mang, hai đạo loan nhận xuất hiện, trong nháy mắt liền bay đến trong đầu hắn.

Ô Sữu còn chưa kịp phản ứng, đột nhiên cảm thấy đầu đau nhói, hai mắt tối sầm, sau đó liền mất đi ý thức.

Một tiếng kêu kì quái vang lên, vồn nụ cười âm lãnh tàn khốc trên mặt Xích Hỏa lão quái lập tức ngưng kết, trong mắt hắn hiện lên vẻ không thể tưởng tượng nổi.

Trong mắt hắn, chỉ thấy Diệp Trường Sinh cười quỷ dị đối với Ô Sữu, sau đó Ô Sữu liền không hiểu sao ngã xuống.

Chuyện gì thế này?

Không kịp ngẫm nghĩ, Xích Hỏa lão quái đã hoảng sợ đến mức hồn bay phách lạc, trong lòng tràn đầy sợ hãi, một cảm giác nguy cơ mãnh liệt trào dâng trong lòng.

Vội vàng xoay người muốn chạy trốn.

Chỉ là, đám mây kia vừa bay ra chưa tới một trượng, bỗng nhiên ngừng lại, rất nhanh tiêu tán.

Thi thể lão quái Xích Hỏa lộ ra, thất khiếu chảy máu, sắc mặt vô cùng dữ tợn.

Trảm Hồn ấn dễ dàng tiêu diệt hai gã tu sĩ Kết Đan kỳ, Diệp Trường Sinh đưa tay chụp lấy túi trữ vật của hai người.

Sau đó trên tay bắn ra hỏa diễm, thiêu hủy thi thể hai người.

Kế tiếp, hắn cũng không trực tiếp rời đi mà đứng tại không trung, yên lặng chờ đợi.

Cũng không lâu lắm, xa xa một đạo ô quang bỗng nhiên xuất hiện, cực tốc vọt tới bên này.

Bên trong ô quang là một gã trung niên nam tử sắc mặt trắng bệch, khuôn mặt dài nhỏ.

Sắc mặt hắn âm trầm nhìn người đứng giữa không trung phía trước, trong lòng tràn đầy nổi giận cùng sát ý.

Vừa rồi không lâu, hắn ta cảm ứng được tôn nhi của mình đã chết.

Đây chính là truyền nhân mà hắn coi trọng nhất, không hiểu vì sao lại chết đi, không thể nghi ngờ là có quan hệ với người trước mắt này.

Cực Âm lão tổ trong lòng vừa sợ vừa giận, lại có chút khó tin.

Chẳng qua chỉ là một tu sĩ Kết Đan hậu kỳ, lại không phải tu sĩ Nguyên Anh, làm sao có thể giết chết tôn nhi của hắn nhanh như vậy?

Hơn nữa, ngay cả Xích Hỏa lão quái cũng bị giết!

Nơi này có gì đó rất cổ quái!

Chẳng lẽ còn có Nguyên Anh khác tiềm phục ở chỗ này?

Cực Âm lão tổ dùng thần thức cẩn thận quét qua một lượt, kết quả chẳng phát hiện được gì.

Vừa rồi hắn không phát hiện ra bất kỳ tu sĩ Nguyên Anh nào, cũng không phát hiện ra có ẩn dấu trận pháp gì.

Phía trước trống trải một mảnh trống rỗng, cái gì cũng không có.

Ô quang bay tới cực nhanh, cách vị trí của Diệp Trường Sinh ba bốn dặm thì ngừng lại. Cực Âm lão tổ hiện thân, sắc mặt âm trầm nhìn Diệp Trường Sinh đứng phía trước.

“Một tu sĩ Kết Đan như ngươi thấy ta còn không trốn?” Cực Âm lão tổ âm trầm hỏi, trong ánh mắt nhìn về phía Diệp Trường Sinh tràn ngập sát ý điên cuồng.

“Một tu sĩ Kết Đan như ta, tốc độ không bằng lão tổ ngươi, cho dù trốn cũng có ích lợi gì?” Diệp Trường Sinh mỉm cười, thần sắc rất bình thản nói.

“Tốt! Tốt! Tốt! “

Cực Âm lão tổ giận quá hóa cười, nói liên tục ba tiếng tốt, khuôn mặt trở nên có chút vụn vẹo, dữ tợn vô cùng.

Trong đôi mắt hắn tuôn ra sát ý cùng sát ý điên cuồng oán độc, là uy áp khủng bố của Nguyên Anh kỳ từ trên người hắn phát ra.

“Rốt cục ngươi là ai? Vừa rồi dùng thủ đoạn gì giết tôn nhi kia của ta?” Thanh âm Cực Âm lạnh lẽo vô cùng, giống như ác quỷ từ trong Cửu U Địa Ngục bò ra.

“Ngươi cảm thấy chuyện như vậy ta sẽ nói cho ngươi biết sao?” Diệp Trường Sinh mỉm cười nói.

Nghe y nói vậy, khuôn mặt Cực Âm lão tổ nổi đầy gân xanh, lạnh như băng nói: “Nếu ngươi đã không muốn nói, vậy thì đi chết đi!”

“Chỉ là một tu sĩ Kết Đan Kỳ, dù ngươi có nhiều thủ đoạn hơn nữa cũng đừng mơ tưởng tranh phong cùng tu sĩ Nguyên Anh!”

Cực Âm lão tổ gầm lên phẫn nộ, đồng thời tay áo hất lên, mười tám đạo lục quang bay ra, biến thành vô số cổ Luyện Thi.

Cả người những luyện thi này đều xanh biếc, toàn thân khoác thiết giáp đen nhánh, tay không tác sắt, móng tay nhọn hoắt vô cùng, miệng đầy răng nanh khô vàng.

Sau khi những luyện thi này xuất hiện, hướng về phía Diệp Trường Sinh cười dữ tợn, sau đó nhanh chóng lao về phía hắn.

Cực Âm lão tổ ngoài miệng thì kêu gào, nhưng trên thực tế trong lòng lại rất cẩn thận, trước tiên thả ra luyện thi vào hải ý kiến đã.

Nhìn xem trên người tiểu tử Kết Đan hậu kỳ trước mắt này rất cuộc có gì quái dị.

Mười tám con Thiên Đô Thi mang theo một cỗ ác phong đánh về phía Diệp Trường Sinh, mỗi một con đều có tu vi Kết Đan, da đồng xương sắt, căn bản không sợ pháp bảo công kích.

Những Đô Thi này, cho dù là một đầu, đối với tu sĩ Kết Đan bình thường mà nói đều là một đại phiền toái, huống chi là mười tám đầu.

Diệp Trường Sinh bấm tay gảy liên tục, từng đạo kiếm khí Tinh Ngân bay ra, chém lên người mười tám con Thiên Đô Thi kia.

“Khánh! Côn Bằng...”

Âm thanh rền sắt truyền đến, kiếm khí trảm lên người Luyện Thi tạo thành một mảng lớn tia lửa. Những Luyện Thi này bị chém bay ra ngoài, trên người xuất hiện các vết thương.

“Đây là thần thông gì?”

Thấy cảnh này, trong mắt Cực Âm lão tổ hiện lên một tia kinh ngạc, cảm thấy thật khó tin.

Thần thông kiếm khí của đối phương chỉ một kích tùy tay lại có thể chém ra một vết thương trên thân thể thi thể của Thiên Đô, uy lực này không khỏi cũng quá mạnh mẽ đi?

Sau khi chém lui mười tám Thiên Đô Thi, Diệp Trường Sinh bỗng nhiên hành động, nhanh chóng bay về phía trước, hai tay liên tục bắn ra từng đạo kiếm khí.

“Tới hay lắm!”

Cực Âm lão tổ thấy Diệp Trường Sinh lao tới không kinh sợ mà còn lấy làm mừng, nếu như đối phương cứ ở nguyên tại chỗ, hẳn ngược lại sẽ không dám tiến lên tấn công.

Hắn sợ Diệp Trường Sinh sẽ lưu lại trận pháp mai phục hắn.

Hiện tại Diệp Trường Sinh lại chủ động xông tới, Cực Âm lão tổ làm gì có đạo lý không ra tay.

Trong mắt hắn, dù thế nào thì cũng chỉ là một tu sĩ Kết Đan, chẳng lẽ còn có thể lật trời?

Cực Âm lão tổ toàn thân ma khí cuộn cuộn tụ lại, trên tay ngưng kết thành hai quả cầu đen sì như mực.

Hắn ta cười dữ tợn nói: “Cho ngươi kiến thức sự lợi hại của thi hỏa Thiên Đô của lão tổ!”

Nói xong, cong ngón tay búng ra, hai luồng ma hỏa trên tay lập tức bay ra, hóa thành từng tia lửa tinh tể, đánh vào nhau, tạo thành một tấm lưới lửa phô thiên cái địa, đánh về phía Diệp Trường Sinh.

Thiên Đô Thi Hỏa, là một loại hỏa diễm ma đạo tương đối lợi hại. Từ sau khi tu luyện ra loại ma hỏa này, Cực Âm lão tổ tự nghĩ bản thân ở trong tu sĩ Nguyên Anh sơ kỳ cũng là một nhân vật lợi hại.

Từ sau khi tu thành ngọn lửa này, còn chưa từng giết người qua. Hôm nay dùng tiêu tử không biết sống chết này thử xem uy lực ma hỏa ra sao a.

Trong lòng Cực Âm lão tổ nghĩ như vậy, cùng lúc Thiên Đô Thi Hỏa của hắn nhào về phía trước, mười tám con Thiên Đô Ma Thi quanh người cũng nhanh chóng lao ra, bao vây Diệp Trường Sinh lại.

Nhìn tấm lưới lửa phô thiên cái địa vọt tới kia, Diệp Trường Sinh quý dị cười một tiếng, há mồm phun ra một ngọn lửa màu tím tinh khiết đến cực điểm.

Tinh Linh Tử Viêm!

Từ sau khi tiến vào Kết Đan hậu kỳ, hắn cũng đã nắm giữ được đạo thần thông này, không cần mượn nhờ Chu Thiên Tinh Thần Kính vẫn có thể thi triển ra.

Ngọn lửa màu tím to cỡ ngón tay phun ra, lập tức khuếch tán ra, cháy hừng hực, hóa thành một biển lửa màu tím, mãnh liệt vọt tới.

Hai loại hỏa diễm chạm vào nhau, lập tức phát ra thanh âm tứ tứ, thôn phệ lẫn nhau.

Cùng lúc đó, Chu Thiên Tinh Thần Kính trên đỉnh đầu Diệp Trường Sinh bay lên, tấm gương nhoáng lên một cái, đầu tiên là một đạo ngân quang bay ra, bao lấy Diệp Trường Sinh.

Những Thiên Đô ma thi xông lên kia, cả đám đều bị bắn ra ngoài.

Sau đó, tấm gương chuyển một cái, một tia sáng tím chiếu vào một đầu trong mười tám đầu Luyện Thi.

Chỉ một thoáng, trên thân con Luyện Thi kia trống rỗng xuất hiện hỏa diễm màu tím bắt đầu cháy lên.

Tốc độ hỏa diễm thiêu đốt cực nhanh, cơ hồ trong chớp mắt, hình thể đầu Luyện Thi kia đã thu nhỏ lại một nửa, lơ lửng bất động trên không trung.

Hiển nhiên là phế rồi!

“Cái gì?”

Thấy một màn như vậy, Cực Âm lão Tổ kinh hãi, một tu sĩ Kết Đan lại có thể thả ra một loại hỏa diễm có thể so với Thiên Đô Thi Hỏa của mình?

Vừa đối mặt đã hủy diệt một đầu Thiên Đô ma thi!

Cực Âm lão tổ đau lòng run rẩy, hận không thể lập tức rút gân lột da người trước mắt này!

Nhưng, ngay sau đó, chuyện khiến hắn càng thêm khiếp sợ đã xảy ra.

Cực Âm lão tổ chứng kiến Thiên Đô Thi Hỏa của mình tạo thành lưới lửa tại trước loại tử sắc hỏa diễm này, liên tục bại lui, bị cắn nuốt không còn thừa bao nhiêu.

Thiên đô thi hỏa không phải là đối thủ của tử sắc hỏa diễm!

“Rốt cuộc tiểu tử này là ai?” Trong lòng Cực Âm lão tổ vô cùng kinh sợ.

Chưa từng nghe nói Kết Đan kỳ xuất hiện người như vậy từ lúc nào.

Lại có thể cùng hắn Nguyên Anh tu sĩ đấu đến tình trạng này!

Thân là cự kiêu ma đạo danh chấn Loạn Tinh Hải, thủ đoạn của Cực Âm lão tổ đương nhiên không chỉ có vậy.

Hắn chà xát hai tay, trên tay Cực Âm lão tổ xuất hiện một hỏa cầu màu đen lớn hơn, một tay mở ra.

Hỏa cầu này lập tức biến thành một con hỏa diễm cự mãng, thanh thế dọa người đánh tới Diệp Trường Sinh.

Diệp Trường Sinh bấm niệm pháp quyết, Tinh Linh Tử Viêm trước người cũng lập tức biến đổi, không phân tán nữa mà ngưng tụ lại một chỗ, hóa thành một ngọn lửa màu tím, đánh lên hỏa mẫn màu đen.

Cùng lúc đó, Cực Âm lão tổ há mồm phun ra một lá cờ đen nhánh như mực, hất nhanh chóng cầm trên tay nhoáng một cái.

Nhất thời, trên bầu trời hắc khí cuộn cuộn, phương viên hơn mười dặm đều bị Huyền Âm ma khí đen như mực này bao phủ, những Huyền Âm ma khí này từng luồng từng luồng chui vào Thiên Đô Thi Hỏa, cùng luyện thi bên trong.

Lập tức, như tưới dầu, Thiên Đô thi hỏa càng ngày càng thịnh, vô cùng mãnh liệt.

Mà những Thiên Đô Ma Thi kia cũng nhao nhao giống như ăn thứ gì đó đại bổ, khí thể tăng vọt, những vết thương trên người nhanh chóng khép lại.

Tất cả đều điên cuồng lao về phía Diệp Trường Sinh.

Diệp Trường Sinh hừ lạnh một tiếng, Chu Thiên Tinh Thần Kính trên đỉnh đầu bay lên không trung, một cột sáng màu tím lao ra khỏi mây xanh, chỉ chớp lát đã khiến mảnh thiên địa này biến thành một mảnh đen kịt.

Trên bầu trời, từng đạo kiếm quang thiêu đốt lên ngọn lửa màu tím hạ xuống!

Ầm!

Ầm!

Ầm...

.....

Sau lưng mỗi một tiếng vang thật lớn đều là một đầu Thiên Đô Ma Thi bị hủy diệt, sau mười bảy tiếng nổ, tất cả Thiên Đô Ma Thi của Cực Âm lão tổ đều bị hủy diệt hết.

Khuôn mặt đau lòng của Cực Âm lão tổ bắt đầu vắn vẹo, hãn còn chưa kịp kinh sợ đã thấy trên vòm trời đen kịt kia, từng đạo kiếm khí thiêu đốt liệt diễm màu tím nện xuống hất.

“Làm sao có thể?”

Cực Âm lão tổ phát ra tiếng rống giận không cam lòng, hẳn không thể tin một tu sĩ Kết Đan lại có thể bức mình đến tình trạng này.

Đưa tay chỉ một cái, ma phiên đen kịt kia xông tới, muốn bao trùm Chu Thiên Tinh Thần Kính kia.

Nhưng một đạo kiếm khí hạ xuống, ma phiên bị đánh rơi, tử sắc liệt diễm hùng hực lập tức thiêu hủy ma phiên kia.

Đạo kiếm khí thứ hai hạ xuống, Cực Âm lão tổ hú lên một tiếng quái dị, ma khí Huyền Âm nồng đậm phóng lên cao che trước mặt hắn.

Đạo thứ ba!

Đạo thứ tư...

.....

Kiểm khí không ngừng hạ xuống, mỗi một lần hạ xuống đều mang theo lượng lớn tinh linh tử viêm. Tinh linh tử viêm càng ngày càng nhiều, Cực Âm lão tổ dần dần chống đỡ không nổi.

Sau một tiếng gầm giận dữ, tử sắc hỏa diễm đầy trời rơi xuống trên người hắn, trong chớp mắt đã thiêu hắn thành tro cốt!

Một đứa trẻ đen kịt từ trong ngọn lửa lao ra, trong ngực ôm một túi trữ vật, quay đầu lại oán độc nhìn Diệp Trường Sinh một cái, quay người định dùng thân thông thuận di bay đi.

Lúc này, khoe miệng Diệp Trường Sinh lộ ra cười lạnh, trong mắt loé lên quang mang.

Chỉ một thoáng, đứa bé đen kịt kia bỗng nhiên phát ra một tiếng kêu thê lương thảm thiết, thân thể mới bay ra ngoài liền đình trệ, rơi thẳng tấp xuống biển.

Diệp Trường Sinh nhanh chóng bay tới, một tay nắm lấy đứa trẻ kia.

“Đạo hữu, xin bớt giận, tha cho lão phu một lần. Lão phu nguyện ý thay nô bộc phụng đạo hữu làm chủ!”

Sắc mặt Nguyên Anh Cực Âm lão tổ trở nên vô cùng kinh hoàng, phát ra thanh âm sắc nhọn, đau khổ cầu khẩn.

Bị một tu sĩ Kết Đan Kỳ đánh bại, chuyện này đối với Cực Âm lão tổ mà nói là một chuyện không thể chấp nhận nổi.

Nhưng mặc kệ trong lòng hắn có suy nghĩ gì, đây là sự thật, hắn không thể không cúi đầu.

Hắn không thể không dùng thân phận một tu sĩ Nguyên Anh cầu xin một tu sĩ Kết Đan Kỳ, thỉnh đối phương tha cho mình một mạng.

Cho dù trong lòng lúc này tràn ngập oán hận, phẫn nộ, kinh hãi,... đủ loại cảm xúc, nhưng biểu hiện trên mặt Cực Âm lão tổ chỉ có sợ hãi và cầu khẩn.

Trên khuôn mặt tràn ngập lo lắng kia lập tức xuất hiện vẻ nịnh hót, Cực Âm lão tổ cực nhanh nói:

“Chủ nhân có thể lưu lại cấm chế trên Nguyên Anh lão nô, chỉ cần đoạt xá cho một cỗ thân thể lão nô, chủ nhân sẽ có được một đả thủ Nguyên Anh kỳ!”

“Lão nô hiểu biết kỳ công bí thuật nhiều không đếm xuể, tất cả đều có thể dâng tặng cho chủ nhân. Hơn nữa trừ Cực Âm đảo, lão nô còn có mấy động phủ bí mật, bên trong chứa lượng lớn kỳ trân dị bảo, tất cả đều có thể tặng cho chủ nhân!”

Cực Âm lão tổ không để ý đến thể diện mà tự xưng là lão nô, cũng mặc kệ Diệp Trường Sinh có đồng ý hay không, trực tiếp gọi chủ nhân tới.

Người này quả nhiên có thể đuổi người khuất phục, chẳng trách có thể sống sót dưới tay lão quái vật Huyền Cốt, đồng thời ám toán lão.

Thấy Diệp Trường Sinh mặt không biểu tình, trong lòng Cực Âm lão tổ càng ngày càng sợ hãi, thanh âm cũng càng ngày càng dồn dập:

“Chủ nhân thiên tư ngút trời, tu vi đã đến biên giới Kết Anh, nhất định là muốn bước vào Nguyên Anh kỳ a. Lão nô nắm giữ nhiều loại bí pháp có hiệu quả đề cao tỷ lệ ngưng kết Nguyên Anh, nhất định có thể trợ giúp được chủ nhân...”

“Rầm!”

Theo một đạo linh phù của Diệp Trường Sinh áp lên Nguyên Anh của Cực Âm lão tổ, lời nói lải nhải kia lập tức im bật.

Ánh mắt Cực Âm lão tổ trở nên ngốc trệ, không nhúc nhích, toàn bộ Nguyên Anh giống như bị định trụ.

“Thật không hổ là tu sĩ Nguyên Anh Kỳ, ăn xong một Trảm Hồn ấn của ta, rõ ràng mới chỉ một hai hơi công phu đã bình thường trở lại!”

“Xem ra sau khi tu sĩ ngưng kết Nguyên Anh, phương diện thần thức cũng sẽ sinh ra cảm giác bay vọt lên. Chẳng khác gì tinh thần đã biến thành thực thể, muốn dùng Trảm Hồn ấn tiến hành công kích, không dễ dàng như trước nữa!”

Đem Nguyên Anh của Cực Âm lão tổ bỏ vào trong một cái hộp ngọc, phong bế lại.

Diệp Trường Sinh cầm lấy túi đựng đồ của hắn, kiểm tra.

Lời nói của lão quỷ này là một câu cũng không nghe lọt tai.

Một lão già sống mấy trăm năm, Diệp Trường Sinh làm sao có thể an tâm để đối phương ở bên cạnh mình?

Nô bộc Nguyên Anh kỳ, nghe qua có vẻ khỏe mạnh, nhưng nguy hiểm cũng không khỏi quá cao.

Bất cứ lúc nào cũng có thể phản phệ.

Ai biết những người này đều nắm giữ bí thuật gì, vạn nhất hắn có thể phá vỡ cấm chế của người thì sao?

Huống hồ, lão quỷ Cực Âm này còn có kinh nghiệm một lần phản phệ sư phụ, kinh nghiệm trong phương diện này rất phong phú.

Cho nên, Diệp Trường Sinh quyết đoán không chế Nguyên Anh đối phương.

Chờ đột phá Nguyên Anh kỳ, bằng vào thần thức cường đại của mình, hắn là có thể mạnh mẽ sưu hồn Cực Âm.

Đến lúc đó, Cực Âm dù có bí mật gì cũng không thể gạt được hắn.

Diệp Trường Sinh đưa mắt nhìn vào túi trữ vật của đối phương, thần thức đảo qua, lấy từ bên trong ra hơn tám trăm khối linh thạch bậc trung.

“Còn không nhiều bằng trong túi trữ vật của Ôn Thiên Nhân!”
Diệp Trường Sinh có chút ghét bỏ nói.

Hắn tiếp tục lật xem, tìm được hơn mười kiện pháp bảo từ trong túi trữ vật của Cực Âm lão tổ, trong đó có vài kiện đều là cổ bảo, uy lực cũng không tệ.

Cái gì Âm Dương hoàn, Bạch Tê bội, Huyền Âm kiếm, mặc dù Diệp Trường Sinh chúng mất uy lực pháp bảo này, nhưng có thể tặng cho chúng nữ trong động phủ.

“Như vậy xem ra, tên Cực Âm lão tổ này thật sự rất nghèo, trong tay không có pháp bảo đặc biệt lợi hại!” Diệp Trường Sinh lẩm bẩm.

Cẩn thận ngẫm lại cũng đúng, nếu như trong tay Cực Âm có pháp bảo lợi hại, hắn cũng không cần hao phí nhiều tâm tư đi luyện chế mười tám bộ Thiên Đô ma thi.

Đương nhiên, cái gọi là lợi hại hay không đều là dùng ánh mắt của Diệp Trường Sinh để nói.

Kỳ thật trong túi trữ vật của Cực Âm lão tổ, vẫn có hai ba kiện pháp bảo là có thể so sánh với các loại pháp bảo như Kim Châm kiếm, Tử Vân phiên của Ôn Thiên Nhân.

Chỉ có điều, bây giờ theo Diệp Trường Sinh thấy, cũng chỉ có tám cái Kim Quang Kính tương đương với pháp bảo cấp độ này mới có thể khiến hắn động tâm.

Sau khi kiểm kê túi trữ vật của Cực Âm lão tổ, Diệp Trường Sinh lấy cả hai túi trữ vật của Ô Sứ và Xích Hỏa lão quái ra.

Kiểm kê một phen.

Hai người này khẳng định không thể so sánh với Cực Âm, nhưng cho dù như thế, trên thân hai người, hắn vẫn phát hiện hơn hai trăm miếng linh thạch bậc trung cùng vài món pháp bảo bậc trung.

Cộng lại, chuyến đi này hắn đạt được hơn hai mươi kiện pháp bảo cùng mười vạn linh thạch.

Giết người phóng hỏa Kim Yêu Đái!

Diệp Trường Sinh đem một đồng đồ vật thu vào, hướng ánh mắt về phía Thông Thiên Vụ Hải!

“Không còn Cực Âm lão quỷ, cho dù trận pháp trên Cực Âm đảo kia có lợi hại đến đâu cũng không thể ngăn được ta, đây chính là lúc phải đi thu thập di sản của hắn!”

Diệp Trường Sinh lập tức hóa thành một đạo độn quang, bay vào trong Thông Thiên Vụ Hải.

Ở giữa Thông Thiên vụ hải, một hòn đảo màu đen hiện ra.

Cách rất xa, Diệp Trường Sinh cũng có thể cảm nhận được phía trên dày đặc ma khí.

Trên Cực Âm đảo có một linh mạch tương đối tốt, có thể nói là đỉnh cấp.

Trong giây lát này, Diệp Trường Sinh nảy sinh một ý nghĩ có nên chiếm lấy đảo này hay không!

Nhưng rất nhanh, hắn liền lắc đầu, bỏ ý nghĩ này đi.

Tạm thời vẫn chưa được, vạn nhất có kẻ đầu sỏ ma đạo nào chạy lên thương lượng với Cực Âm thì việc hấn chiếm cứ hòn đảo này lập tức sẽ bại lộ.

Vẫn phải đợi thêm một thời gian nữa.

Tuy nhiên, hiện giờ những di sản trên đảo này xin nhận lấy trước!

Diệp Trường Sinh nghĩ như vậy, lập tức bấm tay bắn ra một đạo kiếm khí, tấn công về phía trước.

Kiếm khí bay được một đoạn lập tức đụng phải một màn sáng đen kịt, ma khí cuộn cuộn vọt lên, chôn vùi đạo kiếm khí kia.

“Ai dám tự tiện xông vào Cực Âm đảo?”

“Nơi này là Đạo Tràng của Cực Âm tổ sư, ăn thịt Hùng Tâm báo tử còn dám can đảm đến tấn công?”

“Muốn chết!”

.....

Phía dưới Cực Âm đảo, từng tiếng hét phẫn nộ vang lên, vài vị tu sĩ Kết Đan Kỳ bay ra, vừa giận vừa sợ nhìn Diệp Trường Sinh đứng trên không trung Cực Âm đảo.

“Thế lực của Cực Âm đảo quả thực rất mạnh, đã phản bội nhiều đệ tử như vậy mà còn để lại nhiều kết đan như vậy!”

Diệp Trường Sinh cảm khái một câu, lập tức cũng không quan tâm những người phía dưới đang cuồn cuộn kêu gào nữa, Chu Thiên Tinh Thần Kính bay lên, từng đạo hỏa diễm màu tím tinh khiết rơi xuống.

Rất nhanh sau đó, ngọn lửa màu tím bao phủ toàn bộ Cực Âm đảo, cháy hừng hực, bắt đầu luyện hóa tòa đại trận này.

Diệp Trường Sinh ngồi xếp bằng trên không trung, im lặng chờ đợi.

Sau thời gian ước chừng hai nén hương, đại trận hộ đảo của Cực Âm đảo ầm ầm sụp đổ, sắc mặt của mọi người bên trong lập tức trở nên tái nhợt.

Trên hòn đảo này có hơn mười người ở, đại bộ phận đều là tu sĩ Trúc Cơ, Luyện Khí kỳ và Kết Đan kỳ cộng lại còn chưa đủ

mười người.

Trong đó có khá nhiều một phần là nữ tu tuổi trẻ dung mạo xinh đẹp, hiển nhiên là nhân vật thị thiếp.

Những người này, chứng kiến đại trận trên đảo bị phá, lập tức hốt hoảng chạy ra bên ngoài.

Nhưng, lập tức trên bầu trời xuất hiện từng đạo kiếm khí hạ xuống, dồn dập chém giết bọn họ.

Đặt chân lên Cực Âm đảo, thần thức khổng lồ của Diệp Trường Sinh tìm tòi mỗi góc ngách của hòn đảo này.

Rất nhanh, những linh dược trồng trong dược viên đều bị hất hái đi.

Lại còn có hai cây linh dược ngàn năm trong đó, quả thật không dễ dàng gì!

Sau đó, tài liệu luyện khí, linh thú, đại lượng linh thạch còn lại đều bị Diệp Trường Sinh vơ vét sạch.

Toàn bộ tài phú mà Cực Âm lão tổ tích góp được mấy trăm năm tất cả đều rơi vào trong tay hắn.

Đương nhiên, Diệp Trường Sinh cũng biết, lão quỷ này chắc chắn không chỉ có chút tài phú.

Phần lớn tu sĩ Nguyên Anh đại bộ phận đều mở mấy động phủ bí mật, bên trong cất giữ một ít bảo vật và Linh Dược.

Để tương lai nếu mình xảy ra vấn đề, có thể mượn nhờ mấy thứ này đông sơn tái khởi.

Sau khi cướp đoạt Cực Âm đảo, Diệp Trường Sinh hóa thành một luồng sáng, nhanh chóng rời khỏi.

Mười mấy ngày sau, hắn về tới động phủ của mình, lập tức lấy Thiên Lô Trúc ra.

Xem ra bệnh triền miên Thiên Lô Trúc, chỉ to bằng ngón cái, niên đại hẳn chỉ khoảng ngàn năm.

Diệp Trường Sinh vươn ngón tay bắn ra một tia chớp màu trắng.

Thiên Lô Trúc hai ngàn năm trở xuống, phía trên có tia chớp màu trắng.

Dưới năm ngàn năm lại là tia chớp màu xanh lam.

Chỉ có Thiên Lôì trúc vạn năm thì mới xuất hiện tia chớp màu vàng, tia chớp màu vàng này chính là Ích Tà thần lôì.

Đối với tất cả ma đạo, âm quỷ, tà vật, đều có thể khắc chế tác dụng.

Diệp Trường Sinh lập tức phân tích phục chế một gốc Thiên Lôì Trúc, đem một gốc cây sau khi phục chế thu vào.

Sau đó, hắn bắt đầu phục chế lục dịch, thúc dục cây Thiên Lôì Trúc này.

Một giọt lục dịch tiêu hao một ngàn linh thạch, thôi thúc trăm năm.

Diệp Trường Sinh liên tiếp phục chế chín mươi giọt linh thạch, hao phí chín vạn linh thạch, rốt cục thúc ra được một cây Thiên Lôì Trúc vạn năm.

Trong dược viên động phủ, cây Thiên Lôì Trúc vốn gầy yếu bỗng trở nên tráng kiện cao lớn.

Ước chừng một thước, cả người xanh tươi ướt át, một tầng hào quang mờ mịt bao quanh.

Diệp Trường Sinh cong ngón tay búng ra, nháy mắt, một đạo kim sắc hồ quang điện từ trên thân cây trúc xanh tươi kia phát ra.

“Không tệ không tệ!”

Nhìn cây Thiên Lôì Trúc vạn năm trước mặt, trong mắt Diệp Trường Sinh hiện lên vẻ yêu thích.

Hắn lại phục chế thêm một giọt lục dịch nhỏ lên Thiên Lôì Trúc.

Lúc này đây, sau khi nhỏ xuống lại không xuất hiện bất kỳ phản ứng gì.

Nhưng Diệp Trường Sinh không để ý đến, tiếp tục phục chế lục dịch, nhỏ xuống cây trúc.

Sau khi liên tiếp hai mươi giọt, ở bên cạnh cây trúc này lại mọc ra một cây trúc nhỏ mới.

Diệp Trường Sinh tiếp tục nhỏ lục dịch, sau một trăm giọt, cây Thiên Lô Trúc mới này trưởng thành vạn năm, mà cây Thiên Lô Trúc vạn năm kia lại tự động từ gốc cây bong ra.

Diệp Trường Sinh đem Thiên Lô Trúc vạn năm tróc ra nhặt lên, sau đó rút một cây Thiên Lô Trúc khác mang theo gốc ra, bỏ vào trong hộp ngọc do cao ngọc chế thành.

Sau đó, những chiếc lá Thiên Lô trúc vừa tiếp xúc với mặt đất liền lập tức biến thành màu vàng rờn, thu vào, tất cả đều bỏ vào trong hộp ngọc.

Tiếp theo, Diệp Trường Sinh cầm cây Thiên Lô Trúc vạn năm đã tróc ra, bắt đầu phân tích phục chế.

Tiêu hao một vạn linh thạch xong, hắn lại phục chế ra một cây Thiên Lô Trúc vạn năm mới.

Đem tất cả những Thiên Lô Trúc này cất đi, Diệp Trường Sinh kiểm lại linh thạch của mình, còn thừa hai trăm ba mươi vạn.

Đi ra khỏi phòng ngủ, Diệp Trường Sinh triệu tập chúng nữ tới, sau đó dặn dò: “Ta sẽ bế quan, sẽ không có chuyện gì lớn, không được tùy tiện quấy rầy ta!”

Dứt lời, trong ánh mắt hăm mộ của chúng nữ, đại môn mật thất đóng lại, cấm chế mở ra.

Tất cả mọi người đều biết rõ, hắn sắp ngưng kết Nguyên Anh rồi!

.....

Cái chết của Cực Âm cũng không lập tức bị người khác biết được, ngay cả biến cố của Cực Âm đảo cũng không truyền đi ra ngoài.

Thông Thiên Vụ Hải vốn dĩ rất phong bế, những tông môn phụ thuộc vào Cực Âm đảo cũng không dám chủ động tiến vào để xem xét tình huống.

Vì vậy biến cố của Cực Âm đảo được che giấu đi.

Không ai biết, một đời ma bê danh chấn Loạn Tinh Hải mấy trăm năm nay lại vô thanh vô tức bị người ta giết chết ngay bên ngoài động phủ của mình.

Cực Âm đột nhiên biến mất, làm cho âm mưu quỷ kế của Loạn Tinh Hải tạm thời yên tĩnh lại.

Bất quá, điều này cũng không thay đổi xu thế bắt đầu của toàn bộ mạch nước ngầm Loạn Tinh Hải.

Các phương thế lực vẫn liên kết chặt chẽ, hoạt động, lật đổ sự thống trị của Tinh Cung mà chạy.

Mà ở Tinh Cung, Lăng Ngọc Linh sau khi trải qua một phen khổ tu, rốt cục cũng kết đan thành công.

Nhưng nàng sau khi Kết Đan, cũng vẫn không thể nhìn thấy phụ mẫu của mình bể quan, bởi vậy vẫn không thể phát hiện ký ức của mình bị người sửa đổi.

Cái chết của truyền nhân Lục Đạo Cực Thánh cuối cùng vẫn được truyền ra ở Loạn Tinh Hải, hơn nữa dung mạo hung thủ giết người cũng được truyền đi khắp nơi.

Mọi người rất nhanh liền biết, giết chết Ôn Thiên Nhân là một tu sĩ đã kết đan vài chục năm.

Người này còn có một thân phận là khách khanh trưởng lão của Diệu Âm Môn.

Việc này lập tức đem Diệu Âm môn đẩy lên chảo dầu, nhưng lập tức, Diệu Âm môn cùng vị Diệp trưởng lão này khẩn cấp thiết thiết cắt bỏ, các nàng bày tỏ Diệp trưởng lão mấy chục năm trước đã sớm ly khai Diệu Âm môn, trước khi giết chết Ôn Thiên Nhân, đã không còn tung tích.

Nói như vậy, có người tin cũng có người không tin, nhưng mặc kệ có tin hay không, thế lực của Lục Đạo Cực Thánh cũng không có khả năng chạy đến Thiên Tinh thành trả thù Diệu Âm môn.

Mà phe Tinh Cung, sau khi biết được người giết Ôn Thiên Nhân có quan hệ với Diệu Âm môn, ngược lại bắt đầu chăm sóc Diệu Âm môn nhiều hơn.

Nhất là vị Lục trưởng lão kia, lại càng là kinh ngạc, không nghĩ tới tu sĩ Kết Đan kỳ mà mình coi trọng lúc trước lại có thể làm ra hành động vĩ đại như vậy!

Trong lúc nhất thời, có chút hối hận lúc trước vì sao không trả giá lớn hơn, đưa đối phương kéo vào Tinh Cung.

Một mặt hắn cảm thấy đắc ý vì khả năng nhận ra người, một mặt vì bỏ lỡ lương tâm mà cảm thấy tiếc nuối, không thể không nói, tâm tình hiện tại tương đối phức tạp.

Sau đó không lâu, dưới sự bày mưu đặt kế của hắn, Tinh Cung dành cho Diệu Âm Môn các loại thuận lợi, làm cho Diệu Âm Môn tại Thiên Tinh Thành phát triển nhanh lên.

Đây tự nhiên là một loại lấy lòng.

Nếu như vị tu sĩ họ Diệp kia còn có quan hệ với Diệu Âm Môn, tương lai có thể dùng cái này để đưa đối phương vào Tinh Cung.

Không có liên quan cũng không sao, chút tài nguyên ấy đối với Tinh Cung mà nói không đáng kể chút nào.

Thời gian từng ngày trôi qua, Loạn Tinh Hải không ngừng phát sinh các loại biến hóa.

Một ngày nào đó, ở Loạn Tinh Hải hẻo lánh trên một đảo, bỗng nhiên, linh quang đủ mọi màu sắc đem một ngọn núi bao phủ!

Xích Phản đảo, trên một ngọn núi thường ngày không người hỏi thăm, một ngày này bỗng nhiên xuất hiện dị tượng thanh thế hùng vĩ.

Chỉ thấy trên bầu trời ngọn núi này hơn trăm trượng, xuất hiện vô số điểm linh quang mắt thường có thể thấy được, những linh quang này đủ mọi màu sắc, lúc sáng lúc tối, nhưng không cái nào không ẩn chứa thiên địa linh khí tinh thuần đến cực điểm, nhìn sáng lạn mỹ lệ đến cực điểm.

Dị tượng trải rộng phạm vi sơn phong trăm dặm, linh quang ngưng hiện kỳ cảnh, làm cho tu sĩ cùng phàm nhân trên cả tòa Xích Phản đảo đều trợn mắt há hốc mồm.

Tất cả mọi người đều nhìn về ngọn núi này, những người bế quan trong động phủ cũng cảm ứng được chấn động ở nơi này, nhao nhao đi ra khỏi động phủ, đưa ánh mắt kinh ngạc rung động nhìn qua.

Phàm nhân trên Xích Phản đảo sau khi nhìn thấy đủ loại thái quang đủ mọi màu sắc đầy trời này, nhao nhao đập đầu quy lạy, miệng tụng “Thượng tiên từ bi!”...

Mà những tu sĩ kia, mỗi người đều kinh ngạc không thôi, không ít tu sĩ cấp thấp thậm chí còn tưởng rằng đây là dấu hiệu kỳ trân dị bảo sắp xuất thế.

Chỉ có mấy vị tu sĩ Kết Đan ở trên đảo mới hiểu được thiên tượng như vậy có ý nghĩa thế nào.

Vẻ mặt của bọn họ tràn ngập vẻ chấn động, tràn ngập kinh ngạc, hưng phấn, ước ao.

Vài đạo lưu quang hiện lên, vài tên tu sĩ Kết Đan Kỳ tụ đến cùng một chỗ, một người trong đó dẫn đầu nói: “Đây là có chuyện gì? Trên Xích Phản đảo lúc nào tới một vị tiên bối như vậy?”

“Chúng ta trên đảo nhỏ vắng vẻ như vậy, cũng có thể có tiên bối nhìn trúng kết anh?”

“Thật sự là khó mà tin được, đây là lần đầu tiên lão phu nhìn thấy hiện trường ngưng kết Nguyên Anh, trước kia cũng từng tìm hiểu trong sách cổ!”

“Nhìn thấy tình cảnh như vậy, chợt cảm thấy đời này không hối tiếc!”

“Bất kể nói như thế nào, vị tiền bối này lựa chọn kết anh trên Xích Phản đảo chúng ta, đó chính là phúc khí của chúng ta, đợi đến lúc tiền bối thành công, chúng ta lập tức đi bái phỏng!”

“Lời ấy có lý, ta đi chuẩn bị một món quà mừng vị tiền bối kết anh này!”

“Lão phu cũng đi làm chuẩn bị!”

.....

Dị tượng kết anh của Diệp Trường Sinh khiến đám tu sĩ Kết Đan trên Xích Phản đảo vừa hâm mộ lại vừa kinh hãi vạn phần, đều dự định chuẩn bị tốt lễ vật sau đó đi bái kiến.

Nếu tâm tình vị tiền bối Kết Anh này vừa lúc không tệ, tùy ý ban thưởng bọn họ chút gì đó, hoặc là chỉ điểm một chút, bọn họ sẽ được lợi vô cùng!

Thời gian dị tượng kết anh kéo dài cũng không ngắn ngủi như dị tượng kết đan, mà còn tiếp tục vây quanh tòa sơn phong kia.

Phóng mắt nhìn lên, trên hòn đảo này, trên bầu trời đều là điểm điểm linh quang, vô biên vô hạn, tựa hồ căn bản không có điểm cuối.

Rất khó tưởng tượng được đây là linh lực khổng lồ đến cỡ nào, tất cả chúng nó đều hội tụ lại rồi bị người kết anh ở trung tâm ngọn núi hấp thu.

Dị tượng ba động to lớn tràn ra ngàn vạn dặm. Những tu sĩ có tu vi cao thâm ở ngoài vạn dặm cũng nhao nhao đưa mắt nhìn về phía bên này.

Một lát sau, dị tượng bắt đầu phát sinh biến hóa, những linh quang lăng không hiển hiện kia càng ngày càng nhiều, dần dần ngưng tụ thành một mảnh.

Trong chốc lát, bầu trời trong phương viên trăm dặm liền xuất hiện ngũ sắc hà quang minh mông.

Bên trong hào quang vang lên tiếng sấm nổ lớn, một mảnh Thái hà theo tiếng sấm cuộn cuộn nổi lên, sau đó nhanh chóng tụ về phía trung tâm ngọn núi.

Trong chớp mắt, trên không trung chỗ động phủ của Diệp Trường Sinh hình thành một quả cầu ánh sáng đường kính khoảng hai dặm, chói mắt, bên trong ánh huỳnh quang lưu chuyển, khiến người ta không thể nhìn thẳng.

Một lát sau, một tiếng sấm kinh thiên động địa vang lên, cả ngọn núi lắc lư một cái. Sau đó một cột sáng vàng kim từ trong động phủ xuất hiện phóng lên trời, đánh vào quang sáng trên bầu trời.

Lập tức, quang cầu thật lớn kia bắt đầu co rút lại, nương theo sấm sét vang dội, ngũ sắc linh quang càng thêm chói mắt.

Mọi người trên Xích Phản đảo kinh hồn bạt vía nhìn quang cầu đường kính hơn một dặm cuối cùng ngưng tụ thành một viên châu óng ánh to bằng nắm tay.

Bên trong ẩn chứa linh khí khổng lồ đáng sợ, khiến cho những người đang quan sát xung quanh đều chân động không thôi.

“Phanh!”

Sau một tiếng vang nhỏ, viên châu to bằng nắm tay rơi xuống, rơi vào bên trong ngọn núi kia, biến mất không thấy gì nữa.

Đồng thời, các loại dị tượng mưa gió lôi điện xung quanh cũng trong nháy mắt biến mất không thấy gì nữa, bầu trời khôi phục bình thường.

“Đây là... thành công?!”

“Trong Loạn Tinh Hải lại có thêm một vị tu sĩ Nguyên Anh Kỳ?”

.....

Đang lúc mọi người trên Xích Phản đảo kinh ngạc phỏng đoán, đột nhiên một thanh âm như rồng ngâm từ trong ngọn núi vang lên, xuyên kim liệt thạch, thanh âm chấn động trời cao.

Lập tức thiên địa biến sắc, một quang ảnh hình người cao ước trăm trượng bỗng nhiên hiện lên ở trên ngọn núi.

Toàn thân quang ảnh lóe ra kim, thanh nhị sắc quang mang, tay chân thô to kinh người, bởi vì linh quang trên mặt quá thịnh nên không ai có thể nhìn rõ hình dáng của quang ảnh này.

Chỉ cảm thấy đạo nhân ảnh này tựa hồ uy nghiêm đến cực điểm, làm cho người ta không dám ngược nhìn, mà làm cho các tu sĩ này càng thêm kinh hãi chính là quang ảnh này khê vượt tầm, hai đạo quang trụ lạnh lạnh hướng trên thân mọi người đảo qua, nơi đi qua làm cho mọi người trong nháy mắt ngừng thở.

“Phù phù!” Âm thanh liên tiếp vang lên. Đứng trước ánh mắt của hai người này, những tu sĩ kia không khác biệt là bao so với phàm nhân.

Những người quỳ trên mặt đất, cảm giác trên lưng như thái sơn áp đỉnh, căn bản không thể đứng dậy nổi.

Chỉ một thoáng, đám tu sĩ này kinh hãi đầy mặt, gân xanh trên trán nhảy lên, sắc mặt trắng bệch, cúi đầu không dám nhìn thẳng đạo quang ảnh to lớn kia.

Mãi tới một lúc sau, quang ảnh đột nhiên tản đi, hóa thành hào quang đầy trời biến mất không thấy gì nữa.

Lúc này, bọn họ mới cảm giác được áp lực trên người mình biến mất không thấy gì nữa, có thể đứng dậy.

Các tu sĩ trên Xích Phản đảo đều kinh ngạc chấn động đến cực điểm, trải qua một màn vừa rồi, bọn họ không dám có bất cứ tâm tư nào nữa.

Cả đám vội vàng trở lại động phủ, bế quan không tiếp khách, tĩnh tọa dưỡng thần.

Trên ngọn núi, trong động phủ, đám người Trần sư tử, Tân Như Âm, Nguyên Dao đứng trước một gian mật thất, trên mặt mang theo vẻ hưng phấn, kích động, hâm mộ đủ loại thần sắc.

Nhìn cửa lớn đóng chặt, các nàng yên lặng chờ đợi.

Còn trong mật thất, Diệp Trường Sinh tĩnh tọa trên mặt đất, hai mắt nhắm nghiền, sắc mặt bình thản, bỗng nhiên.

Trên đỉnh đầu của hắn xuất hiện một bức tượng hài nhi cao khoảng một tấc đang túm tóc đùa giỡn.

Đứa trẻ này trắng trẻo non nớt, trên người bao phủ một tầng màu vàng kim, tướng mạo và khuôn mặt giống hệt Diệp Trường Sinh.

Sau một hồi leo lên tóc, đứa trẻ mới trở lại trong cơ thể, lúc này thần sắc Diệp Trường Sinh vừa động, hai mắt mở ra.

Hào quang màu vàng nhạt chợt lóe lên rồi biến mất, tất cả khí cơ đều nội liễm, hắn nhìn thẳng về phía trước, trong mắt mang theo vẻ cảm khái.

Nguyên Anh công thành!

Ngồi dưới đất, Diệp Trường Sinh tạm thời không đứng dậy, mà hồi tưởng lại từng chút từng chút lúc bế quan đột phá.

Quá trình ngưng kết Nguyên Anh nhìn như đơn giản nhưng thật ra nguy hiểm rất lớn.

Đầu tiên, phải đem kim đan mình vất vả khổ tu vỡ vụn, kinh mạch nghịch chuyển kịch liệt đau đớn, không phải người bình thường có thể thừa nhận được.

Sau đó, là bị tâm ma phản phệ, có thể nói là cửa ải đáng sợ nhất.

Tâm Ma Hội trực tiếp đào ra đủ loại đồ vật sợ hãi nhất trong nội tâm một người.

Như kim thủ chỉ lộ ra ngoài, đưa tới đuôi giết toàn bộ cường giả trong thiên hạ.

Nếu thân phận người xuyên không bại lộ, tất cả các Đại La Đạo Tổ đều sẽ bắt hắn ta hỏi rõ ngọn nguồn.

Những tâm ma này thì không nói, còn có kẻ càng hung hiểm hơn.

Tỷ như ở trong một thế giới Tâm Ma nào đó, Diệp Trường Sinh một đường tu hành, phi thăng Linh giới, phi thăng Tiên giới, trở thành Đại La Đạo Tổ, vô địch thiên hạ, rất sợ hãi!

Nhưng, bỗng nhiên một ngày, thế giới sụp đổ, trước mắt xuất hiện gian phòng quen thuộc, máy tính quen thuộc, bên trên chiếu ra động tĩnh quen thuộc.

Vì vậy, hắn mới phát hiện, nơi nào có phạm nhân tu tiên, tất cả cũng chỉ là giấc mộng bình thường của một thiếu niên bình thường, sau khi ngủ ngủ mà thôi!

Loại đầu tiên là để người đạt được tất cả, sau đó lại để người mất đi tất cả tâm ma huyền cảnh, quả thực là ác độc!

Tâm ma mạnh mẽ vô hình vô ảnh, căn bản khiến người không phát hiện được điểm dị thường của nơi này, người sẽ tiếp nhận thế giới hư ảo do nó tạo ra.

Nhưng cũng may Diệp Trường Sinh tu luyện Ngự Ma ấn, khi tâm ma đột kích, nó sẽ tự động phản kích, do đó khiến cho Tâm Ma thế giới xuất hiện nhiều lỗ hổng.

Vì vậy, Diệp Trường Sinh dễ dàng thoát khỏi những tâm ma ảo cảnh này.

Sau đó, cái gì Nam Cung Uyển, Trần Xảo Thiên, Nguyên Dao bọn người tề tụ một chỗ, hài hòa mỹ mãn, các loại cảnh tượng vui vẻ hòa thuận, hắn chỉ nhìn một cái, liền đơn giản từ trong đó tránh thoát.

Toàn bộ ái nộ ái ô của nhân sinh, trong trận Tâm Ma huyền cảnh này, Diệp Trường Sinh đều đi một chuyến.

Hắn phảng phất trải qua bách thế luân hồi, đại hi đại bi, ở bên trong không biết đắm chìm bao nhiêu năm tháng, trải qua vô số chuyện, để cả người hắn phảng phất trải qua tang thương, nhưng cuối cùng vẫn thoát ra được.

Sau đó, hắn liền nhìn thấy Nguyên Anh của mình đã thành hình, bay ra bên ngoài cơ thể. Lực lượng khổng lồ hội tụ trên người, khiến hắn có cảm giác không gì không làm được.

Sau khi nhớ lại tất cả những điều này, Diệp Trường Sinh trầm mồi cảm xúc ngổn ngang, nổi lòng phức tạp.

Trong mật thất, hắn vẫn ngồi tĩnh tọa, suy nghĩ lại toàn bộ những cảm ngộ và tâm tình phức tạp lúc trước, tất cả đều hóa thành tâm linh lắng đọng.

Mãi đến nửa ngày sau, Diệp Trường Sinh mới đứng dậy, ánh mắt một lần nữa trở nên thanh tịnh, tay áo hất lên, mở ra cấm chế mật thất, đi ra ngoài.

Trước mặt là những gương mặt tuyệt sắc mừng rỡ kích động, các nàng oanh oanh yến yến nhào lên, vây quanh Diệp Trường Sinh, mồm năm miệng mười kể ra.

Diệp Trường Sinh trên mặt mang theo nụ cười, dịu dàng nói chuyện với các nàng.

Vừa mới đột phá Nguyên Anh, hắn cũng không lập tức đi tu hành hoặc làm chuyện gì khác, mà an tĩnh ở trong động phủ tĩnh dưỡng một đoạn thời gian.

Năm tháng tu hành chính là muốn có Trương Hữu trì trệ, mấy chục năm trước vẫn luôn khẩn trương tu hành, hiện tại vừa lúc có thể tạm thả lỏng một chút.

Về sau có năm tháng ngàn năm dài đằng đẵng, không cần nóng lòng như lúc này.

Mãi cho đến một tháng sau, Diệp Trường Sinh mới từ trong ôn nhu hương thoát ra, bắt đầu một lần nữa trở lại trên quỹ đạo tu hành.

Trở lại trong phòng của mình, Diệp Trường Sinh đem hộp Nguyên Anh của Cực Âm lão tổ mở ra. Hiện tại sau khi tiến vào cảnh giới Nguyên Anh, nắm giữ năng lực sưu hồn, có thể xử lý người này!

Hái xuống linh phù, ánh mắt chờ đợi của Nguyên Anh lập tức thanh tỉnh lại, chứng kiến tình cảnh trước mắt, Cực Âm lão tổ biến sắc, lập tức muốn dùng thần thông thuận di đào tẩu.

Diệp Trường Sinh hừ lạnh một tiếng, trong mắt quang mang chợt lóe, đứa trẻ con đen kịt kia lập tức ngã xuống đất, Cực Âm kêu lên một tiếng, trên mặt đứa bé tràn đầy vẻ thống khổ.

Nhưng rất nhanh, Cực Âm lão tổ đã tỉnh táo lại, sau khi nhận rõ hiện trạng, hắn biến sắc, lập tức lộ ra vẻ mặt cười a dua khỗ.

“Chủ nhân, tha cho ta một mạng, ta tất có hậu báo!”

Thanh âm sắc nhọn vang lên, Cực Âm phát hiện tình huống không đúng, chạy không thoát, lập tức quỳ xuống dập đầu cầu khẩn.

Có thể co được giãn được là ưu điểm lớn nhất của Cực Âm, trước mặt nguy cơ sống còn, hắn chưa bao giờ biết thể diện là cái gì.

Nhưng đối với loại hành vi này của hắn, Diệp Trường Sinh lại hoàn toàn không bị lay động, thần thức mạnh mẽ từ trên nguyên anh tán phát ra, hướng tới Cực Âm đánh tới.

“Người muốn mạnh mẽ sưu hồn ta? Không thể nào!”

Sau khi phát hiện mục đích của Diệp Trường Sinh, Cực Âm lập tức gầm lên một tiếng, sắc mặt đại biến, thái độ cũng lập tức chuyển biến một trăm tám mươi độ.

Cầu xin không có kết quả, hắn đã biết, người trước mắt tuyệt đối không có khả năng buông tha cho mình.

Dù là a dua nịnh hót cũng vô dụng, đã như vậy, cũng không cần phải giả cháu trai làm tiểu nhân nữa.

Mà khi nhìn thấy đối phương muốn sưu hồn, trong lòng Cực Âm vừa sợ vừa giận, trong lòng hiện ra một loại ý niệm muốn đồng quy vu tận.

“Nếu người dám sưu hồn, ta sẽ lập tức tự bạo nguyên anh!”
Cực Âm hừ lạnh một tiếng, uy hiếp nói.

Thân thể đưa bé đen nhánh của hắn bành trướng, một luồng pháp lực mạnh mẽ từ trên đó phát ra.

Lập tức, một cỗ khí tức cực kỳ nguy hiểm lan ra!

Nếu như Nguyên Anh tự bạo, dù có Diệp Trường Sinh ngăn cản, sợ rằng tòa động phủ này cũng sẽ lập tức bị hủy diệt.

Trong đó, đám người Trần sư tử, Tân Như Âm, Nguyên Dao cũng bị ảnh hưởng rất lớn, chỉ sợ trong khoảnh khắc sẽ hương tiêu ngọc vẫn.

Nhưng nếu đã thả hắn ra, Diệp Trường Sinh há lại không có thủ đoạn đối phó hắn?

Hừ lạnh một tiếng, thần thức khổng lồ tuôn ra, cơ hồ muốn ngưng tụ thành thực chất, thoáng cái liên vây quanh Nguyên Anh Cực Âm, làm cho thân thể Nguyên Anh bành trướng kia dần dần rút nhỏ lại.

“Làm sao có thể?”

Cực Âm gầm lên, không thể tin được cảnh tượng này, ngay cả bản thân mình muốn tự bạo cũng không làm được sao?

Diệp Trường Sinh dùng thần thức đem Cực Âm Nguyên Anh muốn tự bạo áp súc lại thành hình dạng ban đầu, nhất thời loại khí tức nguy hiểm kia tiêu tán đi.

Thần thức của hắn ngưng tụ thành từng cây kim châm tinh tế, đâm vào huyết vị từng cái của Nguyên Anh đen kịt.

Trong chớp mắt, Nguyên Anh kia ngừng động, ánh mắt Cực Âm lại một lần nữa trở nên ngây dại.

Lập tức, thần thức của Diệp Trường Sinh chui vào bên trong Nguyên Anh, cẩn thận dò xét.

Tất cả những gì đã trải qua trước đây của Cực Âm đều biến thành một vài hình ảnh xuất hiện trước mắt hắn.

Bắt đầu từ khi bước lên con đường tu hành cho đến khi được Huyền Cốt lão ma nhìn trúng thu làm đệ tử, lại liên hợp với Cực Huyền Trảm Lão Ma...

Diệp Trường Sinh thấy được vị trí hòn đảo mà Cực Âm nhốt giữ Huyền Cốt, thấy được vài tòa động phủ bí mật sau khi hắn ngưng kết Nguyên Anh, thấy được những bí mật của Loạn Tinh Hải hắn...

Những tin tức hỗn tạp này trải qua một phen kiểm tra, Diệp Trường Sinh dễ dàng chiếm được thứ mình muốn.

Địa điểm Huyền Cốt bị giam giữ, vị trí của động phủ bí mật vân vân, những thứ này đối với hắn đều có giá trị nhất.

Về phần những ân oán tình cừu giữa hắn và đám người Huyền Cốt, Diệp Trường Sinh đều bỏ qua.

Sưu hồn xong, Diệp Trường Sinh bắt lấy Nguyên Anh này, trong tay loé lên quang mang, Nguyên Anh Cực Âm lập tức hóa thành tro bụi.

Đến lúc này, người này đã hoàn toàn tiêu vong!

Từ trong trí nhớ của Cục Âm lão Tổ, Diệp Trường Sinh biết được không ít bí mật của Nghịch Tinh Minh.

Một vài môn phái ngoài sáng bây giờ là thế lực của Tinh Cung, nhưng thực ra đã sớm quy phục Nghịch Tinh Minh.

Nghĩ lại, nếu như tương lai những người này đột nhiên đi ra làm loạn, sẽ mang đến cho Tinh Cung không ít tổn thất.

Mặc dù hai thế lực này tranh đấu không liên quan gì đến hắn, nhưng mà Diệp Trường Sinh biết, mấy chục năm tiếp theo, Loạn Tinh Hải sẽ có các loại biến loạn dần dần xuất hiện, không có khả năng tu hành an ổn.

Nội Tinh Hải là như thế, Ngoại Tinh Hải cũng thế, các nơi đều xảy ra biến cố, giết chóc và tranh chấp càng ngày càng nhiều.

Trong loại đại loạn này, không có mấy người có thể chỉ lo thân mình.

“Tương lai thế lực khắp nơi đại chiến, Nguyên Anh tu sĩ ta còn dễ nói, trên cơ bản sẽ không gặp phải nguy hiểm gì!”

“Nhưng mấy người các nàng, tương lai rất có khả năng sẽ bị ta trêu chọc vào loại rắc rối này!”

“Thiên Tinh Song Thánh, Lục Đạo Cục Thánh, những người này không có ai dễ trêu chọc!”

“Đã như vậy, trước hết đem các nàng về Thiên Nam đã. Đúng lúc ta cũng về Thiên Nam xem tình hình bên kia một chuyến!”

“Bên phía Thiên Nam, hiện giờ chính ma khuếch trương gây ra náo động có lẽ đã ngừng lại từ lâu rồi. Mặc dù có người Mạc Lan, nhưng Cửu Quốc Minh đang ở phía trước, bên trong Thiên Nam an toàn!”

Nghĩ tới đây, Diệp Trường Sinh lập tức đứng dậy, ra khỏi phòng của mình.

Đi tới trước phòng Trần sư tỷ, Diệp Trường Sinh xúc động một chút cầm ché trên cửa.

Một lát sau, cửa đá mở ra, bên trong lộ ra khuôn mặt xinh đẹp của Trần sư tử, lúc nhìn thấy là Diệp Trường Sinh, trên mặt nàng lập tức lộ ra vẻ kinh ngạc.

“Sư đệ, người đây là... tìm ta có chuyện gì sao?” Trần sư tử hỏi.

Nhiều năm qua, đa số thời gian Diệp Trường Sinh đều một thân một mình tu luyện, cho dù gặp gỡ với mấy người, cũng thường một lần kéo theo mấy người, cùng vui vẻ.

Rất ít khi có tình huống đơn độc như vậy tới gặp một người nào đó.

Cho nên khi nhìn thấy Diệp Trường Sinh xuất hiện ở đây, Trần sư tử liền cảm thấy có chút kinh ngạc.

Nhìn thấy biểu tình kinh ngạc trên mặt Trần sư tử, trong lòng Diệp Trường Sinh sinh ra một tia áy náy, tiến lên ôm chặt lấy nàng, nhẹ giọng nói: “Sư tử, những năm qua để người phải chịu ủy khuất!”

“Ta ở bên ngoài không ngừng trêu hoa chọc cỏ, làm cho người dần dần bị lạnh đi, người lại một mực yên lặng ủng hộ ta, sư tử, ta thật có lỗi với người!”

Nghe Diệp Trường Sinh nói vậy, trên mặt Trần sư tử đầu tiên là kinh ngạc, sau đó trong lòng run lên, thần sắc giãn ra, hốc mắt có chút đỏ lên.

Trong lúc nhất thời, nàng có điểm muốn khóc, những năm gần đây, nhìn người trong động phủ càng ngày càng nhiều, vốn ái của nàng cũng dần dần phân tán đến trên thân mấy người khác, trong lòng nàng nào dễ chịu!

Hơn nữa, tu vi đến cảnh giới này, động một chút là bế quan mấy năm, mấy chục năm, tuy rằng thọ mệnh dài đằng đẳng, nhưng thời gian gặp nhau cũng không tăng nhiều, ngược lại đang giảm bớt.

Cứ như vậy, nàng có thể lấy được quan tâm từ trên người Diệp Trường Sinh càng ngày càng ít.

Loại tình huống này, Trần sư tử trong lòng đương nhiên rất không vui, nhưng nàng cũng biết, Diệp Trường Sinh cố gắng tu hành, ra ngoài bốn ba, tất cả đều là vì để cho mọi người

trong động phủ này có hoàn cảnh tu hành càng thêm an toàn, có càng nhiều tài nguyên tu luyện hơn.

Dưới sự trợ giúp của Diệp Trường Sinh, tu sĩ song linh căn như nàng, cũng có thể kết đan thành công trong năm mới sáu mươi tuổi.

Tất cả những thứ này đều là công lao của Diệp Trường Sinh.

Cho nên, đối với chuyện hấn làm bạn đã ít, Trần sư tử không những không trách cứ mà ngược lại càng thương hấn hơn.

Bởi vậy, đối với hành vi không ngừng trêu hoa ghẹo cỏ của hấn, cũng có thêm chút bao dung và lý giải.

Dù sao, Nguyên Dao cùng Nghiên Lệ đều là người có trợ giúp rất lớn đối với việc tu hành của Diệp Trường Sinh.

Nguyên âm của Nguyên Dao, càng trợ giúp Diệp Trường Sinh giảm bớt gần mười năm khổ công.

Nhưng ngay cả như vậy, hôm nay nghe được những lời này của Diệp Trường Sinh, trong lòng nàng vẫn còn hơi chua xót.

Bất quá, Trần sư tử từ trước đến nay luôn giảng giải nhân ý.

Nhẹ nhàng vuốt ve mặt Diệp Trường Sinh, Trần sư tử nhẹ giọng nói: “Đừng nói vậy, người tu tiên chúng ta vốn là nơi ít ai lui tới, huống chi người cho ta, mỗi người đều có nhiều hơn, ta đã rất thỏa mãn rồi!”

Hai người ôm nhau đi vào phòng, Diệp Trường Sinh nhẹ giọng nói: “Nhưng ta vẫn cảm thấy áy náy với người. Ài, thật ra lúc đầu ta chỉ muốn song túc song phi với sư tử người, ai ngờ sau lưng lại xảy ra nhiều chuyện như vậy!”

“Đều tại ta hoa tâm, cũng nên là ta có kiếp nạn trong số mệnh này. Sư tử, nếu như không có người bao dung, ta thật không biết nên làm cái gì bây giờ. Trong khoảng thời gian tiếp theo, ta chỉ còn lại một mình người!”

Diệp Trường Sinh thâm tình nói, lời ngon tiếng ngọt khiến trong mắt Trần sư tử tràn đầy ý dịu dàng mật ý.

Hai người ở trong phòng chán chường mấy ngày, sau đó Diệp Trường Sinh mới không để ý đến mục đích lần này đến tìm Trần sư tử.

“Sư tử, người có muốn quay về Thiên Nam nhìn xem một chút hay không?”

Trần sư tử nằm trong lòng hắn, ánh mắt mê ly nghe được lời này, ánh mắt lập tức trở nên trong trẻo.

Bên cạnh nàng đứng dậy, nàng kinh ngạc nói: “Hồi Thiên Nam? Sao người lại đột nhiên nghĩ đến những chuyện này?”

“Không phải thấy Loạn Tinh Hải sắp loạn sao? Ta từ một số người nơi đây biết được, giữa Nghịch Tinh Minh cùng Tinh Cung sắp đánh nhau rồi, đến lúc đó Loạn Tinh Hải liền trở nên không an toàn!”

“Vừa vặn các người cũng đều đến Kết Đan, trở lại Thiên Nam không thể nghi ngờ là một cái lựa chọn an toàn hơn!”

“Thiên Nam... Nói đến chuyện chúng ta rời khỏi nơi đó đã vài chục năm, thời gian ta đợi ở Loạn Tinh Hải so với ở Thiên Nam còn nhiều hơn, nhưng ta vẫn rất nhớ Thiên Nam Hoàng Phong Cốc!” Trần sư tử thì thào nói.

Hiển nhiên, nàng rất muốn quay về.

Loạn Tinh Hải tuy lớn, nhưng chung quy không phải cổ hương của nàng, nàng có tình cảm với Thiên Nam.

“Phụ thân ta, huynh trưởng, tộc nhân của ta, hiện tại bọn họ cũng không biết thế nào rồi!” Trần sư tử nói, trong ánh mắt hiện lên một vòng sầu lo.

Hiện tại nàng đã là Kết Đan tu sĩ, nếu trở lại Thiên Nam, có thể nói là áo gấm về quê.

“Không biết những người quen cũ ngày xưa, nhìn thấy những biến hóa hôm nay của ta, sẽ có cảm xúc như thế nào...” Trong mắt Trần sư tử hiện lên một vòng vui vẻ.

Đám bạn cũ của Hoàng Phong cốc, Chung Vệ Nương, nếu như nhìn thấy được tu vi của nàng hiện giờ, chỉ sợ sẽ rất kinh ngạc!

Nghĩ đến Chung Vệ Nương ngoan ngoãn đứng trước mặt mình hô một tiếng tiền bối, khóe miệng Trần sư tử liền lộ ra ý cười.

Hắn luôn cảm thấy tình cảnh như vậy rất thú vị.

Vì vậy, lập tức, tình nhớ hương của nàng bị Diệp Trường Sinh gạt khỏi!

Ôm cổ hắn, Trần sư tử dịu dàng nói: “Ta muốn trở về, trở về gặp những người bạn cũ tộc nhân một chút!”

“Được, vậy qua trận này chúng ta sẽ trở về!” Diệp Trường Sinh vuốt ve đáng vẻ vênh váo của cô, ánh mắt mỉm cười nói.

“Pháp bảo bản mệnh của ngươi chuẩn bị thế nào rồi?” Diệp Trường Sinh lại hỏi.

Công pháp Trần sư tử tu luyện tên là Huyền Thủy Vạn Lãng Quyết, đây là một bộ công pháp đỉnh cấp Thủy thuộc tính.

Bộ công pháp này ở phương diện đấu pháp cũng không có hiệu quả gì, nhưng phương diện bảo vệ tính mạng cùng kéo dài tuổi thọ lại khá nổi bật.

Tu luyện bộ công pháp kia, cần luyện chế bản mạng pháp bảo tên là Huyền Thủy Liên, Trần sư tử từ khi Kết Đan thành công, liền chú ý sưu tập tài liệu.

Lúc trước tại Thiên Tinh thành, nàng cơ bản đã tìm được tất cả tài liệu, chỉ có một vài loại còn thiếu, cũng gom góp được trong túi trữ vật của từng vị địch nhân mà Diệp Trường Sinh giết chết.

Những năm gần đây, Trần sư tử đang rèn luyện trình độ luyện khí cho mình, chuẩn bị tự mình luyện chế pháp bảo bản mạng của mình.

“Tài liệu luyện chế Huyền Thủy Liên đều rất trân quý, ta không tùy tiện khai luyện, dự định thêm vài năm nữa, chờ luyện khí thủ pháp thuần thục thêm một chút rồi hẵng bắt đầu!”

“Vậy cũng tốt, vậy đi Thiên Nam luyện chế đi, sau này ngươi chính là Trần sư tử trong mắt đệ tử Trần gia!” Diệp Trường Sinh bóp nhẹ mũi xinh đẹp của nàng, cười nói.

“Trần sư tử cái gì, nghe uy phong lắm liệt, còn không phải mỗi ngày đều bị người bắt nạt sao!” Trần sư tử lập tức sảng giọng.

“Ha ha, vậy ta phải ăn hiếp nhiều người rồi, ta thích nhất là bắt nạt sư tử đấy!”

.....

Mấy ngày sau, Diệp Trường Sinh lại xuất hiện trong phòng của Tân Như Âm.

“Như Âm, những năm gần đây, ủy khuất cho ngươi rồi!”

“Ai, ta vốn nghĩ cuộc đời này có ngươi ở bên cạnh là đủ rồi, không biết làm sao, trong trần thế này có quá nhiều thứ ta không thể buông bỏ, khiến ta không thể không hãm sâu trong đó, phụ lòng ngươi...”

.....

Một phen lời ngon tiếng ngọt, Diệp Trường Sinh nói vô cùng thuần thực, sau khi cải biến một chút những lời nói của Trần sư tỷ, lại nói với Tân Như Âm một lần nữa.

Bất quá, không giống Trần sư tỷ là, nghe được những lời xảo ngữ này của hắn, Tân Như Âm chỉ giống như cười mà không phải cười nhìn hắn.

“Mới từ chỗ của Xảo Thiên tỷ tỷ đi ra, chắc hắn ngươi cũng đã nói qua với nàng một lần rồi chứ?” Tân Như Âm ngập ngừng hỏi.

“A, cái này...”

Tình cảnh có chút xấu hổ, nhưng xưa nay Diệp Trường Sinh không biết xấu hổ là gì.

Tiến lên giữ lấy Tân Như Âm, mặt dày cười nói: “Thí Âm, ngươi cũng biết, ta có rất nhiều chỗ bất đắc dĩ, kỳ thật ở trong lòng ta, người quan trọng nhất vẫn là ngươi!”

“Thật sao? Sợ rằng “người quan trọng nhất” này đằng sau vẫn nên thêm “một” nữa à? Trong lòng ngươi có rất nhiều người quan trọng nhất rồi, ai biết được ta đang ở vị trí thứ nhất!” Tân Như Âm nghiêng đầu đi nói.

“Khụ khụ, Như Âm, ngươi oan uổng quá cho ta rồi!”

Diệp Trường Sinh da mặt dày, tiếp tục thâm tình nói: “Mặc kệ sau này bên người ta xuất hiện bao nhiêu nữ nhân, ngươi mãi mãi ở trong lòng ta là người đầu tiên, chẳng lẽ ngươi không tin tấm lòng ta sao? Ngươi sờ sờ, xem nhịp tim của ta chân thành tha thiết như vậy!”

Diệp Trường Sinh kéo tay Tân Như Âm, đặt trên ngực mình, trong ánh mắt tràn đầy yêu thương sâu lắng.

Mặc dù biết Diệp Trường Sinh nói những lời này đều là quý, nhưng trong lòng Tân Như Âm vẫn dâng lên một cảm động cùng hạnh phúc.

Nữ nhân luôn thích nghe những lời ngọt ngào, cho dù bọn họ biết rõ những lời nói đó đều là gạt các nàng.

Dù sao, đại đa số thời gian nữ nhân đều là sinh vật tâm tình.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao nam tử căn bản có thể đắc thủ nhiều lần!

Tân Như Âm bất đắc dĩ thở dài một tiếng, nói: “Ngươi vốn tốn lời nói khéo léo như vậy, thật không biết lúc đầu ta mắc mưu ngươi như thế nào!”

“Sao vậy, lẽ nào ngươi hiện tại không cần ma của ta nữa à?”
Diệp Trường Sinh cúi đầu, dán lên trán nàng hỏi.

“Ai thèm quan tâm tới ngươi làm gì, chẳng hoa tâm cây củ cải!”

“Hay cho tên Tân Như Âm vô tình vô nghĩa nhà ngươi, xem ta xử ngươi như thế nào!”

Sau một trận hờn dỗi và cười đùa, tiếng thở dốc tinh tế vang lên trong phòng.

Diệp Trường Sinh cũng đi theo Tân Như Âm mấy ngày, sau đó đem chuyện lúc về Thiên Nam nói với nàng.

Tân Như Âm tự nhiên cũng nguyện ý, so với Loạn Tinh Hải, Thiên Nam mang đến cho nàng cảm giác thoải mái hơn.

Nơi này biển rộng vô biên vô hạn, đúng là rất mới mẻ, nhưng thời gian dài, lại mang đến cho người ta một loại cảm giác cô tịch.

Mặc dù nàng không giống Trần sư tỷ ở Thiên Nam có nhiều ràng buộc như vậy, nhưng hồi tưởng lại chính mình cả đời này, Tân Như Âm cảm thấy lúc hạnh phúc nhất vẫn là lúc ma đạo xâm lấn trận pháp kia, Diệp Trường Sinh ẩn cư trong sơn cốc của nàng.

Đó là thời gian độc thuộc về hai người.

Tuy rằng bây giờ xem ra, thời gian như vậy đã không thể quay về!

“Sau này chú ý tu vi hơn một chút, dồn càng nhiều tinh lực vào chuyện tăng thực lực, trận pháp, chờ người có được thọ mệnh lâu hơn, có thể đi nghiên cứu!” Diệp Trường Sinh dặn dò.

Tân Như Âm ở trong động phủ chúng nữ tu vi tăng lên chậm hơn một chút.

Mặc dù có Diệp Trường Sinh cung cấp cho nàng đủ loại tài nguyên tu hành, nhưng tốc độ tu luyện của nàng vẫn không theo kịp.

Tất cả những thứ này đều do nàng đem hơn phân nửa tinh lực dùng để nghiên cứu trận pháp.

Kể từ đó, tất nhiên là coi nhẹ việc tăng tu vi.

“Chờ sau khi ta nghiên cứu thấu triệt tòa Ngũ Phương Phục Ma Trận kia, ta sẽ tạm thời buông xuống trận pháp, chuyên môn đề thăng tu vi!” Tân Như Âm nói ra.

Nàng cũng không vì Diệp Trường Sinh khuyên bảo mà thay đổi suy nghĩ của mình, nàng có sự kiên trì của riêng mình.

“Ngũ phương Phục Ma Trận? Ta nhớ không phải người đang nghiên cứu Ngũ Hành Phục Ma Trận chứ?”

“Ừm, đúng là lúc trước đang nghiên cứu Ngũ Hành Phục Ma trận. Ngũ Hành Phục Ma trận có thể có năm tu sĩ Kết Đan kỳ đi vây khốn một vị Nguyên Anh!”

“Nhưng năm người chúng ta, công pháp tu hành cũng không dựa theo phân bộ ngũ hành, không có biện pháp đi vận chuyển Ngũ Hành Phục Ma Trận, cho nên ta dự định cải tạo nó một chút, biến thành ngũ phương Phục Ma Trận!” Tân Như Âm nói ra.

“Đại khái phải có thiếu niên mới có thể thành công?” Diệp Trường Sinh trầm ngâm một chút rồi hỏi, nếu thời gian quá dài, hẳn nhất định sẽ khiến Tân Như Âm từ bỏ.

Tư chất của Tân Như Âm cũng không tính là đứng đầu, mặc dù có Bồ Thiên Đan đề thăng tư chất linh căn, nhưng cái này cũng không đủ để tăng nàng lên tới Thiên Linh Căn.

Cho nên, theo Diệp Trường Sinh thấy, Tân Như Âm quan trọng nhất vẫn là tăng cường tu vi của nàng trước tiên.

Trước kia lúc nhỏ yếu, hẳn cần Tân Như Âm trận pháp để trợ giúp mình đối phó các loại địch nhân lợi hại.

Nhưng bây giờ đã không giống, người ở nhân giới này có thể uy hiếp được hẳn càng ngày càng ít, dưới tình huống như vậy, nhu cầu của Diệp Trường Sinh đối với trận pháp Tân Như Âm không ngừng giảm xuống.

Bởi vậy, hẳn hiện tại càng hi vọng Tân Như Âm có thể chuyên tâm nâng cao tu vi, đến khi tu luyện đến Nguyên Anh, sau khi có tuổi thọ ngàn năm, lại đi nghiên cứu những trận pháp dày đặc kia cũng không muộn.

“Đại khái khoảng ba mươi năm, sau khi nghiên cứu thấu triệt cửa ải này, trận pháp cấp bậc Nguyên Anh với ta mà nói, độ khó sẽ đột ngột giảm xuống!” Tân Như Âm vén sợi tóc nói ra.

“Ta biết suy nghĩ của ngươi, nhưng đối với ta nghiên cứu cái này rất quan trọng!” Tân Như Âm trong ánh mắt mang theo kiên trì nói.

Xoa xoa thái dương, Diệp Trường Sinh bất đắc dĩ nói: “Được rồi, thời gian ba mươi năm cũng không tính là quá dài, ta có thể tiếp nhận! Nhưng nếu vượt quá ba mươi năm, bất luận thế nào, ta cũng sẽ không cho phép ngươi tiếp tục nghiên cứu nữa!”

“Mặt khác, ta tới giúp ngươi bồn mạng pháp bảo, đến lúc đó ngươi vào khâu khâu nhận chủ là được rồi!”

“Ừm, đều nghe lời ngươi!” Trên mặt Tân Như Âm nở rộ nụ cười, nói ra.

Sau khi đem chuyện Trần sư tử cùng Tân Như Âm trấn an, Diệp Trường Sinh lại nói cho Nguyên Dao cùng Nghiên Lệ biết về việc sắp tới Thiên Nam.

Hai tử muội này tự nhiên không có quyền lựa chọn.

Sau khi Diệp Trường Sinh nói xong, các nàng lập tức biểu thị đồng ý đi theo Diệp Trường Sinh rời khỏi Loạn Tinh Hải.

Đối với các nàng, đây cũng là một trải nghiệm tương đối chờ mong.

Đi đến một nơi hoàn toàn khác biệt với Loạn Tinh Hải, đi một mảnh đại lục rộng lớn, nghe có vẻ rất mới lạ.

Loại kinh nghiệm này đối với người tu hành của các nàng mà nói cũng rất quan trọng, hai nàng tự nhiên sẽ không cự tuyệt!

Vì vậy, sau khi đem tin tức trở lại Thiên Nam nói cho chúng nữ, Diệp Trường Sinh đi tới cửa động phủ của mình.

Đưa tay vẫy một cái, một mảng lớn Truyền Âm Phù bay tới.

Chuyện hắn ở chỗ này Kết Anh hắn là đã triệt để truyền ra, đoạn thời gian này, không biết bao nhiêu thế lực đã phái người đi tới trên Xích Phấn đảo.

Tất cả đều ôm tâm tư giao hảo với tu sĩ mới Nguyên Anh này, đưa từng đạo truyền âm phù vào.

Không chỉ có mấy môn phái trung đẳng trên đảo Xích Phấn này, trong Loạn Tinh Hải có rất nhiều thế lực lớn, đều vờn cảnh ô-liu.

Dù sao Diệp Trường Sinh ở chỗ này chờ mấy tháng, thời gian dài như vậy đủ để tin tức hoàn toàn truyền ra ngoài.

Cũng may không ai biết tu sĩ vừa kết anh là ai, nếu không chỉ sợ Lục Đạo Cực Thánh đã đánh tới tận cửa rồi.

Chẳng qua, hiện tại cho dù Nguyên Anh hậu kỳ đại tu sĩ xuất hiện, Diệp Trường Sinh cũng không sợ.

Nếu thật sự đánh không lại, dù sao Nguyên Anh hậu kỳ ở một mức độ nào đó cũng có thể xem là một đại cảnh giới mới.

Sở dĩ bọn họ được gọi là đại tu sĩ, cũng không phải là không có đạo lý!

Diệp Trường Sinh tu luyện công pháp đỉnh cao, nhưng đại tu sĩ Nguyên Anh hậu kỳ, ai tu luyện không phải công pháp đứng đầu?

Tuổi trẻ nào, pháp lực không phải tăng gấp hai ba lần so với cùng cấp chứ?

Quản lý con báo, từ thực lực của Ôn Thiên Nhân có thể đoán được một chút về thực lực của Lục Đạo Cực Thánh.

Tại pháp lực, phương diện thần thức của vị Nguyên Anh hậu kỳ đại tu sĩ này, tuyệt đối là phi thường kinh khủng.

Mà Lục Đạo Cực Thánh lại từng bị Tinh Cung Lăng Khiếu Phong đánh bại, bởi vậy có thể thấy được thực lực của vị Tinh Cung Chủ này.

Những đại tu sĩ sau khi thành danh này, không ai là nhân vật đơn giản cả.

Nhưng Diệp Trường Sinh cũng không phải nhân vật đơn giản, mặc dù hắn không phải đối thủ của tu sĩ Nguyên Anh hậu kỳ.

Nhưng lấy thực lực của hắn, ngăn chặn những người này một thời gian ngắn hoàn toàn không có vấn đề.

Muốn sống sót dưới tay bọn họ, lại càng dễ dàng.

Sẽ không giống như Nguyên Anh sơ kỳ tu sĩ khác, nhìn thấy Nguyên Hậu đại tu sĩ trực tiếp bị miêu sát.

Bởi vậy, Diệp Trường Sinh yên tâm lớn mật ở chỗ này mấy tháng.

Hắn mở truyền âm phù ra, lập tức nghe thấy không ít lời a dua nịnh hót.

Trên đảo mấy môn phái kết đan tu sĩ tỏ vẻ muốn bái kiến hắn một chút, dâng lên một phần lễ vật chúc mừng hắn ngưng kết Nguyên Anh.

Nhìn một chút, Diệp Trường Sinh lắc đầu, trực tiếp quăng truyền âm phù qua một bên.

Trên đời này không có bữa trưa miễn phí, một đám tu sĩ Kết Đan kỳ làm gì có lễ vật trân quý nào được tặng.

Nếu quả thật có thứ gì tốt thì hơn phân nửa là muốn thỉnh cầu hắn ra tay làm việc!

Tiếp theo, mở ra từng đạo truyền âm phù khác, trên cơ bản đều là các thế lực lớn ở Loạn Tinh Hải.

Mị Ma Tông gì, Dạ Long Đảo, Hoàng Sa Môn, Thanh Dương Môn vân vân, tất cả đều tỏ vẻ muốn tặng cho Diệp Trường Sinh một phần lễ vật kết anh.

Đồng thời còn thỉnh cầu hắn tới làm khách trong môn phái.

Không thể nghi ngờ, đây là muốn mượn sức hắn, xem ra đám tu sĩ Loạn Tinh Hải này sau khi điều tra một phen, không điều tra ra lai lịch người kết anh nơi này, biến hắn trở thành một tán tu.

Điều này rất bình thường, Loạn Tinh Hải không giống Thiên Nam.

Các loại tài nguyên tu tiên ở Thiên Nam về cơ bản đều bị các đại môn phái chiếm cứ, thế lực tán tu cực kỳ yếu kém.

Mạnh nhất cũng chính là Thiên Hận lão quái, hơn nữa hình như cũng chỉ có một Nguyên Anh tán tu này.

Mà ở Loạn Tinh Hải này, cường giả tán tu quả thực không cần quá nhiều.

Nguyên anh tán tu, vung ra một nắm lớn!

Nghịch Tinh Minh nguyên vẹn vì muốn cùng Tinh Cung đánh nhau, đã trực tiếp mời hơn mười tên tán tu Nguyên Anh gia trì Nghịch Tinh Minh.

Mà Tinh Cung bên kia chắc hẳn cũng đã mời không ít tán tu Nguyên Anh gia nhập, nếu không chỉ dựa vào số lượng tu sĩ Nguyên Anh kỳ của Tinh Cung mà thôi, sợ rằng khó có thể chống lại Nghịch Tinh Minh.

Bởi vậy có thể thấy được, thế lực tán tu tại Loạn Tinh Hải cường đại cỡ nào.

Hiện tại, một Nguyên Anh tán tu mới mẻ như lò đan, trong mắt các đại thế lực, tự nhiên là một cái bánh ngô.

Tự nhiên, Tinh Cung, Vạn Pháp môn, những thế lực hàng đầu Loạn Tinh Hải này cũng không có khả năng không, đều đưa tới truyền âm phù, mời Diệp Trường Sinh đến làm khách.

Đối với những Truyền Âm Phù này, Diệp Trường Sinh tất nhiên cũng ném qua một bên, không để ý tới.

Trái lại trong đó có một thế lực đưa tới Truyền Âm Phù khiến cho hắn chú ý.

Lục Liên Điện!

Thế lực có ân oán không nhỏ với Diệp Trường Sinh này cũng đưa tới truyền âm phù, biểu thị điện chủ hiện đang ở trên một hòn đảo cách Xích Phán đảo không xa, cố ý gặp Diệp Trường Sinh một lần.

“Lục Liên Điện Chủ? Là người quen cũ của Cực Âm sao?”

Sau khi nhìn thấy tấm phù truyền âm này, Diệp Trường Sinh nheo mắt lại.

Lục Liên Điện là một thế lực không phân cao thấp với Cực Âm đảo trong Loạn Tinh Hải, là thế lực đứng đầu trong tứ đại thương minh.

Điện chủ và Cực Âm là người quen đã lâu, từ trong trí nhớ của Cực Âm, Diệp Trường Sinh cũng đạt được không ít tin tức liên quan đến Lục Liên Điện Chủ.

Một vị tu sĩ Nguyên Anh sơ kỳ!

Trong Lục Liên Điện mấy chục năm gần đây, thế lực một mực suy giảm, thậm chí có thể nói là giảm sút phạm vi lớn.

Chỉ vì, trong điện tu sĩ Kết Đan Kỳ liên tiếp chết đi.

Đây đương nhiên là có liên quan tới Diệp Trường Sinh, hắn tổng cộng giết bốn tên Lục Liên Điện kết đan.

Cơ hồ là giết sạch hơn phân nửa thế lực kết đan tu sĩ!

Điều này khiến nhân thủ của Lục Liên Điện không đủ dùng, vẫn luôn suy giảm phạm vi thế lực của mình.

Vì cải biến hiện trạng này, Lục Liên Điện chủ đã mấy chục năm gần đây, cầu hiền nhược khát!

Lần này nghe nói Xích Phảo đảo xuất hiện tán tu Nguyên Anh, hẳn tích cực hơn ai, lập tức chạy đến bên này.

Nếu có thể kéo một tu sĩ Nguyên Anh vào Lục Liên Điện, thế lực Lục Liên Điện kia sẽ không giảm bớt, ngược lại sẽ tăng cường trên diện rộng.

Thậm chí, tương lai chưa chắc không thể phân cao thấp với tứ đại thương minh!

Cho dù không thể lôi kéo, qua giao hảo với hắn, cũng có thể xem như là một chuyện xấu!

Người buôn bán luôn thích kết giao bằng hữu!

Huống chi lúc này Lục Liên điện chủ tới gặp tu sĩ cùng thế hệ ngưng kết Nguyên Anh kỳ thật còn mang theo trọng trách của Nghịch Tinh Minh.

Diệp Trường Sinh không hoàn toàn hiểu rõ mục đích Lục Liên Điện Chủ tìm mình, nhưng cũng không gây trở ngại hẳn coi trọng thế lực này.

“Lục Liên Điện, ha ha, vừa vặn đi gặp vị điện chủ này, dù sao cũng là một tai họa ngầm, không bằng dứt khoát xóa bỏ luôn đi!”

Diệp Trường Sinh thay đổi tướng mạo của mình, mở trận pháp ra, đi ra động phủ, hóa thành một luồng sáng bay ra khỏi Xích Phảo đảo.

“Đây là... Vị tiên bối kia đã xuất quan!”

“Nguyên Anh tiên bối, rốt cuộc người đã lộ diện!”

“Là một đại hán trung niên uy mãnh, rất lạ mặt, quả nhiên không phải là tu sĩ Kết Đan hậu kỳ mà trước kia ta biết!”

“Xem ra là một vị khô tu sĩ một mực tiềm tu, mau đem tin tức truyền về cho môn phái!”

“Ai, đáng tiếc vị tiên bối này tựa hồ không có phản ứng với chúng ta! “

“Dù sao chúng ta cũng chỉ là mấy môn phái nhỏ, làm sao có thể khiến nhân vật như vậy coi trọng chứ!”

.....

Sự xuất hiện của Diệp Trường Sinh khiến cho trên đảo vang lên từng đợt tiếng nghị luận.

Những tu sĩ phụ trách tìm hiểu tin tức lập tức đưa hình tượng đại hán trung niên biến thành kia trở về trong thế lực của mình.

Bay được mấy vạn dặm, Diệp Trường Sinh đi tới hòn đảo nhỏ mà Lục Liên Điện đề cập tới.

Đây là một hòn đảo linh khí dồi dào một chút, so với Xích Phấn đảo tốt hơn không ít, trên đảo cũng có vài môn phái bậc trung chiếm cứ.

Lục Liên Điện ở nơi này mở ra một cửa hàng, vốn dĩ chỉ có một quán sũ Trúc Cơ kỳ, nhưng trong mấy tháng gần đây, Lục Liên Điện Chủ đến, làm cho cửa hàng này lập tức trở nên không bình thường.

Lục Liên Điện Chủ là một lão giả gầy gò, khuôn mặt gầy gò, lẳng lặng ngồi trong hậu viện, nhắm mắt dưỡng thần.

“Mấy tháng trôi qua, vì sao vị đạo hữu mới Kết Anh này còn chưa đi ra?”

“Vừa đột phá Nguyên Anh cần phải vững chắc một chút, nhưng cũng không cần thời gian dài như vậy chứ?”

“Dựa theo lệ cũ, đại đa số đạo hữu Kết Anh thành công đều đi ra ngoài hành tẩu...”

Lục Liên Điện Chủ hồi tưởng lại quá trình mình kết anh, không khỏi có chút nghi hoặc, vì sao mình đem Truyền Âm phù đưa vào lại không có chút động tĩnh nào.

Chẳng lẽ còn phải ở chỗ này leo mấy năm nữa sao?

Đúng lúc hần nghĩ như vậy, đột nhiên cảm ứng được một luồng khí thế cường đại đang không che giấu bay tới hòn đảo này!

Trong lòng Lục Liên Điện Chủ lập tức vui vẻ, vội vàng mở mắt ra, nhìn về một hướng khác bên ngoài đảo.

Nơi đó, một đạo độn quang đang nhanh chóng bay tới, khí tức rất xa lạ.

“Không thành vấn đề, hẳn là vị đạo hữu vừa kết anh kia, tướng mạo thật xa lạ!”

“Xem ra quả nhiên là một vị tán tu, kể từ đó, sự tin tưởng thuyết phục hẳn lại tăng thêm một thành!”

Vẻ mặt Lục Liên điện chủ tràn đầy vui sướng đứng lên, cười ha ha nhìn vị đạo hữu lạ lẫm từ ngoài đảo bay vào cửa hàng Lục Liên Điện tiến vào.

“Ứng đạo hữu có lời mời mà đến!” Diệp Trường Sinh chấp tay nói.

“Ha ha ha, đạo hữu đến nơi đây thật là làm cho hàn xá bỗng tất sinh huy!” Lục Liên điện chủ cười ha hả nói, nhiệt tình không gì sánh được.

Ánh mắt của hắn cẩn thận đánh giá Diệp Trường Sinh một chút, sau đó nói: “Đạo hữu trông có chút quen mắt, ha ha, thứ cho tại hạ mắt vụng về, không thể nhận ra thân phận đạo hữu!”

Lục Liên Điện Chủ bắt đầu dò hỏi thân phận của Diệp Trường Sinh.

Diệp Trường Sinh nghe được lời này của hắn, trên mặt lộ ra một nụ cười, nói: “Thật sao? Ha ha, đạo hữu không biết ta thật ra cũng bình thường, nhưng nếu ta đổi lại một khuôn mặt khác, chắc hẳn đạo hữu cũng có thể nhận ra!”

“Cái gì?”

Lục Liên điện chủ nghe vậy lập tức kinh ngạc, không đợi hắn kịp phản ứng đã thấy Diệp Trường Sinh há mồm phun một ngọn lửa màu tím tinh khiết đến cực điểm vọt ra.

“Ngươi dám?!”

Lục Liên điện chủ vừa sợ vừa giận, hét to một tiếng, trên Thiên Linh Cái lập tức bay ra một đạo bích quang, đánh tới đạo tử sắc hỏa diễm kia.

Cùng lúc đó, thân hình hắn nhanh chóng lùi lại phía sau, tránh né mấy trăm cây kim châm bay ra từ trong tay áo của Diệp Trường Sinh.

“Kim Châm Kiếm?!”

Nhìn thấy vật ấy, Lục Liên điện chủ kinh hô một tiếng, ánh mắt lập tức trở nên kinh hãi.

Hắn sao lại không biết pháp bảo này, là pháp bảo nổi danh của Lục Đạo truyền nhân Ôn Thiên Nhân.

Sao lại xuất hiện trong tay người trước mắt này?

Chẳng lẽ hắn chính là hung thủ đã giết chết Ôn Thiên Nhân?

Giờ khắc này, Lục Liên điện chủ bụng đầy tâm tư nghĩ muốn mau chóng thoát đi, truyền tin tức ra ngoài.

Vị Ôn phu nhân kia vẫn luôn ở khắp thế giới tìm kiếm hung thủ giết chết con mình, nếu để nàng biết, người trước mắt này tất nhiên sẽ không có kết quả tốt đẹp.

Nghĩ như vậy, Lục Liên điện chủ nhanh chóng từ trong tay áo vung ra hai kiện pháp bảo để ngăn cản Kim Châm Kiếm kia.

Nhưng đáng tiếc chung quy lão bị tập kích bất ngờ, căn bản không kịp phòng thủ, ngăn trở không ít kim châm, đồng thời cũng có hơn mười cây kim châm xuyên thấu vòng phòng hộ, chui vào huyết nhục của lão.

“A!

!”

Một tiếng kêu đau đớn, khuôn mặt Lục Liên điện chủ tràn đầy vẻ thống khổ cùng oán hận, hơn mười cây kim châm đâm trúng chỗ yếu hại của hắn, khiến cho pháp lực trong nháy mắt vận chuyển không thông.

Sau đó, một việc khiến cho Lục Liên Điện Chủ càng thêm kinh hãi đã xảy ra.

Bản mệnh pháp bảo của hắn sau khi tiếp xúc với đạo tử sắc hỏa diễm, lập tức bị đối phương thôn phệ, bắt đầu cháy hừng hực.

Nhưng chỉ trong thời gian ngắn ngủi, pháp bảo bản mệnh đã bị đốt thành tro bụi.

“Đây là lửa gì?”

Lục Liên điện chủ không cách nào tin tưởng một màn trước mắt, nhưng hình thức hiện tại không cho phép gã kinh nghi nữa.

Mắt thấy tử sắc hỏa diễm nhào lên, trên đầu của hắn loé lên lục quang, một đũa bé màu xanh lục từ trên thiên linh cái bay ra, trên mặt mang vẻ oán độc, quang mang loé lên, đang muốn thi triển thuật di thuật đào tẩu.

Nhưng trong mắt Diệp Trường Sinh lập tức loé lên quang mang, nguyên anh kia nhất thời thân hình ngưng trệ, nguyên anh Lục Liên Điện Chủ chỉ cảm thấy toàn thân đau xót.

Sau đó, tử sắc hỏa diễm lập tức nhào lên, thiêu đốt Nguyên Anh hắn hầu như không còn.

Lục Liên Điện Chủ, chết!

Diệp Trường Sinh nhất túi trữ vật của đối phương lên, sau khi thiêu hủy thi thể mới lập tức bay khỏi nơi này.

Sau khi trở lại động phủ, Diệp Trường Sinh gọi chúng nữ ra, dặn các nàng dọn dẹp một chút, chuẩn bị mang đi.

Mấy ngày sau, khi sứ giả của các thế lực lớn phái tới lần nữa chạy đến trước động phủ này, chuẩn bị đưa vào bên trong Truyền Âm phù thì kinh ngạc phát hiện động phủ đã trống không.

Vị Nguyên Anh tiền bối kia, chẳng biết đã rời đi lúc nào.

Đồng thời, tin tức về chuyện Lục Liên Điện Chủ bỗng nhiên chết đi cũng nhanh chóng truyền ra.

Không lâu sau bọn họ đã nghe được một tin đồn kinh hãi.

Vị Lục Liên Điện Chủ tu thành Nguyên Anh mấy trăm năm kia lại bị đại hán trung niên vừa mới ngưng kết Nguyên Anh trên đảo Xích Phấn kia giết chết!

Chuyện này quá khó tin!

Phải biết rằng người vừa mới ngưng kết Nguyên Anh, bình thường mà nói pháp lực, thần thức cũng không bằng những người tiến vào Nguyên Anh cảnh nhiều năm.

Lúc bọn họ đối chiến sẽ có hoàn cảnh rất xấu.

Mà bây giờ, lại xuất hiện tình huống này, không thể không nói rằng việc này nghe rợn cả người.

Vì vậy, các thế lực lớn ở Loạn Tinh Hải càng cảm thấy hứng thú với tu sĩ mới ngưng kết Nguyên Anh này hơn.

Rất nhiều thế lực lớn phải đệ tử đi khắp nơi tìm kiếm người này, hoặc là mang theo thiện ý hoặc là mang địch ý.

Tóm lại, bởi vì người này đột nhiên xuất hiện, cùng với hành động giết chết của Lục Liên Điện Chủ, Loạn Tinh Hải vốn không yên ắng lại nổi lên một hồi phong ba.

Diệp Trường Sinh bên này, hẳn mang theo năm người trong động phủ rời khỏi Xích Phấn đảo, đi tới động phủ dự bị trên một hòn đảo khác, an bài chúng nữ trước.

Sau đó, hẳn dựa theo tin tức lấy được từ Cực Âm lão tổ, đi tìm kiếm hòn đảo giam giữ Huyền Cốt lão ma!

Từ trong túi trữ vật của điện chủ Lục Liên Điện, Diệp Trường Sinh đạt được một kiện pháp bảo gọi là Thiên Huyền Mặt Nạ.

Tên như ý nghĩa, mặt nạ này có thể biến dung mạo con người thành các loại hình dáng, ngay cả khí tức bản thân cũng có thể thay đổi.

Đúng là một kiện pháp bảo có giá trị rất cao.

Sau khi nhận được pháp bảo này, Diệp Trường Sinh lập tức luyện hóa nó, sau đó đeo mặt nạ rời khỏi động phủ đã dự bị này.

Bay về phía nơi giam giữ lão ma Huyền Cốt.

Mười ngày sau, Diệp Trường Sinh xuất hiện trên một hải vực vắng vẻ ở Loạn Tinh Hải.

Đây là một hòn đảo có phạm vi hơn ngàn dặm, trên đảo đâu đâu cũng có đồi núi, dốc đất, liếc mắt nhìn lại, chỉ thấy một mảnh xám vàng.

Ở trên hòn đảo này, không cảm giác được bất kỳ linh khí nào, cũng không có cây cỏ nào có thể sinh tồn, đây là một hoang đảo hàng thật giá thật.

Hạ xuống trên đảo, thần thức của Diệp Trường Sinh khuếch tán ra ngoài, rất nhanh đã phát hiện chỗ dị thường trên một ngọn núi đất.

Thân hình hần lóc lên, rất nhanh đã tới trước ngọn núi đất này.

Đây là một ngọn núi màu vàng cao to, cao khoảng ngàn trượng, Diệp Trường Sinh vừa mới tới gần ngọn núi này, lập tức cuồng phong gào thét, cát bay đá chạy, sắc trời lờ mờ, đất vàng đã bị cuốn lên trời.

Một giọng nói kinh sợ truyền tới từ phía đỉnh núi: “Người nào tự tiện tới gần ngọn núi này?”

Nói xong, một bóng người lưng cắm song kiếm từ trên núi đất bay xuống, ánh mắt đầy vẻ kinh nộ.

Người này dáng người khô gầy, đầu tóc bạc rối tung, áo khoác da đen nhánh, bên hông đeo một giỏ hoa cỏ quái, trên khuôn mặt tràn đầy chấm đỏ quái dị, có một đôi mắt hình tam giác hung ác.

Nhìn linh khí dao động trên người hắn, đây là một vị tu sĩ Kết Đan trung kỳ.

Căn cứ vào trí nhớ của Cực Âm, người này đã từng là một trong số đó đệ tử của hắn, về sau lại được lưu lại nơi này trông coi hòn đảo.

Quái nhân với khuôn mặt hung ác kia sau khi lao xuống lập tức nhìn thấy sắc mặt hờ hững của Diệp Trường Sinh, nhất thời trong lòng cả kinh.

Còn không đợi hắn nói gì, liền thấy đôi phương bắn ra một đạo kiếm khí màu tím bay tới.

Quái nhân nhất thời hoảng sợ hồn phi phách tán. Đến nơi này rồi, hắn làm sao còn không nhận ra đây chính là một vị tiên bối Nguyên Anh kỳ.

Đang muốn báo ra danh hào của Cực Âm lão tổ, không nghĩ tới đôi phương lại trực tiếp ra tay.

Tốc độ kiếm khí màu tím cực nhanh, hầu như trong chớp mắt đã bắn tới. Quái nhân căn bản không có thời gian phản ứng, trực tiếp bị kiếm khí xuyên thấu thân thể, ngã xuống.

Diệp Trường Sinh đi tới phía trước, nhặt lên hoa lam cỏ bảo trên người quái nhân, song kiếm sau lưng, cất vào túi trữ vật.

Sau đó, ánh mắt nhìn về phía đại trận bảo vệ ngọn núi đất này.

“Cực Âm này, trình độ trận pháp cũng khá cao siêu!” Nhìn đại trận này Diệp Trường Sinh cảm khái một câu.

Vô luận là trận pháp hay đại trận trên Cực Âm đảo đều thể hiện trình độ trận pháp không tầm thường của Cực Âm.

Đương nhiên trận pháp nơi này hoàn toàn không thể so sánh với trận pháp của Cực Âm đảo.

Đây là một tòa đại trận phong thổ song thuộc tính, vừa rồi quái nhân kia kích phát tòa trận pháp này, trận pháp này hiện tại đã bắt đầu vận chuyển.

Đất vàng bị gió thổi bay đầy trời tạo thành một đám đất vàng khổng lồ chiếm giữ phía trên ngọn núi.

Một mảnh hoàng vụ mờ mịt xuất hiện bao phủ nơi đây lại, hoàng vụ này đủ để ngăn trở phần lớn tu sĩ Kết Đan kỳ không tinh thông trận pháp.

Nhưng trong mắt những người như Diệp Trường Sinh, đại trận như vậy rõ ràng còn chưa đủ, một luồng kiếm khí bay ra, hoàng vụ đầy trời lập tức bị đánh tan.

Trận pháp Phong thổ song thuộc tính ở tầng ngoài cùng bị hủy diệt, đất vàng đầy trời rơi xuống phủ kín cả ngọn núi.

Lập tức, trước mắt xuất hiện một màn hào quang hình thành, trên lòng ánh sáng xuất hiện vô số hỏa xà có cánh đang bay múa, không ngừng phun ra hỏa diễm.

“Sí Ác!”

Khi nhìn thấy những con hỏa xà này, Diệp Trường Sinh lâm bẫm nói, đây là một loại yêu linh hệ hỏa.

Loại Yêu linh này thích nhất là loại thôn phệ hồn phách của tu sĩ và phạm nhân.

Đạo hỏa hệ cấm chế trước mắt này biến tòa thổ sơn này thành một chỗ Tam Dương chi địa, từ đó thai nghén ra những Sí Ác Hỏa Linh này.

Trận pháp trong trận, vì vậy khôn sư tôn của hắn, Cực Âm thật đúng là phí hết tâm tư.

Lại bắn ra một đạo kiếm khí đánh tan đạo cấm chế này, khiến đám Hỏa Linh có cánh ác hỏa nhao nhao tản đi.

Trước mắt Diệp Trường Sinh xuất hiện một cây cột đá kỳ lạ.

Mặt ngoài cột đá khắc đại lượng phù văn kỳ quái, toàn thân hiện ra hai màu trắng đen.

Phong Linh Trụ!

Đây là một loại pháp khí dùng để phong ấn linh khí phụ cận, hoàn toàn ngăn cách linh khí tiết ra. Một cây cột có giá trị khoảng năm sáu ngàn linh thạch.

Diệp Trường Sinh đi tới phía trước, đặt một tay lên Phong Linh Trụ cao chừng hai trượng, nhẹ nhàng kéo một cái, liền đem cây cột này từ trên mặt đất rút lên.

Đánh giá một chút, tay Diệp Trường Sinh đặt trên Phong Linh Trụ, một đạo quang mang sáng lên.

Rất nhanh, cây cột trắng kiệu cao lớn này lập tức thu nhỏ lại, cuối cùng chỉ to bằng ngón tay.

Diệp Trường Sinh ném nó vào trong túi trữ vật.

Nói không chừng, vật này về sau hữu dụng.

Ánh mắt hắn nhìn về phía cái lỗ lớn do Phong Linh trụ bị nhỏ ra.

Động này tối đen ù, bên trong có gió lạnh thổi ra, hơn nữa còn có một bậc thang bằng đá trắng thông xuống dưới.

Đi dọc theo bậc thang xuống dưới, sâu trong lòng đất, trước mắt xuất hiện một đại sảnh hình vuông rộng hơn hai mươi trượng.

Đỉnh đại sảnh khảm nạm mấy viên Dạ Minh Châu to bằng nắm tay, đem nơi này chiếu thành màu ngà sữa. Trên mặt đất, trong một cái ao không lớn không nhỏ, có một gốc Tam Thái Liên sinh trưởng.

Đóa Thái Liên này còn chưa nở hoa, chỉ là một bao hoa mà thôi, nhưng đã to bằng miệng chén, cũng tản mát ra hào quang ba màu xanh đỏ vàng.

Kỳ dị chính là, ở phía trên không mấy tấc của thái liên, một cầu vòng bảy màu tinh xảo đẹp đẽ trống rỗng xuất hiện, lấp lánh, sáng lạn đến cực điểm!

Mà ở phía trước ao nước, trên mặt đất lại có một bộ hài cốt trắng nõn như ngọc, trên đầu cắm một mũi tên nhỏ màu xanh biếc dài hơn thước.

Diệp Trường Sinh liếc mắt một cái đã nhận ra chất liệu của tiểu tiên xanh biếc kia là Thiên Lôi Trúc.

“Cực Âm cũng thật là thái quá, một người nham hiểm xảo quyệt như vậy, làm sao lại ám toán sư phụ hắn xong, lại mặc kệ nơi này?”

“Theo lý mà nói, sau khi hẩn tu thành Nguyên Anh, có lẽ sẽ tới đây một chuyến giải quyết triệt để tai họa ngầm này!”

“Mà không phải làm một trận pháp ở đây, phải người trông coi, có gì cần thiết đâu?” Diệp Trường Sinh thầm than trong lòng một phen.

Ánh mắt của hắn dừng lại trên hài cốt trắng noãn trên mặt đất một lát, sau đó nhìn về phía hoa sen ba màu kia.

Nếu để một số tu sĩ có nhãn lực không đủ tốt nhìn thấy vật này tất nhiên sẽ lầm tưởng là tiên vật Thất Hà Liên trong truyền thuyết.

Thất Hà Liên trong các truyền thuyết có được thần hiệu không thể tưởng tượng nổi, phạm nhân phục dụng có thể khởi tử hồi sinh, bạch cốt sinh nhục, tu sĩ phục dụng có thể trực tiếp tăng lên nhất giai tu vi, pháp lực đại tiến.

Đương nhiên, Diệp Trường Sinh biết trong thế giới này không tồn tại loại tiên vật như Thất Hà Liên.

Thậm chí, Thất Hà Liên rốt cuộc không còn tồn tại, cũng phải đánh dấu câu hỏi.

Dù sao đây cũng chỉ là các loại đồ vật xuất hiện trong truyền thuyết, từ trước tới nay chưa từng nghe nói xuất hiện vật thật bao giờ.

Nơi này gọi là Thất Hà Liên, chẳng qua chỉ là một con yêu xà mà thôi.

Khôi Lỗi của nó đích xác rất mạnh, ngay cả Huyền Cốt lão ma năm đó cũng bị lừa qua.

Sự bố trí của động phủ này kỳ thật là do Cực Âm Cửu Cốc cố ý an bài, dùng thần vật như Thất Hà Liên để lừa gạt Huyền Cốt lão ma.

Lúc Huyền Cốt đưa tay ngắt lấy Thất Hà Liên, kết quả lại bị con yêu xà đang ẩn nấp bên trong kia cắn trúng.

Sau đó, Cực Âm và Cực Huyền cũng đứng lúc xuất hiện, dùng Thiên Lôi Trúc chế thành tiểu tiên đánh lên Huyền Cốt, hoàn thành thành thành tựu sau lưng bọn họ thâm sư tôn.

Diệp Trường Sinh nhìn chăm chăm vào thứ giống như nụ hoa kia, nhìn một chút, khóe miệng lộ ra một nụ cười, trực tiếp bắn ra một luồng kiếm khí chém về phía nụ hoa kia.

“Vèo!”

Nhìn thấy kiếm khí đánh tới, nụ hoa kia lập tức động đậy chui vào trong nước, sau đó một bóng đen từ trong nước bay vụt ra, nhào về phía Diệp Trường Sinh.

Lại bắn ra một đạo kiếm khí, trực tiếp đánh trúng đạo bóng đen này. Sau một tiếng hét thảm, bóng đen rơi trên mặt đất, lộ ra một quái xà đen nhánh dài ba bốn thước, đầu mọc sừng.

Yêu Quan Xà!

Yêu quan yêu quan của yêu xà này bị Cực Âm tận lực luyện chế thành bộ dáng Thất Hà Liên, lúc trước lừa gạt Huyền Cốt.

Sau khi dễ dàng giết chết con rắn này, Diệp Trường Sinh nhìn về phía cái ao nhỏ kia, ngập ngừng nói: “Còn không ra đây à?”

Sau một hồi yên tĩnh.

“Keng keng keng keng!”

Từng đợt cười lạnh quái dị từ trong ao truyền ra, chỉ một thoáng, quỷ vụ màu đen tràn ngập toàn bộ đại sảnh.

Ngay sau đó, một bóng người màu xanh biếc từ trong ao bay ra, nhanh chóng đánh về phía Diệp Trường Sinh.

Người này toàn thân óng ánh lục quang, diện mục mơ hồ, trên người quần lầy vải cổ sừng mù đen thô to dạng cánh tay dây lưng, hai mắt thì đỏ tươi như trích huyết.

Bóng người quỷ quái này vừa xuất hiện đã lập tức lựa chọn động thủ với Diệp Trường Sinh, ý đồ đoạt xá hần.

Huyền Cốt lão ma, lão yêu quái sống hơn ngàn năm, sau khi bị hai đồ đệ của Cực Âm và Cực Huyền ám toán, liền dùng Huyền Hồn luyện chế thành thân thể yêu quỷ.

Một tiếng hừ lạnh vang lên, thần thức của Diệp Trường Sinh như ngưng tụ thành thực chất bay ra, hóa thành Trảm Hồn ấn, chém thẳng lên người yêu quỷ đang nhào tới kia.

“A!”

!”

Một tiếng kêu thê lương thảm thiết, yêu quý cả người xanh biếc lập tức bay rót ra ngoài, ngã lăn lộn trên mặt đất, kêu thảm.

Diệp Trường Sinh đi tới phía trước, thần thức giống như thực thể từ trong cơ thể tỏa ra, hóa thành từng sợi xiềng xích trói chặt thân thể yêu quý của Huyền Cốt lão ma lại, khiến hắn không thể nhúc nhích.

“Đạo hữu, tha cho ta một mạng, chỉ cần có thể giúp ta báo thù, ta nguyện ý nhận đạo hữu làm chủ!” Huyền Cốt hô to.

Khi phát hiện mình không cách nào làm gì được người trước mắt này, hắn lập tức bắt đầu cầu xin tha thứ.

Thân là lão quỷ sống hơn ngàn năm, Huyền Cốt tự nhận mình vẫn có chút giá trị.

Đám hậu bối tu sĩ trẻ tuổi này, hắn là sẽ cảm thấy hứng thú với chính mình mới đúng!

Nhưng mà...

Ngay sau đó, ánh mắt Diệp Trường Sinh lóe lên tia sáng chói mắt, lại là hai lưỡi đao như loan nguyệt bay ra từ trong mắt hắn.

Hắn hung hăng chém lên người Huyền Cốt lão ma.

“A!

!”

Tiếng kêu thê lương thảm thiết không dứt bên tai, loại pháp môn trực tiếp công kích thần thức này, cũng có thể áp dụng lên yêu quỷ.

Huyền Cốt lão ma đau đến cả người run rẩy, mà Diệp Trường Sinh đối với lời cầu xin tha thứ của hắn lại mất điếc tai ngơ, tiếp tục dùng Trảm Hồn ấn làm suy yếu thân thể yêu quý của đối phương.

Sau khi liên tiếp chém bốn lần liên tiếp, thân hình vốn dày đặc của Huyền Cốt bỗng trở nên mỏng manh, phảng phất như bị một cơn gió thổi qua, rồi tiêu tán đi mất.

Sau khi khiến thân thể yêu quý của Huyền Cốt suy yếu, Diệp Trường Sinh mới yên tâm thi triển thuật sưu hồn với lão ma này.

Thân thể yêu quý màu xanh biếc dờ dẫm nằm trên mặt đất, không nhúc nhích, mà thần thức của Diệp Trường Sinh thì chui vào trong đó, đọc tin tức mình muốn.

Huyền hồn luyện yêu đại pháp, Cửu Khúc Linh Sâm, Bồi Anh đan...

Từ trong trí nhớ của Huyền Cốt lão ma, Diệp Trường Sinh đã tìm được tung tích Cửu Khúc Linh Sâm trong Hư Thiên Điện, cùng với đan phương của Bồi Anh đan.

Hơn nữa, còn biết được hai động phủ bí mật của lão quỷ này.

Thêm vào vị trí động phủ bí mật biết được từ Cực Âm, Diệp Trường Sinh từ trong trí nhớ của hai sư đồ, biết được vị trí của năm tòa động phủ bí mật này.

Đúng là thỏ khôn có ba hang.

Đọc lấy ký ức xong, Diệp Trường Sinh trực tiếp một chương đập chết Huyền Cốt lão ma, sau đó nhật tiểu tiên Thiên Lô Trúc màu xanh biếc trên mặt đất lên.

Phía trên Thiên Lô Trúc ần ần có ma khí đen kịt hiện lên, hiển nhiên là dùng tà pháp luyện chế qua, khiến cho hiệu dụng trừ tà đại giảm.

Tay Diệp Trường Sinh nắm mũi tên nhỏ màu xanh biếc, trong mắt hiện lên vẻ như cười mà không phải cười.

Trên bàn tay hắn đột nhiên dâng lên một ngọn lửa màu tím, trong nháy mắt ngọn lửa trải rộng ra cả đám Thiên Lô Trúc tiểu tiên.

Một trận đốt cháy, đốt sạch tà khí đen kịt phía trên.

Lúc này, đột nhiên một đạo tàn hồn từ trong tiểu tiên Thiên Lô Trúc bay ra.

Đó là một gương mặt già nua lo lắng. Mặt mũi hắn ta tràn đầy vẻ sợ hãi, hô to: “Đạo hữu, tha cho lão phu đi. Lão phu nguyện ý lấy thân phận quý nô cả đời phụng đạo hữu làm chủ!”

“Xoẹt!”

Ngọn lửa màu tím bay qua, âm thanh cầu cứu của tàn hồn im bật, một tia hồn phách Huyền Cốt lão quỷ lưu lại trên đồi đã biến mất.

“Mấy lão quỷ ngàn năm này, thủ đoạn thật nhiều, khó lòng phòng bị, người không cẩn thận, liền có thể để cho bọn chúng đào tẩu!” Diệp Trường Sinh cảm khái nói.

Sau khi thu hồi tiểu tiên Thiên Lô Trúc, Diệp Trường Sinh lại nhìn về phía bộ hài cốt trắng nõn trên mặt đất kia.

Đưa tay bắn ra một đoàn hỏa cầu, hài cốt lập tức bốc cháy lên.

Sau khi đốt hết, một khúc xương sườn trắng nõn óng ánh rơi trên mặt đất.

Diệp Trường Sinh một phát bắt được cái xương sườn này, tay bóp một cái, lập tức để nó biến thành một đồng bột phấn, từ đó bay ra một chùm sáng màu trắng cùng một con sâu đen như dế mèn vậy.

Con trùng này vây quanh quang đoàn kêu to không ngừng, Diệp Trường Sinh bấm tay bắn ra một ngọn lửa, thiêu hủy trùng này.

Sau đó, ánh mắt nhìn về phía quang đoàn màu trắng kia.

“Tàn đồ của Hư Thiên điện!” Diệp Trường Sinh nhẹ giọng lầm bầm.

Một tay thu hồi quang đoàn màu trắng này, bỏ vào trong túi trữ vật, hôm nay trong tay hắn đã có hai tấm tàn đồ Hư Thiên Điện.

Nhìn hoàn cảnh chung quanh, Diệp Trường Sinh quay người rời khỏi hoang đảo.

Dựa theo tin tức sưu hồn mà đến, bay đến vài tòa động phủ bí mật của Cực Âm và Huyền Cốt.

Một tháng sau, Diệp Trường Sinh tìm được cả năm tòa động phủ bí mật, đồng thời đem tất cả pháp bảo cùng đan dược cất giấu bên trong đều tìm ra.

Thu hoạch xa xỉ!

Tại một tòa động phủ của Huyền Cốt lão ma, Diệp Trường Sinh còn phát hiện một khối xương trắng tinh óng ánh.

Trên mảnh xương có khắc rất nhiều văn tự cổ xưa.

Nếu như không phải Diệp Trường Sinh trong lúc sưu hồn Huyền Cốt đã từng thấy qua tin tức có liên quan tới loại văn tự này, hẳn thật sự không nhận ra loại cổ văn này.

Trên khối xương óng ánh này ghi lại một loại công pháp Quỷ tu đỉnh cấp!

Tu La Minh Vương Công!

Huyền hồn luyện yêu đại pháp của Huyền Cốt lão ma cùng với phương pháp tu luyện La thánh hỏa đều học được từ bộ Tu La Minh Vương công này.

Bộ công pháp kia, căn cứ trí nhớ Huyền Cốt, là hẳn vô tình đạt được từ một nơi nào đó dưới đáy biển.

Cũng không biết là ai lưu lại!

Từ trước tới nay Diệp Trường Sinh luôn muốn tìm kiếm công pháp thích hợp cho Nguyên Dao nàng.

Bộ Âm Dương Luân Hồi Quyết kia đặt ở hiện tại cũng không thích hợp.

Bởi vì đó là công pháp nhân quý cộng tu, phải có một phương là người, một bên là quý, cả hai hợp lực tu luyện mới có thể thành công.

Trung Nghiên Lê mất đi thân thể đã trở thành quý, Nguyên Dao cũng có thể tu bộ công pháp kia cùng nàng.

Nhưng hiện tại Nghiên Lê vẫn còn sống, cũng không thể vì Nguyên Dao mà tu bộ công pháp kia mà trực tiếp đánh chết nàng ta đi làm quý.

Cho nên, Diệp Trường Sinh vẫn luôn không có ý đồ với Thanh Dương môn mà đặt mục tiêu lên người Huyền Cốt lão ma.

Hắn biết lão quý này hiểu được phương pháp quý tu, Huyền hồn luyện yêu đại pháp loại đỉnh cấp này cùng với tu La thánh hỏa đỉnh cấp như quý đạo thánh hỏa khẳng định không phải là tùy tiện cũng có thể có được.

Trong tay lão quý này nhất định nắm giữ một bộ công pháp quý đạo đỉnh cấp, chỉ là bởi vì trước kia hắn không phải quý khu, cho nên không cách nào trực tiếp tu luyện.

Sau khi thông qua Huyền hồn luyện yêu đại pháp chuyển hóa thành quý thể, hơn phân nửa mới chính thức bắt đầu tu luyện bộ pháp quyết này.

Bởi vậy, Diệp Trường Sinh đã tính sau khi ngưng kết Nguyên Anh nhất định phải tiến hành sưu hồn Huyền Cốt lão quý, từ trong trí nhớ của hắn tìm ra tung tích của bộ công pháp kia.

Lần này, thật đúng là không khiến hắn thất vọng!

Quả nhiên trong tay Huyền Cốt có một môn công pháp như vậy.

Tu La Minh Vương Công, tuy rằng trước kia chưa từng nghe nói qua, nhưng từ bộ công pháp kia có thể tu luyện ra Quỷ Đạo Thánh Hỏa để xem, nó tuyệt đối không đơn giản.

Công pháp quỷ tu đỉnh cấp, theo lý mà nói nhân loại không tu luyện được, nhưng thể chất Nguyên Dao có đặc thù, hẳn là có thể.

Có bộ Tu La Minh Vương Công, tư chất Nguyên Dao hẳn là được phát huy tốt nhất.

Sau khi quét dọn động phủ của Huyền Cốt lão ma sạch sẽ, Diệp Trường Sinh nhanh chóng bay trở về động phủ tạm thời, gặp được chúng nữ trong động phủ.

Dem khối bạch cốt óng ánh giao cho Nguyên Dao, để cho nàng tương lai đi tìm hiểu, chuyển hóa công pháp của mình thành Tu La Minh Vương công này.

Mấy ngày sau, Diệp Trường Sinh dẫn chúng nữ hướng tới hòn đảo nhỏ có Truyền Tống trận bay tới.

Dựa theo trí nhớ, đám người Diệp Trường Sinh bay tới vùng biển Tây Nam của Loạn Tinh Hải, thông qua Khôi Tinh Đảo định vị vị hòn đảo nhỏ kia.

Sau đó, phi hành vài ngày, tòa hoang đảo xuất hiện ở trước mắt.

Phi chu Bạch Ngọc đáp xuống hòn đảo này cũng không phải rất lớn, Trần sư tỷ cùng Tân Như Âm nhìn ngọn núi hoang trụi lủi trên đảo, ánh mắt hiện lên vẻ cảm khái.

Ban đầu đoàn người bọn họ tiến vào Loạn Tinh Hải.

Không biết tình huống nơi đây như thế nào, Nguyên Dao cùng Nghiên Lệ thì tò mò nhìn hòn đảo nhỏ trước mắt.

“Đi thôi!”

Diệp Trường Sinh đi trước, đi lên núi hoang, đẩy ra một khối đá lớn, lộ ra thông đạo sâu thẳm bên trong.

Hắn dẫn đầu đi vào bên trong, Trần sư tỷ, Tân Như Âm và Tiểu Mai cũng lập tức đuổi theo.

Nguyên Dao cùng Nghiên Lệ liếc nhìn nhau, trong mắt cả hai đều hiện lên vẻ hiếu kỳ nồng đậm, thần sắc chờ mong cũng lập

tức đi theo.

Đi qua đầu thông đạo kia, đi tới trong thạch thất ở lòng núi, truyền tống trận cổ xuất hiện ở trước mắt.

“Đây chính là cổ Truyền tống trận?”

Nguyên Dao cùng Nghiên Lệ tò mò nhìn truyền tống trận tản ra khí tức tang thương cổ xưa trước mắt.

Tuy rằng sớm đã nghe đám Trần sư tử và Tân Như Âm kể lại, nhưng khi tận mắt nhìn thấy Truyền tống trận này, trong lòng bọn họ vẫn có chút kinh ngạc và rung động.

Một tòa truyền tống trận có thể truyền tống người đến trên một đại lục hoàn chỉnh, vượt khoảng cách khó có thể đánh giá, thật đúng là một kỳ tích.

Cũng chỉ có thượng cổ tu sĩ mới có thể bố trí được loại trận pháp như vậy. Ở thời đại hiện nay, loại truyền tống trận cự ly xa này đã sớm thất truyền.

Nghĩ đến sắp đi đến một nơi xa lạ, trong lòng Nguyên Dao cùng Nghiên Lệ dâng lên cảm giác mới lạ nồng đậm.

Tân Như Âm vô cùng bận rộn, bước ra khỏi hành lang, bắt đầu bố trí trận pháp trên hòn đảo này.

Bọn Tiểu Mai, Trần sư tử cũng lập tức đi theo ra ngoài hỗ trợ.

Cũng không lâu lắm, từng tòa đại trận liên bao phủ lại toàn bộ hòn đảo nhỏ quy mô không lớn này.

Trận pháp khởi động, đứng bên ngoài đảo nhìn lại, hòn đảo này trực tiếp tiêu thất trong tầm mắt mọi người.

Trên mặt biển, một mảnh sóng xanh dập dờn, nhìn qua nơi này không có vật gì.

Cho dù là Nguyên Anh tu sĩ tới đây dùng thần thức đảo qua cũng sẽ không phát hiện cái gì dị thường.

Một lần nữa quay trở lại truyền tống trận trước, nghĩ đến muốn ly khai Loạn Tinh Hải, trong lòng chúng nữ không khỏi hiện lên một tia phức tạp.

“Tất cả lên đi!” Diệp Trường Sinh đột nhiên nói, lấy ra mấy viên linh thạch bậc trung được khảm nạm ở lỗ thủng của

Truyền Tống trận.

Trên truyền tống trận sáng lên hoàng quang mịt mờ, chúng nữ vây quanh Diệp Trường Sinh, hắc lầy Đại Na Di lệnh ra, một mảnh quang mang bao phủ mọi người.

“Truyền tống!”

Khẽ quát một tiếng, xoạt một tiếng, hào quang lóe lên, mọi người biến mất không thấy gì nữa!

.....

Thiên Nam, Việt quốc, vùng đất biên giới trên một cánh đồng hoang vu, một tòa linh thạch khoáng thạch tọa lạc tại đây.

Đây là một trong mười mấy mỏ linh thạch cỡ lớn của Việt quốc, trong chiến tranh xâm lấn của ma đạo bị tu sĩ ma đạo hủy hoại.

Những tặc tử vạn ác Ma đạo kia, tựa hồ dùng phù lục tương tự với Hám Địa Phù, đánh sụp toàn bộ linh thạch khoáng thạch.

Bên trong có lượng lớn đường hầm sụp xuống, bị đất đá vùi lấp.

Về sau Việt Quốc và Ma Đạo đình chiến, chiến sự ở biên giới dần dần bị trừ khử, sau đó mỏ linh thạch quặng này cũng được tu sĩ Việt Quốc coi trọng một lần nữa.

Phái người đến khai thác, nỗ lực nhiều năm trải qua, lúc trước những đường hầm bị chấn sập kia lại một lần nữa bị đào mở ra.

Các loại đá vụn được đào lên, sau đó mọi người rất nhanh liền phát hiện, nguyên bản một ít khu vực có quặng thô linh thạch tồn tại, bây giờ cái gì cũng không nhìn thấy.

Những linh thạch kia đều không thấy gì nữa, tựa hồ biến mất vào hư không.

Đây là một hiện tượng rất kỳ quái.

Đối với thế lực tu hành hiện tại của Việt quốc, cũng chính là sáu phái của Việt quốc mà nói, tin tức về loại quặng mỏ linh thạch cỡ lớn này bọn họ nắm giữ rất toàn diện.

Số lượng linh thạch dự trữ trong mỏ quặng đại khái có thể có bao nhiêu, mỗi tháng có thể đào được bao nhiêu, đào được đến nơi đó...

Những tin tức này đại khái chỉ có một số.

Cũng bởi vậy, khi bọn họ đào mỏ quặng này lần nữa, rất nhanh liền phát hiện vấn đề tồn tại ở nơi này.

Không có một khối lớn sự tình quặng mỏ linh thạch không thể gặt được bọn họ, bất quá những người này làm sao có thể làm rõ được ngọn nguồn chuyện này.

Chỉ có thể suy đoán, đây là yêu nhân ma đạo sử dụng thủ đoạn gì đó, trộm đi linh thạch!

Thế là chuyện này cũng không giải quyết được, bản thân chuyện cũng chỉ có mấy chục vạn linh thạch, đối với sáu phái của Việt quốc mà nói, không có quan trọng như vậy.

Quặng mỏ này lại một lần nữa chuyển động, bởi vì ở vào biên cảnh, hiện tại do Yểm Nguyệt tông, Hoàng Phong cốc và Thiên khuyết bảo đều phái ra một vị tu sĩ Trúc Cơ, cộng thêm ba mươi tu sĩ Luyện Khí đóng quân ở đây.

Một ngày này, ba tu sĩ Trúc Cơ hội tụ cùng một chỗ, chạy đến dưới mỏ quặng dò xét.

Đang đi tới, vị đệ tử Yểm Nguyệt tông trong đó đột nhiên cảm khái nói:

“Lại nói tiếp, ta lật xem hồ sơ của Yểm Nguyệt tông, phát hiện mỏ quặng này mấy chục năm trước đã từng xuất hiện hồ sơ về việc phạm nhân hoặc tu sĩ vô cớ mất tích, không biết sau đó vì sao liền bị giải quyết khó hiểu, từ sau khi ma đạo xâm lấn, sẽ không còn phát sinh nữa!”

Nghe được lời này của hắn, vị đệ tử Trúc Cơ Hoàng Phong cốc kia nhất thời lộ ra vẻ mặt tươi cười thần bí, nói:

“Trước khi đến đây ta cũng hiểu rõ chuyện này, bất quá đối với việc này, ngược lại ta có vài phần suy đoán!”

“Ồ? Liêu huynh có cao kiến gì?”

“Các người có biết khi Hoàng Phong cốc chúng ta bị ma đạo xâm lấn vài chục năm trước, từng xuất hiện một vị tiên bối

Trúc Cơ rất khó lường?”

Nghe được lời nói của tên đệ tử Trúc Cơ Hoàng Phong cốc, đệ tử Yểm Nguyệt tông cùng Thiên khuyết bảo nhất thời trên mặt lộ ra vẻ đăm chiêu.

“Chẳng lẽ theo như lời Liêu huynh thì vị tiền bối Trúc Cơ kia chính là người đã chém thiếu chủ Quỷ Linh Môn bên ngoài Yên gia bảo?”

“Không sai, đúng là vị tiền bối này. Căn cứ tin tức ta lấy được tại Hoàng Phong Cốc, kỳ thật trước khi Ma đạo xâm lấn, vị tiền bối kia cũng đã từng tới nơi này, cũng may mà có nhiệm vụ trấn thủ mỏ linh thạch!”

“Ồ? Lại có việc này?”

Hai gã đệ tử Yểm Nguyệt tông cùng Thiên khuyết bảo hứng thú bị câu lên, lập tức thần sắc chuyên chú lắng nghe.

“Các người cũng đều biết tu sĩ ma đạo từng tập kích quặng linh thạch này, vị tiền bối kia của Hoàng Phong cốc chúng ta, là tu sĩ Trúc Cơ duy nhất còn sống!”

“Nhưng kỳ thật trước khi Ma đạo đến, hắn đã dự liệu được chuyện tu sĩ Ma đạo có thể tới, lập tức để mười tên luyện khí đệ tử của Hoàng Phong cốc mang theo phạm nhân khoáng công rời đi!”

“Vừa đúng một vị trưởng bối của tiểu đệ là một trong mười đệ tử Luyện Khí, hắn đã từng kể cho tiểu đệ nghe về sự tích của vị tiền bối Trúc Cơ kia!”

“Sau khi vị tiền bối kia đến mỏ linh thạch, chuyện đầu tiên làm chính là điều tra sự việc tại đây có người vô cớ mất tích. Ta nghĩ trong mỏ linh thạch này vài chục năm qua không một ai biến mất, chắc hẳn là công lao của vị tiền bối kia!”

“Liêu huynh nói rất đúng, nếu như là vị tiền bối kia nói đúng thì có bản lĩnh giải quyết luôn chuyện mất tích này!”

Nghe được lời của vị đệ tử Hoàng Phong cốc này, hai vị tu sĩ Trúc Cơ Yểm Nguyệt tông cùng Thiên khuyết bảo trên mặt tràn đầy vẻ tán đồng.

Xem ra, bọn họ đối với thực lực của vị Trúc Cơ tiền bối Hoàng Phong Cốc cũng tương đối tán thành.

Nói đến người này, trên mặt ba tên tu sĩ Trúc Cơ này liền lập tức lộ ra hoài niệm cùng với vẻ mặt chờ mong.

Lại nói tiếp, thời điểm ma đạo xâm lấn năm đó, đại danh vị tiền bối này tại Việt quốc có thể nói là không ai không biết, không người không biết a.

Nghe nói lúc hắn còn là Trúc Cơ trung kỳ, thực lực đã có thể miêu sát cùng giai.

Chiến trường Kim Cổ từng chém giết mười mấy tên Ma đạo Trúc cơ, chiến công hiển hách.

Sau đó, hắn được bảy phái lúc đó điều đi chấp hành một nhiệm vụ vô cùng nguy hiểm, chặn giết những tu sĩ Ma đạo chạy đến Việt Quốc phá hoại.

Nghe nói những tu sĩ ma đạo này hung tàn dị thường, chẳng những mỗi một người đều có thực lực có thể đơn độc giết chết Trúc Cơ bình thường.

Mười người tụ chung một chỗ càng có phương pháp có thể đối kháng với tu sĩ Kết Đan kỳ.

Vốn dĩ, lúc ấy tất cả mọi người cảm thấy những đệ tử thất phái bị phái đi giải quyết tu sĩ ma đạo, hơn phân nửa rất khó lấy được chiến quả gì, chỉ có thể nắm chân những tu sĩ ma đạo kia, không để cho bọn họ phá hư nhiều hơn.

Nhưng ai ngờ, dưới sự dẫn dắt của vị Trúc Cơ tiền bối Hoàng Phong Cốc, hai tiểu đội ma đạo tinh nhuệ toàn quân bị diệt.

Nghe nói trong trận chiến đó vị tiền bối kia thu được chiến lợi phẩm đáng giá khoảng mười lăm vạn linh thạch.

Cho dù đến hôm nay, những tu sĩ Trúc Cơ này nhớ lại con số cực lớn kia cũng cảm thấy rung động không thôi.

Đương nhiên, làm cho người ta cảm thấy chấn động nhất chính là vị tiền bối này lại chém giết Thiếu chủ Ma đạo Quỷ Linh Môn ngay dưới đại đình rộng lớn.

Hành động này quả thực là kinh thế, phải biết rằng đó chính là nhi tử của Môn chủ Quỷ Linh Môn a.

Cả Việt Quốc, không có mấy người dám giết người này, nhưng vị tiền bối này lúc trước vẫn động thủ, có thể thấy được người

này can đảm phách!

“Lại nói tiếp, Liêu huynh, ta nhớ lúc trước sau khi đình chiến, Quỷ Linh môn chủ từng đi qua Hoàng Phong cốc các người đúng không?” Vị Trúc Cơ Yểm Nguyệt tông kia đột nhiên hỏi.

Tên Hoàng Phong cốc Trúc Cơ họ Liêu kia nghe vậy cười ha ha, nói: “Không sai, vị Quỷ Linh môn chủ kia muốn để cho Hoàng Phong cốc chúng ta giao ra vị tiền bối kia, bọn họ nhận định Hoàng Phong cốc đã ẩn nấp vị tiền bối Trúc Cơ này!”

“Vậy sau đó sẽ xử lý như thế nào đây?”

“Hắn tất nhiên là không thực hiện được, bởi vì ngay cả Hoàng Phong Cốc chúng ta cũng không biết vị tiền bối kia rốt cuộc đã đi nơi nào!”

“Lúc trước, sau khi hắn tại Việt Quốc hoàng cung phù hoa vừa hiện, liền triệt để mai danh ẩn tích, đồng thời biến mất còn có nữ nhi Trần gia gia chi chủ của hắn!”

“Chắc chắn, nếu như ta chọc phải đại sự như vậy, bên người lại có con gái thế gia bầu bạn, chắc chắn ta sẽ tìm một chỗ ẩn cư, không cho bất luận kẻ nào biết!” Tên Trúc Cơ của Thiên khuyết bảo cảm khái, trên mặt tràn đầy vẻ hâm mộ.

“Ha ha, đúng là như thế, trên dưới Hoàng Phong Cốc chúng ta đều nhất trí cho rằng vị tiền bối này khả năng mai danh ẩn tích, hoặc là đi dị quốc tha hương, hoặc là hoàn toàn ẩn cư!”

“Nếu như hắn hiện tại còn sống, thì với thiên tư của vị tiền bối này, đã trở thành cao nhân Kết Đan kỳ rồi!”

“Không sai, nghe nói khi hắn xuất hiện ở hoàng cung Việt quốc thì thực lực cũng đã là Trúc Cơ hậu kỳ. Hiện tại đã vài chục năm trôi qua, tiến vào Kết Đan kỳ cũng không phải là không có khả năng!”

“Đáng tiếc, cho dù là tu sĩ Kết Đan Kỳ thì có thể làm được gì, cũng không thể chống lại quái vật khổng lồ như Quỷ Linh Môn!”

“Vậy Liêu huynh, lúc trước Hoàng Phong cốc các người đã kết thúc như thế nào vậy? Quỷ Linh Môn cũng không có dễ đuổi như vậy chứ?”

Tên đệ tử họ Liêu của Hoàng Phong Cốc nói: “Quý Linh Môn đích xác không dễ đuổi, nhưng Hoàng Phong Cốc chúng ta cũng là một thành viên của Thiên Đạo Minh, không phải Quý Linh Môn hẳn có thể tùy ý khi dễ!”

“Lúc ấy vừa mới đình chiến, Quý Linh Môn bỗng nhiên chạy đến Hoàng Phong Cốc tìm phiền toái, chuyện như vậy vốn có chút vượt giới rồi!”

“Nghe nói lúc ấy Lệnh Hồ lão tổ của bốn phái tự thân xuất mã, chất vấn môn chủ Quý Linh môn. Lão muốn đánh vỡ khế ước đình chiến giữa vị đại tu sĩ Hợp Hoan Tông và hai vị đại trưởng lão của Loạn Minh Tông sao?”

“Kết quả, làm môn chủ Quý Linh môn á khẩu không trả lời được, đành phải thôi lui!”

Đệ tử họ Liêu của Hoàng Phong cốc tiếp tục nói: “Tuy nhiên theo ta được biết, Quý Linh Môn cũng không vì vậy mà từ bỏ, những năm gần đây, bọn họ vẫn liên tục phái người chạy đến Việt Quốc cùng với các quốc gia xung quanh để tìm kiếm tung tích vị tiên bối kia!”

“Thậm chí, bọn họ còn động thủ với đám người lúc trước có giao tình rất mật thiết với vị tiên bối kia, ý đồ từ trong miệng đối phương biết được tung tích vị tiên bối kia!”

“Hoàng Phong Cốc chúng ta, có vị đệ tử Trúc Cơ còn không rõ tung tích, vị kia chính là đệ tử của Lý sư thúc, bởi vì việc này, từng dẫn tới Lý sư thúc nổi giận lôi đình!”

“Lại có việc này? Những tu sĩ ma đạo này quá kiêu ngạo, đều đình chiến rồi mà còn tùy ý ra tay ở Việt Quốc chúng ta...”

.....

Sau khi mấy tên đệ tử Trúc Cơ này đi qua, thân hình Diệp Trường Sinh lảng không lơ lửng hiện ra, nhìn bóng lưng bọn họ, trên mặt như có điều suy nghĩ.

Đứng ở một bên, nghe mấy tên trúc cơ tu sĩ nói chuyện với Diệp Trường Sinh, trên mặt lộ ra vẻ đăm chiêu.

Không nghĩ tới tám mươi năm đã trôi qua, những tu sĩ Việt Quốc này vẫn còn nhớ rõ mình.

Quý Linh Môn cũng không buông tha việc tìm kiếm cho mình, xem ra Vương Thiên phụ thân đối với sự thù hận của mình thật sự là sâu tận xương tủy a.

Nhưng người bị chính mình liên lụy kia lại là ai?

Đệ tử của Lý Hóa Nguyên, còn là người có giao tình không cạn với mình, không phải là Hàn lão ma chứ?

Diệp Trường Sinh không khỏi sờ sờ cằm, nếu quả thật là Hàn lão ma, vậy thì rất thú vị.

Hàn Lập cùng hãn kỳ thật cũng không có giao tình gì, quan hệ giữa hai người chỉ là giao dịch mà thôi.

Nhưng nhìn từ bên ngoài thì lại khác, hãn cùng Hàn Lập thật sự rất nhiều lần gặp mặt, hơn nữa mỗi lần gặp mặt đều có vẻ quen thuộc.

Cứ như vậy, đích xác có thể làm cho người khác liên tưởng đến hãn có giao tình tốt với Hàn Lập.

Hàn lão ma nhìn như vô hại, kỳ thật trong tay nắm chặt đại sát khí Khúc Hồn này, mặc dù là tu sĩ Kết Đan đối với hãn ra tay, hơn phân nửa cũng không làm gì được hãn!

Nghĩ lại, chỉ sợ Quý Linh Môn không có lấy được chỗ tốt từ Hàn lão ma.

Nhìn lại bóng lưng ba người rời đi, thân ảnh Diệp Trường Sinh cũng rất nhanh biến mất ở chỗ này.

Mấy ngày sau, tại một sơn cốc nằm bên ngoài phường thị của Thiên Tinh Tông ở Nguyên Vũ Quốc, nhóm người Diệp Trường Sinh đi tới.

Đây là nơi ẩn cư trước kia của Tân Như Âm, hôm nay lại lần nữa trở về. Nơi đây vẫn bình tĩnh, trận pháp và sơn cốc giống

như năm xưa, không có bất kỳ biến hóa gì.

“Xem ra tám mươi năm qua chưa có ai phát hiện ra nơi đây!”
Tân Như Âm nhìn sơn cốc thanh u cảm khái nói.

“Như Âm, người có tuệ nhãn độc đáo, lựa chọn một nơi ẩn cư tốt nhất!” Diệp Trường Sinh ở bên vừa cười vừa nói.

Tân Như Âm nghe vậy kiêu my liếc gã một cái, đưa tay đánh ra mấy đạo ấn quyết, sương mù dày đặc tán đi, trận pháp mở ra, sơn cốc xuất hiện trước mắt mọi người.

Phòng ốc, sân nhỏ lúc trước, đều nguyên bản tọa lạc tại đây, vẫn là phong cảnh thời xưa.

Tân Như Âm cùng Tiểu Mai đối với nơi này rất là quen thuộc, Tiểu Mai sau khi hạ xuống đất lập tức đi thu dọn tòa viện tử này.

Sau này trong rất nhiều năm, có lẽ cũng phải luôn ở tại nơi này.

Tân Như Âm thì mang theo Trần sư tử cùng Nguyên Dao, Nghiên Lệ quen thuộc hoàn cảnh trong sơn cốc một phen, sau đó lại dẫn các nàng leo lên ngọn núi gần đó, thưởng thức một phen cảnh đẹp.

Đến nơi đây, nàng tất nhiên chính là nữ chủ nhân của nơi này.

Vài tên Kết Đan nữ tu hội tụ cùng một chỗ, nếu bị người khác nhìn thấy, nhất định phải thán phục một phen.

Chỉ vì, những cô gái này thực lực không chỉ cường đại, mỗi người đều có mỹ mạo kinh người.

Trong các quốc gia phụ cận, chưa từng nghe nói môn phái nào có thể có một đông nữ tu Kết Đan như vậy.

Cho dù là môn phái như Yểm Nguyệt tông cũng không được.

Sau khi trở lại sơn cốc, Tân Như Âm bắt tay vào thay thế trận pháp trong sơn cốc lần nữa.

Tám mươi năm trôi qua, trình độ trận pháp của nàng tự nhiên vượt xa lúc ở Thiên Nam trước.

Trước kia, toà sơn cốc này trận pháp chỉ có thể che giấu thần thức của tu sĩ Kết Đan Kỳ.

Mà bây giờ, trực tiếp tăng lên một cấp độ, có thể giấu diếm được tu sĩ Nguyên Anh.

Thậm chí, đừng nói là giấu giếm bọn họ, cho dù có ngăn trở công kích của bọn họ cũng không có vấn đề lớn.

Sau một thời gian bận rộn, bọn người Tân Như Âm đã thay đổi hoàn toàn trận pháp của nơi này, sơn cốc này sẽ tiếp tục trở thành nơi ẩn cư của các nàng.

Thừa dịp đám người Tân Như Âm, Nguyên Dao bận rộn, Diệp Trường Sinh dẫn Trần sư tử ra ngoài, nhẹ giọng nói: “Sư tử, có muốn theo ta đi Hoàng Phong cốc một chuyến không?”

Trần sư tử đương nhiên là nghĩ như vậy, chỉ là nàng do dự một chút rồi nói: “Bây giờ chúng ta trở về có gây ra phiền phức gì không? Ta cảm thấy đợi thêm vài chục năm nữa quay về Hoàng Phong cốc mới đảm bảo hơn một chút!”

Sự lo lắng của Trần sư tử tất nhiên không phải không có lý. Một tu sĩ song linh căn như nàng, có thể trong tám mươi năm này tu luyện đến Kết Đan cảnh đã đủ kinh người rồi.

Mà Diệp Trường Sinh lại trực tiếp đạt tới cảnh giới Nguyên Anh, tin tức này truyền đi có thể dọa người khác sao?

Người khác khẳng định sẽ hoài nghi trên người bọn họ gặp phải kỳ ngộ gì, kể từ đó, sẽ có vô số phiền toái tìm tới cửa.

Mà giai đoạn hiện tại Trần sư tử còn chưa muốn chọc những phiền toái này, cho nên nàng có điều sâu lo.

“Yên tâm, chúng ta chỉ là đi qua xem một chút, cũng không phải hiện tại muốn về Hoàng Phong Cốc. Trước khi tiêu diệt Quỷ Linh Môn, ta cũng không yên tâm để cho các người quang minh chính đại xuất hiện!” Diệp Trường Sinh vuốt mái tóc của nàng nói.

“Vậy... Được rồi, chúng ta đi xem một chút đi!” Trần sư tử do dự một chút rồi nói.

“Đi thôi!”

Phi thuyền bạch ngọc phá không bay đi, rất nhanh xuyên qua biên cảnh của Nguyên Vũ quốc và Việt quốc, tiến vào bên trong Thái nhạc sơn mạch.

“Nơi này vẫn như cũ mà!” Diệp Trường Sinh đứng bên rìa Thái nhạc sơn, nhìn về phía tòa động phủ của mình ngày xưa, nói.

Lúc đầu khi hắn muốn rời đi, đem tất cả trận pháp bao phủ động phủ này thu lại, hơn nữa đem động phủ chấn vỡ, dùng loạn thạch vùi lấp.

Qua nhiều năm như vậy, tòa động phủ này vẫn như cũ, không có bất kỳ biến hóa nào.

Xem ra, sau khi hắn rời đi, những tu sĩ Quỷ Linh Môn kia chưa từng tới đây dò xét qua.

Hoặc chính là, đến dò xét, nhưng cũng không có phát hiện cái gì.

Dù sao, một đồng đá lộn xộn có gì đẹp mắt, ai cũng biết, nếu hắn đã rời đi, vậy khẳng định đem tất cả mọi thứ đều mang đi.

Không cần đi quan tâm một tòa động phủ bỏ hoang như vậy.

“Đội lát nữa hãy xử lý Linh Nhân Chi Tuyên nơi đây đi!” Diệp Trường Sinh nhìn thoáng qua động phủ sụp đổ, trong lòng thầm nghĩ.

Lập tức, hắn dẫn Trần sư tử rời khỏi nơi đây, bay về phía vùng đất trung tâm của Thái Nhạc sơn mạch.

Hoàng Phong cốc vẫn như cũ, tám mươi năm đủ để xóa đi thương tích mà lúc trước Ma đạo xâm lấn mang đến cho môn phái.

Chết mất một nhóm đệ tử, tự nhiên còn có một nhóm người mới khác bổ sung lên.

Đã từng có bốn vị Kết Đan, chết trong chiến tranh với Ma Đạo.

Nhưng khi Diệp Trường Sinh đi tới cách Hoàng Phong Cốc không xa, thần thức đảo qua liền phát hiện hai vị tu sĩ Kết Đan mới.

Trong đó còn có một vị là người quen cũ.

Chính là người dẫn đầu tiểu đội ma đạo mà Diệp Trường Sinh ở lúc trước, Triệu sư huynh!

Xem ra, người này nhờ vào lần chiến công kia để thu hoạch, thu hoạch được đầy đủ linh đan diệu dược phụ trợ kết đan, từ đó thành công bước vào cảnh giới này.

“Lệnh Hồ lão quái không ở tại Hoàng phong cốc, đi ra ngoài du lịch sao?” Diệp Trường Sinh thần thức quét một vòng rồi thầm nghĩ.

Trong Hoàng Phong cốc, hắn không phát hiện bất luận khí tức của tu sĩ Nguyên Anh nào.

Xem ra Lệnh Hồ lão quái hẳn là đi ra ngoài du lịch thiên hạ tìm kiếm cơ duyên.

Dù sao, tuổi thọ của lão già này cũng còn thừa không nhiều lắm, nếu như tìm không thấy đồ vật diên thọ e rằng cũng phải tọa hóa rồi.

Mà hắn vừa tọa hóa, trước mắt Hoàng Phong cốc còn không có người có thể tiếp đến vị trí của hắn, chống đỡ môn phái này.

“Lý Hóa Nguyên, Lôi Vạn Hạc còn sống!”

” cặp huynh đệ Lôi linh căn lúc trước cùng nhập môn với ta, hiện tại đã là Trúc cơ hậu kỳ!”

“Nếu nhớ không lầm, hai huynh đệ sau này hẳn là đã Kết Đan thành công, bây giờ bọn họ là đệ tử của Lôi Vạn Hạc...”

“Môn hạ Lý Hóa Nguyên... Ừm, Lưu Tĩnh, Chung Vệ Nương đều ở trong Lục Ba động, Trần Xảo Thiên cũng ở đây, hẳn cũng là Trúc Cơ hậu kỳ!”

Diệp Trường Sinh vừa dùng thần thức quét nhìn toàn bộ Hoàng Phong cốc, vừa kể lại một ít chuyện mình thấy.

Sau khi nghe được tin tức đại ca mình bình yên vô sự, Trần sư tỷ mới thở phào nhẹ nhõm.

“A, Hàn lão ma không có ở tại Hoàng phong cốc, quả nhiên đệ tử Lý Hóa Nguyên bị Quỷ Linh Môn chặn giết kia chính là hắn sao?” Diệp Trường Sinh trong lòng thầm nghĩ.

Môn hạ Lý Hóa Nguyên cùng hắn quan hệ tương đối tốt cũng chỉ có hai người Hàn Lập cùng Trần Xảo Thiên.

Nếu Trần Xảo Thiên không gặp chuyện gì, vậy người xảy ra vấn đề chính là Hàn Lập.

Cũng đúng, ai bảo động phủ của hấn đứng ở một nơi cách xa Hoàng Phong Cốc như vậy chứ.

.

“Đi thôi, chúng ta vào xem!” Diệp Trường Sinh kéo tay Trần sư tử, nói.

“A? Cứ trực tiếp như vậy đi vào, có thể không?” Trần sư tử hơi kinh ngạc.

“Yên tâm, nếu Lệnh Hồ lão quái không có ở đây, vậy chúng ta có thể quang minh chính đại đi vào, sẽ không ai có thể phát hiện ra chúng ta!” Diệp Trường Sinh tự tin cười nói.

Nói xong, hấn lôi kéo tay Trần sư tử, trực tiếp đi vào Hoàng Phong cốc.

Một đường đi, rất nhiều đệ tử Hoàng Phong cốc đi lướt qua bọn họ, nhưng lại làm như không thấy, trực tiếp đi tới.

Diệp Trường Sinh dẫn Trần sư tử đi qua rất nhiều nơi, Trần sư tử gặp từng người một.

Cuối cùng, nó đi tới trước động phủ của nàng, đi vào xem xét, tất cả vẫn như cũ, không có bất kỳ thay đổi gì.

Hiển nhiên, mấy chục năm qua, động phủ này chưa bao giờ bị người ngoài quấy phá.

Động phủ của Trần sư tử ở khu vực này, mở ra rất nhiều tòa động phủ khác, đều thuộc về đệ tử Trần gia.

Trần sư tử yên lặng nhìn từng người quen nơi này. Có thúc thúc bá bá của nàng, có huynh đệ tử muội cùng thế hệ, còn có cả hậu bối Trúc Cơ.

Mẫu chốt nhất chính là, còn có phụ thân đã hai bên tóc mai hoa râu kia nữa.

Chứng kiến nam tử trung niên tướng mạo nho nhã lại lộ ra vài phần uy nghiêm, Trần sư tử không khỏi lệ nóng doanh tròng, mũi cay cay.

Khi nhìn thấy phụ thân vẫn còn là cảnh giới giả đan, trong lòng Trần sư tử không khỏi chua xót, quay đầu nhìn về phía Diệp Trường Sinh, trong ánh mắt mang theo vẻ khẩn cầu: “Sư đệ, ta nghĩ...”

Cô nàng còn chưa nói xong, Diệp Trường Sinh đã giơ hai ngón tay che miệng son của nàng, nhẹ giọng nói: “Ta biết, cho dù ngươi không nói, ta cũng sẽ giúp hấn một tay, dù sao cũng là nhạc phụ già của ta!”

Trần sư tử nghe thế, lập tức nín khóc mỉm cười, hờn dỗi nói: “Ngươi còn biết là nhạc phụ à, lúc trước ngươi bắt cóc ta đi, nhưng cho tới bây giờ chưa từng thông báo với phụ thân ta một tiếng!”

“Thậm chí, hai người các ngươi chưa bao giờ chính thức gặp mặt!” Trần sư tử nói, trong ánh mắt hiện lên một tia tiếc nuối.

Trước kia để cho Diệp Trường Sinh gặp cha mình rất khó, dù sao lúc đó Diệp Trường Sinh chỉ là một tu sĩ Trúc Cơ.

Để cho nữ nhi mình yêu mến không tên không họ đi theo bên cạnh một tu sĩ Trúc Cơ, đây là việc mà gia chủ Trần thị không thể nào tiếp nhận được!

Nhưng bây giờ tình huống đã khác.

Chẳng qua, Diệp Trường Sinh hiện tại cũng không có ý chính thức gặp mặt lão nhạc phụ này.

Thân hình hấn nhoáng một cái, xuất hiện ở trong động phủ của gia chủ Trần thị, ở trên bàn buồng Lôi Linh Dịch làm bạn nước, cùng với một viên Hàng Trần Đan, hơn nữa để lại tên Trần Xảo Thiển.

Đối phương nhìn thấy những vật này đương nhiên sẽ hiểu được.

Nếu như có hai món đồ này, tộc trưởng Trần thị còn không cách nào kết đan thành công, thì Diệp Trường Sinh kia cũng lực bất tòng tâm!

Trở lại vùng đất cũ, nhớ lại thời gian năm xưa, sau đó Diệp Trường Sinh liền dẫn Trần sư tử rời đi.

Đi tới bên cạnh Thái nhạc sơn mạch, bên cạnh đồng đá vụn kia, Diệp Trường Sinh bắn ra một đạo kiếm khí, mở ra một con đường.

Tiến vào linh nhãn chi tuyến trong mật thất, vật ấy vẫn còn tồn tại hoàn hảo ở đây.

Khi nhìn thấy Linh Nhãn Chi Tuyền trước mắt này, Trần sư tử lập tức kinh ngạc.

“Lúc trước ngươi lựa chọn mở động phủ ở đây, chính là bởi vì Linh Nhãn Chi Tuyền này sao?” Nàng nhẹ giọng hỏi.

“Ừm, có nguyên nhân này, đương nhiên cũng có một phần nguyên nhân vì nơi đây càng gần phường thị của Thiên Tinh Tông hơn!”

“Nếu thuận tiện ngươi đi tư hội Như Âm muội muội đúng không?” Trần sư tử lườm hắn một cái rồi nói.

“Ta nói ngươi lúc trước tại sao không cho ta vào trong động phủ này, nguyên lai là sợ ta quấy rầy kế hoạch săn bắn của ngươi!”

“Hắc hắc!”

Diệp Trường Sinh mỉm cười, không giải thích, hắn biết Trần sư tử cũng chỉ đang mắng một câu, thực sự không phải có oán khí gì.

Nếu như là tám mươi năm trước, có lẽ nàng sẽ có oán khí.

Nhưng nhiều năm như vậy trôi qua, đã sớm cùng đám người Tân Như Âm thành tử muội, tiếp nhận sự tồn tại của nhau, nào còn oán khí gì nữa.

Đứng trước Linh Nhãn Chi Tuyền, hai tay Diệp Trường Sinh bất pháp quyết, từ trên tay bắn ra mấy đạo hào quang đủ màu bắn vào trong con suối.

Chỉ một thoáng, cả tòa Linh Tuyền tỏa sáng hào quang, mặt đất chung quanh đều run rẩy lên.

Hào quang trên tay Diệp Trường Sinh càng ngày càng sáng, pháp lực dồi dào tràn vào trong Linh Nhãn chi tuyền, mặt nước trong tuyền nhãn bắt đầu sôi trào lên.

Giống như có một bàn tay vô hình khuấy nhiễu nước suối, khiến mặt nước dần dần xoay tròn cao lên, hình thành một lỗ đen sâu không thấy đáy.

Lập tức một cỗ linh khí kinh người chọt lóe rồi biến mất từ trong động phun ra, mắt thấy sắp xuyên qua nóc nhà bay ra

ngoài, Diệp Trường Sinh há mồm hút vào, đem cỗ linh khí kia nuốt vào trong cơ thể.

Tránh cho linh khí bùng phát, khiến cho người bên phía Hoàng Phong cốc nhìn thấy động tĩnh nơi này.

Mặt đất càng ngày càng run rẩy, linh nhãn chi tuyến xuất hiện một vòng hào quang màu vàng dị thường chói mắt. Chúng bao phủ Linh nhãn chi tuyến vào bên trong, sau đó dần dần thu nhỏ lại.

Cuối cùng, tia sáng màu vàng này bao vây lấy Linh nhãn chi tuyến, cuối cùng thu nhỏ lại thành một viên châu màu vàng đậm lớn chừng quả đấm.

Viên châu nhẹ nhàng trôi nổi ở nơi đó, phía dưới là một cái hồ to sâu không thấy đáy, Linh nhãn chi tuyến không thấy tung tích.

Nhẹ nhàng bắt lấy hạt châu màu vàng, thu vào túi trữ vật, Diệp Trường Sinh nói: “Sau khi trở về sẽ an trí vật này trong sơn cốc, tất nhiên có thể làm cho trong sơn cốc linh khí dư thừa, trở thành bảo địa tu hành!”

Hai người rời khỏi động phủ bỏ hoang này, bay về hướng Nguyên Vũ quốc.

Trở lại nơi ẩn cư kia, Diệp Trường Sinh chôn Linh Nhãn Chi Tuyến ở giữa sơn cốc, rất nhanh, dòng suối này liền cuộn cuộn chuyển động.

Linh khí tinh thuần dần dần tràn đầy cả tòa sơn cốc, bị trận pháp ngăn trở, không bị rò rỉ ra ngoài chút nào.

Linh khí như vậy, cũng đủ cho mấy vị tu sĩ Kết Đan kỳ thu nạp.

Tiếp đó, Tân Như Âm lại bố trí ra một tòa tụ linh trận, mấy viên cao giai linh thạch đồng thời tiến lên. Rất nhanh, trong sơn cốc này linh khí nồng đậm có thể nói là một chỗ thánh địa tu hành.

Nơi tu hành vượt qua tất cả những gì mà Diệp Trường Sinh từng thấy!

Trong sơn cốc, tiếp tục cùng chúng nữ chờ đợi mấy ngày, Diệp Trường Sinh lặng lẽ rời khỏi nơi đây, một lần nữa đi về Việt

Quốc.

Lần này hướng đi của Yểm Nguyệt tông chính là hướng đi của
Yểm Nguyệt tông!

Một dãy núi nguy nga tráng lệ xuất hiện ở trước mắt, trên đỉnh quần thể đỉnh núi, đứng sừng sững từng mảnh cung điện.

Mây trắng trôi nổi, tiên vụ lượn lờ, từng con bạch hạc bay lượn trong đó, đây là một thắng cảnh Tiên gia.

Yểm Nguyệt tông, là tông môn lớn nhất của Việt quốc, đồng thời cũng là môn phái hạch tâm của Thiên Đạo minh, linh mạch mà họ chiếm cứ là đứng đầu Việt quốc.

Trong hoàn cảnh tu luyện bậc này, khó trách cường giả xuất hiện lớp lớp, các môn phái khác đều khó mà so sánh.

Diệp Trường Sinh lặng yên không một tiếng động đi tới ngoài sơn môn của Yểm Nguyệt tông, đứng trong một tòa phường thị dưới chân núi, nhìn tòa sơn môn này.

Lần trước tới đây cũng đã là chuyện của mấy chục năm trước rồi, nhiều năm trôi qua, Yểm Nguyệt tông vẫn giống như trước kia.

Sau khi tại phường thị nhìn một hồi, Diệp Trường Sinh đánh ngất một đệ tử Yểm Nguyệt tông, thông qua sưu hồn biết được phương pháp tiến vào Yểm Nguyệt tông, sau đó biến thành bộ dáng người này, trà trộn vào trong Yểm Nguyệt tông.

Chỗ ở Nam Cung Uyển đúng là ngọn núi lúc trước, Diệp Trường Sinh vô thanh vô tức đi tới nơi đây.

Yểm Nguyệt tông không chỉ có một vị tu sĩ Nguyên Anh kỳ, nhưng không có người nào phát hiện chuyện hắn lén vào.

Diệp Trường Sinh đeo mặt nạ Thiên Huyền mà điện chủ Lục Liên Điện lấy được, khí tức tướng mạo tất cả đều thay đổi, cho dù là tu sĩ Nguyên Anh cùng cấp cũng không phát hiện ra được gì.

Đứng trước cung điện này, Diệp Trường Sinh yên lặng quan sát.

Một lát sau, cửa lớn cung điện bỗng nhiên mở ra, bên trong truyền đến một thanh âm: “Sur tôn, đệ tử xin cáo lui trước!”

Nói xong, một thiếu nữ tướng mạo xinh đẹp từ trong đi ra.

Nhìn người này, trên mặt Diệp Trường Sinh xẹt qua một tia hồi ức, cô gái này, thoát nhìn có chút quen thuộc.

“Là nàng? Lúc trước nàng thật sự được Nam Cung Uyển thu làm đồ đệ?” Diệp Trường Sinh suy nghĩ một chút, liền hồi tưởng lại thân phận của nàng.

Nữ nhân này cũng có một đoạn duyên phận với hắn.

Nàng chính là Tiêu Thúy Nhi nàng gặp được ở Tiêu gia ở Phong Hà gần lúc trước, lúc trước Diệp Trường Sinh lấy được quyển sách cổ da thú từ trong tay tổ phụ nàng và Tiêu Thúy Nhi.

Sau đó hắn đề cử thiếu nữ song linh căn này đến Yêm Nguyệt tông, nhờ nàng hỗ trợ gửi một phần tình thư cho Nam Cung Uyển.

Không nghĩ tới hôm nay nàng thật đúng là báỉ Nam Cung Uyển làm môn hạ.

Hơn nữa còn trở thành tu sĩ Trúc Cơ!

Tiêu Thúy Nhi từ trong cung điện đi ra, đang muốn đóng cửa lại, khép lại cấm chế.

Đột nhiên, cảm giác được sợi tóc bên tai nhẹ nhàng bay múa, giống như có một trận gió nhẹ thổi qua.

Nàng hơi kinh ngạc nhìn bốn phía, nhưng cũng không phát hiện gì.

Lắc đầu, Tiêu Thúy Nhi cảm giác bản thân có điểm quá nghi thần nghi quỷ.

Nàng đóng cửa lại, trong lòng lẩm bẩm: “Sự tôn tốt cùng có quan hệ gì với vị tiên bối Hoàng Phong cốc tiền cử ta lúc trước?”

“Như thế nào cũng đã nhiều năm trôi qua, vẫn còn lo lắng không biết một mỗi tìm kiếm tung tích người này!”

“Lúc này đây, ở Cửu Quốc Minh không tìm thấy, chắc hẳn sự tôn sẽ phải mất mát rất lâu nữa!”

“Nói trở lại, tu sĩ bên Cửu Quốc Minh vừa kết đan kia, thật sự là của Hoàng Phong cốc sao?”

“Hoàng Phong cốc này nhìn bình thường không có gì lạ, nhưng luôn có thể xuất hiện rất nhiều người cùng chuyện làm người ta kinh ngạc!”

Trong lòng Tiêu Thúy Nhi nghĩ như vậy, liền chậm rãi đi xuống ngọn núi này.

Mà ở trong cung điện, Nam Cung Uyển lẳng lặng đứng ở trước cửa sổ, nhìn Vân Hải Vụ Sơn bên ngoài, trong lúc nhất thời có chút thất thần.

Cũng không biết đang suy nghĩ cái gì.

Một bộ quần áo trắng tinh bao sát lấy dáng người uyển chuyển của nàng, trên gương mặt xinh đẹp tuyệt trần lấp lóe ánh nhu hòa.

Nàng ngẩng đầu nhìn phương xa, cái cổ trắng nõn xinh đẹp nổi lên đỏ ửng, giống như ngà voi tinh khiết hoàn mỹ, khí chất cao quý, tựa như thần nữ giống như có mùi vị không thể kinh nhờn.

Trên dung nhan quốc sắc thiên hương mang theo phiến muộn mộng lung, trong đôi mắt trong trẻo trong trẻo như nước, hàm dưỡng một phần lưu luyến.

Không biết đứng bao lâu, Nam Cung Uyển thở dài, quay đầu lại, bỗng nhiên cả kinh.

Phía sau, không biết từ lúc nào, bóng dáng khiến nàng quanh quẩn trong giấc mộng kia lại đứng thẳng như vậy, trong mắt ẩn chứa ý cười, yên lặng nhìn nàng chăm chú.

Nam Cung Uyển, tâm thần đại chấn, trên mặt tràn đầy vẻ khó tin, lập tức kinh hãi, sau đó lại chuyển hóa hoài nghi.

“Người... Không có khả năng, người rốt cuộc là ai? Vì sao lại biến thành dáng vẻ của hắn tới nơi này?” Nam Cung Uyển lui về sau một bước, trong mắt xuất hiện vẻ cảnh giác nồng đậm.

Nàng không thể tin được, người trước mắt chính là người lúc trước.

Dù sao, lúc trước hai người chia tay, hắn đã từng nói qua, đợi đến lúc tu thành Nguyên Anh mới quay lại tìm nàng.

Nhưng hiện tại, mới trôi qua vài chục năm, lúc trước tu sĩ Trúc Cơ kia, cho dù thiên phú có cao hơn, cũng không có khả năng tu thành Nguyên Anh nhanh như vậy.

Đây nhất định là có người không biết thăm dò được chuyện cũ giữa mình và hắn, cho nên biến thành bộ dáng của hắn lừa bịp.

Loại chuyện này, không phải là không có khả năng.

Dù sao, mấy chục năm nay, bởi vì lúc đầu tại Ma đạo xâm lấn, từng nhiều lần xuất kích, để dung mạo hiển lộ trên đời, nàng tại khu vực Thiên Nam danh tiếng cũng là không nhỏ.

Trước kia, nàng ẩn cư trong Yểm Nguyệt tông, trên đời có rất ít người biết tại khu vực Thiên Nam lại còn có một vị nữ tu dung mạo tuyệt thế như vậy.

Nhưng trong trận chiến đó của Ma đạo, biểu hiện của nàng vô cùng kinh người, từ đó đã thu hút sự chú ý của rất nhiều người.

Trong giới tu hành này, nữ tu cấp cao vốn dĩ đã rất ít, mà nữ tu dung mạo cực kỳ xuất sắc lại có thực lực mạnh mẽ thì lại càng ít.

Nữ tu như Nam Cung Uyển, không biết có bao nhiêu người muốn kết thành đạo侶 với nàng. Đừng nói là tu sĩ Kết Đan kỳ, coi như là tu sĩ Nguyên Anh kỳ, nhân số cũng sẽ không quá ít.

Mấy chục năm nay, không chỉ có một vị tu sĩ Nguyên Anh Kỳ tới bái phỏng, tỏ vẻ muốn thông gia với nàng, nhưng tất cả đều bị nàng cự tuyệt.

Cũng chính vì vậy, lần này người trước mắt xuất hiện, làm trong lòng Nam Cung Uyển nổi lên nghi ngờ.

Nhưng tiếp theo, một câu nói của người trước mặt kia lập tức bỏ đi tất cả nghi kị trong lòng nàng.

“Làm sao, nhanh như vậy đã không nhận ra ta, lúc trước trong động phủ này, ngươi đau khổ cầu xin...”

“Câm miệng!” Sắc mặt Nam Cung Uyển đỏ bừng, quát lớn một tiếng, cắt ngang lời Diệp Trường Sinh nói tiếp.

Sẽ không sai đâu, ngả nón, càn rỡ như vậy, giọng điệu đáng giận nhất định là hấn ta.

Nam Cung Uyển trong lòng đã xác nhận, người quen, khí tức quen thuộc, ngữ điệu quen thuộc, đúng là hấn đã trở về!

Nhưng điều này sao có thể?

Hấn như thế nào lại có thể trở thành tu sĩ Nguyên Anh nhanh như vậy?

Nhìn kỹ khí tức trên người Diệp Trường Sinh, sẽ không có sai, đích xác là khí tức của tu sĩ Nguyên Anh.

Hấn lại là thiên tài kinh thế như vậy sao?

Nam Cung Uyển trong lúc nhất thời có chút thất thần.

Mà lúc này, Diệp Trường Sinh đã đi tới, một tay ôm nàng vào trong lòng, ghé vào bên tai nhẹ giọng nói: “Uyển Nhi, đã nhiều năm như vậy, ngươi có nhớ ta không?”

Khí tức quen thuộc đập vào mặt, sắc mặt Nam Cung Uyển cả kinh, vùng vẫy tượng trưng một cái, lập tức không động nữa.

Nghe được Diệp Trường Sinh hỏi, sắc mặt nàng đỏ bừng, lạnh lùng nói: “Ai sẽ nhớ ngươi chứ? Đẳng đồ tử!”

“Ồ? Vậy vừa rồi ngươi đứng bên cửa sổ là đang nghĩ ai?”

“Muốn ai cũng không thể nhớ ngươi được!” Nam Cung Uyển ngẩng đầu nói.

“Thật sao? Uyển nhi nhà ta vẫn mạnh miệng như vậy, dám cãi cọ với phu quân, nên phạt!”

“Rầm!”

Nói xong, Diệp Trường Sinh tát mạnh một cái.

“A!”

Nam Cung Uyển thở nhẹ một tiếng, mặt mày đỏ bừng, trong đôi mắt đẹp tràn đầy vẻ xấu hổ, ngẩng đầu lên, mê ly nhìn Diệp Trường Sinh, vô lực nói: “Láo xược, đồ khôn kiếp!”

Lời nói quen thuộc thốt ra, lúc này Nam Cung Uyển mới bỗng nhiên ý thức được, tu vi giữa hai người bây giờ đã không còn giống trước kia nữa.

Tu vi cao thấp nghịch chuyển, hiện tại là cảnh giới của Diệp Trường Sinh cao hơn cô một tầng.

Lúc trước tu vi của hắn còn thấp hơn mình mà đã dám đối với nàng như vậy, bây giờ tu vi cao hơn, hắn còn không được coi trời bằng vung à?

Nghĩ đến đây, Nam Cung Uyển đột nhiên cảm thấy hai chân đều mềm nhũn, đứng không vững.

Còn Diệp Trường Sinh cũng kịp thời ôm chặt lấy vòng eo mảnh khảnh của cô, mặc cho cô đeo trên người, cúi đầu xuống, ngơ ngác nhìn vào vùng mềm mại đó.

“Ô... Ừ hừ ~ “

Nam Cung Uyển, không khỏi phát ra tiếng hừ nhẹ có chút khó hiểu.

Một lát sau, Diệp Trường Sinh ngẩng đầu lên, nhìn tiên nhan kiều diễm vô song trước mắt, đôi mắt mê ly như ẩn chứa hơi nước, cười ôn nhu nói: “Nhớ ta không?”

“Vừa... Mới không muốn đâu!” Trong ánh mắt Nam Cung Uyển tràn ngập hơi nước mê ly, vô lực đánh hắn, cả người mềm nhũn như một bãi bùn nhão.

Hiển nhiên, vài chục năm không gặp, vừa rồi tiếp xúc với nàng ta đã khiến nàng ta động tình không thôi.

“Thật sao?”

Diệp Trường Sinh cười trầm trầm, đem nàng dựng lên, đặt ở trên bệ cửa sổ, sau đó tiến lên, kéo tay nàng, đặt lên trên ngực mình, đồng thời dán trên trán nàng, thấp giọng cười nói:

“Cảm nhận được độ quen thuộc và hình dáng quen thuộc này sao? Có nhớ không?”

“Khốn kiếp... Khốn kiếp!”

Nam Cung Uyển tay như điện giật muốn rút trở về, nhưng Diệp Trường Sinh vẫn đè chặt nó lại, không để cho nàng lùi bước.

“Uyển Nhi, không phải sợ, cảm nhận cho tốt, nơi này là nhiệt độ của ta, là tim của ta đập nhanh nhất!” Diệp Trường Sinh

ghé sát vào lỗ tai nàng, thấp giọng nỉ non, nói qua lời tình cảm.

“Cảm nhận được nhịp nhảy của ta chưa? Trong mấy chục năm này, mỗi thời mỗi khắc ta đều nhớ người đó!”

Ánh mắt Nam Cung Uyển cũng mơ màng lên, phảng phất có thứ gì áp chế sắp dâng trào ra.

Áp lực tình cảm mãnh liệt như thủy triều, mấy chục năm nhưng nhớ, trong một đêm cuồng hoan này tùy ý dâng lên.

Không biết qua bao lâu, ánh mắt hai người một lần nữa trở nên thanh minh, bên trong cung điện này đã là một mảnh hỗn độn.

Nam Cung Uyển như con mèo nhỏ nằm sấp trong lòng Diệp Trường Sinh, da thịt trắng hồng như ngà voi, lông lánh vài phần lộng lẫy.

Tóc đen dày đặc như tơ lụa trải ra, bao trùm lưng sáng, Diệp Trường Sinh nhặt lên một tia, quấn quanh ở trên ngón tay, vòng quanh từng vòng.

“Lúc vừa nhìn thấy người, ta không thể tin được, làm sao có người có thể trong thời gian ngắn như vậy tu luyện thành Nguyên Anh đây?”

Nam Cung Uyển nhẹ giọng kể lại, trong thanh âm thanh lãnh mang theo một tia vũ mị, thanh âm kỳ ảo hơi khàn khàn.

“Như vậy hiện tại thì sao? Chắc người nên tin tưởng, phu quân nhà người chính là kỳ tài tu đạo đây!”

“Người nha, đều là cao nhân Nguyên Anh kỳ, còn ngả ngón như vậy!” Nam Cung Uyển ngẩng đầu nhìn gương mặt tuấn lãng kia, trong ánh mắt lộ ra vô hạn nhu tình nói ra.

“Ta chỉ là một người ngả ngón trước mặt Uyển Nhi thôi!”

“Loại lời này lừa gạt quỷ đi! Người và chuyện đại tiêu thư Trần gia bỏ trốn, cho là ta không biết à? Còn cả chuyện người anh hùng cứu mỹ nhân ở phường thị Thiên Tinh Tông cũng cho rằng ta không biết sao?” Nam Cung Uyển hờn dỗi nói.

“Được, Uyển Nhi người vậy mà dám lén điều tra ta!”

“Không điều tra làm sao biết người là củ cải lớn Hoa Tâm, chuyện đăng đồ tử thật tốt!” Nam Cung Uyển nói, tức giận đến

hung hăng đấm hấn một cái.

Lúc trước, sau khi nghe được tin Diệp Trường Sinh cùng con gái Trần gia gia chủ Hoàng Phong cốc biến mất, nàng có chút thương tâm.

Không nghĩ tới, trừ nàng ra, hấn còn có nữ nhân khác ở bên ngoài.

Hơn nữa, hấn còn mang theo cô gái kia rời đi, điều này có ý nghĩa rằng, ở trong lòng của hấn, cô gái kia còn trọng yếu hơn sao?

Mà sự tình sau khi điều tra về Diệp Trường Sinh, đã xảy ra với chuyện Nam Cung Uyển tức giận đến nghiến răng nghiến lợi.

Nàng phát hiện Diệp Trường Sinh trừ vị đại tiểu thư Trần gia của Hoàng Phong cốc kia, còn trêu chọc qua một nữ tử khác ở phường thị Thiên Tinh tông.

Điều này không khỏi làm cho Nam Cung Uyển hoài nghi, hấn ở bên ngoài rốt cuộc đã trêu chọc vào bao nhiêu nữ nhân?

Tên háo sắc hoa tâm này, vậy mà lại giấu mình trong trống!

Nghĩ đến Diệp Trường Sinh mang theo nữ nhân tiêu dao khoái hoạt kia, để mình ở lại đây, Nam Cung Uyển thương tâm không thôi.

Mặc dù hai người ước định sau khi trở thành tu sĩ Nguyên Anh, hấn nhất định sẽ tới Yểm Nguyệt tông tìm mình.

Nhưng muốn ngưng kết nguyên anh, đâu dễ dàng như vậy?

Dựa theo Nam Cung Uyển phỏng đoán, với thiên tư của Diệp Trường Sinh, muốn trở thành tu sĩ Nguyên Anh, cũng phải mất hai ba trăm năm.

Hai ba trăm năm thời gian, không khỏi cũng quá dài dòng đi.

Khi đó, nàng có chút nản lòng thoái chí, cảm thấy đời này mình có thể rất khó gặp lại Diệp Trường Sinh.

Dù sao, trên con đường tu hành này, thật sự có quá nhiều điều không xác định, ở trước mặt sự vượt mức hai ba trăm năm, hiệu lực của hứa hẹn này có mạnh mẽ như vậy không?

Tính bất định của tu tiên giới thật sự là quá nhiều, không ai có thể bảo đảm mình nhất định có thể ở trong hoàn cảnh như vậy, một đường an toàn tu hành.

Không khéo một ngày nào đó tùy tiện xảy ra chuyện ngoài ý muốn thì sẽ chết!

Chỉ là, Nam Cung Uyển thế nào cũng không nghĩ tới, ngay cả một trăm năm cũng còn chưa qua đi, Diệp Trường Sinh đã ngưng kết Nguyên Anh, trở về tìm nàng.

Tốc độ tu hành này vô cùng kinh thế hãi tục.

Bản thân Nam Cung Uyển đã là người thiên phú siêu tuyệt, tu hành cực nhanh.

Hôm nay, tu vi của nàng đã là cảnh giới Giả Anh. Chỉ cần bước ra bước kia, ngưng kết Nguyên Anh là có thể trở thành một trong những tu sĩ Nguyên Anh trẻ tuổi nhất Thiên Nam.

Từ xưa đến nay, người có thể tại khoảng hai trăm tuổi tu luyện thành Nguyên Anh, chỉ cần giữa đường không vấp lạc, sau này tất nhiên có thể trở thành Nguyên Anh hậu kỳ đại tu sĩ.

Thậm chí, cũng không thiếu một người đã đột phá cảnh giới Hóa Thần trong truyền thuyết, biến mất một cách thần bí.

Nam Cung Uyển có tư chất này, mà Diệp Trường Sinh so với nàng càng thêm kinh người.

Nhìn dáng vẻ ghen tuông của giai nhân trong lòng, Diệp Trường Sinh không khỏi cười cười, nhẹ giọng nói: “Uyển Nhi, với sự thông tuệ phóng khoáng của nàng, dù sao cũng không đến mức ăn dấm chua của mấy người kia chứ!”

“Người nên biết, người quan trọng nhất trong lòng ta đều là người, không một ai có thể thay thế được!”

“Người đang ở vị trí thứ nhất trong lòng ta!” Diệp Trường Sinh nói, ấn tay Nam Cung Uyển lên ngực mình.

Trong ánh mắt tràn đầy vẻ chân thành!

Diệp mỗ hân, thân là chính nhân quân tử, chưa bao giờ nói dối!

Trước kia, Diệp Trường Sinh và Nam Cung Uyển gặp nhau số lần, sau mỗi lần gặp nhau, thời gian ở chung cũng rất ít.

Hơn nữa trước kia bởi vì hai người có thân phận và tu vi, lúc Diệp Trường Sinh ở cùng một chỗ với Nam Cung Uyển, cũng rất ít nói những lời ngọt ngào.

Điều này dẫn đến Nam Cung Uyển đối với lời nói tình cảm của Diệp Trường Sinh có lực chống cự rất thấp, không giống Trần sư tỷ cùng Tân Như Âm nghe được có chút chết lặng.

Hiện tại, khi nhìn thấy Diệp Trường Sinh dùng ánh mắt chân thành nhìn mình, dùng thanh âm chân tình thực ý nói, trong lòng Nam Cung Uyển trong lúc nhất thời tràn đầy cảm động.

Nàng thật sự tin!

Diệp Trường Sinh chân tình thực ý, khiến mí mắt nàng đỏ lên.

Nguyên lai, trong lòng hắn, ta quan trọng như vậy sao?

Thời gian lâu như vậy trôi qua, hắn từ đầu đến cuối đều không quên ta a!

Thì ra, trong lòng hắn ta, từ đầu đến cuối ta đều xếp ở hàng đầu!

Một sát na này, Nam Cung Uyển lập tức cảm thấy, chính mình mấy chục năm nay chờ đợi cùng chờ đợi cũng không uổng phí.

Chỉ cần có những lời này của hắn, là đủ rồi!

Mặc kệ bên cạnh hắn có bao nhiêu nữ nhân, ta đều là người trọng yếu nhất, là người được sủng ái nhất.

Trong lúc nhất thời, Nam Cung Uyển động tình vô cùng.

Vì vậy, nàng lập tức nói: “Những nữ nhân bên cạnh ngươi, ta sẽ không ghen đâu, ta mặc kệ ngươi làm thế nào dính hoa chọc cỏ, đạo lý cả đời này của ngươi, chỉ có thể là ta!”

Thái độ Nam Cung Uyển phi thường nghiêm túc nói, trong ánh mắt tràn đầy kiên định.

Bất kể thế nào, Nam Cung Uyển nàng cũng không có khả năng làm thi thiếp cho người ta, dù cho tu vi người kia cao hơn nữa cũng không được!

Nàng có kiêu ngạo của riêng mình, nàng tuyệt đối sẽ không thỏa hiệp.

Nếu Diệp Trường Sinh muốn cô làm thiếp, thế thì cô tình nguyện rời khỏi Diệp Trường Sinh.

Thân phận đạo lữ, nhất định phải là nàng, đây là thái độ của Nam Cung Uyển.

Chỉ cần nàng là đạo lữ, vậy Diệp Trường Sinh tìm được bao nhiêu thi thiếp, nàng cũng không quan trọng.

Dù sao tại tu tiên giới này, một nam tu tìm một đồng thi thiếp, đó là thái độ bình thường.

Nam Cung Uyển cũng không thay đổi suy nghĩ của tình huống này, nàng cũng biết, mình không có khả năng ép buộc Diệp Trường Sinh cải biến.

Cho nên, nàng chỉ theo đuổi vị trí của mình.

Bây giờ thừa dịp Diệp Trường Sinh nói ra những lời này, nàng cũng lập tức biểu lộ sự chân thành của mình.

Nàng muốn thừa cơ định được chuyện này, khóa chặt thân phận đạo lữ của mình với Diệp Trường Sinh.

Dù sao, vừa rồi Diệp Trường Sinh có nói, trong lòng nàng là quan trọng nhất, là người xếp hạng đầu tiên.

Đã như vậy, ta đây cũng muốn có thân phận đạo lữ, nhưng không có gì để phân chia đúng không?

Chứng kiến thần sắc kiên định của Nam Cung Uyển, trong lòng Diệp Trường Sinh giật thót.

Hắn hiểu rõ, cô gái trước mắt này khó có thể qua loa qua loa bằng với bất cứ cô gái nào bên cạnh.

Muốn nàng vô danh mà đi theo mình quả là rất khó.

“Tựa hồ kết thành đạo lữ với Uyển Nhi cũng là một lựa chọn không tồi!” Diệp Trường Sinh thầm nghĩ trong lòng.

Trong lúc nhất thời, trong lòng hắn có chút do dự!

Nhưng ngay lập tức, một chút do dự này đã bị xóa bỏ.

“Đáng sợ, vừa nãy sao ta lại có tâm tư như vậy? Quang minh chính đại kết thành đạo liễu, vậy chẳng phải là bị treo cổ trên một thân cây à?”

“Không được, ta chính là người hướng đạo nhất tâm, cả đời này nhất định phải độc thân!”

“Kết hôn là không thể kết hôn. Hôn nhân là phần mộ yêu đương, chỉ có thể nói về tình yêu, đền bù tâm lý thiếu yêu thương của mình mới có thể duy trì bộ dạng này!”

“Thời đại hiện tại, thịnh hành là chỉ yêu đương kết hôn, ta phải thuận theo triều lưu!”

.....

Ánh mắt Diệp Trường Sinh biến ảo vài cái, lập tức cúi đầu hôn Nam Cung Uyển.

Một lát sau, khi nàng say mê trong lòng, ôn nhu nói: “Uyển Nhi, trong lòng ta, nàng đã sớm là đạo liễu duy nhất của ta, ta chính là phu quân của nàng, mà nàng chính là ái thiếp của ta, chúng ta bắt tay tu luyện đại đạo!”

“Vậy... Chờ sau khi ta Kết Anh, chúng ta sẽ tổ chức song tu đại điển đi!” Ánh mắt Nam Cung Uyển mê ly, nói.

Diệp Trường Sinh sắc mặt lập tức biến đổi, lập tức cười ôn nhu, véo véo mũi quỳnh của nàng, dùng ngữ khí sủng ái nói:

“Được, chờ sau khi ngươi kết anh, nếu như Thiên Nam bình tĩnh, chúng ta sẽ cử hành song tu đại điển!”

“Kỳ thật, Uyển Nhi, ngươi biết mà, ta từ trước đến nay không thích những nghi thức rườm rà, vô vị!”

“Loại chuyện tổ chức nghi thức điển lễ này, trong mắt ta thì hoàn toàn không cần thiết, giữa ngươi và ta, chỉ cần hai bên sinh lòng với nhau là được rồi!”

“Lẽ nào tình yêu giữa chúng ta, còn cần một nghi thức nông cạn như vậy để chứng minh sao?”

“Quá đáng theo đuổi nghi thức, khế ước, ngược lại sẽ khiến tình yêu biến chất, ta hi vọng giữa chúng ta vĩnh viễn là thuần khiết!”

Nam Cung Uyển nghe những lời này, trong lúc nhất thời cũng có chút cảm động, trong ánh mắt lộ ra vẻ do dự, bắt đầu hoài nghi ý nghĩ mình muốn tổ chức song tu, có phải không cần thiết?

Tu tiên giới vẫn có không ít đạo lữ ân ái lặng yên không một tiếng động đi chung với nhau, chưa bao giờ tổ chức bất cứ nghi thức nào cả.

Nhớ lại thù hận và đủ loại bí mật trên người Diệp Trường Sinh, hẳn không muốn tổ chức buổi lễ này, đưa tới sự chú ý của người khác cũng không phải không thể lý giải.

Vì vậy, Nam Cung Uyển lập tức có chút áy náy nói: “Là ta nghĩ lầm, ngươi và Quỷ Linh Môn bên kia có huyết cừ, đích xác không thể làm nghi thức như vậy, quá lộ liễu rồi!”

“Uyển Nhi, ta biết nàng nhất định sẽ suy nghĩ cho ta mà, trong典禮 lễ không xảy ra điều gì đều không quan trọng, trong lòng ta nàng chính là thê tử duy nhất của ta!”

Trong mắt Diệp Trường Sinh tràn đầy vẻ cảm động, lại lần nữa cúi đầu, ngăn chặn lời Nam Cung Uyển muốn nói.

Mấy ngày sau, Nam Cung Uyển cũng quên mất chuyện đạo lữ.

Trò chuyện giữa hai người, chuyển đến nơi khác.

Đôi tay như ngó sen trắng như tuyết của Nam Cung Uyển ôm lấy cổ Diệp Trường Sinh, hỏi: “Bây giờ ngươi tu thành Nguyên Anh trở về, dự định ở nơi nào? Ngươi sẽ không trở về Hoàng Phong cốc chứ?”

“Đúng vậy, tạm thời ta còn chưa muốn để cho người khác biết chuyện ta trở về, nếu không thì nhất định sẽ rước lấy rất nhiều phiền toái, cũng sẽ khiến cho Quỷ Linh Môn trở nên cảnh giác!”

“Chờ ta giải quyết Quỷ Linh Môn xong sẽ bàn tới chuyện công khai thân phận!” Diệp Trường Sinh nhẹ giọng nói.

“Vậy động phủ của ngươi định ở nơi nào?” Nam Cung Uyển hỏi.

“Động phủ, khụ, bây giờ ta không có chỗ ở cố định, vẫn chưa có động phủ cố định!” Diệp Trường Sinh mặt không đổi sắc nói.

“Nếu vậy, nếu không ta giúp người tìm một nơi thích hợp, mở động phủ?” Nam Cung Uyển hỏi.

Nàng bắt đầu nhớ lại, phụ cận Yểm Nguyệt tông có linh khí tương đối tốt, thích hợp mở động phủ.

“Uyển Nhi, không cần gấp gáp như vậy, kỳ thật lần này ta trở về không được bao lâu, còn có một chuyện vô cùng trọng yếu chờ ta trở về xử lý, chờ ta xử lý xong rồi sẽ đến cùng tướng mạo của nàng ở lại!” Diệp Trường Sinh lập tức nói.

“Hà?”

Nam Cung Uyển nghe thế, ánh mắt lộ ra vẻ thất vọng không che giấu chút nào.

“Có chuyện gì à? Có nguy hiểm sao?”

“Là một bí cảnh, ta muốn đi vào trong đó thăm dò một hồi, nơi đó có thứ hữu dụng với ta!”

“Còn về nguy hiểm, với thực lực hiện tại của phu quân người, thứ có thể uy hiếp đến sinh mệnh của ta trên đời đã không nhiều lắm. Cái bí cảnh kia đối với ta mà nói, trên cơ bản không có gì nguy hiểm!” Diệp Trường Sinh vừa cười vừa nói.

Bị sự tự tin của hắn lây nhiễm, Nam Cung Uyển không truy hỏi nữa, nàng ôm Diệp Trường Sinh chặt hơn, dường như không muốn để cho hắn rời đi.

“Uyển Nhi, người có biết tình huống hiện tại của Quỷ Linh Môn như thế nào không?” Diệp Trường Sinh đột nhiên hỏi.

“Quỷ Linh Môn sao? Ta cũng một mực chú ý môn phái này, Quỷ Linh Môn mặc dù là ma đạo lục tông có thực lực yếu nhất, nhưng bên ngoài cũng có vài vị Nguyên Anh Kỳ trưởng lão! “

“Trong đó Đại trưởng lão Toái Hồn Chân Nhân cùng Chung trưởng lão đều là Nguyên Anh trung kỳ, mà phụ thân Vương Thiên Thiên Thắng bị người giết chết lúc trước cùng đại bá Vương Thiên Cổ của hắn đều là Nguyên Anh sơ kỳ!”

“Vương gia là đệ nhất đại gia tộc Quỷ Linh Môn. Hai vị Nguyên Anh tu sĩ làm cho địa vị tại Quỷ Linh Môn vô cùng vững chắc! “

Nghe được lời Nam Cung Uyển, đôi mắt Diệp Trường Sinh như chợt hiểu ra điều gì đó: ” Những người của Quỷ Linh Môn, nói ra cũng không có quan hệ lớn với ta. Ta muốn giết cũng chỉ có Vương Thiên Thắng cùng huynh đệ Vương Thiên Cổ này!”

“Nhưng nếu Toái Hồn Chân Nhân và Chung trưởng lão cũng muốn tìm ta gây phiền toái thì ta cũng không khách khí!”

“Người bây giờ muốn động thủ với Quỷ Linh Môn sao? Thực lực của bọn hắn chỉ sợ không dễ trêu chọc!” Nam Cung Uyển có chút lo lắng nói.

“Không sao, thực lực của ta người yên tâm, giết chết mấy tu sĩ Nguyên Anh kỳ đối với ta mà nói không có gì khó khăn, Quỷ Linh Môn huynh đệ Vương thị hiện tại ở nơi nào, người biết không?” Diệp Trường Sinh vuốt mái tóc của Nam Cung Uyển hỏi.

“Vương Thiên Thắng hẳn là ở trong Quỷ Linh Môn, mà Vương Thiên Cổ cùng Toái Hồn chân nhân đang ở bên ngoài đuổi giết một tu sĩ mới Kết Đan!” Nam Cung Uyển nói ra.

“Ồ? Một tu sĩ vừa Kết Đan, còn có thể khiến cho hai vị tu sĩ Nguyên Anh Quỷ Linh Môn động thủ với hắn?” Diệp Trường Sinh nghe vậy, ánh mắt lộ ra vẻ kinh ngạc.

Nam Cung Uyển thản nhiên cười, nói: “Lại nói, tu sĩ Kết Đan này, cùng người cũng có mấy phần quan hệ!”

“Có liên quan gì với ta?”

“Ừm, người này cũng là người của Hoàng Phong Cốc các người, mấy chục năm trước từng bị tu sĩ Kết Đan của Quỷ Linh Môn đuổi giết, bị ép phải thoát khỏi Việt Quốc!”

“Hắn không gọi là Hàn Lập chứ?” Trên mặt Diệp Trường Sinh lộ ra vẻ kinh ngạc hỏi.

“Không sai, xem ra người và người này quan hệ không tệ tin đồn không sai!” Nam Cung Uyển nói ra.

“Đâu có quan hệ không tệ? Giữa ta cùng người này, bất quá là từng có mấy lần giao dịch mà thôi!”

“Nếu hắn đã rời khỏi Việt quốc, tại sao lại bị Quỷ Linh Môn truy sát?” Diệp Trường Sinh hỏi.

“Người đuổi giết hấn không chỉ có Quỷ Linh Môn, mà Ma Đạo Lục Tông, Chánh Đạo Minh, Cửu Quốc Minh, thậm chí là Thiên Đạo Minh chúng ta, cũng có không ít tu sĩ Nguyên Anh theo dõi hấn!”

Nghe nói như thế, Diệp Trường Sinh nhất thời tắc lưỡi, thầm nghĩ Hàn Lập sẽ không phải là bán các loại linh dược vạn năm hay gì đó chứ?

“Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?” Hấn hỏi.

“Việc này nói ra rất dài dòng, tên đệ tử Hoàng Phong Cốc các ngươi, lúc trước bị Quỷ Linh Môn Kết Đan đuổi giết, còn là một đệ tử Trúc Cơ, nghe nói là một vị Kết Đan do Hoàng Phong Cốc ẩn tàng ra tay, mới có thể trợ giúp hấn thoát khỏi Việt Quốc!”

Diệp Trường Sinh trong lòng thầm nghĩ, cái gọi là kết đan ẩn nấp, hấn là Khúc Hồn sau khi kết đan.

Hấn tiếp tục nghe Nam Cung Uyển kể lại: “Sau khi rời Việt Quốc, người này mai danh ẩn tích, hoàn toàn biến mất, không ai biết hấn đi nơi nào!”

“Đến tận lúc này, trong địa bàn Cửu Quốc Minh, tới gần Mạc Lan thảo nguyên, có người thấy được dị tượng Kết Đan!”

“Kết đan tại nơi hoang vắng này là một chuyện rất kỳ quái. Vì vậy dị tượng này lập tức khiến tu sĩ xung quanh tò mò, tới thăm!”

“Kết quả, nơi phát hiện dị tượng Kết Đan này xuất hiện lại ẩn giấu một tòa Thượng Cổ động phủ!”

“Người kết đan kia, chẳng biết lúc nào đã tìm được tòa Thượng Cổ động phủ kia, tiến nhập vào trong đó, mượn nhờ nơi đó tinh thuần linh khí tu luyện đến Kết Đan cảnh giới!”

“Nguyên bản động phủ kia là một mực ẩn nấp, dưới tình huống bình thường căn bản sẽ không bị người phát hiện, kết quả bởi người này kết đan dị tượng, bại lộ ra ngoài!”

“Nhìn thấy loại động phủ thượng cổ này, tu sĩ Cửu Quốc Minh tự nhiên không thể buông tha. Đừng nói bên trong là một tu sĩ Kết Đan kỳ, cho dù bên trong có tu sĩ Nguyên Anh Kỳ thì bọn họ cũng phải xông vào!”

“Kết quả, vài tu sĩ Cửu Quốc Minh sau khi xông vào, thấy được trong động phủ kia sinh trưởng một cây Thượng Cổ Tiên Đăng!”

“Đồng thời, bên cạnh tiên đăng kia còn trồng vài loại linh dược ngàn năm!”

“Lần này, toàn bộ Cửu Quốc Minh đều sôi trào, Linh Dược ngàn năm tạm thời không nói đến, cái kia Thượng Cổ Tiên Đăng, chính là chí bảo a!”

“Thượng Cổ Tiên Đăng?” Diệp Trường Sinh nghe nói như thế, ánh mắt lóe lên.

Đây là tiên đăng thượng cổ, hẳn hiển nhiên biết được.

Cái gọi là Tiên Đăng kỳ thật chỉ là một loại danh xưng thoáng qua mà thôi, phạm là một ít loại dây leo linh căn dị chủng có tác dụng lớn, trong giới này đều có thể xưng là Tiên Đăng.

Nhưng xem tình huống nguyên bản, trên thảo nguyên Mộ Lan phát hiện cây Thượng Cổ Tiên Đăng này, cũng không phải là mặt hàng bình thường.

Quả nhiên, hắn lập tức nghe được ngữ khí cảm khái của Nam Cung Uyển: “Đó không phải là Thượng Cổ Tiên Đăng thông thường, mà là một gốc Huyền Thiên Tiên Đăng. Sau khi tin tức truyền đi, toàn bộ Thiên Nam đều chấn động!”

Huyền Thiên Tiên Đăng từ xưa đến nay chỉ có rải rác vài loại linh căn loại dây leo cổ xưa nhất, mới có tư cách cộng thêm hai chữ Huyền Thiên trước tiên đăng.

Loại tiên đăng này không chỗ nào không phải là Tiên giới khai thiên tích địa, Hỗn Độn sơ sinh đã xuất hiện linh căn thượng cổ.

Ở trên đó, vô luận là linh hoa nở rộ, hay là kết xuất linh quả, đều là thần thông bất khả tư nghị không thể nào bỏ qua thiên địa pháp tắc của giới này, đây mới chân chính nghịch thiên.

Chính xác, cây Huyền Thiên Tiên Đăng này chính là gốc Huyền Thiên Trảm Linh Kiếm.

“Căn cứ theo ghi chép thời thượng cổ, Huyền Thiên Tiên Đăng có vài loại, cây kia xuất hiện trên Mộ Lan thảo nguyên,

đến tốt cùng là loại nào sớm đã không cách nào phân biệt được!”

“Nhưng mặc kệ nó là loại Huyền Thiên Tiên Đẳng nào, đều là chí bảo đáng để ra tay tranh đoạt, cho nên dù là thế lực nào ở Thiên Nam cũng không thể buông tha!”

“Mà tin tức truyền ra, mọi người mới phát hiện, người này chính là đệ tử lúc trước bị Quỷ Linh Môn đuổi giết rời khỏi Hoàng Phong Cốc!” Nam Cung Uyển nói ra.

“Cho nên, đám người Quỷ Linh Môn Vương Thiên Cổ liền truy sát tên tu sĩ vừa kết đan này?” Diệp Trường Sinh hỏi.

“Không sai, Huyền Thiên Tiên Đẳng trên người này là vật các phái nhất định phải có, nghe nói ngay cả đại tu sĩ Nguyên Anh hậu kỳ cũng động tâm!”

“Chỉ là, trong Thượng Cổ động phủ kia, tựa hồ ẩn tàng một loại trận pháp nào đó, lập tức đem người này truyền tống ra bên ngoài mây vạn dặm, làm cho những Nguyên Anh tu sĩ mất đi tung tích người này!”

“Cho nên, người này hiện tại còn chưa bị phát hiện!”

“Vậy hẳn thật đúng là may mắn!” Diệp Trường Sinh cười gằn nói.

“Nói ra thì may mắn, nhưng thật ra có đôi khi, phúc duyên quá hậu, cũng sẽ đưa tới tai họa cho người khác!”

“Ta xem người này bằng vào tu vi Kết Đan kỳ, chỉ sợ không có cách nào bảo trụ gốc cây Huyền Thiên Tiên Đẳng kia!” Nam Cung Uyển nói ra.

Đối với đánh giá của Nam Cung Uyển, Diệp Trường Sinh từ chối cho ý kiến.

Chỉ sợ đại đa số người xem ra, một tu sĩ vừa mới kết đan như Hàn Lập tuyệt đối không có khả năng bảo trụ được Huyền Thiên Tiên Đẳng.

Cuối cùng hẳn chỉ có thể lựa chọn ném Huyền Thiên Tiên Đẳng ra ngoài, dùng cách này để bảo vệ bản thân một mạng.

Nhưng điều này cũng rất khó, bởi vì tu sĩ Nguyên Anh kỳ này đối với Hàn Lập ở trong động phủ kia cảm thấy hứng thú.

Động phủ của một vị thượng cổ tu sĩ, bên trong có thể có công pháp của vị thượng cổ tu sĩ kia hay không?

Liệu có pháp bảo của nó không?

Liệu có đan dược nào có thể trợ giúp tu sĩ Nguyên Anh kỳ tinh tiến pháp lực không?

Những thứ này đều đáng hoài nghi, phàm là có một tia khả năng như vậy, bọn họ đều sẽ không dễ dàng buông tha Hàn Lập.

Mặc dù Hàn Lập là đệ tử của Hoàng Phong cốc, nhưng chỉ sợ Hoàng Phong Cốc không có khả năng bảo vệ hắn.

Cũng không có năng lực để bảo vệ hắn!

Thậm chí, ngay cả bên trong Thiên Đạo Minh cũng có không ít người đang nhìn chằm chằm vào Hàn Lập, muốn mưu đoạt Huyền Thiên Tiên Đẳng trên tay hắn!

Một tu sĩ vừa Kết Đan, thế mà tại Thiên Nam lại dẫn phát sóng to lớn như vậy, nghe ra cũng có vài phần khó tin.

Hàn Lập mặc dù mượn thượng cổ động phủ Truyền tông trận đào tẩu, nhưng này cũng không có nghĩa là hắn vĩnh viễn có thể an toàn.

Hiện tại các thế lực lớn ở Thiên Nam đều phái nhân mã đi sửa tìm hắn, hắn tại tòa động phủ kia kết đan, để lại khí tức quá nồng đậm.

Những tu sĩ Nguyên Anh kia, hoàn toàn có thể dựa vào những khí tức này để khóa chặt vị trí đại khái của hắn.

Dưới cái nhìn của người khác, Hàn Lập bị tìm ra, sau đó vẫn lạc chỉ là chuyện sớm hay muộn.

Hắn có thể bình yên chết đi cũng xem như là may mắn rồi, không thể để mấy lão ma kia cầm pháp bảo đi luyện chế tùy ý tra tấn được.

Đây mới là bi thảm nhất!

Nhưng Diệp Trường Sinh lại cảm thấy hơn phân nửa Hàn Lập sẽ không dễ dàng bị giết chết như vậy, tiểu tử này luôn có thể gặp dữ hóa lành.

Chỉ là, không biết lần này hắn sống sót theo cách nào.

Suy nghĩ một chút, Diệp Trường Sinh nói: “Người giúp ta dò xét tin tức của người này, nếu có động tĩnh gì, lập tức cho ta biết!”

“Người cũng muốn lấy được Huyền Thiên Tiên Đẳng kia sao?” Nam Cung Uyển hỏi.

“Ừm, dù sao đó cũng là thứ trong truyền thuyết, sao ta có thể không động tâm được? Tóm lại là phải đi xem thử!” Diệp Trường Sinh nói.

“Vậy ta sẽ dùng thế lực Yểm Nguyệt Tông giúp ngươi tìm hiểu một phen!” Nam Cung Uyển nhẹ giọng nói.

Nhìn khuôn mặt như ngọc của nàng, Diệp Trường Sinh lại nói: “Bây giờ ngươi đã là cảnh giới Giả Anh, các đồ vật phụ trợ kết anh đã chuẩn bị tốt chưa?”

“Cũng không sai biệt lắm, ta dự định tiếp tục bế quan vài năm nữa sẽ thử kết anh!” Nam Cung Uyển nói.

“Ừm, ở đây ta có một loại đồ vật có thể giúp Kết Anh, ngươi cũng cầm lấy đi, vật này có thể gia tăng khoảng ba thành tỷ lệ Kết Anh!” Diệp Trường Sinh nói xong, lấy ra một cái bình nhỏ, bên trong chứa một giọt Lôi Linh Dịch.

“Ba thành?”

Nghe nói như thế, Nam Cung Uyển kinh hô một tiếng, trong mắt toát ra vài phần không dám tin.

Tỷ lệ Kết Anh tăng lên ba thành, thế này không khỏi cũng quá nghịch thiên rồi?

Trong tay nàng trân quý nhất mấy món phụ trợ dược vật, cũng đều chỉ có thể tăng lên một thành mà thôi!

“Không sai nha, đúng là ba thành. Có vật này, việc Kết Anh có lẽ mười phần chắc chín rồi!”

“Tuy rằng, ta cảm thấy cho dù không cho người thứ này, người cũng có thể kết anh thành công!” Diệp Trường Sinh khẽ cười nói.

Vẻ kinh ngạc trên mặt Nam Cung Uyển dần dần thay đổi, nàng bây giờ có thể minh bạch vì sao Diệp Trường Sinh lại kết anh nhanh như vậy.

Thì ra trên tay hắn nắm giữ thứ nghịch thiên như vậy, nghĩ đến những năm này ở bên ngoài, hắn cũng gặp không ít các loại cơ duyên!

Tự nhiên cười, Nam Cung Uyển nói: “Phu quân nói không sai, kỳ thật Tổ nữ Luân Hồi Công của ta, cách mỗi mấy chục năm sẽ luân hồi một lần, mỗi một lần luân hồi, đều sẽ gia tăng tỷ lệ đột phá bình cảnh!”

“Trước khi Kết Đan, ta đã luân hồi qua một lần. Sau khi Kết Đan, càng là đã luân hồi hai lần. Hiện tại tỷ lệ ta ngưng kết Nguyên Anh đã trên ba thành rồi!”

“Phối hợp với tư chất Thiên linh căn của ta cùng với nhiều loại dược vật phụ trợ kết anh, lúc này đây ta có nắm chắc ngưng kết Nguyên Anh, hơn sáu thành!”

Diệp Trường Sinh nghe vậy mỉm cười, nói: “Bây giờ, thêm giọt Lôi Linh Dịch phu quân ta đưa cho người, đã ngoài chín phần mười rồi!”

Diệp Trường Sinh nói xong, đưa bình nhỏ tới.

Nam Cung Uyển tiếp nhận bình nhỏ, mở ra xem, bên trong là một giọt chất lỏng màu xanh ẩn chứa khí tức lôi điện nồng đậm.

Thông thấu vô cùng, làm cho người ta một loại tinh khiết thánh linh cảm giác.

“Lôi linh dịch, vật ấy ta trước nay chưa nghe nói qua!” Nam Cung Uyển lẩm bẩm nói.

“Đương nhiên ngươi chưa từng nghe qua, đây là thứ mà tộc trưởng của một hậu duệ Chân Linh cổ xưa nào đó ở Loạn Tinh Hải nắm giữ!”

“Loạn Tinh Hải? Hóa ra đây là tên nơi phu quân đã đi qua!” Ánh mắt Nam Cung Uyển lộ ra vẻ tò mò.

Nàng tràn ngập hiếu kỳ đối với những năm qua Diệp Trường Sinh gặp được, rất muốn tìm hiểu một phen.

“Việc này, còn phải kể lại từ lần trước khi ta gặp được người ở đây sau đó...”

Diệp Trường Sinh đem truyền tống trận cổ xưa trong mỏ linh thạch, đại na di lệnh nói một phen.

Sau đó, lại nói chuyện sau khi tiến vào Loạn Tinh Hải, những năm gần đây gặp phải.

Đương nhiên, trong này tránh không được phải xóa đi rất nhiều tình tiết không cần giảng thuật, nếu không Nam Cung Uyển dù có rộng lượng, chỉ sợ cũng chịu không được.

Đem những gì mình trải qua nói cho Nam Cung Uyển, Diệp Trường Sinh lại nghe Nam Cung Uyển kể lại những chuyện nàng đã trải qua trong những năm gần đây.

Thế là, hai người ở bên trong cung điện này, lại ở đây mấy ngày.

Mấy ngày sau, Diệp Trường Sinh lấy nơi này là Yểm Nguyệt tông, sợ bị trưởng lão Nguyên Anh Yểm Nguyệt tông phát hiện, ly khai Nam Cung Uyển.

Lần này, nơi tiền đến chính là Thiên La quốc!

Ma đạo lục tông ở Thiên La Quốc, cùng với Phong Đô quốc, tứ đại tông phái chính đạo là hai đại quốc gia kế thứ hai của Thiên Nam.

Trong hai nước này, bất kỳ một quốc gia nào, diện tích đất đai, dân số, tài nguyên tu luyện, cùng với thực lực tu tiên giới đều cần năm sáu quốc gia cỡ trung, mới có thể so sánh.

Tại Thiên La Quốc, Quỷ Linh Môn khá gần biên cảnh, biên cảnh này gần Xa Kỵ Quốc.

Xa kỵ quốc cùng Khương Quốc ngày xưa làm lãnh địa ma đạo hoà cùng Thiên La Quốc và ngày xưa cũng đã trở thành lãnh địa của nhau.

Mà một ít thế lực tu tiên của hai nước ngày xưa còn sót lại, hiện tại an gia ở cảnh nội Việt quốc.

Bọn họ chủ yếu đóng quân ở biên giới Việt quốc, là phòng tuyến đầu tiên của ma đạo.

Tuy Thiên Đạo Minh và Ma đạo một phương hòa bình an vô sự, nhưng thủ vệ ở biên cảnh lại không chút lơ lửng.

Lúc Diệp Trường Sinh bay tới trên bầu trời biên cảnh, thần thức đảo xuống phía dưới, liền thấy được lượng lớn đội tuần tra biên cảnh đi lại dò xét khu vực Kim Cổ nguyên.

Thủ lĩnh không ngoại lệ là tu sĩ Trúc Cơ, mà trên toàn bộ Kim Cổ nguyên còn có ba tu sĩ Kết Đan kỳ tọa trấn.

Có thể thấy Thiên Đạo Minh cảnh giác với ma đạo bên kia vẫn rất nghiêm trọng.

Mà đối diện với Kim Cổ Nguyên, Ma đạo cũng có trận thế không sai biệt lắm.

“Nếu như không phải người Mạc Lan xâm lấn khiến nội bộ Thiên Nam có thể đoàn kết lại, nhất trí đối ngoại, chỉ sợ chiến tranh giữa Thiên Đạo Minh và chính ma sớm muộn gì cũng sẽ bộc phát!” Diệp Trường Sinh thầm nghĩ.

Hắn nhìn xuống phía dưới mấy lần, liền lập tức xuyên qua biên cảnh, tiến nhập vào trong lãnh thổ của Xa Kỵ quốc.

Một đường lao nhanh ở Xa Kỵ quốc, rất nhanh đã đi ngang qua quốc gia này, tiến vào Thiên La quốc.

Tại sơn mạch của Quỷ Linh Môn, được gọi là Huyết Quỷ Sơn Mạch. Bên trong tòa sơn mạch này có một cái đỉnh cấp là Cực Âm Linh Mạch.

Vây quanh khu vực đỉnh cấp linh mạch kia, tu sĩ Quỷ Linh Môn xây dựng một tòa trận pháp cấm chế quy mô to lớn. Bên trong trận pháp, từng dãy lầu các cung điện đặt trong đó.

Toàn bộ Huyết Quỷ sơn mạch bị trận pháp bao quanh, phân thành hai tầng trong và ngoài.

Tầng ngoài là chỗ ở của gần mười vạn đệ tử Luyện Khí, những người này ở tầng dưới cùng của Quỷ Linh Môn, mặc cho người ta nô dịch, so với những tên nô lệ ở thế tục kia cũng không khá hơn chút nào.

Trong môn phái ma đạo, một ít quan hệ lợi ích so với môn phái như Hoàng Phong cốc càng thêm trần trụi.

Trong Quỷ Linh Môn, nếu như mấy đệ tử Luyện Khí này không có chỗ dựa nào, thì cuộc sống sống đó có thể nói là bi thảm.

Không khéo một ngày nào đó sẽ bị người ta vụng trộm giết chết, cầm đi luyện chế pháp khí pháp bảo.

Mà nếu như ngày nào đó không cẩn thận đụng đến vận khí cực chó may mắn Trúc Cơ thành công, thì có thể bước vào tầng trong Quỷ Linh Môn.

Trở thành đệ tử chân chính của Quỷ Linh Môn, trở thành người có thể nô dịch đệ tử tầng cuối.

Khu vực hạch tâm Quỷ Linh Môn chiếm hơn trăm tòa sơn phong, ngoại trừ bên trong trung tâm có vài chục cao nhân Nguyên Anh cùng Kết Đan kỳ chiếm cứ ra thì hơn mười tòa động phủ của tu sĩ Trúc Cơ.

Vương Nghĩa Võ chính là một vị tu sĩ Trúc Cơ ở khu vực trung tâm.

Hắn được đại bộ phận tu sĩ trong Quỷ Linh Môn đều hâm mộ họ: Vương!

Vương gia thân là đại tộc đệ nhất Quỷ Linh Môn, thế lực không thể nói là không khổng lồ.

Mặc dù Quỷ Linh Môn không phải là không có Nguyên Anh tu sĩ, thậm chí còn có hai vị Nguyên Anh trung kỳ trưởng lão, bọn họ cũng không có quan hệ gì với Vương gia.

Nhưng hai vị trưởng lão này đều là loại người nhất tâm đại đạo, không cố ý tạo quyền hành, cho nên hầu như quyền lực của Quỷ Linh Môn đều rơi vào tay Vương gia.

Vương Nghĩa Võ thân là người Vương gia, địa vị trong Quỷ Linh Môn tự nhiên rất cao.

Hắn tuy chỉ có tu vi Trúc Cơ sơ kỳ, nhưng ngay cả những tu sĩ Trúc Cơ hậu kỳ sau khi nhìn thấy hắn cũng không thể không tôn kính xưng một câu: Vương sư huynh!

Đương nhiên, nguyên nhân làm cho Vương Nghĩa Võ có được địa vị như thế không đơn thuần là bởi vì ông ta là tu sĩ Vương gia.

Hơn nữa bởi vì hắn là cháu của chủ môn Vương Thiên Thắng, hôm nay dưới tay chủ môn làm việc, hỗ trợ xử lý các loại tạp vụ.

Cái này trọng thân phận, dẫn đến cho dù là tu sĩ Kết Đan nhìn thấy hắn, cũng khách khí vài phần.

Sự tôn kính của những tu sĩ có tu vi cao hơn hắn rất nhiều, khiến trong lòng Vương Nghĩa Vũ vô cùng đắc ý.

Đồng thời, trong lòng càng thêm cảm kích Chủ môn.

“Đại bá đi ra ngoài đuổi giết tên Hoàng Phong cóc kia, hy vọng hắn có thể thành công đoạt lại Huyền Thiên Tiên Đẳng!”

“Đồng thời, tốt nhất có thể từ trong miệng người này biết được tung tích người giết chết Vương Thiên đường huynh kia, kể từ đó, cây gai trong lòng chủ môn cũng có thể nhổ bỏ!”

Vương Nghĩa Võ trong lòng nghĩ như vậy, đi ra phía ngoài Quỷ Linh Môn, dự định đi đến một tòa phường thị cách đây mấy chục dặm, mua một ít tài nguyên do chủ môn phân phó xuống.

Chủ môn đưa số linh thạch này cho không ít, mua xong những tài nguyên này hắn là còn dư lại không ít.

Đủ để chính mình mua được một kiện cực phẩm pháp khí rồi.

Thêm một kiện cực phẩm pháp khí, thực lực có thể mạnh mẽ thêm mấy phần.

Vương Nghĩa Võ ôm mộng tưởng tươi đẹp với tương lai, đi vào trong phường thị.

Lần đi vào này, chính là một canh giờ, khi hắn đi ra lần nữa, nếu như có người cẩn thận nhìn hắn, sẽ phát hiện ánh mắt và

khí chất của hắn đã có sự thay đổi.

Ánh mắt gã trở nên lạnh lẽo, khí chất cũng mang theo vài phần uy nghiêm và lạnh lùng.

Đương nhiên, loại biến hóa này rất nhỏ, trừ phi là người tương đối quen thuộc nếu không tuyệt đối không thể nhìn ra được.

Vương Nghĩa Võ không nhanh không chậm tiến nhập Quỷ Linh Môn, thuần thục thông qua vài đạo thủ quyết xuyên qua cấm chế đại trận, hướng chỗ ngọn núi của Chương môn đi đến.

Nửa đường, có người chào hỏi hắn, hắn cũng sắc mặt như thường đáp lại, một chút cũng nhìn không ra khác thường.

Đi thẳng đến chỗ đại điện của chương môn, Vương Nghĩa Võ nhìn thấy chương môn Vương Thiên Thắng, lập tức trên mặt lộ ra vẻ vui mừng.

Cung kính đi tới, cầm Túi trữ vật bên hông xuống, nói: “Thúc phụ, đồ vật ngài giao ra, ta đều đã thu thập hết rồi!”

Vương Thiên Thắng nghe vậy xoay người lại, đột nhiên gật đầu, nói: “Ừm, làm không tệ!”

Nói xong, đưa tay tiếp lấy túi trữ vật.

Chỉ là, khi tay của hắn vừa tiếp xúc với túi trữ vật, lại nhìn thấy trên mặt Vương Nghĩa Võ lộ ra một nụ cười quỷ dị.

Trong lòng Vương Thiên Thắng lập tức “Lộp bộp” một cái, cảm thấy tình huống có chút không ổn, sau đó liền thấy con Vương Nghĩa Võ chẳng biết lúc nào đã biến thành màu tím thuần.

Cánh tay màu tím tinh khiết linh hoạt đến cực điểm khẽ động, trực tiếp nắm chặt lấy cánh tay mình đưa ra tiếp nhận.

Ngay lúc nắm chặt bàn tay kia như chất lỏng, trực tiếp hòa tan, hỏa diễm như chất lỏng bên trong chảy ra, trải rộng nửa cánh tay của mình.

Tất cả những chuyện này chỉ xảy ra trong nháy mắt ngắn ngủi, ngắn tới mức Vương Thiên Thắng không kịp phản ứng.

“Muốn chết!”

Một tiếng kêu kinh sợ vang lên, Vương Thiên Thắng nhanh chóng rút tay về, đồng thời một chương vỗ vào ngực Vương Nghĩa Võ.

“Phanh!”

Bàn tay của hắn vỗ lên trên lồng ngực của Vương Nghĩa Võ, tựa hồ là bởi vì sức mạnh của hắn quá khổng lồ, thân thể kia trong chớp mắt liền nổ tung!

“Ầm!”

Một tiếng nổ kinh thiên động địa, làm cho toàn bộ Quỷ Linh Môn đều chấn động, tất cả ánh mắt đều hướng tới phía đại điện bên này nhìn tới.

Chỉ thấy, trong đại điện kia mơ hồ có ánh lửa màu tím từ đó toát ra, không biết bên trong xảy ra chuyện gì.

“Không tốt!”

“Chương môn!”

“Xảy ra chuyện gì thế?!”

.....

Từng tiếng hét kinh sợ vang lên, bên trong Quỷ Linh Môn, từng bóng người cường đại nhanh chóng bay ra từ trong động phủ, hướng ngọn núi có thuộc về Chương môn kia bay tới.

Mà lúc này, trong đại điện chương môn, hết thảy đều bị ngọn lửa màu tím bao phủ.

Vương Thiên Thắng vỗ một chương lên ngực Vương Nghĩa Võ, đồng thời thi thể nổ tung mang theo một đám chất lỏng màu tím văng tung tóe ra khắp nơi.

Vương Thiên Thắng đứng mũi chịu sào, mặc dù trên người hắn lập tức mở ra vòng bảo hộ, cũng không thể ngăn cản được loại chất lỏng màu tím kia.

Vòng bảo hộ vừa tiếp xúc với chất lỏng màu tím, lập tức bị đốt ra một cái động lớn, yếu ớt làm cho người ta khó có thể tin được. Mà những chất lỏng màu tím kia nhào đến trên người hắn, trong chớp mắt liền biến thành lửa cháy hùng hục.

Những chất lỏng bắn trúng nơi khác cũng vậy, chỉ cần tiếp xúc với vật thể liền lập tức hóa thành hỏa diễm, tùy ý bốc cháy.

Cùng lúc thiêu đốt, ngọn lửa còn đang nhanh chóng khuếch tán, trong nháy mắt liền thiêu đốt khắp toàn thân Vương Thiên Thắng.

Quý Linh Môn chủ Vương Thiên Thắng gặp phải ám toán.

Âm tính đến từ một trong những người thân cận nhất của hắn!

Đây là trợ thủ đắc ý nhất của ông ta, giúp ông ta xử lý rất nhiều người tạp vụ mà ông ta không muốn lãng phí thời gian đi xử lý.

Đối với một người như vậy, Vương Thiên Thắng rất thấp phòng bị đối với hắn.

Cho nên, khi Vương Nghĩa Vũ nhận lấy túi trữ vật, hắn yên tâm lớn mật tiếp nhận.

Hắn chưa từng nghĩ tới làm vậy có thể khiến mình bại lộ nguy hiểm, trước kia đã làm vô số lần chuyện như vậy, đều chưa từng xảy ra.

Nhưng lần này, lại xảy ra biến hóa không thể tưởng tượng được.

Vương Thiên Thắng thật sự không ngờ rằng chuyện như vậy lại phát sinh.

Hắn không nghĩ tới chuyện đầu tiên hắn làm là đồng thời có người vừa động tay động chân trên người Vương Nghĩa Vũ lại có thể giấu diếm được hắn ta!

Điều này không khỏi cũng quá mức khó tin, một tu sĩ Trúc Cơ trên người xảy ra vấn đề. Theo lý mà nói, tu sĩ Nguyên Anh hắn là rất dễ dàng có thể phát hiện ra mới đúng.

Thế nhưng, vậy mà mình lại không phát hiện ra!

Thật quá quỷ dị!

Chuyện thứ hai hắn không ngờ tới là trên đời này lại có ngọn lửa quỷ dị như vậy.

Từ trước tới nay chưa từng thấy loại Hỏa Diễm Vương Thiên Thắng màu tím này, cũng chưa từng nghe qua.

Loại hỏa diễm này, cũng thật là đáng sợ, trong nháy mắt vừa mới tiếp xúc, liền mang theo một loại hủy diệt tất cả khí thế,

thuận theo thân thể của hắn bắt đầu cháy rùng rục.

Cho dù Vương Thiên Thắng sớm nhận ra ngọn lửa màu tím không ổn, lập tức chặt đứt cánh tay của gã, chém vào khu vực bị ngọn lửa màu tím xâm nhiễm.

Nhưng vô dụng, chỉ cần một chút không chém sạch, tử sắc hỏa diễm lập tức sẽ như giòi trong xương, trong chớp mắt liền khuếch tán ra!

Hắn căn bản không có cách nào ứng phó được, chỉ có thể trơ mắt nhìn thân hình của mình bị ngọn lửa đốt cháy toàn bộ.

“A!

!”

Một tiếng kêu thảm thiết thê lương từ trong miệng Vương Thiên Thắng phát ra, trên thiên linh cái của hắn hào quang chột lóe, Nguyên Anh ôm một cây hắc sắc tiểu kỳ bay ra.

Quay đầu nhìn lại chính mình đã bị thiêu hủy nhục thân, ánh mắt Vương Thiên Thắng lộ ra vẻ âm tàn.

Đến tột cùng là người nào?

Người nào lại dùng thủ đoạn ác độc này để đối phó với mình?

Vương Thiên Thắng giận không kềm được, đang muốn ngửa mặt lên trời hét dài một tiếng, chột nhìn thấy, ngọn lửa màu tím mãnh liệt đánh tới.

Hắn lập tức sợ tới mức hồn vía lên mây, vội vàng thuận di, bay ra khỏi đại điện, rời xa mảnh hỏa diễm kia.

“Chưởng môn!”

“Vương huynh, chuyện này là sao vậy?”

“Ngọn lửa màu tím này là cái gì?”

“Vương huynh, là ai ra tay với người?”

.....

Từng đạo tiếng kinh hô truyền đến, hơn mười đạo độn quang đồng thời hướng bên này chạy đến, trong đó cầm đầu là hai đạo độn quang khí thế cường đại dị thường.

Bọn họ trong nháy mắt đã hạ xuống chỗ trên ngọn núi của Vương Thiên Thắng, người đi đầu là một lão giả râu tóc bạc trắng.

Mà người bên cạnh gã lại càng thêm già yếu, thân hình khô gầy, tóc trắng rủ xuống tới bàn chân, toàn thân tản ra một loại khí tức suy yếu.

Xem ra, không bao lâu nữa sẽ tọa hóa rồi.

Hai người này trước tiên đuổi tới, hiển nhiên đều là Nguyên Anh tu sĩ, mà lão giả râu tóc bạc trắng kia, lại là Nguyên Anh trung kỳ.

Người này sau khi lên tới ngọn núi, nhanh chóng đưa tay ra, cầm Nguyên Anh của Vương Thiên Thắng đang bay tới trong tay, trên tay xuất hiện ma khí tối đen như mực, bao phủ lấy Vương Thiên Thắng.

Vương Thiên Thắng đầu tiên là cả kinh, sau đó nhìn thấy khuôn mặt lão giả râu tóc bạc trắng mới thở phào nhẹ nhõm.

Từng tia ma khí đen kịt dừng mãnh tràn vào bên trong Nguyên Anh của hắn, tắm bổ cho hắn, làm cho thần sắc uể oải của hắn hơi khôi phục một chút.

Lão giả râu tóc bạc trắng và lão giả già sắp già yếu kia nhìn thấy thảm trạng của Vương Thiên Thắng lúc này, thần sắc kinh hãi, có chút không thể tưởng tượng nổi nhìn ngọn lửa màu tím hừng hực thiêu đốt trong đại điện.

“Đây là lửa gì?”

Một vị tu sĩ Kết Đan Quỷ Linh Môn sau khi đuổi tới nhìn thấy ngọn lửa kia, kinh ngạc kêu to.

Người này cũng là tu sĩ của Vương gia, khi nhìn thấy Vương Thiên Thắng hại mất đi ngọn lửa của thân thể thì tức giận dị thường.

Hắn không khỏi hừ lạnh một tiếng, tay áo vung lên, một cái vòng tay đen kịt từ trên tay bay ra.

Vòng tay vừa mới xuất hiện, liền bộc phát ra hàn khí kinh người, khiến cho nhiệt độ cả ngọn núi đều giảm xuống rất nhiều.

Tên Kết Đan tu sĩ này tựa hồ muốn dùng cái vòng tay này đánh giá một chút uy lực của ngọn lửa màu tím này.

Hai gã Nguyên Anh tu sĩ thấy một màn như vậy, thần sắc khê động, không có ngăn cản, mà lạnh lùng nhìn thủ trạc bay về phía hỏa diễm.

“Vèo!”

Lúc vòng tay tiếp cận hỏa diễm, đã tản mát ra một đoàn âm vụ đen kịt, âm vụ hóa thành giọt nước, như mưa hướng ngọn lửa màu tím kia rơi xuống.

“Xì xì!”

Âm vụ hóa thành từng giọt mưa rơi về phía tử sắc hỏa diễm, chẳng những không dập tắt đối phương mảy may, ngược lại làm cho tử sắc hỏa diễm càng thêm vượng.

Chỉ một thoáng, ngọn lửa màu tím phóng lên tận trời, hung mãnh đánh tới vòng tay màu đen kịt kia.

“Ầm!”

Một tiếng nổ lớn vang lên, ngọn lửa màu tím vừa tiếp xúc với vòng tay đen kịt có âm khí lượn lờ kia, trong khoảnh khắc liền phát ra tiếng nổ vang.

Vòng tay đen kịt kia trong chớp mắt bị nổ tung, bị ngọn lửa màu tím thôn phệ.

“Làm sao có thể? Ta đây là dùng Âm Tuỷ Ma Băng luyện chế pháp bảo!” Tên Kết Đan Tu Sĩ kia, kinh hô một tiếng, mặt mũi tràn đầy vẻ không thể tin được.

Mà hai vị trưởng lão Nguyên Anh Quỷ Linh Môn kia thấy bộ dáng hỏa diễm màu tím hung mãnh, cũng là đồng tử bỗng nhiên co rụt lại.

“Đây là ngọn lửa gì, sao lại hung mãnh như thế? Khó trách lại đốt cháy thân thể Vương sư đệ!” Lão giả suy yếu khô gầy trầm giọng nói.

Giọng nói của hắn như ông bề che đây, khiến cho người nghe xong không khỏi nhú mày.

“Vương huynh, cuối cùng là có chuyện gì xảy ra?” Tên Nguyên Anh Trung Kỳ kia nhú mày nhìn Nguyên Anh Vương

Thiên Thắng trong tay hỏi.

“Chung sư huynh, nói ra thật xấu hổ, ta không hiểu sao lại bị người khác ám toán, vừa rồi...”

Nguyên Anh của Vương Thiên Thắng liên tiếp tỏ vẻ khó coi, kể lại chuyện vừa phát sinh.

“Quỷ Linh Môn chúng ta, trêu chọc người tu luyện tử sắc hoá diễm khi nào?” Lão giả họ Chung cùng khô gầy bên cạnh đều nhíu mày.

“Rốt cuộc là người phương nào? Nguyên Anh của tất cả các thế lực lớn ở Thiên Nam, căn bản tìm không ra người có thể đối ứng với thân phận trên!”

Đám người Quỷ Linh Môn nhất thời nhíu mày, trong lòng vừa phần nộ, vừa sợ hãi.

Không có gì không thể so sánh với loại kẻ địch tiềm tàng trong bóng tối này càng khiến người ta cảm thấy sợ hãi và thống hận.

Người biết đối phương là ai, cũng không biết hẳn ta lúc nào sẽ ra tay lần nữa.

Lần này có thể ra tay tập kích Vương Thiên Thắng, lần tiếp theo sẽ có khả năng động thủ với những tu sĩ khác.

Ngay cả Vương Thiên Thắng cũng biến thành bộ dáng này, nếu người này ra tay với tu sĩ Kết Đan, vậy ai có thể phòng được?

Trong trầm mặc, cao tăng tu sĩ Quỷ Linh Môn bầu không khí trở nên có chút quỷ dị.

Trên mặt mỗi người đều lộ ra vẻ sợ hãi.

Chứng kiến một màn này, trong lòng lão giả họ Chung trầm xuống, sắc mặt trở nên vô cùng khó coi.

Hiện tại Toái Hồn Chân Nhân và Vương Thiên Cổ không có ở Quỷ Linh Môn, mà nhân thủ Nguyên Anh kỳ Quỷ Linh môn không đủ, mà đối phương lại cố tình lựa chọn tập kích vào lúc này...

Rốt cuộc là ai? Là thế lực gì?

Chính Đạo Minh? Thiên Đạo Minh? Hay là những môn phái ma đạo muốn thay thế Quỷ Linh Môn?

Người đột kích, đến tột cùng chỉ nhằm vào một mình Vương Thiên Thắng hay là nhằm vào toàn bộ Quỷ Linh Môn?

Hết thấy đều ẩn giấu trong sương mù, làm cho người ta không thấy rõ lắm.

Trong lòng lão giả họ Chung hỗn loạn như ma, trong lúc nhất thời không biết mình nên lựa chọn như thế nào.

Là đợi Quỷ Linh Môn bất động như núi, hay là đi ra ngoài dò xét một chút?

Ở Quỷ Linh Môn, đương nhiên có thể giữ được nơi này không xảy ra vấn đề gì, nhưng cũng mất đi cơ hội thu thập tình báo địch nhân.

Nếu như để một kẻ địch đáng sợ như vậy ẩn núp trong bóng tối không ngừng ra tay, vậy chắc chắn hẳn sẽ ăn ngủ không yên.

Nhưng nếu ra ngoài điều tra, rất có thể là kẻ điếu hổ ly sơn của kẻ địch!

“Chỉ có hơn mười dặm, nơi này còn có Tổng sư huynh tọa trấn, có lẽ sẽ không xảy ra vấn đề gì!” Lão giả họ Chung thầm nghĩ trong lòng.

Hắn trầm ngâm một chút, lập tức lạnh lùng nói ra: “Người tập kích chương môn kia là vấn đề xuất hiện trong phường thị, ta lập tức đi xem phường thị, các người thủ vững hộ đại trận, không được để bất luận người ngoài nào tiến vào!”

Nói xong, hắn đưa Nguyên Anh của Vương Thiên Thắng cho lão giả nhìn như sắp tọa hóa kia nói: “Tổng sư huynh, Nguyên Anh của Chương môn giao cho huynh bảo vệ trước!”

Nói xong, ánh mắt hắn lại uy nghiêm nhìn về phía mọi người chung quanh, lạnh lùng nói: “Các người lập tức đi tìm một thi thể thượng giai, để Chương môn đoạt xá!”

Nghe nói như thế, đám tu sĩ Kết Đan kỳ xung quanh đều rung mình, trong lòng có chút chua xót.

Thân thể thượng giai, vậy nhất định phải yêu cầu tư chất tốt hơn.

Không cần phải nói, lựa chọn người này phải chọn từ trong đám đệ tử bọn họ, dù sao thì toàn bộ người có tư chất tốt nhất Quỷ Linh Môn đều ở chỗ bọn họ.

Nhưng vì chương môn, hy sinh như vậy cũng là tất yếu, những người này trong lòng thở dài một phen, lập tức chuẩn bị lui ra, đi vật sang thích hợp cho đệ tử của Vương Thiên Thắng đoạt xá.

Mà đúng lúc này, một nữ tử quốc sắc thiên hương bỗng nhiên mở miệng: “Chung sư thúc, trong phường thị kia nói không chừng sẽ có mai phục!”

Quay đầu nhìn thoáng qua nàng này, trên mặt lão giả họ Chung lộ ra vẻ ngoài ý muốn, trầm ngâm một chút nói:

“Yến sư diệt lo lắng không phải là không có lý. Chẳng qua, muốn mai phục lão phu cũng phải có thực lực đó mới được!”

Với thực lực của hắn, ít nhất phải có ba tu sĩ Nguyên Anh trung kỳ hoặc năm sáu tu sĩ sơ kỳ.

Nếu không, hắn có thể dễ dàng đào thoát.

Nhưng nếu như đối phương thật sự có thực lực này, trực tiếp giết tới cửa, cần gì dùng loại thủ đoạn này.

Đánh lén, bản thân lão ta đã nói thực lực người đột kích không đủ, cho nên mới dùng loại thủ đoạn này.

Hơn nữa, phường thị cách Quỷ Linh Môn chỉ có mấy chục dặm, khoảng cách này mà phục kích hắn, không phải là buồn cười sao?

Lão giả họ Chung nói xong liền thả người bay ra ngoài, hướng tới tòa phường thị cách đó hơn mười dặm mà bay đi.

Mà tên tu sĩ Nguyên Anh họ Tống kia, chính là Nguyên Anh đang cầm trong tay Vương Thiên Thắng, nói với tên Kết Đan tu sĩ họ Vương bên cạnh: “Vương sư diệt, người hộ tống Nguyên Anh của Chương môn tới động phủ của ta!”

“Dạ, Tống sư thúc!” Tu sĩ Kết Đan họ Vương vội vàng nói.

Hắn đi theo lão giả Nguyên Anh họ Tống, nhắm thẳng hướng ngọn núi xa xa bay đi.

Phía sau, đám tu sĩ Kết Đan Kỳ nhanh chóng tản đi, hoặc là đi chủ trì Quỷ Linh Môn hộ tông đại trận hoặc trở lại động phủ của mình, chuẩn bị đi chọn lựa thân thể thích hợp.

Mà mỹ mạo nữ tử họ Yên kia thì đứng ở trên ngọn núi, ánh mắt mang theo một tia dị sắc, nhìn lão giả họ Tống cùng tu sĩ Kết Đan họ Vương rời đi.

Lúc Tống lão giả dẫn theo Vương Thiên Thắng đến trước động phủ của mình thì đột nhiên Nguyên Anh ở mi tâm hắn cảm giác được đau đớn kịch liệt, hai mắt tối sầm lại.

Sau đó, liền cảm giác được một cỗ lực lượng khổng lồ đánh tới chính mình, trùng trùng điệp điệp đánh vào trên người mình, đánh bay thân thể hắn ra ngoài.

Đồng thời, Nguyên Anh của Vương Thiên Thắng cũng rời tay mà ra.

Hắn hung hăng đâm vào trên một ngọn núi, đau đớn kịch liệt kéo tới, để hắn há miệng liền phun ra một ngụm máu.

“Thân thể bị phế bỏ!” Trong lòng lão giả họ Tống nhanh chóng hiện lên một ý niệm như vậy.

Hắn vốn cũng sắp tọa hóa rồi, hiện tại lại gặp phải một kích như vậy, sợ là sống không được bao lâu nữa.

Một tiếng rít thê lương vang lên!

Vương Thiên Thắng vốn đang thu nạp ma khí đen nhánh kia, tâm bồ Nguyên Anh của mình.

Đột nhiên, một thân ảnh khô vàng xuất hiện, một quyền đánh bay lão giả họ Tống ra ngoài, đồng thời tay lão giả họ Tống đánh bay Nguyên Anh của Vương Thiên Thắng.

Vương Thiên Thắng phát hiện tình thế không ổn, hét lên một tiếng thê lương, vừa định dùng thuật thuấn di để thoát đi, đã thấy ánh mắt nam tử gầy gò kia nhìn về phía mình.

Trong nháy mắt, hắn cảm giác cả người mình đều sinh ra một loại thống khổ kịch liệt, phảng phất như có hai lưỡi dao sắc bén trực tiếp chém lên Nguyên Anh của hắn.

Trước mắt tối sầm, khi tỉnh táo lại, liền thấy ngọn lửa màu tím đã vọt tới trước mặt.

Vương Thiên Thắng nhất thời sợ tới mức hồn vía lên mây, vội vàng ném tiểu kỳ màu đen đang ôm trong ngực ra ngoài, sau đó lập tức muốn thuận di.

“Phanh!”

Ngọn lửa màu tím va chạm với tiểu kỳ màu đen kia, chỉ một thoáng đã phát ra tiếng vang thật lớn.

Toàn thân tiểu kỳ màu đen tỏa ra âm vụ nồng đậm, khí thế khá đáng sợ, nhưng chỉ ngăn cản được khoảng một hai nhịp thở liền trực tiếp bị thiêu hủy.

Mà giờ khắc này Vương Thiên Thắng đã thuận di ra ngoài, khi hắn muốn mở thuận di lần thứ hai, bỗng nhiên lần thứ hai lại lần nữa cảm thấy trước mắt tối sầm, toàn thân đau đớn kịch liệt.

Lúc tỉnh táo lại, liền thấy tử sắc hỏa diễm cũng đã vọt tới trên thân Nguyên Anh của hắn.

“A!

!”

Sau một tiếng kêu thê lương, nguyên anh của Vương Thiên Thắng trực tiếp bị thiêu hủy.

Mà lúc này, tên kia bị một quyền đánh bay đi Nguyên Anh lão giả Quỷ Linh Môn mới khó khăn lắm giãy dụa, từ trong một đồng đá núi, bò lên.

Đồng thời, tên Kết Đan tu sĩ họ Vương kia cũng vừa mới sử ra bốn mạng pháp bảo của mình, đánh tới người trước mắt này.

“Ầm!”

Chỉ thấy người này vậy mà không sử dụng pháp bảo, trực tiếp dựa vào nhục thân xông tới, đánh một quyền vào kiện pháp bảo kia.

Sự tình khiến tất cả người của Quỷ Linh Môn nhìn thấy như vậy cực kỳ kinh hãi đã xảy ra, người kia tay không trực tiếp đánh nát món pháp bảo kia.

Đồng thời, thân hình hấn nhoáng một cái, liền xuất hiện trước mặt tu sĩ Kết Đan Quỷ Linh Môn kia, lần thứ hai một quyền, trực tiếp đánh nổ vòng bảo hộ của đối phương, đồng thời đánh cho thân thể đối phương nát bét, bay ngược ra sau, trực tiếp đụng vào trên một mảnh núi đá, va thành một bãi thịt nát.

Một màn này, trực tiếp đem những người muốn bay ra, vây công tu sĩ Kết Đan Kỳ này, dọa cho chết khiếp.

Không dám cử động chút nào!

Một quyền đánh nát một kiện pháp bảo, đây là nhục thân biến thái gì?

Tu sĩ như vậy, ai dám đối địch với hấn?

Bên ngoài Quỷ Linh Môn đột nhiên truyền đến một tiếng quát phân nô, lão giả họ Chung vừa mới rời đi đã nhận ra tình huống không ổn, đang quay trở về.

Sắc mặt khô vàng, đại hán thân hình khô gầy thấy cảnh này, cười lạnh một tiếng, dậm chân một cái, trực tiếp hóa thành một đạo kim quang gọn sóng, phóng lên không trung.

Trên bầu trời, hộ tông đại trận của Quỷ Linh Môn đã bị những tu sĩ Kết Đan Kỳ không chế, đánh úp về phía thân ảnh này.

Một màn ánh sáng màu đen xuất hiện, ngàn vạn âm khí đen kịt hóa thành từng con cự mãng, thanh thế to lớn đánh tới người này.

Đồng thời, trên mặt đất cũng dâng lên từng sợi xiềng xích đen kịt, đánh tới người này.

Bốn phương tám hướng, đều có hắc khí nồng đậm hiện lên, cả tòa đại trận đều đang phát tác.

Công kích sắc bén từ bốn phương tám hướng kéo tới, vừa nhanh vừa ác!

Công kích như vậy, tu sĩ Nguyên Anh bình thường căn bản không dám đón đỡ, nhìn thấy chỉ có thể tránh né.

Trừ phi có chí bảo có tính phòng ngự, nếu không căn bản không chống nổi công kích với thanh thế thật lớn như vậy.

Mà đại hán sắc mặt khô vàng này lại hoàn toàn không sợ, trực tiếp nghênh tiếp lao tới, chỉ thấy toàn thân gã hiện ra một tầng hỏa diễm màu tím, hung hăng đụng vào từng đầu cự mãng kia, trực tiếp đụng tan nó.

Sau đó, hai tay của hắn liên tục vỗ, một tát trực tiếp đánh tan một đầu cự mãng, trong chớp mắt, đã vượt qua mười mấy đầu cự mãng chặn đường trùng điệp.

Bất quá thời gian ba bốn hơi thở, người này liền bay đến độ cao tầng quang mạc kia, hung hăng đụng vào.

Màn sáng kia vô cùng kiên cố, tu sĩ Nguyên Anh trong thời gian ngắn căn bản không cách nào đánh vỡ, rõ ràng trực tiếp bị ngọn lửa màu tím kia đốt ra một lỗ hồng, để người này bay ra ngoài.

“Cái gì?”

Lão giả họ Chung bay tới, sắc mặt kinh hãi nhìn một màn trước mắt.

Quý Linh Môn sừng sững năm tháng dài đằng đằng, xưa nay hộ tông đại trận không phải thứ đơn giản.

Cho dù là tu sĩ Nguyên Anh trung kỳ cũng không có khả năng dễ dàng đánh vỡ tầng quang mạc này.

Lấy uy lực của Quý Linh Môn đại trận, chỉ cần ngăn trở, lấy hai vị Nguyên Anh tu sĩ kiềm chế, hơn mười vị Kết Đan tu sĩ đồng loạt ra tay phát động đại trận, chỉ cần không phải hậu kỳ đại tu sĩ, đủ để đem đối phương luyện hóa vào trong trận pháp này.

Mà bây giờ, lại bảo đối phương dễ dàng chạy ra ngoài như vậy.

Lão giả họ Chung vừa định đuổi theo nhưng vừa nghĩ tới đối phương vừa mới thi triển ra thần thông, sau lưng hắn chợt lạnh đi, cước bộ đột nhiên dừng lại.

Hắn lập tức trở lại trong đại trận, nhanh chóng vọt tới trước người lão giả họ Tống kia, trầm giọng nói: “Tống sư huynh, rốt cuộc là người phương nào, người có nhận ra không?”

Lão giả họ Tống chẳng chút lắc đầu, nói: “Thủ đoạn của người này không tầm thường, thần thức cường đại kinh người, am

hiểu thủ đoạn công kích thần thức, đồng thời nhục thân cũng mạnh đến kinh người, một quyền liền đánh vỡ vòng bảo hộ của ta, còn hủy diệt nhục thân của ta!”

“Tổng sư huynh?!” Lão giả họ Chung nghe vậy, nhất thời trên mặt lộ ra vẻ bi ai.

“Không cần như vậy, ta lúc đầu đã không còn nhiều nữa, lúc đầu mới vừa rồi còn định tự bạo lưu lại người này, không nghĩ tới hắn lại gian xảo như thế, trực tiếp chạy!” Lão giả họ Tống bất đắc dĩ nói.

Thân thể của hắn tựa tợ như đang tựa trên một tảng đá núi, chỉ có thể thở dốc.

“Ai!”

Lão giả họ Chung nghe vậy liền thở dài một tiếng. Trong thời gian một ngày ngắn ngủi, Quỷ Linh Môn đã tổn thất môn chủ, lại muốn tọa hóa một vị Nguyên Anh khác.

Tổn thất như thế, thực lực Quỷ Linh Môn đại giảm, sau này sự tình phiền toái khẳng định sẽ không ít!

“Rốt cục đây là người phương nào? Quỷ Linh Môn chúng ta từ khi nào lại đắc tội với nhân vật khó giải quyết như vậy?” Lão giả họ Chung sắc mặt khó coi vô cùng nói.

“Trước kia ta chưa từng thấy qua người này, nhìn thực lực cũng không giống như tu sĩ mới vừa thành nguyên anh, ta nghĩ người này hẳn là dịch dung mà đến!” Lão giả họ Tống nói ra.

“Thuật dịch dung gì mà có thể giấu được ánh mắt của chúng ta?” Lão giả họ Chung nhíu mày nói.

Trên đời này rất ít có pháp thuật dịch dung có thể che mắt được tầm nhìn của tu sĩ Nguyên Anh. Những pháp thuật dịch dung bình thường bọn họ liếc mắt một cái là có thể nhìn thấu.

“Thiên hạ to lớn, không gì không có, các loại bí thuật có thể thay đổi hình dáng tướng mạo có rất nhiều. Nhưng thân thể người này cường đại, quả thực không phải chuyện đùa, lại am hiểu loại hỏa diễm màu tím này. Ta nghĩ khắp Thiên Nam, cũng không nghĩ ra rốt cuộc ở đâu có một người sở đó!” Lão giả họ Tống nói ra.

“Nói như vậy, hơn phân nửa không phải người Thiên Nam rồi, nếu không ta hẳn phải nhận thức người mới đúng!”

“Ta nghĩ tới nghĩ lui cũng chỉ có người trên thảo nguyên Mộ Lan mới có loại bí thuật quý dị này!”

“Chỉ là, người Mạc Lan kia, vì sao lại chạy đến Thiên Nam tập kích Quỷ Linh Môn chúng ta?” Lão giả họ Chung không hiểu hỏi.

Mặc dù trong sự bức bách của Cửu Quốc Minh, ma đạo đã từng trợ giúp Cửu Quốc Minh chống lại người Mạc Lan.

Nhưng nhìn thế nào thì ân oán giữa Quỷ Linh Môn cùng Mạc Lan nhân đều không thể so sánh với Cửu Quốc Minh a.

Mặc dù người Mạc Lan muốn trả thù thì cũng phải đi tìm tu sĩ của Cửu Quốc Minh trả thù mới đúng.

Ngàn dặm xa xôi chạy đến nơi trung tâm Thiên Nam, tìm xà môn Quỷ Linh, không nói gì được.

“Theo ta thấy, người này hẳn là tới báo thù riêng, không giống như là có thù với toàn bộ Quỷ Linh Môn!”

“Nói vậy là Vương gia đắc tội với người không nên đắc tội, mới gặp đại họa như thế!” Thanh âm lão giả họ Tống suy yếu nói.

“Nói như thế, Thiên Cổ đạo hữu ở bên ngoài chẳng phải là cũng gặp nguy hiểm?” Lão giả họ Chung biến sắc nói ra.

“Hôm nay, lực lượng trong môn phái trống rỗng, vào thời buổi rối loạn, nhất định phải gọi bọn họ trở về!” Lão giả họ Tống nói.

Lão giả họ Chung ngửa mặt lên trời thở dài một tiếng thật dài, nghiêng mắt chột thấy nữ tử vẫn còn đứng trên ngọn núi Chương môn kia.

Trong mắt nàng hiện lên một tia kinh ngạc, nàng này nhìn thấy trận chiến hung hiểm vừa rồi, vậy mà không trốn?

Chỉ thấy sắc mặt nàng trắng bệch, trong mắt lưu lại vẻ kinh hãi, nhưng trong tay nắm chặt một kiện pháp bảo, giống như chuẩn bị tùy thời ra tay.

Nghĩ đến người này thân là tu sĩ Thiên Linh Căn, có thể là trụ cột của Quỷ Linh Môn sau này, trong ánh mắt lão giả họ Chung không khỏi có thêm vài phần coi trọng.

Có can đảm như thế, đáng giá bồi dưỡng, có lẽ nàng chính là tu sĩ Nguyên Anh Quỷ Linh Môn kế tiếp!

“Yến sư diệt, người đưa Tổng trưởng lão trở lại động phủ nghỉ ngơi đi!” Lão giả họ Chung nói với nữ tử quốc sắc thiên hương.

Nữ tử kia nghe vậy sững sờ, lập tức thi lễ một cái nói: “Như Yên đã biết!”

Nói xong liền bay trở lại, đỡ lấy lão giả đã bị tàn phá không chịu nổi về trong động phủ.

“Có lẽ phải gọi Vân huynh trở về, bằng không Quỷ Linh Môn trong thời gian ngắn tổn thất hai vị trưởng lão Nguyên Anh, sau này rất khó trấn trụ cục diện!” Lão giả họ Chung thầm nghĩ trong lòng.

Nghĩ đến thủ đoạn xuất hiện của địch nhân hôm nay, hẳn có vài phần không rét mà run.

Đến bây giờ hẳn cũng không cách nào nghĩ rõ ràng, đối phương làm thế nào tránh trong bóng tối không bị bọn họ phát hiện ra.

Quay đầu nhìn thoáng qua chướng môn sơn phong kia, nơi đó ngọn lửa màu tím thiêu đốt lên đã biến mất không thấy.

Điều này làm cho Chung lão giả đang muốn cẩn thận nghiên cứu một chút tử sắc hỏa diễm trong lòng có chút tiếc nuối.

“Một nhân vật như vậy xuất hiện cũng không biết là phúc hay họa. Chỉ sợ tu sĩ Nguyên Anh trung kỳ cũng không phải là đối thủ của người này. Chỉ có đại tu sĩ Hậu kỳ mới có thể chế trụ hắn!” Lão giả họ Chung ngửa mặt lên trời thầm nghĩ, trong ánh mắt nhất thời tràn ngập phiền muộn.

Cách Quỷ Linh Môn mấy trăm dặm, Diệp Trường Sinh hóa thành một đạo độn quang màu vàng nhanh chóng phi hành, hồi tưởng lại tràng diện giết chết Vương Thiên Thắng vừa rồi, trên mặt hắn liền hiện ra một tia tiêu ý nhàn nhạt.

Vài chục năm trước, đối phương là cường giả Nguyên Anh khiến hắn không thể không ẩn nặc hành tung. Mấy chục năm sau, người này chết trong tay mình nhẹ nhõm như vậy.

Không thể không nói, thể sự khó liệu, sinh tử vô thường!

Đánh lén lần này, Diệp Trường Sinh lấy được Huyền Âm kinh từ chỗ Huyền Cốt lão ma lập được kỳ công.

Hắn dùng Phụ Ma Đại Pháp lấy được từ trong Huyền Âm Kinh khổng chế tu sĩ Trúc Cơ kia, trong cơ thể đối phương lấp đầy Tinh Linh Tử Viêm.

Mặc dù hắn không tu luyện Huyền Âm Kinh, nhưng tên tu sĩ Trúc Cơ kia cũng không tu luyện Huyền Âm Kinh, theo lý mà nói thì đây là rất khó thi triển phụ thân đại pháp.

Thế nhưng, bởi vì thần thức và pháp lực của Diệp Trường Sinh đều vô cùng mạnh mẽ, hắn mạnh mẽ triển khai, vẫn là triển khai được phụ thân đại pháp.

Phụ thân đại pháp có thể đem một phần ba pháp lực cùng thần thức bám vào trên thân người bị phụ thân.

Đương nhiên, đây là tình huống hai người Ô Sứ và Cực Âm, đến chỗ Diệp Trường Sinh thì không được.

Bởi vì pháp lực cùng thần thức của hắn quá mức khổng lồ, lấy thân thể tu sĩ Trúc Cơ kia mặc dù là một phần ba, cũng căn bản không phải đối phương có thể chịu đựng được.

Cuối cùng, Diệp Trường Sinh phụ thân vào pháp lực và thần thức trên người Vương Nghĩa Võ cực ít.

Nhưng dù vậy cũng không trở ngại hắn đánh lén thành công.

Kỳ thật, chỉ cần lúc Vương Nghĩa Võ tiến vào chương môn đại điện, Vương Thiên Thắng dùng thần thức đảo qua một chút, là

có thể phát hiện sự khác thường của người này.

Nhưng không nghĩ tới Vương Thiên Thắng tín nhiệm người này như thế, căn bản không có ý nghĩ hoài nghi, tự nhiên cũng không dùng thần thức quét qua.

Kết quả là bị Diệp Trường Sinh đánh lén thành công.

Lúc Vương Nghĩa Võ tiến vào Quỷ Linh Môn, Diệp Trường Sinh bằng vào thần thức cường đại cùng thần diệu vô danh liễm khí khẩu quyết, cũng lặng yên không một tiếng động theo vào.

Sau khi tiến vào, bản thân hắn lập tức ẩn nấp, sau đó lợi dụng phụ thân đại pháp thao túng Vương Nghĩa Võ, đi tập kích Môn chủ Quỷ Linh Môn Vương Thiên Thắng.

Đúng như hắn dự đoán, chỉ với chút hỏa diễm này căn bản không giết chết được một tu sĩ Nguyên Anh kỳ.

Nguyên Anh của đối phương trốn thoát, nhưng sau đó lão giả họ Chung rời đi cho hắn có cơ hội xuất thủ.

Hắn quyết đoán hạ thủ, giết môn chủ Quỷ Linh môn, sau đó nhanh chóng rời khỏi đại trận, không cho đối phương có thời gian vây khốn mình.

Người này sau khi chết đi, lại giết chết Vương Thiên Cổ, như vậy uy hiếp của Vương gia Quỷ Linh Môn trên cơ bản đã được giải trừ.

Còn lại tu sĩ Nguyên Anh Quỷ Linh Môn, cùng Vương gia không có nhiều quan hệ, sẽ không vì Vương Thiên mà phát điên.

Độn quang của Diệp Trường Sinh nhanh chóng rời khỏi cảnh nội Thiên La quốc, lặng yên biến mất không một tiếng động.

Đi đến Nguyên Vũ quốc, hắn lập tức trở về nơi ẩn cư của Tân Như Âm, để lại tài nguyên tu luyện mấy chục vạn linh thạch ở nơi đó.

Số tài nguyên này đủ cho năm nàng này tu hành đến Kết Đan hậu kỳ.

Thả tài nguyên tu hành trị giá mấy chục vạn linh thạch ra, trên người Diệp Trường Sinh chỉ còn lại hai trăm vạn linh thạch.

Sau đó, hắn lại ở trong sơn cốc, trợ giúp Tân Như Âm luyện chế bản mệnh pháp bảo, giúp nàng nhận chủ.

Xử lý xong những chuyện này, hắn liền rời sơn cốc, ngựa không dừng vó đi tới Yểm Nguyệt tông, lại một lần nữa tiến vào động phủ Nam Cung Uyển.

“Uyển Nhi, tin tức Quỷ Linh Môn Vương Thiên Cổ hiện tại có chưa?”

“Vẫn chưa có động tĩnh gì, lần trước đệ tử Yểm Nguyệt tông nhìn thấy Vương Thiên Cổ cùng Toái Hồn chân nhân là ở Khê Quốc phương bắc!”

“Tại sao lại đến Khê Quốc?” Trên mặt Diệp Trường Sinh lộ ra vẻ kinh ngạc.

“Nghe nói là tu sĩ Kết Đan Kỳ của Hoàng Phong Cốc các người chạy đến Khê Quốc!” Nam Cung Uyển nhẹ nhàng cười, nói.

Nghe lời ấy, Diệp Trường Sinh nhất thời không biết nói gì.

Tên Hàn Lập này, không hồ là Hàn Lập chạy!

Từ phía nam thảo nguyên, chạy tới Khê Quốc phương bắc, thật đúng là có thể chạy!

Phải biết rằng khu vực Thiên Nam này rộng lớn vô cùng, từ nam đến bắc cho dù là tu sĩ Nguyên Anh Kỳ cũng phải bay thật lâu.

“Về Quỷ Linh Môn bên kia, người không nhận được tin tức gì sao?” Diệp Trường Sinh đột nhiên hỏi.

“Tin tức gì?” Nam Cung Uyển nghe vậy khẽ giật mình, không rõ cho lắm.

“Xem ra Quỷ Linh Môn đã phong tỏa tin tức, không để cho môn chủ chết đi phải biết rõ chuyện bên ngoài!” Diệp Trường Sinh trong lòng thầm nghĩ.

Lúc này, Nam Cung Uyển bỗng nhiên kịp phản ứng, trên mặt nàng lộ ra vẻ kinh ngạc rung động, nói: “Chẳng lẽ Môn chủ Quỷ Linh môn đã bị người giết?”

“Ha ha, không bao lâu nữa người sẽ biết!” Diệp Trường Sinh cười thần bí, nói.

“Còn thừa nước đục thả câu với ta!” Nam Cung Uyển hờn dỗi một tiếng, nhẹ nhàng đấm hấn một cái.

Trong lòng nàng biết, môn chủ Quỷ Linh môn hơn phân nửa là đã bị Diệp Trường Sinh giết chết.

Nếu không, hấn sẽ không hỏi như vậy.

Vị phu quân này của mình, thần thông thật đúng là kinh người!

Hồi tưởng lại, hình như thời điểm Trúc Cơ kỳ của hấn chỉ như vậy mà thôi!

Trong lúc nhất thời, Nam Cung Uyển trong lòng vừa mừng vừa lo, vui mừng chính là có một vị phu quân cường đại như thế nào cũng là một chuyện tốt.

Phiền là, nam nhân xuất sắc như vậy, bên ngoài khẳng định có rất nhiều hồ ly tinh nhìn chăm chăm vào.

“Nghĩ gì vậy?” Thấy Nam Cung Uyển suy nghĩ xuất thần, Diệp Trường Sinh đi tới nắm lấy tay nàng hỏi.

“Ta đang nghĩ, làm thế nào mới có thể khiến người bớt dính hoa chọc cỏ, làm sao để củ cải lớn mật như người thu tâm!” Nam Cung Uyển hừ hừ một tiếng nói.

Diệp Trường Sinh nghe vậy đảo mắt, trên mặt lộ ra ý cười, nói: “Rất đơn giản, nam nhân sở dĩ ra ngoài nhiễm hoa dại cỏ, đều là bởi vì tinh lực quá dồi dào, dục vọng không có đủ để phát tiết!”

“Nếu người có thể ép khô ta, ta tự nhiên sẽ không còn sức hút để trêu hoa ghẹo cỏ!” Diệp Trường Sinh cười hắc hắc nói.

Nghe hấn nói vậy, trên mặt Nam Cung Uyển lập tức hiện lên vẻ ửng đỏ.

Nàng khẽ gắt một cái, cảm thấy Diệp Trường Sinh không nên thường xuyên nói ra những lời ngả ngớn như vậy, nhưng lại cảm thấy Diệp Trường Sinh nói cũng có vài phần đạo lý.

Thế là, ánh mắt Nam Cung Uyển lưu chuyển, chậm rãi tiến tới.

.....

Mấy ngày sau, Diệp Trường Sinh nhanh chóng hướng phía bắc đi tới, chuẩn bị đi tới Khê Quốc để xem tình hình.

“Bên phía Quỷ Linh môn cho dù lập tức truyền tin cho Vương Thiên Cổ cũng cần một khoảng thời gian mới có thể truyền tin. Sau khi nhận được thư, bọn họ lập tức chạy về, cũng phải mất một khoảng thời gian mới có thể trở về!”

“Bây giờ ta đi theo đường này, nói không chừng có thể gặp được bọn họ!”

“Nếu không tìm được, vậy ta lại đi Quỷ Linh Môn một chuyến, nghĩ biện pháp giết Vương Thiên Cổ!”

Trong đầu Diệp Trường Sinh hiện lên rất nhiều suy nghĩ, nhanh chóng hướng Khê Quốc bay tới.

Khê Quốc diện tích hơi nhỏ hơn Việt Quốc một chút, chia làm bảy châu phủ, trong đó Mẫn Châu là bắc bộ của Khê Quốc.

Mẫn Châu gần kề Vô Biên Hải, ở tận phía bắc Thiên Nam, Phong Nhật Thành là châu phủ Mẫn Châu, đồng thời cũng là thành thị lớn nhất Mẫn Châu.

Trong một gian tửu quán tại Phong Nhật Thành, một đại hán tướng mạo hào phóng ngồi trước cửa sổ, trong tay bưng chén rượu, ánh mắt nhìn dòng người chảy như tơ ngoài cửa sổ kia, ánh mắt âm trầm không gì sánh được.

“Tòa thành thị phạm nhân này, tu sĩ lui tới càng ngày càng nhiều, nơi đây không thể tiếp tục ở lại!” Đại hán tướng mạo hào sảng tự lẩm bẩm trong lòng.

Quan sát một lát, hắn uống một hơi cạn sạch rượu trong chén, sau đó liền rời tửu lâu, đi đến một ngọn núi hoang ngoài thành.

Chỉ là, vừa đi ra khỏi cửa thành không xa, đã đụng vào một đội tu sĩ. Người cầm đầu khuôn mặt âm trầm, tu vi tại Trúc Cơ kỳ, ánh mắt rất là lạnh lùng.

Trên vai có một con chim nhỏ năm màu sắc sỡ, mắt thần linh chuyển động, nhìn quanh đám người xung quanh.

Khi nhìn thấy đại hán tướng mạo hào phóng kia, đột nhiên chim chóc kêu “Chiêm chiêm” hai tiếng.

Nghe được tiếng kêu to này, sắc mặt tu sĩ Trúc Cơ có tướng mạo hung ác nham hiểm lập tức biến đổi, thân thể cứng đờ, lập tức quay đầu nhìn về phía đại hán tướng mạo thô kệch.

Đây là một tu sĩ Luyện Khí kỳ.

Hắn cẩn thận đánh giá người này, ánh mắt trở nên âm lãnh, lạnh giọng hỏi: “Người là tu sĩ phải không? Tên là gì? Môn phái nào?”

Đại hán tướng mạo thô hào sắc mặt không thay đổi, như vậy vặn hỏi một đường bắc, đã gặp qua rất nhiều lần.

Hắn chấp tay, cung kính nói: “Tại hạ Lê Phi Vũ, một tán tu, không môn không phái!”

“Lê Phi Vũ? Hừ, ta thấy ngươi hành tung vội vàng, lén la lén lút lút, không phải là che giấu dụng mạo?” Tu sĩ Trúc Cơ tướng mạo âm trầm hừ lạnh một tiếng nói.

“Tiền bối nói đùa, tại hạ chỉ là có hẹn với người khác, vội vàng rời thành, chỉ là vì đi hẹn mà thôi!”

”phó ước? Người đi theo ước định của ai?” Tên nam tử râu quai nón này không chút nương tựa, bộ dáng như đang suy tính đến cùng.

Đại hán tướng mạo hào sảng thấy thế trong mắt hiện lên một tia lãnh ý, nhưng trên mặt vẫn mang theo vẻ tươi cười, tùy tiện bịa một người.

Sau khi nói xong dây dưa một lát, đội nhân mã này mới buông y ra, để y đi ra ngoài thành.

“Sư thúc, túi trữ vật trên thắt lưng tiểu tử này phòng lên, chẳng lẽ cứ như vậy thả hắn đi?”

Sau khi đại hán tướng mạo hào sảng kia rời đi, trong đội tu sĩ này lập tức có người tiến đến trước mặt tu sĩ Trúc Cơ có tướng mạo âm trầm kia.

“Im miệng!”

Nam tử có tướng mạo hung ác nham hiểm kia đã thay đổi về lạnh lùng lúc trước, sắc mặt bỗng nhiên trở nên trắng bệch, trong ánh mắt tràn đầy vẻ bối rối.

“Đám ngu xuẩn các ngươi, vừa rồi thiếu chút nữa thì bị người ta giết chết đó biết không?” Nó quát khê một tiếng, trong ánh mắt tràn đầy vẻ sợ hãi.

“Sư thúc, cái này...?”

Trên mặt những đệ tử Luyện Khí kia tràn đầy vẻ kinh ngạc, không rõ vì sao hắn lại có loại phản ứng này.

“Người vừa rồi đối mặt với tu sĩ Trúc Cơ ta, ánh mắt bình tĩnh, động tác không chút hoang mang thông dong. Các ngươi cho rằng hắn thật sự chỉ là một tu sĩ Luyện Khí bình thường sao?” Nam tử tướng mạo âm lãnh nói ra.

Trong mắt hắn có sợ hãi, cũng có đắc ý, vì bản thân tránh được một kiếp mà cảm thấy đắc ý.

“Ý sư thúc là?” Sắc mặt những tu sĩ Luyện Khí kia cũng thay đổi, có chút sợ hãi nhìn bốn phía.

“Người kia không phải là tu sĩ Luyện Khí, hắn là tu sĩ Kết Đan kỳ, vừa rồi khi thần thức của hắn phóng ra, bị Ngũ Sắc Điều trên vai ta nhận ra được! “

“May mắn ta phản ứng nhanh, làm bộ không nhận ra, tùy tiện dùng ngôn ngữ hỏi thăm mấy lần, không để cho người này sinh ra nghi ngờ, nếu không người này nhất định phải giết sạch chúng ta!” Âm Quát nam tử kia vẻ mặt nghĩ mà sợ nói.

Nghe hắn nói vậy, lập tức trong mắt những tu sĩ Luyện Khí kia tràn đầy vẻ kinh hãi: “Sư thúc, chẳng lẽ người này là người mục tiêu kia?”

“Không sai, người này khẳng định là tên tu sĩ Kết Đan Kỳ bị các đại môn phái truy nã, hôm nay cũng không biết là may mắn hay là do bất hạnh, mà lại gặp được người này!” Sắc mặt nam tử Âm Quát âm tình bất định nói.

“Chúng ta cứ như vậy mà bỏ qua cho hắn sao?” Một gã đệ tử Luyện Khí có chút do dự nói.

Phải biết rằng, trong môn phái, treo giải thưởng đối với manh mối hành tung của tên tu sĩ Kết Đan Kỳ kia tương đối hậu hĩnh, đủ để cho một tu sĩ Luyện Khí như hắn một đường thông suốt đến Trúc Cơ.

“Hừ, chẳng lẽ ngươi muốn đuổi theo sao? Chúng ta lập tức ly khai Phong Nhật Thành, đem chuyện người này xuất hiện ở đây báo cáo là được rồi, còn lại chuyện gì giao cho cao nhân Kết Đan, Nguyên Anh các ngươi đi làm!” Âm Quát nam tử lạnh giọng phân phó.

Lập tức, đoàn người bọn họ chuẩn bị xuất phát, lúc này, bỗng nhiên Ngũ Sắc Điều trên vai hắn phát ra thanh âm “Chiêm chiếp”.

Đội nhân mã này, thân thể lập tức cứng đờ, quay đầu lại, liền thấy đại hán tướng mạo hào phóng kia rõ ràng xuất hiện ở phía sau bọn họ.

“Thì ra là con chim này khiến Hàn mỗ bại lộ a, các ngươi đã phát hiện hành tung của Hàn mỗ, vậy thì chết hết đi!”

Nói xong, đại hán tướng mạo hào phóng này trong mắt hàn quang chợt lóe.

Một lát sau, phía bắc Phong Nhật Thành, trong một ngọn núi hoang, một bóng người xuất hiện ở đây.

Bảy lần rẽ ngang rẽ dọc, người này thuận theo một mảng loạn thạch, chui vào trong một cái tổ gấu.

Bên trong tổ gấu, chuyển ra một tảng đá lớn, vậy mà lộ ra một cửa vào động phủ.

Người này tiến vào trong đó, diện mạo biến hóa một trận, thành linh chính là một đường đào vong Hàn Lập đến đây.

Sắc mặt hắn âm trầm, nhanh chóng kiểm kê mấy cái túi trữ vật trong tay, sau đó lẩm bẩm nói: “Hành tung đã bại lộ rồi, nơi này không thể lưu lại, xem ra chỉ có thể đi Vô Biên Hải rồi!”

“Ta không tin rằng, những người này chẳng lẽ còn có thể đuổi tới Vô Biên Hải? Lấy sự rộng lớn của Vô Biên Hải, cho dù bọn hắn đuổi theo đến đây cũng không có khả năng phát hiện hành tung của ta!”

Hàn Lập lăm bằm lâu bầu, sắc mặt khó coi không gì sánh được, trong ánh mắt mang theo một tia mờ mịt.

Có một loại, thiên hạ to lớn, lại không có một khối an thân bất đắc dĩ và phiền muộn như ta!

Từ sau khi sự tình Huyền Thiên Tiên Đẳng bị phát hiện, hắn ta bị đuổi giết một đường, một đường chạy trốn tới tận phương Bắc của Thiên Nam này.

Dọc theo con đường này, không biết đã trải qua bao nhiêu lần nguy hiểm, ngay cả Khúc Hồn là trợ thủ đắc lực nhất của hắn cũng bị mấy vị tu sĩ Kết Đan kỳ trong một lần nguy hiểm sinh tử đánh bại.

Mà hắn dùng phương thức thiêu đốt tinh huyết đổi lấy tốc độ miễn cưỡng thoát đi, đi tới Phong Nhật Thành này.

Hắn ở trong động phủ này đã tĩnh dưỡng hơn nửa tháng, mượn lượng lớn linh dược, rốt cục miễn cưỡng bù đắp lại tinh huyết tổn thất của mình, sau đó đi vào Phong Nhật Thành tìm hiểu tin tức.

Kết quả phát hiện, tu sĩ trong tòa thành trì này càng ngày càng nhiều, hiển nhiên những người kia đã hoài nghi tới nơi này.

Hàn Lập biết, hắn một đường chạy tới đây, sở dĩ thường xuyên bị người phát hiện, cũng là bởi vì ngày đó thời điểm kết đan, có quá nhiều khí tức tự thân lưu lại trong toà Thượng Cổ động phủ kia.

Những tu sĩ Nguyên Anh kỳ này dựa vào một tia khí tức, thông qua một loại bí pháp liền có thể xác định được phạm vi đại khái của hắn.

Cũng may thi triển loại bí thuật kia cần phải trả một cái giá nhất định, nếu không hắn đã sớm bị bắt lại rồi.

Lần này, có thể tu dưỡng trong nửa tháng, đã đến không dễ rồi, bây giờ theo chiều hướng này, hơn phân nửa hắn lại bị khóa chặt.

Nơi đây không thể tiếp tục ở lại nữa, phải lập tức dời đi.

Nhưng mà, Thiên Nam to lớn, nơi có thể chuyển dời còn có chỗ nào?

Chỉ có thể chạy tới Vô Biên Hải!

Phiến hải vực này không có linh khí, bất luận kẻ nào muốn đuổi theo đều phải suy nghĩ ước lượng một phen!

Nhanh chóng thu thập toàn bộ những thứ bên trong động phủ rồi hủy diệt động phủ, từ trong tổ gấu đi ra ngoài.

Hàn Lập hóa thành một đạo độn quang, nhanh chóng bay về phía bắc.

.....

Diệp Trường Sinh một đường đi về phía bắc, ở Thiên Lô quốc, hần phát hiện một đội đệ tử Quỷ Linh môn.

Thông qua sưu hồn, từ bọn họ biết được ở Khê Quốc có một cứ điểm tạm thời của Quỷ Linh Môn.

xâm nhập vào trong cứ điểm kia, hần bắt lấy một vị Kết Đan Tu Sĩ của Quỷ Linh Môn.

Rất trùng hợp chính là, người này cũng là một vị kết đan của Vương gia, thông qua sưu hồn người này, Diệp Trường Sinh đã biết tung tích Vương Thiên Cổ cùng Toái Hồn Chân Nhân.

Bọn họ đi tham gia một cuộc tụ hội của tu sĩ Nguyên Anh!

“Người này trong trí nhớ, còn không có bất kỳ tin tức gì liên quan đến biến cố nội bộ Quỷ Linh Môn. Như thế xem ra, hoặc là bên tổng bộ Quỷ Linh Môn còn chưa đưa tin tới, hoặc là Vương Thiên Cổ cùng Toái Hồn Chân Nhân đã biết, chỉ là giấu diếm thuộc hạ không nói!”

“Bất kể thế nào, nếu Vương Thiên Cổ vẫn chưa rời khỏi Khê Quốc, vậy đây chính là cơ hội của ta!”

Diệp Trường Sinh trong mắt lóe lên ý lạnh, thả người rời khỏi cứ điểm tạm thời của Quỷ Linh Môn, hướng địa điểm tụ hội của tu sĩ Nguyên Anh Khê Quốc mà đi tới.

Phía tây Khê Quốc, bên ngoài Vân Mộng Sơn Mạch, trong một phường thị cỡ lớn, một đám tu sĩ Nguyên Anh hội tụ tại một gian lâu các.

Tổng cộng có hai mươi mấy người, ngoại trừ ba đại tông môn cổ kiếm môn đứng đầu Vân Mộng sơn mạch, tu sĩ Nguyên Anh của Bách Xảo Viện cùng Lạc Vân Tông, còn lại đều là tu sĩ chính ma song phương cùng với Cửu Quốc Minh.

Trong đó lấy chính ma song phương Nguyên Anh tu sĩ làm chủ, Cửu Quốc Minh cùng lắm cũng chỉ có hai ba người mà

thôi.

Bọn họ ở trên phương diện đối kháng người Mạc Lan, tu sĩ Nguyên Anh khẳng định không thể đi quá xa.

Đối với chuyện lần này mưu đoạt Huyền Thiên Tiên Đẳng, hai bên chính ma là yêu thích nhất.

Mà Thiên Đạo Minh, ngược lại không có nhiệt tình như vậy.

Thứ nhất, Thiên Đạo Minh chỉ là liên minh rời rạc, cũng không có bao nhiêu lực lượng ngưng tụ. Thứ hai mọi người đều biết, Huyền Thiên Tiên Đẳng chỉ có đại tu sĩ Nguyên Anh hậu kỳ mới có tư cách có được.

Thiên Đạo Minh không có chiến lược của đại tu sĩ thì không cần tham gia cái nào nhiệt này.

Tránh cho ai đoạt được Huyền Thiên Tiên Đẳng, sau đó một ngày nào đó sẽ chết không rõ ràng!

Sáu tông phái ma đạo tổng cộng xuất động hơn mười vị tu sĩ Nguyên Anh đến tranh đoạt Huyền Thiên Tiên Đẳng. Trong đó Quỷ Linh Môn có hai vị đến.

Sở dĩ nhiệt tình như vậy, tự nhiên là vì Quỷ Linh môn đối với môn phái Hoàng Phong cốc này, có ân oán tình cừ đặc thù.

Khi biết được người kết đan kia là tu sĩ Hoàng Phong cốc, hơn nữa còn bị Quỷ Linh Môn truy sát, Vương Thiên Cổ liền lập tức đi theo Toái Hồn Chân Nhân.

Chỉ là, thời khắc này nếu có người cẩn thận quan sát sẽ phát hiện hai vị trưởng lão Quỷ Linh Môn này thần sắc trên mặt có chút lo lắng.

Đặc biệt là Vương Thiên Cổ, trong ánh mắt thỉnh thoảng hiện lên một tia sát cơ, không biết hắn suy nghĩ cái gì.

Ở giữa hơn hai mươi tu sĩ Nguyên Anh, có một vị lão giả tóc trắng râu bạc, hắn đang nhắm mắt ngồi, trong tay cầm một cái la bàn đen nhánh.

Tất cả tu sĩ Nguyên Anh tụ tập ở đây đều dùng ánh mắt nhìn hắn.

Không biết ngồi bao lâu, vị lão giả này đột nhiên mở mắt ra, một đạo tinh quang hiện lên, hai tay hắn vung vẩy rất nhanh,

tạo ra đủ loại ẩn quyết.

Đồng thời trong miệng nói lẩm bẩm, như là đang tụng đọc cái gì chú ngữ, theo chú ngữ của hắn thanh âm càng lúc càng lớn, bốp ra pháp quyết tốc độ càng lúc càng nhanh.

Đến cuối cùng, hai tay vung vẩy đánh ra tàn ảnh, trong miệng tiếng chú ngữ gấp gáp như gió táp mưa sa.

“Rầm!”

Một tiếng vang thanh thúy, tiếng tụng niệm chú ngữ im bặt, la bàn rơi trên bàn, chỉ chỉ về một hướng.

Mà sắc mặt lão giả kia thì trắng bệch, nguyên khí đại thương, há miệng nuốt vào một viên đan dược, điều tức một lát, sắc mặt một lần nữa trở nên hồng nhuận phơn phớt.

“Người nọ hẳn là tại Mẫn Châu, Phong Nhật Thành phụ cận, khả năng là đi Vô Biên Hải!” Lão giả mở mắt, lúng túng nói ra.

Nghe nói như thế, hai mươi mấy Nguyên Anh trong lầu các lập tức bay ra ngoài, hướng phía Phong Nhật Thành ở Mẫn Châu bay đi.

Lầu các vốn đầy ắp, thoáng cái trở nên trống trải, lão giả tay cầm la bàn cũng thu la bàn lại, bay ra khỏi lầu các.

Còn lại mấy người, một người là lão giả tóc bạc, một người là bím tóc đỏ, đồng tử đeo vòng vàng, một người là một lão giả tóc đỏ rực, làn da ngăm đen.

Ba người nhìn đạo độn quang rời đi, hai mặt nhìn nhau, sau một lát, vị lão giả tóc bạc kia thở dài một tiếng, nói:

“Nhiều chính ma nguyên anh như vậy hội tụ đến Khê quốc chúng ta, hy vọng bọn hắn đừng gây ra nhiều loạn gì!”

Tên Nguyên Anh tu sĩ bộ dáng như đồng tử kia cười lớn nói: “Hừ, đám lão quỷ này, một gốc Huyền Thiên Tiên Đẳng có cái gì tốt mà đoạt được, cho dù cướp được chẳng lẽ còn có thể rơi vào tay bọn họ sao?”

“Còn không phải là cấp cho Chí Dương cùng Hợp Hoan bọn họ may áo cưới sao!”

“Lam huynh nói có lý, bất quá bọn Hợp Hoan lão ma muốn có được Huyền Thiên Tiên Đẳng, dù sao cũng phải trả một cái giá lớn để trao đổi mới được, khả năng chính ma nguyên anh chính là nhìn trúng trân tàng trong tay đại tu sĩ!” Lão giả tóc đỏ kia nói ra.

“Mặc kệ thế nào, tu tiên giới kế tiếp của Khê Quốc cũng sẽ không yên tĩnh, chúng ta nên đề môn hạ đệ tử lúc ra ngoài hành tẩu cẩn thận một chút!” Lão giả tóc bạc nói.

“Trình huynh nói đúng, hiện tại nhiều Nguyên Anh lão quỷ như vậy xuất hiện ở Khê Quốc, nếu môn hạ đệ tử chúng ta không có mắt, trêu chọc vị nào trong đó, chết coi như uổng công rồi!” Lão giả tóc đỏ cười khỏ nói.

Trong mắt ba người đều xuất hiện vẻ bất đắc dĩ.

Đối với cách làm đám chính ma Nguyên Anh chạy tới Khê Quốc, bọn họ rất là phản cảm, nhưng cũng không có cách nào ngăn cản.

Chỉ dựa vào lực lượng ba nhà Lạc Vân Tông, Bách Xảo Viện, Cổ Kiếm Môn, rất khó ngăn cản nhiều người cùng cấp như vậy.

Chỉ có thể hi vọng những người này đạt được mục đích sớm một chút, sau đó rời đi!

Bên ngoài lầu các, những tu sĩ Nguyên Anh kia tản ra, thông qua những con đường khác nhau tiến về Mẫn Châu.

Vương Thiên Cổ cùng Toái Hồn Chân Nhân đi chung một chỗ, tránh được tu sĩ Nguyên Anh còn lại. Hai người hóa thành hai đạo độn quang đen kịt, vội vã bay về hướng Đông Bắc.

Chỉ là, khi bọn họ bay được mấy trăm dặm, đột nhiên ngừng lại, sau đó chuyển hướng, bay về phía nam với tốc độ nhanh hơn.

“Sư huynh, chúng ta thật sự có thể giấu diếm được những người kia sao?” Trên đường bay đi, Vương Thiên Cổ với vẻ mặt lo lắng nhìn về phía Toái Hồn Chân Nhân hỏi.

“Bất kể có giấu giếm được hay không, tóm lại chúng ta phải lập tức trở về. Nếu để những người khác biết Quỷ Linh Môn

chúng ta xảy ra đại sự như vậy, chỉ sợ người và ta có khả năng phải chết trên đường!” Toái Hồn Chân Nhân lạnh lùng nói.

Trong ánh mắt hắn mang theo sầu lo thật sâu.

Rốt cuộc là người phương nào? Vì sao lại ra tay với Quỷ Linh Môn?

Nghe y nói vậy, sắc mặt Vương Thiên Cổ trở nên vô cùng khó coi.

Hắn biết rõ, kẻ thù của Quỷ Linh Môn tuyệt đối không phải là ít. Nếu như bị những người kia biết chuyện Quỷ Linh Môn tổn thất hai vị tu sĩ Nguyên Anh Kỳ thì chỉ sợ bọn họ sẽ động tâm tư tiêu diệt hoàn toàn Quỷ Linh Môn.

Chỉ cần giết chết hai người bọn họ ở bên ngoài, Quỷ Linh Môn cũng chỉ còn lại một tu sĩ Nguyên Anh, căn bản không chống đỡ nổi đại cục nữa!

Người có thể ra tay không chỉ chính đạo, nội bộ ma đạo cũng sẽ không ít, cho nên trước khi hai người bọn họ trở về ổn định đại cục, không thể để tin tức này bị bất luận kẻ nào biết được.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao, sau khi hai người bọn họ nhận được tin tức lại muốn tới nơi này.

Chỉ vì khi nhận được tin tức, địa phương lúc đó của bọn họ, đã là nơi đông đảo Nguyên Anh tụ lại, nếu như bọn họ đột nhiên rời đi, nhất định sẽ bị người ta phát giác được dị thường.

Làm bộ làm tịch tới nơi này, đợi sau khi phân đông Nguyên Anh tán đi, lại một mình trở về, đây là ý định của hai người.

“Chờ sau khi trở về, lập tức triệu hồi Vân sư đệ vào trong môn, đừng để hắn vân du bên ngoài, nếu không có bốn vị tu sĩ Nguyên Anh, căn bản không chống đỡ nổi danh tiếng Ma đạo lục tông!” Toái Hồn Chân Nhân lạnh lùng nói ra.

“Sư huynh nói rất đúng!” Vương Thiên Cổ lập tức nói.

Ma Đạo Lục Tông cũng không phải là tổng số tông môn Ma đạo của Thiên La Quốc, trên thực tế có chừng mười mấy tông môn Ma đạo của Thiên La Quốc.

Mà trong mấy quốc gia phụ cận Thiên La Quốc, cũng có tông môn ma đạo thực lực không tầm thường, những tông môn này cũng nhìn chằm chằm vào danh hào Ma đạo lục tông.

Chỉ có tông môn có thực lực cường đại mới được xưng là lục tông. Một khi thực lực không đủ, rất có thể sẽ bị người khác

thay thế.

Quá trình thay thế này không phải cùng bình an, trong quá trình này, Quỷ Linh Môn bị tiêu diệt cũng không kỳ quái!

Dù sao, danh hiệu này cũng không chỉ đại biểu cho vinh dự, mà còn liên quan đến lượng lớn phân phối lợi ích.

Mà loại tranh đoạt lợi ích này thường thường là tàn khốc nhất.

Cho nên, Toái Hồn Chân Nhân cùng Vương Thiên Cổ phi thường cẩn thận, dù bây giờ thực lực trong môn vô cùng trống rỗng, bọn họ cũng không vội vàng chạy về, mà là cùng đám tu sĩ Nguyên Anh này diễn kịch, không cho đối phương phát giác được dị thường.

Những tu sĩ cùng giai này phần lớn đều là cáo già, hơi chút cử động dị thường, đều có khả năng để cho bọn họ nhìn ra manh mối.

Đến lúc đó, vạn nhất bọn hắn thông qua một thủ đoạn nào đó nhanh chóng truyền tin cho môn phái mình, sau đó để môn phái mình đi ra ngoài Quỷ Linh Môn kiểm tra, hoặc là mở ra gián điệp.

Có thể sẽ được biết đến chân tướng, từ đó nhanh chóng đưa ra quyết định, mai phục hai người bọn họ bên ngoài Quỷ Linh Môn.

Chỉ cần đối phương xuất động năm sáu Nguyên Anh, đến lúc đó Toái Hồn Chân Nhân có thể chạy trốn, nhưng Vương Thiên Cổ hơn phân nửa là bị kịch.

Cho nên, hai người này cố ý đi lòng vòng lớn như vậy.

Chỉ là, sau khi bọn họ phi hành mấy trăm dặm về hướng nam, cuối cùng vẫn bị người ta chặn lại!

Phía trước xuất hiện một bóng người màu vàng nhạt, khuôn mặt người này khô vàng, ánh mắt lạnh lùng, ngăn trên đường bọn họ phải đi.

“Đạo hữu đây là ý gì?” Hai người ngừng lại, trong mắt Toái Hồn Chân Nhân loé lên quang mang, lạnh lùng hỏi.

Vương Thiên Cổ cũng mang vẻ mặt lạnh lùng nghiêm nghị, trên tay chẳng biết từ lúc nào đã có một kiện pháp bảo, cảnh

giác nhìn đối phương.

“Có một chuyện muốn cùng nhị vị đạo hữu thương lượng!”
Nam tử khuôn mặt khô vàng kia dùng thanh âm khàn khàn vô cùng nói ra.

“Chuyện gì?” Toái Hồn Chân Nhân lạnh lùng hỏi.

“Tại hạ muốn mượn đầu Vương huynh để dùng một chút, không biết có được không?” Nam tử mặt khô vàng, lạnh lùng nói ra.

Người này dĩ nhiên là Diệp Trường Sinh. Hắn dùng mặt nạ Thiên Huyền cải biến hình dáng, sau đó một đường đuổi theo hai vị Nguyên Anh Quỷ Linh Môn, đi tới nơi này.

Vừa rồi, lúc đám người này ở trong lầu các, đã bị hắn dùng thần thức cường đại nghe lén tất cả đoạn đối thoại của bọn họ.

Sau đó, hắn một đường giám sát hai người Quỷ Linh Môn, mà bọn họ lại không phát hiện chút nào.

Nghe Diệp Trường Sinh nói vậy, Vương Thiên Cổ cùng Toái Hồn Chân Nhân đột nhiên biến sắc, khí thế trên người lập tức lạnh xuống.

Mặt đầy sát khí nhìn hắn ta.

“Người chính là người động thủ với Môn chủ Quỷ Linh Môn chúng ta?” Toái Hồn Chân Nhân thần sắc âm trầm nhìn Diệp Trường Sinh nói.

“Hai tin tức rất linh thông. Đã như vậy, các người nên biết ý đồ ta tìm tới!” Diệp Trường Sinh nhẹ răng cười nói. Cùng lúc đó, trên đỉnh đầu có một tấm gương tinh xảo đã bay lên.

“Rốt cuộc ngươi có thù hận gì với Vương gia chúng ta chứ? Vì sao lại phải khổ sở bức ép như vậy?” Trên mặt Vương Thiên Cổ mang theo vẻ phẫn nộ hỏi.

Hắn hoàn toàn không biết Vương gia trêu chọc nhân vật số một như vậy từ khi nào. Tu sĩ Nguyên Anh mạnh mẽ như thế, người Vương gia điên rồi đi trêu chọc ư?

Theo tin tình báo của Quỷ Linh Môn thì mặc dù người này là Nguyên Anh Sơ Kỳ nhưng lại có chiến lực vô cùng đáng sợ.

Nguyên Anh trung kỳ bình thường chỉ sợ cũng không phải là đối thủ của hắn.

Hôm nay liên thủ với Toái Hồn Chân Nhân, có thể đánh bại người này hay không, Vương Thiên Cổ trong lòng cũng không mười phần nắm chắc.

“Đáp án vẫn đề, chỉ sợ cả đời này ngươi cũng không cách nào biết được!”

Diệp Trường Sinh nói xong, cái gương trên đỉnh đầu đã bay lên, một cột sáng màu tím sáng chói đánh về phía vòm trời.

Sau một khắc, bầu trời bỗng nhiên biến thành màu đen, từng thanh tiểu kiếm bốc cháy lên ngọn lửa màu tím ngưng tụ ra.

Mà cùng lúc đó, công kích của Vương Thiên Cổ cùng Toái Hồn Chân Nhân cũng đã đến trước mặt Diệp Trường Sinh.

Toái Hồn Chân Nhân vung tay áo lên, hơn mười viên châu đen kịt xuất hiện, chuyển động nhanh chóng đánh về phía Diệp Trường Sinh.

Đồng thời, hắn cũng há miệng phun ra một dùi nhọn, dùi nhọn toàn thân màu xanh sẫm, vừa ra ngoài liền tản mát ra tiếng quỷ khóc sói tru đầy trời, không gì sánh được chói tai, khiến cho người nghe tâm phiền ý loạn.

Mà bên kia, Vương Thiên Cổ ngự sử một đại ấn màu xám hung hăng đập về phía Diệp Trường Sinh.

Ánh mắt Diệp Trường Sinh chớp động, sắc mặt không đổi, toàn thân bỗng nhiên toát ra ngàn vạn ngân quang, ngân quang nhanh chóng tràn ra ngoài, tràn ngập không gian trong vòng mười trượng xung quanh hắn.

Hơn mười viên châu đen kịt bay đến trước mặt Diệp Trường Sinh, sau đó âm âm nổ tung.

Chỉ một thoáng, âm vụ đen kịt đầy trời đánh về phía Diệp Trường Sinh, khí thế hung hăng, va chạm với hào quang màu bạc xung quanh hắn.

“Xì xì ~ “

Âm thanh ăn mòn nhanh chóng vang lên, tầng sáng màu bạc ở tầng ngoài cùng dưới sự trùng kích của âm vụ đen kịt đã bị

tước mắt một tầng.

Hào quang màu bạc bao phủ quanh người Diệp Trường Sinh vẫn đang nồng đậm, mặc dù bị cắt giảm một chút nhưng cũng không ảnh hưởng gì lớn.

Chứng kiến hơn mười khối Âm Ma Lôi không có tác dụng gì, Toái Hồn Chân Nhân cùng Vương Thiên Cổ trong mắt đồng thời xẹt qua một tia lo lắng.

Hai người nhanh chóng chỉ huy pháp bảo tấn công tới phía trước, đồng thời từng người tung ra pháp bảo có tính phòng ngự, lơ lửng trên đỉnh đầu, ngăn cản ngọn lửa màu tím từ trên trời giáng xuống kia.

Trước đó trong tin tức Quỷ Linh Môn đưa tới đã giảng thuật qua loại uy lực ngọn lửa màu tím này, hai người tự nhiên là cẩn thận vạn phần, không dám để nó dính vào người.

“Àm!”

Tiếng bạo liệt hai bên đồng thời truyền đến, tiểu kiếm cháy lên ngọn lửa màu tím hạ xuống, hung hăng đụng vào pháp bảo phòng ngự do hai người Quỷ Linh Môn thi triển ra.

Đồng thời, hai người khổng chế pháp bảo hung hăng oanh kích lên màn sáng màu bạc.

Công kích hai bên đã sinh ra hiệu quả hoàn toàn khác nhau.

Hai kiện pháp bảo kia oanh kích lên ánh sáng màu bạc, chỉ làm cho nó lắc lư một chút, một chút thế công cũng không có.

Mà sau khi thanh tiểu kiếm thiêu đốt ngọn lửa màu tím hạ xuống, lại âm âm đụng nát món pháp bảo phòng ngự của Vương Thiên Cổ. Ngọn lửa màu tím như chất lỏng chảy xuôi xuyên qua pháp bảo phòng ngự, hướng Vương Thiên Cổ đánh tới.

Vương Thiên Cổ kinh hô một tiếng, hai tay vội vàng giơ lên, từ trong tay áo bay ra hai vòng tay.

Trên mỗi vòng tay, đều có ba cái đầu lâu trắng hếu, sau khi hai vòng tay bay lên, sáu cái đầu lâu nhanh chóng xoay tròn, phun ra bên ngoài từng cỗ âm vụ.

Âm vụ này sau khi chạm vào ngọn lửa màu tím, phát ra thanh âm xì xì, tuy rằng bị thiêu huỷ không ít, nhưng cũng miễn cưỡng chống đỡ ngọn lửa màu tím rơi xuống.

Nhìn thấy khô lâu cùng tử sắc hỏa diễm giằng co, Vương Thiên Cổ lập tức chỉ tay một cái, trong đó hai khô lâu bay ra ngoài, há miệng hút vào, lập tức như trường kinh hấp xuyên, đem tử sắc hỏa diễm nuốt vào.

Sau đó, hai cái đầu lâu này lập tức bay về phía không trung xa, ầm ầm nổ tung, ngọn lửa màu tím từ trong đó bay nhào ra, rơi xuống mặt đất phía dưới.

Vương Thiên Cổ dùng loại biện pháp thủ xảo này, dời ngọn lửa màu tím đi.

Sáu khối khô lâu kia, mỗi một khối đều tương đương với một kiện pháp bảo, hao phí hai kiện pháp bảo mới có thể đem ngọn lửa màu tím này dịch chuyển ra.

Mà giờ khắc này, trên bầu trời lại có từng đạo tử sắc tiểu kiếm rơi xuống, lần này rơi xuống còn không chỉ một thanh, đồng thời có năm sáu thanh tử sắc tiểu kiếm hướng Vương Thiên Cổ đánh tới.

Thấy một màn này, trên mặt Vương Thiên Cổ hiện lên vẻ trắng bệch, lập tức chỉ tay một cái, bốn khô lâu đầu xoay tròn trước người, hình thành một màn sáng màu đen, chuẩn bị ngăn cản tiểu kiếm màu tím kia.

“Âm!”

Lúc này hắn nghe được phía trước truyền đến một tiếng oanh minh, sau đó liền cảm giác tâm thần đau xót, chăm chú nhìn kỹ, phát hiện bản mệnh pháp bảo của mình đã bị người đối diện nắm trong tay, bóp vỡ!

“Đi!”

Vương Thiên Cổ nghe được bên cạnh Toái Hồn Chân Nhân quát lạnh một tiếng.

Vị tu sĩ Nguyên Anh trung kỳ này đã dùng hết mọi thủ đoạn, liên tiếp chặn được bốn năm thanh tiểu kiếm màu tím, rốt cục chống đỡ không nổi, nói Vương Thiên Cổ lập tức ly khai.

Hai người bọn họ không phải đối thủ của người trước mắt này.

Một gã Nguyên Anh trung kỳ liên hợp với một gã Nguyên Anh sơ kỳ, thế nhưng lại không phải là đối thủ của Nguyên Anh sơ kỳ.

Kết quả này khiến hai người cảm thấy vô cùng sỉ nhục, nhưng hiện tại không phải lúc xoắn xuýt về vấn đề này.

Nếu không đi sẽ phải ở lại đây vĩnh viễn.

Toái Hồn Chân Nhân gọi bản mạng pháp bảo của mình trở về, đồng thời hóa thành một đạo ô quang, cực tốc bay về phía xa.

Mà Vương Thiên Cổ sắc mặt cũng hung ác, chỉ huy bốn cái đầu lâu kia trực tiếp nổ tung, hình thành một đám mây đen kịt, bức lui một thanh tử sắc tiểu kiếm.

Sau đó, bản thân cũng lập tức thả người bay về phía xa.

“Muốn chạy?!”

Vương Thiên Cổ hừ lạnh một tiếng, đang muốn bay ra thì lập tức cảm thấy mi tâm của mình đau đớn một hồi, phảng phất như có hai lưỡi dao sắc bén chém lên nguyên anh của mình.

Trước mắt hắn tối sầm lại, bước chân hơi chậm lại, lúc tỉnh táo trở lại, thân hình bỗng nhiên đau xót.

Gã cúi đầu, tuyệt vọng nhìn thấy, một thanh kiếm nhỏ màu tím trực tiếp xuyên thấu qua thân thể gã.

Dưới một chút công phu trì hoãn này, hắn đã trúng chiêu!

“Ầm!”

Ngọn lửa màu tím ầm ầm nổ tung, chỉ một thoáng đã đốt sạch nội tạng của hắn, Vương Thiên Cổ sắc mặt trắng bệch, há mồm phun ra một ngụm máu lớn.

Đồng thời, mi tâm hắn loé lên quang mang, một đóa bé từ đó bay ra, trong tay cầm túi trữ vật, thân hình lập tức hư hóa.

Lóe lên, xuất hiện ở ngoài mấy trăm trượng, Vương Thiên Cổ không dám có chút dừng lại. Nguyên Anh lần nữa hư hóa, mắt thấy sẽ bay ra ngoài.

Nhưng ngay lập tức, Nguyên Anh của hắn lại lần nữa toàn thân đau nhức kịch liệt, bước chân đình trệ, thuận di bị đánh gãy.

Phía trước, Toái Hồn Chân Nhân đã chạy ra không cách ngăn, nhìn thấy một màn này, sợ tới mức hồn vía lên mây.

Căn bản không dám trở về cứu Vương Thiên Cổ, cũng không dám dừng lại chút nào, tốc độ càng nhanh hơn, toàn thân trực tiếp bao phủ một tầng huyết quang.

Hắn trực tiếp vận dụng Huyết Ảnh Động, rất ít tu sĩ Nguyên Anh Kỳ để thiêu đốt tinh huyết của mình để đổi lấy tốc độ di chuyển.

“Vèo!”

Tốc độ của hắn lại lần nữa nhanh hơn rất nhiều, sau mấy hơi thở, đã xuất hiện cách đó hơn trăm dặm.

Sau mười mấy hơi thở, Toái Hồn Chân Nhân đã phi động đến ngoài ngàn dặm.

Đây đúng là chơi liều mạng mà chạy trời chết. Thiêu đốt tinh huyết như vậy, đến tu sĩ Nguyên Anh cũng không chống đỡ nổi.

So với hắn, Vương Thiên Cổ được trọng điểm chiếu cố căn bản là không có cơ hội đào tẩu.

Dưới sự trọng thương của Trảm Hồn ấn, Nguyên Anh của Vương Thiên Cổ căn bản không có cơ hội thuận di.

Khi ý thức của hắn khôi phục lại, mở mắt ra, liền thấy Diệp Trường Sinh đã lao tới trước mặt.

“Đi chết đi!”

Vương Thiên Cổ gầm lên một tiếng, Nguyên Anh trong nháy mắt bành trướng ra, một cỗ khí tức kinh khủng nhanh chóng tràn ngập ra.

Ánh mắt Diệp Trường Sinh lóe lên, hai đạo quang mang từ đó bay ra, hung hăng đứng ở trên nguyên anh Vương Thiên Cổ.

Vương Thiên Cổ sau khi trúng chiêu trảm này bỗng nhiên mất tối sầm lại, mất đi ý thức, nhưng Nguyên Anh của hắn vẫn tiếp tục bành trướng, không có chút ý tứ đình trệ nào.

Diệp Trường Sinh đi qua đối phó với thủ đoạn tự nổ của Nguyên Anh Cực Âm, nhưng lại không có tác dụng gì ở Vương Thiên Cổ.

Bất quá, hiện tại đã không còn kịp kinh ngạc, toàn thân Diệp Trường Sinh tăng vọt ngân quang, thân thể nhanh chóng lui về sau.

“Ầm!”

Tiếng nổ lớn kinh thiên động địa vang lên, cho dù Toái Hồn Chân Nhân ở xa ngoài ngàn dặm cũng cảm nhận được động tĩnh bên này.

Hắn biến sắc, quay đầu nhìn lại rồi sau đó nhanh chóng chạy trốn về phía trước.

Ánh sáng đen kinh khủng từ trên người Vương Thiên Cổ bộc phát ra. Nguyên Anh tự bạo uy lực cường đại, người thường khó có thể tưởng tượng.

Trong tiếng ầm ầm, thiên địa chấn động, trong phạm vi mấy chục dặm đều chịu ảnh hưởng của vụ nổ.

Trên mặt đất xuất hiện một cái hố sâu không thấy đáy, vài ngọn núi nhỏ bị gọt bằng tươi sống, trong phạm vi nổ, cỏ cây đá sỏi, tất cả mọi thứ đều hóa thành tro bụi.

Sau khi phong ba lắng lại, Diệp Trường Sinh cả người lóe lên ngân quang từ trong bụi bặm đầy trời đi ra.

Ngân quang nồng đậm trên người hắn bị bóc ra chỉ còn lại một tầng mỏng manh, bất quá thần thông cứng cỏi này, vẫn chống đỡ được uy lực tự bạo của Nguyên Anh.

“Những Nguyên Anh chân nhân này, mỗi người đều nắm giữ một ít thủ đoạn sâu không lường được, làm cho người ta khó lòng phòng bị a!” Nhìn mặt đất trụi lủi chung quanh, Diệp Trường Sinh cảm khái nói.

Mặc dù thần niệm hắn cường đại nhưng vừa rồi cũng không thể chế trụ được nguyên anh Vương Thiên Cổ tự bạo.

Hiển nhiên đối phương hắn là nắm giữ bí pháp đặc thù nào đó, có thể liều chết đánh cược một lần.

Cũng may thần thông của bộ ngân quang giáp này đủ mạnh nếu không vừa nãy chắc chắn sẽ bị thương.

Nhìn nhìn tình cảnh chung quanh, Diệp Trường Sinh vung tay áo, hướng phương hướng Mẫn Châu bay đi.

Vương Thiên Cổ vừa chết, uy hiếp của Quỷ Linh Môn cũng được giải trừ.

Quỷ Linh Môn Vương gia, hơn phân nửa là đã triệt để suy sụp rồi.

Mẫn Châu, vốn là một châu phủ rất yên bình.

Mặc dù diện tích chiếm cứ của nó tại Khê Quốc đứng thứ nhất, nhưng bởi vì tài nguyên tu hành khiếm khuyết, nơi này rất ít người tu tiên qua lại.

Nhưng gần đây, liên tiếp có người tu tiên đến, điều này làm cho Phong Nhật Thành Phong Châu Châu phủ Phong Châu náo nhiệt trước nay chưa từng có.

Gần hai mươi tên Nguyên Anh tu sĩ, mấy trăm tên Kết Đan cùng với đại lượng Trúc Cơ, Luyện Khí tu sĩ, giống như một cái lưới lớn trải ra, hướng Mẫn Châu mà đến.

Sau khi tiến vào bên trong Phong Nhật Thành, Diệp Trường Sinh rất nhanh liền biết được tin tức, phần lớn tu sĩ đi tới nơi đây đều tiến vào Vô Biên Hải.

Nghe nói, bọn họ phát hiện động phủ có người lấy được Huyền Thiên Tiên Đăng ở đây.

Có một môn phái điều tra ra, việc đầu tiên tiến vào Mẫn Châu là một tiểu đội vô cùng thần bí biến mất có liên quan tới người này.

Người này xuất hiện tại Mẫn Châu, ý đồ tự nhiên là rất rõ ràng, chính là muốn mượn lợi Vô Biên Hải rộng lớn để bỏ rơi toàn bộ truy binh.

Trong Vô Biên Hải, được xưng là thần tiên khó bay!

Tên như ý nghĩa, vô biên vô hạn, bởi vì một vài nguyên nhân đặc thù, trong Vô Biên Hải, chỉ có sinh sống vài loại cá rất ít.

Mà những loài cá này ai cũng hung mãnh vô cùng, không thua gì những yêu thú trên lục địa kia, cho dù là tu sĩ Kết Đan kỳ, rơi xuống biển đều có thể gặp nguy hiểm.

Mà nguy hiểm nhất chính là, trong vùng biển này, căn bản không có linh khí tồn tại, cũng không có đất liền gì để đặt chân.

Nói cách khác, phi hành trong vùng biển này đồng thời không thể bổ sung linh lực được.

Không ai dám xâm nhập Vô Biên Hải quá xa.

Nghe nói, đã từng có một vị tu sĩ Nguyên Anh kỳ, đối với phần cuối biển này rất là hiếu kỳ, vì vậy dưới tình huống chuẩn bị đầy đủ, tại phiến biển này bay gần một năm.

Một năm vẫn không bay đến cuối đường, đổi mắt nhìn lại vẫn là một vùng biển.

Mà biển này vẫn giống như Vô Biên Hải lúc trước, không có bất kỳ biến hóa nào.

Vị Nguyên Anh chân nhân này liền cảm thấy tuyệt vọng, linh thạch cùng đan dược trên người lão ta mang theo đại bộ phận đã tiêu hao hết.

Vì vậy, hắn không dám đi tiếp nữa, vội vàng trở về.

Nếu như linh thạch bị hao hết, cho dù là tu sĩ Nguyên Anh Kỳ cũng phải bị vây khốn ở trong vùng biển này.

Hàn Lập tiến vào Vô Biên Hải, tất nhiên là muốn mượn đặc tính của mảnh hải dương này, bỏ lại một đồng truy binh sau lưng.

Hắn tự nghĩ trên người mang đại lượng linh dược cùng đan dược kia, đủ để chèo chống trên người hắn thật lâu ở trong vùng biển này.

Đến lúc đó sau khi bỏ rơi truy binh, hắn dự định vòng một vòng lớn, từ chỗ khác lên đất liền Thiên Nam.

Kỳ thật, ngay từ đầu lúc bị phát hiện, Hàn Lập đã từng có ý định trực tiếp đi thẳng tới Mạc Lan đại thảo nguyên né tránh truy binh khu vực Thiên Nam.

Nhưng tùy tiện suy nghĩ một chút, hắn lập tức bỏ ý định này đi.

Bởi vì hắn đối với Mạc Lan thảo nguyên là nhân sinh địa không quen biết, hoàn toàn không biết nơi đó có tình huống gì, hai mắt tối tăm.

Hắn là một người Thiên Nam tùy tiện xông vào trong đó, không thể nghi ngờ là đang muốn chết.

Cho nên, suy nghĩ liên tục, vẫn là đi phương Bắc.

Sau khi Hàn Lập tiến vào Vô Biên Hải, đại khái qua năm ngày, nhóm chánh ma tu sĩ này cũng đã tiến vào mảnh hải dương này.

Mà sau khi bọn họ tiến vào không bao lâu, Diệp Trường Sinh cũng tới Phong Nhật Thành, hỏi thăm tin tức xong, cũng lập tức tiến vào Vô Biên Hải.

Diệp Trường Sinh hóa thành một đạo độn quang màu vàng nhạt một đường bay nhanh, lấy tốc độ tu sĩ Nguyên Anh bình thường bay về phía trước.

Sau khi thâm nhập Vô Biên Hải mấy trăm dặm, hắn liền cảm giác được, linh khí chung quanh cơ hồ mỏng manh gần như là gần như không có.

Bắt đầu từ giờ trở đi, tất cả tiêu hao trong thiên địa đều không thể được bổ sung.

Chỉ có thể tiêu hao đan dược của bản thân.

Nước biển dưới chân vẫn đục dị thường, ngẫu nhiên còn có một hai con hải thú hung mãnh đập vào mặt biển.

Dem thần thức toàn diện thả ra, Diệp Trường Sinh tìm tòi mặt biển phụ cận.

Rất nhanh, liền phát hiện từng đội tu sĩ xuất hiện ở trên mặt biển xung quanh, bọn họ phân tán ra tạo thành một cái lưới lớn, đánh về bốn phía Vô Biên Hải.

Diệp Trường Sinh nhanh chóng bay tới, từ chỗ một đội tu sĩ biết được những chân nhân Nguyên Anh kỳ kia đều bay về phía tây bắc.

Vì vậy, hắn cũng lập tức bay về hướng Tây Bắc.

Năm ngày sau, Diệp Trường Sinh lại từ trong miệng một đội tu sĩ biết được, những Nguyên Anh chân nhân kia thay đổi phương hướng, bay về phía đông bắc.

Tựa hồ, Hàn Lập cũng biết được sau lưng có người đang đi theo, vì vậy không ngừng thay đổi phương vị.

Mà những Nguyên Anh chân nhân kia, dùng đủ loại bí thuật cũng có thể nhận ra được hắn đang thay đổi phương hướng,

cũng không ngừng tiến hành điều chỉnh.

Truy đuổi lâu như vậy, đám Nguyên Anh chân nhân sớm đã mang đầy nợ khí đối với tu sĩ Kết Đan nho nhỏ này.

Không cần phải nói, chờ sau khi gặp người này, tất nhiên sẽ không thiếu một phen phát tiết.

Diệp Trường Sinh theo chỉ dẫn của đệ tử các phái chính ma, rất nhanh đã đuổi kịp những Nguyên Anh chính ma kia.

Trước mặt Nguyên Anh chân nhân này, những chính ma đệ tử kia không dám giấu diếm, bởi vậy Diệp Trường Sinh cơ hồ không hao phí nhiều khí lực, liền nhìn thấy bóng lưng những Nguyên Anh chân nhân kia.

Phía trước, bốn năm đạo độn quang xuất hiện, phát hiện sau lưng hắn lại xuất hiện đồng đạo như vậy thì những người này ngừng lại.

“Xin hỏi đạo huynh là vị nào?” Một nam tử cầm bào xoay người lại, chấp tay hỏi.

“Tại hạ là tán tu Đông Dụ quốc, nghe nói nơi đây có Huyền Thiên Tiên Đẳng xuất thế, muốn tới nhìn một chút, chắc chứ vị đạo hữu sẽ không để ý chứ?” Diệp Trường Sinh cười hắc hắc nói.

“Đâu có, thiên địa linh vật người hữu duyên có được, chúng ta đều dựa vào bản lĩnh, sao lại để ý!” Trung niên nam tử cầm bào kia cười ha hả nói.

Đồng thời, trong lòng lão cũng nổi lên một niềm vui, thầm nghĩ tại sao Đông Dụ quốc lại có tán tu Nguyên Anh như vậy?

Tán tu Nguyên Anh ở khu vực Thiên Nam đều là hạng nhất, đột nhiên xuất hiện một vị như vậy thật sự làm cho người ta hoài nghi.

Bất quá, hiện tại hắn cũng không có ý định truy cứu thân phận người này.

Mặc kệ người này có thân phận gì, hết thấy đều chờ gặp được Huyền Thiên Tiên Đẳng rồi hãy nói.

Không cần hao phí thời gian cùng tinh lực vào lúc này.

Phía sau hắn vài tên Nguyên Anh tu sĩ, cũng ôm tâm tư giống như vậy.

“Đạo hữu cũng tới vì Huyền Thiên Tiên Đẳng, vậy không bằng đi cùng chúng ta, như thế nào?” Trung niên nam tử cầm bào nói ra.

“Tại hạ nếu từ chối thì là bất kính rồi!”

Diệp Trường Sinh cười ha ha, độn quang hạ xuống phía sau năm người này.

Sau một hồi trò chuyện, Diệp Trường Sinh biết được trong năm người này có hai người xuất thân từ ma đạo, hai người xuất thân từ chính đạo, còn có một người đến từ Cửu Quốc Minh.

Cộng thêm hắn, một hàng sáu người, mỗi người mang ý xấu hướng trong Vô Biên Hải phi độn.

Trên đường, Diệp Trường Sinh cũng ôm lấy danh tự giả của mình: Hàn Phi Vũ!

Đương nhiên, mặt khác năm người kia cũng biết tên giả của hắn, hơn nữa cũng đoán được hắn hơn phân nửa là dịch dung mà đến, vì thế trong lòng đều âm thầm suy đoán thân phận của hắn.

Bay về phía trước mấy ngàn dặm, đột nhiên đại hán mặc cầm bào kia ngừng lại, nghiêng tai như đang lắng nghe gì đó.

Sau khi nghe mấy hơi thở, sắc mặt của hắn vui mừng, nói: “Chư vị, phương hướng đã thay đổi, nhưng tiểu tử kia cách chúng ta không tới ngàn dặm!”

“Đi!”

Tùng đạo độn quang nhanh chóng chuyển đổi phương hướng, bay vào chỗ sâu trong Vô Biên Hải. Diệp Trường Sinh đi theo phía sau năm người này, ánh mắt lập loè.

Khoảng cách ngàn dặm đối với tu sĩ Nguyên Anh mà nói là rất nhanh có thể đuổi tới.

Năm người phía trước lập tức tăng tốc độn quang, ánh mắt lộ ra vẻ vui mừng, vội vàng phóng tới phía trước.

Còn Diệp Trường Sinh, cũng tăng nhanh tốc độ, đi theo phía sau bọn họ, chỉ là khi hắn bay được mấy trăm dặm, trên mặt đột nhiên lộ vẻ nghi hoặc.

Ngay sau đó, tốc độ của Diệp Trường Sinh chậm lại, chậm rãi kéo giãn khoảng cách với những người phía trước.

Năm tên tu sĩ Nguyên Anh phía trước thấy cảnh này thì vô cùng kinh ngạc, không biết vì sao Diệp Trường Sinh bỗng nhiên giảm tốc độ.

Nhưng mặc kệ phía sau người này đang làm gì, mục đích của bọn họ từ đầu đến cuối vẫn là Huyền Thiên Tiên Đẳng, vì vậy từng người đều nhanh chóng xông về phía trước.

Diệp Trường Sinh nhìn độn quang dần dần biến mất của bọn họ, trên mặt lộ ra nụ cười, đột nhiên thay đổi phương hướng, vội vã bay đi.

“Tiểu tử Hàn Lập này thật đúng là giáo hoạt, cũng không biết hắn dùng phương pháp gì lừa gạt được tu sĩ Nguyên Anh này!” Diệp Trường Sinh trong lòng thầm nghĩ.

Nếu không phải thần thức của mình mạnh kinh người, chỉ sợ cũng không phát hiện được điểm dị thường này.

Diệp Trường Sinh một đường bay nhanh, sau khi bay mấy trăm dặm, rốt cuộc thấy được phía trước có một đạo độn quang màu xanh.

Một bóng người trong đó, sắc mặt âm trầm, nhanh chóng phi độn về phía trước.

Tướng mạo kia, không thể nghi ngờ chính là Hàn Lập!

Khi chú ý tới sự xuất hiện của hắn, Hàn Lập đang độn quang, sắc mặt lập tức đại biến, điên cuồng phi độn về phía trước, tốc độ bỗng nhiên nhanh hơn, sắc mặt trở nên tái nhợt.

Thoạt nhìn giống như đang sử dụng bí thuật Huyết Ảnh Độn.

Khóe miệng Diệp Trường Sinh lộ ra một vòng vui vẻ, xem ra Hàn lão ma cũng coi hắn như là những Nguyên Anh muốn bắt lấy hắn.

Tốc độ dưới chân cũng đột nhiên tăng nhanh, Diệp Trường Sinh cũng không lâu lắm đã đuổi kịp độn quang của Hàn Lập.

Trong mắt Hàn Lập xuất hiện vẻ tuyệt vọng, bỗng nhiên dừng lại, trong tay áo bay ra một thanh tiểu kiếm màu xanh lục, mãnh liệt chém về phía Diệp Trường Sinh.

Đồng thời, từ trong túi trữ vật bay ra bốn năm đạo hoàng quang, những hoàng quang phiêu phù trên không trung, nhanh chóng lớn lên, biến thành từng con Khôi Lỗi hình dáng như một con Yêu hồ.

Ước chừng một con đều có thực lực Trúc Cơ Kỳ, những con khôi lỗi này há mồm phun ra từng đạo hoàng quang, tấn công Diệp Trường Sinh.

Thoạt nhìn, bọn họ muốn liều chết một phen!

“Phanh!”

Sau khi tiểu kiếm chém tới, Diệp Trường Sinh cong ngón tay búng ra, trực tiếp đánh bay món pháp bảo kia.

Đồng thời, tay áo vung lên, đánh tan những ánh sáng màu vàng kia.

Trên mặt lộ ra vẻ như cười mà không phải cười, Diệp Trường Sinh lúng túng nói: “Hàn huynh, nhiều năm không gặp, phương thức chào hỏi này của ngươi, thật đúng là đặc biệt a!”

Vừa nghe thấy thanh âm này, thân hình Hàn Lập bỗng nhiên cứng đờ.

Một vẻ không thể tin nổi xuất hiện trên mặt hắn, hắn mở to hai mắt, tràn đầy kinh ngạc, vẻ chấn động.

Cho dù tâm cơ thâm trầm như Hàn lão ma, nhưng khi có được đạo âm thanh này và người trong trí nhớ kia thì cũng chấn động đến tột đỉnh.

“Ngươi...”

Hắn ngậy người trên không trung, nghẹn họng trừng mắt, kinh ngạc không cách nào nói ra lời.

“Sao vậy? Không nhận ra à?”

Diệp Trường Sinh nhe răng cười, gỡ mặt nạ Thiên Huyền xuống, biến đổi một chút, khôi phục tướng mạo ban đầu của mình.

“Diệp... Diệp sư... thúc, thật sự là ngươi?!” Hàn Lập trợn mắt há hốc mồm nhìn cả người Diệp Trường Sinh lóe ra linh quang màu vàng, trong lòng rung động khó có thể dùng từ ngữ để hình dung.

Thật sự là hắn!

Biến mất tám mươi năm sau, hắn lại xuất hiện lần nữa, hơn nữa còn nhảy lên trở thành tu sĩ Nguyên Anh.

Không dám tin, sau khi dùng thần thức quét qua một lần, Hàn Lập xác nhận người trước mắt đích xác là Diệp sư huynh.

A, không đúng, hiện tại là Diệp sư thúc.

Sao hắn lại nghịch thiên như vậy?

Tám mươi năm mà đã tu luyện tới Nguyên Anh kỳ, điều này sao có thể?

Hàn Lập há to miệng, chỉ cảm thấy trong gió hỗn độn, trong lúc nhất thời nổi lòng phức tạp khó có thể diễn tả.

Hắn liệu sống liệu chết nhiều năm như vậy, mới miễn cưỡng Kết Đan, nhưng đối phương trong nháy mắt cũng đã là Nguyên Anh.

Điều này làm cho Hàn Lập cảm thụ được sự bất công của thế giới này!

Chênh lệch giữa người và người không quá lớn!

Nhìn Diệp Trường Sinh áp bách khí thế đến khó thở trước mắt, Hàn Lập nhớ lại một ít suy nghĩ lúc trước của mình.

Vài chục năm trước, hắn mang theo Khúc Hồn lên vào một gia tộc tu tiên ở Nguyên Vũ quốc kết đan.

Khi đó, hắn có được một tên Kết Đan hạ thủ, trong lòng có chút mừng thầm.

Thầm nghĩ Diệp sư huynh cho rằng hắn dùng Huyết Ngưng Ngũ Hành Đan là lừa mình, kỳ thật hắn không nghĩ tới mình còn có sát khí lớn như Khúc Hồn sao?

Nếu một ngày nào đó, có thể gặp lại Diệp sư huynh lần nữa, để hắn nhìn thấy Khúc Hồn, chắc chắn hắn sẽ rất hối hận!

Khi đó, Hàn Lập trong lòng mang theo ý nghĩ như vậy, đúng là có chút đắc ý, nhỏ nhặt vui mừng.

Hàn Lập cũng là tục nhân, tự nhiên không khỏi có chút ganh đua, đối với việc trước nay thần bí khó lường lại đè ép mình một cái, còn lừa gạt chính Diệp Trường Sinh của mình, trong lòng hắn không tự chủ được sẽ đem đối phương lấy ra so sánh với mình.

Nghĩ đến bộ dáng Diệp Trường Sinh cung kính kính hô một tiếng tiền bối với Khúc Hồn, Hàn Lập trong lòng mừng thầm không thôi.

Lúc này, hắn cực kỳ tiếc nuôi Diệp sư huynh không có ở Hoàng Phong cốc.

Mà trước đó không lâu, sau khi Hàn Lập cũng kết đan, trong lòng của hắn càng là khát vọng gặp mặt Diệp Trường Sinh một lần.

Chỉ mới dùng một trăm năm đã kết đan, phần thiên tư này trong giới tu sĩ Kết Đan cũng coi như hiếm thấy!

Thiên linh căn cũng bất quá như thế, tuổi của Hàn Lập kết đan, tuyệt đối xem như tương đối ngắn!

Ngay lúc kết đan công thành, Hàn Lập đã từng nghĩ tới, hiện tại Diệp sư huynh có kết đan thành công hay không?

Hắn là Song Linh Căn, lại không có vật nghịch thiên như cái bình nhỏ, muốn Kết Đan, chỉ sợ khó càng thêm khó a?

Rất có khả năng, bây giờ Diệp sư huynh đang cố gắng giãy dụa trước bình cảnh kết đan.

Nghĩ đến đây, Hàn Lập rất hi vọng nhìn thấy Diệp sư huynh cung kính gọi mình một tiếng Hàn sư thúc.

Hàn Lập cũng không phải là thánh hiền gì, hắn cũng là tục nhân, lại rất bức bối, nhìn thấy người năm đó lẫn lộn tốt hơn mình, hiện tại không bằng mình, cũng sẽ có mấy phần mừng thầm.

Chỉ tiếc...

Tình cảnh lần nữa gặp nhau, hắn không ngờ tới.

Hắn thế nào cũng không nghĩ tới, vị Diệp sư huynh năm đó danh tiếng vô hạn, bây giờ vẫn là vô hạn.

Đồng thời có xu thế càng phong quang vô hạn!

Nguyên Anh kỳ a, cảnh giới này ngay cả mình nghĩ cũng không dám, vì sao hắn lại nhanh như vậy chứ?

Giờ khắc này, Hàn Lập muốn ngửa mặt lên trời thở dài một tiếng.

Hắn cảm thấy nếu tiếp tục như vậy, Diệp Trường Sinh đã sắp thành tâm ma của hắn.

Mỗi lần gặp nhau, hắn đều áp chế bản thân, đồng thời loại chênh lệch này cũng có xu thế càng ngày càng lớn.

Điều này làm cho Hàn Lập rất phá vỡ phòng ngự!

Hắn luôn đem Diệp Trường Sinh ra so sánh với mình, hy vọng một ngày nào đó có thể đuổi kịp vượt qua.

Nhưng bây giờ, đừng nói là vượt quá, ngay cả đuổi theo cũng càng ngày càng khó!

Tuy rằng bị tu vi Nguyên Anh của Diệp Trường Sinh phá vỡ, nhưng Hàn Lập dù sao cũng tâm chí kiên định, lập tức đánh tan những cảm xúc tiêu cực trong lòng.

Trên mặt hần lộ vẻ đăng chất, nhìn Diệp Trường Sinh hỏi: “Lần này Diệp sư thúc đuổi theo cũng là vì gốc Huyền Thiên Tiên Đẳng trên tay ta sao?”

“Hàn huynh cần gì phải biết rõ còn cố hỏi! Huyền Thiên Tiên Đẳng là loại thần vật này, trên đời này có ai có thể không động tâm?”

“Nhưng ngươi cũng biết ta luôn luôn cùng người giao dịch, ta có thể dùng những thứ ngươi cần để trao đổi Huyền Thiên Tiên Đẳng!” Diệp Trường Sinh đột nhiên nói.

“Thứ ta cần sao...” Ánh mắt Hàn Lập lộ ra vẻ trầm tư.

Muốn nói hiện tại thứ hần cần nhất là tài liệu luyện chế pháp bảo bản mệnh.

Hần là người vừa kết đan thành công không bao lâu, đối với bản mạng pháp bảo khát vọng cực điểm.

Bản Mệnh Pháp bảo ghi lại trong Thanh Nguyên Kiếm Quyết, hần đã sớm trông chờ vào nó rất lâu rồi.

Bất quá, Hàn Lập xem ra, trên đời này chỉ sợ không có tài liệu nào có bản mệnh pháp bảo, có thể so sánh cùng Huyền Thiên Tiên Đẳng loại này.

Huyền Thiên Tiên Đẳng, dù sao nó cũng là chí bảo chân chính!

Nhưng không đồng ý giao dịch này cũng không thể nào, với thực lực của Diệp sư thúc, hần làm sao có thể tùy ý để mình từ chối?

Hàn Lập đang do dự trầm ngâm thì đột nhiên phía xa có một đạo độn quang xuất hiện tại chân trời.

“Ha ha ha ha!”

Một tiếng cười to truyền đến, người trong độn quang hét lớn: “Tiểu tử, ngươi cho rằng chút tài mọn đó có thể che giấu được tu sĩ Nguyên Anh chúng ta sao?”

Trong khi nói chuyện, độn quang đã lao nhanh tới.

“Ngươi là ai?” Độn quang dừng lại, để lộ thân ảnh một nam tử trung niên tướng mạo nho nhã mặc áo bào xanh nhạt.

Hắn nhìn Diệp Trường Sinh, trên mặt xẹt qua vẻ kinh ngạc, không khỏi mở miệng hỏi.

Thế mà lại bị người nhanh chân đến trước?

“Thiên Nam chưa từng có tu sĩ Nguyên Anh như ngươi, rốt cuộc ngươi là ai? Chẳng lẽ cùng một phe với hắn?” Nam tử nho nhã kia lạnh giọng hỏi.

Vốn hắn tưởng rằng, bằng vào độn tốc của mình nhanh hơn nhiều so với thường nhân, hắn là có thể đạt được Huyền Thiên Tiên Đẳng đầu tiên mới đúng.

Hiện tại, thấy nam tử đứng trước người tiểu tử Kết Đan kia, sắc mặt hắn bỗng nhiên âm trầm xuống.

Bị người này nhanh chân đến trước!

Rất có thể, hắn đã đạt được Huyền Thiên Tiên Đẳng nên nghĩ tới đây, tên thanh niên nho nhã này cũng không hề khách sáo nữa.

“Đạo hữu, nếu ngươi không môn không phái, không bảo vệ nổi Huyền Thiên Tiên Đẳng đâu. Vẫn nên giao ra đây, để ta giúp ngươi bảo quản!” Nam tử trung niên nho nhã cười lạnh nói.

“Xem ra, hai người chúng ta muốn tiến hành giao dịch, trước tiên phải đợi thanh lý người này mới được!” Diệp Trường Sinh nhìn thoáng qua Hàn Lập, ngập ngừng nói.

Hàn Lập chậm rãi lui về phía sau, không tỏ vẻ gì.

Hai vị này đều là tu sĩ Nguyên Anh Kỳ, người nào y cũng không dám đắc tội.

“Xử lý ta? Khẩu khí thật lớn!” Nam tử nho nhã tức giận cười, trong tay xuất hiện một cây bút lông màu vàng.

“Xoạt!”

Thân hình Diệp Trường Sinh lóe lên, nhanh chóng lao tới trước mặt người này, hung hăng đâm ra một quyền.

Nam tử trung niên kia, trong mắt lóe lên vẻ kinh ngạc, vội vàng huy động bút lông màu vàng kia, rải xuống một mảnh quang huy, ngăn trước người.

“Ầm!”

Một quyền đánh ra, người đàn ông trung niên kia lập tức bị đánh bay ra ngoài, cùng lúc đó Diệp Trường Sinh nhanh chóng bám theo, chưởng như đao chém mạnh xuống.

Người đàn ông trung niên kia không ngờ rằng thân thể của Diệp Trường Sinh lại mạnh mẽ như vậy, vừa đối mặt đã khiến hắn rơi vào hoàn cảnh xấu.

Nhìn thấy chưởng đao kia chém xuống, hắn kinh hãi vô cùng, hồn vía bay lên mây, vội vàng đưa bút lông màu vàng chắn ngang trước ngực.

“Rắc rắc!”

Một tiếng giòn vang, món pháp bảo kia trực tiếp bị một bàn tay của Diệp Trường Sinh cắt đứt, đồng thời chưởng đao của hắn chém vào trước ngực đối phương, chém vỡ vòng bảo hộ, đánh cho nửa người này lún xuống.

“A!

!”

Một tiếng hét thảm vang lên, tên nam tử trung niên kia phun ra máu tươi, bay ngược ra sau.

Mà Diệp Trường Sinh như hình với bóng, cũng nhanh chóng vọt tới.

Một màn này làm cho Hàn Lập đang chờ xem long tranh hổ đấu, cả kinh nói không ra lời!

Cũng là cao thủ Nguyên Anh, có phải chênh lệch này quá lớn rồi không?

Làm sao tiến vào Nguyên Anh kỳ rồi, Diệp sư thúc còn hung mãnh như vậy, đề tu sĩ cùng cấp hành hung.

Bên này Hàn Lập kinh hãi vô cùng, mà trong lòng nam tử trung niên kia lại có khổ khó nói nên lời.

Hắn đang hoài nghi rốt cuộc mình đã trêu chọc phải quái vật gì?

“Dừng tay!”

“Đừng làm bị thương sư đệ ta!”

.....

Khi Diệp Trường Sinh như hình với bóng đi theo, chuẩn bị hai ba kích lấy đi tính mạng người này, xa xa truyền đến từng tiếng hét lớn.

Hơn mười đạo độn quang xuất hiện, bên trong mỗi người đều có khí tức cường đại, đều là tu sĩ Nguyên Anh Kỳ.

Trong đó, có hai đạo càng là đi đầu, cực nhanh xông tới, nhìn một màn trước mắt, trên mặt tràn đầy vẻ kinh ngạc.

“Đạo huynh xin dừng tay!”

Từng tiếng quát truyền đến, nam tử trung niên kia nghe được những âm thanh này, trên mặt lộ ra vẻ vui mừng.

Viện binh đã đến!

Đội lát nữa gặp lại chư vị sư huynh, nhất định phải cho người này đẹp mắt!

Trong lòng hắn nghĩ như vậy, kết quả trong chớp mắt, vẻ vui mừng trên mặt lập tức trở nên cứng ngắc.

Từng tiếng hét lớn truyền đến, mà Diệp Trường Sinh lại không hề có ý định dừng tay, lại đâm ra một quyền lần nữa.

“Ầm!”

Tên nam tử trung niên này bị một quyền đánh nổ thân thể, một đạo bạch quang hiện lên, Nguyên Anh ly thể bay ra, mặt mũi tràn đầy vẻ kinh hãi, đang muốn thuận di.

Lại cảm thấy toàn thân đau đớn, hai mắt tối sầm lại, sau đó một quyền đánh xuống, Nguyên Anh của hắn bị nổ tung.

Liên tiếp những động tác này, cực kỳ nhanh chóng, khi Nguyên Anh kia nổ tung trên không trung, hai đạo độn quang đi đầu mới vọt tới.

Kinh hãi nhìn một màn trước mắt, giữa hai đạo độn quang kia, một lão giả tóc trắng râu bạc trắng toàn thân run rẩy, quát to:

“Thằng điên, ngươi không sợ Hạo Nhiên các chúng ta truy sát sao?”

“Muốn chết! Sư huynh, không nên nhiều lời, chúng ta lập tức liên thủ giết hắn!” Một người khác, cũng là một lão già, phần nộ quát.

Hạo Nhiên các, một trong tứ đại môn phái của Chánh Đạo Minh, thực lực mạnh mẽ, hơn mười trưởng lão Nguyên Anh kỳ trong môn phái!

Môn phái cường đại như vậy, quả thật Thiên Nam không có bao nhiêu người dám trêu chọc.

Lúc này, từng đạo độn quang kia cũng bay nhanh tới gần, nhìn thấy một màn Diệp Trường Sinh bạo sát Nguyên Anh Hạo Nhiên Các, đều chấn động không gì sánh được.

“Giết hắn!”

Hai trưởng lão Hạo Nhiên các kia gầm lên, lao về phía Diệp Trường Sinh.

Còn Diệp Trường Sinh cũng cười lạnh một tiếng, hoàn toàn không sợ hai người này.

Thấy trận chiến sắp bùng nổ, đột nhiên trong đám tu sĩ Nguyên Anh từ xa lao tới, một người biến sắc, chỉ vào sau lưng Diệp Trường Sinh hét lớn: “Đó là cái gì?!”

Sắc mặt hắn đại biến, giống như đang nhìn đồ vật quý dị nào đó.

Mà những tu sĩ Nguyên Anh kỳ khác chuyển ánh mắt, sau khi nhìn thoáng qua chỗ hắn chỉ, sắc mặt cũng nhao nhao đại biến.

Thấy tất cả tu sĩ Nguyên Anh đều đang dùng ánh mắt quý dị nhìn mình phía sau, trong lòng Diệp Trường Sinh cũng lộp bộp.

Quay đầu nhìn lại, lập tức sắc mặt biến đổi!

Sau lưng, chẳng biết lúc nào, đột nhiên có hắc quang quý dị chớp động, một khe hở màu đen mảnh khảnh xuất hiện.

Còn cách mình chưa tới một trượng!

Trong nháy mắt, vô số sương mù đen kịt từ đó dâng trào ra, Diệp Trường Sinh chỉ một thoáng đã cảm giác được, toàn bộ pháp lực, thần thức, tất cả đều biến mất không thấy!

Một tia cũng không còn lại, đơn giản như lại lần nữa biến thành phàm nhân.

Sau đó, hắn trở mắt nhìn mình bị đạo khe hở đen kịt kia nuốt vào, rơi vào trong đó.

Bị Hàn Lập hãm hại!

Trong lòng Diệp Trường Sinh từng hiện lên suy nghĩ như vậy!

Sương mù màu đen nhanh chóng biến lớn, trong chớp mắt đã lớn khoảng một dặm. Hai vị Nguyên Anh Hàn Lập và Hạo Nhiên các ở gần chỗ Diệp Trường Sinh đều biến sắc, giấy dựa nhưng vẫn bị nuốt vào.

Pháp lực toàn thân bọn họ đều bị giam cầm, một chút cũng không sử dụng được, chỉ có thể trở mắt nhìn mình đang rơi xuống.

Thấy một màn này, đám tu sĩ Nguyên Anh còn đang xông tới, sợ tới mức hồn vía lên mây, nhao nhao dừng bước, bỏ chạy thực mạng.

Trong sương mù đen nhánh mơ hồ có tiếng quỷ khóc sói tru vang lên, kèm theo từng đợt tia chớp màu đen, không ngừng nhảy lên trong sương mù.

Tất cả các Hải thú gần đó đều giống như bị cái gì đó lôi kéo, giống như thiêu thân lao đầu vào lửa, hướng trong sương mù bay đi.

Những Nguyên Anh tu sĩ phi độn kia, rõ ràng còn cách sương mù màu đen rất xa, lại giống như bị một cỗ đại lực to lớn liên lụy, tốc độ độn quang trở nên rất chậm.

Thân hình thậm chí đang lùi về sau, như bị kéo vào.

Cả đám bọn họ đều kinh hãi, cả người lấp lánh linh quang, liều mạng sử dụng các loại thần thông, miễn cưỡng ngăn lại cỗ lực lượng kia, điên cuồng thoát khỏi nơi đây.

Mặc dù không biết cổ hắc vụ này là thứ gì, nhưng không ai lại nguyện ý để cho chính mình bị nuốt vào trong.

Bay ra mấy chục dặm, bọn hắn vừa mới nhìn thấy sương đen kia khuếch trương ngừng lại, đầy trời hắc khí bao phủ toàn bộ hải vực, tựa như một màn trời màu đen to lớn.

Khí thế này khiến người ta run sợ. Tu sĩ Nguyên Anh Thiên Nam đều là lần đầu tiên nhìn thấy loại quỷ dị này.

“Đó là cái quỷ gì?” Một vị tu sĩ Nguyên Anh, thanh âm run run hỏi.

Chẳng qua, giờ phút này lại không có người nào có thể trả lời câu hỏi của hắn. Trên mặt tất cả tu sĩ Nguyên Anh đều là rung động và khó hiểu.

Không rõ cổ hắc vụ quỷ dị này là thứ gì!

.....

Diệp Trường Sinh, toàn thân không cách nào điều động chút pháp lực nào, trơ mắt nhìn mình từ trên cao rơi xuống.

“Phanh!”

Đánh vào trên mặt đất, hắn phúi bụi đất, đứng lên.

Cũng may nhục thân đủ mạnh, không xảy ra vấn đề gì.

“Quỷ vụ!” Diệp Trường Sinh lâm bảm, nhìn xung quanh, trong mắt hắn lóe lên ánh sáng khó tả.

Ngay khi bị đạo khe nứt đen kịt kia nuốt vào, hắn liền đại khái minh bạch, đây là đụng phải quỷ vụ.

Một trong tam đại thiên tai của Loạn Tinh Hải, quỷ vụ xuất hiện ở Vô Biên Hải cũng không kỳ quái, bởi vì hai phiến hải vực này là tương thông.

Bởi vì nó quá mức mênh mông, cho nên vô luận là Loạn Tinh Hải tu sĩ hay là Thiên Nam tu sĩ đều không thể đi qua.

Lúc quỷ vụ bộc phát, Tuyệt Linh chi khí sẽ làm cho pháp lực cùng thần thức của tu sĩ tất cả đều không cách nào thi triển được.

Sau khi bị quỷ vụ nuốt vào, Diệp Trường Sinh liền biết lần này là bị Hàn lão ma hãm hại!

Dù sao, trên người Hàn Lập chính là có mẫu tổ chuẩn xác ngoài ý muốn.

Quá nửa là mình bị liên luy, cho nên mới rơi vào Âm Minh chi địa này.

Nhìn quanh bốn phía, ánh mắt có thể đạt được đều là một mảnh đen kịt, một chút ánh sáng cũng không có.

May mà mắt Diệp Trường Sinh đã trải qua một phen tẩy luyện, có thể nhìn trong bóng đêm, liếc nhìn lại, thấy được một mảnh đất đen kịt.

Xa xa, mơ hồ có một ít kiến trúc, dưới chân tất cả đều là hải thú nhảy nhót tung bồng.

“Phanh!”

Đột nhiên, cách đó không xa truyền đến tiếng vật nặng đập xuống, Diệp Trường Sinh theo thanh âm nhìn lại, thấy được thân ảnh Hàn Lập chật vật.

Hắn cũng bị hút vào.

Hàn Lập nện vào một đám hải thú, sau đó lập tức đứng dậy, ánh mắt cảnh giác nhìn lại bốn phía.

Nhưng xung quanh tối đen, hắn không nhìn thấy gì.

Ngay sau đó, bỗng nhiên lại truyền đến tiếng “Phanh”!

“Phanh!” hai thanh âm vang lên.

Nhìn qua, đó là hai trưởng lão Nguyên Anh Hạo Nhiên các kia.

“Đây là có chuyện gì?” Trong bóng tối, truyền tới tiếng kinh hô của một vị trưởng lão Hạo Nhiên các.

“Địa phương quái quỷ gì thế, xảy ra chuyện gì thế? Sương đen kia là thứ gì thế?” Nghi vấn liên tiếp xuất hiện, thế nhưng trong bóng tối này cũng không có ai trả lời hắn.

Diệp Trường Sinh sải bước đi về phía trước, dựa vào thị lực hắc ám của mình, đi tới trước mặt hai vị trưởng lão Hạo Nhiên các.

“Người nào?”

Nghe tiếng bước chân, ánh mắt hai vị trưởng lão Hạo Nhiên các trở nên cảnh giác.

Đáng tiếc, bọn họ không nhìn thấy gì cả, cũng không thể sử dụng bất kỳ pháp lực và thần thức nào.

“Phanh!”

“Phanh!”

Hai tiếng giòn vang, Diệp Trường Sinh không nói hai lời đập vỡ đầu bọn họ, cũng tiện thể đập nát nguyên anh.

Sau đó, nhặt lên túi trữ vật trên người hai người này, treo ở trên thắt lưng của mình.

“Là Diệp sư thúc sao?” Bên cạnh truyền đến lời hỏi dò của Hàn Lập.

“Hàn huynh, ngươi cũng rơi xuống đây à!” Diệp Trường Sinh đáp lại.

Hàn Lập nghe vậy, trong lòng bỗng nhiên thở phào nhẹ nhõm.

Mặc dù Diệp Trường Sinh tạo cho hắn rất nhiều áp lực, nhưng ở trong hoàn cảnh xa lạ này, nghe được thanh âm của hắn, trong lòng Hàn Lập vẫn tuôn ra một loại vui mừng lẫn sợ hãi.

“Rốt cuộc đây là nơi nào?” Hàn Lập lập tức hỏi, trước mắt hắc ám, mơ hồ cho hắn một loại cảm giác cực kỳ bất an.

“Ta nghĩ, sau này chúng ta sẽ biết!” Diệp Trường Sinh không trả lời câu hỏi của hắn, ngập ngừng nói.

Sau một lát, xa xa bỗng nhiên truyền đến từng tiếng người ồn ào, mấy người giờ được xuất hiện, mang đến cho thế giới đen kịt này một tia ánh sáng.

“Ở đây có người sao?”

Chứng kiến ánh đuốc sáng ngời nơi xa, Hàn Lập lập tức cảnh giác.

Đồng thời, nhờ vào những ánh sáng này, hắn cũng nhìn thấy Diệp Trường Sinh đứng cách đó không xa.

Suy nghĩ một chút, nhích lại gần.

Tại loại địa phương xa lạ không biết này, vẫn là ôm lấy cái đuôi này tương đối tốt.

“Diệp sư thúc, tiếp theo người có tính toán gì không?” Sau khi đến gần, Hàn Lập nhìn bó đuốc phía xa, hỏi.

“Đi tiếp xúc với người nơi đó một chút đi!” Diệp Trường Sinh nói.

“Sư diệt cũng nghĩ như vậy!”

Hàn Lập nói xong, hai người sai bước hướng nơi những cây đuốc sáng lên xa xa đi đến.

Đang đi, Hàn Lập ngửi thấy trên mặt đất truyền đến từng đợt mùi máu tanh.

Trong lòng hắn rung mình, nhẹ giọng nói: “Sư thúc, nơi này tựa hồ không phải là nơi tốt lành gì!”

“Không sao cả!”

Giọng nói của Diệp Trường Sinh rất bình tĩnh, điều này làm cho Hàn Lập không khỏi hoài nghi, hắn có phải đối với nơi này có gì hiểu biết hay không.

Đi về phía trước một khoảng cách rất xa, hai người nhìn thấy phía trước là một mảnh đen kịt, trống rỗng xuất hiện một cửa ra vào lóe lên lam quang.

Diện tích ước chừng một trượng, thời gian cá nhân thừa đủ.

Khi Diệp Trường Sinh nhìn thấy lối ra màu lam, dừng lại một chút, sau đó lập tức đi tới.

Hàn Lập đi theo phía sau gã, ánh mắt lập loè, do dự một chút, cũng nhanh chóng theo sau.

Diệp Trường Sinh và Hàn Lập mới từ trong lối ra đi ra, liền thấy hơn hai mươi thanh niên nam nữ đang đi tới.

Mỗi người trong tay bọn họ đều cầm binh khí quái dị trắng noãn như ngọc, trên người mặc một bộ áo lục quái dị, sau khi nhìn thấy Diệp Trường Sinh và Hàn Lập, trên mặt lập tức lộ ra thần sắc kinh ngạc.

Một đám người lập tức ào ào xông tới, vây quanh hai người bọn họ.

Đột nhiên xuất hiện nhóm người này, lập tức làm cho Hàn Lập biến sắc, biến sắc cảnh giác. Hắn quay đầu nhìn lại, phát hiện Diệp sư thúc vẫn là một bộ dáng trấn định, trong lòng hơi thở phào nhẹ nhõm.

“Các người là ai? Chẳng lẽ là người mới tới từ bên ngoài?” Một vị trung niên khôi ngô khoảng bốn mươi tuổi đi lên, nhìn chằm chằm Diệp Trường Sinh và Hàn Lập quát hỏi.

Thấy Diệp Trường Sinh không có ý nói chuyện, Hàn Lập tiến lên một bước, sờ lên mũi, trên mặt lộ ra một tia cười khờ nói:

“Ta nghĩ, chúng ta hẳn là người mới trong lời nói của các người, bất quá các người nơi này thường xuyên có người ngoài tiến vào sao?”

Nghe y nói vậy, thần sắc của trung niên nam tử khôi ngô hơi hòa hoãn lại, nói: “Người nói không sai, nơi này thường xuyên có người ngoài tiến vào!”

“Xem trang phục của các người, đặc biệt không hợp với người địa phương, cũng chỉ có gia hỏa từ bên ngoài đến ăn mặc quái dị như vậy thôi!”

“Tuy nhiên gặp chúng ta, cũng tính là các người gặp may, dù sao phần lớn người ngoài sau khi tiến vào vẫn không hiểu rõ chuyện gì đã xảy ra ở nơi này, trước hết liền trở thành món ăn trong bụng âm thú rồi!”

“Âm thú?!”

Nghe được từ này, ánh mắt Hàn Lập lập loè, thầm nghĩ đây có lẽ là một trong những nguyên nhân nguy hiểm.

Hiện tại không thể vận dụng pháp lực, hấn và phạm nhân không có gì khác nhau. Ưu thế duy nhất ở chỗ khi hấn vẫn còn là phạm nhân, ở Thất Huyền môn đã học qua một ít võ công, điều này cũng đủ để hấn ứng phó với phạm nhân.

Chớp mắt kiểm pháp, La Yên bộ, vân vân, những võ công này có thể giúp hấn không ít, nhất là La Yên bộ, sau khi hấn trở thành tu sĩ còn thường xuyên dùng đến.

Nhìn thoáng qua Diệp Trường Sinh, phát hiện vẻ mặt hấn vẫn rất trấn định, trong lúc nhất thời Hàn Lập không khỏi có chút hâm mộ.

Hấn nhớ lại biểu hiện lúc Diệp Trường Sinh giết tu sĩ Nguyên Anh kia.

Lực lượng thân thể mạnh mẽ, trực tiếp một chương đã cắt đứt một kiện pháp bảo.

Quả thực là nghịch thiên!

“Với thân thể biến thái của Diệp sư thúc, ở địa phương như thế này chắc chắn là như cá gặp nước, cho dù võ công của ta có mạnh, khi chống lại hấn chỉ cần chịu một quyền là lập tức mất mạng ngay!”

Diệp Trường Sinh đứng tại chỗ, không nói một lời, nhìn Hàn Lập cùng đám người kia thương lượng.

Hấn phóng tầm mắt nhìn lại, phát hiện phía sau mình là một ngọn núi đá nhỏ, vừa rồi hấn và Hàn Lập vẫn ở dưới bụng núi đá kia, bây giờ mới đi ra.

Phía trước, ánh mắt có thể nhìn thấy khắp nơi đều là một mảnh sa mạc màu vàng đậm mênh mông, cũng không biết rộng lớn bao nhiêu.

Ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, một mảnh đông nghịt, tất cả đều là mây đen tối đen như mực, căn bản không nhìn thấy điểm cuối.

Bên trong mây đen, thỉnh thoảng có tia chớp màu xanh đậm bắn ra, chiếu sáng nơi đây thành màu lam nhạt, có vẻ yếu ớt không gì sánh được.

Hàn Lập tiếp tục thương lượng với đám người này. Sau khi nói chuyện với nhau một lát, đám người kia liền tỏ vẻ muốn dẫn hai người bọn họ đến thôn cư trú.

“Lần này cũng không biết nên nói là các người may mắn hay là xui xẻo, đụng phải Tuyệt Linh khí đại bộc phát, để lần này vết nứt không gian xé rách còn hung mãnh hơn trước rất nhiều!”

“Mặc kệ là người nào, chỉ cần gặp phải, tức là có bản lãnh lớn hơn nữa cũng khó có thể đào thoát, bất quá cũng chính bởi vậy, những Âm thú thường ở trong lòng núi kia đều rời khỏi nơi đây, nếu không lúc các người vừa mới rơi vào đã bị cắn nuốt mất!”

Nam tử khôi ngô nói, đồng thời còn nhìn thoáng qua Diệp Trường Sinh.

Mặc dù người này không nói một lời, nhưng lấy nhãn lực của hắn không khó nhìn ra trong hai người này, cầm đầu đúng là nam tử trầm mặc ít nói này.

Chứng kiến người này sắc mặt thông dong không bức bách, nam tử khôi ngô trong lòng âm thầm suy đoán, chỉ sợ người từ bên ngoài đi tới này là nắm giữ át chủ bài gì đó.

Nếu không, giống như những tu sĩ trước đây hắn nhìn thấy, sau khi mất đi pháp lực cùng thần thức, bình thường đều sẽ thất hồn lạc phách, kinh hoảng bất an.

Nghe được lời này của nam tử khôi ngô, trong lòng Hàn Lập có chút trầm xuống, hỏi “Xin thứ cho tại hạ mạo muội, có thể cho tại hạ biết một chút, nơi này rốt cuộc là nơi nào, nghe ngữ khí huynh đài tựa hồ vô cùng nguy hiểm?”

“Hắc hắc, nguy hiểm, nguy hiểm há có thể hình dung?” Nam tử khôi ngô cười lạnh hai tiếng, khoát tay áo, bộ dáng như không muốn giải thích quá nhiều.

“Có vấn đề gì, chờ các người vào trong thôn rồi đều biết!”

Dứt lời, gã liền dẫn Diệp Trường Sinh và Hàn Lập nhanh chóng đi về phía trước.

Ước chừng sau hơn một canh giờ, hoang mạc trước mắt rốt cuộc đã đi đến cuối, phía trước xuất hiện một bãi loạn thạch

đen sì.

Vượt qua đồng loạn thạch, một bức tường đá cao lớn xuất hiện trước mắt mọi người. Chính giữa bức tường đá có một cánh cửa gỗ được treo lên, hơn mười nam tử cầm trường mâu màu trắng đứng canh gác trước cửa gỗ.

Khi nhìn thấy bọn người nam tử khôi ngô xuất hiện, trên mặt những thủ vệ này lộ ra vẻ vui mừng, thanh âm to lớn “Ầm ầm” truyền đến, cửa lớn bị mở ra, đoàn người bọn họ được nghênh đón vào.

Ánh mắt Diệp Trường Sinh quét qua toàn bộ thôn một lần, trong thôn đâu đâu cũng là ngôi nhà bằng đá ngăm đen, ở giữa là một bệ đá màu đen.

Bệ đá rất dễ làm người khác chú ý, so với những căn nhà khác cao hơn mấy lần, cao chừng ba bốn trượng, đỉnh không ngừng phóng xuất ra một loại sương mù màu tím nhạt, che khuất toàn bộ trên không thôn.

Chỉ cần trên bầu trời có thiểm điện màu lam đánh rơi thôn làng, lập tức sẽ bị loại sương mù màu tím mông lung này hấp thu.

Vụ khí màu tím này không thể nghi ngờ là một loại trận pháp cấm chế nào đó, mặc dù ở phía trên không cảm giác được linh khí tồn tại, nhưng có một loại năng lượng âm lãnh ẩn chứa bên trong.

Loại năng lượng âm lãnh này Diệp Trường Sinh cũng không xa lạ gì, trong Huyền Âm Quả mà hắn từng chiếm được chính là loại năng lượng này.

Sau khi Nguyên Dao chuyển tu La Minh Vương Công, pháp lực cũng là loại năng lượng này.

Đây chính là âm minh lực, những người trong thôn này đã học được một ít kỹ xảo thô thiển về âm minh lực, nhờ vào đó phòng ngự lôi điện màu lam tập kích trên bầu trời.

Hàn Lập nhìn chung quanh một vòng, sau đó ánh mắt ngưng tụ trên thân mấy người phụ cận bệ đá.

“Sư thúc, tựa hồ nơi này có vài người chẳng những nắm giữ võ công thế tục không tầm thường, còn luyện ra nội lực, nếu

như bọn họ đối với chúng ta có địch ý, vậy chính là uy hiếp rất lớn!” Hàn Lập lại gần thấp giọng nói.

“A, không sao, thực lực của đám người kia không đáng sợ!”
Diệp Trường Sinh liếc đám người kia một cái, ngập ngừng nói.

Sở hữu nội lực quả thực có thể khiến phàm nhân nắm giữ lực lượng xuyên kim liệt thạch, nhưng loại lực lượng này khó có thể tạo thành uy hiếp đối với Diệp Trường Sinh.

Nếu không phải chưa luyện thể qua thân thể, cũng chưa từng luyện võ công tu tiên giả, đột nhiên rơi xuống địa phương này xác thực rất nguy hiểm.

Tuy rằng trên đường tu hành, theo tu vi đề cao, thân thể người tu tiên cũng sẽ lần lượt trải qua tẩy luyện.

Nhưng loại hiệu quả tẩy luyện này rất có hạn, nhiều lắm là làm cho thân thể cường tráng hơn một chút, không sinh ra bệnh tật.

Cũng không thể sinh ra hiệu quả siêu phàm thoát tục được.

Cho dù là tu sĩ Nguyên Anh Kỳ, nếu như rơi xuống địa phương như thế này cũng có thể dễ dàng bị đao kiếm của phàm nhân giết chết.

Càng không cần phải nói những người tu tiên bình thường, rơi xuống địa phương thế này, bị phàm nhân thuần thực võ nghệ áp chế cũng là chuyện rất bình thường.

Không thể không nói, đây cũng là sự bi ai của người tu tiên trong thế giới tu tiên.

Cho dù là tu luyện tới vị trí đỉnh cao nhất của Nhân giới, đao kiếm phàm tục vẫn có thể hủy diệt nhục thể của bọn họ.

Cũng chính vì vậy, khi Hàn Lập nhìn thấy mấy phàm nhân luyện ra nội lực kia, trong lòng cũng sinh ra kiêng kỵ.

Chỉ là, sau khi nghe Diệp Trường Sinh bình thản nói, hắn lại hơi an tâm một chút.

“Mấy vị trưởng lão trong thôn có chuyện muốn hỏi các người!” Hai người đứng tại chỗ một lúc lâu, nam tử khôi ngô kia đi tới nói với Diệp Trường Sinh và Hàn Lập.

Dưới sự hướng dẫn của hắn, hai người đã tới một gian thạch sảnh to lớn ở giữa thạch đài thôn.

“Hai vị mời ngồi, nếu đã đến nơi này, cùng là Nhân tộc, đương nhiên phải trợ giúp lẫn nhau. Tình huống nơi này khác rất nhiều so với thế giới bên ngoài, lát nữa ta sẽ kể lại một chút với hai vị!”

“Tuy nhiên trước đó, vẫn là nên mời hai vị tự giới thiệu mình một chút, xem hai vị hẳn là đều là người tu tiên a!”

Trung tâm thạch sảnh, một lão giả tóc trắng râu bạc trắng sau khi nhìn thấy Diệp Trường Sinh và Hàn Lập đi vào, nói.

Ánh mắt hắn nhìn chăm chú vào túi trữ vật bên hông Diệp Trường Sinh và Hàn Lập, sau đó rời đi.

Thoạt nhìn không quá hứng thú.

Cũng chính xác, ở loại địa phương này, không sử dụng được pháp lực, cho dù đồ vật trong túi trữ vật của người có trân quý, cũng không có khả năng lấy ra.

Vô dụng!

Nghe được lời nói của lão giả, Hàn Lập trầm mặc một chút, hỏi: “Nơi này có rất nhiều người tu tiên sao?”

Ông lão tóc bạc cười ha hả, nói: “Những người tu tiên bị hút vào nơi đây cũng không tính là nhiều thế nhưng số lượng cũng không ít, chỉ cần ở trong thôn này thì đã có sáu bảy người, mà lão hủ bất tài, ngày xưa cũng là một vị tu sĩ Trúc Cơ!”

“Từ trước đến nay chúng ta đều hoan nghênh người tu tiên gia nhập, tuy rằng mất đi pháp lực nhưng thân thể vẫn cường tráng hơn phạm nhân một chút, có thể phát huy tác dụng lớn!” Một người khác bên cạnh lão giả nói.

Trong thôn này, cái gọi là trưởng lão có bốn năm người, trong đó có người giống như người đầu tiên mở miệng nói chuyện với đám người Diệp Trường Sinh. Lão giả tóc trắng xoa, cũng có một vài nam tử trung niên thân thể cường tráng.

Thoạt nhìn, bọn họ hẳn là sức chiến đấu đỉnh cao của thôn này.

“Hai vị hẳn là đã biết, tại Âm Minh chi địa này, pháp lực cùng thần thức đều không thể sử dụng, lực lượng duy nhất có thể sử dụng chính là Âm Minh lực cùng một ít võ kỹ thô tục!” Lão giả tóc trắng tiếp tục nói.

“Âm minh lực?” Trên mặt Hàn Lập lộ ra vẻ tò mò.

“Đây là một loại lực lượng cùng pháp lực không sai biệt lắm, mặc dù không cách nào sử dụng nó thì triển pháp thuật sao, nhưng là tu tiên giả lại có thể mượn một ít Âm Minh Thú tinh thể nội âm thú, để bố trí một ít pháp trận loại nhỏ, điều này đối với thôn làng có tác dụng lớn!” Lão giả cười ha ha nói.

“Xem ra sương mù màu tím trên đài cao kia dùng để chống đỡ tia chớp trên bầu trời chính là do pháp trận phát huy ra tác dụng!” Trong lòng Hàn Lập thầm nghĩ.

Lúc này, hắn nghe thấy bên cạnh cũng có Trường Sinh mở miệng hỏi: “Trong cơ thể Âm Thú sẽ xuất hiện tinh thể Âm Minh thú sao?”

Nghe thấy câu hỏi của Diệp Trường Sinh, lão giả kia đầu tiên là sửng sốt, sau đó rất có thâm ý nhìn hắn một cái.

Từ lúc tiến vào, hắn đã chú ý tới nam tử trẻ tuổi thông dong, khí thế bất phàm này.

Mặc dù cùng bọn họ nói chuyện với nhau vẫn là nam tử làn da đen sẫm, tướng mạo bình thường, nhưng lão giả vẫn dễ dàng nhận ra, người chủ trì giữa hai người chính là người lúc trước không nói một lời.

“Xem ra, người này ở bên ngoài hắn là có tu vi không thấp, nói không chừng là một vị cao nhân cảnh giới Kết Đan!” Lão giả trong lòng thầm nghĩ nói.

Đối với Diệp Trường Sinh, hắn lại càng coi trọng, sau khi nghe hắn hỏi, lập tức nói: “Xuất hiện của Âm Minh thú tinh là không có quy luật!”

“Tuy bình thường mà nói, Âm thú càng cường đại thì khả năng ẩn chứa Âm Minh thú tinh trong cơ thể càng cao, nhưng cũng có đôi khi xuất hiện ngoại lệ!”

“Trước kia, chúng ta hao phí rất nhiều thủ đoạn giết chết một đầu âm thú cường đại, sau đó lại phát hiện trong đầu đôi phương rồng tuếch!”

“Mà có đôi khi, người xé xác một con Hỏa Lân thú nhỏ yếu, trong cơ thể cũng sẽ phát hiện ra tinh thể Âm Minh thú!”

“Bình thường mà nói, hàng năm chúng ta có thể sưu tập được Âm Minh thú tinh, bất quá chừng mười khối mà thôi, thôn dân thường xuyên phải thi pháp đánh lui địch, hoặc là tiến hành phòng hộ hằng ngày, nhu cầu đối với thú tinh phi thường cao, mười khối chỉ là miễn cưỡng đủ dùng mà thôi!”

Lão giả vừa nói, vừa lộ vẻ đáng ghét.

Đối với những người sinh sống ở Âm Minh chi địa như bọn họ, ngày thường chỉ miễn cưỡng duy trì sinh tồn.

Không cần thận, nếu như có âm thú đáng sợ nào đó đột nhiên tập kích, trực tiếp có thể làm cho thôn làng bị hủy diệt.

Nghe được lời lão giả nói, ánh mắt Diệp Trường Sinh lộ ra vẻ do dự.

Âm Minh Thú Tinh, vật này là tài liệu hạch tâm mà thượng cổ tu sĩ dùng để luyện chế cao giai Khôi Lỗi phải dùng đến khi đó.

Vật ấy tại tu tiên giới vô cùng trân quý, bởi vì ngoại trừ Âm Minh chi địa này, hình như cũng không có nơi nào có thể sản xuất Âm Minh Thú Tinh.

Mà nơi này sản sinh ra Âm Minh thú tinh, dưới tình huống bình thường cũng mang theo không được.

Điều này dẫn đến bên ngoài âm minh thú tinh rất ít có thể nhìn thấy.

Diệp Trường Sinh đối với vật này cảm thấy hứng thú là bởi vì hắn cảm thấy tu hành của Nguyên Dao, hơn phân nửa là cần loại thú tinh Âm Minh này.

Thêm một cái nữa là, sau khi ra ngoài buôn bán loại thú tinh này, chắc hẳn có thể kiếm được không ít linh thạch.

“Các hạ gọi nơi đây là Âm Minh chi địa, chẳng lẽ nơi này cùng Âm ti trong truyền thuyết có quan hệ sao?” Hàn Lập hỏi.

Vị lão giả tóc trắng kia cười cười, nói: “Về lai lịch nơi đây, có hai cách nói, một là nơi này là một khe hở không gian giữa Âm Ti và Nhân giới!”

“Một loại thuyết pháp khác là, nơi này kỳ thật ở trong bụng một loại ma thú La Hầu, chỉ có trong truyền thuyết có thể thôn

phệ nhật nguyệt, đồng thời trong nháy mắt phá vỡ không gian, xuyên qua La Hầu các nơi, mới có thể giải thích quỷ vụ vì sao xuất hiện ở các nơi!”

“Cứ cách mấy năm nơi đây, nơi đây lại có một lần thông báo với ngoại giới. Cái này tương ứng với tập tính của La Hầu, nghe nói Ma thú này ưa thích ở dưới đáy biển sâu, cứ cách một đoạn thời gian mới ra ngoài ăn một lần!”

“La Hầu?!”

Nghe được cách xưng hô này, sắc mặt Hàn Lập lập tức đại biến, trên mặt tràn đầy vẻ không thể tin được.

“Tại sao lại có loại ma thú này?” Hắc lắc đầu, vẻ mặt không tin.

Theo Hàn Lập, ý kiến của La Hầu Ma Thú so với cách nói của Âm Ti Chi Giới trước đó càng không đáng tin cậy.

“Trong Nhân giới, lưu lại rất nhiều dấu vết chân linh!” Diệp Trường Sinh trầm nghĩ.

Khác với Hàn Lập chính là, gã biết nơi đây chính xác là ở trong bụng La Hầu.

La Hầu, Du Thiên Côn Bằng, Lôi Bằng vân vân, trong giới này quả thực có không ít chân linh đã tới.

Diệp Trường Sinh ngồi yên ở một bên, nghe Hàn Lập và những trưởng lão kia không ngừng trao đổi, hỏi thăm đủ loại tin tức liên quan tới Âm Minh chi địa.

Âm Minh Chi Địa cũng không quá lớn, cũng chừng một trăm dặm.

Ở trong đó có mười mấy thôn xóm Nhân loại, trong đó hiện tại bọn Diệp Trường Sinh đang ở thôn lớn số một số hai.

Rất nhiều thôn xóm nhỏ còn lại, cả ngày đều ở bên bờ diệt vong, làm không tốt ngày nào đó liền biến mất.

Ngoại trừ nhân loại, âm minh chi địa này còn tồn tại không ít yêu thú.

Những yêu thú này tự nhiên đều từ ngoại giới tiến vào, tuy nhiên chúng đồng dạng không cách nào vận dụng yêu thuật, nhưng bởi vì con đường tu hành của yêu thú không giống nhân loại, chúng chẳng những tu luyện yêu đan, còn có thể đem nhục thân của mình thiên chuy bách luyện.

Cho nên thân thể chúng mạnh hơn nhân loại rất nhiều, những yêu thú này sinh hoạt ở đây đúng là rất thoải mái.

Chúng nó lấy Âm Minh thú làm thức ăn, bình thường đều cố định ở trong mấy khu vực này, chỉ cần không có ai trêu chọc chúng nó, chúng nó cũng sẽ không chủ động rời khỏi sào huyệt.

Toàn bộ thức ăn xích trong Âm Minh Chi Địa là yêu thú, Âm Minh thú và nhân loại, loài người ở tầng dưới cùng, Âm Minh thú thích nhất là ăn thịt của nhân loại.

Mà một khi thôn xóm nhân loại không đủ mạnh, sẽ rất dễ dàng bị Âm Minh thú phá thôn tàn sát.

Hơn nữa do âm minh khí vẫn tồn tại nên âm minh thú ở nơi này cơ hồ giết không hề tầm thường.

Sau một hồi trò chuyện, các trưởng lão trong thôn an bài, Diệp Trường Sinh và Hàn Lập được điều động vào một gian thạch ốc.

Hàn Lập nhìn thoáng qua bầu trời đen kịt kia, không khỏi thở dài một hơi, hỏi: “Diệp sư thúc, kể tiếp người có tính toán gì không?”

“Tự nhiên là rời khỏi nơi đây, Hàn huynh vừa rồi không phải là vì chuyện vì Đại trưởng lão mà rời đi sao?” Diệp Trường Sinh đột nhiên nói.

Hàn Lập nghe vậy cười khở một tiếng, nói: “Sư thúc cũng nghe người nọ nói, Bạo Phong Sơn kia nguy hiểm trùng trùng, muốn leo lên chẳng khác nào chịu chết!”

“Xe đến trước núi ắt có đường, ta ngược lại muốn thử xem âm minh thú kia có lợi hại như bọn hấn nói hay không!” Diệp Trường Sinh nghe vậy cười một tiếng, mặt mũi tràn đầy vẻ không sao cả nói.

Hàn Lập nghe vậy, trên mặt lộ ra nụ cười bất đắc dĩ.

Diệp sư thúc nhục thân mạnh kinh người, tự nhiên có thể đi đối địch với âm minh thú kia, nhưng hấn lại không được.

Chưa nói đến Âm Minh thú, chỉ riêng âm phong sương mù dày đặc trên núi kia nguy hiểm, hấn cũng không có khả năng ứng phó nổi.

Xem ra, nếu muốn, rời khỏi nơi đây, chỉ có thể so đo nhiều hơn!

Trong lòng Hàn Lập nổi lên đủ loại ý niệm trong đầu.

Hấn hồi tưởng lại đủ loại miêu tả vừa rồi của Đại trưởng lão thôn xóm, suy nghĩ xem mình nên làm thế nào mới có thể leo lên được.

Trong quá khứ có vô số người muốn rời khỏi Bạo Phong Sơn Âm Minh chi địa, nhưng bọn họ đều không ngoại lệ, tất cả đều hóa thành từng bộ băng thi dưới chân núi.

Hàn Lập bây giờ, đối với việc leo lên dãy núi nguy hiểm này, cũng không có nắm chắc.

Bởi vậy hấn có vẻ rất sầu lo.

Hai người ở chỗ này chờ một lát, đột nhiên vang lên tiếng gõ cửa.

Thần sắc Hàn Lập khẽ động, tiến lên mở cửa, ngoài cửa có mấy đạo thân ảnh đang đứng.

Một lão giả mặt đầy nếp nhăn, hai mắt lấp lánh mang theo ý cười, nói: “Nghe nói lại có hai vị đạo hữu nữa tới, chúng ta cố ý đến đây thăm hỏi!”

“Các hạ cũng là người tu tiên?” Hàn Lập hỏi.

“Lão phu ôm văn tử Ngũ Long Hải, xin hỏi hai vị đạo hữu xưng hô như thế nào?” Lão giả chấp tay cười hỏi.

“Tại hạ họ Hàn, một tán tu Thiên Nam!” Hàn Lập ôm quyền cười nói.

“Vậy vị đạo hữu này là?” Bảo Hoàn Tử nhìn về phía Diệp Trường Sinh hỏi.

“Tại hạ họ Diệp!” Diệp Trường Sinh đột nhiên nói.

Hai mắt ôm hoàn tử cẩn thận nhìn hẩn, sau đó nói: “Hai vị đạo hữu xuất thân Thiên Nam, tại hạ cũng có nghe nói qua, mấy vị phía sau ta đều là tu sĩ đến từ Đại Tấn!”

Nghe được cái tên Đại Tấn này, Diệp Trường Sinh và Hàn Lập đều nhìn sang.

Thánh địa tu hành ở Nhân giới, giới tu hành khắp Đại Tấn đều được lưu truyền rộng rãi.

So sánh với Đại Tấn tu tiên giới, Thiên Nam, Loạn Tinh Hải, từ một mức độ nào đó mà nói, đều có thể xem là thâm sơn cùng cốc.

“Tại hạ họ Vân, đến từ Thiên Phù môn!”

“Tại hạ họ Kim, đến từ Tứ Hải Chân Viện!”

Hai vị lão giả đều tự giới thiệu lai lịch của bọn họ.

“Ba vị đạo hữu tới đây có chuyện gì vậy?” Diệp Trường Sinh nhìn ba người một cái, hỏi.

Ba người kia liếc nhìn nhau, lão giả cầm đầu tên là Bảo Tử kia cười ha ha, nói:

“Lần này chúng ta đến đây, một là muốn bái phỏng hai vị đạo hữu vừa tới nơi đây một chút, hai là muốn hỏi hai vị đạo hữu

một chút, có phải có ý muốn gia nhập liên minh của chúng ta hay không?”

“Liên minh?” Diệp Trường Sinh nghe vậy nhú mày.

“Không sai, là một liên minh tu sĩ, thành viên chủ yếu chính là những tu sĩ gia nhập thôn xóm này!” Bảo Hoàn Tử nói.

“Chắc các người không phải vô duyên vô cớ khi làm loại chuyện này đâu nhỉ?” Diệp Trường Sinh đột nhiên hỏi.

“Cái này...”

Nghe hắn nói vậy, ba người kia lập tức hai mắt nhìn nhau, tựa hồ có chút do dự, không biết nên nói thẳng chính mình hay không.

Giảng co trong chốc lát, lão giả lưng còng họ Kim âm trầm đột nhiên mở miệng: “Hai vị đạo hữu, không biết các người có hứng thú cùng thống trị thôn này không?”

“Cái này...” Hàn Lập nghe vậy, trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc.

“Các người có ý gì đây?” Hắn khó hiểu hỏi.

“Nếu cùng là tu sĩ, vậy tại hạ liền nói thật, nói vậy hai vị đạo hữu cũng đã gặp qua những trưởng lão trong thôn kia, trong những người kia, ngoại trừ hai vị tu sĩ đến sớm, còn lại đều là phàm nhân!”

“Đám người phàm tục bọn họ ỷ vào chính mình có chút võ công, nắm giữ quyền hành thôn, không để những tu sĩ chúng ta vào mắt chút nào!”

“Ngày thường chẳng những đề phòng chúng ta như đề phòng giặc, còn để cho chúng ta mạo hiểm đi ra ngoài săn âm thú, cuộc sống như vậy, tại hạ thật sự là chịu đủ lắm rồi!”

“Mấy người chúng ta nếu hợp lực nhất định có thể lật đổ được đám trưởng lão phàm nhân này, chỉ cần có thể cướp được một hai khối tinh thạch Âm Minh là có thể dựa vào đó mà phóng ra một ít pháp thuật, hoàn toàn nắm giữ thôn làng!”

.....

Vị Bảo Hoàn Tử của Ngũ Long Hải kia tận lực giảng giải về lợi ích khi Diệp Trường Sinh và Hàn Lập gia nhập liên minh của bọn họ, lật đổ sự thống trị của phàm nhân.

Nghe bọn họ nói, tu sĩ tại cái thôn này trong thôn địa vị rất thấp, khắp nơi bị giám thị cùng phòng bị.

Hơn nữa thỉnh thoảng còn muốn đi ra ngoài chém giết với âm minh thú, có không ít tu sĩ quá khứ thậm chí vì vậy mà vẫn lạc.

“Ta không có hứng thú với loại chuyện này!” Diệp Trường Sinh đột nhiên nói, từ chối thẳng thừng.

Hàn Lập cũng lắc đầu, hẳn không có cảm giác gì với loại sự tình tranh quyền đoạt lợi này, lập tức nói: “Thái độ của Hàn mỗ cũng giống như vậy!”

“Hai vị, chẳng lẽ các người nguyện ý ở chỗ này được phạm nhân sai sử cả đời sao? Phải biết rằng, một khi tiến vào Âm Minh chi địa này, sẽ không có khả năng đi ra ngoài nữa!” Bảo Hoàn Tử lập tức nói ra.

“Trước kia, thậm chí có cao nhân Nguyên Anh kỳ tiến đến, nhưng khi đối mặt với Bạo Phong Sơn chỉ có thể cảm thán mà thôi, cuối cùng chết già ở chỗ này!” Khuôn mặt Hoàn Tử mang theo vẻ bi thương nói.

Thân là một tu sĩ, hẳn tuyệt đối không muốn lưu lại địa phương như thế này.

Nhưng mà, không giữ lại cũng vô dụng, căn bản không có hy vọng đi ra ngoài.

Bạo Phong Sơn năm đó hẳn cũng leo qua, nhưng leo được một đoạn ngắn, lập tức từ bỏ quay về.

Bởi vì bị âm phong kia phát một cái, thậm chí vì vậy mà xảy ra một trận bệnh nặng, nằm trên giường hơn nửa tháng.

Từ đó về sau, hẳn triệt để đoạn tuyệt tâm tư rời khỏi Âm Minh chi địa này, chuyên tâm lục đục với nhau trong thôn này.

Hàn Lập đối với cảm xúc bi ai của lão này cũng không cảm thấy hứng thú, ngược lại kinh ngạc hỏi: “A? Trước kia cũng có tu sĩ Nguyên Anh Kỳ tới sao?”

“Vậy sao?!”

Nghe được chữ này, vài tên tu sĩ mang vẻ mặt kinh nghi nhìn thoáng qua Diệp Trường Sinh và Hàn Lập.

Thái độ ôm vãn tử sinh ra một chút biến hóa, hấn chân chừ một chút rồi nói: “Không sai, vị cao nhân Nguyên Anh kia còn đem cảm ngộ tu hành cả đời khắc lên trên một tấm bia đá!”

“Vậy bia đá ở nơi nào?” Hàn Lập lập tức hỏi.

“Trong kho hàng kia còn có không ít di vật trước kia lưu lạc đến đây tu sĩ!”

“Có lẽ, sau này đồ đạc của chúng ta cũng phải để ở đó!” Bảo Hoàn Tử có chút bí ý nói.

“Các vị, mời trở về cho, lời nói của các người chúng ta không có hứng thú, bất quá chúng ta cũng sẽ không nói ra cuộc nói chuyện hôm nay!” Diệp Trường Sinh mỉm cười, ngập ngừng nói.

Ba người kia có chút do dự nhìn hai người bọn họ, nhìn nhau vài lần, cuối cùng có chút không cam lòng đi ra ngoài.

Bọn họ thấy tin tức Hàn Lập vừa nói ra có chút kinh ngạc, hoài nghi trong hai người này có một vị tu sĩ Nguyên Anh Kỳ.

Bởi vậy, cũng không nói thêm gì nữa.

Tuy rằng đã tới Âm Minh Chi Địa, nhưng mà tu sĩ Nguyên Anh kỳ đối với sự uy hiếp của bọn họ vẫn còn tồn tại.

“Diệp sư thúc, ta muốn đi thương khố kia xem một chút, người có muốn đi không?” Hàn Lập nhìn thấy ba người kia rời đi, lập tức hỏi.

Hấn đối với tâm đắc tu luyện của một tu sĩ Nguyên Anh cảm thấy rất hứng thú, nóng lòng muốn đi thăm dò một chút.

“Nếu nhớ không lầm, Hàn Lập chính là ở chỗ này học tập văn tự của yêu tộc!” Diệp Trường Sinh trong lòng thầm nghĩ.

Vì vậy, hấn ta liền nói: “Vậy đi xem một chút đi!”

Nói xong, hai người ra khỏi nhà đá, đi tới trước nhà kho, đẩy cửa lớn nặng nề ra, tiến vào bên trong.

Nơi đây vô cùng đơn giản, ngoại trừ bốn phía có một loạt tấm bia đá lớn nhỏ, còn lại chỉ có một bộ bàn đá thô ráp nằm rải rác trong phòng.

Trên bàn đá, chỉ là vài món pháp khí ảm đạm không ánh sáng.

Không có bất kỳ ngọc giả, trúc giả, các loại tài liệu có thể liên quan đến bí tịch gì đó.

Nghĩ lại cũng đúng, túi trữ vật chỗ này căn bản không mở được, tự nhiên nhìn không thấy bí tịch gì.

Bất quá, nói đến cũng kỳ quái, trong túi trữ vật của tu sĩ, nơi này một cái cũng không có.

Trên từng tấm bia đá kia có ghi lại không ít thứ, có một số tu sĩ trải qua cuộc đời, có ghi chép tâm đắc tu luyện của mình.

Hàn Lập nhìn từng khối bia đá, lập tức đi tìm tâm đắc tu luyện của tu sĩ Nguyên Anh kia, còn Diệp Trường Sinh thì bắt đầu tìm kiếm tấm bia đá ghi Yêu văn kia.

Hắn đi đến trước một tấm bia đá cuối cùng, đưa tay lau đi tro bụi ở phía trên, nhìn thấy trên đó khắc rất nhiều văn tự chẳng chịt những hạt gạo lớn nhỏ.

Văn tự chia làm hai loại, một loại là những cổ văn bình thường mà hắn biết, một loại là một loại văn tự rất kỳ lạ.

Đây chính là yêu văn, trên miếng da thú ghi chép khẩu quyết vô danh liễm khí mà Diệp Trường Sinh đạt được kia, chính là chứa đầy yêu văn.

Trên dưới đôi chiếu, tấm bia đá này truyền thụ tỉ mỉ văn tự yêu tộc, đây tuyệt đối là do tu sĩ hiểu rõ yêu văn như lòng bàn tay.

Mặc dù không biết tại sao có người ở chỗ này lưu lại một đoạn văn bia truyền thụ yêu văn, nhưng Diệp Trường Sinh vẫn lập tức đem bản văn bia này viết xuống.

“Àm âm âm!”

“Grào!”

Đang lúc hai người đang quan sát văn bia nơi đây, đột nhiên bên ngoài truyền đến từng tiếng nổ vang, kèm theo là tiếng thú rống cực lớn.

Mặt đất đều đang rung chuyển, phảng phất như có quái vật khổng lồ nào đó đang đến gần.

Diệp Trường Sinh và Hàn Lập lập tức đi ra ngoài, nhìn thấy phía ngoài tường vây, ngoài thôn xa hơn một chút, cát bay đá

chạy, cuồng phong loạn vũ, nổi lên từng đợt quái phong màu đen.

Căn bản không thấy bất cứ cái gì, hơn nữa nơi mà quái phong màu đen thổi qua, trên mặt đất đều ngưng kết một tầng băng sương màu đen thật dày.

Thoạt nhìn cực kỳ hàn, chính là âm phong mà các trưởng lão kia nói tới.

Quả nhiên không phải người thường có thể chịu đựng được, Hàn Lập nhìn thấy băng sương trên mặt đất biến sắc.

Nếu như muốn rời đi, đi lên Bạo Phong Sơn, nơi đó khắp nơi đều là loại âm phong này.

Nhưng những âm phong này vừa tới gần thôn gần trăm thước liền lập tức tán loạn, thủy chung không cách nào vượt qua được giới hạn vô hình.

Ánh mắt Diệp Trường Sinh nhìn về phía đài cao giữa thôn, trận pháp nơi đó đang vận chuyển, chống đỡ loại âm phong này.

Bên trong âm phong, thanh âm vật nặng rơi xuống đất không ngừng vang lên, một bóng đen to lớn cao vài chục trượng từ trong gió đi ra.

Sau khi thấy rõ diện mục thật sự của bóng đen, Hàn Lập trực tiếp hít vào một ngụm khí lạnh.

Vừa nhìn, bóng đen này phảng phất như một con vượn lớn màu xám tro, nhưng mặt con thú này có bốn con, dưới xương sườn có hai cánh, ánh mắt đỏ máu, tràn đầy khí tức giết chóc vô tận.

“Là Giáo Tranh Thú, mau đưa đại thuấn lại đây!”

Từng tiếng la hét hoảng sợ vang lên, mấy người trong thôn chứng kiến quái thú to lớn dữ tợn như vậy hít sâu một hơi khí lạnh, trong mắt tràn đầy vẻ sợ hãi.

Quá lớn!

Trước kia không phải không có Giáo Tranh Thú tấn công thôn xóm, nhưng những thứ kia đều cao vài chục trượng, rất dễ đối phó.

Hiện tại con này so với trước kia lớn gấp ba lần, thực lực rõ ràng cũng mạnh hơn!

Kèm theo từng tiếng quát, từng tấm khiên mặt bị đưa đến trên tường thành, bị các chiến sĩ kia tiếp lấy.

Các chiến sĩ kia một tay cầm khiên, một tay cầm vũ khí trắng như tuyết, chuẩn bị bất cứ lúc nào cũng có thể công kích con cự thú này.

Mà đám người Bảo Hoàn Tử vừa mới gặp mặt bọn Diệp Trường Sinh cũng xuất hiện trên tường thành, trong tay mỗi người đều cầm một viên Tinh Thạch cỡ ngón cái màu xanh biếc.

Theo trong miệng bọn hắn lẩm bẩm, một lát sau, trên tinh thạch màu xanh nhạt bắn ra một đạo quang mang, rơi vào trên bệ đá to lớn trong thôn.

Sau một khắc, trên mặt đất bên ngoài thôn bỗng nhiên xuất hiện mấy xúc tu cực lớn do sương mù màu tím dày đặc biến thành.

Những xúc tu này thoáng cái đã tóm lấy hai chân của cự thú, kéo dài, không cho tiến lên.

Bước chân cự thú hơi bị ngăn cản, lúc này, các chiến sĩ trên tường thành lập tức ra tay, rậm rạp trường mâu, tên bắn như mưa.

Cự thú gầm lên giận dữ, há mồm phun ra một đạo âm phong, kết quả những mũi tên kia bị mất, trường mâu đều bị đông cứng, rơi xuống đất.

Cùng lúc đó, nó giống như bị chọc giận, bốn mắt huyết quang chớp động, “Phanh” một tiếng, lông trên cổ một số cái lông cứng bắt đầu dựng đứng lên.

Tiếp theo, nó cúi đầu, bộ lông dựng thẳng lên hóa thành vô số hắc mang bay vụt tới.

Trên tường đám chiến sĩ kia tựa hồ đã sớm biết phương thức công kích loại cự thú này, khi nhìn thấy nó cúi đầu, lập tức dựng khiên lên ngăn cản.

“Phanh! phanh! Phanh...”

Tiếng vỗ như cuồng phong mưa rào vang lên, những tấm thuẫn kia tựa hồ kiên cố dị thường, ngăn cản lại một phần hắc mang.

Nhưng lần này Giáo Xi Thú đột kích không giống trước kia, uy lực những lông đen từ cổ bắn ra cũng mạnh hơn trước rất nhiều.

Đại bộ phận tấm thuẫn vậy mà đều không thể ngăn trở hắc mang kia, chỉ một thoáng, lập tức trên mấy chục tấm thuẫn bị bắn thủng, lúc này xoay người ngã xuống tường đá, sinh tử không rõ!

Diệp Trường Sinh thấy, tên tu sĩ họ Kim trước đó từng lôi kéo bọn họ tới từ Đại Tấn cũng bị một mũi hắc mang bắn trúng, ngã xuống đất không dậy nổi.

“Mau lui lại!”

Trên tường thành, vang lên tiếng hô hoảng sợ, mấy vị tu sĩ kia thấy tình thế không ổn, liền nhảy từ trên đầu tường xuống trước tiên.

Các chiến sĩ còn lại cũng một đám cũng vô cùng hoảng sợ lui trở về, bọn họ căn bản không ngăn được con Giáo Xi thú này.

“Sao lại như thế này?”

“Tại sao lại xuất hiện một con Giáo Tranh thú lớn như vậy?”

“Chúng ta căn bản đánh không lại!”

.....

Những trưởng lão từ trong thạch sảnh đi ra thấy cảnh này, sắc mặt cũng đại biến, nhao nhao hoảng sợ không gì sánh được.

Cự đại Âm Minh Thú trước kia chưa từng thấy qua như vậy, theo lý mà nói chỉ có ở phụ cận Bạo Phong Sơn mới có thể nhìn thấy.

Sao nơi này lại xuất hiện một con?

“Tiêu rồi, cái này căn bản chúng ta không thể ngăn cản!”

“Thôn trang sắp bị hủy rồi!”

.....

Nhìn thấy con giao hoạt thú từng bước đi về phía trước, trên mặt cư dân trong thôn đều lộ ra vẻ tuyệt vọng.

Lẽ nào nơi tụ cư mà bọn họ vất vả lắm mới thành lập này lại bị hủy diệt như vậy?

Một khi thôn xóm bị hủy diệt, những người như bọn họ tuyệt không có khả năng may mắn còn sống sót, đều sẽ bị Giáo Hống thú ăn thịt!

Đi ra khỏi nhà kho, Diệp Trường Sinh nhìn con quái vật khổng lồ kia, hít mắt nói: “Thực lực của loại cự thú này không tầm thường, ta đi chiêu cố nó!”

Nói xong, mũi chân hắn điểm một cái, thân hình lập tức từ mặt đất bay lên, nhoáng một cái đã tới trên tường đá.

Nhìn thấy hắn bỗng nhiên xuất hiện, các trưởng lão cùng các tu sĩ trong thôn trên mặt đều lộ ra vẻ kinh ngạc.

Trước mặt cự thú cao tới mấy chục trượng, Diệp Trường Sinh nhỏ bé như con sâu cái kiến.

“Hắn muốn làm gì?” Bảo Hoàn Tử cùng tên tu sĩ họ Vân kia trợn mắt há hốc mồm nhìn một màn này.

Bọn họ đều chuẩn bị chạy trốn khỏi thôn này, đi tìm những thôn trang khác để nương tựa.

Kết quả nhìn thấy vị tu sĩ Nguyên Anh kỳ khả nghi Diệp Trường Sinh đột nhiên xuất hiện, lập tức dừng bước.

“Vèo!”

Mũi chân Diệp Trường Sinh điểm trên tường thành một cái, lập tức như một mũi tên nhọn, nhanh chóng lao về phía cự thú kia.

Một nhân loại ra tay với một con cự thú cao vài chục trượng, cảnh tượng đó giống như kiến càng lay cây, buồn cười không biết tự lượng sức mình.

Nhưng mà...

Lập tức, một màn khiến bọn họ trợn mắt há hốc mồm xuất hiện.

“Ầm!”

Sau một tiếng nổ lớn vang lên, con Giao Hổ thú cự lớn kia trực tiếp bay ngược ra ngoài.

Ngực, máu thịt nổ tung, lẳng không xuất hiện một cái lỗ thật lớn!

“Ầm!”

Con mãnh thú xảo trá to lớn kia nặng nề nện xuống mặt đất phía xa, thân thể bị đánh cho chia năm xẻ bảy vỡ ra, máu chảy đầy đất.

Yên tĩnh!

Sau một tiếng vang thật lớn từ lúc cự thú rơi xuống đất, khắp nơi yên tĩnh đến chết.

Trong thôn, tất cả mọi người đều rung động, vẻ khó tin, bọn họ nhìn cái kia rơi vào trên tường thành bóng người, như là nhìn Thần Ma.

Lực lượng gì có thể một quyền đánh bay cự thú như vậy?

Đây thực sự là con người có thể làm được sao?

Chẳng lẽ vị trước mắt này chính là dòng dõi Chân Linh trong truyền thuyết?

Diệp Trường Sinh đứng trên tường thành, nhìn thoáng qua bốn phía, thả người nhảy về phía thi thể to lớn của con Tỳ Hưu thú kia.

Sau lưng, sau một hồi trầm mặc, bộc phát ra tiếng hoan hô to lớn.

Trên mặt mỗi người đều lộ ra vẻ vui mừng như được sống sót sau tai nạn, nỗi lo lắng cũng giảm xuống.

“Vị Diệp đạo hữu này, không khỏi cũng quá nghịch thiên rồi?”
Bão Hoàn Tử ngơ ngác nhìn tường thành, lẩm bẩm nói.

Trong ánh mắt hắn ta tràn ngập vẻ chán động.

“Có lẽ, hắn thật sự có năng lực rời khỏi nơi này, khó trách hắn không có hứng thú tranh quyền đoạt lợi!” Lão giả họ Vân cũng mặt mũi tràn đầy vẻ không thể tưởng tượng nổi, thì thào nói ra.

“Xem ra ta đã đánh giá thấp Diệp sư thúc rồi!” Hàn Lập cố gắng đè nén cảm xúc kinh ngạc trong lòng, sắc mặt phức tạp tới cực điểm.

Đứng trước thi thể khổng lồ của Giáo Hồng thú, Diệp Trường Sinh đập vỡ đầu nó, lục lợi bên trong một hồi, tìm được một viên Tinh Thạch hình bầu dục màu xanh lá.

So với những viên đá trước kia thì lớn hơn rất nhiều, như là một viên đá cuội trong suốt, vô cùng tinh khiết.

“Hà Minh thú tinh phẩm chất như vậy, tại Âm Minh chi địa hẳn là rất hiếm thấy!” Diệp Trường Sinh cầm lấy miếng thú tinh này trầm nghĩ.

Ánh mắt của hắn nhìn về phía thế giới đen kịt mênh mông, trầm nghĩ chính mình hẳn là đi đánh giết Âm Minh thú như vậy, thu thập nhiều Âm Minh thú tinh.

Quay người trở lại thôn xóm, Diệp Trường Sinh chứng kiến tất cả mọi người đều mang ánh mắt kính sợ nhìn mình.

Mấy vị trưởng lão kia mang theo các thôn dân đi tới, hành đại lễ tạ ơn: “Đa tạ đạo hữu giết chết con cự thú kia, bảo trụ thôn này!”

“Không sao, nếu đã ở chỗ này, ta đương nhiên phải ra tay!”
Diệp Trường Sinh khoát khoát tay nói.

“Đạo hữu, chúng ta nguyện ý đề cử ngươi vì vị đại trưởng lão thôn này, mong rằng ngươi không nên từ chối!” Vị đại trưởng lão kia lập tức đi lên trước, nói với Diệp Trường Sinh.

Trong ánh mắt tràn đầy kính nể và lấy lòng, sau khi chứng kiến thực lực của Diệp Trường Sinh, suy nghĩ đầu tiên của người này là nhất định phải giữ người này ở lại trong thôn.

Một khi có người này, thôn này về sau có thể nói là an toàn không lo.

Diệp Trường Sinh nghe vậy trên mặt hiện lên vẻ kinh ngạc, lập tức lắc đầu, nói: “Tại hạ không có ý nghĩ đối với địa vị đại trưởng lão gì cả, đạo hữu không cần nói nữa!”

“Tại hạ sớm muộn gì cũng phải rời đi!” Diệp Trường Sinh nói.

Nghe được lời này của hắn, lão giả kia sửng sốt, lập tức hỏi: “Chẳng lẽ đạo hữu muốn đi Bạo Phong Sơn kia?”

“Đúng vậy, nơi này, tại hạ không thể ở lâu!” Diệp Trường Sinh cũng không giấu diếm.

Đại trưởng lão trong thôn trên mặt lộ ra vẻ do dự, không biết có nên khuyên bảo hay không.

Theo hắn thấy, mặc dù thực lực của Diệp Trường Sinh mạnh như vậy, nhưng xông vào Bạo Phong Sơn, hắn vẫn không xem trọng.

“Thôi được, nếu như Diệp đạo hữu đã có ý định này, lão phu cũng không nhiều lời nữa. Để tỏ lòng cảm tạ, túi trữ vật này sẽ đưa cho đạo hữu!”

“Nếu đạo hữu thật sự có thể đi ra ngoài, thì cũng có thể dùng được!”

Đại trưởng lão nói xong, lấy từ trong ngực ra một cái túi đựng đồ, đưa cho Diệp Trường Sinh.

“Đây là?”

“Trong thôn trước kia từng có một vị tiên bối Nguyên Anh kỳ tọa hóa, chính là hắn lưu lại túi trữ vật đây!” Đại trưởng lão cười ha hả nói.

“Thì ra là thế, vậy tại hạ không khách khí nhận lấy!” Diệp Trường Sinh nói xong tiếp nhận túi trữ vật đeo ở bên hông.

Thấy những thôn dân kia thức tỉnh cổ vũ chạy ra ngoài xử lý thi thể con Giáo Tranh thú kia, Diệp Trường Sinh lại nói với đại trưởng lão:

“Diệp mỗ có lẽ đã đi ra ngoài một khoảng thời gian, trước hết cáo từ chư vị!”

“Diệp đạo hữu muốn đi săn giết âm minh thú sao?” Đại trưởng lão nghe vậy lập tức hỏi.

“Đúng vậy, ta cảm thấy rất hứng thú đối với thú tinh Âm Minh!” Diệp Trường Sinh cũng không giấu giếm.

Đại trưởng lão thôn xóm nghe vậy lập tức móc ra một tấm da thú từ trong ngực, nói với Diệp Trường Sinh: “Đây là chúng ta thăm dò ra lâu dài, có thể sẽ có âm minh thú cỡ lớn thường lui tới, có lẽ có thể giúp được đạo hữu!”

“Ồ? Chỉ như thế đã là đạo huynh rồi!” Diệp Trường Sinh có chút bất ngờ nhận lấy quyển sách da thú, có vật ấy, mình ngược lại cũng không cần lãng phí thời gian đi tìm khắp nơi làm gì.

Quay đầu nhìn về phía Hàn Lập, Diệp Trường Sinh nói: “Hàn huynh, ta ra ngoài nhiều nhất là một tháng sẽ trở lại, trong thời gian này tốt nhất người nên chuẩn bị sẵn sàng!”

Hàn Lập nghe vậy sững sờ, lập tức nói: “Su diệt đã biết!”

Hàn Lập trong lòng vô cùng cấp bách, một tháng thời gian, hẳn phải chuẩn bị để leo lên Bạo Phong Sơn.

Diệp Trường Sinh sau khi nói xong, liền xoay người đi ra ngoài thôn, chỉ chốc lát sau hẳn đã biến mất trong bóng tối.

Mượn thị giác linh mẫn, Diệp Trường Sinh dựa theo tiêu ký trên bản đồ, đi mấy canh giờ, đi tới một chỗ trên sa mạc.

Khi hẳn xâm nhập sa mạc, rất nhanh cảm giác được nơi đây âm minh chi khí càng thêm nồng đậm.

Cũng không lâu lắm, trước mắt Diệp Trường Sinh xuất hiện một quái thú khổng lồ cao vài chục trượng.

Khi con thú này gầm gừ lao về phía hẳn, Diệp Trường Sinh trực tiếp xuất quyền đánh nát nó.

Sau đó, hẳn lấy từ trong đầu ra một viên thú tinh lớn có được so với lúc trước.

Hắn xoay người tiếp tục đi đến nơi khác.

.....

Một tháng sau, trong tay Diệp Trường Sinh cầm một cái bọc lớn dùng da thú khâu mà thành, trong túi căng phồng, chứa đầy đồ vật.

Không cần phải nói, tất cả đều là âm minh thú tinh, chỉ có chính hắn mới biết được, hắn thu thập được bao nhiêu là âm minh thú tinh bên trong.

Trở lại thôn xóm, Diệp Trường Sinh cũng nhìn thấy Hàn Lập võ trang đầy đủ.

Trên lưng hắn cũng đeo một cái bao lớn, bên trong không biết chứa bao nhiêu thứ.

Đồng thời, hắn mặc một chiếc áo khoác da thú vô cùng dày nặng, hiển nhiên là dùng để chống lạnh.

“Diệp sư thúc, ta chuẩn bị xong rồi, chúng ta lên đường thôi!”
Hàn Lập nhìn thấy Diệp Trường Sinh lập tức nói.

Khẽ gật đầu, Diệp Trường Sinh cầm cái bọc trong tay ném cho Hàn Lập, nói: “Người cầm lấy giúp ta!”

Hàn Lập đành phải nhận lấy, vai nhấc tay nhấc lên, hắn cảm giác mình như là một người hầu vậy.

Hai người hướng phía Bạo Phong Sơn đi đến, liên tiếp đi mấy canh giờ, mới đến chân núi này.

Bạo Phong Sơn là một toà cự sơn thông thiên ở phía Đông Bắc Âm Minh Chi Địa, từ xa nhìn lại chỉ có thể nhìn thấy một nửa sườn núi, còn lại bộ phận đều trực tiếp trong mây, không cách nào thấy rõ.

Núi này hoàn toàn do hắc thạch trụi lủi tạo thành, không có thảo mộc có thể sinh tồn trên núi. Hơn nữa bắt đầu từ độ cao ngàn trượng, trên núi liền xuất hiện Âm Minh Phong mãnh liệt.

Người bình thường một khi bước vào trong đó, sẽ có khả năng bị đông thành băng điêu.

Địa phương dày đặc Âm Minh Chi Khí như thế, là nơi mà những Âm Thú yêu thích nhất, ở phụ cận đây, từ đầu đến cuối giam cầm một ít Âm Minh Cự Thú vô cùng cường đại.

“Âm!”

Một đầu âm thú khổng lồ cao tới bốn năm mươi trượng bay ngược ra ngoài, thân thể đụng vào trên núi đá, bộc phát ra tiếng vang thật lớn.

Dòng máu đen nhánh chảy ra, con cự thú kia mềm nhũn ngã vật trên mặt đất, khí tức biến mất.

Hàn Lập thuần thục đi lên phía trước, sờ soạng trong đầu cự thú một hồi, đào được một viên thú tinh to bằng nắm tay, cất vào trong cái túi cực lớn đang cầm trên tay.

Đoạn đường này, Diệp Trường Sinh giết chết từng con âm thú, còn Hàn Lập lại gánh vác việc lấy thú tinh.

Trong túi da thú cực lớn kia, đã đựng hơn hai trăm miếng thú tinh lớn nhỏ.

Âm thú của cả Âm Minh Chi Địa hơi lớn một chút trên cơ bản đều bị Diệp Trường Sinh đánh chết.

Âm thú cư trú trên Bao Phong Sơn này, cũng khó ngăn cản một quyền của hắn.

“Đi thôi, mau chóng đến đỉnh núi trước khi khe hở mở ra lần này, nếu không chúng ta lại phải leo lên mấy tháng nữa!” Diệp Trường Sinh ngập ngừng nói, cất bước hướng đỉnh núi leo đi.

Hàn Lập theo sát phía sau.

Khe hở không gian trên Bao Phong Sơn mở ra có quy luật nhất định, thường mấy tháng mới có thể xé rách một lần.

Lần xé rách gần nhất là bảy tám ngày sau, đối với hai người Diệp Trường Sinh mà nói, thời gian là rất ngắn.

Bao Phong Sơn rất cao, đi đầu một ngàn trượng, hai người không tốn bao nhiêu thể lực liền leo lên.

Nhưng tiếp tục bay lên, lại xuất hiện một cơn gió âm u.

Diệp Trường Sinh không có cảm giác gì, cơ thể hắn mạnh mẽ tới mức không có bất cứ ảnh hưởng gì đối với hắn.

Nhưng Hàn Lập dần dần cảm thấy rét lạnh, vì vậy liền nắm thật chặt áo khoác da thú nặng nề trên người.

Cứ như vậy tiếp tục đi lên mấy trăm trượng, chung quanh đã triệt để biến thành một mảnh sông băng phản quang óng ánh.

Sắc mặt Hàn Lập đã bị đông cứng, hắn ngẩng đầu nhìn thoáng qua Diệp Trường Sinh, phát hiện vị sư thúc này một bộ dạng hoàn toàn không bị ảnh hưởng, không khỏi cười khổ một tiếng.

“Lần này nếu có thể chạy thoát, về sau ta nhất định tìm một bộ công pháp luyện thể để tu luyện!” Hàn Lập trong lòng âm thầm thề.

Hắn lấy ra một viên Hỏa Diễm Thạch quý giá để sưởi ấm nơi chiếc áo khoác của mình.

Đây là thứ lấy được từ thôn xóm trước đó, hắn đã tốn không ít sức lực mới miễn cưỡng gom góp được mấy viên.

.....

Một khối cự nham tiếp cận đỉnh Bạo Phong Sơn, Diệp Trường Sinh và Hàn Lập đứng lặng ở đó, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời.

Sắc mặt Hàn Lập trắng bệch, ánh mắt ngưng trọng, trong lòng không khỏi sinh ra một tia lo lắng.

Diệp sư thúc có ứng phó được không?

Trên đỉnh đầu bọn hắn, là hơn một ngàn âm thú xương sườn mọc cánh bay múa, lớn nhỏ không đều, nhưng mỗi một con đều dữ tợn hung mãnh không gì sánh được.

Trong đôi mắt màu máu kia lóe lên vẻ tham lam.

Một tiếng thét dài vang lên, mấy chục con âm thú trực tiếp lao xuống.

“Tảng đá!”

Thanh âm bình tĩnh của Diệp Trường Sinh truyền đến, Hàn Lập nghe vậy liền vội vàng đem một khối đá lớn chuẩn bị sẵn dưới chân lên, đưa tới.

Cầm tảng đá trong tay, song chưởng hợp lại, đập nó thành một mảnh đá vụn.

Diệp Trường Sinh nắm một đồng đá vụn, ném mạnh lên bầu trời.

Trên Bạo Phong Sơn thường thấy nhất là hắc thạch, thời khắc này lại hóa thành vũ khí đáng sợ nhất, phát ra vô số tiếng gầm

rú sắc nhọn, nện ở trên thân từng con âm thú đang bay múa.

“Phanh! phanh! Phanh...”

Tiếng nổ không ngừng truyền đến, từng con âm thú hình thể to lớn sau khi bị tảng đá đập trúng, trực tiếp rơi xuống.

Trong chớp mắt, liền có mấy chục con âm thú rơi rụng, mà Diệp Trường Sinh, vẫn không ngừng nắm lên đá vụn, ném lên bầu trời.

Hàn Lập sử dụng một thanh tiểu kiếm màu trắng sắc bén, liên tục cắt đá ở xung quanh, đưa cho Diệp Trường Sinh.

Sau đó, Diệp Trường Sinh biến nó thành vũ khí, đánh lên bầu trời.

Một trận chiến cứ thế vang lên, trên bầu trời không ngừng vang lên các loại tiếng rống phẫn nộ, từng hòn đá bay ra, hóa thành lưới đạn, tàn sát đám âm thú kia.

Không biết qua bao lâu, giữa bầu trời chỉ còn lại có một hai trăm con âm thú đang xoay quanh, chúng nó không cam lòng gào thét, cuối cùng rút lui.

Trên mặt đất, Diệp Trường Sinh ra lệnh cho Hàn Lập móc tất cả thú tinh rơi trong cơ thể âm minh thú ra.

Về phần những nơi xa, không quản được nữa.

Sau khi xử lý âm thú nơi đây, hai người đứng trên đỉnh Bạo Phong Sơn, trong tay Hàn Lập mang theo hai cái bọc, chất đầy thú tinh.

Hai ngày sau, trên bầu trời cách đỉnh núi mấy trăm trượng, đột nhiên xuất hiện một vết nứt không gian lớn hơn mười trượng.

Theo khe hở không gian xuất hiện, thiên địa linh khí bên ngoài lập tức tràn vào, Diệp Trường Sinh cùng Hàn Lập lập tức phát giác pháp lực cùng thần thức của mình đều đã trở về.

Vèo!

Vèo!

Hai người lập tức hóa thành độn quang, nhanh chóng xông ra ngoài, bay ra khỏi không gian vết nứt.

Loạn Tinh Hải, gần một hòn đảo nào đó, mặt biển xanh thẳm, bốn bề yên tĩnh im ắng.

Đột nhiên, một chỗ trên mặt biển có nước biển bốc lên, một cỗ hắc vụ từ đáy biển xông ra, lập tức sương mù đen như mực tràn ngập ra, trong nháy mắt liền đạt đến phạm vi mấy trăm trượng.

“Quỷ vụ!”

Trên đảo, một ít phàm nhân cùng tu sĩ thấy một màn này đều kinh hoảng vô cùng hô to.

Bọn họ nhanh chóng chạy đi, phi độn ra ngoài, sợ quỷ vụ này lan đến gần hòn đảo.

Mọi người đang kinh hoảng không chú ý tới, một đạo kim quang trong chớp mắt từ quỷ vụ bay độn ra ngoài.

Cũng không lâu lắm, một đạo thanh quang theo sát phía sau bay ra, lóe lên một cái rồi biến mất.

Hai đạo độn quang một mực bay ra xa ngàn dặm, sau đó mới dừng lại, đứng ở trên không trung, nhìn đại lượng tôm cá cắn nuốt vào sương mù đen dần dần biến mất.

“Cuối cùng rời khỏi cái địa phương quỷ quái kia!” Hàn Lập thở dài một hơi nhẹ nhõm, nói ra.

Hắn xoay người nhìn về phía Diệp Trường Sinh, lại phát hiện vị sư thúc này đang cầm một tấm bản đồ, dường như đang xem xét gì đó.

Hướng về phía Diệp Trường Sinh thì lễ một cái, Hàn Lập nói: “Đa tạ sư thúc tương trợ, nếu không Hàn Lập lần này hơn phân nửa không thể thoát thân khỏi Âm Minh Chi Địa!”

Diệp Trường Sinh xoay người lại, ngáp ngừng nói: “Hàn huynh, còn nhớ những lời ta từng nói ở Thiên Nam không?”

Hàn Lập nghe vậy, trên mặt lập tức lộ ra một vòng tươi cười bất đắc dĩ.

Hắn biết Diệp Trường Sinh muốn nói chính là chuyện giao dịch cùng hắn về Huyền Thiên Tiên Đẳng.

Nếu như nói, lúc trước ở Thiên Nam, trong lòng Hàn Lập ít nhiều còn có chút không tình nguyện.

Vậy bây giờ trong lòng đã không còn suy nghĩ nhiều như vậy.

Diệp sư thúc đã muốn, vậy cứ cho hắn là được!

Hàn Lập không do dự nữa, lập tức từ trong túi trữ vật lấy ra một cái hộp ngọc, nói: “Trong này chính là cây Huyền Thiên Tiên Đẳng kia, hôm nay liền đưa cho sư thúc!”

Nói xong, ném cho nàng ta.

Gốc tiên đẳng này, Hàn Lập bởi vì nó mà bị Thiên Nam Nguyên Anh từ nam truy sát đến phương bắc, vẫn chưa từng rời đi.

Nhưng hôm nay trước mặt Diệp Trường Sinh, hắn không thể không lấy ra.

Một kiện Huyền Thiên chi vật, mặc dù Hàn Lập hiện tại cũng không phải là biết rõ thứ này rốt cuộc đại biểu cho cái gì.

Thế nhưng, chỉ cần dựa vào một vài truyền thuyết cũng đủ để nó biết, đây tuyệt đối là thứ có giá trị không thể nào đo lường được.

Toàn bộ tu tiên giới, không có khả năng tìm ra vật nào có thể sánh ngang với vật này.

Tuy rằng cây Huyền Thiên Tiên Đẳng này đã héo rũ, nhưng đối với Hàn Lập có được bình nhỏ mà nói, việc cứu số vật này cũng không phải là không có khả năng.

Khi ở trong động phủ kia nhìn thấy Huyền Thiên Tiên Đẳng trong tích tắc, Hàn Lập đã từng nghĩ tới, tương lai nếu đem vật ấy cứu sống, vậy sẽ kết ra dạng quả gì?

Có lẽ sẽ xuất hiện một quả tiên quả sau khi ăn vào có thể khiến người ta phi thăng.

Điều này cũng không phải không có khả năng, tu tiên giới cũng có tin đồn như vậy.

Ăn hết một quả Huyền Thiên Tiên Quả, lĩnh ngộ pháp tắc trong đó, trực tiếp phi thăng lên thượng giới.

Nhưng hiện tại điều này, cũng không có quan hệ với Hàn Lập.

Tiếp nhận hộp ngọc, sau khi mở ra nhìn thoáng qua, Diệp Trường Sinh phát hiện đây là một cây dây leo ốm yếu, hầu như sắp khô héo.

Hầu như không nhìn thấy một màu xanh lá, tất cả đều là màu vàng khô!

Nháy mắt khi mở ra, liền cảm giác được một loại ba động kỳ lạ từ trên Huyền Thiên Tiên Đẳng tản ra.

Diệp Trường Sinh nhìn kỹ vài lần, sau đó thu vật này lại.

Lập tức cũng móc ra một cái hộp ngọc từ trong túi trữ vật, Diệp Trường Sinh nói: “Đây là vật liệu đáp ứng người luyện chế pháp bảo!”

Đồng thời, hắn vút một tấm tàn đồ lóe lên ánh sáng trắng về phía trước, nói: “Hiện giờ chúng ta đã đến Loạn Tinh Hải, đã như vậy, tấm Hư Thiên tàn đồ này liền giao cho người đi!”

Trong tay Diệp Trường Sinh có hai tấm Hư Thiên tàn đồ, một tấm đến từ Cực Huyền, một tấm đến từ Huyền Cốt lão ma.

Hôm nay nếu như thông qua La Hầu đi tới Loạn Tinh Hải, vừa lúc đưa thừa cho Hàn lão ma.

Nếu không, không nhìn thấy được cảnh tượng Hàn Lập để cho Trụ hét lớn, ít nhiều có chút tiếc nuối.

“Loạn Tinh Hải? Hư Thiên tàn đồ?”

Nghe được hai cái tên này, Hàn Lập đầy bụng nghi hoặc, trong ánh mắt tràn đầy khó hiểu.

Nhưng Diệp Trường Sinh không có tâm tư giải thích cho hắn, khoát tay áo nói: “Người sẽ biết nhanh thôi!”

Hàn Lập nghe vậy cũng không hỏi nhiều nữa, mở hộp ngọc kia ra, nhìn thoáng qua, trên mặt lập tức lộ ra vẻ kinh ngạc.

Hắn lập tức bắn ra một đạo quang mang màu xanh, bắn về phía cây trúc khô héo kia, chỉ một thoáng, mấy đạo thiểm điện bắn ra.

“Thiên Lôi Trúc!” Hàn Lập phát ra một tiếng thét kinh hãi, trên mặt tràn đầy vẻ sợ hãi lẫn vui mừng.

Vốn tưởng rằng Diệp Trường Sinh sẽ không đưa cho hắn tài liệu luyện khí đỉnh cao nào, không nghĩ tới vị sư thúc này rõ ràng lại trực tiếp đưa cho hắn một cây Thiên Lôi Trúc!

Đây là một trong tam đại thần mộc của tu tiên giới đấy!

Hơn nữa, cây trúc này lại mang theo rễ cây, nói cách khác chính mình có thể nuôi dưỡng cây trúc này.

Mặc dù là bạch sắc Thiên Lôi Trúc, nhưng bằng vào bình nhỏ, hoàn toàn có thể khiến cho nó phát triển thành Thiên Lôi Trúc vạn năm màu vàng!

Thật sự là quá vượt quá tưởng tượng trong lòng hắn!

Nhìn thấy vật ấy, trong lòng Hàn Lập tràn ngập vui mừng lẫn sợ hãi.

Giờ khắc này, hắn thậm chí sinh ra một loại cảm kích đối với việc sản xuất Diệp Trường Sinh!

“Người tu hành công pháp Mộc thuộc tính, vật này có thể làm tài liệu luyện chế bốn mạng pháp bảo của người!”

“Tốt rồi, nếu giao dịch đã hoàn thành, sau này chúng ta gặp lại!” Diệp Trường Sinh bỗng nói một câu, sau đó phân biệt phương hướng một chút, lập tức phi độn về phía xa.

Hàn Lập đứng trên không trung một lúc lâu, sau đó xoay người bay về phía hòn đảo.

“Dùng Thiên Lôi Trúc và Hư Thiên Điện tàn đồ đổi lấy Huyền Thiên Trảm Linh Kiếm, hắn không tính là lừa Hàn lão ma chứ?”

“Dù sao ta cũng mang hấn ra khỏi Âm Minh Chi Địa, hấn nên cảm tạ ta mới đúng, thanh Huyền Thiên Trảm Linh Kiếm này xem như tạ lễ đi!” Diệp Trường Sinh trong lòng thầm nghĩ.

Vừa phi hành, Diệp Trường Sinh vừa kiểm tra thu hoạch lần này của mình.

Ngoại trừ Huyền Thiên Tiên Đẳng, hấn còn chiếm được mấy trăm miếng Âm Minh Thú Tinh, bắt quá tại Âm Minh chi địa bên ngoài, vật này đại khái được gọi là Hồn Thạch.

Trừ cái đó ra, còn có túi trữ vật của bốn gã tu sĩ Nguyên Anh.

Trong đó có ba Nguyên Anh đến từ Hạo Nhiên Các bị hấn giết chết, một là tu sĩ Nguyên Anh đã từng tọa hóa tại Âm Minh Chi Địa.

Diệp Trường Sinh mở từng túi trữ vật, trong túi trữ vật của ba tu sĩ Nguyên Anh Hạo Nhiên các, hấn chiếm được một đồng pháp bảo đao xoa kiếm kích.

Tổng cộng có hơn hai mươi kiện, trong đó hơn một nửa là cổ bảo.

Có lẽ giá trị của đồng pháp bảo này phải tới hai trăm vạn linh thạch.

Diệp Trường Sinh từ trong đó lấy ra hai ba món uy lực khá lớn thu vào, còn lại tính bán đi tất cả.

Còn có sáu ngàn viên linh thạch bậc trung và một đồng linh thạch bậc thấp, tổng giá trị hơn sáu mươi vạn linh thạch.

Còn lại mấy thứ như phù lục, đan dược, một đồng lớn, Diệp Trường Sinh đại khái nhìn một chút, trên cơ bản đều là những thứ không có tác dụng nhiều đối với hấn.

Còn phát hiện thêm một bộ công pháp, chính là Hạo Nhiên Chính Khí Quyết - công pháp nổi tiếng nhất của Hạo Nhiên các!

Nghe nói đây cũng là một trong những công pháp đứng đầu của Nho gia, không biết có thể so sánh với Thiên La Chân công của Vạn Pháp môn ở Loạn Tinh Hải hay không.

Đem mấy thứ này phân loại cất đi, Diệp Trường Sinh lại mở ra túi trữ vật của vị tu sĩ Nguyên Anh đã tọa hóa tại Âm Minh

kia.

Bên trong có một ngàn viên linh thạch trung giai, sáu bảy món pháp bảo, một bộ công pháp đỉnh cấp, một bản chép tay và một xấp giấy cổ đan dược linh tinh tạp.

Diệp Trường Sinh cầm lấy đan phương cổ kia, nhìn thoáng qua, trên mặt đột nhiên lộ vẻ vui mừng.

Nguyên Hợp Đan!

Cái này đúng là một cái ghi lại một loại đối với Nguyên Anh tu sĩ pháp lực tinh tiến rất có ích lợi đan phương.

Nhìn đồng linh dược chỉ chít chằng chịt phía trên, Diệp Trường Sinh thầm nghĩ: “Xem ra phải đến Thiên Nam thu thập một đồng linh dược này rồi. Tại Loạn Tinh Hải loại linh dược này rất thiếu thốn, sợ rằng rất khó tìm được một phần tài liệu!”

Thu hồi đan phương, hắn lại lấy ra bản chép tay kia xem xét.

Trên bản chép tay này, ghi chép một ít kỳ văn đồn đại mà vị tu sĩ Nguyên Anh này bình sinh gặp được.

Người này đến từ Đại Tấn, là tán tu hải ngoại Đại Tấn, ngày thường tu hành trên một hải đảo.

Sau khi tu thành Nguyên Anh, hắn thường xuyên tới các nơi trong Đại Tấn, du lịch khắp hải ngoại các đảo.

Trong thời gian đó, rất nhiều truyền thừa cổ xưa của Đại Tấn đều có giao lưu, từng bãi phỏng qua rất nhiều môn phái cổ xưa.

Thông qua bản chép tay này, Diệp Trường Sinh đối với tình huống tu tiên giới của Đại Tấn cũng có nhận thức tỷ mỉ hơn.

Tuy rằng vị tu sĩ Nguyên Anh này không biết đã bao nhiêu năm trước rồi, nhưng là những môn phái hắn ghi lại, đại đa số đến hôm nay vẫn còn tồn tại.

Ví dụ như thập đại chính phái, thập đại ma tông... cùng với các môn phái của Tiểu Cực cung ở Bắc Cực băng nguyên, trên đó cũng có ghi chép.

Tại bản chép tay cuối cùng, vị tu sĩ Nguyên Anh này có nhắc đến một loại linh vật có thể trợ giúp đột phá Nguyên Anh trung kỳ ở một nơi nào đó ngoài hải ngoại.

Vì vậy, người này liền ra biển tìm kiếm, sau khi bản chép tay cũng không còn nội dung đó nữa.

“Xem ra, vị Nguyên Anh Đại Tấn này hẳn là bị cuốn vào quỷ vụ trong lần ra biển kia, cũng là không may!”

Thu hồi bản chép tay, ánh mắt của Diệp Trường Sinh lóe sáng.

Đại Tấn, sớm muộn gì cũng phải đi một lần, nhân giới tu hành thánh địa, kiểu gì cũng phải đi xem một chút.

Diệp Trường Sinh đem linh thạch, công pháp cùng một kiện pháp bảo lựa chọn cất vào trong túi trữ vật của mình, những đồ vật còn lại đều cất vào một túi trữ vật khác.

Hôm nay, trên lưng hắn đeo hai cái Túi trữ vật to lớn, cùng một cái túi linh thú siêu đại.

“Cái này đặt ở Cái Bang cũng là ba vị trưởng lão!” Diệp Trường Sinh mắng thầm một câu.

Qua một đoạn thời gian, Diệp Trường Sinh đi tới bên ngoài Thiên Tinh thành, đeo Thiên Huyền mặt nạ, sau khi thay đổi hình dáng và khí tức, hắn tiến vào trong thành.

Tuy trong thành có Thiên Tinh Song Thánh, nhưng dựa vào mặt nạ thần kỳ của Thiên Huyền, hắn trong tòa thành này, muốn bị phát hiện gần như là không thể.

Cho dù là thần thức của Nguyên Anh Hậu Kỳ tu sĩ cũng chưa chắc có thể xem thấu loại nguy trang này.

Càng không cần phải nói, Thiên Tinh Song Thánh cũng không có khả năng nhận rồi không có việc gì làm, mỗi ngày đều thả thần thức ra kiểm tra người tiến vào Thiên Tinh thành.

Cho nên hắn yên tâm can đảm tiến vào thành này.

Sau khi ở trong thành đi một hồi, Diệp Trường Sinh thấy được cửa hàng của Diệu Âm Môn.

Thoạt nhìn cửa hàng này đã trải qua một phen xây dựng, so với trước kia xa hoa hơn rất nhiều.

“Xem ra trong mấy năm nay, Diệu Âm Môn phát triển cũng không tệ lắm!”

Diệp Trường Sinh suy nghĩ một chút, đi vào trong cửa hàng, một nữ tử trẻ tuổi lập tức đi tới trước mặt.

“Khách nhân có gì muốn? Các loại đan dược, pháp khí Diệu Âm môn chúng ta bán, phù lục các loại đầy đủ, phẩm chất thượng giai!”

Thiếu nữ thoạt nhìn mười lăm mười sáu tuổi này ánh mắt lưu chuyển, khéo cười tươi hê, dùng tiếng nói thanh thúy như Hoàng Đình như Diệp Trường Sinh giới thiệu các loại thương phẩm của Diệu Âm Môn.

Diệp Trường Sinh mất tập trung lắng nghe, thần thức cũng đã khuếch tán ra, quét về phía cửa hàng này.

Chỉ là, thần thức mới ly thể một trượng, liền cảm giác được một cỗ lực cản.

“Ân? Xem ra Diệu Âm Môn thật sự là chim thương đôi đan. Loại cấm chế bậc này đều đã dùng đến. Loại cấm chế như vậy cho dù là tu sĩ Nguyên Anh Kỳ thì thần thức cũng không có cách nào đột phá a?”

Ánh mắt Diệp Trường Sinh lóe lên, trong lòng do dự không biết có nên cưỡng ép đột phá tầng cấm chế này không.

Hắn muốn nhìn xem có phải Tử Linh và Chu Viện đang ở trong cửa hàng này hay không.

Nhưng suy nghĩ một chút vẫn buông tha, lấy thần thức của hắn đột phá cấm chế như vậy tự nhiên là dễ dàng, bất quá như vậy tất nhiên sẽ dẫn phát động tĩnh không nhỏ.

Chuyện này vi phạm với suy nghĩ mình muốn khiêm tốn vào thành.

“Xem ra những năm gần đây Diệu Âm môn phát triển thật sự rất nhanh, như vậy cũng tốt, vừa lúc có thể xử lý những thứ giết người đoạt bảo này giúp ta!”

“Chính là không biết Diệu Âm Môn hiện tại có chấp nhận trưởng lão như ta hay không?”

Trong mắt Diệp Trường Sinh hiện lên một tia thần sắc khó hiểu, hắn đem một tấm truyền âm phù đưa cho cô gái bên cạnh, nói:

“Đưa vật này cho môn chủ các ngươi, cứ nói là có lão hữu tới thăm!”

Nói xong, hắn liền rời khỏi cửa hàng, rời khỏi Thiên Tinh Thành.

Bên ngoài Thiên Tinh thành, trên Nam Minh đảo, một đạo độn quang nhanh chóng bay đến nơi này.

Thân ảnh Diệp Trường Sinh xuất hiện ở đây, hắn nhìn khắp nơi một chút, tiến vào trong một quán trà trên Nam Minh đảo.

“Khách quan, mời vào trong!” Tiểu nhị tiến lên nhiệt tình nói.

“Ta sẽ sắp xếp một phòng trên lầu hai cho ta!” Diệp Trường Sinh nói.

“Ai, xin mời đi theo ta!”

Dưới sự dẫn dắt của tiểu nhị trà lầu, Diệp Trường Sinh đi tới nhả gian trên lầu hai, rót một chén trà, lặng lẽ chờ đợi.

Nam Minh đảo cách Thiên Tinh thành gần nhất là trung tâm di chuyển, tuy diện tích nơi này không lớn, nhưng bên trong có một lượng lớn tu sĩ Tinh Cung đóng quân, coi như là trạm gác bên ngoài của Tinh Cung.

Ngày bình thường hòn đảo nhỏ này náo nhiệt không gì sánh được, tu sĩ phạm nhân lui tới đông đảo, bởi vậy chuyên môn thiết lập không ít trà lầu các loại đồ vật.

Diệp Trường Sinh tiến vào tòa trà lầu này rất bình thường, phạm nhân cũng có thể lui tới.

Trên tòa đảo này còn có không ít trà lầu chuyên môn cho tu sĩ, nghiêm cấm phạm nhân tiến vào bên trong.

Trong những trà lầu này, chuyên môn căn cứ theo tu vi của tu sĩ để chế ra các phục vụ có phẩm chất khác nhau, đây cũng coi như là một đặc sắc lớn của đảo này.

Diệp Trường Sinh ngồi trên đảo này không bao lâu, thần thức liền thấy một đạo độn quang từ ngoài đảo nhanh chóng bay tới.

Trong độn quang là một bóng người quen thuộc.

Diệp Trường Sinh tâm niệm vừa động, truyền âm tới.

Một lát sau, cửa phòng bị gõ vang.

“Mời vào!”

Theo tiếng nói của hân rơi xuống, cửa phòng mở ra, một thiếu phụ dáng người uyển chuyển, lụa mỏng che mặt đi đến.

“Diệp huynh, chúng ta đã mấy chục năm rồi chưa gặp mặt!”
Giọng nói dịu dàng uyển chuyển vang lên, cô gái tháo mạng che mặt xuống, để lộ dung mạo kiều diễm vô song, mỉm cười ngâm nga ngồi đối diện với Diệp Trường Sinh.

Đánh giá nàng một chút, Diệp Trường Sinh khẽ cười nói:
“Chúc mừng phu nhân tiến vào Kết Đan trung kỳ!”

Người tới chính là Chu Viện, môn chủ Diệu Âm môn. Hơn mười năm qua, tu vi của nàng đã đến Kết Đan trung kỳ.

“Chút tu vi này của ta tiến bộ đã tính là gì. Bây giờ Diệp huynh đã nhìn không thấu tu vi của ta rồi, sẽ không tiến vào Nguyên Anh kỳ chứ?” Chu Viện quan sát Diệp Trường Sinh một lát rồi nói.

Đương nhiên, đây chỉ là lời nói đùa, nàng cũng không cho rằng Diệp Trường Sinh thật sự đã là tu sĩ Nguyên Anh Kỳ.

Loại chuyện như vậy làm sao có thể?

Một người kết đan mới vài chục năm đã tiến vào Nguyên Anh kỳ, quả thực như nằm mơ giữa ban ngày, truyền đi rất khó khiến cho người khác tin tưởng.

Chu Viện đương nhiên biết thiên tư của Diệp Trường Sinh thật sự rất tốt, nhưng mà mấy chục năm nay tiến vào Nguyên Anh kỳ, vẫn là quá mức Ma Huyền.

Dựa theo suy đoán của nàng, hiện tại Diệp Trường Sinh nhiều lắm là Kết Đan hậu kỳ hoặc là tu sĩ Giả Anh.

Bởi vì đối phương quá mức cao thâm mật trắc, chắc là dùng cách nào che dấu tu vi, cho nên chính mình mới nhìn không thấu đối phương.

Đối với lời nói của Chu Viện, Diệp Trường Sinh cười mà không nói, không có dây dưa ở đề tài về tu vi của mình.

Hắn ngược lại hỏi: “Tại sao không thấy Tử Linh tiên tử?”

Ánh mắt Chu Viện chuyển động, trong mắt xuất hiện vài phần ám muội, thầm nghĩ: “Quả nhiên Diệp huynh có hứng thú với Ngưng Nhi sao?”

“Nếu gả Ngưng Nhi cho hắn, có lẽ...”

Chu Viện cười duyên một tiếng, nói: “Diệp huynh vừa gặp mặt đã quan tâm tới con gái ta, nhưng không quan tâm chuyện ta

và Diệp Âm Môn chút nào. Thật là khiến thiếp thân thương tâm!”

“Nếu ngươi muốn, ta cũng không ngại quan tâm ngươi một chút!” Diệp Trường Sinh liếc mắt nhìn nàng một cái, ngập ngừng nói.

Chu Viện nghe vậy, nụ cười lập tức cứng đờ. Nàng không thể tiếp nhận chuyện cười như vậy.

Nàng cười cười, nói ra: “Ngưng nhi mấy năm trước sau khi Kết Đan thành công liền rời khỏi Thiên Tinh Thành, nàng tính đi du lịch một phen, nói là muốn tìm một bộ công pháp thích hợp hơn cho mình!”

“Có người nói đây là ý định mà Diệp trưởng lão đưa cho nàng!” Chu Viện nói rồi nhìn sang Diệp Trường Sinh.

Chu Viện cảm thấy rất hứng thú với Tô Nữ thể mà Diệp Trường Sinh nói.

Từ sau khi Diệp Trường Sinh nói cho Tử Linh nàng có loại thể chất này, hai mẹ con lật khắp các loại sách cổ, cũng không tìm ra bất cứ miêu tả gì về loại thể chất này.

Điều khiến người ta hoài nghi đây có phải là một loại thể chất mà Diệp Trường Sinh thuận miệng biên ra hay không.

Nhưng Tử Linh đối với Diệp trưởng lão lại rất tin tưởng, cảm thấy hẳn sẽ không tùy tiện lừa gạt mình, Diệp trưởng lão nhất định là có thâm ý của hẳn ở bên trong.

Dù sao thì với tư chất của mình, dựa theo con đường tu luyện đứng đắn, đời này cũng khó mà đạt tới Nguyên Anh cảnh.

Đã như vậy, không bằng cược một phen, đi tu luyện công pháp ma đạo kia, nhìn xem mình có phải thật sự có thiên phú ở phương diện này hay không.

Bởi vậy sau khi Kết Đan thành công, Tử Linh liền rời khỏi Thiên Tinh Thành, ra ngoài du lịch xem có thể tìm được công pháp ma đạo gì không.

Nghe Chu Viện nói vậy, gương mặt Diệp Trường Sinh lộ vẻ tiếc nuối, nói: “Hóa ra là như vậy? Đáng tiếc, trong tay ta vừa vặn có một bộ công pháp ma đạo đỉnh cấp, vốn định để nàng tu luyện!”

“Đã như vậy, lần sau gặp lại rồi tính!”

Chu Viện nghe vậy, trong thần sắc lộ ra một tia tiếc hận. Công pháp có thể lọt vào mắt xanh của Diệp Trường Sinh chắc chắn không phải là công pháp đơn giản.

Nghe nói hẳn ta giết truyền nhân của Lục Đạo Cực Thánh, sẽ không phải là công pháp mà hẳn ta nói tới là Lục Cực Chân Ma công chứ?

Nếu là bộ công pháp kia mà nói, Tử Linh kia thật sự đã bỏ qua một cơ duyên to lớn.

Đệ nhất ma công ở Loạn Tinh Hải, Chu Viện không nghĩ ra trên đời này còn có loại công pháp nào có thể mạnh hơn Lục Cực Chân Ma Công!

Chu Viện thở dài một tiếng, cầm lấy một túi trữ vật trên bàn nói: “Diệp huynh, những tài liệu luyện khí lần trước huynh nhờ ta thu thập giúp, hiện tại tất cả đều đã sưu tập được!”

“Vì thu thập được những vật này, Diệu Âm Môn đã phí rất nhiều khí lực!” Chu Viện nói, đẩy túi trữ vật tới.

Tiếp nhận túi trữ vật, thần thức của Diệp Trường Sinh đảo qua, những tài liệu bên trong chính là tài liệu cần thiết để luyện chế Thanh Linh giáp.

Nghe được trong giọng nói của Chu Viện, tựa hồ có ý mời thưởng công, Diệp Trường Sinh cười cười nói: “Vất vả cho các người rồi!”

“Lại nói tiếp, ta thấy phát triển hiện tại của Diệu Âm môn rất khác so với trước kia, thủ đoạn của phu nhân thật đúng là khiến người ta bội phục!” Diệp Trường Sinh thưởng thức một ngụm trà, cười gằn nói.

Chu Viện cười khẽ: “Vẫn còn phải nhờ Diệp huynh rồi?”

“Tin tức người giết truyền nhân của Lục Đạo Cực Thánh lan truyền khắp Loạn Tinh Hải, Diệu Âm Môn chúng ta cũng bị ảnh hưởng bởi sóng gió này!”

“Mặc dù rước lấy không ít phiền phức thế nhưng cũng nhờ đó mà nhận được thiện ý của Tinh Cung, đây chính là sự chiếu cố của Tinh Cung, chúng ta mới có thể phát triển nhanh như vậy!”

“Ồ, Tinh Cung sao? Nhưng các người tốt nhất nên đoạn tuyệt quan hệ với ta, tránh cho tương lai xảy ra chuyện gì liên lụy!” Diệp Trường Sinh đột nhiên nói.

“Chút chuyện đó không cần Diệp huynh nói, ta cũng sẽ làm, dù sao sự tình Diệp huynh gây ra thật sự quá lớn, Diêu Âm môn tiêu môn tiêu phái chúng ta không thể chịu nổi sóng gió như vậy!”

“Những người muốn giết Diệp huynh, nhẹ nhàng động thủ là có thể khiến Diêu Âm môn bị diệt.”

“Cho nên sau khi tin tức Diệp huynh giết Ôn Thiên Nhân truyền ra, Diêu Âm môn lập tức tuyên bố, Diệp huynh sớm đã không còn là khách khanh trưởng lão của Diêu Âm môn nữa!”

“Diệp huynh sẽ không trách ta tự quyết định chứ?” Chu Viện hỏi.

“Không sao cả!”

Diệp Trường Sinh đem tài liệu trong túi trữ vật kia cất đi, sau đó tháo một cái túi trữ vật bên hông xuống, đưa tới.

“Mấy thứ này người xử lý giúp ta một chút!”

Chu Viện đã quen giúp Diệp Trường Sinh thủ tiêu tang vật, nhận lấy túi trữ vật, mở ra xem xét, lập tức ánh mắt lộ vẻ kinh ngạc.

“Diệp huynh, người... Thật đúng là lần nào cũng mang tới cho ta sự kinh ngạc!” Nhìn đồng đồ trong túi trữ vật, trong lòng Chu Viện tràn ngập rung động.

Nhiều pháp bảo, tài liệu như vậy, hẳn rồi cuộc phải giết bao nhiêu tu sĩ mới cướp được?

Với ánh mắt của Chu Viện chỉ nhìn lên vài lần, nàng liền biết thứ chứa trong túi trữ vật này có giá trị vượt qua hai trăm vạn linh thạch.

Điều này thật đúng là...

Thu hồi túi trữ vật, Chu Viện nói: “Nhiều đồ như vậy, nếu muốn xử lý sạch sẽ, có khả năng phải tốn rất nhiều thời gian!”

“Không sao, thời gian không sao cả, tất cả đều đổi thành linh thạch cho ta là được! Mặt khác, Diêu Âm môn tiếp theo tận

lực giúp ta tìm kiếm đan phương cùng linh dược tương ứng có được khi tiến giai Nguyên Anh kỳ!”

“Nếu như linh dược không có niên đại thích hợp, hạt giống cũng được!”

Diệp Trường Sinh nói lời này, làm cho trên mặt Chu Viện bỗng nhiên xuất hiện vẻ kinh ngạc.

Đan phương của nguyên anh kỳ?

Không thể nào?

Hắn tại sao phải sưu tập đan phương Nguyên Anh kỳ, không phải là thật sự đột phá đến Nguyên Anh kỳ chứ?

Biểu cảm trên mặt Chu Viện vốn là kinh ngạc, sau đó là rung động, không thể tưởng tượng nổi, hoài nghi... Trong lúc nhất thời trở nên cực kỳ đặc sắc.

Cô không cách nào nhìn ra tu vi của Diệp Trường Sinh.

Nhưng chuyện Diệp Trường Sinh để cho nàng sưu tập đan phương nguyên anh kỳ lại khiến nàng suy nghĩ miên man.

Một người kết đan chưa tới trăm năm, vậy mà cũng đã là Nguyên Anh tu sĩ?

Chuyện này có chút quá dọa người rồi!

Chu Viện nhất thời ngây ngốc ngồi ở chỗ đó, không biết nên nói gì.

Tưởng tượng đến ngồi đối diện mình có thể là một vị tu sĩ Nguyên Anh kỳ trăm tuổi, trái tim của nàng đập thành thịch không ngừng.

“Vài chục năm sau ta sẽ lại tới tìm ngươi, hy vọng đến lúc đó ngươi có tin tức tốt!” Diệp Trường Sinh nói xong đứng lên, không giải thích gì cho Chu Viện.

Lưu lại những lời này xong, hắn liền rời khỏi trà lâu.

Chu Viện ngồi ngây người tại chỗ một lát, rồi khẽ thở dài, sắc mặt vô cùng phức tạp.

“Đan phương Nguyên Anh kỳ trên đời khó tìm, hy vọng Diệu Âm môn bên này mang đến kinh hỉ cho ta!” Diệp Trường Sinh ở trên bầu trời bay nhanh, trong lòng thầm nghĩ.

Hiện tại, trong tay hắn cũng chỉ có mỗi một cái đan phương ngoài ý muốn lấy được mà thôi, một cái hoàn toàn không đủ!

Nếu như không có đan dược, chỉ dựa vào đả tọa thổ nạp, hắn muốn đem pháp lực đẩy tới Nguyên Anh sơ kỳ đỉnh phong, nói thế nào cũng phải mất mấy trăm năm.

Điều này cùng Nguyên Anh tu sĩ khác cũng không có gì khác nhau.

Về phương diện tư chất, hắn cũng không có trình độ cao hơn so với các Nguyên Anh khác, tất cả mọi người đều không chênh lệch bao nhiêu.

Nói cho cùng, sau khi đến Nguyên Anh kỳ, tư chất của một người đã ảnh hưởng gần như không còn.

Nói một câu tu sĩ Nguyên Anh, mỗi người đều có tư chất có thể so với Thiên Linh căn cũng không quá đáng.

Tới cấp độ này mà còn muốn dựa vào tư chất để tài năng xuất chúng thì nhất định phải có thể chất đỉnh cao tương tự như Nguyên Dao và Tử Linh mới được.

Nói chung, thiên linh căn, địa linh căn khả năng mang đến tu hành gia tăng, nhiều lắm là tại thời điểm từ Kết Đan kỳ trở xuống phát huy tác dụng.

Dựa theo con đường tu luyện bình thường nhất, một tu sĩ Nguyên Anh vẹn vẹn chỉ đả tọa thổ nạp linh khí, muốn pháp lực tiến đến sơ kỳ đỉnh phong, dù thế nào cũng phải mất khoảng trăm năm thời gian.

Đương nhiên, nếu như nguyên anh tu sĩ này ngồi ở đỉnh cấp trên linh mạch thổ nạp, thời gian có thể sẽ rút ngắn một chút.

Nhưng cùng lắm cũng chỉ rút ngắn khoảng mười mấy năm, không có chênh lệch quá lớn!

Mà bởi vì nguyên nhân công pháp, pháp lực mà Diệp Trường Sinh cần tích góp so với những Nguyên Anh khác còn muốn cao hơn rất nhiều, bởi vậy muốn không dựa vào đan dược mà đi tu hành, vậy thời gian hắn cần dài hơn.

Chỉ có căn thuốc, mới có thể giúp hắn thoát khỏi tốc độ tu hành của tu sĩ Nguyên Anh khác, nhanh chóng tiến bộ.

“Nguyên lai lúc Hàn Lập vừa mới tiến vào Nguyên Anh hậu kỳ, từng nói qua nếu hấp thu hết cực phẩm linh thạch kia, có thể giúp hắn giảm bớt mười năm khổ tu!”

“Một viên cực phẩm linh thạch tương đương với một trăm vạn linh thạch. Nói cách khác, tu sĩ Nguyên Anh hậu kỳ đả tọa khổ tu mười năm, hấp thu linh khí tương đương với một trăm vạn linh thạch cấp thấp!”

“Từ đó suy tính, một gã tu sĩ Nguyên Anh hậu kỳ muốn đẩy pháp lực tới hậu kỳ đỉnh phong, ít nhất cũng phải tương đương với hai ngàn vạn linh thạch linh khí!”

“Tu sĩ Nguyên Anh còn như thế, vậy tu sĩ Hóa Thần muốn đẩy mạnh pháp lực, lại phải nuốt mất bao nhiêu linh khí? Khó trách thế giới quái nhân nuôi không nổi Hóa Thần!”

“Hiện tại ta đang ở Nguyên Anh sơ kỳ, cần phải nuốt linh khí khẳng định không nhiều như vậy, nhưng nếu tính thử một chút, tuyệt đối cũng không ít!” Diệp Trường Sinh thầm nghĩ trong lòng.

Hiện tại trên người hắn có hai trăm bảy mươi vạn linh thạch, nhưng cho dù đem tất cả linh thạch này chuyển hóa vào trong cơ thể hắn, cũng không đủ để pháp lực tiến đến Nguyên Anh sơ kỳ đỉnh phong.

“Tính sơ một chút, thứ ta cần là sáu trăm vạn linh thạch!”

“Chờ sau khi tìm được mấy đan phương mới phải tiếp tục khai phá Bích Linh đảo!” Diệp Trường Sinh thầm nghĩ trong lòng.

Vào!

Ánh sáng màu vàng xuyên qua bầu trời, Diệp Trường Sinh một đường bay nhanh, đã đến phụ cận Khôi Tinh Đảo.

Sau khi xác định rõ phương hướng, hắn liền bay đến hòn đảo có Truyền tống trận cổ xưa.

Còn vài chục năm nữa là đến khi Hư Thiên điện mở ra, hắn dự định sẽ ở Thiên Nam trong khoảng thời gian này.

Hơn nữa, đột nhiên biến mất, Nam Cung Uyển các nàng nhận được tin tức hắn là rất lo lắng, về thăm hỏi các nàng.

“Lúc ta giết chết mấy tu sĩ Hạo Nhiên các là tháo mặt nạ Thiên Huyền xuống. Như vậy, người Thiên Nam có lẽ sẽ nhanh chóng điều tra ra thân phận của ta thôi!”

“Đã như vậy, cũng không cần giấu diếm!”

Diệp Trường Sinh rất nhanh bay tới vị trí hòn đảo kia, mở ra đại trận, tiến vào bên trong, đứng ở trên cổ truyền tổng trận, cầm trong tay Đại na di lệnh, sau khi một đạo hoàng quang hiện lên, thân hình của hắn biến mất không thấy gì nữa.

Thiên Nam, Nguyên Vũ quốc, Diệp Trường Sinh xuất hiện ở bên ngoài phường thị của Thiên Tinh tông.

Thân hình chớp động, hắn nhanh chóng đi tới nơi ẩn cư của Tân Như Âm.

Tiến vào trong đó, Diệp Trường Sinh cảm nhận được một cỗ linh khí nồng nặc phủ vào mặt.

“Tụ linh trận như âm khiến nơi đây biến thành thánh địa tu hành rồi!” Diệp Trường Sinh thầm nghĩ.

Linh khí nồng đậm như vậy đối với Nguyên Anh tu sĩ mà nói cũng có lợi ích rất lớn.

Đứng trong sơn cốc, Diệp Trường Sinh dùng thần thức quét qua, Tân Như Âm vẫn ở trong một gian mật thất, nghiên cứu Ngũ Phương Phục Ma Trận nàng muốn sáng tạo.

Thời gian mà Diệp Trường Sinh đặt cho nàng là ba mươi năm.

Trong ba mươi năm này, nếu như Tân Như Âm có thể tạo ra tòa trận pháp này, thì nàng sẽ chính thức trở thành một tông sư trận pháp.

Trận pháp cấp bậc Nguyên Anh kỳ đối với nàng mà nói đã không còn khó khăn.

Trong vòng ba mươi năm, nếu như nàng không cách nào nghiên cứu ra, vậy nhất định phải tạm thời từ bỏ, trước tiên đem thực lực tăng lên.

Dựa theo ý nghĩ của Diệp Trường Sinh, hắn dự định để cho Tân Như Âm tiến vào Nguyên Anh kỳ trước, sau đó mới lo lắng tới trận pháp cấp bậc Nguyên Anh.

Dù sao, với tu vi hiện tại của hắn, nhu cầu đối với trận pháp của Tân Như Âm cũng không phải quá lớn, cho nên hắn càng chú trọng để Tân Như Âm tăng thực lực lên.

Sau khi có càng nhiều thọ nguyên, hắn lại đi nghiên cứu trận pháp.

Ở một gian phòng khác, Trần sư tỷ đang thử luyện chế pháp khí, nàng dự định tự mình luyện chế pháp bảo bản mệnh, hiện tại đang là rèn đúc kỹ thuật.

Nguyên Dao ngồi trong phòng mình, tay cầm một quả Huyền Âm Quả mà Diệp Trường Sinh cho, hấp thụ âm khí cuộn cuộn bên trong.

Tốc độ tu hành của nàng ở đây nhanh nhất, nàng đã đột phá Kết Đan trung kỳ.

Nghiên Lệ và Tiểu Mai ở bên kia cũng đang rèn luyện kỹ thuật, các nàng cũng định tự mình luyện chế pháp bảo bản mệnh.

Nhìn thoáng qua trạng thái chúng nữ, đều là chuyện của mình.

Diệp Trường Sinh cất bước đi tới trước cửa Nguyên Dao, gõ cửa.

Một lát sau, Nguyên Dao mở cửa vừa nhìn, trên mặt dịu dàng mỉm cười, nhẹ giọng nói: “Công tử, người đã trở về?”

“A, nhìn bộ dạng các nàng, hắn là không biết chuyện ta bị quỷ vụ cắn nuốt!”

“Cũng đúng, các nàng vẫn luôn ở lại nơi này, tin tức bị bế tắc, mà thời gian ta tiến vào Âm Minh Chi Địa cũng không dài!”

Diệp Trường Sinh trầm nghĩ trong lòng.

Hắn cất bước đi vào trong đó, từ trong túi trữ vật lấy ra một nắm Âm Minh Thú Tinh, nói: “Dao Nhi, xem thứ này có tác dụng với người hay không!”

“Hồn thạch?!”

Nhìn thấy những tinh thể Âm Minh Thú trong tay Diệp Trường Sinh, Nguyên Dao kinh hô một tiếng, trên mặt lộ ra thần sắc vừa mừng vừa sợ.

“Vật này rất có ích đối với việc ta tu luyện, hơn nữa còn là một trong những tài liệu rất quan trọng để ta luyện chế bốn mạng pháp bảo!” Nguyên Dao nhìn một đồng tinh thể xanh biếc kia, lập tức nói.

“Trong Tu La Minh Vương Công mà ta tu hành có nhắc tới nhiều chỗ Hồn Thạch, nếu như lúc ta tu luyện đến bình cảnh, có thể có lượng lớn Hồn Thạch tương trợ mà nói, rất dễ dàng có thể đột phá đấy!” Nguyên Dao nói.

“A, vậy xem ra lần này ta không uống công đi ra ngoài!” Diệp Trường Sinh cười nói.

Đưa cho Nguyên Dao một cái túi trữ vật, nói: “Trong này có rất nhiều Hồn Thạch, hẳn là đủ cho ngươi tu hành!”

Nguyên Dao tiếp nhận túi trữ vật, nhìn thoáng qua, trên mặt nhất thời lộ ra vẻ vừa mừng vừa sợ:

“Công tử, ngài lấy được mấy thứ này từ đâu vậy?”

Nàng vô cùng kinh ngạc, dựa theo hiểu biết của nàng, tu tiên giới hẳn phải rất ít tồn tại Hồn Thạch mới đúng!

“Là một địa phương gọi là Âm Minh, trước đây không lâu ta vô ý bị cuốn vào...”

Trên mặt Diệp Trường Sinh mang theo ý cười, ngắn gọn giảng thuật một chút tình huống ở Âm Minh chi địa cho Nguyên Dao.

Nguyên Dao nghe kinh ngạc không thôi, công tử thế mà trong thời gian hơn một tháng ngắn ngủi lại có kinh nghiệm ly kỳ như vậy.

“May mắn thân thể công tử cường đại, nếu không ở Âm Minh chi địa kia chẳng phải sẽ ăn thiệt thòi lớn sao!” Nguyên Dao nghĩ mà sợ nói.

“Đúng vậy, may mà có thân thể cường đại, nhưng ta có thể có thân thể cường đại như vậy, còn may là có Dao nhi giúp ta tu luyện!” Trên mặt Diệp Trường Sinh mang theo nụ cười ám muội nói.

Nguyên Dao nghe những lời này, khuôn mặt trắng noãn như ngọc lập tức biến sắc, ánh mắt trở nên quẩn rũ, nhẹ giọng nói: “Công tử ~”

.....

Diệp Trường Sinh ở lại phiên sơn cốc này mấy ngày, sau đó len lén vào Yểm Nguyệt tông, tiến nhập động phủ Nam Cung Uyển.

Vừa thấy hấn xuất hiện, trên mặt Nam Cung Uyển lập tức lộ ra thần sắc vừa mừng vừa sợ.

“Ta nghe nói ngươi bị sương mù màu đen không biết tên cắn nuốt vào, làm ta sợ muốn chết...” Về mặt Nam Cung Uyển tràn đầy lo lắng cùng mừng rỡ.

“Đó là một địa phương rất đặc biệt...” Diệp Trường Sinh đem chuyện Âm Minh Chi Địa gặp phải lần nữa nghĩ tới Nam Cung Uyển kể lại.

“Thì ra là thế, may mắn ngươi không sao, trong khoảng thời gian này các tin đồn liên quan tới ngươi huyền ảo sôi sục!” Nam Cung Uyển về mặt nghĩ mà sợ nói.

“Ồ? Nói thế nào vậy?” Diệp Trường Sinh thần sắc khẽ động, hỏi.

“Còn có thể nói thế nào được, những Nguyên Anh không bị khói đen hút vào kia sau khi trốn ra được, liền truyền chân dung ngươi khắp Thiên Nam, từ đó nhận ra thân phận của ngươi!”

“Hiện tại tất cả mọi người đều biết ngươi là một tu sĩ trăm tuổi kết anh, nhao nhao thán phục thiên tư của ngươi đấy!”

“Có không ít người nói, tương lai ngươi nhất định có thể trở thành một vị tu sĩ Hóa Thần, nhận thống Thiên Nam!” Nam Cung Uyển nhẹ giọng nói.

“Hừ!” Diệp Trường Sinh cười lạnh một tiếng, nói:

“Những người kia nói ta muốn nhất thống Thiên Nam là cố ý kéo thù hận cho ta đúng không?”

“Đúng vậy!” Nam Cung Uyển không khỏi có chút lo lắng, nói ra: “Người khác nghe xong thì cũng thôi đi, ba vị đại tu sĩ kia

nghe được những lời này, trong lòng khẳng định sẽ có suy nghĩ!”

“Còn nữa, thân phận của người vừa bại lộ, chuyện của Quỷ Linh Môn bên kia cũng lập tức bị bạo phát, tất cả mọi người đều biết người lực áp Toái Hồn Chân Nhân, giết chết Vương Thiên Cổ!”

“Nguyên Anh sơ kỳ đã có thể chiến thắng Nguyên Anh trung kỳ. Hiện tại rất nhiều người đang bàn tán, chỉ cần chờ người tiến vào Nguyên Anh trung kỳ, tương lai tất có thể áp đảo tam đại tu sĩ!”

“Chắc chắn, là ai hao hết tâm tư kéo thù hận giúp ta như vậy?” Trên mặt Diệp Trường Sinh lộ ra nụ cười lạnh lùng, hỏi.

“Người cảm thấy sao? Người giết tu sĩ Nguyên Anh Hạo Nhiên các ở đại đình rộng lớn kia, còn có hai cái Hạo Nhiên các Nguyên Anh theo người rơi vào hắc vụ, Hạo Nhiên Các cũng sắp hận chết người rồi!” Nam Cung Uyển cười duyên một tiếng, nói ra.

“Hạo Nhiên các à? Một trong bốn đại tông môn chính đạo, tưởng dựa vào thực lực cường đại, ta không làm gì được bọn họ sao?” Ánh mắt Diệp Trường Sinh lóe lên sát ý.

“Hạo Nhiên Các đã có không ít trưởng lão tới Việt Quốc, gần đây bọn họ đang gây áp lực cho Hoàng Phong Cốc, nghe nói là muốn để Hoàng Phong Cốc giao ra những người có liên quan đến người, để trút giận!” Nam Cung Uyển nói.

“Bên phía Quỷ Linh môn thì sao?” Diệp Trường Sinh hỏi.

“Quỷ Linh Môn ngược lại không nói gì thêm, ngược lại là thành thật thật, thậm chí Toái Hồn Chân Nhân còn đem vài cái đầu nhân vật trọng yếu của Vương gia đến Hoàng Phong Cốc!” Nam Cung Uyển nói, trên mặt lộ ra một vòng vui vẻ.

Dưới cái nhìn của nàng, hành động này của Quỷ Linh Môn thật đúng là thức thời.

Huỳnh đệ Vương Thiên Cổ Vương Thiên Thắng bị Diệp Trường Sinh giết chết, hơn nữa còn có hai vị Kết Đan cũng chết trong tay Diệp Trường Sinh, điều này khiến chiến lực cao tăng Vương gia gần như bị tiêu diệt sạch sẽ.

Trong tình huống như vậy, Quỷ Linh Môn trừ bỏ Vương gia hoàn toàn không đau lòng, Toái Hồn Chân Nhân trực tiếp quyết đoán làm.

Lấy một cái giá trị đổi với Quỷ Linh Môn đã không lớn, đổi lấy sự hòa giải cùng Diệp Trường Sinh, sự lựa chọn này của Quỷ Linh Môn rất sáng suốt.

Tuy rằng mọi người đều biết, Diệp Trường Sinh bị một loại khói đen kỳ quái cắn nuốt.

Nhưng tương lai có thể xuất hiện trở lại hay không, không ai biết được.

Nếu hắn không xuất hiện, Quỷ Linh Môn tự nhiên hết thấy cũng vô ích.

Nhưng đối với Quỷ Linh Môn mà nói, bọn họ làm như vậy tổn thất cũng không lớn, cho dù Diệp Trường Sinh sinh tử tại trong hắc vụ cũng không sao.

Mà một khi Diệp Trường Sinh quay trở lại, hành động này của Quỷ Linh Môn thật sự kiếm lớn.

Dùng đầu lâu một số người hóa giải thù hận với một tu sĩ có thể trở thành Hóa Thần trong tương lai, còn có thể kiếm được nhiều lợi lộc hơn sao?

Nhưng Hạo Nhiên các lại không như vậy, bọn họ cảm thấy cho dù Diệp Trường Sinh có sống sót từ trong hắc vụ đi ra thì tam đại tu sĩ Thiên Nam cũng sẽ không bỏ qua người này.

Dù sao, tiềm lực của người này đã rõ như ban ngày, nếu như không thừa dịp này giết chết hắn, tương lai sau này hắn thật sự là không thể hạn chế!

Cho nên, Hạo Nhiên các xông lên đầu tiên, hùng hổ muốn đòi lại công đạo.

“Tình huống hiện giờ bên phía Hoàng Phong cốc là như thế nào?” Diệp Trường Sinh hỏi.

Nam Cung Uyển khẽ cười một tiếng, nói: “Lệnh Hồ Lão Tổ đã trở về, hắn tự nhiên sẽ không dễ dàng giao những người kia ra!”

“Cho nên hiện tại đã giằng co, Nguyên Anh Hạo Nhiên Các không dám tùy tiện ra tay với Hoàng Phong Cốc, dù sao cũng là thành viên của Thiên Đạo Minh chúng ta!”

“Nếu tự tiện tấn công Hoàng Phong Cốc, chẳng khác nào chính đạo khai chiến với Thiên Đạo Minh, chính đạo bên kia còn chưa chuẩn bị xong cái này!” Nam Cung Uyển nói.

Nàng chuyển đề tài, tiếp tục nói: “Bất quá, mặc dù những người kia không trực tiếp ra tay với Hoàng Phong cốc, nhưng bọn họ trực tiếp ngồi xếp bằng ở trên không bên ngoài Hoàng Phong cốc, bộ dạng như bao vây Hoàng Phong cốc lại!”

“Đám đệ tử Hoàng Phong cốc kia, nhìn thấy mấy vị tu sĩ Nguyên Anh có địch ý ngồi ở bên ngoài, nào dám ra ngoài, sợ ngày nào đó những Nguyên Anh này động thủ, sẽ giết chết bọn chúng!”

“Hiện tại tất cả tu sĩ Hoàng Phong cốc đều khổ không thể tả, không dám ra khỏi cửa!”

“Có mấy ai vây quanh Hoàng Phong cốc?” Diệp Trường Sinh trầm ngâm một chút hỏi.

“Tổng cộng ba gã Nguyên Anh Hạo Nhiên các, một trung kỳ, hai sơ kỳ!”

Nam Cung Uyển đối với tin tình báo này rõ như lòng bàn tay, lập tức nói ra tin tức của ba gã tu sĩ Nguyên Anh Kỳ.

Nói xong những lời này, nàng lại cười duyên, nói: “May mà quan hệ giữa chúng ta còn chưa truyền ra ngoài, bằng không bọn họ cũng sẽ đến gây áp lực cho Yểm Nguyệt tông, để ta giao ra ngoài!”

“Hừ, nếu bọn chúng dám nhắm vào ngươi, ta lập tức diệt cả nhà Hạo Nhiên Các!” Diệp Trường Sinh lập tức dùng giọng điệu lạnh lạnh nói.

“Ngươi a, chỉ thích cậy mạnh. Trong Hạo Nhiên các còn có bốn gã Nguyên Anh trung kỳ, ba gã tu sĩ Nguyên Anh sơ kỳ!”

“Bây giờ ngươi định làm gì? Ba người kia vẫn luôn ngồi bên ngoài Hoàng Phong Cốc mà!” Đôi mắt mỉa mai của Nam Cung Uyển lưu chuyển, dịu dàng nói.

Hiển nhiên, nghe được câu nói vừa rồi của Diệp Trường Sinh, tuy nàng hờn dỗi, nhưng trong lòng lại tràn đầy vui sướng và ngọt ngào.

“Ba người này, hẳn không phải tùy tiện xuất hiện!” Trong mắt Diệp Trường Sinh lộ ra vẻ trầm tư nói.

“Sau lưng bọn họ tất nhiên sẽ tồn tại một người ủng hộ, nếu không bọn họ sẽ không dám làm như vậy!”

“Ý của ngươi là, vị đại tu sĩ nào đó ở sau lưng ủng hộ bọn họ làm như vậy?” Ánh mắt Nam Cung Uyển lộ ra vẻ lo âu hỏi.

“Khẳng định là có, thậm chí nói không chừng không chỉ có một vị đại tu sĩ, hai vị đại tu sĩ khác của Thiên Nam hơn phân nửa cũng ngầm cho phép! “

“Bọn họ muốn biết ta còn sống hay không, tương lai có thật là có thể trở thành tu sĩ Hóa Thần, cùng với, ta có tâm tư thống nhất Thiên Nam hay không!”

“Nếu như ta để lộ một chút dã tâm, bọn họ sẽ lập tức liên thủ diệt trừ ta!” Diệp Trường Sinh cười lạnh nói.

“Thế nhưng, dựa vào hiểu biết của ta với ngươi, ngươi cũng không phải người quyền khát ám tâm như vậy chứ?” Nam Cung Uyển nhíu mày nói ra.

“Không sai, ta cũng không nhằm chán như vậy. Những tu sĩ Hóa Thần trước kia muốn thống nhất tu tiên giới Thiên Nam đơn giản chỉ là muốn chinh hợp toàn bộ lực lượng Thiên Nam, đi giúp bọn chúng làm việc mà thôi!”

“Mà ta, không dùng được những thứ đó!” Diệp Trường Sinh lúng túng nói.

Hắn không tin những tu sĩ Hóa Thần kia vì quyết định gì đó mới đi thống nhất tu tiên giới Thiên Nam.

Nếu bọn họ là người như vậy, hơn phân nửa cũng không tu luyện tới cảnh giới Hóa Thần.

Lấy hiểu biết của Diệp Trường Sinh đối với tu sĩ Hóa Thần, bọn họ sở dĩ làm ra loại chuyện này, hơn phân nửa là muốn phát động toàn bộ tu sĩ Thiên Nam đi tìm vết nứt không gian giúp bọn họ.

Cộng với, dùng toàn bộ tài nguyên Thiên Nam, trợ giúp tu vi hấn tiến thêm một bước.

Mà đối với Diệp Trường Sinh mà nói, loại chuyện này không cần phải làm.

Tin tức vết nứt không gian chờ tin tức Côn Ngô sơn biến hóa là được.

Tài nguyên tu hành, hấn đã tính toán mở rộng địa khu mật dịch, đến lúc đó thông qua Loạn Tinh Hải và Thiên Nam buôn bán, kiếm đủ linh thạch căn bản không thành vấn đề.

Cho nên, hấn hoàn toàn không cần hao phí thời gian cùng tinh lực đi nhất thống Thiên Nam tu tiên giới.

Bất quá, lời này cho ba vị đại tu sĩ kia nghe hơn phân nửa là vô dụng.

Bọn họ lo lắng Diệp Trường Sinh tương lai sẽ tiêu diệt đạo thống của bọn họ, cho nên bây giờ đối với Diệp Trường Sinh hơn phân nửa sẽ không có thái độ tốt.

Hạo Nhiên các xuất động, hơn phân nửa là một loại thăm dò của ba vị đại tu sĩ này!

“Đã như vậy, cứ để bọn họ biết đau một chút, cho bọn họ biết ta không dễ chọc vào!” Diệp Trường Sinh đột nhiên nói.

“Tất cả móng vuốt duỗi về phía ta đều bị chặt đứt, như thế mới có thể xác lập uy nghiêm của ta ở Thiên Nam, bằng không thì sau này con chó con mèo gì cũng dám đến thăm dò ta!”

Nghe được lời này của Diệp Trường Sinh, Nam Cung Uyển liền biết, hấn muốn đại khai sát giới.

Hai đầu lông mày của nàng xuất hiện vẻ ưu sầu, hỏi: “Người có nắm chắc đối phó được với đại tu sĩ không?”

“Ta cần chuẩn bị chút!” Diệp Trường Sinh nói.

Hấn lấy ra một cái túi đựng đồ, bên trong chứa đầy tài liệu, chính là một đồng phụ tài luyện chế Thanh Linh Giáp.

“Tiếp theo ta sẽ ở trong động phủ của người luyện chế một kiện pháp bảo!”

.....

Nam Cung Uyển dẫn Diệp Trường Sinh vào một tĩnh thất, hần tĩnh tọa mấy ngày sau, đặt từng kiện tài liệu ở trước mắt.

Ngoại trừ một đồng lớn phụ tài, chính là hai kiện tài liệu chính Kim Lôi Trúc cùng Thái Ất Thanh Kim.

Chín cây Thiên Lôi Trúc, một khối Thái Ất Thanh Kim to lớn, một đoàn tơ tằm trân quý đến cực điểm, một sợi gân Giao Long Thú, một khối Phá Không Thạch...

Diệp Trường Sinh há mồm phun ra một cỗ Anh hỏa, bắt đầu luyện chế Thanh Linh giáp.

Đã có kinh nghiệm luyện chế pháp bảo mấy lần trước, lần này hần luyện chế rất thuần thực, rất nhanh liền dung luyện các loại tài liệu, xử lý hỗn hợp chúng.

Mấy ngày sau, một kiện thanh sắc chiến giáp hình thức ban đầu hiện ra, đây là một bộ giáp toàn thân, bao phủ cả người lại.

Tiếp theo, Diệp Trường Sinh lại bắt đầu dùng các loại phụ tài để khắc trận pháp, phù văn thần bí.

Thẳng đến hơn mười ngày sau, hần mới hoàn thành một bước này, sau đó liền chậm rãi dùng Anh Hỏa hong nướng, để dạ dày thành hình.

Một tháng sau, tĩnh thất mở cửa, Nam Cung Uyển thấy được Diệp Trường Sinh mặc một thân áo xanh đi ra.

Hần tựa hồ đã thay một bộ y phục khác.

“Đây là... kiện pháp bảo ngươi muốn luyện chế sao?” Nam Cung Uyển về mặt tràn đầy tò mò hỏi.

“Đúng vậy! Thanh Linh giáp, dưới hình thái bình thường, cũng có thể chuyển hóa làm Thanh Linh Y, đây là một pháp bảo phòng ngự hàng đầu!” Diệp Trường Sinh nói.

Nam Cung Uyển đi tới phía trước, tò mò sờ sờ nói: “Không có cảm giác gì đặc biệt a!”

“Đây là bởi vì ta đem toàn bộ uy năng nội liễm, nếu không ngươi vừa chạm đến, liền bị Ích Tà Thần Lôi oanh kích!” Diệp Trường Sinh vừa cười vừa nói.

“Để ta thử xem!” Trong mắt Nam Cung Uyển tràn ngập vẻ tò mò.

Nàng rất muốn biết Diệp Trường Sinh chuẩn bị đối phó với pháp bảo của Nguyên Anh hậu kỳ đại tu sĩ, rốt cuộc uy lực như thế nào.

Lấy một món pháp khí ra, nàng điều khiển pháp khí bay về phía Diệp Trường Sinh.

Pháp khí mới vừa bay đến chỗ cách Diệp Trường Sinh ba thước, chỉ một thoáng, lập tức có một đạo lôi quang màu vàng từ trên thanh y lóe lên rồi biến mất.

“Phanh!”

Sau một tiếng giòn vang, lôi quang màu vàng biến mất không thấy gì nữa, mà kiện pháp khí kia cũng hóa thành một làn khói, chim chóc tản đi.

“Quả thật rất lợi hại, nếu như tu sĩ nào không rõ ràng, tùy ý chạm đến người, khả năng thân thể đều sẽ bị hủy diệt!” Nam Cung Uyển nói ra.

“Thi phóng Ích Tà Thần Lôi là ở trong lòng ta, chỉ cần ta phát giác được địch ý, có thể trong nháy mắt phóng thích nó ra.”

“Đồng dạng, chỉ cần ta tận lực thu liễm, cho dù tiếp xúc như thế nào, cũng sẽ không kích phát nó!”

Nói xong, Diệp Trường Sinh tâm niệm vừa động, trên người thanh quang lóng lánh, cả người biến thành một người toàn thân được chiến giáp màu xanh bao bọc.

“Người dùng Chu tước hoàn công kích để ta thử xem!” Diệp Trường Sinh nói.

“Dùng pháp bảo công kích?” Nam Cung Uyển trên mặt lộ ra vẻ ngạc nhiên.

“Đúng vậy, dốc toàn lực xuất kích, đừng có lưu thủ!” Diệp Trường Sinh nói.

“Vậy ta thật có thể ra tay rồi!”

Nam Cung Uyển nói, gọi Chu Hoàn ra, Chu tước hoàn màu đỏ rực mang theo hỏa diễm đầy trời chém về phía Diệp Trường Sinh.

“Keng!”

Sau một tiếng vang lạnh lạnh, Chu tước hoàn bị bắn ra ngoài, chiến giáp màu xanh kia ngay cả một dấu vết cũng không lưu lại!

Thấy cảnh này, trên mặt Diệp Trường Sinh lộ ra vẻ hài lòng.

Mặc dù hẳn biết một kích này của Nam Cung Uyển hơn phân nửa không xuất toàn lực, nhưng hẳn cũng không xuất toàn lực, hẳn ngay cả pháp lực trong dạ dày Giáp cũng không quán chú vào.

Chỉ dựa vào dạ dày bản thân kiên cố liền dễ như trở bàn tay ngăn trở một kích của Kết Đan hậu kỳ ngự sử pháp bảo.

“Từ tình huống này mà xem, chỉ dựa vào Thanh Linh giáp tự hành vận chuyển cũng đủ để ngăn cản Nguyên Anh sơ kỳ tu sĩ công kích rồi!”

“Mà nếu như ta quán chú Pháp lực vào trong đó, ngăn cản Đại tu sĩ hậu kỳ công kích cũng không thành vấn đề!” Diệp Trường Sinh thầm nghĩ trong lòng.

Đồng dạng một kiện pháp bảo, có hay không đưa vào bên trong pháp bảo có hay không pháp lực của người có được, khả năng phát huy ra uy lực khác nhau.

“Cảm giác công kích của ta đối với món pháp bảo này mà nói, giống như gãi ngứa vậy!” Nam Cung Uyển thu hồi Chu tước hoàn, sợ hãi thán phục nói.

Diệp Trường Sinh mỉm cười, nói: “Sự lợi hại của nó không chỉ có ở đây!”

Nói xong trên người Diệp Trường Sinh bỗng nhiên lóe lên thanh quang, biến mất trong phòng Nam Cung Uyển.

Nam Cung Uyển lộ vẻ kinh hãi, không rõ đây là chuyện gì, nhưng không bao lâu sau liền thấy, ánh sáng màu xanh lần nữa lóe lên, Diệp Trường Sinh lại xuất hiện trong phòng.

Trong tay hắn là một đóa hoa màu trắng đang nở rộ, mùi thơm ngát xông vào mũi, làm cho người ta có một loại cảm giác vui vẻ thoải mái.

“Tặng cho ngươi!” Diệp Trường Sinh mỉm cười ôn nhu, đưa đóa hoa cho Diệp Trường Sinh.

Nam Cung Uyển kiêu mị nhìn hẩn một cái, tiếp nhận hoa, ngửi một chút, bỗng nhiên trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc.

“Đây là Bạch Diễm Hoa mở ở Phong Túc sơn!” Nàng hoảng sợ nói, trong ánh mắt tràn đầy vẻ không thể tin.

“Không sai, chính là Bạch Diễm Hoa trên Phong Túc sơn!” Diệp Trường Sinh trong mắt mang theo ý cười nói.

Trong mắt Nam Cung Uyển lập tức lộ ra vẻ rung động.

Phong Túc sơn cách nơi đây khoảng trăm dặm, nhưng Diệp Trường Sinh trong thời gian ngắn như vậy, đã hái xuống một đóa hoa nơi đó, đi tới đi lui.

Nhìn thấy sương sớm mới mẻ trên Bạch Diễm Hoa, Nam Cung Uyển vững tin không thể nghi ngờ, đây nhất định là Diệp Trường Sinh vừa mới lấy xuống từ Phong Túc sơn.

“Đây cũng là năng lực của Thanh Linh giáp sao?” Nam Cung Uyển hơi kinh ngạc hỏi, nếu đúng là như vậy thì uy lực của kiện pháp bảo này thật sự làm cho người ta sợ hãi thán phục.

“Người đoán đúng đó, dạ dày giáp này không chỉ có sức phòng ngự siêu mạnh mà còn có thể giúp người khác sở hữu động tốc cực nhanh!”

“Chỉ cần có đủ pháp lực, Thanh Linh giáp này có thể khiến người thuần di Nguyên Anh phi độn như vậy!” Diệp Trường Sinh nói.

Đây cũng là lý do tại sao Thanh Linh giáp lại dám xưng là chí bảo phòng ngự đệ nhất Loạn Tinh Hải.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao lúc trước Vạn Linh chân nhân có thể thoát khỏi Côn Bằng Vương tộc, tốc độ phòng ngự cực nhanh.

Đây quả thực là chí bảo để bảo vệ tính mạng!

“Thật đúng là một kiện pháp bảo kinh người!” Nam Cung Uyển cảm khái nói.

“Sau này ta cũng giúp ngươi luyện chế một bộ!” Diệp Trường Sinh sờ sờ dung nhan xinh đẹp của nàng nói.

“Bên này ta không cần ngươi quan tâm, có tài nguyên tu luyện gì, trước tiên dùng để tăng tu vi cho mình, đừng cứ cố kỵ ta

mãi!” Nam Cung Uyển lập tức nói.

Nàng cũng không hy vọng Diệp Trường Sinh vì luyện chế pháp bảo như vậy cho nàng mà trì hoãn tu hành của mình.

“Yên tâm, ta có chừng mực trong này!” Diệp Trường Sinh cười nói.

Kế tiếp, ánh mắt của hắn bỗng nhiên nhìn ra ngoài cửa sổ, trong ánh mắt tràn đầy lãnh ý!

“Vậy thì giao thủ với hậu kỳ đại tu sĩ cũng không thành vấn đề!”

.....

Hoàng Phong Cốc, trong một gian mật thất, có thể nói toàn bộ Hoàng Phong Cốc Định Hải Thần Châm, Lệnh Hồ lão tổ cùng vài tên Kết Đan kỳ trưởng lão hội tụ tại đây, không biết thương nghị những gì.

Lệnh Hồ lão tổ là một người gầy gò mặc hoàng bào, sắc mặt vàng vọt, đôi mắt nhỏ của hắn ta tối sầm lại, vô cùng xấu xí.

Một tiểu lão đầu không đáng chú ý như vậy, mấy người khác trong mật thất đều đối với hắn phi thường tôn kính.

Phóng mắt nhìn ra, trong năm sáu người đứng ở đây, đám người Lý Hóa Nguyên, Lô Vạn Hạc, Hồng Phát ngày trước tương đối quen thuộc đều có mặt ở đây.

Bọn họ giờ phút này đều cung kính lắng nghe lão giả áo vàng ngồi trên đầu giáo huấn.

“Vẫn không có tin tức gì liên quan tới người kia sao?” Lệnh Hồ lão tổ uể oải hỏi.

“Bẩm báo sư thúc, hiện giờ môn nhân đệ tử của chúng ta ra ngoài có nhiều điều bất tiện, tin tức khắp nơi đã không còn linh thông như xưa nữa!” Một vị nam tử trung niên mặc hoàng bào cười khổ nói.

“Ai!”

Lệnh Hồ lão tổ thở dài nặng nề, ánh mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, mây mù trùng trùng điệp điệp phía sau, nơi đó ngồi thẳng ba tên nam tử mặc áo bào trắng.

Hoặc là trung niên, hoặc là trung niên, cả đám đều nhắm mắt ngồi xếp bằng, khí tức cường đại uy hiếp toàn bộ Hoàng Phong cốc.

Ba người này ngồi ở ba hướng khác nhau, làm cho cả Hoàng Phong cốc không người nào dám đi ra ngoài.

“Nghĩ nhiều biện pháp, các loại phương pháp đặc thù có thể sử dụng đều dùng tới, phải nhanh chóng biết được tin tức bên ngoài!” Lệnh Hồ lão tổ thu hồi ánh mắt, lạnh lùng phân phó.

“Vâng, sư thúc!” Vài tên tu sĩ Kết Đan Kỳ vội vàng đáp ứng.

“Sư thúc, người nọ còn sống không? Lúc trước ta nghe nói Hắc Vụ Tà Môn kia rất mạnh, nói không chừng...” Một vị tu sĩ Kết Đan Kỳ như thế dò hỏi.

“Chuyện nói không chừng thì đừng nói!” Lệnh Hồ lão tổ liếc mắt nhìn hắn một cái, ngập ngừng nói.

“Mặc kệ hắn còn sống hay đã chết, phiền toái lần này đã tìm tới trên đầu Hoàng Phong cốc chúng ta, chúng ta chỉ có thể kiệt lực ứng phó mà thôi!” Lôi Vạn Hạc trầm giọng nói.

Nghe nói như thế, Lệnh Hồ Lão Tổ âm thầm vui mừng nhẹ gật đầu.

Lôi mập mập không hổ là người hắc coi trọng, đáng tiếc tư chất người này không tốt, không có hi vọng tiến giai Nguyên Anh.

Nếu không, bây giờ hắc cũng không cần lo lắng như vậy nữa.

“Không biết người nọ rốt cuộc làm thế nào có thể thành tựu Nguyên Anh trong vòng chừng trăm năm?” Trong lòng Lệnh Hồ Lão Tổ âm thầm suy nghĩ.

Ban đầu khi hắc vừa mới nhận được tin tức này, quả thực là kinh ngạc rất lâu, thật sự là khó có thể lường được, Hoàng Phong Cốc bọn họ vậy mà đi ra một nhân vật như vậy.

Nghĩ đến những cảnh giới mà người này có thể đạt tới sau này, Lệnh Hồ lão tổ không ngừng hâm mộ.

Nguyên Anh hậu kỳ, Hóa Thần kỳ, đối với một tu sĩ đã thọ nguyên không lớn như hắc mà nói, đó đều là cảnh giới mà không thể với tới.

Sau khi biết được tu sĩ trăm năm kia tiến vào Nguyên Anh cốc là đệ tử của ngày xưa, Lệnh Hồ Lão Tổ lập tức nghĩ tới có thể đem người này kéo vào Hoàng Phong cốc một lần nữa hay không.

Nhưng mà, các loại tin tức theo sát phía sau làm cho hắn khiếp sợ không thôi.

Quỷ Linh Môn, Hạo Nhiên các...

Một tin tức khác khiến Lệnh Hồ lão tổ mở to hai mắt, vô cùng kinh ngạc.

Hắn không ngờ môn nhân Hoàng Phong cốc này lại có thể gây sự như vậy.

Hắn ta đánh cả hai bên chính ma!

Nhưng lập tức, Lệnh Hồ liền biết đại sự không ổn, Hoàng Phong Cốc sắp sửa đại nạn lâm đầu.

Quả nhiên, không lâu sau ba gã Hạo Nhiên các này liền trực tiếp tìm tới cửa, hướng Lệnh Hồ lão quái đòi công đạo.

Lệnh Hồ Lão Tổ luôn luôn khéo léo, giao hảo với người khác chưa từng gặp tình huống như vậy.

Ba người kia yêu cầu Hoàng Phong cốc giao ra nhân vật trọng yếu của gia tộc Trần thị, cùng với mấy người trước đây đã từng gặp Diệp Trường Sinh.

Loại yêu cầu này làm sao Lệnh Hồ lão tổ có thể đáp ứng, vì vậy hắn liền sử dụng các loại lời nói để thoái thác.

Nhưng ba người kia cũng không buông tha, vì vậy liền chặn ở bên ngoài Hoàng Phong cốc, bộ dáng như người không giao người ta thì không bỏ qua.

Lệnh Hồ lão tổ bất đắc dĩ, chỉ có thể ngồi ở chỗ này trừng mắt nhìn.

“Nếu như người kia còn sống, không biết hắn có còn nguyện ý gia nhập Hoàng Phong Cốc hay không, nếu là hắn nguyện ý, người cầm quyền Hoàng Phong Cốc này trực tiếp nhường cho hắn cũng không sao!” Lệnh Hồ lão tổ trong lòng thầm nghĩ.

Nhìn ba người ngồi xếp bằng bên ngoài, trong lúc nhất thời nỗi lòng của hắn trở nên phức tạp vô cùng.

Mà mấy tên tu sĩ Kết Đan kỳ phía dưới trong lòng hấn, tư vị phức tạp gấp nhiều lần so với hấn.

Một sư diệt ngày xưa, lặc mình biến thành sư thúc của bọn họ, loại chuyển đổi này làm cho mấy người cảm thấy có chút khó chịu.

Nhất là tên béo Lôi, hồi tưởng lại một chút, tình cảnh lúc trước ở trên Yểm Nguyệt Linh Chu cảnh cáo Diệp Trường Sinh muốn rời xa nữ nhân Yểm Nguyệt tông kia, bây giờ còn rõ mồn một trước mắt.

Bây giờ thế sự biến ảo, quả thực khiến hấn không biết nên nói thế nào cho phải thì tốt.

Trong mật thất nhất thời trầm mặc xuống, người người không nói gì, trầm mặc, ánh mắt lập loè không thôi, cũng không biết suy nghĩ cái gì.

Mà ở bên ngoài tĩnh thất, toàn bộ Hoàng Phong cốc lại phi thường náo nhiệt.

Lại nói tiếp, mấy năm gần đây, Hoàng Phong cốc quả thực nổi bật vô song, toàn bộ khu vực Thiên Nam cuối cùng cũng không tìm ra được một môn phái nào mạnh mẽ hơn danh tiếng của Hoàng Phong cốc!

Đầu tiên là một vị xuất thân từ Hoàng Phong Cốc tại nơi giao giới giữa Cửu Quốc Minh cùng Mộ Lan thảo nguyên kết đan, sau đó người này trong động phủ bạo xuất Huyền Thiên Tiên Đẳng.

Điều này khiến cho toàn bộ Thiên Nam chấn động, cũng khiến cho Hoàng Phong Cốc – môn phái ở khắp nơi đều không có gì lạ, bị đẩy lên trên đầu sóng ngọn gió.

Trong lúc nhất thời, Hoàng Phong cốc bị vô số ánh mắt quan tâm, mặc kệ là thiện ý hay là ác ý, đối với những đệ tử Hoàng Phong cốc này đều là một loại kinh lịch mới lạ.

Từ đó về sau, khi bọn họ ra ngoài nói về xuất thân của mình, người khác đều phải nhìn.

Mà khi cổ phong ba Huyền Thiên Tiên Đẳng còn chưa lắng xuống, tu sĩ Nguyên Anh trăm năm xuất hiện, lại làm cho cái tên Hoàng Phong Cốc này, chấn động Thiên Nam.

Một tu sĩ trẻ tuổi, thực lực mạnh mẽ bỗng nhiên xuất hiện, mà trải qua điều tra, mọi người bỗng nhiên phát hiện, người này lại xuất thân từ Hoàng Phong Cốc?

Hoàng Phong cốc này cũng quá ngọa hồ tàng long đi?

Nhiều lần xuất hiện nhân vật như vậy, không khỏi khiến người ta hoài nghi, trong Hoàng Phong Cốc có cất giấu thứ gì kinh người không!

Trong nhất thời, ngoại giới nghị luận sôi nổi về vấn đề này.

Mà bên trong Hoàng Phong cốc, liên quan tới vị tu sĩ Nguyên Anh đột nhiên xuất hiện kia, các đệ tử Hoàng Phong cốc thảo luận nhiệt tình vô cùng tăng vọt, đến bây giờ còn chưa biến mất.

Loại chuyện này đối với bọn họ mà nói quá mức rung động.

Một người ngày xưa cũng giống như bọn họ, đều là đệ tử bình thường, hôm nay lại nhanh chóng biến thân, cao cao tại thượng.

Quả thực giống như đang mơ vậy.

Đặc biệt là những người từng gặp Diệp Trường Sinh, sau khi nghe được những tin tức này thì há hốc mồm, thật lâu không thể khép lại.

Đám người Lưu Tĩnh, Chung Vệ Nương, Trần Xảo Thiên đến nay vẫn khó tin rằng người từng kề vai chiến đấu với bọn họ lúc trước giờ đã thành cao nhân Nguyên Anh kỳ?

Trong khoảng thời gian này, mấy người này vẫn luôn ở trong một loại trạng thái hỗn độn phi thường.

Một mặt khiếp sợ tu vi của Diệp Trường Sinh, một mặt cũng lo Hoàng Phong cốc không chịu nổi áp lực của Hạo Nhiên các, giao hảo ra.

Nhìn ba người ngồi xếp bằng rõ ràng có thể thấy được bầu trời bên ngoài Hoàng Phong cốc, trong lòng đám người Trần Xảo Thiên tràn đầy cảm xúc bất an.

“Bây giờ việc này, nên làm thế nào cho phải? Nếu những người này một mực chặn ngoài cửa Hoàng Phong cốc, nói

không chừng cao tăng trong môn sẽ thật sự giao chúng ta ra ngoài!”

“Ai, Thường Ngôn họa đạo phúc gần bó, hiện giờ xem như ta đã kiến thức được!”

Trần Xảo Thiên, Lưu Tĩnh và những người khác tập trung lại một chỗ, lo lắng bàn bạc.

“Bất kể như thế nào, hôm nay xem ra tiểu muội đi cùng hấn cũng không phải là chuyện xấu!” Trong lòng Trần Xảo Thiên thầm nghĩ.

“Tiếp theo chúng ta nên làm gì bây giờ, vạn nhất đến lúc đó bị giao ra...” Mặt mũi Chung Vệ Nương tràn đầy lo lắng nói ra.

“Đáng hận, những người này không làm gì được Diệp..... Sự tổ, chạy tới bắt nạt chúng ta, thật sự là vô sỉ!” Lưu Tĩnh một quyền nện xuống đất, oán hận nói.

“Thực hy vọng Diệp tiên bối xuất hiện, giáo huấn thật tốt bọn họ một chút!”

“Ta cảm thấy việc này có sự kỳ lạ, nói không chừng là nhằm vào một cái bẫy của Diệp tiên bối, chưa chắc hấn sẽ xuất hiện!”

“Diệp tiên bối hiện tại còn không nhận Hoàng Phong cốc cũng khó nói rồi, tuy rằng chúng ta coi hấn như người của Hoàng Phong cốc, nhưng hấn không nhất định nguyện ý cư trú Hoàng Phong cốc a!”

“Đúng vậy, ta cảm thấy Diệp tiên bối không thể quản chuyện này của Hoàng Phong Cốc được, nếu như ta là hấn thì đã đi xa rồi!”

.....

Một ít đệ tử Hoàng Phong cốc tụ tập chung quanh bọn họ, mồm năm miệng mười nói ra.

Mọi người nhìn ba người trên bầu trời, lo lắng không thôi.

Có một nhóm lớn đệ tử Hoàng Phong cốc đã cảm thấy hơn phân nửa Hoàng Phong cốc sắp đại họa lâm đầu, hiện tại đang tính toán làm sao thoát thân đây!

Ngay tại thời điểm bọn họ nghị luận âm ỉ, đột nhiên một đạo thanh quang ở đằng xa hiện lên.

“Âm!”

Một tiếng nổ lớn hấp dẫn sự chú ý của mọi người tới, chỉ thấy trên bầu trời đột nhiên xuất hiện một luồng sáng rực rỡ.

Theo tiếng vang kinh thiên động địa nổ bể ra, tiếp theo là một tiếng kêu thê lương thảm thiết!

“A!

!”

Tiếng kêu thảm thiết vang vọng bốn phương, một sự tình khiến cho đám người Hoàng Phong cóc trợn mắt há hốc mồm đã xảy ra.

Chỉ thấy trên bầu trời, một người trong ba vị Nguyên Anh đột nhiên nổ tung, hóa thành mưa máu bay lả tả.

Nguyên Anh lóe ra ánh sáng trắng từ trong đồng huyết nhục kia bay ra, trên mặt hiện lên vẻ hoảng sợ như muốn thuấn di.

Một bàn tay to lóe lên hai màu xanh, kim loại quang mang đột nhiên duỗi ra, chụp lấy hắn!

“Thằng nhãi ranh, ngươi dám!”

“Buông tay ra!”

Hai tiếng kinh sợ từ hai hướng khác nhau của Hoàng Phong cóc truyền đến.

Hai gã Nguyên Anh khác của Hạo Nhiên các hóa thành hai luồng sáng nhanh chóng vọt tới. Trên mặt bọn họ đều là thần sắc kinh sợ.

“Phanh!”

Giống như âm thanh của quả mọng bị bóp nát phát ra, giữa bầu trời, một tiếng giòn vang, Nguyên Anh lóe ra bạch quang kia trong nháy mắt bị bóp nát!

Một quãng sáng tan đi, một Nguyên Anh của Hạo Nhiên các tử vong!

Trong lúc nhất thời, thiên địa thất thanh, khắp nơi hoàn toàn yên tĩnh!

Hai gã nguyên anh Hạo Nhiên Các sắc mặt tái nhợt, đồng thời trong ánh mắt mang theo một tia sợ hãi, vừa sợ vừa giận nhìn Diệp Trường Sinh.

Hoàng Phong cốc cũng không tính là lớn, tuy rằng bọn họ phân tán tại ba chỗ khác nhau, nhưng chút khoảng cách ấy trong chớp mắt đã vượt qua.

Giờ phút này bọn họ hội tụ cùng một chỗ, nhìn đạo nhân ảnh toàn thân bao phủ trong hào quang hai màu vàng xanh kia, trong lòng tràn ngập kinh hãi!

Sao lại như vậy được?

Làm sao có thể dễ dàng giết được một gã tu sĩ Nguyên Anh kỳ?

Bọn họ còn không có gì nhận ra được, một vị sư đệ đồng môn đã bị giết chết dễ như vậy.

Đối phương xuất hiện như thế nào?

Vì sao giống như quỷ mị, xuất quỷ nhập thần?

Giờ phút này, trong nội tâm bọn họ kinh hãi, tràn đầy vô số nghi vấn.

Mà trên mặt đất, những đệ tử Hoàng Phong cốc kia thấy một màn này, trong lòng cũng tràn đầy rung động.

Không cách nào tin!

Một vị cao cao tại thượng Nguyên Anh chân nhân cứ như vậy bị giết chết?

Vài tên tu sĩ Kết Đan ở trong mật thất ghen hờn nhìn trần trời, đám người Lý Hóa Nguyên, Lôi Vạn Hạc, sợ tới mức thiếu chút nữa té ngã trên mặt đất.

Đây chính là nguyên anh tu sĩ!

Không có người nào kinh khủng hơn tu sĩ Kết Đan Kỳ như bọn họ hiểu rất nhiều về sự khủng bố của tu sĩ Nguyên Anh.

Cường giả kinh thiên động địa như vậy mà lại có thể chết đi một cách dễ dàng như vậy, bị người ta giết chết ư?

Lệnh Hồ lão tổ ngồi ở vị trí cao nhất hứng chịu xung kích lớn hơn. Vốn ông ta còn đang vuốt râu dài trầm tư suy nghĩ, đột

nhiên nhìn thấy cảnh tượng như vậy, không khỏi nắm chặt lấy một đám râu mép.

Sững sờ nhìn hào quang rực rỡ trên bầu trời, giống như pháo hoa nổ rộ, đẹp đến cực điểm, nhưng cũng làm cho lòng người lạnh lẽo đến cực điểm.

Người như thế nào có thể giết chết một vị tu sĩ Nguyên Anh sơ kỳ như vậy?

Chẳng lẽ là một vị đại tu sĩ?

Lệnh Hồ lão tổ cả kinh đứng dậy, thân hình lóe lên rồi biến mất, lập tức vọt ra bên ngoài, thả ra thần thức quan sát tình huống bên ngoài.

Mặt mũi tràn đầy vẻ chấn động!

“Chẳng lẽ thật sự hấn trở lại?”

“Không ngờ hấn có được chiến lực như thế, so với lời Toái Hồn Chân Nhân nói còn khoa trương hơn?” Lệnh Hồ Lão Tổ, trong đầu nổi lên vô số ý niệm, suy đoán.

Hình ảnh trước mắt khiến hấn khó có thể tiếp nhận, hoàn toàn vượt qua mong muốn của hấn.

Hoàn toàn khác với chiến lực mà hấn tưởng tượng của Diệp Trường Sinh.

Lúc trước dưới cái nhìn của hấn, Diệp Trường Sinh nhiều lắm là cùng Long Hàm, Phượng Băng hai vị đại trưởng lão của Thiên Đạo Minh thực lực không sai biệt lắm, ở vào loại trình độ kia.

Nhưng bây giờ thoát nhìn, thực lực của hấn làm không tốt đều có thể cùng đôi vợ chồng kia liên thủ!

“Xoạt!”

Khi mọi người còn đang đắm chìm trong cảm xúc chấn động, thì người được bao phủ bởi hai màu kim thanh kia đột nhiên biến mất.

Lóe lên một cái rồi biến mất!

Lập tức, hai gã tu sĩ Nguyên Anh kia của Hạo Nhiên các sắc mặt đại biến, cả kinh giậm nói: “Không tốt!”

Bọn họ hét lớn một tiếng, toàn thân lập loè linh quang, thả ra vòng bảo hộ Nguyên Anh, đồng thời đang định xuất ra pháp bảo để phòng ngự.

“Ầm!”

Lại một tiếng nổ vang lên!

Đạo quang ảnh kia như quỷ mị xuất hiện sau lưng một tu sĩ Nguyên Anh sơ kỳ khác của Hạo Nhiên các, đánh ra một quyền.

Vòng bảo hộ lóng lánh hào quang màu trắng kia yếu ớt không chịu nổi, như là vải rách, dễ dàng bị xé nát.

Nắm đấm mang theo lực lượng khủng bố hung hăng nện lên người tên Nguyên Anh tu sĩ kia, đánh nổ nát thân hình đối phương!

“Sur đệ!

!”

Thấy một màn này, tên tu sĩ Nguyên Anh trung kỳ Hạo Nhiên các kia phát ra một tiếng kêu đau đớn, trong mắt đầy vẻ không thể tin.

Đồng thời, hắn lập tức phóng ra một kiện pháp bảo phòng ngự, che lại chính mình, kinh sợ nhìn chung quanh, tìm kiếm đạo thân ảnh kia.

“Ầm!”

Một thân nổ vang, vị tu sĩ Nguyên Anh trung kỳ này chỉ cảm thấy bên cạnh truyền đến một cỗ cự lực, trong nháy mắt đã đánh bay hắn ra ngoài.

Pháp bảo phòng ngự tạo thành vòng bảo hộ, trong khoảnh khắc phía trên xuất hiện vết rạn.

“Ầm!”

Hắn còn chưa kịp phản ứng, thì đã thấy một nắm đấm lóe lên hai màu kim thanh đập tới, hung hăng nện lên vòng bảo hộ của pháp bảo.

“Phanh!”

Một tiếng vang thật lớn, kiện pháp bảo phòng ngự kia trong khoảnh khắc bị đập nổ tung.

Xuất quỷ nhập thần!

Trong mắt vị Nguyên Anh trung kỳ tu sĩ kia xuất hiện vẻ kinh hãi.

Hắn căn bản không phát giác được kẻ địch xuất hiện ở nơi đó, đã hoàn toàn bị áp chế.

Một chút sức đánh trả cũng không có.

Vội vàng phun ra một tòa bảo tháp chín tầng lơ lửng ở trên đỉnh đầu mình, bảo tháp rải xuống quang huy mờ mịt, bao phủ hắn lại.

“Phanh!”

Ánh sáng màu xanh lóe lên, bóng người kia lại xuất hiện bên cạnh hắn, một quyền đập tới.

“Ông!”

Bảo tháp lắc lư, linh quang màu trắng lại cực kỳ cứng cỏi, lực lượng một quyền có thể đập vỡ pháp bảo, nện lên vòng bảo hộ do linh quang màu trắng hình thành, chỉ khiến nó lắc lư kịch liệt.

Thấy cảnh này, cảm giác nguy cơ trong lòng tu sĩ Nguyên Anh trung kỳ Hạo Nhiên các giảm bớt, hắn gầm lên một tiếng:

“Thằng nhãi ranh, Hạo Nhiên các chúng ta phải giết ngươi!”

Nói xong, hắn chỉ tay vào bảo tháp, hét lớn một tiếng: “Hạo Nhiên Linh Quang!”

“Ông!”

Bảo tháp rung động, một đạo linh quang màu trắng xuất hiện chung quanh người này, những bạch quang kia chỉ một thoáng hóa thành các loại đao thương rìu rìu, xếp đặt ở chung quanh, trập địa sẵn sàng đón địch.

Vèo một tiếng, khi linh quang màu xanh xuất hiện trở lại, tu sĩ Nguyên Anh Hạo Nhiên các tay mất lạnh lẽo chỉ một cái, trong nháy mắt tất cả đao thương rìu rìu đều phát ra tiếng vù vù, chém tới đạo quang mang kia.

“Phanh!”

Khi trên thân đạo thanh quang kia bộc phát ra hào quang màu vàng, hai loại hào quang hỗn hợp nắm đấm nện vào màn hào quang màu trắng do bảo tháp hình thành, những đao thương rìu rìu kia cũng lập tức bay đến bên người hắn.

Ầm ầm chém xuống!

Mà quang ảnh kia lại không có chút ý tứ né tránh nào, mặc cho vô số đao thương phủ, phủ lao người, dường như hoàn toàn không thèm để ý.

Chỉ một thoáng, thanh âm đinh đinh đang đang vang vọng khắp chân trời, những đao thương rìu rìu lớn màu trắng do linh quang màu trắng ngưng tụ thành chém vào trên thân quang ảnh màu xanh, nhao nhao bị bắn bay ra ngoài.

“Cái gì?”

Tu sĩ Hạo Nhiên các mặt mũi tràn đầy vẻ kinh hãi, bóng người màu xanh kia dưới tình huống có tốc độ quỷ dị như vậy mà còn có lực phòng ngự như vậy?

Lúc hắn còn đang kinh ngạc, đột nhiên thấy đạo quang ảnh màu xanh kia xuất hiện trước mặt mình.

Lần này, người này không tiếp tục ra quyền nữa, ngược lại nhìn hắn cười quỷ dị một tiếng, há miệng phun ra một đạo tử sắc hỏa diễm.

Hỏa diễm màu tím vừa ra, chỉ một thoáng đã bao trùm vòng bảo hộ màu trắng do chín tầng bảo tháp ngưng tụ thành.

“Xì xì!”

Một loại âm thanh như là thiêu đốt, lại như tiếng ăn mòn. Tu sĩ Nguyên Anh Hạo Nhiên các phát hiện, pháp lực trong cơ thể mình đang bị xói mòn với tốc độ cực nhanh.

“Đây rốt cuộc là ngọn lửa gì?” Hắn không thể tin được, nhìn ngọn lửa màu tím đang bao trùm bốn phía, kinh ngạc thất thanh nói.

Mặc dù trước kia từ Quỷ Linh Môn bên kia truyền ra tin tức, hắn đã sớm biết địch nhân có một loại hỏa diễm màu tím quỷ dị, uy lực cực lớn.

Nhưng khi chân chính nhìn thấy loại hỏa diễm màu tím này, hấn vẫn chấn kinh.

Lại có uy lực như vậy, trong chớp mắt đã đem vòng bảo hộ của mình thiêu rụi bảy tám phần.

Mắt thấy cũng chỉ còn lại một tầng mỏng manh, đã bị thiêu đốt hoàn toàn.

Trong lòng tu sĩ Nguyên Anh Hạo Nhiên Các vô cùng sợ hãi, hấn biết rõ nếu như tầng vòng bảo hộ này bị đốt vỡ, mình tuyệt không may mắn thoát khỏi.

Dưới sự sợ hãi, hấn không khỏi hô to: “Thượng nhân, cứu ta một mạng!”

“Âm!”

Theo đạo thanh âm này hô ra, lại một đạo quyền quang đánh tới, vòng bảo hộ màu trắng kia triệt để bị phá vỡ.

“Khoan đã!”

Trên bầu trời bỗng vang lên một giọng nói, trong giọng nói đó ẩn chứa sức mạnh to lớn chấn động khắp nơi, thân hình lắc lư không thể đứng thẳng được.

Một tiếng “Chậm” vang vọng chân trời, theo thanh âm này vang lên, một con giao long toàn thân thiêu đốt liệt diễm màu đỏ lặc đầu vẩy đuôi từ đằng xa cực tốc bay tới, âm âm hương bóng người bao phủ trong thanh quang kia đánh tới.

“Giao Long?!”

Trên mặt đất, khi nhìn thấy quái vật khổng lồ xông tới kia, các tu sĩ Hoàng Phong cốc nhao nhao phát ra tiếng sợ hãi thán phục.

“Ầm!”

Ngay khi giao long xông tới, một tiếng nổ vang vọng phía chân trời, vòng bảo hộ của tu sĩ Nguyên Anh trung kỳ Hạo Nhiên Các âm âm bị đánh nát.

Một nắm đấm trùng điệp đánh vào người này, dễ dàng đem thân thể người này đánh nát.

“Phanh!”

Giao Long kia cũng đồng thời đâm vào trên người bóng người màu xanh, nhưng trong chớp mắt, trên thân bóng người màu xanh kia, quang mang đại thịnh.

Ánh sáng xanh ngút trời nương theo tia chớp màu vàng hùng hực bộc phát ra, lập tức đánh cho Giao Long cả người đang bị hỏa diễm thiêu đốt hùng hực bay ngược ra ngoài.

“Đinh đương!”

Thanh âm thanh thúy vang lên, mọi người lúc này mới phát hiện, con giao long với thanh thể hùng hồn hóa thành một thanh ngọc như ý.

“Chí Dương Thượng Nhân!” Chứng kiến một màn này, Lệnh Hồ lão tổ kinh ngạc thất thanh hô lên.

Pháp bảo ngọc như ý mang tiêu chí kia, hấn sao lại không biết?

Chính là đại tu sĩ Nguyên Anh hậu kỳ duy nhất của chính đạo liên minh, đại trưởng lão Chí Dương thượng nhân của Thái

chân môn!

“Đạo hữu chậm đã!”

Trên bầu trời cách đó không xa, thanh âm kia lần nữa vang lên, mang theo một tia nộ khí.

“Phanh!”

Một tiếng giòn vang, bóng người bao phủ trong thanh quang kia không để ý chút nào đến lời nói của một vị Nguyên Anh hậu kỳ đại tu sĩ như Chí Dương thượng nhân.

Một quyền đánh nát thân thể tu sĩ Hạo Nhiên các kia, một đạo Nguyên Anh mới từ trong đó bay ra, muốn chạy trốn.

Lại thấy người này nhanh tay bắt lấy.

“Xoạt!”

Lúc này, bên cạnh người này bỗng nhiên xuất hiện một bàn tay đang bốc cháy hừng hực liệt diễm, như muốn đoạt lấy Nguyên Anh của Hạo Nhiên Các.

Bóng người bao phủ toàn thân thanh quang kia vẫn hồn nhiên không sợ, một tay khác hướng về bàn tay đang thiêu đốt hỏa diễm ghênh đón.

“Ầm!”

Màu đỏ, màu xanh, màu vàng... đủ loại hào quang bay loạn trên bầu trời, vô cùng rực rỡ khiến người khác đau đớn, không dám nhìn thẳng!

Trong tiếng ầm ầm đó, bóng người màu xanh bay ngược ra ngoài, đồng thời, bóng người màu đỏ đuổi một bàn tay kia vẫn sừng sững bất động.

“Phanh!”

Chỉ thấy bàn tay bóng người màu xanh bay ngược ra kia nắm chặt lại, Nguyên Anh màu trắng bị hấn một mực nắm trong tay trong nháy mắt bị bóp vỡ.

Hiển nhiên, đạo thanh sắc nhân ảnh này mặc dù không phải là đối thủ của người phát ra hồng quang kia, nhưng cũng không có để đối phương cướp đi Nguyên Anh trong tay.

Thân ảnh màu đỏ kia, tựa hồ bị cử động này chọc giận, quang mang toàn thân lập tức sáng rực như mặt trời nóng rực loá mắt.

“Àm!”

Hắn ngang nhiên ra tay, ánh sáng hùng hực lao ra, với một khí thế không gì địch nổi vọt tới, cả người tựa như là một vầng mặt trời chói chang.

Mà thân ảnh màu xanh kia cũng hoàn toàn không sợ, trực tiếp nghênh đón, quang mang hai màu vàng xanh trộn lẫn cùng một chỗ, âm âm đụng vào vầng mặt trời chói chang kia.

Chỉ một thoáng, toàn bộ bầu trời đều bị ngũ sắc quang mang sắc sỡ bao phủ, mặt đất cũng bắt đầu chấn động.

“Phanh!”

Cũng không lâu lắm, bóng người màu xanh bay ngược ra sau, thân ảnh màu đỏ theo sát phía sau, hóa thành một con giao long, mãnh liệt đánh tới.

Mắt thấy sắp bị Giao Long bắt được, đột nhiên, quang mang màu xanh kia lóe lên, biến mất ngay tại chỗ, tiếp theo một cái chớp mắt liền xuất hiện sau lưng quang mang màu đỏ, đưa tay thành trảo, chụp tới sau đầu bóng người màu đỏ kia.

Thân ảnh màu đỏ phảng phất sau đầu mọc ra con mắt, lập tức linh hoạt đến cực điểm quay người lại, một cự trảo hỏa diễm nghênh đón.

“Phanh!”

Sau khi hơi tiếp xúc, thân ảnh màu xanh không ham chiến chút nào, trên thân lại lóe lên quang mang, trong nháy mắt xuất hiện ở phía xa.

Động tác của hai người ngừng lại, giằng co với nhau.

“Ai!”

Đột nhiên, một tiếng thở dài vang lên, trong giọng nói của bóng người toàn thân có ngọn lửa màu đỏ kia tràn ngập tiếc nuối.

Cũng không biết bởi vì tiếc nuối này không thể bắt được người trước mắt, hay là vì không thể cứu được tu sĩ Hạo Nhiên các

kia.

“Chí Dương đạo hữu xuất hiện ở đây, cũng muốn đối địch với ta sao?” Giữa bầu trời, trong miệng bóng người màu xanh phát ra âm thanh lạnh lùng.

Ánh sáng rực rỡ tản đi, mọi người lúc này mới thấy rõ, cả người hắc bào phủ trong chiến giáp màu xanh.

“Ai, Diệp đạo hữu, ngươi tuổi còn trẻ, tiền đồ vô lượng, hà tất như vậy? Cần biết trời cao có đức hiếu sinh, giết chóc quá thịnh, sau này trên con đường tu hành, sẽ gặp trở ngại!” Trong bóng người màu đỏ thẫm, truyền ra thanh âm như vậy.

“Ta chỉ biết người không phạm ta ta, nếu phạm ta, ta cần trăm thảo trừ căn, đây là tín điều của cuộc đời ta, Chí Dương đạo hữu muốn ngăn trở con đường của ta sao?”

Lời nói của bóng người màu xanh khiến Chí Dương thượng nhân trầm mặc lại.

Trong lúc nhất thời không còn gì để nói.

Hắc rất muốn nói một câu: Người trẻ tuổi đừng quá kiêu ngạo!

Nhưng người trước mắt này, thực lực cường đại đến mức hắc cảm thấy vô cùng khó giải quyết.

Chỉ là vừa rồi giao thủ trong thời gian một lát, Chí Dương thượng nhân đã xác định một việc, đó chính là xác suất mình đánh không nổi tu sĩ Nguyên Anh sơ kỳ này.

Xem ra, thực lực của đối phương so với lời đồn mạnh hơn nhiều!

“Toái Hồn vẫn là bảo thủ, người này có được tốc độ như thế, ngày đó nếu là muốn giết hắc, hắc căn bản trốn không thoát!” Trong lòng Chí Dương thượng nhân thầm nghĩ.

Vừa rồi, hắc nhìn thấy tận mắt trận chiến của mấy người này, tốc độ quỷ dị gần như thuận di của đối phương khiến hắc vô cùng kinh hãi.

“Diệp đạo hữu, ngươi làm như thế không sợ chọc giận toàn bộ Chính Đạo Minh sao?” Thanh âm Chí Dương thượng nhân lạnh xuống.

“Thiên hạ to lớn, ta muốn tới thì đến, muốn đi là đi, nếu đắc tội với Minh Chính đạo thì có thể làm gì? Các người có thể đuổi kịp ta sao?”

“Nhưng mà thượng nhân nên suy nghĩ một chút, không biết Minh Chính đạo có chuẩn bị đối địch với ta hay không?”
Trong lời nói của Diệp Trường Sinh mang theo uy hiếp không chút lưu tình.

Lời này làm cho sắc mặt Chí Dương Thượng Nhân bỗng nhiên biến đổi, nhìn Diệp Trường Sinh trước mắt, hắn không khỏi nhớ tới một người khác!

Thiên Hận Lão Quái!

Đệ nhất nhân trong đám tán tu này, ngày xưa cũng từng có một đoạn ân oán với hắn.

Thiên Hận Lão Quái cũng từng xung đột với tên hậu bối trước mắt này, Chí Dương từng đánh với hắn một trận.

Kết quả hắn nhẹ nhàng bị thương, Thiên Hận lão quái trọng thương, đồng thời đào thoát!

Sau đó, Thiên Hận Lão Quái tuyên bố muốn gây sự với Chính Đạo Minh.

Chí Dương thượng nhân biết, hắn ta không thể giết chết được lão quái, cho dù có thể giết được hắn ta hắn ta cũng phải trả giá nặng nề.

Mà trả giá như vậy hắn cũng không muốn trả giá!

Cuối cùng hắn đành phải bịt mũi cùng Thiên Hận Lão Quái hòa giải, thừa nhận đôi phương có địa vị đặc thù tại Thiên Nam.

Từ đó về sau chính ma lưỡng đạo không còn ai dám trêu chọc lão quái Thiên Hận.

Hiện tại, người trẻ tuổi trước mắt này khiến cho Chí Dương nhớ lại đoạn ký ức không quá thoải mái kia.

Thực lực của người này so với Thiên Hận Lão Quái năm đó còn mạnh hơn mấy phần, điều này không thể không khiến hắn cân nhắc liên tục.

Nếu tùy tiện ra tay, trêu chọc người này, lại không giết được hắn, vậy sau này phải làm sao bây giờ?

Chờ đến lúc người này trưởng thành, chưa nói đến Nguyên Anh hậu kỳ, chỉ cần là Nguyên Anh trung kỳ, chỉ sợ có thể cùng hắn phân cao thấp!

Nếu là Nguyên Anh hậu kỳ, chẳng phải là có giết chết hắn, hủy diệt thực lực của Chính đạo mình sao?

Chỉ cần người này vô sỉ một chút, vẫn luôn nấp trong bóng tối đánh lén, không chính diện đối kháng, bằng vào tốc độ của hắn có thể dễ dàng kéo sập Chính Đạo Minh.

Loại tu sĩ không ràng buộc này, khó mà đối phó được.

Chí Dương thượng nhân không cho rằng bằng vào Hoàng Phong Cốc có thể uy hiếp được đối phương.

Đối với tu sĩ cấp bậc như bọn họ, một khi bảo vệ môn phái có thể khiến mình chết đi, bọn họ lập tức phải mông bỏ đi, từ bỏ môn phái.

Do dự không chút do dự!

Thở dài một tiếng, Chí Dương thượng nhân cảm giác được lần này mình sử dụng Hạo Nhiên Các tới thăm dò động tác của Diệt Trường Sinh, quá qua loa!

“Ngụy huynh, Dịch huynh, các ngươi cũng ra đi, không cần che giấu, nghĩ đến vị Diệt đạo hữu này sớm đã biết chúng ta ở một bên quan chiến!” Chí Dương Thượng Nhân bỗng nhiên hướng bầu trời cách đó không xa nói ra.

Một tiếng cười lạnh hắc hắc vang lên: “Chí Dương, ta rất ít khi thấy ngươi chịu thiệt như vậy!”

“Dịch lão ma, đừng quên Quỷ Linh Môn của ma đạo các ngươi cũng đã gọi người đánh tới cửa rồi!” Chí Dương thượng nhân lạnh lùng nói.

Một lát sau, trên bầu trời xuất hiện hai bóng người, một người tóc màu xanh sẫm, là một vị lão giả, người còn lại mặc áo bào đen, tướng mạo dữ tợn.

Hiển nhiên hai người này chính là hai vị đại tu sĩ của Thiên Nam, Ngụy Vô Nhai thuộc Hoá Ý Môn của Cửu Quốc Minh

và Hợp Hoan Hoan lão ma của Hợp Hoan Tông.

Ba vị đại tu sĩ cùng xuất hiện ở đây, lập tức gây ra một trận oanh động. Trong Hoàng Phong cốc, chúng đệ tử rung động khôn cùng, từng người đều ngẩng đầu, chăm chú nhìn vào bốn người đang đứng đó.

Lệnh Hồ Lão Tổ cũng nhíu mày, chăm chú nhìn bầu trời, trầm nghĩ: “Quả nhiên, Hạo Nhiên Các kia là do ba vị đại tu sĩ này ủng hộ sau lưng!”

“Chỉ là, bọn hăn hiện tại rốt cuộc là có ý gì? Là muốn liên thủ giết người họ Diệp, hay là có dự định khác?” Lệnh Hồ lão tổ trong lòng trầm nghĩ.

Mấy vị đại tu sĩ giá lâm Hoàng Phong cốc, theo lý mà nói vị đứng đầu Hoàng Phong cốc này phải lập tức đi ra ngoài nghênh đón.

Nhưng Lệnh Hồ Lão Tổ lại ngồi bất động, lẳng lặng nhìn lên bầu trời, dường như không có ý muốn ra ngoài chào hỏi.

Đương nhiên là bởi vì tình huống giữa bốn người trên bầu trời còn chưa rõ ràng, tùy tiện đi ra ngoài gây chiến khiến cho bọn họ bị liên lụy.

Cho nên, Lệnh Hồ Lão Tổ dứt khoát làm như không nhìn thấy, rụt cổ không ra.

Cách làm này là phong cách từ trước đến nay của hăn!

Trên bầu trời có bốn người, ba vị đại tu sĩ ngồi đối diện nhau, vây lấy Diệp Trường Sinh.

Còn Diệp Trường Sinh đứng ở giữa, không hề để ý.

“Chư vị, dù sao chuyện hôm nay cũng phải thương nghị ra một chương trình mới được chứ?” Chí Dương thượng nhân sau khi thấy Hợp Hoan lão ma cùng Ngụy Vô Nhai hai người đi ra liền không nói một lời, vì thế nhíu mày hỏi.

Hắn nào biết, hai người này hiện tại trong lòng chấn động, so với hăn còn mạnh hơn mấy phần.

Vừa rồi, trong quá trình Diệp Trường Sinh giao thủ ngắn ngủi với Chí Dương thượng nhân, trên người bộc phát ra loại tia chớp màu vàng kim, bọn họ đều nhìn thấy trong mắt.

Hai vị đại tu sĩ có nhãn lực gì, sao không nhìn ra lai lịch tia chớp kia?

Ích Tà Thần Lôi!

Đây là thần lôi chuyên khắc chế ma công, đối với Hợp Hoan lão ma mà nói, hoàn toàn là vật thiên địch bình thường.

Còn đối với Ngụy Vô Nhai mà nói, mặc dù không tu luyện công pháp ma đạo, nhưng một thân độc công của gã, đối mặt Ích Tà Thần Lôi nhiều hay ít cũng bị ảnh hưởng.

Loại thần lôi này xuất hiện khiến trong lòng hai lão quái vô cùng kiêng kỵ.

Nhất là Hợp Hoan lão ma, bị kích thích lớn nhất, như thế khắc chế hãn công pháp người, có thể nào cho phép người này sống trên đời?

Thời khắc này, sát ý trong lòng Hợp Hoan lão ma bắt đầu khởi động, có một loại xúc động muốn cùng mấy người khác liên thủ diệt trừ Diệp Trường Sinh ở đây.

Nhưng mà, loại tốc độ mà trước đó Diệp Trường Sinh biểu hiện ra, lại không thể không khiến hãn vạn phần kiêng kỵ, chậm rãi đè sát ý trong lòng xuống.

Thật sự có thể giết người này sao?

Vạn nhất bị hãn chạy rồi thì phải làm sao?

Khả năng này khiến hãn không thể không thận trọng.

“Hai vị đạo huynh, các ngươi cảm thấy ba người chúng ta liên thủ có thể bắt được người này sao?” Chí Dương thượng nhân thấy hai người không nói lời nào, bỗng nhiên truyền âm hỏi tới.

“Rất khó, vừa rồi các ngươi đều đã nhìn thấy, tốc độ của người này cực nhanh, gần như thuần di, chúng ta muốn ngăn cản hãn có khả năng rất thấp!”

“Hơn nữa, một thân chiến giáp của người này có lực phòng ngự rất mạnh, ngay cả khi Ngọc Như Ý của ngươi đánh vào mặt trên cũng không có tác dụng!”

“Mấu chốt nhất chính là, trên người hãn có Tịch Tà Thần Lôi, cái này đối với công pháp của hai người chúng ta có tác dụng

khắc chế. Nếu hai người chúng ta ra tay đối với hắn mà nói, tại trước mặt Ích Tà Thân Lôi hiệu quả là giảm đi rất nhiều!”
Ngụy Vô Nhai rất là thẳng thắn nói ra.

Ngụy Vô Nhai nói xong, lại nghe Hợp Hoan lão ma nói:
“Không chỉ như thế, nhục thân người này cũng cực mạnh, điều này có nghĩa là hắn có thể sử dụng bí thuật Huyết Ảnh Động lâu dài, cho dù chúng ta muốn giết hắn cũng rất khó đuổi kịp!”

“Vậy xem ra, hai vị đạo hữu có khuynh hướng, đều không muốn giết người này?” Chí Dương Thượng nhân hỏi.

Trong lúc nhất thời, không khí trong sân lại có chút trầm mặc xuống.

Sát ý ở trên bầu trời tùy ý tung hoành, khiến cho Hoàng Phong Cốc bên dưới khiến cho Lệnh Hồ lão tổ kinh hãi lạnh mình.

Sắc mặt đám đệ tử Hoàng Phong cốc trắng bệch ra, không ngừng lùi về sau, dường như muốn rời xa vùng trời này một chút.

Hợp Hoan lão ma cùng Ngụy Vô Nhai không đáp lại Chí Dương thượng nhân hỏi, nhưng nhìn sát ý trên người bọn họ, chỉ sợ bọn họ tương đối không cam lòng.

Hắn rất muốn giết Diệp Trường Sinh!

Nhưng lại sợ không giết được, vô duyên vô cớ trêu chọc một đại địch tiềm lực đáng sợ!

Bọn họ đang ước lượng xem thử có nên ra tay hay không!

“Lão phu không muốn rước lấy một đại địch cho Thái Chân Môn. Kẻ này có thể tiến vào Nguyên Anh trong vòng trăm năm, vậy tương lai đạt tới cảnh giới như chúng ta chỉ là chuyện sớm hay muộn mà thôi!” Chí Dương Thượng nhân bỗng nhiên nói.

Hắn ta kích động người trước tiên tiến hành thăm dò Diệp Trường Sinh, lại có thể lùi bước đầu tiên.

“Hắc hắc, lão phu tuổi đã lớn, cũng không muốn lại mấy trăm năm nữa, trước khi tọa hóa còn chưa kịp bị người tìm tới cửa giết chết!” Một lát sau, Hợp Hoan lão ma cũng cười lạnh hai tiếng nói.

“Vậy các ngươi định bỏ qua cho hắn? Chờ sau này hắn trở thành tu sĩ Hóa Thần, vạn nhất nhất nhất nhất thống nhất Thiên Nam, vậy cũng không ai có thể không chế được!” Ngụy Vô Nhai hắc hắc cười lạnh một tiếng, nói ra.

“Chuyện sau này hãy nói, đến lúc đó ta đã tọa hóa rồi, làm sao quản được nhiều như vậy!” Hợp Hoan lão ma không thèm để ý chút nào nói ra.

Hắn làm ra vẻ sau khi ta chết, nào thèm quản dáng vẻ hồng thủy ngập trời của hắn!

Chẳng qua Chí Dương thượng nhân và Ngụy Vô Nhai rất rõ ràng lão quái này tuyệt đối không phải loại người đó.

Hắn đối với Hợp Hoan Tông cũng rất để ý, sở dĩ nói như vậy, hơn phân nửa là trong bóng tối lại có dự tính gì.

“Hợp Hoan lão ma, chẳng lẽ nghĩ tới cái gì âm hiểm chiêu số, không muốn mặt ngoài trêu chọc người này, dự định âm thầm phát lực?” Chí Dương thượng nhân trong lòng phỏng đoán nói.

Im lặng một lát, Chí Dương thượng nhân truyền âm nói: “Lúc trước cũng không phải là không có ai làm loại chuyện này, nhưng kết quả thế nào, ta và ngươi đều biết, mặc dù là tu sĩ Hóa Thần, nếu muốn cưỡng ép nhất thống Thiên Nam, kết quả cũng là chết!”

“Nếu hai vị đã nghĩ như vậy, thì cũng không cần phải trêu chọc người này nữa, bất quá chúng ta cũng không thể ngồi nhìn người này tùy ý ra tay được!” Ngụy Vô Nhai ngập ngừng nói.

“Ý Ngụy huynh là đem hắn coi là Thiên Hận Lão Quái, đối đãi như người của Long Hàm, Phượng Băng, kéo hắn tiến nhập giới chúng ta, ước thúc một phen?” Chí Dương thượng nhân hỏi.

“Đúng vậy, bằng không thì một kẻ có thực lực có thể so với người của đại tu sĩ như vậy có thể tùy ý ra tay, Thiên Nam sẽ rối loạn rồi!”

“Dịch huynh thấy thế nào?” Chí Dương thượng nhân lại hỏi.

“Ta đồng ý!” Hợp Hoan lão ma lạnh lùng nói.

“Đã như vậy, để hã lập ước định với chúng ta đi!” Chí Dương thượng nhân truyền âm nói.

Sau đó, vị đạo sĩ đeo cổ kiếm nhìn về phía Diệp Trường Sinh, trên mặt bỗng nhiên lộ ra vẻ tươi cười.

Lão đạo cười, lập tức giống như ánh mặt trời mùa xuân, làm tan rã sát ý như hàn băng nơi đây.

Khiến cho trong lòng Lệnh Hồ lão tổ phía dưới thả lỏng, đông đảo đệ tử Hoàng Phong cốc không còn cảm giác như lâm đại địch.

Chí Dương Thượng Nhân cười ha hả nói: “Diệp huynh, chuyện hôm nay đúng là Hạo Nhiên Các có lỗi trước, bao vây Hoàng Phong Cốc, suy xét thiếu sót những việc đã làm. Diệp huynh giết bọn họ, là bọn họ gieo gió gặt bão, đúng là nói quá!”

Vị lão đạo này mở miệng, trực tiếp đổ tất cả trách nhiệm lên người Hạo Nhiên Các.

Cứ như đi vậy khôn Hoàng Phong cốc tất cả đều là chủ ý của Hạo Nhiên các, không liên quan gì tới hã.

“Bất quá, nếu như Diệp huynh đã giết ba người này, như vậy sau này đoạn ân oán này chấm dứt, Diệp huynh về sau không thể tùy tiện ra tay giết chóc Nguyên Anh nữa, Diệp huynh cảm thấy thế nào?” Chí Dương Thượng nhân nói.

“Ý của Chí Dương đạo hữu là?” Giọng nói của Diệp Trường Sinh vang lên từ chiến giáp.

“Diệp huynh, thực lực của ngươi đã đạt đến một đường cấm kỵ ở Thiên Nam. Thực lực của ngươi đạt tới loại tình trạng này, tại Thiên Nam không thể tùy ý ra tay giết chóc đồng đạo!” Ngụy Vô Nhai của Cửu Quốc Minh ngậm ngừng nói.

“Cái gọi là cấm kỵ một tuyến là có được thực lực có thể dễ dàng giết chết Nguyên Anh sơ kỳ tu sĩ, ba người chúng ta, Long Hàm, vợ chồng Phượng Băng minh các ngươi, cùng với Thiên Hận Lão Quái trong tán tu đều ở trong phạm trù này!” Chí Dương thượng nhân giải thích nói.

“Chúng ta ước định với nhau nếu không cần thiết, không thể tùy ý động thủ với tu sĩ Nguyên Anh thuộc thế lực của mình,

nếu không tất cả chúng ta đều tùy ý tàn sát, vậy Thiên Nam chẳng phải sẽ đại loạn sao?” Ngụy Vô Nhai nói ra.

“Diệp huynh mới vừa vào Nguyên Anh, trước kia còn chưa biết quy tắc này, hiện tại chúng ta đã nói rõ ràng, hi vọng Diệp huynh sau này không nên làm chuyện khiến chúng ta khó xử!” Hợp Hoan lão ma cũng nói.

“Vậy nếu như người khác tùy ý khiêu khích ta thì sao?”

“Đó tự nhiên là bọn hắc đã chết, bất quá ta nghĩ sau hôm nay, Thiên Nam sẽ không có ngu xuẩn như vậy!” Ngụy Vô Nhai lạnh lùng nói.

Nghe nói như vậy, trên mặt Diệp Trường Sinh cũng lộ ra nụ cười, nói: “Diệp mỗ chưa bao giờ là người dễ giết, vừa rồi ta đã nói với Chí Dương đạo hữu, từ trước đến nay ta là người không phạm ta, ta không phạm ta, chỉ cần sau này không có ai trêu chọc ta, ta tự nhiên cũng sẽ không tùy tiện ra tay giết người!”

Nghe nói như thế, ba vị đại tu sĩ thần sắc hòa hoãn một chút, chỉ cần người này nguyện ý hợp tác, vậy mọi chuyện đều tốt cả.

Chí Dương thượng nhân nói: “Diệp huynh lấy một thân Nguyên Anh sơ kỳ, ngang hàng với chúng ta, lập ước định như vậy là chuyện chưa từng xảy ra từ thời Thiên Nam Tuyên cổ tới nay!”

“Ta nghĩ với thiên tư của Diệp huynh, tương lai cho dù là cảnh giới Hóa Thần cũng không vậy khốn được ngươi. Lão đạo ta trước tiên xin chúc mừng Diệp huynh!” Chí Dương Thượng Nhân nói.

“Chí Dương huynh quá khen, cái kia Hóa Thần cảnh giới xa xôi biết bao, Diệp mỗ nào dám vọng tưởng? Diệp mỗ có thể tu luyện đến cảnh giới hôm nay, dưới cơ duyên xảo hợp, đạt được một quả lạ, xóa đi bình cảnh Nguyên Anh mà thôi!” Diệp Trường Sinh vừa cười vừa nói.

Ánh sáng màu xanh lóe lên, dạ dày trên người hắc biến mất, biến thành một bộ áo xanh, lộ ra hình dáng.

Nghe hắc nói vậy, ba vị đại tu sĩ trên mặt lộ ra thần sắc khác nhau, cũng không biết có phải là tin tưởng hay không.

Nhưng theo cách nhìn của Diệp Trường Sinh, loại chuyện ma quỷ thuận miệng bịa ra này, ba người này hơn phân nửa sẽ không tin.

Chẳng qua, ba người chắc chắn sẽ không đi vạch trần lời nói dối này ngay trước mặt, tựa như Diệp Trường Sinh vừa rồi cũng không vạch trần Chí Dương Thượng Nhân.

Giữa mọi người còn phải giữ lại một thể diện, không thể xé toạc hoàn toàn.

Hạo Nhiên các rất ăn ý, mà dưới sự ăn ý này, đương nhiên Hạo Nhiên các sẽ trở thành thương tổn vô ích!

“Lệnh Hồ bá kiến các vị đạo hữu!” Nhìn thấy thế cục trên bầu trời đã ổn định lại, Lệnh Hồ Lão Tổ lập tức bay ra, hướng về phía mọi người chào hỏi.

“Ha ha, Lệnh Hồ huynh, Hoàng Phong Cốc các ngươi thật đúng là ngọa hổ tàng long!” Chí Dương thượng nhân liếc nhìn Lệnh Hồ lão quái, nói ra.

“Thượng nhân nói giỡn, tiểu môn phái tại Hoàng Phong cốc nào có long cái hổ gì chứ!” Lệnh Hồ lão quái trên mặt lộ ra dáng tươi cười tròn xoe.

“Diệp huynh không phải là một con Giang Cường Long của Hoàng Phong cốc các ngươi sao?” Chí Dương Thượng nhân cười tủm tỉm nói.

“Thượng nhân sợ là nhầm rồi, Diệp mỗ tuy rằng xuất thân Hoàng phong cốc, nhưng đã sớm thoát ly môn phái này!” Diệp Trường Sinh lắc đầu phủ nhận.

Lệnh Hồ lão quái vừa nghe thế, thần sắc lập tức biến đổi, nụ cười có chút cứng ngắc!

“Thì ra là thế, nếu Diệp huynh không môn không phái, vậy nếu không gia nhập Hợp Hoan Tông? Chờ lão phu tọa hóa, ngươi chính là đại trưởng lão của Hợp Hoan Tông ta!” Hợp Hoan lão ma đột nhiên nói.

Lời này lập tức khiến cho mọi người kinh ngạc, ngay cả đám người Chí Dương thượng nhân cũng kinh ngạc nhìn lão ma này.

Diệp Trường Sinh cũng sửng sốt, lập tức cười cười, nói: “Diệp mỗ không có ý định gia nhập môn phái nào cả!”

“Vậy sao, thật là đáng tiếc!” Hợp Hoan lão ma mặt không chút thay đổi nói.

“Nếu như sự tình nơi đây đã xong, Ngụy mỗ xin cáo từ trước!” Ngụy Vô Nhai vốn thờ ơ lạnh nhạt trong chốc lát đột nhiên nói ra.

“Đúng rồi, mặc kệ Diệp huynh có thuộc về thế lực nào hay không, nếu là tu sĩ Thiên Nam, sau này đối phó chuyện của Mạc Lan nhân, Diệp huynh đều ra sức! “

Ngụy Vô Nhai xoay người sang chỗ khác, bổ sung thêm một câu rồi hóa thành một đạo quang mang biến mất.

Chí Dương Thượng Nhân nhìn chằm chằm Diệp Trường Sinh: “Vậy lão đạo xin cáo từ, Diệp huynh, sau này Hạo Nhiên các sẽ không tới gây chuyện với người nữa, điểm này lão đạo ta cam đoan!”

Nói xong, đạo sĩ liền hóa thành một đạo độn quang, cũng rời đi.

Hợp Hoan lão ma nhìn Diệp Trường Sinh một chút, lại nhìn phía dưới Hoàng Phong cốc, đột nhiên biến mất.

“Diệp đạo hữu, bất kể nói thế nào, Hoàng Phong cốc cũng là môn phái người đã ở, muốn đi xem một chút?” Lệnh Hồ lão tổ trên mặt mang theo vẻ tươi cười, mời.

Diệp Trường Sinh trầm ngâm một chút, nói: “Cũng được!”

Đi theo Lệnh Hồ lão tổ tiến vào trong Hoàng Phong cốc, trong lúc nhất thời Diệp Trường Sinh cảm khái rất nhiều.

Từ sau lần ma đạo xâm lấn, đây là lần đầu tiên hắc quang minh chính đại tiến vào Hoàng Phong cốc.

Mặc dù đối với hắc mà nói, trong Hoàng Phong cốc đã không còn ai quan trọng, nhưng dù sao đây cũng là nơi khởi nghiệp của hắc, hiện tại quay lại chốn cũ cũng có một loại cảm xúc khác.

Có lẽ đây chính là y cảm hoàn hương!

Đi cùng Diệp Trường Sinh trong Hoàng Phong cốc, lệnh Hồ lão tổ dọc theo đường đi vẫn luôn xem xét sắc mặt.

Khi Diệp Trường Sinh chứng kiến đủ loại cảnh sắc Hoàng Phong Cốc, mặt không chút thay đổi, trong lòng hắc không khỏi thở dài.

Xem ra vị này thật sự đối với Hoàng Phong Cốc không còn lưu luyến gì nữa!

“Đệ tử bái kiến Diệp sư thúc!”

“Hoan nghênh Diệp sư thúc đại giá quang lâm!”

.....

Lý Hóa Nguyên, Lôi Vạn Hạc, Hồng Phát mấy người Hoàng Phong cốc kết đan nhao nhao tiến lên, gặp mặt Diệp Trường Sinh, đều miệng xưng sư thúc, tư thái cung kính đến cực điểm.

Chỉ là thần sắc trong mắt bọn họ lại vô cùng phức tạp.

Ai có thể ngờ tới đệ tử lúc trước gọi bọn họ sư thúc sư bá, hiện tại lắc mình biến đổi, lại trở thành sư thúc của bọn họ.

Quả thật là chuyện thế sự khó lường.

Diệp Trường Sinh gật gật đầu, không nói gì thêm.

Hắc và đám tu sĩ Kết Đan kỳ của Hoàng Phong cốc cũng không thân thuộc lắm, duy nhất có thể nói mấy câu với Lôi mập mập.

Tiếp theo, như Lưu Tĩnh, Trần Xảo Thiên và những người khác cũng lần lượt tiến lên hành lễ, trong ánh mắt mang theo vẻ kính sợ, miệng gọi sư tổ.

Diệp Trường Sinh khoát tay áo, nói: “Không cần khách khí!”

“Hôm nay ta đến Hoàng Phong cốc cũng chỉ là nhìn mà thôi, cũng không có ý định trở về!” Diệp Trường Sinh nói.

Lời vừa nói ra, lập tức khiến cho ánh mắt đám người Hoàng Phong cốc giật mình trầm xuống.

Diệp Trường Sinh cũng không để ý đến.

Hắn không trở về Hoàng Phong cốc, một là bởi vì hắn không có hứng thú gì với Hoàng Phong cốc.

Thứ hai, bởi vì hắn không muốn mang cho mình một tảng gông xiềng, gia nhập Hoàng Phong Cốc, một mặt tương lai nói không chừng sẽ mang đến phiền toái cho hắn, mặt khác, cũng có khả năng mang đến phiền toái cho Hoàng Phong Cốc.

Cho nên, vì không muốn gây phiền toái cho mỗi người, hắn vẫn quyết định triệt để đoạn tuyệt quan hệ với Hoàng Phong cốc.

Vì vậy, mới nói mấy lời lúc nãy trước khi ba vị đại tu sĩ.

Bất quá, xem vào phần tình cảm hương hỏa trước kia, dưới tình huống sau này đủ khả năng, hắn có thể sẽ chăm sóc một chút Hoàng Phong cốc.

Nhưng cũng chỉ có vậy thôi!

Sau khi bơi một vòng quanh Hoàng Phong cốc, Diệp Trường Sinh liền hóa thành một đạo độn quang biến mất không thấy gì nữa.

Nhìn theo bóng dáng hắn rời đi, đám người Hoàng Phong cốc đã lâu không nói lời nào.

Những người từng gặp Diệp Trường Sinh kia, chìm đắm trong cảm xúc phức tạp.

Mà những người không liên quan tới Diệp Trường Sinh từ đầu đến cuối, lại một đám hưng phấn khó hiểu.

Trận chiến bộc phát trên bầu trời vừa rồi, Diệp Trường Sinh đã lập ước định với tam đại tu sĩ, đây là chuyện mà cả đời này bọn họ chỉ có thể tiếp xúc được một lần.

Có thể tận mắt chứng kiến, đó là một loại vinh quang lớn lao!

Trong lúc nhất thời, bên người Trần Xảo Thiên, Lưu Tĩnh có rất nhiều đệ tử Hoàng Phong cốc vây quanh, đều hỏi thăm bọn họ về đủ loại chuyện liên quan tới Diệp Trường Sinh.

Hoàng Phong cốc xuất hiện một vị cường giả như vậy, mặc dù sau này người này không còn là tu sĩ Hoàng Phong cốc nữa, nhưng cũng đủ để cho các đệ tử bình thường nghị luận thật lâu.

Những người như Trần Xảo Thiên cùng với gia chủ Trần gia có chút quan hệ với Diệp Trường Sinh, cũng được một đoàn người vây quanh a đua nịnh hót.

Bọn họ tin tưởng, cho dù Diệp Trường Sinh không trở về Hoàng Phong cốc, tương lai những người Trần gia này cũng tuyệt đối sẽ nhận được rất nhiều chỗ tốt.

Dù sao còn có một Trần Xảo Thiên ở bên cạnh Diệp Trường Sinh mà!

Diệp Trường Sinh đến vô ảnh đi vô tung, sau khi hấn rời khỏi không ai biết được hấn đi nơi nào.

Trên thân không ngừng hiện lên thanh quang, Diệp Trường Sinh thông qua thuật đi không ngừng, nhanh chóng đi xuyên qua khoảng cách mấy trăm dặm.

Đầu tiên hấn đi một chuyến đến Nguyên Vũ quốc, nhìn qua đám người Trần sư tử, Tân Như Âm, sau đó lại lần nữa lên vào Yểm Nguyệt tông.

“Trận chiến này xem như là cuộc chiến đặt chân cuối cùng của ta ở Thiên Nam rồi!”

“Sau trận chiến này, mặc kệ ta có ở Thiên Nam hay không, về sau khi đa số tu sĩ Nguyên Anh Thiên Nam xử lý chuyện có liên quan đến ta, khẳng định sẽ suy xét nhiều hơn!” Diệp Trường Sinh thầm nghĩ trong lòng.

Đánh chết ba vị tu sĩ Nguyên Anh của Hạo Nhiên các, cùng Chí Dương thượng nhân đàm phán thành hiệp nghị. Những

chuyện này, triệt để xác định địa vị của hấn tại Thiên Nam.

Chuyện hôm nay truyền đi, cả Thiên Nam đều sẽ biết, hấn là một tồn tại có thể sánh vai cùng Long Hàm, Phượng Băng, Thiên Hận Lão Quái.

Thậm chí còn phải vượt qua những người này một chút!

Về sau, nghĩ đến sẽ không có kẻ nào không có mắt, tùy tiện tới trêu chọc hấn, như vậy thì bớt đi rất nhiều phiền toái.

Đương nhiên, trận chiến như vậy lúc đầu cũng không phải là thứ Diệp Trường Sinh muốn.

Trong giai đoạn hiện tại, hấn đối với địa vị của mình tại Thiên Nam, cũng không cảm thấy hứng thú.

Hấn tương lai tất nhiên sẽ đến Loạn Tinh Hải, sau này sẽ đợi ở Thiên Nam nhiều thời gian hơn, hay là ở lại Loạn Tinh Hải lâu hơn thì cũng khó nói.

Danh tiếng theo đuổi Thiên Nam bên này có ý nghĩa không lớn.

Ngay từ đầu, hấn đến Thiên Nam cũng chỉ là nghĩ đem tai hoạ ngầm Vương gia này diệt trừ mà thôi.

Một loạt biến hóa sau đó cũng không nằm trong dự liệu của hấn.

Bất quá, hấn tuy rằng không có ý nghĩ theo đuổi địa vị, nhưng ba vị đại tu sĩ kia lại làm cho hấn không thể không làm như vậy.

Ba vị tu sĩ Nguyên Anh Hạo Nhiên các là do Chí Dương thượng nhân thăm dò bọn họ một lần.

Thử thăm dò thực hư của Diệp Trường Sinh.

Nếu như trong lần thăm dò này, Diệp Trường Sinh trầm mặc, không có bất cứ phản kích mạnh mẽ nào.

Vậy bọn họ chỉ có thể tiến thêm một tấc, làm ra càng thêm bức bách.

Tam đại tu sĩ cũng chẳng phải loại tốt lành gì, sẽ không vì nguoi yếu mà buông tha cho nguoi.

Ngược lại, người càng yếu thì bọn họ càng muốn đuổi tận giết tuyệt người.

Lấy đầu tranh cầu hòa bình mà tồn tại hòa bình, mềm yếu chỉ có thể đổi lấy người khác càng không kiêng nể nhục nhã người.

Tựa như Thiên Hận lão quái, vì sao hắn có thể có được địa vị siêu nhiên như Thiên Nam này?

Bởi vì hắn có can đảm tranh đấu, hắn đem Chí Dương thượng nhân liệu thành khinh thương, để cho Chí Dương thượng nhân thấy được thực lực của hắn.

Khiến đối phương nhận biết rõ hiện thực, muốn giết chết hắn nhất định phải trả giá rất lớn.

Vì vậy Chí Dương thượng nhân không thể không thừa nhận địa vị đặc biệt của hắn.

Nếu ngay từ đầu Thiên Hận lão quái bắt đầu hèn mọn bỉ ổi, không ra vẻ ta muốn cùng các người liệu mạng đến cùng, vậy thì hai bên chính ma sẽ lập tức liên hợp lại giết chết hắn.

Dù sao, quốc gia mà Thiên Hận Lão Quái chiếm cứ, lợi ích cũng rất phong phú.

Nếu không phải là bất đắc dĩ, ai lại đồng ý nhường ra lợi ích của một quốc gia chứ.

Mà Diệp Trường Sinh lại càng như thế, phần thiên tư mà hắn thể hiện ra đủ để cho tam đại tu sĩ như có gánh nặng.

Ba người này, trước đó nhất định là nghĩ trăm phương ngàn kế muốn diệt trừ hắn.

Hạo Nhiên các chỉ là một cái xúc tu, nếu hắn không chém đứt xúc tu này, ba người kia sẽ vươn càng nhiều xúc tu tới tìm hắn.

Lần này là Hạo Nhiên Các, nói không chừng lần sau Quỷ Linh Môn cũng sẽ theo sự chỉ dẫn của Hợp Hoan lão ma mà tham gia vào.

Về sau, nói không chừng những người như Trần Xảo Thiên, đều sẽ lần lượt “Ngoài ý muốn” chết đi với Quỷ Linh Môn và đệ tử Hạo Nhiên Các.

Điểm mấu chốt chính là trong lần thử thăm dò này bị dò xét không thấy.

Cho nên trước tiên Diệp Trường Sinh phải chặt đứt việc thăm dò này, muốn cho mấy thế lực lớn của Thiên Nam thấy rõ ràng, hắn không phải đối tượng mà mình có thể trêu chọc.

Như vậy mới có thể đổi lấy hoàn cảnh an ổn.

Hiện tại, chính xác là đã làm được, Quỷ Linh Môn đã bị hắn giết đến thành thành thật thật rồi.

Còn Hạo Nhiên các, dù không bị Chí Dương thượng nhân quản thúc nhưng sau khi bị hắn giết sáu vị Nguyên Anh, nếu còn dám tới gây sự với hắn, chỉ có thể nói đầu óc mấy vị tu sĩ Nguyên Anh kỳ còn lại của Hạo Nhiên các hư mất rồi.

“Nếu như ta đã hiện thân, chắc những người kia cũng biết khả năng ta đã đạt được Huyền Thiên Tiên Đẳng!”

“Nhưng trước đó tam đại tu sĩ cũng không có nhắc tới, có thể thấy được bọn hắn cũng rõ ràng, muốn từ trong tay ta cướp được Huyền Thiên Tiên Đẳng là chuyện không thể nào!”

“Đây chính là thực lực dẫn đến biến hóa!”

Diệp Trường Sinh trong lòng thầm nghĩ, thân hình chớp động rất nhanh, lặng yên không một tiếng động tiến vào Yểm Nguyệt tông.

“Phu quân, sự tình thế nào?” Nhìn thấy hắn xuất hiện, Nam Cung Uyển lập tức nghênh đón hỏi.

Nếu Diệp Trường Sinh đã trở về, chuyện này tự nhiên là xử lý xong, Nam Cung Uyển muốn biết hắn giải quyết như thế nào, cùng kết quả cuối cùng là gì.

“Về sau không thành vấn đề, có lẽ Thiên Nam sẽ không có người lại trêu chọc ta nữa!” Diệp Trường Sinh vừa cười vừa nói.

Vì vậy, kế tiếp hắn liền kể lại chuyện tình Nam Cung Uyển phát sinh lúc trước.

Chứng kiến Nam Cung Uyển trên mặt lộ ra sắc mặt vui mừng, Diệp Trường Sinh suy nghĩ một chút, lập tức lại dặn dò một câu:

“Đúng rồi, chuyện quan hệ giữa chúng ta, trước tiên đừng cho bất luận kẻ nào biết, nếu không trong tương lai lỡ xảy ra vấn đề gì, ta sợ sẽ liên lụy đến người!”

Nam Cung Uyển nghe nói thế, lập tức có chút tiếc nuối.

Nàng còn đang mong đợi ánh sáng chính đại trở thành đạo lữ của Diệp Trường Sinh.

Tuy nhiên, nàng cũng hiểu được nhiều điều về Diệp Trường Sinh nên chỉ có thể rầu rĩ đáp: “Ừm, biết rồi!”

Diệp Trường Sinh thấy cảnh này khóe miệng lộ ra nụ cười bất đắc dĩ.

Không để cho Nam Cung Uyển công bố quan hệ ra ngoài, một mặt là vì không muốn nàng trở thành mối uy hiếp cho mình.

Càng quan trọng hơn là, vì phòng ngừa bọn Trần sư tử biết được tin tức này, hậu viện nổi lửa.

Vạn nhất Nam Cung Uyển nếu công khai nói, nàng là đạo lữ của Diệp Trường Sinh, chẳng mấy chốc đám người Trần sư tử sẽ biết.

Chắc trong lòng các nàng sẽ sinh ra suy nghĩ không cân bằng.

Trước kia nữ nhân bên cạnh Diệp Trường Sinh đều là thị thiếp, địa vị mọi người cũng không phân chia cao thấp, tự nhiên ở chung rất hòa hợp.

Nếu đột nhiên xuất hiện một đạo lữ, trở thành tỷ tỷ đại phụ trên danh nghĩa của các nàng thì các nàng không cách nào chấp nhận được.

Từ xưa đến nay, không lo thiếu khuyết gì không đều, cho dù ở trên tình yêu nam nữ, cũng đều giống nhau.

Hơn nữa, càng thêm hung hiểm chính là, Trần sư tử và chúng nữ liền có khả năng gặp lại Nam Cung Uyển.

Nếu như đến lúc đó Nam Cung Uyển trực tiếp tự cho mình là đại phụ, thì để bọn Trần sư tử và Tân Như Âm làm gì.

Cho nên trước tiên phải gạt các nàng, thừa dịp thời gian này ở Yểm Nguyệt tông, thổi thổi gió bên gối, cải biến một chút ý nghĩ của Nam Cung Uyển.

Các người đều là tử muội, tại sao lại phải chia ba sáu chín?

Người bình đẳng!

“Uyển Nhi, người đệ tử Yểm Nguyệt tông, giúp ta thu thập một chút linh dược này!” Diệp Trường Sinh liệt kê linh dược cần thiết trên đan phương, nói với Nam Cung Uyển.

Tiếp nhận danh sách linh dược, Nam Cung Uyển nhìn thoáng qua, kinh ngạc nói: “Một ít linh dược quý hiếm rất khó có được a, cái này có thể phải mất rất lâu mới có thể tìm được!”

“Không sao cả, cố hết sức đi, không cầu tuổi thọ, chỉ cần có thể tìm đủ, cho dù là hạt giống cũng được!” Diệp Trường Sinh nói.

“Vậy được, ta an bài thủ hạ!” Nam Cung Uyển lập tức nói.

“Uyển Nhi, nàng thật sự quá tốt rồi, không có nội trợ nào tốt hơn nàng!” Diệp Trường Sinh kéo tay nàng nhẹ nhàng nói.

“Bớt nói, lúc trước người cũng nói với tiểu thư Trần gia như vậy đúng không?” Nam Cung Uyển sắc giọng nói.

Bất quá mặc dù ngoài miệng nói như vậy, nhưng trên mặt nàng vẫn lập tức lộ ra vẻ mừng rỡ hạnh phúc.

“Đúng rồi, người khi nào thì cho ta và mấy vị tình nhân cũ của người gặp mặt?” Nam Cung Uyển đột nhiên ôn nhu vô cùng hỏi.

“Chuyện này sao... Khụ khụ, sau này rồi nói, hiện tại các nàng đều bế quan khổ tu, ta cảm thấy quấy rầy các nàng không tốt lắm!” Diệp Trường Sinh cười khan hai tiếng nói.

“Hừ, phải không? Nếu đã như vậy thì ta đợi một chút vậy, có điều các nàng cũng sẽ không bế quan mãi như vậy chứ?”

“Sẽ không, lần sau nhất định!”

Thấy hai người nói chuyện đang chạy về hướng nguy hiểm, Diệp Trường Sinh lập tức chuyển đề tài: “Uyển Nhi, nàng chuẩn bị kết anh chưa? Đến lúc đó ta sẽ hộ pháp cho nàng, có ta ở bên cạnh, nhất định sẽ làm cho nàng thành công!”

“Vâng!” Nam Cung Uyển mềm mại đáp ứng, trong mắt tràn ngập nhu tình.

Mấy năm sau, trên bầu trời phía trên động phủ của Yểm Nguyệt Tông, Nam Cung Uyển đột nhiên xuất hiện một mảnh dị tượng hùng vĩ.

Linh quang đầy trời xuất hiện, tạo thành một quang cầu linh lực thật lớn, tiến vào trong động phủ, bị Nam Cung Uyển hấp thu.

Bên ngoài động phủ, mấy đạo nhân ảnh trong Yểm Nguyệt Tông rất nhanh xuất hiện phía trước động phủ Nam Cung Uyển.

Tổng cộng có ba người, một vị là đại trưởng lão Yểm Nguyệt tông sắp tọa hóa, một vị là chủ nhân Thanh Ngưng Kính Nguyên Anh sơ kỳ đỉnh phong.

Còn có một vị, là nam tử tóc trắng xoá, cũng là Nguyên Anh sơ kỳ.

Ba người này là ba vị trưởng lão Nguyên Anh của Yểm Nguyệt Tông hiện tại.

Chỉ là, vị Đại trưởng lão kia tuổi thọ đã không còn nhiều, đợi đến lúc bà ta tọa hóa, Nguyên Anh Yểm Nguyệt tông kia cũng chỉ còn lại hai người.

Hiện tại, Nam Cung Uyển vừa đột phá, có thể lập đầy hữu hiệu cho lỗ hồng tu sĩ Nguyên Anh kỳ của Nguyệt Tông.

Ba người nhìn linh quang trên bầu trời động phủ, trên mặt tràn đầy vẻ mừng rỡ.

“Tốt tốt tốt, Uyển nhi nha đầu này rốt cục đi đến bước này, như thế ta cũng có thể yên tâm rồi đi!” Yểm Nguyệt tông đại trưởng lão nhìn động phủ Nam Cung Uyển, trong mắt tràn đầy vẻ vui mừng.

“Uyển Nhi sư muội không cô phụ kỳ vọng của chúng ta, như vậy Yểm Nguyệt tông chúng ta có thể tiếp tục ngồi vững vị trí trung tâm môn phái Thiên Đạo Minh rồi!” Chủ nhân Thanh Ngưng Kính nói.

“Muốn ngồi vững vị trí này, muốn Chu sư muội đột phá Nguyên Anh trung kỳ mới được! Nếu không đợi lão thân tọa hóa, quyền nói chuyện của Yểm Nguyệt tông tất nhiên sẽ giảm đi!” Đại trưởng lão của Yểm Nguyệt tông nói.

Môn phái hạch tâm của Thiên Đạo Minh, đây là một vị trí có thể mang đến lợi ích rất lớn, toàn bộ Thiên Đạo Minh cũng không có mấy môn phái được xếp vào trong đó.

Yểm Nguyệt tông có may mắn trở thành một trong số đó, hoàn toàn dựa vào Đại trưởng lão Nguyên Anh trung kỳ tu sĩ này.

Một khi nàng rời đi, nếu như Yểm Nguyệt tông không còn người kế thừa mà nói thì vị trí này đã đứng ngồi không yên rồi.

Chuyện này mang ý nghĩa muốn tạo ra một phần lợi ích rất lớn.

Cho nên mấy năm gần đây, mấy vị trưởng lão Yểm Nguyệt tông đều rất lo lắng.

Hiện tại nhìn thấy Nam Cung Uyển đột phá, cuối cùng cũng xuất hiện một tin tốt!

Trong động phủ Nam Cung Uyển, nàng bình yên ngồi, sắc mặt dữ tợn, một nữ anh đang bò tới bò lui trên đỉnh đầu nàng.

Sau một lúc lâu, khi đứa trẻ này hóa thành một đạo linh quang tiến vào trong cơ thể nàng, Nam Cung Uyển bỗng nhiên mở hai mắt ra.

Nàng nhẹ nhàng đứng dậy, trên mặt lộ ra vẻ vui mừng.

Đột phá Nguyên Anh!

“Uyển Nhi, chúc mừng nàng!” Ánh sáng lóe lên, Diệp Trường Sinh xuất hiện trước mặt nàng, nhẹ giọng nói.

“Phu quân!” Nam Cung Uyển nhảy nhót nhót nhót tới, chui vào trong lòng Diệp Trường Sinh.

Nàng bây giờ đang gấp rút muốn chia sẻ những người mà mình vui sướng chia sẻ.

“Trước đi giải quyết đồng môn của ngươi đã, ta ở chỗ này chờ ngươi!” Diệp Trường Sinh vuốt mái tóc của nàng nói.

“Ừm, ta đi một chút sẽ trở lại, ngươi chờ ta!” Nam Cung Uyển ngẩng đầu lên, cười duyên dáng nói.

Sửa sang lại một chút dung mạo, nàng hóa thành tiên tử lạnh lùng thường ngày, hướng bên ngoài động phủ đi ra.

Còn thân hình Diệp Trường Sinh thì từ từ mờ ảo.

Những năm gần đây, hắn ở trong động phủ Nam Cung Uyển, vẫn chưa bị người khác phát hiện.

Với thần thức cường đại của hắn, toàn bộ Yểm Nguyệt tông không có khả năng có người phát hiện ra hắn.

Cho nên, Yểm Nguyệt tông không có ai biết, Nam Cung tiên tử trong mắt bọn họ bằng thanh ngọc khiết, trong động phủ rõ ràng cất giấu một nam nhân.

Hơn nữa, bằng thanh ngọc khiết trước mặt nam nhân này của nàng chỉ có thể hóa thành một bãi nước xuân.

.....

Sau khi Nam Cung Uyển Kết Anh, nàng có thể điều động tài nguyên cho Yểm Nguyệt tông, và tài nguyên có thể điều động cũng đã nhiều hơn.

Dưới sự trợ giúp của những tài nguyên này, những dược liệu mà Diệp Trường Sinh cần đều lục tục được tìm đủ.

Phần lớn thời đại đều không đủ, nhưng dưới sự thúc dục của lục dịch Trường Sinh, những năm tháng của linh dược này rất nhanh cũng tăng lên.

Nguyên Hợp Đan chủ tài là mấy loại Linh dược trân quý, hơn ba ngàn năm tuổi.

Loại linh dược này chỉ dùng lục dịch thúc đẩy một cây, đã tiêu phí mấy vạn linh thạch.

Mà phục chế một cây linh thạch, tiêu phí cũng phải hơn năm ngàn linh thạch.

So với những linh dược phục chế trước đây của Diệp Trường Sinh thì đắt hơn nhiều.

Bình thường như Nghê Thường Thảo, Hoàng Tinh, một gốc linh dược ba ngàn năm tuổi phục chế có thể chỉ cần một ngàn linh thạch.

Nhưng mà, vài loại tài liệu chính để luyện chế đan dược này thì dược linh ba ngàn năm sẽ được phục chế xuống một cây thấp nhất cũng phải năm ngàn linh thạch.

Một cây đắt tiền nhất, lại tiêu mất hai vạn Linh Thạch.

Cái này tự nhiên là bởi vì bên trong cây Linh Dược này ẩn chứa quá nhiều năng lượng, mà không thể không tiêu hao càng nhiều Linh Thạch để phục chế.

Vì chuẩn bị luyện chế một lò đan dược như vậy, Diệp Trường Sinh bỏ ra lượng lớn linh thạch làm phí tổn.

Hơn nữa trước đó, hắn còn hao tổn rất nhiều linh thạch để phục chế các loại linh dược cấp thấp để luyện chế đan dược.

Dù sao, từ sau khi đột phá Kết Đan kỳ, hắn cũng chưa từng luyện chế qua đan dược.

Loạn Tinh Hải có đủ chủng loại đan dược cho tu sĩ Kết Đan Kỳ dùng để tinh tiến pháp lực.

Không cần tự hấn luyện chế.

Nhưng bây giờ đã đến Nguyên Anh kỳ, hết thầy sẽ không giống nhau. Dựa theo đan phương Loạn Tinh Hải, đan dược muốn luyện chế đan dược có thể sử dụng được cho Nguyên Anh kỳ, ít nhất cũng phải dùng yêu đan của yêu thú cấp tám.

Mà loại yêu đan cấp bậc này, căn bản không có bao nhiêu ở Loạn Tinh Hải.

Yêu thú cấp tám không phải cứ tùy tiện là có thể giết, giết chết một con, nếu không cẩn thận sẽ khơi mào chiến tranh giữa Nhân tộc và Yêu thú.

Cho nên, Loạn Tinh Hải lưu truyền số lượng yêu đan cấp tám phi thường ít, chỉ có ngẫu nhiên tại đấu giá hội cỡ lớn mới có thể hiện thân.

Cũng chính vì vậy, đan phương tương ứng cũng vô cùng ít ỏi.

Diệp Trường Sinh ở Thiên Tinh Thành đã mấy chục năm, xưa nay chưa từng gặp phải một đan phương có thể sử dụng nguyên anh kỳ.

Ngược lại Kết Đan kỳ, Trúc Cơ kỳ các loại, đan phương hiện ra một loại trạng thái tràn lan.

Tất cả những thứ này đều do sinh thái của Loạn Tinh Hải đặc biệt quyết định.

“Kỳ thật, phía dưới Nguyên Anh thích hợp tu hành ở Loạn Tinh Hải hơn. Nếu đã là Nguyên Anh thì Loạn Tinh Hải cũng không còn được nữa!”

“Vài loại linh dược như Thiên Nam, đối với tu sĩ Nguyên Anh tốt hơn nhiều so với Loạn Tinh Hải huynh đệ!”

Diệp Trường Sinh thở dài, bắt đầu luyện chế đan dược, tăng kỹ nghệ luyện đan của mình.

Trong mấy năm trước, hắn bắt đầu từ đan dược Trúc Cơ kỳ, thuần thực thủ pháp một chút, sau đó bắt đầu khiêu chiến đan dược Kết Đan kỳ.

Cho tới bây giờ, xác suất Kết Đan kỳ đan dược thành công đã càng ngày càng cao, đã đến lúc có thể khiêu chiến một chút luyện chế đan dược Nguyên Anh kỳ rồi.

“Một lò đan dược này, phí tổn chỉ khoảng năm vạn linh thạch, chỉ cần thất bại một lần, tương đương với việc ta tổn thất năm vạn linh thạch!” Diệp Trường Sinh nhìn lò đan thờ dài nói.

Nếu như không phải thân gia y phong phú, thật sự không chống đỡ nổi tổn thất như vậy.

Bởi vậy có thể thấy được, Nguyên Anh kỳ muốn tăng tu vi lên là việc khó khăn thế nào.

Đối với người luyện đan mà nói, luyện chế một loại đan dược toàn bộ đẳng cấp mới, cho dù là kỹ thuật luyện đan phi thường cao siêu, không có ba bốn lần thất bại, trên cơ bản không có khả năng thành công.

Không có Nguyên Anh kỳ tu sĩ nào có thể chống đỡ được tổn thất như vậy, càng quan trọng hơn là bọn họ cơ hồ không có khả năng tìm được nhiều linh dược như vậy để thí nghiệm.

Cho nên, đại bộ phận tu sĩ Nguyên Anh tăng tu vi đều là thông qua đả tọa khổ tu mà thực hiện.

Tiêu phí một trăm năm, đem pháp lực tăng lên tới đỉnh phong, sau đó ở trên bình cảnh trung kỳ bị vây khốn mấy trăm năm.

Nếu là bốn năm trăm tuổi Kết Anh mà nói thì cả đời này gần như cũng không có cách nào đột phá được bình cảnh kia.

Cho nên, đại bộ phận tu sĩ Nguyên Anh kỳ đều là sơ kỳ.

Chỉ có những người có thể Kết Anh trong khoảng hai trăm năm mới có hi vọng đi đến hậu kỳ.

Mà tu sĩ Thiên Tinh Song Thánh có thể tiến giai hậu kỳ chỉ trong khoảng năm trăm năm, cả Nhân giới cũng không nhiều.

“Cũng may ba người Hạo Nhiên các kia cho ta túi trữ vật tăng thêm không ít linh thạch, nếu không ta cũng không chịu nổi tiêu hao như vậy!” Diệp Trường Sinh thầm nghĩ.

Lúc này từ Âm Minh giới đi ra, trong tay hắn có hai trăm bảy mươi vạn linh thạch.

Phục chế các loại tài liệu Thiên Lô Trúc, luyện chế linh thạch hết một phần.

Phục chế các loại tài liệu luyện đan, tăng lên kỹ thuật luyện đan tiêu tốn một phần linh thạch.

Vì thế linh thạch trong tay hắn chỉ còn lại hai trăm năm mươi vạn.

Sau đó, từ trong túi trữ vật của ba gã tu sĩ Hạo Nhiên các, tìm ra bốn mươi vạn linh thạch.

Nhưng sau này sẽ bồi dưỡng những linh dược này, phục chế những linh dược này lại tiêu phí khoảng hai mươi vạn linh thạch.

Kết quả là số linh thạch còn lại trong tay hắn chỉ còn khoảng hai trăm bảy mươi vạn.

Không ít không ít!

Hiện tại, một lô đan dược chi phí là năm vạn Linh Thạch như vậy, hắn luyện chế có thể nói là vô cùng cẩn thận.

Diệp Trường Sinh ở trong động phủ Nam Cung Uyên tĩnh tọa mấy ngày, sau đó mới bắt đầu luyện đan.

Lò thứ nhất, thất bại!

Lò thứ hai, thất bại!

.....

Một mực luyện chế đến lò thứ bảy, rốt cuộc thành công một lò.

“Xem ra, ta luyện đan ở đây, vẫn là không cách nào so sánh với Hàn Lập!” Diệp Trường Sinh nhìn lò luyện đan cảm khái nói.

Nếu là Hàn Lập luyện đan, vậy hơn phân nửa sẽ không thất bại nhiều lần như vậy.

Điều này cũng khó trách, phương thức tu hành trước kia của hắn đều là sau khi luyện chế đan dược nào đó thành công, hắn liền không tiếp tục luyện chế nữa, mà trực tiếp bắt đầu phục chế tu hành.

Mà Hàn Lập thì khác, hắn nuốt vào mỗi một hạt đan dược đều là chính mình khổ cực luyện chế ra.

Điều này dẫn đến số lần hắn luyện đan nhiều hơn Diệp Trường Sinh rất nhiều.

Cũng không trách được trình độ luyện đan của hắn cao như vậy.

Diệp Trường Sinh lắc đầu, tiếp tục luyện chế.

Thành sắc của lò đan dược này khiến hắn không cách nào thỏa mãn được.

Mãi cho đến khi luyện chế xong mười sáu lò, hắn mới luyện chế ra một lò đan dược chất lượng tốt.

Diệp Trường Sinh lập tức đình chỉ luyện đan, đem một trong mười viên đan dược tốt nhất này chọn ra, bắt đầu phục chế.

Phục chế một viên đan dược cần năm ngàn linh thạch!

Mà viên thuốc này, hắn bỏ ra mười lăm ngày mới hoàn toàn luyện hóa xong.

“Tính ra một năm ta có thể luyện hóa hai mươi bốn viên đan dược tương đương với mười hai vạn linh thạch!”

“Nếu như đã tọa tu luyện bình thường thì một năm ta có thể phun ra nuốt vào linh khí, nhiều lắm cũng tương đương với hai vạn linh thạch!”

“Nói như vậy, tốc độ tu hành sẽ nhanh hơn sáu lần!”

“Loại đan dược này vẫn không được tốt lắm, ta nhớ kỹ trong đan dược mà Hàn Lập luyện chế thì Giáng Vân Đan dùng mấy vạn năm làm tài liệu, loại đan dược này đối với tu vi tăng lên khẳng định là nhanh hơn!”

“Chỉ là, tài liệu chính của loại linh dược này về cơ bản đều ở trong Linh Miếu viên, không dễ đạt được...”

Sau khi luyện hóa một viên đan dược, Diệp Trường Sinh mở hai mắt ra, lâm vào trầm tư.

Vì luyện chế ra một viên Nguyên Hợp Đan thích hợp, hắn đã tiêu tám mươi vạn linh thạch.

Hiện tại trong tay chỉ còn một trăm chín mươi vạn linh thạch.

Dựa theo tài nguyên tu luyện một năm cần mười hai vạn linh thạch để tính, còn có thể tu luyện mười lăm, mười sáu năm thời gian.

Mà mười lăm mười sáu năm sau, khoảng cách với Hư Thiên điện mở ra cũng không còn xa nữa!

“Diệu Âm Môn bên kia giúp ta bán pháp bảo, hẳn là có thể kiếm hơn hai trăm vạn linh thạch!”

“Lại bán ba pháp bảo của tu sĩ Hạo Nhiên các giết chết lúc trước đi, cũng có thể đổi lấy mấy trăm vạn linh thạch!”

” Kể từ đó, ta tu luyện tới Nguyên Anh sơ kỳ đỉnh phong cần tài nguyên linh thạch là đủ rồi!”

“May mà có Hạo Nhiên các, môn phái này thật sự là đại ân nhân của ta!” Diệp Trường Sinh thầm nghĩ.

Dưới tình huống tài nguyên sung túc, dùng hơn năm mươi năm thời gian hẳn là có thể đẩy pháp lực lên tới đỉnh của Nguyên Anh sơ kỳ.

Đến lúc đó hẳn lại tìm kiếm một ít thủ đoạn đột phá bình cảnh, phá tan bình cảnh trung kỳ, có lẽ hẳn có thể tiến cấp lên Nguyên Anh trung kỳ trong hơn trăm tuổi.

“Bình cảnh trung kỳ là vấn đề lớn, trên tay ta còn không có phương pháp đột phá đặc biệt tốt, trừ phi đi đường cũ!” Diệp Trường Sinh thầm nghĩ.

Đương nhiên lão lộ là mượn nguyên âm nữ tu để đột phá.

Sau khi giết chết Ôn Thiên Nhân, hẳn đã nhận được bộ công pháp song tu Phong Phượng Bồi Nguyên Công.

Chỉ cần để một vị nữ tu Kết Đan tu luyện công pháp này, liền có thể giúp hẳn một tay đột phá bình cảnh trung kỳ.

Chỉ là, người tu luyện này thật sự không dễ chọn...

Suy nghĩ một hồi, Diệp Trường Sinh bắt đầu nhắm mắt tiếp tục tu luyện.

.....

Phụ cận Khôi Tinh Đảo, khi Diệp Trường Sinh xuất hiện lần nữa ở đây, cảnh tượng nơi này đã là cảnh còn người mất!

Trên Tiểu Hoàn đảo này lại có một đồng lớn tu sĩ!

Trước kia nơi đó bởi vì linh mạch quá kém, đều là do người ghét chó ghét, không có ai nguyện ý đi.

Hiện tại, chỉ riêng tu sĩ Trúc Cơ đã có ba bốn vị ở nơi đó.

“Chẳng lẽ vì nghe đồn ta kết đan nên mới chọn nơi này?”
Trong lòng Diệp Trường Sinh không khỏi hiện lên suy đoán.

Thần thức đảo qua, thấy Khôi Tinh đảo chủ vẫn là vị Mộc Long Chân Nhân kia.

Gần trăm năm qua đi, người này đã là tu sĩ Kết Đan hậu kỳ.

Nơi trung tâm nhất Thiên đô nhai, Lục Liên điện đã biến mất không thấy gì nữa, đổi thành cửa hàng khác.

Môn chủ các môn phái buôn bán cùng với mấy vị trưởng lão Kết Đan đều bị hắn giết chết, thế lực của hắn hoàn toàn suy sụp.

Diệp Trường Sinh lắc đầu, hóa thành một đạo độn quang, nhanh chóng biến mất.

Lúc này, hiệp nghị của hắn và tam đại tu sĩ Thiên Nam đã qua hơn hai mươi năm.

Cách lúc Hư Thiên điện mở ra cũng không còn mấy năm, Diệp Trường Sinh liền rời khỏi Thiên Nam, thông qua truyền tống trận đi tới Loạn Tinh Hải.

Một đường phi hành, đi tới ngoài Thiên Tinh thành, đeo Thiên Huyền Mặt Nạ lên, hắn tiến nhập vào trong Thiên Tinh thành.

Sau khi đi quanh Thiên Tinh Thành một vòng, hắn phát hiện trong một góc có một cửa hàng tên là Thanh Trúc Tiểu Hiên.

Trên kệ trưng bày vài món pháp khí, một ít phù triện, thậm chí có một số trận pháp thô ráp đến cực điểm.

Chủ nhân cửa hàng là một người đàn ông trung niên da ngăm đen, tướng mạo bình thường.

Hai bên tóc mai hoa râu, trên mặt mọc ra mấy cái nếp nhăn.

Diệp Trường Sinh liếc mắt liền nhìn ra, tướng mạo người này là huyền hóa ra.

Thân phận chân thật của gã tự nhiên là Hàn Lập.

Sau khi đi vào Thiên Tinh Thành, Hàn Lập mở cửa Tiểu Hiên, ở chỗ này luyện chế pháp khí, tăng lên trình độ luyện khí của mình.

Nhìn những cực phẩm pháp khí lấp lánh trên kệ, Diệp Trường Sinh trong lòng thầm nghĩ Hàn Lập hẳn là sắp luyện chế pháp bảo!

Chỉ là, không biết Hàn Lập sau khi luyện chế Thanh Trúc Phong Vân Kiếm vạn năm của Thiên Lô Trúc, có dám lộ ra trước mặt hắn hay không!

Diệp Trường Sinh trong lòng âm thầm phỏng đoán.

Dù sao lúc trước hắn cho Hàn Lập một cây Thiên Lô Trúc ngàn năm, chỉ có bạch sắc thiểm điểm.

Hàn Lập nếu lộ ra kim sắc điểm như vậy thì ít nhiều gì cũng sẽ bại lộ ra một chút.

Không biết hắn có dám hay không!

“Nguyên bản là, Hàn Lập cũng không có đề ý vấn đề này, hắn ở trước mặt đám người Diệu Âm môn, không thèm đề ý, xuất ra Kim Lô Trúc pháp bảo đối địch!”

“Thậm chí, trước mặt Cực Âm, cũng là như thế, Cực Âm hẳn là biết rõ lai lịch cụ thể của Thiên Lô Trúc!”

“Chính là không biết, bây giờ hắn ngay trước mặt ta, có dám làm như vậy hay không!” Diệp Trường Sinh trong lòng, có chút mong chờ nghĩ.

Hắn muốn nhìn một chút xem Hàn Lập có gan đó hay không.

Khi thấy Diệp Trường Sinh dừng lại ở đây, Hàn Lập bỏ cuốn thư tịch trong tay xuống, đi lên phía trước hỏi: “Đạo hữu có vật gì muốn mua không?”

“Không có, chỉ là ngẫu nhiên đi ngang qua nơi đây, không nghĩ tới lại gặp được một vị tu sĩ đại ẩn trong thành phố như vậy. Chỉ sợ những người bên cạnh đều coi ngươi là phạm nhân a?” Diệp Trường Sinh mỉm cười nói.

Nghe lời ấy, Hàn Lập trong lòng rung mình, cẩn thận đánh giá người trước mắt một phen, vậy mà hoàn toàn nhìn không thấu đối phương.

Hắn trong lòng nhảy dựng, có chút cảnh giác.

Lấy hắn tu luyện xong tầng thứ ba Đại Diễn Quyết, rõ ràng nhìn không thấu tu vi thật của người này, chẳng lẽ đây là một

vị tu sĩ Nguyên Anh?

Hàn Lập trong lòng nhất thời tràn đầy suy đoán, lo sợ bất an đứng lên.

Bị một vị tu sĩ Nguyên Anh nhìn chăm chăm cũng không phải là tin tức tốt lành gì!

“Tại hạ chẳng qua là ở chỗ này thử nghiệm hồng trần muôn màu mà thôi, đây là chuyện rất nhiều đồng đạo đều làm, không có gì ngạc nhiên cả!” Hàn Lập bất động thanh sắc nói.

“Ha ha, đúng thế, nhớ lại năm xưa ta cũng mở một cửa hàng ở đây...” Trên mặt Diệp Trường Sinh lộ ra vẻ hồi ức.

Điều này làm cho nội tâm Hàn Lập không khỏi oán thâm, đối phương chẳng lẽ thật sự là lão quái vật?

“Thôi, không quấy rầy đạo hữu làm ăn nữa!” Diệp Trường Sinh khoát khoát tay, cáo từ Hàn Lập, hướng Diệu Âm môn mà đi.

Trước cửa hàng Diệu Âm Môn, khi Diệp Trường Sinh tiến vào bên trong, ngay lập tức có một vị thiếu nữ trẻ tuổi đi tới trước mặt.

“Tiền bối, hoan nghênh tiến vào Diệu Âm các, chúng ta nơi này có pháp khí tốt nhất...”

Thanh âm thanh thúy dễ nghe vang lên, Diệp Trường Sinh nghiêng mắt nhìn lại, đây là một vị nữ tử ước chừng mười lăm mười sáu tuổi, mặt như ôn ngọc, da thịt trắng như tuyết, trên gương mặt xinh đẹp mang theo vẻ quyến rũ tự nhiên.

Theo nàng đến gần, một mùi thơm say lòng người từ trên thân nàng lan ra.

Trong mắt Diệp Trường Sinh hiện lên một tia dị sắc, nữ tử này, so với các thiếu nữ khác trong đại điện, xuất sắc hơn không ít.

So với lúc trước hần tới Diệu Âm môn, gặp được bất kì cô gái nào tiếp đón cũng xuất sắc hơn rất nhiều.

“Diệu Âm môn tuyển đệ tử dung mạo xuất chúng từ khi nào vậy?” Diệp Trường Sinh thầm nghĩ trong lòng.

Hắn hỏi một câu: “Ngươi tên là gì?”

“Đệ tử tên là Văn Tư Nguyệt!” Thiếu nữ này lập tức thu người thi lễ, cung kính nói.

“Văn Tư Nguyệt? Không ngờ lại là nàng này?” Ánh mắt Diệp Trường Sinh hiện lên vẻ kinh ngạc.

Cái tên này, trong phân đông các nữ tu ở thế giới phàm nhân, cũng coi như là một người khá xuất chúng.

Diệp Trường Sinh cúi đầu nhìn thoáng qua trước ngực gã, chỉ thấy gã đường cong lả lướt, dáng người thướt tha nổi bật đến cực điểm, lòng dạ kia rộng lớn, mặc dù Diệp Trường Sinh kiến thức rộng rãi, cũng cảm thấy kinh ngạc.

Đây vẫn là tuổi còn trẻ chưa từng khai phá, sau này nếu khai phá rồi vậy sẽ còn được lợi nữa!

Chú ý thấy ánh mắt Diệp Trường Sinh, cô gái này lập tức e thẹn cúi đầu, ấp úng nói: “Tiền bối, ngài muốn gì không?”

“Giúp ta đưa truyền âm phù này cho môn chủ của các người đi, nói là lão bằng hữu thỉnh nàng gặp mặt một lần!” Diệp Trường Sinh đột nhiên nói, đưa một đạo truyền âm phù cho Văn Tư Nguyệt.

Văn Tư Nguyệt nghe vậy, nhất thời trong mắt lộ ra vẻ kinh ngạc.

Đây chính là bạn cũ của một vị Môn chủ sao?

Có thể làm bạn cũ với môn chủ, chắc hẳn là một vị cao nhân Kết Đan kỳ?

Vậy mà lại gặp được tiền bối Kết Đan kỳ, Văn Tư Nguyệt có chút sợ hãi, vội vàng nói: “Vãn bối đi ngay đây!”

Nói xong, quay người lập tức đi lên lầu, trong lúc hành tẩu, dáng người uyển chuyển, khiến người ta tim đập thình thịch.

“Cô nàng này không hổ là mị cốt trời sinh!” Diệp Trường Sinh thầm nghĩ trong lòng.

Hắn quay người đi ra ngoài, rời khỏi Thiên Tinh thành, vẫn như lần trước, tĩnh tọa chờ đợi trong một gian phòng trà trên Nam Minh đảo.

Thiên Tinh Thành, trong Diệu Âm Môn, Văn Tư Nguyệt mang theo truyền âm phù của Diệp Trường Sinh, thấp thỏm bất an gõ cửa gian phòng chủ thượng.

Ngay sau đó, trong phòng truyền đến một giọng nói lười biếng: “Ai vậy?”

“Khởi bẩm môn chủ, đệ tử Văn Tư Nguyệt, vừa rồi có một vị tiền bối đi vào cửa hàng, nói là người quen cũ của môn chủ, đưa cho đệ tử một tấm truyền âm phù, để đệ tử chuyển giao cho môn chủ!”

Nghe hắn nói vậy, giọng nói trong phòng lập tức trở nên chăm chú, nói: “Người vào đi!”

Văn Tư Nguyệt đẩy cửa bước vào trong phòng, trong lòng có chút lo sợ bất an.

Đây là lần đầu tiên nàng nói chuyện một mình với môn chủ.

Trước kia, đối với nàng, nhân vật như môn chủ, là thứ mà chỉ có thể nhìn chứ không thể với tới!

Sau khi vào cửa, nàng nhanh chóng ngẩng đầu nhìn thoáng qua, chỉ thấy gian phòng được bố trí rất tao nhã hào phóng, mà môn chủ thì ngồi trước một tấm gương, ngo ngác sững sờ.

“Người truyền âm phù đưa cho ngươi là ai?” Văn Tư Nguyệt nghe được thanh âm lười biếng của môn chủ hỏi.

“Khởi bẩm Môn chủ, là một nam tử trung niên khoảng ba bốn mươi tuổi, mặc thanh y, tướng mạo bình thường...” Văn Tư Nguyệt nhớ lại dung mạo kia, miêu tả.

“Được rồi, hỏi ngươi tướng mạo cũng không có ý nghĩa, lấy truyền âm phù ra đây đi!” Chu Viện lúng túng nói, cắt đứt lời nói của Văn Tư Nguyệt.

Nàng biết người được đưa tới phù truyền âm là người phương nào, cho tới giờ cũng chỉ có một người có thể liên lạc với nàng như vậy.

Tiếp nhận truyền âm phù, Chu Viện nhận được tin tức trong đó, thở dài một tiếng: “Người bạn rợn lại tới giục nợ!”

Nàng liếc nhìn Văn Tư Nguyệt từ trên xuống dưới, đối với vị đệ tử tướng mạo xuất chúng này, nàng trước đó cũng có rất nhiều chú ý.

Lúc này, không biết vì sao, trong lòng bỗng nhiên hiện lên một tia hiếu kỳ, vì vậy hỏi: “Người kia thấy ngươi rồi còn nói gì?”

Văn Tư Nguyệt không dám giấu diếm, lập tức nói: “Hắn hỏi tên đệ tử của mình!”

“Sau đó thì sao?” Chu Viện nhẹ giọng hỏi.

“Không có!” Văn Tư Nguyệt có chút lo sợ bất an nói, không rõ môn chủ hỏi những chuyện này là vì cái gì.

“Không sao? Vậy hắn có hành động gì không?” Chu Viện tiếp tục truy vấn.

Vừa nghe nói như thế, khuôn mặt xinh đẹp của Văn Tư Nguyệt lập tức đỏ lên, do dự một chút, không biết có nên nói hay không.

Loại sự tình này, làm sao không biết xấu hổ nói ra?

“Thành thật nói đi!”

Lúc này, nàng nghe được thanh âm không gấp không vội của môn chủ.

Trong lòng cả kinh, Văn Tư Nguyệt đối mặt với môn chủ mà không dám giấu diếm nữa, thấp giọng nói: “Hắn... Hắn nhìn về phía đệ tử...”

Sắc mặt Văn Tư Nguyệt đỏ lên như muốn nhỏ xuống nước, then thùng vô cùng, ngượng ngùng nói ra.

Vì vậy hắn dùng ngón tay một chút.

Chu Viện thấy cảnh này, lập tức hiểu ra, cười lạnh một tiếng, nói: “Hừ, ta biết ngay mà, là nam nhân giả trang!”

Nói xong, nàng đứng dậy, nhìn sắc mặt đỏ bừng của Văn Tư Nguyệt, trong lòng bỗng nổi lên một ý trêu chọc.

Đi đến trước mặt nàng, vươn tay ra, dưới ánh mắt run rẩy của nàng, nàng không kiên nhẫn gì bắt lấy vài cái, tắc lưỡi không thôi, cảm khái nói: “Khó trách sẽ hấp dẫn ánh mắt của người nọ!”

Thấy thiếu nữ sắp khóc đến nơi, Chu viện mới buông tay ra.

Nét mặt yêu mị tươi cười, nàng lại gần, thấp giọng hỏi: “Văn Tư Nguyệt, có ý muốn gả cho tu sĩ cấp cao hay không, bám vào đi qua!”

“Đệ tử... Đệ tử chỉ muốn ở lại Diệu Âm Môn để phục vụ môn chủ, không dám có tâm tư khác!” lê hoa trên mặt Văn Tư Nguyệt như mưa, vội tỏ lòng trung thành.

Nàng cho rằng môn chủ đối với nàng sinh ra tâm tình bất mãn gì đó, sợ tới mức sắc mặt trắng bệch.

“Chậc chậc!”

Thấy bộ dạng nàng đơn thuần như vậy, Chu Viện không khỏi lắc đầu, đưa tay lau lau nước mắt trên gương mặt xinh đẹp này.

“Đi thôi, ngươi đi theo ta. Vận khí lần này, nói không chừng có thể được ta thu làm đệ tử a.” Chu Viện cười duyên, cầm lấy một túi trữ vật, lại tháo hai tấm khăn che mặt từ trên giá áo xuống.

“Đeo lên đi, lần này chúng ta ra ngoài không thể để người khác biết!”

“Vâng, môn chủ!” Văn Tư Nguyệt lập tức mang khăn che mặt lên mặt, một đôi mắt to long lanh như nước, lúc ẩn lúc hiện.

Những lời mà môn chủ vừa nói, trong lòng nàng lại nổi lên sóng to gió lớn.

Thu làm đệ tử?

Trở thành đệ tử thân truyền của môn chủ?

Cái này đối với nàng một tiểu tu sĩ Luyện Khí kỳ mà nói, quả thực là một cái bánh từ trên trời rớt xuống!

“Đi thôi!”

Hai người bí mật ra khỏi thành, sau đó nhanh chóng bay ra bên ngoài Nam Minh đảo.

Trong phòng trà, Diệp Trường Sinh phóng thần thức ra rất nhanh đã phát hiện hai người này.

“Hả? Sao nàng còn dẫn theo người?” Ánh mắt Diệp Trường Sinh lóe lên vẻ kinh ngạc.

Sau một lát, sau khi hai người Chu Viện tiến vào trong phòng trà, trong mắt Diệp Trường Sinh lóe lên một tia dị sắc, mời nàng ngồi xuống.

Văn Tư Nguyệt bên cạnh Chu Viện, nhìn sắc mặt Diệp Trường Sinh biến thành có chút kinh ngạc.

Bộ dáng của nam tử trung niên vừa rồi thì ra không phải hẩn?

Tu sĩ Kết Đan trẻ tuổi như thế...

Trong nội tâm nàng lập tức miên man bất định, nhớ lại câu nói trước khi xuất phát Chu Viện đã nói qua.

Chẳng lẽ môn chủ muốn... đem chính mình tặng cho hẩn?

Đây cũng coi như là chuyện rất bình thường ở Diệu Âm môn.

Đem đệ tử ưu tú bồi dưỡng cấp cao an bài cho tu sĩ cấp cao, làm thị thiếp của hẩn, thậm chí có một số trở thành đạo lữ.

Từ đó thu được sự ủng hộ của nhân mạch, phát triển lớn mạnh thế lực của Diệu Âm Môn.

Trước kia Diêu Âm môn làm chuyện này.

Chỉ có điều, sau khi Chu Viện hoàn toàn chuyển hình Diêu Âm Môn thành một tổ chức thương nghiệp, chuyện như vậy sẽ ít đi.

Nhưng cũng không có nghĩa là không có, một truyền thống như vậy, trước kia Văn Tư Nguyệt cũng không chỉ một lần nghe nói qua.

“Diệp huynh, ta mang linh thạch đến cho ngươi, lần trước những pháp bảo kia của ngươi tổng cộng bán hai trăm ba mươi vạn linh thạch!”

Chu Viện nói xong, đưa tới một cái túi trữ vật.

Diệp Trường Sinh lặng lẽ nhận lấy, sau đó lại nghe Chu Viện nói: “Vấn đề đan phương của đan phương nguyên anh kỳ vẫn chưa có động tĩnh gì, thật sự rất khó sưu tập được!”

“Không sao, ngươi cứ làm hết sức đi!” Diệp Trường Sinh nhẹ giọng nói.

Thật ra đối với Diêu Âm Môn bên này, hắn cũng không có kỳ vọng quá lớn.

“Dem mấy thứ này, giúp ta xử lý một chút!” Diệp Trường Sinh nói, cũng đưa một cái túi trữ vật tới.

Chu Viện vừa mở ra, lập tức sắc mặt kinh ngạc, cười khò nói: “Diệp huynh, có câu này ta không biết có nên nói hay không!”

“Ngươi nói đi!”

“Có đôi khi, chuyện giết chóc vẫn nên ít làm đi. Sau khi tu vi đạt đến bậc cao, giết chóc quá thịnh có khả năng gặp phải vấn đề sát khí!” Thần sắc Chu Viện ngưng trọng nói.

Nàng vừa nhìn đồng pháp bảo trong túi trữ vật, liền biết hơn phân nửa là Diệp Trường Sinh giết một đồng người lấy được tang vật.

Nếu như bởi vì giết quá nhiều tu sĩ cùng cấp mà bị sát khí quán thân mà nói thì sẽ là một chuyện rất phiền toái.

Diệp Trường Sinh một đường đi tới, đã giết chết rất nhiều tu sĩ cùng cấp.

“Sát khí? Cái này ta tự có biện pháp giải quyết, người không cần lo lắng!” Diệp Trường Sinh lúng túng nói.

Không giải thích quá nhiều cho Chu Viện.

Hắn sẽ không gặp phải vấn đề sát khí, Ngũ Hành Kim Chủ sát phạt, công pháp thuộc tính kim bản thân nó có chút diệu dụng với việc hóa giải sát khí.

Huống chi, hắn tu hành công pháp đỉnh cao lĩnh vực Kim thuộc tính, loại công pháp này, bản thân công pháp liền giải quyết, hoàn toàn không cần lo lắng.

“Được rồi, Diệp huynh hiểu rõ rồi!” Thu hồi túi trữ vật, Chu Viện chậm rãi nói ra.

Lại là chuyện làm ăn mấy trăm vạn, có lúc nàng còn hoài nghi, Diệu Âm Môn của mình có phải là dựa vào việc cho Diệp Trường Sinh ăn hối lộ để sinh tồn hay không!

Chu Viện nhìn thoáng qua nữ tử bên cạnh, phát hiện thần sắc Văn Tư Nguyệt đã có chút lo lắng.

Hình như là bởi vì, nghe hai người quá nhiều trong mắt nàng, nghe không nên nói chuyện với nhau.

Bất động mấy trăm vạn linh thạch giao dịch, đối với nữ tử này thật sự là một đả kích không nhỏ.

“Nghe nói Diệp huynh tựa hồ cảm thấy hứng thú với vị đệ tử Diệu Âm môn bên cạnh ta?” Trên mặt Chu Viện Nhân lộ ra ý cười, đôi mắt đẹp nhìn Diệp Trường Sinh hỏi.

“Phu nhân nghe chuyện này từ đâu vậy?” Diệp Trường Sinh bất động thanh sắc hỏi.

“Cái này Diệp huynh cũng không quan tâm, nếu như Diệp huynh đối với nữ tử này cảm thấy hứng thú, ta có thể làm chủ đưa nàng cho Diệp huynh, thế nào?”

Trên mặt Chu Viện mang theo ý cười, cũng không biết là vì tâm tư gì mà nói ra những lời như vậy.

Diệp Trường Sinh sắc mặt bình thản, nói: “Vô duyên vô cớ được một vị mỹ nữ, tại hạ đương nhiên rất vui vẻ!”

“Có điều, trước đó ta phải hỏi một chút, vì sao phu nhân phải làm như vậy? Chung quy không đến mức vì ta nhìn nàng này

một cái, là muốn tặng nàng cho ta a?” Diệp Trường Sinh chậm rãi hỏi.

Hai người trò chuyện với nhau, không tránh khỏi Văn Tư Nguyệt chút nào.

Nghे được nàng được đem đến coi như là hàng hóa, Văn Tư Nguyệt sắc mặt có chút tái nhợt, trong lòng cảm thấy khó nói nên lời.

Chu Viện thở dài một tiếng, nói: “Diệp huynh, trong Diệu Âm Môn này, chỉ cần thứ mà ngươi vừa ý, thiếp thân nào dám có chút chậm trễ!”

“Tiểu môn tiểu phái Diệu Âm môn chúng ta, ngoại trừ những thiếu nữ xuất chúng đã dạy bảo này, ta thật sự không nghĩ ra còn có cái gì có thể làm cho Diệp huynh đại thần dung thân tại Diệu Âm môn nữa!” Chu Viện nói ra.

“Ngươi đang lo lắng ta thật sự thoát ly Diệu Âm Môn sao?” Diệp Trường Sinh lo lắng hỏi.

“Theo tu vi Diệp huynh càng ngày càng cao, sẽ có một ngày thế lực của Diệu Âm Môn khó có thể trợ giúp ngươi, đến lúc đó đối với Diệp huynh mà nói, Diệu Âm Môn còn có giá trị sao?” Giọng nói của Chu Viện mang theo vài phần đau đớn.

Giờ phút này, trong lòng nàng đã mơ hồ đoán được, có lẽ Diệp Trường Sinh đã là tu sĩ Nguyên Anh.

Diệu Âm môn tiểu môn tiểu phái, có thể cung cấp một vị kết đan tu sĩ, nhưng một vị nguyên anh tu sĩ, khả năng là không đủ!

Nếu một ngày nào đó Diệp Trường Sinh đột nhiên rời khỏi Diệu Âm môn, Chu Viện kia tuyệt đối không bất ngờ.

Cho nên, nàng có một loại cảm giác gấp gáp, muốn trói chặt giữa Diệu Âm môn và Diệp Trường Sinh thêm một chút.

“Cho nên, ngươi muốn thông qua phương thức đưa nữ đệ ràng buộc quan hệ giữa chúng ta?” Diệp Trường Sinh hỏi.

“Diệu Âm Môn có thể làm được, chỉ có bấy nhiêu thôi!” Chu Viện nói.

Nàng không chỉ muốn đưa Văn Tư Nguyệt cho Diệp Trường Sinh, mà còn muốn gả con gái mình cho Diệp Trường Sinh làm đạo lữ.

Chỉ là, giữa hai người vẫn không có bất kỳ tiến triển gì, điều này làm cho Chu Viện có chút tiếc nuối.

Dù sao, trải qua thời gian dài tiếp xúc như vậy, nàng đối với tính cách nhân phẩm của Diệp Trường Sinh, vẫn tương đối tán thành.

“Tu vi của nàng quá thấp, chờ sau này tu vi tăng lên rồi tính!” Diệp Trường Sinh nhìn thoáng qua Văn Tư Nguyệt, nói.

Cũng không có nói là tiếp nhận, cũng không có nói cự tuyệt!

“Đã như vậy, Tư Nguyệt, sau này ngươi sẽ là đệ tử thân truyền của ta!” Trên mặt Chu Viện bỗng nhiên lộ ra nụ cười yêu kiều, nói ra.

“A? Đệ tử bá kiến sư tôn!” Văn Tư Nguyệt vội vàng cung kính thi lễ một cái, trong lòng mừng như điên nhưng tâm trạng không thể kìm nén được nổi.

Thấy cảnh bá sư tại chỗ này, Diệp Trường Sinh có chút im lặng, hần lắc đầu nói: “Mấy năm sau gặp lại đi, ta còn có việc, đi trước đây!”

Dứt lời, hóa thành một đạo quang mang biến mất không thấy gì nữa.

Nhìn hần rời đi, chỗ ngồi trống không, trên mặt Chu Viện lộ ra một vòng vui vẻ.

Nàng quay đầu nhìn về phía Văn Tư Nguyệt, nói: “Nhìn đi, ta biết ngay hôm nay ngươi có thể thu làm đệ tử mà!”

.....

Sau khi nhận được linh thạch từ chỗ Chu Viện, Diệp Trường Sinh tùy tiện tìm một hòn đảo tu hành.

Mượn nhờ đan dược không ngừng đẩy mạnh pháp lực của bản thân.

Năm năm sau, Chu Viện đưa cho hần hai trăm ba mươi vạn linh thạch, chỉ còn lại một trăm bảy mươi vạn.

Một ngày này, khi Diệp Trường Sinh ngồi xếp bằng luyện hóa đan dược, đột nhiên trong lúc đặt tại một góc nhỏ trong động phủ, một tấm tàn đồ bốc lên bạch quang, đột nhiên phát sinh biến hóa.

Trên tàn đồ kia, xuất hiện một đồ án hình kiếm quang nhỏ màu vàng, trên mũi kiếm bắn ra một đạo hồng tuyến, chỉ hướng một chỗ trên tàn đồ.

Hư Thiên Điện, mở ra rồi!

Diệp Trường Sinh ngồi xếp bằng ở trong động phủ luyện hóa đan dược lập tức cảm ứng được động tĩnh của tấm Hư Thiên tàn đồ kia.

Hắn mở mắt, phát tay một cái, đem tất cả tàn đồ nắm vào trong tay.

“Cuối cùng cũng đợi được Hư Thiên điện mở ra!”

Cảm khái một câu, Diệp Trường Sinh đứng dậy, thu thập tất cả mọi thứ trong động phủ.

Đi đến trùng thất, đem hơn mười vạn con Phệ Kim Trùng đều bỏ vào trong một túi đại linh thú siêu cấp.

Sau đó, lại đi vào một gian linh thú thất khác, nơi đó có hai con nhện cả người trắng như tuyết, giáp xác giống như bạch ngọc đang chơi đùa.

Huyết Ngọc Tri Thủ!

Đây là mấu chốt để lần đi tới Hư Thiên điện này.

Những năm gần đây được hắn dốc lòng nuôi dưỡng, Huyết Ngọc Tri Thủ đã trở thành yêu thú cấp năm, có thể so với tu sĩ Kết Đan sơ kỳ.

Huyết Ngọc Tri Thủ cấp bốn cũng đã có thể kéo Hư Thiên đỉnh ra rồi, vậy thì cấp năm càng không cần phải nói.

Đưa tay ra một chiêu, hai con nhện con vui vẻ đánh tới.

Diệp Trường Sinh đem thu vào trong một túi linh thú khác, treo ở bên hông, lập tức đi ra khỏi động phủ.

Hắn quay đầu bắn ra một đạo kiếm khí phá hủy động phủ mấy năm này, tiêu trừ dấu vết, sau đó liền theo chỉ dẫn của Hư Thiên tàn đồ mà bay nhanh đi.

Mỗi lần Hư Thiên điện hạ xuống đều không thể xác định vị trí, sẽ xuất hiện tại các góc ngách của Nội Tinh Hải, vị trí của Diệp Trường Sinh cách vị trí Hư Thiên điện có chút xa.

Hắn liên tiếp bay bảy tám ngày, mới thấy được xa xa nguy nga đứng sừng sững ở trên thiên không Hư Thiên Điện.

Đó là một tòa cung điện hùng vĩ bồng bềnh trên bầu trời, không chút sút mẻ.

Cung điện này cao chừng trăm trượng, toàn thân dùng mỹ ngọc trắng nõn chế thành, tinh xảo hoa mỹ đến cực điểm, tản ra huỳnh quang mờ mịt.

Chung quanh nó bị một tầng hào quang màu vàng dày đặc bao trùm, treo lơ lửng trên bầu trời cao chừng ngàn trượng.

Bởi vì tòa cung điện này xuất hiện nên hải vực vắng vẻ bỗng nhiên trở nên náo nhiệt.

Cách ba khúc liền có từng đạo độn quang xuất hiện, chứng kiến cung điện hùng vĩ kia, trên mặt lộ ra vẻ vui mừng, không chút do dự liền bay vào trong đó.

Diệp Trường Sinh đứng trong biển mây, nhìn từng bóng người tiến vào bên trong, ánh mắt lấp lánh.

“Nếu như ta dùng dung mạo tiến vào Hư Thiên điện, hơn phân nửa sẽ gây nên sóng to gió lớn, làm không tốt sẽ bị tập hỏa!”

“Dù sao việc ta giết Ôn Thiên Nhân sớm đã truyền khắp Loạn Tinh Hải, mà đám người tiến vào Hư Thiên Điện kia trên cơ bản đều là người của Nghịch Tinh Minh!”

“Huống hồ, sự tình ta trăm năm kết anh, chỉ sợ sẽ làm cho bọn hắn chú ý. Như vậy tất cả ánh mắt đều tập trung trên người ta, thật là không ổn!”

“Vẫn nên ẩn giấu dung mạo trước đã, nhưng trong Hư Thiên điện, cái mặt nạ Thiên Huyền này không dễ sử dụng đâu!”
Diệp Trường Sinh trầm nghĩ.

Trong đại điện nơi lối vào Hư Thiên điện, thần thức đều chịu hạn chế nghiêm trọng, pháp bảo sẽ trực tiếp mất đi hiệu dụng.

Nếu dùng mặt nạ Thiên Huyền che giấu dung mạo của mình, sau khi đến đó chắc chắn sẽ bị phát hiện ngay.

Thời điểm này, ngược lại phải dùng phương pháp xử lý chất phác nhất!

Diệp Trường Sinh lấy từ trong túi trữ vật ra một cái mặt nạ ác quỷ, đeo lên mặt, sau đó nhanh chóng hóa thành một luồng sáng, đi tới trước màn hào quang màu vàng đang bọc lấy Hư Thiên điện.

Tay nắm chặt Hư Thiên tàn đồ, hấn rót pháp lực vào trong đó, lập tức từ trên tàn đồ bộc phát ra linh quang màu trắng, bọc hấn lại.

Diệp Trường Sinh bước vào màn hào quang, không gặp phải bất cứ trở ngại nào.

Bên trong màn hào quang là cung điện hoa mỹ, ở phía trên lối vào cung điện hơn mười trượng, có ba chữ màu bạc cỡ to bằng cái đầu “Hư Thiên Điện”!

Diệp Trường Sinh nhìn thoáng qua phía sau, cất bước tiến vào trong cung điện, vừa đi vào cửa điện, trước mắt đã xuất hiện một thông đạo thẳng tắp chật hẹp.

Trong thông đạo dùng bạch ngọc xây thành, phía trên lóe ra linh quang cảm chế mông lung.

Thần thức vừa tiếp xúc, liền lập tức bị bắn trở về.

Diệp Trường Sinh đi thời gian một bữa cơm, đi tới cuối thông đạo, trước mắt xuất hiện một lối ra có hào quang màu thủy lam.

Xuyên qua cửa ra, trước mắt xuất hiện một gian đại sảnh cực lớn vuông vức.

Căn phòng này diện tích chừng ba bốn trăm trượng, hùng vĩ đến cực điểm, trong sảnh đường đều dựng thẳng mấy chục cây cột ngọc vừa thô vừa to.

Trên những ngọc trụ này, có rất nhiều trăn cầm dị thú được khắc ở thời kỳ man hoang, mỗi một con đều trông rất sống động, tràn đầy linh khí.

Ở trên cột, hoặc đứng hoặc là mười mấy tên tu sĩ y phục khác nhau đang ngồi.

Diệp Trường Sinh vừa tiến vào tòa thánh đường này, lập tức dẫn tới từng ánh mắt quan tâm.

Hoặc là tò mò, hoặc là kinh ngạc, hoặc là thờ ơ...

Ở nơi này, thần thức, sau khi sử dụng số lượng pháp lực vượt qua nhất định sẽ lập tức bị tiêu hao điên cuồng, vì vậy cơ bản không thể nào vận dụng pháp lực và thần thức được.

Đương nhiên, cũng không nhận ra tu vi của Diệp Trường Sinh.

Nhưng mà, loại khí thể trên người hắn lại làm cho trong lòng đông đảo tu sĩ sinh ra không ít suy đoán.

Ánh mắt Diệp Trường Sinh quét qua, tìm một cây cột trống bay lên, ngồi xếp bằng ở phía trên.

Nhìn thoáng qua đám người chung quanh, Diệp Trường Sinh từ đó nhận ra hai tu sĩ Nguyên Anh.

Một người áo vàng lông mày trắng, khuôn mặt gầy gò, là một lão nho sinh.

Người này một tay thanh thoi để sau lưng, tay kia cầm một quyển thẻ tre cũ nát hứng thú xem không ngừng, thỉnh thoảng rung đùi đắc ý, có vài phần là một sách.

Diệp Trường Sinh biết, người này chính là Thanh Dịch cư sĩ đảo Nam Hạc.

Tuy thoát nhìn chỉ là đệ tử Nho gia, nhưng thật ra hắn là tu sĩ Ma đạo.

Mà vị còn lại là một trung niên mỹ phụ mặc áo trắng, toàn thân tản ra hàn khí thấu xương, bộ dáng sinh nhân chó đến gần.

“Ôn phu nhân!”

Diệp Trường Sinh nhìn nàng một cái, trong lòng thầm nghĩ.

Đây là đạo lữ của Lục Đạo Cực Thánh. Trước đây Diệp Trường Sinh từng nghe nói hắn giết chết Ôn Thiên Nhân, Lục Đạo Cực Thánh của Thánh Ma đảo kia không có phản ứng gì. Ngược lại, vị Ôn phu nhân của Bạch Bích sơn này lại khắp nơi tìm kiếm tung tích hắn.

Lục Đạo Cực Thánh vô tình, Ôn phu nhân tuy lạnh lùng như sương nhưng lại là người có tình.

Giờ phút này, vị phu nhân này, mặt không biểu tình đang lau chùi một thanh trường kiếm đen nhánh, bộ dáng như không có người bên ngoài.

Hắn ta cao ngạo đến cực điểm!

Tu sĩ trong điện này, mặc dù đại bộ phận đều làm ra bộ dáng khí định thần nhàn, hoặc là băng sương lạnh lẽo, nhưng loại thông dong này so sánh cùng hai vị Nguyên Anh tu sĩ, lại có vẻ có chút giả dối.

Hur Thiên Điện, chỉ giam tu sĩ Nguyên Anh hậu kỳ trở lên tiến vào, có hạn mức cao nhất không giới hạn.

Trên lý thuyết mà nói, cho dù là Luyện Khí Kỳ tu sĩ, chỉ cần có Hur Thiên tàn đồ đều có thể tiến vào.

Chỉ có điều, những lần tới đây thì sẽ không có tu sĩ Luyện Khí chạy tới đây để toi mạng.

Nhưng thật ra tu sĩ Trúc Cơ nhiều lần đều xuất hiện mấy người, vận khí tốt nói không chừng có thể ở bên trong hái được linh dược, còn sống trở về kết đan thành công.

“Cực Âm đã bị ta giết chết, lần này không biết đến Hur Thiên điện, liệu có phải là đội hình trong trí nhớ kia hay không!” Diệp Trường Sinh thầm nghĩ trong lòng.

Hắn ngồi trên cây cột, đeo mặt nạ ác quỷ, cảm nhận được từng ánh mắt mang theo ý dò hỏi.

Nơi đây không có nhiều người che giấu dung mạo của mình như vậy, cho nên thoát nhìn hắn có chút thu hút ánh mắt người khác.

Ngồi nửa ngày, ló vào lần thứ hai loé lên lam quang, một thanh niên nam tử làn da ngăm đen, tướng mạo bình thường đi đến.

Ánh mắt người này cẩn thận dò xét chung quanh một vòng, sắc mặt vô cùng bình tĩnh, sau khi đứng đó một lát, liền tìm một cây cột bay lên.

“Hàn Lập cũng tới!” Diệp Trường Sinh thầm nghĩ.

Lúc trước hắn đưa cho Hàn Lập Hur Thiên tàn đồ để trao đổi với Huyền Thiên Tiên Đẳng, hiện tại chắc hẳn Hàn Lập đã nghe ngóng được chi tiết của Hur Thiên tàn đồ này.

“Lần này không biết Hàn lão ma có thể tiến vào nội điện hay không!” Trong lòng Diệp Trường Sinh không khỏi hiện lên

một tia suy đoán.

Theo thời gian trôi qua, số tu sĩ bên trong thánh đường càng ngày càng nhiều, đến năm sáu ngày sau, dần dần đã lớn đến hơn trăm người.

Đỉnh cột ngọc sớm đã chiếm hết tu sĩ, những người tới chậm một bước, đành phải tùy tiện tìm một chỗ trên mặt đất, tạm thời nghỉ ngơi một chút.

Lại qua một ngày, lối vào loé lên ánh sáng màu lam, đột nhiên một lão giả mặc áo bào xanh, diện mạo gây gò đi đến.

Người này vừa tiến vào, liền dùng ánh mắt sáng quắc quét qua mọi người bốn phía, một bộ dạng không hề kiêng kỵ chút nào, cường thế vô cùng.

Đại bộ phận tu sĩ trong phòng khi thấy người này xuất hiện đều biến sắc, trong mắt đều lộ vẻ kính sợ, rất nhiều người đứng ngồi không yên.

Ngay cả nho sinh khí định thần nhân, bộ dáng nhân nhĩ đọc sách trên tay cũng không cách nào thông dong, sắc mặt bỗng nhiên biến đổi, có chút âm tình bất định.

Hắn đi lên phía trước, chấp tay về phía lão giả áo xanh kia, nói: “Tam Dương huynh, người không ở Thanh Dương môn hưởng thụ thanh phúc của người, sao đột nhiên lại đến Hư Thiên điện này!”

“Lão phu tới đây chỉ vì giết một người!” Người được gọi là Tam Dương huynh kia lạnh lùng quét mắt nhìn bốn phía, hừ một tiếng, nói ra.

“Đúng là Tổ sư Thanh Dương Môn Tam Dương Thượng Nhân!” Diệp Trường Sinh nghe thấy có người nói như vậy.

“Tam Dương Thượng Nhân!” Trong mắt hắn hiện lên một vòng dị sắc, đánh giá vị lão giả mặc thanh bào này thêm vài lần.

Thanh Dương Môn là một trong những thế lực ma đạo ở Loạn Tinh Hải, Tam Dương thượng nhân là Tổ sư của hắn, là một vị tu sĩ Nguyên Anh trung kỳ.

Khó trách tên Thanh Dịch cư sĩ kia sau khi nhìn thấy người nọ, hoàn toàn không cách nào ung dung bình tĩnh được nữa.

Trái lại Ôn phu nhân kia, sau khi nghe được tên tuổi Tam Dương Thượng Nhân, ngay cả mí mắt cũng không nhấc lên một cái, phảng phất hoàn toàn không để người này trong lòng.

“Cái gì mà kẻ to gan dám đắc tội với Thượng nhân, có thể để cho Thượng nhân tự mình ra tay?” Trên mặt Thanh Dịch cư sĩ lộ ra một tia tò mò hỏi.

Đồng thời, trong lòng hắn cũng đang thầm nghĩ, lão ma này đột nhiên chạy tới Hư Thiên điện, rốt cuộc là có mục đích gì.

Cái gì mà chỉ vì một cái lí do như vậy để giết một người, Thanh Dịch cư sĩ không quá tin tưởng.

Từ trước đến nay Tam Dương Thượng Nhân cũng rất nghiêm khắc, có thể để cho người này tự mình xuất động, thật sự không phải chuyện đùa.

“Là một tên tiện tỳ mà thôi, chờ ta bắt được người này, nhất định phải băm thây nàng vạn đoạn!” Tam Dương thượng nhân không thèm để ý chút nào nói ra, tựa hồ khinh thường loại chuyện giấu diếm này.

Ánh mắt của hắn lạnh lẽo, dò xét qua lại trên thân mọi người trong điện, nhất là trên những người ẩn nặc dung mạo kia.

“Tiện tỳ này dám chọc giận Tam Dương huynh, quả nhiên là muốn chết có đạo lý!” Thanh Dịch cư sĩ lập tức nói ra, trong ngôn ngữ mơ hồ lộ ra một tia tôn kính với Tam Dương thượng nhân.

Tam Dương thượng nhân lại lười quan tâm Thanh Dịch cư sĩ, trực tiếp tiến lên một bước, nhìn mọi người trong sảnh, lạnh lùng nói:

“Đám người giấu đầu lòi đuôi các ngươi, hiện tại nên lộ ra hình dáng thật của lão phu, nếu không đừng trách lão phu không khách khí!”

Nghe được lời nói bá đạo này của hắn, trong trăm người trong đại sảnh này, có không ít người mang theo mạng che mặt, mặt nạ và những người khác nhất thời ánh mắt ngưng tụ lại.

Lập tức có mấy người thân hình run rẩy, bộ dạng vô cùng sợ hãi.

Sở dĩ bọn hắc ám nặc dung mạo đến nơi đây, tự nhiên là có nguyên nhân không thể lộ diện.

Nhưng ai có thể ngờ được lão ma này bá đạo như thế, trực tiếp muốn vạch trần chân dung mọi người.

Hoàn toàn không quan tâm đả tội những người này!

Nói cũng đúng, trong mắt mọi người, người tiến vào Hư Thiên Điện còn phải che giấu dung mạo, hơn phân nửa tu vi cũng không cao.

Nếu như là tu sĩ Nguyên Anh thì trực tiếp quang minh chính đại lộ diện mạo rồi, cần gì phải che che giấu giấu?

Dù sao trong Hư Thiên điện này, có thể uy hiếp được tu sĩ Nguyên Anh Kỳ thực sự không nhiều lắm, bọn họ không cần phải che giấu chính mình.

Cũng chỉ có loại dị loại như Diệt Trường Sinh mới đeo mặt nạ.

Cho nên trong mắt mọi người, những thứ che giấu này hơn phân nửa chỉ là một ít tu sĩ Kết Đan, Trúc Cơ kỳ.

Lấy tu vi lão Tam Dương này, tự nhiên không cần quan tâm cảm thụ của những người này.

Vì vậy, hắc ám trực tiếp mở miệng bức bách.

Đối với vị lão ma này, người dám đả tội ở Loạn Tinh Hải không nhiều lắm, lập tức có mấy người che đậy dung mạo, vẻ mặt cay đắng tháo mặt nạ, khăn che mặt xuống, lộ ra khuôn mặt tái nhợt.

Những người này vừa lộ ra dung mạo thì trên cây cột ở những góc khác nhau của đại sảnh lập tức truyền ra một tiếng cười lạnh, hừ lạnh, vài cỗ sát ý xông ra.

Hiển nhiên, những người này đều là người có cừu gia, lần này dưới sự bức bách của Tam Dương lão ma, không thể không lộ ra hình dáng của mình ở trước mặt kẻ thù.

Chỉ là, mặc dù với uy thế của lão ma, sau khi nói ra những lời kia, vẫn có hai người không lộ ra diện mạo của mình.

Một người trong đó đương nhiên là Diệt Trường Sinh đang ngồi yên trên đỉnh cột đá.

Vừa rồi nghe được lời nói của lão ma, hấn ngay cả mí mắt cũng không nhấc lên một cái, một chút phản ứng cũng không có.

Còn tên còn lại, lại là một người toàn thân bao phủ trong hắc bào rộng thùng thình, nhìn không ra thân phận cụ thể cùng tu vi, lộ ra vẻ thần bí dị thường.

Trong đại sảnh, bầu không khí dần dần trở nên lạnh lẽo.

Tam dương lão ma nhìn hai tu sĩ thờ ơ không nhúc nhích này, ánh mắt dần dần trở nên băng hàn.

“Tốt, rất tốt!” Hấn giận quá hóa cười, ánh mắt lạnh lẽo thấu xương quét tới quét lui trên thân thể hai người.

Những tu sĩ khác trong đại sảnh chứng kiến một màn này, sắc mặt đều kinh ngạc, có chút không thể tin nhìn hai người này.

Thật đúng là có người có can đảm đắc tội Tam Dương thượng nhân?

Ngay cả vị tu sĩ Nguyên Anh là Thanh Dịch cư cũng cảm thấy có chút kinh ngạc.

Tam Dương Thượng Nhân là một tu sĩ Nguyên Anh trung kỳ khiến hấn có vài phần sợ hãi, tại Loạn Tinh Hải này rõ ràng còn có người không để ý đến lời nói của hấn?

Ánh mắt vị Nguyên Anh ma đạo này dò xét trên người Diệp Trường Sinh cùng thân ảnh áo đen kia, tựa hồ muốn nhìn thấu hai người này.

Hấn âm thầm ghi nhớ hai bóng người này, ánh mắt lập loè, không biết đang có chủ ý gì.

Bầu không khí dần dần ngưng trệ, tất cả mọi người đều không dám thở mạnh, chăm chú nhìn một màn trước mắt này.

Ngay cả vị Ôn phu nhân kia cũng ngừng lau chùi trường kiếm trong tay, ánh mắt nhìn lại.

“Chẳng lẽ hai người các ngươi coi lời nói của lão phu như gió thoảng bên tai hay sao?” Lão ma Tam Dương tiến lên trước một bước, lạnh lùng nói ra.

Hấn tự nghĩ trong đại sảnh này, vẫn không có người dám không nghe lời hấn nói, hai người trước mắt này, nhất định có

quỷ!

Người mà hấn muốn giết hơn phân nửa là một trong số đó!

Nghe Tam Dương thượng nhân nói tràn đầy tức giận, thân hình tu sĩ bị hắc bào bao phủ kia run nhè nhẹ, dưới hắc bào truyền đến một giọng nam khàn khàn:

“Tiền bối xin bớt giận, không phải vấn đề không muốn lộ ra dung mạo, thật sự là vấn đề dung mạo quá mức ghê tởm, lộ ra sợ bản mặt chư vị, kính xin tiền bối thứ lỗi!”

“Tiền bối nói người muốn giết chính là một tiện tì, nhưng vấn đề lại là nam tử, hẳn không phải người tiền bối muốn tìm!”

“Tiền bối nếu là còn có nghi ngờ, sau khi tiến vào trong điện cửa thứ nhất, vấn đề nguyện ý lộ ra dung mạo một mình để tiền bối kiểm tra!”

Người trong hắc bào, thanh âm tràn ngập sự sợ hãi và bất đắc dĩ, trong lời nói vô cùng cung kính.

Một cái có thể thô ráp như vậy, nói ra cũng không biết bao nhiêu người tin tưởng trong đại sảnh.

Tam dương lão ma chỉ cười lạnh vài tiếng, không có bất kỳ đáp lại.

Tuy giọng nói của bóng người mặc áo bào đen kia là đàn ông, nhưng ai biết được rốt cuộc là giới tính thế nào?

Nữ tử che giấu một chút, cũng không phải là không thể phát ra âm thanh nam nhi, kỹ xảo bực này cũng không khó học.

Về phần cái gọi là sau khi tiến vào cửa thứ nhất, một mình lộ ra dung mạo để cho hắn xem, loại lời này lão ma Tam Dương lại càng khịt mũi coi thường.

Tiến vào cửa ải thứ nhất là truyền tống trận ngẫu nhiên, ai biết có thể gặp được người này hay không?

Cho nên, đối với người áo đen bao phủ này, trong lòng nghi ngờ của lão tam dương lão ma nổi lên.

Nếu như không phải bởi vì nơi đây không cách nào ra tay, hẳn bây giờ lập tức đi lên giết người áo đen này.

Còn quan tâm hắn ta nói nhiều lý do lung tung như vậy làm gì.

Chỉ là, người áo đen này có tư thái thấp kém, nhưng lại mang mặt nạ ác quỷ, không nói một lời tạo thành đối lập rõ ràng.

Người này có vẻ hoàn toàn không quan tâm đến điệu bộ của Tam dương lão ma.

Điều này làm cho trong lòng Tam Dương lão ma nổi lên nộ khí, đồng thời càng thêm hoài nghi thân phận người đeo mặt nạ này.

Không sợ hãi?

Hay là nói, chắc chắn ông ta không dám ra tay ở đây, vì vậy hoàn toàn không đếm xỉa gì đến lời nói của ông ta?

Bất kể thế nào, trước mắt bao người trong đại sảnh này, có can đảm làm mất thể diện của hắn, Tam Dương thượng nhân không có khả năng dễ dàng buông tha người này.

Hắn đoán người này không phải là tu sĩ Nguyên Anh Kỳ, tu sĩ Nguyên Anh kỳ ở Loạn Tinh Hải hắn đều biết, không ai cần phải làm như vậy để che giấu.

Cho nên, nhất định là tu vi Kết Đan kỳ.

Một tu sĩ Kết Đan nho nhỏ lại dám làm ra tư thái điên cuồng phản nghịch như vậy?

Coi như là Ôn Thiên Nhân đã chết đi, lúc còn sống ở trước mặt hắn cũng phải cung kính!

Tam Dương thượng nhân đem ánh mắt băng hàn nhìn về phía người đeo mặt nạ ác quỷ đang ngồi trên cây cột.

Nếu người áo đen đã tỏ ra khản cầu, vậy tạm thời bỏ qua cho người này.

Dù sao hắn cũng đã hạ quyết tâm, sau khi truyền tống vào, nhất định phải tìm được hai người này giết chết hết.

Như vậy bây giờ, sẽ xem ai dám làm lơ hắn, dám cuồng vọng như vậy!

Tam Dương Thượng Nhân đi về phía trước, ánh mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm vào người đeo mặt nạ ác quỷ.

Mà trong đại sảnh, mọi người còn lại thần sắc khác nhau nhìn một màn trước mắt.

Mọi người đều muốn nhìn xem, tu sĩ dám đắc tội với Tam Dương Thượng Nhân này rốt cuộc là ai.

Thanh Dịch cư sĩ, thậm chí dám người Ôn phu nhân đều nhìn lại.

Hắc bào nhân kia lại dùng ánh mắt lo lắng nhìn về phía người đang ngồi trên cây cột.

Trong lòng người này rất rõ ràng, nếu người đeo mặt nạ kia không chịu nổi áp lực của Tam Dương Thượng Nhân, nếu tháo mặt nạ xuống, vậy mình sẽ không giấu được nữa.

Một khi ánh mắt Tam Dương Thượng Nhân hoàn toàn tập trung vào chính mình, vậy sau khi tiến vào Hư Thiên Điện, chính mình nhất định khó thoát khỏi cái chết!

Nghĩ tới đây, trong lòng Hắc bào nhân không khỏi thở dài một hơi thật sâu, nghĩ thế nào cũng không có nghĩ ngợi, Tam Dương thượng nhân thế mà lại đuổi tới Hư Thiên Điện.

Đắc tội lão ma này thời gian không dài, hẳn từ đâu nhanh như vậy đã nhận được một tấm Hư Thiên tàn đồ?

Chắc không phải trên đường gặp được một tu sĩ tùy tiện, giết người cướp được đây chứ?

Trong đại sảnh, mọi người chú ý nhìn, Tam Dương Thượng Nhân lạnh lùng nói: “Ta hỏi lại lần nữa, chẳng lẽ người xem lời nói của lão tổ ta là gió thoảng bên tai hay sao?”

Kẻ đeo mặt nạ ác quỷ ngồi xếp bằng trên cây cột nghe được lời này, mở hai mắt ra. Ánh sáng lộ ra từ trong hốc mắt mặt nạ ác quỷ kia làm cho người ta phát lạnh.

Đối mặt với giọng quát hỏi hùng hổ bức nhân của Tam Dương thượng nhân, mí mắt hắn ta nhấc lên, chỉ hơi hợt nói một câu:

“Cút!”

Cút!

!

Một chữ, khí thế vạn quân vang vọng trong đại điện, khiến cho thần sắc vốn đang chuẩn bị xem kịch cũng trở nên kinh ngạc.

Người này, thế mà lại nói cút với Tam Dương thượng nhân?

Hắn rốt cuộc là ai?

Thật to gan!

Nhất thời, trong lòng mọi người trong đại sảnh như nổi lên sóng to gió lớn.

Không ai có thể bảo trì bình tĩnh, cho dù là vị Ôn phu nhân vẫn luôn lạnh lùng bỗng nhiên kia, trên mặt đều xuất hiện một tia kinh ngạc.

Mà Thanh Dịch cư sĩ thì mặt mũi tràn đầy vẻ khó tin, trong lòng thầm nghĩ: “Tên này điên rồi sao? Ngại mình chết không đủ nhanh à?”

Hắn tự nghĩ cho dù là tu sĩ Nguyên Anh như hắn, đối mặt với quát hỏi như Tam Dương thượng nhân cũng không dám nói ra chữ kia.

Mọi người trong đại sảnh đều dùng ánh mắt giống như nhìn người chết, nhìn người đeo mặt nạ ác quỷ kia.

Mà Tam Dương thượng nhân sau khi nghe thấy chữ này, nắm đấm giấu trong tay áo siết chặt.

Lửa giận hừng hực dâng lên trong lòng hắn, hận không thể lập tức đánh chết người trước mắt!

“Tốt! Rất tốt! Tốt! Tốt nhất ngươi nên sau khi tiến vào cầu khẩn thì không nên nhìn thấy ta!” Tam Dương Thượng nhân giận quá hóa cười, dùng ngữ khí lạnh như băng nói.

“Đồng dạng cũng nói tặng cho ngươi!” Diệp Trường Sinh lạnh lùng nói.

Đôi chọi kịch liệt như thế, thoát nhìn hoàn toàn không sợ Tam Dương Thượng Nhân, như vậy mọi người trong đại sảnh đều kinh nghi bất định nhìn hắn.

Người này, đến cùng là vô cùng tự tin, hay là nói, lộn chết không sợ nước sôi?

Chẳng lẽ hắn chính là kẻ mà Tam Dương Thượng Nhân muốn giết, bởi vì hắn biết mình chạy trời không khỏi nắng nên dứt khoát bất chấp tất cả?

“Hừ!”

Tam Dương Thượng Nhân tức giận hừ một tiếng, không nói thêm gì nữa.

Nhiều lời vô ích, ở chỗ này lại không cách nào động thủ, chỉ có thể làm cho mặt mũi của mình càng khó coi hơn mà thôi.

Sau khi tiến vào, lại tru sát người này!

Không, không thể đơn giản liền giết hắn, muốn bắt sống hắn, hảo hảo tra tấn mấy trăm năm, lấy tiết lửa giận trong lòng mình!

Đúng rồi, còn có người áo đen kia, cũng phải bắt lại!

Trong lòng Tam Dương Thượng Nhân nghĩ như vậy, liền xoay người bay lên một cây cột.

Trong mắt hắn, hai người kia đã là người chết!

Đến cây cột kia, không đợi hắn làm gì, một vị tu sĩ vốn đang đứng trên cây cột kia lập tức cúi đầu khom lưng, lấy lòng đến cực điểm nịnh nọt, nhanh chóng bay xuống, nhường cây cột này ra.

Trong đại điện, một cuộc xung đột cứ như vậy mà lắng xuống.

Nhưng tất cả mọi người đều biết, trò hay vẫn còn ở phía sau, kết thành dạng dây chuyền này, chờ sau khi truyền tông đi vào, hai người này khẳng định phải liều mạng, người chết ta sống.

“Bất quá, người đeo mặt nạ này dám cường ngạnh như thế, chẳng lẽ hắn cũng là tu sĩ Nguyên Anh kỳ?” Trong lòng Thanh Dịch cư sĩ hiện ra suy đoán như vậy.

Chỉ là bọn họ như thế nào cũng không thể đem người trước mặt này đối ứng với bất cứ Nguyên Anh tu sĩ nào ở Loạn Tinh Hải.

Loạn Tinh Hải dám cuồng vọng với người dám như thế đối với Tam Dương Thượng Nhân, là có rõ ràng, tuyệt đối không có mấy người.

Nhưng những người kia hoặc là vào không được, hoặc là thân hình hoàn toàn không khớp.

“Chẳng lẽ đây là yêu thú Ngoại Tinh Hải hóa hình?” Trong lòng Thanh Dịch cư sĩ bỗng nhiên toát ra ý nghĩ như vậy.

Nhưng lập tức, hắc bác bỏ ý nghĩ này, yêu thú hóa hình tiến vào Nội Tinh Hải, càng không cần phải nói đến Hư Thiên Điện.

Kẻ này vắt hết óc, nhưng nghĩ thế nào cũng không rõ thân phận của Diệp Trường Sinh, đành phải từ bỏ!

Bởi vì Tam Dương Thượng nhân xuất hiện, bầu không khí nơi đây cũng trở nên lạnh như băng.

Những tu sĩ kia cũng không dám tùy ý nói chuyện phiếm nữa, mỗi người đều nhắm mắt dưỡng thần, bộ dáng hồn du thiên ngoại.

Trong đại sảnh trở nên yên tĩnh lại.

Mà mấy tên Kết Đan tu sĩ nguyên bản ngồi trên một cây cột bên cạnh Diệp Trường Sinh, sau khi mắt thấy một màn vừa rồi, tựa hồ là sợ làm Tam Dương lão ma tức giận, nhao nhao im lặng nhảy xuống.

Thà rằng ngồi xếp bằng dưới đất, cũng không muốn ngồi bên cạnh Diệp Trường Sinh.

Kể từ đó, cây cột bên cạnh Diệp Trường Sinh lại trống không.

Hắc bào nhân vốn đang đứng trên mặt đất, sau khi nhìn xung quanh một hồi, bỗng nhiên thả người bay về phía cột đá kia, đứng ở trên đó.

Bên kia, ánh mắt Tam Dương thượng nhân thấy một màn này càng trở nên lạnh lùng.

“Đạo hữu, Tam dương lão ma kia đã hạ quyết tâm muốn giết hai người chúng ta, ngươi có biện pháp gì đối kháng hắc không?”

Người áo đen vừa tới, Diệp Trường Sinh đã nghe thấy một giọng nói truyền âm.

“Đạo hữu, chúng ta hợp tác đi, chỉ có như thế mới có hi vọng, nếu không sau khi tiến vào nhất định sẽ bị lão ma kia giết chết!” Hắc bào nhân tiếp tục nói, vẫn là tiếng nam thanh khàn khàn kia.

“Trước khi hợp tác, ngươi không cảm thấy nên cho rõ thân phận của mình trước sao?” Diệp Trường Sinh đáp lại.

Lại nói tiếp, hắn thực có vài phần hiếu kỳ với người áo đen này.

Nghe Tam Dương Thượng Nhân nói, có lẽ người này là một cô gái lại chạy tới Hư Thiên điện, còn bị Tam Dương Thượng Nhân truy sát.

Chuyện này không khỏi khiến hắn hoài nghi liệu có phải người này đã cầm lên kịch bản vốn nên thuộc về Nguyên Dao hay không?

“Đạo hữu không phải cũng không nói cho ta thân phận của ngươi sao? Lại nói, thân phận là gì, quan trọng như vậy sao?” Người áo đen tiếp tục đáp lại, tựa hồ rất không vui khi người này bại lộ thân phận chân thật của mình.

Sau khi nghe được câu này, Diệp Trường Sinh cười lạnh một tiếng, không để ý tới người này nữa.

Hứng thú của hắn đối với người này chỉ giới hạn trong kinh nghiệm cùng với thân phận, về phần hợp tác gì gì đó, căn bản không cần thiết.

Nếu đối phương đã không muốn nói ra thân phận thì thôi vậy!

Nhìn thấy điệu bộ của hắn, người áo đen kia cũng trầm mặc lại, không biết đang suy nghĩ gì.

Thời gian tiếp tục trôi qua từng ngày, qua thêm mấy ngày nữa, số lượng người tu tiên đi tới nơi đây cũng dần dần ít đi.

Có đôi khi, thậm chí cả một buổi sáng cũng không có ai đi vào.

Mãi đến xế chiều hôm nay, đột nhiên lối vào phòng lại vang lên tiếng bước chân.

Ánh sáng màu lam lập loè vài cái, hai người một trước một sau đi vào từ bên ngoài.

Một vị lão đạo tóc bạc mặt hồng hào, khuôn mặt hồng hào, vị lão đạo kia thì ăn mặc như lão nông, vẻ mặt sầu khổ.

Vừa thấy hai người này, trong đại sảnh lại xôn xao một trận, đại bộ phận mọi người lộ ra ánh mắt kính sợ nhìn về phía hai người này.

Không thể nghi ngờ, bọn họ đều là tu sĩ Nguyên Anh Kỳ.

Thanh Dịch cư sĩ nhìn thấy hai người này xuất hiện, ánh mắt lộ ra vẻ bất thiện.

Mà sắc mặt Tam Dương Thượng Nhân và Ôn phu nhân ngược lại bình tĩnh, không có gì thay đổi.

“Thiên Ngô Tử đạo hữu, người chính đạo các ngươi cũng đã tới rồi, ta vốn tưởng rằng tin tức trong tay các ngươi có Hư Thiên tàn đồ là giả!” Thanh Dịch cư sĩ ăn mặc như nho sinh kia cười ha hả nói.

“Hừ, Thanh Dịch, ta không nghĩ tới Cực Âm đều chết hết, ngươi còn dám tới, ma đạo các ngươi...”

Tu sĩ Nguyên Anh chính đạo được gọi là Thiên Ngô Tử sau khi nhìn thấy Thanh Dịch cư sĩ, vốn là đang muốn nói hai câu tàn nhẫn.

Kết quả, vừa liếc mắt một cái liền chú ý tới Tam Dương thượng nhân đang ngồi ở trên một cây cột, lập tức sắc mặt đại biến, mạnh mẽ đem lời đe dọa này kìm lại.

“Lão ma này sao lại tới đây?”

Ánh mắt Thiên Ngô Tử lộ ra vẻ khiếp sợ, quay đầu liếc nhìn lão giả ăn mặc như lão nông kia, đều thấy được vẻ chấn động trong mắt đối phương.

“Hắc hắc, Thiên Ngô Tử, ngươi còn muốn trừ ma vệ đạo sao? Không sợ lúc ở trong Hư Thiên điện bị độ hóa sao?” Thanh Dịch cư sĩ cười hắc hắc nói.

Ngồi trên cây cột, Tam Dương thượng nhân vẫn nhắm mắt nghe lời ấy, ánh mắt băng hàn nhìn Thiên Ngô Tử cùng lão nông kia một cái.

Mặc dù hắn không có tham gia vào chính ma nhưng nếu có người dám ở trước mặt hắn la hét bài trừ ma vệ thì hắn cũng không khách khí.

“Thanh Dịch, ngươi muốn độ hóa ai? Hay là ta độ hóa luôn?”

Lão đạo còn chưa mở miệng, bên ngoài phòng lại truyền đến một thanh âm hùng hậu.

Thanh Dịch cư sĩ vừa nghe âm thanh này, sắc mặt lập tức đại biến, mà mỹ phụ trung niên một mực im lặng kia lại đột nhiên

ngẩng đầu, nhìn chằm chằm lối vào lạnh lùng nói ra:

“Vạn Thiên Minh, ngươi cũng tới rồi!”

Trung niên mỹ phụ thần sắc bất thiện nhìn một người trung niên áo bào tím đeo đai ngọc đi ra từ lối vào.

Bộ dáng như muốn gây phiền toái cho người này.

“Ôn phu nhân cũng tới, Vạn mỗ đến đây có gì kỳ quái?”

Người này mặt chữ điền mày rậm, miệng hé ra hai hàm răng trắng lập lòe phát sáng, lơ đãng nhìn thoáng qua Ôn phu nhân, lập tức liền nhìn về phía Thanh Dịch cư sĩ, làm cho người ta một loại cảm giác khí thế ngập trời.

Thanh Dịch cư sĩ bị đối phương không khách khí nhìn chằm chằm, không nói một câu, sắc mặt vô cùng âm trầm.

Hiển nhiên, không dám đắc tội người này!

Trong thính đường, loáng thoáng truyền đến từng tiếng nghị luận, nhìn có vẻ tiếng tăm của nam tử trung niên này rất lớn.

“Không nghĩ tới môn chủ Vạn Pháp môn Vạn Thiên Minh đều đến, hẳn cũng là tu sĩ Nguyên Anh trung kỳ, có lẽ chúng ta có thể mượn dùng người này chống cự Tam Dương lão ma!” Bên tai Diệp Trường Sinh bỗng nhiên truyền đến thanh âm của người áo đen kia.

“Người cảm thấy Vạn Thiên Minh sẽ ra mặt vì ngươi?” Diệp Trường Sinh không chút khách khí hỏi, hẳn càng ngày càng hiếu kỳ về thân phận của người áo đen này.

Người này đôi mắt với hiem cảnh như vậy, lại còn có thể bảo trì thông dong, tỉnh táo tìm đường sống, ngược lại cũng không tầm thường.

Nếu là tu sĩ bình thường bị Tam dương lão ma đuổi theo, chỉ sợ tâm thần đã sớm hỏng mất rồi.

“Ta biết trong nội điện Hư Thiên điện có một bí bảo có thể khiến tu sĩ Nguyên Anh cũng động tâm, chẳng qua không biết có thể dùng nó để thuyết phục Vạn Thiên Minh hay không!”

“Nhưng ta càng lo lắng Vạn Thiên Minh trực tiếp giết ta sưu hồn. Dù sao với tu vi của ta, đối mặt với những Nguyên Anh

chân nhân này thực sự không có bao nhiêu tự tin đàm phán!”
Hắc bào nhân thở dài nói.

“Người tự biết mình!” Diệp Trường Sinh không chút khách khí nói.

Mặc dù Vạn Thiên Minh là tu sĩ chính đạo, nhưng chính đạo xưa nay không có nghĩa là người tốt.

Vạn Thiên Minh cũng chẳng phải loại hiền lành gì, người này muốn hợp mưu cùng Vạn Thiên Minh, không thể nghi ngờ là đang đánh nhau với Hồ lột da!

Lúc hai người đang truyền âm trao đổi, Vạn Thiên Minh bên kia cũng đang nói chuyện với Tam Dương thượng nhân.

Chứng kiến lão giả áo xanh ngồi ở trên cây cột, trong mắt Vạn Thiên Minh hiện lên một tia ngoài ý muốn.

Hắn chớp tay, nói: “Tam Dương huynh, sao huynh cũng tới đây rồi?”

“Lão phu đến đây là có một việc khác phải làm, không có tâm tư dây vào đồng rách nát của các ngươi!” Tam Dương thượng nhân lạnh lùng nói, bộ dạng không hứng thú với Hư Thiên Điện.

Nghe y nói vậy, Thiên Ngô Tử và lão nông kia lộ ra vẻ kinh ngạc ngoài ý muốn.

Còn Thanh Dịch cư sĩ thì biến sắc, có chút khó coi.

Nếu như Tam Dương Thượng Nhân không có ý định nhúng tay vào chuyện này, vậy thì ma đạo mới là thế yếu.

“Nghe nói có người hiếu kính cho Man Hồ Tử một tấm Hư Thiên Tàn Đồ, hẳn hẳn là sẽ tới chứ? Thọ nguyên của Man Hồ Tử cũng nhanh đến đại hạn, hẳn hẳn là muốn tới hái Thọ nguyên quả!”

“Kể từ đó, Vạn Thiên Minh cũng khó có thể tiếp tục kiêu ngạo!” Thanh Dịch cư sĩ thầm nghĩ trong lòng.

Sắc mặt hắn âm trầm, ánh mắt không ngừng lóe lên, hiển nhiên trong lòng đang tính toán cái gì.

“Nếu như đem Vạn Thiên Minh chuẩn bị sự tình Kim Ti Tầm nói cho Tam Dương biết, có lẽ có thể khiến hắn gia nhập vào, dù sao đây chính là Hư Thiên Điện, chỉ cần có một tia hy vọng, sẽ không có ai dễ dàng buông tha!” Thanh Dịch cư sĩ thầm nghĩ trong lòng.

Lời này của Tam Dương Thượng nhân làm cho sắc mặt của tu sĩ Nguyên Anh hai bên chính ma khác nhau, trong lòng không biết đang tính toán cái gì.

Mà sắc mặt Ôn phu nhân cùng Vạn Thiên Minh lại bình tĩnh.

Vạn Thiên Minh tâm cơ thâm sâu, đối với những lời này của Tam Dương thượng nhân, trong lòng hắn tràn đầy hoài nghi.

Bất quá, thái độ của hắn đối với Tam Dương thượng nhân cũng không giống với tu sĩ ma đạo khác.

Không chỉ vì thực lực của đối phương, cũng là vì tác phong của đối phương quá chuẩn và tà dị, mặc dù người này là tu sĩ ma đạo, nhưng cũng không có bao nhiêu xung đột với chính đạo.

Vì vậy, Vạn Thiên Minh ha ha cười, nói: “Tam Dương huynh không tranh với đời, thật sự là làm Vạn mỗ bội phục. Theo ta thấy, trong đám người chúng ta, nếu có người nào có thể đột phá đến hậu kỳ trở thành đại tu sĩ, vậy người đó nhất định là Tam Dương huynh người rồi!”

“Hừ, Vạn Thiên Minh, tỳ nữ thị kiếm dưới trướng bốn phu nhân bị một vị đệ tử của người đả thương phải không?” Ôn phu nhân bỗng nhiên không khách khí chút nào ngắt lời Vạn Thiên Minh, lạnh lùng hỏi.

Sau khi nhìn thấy Vạn Thiên Minh thì sắc mặt nàng vẫn không hề tốt lên mà chỉ chờ để gây sự với đối phương.

Tuy rằng nàng chỉ là một tu sĩ Nguyên Anh Sơ Kỳ nhưng đối với vị tu sĩ trung kỳ Vạn Thiên Minh này, nàng tuyệt không sợ hãi chút nào.

Vạn Thiên Minh nghe vậy nhướng mày, đáp lại.

Giữa hai người, bởi vì một chút việc nhỏ giữa các đệ tử đấu pháp đã tranh luận.

Mỹ phụ tựa hồ vì Vạn Thiên Minh làm bị thương mặt mũi của nàng, không chịu bỏ qua.

Mà Vạn Thiên Minh bởi vì kiêng kị đối phương phu quân là Lục Đạo Cực Thánh, nhúu nhúu mày, cuối cùng vẫn nhượng bộ một bước.

Nhìn hai vị Chính Ma Nguyên Anh giao phong, Diệp Trường Sinh chợt nghe thấy người áo đen bên cạnh thở dài một tiếng.

“Ôn phu nhân này, bản thân vốn là Nguyên Anh sơ kỳ, nhưng nàng có một phu quân Nguyên Anh hậu kỳ, có thể làm cho Vạn Thiên Minh thực lực mạnh hơn rất nhiều so với nàng nhượng bộ!” Người áo đen bỗng nhiên âm u nói ra.

“Nghe như vậy, đạo hữu rất hâm mộ Ôn phu nhân sao?” Diệp Trường Sinh hỏi.

Người áo đen nghe vậy không nói gì, sau một lát mới đáp lại: “Xem ra lực lượng của Vạn Thiên Minh rất khó mượn được rồi, chắc chắn hẳn sẽ không đắc tội với Tam Dương Thượng Nhân!”

“Chúng ta muốn từ Hư Thiên Điện này mà còn sống đi ra ngoài, thật sự là muôn vàn khó khăn, đợi lát nữa xem lực lượng Tinh Cung có thể mượn nhờ một chút hay không!” Người này bắt đầu nói ra.

Nghe y nói vậy, Diệp Trường Sinh lắc đầu cười cười.

Chỉ sợ Tinh Cung càng không đáng tin cậy hơn Vạn Thiên Minh.

Hai người đang nói chuyện với nhau thì đột nhiên từ thông đạo phía ngoài truyền đến một trận thanh âm ầm ầm.

Cả tòa phòng cũng run nhẹ nhẹ lên, phảng phất như có quái vật khổng lồ nào đó đang đi tới.

Thanh Dịch cư sĩ nhìn thấy loại động tĩnh này, nhất thời trên mặt lộ ra vẻ vui mừng.

Mà Vạn Thiên Minh thì trong mắt hàn quang chột lóe, sát khí như đao chột lóe rồi biến mất.

Theo tiếng chấn động càng lúc càng lớn, một thân ảnh cao lớn xuất hiện ở lối vào đại sảnh, trong nháy mắt nhìn thấy người này, trên mặt đại bộ phận trong sảnh thoáng cái đều lộ ra vẻ kinh hãi.

Đây là một quái nhân có chòm râu vàng uốn lượn, thân mặc áo lam, mỗi khi hắn bước đi, cả thính đường lập tức lắng lại một cái, phảng phất như người này nặng hơn ngàn cân vậy.

“Không nghĩ tới Vạn môn chủ dĩ nhiên lại đến nơi đây, xem ra lần này bản nhân đến thật đúng lúc, Man mỗ vẫn luôn muốn

cùng Vạn môn chủ độ sức một chút!” Quái nhân nhìn về phía Vạn Thiên Minh, trong mắt tràn đầy ý khiêu khích.

“Tại hạ cũng ngưỡng mộ Thiên quyết của Man huynh đã lâu, được xưng là đệ nhất ma công phòng ngự của Loạn Tinh Hải, sau này sẽ không thiếu phần được đâu!” Vạn Thiên Minh lạnh lùng nói.

“Hắc hắc, không dám, không dám, Thiên La Chân Công của Vạn môn chủ, tại hạ cũng ngưỡng ngửi ngửi đã lâu rất rõ!” Quái nhân nhếch miệng một cái, không hề che dấu vẻ kích động trong mắt.

“Không nghĩ tới ngay cả Man Hồ Tử cũng tới, lần này Hư Thiên điện mở ra vậy mà ba vị tu sĩ Nguyên Anh trung kỳ lại tụ tập, quả nhiên là hiếm thấy!” Hắc bào nhân nói.

“Chỉ tiếc Man Hồ Tử cùng Tam Dương lão ma kia giống nhau, đều là người trong Ma Môn, chỉ sợ là không cách nào mượn được sức của hần!” Hắc bào nhân lại thở dài nói.

Diệp Trường Sinh sau khi nghe được lời người này nói, ánh mắt lóe lên một cái, không có trả lời điều gì.

Phía bên kia, Vạn Thiên Minh thấp giọng cùng lão đạo kia thương nghị vài câu, ba người liền cùng bay đến một cái ngọc trụ phía trên.

Man Hồ Tử nhìn về phía Tam Dương Thượng Nhân, trong mắt cũng lộ ra vẻ ngoài ý muốn, tiến lên bắt chuyện.

Mặc dù Thác Thiên ma công của hần rất mạnh, nhưng đối với lão ma này, hần cũng không muốn dễ dàng trêu chọc.

Sau khi cùng Tam Dương thượng nhân nói chuyện một lúc, Man Hồ Tử dường như lại nhận được truyền âm của Thanh Dịch cư sĩ, có chút bất ngờ nhìn về phía Diệp Trường Sinh bên này.

Sau đó, hần ngẩng đầu nhìn xung quanh phụ cận, đột nhiên thân hình nhoáng lên một cái bay về hướng một cây ngọc trụ.

Mà cây cột này rất trùng hợp, đúng là cây mà Hàn Lập đang đứng.

Hàn Lập một mực trong đại điện im lặng không lên tiếng, mắt lạnh nhạt quan sát hết thấy, thấy một màn này, không khỏi

biến sắc.

“Biến, bản nhân muốn địa phương này!” Thân hình thật lớn của Man Hồ Tử vừa mới đứng vững trên cây cột, lập tức hai mắt nhìn chăm chăm Hàn Lập, băng hàn nói.

Thần sắc Hàn Lập bỗng nhiên trở nên khó coi, hai tay trong tay áo không nhin được nắm chặt lại.

Nhưng sau khi hơi im lặng một chút, hắn vẫn cố nén ý niệm muốn ra tay, không nói một tiếng nhảy xuống khỏi ngọc trụ.

Lập tức, trên các cây cột lập tức truyền lại tiếng cười cuộn cuộn của Man Hồ Tử.

Mặt Hàn Lập phủ một lớp sương lạnh, đối với hắn mà nói, mặc dù cảm thấy bị khuất nhục đến cực điểm, nhưng cũng chỉ có thể tạm thời nhin lại một chút.

Diệp Trường Sinh ngồi ở một bên, rất hứng thú nhìn tràng cảnh Hàn Lập nhường trụ.

Trong đại điện, bởi vì Man Hồ Tử xuất hiện dao động mà dần dần lắng xuống.

Ba người chính đạo ngồi cùng một chỗ, không biết thương nghị với nhau điều gì.

Mà bên phía ma đạo, Thanh Dịch cư sĩ và Man Hồ Tử cũng đang thương nghị điều gì đó.

Đồng thời, môi Thanh Dịch cư sĩ còn khẽ nhúc nhích, không biết nói cái gì với Tam Dương thượng nhân, khiến cho thần sắc lão ma này trở nên âm tình bất định.

Chỉ có Ôn phu nhân kia hoàn toàn là đáng vẻ không muốn hợp tác với bọn họ, ngồi ở trên cây cột phía xa, không nói một lời.

“Ta giết Cực Âm xong, thực lực hai phe chính ma trở nên không hợp nhau!” Diệp Trường Sinh nhìn hai nhóm người này, trong lòng thâm nghĩ.

“Có thể Tam Dương lão ma và những người Ma đạo kia đi cùng nhau, nếu đã tới Hư Thiên điện, lão ma này không thể không đi xem Hư Thiên đỉnh!”

“Hừ, tốt nhất là có thể đuổi kịp lão ma này trước khi bọn họ gặp nhau!” Diệp Trường Sinh thâm nghĩ trong lòng.

Nhìn thấy Tam Dương Thượng Nhân và Man Hồ Tử từ từ trò chuyện rất vui vẻ với nhau, ánh mắt của hắn từ từ trở nên lạnh lẽo.

Trong lòng hắn đang nghĩ cách làm sao để hốt gọn đám Nguyên Anh chính ma chính, ngoài thính đường bỗng nhiên bóng người lóe lên, đi tới hai gã bạch y lão giả.

Hai người này râu tóc đều bạc trắng, vạt áo bông bênh, tiên phong đạo cốt, làm cho người ta có cảm giác như thần tiên cao nhân.

Chúng tu sĩ trong phòng vừa nhìn thấy hai người này xuất hiện, trong lòng lập tức buông lỏng xuống, thở dài một hơi.

Mà chính ma nguyên anh nhìn thấy hai người này, thì lộ ra vẻ hâm mộ, chán ghét, bất đắc dĩ, thần sắc phức tạp.

Một vị bạch y lão giả mặt mũi hiền hậu trong hai người chứng kiến tất cả mọi người đều nhìn về phía mình, cười cười, cực kỳ hòa nhã nói:

“Chuyến đi Hư Thiên điện lần này, bởi vì Thánh chủ chúng ta đang bế quan cho nên không cách nào đến chủ trì việc tầm bảo lần này, do hai vị chấp pháp bọn ta đại biểu Tinh Cung đến giám sát việc này!”

“Mà quy củ tầm bảo lần này, vẫn giống như lần trước...”

Lão giả nói một loạt chuyện, ý tứ đơn giản là trong quá trình tầm bảo không cho phép cậy mạnh hiếp yếu cùng đoạt bảo, nếu không bọn họ sẽ ra tay ngăn cản.

Hơn nữa, người làm việc này đều sẽ bị Tinh Cung truy nã truy nã.

Đương nhiên đa số mọi người ở đây đều biết, lời này chỉ là tràng chủ mà thôi, Tinh Cung không thể thật sự làm một sứ giả chính nghĩa được.

Chẳng qua, vẫn có bộ phận tu sĩ tin tưởng, ném ánh mắt cảm kích về phía hai vị trưởng lão Tinh Cung.

“Ta nói rõ ràng như thế, mọi người hắn là đều hiểu ý hai người chúng ta chứ?” Bạch y lão giả nói xong lời này, hai mắt như điện quét qua các tu sĩ trong phòng.

Phần lớn tu sĩ nhìn thấy ánh mắt kia lập tức nhao nhao cúi đầu tránh lui, mà Tam Dương thượng nhân lại không chút khách khí cười lạnh hai tiếng.

Ánh mắt lạnh lùng nhìn lại, tựa hồ căn bản không để lời nói của hai gã trưởng lão Tinh Cung vào trong mắt.

Thấy thân ảnh của hắn, trưởng lão Tinh Cung kia lập tức nhú mày, thấp giọng thì thào một câu: “Sao ngay cả lão quái này cũng tới?”

Bên trong xuất hiện ba vị Nguyên Anh trung kỳ tu sĩ, hai vị trưởng lão Tinh Cung cảm thấy khó giải quyết vô cùng.

Hai người truyền âm với nhau, thương nghị một lát, liền ngồi xếp bằng trên mặt đất, không coi ai ra gì ngồi xuống luyện khí.

Đã ba ngày trôi qua liên tiếp, trong ba ngày này lại có mấy vị tu sĩ chạy đến, nhưng không còn một vị tu sĩ Nguyên Anh Kỳ nào đến đây.

Đến sáng sớm ngày thứ tư, dị biến đột nhiên nổi lên, từng đợt tiếng oanh minh vang lên, Đường khẩu không có chút dấu hiệu nào đột nhiên rơi xuống một cửa đá bằng bạch ngọc, đóng kín cả tòa đại sảnh lại.

Hai vị trưởng lão Tinh Cung chậm rãi mở mắt đứng dậy đi đến phía trước đại sảnh.

Trên mặt đất trước đại sảnh lắc lư nhẹ một hồi, sau đó mấy phiến đá phát ra tia sáng chói mắt, một tòa truyền tống trận lớn chừng một tấc xuất hiện.

Sau khi hai vị Tinh Cung trưởng lão kiểm tra một hồi, gật đầu nói: “Được rồi, truyền tống trận này không có vấn đề gì, từ nơi này đi qua chính là ngoại điện của Hư Thiên điện, tất cả các người tự giải quyết cho tốt đi!”

Nói xong, hai người một trước một sau bước lên truyền tống trận, hai đạo bạch quang hiện lên, thân ảnh của bọn họ biến mất vô ảnh vô tung.

Sau đó, ba người Vạn Thiên Minh cũng lập tức bước vào trong truyền tống trận, biến mất không thấy gì nữa.

Những tu sĩ trong đại sảnh, chứng kiến một màn này, đều đi đến truyền tống trận, từng người từng người được truyền tống

qua.

Tam Dương Thượng Nhân cười lạnh một tiếng, đứng dậy khỏi cột ngọc, ánh mắt lạnh lùng nhìn về phía Diệp Trường Sinh bên này.

Mà Man Hồ Tử và Thanh Dịch cư sĩ kia ánh mắt cũng lạnh như băng, nhìn hai người bên này.

Diệp Trường Sinh đeo mặt nạ, chẳng hề để ý đứng lên, bước vào truyền tống trận.

Bạch quang lóe lên, hấn truyền tống vào trong.

Người áo đen kia thấy cảnh này, do dự một chút, sau đó theo sát Diệp Trường Sinh, cũng bay xuống cột ngọc, tiến nhập truyền tống trận.

Tam Dương Thượng Nhân chấp tay với Man Hồ Tử và Thanh Dịch cư sĩ, sau đó cũng nhẹ nhàng bước xuống, bước lên Truyền Tống Trận, hào quang lóe lên, biến mất không thấy gì nữa.

Từng người trong thánh đường lần lượt truyền tống rời đi, đến cuối cùng chỉ còn lại Man Hồ Tử và Thanh Dịch cư sĩ.

“Man huynh, người nói xem nhóm Vạn Thiên Minh lần này có thành công không?” Thanh Dịch cư sĩ vuốt vuốt chòm râu, cười ha hả hỏi.

“Hắc hắc, hấn có thành công hay không ta không quan tâm, cơ hội giao thủ với Vạn Thiên Minh lúc này thì ta sẽ không bỏ qua đâu!” Man Hồ Tử cười hắc hắc nói.

Thanh Dịch cư sĩ nghe được lời ấy, trong mắt không khỏi hiện lên một tia cười khờ.

Đối với tính cách này của Man Hồ Tử, hấn cảm thấy rất bất đắc dĩ.

Nhưng ngại bởi tu vi cường đại của đối phương, hấn cũng không thể mở miệng khuyên bảo.

Thế là nói: “Ta nhất không ngờ là, lại có người dám nói lời ấy với Tam Dương đạo hữu, không biết rốt cuộc đây là người phương nào?”

“Ta thậm chí hoài nghi, hắn là đồng đạo vừa kết anh, hơn phân nửa không biết chênh lệch giữa Nguyên Anh sơ kỳ cùng trung kỳ, cho nên dám cuồng vọng như thế!”

“Hừ, mặc kệ người này có thân phận gì, nếu như hắn chết trên tay Tam Dương, vậy hắn chẳng là cái thá gì!”

“Nếu hắn thực sự có vài phần bản lĩnh, có thể chạy thoát từ tay Tam Dương, chúng ta lại đi cân nhắc chuyện mượn sức hắn một chút!” Man Hồ Tử hừ lạnh nói.

“Ha ha, Man huynh nói rất đúng, truyền tông trận sắp biến mất rồi, chúng ta cũng nên đi thôi!”

Nói xong, hai người liền bay về truyền tông trận, quang mang chợt lóe, trong đại điện này, người cuối cùng cũng biến mất.

.....

Diệp Trường Sinh vừa bước ra khỏi truyền tông trận, trước mắt liền xuất hiện một sườn đất nhỏ hoang vu đến cực điểm.

Đưa mắt nhìn bốn phía một chút, cách hắn không xa chỉ có một gã tu sĩ, những người khác thì hoàn toàn không có tung tích.

Lúc hắn xuất hiện, lão giả áo xám cũng nhìn về phía hắn, vừa nhìn thấy mặt nạ ác quỷ trên mặt, sắc mặt người này lập tức đại biến.

Trên mặt xuất hiện một tia sợ hãi, lão giả áo xám này vậy mà trực tiếp hóa thành một đạo lưu quang, “Vèo” một tiếng bay đi.

Diệp Trường Sinh lập tức bật cười khanh khách.

Phía sau, quang mang lần nữa lóe lên, lại là một đạo nhân ảnh truyền tông tới.

Diệp Trường Sinh quay đầu nhìn lại, chính là người mặc áo choàng đen.

Thần thức mạnh mẽ của hắn phát tán ra, không kiêng nể gì rơi vào trên thân người này, muốn nhìn xem dung mạo người này.

Nhưng ngay khoảnh khắc sau, một tia kinh ngạc xuất hiện trong mắt hắn.

“Tử Linh cô nương?!”

Dưới thần thức của Diệp Trường Sinh, dung nhan tuyệt thế dưới hắc bào kia được nhìn một cái vô cùng rõ ràng, chính là Tử Linh.

Lại nói tiếp, hắn và Tử Linh đã mấy chục năm chưa từng gặp một lần, lúc trước gặp Chu Viện, Chu Viện nói cho hắn biết Tử Linh ra ngoài du lịch.

Hiện tại, không ngờ lại gặp nhau trong Hư Thiên điện.

Hơn nữa, nhìn qua Tử Linh cầm kịch bản của Nguyên Dao...

Điều này làm cho nội tâm Diệp Trường Sinh sinh ra một tia hiếu kỳ cùng kinh ngạc, hắn rất muốn biết những năm gần đây Tử Linh đã trải qua những gì.

Tại sao đột nhiên lại đắc tội với ma đạo cự kiêu như Tam Dương lão ma chứ?

Chẳng lẽ là nguyên nhân của thiếu chủ Thanh Dương Môn?

Diệp Trường Sinh trong lòng không khỏi nổi lên đủ loại suy đoán.

Mà một tiếng “Tử Linh cô nương” này của hắn cũng làm cho tâm thần Tử Linh dưới hắc bào đại chấn, bị bao phủ khuôn mặt, tràn ngập cảm xúc kinh ngạc.

Vậy mà lại bị người ta nhận ra?

Người này là ai?

Chẳng lẽ là người quen của mình?

Tử Linh trong lòng tràn đầy kinh ngạc, bởi vì trên mặt Diệp Trường Sinh đeo mặt nạ, thanh âm nói ra tương đối quái lạ, bởi vậy nàng không cách nào từ thanh âm hiểu được thân phận cụ thể của đối phương.

Chậm rãi gỡ xuống hắc sa che ở trên mặt, lộ ra một tấm tiên nhan tuyệt thế, Tử Linh buồn bã nói:

“Trên đời này có rất ít người từng thấy dung mạo của Tử Linh, xin hỏi đạo hữu là vị nào?”

Diệp Trường Sinh gỡ mặt nạ xuống, thản nhiên thở dài: “Tử Linh cô nương, chúng ta vài chục năm không gặp nhỉ?”

“Diệp trưởng lão?!”

Tử Linh kinh hô một tiếng, trên mặt tràn đầy vẻ khó tin.

Dung mạo kiều diễm, trong lúc nhất thời hiện đầy vui mừng, kích động, cảm xúc nhảy nhót, đôi mắt đẹp không chớp nhìn chằm chằm Diệp Trường Sinh, tựa hồ muốn từ trên mặt hắn nhìn ra hoa.

“Diệp trưởng lão, thật không nghĩ tới lại là ngươi. Khó trách, cũng chỉ có ngươi mới dám nói chuyện như vậy với Tam Dương lão ma...” Tử Linh nhẹ giọng lầm bầm nói, trong lời nói tràn đầy vẻ khâm phục Diệp Trường Sinh.

Nhất là khi phát hiện ra tu vi Nguyên Anh của Diệp Trường Sinh, nàng càng khiếp sợ vạn phần.

Đồng thời, cũng vạn phần mừng rỡ.

Thì ra Diệp trưởng lão đã là tu sĩ Nguyên Anh kỳ, khó trách lão không sợ Tam Dương thượng nhân một chút nào.

Với thân thông mà Diệp trưởng lão thể hiện ra trong quá khứ, cho dù chỉ thiếu một cảnh giới cũng không sợ Tam Dương Thượng Nhân chứ?

Đối với việc này, Tử Linh vô cùng tin tưởng, nàng tin tưởng Diệp Trường Sinh có thực lực này.

Trong lòng Tử Linh có một loại cảm giác cực kỳ tín nhiệm đối với Diệp Trường Sinh, đây chính là thực lực tuyệt cường Diệp Trường Sinh nàng nhìn thấy từ lúc còn nhỏ.

“Hóa ra người bên cạnh ta luôn là Diệp trưởng lão, nhưng ta vẫn không nhận ra, thật sự là...” Tâm tình của nàng lại có chút ảo não, đang trách cứ vì sao mình không thể nhận ra Diệp Trường Sinh.

Hiển nhiên, việc Diệp Trường Sinh xuất hiện đã gây cho Tử Linh xung kích cực lớn, làm cho nàng tâm tình trở nên tương đối kích động, chột cao chột thấp.

“Nhiều năm không gặp, chúc mừng Tử Linh cô nương thành công Kết Đan!” Diệp Trường Sinh nhìn khuôn mặt trắng nõn

như ngọc của nàng, nhẹ giọng nói.

“Diệp trưởng lão, người cũng đừng cười cợt Tử Linh nữa. Đã nhiều năm như vậy, ta cũng chỉ miễn cưỡng Kết Đan mà thôi, mà trưởng lão người đã là tu vi Nguyên Anh!” Tử Linh khẽ cắn môi dưới nói ra.

Trong đôi mắt đẹp của nàng tràn ngập vẻ phức tạp, không ngừng đánh giá Diệp Trường Sinh.

“Ha ha, ta chỉ là có chút may mắn mà thôi, nói lại, Tử Linh cô nương làm sao người đắc tội với Tam Dương Thượng Nhân?” Diệp Trường Sinh hiếu kỳ hỏi.

Tử Linh há to miệng, đang muốn thổ lộ, đột nhiên, phía sau hai người chợt lóe bạch quang, hiển nhiên lại có người truyền tống tới.

Tử Linh thấy thế lập tức ngừng lại, cùng Diệp Trường Sinh quay đầu nhìn lại.

Sau khi bạch quang hiện lên, một thanh niên sắc mặt ngăm đen xuất hiện ở chỗ này, ánh mắt đảo qua, nhìn thấy Tử Linh, trong mắt lóe lên một tia kinh diễm, khi nhìn thấy Diệp Trường Sinh, lại kinh ngạc không gì sánh được.

Khuôn mặt bình tĩnh không chút gợn sóng kia xuất hiện một tia rung động, kinh ngạc nói: “Diệp sư thúc?”

Người tới chính là Hàn Lập, hắn cũng bị truyền tống đến nơi đây.

Hàn Lập vừa tới, đột nhiên nhìn thấy hai người trước mắt, trong lòng lập tức trầm xuống.

Người mặc áo đen cùng với hình thể của bộ thanh y, mặt nạ ác quỷ trên tay chính là hai người đang giằng co cùng Tam Dương lão ma trong phòng lúc trước.

Hàn Lập nhìn thấy hai bóng lưng này, ý nghĩ đầu tiên xuất hiện là lập tức chạy trốn.

Không thể dính líu tới hai người này, nếu không sẽ đưa tới tai họa cho mình.

Nhưng là, sau khi bọn họ xoay người lại, Hàn Lập thiếu chút nữa ngất ngây gần cả người.

Vậy mà lại là Diệp sư thúc?

Nguyên lai người ở trong thánh đường nói lời bất kính với Tam Dương lão ma lúc trước là Diệp sư thúc!

Cũng đúng, lấy thực lực cùng tính cách của Diệp sư thúc, đích xác có tư cách nói đối đối với Tam Dương lão ma.

Trong lúc nhất thời, trong lòng Hàn Lập vô cùng phức tạp, có hâm mộ, có kỳ vọng.

Nếu như hắn cũng có được thực lực như Diệp sư thúc, thời điểm khi Man Hồ Tử kia làm nhục hắn, hắn cũng có thể mạnh mẽ nói một tiếng: cú!

Đáng tiếc, bản thân chỉ là một Kết Đan sơ kỳ nho nhỏ, ở trong Hư Thiên điện này, chẳng đáng là gì cả.

“Hóa ra là Hàn huynh, thật là trùng hợp, người cũng bị truyền tống tới đây rồi!” Diệp Trường Sinh từ từ nói.

Vừa nói, hắn vừa đeo mặt nạ lên.

Vừa rồi còn muốn người tương lai trực tiếp giết chết, nếu là Hàn lão ma thì thôi.

Tiểu tử này vẫn rất kín miệng.

“Đúng vậy, ta cũng không nghĩ tới lại truyền tống đến chỗ Diệp sư thúc, xem ra tại hạ vẫn còn có vài phần may mắn ở trên người.” Trên mặt Hàn Lập lộ ra vẻ tươi cười nói.

Trong lúc nói chuyện, Hàn Lập nhìn thoáng qua dung mạo tuyệt thế của Tử Linh, trong mắt xẹt qua một tia hâm mộ. Diệp sư thúc đi đến chỗ nào cũng không thiếu mỹ nhân làm bạn a.

“Nếu như ta có thể tiến vào Nguyên Anh Kỳ, có lẽ cũng nên tìm đạo侣 hoặc thu chút thị thiếp!” Trong nội tâm Hàn Lập thầm nghĩ.

Nếu như là hắn trước kia, thì loại cảnh giới như Nguyên Anh này, trên căn bản là không dám mơ tưởng.

Hắn biết, lấy tư chất của hắn đời này có thể tu luyện đến Kết Đan đã là nghịch thiên rồi.

Nhưng từ khi ở Mộ Lan thảo nguyên bên kia, sau khi tiến vào thượng cổ động phủ, tâm thái của hắn lập tức thay đổi.

Không cảm giác được cảnh giới Nguyên Anh đối với chính mình mà nói là xa vời.

Bởi vì, ở trong động phủ kia, hắn đạt được cơ duyên to lớn.

Huyền Thiên Tiên Đẳng chỉ là một trong số đó, đồng thời hắn còn may mắn chiếm được một đạo bảy đại linh khí tinh túy của tu tiên giới tây lễ, làm tư chất tăng lên cực lớn.

Sau đó, lại ở trong tòa động phủ kia, phát hiện rất nhiều linh dược tại tu tiên giới hôm nay rất khó tìm được.

Hơn nữa, trong này còn có đan phương của thượng cổ tu sĩ lưu lại chuyên môn phụ trợ kết đan, kết anh.

Cũng bởi vì có những thứ này nên Hàn Lập mới ở nơi này kết đan, hơn nữa sau này đối với việc mình có thể kết anh cũng tràn đầy tin tưởng.

“Tuy rằng cả đời này không thể nào so sánh với người như Diệp sư thúc, nhưng mà trở thành tu sĩ Nguyên Anh thì hy vọng vẫn còn rất lớn!”

“Chỉ cần có thể đạt tới cảnh giới đó, sẽ có thọ nguyên ngàn năm, con đường trường sinh, lại bước lên một bước kiên cố a!”

Trong đầu Hàn Lập hiện lên đủ loại ý niệm.

Lúc này, hắn lại nghe thấy Diệp Trường Sinh thản nhiên nói: “Hàn huynh, gặp phải ta, cũng chưa chắc là chuyện tốt, nói không chừng ngươi sẽ bị trận chiến tiếp theo tác động đến đây!”

Lời Diệp Trường Sinh vừa nói khiến cho trong lòng Hàn Lập căng thẳng, đích xác là đối phương còn có một đoạn ân oán với Tam dương lão ma.

Tuy rằng ngoài miệng nói đụng phải Diệp Trường Sinh là vận khí của hắn, nhưng trên thực tế Hàn Lập còn ước gì lập tức rời xa nơi này.

Nhưng trên mặt hắn lại không biểu hiện ra ngoài, ngược lại rất mừng rỡ vừa cười vừa nói: “Với thực lực của Diệp sư thúc, đối phó Tam Dương lão ma kia chỉ sợ là không thể nói chơi được!”

Trong lúc nói chuyện, Hàn Lập còn dùng thần thức quét xung quanh một chút, xác định không có người khác ở đây mới yên tâm lớn mật nói ra việc lấy lòng Diệp Trường Sinh, nhưng cũng đắc tội với Tam Dương thượng nhân.

Tử Linh ở một bên nghe hai người trao đổi, trên mặt hiện lên vẻ tò mò.

Diệp trưởng lão hỏi: “Vị này là?”

“Hàn Lập, ta đã từng là đồng môn!” Diệp Trường Sinh trên mặt lộ ra vẻ tươi cười nói.

“A, thì ra là Diệp trưởng lão đã từng có môn phái!” Trong mắt Tử Linh hiện lên vẻ kinh ngạc.

Liếc mắt đánh giá Hàn Lập, phát hiện đối phương cũng giống mình, đều là Kết Đan sơ kỳ, nàng không khỏi thầm nghĩ:

“Tất cả đồng môn Diệp trưởng lão đều là Kết Đan kỳ, vậy môn phái của hắn có lẽ không phải vô danh tiểu tốt mới đúng a, làm sao cho tới bây giờ ta đều chưa từng nghe nói qua?”

“Vị này là Tử Linh tiên tử Diệt Âm môn, xem như là người quen cũ của ta!” Diệp Trường Sinh lại giới thiệu với Hàn Lập.

Hàn Lập nghe vậy trong mắt hiện lên vẻ kinh ngạc, chấp tay nói: “Thì ra là Tử Linh tiên tử đệ nhất mỹ nữ ở Loạn Tinh Hải, tại hạ ngưỡng mộ đã lâu!”

“Đệ nhất mỹ nữ chỉ là người khác nâng đỡ mà thôi, Hàn đạo hữu nhất định không thể tin được!” Tử Linh khiêm tốn nói.

Ba người đứng ở chỗ này một lát, sau khi Hàn Lập truyền tống tới, cũng không có người nào truyền tống đến nơi đây nữa.

Xem ra lần này, truyền tống đến khu vực này cũng chỉ có ba người bọn họ.

À, đúng rồi, còn có lão đầu bị Diệp Trường Sinh dọa chạy kia nữa.

“Đi thôi, cửa thứ nhất này đối với chúng ta mà nói, hẳn là không có khó khăn gì!” Ánh mắt Diệp Trường Sinh nhìn về phía phiến sương mù tối tăm mờ mịt kia, nói.

“Xưa nay ở nơi quỷ oan này cũng từng có không ít tu sĩ Kết Đan kỳ chết đi, nếu như không có Diệp trưởng lão bên cạnh,

Tử Linh đúng là không nắm chắc thông qua cửa ải này!” Tử Linh thần nhiên cười theo.

Ba người cất bước đi về phía trước, Diệp Trường Sinh cùng Tử Linh sóng vai mà đi, Hàn Lập theo ở phía sau, trong mắt Hàn Lập, hai người phía trước tựa như một đôi thần tiên cuốn lữ.

Tùng đột gió lạnh thổi tới thổi lui trong sương trắng xám xịt, kèm theo tiếng quỷ khóc bén nhọn vang lên.

“Tử Linh cô nương, rốt cuộc vì sao ngươi lại chọc phải Tam Dương lão ma kia vậy?” Diệp Trường Sinh hỏi.

Tử Linh nghe vậy, trong mắt lóe lên vẻ bất đắc dĩ, nói: “Việc này nói ra thì dài dòng!”

“Sau khi ta kết đan thành công, liền ra ngoài du lịch, ngẫu nhiên gặp thiếu chủ Thanh Dương Môn kia!”

“Mặc dù lúc ấy ta dùng bí thuật che đậy dung mạo, nhưng người này tựa hồ nghe thấy thanh danh tại Loạn Tinh Hải, nhìn thấy ta sau này điên cuồng theo đuổi!”

“Ta đối với người này không có hứng thú, cho nên nghĩ hết biện pháp từ chối, nhưng người này về sau lấy thân phận của mình đến uy hiếp ta, tuyên bố nếu ta không gả cho hắn, sẽ diệt Diệu Âm môn!”

“Lúc ấy ta rất tức giận, nhưng do thực lực Thanh Dương Môn cường đại, ta lo lắng mang đến phiền toái cho Diệu Âm Môn, cũng không dám thật sự đối với người này thế nào, đành phải mau chóng rời đi!”

“Nhưng ai ngờ, tặc này vậy mà chưa từ bỏ ý định, mang theo hai vị trưởng lão Kết Đan Thanh Dương Môn đến đây, muốn bắt ta đi!”

“Khi đó ta đã nghe nói vị thiếu chủ Thanh Dương môn này thích hái bả, phàm là nữ nhân bị hắn nhìn trúng đều sẽ trở thành lô đỉnh của hắn, sống không bằng chết!”

“Lúc đó ta rất là phần nộ và cũng có chút sợ hãi, nếu như ta bị bọn họ bắt đi thì đời này coi như xong rồi!”

“Vì vậy, ta không thể không ra tay, cũng may lúc trước Diệp trưởng lão nhờ mẹ bán những pháp bảo kia, trong đó có không

ít cổ bảo lợi hại, lúc trước mẫu thân để lại cho ta hai kiện, ta vẫn luôn mang trên người!”

“Mượn hai kiện cổ bảo này, ta đánh chết hai vị trưởng lão của Thanh Dương Môn và thiếu chủ Thanh Dương Môn!”

“Vốn dĩ ta làm chuyện này không bị bất kỳ ai nhìn thấy, nhưng sau đó không biết Thanh Dương Môn điều tra ra được thân phận của ta.”

“Thiếu chủ Thanh Dương môn là truyền nhân duy nhất của Tam Dương lão ma, được lão ma coi trọng. Sau khi biết hắn bị ta giết chết, lão ma kia sẽ đích thân ra mặt đuổi giết ta!”

“Lúc ấy trong lòng ta sợ hãi, trở lại Thiên Tinh thành đã không kịp, lại bởi vì lấy được trong túi trữ vật của thiếu chủ Thanh Dương Môn một tấm Hư Thiên tàn đồ, liền muốn mượn nhờ Hư Thiên điện ngăn trở lão ma truy kích, thuận tiện cũng tới Hư Thiên điện lấy vài thứ đồ vật!”

“Chỉ là ta không nghĩ tới lão Tam Dương kia lại nhanh như vậy đã có được một tấm Hư Thiên tàn đồ đuổi theo!”

.....

Nhìn thoáng qua Hàn Lập, Tử Linh cẩn thận truyền âm cho Diệp Trường Sinh:

“Diệp trưởng lão, vật lúc trước ta đã nói với người có khả năng đả động tu sĩ Nguyên Anh là vật ta phát hiện trên người thiếu chủ Thanh Dương Môn!”

“Người này mang theo một tấm bản đồ kho báu chỉ hướng nơi nào đó của Hư Thiên Điện, nơi đó có khả năng tồn tại Dưỡng Hồn Mộc cùng Linh Nhũ vạn năm!”

“Ồ? Vạn niên linh nhũ sao? Đích xác, tu sĩ Nguyên Anh thấy vật này cũng sẽ động tâm!” Diệp Trường Sinh đáp.

Trong lòng của hắn thầm nghĩ: “Tử Linh quả nhiên là lấy kịch bản của Nguyên Dao!”

“Tử Linh tiến vào Hư Thiên Điện, ngoại trừ tránh né lão ma truy đuổi bên ngoài, kỳ thật cũng muốn lấy một ít Thọ Nguyên Quả!” Tử Linh khẽ cắn môi, do dự một chút nói.

“A, vì sao? Lấy tuổi của ngươi còn không cần lo lắng vấn đề thọ nguyên à?” Diệp Trường Sinh hơi kinh ngạc hỏi.

“Cũng không phải vì ta, mà là vì mẫu thân. Nàng đã hơn ba trăm tuổi rồi, đời này cơ hồ không thể nào nhìn thấy cơ hội ngưng kết Nguyên Anh. Cho nên ta hy vọng có thể lấy được Thọ Nguyên quả, vì mẫu thân ta mà kéo dài mấy chục năm tuổi thọ!” Trong mắt Tử Linh hiện lên vẻ buồn bã.

Với tư chất song linh căn của mẫu thân nàng, muốn ngưng kết Nguyên Anh gần như không có hi vọng.

Càng không cần phải nói, còn phải nắm giữ Điều Âm Môn, tinh lực hơn phân nửa đều bị hao phí tại môn phái, tu vi của mình càng không thể chú ý đến.

Kể từ đó, đời này muốn kết anh, trừ phi có cơ duyên nghịch thiên, nếu không thì không thể nào.

Mà Chu Viện vẫn luôn ở trong Thiên Tinh Thành quản lý Điều Âm Môn, sao có thể đụng phải cơ duyên?

Cơ duyên này sẽ không từ trên trời giáng xuống, rơi lên đầu hắn.

Cho nên, trong mắt Tử Linh, mẫu thân không có bất kỳ hi vọng ngưng kết Nguyên Anh nào. Chính vì vậy, mẫu thân mới sớm có chủ ý.

Những thứ có thể kéo dài tuổi thọ ở Loạn Tinh Hải không nhiều lắm, Tử Linh biết chỉ có Thọ Nguyên quả trong Hư Thiên Điện.

Hôm nay tuổi thọ Chu Viện chỉ còn lại hơn một trăm năm, mà lần Hư Thiên Điện mở ra tiếp theo sẽ cần ba trăm năm sau, căn bản không chờ được.

Cho nên, Tử Linh chỉ có thể thử một lần khi Hư Thiên Điện mở ra, xem có thể tìm được thứ gì có thể kéo dài tuổi thọ cho mẫu thân hay không.

“Vốn là như vậy sao? Thật ra ta cũng không ngờ tới vấn đề thọ mệnh của Chu Viện...” Diệp Trường Sinh trầm nghĩ trong lòng.

Tuy đã tương giao nhiều năm với Chu Viện, nhưng đôi phương lại gặp vấn đề thọ mệnh, Diệp Trường Sinh chưa từng nghĩ tới.

Từ trước tới nay người bên cạnh hắn đều rất trẻ tuổi, cho nên trong tiềm thức hắn cũng không suy xét tới thọ nguyên là đề tài tương đối xa xôi.

Mãi tới hôm nay Tử Linh nhắc tới, Diệp Trường Sinh mới ngo ngắc nghĩ, hóa ra Chu Viện đã là người hơn ba trăm tuổi.

Cũng đúng, Chu Viện và Uông Hằng đều là nhân vật cùng thời đại. Trước khi chết Uông Hằng đã là kết đan hậu kỳ, đang tìm kiếm phương pháp đột phá Nguyên Anh.

Chắc chắn tuổi sẽ không thấp.

Mà Chu Viện cũng như thế, hơn ba trăm năm còn đang kết đan kỳ, đối với Diệp Trường Sinh mà nói, quả thực có chút chậm.

Nhưng trên thực tế, đây mới là thái độ bình thường của tu tiên giới, đối với đại bộ phận tu sĩ Kết Đan kỳ mà nói, muốn đột phá bình cảnh trung kỳ cũng là muôn vàn khó khăn.

“Diệp trưởng lão, ta biết thỉnh cầu này có chút quá phận, nhưng có thể nhờ ngài giúp hái một quả Thọ Nguyên quả, ta nguyện ý nói cho biết địa điểm bảo tàng trong Hư Thiên Điện kia!” Trong ánh mắt Tử Linh lộ ra một tia cầu khẩn, truyền âm nói.

Một đôi mắt đẹp dịu dàng đáng thương nhìn Diệp Trường Sinh.

Mỗi lần Hư Thiên Điện mở ra, số lượng Thọ Nguyên Quả đều có hạn, cơ bản đều bị tu sĩ Nguyên Anh cướp đi.

Với tu vi hiện tại của Tử Linh, muốn hái được một viên là muôn vàn khó khăn, cho nên nàng chỉ có thể gửi gắm hy vọng vào Diệp Trường Sinh.

Mà điều duy nhất nàng có thể lấy ra trao đổi, trả giá chỉ có thể đạt được tấm bản đồ bảo tàng ghi lại Linh Nhũ vạn năm trên người thiếu chủ Thanh Dương Môn.

Một mặt, cần dựa vào sự che chở của Diệp Trường Sinh để không bị Tam Dương thượng nhân giết chết, một mặt lại hi vọng hắn có thể giúp lấy Thọ Nguyên quả.

Mà nàng có thể lấy ra trao đổi, sau vạn năm linh dịch cùng Dưỡng Hồn Mộc, trong mắt Tử Linh, trao đổi như vậy là hoàn toàn không cân bằng.

Cho nên, nàng mới nói lời thỉnh cầu này rất quá mức.

Nhưng biết rõ là thỉnh cầu quá phận, nàng vẫn nói ra, bởi vì ngoại trừ gửi hi vọng vào Diệp Trường Sinh, nàng cũng không có biện pháp khác.

“Thọ nguyên quả sao? Mục đích Man Hồ Tử tiến vào Hư thiên điện lần này chính là Thọ nguyên quả, nếu giết hắn ở đó, sau khi tiến vào nội điện sẽ mất đi một kinh dịch!” Ánh mắt Diệp Trường Sinh lóe lên, trong lòng thầm nghĩ.

Trong Hư Thiên Điện này, dưới cái nhìn của hắn, người uy hiếp lớn nhất chính là Man Hồ Tử.

Người này không dễ giết, không giống những Nguyên Anh khác, rất giòn, bằng vào tốc độ cùng lực lượng của hắn có thể dễ dàng giết chết.

Da thịt Man Hồ Tử dày, nếu để hắn liên hợp cùng Nguyên Anh khác, làm nhân vật khiên thịt, như vậy khi Diệp Trường Sinh đối phó với nhau sẽ rất phiền toái.

Thậm chí, nếu như ba vị Nguyên Anh trung kỳ kia đều liên hợp lại, lại phối hợp với ba vị Nguyên Anh sơ kỳ, vậy Diệp Trường Sinh chỉ có thể rút lui.

Vì vậy, Diệp Trường Sinh nói với Tử Linh: “Chuyện Thọ Nguyên quả ngươi không cần gấp, ta đã có tính toán, đến lúc đó ngươi dẫn ta đi chỗ đó là được rồi!”

Nghe lời ấy, Tử Linh lập tức vui mừng quá đổi, vội vàng nói: “Diệp trưởng lão, đại ân đại đức của ngài...”

“Phía trước tựa hồ có chút tình huống!” Thanh âm Hàn Lập vang lên, trên mặt hắn lộ ra vẻ ngưng trọng, nhìn vào trong sương mù xám trắng phía trước, có một cổ thi thể ngã trên mặt đất.

Diệp Trường Sinh gật đầu nói: “Người nọ truyền tống tới sớm hơn ta một chút, sau khi nhìn thấy ta thì bay vào cái nơi quỷ quái này, kết quả hiện tại đã chết!”

Cổ thi thể phía trước, chính là lão đầu vừa thấy Diệp Trường Sinh bị dọa chạy.

Đi ra phía trước, Tử Linh nhìn thoáng qua diện mạo lão giả kia, sau đó nói: “Đây là Thiên Thai Đảo Cát Lạp, là một vị đạo hữu Kết Đan Sơ Kỳ!”

Nghe nói như thế, Hàn Lập thần sắc hơi đổi, tu sĩ Kết Đan sơ kỳ lặng yên không một tiếng động chết ở nơi này.

Hiển nhiên, sâu trong Quỷ oan chi địa này có thứ gì đáng sợ.

“Nghe nói từ khi tu sĩ chết đi ở cửa ải thứ nhất này càng ngày càng nhiều, nơi đây dần dần trở nên nguy hiểm, thậm chí thai nghén ra lệ hồn cấp bậc Quỷ Vương!” Tử Linh nói ra.

Quỷ Vương, tương đương với tu sĩ Kết Đan hậu kỳ.

Đối với tu sĩ Kết Đan bình thường, loại tồn tại này tự nhiên là rất nguy hiểm.

“Đi thôi!”

Diệp Trường Sinh kinh ngạc nói, dẫn đầu đi về phía trước.

Tử Linh nhanh chóng theo sau. Hàn Lập đứng nguyên tại chỗ, sau khi quan sát vài lần thi thể kia, cũng theo sau.

Mặc kệ có Quỷ Vương tồn tại hay không, đi theo bên người Diệp Trường Sinh, trên cơ bản quỷ oan chi địa này sẽ không có nguy hiểm gì.

Đi về phía trước một khoảng, đột nhiên phía trước truyền đến một trận tiếng khóc nhỏ bé, nghe giống như thanh âm của phụ nhân, bèn nhọn trầm thấp, làm cho người ta nghe xong buồn bực trong lòng.

“Câu hồn quỷ âm!”

Nghe được thanh âm này, thần sắc Tử Linh ngưng trọng nói.

Đây là thiên phú pháp thuật của yêu quỷ cấp cao, khi đối địch chỉ cần thi triển ra là có thể khiến cho tu vi thấp hơn xa đối thủ

của mình, toàn thân huyết dịch nghịch lưu, không cách nào tự không chế cuồng vũ mà chết.

Tử Linh vội vàng buộc chặt tâm thần, miễn cho bị trúng chiêu. Vẻ mặt nàng nghiêm túc nhìn về phía trước, nghi ngờ trong sương mù có một đầu Quỷ Vương.

Diệp Trường Sinh tiến lên trước một bước, cong ngón tay búng ra, một luồng kiếm khí màu tím từ trên tay bay ra.

“A!

!”

Theo kiếm khí bay vào trong sương mù, một tiếng thét thê lương vang lên trong chớp mắt, lập tức yên tĩnh trở lại.

Ba người đi về phía trước, cũng không lâu lắm liền thấy một con quỷ vật như cương thi nằm trên mặt đất.

“Quỷ Dạ Xoa!”

Tử Linh thở nhẹ một tiếng, nhận ra thân phận loại quỷ vật này.

“Nơi quỷ oan này, số lượng lệ quỷ thật đúng là không ít, Quỷ Vương cũng có mấy con!” Ánh mắt Diệp Trường Sinh nhìn bốn phía một vòng rồi nói.

Nghe hắn nói lời này, Tử Linh cùng Hàn Lập hai người đều cả kinh, nhìn lại trong sương mù bốn phía, nhưng lại không phát hiện gì.

Còn Diệp Trường Sinh sau khi nói ra câu này, lại cong ngón tay búng ra, không ngừng bắn ra từng đạo kiếm khí.

Mỗi đạo kiếm khí sau khi bay vào trong đám sương mù lập tức có một tiếng kêu thê lương thảm thiết truyền đến.

Trong quỷ vật này, có vài đầu Lệ quỷ thực lực có thể so với Kết Đan hậu kỳ tu sĩ, nhưng cũng ngăn không được một đạo kiếm khí của hắn.

Dù cho trong đó có một đầu Quỷ vật lợi hại, thậm chí là quen biết với Huyền Cốt lão ma, vẫn dưới một đạo kiếm khí của hắn bị chôn vùi.

Kiểm khí trên tay Diệp Trường Sinh không ngừng, mãi cho đến sau khi hắn bắn ra đạo kiếm khí thứ mười, kiếm khí bay

vào trong sương mù, nhưng không có bất cứ tiếng vang gì.

Phảng phất như biến mất vào hư không!

Ngay lúc Tử Linh cùng Hàn Lập suy đoán xem đạo kiếm khí này của Diệp Trường Sinh có phải là lãng phí pháp lực một cách vô ích hay không, thì lại nghe được thanh âm Bình Thương của Diệp Trường Sinh:

“Hai người các ngươi lui về sau đi, Tam dương lão ma đến rồi kìa!”

Tam Dương lão ma?!

Nghe nói như thế Tử Linh cùng Hàn Lập nhất thời cực kỳ hoảng sợ, lập tức trong sương mù thấy có hơn mười hạt châu nhỏ màu xanh biếc đang chuyển động, hướng bên này bay nhanh tới.

“Thanh Hỏa Lôi!”

Tử Linh kinh hô một tiếng, thân hình đột nhiên cực tốc thối lui ra sau, mà bên kia tốc độ Hàn Lập so với nàng càng nhanh hơn.

Nghe Diệp Trường Sinh nhường đường lui, Hàn Lập liền lập tức “Vù” một cái bay ra ngoài.

Loại chiến đấu cấp bậc Nguyên Anh này, bọn họ không thể chen tay vào được, đứng ở chỗ này chỉ càng thêm rối loạn.

“Ầm! Ầm! Ầm...”

Sau khi mấy chục hạt châu xanh biếc bay đến trước mặt Diệp Trường Sinh, ầm ầm nổ tung, sóng khí cuộn cuộn lập tức tách quỹ vụ xung quanh ra.

Tử Linh tốc độ hơi chậm một chút, mới bay rút ra ngoài hơn mười trượng thì lập tức bị khí lãng cuộn cuộn này tác động đến, thoáng cái bị hất bay ra ngoài.

Khi nàng một lần nữa đứng ở trên mặt đất xa xa, sắc mặt của nàng tái nhợt, có chút sợ hãi nhìn đoàn quang mang xanh biếc phía trước.

Uy thế của Thanh Hỏa Lôi này, lúc nàng giết Thiếu chủ Thanh Dương môn cũng đã gặp.

Loại Ma Lôi này, nếu như không có Pháp bảo lợi hại chống đỡ, cho dù là tu sĩ Kết Đan cũng sẽ bị nổ chết.

Mà đối phương lại trực tiếp ném ra hơn mười viên, oanh tạc dày đặc như vậy, tu sĩ Nguyên Anh cũng không chịu nổi.

Trong mắt Tử Linh không khỏi tràn đầy lo lắng, nhìn đoàn lục quang lóng lánh kia.

Đó là một ngọn lửa xanh biếc đang thiêu đốt, Thanh Hỏa Lôi tên như ý nghĩa, sau khi nổ tung sẽ đẩy lên Thanh Dương ma hỏa.

Thanh Dương ma hỏa kia là thủ đoạn nổi danh của Tam Dương thượng nhân, uy lực vô cùng, không biết đã từng thiêu chết bao nhiêu đối thủ.

Cho dù rất có lòng tin với thực lực của Diệp Trường Sinh, nhưng khi thấy hắn không dùng bất kỳ pháp bảo nào ngăn cản được Thanh Hỏa Lôi kia, trong lòng Tử Linh vẫn tràn đầy lo lắng.

Sương mù một lần nữa ngưng tụ, che khuất tầm mắt của nàng, làm cho nàng không thấy rõ tình hình chiến đấu bên kia.

Tử Linh tiếp tục cực tốc lui về phía sau, hận không thể rời xa nơi đây quá mười dặm. Chiến đấu giữa tu sĩ Nguyên Anh cũng không phải là chuyện đùa.

Đồng môn của Diệp trường lão kia đã chạy không thấy bóng dáng!

Vừa lui về phía sau, vừa nhìn sương mù dày đặc, trong lòng Tử Linh tràn ngập lo âu.

Không biết Diệp trường lão có thể đối phó với lão ma Tam dương kia hay không?

Trong quỹ vù dày đặc, Diệp Trường Sinh mặc một bộ chiến giáp màu xanh, từ trong một đoàn thanh bích hỏa diễm hùng hực thiêu đốt đi ra.

“Người dĩ nhiên là Nguyên Anh tu sĩ, thật sự là ngoài dự liệu của lão phu. Tại sao Loạn Tinh Hải lại có thêm một nhân vật như người?” Trong sương mù, truyền đến một đạo thanh âm già nua lạnh lùng.

Diệp Trường Sinh lại không trả lời vấn đề của hắn, ngược lại cười nói: “Vốn tưởng rằng người đi chung với đám người Man Hồ Tử, muốn giết người phải phí một phen công phu, không nghĩ tới người ngược lại tự mình đưa lên cửa!”

Trong lời nói của hắn ta, sự khinh thường đối với lão tam dương lão ma không hề che dấu.

Điều này lập tức chọc giận lão ma, một tu sĩ Nguyên Anh sơ kỳ lại dám ngạo mạn với hắn như thế?

“Muốn chết!”

Một tiếng gầm vang lên, ngọn lửa xanh biếc từ trong quỷ vụ lao ra, hung thần ác sát đánh về phía Diệp Trường Sinh.

Lúc thanh bích hỏa diễm sắp chạm đến người, trên người Diệp Trường Sinh chợt lóe thanh quang, lập tức cả người trong nháy mắt biến mất không thấy gì nữa.

Sau đó, trong sương mù lập tức truyền đến một tiếng gầm giận dữ, kèm theo tiếng gầm rú kịch liệt.

Ma quang màu xanh và chạm cùng kim quang sáng chói, ba động khủng bố lập tức khiến sương mù chung quanh từng vòng trôi ra ngoài.

Một tiếng kêu đau đớn vang lên, hai đạo quang ảnh sau khi va chạm đều tự lui về phía sau, Tam Dương lão ma đứng ở trong sương mù, trên mặt tràn đầy vẻ vừa sợ vừa sợ.

Xung quanh thân thể hắn, hàng trăm hạt châu nhỏ màu xanh biếc tản ra, tràn ngập mỗi tấc không gian chung quanh hắn.

Tất cả đều là thanh hỏa lôi, tựa hồ lão ma đã móc hết của cải của mình ra, dùng mấy trăm viên thanh hỏa lôi đến ngăn trở bóng dáng xuất quỷ nhập thần kia.

Vừa rồi, tốc độ kỳ lạ của Diệp Trường Sinh khiến lão ma phải chịu thiệt thòi lớn, thiếu chút nữa đã bị một quyền đánh chết.

Cũng may hắn phản ứng linh mãnh, hi sinh một kiện cổ bảo hộ thân, chặn kẻ đeo mặt nạ ác quỷ tập kích lại.

Tam dương lão ma lập tức tung ra toàn bộ thanh hỏa lôi trải rộng chung quanh mình.

Chỉ cần người nọ dám tới gần, chắc chắn sẽ phát động những thanh hỏa lôi này, đồng thời gây ra phản ứng dây chuyền, khiến cho mấy trăm viên đồng thời phát nổ.

Thân là người luyện chế Thanh Hỏa Lôi, bản thân Tam Dương lão ma cũng không sợ bị loại ma lôi này nổ, trên đỉnh đầu hắn một cây cờ màu xanh bay lên, rải xuống một mảnh hào quang màu xanh, bao quanh mình.

Đó là Bản Mệnh Pháp Bảo của hắn, Thanh Dương phiên!

Đồng thời, lão ma lại lập tức xuất ra một kiện pháp bảo bát đen, chụp lên đỉnh đầu mình, một đạo hắc quang rơi xuống, trên người hắn lại bao phủ một tầng bảo hộ.

“Vèo!”

Một đạo kiếm khí màu tím từ trong sương mù bay ra, bắn về phía một viên trong mấy trăm viên Thanh Hỏa Lôi kia.

Thấy một màn này, Tam Dương lão ma cười lạnh một tiếng, muốn dùng phương pháp như vậy phát động tất cả Thanh Hỏa Lôi?

Thanh Dương Phiên trên đỉnh đầu hắn nhoáng lên một cái, một đạo thanh bích ma hỏa bay ra, lập tức thiêu đốt đạo kiếm khí này không còn một mảnh.

Ngay sau đó, “Vèo! Vèo! Vèo...” Kiếm khí từ bốn phía cuộn cuộn không ngừng bay tới, rậm rạp chằng chịt như hạt mưa rơi xuống.

Tam dương lão ma thân sắc biến đổi, lập tức chỉ tay vào kỳ phiên màu xanh trên đỉnh đầu, lập tức kỳ phiên kia nhanh chóng lắc lư, từng mảng lớn thanh bích hỏa diễm từ đó bay ra, vây quanh Tam dương lão ma, tạo thành một hỏa cầu màu xanh.

Những kiếm khí màu tím kia sau khi chạm đến thanh bích hỏa diễm, không ngừng bị thiêu cháy, không cách nào xuyên qua đạo hỏa diễm hình thành màn sáng.

“Vèo!”

Đột nhiên, bên trong kiếm khí màu tím, một đạo thân ảnh chợt lóe lên, đột nhiên xuất hiện trước mặt Tam Dương lão ma.

Thân ảnh kia vừa xuất hiện, lập tức đụng vào một mảng lớn thanh hỏa lôi, chỉ một thoáng, tất cả thanh hỏa lôi đều bộc phát ra, đồng thời còn lại một mảng lớn thanh hỏa lôi, cũng lập tức giống như bị kích nổ.

Mà lúc này, bóng người kia lại lần thứ hai lóe lên, biến mất bên trong Thanh Hỏa Lôi nổ tung kia.

Tam dương lão ma thấy thế sắc mặt lạnh lẽo, lập tức chỉ tay một cái, trên Thanh Dương phiên vẫy xuống một mảng lớn thanh quang, chiếu vào trên thanh hỏa lôi sắp nổ tung kia.

Lập tức, những thanh hỏa lôi bị xúc động, mắt thấy muốn nổ tung tất cả đều yên tĩnh lại, giọt lửa chuyển động, không có nổ tung.

Hai người giao thủ, thời gian cực kỳ ngắn ngủi, lại ẩn chứa sát cơ trùng điệp.

Thấy mình muốn một lần dẫn nổ mấy trăm viên Thanh Hỏa Lôi kia chưa thực hiện được, trong lòng Diệp Trường Sinh không khỏi trầm nghĩ:

“Tam Dương Thượng Nhân này uy chấn Loạn Tinh Hải mấy trăm năm, hoàn toàn chính xác có hai chút tài năng!”

“Không có bất kỳ một lão quái Nguyên Anh nào có thể khinh thường, nhất là những Nguyên Anh trung kỳ thành danh đã lâu này!”

Hắn há mồm phun một cái, một mặt gương nhỏ tinh xảo bay lên đỉnh đầu.

Quang hoa màu tím gương chiếu lên quang cầu phòng hộ do Thanh Dương ma hỏa tạo thành kia, trong nháy mắt, trên mảnh Thanh Dương ma hỏa kia bỗng nhiên xuất hiện một đoàn tử sắc hỏa diễm.

Hỏa diễm màu tím vừa xuất hiện, lập tức thôn phệ Thanh Dương ma hỏa, đốt quang cầu xanh biếc kia ra một cái động lớn.

Kiểm khí màu tím lập tức chen chúc xông vào.

Ầm! Ầm! Ầm...

Liên tiếp tiếng nổ vang lên, mấy trăm khẩu Thanh Hỏa Lôi thoáng cái đã bị kiếm khí màu tím dần nổ hơn phân nửa.

Mà cùng lúc đó, thân ảnh Diệp Trường Sinh cũng trong nháy mắt biến mất tại chỗ, như quỷ mị xuyên qua phô thiên cái địa bạo tạc ra ngọn lửa màu xanh, xuất hiện ở trước mặt Tam Dương lão ma.

“Phanh!”

Một quyền nặng nề nện lên trên lồng ánh sáng màu đen kia, khiến lồng ánh sáng này rung động kịch liệt.

Tam dương lão ma thấy cảnh này, trên mặt lộ ra vẻ kinh hãi.

Khiến Tam Dương lão ma cảm thấy kinh hãi là, một đồng thanh hỏa lôi của hắn vẫn còn đang nổ, mà người bị chiến giáp màu xanh bao phủ lại trực tiếp vọt tới.

Bộ dáng hoàn toàn không sợ những thanh hỏa lôi này oanh tạc.

Mà sự thật cũng đúng là như thế, hơn trăm khối Thanh Hỏa Lôi còn lại liên tiếp bị nổ tung, phát ra tiếng nổ vang rền.

Nhưng những vụ nổ xung kích này, khi tới gần chiến giáp màu xanh thì lập tức bị bắn văng ra.

Tam dương lão ma thấy thế, lập tức từ trong tay áo bắn ra một đạo hồng quang, hồng quang tốc độ cực nhanh, cơ hồ dùng tốc độ thuần di vọt tới trước mặt Diệp Trường Sinh.

Chiến giáp màu xanh xuyên thấu hào quang tản mát ra, đánh vào trên bản thể chiến giáp, phát ra một tiếng kêu thanh thúy “Đinh” thanh thúy.

Hồng quang lộ ra chân dung, đúng là một mũi tên nhỏ màu đỏ, Tam Dương lão ma nhìn thấy ngay cả mũi tên nhỏ màu đỏ cũng không xuyên thấu thanh quang kia, không khỏi trên mặt cả kinh.

Tâm thần chấn động, vội vàng điều khiển mũi tên nhỏ màu đỏ bay về.

Mà Diệp Trường Sinh tay mắt lanh lẹ, trong nháy mắt khi mũi tên nhỏ màu đỏ bị bắn bay ra ngoài, bàn tay lớn chụp tới, liền nắm lấy mũi tên nhỏ này.

Từ lực lượng của mũi tên nhỏ vừa rồi bộc phát ra, đây hiển nhiên là một kiện cổ bảo uy lực vô cùng lớn.

Tiểu tiên màu đỏ bị Diệp Trường Sinh nắm chặt trong tay, rung rung không thôi, giãy dụa muốn bay ra ngoài, lại bị giam cầm chặt chẽ.

“Thanh Linh giáp, đây là Thanh Linh giáp, truyền thừa Vạn Linh chân nhân bị ngươi lấy được rồi?!”

Lão ma Tam Dương bị mấy tầng vòng bảo hộ bỗng nhiên phát ra một tiếng thét kinh hãi, nhìn chiến giáp trên người Diệp Trường Sinh, mặt mũi tràn đầy vẻ khó tin.

Vài chục năm trước, di tích Vạn Linh môn tại Loạn Tinh Hải xuất thế, không biết bao nhiêu lão quái Nguyên Anh chen chúc nhau đi qua, muốn tìm ra chí bảo phòng ngự ngày xưa uy chấn thiên hạ của Thanh Linh giáp.

Nhưng kết quả, không một ai có thu hoạch, bảo vật quý giá nhất mà mọi người đạt được ở trên hoang đảo cũng chính là một ít cỏ bảo.

Đồ vật có liên quan đến Vạn Linh chân nhân, lông tơ cũng không mò được.

Chuyện này, lúc trước Tam Dương lão ma cũng từng đề ý qua.

Thanh Linh giáp có hình dạng như thế nào, còn cự phách của Loạn Tinh Hải như hấn đương nhiên biết rõ.

Trước đó, hấn cảm thấy kiêu dáng chiến giáp này của Diệp Trường Sinh khiến người ta rất quen thuộc. Sau khi chứng kiến lực phòng ngự kinh người kia, rốt cuộc hấn cũng nghĩ tới Thanh Linh giáp.

Bất quá, Tam Dương Thượng Nhân cũng không cho rằng Thanh Linh giáp này là do đối phương luyện chế ra, dù sao tài liệu luyện chế pháp bảo này quá mức khắc nghiệt, tại Tu Tiên giới hiện tại sao có thể luyện chế ra được?

Cho nên, ngay lập tức hấn nghĩ tới, đây chính là truyền thừa của Vạn Linh chân nhân.

Nghĩ đến những điều này, Tam dương lão ma không còn chút do dự nào nữa, phù phiến màu xanh trên đỉnh đầu rơi vào trong tay, hấn đưa tay nhoáng lên một cái, một đạo bích quang bao lấy hấn, lập tức hướng xa xa bay đi.

Tam Dương lão ma chạy trốn!

Hấn biết, đối phương đã có Thanh Linh giáp trên người, vậy phần lớn công kích của mình đều khó có thể phát huy hiệu quả, đã như vậy, còn không mau trốn đi, vậy hoàn toàn là chờ chết.

Nhưng mà...

Hắn vừa chạy ra hơn mười trượng, liền thấy quang mang lóe lên, bóng người bao phủ chiến giáp màu xanh kia lại xuất hiện trước mặt hắn.

Một quyền đánh ra, trong tiếng nổ ầm ầm, màn hào quang hình thành để phòng ngự pháp bảo hình bát đen kịt kia vỡ vụn ra.

“Hí! “

Diệp Trường Sinh há mồm phun ra một ngọn lửa màu tím, ngọn lửa này tinh khiết đến cực điểm, nháy mắt bay ra, bắn vào trên pháp bảo hình bát đen kịt kia.

Nương theo một tiếng vang trầm, pháp bảo đen kịt kia bị đốt cháy hầu như không còn.

Nhìn Diệp Trường Sinh một lần nữa đâm tới một quyền, trên Tam Dương lão ma Thanh Dương Phiên bay ra một làn sương mù xanh biếc bao phủ hắn lại.

Khi Diệp Trường Sinh đâm một quyền vào màn sương, phẳng phất như đập vào một đám bông, mềm nhũn không chịu lực.

Đồng thời Tam Dương lão ma gầm lên giận dữ, thò tay từ trên cổ giật xuống một vòng cổ khô lâu.

Hắn ném vòng cổ khô lâu về phía Diệp Trường Sinh, đồng thời trong miệng lẩm bẩm, vô cùng dòn dập.

Theo chú ngữ của hắn đọc lên, năm đầu khô lâu trên vòng cổ khô lâu kia phát ra tiếng vang như thể.

Chỉ một thoáng, năm cái đầu khô lâu đã mọc ra xương trắng hếu, tạo thành cổ, bả vai, cánh tay...

Tốc độ cực nhanh, trong chớp mắt đã có năm con cốt ma khổng lồ xuất hiện trước mặt Diệp Trường Sinh.

Diệp Trường Sinh đâm ra một quyền, nện lên một con Khô Lâu Cốt Ma ở trong đó, lại phát ra tiếng gõ sắt leng keng, Khô Lâu Ma bị đánh bay ra ngoài, nhưng không có va chạm.

Mà là lập tức từ dưới đất bò dậy, tiếp tục hung hãn không sợ chết vọt tới Diệp Trường Sinh.

Nhìn thấy khô lâu ma ngăn cản Diệp Trường Sinh, trong lòng Tam Dương lão ma hơi thở phào nhẹ nhõm một hơi, tay cầm

Thanh Dương phiên nhoáng lên một cái, mấy đạo hào quang màu xanh lục bay ra, ngưng tụ thành dây thừng, bay về phía Diệp Trường Sinh.

Dường như muốn dùng thủ đoạn này vây khốn Diệp Trường Sinh.

Diệp Trường Sinh nhìn đám khô lâu ma kiên cố dị thường kia, căn bản không thể đánh vỡ, nhú mào.

Hắn không muốn bị những thứ này cuốn lấy, Chu Thiên Tinh Thần Kính trên đỉnh đầu xoay chuyển, một mảng lớn ngân quang rơi xuống.

Ngân quang chiếu rọi, tạo thành quang mang sền sệt vô cùng sền sệt xung quanh Diệp Trường Sinh, ngay cả những khô lâu cốt ma cũng được bao bọc ở bên trong.

Kết quả, sau khi những ngân quang này xuất hiện, năm con khô lâu cốt ma kia giống như lâm vào trong vũng bùn màu bạc, nhất cử nhất động trở nên dị thường gian nan.

Mà lúc này trên Thanh Dương Phiên của Tam Dương lão ma bắn ra mấy đạo dây thừng, sau khi tiếp xúc với ngân quang, cũng giống như sa vào vũng bùn, không thể động đậy.

Thân hình Diệp Trường Sinh nhoáng lên một cái, lần thứ hai thuần di tới trước mặt Tam Dương lão ma, trong tay cầm một mũi tên nhỏ đỏ thẫm, mãnh liệt đâm tới vòng bảo hộ xanh biếc trên người đối phương.

“Àm!”

Trên mặt Tam Dương lão ma lộ ra một tia hoảng sợ tuyệt vọng, mũi tên đỏ nhỏ kia vốn là pháp bảo của hắn, nhưng dưới sự mạnh mẽ của Diệp Trường Sinh điều khiển, lại là cách đối phương sử dụng.

Mũi tên đỏ thẫm nhỏ bén nhọn không gì sánh được đâm vào trên lồng sáng xanh biếc kia, lập tức giống như chọc thủng bọt biển, đâm phá vòng bảo hộ Thanh Dương phiên kia.

“Àm!”

Diệp Trường Sinh theo sát phía sau một quyền nện lên người Tam Dương lão ma, lập tức làm nhục thân lão vỡ nát.

Một đạo thanh quang hiện lên, Nguyên Anh Tam Dương lão ma xuất hiện cách đó không xa, hoảng sợ vô cùng muốn thuận di đi.

Chỉ là, hắn vừa xuất hiện đã đột nhiên cảm giác toàn thân như bị đao chém trúng, trước mắt tối sầm, thiếu chút nữa ngã quỵ xuống.

Bất quá, dù sao cũng là tu sĩ Nguyên Anh trung kỳ, Tam Dương lão ma chỉ là một lão giả, liền lập tức khôi phục lại.

Trong lòng hắn cả kinh, lập tức phát hiện một bàn tay thanh quang lóng lánh đã chộp tới mình.

“Không tốt!”

Tam dương lão ma kinh hãi đến cực điểm, trong nháy mắt này hắn ta lập tức hiểu ra, bản thân đã trốn không thoát.

Một tia âm tàn cực nhanh hiện lên trên mặt, Nguyên Anh Tam Dương lão ma gầm lên giận dữ: “Đi chết đi!”

Nói xong, thân thể Nguyên Anh cực tốc bành trướng lên, trong chớp mắt đã lớn gấp mấy lần lúc trước.

Diệp Trường Sinh biến sắc, Nguyên Anh Tam Dương lão ma tự bạo lại nhanh như vậy, khiến hắn căn bản không kịp ngăn cản.

Hắn không dám chậm trễ, lập tức một tay bắt lấy túi trữ vật Tam Dương lão ma, một tay nắm lấy tiểu tiên màu đỏ, thân hình lóe lên liền xuất hiện trước Chu Thiên Tinh Thần Kính.

Lúc này, Nguyên Anh của Tam Dương lão ma đã nổ tung.

“Ầm!”

Tiếng vang kinh thiên động địa vang lên tại nơi Quỷ oan uổng, toàn bộ mặt đất Hư Thiên Điện tựa hồ lắc lư mấy cái, những người đã đi ra cửa ải thứ nhất, đồng thời chờ đợi cảm nhận được mặt đất chấn động này, lập tức hai mặt nhìn nhau, kinh ngạc nhìn về phía phát sinh vụ nổ.

“Đó là cái gì?” Một âm thanh kinh ngạc vang lên.

Đây là một hoa viên giống như vậy, phụ cận chẳng những có từng mảnh kỳ hoa dị thảo không biết tên, còn có bảy tám tòa

ngọc đình điêu khắc tinh tế, bên trong có thừa thớt hoặc đứng hoặc ngồi hơn mười tu sĩ.

Trong đám tu sĩ này, đại bộ phận người hoặc là sắc mặt tái nhợt, hoặc là vết máu loang lổ, tựa hồ tất cả đều trải qua một phen khổ chiến mới tới được đây.

Nhưng đồng thời trên mặt bọn họ cũng không dấu được vẻ hưng phấn, thậm chí còn có chút tu sĩ tụ tập lại, nhỏ giọng nói nhỏ cái gì đó.

Chỉ là, khi tiếng nổ tung cùng với mặt đất xa xa truyền đến, tất cả mọi người đều ngẩng đầu, kinh ngạc nhìn về phía bên kia.

Chính đạo nhân sĩ chiếm một ngôi đình ngọc, sau khi nghe được thanh âm này, Thiên Ngộ Tử kinh ngạc hỏi một câu.

Vạn Thiên Minh hí mắt, nhìn quỷ vụ nồng đậm phía xa, trong mắt hiện lên một tia kinh dị.

Vừa rồi hình như có một đạo ánh sáng màu xanh lóe lên rồi biến mất?

Là mình hoa mắt, hay là nói...

Trong lòng hắn bỗng nhiên trở nên có chút khẩn trương, một luồng hàn ý tràn ngập ra.

“Động tĩnh như vậy, chỉ có thể là tu sĩ Nguyên Anh tự bạo mới có thể phát ra!” Trong một tòa đình khác, sắc mặt Thanh Dịch cư sĩ âm trầm nói.

Man Hồ Tử nghe lời ấy, sắc mặt cũng rất khó coi, ánh mắt liếc nhìn bốn phía vài lần.

Hai vị trưởng lão áo trắng của Tinh Cung ngồi xếp bằng trên mặt đất, đồng dạng sắc mặt có chút kinh ngạc nhìn quỷ vụ bên kia.

Ôn phu nhân ngồi một mình trong một đình, trong tay cầm một thanh cổ kiếm đen kịt, nhìn nơi tiếng nổ truyền đến, sắc mặt âm trầm.

Các thế lực Nguyên Anh tu sĩ đều ở chỗ này, cũng không có tới chỉ có một mình Tam Dương Thượng Nhân.

Nguyên Anh tự bạo?

Chẳng lẽ là Tam Dương Thượng Nhân?

Tất cả mọi người trong hoa viên đều ý thức được điểm này, sắc mặt dần dần trở nên âm trầm.

Là ai đã ép cho Nguyên Anh Tam Dương Thượng Nhân tự bạo?

.....

Trong nơi quỷ oan, Diệp Trường Sinh nửa ngồi trên mặt đất, toàn thân lóe ra tia sáng trắng, sau khi vụ nổ lắng lại, hắn mới đứng lên, nhìn cái hố sâu trên mặt đất, thời gian dài không nói gì.

Vừa rồi, hắn dựa vào năng lực phòng ngự của Chu Thiên Tinh Thần Kính cùng với hai tầng phòng ngự của Thanh Linh Giáp, mới ngăn cản được uy lực tự bạo của Nguyên Anh này.

Tam dương lão ma này quả nhiên là hung hãn!

Tuy nhiên, lần này, thu hoạch sau khi giết chết người này cũng đã rất lớn!

Diệp Trường Sinh nhìn mũi tên nhỏ màu đỏ trong tay cùng với cái vòng cổ năm cái đầu lâu màu trắng rơi trên mặt đất, trên mặt lộ ra vẻ vui mừng.

Uy lực của hai món pháp bảo này, vừa rồi hắn đã tận mắt nhìn thấy, tuyệt đối là cổ bảo uy lực đỉnh cao.

Dù là đại tu sĩ Nguyên Anh hậu kỳ nhìn thấy cũng phải ra tay tranh đoạt!

“Đáng tiếc, chưa kịp bắt được Thanh Dương phiên của lão ma kia, nếu không thì đó cũng là một kiện pháp bảo tương đối lợi hại!” Diệp Trường Sinh thầm nghĩ.

Nhặt vòng cổ xương khô lâu màu trắng trên mặt đất cùng tiểu tiên màu đỏ kia lên, Diệp Trường Sinh cầm trong tay, cẩn thận quan sát một lát.

Trong sương mù, một đạo quang mang hiện lên, thân ảnh Tử Linh xuất hiện ở chỗ này.

Nàng ta thấy sau khi vụ nổ xảy ra, lập tức một đường lao nhanh tới.

Khi nhìn thấy hố sâu cực lớn sau lưng Diệp Trường Sinh, trên mặt nàng lộ ra vẻ rung động.

Quả nhiên, vụ nổ cực lớn vừa rồi là do lão ma Tam Dương tự bạo sao?

Diệp trường lão thể mà lại đánh tới mức tự bạo?

Thực sự quá mạnh mẽ!

“Đây là Phá Tiêm Tiễn và Ngũ Tử Cốt Ma Chùy!” Lúc nhìn thấy hai kiện pháp bảo trong tay Diệp Trường Sinh, nàng bỗng hét lên một tiếng kinh hãi.

“Ồ? Người nhận ra hai món pháp bảo này?” Diệp Trường Sinh hỏi.

“Vâng, hai món này đều là cổ bảo có uy lực cực lớn ở Loạn Tinh Hải, trong đó tin tức có Ngũ Tử Cốt Ma Chùy ở trong tay Tam Dương lão ma ai cũng biết, không ngờ tên Côn Bằng này cũng...”

“Phá cương tiễn gần như có thể phá vỡ hết thủy phòng hộ, là một kiện pháp bảo công kích vô cùng lợi hại!”

“Mà Ngũ Tử Cốt Ma chùy cũng là chí bảo công kích, chúng nó liền cùng một chỗ, có thể hóa thành một loại pháp bảo như Lưu Tinh chùy, nếu như tách ra thì Ngũ Cốt ma cũng có thể phân biệt đối địch!”

“Vừa rồi ta cũng đã kiến thức về uy lực của hai kiện pháp bảo này, Tam Dương lão ma này hoàn toàn không làm cho ta thất vọng!”

Diệp Trường Sinh nói xong, đem hai kiện pháp bảo này cất đi, sau đó kiểm kê túi trữ vật của Tam Dương thượng nhân một phen.

Trong túi trữ vật của lão ma này còn có vài món pháp bảo, nhưng đều không phải loại tốt lành gì, một quyền của Diệp Trường Sinh có thể đập một cái.

Ngoài ra còn có hơn hai ngàn viên linh thạch bậc trung, và một ít phù triện, yêu đan, đan dược linh dược các loại.

Diệp Trường Sinh cẩn thận kiểm tra một lần, không có thứ gì tốt, trên cơ bản giá trị đều không cao.

Cuối cùng chính là một bộ công pháp, công pháp tam dương lão ma chủ tu, lại là một bộ ma công đỉnh cấp.

Thu tất cả những thứ này vào, Diệp Trường Sinh không khỏi có chút cảm khái.

Tam dương lão ma có lẽ là người có thân gia phong phú nhất trong số các tu sĩ hắc giết chết.

Trong tay hai kiện cổ bảo này, giá trị đã vượt qua trăm vạn linh thạch.

Thu chiến lợi phẩm về, Diệp Trường Sinh nhìn hố sâu cực lớn trước mắt, ánh mắt lộ vẻ trầm tư.

“Có lẽ bên kia đã nghe thấy hết những tiếng nổ tung này, nếu như ta trực tiếp nghênh ngang đi qua, đoán chừng sẽ bị những người kia liên thủ nhắm vào!”

“Một người có thể đánh tới mức Tam Dương lão ma tự bạo, chính ma song phương không thể làm như không thấy, hơn phân nửa là muốn liên hợp lại.”

“Nói không chừng Tinh Cung cũng muốn nhúng tay vào, như vậy đối với ta mà nói sẽ có bất lợi nhiều lắm!”

Diệp Trường Sinh nghĩ như vậy, tâm niệm vừa động, lấy ra mặt nạ Thiên Huyền.

Sau đó, nói với Tử Linh: “Chúng ta phải đổi hình dáng khác rồi!”

Nói xong, hắc đeo mặt nạ Thiên Huyền, biến mình thành người đã nhìn thấy trước đó, là Cát Lạp của đảo Thiên Đài chết ở nơi quỷ oan.

Đồng thời, dùng khẩu quyết vô danh che dấu tu vi triển lộ tại Kết Đan sơ kỳ.

“Dùng thần thức của đám tu sĩ Nguyên Anh kia không thể phát hiện được nguy trạng của ta!” Diệp Trường Sinh thầm nghĩ trong lòng.

Tử Linh nhìn biến hóa này của Diệp Trường Sinh, lập tức ngây ngốc. Nàng suy nghĩ một chút, sau đó cởi áo bào đen ra, lộ ra một thân áo tím.

Dùng bí thuật biến dung mạo của mình thành một cô gái bình thường, sau đó nhẹ giọng nói với Diệp Trường Sinh: “Vậy còn vị đồng môn kia của Diệp trưởng lão thì sao?”

“Không sao, hắ sẽ kín miệng như bưng!” Diệp Trường Sinh nói.

Xem ra Hàn lão ma đến bây giờ cũng không có tới nơi này, hơn phân nửa là đã chạy đến hoa viên kia.

“Đi thôi!”

Diệp Trường Sinh và Tử Linh một trước một sau đi tới trung tâm nơi quỷ oan chi địa.

Tại trung tâm Quỷ oan chi địa, nơi này tương tự như hoa viên, mọi người bởi vì lúc trước phát sinh bạo tạc kịch liệt mà kinh hãi không thôi.

Bốn phía bên ngoài hoa viên trăm trượng, tất cả đều bị quỷ vụ nồng đậm bao phủ, làm cho người ta phảng phất ở trong hai thế giới khác nhau.

Sau khi phát sinh bạo tạc với thanh thế to lớn như vậy, vẫn có người không ngừng từ nơi quỷ oan đi ra, tiến nhập vào trong mấy tòa đình kia.

Những Nguyên Anh lão quái này đối với tiếng động to lớn vừa rồi khiếp sợ, bắt lấy đám người mới từ nơi quỷ oan đi ra cẩn thận hỏi.

Nhưng kết quả, cũng không có vấn đề gì, đám tu sĩ Kết Đan kỳ đi ra đều không có bất cứ đầu mối nào đối với động tĩnh cực lớn phát sinh trước đó.

Sau một lúc lâu, Hàn Lập cũng từ nơi quỷ oan đi ra, hắn có chút cảnh giác liếc nhìn chung quanh, sau đó im lặng đi tới một góc.

Mà những tu sĩ Nguyên Anh cũng không tiếp tục đưa ra nghi vấn. Sau khi nghi vấn những người đi ra ngoài đầu tiên, bọn hắn liền hiểu ra vấn đề, cũng không hỏi được gì nữa.

Lại qua một hồi, một lão giả từ trong đi ra, những tu sĩ Nguyên Anh kia sau khi liếc nhìn người này, liền không chú ý nữa.

Người quen biết người này đều biết, vị này chính là Thiên Thai đảo Cát Lạp, một vị tu sĩ Kết Đan sơ kỳ.

Không ai phát giác được dị thường gì, chỉ có Hàn Lập, trên mặt hiện lên một tia kinh ngạc, liền lập tức sắc mặt như thường, không nói một lời.

Cát Lạp của Thiên Thai đảo đi tới một đình, nơi đó hội tụ lại một đám tu sĩ Kết Đan, sắc mặt hắn như thường lẫn vào trong đó.

Sau hẵn, lại đi tới một nữ tử mặc áo tím, tướng mạo bình thường.

Nàng ta thần sắc như thường, đi tới trong một cái đình, yên lặng chờ đợi.

Thời gian dần qua, số lượng tu sĩ tới những đình này càng ngày càng nhiều, đến khi đạt tới hơn tám mươi người thì số người đi ra khỏi nơi quỷ quái này mới dần dần ít đi.

Trong một hai ngày kế tiếp, có vài người đi ra từ quỷ oan chi địa.

Mà mấy người mà đám tu sĩ Nguyên Anh Kỳ muốn nhìn thấy vẫn không xuất hiện.

Vô luận là Tam Dương Thượng Nhân, hay là quái nhân mang mặt nạ kia, cùng với người cả người bao phủ trong hắc bào kia cũng chưa từng xuất hiện.

“Chẳng lẽ đồng quy vu tận?” Trong lòng vài tên Nguyên Anh tu sĩ không khỏi hiện lên một ít nghi vấn.

Ngoại trừ ba người Diệp Trường Sinh, không ai biết trong nơi quỷ oan kia xảy ra chuyện gì.

Nhưng cái chết của Tam dương lão ma Nguyên Anh trung kỳ khiến thân thể những người này có chút phát lạnh.

“Man huynh, ngươi thấy thế nào? Chẳng lẽ người đeo mặt nạ thực cùng Tam Dương huynh đồng quy vu tận?” Thanh Dịch cư sĩ âm thầm truyền âm cho Man Hồ Tử.

“Man mỗ vừa rồi cẩn thận dùng thần thức quan sát mỗi người từ nơi quỷ oan đi ra, tu vi của bọn họ đều ở dưới Nguyên Anh!”

“Mặc dù có vài người trên người có chút cổ quái, nhưng tuyệt đối không phải là người giết chết Tam Dương, cho nên người đeo mặt nạ kia hoặc là chết ở nơi quỷ oan chi địa, hoặc là vẫn chưa đi ra!” Man Hồ Tử lạnh lùng truyền âm đến.

“Nói như vậy, khả năng là tam dương đạo hữu sau cùng liều chết một lần, thật sự đem người nọ liều chết!” Thanh Dịch cư sĩ trong mắt lộ ra vẻ đăm chiêu.

Mà cùng lúc đó, bên chính đạo vãi tên Nguyên Anh tu sĩ cũng đang nói chuyện với nhau.

“Trong mười mấy tên tu sĩ sau khi vụ nổ phát nổ đi ra, đích xác trên người mấy người có cổ quái, nữ tử tướng mạo bình thường kia tựa hồ là Tử Linh Diệu Âm Môn, nàng này nói không chừng chính là người Tam Dương muốn giết chết!”

“Lúc trước Tam Dương nói người Tam Dương muốn giết là một tiện tì, đó hoàn toàn chính xác có thể là Tử Linh, trên người nàng này khả nghi rất lớn!”

“Bất quá Tử Linh chỉ là Kết Đan sơ kỳ, nàng dù có thủ đoạn, cũng không thể dễ Tam Dương tự bạo!”

“Chúng ta có nên hỏi Tử Linh không nhỉ? Không chừng nàng ta cũng biết lai lịch người đeo mặt nạ kia!”

“Hay là thôi đi, chung quy chỉ là suy đoán của chúng ta mà thôi, Diệu Âm môn và Tinh Cung quan hệ không ít, nghe nói Tinh Cung Lục trưởng lão cũng đã tự mình chiếu cố qua, chúng ta không nên đi khiêu khích Tinh Cung, miễn cho những ma đầu kia được lợi!”

“Đúng vậy, dù sao Tam Dương lão ma cũng là tu sĩ Ma đạo, chúng ta không cần quan tâm chuyện chết của hắn!”

.....

Đám lão quái Nguyên Anh hai phe chính ma không ngừng trao đổi, suy đoán khả năng phát sinh trong Quỷ oan chi địa.

Bọn hắn từ trên thân những tu sĩ Kết Đan Kỳ đi ra đã nhìn ra rất nhiều vấn đề, tìm được mấy người tương đối đặc thù.

Trong đó bao gồm cả Tử Linh dung mạo, còn có đám người Hàn Lập.

Tuy nhiên, Diệp Trường Sinh làm bộ như Thiên Đài đảo Cát Lạp cũng không có nhìn ra bất cứ vấn đề gì.

Mọi người lại đợi thêm một ngày, đột nhiên ở trung tâm mấy tòa ngọc đình, trên phiến đá nhẵn bóng, một trận bạch quang chói mắt lóe lên, khiến cho chúng tu sĩ nhao nhao liếc mắt nhìn.

Sau khi bạch quang qua đi, trên đất bằng xuất hiện một tòa Truyền Tống Trận, tạo hình lớn nhỏ giống như toà lúc trước kia.

Sau khi thấy truyền tống trận xuất hiện, hai vị trưởng lão Tinh Cung không nhanh không chậm đi tới, sau khi cẩn thận xem xét một chút, vị từ mi thiện mục trong đó nói:

“Truyền tống trận này chính là con đường duy nhất truyền tống đến cửa Băng Hỏa đạo tiếp theo. Trước khi tiến vào cửa thứ hai, có một ít thời gian để mọi người thu thập một ít linh thảo, linh quả, là phần thưởng thông qua cửa thứ nhất!”

“Nếu như cảm thấy cửa ải tiếp theo quá mức nguy hiểm thì cũng có thể truyền tống trở lại nơi đây, yên lặng chờ một tháng, khi rời khỏi truyền tống trận sẽ xuất hiện!”

“Bất quá, vô luận là muốn xông cửa thứ hai, hay là người cảm thấy hài lòng, cũng chỉ có thời gian một ngày để đi hái linh dược, nếu bỏ lỡ thời gian này, còn tham lam chờ ở bên trong không đi ra, vậy vĩnh viễn cũng không cách nào thoát thân rồi!”

“Theo ta được biết, phạm là tu sĩ bị giam ở bên trong, từ trước tới nay chưa có ai gặp lại khi mở Hư Thiên điện lần sau, cho nên chư vị tốt nhất không nên có hy vọng may mắn tồn tại!”

Thanh âm lão giả áo trắng vang vọng toàn trường, làm cho tất cả tu sĩ đều nghe thấy rõ ràng.

Nơi này mọi người, có người biết được quy củ trong Hư Thiên điện, mà cũng có không biết, sau khi nghe được, trên mặt lộ ra vẻ kinh dị.

Hai gã Trưởng lão Tinh Cung sau khi nói xong những quy tắc này, liền bước lên Truyền Tống Trận, biến mất không thấy.

Những tu sĩ vượt qua cửa thứ nhất dồn dập xông lên, cũng thông qua truyền tống trận rời đi.

Dù sao thời gian có hạn, sớm truyền tống đi qua, có thể nhiều hơn một chút thời gian đi tìm linh vật, tất cả mọi người đều tranh giành đoạt từng giây một.

Diệp Trường Sinh và Tử Linh cũng trước sau bước lên truyền tống trận, trước mắt loé lên bạch quang, xuất hiện trong một

mảnh thiên địa hoàn cảnh ưu mỹ.

Bầu trời trước mắt có nhiều đám mây màu trắng, bốn phía thảo nguyên xanh biếc mênh mông, mơ hồ có thể thấy dãy núi trùng điệp, nơi này thoát nhìn hoàn toàn là một mảnh thiên địa độc lập.

“Đại thần thông lực của tu sĩ thời Thượng Cổ Man Hoang có được, đến hôm nay vẫn khiến người ta cảm thấy chấn động!”
Tử Linh đi tới nói tiếp.

Nàng đã đọc qua rất nhiều điển tịch, biết không gian trong Hư Thiên điện này, là một mảnh không gian độc lập do đại thần thông giả khai thiên tích địa sáng tạo ra năm đó, tất cả mọi thứ ở đây đều là chân thực thiên địa.

“Cũng không biết vì sao, những cổ tu sĩ kia về sau đều thần bí biến mất. Sau khi bọn họ rời đi, tu tiên giới chúng ta lại trở nên không chịu nổi, linh dược bắt đầu tuyệt tích, linh khí dần dần quý giá!” Tử Linh thở dài nói ra.

Nhìn vài bóng người phía trước đã bay ra xa, Diệp Trường Sinh nhẹ giọng nói: “Bí mật của cổ tu sĩ, không cần chúng ta quan tâm hiện tại, chúng ta hay là đi hái linh dược trước đi!”

Nói xong, bờ môi khẽ nhúc nhích, truyền âm vài câu với Tử Linh.

Sau đó, Tử Linh khẽ gật đầu, bay về một hướng khác.

Sau lưng, bạch quang không ngừng hiện lên, từng vị tu sĩ truyền tống tới, nhìn phiến thiên địa trước mắt, trên mặt lộ ra vẻ kinh hãi.

Sau đó, nó nhanh chóng khuếch tán, bay về các phương hướng.

Con mắt Diệp Trường Sinh dừng trên một con đường nhỏ phía trước.

Con đường này mọc đầy cỏ dại không biết tên, có vẻ mơ hồ không rõ, uốn lượn dẫn tới một nơi xa khuất tầm mắt.

“Sau khi phi hành dọc theo con đường nhỏ này mấy trăm dặm, sẽ thấy một cái hạp cốc bị người thiết lập cấm chế. Trong ngoài hạp cốc là hai thế giới hoàn toàn khác nhau, bên trong có hai thông đạo có thể đi qua!”

“Chúng phân biệt là Huyền Tinh đạo cùng Dung Nham lộ, một là kỳ hàn nhập cốt, một là cực nóng khó nhịn, hai thông đạo này đều nguy hiểm trùng trùng, không cẩn thận có thể chết ở trong đó.”

“Chỉ khi đi tới phần cuối hạp cốt, mới có thể tìm được truyền tông trận ra ngoài. Như thế mới được tính là thông qua cửa thứ hai Băng Hỏa đạo!”

Bên người Diệp Trường Sinh, một giọng nói bình thản vang lên, một nam tử tướng mạo bình thường đi tới.

Đúng là Hàn Lập.

“Xem ra Hàn huynh đã chuẩn bị rất nhiều đối với Hư Thiên điện!” Diệp Trường Sinh vừa cười vừa nói.

“Nếu quyết định tới đây, tự nhiên phải chuẩn bị đầy đủ, trong Hư Thiên Điện này, chính là một loại linh dược cực kỳ trọng yếu đối nghịch tại hạ đây!” Hàn Lập nói ra.

Đối với mục đích của mình, hấn ngược lại không có giấu giếm.

“Hàn huynh định xông qua cửa thứ hai sao?” Diệp Trường Sinh hỏi.

Hàn Lập nghe vậy do dự một chút, sau đó nói: “Chờ sau khi hái được linh dược, ta thấy tình huống vậy, có thể đi xem một chút, cũng có khả năng không đi!”

Hắn nói qua loa, tựa hồ có chút do dự.

Lần này hấn tiến vào Hư Thiên Điện, chính là thu thập một loại linh dược nào đó ở bên ngoài tìm không thấy, mà loại linh dược này có quan hệ đến đan phương phụ trợ ngưng kết Nguyên Anh của hấn.

Cho nên, Hàn Lập đã chuẩn bị đầy đủ để đi vào Hư Thiên điện này.

Chỉ là, liên quan tới cửa thứ hai và thứ ba, có nên xông vào hay không, trong lòng Hàn Lập vẫn rất do dự.

Bởi vì nếu đi qua hai cửa ải kia mà nói, có thể sẽ gặp phải nguy hiểm đột nhiên gia tăng.

“A, đã như vậy, Hàn huynh vẫn là mau đi hái thuốc đi, dù sao thời gian cũng có hạn!” Diệp Trường Sinh cười cười, sau khi nói một câu, liền trực tiếp hóa thành một đạo lưu quang hướng nơi xa bay đi.

Hàn Lập nhìn thoáng qua bóng lưng của gã, sau đó cũng bay về một hướng khác.

Tại nơi bọn họ rời đi, bạch quang vẫn không ngừng hiện lên, từng vị tu sĩ truyền tông tới, sau đó tứ tán ra.

Đến cuối cùng, chính là vài tên Nguyên Anh tu sĩ truyền tông tới.

Tất cả bọn họ đều xanh mặt, nhìn tâm tư trùng trùng điệp điệp, hiển nhiên còn không thể từ trùng kích Tam Dương lão ma chết đi lúc trước.

Nhìn thoáng qua sắc mặt mọi người, Man Hồ Tử cười lạnh một tiếng, thả người hóa thành một đạo lưu quang xông ra ngoài.

Hắn đi thu thập Thọ Nguyên quả.

Thanh Dịch cư sĩ nhìn thấy Man Hồ Tử rời đi, chỉ sợ bản thân ở lại đây một mình, bị đám người chính đạo nhắm vào cũng vội vàng rời đi.

Mà vị Ôn phu nhân kia, sớm đã không nói một lời bay đi.

Vạn Thiên Minh thần sắc âm trầm nhìn chung quanh một chút, nói với lão giả Thiên Ngô Tử và lão nông: “Ba người chúng ta cùng hành động, miễn cho bị người chặn giết!”

“Ý của Vạn huynh là?” Thiên Ngô Tử nghe vậy lập tức cả kinh, hỏi.

“Trong lòng ta có chút bất an, nghi ngờ tên lão ma giết chết Tam Dương kia đang trà trộn vào bên trong đám tu sĩ Kết Đan kia!” Vạn Thiên Minh nói.

“Làm sao có thể, những người vừa rồi chúng ta đã kiểm tra cẩn thận!” Thiên Ngô Tử tựa hồ có chút không tin.

“Hừ, người nọ nếu có thể bức Tam Dương lão ma tự bạo Nguyên Anh, vậy sử dụng chút thủ đoạn gì đó, tránh thoát chúng ta dò xét cũng không phải không có khả năng!”

Nghe xong lời này, thần sắc Thiên Ngô Tử và lão nông kia cũng nghiêm túc hẳn lên: “Vạn huynh nói rất đúng, chúng ta cùng hành động đi!”

“Đúng vậy, lần này chúng ta tiến vào, mục đích chủ yếu vẫn là Hư Thiên Đỉnh kia, đối với những linh dược này, cũng không có nhu cầu bức thiết gì!”

Ba người chính đạo nói xong đồng thời hóa thành lưu quang bay về phía xa.

Đợi đến khi bọn họ đi rồi, nơi đây mới hoàn toàn yên tĩnh trở lại.

.....

Diệp Trường Sinh cùng Tử Linh ở ngoài trăm dặm tụ hợp, trên mặt Tử Linh mang theo một tia chờ mong, nhìn Diệp Trường Sinh.

Nếu như muốn hái Thọ Nguyên quả thì tốt nhất là nên đi ngay bây giờ, bởi vì chỉ còn có một ngày.

Con sơn cương thủ hộ Thọ Nguyên quả nghe nói có thể so với tu sĩ Nguyên Anh trung kỳ, rất khó đối phó.

Trong lòng Tử Linh vô cùng hi vọng Diệp Trường Sinh mang nàng đi hái một ít Thọ Nguyên quả, sau khi ra ngoài luyện chế Trường Sinh đan giúp mẫu thân mình kéo dài tuổi thọ.

Nhưng Diệp Trường Sinh không có ý định ngắt quả này, hẳn nhìn Tử Linh mỉm cười nói: “Chúng ta không cần tự đi hái Thọ Nguyên quả, đến lúc đó tự nhiên sẽ có người đưa cho chúng ta!”

“Hả?” Tử Linh nghe vậy hét lên kinh hãi, không biết Diệp Trường Sinh lại có ý đồ gì.

“Man Hồ Tử cũng muốn hái Thọ Nguyên quả, đến lúc đó đoạt lại từ tay hắn là được!” Diệp Trường Sinh đột nhiên nói.

“Man Hồ Tử?!”

“Diệp trưởng lão ngươi muốn giết Man Hồ Tử sao?”

Tử Linh nghe nói thế, nhất thời trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc rung động.

Không nghĩ tới, Diệp Trường Sinh vừa giết Tam Dương thượng nhân, không ngờ mục tiêu lại nhắm ngay Man Hồ Tử.

Man Hồ Tử cũng không phải người dễ đối phó, trong mắt Tử Linh hoàn toàn không cần thiết phải nảy sinh xung đột với người này.

Rốt cuộc Diệp trường lão đang có dự định gì?

“Ừm, không chỉ là Man Hồ Tử, phạm là muốn bước vào nội điện tu sĩ Nguyên Anh Kỳ, ta cũng không có ý định buông tha!” Diệp Trường Sinh nói, không có chút ý tứ che giấu suy nghĩ của mình.

Nghe nói như thế, Tử Linh lập tức kinh ngạc há hốc miệng thành hình “Ngô”, khắp khuôn mặt là vẻ khiếp sợ.

Diệp trường lão muốn một lưới bắt hết Nguyên Anh nơi này sao?

Ý nghĩ này điên cuồng tới mức nào chứ?

Trong lòng Tử Linh dâng lên một cảm xúc khó tin.

“Đi thôi, chúng ta đi tìm một loại linh dược phi thường trọng yếu, đây chính là thứ có tác dụng lớn đối với việc ngưng kết nguyên anh, ta cần ngươi giúp ta một chuyện!”

Nhìn thấy Tử Linh trên mặt tựa hồ vẫn mang theo một tia lo lắng, Diệp Trường Sinh cười nói:

“Ngươi cũng không cần lo lắng chuyện của mẹ ngươi, nếu lần này không cách nào cướp được Thọ Nguyên quả, đến lúc đó ta sẽ giúp mẫu thân ngươi Kết Anh. Lần này ngươi yên tâm rồi chứ?”

Diệp Trường Sinh mang theo Tử Linh một đường phi hành, bay qua mảnh thảo nguyên lớn kia, dưới chân dần dần xuất hiện một dãy núi hùng vĩ uốn lượn vạn dặm.

Lúc trước từ trong trí nhớ của Huyền Cốt lão ma đã nhận được tung tích Cửu Khúc Linh Sâm, cùng với phương thuốc tương ứng, hắn vẫn luôn lên kế hoạch tìm kiếm tung tích sau khi tiến vào Hư Thiên Điện.

Thứ Cửu Khúc Linh Sâm này không dễ bắt, làm đồ vật Tiên gia trong truyền thuyết, loại Linh Dược này đã dẫn sinh linh trí của mình, hơi có gió thổi cỏ lay, sẽ trốn xuống đất biến mất không thấy gì nữa.

Đồng thời, hóa thân của thứ này và bản thể tách nhau ra, muốn bắt lấy toàn bộ hai thứ này.

Bởi vậy, để đề phòng vạn nhất, Diệp Trường Sinh cần một người giúp đỡ.

Vốn trước khi tiến vào Hư Thiên Điện, hắn dự định tìm Hàn Lập hỗ trợ, đến lúc đó luyện chế ra Cửu Khúc Linh Sâm Đan rồi đưa hắn một hạt làm thù lao là được rồi.

Nhưng nếu hiện tại gặp phải Tử Linh, vậy không thể dùng đến Hàn Lập rồi.

Mang theo Tử Linh bay thẳng tới một ngọn núi đá nhỏ hoang vu, thần thức của Diệp Trường Sinh kiểm tra bên dưới rồi dừng lại, nói: “Chính là chỗ này!”

“Cửu Khúc Linh Sâm, sẽ ở chỗ này sao?” Tử Linh nhìn mảnh khu vực hoang vu dưới chân, có chút kinh ngạc hỏi.

Theo nàng nghĩ thì đồ vật Tiên gia Cửu Khúc Linh Sâm này hẳn là xuất hiện ở một địa phương cực kỳ tràn đầy linh khí mới đúng.

“Đúng vậy, người bình thường thấy được là Cửu Khúc Linh Sâm sẽ không xuất hiện ở đây. Chẳng qua nếu Cửu Khúc Linh Sâm không có ở nơi hoang vu này, mà sinh trưởng trên một tòa linh sơn nào đó thì chỉ sợ trải qua trăm ngàn năm, đã sớm

bị người ta phát hiện ra cách cướp đi rồi!” Diệp Trường Sinh cười cười nói.

Dưới thần thức của hắn, một luồng linh khí thanh linh như có như không không có chỗ ẩn núp.

Từ trong túi trữ vật lấy ra Kim Ti võng đưa cho Tử Linh nói: “Chỉ có vật thuần kim mới có thể bắt giữ Cửu Khúc Linh Sâm, ngươi cầm vật này đợi ở chỗ này đi!”

Sau đó, hắn lại lấy ra mấy cây tiêu trận kỳ màu vàng đất, cắm ở chung quanh núi hoang, bố trí một tòa trận pháp.

“Hậu Thổ Phù Trần Trận này có thể cấm chế mặt đất chung quanh, không cho Cửu Khúc Linh Sâm bỏ chạy, trận pháp này cũng giao cho ngươi không chế!”

Diệp Trường Sinh nói, truyền thụ phương pháp điều khiển trận pháp cho Tử Linh.

Sau đó, hắn lại lấy ra một cái hộp khác, mở hộp ra, một mùi hôi thối đến cực điểm lập tức xông vào mũi.

“Đây là cái gì?” Trên mặt Tử Linh lộ ra vẻ tò mò.

“Phân của Xạ Lan Thú, vật này có sức hấp dẫn rất lớn đối với Cửu Khúc Linh Sâm, chỉ cần để nó vào trong trận, hóa thân của Cửu Khúc Linh Sâm tất nhiên sẽ tới tìm kiếm. Đến lúc đó người chế trụ hóa thân này, ta đi đào bản thể, từ đó sẽ không sợ nó chạy mất!” Diệp Trường Sinh nói.

Hắn giao một đồng đồ vật này cho Tử Linh, sau đó lập tức phi độn ra ngoài, dùng thần thức khổng lồ tìm kiếm mỗi một tấc đất chung quanh, tìm kiếm bản thể Cửu Khúc Linh Sâm rơi xuống.

Sau một lúc lâu, hắn phát hiện bên trong một lỗ khảm của Cửu Khúc Linh Sâm.

Lập tức bay qua truyền âm cho Tử Linh, để nàng phân Xạ Lan Thú kia bỏ vào trong trận pháp dẫn dụ hóa thân Cửu Khúc Linh Sâm.

Mà hắn thì bay về chỗ bản thể Cửu Khúc Linh Sâm, chuẩn bị đi đào lấy.

Sau một lúc lâu, trên thảm cỏ bên ngoài trận pháp lóe lên ánh sáng màu vàng, một con thỏ nhỏ toàn thân trắng như tuyết, hai mắt đỏ như máu xuất hiện trên thảm cỏ.

Quý đầu quý quan sát chung quanh một hồi, đột nhiên “Vèo” một tiếng hóa thành một đạo lưu quang xông về phía thối phân Xạ Lan Thú trong trận pháp kia.

Lao tới trước hộp ngọc chứa phân Xạ Lan Thú, một ngum ngâm lại, con thú này lập tức muốn xông ra ngoài.

Nhưng lúc này, Tử Linh đã có hành động, chỉ tay một cái, trận pháp kia khởi động, ánh sáng vàng mờ mịt hiện ra, bao phủ lấy con thỏ nhỏ toàn thân trắng như tuyết này, khiến cho nó không thể động đậy.

Sau đó, Tử Linh lập tức tung Kim Ti võng trong tay ra, bắt lấy con thỏ trắng kia vào trong.

Diệp Trường Sinh bên này cũng đào bản thể Cửu Khúc Linh Sâm ra, bay tới hội hợp cùng Tử Linh.

“Đây là Cửu Khúc Linh Sâm?” Tử Linh tò mò nhìn gốc cây trong tay Diệp Trường Sinh dài chừng nửa xích, toàn thân màu vàng đất, bên ngoài da khô cằn giống như một loại nếp nhăn.

Nếu không phải là Diệp Trường Sinh, chắc chắn nàng sẽ cho rằng đây chỉ là rễ cây của một gốc cây già.

Nhưng trên đỉnh của nó lại có một đóa hoa nhỏ màu bạc xinh đẹp đến cực điểm.

Đây là địa phương duy nhất tương đối thần kỳ.

“Được rồi, thả hóa thân Cửu Khúc Linh Sâm ra đi. Hóa thân này và bản thể không thể tách nhau quá lâu!” Diệp Trường Sinh cầm bản thể cười nói.

Tử Linh mở Kim Ti võng ra, con thỏ nhỏ trắng như tuyết bên trong đã hôn mê.

Diệp Trường Sinh nắm lấy thỏ nhỏ, đặt nó vào trong hộp vàng chứa bản thể, chỉ thấy hào quang lóe lên, con thỏ nhỏ kia liền dung nhập vào bên trong bản thể.

Diệp Trường Sinh đập cái hộp lại, hạ vài đạo cấm chế, sau đó đem Cửu Khúc Linh Sâm cất vào trong túi trữ vật.

“Kế tiếp chỉ cần tìm được Mã Nảo Giác cùng Thiên Diệp Lộ là có thể luyện chế Cửu Khúc Linh Sâm Đan rồi!” Diệp Trường Sinh thần nhiên thở dài nói.

Cái này gốc Hàn lão ma nguyên bản dùng để phụ trợ kết anh, cuối cùng vẫn là rơi vào trong tay hắn.

Mặc dù hắn đã không cần dùng, nhưng bên cạnh có rất nhiều người dùng được.

“Đi thôi, thời gian cũng không còn sớm nữa, chúng ta đi Băng Hỏa Đạo!” Diệp Trường Sinh nói với Tử Linh.

Trong lòng Tử Linh nhớ nhung Thọ Nguyên quả, nghe Diệp Trường Sinh nói vậy lập tức gật đầu, hai người liền bay về phía hạp cốc Băng Hỏa đạo kia.

Hai người phi hành mấy canh giờ, sau đó đi tới trước một ngọn núi khổng lồ cao tới mấy ngàn trượng.

Ngọn núi này cao lớn hiểm trở, tất cả đều là cự thạch hai màu xanh đen. Cả ngọn núi chia làm hai, tạo thành một cái hạp cốc cự đại.

Lấy ranh giới giữa hạp cốc làm giới hạn, hai bên đều lóe lên hai màu hào quang xanh đỏ khác nhau, đại biểu cho con đường huyền tinh và dung nham.

Ở dưới ngọn núi, có ba mươi mấy tu sĩ quần áo khác nhau đang tĩnh tọa, thần sắc ngưng trọng, dường như đang chờ đợi điều gì đó.

Diệp Trường Sinh và Tử Linh tách ra rất xa, một trước một sau từ các phương hướng khác nhau bay tới, tiến vào trong đám người.

Phía trước đám người là hai vị trưởng lão áo trắng của Tinh Cung đang nhắm mắt ngồi xếp bằng, tựa như hai khối nham thạch, không hề nhúc nhích.

Mà ở bên kia, vị Nguyên Anh Ma đạo của Thanh Dịch cư sĩ ngồi trên một tảng đá lớn, trong tay cầm một quyển sách thông dong đọc.

Chỉ là, thỉnh thoảng nhìn về phía xa xa một cái, có thể thấy được sự chú ý thật sự của hắn chỉ sợ không đặt trong cuốn sách đó.

Cho tới bây giờ, hai bên chính ma đã đến một vị Nguyên Anh.

Sau khi Diệp Trường Sinh và Tử Linh đến, cũng không lâu lắm, từng bóng người lần lượt đi tới.

Dần dần, số người chờ đợi ở khe núi cũng gần bốn mươi người, những tu sĩ đi tới nơi này ai nấy đều sắc mặt nghiêm nghị, nhưng khí tức đều rất dày đặc, mỗi người đều có khí độ bất phàm.

Tu vi của bọn họ đều không tệ, trên cơ bản đều là Kết Đan hậu kỳ.

Như Diệp Trường Sinh ngụ trang thành Cát Lạp, còn có tu sĩ Kết Đan sơ kỳ như Tử Linh cũng không nhiều, chỉ có sáu bảy người.

Nhưng mỗi người đều khí định thần nhàn, thông dong không vội, hiển nhiên trên người cũng có vài phần nắm chắc, tin tưởng mình có thể xông qua Băng Hỏa Đạo.

Chỉ là lần này, sợ rằng những người này đều phải chết ở chỗ này.

“Thay túng cảm chế giết chết nhiều tu sĩ Kết Đan như vậy, thoát nhìn hai vị trưởng lão Tinh Cung này từ mi thiện mục, nhưng trên tay lại tàn nhẫn vô cùng!” Diệp Trường Sinh thầm nghĩ.

Cho tới nay, trong mắt mấy người Chu Viện, Diệp Trường Sinh giết chóc tu sĩ cùng giai rất nhiều, trên thân sát khí ngưng trọng.

Nhưng trên thực tế, số lượng tu sĩ Kết Đan do Diệp Trường Sinh giết chết cũng không nhiều bằng hai vị trưởng lão này giết chết trong Hư Thiên Điện.

Qua một lúc sau, trên bầu trời xa xăm truyền đến tiếng xé gió, Vạn Thiên Minh cùng ba vị Nguyên Anh đi cùng.

Bọn hắn liếc mắt nhìn Thanh Dịch cư sĩ một cái, trên mặt lộ ra vẻ cười lạnh, lập tức tìm một chỗ tụ tập lại với nhau.

Chứng kiến một màn này, trong mắt Thanh Dịch cư sĩ không khỏi hiện lên một tia lo lắng.

Trong đám tu sĩ tiến vào Hư Thiên điện, vốn dĩ Ma đạo chiếm thượng phong.

Hai vị Nguyên Anh trung kỳ, hai vị Nguyên Anh sơ kỳ vốn có thể dễ dàng đánh bại bên chính đạo.

Nhưng Tam Dương Thượng Nhân không hiểu sao lại chết, mà Ôn phu nhân lại có vẻ không muốn hỏi ân oán nơi này, cho tới bây giờ, cũng chỉ còn lại hai người Man Hồ Tử và Thanh Dịch cư sĩ.

Chuyện này so với việc chính đạo rơi xuống thế hạ phong, mà hiện tại Man Hồ Tử cũng không biết vì sao vẫn chưa xuất hiện.

Nếu như Man Hồ Tử không đến, thì con đường tiếp theo, chỉ sợ Thanh Dịch cư sĩ cũng không dám xông vào.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, lại qua hơn nửa canh giờ, Man Hồ Tử vẫn không tới.

Lúc này, trên mặt đám người Vạn Thiên Minh xuất hiện thần sắc khác thường, nhìn thoáng qua hướng Thanh Dịch cư sĩ bên này.

Còn Thanh Dịch cư sĩ, tuy thần sắc vẫn như thường nhưng sự lo lắng trong mắt lại càng lúc càng dày đặc.

Thời gian từng chút trôi qua, mặc dù không gian này không phân biệt ngày đêm, nhưng mọi người đều biết, một ngày sắp qua đi.

Lúc này Thanh Dịch cư sĩ có chút đứng ngồi không yên, ngay cả biểu hiện bề ngoài thông dong cũng không thể duy trì, bắt đầu liên tiếp nhìn lên bầu trời xa xa.

Mà đám người Vạn Thiên Minh lúc này lại không dùng ánh mắt không có hảo ý gì dò xét cư sĩ Thanh Dịch nữa, mà ngược lại thần sắc bỗng nhiên âm trầm xuống.

Vạn Thiên Minh mơ hồ xuất hiện một tia hoảng sợ, cánh tay giấu trong tay áo khẽ run lên.

Mà hai vị trưởng lão kia của Tinh Cung tựa hồ cũng ngồi không yên, thần sắc ngưng trọng, môi khẽ nhúc nhích, truyền âm thương nghị gì đó.

“Chẳng lẽ Man Hồ Tử bị người giết?” Chính đạo bên này, Thiên Ngô Tử bí mật truyền âm, âm thanh tràn ngập kinh hãi.

Bọn họ nhớ tới lời nói của Vạn Thiên Minh lúc trước, hoài nghi người ép Tam Dương thượng nhân tự bạo kia, lẫn vào trong đám người nơi này.

Man Hồ Tử đến bây giờ vẫn chưa xuất hiện, chẳng lẽ là người này lần thứ hai ra tay tiêu diệt Man Hồ Tử?

Nếu như vậy thì cũng quá đáng sợ rồi!

Vạn Thiên Minh thần sắc âm trầm hướng ánh mắt về phía hơn bốn mươi tu sĩ Kết Đan đang ngồi xếp bằng ở trước hạp cốc.

Trong đôi mắt của hắn dâng lên một tia sát ý.

“Nếu như Man Hồ Tử cuối cùng cũng không có xuất hiện, vậy chúng ta liền ra tay, đem nơi này Kết Đan Tu Sĩ đều giết hết!” Vạn Thiên Minh bỗng nhiên hướng về hai người bên cạnh truyền âm nói.

“Vạn huynh?”

Nghe hắn nói lời này, Thiên Ngô Tử và lão giả giống như lão nông kia cả kinh, đều có chút không thể tưởng tượng nổi.

“Chúng ta muốn bức người ẩn nấp trong bóng tối kia ra, nếu không ta không thể nào an tâm đi tiếp được!” Trong giọng nói của Vạn Thiên Minh mang theo ý vị chém đĩnh chặt sắt.

Không thể nghi ngờ, nếu như Man Hồ Tử thật sự bị người giết, hắn tuyệt đối sẽ liên hợp tu sĩ Nguyên Anh nơi này bức người kia ra.

Mà nghĩ lại thì Thanh Dịch cư sĩ cùng hai vị trưởng lão kia của Tinh Cung cũng sẽ không cự tuyệt việc này.

Bọn họ khẳng định không thể dễ dàng tha thứ cho một người có thực lực cường đại như thế đang ẩn tàng ở bên trong những tu sĩ Kết Đan Kỳ liên tiếp ra tay!

Đúng lúc bầu không khí phía trước sơn cốc càng ngày càng ngưng trọng, ánh mắt Vạn Thiên Minh lộ ra hung quang không chút che dấu, đột nhiên từ xa xa truyền đến một tiếng kêu to như xuyên thủng kim thạch.

Tiếng thét này như sóng lớn ngập trời, từng đợt từng đợt cao vút, từng đợt hung mãnh, chấn động đa số tu sĩ ngồi ở chỗ này trên mặt lộ ra vẻ kinh hãi.

Mà Thanh Dịch cư sĩ sau khi nghe được tiếng rít này, trên mặt chợt lộ ra vẻ nhẹ nhõm, thở dài một cái.

“Xem ra tâm tình của Man Hồ Tử cũng không tệ, hẳn là có thu hoạch ngoài ý muốn!” Thanh Dịch cư sĩ cười nói với ba người Vạn Thiên Minh.

Mà ba người Vạn Thiên Minh, mặc dù sắc mặt âm trầm, nhưng cũng có thể nhìn ra, thở dài một hơi.

Man Hồ Tử không chết, tảng đá lớn treo trong lòng ba người bọn họ cuối cùng cũng rơi xuống đất.

“Chẳng lẽ là kinh sợ một trận, người nọ cùng Tam Dương đồng quy vu tận thật sao?” Trong lòng Vạn Thiên Minh không khỏi suy đoán.

Xa xa phía chân trời, một đạo kim sắc quang mang cực nhanh vọt tới, trong chớp mắt đã tới phía trên đám tu sĩ.

Nhìn thấy người trong hào quang màu vàng kia, chỉ một thoáng thật nhiều tu sĩ bên này đều lộ ra vẻ chấn động.

Do bộ dáng quý dị của Man Hồ Tử khiến cho kim sắc quang đoàn cảm thấy khiếp sợ.

Hắn bây giờ, quả thực giống như yêu thần làm cho người ta sợ hãi, hẳn chẳng những toàn thân tản ra kim sắc tiêm mang, tay dính đầy lân phiến màu vàng to như đồng tiền vậy mà cũng mọc đầy.

Những vảy này giống như được đúc bằng vàng ròng, hơn nữa hàn quang lưu chuyển lạnh lạnh, làm cho người ta vừa nhìn đã thấy vô cùng cứng rắn.

“Đây là Thác Thiên ma công?” Rất nhiều tu sĩ nhìn thấy Man Hồ Tử uy phong凛冽, nhất thời đối với Thiên Ma Công nổi lên lòng kính sợ.

Tử Linh trên mặt mang theo một tia chấn động nhìn kim quang toàn thân của Man Hồ Tử, lại khẽ nhìn thoáng qua Diệp Trường Sinh cách đó không xa.

Sắc mặt Diệp Trường Sinh rất bình tĩnh, không bởi vì bộ dáng khí thế ngập trời của Man Hồ Tử mà phát sinh biến hóa.

“Xem ra Diệp trưởng lão không sợ Thiên Ma Công của Man Hồ Tử!” Tử Linh thầm nghĩ trong lòng.

Bộ Man Hồ Tử nhìn rất đáng sợ, mà Diệp trưởng lão lại nói muốn giết người này, thực lực của Diệp trưởng lão rốt cuộc cường đại đến mức nào?

Man Hồ Tử đưa mắt nhìn qua, lập tức nhìn thấy được Thanh Dịch cư sĩ, liền trực tiếp rơi xuống trước mặt người này.

“Man huynh lần này xem ra thu hoạch không ít, nếu không cũng sẽ không cao hứng như thế!” Thanh Dịch cư sĩ sau khi thấy Man Hồ Tử xuống, lập tức chấp tay nói.

“Ha ha, đúng là có chút thu hoạch, ta đã giết được một con Băng Tuyết thiềm ở gần chỗ Thọ Nguyên quả, nội đan của yêu thú này rất có ích đối với Thác Thiên ma công của ta!” Man Hồ Tử hưng phấn nói, vậy mà không chút giấu diếm.

Lần này lại để cho Thanh Dịch cư sĩ cùng với những người chung quanh nghe được lời này hai mắt nhìn nhau.

thăng thản như thế, cũng không biết là thật hay giả!

“Vây thật sự phải chúc mừng Man huynh rồi, nếu Thác Thiên Ma Công tiến thêm một tầng, chắc hẳn Man huynh cũng có thể đánh một trận với đám người Song Thánh, Lục Đạo rồi chứ?” Trên mặt Thanh Dịch cư sĩ mang theo nụ cười nói.

Man Hồ Tử nghe vậy cười hắc hắc, cũng không nói gì nữa.

Theo một trận đất rung núi chuyển, lối vào hẻm núi vỡ ra, hai màu đỏ lam đại thịnh quang mang, xuất hiện hai thông đạo chật hẹp.

Bên ngoài cửa vào thông đạo xuất hiện hai tấm bia đá cao chừng ba bốn thước, một cái viết “Huyền tinh đạo”, một cái viết “Dung nham lộ”.

“Xem ra Hàn lão ma không định tới cửa thứ hai?” Diệp Trường Sinh nhìn chung quanh một cái thâm nghĩ.

Ánh mắt hần lóe lên, bước vào trong Dung nham lộ.

Phần đông tu sĩ hội tụ ở đây cũng đều nhao nhao bước vào hai đầu thông đạo này.

Tử Linh lẫn trong đám người, tiến nhập Huyền Tinh đạo.

Trên tay nàng có một kiện cổ bảo Hỏa thuộc tính lợi hại, đủ để trợ giúp nàng vượt qua cửa ải khó khăn này.

“Mặc dù hai vị trưởng lão Tinh Cung kia có thao túng cấm chế, nhưng với uy lực của món cổ bảo, Tử Linh có thể đi qua!”

“Về phần những người khác, trừ phi trong tay có cổ bảo cường đại có cùng hai thông đạo này khắc chế, nếu không hơn phân nửa sẽ vẫn lạc ở bên trong!” Diệp Trường Sinh trong lòng thâm nghĩ.

Hắn đối với thực lực Tử Linh vẫn tương đối yên tâm, đừng nhìn nàng này đi cùng một chỗ với hắn, khắp nơi cần có hắn che chở.

Trên thực tế, nàng có được hai kiện cổ bảo cường đại, thực lực trong tu sĩ Kết Đan, tuyệt đối có thể tính là đứng đầu.

Nếu không phải như thế, nàng cũng không có khả năng giết chết hai vị tu sĩ Kết Đan Thanh Dương môn cùng với thiếu chủ Thanh Dương môn.

Diệp Trường Sinh bước vào một thế giới hỏa diễm, nhiệt độ cực cao phát ra, thiêu đốt mọi người tiến vào.

Trong Bểng Hỏa đạo, không cách nào bay lên không phi hành, tất cả mọi người đều phải đi bộ trên mặt đất.

Kể từ đó, nguy hiểm gặp phải càng nhiều hơn.

Trên mặt đất không chỉ có các loại dung nham hỏa diễm, càng sẽ có đại lượng yêu linh hỏa thuộc tính chui ra tập kích.

Bất quá, loại nguy hiểm này đối với người như Diệp Trường Sinh mà nói, căn bản không đáng kể chút nào.

Như giẫm trên đất bằng.

Hắn nhanh chóng đi qua mấy chỗ hiểm địa, trước mắt xuất hiện một sa mạc đen kịt.

Sau khi tiến vào sa mạc không lâu, trước mắt hắn bỗng nhiên xuất hiện một đám mây đen lớn cuộn cuộn bay về phía này.

Nhìn kỹ, nào là mây đen gì, rõ ràng là vô số con tiểu trùng mang cánh đen kịt hội tụ cùng một chỗ, phô thiên cái địa lao đến.

Số lượng khoảng chừng hơn vạn con, nhìn bộ dáng kết đàn tu sĩ này sợ là sẽ bị ăn sạch sẽ.

”Thiệt Hỏa Kiến!”

Nhìn phi trùng đen kịt này, Diệp Trường Sinh thì thảo một tiếng, vỗ túi trữ vật, thả ra hơn mười vạn Phệ Kim Trùng.

Thật vất vả mới tìm được một thứ có thể khiến Phệ Kim Trùng tiến hóa, có thể nào buông tha!

Mấy ngày sau, Diệp Trường Sinh chỉ huy Phệ Kim Trùng đem hơn mười vạn con Thiệt Hỏa Kiến thôn phệ hết, trong tay cầm một viên tinh cầu lớn cỡ quả trứng gà, trên mặt lộ ra ý cười.

Luyện tinh!

Thiệt Hỏa Kiến cắn nuốt khoáng thạch một thời gian dài, phản xuất ra một loại tài liệu hiếm thấy.

Đây là một loại tài liệu phụ trợ cực giai luyện chế pháp bảo, có thể nói là đỉnh cấp.

“Hai lão già Tinh Cung kia đã đem loại cấm chế sa mạc đen thả ra, ngược lại là tiện nghi cho ta!”

“Có điều để phòng ngừa vạn nhất, sau khi ra ngoài vẫn là mau chóng giết hai người này đi, bằng không lúc lấy Hư Thiên Đỉnh lại phải tạo thành phiền toái cho ta!” Diệp Trường Sinh thầm nghĩ trong lòng.

Ánh mắt của hắn âm hàn nhìn lên bầu trời một cái, sau đó nhìn về phía một cổ thi thể cách đó không xa ngã xuống đất.

Đó là một tu sĩ Kết Đan hậu kỳ, cực kỳ xui xẻo đụng phải hơn mười vạn con Thiết Hỏa Kiến này, kết quả đã bị công phá vòng bảo hộ.

Nếu không phải Diệp Trường Sinh kịp thời chạy tới đây, thi thể của người này đã sớm bị bầy Thiết Hỏa Kiến cắn nuốt.

“Ta có thể biến ảo thành hình dáng người này, nếu không một tu sĩ Kết Đan sơ kỳ thông qua Dung Nham lộ, ít nhiều sẽ khiến cho ta nghi ngờ!” Diệp Trường Sinh thầm nghĩ trong lòng.

Sau khi dùng mặt nạ thiên huyễn đổi thành người nọ, hắn tiếp tục lên đường.

.....

Mấy ngày sau, Diệp Trường Sinh bước vào trong một tòa thạch điện đơn sơ.

Diện tích toà thạch điện này rộng chừng năm sáu mươi trượng, cao chừng bảy tám trượng, ngoại trừ ở chính giữa có một tòa truyền tống trận, bốn phía đều có một cửa đá thật lớn cao vài trượng.

Lúc này các cửa đóng chặt, phong bế nơi này thành một phòng giam cỡ lớn. Trong thạch điện bày biện đủ loại kiểu dáng, không giống bàn đá, ghế đá, chừng vài chục cái.

Trên ghế đá có bảy tám gã tu sĩ thần sắc khác nhau đang ngồi.

Thanh Dịch cư sĩ, Man Hồ Tử, Vạn Thiên Minh cùng năm Nguyên Anh tu sĩ khác rõ ràng đều ở nơi này, còn các tu sĩ khác cũng đều là Kết Đan hậu kỳ, không có một ai có thể yếu hơn một chút.

Sau khi tiến vào nơi này, Diệp Trường Sinh cảm nhận được một loại khí tức áp lực, mọi người nơi này đều âm trầm mặt, trong mắt chớp động hung quang.

Vừa rồi, lúc đi qua Băng Hỏa Đạo bọn họ bị thiệt thòi lớn, hắc sa mạc cùng huyết băng lâm cầm chế kia, bình thường sẽ không xuất hiện.

Lần này xuất hiện ở đây hơn phân nửa là do hai vị trưởng lão của Tinh Cung động tay động chân.

Sau khi ý thức được điểm này, tất cả tu sĩ nơi đây đều đối với hai gã tu sĩ Nguyên Anh của Tinh Cung kia sinh ra một loại thống hận.

Bọn người Vạn Thiên Minh, hận đến nghiến răng nghiến lợi, trong lòng cũng nổi lên sự kiêng kỵ.

Tinh Cung có ý gì đây?

Chẳng lẽ thật sự muốn ở trong Hư Thiên điện này để xé rách da mặt giữa hai bên chính ma bọn họ sao?

Tại loại không khí quỷ dị này, thời gian trôi qua từng chút một, lại có mấy người truyền tông tới.

Sắc mặt cả đám đều âm trầm đến cực điểm, nghiến răng nghiến lợi, hận không thể trực tiếp chửi ầm lên Tinh Cung.

Mấy người này đều là tu sĩ Kết Đan hậu kỳ, nhưng cho dù là bọn hắc, thông qua Băng Hỏa Đạo cũng là phí công sức, thiếu chút nữa lưu lại nơi đó.

Sau một lúc lâu, trên truyền tông trần loé lên quang mang, một bóng dáng nữ tử áo tím xuất hiện ở trong điện.

Nàng sắc mặt trắng bệch, môi xanh đen, trong nháy mắt xuất hiện một cỗ hàn ý từ trên người nàng phát ra.

Ánh mắt nàng quét qua bốn phía một vòng, trong mắt loé lên một tia ngoài ý muốn, lập tức tìm một ghế đá ngồi xuống.

Những người khác trong đại điện khi thấy nàng xuất hiện, trên mặt cũng lộ ra vẻ ngoài ý muốn.

Một tu sĩ Kết Đan sơ kỳ thế mà cũng qua được?

Trên người nàng này hơn phân nửa là có chỗ cổ quái!

Hai gã tu sĩ bên phía ma đạo cũng không có chú ý nhiều, mà ba người chính đạo bên này, nhất là Vạn Thiên Minh, trong ánh mắt hiện lên một tia âm hàn.

Hắn biết nàng này là Tử Linh, nguyên bản hắn cũng không để ý gì tới Tử Linh.

Nhưng bây giờ thấy nàng ta cũng đã đi qua Băng Hỏa Đạo, trong lòng không khỏi có thêm vài phần hoài nghi.

Ngoài hoài nghi, trong lòng đã sinh ra sát ý, bất quá tâm cơ Vạn Thiên Minh thâm trầm, không biểu hiện ra mấy may.

Bây giờ còn chưa tới lúc ngả bài!

“Diệp trưởng lão còn chưa đi ra sao?” Ánh mắt Tử Linh hơi khó nhìn bốn phía một chút, thầm nghĩ nói.

Dưới con mắt của nàng, cấm chế của Băng Hỏa đạo hơn phân nửa không ngăn được người như Diệp trưởng lão.

Còn bản thân hắn lúc này đã tiêu hao hết tất cả thủ đoạn, át chủ bài ra hết mới miễn cưỡng đi ra được.

Nghĩ đến loại nguy hiểm vừa rồi, trong lòng Tử Linh không khỏi sinh ra một tia sát ý đối với hai vị Tinh Cung trưởng lão kia.

Lúc này, bên tai nàng bỗng nhiên vang lên một đạo thanh âm: “Tử Linh cô nương, khí sắc ngươi xem ra không tốt lắm, không sao chứ?”

“Diệp trưởng lão?!”

Tử Linh trong lòng cả kinh, thiếu chút nữa hô lên thành tiếng, thanh âm này vô cùng quen thuộc, đúng là thanh âm của Diệp trưởng lão.

“Thì ra Diệp trưởng lão đã thay đổi dung mạo!” Nàng lập tức hiểu rõ ngọn nguồn.

Ánh mắt hắn nhìn bốn phía chung quanh một chút, thấy cách mình không xa là một gã trung niên nam tử Kết Đan hậu kỳ đang mỉm cười nhìn nàng.

“Diệp trưởng lão, ta không sao, chỉ là lần này không nghĩ tới lại gặp phải Huyết Băng Lâm và Ngân Quang Thủ, vì đi ra bên trong mà hao tổn không ít nguyên khí!” Tử Linh truyền âm nói.

“An toàn ra là tốt rồi, đợi lát nữa ngươi đừng vội tiến vào trong Ảo Cảnh Cực Diệu thứ ba, chúng ta chờ ở đây một thời

gian, cuối cùng là xuất phát!” Diệp Trường Sinh phân phó.

“Diệp trưởng lão lại có kế hoạch gì sao?” Tử Linh trầm nghĩ.

Nàng lập tức đáp lại, đồng ý.

Qua một hồi, trên truyền tống trận lần thứ hai quang mang lóe lên, hai vị bạch y trưởng lão của Tinh Cung vậy mà đồng thời xuất hiện ở trong truyền tống trận.

Lập tức, từng đạo ánh mắt bất thiện đồng thời nhìn chăm chăm vào trên thân hai người, nơi này tất cả mọi người còn sống sót đều dùng một loại biểu tình âm hàn nhìn hai người, tựa hồ hận không thể đem bọn họ ăn tươi nuốt sống.

“Khụ, cũng không biết là vị đạo hữu nào lỗ mãng, vậy mà tại Băng Hỏa Đạo đã phát động một ít cấm chế lợi hại, làm cho trong hạp cốc phát sinh đại biến!”

“Hai người chúng ta cố ý tìm kiếm một phen, đáng tiếc không phát hiện biện pháp giải trừ, lần này chỉ sợ tu tiên giới chúng ta tổn thất không ít đồng đạo a?”

“Hai người chúng ta hồ thẹn chức trách lần này, sau lần Hư Thiên Điện này nhất định phải thỉnh tội hai vị thánh chủ, diện bích trăm năm để chuộc tội thất trách!”

Vị trưởng lão mặt mũi hiền lành kia, sau khi nhìn thoáng qua bốn phía, không để ý ánh mắt âm hàn của mọi người, ai oán thở dài nói, phảng phất thật sự đau đớn vô cùng.

Nghe xong lời này, trong lòng đám người trong đại điện nhao nhao tức giận mắng chửi người này không biết xấu hổ, mấy câu nói nhẹ nhàng lập tức đẩy tất cả mọi chuyện ra không còn một mảnh, giống như thật sự cùng mình không quan hệ.

Tuy nhiên, mặc dù trong lòng rất thống hận, nhưng vẫn không có ai dám ra mặt gây sự với hai vị trưởng lão Tinh Cung này.

Hai người nhìn nhau cười một tiếng, tìm một chỗ trống ngồi xuống.

Thời gian trôi qua, sau một lát, trung gian thạch điện truyền tống trận bỗng nhiên mất đi bóng dáng.

Hai vị trưởng lão của Tinh Cung là người cuối cùng truyền tống tới, lần này tồn tại trong Băng Hỏa Đạo cùng lắm cũng

chỉ là mười bốn mười lăm người mà thôi.

Ngay lúc truyền tống trận biến mất, bốn phía vách tường cửa đá trong một trận tiếng oanh minh, tự động cất lên, lộ ra một thông đạo đá xanh thâm thúy, không biết thông hướng phương nào.

“Trong bốn đầu thông đạo này có ba đầu thông đạo phân biệt dẫn tới một tòa lầu các, đồ vật trong mỗi một tòa lầu các đều không giống nhau!”

“Bên trong phân biệt có cổ bảo, đan dược, công pháp, những thứ này là do thượng cổ tu sĩ lưu lại, không cần nhiều lời, đều là những vật hàng đầu trong tu tiên giới khó gặp, đây là phần thưởng của chư vị khi xông qua Băng Hỏa Đạo!”

“Bất quá, tất cả mọi thứ bên trong lầu các đều bị cấm chế phong ấn, bất luận kẻ nào cũng chỉ có một cơ hội lấy ra một kiện đồ vật, một khi tới tay lập tức sẽ bị truyền tống đến một cửa khác “Cực Diệu Huyền Cảnh”.

“Về phần thông đạo cuối cùng, thì trực tiếp thông xuống cửa ải tiếp theo. Nếu như ai đi vào nơi này, thì đó chính là vận khí không tốt, uổng công đi một chuyến rồi!” Trương lão Tinh Cung nói.

Cuối cùng, hắn lại nhìn thoáng qua mọi người, nói: “Chỉ cần đi vào đường hầm thì không thể rời đi được, nếu như vị đạo hữu nào không muốn đi vào Cực Diệu Huyền Cảnh, vậy thì tốt nhất nên ở lại nơi này, chỉ cần lưu một đoạn thời gian, liền có thể tự động truyền tống ra khỏi Hư Thiên Điện!”

“Các vị đạo hữu tự giải quyết cho tốt đi!” Hai vị trưởng lão Tinh Cung ngồi xếp bằng trên mặt đất, không có đứng dậy.

Xem ra hắn cũng không muốn tiến vào cửa ải thứ ba.

Nếu như đã đi tới nơi này, không ai nguyện ý tay không mà về, mạo hiểm trước đó một cách vô ích.

Bởi vậy, sau khi vị trưởng lão của Tinh Cung nói xong, mấy vị tu sĩ Kết Đan kỳ trong đại điện lập tức đứng dậy đi đến lối đi.

Còn Diệp Trường Sinh và Tử Linh thì ngồi yên trên ghế, bất động như núi.

Tu sĩ Kết Đan Kỳ đứng dậy, những tu sĩ Nguyên Anh cũng động, ba người Vạn Thiên Minh lựa chọn một cái thông đạo rồi đi vào.

Mà Thanh Dịch cư sĩ cùng Man Hồ Tử cũng đứng dậy, Man Hồ Tử nhìn thoáng qua hai vị trưởng lão của Tinh Cung, hắc hắc cười lạnh một tiếng, đi vào trong thông đạo.

Thanh Dịch cư sĩ kinh ngạc nhìn thoáng qua hai người Diệp Trường Sinh đang ngồi bất động trên ghế đá, nghĩ thầm:

“Chẳng lẽ hai người này còn muốn lưu lại nơi này, không xông vào Cực Diệu huyền cảnh sao?”

“Hừ, thực sự là ngây thơ, thật sự nghĩ rằng hai người Tinh Cung sẽ bỏ qua cho bọn hắc, cho bọn hắc bình yên truyền tông rời khỏi Hư Thiên Điện?”

“Chỉ sợ sau khi ta rời đi, hai người này sẽ lập tức bị Tinh Cung hai lão quỷ này đánh chết!”

“Đã trải qua việc Băng Hỏa Đạo còn chưa có trí nhớ trưởng thành, thật sự là có đạo tìm đường chết mà!”

Thanh Dịch cư sĩ cười lạnh không thôi đối với hai người Diệp Trường Sinh, nhưng hắc cũng không có lòng tốt nhắc nhở hai người này.

Sau khi lựa chọn một thông đạo, tiến vào trong đó, biến mất, trong đại điện cũng chỉ còn lại hai vị trưởng lão Tinh Cung và Diệp Trường Sinh.

“Hai vị, chẳng lẽ không muốn tiến vào những lầu các kia đoạt bảo sao?” Sau khi đi vào, vị trưởng lão mặt mày hiền lành kia của Tinh Cung bỗng nhiên mở mắt ra, hỏi.

Sắc mặt hắc ta hiền hòa, khắp khuôn mặt là vẻ ân cần, phảng phất như một vị trưởng bối quan tâm đến vãn bối vậy.

“Lấy bảo vật đương nhiên là phải đi lấy!” Diệp Trường Sinh đứng lên đồng thanh.

“Chỉ là, trước đó còn phải tiễn hai vị lên đường đã!”

Khi hắc phun ra âm tiết cuối cùng, đột nhiên thanh quang trên người chợt lóe, trong nháy mắt đã xuất hiện trước mặt trưởng lão mặt mũi hiền lành.

“Cái gì?”

Chỉ kịp phát ra một tiếng thét kinh hãi, vị trưởng lão Nguyên Anh Tinh Cung này đã bị một trảo của Diệp Trường Sinh móc từ trong đầu ra.

“Người làm cái gì vậy?!”

Một vị trưởng lão khác bên cạnh thấy một màn như vậy, kinh hãi muốn chết, mặt mũi tràn đầy vẻ khó tin.

Còn chưa đợi hấn kịp phản ứng, Diệp Trường Sinh lại lóe lên, trực tiếp xuất hiện trước mặt hấn.

“Phanh!”

Một quyền đánh ra, thân thể vị trưởng lão Nguyên Anh này bị đập bay ra ngoài, va vào vách tường, chia năm xẻ bảy vỡ ra.

Chỗ mi tâm gã loé lên quang mang, vừa muốn phi độn ra Nguyên Anh, tay Diệp Trường Sinh liền nắm tới.

Một tay nắm lấy Nguyên Anh của vị trưởng lão Nguyên Anh này, hai vị tu sĩ Nguyên Anh sơ kỳ, bị hấn miểu sát.

Tử Linh ở phía sau, hoa mắt chóng mặt.

Thực lực của Diệp trưởng lão khiến người ta thực sự kinh hãi, nhanh nhẹn giải quyết hai vị tu sĩ Nguyên Anh.

Đương nhiên, Diệp Trường Sinh có thể giải quyết nhanh hai người này như vậy, đối phương ngay cả cơ hội xuất thủ phản kích cũng không có, cũng là có rất nhiều nhân tố chồng chất lên nhau.

Dù sao, không gian này nhỏ hẹp, không tiện thi triển pháp bảo, lại vừa vặn thích hợp cho thân thể cường đại của hấn.

Hơn nữa, hấn đột nhiên ra tay cũng không phòng bị đối phương.

Bất quá, cho dù trừ trừ những nhân tố này, thực lực Diệp Trường Sinh bây giờ cũng đạt tới mức có thể ba năm chiêu giết chết một vị tu sĩ Nguyên Anh sơ kỳ.

Hai nguyên anh nắm trong tay, cầu xin, khóc lóc kể lể không ngừng vang lên, Diệp Trường Sinh lại không có bất cứ phản ứng nào với suy nghĩ của hai người này.

Thần thức không lồ phát ra, ngưng kết thành từng sợi xiềng xích như thực chất, trói chặt thân thể Nguyên Anh của hai người này lại.

Trong nháy mắt trói lại hai đạo Nguyên Anh này cũng lâm vào hôn mê.

Diệp Trường Sinh dùng thần thức thăm dò bên trong Nguyên Anh của bọn họ, bắt đầu tiến hành sưu hồn.

Hai người này, nắm giữ rất nhiều tin tức liên quan tới Hư Thiên Điện, trong đó còn bao gồm điều khiển một ít cấm chế trong Hư Thiên Điện này, nội dung liên quan đến Truyền Tống Trận.

Diệp Trường Sinh rất nhanh đã nhận được thứ mình muốn, hai tay bóp chặt, bóp nát Nguyên Anh hai người này.

“Diệp trưởng lão, tiếp theo chúng ta làm thế nào?” Tử Linh nhìn thoáng qua hai thi thể nằm trên mặt đất, hỏi.

Đi theo Diệp Trường Sinh đã lâu, đối với loại chuyện hẩn thuận sát hai Nguyên Anh, Tử Linh cũng không có kinh ngạc như vậy.

Đúng là chết lạng rồi!

Bất kể chiến lực của Diệp trưởng lão đạt tới cấp độ như thế nào, thì cũng rất khó khiến nàng kinh ngạc.

Cho dù hiện tại Diệp Trường Sinh giết chết một vị đại tu sĩ, Tử Linh cũng sẽ cảm thấy đây không phải là chuyện không có khả năng.

Thật sự là nàng đã thấy qua quá nhiều trận chiến giết địch của Diệp Trường Sinh.

Nhặt túi trữ vật của hai người này lên, Diệp Trường Sinh vừa bắn ra quả cầu lửa, hủy thi thể của hai người này, vừa nói:

“Chúng ta vào chậm một chút!”

“Thế nhưng, thông đạo nơi này sắp đóng lại!” Tử Linh nhìn bốn phía cửa đá kia nói ra.

Theo thời gian trôi qua, bốn cánh cửa đá kia sẽ rơi xuống, nếu không có thời gian đến thì đã không thể vào được rồi.

“Không sao cả!”

Trên mặt Diệp Trường Sinh lộ ra ý cười, hai tay hấn niết bàn tay ấn tới, đánh ra từng đạo quang mang huyền diệu, bắn vào bốn phía vách tường.

Chỉ một thoáng, trong bốn đầu thông đạo kia có ba đầu sáng lên một đạo quang mang, quang mang lóe lên rồi biến mất, sau đó thông đạo lại lần nữa an tĩnh lại.

“Ta đã từ trong trí nhớ của bọn họ biết được phương pháp thao túng cấm chế nơi đây, những thông đạo này thông đến lầu các nào ta cũng rõ ràng!” Trên mặt Diệp Trường Sinh lộ ra vẻ tươi cười nói.

Hắn chỉ vào một trong số đó, nói: “Tiếp theo là Bảo Quang các, bên trong hẳn là cất giữ rất nhiều cổ bảo!”

Lại chỉ một cái thông đạo khác, nói: “Trong này là Diệu Pháp Các, có rất nhiều công pháp uy lực cực lớn của thời kỳ Man Hoang!”

“Cuối cùng đây là Linh Đan các, bên trong là các loại đan dược có ích lợi với tu vi!”

“Người muốn tìm thông đạo nào?” Diệp Trường Sinh hỏi.

Tử Linh nhìn ba thông đạo mà Diệp Trường Sinh chỉ ra, lâm vào do dự.

Pháp bảo, trong tay nàng có thứ vô cùng lợi hại, tạm thời không thiếu.

Công pháp, nàng đích thực cần một bộ công pháp ma đạo đỉnh cấp, chỉ là trong Hư Thiên điện này, có thể tìm được công pháp ma đạo sao?

Tu sĩ kiến tạo nơi đây thần thông thượng cổ đại thần thông, nhìn thế nào cũng không đáng đến ma đạo.

Trong Diệu Pháp Các, khả năng xuất hiện công pháp ma đạo cực nhỏ.

Vì vậy, Tử Linh liền nói: “Ta đi tới Linh Đan các kia!”

Diệp Trường Sinh nghe vậy gật đầu, hắn cũng muốn tới Linh Đan các.

Xem xem có ích lợi gì với tu vi Nguyên Anh hay không.

Hai người chờ trong điện khoảng một canh giờ, Diệp Trường Sinh mới nói: “Đi được rồi!”

Nói xong, gã dẫn Tử Linh tiến vào một thông đạo trong Linh Đan các.

Sau khi tiến vào thông đạo trong nháy mắt, sau lưng hai người loé lên quang mang, bốn cửa đá thông đạo đều hạ xuống, hoàn toàn phong bế bốn thông đạo này lại.

Trước mắt Diệp Trường Sinh xuất hiện một thông đạo đen kịt, mà Tử Linh ở phía sau hắn lại bỗng nhiên mất đi bóng dáng, giống như bị truyền tống đi một không gian khác.

Đi qua một thông đạo đen kịt thật sâu, trước mắt xuất hiện một bậc thang bằng đá xanh lượn vòng bay lên.

bậc thang đá xanh tựa hồ không có phần cuối, Diệp Trường Sinh đi ước chừng có một bữa cơm, sau đó mới thấy được một vòng ánh sáng.

Hắn bước nhanh hơn, đi qua một góc khuất, trước mắt xuất hiện một cửa ra.

Đi ra khỏi cái cửa này, trước mắt Diệp Trường Sinh xuất hiện một bầu trời màu vàng, chung quanh bao phủ bởi sương mù xám xịt, không có trời xanh nắng đỏ, chung quanh đều là màu sắc mờ mịt không rõ.

Đây là một không gian to lớn sâu không lường được, hình trụ nhìn qua tựa hồ phi thường hẹp, chung quanh đều là sương mù dày đặc.

Diệp Trường Sinh đứng trên vách tường hình trụ mở ra một cái cửa sổ tương tự, phía trước xuất hiện một cây cầu bạch ngọc dài chừng vài chục trượng, cứ như vậy lơ lửng giữa không trung.

Cây cầu này liên tiếp hạ xuống dưới chân hấn, một đầu tiến thẳng đến một tòa lầu các bốn góc lơ lửng ở giữa không gian.

Lầu này cao ước chừng hơn ba mươi trượng, toàn bộ đều dùng ngọc quý xây thành, lấp lánh trong hư không, tựa như quỳnh đài tiên cung.

Ở phía trên cửa vào lầu các có treo một tấm biển lớn màu vàng kim, trên đó viết ba chữ cổ: Linh Đan các!

Diệp Trường Sinh đạp trên Bạch Ngọc Kiều, đi vào bên trong Linh Đan các, trước mắt xuất hiện một ngọc đài hình tròn do bạch ngọc chế thành.

Trên mỗi một ngọc đài đều có một cái lỗ khảm, xem ra bên trên có lẽ là đặt một cái bình ngọc, nhưng hiện tại đại bộ phận đều trống tuếch.

Đã bị lấy hết rồi!

Chỉ có rất ít trên mấy tòa ngọc đài, đặt từng bình ngọc, chờ đợi tương lai người tới lấy.

Chung quanh những bình ngọc kia lóe ra linh quang mờ mờ, hiển nhiên đó là cấm chế.

Chỉ cần lấy đi một kiện trong đó, lập tức sẽ bị truyền tống ra ngoài.

Qua vạn năm qua, tu sĩ tiến vào nơi đây đã đem đại bộ phận đan dược ở đây lấy đi.

Diệp Trường Sinh nhìn thoáng qua phía sau, lắc đầu, tìm được Truyền Tống Trận trên lầu hai của Linh Đan các.

Hào quang lóe lên, thân ảnh của hấn xuất hiện ở lầu hai.

Trước mắt xuất hiện một màn hào quang hình tròn thật lớn, màn hào quang tỏa ra ánh sáng nhu hòa, bên trong màn hào quang có năm cái bình ngọc yên lặng nằm ở đó.

Muốn thu thập đan dược bên trong, đầu tiên phải đánh vỡ màn hào quang này. Cấm chế nơi đây hiển nhiên mạnh hơn nhiều so với dưới lầu.

Từ xưa đến nay, tu sĩ có thể đi đến nơi này, hấn là không bao nhiêu có thể công phá lòng ánh sáng này.

Nếu không đan dược trong này có lẽ đã bị lấy sạch từ lâu rồi.

Diệp Trường Sinh nheo mắt nhìn màn hào quang cực lớn kia.

Dùng thực lực của hắn muốn đánh vỡ cấm chế nơi này, từ trong đó lấy ra một lọ đan dược, việc đó rất dễ dàng.

Nhưng mà, hắn cũng không nghĩ tới là chỉ lấy đi một bình đan dược, mà làm thế nào mà lấy được tất cả đan dược ở nơi này.

Nếu chỉ còn năm bình, vậy hắn cũng không cần khách khí.

Diệp Trường Sinh nhớ tới Tân Như Âm đã từng nói qua, nếu như có thể câu thông linh lực của mình với tất cả năng lượng trong không gian này, có lẽ đối phó được với loại cấm chế truyền tống này.

Chỉ là muốn làm điểm này vô cùng khó khăn, triệt để cắt đứt liên hệ giữa bản thân và thiên địa linh khí, cơ hồ không thể nào, tu sĩ Nguyên Anh cũng không cách nào làm được điểm này.

Nhưng là, mượn đặc tính thôn phệ linh khí của Phệ Kim Trùng, có lẽ có thể thực hiện loại cấu tưởng này.

Diệp Trường Sinh vỗ túi linh thú bên hông, chỉ một thoáng tất cả Phệ Kim Trùng đều bay ra, hóa thành một đám mây, bay múa quanh hắn.

Hắn chỉ tay một cái, tất cả Phệ Kim Trùng đều đã áp chế trên người hắn, tạo thành một bộ khôi giáp của Phệ Kim Trùng.

Diệp Trường Sinh vươn hai bàn tay hoàn toàn bị Phệ Kim Trùng bao trùm, đưa vào trong màn hào quang thật lớn kia, động tác chậm chạp đến cực điểm.

Hai đại thủ bị Phệ Kim Trùng bao trùm, chậm chậm nắm chặt hai cái bình ngọc.

Trong nháy mắt khi tiếp xúc với những bình ngọc kia, ánh sáng màu lam lấp lánh sáng lên, đánh về phía Diệp Trường Sinh, muốn truyền tống hắn đi.

Nhưng khi những linh quang này tiếp xúc với bộ áo giáp quý dị trên tay Diệp Trường Sinh thì lập tức bị thôn phệ.

Nhưng lam quang không có vì vậy mà lui bước, ngược lại càng ngày càng thịnh, liều mạng hướng trên áo giáp Phệ Kim

Trùng tụ thành vọt tới.

Diệp Trường Sinh không dám trì hoãn, hai tay vừa nắm chặt bốn bình ngọc, vừa há hốc mồm, cắn bình ngọc cuối cùng.

Chỉ một thoáng, lam quang trở nên vô cùng cường thịnh, sáng chói không gì sánh được, lập tức liền đánh tan những Phệ Kim Trùng trên người Diệp Trường Sinh.

Vèo!

Hào quang lóe lên rồi biến mất, Diệp Trường Sinh và Phệ Kim Trùng đều bị truyền tống đi.

Mà trong màn hào quang cũng hoàn toàn trống rỗng!

Một trận lam quang chói mắt qua đi, Diệp Trường Sinh xuất hiện trong một gian thạch thất không lớn, lập tức hắn liền nghe được bên tai vang lên một tiếng kinh hô.

Ngẩng đầu nhìn lại, Tử Linh cũng ở chỗ này, mặt mũi tràn đầy kinh ngạc nhìn bộ dạng hiện tại của hắn.

Diệp Trường Sinh nhếch miệng, lấy bình ngọc đang cắn xuống, sau đó trong miệng phát ra một tiếng kêu sắc nhọn.

Tất cả Phệ Kim Trùng nhất thời bay lên, hội tụ thành trùng vân, sau đó chui vào trong túi linh thú của hắn.

Giang Thái Huyền tháo mặt nạ Thiên Huyền xuống, Diệp Trường Sinh mỉm cười hỏi: “Sao rồi? Tử Linh cô nương, thu hoạch ra sao?”

Diệp Trường Sinh nhìn Tử Linh đến ngây người.

Nàng sớm tiến vào Linh Đan các, cũng được truyền tống tới đây trước một bước, chờ một lát mới thấy Diệp Trường Sinh xuất hiện.

Chỉ là, khi hắn xuất hiện thì bộ dáng quý dị của con côn trùng kia đã dọa Tử Linh giật nảy mình.

Còn tưởng rằng Diệp trường lão xảy ra chuyện gì rồi.

Cũng may, nhìn thấy Diệp Trường Sinh như điều khiển đám trùng tử kia, trong lòng Tử Linh hơi thở phào nhẹ nhõm.

Ngay sau đó, nàng liền nhìn thấy năm cái bình ngọc trong tay Diệp trường lão.

Hắn cầm đi năm bình đan dược?

Tử Linh lập tức ngây ngẩn cả người.

Nghe Diệp Trường Sinh hỏi, Tử Linh mới kịp phản ứng, vội vàng nói: “Ta ở lầu hai Linh Đan các lấy một lọ đan dược, vừa mới nhìn một chút, là một loại đan dược giúp đột phá bình cảnh!”

“Ồ, vậy thì tốt!” Diệp Trường Sinh nói xong trong đầu hiện lên một suy đoán.

“Xem ra một lần Linh Đan các chỉ có thể tiến vào một người. Sau khi một người rời đi, người thứ hai mới có thể đi vào, nếu không bậc thang bằng đá xanh kia vĩnh viễn không thể đi tới cuối cùng!” Hồi tưởng lại những chuyện đã trải qua lúc trước, Diệp Trường Sinh trầm nghĩ trong lòng.

Cầm năm bình đan dược trong tay lên cẩn thận quan sát.

Trên bình ngọc, có một ít chữ thật nhỏ, trên đó viết tên đan dược, cùng công dụng của nó.

Diệp Trường Sinh nhìn qua một lọ, bình thứ nhất là có thể trợ giúp đột phá bình cảnh Kết Đan trung hậu kỳ.

Bình thứ hai là đan dược tinh tiến pháp lực của Kết Đan kỳ.

Bình thứ ba là một loại đan dược có thể chống đỡ tâm ma khi đột phá bình cảnh Nguyên Anh.

Khi Diệp Trường Sinh nhìn thấy bình đan dược thứ tư, ánh mắt ngưng lại.

“Băng Phách Đan!” Hắn nói nhỏ, đọc tên của loại đan dược kia.

Nhìn trên có nói rõ, đây là một loại đan dược phụ trợ tu luyện cực hàn chi diễm.

“Phợ giúp tu luyện Cực Hàn Chi Diễm, đây chẳng lẽ là đan dược mà Băng Phách tiên tử chuẩn bị cho người có thể lấy được Hư Thiên Đỉnh?”

“Có ý tứ!”

Diệp Trường Sinh nhìn một chút, cất bình đan dược kia đi, ánh mắt nhìn về lọ đan dược cuối cùng.

Linh Nguyên đan!

Một loại đan dược thượng cổ có thể trợ giúp pháp lực tu sĩ Nguyên Anh tinh tiến!

Nhìn thấy bình đan dược này, trên mặt Diệp Trường Sinh lộ ra vẻ vui mừng, mở bình ngọc ra, nhìn thấy bên trong lẳng lặng nằm mười viên đan dược màu trắng to bằng hạt đậu nành.

Nhẹ nhàng ngửi một cái, một cỗ linh lực nồng đậm xông vào mũi, thấm vào ruột gan.

“Dược lực này mạnh hơn Nguyên Hợp Đan mà ta sử dụng lúc trước nhiều!” Diệp Trường Sinh thầm nghĩ.

Không hổ là đan dược thời thượng cổ, có lẽ lúc luyện chế, linh dược sử dụng đều là loại tương đối quý hiếm.

Hiện tại muốn luyện chế loại đan dược này sợ rằng rất khó khăn, trên cơ bản có thể tìm không thấy dược liệu thích hợp.

Thu hồi bình đan dược này, trong lòng Diệp Trường Sinh rất hài lòng với thu hoạch lần này.

Có loại đan dược này, việc thúc đẩy Pháp lực đến Nguyên Anh sơ kỳ đỉnh phong sẽ không còn trở ngại nữa.

Chuyện tiếp theo cần suy nghĩ làm thế nào để đột phá bình cảnh Nguyên Anh trung kỳ.

Nhìn thấy Tử Linh vẫn đang chờ mình, Diệp Trường Sinh thu hồi những đan dược này, cười nói: “Đi thôi, tiếp theo là ải thứ ba!”

Cửa thứ ba tên là Cực Diệu Huyền Cảnh, tên như ý nghĩa chính là khảo nghiệm ảo cảnh.

Đối với loại tu sĩ đã đột phá đến Nguyên Anh kỳ như Diệp Trường Sinh mà nói, cửa ải này cơ hồ không có trở ngại quá lớn.

Nhưng đối với loại tu sĩ Kết Đan như Tử Linh, quả thực rất khó vượt qua cửa ải này.

“Nếu có thể vượt qua cửa ải này, đối với người sau này đột phá Nguyên Anh cũng có lợi!” Diệp Trường Sinh nói.

Ảo Cảnh Cực Diệu, từ một mức độ nào đó mà nói, tương đương với một lần khảo nghiệm đối với Tâm Ma Kiếp.

Đương nhiên độ khó này khẳng định không thể so sánh với tâm ma mà các tu sĩ Nguyên Anh kỳ như Diệp Trường Sinh đã trải qua.

Tử Linh nghe vậy gật đầu nhẹ, trong ánh mắt lộ ra vẻ kiên nghị.

Nàng là người muốn đột phá Nguyên Anh kỳ, sao có thể ngã xuống trước cửa ải này?

“Diệp trưởng lão, chúng ta đi thôi!” Tử Linh nhẹ giọng nói.

Diệp Trường Sinh nhìn Tử Linh, âm thầm gật đầu.

Luận về hướng đạo chi tâm, Tử Linh này nữ tử không kém bất kỳ kẻ nào, lấy tâm tính kiên nghị của nàng, muốn thông qua Cực Diệu Huyền Cảnh này, hẳn là không khó.

Kỳ thật trên người hắn có một ít đồ vật có thể giúp chống đỡ ảo cảnh, nhưng hắn không cho nữ nhân này.

Bởi vì, nếu như ngay cả cửa ải này đều không qua được thì Tử Linh sau này cũng không cần hy vọng xa vời đến cảnh giới Nguyên Anh nữa.

Hắn tin tưởng với tư chất của nữ tử này, mình không cần bất cứ trợ giúp gì.

Hai người ra khỏi thạch thất, đi về phía trước.

.....

Trước một tòa tháp đá to lớn có bảy tám người đang ngồi xếp bằng, không hề nhúc nhích.

Tháp này cao vút trong mây, vô cùng to lớn, toàn thân dùng cự thạch màu xanh xây chồng lên nhau. Từ xa nhìn lại, tháp này tựa hồ chia làm năm tầng, càng đi lên trên càng mảnh hơn.

Nhưng khoảng cách giữa mỗi tầng ít nhất là hơn trăm trượng, mà cửa thanh thạch tháp phía dưới cùng cũng cao năm sáu mươi trượng, quả thực khí thế bàng bạc.

Toà tháp lớn bằng đá xanh này được một tầng màn sáng màu trắng bao phủ ở bên trong, mọi người ngồi xếp bằng trước

tháp, ở trước mặt nó giống như một con kiến.

Bọn họ cúi đầu nhắm mắt dưỡng thần, vây quanh một tòa truyền tông trận, từng người vô cùng an tĩnh.

Những người này rõ ràng chính là Man Hồ Tử, Thanh Dịch cư sĩ, Vạn Thiên Minh cùng với năm vị Nguyên Anh tu sĩ, cùng với ba gã Kết Đan hậu kỳ tu sĩ.

Bọn họ an tĩnh ngồi đó, thỉnh thoảng còn liếc mắt nhìn tòa truyền tông trận ở giữa, tựa hồ đang chờ đợi cái gì.

“Vẫn chưa xuất hiện, hai lão quỷ kia của Tinh Cung không định qua đây sao?” Tu sĩ chính đạo ở bên này, Thiên Ngộ Tử truyền âm cho Vạn Thiên Minh.

“Hừ, hai lão già Tinh Cung âm hiểm xảo trá, ai biết bọn họ đang có mưu đồ gì!” Vạn Thiên Minh hừ lạnh nói.

Hắn cũng không cho rằng hai gia hỏa Tinh Cung kia sẽ vứt bỏ như vậy, không đến nội điện trung tâm nhất này.

Dù sao, lần này hắn mang theo Kim Ti Tầm tới đây là muốn lấy đi Hư Thiên Đỉnh. Trong đám tu sĩ Nguyên Anh thì hắn có không ít người biết được chuyện này.

Mặc dù chuyện này hắn làm vô cùng bí ẩn, nhưng tin tức thiên hạ không một kẻ hở, tin tức đã sớm bị tiết lộ ra ngoài.

Đó là chuyện đương nhiên, hai người Man Hồ Tử và Thanh Dịch cư sĩ này sở dĩ trên đường đi đến nội điện chính là vì muốn giám thị hắn, phòng ngừa hắn thật sự đạt được Hư Thiên Đỉnh.

Nghĩ tới đây, trong lòng hắn không khỏi cười lạnh một tiếng.

Hai tên ngu xuẩn này, lấy thực lực Ma đạo bọn hắn bây giờ, ở trong nội điện này còn muốn chống lại chính đạo?

Nếu như Tam Dương Thượng Nhân còn ở chỗ này thì dễ nói, Tam Dương cũng đã chết, chỉ bằng hai người bọn họ, làm sao đối phó được với ba người chính đạo?

Trong lòng nghĩ như thế, trong ánh mắt Vạn Thiên Minh mang theo một tia lo lắng nhìn ba gã tu sĩ Kết Đan hậu kỳ, giống như bọn họ, xông vào cửa nội điện.

Lúc trước hẳn ta vẫn luôn cảm thấy tên tu sĩ giết chết Tam Dương lão ma kia đang ẩn nấp trong đám người.

Nếu hẳn dự cảm không sai thì có khả năng rất lớn trong ba người này.

Đợi lát nữa thì ngã bài, động thủ với ba người này!

Trong lòng Vạn Thiên Minh lạnh lùng nghĩ, đồng thời cũng chú ý tới tòa truyền tông trận kia, chờ xem còn có thể có người truyền tông tới đây hay không.

Hắn nhớ rõ ràng, lúc trước trong đại điện còn có mấy vị tu sĩ Kết Đan kỳ.

Nhất là trong đó còn có Tử Linh tiên tử trên người có vấn đề lớn.

Chỉ cần nàng xuất hiện ở đây, Vạn Thiên Minh không nói hai lời trực tiếp giết chết nàng.

Sau khi đến cửa nội điện này, hắn đã không còn quan tâm đến quan hệ giữa Diệu Âm môn và Tinh Cung nữa.

Trong lúc chính đạo đang thương nghị, hai vị Nguyên Anh bên ma đạo cũng đang mật đàm.

“Man huynh, hiện giờ chính đạo thế lớn, chúng ta có lẽ nên cùng hai vị trưởng lão kia của Tinh Cung liên thủ một phen!” Thanh Dịch cư sĩ truyền âm nói.

“Sao? Người cảm thấy ta không phải là đối thủ của Vạn Thiên Minh?” Man Hồ Tử nghe vậy, nhất thời hỏi thăm không vui.

Thanh Dịch cư sĩ nghe lời ấy thầm mắng trong lòng một tiếng, nhưng ngữ khí vẫn vô cùng hòa nhã, nói: “Vạn Thiên Minh tất nhiên sẽ không phải là đối thủ của Man huynh!”

“Chỉ là, mặc dù là lấy thực lực của Man huynh, muốn thu thập Vạn Thiên Minh, cũng cần một khoảng thời gian rất dài a? Trong thời gian này, ta sẽ bị hai tên Ngụy quân tử khác của chính đạo đánh chết!”

Nghe được những lời này của Thanh Dịch cư sĩ, ngữ khí của Man Hồ Tử cũng hòa hoãn lại một chút, nói: “Người nói không sai, chúng ta nên cân nhắc sẽ liên hợp với phe Tinh Cung!”

“Chẳng qua, người thật sự cảm thấy Kim Ti Tầm của Vạn Thiên Minh có thể kéo được Hư Thiên Đỉnh?” Man Hồ Tử hỏi.

“Ta đối với Vạn Thiên Minh hiểu rõ, nếu không có ba phần nắm chắc, người này nhất định sẽ không thử, nếu hắn đã đến nội điện, điều này nói rõ hắn vẫn có khả năng lớn!”

“Tóm lại, cho dù có một tia khả năng, chúng ta cũng không thể để cho Vạn Thiên Minh đạt được!” Thanh Dịch cư sĩ nói.

“Hắc hắc, hai lão quỷ Tinh Cung đến bây giờ vẫn chưa xuất hiện, chẳng lẽ cũng là đánh chủ ý để chúng ta đánh nhau với Vạn Thiên Minh?” Man Hồ Tử hắc hắc hai tiếng cười lạnh nói.

“Hừ, hai lão già âm hiểm xảo trá này, khẳng định không có ý kiến gì hay ho. Chẳng qua trước khi bọn hắn xuất hiện, chúng ta không thể có xung đột với Vạn Thiên Minh được!”

“Người yên tâm, mặc dù ta rất muốn cùng Vạn Thiên Minh phân cao thấp, nhưng để Tinh Cung chiếm tiện nghi, ta không đồng ý!”

“Tuy nhiên đợi lát nữa nếu hai lão quỷ kia không xuất hiện kia Tinh Cung không xuất hiện thì phải làm sao?” Man Hồ Tử hỏi.

“Không xuất hiện thì chúng ta chỉ có thể liên hợp ba tu sĩ Kết Đan hậu kỳ ở nơi này thôi, nếu không tuyệt đối không có cách nào chống lại bên Vạn Thiên Minh!” Thanh Dịch cư sĩ trầm giọng nói.

“Hắc hắc, lúc trước ta nhìn thấy ánh mắt Vạn Thiên Minh mang theo hung quang nhìn về phía ba người này, chắc hẳn ba người này cũng phát hiện ra điều gì đó!”

“Đừng thấy hiện tại bọn họ rất trấn định, chắc chắn trong lòng đều đang nghĩ làm thế nào để sống sót rời khỏi nơi này, bây giờ người hãy thương nghị với bọn họ một phen!” Man Hồ Tử nói ra.

Thanh Dịch cư sĩ nghe vậy thân sắc khẽ động, cẩn thận quan sát ba gã tu sĩ Kết Đan kỳ kia.

Phát hiện bọn họ mặc dù biểu hiện ra vẻ trấn định, nhưng trên thực tế sắc mặt đã có vài phần trắng bệch.

Hiển nhiên, bọn họ đi theo một đám Nguyên Anh đến nơi đây hơn phân nửa là lành ít dữ nhiều rồi.

Vài tên tu sĩ Kết Đan Kỳ hiện tại có chút hối hận vì sao phải tham lam bảo tàng trong mấy tòa lầu các kia, mà xông vào cửa thứ hai.

Từ khi bọn họ bước vào Băng Hỏa Đạo, đã không còn đường lui.

Đi ra khỏi Băng Hỏa Đạo, nếu như không tiến vào bốn thông đạo kia thì có thể bị trưởng lão Tinh Cung ở lại đó giết chết.

Mà sau khi bước vào bốn đầu thông đạo kia, cũng chỉ có thể đi về phía trước, một đường thông qua Cực Diệu Huyền Cảnh, đi tới nơi này.

Nhưng ở trong này, cũng có thể bị vài tên tu sĩ Nguyên Anh kỳ giết chết.

Hôm nay xem ra, hẳn không rời khỏi Băng Hỏa Đạo, đúng là một tên bại bết.

Đang lúc ba người thấp thỏm bất an thì Thanh Dịch cư sĩ bỗng truyền âm tới...

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, không biết Thanh Dịch cư sĩ nói gì với ba gã tu sĩ Kết Đan kỳ kia, thần sắc ba người dần dần giãn ra.

Một canh giờ trôi qua, đột nhiên một hồi chấn động cực lớn từ trên mặt đất truyền đến.

Nội điện, cũng tức là cửa đá của tòa cự tháp bỗng nhiên chậm rãi mở lên, lộ ra thông đạo đá xanh bên trong.

Đồng thời khi cửa đá nội điện mở ra, bạch quang ở giữa truyền tống trận lóe ra, quang hoa thu vào, trở nên mờ mịt không còn ánh sáng.

Chứng kiến một màn này, tám người ngồi ở chỗ này cơ hồ cùng thời gian, trong mắt tuôn ra tinh quang, động.

Hung quang trong mắt Vạn Thiên Minh chợt lóe, bỗng nhiên hướng về ba gã tu sĩ Kết Đan Kỳ đánh tới.

Mà cùng lúc đó, kim quang toàn thân Man Hồ Tử tăng vọt, mạnh mẽ lao ra chắn trước mặt ba người kia, chặn lại công

kích của Vạn Thiên Minh.

“Àm!”

Hai người giao thủ, chỉ một thoáng nơi đây vang lên một tiếng nổ to lớn, hai đạo thân ảnh đồng thời thối lui.

“Man Hồ Tử, ngươi có ý gì đây?” Vạn Thiên Minh quát to một tiếng, cực kỳ tức giận, con mắt như phun ra lửa.

“Hắc hắc, Vạn Thiên Minh, ngươi gấp gáp như vậy làm gì? Đồ sát đồng đạo vô tội, đây không phải tác phong của người chính đạo các ngươi!” Toàn thân Man Hồ Tử xuất hiện rậm rạp chằng chịt vảy màu vàng, cười lạnh nói.

Thấy một màn như vậy, Vạn Thiên Minh sắc mặt xanh mét, lạnh lùng liếc mắt nhìn ba người.

Hắn lập tức hiểu ý nghĩ của hai vị Nguyên Anh ma đạo.

“Man Hồ Tử, ngươi không sợ người giết chết Tam Dương ẩn nấp trong bọn họ sao?” Vạn Thiên Minh quát hỏi.

“Hắc hắc, cái này không phiền ngươi hao tâm tổn trí rồi, Vạn Thiên Minh, hôm nay ngươi muốn giết bọn hắn, cũng phải xem ta có đồng ý hay không!” Man Hồ Tử một bước cũng không cho.

Nghe được những lời của Man Hồ Tử, ba gã tu sĩ Kết Đan hậu kỳ trên mặt lập tức lộ ra vẻ cảm kích.

Thân là ma đầu Man tộc nổi danh ở Loạn Tinh Hải, hiện tại hẳn đang bảo vệ bọn họ, mà Vạn Thiên Minh thân là trụ cột chính đạo lại muốn giết bọn họ.

Điều này không thể không nói, có chút châm chọc, bởi vì chính đạo luôn luôn ghi rõ bản tâm cần nhân nghĩa của mình.

Bất quá, trong lòng ba người này cũng rõ ràng, hợp tác với Man Hồ Tử và các tu sĩ ma đạo, bất quá chỉ là da thịt với hồ mà thôi.

Man Hồ Tử trong lòng chưa chắc không muốn giết bọn họ, chỉ là hiện tại vướng phải chính đạo thế lớn, song phương không thể không liên hợp lại mà thôi.

Đợi sau khi bọn họ vô dụng, người đầu tiên giết bọn họ chỉ sợ chính là Man Hồ Tử.

Bởi vậy, đối mặt với tình huống như bây giờ, tâm niệm ba gã tu sĩ Kết Đan hậu kỳ này đều nhanh chóng xoay chuyển, kiệt lực suy nghĩ xem nên làm thế nào để sống sót?

Nghĩ tới nghĩ lui, con đường sống duy nhất tựa hồ chính là xông vào trong nội điện!

Trong nội điện, có rất nhiều thạch thất, dựa vào tàn đồ Hư Thiên tàn trong tay, liền có thể tiến vào một gian trong đó.

Mỗi một gian thạch thất, đều có một loại bảo vật, sau khi lấy đi bảo vật này, sẽ bị truyền tống rời khỏi Hư Thiên Điện.

Đây là con đường sống duy nhất, chẳng những có thể chạy trốn mà còn đạt được một bảo vật nữa.

Ánh mắt ba gã tu sĩ Kết Đan hậu kỳ kia lóe lên, một bên đối với Man Hồ Tử và Thanh Dịch cư sĩ lộ ra vẻ mặt cảm kích, vừa nịnh hót vừa truyền âm với nhau, thảo luận làm sao để chạy thoát.

Bọn họ cũng không phải thật tâm muốn ở chỗ này trợ giúp hai người chống cự tu sĩ chính đạo kia.

Một đám người đều có ý giằng co lẫn nhau, Man Hồ Tử đối đầu với Vạn Thiên Minh, Thanh Dịch cư sĩ ánh mắt lạnh lùng giằng co cùng Thiên Ngộ Tử.

Mà ba gã tu sĩ Kết Đan hậu kỳ kia thì đang giằng co cùng lão giả giống như lão nông kia.

Dựa theo lời nói của Thanh Dịch cư sĩ trước đó, lấy thực lực ba người bọn họ, là có thể ngăn cản lão nông kia.

Chỉ là liệu có thể ngăn trở được hay không, trong lòng ba người này không nắm chắc. Bọn hắn đối với tu sĩ Nguyên Anh rốt cuộc mạnh bao nhiêu, cũng không có ai rõ ràng nhận thức được.

“Man Hồ Tử, ngươi đã khẳng khẳng muốn bảo vệ ba người nọ, cũng đừng trách Vạn mỗ không khách khí, dù sao hai người Tinh Cung kia cũng không tới, một khi đã như vậy, chúng ta ở chỗ này phân cao thấp đi!” Vạn Thiên Minh lạnh lùng nói.

“Ha ha, được, Vạn Thiên Minh, ta đã sớm muốn thử uy lực Thiên La Chân công của ngươi, đến đây nào!”

Man Hồ Tử gầm lên giận dữ, đột nhiên, thân hình bỗng tăng vọt lên rất nhiều, trở nên cường tráng vô cùng, toàn thân đều là vảy màu vàng, chi chít chằng chịt, tựa như Yêu thần vậy.

Vạn Thiên Minh thần sắc lạnh lùng, song chưởng ở trước ngực đối kích, lập tức toàn thân dấy lên ngọn lửa màu tím hùng hực, trong nháy mắt cả người hắn hóa thành một người lửa màu tím, vọt tới Man Hồ Tử.

Mà chung quanh thân thể Man Hồ Tử bỗng nhiên xuất hiện vài dải ánh sáng màu bạc, xoay quanh bay múa, như mộng như ảo, phiêu hốt bất định.

Những dải ánh sáng màu bạc này ngăn cản Hoả Long màu tím do Vạn Thiên Chí Thiên La Chân Công biến thành, khiến nó không cách nào tới gần.

Hiển nhiên, Thiên Ma Công của Man Hồ Tử tuy rằng xưng là phòng ngự đệ nhất Loạn Tinh Hải, nhưng để hắn dùng công

pháp của mình chống đỡ chân hoả của Vạn Thiên Minh, hẳn tuyệt đối sẽ không làm ra việc ngu xuẩn như vậy.

Hai vị Nguyên Anh trung kỳ tu sĩ đánh nhau, những người còn lại tự nhiên cũng không có khả năng nhìn như vậy.

Hai tay áo Thanh Dịch cư sĩ hất lên, chỉ một thoáng mấy trăm quang đoàn màu xanh to bằng nắm tay từ trong tay áo bay ra ngoài.

Đây đúng là mấy trăm con Thanh Cúc Điều, sau khi những con Thanh Cúc Điều này bay ra ngoài, lập tức vỗ cánh bay về phía Thiên Ngô Tử.

Thiên Ngô Tử thấy cảnh này chỉ cười lạnh, bên hông lóe lên ánh sáng, hắn phóng ra một con rùa kỳ dị hơi mờ.

“Ly Quy?!” Nhìn thấy một màn này, Thanh Dịch cư sĩ nhất thời kinh hô một tiếng.

“Không ngờ ngươi lại mượn được Ly Quy của Thiên Duyên tử lão quỷ kia?” Sắc mặt của hắn lập tức có chút khó coi.

Con linh thú Ly Quy này, so với đám Thanh Cúc Điều của mình lợi hại hơn nhiều lắm.

Thiên Ngô Tử cười hắc hắc, giơ tay gõ lên mai rùa một cái, nhất thời đôi mắt nhỏ màu xanh biếc của cự quy lóe lên hung quang, miệng rùa hé ra, chỉ một thoáng hàn khí trắng như tuyết ợp trời ợp đất lao ra.

Như là sóng to gió lớn màu trắng cuộn cuộn hướng quần điều màu xanh vọt tới phía đối diện.

Mà đám Thanh Cúc Điều cũng không cam lòng yếu thế, nhao nhao mở miệng, phun ra từng ngọn lửa màu xanh hết sức nhỏ, nhanh chóng hội tụ thành một cột lửa màu xanh cực lớn, cùng hàn khí màu trắng va chạm với nhau.

Trong lúc nhất thời, giằng co khó phân thắng bại.

Hiển nhiên, hai người này đều là người tiếc thân, mặc dù đánh nhau cũng không xông lên cứng đối cứng, mà thả linh thú công kích lẫn nhau trước.

Cái này cùng Vạn Thiên Minh bên kia chém giết hung ác với Man Hồ Tử tạo thành sự đối lập rõ ràng, thoạt nhìn hai người

này có loại cảm giác như vuốt cá.

Một bên khác, lão giả gầy ốm bộ dạng như lão nông kia, đột nhiên lật tay một cái, giữa ngón tay xuất hiện một cánh liễu xanh biếc ướt át.

Hắn nhẹ nhàng huy động cánh liễu kia một cái, vô số ảo ảnh màu xanh lá từ trên thân nó bắn ra từng vòng từng vòng, phạm vi hơn mười trượng lập tức xanh um tươi tốt một mảng lớn, phảng phất biến thành hải dương xanh biếc.

Ba gã Kết Đan Tu Sĩ kia bị mảnh hải dương màu xanh lá này vây quanh, vô số màu xanh lá nhỏ bé từ trong đó bắn ra, hoặc là mềm dẻo không gì sánh được, muốn cuốn lấy bọn họ, hoặc là bén nhọn như mũi tên, phảng phất có thể chặt đứt hết thảy.

Vừa giao thủ, ba gã tu sĩ Kết Đan lập tức rơi xuống hạ phong, chỉ có thể dựa vào pháp bảo của mình đau khổ chống đỡ.

Mà lão nông kia thoát nhìn cũng không hề hoảng hốt, rất có loại chậm rãi thành thạo kiên nhẫn, chậm rãi dùng sợi tơ màu xanh lục bao vây bọn họ.

Man Hồ Tử chiến đấu càng lúc càng kịch liệt với Vạn Thiên Minh, trên tay Man Hồ Tử chẳng biết từ lúc nào đã xuất hiện thêm một đôi găng tay sắt đen nhánh.

Thuần bài này tạo hình dữ tợn đáng sợ, phía trên tràn đầy gai nhọn dài vài tấc.

Mà Vạn Thiên Minh thì vung ra một thanh kiếm lớn màu tím, chém mạnh về phía Man Hồ Tử.

Đồng thời toàn thân hỏa diễm màu tím ngưng tụ thành hai con hỏa long, bay múa vây quanh Man Hồ Tử, muốn tìm ra sơ hở của quang mang màu bạc kia.

Man Hồ Tử không ngừng vung quyền, đánh văng cự kiếm màu tím cùng hỏa long ra, giữa hai người chiến đấu thanh thế to lớn, khiến cho mấy người còn lại không ngừng rời khỏi vị trí, rời xa bọn họ.

Đánh được một lúc, trong lòng ba gã tu sĩ Kết Đan kia dần dần nổi lên nghi ngờ.

Những tu sĩ Nguyên Anh này nhìn qua đánh nhau hung ác không gì sánh được, pháp bảo bay loạn, bí thuật thi triển điên

cuồng, nhưng bọn hắn lại có cảm giác không giống như đang đấu sinh tử, mà giống như đang tỷ thí võ đấu võ với nhau.

Một chút việc tàn nhẫn cũng không có.

Chẳng lẽ đây là chiến đấu giữa các tu sĩ Nguyên Anh Kỳ?

Đang lúc ba người kinh nghi không thôi, đột nhiên, một sợi tơ màu xanh lục chẳng biết từ lúc nào thành linh toát ra, bắn mạnh ra, lập tức xuyên qua vòng bảo hộ của một vị tu sĩ Kết Đan.

“A!

!”

Một tiếng kêu thê lương thảm thiết, vô số sợi tơ màu xanh lá chen chúc đến, xông lên, trong khoảnh khắc bao vây tên tu sĩ Kết Đan kia lại.

Sau khi tiếng kêu thảm thiết dừng lại, ti tuyến thối lui, tên Kết Đan Tu Sĩ này hai mắt vô thần ngã trên mặt đất.

Chứng kiến một màn này, hai gã Kết Đan Tu Sĩ còn lại sợ tới mức sắc mặt đại biến, trắng bệch vô cùng.

Vốn là ba người chống lại lão nông này thì đã rất gian nan rồi, hiện tại lại bị giết một người, kế tiếp làm sao có thể chống cự đây?

Trong nháy mắt, trong lòng hai người liền xuất hiện ý định chạy trốn.

Nhìn thấy một màn này, Thanh Dịch cư sĩ nhíu mày, thậm chí mắng ba người này sao lại vô ích như vậy?

“Man huynh, mấy tên Kết Đan này sớm muộn sẽ bị giết sạch, chúng ta phải nghĩ biện pháp khác!” Hắn vừa chiến đấu vừa truyền âm với Thiên Ngộ Tử.

Man Hồ Tử lập tức nói: “Chúng ta trước lui vào nội điện, nhóm Vạn Thiên Minh vội vã lấy Hư Thiên Đỉnh, sẽ không dây dưa với chúng ta!”

“Được, ta sẽ ổn định bọn chúng trước đã!” Thanh Dịch cư sĩ đáp lại.

“Hai vị, kiên trì thêm chút nữa, chờ Man huynh dùng ra một loại bí thuật, sau khi tạm thời bức lui bọn họ, chúng ta lập tức lui vào trong nội điện!” Thanh Dịch cư sĩ truyền âm đúng lúc truyền đến.

Nghe nói như thế, hai gã Kết Đan Tu Sĩ nhất thời trong lòng an tâm, vội vàng thả ra càng nhiều pháp bảo đem át chủ bài ra từng cái, chỉ cầu có thể ngăn cản một lát.

Mà lúc này, Thanh Dịch cư sĩ cùng Man Hồ Tử nhìn nhau, lập tức Man Hồ Tử điên cuồng hét lên một tiếng, vô số quyền đem tử sắc cự kiếm cùng tử sắc hỏa long đập bay.

Sau đó, thân hình nhanh chóng lui lại, vèo, lập tức bay vào bên trong cự tháp.

Thanh Dịch cư sĩ cơ hồ là đồng thời triệu hồi mấy trăm con Thanh Cúc Điều kia, cũng bay vào bên trong cự tháp.

Hai người trong chớp mắt đã biến mất không thấy nữa, điều này làm cho hai gã Kết Đan tu sĩ thấy vậy sửng sốt.

Vạn Thiên Minh hừ lạnh một tiếng, vung tay lên, hai con hỏa long màu tím nhào tới, nhắm về phía hai gã Kết Đan Tu Sĩ.

Hai người kia trong chớp mắt bị hỏa long cắn nuốt, thiêu đốt không còn một mảnh.

“Vạn huynh, chúng ta có đuổi theo không?” Thiên Ngộ Tử cùng lão nông hội tụ đến bên cạnh Vạn Thiên Minh, hỏi.

“Không vội, chờ chúng ta lấy Hư Thiên đỉnh, sớm muộn sẽ đụng phải hai người kia, đến lúc đó đối phó với bọn chúng cũng không muộn!” Mặt Vạn Thiên Minh âm trầm nói ra.

Hắn nhìn ba gã Kết Đan đã chết bên này, thần sắc có chút hoài nghi.

Chẳng lẽ dự cảm của mình sai rồi, người giết chết Tam Dương lão ma kia không lẫn vào trong tu sĩ Kết Đan kỳ, mà là bị Tam Dương lão ma lừa chết?

Hay là, người kia cuối cùng vẫn lựa chọn không tiến vào cửa thứ ba?

Nhưng mà, loại nhân vật như vậy nếu đã tới bên ngoài nội điện rồi thì làm sao không tiến vào xem một chút chứ?

Vạn Thiên Minh nhớ lại tên tu sĩ Kết Đan kia ngồi trên ghế đá không nhúc nhích giống như Tử Linh.

Hiện tại hẳn lại có chút hoài nghi tu sĩ Kết Đan kia có vấn đề.

Chỉ là, bọn họ ở lại nơi đó làm gì?

Vô số câu hỏi xuất hiện trong lòng Vạn Thiên Minh, trong lòng hắn thủy chung có một loại cảm giác bất an.

Nhưng bất luận hắn nghĩ thế nào, cũng nghĩ không thông.

Trong lúc nhất thời, hắn có chút hối hận, lúc trước không nên cố kỵ hai vị trưởng lão kia của Tinh Cung, hắn là trực tiếp ra tay với Tử Linh.

Nói không chừng có thể bức người kia ra ngoài.

Cho dù không bức ra được, nhưng giết chết một Tử Linh, đối với môn chủ Vạn Pháp môn như hắn cũng không tính là gì.

“Mà thôi, có lẽ là ta suy nghĩ nhiều, người nọ chết rồi, chúng ta đi thôi!” Vạn Thiên Minh nói với hai người bên cạnh.

Ba người cùng đi vào bên trong thạch tháp to lớn kia, rất nhanh biến mất không thấy gì nữa.

Đợi đến khi đám chính đạo rời đi, nơi đây triệt để yên tĩnh trở lại.

Như thế một mực qua hồi lâu, đột nhiên truyền tống trận vốn đang ảm đạm lại lần nữa phát ra bạch quang chói mắt.

Tiếp theo, hai bóng người xuất hiện song song với nhau.

Đó chính là Diệp Trường Sinh và Tử Linh.

Nhìn thoáng qua cảnh vật chung quanh, Tử Linh tự nhiên cười nói:

“Mặc cho mấy lão quái vật chính ma này có gian xảo như thế nào đi nữa, cũng tuyệt đối không thể tưởng tượng được Diệp trưởng lão dễ dàng giết chết hai người Tinh Cung kia, từ chỗ bọn chúng suu hồn được phương pháp không chế cấm chế truyền tống!”

“Đi thôi, sau đây cứ theo thương lượng trước đó, ngươi đi lấy Linh Nhũ vạn năm kia, ta đối phó với những Nguyên Anh chính ma này!” Diệp Trường Sinh cười dữ tợn nói.

Tử Linh nhẹ nhàng gật đầu, lập tức hai người hóa thành hai đạo lưu quang, bay vào trong toà cự tháp kia.

Trước mắt Diệp Trường Sinh xuất hiện rất nhiều lối vào, những cửa vào này không biết dẫn tới nơi nào.

Nơi này là một chỗ cùng loại với mê cung, từng đầu thông đạo đá xanh chằng chịt đan xen, cao lớn dày đặc, cùng đi qua mỗi ngã tư đường, đều có thể nhìn thấy một cánh cửa đá khắc phù văn kỳ quái.

Những cửa đá này lớn nhỏ giống nhau, dài hơn mười trượng, hình vuông.

Trên cửa đá lóe ra linh quang nhàn nhạt, vừa nhìn đã biết có cấm chế gì đó ở bên trên.

Mà có cửa đá, lại có Linh quang âm đạm, tựa hồ cấm chế đã bị phá vỡ.

Ánh mắt Diệp Trường Sinh đảo qua những cửa đá này, không hề dừng lại, một mực đi thẳng về phía trước.

Mỗi cửa đá lóe ra linh quang đều có chứa một kiện bảo vật, dựa vào một tấm Hư Thiên tàn đồ liền có thể tiến vào bên trong, thu lấy đồ vật bên trong.

Đồng thời cũng được truyền tống ra ngoài.

Những thứ linh quang kia âm đạm, chính là đã bị người lấy đi bảo vật.

Bảo vật bên trong cửa đá tầng thứ nhất đối với tu sĩ Nguyên Anh như hấn mà nói, không tính là thứ gì tốt cả.

Nhưng đối với tu sĩ Kết Đan Kỳ, đây lại là bảo vật vô cùng trân quý, có được một món sẽ được lợi vô cùng.

Căn cứ vào ký ức của hai vị trưởng lão Tinh Cung, Diệp Trường Sinh quen thuộc chọn một con đường đi xuyên qua mê cung này.

Tử Linh đã cùng hấn tách ra, dựa theo địa đồ chỉ dẫn, đi tìm gian thạch thất vạn niên linh nhũ kia.

Một đường đi về phía trước, xuyên qua mấy cái ngã ba, một âm thanh nặng nề vang lên.

Sau đó, thanh âm này liên tiếp vang lên, tới gần dường như có vật to lớn nào đó đang đi tới.

Thần sắc Diệp Trường Sinh không thay đổi, thân hình bỗng nhiên lóe lên, thanh quang hiện lên, hấn biến mất.

Sau một khắc, phía trước truyền đến một tiếng nổ vang.

Một con rối cơ quan bị một quyền của Diệp Trường Sinh đánh nát.

Khôi lỗi thủ vệ nơi đây thực lực rất mạnh, đối với Nguyên Anh Sơ Kỳ tu sĩ cũng có thể tạo thành uy hiếp nhất định.

Cũng may nơi Tử Linh muốn đi có khôi lỗi thủ vệ, bằng không Diệp Trường Sinh thật đúng là không yên tâm để cho Tử Linh đi một mình.

Diệp Trường Sinh rất nhanh đi xuyên qua từng đầu thông đạo, liên tiếp phá vỡ mấy đầu Khôi Lỗi thủ vệ, tới trước một ngã tư đường.

Nơi này xuất hiện một tòa truyền tống trận cỡ nhỏ, trên đó tản ra ánh huỳnh quang mờ mịt.

“Hai tốp người chính ma kia đều đi trước ta, đã đi qua tầng hai, phải nắm chắc thời gian!” Diệp Trường Sinh trong lòng thầm nghĩ.

Hắn bước lên truyền tống trận, bạch quang lóe lên rồi biến mất, tiến nhập tầng thứ hai.

Khôi lỗi xà vệ cảnh giới thứ hai có thực lực mạnh hơn Khôi lỗi Lang Thủ tầng thứ nhất rất nhiều.

Nhưng trước mặt Diệp Trường Sinh vẫn là một quyền đánh ra.

Nhìn đồng mảnh vỡ khôi lỗi dưới chân, trên mặt Diệp Trường Sinh lộ vẻ tiếc nuối.

Vừa rồi hắn đã thử qua, muốn nhìn xem có thể thông qua thủ đoạn phân tích phục chế được không, rồi phục chế khôi lỗi này cho bản thân sử dụng.

Sự cường đại của loại Khôi Lỗi này, quả thực làm hắn trông mà thèm.

Chưa nói đến Khôi lỗi Xà Vệ ở tầng thứ hai, chỉ cần là loại Khôi Lỗi đầu sói ở tầng thứ nhất.

Chỉ cần bốn năm con là đủ để chống đỡ một vị tu sĩ Nguyên Anh sơ kỳ.

Vì vậy, hắn mới vừa rồi liền áp chế một đầu Khôi Lỗi, đầu tiên là phân tích đối phương, sau đó tiêu phí năm vạn Linh Thạch, phục chế một đầu đi ra.

Kết quả, con Khôi Lỗi này sau khi phục chế xong, vừa mới xuất hiện liền tấn công về phía hắn.

Diệp Trường Sinh không thể không trực tiếp đánh hắn nổ tung.

“Xem ra, những khôi lỗi này khi mới chế tạo, đã khắc họa mệnh lệnh liên quan trong cơ thể, công kích người ngoài tiến vào nơi đây!”

“Còn khi ta đang phân tích phục chế, cũng đã phục chế xong loại mệnh lệnh liên quan đó, cho nên những con rối này vừa phục chế ra liền sẽ công kích ta!”

“Đáng tiếc, ta không hiểu chút gì về khôi lỗi, nếu đổi lại Đại Diễn thần quân là khôi lỗi tông sư, có lẽ sẽ nhìn ra điểm mấu chốt để không chế khôi lỗi này!” Diệp Trường Sinh trong lòng thầm nghĩ.

Mặc dù kỹ thuật chế tạo con rối này là kỹ thuật của Linh giới, nhưng nghĩ đến tài nghệ thiên phú của Đại Diễn thần quân, hắn là cũng có thể công phá loại kỹ thuật Linh giới này mới đúng.

“Có lẽ trước tiên ta có thể bắt giữ hai con khôi lỗi ở đây, mang ra ngoài chờ sau này gặp được Đại Diễn Thần Quân, xem đối phương có thể phá giải phương pháp không chế của khôi lỗi hay không, sau đó ta lại phục chế số lượng rất nhiều...” Diệp Trường Sinh trong lòng thầm nghĩ.

Hắn đưa tay nhặt một hòn đá màu xanh biếc trong đồng mảnh vỡ dưới chân lên.

Đây chính là Âm Minh Thú Tinh mà lúc trước hắn lấy được tại Âm Minh Chi Địa, cũng chính là Hòn Thạch.

Đây là vật thiết yếu để chế tạo khôi lỗi cao cấp.

“Có khả năng mệnh lệnh khổng chế con rồi viết trong loại Hồn Thạch này, dù sao, chỗ đặc thù nhất trên dưới của con khôỉ lỗi chính là Hồn Thạch này!” Diệp Trường Sinh trong lòng thâm nghĩ.

Nhìn thoáng qua tài liệu khôỉ lỗi, hần suy nghĩ một chút, đem thu vào trong túi trữ vật.

Mặc dù mấy thứ này đối với hần là đồ rách nát, nhưng đối với người nghiên cứu khôỉ lỗi, hần là vô cùng quý giá.

Tiếp tục đi về phía trước, Diệp Trường Sinh rất nhanh đã lên đến tầng thứ ba.

Thần thức khổng lồ phát ra ngoài, hần lập tức thấy được Man Hồ Tử và Thanh Dịch cư sĩ đang chiến đấu với một con Khôỉ Lỗi.

Trên mặt lộ ra vẻ vui mừng, Diệp Trường Sinh lâm bảm nói: “Cuối cùng cũng đuổi kịp các ngươi!”

Ba người Vạn Thiên Minh lần này đến Hư Thiên Điện đã chuẩn bị đầy đủ, bọn họ chẳng những có loại trùng khác có thể kéo Hư Thiên Đỉnh, mà còn chuẩn bị để né qua thủ vệ.

Bởi vậy, bọn họ nhanh chóng xuyên qua bốn tầng Hư Thiên Điện, đến tầng thứ năm.

Mà bọn Man Hồ Tử cũng không có may mắn như vậy, bọn họ chỉ có thể chiến đấu trực diện với đám Khôỉ Lỗi thủ vệ kia, một đường đi tới, đã đánh nát không ít Khôỉ Lỗi thủ vệ.

Kể từ đó, tốc độ tự nhiên chậm hơn rất nhiều, vì thế đã bị Diệp Trường Sinh đuổi kịp.

“Àm!”

Một tiếng nổ vang lên, Man Hồ Tử một quyền đánh nát con khôỉ lỗi thủ vệ này.

Sắc mặt hần có chút âm trầm khó coi.

Đây là lần đầu tiên hần tới nội điện Hư Thiên điện, không nghĩ tới những khôỉ lỗi này lại khó chơi như vậy.

Cái kia hai tầng trước còn dễ nói, tầng thứ ba này quả thực làm cho hần cùng Thanh Dịch cư sĩ một phen động tay chân.

“Rốt cuộc cũng giải quyết được gia hỏa này, phía trước hẳn là chỗ Truyền Tống Trận rồi!” Thanh Dịch cư sĩ thở phào nhẹ nhõm, vừa cười vừa nói.

“Những người Vạn Thiên Minh này chạy cũng quá nhanh rồi!” Man Hồ Tử sắc mặt âm trầm nói.

Lúc ở tầng thứ nhất, thần thức của bọn họ còn có thể nhìn thấy ba người Vạn Thiên Minh.

Nhưng sau đến tầng thứ hai, liền hoàn toàn mất đi bóng dáng ba người Vạn Thiên Minh.

Hiện tại, ở tầng thứ ba này trì hoãn thời gian lâu như vậy, vạn Thiên Minh bọn họ đã đến tầng thứ năm, vậy phải làm sao đây?

Man Hồ Tử trong lòng có chút lo âu.

Thanh Dịch cư sĩ cười ha hả, nói: “Man huynh không cần lo lắng, Kim Ti Tầm kia có thể kéo được Hư Thiên đỉnh hay không thì chưa chắc!”

“Cho dù có thể kéo ra được, thì cũng đủ cho chúng ta chạy tới nơi rồi!”

“Chúng ta chỉ cần giết chết hai con Kim Ti Tầm là được, nhưng ngàn vạn lần không thể để cho Vạn Thiên Minh thật sự kéo hẳn ra!” Thanh Dịch cư sĩ cười nói.

Hắn biết với thực lực của bên ma đạo, bây giờ hẳn không phải đối thủ của bên chính đạo.

Bởi vậy mục đích chuyến đi này của bọn họ chính là phá hoại, không cho chính đạo đạt được Hư Thiên đỉnh.

Mặc dù nói mọi người là thành viên Nghịch Tinh Minh, đã sớm liên hợp lại với nhau.

Nhưng loại liên hợp này chỉ giới hạn trong việc nhắm vào Tinh Cung, quan hệ giữa ma đạo và chính đạo còn chưa tới mức ngồi yên nhìn đối phương đạt được Hư Thiên Đỉnh.

“Hừ, đừng nói là kéo Hư Thiên đỉnh ra, cho dù là cạy được Hư Thiên đỉnh, đạt được Bồ Thiên đan cũng không được, lần này chúng ta phải nhanh chóng ra tay!” Man Hồ Tử lạnh lùng nói.

Nếu như Bồ Thiên đàn thật sự có lợi hại như trong truyền thuyết vậy, thì hẳn tuyệt đối sẽ không ngồi nhìn Vạn Thiên Minh đạt được thứ này.

Tốt nhất là mau chóng xử lý Kim Ti Tầm!

“Đi thôi, chúng ta mau chóng lên tầng thứ tư, Kim Mao khôi lỗi ở đó khó đối phó hơn!” Thanh Dịch cư sĩ vừa cười vừa nói.

Sắc mặt Man Hồ Tử âm trầm gật đầu, dần dần bước về phía trước.

Thanh Dịch cư sĩ theo sát phía sau, vừa đi được hai bước, Man Hồ Tử bỗng nhiên điên cuồng hét lên một tiếng, xoay người lại.

Thanh Dịch cư sĩ trong lòng kinh hãi, còn chưa kịp phản ứng Man Hồ Tử muốn làm gì thì.

Đột nhiên, sau lưng hắn loé lên ánh sáng màu xanh, một bóng người trống rỗng xuất hiện, đánh một quyền về phía đầu của hắn.

“Muốn chết!”

Gầm lên giận dữ, Man Hồ Tử toàn thân lóe ra kim quang, cả người tựa như một vị Yêu Thần mãnh liệt lao về phía bóng người màu xanh kia.

“Phanh!”

Một quyền của Man Hồ Tử nện lên thân ảnh màu xanh kia, mà một quyền của đối phương lại nện lên đầu Thanh Dịch cư sĩ.

Sau khi trúng một quyền của Man Hồ Tử, thân ảnh màu xanh chỉ lay động hai cái, bộ dáng hoàn toàn không thèm để ý.

Hơn nữa còn có một lượng lớn kim sắc lôi quang từ trên người hắn phóng ra, phóng tới Man Hồ Tử.

Mà cùng lúc đó, một quyền của thân ảnh màu xanh trực tiếp đánh nổ đầu Thanh Dịch cư sĩ, ngay cả Nguyên Anh cũng thiếu chút nữa bị nổ tung.

May mà Thanh Dịch cư sĩ phản ứng linh mẫn, sau khi thét lên một tiếng bèn nhón, Nguyên Anh lóe lên một cái rồi biến mất, xuất hiện ở bên ngoài vài chục trượng.

Nhưng thân ảnh màu xanh kia cũng theo đó lóe lên một cái rồi biến mất, xuất hiện phía trước Nguyên Anh của hắn, một chưởng đánh xuống.

Bên phía Man Hồ Tử, vừa đánh ra một quyền, nện lên người đối phương, lại thấy đối phương hoàn toàn không bị lay động, trong lòng đang kinh ngạc.

Sau đó liền thấy đạo thân ảnh kia loé lên ánh sáng màu xanh, lập tức biến mất.

Thầm nghĩ một tiếng không tốt, Man Hồ Tử xoay người sang chỗ khác, lập tức thấy được đạo thân ảnh kia đã đem Nguyên Anh Thanh Dịch cư sĩ nắm trong tay.

“Phanh!”

Bàn tay nắm lại, người nọ bóp nát Nguyên Anh của Thanh Dịch cư sĩ không chút lưu tình.

Vừa đôi mắt đã giết chết một vị tu sĩ Nguyên Anh sơ kỳ, mặc dù là bởi đánh lén, nhưng phân chiến lực này vẫn làm cho Man Hồ Tử kinh hồn táng đảm.

Đặc biệt là, một quyền vừa nẩy của mình nện thẳng lên trên người đối phương thế nhưng lại không thể đánh lui đối phương được.

Cảnh tượng này lập tức khiến tâm tình Man Hồ Tử nguội lạnh một nửa.

Sau khi kiến thức được thủ đoạn dứt khoát lưu loát của Diệp Trường Sinh, Man Hồ Tử lập tức biết mình không phải là đối thủ của người này.

Thủ đoạn của người này đã đạt đến cấp độ Nguyên Anh hậu kỳ đại tu sĩ.

Có lẽ, Tam Dương thượng nhân chính là bị người này giết chết, dự cảm của Vạn Thiên Minh là đúng.

Chỉ là, không biết người này làm thế nào che giấu được sự dò xét của bọn hắn, trà trộn vào đây.

Nhưng bây giờ không phải thời điểm đặc biệt chuyện này, Man Hồ Tử điên cuồng hét một tiếng, lập tức xoay người hướng Truyền Tống Trận xa xa bay nhào vào.

Hắn cũng không muốn ở đây đánh nhau với người này, mặc dù hắn là người giỏi đấu, nhưng cũng không phải kẻ ngu xuẩn.

Kế sách hiện tại, chỉ có tìm được Vạn Thiên Minh, cùng liên hợp mới có thể tìm được một đường sinh cơ.

Nhưng mà...

Man Hồ Tử vừa bay đi được hơn mười trượng thì trước mắt thanh quang chợt lóe, lập tức một nắm đấm lóe ra hai màu kim thanh hướng hắn đánh tới.

Man Hồ Tử cả người kim quang bạo xạ, cũng đồng thời vung nắm đấm thật lớn nghênh đón.

“Ầm!”

Hai nắm đấm chạm vào nhau, hào quang sáng chói bộc phát ra, tiếng gầm cực lớn quanh quần toàn bộ tầng thứ ba, chấn động khiến vách tường rung lên ong ong.

“Phanh!”

Một tiếng nổ lớn vang lên, Man Hồ Tử bay ngược ra ngoài, va mạnh vào vách tường.

Mà thân ảnh màu xanh kia chỉ lui về sau hai bước, lập tức lại lần nữa lao tới.

Man Hồ Tử trong mắt lộ ra vẻ kinh hãi.

Một quyền vừa rồi, hắn cảm nhận được một loại lực đạo kinh khủng từ trên người đối phương, vậy mà lực lượng còn mạnh hơn cả lực lượng tu luyện Thiên Ma công của hắn.

Thật sự là khó mà tin nổi.

Một quyền vừa nãy của hai người chính là sự so đấu của sức mạnh thân thể, có thể so đấu trong loại sức mạnh này thì Thác Thiên Ma Công lại hoàn toàn rơi xuống thế hạ phong.

Như thế xem ra, đối phương tất nhiên cũng tu luyện một môn công pháp luyện thể cực kỳ lợi hại, hơn nữa công pháp luyện thể này còn mạnh hơn nhiều so với Thác Thiên Ma Công của hắn.

Tốc độ quỷ dị gần như thuần di như vậy, lại thêm lực lượng nhục thân cường đại như vậy, đây là quái vật gì?

Man Hồ Tử trong lòng kinh hãi vô cùng, hắn lập tức đứng lên, toàn thân kim quang càng phát ra chói mắt, lân phiến rậm rạp lóe ra hàn quang, làm cho người ta có một loại cảm giác quý dị vô cùng.

Sau một tiếng rống giận dữ, trong mắt Man Hồ Tử bộc phát một đoàn huyết quang, lập tức, cả người hắn đều bị một tầng huyết quang bao phủ.

Sau khi tầng huyết quang này xuất hiện, thân hình của hắn lại lần nữa tăng vọt, trở nên càng cao lớn hơn, đồng thời khí thế cũng càng thêm dày đặc.

Mơ hồ còn mang theo một tia khát máu, cuồng bạo.

Cùng lúc đó, Diệp Trường Sinh lại xuất hiện trước mặt hắn, xuất quyền đánh ra.

“Phanh!”

Man Hồ Tử hai tay đặt ngang ở trước ngực, ngăn được một quyền này, trong tiếng nặng nề vang lên, lui lại mấy bước, nhưng lập tức đứng vững gót chân.

“Cuồng bạo chi thuật?!”

Diệp Trường Sinh nhìn Man Hồ Tử toàn thân được huyết sắc quang mang bao phủ, trong miệng phát ra tiếng thì thào.

Hắn nhận ra bí thuật mà Man Hồ Tử sử dụng.

Cuồng bạo chi thuật là một loại bí thuật ma đạo, sau khi sử dụng sẽ kích phát tiềm lực của người khác, khiến thực lực tăng mạnh.

Nhưng đồng thời, bí thuật dạng này cũng phải trả giá cực lớn, dưới tình huống bình thường, tu sĩ ma đạo cũng sẽ không dễ dàng sử dụng loại bí thuật này.

Hiện tại Man Hồ Tử cũng bị bức đến bất đắc dĩ phải thi triển đạo thuật cuồng bạo này.

Lập tức làm cho thực lực của hắn tăng vọt, hắn vốn đã là người của Nguyên Anh trung kỳ đỉnh phong, hiện tại thi triển đạo bí thuật này, thực lực đã tới mức có thể cùng đại tu sĩ đánh một trận.

Đã cách Diệp Trường Sinh không xa, cho nên hắn chặn được cú đâm vừa rồi của Diệp Trường Sinh, không chật vật như trước.

“Quả nhiên, quyết định tách bọn Man Hồ Tử và Vạn Thiên Minh ra là chính xác, nếu không để cho người này liên hợp cùng Vạn Thiên Minh, ta căn bản không bắt được bọn hắn!”
Diệp Trường Sinh trong lòng nhanh chóng thầm nghĩ.

Mà cùng lúc đó, Man Hồ Tử cũng vọt nhanh tới, cuồng hồng một tiếng, hai nắm đấm của hắn đập mạnh về phía trước.

Xem điệu bộ này, cho dù là yêu thú cấp tám ở nơi này, sợ là cũng bị đập thành một đồng thịt nát.

Diệp Trường Sinh hừ lạnh một tiếng, toàn thân bộc phát ra kim quang vô cùng chói mắt, đè ép cả thanh quang phát ra từ Thanh Linh giáp xuống.

Song quyền đánh ra, một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên, các loại quang mang cuồng thiểm.

Lập tức, một tiếng kêu rên vang lên, Man Hồ Tử bay ngược ra ngoài, nặng nề đập vào vách tường đá, khóe miệng tràn ra huyết dịch đỏ tươi.

Mà Diệp Trường Sinh cũng liên tiếp lùi lại mấy bước, cả người thanh quang lấp lóe, thanh linh giáp đã hóa giải lực lượng khổng lồ của Man Hồ Tử.

Trong mắt Man Hồ Tử huyết quang chợt lóe, vỗ vào túi linh thú bên hông, trước người lập tức xuất hiện một con báo ba mắt.

Con báo ba mắt này vừa xuất hiện đã lập tức mở ra con mắt thứ ba ở giữa, bắn ra một đạo hào quang màu vàng đất, đánh úp về phía Diệp Trường Sinh.

Diệp Trường Sinh cong ngón tay bắn ra một đạo kiếm khí màu tím, đụng vào đạo quang mang này. Sau một khắc, kiếm khí kia trực tiếp đọng lại, tạo thành một thanh kiếm đá, rơi trên mặt đất, vỡ vụn ra.

Linh thú biến dị!

Diệp Trường Sinh sớm đã biết con Tam mục báo này là linh thú biến dị, trong con mắt thứ ba kia lẽ ra phải bắn ra hỏa thuộc tính công kích.

Nhưng bây giờ, lại bắn ra quang mang có thể hóa đá hết thảy.

Man Hồ Tử thả con linh thú này ra, hiển nhiên là muốn mượn sức đối phương, giúp mình một chút.

Nhưng ngay lập tức, Diệp Trường Sinh cũng vỗ túi trữ vật, trong nháy mắt một mảnh trùng vân bay ra ngoài.

Hơn mười vạn con Phệ Kim Trùng xuất hiện, ầm ầm đánh về phía con báo ba mắt.

“Đây là cái gì?”

Man Hồ Tử thấy một đám sâu khổng lồ như vậy, lập tức kinh hô, mà việc này, Diệp Trường Sinh lại nhào tới lần nữa.

Hắn đánh ra một quyền về phía Man Hồ Tử, đồng thời cũng há mồm phun ra một đạo tử sắc hỏa diễm.

Man Hồ Tử thấy thế trong lòng rung mình, căn bản không dám để ngọn lửa màu tím này tới gần người, trên người hắn lập tức bay lên một vòng ánh sáng màu bạc.

Khi hỏa diễm đánh tới, dải sáng màu bạc lập tức bay lượn ngăn trở nó.

Mà đối mặt với một quyền của Diệp Trường Sinh, quang mang trong tay Man Hồ Tử chợt lóe, xuất hiện một tấm thuẫn.

Đây là một tấm thuẫn màu xanh hình tròn, tinh xảo không gì sánh được, ở trung tâm khảm nạm một viên tinh thạch trong suốt, tinh quang bắn ra bốn phía.

Man Hồ Tử cầm thuẫn trong tay nghênh đón một quyền của Diệp Trường Sinh.

“Ầm!”

Sau tiếng nổ vang kịch liệt, Man Hồ Tử không lùi một bước, trong hai tròng mắt lóe ra huyết quang, cầm tấm thuẫn gắt gao chống đỡ công kích của Diệp Trường Sinh.

“Tên Man Hồ Tử này đúng là da dày thịt béo, cứ tiếp tục như vậy, ta phải đánh tới khi nào?” Diệp Trường Sinh thầm nghĩ trong lòng.

Ánh mắt hần chuyển động, mãnh liệt lui ra ngoài, đồng thời trong tay áo loé lên quang mang, một chuỗi vòng cổ khô lâu bay ra.

Đây chính là Ngũ Tử Cốt Ma Chùy lấy được từ chỗ lão ma Tam Dương.

Miệng Diệp Trường Sinh lẩm bẩm, chỉ tay một cái, vòng cổ kia lập tức sụp đổ, năm bộ xương tóc phát ra tiếng như thẻ.

Xương cốt trắng hếu mọc ra, khô lâu hóa thành năm con cốt ma, năm con cốt ma linh hoạt cực kỳ nhanh nhẹn vọt tới vây công Man Hồ Tử.

Uy lực Ngũ Tử Cốt Ma chùy này Diệp Trường Sinh đã từng thấy qua, ngay cả một quyền của hắn cũng không thể đánh nát, thì càng không cần phải nói đến Man Hồ Tử.

Sau khi Ngũ Tử Cốt Ma cuốn lấy Man Hồ Tử, Diệp Trường Sinh lập tức vỗ đầu một cái, một tia sáng hiện lên, Chu Thiên Tinh Thần Kính xuất hiện trong tay.

Tay cầm tấm gương này hướng tới Man Hồ Tử bên kia, sau một khắc, một thanh tiểu kiếm toàn thân thiêu đốt lửa cháy hừng hực xuất hiện.

“Vèo!”

Tiểu kiếm bay nhanh ra, hướng tới Man Hồ Tử.

Man Hồ Tử nổi giận gầm lên một tiếng, vung tám thuấn ngân cản mũi tên bắn tới.

Đồng thời, quyền, cước đều dùng, đánh cho từng Cốt ma nhào lên bay ra ngoài.

“Àm!”

Tiểu kiếm bốc cháy lên ngọn lửa màu tím, lập tức phát ra tiếng leng keng thanh thúy.

Tiểu kiếm vỡ tan, ngọn lửa màu tím hùng hực khuếch tán ra, đốt cháy tám thuấn màu xanh kia.

Nhưng lập tức, trung tâm tám thuấn khối tinh thạch kia loé lên quang mang, trong chớp mắt, tất cả tử sắc hỏa điểm đều biến mất không thấy gì nữa.

Giống như chưa bao giờ xuất hiện vậy.

“Pháp bảo tốt!”

Diệp Trường Sinh thấy cảnh này, ánh mắt lộ ra vẻ kinh ngạc.

Tám khiên màu xanh kia lại có thân hiệu như thế, không thể nghi ngờ, đây là một kiện cổ bảo đỉnh cấp có thể so sánh với pháp bảo Ngũ Tử Cốt Ma chùy.

“Grào!”

Bên trong thông đạo đá xanh này, tiếng rống cuồng bạo không ngừng, Man Hồ Tử thi triển Cuồng Loạn thuật, thần chí cả người rõ ràng trở nên có chút điên cuồng.

Trong hai mắt hấn tràn đầy ánh sáng màu máu, không ngờ hấn cũng không chạy nữa, ngược lại không ngừng lao về phía Diệp Trường Sinh.

Chỉ là, lập tức sẽ bị đám cốt ma kia quán lấy, không cách nào xông tới được.

Đám cốt ma này đang dây dưa, Man Hồ Tử phần nộ không thôi, nhưng hấn lại không có cách nào trực tiếp đánh cho nổ tung, chỉ có thể không ngừng bị cốt ma quấy rối, trong miệng không ngừng phát ra tiếng rống điên cuồng.

“Có tiểu thuần kia ở đây, ta sử dụng Phá Cương tiễn cũng chưa chắc phá được phòng ngự của hần!”

“Đầu tiên phải khiến hần không cách nào dùng tấm thuẫn này phòng ngự!” Diệp Trường Sinh thầm nghĩ trong lòng.

Hần nhanh chóng niệm một đoạn chú ngữ, chỉ một ngón tay, Ngũ Cốt ma lập tức phát sinh biến hóa, thân thể chúng trắng hếu nhanh chóng chuyển động.

Trong chớp mắt, Ngũ Cốt Ma biến thành năm sợi xích bằng xương màu trắng, xích xương bay ra, chỉ một thoáng đã xuất hiện trước mặt Man Hồ Tử.

Cùng lúc đó, thân hình Diệp Trường Sinh lóe lên, xuất hiện ở trước mặt Man Hồ Tử, đánh ra một quyền, hấp dẫn sự chú ý của hần.

Hai tay Man Hồ Tử giờ tấm thuẫn chặn công kích của Diệp Trường Sinh, cùng lúc đó, năm sợi xích trắng hếu cũng bay tới bên cạnh hần.

Hai tay, hai chân, cùng với cái cổ của hần, trong nháy mắt, Man Hồ Tử đã bị năm sợi xích bằng xương quấn lên.

Năm sợi xích xương không ngừng bay về các phương hướng khác nhau, kéo dài thân thể của Man Hồ Tử ra, khiến cho tay chân hần không cách nào cử động được.

Man Hồ Tử cả người kim quang lóe ra, trong miệng không ngừng phát ra tiếng gào thét muốn tránh thoát.

Nhưng pháp lực hùng hậu của Diệp Trường Sinh không ngừng rót vào Ngũ Tử Cốt Ma Chùy, dưới sự gia trì của pháp lực khổng lồ như vậy, Man Hồ Tử căn bản không thể gãy thoát.

“Chỉ có pháp lực hùng hậu như ta mới có thể dùng ngũ tử cốt ma chùy khóa được Man Hồ Tử. Trừ ta ra, cho dù là tu sĩ đỉnh phong Tam Dương Thượng Nhân trung kỳ cũng khó có thể vây khốn gia hỏa này!” Diệp Trường Sinh nhìn Man Hồ Tử kia không ngừng giãy dụa thầm nghĩ.

Trong tay gã loé lên xích quang, xuất hiện một mũi tên nhỏ màu đỏ.

Đây chính là Phá Tiêm Tiễn lấy được từ chỗ Tam Dương Thượng Nhân.

Pháp lực của Diệp Trường Sinh cuộn cuộn không ngừng rót vào trong Phá Cương tiễn, nhất thời, trên thân mũi tên nhỏ này lóe lên linh quang màu đỏ.

Dưới pháp lực khổng lồ gia trì, mũi tên Phá Cương lập tức lóng lánh quang mang lợi hại, lơ lửng bay lên.

Diệp Trường Sinh chỉ tay một cái, nhất thời, vèo một tiếng, mũi tên nhọn phá không bay tới, chớp mắt đã bay tới trước mặt Man Hồ Tử.

“Grào!”

Man Hồ Tử tựa hồ đã nhận ra nguy hiểm, phát ra tiếng rống giận kinh thiên động địa, hai chân không ngừng giãy giụa.

Nhưng tất cả đều phí công.

“Xoẹt!”

Âm thanh xuyên thấu huyết nhục truyền đến, mũi tên nát của Man Hồ Tử đâm thủng một mảng lân phiến nhỏ trên trán, xuyên thủng xương sọ của hắn, tạo thành một lỗ máu ở giữa mi tâm.

Nguyên Anh giấu trong mi tâm, cũng bị mũi tên này bắn trúng, trong nháy mắt bị đâm xuyên.

Thanh âm cuồng hồng của Man Hồ Tử im bất dừng lại, linh quang màu vàng lóe ra toàn thân lập tức tối sầm lại, lân phiến rút trở về, cả người âm âm rơi trên mặt đất.

Diệp Trường Sinh vẫy tay một cái, Ngũ Tử Cốt Ma Chùy và mũi tên nát đều trở lại trong tay áo hắn, sau đó đi tới nhặt tám thuẩn trên người Man Hồ Tử lên.

“Thiên Tinh Thuẩn!” Diệp Trường Sinh nhìn tám thuẩn màu xanh, lâm bảm nói.

Trước kia hắn đã nghe nói qua Cổ Bảo của Man Hồ Tử, đây là một kiện pháp bảo phòng ngự đứng đầu.

Bộ dáng so với Thanh linh giáp cũng chỉ kém một chút!

Trong phương diện phòng ngự, ngoại trừ đại tu sĩ Man Hồ Tử thì không ai có thể phá nổi cái mai rùa này.

Cẩn thận đánh giá Thiên Tinh Thuần vài lần, sau đó Diệp Trường Sinh thu vào túi trữ vật.

Sau đó, hắn cũng lấy xuống túi trữ vật của Man Hồ Tử, nhìn nhìn thân thể này, thầm nghĩ: “Đối với những người tu luyện công pháp ma đạo mà nói, có thể nói đây là luyện thi đỉnh cấp!”

Nhớ lại chuyện cũ, Lục Đạo Cực Thánh là vì muốn thân thể của Man Hồ Tử mà nổi lên xung đột với Man Hồ Tử, thiếu chút nữa đã giết chết hắn.

Bây giờ, cỗ thi thể này cứ đặt trước mặt Diệp Trường Sinh như vậy.

Bất quá, hắn cũng không có tâm tư đi luyện thi làm gì.

Phóng ra một ngọn lửa màu tím đem thi thể này thiêu huỷ, Diệp Trường Sinh vẫy tay, đem đám Phệ Kim Trùng biến dị đã thôn phệ sạch sẽ linh thú thu về.

Sau đó hắn hướng lên tầng bốn đi tới.

Trong nội điện tầng thứ năm, ba gã tu sĩ Nguyên Anh xuất hiện ở đây, nhìn tòa cao thai trước mắt rồi thấp giọng thương nghị cái gì đó.

Ba người này chính là ba người nhóm Khôi Lỗi thủ vệ một đường đã nhanh chóng chạy tới đây.

Nhìn tòa đài cao hơn ba mươi trượng, cùng với màn hào quang trên đài cao kia, ánh mắt ba người Vạn Thiên Minh lộ ra vẻ nóng bỏng.

Sau khi nói chuyện một lát, rất nhanh bọn hắn đi về phía trước, leo lên đài cao, đi tới trước lồng sáng kia, Vạn Thiên Minh duỗi tay xé một cái, màn hào quang kia mở ra một lỗ hổng lớn gần trượng.

Ba người lập tức nối đuôi nhau đi vào, đợi đến lúc bọn hắn đi vào, tầng thứ năm nội điện này mới bình tĩnh trở lại.

Ước chừng một lúc lâu sau, nơi này bạch quang lóe lên, thân ảnh Diệp Trường Sinh xuất hiện ở đây.

“Khôi lỗi lông vàng bốn tầng thật đúng là phiền toái, thực lực có thể so với tu sĩ Nguyên Anh trung kỳ!” Diệp Trường Sinh

nhìn thoáng qua tình huống chung quanh, trong lòng thầm nghĩ.

Sau khi giết chết Man Hồ Tử, hắn bước lên tầng thứ tư, sau đó đánh với Khôi Lỗi thủ vệ tầng thứ tư nửa ngày.

Diệp Trường Sinh muốn xử lý con rối này, không phải rất khó, nhưng điều hắn muốn chính là bắt sống nó.

Bởi vậy, phé bỏ một phen công phu lớn.

Bất quá, nghĩ đến những thứ này, trong mắt của hắn cũng hiện lên một tia mừng rỡ.

Khôi Lỗi kia bị hắn bắt được, hơn nữa thông qua bí pháp thu nhỏ cấm chế vào bên trong một cái hộp ngọc.

Đợi đến tương lai gặp được Đại Diễn Thần Quân, có lẽ có thể đem loại Khôi Lỗi này hóa thành bản thân sử dụng.

Một con có thể so với một tu sĩ Nguyên Anh trung kỳ, cái này muốn chế tạo ra một đồng lớn, vậy sẽ được sao?

Diệp Trường Sinh nhìn về phía đài cao, đài cao tên gọi hần là Hàn Minh đài, trong đó chính là Hư Thiên đỉnh và Kiền Lam Băng Diễm.

Trên đài cao hơn ba mươi trượng, phía trên có một màn hào quang màu trắng thật lớn, đó là cấm chế Thiên Cương tráo nổi tiếng thời thượng cổ.

Bên trong màn hào quang màu trắng là lam quang dịu dàng, càng tới gần trung tâm đài cao, hào quang lại càng thịnh.

Mà tại bên cạnh thạch đài thì ngưng kết băng sương thật dày, hàn băng này phản quang phía dưới óng ánh trong suốt, làm cho cao đài nổi bật lên vẻ xinh đẹp dị thường.

Diệp Trường Sinh nhìn thoáng qua đài cao phía sau, ngược lại không vội vã đi lên.

Mà là đi đến phía sau đài cao, nơi này có một vách tường đá xanh cao lớn.

Trên vách tường điêu khắc một ít thượng cổ quái thú đồ họa cùng một ít phù văn, thoạt nhìn không có bất cứ dị thường nào.

Ánh mắt của Diệp Trường Sinh di động, cuối cùng ngừng lại trên một tảng đá xanh.

Trên tảng đá xanh này có điêu khắc một con mắt quái dị màu đỏ như máu có cánh.

Diệp Trường Sinh đi lên phía trước, gõ gõ khối đá xanh này, khước miệng lộ ra một vòng ý cười.

Từ thanh âm có thể nghe ra, phía sau khối đá xanh này là một mảnh trống rỗng, còn có tầng giáp tường khác.

Trên tay Diệp Trường Sinh toát ra kiếm quang, cắt một cái lỗ trên tảng đá xanh này, đưa tay vào, lấy ra một quyển trục từ trong đó.

Vừa mở quyển trục màu vàng ra, bên trên có một hình dáng thô ráp.

Sau khi nhìn mấy lần, hắn lập tức nhận ra đây là cấu tạo của một tấm nội điện tầng năm.

Chính giữa là một đài cao cùng với một cái Tiểu Đỉnh ba chân, có lẽ chính là tượng trưng cho tầng năm Hư Thiên Đỉnh.

Ra ngoài, lại dùng đường nét thô đen phác họa ra từng gian thạch thất, các loại thông đạo.

Trong đó, bên ngoài những đường nét màu đen này còn có một đường nét màu đỏ rõ ràng, vẽ nên một con đường.

Con đường này một mực thông tới một vách tường, trên bản đồ này nhìn thấy phía sau vách tường có một tòa Truyền Tống Trận.

“Đây chính là thạch thất mà Tử Linh đã đi tìm vạn niên linh nhũ!” Diệp Trường Sinh thầm nghĩ trong lòng.

Thu hồi quyền trục, hắn một lần nữa hướng tòa đài cao kia đi tới.

Bên trong cấm chế Thiên Cương Tráo, đám người Vạn Thiên Minh đã thả ra Kim Ti Tầm, hơn nữa còn dùng Thiên Thanh Hoa mạnh mẽ nâng nó lên một tầng, trông cậy vào việc này có thể đem Hư Thiên Đỉnh vớt ra.

Mặc dù không kiếm được nhưng tốt nhất là có thể rung chuyển Hư Thiên Đỉnh, để cho Bồ Thiên Đan bên trong bay ra ngoài.

Diệp Trường Sinh phóng tầm mắt nhìn tới, chỉ thấy lam quang trên đài cao, mắt hoa lên không ngừng, trong lúc lắc lư mơ hồ còn có vài tia kim quang phản xạ ra.

Thấy cảnh này, Diệp Trường Sinh đã biết Vạn Thiên Minh đã tới thời khắc mấu chốt, Kim Ti Tầm có thể rung chuyển được Hư Thiên đỉnh hay không, đây là trong một thời gian ngắn tới đây.

Sau một lát, đột nhiên lam quang cùng kim sắc quang mang bên trong lóe ra, tất cả đều đột nhiên biến mất.

Tất cả đều yên tĩnh trở lại trong nháy mắt, cứ như chưa từng xảy ra chuyện gì vậy.

Vạn Thiên Minh thất bại.

Kim Ti Tầm không cách nào kéo Hư Thiên đỉnh ra được, thậm chí ngay cả rung chuyển Hư Thiên đỉnh cũng khó khăn.

Lần này tất cả chuẩn bị Vạn Thiên Minh làm đều là uổng phí.

“Gần như, đã đến lúc ra tay rồi!” Diệp Trường Sinh thầm nghĩ trong lòng.

Bước về phía trước, hắn đi tới trước cấm chế Thiên Cương tráo màu trắng.

Hắn thò tay xé nó ra, bước vào trong đó.

Một cỗ hàn khí lập tức đập vào mặt, chỗ trung tâm đài cao có một tế đàn loại nhỏ nhô ra, bảy tám đoàn kim quang vây quanh một cái động lớn phát ra lam quang chói mắt.

Hư Thiên đỉnh ở phía bên kia.

Trong kim quang kia là từng con tằm lớn xanh biếc dài vài thước, giờ phút này khí tức chúng nó chính khí uể oải nằm trên mặt đất, không nhúc nhích.

Mà ở bên cạnh tế đàn, có ba người đang đứng thẳng, chính là nhóm người Vạn Thiên Minh.

Nhìn thấy Diệp Trường Sinh xuất hiện ở chỗ này, trên mặt ba người đồng thời lộ ra thần sắc kinh ngạc.

“Ngươi là ai?” Thiên Ngô Tử hét lớn một tiếng, trong mắt tràn đầy kinh hãi.

Trong lòng hắn mơ hồ đoán được điều gì.

Vẻ mặt của Vạn Thiên Minh lập tức trở nên vô cùng âm trầm, sắc mặt vô cùng đáng sợ, cánh tay giấu trong tay áo của hắn run nhẹ nhẹ, lạnh lùng nói: “Chính là ngươi giết chết Tam Dương lão ma?”

“Ngươi cũng không ngu ngốc!” Diệp Trường Sinh cười gằn nói.

“Ngươi đã đến nơi này, nói như vậy thì hai người Man Hồ Tử và Thanh Dịch ở bên ngoài đã chết?” Vạn Thiên Minh hỏi.

“Không sai!”

Diệp Trường Sinh chấp hai tay sau lưng, dáng vẻ thản nhiên tự tại, như hoàn toàn không để bọn họ vào mắt.

Thiên Ngô Tử và lão nông kia liếc nhìn nhau, đều thấy được vẻ kinh hãi trong mắt đối phương.

Ngay cả Man Hồ Tử và Thanh Dịch cư sĩ cũng bị giết, người này chẳng lẽ lại là một đại tu sĩ hậu kỳ?

Nhưng đại tu sĩ căn bản không cách nào tiến vào nơi này?

Hơn nữa, khí tức trên thân người này rõ ràng là Nguyên Anh Sơ Kỳ giống với bọn họ.

Sao lại có chiến lực nghịch thiên như vậy?

“Người rút cuộc là ai, chẳng lẽ là bí mật cao thủ do Tinh Cung bồi dưỡng thành?” Vạn Thiên Minh trầm mặc một lát, hỏi nghi vấn lớn nhất trong lòng mình.

Sau khi Diệp Trường Sinh xuất hiện vừa rồi, trong lòng hắn bỗng nhiên xuất hiện một sự hoài nghi như vậy.

Cũng chỉ có Tinh Cung mới có thể lặng yên không một tiếng động bồi dưỡng ra cao thủ như vậy.

Đồng thời, trước khi bọn họ tiến vào điện đã thấy ánh sáng của truyền tống trận đã tắt, không cách nào truyền tống tới đây được nữa.

Nhưng người này vẫn tiến vào nội điện, điều đó chỉ có thể nói rõ, cấm chế truyền tống nội điện đã bị hắn nắm giữ.

Có thể nắm giữ nội điện truyền tống cấm chế, chỉ có thể là người Tinh Cung.

Bởi vậy, Vạn Thiên Minh hoài nghi người trước mắt là cao thủ của Tinh Cung, cũng không phải là không có đạo lý.

Nếu đúng là như vậy...

Trong lòng Vạn Thiên Minh trầm xuống.

Có cao thủ như vậy liên hợp với hai trưởng lão của Tinh Cung ra tay thì khả năng ba người bọn họ không thoát khỏi nơi này.

“Nếu như Tinh Cung có cao thủ như vậy thì Nghịch Tinh Minh làm sao có thể phản kháng Tinh Cung?” Vạn Thiên Minh thầm nghĩ.

Nghe được nghi vấn của hắn, trên mặt Diệp Trường Sinh lộ ra nụ cười bề ngoài, nói: “Tinh Cung à, ai mà biết được, ha ha!”

Lời nói này của hắn không rõ ràng, lập tức làm cho Vạn Thiên Minh trong lòng giận dữ, thần sắc của hắn âm trầm.

Bỗng nhiên Hàn Giao hét lớn một tiếng: “Hàn Giao!”

Một con tiểu giao màu trắng dài mấy trượng bỗng nhiên xuất hiện, đánh về phía Diệp Trường Sinh.

“Vạn Tam Cô nuôi Hàn Giao sao?” Diệp Trường Sinh nhìn con tiểu giao màu trắng đang xông tới, lâm bẫm nói.

Dám nuôi giao long, ở Loạn Tinh Hải cũng chỉ có đại tu sĩ hậu kỳ như Vạn Tam Cô mới có thể làm ra chuyện như vậy.

Diệp Trường Sinh vỗ túi linh thú, trong nháy mắt một đàn Phệ Kim Trùng bay ra, phân hoá thành hai nhóm.

Một luồng đánh về phía Hàn Giao, một luồng khác bay về phía con Ly Quy do Thiên Ngô Tử thả ra.

“Đây là... Phệ Kim Trùng?” Vạn Thiên Minh nhìn thấy tướng mạo dữ tợn của chúng, trên mặt lập tức lộ ra vẻ kinh hãi.

” Phệ Kim Trùng không phải đã sớm tuyệt diệt từ thời thượng cổ rồi sao?” Trong mắt của hắn mang theo mấy phần không thể tin.

Phệ Kim Trùng đại quy mô như thế, người này như thế nào bồi dưỡng ra?

Đáng tiếc, hiện tại đã không có thời gian cho hắn suy nghĩ nhiều vấn đề như vậy.

Ánh sáng màu xanh lóe lên, Diệp Trường Sinh đã đánh tới.

“Cẩn thận!”

Vạn Thiên Minh hét to một tiếng, cả người bốc cháy lên ngọn lửa màu tím, đồng thời hai tay vỗ mạnh một cái, hai con Hỏa Long màu tím từ trong tay áo bay ra, đánh về phía không gian phía sau thân thể ông lão.

“Xoạt!”

Chỗ đó có một bóng người cả người lấp lánh thanh quang bỗng nhiên xuất hiện, hung hăng một quyền hướng sau gáy lão giả kia đập tới.

Hai con Hỏa Long màu tím đánh tới kia, hấn không để ý chút nào, mặc cho chúng xông về phía mình.

“Vèo! Vèo! Vèo...”

Phía sau ông lão kia đột nhiên mọc ra vô số dây leo xanh biếc, những dây leo này vô cùng chắc chắn, chập chờn, chắn trước nắm đấm của Diệp Trường Sinh.

“Àm!”

Một quyền nện tới, sức mạnh mềm mại không chịu lực, tất cả sức mạnh kinh khủng của Diệp Trường Sinh đều bị những dây leo kia phá tan.

Nhìn thấy một màn này, trong mắt của gã hiện lên một tia trào phúng, bỗng nhiên há miệng phun ra một ngọn lửa màu tím.

Tinh Linh Tử Viêm xuất hiện, vừa tiếp xúc với dây leo xanh biếc kia, liền điên cuồng thiêu đốt lên.

Sắc mặt lão giả đột biến, vội vàng quay người bay ngược ra sau, đồng thời trên tay xuất hiện một Ngọc Tĩnh Bình.

Mà cùng lúc đó, hỏa long vạn sắc cũng đã đụng vào người Diệp Trường Sinh.

Trên người hấn thanh quang chọi lóe, hai đầu Hỏa Long bị ngăn ở bên ngoài, căn bản không thể tới gần hấn.

Chỉ trong giây lát chiến đấu đã tới tình thế như vậy, tu sĩ Nguyên Anh Thiên Ngô Tử còn chưa kịp phản ứng.

Đợi đến khi thấy Diệp Trường Sinh cứng rắn chống đỡ công kích của Vạn Thiên Minh, hơn nữa ép cho lão giả kia bay ngược ra ngoài, trong mắt hấn lại hiện lên vẻ kinh hãi.

Trong lúc nhất thời, lại muốn trực tiếp đem hai người bạn này bỏ chạy.

Nhưng sau khi chứng kiến tốc độ quỷ dị của Diệp Trường Sinh, hấn chung quy vẫn không có hành động ngu xuẩn như vậy.

Hấn thả ra một cây thước ngọc, đánh về phía Diệp Trường Sinh, đồng thời trước người xuất hiện ba cây cờ nhỏ màu xanh, chuyển động quanh người, tạo thành một màn gió, bao phủ hấn vào bên trong.

Lão giả như lão nông kia, trong Ngọc Tịnh Bình bay ra lượng lớn nước đen kịt, nhào về phía mảnh hỏa diễm kia.

Tinh Linh Tử Viêm gặp dòng nước đen kịt này xong, thể lửa lập tức giảm bớt không ít.

Vèo!

Thân hình Diệp Trường Sinh lần thứ hai lóe lên, nhanh chóng xuất hiện trước mặt lão giả, lại đâm ra một quyền, hung hăng đập vào Ngọc Tịnh Bình kia.

Ánh mắt lão giả lộ ra vẻ kinh hãi, tốc độ của Diệp Trường Sinh quá nhanh, lão căn bản không kịp phản ứng.

Ngay cả công kích của hai người Vạn Thiên Minh và Thiên Ngộ Tử căn bản cũng không đuổi kịp Diệp Trường Sinh.

“Phanh!”

Một tiếng nổ vang lên, Ngọc Tịnh Bình trực tiếp bị một quyền của hắn đánh nát.

Đồng thời, trong ống tay áo của một tay khác, một mũi tên nhỏ màu đỏ thẫm bay ra.

“Vèo!”

Tiểu tiên trực tiếp xuyên thấu qua tầng tầng phòng hộ của lão giả, xuyên thủng mi tâm của lão, định giết Nguyên Anh của lão.

Một vị tu sĩ Nguyên Anh sơ kỳ chết đi!

Trong chớp mắt, trong ba người chỉ còn lại có hai người.

Vạn Thiên Minh thấy thế, trong tay xuất hiện một tấm gương, tấm gương lơ lửng, phát ra một tia sáng màu vàng, bao trùm hẳn lại, bỗng nhiên bay thẳng ra ngoài đài cao.

Hắn ta chạy rồi!

Nhìn thấy chiến lực mà Diệp Trường Sinh vừa thể hiện ra, hắn biết cứ tiếp tục ở lại đây, liên thủ cùng Thiên Ngộ Tử sớm muộn gì cũng bị giết chết.

Đã như vậy, không bằng thử chạy trốn.

Tốc độ của Vạn Thiên Minh cực nhanh, trong chớp mắt đã đến trước cấm chế Thiên Cương trảo, mà lúc này, Diệp Trường

Sinh cũng chợt lóe lên rồi biến mất, xuất hiện trước mặt Thiên Ngô Tử.

Hai người đưa ra lựa chọn khác nhau, Vạn Thiên Minh chạy trốn, mà Diệp Trường Sinh lại lựa chọn giết chết Thiên Ngô Tử trước.

Đây cũng chính là hy vọng của Vạn Thiên Minh.

Dùng tính mạng của Thiên Ngô Tử để tranh thủ một đường sinh cơ cho hắn.

“Vạn Thiên Minh!

!”

Thiên Ngô Tử phát ra một tiếng gầm kinh thiên động địa, tức giận tới mức trong mắt như phun ra lửa.

Một quyền của Diệp Trường Sinh đập vào màn gió do ba cây tiểu kỳ hình thành, lập tức lay động tầng vòng phòng hộ này.

“Xoẹt xoẹt!”

Vạn Thiên Minh phá tan cấm chế Thiên Cương tráo, lập tức bay ra khỏi đài cao này. Hắn lóe lên một cái rồi biến mất, bay về phía truyền tống trận thông tới tầng thứ tư.

Đến tầng thứ tư, tìm một gian thạch thất, mượn Hư Thiên tàn đồ tiến vào trong đó, là có thể thoát ra.

Sắc mặt Vạn Thiên Minh cực kỳ âm trầm, cực tốc bay về phía trước, nhưng khi hắn vừa bay đến trước Truyền Tống Trận thì trước mắt chợt lóe lên ánh sáng màu xanh, một thân ảnh xuất hiện.

Diệp Trường Sinh, trong tay Nguyên Anh nắm chặt Thiên Ngô Tử, giống như cười mà không phải cười nhìn Vạn Thiên Minh.

“Phanh!”

Sau một tiếng vang thanh thúy, Nguyên Anh Thiên Ngô Tử bị bóp nát.

Chứng kiến một màn này, trong mắt Vạn Thiên Minh hiện lên vẻ tuyệt vọng.

“Đạo hữu, ngươi thật muốn bức bách như thế sao?” Vạn Thiên Minh vừa sợ vừa giận, lên tiếng hỏi.

“Đã tới tình trạng này rồi, Vạn môn chủ cần gì phải nói như vậy chứ?” Diệp Trường Sinh nhẹ răng cười một tiếng, thân hình lóe lên, xuất hiện trước mặt Vạn Thiên Minh.

Một quyền đánh ra, nện lên màn hào quang màu vàng bao phủ thân thể đối phương.

Màn hào quang kia lóe lên vài cái, chặn công kích của Diệp Trường Sinh lại.

“Ồ?”

Diệp Trường Sinh kinh ngạc nhìn cái lồng ánh sáng kia, lại nhìn về phía tấm gương hai màu huyền hoàng trên tay Vạn Thiên Minh.

“Đây là Huyền Hoàng Kính đại danh đỉnh đỉnh của Vạn Pháp môn các ngươi à?” Diệp Trường Sinh hỏi.

Nếu như làm một loại pháp bảo hình tấm gương ở Loạn Tinh Hải, vậy đứng đầu chính là tám môn kim quang kính đại danh đỉnh đỉnh. Diệp Trường Sinh từng giết chết Ôn Thiên Nhân, chiếm được vật giống như chế tạo ra.

Mà xếp hạng hai, hơn phân nửa chính là Huyền Hoàng Kính này, đây là một trong những pháp bảo nổi danh nhất của Vạn Pháp môn, được Vạn Thiên Minh thân là môn chủ chấp chương.

Huyền Hoàng kính không chỉ có lực phòng ngự phi thường mạnh, ở phương diện công kích cũng rất đáng sợ.

Sinh linh bị pháp bảo này chiếu vào không chỉ lập tức hồn phi phách tán, hơn nữa thân thể sẽ tinh hóa, hình thành trụ đá to lớn.

“Đạo hữu, chỉ cần ngươi tha ta một mạng, ta nguyện phụng đạo hữu làm chủ, ta là môn chủ Vạn Pháp môn, sau này toàn bộ Vạn Pháp môn, thậm chí toàn bộ chính đạo, đều sẽ điều khiển trong tay đạo hữu!” Trong mắt Vạn Thiên Minh lóe lên một tia âm trầm, nói ra.

Nghe lời ấy, Diệp Trường Sinh lập tức cười nhạt thành tiếng.

“Thật sao? Đáng tiếc, Vạn môn chủ của ngươi nguyện ý thần phục, ta không thể tin được ngươi a!”

“Vì để tránh cho sau này bị một vị đại tu sĩ đuổi giết, ngươi vẫn nên chết ở đây đi!” Diệp Trường Sinh đột nhiên nói.

“Ngươi giết Ôn Thiên Nhân đã đắc tội với Lục Đạo Cực Thánh, chẳng lẽ còn muốn đắc tội với người đứng đầu chính đạo ở Loạn Tinh Hải hay sao?” Vạn Thiên Minh phản nộ quát.

“Ồ, ngươi nhận ra ta? Nhưng mà, ngươi chết ở đây, ai biết là ta giết chứ?” Diệp Trường Sinh cười dữ tợn, trong tay xuất hiện mũi tên Phá Cương.

Sắc mặt Vạn Thiên Minh bỗng nhiên âm trầm xuống.

“Tốt! Tốt! Đây là ngươi bức ta đó, cho ngươi kiến thức một chút sự lợi hại của Thiên La chân lôi!”

Vạn Thiên Minh quát một tiếng chói tai, trên mặt lộ vẻ tàn nhẫn.

Hắn vỗ thiên linh cái một mảnh tử quang từ đỉnh đầu phóng ra, lập tức một đứa trẻ lớn hai tác hiện ra, hiện lên phía trên đỉnh đầu cách ba thước.

Đứa trẻ trắng nõn, hai tay đều nắm lấy một viên châu màu tím.

Hắn đem hai viên châu màu tím kia, không chậm trễ chút nào hướng Diệp Trường Sinh ném tới.

Trong mắt của Vạn Thiên Minh lóe lên vẻ lạnh lùng.

Thiên La chân lôi uy lực cực lớn, hấn tự nhận là dù là người như Man Hồ Tử cũng không dám đón đỡ.

Nếu như Diệp Trường Sinh né tránh, hấn lập tức dùng Nguyên Anh ngự kiếm, thuận di qua truyền tống trận rời khỏi.

Có Thiên La chân lôi ngăn cản, hấn có đủ thời gian để truyền tống rời đi.

Chỉ cần có Nguyên Anh chạy thoát, cũng đủ rồi. Nhục thân liền bỏ qua ở chỗ này đi.

Sau khi rời khỏi đây, hấn lập tức tìm kiếm thân thể thích hợp để đoạt xá.

Nếu Diệp Trường Sinh không trốn, vậy bảo hấn ngạnh kháng hai viên Thiên la chân lôi đi!

Hấn nhìn xem có thể chống đỡ được hai viên Thiên La Chân Lôi oanh kích hay không.

Trong mắt Vạn Thiên Minh hiện lên vẻ hung ác, hai viên Thiên La Chân Lôi kia là do hấn hao phí không biết bao nhiêu công lực mới ngưng tụ ra.

Uy lực to lớn, người thường khó có thể tưởng tượng.

Hai khóa Thiên La Chân Lôi rời khỏi lòng bàn tay Vạn Thiên Minh lập tức bạo liệt ra, hóa thành hai đoàn tử sắc quang đoàn to như bánh xe, khí thế hung hăng đánh tới.

Diệp Trường Sinh thấy cảnh này, ánh sáng màu xanh toàn thân tăng vọt, không ngờ lại không né tránh chút nào.

“Ầm!”

Hai luồng quang đoàn màu tím bay tới trước mặt Diệp Trường Sinh, bỗng nhiên nổ tung.

Tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên, truyền tống trận bên này bỗng nhiên xuất hiện một đoàn lôi vân hơn mười trượng, bao phủ lấy Diệp Trường Sinh vào bên trong.

Lôi điện màu tím lấp lánh trong lôi vân, nổ vang, ánh chớp chói mắt đan xen vào nhau, tựa như thiên phạt hàng lâm, Lôi Thần giáng thế!

Thiên La chân lôi có uy danh to lớn như vậy, không phải là tùy tiện nói chơi.

Nhưng mà...

Đang lúc Vạn Thiên Minh suy đoán trong lòng, tình huống bên trong lôi đoàn kia thế nào thì hần bỗng nhiên nhìn thấy, một đạo quang mang màu đỏ thắm bỗng nhiên từ trong lôi đoàn lao ra, hướng hần bên này bay tới.

Vạn Thiên Minh nhất thời hồn vía lên mây, Nguyên Anh của hần còn đang ở trong trạng thái Xuất Khiếu đây.

Mà tiêu tiêu tiêu tiến xích hồng sắc kia chính là hướng về Nguyên Anh của mình.

Phá cương tiến!

Trong nháy mắt khi nhìn thấy đạo hào quang màu đỏ kia, Vạn Thiên Minh sẽ biết thân phận của pháp bảo này.

Tâm thần hần hoảng hốt, lập tức triệu hoán Huyền Hoàng Kính bay tới, ngăn trước Nguyên Anh mình.

“Đình!”

Huyền Hoàng Kính cùng mũi tên rách nghiên mực va chạm, phát ra tiếng bèn nhọn thanh thúy, mũi tên nhọn bị phá bay ngược ra sau.

Mà màn hào quang màu vàng đất do Huyền Hoàng Kính ngưng kết ra cũng xuất hiện một vết rách.

Cùng lúc đó, bên trong lôi điện quang đoàn, một đạo thanh quang sáng chói bay ra, xông ra lôi điện quang đoàn, hướng Vạn Thiên Minh đánh tới.

“Làm sao có thể?”

Trên mặt Vạn Thiên Minh lộ ra vẻ kinh hãi, người toàn thân bị thanh quang bao vây, trên người không có bất cứ chỗ nào bị thương.

Thoạt nhìn, hai viên Thiên la chân lồi lúc trước không tạo thành thương tổn gì đối với hắn!

“Thanh Linh giáp?!”

Lúc này, Vạn Thiên Minh mới nhận ra, chiến giáp bao bọc trên người Diệp Trường Sinh.

Chỉ một thoáng, trái tim hắn trực tiếp nguội lạnh một nửa.

Có chí bảo phòng ngự như thanh linh giáp, còn có pháp bảo công kích như mũi tên nát, pháp bảo trong tay người này sao tất cả đều mạnh như vậy?

Thoạt nhìn, hắn đã không còn cơ hội sống sót!

Trong mắt Vạn Thiên Minh lộ ra vẻ tuyệt vọng.

“Phanh!”

Diệp Trường Sinh nện một quyền lên trên màn hào quang màu vàng đất do Huyền Hoàng Kính hình thành, khiến màn hào quang này kịch liệt lắc lư.

Cùng lúc đó, mũi tên nát vụn cũng lần nữa bắn ra, hung hăng đâm vào vòng bảo hộ kia.

Nơi đây, chỉ một thoáng linh quang các màu lập loè, các loại tiếng oanh minh không ngừng truyền đến.

Vạn Thiên Minh dựa vào kiện pháp bảo Huyền Hoàng kính này, đem phòng ngự của bản thân kín kẽ không một kẽ hở.

Đồng thời, không ngừng tế ra các loại pháp bảo để ngăn cản Phá Cương tiến công kích.

Nhưng những pháp bảo này, trước mặt mũi tên đen căn bản chống đỡ không nổi mấy lần, rất nhanh liền bị đánh nát.

Cùng lúc đó, Diệp Trường Sinh không ngừng công kích, không chỉ dùng sức mạnh cơ thể của mình mà còn không ngừng phát động mũi tên nhọn.

Trải qua mấy chục lần va chạm, màn hào quang màu vàng đất kia rốt cuộc bị đánh vỡ.

Thân hình Diệp Trường Sinh chợt lóe lên rồi biến mất, xuất hiện trước mặt Vạn Thiên Minh, đánh ra một quyền.

Vị môn chủ Vạn Pháp môn này sau khi phát ra một tiếng kêu rên, Nguyên Anh bị đánh nổ.

Roi xuống đất, Diệp Trường Sinh thở dài một tiếng, trong mắt hiện lên vẻ cảm khái.

Từ sau khi tiến vào Hư Thiên Điện, hắn gặp được ba gã tu sĩ Nguyên Anh Trung Kỳ này, không có tên nào có thể đối phó được cả.

Chẳng qua, đến tận đây, tất cả Nguyên Anh tu sĩ tiến vào nội điện đều chết sạch.

Lần này chính ma song phương tổn thất nặng nề!

Mà bên phía Tinh Cung cũng tổn thất hai vị trưởng lão Nguyên Anh, chẳng qua so với trọng lượng Nguyên Anh chính ma chết đi, hai vị Tinh Cung này ngược lại không quan trọng như vậy.

Dù sao, hai bên chính ma đã chết ba vị tu sĩ Nguyên Anh trung kỳ.

Như là Vạn Thiên Minh, Man Hồ Tử, Tam Dương lão ma, tất cả đều là tu sĩ Nguyên Anh trung kỳ đỉnh phong.

Khoảng cách với hậu kỳ chỉ còn thiếu một bước.

Thực lực của bọn họ so với Nguyên Anh trung kỳ bình thường còn mạnh hơn một chút.

“Tất cả những người không rời khỏi cửa thứ nhất, ngoại trừ ta và Tử Linh ra thì đều chết hết!” Diệp Trường Sinh trong lòng thâm nghĩ.

Những kẻ kia dừng bước tại Băng Hỏa Đạo đích thật là may mắn.

Phàm là người bước vào Băng Hỏa Đạo, hoặc là bị hai vị Tinh Cung giết chết, hoặc là bị Nguyên Anh Chính Ma giết chết, hoặc là bị hắn giết chết.

Tất cả đều chết rồi!

“Như vậy, nơi này đã xảy ra chuyện gì, cũng không ai biết được!” Diệp Trường Sinh thâm nghĩ.

Nhật Huyền Hoàng Kính rơi xuống đất, lại thu hồi túi trữ vật của Vạn Thiên Minh, Diệp Trường Sinh bắn ra một đạo hỏa diễm, thiêu hủy thi thể người này.

Lập tức, hắn một lần nữa hướng đài cao kia đi đến.

Tiến nhập cấm chế trên đài cao, Phệ Kim Trùng đã cắn nuốt sạch sẽ hai đầu linh thú kia, thậm chí thuận tiện còn ăn luôn cả mấy thi thể Kim Ti Tầm của Vạn Thiên Minh.

Diệp Trường Sinh mở ra túi linh thú, đem tất cả Phệ Kim Trùng bỏ vào trong đó.

Sau đó, ánh mắt nhìn về phía cái động lớn lóe ra lam quang kia.

Vỗ túi linh thú, từ trong đó bay ra hai đạo bạch quang.

Hai con Huyết Ngọc Tri Chu rơi trên mặt đất, chúng đã là yêu thú cấp năm, có thể kéo Hư Thiên đỉnh ra là thừa sức.

Diệp Trường Sinh phát ra mệnh lệnh, sau một khắc, hai con Huyết Ngọc Tri Chu đồng thời phun ra một mạng nhện, bay về phía lỗ hồng lóe ra lam quang kia.

Mạng nhện bao lại Hư Thiên Đỉnh phía dưới đại động, sau đó dưới mệnh lệnh của Diệp Trường Sinh, chúng lập tức bắt đầu phát lực, kéo Hư Thiên Đỉnh ra ngoài.

Theo hai con Huyết Ngọc Tri Thủ phát lực, đài cao bắt đầu chấn động kịch liệt, từng mảng lớn lam quang xông ra ngoài.

Trong lam quang này mang theo hàn ý cực mạnh, hướng Diệp Trường Sinh đánh tới.

Bất quá sắc mặt hắn không đổi, mặc cho những hàn khí này xông đến trên người, không có một tia phản ứng.

Lấy cường độ thân thể hiện tại của hắn, căn bản không dùng để chống lại hàn khí do Kiềm Lam Băng Diễm phát ra.

Dưới sự hút mạnh của Huyết Ngọc Tri Thủ, lam quang ở cửa động ngày càng chói mắt, đột nhiên, bảo đỉnh rung động một trận, miệng đỉnh mở ra, một đoàn ánh sáng ngũ sắc bay ra.

Diệp Trường Sinh nhanh tay lẹ mắt, lập tức tóm lấy hắn.

Đây là một viên ngũ sắc đan dược, là thật sự Bồ Thiên đan.

So với những hạt châu nhỏ năm màu trong thi hài Cực Huyền mà hần thiêu đốt ra trước kia thì được lực càng tinh khiết hơn.

Đương nhiên, cũng khó luyện hóa hơn nữa.

Nhìn thoáng qua Bồ Thiên Đan này, sau đó Diệp Trường Sinh đem nó thu vào trong một cái hộp ngọc, thu vào.

Sau đó, hần tiếp tục chỉ huy hai con Huyết Ngọc Tri Thù kéo Hư Thiên đỉnh.

Hư Thiên Đỉnh không ngừng lắc lư, đột nhiên phát ra một tiếng nổ đùng, lập tức miệng đỉnh mở ra, một tiếng long ngâm truyền ra.

Theo thanh âm rồng ngâm, một đoàn hỏa quang từ trong đỉnh bay ra, hóa thành một con hỏa diễm cự lang hai đầu.

Sau khi lang này bay ra ngoài, hơi dừng lại trên không tể đàn một chút, cả người thiêu đốt liệt diễm hùng hực, tứ chi đập một cái, muốn đào tẩu.

Diệp Trường Sinh tự nhiên không thể để cho nó tùy ý rời đi, pháp lực biến ảo thành một bàn tay lớn chụp tới, lập tức liền nắm lấy song đầu lang pháp bảo này.

Đây là một thanh Ngọc Như Ý hai màu hoàng hồng, hai đầu Ngọc Như Ý điêu khắc một cái đầu trông rất sống động.

Diệp Trường Sinh biết, đây chính là cổ bảo Ngân Nguyệt cư trú, nhưng hiện tại hần vẫn chưa có phản ứng gì với suy nghĩ của Ngân Nguyệt.

Sau khi đánh giá vài lần, liền thu Cổ Bảo này vào trong túi trữ vật.

Tiếp theo, Huyết Ngọc Tri Thù tiếp tục phát lực, lam quang nơi động khẩu càng ngày càng thịnh, toàn bộ phía trên đài cao, đều nhiễm lên một tầng lam quang.

Băng sương màu lam khắp nơi đều có, giống như trên mặt đất phủ lên một tầng thủy tinh màu xanh đậm.

Theo hàn ý đại thịnh, có thể thấy được thân hình Hư Thiên đỉnh từ từ bị hai con Huyết Ngọc Tri Thù kéo lên.

Trong lúc này, Hư Thiên đỉnh lại lắc lư lần nữa, lại có một kiện cổ bảo bay ra, bị Diệp Trường Sinh nắm trong tay, đây là

một miếng ngọc bội màu vàng.

Sau một lúc lâu, hai con Huyết Ngọc Tri Chu phát lực, một đoàn hỏa diễm màu lam từ cửa động xuất hiện.

Ngọn lửa màu lam kia vừa bốc lên, cả đài cao trong nháy mắt biến thành thế giới băng, bên trong băng diễm màu lam kia, một cái bóng đen kịt xông ra.

Đó là một cái đỉnh lớn có ba chân hai tai, cao chừng bốn thước, đường kính cả trượng, trên đỉnh có một cái nắp hình tròn.

Bốn phía điêu khắc trùng ngư, tẩu thú cùng với đông đảo sơn thủy cây cối.

Vị đại đỉnh này, thoát nhìn đơn sơ sơ, mang đến cho người ta một loại khí tức Man Hoang Viễn Cổ.

Đỉnh này vừa lộ ra cửa động, bắt đầu phát ra âm thanh vù vù rất nhỏ, thanh âm càng lúc càng lớn, lam sắc băng diễm bao quanh thân đỉnh cũng lập tức tăng vọt rất nhiều.

Diệp Trường Sinh vươn tay ra, pháp lực biến ảo ra một bàn tay lớn, nắm chặt đỉnh này trong tay.

Kiên Lam Băng Diễm chung quanh mãnh liệt vọt lên, tựa hồ muốn thiêu đốt bàn tay to lớn này.

Nhưng pháp lực của Diệp Trường Sinh hùng hậu cỡ nào, mặc cho những Kiềm Lam Băng Diễm này đốt thế nào, đều không thể đốt cháy bàn tay to lớn của hắn.

Bàn tay to lớn của Diệp Trường Sinh co lại, rút đỉnh này ra khỏi Kiềm Lam Băng Diễm.

Đỉnh lớn rơi xuống tay hắn sau đó nhanh chóng thu nhỏ lại, chỉ còn bằng nắm tay.

Khi Hư Thiên Đỉnh tách khỏi Kiềm Lam Băng Diễm, Kiềm Lam Băng Diễm đột nhiên bất động.

Sau một lúc lâu, bỗng nhiên một tiếng thanh minh, Kiềm Lam Băng Diễm rất nhanh co rút lại, cuối cùng ngưng tụ thành một hạt châu màu lam, phiêu phù ở không trung.

Diệp Trường Sinh đi tới phía trước, cầm hạt châu này trong tay, càng không cảm giác được chút lạnh lẽo nào.

Càn Lam Châu!

Nơi này ngưng tụ tất cả đều là Kiềm Lam Băng Diễm, chỉ cần luyện hóa Kiềm Lam Băng Diễm, liền có thể mở ra Hư Thiên Đỉnh.

Ánh mắt Diệp Trường Sinh lộ ra vẻ hài lòng, đem Kiềm Lam Châu cùng Hư Thiên Đỉnh toàn bộ thu vào.

Chuyến này viên mãn!

Trên tay hắn xuất hiện một cuộn sách, mở nó ra, đi theo chỉ dẫn của bản đồ ra bên ngoài.

Sau khi đi qua mấy con đường, trước mặt Diệp Trường Sinh xuất hiện một bức tường cao.

Kiểm quang trên tay hắn phun ra nuốt vào, trong nháy mắt đã mở ra một cái lỗ lớn trên vách tường cao.

Tiến vào trong đó, trước mắt là một tòa thạch thất, chính giữa thạch thất là một tòa truyền tống trận.

Diệp Trường Sinh lấy ra mấy khối linh thạch, đặt lên truyền tống trận, một khắc sau, truyền tống trận tỏa ra ánh huỳnh quang mờ mịt.

Diệp Trường Sinh nhẹ giọng cười, đứng ở trên, sau một khắc bạch quang hiện lên, thân ảnh của hắn biến mất ở nơi này.

Trước mắt hắn xuất hiện một mảnh sương mù mờ lung, có chút ẩm ướt, ẩm áp, còn có một mùi thơm khó nói ra được xông vào mũi.

Ở một chỗ cách đó không xa, xuất hiện một hồ nước màu trắng sữa lớn hơn mười trượng.

Sương mù màu trắng và mùi thơm ngát kia là từ trong ao này phát ra.

Trong ao nước, có một thân thể khiến người ta huyết mạch sôi sục, đang đứng ở nơi đó, không che giấu chút nào.

Đường cong kia khoa trương đến cực điểm, da thịt trắng nõn như ngà voi, cùng với mái tóc đen nhánh rối tung đến bên hông, không cái nào không cho thấy đây là một vị thiếu nữ xinh đẹp tuổi thanh xuân.

Khi nghe thấy động tĩnh bên này, cô gái kia quay người lại.

Lộ ra một tiên nhan khuynh quốc khiến người ta hoa mắt, kinh tâm động phách, dung mạo tuyệt mỹ làm người ta nhìn một cái là cả đời khó mà quên.

Tử Linh!

Khi thấy Diệp Trường Sinh xuất hiện ở đây, trên mặt Tử Linh lộ ra thần sắc kinh ngạc.

“Diệp trường lão người... Người làm sao xuất hiện ở đây?” Tử Linh vừa sợ vừa xấu hổ hỏi, khuôn mặt tràn đầy vẻ không thể tin nổi.

Gian thạch điện thông đến nơi đây, sau khi nàng tiến vào, hẳn không có bất kỳ ai có thể tiến vào mới đúng.

Trước khi tiến vào nội điện, nàng cùng Diệp trường lão ước định địa điện thứ hai sẽ là Thiên Tinh Thành.

Nàng cho rằng sau khi bước vào nội điện, hai người sẽ tách ra một đoạn thời gian dài.

Không nghĩ tới, hiện tại Diệp trường lão vậy mà lại xuất hiện ở chỗ này!

Hắn vào bằng cách nào?

Nàng nhìn thoáng qua truyền tống trận sau lưng Diệp Trường Sinh, lập tức hiểu được tất cả.

“Truyền tống trận rách nát như vậy, tại sao có thể truyền tống tới đây?” Gương mặt Tử Linh tràn đầy vẻ khó tin, hai tay nàng che trước người, chậm rãi lặn xuống nước, đỏ bừng mặt nhìn Diệp Trường Sinh.

“Ai mà biết được, ta bất quá chỉ khởi động một cái cấm chế, liền bị truyền tống đến nơi này, có lẽ đây chính là ý trời?”
Diệp Trường Sinh trên mặt lộ ra mỉm cười, chậm rãi đi về phía trước.

Nhìn thấy Tử Linh tắm rửa nơi đây, hắn cũng không cảm thấy kỳ quái.

Nữ tử à, trải qua nhiều nguy hiểm và chém giết như vậy, thấy được linh tuyến nơi này, lại cảm thấy nơi đây vô cùng an toàn,

cho nên muốn tắm rửa một chút, rửa đi bụi bặm trên người cũng là chuyện bình thường.

“Diệp trưởng lão, ngươi muốn làm gì?”

Thấy Diệp Trường Sinh chậm rãi đi về phía trước, trong mắt Tử Linh hiện lên vẻ sợ hãi, nước ngập đến cằm, thân thể chậm rãi lui về phía sau.

“Ai da, đánh giết trong thời gian dài như vậy, nhìn thấy Linh tuyền ở đây, bỗng nhiên muốn tắm rửa một chút, rửa sạch sát khí trên người đi!”

Diệp Trường Sinh đuổi đuổi người nói.

“Tử Linh, ngươi sẽ không muốn để cho ta rời khỏi nơi này chứ?” Diệp Trường Sinh trong mắt mang theo vẻ như cười như không, hỏi.

“Diệp trưởng lão, ta...” Sắc mặt Tử Linh đỏ đến mức có thể nhỏ máu xuống.

Nàng vẻ mặt thẹn thùng nhìn Diệp Trường Sinh cứ như vậy thẳng thắn đối đãi, sau đó bước vào trong linh tuyền.

“Bụp!” Tiếng treu tức vang lên.

Trong hồ náo động một trận, sau một lát, thanh âm của Diệp Trường Sinh vang lên: “Tử Linh, người đang cố ý mê hoặc ta sao?”

“Ta... Ta không có!”

“Không có? Vậy người cố ý bị cọ cọ là có ý gì?”

“Diệp trưởng lão, đó là người...”

“A, ý người là nói ta cáo trạng trước người ác?” Mặt mũi Diệp Trường Sinh tràn đầy vẻ không vui nói.

“Ta...” Tử Linh sắc mặt đỏ bừng, không biết nói gì.

Nàng cảm giác mình giống như một con thỏ trắng, mà đối diện là một con đại hắc lang. Đại hắc lang kia không chút che giấu ý nghĩ muốn ăn nàng.

Rõ ràng là hắc chủ động nhào tới, lại nói là mình cọ sát bên cạnh, nghe như là mình muốn ôm ấp vậy.

“Diệp trưởng lão, người vô sỉ quá vậy!” Mặt mũi Tử Linh tràn đầy vẻ xấu hổ và giận dữ, lúc này nàng không thèm đếm xỉa gì nữa.

Hành động như vậy của Diệp Trường Sinh làm sao cho một người con gái có thể chịu nổi?

Chỉ là, chẳng biết tại sao, đối mặt với hoàn toàn đột phá điểm mấu chốt như vậy, trong lòng Tử Linh lại không có bất kỳ cảm giác phản cảm nào.

Nói như vậy, đối mặt loại chuyện này, nàng hẳn là phần nộ, thống hận, nếu là nam tử khác làm như vậy, Tử Linh tất nhiên phải lấy cái chết đối phương, cho dù cảnh giới đối phương cao hơn nữa cũng không sao cả.

Nhưng bây giờ đối mặt với Diệp Trường Sinh, Tử Linh chỉ cảm thấy xấu hổ và kinh hoảng, sâu trong nội tâm không chút bài xích.

Nàng ngược lại có một loại cảm giác đương nhiên, phảng phất từ rất sớm trước kia đã cảm thấy, như vậy một ngày nào đó sớm muộn gì cũng sẽ đến.

Mà trong lòng nàng, cũng đã sớm chuẩn bị tốt cho một ngày như vậy.

Tử Linh trầm mặc trợ giúp Diệp Trường Sinh kêu ngạo ngạo ngạo mạn, rất nhanh, động tác của hắn liền không chỉ vì bị cọ cọ mà thôi.

“Diệp trưởng lão, có thể buông tay người ra không?” Sau khi Diệp Trường Sinh tàn sát bữa bãi một hồi, toàn thân Tử Linh run rẩy, cổ lấy dũng khí, giọng nói hơi run rẩy.

“A, người nói cái gì? Ta không nghe rõ, nói lớn một chút!” Diệp Trường Sinh trong mắt mang theo ý cười, nói.

“Diệp... Diệp Trường Sinh, người...” Tử Linh run rẩy nói, trong lời nói không hề có chút tôn kính nào.

Cũng đúng, đã như vậy rồi, tiếp tục gọi Diệp trưởng lão cũng không thích hợp.

Tử Linh đứng cũng không vững, mềm nhũn như muốn ngã xuống.

Nhìn thấy Tử Linh không chịu nổi trêu đùa, Diệp Trường Sinh thu hồi tâm tư trêu ghẹo nàng.

Tử Linh chậm rãi nhích lại gần, ghé sát vào lỗ tai nàng, nhỏ giọng ôn nhu nói: “Tử Linh, người không muốn sao?”

Nghe nói như thế, thân thể mềm mại của Tử Linh run lên, chậm rãi xoay người lại, đón lấy ánh mắt của Diệp Trường Sinh.

Hồi tưởng lại những năm gần đây, Diệp Trường Sinh là người duy nhất đi vào được dị tính trong cuộc đời cô.

Khi còn là một thiếu nữ, hắn đã để lại ấn tượng không thể xóa nhòa trong lòng mình.

Mà trước đây nàng cũng từng chủ động tiếp cận Diệp Trường Sinh.

Nơi này tất nhiên có một phần nguyên nhân là do Chu viện cổ động, nhưng cũng không phải không có tâm ý của mình ở

trong đó?

Thiếu nữ tình hoài thường thơ, khi nàng mới bắt đầu thông qua tình cảm, Diệp Trường Sinh lấy lý do quét ngang vô địch, tư chất anh hùng cái thế xuất hiện trước mặt nàng.

Ngồi ngay ngắn bất động, chém giết hai vị trưởng lão khí thế kiêu ngạo của Diệu Âm môn.

Một con ngựa đơn thương tiêu diệt Độc Long, dễ dàng loại bỏ họa lớn trong lòng Diệu Âm môn.

Những hành động này, không ai không tác động đến tâm tư của Tử Linh, không biết từ khi nào trong lòng nàng đã lưu lại dấu ấn của nam nhân này.

Sau này trong cuộc đời, nàng thường xuyên gặp được một số nam tử nghe nói về nàng, sau đó bắt đầu theo đuổi nàng.

Mỗi khi gặp được một người như vậy, nàng đều lấy ra so sánh với Diệp Trường Sinh, nhưng kết quả phát hiện, nam tử trên thế giới này có ai có thể so sánh với Diệp trưởng lão đây?

Chênh lệch kia, quả thực là khác nhau một trời một vực.

Mỗi lần gặp được người được gọi là tài tuấn trẻ tuổi, đều sẽ khắc sâu ấn tượng về Diệp Trường Sinh trong suy nghĩ của Tử Linh.

Thẳng đến hôm nay gặp lại trong ao này, Tử Linh mới chợt hiểu ra, nguyên lai bao năm qua mình đối với Diệp trưởng lão đề ý, tất cả đều là vì một chút ám luyện tâm tư lúc còn trẻ kia sao?

Nghĩ tới đây, ánh mắt Tử Linh trở nên mê ly.

Hơi thở như lan, hai tay đưa lên, dịu dàng nói: “Ta nguyện ý, Diệp... Diệp Lang!”

Gương mặt kiều diễm vô song chủ động tiến tới.

“Con sẽ không thất vọng!” Diệp Trường Sinh thấp giọng nói, cúi đầu, đi lên đón.

Trong ao nước, sóng nước nhộn nhạo lên.

Không biết qua bao lâu, rốt cuộc mới ngừng lại.

Tiên nhan đẹp đến kinh tâm động phách của Tử Linh nổi lên từng đợt đỏ ửng, trong đôi mắt tinh khiết trong suốt lóe ra mị quang.

Nằm trong ngực Diệp Trường Sinh, Tử Linh đột nhiên có một loại xúc động muốn khóc.

Trong lòng nàng, đủ loại cảm xúc giao thoa trăm mối, vừa thỏa mãn mong muốn, cũng có mê mang đối với tương lai.

Rốt cuộc cũng trở thành một nữ nhân ngưỡng mộ lúc còn trẻ tuổi kia, mình đã chờ mong nhiều năm như vậy rồi.

Chỉ là, sau đó thì sao?

Lấy thân phận và tu vi của mình, có thể trở thành đạo lữ của hắn sao?

Nếu như không cách nào trở thành đạo lữ, chẳng lẽ phải làm một thị thiếp?

Trở thành thị thiếp đối với Tử Linh tâm cao khí ngạo mà nói, tuyệt đối không cách nào tiếp nhận chuyện này.

Chỉ là, trong lòng nàng cũng biết rõ, trở thành đạo lữ của Diệp Trường Sinh tựa hồ cũng không thể được!

Dù sao, từ đầu đến cuối Diệp Trường Sinh chưa bao giờ nói tới phương diện này.

Trong lúc nhất thời, Tử Linh có đủ loại cảm xúc trong lòng bắt đầu khởi động, cái mũi có chút cay cay.

Nhưng dù sao nàng cũng không phải loại nữ nhân có thể tùy tiện khóc lóc, cố nén cảm xúc mãnh liệt, ngược lại cười duyên một tiếng, nói:

“Diệp Lang, ta nghe nói lúc trước ngươi cùng phụ thân ta có quan hệ không tệ, trong di chỉ Hải Vương, ông ấy đã giao Diệu Âm Môn cho ngươi, để ngươi hỗ trợ chăm sóc!”

“Sao bây giờ ngươi lại chiêu cố, chiêu cố cả nữ nhi của bạn tốt vậy hả?” Trong mắt Tử Linh mang theo một tia ý cười bồn chột, tựa hồ muốn nhìn thấy biểu cảm lúng túng của Diệp Trường Sinh.

Chỉ là, đạo hạnh của Diệp Trường Sinh là cỡ nào, lập tức lộ vẻ kinh ngạc nói: “Chẳng lẽ vừa nãy không phải là ngươi câu dẫn

ta sao?”

“Nếu như không phải nha đầu nhà ngươi mười phần dụ hoặc, ta há lại xuống tay với nữ nhi của bạn cũ, ai, Tử Linh, người phá hỏng thanh danh của ta!” Về mặt Diệp Trường Sinh vô cùng đau đớn.

“Vô sỉ!”

Tử Linh không nhịn được hừ khê một tiếng, sẵn giọng: “Diệp Lang, trước kia ngươi uy phong lẫm liệt như vậy, sao ta chưa bao giờ phát hiện ra ngươi lại là kẻ miệng lưỡi trơn tru như vậy!”

“Miệng lưỡi trơn tru? Nói xấu ta phải không?”

Ánh mắt Diệp Trường Sinh lộ ra ý cười, nói: “Ta không phải là người miệng lưỡi trơn tru, nhưng mà cũng phải nói lại, ta ngược lại muốn nhìn xem ngươi có phải người miệng lưỡi trơn tru hay không!”

Nghe thấy những lời Diệp Trường Sinh nói, Tử Linh ngẩn ra, không hiểu được trong lời nói của hắn có ý tứ gì, nhưng rất nhanh, Tử Linh lập tức hiểu rõ ý đồ của Diệp Trường Sinh, con mắt tròn to, tràn đầy vẻ khó tin.

Nàng ngẩng đầu lên, nhìn về phía Diệp Trường Sinh, trong mắt có nghi hoặc, cũng có kháng cự.

Nhưng Diệp Trường Sinh lại dùng giọng điệu không chút nghi ngờ nói: “Nhanh lên, đây là trừng phạt đối với lời nói vu oan của ngươi vừa rồi!”

Hầu hạ như vậy đối với Tử Linh mà nói, có chút không thể chấp nhận, trong lòng nàng rất là kháng cự.

Chỉ là, dưới mọi cách dụ dỗ của Diệp Trường Sinh, nàng cuối cùng vẫn bất đắc dĩ nhắm hai mắt lại, đi tới.

Không biết đã đợi bao lâu trong ao nước, pháp lực lúc trước vì chiến đấu với đám người Man Hồ Tử, Vạn Thiên Minh hầu như đã khôi phục hết.

Thế là, hắn đứng dậy, đứng bên cạnh ao, vươn hai tay ra nói: “Mặc áo cho ta!”

Phía sau Tử Linh tóc dài xõa tung, như một mỹ nhân ngư bơi tới, có thể làm cho nam tu trong thiên hạ thân thể điên cuồng yếu điệu phiêu phù, trên tiên nhan tuyệt mỹ mang theo nụ cười bề ngễ, trong đôi mắt đẹp tràn đầy ôn nhu bề ngễ.

Nàng tiến lên phía trước, cẩn thận giúp Diệp Trường Sinh mặc quần áo vào, thân hình khẽ chuyển, một thân áo tím cũng khoác lên người.

Ánh mắt Diệp Trường Sinh nhìn về phía một bức tường đá, nơi đó có một Long hình dạng điêu tàn do bạch ngọc hóa thành, tại nơi điêu tàn cách mặt đất ba bốn thước, có một cái lỗ khảm xanh mon mơn.

Bên trong lỗ khảm đặt một cái bình ngọc, dường như đang tiếp vật gì đó.

Thấy ánh mắt Diệp Trường Sinh nhìn về phía bên kia, Tử Linh dịu dàng nói: “Đó chính là Linh Nhũ vạn năm, linh tuyến vạn năm cũng tích lũy được non nửa bình như vậy!”

“Chỉ cần ăn vào một ngụm là có thể lập tức khôi phục pháp lực!” Tử Linh nói.

Đây là vật ngay cả tu sĩ Nguyên Anh Kỳ cũng cực kỳ động tâm.

Dù chỉ có non nửa bình, cũng đủ dùng rồi, nếu như mang ra ngoài bán, không biết có bao nhiêu người muốn tranh đoạt.

Còn đối với Diệp Trường Sinh mà nói, chỉ cần có bình nhỏ này, hẳn có thể sản xuất ra Vạn Niên Linh Nhũ liên tục không ngừng.

Vật này vào thời khắc mấu chốt có thể cứu mạng.

Diệp Trường Sinh quần áo chỉnh tề, ánh mắt nhìn linh tuyến dưới chân.

Gian thạch thất này được Băng Phách Tiên Tử dời đến một dòng linh nhãn chi tuyến hoàn chỉnh, vừa rồi Diệp Trường Sinh và Tử Linh ở bên trong căn thạch thất này chính là tắm rửa.

Mà vạn năm linh nhũ từ trên phù điêu chảy ra, chính là linh tuyến vạn năm tích góp được.

“Một đoạn Dưỡng Hồn Mộc kia, ngay phía sau vách tường này, có cấm chế rất lợi hại, nếu chỉ bằng vào ta trước khi trở về Hư Thiên Điện cũng không thể phá vỡ!” Tử Linh chỉ vào vách tường chảy ra Linh Nhũ vạn năm nói.

Diệp Trường Sinh gật gật đầu, nhìn thoáng qua linh nhãn chi tuyến dưới chân, trong mắt hiện lên vẻ tiếc nuối.

Linh tuyến này nối liền với cấm chế của toàn bộ Hư Thiên điện, không cách nào lay động được, nếu không chắc chắn hẳn phải mang nó đi.

“Đi thôi, chúng ta đi lấy Dưỡng Hồn Mộc!”

Diệp Trường Sinh nói xong, vung quyền đập mạnh về phía vách tường kia.

Lập tức, một tiếng nổ vang ầm ầm, trên vách tường hiện ra một tầng linh quang màu trắng bị một quyền của hắn đập tan.

Sau đó, vách tường nứt ra, lộ ra một gian thạch thất nhỏ hơn một chút, bên trong là một mảnh ruộng hoa, trông một cây cối kỳ hình thoát nhìn xấu xí vô cùng, toàn thân lồi lõm lồi lõm.

Cây kỳ mộc này thoát nhìn toàn thân cháy đen, bình thường không có gì lạ, nếu bị người không biết hàng nhìn thấy, tất nhiên sẽ vứt bỏ một bên.

Ai có thể ngờ được Dưỡng Hồn Mộc, một trong ba đại thần mộc của tu tiên giới lại mọc thành bộ dạng này.

Hắn đi ra phía trước, đào cây Dưỡng Hồn Mộc này xuống.

“Tam đại thần mộc của tu tiên giới, ta đã lấy được hai loại!”
Diệp Trường Sinh cầm Dưỡng Hồn mộc lên lắm bắm.

Thiên Lô Trúc, Dưỡng Hồn Mộc, Linh Nhãn Chi Thụ. Hiện tại, Thiên Lô Trúc và Dưỡng Hồn Mộc đều đã lấy được, mà Linh Nhãn Chi Thụ thì Diệp Trường Sinh cũng biết.

Ngay bên trong Vân Mộng sơn mạch của Khê Quốc.

Đợi đến khi tương lai có cơ hội, nhất định phải đi một chuyến, phục chế Linh Nhãn Chi Thụ!

“Loại thần mộc này có công dụng bồi dưỡng hồn phách, bồi dưỡng thần thức, mang trên người thường ngày rất có ích cho việc tăng cường thần thức!” Tử Linh nói.

“Ừm, sau này ta sẽ dùng Dưỡng Hồn mộc này luyện chế một ít pháp bảo, đến lúc đó chia cho ngươi một phần. Đối với nữ nhân của ta, ta chưa bao giờ keo kiệt cho các nàng một số đồ tốt!” Diệp Trường Sinh sờ mái tóc của Tử Linh nói.

Gương mặt xinh đẹp của Tử Linh đỏ lên, dịu dàng nói: “Nghe như vậy, bên cạnh ngươi lúc trước còn có không ít nữ nhân a!”

“Ừm, sau này giữa các ngươi, sẽ từ từ quen biết nhau!” Diệp Trường Sinh ngược lại không giấu giếm.

Tử Linh nghe vậy, trên mặt xẹt qua một tia dị sắc, cũng không biết đang suy nghĩ cái gì.

Có lẽ đang mong đợi gặp lại hồng nhan tri kỷ của Diệp Lang, cũng có lẽ là đang suy đoán, trong những người này có người không có ai trở thành đạo lữ của hắn.

Sau một lát, Tử Linh nhẹ giọng nói: “Diệp lang, Thọ Nguyên Quả trên người Man Hồ Tử...”

“Yên tâm, con đã lấy được rồi, chuyện giúp mẫu thân con kéo dài tuổi thọ, tỷ không cần lo lắng. Chờ sau khi ra ngoài con luyện chế một đồng Trường Sinh đan, mọi người ai cũng có!” Diệp Trường Sinh cười nói.

“Làm sao có thể có nhiều Trường Sinh đan như vậy!” Tử Linh nhẹ giọng nói, chỉ cần có thể giúp cho mẫu thân nàng kéo dài tuổi thọ một chút, nàng liền rất thỏa mãn.

Bản thân ăn những loại chuyện như Trường Sinh đan, nàng còn chưa nghĩ tới.

Suy cho cùng, thọ nguyên của nàng còn rất dài!

“Ha ha, tên man Hồ Tử này hái được Thọ Nguyên quả còn rất nhiều, bằng vào vậy có thể luyện chế nhiều Trường Sinh Đan!” Diệp Trường Sinh cười ha ha nói.

Tay hắn vừa lật, xuất hiện vài túi trữ vật.

“Vừa khéo kiểm kê thu hoạch lần này một chút!” Diệp Trường Sinh nói.

Giết nhiều Nguyên Anh như vậy, lần này thu hoạch phong phú khó có thể tưởng tượng được.

Trong thần sắc Tử Linh trợn mắt há hốc mồm, Diệp Trường Sinh mở ra một cái túi trữ vật.

Kết quả, chỉ riêng linh thạch bậc trung hắn đã tìm được hơn hai vạn viên!

Cộng thêm trên người hắn vốn có hơn một trăm vạn linh thạch, hiện tại trên người hắn tổng số linh thạch đi tới bốn trăm vạn!

Linh thạch tu luyện tới Nguyên Anh trung kỳ không thiếu.

Ngoài những linh thạch này, còn khiến Diệp Trường Sinh hài lòng nhất là bốn kiện cổ bảo.

Phân biệt là Ngũ Tử Cốt Ma chùy cùng với Phá Khuyết tiễn lấy được trên người Tam Dương lão ma, Thiên Tinh Thuần lấy được từ trên người Man Hồ Tử, còn có Huyền Hoàng kính từ trên người Vạn Thiên Minh.

Bốn kiện pháp bảo này chính là đại tu sĩ nhìn thấy, đều xem như trân bảo, nếu như xuất thế, bọn họ tất nhiên sẽ hao phí cái giá cực lớn đi tranh đoạt.

Có thể trong lúc chiến đấu Nguyên Anh hậu kỳ mà nói, pháp bảo này thật sự có tác dụng to lớn, thế nhưng trên đời này thật sự cũng không có nhiều lắm.

Cũng chỉ có Man Hồ Tử, Tam Dương lão ma trên người như vậy mới có thể đạt được, đổi lại là một tu sĩ Nguyên Anh trung kỳ tầm thường, căn bản không có khả năng có pháp bảo như vậy.

Diệp Trường Sinh mang theo bốn kiện cổ bảo này bên người, về sau có thể sẽ thường xuyên dùng đến.

Ngoại trừ những cái này, trên người đám người Man Hồ Tử còn có được không ít pháp bảo, như Hoàng Linh Giáp của Man Hồ Tử, song chương giáp kia, ngân sắc ngọc đai, cùng với Tiểu Kiếm pháp bảo màu tím của Vạn Thiên Minh, Tinh Cung trường lão dùng Quán Nhật Kiếm vân vân.

Những pháp bảo này hoặc là Cổ Bảo, mặc dù uy lực không cách nào so sánh với bốn kiện lúc trước, nhưng mỗi một kiện cũng đều là trân phẩm cực kỳ hiếm có.

Không sai biệt lắm so với những cổ bảo bay ra từ trong Hư Thiên Đỉnh cũng ở cùng một trình độ.

Pháp bảo này đối với Diệp Trường Sinh hiện tại thì giá trị đã không lớn.

Nhưng đối với tu sĩ khác, chỉ cần là Nguyên Anh Hậu Kỳ trở xuống, tuyệt đối có thể trợ giúp rất lớn.

Cầm đồng pháp bảo ra, bày trên mặt đất, Diệp Trường Sinh vuốt mái tóc Tử Linh nói: “Cho người vài món đi!”

Trên mặt đất bảo quang lập lòe, tổng cộng có gần mười kiện pháp bảo hoặc cổ bảo, đại bộ phận đều là cổ bảo.

Pháp bảo cướp được trên cơ bản đều bị Diệp Trường Sinh bán đi, nhất là pháp bảo bản mệnh của người khác.

Một khi pháp bảo đã từng bị người coi như bản mạng pháp bảo, vậy những người khác sau khi lấy được, cho dù là luyện hóa, uy lực cũng giảm đến khoảng bảy phần mười.

Có lẽ còn chưa tới tầng bảy.

Cho nên, mặc dù trước kia Diệp Trường Sinh lấy được không ít pháp bảo bản mệnh có uy lực không tệ từ trong tay những tu sĩ Nguyên Anh kia, nhưng tất cả đều bị hắn giao cho Chu Viện bán đi.

Tất cả những thứ có thể được hắn lưu lại đều là những thứ bên ngoài bản mệnh pháp bảo cả.

Hơn nữa, những pháp bảo hoặc cổ bảo này, hoặc là uy lực không tệ, có thể phát huy được tác dụng trong chiến đấu cấp Nguyên Anh, hoặc là có một ít hiệu dụng đặc thù, nếu không rất khó được Diệp Trường Sinh coi trọng cất chứa.

Hiện tại lấy ra một đồng để cho Tử Linh chọn lựa, tất cả đều là do Diệp Trường Sinh giết chết tu sĩ Nguyên Anh bên kia Thiên Nam lấy được.

Về phần những pháp bảo mà hắn lấy được trong chuyến đi Hư Thiên điện lần này, hắn dự định sẽ chia cho nữ nhân bên kia Thiên Nam.

Cứ như vậy hai bên tách ra, cũng không cần lo lắng những pháp bảo này bị người ta nhận ra thân phận, từ đó mang đến phiền toái cho các nàng.

Tử Linh nhìn đồng pháp bảo trên mặt đất, trong mắt hiện lên vẻ rung động.

Trên tay nàng cũng có hai kiện cổ bảo, nhưng hai kiện này so với hai kiện trên mặt đất lúc này căn bản là không cùng một cấp độ.

Dù sao hai món trên tay nàng cũng là trong đồng pháp bảo mà Diệp Trường Sinh nhờ nàng giữ lại.

Phạm là pháp bảo bị Diệp Trường Sinh lấy ra bán để xử lý, theo hắn thấy cũng không phải là đặc biệt tốt, chỉ có thể phát huy tác dụng khi Kết Đan kỳ. Sau khi đến Nguyên Anh kỳ, dùng trong chiến đấu cũng không nhiều lắm.

Hai kiện của Tử Linh tự nhiên là xa không thể so sánh với mấy kiện này.

“Cái này... ta hiện tại sử dụng pháp bảo như vậy liệu có phải quá lãng phí rồi không?” Tử Linh có chút thấp thỏm nói ra.

“Không sao, người cầm lấy đi. Những pháp bảo này để trên người ta, ta cũng không cần dùng. Vừa vặn giao cho các người phòng thân!” Diệp Trường Sinh nhẹ giọng nói.

Tử Linh do dự một lát, trong mắt xuất hiện sắc thái nóng lòng muốn thử, nhìn một hồi những pháp bảo trên mặt đất, lựa ra hai kiện trong đó.

Diệp Trường Sinh cầm những pháp bảo còn lại lên, đựng vào túi trữ vật, sau đó nói với Tử Linh: “Còn nhớ rõ trước đây ta từng nói với ngươi, ngươi thích hợp tu luyện công pháp ma đạo hơn không?”

“Ừm, chuyện này ta vẫn luôn ghi nhớ trong lòng, bất quá những năm gần đây, ta một mực không thể tìm được công pháp ma đạo đỉnh cao thích hợp, tu luyện loại ma công phổ thông nhị tam lưu này, lại khiến cho bản thân biến thành người không ra người quỷ không ra quỷ, ta cũng không cam lòng, cho nên không đi tu luyện!” Tử Linh khẽ cắn môi nói ra.

“Trên tay ta hiện tại có vài bộ công pháp ma đạo, ngươi xem một chút tu luyện bộ nào đi!” Diệp Trường Sinh nói, đem tất cả công pháp ma đạo đỉnh tiêm lấy được trước đó lấy ra.

Bên kia Thiên Nam vừa lấy được Hợp Hoan Tông Hợp Hoan Bí Điển, Vạn Linh Chân Kinh của Quỷ Linh Môn.

Ở Loạn Tinh Hải, Lục Cực Chân Ma Công lấy được trên người Ôn Thiên Nhân, bản hoàn chỉnh lấy được trên người Huyền Âm Công của Huyền Cốt lão quỷ.

Cùng với Thanh Dương ma công và Thiên Ma Công của Man Hồ Tử trước đó lấy được từ trên người lão ma Tam Dương.

Những công pháp này không cái nào không phải Ma đạo đứng đầu tu luyện pháp, mỗi một bộ đều là trực chỉ cảnh giới Hóa Thần, Tử Linh chọn bộ nào cũng được.

Diệp Trường Sinh đem sáu bộ ma công đỉnh cao đặt trên mặt đất, sau khi nhìn một chút vẫn đem Thiên Ma công của Man Hồ Tử thu vào.

“Vậy ngươi đừng tu luyện bộ công pháp kia nữa!” Diệp Trường Sinh lầm bầm.

Hắn cũng không hy vọng Tử Linh tu luyện Thác Thiên Ma Công lại biến thành cơ bắp quái dị.

Thấy hành động này của hắn, ánh mắt Tử Linh lộ ra vẻ tươi cười, mị nhãn động lòng người, lập tức ánh mắt tập trung vào năm bộ công pháp còn lại.

Chọn tới mức hoa cả mắt.

Tử Linh cầm lấy Thanh Dương ma công trước tiên, sau khi nàng giết chết Thiếu chủ Thanh Dương Môn, kỳ thật cũng từng lấy được bộ công pháp này, nhưng khi đó bản nhận được là không trọn vẹn.

Chỉ có tu luyện đến việc Kết Đan, vì vậy nàng không đi tu luyện Thanh Dương ma công.

Hiện tại, đạt được bản hoàn chỉnh, nghĩ đến thực lực của Tam Dương lão ma kia, Tử Linh liền động tâm không thôi.

Thanh Dương ma công là một bộ công chú ý của nàng, chỉ là những công pháp khác cũng không kém, làm nàng hoa cả mắt.

Mở ra bí điển Hợp Hoan nhìn một chút, Tử Linh nhất thời mặt đỏ tới mang tai, sẵn giọng nói: “Nguyên lai những lời của ngươi đều học được từ trên này!”

“Cái gì gọi là chiêu trò? Đây là Đại Đạo!” Diệp Trường Sinh chính nghĩa nói.

“Hừ!”

Tử Linh khẽ hừ một tiếng, không lí luận cùng hắn, nàng biết rõ người trước mắt này da mặt rất dày, nếu nói lý luận với hắn những vật này, chỉ sợ đợi lát nữa mình sẽ phải đau khổ cầu xin tha thứ.

Sau khi lật xem một hồi Hợp Hoan bí điển, Tử Linh vẫn đặt nó sang một bên, không có lựa chọn bất kỳ bộ công pháp nào trong đó để tu hành.

Cái này đối với nàng mà nói không thích hợp.

Công pháp trong Hợp Hoan Bí Điển về cơ bản đều là cùng nam nữ song tu liên quan, hoặc là nam nữ cùng chung tiến bộ, hoặc là đơn phương hái bỏ.

Bất luận là loại nào, đều không thích hợp cho nàng tu luyện, bởi vì nàng biết Diệp Trường Sinh sẽ không có khả năng ở bên cạnh nàng trong thời gian dài.

Cho nên, tự nhiên cũng không thể phối hợp với nàng tu luyện những công pháp kia.

Tiếp tục xem xét những thứ còn lại một lần nữa, ánh mắt của Tử Linh cuối cùng dừng lại trên Lục Cực Chân Ma Công.

Đại danh鼎鼎 của bộ đệ nhất ma công Loạn Tinh Hải này nàng đã sớm nghe qua không biết bao nhiêu lần.

Lục Cực Chân Ma Công là thánh địa ma đạo của Loạn Tinh Hải, truyền thừa Thánh Ma đạo, từ xưa đến nay, dưới bộ công pháp này, không biết đi ra bao nhiêu kiêu hùng ma đạo.

Bộ ma công này rất cường đại, nó có thể xâm nhập sâu vào lòng người ở Loạn Tinh Hải.

Bởi vậy, mặc dù đối với Thanh Dương ma công, Vạn Linh Chân Kinh, đều động tâm không thôi, nhưng Tử Linh cuối cùng vẫn lựa chọn Lục Cực Chân Ma Công.

“Người có chắc là chọn bộ ma công này không?” Diệp Trường Sinh thấy lựa chọn cuối cùng của cô, hỏi một câu.

“Bộ ma công này có vấn đề gì sao?” Tử Linh nhìn thấy thần sắc trong mắt của hắn, trong lòng cảm thấy hồi hộp, hỏi.

Nhìn ánh mắt Diệp Trường Sinh, cứ như bộ ma công này có tai hoạ ngầm gì đó.

“Có vấn đề thì chưa nói tới, nhưng chuyện này có thể khiến cuộc đời người bước lên một con đường mà người không thể tưởng tượng nổi!” Diệp Trường Sinh nói.

“Hà?”

Nghe nói như thế, Tử Linh trong mắt lóe lên vẻ mê mang.

Ý là con đường không thể tưởng tượng nổi?

Diệp Trường Sinh lẩm bẩm câu này, cô không thể hiểu nổi.

“Vậy ta... Có nên lựa chọn bộ công pháp kia không?” Tử Linh khẽ cắn môi hỏi.

“Dựa vào bản tâm của người lựa chọn đi, đừng để ý những lời ta nói!” Diệp Trường Sinh vuốt ve mái tóc của nàng nói.

Tử Linh nhìn Lục Cực Chân Ma Công do dự một lát, vẫn nói: “Ta vẫn muốn tu luyện bộ công pháp này, ta hy vọng tương lai có thể giúp được người!”

Một khi đã muốn tu luyện công pháp Ma đạo, vậy phải tu luyện mới là tốt nhất.

Nhìn Tử Linh lựa chọn, Diệp Trường Sinh trong lòng thở dài.

Lục Cực Chân Ma Công là công pháp do Lục Cực Thánh Tổ Ma giới truyền xuống, Tử Linh nếu tu luyện bộ công pháp này, tương lai hơn phân nửa vẫn giống như nguyên bản tiến vào trong tầm mắt của Lục Cực.

Được Lục Cực coi là một hóa thân để bồi dưỡng.

Chuyện này đối với nàng mà nói là một chuyện tốt hay là một chuyện xấu.

Nhưng bất kể nói thế nào, tương lai nàng cũng phải phi thăng tới Ma giới, đã như vậy, tiến vào tầm nhìn của Lục Cực cũng không có gì không tốt.

Mặc dù tương lai bị Lục Cực khống chế nguy hiểm, nhưng tốt xấu gì trước khi nàng đạt tới tu vi cảnh giới nhất định, cũng không cần lo lắng những điều này.

Được Lục Cực che chở, ngược lại có thể an ổn tu hành trong Ma giới.

Còn về phần tương lai khi cô gặp nguy hiểm, Diệp Trường Sinh tin rằng mình đã có năng lực giúp cô giải quyết.

Thu hồi đồng công pháp trên mặt đất kia, Diệp Trường Sinh nói với Tử Linh: “Chúng ta đi thôi, Hư Thiên điện hẳn là sắp trở về rồi, nếu không rời đi, sẽ bị vây ở bên trong đấy!”

Tử Linh tươi đẹp cười, nhẹ nhàng lên tiếng.

Kéo tay Diệp Trường Sinh lên, không qua bao lâu, hai bóng người biến mất ở chỗ này.

Trên mặt biển, một đạo bạch quang chớp động, ngay sau đó một đôi thân ảnh nam nữ từ hư không xuất hiện.

Nam mặc áo xanh, dung mạo tuấn lãng, khí chất xuất chúng, còn nữ tử thì càng thêm xuất sắc, mặc áo tím, dáng người thon dài, dung mạo khuynh thành, đôi mắt sáng lưu chuyển, ẩn chứa phong tình vô hạn.

Hai người này tự nhiên là do Diệp Trường Sinh và Tử Linh truyền tống ra ngoài.

“Đi thôi, chúng ta về Thiên Tinh thành trước!”

Diệp Trường Sinh nhìn thoáng qua bốn phía, sau đó nói.

Hắn ôm vòng eo nhỏ nhắn của Tử Linh, hóa thành một đạo ánh sáng màu xanh, nhanh chóng biến mất trong vùng biển này.

Tốc độ của hai người rất nhanh, mười mấy ngày sau, liền tiếp cận hải vực Thiên Tinh thành.

Sau khi đến nơi này, tu sĩ gặp phải trên đường càng ngày càng nhiều, thường thường thành đàn kết đội, hướng Thiên Tinh thành bay đi.

Tử Linh nhìn thấy nhiều đội tu sĩ như vậy xuất hiện, rất là kinh ngạc.

Nàng nhẹ giọng nói: “Những người này bị làm sao vậy? Chẳng lẽ Loạn Tinh Hải phát sinh chuyện gì rồi?”

“Hắn là chuyện Nghịch Tinh Minh a, chờ chúng ta đến Thiên Tinh Thành tự nhiên sẽ biết!” Diệp Trường Sinh nhìn thoáng qua từng đạo độn quang trên mặt biển, nói.

“Nghịch Tinh Minh?!”

Tử Linh thở nhẹ một tiếng, trước kia nàng cũng mơ hồ nghe nói qua tổ chức này, nghe nói đây là một thế lực ngăn cản với Tinh Cung, bọn họ một mực âm thầm phát triển, sau lưng có chính ma ủng hộ.

Có vẻ như Diệp Trường Sinh cũng biết nhiều hơn.

Nhưng nếu hắn không nói, Tử Linh cũng không hỏi nhiều, trong mắt mang theo một tia lo lắng, nhìn phương hướng Thiên Tinh Thành.

Cũng không biết đã nhiều năm không gặp, mẫu thân thế nào rồi.

Nếu như Loạn Tinh Hải thật sự loạn, đối với thế lực buôn bán như Diêu Âm Môn các nàng mà nói không phải một tin tức tốt.

Một đường bay nhanh, cũng không qua mấy ngày, Nam Minh đảo cách Diệp Trường Sinh thường xuyên gặp Chu Viện chỉ còn lại có mấy chục dặm lộ trình. Đến nơi này, gặp phải tu sĩ càng ngày càng nhiều.

Thậm chí trong đó còn xuất hiện một ít tu sĩ Kết Đan Kỳ.

Những tu sĩ Kết Đan kỳ này vừa nhìn thấy độn quang của hắn, lập tức biết là Nguyên Anh chân nhân xuất hành, nhao nhao từ xa tránh ra, không dám tiếp cận chút nào.

Đứng trên một vùng biển trống rỗng, Diệp Trường Sinh nhìn thoáng qua phía xa xa, buông Tử Linh trong lòng xuống, nói:

“Kế tiếp hai người chúng ta tách nhau ra hành động đi, ngươi vào Thiên Tinh thành trước, ta sẽ đi vào sau!”

Dựa theo trí nhớ, lúc này có khả năng Thiên Tinh Song Thánh đã xuất quan, Diệp Trường Sinh không muốn nghênh ngang đi vào, bị người Tinh Cung phát hiện.

Đi chung với Tử Linh sẽ càng mang đến phiền toái cho Diêu Âm Môn.

Tử Linh cũng biết điều này, cười tự nhiên nói: “Vậ thiếp thân sẽ ở trong Diệu Âm Môn chờ!”

Sờ sờ khuôn mặt nàng, Diệp Trường Sinh nhẹ giọng nói: “Mau đi đi!”

Tử Linh sóng mắt lưu chuyển, kiều mị nhìn hấn một cái, trên mặt bỗng nhiên chớp động một trận quang mang, dung mạo biến thành một nữ tử bình thường.

Đạo che giấu dung mạo này của nàng cũng có chút tinh diệu, thần thức không cường đại đến trình độ nhất định, thật đúng là nhìn không ra.

Sau đó, nàng hóa thành một vệt sáng bay về phía trước.

Còn Diệp Trường Sinh thì đứng ở không trung, nhìn bóng lưng dần dần biến mất, sau đó ánh mắt nhìn về phía vùng biển phía dưới, thần nhiên nói: “Đạo hữu, nhìn lâu như vậy rồi nên đi ra rồi chứ?”

Vùng hải vực phía dưới hoàn toàn yên tĩnh, không có bất kỳ động tĩnh gì.

Nhưng dưới ánh mắt chăm chú của Diệp Trường Sinh, sau một lát, trên mặt biển bỗng nhiên dâng lên một đoàn nước biển.

Đoàn nước biển này ngưng tụ thành một hình người, một người mặc áo xanh từ đó hiện ra.

Đây là một lão già áo lục, tu vi Kết Đan sơ kỳ, nhìn thấy độn quang của Diệp Trường Sinh, trên mặt lập tức lộ ra nụ cười nịnh hót, nói: “Văn bối Thương Vân Long của Thánh Ma đảo, bá kiến tiền bối!”

“Thánh Ma đảo? Người là đệ tử của Lục Đạo Cực Thánh môn sao?” Diệp Trường Sinh đột nhiên hỏi.

“Văn bối sao có thể xứng làm đệ tử của Thánh Tổ, văn bối chỉ là một hộ pháp bình thường ở Thánh Ma đảo!” Lão già tên là Thương Vân Long kia nói ra.

“Ha ha, một hộ pháp bình thường, vậy mà cũng biết loại bí thuật này, ẩn trong nước biển, tu sĩ cùng giai bình thường đúng là không dễ dàng phát hiện ra người!” Diệp Trường Sinh phát ra tiếng cười không rõ hàm ý, nói.

“Vấn bối thỉnh thoảng được Thánh tổ chỉ điểm vài lần, xin hỏi tiền bối tu hành ở nơi nào, nói không chừng trước kia vẫn bối may mắn được gặp qua tiền bối!” Lão giả tên Thương Vân Long cung kính nói.

“Tuy ngươi chưa từng gặp ta, nhưng gương mặt này của ta ngươi rất rõ ràng!” Diệp Trường Sinh nhẹ giọng cười, thanh quang trên người tán đi, lộ ra hình dáng.

“Là ngươi?!”

Trong nháy mắt nhìn thấy Diệp Trường Sinh, lão giả tên là Thương Vân Long kia lập tức phát ra một tiếng thét kinh hãi, mặt mũi tràn đầy vẻ kinh hãi.

Sao gương mặt này lại là người của Thánh Ma đảo mà lại không quen?

Đây chính là người đã giết chết thiếu chủ Thánh Ma đảo Ôn Thiên Nhân. Nói như thế, người vừa bay đi kia chính là Diệp Âm môn Tử Linh tiên tử sao?

Nghĩ đến điểm này, sắc mặt tu sĩ Kết Đan Thương Vân Long lập tức trắng bệch, suơu một cái, tính bay về phía xa xa.

Diệp Trường Sinh cười dữ tợn, thân hình lóe lên, sau một khắc liền xuất hiện ở trước mặt Thương Vân Long.

Một chưởng vỗ lên đầu đối phương, đánh cho hắn hôn mê bất tỉnh.

Trong mi tâm Diệp Trường Sinh, thần thức như thực chất tản ra, xâm nhập vào trong đầu Thương Vân Long, bắt đầu suơu hồn.

Một lát sau, hắn bắn ra một ngọn lửa màu tím, kết quả là người này.

“Vây công Nam Minh đảo? Thánh Ma đảo trưởng lão Vương Thiên Thu? Thú vị!” Diệp Trường Sinh phát ra vài tiếng cười lạnh.

Từ trong đầu người vừa rồi này, hắn biết được tại hải vực phụ cận Nam Minh đảo này, đã ẩn tàng không ít tu sĩ cấp cao Chính Ma.

Trong đó người đi đầu là một vị Nguyên Anh Kỳ tu sĩ, là trưởng lão Thánh Ma đảo.

Chỉ cần chờ đại quân tiếp theo đến, những người này sẽ vây công Nam Minh đảo, coi như là tiến công đầu cầu của Tinh Cung.

Diệp Trường Sinh lấy ra Thiên Huyền Diện, mang lên mặt, sau khi cải biến dung mạo một chút, liền lập tức bay về phía trước.

Cũng không lâu lắm, đã đi tới bầu trời Nam Minh đảo.

Nhìn đám người thừa thớt bên dưới, đảo này đã hoàn toàn không còn phồn hoa như xưa.

Xem ra các tu sĩ nhận được tin tức đều đã tránh khỏi nơi đây, hiện tại tu tiên giả dám ra vào vào hòn đảo này phần lớn đều là người của các thế lực lớn đến đây tìm hiểu tin tức.

Diệp Trường Sinh sau khi dừng lại trên không Nam Minh đảo một chút, lập tức xuyên qua đảo này, tiếp tục bay về phía trước.

Tốc độ của hắn cũng không phải quá nhanh, ngược lại còn có chút chậm rì rì, bởi vì hắn muốn nhanh chóng đuổi theo sau Tử Linh vào thành, phải nhìn thấy Tử Linh thì hắn mới có thể yên tâm.

Như thế, phi hành về phía trước hơn mười dặm, đột nhiên một đạo độn quang từ đằng xa bay tới, tốc độ cực nhanh, hắn là một Nguyên Anh tu sĩ.

Người này chắn phía trước Diệp Trường Sinh, lộ ra thân hình là một ông lão tóc trắng mặc lục bào.

“Tại hạ Thánh Ma đảo Vương Thiên Thu, xin hỏi đạo hữu tu hành ở hòn đảo nào. Đạo hữu thoát nhìn có chút lạ lắm, chẳng lẽ là đồng đạo mới tiến giai trong những năm gần đây sao?” Lão giả kia ngăn trước mặt Diệp Trường Sinh, chấp tay hỏi.

“Thế nào, đi ngang qua hải vực phụ cận Tinh Cung sẽ bị Thánh Ma đảo các người kiểm tra sao?” Diệp Trường Sinh trên mặt lộ ra vẻ lạnh lùng hỏi.

“Đạo hữu thật biết, chẳng qua đạo hữu cũng biết Nghịch Tinh Minh chúng ta đang đối với Tinh Cung tiến công, xin đạo hữu chỉ rõ thân phận tốt, miễn cưỡng làm bị tổn thương!”

“Mặt khác, phương hướng đạo hữu bay tới vừa rồi có một vị Hộ Pháp Kết Đan của Thánh Ma đảo đã mất đi liên hệ, kính

xin đạo hữu giải thích một chút!” Vương Thiên Thu trên mặt lộ ra vẻ lạnh lùng.

“Giải thích? Ta sẽ giải thích với ngươi!”

Diệp Trường Sinh vừa dứt lời, bỗng nhiên thân hình lóe lên, đột ngột biến mất.

“Không tốt!”

Nguyên Anh trưởng lão của Thánh Ma đảo thấy cảnh này, trong lòng kinh hô một tiếng, ánh mắt hoảng hốt.

Cũng may lúc trước hắn bay tới đã đề phòng, lập tức phóng ra một kiện pháp bảo, hóa thành vòng bảo hộ bao phủ thân thể hắn lại.

Hắn mới vừa thả ra vòng bảo hộ, phía sau thanh quang chợt lóe, một nắm đấm đánh tới.

“Ầm!”

Một quyền đánh xuống, vòng bảo hộ của vị tu sĩ Nguyên Anh Kỳ Thánh Ma đảo này lập tức bị đánh cho rung động không thôi, xuất hiện vết rách to lớn.

Chứng kiến một màn này, người này sợ tới mức hồn vía lên mây, đồng dạng là Nguyên Anh sơ kỳ, người đột nhiên xuất hiện này tại sao lại mạnh như vậy?

Nhưng giờ phút này không phải lúc hắn kinh ngạc, lập tức từ trong tay áo bay ra hai kiện pháp bảo, hóa thành hai thanh phi đao chém tới người sau lưng.

“Phanh! phanh!”

Một quyền đánh tới, hai thanh phi đao pháp bảo lập tức bị đập nát nát, cùng lúc đó cánh tay kia cũng đánh ra một quyền, lần nữa đánh tới vòng bảo hộ do kiện phòng ngự pháp bảo biến thành.

“Ầm!”

Nổ vang một tiếng, vòng bảo hộ này trực tiếp ầm ầm vỡ tan, mấy đạo thiểm điện màu vàng theo nắm tay kia chạy vào.

“A!

!”

Tiếng kêu thê lương thảm thiết vang lên, ma khí toàn thân vị tu sĩ Nguyên Anh Thánh Ma đảo này bị Ích Tà Thần Lôi đánh trúng, ngay cả nhục thể của hắn cũng bị liên luy, bị lôi kích phát ra mùi khét lẹt.

“Phanh!”

Diệp Trường Sinh đánh xuống một quyền, phá tan nát thân thể vị tu sĩ Nguyên Anh Thánh Ma đảo này.

Một đạo hắc quang hiện lên, Nguyên Anh bay ra, lập tức thuận di về phía xa.

Nguyên Anh kia lóe lên, xuất hiện ở bên ngoài hơn mười trượng, nhưng khi hắn muốn thuận di trở lại, lại kêu lên một tiếng thê lương thảm thiết, chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm lại.

Sau khi ý thức khôi phục, liền thấy một nắm đấm màu xanh đập tới.

Trưởng lão Nguyên Anh của Thánh Ma đảo bị Diệp Trường Sinh dễ dàng chém giết!

Bay lên túi trữ vật của đối phương, bắn ra một ngọn lửa màu tím thiêu hủy thi thể, Diệp Trường Sinh tiếp tục thanh thoi bay về phía xa.

“Giết vị Nguyên Anh kia, kế hoạch tấn công Nam Minh đảo của Nghịch Tinh minh chẳng phải bị ta phá hủy rồi sao?” Diệp Trường Sinh thầm nghĩ trong lòng.

“Mà thôi, dù sao Thánh Ma đảo cũng có đại thù với ta. Ta đã giết Ôn Thiên Nhân, sớm muộn gì cũng phải đối đầu với bọn chúng. Hiện tại chỉ là một Nguyên Anh, vừa vặn có thể loại bỏ một phần lực lượng của Thánh Ma đảo!”

“Về phần ta làm như vậy sẽ làm cho cuộc chiến giữa Tinh Cung cùng Nghịch Tinh Minh phát sinh biến hóa ra sao, tạm thời không cần quan tâm!”

“Hơn nữa phá hư kế hoạch tấn công Nam Minh của Nghịch Tinh minh cũng là một chuyện tốt đối với ta!”

“Nam Minh đảo là hòn đảo gần với Thiên Tinh thành nhất, cũng là đầu cầu đi thông Tinh Cung, đảo này nếu bị Nghịch Tinh Minh chiếm cứ, tất nhiên sẽ làm Tinh Cung trở nên khẩn trương cao độ!”

“Đến lúc đó, phụ cận Thiên Tinh Thành hơn phân nửa phải giới nghiêm, truyền tống trận thông đến Ngoại Tinh Hải cũng phải bị khống chế nghiêm ngặt!”

“Bây giờ ta phá hoại chuyện này, kế hoạch của Nghịch Tinh minh lưu sản, Tinh Cung bên kia cũng không khẩn trương quá mức, ngược lại để cho ta đi ra Ngoại Tinh Hải sẽ dễ dàng hơn một chút!”

Diệp Trường Sinh trong lòng nghĩ như vậy, nghĩ tới đây, hắn dứt khoát hoặc không làm, hoặc làm, làm tới cùng, thần niệm ở chung quanh tùy ý tìm tòi.

Thân hình không ngừng chớp động, liên tiếp ra tay đem Nghịch Tinh Minh tu sĩ kết đan ẩn núp tại hải vực này đánh chết.

Nếu đã phá hủy, vậy thì phá hoại triệt để.

Sau đó, lại thanh thoi giống như không có việc gì, tiếp tục bay về phía Thiên Tinh Thành.

Xa xa đằng sau Tử Linh, trước mắt Diệp Trường Sinh dần dần xuất hiện hình dáng Thiên Tinh Thành thật lớn.

Sau khi đến khu vực này, từng đạo độn quang càng ngày càng nhiều, có không ít tu sĩ đang bay tới Thiên Tinh Thành.

Diệp Trường Sinh sau khi nhìn thấy Tử Linh vào thành, đợi một hồi, liền hóa thành một tu sĩ Kết Đan sơ kỳ, lẫn vào trong thành.

Thiên Tinh Thành, bằng mắt thường cũng có thể thấy được bầu không khí đang căng thẳng.

Người đi trên đường đều thần sắc vội vàng, cửa hàng ngày thường đông như mắc cửi kia hiện tại cũng là môn đăng quang.

Chỉ có cửa hiệu các cửa hiệu bán pháp khí, phù lục kia trở nên nóng nẩy dị thường.

Diệp Trường Sinh đi tới trước cửa hiệu Diệu Âm môn, thấy được từng nhóm tu sĩ tiến vào trong, cướp tất cả những thứ có thể gia tăng thực lực bản thân.

Hình thức hiện tại còn chưa rõ ràng, đương nhiên mọi người có thể tăng cường mấy phần lực lượng bản thân rồi tăng cường mấy phần.

Ánh mắt Diệp Trường Sinh đảo qua đám người, thấy được một cô gái xinh đẹp đáng người đầy đặn, đường cong lả lướt.

Nàng ước chừng khoảng hai mươi tuổi, thanh tú động lòng người đứng ở phía sau cửa hàng, bình tĩnh chỉ huy từng vị tu sĩ Luyện Khí vận chuyển các loại vật tư về phía trước.

Văn Tư Nguyệt!

So với lần đầu tiên gặp nhau, nàng này thoát nhìn đã trưởng thành hơn không ít.

Chẳng những khí độ trầm ổn rất nhiều, tu vi cũng tăng lên không ít.

Đã là tu sĩ Trúc Cơ sơ kỳ.

Xem ra đích thật là Chu Viện đang nghiêm túc bồi dưỡng nàng này, chẳng qua tu vi nàng chỉ là Trúc Cơ, còn cách nhu cầu của Diệp Trường Sinh rất xa.

Ánh mắt Diệp Trường Sinh lóe lên, lặng lẽ truyền âm.

Văn Tư Nguyệt đang chỉ huy đông đệ tử luyện khí bỗng nghe thấy tiếng kêu khắc sâu ấn tượng này, thiếu chút nữa bị dọa cho nhảy dựng lên.

Cũng may hôm nay tâm tính nàng đã đủ trầm ổn, mặt ngoài không lộ ra chút khác thường nào.

Mặc dù đã qua nhiều năm, nhưng nữ tử này vẫn nhớ rõ ràng đạo thanh âm đã cải biến vận mệnh của nàng.

Môn Chủ chính bởi vì người này đem nàng thu làm đệ tử, đồng thời trong tương lai có khả năng cũng sẽ bị tặng cho người này làm thị thiếp.

Đôi mắt đẹp của Văn Tư Nguyệt đảo qua chung quanh một vòng, thấy cửa ra vào có một vị nam tử áo xanh Kết Đan sơ kỳ đang mỉm cười nhìn nàng.

Tim nhảy một cái, khuôn mặt xinh đẹp như ngọc của nàng ửng đỏ lên, lặng yên truyền âm tới: “Xin hỏi là Diệp trưởng lão?”

“Là ta, dẫn ta đi gặp môn chủ của các ngươi đi!” Diệp Trường Sinh truyền âm nói.

Văn Tư Nguyệt nhẹ nhàng gạt đầu, đem công việc cầm đầu giao cho đệ tử khác, lập tức hướng về phía Diệp Trường Sinh ra hiệu một chút, dáng người đóng đưa đi lên lầu.

Diệp Trường Sinh đi theo, tới lầu hai, nơi này vẫn là cửa hàng, cũng có không ít tu sĩ, chỉ là tu vi rõ ràng cao hơn một tầng, phần lớn đều là Trúc Cơ.

Tiếp tục đi lên trên, đi thẳng đến tầng năm của cửa hàng, nơi này đầu cầu thang xuất hiện một đạo cấm chế.

Văn Tư Nguyệt gỡ miếng ngọc bội bên hông ra, dán lên quang mang của cấm chế màu tím, ánh sáng như sóng nước dập dờn ra, cấm chế thối lui, xuất hiện một lối vào.

“Diệp trưởng lão, xin mời đi theo ta!” Văn Tư Nguyệt quay người cười nói.

Tuy chỉ là một cái nhăn mày một nụ cười bình thường, nhưng lại mang theo vài phần mỉa ý, điều này không khỏi làm cho Diệp Trường Sinh trong lòng cảm thán, không hổ là mỉa cốt trời sinh.

Từ sau lần trước, sau khi Chu Viện dẫn nữ tử này tới trước mặt mình, Diệp Trường Sinh liền liệt nàng vào danh sách người tu luyện Địa Phượng Bồi Nguyên Công, trợ giúp chính mình đột phá Nguyên Anh trung kỳ.

Cũng bởi vậy, đối với cô gái này lại có thêm vài phần chú ý.

Nhìn thấy con ngươi quyến rũ của Văn Tư Nguyệt rung rung nhìn mình, Diệp Trường Sinh nhẹ gạt đầu, đi về phía trước.

Sau khi tiến vào bên trong lầu năm, hai bóng người lập tức tiến lên đón.

Các nàng đều mặc áo tím, đường cong lả lướt, mỹ mạo kinh thế, một người có vẻ thành thục hơn một chút, trên mặt có vẻ như cười mà không phải cười, người còn lại thì tuổi trẻ hơn một chút, trên gương mặt xinh đẹp lộ vẻ ngượng ngùng.

Hai người này chính là Tử Linh và mẫu thân Chu Viện của nàng.

Sau khi cảm ứng được cảm chế ở đầu bậc thang bị mở ra, các nàng liền biết Diệp Trường Sinh đã đến.

Đây là lần đầu tiên mọi người gặp nhau ở đây. Trước đây để phòng ngừa vạn nhất, Diệp Trường Sinh đều hẹn Chu Viện ra ngoài gặp mặt.

“Diệp huynh, cuối cùng huynh cũng tới rồi. Mời huynh vào!” Chu Viện giống như cười mà không phải cười nhìn hắn, quay người dẫn hắn vào một gian phòng cổ kính.

“Ngươi cũng tới đây!” Chu Viện nói một câu với Văn Tư Nguyệt đang đứng ở bậc thang.

Văn Tư Nguyệt lập tức cung kính thi lễ, cũng lập tức theo sau.

Chu Viện ngồi trên ghế, khẽ thở dài, nói: “Ta cũng không biết hiện tại gọi ngươi là Diệp huynh còn hợp lý hơn!”

“Phu nhân muốn gọi thế nào thì gọi, không cần để ý!” Diệp Trường Sinh tiếp nhận linh trà do Tử Linh đưa tới, nhấp nhấp một miếng, thản nhiên nói.

Tử Linh đứng ở bên cạnh hắn, ăn đòn rất gần, trên mặt mang theo một vết đỏ bừng như hoa.

Xem tình hình này, xem ra nàng đã nói quan hệ giữa mình và Diệp Trường Sinh cho mẹ nàng rồi.

Nếu không, biểu hiện trên mặt Chu Viện cũng không phức tạp như vậy.

Một bên, Văn Tư Nguyệt có chút kinh ngạc nhìn Tử Linh đứng bên cạnh Diệp Trường Sinh, trong mắt hiện lên một vòng dị sắc.

Thì ra vị thiếu chủ Diệu Âm Môn này đã nghe danh từ lâu, nhưng đây là lần đầu tiên hắn gặp mặt, cũng là nữ nhân của vị Diệp trưởng lão này sao?

Chẳng lẽ nàng là đạo lữ của Diệp trưởng lão?

Trong lòng Văn Tư Nguyệt hiện lên một tia nghi vấn, nếu thật sự đúng như vậy, từ nay về sau nàng phải hảo hảo ở chung với thiếu chủ.

Sắc mặt Chu Viện phức tạp nhìn thoáng qua Diệp Trường Sinh, lại nhìn Tử Linh dựa vào bên người Diệp Trường Sinh.

Nàng thở dài thườn thượt, kết quả này là nàng kỳ vọng vài chục năm trước mới có được, buộc quan hệ giữa Tử Linh và Diệp trường lão.

Chỉ là, bây giờ một màn này thực sự xuất hiện, trong lòng lại có điểm không thích hợp.

Con gái mình đã phó thác cho người này, lại không cách nào nhận được một cái danh phận. Điều này làm cho Chu Viện nhiều hay ít nhiều cũng khó mà tiếp nhận được.

Trầm mặc một lát, Chu Viện nhẹ giọng nói: “Diệp huynh, sau này ngươi tính làm thế nào? Cứ như vậy để Ngưng Nhi vô danh tiểu tốt ở bên cạnh ngươi sao? Lấy tu vi cùng tướng mạo của Ngưng Nhi chúng ta, cho tu sĩ Nguyên Anh làm chính thê vẫn dư dả!”

Lời này của Chu Viện mặc dù có phần khoe khoang nhưng đúng là không sai.

Bởi vì nữ tu cấp cao thật sự quá ít, Nguyên Anh kỳ hầu như tìm không thấy mấy người, cho nên đại bộ phận tu sĩ Nguyên Anh kỳ có đạo侣, đạo侣 đều là nữ tu Kết Đan.

Nhất là, Tử Linh không phải chỉ là một nữ tu Kết Đan mà lại là đệ nhất mỹ nữ Loạn Tinh Hải.

Nếu như nàng nguyện ý làm đạo侣 cho người khác, vậy sẽ có không ít nam tu sĩ Nguyên Anh kỳ động tâm đấy.

Chu Viện nói ra lời này, chính là muốn thăm dò một chút, xem Diệp Trường Sinh có ý định để cho Tử Linh trở thành chính thê hay không.

Mẫu thân tới để chỉ trích!

Diệp Trường Sinh lại không hề có một chút khiêm tốn nào, ngược lại khẽ cười một tiếng, nói: “Lời của phu nhân có vài phần đạo lý, nhưng Diệp mỗ đã sớm quyết định cả đời không lấy, không có khả năng tùy tiện phá vỡ lời thề!”

“Tử Linh là nữ nhân ta yêu nhất, ta đối xử với nàng như đối xử với đạo侣 thật sự không có gì khác biệt, chỉ là một cái danh phận, tu tiên giả chúng ta cần phải coi trọng như vậy sao?”

“Nhưng mà Diệp huynh, theo ta được biết bên cạnh huynh không chỉ có một nữ nhân, huynh làm sao có thể làm cho ta

yên tâm để tương lai Ngưng Nhi có thể giống như các nàng, được huynh đối xử bình đẳng?” Chu viện có chút không cam lòng hỏi.

“Chuyện này không cần phu nhân quan tâm, người ta thường nói sinh hoạt giữa phu thê là như người uống nước, ấm lạnh tự biết, tương lai ta sẽ như thế nào, đó là chuyện mà Tử Linh quan tâm!” Diệp Trường Sinh nói.

“Mẫu thân, giữa con và Diệp Lang là thật lòng yêu nhau. Con tin tưởng hẳn tương lai sẽ không vứt bỏ con gái!” Lúc này Tử Linh cũng nói.

“Ngươi... Ngưng nhi, mẹ đây là muốn tốt cho ngươi. Vạn nhất tương lai hẳn không tuân thủ lời hứa, thật sự lập nữ tử nào đó đạo lữ, vậy chẳng phải ngươi sẽ phải chịu ủy khuất?” Chu Viện ra vẻ chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nói.

“Ha ha, nếu tương lai ta thật sự phải lập đạo lữ, vậy thì ta sẽ cưới tất cả các nàng, đều làm đạo lữ của ta!” Diệp Trường Sinh cười ha ha, nói.

Lời này nhất thời khiến tam nữ cả kinh nói không ra lời.

Đã cưới rồi ư?

Còn có thể có chuyện như vậy sao?

“Diệp huynh, ngươi đang nói mớ gì vậy? Trên đời này nào có chuyện lấy được một đạo lữ?” Chu viện nhíu mày.

“Chỉ vì người khác chưa từng làm, ta liền không thể làm? Trên đời này cũng không có đạo lý nào đạo lữ chỉ có một!” Diệp Trường Sinh đột nhiên nói.

Chu Viện tức tới bật cười. Đây cũng là lần đầu tiên nàng thấy được sự vô sỉ và mặt dày của Diệp Trường Sinh.

Thế là, đành phải bắt đắc dĩ nói: “Thôi, ngưng nhi đã quyết ý muốn đi theo ngươi, ta nói cho nhiều cũng không có tác dụng gì!”

“Chỉ là hy vọng Diệp huynh có thể nhớ được lời của ngươi hôm nay, đối đãi với Ngưng nhi và những nữ tử khác đối đãi như nhau!”

Trong giọng nói của Chu Viện, mang theo bất đắc dĩ.

Không có biện pháp, ai bảo tu vi của Diệp Trường Sinh cao hơn bất cứ ai trong hai mẹ con họ.

Tu tiên giới chính là như vậy, chỗ nào cũng lấy thực lực làm đầu!

Nếu như Tử Linh gả cho một tu sĩ Kết Đan Kỳ, dù thế nào Chu Viện cũng phải ép đôi phương phải cưới Tử Linh làm chính thê. Thậm chí bá đạo một chút, Chu Viện cũng sẽ không cho phép đôi phương nạp thiếp.

Nhưng hiện tại Tử Linh đã gả cho một tu sĩ Nguyên Anh kỳ, hơn nữa còn là Nguyên Anh tu sĩ thần thông cực lớn.

Vậy không có cách nào!

Nàng không thể bức bách một vị tu sĩ Nguyên Anh, mà chính Tử Linh cũng không muốn rời khỏi Diệp Trường Sinh.

Chu Viện chỉ có thể nhếch mũi chấp nhận kết quả này.

Vì vậy, đối mặt với cục diện trước mắt này, bà không có bất cứ biện pháp gì, chỉ có thể chấp nhận kết cục này.

Nhìn thấy bộ dáng không biết làm sao của Chu Viện, Diệp Trường Sinh cười nói: “Phu nhân, nói xong chuyện giữa chúng ta và Tử Linh, tiếp theo vừa vặn nói chuyện một chút giữa chúng ta!”

“Giữa chúng ta?” Trên mặt Chu Viện lộ ra vẻ kinh ngạc, giữa nàng và Diệp Trường Sinh có thể có chuyện gì có thể đàm phán chứ?

“Đúng vậy, là vấn đề liên quan tới Diệt Âm Môn!” Diệp Trường Sinh nói.

Vừa nghe nói như thế, thần sắc Chu viện nghiêm trọng hẳn lên, chậm rãi nói: “Diệt huynh muốn nói gì?”

“Không biết Tử Linh có nói với ngươi không, lúc trước ở trong Hư Thiên điện, ta từng nói với nàng, ta có thể nghĩ biện pháp bồi dưỡng ngươi đến cảnh giới Nguyên Anh, đây là cảnh giới ngươi trước kia có cầu cũng không được?” Thần sắc Diệp Trường Sinh bình thản nói.

Phảng phất như bồi dưỡng ra một tu sĩ Nguyên Anh kỳ đối với hắn mà nói căn bản không đáng kể chút nào.

Nhưng đích xác là như thế, chỉ cần hấn nguyện ý hao phí lượng lớn tài nguyên, tu sĩ Nguyên Anh cũng không phải không thể xuất ra.

Chỉ cần Chu Viện có tâm tính, ý chí đã qua ải, có thể chịu đựng nổi thống khổ khi Toái Đan Thành Anh, có thể chống đỡ tâm ma huỷ diệt cảnh ăn mòn. Dưới sự trợ giúp của các kỳ vật như Lôi Linh dịch, Cửu Khúc Linh Sâm đan, đủ để nàng bước vào cảnh giới Nguyên Anh.

Ngược lại, nếu ở những phương diện này nàng không làm gì được, vậy bất luận Diệp Trường Sinh cung cấp bao nhiêu tài nguyên, nàng cũng không đến được cảnh giới đó.

Nghe Diệp Trường Sinh nói vậy, Chu Viện gật đầu.

Hoàn toàn chính xác, đối với nàng mà nói, cảnh giới Nguyên Anh là cảnh giới căn bản không cần suy nghĩ.

Với thọ mệnh hơn một trăm năm của nàng, có thể đạt tới Kết Đan hậu kỳ đã là may mắn lắm rồi.

Nguyên Anh nếu không có kỳ ngộ nghịch thiên, căn bản là không có khả năng.

Chỉ là, vừa nghe Diệp Trường Sinh nói như vậy, Chu Viện không cao hứng quá mức, ngược lại nhíu mày hỏi:

“Vậy Diệp huynh muốn cái gì? Đem ta bồi dưỡng đến cảnh giới Nguyên Anh, chẳng lẽ Diệp huynh cần chỉ là một Diệu Âm môn thôi sao?”

Nghe Diệp Trường Sinh nói Diệu Âm Môn thuộc về vấn đề, Chu Viện liền đoán hấn muốn triệt để khống chế Diệu Âm Môn, để Diệu Âm Môn trở thành môn phái của hấn.

Nhưng vì một Diệu Âm môn như bây giờ, hao phí tài nguyên bồi dưỡng nàng thành tu sĩ Nguyên Anh, tựa hồ hoàn toàn không đáng.

Giá trị của Diệu Âm Môn còn chưa cao đến mức đó.

“Người nói không sai, ta cần chính là Diệu Âm Môn, nhưng không phải Diệu Âm Môn như bây giờ, mà là một tương lai có thể khống chế, thậm chí lũng đoạn một số ngành nghề nào đó của Diệu Âm Môn!”

“Ta cần Diệu Âm môn sau này trở thành môn phái của ta, hoàn toàn vận chuyển ý chí đi theo ta!”

“Đồng thời, ta cũng cần năng lực quản lý của ngươi, giúp ta phát triển Diệu Âm môn thành một tổ chức thương nghiệp khổng lồ!” Diệp Trường Sinh nói.

Loại chuyện phát triển thương nghiệp như vậy, từ rất lâu trước đây hắn đã từng cân nhắc qua.

Thông qua truyền tông trận ở Loạn Tinh Hải và Thiên Nam, khai triển hai nơi mậu dịch, cướp lấy linh thạch tài phú của nhân giới.

Cùng với, quan trọng nhất là thu thập tài nguyên tu hành cần thiết cho Diệp Trường Sinh.

Tu vi tới cảnh giới càng cao thâm thì các loại tài nguyên cần thiết càng khó có được.

Thậm chí, ngay cả một ít tin tức liên quan tới tài nguyên cũng rất khó đạt được.

Nếu chỉ dựa vào chính mình tìm kiếm tài nguyên, vậy tiêu tốn thời gian cùng tinh lực khó mà đánh giá được.

Một tu sĩ Nguyên Anh thọ mệnh hơn một ngàn năm, mấy trăm năm đều phải tiêu phí để tìm hiểu tin tức.

Mà nếu mượn lực lượng của môn phái, phát động ngàn vạn người đi tìm kiếm cho mình, vậy không thể nghi ngờ là thuận tiện hơn rất nhiều.

Không trông cậy vào những đệ tử này thật sự có thể cung phụng một chút tài nguyên trân quý nào đó, chỉ cần bọn hắn có thể thăm dò được một chút tin tức để lại, đối với Nguyên Anh tu sĩ mà nói là đủ rồi.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao, tu sĩ Nguyên Anh sẽ lựa chọn gia nhập môn phái.

Thật ra không phải vì linh thạch môn phái cung phụng mà là để tiện tìm kiếm tài nguyên tu hành.

Mà so với môn phái bình thường, chắc chắn năng lực tìm kiếm tài nguyên của tổ chức buôn bán càng mạnh hơn.

Tin tức của bọn họ càng linh thông, cơ hội tiếp xúc với các loại linh dược và vật liệu càng nhiều hơn.

Để cho người ta giúp mình nhanh chóng tìm kiếm tài nguyên, Diệp Trường Sinh từ lúc tu vi còn thấp đã cảm nhận được.

Thời điểm Trúc Cơ kỳ, nếu như không có Trần sư tỷ mượn đủ loại con đường của Trần gia trợ giúp hắn tìm kiếm những đan phương linh dược kia, chỉ sợ hắn muốn tu luyện tới Trúc Cơ hậu kỳ phải mất mười mấy năm, thậm chí mấy chục năm.

Đồng thời, nếu như không có Trần sư tỷ trợ giúp hắn rất nhiều xử lý các loại phù lục, pháp khí, kiếm linh thạch.

Diệp Trường Sinh muốn có đủ linh thạch để tu luyện phải tốn rất nhiều thời gian, cẩn thận bày quầy bán trong các phường thị, kiếm từng chút một linh thạch.

Tiếp tục như vậy, không thể nghi ngờ sẽ lãng phí rất nhiều thời gian, làm cho tu vi của hắn tiến triển rất chậm chạp.

Đến Kết Đan kỳ rồi cũng sẽ như thế, nếu không phải lôi kéo được Diệu Âm môn, hắn muốn xử lý những tang vật kia, đổi lấy linh thạch cũng sẽ tương đương phiền phức.

Bởi vậy, muốn tạo ra một tổ chức thương nghiệp cường đại đối với Diệp Trường Sinh là chuyện vô cùng cần thiết.

Mà Diệu Âm môn không thể nghi ngờ chính là một lựa chọn tốt nhất.

Hiện tại Tử Linh đã là nữ nhân của hắn, như vậy Diệu Âm Môn so với những thế lực không liên quan gì đến hắn, liền đáng tin nhiệm hơn rất nhiều.

Mà thực lực chính thể của Diệu Âm Môn cũng không mạnh, vừa lúc thuận tiện cho hắn khống chế.

Nghe Diệp Trường Sinh nói vậy, Chu Viện đại khái đã hiểu rõ ý đồ của hắn.

Cân nhắc một chút, nàng chậm rãi nói: “Diệp huynh, người muốn để Diệu Âm môn phát triển đến tình trạng này, Tinh Cung, Nghịch Minh các thế lực cản trở không vượt qua được!”

“Những thứ người không cần để ý, ta chỉ muốn biết, nếu ta để người trở thành tu sĩ Nguyên Anh, người có năng lực làm cho

Diệu Âm môn phát triển thành một tổ chức thương nghiệp không lồ không?” Diệp Trường Sinh khoát khoát tay nói.

Nghe nói như thế, hai mắt Chu Viện hiện lên tia sáng kỳ lạ, tự tin nói: “Nếu như Diệp huynh thật sự có thể giúp ta tiến giai Nguyên Anh, vậy thì cổ tay phát triển một thể lực, thiếp thân vẫn sẽ có!”

“Về phần Diệu Âm môn thuộc về vấn đề này, Diệu Âm môn đã sớm phụ thuộc vào Diệp huynh để sinh tồn, làm sao còn nói về vấn đề không chế ai!” Chu viện bất đắc dĩ nói ra.

Hoàn toàn chính xác, từ khi Diệp Trường Sinh thanh trừ xong hai vị trưởng lão kia, sau khi diệt sát Độc Long, toàn bộ Diệu Âm môn hoàn toàn xem sắc mặt hắn mà sống.

Về sau, hoàn toàn lột xác biến thành một tổ chức chuyên dùng để thủ tiêu tang lễ cho hắn.

Diệp Trường Sinh gật đầu nói: “Được, nếu phu nhân đã có lòng tin như vậy, ta cũng yên tâm!”

“Hiện tại Nghịch Tinh Minh khiêu chiến Tinh Cung, người khác nhìn thấy nguy hiểm, nhưng cái ta thấy lại là kỳ ngộ!”

“Có câu nói rất hay, hỗn loạn là cầu thang hướng lên trên, hiện tại Loạn Tinh Hải chiến loạn, vừa lúc là cơ hội để Diệu Âm Môn phát triển thực lực bản thân!”

“Chiến tranh sẽ tiến hành một cuộc thanh tẩy lẫn nhau, sau này vô luận là Tinh Cung thắng hay Nghịch Tinh Minh, đều sẽ có rất nhiều không gian ích. Hi vọng đến lúc đó Diệu Âm Môn sẽ chiếm lấy thực lực của những lợi ích này!” Diệp Trường Sinh đột nhiên nói.

Chu Viện nghe vậy nở nụ cười xinh đẹp, nói: “Diệp huynh đã tâm bưng bưng. Chỉ có điều đến lúc đó Diệu Âm môn có thể chia một chén canh từ trong trái cây chiến thắng ra hay không, vẫn phải xem thực lực của Diệp huynh đã đạt tới mức nào!”

“Dù sao thì toàn bộ Diệu Âm môn đều phải dựa vào người che gió chắn mưa!”

“Thực lực của ta sẽ không khiến người thất vọng!” Diệp Trường Sinh cười dữ tợn nói.

Lúc này, Tử Linh ở bên cạnh cũng nhẹ giọng cười một tiếng, nói: “Ngung nhi cũng sẽ giúp mẫu thân!”

Văn Tư Nguyệt lẳng lặng đứng một bên nghe hồi lâu cũng lập tức tỏ thái độ, nói:

“Tương lai Tư Nguyệt sẽ dốc hết khả năng trợ giúp sư tôn và Diệp trưởng lão, để Diệp Âm môn phát triển lớn mạnh!”

Nghe được lời nàng nói, Chu Viện bỗng nhiên cười một tiếng, nhìn về phía Diệp Trường Sinh, hỏi: “Diệp huynh, rốt cuộc thái độ của đệ tử này là thế nào?”

“Ngày đó ngươi không hiểu không có tỏ thái độ, ta cũng không đoán được ngươi có muốn làm thị thiếp của mình hay không!”

Nghe nói như thế, trên mặt Văn Tư Nguyệt lập tức dâng lên một tia rùng rợn, cúi đầu, không dám nói một lời nào.

Mà ánh mắt Tử Linh lộ ra vẻ kinh ngạc, nhìn mẫu thân một chút, nhìn Diệp Trường Sinh, cuối cùng ánh mắt dừng lại ở trên người Văn Tư Nguyệt.

Hóa ra đệ tử này lại là mẫu thân bồi dưỡng thị thiếp cho Diệp Lang sao?

Hắn không chỉ để ý tới mình, mà còn đang chọn phi tần ở Diệp Âm môn...

Nghĩ tới đây, trong lòng Tử Linh không khỏi nổi lên một cỗ chua xót.

Cẩn thận nhìn chằm chằm Văn Tư Nguyệt đánh giá hồi lâu, Tử Linh cảm thấy ánh mắt của Diệp Trường Sinh quả thật là tốt, vóc người của cô gái này khiến cho nàng cảm nhận được một tia uy hiếp.

Bất quá, nhìn từ thân phận của nàng, tương lai nhiều lắm là một thị thiếp, điểm này cũng không cần lo lắng.

Tử Linh nhẹ nhàng thoải mái.

Nhìn Văn Tư Nguyệt vài lần, Diệp Trường Sinh từ trong túi trữ vật lấy ra một khối ngọc giản, để lên bàn, nói:

“Mau chóng bồi dưỡng nàng đến cảnh giới Kết Đan đi, sau đó để nàng tu luyện môn công pháp này!”

Cầm ngọc giản nhìn qua, Chu viện nhẹ giọng đọc lên: “Điền Phượng Bồi Nguyên Công, thì ra Diệp huynh đã có chủ ý này. Ta biết rồi, ta sẽ dốc tài nguyên nhanh chóng bồi dưỡng Tư Nguyệt trở lại!”

Ngẫm nghĩ, Diệp Trường Sinh lại lấy ra một cái túi trữ vật, nói: “Trong này là đan dược mà ta dùng lúc còn Trúc Cơ kỳ, hẳn là đủ để cho nàng tu đến Trúc Cơ hậu kỳ, bên trong còn có nhiều loại linh vật phụ trợ kết đan, tương lai lúc nàng kết đan hẳn là cần dùng tới!”

“Diệp huynh suy nghĩ thật đúng là chu đáo!”

Thần thức thăm dò vào túi trữ vật nhìn một chút, trong mắt Chu Viện hiện lên một tia kinh ngạc.

“Dựa vào những thứ này, tiểu nữ tử này chỉ dùng vài chục năm là có thể kết đan rồi, vận khí của nàng thật đúng là tốt, đúng phải người tài nguyên không kém như Diệp huynh!”

Chu Viện nhìn thấy đồ vật trong túi trữ vật, ánh mắt hiện lên vẻ hâm mộ.

Nếu năm đó nàng có tài nguyên sung túc như vậy, thì thời gian kết đan cũng có thể sớm hơn mấy thập niên.

“Ngưng Nhi nhà chúng ta năm đó cũng không hưởng thụ được đãi ngộ như Diệp huynh!” Chu Viện u oán thở dài nói.

“Khụ, tình huống khác biệt, phu nhân không nên nói linh tinh!”

“Hừ!”

Trong phòng lập tức vang lên tiếng hờn dỗi.

.....

Diệp Trường Sinh ở Diệu Âm Môn bên này chờ mấy ngày, bên Tử Linh thu thập tất cả đan phương cùng các loại tài liệu cần thiết.

Vì vậy, Diệp Trường Sinh liền bắt đầu luyện chế Trường Sinh đan.

Loại đan dược này đối với trình độ luyện đan của hắn hôm nay mà nói cũng không phải rất khó luyện chế.

Sau khi thất bại mấy lần, Diệp Trường Sinh liền luyện chế ra Trường Sinh đan phẩm chất thượng giai.

Bọn họ đều chia một hạt cho Chu Viện và Tử Linh, chính hắn cũng ăn vào một hạt.

Đan dược có thể kéo dài tuổi thọ, không ăn không ăn không uống, tuy rằng hiện tại hắn không cần dùng tới, nhưng thọ mệnh kéo dài mấy chục năm, chung quy lại là chuyện tốt.

Lại qua mấy ngày, Diệp Trường Sinh đứng ở trên lầu các Diệu Âm Môn, đột nhiên thấy một bóng người quen thuộc đi vào cửa hàng của Diệu Âm Môn.

Người này mặc quần áo màu trắng của Tinh Cung, tóc đen dài tới vai, trên trán quấn một đầu đai lưng khảm ngọc màu xanh biếc, thoát nhìn trang phục thoát nhìn là của nam tử.

Nhưng dung mạo lại cực đẹp, khuôn mặt như bạch ngọc, đại mi nhập tán, mắt phượng mũi tu, môi hồng mềm mại, hai đầu lông mày có một tia mị ý không che giấu được.

Lăng Ngọc Linh!

“Sao nàng lại tới đây?” Ánh mắt Diệp Trường Sinh lộ vẻ nghi hoặc.

Đưa thần thức ra, rơi xuống dưới lầu, Diệp Trường Sinh nghe được đối thoại giữa Lăng Ngọc Linh và Tử Linh.

“Các hạ chính là Thiếu chủ Diệu Âm Môn Tử Linh tiên tử?” Lăng Ngọc Linh nhìn Tử Linh, trong mắt xuất hiện vẻ kinh ngạc.

Nàng thật sự rất khó có thể liên hệ được giữa nữ tử có dung mạo bình thường trước mắt này với cái tên của đệ nhất mỹ nữ ở Loạn Tinh Hải này.

Tử Linh nhẹ nhàng cười, nói: “Xin hỏi đạo hữu là vị nào?”

Lăng Ngọc Linh chấp tay: “Tại hạ là ngoại sự chấp pháp của Tinh Cung, Lăng Ngọc Linh!”

“Lăng đạo hữu Diệu Âm Môn đến có chuyện gì sao?” Ánh mắt Tử Linh đảo qua một vòng trên người Lăng Ngọc Linh, hỏi.

Với nhãn lực của nàng, không khó nhìn ra là một kẻ nữ giả nam trang.

Mà một vị tuyệt thế mỹ nữ, dung mạo đẹp đẽ cũng âm thầm kinh hãi.

“Lăng mỗ muốn gặp Diệp Trường Sinh và trưởng lão của quý phái một lần!” Lăng Ngọc Linh đánh giá xung quanh một vòng, nói.

Tử Linh nghe vậy nhú mào, lúng túng nói: “Chỉ sợ các hạ đã tìm sai chỗ, vài chục năm trước, vị Diệp đạo hữu kia đã thoát ly Diệt Âm môn, không biết tung tích, hiện tại hắn và Diệt Âm môn không có bất kỳ quan hệ nào!”

Lăng Ngọc Linh thân nhiên cười nói: “Tử Linh tiên tử không cần vội vã phủ nhận, nếu như Diệp trưởng lão không ở đây thì thôi vậy!”

“Bất quá, Lăng mỗ vẫn còn vài câu muốn nói một chút!”

Tử Linh nhú mào, nói: “Nếu như ngươi muốn nói cái gì đó với vị Diệp đạo hữu kia, vậy thật sự là tìm nhầm chỗ rồi!”

Lăng Ngọc Linh nghe vậy chỉ cười cười, không phản bác, nói thẳng: “Từ sau khi Lăng mỗ đột phá Kết Đan, ký ức bị Diệp huynh sửa đổi kia đều đã khôi phục!”

“Bất quá chuyện này, tại hạ cũng không nói cho bất cứ ai, cho nên Diệp huynh không cần lo lắng cái gì!”

“Lăng mỗ không có ý định hại Diệp huynh, chỉ là muốn kết bằng hữu!”

“Mong Tử Linh tiên tử đem những lời này nói ra!” Lăng Ngọc Linh chấp tay, tiêu sái cười một tiếng rồi đi ra khỏi Diệt Âm môn.

Nghe mấy lời này, Tử Linh nhú mào không thôi.

“Cái này chui ra từ đâu vậy? Chẳng lẽ hắn ta lại chọc phải món nợ phong lưu gì đó?”

“Thật sự là khó hiểu!”

Tử Linh lắc đầu, xoay người lên lầu, định chuyển những lời này cho Diệp Trường Sinh.

Đồng thời nàng cũng muốn nghe xem, vị hộ pháp Tinh Cung đột nhiên xuất hiện này, rốt cuộc là ai, cùng Diệp Trường Sinh lại có chuyện cũ gì?

“Nói như vậy, nàng ta chỉ là người lúc người giết Ôn Thiên Nhân, tiện tay cứu giúp?” Đôi mắt đẹp Tử Linh lóe lên, hỏi.

“Ừm, chỉ là tình cờ gặp nhau, không nên nghĩ nhiều!” Diệp Trường Sinh thề son sắt nói.

“Hừ, ta suy nghĩ nhiều rồi sao? Ta không chừng tương lai sau này nàng ấy sẽ có một ngày trở thành tỷ muội của ta đó!” Tử Linh oán giận nói.

Trải qua khoảng thời gian thân mật ở chung, nàng đối với Diệp Trường Sinh là người thế nào, đã hoàn toàn nhìn rõ ràng.

Hoàn toàn chính xác là một củ cải cải trắng!

Phàm là nữ tử tư sắc xuất chúng, chỉ cần có quan hệ nhất định với hắn, cuối cùng tất nhiên sẽ cùng hắn phát triển thành quan hệ thân thiết.

Bản thân Tử Linh chính là một trong số đó.

Bởi vậy, nàng không chút nghi hoặc, nữ tử tên gọi Lăng Ngọc Linh kia tương lai có thể cũng sẽ bước vào hậu trận.

“Chắc chắc, sao ta không nhìn ra người còn là cái bình dấm nhỏ!” Diệp Trường Sinh cười nói.

“Người có dính hoa lạ khắp nơi, còn trách ta sao? Hơn nữa sao ta bất mãn, lại không cải biến được suy nghĩ của người!” Tử Linh có một tia u oán nói.

Diệp Trường Sinh bất đắc dĩ cười cười, không muốn tiếp tục nói tới vấn đề này, nói:

“Quay về chính sự, ta có thể phải đi Ngoại Tinh Hải một thời gian ngắn, các người hãy cẩn thận một chút ở Thiên Tinh Thành!”

” Ngoại Tinh Hải? Ta nghe nói nơi đó bây giờ cũng không yên bình, người đi Ngoại Tinh Hải là sao?” Ánh mắt Tử Linh lộ ra vẻ nghi hoặc.

“Muốn đi tìm một loại linh dược, thuận tiện cũng là vì tu vi của ta, nhất định phải đi!”

“Hiện tại Tinh Cung và Nghịch Tinh Minh khai chiến, lấy thân phận của các người, ngược lại không đến mức bị bắt trảng đỉnh coi như pháo hôi đưa đi trên chiến trường, nhưng vẫn nên cẩn thận, tuyệt đối không được rời khỏi Thiên Tinh Thành!” Diệp Trường Sinh dặn dò.

“Chuyện đó thì con biết, con và mẫu thân sẽ cẩn thận bảo vệ chính mình!”

“Ừm, năng lực ứng biến của các người vẫn ta yên tâm!” Diệp Trường Sinh gật gù nói.

Lập tức, ánh mắt ở chỗ lồi lõm của Tử Linh dừng lại một lát, kéo nàng qua, nói:

“Ta rất nhanh sẽ rời đi rồi, mấy ngày này người phải hảo hảo theo ta!”

“Chỉ biết giãy vò người ta mà!” Tử Linh hờn dỗi một tiếng, trong ánh mắt lưu chuyển mỉa mai.

.....

Mấy ngày sau, Diệp Trường Sinh lặng yên không một tiếng động rời khỏi Diệu Âm môn, biến ảo thành một hình dáng khác, hành tẩu trên đường Thiên Tinh Thành.

Thông qua con đường tin tức của Diệu Âm môn, hẳn đối với những chuyện phát sinh gần đây đều có hiểu biết.

Kế hoạch công kích Nam Minh Đảo lần trước của Nghịch Tinh Minh sau khi bị hấn phá hủy, gần đây lại triệu tập một số lượng lớn lực lượng, chuẩn bị một lần nữa phát động tiến công Nam Minh Đảo.

Lúc này đây, trực tiếp điều đến mấy vị Nguyên Anh tu sĩ.

Mà Tinh Cung bên kia dường như định trực tiếp từ bỏ Nam Minh đảo chứ không định phái người trợ giúp.

Nhưng mà, chuyện phòng thủ của Nam Minh đảo chỉ có thể coi là chuyện nhỏ.

Gần đây ở Loạn Tinh Hải truyền ra một sự kiện lớn nhất không thể nghi ngờ là đang xảy ra trong Hư Thiên Điện.

Chính ma lưỡng đạo, sáu vị tu sĩ Nguyên Anh đều đã ngã xuống.

Trong đó có Tam Dương lão ma, Man Hồ Tử thành danh mấy trăm năm, lại có Vạn Thiên Minh, môn chủ Vạn Pháp môn quyền cao chức trọng.

Cái chết của bọn họ, ở Loạn Tinh Hải nhắc lên một hồi động đất.

Mọi người không thể nào tưởng tượng được nhiều tu sĩ Nguyên Anh đồng thời chết đi như vậy.

Trong lúc nhất thời, đủ loại tin đồn nhao nhao bay tán loạn, toàn bộ Loạn Tinh Hải đều trở nên bàng hoàng.

Ngay từ đầu mục tiêu mọi người hoài nghi đều là Tinh Cung, chính ma lưỡng phương Nguyên Anh tu sĩ nghi ngờ, đây là Tinh Cung giờ trò quỷ.

Nhưng lập tức, từ Tinh Cung truyền tới tin tức, hai vị trưởng lão bọn họ tiến vào Hư Thiên Điện cũng đã chết.

Thông qua con đường đặc thù, Nghịch Tinh Minh bên kia xác nhận tin tức Tinh Cung thả ra là sự thật.

Hai vị trưởng lão của Tinh Cung đích thật đã chết.

Điều này làm cho tất cả mọi người rất là kinh ngạc.

Đến cùng là đã xảy ra chuyện gì, làm cho Tinh Cung cùng Nghịch Tinh Minh hai bên Nguyên Anh đồng thời chết đi nhiều như vậy.

Trong lúc nhất thời, khắp Loạn Tinh Hải đều đang thảo luận chuyện này.

Nhất là Nghịch Tinh Minh, trong khoảng thời gian gần đây, mỗi đám tu sĩ Nghịch Tinh Minh đều cúi đầu ủ rũ.

Dù sao Nguyên Anh tu sĩ đã chết kia, đại bộ phận đều là của Nghịch Tinh Minh bọn họ a.

Mấy vị Nguyên Anh sơ kỳ kia còn chưa nói đến, hai vị Nguyên Anh trung kỳ, chính là một cỗ lực lượng phi thường cường đại.

Hai người kia, người nào cũng được xưng tụng là trụ cột trung lưu của Nghịch Tinh minh, nhưng hiện tại tất cả đều chết trong Hư Thiên điện.

Chuyện này đối với Nghịch Tinh Minh mà nói, là một đả kích thâm trọng.

Mà tu sĩ bên Tinh Cung, thái độ đối với việc này quý dị hơn rất nhiều.

Mặc dù Tinh Cung cũng đã chết hai vị trưởng lão, nhưng hai vị này đều là Nguyên Anh sơ kỳ, trọng độ này không thể so được với người của Nghịch Tinh Minh bên kia.

Có nhìn thế nào, tổn thất của Tinh Cung đều xem như rất nhỏ.

Sau khi Nghịch Tinh Minh chết đi mấy người kia, trên chiến trường chính diện, áp lực bên Tinh Cung đã giảm đi không biết bao nhiêu lần.

Điều này làm cho tu sĩ Tinh Cung vừa mừng thầm trong lòng vừa không tiện biểu hiện ra ngoài.

Liên quan tới cái chết của nhóm người này trong Hư Thiên điện, đến nay cũng không có một lời giải thích rõ ràng nào.

Thậm chí ngay cả Vạn Pháp môn tổng hộ pháp, Vạn tam cô đại tu sĩ Nguyên Anh hậu kỳ tự mình xuất mã, điều tra rất nhiều tu sĩ từ trong Hư Thiên điện đi ra, cũng không thể điều tra ra kết quả.

Không ai có thể nói ra nguyên nhân.

Bởi vì, những người sống sót từ trong Hư Thiên điện đi ra đều là những người không bước chân vào cửa thứ hai của Băng Hỏa đạo.

Bọn họ căn bản không biết trong đó đã xảy ra chuyện gì.

Duy nhất có thể gọi là quý dị chính là tự bạo của lão tam dương lão ma.

Vì vậy, sau khi phán đoán một cách đơn giản, đám người Vạn Tam Cô nhận định, trong Hư Thiên điện phân đông Nguyên Anh tử vong, hơn phân nửa là có liên quan đến nam tử kỳ quái trong đại sảnh đang xung đột cùng Tam dương lão ma.

Trên mặt đeo mặt nạ ác quỷ, mặc áo xanh, hình thể thon dài.

Đây là đặc thù duy nhất của người này.

Nhưng loại đặc thù này căn bản không tính là đặc thù, mặc thanh y, hình thể tu dài, một ngày ở Loạn Tinh Hải có thể tìm ra ngàn vạn người.

Vì vậy, chuyện này cuối cùng biến thành một điều không đầu treo cổ, không ai có thể nói ra trong Hư Thiên điện rốt cuộc xảy ra chuyện gì.

Chỉ có đi qua cửa thứ nhất, hái được linh dược rồi phản hồi Hàn Lập, trong lòng mơ hồ đoán được cái gì.

Nhưng đương nhiên hắn không thể nói ra suy đoán trong lòng của mình.

Hàn Lập sau khi từ trong Hư Thiên Điện đi ra, liền một đường phi nhanh, lập tức về tới trong động phủ của mình ở Thiên Tinh Thành.

Trải qua một phen tìm hiểu tin tức và thu thập xong, Hàn Lập rất nhanh đã quyết định: Chạy!

Rời khỏi nơi thị phi Nội Tinh Hải, trước tiên tiến vào Ngoại Tinh Hải, săn giết yêu thú, lấy đan luyện dược.

Quyết định xong, Hàn Lập nhanh chóng hành động.

Trong khoảng thời gian gần nhất, truyền tống trận đi ra Ngoại Tinh Hải đã bị quản chế, Tinh Cung đưa ra một số điều kiện hà khắc cho các tu sĩ muốn rời khỏi.

Phải trong đại chiến kế tiếp, giết chết một gã tu sĩ Nghịch Tinh Minh cùng giai mới có thể rời đi.

Chuyện này đối với đại đa số tu sĩ mà nói là một chuyện rất khó khăn.

Nhưng đối với Hàn Lập mà nói, lại là chuyện dễ dàng.

Chỉ là, hắn lại không muốn đi làm như vậy, bởi vì ai biết tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì.

Vạn nhất đến lúc đó hắn thật sự giết một gã tu sĩ đồng cấp, Tinh Cung lại đề xuất yêu cầu khác, không cho hắn rời đi thì phải làm sao bây giờ?

Hơn nữa, trong đại chiến quy mô như vậy, nếu không cẩn thận liền khó giữ được cái mạng nhỏ này, Hàn Lập không nguyện ý đi mạo hiểm.

Vì vậy, gần đây hắn vẫn luôn suy nghĩ, dùng những phương thức khác thông qua Truyền Tống trận ly khai Nội Tinh Hải.

Trải qua một phen quan sát, Hàn Lập phát hiện đám tu sĩ thủ vệ truyền tống trận của Tinh Cung quả nhiên là không thành thật, thường xuyên bị hối lộ, tiềm đưa một nhóm người rời đi.

Vì vậy, Hàn Lập trong lòng đã có chủ ý.

Sau mấy ngày làm việc, Hàn Lập rốt cục tìm được một đôi phương hối lộ đệ tử của Tinh Cung, chuẩn bị rời đi.

Hắn dự định lẫn vào trong đó, cũng rời đi theo.

Lúc này, hắn đang đi trên đường, định đi tìm một đội tu sĩ, đột nhiên trên vai bị người vỗ một cái.

Trong nháy mắt sắc mặt Hàn Lập kinh hãi, trên mặt lộ ra vẻ hoảng sợ.

Thiếu chút nữa làm ra phản ứng, cũng may nghĩ đến đây là Thiên Tinh Thành, hắn đành phải cố gắng nhịn.

Là ai?

Vậy mà dưới tình huống bản thân không hề phát hiện ra, lại tới gần chính mình?

Điều này chẳng phải có ý nghĩa, đối phương muốn giết mình cũng là chuyện dễ dàng bình thường sao?

Sắc mặt Hàn Lập cứng đờ, chậm rãi nghiêng đầu qua, thấy được một tráng hán thân hình cao lớn, đang mỉm cười nhìn mình.

“Hàn huynh, nếu muốn rời khỏi Thiên Tinh Thành, dẫn ta theo!” Âm thanh truyền âm nhỏ như tiếng muỗi vang lên bên tai Hàn Lập.

Hắn tim đập mạnh một cái, ánh mắt lộ vẻ không thể tưởng tượng nổi, truyền âm sang, hỏi: “Diệp sư thúc?”

“Là ta, người đã tìm được đường rời khỏi Thiên Tinh thành rồi đúng không? Thuận tiện mang ta theo đi!” Diệp Trường Sinh đột nhiên nói.

Hàn Lập nghe vậy cười khở một tiếng, hắn thầm than mình có chút không may, làm sao lại gặp Diệp sư thúc ở chỗ này?

Hơn nữa, đôi phương lại to gan như thế, đều chạy đến Thiên Tinh Thành này!

Bất quá, nếu Diệp sư thúc đã nói như vậy, hắn cũng không có cự tuyệt đường sống, chỉ có thể gật đầu đáp ứng.

“Diệp sư thúc xin mời đi theo ta, thêm ra một người, đợi lát nữa có thể sẽ có chút phiền toái!” Hàn Lập truyền âm nói.

“Chút chuyện nhỏ này, ngươi giúp ta xử lý đi, tốn hao bao nhiêu linh thạch, sau đó tới tìm ta bổ sung là được!” Diệp Trường Sinh chẳng hề để ý nói.

“Có thể giúp đỡ Diệp sư thúc, là vinh hạnh của đệ tử, nào dám lấy linh thạch của sư thúc!” Hàn Lập rất là hiểu ý nói.

“Đừng khách khí với ta, chút linh thạch đó ta cũng không đến mức phải nhờ người khác giúp ta!” Diệp Trường Sinh nói.

Dưới sự hướng dẫn của Hàn Lập, hắn đi tới một căn phòng nhỏ, ở đó nhìn thấy sáu gã tu sĩ Trúc Cơ Kỳ.

“Không phải đã nói chỉ có một mình ngươi sao? Tại sao lại thêm một người?” Trong đám người, người cầm đầu liếc qua Diệp Trường Sinh, nhíu mày hỏi.

Hàn Lập tiến lên phía trước, thấp giọng nói cái gì đó với người kia, rồi lại đi về phía người trong đội ngũ, lấy ra một túi trữ vật, cùng đôi phương trao đổi.

Diệp Trường Sinh nhìn Hàn Lập cùng sáu người kia thương lượng, cuối cùng dùng một ít linh thạch đổi lấy đội ngũ người nợ rời khỏi.

“Diệp sư thúc xử lý xong rồi, chúng ta có thể đi rồi!” Hàn Lập lặng yên truyền âm nói.

Diệp Trường Sinh gật đầu, đi theo bên cạnh Hàn Lập, cùng đám người này hướng truyền tống trận trên Thánh Sơn tới Tinh Không Điện.

Sau khi đến nơi này, hắn càng thêm cẩn thận, ẩn giấu thực lực của mình tại Kết Đan sơ kỳ, tránh dẫn tới sự chú ý của Thiên Tinh song thánh.

Tuy không chắc bây giờ vợ chồng có xuất quan hay không, nhưng Diệp Trường Sinh vẫn phải cẩn thận ứng đối.

Hắn cũng không muốn bị đối phương phát hiện, sau đó không thể không chạy ra khỏi Thiên Tinh Thành.

Luyện chế Cửu Khúc Linh Sâm đan, trong đó một vị thuốc chính là Thiên Diệp Lộ.

Mà Thiên Diệp Lộ này lại là tên gọi của thời thượng cổ, hiện tại tên là Bạ Yêu Thảo.

Bạ yêu thảo là một loại kỳ trân sinh trưởng ở bên sào huyết yêu thú cấp tám trở lên, Diệp Trường Sinh muốn có được vật này nhất định phải đi Ngoại Tinh Hải.

Hơn nữa, hắn cũng vừa lúc muốn đi Bích Linh đảo lại đào linh thạch, cho nên chuyến đi Ngoại Tinh hải lần này là tình thế bất buộc.

Diệp Trường Sinh đi theo nhóm người này, đi lên Thánh sơn, tới tầng thứ năm mươi, tiến vào Tinh Không Điện.

Trải qua một phen thương lượng với tu sĩ Tinh Cung, bọn họ mỗi người đều thuận lợi nhận được truyền tống phù.

Sau đó, một trận bạch quang hiện lên, biến mất tại nơi này.

Kỳ Uyên Đảo tại Ngoại Tinh Hải bị đông đảo nhân tộc chiếm lĩnh, xem như là một địa phương đặc thù.

Những đảo khác, trên cơ bản đều thuộc phạm vi thế lực của tứ đại thương minh, các loại sinh ý yêu thú, đều bị tứ đại thương minh lũng đoạn.

Chỉ có hòn đảo này là khác, trên hòn đảo này, tứ đại thương minh hoàn toàn không có đường nhúng tay.

Đây là vì, trên hòn đảo này, đồng thời hội tụ năm môn phái thực lực không kém.

Một nhà của bọn họ không cách nào chống lại bất kỳ nhà nào trong tứ đại thương minh.

Nhưng liên hợp lại, cho dù là Tinh Cung cũng phải xem trọng bọn họ, cho nên có thể độc chiếm hòn đảo này.

Sở dĩ những thế lực này hội tụ đến Kỳ Uyên đảo đều vì gần hòn đảo này có một vực biển yêu thú sâu không lường được.

Trong vực biển, yêu thú cấp cao nơi khác rất khó tìm thường xuyên xuất hiện ở nơi này, thậm chí ngay cả yêu thú hóa hình ngẫu nhiên cũng sẽ hiện thế.

Lợi ích không lồ như thế, tự nhiên hấp dẫn một đoàn lớn tu sĩ muốn săn giết yêu thú lấy đi yêu đan.

Còn Diệp Trường Sinh sau khi nghe nói Vạn Trượng Hải Uyên ở phụ cận Kỳ Uyên Đảo cũng động tâm.

Nếu như muốn tìm kiếm sào huyệt của yêu thú cấp tám, vậy vực biển vạn trượng này là nơi thích hợp nhất.

Nơi khác cũng khó nói, nơi sâu trong Vạn Trượng Hải Uyên này khẳng định có sào huyệt của yêu thú cấp tám.

Nếu nhớ không lầm, sào huyệt của Liệt Phong Thú cũng được đặt tại phụ cận hải uyên vạn trượng.

“Xem ra phải tiếp xúc với thế lực nơi này một chút rồi nhờ họ hỗ trợ tìm kiếm, nếu không chỉ dựa vào bản thân ta, ở trong biển rộng mênh mông này, đi đâu tìm được sào huyệt của yêu thú cấp tám vậy?” Diệp Trường Sinh trong lòng thầm nghĩ.

Ngoại Tinh Hải này quá mức to lớn, mà số lượng Yêu thú hóa hình lại không nhiều, dẫn đến việc muốn tìm ra một động phủ của Yêu thú hóa hình quả thật quá khó khăn.

Mà sau khi yêu thú hoá hình, liền có được linh trí bình thường, dùng Nghê Thường Thảo cũng không dễ sử dụng.

Nghê Thường Thảo có thể dẫn dụ yêu thú cấp tám tới, không khéo sẽ dẫn dụ được yêu thú cấp mười tới.

Cho nên, Diệp Trường Sinh không muốn sử dụng Nghê Thường Thảo thủ đoạn tìm yêu thú cấp tám.

“Những thế lực bản địa này, qua nhiều năm như vậy, trong tay tóm lại là có thể nắm giữ sào huyệt của mấy yêu thú hóa hình!”

“Tùy xem bọn họ có yêu cầu gì để đổi lấy không!” Diệp Trường Sinh trong lòng thầm nghĩ.

Giờ phút này, hắn đang đi trong một thành thị trên Kỳ Uyên đảo, tên là Hắc Thạch thành.

“Diệp sư thúc, tiếp theo ngài là?” Hàn Lập đi bên cạnh, cẩn thận hỏi.

Kế tiếp hắn muốn đi săn yêu thú lấy đan, cũng không hy vọng vị Diệp sư thúc này lại nhìn chăm chăm vào hắn.

Đối với vị sư thúc thần thông quảng đại này, Hàn Lập trong lòng không khỏi có chút kiêng kỵ.

Hắn đã sớm đoán được, những người kia chết trong Hư Thiên điện, chỉ sợ đều là do vị sư thúc này gây nên.

Cho nên, hiện tại hắn hoàn toàn không muốn dính dáng gì đến vị sư thúc này, miễn cho bản thân dính vào phiền toái.

Dù sao thì cái tên chết kia cũng có thân phận ghê gớm.

Loại vòng xoáy khổng lồ này, chỉ cần hắn dính dáng một chút, cũng đủ để nghiền nát rồi.

Hàn Lập bây giờ đối với vị sư thúc này rất kính nhi viễn chi.

Khi hắn nghĩ như vậy, nghe thấy thanh âm của Diệp sư thúc vang lên: “Tiếp theo người đi làm chuyện của chính mình đi, không cần làm bạn với ta nữa!”

Vừa nghe nói như thế, Hàn Lập lập tức như được đại xá, lặng yên thở phào nhẹ nhõm, chấp tay nói: “Đã như vậy, đệ tử xin cáo từ trước!”

“Ừm, những linh thạch này người cầm lấy đi!” Diệp Trường Sinh nói xong ném ra một đồng linh thạch bậc trung.

Hàn Lập vừa thấy, đúng là linh thạch lúc trước hắn dùng để cho Diệp Trường Sinh gia nhập đội ngũ truyền tông.

Tiếp nhận linh thạch, Hàn Lập thi lễ lần nữa, sau đó khẽ giật mình biến mất không thấy.

Nhìn hắn giả bộ ung dung bình tĩnh, thực tế lại như một bóng người rời đi, Diệp Trường Sinh cười cười, lắc đầu.

Hàn lão ma tâm tư gì, trong lòng hắn rất rõ ràng.

Bất quá hiện tại hắn cũng không có ý tứ làm khó Hàn Lập, nếu không tất nhiên sẽ không để cho hắn dễ dàng ly khai như vậy.

Ánh mắt hắn nhìn về một cửa hàng bên đường, Diệp Trường Sinh chậm rãi đi tới.

Thốn Kim Các!

Đây là tên cửa hàng.

Khi thấy Diệp Trường Sinh tiến lên trước, chủ nhân cửa hàng, một vị lão giả Kết Đan lập tức tiến lên đón.

“Tiền bối đại giá quang lâm, quả thật là vinh hạnh của bản điểm. Xin hỏi tiền bối có gì muốn phân phó?”

Diệp Trường Sinh hiện tại cũng không có che dấu tu vi của mình, vị tu sĩ Kết Đan vừa thấy vị tu sĩ Nguyên Anh này xuất hiện, nào còn dám không tận tâm tận lực ứng phó.

“Các người có bán sừng của Mã Nảo thú không?” Diệp Trường Sinh lúng túng hỏi.

“Ha ha, tiền bối quả thật đúng là tới đúng chỗ. Sừng Mã Nảo này tuy rằng dị thường hi hãn, nhưng tháng trước bản tiền bối vừa mới mua được hai cái, tiền bối cần, tại hạ sẽ gọi người đưa tới một cái!”

Lão giả mang theo nụ cười nịnh nọt, vừa nói xong, lập tức phân phó xuống.

Một lát sau, một gã sai vặt bưng một cái khay đi vào phòng.

Phía trên khay là một hộp gỗ tinh xảo.

“Tiền bối nhìn một chút, không biết mã nảo này còn như ý?” Lão giả đem hộp gỗ tới, cung kính nói ra.

Diệp Trường Sinh gật gật đầu, thò tay cầm hộp gỗ lên, mở ra xem xét. Theo lam quang lập loè, một chiếc sừng nhọn dài khoảng nửa thước xuất hiện ở trong hộp, vật này trong suốt, có hình dạng xoắn ốc, có lam quang hiển hiện mặt ngoài.

“Không sai, cây này rất thích hợp, vậy vật này cần bao nhiêu linh thạch?” Diệp Trường Sinh cầm hộp gỗ lên hỏi.

Sừng Mã Nảo này chính là một vị thuốc chính của Cửu Khúc Linh Sâm Đan.

Chất lỏng của Bạng Yêu Thảo, Mã Nảo Giác, cộng thêm Cửu Khúc Linh Sâm, phối hợp thêm một ít phụ tài, liền có thể đem loại linh đan có thể tăng lên ba thành tỷ lệ kết anh luyện chế ra.

Hiện tại, phía Diệp Trường Sinh chỉ còn thiếu Bạng Yêu Thảo.

“Tiền bối nếu như muốn, tiểu lão nhi tặng cho tiền bối là được, tiền bối có thể quang lâm bốn điểm, cũng đã là tiểu lão nhi phúc vận, nào dám thu tiền bối linh thạch!” Lão nhân nịnh nọt vô cùng nói.

Diệp Trường Sinh nghe vậy lắc đầu cười cười, nói: “Ta cũng không phải là ép mua bán người, nói đi, bao nhiêu linh thạch?”

Lão nhân kia thấy thế cũng không khách khí nữa, cung kính nói: “Tiền bối lòng nhân, tiểu nhân bội phục, dựa theo giá tiền định bán cho tiền bối đi, năm nghìn Linh Thạch!”

Diệp Trường Sinh nghe vậy liền ném năm mươi viên linh thạch bậc trung qua, sau đó hỏi: “Trong tiệm các người có địa chỉ sào huyết của yêu thú cấp tám không?”

Vừa nghe nói như thế, lão nhân Kết Đan sơ kỳ nọ nhất thời hoảng sợ, vội vàng nói: “Tiền bối nói đùa rồi, sào huyết địa chỉ yêu thú cấp tám này, bốn điểm làm sao có thể có chứ?”

Hắn kinh ngạc nhìn vị tiền bối này, lại muốn tìm sào huyết của yêu thú cấp tám, vị tiền bối này muốn làm gì?

Chẳng lẽ hắn muốn săn giết yêu thú cấp tám?

Vừa nghĩ đến khả năng này, lão đầu lập tức sợ tới mức sắc mặt tái nhợt.

“Đạo hữu muốn có sào huyết của yêu thú cấp tám? Lão phu thật ra có thể cấp cho đạo hữu một ít trợ giúp!” Đột nhiên bên cạnh truyền đến một thanh âm già nua.

Một vị đạo sĩ mặc đạo bào hạc trắng đi tới, người này thoát nhìn bất quá chỉ là trung niên nam tử, thanh âm lại dị thường già nua.

“Văn bối bái kiến Diệu Hạc chân nhân!” Chủ nhân của Thốn Kim Các, lão đầu Kết Đan sơ kỳ vừa thấy người này lập tức cung kính vô cùng tiến lên hành lễ nói.

Đạo sĩ kia khoát khoát tay để hắn đi xuống, sau đó nói với Diệp Trường Sinh: “Tại hạ họ Tề, vị trí Thái Thượng trưởng lão của Bích Vân Môn, xin hỏi quý tính của đạo hữu?”

“Miễn quý họ Diệp, thì ra là Bích Vân Môn Diệu Hạc đạo hữu, ngưỡng mộ đã lâu!” Diệp Trường Sinh chấp tay nói.

Bích Vân Môn đúng là một trong những thế lực lớn đã chiếm cứ Kỳ Uyên Đảo này, Diệu Hạc chân nhân chính là tu sĩ Nguyên Anh tọa trấn tòa đảo này.

Sau khi Diệp Trường Sinh thả ra khí tức của mình, quả nhiên người này đã đi tới.

“Ha ha ha, Diệp huynh quang lâm Kỳ Uyên đảo, Tề mỗ chiêu đãi không chu toàn, xin thứ lỗi. Bất quá Diệp huynh có chút ánh mắt, hẳn là mới từ nội hải tới a, trước kia chưa bao giờ nghe nói qua Diệp huynh!” Diệu Hạc chân nhân cười ha ha, tròn mắt xoay chuyển hỏi.

“Đúng vậy, Diệp mỗ chính là từ nội hải mà đến, Tề huynh cảm thấy lạ lắm, dù sao Diệp mỗ mới kết anh không lâu!” Diệp Trường Sinh nghe rồi cười nói.

Giờ phút này hắn vẫn đang đeo mặt nạ Thiên Huyền, không sợ bị người này nhận ra thân phận.

“Thì ra là thế, vậy chúc mừng đạo hữu, Loạn Tinh Hải chúng ta lại có thêm một vị tu sĩ Nguyên Anh, thật đáng mừng!” Diệu Hạc chân nhân nhiệt tình vô cùng nói.

Diệp Trường Sinh cười cười, không tiếp tục dây dưa với người này, hỏi: “Tề huynh vừa rồi nói có thể giúp Diệp mỗ tìm được sào huyệt của yêu thú cấp tám không?”

“Ha ha, xem trí nhớ này của Tề mỗ, Diệp huynh không nói, thiếu chút nữa ta đã quên mất, trước kia Bích Vân Môn chúng ta không nắm giữ sào huyệt của yêu thú cấp tám kia, tuy nhiên nếu như Diệp huynh muốn, ta sẽ phát động đệ tử đi tìm, có lẽ rất nhanh sẽ tìm ra được một hai tên!”

“Bất quá, nói đi cũng phải nói lại, yêu thú cấp tám này so với tu sĩ Nguyên Anh sơ kỳ chúng ta còn mạnh hơn ba phần a!”

“Diệp huynh tìm kiếm loại sào huyệt tồn tại này, chẳng lẽ là muốn săn giết chúng nó? Nếu đúng như vậy, ta khuyên Diệp huynh nên sớm bỏ đi ý nghĩ này đi thì tốt hơn!” Về mặt Diệu Hạc chân nhân quan tâm đến cực điểm nói.

“Ha ha, tại hạ chỉ cần một thứ trong sào huyệt của yêu thú cấp tám, cũng không muốn xung đột với yêu thú cấp tám!” Diệp Trường Sinh cười ha ha nói.

“Như thế rất tốt, Diệp huynh vừa mới ngưng kết Nguyên Anh, vẫn nên cẩn thận chút mới tốt. Chờ Nguyên Anh ngưng kết rồi lại đi tranh đấu với người khác cũng không muộn!”

“Lão đạo ta tiến giai Nguyên Anh sớm hơn Diệp huynh mấy trăm năm, kinh nghiệm ở phương diện này coi như phong phú, Diệp huynh nếu không chê, hay là không tới Bích Vân Môn chúng ta ngồi một chút?” Diệp Hạc chân nhân nhiệt tình nói.

Nhìn đạo sĩ trong lời nói này không thể không lộ ra ý lôi kéo, ánh mắt Diệp Trường Sinh lộ ra vẻ cười mà không phải cười.

“Nếu Tề huynh đã thịnh tình mời, vậy Diệp mỗi từ chối thì bất kính rồi!” Diệp Trường Sinh vừa cười vừa nói.

Vì vậy, một lát sau, hai người hóa thành độn quang, hướng tới một chỗ trên đảo bay đi.

Mấy ngày sau, Diệp Trường Sinh mới hóa thành một đạo quang mang rời khỏi Kỳ Uyên đảo.

Diệp Hạc chân nhân kia kiệt lực lôi kéo hấn một phen không có kết quả, sau đó cũng từ bỏ.

Chuyến qua hỏi thăm Diệp Trường Sinh tình huống hiện tại của Nội Tinh Hải.

Diệp Trường Sinh tự nhiên là chọn lựa nói một phen, nói đến đại chiến giữa Tinh Cung cùng Nghịch Tinh Minh, khiến vị đạo sĩ này sắc mặt ngưng trọng không thôi.

Cuối cùng, người này đáp ứng phát động đệ tử Bích Vân Môn tìm kiếm sào huyệt của yêu thú cấp tám giúp hấn, mà đánh đổi chính là, tương lai hấn muốn trợ giúp người này một việc.

Diệp Trường Sinh tự nhiên đáp ứng, sau đó liền rời khỏi Kỳ Uyên đảo, hướng phía Bích Linh đảo bay đi.

Bích Linh đảo cách Kỳ Uyên đảo cực xa, với tu vi hiện tại của hấn cũng phải mất trọn vẹn một tháng mới trở lại hoang đảo này.

So với trước kia, hòn đảo này không có gì thay đổi, chỉ là nhiều hơn một ít Yêu thú cấp thấp mà thôi.

Lúc này linh thạch trên hòn đảo này đã bị hấn khai thác hết, điều này khiến cho hòn đảo này càng lúc càng trở nên bình

thường.

“Tu sĩ nhân loại vừa phát hiện ra hòn đảo này liền lập tức phát hiện linh thạch quáng trên đảo, hơn phân nửa là dựa vào linh thạch lộ ra bên ngoài!”

“Bây giờ, chỉ sợ cho dù có người đến trên tòa đảo này, cũng không cách nào nhìn ra nơi này có linh thạch quáng quáng!”

“Linh quáng của Bích Linh Đảo đã trở thành linh quáng riêng thuộc tính của ta!” Diệp Trường Sinh trong lòng thầm nghĩ.

Hắn nhìn chung quanh, đem mười vạn con Phệ Kim Trùng thả ra, chỉ huy bọn chúng giải quyết tất cả đề giai yêu thú trên đảo.

Sau đó, liền phái những Phệ Kim Trùng này tiếp tục đào quáng mỏ.

Mà chính hắn thì đang ở trên một ngọn núi linh khí dư thừa trên đảo, mở động phủ.

“Bây giờ đã đến lúc nên xử lý chuyện này một chút rồi!” Diệp Trường Sinh lấy từ trong túi trữ vật ra một thanh Ngọc Như Ý, trong lòng thầm nghĩ.

Đây là một kiện cổ bảo, Ngọc Như Ý, là song thủ lang thủ của Hư Thiên Đỉnh bay ra lúc trước.

Một mặt là màu đỏ, một đầu màu vàng.

Sử dụng pháp lực kích phát, hai đầu thanh Ngọc Như Ý này đều bay ra một con tiểu lang màu đỏ và một con tiểu lang màu vàng.

Hai con sói này vốn là khí linh của Ngọc Như Ý, ánh mắt đờ đẫn, thiếu đi tính linh động.

Mà trong Ngọc Như Ý còn có một con cự lang màu bạc, cũng là mục đích Diệp Trường Sinh lấy ra kiện pháp bảo này.

Cầm lấy ngọc như ý, cầm trên tay xem xét chốc lát, Diệp Trường Sinh vươn ngón tay bắn ra. Sau một khắc, con cự lang màu bạc từ trong Ngọc Như Ý bay ra.

Ánh mắt lộ ra vẻ vô cùng nhân tính hóa.

“Đạo hữu ở trong pháp bảo của ta một thời gian dài như vậy, có quen cư trú không?” Diệp Trường Sinh nhìn cự lang màu

bạc, lo sợ hỏi.

Ngân lang nghe được lời này của hắn, lập tức lỗ tai run lên, ánh mắt lộ ra vẻ kinh ngạc ngoài ý muốn.

Không ai đáp lại!

“Không cần giả vờ, ta biết ngươi không phải khí linh nguyên bản của món pháp bảo này, ngươi là bị người ta luyện hóa sau lưng phải không?” Diệp Trường Sinh hỏi.

Nghe nói như thế, vẻ kinh ngạc trong mắt ngân lang càng đậm, rốt cục xoay đầu lại, nhìn về phía Diệp Trường Sinh, phát ra thanh âm thanh thúy dễ nghe:

“Ngay cả điều này mà ngươi cũng nhìn ra, đạo hữu tuổi còn trẻ, đã có kiến thức rộng rãi!”

“Giới thiệu một chút về bản thân ngươi đi, ta không muốn bên trong pháp bảo của mình có một người không rõ lai lịch!” Diệp Trường Sinh khẽ cười một tiếng nói.

“Nếu như bị đạo hữu phát hiện, ta đây cũng không cần phải giấu diếm nữa, chắc chắn, ta vốn tưởng rằng còn có thể tiếp tục ẩn núp đây!”

Ánh mắt Ngân Lang lộ ra vẻ tự giễu, phát ra thanh âm thanh thúy dễ nghe: “Ngươi có thể gọi ta là Ngân Nguyệt, về phần lai lịch của ta, cũng không phải là ta không nói cho ngươi, mà là ngay cả chính ta cũng không nhớ rõ!”

“Chắc ngươi cũng biết, hồn phách Yêu tộc chúng ta một khi bị luyện chế thành khí linh, thần trí hẳn là hoàn toàn biến mất, chỉ có thể ngoan ngoãn bị chủ nhân của vật ký thân sử dụng.”

“Nhưng không biết vì sao, từ khi ta có ý thức đến nay, liền mơ hồ nhớ đến một phần sự tình khi còn sống, tuy rằng rất ít, nhưng cũng đủ để ta có một phần năng lực tự chủ!”

“Ta mơ hồ nhớ kỹ, ta thuộc về một thành viên Ngân Nguyệt lang tộc, cái tên Ngân Nguyệt này, cũng là vì vậy mà cho mình mới mua, về phần gọi là gì, ta nghĩ không ra!” Cự Lang màu bạc chậm rãi nói.

“Ngân Nguyệt Lang Tộc sao? Tạm thời gọi ngươi là Ngân Nguyệt đi. Ta thấy ngươi không tầm thường, sợ rằng pháp bảo

này cũng không nhốt được ngươi đâu?” Diệp Trường Sinh đột nhiên hỏi.

“Đạo huynh đoán không sai, trên người của ta đích xác có vài phần thần thông, nếu có thể gặp được thân thể thích hợp, liền có thể đoạt xá, thu được thân thể!” Cự lang màu bạc thân nhiên nói ra.

“Như vậy Ngân Nguyệt đạo hữu, kế tiếp ngươi có tính toán gì không? Ta cũng không muốn để cho bên người mình có thêm một mầm họa như vậy, vạn nhất tương lai nếu như ngươi thấy được bí mật của ta, vậy thì thật làm khó ta!” Diệp Trường Sinh nhìn cự lang màu bạc hỏi.

Nghe hắn nói lời này, ánh mắt cự lang màu bạc lộ ra một tia buồn bực nhân tính hóa.

“Từ khi ta tiến vào túi trữ vật của ngươi, tất cả cảm giác của ta đã bị ngươi che giấu hoàn toàn, làm sao biết được bí mật của ngươi?”

“Nói vậy Diệp huynh khi nhìn thấy ta cũng đã nhìn thấu ta rồi, bởi vậy vẫn luôn đề phòng ta!” Ngân sắc cự lang nói.

” trớ giả ngàn lo, tất có một sai lầm, ta phòng thủ ngươi thế nào cũng sẽ có lúc sơ sẩy, đến lúc đó ngươi phát hiện bí mật của ta, nên làm thế nào cho phải?”

“Ngân Nguyệt đạo hữu, ngươi dù sao cũng phải cho ta một lý do không giết ngươi chứ?” Diệp Trường Sinh hí mắt, thân nhiên nói.

Nhìn thấy bộ dạng này của hắn, cự lang màu bạc không chút nghi ngờ. Nếu như mình nói không một chữ, người trước mắt này sẽ lập tức giết chết mình.

“Khí ký thân này của ta nằm ngay trên tay Diệp huynh, muốn giết ta không phải chỉ trong một ý nghĩ thôi sao? Chỉ cần nắm giữ pháp bảo này, tính mạng của ta đều nằm trong tay ngươi!”

“Dù cho tương lai ta may mắn đoạt xá, thoát ly khí linh thân, vẫn không cách nào thoát khỏi khống chế của ngươi, như vậy còn chưa đủ sao?” Ngân Nguyệt nói ra.

“Lý do này ngươi không cách nào thuyết phục ta, vạn nhất sau này món pháp bảo này thoát khỏi tay ta thì sao? Ta sẽ không

để vật không thể khổng chế tồn tại bên cạnh mình!”

“Tốt, lời này Diệp huynh nói rất hợp ý của Ngân Nguyệt, nếu đạo hữu không phải hạng người sát phạt quyết đoán, không cách nào ở tu tiên giới đi được bao xa, tự nhiên cũng không xứng để cho Ngân Nguyệt nhận người làm chủ!” Trong mắt cự lang màu bạc lộ ra một vòng tán thưởng nhân tính, nói.

“Nhận ta làm chủ?”

“Đúng vậy, bốn mạng pháp bảo của Diệp huynh hẳn là vẫn chưa có khí linh, Ngân Nguyệt có thể đem chủ nguyên thần từ trong cổ bảo như ý này rời đi, tạm thời làm khí linh pháp bảo bản mệnh của Diệp huynh, như vậy, chẳng những uy lực pháp bảo bản mệnh của Diệp huynh tăng lên nhiều, mà còn nắm giữ sinh tử của Ngân Nguyệt ở trong một ý niệm, Diệp huynh có thấy hài lòng không?”

Đề nghị của Ngân Nguyệt khiến Diệp Trường Sinh trầm ngâm một lát.

Không thể không nói đề nghị này rất hấp dẫn, một khi Ngân Nguyệt trở thành khí linh ký thân của Chu Thiên Tinh Thần Kính, vậy uy lực của món pháp bảo này sẽ tăng lên nhiều.

Thế nhưng, làm như vậy cũng có một chút tai họa ngầm.

Diệp Trường Sinh biết tương lai Ngân Nguyệt là phải rời khỏi, mặc dù mình cố gắng không đi bí cảnh Côn Ngô sơn, tương lai một khi phi thăng tới Linh giới, Ngân Nguyệt cũng phải thức tỉnh tất cả, rời đi.

Làm như vậy, bỗng mất đi khí linh, không thể nghi ngờ sẽ mang tới tổn thương rất lớn cho món pháp bảo của mình.

Diệp Trường Sinh đối với bốn mạng pháp bảo của mình kỳ vọng rất cao, cho nên hẳn cũng không hy vọng tương lai phát sinh chuyện như vậy.

Người thứ hai chính là, một khi Ngân Nguyệt trở thành ký thân khí linh của bốn mạng pháp bảo, như vậy rất nhiều chuyện cũng không cách nào gạt nàng.

Một số bí mật của Diệp Trường Sinh đều bị nàng nhìn thấy, đây là điều Diệp Trường Sinh không hy vọng.

Cho nên, hắn dần đo liên tục, vẫn lắc đầu nói: “Không ổn, người không thích hợp trở thành khí linh của pháp bảo bản mệnh ta!”

“Bất quá, chỉ cần người thể hiện ra giá trị, ta cũng sẽ không dễ dàng giết người. Bây giờ vì để cho chúng ta có vài phần tín nhiệm, ta cần hạ mấy đạo cấm chế trên người người, người không có ý kiến chứ?” Diệp Trường Sinh lúng túng nói.

Cự lang màu bạc nghe vậy khẽ giật mình, lập tức nói: “Ngân Nguyệt tự nhiên sẽ không có ý kiến gì, chủ nhân lo lắng là đúng, như vậy kính xin chủ nhân thi pháp!”

Diệp Trường Sinh gật gật đầu, há mồm phun ra một ngụm máu tươi, dùng nó khắc ra một ký hiệu kỳ lạ, sau đó cong ngón tay

búng ra một tia ký hiệu bắn vào trong cơ thể của Ngân Nguyệt.

Cự lang toàn thân mọc đầy lông bạc lập tức bị một đạo huyết quang mờ mịt bao phủ, một vẻ thống khổ từ trong mắt nó lóe lên rồi biến mất.

“Được rồi, từ nay về sau, sinh tử của ngươi đều trong một ý niệm của ta, dù ngươi mang theo Ngọc Như Ý kia chạy, cũng không có bất cứ tác dụng gì!” Diệp Trường Sinh nói.

“Chủ nhân thật là cẩn thận, bất quá cũng tốt, chỉ có người như chủ nhân, mới có thể tu thành Đại Đạo!”

“Chờ chủ nhân tu luyện tới Hóa Thần Kỳ, rời khỏi giới này đến Linh giới, ta liền có thể thoát ly thân khí linh này rồi!” Cự lang màu bạc có chút hưng phấn nói.

Hiển nhiên, bị vây ở trong pháp bảo, làm khí linh thời gian dài như vậy, nàng đã sớm khát vọng thoát ly bể khổ rồi.

Hiện tại, gặp phải một tu sĩ Nguyên Anh trẻ tuổi như Diệp Trường Sinh, khả năng nàng có thể thoát ly vạn năm xiềng xích này, lập tức lớn hơn rất nhiều.

Sau khi đạt thành hiệp nghị với hắn, chỉ cần hắn có thể phi thăng tới Linh giới là sẽ được tự do.

Nghĩ đến những điều này, Ngân Nguyệt vô cùng hưng phấn.

“Đúng rồi, nói lại, bốn mạng pháp bảo của chủ nhân, hình như ta nghe nói qua ở nơi nào đó!” Cự lang màu bạc bỗng nhiên nói ra.

“Ồ? Trước đây ngươi có nghe qua về chuyện này chưa?” Thân sắc Diệp Trường Sinh khẽ động, hỏi.

“Nhớ không rõ, ta luôn cảm thấy hình như có chút ấn tượng, nhưng ký ức quá mơ hồ!” Ngân Nguyệt lắc đầu nói.

“Vậy sao, không nhớ rõ thì thôi!” Sắc mặt Diệp Trường Sinh bình thản nói, phảng phất như không hề để ý tin tức này.

Đi được hai bước trên không trung, cự lang màu bạc nói: “Ta về pháp bảo trước, chủ nhân tốt nhất là có thể sớm tìm được một thân thể thích hợp để đoạt xá ta, như vậy ta có thể giúp được ngươi!”

Nói xong, Ngân Nguyệt hóa thành một đạo ngân quang, bay vào trong pháp bảo như ý.

Diệp Trường Sinh cầm pháp bảo trong tay, nhìn một chút, đặt Ngân Nguyệt ra cửa động phủ, nói: “Ta truyền cho ngươi phương pháp mở ra cấm chế của động phủ, ngươi giúp ta chiếu cố những Phệ Kim Trùng kia, để chúng thật cẩn thận lấy quặng mỏ!”

“Ngoài ra, nếu trên đảo xảy ra chuyện gì khác thường, phải báo ngay cho ta!” Diệp Trường Sinh nói.

“Ngân Nguyệt đã biết!” Trong Ngọc Như Ý truyền đến thanh âm thanh thúy.

Diệp Trường Sinh gật gật đầu, bên người có một nhân vật phụ trợ Bí Thư thức như vậy, cuộc sống tương lai của hắn cũng sẽ thuận tiện hơn rất nhiều.

Sau khi nói phương pháp mở ra cấm chế động phủ cho Ngân Nguyệt, Diệp Trường Sinh liền tiến vào trong mật thất tu hành.

Lần bế quan này, hắn dự định đem pháp lực đẩy tới đỉnh cao của Nguyên Anh sơ kỳ.

Dựa theo tính toán lúc trước, muốn tu luyện đến một bước này, còn cần tiêu hao khoảng ba trăm năm mươi vạn Linh Thạch.

Mà trên người hắn hiện tại linh thạch là bốn trăm vạn, hoàn toàn đủ dùng.

Hơn nữa, còn có thể từ Bích Linh đảo này không ngừng khai thác ra.

Trước mắt đan dược cần để tu luyện cần có cho Diệp Trường Sinh chỉ có hai loại, một loại là lấy được trong túi trữ vật của tên Nguyên Anh tu sĩ Đại Tấn kia, sau đó là tự mình luyện chế ra Nguyên Hợp Đan.

Còn có một loại là lấy được từ trong Hư Thiên điện.

Mặc dù chỉ có hai loại nhưng cũng đủ dùng rồi.

Loại đan dược thượng cổ tên là Linh Nguyên Đan trong Hư Thiên Điện, trước đó Diệp Trường Sinh đã thử phục chế thử, một viên trực tiếp tiêu hao hết hai vạn Linh Thạch.

Bốn lần Nguyên Hợp Đan do chính hắn luyện chế ra, có thể thấy được lực của đan dược thượng cổ này tuyệt đối không tầm thường.

So sánh ra, tu tiên giới bây giờ so với thời kỳ thượng cổ, không nghi ngờ gì đã thoái hóa rất nhiều.

Linh khí chưa đủ không nói đến, hiệu quả của các loại đan dược cũng kém đi không ít.

Nguyên nhân chẳng qua là mấy ngàn năm, mấy ngàn năm, linh dược thời thượng cổ, hơn vạn năm, đến tu tiên giới bây giờ căn bản không thể thấy được.

Cho nên, tự nhiên các loại phương thuốc cũng phải điều chỉnh theo, đồng thời điều chỉnh được lực cũng theo đó mà giảm xuống.

Diệp Trường Sinh thử dùng một viên linh nguyên đan, đan dược này vừa vào bụng, hắn lập tức cảm nhận được một luồng linh khí bàng bạc xuất hiện.

Vội vàng vận chuyển công pháp bắt đầu luyện hóa, một viên đan dược này, hao tổn trọn vẹn bốn mươi ngày hoàn toàn luyện hóa nó.

Mở mắt ra, trong mắt Diệp Trường Sinh lấp lánh ánh sáng, trong lòng thầm nghĩ: “Một năm luyện hóa chín viên đan dược này, chẳng khác nào ăn hết mười tám vạn linh thạch!”

“Mà trước đó ta luyện hóa Nguyên Hợp Đan, một năm chỉ có thể ăn linh lực tương đương với mười hai vạn linh thạch!”

“Nếu đơn thuần là ta đả tọa tu hành, cho dù ngồi trên Linh Nhãn chi tuyến, một năm nhiều lắm cũng chỉ luyện hóa tương đương với hai vạn linh thạch!”

“Nói cách khác, hiện tại tốc độ tu hành này tăng nhanh hơn gấp chín lần!”

“Không sai biệt lắm khoảng hai mươi năm là có thể đẩy Pháp lực lên tới đỉnh của Nguyên Anh sơ kỳ rồi!”

Diệp Trường Sinh hơi suy tính một chút, sau đó bắt đầu cố gắng uống thuốc để tu hành.

Trên đời này, chỉ có hắc mới có thể tu hành phương pháp xa xỉ như vậy.

Nếu đổi lại là tu sĩ Nguyên Anh bình thường, dù cho bọn họ có nhiều linh thạch như vậy, cũng không có khả năng tìm được nhiều đan dược như vậy.

Dựa theo phương thức đả tọa tu hành thông thường, một vị tu sĩ Nguyên Anh Sơ Kỳ muốn đem pháp lực chồng chất đến sơ kỳ đỉnh phong, nói thế nào cũng phải hơn trăm năm thời gian.

Mà Diệp Trường Sinh cần tích lũy pháp lực gấp ba lần đồng giai, nếu như không có đan dược, thời gian hắc cần đã hơn ba trăm năm.

Nhưng bây giờ dưới cung cấp đan dược vô hạn, cho dù là trước đó đã tu hành hai mươi mấy năm, hắc cũng chỉ cần không đến năm mươi năm là có thể hoàn thành một bước này.

Tu luyện không năm tháng, thời gian từng ngày trôi qua, cảnh sắc trên Bích Linh đảo này ngày qua ngày lặp đi lặp lại như nhau.

Hơn mười vạn con Phệ Kim Trùng ngày đêm không ngừng bận rộn, cắn nuốt đất đá ở trên đảo, lựa ra linh thạch đưa đến phía trước động phủ.

Mà Ngân Nguyệt biến thành cự lang thường ngày lười biếng nằm ở cửa động phủ phơi nắng, nhìn đồng linh thạch chồng chất như núi, sau đó đem cất vào trong túi trữ vật.

Theo quặng linh thạch bên ngoài dần dần bị khai thác xong, số lượng linh thạch mỗi ngày có thể đưa tới càng ngày càng ít.

Phệ Kim Trùng muốn khai thác mỏ linh thạch này cần phải cắn nuốt số lượng lớn đá núi, đối với chúng nó đây là một công việc vô cùng gian khổ.

Điều này làm cho ngân nguyệt mỗi ngày lười biếng nhìn chúng nó cũng có vài phần đau lòng, thầm nghĩ chủ nhân là Diệp Trường Sinh thật sự là quá nghiền ép linh trùng.

Bích Linh đảo không lộ mặc dù nằm trong yêu hải, nhưng nơi đây ngày thường vô cùng yên tĩnh.

Mỗi ngày, ngoại trừ một ít Yêu thú cấp thấp xâm nhập bên ngoài, căn bản là không nhìn thấy thứ gì khác.

Ngẫu nhiên cũng sẽ có một hai con yêu thú cấp năm, cấp sáu ngộ nhập vào đảo này, nhưng rất nhanh liền trở thành món ăn trong mâm của Phệ Kim Trùng.

Ngày tháng như vậy qua một ngày khác, đám Phệ Kim Trùng vất vả tám năm, đột nhiên có một ngày tất cả đều dừng lại.

Không đi khai thác linh quang nữa mà tụ lại một chỗ, điên cuồng chém giết, nuốt chửng lẫn nhau.

Chúng nó lại muốn tiến hóa lần nữa.

Trận chém giết này kéo dài hơn một tháng, cuối cùng tuyệt đại bộ phận Phệ Kim Trùng đều bị đồng loại ăn hết, cuối cùng chỉ sống sót được một phần cực nhỏ.

Một phần nhỏ này sau khi cắn nuốt xong thi thể đồng loại, được Ngân Nguyệt an trí trong động phủ trùng thất.

Cũng không lâu lắm, bọn chúng đều sản xuất ra từng đồng trùng Phệ Kim Trùng rồi sau đó chết đi.

Trong đám trùng Phệ Kim Trùng này, một bộ phận đã phát sinh biến dị ở một mức độ nhất định, trên trùng còn trùng xuất hiện từng đường vân đen kịt.

Đây là biến hóa phát sinh sau khi thôn phệ Thiết Hỏa Kiến.

Sau khi tất cả Phệ Kim Trùng đều nở hết ra, số lượng của chúng đã đạt đến hai mươi vạn.

Trong đó một bộ phận trên người xuất hiện ba màu kim, ngân, hắc.

So với đám song sắc Phệ Kim Trùng đồng loại kia, những tam sắc Phệ Kim Trùng này rõ ràng hung ác hơn, khí thế càng mạnh hơn.

“Không biết chủ nhân tìm ở đâu ra nhiều Phệ Kim Trùng như vậy, còn đem bầy trùng nuôi dưỡng đến tình trạng này!”

“Tuy trí nhớ của ta không rõ lắm, nhưng đối với loại kỳ trùng này ta vẫn loáng thoáng có chút ấn tượng!”

“Hình như chúng nó ở Linh Giới cũng có uy danh phi thường đáng sợ!” Ngân Nguyệt nhìn những con Phệ Kim Trùng hung thần ác sát này, trong lòng thầm nghĩ.

Nàng càng ngày càng hiếu kỳ về Diệp Trường Sinh.

Chẳng những bồi dưỡng được nhiều phê kim trùng như vậy, mà còn ở nhân giới loại địa phương linh khí hoang vu này, lấy số tuổi thấp như vậy tiến giai Nguyên Anh.

Đồng thời, còn có chiến lực cực mạnh.

Trước đó lúc Diệp Trường Sinh bế quan, Ngân Nguyệt còn từng hỏi hắn bây giờ bao nhiêu tuổi.

Lúc đó, đáp án lấy được là chưa đủ một trăm năm mươi tuổi.

Nói cách khác, căn cứ vào tuổi tác này để suy tính, thời gian kết anh của Diệp Trường Sinh hẳn là khoảng một trăm hai mươi tuổi.

Kết luận này khiến Ngân Nguyệt cảm thấy có chút chấn động, trẻ như vậy đã tu luyện đến Nguyên Anh, mặc dù ở Linh giới cũng hiếm thấy.

.....

Diệp Trường Sinh bế quan tu luyện vẫn kéo dài hai mươi lăm năm, so với dự đoán ban đầu của hắn còn nhiều hơn hai mươi năm.

Tất cả những điều này đều là bởi vì, lúc tu luyện tới hậu kỳ, hắn lại gặp phải vấn đề kháng được tính trước kia từng gặp.

Hiệu dụng của loại Linh Nguyên đan lấy được từ trong Hư Thiên điện dần dần giảm đi, thế là Diệp Trường Sinh không thể không sửa lại lần nữa dùng Nguyên Hợp Đan tu luyện.

Vì vậy, cuối cùng phải bỏ ra thêm thời gian vài năm nữa.

“Tính toán tuổi tác, hiện giờ ta đã một trăm bảy mươi tuổi, tu luyện không biết bao nhiêu năm!”

Thở dài một tiếng, Diệp Trường Sinh từ trong mật thất đi ra.

Hôm nay hắn bị kẹt tại bình cảnh Nguyên Anh trung kỳ, không cách nào đột phá.

Việc chọn cách đột phá của Văn Tư Nguyệt trước kia khẳng định là không cần dùng tới.

Hai mươi lăm năm trước, Văn Tư Nguyệt mới vừa tiến vào Trúc Cơ kỳ.

Tư chất của nàng dù có nghịch thiên như thế nào, cũng không có khả năng chỉ dùng hơn hai mươi năm đã tu luyện đến Kết Đan kỳ.

Không có tu vi Kết Đan kỳ thì không cách nào trợ giúp hấn đột phá Nguyên Anh trung kỳ.

Phải nghĩ biện pháp khác, xem ra Văn Tư Nguyệt chỉ có thể giữ lại để sau này đột phá Nguyên Anh hậu kỳ rồi dùng.

“Trong bản chép tay của tu sĩ Nguyên Anh Đại Tấn lấy được ở Âm Minh Chi Địa có một phương pháp có thể trợ giúp đột phá Nguyên Anh trung kỳ!”

“Lúc trước, người này vì tìm kiếm thứ có thể giúp đột phá mà bất cẩn bị Quỷ Vụ cuốn đi!”

“Chỉ là, những ghi chép của người này đều ở Đại Tấn, nhưng ta lại không có con đường tiến về Đại Tấn!” Diệp Trường Sinh trầm nghĩ trong lòng.

Hắn lắc đầu, đặt những ý nghĩ này xuống đáy lòng, dự định sau này quay về Nội Tinh Hải sẽ tiếp tục tìm hiểu tìm hiểu xem có phương pháp nào có thể đột phá Nguyên Anh trung kỳ không.

Diệp Trường Sinh đi ra khỏi mật thất, thấy trong một góc động phủ chất đống túi trữ vật căng phồng.

Thoáng ngẩn ra, hắn liền hiểu ra, cái này chính là linh thạch khai thác từ đám Phệ Kim Trùng hơn hai mươi năm qua.

Cửa ra vào động phủ hào quang lóe lên, Ngân Nguyệt cảm ứng được Diệp Trường Sinh xuất quan, đi vào.

“Trong túi trữ vật này tất cả đều là linh thạch, là do Phệ Kim Trùng khai thác ra, ta đại khái tính toán đem linh thạch bậc cao, linh thạch bậc trung tính toán bên trong, ước chừng trị một ngàn vạn linh thạch!” Thanh âm thanh thúy của Ngân Nguyệt vang lên bên tai.

“Một ngàn vạn linh thạch ư? Cũng tạm được, nhưng so với dự đoán của ta vẫn hơi ít!” Diệp Trường Sinh nhìn đống linh thạch trong góc, nói.

“Có thể có nhiều như vậy đã không tệ rồi, linh thạch trên tòa đảo này càng ngày càng khó khai thác, lại khai thác tiếp, Phệ

Kim Trùng ngơoi sợ là phải mệt chết!” Ngân Nguyệt nửa đùa nửa thật nói.

Diệp Trường Sinh nghe vậy cười cười, không nói gì thêm.

Càng khai thác đến hậu kỳ, linh thạch lại càng khó khai thác, điểm này hẳn đã sớm biết.

Dù sao, phương thức khai thác này của hắn vô cùng thô bạo đơn giản, trực tiếp là đào núi, đào đảo.

Mà không giống mỏ linh thạch bình thường, phương thức khai thác thường là đầu tiên mời chuyên gia thăm dò một phen, phán định hướng đi của linh thạch mạch.

Thăm dò ra địa phương nào có tương đối nhiều linh thạch, sau đó lại đào quặng mỏ, phái phàm nhân đi đào quặng mỏ.

Diệp Trường Sinh đối với mấy thứ phong thủy ngang ngược này dốt đặc cán mai, tự nhiên không có khả năng nhìn ra chỗ nào nhiều linh thạch, chỗ nào ít hơn.

Cho nên, phương thức khai thác của hắn chính là thô bạo đào núi.

Chẳng qua, phương thức này của hắn mặc dù thô bạo, nhưng bởi vì hắn có đại lượng Phệ Kim Trùng, cho nên phương thức khai thác linh thạch này của hắn ngược lại linh thạch hơn xa so với phương thức canh tác tinh tế kia.

Một mỏ linh thạch cỡ lớn như vậy, mặc dù là thế lực giao cho Tinh Cung, để bọn họ đến khai phá, cũng không có khả năng hai mươi mấy năm đào ra một ngàn vạn linh thạch.

Những môn phái đại thế lực kia khai phá linh thạch quặng mỏ, thường thường đi theo con đường tế thủy trường lưu.

Còn Diệp Trường Sinh thì tát ao bắt cá!

“Một ngàn vạn linh thạch, đối với mỏ linh thạch ở Bích Linh Đảo này mà nói, hẳn vẫn chưa là gì!” Diệp Trường Sinh trong lòng thầm nghĩ.

“Tuy nhiên, năng lực khai thác của ta hiện tại đích xác đã đến một cực hạn, sau này sẽ cân nhắc xử trí mỏ linh thạch này thế nào đi!” Diệp Trường Sinh thầm nghĩ.

Đem một đồng túi trữ vật chuyển vào trong mật thất, Diệp Trường Sinh nói: “Để ta xử lý số linh thạch này!”

Ngân Nguyệt nghe vậy, ánh mắt lộ ra vẻ tò mò.

Nàng rất muốn biết, Diệp Trường Sinh sẽ xử lý những linh thạch này như thế nào.

Dù sao đây cũng là một ngàn vạn linh thạch, hơn nữa trong đó đại bộ phận đều là linh thạch cấp thấp.

Nhiều linh thạch như vậy chiếm cứ của không gian căn bản không phải là toàn bộ túi trữ vật của nhân giới.

Trong góc động phủ của Diệp Trường Sinh có khoảng hơn một trăm túi trữ vật.

Đây đều là trước khi hấn rời khỏi Thiên Tinh Thành, đã lấy được từ trong Diêu Âm Môn.

Nếu Diệp Trường Sinh muốn lấy đi tất cả những linh thạch này, chẳng phải là muốn đem tất cả hơn một trăm túi trữ vật này mang theo sao?

Dưới ánh mắt tò mò của Ngân Nguyệt, Diệp Trường Sinh đem tất cả túi trữ vật dẫn tới mật thất của mình.

Sau đó, một tiếng vang nhỏ, cửa mật thất đóng lại, Ngân Nguyệt thấy cảnh này bĩu môi, biết rõ Diệp Trường Sinh đã giữ bí mật với nàng.

Một ngày sau, Diệp Trường Sinh từ trong mật thất đi ra, bên hông chỉ mang theo một cái túi trữ vật.

Ngân Nguyệt xuyên qua cửa đá nhìn vào bên trong, phát hiện trong mật thất có hơn một trăm cái túi trữ vật khô quắt.

Hiển nhiên đã trống trơn rồi!

Nhìn thấy một màn này, trên mặt nàng lộ ra vẻ kinh ngạc, một ngàn vạn linh thạch lớn như một con số, làm sao đều không thấy?

Chẳng lẽ tất cả đều được cất vào trong túi trữ vật bên hông hấn?

Nhưng không có khả năng nha, làm sao có thể có không gian lớn như vậy Túi trữ vật chứ?

Ngân Nguyệt vẻ mặt khó hiểu, không rõ Diệp Trường Sinh làm sao làm được.

Tuy nhiên, trong lòng nàng lại mơ hồ đoán được, đây chính là bí mật kia của Diệp Trường Sinh!

Mặc cho Ngân Nguyệt nghĩ nát óc cũng không nghĩ ra, một ngàn vạn linh thạch Diệp Trường Sinh có thể dễ dàng chuyển hóa thành mười khối cực phẩm linh thạch, không chiếm chút không gian trên người.

Mà phương hướng suy đoán trong lòng nàng chính là, Diệp Trường Sinh khả năng nắm giữ loại Linh Bảo không gian nào đó.

Giải quyết xong vấn đề linh thạch mang theo, Diệp Trường Sinh lại tới trùng thất, đem hai mươi vạn Phệ Kim Trùng tách ra chứa vào trong hai túi linh thú.

Sau đó, ánh mắt nhìn lướt qua động phủ, nói với Ngân Nguyệt: “Đi thôi, chúng ta rời khỏi hòn đảo này!”

Ngân Nguyệt nghe vậy hóa thành một đạo ngân quang, chui vào trong pháp bảo như ý.

Diệp Trường Sinh đem Ngọc Như Ý pháp bảo thu vào, đem trận kỳ trong động phủ thu thập hết, sau đó rời khỏi Bích Linh Đảo.

Hắn không có bố trí gì trên hòn đảo này, bởi vì hôm nay hắn không lo lắng hòn đảo này sẽ bị người khác phát hiện.

Vị trí Bích Linh Đảo phi thường vắng vẻ, cơ hồ đã đến biên giới Loạn Tinh Hải, tình huống bình thường, trên cơ bản không có khả năng có người tới nơi này.

Cho dù thật sự có người xâm nhập nơi đây, cũng rất khó phát hiện mỏ linh thạch nơi này.

Bởi vì, linh thạch hơi thấp một chút trên đảo đã bị Diệp Trường Sinh khai thác sạch sẽ.

rất khó giống như ban đầu, nhân loại vừa tới đây đã lập tức phát hiện ra quặng mỏ linh thạch trên đảo.

Cho dù lui một vạn bước, nếu bị người phát hiện ra linh thạch quặng thì cũng không sao cả.

Mặc dù bị một thế lực lớn nào đó chiếm cứ đi khai thác linh thạch quang, lấy tốc độ của bọn họ, cho dù có thêm một trăm năm, cũng khai thác không được bao nhiêu.

So với số lượng linh thạch dự trữ trên hòn đảo này thì số lượng khai thác không đáng kể chút nào.

Vì vậy, Diệp Trường Sinh yên tâm lớn mật rời khỏi.

Đương nhiên, hắn không để lại bất kỳ bố trí nào quan trọng nhất là hòn đảo này thật sự quá lớn.

Hắn không thể bố trí các loại trận pháp che giấu hòn đảo này được.

Với diện tích của hòn đảo này, không có trận pháp nào có thể làm được điều này.

Đây không giống như là hòn đảo nhỏ được bố trí cổ Truyền tổng trận.

Vì vậy, Diệp Trường Sinh chỉ có thể mặc kệ cái gì, trực tiếp rời khỏi.

“Bây giờ Bích Vân môn bên kia hẳn là đã tìm được sào huyệt của yêu thú cấp tám, tìm được Bàn Yêu Thảo sau đó về Nội Tinh Hải, xem tình huống bên kia thế nào rồi!” Diệp Trường Sinh thầm nghĩ trong lòng.

Hắn nhanh chóng chạy về hướng Kỳ Uyên đảo.

Một tháng sau, Diệp Trường Sinh đi tới một hải vực phụ cận Kỳ Uyên đảo, sau khi đeo Thiên Huyền mặt nạ lên, hắn tiến vào trong Hắc Thạch thành.

Hắn phóng khí tức bản thân ra ngoài, một lát sau, một đạo bạch quang bay nhanh đến bên này.

Trong bạch quang là một vị đạo nhân cười trên hạc trắng.

Diệu Hạc chân nhân!

Nhìn thấy Diệp Trường Sinh xuất hiện, Diệu Hạc chân nhân nở một nụ cười đầy nhiệt tình, hắc hắc cười một tiếng, nói: “Diệp huynh, cuối cùng cũng coi như ngươi đến rồi!”

Khắp tay, trên mặt Diệp Trường Sinh cũng lộ ra ý cười, nói: “Tê huynh, lúc trước ủy thác bây giờ thế nào rồi?”

“Ha ha, Diệp huynh thật là nóng vội, không bằng uống chén linh trà này nghe đường đi của ta được không?” Diệp Hạc chân nhân vuốt chòm râu dài, cười nói.

“Cũng tốt, Diệp mỗ từ chối thì bất kính rồi!”

“Ha ha, Diệp huynh xin mời đi theo ta!”

Ngồi trong một gian lầu các của Bích Vân môn, Diệp Hạc chân nhân tự mình rót cho Diệp Trường Sinh một chén trà, sau đó chậm rãi nói:

“Diệp huynh, sào huyết yêu thú cấp tám mà lúc trước ngươi nhờ chúng ta tìm kiếm chúng ta đã tìm được, tuy nhiên bây giờ ngươi muốn đi thăm dò sào huyết của con yêu thú này, có thể sẽ có chút phiền phức!”

Diệp Hạc chân nhân nói xong, thần sắc trên mặt có chút trở nên ngưng trọng.

“Ồ? Phiền toái cái gì, kính xin Tề huynh nói tỉ mỉ!” Diệp Trường Sinh tròn mắt hơi híp lại, ngập ngừng nói.

“Có thể những năm gần đây Diệp huynh đang bế quan, không rõ tình huống hiện tại của Kỳ Uyên Đảo này!”

“Mấy năm trước, chẳng biết tại sao, yêu thú trong Vạn Trượng Hải Uyên bên cạnh Kỳ Uyên đảo đột nhiên bạo động!”

“Cao giai yêu thú ngày xưa khó gặp, bây giờ khắp nơi đều là Nguyên Anh chân nhân, muốn tiến vào Vạn Trượng Hải Uyên, hiện tại cũng có chút nguy hiểm!” Diệp Hạc chân nhân thần sắc ngưng trọng nói.

“Nghe Tề huynh nói vậy, sào huyết của yêu thú cấp tám là ở hải uyên vạn trượng đó sao?” Diệp Trường Sinh suy nghĩ một chút rồi hỏi.

“Không sai, kỳ thật những thế lực tại Kỳ Uyên đảo chúng ta đều biết rõ, trong Vạn Trượng Hải Uyên không thiếu yêu thú cấp tám, cho nên lúc trước nhận được ủy thác của Diệp huynh, ta liền đề môn nhân đệ tử Bích Vân môn đi vào trong Vạn Trượng Hải Uyên tìm kiếm sào huyết yêu thú!”

“Cuối cùng, mấy năm trước mới phát hiện ra sào huyết của một con Huyết Vân sa cấp tám. Sau khi đám đệ tử phía dưới nhớ kỹ vị trí sào huyết kia, lập tức báo lên!”

“Ta vẫn luôn ở đây chờ Diệp huynh đến, vốn tưởng rằng chờ sau khi Diệp huynh tới, với thực lực của Diệp huynh, đi thăm dò sào huyệt này hẳn là không có vấn đề gì!”

“Ai ngờ, trong Vạn Trọng Hải Uyên hai năm nay yêu thú bỗng nhiên bạo động, sợ rằng hiện tại Diệp huynh đi sào huyệt yêu thú kia, sẽ gặp phải nguy hiểm rất lớn!” Diêu Hạc chân nhân nói.

Lời Diêu Hạc chân nhân nói khiến cho trên mặt Diệp Trường Sinh lộ ra vẻ đăm chiêu, hẳn nhớ rõ nơi đó đúng là vực biển vạn trượng đã xảy ra một lần yêu thú bạo động.

Rất nhanh bạo động này đã diễn hóa thành chiến tranh giữa Yêu thú Ngoại Tinh Hải và Nhân tộc.

Bởi vì Nội Tinh Hải đã loạn, cho nên những thế lực ở Ngoại Tinh Hải này căn bản không có bất kỳ trợ giúp nào.

Cuối cùng toàn bộ cứ điểm của tất cả nhân tộc ở Ngoại Tinh Hải đều bị phá hủy, Truyền Tống Trận bị hủy diệt, tu sĩ cùng phạm nhân cơ hồ bị giết sạch.

Nguyên nhân của sự kiện này tựa hồ là do một tu sĩ Kết Đan kỳ của Nhân tộc giết chết một con Toan Nghê cấp năm, hơn nữa từ trên người nó còn đạt được Thánh Vật Phạm Thánh Đồng Phiến của Yêu tộc.

Bởi vì tộc nhân cùng thánh vật bị giết, con Thập cấp lão nạp của Tu tộc không tiếc tiêu hao tinh huyết bản thân, phát động Vạn yêu lệnh, hiệu triệu quần yêu Ngoại Tinh Hải san bằng các hòn đảo nhân tộc chiếm cứ.

“Như thế xem ra, bây giờ hẳn là mới đầu yêu thú bạo động, Phạm Thánh Đồng Phiến của Tu tộc đã bị mất rồi!”

“Vài chục năm sau, Ngoại Tinh Hải này về cơ bản không có Nhân tộc nào có thể sống yên ổn đâu!” Diệp Trường Sinh trong lòng thầm nghĩ.

Nhìn nhìn vẻ mặt thận trọng khuyên nhủ Diêu Hạc chân nhân của hắn, Diệp Trường Sinh chấp tay, nói:

“Cảm tạ chân nhân nói cho Diệp mỗ biết những tin tức này, bất quá sào huyết của yêu thú cấp tám này, Diệp mỗ cũng phải đi một chuyến! “

Diêu Hạc chân nhân nghe vậy thần sắc trên mặt kinh ngạc, không nghĩ tới lão nói nhiều như vậy, Diệp Trường Sinh vẫn phải đi.

Hiện tại Vạn Trọng Hải Uyên nguy hiểm như vậy, ngay cả hắn cũng không dám dễ dàng tiếp tục. Tên đồng đạo vừa tiến giai Nguyên Anh này thật đúng là ghé con mới sinh không sợ cộp a.

Bất quá, nghĩ tới đây, Diệp Hạc chân nhân trên mặt cũng lộ ra vẻ tươi cười.

Diệp Trường Sinh muốn đi Vạn Trọng Hải Uyên, vừa vặn cũng hợp ý hắn.

Hắn cười ha ha, nói: “Diệp huynh ý chí kiên định, thật khiến tại hạ bội phục, bất quá nếu Diệp huynh khẳng khẳng muốn đi, Tề mỗ còn có một đề nghị, Diệp huynh không ngại nghe một chút!”

“Ồ, chân nhân mời nói!”

“Diệp huynh còn nhớ ước định lúc đó của chúng ta chứ?” Diệp Hạc chân nhân tươi cười hỏi.

“Điều này đương nhiên là còn nhớ, Bích Vân Môn các người giúp ta tìm ra sào huyệt của yêu thú cấp tám, ta giúp người làm một việc đúng không?” Diệp Trường Sinh nâng chung trà lên, cẩn thận nhấp một ngụm nói.

“Không sai, nếu như Diệp huynh muốn đi thăm dò sào huyệt của yêu thú cấp tám, vậy vừa lúc có thể hoàn thành ước định với Tề mỗ rồi!” Diệp Hạc chân nhân nói.

“Ý của chân nhân là?” Diệp Trường Sinh hỏi.

Diệp Hạc chân nhân sắc mặt trở nên ngưng trọng, chậm rãi nói: “Yêu thú bạo động đã ảnh hưởng nghiêm trọng đến lợi ích của các thế lực lớn Kỳ Uyên đảo chúng ta!”

“Diệp huynh cũng biết, những môn phái chúng ta lựa chọn đặt chân tại Kỳ Uyên đảo hoàn toàn là bởi vì nơi này có lượng lớn yêu thú!”

“Nhưng bây giờ yêu thú vừa phát sinh bạo động, muốn săn yêu lấy đan đã trở nên vô cùng khó khăn, lợi ích hai năm nay của Kỳ Uyên đảo bị giảm sút. Chúng ta không thể bỏ mặc loại tình huống này được!”

“Cho nên, một năm trước năm thế lực chúng ta đã thương nghị phải đi vào trong Vạn Trọng Hải Uyên một chuyến, xem sự

tình đến tột cùng, dò xét căn nguyên yêu thú bạo động!”

“Nếu như Diệp huynh muốn đi thăm dò sào huyệt của yêu thú cấp tám, vậy thì cũng nên xuất phát cùng chúng ta thôi!”

“Có Diệp huynh gia nhập, thực lực của chúng ta bên này cũng có thể mạnh hơn mấy phần, đợi đến sau khi dò xét ra nguồn gốc yêu thú bạo động, coi như Diệp huynh hoàn thành ước định giữa chúng ta kia, như thế nào?” Diệp Hạc chân nhân hỏi.

“Thăm dò Vạn Trọng Hải Uyên sao? Chân nhân thật đúng là cho ta một nan đề a! Ta chỉ là muốn tìm một cái sào huyệt của yêu thú cấp tám chứ không phải là muốn đi vào trong Vạn Trọng Hải Uyên chịu chết!” Sắc mặt Diệp Trường Sinh trở nên khó coi.

“Trong Vạn Trọng Hải Uyên kia, số lượng bát cấp yêu thú tuyệt đối không ít, điểm này chân nhân hẳn là rõ ràng hơn ta, Nguyên Anh sơ kỳ tu sĩ chúng ta sau khi tiến vào sẽ gặp nguy hiểm rất lớn, không thể nào vứt bỏ cái mạng nhỏ được!”

“Ta mặc dù lúc đầu đáp ứng Chân Nhân ra tay giúp người một việc, nhưng đẳng cấp chuyện này hoàn toàn không cùng cấp độ với Bích Vân Môn các người làm cho ta!”

“Chân nhân đưa ra yêu cầu như vậy, không cảm thấy quá đáng sao?” Sắc mặt Diệp Trường Sinh trở nên khó coi, phảng phất muốn lập tức từ chối đề nghị của Bích Vân chân nhân.

“Ha ha, Diệp huynh trước tiên không nên tức giận, nghe tại hạ cẩn thận kể rõ ràng!”

“Lần này chúng ta đi tới Vạn Trọng Hải Uyên là đã chuẩn bị đầy đủ. Năm đại thế lực của Kỳ Uyên đảo tất cả đều sẽ xuất động, tổng cộng năm vị Nguyên Anh chân nhân, cộng thêm Diệp huynh, chính là sáu người. Ta nghĩ rằng với sức mạnh như vậy, cho dù gặp phải nhiều Yêu thú hóa hình, chúng ta cũng không cần sợ hãi a?”

“Phải biết rằng ngày thường những Yêu thú đã hóa hình kia hầu như đều tu luyện một mình, rất ít khi tụ tập lại một chỗ, cho nên Diệp huynh cũng không cần quá mức lo lắng!”

“Nếu quả thật gặp Yêu thú hóa hình đặc biệt cường đại, lấy thực lực những người chúng ta, dù là không địch lại, đào tẩu cũng không có vấn đề!”

Diệu Hạc chân nhân nở nụ cười đầy nhiệt tình khuyên bảo Diệp Trường Sinh một phen.

Hoàn toàn không phải lúc mới bắt đầu, cáo trạng Diệp Trường Sinh khi muốn đi Hải Uyển nhất định phải cẩn thận.

Phía trước nói trong hải uyển nguy hiểm trùng trùng, hiện tại lại nói không nguy hiểm như vậy, Diệu Hạc chân nhân nói những lời này tự nhiên là có mục đích.

Lúc trước khuyên lui Diệp Trường Sinh là muốn thử thăm dò quyết tâm của hắn. Nếu như Diệp Trường Sinh nghe được Hải Uyển nguy hiểm mà không dám xuống, thì Diệu Hạc chân nhân biết, đề nghị tiếp theo cũng khỏi cần phải nói.

Vô luận hắn khuyên bảo như thế nào, vị Diệp huynh trước mắt này, đều không có khả năng đáp ứng cùng bọn họ tiến về vực biển.

Mà khi nhìn thấy Diệp Trường Sinh ý chí kiên định muốn đi thăm dò sào huyệt của yêu thú cấp tám, trong lòng Diệu Hạc chân nhân liền đại khái nắm chắc.

Nhất định người này có thể lôi kéo, cho hắn gia nhập vào đội thám thính tình hình vực biển.

Hiện tại, bộ dáng tức giận kia của hắn, đơn giản chỉ là một câu nói:

Phải thêm tiền!

Diệu Hạc chân nhân cười ha ha vài tiếng, nhãn châu xoay động, nói: “Bất quá Diệp huynh nói cũng đúng, chỉ dựa vào tin tức sào huyệt yêu thú cấp tám sào huyệt mà muốn Diệp huynh mạo hiểm cùng chúng ta đi vực biển, đích xác có chút quá đáng!”

“Như vậy đi, lão đạo ta liền làm chủ, có thể đại diện cho Kỳ Uyển Đảo đáp ứng một yêu cầu của Diệp huynh, Diệp huynh người xem thế nào?” Diệu Hạc chân nhân nói ra.

“Yêu cầu sao? Nếu Tề huynh đã nói như vậy, Diệp mỗ xác thực phải cân nhắc lại rồi!” Diệp Trường Sinh sắc mặt hòa hoãn xuống.

“Diệp mỗ cũng không phải là hạng người bất cận nhân tình, Bích Vân môn của Tề huynh giúp ta tìm được sào huyệt của

yêu thú cấp tám, Diệp mỗi tự nhiên là muốn báo đáp. Như vậy đi, nếu các người có thể giúp ta tìm thêm một thứ nữa, vậy Diệp mỗi sẽ đáp ứng theo chư vị đạo hữu cùng đi tới vực biển trước!” Diệp Trường Sinh chậm rãi nói ra.

“A, Diệp huynh xin cứ nói!” Diêu Hạc chân nhân thần sắc trở nên trịnh trọng.

“Nếu như các người có thể cung cấp giúp ta một ít đan phương có thể giúp tu sĩ Nguyên Anh kỳ tiến pháp lực, ta nguyện ý theo chư vị đạo hữu tiến về vực biển trước!” Diệp Trường Sinh nói.

“Đan phương Nguyên Anh kỳ?”

Vừa nghe nói như vậy, Diêu Hạc chân nhân nhất thời trên mặt lộ ra vẻ ngạc nhiên, vì sao lại có người cảm thứ này?

Chẳng lẽ nghĩ rằng tìm được đan phương cần dùng cho Nguyên Anh kỳ, là có thể luyện chế ra đan dược nguyên anh kỳ sao?

Sao có thể như vậy được?

Đan phương của Nguyên Anh kỳ chủ yếu đều là yêu đan của yêu thú hóa hình, loại yêu đan này cả Loạn Tinh hải cũng không có bao nhiêu, làm sao có thể luyện chế được đan dược?

Trong lúc nhất thời, Diêu Hạc chân nhân cảm thấy vị Diệp huynh trước mắt này có phải là có một sự mờ ảo rồi sao.

Sau khi nghe được yêu cầu của hắn, Diêu Hạc chân nhân không khỏi hoài nghi, hắn tìm kiếm sào huyệt của yêu thú cấp tám có phải là thực sự muốn săn giết yêu thú cấp tám?

Nếu là như vậy, hắn lần nữa ước lượng có nên kéo người này vào hay không.

Vạn nhất sau khi rời khỏi vực biển, Diệp Trường Sinh muốn đi săn yêu thú cấp tám, không thể nghi ngờ sẽ mang đến cho bọn họ nguy hiểm cực lớn.

“Diệp huynh, không phải tại hạ nhiều lời, đan phương Nguyên Anh kỳ này đối với tu sĩ Nguyên Anh như chúng ta mà nói, chẳng khác gì gân gà cả!”

“Chẳng lẽ Diệp huynh thật sự muốn bằng đan dược này luyện chế ra hay sao?” Diệp Hạc chân nhân lắc đầu nói ra.

“Ha ha, chuyện này không phiền chân nhân quan tâm. Chỉ cần chân nhân hỗ trợ tìm ra loại đan phương này, Diệp mỗ lập tức sẽ gia nhập vào các ngươi!” Diệp Trường Sinh cười ha ha một tiếng nói.

“Hơn nữa cũng mong chân nhân yên tâm, Diệp mỗ đến sào huyết yêu thú cấp tám không phải là vì yêu đan của yêu thú cấp tám!” Diệp Trường Sinh nói thêm.

Nghe nói như thế, Diệp Hạc chân nhân sắc mặt dần hòa hoãn lại, nói: “Nếu đã như vậy, Tề mỗ cũng yên tâm, Diệp huynh đưa ra yêu cầu như vậy, Tề mỗ tự nhiên không có ý không đáp ứng, kính xin Diệp huynh chờ hai ngày, ta đi tìm chư vị lão hữu hỏi thăm một chút xem trên tay ai có đan phương như vậy!”

“Được, như vậy thì phiền toái chân nhân rồi!” Diệp Trường Sinh trên mặt tươi cười nói.

.....

Mười ngày sau, Diệp Hạc chân nhân mang bốn gã tu sĩ Nguyên Anh kỳ khác tới tìm Diệp Trường Sinh.

“Diệp huynh, người muốn đan phương của Nguyên Anh Kỳ, sau khi tại hạ hỏi thăm vài vị lão hữu, rốt cuộc tìm được một trương!” Vừa gặp mặt, Diệp Hạc chân nhân liền nói.

Bên cạnh hắn, bốn tu sĩ Nguyên Anh khác đều lộ vẻ tò mò, đánh giá Diệp Trường Sinh.

Khi nhìn thấy dung mạo trẻ tuổi của Diệp Trường Sinh, bọn họ có chút kinh ngạc.

Nói chung, nam tu rất ít đi tu luyện trú nhan công pháp. Vị tu sĩ Nguyên Anh họ Diệp này thoát nhìn cũng quá trẻ một chút, điều này làm cho trong lòng bọn họ tràn đầy suy đoán.

Ánh mắt của Diệp Trường Sinh cũng đánh giá bốn người.

Một vị là đạo sĩ mặc Bát Quái đạo bào màu vàng, trên lưng đeo một cây đao, trong tay cầm một thanh phát trần.

Một vị lão giả mặc áo bào trắng, thân hình cao lớn, râu tóc bạc trắng, tiên phong đạo cốt, rất có phong thái đắc đạo cao nhân.

Mà vị bên cạnh hẳn, hình tượng hoàn toàn ngược lại, là một người lùn, tướng mạo xấu vô cùng, một đôi mắt nhỏ đảo quanh người Diệp Trường Sinh.

Người cuối cùng là một bà lão với mái tóc vàng óng, sắc mặt lạnh lùng, dáng vẻ bất cận nhân tình.

Thấy Diệp Trường Sinh đang quan sát bốn người này, Diêu Hạc chân nhân cười ha ha, nói: “Diệp huynh, để ta giới thiệu một chút!”

“Vị này là Kim Hà đạo hữu, vị này là Tứ Pháp Thượng Nhân, vị này là Vinh Nguyên đạo hữu, cuối cùng vị này là Phong mỗ mỗ đạo hữu, năm người chúng ta chính là Thái Thượng trưởng lão của ngũ đại thế lực trên Kỳ Uyên đảo!”

Diêu Hạc chân nhân theo thứ tự, phân biệt chỉ vào lão giả đạo sĩ mặc Bát Quái đạo bào màu vàng, tiên phong đạo cốt, người lùn cùng với lão ẩu giới thiệu một phen.

“Kính ngưỡng chư vị đại danh đã lâu!” Diệp Trường Sinh chấp tay nói.

“Diệp huynh thoát nhìn rất lạ mắt, không biết trước kia tu hành ở trên đảo nào?” Gã lùn tên gọi Vinh Nguyên đảo con mắt một cái rồi hỏi.

“Diệp mỗ trước kia là tán tu Nội Tinh Hải, đạo hữu không biết cũng là chuyện bình thường!” Diệp Trường Sinh nhe răng cười, nói.

“A, chẳng lẽ Diệp huynh là loại ẩn tu sĩ không xuất thế?” Tứ Pháp Thượng Nhân tiên phong đạo cốt hỏi.

“Ha ha, miễn cưỡng xem như vậy đi, trước kia Diệp mỗ quả thực rất ít xuất thế!” Diệp Trường Sinh cười ha ha nói.

“Thì ra là thế, ta đã nói tu sĩ Giả Anh ở Loạn Tinh Hải ta cơ bản đều nghe nói qua, làm sao sẽ bỏ qua kỳ tài ngút trời như Diệp huynh, nguyên lai là Diệp huynh trước kia vẫn luôn ẩn tu!” Gã lùn cười ha ha nói.

Diêu Hạc chân nhân ở một bên thờ ơ lạnh nhạt một lát, sau đó cười ha hả nói: “Chư vị đạo hữu không cần phải lo lắng về lai

lịch của Diệp huynh, bất kể như thế nào thì Diệp huynh cũng đều là tu sĩ Nhân tộc, chúng ta cùng đứng trên cùng một chiến tuyến!”

Sau đó, Diêu Hạc chân nhân lại nói với Diệp Trường Sinh: “Đan phương cần thiết lại nằm trong tay Vinh Nguyên đạo hữu!”

Gã lùn lấy từ trong túi trữ vật ra một khối ngọc giản, đưa cho Diệp Trường Sinh, nói: “Đây là đan phương trước kia ta ngẫu nhiên có được, mặc dù không dùng được, nhưng dù sao cũng là đan phương của Nguyên Anh kỳ, liền lưu lại!”

“Không nghĩ tới Diệp huynh cần thứ này, hôm nay một tấm đan phương gân gà này có thể đổi lấy Diệp huynh ra tay, cũng xem như chúng ta nhặt được món hời lớn!” Lão lùn nói ra.

Diệp Trường Sinh mỉm cười, tiếp nhận đan phương nhìn một chút.

Quả nhiên là đan phương có thể sử dụng được của Nguyên Anh kỳ, lấy yêu đan của yêu thú cấp tám làm tài liệu chính, phối hợp vài loại linh dược là có thể luyện chế ra loại đan dược có thể giúp pháp lực của tu sĩ Nguyên Anh tinh tiến.

Mấy loại linh dược này cũng không khó tìm, duy nhất khó khăn dược chính là yêu đan của yêu thú cấp tám.

“Tốt, nếu Diệp huynh đã có được đan phương, kế tiếp chúng ta sẽ bàn bạc lộ tuyến hành động lần này!” Diêu Hạc chân nhân cười ha hả nói.

Vì thế cộng thêm Diệp Trường Sinh, sáu tu sĩ Nguyên Anh liền tụ tập tại đây thương nghị một lát, xác định lộ trình xuất phát.

“Chúng ta trước theo Diệp huynh đi tới cái sào huyệt của yêu thú cấp tám, cái kia sào huyệt ở dưới biển tám ngàn trượng, đợi sau khi Diệp huynh làm xong việc của mình, chúng ta sẽ hội hợp lần nữa, tiếp tục lặn xuống!”

“Lần này, muốn một đường đi vào dưới đáy biển, chư vị đạo hữu phải chuẩn bị sẵn sàng!” Thần sắc Diêu Hạc chân nhân ngưng trọng nói.

Vực biển vạn trượng càng đi vào sâu thì càng nguy hiểm, cho dù là tu sĩ Nguyên Anh cũng có nguy hiểm bỏ mạng. Cho nên đám người này tương đối cẩn thận.

Sau khi Diệp Trường Sinh lấy được đan phương ba ngày, liền nhận được thông báo của Diêu Hạc chân nhân, sáu người đi tới bên ngoài Kỳ Uyên đảo.

Vực biển vạn trượng, chiều sâu không chỉ làm cho người nhìn thấy sợ hãi, ngay cả diện tích của nó cũng tương đối khổng lồ.

Khoảng cách ngang dọc ngàn vạn dặm, vực biển này chiếm cứ một vùng hải vực khá lớn.

Muốn ở trong vùng biển khổng lồ như thế này, tìm kiếm căn nguyên bạo động của yêu thú, không thể nghi ngờ là chuyện khó hơn lên trời.

Nhưng nhìn bộ dạng tự tin của tu sĩ Nguyên Anh của mấy thế lực lớn Kỳ Uyên đảo, Diệp Trường Sinh liền biết, hẳn là bọn họ đã nắm được tình báo gì đó.

Một hàng sáu người, đầu tiên phi hành trên mặt biển vài ngày, đến phụ cận một hòn đảo nhỏ vắng vẻ mới ngừng lại.

“Theo đảo nhỏ này lặn xuống, liền có thể tìm được sào huyệt của Huyết Văn sa kia. Diệp huynh, chúng ta lên đường thôi!” Diêu Hạc chân nhân chỉ vào hoang đảo nói.

Diệp Trường Sinh gật đầu, Phong Mỗ Mỗ ở bên cạnh đột nhiên lấy ra một viên minh châu màu thủy lam.

“Thủy Linh Châu này là một kiện dị bảo mà lão thân đạt được lúc còn trẻ, tản mát ra một đạo Thủy Linh tráo, không chỉ có thể che giấu khí tức của chúng ta, không bị những Yêu thú phát hiện, còn có thể chống đỡ áp lực của nước biển!”

“Kế tiếp chư vị đạo hữu không nên rời xa khoảng cách ba trượng xung quanh lão thân, miễn cho phạm vi Thủy Linh tráo không bảo vệ được!” Phong mỗ dùng giọng khàn khàn lên tiếng.

“Ha ha, có dị bảo của Phong đạo hữu rồi, chúng ta không cần hao phí pháp lực đi chống cự thủy áp kia nữa!” Gã lùn cười nói.

“Đi thôi, tiếp theo phải tận lực cẩn thận, không được bị yêu thú cấp cao phát hiện!”

Nói xong, sáu người ẩn nấp trong Thủy Linh tráo của Phong Mỗ Mỗ ẩn nấp trong biển.

Thủy Linh tráo kia vừa tiến vào trong nước biển lập tức hòa làm một thể, ẩn giấu khí tức của sáu người bên trong.

Từng con yêu thú trong biển bơi qua bên cạnh sáu người, nhưng không hề nhận ra sự tồn tại của bọn họ.

Trong quá trình tiếp tục tiếp tục lên vào, thất cấp, thất cấp yêu thú đối với bọn hắn cũng không hề phát giác.

Chỉ là không biết Thủy Linh tráo này có thể ngăn cản cảm giác của Yêu thú hóa hình hay không.

Ánh mắt Diệp Trường Sinh không ngừng quan sát bốn phía, nhìn thấy trong nước biển chung quanh số lượng Yêu thú tương đối nhiều.

Cao giai Yêu thú ngày thường khó gặp, trong quá trình bọn hắn đi xuống lục tục gặp bảy tám con.

Xem ra đúng như Diệu Hạc chân nhân nói, yêu thú dưới đáy biển này đã xảy ra bạo động, băng vào tình huống như bây giờ, chúng nó đang tụ tập.

Dưới tình huống bình thường, yêu thú cấp cao thường thường ở trong hải vực sâu hơn. Nếu muốn tại hải vực này gặp phải yêu thú cấp năm trở lên, thông thường phải lặn xuống khoảng cách ba ngàn trượng.

Nhưng bây giờ, lặn xuống còn chưa tới một ngàn trượng, đã gặp nhiều yêu thú cao giai như vậy.

Thoạt nhìn, tất cả chúng nó đều từ trong biển sâu chui ra ngoài.

Đám người Diệu Hạc chân nhân, mục đích chuyến đi này chính là để điều tra nguyên nhân tại sao đám yêu thú trong biển sâu lại nhao nhao chạy tới đây.

“Xem phương hướng di chuyển của những yêu thú này, đều là Kỳ Uyên đảo a!” Tứ Pháp Thượng Nhân nhìn không được cảm thán một câu, trong ánh mắt mang theo vẻ lo lắng.

“Những yêu thú này chẳng những từ trong vực biển chui ra, còn hội tụ về phía Kỳ Uyên đảo, chỉ sợ là lai giả bất thiện!” Diệu Hạc chân nhân sắc âm trầm nói.

“Đáy biển này, đến tột cùng phát sinh biến cố gì, để cho những yêu thú này nhao nhao xông lên?” Người lùn thì thảo nói nhỏ một câu.

Không ai trả lời hẳn, mọi người nhìn thế giới đen kịt chung quanh, đều trầm mặc.

Sau khi lặn xuống ba ngàn trượng, đám người gặp được yêu thú cấp cao lại càng nhiều hơn.

Thần thức của Diệp Trường Sinh không lơ nhất, trong phạm vi nước biển ba ngàn trượng này, hắn liên tiếp phát hiện mười mấy con yêu thú cấp năm trở lên.

Loại Yêu thú cấp bậc này, ở trên mặt biển thường thường mấy năm cũng không thể gặp được một con, nhưng ở trong biển sâu như thế này, số lượng lại nhiều như thế.

Không có ngoại lệ, tất cả yêu thú cấp cao đều bơi về phía Kỳ Uyên đảo.

Điều này làm cho sắc mặt đám người Diệu Hạc chân nhân càng thêm ngưng trọng.

Tuy rằng gặp phải những yêu thú này nhưng tất cả mọi người đều không có ý giết yêu thú lấy đan, bởi vì như vậy có thể sẽ quấy nhiễu đến yêu thú cấp cao dưới đáy biển.

Mục đích chuyến đi này của bọn họ là tìm kiếm căn nguyên bạo động của yêu thú, chứ không phải tấn công hải uyên vạn trượng.

Diệp Trường Sinh đối với những yêu thú này tại sao lại bạo động, trong lòng biết rõ ràng, tất cả chúng nó đều là bị lão nạp dưới đáy biển điều khiển lên.

Nhưng hắn cũng không có ý định nói với đám người này, trên thực tế cho dù có nói cho bọn họ cũng không thay đổi được tình huống.

Không có Nội Tinh Hải chi viện, những người này căn bản không chống lại được Yêu thú Ngoại Tinh Hải Vương tộc.

Trừ phi bọn họ trực tiếp từ bỏ tất cả lợi ích ở Ngoại Tinh Hải, truyền tống đến Nội Tinh Hải, nếu không Kỳ Uyên Đảo bị tấn công chính là chuyện sớm hay muộn.

Nhưng căn cơ của mấy thế lực lớn này ở Ngoại Tinh Hải, bọn họ dựa vào yêu thú thâm uyên này mà lập nghiệp, làm sao có thể dễ dàng từ bỏ chứ?

Cho nên, hơn phân nửa vẫn phải ngoan cố chống lại!

Tựa như nguyên bản bên trong, đám tu sĩ Nguyên Anh chạy xuống thăm dò, kết quả bị người đánh cho chạy trời chết.

Nhưng sau khi trốn về, hẳn lại không có ý định chạy trốn, mà tiếp tục canh giữ Kỳ Uyên đảo.

Kết quả sau khi hòn đảo bị công phá, đã chết mấy Nguyên Anh.

Bất quá khiến cho Diệp Trường Sinh cảm thấy kinh ngạc chính là, mấy thế lực lớn này đặt chân ở Kỳ Uyên đảo nhiều năm như vậy, thế nhưng vẫn không biết Vạn Trọng Hải Uyên này là lãnh địa của Ngụy Vương tộc.

“Có lẽ nguyên nhân là mấy thế lực lớn này chưa từng đi sâu xuống đáy biển? Nếu không thì phải hiểu rõ mới đúng chứ!”
Diệp Trường Sinh thầm nghĩ trong lòng.

“Vạn Trọng Hải Uyên là lãnh địa của Phù Vương tộc, ở trong yêu thú hóa hình ai cũng biết, nhưng ở trong nguyên anh nhân tộc này lại không ai biết!”

“Có thể thấy được tin tức giữa Nhân tộc và Yêu tộc ở Loạn Tinh Hải hoàn toàn bị bế tắc, một chút lưu thông cũng không có!”

“Chẳng qua, Tinh Cung bên kia đối với Vạn Trọng Hải Uyên hẳn là biết rõ, cho nên mặc dù lợi ích của Kỳ Uyên Đảo phong phú như thế, Tinh Cung cũng chưa bao giờ can thiệp!”

Ý niệm trong đầu Diệp Trường Sinh chớp động, theo năm vị Nguyên Anh Kỳ Uyên đảo một mực lặn xuống đến sáu ngàn trượng.

“Hả? Yêu thú cấp tám?” Ánh mắt Diệp Trường Sinh lóe sáng, phóng thần thức ra ngoài, phát hiện một con rùa lớn dài hơn

ngàn trượng đang bơi rất nhanh trong nước biển sâu tám ngàn trượng.

Con rùa lớn này bơi lội trong biển sâu, trên thân thể to lớn ấy tản mát ra yêu khí bàng bạc.

Suy nghĩ một chút, Diệp Trường Sinh lên tiếng nhắc nhở:

“Các vị đạo hữu, chúng ta đang ở phía dưới tựa hồ có một cỗ yêu khí khổng lồ, có thể là một con yêu thú cấp tám!”

“Cái gì?” Lời này của Diệp Trường Sinh lập tức khiến cho sắc mặt đám người Diêu Hạc chân nhân đại biến.

“Diệp huynh, ngươi cảm ứng không sai chứ?” Gã lùn tựa hồ có chút không tin, hỏi.

Bọn họ không hề phát hiện, dù sao thần thức của họ cũng không cách nào thăm dò được hai ngàn trượng dưới chân.

Diệp Trường Sinh mỉm cười, nói: “Tại hạ tu luyện công pháp trời sinh đã có năng lực cảm ứng cực mạnh, hẳn là sẽ không sai!”

Nghe nói như thế, trên mặt đám người Diêu Hạc chân nhân lộ ra vẻ ngưng trọng.

“Mặc kệ Diệp huynh cảm ứng có sai hay không, chúng ta vẫn nên cẩn thận một chút, vừa vặn sào huyết Huyết Văn sa kia cách nơi đây một đoạn lộ trình, chúng ta liền vòng qua bên này đi!” Diêu Hạc chân nhân thận trọng nói.

“Cũng được, trước tiên chúng ta hãy vòng qua sào huyết Huyết Văn Sa đi!”

Vài tên Nguyên Anh tu sĩ còn lại cũng lập tức đồng ý đề nghị của Diêu Hạc chân nhân.

Diệp Trường Sinh nhìn thấy, ánh mắt mấy người kia nhìn về phía hắc không giống như lúc trước, mang theo vài phần kỳ dị.

Mặc kệ hắc nói thật hay không, phần năng lực cảm ứng này của hắc, đủ để người ta nhìn người vài lần.

Có thể cảm giác được nguy hiểm, cảm ứng được yêu khí, ở Ngoại Tinh Hải chẳng phải như cá gặp nước sao?

Nếu đi săn yêu thú, tất nhiên là chiếm tiện nghi lớn!

Đám người Diệp Trường Sinh vòng qua con rùa yêu cấp tám kia, tiếp tục lặn xuống hai ngàn trượng, cuối cùng cũng tới chỗ sào huyết yêu thú cấp tám mà Bích Vân môn thăm dò được.

Sau khi đến nơi, đoàn người dừng lại, Diêu Hạc chân nhân nói với Diệp Trường Sinh: “Diệp huynh, huyết động yêu thú kia ở ngay phía trước, tựa hồ yêu thú hóa hình kia không ở trong hang ổ của nó!”

“A, thần thức của ta nhìn một chút, sào huyết yêu thú kia xác thực trông không!” Thần thức Diệp Trường Sinh đảo qua một mảnh vách núi dưới đáy biển phía trước, sau đó nói.

“Đi thôi, chúng ta qua đó xem sao!”

Sáu gã tu sĩ Nguyên Anh nhanh chóng đi tới phía trước, một lát sau liền đi tới lối vào động phủ yêu thú.

Nơi này có ánh sáng lấp lánh, rọi sáng thế giới đen kịt chung quanh, hiển nhiên đây là một đạo cấm chế, ngăn trở nước biển bên ngoài.

Đạo cấm chế này trong mắt chư vị Nguyên Anh tu sĩ, có thể nói là vô cùng đơn sơ. Dù sao đây cũng là sào huyết của yêu thú, tại trận pháp chi đạo, bọn họ hiển nhiên không am hiểu như vậy.

“Đi, chúng ta đi vào!”

Không chút khó khăn tiến nhập vào trong động phủ này, mọi người tiến vào sau thần thức quét qua, quả nhiên yêu thú hóa hình kia không có ở đây.

Dòng nước màu lam nhạt ở trong động phủ yêu thú không ngừng xuyên thẳng qua, không gian động phủ vô cùng lớn, hoàn toàn khác với kết cấu động phủ của con người.

Diệp Trường Sinh sau khi dùng thần thức quét qua, ánh mắt dừng lại ở một góc vách tường động phủ, trên đó mọc ra vài cọng cỏ nhỏ màu đen nhánh dài khoảng một tấc.

Bạn Yêu Thảo!

Hắn lập tức đi qua, hái mấy cây Bạn Yêu Thảo này xuống, lấy ra một hộp ngọc chứa vào trong đó.

Mục đích chuyến đi này xem như đã đạt được!

Thấy hắn thu hồi vài cọng Bạn Yêu Thảo này, trong mắt đám người Diêu Hạc chân nhân lập tức lộ ra dị sắc.

Mạo hiểm chạy vào sào huyệt của yêu thú cấp tám chính là vì thứ này?

Có Bạn Yêu Thảo, đây là vật có thể tùy ý nhìn thấy ở Loạn Tinh Hải.

Tuy nói, Bạn Yêu Thảo sinh trưởng bên cạnh yêu thú cấp tám đúng là vô cùng hiếm thấy, nhưng thứ đồ chơi này có thể có ích lợi gì chứ?

Cách làm của Diệp Trường Sinh khiến mấy người đồng hành rất khó hiểu, bất quá bọn họ đều là hạng người tâm cơ thâm trầm, biết mỗi người có bí mật của mình, tự nhiên sẽ không đột ngột chạy tới hỏi thăm.

Vì vậy, từng con tản ra, đến chỗ động phủ yêu thú này thăm dò.

Huyệt động này quả thật cực kỳ không lồ, có thể chứa được mấy trăm triệu thân hình Yêu thú, bên trong khảm nạm các loại minh châu, làm cho cả tòa động phủ sáng ngời.

Chỉ là, động phủ mặc dù lớn, nhưng đồ vật bên trong quả thực không nhiều lắm.

Yêu thú hóa hình và con người bất đồng, trong động phủ của bọn họ thật sự không có gì cả.

Tìm nửa ngày mấy người kia cũng đã tìm được một ít linh dược hoặc linh thảo, tính mang trở về cẩn thận nghiên cứu một phen.

Đồng thời, vị tứ pháp thượng nhân kia tìm được một ít thi hài yêu thú còn sót lại trong một góc.

Có thể là trước kia con yêu thú này sau khi ăn xong liền tùy ý vứt bỏ một bên.

Từ trong đó, hắn phát hiện ra một ít tài liệu yêu thú không tệ, thu vào.

“Ồ?!”

Phong Mỗ Mỗ đột nhiên bay lên trên vách tường phía trên động phủ, tháo một viên minh châu được khảm nạm trong đó xuống.

“Không ngờ lại là viên minh châu được nuôi dưỡng trong cơ thể con trai lớn mấy ngàn năm nay, đã có thần thông nhất định rồi, có thể dùng để luyện chế một món dị bảo!” Nàng cầm viên minh châu, cười đến mức nếp nhăn trên mặt đều tụ lại.

Thấy cảnh này, ánh mắt mọi người đều lập loè, đúng là ánh mắt của Phong mỗ mỗ rất tốt.

Minh Châu kia xem như là một kiện tài liệu pháp bảo không tệ, có thể luyện chế một ít pháp bảo hữu dụng.

Mặc dù chính bọn họ hơn phân nửa không thèm nhìn pháp bảo như vậy, nhưng có thể dùng để ban cho môn hạ đệ tử.

Sau một lát, mọi người hội tụ ở cửa hang yêu thú, nhìn nhau, đều lắc đầu.

Nếu như tiến vào động phủ của một tu sĩ Nguyên Anh kỳ con người, vậy bảo vật bên trong đủ khiến mọi người hài lòng.

Nhưng yêu thú đích thật là khác với nhân loại, chúng nó trên cơ bản không luyện chế pháp bảo hay các loại đan dược gì.

Toàn bộ lực lượng của chúng đều ở trên thân thể, bằng vào thiên chuy bách luyện yêu thể, hoàn toàn có thể ngạnh kháng với pháp bảo của nhân loại tu sĩ.

Về phần luyện đan, yêu thú căn bản sẽ không đi nghiên cứu loại kỹ thuật này.

Điều này cũng dẫn đến, trong động phủ cơ bản đều trống tuếch.

Ngoại trừ một ít linh dược linh thảo ra, cũng không có gì cả.

Cho dù là linh dược linh thảo, cũng không tính là trân quý.

Đương nhiên, cái này cũng có khả năng là những vật trân quý kia bị đầu Hóa Hình yêu thú này mang đi.

Nhìn thoáng qua động phủ rộng lớn này, lại trống rỗng, Diệu Hạc chân nhân thở dài một hơi, nói:

“Chúng ta mau chóng đi thôi, tránh cho yêu thú hóa hình kia đột nhiên trở về, phát hiện ra chúng ta!”

“Hừ, cho dù bị nó phát hiện thì như thế nào, chúng ta nơi này có sáu người, một yêu thú hóa hình còn đối phó được không?” Gã lùn hừ lạnh một tiếng nói ra.

Sắc mặt hắn âm trầm, tựa hồ tâm tình rất không tốt.

Nhìn bộ dáng hai tay trống trơn của hắn, liền biết vừa rồi là hắn không có thu hoạch.

“Tốt xấu gì cũng là yêu thú cấp tám, trong động phủ thế mà ngay cả một hai cây linh dược thủ hộ cũng không có!” Gã lùn phàn nàn.

“Tốt lắm, Vinh đạo hữu, linh dược này đối với tu sĩ nhân loại chúng ta có tác dụng rất lớn, đối với yêu thú càng có tác dụng lớn. Cho dù thật sự có nó thì nếu nó đã rời khỏi động phủ thì làm sao có thể lưu nó lại được chứ!”

“Mặt khác, lần này chúng ta tới đáy biển, tận lực đừng xung đột với yêu thú cấp cao, người đã quên mục đích của chúng ta rồi sao?” Diệu Hạc chân nhân khuyên nhủ.

Trong vực sâu vạn trượng này, hắn vô cùng cẩn thận.

Vạn nhất giết chết một con yêu thú, gây ra chút động tĩnh, bị yêu thú cấp cao trong vực biển phát hiện, chuyện này người bọn họ khẳng định sẽ không chịu nổi.

Gã lùn nghe thế hừ lạnh một tiếng, không nói gì nữa.

Vốn hắn đối với sào huyệt của con yêu thú cấp tám này còn ôm kỳ vọng nhất định, hy vọng đối phương có thể bảo vệ cây linh dược gì đó.

Kết quả, lông cũng chẳng nhặt được lấy một cọng.

“Đi thôi, chúng ta nên đi thôi!”

Đoàn người nhanh chóng rời khỏi tòa động phủ này, tiếp tục ở dưới thủy linh trảo bao phủ, hướng về đáy biển phía xa mà đi.

“Ta đã lấy được Bàn Yêu Thảo rồi. Kế tiếp chỉ cần cùng bọn hắn đi vào trong đáy biển sâu vạn trượng một chuyến, coi như hoàn thành lời hứa!”

“Tiếp theo, chắc chắn sẽ gặp nguy hiểm, nhưng với thực lực của ta, mặc dù gặp phải Côn Bằng cấp mười, chạy thoát cũng không vấn đề lớn, chỉ là không biết đến lúc đó mấy người kia có vận khí tốt như vậy hay không!” Diệp Trường Sinh thầm nghĩ trong lòng.

Hắn buồn bực không nói gì tiếp tục đi theo mấy người này, rất nhanh mọi người lại lần nữa lặn xuống hai nghìn trượng, chân chính đến đáy Vạn Trượng Hải Uyên này.

Giẫm lên bùn cát mềm xộp dưới chân, nhìn địa phương chung quanh bị quang mang chiếu sáng, tình cảnh như mộng ảo, mọi người đều tấm tắc lấy làm kỳ lạ.

Phong cảnh đáy biển này cùng trên đất liền hoàn toàn là hai bộ dáng khác nhau, cho dù là những tu sĩ Nguyên Anh này, cũng là lần đầu tiên nhìn thấy tình cảnh thâm đáy biển này.

Bất quá, cùng lúc thưởng thức cảnh sắc chung quanh, mọi người càng thêm cảnh giác.

Thần thức toàn diện thả ra, thăm dò hết thấy tình huống dị thường xung quanh.

Sau khi dưới đáy biển đi về phía trước mấy ngàn dặm, thần thức của Diệp Trường Sinh lại lần nữa bắt được con cự quy trước đó.

Con yêu thú cấp tám này cũng đã xuống đáy biển, hơn nữa dường như đi về hướng giống với phương hướng của bọn nó.

“Các vị đạo hữu, ta lại cảm nhận được yêu khí!” Diệp Trường Sinh nhắc nhở một câu.

Vừa nghe lời này của hắn, năm Nguyên Anh tu sĩ của Kỳ Uyên Đảo nhất thời biến sắc.

Có thể được vị tu sĩ Nguyên Anh như Diệp Trường Sinh lấy ra yêu khí khẳng định không phải là yêu thú bình thường, ít nhất phải là cấp tám mới được.

“Xem ra phương hướng của con yêu thú này cũng giống chúng ta!” Diệp Trường Sinh nói.

Nghe hắn nói vậy, năm Nguyên Anh Kỳ Uyên đảo đều sắc mặt trầm trọng, không nhiều lời.

Ánh mắt hai người lóe lên tựa hồ đang trao đổi gì đó.

Sau một lúc lâu, Diệp Hạc chân nhân mới nói: “Diệp huynh, phương hướng mà chúng ta muốn đi đại khái là bắt nguồn của lần yêu thú bạo loạn này!”

“Phía trước có yêu thú cấp tám, vừa lúc chứng minh chúng ta đã đến đúng chỗ, cho nên dù có nguy hiểm bại lộ, chúng ta cũng phải qua đó xem sao!”

“Vậy nếu phía trước có một đám yêu thú hóa hình tụ tập thì sao?” Diệp Trường Sinh loảng xoảng hỏi.

Nghe nói như thế, Diệp Hạc chân nhân nhất thời biến sắc, miễn cưỡng cười cười nói:

“Diệp huynh nói đùa rồi, tuy rằng Ngoại Tinh Hải có nhiều yêu thú hóa hình, nhưng cũng không đến mức đồng thời tụ tập một đồng lớn!”

“Lại nói, cho dù có nhiều yêu thú hóa hình tụ tập, với thực lực của nhiều người chúng ta như vậy, chạy thoát cũng không thành vấn đề!” Diệp Hạc chân nhân nói.

“Không sai, liên quan tới căn nguyên bạo động của yêu thú này, chúng ta nhất định phải tìm được!” Gã lùn cũng phụ họa theo.

“Nếu đã như vậy, Diệp mỗ cũng không có ý kiến gì!” Diệp Trường Sinh sau khi nghe xong lời này, mặt không chút thay đổi nói.

Hắn dám khẳng định nơi đám người này muốn đi nhất định là địa phương tụ tập đông đảo yêu thú hóa hình ở Vạn Trượng Hải Uyên.

Không khéo chính là nơi ở của bộ tộc Tỳ Hưu kia.

Loại địa phương như vậy, mức độ nguy hiểm tất nhiên là không cần nhiều lời.

Đến lúc đó nếu thật sự đụng phải một đồng lớn yêu thú hóa hình, Diệp Trường Sinh tự mình chạy thoát cũng không thành vấn đề.

Nhưng những người này muốn rời đi, chỉ sợ phải trả một cái giá không nhỏ.

Vừa rồi, nhìn thấy bọn hắc giúp mình tìm được sào huyết yêu thú cấp tám, lại giúp mình tìm được một phần tình nghĩa đan phương, hắc nói bóng nói gió nhắc nhở một chút.

Nhưng, nếu mấy người này đã quyết tâm muốn đi, vậy cũng không trách hắc được.

Hắc đã hết nhân tâm hết nghĩa, Diệp Trường Sinh âm thầm quyết định, chờ lát nữa gặp phải nguy hiểm liền lập tức thoát đi.

Hắc cũng không muốn ở sâu dưới đáy biển mà luận bàn cùng yêu thú cấp mười.

Dù sao trong hải dương này, thực lực Yêu thú chung quy có chút gia tăng, mà tu sĩ nhân loại, lại bị suy yếu không ít.

Những thứ khác không nói, nếu như không có Thủy Linh Tráo này, chỉ riêng việc dựa vào chính mình đi kháng cự lại vạn trượng nước biển kia thì đã mang đến áp lực cực lớn rồi.

Thân thể của Diệp Trường Sinh mạnh hơn so với yêu thú hóa hình bình thường không ít, chống lại áp lực của nước biển đương nhiên không thành vấn đề.

Nhưng những người khác chỉ sợ không được nhẹ nhàng như vậy.

“Những người này tuyệt đối không biết Vạn Trượng Hải Uyên này là lãnh địa của Côn Bằng tộc, hiện tại ta nghiêm trọng hoài nghi bọn họ có thể là muốn đi vào trong tộc địa của Côn Bằng nhất tộc!”

“Cũng không biết bọn họ lấy được tin tức này từ đâu!” Diệp Trường Sinh thầm nghĩ.

“Mặc dù ta đem tin tức này nói cho bọn hắc, bọn hắc sẽ không tin cũng không nhất định, Huống chi ta căn bản không cần nói cho bọn hắc biết!”

“Ta chỉ cần hoàn thành lời hứa của ta là được, còn lại phải xem bọn họ làm sao chạy trốn khỏi chết rồi!” Diệp Trường Sinh thờ ơ nhìn mấy người, trong lòng thầm nghĩ.

Sở dĩ hắc đi theo đám người này tiếp tục đi xuống, thứ nhất là do lúc trước hứa hẹn sẽ giúp bọn hắc điều tra yêu thú đáy biển bạo động.

Thứ hai, hắn cũng muốn tìm tới nơi có đầy rẫy yêu thú hóa hình kia, xem có thể nhân cơ hội săn giết một hai con yêu thú cấp tám hay không.

Dù sao, huyết nhục cùng với nội đan của yêu thú cấp tám đều là vật có tác dụng quan trọng đối với nó.

Mà trong tình huống bình thường, muốn tìm được yêu thú cấp bậc này là rất khó.

Mọi người tiếp tục đi về phía trước mấy ngàn dặm, thủy chung bám đuôi sau con quy yêu cấp tám kia, không bị đối phương phát hiện.

Sau khi tới nơi, trong phạm vi thần thức mà Diệp Trường Sinh chứng kiến, rốt cuộc thấy được một cảnh sắc khác.

Khác với nơi khác chính là, phía trước quang minh đại phóng, toàn bộ đáy biển đều bị chiếu sáng, dòng nước thanh tịnh xuyên thẳng qua, trên mặt đất mọc đầy các loại hải thảo, san hô các loại sinh vật dưới đáy biển đủ loại màu sắc.

Một ít kiến trúc giống như cung điện thủy tinh tô điểm trong đó.

Điều này khiến Diệp Trường Sinh thiếu chút nữa thì cho rằng mình đã tới Long Cung dưới đáy biển.

Bất quá điều bất đồng với ấn tượng của Long Cung chính là nơi này không có bất kỳ loại sinh vật như tôm cá nào tồn tại. Phóng tầm mắt nhìn lại, nơi này vắng ngắt, có một loại uy nghiêm, khí tức lạnh lùng toát ra.

Nhìn về phía trước là một loại đặc thù, san hô ngọc đã hợp thành một cánh cửa cao tới ngàn trượng.

Đỉnh chóp đại môn có một khối băng hiệu, phía trên khắc rõ yêu văn cổ xưa.

“Vạn Trượng Hải vương phủ!” Diệp Trường Sinh trong lòng mặc niệm một tiếng.

Lúc trước hắn đã học được yêu văn trên một tấm bia đá ở Âm Minh Chi Địa, cho nên nhận ra văn tự yêu tộc này.

“Tỳ Hưu nhất tộc được xưng là vương tộc vạn trượng, mà nơi này gọi là vương phủ Hải Vương vạn trượng, không thể nghi

ngờ chính là lãnh địa của bộ tộc Tỳ Hưu!”

Thân thể to lớn của Quy yêu sau khi tới nơi này thì nhanh chóng thu nhỏ lại, biến thành sinh vật hình người lưng mang mai rùa, da xanh, thân hình cao lớn dị thường.

“Bộ dạng của quy yêu này cũng quá xấu!” Diệp Trường Sinh trong lòng thầm nói một câu.

Yêu thú cấp tám thường thường lúc hóa hình không cách nào hóa hình hoàn toàn, chúng nó sau khi khiêng lôi kiếp, có thể còn lại pháp lực rất ít.

Chỉ dựa vào chút pháp lực này, chỉ có thể miễn cưỡng biến thân thành giống như hình người, nhưng còn giữ lại rất nhiều đặc thù chủng tộc, bởi vậy nhìn đều là hình thù kỳ quái.

Nói như vậy, chỉ có sau khi đạt tới cấp chín thì mới có pháp lực không lộ như vậy hoàn toàn luyện hóa thân thể yêu quái mạnh mẽ của mình thành hình người.

Quy yêu đi vào trong Vạn Trượng Hải vương phủ, đại môn do san hô tạo thành loé lên quang mang, yêu này sau khi đi vào biến mất không thấy gì nữa.

“Cấm chế này ngược lại khá thần diệu, ngay cả thần thức của ta cũng không thể nhìn thấu!” Diệp Trường Sinh thầm nghĩ trong lòng.

Vẻ mặt hắn không đổi theo mấy người Kỳ Uyên đảo tiếp tục đi về phía trước, có điều chỉ mới đi được chừng mười dặm đường, đột nhiên hắn nhìn thấy đại môn san hô của Vạn Trượng Hải vương phủ lại lần nữa loé lên hào quang. Một sinh vật đội đầu cá mập, trên người đều là những thanh kiếm sắc nhọn như vây cá đỏ tươi đi ra.

Con yêu thú này sau khi đi ra vương phủ vạn trượng, vừa mới đi được hai bước, đột nhiên lỗ mũi giật giật, một đôi mắt xanh biếc, lạnh lẽo nhìn sang bọn người Diệp Trường Sinh bên này.

Ánh sáng lạnh lùng khát máu hiện lên, con yêu thú này đột nhiên đâm người Diệp Trường Sinh bơi tới, tốc độ cực nhanh.

Mà đám người Diêu Hạc chân nhân lại hồn nhiên không hề phát giác.

Vèo!

Tốc độ con yêu thú cấp tám kia cực nhanh, bất quá một lát thời gian ngay trong nước du động mấy chục dặm.

Cũng không lâu lắm, nó men theo mùi mà bơi tới, thần thức nhìn thấy đám người Diệp Trường Sinh bên này.

Còn Diệp Hạc chân nhân bên cạnh Diệp Trường Sinh cũng đồng thời thấy được một con bát cấp yêu thú.

Sắc mặt song phương đồng thời đại biến.

Con yêu thú cấp tám kia thật sự không nghĩ tới có nhiều tu sĩ Nguyên Anh Kỳ đến như vậy.

Mà đám người Diệp Hạc chân nhân thì không nghĩ tới lại bị một đầu yêu thú cấp tám phát hiện ra.

“Nhân loại, các người lại dám tự tiện xông vào phía dưới vực sâu vạn trượng?” Con yêu thú cấp tám đứng ở nơi cách mọi người vài dặm quát hỏi.

Âm thanh của nó cực lớn, chấn động khiến cho trong phương viên trăm dặm đều là tiếng vang ong ong, không cần phải nói, bên trong Hải Vương phủ chắc chắn đã nghe thấy.

“Đây là.... Con Huyết Văn Sa cấp tám kia?!”

“Chúng ta vừa đi qua Huyết Văn sa trong động phủ của đối phương?!”

“Không tốt, bị phát hiện rồi, chực vị chúng ta nhanh chóng liên thủ tiêu diệt yêu thú này, không thể để cho yêu thú khác phát giác được!” Sắc mặt Diệp Hạc chân nhân cuồng biến, lập tức nói ra.

“Còn chưa nên bị phát giác, thanh âm lớn như vậy, tất cả đều nghe thấy!” Diệp Trường Sinh thầm nghĩ.

Hắn lắc đầu, trong nháy mắt hóa thành một đạo lưu quang lao ra, hướng con yêu thú kia giết tới.

Đám người Diệt Hạc bị hành động này của hắn làm cho hoảng sợ, thầm nghĩ vị Diệt huynh này thế mà lại thoát ly thủy linh tráo một mình hành động, thật đúng là dũng mãnh.

Bọn họ cũng không dám rời khỏi phạm vi Thủy Linh tráo, bởi vì vừa đi sẽ phải một mình dùng pháp lực đi kháng cự áp lực của nước biển vạn trượng kia, điều này đối với bọn họ mà nói là một gánh nặng không nhỏ.

Vì thế, mấy người Diệt Hạc tất cả đều vây quanh bên cạnh lão ầu, dưới sự bảo vệ của Thủy Linh tráo, nhanh chóng phóng đến yêu thú cấp tám.

Yêu thú cấp tám kia chứng kiến một màn như vậy sắc mặt biến đổi, lập tức bỏ chạy về phía sau.

Mặc dù hắn đối với nhân loại tu sĩ xem thường vô cùng, cảm giác được nhân loại cùng cấp khẳng định không phải là đối thủ của mình.

Nhưng hắn cũng không tự đại đến mức cảm thấy có thể đồng thời đối phó sáu vị tu sĩ nhân loại.

Ở trong nước, tốc độ con yêu thú cấp tám này cực nhanh, ngược lại tốc độ của đám người Diệt Trường Sinh bị chậm lại rất nhiều.

Ngay tại lúc yêu thú cấp tám hét lớn một tiếng, trong phủ Hải Vương Vạn trượng, trong một gian cung điện thủy tinh có hơn mười bóng người đang ngồi, trong tay cầm chén rượu, chèn chèn nói chuyện với nhau.

Quy yêu mà Diệt Trường Sinh trông thấy trước đó cũng ở trong đó, bên cạnh hắn cũng phần lớn là một ít sinh vật hình thù kỳ quái.

Chỉ có một số người ngồi ở hàng trước xem ra không khác gì nhân loại, ngoại trừ yêu khí lạnh lạnh ra thì không có chút dị thường nào.

Mà ở nơi cao nhất, hai chiếc vương tọa còn có hai bóng người khí thế ngập trời.

Đám yêu thú phía dưới nhìn họ, trong ánh mắt mang theo một tia kính sợ.

Trong hai bóng người này, một người là một nam tử trung niên, mặc vương bào màu xanh lam, mày kiếm mắt sáng, khí thế sâu không lường được.

Mà người còn lại, là một lão giả tóc trắng mặc áo bào trắng, gần như đã già, lông mày thật dài của lão dài vất đến mặt đất, toàn thân da thịt lỏng lẻo, nếp nhăn trên mặt đều đang chen chúc cùng một chỗ.

Một lão giả thoát nhìn tùy thời đều có thể chết trận như vậy, nhưng không có bất kỳ kẻ nào dám khinh thị hắn.

Trái lại trong mắt từng người đều lộ ra vẻ kính sợ.

Bởi vì thân phận của đối phương là Đại trưởng lão Côn Bằng của Côn Bằng tộc, cấp thần thú cấp thấp - Vương Giả của Ngoại Tinh Hải.

Mà người đàn ông trung niên bên cạnh hắn, dĩ nhiên chính là một vị cường giả cấp mười của bộ tộc Tỳ Hưu, Trích vương!

Bọn họ nguyên bản chính diện mang theo tươi cười nói chuyện cùng mọi người phía dưới, nhưng sau khi con yêu thú cấp tám đầu Sa Ngư hét lớn, đột nhiên trên mặt hai người lộ ra vẻ kinh ngạc.

Nhìn thấy vẻ kinh ngạc trên mặt bọn họ, phía dưới lập tức có yêu thú hỏi: “Hai vị vương thượng bị làm sao vậy?”

Vẻ mặt của Ngu Nhung Vương trở nên lạnh lùng, nói: “Bên ngoài có mấy tu sĩ Nguyên Anh Kỳ nhân loại xông vào, hiện tại đang truy kích Sa đạo hữu!”

“Cái gì?”

“Nhân loại?!”

“Nhân loại hèn hạ thế mà lại đến nơi này?”

“Thật sự là can đảm, muốn chết!”

.....

Trên mặt một đám yêu thú hóa hình đều lộ ra thần sắc khiếp sợ.

Trước kia đáy biển vạn trượng này chưa từng có nhân loại nào dám xuất hiện, hiện tại lại mọc ra mấy tu sĩ Nguyên Anh kỳ.

Hơn nữa còn là vào thời điểm mấu chốt Lam tộc triệu tập mọi người tấn công nhân loại.

Điều này lập tức dẫn phát lửa giận của tất cả yêu thú hóa hình ở đây.

Bọn họ vừa kinh ngạc vừa phẫn nộ, ai nấy đều đứng dậy, dồn dập nói: “Ta lập tức ra ngoài giết kẻ đó!”

“Dùng xương nghiền xương bọn chúng thành tro!”

“Tu sĩ nhân loại, lại dám đến Vương Đình dưới đáy biển vạn trượng, thật sự là muốn chết, tuyệt không thể buông tha bọn họ!”

“Đây là sự nhục nhã đối với Yêu tộc chúng ta!”

.....

Hơn mười yêu thú hóa hình lập tức nhao nhao chạy ra khỏi cung điện thủy tinh, đi ra ngoài Vương Đình.

Mà hai vị cường giả cấp mười của Phù Du tộc đang ngồi ở trên cao cũng không có ngăn cản bọn họ, ngược lại trong mắt lộ ra vẻ lạnh lùng.

“Nguyên Anh nhân loại, sao lại đột nhiên chạy đến Vương Đình? Ngoại trừ người Tinh Cung, hẳn là không có nhân loại nào biết chỗ của Vương Đình, mà Tinh Cung hẳn là sẽ không tùy tiện đánh vỡ ước định giữa hai tộc chúng ta!” Vị tộc trưởng Tu tộc kia lạnh lùng nói.

“Trừ phi có người cho bọn hắn biết địa chỉ để tiết lộ vương đình!” Âm thanh già nua mục nát từ trên người vị đại trưởng lão của Tu tộc kia vang lên.

“Kim Giao Vương!” Ánh mắt Sa Bì Vương lộ ra vẻ lạnh lùng, hàm răng cắn đến vang lên lách cách.

“Thọ nguyên của ta còn lại không nhiều lắm, dựa theo truyền thống của Tinh hải từ xưa đến nay, không có hai vị tu sĩ cấp mười, là ngồi không vững vị trí Vương tộc này, đầu Giao Long nhỏ kia động tâm tư cũng không kỳ quái!” Lão nạp lạnh lùng nói.

“Lần này Phạm Thánh Chân Phiến bị mất, ta phát động Vạn Yêu Lệnh, nếu hắn không làm gì ngược lại sẽ có vẻ kỳ quái!”

Lão nạp nói, trên khuôn mặt già nua lộ ra một nụ cười lạnh.

“Hắn thực sự muốn chết!” Trong mắt Ngu Vương xẹt qua một vòng sát ý, lạnh lùng nói.

Mí mắt lão nạp như muốn nói gì đó, đột nhiên trong mắt xẹt qua một tia kinh ngạc, trầm giọng nói: “Không được!”

Dứt lời, thân hình của hắn đột nhiên biến mất trong đại điện.

Ngư Nhung Vương tựa hồ cũng phát hiện cái gì, sắc mặt bỗng nhiên biến đổi, nói: “Nhân loại một phương thế mà có cường giả như vậy!”

Hắn đứng dậy, trong mắt hiện lên một vòng lãnh ý, thân hình cũng theo đó nhoáng một cái, biến mất không thấy gì nữa.

Diệp Trường Sinh từ con cá mập yêu thú cấp tám phát ra tiếng hét lớn, sau đó liền thoát ra khỏi vòng bảo hộ, nhanh chóng phóng tới.

Giết chết một con yêu thú hóa hình chính là một trong những mục đích hắn đến đây lần này.

Yêu thú cấp tám của đầu Sa Ngư chạy rất nhanh, nhưng tốc độ của Diệp Trường Sinh còn nhanh hơn, trong chớp mắt liền rút ngắn khoảng cách với nhau, vọt tới phía sau con Yêu thú hóa hình này.

“Vèo!”

Một tiếng sắc nhọn vang lên, dòng nước chung quanh bị phá tan, một đạo hồng quang từ trong tay áo Diệp Trường Sinh bay ra, trong chớp mắt đã đến sau lưng yêu thú đầu cá mập.

Đầu lâu yêu thú hóa hình kia cũng lập tức nhận ra công kích sau lưng, lập tức cuồn hồng một tiếng, từng nhánh vây sắc nhọn như kiếm trên thân hóa thành từng đạo huyết quang, vọt tới sau lưng.

Trong đó, vài chiếc vây kiếm phóng về phía luồng sáng đỏ kia, mà những chiếc vây kiếm còn lại đều phóng về phía Diệp Trường Sinh.

“Phanh!”

Mũi tên nhỏ màu đỏ thẫm va chạm cùng từng cái vây kiếm, cái vây kiếm bén nhọn mà chắc chắn vô cùng, có thể so với

pháp bảo trước mặt mũi mũi tên nhỏ này, trong khoảnh khắc liền bị cắt đứt.

“Phanh! phanh! Phanh...”

Ba cái vây kiếm đều không thể ngăn cản mũi tên đỏ thẫm kia. Cùng lúc đó, năm cái vây kiếm bay về phía Diệp Trường Sinh cũng bị hấn dễ dàng bẻ gãy.

Một màn này khiến cho yêu thú hóa hình đầu cá mập kia thấy được kinh hãi không thôi.

Những cái vây kiếm của hắn đều được tẩm bổ mấy ngàn năm hộ thân trên người hắn, so với pháp bảo của nhân loại còn chắc chắn đáng sợ hơn rất nhiều, làm sao lại bị bẻ gãy dễ dàng như vậy?

Chẳng lẽ tên nhân loại này là một con yêu thú hóa hình cấp chín hoặc cấp mười?

Yêu thú hóa hình thấy vậy kinh hãi khó tả, mà năm vị Nguyên Anh Nhân tộc đứng sau lưng Diệp Trường Sinh lại càng trợn mắt há hốc mồm, rung động không thôi.

Vốn dĩ nhìn thấy Diệp Trường Sinh một mình xông ra đã đủ kinh ngạc, mà bây giờ hắn lại hoàn toàn áp chế con yêu thú hóa hình kia như vậy.

Tu sĩ Nguyên Anh sơ kỳ làm sao có thể có chiến lực đáng sợ như vậy?

Đủ loại phản ứng của mọi người, trong nháy mắt sau khi mũi tên rách của Toan Nghê phá vỡ ba cái vây kiếm vẫn chưa biến mất, tiếp tục vọt tới chỗ con yêu thú đầu cá kia.

Yêu thú đầu cá mập thấy cảnh này mà hồn vía lên mây, mặc dù hắn không nhận ra mũi tên nhỏ màu đỏ này, nhưng hắn rõ ràng cảm giác được một loại nguy hiểm.

Đây là dự cảm của hắn, trước đây từng cứu tính mạng hắn rất nhiều lần, bởi vậy yêu thú đầu cá mập rất tin vào cảm giác này.

Tuyệt đối không thể để bị bắn trúng, nếu không hậu quả khó mà lường được.

Rống lớn một tiếng, hàm răng trắng hếu tựa như lợi kiếm đều rụng ra, đột nhiên hóa thành từng đạo bạch quang nhanh

chóng bay ra, có ý đồ ngăn cản mũi tên rách kia.

Nhưng không hề nghi ngờ, những cái răng này đều bị mũi tên rách của Toan Nghê đánh nát, “Xoẹt” một tiếng, mũi tên Toan Nghê bắn vào trong cơ thể yêu thú đầu cá mập, đánh ra một cái lỗ trên ngực nó.

“A!

!”

Một tiếng hét thảm vang lên, yêu thú hóa hình cá mập ôm ngực, nhanh chóng phóng về phía trước, ý đồ mau chóng thoát khỏi nơi này.

Nhưng sau một khắc, trước mặt hần thanh quang chột lóe, tu sĩ nhân tộc vốn ở sau lưng kia, trong chớp mắt đã đi tới phía trước hần.

Một quyền đánh ra, hai màu hào quang đan xen vào nhau, hung hăng nện lên người yêu thú đầu cá mập, một quyền đánh bay hần ra ngoài.

Sau đó, mũi tên lại hóa thành một đạo hồng quang bay vụt qua, không hề trở ngại bắn xuyên qua mi tâm đối phương.

Thân thể yêu thú hóa hình đầu cá mập vừa mới bò dậy đã cứng đờ, ngã ầm ầm trên mặt đất.

Thân hình Diệp Trường Sinh lóe lên, xuất hiện ở trước mặt hần, thò tay ra phía trước, lấy nội đan từ trong cơ thể ra ngoài.

Ở phía trên nội đan có một con Huyết Văn Sa, toàn thân phủ đầy hoa văn màu máu bay ra.

Đây là tinh hồn yêu thú cấp tám, lúc nó từ trong yêu đan bay ra, khắp khuôn mặt là vẻ kinh hãi cùng sợ hãi, oán độc nhìn Diệp Trường Sinh một cái, toàn thân loé lên huyết quang, dự định thi triển thủ đoạn gì thoát đi.

Mà lúc này, Diệp Trường Sinh lại nhanh tay nhanh mắt vươn tay ra, bắt lấy tinh hồn yêu thú kia, lấy ra một cái bình ngọc, để vào trong đó, niêm phong nó lại.

Trận chiến này phát sinh trong thời gian cực ngắn, Diệu Hạc chân nhân cùng năm vị tu sĩ Nguyên Anh phía sau trợn mắt há

hốc mồm nhìn Diệp Trường Sinh nháy mắt mắt một vị yêu thú bất cấp hóa hình.

Trong mắt bọn họ tràn đầy vẻ kinh hãi cùng khó tin, không thể tin được một màn trước mắt này.

Diệp Trường Sinh, người tự xưng là kẻ vừa tiến vào cảnh giới Nguyên Anh không bao lâu, dễ dàng chém giết một con yêu thú cấp tám!

Đây là đang nói đùa sao?

Đám người Diệt Hạc chân nhân, giờ khắc này thậm chí còn hoài nghi liệu có phải mình đã rơi vào trong ảo cảnh hay không.

Diệp Trường Sinh lấy yêu đan của yêu thú hóa hình ra bỏ vào túi trữ vật, sau lưng là một cánh cửa san hô cực lớn, từng bóng người vọt ra.

Thần thức của bọn chúng mặc dù không cách nào trực tiếp nhìn thấy bọn người Diệt Trường Sinh bên này, nhưng lần theo tiếng rống giận của yêu thú đầu cá mập vừa rồi, cũng nhao nhao lao đến.

Sau khi thu hồi nội đan của yêu thú đầu cá mập, Diệp Trường Sinh đưa mắt nhìn về phía thân thể Huyết Vân Sa Ngư dài mấy trăm trượng dưới chân.

Sau khi yêu tộc này chết đi, thân hình nó trực tiếp hiện ra nguyên hình.

Điều này làm cho suy nghĩ của Diệp Trường Sinh về việc thu lại nhục thân của hắn, tiêu diệt đi Huyết Linh Đại Đan.

Ở địa phương này, khẳng định không cách nào thông dong đem thân thể yêu thú này mang đi.

Thần thức của Diệp Trường Sinh đã phát hiện ra mười mấy con yêu thú hóa hình đang cực tốc vọt tới bên này.

Trong đó mặc dù cấp tám chiếm đa số, nhưng yêu thú cấp chín cũng có khoảng bốn con.

Mười mấy đầu Yêu thú kia rất nhanh liền vọt tới, thấy được tình hình bên này.

“Cá huynh?!”

Một tiếng rống kinh sợ, những yêu thú hóa hình kia tràn đầy vẻ phần nộ nhìn đám người Diệp Trường Sinh.

“Tu sĩ Nhân tộc, ta muốn giết sạch các ngươi!”

“Cùng tiến lên, đừng để bọn chúng chạy thoát!”

.....

Từng tiếng gầm thét truyền đến, đám Yêu thú hóa hình vừa nhìn thấy Huyết Văn sa chết đi đều đỏ mắt, vọt tới bên này.

Đám người Diệt Hạc chân nhân thấy một đám yêu thú hóa hình như vậy, lập tức sợ tới mức hồn vía lên mây, thân hình vốn đang lao về phía Diệp Trường Sinh đột nhiên dừng lại, nhanh chóng phóng lên phía trên, trực tiếp bắt đầu chạy trốn.

Mà Diệp Trường Sinh sau khi thấy đám yêu thú hóa hình này xông tới, cũng lập tức bay lên trên.

Vừa mới bay lên cao mấy chục trượng, thần thức của hắn liền thấy dưới đại môn sơn hô kia loé lên hào quang, một bạch y lão giả xuất hiện, ánh mắt lạnh lùng nhìn về phía hắn bên này.

“Yêu thú cấp mười!”

Diệp Trường Sinh trong lòng rung mình, lập tức hóa thành một đạo thanh quang, không lưu luyến chút nào vội vã bay đi.

“Hừ!”

Bên tai Diệp Trường Sinh vang lên một tiếng hừ lạnh, sau đó hắn liền nhìn thấy trên người bạch y lão giả toát ra lam quang, cả người hóa thành một dòng nước trong nháy mắt biến mất không thấy gì nữa.

“Thuật Thủy Độn?!”

Thấy một màn này, đồng tử Diệp Trường Sinh hơi co rút lại, không chút do dự, lập tức phát động thuần di thuật trên Thanh Linh Giáp.

Thủy độn... Ngũ hành độn thuật, mặc dù chỉ là một trong những pháp thuật cơ bản nhất, thế nhưng ở những người khác nhau thì những độn thuật này có khả năng phát huy ra hiệu lực hoàn toàn khác nhau.

Thủy Độn Thuật do yêu thú cấp mười này thi triển, không hề nghi ngờ, tất nhiên là độn thuật cực kỳ cao cấp. Ở trong hải dương này, tốc độ cực nhanh chỉ sợ vượt xa độn tốc của mình.

Bởi vậy, Diệp Trường Sinh không chút do dự phát động thuần di thuật.

Hắn cũng không muốn cùng đối phương giao thủ trong biển.

Chỉ là, khi hắn thi triển Thuần Di Thuật của Thanh Linh Giáp, lại lập tức dẫn phát gợn sóng lớn hơn.

“Thanh Linh giáp?!”

“Là Thanh Linh giáp!”

Hai tiếng kinh hô đồng thời vang lên, một nam tử trung niên mặc vương bào từ dưới cửa lớn san hô đi ra.

Còn một đạo khác, lại vang lên cách Diệp Trường Sinh mấy chục dặm.

Lập tức, nơi đó một đoàn thủy quang màu lam hóa thành thân ảnh lão giả kia, sắc mặt lão vô cùng âm trầm.

Hai vị cường giả cấp mười của Cô tộc sau khi nhận ra Thanh Linh giáp trên người Diệp Trường Sinh, sắc mặt cả hai đều trở nên âm trầm đáng sợ.

Sát ý trong mắt hần lộ ra, nguyên bản vị Diêm Vương kia định đi chặn giết năm vị Nguyên Anh Nhân tộc, giao Diệp Trường Sinh cho Đại trưởng lão.

Nhưng bây giờ, sau khi nhìn thấy Thanh Linh giáp trên người Diệp Trường Sinh, lại lập tức dập tắt tâm tư đuổi theo đám người Diệu Hạc, mặt mũi tràn đầy sát ý đều hướng về phía Diệp Trường Sinh.

Đối với loại tình huống này, Diệp Trường Sinh cũng không cảm thấy kinh ngạc.

Năm đó Thanh Linh giáp sở dĩ danh chấn Loạn Tinh Hải, tất cả đều là vì Vạn Linh chân nhân luyện chế pháp bảo này từng bằng vào giáp này mà chém giết ra từ Côn Bằng Vương tộc.

Bây giờ, Cô vương tộc lại lần nữa chứng kiến pháp bảo này, cảm thấy tức giận là chuyện hết sức bình thường.

“Đại trưởng lão, tuyệt đối không thể để người này chạy thoát!” Cù vương hóa thành một luồng nước tiếp tục hướng về phía Diệp Trường Sinh đuổi tới, truyền âm nói.

“Người không nói ta cũng biết, năm đó lão tặc Vạn Linh kia cướp đi hai khối Phạm Thánh Chân Phiến cung phụng tộc ta, dẫn đến Tam Phạm Thánh Quyết truyền thừa từ thời xa xưa của Yêu tộc ta bị chặt đứt truyền thừa, đây là huyết hải thâm cừu!” Vị đại trưởng lão Tu tộc kia lạnh lùng nói.

“Người này mặc Thanh Linh giáp, có lẽ đạt được truyền thừa Vạn Linh lão tặc kia, hai khối Phạm Thánh Chân Phiến kia có khả năng là ở trong tay hắn!”

“Thậm chí ta hoài nghi Phạm Thánh Chân Phiến và mất đi cách đây không lâu, cũng bị người này cướp đi!” Hồng Vương truyền âm nói, trong thanh âm của hắn mang theo vài phần nóng bỏng.

“Người nói không sai, có lẽ có thể từ trên thân người này một lần nữa đoạt lại truyền thừa Yêu tộc ta mất đi!”

“Đại trưởng lão, người đuổi theo người này, ta đi lặc lư Vương Đỉnh, trấn áp chung quanh Hải Vực, miễn cho người này chạy thoát!” Trong thanh âm Nghê Vương mang theo một tia hưng phấn nói ra.

“Ly động Vương Đỉnh? Người thật sự nghĩ kỹ rồi chứ?” Đại trưởng lão Cô tộc phát ra một tiếng kinh ngạc hô lên.

“Không sai, mặc dù như vậy sẽ hao tổn trăm năm công lực của ta, nhưng chỉ cần có thể đoạt lại Tam Phạm Thánh Quyết, hết thảy đều đáng giá!”

Ngũ Nhung Vương nói xong, thân hình nhoáng một cái, một lần nữa tiến nhập vào trong cửa lớn san hô kia, biến mất không thấy gì nữa.

Mà Đại trưởng lão Tu tộc thì lại nhìn thoáng qua bên kia, tiếp tục hóa thành một đạo thủy quang màu lam, đuổi theo hướng Diệp Trường Sinh đào tẩu.

Diệp Trường Sinh bất kể pháp lực tiêu hao bao nhiêu, một đường thuận di, sau khi xông lên phía trước ba ngàn trượng, đột nhiên, một đạo hào quang màu lam từ trong Nghiêu Vương đình phía dưới phát ra.

Tốc độ đạo quang mang này cực nhanh, cơ hồ trong chớp mắt đã trực tiếp trải rộng trên dưới hải vực này.

Nháy mắt khi ánh sáng màu lam đảo qua, Diệp Trường Sinh chợt cảm giác được một luồng áp lực cường đại không thể tưởng tượng nổi xuất hiện trong nước biển.

Thế xông lên phía trước lập tức trì trệ, ngược lại thân hình bắt đầu rơi thẳng xuống dưới.

“Cầm không lĩnh vực? Không đúng, làm sao có thể có cầm không lĩnh vực mạnh mẽ như vậy, hơn nữa đây lại là nước biển!”

“Ánh sáng vừa rồi là phát ra từ trong Thang Vương Đình, xem ra là tộc này đã sử dụng thủ đoạn gì!”

Ánh mắt Diệp Trường Sinh lóe lên, cả người bộc phát ra ánh sáng hai màu vàng xanh, miễn cưỡng duy trì không để thân thể rơi xuống.

“Àm!”

Phía sau có một đạo ánh sáng màu lam to lớn vọt tới, đó là một cái cự trảo phô thiên cái địa, khí thế lạnh thấu xương, lân giáp chi chít, hung hăng đè xuống hướng Diệp Trường Sinh.

Toàn thân Diệp Trường Sinh bộc phát ra quang mang sáng chói, hai tay nghênh đón.

“Àm!”

Giằng co một lát, hắn bị cự trảo kia đánh bay ra sau, thanh linh giáp trên thân tản mát ra quang huy màu xanh trực tiếp bị đánh tan hơn phân nửa.

“Nhân loại, người trốn không thoát đâu. Ngoan ngoãn giao ra truyền thừa Vạn Linh chân nhân, có lẽ ta sẽ cân nhắc tha cho người một mạng!” Bên tai Diệp Trường Sinh vang lên một giọng nói lạnh lùng.

Ánh mắt lộ vẻ trào phúng, Diệp Trường Sinh truyền âm:

“Người cũng là người sống qua năm tháng dài đằng đẳng, sao lại nói ra những lời thừa thế này?”

Nghe nói như thế, trên mặt lão nạp lập tức lộ ra vẻ âm lãnh tức giận, hóa thành một đạo lam quang, lại lần nữa phi nhanh đến, sát ý trong mắt không che giấu chút nào.

“Nếu người đã không chịu phối hợp, vậy thì đi chết đi!”

Đại trưởng lão bộ tộc động tốc rất nhanh, mà trong mắt Diệp Trường Sinh lóe lên một đạo u ám, thân thể nhanh chóng hạ xuống.

Theo cỗ áp lực này truyền xuống, hắn trực tiếp hướng đáy biển rơi xuống.

Đồng thời, trong lòng cũng đang tự hỏi: “Năm đó Vạn Linh chân nhân kia rốt cuộc đã làm gì, có thể khiến Tu tộc sau khi nhìn thấy ta bày ra trận thế lớn như vậy?”

Tuy rằng không biết lam quang vừa rồi đến tột cùng là cái gì, nhưng Diệp Trường Sinh biết, muốn phát động lực lượng quy mô như vậy, tuyệt đối phải trả giá không nhỏ.

Nếu không thì Phù Du tộc đã sớm bắt cứ lúc nào cũng có thể mở ra cấm chế ở xung quanh Vương đình mình.

Có thể khiến đối phương đánh bạc ra cái giá này cũng phải bắt lấy mình, có thể thấy được năm đó Vạn Linh chân nhân đã kéo theo cừu hận lớn bao nhiêu.

Diệp Trường Sinh trong lúc nhất thời không biết nói gì, thậm chí nghĩ Vạn Linh Chân Nhân năm đó cũng đủ dẫn vật.

Vừa nãy lão nạp nói là muốn giao ra truyền thừa Vạn Linh chân nhân, chẳng lẽ bên trong truyền thừa của hắn có đồ vật nào đó có quan hệ với Cô tộc sao?

Năm đó Vạn Linh chân nhân rốt cuộc là cướp đi cái gì từ Cô tộc?

Trong lòng Diệp Trường Sinh hiện lên một tia hiếu kỳ.

Đáng tiếc, nghi vấn này không cách nào giải đáp được, tuy rằng hòn đảo của Vạn Linh môn năm xưa đã bị phát hiện thế nhưng bên trên căn bản không hề có truyền thừa gì.

Năm đó Diệp Trường Sinh trở lại Loạn Tinh Hải, trước khi tiến vào Hư Thiên Điện, còn tò mò đi tới hoang đảo một vòng.

Lúc ấy hắn còn nghĩ xem có thể dựa vào Thanh Linh Giáp trên người cậu dẫn ra cái gì không, kết quả không có gì cả.

Tòa hoang đảo kia giống như vậy, căn bản không phát hiện vật gì ẩn giấu, Diệp Trường Sinh ở lại mấy ngày, chẳng thu được gì liền hoàn toàn buông tha ý nghĩ tìm kiếm truyền thừa Vạn Linh chân nhân.

“Bất quá, lão nạp, ngươi muốn giết ta cũng không dễ dàng như vậy đâu!” Diệp Trường Sinh rơi xuống đáy biển, nhìn thoáng qua đạo lam sắc quang mang đang bay nhanh tới sau lưng, lại lần nữa phát động khả năng thuần di, phóng tới phía trước.

Hắn không tin Lam nhất tộc có bản lĩnh phong ấn toàn bộ Ngoại Tinh Hải.

Vừa rồi loại hào quang màu lam kia, có khả năng phong tỏa hải vực tất nhiên là có hạn.

Chỉ cần lao ra khỏi khu vực này, thoát khỏi nơi đây cũng không khó.

Diệp Trường Sinh bất kể pháp lực tiêu hao năng lực thuần di, trong giây lát đã xuất hiện ở ngoài mấy trăm trượng.

Hắn ta tràn đầy tự tin, tuyệt không lo lắng sẽ trốn không thoát.

Năng lực thuần di của Thanh Linh giáp, chỉ cần có pháp lực là có thể thôi động.

Mà vừa hay chính là, pháp lực của hắn vô cùng hùng hồn, hoàn toàn chống đỡ được thời gian dài thuần di.

Hơn nữa, mặc dù pháp lực tiêu hao sạch sẽ thì cũng có vạn năm Linh Nhũ có thể bổ sung.

Vạn niên Linh Nhũ tiêu hao hết, một phút có thể phục chế ra.

Thế nhưng trên người hắn lại mang theo một ngàn vạn linh thạch.

“Nhân tộc tiểu tử, Hồng vương tộc chúng ta quản hạt toàn bộ Ngoại Tinh Hải, ngươi cho là ngươi chạy thoát được sao?”

“Nếu ngươi không ngoan ngoãn giao ra truyền thừa Vạn Linh chân nhân, đợi tới khi bị chúng ta bắt được ngươi tha sống không chết được!” Thanh âm lạnh lẽo của đại trưởng lão vang lên bên tai Diệp Trường Sinh.

“Ngươi muốn truyền thừa Vạn Linh chân nhân đến cùng là thứ gì?” Diệp Trường Sinh truyền âm hỏi.

“Hừ!”

Một tiếng hừ lạnh vang lên, Đại trưởng lão Lam hoàn toàn không có ý trả lời Diệp Trường Sinh.

Hắn dựa vào một tay Thủy Động Thuật, tốc độ không chậm hơn tốc độ thuần di của Diệp Trường Sinh, theo sát phía sau, hoàn toàn không có ý từ bỏ.

Không bắt được Diệp Trường Sinh, thề không bỏ qua!

“Lão gia hỏa, ta nghe nói ngươi chưa sống được mấy năm, ngươi đuổi theo ta như vậy, vạn nhất hao tổn nguyên khí quá lớn, chết ở chỗ này, vậy Tu tộc các ngươi còn có thể ngồi vững ngôi vị Ngoại Tinh Hải Vương tộc sao?” Nhìn thấy lão nạp đuổi theo không bỏ, trong mắt Diệp Trường Sinh hiện lên một tia lãnh ý, truyền âm trào phúng nói.

“Theo ta được biết, Giao Long nhất tộc Kim Giao Vương như hổ rình mồi a!”

Lời này của Diệp Trường Sinh, đang nói trúng chỗ đau trong lòng lão nạp, thần sắc hắn đột nhiên trở nên cực kỳ đáng sợ.

“Nhân tộc tiểu tử, ta muốn xem pháp lực ngươi có thể chống đỡ bao nhiêu lần thuận di, tốt nhất ngươi đừng rơi vào trong tay ta!” Giọng nói lạnh lẽo của lão nạp phát ra từ Cửu U Địa Ngục vang lên bên tai Diệp Trường Sinh.

“Vậy ngươi cứ chống mắt lên xem đi!”

Diệp Trường Sinh không ngừng tiến về phía trước phát động thuận di, nhìn thấy cảnh này, vẻ mặt lão nạp càng thêm lo lắng.

Đúng như Diệp Trường Sinh suy đoán, loại cấm chế này có thể khiến nước biển nắm giữ áp lực, cũng không thể bao trùm phạm vi quá lớn.

Một khi hắn thoát ra ngoài thì có thể lần nữa nổi trên mặt biển.

Mà một khi lao ra khỏi hải dương, ưu thế tốc độ thủy độn của lão nạp đã không còn nữa.

Cho nên, mặc dù lão nạp này sắc mặt âm trầm trấn định, nhưng sâu trong nội tâm lại nóng như lửa đốt.

Khiến hắn vô cùng kinh ngạc chính là, tu sĩ Nhân tộc kia làm sao lại có pháp lực hùng hồn như vậy.

Thuận di nhiều lần như vậy mà vẫn tiếp tục?

Pháp lực này đã muốn so sánh với đại tu sĩ Nguyên Anh hậu kỳ!

Trong lúc hai người một đuổi một chạy, dần dần đã đến một mảnh hải vực âm lãnh.

Sau khi đến nơi này, dãy núi dưới đáy biển dần dần nhiều hơn, khắp nơi đều là vách núi dữ tợn cực lớn. Diệp Trường Sinh từ trong linh khí xung quanh cảm nhận được một loại khí tức âm lãnh.

Lão nạp đuổi theo, nhìn thấy địa hình xung quanh, đột nhiên biến sắc, như là nhớ ra cái gì đó.

“Tiểu tử nhân loại, có một số việc chúng ta có thể thương nghị một chút!”

“Ngươi muốn nói gì?” Diệp Trường Sinh truyền âm hỏi.

“Lam tộc chúng ta cũng không có ý muốn giết ngươi, chỉ cần ngươi có thể giao ra năm đó Vạn Linh lão tặc cướp đi chúng ta, ta không những có thể buông tha ngươi, còn có thể tặng ngươi một ít đặc sản mà nhân loại vạn trượng đáy biển tuyệt đối không cách nào lấy được!” Thanh âm tràn ngập mê hoặc của lão nạp vang lên bên tai Diệp Trường Sinh.

“Năm xưa Vạn Linh chân nhân cướp được gì ở chỗ các ngươi?” Diệp Trường Sinh hỏi.

“Ngươi đạt được truyền thừa của hắn, làm sao có thể không biết? Phía trên kia viết đầy yêu văn, chỉ cần ngươi trả đồ lại, ta sẽ có thể buông tha ngươi!” Lão nạp truyền âm nói.

“Chỉ sợ sẽ làm cho ngươi thất vọng, ta cũng không có được truyền thừa của hắn!”

“Trên người ngươi mặc Thanh Linh giáp, còn muốn phủ nhận sao?” Giọng nói của lão nạp lại lần nữa lạnh xuống.

Diệp Trường Sinh hừ lạnh một tiếng, không trả lời.

Chạy nhanh về phía trước, dần dần hắn cũng cảm thấy chung quanh có gì đó không đúng, có lẽ đây là nguyên nhân tại sao khẩu phong lão nạp phát sinh biến hóa.

Hai người một lần truy một trốn, phát sinh trong thời gian cực ngắn, nhưng nơi này cách Nghệ Vương đình đã vượt qua ngàn dặm.

Điều này không khỏi khiến cho Diệp Trường Sinh kinh hãi, phạm vi bao phủ của tia sáng phát ra từ thiên đình Kính Vương kia thật lớn.

Theo hắn đi tới phía trước, hoàn cảnh chung quanh dần dần phát sinh biến hóa kịch liệt.

Không còn tràn trề sức sống mà là một vùng trọc lốc!

Gì mà hải tảo, san hô, hải thảo, vân vân, tất cả đều biến mất không thấy gì nữa.

Không có bất kỳ sinh linh nào, trên mặt đất tất cả đều là nham thạch đen kịt.

Diệp Trường Sinh nhìn thấy, lão nạp đang đuổi tới một đường ranh giới giữa hải vực bình thường và hoang vu, bỗng nhiên dừng lại, lạnh lùng nhìn chằm chằm hắn, không đuổi theo nữa.

Diệp Trường Sinh thấy thế, cũng ngừng lại, xoay người nhìn về phía hắn.

“Nhân loại, ngươi cứ tiếp tục đi về phía trước mà nói, chính là tự tìm chết!” Lão nạp lạnh lùng nói.

“Nơi này có chút quỷ dị!” Diệp Trường Sinh trong lòng thâm nghĩ, bắt đầu cảnh giác.

Hắn nhìn lão nạp một chút, lại ngẩng đầu nhìn nước biển hơi đen bên trên, bỗng nhiên nói:

“Tựa hồ, sau khi qua ranh giới này, lực lượng Cô tộc các ngươi bị ngăn trở, ngay cả ngươi cũng không dám tiến lên trước một bước, nơi này có đồ vật gì làm cho ngươi sợ hãi?”

Lão nạp hừ lạnh một tiếng, không nói một lời, chỉ là lạnh lùng nhìn chằm chằm Diệp Trường Sinh, thủ ở bên ngoài đạo tuyến kia, tựa hồ là chờ đợi hắn đi ra.

Diệp Trường Sinh nổi lên trên, không hề bị bất cứ trở ngại nào, lực lượng của bộ tộc Tỳ Hưu tựa hồ sau khi gặp phải sợi chỉ đó lập tức biến mất.

Nhìn thấy cử động của hắn, sự lo lắng giữa hai đầu lông mày lão nạp càng thêm dày đặc, cũng theo đó nổi lên.

Nhưng từ đầu đến cuối đều không thể nào vượt qua sợi ranh giới kia.

Sau khi trôi lên ba ngàn trượng, Diệp Trường Sinh chợt phát hiện trên đỉnh đầu xuất hiện một vùng hải vực xuất hiện bạch quang.

Đó là một cái lồng ánh sáng khổng lồ.

Màn hào quang này giống như một cái chén móc xuống, bao khu vực mà hắn đang đứng lại.

Lúc này hắn nhìn xuống dưới, phát hiện vị trí lộ tuyến đen nhánh kia đúng là rìa màn hào quang.

“Đây là cấm chế cỡ lớn nào đó? Lúc mới rồi xông tới, hoàn toàn phát giác được có bất kỳ dị thường nào đó!” Ánh mắt Diệp Trường Sinh lộ ra một tia dị sắc.

Vậy mà có thể giấu diếm được thần thức của hắn, cấm chế này tuyệt đối không phải người thường.

Hắn lạnh lùng nhìn quang tráo trên đỉnh đầu, lại nhìn về phía lão nạp.

Phát hiện đối phương vẫn luôn đứng ngoài màn hào quang nhìn chằm chằm hắn.

Diệp Trường Sinh nhướng mày, đang muốn thuận di một chút xem có thể từ một phương hướng khác xông ra khỏi phạm vi màn hào quang này hay không thì đột nhiên phía sau xuất hiện một đạo thần thức đảo qua người hắn.

Diệp Trường Sinh bỗng nhiên quay đầu lại, nhìn thấy vách núi phía sau lưng hình thành một bình đài cự đại, đột nhiên xuất hiện một đạo bạch quang.

Trong bạch quang, đi ra một bóng người.

Đạo thần thức kia chính là từ trên người này tản ra, Diệp Trường Sinh nhìn kỹ, đây là một lão giả râu tóc bạc trắng, tiên phong đạo cốt.

Khi thấy trên người đối phương mặc một bộ áo trắng, đánh dấu rất quen thuộc trên áo trắng, ánh mắt Diệp Trường Sinh ngưng tụ.

Tinh Cung!

Nơi này, không ngờ lại có một vị tu sĩ Tinh Cung!

Diệp Trường Sinh dùng thần thức đảo qua đối phương, thấy được tu vi của đối phương.

Nguyên Anh trung kỳ!

Nhìn khí thế, hẳn là Nguyên Anh trung kỳ đỉnh phong!

Một nhân vật trọng yếu như Tinh Cung, như thế nào lại xuất hiện ở địa phương quý dị như thế này?

Tu sĩ Tinh Cung bỗng nhiên xuất hiện khiến cho Diệp Trường Sinh có chút kinh ngạc.

Tại Ngoại Tinh Hải Diêm Vương tộc phụ cận, trong một phiến hải vực quỹ di, Đại trưởng lão Tu tộc đi một bước cũng không dám tiến lên, một vị Tinh Cung tu sĩ lại xuất hiện ở trong đó.

Cảnh tượng này nhất thời làm cho Diệp Trường Sinh miên man bất định, trong ánh mắt hắn xuất hiện một tia ngưng trọng, nhìn vị tu sĩ Nguyên Anh trung kỳ của Tinh Cung.

Người này sau khi từ trong cấm chế màu trắng đi ra, trên mặt mang theo một nụ cười thần bí khó lường, cẩn thận đánh giá trên người Diệp Trường Sinh chốc lát.

Sau đó ánh mắt hướng về vị đại trưởng lão Cô tộc kia.

Lão nạp nhìn thấy vị Nguyên Anh Tinh Cung xuất hiện, vẻ lo lắng trên mặt càng thêm dày đặc, trong ánh mắt không chút che giấu lộ ra vẻ chán ghét.

Vị tu sĩ Nguyên Anh kỳ của Tinh Cung sau khi quan sát Diệp Trường Sinh cùng lão nạp một lát, bỗng nhiên hướng lão nạp truyền âm nói:

“Sao Lam tiền bối lại đột nhiên chạy đến đây, đây không phải là nơi mà Yêu tộc các người nên đến, chẳng lẽ Lam tiền bối muốn phá vỡ ước định của hai tộc Nhân Yêu ở Loạn Tinh Hải chúng ta sao?”

“Hừ, lão phu không có bước vào cấm chế nơi đây, làm sao có thể đánh vỡ ước định chứ?” Lão nạp hừ lạnh một tiếng truyền âm nói.

Thoạt nhìn, hẳn đối với cái này cái gọi là ước định là tương đối kiêng kỵ.

“Lão phu truy kích Nguyên Anh Nhân tộc các người mà đến, phòng ngừa tu sĩ Nhân tộc tiến vào nơi đây, vốn là chức trách của Hải Vương Ngoại Tinh Các chúng ta. Sao, người còn muốn trách lão phu hay sao?”

Vị tu sĩ Nguyên Anh Tinh Cung kia nghe vậy nhẹ giọng cười một tiếng đáp lại:

“Tiền bối nói đùa, văn bối nào dám đắc tội tiền bối a, chỉ là tiền bối thế mà ngay cả một vị tu sĩ Nguyên Anh sơ kỳ cũng không bắt được, quả thực làm cho văn bối có vài phần kinh ngạc, không biết hần có thân phận gì?”

Thoạt nhìn, vị Nguyên Anh tu sĩ Tinh Cung này đối với lão nạp cũng vô cùng kiêng kị, mặc dù chính hần là trung kỳ đỉnh phong tu sĩ, nhưng đối với lão nạp xưng hô lại là tiền bối.

Điều này cũng đúng, khi nói tới thời điểm lão nạp còn trẻ, tổ tiên của vị tu sĩ Nguyên Anh Tinh Cung này còn đang chơi bùn đất!

Yêu tộc tuổi thọ vốn dài hơn rất nhiều so với nhân loại, huống chi Côn Bằng lại mang theo một ít huyết thống Chân Linh.

Lão nạp cũng có thể coi là một bộ sử sách của Loạn Tinh Hải rồi!

Tuy nhiên mặc dù xưng hô rất tôn kính, nhưng vị Tinh Cung Nguyên Anh này lại châm biếm không chút lưu tình, châm chọc lão nạp một câu.

Điều này làm cho sắc mặt đối phương càng thêm âm trầm, không thể hạ được một vị tu sĩ Nguyên Anh Sơ Kỳ, nếu như truyền ra ngoài thì hần cũng mất hết mặt mũi.

Đáng sợ hơn chính là, yêu thú hóa hình ở Ngoại Tinh Hải sẽ vì vậy mà nghi ngờ, hần có phải là không được hay không?

Chuyện này sẽ tạo nên xung kích vô cùng nghiêm trọng đối với địa vị của Phù vương tộc.

“Tu sĩ nhân loại này bụng dạ khó lường, ta hoài nghi hần xông vào vùng hải vực này khả năng là vì phong ấn đồ vật, cho nên truy kích tới, tốt nhất là lập tức bức hần ra để bắt giữ hần, nếu không hậu quả thiết tưởng không chịu nổi!” Lão nạp dùng ngữ khí trầm trọng nói.

Ánh mắt nhìn về phía Diệp Trường Sinh, lóe lên sát ý nhàn nhạt.

“A, thì ra là như vậy? Chẳng qua lời tiền bối nói là thật hay giả, văn bối phải xác nhận thực một chút!” Tu sĩ Nguyên Anh

Tinh Cung ánh mắt chớp động, kinh ngạc nói.

“Như thế nào? Chẳng lẽ ngươi muốn nhân nhượng người này? Vạn nhất mục tiêu của hắn là vật phong ấn, hậu quả như vậy ta và ngươi đều gánh không nổi!” Trong giọng nói của lão nạp rõ ràng toát ra một tia tức giận.

“Ha ha, tiền bối nói không phải là không có đạo lý, chỉ là tiền bối để người này xâm nhập nơi này, đã thất trách, giờ còn muốn khiển trách văn bối sao?”

“Nếu người này đã tiến vào trong “Cấm yêu cấm chế”, xử trí hắn thế nào cũng là chuyện của ta, ta tự nhiên sẽ cẩn thận phán đoán!” Tinh Cung tu sĩ truyền âm nói.

“Ngươi...” Nghe nói như thế, trên mặt lão nạp trực tiếp lộ ra vẻ tức giận không che dấu chút nào, ánh mắt âm lãnh nhìn tu sĩ Nguyên Anh của Tinh Cung, phảng phất hận không thể đem hắn nuốt sống.

Diệp Trường Sinh đột nhiên xông vào nơi xa lạ này, vẫn luôn duy trì sự cảnh giác, lẳng lặng nhìn tu sĩ Nguyên Anh Tinh Cung và lão nạp truyền âm trao đổi.

Mặc dù không biết hai người này đang nói cái gì, nhưng có thể khẳng định, hai người này rõ ràng không cùng đường.

Nếu không, lão nạp cũng không ở trên mặt lộ ra vẻ mặt âm lãnh như vậy.

“Vị đạo hữu này thoát nhìn có chút xa lạ a, chẳng lẽ trước kia vẫn luôn tiềm tu? Xin hỏi tôn tính đại danh của đạo hữu?”

Sau khi trao đổi xong với lão nạp, vị tu sĩ Nguyên Anh của Tinh Cung bỗng nhiên nhìn về phía Diệp Trường Sinh nói.

Diệp Trường Sinh trong lòng mang theo một tia cảnh giác, bất động thanh sắc nói: “Tại hạ họ Diệp, xin hỏi đạo hữu xưng hô thế nào?”

“Tại hạ họ Hình, nói vậy đạo hữu hẳn là cũng nhận ra rồi, tại hạ là Tinh Cung trưởng lão!” Vị Tinh Cung lão giả kia trên mặt lộ ra nụ cười mỉa mai nói.

“Nguyên lai là Hình trưởng lão, Diệp mạo ngộ nhập nơi đây, nếu có mạo phạm, xin thứ tội. Bất quá nơi đây thoát nhìn quả thực quý dị, chẳng lẽ Tinh Cung ở Ngoại Tinh Hải còn có khu

vực khổng chế hay sao?” Ánh mắt Diệp Trường Sinh lóe lên, ngập ngừng nói.

Hắn bây giờ đối với tình huống này cũng không hiểu chuyện gì, bởi vậy tạm thời không có hành động thiếu suy nghĩ, ngược lại thử từ miệng vị Tinh Cung trưởng lão này moi ra lời.

“Ha ha ha ha, nơi này nói là lãnh địa của Tinh Cung, đúng mà cũng không đúng, sau đó lão phu có thể giải đáp nghi hoặc cho đạo hữu!”

“Bất quá trước đó, kính xin Diệp đạo hữu nói rõ thân phận của ngươi, miễn cho giữa chúng ta có hiểu lầm lẫn nhau!” Ánh mắt Hình trưởng lão híp lại, vừa cười vừa nói.

“Diệp mỗ bất quá chỉ là tán tu Loạn Tinh Hải mà thôi, may mắn ngưng kết Nguyên Anh, tại Ngoại Tinh Hải này vô ý xâm nhập trong vương đình Xi bộ tộc, bị đuổi tới nơi này!” Diệp Trường Sinh cười dữ tợn, nửa thật nửa giả nói.

“Tán tu sao? Cũng đúng, Diệp đạo hữu tướng mạo lão phu tại Loạn Tinh Hải các đại môn phái đều chưa từng gặp qua!”

“Tu vi của đạo hữu đã đến Nguyên Anh sơ kỳ đỉnh phong, chắc hẳn đã ngưng kết Nguyên Anh được một thời gian rồi? Thời gian lâu như vậy, lão phu chưa bao giờ nghe nói đến đạo hữu, xem ra đạo hữu ngày thường thật sự là đủ kín tiếng!” Trên mặt Hình trưởng lão lộ ra vẻ cười như không cười nói ra.

“Ha ha, tán tu như ta, không khiếm tốn cũng không được, dù sao không thể so sánh với tu sĩ của đại môn phái!” Diệp Trường Sinh cười ha ha nói.

Vị trưởng lão Tinh Cung này nhìn Diệp Trường Sinh, lại nhìn lão nạp mặt âm trầm bên ngoài, cười khả khả nói:

“Nơi này không phải chỗ nói chuyện, đạo hữu không ngại ngồi xuống chỗ của ta nói chuyện, thế nào?”

Ngón tay Hình trưởng lão chỉ vào vách núi hình thành đài cao mà hắn đi ra, phía trên đó rõ ràng có một mảnh cấm chế, vừa rồi hắn đã từ trong cấm chế đi ra.

Ánh mắt Diệp Trường Sinh nhìn chằm chằm đài cao kia hồi lâu, ánh mắt lập loè, không nói một lời.

Mà vị Hình trưởng lão kia cũng vô cùng kiên nhẫn, trên mặt mang theo nụ cười nhìn hắc ta, chờ hồi đáp của hắc ta.

Bầu không khí giữa hai người nhất thời có chút không bình tĩnh, vẻ mặt của vị trưởng lão Tinh Cung kia từ đầu đến cuối vẫn ôn hòa, cứ như vậy nhìn thẳng vào hắc.

Sau một lúc lâu, Diệp Trường Sinh bỗng nhiên nhoẻn miệng cười, chấp tay nói: “Vậy Diệp mỗ từ chối thì bất kính, nhưng mà trước đó, Diệp mỗ còn muốn ở xung quanh đây nhìn xem, đạo hữu hắc là sẽ không cự tuyệt chứ?”

Trưởng lão Tinh Cung nghe vậy thần sắc lập tức kinh ngạc, lập tức vừa cười vừa nói: “Không có vấn đề gì, Diệp huynh xin cứ tự nhiên, tuy nhiên vùng hải vực này thực ra căn bản không có gì đẹp mắt!”

Diệp Trường Sinh mỉm cười, không trả lời, ngược lại thân hình nhoáng một cái, nhanh chóng thuấn di về bốn phía.

Chỉ Bằng đứng bên ngoài màn hào quang màu trắng thấy cảnh này, cũng lập tức vòng quanh màn hào quang, đuổi theo hướng Diệp Trường Sinh bay đi.

Dường như sợ Diệp Trường Sinh rời khỏi lòng sáng.

Chỉ là, hắc khế quán như vậy, muốn đuổi kịp Diệp Trường Sinh thì khoảng cách xuất hiện đã nhiều hơn rất nhiều.

Dần dần, lại có chút đáng về đuổi không kịp.

Diệp Trường Sinh nhanh chóng xuyên qua bốn phía trong lòng ánh sáng này, nhìn tình huống nơi này mấy lần.

Màn hào quang chụp xuống này phạm vi bao phủ chỉ có một hai trăm dặm, cũng không quá lớn.

Tòa sơn nhai cự đại dưới đáy biển kia chiếm cứ bình đài trên màn hào quang tuyệt đại bộ phận không gian, trừ cái đó ra, không còn vật gì khác.

Bình đài trên vách núi dưới đáy biển rất lớn, phía trên ngoại trừ cấm chế màu trắng do trưởng lão Tinh Cung kia đi ra, không có vật gì khác.

Trống rỗng!

Diệp Trường Sinh nhìn thoáng qua màn hào quang đang đuổi theo mình, nhìn chăm chăm lão nạp, cười lạnh một tiếng, thân hình lại lóe lên.

Lần này, hắn nhanh hơn rất nhiều, chớp động vài cái, liền lập tức khiến lão nạp không theo kịp.

Đồng thời, khí tức của hắn cũng trong chớp mắt biến mất, bất kể là vị trưởng lão của Tinh Cung hay là lão nạp đều không thể cảm ứng được hắn.

Trên mặt hai người đều lộ ra dị sắc.

Cảm ứng không được Diệp Trường Sinh, điều này không khiến hai người hoài nghi, có phải hắn trực tiếp rời khỏi màn hào quang, chạy mất rồi không?

Hai người đều biết quang tráo này chẳng qua là ngăn cản tu sĩ Yêu tộc, Nhân Tộc ra vào đều không gặp trở ngại gì.

Nhưng lập tức trong lòng lão nạp liền bác bỏ suy nghĩ này.

Nếu Nhân Tộc kia rời khỏi phạm vi của màn hào quang, vậy mình tuyệt đối có thể cảm ứng được sự tồn tại của hắn.

Bởi vì tại hải vực bên ngoài màn hào quang này, vẫn tràn ngập lực lượng do Tùy Vương lay động Vương Đỉnh phát động.

Chỉ cần Nhân tộc này xuất hiện, mặc kệ cái kia ẩn nấp khí tức công pháp cường đại cỡ nào, đều khó có thể thoát khỏi lão Hồng cảm ứng.

Vì vậy, hắn tuyệt đối không thể rời khỏi, nhất định sẽ ở lại trong màn hào quang này.

Thần sắc lão nạp lạnh lùng nhìn, quả nhiên, sau một lát, thân ảnh Diệp Trường Sinh xuất hiện lần nữa, hơn nữa còn bay tới chỗ trưởng lão Tinh Cung bên kia.

“Hình trưởng lão, chúng ta vào thương nghị đi!” Diệp Trường Sinh chấp tay nói với Tinh Cung trưởng lão.

“Diệp đạo hữu, mời!”

Hình trưởng lão hơi nhìn hắn một cái, khẽ mỉm cười, xoay người mang theo Diệp Trường Sinh đi thẳng về phía trước.

Thấy một màn này, lão nạp sắc mặt lập tức xanh mét, trong mắt đều phun ra lửa giận.

Hắn hi vọng hai người này có thể động thủ, vị trưởng lão của Tinh Cung kia áp bức tên nhóc con Nhân tộc này ra rồi bắt lấy.

Nhưng nhìn bộ dạng hiện tại, giữa hai người này hoàn toàn không có ý giao thủ.

Ngược lại, vị trưởng lão kia của Tinh Cung đem người này mời tới, cũng không biết là có chủ ý gì.

Hắn hừ một tiếng nặng nề, ánh mắt âm lãnh nhìn bóng lưng Diệp Trường Sinh và Tinh Cung trưởng lão rời khỏi, không nói một lời.

Nhưng cũng không rời đi, mà vẫn đứng ở bên ngoài, tựa hồ đang chờ đợi.

Đi vào đạo bạch quang cấm chế lóe lên kia, vị trưởng lão kia của Tinh Cung thần sắc như thường đi vào trong đó.

Mà Diệp Trường Sinh, sau khi nhìn đạo cấm chế này, cũng cười một tiếng, bước vào trong đó.

Bạch quang hiện lên, cảnh sắc trước mắt bỗng nhiên biến đổi, xuất hiện một mảnh phong cảnh sơn thanh thủy tú.

Linh khí nồng nặc đập vào mặt, non xanh vũ mị, nước chảy róc rách, mùi thơm của linh dược xông vào mũi, khiến người ta có một loại cảm giác vui vẻ thoải mái.

Khu vực cảnh sắc trước mắt này lại là một mảnh không gian độc lập mở ra!

Vùng không gian này cũng không lớn lắm, phương viên không đến một dặm, ở giữa là một ngọn núi nhỏ mọc đầy cây cối xanh um tươi tốt.

Trên núi một toà cung điện mang theo sắc thái thượng cổ nồng đậm sừng sững ở đó.

Mất thấy cung điện kia, Diệp Trường Sinh hít một hơi.

Phong cách kiến trúc loại này rất dễ dàng làm cho hắn nhớ tới lúc trước đã đi vào Hư Thiên Điện.

Mặc dù hai tòa kiến trúc hoàn toàn khác nhau, nhưng phong cách lại rất tương tự.

Xung quanh cung điện là một mảnh được điền, bên trong trồng rất nhiều linh dược.

Có vài con tiên hạc linh thú thông thả đi lại bên cạnh.

Chung quanh có nước chảy xuống, tạo thành một thác nước cỡ nhỏ trên vách núi.

Mặc dù không có cảnh sắc gì hùng vĩ, nhưng nơi đây xinh đẹp tuyệt trần cũng đủ làm cho người ta liên tục quên đi.

Quan sát một lát, trong mắt Diệp Trường Sinh lập tức lộ ra thần sắc bừng tỉnh đại ngộ.

Không cần phải nói, vừa nhìn thấy phong cách cung điện kia, Diệp Trường Sinh liền biết đây là tác phẩm của thượng cổ tu sĩ.

Liên tưởng đến hoàn cảnh u ám lạnh lẽo bên ngoài hải vực, lại nhìn cảnh sắc nơi đây tựa như tiên cảnh, trước sau tương phản to lớn, trong lúc nhất thời làm cho người ta thậm chí hoài nghi nơi này là huyễn cảnh.

Khi nhìn thấy thứ này rõ ràng là thứ mà thượng cổ tu sĩ lưu lại, Diệp Trường Sinh trong lòng đại khái đã hiểu ra cái gì đó.

“Diệp đạo hữu cứ yên tâm đi theo lão phu vào như vậy, cũng không sợ lão phu âm mưu hại ngươi sao?” Lão giả đi phía trước bỗng nhiên quay đầu lại, cười híp mắt hỏi.

Chợt nghe được lời này, nếu là tu sĩ bình thường, có thể sắc mặt đại biến.

Nhưng sắc mặt Diệp Trường Sinh vẫn bình tĩnh, dường như không để ý tới lời nói của đối phương.

“Diệp môn tôn tử, Hình trưởng lão sẽ không làm ra chuyện như vậy!” Diệp Trường Sinh cười gằn, nói.

“A, tuy chúng ta là lần đầu gặp mặt, nhưng không ngờ Diệp đạo hữu lại tin nhiệm Hình môn như thế!”

Nhìn thấy bộ dáng trấn định tự nhiên của vị đạo hữu xa lạ này, trong lòng vị Hình trưởng lão Tinh Cung này cũng không khỏi sinh ra vài phần kính nể.

Hắn tự hỏi nếu đổi lại là hắn tuyệt đối sẽ không dám dễ dàng như vậy đi vào mảnh không gian này.

Mà đối phương dám làm như vậy, hơn phân nửa là có chỗ dựa, liên tưởng đến tình cảnh trước đó, Hình trưởng lão không khỏi nhìn Diệp Trường Sinh thêm vài lần.

“Hình trưởng lão là tu sĩ Tinh Cung, Tinh Cung chính là trụ cột của Nhân tộc Loạn Tinh Hải ta, chưa bao giờ tùy ý tàn sát đồng đạo Nhân tộc. Diệp mỗ đã sớm ngưỡng mộ Tinh Cung từ lâu, tự nhiên cũng sẽ không có hoài nghi gì với Hình trưởng lão!” Diệp Trường Sinh vừa cười vừa nói.

Nghe được lời này của hắn, Hình trưởng lão ha ha cười cười, cũng không biết có phải thật sự tin vào lời nói ma quỷ của hắn hay không.

“Diệp huynh nói không sai, ngươi chính là người vừa trốn ra khỏi sự trấn áp Hải Vương đỉnh của Tu tộc, dù lão phu có ra tay, chỉ sợ cũng không bắt được ngươi. Nếu đã như vậy, đương nhiên lão phu sẽ không dễ dàng trêu chọc đại địch nào như Tinh Cung!” Hình trưởng lão lúng túng nói.

“Ồ? Hải Vương đỉnh?” Ánh mắt Diệp Trường Sinh lộ vẻ tò mò.

“Đó là chí bảo của yêu tộc Ngoại Tinh Hải, có được sức mạnh to lớn điều khiển biển cả, lay động đỉnh này, Hồng Vương tộc có thể đem phạm vi ba ngàn dặm hải vực ngưng tụ thành một khối thiết bản, khiến cho bất cứ người nào tiến vào bên trong cũng không thể thoát đi!”

“Diệp đạo hữu nhìn thấy đạo ánh sáng màu lam từ trong Thang Vương Đình phát ra, chính là cảnh tượng lúc đỉnh này phát động!”

“Chỉ là không nghĩ tới Diệp đạo hữu có thể thoát ra từ trong đó, pháp bảo trên người người, nếu như ta không nhìn lầm, hẳn là có quan hệ với Thanh Linh giáp năm đó Vạn Linh chân nhân uy chấn Loạn Tinh Hải đúng không?” Hình trưởng lão nói.

Nghe hắn nói vậy, Diệp Trường Sinh híp mắt nói: “Nơi đây cách vương đình ngàn dặm, không ngờ Hình trưởng lão lại có thể nhìn thấy tình huống bên đó!”

“Ha ha, Hình mỗi chẳng qua là mượn nhờ một tòa pháp trận Thông Thiên chi nhãn do tu sĩ thượng cổ lưu lại mà thôi!” Hình trưởng lão cười ha ha nói.

Diệp Trường Sinh nghe vậy thần sắc khẽ động, hắn cũng đã nghe Tân Như Âm nói qua Thông Thiên chi nhãn pháp trận này, nghe nói trong đó có một ít cao cấp, chỉ cần pháp lực đầy đủ liền có thể nhìn khắp mọi góc ngách trong Nhân giới.

Chỉ là không biết pháp trận nơi này đẳng cấp gì.

Tuy nhiên, cho dù là loại pháp trận Thông Thiên chi nhãn cấp thấp nhất, lấy thực lực Nguyên Anh trung kỳ của vị Hình trưởng lão này mà muốn quan sát tình huống ở ngoài ngàn dặm thì lại cực kỳ dễ dàng.

“Như vậy xem ra, toàn bộ quá trình ta giao thủ với bộ tộc Tỳ Hưu lúc trước đều bị người này nhìn thấu!” Diệp Trường Sinh thầm nghĩ trong lòng.

Hai người vừa nói, vừa tiến lên, đi tới một đình trên ngọn núi xanh.

Hình trưởng lão mời Diệp Trường Sinh ngồi xuống, hấn đầu tiên là thâm ý sâu sắc nhìn Diệp Trường Sinh một cái, sau đó nói:

“Thực không dám giấu giếm. Diệp huynh, nếu hôm nay đổi lại là tu sĩ Nguyên Anh khác tới đây, ta tất nhiên sẽ ra tay trước, giết chết hắn!”

“Vậy vì sao Hình trưởng lão không ra tay với Diệp mỗ?” Diệp Trường Sinh đột nhiên cười một tiếng, hỏi.

“Ha ha, ngay cả lão nạp kia cũng không làm gì được Diệp huynh, Hình mỗ tự nhiên sẽ không tự đại đến mức cảm thấy có thể giết chết Diệp huynh!”

“Đương nhiên, đây cũng không phải điều quan trọng nhất, nếu trên người Diệp huynh không có Thanh Linh Giáp này, vậy Hình mỗ cho dù không giết được Diệp huynh, cũng sẽ nghĩ biện pháp lợi dụng cấm chế nơi đây bức Diệp huynh ra ngoài, để lão nạp đối phó người!” Hình trưởng lão vừa cười vừa nói.

“Thanh Linh giáp? Pháp bảo phòng ngự này mặc dù lợi hại, nhưng có thể khiến Hình đạo hữu từ bỏ ra tay với Diệp mỗ, chỉ sợ không phải bởi vì Thanh Linh giáp này, mà là bởi vì Tịch Tà Thần Lô trên Thanh Linh giáp phải không?” Ánh mắt Diệp Trường Sinh lóe lên, ngập ngừng nói.

“Ồ? Diệp huynh đoán được rồi?” Trên mặt Hình trưởng lão thoáng cái liền lộ ra thần sắc kinh ngạc.

“Ha ha, nói Thanh Linh giáp này của ta có gì đặc thù, chẳng qua là Ích Tà Thần Lô do Kim Lô Trúc sản sinh ra thôi.”

“Lúc trước khi ta trốn tránh Đại trưởng lão Tỳ Hưu đuổi giết, đã từng vận dụng Ích Tà Thần Lô, tức là lúc đó Hình đạo hữu đã nhìn thấy!”

“Nơi này là một không gian độc lập, thoát nhìn vô cùng giống với phong cách thời thượng cổ, hiển nhiên đây là đồ vật do cổ tu sĩ lưu lại giao cho Tinh Cung các người!”

“Có thể làm cho thượng cổ tu sĩ hao phí rất nhiều công sức lưu lại loại vật này tại Ngoại Tinh Hải, ngoại trừ phong ấn Cổ ma

ra, ta thật sự không nghĩ ra lý do gì khác! “

“Hình đạo hữu để ý Ích Tà Thần Lôi trên người Diệp mẫu, chắc là bởi vì linh lôi này có khả năng sản sinh ra tác dụng khắc chế ma khí!” Diệp Trường Sinh thất tha thất thểu nói.

Mỗi một câu nói của hắn đều làm cho vị Tinh Cung trưởng lão đối diện kia trong mắt lộ ra vẻ kinh ngạc.

Nói đến phần sau, vị Tinh Cung trưởng lão kia trong mắt vẻ kinh ngạc càng đậm, khi Diệp Trường Sinh đem hai chữ cổ ma nói ra, hắn càng trực tiếp giật xuống một cái râu của chính mình.

Kinh ngạc nhìn Diệp Trường Sinh hồi lâu, Hình trưởng lão cười khở một tiếng, nói: “Không nghĩ tới Diệp huynh đối với bí văn thời thượng cổ biết rõ ràng như vậy, chẳng lẽ Diệp huynh nhận được truyền thừa của cổ tu sĩ? Hoặc là Diệp huynh dứt khoát chính là hậu nhân của cổ tu sĩ?”

“Diệp mẫu không có được truyền thừa của cổ tu sĩ, cũng không phải hậu nhân gì, chỉ là bình thường thích đọc điển tịch, cho nên hiểu biết về phương diện này rất nhiều mà thôi!” Diệp Trường Sinh ngập ngừng nói.

Hình trưởng lão nghe vậy rõ ràng không tin, cẩn thận đánh giá Diệp Trường Sinh một phen, sau đó chậm rãi nói:

“Diệp đạo hữu nói không sai, nơi này chính là địa phương phong ấn cổ ma!”

“Tin đồn về cổ ma, tu sĩ ở Loạn Tinh Hải biết đến không nhiều lắm, nhưng thời thượng cổ, Loạn Tinh Hải chúng ta đích xác đã từng xảy ra một chỗ ma tai!”

“Trận ma kiếp kia khiến cho sinh linh đồ thán, Loạn Tinh Hải không biết đã chết mất bao nhiêu người, nếu không có những thượng cổ tu sĩ ra tay, chỉ sợ toàn bộ Loạn Tinh Hải sẽ bị hủy diệt!” Thần sắc Hình trưởng lão ngưng trọng nói.

“Nhưng cho dù là thượng cổ tu sĩ ra tay, cũng không cách nào hoàn toàn diệt sát được cổ ma này, chỉ có thể phong ấn nó tại những địa phương khác nhau, mà phía dưới mảnh không gian này, chính là một nơi phong ấn!”

Nghe thấy những lời Hình trưởng lão nói, ánh mắt Diệp Trường Sinh lộ ra vẻ hiểu rõ.

Tuyệt đại đa số địa phương đặc thù của Nhân giới về cơ bản đều có liên quan tới Cổ ma.

Lúc trước nhìn thấy vị Tinh Cung trưởng lão này, trong lòng hắn ta đã mơ hồ đoán được.

Lý do có thể làm cho trưởng lão Nguyên Anh trung kỳ của Tinh Cung ở Ngoại Tinh Hải thật sự là không nhiều lắm, trong mấy người mà Diệp Trường Sinh có thể nghĩ đến thì có một trong số đó là cổ ma bị phong ấn.

Nhân giới phong ấn cổ ma cùng với ma khí rất nhiều địa phương, Đại Tấn Côn Ngô Sơn, Thiên Nam Vô Biên Hải, Trụ Ma Cốc, Hư Thiên Điện ở Loạn Tinh Hải...

“Thượng cổ tu sĩ sau khi thiết lập phong ấn tại đây xong, liền đem trọng trách trông coi phong ấn nơi này giao cho Tinh Cung chúng ta!”

“Lão phu chính là trưởng lão thay phiên của Tinh Cung thế hệ này, đã ở đây hai trăm năm rồi!” Hình trưởng lão cười ha hả nói.

“Cái lồng ánh sáng bên ngoài kia rốt cuộc là cái gì? Lão nạp kia chạy đến trước màn hào quang không dám tiến vào, ta lại có thể không tổn hao gì tiến vào!” Diệp Trường Sinh hỏi.

“Vật đó là cấm yêu cấm chế nổi danh thời thượng cổ, phạm là tu sĩ Yêu tộc, dám bước vào một bước, tất nhiên sẽ bị cấm đi tất cả pháp lực. Vậy thì lão nạp tự nhiên không dám mạo hiểm như vậy!” Hình trưởng lão nói.

“Thì ra là thế!” Diệp Trường Sinh nghe vậy, ánh mắt lộ ra vẻ trầm tư.

Nghe đây, cấm chế kia không hề ảnh hưởng gì đến Nhân tộc, khó trách lúc hắn xông tới cũng không cảm ứng được gì.

Nếu không, nếu như có nguy hiểm, hắn đã từng tu luyện Ngự Ma Ấn, thần thức hắn phải có cảnh báo mới đúng.

“Diệp đạo hữu có hoài nghi hay không, vì sao thượng cổ tu sĩ lại phong cấm cổ ma ở chỗ này, cùng vì sao ở bên cạnh Triều Vương đình, lại xuất hiện một cái lĩnh vực cấm yêu như vậy?”

Hình trưởng lão nhìn vẻ trầm tư trên mặt Diệp Trường Sinh, lộ ra tươi cười hỏi.

“Có lẽ là bên trong vực biển vạn trượng này có gì đặc thù?”

“Không sai, nghe nói nơi đây thật lâu trước kia đã từng có một tôn Thượng Cổ Chân Linh thoáng dừng lại, lưu lại khí tức cùng vết tích của nó, vì vậy thượng cổ tu sĩ liền mượn nhờ lực lượng Chân Linh lưu lại để phong cấm Cổ Ma!”

“Sở dĩ ở chỗ này bố trí cấm yêu lĩnh vực là vì phòng ngừa yêu tộc Ngoại Tinh Hải ham lợi lực lượng của cổ ma, tự tiện tấn công nơi đây, phá vỡ cấm chế thả cổ ma giam giữ ở bên trong ra!”

Nghe thấy những lời này của Hình trưởng lão, ánh mắt Diệp Trường Sinh như có điều suy nghĩ.

Thánh vật Tam Phạm Thánh Quyết do Yêu tộc ở Loạn Tinh Hải truyền thừa, cũng chính là Phạm Thánh Chân Ma Công vừa lúc là công pháp của Ma Giới, mà ở trong truyền thuyết cổ xưa của Nhân Giới, Yêu tộc cũng là chủng tộc đầu tiên tiếp xúc với Cổ Ma.

Nếu là như vậy, lúc trước những cổ tu sĩ kia lo lắng cũng không phải không có lý.

Yêu tộc ham lực lượng của Cổ Ma tuyệt đối không phải không có khả năng, cho nên bố trí cấm yêu lĩnh vực hợp tình hợp lý.

“Trên thực tế, tu sĩ cổ xưa không chỉ phải phòng bị Yêu tộc mà còn phải phòng bị Nhân tộc!”

“Phong Ma hải vực này nằm trong vực biển vạn trượng, đứng ở phụ cận lãnh thổ Phù Vương tộc, chính là vì để Yêu tộc Vương Đình này phụ trách ngăn cản nhân loại tự tiện xông vào nơi này.”

“Cho nên, trăm ngàn năm qua, ngoại trừ Tinh Cung, không ai biết tình huống phía dưới Vạn Trượng Hải Uyên, bởi vì phạm là nhân loại đều sẽ bị Yêu tộc nơi này giết chết!”

“Diệp huynh cũng tính là một chuyện ngoài ý muốn!” Hình trưởng lão mỉm cười nói.

Nghe hắn nói vậy, Diệp Trường Sinh suy nghĩ một chút, liền hiểu ý định của các tu sĩ cổ.

Để Yêu tộc cùng Tinh Cung kiểm chế lẫn nhau, Yêu tộc Vương Đình đứng ở nơi này, phòng ngừa tu sĩ nhân loại, nhất là những tu sĩ ma đạo biết được tin tức gì liền xâm nhập nơi này.

Mà lĩnh vực cấm yêu lại phòng ngừa phần tử dã tâm trong Yêu tộc vọt vào.

Dù sao, nếu như xâm nhập vào trong lĩnh vực cấm yêu thì cho dù là thập cấp yêu thú, sau khi mất đi pháp lực thì đối mặt với một vị tu sĩ Nguyên Anh trung kỳ cũng giống như sơn dương đợi làm thịt vậy.

Con người có thể đi đến Ngoại Tinh Hải chỉ có Thiên Tinh Thành mới có Truyền Tống Trận, như vậy có thể tránh được việc Lục Đạo Cực Thánh đột phá Phong Tỏa Tộc khả năng xâm nhập.

Dù sao, tu sĩ Nguyên Anh sơ kỳ như Cực Âm dám trà trộn vào Thiên Tinh thành là bởi vì bọn hắn biết rõ trong mắt Thiên Tinh song thánh thì bọn hắn cũng không tính là gì, chỉ là tiểu nhân vật mà thôi.

Song Thánh cho dù phát hiện bọn họ, cũng không nhất định sẽ vì họ mà đặc biệt xuất quan, nhưng loại người như Lục Đạo và Vạn Tam Cô, tuyệt đối không giống nhau.

Vì giết chết bọn họ, Thiên Tinh song thánh có thể trả một cái giá lớn, cho nên bọn họ tuyệt đối không dám mạo hiểm chạy vào Thiên Tinh thành.

Chỉ cần không có tu sĩ ma đạo Nguyên Anh hậu kỳ xâm nhập nơi đây, dưới song phòng hộ của Côn Bằng tộc cùng Tinh Cung trưởng lão, có thể xác định không cho bất cứ tu sĩ nào tùy tiện xông vào nơi đây.

Hôm nay, Diệp Trường Sinh tùy tiện xuất hiện ở đây, quả thực là một việc ngoài ý muốn!

“Ta nhớ được, từ thời thượng cổ, nhân tộc ở Loạn Tinh Hải đã có một ước định, ước định này có quan hệ đến việc phân chia ở Ngoại Tinh Hải và các phương diện săn giết yêu thú của Nhân tộc!”

“Có lẽ chỗ phong ấn cổ ma này cũng có liên quan tới ước định này!”

“Vì ước định này mà không có yêu thú hóa hình nào dám tiến vào Nội Tinh Hải. Trước kia tu sĩ Hóa Thần của Nhân tộc cũng không có đi tàn sát cao giai yêu thú Ngoại Tinh Hải!”

“Có lẽ, trước kia Tinh Cung các Hoá Thần Cung Cung Chủ sở dĩ bỏ qua mười cấp yêu thú ở Ngoại Tinh Hải này, chính là vì để cho đôi phương thủ hộ khu vực phong ma này!” Diệp Trường Sinh trong lòng thầm nghĩ.

Những nghi vấn mà hắn thấy hôm nay, giải đáp cho tới giờ.

Thấy vị trưởng lão này của Tinh Cung đầy thâm ý nhìn mình, trong lòng Diệp Trường Sinh hơi động, hỏi:

“Hình trưởng lão nói cho Diệp mỗ những chuyện này, hắn không phải tùy tiện nói ra chứ? Nếu như tùy tiện gặp được một tu sĩ, các người có thể đem bí mật nơi này nói ra, vậy chắc hẳn toàn bộ Loạn Tinh Hải đã sớm biết chuyện nơi này phong ấn Cổ ma rồi!” Diệp Trường Sinh ngập ngừng nói.

“Ha ha, Diệp huynh là người thông minh. Đã như vậy, ta cũng không quanh quẩn đi dạo nữa. Sở dĩ Hình mỗ không ra tay với người, đồng thời cũng nói cho người biết những chuyện này, thật ra là muốn Diệp huynh hỗ trợ một việc!” Hình trưởng lão cười ha ha nói.

“Hình trưởng lão không phải muốn Diệp mỗ tiến vào trong cấm chế phong ấn cổ ma chứ?” Diệp Trường Sinh đột nhiên hỏi.

Đôi phương lúc trước nhắc tới Ích Tà Thần Lôi, nơi đây lại là khu vực phong Ma, khiến cho hắn rất khó không liên tưởng đến những điều này.

Đôi với chuyện Diệp Trường Sinh lại đoán đúng mục đích của mình, Hình trưởng lão có vẻ hơi kinh ngạc, lập tức cười, nói: “Đúng là như thế!”

“Cũng không dối gạt Diệp huynh, lúc đầu nhóm thượng cổ tu sĩ lưu lại Tam Trọng Trận ở chỗ này để phong ấn Cổ ma kia, nhưng hiện tại, trọng trận bên trong đó đã xuất hiện một tia tổn hại, dẫn đến lượng lớn ma khí bị tiết lộ vào trong đại trận thứ hai!”

“Đây là chuyện xảy ra cách đây ba trăm năm trước, ba trăm năm qua Tinh Cung chúng ta vẫn luôn nghiên cứu nên tu bổ

đại trận này như thế nào!”

“Cuối cùng, chúng ta nghĩ ra một phương án, chỉ là phương án kia cần phải có người tiến vào chỗ trung tâm phong ấn!” Hình trưởng lão cười khổ nói.

“Hai vị cung chủ Tinh Cung các người công tham tạo hóa, chẳng lẽ bọn hăn không thể tiến vào sao?” Diệp Trường Sinh dò hỏi.

Trên mặt Hình trưởng lão lộ ra vẻ bất đắc dĩ, lắc đầu nói:

“Không được, cho dù là đại tu sĩ cũng không cách nào chống cự được ma khí nồng đậm kia, đến nơi trung tâm nhất kia!”

“Nếu ngay cả đại tu sĩ mà cũng không làm được thì Diệp mỗ càng không được!” Diệp Trường Sinh mặt không chút thay đổi nói.

“Ha ha, Diệp huynh chớ vội phủ định, Hình mỗ cũng không phải là muốn Diệp huynh hiện tại tiến vào tu bổ trận pháp kia, mà là hi vọng sau khi Diệp huynh cũng trở thành đại tu sĩ, rồi sẽ đi vào nữa, thế nào?” Hình trưởng lão cười ha ha nói.

“Đến lúc đó lấy thực lực Diệp huynh cộng thêm uy lực Tịch Tà Thần Lô, nói vậy tiến vào bên trong cũng không khó!”

“Hình trưởng lão không khỏi quá coi trọng Diệp mỗ rồi? Loại cảnh giới đại tu sĩ này, nào có dễ dàng tu luyện được!” Diệp Trường Sinh nhíu mày nói.

“Ha ha, theo như ta thấy, tuổi tác của Hình mỗ hiện tại hăn là không lớn lắm nhỉ? Ở tuổi như vậy tu luyện đến Nguyên Anh sơ kỳ đỉnh phong, Hình mỗ vẫn tin tưởng Diệp huynh tương lai có thể đột phá đến cảnh giới đại tu sĩ!”

“Nếu Diệp huynh cảm giác mình không cách nào tu luyện đến cảnh giới này, vậy không bằng Diệp huynh đem Thanh Linh giáp này bán cho Tinh Cung chúng ta, ta tin tưởng hai vị cung chủ sẽ nói ra một cái giá mà Diệp huynh không cách nào cự tuyệt!”

“Diệp huynh cảm thấy thế nào? Cổ ma này nếu như phá phong ấn đi ra, vậy cả Nhân Giới cũng không ai có thể chế trụ nó, tương lai Loạn Tinh Hải tất nhiên sẽ sinh linh đồ tán, chỉ sợ tất cả thân nhân bằng hữu của Diệp huynh đều không thể may mắn thoát khỏi!” Hình trưởng lão nói.

“Hình trường lão cứ tin tưởng Diệp mỗ như vậy? Vạn nhất Diệp mỗ chỉ là một nhân sĩ ma đạo có được pháp bảo Kim Lô Trúc thì sao?” Khóe miệng Diệp Trường Sinh lộ ra một nụ cười hời.

“Ha ha, cái khác không nói, nhưng ở phương diện cảm ứng hơi thở của tu sĩ, công pháp của Hình mẫu tại Loạn Tinh Hải xưng đệ nhị, không ai dám xưng đệ nhất!”

“Tuy không biết Diệp huynh tu luyện công pháp gì, nhưng ta có thể tra ra được, Diệp huynh tuyệt đối không tu luyện công pháp ma đạo!”

“Lại nói tiếp, công pháp Kim thuộc tính mà Diệp huynh tu luyện lại mơ hồ mang đến cho ta một loại cảm giác quen thuộc, chẳng lẽ là truyền thừa nào có liên quan tới Tinh Cung chúng ta?” Hình trưởng lão đảo mắt một vòng hỏi.

Diệp Trường Sinh nghe vậy trong lòng rung mình, không nghĩ tới năng lực cảm giác của vị trưởng lão Tinh Cung này lại mạnh đến mức này.

Hắn tự tin cho dù là đại tu sĩ hậu kỳ đứng bên cạnh hắn cũng không cách nào cảm ứng được công pháp chi tiết của hắn.

Mà vị Tinh Cung trưởng lão này lập tức cảm ứng được hắn tu luyện công pháp Kim thuộc tính, còn nhận ra được tia khí tức này có liên quan với Tinh Cung.

Loại năng lực cảm giác này đích thật không giống bình thường.

Diệp Trường Sinh cười dữ tợn nói: “Có lẽ vậy, nhưng mà Loạn Tinh Hải này lưu truyền công pháp có quan hệ sâu xa với Tinh Cung, không đến một ngàn cũng có tám trăm, khả năng Diệp mẫu tu luyện cũng là một loại trong đó!”

“Ha ha ha, điều này cũng đúng, rất nhiều môn phái ở Loạn Tinh Hải thật ra là chi nhánh của Tinh Cung chúng ta, đúng là có không ít công pháp được lưu truyền ra ngoài!” Vị Hình trưởng lão này cười lớn nói.

Nhưng hắn lại nói thẳng một bí mật mà không cần kiêng dè.

Bất quá, bí mật này tại cao giai tu sĩ, cũng không tính là bí mật.

Phạm là tu sĩ Nguyên Anh Kỳ, cũng biết rất nhiều môn phái tại Loạn Tinh Hải này kỳ thật đều là ngoại môn chi nhánh do Tinh Cung bồi dưỡng ra.

Không tới thời khắc mấu chốt, tuyệt đối sẽ không dùng loại này.

Ngoại trừ cao tầng Tinh Cung ra, không ai biết trong Loạn Tinh Hải có bao nhiêu ngoại môn của Tinh Cung.

Dù sao đây cũng là một quái vật khổng lồ trường tồn từ tuyên cổ, nội tình của nó tuyệt đối không phải thứ người ngoài có thể đánh giá được.

Diệp Trường Sinh nhìn thoáng qua cảnh sắc chung quanh, nói: “Có điều, tuy Hình đạo hữu nói nhiều như vậy, nhưng hiện tại Diệp mỗ có thể rời khỏi nơi này hay không vẫn còn hai chuyện khác nhau, ta cũng không cảm thấy vị đại trưởng lão Tu tộc kia có thể dễ dàng buông tha ta như vậy!”

Từ tư thế vừa nãy đến xem thì vị đại trưởng lão của Cô tộc kia hơn phân nửa vẫn đang ngăn cản ở bên ngoài.

Nếu Diệp Trường Sinh đi ra ngoài chắc chắn sẽ bị đối phương truy kích.

“Nếu như ta có biện pháp để Diệp huynh rời khỏi nơi này thì sao?” Hình trưởng lão vuốt vuốt chòm râu, chậm rãi nói.

“Ồ?”

“Ta không chỉ có thể khiến Diệp huynh rời khỏi nơi này, mà còn có thể để cho Diệp huynh tiến về thánh địa tu hành Nhân giới trong truyền thuyết!” Trên mặt Hình trưởng lão lộ ra một nụ cười thần bí, nói.

“Thánh địa tu hành mà đạo hữu nói tới chẳng lẽ là Đại Tấn hoàng triều?” Ánh mắt Diệp Trường Sinh ngưng tụ, chậm rãi hỏi.

“Ha ha, xem ra đạo hữu cũng đã từng nghe nói tới Đại Tấn. Nếu đạo hữu đã biết, vậy chắc hẳn cũng rõ Đại Tấn có ý nghĩa gì? Lấy tu vi Nguyên Anh Sơ Kỳ đỉnh phong của đạo hữu, đi Đại Tấn, nói không chừng dưới cơ duyên xảo hợp có thể đột phá đấy!” Hình trưởng lão cười tủm tỉm nói.

Diệp Trường Sinh nghe vậy trong lòng hơi động, lời Hình trưởng lão nói không phải không có lý.

Hắn đang suy nghĩ phải làm thế nào để đột phá bình cảnh Nguyên Anh trung kỳ, Văn Tư Nguyệt hiển nhiên chờ không kịp.

Dù cho mình toàn lực ra tay bồi dưỡng năng, chỉ ít năng cũng phải dùng hai mươi năm nữa mới có thể đột phá Kết Đan.

Hai mươi năm, Diệp Trường Sinh không muốn đợi.

Mà ở trong tay Diệp Trường Sinh, kỳ thật còn nắm giữ một loại phương pháp khác đột phá bình cảnh Nguyên Anh.

Đó chính là túi trữ vật của tu sĩ Đại Tấn lấy được từ Âm Minh Chi Địa lúc trước.

Bên trong bản chép tay có ghi chép một phương pháp đột phá.

Nếu như đi đến Đại Tấn, hẳn là có thể mượn loại phương pháp này đột phá đến Nguyên Anh trung kỳ.

“Mời Diệp huynh xem!”

Hình trưởng lão nói xong, đưa tay vạch một cái, trên mặt đất vẽ ra một đạo sóng nước.

Sóng nước hóa thành một mặt thủy kính, chiếu ra một mảnh đáy biển.

Hắn đây là hạch tâm của khu vực Phong Ma, một tế đàn cổ xưa xuất hiện trước mắt, bên trên có khắc hoa văn thần bí phức tạp.

Ở một góc của tế đàn, xuất hiện một vết nứt, từng đạo ma khí đen sì như mực từ trong vết nứt tuôn ra, tràn ngập không gian chung quanh.

“Diệp huynh cũng nhìn thấy, chỗ lỗ hổng ma khí này đang không ngừng tuôn ra phía ngoài, dựa theo xu thế này, khả năng qua sáu bảy trăm năm nữa, tầng phong ấn thứ nhất này sẽ bị Cổ Ma bên trong triệt để đột phá! “

Diệp Trường Sinh nhìn tình hình trong gương nước, trên mặt lộ ra vẻ ngưng trọng.

Ma khí tối đen như mực kia, một khi khuếch tán ra, sợ rằng sẽ triệt để làm ô nhiễm cả vùng biển này.

Cổ ma bị phong ấn ở đây tuyệt đối không đơn giản!

“Nơi này chính là vị trí của Truyền Tống Trận!” Hình trưởng lão nói, ngón tay chỉ một cái, quang mang trên Thủy Kính kia biến hóa một trận, chuyển dời đến một nơi cách tề đàn vài dặm.

Nơi đó đứng sừng sững một đài cao, trên đài cao là một tòa truyền tống trận cổ xưa, không khác gì truyền tống trận mà Diệp Trường Sinh từng thấy trước đó.

Chỉ là, xung quanh tòa truyền tống trận này hiện tại cũng đang phun trào lượng lớn ma khí.

Dưới sự bao bọc của ma khí, người bình thường căn bản không thể tới gần tòa truyền tống trận này.

“Ta nhớ kỹ Nguyên Trung, Thiên, Song Thánh đích xác nói đến Tinh Cung nắm giữ một tòa truyền tống trận đến Đại Tán, đã từng nói qua chỗ truyền tống trận kia, cho dù phụ phụ bọn họ có tu vi Nguyên Anh hậu kỳ, muốn đi cũng sẽ gặp nguy hiểm không nhỏ!”

“Nguyên lai truyền tống trận này là thiết lập tại đây, có nhiều ma khí như vậy, đích xác Nguyên Anh hậu kỳ tu sĩ đi vào cũng phải mạo hiểm!” Diệp Trường Sinh trong lòng thầm nghĩ.

“Lúc trước những thượng cổ tu sĩ ở chỗ này bố trí một tòa truyền tống trận, chính là vì vạn nhất phong ấn này xuất hiện một chút vấn đề, Loạn Tinh Hải chúng ta có thể kịp thời hướng Đại Tán tu tiên giới cầu cứu!”

“Đương nhiên, cũng có khả năng là do Thượng cổ tu sĩ có ý định thông qua truyền tống trận này dẫn Cổ ma về hướng Đại Tán, họa thủy trôi về phía đông!” Hình trưởng lão cười lúng túng nói ra.

Tu tiên giới Loạn Tinh Hải thực lực chính thể so với Đại Tán, hoàn toàn không cùng một cấp độ.

Loạn Tinh Hải không cách nào cam đoan lúc nào đều có tu sĩ Hóa Thần tọa trấn, mà Đại Tán Hóa Thần lại không chỉ có một vị, lại chưa bao giờ đoạn tuyệt.

Bởi vậy, nếu Cổ Ma xuất thế, tu tiên giới của Đại Tấn tuyệt đối có năng lực chống cự mạnh hơn so với tu tiên giới ở Loạn Tinh Hải.

Hình trường lão xem ra, những thượng cổ tu sĩ này rất có thể là xuất phát từ loại suy nghĩ này, mới thiết lập truyền tông trận ở đây.

Một khi Cổ ma đi ra phát hiện ra truyền tông trận thì xác suất rất lớn thông qua Truyền tông trận tiến về Đại Tấn.

Dù sao, Truyền Tông Trận này nằm giữa hạch tâm và trận pháp tầng thứ hai.

Nếu như cổ ma thoát khỏi phong ấn, như vậy muốn soán đoạt Loạn Tinh Hải, vậy còn phải tiếp tục giải quyết tất cả tầng thứ hai và thứ ba phong ấn, mới có thể đi ra ngoài.

Tuy rằng hai tầng phong ấn phía ngoài đã yếu đi rất nhiều, nhưng muốn phá vỡ cũng phải tốn rất nhiều thời gian.

Đã như vậy, chi bằng trực tiếp thông qua truyền tông trận đi tới Đại Tấn, đi tới Tu Tiên giới kia.

Như vậy cam đoan vạn nhất Cổ ma thoát khốn mà ra, mặc dù Đại Tấn sau khi nhận được sự cầu cứu của Loạn Tinh Hải cũng sẽ không để ý tới, cuối cùng cổ ma này cũng sẽ tiến về Đại Tấn, làm cho bọn họ phải ra tay.

Nói như vậy, cho dù là tu sĩ Hóa Thần thì phần lớn cũng chỉ là vô cùng tiếc mạng, chiến đấu với cổ ma, có nguy cơ mất mạng, mà trong mắt bọn họ, nơi Loạn Tinh hải này lại là vùng đất hoang dã hẻo lánh.

Cho nên, cho dù là người ở nơi này chết hết thì Đại Tấn Hóa Thần cũng sẽ không để ý tới.

Những thượng cổ tu sĩ kia chính vì cân nhắc điểm này nên mới có thể bố trí như vậy.

Dẫn Cổ ma hướng Đại Tấn, vậy đầu cổ ma này có thể uy hiếp đến đạo thống cùng sinh tồn của các tu sĩ Hóa Thần kia, đến lúc đó bọn họ không thể không ra tay.

“Thế nào, Diệp huynh, tuy phía dưới có ma khí dày đặc, nhưng bằng vào Thanh Linh giáp trên người Diệp huynh, hẳn

là không khó để đến địa phương của Truyền Tống trận cổ xưa kia!”

“Lão phu vừa vặn cũng có một tấm truyền tống phù, có thể tặng cho Diệp huynh, để người tới Đại Tấn, Diệp huynh cảm thấy thế nào?” Hình trưởng lão nói.

Ý của hắn rất rõ ràng, muốn tiến hành giao dịch với Diệp Trường Sinh.

Hiện tại hắn có thể đưa Diệp Trường Sinh đi Đại Tấn, nhưng tương lai khi Diệp Trường Sinh tiến giai lên Nguyên Anh hậu kỳ, hắn muốn tới đây giúp hắn giải quyết vấn đề phong ấn này.

Nếu như Diệp Trường Sinh tương lai không cách nào đột phá Nguyên Anh hậu kỳ, liền phải bán Thanh Linh giáp cho Tinh Cung, do Tinh Cung mượn những Tịch Tà Thần Lôi này để giải quyết vấn đề phong ấn nơi đây.

“Hình đạo hữu không sợ Diệp mỗ nói mà không giữ lời, mượn truyền tống trận của người rồi đi, lại không tới giải quyết vấn đề nơi này?” Diệp Trường Sinh nhìn lão giả tiên phong đạo cốt này hỏi.

“Ha ha, chỉ cần Ma này thoát khốn ra, mặc kệ tương lai Diệp huynh ở trong Loạn Tinh Hải hay ở Đại Tấn, với tu vi của Diệp huynh đều không thoát khỏi tràng họa kiếp này!” Hình trưởng lão cười tùm tùm nói.

“Đến lúc đó, để xem Diệp huynh lựa chọn như thế nào. Đợi khi tên cổ ma này thoát khốn ra rồi mới đi đối phó. Hay là nói, trước khi thoát khốn, lựa chọn tu bổ phong ấn, ngăn cản hắn đi ra! “

“Hai chuyện này, cái nào đơn giản hơn, ta nghĩ cũng không cần phải nói cho Diệp huynh nghe?” Hình trưởng lão cười ha hả nói.

“Tốt, đã như vậy, Diệp mỗ sẽ đáp ứng chuyện này, chờ tu vi Diệp mỗ đạt tới Nguyên Anh hậu kỳ, sẽ trợ giúp Tinh Cung giải quyết vấn đề phong ấn nơi này!” Diệp Trường Sinh suy nghĩ một chút rồi nói.

“Diệp huynh sáng khoái, đã như vậy, chúng ta liền đi xem nơi Truyền Tống Trận kia đi!” Trên mặt Hình trưởng lão lộ vẻ vui mừng, nói.

Nói xong, hắn đứng dậy, mang theo Diệp Trường Sinh bước về phía cung điện trên đỉnh núi kia.

Đi vào trong đại điện, Diệp Trường Sinh thấy giữa đại điện có một tòa pháp trận thật lớn.

“Tòa pháp trận này chính là con đường dẫn tới khu phong ấn, chúng ta mượn nó để truyền tống đi, có thể đi ra ngoài tầng thứ ba của trận pháp!” Hình trưởng lão nói.

Hắn đứng ở trên pháp trận, Diệp Trường Sinh thấy thế cũng không chút do dự, theo sau đứng lên.

Hình trưởng lão thấy cảnh này, mỉm cười, hai tay kết ấn, đánh ra vài đạo pháp quyết.

Sau một khắc, trận pháp dưới chân trở nên lóng lánh hào quang, vèo một cái, một luồng sáng trắng lóe lên, hai người biến mất trong đại điện.

Phân bụng ngọn núi đen kịt kia, trong một không gian cực lớn, hai người Diệp Trường Sinh và Hình trưởng lão xuất hiện ở đây.

Trước mắt là một quảng trường rộng lớn, toàn bộ đều dùng bạch ngọc xây thành, trên đỉnh đầu thì khảm nạm từng khối minh châu, chiếu sáng mảnh không gian này.

Ở giữa quảng trường, cũng có một tòa cung điện, so với toà phía trên nhỏ hơn chút.

Cung điện bị một tầng bạch quang mờ ảo bao lấy, đó là một tầng cấm chế.

“Đây là tầng cấm chế thứ ba phía ngoài cùng!” Hình trưởng lão nói.

Nói xong, hắn mang theo Diệp Trường Sinh bay đến trước cung điện, lấy từ trong ngực ra một tấm lệnh bài, dán ở trên cấm chế lóe ra bạch quang.

Sau một khắc, bạch quang biến mất, cửa cung điện mở ra.

“Cấm chế nơi này phi thường thần diệu, muốn mở ra, ngoại trừ cần tấm lệnh bài này, còn phải sớm tu luyện một môn thượng cổ tu sĩ truyền xuống công pháp!”

“Môn công pháp này, trong Tinh Cung trước mắt cũng chỉ có hai ba người tu luyện mà thôi!” Hình trưởng lão cười nói.

Diệp Trường Sinh nghe vậy âm thầm gật đầu, như vậy phòng ngừa người khác cướp được lệnh bài, sau đó mở cấm chế ở đây.

Đúng là một bộ mà thượng cổ tu sĩ đã chuẩn bị.

Sau khi đi vào cung điện, trước mặt hai người xuất hiện một thông đạo đi thông xuống lòng đất, từng khối bạch ngọc xây thành không biết kéo dài sâu đến bao nhiêu.

“Nơi này thông với tầng cấm chế thứ hai!”

Hình trưởng lão nói xong, mang theo Diệp Trường Sinh đi vào trong thông đạo. Một mực không biết bao lâu, hai người mới đi tới cuối thông đạo.

Trước mặt xuất hiện cửa đá, phía trên lóng lánh huyết quang, nhìn có chút yêu dị.

Hình trưởng lão đi đến nơi đây, thần sắc có chút ngưng trọng, nói: “Đạo cửa đá này chính là tầng cấm chế thứ hai, hiện tại tầng cấm chế thứ nhất cùng tầng thứ hai khu vực đều bị ma khí chiếm cứ, Diệp huynh sau khi đi vào cần phải cẩn thận!”

Nói xong, đưa một đạo truyền tông phù màu trắng tới.

Diệp Trường Sinh tiếp nhận truyền tông phù rồi nhẹ gật đầu, nói: “Hình đạo hữu yên tâm, Diệp mỗ sẽ nắm chắc cơ hội!”

“Như thế rất tốt!”

Hình trưởng lão gật đầu, sau đó lập tức lấy từ trong ngực ra một cái lệnh bài màu máu.

Hắn dán lệnh bài kia vào một lỗ hồng trên cửa đá, lập tức, sắc mặt đột nhiên trở nên đỏ như máu, phảng phất huyết dịch toàn thân đều chảy đến bộ mặt.

Đột nhiên há mồm phun ra một đoàn tinh huyết, Hình trưởng lão quát lên một tiếng, đoàn tinh huyết kia nháy mắt phun ra trên cửa đá.

Sau một hồi nhúc nhích, một đoàn tinh huyết này bị cửa đá hấp thu, một đạo huyết quang mờ mịt hiện lên.

“Kẹt...” Một tiếng, cửa đá mở ra, ma khí đen kịt sau cánh cửa trong nháy mắt cuộn cuộn mà đến.

“Diệp huynh, nhanh!” Hình trưởng lão hét lớn một tiếng.

Ánh mắt Diệp Trường Sinh lóe lên, lập tức xông vào trong cửa đá, chui vào bên trong vùng ma khí mênh mông cuộn cuộn kia.

Sau khi hấn đi vào, Hình trưởng lão nhanh tay vỗ cửa đá kia, lập tức cửa lớn màu máu lại khép lại.

Một ít ma khí chui vào sau khi đụng phải huyết sắc quang mang kia, lập tức phát ra thanh âm “Xì xì”, bị huyết sắc quang mang thôn phệ, biến mất không thấy gì nữa.

Hình trưởng lão nhìn cửa đá khép lại trước mắt, trong lòng hơi thở phào nhẹ nhõm.

Mặc dù với tu vi hiện tại của hấn, mở phiến cửa đá này cũng đang lo lắng đề phòng.

Sau khi Diệp Trường Sinh xông vào cửa đá, trước mắt lập tức có vô số ma khí cuộn cuộn bay tới.

Trên người hấn thanh linh giáp loé lên quang mang, từng đạo thiểm điện màu vàng thoát ra, đánh tan tất cả ma khí tụ tập tới.

“Biên giới ma khí này coi như mỏng manh, ta có thể chống đỡ, nhưng nếu muốn đi tới chỗ tế đàn hạch tâm kia, cho dù là ta hiện tại cũng chống không nổi!” Diệp Trường Sinh cảm ứng một chút tình huống chung quanh, sau đó trầm nghĩ.

Nhanh chóng bay về hướng truyền tống trận đã thấy lúc trước, Diệp Trường Sinh lao tới hơn một dặm, tới trước tòa truyền tống trận cổ kia.

Hấn đứng trên truyền tống trận, nhìn ma khí chung quanh tụ tập đến, trong ánh mắt loé lên tinh quang, chỉ một thoáng toàn thân bộc phát ra mảng lớn thiểm điện màu vàng, đánh tan tất cả ma khí trong vòng mười trượng chung quanh.

Điều này khiến xung quanh cổ truyền tống trận không còn ma khí quấy nhiễu, Diệp Trường Sinh lập tức lấy ra một ít linh thạch bậc trung đặt ở trên cái truyền tống trận kia.

Sau một khắc, trên truyền tống trận sáng lên hào quang màu vàng.

Từng có kinh nghiệm truyền tống nhiều lần, Diệp Trường Sinh liếc mắt một cái đã nhìn ra, truyền tống trận này vận hành hết thấy bình thường.

Hắn âm thầm nhẹ gật đầu, xem ra Hình trường lão không lừa gạt hắn.

Nhìn chung quanh một chút, trong mắt Diệp Trường Sinh loé lên quang mang, ở trong một trận huỳnh quang màu ngà sữa, hóa thành điểm điểm tinh quang biến mất không thấy gì nữa.

Trên không trung, một tấm phù lục màu vàng nhẹ nhàng rơi xuống.

Hóa thân phù!

Hình trưởng lão của Tinh Cung mới vừa trở lại vùng không gian độc lập kia, gọi Thủy Kính chỉ thuật ra, dự định nhìn xem Diệp Trường Sinh đã thành công truyền tống rồi khỏi hay chưa.

Kết quả, thủy kính vừa mở ra, liền thấy hóa thân phù từ không trung bay xuống kia.

Lập tức, hắn mở to hai mắt, thiếu chút nữa cắn rơi đầu lưỡi.

“Hóa Thân Phù?!” Hắn kinh ngạc hô to một tiếng, thần tình đều là vẻ không thể tin được.

Đây chính là số lượng phù lục cao giai mà Tinh Cung nắm giữ không nhiều, cực kỳ quý giá, bên ngoài Tinh Cung rất hiếm thấy, sao lại ở trong tay người này?

Hơn nữa, trước đó hắn vẫn luôn hóa thân phù biến thành, khó trách mười phần tự theo mình tiến nhập vào trong không gian này.

Hình trưởng lão bối rối một lát, trong giây lát ý thức được cái gì, vội vàng đưa tay vạch một cái, mở ra mảnh không gian này, bay ra ngoài, đi tới trên vách núi đen kịt kia.

Kết quả, vừa lúc nhìn thấy phía xa có một đạo độn quang bay tới, chính là Diệp Trường Sinh.

Lúc trước, hắn lấy cố muốn quan sát hoàn cảnh chung quanh một chút, liền tránh được Hình trưởng lão và lão nạp, trốn ở nơi nào đó trên vách núi sử dụng Hóa Thân Phù.

Mượn dùng phù này, hắn không chút do dự theo Hình trưởng lão tiến vào trong vùng không gian độc lập kia.

Nếu không, hắn cũng sẽ không liều lĩnh xông vào một không gian có khả năng có uy hiếp đến cầm chế của hắn.

Vạn nhất vị Hình trưởng lão này đối với mình có ý xấu, vậy ở trong bí cảnh không gian của thượng cổ tu sĩ, Diệp Trường Sinh cũng không dám chắc chắn mình có thể đánh thắng được người này.

Hiện tại, sau khi xác định mục đích của Hình trưởng lão cùng với tình huống trong khu vực phong Ma, Diệp Trường Sinh mới lộ chân thân ra ngoài.

Nhìn Diệp Trường Sinh cười tủm tỉm bay tới, sắc mặt Hình trưởng lão chợt trở nên âm trầm.

Thần sắc hắn có chút khó coi, lạnh lùng hỏi: “Diệp đạo hữu, tại sao trên tay ngươi lại có Hóa Thân phù?”

Hóa thân phù này ở trong Tinh Cung, cũng không có bao nhiêu người có thể lấy được, cơ hồ không có khả năng lưu truyền ra ngoài.

Hình trưởng lão hiện tại hoài nghi, có phải Diệp Trường Sinh thông qua phương thức giết người đoạt bảo từ trong tay vị nhân vật cao tầng nào của Tinh Cung nhận được tờ phù lục này hay không.

Nhìn thấy sắc mặt âm trầm của người này, Diệp Trường Sinh mỉm cười, chấp tay nói:

“Hình trưởng lão đừng vội, tấm phù lục này tự nhiên là có lai lịch, ta quen biết với một vị hộ pháp tên là Lăng Ngọc Linh của Tinh Cung các người!”

“Lăng Ngọc Linh?!”

Nghe nói như thế, trong lòng Hình trưởng lão lập tức nhảy dựng, lấy thực lực và địa vị của hắn tự nhiên là biết thân phận của Lăng Ngọc Linh.

“Ngươi quen biết với một vị hộ pháp của Tinh Cung ta, điều này có thể chứng minh được gì?” Hình trưởng lão bất động thanh sắc hỏi.

“Nếu là quen biết với một vị hộ pháp Tinh Cung bình thường thì đương nhiên không tính là gì. Nhưng nếu vị hộ pháp này là con gái của Thiên Tinh song thánh thì sao?” Diệp Trường Sinh cười tủm tỉm nói.

Nghe nói như thế, sắc mặt Hình trưởng lão lập tức đại biến, đại kinh thất sắc nói: “Ngươi ngay cả những điều này cũng biết?”

Thân phận chân thật của Lăng Ngọc Linh tại Tinh Cung là tuyệt mật, cho dù là cao tầng cũng không phải tất cả mọi người

biết.

Đến trưởng lão Nguyên Anh còn bị gạt chứ đừng nói đến chuyện bên ngoài.

Hầu như không có mấy người biết đến Thiên Tinh song thánh có rất nhiều đứa nhỏ.

Mà biết đứa bé này là nữ tính, vậy càng ít lại càng ít.

Chỉ có số ít người trong Tinh Cung trung thành tuyệt đối với Thiên Tinh song thánh mới biết thân phận và giới tính của Lăng Ngọc Linh.

Những người khác, cũng chỉ là suy đoán mà thôi.

Hình trưởng lão chính là một trong số ít những người kia, hiện tại Diệp Trường Sinh nói ra tin tức về quy tắc bí ẩn này, vậy theo Hình trưởng lão thấy, không hề nghi ngờ, quan hệ giữa hắn và Lăng Ngọc Linh nhất định đã đạt đến một mức độ vô cùng thân mật.

Nếu như nàng ta không được Lăng Ngọc Linh tín nhiệm nàng ta tuyệt đối không có khả năng nói thân phận của mình cho một người ngoài.

Hơn nữa, lại liên tưởng đến công pháp lúc trước cảm ứng được trên người Diệp Trường Sinh...

Trong lúc nhất thời, trong lòng Hình trưởng lão nổi lên vô số ý niệm.

Vị Diệp đạo hữu này thoát nhìn tuổi còn rất trẻ, có thể gọi là tuần tài trẻ tuổi, chẳng lẽ...

Ánh mắt Hình Trưởng lão thoáng cái trở nên mập mờ, mặc dù Diệp Trường Sinh không nói gì, nhưng hắn lập tức bổ não rất nhiều.

quen biết với thiếu chủ của Tinh Cung, hơn nữa còn nhận được sự tín nhiệm tuyệt đối từ thiếu chủ, ngay cả thân phận của mình cũng đã nói cho đối phương biết.

Vậy không hề nghi ngờ, Hóa Thân phù tuyệt đối là Thiếu chủ cho người này.

Ngay cả phù lục cao giai trân quý như vậy cũng có thể dành cho người này, chẳng lẽ Thiếu chủ là...

Hình trưởng lão bắt đầu dùng một loại ánh mắt kỳ dị đánh giá Diệp Trường Sinh, nhìn một chút, trong mắt lộ ra vẻ tán thưởng cùng hài lòng không che giấu chút nào.

“Thì ra Diệp huynh quen biết với thiếu chủ Tinh Cung chúng ta. Ha ha, người không nói sớm, chúng ta thiếu chút nữa đã gây ra rất nhiều hiểu lầm!” Hình trưởng lão lập tức trở nên vô cùng nhiệt tình nói.

“Khụ, chuyện tại hạ và Lăng thiếu chủ quen biết không có bao nhiêu người biết, tạm thời chúng ta cũng không muốn để người khác biết, cho nên ta không nói cho Hình huynh biết, mong Hình huynh thứ tội!” Diệp Trường Sinh vội ho một tiếng, ôm quyền nói.

Lời này của Diệp Trường Sinh tuyệt đối là nói thật, nhưng khi nghe vào trong tai Hình trưởng lão, lập tức liền biến thành một hương vị khác.

Hắn lập tức trong mắt lộ ra nụ cười ám muội, một bộ dạng “ta hiểu”, rung đùi đắc ý cảm khái nói:

“Haizz, lão phu cũng từng còn trẻ, Diệp huynh kiêng kỵ ta hiểu, yên tâm, chuyện này ta sẽ không truyền ra ngoài!”

“Ha ha, như thế là tốt rồi, chuyện vừa rồi không phải là ta không tin Hình huynh, mà là tại hạ từ trước đến nay đã quen cẩn thận như thế. Chắc Hình huynh cũng có thể hiểu!” Diệp Trường Sinh nói.

“Không sao, chỉ là Diệp huynh làm như vậy, khiến Hình mạo hao phí lượng lớn tinh huyết vô ích. Ài!” Hình trưởng lão cười khò, rung đùi đắc ý thở dài.

Vừa rồi, khi mở cửa lớn màu máu, đạo cấm chế thứ hai, hắn đã phun ra một ngụm máu lớn.

“Là Diệp mạo suy nghĩ không chu toàn, có điều viên thuốc này chắc hẳn có thể bù đắp tổn thất của Hình huynh!” Diệp Trường Sinh nói xong, ném qua một bình ngọc.

Bên trong có một viên Huyết Linh Đại Đan dùng thất cấp yêu thú luyện chế ra.

Hình trưởng lão mở bình ngọc ra ngửi, trên mặt lập tức lộ ra vẻ sợ hãi lẫn vui mừng, nói: “Đây là đèn bù khí huyết hao tổn,

thánh phẩm để tăng cường nhục thân!”

Viên thuốc này dư sức bù đắp lại tinh huyết bị Hình trưởng lão tổn thất, không những thế, chỉ sợ còn có thể khiến người này đạt được chỗ tốt không nhỏ, khó trách hấn mừng rỡ như thế.

Hình trưởng lão lập tức càng thêm thân thiện, cười tủm tỉm nói: “Diệp huynh, đi thôi, ta sẽ mở ra một lần cấm chế cho ngươi!”

“Như vậy xin đa tạ Hình huynh!”

“Diệp huynh quá khách sáo rồi, nói không chừng từ nay về sau ta sẽ biến thành cấp dưới của Diệp huynh, ha ha ha!” Hình trưởng lão có ý ám chỉ nói.

Hai người không để ý đến thần sắc âm trầm của lão nạp vẫn đang ở bên ngoài màn hào quang, một lần nữa tiến nhập vào trong không gian, mở ra hai tầng cấm chế.

Lúc này, chân thân Diệp Trường Sinh tự mình đi vào trong khu vực phong Ma, sau đó thông qua Truyền Tống Trận tiến về Đại Tấn rời đi.

Đứng trong không gian độc lập, Hình trưởng lão nhìn Diệp Trường Sinh biến mất trong thủy kính, thần sắc trở nên âm tình bất định.

“Lời của người này, cũng không biết là thật hay giả, bất quá nếu hấn đã biết thân phận thiếu chủ, vậy khẳng định đã từng tiếp xúc với thiếu chủ, chuyện này vẫn là phải hướng về phía thiếu chủ bên kia cầu chứng thực một chút! “

Vị trưởng lão này cau mày, đi tới đi lui vài bước, bỗng nhiên lẩm bẩm nói: “Không được, vẫn phải nói qua một chút chuyện này với hai vị cung chủ!”

“Mặc kệ người này nói thật hay giả, cũng không thể để cho hấn rời khỏi Tinh Cung!”

“Nếu như quan hệ giữa hấn và thiếu chủ là thật, vậy tự nhiên là tốt nhất, nếu như là giả, vậy... Tốt nhất cũng nên biến nó thành sự thật!”

“Nếu như hấn không muốn thì loại người này, không thể lưu lại Loạn Tinh Hải!” Trong mắt Hình trưởng lão lộ ra vẻ lạnh lùng.

Thông qua cuộc giao phong giữa Diệp Trường Sinh và lão nạp lúc trước, hẳn biết, kẻ này sau này nhất định là một đời kiêu hùng.

Trong lòng hẳn hy vọng Diệp Trường Sinh có thể kết thành đạo lữ với thiếu chủ nhà mình. Những lời mà Diệp Trường Sinh nói lúc trước là sự thật, vậy hẳn đương nhiên là vô cùng cam tâm.

Nếu như là giả cũng không có vấn đề gì, hẳn nguyện ý từ đó dựng dây leo lên cây cầu, làm môi giới, liên hợp đôi này lại với nhau.

Cho dù lá bùa hóa thân kia của Diệp Trường Sinh đến đây không minh bạch cũng không sao, cùng lắm là giết trưởng lão Tinh Cung đoạt được thôi.

Chỉ cần không phải giết chết bằng hữu của hắn ta, Hình trưởng lão vẫn có thể dễ dàng tha thứ.

Nhưng nếu Diệp Trường Sinh không đồng ý gia nhập Tinh Cung, vậy trong mắt Hình trưởng lão, hẳn tuyệt đối không thể lưu lại người này.

Tốt nhất là nhanh chóng giết chết, đoạt lấy Thanh Linh giáp trên người nó.

Sau khi quyết định, Hình trưởng lão lập tức truyền tin tức về chỗ này cho Lăng Ngọc Linh và Tinh Cung Song Thánh.

Về những chuyện này, Diệp Trường Sinh không thể nào biết được.

Sau khi bạch quang lóe lên trước mắt, hắn phát hiện mình đã đi tới một tòa hoang đảo.

Phong cách của tòa truyền tống trận này vô cùng giống với tòa Truyền Tống trận phụ cận của Loạn Tinh Hải.

Một tòa hoang đảo vị trí vắng vẻ, thạch điện nơi Truyền Tống Trận ẩn nấp trong dãy núi.

Khi Diệp Trường Sinh từ trong lòng núi này đi ra, thấy được cả hoang đảo đều bị một tòa đại trận bao phủ.

“Hắn là Tinh Cung bên kia bố trí!” Diệp Trường Sinh trầm nghĩ.

Phía ngoài đại trận là một mảnh biển sương mênh mông, bao phủ cả hòn đảo vào bên trong.

Diệp Trường Sinh bay ra khỏi đại trận, dựa theo tin tức lấy được từ chỗ Hình trưởng lão, một đường bay về hướng bắc.

Truyền tống trận này ở trong Nam Hải Đại Tấn, ở Nam Hải cực kỳ xa xôi, phải bay về phía trước hơn mấy ngàn vạn dặm mới có thể chân chính gặp được tu sĩ Đại Tấn.

“Từ tình huống các phương diện mà xem, Nam Hải này hẳn là cùng Loạn Tinh Hải tương thông, chỉ là khoảng cách giữa hai nơi thật sự quá xa xôi, coi như là Nguyên Anh tu sĩ muốn phi thăng đến cũng rất khó, dẫn đến giữa hai nơi cho tới nay không có gì liên hệ!”

“Tòa truyền tống trận này cách Nam Hải Đại Tấn xa nhất cũng phải mấy ngàn vạn dặm, chỉ sợ cái này đã đến biên giới Nam Hải Đại Tấn rồi!”

“Đem truyền tống trận đứng ở địa phương này, xác thực khó có người phát giác!” Diệp Trường Sinh trong lòng thầm nghĩ nói.

“Khoảng cách mấy ngàn vạn dặm này, nếu như dùng vận tốc bình thường của tu sĩ Nguyên Anh để tính thì cũng phải mất một hai tháng mới có thể bay đến!”

Nhìn tình huống chung quanh, Diệp Trường Sinh lắc đầu, một đường vội vã bay đi.

Thoạt nhìn vùng biển này và Loạn Tinh Hải cũng không khác nhau nhiều, linh khí trong biển cũng xem như dồi dào, có không ít Yêu thú sinh hoạt bên trong.

Đại Tấn không giống như Thiên Nam, cao giai yêu thú cơ hồ tuyệt tích, tại các địa khu Đại Tấn, số lượng yêu thú vẫn là rất nhiều.

Các địa khu Đông Hải, Nam Hải, Bắc Minh, Vạn Yêu Cốc, cũng không thiếu yêu thú hóa hình.

“Phương pháp đột phá bình cảnh Nguyên Anh kỳ mà vị tu sĩ Đại Tấn kia ghi lại là lấy tinh huyết trong đầu một loại yêu thú tên là Bạch Linh Giao, cùng với chất lỏng của một loại Băng

Mộng Liên trộn lẫn với nhau, hình thành một loại linh dịch có thể trong nháy mắt giúp phá tan bình cảnh!”

“Lúc trước chính là hấn đi vào Nam Hải này tìm kiếm Bạch Linh Giao, mới không cẩn thận bị Quỷ Vụ thôn phệ mất.”

“Hiện tại, vừa lúc truyền tống đến khu vực Nam Hải, cũng đỡ tốn không ít công sức cho ta!” Diệp Trường Sinh trong lòng thầm nghĩ.

Hắn bay nhanh, hơn một tháng sau, rốt cuộc cũng thấy được một hòn đảo có tu sĩ tồn tại.

Nguyên Phong đảo là một hòn đảo nhỏ nằm ở vùng phía nam Đại Tấn, nằm ở vị trí phía nam của hòn đảo.

Bên trong đông đảo Tiên đảo rộng lớn vô ngần ở Nam Hải, Nguyên Phong đảo là một hòn đảo không có gì thu hút.

Diện tích hòn đảo cũng không quá lớn, ngang dọc hơn mười dặm, phía trên lại có không ít phạm nhân cùng tu sĩ ở.

Tuy đây là một hòn đảo nhỏ xa xôi, nhưng độ phồn hoa của nó lại vượt qua không ít đảo lớn.

Tất cả những thứ này đều bởi vì hòn đảo này nằm ở hải ngoại Đại Tấn tán tu chống lại yêu thú Nam Hải.

Có không ít tu sĩ vì tham lam Yêu thú trong vùng biển này mà hội tụ đến hòn đảo nhỏ này.

Cũng bởi vậy, thương nghiệp trên hòn đảo này trở nên rầm rộ, phần lớn tu sĩ săn giết yêu thú sẽ tới nơi này, bán tài liệu yêu thú trên tay đi.

Bạch Vân sơn là tòa sơn mạch duy nhất trên hòn đảo này, linh mạch nơi này mặc dù rất thấp kém, nhưng cũng tụ tập không ít tu sĩ.

Vây quanh ngọn núi cao nhất của Bạch Vân sơn, có hơn trăm tòa động phủ tu sĩ được mở ra, bên trong tụ tập đại bộ phận đều là tu sĩ Trúc Cơ.

Mà những tu sĩ Luyện Khí Kỳ bình thường thì tụ lại chung quanh ngọn chủ phong, hy vọng có thể phân đến một chút linh mạch nơi này.

Phía dưới Bạch Vân sơn xây dựng một tòa phường thị, tên là Bạch Vân phường thị, phường thị náo nhiệt phồn hoa, tùy ý cũng có thể thấy được các loại tài liệu yêu thú.

Một ngày này, các điểm chủ trong phường thị vẫn bận rộn làm ăn của mình như thường lệ, mà đến đây quan tâm đến các tu sĩ hoặc là thần sắc vội vã, hoặc là Tiểu Trục Nhan, hoặc là cúi đầu ủ rũ.

Có người không cẩn thận gặp vận khí cút chó, tại trong biển tìm được một quả trứng yêu thú trân quý, đôi lấy không ít linh thạch, cao hứng không ngâm miêng được.

Mà có người ra biển tiêu hao không ít phù triệu, thậm chí hủy đi một món pháp khí, lại không thu được gì, mặt luôn âm trầm đi lại trong từng cửa hàng, mua sắm vật tư cần thiết cho mình, bổ sung tổn thất.

Ngay tại nơi phồn hoa náo nhiệt này, chúng sinh trong muôn màu, đột nhiên trên bầu trời xuất hiện một cái bóng cực lớn.

Âm ảnh này bao trùm xuống, lập tức bao phủ toàn bộ phường thị mây trắng, một cỗ sóng nhiệt đột nhiên quét qua toàn bộ Nguyên Phong đảo.

Tu sĩ cùng phàm nhân ở trên đảo sau khi phát hiện dị thường này, vội vàng rối rít ngẩng đầu nhìn lên.

Vừa nhìn không được, thì ra phía trên hòn đảo, xuất hiện một con Yêu thú cực lớn, dài hơn trăm trượng, thân hình che khuất bầu trời, khiến cho người ta có cảm giác bị áp bách.

“Hỏa Vân ưng?!”

Trong lúc đó, một tiếng kinh hô tê tâm liệt phế vang vọng khắp cả tòa đảo, trên mặt mọi người đều lộ ra vẻ hoảng sợ.

Đó là một con ưng lớn, toàn thân mọc đầy lông đỏ, phảng phất như một đám mây lửa, yêu khí bàng bạc, chậm rãi từ trên trời hạ xuống.

Hỏa Vân ung là một loại yêu thú nổi danh trên vùng biển này, nó không phải hải thú, nhưng đối với phần lớn những người sống ở trong biển này mà nói thì loại yêu thú này còn đáng sợ hơn cả hải thú.

Con Hoả Vân ung này thực lực tuyệt đối đứng đầu, đã là yêu thú cấp bảy, vô cùng cường đại.

Đột nhiên nhìn thấy loại yêu thú này xuất hiện, phạm nhân cùng tu sĩ của Nguyên Phong đảo lập tức bị dọa đến hồn vía lên mây.

Trước kia trên Nguyên Phong đảo không phải chưa từng xuất hiện tình huống yêu thú tập kích, nhưng đại đa số thời gian đến đây tập kích đều không phải yêu thú cấp cao gì.

Đạt được ngũ cấp lục cực đã là không tệ rồi, lần này rõ ràng lại xuất hiện một con thất cấp yêu thú, quả thực là hiếm thấy.

Trong Bạch Vân sơn, những cao giai tu sĩ ừn ừn từ trong động phủ bay ra, mặt mũi tràn đầy kinh hãi nhìn con Hỏa Vân ung cực lớn trên bầu trời.

Sau khi Hỏa Vân ung xuất hiện, hai cánh che khuất bầu trời vồ một cái. Trong lúc ầm ầm, một cơn lốc màu đỏ bốc cháy, đánh về phía Nguyên Phong đảo.

“Ầm!”

Cắm chế đại trận trên đảo gặp phải một đạo công kích này, quả thực yếu ớt như tờ giấy, gắng gượng gắng gượng một chút, liền lập tức bị đánh tan.

Một loạt tiếng kinh hô lập tức vang lên, mọi người trên đảo lập tức bị dọa đến sắc mặt trắng bệch, hồn vía lên mây.

Các tu sĩ đều hóa thành độn quang, muốn chạy ra ngoài.

Mất thấy cơn lốc hỏa diễm kia sắp sửa tập kích lại đây, đột nhiên một đạo thanh quang từ đằng xa lóe lên rồi biến mất. Ngay sau đó, một đạo kiếm khí màu tím bay ra, lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai, chém lên người Hỏa Vân Ung.

Một tiếng kêu thê lương chói tai vang lên, con Hỏa Vân ưng này trực tiếp bị chém chết.

Thân thể khổng lồ của yêu thú cấp bảy âm âm rơi xuống, nện vào giữa bạch vân phường thị, nện xuống một mảnh kiến trúc, làm cho mọi người chứng kiến một màn này trợn mắt há hốc mồm.

Bọn họ nhìn theo nơi kiếm khí màu tím bay ra, chỉ thấy một bóng người toàn thân long lánh thanh quang sừng sững ở trên không trung.

Khí tức cao thâm bất trắc kia khiến tất cả tu sĩ ở đây đều cảm thấy run rẩy.

Đây là nhân vật gì?

Một kiếm chém chết thất cấp Hỏa Vân ưng, chẳng lẽ là một vị cao nhân Nguyên Anh kỳ?

Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người ý thức được điểm này đều dùng một loại ánh mắt vô cùng kính sợ nhìn người trên không trung.

Cao nhân Nguyên Anh kỳ tuyệt đối không thể đắc tội cường giả, bọn họ là cường giả có thể nhìn thấy chứ không thể với tới được.

Trên đảo, sau một trận tiếng ồn ào, vài tên thủ lĩnh Trúc Cơ hậu kỳ lá gan lớn lao bay về phía thân ảnh này.

Bên trong ánh sáng màu xanh, một bóng người mặc áo xanh, trông rất trẻ trung, ánh mắt của hắn rất ôn hòa, nhìn về phía mấy người này.

Nhìn thấy ánh mắt của nam tử trẻ tuổi này, trong lòng vài tên tu sĩ Trúc Cơ nhất thời rung mình, vội vàng tiến lên nói: “Vãn bối ra mắt tiền bối, đa tạ tiền bối đã cứu Nguyên Phong đảo chúng ta!”

“Ta từ trên lục địa không cẩn thận đi nhầm vào nơi đây, các người nói cho ta nghe một chút tình huống nơi này!” Bóng người trong thanh quang đột nhiên nói.

Vừa nghe nói như thế, mấy vị tu sĩ Trúc Cơ nhất thời thở phào nhẹ nhõm.

Nghe như vậy, vị tiên bối này là người dễ nói chuyện nhất, không giống loại người tính tình quái gở.

Vì vậy, bọn họ liền vội vàng cung kính mời vị tiên bối này đến nơi tốt nhất trên đảo, cung kính hướng vị tiên bối này giảng thuật lại tình huống trong vùng biển.

Đồng thời, còn có mấy người lập tức đem toàn bộ tài liệu trên quý trên người Hỏa Vân ưng trong phùng thị thu thập một chút, bỏ vào trong một cái túi trữ vật, cung kính đưa đến trước mặt vị tiên bối này.

Trong đó, thứ trân quý nhất không thể nghi ngờ chính là yêu đan cấp bảy kia, điều này làm cho tu sĩ Trúc cơ thấy mà thêm thường.

Nếu bọn họ có thể có được viên yêu đan như vậy, cứ thế một bước lên trời.

Nhưng vừa nghĩ tới viên yêu đan này là chiến lợi phẩm của vị tiên bối này, tâm tư nóng nảy cũng lập tức tắt ngúm.

Cung kính đem tất cả mọi thứ đều đồ lên trước mặt vị tiên bối này, không dám có chút nào giấu diếm.

Tiếp nhận túi trữ vật kia, nam tử áo xanh mở ra nhìn một chút, trên mặt lộ ra ý cười, nói:

“Nếu các ngươi làm ta hài lòng, một ít tài liệu trong này có thể làm phần thưởng tặng cho các ngươi!”

Vừa nghe nói như thế, mấy vị tu sĩ Trúc cơ xung quanh hẳn nhất thời tinh thần rung lên, vội vàng tập trung tinh thần lắng nghe tất cả vấn đề của vị tiên bối này, cũng tranh nhau trả lời.

Nửa canh giờ sau, nam tử trẻ tuổi này lấy tài liệu của vài món yêu thú trong túi trữ vật ra ném cho mấy vị tu sĩ Trúc Cơ ở đây, sau đó trong ánh mắt kính sợ của một đám người, hóa thành một đạo ánh sáng màu xanh rời khỏi đảo Nguyên Phong.

“Không nghĩ tới từ trong miệng bọn đệ giai tu sĩ này hỏi đến tin tức Bạch Linh Giao, thật đúng là thu hoạch ngoài ý muốn!” Diệp Trường Sinh hóa thành độn quang phi hành trong lòng thâm nghĩ.

Vừa rồi mới bay đến gần Nguyên Phong đảo, lúc gặp phải yêu thú tấn công hòn đảo này, hẳn liền thuận tay giải quyết yêu

thú, trợ giúp Nguyên Phong đảo giải vây.

Đồng thời, ở chỗ những tu sĩ cấp thấp kia hỏi một ít vấn đề liên quan tới Đại Tẩn Nam Hải.

Tu tiên giới Nam Hải rất tán loạn, lấy tán tu làm chủ, lực lượng của gia tộc môn phái tương đối có hạn.

Tựa hồ tu sĩ chạy ra hải ngoại phát triển, phần lớn là hạng người nhàn vân dã hạc, không có bao nhiêu tâm tư xây dựng môn phái.

Trong đám tán tu này, nổi danh nhất một vị là một trong ba vị Bạch Dương Chân Quân của hải ngoại, một trong những Nguyên Anh hậu kỳ. Đây là một vị đại tu sĩ Nguyên Anh hậu kỳ.

Nghe nói toàn bộ nhân tộc Nam Hải đều được hấn che chở, yêu thú cấp cao bởi kiêng kị hấn mà không dám công kích Nhân tộc.

Đây cũng là nguyên nhân mà hòn đảo như Nguyên Phong đảo luôn được sinh tồn gần Nam Hải như vậy.

Ngoại trừ vị Chân Quân này, trong Nam Hải còn có không ít cao nhân Nguyên Anh kỳ có đại thần thông.

Tỷ như Khô Trúc lão nhân ở đảo Khô Trúc, vị này mặc dù là tu sĩ Nguyên Anh trung kỳ, nhưng hấn tu luyện ba trăm sáu mươi lăm khẩu Hàn Trúc phi kiếm, dựa vào Vạn Mộc đại trận trên đảo Khô Trúc có thể có được thần thông không thua kém gì hải ngoại Tam Tiên.

Diệp Trường Sinh từ miệng của những tu sĩ cấp thấp kia tìm hiểu được các loại tình huống ở tu tiên giới Nam Hải, ngoài ý muốn hỏi đến Bạch Linh Giao.

Bạch Linh Giao này ở trong Nam Hải cũng không tính là vật gì phi thường hi hữu, đã nhiều lần có người ở sâu trong Nam Hải gặp qua loại yêu thú này.

Nghe tin tức này, trong lòng Diệp Trường Sinh cảm thấy vui sướng.

Trước khi tới Đại Tẩn, hấn sợ nhất chính là Bạch Linh giao này là sinh tồn ở trong hiểm địa gì, cần phải mất rất nhiều sức rất lớn mới có thể tìm được yêu thú.

Nhưng ngay cả những tên đệ giai tu sĩ này khi nói đến Bạch Linh thì đều có thể chậm rãi nói ra, xem ra loại yêu thú này đích thật là thường gặp.

Chẳng qua, Diệp Trường Sinh cần Bạch Linh giao rất cao cấp, nói thế nào cũng đều là bát cấp, đây cũng không phải là bọn Trúc Cơ tiểu tu sĩ có thể cung cấp tin tức cho hắn.

Bất quá, những người này cũng nhắc tới, Nam Hải môn là môn phái lớn nhất khu vực Nam Hải kinh doanh có một tổ chức tên là Nam Hải các, nếu như Diệp Trường Sinh đến đó tìm hiểu tin tức Bạch Linh giao bát cấp, khẳng định có thể thăm dò được.

Vì vậy, Diệp Trường Sinh liền từ trong tay những người này lấy một phần hải đồ chi tiết hải đồ Nam Hải, sau đó tùy tiện đưa một ít tài liệu yêu thú làm phần thưởng, liền lập tức bay đi đảo nhỏ chỗ Nam Hải môn.

Nam Hải môn là một môn phái có thực lực không kém, ở Đại Tấn có thể không quá nổi bật, nhưng nếu là ở Thiên Nam, vậy khẳng định là môn phái đứng đầu có thực lực.

Mặc dù không có đại tu sĩ hậu kỳ tọa trấn nhưng Nguyên Anh tu sĩ trong môn phái này cũng đạt đến hơn mười vị.

“Nam Hải môn, nhớ rõ đại hội Đồ Giao ban đầu chính là môn phái này, trong Nam Hải này, hình như còn tồn tại không ít giao long!”

“Chỉ là giao long cấp tám chạy tới khu vực gần biển đã xuất hiện hai con. Sâu trong Nam Hải này còn có không biết bao nhiêu giao long!”

“Làm không tốt, nơi này cũng giống Loạn Tinh Hải, có một tộc đàn Giao Long vô cùng cường đại, chỉ là không biết tộc đàn Giao Long nơi này, có liên quan gì đến Loạn Tinh Hải hay không!” Diệp Trường Sinh thầm nghĩ trong lòng.

Hôm nay, hắn tại biên giới khu vực Đại Tấn Nam Hải, mà Nam Hải môn thì lập phái tại khu vực gần biển.

Từ nơi này bay qua, khoảng cách lại là mấy ngàn vạn dặm.

Diệp Trường Sinh bay hơn một tháng, ven đường đụng phải không ít yêu thú, sau khi thuận tay chém giết, trong túi trữ vật có thêm mười mấy khóa yêu đan.

Lâm Giang phủ là một đại phủ ven biển ở phía nam Đại Tấn, trên bờ biển dựng rất nhiều thành trấn cảng khẩu, có rất nhiều tu sĩ nội bộ và tán tu ở hải ngoại thường xuyên lui tới phường thị vùng ven biển này.

Bọn họ dùng tài liệu yêu thú cùng tài liệu tu luyện trong đất liền trao đổi lẫn nhau, cho nên đại phường thị bên này thường thường làm ăn phi thường hưng thịnh.

Cách khu vực ven biển trong Lâm Giang phủ ước chừng mấy trăm dặm, có một hòn đảo to lớn tên là Quỳnh Anh đảo.

Trên danh nghĩa hòn đảo này thuộc về lãnh địa Đại Tấn, do Lâm Giang phủ quản hạt, nhưng trên thực tế lực lượng Đại Tấn rất khó chạm đến nơi đây.

Trên đảo Quỳnh Anh có một Nam Hải môn là đệ nhất đại môn phái Nam Hải, trong phiến hải vực này, rất nhiều đảo trên thực tế đều thuộc quản lý của môn phái này.

Một ngày này, bên ngoài Quỳnh Anh đảo, một đạo thanh quang hiện lên, bay vào hòn đảo lớn này.

Tu sĩ xung quanh dùng thần thức đảo qua, phát hiện đây là một vị tu sĩ có khí tức sâu không lường, nhất thời trên mặt mỗi người đều lộ ra vẻ kính sợ.

Có thể khiến thần thức tu sĩ bọn họ nhìn không ra cụ thể cảnh giới, vậy ít nhất phải là Kết Đan hậu kỳ cảnh giới, đây là tồn tại bọn họ cần phải nhìn lên.

Vị cao nhân này sâu không lường được sau khi tiến vào đảo, thần thức đảo qua, liền trực tiếp hướng về phía một tòa phường thị mà đi tới.

Trong phường thị lớn nhất ở Quỳnh Anh đảo, có một tòa lầu các tinh xảo ba tầng.

Lầu các này được dựng hoàn toàn bằng tử trúc, độ cao chỉ có bảy tám trượng, thoạt nhìn vô cùng đơn giản nhưng lại rất trang nhã và tinh xảo.

Trên đỉnh một tấm biển có khắc ba chữ to Nam Hải các.

Diệp Trường Sinh một đường phi hành đến đây, sau khi nhìn chằm chằm ba chữ Nam Hải các vài lần, liền cất bước tiến vào bên trong.

Trong lầu các, ngồi ở phía trước là một tu sĩ Trúc Cơ kỳ, sau khi nhìn thấy Diệp Trường Sinh tiến vào, mí mắt mở lên, kinh ngạc nhìn hẩn một cái.

Thần thức hẩn khẽ quét qua, phát hiện tu vi người trước mắt sâu không lường được, sắc mặt người này lập tức biến đổi.

Trên mặt vôi vàng hiện lên một nụ cười a dua, tiến lên chào đón, cung kính nói: “Hoan nghênh tiền bối đại giá quang lâm Nam Hải các chúng ta!”

“Tiền bối muốn mua tình báo gì? Nam Hải các chúng ta ở Nam Hải các khối tin tức xưng đệ nhị, sẽ không có ai dám xưng đệ nhất!”

“Cả Nam Hải không có chuyện mà chúng ta không biết, cam đoan có thể làm cho tiền bối hài lòng!” Tu sĩ Trúc Cơ kia vô cùng tự tin nói.

“Ồ? Khẩu khí lớn như vậy, ta đây cũng muốn xem thử, các ngươi có thể khiến ta thất vọng hay không!” Diệp Trường Sinh đột nhiên nói.

Lúc này, từ trên lầu các đi xuống một lão giả phúc hậu, vẻ mặt tươi cười nhìn thoáng qua Diệp Trường Sinh, lập tức nói với tu sĩ Trúc Cơ kia:

“Vị đạo hữu này không phải là người ngươi có thể chiêu đãi, lập tức lui ra!”

“Vâng, Các chủ!”

Tên Trúc Cơ tu sĩ kia nghe vậy kinh ngạc nhìn thoáng qua Diệp Trường Sinh, vôi vàng lui xuống.

Hẩn vốn cho là, nam tử trẻ tuổi trước mắt này hẩn nhìn không thấu tu vi hẩn là cao nhân Kết Đan trung hậu kỳ.

Không nghĩ tới ngay cả Các chủ cũng coi trọng như vậy, chẳng lẽ là một lão quái Nguyên Anh kỳ?

Nhưng thoát nhìn hẩn ta trẻ như vậy!

Quả thật không thể trông mặt mà bắt hình dong, trong lòng vị tu sĩ Trúc Cơ này đang cảm khái.

Đồng thời, hẩn cũng đang suy nghĩ, hôm nay Nam Hải các này thật sự náo nhiệt, liên tiếp có tu sĩ Nguyên Anh tìm đến, chẳng

lẽ là muốn xảy ra đại sự gì sao?

“Chẳng qua, vị tiên tử trẻ tuổi vừa mới tiến vào kia thật sự xinh đẹp, bình sinh ta chưa bao giờ thấy qua tuyệt sắc như vậy!” Người này kính sợ nhìn Diệp Trường Sinh vài lần, sau đó tâm niệm lại xoay chuyển lên trên thân một người khác vừa mới tiến vào Nam Hải các.

“Tại hạ Lỗ Nguyên chung, là trưởng lão Nam Hải môn, đồng thời cũng ngồi ở vị trí Các chủ Nam Hải các này, xin hỏi đạo hữu xưng hô như thế nào?” Nam tử phúc hậu kia tươi cười chấp tay nói với Diệp Trường Sinh.

Diệp Trường Sinh đánh giá vị này một chút, là một nam tử phúc hậu cảnh giới Nguyên Anh sơ kỳ, bỗng nhiên cười một tiếng, nói: “Tại hạ họ Diệp!”

“Thì ra là Diệp đạo hữu, hôm nay Diệp đạo hữu giá lâm nơi đây thật sự là làm cho Hàn Xá bỗng này thêm chút vinh quang, vừa rồi lão phu nói chuyện với một vị đạo hữu khác, chậm một bước, không thể kịp thời nghênh đón đạo hữu, mong đạo hữu thứ tội!”

Vị các chủ Nam Hải các này nói làm cho người ta cảm thấy rất thoải mái, nụ cười tươi trên mặt làm cho người ta cảm thấy như tắm gió xuân, rất có hảo cảm với hắn.

“Lỗ đạo hữu khách khí, Diệp mỗ tới đây đúng là có chuyện muốn hỏi một chút!”

“Ha ha, đạo hữu đi vào Nam Hải các chúng ta đều là muốn nghe ngóng tin tức. Lần một này là nơi cho tu sĩ Trúc Cơ mở. Lần hai thuộc về tu sĩ Kết Đan Kỳ. Mời đạo hữu theo lão phu lên lầu ba đi!”

Lỗ Nguyên Chung nói, mang theo Diệp Trường Sinh bước lên thang lầu tử Trúc, đi lên lầu ba.

Đi tới lầu ba, trong một gian phòng cổ hương, Lỗ Nguyên Chung đi vào, Diệp Trường Sinh đi theo, lập tức cũng nhìn thấy một người khác.

Một vị cung trang nữ tử, dáng người nhỏ nhắn xinh xắn, dung mạo thanh mỹ, một đôi mắt sáng trong suốt dịu dàng, phảng phất như đang tuổi thanh xuân.

Làm cho người ta cảm thấy kỳ lạ chính là cung trang trên người nàng này không biết là do loại tài liệu quý hiếm nào chế thành, chẳng những ngân quang lấp lánh chói mắt mà còn có mấy đạo hàn khí màu trắng sữa ở xung quanh nàng phiêu động không thôi.

Điều này làm cho nàng giống như tiên tử trong mây, không có chút khói lửa nào.

Diệp Trường Sinh thần thức đảo qua, ánh mắt có chút ngưng tụ, nữ tử thoát nhìn tiên khí tung bay này lại là một vị tu sĩ Nguyên Anh trung kỳ.

“Vị này chính là Bạch Dao Di đạo hữu, cũng là đến đây mua tin tình báo!” Lỗ Nguyên Chung chỉ vào cung trang nữ tử nói.

Cung trang nữ tử sau khi nhìn thấy Diệp Trường Sinh, ánh mắt đảo qua, lập tức thân nhiên cười một tiếng, nói: “Thiếp thân là Tiểu Cực cung của Bắc Minh đảo Bạch Dao Di, xin hỏi đạo hữu xưng hô như thế nào?”

Thanh âm của nàng êm ái dễ nghe, thập phần lọt tai.

“Diệp Trường Sinh, một tán tu!” Diệp Trường Sinh chấp tay nói.

Lập tức, hần giống như Bạch Dao Di, ngồi ở trước một cái bàn trong phòng.

Thấy Diệp Trường Sinh ngồi xuống, lão giả phúc hậu kia cũng ngồi đối diện Diệp Trường Sinh và Bạch Dao Di.

“Nếu Diệp huynh vừa tới nơi này, lão phu sẽ lặp lại quy củ giao dịch tình báo của Nam Hải các, Bạch tiên tử chắc sẽ không để ý chứ?” Lão giả phúc hậu nhìn Bạch Dao Di nói.

Cung trang nữ tử nghe vậy che miệng khẽ cười một tiếng, nói: “Thiếp thân tự nhiên sẽ không để ý, bất quá Nam Hải các các các người thanh danh lớn như vậy, quy tắc giao dịch sớm đã vì chư vị đạo hữu biết, còn cần nói nhiều lần như vậy sao?”

Lão giả phúc hậu nghe vậy cười khò một tiếng, lắc đầu nói: “Quy củ chính là quy củ, mặc kệ người khác có biết hay không, lão phu đều muốn nói một lần!”

Nói xong, hắn đưa mắt nhìn về phía Diệp Trường Sinh, nói: “Có lẽ trước kia Diệp huynh cũng từng nghe nói tới, Nam Hải các chúng ta khi tiến hành giao dịch với các tu sĩ cảnh giới khác nhau thì có những quy củ khác nhau!”

“Hương Diệp huynh dạng đồng đạo Nguyên Anh kỳ này bán tình báo, quy tắc giao dịch so với những cảnh giới khác càng thêm khắc nghiệt một chút!”

Nói xong, hắn lấy ra một phiến đá bạch ngọc, để lên bàn, nói:

“Diệp huynh có thể viết những chuyện mình muốn biết vào, nếu như Nam Hải Các chúng ta nắm được tin tức tương ứng, phiến đá này sẽ tự động hiện ra Diệp huynh muốn thu lấy tin tức này, nhất định phải trả thù lao!”

“Đợi sau khi Diệp huynh trả thù lao tương ứng, trên phiến đá sẽ hiện ra tin tức Diệp huynh muốn, quá trình này, lão phu không biết toàn bộ quá trình!”

“Nói cách khác, lão phu chỉ biết Diệp huynh trả thù lao thế nào, lại hoàn toàn không biết Diệp huynh đã mua tình báo gì!”

“Đây là cách Nam Hải Các chúng ta lựa chọn để vì giữ bí mật vì khách hàng, ta nghĩ Diệp huynh hẳn là hiểu rõ chỗ tốt trong này!” Lão giả phúc hậu tươi cười nói.

Diệp Trường Sinh nghe vậy con người ngưng tụ, trong lòng âm thầm cười lạnh hai tiếng.

Lão giả này nói không biết cụ thể lão đã mua loại tình báo gì, lão không tin.

Bất quá, Nam Hải Các làm như vậy quả thật có thể bỏ đi nghi ngờ của rất nhiều người, khiến cho mọi người càng thêm yên tâm.

Dù sao, tại giới tu hành này, nhiều khi tình báo mọi người muốn mua đều không thể thấy được.

“Nam Hải các thanh danh quanh năm ở bên ngoài, chưa bao giờ tiết lộ tin tức khách hàng, điểm này đáng tin nhiệm, cho nên thiếp thân mới chọn nơi này mua tình báo!” Bạch Dao Di ở bên cạnh đột nhiên nói, giọng mềm mại.

“Vậy nếu như ta muốn biết tình báo, trong phiến đá màu trắng này không có thì sao?” Diệp Trường Sinh cầm phiến đá lên nhìn vài lần hỏi.

“Ha ha, ngược lại là lão phu sơ sót, quên cho Diệp huynh một tiếng, tình báo Nam Hải các chúng ta bán, toàn bộ đều là mua bán vượt qua phạm trù tình báo Nam Hải, Nam Hải các đều không tiếp!” Lão giả phúc hậu cười ha ha hai tiếng nói.

Nghe y nói vậy, Diệp Trường Sinh âm thầm gật đầu.

Một môn phái ngay cả Nguyên Anh hậu kỳ cũng không có, tùy tiện đi bán những tin tức tình báo bên trong nội địa, chỉ sợ thập đại tông môn Đại Tấn chánh ma sẽ không dễ dàng buông tha môn phái này.

Nam Hải môn này cũng rất khôn khéo, tin tức bán chỉ giới hạn trong diện tích một mẫu ba phần Nam Hải này.

Ở chỗ này bọn họ vẫn có thể gánh được.

“Nếu Diệp huynh muốn mua tin tức liên quan đến Nam Hải, mà Nam Hải môn chúng ta lại không nắm chắc thì bản các sẽ bồi thường cho Diệp huynh mười vạn linh thạch!” Lão giả còn nói thêm.

Nghe hắn nói vậy, đôi mắt Diệp Trường Sinh nhú lại, khẽ cười hỏi: “Nam Hải các thiện tâm nổi lên như vậy, không

sợ người khác chuyên môn lừa vài thứ để lấy linh thạch của các người à?”

Lão giả phúc hậu nghe vậy cười ha hả, nói: “Trước kia cũng không phải chưa từng có đồng đạo làm như vậy, nhưng Nam Hải các chúng ta đã dám tự tin lập ra quy tắc như vậy, tất nhiên là không sợ có người làm như vậy!”

“Là thứ thật sự tồn tại, hay là thứ chuyên môn lấy linh thạch của chúng ta, chúng ta đều có thể phân biệt được. Một khi phát hiện đó là thứ bịa đặt ra, phiến đá này sẽ đưa ra câu trả lời vật này, xem như đã hoàn thành giao dịch tình báo rồi!”

“Mà những đạo hữu bịa ra kia, tự nhiên cũng vì phần tin tức này mà trả thù lao!” Lão giả phúc hậu cười híp mắt vuốt chòm râu nói.

“Nếu như có người muốn quấy rối, lão phu tin chắc, chỉ cần không phải hậu kỳ đại tu sĩ thì trên hòn đảo này sẽ không thể nào đối kháng cùng Nam Hải môn chúng ta!” Trong mắt lão giả hiện lên một tia hàn quang, nói.

Hình như đang cảnh cáo hai người Diệp Trường Sinh.

Diệp Trường Sinh cùng Bạch Dao Di nghe được lời này, trên mặt đều lộ ra ý cười bỗng nhiên, không để ý.

Lão giả phúc hậu lại bổ sung: “Còn nữa, một khi Diệp huynh ở trên phiến đá viết xuống thứ người muốn, mà sau khi phiến đá hiện ra thù lao đòi, Diệp huynh nhất định phải lập tức giao ra thù lao này để đổi lấy tình báo!”

“Nếu như Diệp huynh không thể lập tức giao ra thù lao này, vậy sẽ phải bồi thường cho Nam Hải Các ba mươi vạn linh thạch!”

Lão giả phúc hậu vừa nói xong, Diệp Trường Sinh liền nghe thấy Bạch Dao Di ở bên cạnh cười khở một tiếng, nói:

“Trước kia không biết có bao nhiêu đạo hữu vì quy tắc này mà không thể không trả một lượng lớn linh thạch cho Nam Hải các!”

“Miếng đá này, đôi khi thù lao là điều rất kỳ quái!” Bạch Dao Di bộ dạng rất bất mãn nói.

Nghe nói như thế, lão giả phúc hậu vội vàng giải thích: “Lời này của Bạch tiên tử thật quá oan uổng cho Nam Hải Các chúng ta rồi, chúng ta trao đổi tình báo từ trước đến nay là cùng giá cả trao đổi, ở đẳng cấp tình báo nào đổi lấy thù lao đẳng cấp gì!”

“Hơn nữa, thù lao những thứ này cũng tuyệt đối không phải là vật đặc biệt hiếm thấy trong tu tiên giới, nếu không cũng sẽ không có nhiều đạo hữu giao dịch thành công như vậy!”

Trong thần sắc hẩn mang theo vài phần ngưng trọng nhìn hai người một cái, nói: “Hai vị hẩn cũng rõ ràng, cách làm bán tình báo này của chúng ta trong chư vị đồng đạo, là có chút phạm kiêng kị!”

“Chuyện mạo hiểm lớn như vậy để làm, tự nhiên thù lao cũng phải đủ cao mới được, nếu không Nam Hải các cũng sẽ không mở nổi!”

“Nhưng các người trước kia thất bại cũng đã quá nhiều, chỉ dựa vào quy tắc kỳ quái này, Nam Hải các người đã kiếm không biết bao nhiêu linh thạch của đạo hữu!” Bạch Dao Di hơi bất mãn nói.

Xem ra vị tiên tử này rất lo lắng về thù lao mà phiên đá này đòi, chính mình trả không nổi a.

“Nguyên thua cuộc, đạo hữu nếu đã lựa chọn đến chỗ chúng ta giao dịch, vậy tự nhiên phải gánh chịu phong hiểm tương ứng mới đúng!” Lão giả phúc hậu lơ đãng vừa cười vừa nói.

Hẩn nhìn Diệp Trường Sinh cùng Bạch Dao Di cười khế đặt phiên đá vào giữa hai người hỏi: “Hai vị đạo hữu, vị nào tới trước?”

“Diệp huynh tới trước đi, thiếp thân còn phải tiếp tục suy nghĩ mới được!” Bạch Dao Di thản nhiên cười nói.

Diệp Trường Sinh nghe vậy gật gật đầu, cũng không cự tuyệt.

Đối với tu sĩ Nguyên Anh khác, ba mươi vạn linh thạch có thể là toàn bộ Kim Đồng lưu động trên người hẩn, nhưng đối với hẩn mà nói, căn bản không tính là con số quá lớn.

Chuyện mạo hiểm này hẩn hoàn toàn có thể mạo hiểm.

Cầm phiến đá lên, Diệp Trường Sinh viết mấy chữ “Bạch Linh bát cấp bạch giao”.

Sau một khắc, trên phiến đá bạch ngọc kia nhộn nhạo lên một tầng bạch quang óng ánh, bạch quang đem mấy chữ này triệt để bao phủ, sau đó phát ra ông ông khê kêu.

Cùng lúc đó, tại một gian mật thất trong nội thất của Nam Hải môn, một lão giả tóc trắng râu bạc trắng mở hai mắt ra.

Ánh mắt nhìn về phía vách tường đối diện, nơi đó rõ ràng cũng là một phiến đá bạch ngọc, bất quá so với khối đá mà Diệp Trường Sinh nhìn thấy lớn hơn rất nhiều.

Trên miếng bạch ngọc kia, nổi lên mấy chữ “Bát cấp Bạch Linh Giao” mà Diệp Trường Sinh vừa viết.

“Bạch Linh Giao cấp tám? Đây chính là rất hiếm thấy đấy! Nếu như không phải mấy năm trước lúc lão phu bái phỏng Bạch Dương Thần Quân nhìn thấy yêu thú như vậy, chỉ sợ cũng không trả lời được vấn đề này!” Lão giả râu tóc bạc trắng sau khi nhìn thấy mấy chữ này, trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc.

Hắn lắc đầu, lẩm bẩm nói: “Trần sư đệ mấy ngày trước nói hắn luyện chế lô đan được kia còn thiếu một vị ba ngàn năm linh dược làm chủ dược, vậy thì coi như là cái giá phải trả!”

Nói xong, lão giả liền đưa tay chạm khắc mấy chữ “Ba ngàn năm linh dược” trên thạch bích.

“Linh dược ba ngàn năm? Giá cả của Nam Hải các này thật đúng là cao!” Nhìn thấy tin tức trên phiến đá bạch ngọc hiện ra, Diệp Trường Sinh hơi nhíu mày.

Bất quá ba ngàn năm linh dược hắn cũng không thiếu, sau khi suy nghĩ một chút, hắn lấy từ trong túi trữ vật ra một cái hộp ngọc, đem ra một cây linh dược ba ngàn năm bình thường nhất.

Linh dược và linh dược vẫn có chỗ bất đồng, có linh dược ba ngàn năm, Diệp Trường Sinh chỉ dùng một ngàn linh thạch là có thể phục chế ra.

Mà có, cần bốn năm nghìn Linh Thạch.

Nếu như nơi này đã không có yêu cầu cụ thể về linh dược, vậy hắn tự nhiên là đưa ra loại rác rưởi nhất.

Nhìn thấy vật mà Diệp Trường Sinh lấy ra, Bạch Dao Di ở một bên bỗng nhiên thở phào nhẹ nhõm.

Nếu như trả giá bằng đẳng cấp này, nàng ta vẫn trả được.

Ba ngàn năm linh dược, đích xác rất trân quý, nhưng với tư cách là tu sĩ Nguyên Anh trung kỳ, không đến mức không có chút thân gia nào.

“Diệp huynh đặt linh dược kia lên phiến đá là được!” Lão giả phúc hậu nhìn Diệp Trường Sinh lấy linh dược ra, vừa cười vừa nói.

Diệp Trường Sinh theo lời đặt linh dược ba ngàn năm lên trên phiến đá bạch ngọc, sau một khắc, một tia sáng trắng hiện lên, linh dược bị cuốn đi.

Sau đó, trên phiến đá bạch ngọc hiện ra một hàng chữ, Diệp Trường Sinh nhìn, trong mắt lóe lên tinh quang.

“Bạch Dương thần quân, một trong hải ngoại tam tiên hẳn nuôi một bạch linh bát cấp? Chuyện này hơi khó làm rồi, nghe nói người này không phải người tốt lành gì!” Diệp Trường Sinh thầm nghĩ trong lòng, hần hơi nhú mày.

Lúc trước hẳn nghe được một ít tin đồn về vị đại tu sĩ Trúc Cơ kỳ này.

Nghe nói người này tương đối quái gở, không thích quá bị người khác quấy rầy, quanh năm đều bế quan tại Bạch Dương đảo, rất ít người có thể tới gần hòn đảo kia.

Tin tức trên phiến đá bạch ngọc dừng lại một lát rồi chậm rãi biến mất, Diệp Trường Sinh thấy thế, đặt nó xuống.

“Xem ra Diệp huynh đã nắm được tin tình báo mình muốn!” Lão giả phúc hậu cười ha ha nói.

“Có được thì có, nhưng muốn lấy thứ ta cần lại hơi khó!” Diệp Trường Sinh cười khổ một tiếng nói.

“Ha ha, điều khó khăn nhất trên đời này thường thường là có mục tiêu bước đầu tiên, không biết bây giờ Diệp huynh thu được tình báo, chẳng khác nào đã bước ra từ số lẻ đến một bước, sau này khó khăn cỡ nào, cũng không có bước này!” Lão giả phúc hậu cười lớn nói.

Diệp Trường Sinh nghe vậy cười cười không trả lời.

Bạch Dao Di ở một bên nhìn thấy Diệp Trường Sinh giao dịch thành công, không khỏi tự tin thêm vài phần.

Chữ Bằng cười duyên một tiếng, nói: “Kế tiếp sẽ đến lượt thiếp thân!”

Nói xong, nàng cầm phiến đá bạch ngọc, khắc mấy chữ lên trên.

Trong lúc nàng khắc, trên phiến đá bạch ngọc hiện ra bạch quang, ngăn cản thần thức những người khác quan sát.

Viết xong, một trận bạch quang đem chữ viết bao phủ, sau một lát, khi Bạch Dao Di nhìn thấy cái giá trên phiến đá kia hiện ra, nhất thời biến sắc.

“Thế nào, trong tay Bạch tiên tử không có vật gì trả thù lao sao?” Lão giả phúc hậu thấy cảnh này, ánh mắt lộ ra một vòng dị sắc, hỏi.

Bạch Dao Di cười khỏ nói: “Vừa rồi Diệp huynh giao dịch trôi chảy như thế, để thiếp thân cho rằng đến phiên ta đến phiên người trả thù lao cũng là loại linh dược ba ngàn năm, không nghĩ tới bây giờ...”

Bạch Dao Di có chút tiếc nuối lắc đầu.

Lão giả phúc hậu thấy cảnh này thì cười ha hả, nói: “Một khi đã như vậy, Bạch tiên tử nhất định phải nhận thua cuộc, giao ra ba mươi vạn linh thạch!”

Bạch Dao Di nghe vậy sắc mặt nhất thời có chút khó coi, nàng khẽ cắn môi dưới, trầm mặc một lát, đột nhiên xoay người nhìn về phía Diệp Trường Sinh, hỏi:

“Không biết trong tay Diệp huynh có linh thạch cao giai mộc thuộc tính hay không, thiếp nguyện ý ra giá cao mua sắm!”

“Linh thạch cao giai mộc thuộc tính?” Diệp Trường Sinh nghe thế, ánh mắt chợt lóe, linh thạch cao giai mộc thuộc tính trên người hắn cũng có không ít.

Linh quang mà Bích Linh đảo khai thác ra đại bộ phận linh thạch đều mang thuộc tính mộc, ngay cả cực phẩm linh thạch cũng có chứ đừng nói đến cấp cao.

“Linh thạch cao giai Mộc thuộc tính Diệp mỡ trên người vừa vặn có một khối!” Diệp Trường Sinh bỗng nhiên cười một tiếng, nói.

Nghe lời ấy, trong mắt Bạch Dao Di nhất thời lộ ra vẻ mừng rỡ, vội vàng nói: “Chỉ cần Diệp huynh nguyện ý bán, thiếp thân có thể xuất hai mươi vạn linh thạch mua viên linh thạch cao giai mộc thuộc tính này!”

Dựa theo phương thức đổi ra, một viên linh thạch cao giai mộc thuộc tính chỉ trị giá một vạn linh thạch cấp thấp, nhưng bình thường bán ra, giá cả căn bản sẽ không đổi như vậy.

Bất quá, Bạch Dao Di trực tiếp đem giá cả tăng lên hai mươi lần, đích xác là rất khoa trương.

Diệp Trường Sinh từ trong túi trữ vật lấy ra một viên linh thạch cao cấp mộc thuộc tính, cười dữ tợn nói: “Diệp mỡ cũng không cần hai mươi vạn linh thạch của tiên tử, chỉ cần tiên tử hứa hẹn!”

“Mời Diệp huynh nói!” Bạch Dao Di nghe vậy lập tức nói.

“Sau đó không lâu Diệp mỡ có thể sẽ tiến về vùng cực bắc, đến lúc đó hy vọng có thể mượn sức mạnh của Tiểu Cực cung, tìm giúp một món đồ!” Diệp Trường Sinh đột nhiên nói.

“Chuyện này không thành vấn đề, đến lúc đó chỉ cần Diệp huynh đề xuất, thiếp thân nhất định phát động Tiểu Cực Cung toàn lực trợ giúp Diệp huynh tìm kiếm thứ mong muốn!” Bạch Dao Di lập tức nói ra.

“Được, đã như vậy, Diệp mỡ cũng chờ mong tiên tử có thể giữ lời hứa!” Diệp Trường Sinh nói xong, đưa cho nàng một khối linh thạch cao giai.

Bạch Dao Di cảm kích nhìn hẩn một cái, như lúc trước, đem viên linh thạch này đặt ở trên phiến đá bạch ngọc.

Hào quang lóe lên, linh thạch bậc cao biến mất không thấy gì nữa, trên phiến đá hiện lên một hàng chữ.

Bạch Dao Di tập trung tinh thần nhìn dòng chữ này một lát, trên mặt hiện ra vẻ tươi cười.

Sau khi nàng buông phiến đá xuống, lão giả phúc hậu mới mở miệng nói: “Xem ra hai vị đã nhận được tin tức tình báo mà

mình muốn, lần giao dịch này tiến hành thuận lợi, hoan
nghênh hai vị lần sau lại đến!”

Sau khi ra khỏi Nam Hải các, Diệp Trường Sinh đang muốn rời khỏi, lại thấy Bạch Dao Di đột nhiên đuổi theo.

“Bạch tiên tử đây là?” Diệp Trường Sinh xoay người sang chỗ khác, nghi hoặc hỏi.

Bạch Dao Di đi lên trước nở nụ cười xinh đẹp, hỏi: “Ta thấy Diệp huynh sau khi nhận được tin tình báo thì làm bộ khó xử, tựa hồ việc Diệp huynh muốn làm có chút khó khăn!”

Sau khi nhìn thấy mình nói ra lời này, trên mặt Diệp Trường Sinh cũng không có xuất hiện thần sắc không vui, Bạch Dao Di càng vui vẻ, tiếp tục nói:

“Diệp huynh nói một chút ngươi muốn làm gì? Nói không chừng thiếp có thể giúp được Diệp huynh cái gì đó! Đương nhiên, nếu Diệp huynh cảm thấy chuyện này nhất định phải bí ẩn, không tiện nói ra miệng, vậy cứ coi như thiếp thân chưa hỏi vấn đề này!”

“Chuyện ta phải làm không có gì là bí mật, huống chi trao đổi tình báo với Nam Hải các, trước giờ ta chưa từng cảm thấy như lời bọn họ nói, toàn bộ quá trình đều hoàn toàn bí ẩn!” Diệp Trường Sinh lắc đầu nói.

“Diệp huynh nói cũng đúng, cho tới nay đều có đạo hữu hoài nghi Nam Hải môn mở ra một tổ chức giao dịch tình báo như vậy, mục đích bất quá là để bán ra một ít bí ẩn, đổi lấy tài nguyên tu luyện trong tay các vị đạo hữu, để trợ giúp bọn họ thực lực càng thêm lớn mạnh mà thôi!” Bạch Dao Di nhẹ giọng nói.

“Bất quá Bạch tiên tử bỗng nhiên hỏi Diệp mỗ vấn đề này, chỉ sợ không phải không công tới trợ giúp Diệp mỗ?” Diệp Trường Sinh chuyển chủ đề hỏi.

Bạch Dao Di nhẹ nhàng che miệng cười, nói: “Diệp huynh vừa rồi giúp thiếp thân đại ân, thiếp thân mang theo vài phần tâm tư báo đáp không được sao?”

Diệp Trường Sinh lắc đầu: “Chuyện vừa rồi là một hồi giao dịch, chúng ta đã nói rõ nội dung giao dịch rồi, bây giờ Bạch

tiên tử lại tới nói muốn giúp Diệp mỗ, chẳng lẽ tu sĩ Tiểu Cực cung đều nhiệt tình như vậy sao?”

“Được rồi, nếu Diệp huynh đã hỏi như vậy, thiếp thân cũng thành thật, thiếp thân muốn làm một cuộc giao dịch với Diệp huynh!” Bạch Dao Di nói.

“Là giao dịch tình báo mà tiên tử vừa mới tìm được sao?”

Bạch Dao Di nhẹ gật đầu: “Đúng vậy, để bày tỏ thành ý, thiếp thân liền đem tin tức chính mình giao dịch nói ra trước với Diệp huynh, dù sao cái này cũng không tính là vật gì bí ẩn!”

“Thiếp thân tới đây là muốn tìm hiểu tin tức của một con bát cấp lam giao, nội đan của nó rất có ích đối với tu vi của thiếp thân, cho nên thiếp thân mới muốn bắt giết con giao long đang sinh động ở Nam Hải này!”

Diệp Trường Sinh nghe vậy, cẩn thận đánh giá nàng, nói: “Nếu như ta không nhìn lầm, tiên tử hẳn là mới tiến cấp trung kỳ trước đây không lâu đúng không?”

Bạch Dao Di nghe vậy thản nhiên cười nói: “Diệp huynh nhìn lầm rồi, năm năm trước thiếp thân vẫn chỉ là một tu sĩ sơ kỳ đỉnh phong giống như Diệp huynh thôi!”

“Sau khi tiến giai lên trung kỳ, thiếp thân mới phát hiện cảnh giới này muốn làm cho tu vi tiến thêm một bước, so với sơ kỳ khó khăn hơn rất nhiều!”

“Diệp huynh chắc hẳn cũng biết Nguyên Anh tu sĩ chúng ta muốn tiến giai là cực kỳ khó khăn. Nếu như không có kỳ ngộ đặc thù, muốn đem pháp lực đẩy lên đỉnh phong, nói thế nào cũng phải một hai trăm năm!”

“Thời gian lâu như vậy, nếu vẫn ngồi yên tại chỗ khổ tu, vậy con đường đại đạo của thiếp thân cũng chỉ có thể dừng lại ở trung kỳ!”

“Cho nên, sau khi tu thành Nguyên Anh trung kỳ, thiếp thân liền ra ngoài vân du muốn tìm kiếm một ít cơ duyên có thể trợ giúp tu vi nhanh chóng tiến bộ!”

“Mà con lam giao này chính là cơ duyên của thiếp thân, nếu như có thể bắt sống nó, mượn công pháp mà thiếp thân tu luyện, thiếp thân có thể đem đại bộ phận pháp lực trên thân

con lam giao này hấp thu hết, tiết kiệm mấy chục năm khổ công!”

Diệp Trường Sinh nghe vậy ánh mắt lộ ra vẻ đã hiểu, nói:
“Giao Long là thiên địa linh thú, giao long cấp tám thực lực tương đương với yêu thú cấp chín, ngang ngửa tiên tử. Chắc tiên tử muốn mời Diệp mỗ hỗ trợ bắt lấy con giao long này?”

Bạch Dao Di nghe vậy trên mặt lộ ra tươi cười, nói:

“Diệp huynh đoán không sai, con Giao Long tiến giai lên cấp tám đã nhiều năm, lấy thực lực thiếp thân mới vừa tiến vào trung kỳ, thậm chí cũng không nhất định có thể đánh thắng được đối phương!”

“Hơn nữa, con giao long màu xanh kia tinh thông Thủy Độn Thuật, hơi không đúng lập tức sẽ bỏ chạy. Cũng may trước đó thiếp thân đã chuẩn bị một bộ trận pháp, có thể dựa vào nó để vây khốn con giao long kia. Chỉ là muốn đem hóa hình giao long dẫn vào trong trận pháp, chuẩn bị nhiều hơn một chút!”

“Tiên tử muốn Diệp mỗ cùng Nguyên Anh sơ kỳ tới làm kẻ dụ địch kia?” Diệp Trường Sinh hỏi.

“Nếu như Diệp huynh nguyện ý giúp việc này, sau này vô luận là thành công hay không, thiếp thân đều nguyện ý trả thù lao cho Diệp huynh! Diệp huynh cảm thấy như thế nào?” Bạch Dao Di hỏi, ánh mắt nàng lộ ra một tia mong đợi.

Ánh mắt Diệp Trường Sinh lộ ra vẻ trầm tư, đối phó với một con giao long cấp tám đối với hắn mà nói, hoàn toàn không thành vấn đề.

Bất quá, hắn cần cân nhắc chính là, rốt cuộc có thể từ Bạch Dao Di nơi này lấy được bao nhiêu chỗ tốt.

Nếu đối phương có thể giúp được hắn trong chuyện hắn đột phá Nguyên Anh trung kỳ thì hắn khẳng định nguyện ý giúp đỡ.

Thấy Diệp Trường Sinh không có ý cự tuyệt rõ ràng, Bạch Dao Di trong lòng vui vẻ, thừa dịp nóng rên sắt hỏi:

“Thiếp thân đã nói ra toàn bộ, nếu như Diệp huynh không có kiêng kị gì, không ngại cùng thiếp thân nói một chút tình báo giao dịch của ngươi là gì?”

“Nếu như việc Diệp huynh muốn làm là cực hạn ở trong khu vực Nam Hải này, vậy lấy nhân mạch của Tiểu Cực Cung thiếp thân nói không chừng thật sự có thể giúp được Diệp huynh!”

“Dù sao, đại tu sĩ duy nhất của Nam Hải này, Bạch Dương Chân Quân và đại trưởng lão của Tiểu Cực cung Hàn Ly chúng ta có giao tình không tệ!”

“Ở khu vực Nam Hải này, chỉ cần có thể được Bạch Dương Chân Quân trợ giúp, bất kể làm chuyện gì cũng sẽ thuận tiện hơn nhiều!”

Thanh âm thanh thúy dễ nghe của Bạch Dao Di khiến ánh mắt Diệp Trường Sinh ngưng tụ, hắn nhìn về phía Bạch Dao Di, cười mà như không cười nói:

“Thật trùng hợp, chuyện Diệp mỗ muốn làm thật sự có liên quan đến Bạch Dương chân quân!”

“A, nói như thế, chuyện Diệp huynh muốn, thiếp thân thật sự có thể giúp được!” Bạch Dao Di nghe vậy đầu tiên là giật mình, lập tức mừng rỡ vô cùng nói.

Diệp Trường Sinh trầm ngâm một chút, cũng không có giấu giếm, nói ra việc mình muốn tìm Bạch Linh giao.

“Bạch Linh Giao sao? Bạch Dương Chân Quân thế mà nuôi một con Bát cấp Bạch Linh Giao, loại chuyện này thiếp thân thật sự là lần đầu tiên nghe nói!” Bạch Dao Di nao nao, sau đó nói ra.

“Ta nghe nói từ trước đến nay quân này rất quái gở, nếu như không có phương pháp, Diệp mỗ thật đúng là không thể từ trên Bạch Dương Đảo của hắn đạt được tinh huyết Bạch Linh giao!”

Bạch Dao Di nghe vậy khẽ cười một tiếng, nói: “Dưới tình huống bình thường Diệp huynh tu sĩ Nguyên Anh Kỳ thanh danh không rõ đi Bạch Dương Đảo tìm vị Chân Quân kia, năng hơn phân nửa sẽ không phản ứng.”

“Bất quá, đã có thiếp thân dẫn tiến, nói vậy thì Bạch Dương Chân Quân cũng rất vui lòng được diện kiến Diệp huynh một lần!”

Nàng suy nghĩ một chút, lại dùng ngữ khí khẳng định nói:
“Diệp huynh chỉ là muốn một giọt tinh huyết trong lòng yêu thú cấp tám kia thôi, yêu cầu này cũng không quá mức lắm!”

“Nếu như thiếp thân ra mặt nói hợp nhất một chút, như vậy Bạch Dương chân quân sẽ cân nhắc một chút!”

“Chỉ là, lấy được tinh huyết nhất định sẽ làm cho Bạch Linh giao nguyên khí đại thương, Diệp huynh tốt nhất chuẩn bị tốt nhất là có thể làm cho vị Chân Quân kia động tâm mới được!”

“Điều này Diệp mỗ đương nhiên hiểu rõ!” Diệp Trường Sinh gật đầu nói.

Bạch Dao Di tươi cười, trên mặt mang theo vẻ vui mừng, nói:
“Như thế chúng ta nói tốt rồi, Diệp huynh giúp ta bắt con bát cấp lam giao kia, ta giúp Diệp huynh khuyên nhủ Bạch Dương chân quân!”

.....

Hơn một tháng sau, Nam Hải sâu vào trong hoang đảo, Bạch Dao Di nhìn Diệp Trường Sinh giống như một con rắn chết mang theo khí tức uể oải của lam giao bay tới, nhất thời kinh ngạc không ngậm miệng lại được.

Vốn kế hoạch của nàng là bố trí trận pháp trên hòn đảo này, để tu sĩ Nguyên Anh sơ kỳ như Diệp Trường Sinh dẫn dụ lam giao tới.

Nói như vậy, tu sĩ Nguyên Anh sơ kỳ của Nhân loại tuyệt đối không có khả năng là đối thủ của giao long cấp tám.

Thậm chí như Bạch Dao Di, tu sĩ mới tiến vào Nguyên Anh trung kỳ, cũng chưa chắc có thể thắng được giao long cấp tám.

Cho nên, kế hoạch dự định của Bạch Dao Di cũng có vài phần thành công.

Nhưng khiến nàng không nghĩ tới là đại trận mà nàng tỉ mỉ chuẩn bị căn bản không có tác dụng.

Nàng ở bên này bận rộn nửa ngày, kết quả sau khi Diệp Trường Sinh phát hiện con giao long này, căn bản không làm theo kế hoạch của nàng.

Trực tiếp liền đuổi theo, sau đó qua một hồi, liền xách Giao Long này bay tới.

Toàn thân Giao Long chồng chất vết thương, hiển nhiên là bị đánh đến sống dở chết dở.

Nếu như không phải vì Bạch Dao Di cần có giao long còn sống, vậy có lẽ con lam giao này đã bị Diệp Trường Sinh rút gân lột da rồi.

Tình cảnh trước mắt khiến cho Bạch Dao Di vô cùng rung động, môi anh đào khẽ nhếch lên, cả nửa ngày cũng không khép lại được.

“Diệp huynh, người thật sự là...” Trong lúc nhất thời, nàng cũng không biết nên nói gì cho phải.

“Theo Diệp mỗ thấy kế hoạch của tiên tử thật sự quá phiền phức, tự mình chủ trương, tiên tử chắc sẽ không để ý chứ?” Diệp Trường Sinh ném Lam Giao xuống đất hỏi.

Lam giao trực tiếp hiện ra nguyên hình, thân hình dài hơn trăm trượng rơi xuống đất, phát ra tiếng vang thật lớn.

Bạch Dao Di nghe vậy cười khở một tiếng, nàng sao có thể để ý, cũng không dám để ý.

Nhìn tình trạng thê thảm của con giao long này là biết, sức chiến đấu của Diệp Trường Sinh là Nguyên Anh sơ kỳ tuyệt đối hơn xa mình.

Cái này trong lúc vô tình kết bạn, vị Diệp đạo hữu này, rốt cuộc là một quái vật như thế nào?

Bạch Dao Di trong lòng khó có thể bình tĩnh, nhìn chăm chăm Giao Long trên mặt đất hồi lâu, lại không ngừng đánh giá Diệp Trường Sinh.

Cuối cùng, nàng miễn cưỡng đè nén lại tâm tình chấn động mà mình kinh ngạc, tiến lên bày ra cho con lam giao kia đủ loại cấm chế, khiến cho nó hoàn toàn mê man.

Sau đó, đem lam giao thu vào trong một cái túi linh thú, Bạch Dao Di nhìn về phía Diệp Trường Sinh, mỉm cười long lanh, nói:

“Kể từ đó, Diệp huynh ngược lại vì thiếp thân tiết kiệm không ít công phu, thiếp thân thật sự là uống công vô ích, hiện tại thiếp thân liền mang Diệp huynh đi Bạch Dương Đảo đi!”

“Đi thôi, ta đã ngưỡng mộ Bạch Dương Chân Quân từ lâu rồi!” Diệp Trường Sinh đột nhiên nói.

Sau đó, hai người hóa thành độn quang bay đi, rời khỏi hoang đảo này.

.....

Bạch Dương Đảo là hòn đảo nổi danh nhất Nam Hải, là Bạch Dương Chân Quân được tôn xưng là một trong hải ngoại Tam Tiên.

Đảo này quanh năm bị mây mù bao phủ, nếu như không có người quen dẫn dắt, rất khó mà tìm được vị trí cụ thể.

Mà nếu như không được Bạch Dương chân quân tán thành, dù người có tìm được hòn đảo này, cũng không cách nào tiến vào bên trong.

Cho tới nay, bất luận là tán nhân hải ngoại tu tiên giới, hay là trưởng lão tông môn Đại Tấn hoàng triều, không biết có bao nhiêu người đã thử bái phỏng vị đại tu sĩ này.

Nhưng cuối cùng, tất cả đều bị từ chối ở ngoài cửa.

Vị đại tu sĩ này tính tình cô quái, trong tu tiên giới ai cũng biết.

Lần này dưới sự dẫn dắt của Bạch Dao Di, Diệp Trường Sinh ở trong vụ hải sau khi đi qua mấy ngày, liền thấy được vị trí của Bạch Dương Đảo.

Bạch Dao Di phát ra một đạo Truyền Âm phù đưa vào, cũng không lâu lắm, từ trong đảo bay ra một đạo bạch quang.

Bên trong bạch quang là một con sơn dương màu trắng to lớn, hai cái sừng như thiên đao sắc bén như dao.

Con Bạch Dương này ánh mắt nhân tính hóa nhìn Diệp Trường Sinh cùng Bạch Dao Di một cái, phát ra thanh âm thanh thúy êm tai:

“Hai vị đạo hữu, chủ nhân nhà ta cho mời!”

“Đi thôi, Diệp huynh, chúng ta đi gặp Bạch Dương Chân Quân một chút!” Bạch Dao Di thân nhiên cười nói.

Nàng hóa thành một tia sáng trắng đi theo sau Bạch Dương, Diệp Trường Sinh gật gật đầu, cũng hóa thành một đạo ánh sáng màu xanh theo sau.

Sau khi tiến vào Bạch Dương Đảo, Diệp Trường Sinh có chút kinh ngạc nhìn tình cảnh chung quanh.

Thoạt nhìn hòn đảo này bình thường không có gì lạ, không có chỗ nào khác tốt, ngoại trừ trên đảo đâu đâu cũng có một bãi dê trắng, cũng không nhìn ra Đạo Tràng của một vị đại tu sĩ nào.

Ngay cả linh mạch trên đảo, dưới cảm giác của Diệp Trường Sinh cũng không tính là đứng đầu, ít nhất không thể so sánh với Quỳnh Anh đảo mà Nam Hải môn chiếm cứ.

“Bạch Dương Chân Quân tính tình cô quái, hẳn chiếm cứ hòn đảo này chỉ là vì vị trí ẩn nấp tuyệt hảo của hắn mà thôi, cũng không phải bởi vì linh mạch trên đảo tốt đến đâu!” Tựa hồ nhìn ra sự kinh ngạc trong lòng Diệp Trường Sinh, Bạch Dao Di truyền âm nói.

“Bạch nha đầu, giữa chúng ta đã mấy trăm năm không gặp nhau rồi nhỉ?” Một thanh âm già nua từ trên một ngọn núi cao nhất trên đảo vang lên, hùng vĩ vô cùng, vang vọng cả hòn đảo.

“Khoảng ba trăm năm, lần trước đi theo Hàn Ly sư huynh gặp tiên bối, thiếp thân còn chỉ là một tu sĩ Kết Đan nho nhỏ!” Bạch Dao Di trên mặt lộ ra vẻ cung kính đáp lại.

“Gần đây Hàn Ly huynh như thế nào? Ta nghe nói hẳn một mực tìm kiếm phương pháp đột phá Hóa Thần, hiện tại có manh mối gì chưa?”

Bạch Dao Di lắc lắc đầu, nói: “Sự tình của Hàn Ly sư huynh thiếp thân cũng không quá rõ ràng, nhưng trước đây không lâu sư huynh lại làm qua một lần đột phá Hoá Thần, cuối cùng vẫn là thất bại, hiện tại có tìm được phương pháp mới hay không, thiếp thân cũng không biết!”

“A, như vậy sao, thật sự là tiếc nuối, tuổi của hắn và ta cũng không chênh lệch bao nhiêu, thọ nguyên đã không còn nhiều

nữa rồi?”

“Nếu lão phu nhớ không lầm, Hàn Ly huynh còn lại hơn trăm năm tuổi thọ a. Ai, xem ra chúng ta đời này không cách nào đột phá cảnh giới này!” Bạch Dương Chân Quân thở dài một tiếng, tràn đầy vẻ tiêu điều.

Bạch Dao Di trên mặt mang theo vẻ cung kính, không nói một lời.

Vị đại tu sĩ trong mây mù này, đối với nàng mà nói chính là một vị tiên bối chân chính. Lúc nàng còn chưa sinh ra, người ta đã là đại tu sĩ Nguyên Anh hậu kỳ.

Sau một lúc lâu, mây mù trên ngọn núi kia nhiễu loạn một hồi, trong giây lát Diệp Trường Sinh liền cảm giác được một ánh mắt rơi xuống trên người mình.

Thanh âm Bạch Dương Chân Quân vang lên, lạnh lùng nói: “Vị đạo hữu này là ai, đến đây làm gì?”

Còn chưa đợi Diệp Trường Sinh nói xong, Bạch Dao Di đã vượt lên trước một bước nói: “Diệp huynh là một vị thiếp thân hảo hữu, muốn cùng tiên bối giao dịch, thiếp thân cả gan dẫn tiền một chút, mong tiên bối thứ tội!”

Bạch Dương Chân Quân trầm mặc một chút, sau đó lạnh lùng nói: “Bạch nha đầu, ngươi biết quy củ nơi này của lão phu!”

“Nếu nội dung giao dịch nhân giới giới thiệu tới lão phu không cách nào thoả mãn. Hậu quả như thế nào, tự ngươi mình bạch!”

Bạch Dao Di nghe vậy trên mặt lộ ra một vòng vui vẻ, nhẹ giọng nói: “Điểm này vẫn bồi tự nhiên rõ ràng, bất quá ta nghĩ Diệp huynh giao dịch tuyệt đối sẽ không để cho tiền bồi thất vọng!”

Một lát sau, Diệp Trường Sinh đã cảm giác được ánh mắt trong mây mù kia lần nữa chuyển dời đến trên người mình, chỉ nghe một giọng nói lạnh lùng vang lên:

“Diệp đạo hữu, ngươi muốn cùng lão phu làm giao dịch gì?”

Diệp Trường Sinh chấp tay, nói: “Nghe nói trên Bạch Dương đảo có một Bạch Linh bát cấp giao, Diệp mỗ muốn một giọt Bạch Linh giao tinh huyết trong lòng!”

Nghe nói như thế, thanh âm trong mây mù biến đổi, ngập ngừng nói: “Lão phu đích xác là có một con bát cấp bạch linh giao, tuy nhiên lấy đi tinh huyết trong lòng sẽ làm cho nguyên khí con thú này đại thương, ngươi định dùng cái gì để tiền hành trao đổi?”

“Trong tay Diệp mỗ có một viên yêu đan cấp tám...”

Diệp Trường Sinh còn chưa nói hết câu đã bị Bạch Dương Chân Quân lạnh lùng cắt ngang: “Yêu đan cấp tám có tác dụng gì? Có thể giúp lão phu đột phá Hóa Thần không?”

Nghe nói như thế, Bạch Dao Di cười khở một tiếng, vội vàng truyền âm cho Diệp Trường Sinh: “Diệp huynh, vị tiền bối này đã kẹt tại bình cảnh mấy trăm năm, hiện giờ thứ duy nhất có thể làm cho hắn động tâm chính là thứ có liên quan đến việc đột phá Hóa Thần!”

Diệp Trường Sinh nghe vậy nhất thời không biết nói gì, đồ vật liên quan đến việc đột phá bình cảnh Hóa Thần, cho dù trên

tay hắn có, cũng không thể lấy ra trao đổi.

“Nhưng mà, xét theo lời người này thì tuổi thọ của hắn đã không còn nhiều lắm...” Diệp Trường Sinh thầm nghĩ trong lòng.

Tuy rằng không có khả năng xuất ra thứ liên quan đến việc đột phá Hóa Thần, nhưng đối với loại lão quái vật này thì thời gian kéo dài cũng là phi thường trọng yếu.

Vì vậy, Diệp Trường Sinh suy nghĩ một chút, lại lần nữa cao giọng nói: “Trong tay Diệp mỗ có một viên Trường Sinh đan, có thể kéo dài tuổi thọ mấy chục năm, nghĩ đến giá trị của đan dược này, đổi lấy tinh huyết tâm đầu của Bạch Linh giao, hắn là không vấn đề!”

“A? Đan dược có thể kéo dài tuổi thọ? Lão phu đã uống qua không ít thứ này, nếu đồ trong tay ngươi là lão phu đã phục dụng qua, vậy thì không có tác dụng!” Ngữ khí Bạch Dương Chân Quân đột nhiên thay đổi, có chút hòa hoãn nói.

“Có tác dụng hay không, xem qua sẽ biết!” Diệp Trường Sinh nói, ném một bình ngọc về phía mây mù phía trước.

Mây mù ngưng kết, hóa thành một bàn tay lớn chộp bình ngọc vào trong một tòa động phủ trên ngọn núi.

Một lát sau, một thanh âm mang theo ý mừng từ trên ngọn núi vang lên: “Tốt! Tốt! Được! Đây chính là Trường Sinh đan dược luyện chế từ cổ thọ nguyên quả, trước kia lão phu còn chưa từng phục dụng loại đan dược này, ta muốn viên Trường Sinh đan này!”

“Thọ nguyên quả?!”

Bạch Dao Di nghe được lời này, trong mắt cũng lộ ra vẻ kinh ngạc.

Thọ Nguyên quả này là một loại linh vật diên thọ nổi danh từ thời thượng cổ, đáng tiếc bây giờ ở Nhân giới đã không tìm thấy.

Cũng không biết vị Diệp đạo hữu này tìm ở đâu ra Thọ nguyên quả?

Vật diên thọ bậc này, đối với lão quái vật như Bạch Dương Chân Quân mà nói, có sức hấp dẫn trí mạng.

“Diệp đạo hữu đưa ra khoản giao dịch này lão phu rất hài lòng, xin đạo hữu đợi một lát!”

Trong mây mù vang lên một đạo thanh âm như vậy, sau đó liền yên tĩnh không tiếng động.

Sau một lúc lâu, trên Bạch Dương đảo bỗng nhiên vang lên một tiếng gào thét, thanh âm kia tựa như là tiếng khóc thút thít nỉ non của thiếu nữ, yếu ớt uyển chuyển.

Cũng không lâu lắm, mây mù lần nữa chuyển động, một cái bình ngọc từ trong đó bay ra, bay về phía Diệp Trường Sinh.

“Sức sinh kia còn không quá nguyện ý, một giọt máu này liền hao tổn mấy trăm năm công lực của nó. Ai, nếu không phải vì hạt Trường Sinh Đan này, lão phu tuyệt đối sẽ không đáp ứng giao dịch này!” Bạch Dương Chân Quân có chút cảm khái nói.

“Yêu thú tuổi thọ dài đằng đằng vượt xa nhân loại chúng ta, mấy trăm năm qua đối với nhân loại mà nói là rất dài, nhưng đối với yêu thú mà nói thì cũng không hơn gì người, có lẽ với trân tàng của đạo hữu, đền bù tổn thất của con yêu thú này cũng là chuyện dễ dàng!” Diệp Trường Sinh tiếp nhận bình ngọc, sau đó nói.

Hắn mở bình ngọc ra, nhìn thấy bên trong nằm lẳng lẳng một giọt huyết châu đỏ tươi. Bên trong huyết châu mơ hồ có một con Yêu thú đuôi cá nhỏ du động.

“Đích xác là máu huyết của Bạch Linh, chỉ cần tìm được Băng Mộng Liên là được!”

“Băng Mộng Liên hẳn là ở trên băng nguyên cực bắc, vừa vặn muốn mượn lực lượng của Tiểu Cực cung!” Diệp Trường Sinh trầm nghĩ.

“Tốt rồi, nếu giao dịch đã hoàn thành, hai vị rời đi đi, đừng quấy rầy lão phu thanh tu!” Thanh âm Bạch Dương Chân Quân Bình Cương từ trong mây mù truyền đến.

“Vãn bối hai người cáo từ, Chúc tiên bối sớm ngày đột phá Hóa Thân!” Bạch Dao Di yêu kiều cười một tiếng, chấp tay nói.

Lập tức, cùng Diệp Trường Sinh hóa thành hai đạo lưu quang rời khỏi hòn đảo bao phủ trong mây mù.

.....

Bắc Minh đảo, là một bán đảo nằm ngay sát đất liền Đại Tấn, ba mặt biển vờn quanh, hoặc có thể nói là băng hoàn.

Phương bắc của Đại Tấn là một mảnh đại dương mênh mông, nhưng thời tiết nơi này rét lạnh, ngay cả một ít tu sĩ cấp thấp cũng không dám đi ra dưới tình huống không mang theo vật lạnh.

Khí trời rét lạnh như thế, ba mặt biển lân cận Bắc Minh đảo đều đã hóa thành sông băng vô biên.

Một núi băng mênh mông bát ngát, không ai biết nó có thể rộng lớn đến nhường nào.

Bắc Minh đảo tự mình rộng hơn trăm vạn dặm, tại phía bắc đảo xây dựng một tòa băng thành cự đại, trong băng thành này được xưng là bắc địa đệ nhất tông, Bắc Dạ Tiểu Cực cung.

Luận về thực lực tông môn, Tiểu Cực cung kỳ thật không thua kém gì một ít tông môn xếp hạng hậu trong chính ma thập đại tông môn ở Đại Tấn.

Nhưng bởi vì Bắc Minh đảo vị trí quá mức hẻo lánh, dẫn đến Đại Tấn rất nhiều tu sĩ cho rằng nơi này đã không thuộc về Đại Tấn, cho rằng nơi này là Man Hoang, cho nên đem Tiểu Cực cung xếp vào trong tông môn tu sĩ hải ngoại.

Cũng vì vậy, Tiểu Cực cung luôn bị loại khỏi bài xuất chính ma thập đại tông môn.

Nhưng tại mấy châu quận phía bắc Đại Tấn thừa thót, thanh danh Bắc dạ Tiểu Cực cung vang dội, còn muốn trên cả Thái Nhất môn và Thiên Ma tông, khôi thủ tại Đại Tấn.

Dưới sự dẫn dắt của Bạch Dao Di, Diệp Trường Sinh cùng nàng xuyên qua băng nguyên cực hàn mười vạn dặm, đi tới trước một tòa băng thành thật lớn, dựa vào núi mà xây dựng.

Thành này thoát nhìn tinh quang lóng lánh, dưới ánh mặt trời tản ra đủ mọi màu sắc quang mang, hơn nữa phụ cận còn có một ít cương bạch khí quay chung quanh thành này, làm cho băng thành phẳng phát như thiên sơn tiên cảnh, thật sự là không giống kiến trúc nhân giới.

“Đây là chỗ của Tiểu Cực cung chúng ta!” Bạch Dao Di chỉ bằng thành cùng cự sơn phía xa nói, trong mắt nàng mang theo một tia tự hào.

“Đi thôi, Diệp huynh, người chính là khách quý, nếu đã đến địa bàn Tiểu Cực Cung chúng ta, vậy thì để cho thiếp thân này hảo hảo chiêu đãi người một phen đi!” Nàng này thản nhiên cười, phong tình vạn chủng nói.

Diệp Trường Sinh thần sắc như thường gật đầu, nói: “Đã như vậy, làm phiền tiên tử rồi!”

Bay vào băng thành, Diệp Trường Sinh nhìn thấy tòa núi lớn khôi vĩ do băng thành dựa vào kia bay thẳng lên trời, toàn thân bị tầng băng dày đặc bao phủ, trên đó có rất nhiều kiến trúc cung điện.

Bạch Dao Di mang theo Diệp Trường Sinh vòng qua những kiến trúc cung điện kia, đi tới trước một bức tường băng cao chừng mấy trăm trượng.

“Kiến trúc cung điện trên núi này kỳ thật đều dành cho đệ tử cấp thấp ở, mà đệ tử nội môn cấp cao chân chính đều ở bên trong bí cảnh Hàn Ly này!”

“Đây mới là chỗ thật sự của Tiểu Cực cung chúng ta!”

Bạch Dao Di vừa nói, vừa xuất ra một khối lệnh bài dán trên vách tường băng, ngay sau đó vách tường chậm rãi mở ra, lộ ra một thông đạo rộng khoảng hai trượng.

Đi qua thông đạo, đi tới bên trong bí cảnh Hàn Minh, trước mắt hẳn xuất hiện một thế giới hoàn toàn khác với bên ngoài.

Cây cối xanh tươi, chim hót hoa nở, nơi này dĩ nhiên là một nơi bốn vách tường vờn quanh phong bế toàn bộ sơn cốc.

Khắp nơi đều trồng các loại kỳ hoa dị thảo, bộ dáng tươi sáng long lanh, bốn mùa như mùa xuân.

Diện tích toà sơn cốc này rộng vài dặm, bốn phía vách núi bao vây cực kỳ chặt chẽ, nửa dựa vách núi, xây dựng rất nhiều đình đài lầu các.

Mà ở giữa sơn cốc có ba tòa đại điện dùng bạch ngọc xây thành tọa lạc tại đó, cơ hồ chiếm một phần ba diện tích sơn cốc.

Ba tòa đại điện kia có kiểu dáng giống hệt với Hư Thiên Điện xuất hiện ở Loạn Tinh Hải, hầu như không có bất kỳ khác biệt nào.

Sau khi Diệp Trường Sinh nhìn thấy ba tòa đại điện này, neho mắt lại.

Tiểu Cực cung này là đạo thống Băng Phách Tiên Tử, nếu để cho bọn hắc biết Hư Thiên Đỉnh ở trên người mình, chỉ sợ sẽ không tiếc bất cứ giá nào vây giết mình.

Cho dù Bạch Dao Di bởi vì trải qua chuyện lúc trước mà nàng đã có giao tình tốt với mình, sợ rằng cũng sẽ đứng về phía đối lập.

Nhưng Diệp Trường Sinh đã dám nghênh ngang tiến vào Tiểu Cực cung, tự nhiên cũng sẽ không vì vậy mà cảm thấy lo lắng.

Chỉ cần hắc không xuất ra Kiềm Lam Băng Diễm thì Đại Tấn sẽ không ai biết Hư Thiên Đỉnh ở trên người hắc.

Trên thực tế, dù cho là Loạn Tinh Hải thì hầu như không ai biết được chuyện hắc đạt được Hư Thiên Đỉnh.

“Ba tòa đại điện kia gọi là Hư Linh điện, là tổ sư cùng mấy hảo hữu bản phái dùng thần thông lớn lao tu kiến thành!” Bạch Dao Di chỉ vào ba tòa đại điện nói.

“Hư Linh điện sao? Nhìn khí thế, tổ sư của quý phái cũng không phải người bình thường!” Diệp Trường Sinh dùng giọng điệu cảm khái nói.

“Đó là tất nhiên, tổ sư Băng Phách tiên tử của bốn phái chính là nhân vật truyền thuyết phi thăng đến giới điện cao hơn!” Bạch Dao Di dùng một loại giọng điệu vô cùng mong đợi nói.

Giấc mộng cuộc đời này của nàng chính là có thể giống như tổ sư Băng Phách tiên tử, tu luyện đến mức có thể phi thăng.

“Diệp huynh xin mời đi theo ta, nơi đó là chỗ ở của ta là Bạch Ngưng Các!” Bạch Dao Di chỉ về một tòa kiến trúc phía xa nói.

Hai người bay qua, đây là một tòa kiến trúc ba tầng, mỗi một tầng đều cao hơn mười trượng, toàn thân dùng gỗ xanh biếc dựng lên, hơn phân nửa khảm nạm ở trong vách núi.

Tiến vào trong lầu các, trước mắt xuất hiện một bộ bàn ghế đơn giản màu xanh, Bạch Dao Di nhìn trang trí nơi này, khẽ cười nói: “Nơi đây đơn sơ, mong Diệp huynh không lấy làm phiền!”

“Không sao, Diệp mỗ đối với chỗ ở không có nhiều yêu cầu như vậy!” Diệp Trường Sinh nhìn thoáng qua chung quanh, ngập ngừng nói.

“Kỳ thật trước hai ngàn năm trước Diệp huynh cần Băng Mộng Liên, mặc dù không thể nói là bình thường ở băng nguyên cực bắc này, nhưng cũng không khó tìm được!”

“Nhưng bây giờ rất ít có thể nhìn thấy loại linh dược này, ít nhất mấy trăm năm nay thiếp thân ở Tiểu Cực Cung, chưa từng nghe người ta nói qua về chuyện của Băng Mộng Liên!” Bạch Dao Di ngồi đối diện Diệp Trường Sinh, nhẹ giọng nói.

Diệp Trường Sinh cũng ngồi xuống, nhíu mày hỏi: “Vì sao?”

“Nguyên nhân trong đó, ngay cả tu sĩ Tiểu Cực Cung chúng ta cũng không rõ lắm, nghe nói cùng vị Băng Hải chi chủ kia có liên quan!” Bạch Dao Di nói.

“Băng Hải chi chủ?! Băng Phượng?” Diệp Trường Sinh nghe được lời này ánh mắt ngưng tụ.

“A, xem ra Diệp huynh xa xôi như vậy ở trong đất liền cũng đã nghe qua uy danh vị Băng Hải chi chủ này!”

“Đây là một con thập cấp yêu thú đã sống không biết bao lâu, nghe nói nó đã bước nửa chân vào Hóa Thần Kỳ, là một trong những yêu tộc có thực lực mạnh nhất Đại Tấn!”

“Sau khi loại bỏ vị cốc chủ Vạn Yêu Cốc kia, trong Yêu tộc có vị vi tôn, toàn bộ băng nguyên Cực Bắc, vô số yêu thú đều thuộc về nàng thống lĩnh!” Bạch Dao Di thần sắc ngưng trọng nói.

Diệp Trường Sinh cũng khẽ nhíu mày, hấn đối với sự hiểu biết của Băng Phượng thậm chí so với Bạch Dao Di càng nhiều hơn.

Vị Băng Hải chi chủ này không phải chỉ cần bước nửa chân vào Hóa Thần, mà là nói nàng muốn tiến vào hóa thần lúc nào thì có thể tiến vào.

Sở dĩ nàng áp chế cảnh giới không đột phá cũng là bởi vì sợ sau khi tiến vào Hóa Thần, sẽ không còn tùy ý ra tay nữa.

“Về tin tức Băng Mộng Liên, ta sẽ phát động đệ tử Tiểu Cực cung kiệt lực đi thăm dò, nhưng thiếp thân đoán chừng cuối cùng manh mối này vẫn là rơi xuống Băng Uyên đảo của chủ nhân Băng Hải!” Bạch Dao Di nói.

Diệp Trường Sinh trầm ngâm một chút, nói: “Vậy xin đa tạ tiên tử, tại hạ đối với tuổi thọ Băng Mộng Liên không có yêu cầu gì, cho dù là cây non, hạt giống cũng được, chỉ cần là Băng Mộng Liên là được!”

“Tốt, đoạn thời gian kế tiếp, Diệp huynh trước hết ở chỗ này đi, thiếp thân sẽ đi giúp ngươi an bài nhiệm vụ!” Bạch Dao Di thản nhiên cười nói.

Sau khi Bạch Dao Di rời đi, trên mặt Diệp Trường Sinh lộ ra vẻ trầm tư.

Từ trong bản chép tay của tu sĩ Nguyên Anh ở Đại Tấn hắn tìm được, biết được vị trí trong thời đại đó, mặc dù Băng Mộng Liên cũng là dược liệu vô cùng trân quý, nhưng muốn tìm được một gốc thì độ khó cũng không lớn.

Mà muốn điều phối loại linh dịch này, Băng Mộng Liên đã ngoài ba ngàn năm có thể thỏa mãn yêu cầu.

Trong niên đại của tu sĩ Nguyên Anh, đừng nói Băng Mộng Liên ba ngàn năm, ngay cả Băng Mộng Liên vạn năm cũng có thể tìm được ở băng nguyên này.

Nhưng mà, tới thời đại của Diệp Trường Sinh, tình huống dĩ nhiên đã hoàn toàn khác.

Nếu đúng như lời Bạch Dao Di nói, phỏng chừng là linh dược như Băng Mộng Liên có vấn đề gì dẫn đến việc bị Băng Phượng lấy đi.

Băng Phượng ở Băng Uyên đảo không phải là nơi dễ xông vào nhất. Đây là một con yêu thú cấp mười có huyết mạch Chân Linh, so với bất cứ đại tu sĩ Nguyên Anh hậu kỳ nào mà Diệp Trường Sinh từng gặp qua còn đáng sợ hơn.

Diệp Trường Sinh không chút nghi ngờ, có Băng Phượng tọa trấn ở Băng Uyên đảo, mức độ nguy hiểm không thua gì Thiên

Tinh song thánh trấn giữ Thiên Tinh thành.

Bọn họ chỉ cần đợi ở đó, cũng đã là tồn tại vô địch nhân giới.

Cho dù là tu sĩ Hóa Thần cũng không muốn đi trêu chọc bọn họ, bởi vì muốn giết chết bọn họ, sợ rằng tu sĩ Hóa Thần cũng phải mất đi nửa cái mạng.

“Tù tình huống nguyên bản mà xem, trong băng hải này có hơn hai mươi con yêu thú hóa hình, cộng thêm một con thập cấp Băng Phượng, có thể nói là đầm rồng hang hổ.”

“Nhưng trong tay ta có Liễm Tức Phù cao giai và Hóa Thân phù, cũng không phải không thể xông vào...” Diệp Trường Sinh nhìn ra ngoài cửa sổ, trong lòng dần dần nổi lên suy nghĩ.

Diệp Trường Sinh ở trong Tiểu Cực cung chờ hai tháng, rốt cục ngày hôm nay, Bạch Dao Di mang đến một chút tin tức.

Cùng lúc với Bạch Dao Di đến đây, còn có một vị nữ tử khuôn mặt thoát nhìn rất giống nàng, đồng dạng là Nguyên Anh trung kỳ tu vi, hơn nữa xem bộ dạng này thì đã sắp đến Nguyên Anh trung kỳ đỉnh phong rồi.

Nữ tử này tú lệ dị thường, nhưng gương mặt trắng óng ánh, ẩn ẩn hiện ra vẻ trong suốt, làm cho người ta cảm thấy có vài phần quỷ dị.

Khác với khí chất dịu dàng động lòng người của Bạch Dao Di chính là vị nữ tử có diện mạo cực kỳ tương tự này lại là một mỹ nhân núi băng.

Làm cho người ta một loại cảm giác băng hàn thấu xương.

“Vị này là Nhị tỷ của ta, nơi này có tin tức liên quan tới Băng Mộng Liên!” Bạch Dao Di nhẹ giọng nói.

“Thiếp thân Bạch Mộng Hình, bái kiến Diệp đạo hữu!”

Bạch Mộng Hình dùng một loại ngữ khí lạnh như băng nói, đồng thời ánh mắt đánh giá Diệp Trường Sinh vài cái.

“Hân hạnh! Đạo hữu biết tung tích của Băng Mộng Liên?”
Diệp Trường Sinh hỏi.

Bạch Mộng Hình dùng một loại ngữ khí không chút tình cảm lạnh lùng nói: “Nếu như Diệp đạo hữu muốn tìm Băng Mộng Liên tại bất kỳ địa phương nào ngoại trừ Băng Uyên đảo, cũng chỉ là uổng phí công phu!”

Vừa nghe lời này, lông mày Diệp Trường Sinh không khỏi nhíu lại, quả nhiên vẫn gặp tình huống xấu nhất sao?

“Hai ngàn năm trước, không biết vì nguyên nhân gì mà vị Băng Hải Chi Chủ kia đã phát động vô số Yêu thú trong băng hải, thu thập tất cả hơn mười loại Linh dược trong băng nguyên và cả Băng Mộng Liên!”

” Từ đó về sau, hơn mười loại linh dược này đã hoàn toàn tuyệt chủng ở bên ngoài, còn Băng Phượng kia sau khi có được những linh dược này, cũng ở Băng Uyên đảo yên lặng, cũng chưa từng xuất hiện qua!” Bạch Mộng Hình lạnh lùng nói.

Bạch Dao Di ở một bên bổ sung một câu: “Không có ai biết Băng phượng này đem tất cả linh dược hái đi là vì cái gì, nhưng bây giờ Diệp huynh nếu muốn lấy được Băng Mộng Liên, không nghi ngờ gì cũng chỉ có thể đi Băng Uyên đảo xem một chút!”

“Đảo Băng Uyên... Được rồi, đa tạ hai vị tiên tử báo tin tức này cho Diệp mỗ!” Diệp Trường Sinh thở dài một hơi nói.

“Diệp huynh, sẽ không phải thật sự xông vào Băng Uyên đảo chứ?” Bạch Dao Di sau khi liếc mắt nhìn sắc mặt của Diệp Trường Sinh hỏi.

“Có lẽ vậy, chuyện này Diệp mỗ muốn bàn bạc kỹ hơn!” Diệp Trường Sinh thở dài, khuôn mặt bình tĩnh nói.

“Nếu như Diệp đạo hữu có ý định này, ta khuyên đạo hữu nên nhanh chóng buông tha cho, miễn cho việc liều mạng vô ích!” Thanh âm Bạch Mộng Hình lạnh như băng nói một câu, sau đó quay người rời đi.

“Vị tỷ tỷ này của ta bởi vì tu luyện công pháp tương đối cực đoan vấn đề, nói chuyện chính là như vậy, mong rằng Diệp huynh chớ trách, vừa rồi nàng chỉ vì nghe nói Diệp huynh đã giúp thiếp thân đại ân, cho nên mới tới đây nhìn thoáng qua Diệp huynh!” Trên mặt Bạch Dao Di mang theo một chút áy náy nói.

“Không sao, Diệp mỗ không phải loại người lòng dạ hẹp hòi!” Diệp Trường Sinh cười cười nói.

“Vậy sau này Diệp huynh có tính toán gì không, kỳ thật công hiệu của Băng Mộng Liên kia cũng không nhiều, chủ yếu ở phương diện mang theo ảo giác!”

“Mấy ngàn năm trước, Băng Mộng Liên từng là chủ dược để luyện chế một loại đan dược chống cự tâm ma, nhưng sau khi thứ này biến mất, Tiểu Cực cung chúng ta cũng nghiên cứu ra vài loại vật thay thế!”

“Nếu Diệp huynh cần, về phần nghiên cứu tài liệu thiếp thân có thể phục chế lại cho Diệp huynh một phần!” Bạch Dao Di nói.

“Ồ? Tiên tử nói như vậy, Diệp mỗ ngược lại là có chút hứng thú!” Diệp Trường Sinh nghe vậy nói ra.

Bạch Dao Di nhẹ nhàng che miệng cười: “Ta biết Diệp huynh sẽ muốn xem, cho nên đã phục chế rồi!”

Nói xong, nàng đưa ra một cái ngọc giản.

Diệp Trường Sinh nhận lấy rồi mở ra xem, bên trong là phân tích về phương diện dược tính của Băng Mộng Liên cùng với có thể dùng mấy loại linh dược để thay thế.

“Nghiên cứu tất cả đều là những thứ có liên quan tới việc chống lại tâm ma, ngược lại đối với tu sĩ Giả Anh có tác dụng rất lớn!” Diệp Trường Sinh nhìn ngọc giản, trầm nghĩ.

Ngọc giản kia ghi chép một loại đan dược tên là Băng Liên Đan, loại đan dược này lấy Băng Mộng Liên làm chủ dược, có năng lực chống đỡ tâm ma huyền cảnh.

Nếu như lúc tu sĩ Giả Anh đột phá Nguyên Anh có thể có được một viên đan dược như vậy, tỷ lệ có thể vượt qua Tâm Ma huyền cảnh gia tăng rất nhiều.

Mấy ngàn năm trước, Tiểu Cực cung dùng loại Băng Liên đan này để bồi dưỡng Nguyên Anh tu sĩ, nhưng sau đó Băng Mộng Liên biến mất, Tiểu Cực cung không thể không cân nhắc phương án thay thế.

Cuối cùng, bọn họ cũng tìm ra vài loại linh dược khác để thay thế Băng Mộng Liên.

Diệp Trường Sinh nhìn thấy, trong ngọc giản này bao gồm cả Băng Liên đan, các loại đan phương có thể chống cự tâm ma đều được ghi lại ở bên trên.

Hắn tâm niệm vừa chuyển, liền hiểu được đây là một loại bồi thường cho bản thân Bạch Dao Di.

Hắn ở Nam Hải các dùng linh thạch cao giai trợ giúp nàng này lấy được tin tức tình báo của bát cấp lam giao, mà nàng này ở trên sự tình tìm kiếm Băng Mộng Liên, lại không cấp cho hắn

bao nhiêu trợ giúp, vì vậy đem mấy tấm đan phương này tặng cho hấn.

Thu hồi ngọc giản, Diệp Trường Sinh chấp tay cười nói: “Đa tạ Bạch tiên tử đã giúp đỡ trong khoảng thời gian này. Về chuyện của Băng Mộng Liên, Diệp mỗ còn phải suy nghĩ kỹ một phen, sẽ không tiếp tục quấy rầy tiên tử nữa!”

Bạch Dao Di trên mặt lộ ra tươi cười, nói: “Diệp huynh về sau nếu rảnh rồi không ngại tới Tiểu Cực cung ngồi một chút, thiếp thân hoan nghênh đã lâu!”

“Diệp mỗ sẽ nhớ rõ!” Diệp Trường Sinh lại chấp tay lần nữa, sau đó hóa thành một luồng sáng xanh bay ra ngoài.

Sau khi hấn rời đi, sau một lúc lâu, nữ tử tên là Bạch Mộng Hình kia lại xuất hiện lần nữa trong tòa lầu các này.

Nhìn phương hướng Diệp Trường Sinh rời đi, Bạch Mộng Hình lạnh lùng hỏi: “Người đã hỏi qua lai lịch vị Diệp đạo hữu này chưa?”

Bạch Dao Di nghe vậy nhíu mày, lắc đầu, nói: “Nghe ngóng cái này có gì cần thiết sao?”

“Như người đã nói, một mình hấn bắt giữ một con lam giao cấp tám, thực lực như thế tuyệt đối không phải tán tu bình thường có thể so sánh!”

“Chỉ sợ hấn là nhân vật được các đại thế lực bí mật bồi dưỡng ra sao?” Bạch Mộng Hình mặt không thay đổi nói.

“Nhị tỷ đây là ý gì?” Bạch Dao Di nhíu mày, hỏi.

“Hấn họ Diệp, nói không chừng là cao thủ được Hoàng tộc Đại Tấn âm thầm bồi dưỡng!”

“Chuyện này không có khả năng, mọi cử động của hoàng tộc Đại Tấn đều do chính ma giám thị, làm sao có khả năng vô thanh vô tức bồi dưỡng ra loại nhân vật này?” Bạch Dao Di lắc đầu, phủ định nói.

“Hừ, người quá coi thường tên hoàng tộc kia rồi. Gia tộc có lịch sử lâu đời như thế, âm thầm có thủ đoạn gì có thể giấu diếm được chánh ma không có gì lạ!”

“Hắn có thân phận gì, liên quan gì tới ta chứ? Ta cùng người kết giao, chưa bao giờ nhìn xuất thân!” Bạch Dao Di vẻ mặt ôn hòa nói.

Nghe nói như thế, ánh mắt Bạch Mộng Hình lộ ra vẻ bất mãn, trên mặt vẫn không biểu tình, lạnh như băng nói:

“Ngươi là trưởng lão Tiểu Cực cung, tốt nhất đừng để Tiểu Cực cung gây phiền phức vô vị!”

“Chính ma thập đại tông môn, tuy chúng ta không sợ nhưng cũng không cần phải tùy tiện trêu chọc bọn họ!”

“Chuyện đó ta biết, sau này sẽ chú ý!” Bạch Dao Di bất đắc dĩ thở dài nói.

.....

Sau khi rời khỏi băng thành, Diệp Trường Sinh bay thẳng về hướng bắc, rời khỏi Bắc Minh bán đảo, đi sâu vào trong băng hải.

Băng vào thần thức cực mạnh của hắn cùng với năng lực thu liễm khí kia, đại đa số cao giai yêu thú ven đường đều bị hắn tránh đi, dần dần Diệp Trường Sinh đi tới chỗ sâu trong băng hải.

Phi hành được ước chừng có thể một tháng, Diệp Trường Sinh chỉ cảm thấy nhiệt độ xung quanh càng ngày càng thấp, càng ngày càng lạnh.

Đến phía sau, hàn băng trên mặt đất đã không còn là màu trắng, mà biến thành một loại màu lam quý dị.

Càng đi sâu vào trong băng hải, loại băng này càng ngày càng nhiều.

“Tất cả mặt đất đều bị huyền băng bao trùm, khí hậu trong băng hải thật sự là ác liệt, chỉ sợ Luyện Khí tu sĩ đến nơi này cũng bị đóng băng chết luôn!” Diệp Trường Sinh nhìn mặt đất màu lam nhạt thâm nghĩ.

Hắn tiếp tục bay về phía trước mấy trăm vạn dặm, đột nhiên tầng băng trên mặt đất dần dần trở nên mỏng đi.

Đến phía sau, toàn bộ tầng băng đã biến mất, trước mặt nó lúc này đã xuất hiện một hải dương màu lam nhạt, bao la bát ngát.

Diệp Trường Sinh rơi xuống trên mặt biển, đưa tay hướng về nước biển màu lam nhạt kia, chỉ một thoáng đã cảm nhận được một loại rét lạnh sâu tận xương tủy.

Hắn suy nghĩ một chút, lấy ra một kiện pháp khí Hỏa thuộc tính, đem nó kích phát sau đó ném vào trong nước biển.

Trong khoảnh khắc, pháp khí phun lửa trực tiếp bị đông cứng, biến thành khối băng.

“Trong nước biển kiểu này, chỉ sợ là Yêu thú cấp thấp thuộc tính Băng cũng không thể nào sinh tồn được!”

“Xem ra ta đã tiếp cận khu vực hạch tâm của băng hải rồi!”
Diệp Trường Sinh nhìn tình cảnh xung quanh, trầm nghĩ.

Diệp Trường Sinh nhìn hoàn cảnh xung quanh, đột nhiên quay người trở về.

Hắn rời xa băng hải màu lam, tìm một tòa băng sơn linh khí nồng đậm, đánh chết yêu thú chiếm cứ phía trên.

Sau đó, trên núi băng này mở ra một tòa động phủ, dùng mây bộ đại trận bảo vệ trận pháp, sau đó chui vào trong đó, bắt đầu tiềm tu.

Diệp Trường Sinh cũng không lập tức lên đảo Băng Uyên, mà định chuẩn bị xong xuôi sẽ đi.

Hắn lấy ra viên Kiềm Lam châu do Kiềm Lam Băng Diễm biến thành.

“Vốn định đột phá Nguyên Anh trung kỳ rồi mới tu luyện, nhưng hiện tại xem ra phải sớm hơn một bước rồi!” Diệp Trường Sinh trầm nghĩ.

Hắn lấy thanh Ngọc Như Ý hai màu đỏ vàng ra, một con cự lang màu bạc bay ra.

“Chủ nhân, ngươi có gì phân phó? Ồ, đây là nơi nào, lạnh quá?” Ngân Nguyệt sau khi bay ra ngoài, nhìn chung quanh một vòng, kinh ngạc nói ra.

“Chúng ta hiện tại đã ở khu vực Cực Bắc Đại Tán, ta muốn mượn lực lượng cực hàn nơi đây luyện hóa Kiềm Lam Băng Diễm, ngươi giúp ta trông coi động phủ, đừng để cho yêu thú

hoặc những người khác xâm nhập vào!” Diệp Trường Sinh nói.

Hắn vút hai cái túi linh thú qua, nói: “Hai mươi vạn Phệ Kim Trùng trong này tạm thời do ngươi điều khiển!”

“Chủ nhân người rốt cục cũng luyện hóa được Kiềm Lam Băng Diễm rồi, luyện hóa vật ấy là có thể mở được Hư Thiên Đỉnh!” Âm thanh thanh thúy của Ngân Nguyệt vang lên, mang theo một tia vui sướng.

Lúc này, nàng mang theo hai túi linh thú – phệ kim trùng, đi ra ngoài bảo vệ động phủ.

Diệp Trường Sinh yên lặng ngồi xếp bằng trên một khối huyền băng vạn năm, trước đó do nơi này có lượng lớn huyền băng vạn năm nên mới lựa chọn chiếm cứ nơi này.

Hắn đem viên lam sắc tiểu châu đặt trước người để cho nó trôi nổi trên không, rồi há miệng phun ra một đạo tử sắc hỏa diễm tinh thuần, đem khoả tiểu châu kia bọc lại.

Một lát sau, một ngọn lửa màu lam nhỏ bé bỗng nhiên từ trên hạt châu tróc ra từng mảng, bị ngọn lửa màu tím bao trùm.

Diệp Trường Sinh vội vàng há mồm hút vào, đem ngọn lửa màu tím cùng với những sợi tơ lửa màu lam bị bao trùm lại hút hết vào trong đan điền.

Sau đó trong tay xuất hiện một viên Băng Phách Đan lấy được từ trong Hư Thiên Điện, sau khi dùng xong thì bắt đầu luyện hóa Kiềm Lam Băng Diễm.

“Nếu như không có Băng Phách Đan tương trợ, muốn luyện hóa toàn bộ Kiềm Lam Châu này, ít nhất phải hao phí trăm năm thời gian!”

“Hiện giờ, sau khi có đan dược cuồn cuộn không ngừng cung ứng, có thể luyện hóa tất cả những thứ này trong thời gian không quá mười năm!” Diệp Trường Sinh thầm nghĩ trong lòng.

Hắn cứ vậy ngồi trong động phủ, bắt đầu bế quan.

Không ngừng từ trên Kiềm Lam Châu tróc ra từng sợi Kiềm Lam Băng Diễm, sau đó hút vào trong bụng mượn dùng Băng Phách Đan để luyện hóa.

Cứ như vậy một ngày trôi qua, hẩn một mực bình yên bất động luyện hóa Kiền Lam Châu.

Một ngày mười năm sau, viên Càn Lam Châu đang trôi nổi trước mặt hẩn hóa thành một ngọn lửa lam sắc cuối cùng, bị hẩn dùng Tinh Linh Tử Viêm bao vây lấy, nuốt vào trong bụng.

Mấy ngày sau, hẩn mở mắt, trong mắt loé lên một đạo hào quang màu xanh đậm rồi biến mất.

Khóe miệng Diệp Trường Sinh lộ ra một vòng vui vẻ, hẩn mở hai tay ra, trên tay trái có một ngọn lửa màu tím tinh khiết bay ra, mà trên tay phải lại bay ra một ngọn lửa màu lam lạnh lẽo.

Kiền Lam Băng Diễm, hoàn toàn luyện hóa rồi!

Diệp Trường Sinh vỗ túi trữ vật, một cái bảo đỉnh to bằng nắm tay xuất hiện trước mắt.

Hẩn bắn ra một tia Kiềm Lam Băng Diễm chạm vào tiểu đỉnh này, sau một khắc, chỉ nghe thấy một tiếng vang, nắp đỉnh bỗng nhiên bị nhấc lên.

“Chúc mừng chủ nhân, mở Hư Thiên Đỉnh ra!” Cự lang do Ngân Nguyệt hóa thành bay tới, nhẹ giọng vừa cười vừa nói.

“Đáng tiếc ta còn chưa tới Nguyên Anh trung kỳ, nếu không đã trực tiếp luyện hóa Thông Bảo quyết tầng thứ nhất của bảo đỉnh rồi!” Diệp Trường Sinh cười nói.

“Thiếp thân tin tưởng chủ nhân rất nhanh có thể đột phá!” Ngân Nguyệt dịu dàng cười nói.

Diệp Trường Sinh cười cười, ánh mắt hướng vào trong đỉnh nhìn lại, tòa đỉnh này trước kia bên trong chứa không ít cổ bảo linh dược, nhưng hiện tại bây giờ chỉ còn lại có hai hạt Bồ Thiên Đan và một kiện đồng tiền cổ bảo.

Nhìn đồng tiền Cổ Bảo kia, Diệp Trường Sinh đem nó thu vào trong túi trữ vật, sau đó nắm lấy hai viên Bồ Thiên Đan nguyên vẹn, lầm bầm nói:

“Tu sĩ Nguyên Anh ở Loạn Tinh Hải trăm ngàn năm qua vì tranh đoạt vật ấy mà đánh nhau vỡ đầu. Ai có thể ngờ được, Bồ Thiên Đan này đối với bọn họ căn bản là vô dụng?”

“Bổ Thiên Đan mặc dù vô dụng đối với tu sĩ Nguyên Anh, nhưng nếu ban cho tu sĩ Kết Đan Kỳ thì có thể gia tăng xác suất thành công của nó không ít!” Ngân Nguyệt cười duyên một tiếng nói.

Diệp Trường Sinh nhìn hai viên Bổ Thiên đan, sau đó thu cả hai vào túi trữ vật.

Hắn đứng dậy, nói: “Bây giờ đến lúc nên đi Băng Uyên đảo rồi!”

Diệp Trường Sinh lần nữa đi tới nơi tiếp giáp giữa sông băng cùng hải dương, hắn dừng lại một lát rồi lập tức bay vào bên trong, mượn nhờ thần thức cường đại, lần lượt tránh khỏi chỗ xuất hiện của những yêu thú cấp cao.

Trên đường, Diệp Trường Sinh phát hiện vài hòn đảo, trên những hòn đảo này đều không có ngoại lệ, tất cả đều là núi băng.

Trên hòn đảo, Diệp Trường Sinh cảm ứng được một chút khí tức vô cùng cường đại.

“Xem ra những yêu thú hóa hình này đang ở trên từng hòn đảo như vậy!” Diệp Trường Sinh thầm nghĩ trong lòng.

Tránh khỏi những hòn đảo có yêu thú hóa hình này, một mực bay về phía trước hơn mười vạn dặm, trước mặt hắn bỗng nhiên xuất hiện một hòn đảo cực lớn.

Toàn bộ hòn đảo phẳng phất như được tạo thành từ những khối băng màu xanh đậm, phía trên là một vùng trời băng tuyết.

Vô số cự đại, phẳng phất thủy tinh màu lam đậm lừng trọi trải rộng cả tòa đảo nhỏ, dưới ánh mặt trời chiếu xuống, chúng phát ra đủ mọi màu sắc quang mang, rực rỡ không gì sánh được.

Toàn bộ hòn đảo dưới tác phẩm của những cây trụ băng lừng này, lộ ra vẻ như một hòn đảo mộng ảo.

Tại trung tâm hòn đảo, một ngọn núi nguy nga cao tới vạn trượng sừng sững, toàn thân ngọn núi giống như được xây từ băng tuyết, màu lam, màu trắng, màu đen, các loại màu sắc hòa lẫn vào nhau, xen kẽ trên cả ngọn núi.

Tại đỉnh núi, có một tòa cự tháp, lại như là lầu các kiến trúc sừng sững.

Diệp Trường Sinh dừng lại bên ngoài hòn đảo núi băng to lớn, nhìn thấy ngọn núi cao lớn nguy nga, cùng với bảo tháp tựa như minh châu ở trên đó, ánh mắt không khỏi híu lại.

Ở trên ngọn núi kia, hẳn cảm nhận được một cỗ yêu khí cường đại tới cực điểm, không cần phải nói, đây chính là con thập cấp Băng Phượng kia.

Xem ra nơi đây chính là đảo Băng Uyên rồi!

Diệp Trường Sinh đứng ở ngoài Băng Uyên đảo nhìn hồi lâu, sau đó thân thể chậm rãi chìm xuống, rơi vào trong nước biển băng hàn thấu xương kia.

Một lúc lâu sau, thân ảnh lóe ra thanh quang lại từ trong băng hải bay ra.

Ánh mắt Diệp Trường Sinh lóe lên, nhìn hòn đảo băng sơn to lớn kia, trực tiếp bay lên.

Trên hòn đảo băng sơn này vô cùng yên tĩnh, phóng tầm mắt nhìn lại, không nhìn thấy bất kỳ sinh linh nào.

Tựa hồ ngoại trừ đạo tuyệt cường yêu khí trên ngọn núi lớn kia, không cảm giác được bất luận khí tức gì khác.

Dựa vào thần thức cường đại, hắn cẩn thận từng li từng tí tránh né các loại cấm chế, Diệp Trường Sinh một đường đi vào bên trong.

Đi thẳng tới chân núi cao vạn trượng, hắn ngẩng đầu liếc nhìn ngọn núi to lớn này, sau đó trực tiếp bay lên trên.

Trên ngọn núi này cũng có rất nhiều cấm chế lớn, Diệp Trường Sinh nhìn những khu vực bị cấm chế bao bọc này, trên cơ bản đều là trồng các loại linh dược các loại.

Trong đó thậm chí có linh dược năm vạn tuổi khác, tản ra từng trận hàn khí, làm cho người ta nhìn thấy tim đập thình thịch.

“Không có Băng Mộng Liên, chẳng lẽ phải thăm dò toàn bộ hòn đảo này một lần hay sao?” Diệp Trường Sinh trong lòng không khỏi thầm nghĩ.

Hắn nhanh chóng xông lên trên, đồng thời mượn thần thức vô cùng to lớn của hắn nhìn thấy phần lớn tình huống trên ngọn núi này.

Bay thẳng tới đỉnh núi, hắn cũng không phát hiện sự tồn tại của Băng Mộng Liên, điều này khiến trong lòng Diệp Trường Sinh trầm xuống.

Vạn nhất Băng Mộng Liên này đã hoàn toàn tuyệt diệt, thì lần này hắn cố gắng cũng uổng phí.

Nhìn kiến trúc lầu các cao tới trăm trượng trước mắt, ánh mắt Diệp Trường Sinh lóe lên, bỗng nhiên từ đất bằng bay lên trời, hướng về phía này như là cự tháp, hoặc như là đỉnh lầu các bay đi.

Khoảng cách mấy trăm trượng chợt lóe rồi biến mất, thân thể Diệp Trường Sinh cùng đỉnh lầu các bình thường, thần thức đảo qua, sau đó liền thấy trước cửa sổ một gian phòng trên đỉnh lầu các, mấy khối huyền băng vạn năm tạo thành một cái bồn hoa cầu tạo.

Ở trong đó, một gốc hoa sen màu xanh đậm nở rộ ra, từng tia từng tia sương trắng băng hàn từ trên cánh hoa lan ra, phiêu tán trên không trung.

“Băng Mộng Liên!” Diệp Trường Sinh trong lòng vui mừng, nhưng trên mặt vẫn như cũ bình tĩnh, ánh mắt đảo qua Băng Mộng Liên, tiếp tục nhìn về nơi khác.

Nhìn một lát, hấn hướng cửa sổ trên lầu các bay đi, bộ dạng như muốn xâm nhập vào trong lầu các.

Lúc này, trong lầu các rốt cục có động tĩnh, một nữ tử mặc cung trang màu bạc, dung mạo như Thiên Tiên bỗng nhiên xuất hiện ở phía trước.

Đôi mắt lạnh lẽo thấu xương nhìn về phía Diệp Trường Sinh.

“Ta nhìn ngươi nửa ngày, ngươi chạy đến Băng Uyên đảo của ta, chính là vì xâm nhập trong lầu các này sao?” Ngân sam nữ tử sắc mặt bình thản hỏi.

Chợt nhìn thấy nàng này xuất hiện, Diệp Trường Sinh phảng phất phi thường kinh ngạc, trên mặt lộ ra biểu tình kinh hãi.

Thân hình lui ra ngoài mấy trăm trượng, nhưng trước người bỗng nhiên ngân quang chợt lóe, ngân sam nữ tử như ảnh tùy hình.

“Thực sự là kỳ quái, trước kia trên Băng Uyên đảo của ta cũng không phải không có Nguyên Anh nhân loại xông vào, nhưng bọn hấn tới nơi này, không phải là vì hái đi đủ loại linh dược trên đảo này!”

“Chỉ có ngươi, trực tiếp chạy tới lầu các của ta, chẳng lẽ trong đó có thứ gì ngươi để ý?” Giọng nói của ngân bào nữ tử rất bình thản như nước, dường như không hề tức giận chuyện Diệp Trường Sinh xông vào đây.

Cũng đúng, lấy tu vi của nàng, tu sĩ Nguyên Anh Sơ Kỳ trở tay có thể diệt, nàng tự nhiên sẽ không quá để ý đến đôi phương.

“Từ lúc ngươi leo lên đảo Băng Uyên, ta đã chú ý tới ngươi. Chỉ là điều khiến ta không nghĩ tới chính là một tu sĩ Nguyên Anh sơ kỳ như ngươi lại có thể tránh được những cấm chế kia. Xem ra trên người ngươi có bí mật không nhỏ!”

“Là thần thức của ngươi quá mức cường đại? Hay là ngươi tu luyện bí pháp có thể phân biệt cấm chế? Thôi, bất kể là nguyên nhân gì, sau này ta sẽ biết tất cả!”

“Người chạy đến lầu các của ta, tất nhiên là có mục đích gì, nếu người ngoan ngoãn nói ra mục đích này, ta có thể cho người thống khoái!” Ngân sam nữ tử nhẹ giọng nói.

Sắc mặt Diệp Trường Sinh cuồn cuộn, trên người hắt thanh quang lóe lên, bỗng nhiên hướng xa xa thuấn di hơn trăm trượng.

Thấy một màn này, ngân sam nữ tử trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc, lầm bầm nói: “Thuấn di? Là năng lực mang theo kiện pháp bảo trên người người sao?”

Cô khẽ cười một tiếng, sau một khắc, trên người lóe lên ánh bạc, cũng thuấn di lại, xuất hiện trước mặt Diệp Trường Sinh.

“Người vô luận chạy như thế nào cũng không chạy thoát được ta, Băng Phượng nhất tộc chúng ta trời sinh có được thần thông không gian, ở trước mặt ta tốc độ của người căn bản là không đủ dùng!” Nàng vẫn mang ngữ khí thản nhiên bình thản.

Tựa như mèo vờn chuột, nàng căn bản không để ý tới cử động của nhân loại trước mắt này.

Dưới con mắt của nàng, mặc kệ đối phương giãy giụa như thế nào, cuối cùng đều phải chết dưới tay nàng.

Đã như vậy, không bằng trêu chọc nhiều lần nữa, Băng Uyên đảo này mấy ngàn vạn năm, rất ít sinh linh có thể tiến vào, cũng quá nhàm chán.

Mà Diệp Trường Sinh phảng phất như không nghe thấy nàng nói những lời này, vẻ sợ hãi trên mặt càng lúc càng nồng đậm.

Hắn đột nhiên há mồm phun ra một luồng lửa lam sắc từ trong miệng, hướng Băng Phượng phóng tới.

“Kiền Lam Băng Diễm?!”

Băng Phượng nhìn thấy hỏa diễm màu xanh da trời này, trong nháy mắt sắc mặt đột nhiên thay đổi.

Bình thản thông dong từ trước đến giờ biến thành vẻ mặt lạnh lùng, một cỗ sát ý kinh khủng từ trên người hắt phát ra.

Nhìn thấy Kiền Lam Băng Diễm đủ khả năng giết chết tu sĩ Nguyên Anh bình thường, nàng không có ý định né tránh, chỉ

là ánh mắt lạnh lùng nhìn nam tử Nhân tộc phát ra Kiếm Lam Băng Diễm trước mặt.

Nàng vung tay lên, một đạo hàn khí mờ ảo tuôn ra, đánh tan kiếm lam băng diễm kia, lạnh lùng nói:

“Hóa ra ngươi là truyền nhân của Băng Phách, tốt, tốt lắm, xem ra hôm nay ta bắt được ngươi không thể không!”

Nói xong, nàng cũng không có tâm tư đi chơi trò mèo vờn chuột này, chỉ muốn lập tức bắt giữ người trước mắt này, sau đó sưu hồn ép hỏi đối phương mục đích tới nơi này.

Trước kia nàng ở Băng Uyên đảo mấy ngàn mấy vạn năm, cũng không phải không có tu sĩ Nguyên Anh kỳ bên ngoài tránh đi yêu thú hóa hình kia, xâm nhập vào nơi đây.

Nhưng những người đó, trên cơ bản đều là ham muốn một ít Linh dược trân quý, muốn đột phá bình cảnh, mà mạo hiểm lựa chọn tiềm nhập vào nơi đây.

Đối với mục đích của những người này, Băng Phượng rất rõ ràng, cho nên mỗi lần như vậy nàng đều sau khi đùa bỡn một lát, liền giết chết.

Nhưng người trước mắt này lại khác, đã xuất ra Kiếm Lam Băng Diễm, vậy không thể nghi ngờ chính là người Bắc Dạ Tiểu Cực cung.

Tiểu Cực cung là truyền thừa của Bắc Dạ đối thủ Băng Phách tiên tử, người ở đây chạy đến đảo Băng Uyên, chắc chắn có âm mưu gì.

Thần thức Băng Phượng khuếch tán ra, thần thức khổng lồ của nàng đã tìm kiếm xung quanh hòn đảo này.

Chẳng phát hiện được gì cả!

Chỉ có người trước mắt này!

Một mình chạy tới?

Băng Phượng trong lòng sinh ra nghi vấn, nhưng nàng cũng lười suy nghĩ nhiều như vậy, trực tiếp phát tay đánh ra một đạo Bạch Mông Hàn Diễm.

Đây là bản thân nàng mang theo Băng phượng yêu hỏa, uy lực không thua gì Kiếm Lam Băng Diễm, hơn nữa trải qua mấy

ngàn năm nàng tinh luyện, Băng phượng yêu hỏa này uy lực mạnh hơn rất nhiều so với Kiền Lam Băng Diễm người trước mắt này sử dụng.

“Vèo!”

Trông thấy băng phượng tập kích, người nọ linh mãnh di thường hóa thành một đạo thanh quang, thuần di ra ngoài.

“Hừ, ta muốn xem pháp lực của ngươi có bao nhiêu lần thuần di?” Băng Phượng lạnh lùng hỏi.

Đối với người này nàng ta không thêm để ý chút nào.

Trên đời này, không ai có thể nhanh hơn tốc độ của nàng, bởi vì nàng có thần thông không gian.

Ánh sáng màu xanh chớp liên tục, bay ra ngoài đảo.

Băng Phượng cũng không thêm để ý, lập tức đuổi theo.

Nàng biết người này bỗng nhiên xuất hiện, bây giờ lại dựa vào tốc độ, muốn dẫn nàng ra ngoài, hơn phân nửa là có âm mưu gì.

Nhưng vậy thì sao?

Băng Phượng đối với thực lực của mình tuyệt đối có tự tin, nàng tin rằng cho dù bên ngoài những tu sĩ Nhân tộc kia có âm mưu gì muốn đối phó hấn, nàng cũng có thể dựa vào thực lực tuyệt đối của mình giải quyết.

Đám người Tiểu Cực cung có mấy cân mấy lượng, bà vẫn rất rõ ràng, cho dù bọn họ dốc toàn bộ lực lượng, Băng Phượng cũng không sợ.

Thậm chí cho dù bọn hấn mời tới ngoại viện cấp Hóa Thần, Băng Phượng tự tin cũng có thể nhẹ nhõm thoát đi.

Cứ như vậy, một đạo thanh quang cùng một đạo bạch quang trong nháy mắt đã rời khỏi Băng Uyên đảo.

Tốc độ bạch quang kia rõ ràng nhanh hơn rất nhiều so với thanh quang, nhiều lần ngăn ở phía trước thanh quang, phát tay chính là từng đạo hàn diễm trắng mờ đánh tới.

Mà đạo thanh quang đối mặt với những đợt tập kích này cũng có thủ đoạn phi phạm, liên tiếp chặn thế công của vị Băng Hải

chi chủ này lại.

Cứ như vậy, thanh quang rõ ràng rơi vào hạ phong, nhưng vẫn kiên trì đem Băng Phượng này dẫn tới địa phương cách xa hơn mấy chục vạn dặm.

Sau khi đến nơi này, Thanh sắc thân ảnh rốt cục chống đỡ không nổi, Băng Phượng bị hóa thành nguyên hình một trảo ở trước ngực móc ra một cái động lớn.

Lúc này, thanh niên nam tử từ đầu đến cuối mặt mũi tràn đầy sợ hãi, sợ hãi, trên mặt bỗng nhiên lộ ra vẻ tươi cười.

Nụ cười này làm cho băng phong ngẩn ra, nàng còn chưa kịp phản ứng, người trước mắt này vì sao phải mỉm cười như thế lúc.

Đột nhiên, thân ảnh màu xanh kia trên thân toát ra quang mang màu trắng sữa, cuối cùng hóa thành một điểm tinh quang, biến mất không thấy gì nữa.

Một tấm phù lục màu vàng bỗng bành rơi xuống.

Băng Phượng thấy cảnh này, thân thể nhất thời cứng đờ, đột nhiên, sắc mặt trở nên xanh mét.

.....

Trong biển sâu bên cạnh Băng Uyên đảo, đột nhiên có một đạo thanh quang bay nhanh ra, nhanh chóng bay về phía tòa tháp cao trên đảo.

Trên mặt Diệp Trường Sinh đầy vẻ ngưng trọng, nhanh chóng thuận theo lộ tuyến an toàn vừa phát hiện, một đường vọt tới dưới chân ngọn núi kia.

Sau đó nhanh chóng bay lên trên ngọn núi.

Tuy rằng dẫn Băng Phượng tới bên ngoài mấy chục vạn dặm, thế nhưng dựa vào tốc độ của đối phương, Diệp Trường Sinh biết nàng sẽ nhanh chóng trở về.

Cho nên, mình phải nắm chặt thời gian.

Nếu như không cách nào rời đi trước khi Băng Phượng trở về, chỉ sợ sẽ bị con Băng Hải chi chủ này điên cuồng đuổi giết.

Chiêu điệu hồ ly sơn này mặc dù cực kỳ đơn sơ, nhưng hiệu quả lạ thường.

Dùng để đối phó loại người tính tình cao ngạo này là thích hợp nhất.

Băng Uyên đảo này là tổ địa của Băng Phượng nhất tộc, nhưng hiện tại trên đảo này chỉ có một mình Băng Phượng tộc nhân.

Vì vậy, chỉ cần Diệp Trường Sinh điều nàng đi, hắn cũng không cần lo lắng trên hòn đảo này sẽ gặp trở ngại gì.

Trên đảo này không có cấm chế cỡ lớn bao phủ toàn bộ hòn đảo, vẫn làm cho Diệp Trường Sinh rất kinh ngạc.

Trong lòng của hắn suy đoán có lẽ là năm đó Băng Phách tiên tử cướp đi Trần Hải Chung, phá hư hết cấm chế nơi này.

Mà phía sau Băng Phượng lại không có năng lực bố trí một lần nữa những cấm chế này, dẫn đến cả đảo bây giờ. Các loại cấm chế quy mô nhỏ lẻ tẻ tồn tại, lại không có một cấm chế loại lớn có thể bao phủ cả hòn đảo.

“Trên hòn đảo này nhất định có rất nhiều bí mật, dù sao loại thời đại như Băng Phách tiên tử, người có thể phi thăng đều là tu sĩ Hóa Thần hậu kỳ, mà Băng Phượng nhất tộc có thể phát triển thành như vậy, tổ tiên nhất định đã từng phi thăng!”

“Đồ vật huyết mạch Chân Linh Hóa Thần hậu kỳ lưu lại, ngẫm lại thì mê người, chỉ tiếc thời gian không đủ!” Một bên xông nhanh lên núi, Diệp Trường Sinh trong lòng thầm nghĩ.

Nhanh chóng vọt tới phía trước kiến trúc lầu các giống nhau, bay đến trước cửa sổ căn phòng kia, Diệp Trường Sinh lần nữa thấy được Băng Mộng Liên.

Hương Tiễn phóng đi, bỗng nhiên trên lầu các phát ra một tầng bạch quang xuất hiện ở trước mắt, trong bạch quang là bạch sắc hỏa diễm mang theo vô biên hàn khí vọt tới.

Nơi này cũng có cấm chế.

Trên mặt Diệp Trường Sinh không lộ ra bất cứ điều gì ngoài ý muốn, toàn thân lấp loé thanh quang, trên đỉnh đầu bay ra Chu Thiên Tinh Thần Kính, kiếm khí như thủy triều bao vây lấy ngọn lửa màu tím, hướng tầng bạch quang này hung hăng đánh tới.

Đồng thời, một mũi tên nhỏ màu đỏ thắm bay ra từ trong tay áo Diệp Trường Sinh, hóa thành một mảnh hồng quang, không ngừng bắn về phía hàn diễm trắng mờ mịt kia.

Một mặt gương hai màu huyền hoàng cơ hồ đồng thời hiển hiện, trong gương đánh ra một đạo quang mang băng tinh sáng chói, bắn về phía mảnh hàn diễm kia.

Hàn diễm bị tấm gương này chiếu trúng, từng tia từng sợi dần dần hóa thành tinh thể, sau đó rơi xuống dưới.

Huyền Hoàng kính!

Tấm gương này có năng lực hóa thể vật thể có thể chiếu trúng, đây là lần đầu tiên Diệp Trường Sinh sử dụng nó từ trong tay Vạn Thiên Minh đoạt được cổ bảo hàng đầu.

Tấm gương này giống với chiếc gương của hắn, là pháp bảo tổng hợp, công thủ kiêm chuẩn.

Nhưng ở phương diện công kích thì kém xa so với việc chuyên tấn công Phá Cương Tiễn, về phương diện phòng ngự thì nó không thể so sánh với Thiên Tinh Thuần chuyên dùng để phòng ngự của Man Hồ Tử.

Cho nên, trước đây Diệp Trường Sinh rất ít khi sử dụng vật này.

Nhưng bây giờ, vì muốn nhanh chóng đánh vỡ cấm chế, hắn trực tiếp lấy ra tất cả thủ đoạn lợi hại.

Diệp Trường Sinh toàn lực ứng phó, nhưng vẫn phải mất mười mấy phút mới có thể phá vỡ tầng cấm chế này.

Hắn xoạt một tiếng, xuyên qua cấm chế vọt vào cửa sổ kia, đập vào mắt là một gian phòng tràn ngập khí tức nữ tính.

Đây là một gian phòng có màu sắc nữ tính nồng đậm.

Gian phòng của Băng Phượng cũng không giống như tưởng tượng của Diệp Trường Sinh trước khi đến, mà là một nơi băng hàn mộc mạc.

Vốn theo hần thấy, yêu thú cấp mười tính tình cao ngạo thậm chí có chút lãnh đạm, hần không phải là một người đặc biệt quan tâm.

Nhưng sau khi tiến vào phòng, Diệp Trường Sinh phát hiện mình sai rồi.

Trong phòng trang trí phi thường tinh xảo và xa hoa, trên vách tường xây Vạn Niên Huyền Ngọc, chính thể giường cũng do Vạn Niên Huyền Ngọc điêu thành.

Quầy hàng bàn, trên đó điêu khắc hoa văn tinh xảo hoa lệ, màn rèm bình phong, phía trên là một ít yêu văn cổ xưa.

Ngay cả tấm màn che kia cũng là một pháp bảo không tệ!

Trong phòng có không ít kỳ hoa dị thảo bày biện, Băng Mộng Liên được xếp trước cửa sổ chỉ là một loại trong đó.

Ánh mắt Diệp Trường Sinh rất nhanh lướt qua, chẳng những phát hiện trong phòng này có rất nhiều linh dược đã có tuổi thọ vạn năm trở lên mà còn phát hiện được một số thứ như trang phục và các vật liệu nữ tính.

Không cần phải nói, những thứ đó đều là pháp bảo.

Chừ, quần áo...

Ánh mắt không đồ tim không nhảy của Diệp Trường Sinh khẽ quét qua những quần áo kia, sau khi nhanh chóng quan sát gian phòng này một chút, hần lập tức bắt đầu hành động.

Căn cứ theo nguyên tắc giấc không đi bỏ trống, nếu hần đã đến đây thì tuyệt đối sẽ không bỏ qua những thứ này.

Dem Băng Mộng Liên bỏ vào trong một cái hộp ngọc, sau đó thu vào Túi Trữ Vật.

Sau đó, những kỳ hoa dị thảo khác trong phòng cũng tuyệt không bỏ xuống, toàn bộ đều mang đi.

Thuận tiện, còn từ trên tường gõ xuống hai khối Vạn Niên Huyền Ngọc, cũng thu vào túi trữ vật.

Những cái trong phòng kia... Khúc khúc, pháp bảo, vốn với nguyên tắc tuyệt đối không lãng phí, cũng thu hết vào.

Thậm chí Diệp Trường Sinh muốn mang cả cái giường kia đi, nhưng nhìn thấy giường đó nối liền với cả căn phòng, tựa hồ là một khối lớn vạn năm huyền ngọc điêu khắc xuống, thế là liền thôi.

Thu thập xong hết thảy, Diệp Trường Sinh lập tức vèo một cái bay ra cửa sổ, xé gió hô to!

Sau khi hẩn rời đi, qua thời gian chưa đến một chén trà, một tia sáng trắng lóe lên, xuất hiện trên hòn đảo này.

Thần niệm khổng lồ của Băng phượng đảo qua đảo lại trên đảo, sau đó lập tức biến sắc, thân hình lại lóe lên, xuất hiện trong phòng của mình.

Nhìn thấy nơi này là một mảnh bừa bộn, Băng Phượng trong nháy mắt sắc mặt xanh mét, thân thể tức giận run lên.

Một tiếng thét dài bén nhọn từ trên Băng Uyên đảo vang lên, hóa thành từng đạo sóng âm, khuếch tán ra bốn phía.

Trong cả tòa băng hải, tất cả Yêu thú đều nghe thấy tiếng thét dài này, trong đó ẩn chứa phần nộ, khiến cho đám Yêu thú hóa hình trong băng hải kinh hồn táng đảm.

Chúng nhao nhao hóa thành từng đạo độn quang bay về phía đảo Băng Uyên. Một ngày sau, hơn hai mươi con yêu thú đã xuất hiện trên đảo Băng Uyên.

Chúng nó cung kính đứng chờ dưới chân cự sơn, sau một lát, trong tòa lâu các trên cự sơn, nữ tử mặc cung trang màu bạc, dung mạo tuyệt thế kia phát ra thanh âm lạnh lùng:

“Khởi động cả băng hải yêu thú, tìm kiếm tung tích của nhân loại này!”

Nói xong, một bức họa từ trên núi bay xuống, rơi xuống trước mặt đám đông yêu thú hóa hình.

Chúng nó kinh hãi nhìn bức họa này, thâm nghĩ nhân loại này rốt cuộc đã làm gì, lại khiến Băng Hải chi chủ phần nộ như thế.

Đám yêu thú hóa hình nhao nhao lĩnh mệnh mà đi, mà Băng Phượng thì đứng ở trên lầu các, nghiêng răng nghiêng lợi trong lòng không biết đã mắng tên nam tử nhân tộc kia bao nhiêu lần.

“Tiểu Cực cung!” Sắc mặt nàng tái nhợt, một lúc lâu sau mới nghiêng răng nghiêng lợi thốt ra cái tên này.

Giờ khắc này, nàng có một loại xúc động muốn san bằng toàn bộ yêu thú trong Băng Hải Tiểu Cực Cung.

Nhưng mà, sau khi hơi bình tĩnh một chút, nàng liền bỏ đi ý nghĩ này.

Tiểu Cực cung là đạo thống do Băng Phách nhân lưu lại, chỗ đó không biết có bao nhiêu hậu thủ, chỉ bằng Băng Hải yêu thú của nàng, không cách nào đánh hạ cái đỉnh trong mắt này.

Băng Phượng không khỏi nhớ tới, mấy năm trước, người bên Vạn Yêu cốc đã liên lạc với nàng một lần.

Bọn họ muốn liên thủ tấn công Tiểu Cực cung với băng hải yêu thú.

Vốn Băng Phượng còn đang suy nghĩ về đề nghị này, nhưng bây giờ, nàng không cần suy xét nữa, trong lòng đã hoàn toàn đồng ý.

Liên hợp với Vạn Yêu cốc, hoàn toàn diệt trừ Tiểu Cực cung.

Băng Hải Yêu tộc bỗng nhiên đại bạo động khiến các thế lực xung quanh không hiểu ra sao, nhất là Tiểu Cực Cung, cực kỳ khó hiểu.

Băng hải yêu thú này bộ dạng như đang điên cuồng tìm kiếm người nào đó, hơn nữa trong số chúng có một ít cao giai yêu thú còn cùng người của Tiểu Cực Cung bởi vậy mà sinh ra xung đột không nhỏ.

Trải qua mấy cuộc chiến đấu quy mô lớn diễn ra, ngay cả Đại trưởng lão của Tiểu Cực cung cũng không thể không có kết cục.

Toàn bộ mọi người trong Tiểu Cực cung vô cùng kinh ngạc, không rõ vì sao lại xuất hiện tình huống như vậy.

Chỉ có Bạch Dao Di cùng Bạch Mộng Hình là tỷ muội, trong lòng đột nhiên xuất hiện một suy đoán đáng sợ.

Chẳng lẽ là có liên quan đến người tên họ Diệp kia?

Hai tỷ muội trong lúc nhất thời cảm thấy vô cùng khó tin.

Mà tại thời điểm hai thế lực này phát sinh xung đột, Diệp Trường Sinh đã rời khỏi băng hải, theo nửa đảo Bắc Minh, một đường đi về phía nam, đến cảnh nội Đại Tấn.

Sau khi tìm được một ngọn núi có linh mạch, Diệp Trường Sinh lặng yên không một tiếng động mở động phủ ở trong đó.

Sau đó, hắn lấy ra hai kiện linh vật.

Một giọt tinh huyết Bạch Linh, cùng với một cây Băng Mộng Liên vạn năm.

Vốn ba ngàn năm được linh đã đủ rồi, không nghĩ tới lần này lại đạt được vạn năm được linh từ chỗ Băng Phượng.

Lần này chắc hiệu quả chế tạo linh dịch còn cao hơn.

Diệp Trường Sinh trộn lẫn tinh huyết giao cho Bạch Linh và chất lỏng của Băng Mộng Liên, sau đó phân tích một chút.

Tiếp theo, hắn ngửa đầu trực tiếp nuốt linh dịch vào.

Khi loại linh dịch này tiến vào trong bụng, một cảm giác lạnh thấu xương truyền đến, Diệp Trường Sinh trong nháy mắt cảm thấy toàn thân pháp lực của mình rục rịch.

Một cỗ lực lượng tinh thuần đến cực điểm dung nhập vào trong pháp lực của mình, cuốn lấy pháp lực xông đến điểm giới hạn.

Sau đó, phảng phất có bình phong vô hình vỡ nát, khí tức cả người Diệp Trường Sinh đột nhiên tăng vọt, lực áp bách cả người phát ra càng nâng cao thêm một tầng.

Đột phá Nguyên Anh trung kỳ!

Thực lực lại tăng vọt!

Ngồi tĩnh tọa trong động phủ, sau khi cảm nhận sức mạnh của mình, Diệp Trường Sinh mở mắt ra.

Hắn cũng không lập tức rời khỏi động phủ, mà vỗ vào túi trữ vật bên hông, một đoàn thanh quang hiện lên, một cái đỉnh hiện lên ở trên tay.

Hư Thiên Đỉnh chỉ có mấy tác, thoát nhìn cổ sắc cổ hương, tinh xảo dị thường.

Diệp Trường Sinh nhìn thấy cái đỉnh này, mặt lộ vẻ trầm tư.

Hiện tại là Nguyên Anh trung kỳ, hắn là có thể tu luyện tầng thứ nhất Thông Bảo Quyết, bước đầu nắm giữ cái đỉnh này.

Diệp Trường Sinh chà xát hai tay, ngọn lửa màu lam bỗng nhiên bộc phát trong lòng bàn tay, một hỏa cầu màu lam lớn chừng quả đấm hiện ra.

Lập tức, nơi lòng bàn tay của hắn có một ngọn lửa màu lam lớn bằng ngón cái bắn nhanh ra, vừa lúc đánh vào lam sắc hỏa cầu, nhất thời hỏa cầu quay cuồng một trận, sau đó cấp tốc cuồng trướng lên.

Một lát sau, một lam sắc hỏa cầu to bằng đầu người xuất hiện trước ngực hắn, hỏa cầu này lúc lớn lúc nhỏ chớp động không ngừng, nhưng mặt ngoài lam diễm cuộn cuộn, một tia nhiệt lượng cũng không có.

Diệp Trường Sinh nhìn về phía tiểu đỉnh lơ lửng trên không trung, tâm niệm vừa động, hỏa cầu lập tức hóa thành một luồng sáng màu lam, bắn trúng vào tiểu đỉnh trên không trung.

Đỉnh kia trong nháy mắt bị lam sắc hỏa diễm bao vây vào trong, băng diễm thiêu đốt hùng hực, mà Hư Thiên Đỉnh ở trong băng diễm cũng chậm rãi chuyển động.

Diệp Trường Sinh nhìn chăm chăm vào tiểu đỉnh trong ngọn lửa, thần thức cường đại phóng ra, cẩn thận quan sát biến hóa của tiểu đỉnh trong băng diễm.

Thời gian từng chút trôi qua, Diệp Trường Sinh đang nhìn đỉnh nhỏ, rốt cục thần sắc khẽ động, phảng phất như phát hiện ra điều gì.

Hắn khoát tay chỉ về phía tiểu đỉnh, trên đầu ngón tay bắn ra mấy đạo hào quang màu vàng mảnh như kim châm.

Quang mang nhập vào trong tiểu đỉnh rồi biến mất không thấy nữa, lập tức Hư Thiên Đỉnh kia lam quang chớp động, băng

diễm bao quanh điên cuồng bành trướng lên, nguyên bản đỉnh cao mấy tấc trong chớp mắt đã biến lớn lên gấp mấy trượng.

Hoa diễm trùng ngư ở mặt ngoài đại đỉnh, sơn thủy cây cối, tranh vẽ cũng thoáng cái trở nên rõ ràng.

Cẩn thận đánh giá cái đỉnh này một lát, Diệp Trường Sinh vươn một bàn tay, xuyên qua băng diễm màu lam đang hùng hực thiêu đốt, dán lên trên vách đỉnh.

Sau một khắc, lam sắc băng diễm vốn hùng hực thiêu đốt bỗng nhiên hóa thành một đạo gió lốc phóng lên tận trời, lập tức tiếng rùng ngâm truyền ra, một con lam giao dài hơn một trượng hiện ra trong gió.

Nó lắc đầu vẫy đuôi một cái, mãnh liệt đâm xuống phía dưới, chui vào trong đại đỉnh biến mất không thấy gì nữa.

Cùng lúc đó, mặt ngoài đại đỉnh xanh biếc thoáng cái trở nên xanh nhạt, những con trùng ngư tẩu thú trên bốn vách tường tỏa sáng hào quang, phảng phất như sống lại, chạy quanh vách đỉnh, hoạt động không ngừng.

Diệp Trường Sinh nhìn một màn này thần sắc không đổi, bàn tay dán trên vách đỉnh không ngừng đưa vào linh lực.

Kim sắc quang mang vọt tới, dừng mãnh tiến vào Hư Thiên Đỉnh, theo linh lực quán chú ngày càng nhiều, Hư Thiên Đỉnh dần dần phát ra từng đợt thanh âm vu vu.

Dưới ánh nhìn chăm chú của Diệp Trường Sinh, từng văn tự cổ xanh da trời từ trên đỉnh hiện ra, bay lên không trung.

Lam quang sau một trận hỗn loạn, tại tam trượng trên không trung, các cổ văn này sắp xếp thành một thiên pháp quyết kinh văn.

Diệp Trường Sinh pháp lực đưa vào càng nhiều, khiến mảnh kinh văn này ở trong hư không trở nên rõ ràng vững chắc.

Sau đó, ánh mắt của hắn quét qua, đem hơn một ngàn văn tự tất cả ghi tạc trong đầu.

Nội dung kinh văn rất đơn giản, bắt đầu giảng giải hai điều kiện muốn điều khiển Hư Thiên đỉnh.

Lần lượt là luyện hóa Kiềm Lam Băng Diễm, cùng với tu luyện Thông Bảo Quyết.

Thông Bảo Quyết là một loại thượng cổ công pháp, chuyên môn vì khu sử Thông Thiên linh bảo loại cấp bậc này khai sáng ra.

Mỗi một kiện Thông Thiên Linh Bảo khác nhau, bởi vì đặc tính của nó bất đồng, uy năng mà có được Thông Bảo Quyết khác nhau.

Như vậy Thông bảo quyết đem Thông Thiên linh bảo cùng Cổ Bảo khu phân ra.

Chỉ có Cổ Bảo có được Thông Bảo Quyết mới được xưng là Thông Thiên Linh Bảo.

Hơn nữa, sau khi tu luyện Thông Bảo Quyết, còn có thể đem Thông Thiên Linh Bảo phong ấn ở trong cơ thể mình, chậm rãi bồi luyện.

Đương nhiên loại bồi luyện này cũng không phải giống như bốn mạng pháp bảo hoặc là các pháp bảo bình thường khác, cần phải đem tâm thần cùng pháp bảo hợp nhất.

Mà chỉ là tạm thời đem Thông Thiên linh bảo tàng ở trong cơ thể, dùng Thông bảo quyết công pháp ngày đêm ảnh hưởng đến linh tính của bảo vật.

Cứ như vậy, sau một thời gian, linh tính của thông thiên linh bảo sẽ chậm rãi biến đổi, giống với thần thức của người đoạt được, từ đó đạt tới cảnh giới nhân khí hợp nhất, lúc này mới có thể khu sử thông thiên linh bảo diệt địch.

Bất quá, bởi vì uy năng Thông Thiên Linh Bảo thật sự là quá lớn, lúc sử dụng bảo vật này thần thức người tu tiên chỉ có thể chiếm cứ địa vị phụ trợ, cho nên bảo vật này không giống bốn mạng pháp bảo không thể bị cướp đoạt như vậy.

Ngược lại, chỉ cần tại thời cơ xảo diệu, có thể dễ dàng bị người khác đoạt đi.

Nhưng người khác sau khi vừa đoạt được kiện bảo vật này, không thể lập tức sử dụng, đồng dạng cần phải dùng Thông Bảo Quyết bồi dưỡng một phen, mới có thể thay đổi linh tính ẩn náu trên Thông Thiên Linh Bảo ban đầu.

Đương nhiên, người có được Linh Bảo ở chung với nhau thời gian càng dài, việc bồi luyện nó càng thêm tương hợp với mình, thì càng khó có thể bị người khác cướp đi.

“Thông Bảo Quyết tầng thứ ba, tầng thứ nhất Nguyên Anh trung kỳ, tầng thứ hai hậu kỳ, tầng thứ ba cần Hóa Thần kỳ mới có thể tu luyện!”

“Tu vi hiện tại của ta chỉ có thể tu luyện tầng thứ nhất, như vậy chỉ có thể phát huy một ít công năng bảo vật này!”

“Chút công năng này không biết có thể đạt tới dạng gì, ngàn vạn lần đừng so sánh với vài món cổ bảo lợi hại trên tay ta!” Diệp Trường Sinh nhìn hơn một ngàn văn tự cổ xưa trước mắt, trong lòng trầm nghĩ.

Một lát sau, tay áo bào hắn cuộn một cái, một đạo kim quang bay ra đem đại đỉnh dài hơn một trượng kia bao lại.

Đỉnh lớn bị kim quang quét qua, sau đó lập tức thu nhỏ lại, biến thành to bằng nắm tay lúc trước, bị Diệp Trường Sinh thu vào trong tay áo.

Hắn nhắm hai mắt lại, hồi tưởng lại pháp quyết Thông Bảo Quyết tầng thứ nhất kia, bắt đầu yên lặng tìm hiểu.

Công pháp này cũng không phức tạp, mười mấy ngày sau hắn đã triệt để tìm hiểu triệt để thành công tu luyện.

Lập tức, hắn liền mượn nhờ Thông Bảo Quyết này phong ấn Hư Thiên Đỉnh trong cơ thể của mình, ngày đêm dùng thần thức của mình tiến hành bồi luyện, ảnh hưởng linh tính của nó, khiến cho ngày kia có thể đạt đến một bước có thể điều khiển mình như điều khiển cánh tay.

Sau khi xử lý xong chuyện Hư Thiên Đỉnh, Diệp Trường Sinh vẫn bế quan, hắn lấy lò luyện đan ra.

Sau đó, từ trong túi trữ vật lấy ra một cái hộp ngọc, mở ra, bên trong là một viên yêu đan màu máu.

Đây là nội đan cướp đoạt được sau khi ở Loạn Tinh Hải giết con Huyết Văn sa cấp tám kia.

Hiện tại hắn muốn dùng Bát cấp yêu đan để luyện chế một loại đan dược có thể trợ giúp Nguyên Anh tu sĩ pháp lực tinh tiến.

Hắn thử phục chế viên yêu đan cấp tám này, kết quả trực tiếp tiêu hao mười vạn linh thạch!

“Một viên yêu đan cấp bảy phục chế chỉ cần năm ngàn linh thạch, yêu đan cấp tám này trực tiếp tăng vọt hai mươi lần!”

“Chi phí luyện đan này càng ngày càng cao!” Diệp Trường Sinh thở dài một tiếng.

Hắn nghĩ nghĩ một chút, vẫn không có luyện chế đan dược này trước, mà giống như trước kia, trước tiên luyện chế Kết Đan kỳ đan dược tăng lên trình độ luyện đan của chính mình.

Chờ đến lúc trình độ luyện đan có tiến bộ, lại luyện chế đan dược cấp tám.

“Trên người ta hiện tại có một ngàn lẻ năm mươi vạn linh thạch, không biết phải tiêu hao bao nhiêu mới có thể luyện chế ra được một lò đan dược thích hợp!” Diệp Trường Sinh trầm nghĩ.

Hắn lấy ra từng miếng yêu đan cấp năm, bắt đầu luyện chế đan dược cấp thấp nhất của Kết Đan Kỳ.

Đầu tiên là thuần thực kỹ năng một chút, sau đó từ từ đưa lên cấp sáu, cấp bảy vân vân, dù sao thì ở khối tài liệu này, cho tới bây giờ hắn vẫn chưa từng thiếu.

Lúc này sẽ xuất ra rất nhiều máu, trực tiếp tăng trình độ luyện đan lên tới mức có thể dễ dàng luyện chế đan dược Nguyên Anh kỳ.

Diệp Trường Sinh trong lòng trầm nghĩ như vậy.

Thời gian chậm rãi trôi qua, hắn ngồi ở trong động phủ không ngừng phun anh hỏa, một lò đan dược lại một lò đan dược hắn luyện chế ra.

Mười năm trôi qua, trước mắt Diệp Trường Sinh xuất hiện một lò đan dược dùng yêu đan cấp tám luyện chế ra.

“Phẩm chất cao, có thể, hao phí nhiều linh thạch như vậy, cuối cùng cũng làm tăng trình độ luyện đan lên một đoạn!” Diệp Trường Sinh thì thào nói.

Vì tăng trình độ luyện đan của chính mình, hắn hao phí lượng lớn linh thạch.

Chỉ là bát cấp yêu đan đã phục chế hơn mười khóa.

Kỳ thật lúc hắn luyện chế lò đan dược yêu đan cấp tám đã thành công.

Nhưng Diệp Trường Sinh cũng không dừng lại ở đó, mà tiếp tục luyện chế.

Hắn muốn làm cho kỹ thuật luyện đan của mình trở nên vô cùng thuần thực.

Sau khi luyện chế sáu lò, trước mắt hắn liền xuất hiện một lò đan dược Nguyên Anh kỳ phẩm chất cao.

Hơn nữa, trong sáu lần này, cũng chỉ thất bại một lần.

Nhưng Diệp Trường Sinh vẫn không dừng lại.

Hắn không giống như trước kia, luyện chế ra một lò đan có phẩm chất thượng giai liền lập tức dừng lại phục chế, mà tiếp tục luyện chế.

Mãi cho đến khi hắn liên tiếp năm lò đan dược đều thành màu thượng giai, hơn nữa trong gần mười mấy lần, một lần cũng không thất bại, hắn mới ngừng lại.

“Thuật để luyện đan như thế, sau này đan dược của Nguyên Anh kỳ có thể tùy tiện luyện, đan dược cấp Hóa Thần cũng có thể thí nghiệm!” Diệp Trường Sinh thầm nghĩ.

Hắn nhìn một chút thân gia Súc thủy chỉ còn lại sáu trăm vạn linh thạch, không có quá nhiều đáng tiếc.

Tồn thất những linh thạch này rất nhanh liền có thể bổ sung trở về!

Đem những đan dược này thu hồi, ánh mắt Diệp Trường Sinh lộ ra vẻ trầm tư: “Đã mấy chục năm kể từ khi ta rời khỏi Nội Tinh Hải, cũng đến lúc phải trở về xem một chuyến rồi!”

“Văn Tư Nguyệt thời gian dài như vậy, hẳn là đã kết đan, kế tiếp tốn hao mấy chục năm bồi dưỡng năng đến Kết Đan hậu kỳ, đến lúc đó ta sẽ đột phá Hậu Kỳ!” Diệp Trường Sinh trong lòng thầm nghĩ.

Tu vi của Văn Tư Nguyệt liên quan đến đại kế đột phá hậu kỳ của hắn, điểm này không thể qua loa được.

Bên phía Diệu Âm môn không thiếu tài nguyên tu luyện tới cảnh giới Kết Đan, nhưng sau khi kết đan, tài nguyên tiếp tục tu hành lại không để lại bao nhiêu cho các nàng.

Lần này, sau khi trở về phải lưu lại một ít tài nguyên, cũng phải chỉ điểm cho Văn Tư Nguyệt một phen.

Dựa theo trước đó Diệp Trường Sinh dẫn dò Chu Viện các nàng, sau khi đến Kết Đan kỳ, Văn Tư Nguyệt sẽ chuyển chủ tu công pháp thành Điện Phượng Bồi Nguyên Công.

Chuyện thay đổi chủ tu công pháp này không phải đơn giản là có thể làm được.

Nếu như dựa theo tốc độ chuyển đổi bình thường, có thể phải tốn nhiều năm mới có thể đổi sang được.

Nhưng nếu Diệp Trường Sinh chỉ điểm nàng một phen, hẳn là rất nhanh có thể chuyển đổi rồi.

Sau khi suy nghĩ một lát, Diệp Trường Sinh xuất quan rời đi.

Hắn một đường đi về phía nam, hao tốn thời gian hai năm rưỡi một lần nữa về tới Nam Hải, trải qua một phen bay nhanh, đi tới hòn đảo lúc trước truyền tống tới.

Đứng ở trên truyền tống trận, hào quang lóe lên, sau đó Diệp Trường Sinh rời khỏi Đại Tấn.

Trước mắt loé lên quang mang, ma khí cuộn cuộn đập vào mặt, trên người Diệp Trường Sinh bộc phát ra từng đạo thiểm điện màu vàng, đánh tan ma khí.

Động tĩnh nơi này lập tức dẫn tới Hình trưởng lão trông coi Phong Ma Địa chú ý. Thông qua thuật Thủy Kính nhìn, hắn lập tức thấy được Diệp Trường Sinh trong trận pháp.

“Trở về nhanh như vậy sao?” Hình trưởng lão sau khi thấy Diệp Trường Sinh xuất hiện, có chút kinh ngạc.

Lúc này mới rời khỏi hơn hai mươi năm?

Lại có thể đột phá Nguyên Anh trung kỳ sao?

Hơn nữa, thoát nhìn hắn cũng không có hảo hảo du lịch tại Đại Tán một phen a, chẳng lẽ là sau khi đột phá cảnh giới lập tức chạy trở về?

Trong lòng Hình trưởng lão xuất hiện đủ loại suy đoán.

Đồng thời, hắn cũng nhớ tới tin tức trước đó liên lạc Lăng Ngọc Linh và Thiên Tinh Song Thánh.

Phía Lăng Ngọc Linh xác thực nói nàng biết người tên Diệp Trường Sinh này, hơn nữa cũng trả lời lại là nàng cho Diệp Trường Sinh.

Bởi vậy, Hình trưởng lão lần đầu tiên biết tới tên đầy đủ của Diệp Trường Sinh.

Hơn nữa, cũng bởi vậy mà đối phương còn chưa trở thành tu sĩ Nguyên Anh nên đã giết được hành động vĩ đại của truyền nhân Lục Đạo.

Hồi đáp của Lăng Ngọc Linh càng thêm kiên định với ý tưởng Hình trưởng lão ban đầu, muốn liên hợp Diệp Trường Sinh lại cho thiếu chủ.

Nhưng mà, hai vị cung chủ bên kia truyền đến tin tức cũng có chút ám muội.

Bọn họ vừa không tỏ thiện ý với Diệp Trường Sinh, cũng không có biểu hiện ra ý đối địch gì, chỉ để Hình trưởng lão lôi kéo đối phương một phen, xem có thể kéo Tinh Cung với bên nào không.

Quan trọng nhất là hai vị cung chủ còn nhắc tới chuyện này, bảo hắn đi thăm dò xem có phải trước đó đã đi qua Hư Thiên điện rồi hay không.

Sau khi nhìn thấy chỉ thị này, thần sắc Hình trưởng lão lập tức ngưng trọng lên.

Mấy năm nay, hắn cũng từ trong con đường của Tinh Cung biến mất Hư Thiên Điện.

Toàn bộ người tiến vào cửa thứ hai nghe nói đã chết hết, không một ai còn sống đi ra.

Nguyên Anh hai bên chính ma, chỉ có một người vừa mới cửa thứ nhất đi hái thuốc xong thì Ôn phu nhân còn sống trở về, những người còn lại tất cả đều chết không hiểu ra sao.

Hai vị trưởng lão Tinh Cung cũng không chút tiếng động nào chết đi.

Đây đã thành một vụ án công đầu lớn nhất trong những năm gần đây của Loạn Tinh Hải.

Sau khi hỏi thăm những tu sĩ tham gia Hư Thiên Điện, cuối cùng mọi người đem tất cả đầu mâu đều chỉ hướng trên thân người mang mặt nạ thần bí bắt đầu xung đột với Tam Dương lão ma.

Một người thần bí mang mặt nạ ác quỷ, mặc áo xanh.

Người này cuối cùng tung tích bất minh, đồng dạng không biết tung tích, nhưng mọi người đem đầu mâu hoài nghi chỉ về phía hắn.

Dù sao, Tam Dương lão ma ở cửa thứ nhất bị đánh cho tự bạo.

Dù nhìn thế nào thì cũng chỉ có thể là có liên quan tới người đeo mặt nạ này?

Nói như vậy, những Nguyên Anh phía sau chết hơn phân nửa là có quan hệ với người này.

Lần này, các thế lực lớn ở Loạn Tinh Hải đều hoài nghi người đeo mặt nạ này có phải là một đại tu sĩ Nguyên Anh hậu kỳ thần bí hay không.

Sau khi Hình trưởng lão nhận được tin tức này, lập tức nhớ tới hình ảnh ngày đó thấy Diệp Trường Sinh cùng lão nạp giao thủ.

Hắn lập tức cảm thấy, người đeo mặt nạ ác quỷ trong Hư Thiên điện kia nói không chừng chính là Diệp Trường Sinh.

Hóa thân phù kia là hắc đoạt được từ trên người Tinh Cung trưởng lão.

Nhưng chuyện hắc và thiếu chủ quen biết, hắc cũng là sự thật.

Như vậy xem ra, Thiếu chủ còn vì hắc mà luống cuống?

Hình trưởng lão nghĩ đến những thứ này, con mắt lập tức híp lại.

“Thiếu chủ cũng trưởng thành rồi!” Nó cảm khái.

Theo hắc thấy, Lăng Ngọc Linh lừa dối hắc, điều này có nghĩa là Lăng Ngọc Linh đã bắt tay bồi dưỡng lực lượng của mình và Song Thánh.

Quá nửa nàng coi tu sĩ họ Diệp này là một người mà mình có thể dựa vào, coi lực lượng của mình là một bộ phận lực lượng của mình.

Cho nên, mới nói ra những lời này để bảo vệ người này.

Rốt cuộc người này làm gì mà khiến thiếu chủ tín nhiệm hắc như vậy?

Trong lòng Hình trưởng lão rất là tò mò, bất quá mặc dù tò mò, nhưng hắc lại không có ý muốn dính vào chuyện đi về phía này.

Cũng vì vậy, hắc không có trả lời lại suy đoán của mình và kể lại cho Song Thánh biết về mình.

Nếu Song Thánh không phân phó đối phó người này, vậy hắc cũng không cần làm điều thừa.

Hiện tại đến xem, tu sĩ họ Diệp này cùng Tinh Cung một phương quan hệ coi như không tệ, không cần thiết chủ động phá hư.

Hiện tại, khi nhìn thấy Diệp Trường Sinh xuất hiện ở trên Truyền Tống Trận, Hình trưởng lão cũng chỉ do dự một chút, liền lập tức thông qua tòa cổ tu sĩ kia lập thành lập đại điện, đi tới trước cánh cửa lớn màu máu phong ấn tầng thứ hai kia.

“Mười mấy năm qua, lần thứ ba tiêu hao tinh huyết!” Nhìn đại môn màu máu, Hình trưởng lão thở dài một tiếng.

Nếu như không phải Diệp Trường Sinh lúc trước đưa cho hắn một quả Huyết Linh Đại Đan, giờ phút này trong lòng hắn chỉ sợ buồn bực đến chết đi.

Động một chút như vậy tiêu hao tinh huyết, cho dù hắn là tu sĩ Nguyên Anh trung kỳ đỉnh phong, cũng không chịu nổi.

Dán bài lên trên, há mồm phun ra một đoàn tinh huyết lớn ở trên cửa đá. Sau một khắc, cửa đá giống như sóng vậy, nhanh chóng mở ra.

Chỉ một thoáng, ma khí càng thêm nồng đậm hơn so với lần trước nhanh chóng tràn tới cánh cửa đá này.

“Diệp đạo hữu mau vào!” Hình trường lão hét lớn một tiếng.

Sau một khắc, xoạt một cái, một đạo thanh quang lóe lên rồi biến mất, xuyên qua đại môn màu máu này. Hình trường lão thấy thế vội vàng tay mắt lạnh lẽo đóng cửa lại, ngăn ma khí cuộn cuộn ở phía sau cửa.

Quay đầu nhìn lại, trông thấy Diệp Trường Sinh chấp hai tay sau lưng, trên mặt mang theo ý cười bềnh bễ đang nhìn hắn.

“Chúc mừng Diệp huynh, nhanh như vậy đã đột phá Nguyên Anh trung kỳ!” Hình trường lão chấp tay nói.

Lúc nói đến lời này, trong lòng của hắn hiện ra một loại cảm xúc phức tạp.

Trong tin tức lấy được từ Tinh Cung, nói rõ cho hắn biết, hơn một trăm năm trước người này mới kết đan ở phụ cận Khôi Tinh Đảo.

Nhưng hiện tại, lại trực tiếp là Nguyên Anh trung kỳ.

Điều này không khỏi khiến hắn hoài nghi, Diệp Trường Sinh có phải là lão quái vật nào đó đoạt xá trùng tu hay không.

Dường như bất luận nhìn thế nào cũng chỉ có lời giải thích này hợp lý hơn.

Một cái đã từng là trùng tu của lão quái vật Nguyên Anh Kỳ, tu vi mới có thể tiến bộ nhanh như vậy.

Nếu không, thấy tốc độ tu hành này của đối phương thế nào cũng không thể nói là trôi qua được.

“Còn phải đa tạ Hình trưởng lão nói cho ta biết về truyền tống trận thông tới Đại Tấn, Diệp mẫu mới có thể thuận lợi tiến giai Nguyên Anh trung kỳ!” Diệp Trường Sinh chấp tay nói.

“Không sao, chỉ cần Diệp huynh đừng quên hứa hẹn kia. Sau khi tu luyện tới Nguyên Anh hậu kỳ thì đến đây tu bổ một chút trận pháp nơi này là được!” Hình trưởng lão nói.

“Điểm này đương nhiên Diệp mẫu nhớ rõ!” Diệp Trường Sinh gật đầu nói.

“Đi thôi, nơi này không phải chỗ nói chuyện, lão phu cảm thấy rất hứng thú với những gì Diệp huynh trải qua ở Đại Tấn những năm gần đây!” Hình trưởng lão cười ha ha hai tiếng, mang theo Diệp Trường Sinh rời khỏi cấm chế này.

“Ha ha, chỉ cần Hình trưởng lão muốn hỏi, tại hạ nhất định biết gì nói nấy!” Diệp Trường Sinh cũng cười ha ha nói.

Hai người đi thẳng tới vùng không gian độc lập kia, vẫn ngồi trong cái đình lần trước, Hình trưởng lão rót cho Diệp Trường Sinh một chén trà.

Sau đó, hấn ngồi đối diện Diệp Trường Sinh, rất có hứng thú hỏi Diệp Trường Sinh rất nhiều vấn đề liên quan tới Đại Tấn.

Mặc dù hấn canh giữ Truyền Tống Trận mấy trăm năm, nhưng bên Đại Tấn hấn chưa từng đi qua.

Đối với thánh địa tu tiên giới trong truyền thuyết này, Hình trưởng lão cũng cảm thấy rất hứng thú.

Mà Diệp Trường Sinh tự nhiên cũng trả lời tuyển chọn một phen.

Nói đến đoạn sau, Hình trưởng lão bỗng nhiên cảm khái nói: “Đại Tấn này đất rộng vật nhiều, còn có rất nhiều thượng cổ tu sĩ lưu lại đạo thống truyền thừa, thật không hổ là tu hành giới thánh địa!”

“Tuy nhiên, nói đi cũng phải nói lại, Loạn Tinh Hải chúng ta cũng có không ít thứ liên quan đến Thượng Cổ tu sĩ!” Hình trưởng lão chuyển chủ đề nói ra.

Nói đến thượng cổ tu sĩ, đó tự nhiên là không thể tránh khỏi Hư Thiên Điện, Hình trưởng lão bỗng nhiên nói như vậy, tự nhiên là muốn chuyển chủ đề sang Hư Thiên Điện.

“Đúng vậy, ta nghe nói lịch sử của Tinh Cung còn sớm hơn ma kiếp. Cái gọi là thượng cổ tu sĩ, trong Tinh Cung chỉ sợ là người khoác lác!” Diệp Trường Sinh giống như cười mà không phải cười liếc hắt một cái nói.

Hắn chuyển chủ đề, ngược lại chuyển chủ đề sang Tinh Cung.

“Diệp huynh quá đề cao Tinh Cung chúng ta rồi, Tinh Cung đích xác có lịch sử sớm, nhưng phải nói rằng không đem nhóm thượng cổ tu sĩ kia để vào trong mắt, vậy hoàn toàn là làm chúng ta chờ đợi!”

“Trên thực tế, thời điểm thượng cổ ma tai mặc dù Tinh Cung đã là lực lượng chủ đạo trong Loạn Tinh Hải, nhưng thế lực còn xa mới cường thịnh như bây giờ!” Hình trưởng lão lắc đầu nói như trống bỏi.

“Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, khi đó cung chủ Tinh Cung chúng ta chính là một vị cường giả Hóa Thần hậu kỳ khủng bố!”

“Đáng tiếc, từ sau ma tai kia, đã không còn ai có thể tu luyện đến cảnh giới đó!” Hình trưởng lão cảm khái nói.

Xem ra người này đối với tu sĩ Hóa Thần hiểu biết cũng không ít.

Bất quá cũng đúng, với tư cách là người trông coi Phong Ma chi địa, bí văn thượng cổ hắn nắm giữ khẳng định nhiều hơn nhiều so với những người khác.

“Tuy nhiên, cũng may thượng cổ tu sĩ vẫn lưu lại bảo tàng chi địa cỡ Hư Thiên Điện này, vì Nhân tộc Loạn Tinh Hải chúng ta giữ lại một phần đại cơ duyên!” Hình trưởng lão quẹo trái quẹo phải bảy tám lần, cuối cùng chuyển chủ đề sang trên Hư Thiên Điện.

“Hư Thiên điện sao? Ta cũng nghe nói qua, ba trăm năm mở ra một lần, mỗi một lần mở ra đều có thể tìm được không ít đồ tốt ở bên trong!”

“Đáng tiếc, lúc ấy ta có chuyện quan trọng trong người, nếu không tu sĩ Nguyên Anh trong Hư Thiên Điện tìm kiếm cơ duyên này tất nhiên có một mình ta!” Diệp Trường Sinh cảm khái nói.

Một câu này lập tức khiến Hình trưởng lão không còn gì để nói.

Hắn vốn còn muốn nói bóng nói gió hỏi thăm một chút, không nghĩ tới Diệp Trường Sinh trực tiếp từ chối.

Há mồm chính là hắn chưa từng đi qua Hư Thiên điện.

Lần này Hình trưởng lão cũng không nói thêm gì nhiều, đành phải ngậm hồ cười hai tiếng, nói: “Diệp huynh không thể tham gia, cũng là may mắn!”

“Đúng vậy, cũng may lúc ấy Diệp mỗ có chuyện quan trọng quán thân, nếu không nói không chừng cũng sẽ giống như những đạo hữu kia cũng không qua được!” Diệp Trường Sinh ra vẻ nghĩ mà sợ.

Hình trưởng lão cười cười, hỏi: “Lần này Diệp huynh trở về là muốn về Nội Tinh Hải sao?”

“Không sai, Diệp mỗ đang có ý này!” Diệp Trường Sinh nói.

“Chỉ sợ Diệp huynh hiện tại muốn trở về, không dễ dàng như vậy đâu!” Ý cười trên mặt Hình trưởng lão thu liễm lại, nói ra.

“A, xin chỉ giáo cho?”

“Mấy năm nay Diệp huynh không biết tình huống ở Đại Tấn, hiện tại toàn bộ đảo nhân loại ở Ngoại Tinh Hải đều bị Yêu thú càn quét một lần, toàn bộ Truyền Tống Trận đều bị phá hủy, không ai có thể trở về!” Hình trưởng lão vuốt râu dài nói.

“Yêu thú triều vẫn phát động như cũ sao?” Diệp Trường Sinh trong lòng thầm nghĩ.

“Vậy nói như vậy có chút khó giải quyết rồi!” Diệp Trường Sinh nhìn Hình trưởng lão chậm rãi nói.

“Kỳ thật, trong tay lão phu còn nắm giữ một tòa truyền Tống trận bí mật có thể tiến về Thiên Tinh thành!” Hình trưởng lão bỗng nhiên nói.

“Đáng tiếc, tòa Truyền Tống Trận kia chỉ có thể để cho người Tinh Cung sử dụng!” Hắn thở dài một tiếng, lắc đầu nói ra.

Diệp Trường Sinh nghe vậy, trên mặt hiện lên vẻ như cười như không nhìn ông lão này.

Nhìn thấy thần sắc của hắn, Hình trưởng lão cười khan hai tiếng, nói:

“Chắc hẳn Diệp huynh cũng đoán ra ý đồ của lão phu, lão phu cũng không che dấu nữa. Lão phu đại biểu hai vị cung chủ muốn mời Diệp huynh gia nhập Tinh Cung. Ý Diệp huynh thế nào?”

Diệp Trường Sinh nghe vậy trên mặt lộ ra vẻ do dự.

Hình trưởng lão mời chào cũng không ngoài dự liệu của hắn, đây là một trong rất nhiều tình huống hắn đã đoán trước trước đó.

Gia nhập vào các phương diện Tinh Cung đều là một lựa chọn không tồi.

Chỉ là, Diệp Trường Sinh sau khi suy nghĩ một lát vẫn là lắc đầu, ngập ngừng nói:

“Diệp mẫu trước nay luôn nhân văn đã hạc quen rồi, không muốn gia nhập bất kỳ thế lực nào bị ước thúc, việc gia nhập Tinh Cung, hay là thôi đi!”

Nghe hắn nói như vậy, trên mặt Hình trưởng lão lập tức lộ ra vẻ tiếc nuối.

Bất quá, đối ứng của Diệp Trường Sinh cũng nằm trong dự liệu của hắn, vì thế Hình trưởng lão cười ha ha, tiếp tục nói:

“Ý nghĩ của Diệp huynh lão phu có thể hiểu được. Như vậy đi, chúng ta đánh trúng một chút, Diệp huynh gia nhập Tinh Cung trở thành khách khanh trưởng lão được không?”

“Khách khanh trưởng lão không cần bị Tinh Cung ước thúc, bình thường cũng có thể lấy được cung phụng Tinh Cung. Chẳng qua khi Tinh Cung gặp phải nguy hiểm, cần người xuất thủ tương trợ!” Hình trưởng lão nói.

Trên mặt hắn lộ ra một tia trịnh trọng, nói: “Diệp huynh, khách khanh trưởng lão này trong lịch sử toàn bộ Tinh Cung cũng không có mấy vị, hai vị cung chủ vì người đưa ra điều kiện này, đã phi thường coi trọng người rồi!”

“Phải biết rằng với thực lực của Tinh Cung chúng ta tại Loạn Tinh Hải, thời khắc gọi là nguy hiểm có thể vĩnh viễn cũng sẽ không xuất hiện, nói cách khác Diệp huynh tương lai là hưởng thụ cung phụng của Tinh Cung một cách vô ích, có khả năng vĩnh viễn cũng không cần ra tay!”

“Ha ha, thoát nhìn Tinh Cung cực kỳ có lòng tin đối với trận chiến với Nghịch Tinh Minh!” Diệp Trường Sinh nói chuyện buồn bán không rõ ràng.

Hình trưởng lão nghe vậy trên mặt lộ ra một tia tự ngạo, không chút khách khí nói:

“Nghịch Tinh Minh chúng ta chẳng qua là một đám tôm tép nhãi nhép mà thôi, Tinh Cung chúng ta tại Loạn Tinh Hải cày xới năm tháng dài đằng đẳng, há là bọn họ có thể rung chuyển!”

“Khoảng thời gian trước, Lục Đạo Cực Thánh và Vạn Tam Cô còn đặc biệt chạy đến Thiên Tinh thành chiến một trận với hai vị cung chủ đại nhân, kết quả như thế nào? Còn không phải là bại!” Hình trưởng lão nói, trong mắt lộ ra một tia tự hào.

Theo hắn thấy, chỉ cần có hai vị Cung Chủ tọa trấn, địa vị của Tinh Cung ở Loạn Tinh Hải là vững như bàn thạch, Nghịch Tinh Minh căn bản không có khả năng rung chuyển Tinh Cung, cùng lắm chỉ tạo ra chút phiền toái mà thôi.

Cách nhìn này của hắn cũng không thể nói là không đúng, dù sao có Thiên Tinh Song Thánh ở đây, hai người Nghịch Tinh Minh kia đích xác không phải đối thủ của bọn họ.

Nhưng ai mà ngờ sau này lại phát sinh chuyện như vậy?

Diệp Trường Sinh cười cười không rõ mùi làm ăn, không có lời tiếp theo Hình trưởng lão, mà hướng về phong cảnh xung quanh nhìn một chút, mới chậm rãi nói:

“Diệp mỗ có thể gia nhập Tinh Cung, nhưng có vài lời chúng ta phải nói trước, có đôi khi Diệp mỗ có thể không ở tại Loạn Tinh Hải, cái này cho dù Tinh Cung có xảy ra vấn đề lớn hơn nữa, muốn cho ta hỗ trợ, có thể đều là uổng phí!”

Nghe nói như thế, Hình trưởng lão cười cười, trên mặt lộ ra vẻ quả nhiên là thế, nói:

“Thì ra Diệp huynh thật sự không phải là tu sĩ Loạn Tinh Hải, Tinh Cung chúng ta điều tra quả nhiên không sai!”

“A, xem ra các người đã điều tra ta rất sâu rồi!” Diệp Trường Sinh lộ vẻ hứng thú.

“Đó là đương nhiên!” Hình trưởng lão không có ý che giấu.

“Ở Loạn Tinh Hải bỗng nhiên xuất hiện một nhân vật số một như Diệp huynh, Tinh Cung chúng ta đương nhiên phải điều tra kỹ càng, với năng lực tình báo của chúng ta, ở Loạn Tinh Hải không có tu sĩ nào mà chúng ta có thể điều tra ra được!”

“Diệp huynh rút cuộc đến từ nơi nào, chúng ta cũng không rõ lắm, tuy nhiên khẳng định không phải là tu sĩ của Loạn Tinh Hải!”

“Được rồi, nói nhiều như vậy, lão phu cũng đủ công bằng với Diệp huynh rồi, thành ý đã bày ra, thái độ của Diệp huynh thế nào?” Hình trưởng lão đầy mong đợi nhìn lại.

Lần này, Diệp Trường Sinh không từ chối nữa, ngược lại rất sáng khoái nói: “Hình trưởng lão đã nói như vậy, ta cũng không thể làm người thất vọng. Vậy ta liền gia nhập Tinh Cung, làm khách khanh trưởng lão đi!”

“Được, hoan nghênh Diệp huynh trở thành một phần tử của Tinh Cung!” Hình trưởng lão nói xong, nhin không được cười ha hả.

Xem ra lão quả thực cực kỳ hài lòng với việc Diệp Trường Sinh có thể gia nhập Tinh Cung.

Theo hần thấy, mọi chuyện bắt đầu khó khăn, chỉ cần đem Diệp Trường Sinh kéo vào Tinh Cung trước, sau đó thông qua các loại lợi ích ràng buộc, chậm rãi để hần hoàn toàn trở thành một phần tử của Tinh Cung, cũng không phải là việc khó gì.

Nếu thật sự không được nữa, còn có đại chiêu chung cực giúp hần thông gia cùng thiếu chủ nha!

Dem con gái của Thiên Tinh song thánh cùng toàn bộ cơ nghiệp của Tinh Cung đóng gói đưa cho hần, còn sợ hần không đáp ứng?

Đưa một khối lệnh bài khách khanh cho Diệp Trường Sinh, Hình trưởng lão vuốt chòm râu, dùng một loại ánh mắt thưởng thức nhìn Diệp Trường Sinh, nhin không được lại lần nữa cười ha hả.

Hình trưởng lão không chút nghi ngờ, lấy tư chất mà Diệp Trường Sinh thể hiện ra hiện tại, tương lai trở thành đại tu sĩ là chuyện ván đã đóng thuyền.

Có một người như vậy nâng đỡ thiếu chủ, tương lai thiếu chủ vững vàng tiếp nhận vị trí Tinh Cung chủ, hẳn là sẽ không xảy ra vấn đề gì.

Sau đó, ông lão này rất là thân thiết lôi kéo Diệp Trường Sinh nói rất nhiều chuyện. Đến cuối cùng mới đem vị trí truyền tông trận kia nói cho Diệp Trường Sinh, sau đó mang theo hắn rời khỏi mảnh không gian này.

Lão nạp vốn đã biến mất ở bên ngoài, con thập cấp yêu thú này đã tới biên giới tọa hóa, tuổi thọ có thể chống đỡ được bao lâu còn khó nói.

Trong tình huống như vậy, đương nhiên không thể tiếp tục ở lại đây ôm cây đợi thỏ xuất hiện.

Diệp Trường Sinh thuận lợi rời khỏi Vạn Trọng Hải Uyên này. Hắn tính đợi lần sau tới tu bổ phong ấn nơi này lại mới.

“Lão nạp là yêu thú Thủy thuộc tính, tương lai ta muốn luyện chế đan linh căn để bổ sung toàn bộ ngũ hành linh căn, vừa vặn thiếu đi một viên yêu đan cấp mười Thủy thuộc tính, vậy dùng cho lão Hồng này đi!” Diệp Trường Sinh trong lòng thầm nghĩ.

Hướng về phía Hình trường lão chỉ rõ, Diệp Trường Sinh hóa thành một đạo quang mang bay nhanh đi.

Mà lúc này tại một chỗ khác ngoài Ngoại Tinh Hải, đang diễn ra một hồi truy chiến giữa người và yêu.

Hàn Lập thần sắc âm trầm đứng ở trên một chiếc phi chu, vội vã bay về phía trước, tốc độ cực kỳ kinh người, vậy mà không thua kém tu sĩ Nguyên Anh bình thường.

Mà ở phía sau hắn mấy ngàn dặm, một nam tử trung niên mặc áo bào xanh, đầu đội ngân quan, chân mang giày gai, sắc mặt khó coi đến cực điểm, hóa thành một đạo thanh quang đang bay nhanh về hướng bên này.

Thoạt nhìn là đang truy sát Hàn Lập.

Nam tử trung niên này, nhìn kỹ quang mang phát ra trên người hắn liền biết, đây không phải là tu sĩ nhân loại.

Yêu khí bàng bạc kia, không thể nghi ngờ là một vị Yêu thú hóa hình, hơn nữa còn là một con Yêu thú hóa hình cấp chín.

Ngoại trừ hai con mắt nhỏ xanh biếc, mũi nhọn mọc ra thì gần như đã không còn nhìn thấy đặc thù của Yêu tộc lúc trước nữa.

Hàn Lập sau khi điên cuồng chạy mấy ngàn dặm, bỗng nhiên sắc mặt biến đổi, cả người linh quang lóe ra, giống như thân thể xảy ra vấn đề.

Hắn không thể không dừng lại, ngồi xếp bằng vội vàng nuốt một viên đan dược vào, nguyên bản sắc mặt tái nhợt trong khoảnh khắc cũng có chút hồng nhuận phơn phớt.

Linh quang toàn thân hắn lập loè, trên mặt thỉnh thoảng lộ ra vẻ thống khổ, phảng phất đang áp chế cái gì.

Sau một lúc lâu, linh quang trên người hắn rốt cục cũng ổn định lại, vì vậy Hàn Lập lập tức đứng dậy, tiếp tục không chể phi chu bay nhanh.

“Cứ tiếp tục như thế từ bao giờ hả? Không hoàn toàn thoát khỏi con Liệt Phong Thú kia thì sớm muộn sẽ bị đối phương đuổi theo!” Sắc mặt Hàn Lập âm trầm, thì thảo nói.

Lúc này, hắn đã bị con Liệt Phong Thú kia đuổi giết hơn nửa tháng.

Hàn Lập không nghĩ mình lại xui xẻo như vậy, vốn đang hảo hảo ngồi trong động phủ tu hành, bỗng nhiên có một ngày, hải vực chỗ hắn phát sinh hỏa sơn phun trào dưới đáy biển.

Động phủ bị chấn động đến mức không ngừng lắc lư, linh khí chung quanh thoáng cái liền giảm mạnh, dưới sự hiếu kỳ, hắn đi ra ngoài nhìn thoáng qua, trước kia hắn chưa từng thấy loại tình cảnh này, còn tưởng là có dị bảo xuất thế.

Kết quả, không nghĩ tới là không gặp dị bảo xuất thế, ngược lại đưa tới sát tinh tinh.

Con Liệt Phong Thú cấp chín kia vừa vặn ở trong hải vực này, lập tức phát hiện ngay tên tu sĩ Nhân tộc Hàn Lập này.

Liệt Phong Thú cũng rất ngạc nhiên. Địa phương hoang vắng như vậy rõ ràng lại xuất hiện một tu sĩ Kết Đan Nhân tộc.

Nhưng ngay lập tức phát hiện trên người tu sĩ Kết Đan Nhân tộc này lóe ra linh khí Mộc thuộc tính tinh thuần, vị yêu thú cấp chín này lập tức vui mừng quá đổi.

Hắn muốn luyện chế món pháp bảo Phong Lôi Sí kia vừa lúc cần linh khí Mộc thuộc tính tinh thuần làm một cái trung hoà, vì vậy liền lập tức để mắt tới Hàn Lập.

Sau khi tìm tới Hàn Lập, Liệt Phong Thú lập tức buộc hắn phải đi trợ giúp mình luyện chế Phong Lôi Sí.

Hàn Lập tất nhiên không có bao nhiêu ý từ chối, vì vậy bắt đầu dĩ bị Liệt Phong Thú mang theo vào trong động phủ, còn nhìn thấy được hai con biến hóa yêu thú khác.

Biết mình sau khi trợ giúp những Yêu thú hóa hình này luyện chế thành công pháp bảo, kết quả tất nhiên là cái chết.

Vì vậy Hàn Lập trong lúc luyện chế đã nghĩ đủ mọi biện pháp, rốt cục đem lực dịch trong tiểu bình làm bộ khôi phục pháp lực vạn năm cho ba con yêu thú uống.

Sau đó, hắn lập tức nắm lấy cơ hội, liều mạng chạy trốn.

Liệt Phong Thú bị một tên nhân loại Kết Đan Kỳ làm trò, tự nhiên cực kỳ không cam lòng, lập tức đuổi theo.

Vì vậy, một người một yêu biểu diễn trận thi đấu truy đuổi trên biển này.

Cơ thể Hàn Lập trúng một đạo Phong Linh Kính của Liệt Phong Thú, cho nên hắn thủy chung vẫn không thể thoát khỏi đối phương.

Đối phương chẳng những thông qua Phong Linh Kính cảm ứng vị trí của hắn, còn có thể thỉnh thoảng thông qua phát động Phong Linh Kính, khiến hắn không thể không dừng lại dùng pháp lực của mình áp chế.

Điều này dẫn đến Hàn Lập tuy vượt lên trước Liệt Phong Thú kia mấy ngàn dặm, nhưng dù thế nào cũng không thể thoát khỏi.

Nhưng theo thời gian từng ngày trôi qua, khoảng cách Phong Linh Kính bộc phát trong cơ thể Hàn Lập càng ngày càng dài.

Từ mấy canh giờ bắt đầu bạo phát một lần, cho đến nửa ngày sau mới bộc phát một lần, cuối cùng trọn ngày mới để cho Hàn Lập áp chế một lần.

Hơn nữa, uy lực phát tác của Phong Linh Kính cũng không bằng một lần, dần dần suy yếu xuống.

Cuối cùng sau hai ngày phát tác một lần, Phong Linh Kính cũng yên ổn trở lại, Liệt Phong Thú buông tha không thúc giục nó nữa.

Điều này làm cho Hàn Lập trong lòng mừng rỡ, bất kể là yêu thú này cách hẳn quá xa, dẫn đến linh hoạt của pháp quyết gặp phải phiền toái khác, hiện tại đều là thời cơ tốt nhất để hắn thoát thân.

“Phía trước có một tòa hoang đảo, trước tiên ở lại phía trên một thời gian, xem có thể luyện hóa đạo Phong Linh Kính này hay không!” Hàn Lập nhìn hòn đảo phía trước bao phủ trong vụ hải, trong lòng trầm nghĩ.

Hắn hạ quyết tâm, lập tức điều khiển phi chu dưới chân vội vã bay về phía hòn đảo kia.

Chỉ cần có thể đem Phong Linh Kính hoàn toàn luyện hóa, hắn liền mặc cho chim bay đi.

Mà ở trên một hòn đảo nhỏ cách Hàn Lập mấy vạn dặm, Liệt Phong Thú đang ngồi xếp bằng trong một cái động không người, sắc mặt tái nhợt.

Trải qua thời gian truy đuổi lâu như vậy, pháp lực của hắn cuối cùng cũng hao hết, không cách nào áp chế lực dịch trong cơ thể, đành phải dừng lại trên đảo, chuẩn bị tốn chút thời gian, hoàn toàn giải quyết đại họa tâm phúc trong cơ thể, sau đó lại đi truy sát Hàn Lập.

Hắn nhất định phải lấy lại Phong Lôi Sí do hao tổn tâm cơ luyện chế ra, tuyệt đối không thể để cho tu sĩ nhân loại kia tùy tiện lấy đi.

Liệt Phong Thú chín cấp sau khi trong lòng phát ra lời thề độc thấu xương, mới oán hận nhắm hai mắt lại, tiến vào cảnh giới vong ngã thần thức.

Vì vậy, một người một thú tất cả đều ngồi xếp bằng trên một hoang đảo, bắt đầu thử khổng chế nổi phiền toái trong cơ thể.

Liệt Phong Thú thử nghiệm rất thuận lợi, lực dịch trong cơ thể dần dần bị hắn luyện hóa.

Mà Hàn Lập bên kia thử nghiệm lại hoàn toàn không có hiệu quả, hắn phát hiện một đạo Phong Linh Kính trong cơ thể phi thường ngoan cố, muốn luyện hoá nó, không biết phải hao phí thời gian bao lâu.

Đây căn bản không phải chuyện trong thời gian ngắn có thể giải quyết.

Sau khi phát hiện điều này, sắc mặt Hàn Lập vô cùng âm trầm, sau một lúc lâu trầm mặc, hắn thở ra một hơi thật dài.

Tạm thời từ bỏ luyện hóa Phong Linh kính, hắn dùng pháp lực và Tịch Tà Thần Lôi bao phủ hắn tầng tầng lớp lớp, sau đó lấy đôi Phong Lôi Sí ra.

Liệt Phong Thú này hao hết tâm cơ mới luyện chế ra được pháp bảo này, kết quả là rơi vào tay hắn.

Phong Hi quả nhiên là người lương thiện, không ngại cực khổ trợ giúp hắn đột phá Kết Đan Hậu Kỳ, lại hao hết pháp lực luyện bảo cho hắn.

Sau này nhất định phải hảo hảo “Báo đáp” con Liệt Phong Thú này, Hàn Lập trong lòng oán hận nghĩ.

Thúc giục Ích Tà Thần Lôi, Hàn Lập bắt đầu thử luyện hóa món pháp bảo này.

Thời gian từng ngày trôi qua, sau nửa tháng, đột nhiên có một đạo độn quang màu xanh bay nhanh về phía hòn đảo này.

Ngay tại bên ngoài đảo, Hàn Lập đang thử tốc độ của Phong Lôi Sí nhìn thấy độn quang lập tức giật nảy mình.

Liệt Phong Thú đuổi theo nhanh như vậy sao?

Về mặt Hàn Lập tràn đầy kinh hãi, đều không để ý tới chút động phủ trên đảo của hắn, lập tức muốn mượn Phong Lôi Sí chạy trốn.

Chỉ là, khi hắn mới bay đi được hơn trăm trượng thì đột nhiên ngừng lại, khắp khuôn mặt là vẻ không thể tin nổi.

Đạo hào quang màu xanh kia, từ sau khi xuất hiện trong tầm mắt Hàn Lập, chớp lóe mấy cái đã đến hòn đảo này.

Lập tức, Hàn Lập cũng nhìn thấy được tướng mạo của người trong thanh sắc quang mang.

“Diệp sư thúc?!” Hàn Lập kinh hô một tiếng, ngừng lại, nhìn đạo hào quang kia chợt lóe lên vài cái đã đến trước mặt mình.

“Diệp sư thúc cũng có loại pháp bảo giống Phong Lôi Sí có thể thuần di như vậy sao?” Hàn Lập sau khi nhìn thấy phương thức và tốc độ của Diệp Trường Sinh bay tới, trong lòng nhảy dựng, trầm nghĩ.

Diệp Trường Sinh bay tới, trong mắt mang theo một tia ngoài ý muốn.

Dựa theo địa chỉ Hình trường lão cho, hắn một đường phi hành đã tìm được hoang đảo bí mật đặt Truyền Tống Trận ở Tinh Cung.

Kết quả, không nghĩ tới vừa đến nơi này, liền thấy được thân ảnh Hàn Lập.

Sao tên này lại chạy tới đây được?

Diệp Trường Sinh trong lòng tràn ngập tò mò, sau mấy cái chợt lóe, liền xuất hiện trước mặt Hàn Lập.

“Bái kiến Diệp sư thúc!”

Thấy Diệp Trường Sinh xuất hiện, Hàn Lập vội vàng thi lễ, cung kính nói.

Thần thức đảo qua cảnh giới của Diệp sư thúc, Hàn Lập trong lòng chấn động, trên mặt thiếu chút nữa không chịu nổi.

Mẹ nó không phải nói Nguyên Anh kỳ mấy trăm năm cũng khó có thể đột phá nhất giai sao?

Không phải nói là đột phá Nguyên Anh kỳ một cảnh giới nhỏ so với một đại cảnh giới dưới Nguyên Anh còn khó khăn hơn sao?

Mới vài chục năm không gặp, Diệp sư thúc đã trực tiếp lên Nguyên Anh trung kỳ?

Lần này, trong nội tâm Hàn Lập tuôn ra các loại tư vị, phức tạp vô cùng.

Hắn vốn cho là mình có thể nhanh chóng tiến vào Kết Đan hậu kỳ, xem như là có chút chênh lệch với vị sư thúc này.

Không ngờ chênh lệch này càng lúc càng lớn!

“Hàn Lập, tại sao ngươi lại ở chỗ này?” Diệp Trường Sinh thản nhiên hỏi.

Hàn Lập nghe vậy, sắc mặt nhất thời biến ảo bất định, do dự một chút, hắn quyết định nói thật.

Trên mặt lộ ra một vòng cười khổ, Hàn Lập bất đắc dĩ nói: “Sự diệt đây là bị người đuổi giết đến nơi này!”

Nói xong, kể lại chuyện Phong Hi đuổi giết hắn cho Diệp Trường Sinh nghe.

Thậm chí ngay cả chuyện tình Phong Lôi Sí cũng không chút che giấu nói ra.

Hắn cảm giác mình không cần đùa giỡn trước mặt vị sư thúc này, đối phương hơn phân nửa là có thể nhìn ra được, cảnh tượng hắn mới vừa rồi sử dụng Phong Lôi Sí tiến hành thuận di hơn phân nửa đã bị vị sư thúc này nhìn thấy.

Cho nên, hắn không hề giấu diếm ý nghĩ giấu diếm Phong Lôi Sí, chỉ là trong quá trình giảng thuật, tường tận đem chuyện hắn dùng lục dịch trong tiểu bình ám toán ba con Yêu thú hóa hình sửa đổi một chút.

Biến thành hắn tại Mộ Lan thảo nguyên trong tòa động phủ đã nhận được một loại kỳ độc, mượn đó ám toán hóa hình yêu thú.

Diệp Trường Sinh một bên nghe, một bên như cười như không nhìn Hàn Lập, đem Hàn Lập nhìn trong lòng sợ hãi.

“Sao ta lại có cảm giác mỗi lần thấy ngươi, ngươi đều bị người ta đuổi giết bỏ chạy?” Diệp Trường Sinh hỏi một vấn đề khiến Hàn Lập có chút không biết nói gì.

Đúng vậy, y cũng muốn hỏi vì sao?

Đời này tu hành của hắn, không phải chạy trốn thì là chuẩn bị chạy trốn!

Quay đầu nhìn lại, cuộc sống có thể an ổn tu hành căn bản không có bao nhiêu.

Thời điểm ở Thiên Nam, thật vất vả mới Trúc Cơ, Ma đạo bắt đầu xâm lấn.

Vốn tưởng rằng có thể an ổn tu hành, kết quả Nội Tinh Hải lại loạn lên.

Nghịch Tinh Minh cùng Tinh Cung đang có đại chiến.

Không còn cách nào khác, chỉ có thể tiếp tục chạy, chạy đến Ngoại Tinh Hải, vốn tưởng rằng có thể yên tĩnh giết yêu lấy đan, qua ngày tiêu dao.

Kết quả Ngoại Tinh Hải lại loạn lên, yêu thú và Nhân tộc khai chiến.

Cả đời này của hắn, chạy tới chỗ nào, nơi đó liền loạn lên.

Điều này làm cho nội tâm Hàn Lập không khỏi hoài nghi, trên người hắn có mang thuộc tính tai họa tinh thần hay không, giống như một ít hung thú trong truyền thuyết, có không rõ ràng lắm truyền thuyết.

Đến nơi nào thì nơi đó sẽ dẫn phát chiến loạn.

Đối mặt linh hồn Diệp Trường Sinh đặt câu hỏi, Hàn Lập đành cười khổ, bất đắc dĩ nói:

“Sự diệt thực lực nhỏ yếu, lại dễ dàng gây chuyện phát sinh, cho nên mới thường xuyên bị người ta đuổi giết như vậy.”

Vừa mới nói xong lời này, Hàn Lập bỗng nhiên biến sắc, linh quang toàn thân không ngừng lóe lên.

Hắn vội vàng ngồi xếp bằng trên mặt đất, pháp lực bắt đầu khởi động, áp chế Phong Linh Kính đang phát tác trong cơ thể.

Một lát sau, Hàn Lập sắc mặt tái nhợt đứng dậy, thần tình có chút khó coi nói: “Sự thúc, Liệt Phong Thú kia chỉ sợ đã cảm ứng được vị trí của chúng ta!”

“À, những thứ trên hòn đảo này cũng không thể để cho người ta biết, cứ để Liệt Phong Thú kia đến đây đi, vừa vận thu hoạch được một viên yêu đan cấp chín!” Diệp Trường Sinh đột nhiên nói.

Trong lúc miêu tả nhẹ nhàng, căn bản không để một con yêu thú cấp chín vào trong mắt.

Loại tư thái này làm cho Hàn Lập nhìn thấy hâm mộ không thôi, thậm nghĩ bản thân lúc nào cũng có thể có được thực lực như vậy a.

Hắn có vài phần hiểu rõ về thực lực của Diệp sư thúc.

Lúc trước đối phương ở trong Hư Thiên Điện, khi còn là Nguyên Anh sơ kỳ đã giải quyết xong Tam Dương lão ma đỉnh phong Nguyên Anh trung kỳ.

Hiện tại hắn đã là Nguyên Anh trung kỳ, đối phó với một con Liệt Phong Thú cấp chín khẳng định là không thành vấn đề.

Kể từ đó, nguy cơ trên người mình cũng được giải trừ.

Hàn Lập nghĩ tới đây, trong lòng thở phào nhẹ nhõm.

Lúc này, lại nghe Diệp sư thúc bên cạnh thản nhiên nói: “Hàn huynh, như vậy là huynh thiếu ta một món nợ nhân tình a!”

Hàn Lập nghe vậy, thần sắc biến hóa một trận, cuối cùng bất đắc dĩ cười, nói: “Diệp sư thúc có gì phân phó, sư diệt có thể làm được nhất định tận lực đi làm!”

“Không sao, tạm thời đừng vội, sau này ngươi sẽ có cơ hội chậm rãi trả lại!” Diệp Trường Sinh đột nhiên nói.

Hàn Lập nghe được lời này trong lòng giật mình, trong lòng cười khổ một hồi, thầm nghĩ phiền toái đến rồi.

Hắn kiêng kỵ nhất chính là loại nhân tình không có điều kiện xác thực này, bởi vì ngươi căn bản không biết tương lai đối phương sẽ đưa ra yêu cầu như thế nào.

Phàm là nhân tình có điều kiện cụ thể, hắn đều cảm giác không có gì, tương lai luôn có cơ hội làm được chuyện đổi phương yêu cầu.

Thế nhưng, loại nhân tình trước đó đã không nói rõ này, tương lai nếu làm xấu sẽ mang đến nguy cơ sinh tử lớn.

Giờ khắc này, Hàn Lập thậm chí đều muốn nói một câu: Không cần Diệp sư thúc ngươi hỗ trợ giết chết Phong Hi, ta tự đào tẩu.

Nhưng hắn suy nghĩ một chút, vẫn không dám nói ra những lời này.

Dù sao, Diệp sư thúc đã nói phải có lòng tốt giúp hắn, hắn sao có thể cự tuyệt chứ?

Đây không phải là làm mất mặt Diệp sư thúc sao?

Hàn Lập đành phải bất đắc dĩ đứng ở chỗ này, lẳng lặng chờ đợi Phong Hi đưa tới cửa.

Thời gian trôi qua không bao lâu, không đến nửa ngày sau, một đạo hào quang màu xanh cực tốc vọt tới bên này.

Trong quang mang kia, là một yêu tu mặc thanh bào, mắt xanh mũi nhọn, làm cho người ta có loại cảm giác hung ác.

Nháy mắt khi nhìn thấy thân ảnh này, trong lòng Hàn Lập nhảy dựng lên, phản xạ có điều kiện xuất hiện xúc động muốn chạy trốn.

Nhưng lại nghĩ đến Diệp sư thúc ở bên cạnh, hấn mạnh mẽ đè xuống loại xúc động này.

Sau một lát, đạo thanh quang kia dừng lại trước mặt Diệp Trường Sinh và Hàn Lập, Phong Hi lạnh lùng nhìn hai người, thần sắc tràn ngập phần nộ cùng sát ý.

“Ta nói ngươi như thế nào lại không trốn, nhân loại Nguyên Anh tu sĩ, chính là chỗ dựa của ngươi?” Phong Hi bí ẩn đánh giá Diệp Trường Sinh một chút, sau đó nhìn Hàn Lập lạnh lùng nói.

Hàn Lập sờ sờ mũi, cười hắc hắc, giới thiệu: “Vị này là Hàn mỗ sư thúc!”

“Sư thúc?”

Phong Hi lạnh lùng nhìn chăm chăm vào Diệp Trường Sinh, tự nhiên hấn cũng nhận ra đối phương có tu vi Nguyên Anh trung kỳ.

Nếu như không phải bởi vì tu vi của đối phương, hấn vừa tới đã trực tiếp ra tay, làm sao khách khí giao lưu cùng Hàn Lập.

“Vị đạo hữu này, sư điệt của ngươi ám hại nhiều yêu thú hóa hình của Yêu tộc chúng ta, trong đó còn có một nhân vật trọng yếu của Giao Long vùng biển này, là Ly Hỏa Giao Tộc cấp chín. Nếu như ngươi không muốn bị Giao Long nhất tộc truy sát thì giao hấn ra đây!” Phong Hi nhìn về phía Diệp Trường Sinh, lạnh lùng nói.

“Giao Long nhất tộc cường đại, ta nghĩ không cần ta giới thiệu nhiều, Kim Giao Vương tương đương với Nguyên Anh hậu kỳ đại tu sĩ nhân tộc các ngươi, tốt nhất là ngươi đừng thử đắc tội

hấn!” Trong lời nói của Phong Hi, mang theo ý cảnh cáo không chút che dấu.

Lời này nếu nói là cấp cho tu sĩ Nguyên Anh trung kỳ, đích xác có thể sinh ra hiệu quả uy hiếp không nhỏ.

Tại Loạn Tinh Hải này, Giao Long nhất tộc thật đúng là không ai dám tùy ý trêu chọc.

Tu sĩ có tu vi càng cường đại thì càng biết rõ Giao Long nhất tộc này mạnh bao nhiêu.

Hiện tại Phong Hi nói ra những lời này, mượn uy danh của Giao Long tộc, tự nhiên là mười phần áp lực.

Thế nhưng trước mặt Diệp Trường Sinh, lời nói như vậy cũng không có bất kỳ cảm giác uy hiếp nào.

Hắn trừng mắt lên, nhìn về phía Phong Hi, ngập ngừng nói: “Đây là di ngôn của người sao? Có thể cho người ở chỗ này phát ngôn bừa bãi cả buổi, coi như là Diệp mỗ cho người sự nhân từ cuối cùng!”

Phong Hi nghe vậy giận dữ, nhưng còn chưa đợi hắn nói gì, liền thấy cả người Diệp Trường Sinh lóe lên thanh quang, bỗng nhiên xuất hiện ở trước mặt hắn.

Phong Hi trong lòng cả kinh, vội vàng phản ứng, giương tay lên, hai kiện giáo ngắn liền hóa thành hai đạo xích mang hướng Diệp Trường Sinh đánh tới.

Diệp Trường Sinh hừ lạnh một tiếng, há mồm phun ra một quang đoàn màu xanh mờ mịt, bên trong có một tiểu đỉnh cỡ vài tấc.

Đúng là Hư Thiên Bảo Đỉnh!

Sau khi luyện hóa tầng thứ nhất Thông Bảo Quyết, Diệp Trường Sinh còn chưa có cơ hội mở mang kiến thức một chút uy lực của cái đỉnh này, hôm nay vừa vận đưa Phong Hi tới thử xem.

Diệp Trường Sinh trong lòng thúc giục thông bảo quyết, đỉnh này lập tức vang lên một tiếng thanh minh, nắp đỉnh kia tự động mở ra.

Tiếng xé gió truyền đến, hai đạo xích mang kia đã đến đỉnh đầu Diệp Trường Sinh, giao nhau xoay quanh một cái, liền từ hai bên Diệp Trường Sinh đồng thời chém xuống.

Muốn chém Diệp Trường Sinh thành mấy mảnh.

Nhưng Diệp Trường Sinh chỉ vươn một ngón tay, nhắm ngay tiểu đỉnh trước mặt nhẹ nhàng bắn ra, sau một khắc “Phốc” một tiếng, trong đỉnh một chùm tóc xanh bắn nhanh ra, hóa thành thanh quang đầy trời, cuốn lấy hai đạo xích mang, trực tiếp cuốn vào trong tiểu đỉnh.

Phong Hi thất kinh, vội vàng bấm tay niệm thần chú muốn thúc dục bảo vật thoát khỏi thanh quang bao vây.

Nhưng sau khi hắn bấm niệm pháp quyết mới phát hiện, hắn thoảng cái đã mất đi liên hệ với hai thanh giáo ngắn, chỉ có thể tro mắt nhìn bọn họ bị cuốn vào trong tiểu đỉnh, không thấy bóng dáng.

Thấy cảnh này Diệp Trường Sinh âm thầm gật đầu, Hư Thiên đỉnh có thể cướp đi bảo vật của người khác.

Uy lực đích thật không tầm thường.

Phong Hi thấy cảnh này thì trong lòng hoảng hốt, mạnh mẽ cướp bảo vật của người khác, đây là thủ đoạn gì?

Hai kiện giáo ngắn này năm đó hắn đánh chết một vị tu sĩ nhân tộc Nguyên Anh lấy được, mặt trên còn có vài loại thần thông bất phàm.

Nhưng mà, bây giờ căn bản chưa kịp phát động, đã bị tiểu đỉnh kia lấy đi, hơn nữa còn dễ dàng như vậy, thoát nhìn không tốn chút sức lực nào.

Phong Hi trong lòng sợ hãi, một tay đem trường bào trên người xé toạc, cởi trần nửa người trên đi ra.

Tiếp theo thân hình khom xuống, phần lưng lòi ra hai khối, từ trong cơ thể thoảng cái xuất hiện hai cái cánh lông vũ.

Cánh dài khoảng một trượng, màu xanh tươi đẹp.

Cơ hồ cùng lúc đó, khuôn mặt của hắn cũng lập tức biến thành màu xám xanh, hai bàn tay biến ảo thành một đôi lợi trảo, năm

ngón tay sắc bén dị thường, chớp động hàn mang làm lòng người kinh hãi.

Yêu vật này hiện ra hình thái bán yêu.

Chỉ thấy hai cánh nó vỗ một cái, một điểm sáng màu xanh rậm rạp chằng chịt từ trên cánh nó bắn ra, mang theo lực đạo kinh khủng, phóng về phía Diệp Trường Sinh.

Hàn Lập ở phía xa nhìn thấy cảnh này thì kinh hãi không thôi, vô số quang điểm màu xanh kia rõ ràng là từng đám lông vũ.

Hắn không chút nghi ngờ, nếu đổi lại là hắn, dù cho một cọng lông chim bắn trúng cũng phải mất mạng tại chỗ.

Diệp Trường Sinh cũng không có sử dụng thủ đoạn khác, vẫn là lấy Thông Bảo Quyết thôi động Hư Thiên Đỉnh, trong Hư Thiên Đỉnh lại bay ra một chùm thanh ti.

Những tơ xanh chằng chịt này bay ra, mỗi một sợi đều chuẩn xác quần lấy một cái lông chim bắn tới, dễ dàng đem nó kéo vào trong Hư Thiên Đỉnh.

Phong Hi chứng kiến màn này, tâm thần thật sự hoảng hốt, hai thanh đoản qua kia là hắn đoạt được từ tay người khác, tạm thời không nói đến nữa.

Những này yêu vũ chính là từ trên người hắn mọc ra lông vũ a, trải qua ngày đêm tế luyện, đã sớm tâm thần hợp nhất.

Những lông vũ này liên hệ với hắn, so với bản mạng pháp bảo của hắn còn chặt chẽ hơn nhiều, làm sao có thể cứ như vậy mà lãng không lấy đi được?

Hơn nữa sau khi lấy đi, lập tức liền cắt đứt liên hệ với tinh thần của hắn.

Một màn này làm cho Phong Hi cảm thấy không thể nào nói rõ được.

Ở đâu ra loại bảo bối nghịch thiên như vậy.

Giờ khắc này, sắc mặt hắn khó coi đến đáng sợ, hai tay hóa thành hai cái móng chim nhún về phía trước một cái, vô số ánh sáng màu xanh ngưng tụ thành hai cái điều trảo thật lớn bay về phía trước, muốn cào nát đầu Diệp Trường Sinh.

Nếu là tu sĩ Nguyên Anh bình thường, tuyệt đối không dám ngạnh kháng một kích này, hơn phân nửa sẽ phải dùng pháp bảo để ngăn cản hoặc tránh né.

Nhưng Diệp Trường Sinh không hề có ý định né tránh, hắn tiếp tục thôi động Hư Thiên Đỉnh, ngay khoảnh khắc sau, chỉ chít chằng chịt những tia sáng màu xanh từ trong đỉnh bay ra, bắn thẳng về phía Phong Hi.

Mặc dù yêu thú này tốc độ cực nhanh, nhưng vừa mới phát ra công kích, căn bản không kịp tránh né, lập tức đã bị những Thanh Ti kia quán lấy.

Những thanh ti này rậm rạp chằng chịt bao lấy Phong Hi, làm cho hắn không cách nào nhúc nhích, sau đó, trong tay áo Diệp Trường Sinh bắn ra một đạo hào quang màu đỏ.

Mũi tên nhọn hoắt bay vào ra, lập tức xuyên thủng mi tâm Phong Hi, khiến đầu hắn nổ tung.

Mà Phong Hi vung vẩy ra hai cái cự trảo quang mang là lúc bay đến gần Diệp Trường Sinh thì lập tức bị một mảnh ngân quang ngăn cản, không cách nào tiến thêm được.

Một đạo yêu hồn màu xanh lá từ trong cơ thể Phong Hi bay ra, đây là một con yêu thú nửa cá nửa điều.

Yêu hồn kia hoảng hốt muốn chạy trốn, nhưng sợi tóc xanh quấn quanh thân thể nó lập tức vây khốn yêu hồn lại.

Diệp Trường Sinh vẫy tay, thu Hư Thiên đỉnh về.

Hài lòng nhìn thoáng qua đỉnh này, tuy nhiên Thông Bảo Quyết tầng thứ nhất có khả năng phát huy ra uy năng có hạn.

Nhưng uy lực đã rất tốt rồi, hoàn toàn có thể thỏa mãn hắn.

Bất quá, nếu so sánh với Thông Thiên Linh Bảo khác, sẽ cảm thấy tôn đỉnh này ít nhiều có chút không đủ kinh diễm.

Nhưng điều này cũng không kỳ quái, dù sao mục đích luyện chế Hư Thiên đỉnh cũng không phải là công kích hay phòng ngự gì cả.

Tự nhiên cũng không cách nào so sánh với Thông Thiên Linh Bảo chuyên dành cho Đấu pháp mà sinh ra.

Đi ra phía trước, bắt lấy yêu hồn Phong Hi kia, phong ấn vào trong một cái bình ngọc.

Sau đó đem yêu đan cấp chín của Phong Hi móc ra, yêu đan cấp chín cũng là thứ rất hiếm thấy.

Sau đó, nhìn thân thể nửa cá nửa chim lộ ra của đối phương, Diệp Trường Sinh tiến lên bắt lấy.

Lấy xuống túi trữ vật treo trên người Phong Hi, Diệp Trường Sinh từ trong đó phát hiện mấy chục miếng yêu đan cùng với một ít tài liệu luyện khí trân quý.

Linh thạch linh dược các loại rất ít, cũng không thấy trong túi trữ vật của tu sĩ nhân loại có nhiều loại phù lục, pháp bảo, pháp khí.

“Túi trữ vật của yêu thú thật quá nghèo, bất quá giá trị trên người chúng đều nằm trên một thân tài liệu và Yêu đan rồi!”

“Tài liệu yêu thú cấp chín có thể dùng để luyện chế pháp bảo phi thường đỉnh cao!” Diệp Trường Sinh trong lòng thầm nghĩ.

Hắn lật qua túi trữ vật của Phong Hi, còn phát hiện được một ngọc giản cổ xưa.

Vừa mở ra xem, phía trên ngoại trừ ghi chép một ít công pháp tu luyện của Yêu tộc, còn ghi chép phương pháp cấy ghép Long Lân Thụ.

“Ta nhớ đảo mà Long Lân Thụ đang ở nằm nằm trong tay Kim Giao Vương, Phong Hi đang nắm trong tay phương pháp nhỏ trồng!”

“Về sau lại tìm Kim Giao Vương đi, còn không biết bây giờ hắn đã gặp được hòn đảo có cây Long Lân kia chưa?” Diệp Trường Sinh thầm nghĩ.

Long Lân Thụ là thứ hắn rất để ý, loại cây này khoảng mười năm mới có thể kết ra một quả Long Lân Quả.

Long Lân Quả này có rất nhiều chỗ tốt đối với nhục thân, nếu mỗi ngày đều có thể phục dụng một quả, thời gian dài, thân thể sẽ bị cải tạo có thể so sánh với Chân Long.

Mặc dù trên lý thuyết mà nói, coi như là tìm ra tất cả Long Lân Thụ trong thiên hạ, cung cấp một người cũng không cách

nào đạt tới cảnh giới đó.

Nhưng dù sao Diệp Trường Sinh cũng là người có năng lực phục chế, chỉ cần có đủ linh thạch, thứ Long Lân Quả này hẳn muốn bao nhiêu liền có bấy nhiêu.

Dem mấy thứ này thu vào túi trữ vật, Diệp Trường Sinh xách thi thể của Phong Hi lên nói với Hàn Lập:

“Trước tiên Hàn huynh hãy ở lại trên đảo này một thời gian, nhớ lại vị trí động phủ của Phong Hi một chút, đợi lát nữa ta sẽ đi vào trong động phủ của con yêu thú này xem một chút!”

Hàn Lập nghe vậy yên lặng đáp ứng, bay đến động phủ ban đầu của mình ở trên đảo.

Còn Diệp Trường Sinh thì bay tới một cái động trên đảo, bắt đầu dùng thi thể của Phong Hi để luyện chế Huyết Linh Đại Đan.

Sau một lần phân tích yêu đan, thả lại vào trong thi thể, luyện chế Huyết Linh Đại Đan bắt buộc phải có tất cả yêu đan cùng thi thể mới được.

“Lại nói tiếp, Cửu Khiếu Tinh Nguyên Công của ta chỉ nắm giữ bốn tầng đầu tiên, tầng năm phía sau còn ở Tinh Cung kia mà!”

“Sau này có cơ hội còn phải lấy từ trong Tinh Cung ra môn công pháp này, dù sao nó liên quan đến đại kế đột phá Hóa Thần của ta!” Diệp Trường Sinh thầm nghĩ trong lòng.

Tu luyện Cửu Khiếu Tinh Nguyên Công xong chín cái tinh khiếu, có thể gia tăng không ít tỷ lệ đột phá Hóa Thần, môn công pháp này Diệp Trường Sinh không thể buông tha.

Hiện tại hắn mới chỉ tu luyện ba cái tinh khiếu, nhục thân đã có thể so với bát cấp đến cửu cấp yêu thú.

Nếu cả chín đều tu luyện, thân thể có thể so với yêu thú Hóa Thần tuyệt đối không thành vấn đề.

Mấy ngày sau, Diệp Trường Sinh thành công luyện hóa thân thể yêu thú cấp chín này thành một quả Huyết Linh Đại Đan to bằng quả trứng bồ câu.

Trong này ẩn chứa khí huyết khủng bố, khiến người nhìn qua liền cảm thấy kinh hãi.

Đi ra hoang động, nhìn thấy Hàn Lập vẫn đang chờ đợi ở trên đảo, Diệp Trường Sinh gật đầu nhẹ, nói với Hàn Lập:

“Đưa ta tới sào huyệt của con Liệt Phong Thú kia đi!”

“Sư thúc xin mời đi theo ta!”

Hàn Lập nói xong, liền cười phi chu của mình, nhanh chóng bay đến một hướng khác.

Diệp Trường Sinh không nhanh không chậm theo phía sau hắn, một tháng sau, hai người bay tới hải vực phụ cận Vạn Trượng Hải Uyên.

Hang ổ của Phong Hi ngay trong vùng biển này.

Hàn Lập vừa phân biệt phương hướng, vừa mang theo Diệp Trường Sinh đi tới một hòn đảo nhỏ.

Bay đến sườn một ngọn núi đá, trước mắt xuất hiện một cửa hang đen kịt, rộng chừng mấy trượng.

“Nơi này chính là sào huyệt của Liệt Phong Thú!” Hàn Lập chỉ vào cái động khẩu này nói.

“Ừ, có một luồng yêu khí rất nồng đậm, đúng là động phủ của yêu thú cấp cao!” Diệp Trường Sinh cảm ứng một chút rồi nói.

Hàn Lập đi lên phía trước, bới những hòn đá kia ra, mang theo Diệp Trường Sinh tiến vào trong sơn động.

Sơn động này phi thường thâm thúy, đồng thời một đường trực tiếp đi xuống đất, càng đi vào bên trong, càng làm cho người ta có loại cảm giác âm ướt.

Sau thời gian uống cạn một chén trà, hai người đi qua một chỗ ngoặt, trước mắt lập tức xuất hiện một động quật cực lớn thiên nhiên.

Diện tích chừng hơn trăm trượng, cao hơn mười trượng, thạch bích trên đỉnh động lóe ra lục quang lẫn tẩn, ở giữa có một hồ nước màu xanh lam, nóng hôi hổi, bốn phía đầm nước mọc ra một ít thảo mộc kỳ quái.

“Đây đều là đặc sản của sào huyết yêu thú!” Diệp Trường Sinh nhìn những cây cỏ kia nói khẽ.

Ở trong đó, hắn phát hiện vài cọng cỏ nhỏ dài một tấc đen nhánh.

Đây chính là Bạ Yêu Thảo mà trước kia hắn đã từng tìm qua, tiến lên phía trước, hái xuống tất cả những cây cỏ này.

“Nơi này chỉ là ngoại tầng động phủ, phía dưới lân hỏa đàm kia mới chính thức là động phủ của yêu này!” Hàn Lập chỉ vào đầm nước xanh lam bốc hơi nóng nói.

Diệp Trường Sinh gật đầu nói: “Chúng ta xuống xem một chút đi!”

“Lúc trước trong động phủ yêu thú này còn có hai con yêu thú khác, một con là quy yêu cấp tám, một con là ly hỏa giao cấp chín, bọn chúng cũng trùng kỳ độc của ta, không biết bây giờ thế nào rồi!” Hàn Lập nói ra, tựa hồ có một tia lo lắng.

“Hôm nay ngươi trốn ra khỏi động quật Liệt Phong Thú đã được hơn một tháng, hai con yêu thú kia chắc chắn sẽ không ở lại đây, ngươi không cần lo lắng!” Diệp Trường Sinh đột nhiên nói.

Hắn dẫn đầu bước vào trong Lân Hỏa đàm, sắc mặt Hàn Lập biến ảo một lúc, sau đó cũng bước vào theo.

Nơi đây quả thực để lại cho hắn ấn tượng không tốt, thế cho nên hắn tới nơi này bây giờ, mặc dù đi theo Diệp sư thúc, trong lòng cũng dư thừa, không muốn tiến vào.

Sau khi đi sâu vào trong ma trời, khoảng chừng ăn một bữa cơm, trước mắt xuất hiện một cái cửa đá cực lớn.

Trên cửa đá chớp động bạch quang, xem ra là một loại cấm chế thủ hộ.

Diệp Trường Sinh hí mắt nhìn cấm chế kia một chút, trầm nghĩ: “Liệt Phong Thú này không giống với phong cách của yêu thú khác!”

“Yêu thú khác căn bản khinh thường việc tiếp xúc với loài người, nhìn thấy nhân loại trên cơ bản đều đã ăn hết, căn bản sẽ không học tập bất cứ thứ gì của nhân loại!”

“Mà Liệt Phong Thú này cũng đã được mở rộng, chẳng những học luyện khí cho nhân loại, xem ra còn học được không ít trận pháp nữa!”

Diệp Trường Sinh liếc mắt liền nhìn ra, cảm chế trước mắt cao minh hơn không biết bao nhiêu lần so với cảm chế trước động phủ Huyết Văn Sa Ngư cấp tám mà hắn đã gặp lúc trước.

Trận pháp đã có thể so sánh với trận pháp mà tu sĩ Nguyên Anh Nhân tộc bảo vệ động phủ.

Sau khi phí hết một phen công phu, Diệp Trường Sinh phá vỡ cảm chế này, mang theo Hàn Lập tiến vào trong động phủ của Liệt Phong Thú chân chính này.

Trước mắt hắn xuất hiện một thông đạo ngũ quang thập sắc, bên trong thông đạo khảm nạm đủ loại trân châu long nhãn to lớn màu sắc.

Những trân châu này giao hòa với nhau, khiến trong động phủ này như ban ngày.

“Lúc trước sư điệt đã nghe Liệt Phong Thú kia nói qua, những viên trân châu này là do hắn thâm nhập đáy biển, chuyên môn tìm một vài loại thông linh bối sống hơn ngàn năm, mới lấy được bảo châu, mỗi viên đều có một ít kỳ hiệu tị hỏa!” Hàn Lập nhìn thấy Diệp Trường Sinh tựa hồ cảm thấy hứng thú với những viên trân châu này, tiến lên nói.

Diệp Trường Sinh nhìn chằm chằm vào những viên trân châu này một lát, sau đó thò tay tháo từng viên xuống.

Tuy hắn không hứng thú với những thứ này, nhưng đưa cho những nữ nhân ở nhà, chắc hẳn các nàng sẽ rất vui.

Lúc trước trong động phủ của Huyết Văn Sa cũng có một viên trân châu như vậy, nhưng Phong mỗ đã nhận ra nó đã bị Phong mỗ dẫn đầu lấy đi.

“Nói đi, mấy người thăm dò Vạn Trượng Hải Uyên cùng ta ngày trước không biết giờ ra sao rồi? Chắc không phải chết hết đấy chứ?” Diệp Trường Sinh trầm nghĩ.

Gã cảm thấy những người kia hơn phân nửa là lành ít dữ nhiều, mặc dù một ngày kia Hải Vương tộc đuổi giết chủ yếu là trên người mình.

Nhưng sau khi lắc lư Vương Đình, những người còn lại cũng giống như hắn, căn bản không cách nào bay lên khỏi vực biển vạn trượng.

Dưới tình huống như vậy, muốn đào tẩu từ trong tay mấy chục con Yêu thú hóa hình kia, độ khó cực cao.

Thu hồi những trân châu này rồi tiếp tục đi về phía trước, trước mắt xuất hiện một tòa đại sảnh ngũ quang đủ mọi màu sắc dùng san hô trang trí.

Trung tâm đại sảnh có một cái bàn ngọc trắng noãn, còn có vài cái ghế cũng dùng ngọc thạch điêu thành.

Ở bốn góc đều có một chiếc tiểu đỉnh cổ kính, trong đỉnh có cắm một cây hương màu đen to bằng ngón tay, mơ hồ tỏa ra một mùi thơm ngát.

Trên mặt bàn óng ánh có một cái bình vàng phong cách cổ xưa, bên cạnh là một cái chén bạch ngọc.

Trong bình vàng mơ hồ tỏa mát ra mùi rượu thơm nồng đậm.

Hàn Lập nhìn bình rượu kia, nhẹ giọng nói: “Trong đó là Bích Diễm Tửu, là một loại linh tửu do Liệt Phong Thú này luyện chế ra. Theo hắn nói hơn trăm năm mới có thể ủ ra một vò, sự diệt chính là uống một ly Bích Diễm Tửu, đột phá Kết Đan Hậu Kỳ!”

“Bụng Bích Diễm Tửu này cần một viên yêu đan hóa hình, hơn nữa chỉ có bộ tộc Liệt Phong Thú mới luyện chế ra loại linh tửu này. Lần đầu tiên khi tu sĩ Kết Đan phục dụng loại linh tửu này, có thể kích thích chân nguyên, như vậy đột phá chướng ngại tu vi!” Hàn Lập nhẹ nhàng nói ra.

Lúc đó, sau khi Liệt Phong Thú kia dẫn hắn tới đây, bởi vì tu vi của hắn quá thấp, không cách nào thỏa mãn yêu cầu của đối phương, bởi vậy mới khiến hắn dùng một ly Bích Diễm Tửu trợ giúp hắn đột phá tu vi.

“Cái gì mà người lương thiện!” Diệp Trường Sinh thầm nghĩ.

Nhìn bầu rượu vàng kia, ánh mắt hắn sáng lên, mục đích hắn tới đây chính là tìm kiếm bình Bích Diễm Tửu này.

Nhìn thấy Diệp Trường Sinh đi tới, cầm bình rượu màu vàng kia lên, trong mắt Hàn Lập hiện lên một tia tiếc hận.

Hắn đối với loại linh vật này cũng vô cùng động tâm, nếu có thể thường xuyên uống, vậy không cần phải nói, nhất định có rất nhiều chỗ tốt đối với thân thể cùng tu vi.

Nhưng đáng tiếc, nếu Diệp sư thúc đã đến nơi này, vậy khẳng định cũng không có phần gì của Hàn Lập.

Diệp Trường Sinh sau khi cầm bình rượu lên, Hàn Lập như nhớ ra điều gì đó, nói:

“Đúng rồi, còn có một chuyện không dám giấu diếm sư thúc, trong Bích Diễm Tửu này ẩn chứa một loại hỗn độn tà khí. Sau khi uống vào, qua thời gian dài sẽ khiến nhân loại chân nguyên hỗn tạp, linh lực hỗn loạn!”

“Hỗn Độn tà khí sao?” Diệp Trường Sinh cầm bầu rượu, mở nắp ra ngửi một ngửi, khẽ cười nói:

“Đây căn bản không phải hỗn độn tà khí, mà là một loại ma khí, hẳn không phải là rượu này tự mang theo, mà là Phong Hi hậu kỳ bỏ vào!”

Hàn Lập vừa nghe lời này, sắc mặt lập tức trở nên trắng bệch.

Ma khí kia hiện tại đang ở trong cơ thể hắn.

Nhìn ra sắc mặt Hàn Lập không đúng, Diệp Trường Sinh khẽ cười một tiếng, nói: “Như thế nào, Hàn huynh người giải quyết không được loại ma khí này sao? Có cần ta ra tay giúp người giải quyết, nếu như như vậy, người lại nợ ta một ân tình!”

Hàn Lập vừa nghe lời này, lập tức lắc đầu giống như trống bỏi, hắn làm sao còn dám tại đây nợ Diệp Trường Sinh nhân tình.

Vội vàng nói: “Không cần làm phiền sư thúc, ta tự giải quyết được.”

“Ồ, vậy sao, vậy tùy người!” Diệp Trường Sinh cười cười không nhiều lời.

Kỳ thật sau khi đạo ma khí kia tiến vào trong cơ thể Hàn Lập, hơn phân nửa đã bị Tịch Tà Thần Lôi đánh tan.

Chỉ là tiểu tử Hàn Lập này hiện tại còn không rõ ràng, hoặc là nói, hắn có thể đoán được một chút nhưng không dám xác định, cho nên sắc mặt mới khó coi.

Ngón tay Diệp Trường Sinh vẫy một cái về phía bầu rượu, một luồng ma khí đen kịt từ trong đó bay ra.

Ngón tay hấn khẽ búng một cái, luồng ma khí này lập tức bị dập tắt.

“Đồ vật đột phá bình cảnh Kết Đan lại nhiều thêm một loại!”
Diệp Trường Sinh trong lòng thầm nghĩ.

Sau đó, hắn tiếp tục dạo quanh tòa động phủ này một vòng, tìm được không ít tài liệu luyện khí trên quý bên trong.

Có thể nhận ra, con Liệt Phong Thú này tiêu tốn không ít tâm tư trên phương diện luyện khí.

Sau khi đóng gói tất cả vật trên quý trong động phủ mang đi, Diệp Trường Sinh và Hàn Lập lập tức rời khỏi động phủ này.

Đứng ở trên đảo, Hàn Lập nhìn thoáng qua Diệp Trường Sinh hai tay đang chấp sau lưng, do dự một chút, đột nhiên nói:

“Diệp sư thúc, hiện giờ toàn bộ hòn đảo mà Nhân tộc đang chiếm cứ đều đã bị Yêu thú chiếm cứ, ngay cả thế lực lớn như Kỳ Uyên đảo cũng bị Yêu thú giết đến tơi bời hoa lá!”

Kỳ quái nhìn hắn một cái, Diệp Trường Sinh nói: “Thế nào, ngươi còn muốn khuyên ta gia nhập đội ngũ Nhân tộc tấn công yêu thú hay sao? Đây không phải phong cách của ngươi!”

Hàn Lập nghe vậy vội vàng lắc đầu, nói: “Su diệt tự nhiên sẽ không nghĩ như vậy, những người kia chết có liên quan gì tới ta, chỉ là hiện tại những hòn đảo bị công chiếm, tất cả Truyền Tống Trận đều bị hủy!”

“Không có Truyền Tống Trận, câu thông bên trong Ngoại Tinh Hải liền hoàn toàn bị cắt đứt, chúng ta rất khó trở lại Nội Tinh Hải!” Hàn Lập sắc mặt có chút khó coi nói.

Hiện tại yêu thú Ngoại Tinh Hải gặp người liền giết, trong hoàn cảnh nguy hiểm như thế này hắn cũng không muốn tiếp tục ở lại nữa.

So sánh ra, mặc dù hiện tại Nội Tinh Hải cũng đang phát sinh chiến tranh, nhưng tốt xấu gì thì đó cũng là nơi Nhân tộc cư ngụ, so với nơi này vẫn an toàn hơn.

Dù sao, y cũng không chỉ đắc tội với một con Liệt Phong Thú, còn có một con giao long cấp chín.

Đây chính là cường tộc chân chính trong vùng biển này, hiện tại thực lực của Giao Long nhất tộc không thể so sánh với Tỳ Hưu bộ tộc được.

Nếu như bị bộ tộc này tìm tới tận đây, vậy hẳn gần như chết không có chỗ chôn.

Mà Diệp sư thúc hiện nhiên không có khả năng lúc đi theo bên cạnh hắn, sau khi tìm tòi động phủ của Liệt Phong Thú này, chỉ sợ hai người hiện tại nên tách ra.

“Người nói với ta những lời này là cảm thấy trong tay ta nắm giữ thông đạo tiến vào Nội Tinh Hải sao?” Diệp Trường Sinh nhìn Hàn Lập một cái, ngập ngừng hỏi.

Hàn Lập nghe vậy trên mặt lộ ra vẻ xấu hổ, trong lòng hắn xác thực nghĩ như vậy.

Hắn xem ra, vị sư thúc thần thông quảng đại này, hơn phân nửa là có biện pháp có thể quay về Nội Hải.

Lấy sự hiểu biết phong cách người này của hắn, cơ hồ có thể khẳng định điều này.

Cho nên, Hàn Lập muốn ôm đùi Diệp sư thúc, nhảy lên xe này.

Trầm ngâm một chút, Diệp Trường Sinh chậm rãi nói: “Ta đích xác có phương pháp có thể trở lại Nội Tinh Hải. Nhưng phương pháp đó không thể dễ dàng nói cho người khác biết!”

“Sư diệt nguyện ý trả giá nhất định!” Hàn Lập lập tức nói.

Diệp Trường Sinh nhìn hắn một cái, nở nụ cười khó hiểu.

Bỗng nhiên gã nói: “Ta không chỉ có thể mang ngươi về Nội Tinh Hải, mà còn có thể mang ngươi trở về Thiên Nam. Người có muốn trở về không?”

Hàn Lập nghe vậy khẽ giật mình, lập tức sắc mặt lộ vẻ vui mừng.

So với Loạn Tinh Hải, Thiên Nam yên bình dĩ nhiên lại càng thêm an toàn. Sau khi đến đó, tìm một môn phái trà trộn vào, tiềm tu vài chục năm hẳn mới kết anh.

Chỉ là, Diệp sư thúc hiển nhiên không thể nào mang chính mình trở lại Thiên Nam một cách vô ích được.

Quả nhiên, hắn lập tức nghe Diệp Trường Sinh nói: “Chỉ là ngươi cần nợ ta một ân tình!”

Hàn Lập nghe vậy trong lòng cười khổ một phen, gã biết ngay là như thế.

Cảm giác thiếu nợ hai người Diệp sư thúc cũng không phải dễ dàng như vậy.

Hắn đến nay vẫn còn nhớ kỹ chuyện hai người lúc đều là tu sĩ Trúc Cơ, Diệp sư thúc dùng Huyết Ngưng Ngũ Hành Đan đổi lấy Vạn niên linh mộc của chính mình.

Lần đó, nếu không phải trong tay mình có đại sát khí Khúc Hồn, chỉ sợ đã bị Diệp sư thúc lừa đến thảm rồi.

Bây giờ, có trời mới biết trong tương lai hai người này sẽ đưa ra điều kiện gì.

“Chẳng qua vài chục năm sau, ta có lẽ đã là Nguyên Anh. Đến lúc đó nếu Diệp sư thúc bồi thường nhân tình quá mức, ta cũng có lòng cự tuyệt rồi!” Hàn Lập trong lòng thầm nghĩ nói.

Hắn ngẩng đầu nhìn lên, vừa hay nhìn thấy Diệp Trường Sinh đang cười mà không phải cười nhìn mình.

Trong lòng Hàn Lập giật mình, thiếu chút nữa hoài nghi tâm tư của mình có phải bị Diệp sư thúc nhìn thấu hay không.

“Thế nào, người thấy sao? Nếu như người nguyện ý trở về Thiên Nam, ta sẽ dẫn người trở về. Nếu như người không đồng ý, vậy thì tiếp tục ở Ngoại Tinh Hải này đợi đi!” Diệp Trường Sinh nói.

Hàn Lập sắc mặt âm tình bất định cân nhắc một lát.

Không nghi ngờ gì nữa, bây giờ trong Ngoại Tinh Hải đều cực kỳ nguy hiểm, hắn không muốn ở nữa.

Chỉ là, lời nói về Thiên Nam, lại thiếu nợ nhân tình, đây cũng là chuyện hắn không muốn tiếp nhận.

“Trở về Thiên Nam càng thêm an toàn. Tuy rằng lúc trước ta bị truy sát bởi chuyện Huyền Thiên Tiên Đẳng, nhưng chỉ cần ta và Diệp sư thúc trở về, người khác chắc chắn sẽ biết Huyền Thiên Tiên Đẳng đã bị Diệp sư thúc lấy đi!”

“Chỉ cần mai danh ần tích ta tu luyện tới Nguyên Anh kỳ, những kẻ truy sát ta lúc trước hơn phân nửa sẽ không dám bức bách ta nữa!”

“Chủ yếu nhất là Thiên Nam không có chiến tranh, không giống với Loạn Tinh Hải này, làm cho người ta kinh hồn táng đảm!”

Hàn Lập do dự một chút, cuối cùng cắn răng một cái, kiên định nói: “Sur diệt nguyên ý đi theo sư thúc tiến về Thiên Nam!”

Sắc mặt Diệp Trường Sinh như thường gật đầu, nói: “Đã như vậy chúng ta đi thôi, truyền tống trận sẽ ở trên hoang đảo lúc trước người đợi!”

Hàn Lập nghe vậy trên mặt không lộ ra bất kỳ vẻ gì ngoài ý muốn, lúc trước hắn đã đoán được.

Vì vậy, hai người một lần nữa hóa thành độn quang theo đường cũ trở về, một tháng sau, về tới toà hoang đảo kia.

Đứng ở trước một ngọn núi, Diệp Trường Sinh đẩy mấy khối đá vụn ra, lộ ra một thông đạo sâu thẳm.

Hai người đi dọc theo thông đạo xuống dưới, sau khi đi vào trong lòng núi hơn trăm trượng, trước mắt xuất hiện một tòa thạch điện.

Trong thạch điện đặt một ít bàn ghế bằng đá, tựa hồ trước kia từng có người ở chỗ này.

Ngoài ra, không còn vật gì khác.

Sắc mặt Hàn Lập kinh ngạc nhìn một vòng thạch điện này, cái gì cũng không phát hiện.

Lập tức thấy Diệp Trường Sinh đi ra phía trước, đứng trước một cái bàn đá, đưa tay chuyển động hai vòng.

Lập tức, trên một vách tường phát ra thanh âm “Tạch kẹt”, vách tường từ giữa vỡ ra, lộ ra một gian thạch thất.

Bên trong một tòa truyền tống trận tản ra bạch sắc quang mang xuất hiện, bên cạnh truyền tống trận còn có mấy đạo truyền tống phù.

“Cái này hẳn là lấy cơ quan thuật ẩn tàng của phàm nhân thể tục?” Trong lòng Hàn Lập có chút kinh ngạc thầm nghĩ.

Rồi hắn lập tức hiểu được vì sao mình lại làm như vậy.

Dùng cơ quan thể tục ẩn tàng không có bất kỳ linh khí dao động nào, nếu như ở đây vô ý bị người nào đó xông vào, chỉ cần đối phương không dùng thần thức từng chút cẩn thận quan sát, thật đúng là không phát hiện được tòa Truyền Tống Trận ẩn tàng này.

“Đi thôi!” Diệp Trường Sinh đột nhiên nói.

Lập tức, hai người mỗi người cầm lấy một tấm truyền tống phù, đứng trên truyền tống trận, một đạo quang mang hiện lên, sau đó thân ảnh hai người biến mất không thấy gì nữa.

Mà đại môn thạch thất kia cũng chậm rãi khép kín, che giấu nơi đây.

Thánh sơn Thiên Tinh Thành tầng thứ năm mươi, bên trong Tinh Không Điện, đột nhiên sáng lên một đạo bạch quang, lập tức khiến cho vị tu sĩ Kết Đan kỳ trông coi nơi này chú ý.

“Di, không phải nói tất cả Truyền Tống Trận Ngoại Tinh Hải đều bị hủy diệt rồi sao? Tại sao còn có người có thể truyền tống tới đây?” Trong lòng của hắn nổi lên nghi ngờ như vậy.

Lập tức, hắn biến sắc, có chút kinh ngạc nhìn vào một tòa Truyền Tống Trận ở tận cùng bên trong.

“Là một tòa, là cổ Truyền Tống Trận bí mật rất ít khi vận dụng, chẳng lẽ là vị trưởng lão nào đó từ Loạn Tinh Hải trở về?” Người này trong lòng có chút kinh ngạc thầm nghĩ.

Lập tức, hắn liền thấy trong hào quang truyền tống trận, hai đạo nhân ảnh từ đó đi ra.

Thần thức lập tức tiến đến quét qua, trong đó một đạo còn đỡ, Kết Đan hậu kỳ.

Nhưng tu vi một bóng người khác, lập tức khiến hắn biến sắc.

Nguyên Anh trung kỳ!

Thật sự là một vị Trưởng lão nào đó của Tinh Cung sao?

Trong lòng hấn kinh ngạc nghĩ, sau khi bạch quang tản đi, hấn thấy được khuôn mặt người này.

Không phải bất kỳ người nào mà hấn biết.

Trong lòng vị tu sĩ Kết Đan kỳ Tinh Cung này lập tức dâng lên cảm giác kinh ngạc, hai người truyền tống tới nơi này chưa bao giờ thấy qua, hình như không phải người Tinh Cung.

Hấn trong lòng giật mình, có chút cảnh giác, vội vàng cung kính nói: “Hoan nghênh tiên bối trở về, xin hỏi tiên bối là?”

“Ta là khách khanh trưởng lão của Tinh Cung các ngươi!”

Diệp Trường Sinh đi ra khỏi truyền tống trận, sau khi nghe thấy thanh âm kinh nghi của người nọ, liền tung ra tám lệnh bài trưởng lão khách khanh.

Vị tu sĩ Kết Đan Tinh Cung vừa muốn đưa tay nhận lấy tám lệnh bài kia thì đột nhiên thấy lệnh bài chuyển hướng, bay đến tay một người khác.

“Quả thật là lệnh bài của khách khanh trưởng lão, hoan nghênh Diệp đạo hữu gia nhập Tinh Cung chúng ta!” Một thanh âm nữ tử dễ nghe truyền đến.

“Tham kiến cung chủ!”

Sau khi nghe thấy thanh âm này, vị Tinh Cung Kết Đan chấp sự kia lập tức nửa quỳ xuống, vội vàng hành đại lễ tham bái.

Linh quang chớp động, một đạo thân hình tinh tế từ trong quang mang hiện ra, chậm rãi hướng bên này bay tới.

Đây là một bạch sam nữ tử đầu đội khăn lụa màu trắng, che khuất nửa bên mặt.

Một đôi mắt đẹp lóe sáng như sao, lông mày đen dài nhỏ, hiển nhiên đây là một vị nữ tử có mỹ mạo kinh người.

“Diệp mỗ thật sự là không nghĩ tới ở chỗ này lại gặp được một vị trong song thánh đại danh鼎鼎, đạo hữu sẽ không phải là đặc biệt vì tại hạ mà đến chứ?” Diệp Trường Sinh chấp hai tay sau lưng, sắc mặt bình thản nói.

Nhìn thấy vị Nguyên Anh Hậu Kỳ đại tu sĩ này, hấn một chút kinh ngạc cũng không có.

Ngược lại Hàn Lập đứng bên cạnh sắc mặt lập tức trở nên cứng ngắt, trong lòng lo sợ bất an.

Truyền Tống Trận này tới cứ vậy mà trực tiếp bắt gặp một vị trong Thiên Tinh Song Thánh?

Đây chính là đại tu sĩ Nguyên Anh hậu kỳ, nhìn thế nào cũng mang theo vài phần bất thiện.

Hàn Lập trốn chạy nhiều năm nói cho hắn biết, quan hệ giữa Diệp sư thúc cùng vị Tinh Cung Cung chủ này, chỉ sợ không phải đơn giản như vậy.

Nghe lời nói vừa rồi của bọn họ, tựa hồ Diệp sư thúc là khách khanh trưởng lão của Tinh Cung.

Nhưng Hàn Lập biết vị khách khanh trưởng lão này hư danh đến cỡ nào.

Đồng thời, hắn cũng biết chí bảo Hư Thiên Đỉnh của Loạn Tinh Hải đang ở trên người Diệp sư thúc.

Hai cái này sẽ không đánh nhau chứ?

Trong lòng Hàn Lập tràn đầy ngờ vực, nếu như hai người này thực sự làm thì hắn cũng chẳng có quả ngon nào.

Hắn không nắm chắc có thể chạy thoát khỏi nơi này, đây chính là hang ổ của Tinh Cung.

Nữ tử che mặt thần niệm đảo qua, nhìn thấy tu vi nguyên anh trung kỳ của Diệp Trường Sinh, đồng tử hơi co rụt lại.

Căn cứ tin tức lấy được từ bên Hình trưởng lão, lúc Nguyên Anh sơ kỳ người này đã có thể khiến lão nạp không cách nào làm gì hắn.

Hiện tại Nguyên Anh trung kỳ, thần thông phải mạnh mẽ đến thế nào?

Hơn nữa, bây giờ nữ tử che mặt cũng có thể khẳng định, người lúc trước ở Hư Thiên điện giết chết những người chính ma nguyên anh nhất định chính là người này.

Nàng có chút hoài nghi, rất có thể Hư Thiên đỉnh đã ở trên người người này.

Trong lúc nhất thời, nàng sinh ra một loại xúc động muốn đoạt lấy Hư Thiên đỉnh.

Nhưng thấy tu vi của người này, trong lòng lại có chút do dự.

Đối phương có tốc độ kinh người, chỉ cần rời khỏi Thiên Tinh Thành, nàng sẽ không làm gì được đối phương.

Mà căn cứ theo tin tức từ Hình trưởng lão truyền đến, lấy tốc độ gần như thuần di của người này cùng với thần thông kinh người kia, muốn chạy khỏi Thiên Tinh Thành hầu như không khó khăn bao nhiêu.

Cứ như vậy, tùy tiện ra tay, ngược lại là vô duyên vô cớ trêu chọc một đại địch của Tinh Cung.

Điểm chết người là khi nghĩ tới việc ra tay với người này, Linh Minh quyết mà nàng tu luyện lại tạo cho nàng một loại cảm giác vô cùng nguy hiểm.

Điều này làm cho trong lòng vị cung chủ này nổi lên sóng to gió lớn.

Cảm giác nguy hiểm mang ý nghĩa đối phương có năng lực uy hiếp mình.

Một tu sĩ Nguyên Anh trung kỳ lại có thực lực mạnh như vậy sao?

Mặc kệ trong lòng cảm thấy khó tin cỡ nào, nhưng nữ tử che mặt vẫn lập tức bỏ đi ý nghĩ ra tay với Diệp Trường Sinh.

Nàng đối với công pháp của mình hoàn toàn tin tưởng.

Hiện tại người này đã là khách khanh trưởng lão của Tinh Cung, tốt nhất không nên hành động thiếu suy nghĩ thì hơn, từ từ thử nghiệm kéo hấn vào trong Tinh Cung.

Nữ tử che mặt trong chớp mắt đã quyết định chủ ý trong lòng.

Nhẹ giọng cười, thanh âm dễ nghe vang lên: “Thiếp thân tự nhiên là vì đạo hữu mà đến, các hạ chính là khách khanh trưởng lão duy nhất của Tinh Cung chúng ta mấy ngàn năm qua, thiếp thân tự nhiên muốn đến xem!”

“Như thế nào, không biết Diệp mỗ có làm đạo hữu thất vọng không?” Diệp Trường Sinh ngập ngừng nói.

“Diệp huynh thiên tư ngút trời, thiếp thân sao có thể thất vọng đây? Có thể quen biết nhân vật như Diệp huynh, quả thật là vinh hạnh của Ngọc Linh nhà ta!” Nữ tử che mặt nhẹ giọng nói.

“Kỳ thật thiếp thân chuyên môn đến gặp Diệp huynh, một mặt là muốn xem một chút phong thái của vị khách khanh trưởng lão Diệp huynh này, mặt khác cũng là muốn cảm tạ Diệp huynh năm đó đã ra tay giúp đỡ tiểu nữ!” Nữ tử che mặt khẽ cười một tiếng nói ra.

“Chuyện năm đó bất quá là cơ duyên xảo hợp mà thôi, cho dù không có Lăng đạo hữu ở đây, tại hạ cũng phải giết chết Ôn Thiên Nhân!” Diệp Trường Sinh đột nhiên nói.

“Bất luận Diệp huynh bản tâm như thế nào, cứu tiểu nữ đều là sự thật, chuyện này hai vợ chồng chúng ta tất nhiên đều ghi tạc trong lòng!”

“Sau này Diệp huynh không ngại đến Tinh Cung thêm vài lần, với thân phận là khách khanh trưởng lão của Diệp huynh, rất nhiều công pháp bí tịch trong Tinh Cung đều có thể tùy ý quan sát, đồng thời Diệp huynh cũng có thể điều động tài nguyên của Tinh Cung đi giúp Diệp huynh hoàn thành một số chuyện!”

“Mặt khác, Ngọc Linh nha đầu kia đối với Diệp huynh một mực cảm ơn trong lòng, muốn gặp mặt Diệp huynh nói lời cảm tạ trước mặt!” Tinh Cung chủ ý có điều ám chỉ nói.

Diệp Trường Sinh gật đầu nói: “Sau này nếu có cơ hội nhất định sẽ quấy rầy!”

“Vậy xin đợi Diệp huynh, tám lệnh bài này kính xin Diệp huynh cất kỹ!” Nữ tử nói, đem lệnh bài khách khanh kia một lần nữa ném lại đây.

Diệp Trường Sinh nhận lấy lệnh bài, cầm trong tay thưởng thức một chút, thu vào.

“Diệp mỗ cáo từ trước!” Diệp Trường Sinh chấp tay, nói.

Hắn nhanh chân đi về phía trước, rời khỏi Tinh Không Điện, mà cô gái che mặt kia lại một mực dùng con mắt sáng ngời kia nhìn chằm chằm bóng dáng của hắn, không nói thêm gì nữa.

Hàn Lập cũng theo sát Diệp Trường Sinh rời khỏi, lúc rời khỏi Tinh Không Điện, trong lòng hẩn hơi thở phào nhẹ nhõm.

Vừa rời Diệp Trường Sinh cùng vị cung chủ Tinh Cung kia trao đổi nhìn như bình thản tường hòa, nhưng chỉ có thân ở giữa hẩn mới biết ngay từ đầu giữa hai người là sóng ngầm phun trào như thế nào.

Loại sát ý không ngừng phập phồng này, khiến cho thân thể Hàn Lập thiếu chút nữa cứng đờ.

Cũng may, hai người cuối cùng này từ đầu đến cuối đều không hề động thủ, kết cục hòa bình kết thúc.

.....

“Người nhìn thấy tiểu tử họ Diệp kia?” Trong một cái động trên Thánh sơn Thiên Tinh Thành, một thanh âm nam tử truyền ra, chân động làm cho toàn bộ động quật ông ông tác hưởng.

“Không sai, hẩn đã là Nguyên Anh Trung Kỳ tu sĩ!” Nữ tử nhàn nhạt thanh âm vang lên, vừa rời vị nữ tử che mặt kia xuất hiện ở đây.

Giờ phút này, nàng đã tháo khăn che mặt xuống, lộ ra một khuôn mặt xinh đẹp có chút tái nhợt.

“Chỉ dùng hơn một trăm năm là có thể từ Kết Đan sơ kỳ tu luyện đến Nguyên Anh trung kỳ. Như thế xem ra thiên phú tu luyện của hẩn rất mạnh, hơn xa ta và người!” Âm thanh trầm thấp của nam tử vang lên.

“Người này thoát nhìn còn chưa đủ hai trăm tuổi, lúc ta ở tuổi này mới miễn cưỡng kết anh!” Nữ tử thở dài một tiếng, tựa hồ có chút phiền muộn.

“Người gặp hẩn nhưng không có ra tay với hẩn, xem ra thực lực của hẩn hơn xa so với Nguyên Anh trung kỳ bình thường!” Nam tử nhíu nhíu mày nói ra.

“Không sai, trong đầu ta toát ra ý niệm muốn ra tay với hẩn, từ nơi sâu xa cảm nhận được một loại sợ hãi, vì vậy ta lập tức từ bỏ ý niệm ra tay với hẩn!” Nữ tử nhẹ giọng nói.

“Linh Minh Quyết của người cơ hồ dự cảm sẽ không sai, như thế xem ra, thực lực người này sau khi tiến vào Nguyên Anh

trung kỳ lại tăng thêm không nhỏ!”

“Lúc trước Hình trưởng lão đã từng nói hắc có thể dùng tu vi Nguyên Anh sơ kỳ đào tẩu từ dưới tay lão nạp. Hiện tại xem ra, hắc đã có chiến lược có thể uy hiếp được người và ta rồi!” Nam tử trầm giọng nói.

“Chính vì vậy, ta hoàn toàn từ bỏ ý nghĩ đối phó với hắc, dù sao tốc độ của hắc nhanh như vậy, muốn bắt giữ hắc rất khó!”

“Chỉ cần để hắc chạy thoát, đó chính là ác mộng của Tinh Cung chúng ta!” Cô gái nói.

“Kể từ đó, có thể xác định là hắc giết chết những người kia của Man Hồ Tử, chỉ là không biết hắc có lấy được Hư Thiên Đỉnh hay không!” Trong thanh âm nam tử mang theo vài phần hoài nghi nói ra.

“Chuyện này chúng ta không thể nào biết được. Nếu muốn biết tình hình Hư Thiên điện lúc đó phải đợi thêm ba trăm năm nữa. Đến lúc đó người này đã là Nguyên Anh hậu kỳ rồi, cho dù có xác nhận Hư Thiên đỉnh ở trên người hắc cũng không ai có thể làm gì được hắc!” Trong giọng nói của nữ tử mang theo một tia bất đắc dĩ.

Nam tử trong Thiên Tinh song thánh bỗng nhiên thở dài, nói: “Theo lý thuyết người này giúp chúng ta không ít việc, chúng ta nên cảm ơn hắc mới phải!”

“Chỉ là, ta thật lo lắng, nếu như đúng như người nói trước kia, đem Ngọc Linh hứa gả cho người này, có thể để cho con gái chúng ta chịu ủy khuất hay không!”

“Dù sao, căn cứ chúng ta điều tra, bên cạnh người này có một đồng lớn nữ tử, trong đó quả thực có mấy người dung mạo kinh người, không thua Ngọc Linh. Hơn nữa Tử Linh, người được xưng là đệ nhất mỹ nữ ở Loạn Tinh Hải tựa hồ cũng là người tình của người này!”

Nữ tử lắc đầu, nói: “Thân phận những nữ nhân kia của hắc còn không đủ để so sánh với Ngọc Linh, tương lai nếu nói có ai có thể trở thành đạo侣 của hắc, vậy chỉ có thể là Ngọc Linh!”

“Về phần nữ nhân khác, nam tu cấp cao ai còn không có mấy thị thiếp, điểm tin tưởng ấy Ngọc Linh cũng có thể chấp nhận!” Nữ tử nhẹ nhàng cười nói.

Thiên Tinh Song Thánh, nam tử tên là Lăng Khiếu Phong, là truyền nhân của cung chủ đời trước, nữ tử tên là Ôn Thanh, là muội muội của Lục Đạo Cực Thánh.

Hai huynh muội của Lục Đạo Cực Thánh và Ôn Thanh có mâu thuẫn không nhỏ.

Đã từng là Lục Đạo Cực Thánh thiếu chút nữa giết chết Ôn Thanh, nếu không phải Lăng Khiếu Phong vừa lúc đi qua, ra tay cứu giúp, rất có thể Ôn Thanh đã chết trong tay huynh trưởng của nàng.

Sau đó, cũng chính đoạn duyên phận này đã khiến Lăng Khiếu Phong và Ôn Thanh kết thành vợ chồng, sinh ra con gái là Lăng Ngọc Linh.

Cũng là vì đoạn chuyện cũ này, đôi vợ chồng này hận Lục Đạo cực kỳ thấu xương.

Hiện tại, bởi vì giữa hai người đối đãi vấn đề Diệp Trường Sinh như thế nào, lại xảy ra một trận tranh chấp.

Lăng Khiếu Phong do Diệp Trường Sinh phong lưu thành tính, bên cạnh có một đồng nữ nhân hỏi, đối với đề nghị đem con gái phó thác, ông ta có chút nghi ngờ.

Mà Ôn Thanh lại không cho là đúng, cho rằng những nữ nhân kia ở các phương diện đều không thể so sánh với nữ nhi của mình.

Cuối cùng, mặc kệ vợ chồng trong lòng hai người có suy nghĩ gì, nhưng bọn họ đều nhận thức chung:

Vậy tức là bây giờ người như Diệp Trường Sinh đã không cách nào đối phó.

Vợ chồng bọn họ liên thủ có lẽ có thể chiến thắng đối phương, thế nhưng quá nửa là không đuổi kịp tốc độ của đối phương.

Cho dù người này ở lại trong Thiên Tinh Thành, bọn họ cũng rất khó bắt được hắn.

Tốc độ của hắn, thật sự quá quý dị!

Trong lúc Thiên Tinh Song Thánh nói chuyện với nhau, Diệp Trường Sinh và Hàn Lập cũng rời khỏi Tinh Không Điện.

Hàn Lập đi vào trong động phủ mà chính mình thuê trên Thánh Sơn.

Động phủ kia lúc trước hắn thuê trăm năm, tuy đã mấy chục năm không ở, nhưng hiện tại thời gian còn chưa hết hạn.

Căn cứ theo lời Diệp Trường Sinh trước đó nói, hắn đại khái còn phải ở lại Thiên Tinh thành một đoạn thời gian, bởi vậy Hàn Lập mới một lần nữa trở về động phủ của mình.

Còn Diệp Trường Sinh thì không hề che giấu, bay về phía Diệu Âm môn.

Hắn biết bây giờ quan hệ giữa mình và Diệu Âm Môn trong mắt Tinh Cung đã không còn là bí mật, cho nên tiếp tục giấu diếm cũng vô nghĩa như trước kia.

Diệp Trường Sinh không hề che dấu khí tức đi tới trước cửa hàng Diệu Âm Môn, lúc hắn xuất hiện ở đây, bọn người Tử Linh lập tức cảm ứng được khí cơ của hắn.

Lúc Diệp Trường Sinh bước vào cửa hàng Diệu Âm Môn, lập tức thấy được Tử Linh từ trên cầu thang đi xuống, cười khanh khách đến đây nghênh đón.

Không coi ai ra gì, đi theo Tử Linh lên lầu năm.

Tử Linh ở một bên có chút kinh ngạc không hiểu hỏi: “Sao lần này tới đây lại không hề che dấu một chút?”

“Khóh bài với người ta rồi, sau này không cần phải che giấu nữa!” Diệp Trường Sinh cười dữ tợn nói.

Tử Linh nghe vậy trong đôi mắt đẹp lộ ra vẻ hiểu rõ, nhẹ giọng nói: “Tinh Cung bên kia có ý định gì với ngươi?”

Diệp Trường Sinh trong tay lấy ra một khối lệnh bài, khẽ cười nói: “Ta hiện tại là khách khanh trưởng lão của Tinh Cung!”

“A, lúc trước ngươi cũng làm khách khanh trưởng lão của Diệu Âm Môn, sau đó trước mặt, đem thiếu chủ Diệu Âm Môn lừa đến tay, bây giờ lại bắt đầu làm khách khanh trưởng lão của Tinh Cung!” Đôi mắt đẹp Tử Linh không ngừng dò xét trên người Diệp Trường Sinh.

“Ta xem Ngọc Linh muội muội sớm muộn cũng sẽ rơi vào trong tay ngươi!” Tử Linh yêu kiều hừ một tiếng nói.

“Hả? Ngươi nói thân thiết như vậy, chẳng lẽ ngươi và nàng quen nhau?” Trên mặt Diệp Trường Sinh hiện lên một tia kinh ngạc, xoay người hỏi.

“Đó là đương nhiên, những năm gần đây vị Lăng tiểu thư kia thường xuyên đến Diệu Âm môn, ta có thể không biết sao?” Tử Linh có ý oán trách nói.

“Được thôi, ta còn chưa cùng Tinh Cung ngã bài, ngươi đã âm thầm thông địch trước!” Diệp Trường Sinh nhéo nhéo cái mũi tinh xảo xinh đẹp kia của nàng, vừa cười vừa nói.

“Muốn đả địch cũng là do ngươi trước hết cấu kết với địch nhân. Chờ sau này ngươi ngủ cùng vị Tinh Cung thiếu chủ kia, trở thành Tinh Cung Cung Chủ. Sau này thiếp thân sẽ quỳ sát dưới chân các ngươi hô to Cung chủ!” Tử Linh có chút u oán nói.

“Hiện tại ta muốn ngươi quỳ xuống!” Diệp Trường Sinh cười hắc hắc, ôm lấy vòng eo mảnh khảnh của nàng nói.

Nghe nói như thế, Tử Linh bỗng nhiên giống như nghĩ tới điều gì, trên mặt lặng yên nổi lên một vòng đỏ bừng, trong ánh mắt sóng nước tràn đầy, ẩn chứa từng tia từng tia tình vụ.

“Đáng ghét!” Nàng hờn dỗi nói, nắm lấy một miếng thịt mềm bên hông của Diệp Trường Sinh, xem ra muốn vận mạnh một phát để trừng phạt.

Chỉ là, không biết làm sao, khí lực trên tay liền mềm đi, nhẹ nhàng phát qua, chuyển thành vuốt ve, như là trêu chọc tình nhân.

Diệp Trường Sinh tức giận lập tức bị trêu chọc, lập tức vươn tay ra, định dạy cho nàng một bài học.

Lúc này, lại nghe thấy Tử Linh cười duyên, bỗng nhiên xoay người một cái, linh hoạt bay ra khỏi cánh tay của Diệp Trường Sinh, tựa như một tinh linh màu tím, trên mặt mang theo nụ cười khiêu khích, bay tới lầu các này.

“Tiểu yêu tinh!” Diệp Trường Sinh cười mắng, dùng ánh mắt nói với Tử Linh, đợi lát nữa nhất định phải khiến nàng đẹp

mặt.

Mà Tử Linh trên mặt mang theo vẻ tươi cười tinh quái, bộ dáng hoàn toàn không sợ hãi.

Phân biệt vài chục năm, hai người đều rất nhớ nhau, bất kể là thân thể hay linh hồn đều ở khắp mọi phương diện.

Diệp Trường Sinh đi lên lầu năm, thấy ngay trước mặt hai cô gái còn lại.

Sắc mặt Chu Viện Bình thản không nhìn ra điều gì, còn Văn Tư Nguyệt lại mang vẻ mặt ửng hồng, lớn mật nhìn thoáng qua Diệp Trường Sinh. Sau đó nàng đỏ mặt cúi đầu xuống, như muốn vùi cái cằm vào trong.

Hiển nhiên, một phen tán tỉnh nhau vừa rồi của hấn và Tử Linh, hai người này đều nhìn thấy trong mắt.

Tử Linh giờ phút này đứng bên cạnh Chu Viện, vẻ mặt nghiêm túc nghiêm nghị, hoàn toàn không có vẻ cổ linh tinh quái vừa rồi.

“Diệp huynh, đã lâu không gặp!” Chu viện chứng kiến Diệp Trường Sinh đi tới, có một tiếng cảm khái.

“Ừm, đúng là đã bốn mươi năm không gặp, chúc mừng tu vi phu nhân tiến bộ không ít!” Diệp Trường Sinh nhìn thoáng qua Chu Viện, nói.

Giờ phút này Chu viện đã là tu sĩ Kết Đan trung kỳ đỉnh phong, khoảng cách hậu kỳ chỉ còn một bước ngắn, bất quá đoán chừng là nàng bị cái bình cảnh này mắc nghen.

Hiện tại bốn mươi năm qua đi, dựa theo cách nói lúc trước của Tử Linh, chỉ sợ thọ nguyên Chu Viện chỉ còn lại hơn một trăm năm, mặc dù có thêm Trường Sinh Đan, cũng có thể chưa tới hai trăm năm thọ nguyên.

Trong khoảng thời gian này, nếu nàng không tu thành Nguyên Anh, vậy cũng chỉ có thể hương tiêu ngọc vãn.

Ngược lại Tử Linh bên cạnh nàng, cũng đã tiến bộ nhanh chóng tu luyện đến Kết Đan Hậu Kỳ, bộc phát ra thiên tư vượt xa mẫu thân.

Mà Văn Tư Nguyệt cũng đã tu luyện đến Kết Đan kỳ, điểm ấy cũng không nằm ngoài dự liệu của Diệp Trường Sinh.

“So với tiến triển của Diệp huynh thì tu vi của thiếp thân có là gì? Mời Diệp huynh vào!” Chu Viện cười nói.

Tiến vào trong phòng, ngồi trên ghế, Diệp Trường Sinh nhìn thấy Tử Linh vốn là muốn đi về phía hắc.

Nhưng sau khi do dự một chút, mặt đỏ lên ngồi xuống bên Chu Viện.

Dường như là sợ hãi, sau khi đến bên hắc, hắc làm ra cử động quá lửa gì đó.

Diệp Trường Sinh trong lòng cười lạnh hai tiếng, thầm nghĩ đợi lát nữa nhất định phải làm cho nha đầu Tử Linh đẹp mắt.

“Mấy năm nay Diệp huynh không ở đây, thiếp thân đã dựa theo phân phó của Diệp huynh, cố gắng mở rộng thế lực của Diệu Âm môn!”

“Chỉ là bởi vì mấy năm nay chiến loạn không ngớt, khuếch đại những thế lực này cũng chỉ cực hạn tại nội bộ Thiên Tinh Thành, còn chưa mở rộng ra phía ngoài!”

“Hiện tại Diệu Âm môn ở Thiên Tinh thành đã có hơn năm cửa hàng lớn, quy mô sinh ý đã gấp ba lần trước đó!” Chu viện chậm rãi nói ra.

Nàng giống như đang báo cáo lại cho tổng quản đoàn trưởng, kể lại tỉ mỉ tình huống phát triển những năm gần đây của Diệu Âm môn cho Diệp Trường Sinh nghe.

Hơn nữa còn nhắc tới Diệu Âm Môn có thể thuận lợi phát triển trong Thiên Tinh Thành như thế, không thể thoát khỏi sự ủng hộ của Tinh Cung.

Bởi vì Lăng Ngọc Linh thường xuyên giả nam trang chạy tới Diệu Âm Môn, hiện tại trong Thiên Tinh Thành truyền lưu một lời đồn.

Nói Lăng Ngọc Linh là con trai của một vị trưởng lão nào đó của Tinh Cung, mà Tử Linh tiên tử của Diệu Âm môn cũng được nàng ta nhìn trúng.

Cũng chính vì thế, Diệu Âm Môn mới có thể được Tinh Cung ủng hộ phát triển nhanh chóng như vậy ở Thiên Tinh Thành.

Đám người Tử Linh khi nghe được những lời đồn này, Diệp Trường Sinh nghe xong nhất thời có chút kinh ngạc.

Tử Linh và Lăng Ngọc Linh?

Lần này...

Hai người bọn họ là người duy nhất có khả năng có được quan hệ thân mật chính là cùng nằm trên giường của hắn.

Diệp Trường Sinh vung vẩy đầu, đuổi các loại hình ảnh mơ hồ liên tưởng ra ngoài.

Hiện tại là thời điểm suy nghĩ chính sự.

Mới vừa rồi bị nha đầu Tử Linh trêu chọc một trận, khiến cho bây giờ hắn nghe Chu Viện báo cáo không khỏi có chút không tập trung.

Trong lòng Diệp Trường Sinh đang suy nghĩ thì Chu Viện đưa tới một cái túi trữ vật, nói: “Đây là linh thạch bán cho người sau khi bán những pháp bảo kia!”

“Trong đó có một phần dùng để cho Diệu Âm môn khuếch trương, Diệp huynh hắn là không có ý kiến gì chứ? Dù sao bây giờ Diệu Âm môn là môn phái của người, đương nhiên người không thể bỏ mặc như trước được!” Chu viện nói.

“Được thôi, thân phận này của người chuyển đổi rất nhanh!”
Diệp Trường Sinh bắt đầu nói.

Sau khi chuyển hóa thân phận chủ nhân thành người làm công cao cấp, Chu Viện bắt đầu không kiêng nể chút nào vận dụng vốn liếng của chủ nhân trên danh nghĩa là Diệu Âm Môn.

Trước kia hắn chỉ là khách khanh trưởng lão của Diệu Âm Môn, Tiền Diệu Âm Môn của hắn tuyệt không thể động vào.

Nhưng bây giờ tài sản của Diệu Âm Môn chính là tài sản của hắn, đồng thời tài sản của hắn cũng trở thành tài sản của Diệu Âm Môn.

Khó trách Diệu Âm Môn có thể khuếch trương nhanh như vậy, không có tiền sao có thể mở rộng được?

Tất cả những thứ này đều là do tiền của hắn ném ra!

“Xem như là người đầu tư cho ta, hy vọng người quản lý nghề nghiệp như người đừng làm ta thất vọng!” Diệp Trường Sinh trong lòng thầm nói.

Hắn nhìn thoáng qua túi trữ vật, bên trong là hai trăm vạn linh thạch, tất cả đều là linh thạch bậc trung.

Sau khi thu hồi những linh thạch này, trong tay Diệp Trường Sinh cũng xuất hiện một túi trữ vật.

Đưa cho Chu Viện, nói: “Những vật này, người tiếp tục giúp ta xử lý!”

Trong túi trữ vật, là những thứ mà Diệp Trường Sinh tích góp được qua nhiều năm như vậy, không cần thiết, chắc là có thể bán được không ít tiền.

Đồng thời, bên trong còn có hắn dùng một trăm vạn linh thạch để phục chế các loại yêu đan cấp năm, cấp bảy, đương nhiên còn có vài viên yêu đan cấp tám trân quý nhất.

Đồng thời, còn có không ít linh dược, có không ít hơn ngàn năm, mỗi một cây này chỉ sợ đều bán được rất nhiều tiền.

Sau khi cùng Tinh Cung ngã bài, Diệp Trường Sinh cũng không cần kiêng kỵ mấy thứ này, có thể để Diêu Âm môn tận tình đi bán.

Dù sao, Thiên Tinh Song Thánh là biết hắn đi một chuyến đến Đại Tấn, người đã đi qua Đại Tấn, xuất ra một đồng linh dược có vẻ hợp lý?

Đương nhiên trong này cũng không thể thiếu được đồ vật mà lúc trước hắn không dám lấy ra giết chết Nguyên Anh của Hư Thiên Điện, sau đó lấy được từ trong túi trữ vật.

Những vật này, mỗi một món đều có thể bán được rất nhiều tiền.

Hiện tại tất cả đều không cần kiêng kỵ, có thể lấy ra bán hết thảy.

Hai người Lục Đạo Cực Thánh và Vạn Tam Cô, bây giờ Diệp Trường Sinh hoàn toàn không sợ bọn họ tìm tới.

Chỉ cần hai người này dám tới gây sự với hấn, Diệp Trường Sinh tuyệt đối sẽ cho bọn họ một niềm vui bất ngờ.

Đương nhiên, bây giờ hấn sẽ không nghĩ đến chuyện giết chết hai người này, để cho bọn họ tiếp tục giữ lại kèm chế Thiên Tinh Song Thánh.

Nếu không, nếu hai người này chết, vậy song thánh nên nghĩ cách đối phó hấn như thế nào.

Hơn nữa, nếu như hai người này chết đi, Song Thánh cũng sẽ không tự bạo.

Không khéo sẽ tự bạo đối với hấn, cho nên Diệp Trường Sinh cho dù biết mình và Vạn Tam Cô và Lục Đạo Cực Thánh đều có đại thù, vẫn không suy nghĩ đối phó hai người này như thế nào.

Chu Viện vừa nhìn thấy túi trữ vật của Diệp Trường Sinh, con mắt đột nhiên sáng bừng lên.

“Nhiều vật trân quý như vậy, ta có thể tổ chức một hội đấu giá cỡ lớn rồi!” Thanh âm Chu Viện có chút run rẩy nói.

Hội đấu giá, đây là tượng trưng cho thực lực của một tổ chức thương nghiệp.

Trước kia có tư cách cử hành đấu giá hội trong Thiên Tinh thành, chỉ có tứ đại thương minh, ngay cả lục đại thế lực như điện, cũng không có tư cách một mình cử hành đấu giá hội, nhất định phải liên hợp cùng người khác tổ chức.

Mấy chục năm gần đây, ở phương diện tư cách của Diệu Âm môn không có vấn đề gì, nhưng về thực lực lại không đủ.

Không có nhiều đồ vật có thể lấy ra thu hút sự chú ý của người khác.

Nói như vậy, một thế lực thương nghiệp mới tổ chức hội đấu giá lần đầu tiên, nhất định phải đưa ra những đồ vật có trọng lượng mới được.

Lần này, khi Diệp Trường Sinh giao túi trữ vật này cho Chu Viện, đồ vật có trọng lượng là đủ rồi.

Kỳ thật chỉ cần một viên yêu đan cấp tám là đủ rồi, huống chi trong túi trữ vật của Diệp Trường Sinh xuất ra mấy viên.

Đương nhiên, trong số yêu đan này cũng không có trùng lặp.

Yêu đan cấp bảy tái phục chế còn có thể, yêu đan cấp tám làm như vậy một chút sẽ bị người ta nhìn ra vấn đề.

Dù sao, trên đời này yêu thú cấp tám thật sự là quá ít, làm sao có thể đột nhiên xuất hiện hai khóa yêu đan giống nhau?

Diệp Trường Sinh đưa cho Chu Trường Viện mấy viên Yêu đan kia, ngoại trừ Huyết Văn sa hấn tự mình giết chết, hai viên còn lại đều là lấy được từ chỗ Phong Hi.

Trên người lão tiểu tử này có số lượng Bát cấp yêu đan không ít, khó trách có thể luyện chế Bích Diễm Tửu.

Nhìn thần sắc kích động của Chu Viện, Diệp Trường Sinh nhe răng cười, nói: “Làm đi, hiện tại thời đại chiến loạn, những thứ này chắc chắn có thể bán được giá tốt, tiện thể cũng có thể khiến Diệu Âm môn nổi tiếng!”

“Tuy nhiên trước đó, ngươi nên đột phá tu vi trước đi, ta thấy ngươi đã đến bình cảnh hậu kỳ rồi!”

Diệp Trường Sinh nói xong, lấy ra bình vàng, rót một ly Bích Diễm Tửu, đưa tới.

“Đây là?” Trên mặt Chu Viện lộ ra thần sắc kinh ngạc.

“Bích Diễm Tửu, dùng yêu đan cấp tám luyện chế ra linh tửu, ta đoán chừng có thể giúp ngươi giải khai bình cảnh Kết Đan hậu kỳ!”

“Đúng rồi, chén rượu này muốn luyện hóa khoảng nửa năm, cho nên ngươi phải làm xong quy hoạch!” Diệp Trường Sinh nói.

Chu Viện nghe vậy, trên mặt lập tức lộ ra vẻ kích động, lập tức cảm kích nhìn thoáng qua Diệp Trường Sinh, sau đó kéo Văn Tư Nguyệt qua một bên, phân phó.

Xem bộ dạng này, những năm gần đây Văn Tư Nguyệt cũng dần dần được nòng tán thành.

Dem chuyện làm ăn nói cho Văn Tư Nguyệt, dặn dò nàng đi tạo thế cho đấu giá hội, Chu Viện lập tức không thể chờ đợi được, vội vã uống cạn ly Bích Diễm Tửu, sau đó vội vã tiến vào một gian mật thất trên lầu các, bắt đầu bế quan.

“Bích Diễm Tửu này thần kỳ như vậy sao?” Tử Linh có chút kinh ngạc nhìn bình rượu màu vàng trước mắt, nói ra.

“Đương nhiên, đây là ta giết một con yêu thú cấp chín lấy được!” Diệp Trường Sinh vừa cười vừa nói.

Nghe Diệp Trường Sinh nhẹ nhàng băng quơ nói ra giết chết yêu thú cấp chín, Tử Linh không kinh ngạc chút nào, dù sao đã từng thấy qua chiến lực biến thái kia.

Văn Tư Nguyệt kinh hô một tiếng, cả kinh biến sắc.

Yêu thú cấp chín, loại tồn tại cấp bậc này đối với nàng mà nói chẳng khác nào Thần Ma.

Nghe giọng điệu nhẹ nhàng băng quơ của Diệp Trường Sinh, phảng phất như căn bản không để yêu thú cấp chín vào mắt.

Mà Tử Linh cũng là một bộ dạng đương nhiên, phảng phất một chút cũng không có gì đáng kinh ngạc.

Điều này không khỏi làm cho Văn Tư Nguyệt hoài nghi, chính mình cùng đứng chung một thế giới với những người này sao?

Tương lai lại để cho chính mình lên làm thị thiếp người, đến tột cùng là người đáng sợ cỡ nào đây?

Văn Tư Nguyệt lại một lần nữa cảm thấy, nàng thiếu hiểu biết về Diệp Trường Sinh.

Trước kia khi nàng được xác nhận là thị thiếp tương lai của Diệp Trường Sinh, nàng cảm thấy mình hoàn toàn không biết gì về Diệp Trường Sinh, sau đó hỏi thăm được rất nhiều chuyện về Diệp Trường Sinh từ Tử Linh và Chu Viện.

Đánh giá về tu đạo thiên tài, phong lưu thành tính vân vân, nàng nghe được không ít.

Nhưng xưa nay không ai nói với nàng là Diệp Trường Sinh có thể dễ dàng giết chết tu sĩ Nguyên Anh.

Đến giờ phút này, nàng mới mơ hồ ý thức được, coi trọng nam tử của mình này là một tồn tại kinh khủng cỡ nào.

Ngay lúc nội tâm của Văn Tư Nguyệt còn đang hỗn loạn, Diệp Trường Sinh cũng bỗng nhìn về phía nàng.

“Tư Nguyệt, trên tu hành ngươi còn thông thuận không? Có gặp vấn đề gì không?” Diệp Trường Sinh ôn hòa hỏi.

Văn Tư Nguyệt nghe thế, khuôn mặt hơi đỏ lên, vội vàng nói: “Thiếp thân đang chuẩn bị chuyển đổi công pháp, trưởng lão tu hành đã an bài Diên Phượng Bồi Nguyên Công!”

“Ừm, nếu trên đường tu luyện môn công pháp này gặp phải vấn đề gì, cứ việc tới hỏi ta!” Diệp Trường Sinh nói.

“Tư Nguyệt biết rồi!” Văn Tư Nguyệt sắc mặt ửng đỏ, tim đập thình thịch như bị nai con húc loạn.

Diệp Trường Sinh lại đưa tới một cái túi trữ vật, nói: “Ngươi cầm cái này đi, nếu không đủ rồi lại hỏi ta!”

Văn Tư Nguyệt vội vàng tiếp nhận túi trữ vật, vừa mở ra xem, bên trong là từng đồng chai lọ, không cần phải nói, tất cả đều là các loại đan dược, có thể nhanh chóng gia tăng tu vi.

Sau khi nhìn thấy Văn Tư Nguyệt cất kỹ túi trữ vật, Diệp Trường Sinh lại nói với giọng điệu ôn hòa:

“Ngươi lui xuống trước đi, qua mấy ngày nữa vào trong phòng ta, ta chỉ ngươi tu hành!”

Văn Tư Nguyệt nghe xong lời này vội vàng thi lễ, vội vàng lui xuống như là đang chạy trốn.

Về tới phòng của mình, Văn Tư Nguyệt vội vàng đóng cửa lại, sau đó dựa lưng vào cửa phòng, khẽ thở hắt hắt, đặt tay lên ngực, như muốn cảm thụ nhịp tim của mình.

Nhưng không cảm giác được!

Nhưng ngay cả như vậy, nàng cũng biết nhịp tim của mình rất nhanh, mặt đỏ, có một loại cảm giác kích động mà vui sướng.

Cái loại cảm giác này giống như là, một cái cho tới bây giờ được chính mình khát khao, sùng bái, kính ngưỡng người, cảm giác cùng mình cách xa người, bỗng nhiên tới gần, còn phi thường ôn hòa nói chuyện với nàng.

Loại trùng kích này làm cho nàng trong lúc nhất thời có chút thất thố.

Đặc biệt là khi nghĩ tới câu nói mà Diệp Trường Sinh nói trước đó, bảo nàng mấy ngày sau đi vào trong phòng của mình.

Tim của Văn Tư Nguyệt đập càng thêm lợi hại, sắc mặt đỏ hồng như muốn nhỏ ra máu, nàng chậm rãi rơi xuống, ngồi chồm hóm trên mặt đất, ánh mắt ngây ngốc nhìn về phía trước thật lâu.

Bắt đầu từ lúc Diệp Trường Sinh cùng Văn Tư Nguyệt nói chuyện, ánh mắt Tử Linh vẫn rơi vào trên người nàng.

Thấy đối phương lúc rời đi dáng người thướt tha động lòng người, dáng người yếu điệu kiều ngạo, bước chân lay động tản ra một mảng mị ý như có như không, Tử Linh bỗng nhiên hừ hừ hai tiếng.

Thân thể nàng dịch chuyển đến bên cạnh Diệp Trường Sinh, một bàn tay ngọc lướt qua khuôn mặt Diệp Trường Sinh, nâng cằm hắn, hờn dỗi nói:

“Diệp Lang, ta phát hiện nhãn lực của ngươi tìm nữ nhân ở phương diện này, thật sự độc ác!”

“Nha đầu Văn Tư Nguyệt kia, lúc trước ta thấy nàng, thấy nàng ngoại trừ bộ dạng dễ nhìn ra, thì không có chỗ nào xuất sắc!”

“Nhưng bây giờ nhìn cô gái nhỏ này, thân thể càng ngày càng mở rộng, trời sinh mị cốt, để nữ nhân ta nhìn cũng động lòng!”

“Nói, lúc trước ngươi làm sao nhìn trộm tiềm lực của nàng?”
Tử Linh hừ hừ nói, rất có ý thăm vấn.

Một tay kéo vòng eo mảnh khảnh của nàng lại, Diệp Trường Sinh cười hắc hắc, nói: “Được lắm, lá gan của ngươi lớn đấy, còn dám thăm vấn ta?”

“Hơn nữa, vừa rồi còn dám trêu chọc ta như vậy, ngươi thật không sợ ta sẽ xử lý ngay tại chỗ hay sao?”

“Hừ hừ, sao ngươi lại giết ta ngay tại chỗ vậy?” Tử Linh nha đầu này, vẫn không biết hối cải khiêu khích.

Nàng không tin Diệp Trường Sinh thật sự có can đảm tới đây làm chút gì đó.

Dù sao, vị trí của bọn họ xem như là đại sảnh của lầu năm này.

Tuy dưới lầu và người bên ngoài không nhìn thấy tình huống nơi này, nhưng người lầu năm, Chu Viện và Văn Tư Nguyệt chỉ cần đẩy cửa ra là có thể nhìn thấy tất cả.

Tử Linh cảm thấy, cho dù Diệp Trường Sinh hoang đường đến mức nào, cũng không đến mức đó.

Nhưng mà lập tức, Diệp Trường Sinh đã cho nàng thấy được cái gì gọi là gan to bằng trời.

“A.... Ngươi làm gì vậy? Ngươi thật sự muốn sao?”

Khi nhìn thấy Diệp Trường Sinh tựa hồ muốn thực động, trên mặt Tử Linh lộ ra vẻ kinh ngạc hoang mang, vội vàng giãy dụa, muốn thoát đi.

Nhưng nếu đã bắt nàng quy án, Diệp Trường Sinh sao có thể dễ dàng buông tha nàng?

“Tiểu yêu tinh, sức ngươi vừa rồi đâu?” Qua một hồi, sau khi Tử Linh dừng lộn xộn, Diệp Trường Sinh ghé vào bên tai nàng cười nhẹ hỏi.

Giờ phút này Tử Linh đã thở hồng hộc, ánh mắt mị đến mức câu hồn nhiếp phách, nàng đau khổ cầu xin: “Đừng ở chỗ này, sẽ bị người ta nhìn thấy đó!”

“Yên tâm, Văn Tư Nguyệt sẽ không dễ dàng đi ra, hơn nữa cho dù bị nàng nhìn thấy, thì có thể làm được gì?” Diệp Trường Sinh cười hắc hắc nói.

“Ta không phải đang nói Văn Tư Nguyệt...”

Tử Linh thét lên một tiếng kinh hãi, lập tức giống như một chiếc thuyền nhỏ trong mưa gió, bắt đầu lắc lư lư lư.

.....

Không biết đã qua bao lâu!

Lúc ở trong phòng, sắc mặt Văn Tư Nguyệt hơi lúng túng, nếu như ẩn như hiện, nàng có thể nghe thấy từng lời nói kia.

Bất quá, vào lúc này, vẫn giả bộ như không nghe thấy gì mới thỏa đáng.

Trên thang lầu phía dưới tầng năm, Lăng Ngọc Linh mặc một bộ nam trang có chút kỳ quái nhìn một mảng cấm chế trước mắt.

Nàng vừa rồi đã đưa Truyền Âm Phù vào, sao bên trong vẫn không có bất kỳ động tĩnh gì?

Thường xuyên đến Diệu Âm môn, hơn nữa nàng cũng đã trở thành bạn tốt của Tử Linh nên cũng biết trên lầu năm này có ba người.

Cho dù có ai có việc bận hoặc đang bế quan, nhưng tóm lại là có một người có thể tùy thời gặp khách xử lý vấn đề.

Sao hiện tại mình đã tới đây lâu như vậy rồi, bên trong vẫn không có bất cứ động tĩnh gì?

Từ từ, lúc trước biết được tin tức từ chỗ mẹ hấn, Diệp Trường Sinh đã trở về.

Nói cách khác, hơn phân nửa hấn đã ở trên lầu.

Nói như vậy, chẳng phải là...

Khuôn mặt trắng bệch của Lăng Ngọc Linh chợt đỏ lên, nàng không khỏi nhớ tới kinh nghiệm gần đây của mình.

Diệp Trường Sinh giết chết Ôn Thiên Nhân, sau khi cô được cứu chính là bị ném vào trong động phủ, sau đó nghe hai người bên trong kia... đột phá cảnh giới!

Không sai, lần trước Diệp Trường Sinh đã đột phá bình cảnh Kết Đan hậu kỳ.

Chẳng lẽ lần này cũng đang làm chuyện giống vậy?

Trong lúc nhất thời, Lăng Ngọc Linh đứng ở trên thang lầu tử có chút tiến lui.

Có chút xấu hổ!

So với nàng xấu hổ chính là Văn Tư Nguyệt. Sau khi chịu đựng được những tiếng khóc khe khẽ ban đầu kia, nàng nghe được thanh âm oán giận như có như không của Tử Linh.

Đang nói cái gì mà Diệp Trường Sinh thiếu chút nữa hại nàng, vạn nhất có người đi ra ngoài nhìn thấy thì làm sao bây giờ.

Lúc này, trong lòng Văn Tư Nguyệt cảm thấy có chút may mắn vì mình chưa đi ra ngoài, nếu không chẳng phải sẽ bị thiếu chủ ghi nhớ ra sao?

Rất nhanh, nàng đã nghe được động tĩnh của hai người kia.

Tử Linh đỏ mặt, ăn mặc chỉnh tề đứng lên, sau đó nàng liền thấy ở đầu cầu thang truyền âm phù đang đảo quanh cấm chế.

Kinh hô một tiếng, vội vàng tiến lên thu hồi truyền âm phù, ngưng mi lắng nghe một chút.

Tử Linh xoay người lại, nhìn Diệp Trường Sinh phàn nàn: “Ngọc Linh muội muội đã chờ ở bên ngoài rất lâu rồi, đều trách muội!”

“Hả? Lãng Ngọc Linh tới? Để cô ta vào đi!” Diệp Trường Sinh kinh ngạc nói.

Nói xong, hắn phát tay mở đạo cấm chế ra.

“Chờ đã, sao ta có thể thấy nàng được?”

Tử Linh vội vàng ngăn cản, nhưng đã chậm.

Cấm chế được mở ra, Lãng Ngọc Linh vừa đứng ở bên ngoài cả nửa ngày đã đi vào.

Sau đó liền thấy được cảnh tượng trước mắt.

“Quả nhiên!”

Trong lòng Lãng Ngọc Linh không biết đã trải qua những suy nghĩ phức tạp như thế nào, khuôn mặt trắng noãn có chút hồng nhạt.

Nàng hít sâu một hơi, muốn đè nén tâm phịch phịch phịch phịch nhanh chóng nhảy lên, để cho mình thoát nhìn thông dong chút ít.

Nhưng ngay sau đó, nàng liền phản ứng lại, chính mình hít sâu một cái, tựa hồ đã hút vào được cái gì đó khó lường.

Lăng Ngọc Linh sắc mặt trở nên cứng đờ!

Tử Linh nhìn thấy sắc mặt đối phương, liền biết chỉ sợ đối phương đã đoán được vừa rồi nơi này đã xảy ra chuyện gì.

Trong lúc nhất thời, trong lòng nàng không biết là tâm tình như thế nào.

Hôm nay Tử Linh nàng đã quá mất mặt trong số tỷ muội rồi!

Vốn chỉ muốn trêu chọc Diệp Trường Sinh một chút, tăng thêm chút niềm vui thú giữa hai bên, không ngờ cuối cùng lại kết thúc với kết cục như vậy.

Tốt lắm, hiệu quả trêu chọc rất tốt.

Tử Linh có chút khóc không ra nước mắt.

Thấy sắc mặt Lăng Ngọc Linh càng lúc càng quý dị, Tử Linh biết mình nhất định phải đưa ra đề tài, không thể để đối phương nghĩ tiếp nữa.

“Ngọc Linh muội muội, hôm nay sao lại đột nhiên chạy đến chỗ ta? Gần đây không phải là kỳ thi luân phiên người sao?”
Tử Linh u oán trừng mắt nhìn Diệp Trường Sinh một cái, ánh mắt vô cùng nhu mì, sau đó cười duyên một tiếng đi tới, nói với Lăng Ngọc Linh.

Vừa mới làm xong, khí huyết còn có chút lưu động, sắc mặt nàng thoát nhìn kiều diễm không gì sánh được, như là đoá hoa đã rót đầy kinh nghiệm.

Bộ dáng sáng bóng thoải mái làm Lăng Ngọc Linh không khỏi ngẩn ngơ, bị dung mạo của nàng hấp dẫn.

“Chuyện thay phiên trực hôm nay tạm thời giao cho người khác, ta tới đây là nghe mẫu thân nói là Diệp huynh đã trở lại Thiên Tinh thành, cho nên mới tới xem một chút!” Lăng Ngọc Linh thu liễm tâm tình, nói ra.

“Còn chưa kịp chính thức cảm ơn Diệp huynh, lại nói, đây là lần thứ hai chính thức gặp mặt giữa chúng ta đấy!” Lăng Ngọc Linh cười cười, nhìn về phía Diệp Trường Sinh nói.

“Ngọc Linh muội muội tới đây chỉ là vì cảm ơn sao?” Tử Linh có thâm ý trêu ghẹo hỏi.

“Tất nhiên là còn chuyện gì khác!” Lăng Ngọc Linh nghe được giọng điệu trên chốc của Tử Linh, trên mặt hơi đỏ lên, xấu hổ trừng mắt nhìn nàng, nói ra.

“Nghe nói Diệp huynh đã là khách khanh trưởng lão của Tinh Cung chúng ta, Ngọc Linh cố ý đến đây chúc mừng!” Lăng Ngọc Linh nói.

“Lăng đạo hữu quá khách khí, những chuyện xảy ra trước kia giữa chúng ta cũng đã qua, hiện tại hà tất nhắc lại!” Diệp Trường Sinh nhe răng cười một chút nói.

Lăng Ngọc Linh thông minh như thế nào, lập tức hiểu ra ý tứ trong lời nói của Diệp Trường Sinh.

Trước kia giữa hai người phát sinh đủ loại chuyện, kể cả chuyện Diệp Trường Sinh cứu nàng từ tay Ôn Thiên Nhân. Diệp Trường Sinh sửa đổi ký ức của nàng, cùng với chuyện lúc trước nàng giúp Diệp Trường Sinh giấu diếm lai lịch hóa thân phù, đều theo thân phận hai người biến hóa, tan thành mây khói.

Hiện tại Diệp Trường Sinh là khách khanh trưởng lão của Tinh Cung, mà nàng là thiếu chủ Tinh Cung, giữa hai người hẳn là lấy thân phận mới xây dựng một đoạn ký ức mới.

Ký ức mới...

Nghĩ tới đây, Lăng Ngọc Linh liền nhớ tới mẫu thân, Hình trưởng lão, Triệu trưởng lão, bọn họ loáng thoáng muốn tiết lộ ra ý tứ với mình.

Đạo lữ sao...

Nghĩ đến những điều này, dung nhan tuyệt thế của Lăng Ngọc Linh bỗng nhiên trở nên đỏ ửng, kiều diễm vô cùng.

Tử Linh ở một bên cẩn thận quan sát hết thấy, sau khi thấy thần sắc trong mắt Lăng Ngọc Linh chuyển động thiên hồi, trên mặt lộ ra vẻ như cười mà không phải cười.

“Diệp huynh nói đúng, là tiểu muội quá câu nệ những chuyện trong quá khứ rồi, bất quá sự tình mặc dù đã qua, nhưng ấn ký lưu trong lòng người lại sẽ không biến mất theo!”

“Tiểu muội hôm nay tới đây, còn có một việc nữa!” Nói xong, Lăng Ngọc Linh từ trong ngực lấy ra hai cái ngọc giản.

Đưa qua cho Lăng Ngọc Linh, Lăng Ngọc Linh trịnh trọng nói: “Đây là đồ vật tiêu muội lấy được từ trong bảo khố Tinh Cung, coi như là lễ vật của Diệp huynh gia nhập vào Tinh Cung!”

Diệp Trường Sinh nhìn thấy, trên hai ngọc giản kia phân biệt là mấy chữ to kim quang long lánh.

Thiên Tinh quyết!

Cửu Khiếu Tinh Nguyên Công!

Không cần phải nói, là bản hoàn chỉnh của hai bộ công pháp này, lúc trước Diệp Trường Sinh còn muốn lấy được hai bộ công pháp này từ trong Tinh Cung, kết quả hiện tại Lăng Ngọc Linh trực tiếp đưa tới cho hắn.

Ngẩng đầu nhìn Lăng Ngọc Linh, thấy nàng cũng đang nhìn mình đôi mắt sáng long lanh.

Diệp Trường Sinh trầm mặc một lát, nói: “Tâm ý Lăng đạo hữu Diệp mỗ đã biết, hai bộ công pháp này ta nhận trước!”

Diệp Trường Sinh đưa tay tiếp nhận hai miếng ngọc giản, tiếp nhận đồ của Lăng Ngọc Linh.

Tâm tư của cô gái này hắn rất rõ ràng, đại khái là nàng đã biết về việc Tinh Cung sắp xếp việc đại sự đối với cuộc đời của nàng trong tương lai, biết cha mẹ có ý định để Diệp Trường Sinh làm đạo侣 của nàng.

Đồng thời, trong lòng nàng cũng không phản cảm với Diệp Trường Sinh, thậm chí có một chút hảo cảm không thể nói rõ.

Vì vậy, ngay từ đầu đã thử bồi dưỡng ra tình cảm với Diệp Trường Sinh.

Trước đó, chạy tới Diệu Âm môn chính là vì cách nghĩ này.

Cô biết sớm muộn gì mình cũng phải đối mặt với những gian phòng bên ngoài này của Diệp Trường Sinh, trong tương lai sau khi ổn định lại mọi chuyện liền xảy ra xung đột, chẳng bằng bây giờ tạo nên quan hệ tốt với hắn.

Lăng Ngọc Linh không hề giống một số đại tiểu thư điều ngoa, phản kháng với đạo lý mà cha mẹ sắp xếp.

Ngược lại, nàng chẳng những không phản kháng, ngược lại rất vui vẻ tiếp nhận kết quả này.

Thậm chí, có thể nói kết quả này là do nàng dốc sức thúc đẩy.

Vì để phụ mẫu quyết định như vậy, nàng đã ra không ít sức lực trong đó.

Nàng là một nữ tử thông minh, đối với hiện trạng của Tinh Cung cùng tương lai của mình có nhận thức sâu sắc.

Cho nên, nàng biết tương lai mình tốt nhất là có một chỗ dựa cường đại.

Nàng muốn tìm một phu quân thích hợp cho mình, mà Diệp Trường Sinh, trong mắt nàng chính là người thích hợp nhất.

Cho nên, sau khi sự tình đã định, nàng liền chạy tới gặp Diệp Trường Sinh, dâng lên một phần đại lễ như vậy, biểu thị tâm ý của mình.

Phải nói bây giờ trong lòng cô nàng yêu Diệp Trường Sinh à?

Cái đó cơ hồ có thể nói không có, muốn nói có, cái đó nhiều lắm cũng chỉ là một tia tình nghĩa thiếu nữ gợn sóng, một tia ý niệm.

Tình cảm này còn xa mới đúng, không cách nào so sánh với tình cảm giữa đám người Diệp Trường Sinh, Trần sư tỷ, Nam Cung Uyển.

Nhưng Lăng Ngọc Linh cảm thấy điểm này không phải là vấn đề gì.

Chỉ cần hai người ở chung một thời gian dài, kiểu gì cũng sẽ sinh ra tình cảm thật sâu.

Hai cha mẹ nàng không phải là như vậy sao?

Phụ thân sau khi cứu mẫu thân, ở chung thời gian dài đã để cho hai người sinh ra tình cảm thâm hậu, trở thành duy nhất trong mắt đối phương.

Lăng Ngọc Linh tin rằng tương lai mình cũng sẽ đi cùng Diệp Trường Sinh tới bước này.

Phụ thân của nàng đã cứu mẫu thân của nàng từ tay Lục Đạo Cực Thánh, còn Diệp Trường Sinh đã cứu nàng từ trong tay Lục Đạo truyền nhân.

Trải qua một đoạn tương tự như vậy sao!

Việc này làm Lăng Ngọc Linh cho rằng, tất nhiên Diệp Trường Sinh chính là người bạn đồng hành cả đời của mình.

Không có cảm tình thì cứ chậm rãi bồi dưỡng tình cảm, đây là bước đầu tiên của ngày hôm nay.

Đây là một nữ nhân thông minh, mà Diệp Trường Sinh sau khi hiểu rõ tâm ý của hã, cũng thuận nhiên tiếp nhận phần lễ vật này.

Thiên Tinh Quyết!

Đây là bản công pháp hoàn chỉnh, phiên bản lấy được trong động phủ của Nguyên Tinh đạo nhân vẫn có phần không trọn vẹn.

Cái gọi là ‘Kim Linh Tinh’ mà Nguyên Tinh đạo nhân truyền xuống tông cộng có mười ba tầng, có thể tu luyện tới Hóa Thần sơ kỳ.

Còn Thiên Tinh quyết lại là công pháp tầng mười lăm, có thể tu hành tới Hóa Thần hậu kỳ.

Diệp Trường Sinh mãi cho đến khi mở ra Thiên Tinh quyết, mới phát hiện bản hoàn chỉnh bộ công pháp này là như thế nào.

Lúc này hã mới giật mình hiểu ra, nguyên lai tư duy trước kia của hã một mực bị hạn chế bởi thượng cổ ma tai phía sau.

Sau khi bị ma hoạn thượng cổ, giới linh khí này suy yếu, tu sĩ Hóa Thần không thể tu luyện tới Hóa Thần hậu kỳ phi thăng.

Điều này hiển nhiên, bọn họ sáng tạo ra các loại công pháp cũng chỉ có thể lưu lại ở Hóa Thần sơ kỳ, về sau liền không

thể nào lên được nữa, bởi vì bọn họ cũng không có tu luyện đến loại cấp bậc đó.

Mà Thiên Tinh quyết lại không phải như vậy, dựa theo lời Lăng Ngọc Linh nói, bộ công pháp này là Tinh Cung người sáng tạo ra, đó là một vị kỳ tài chân chính tu luyện đến Hóa Thân hậu kỳ phi thăng.

Đương nhiên, công pháp hoàn chỉnh mà nó lưu lại hẳn là có thể tu luyện tới Hóa Thân hậu kỳ.

Năm đó Nguyên Tinh đạo nhân không thể đạt được bản hoàn chỉnh của bộ công pháp kia, mà sau khi chạy trốn tới khu vực Thiên Nam, cũng vì sợ người của Loạn Tinh Hải đuổi tới, tên công pháp rước lấy phiền toái, vì vậy liền đổi tên thành Kim Linh Thiên Tinh Công.

Diệp Trường Sinh cảm lấy Thiên Tinh quyết còn nguyên vẹn nhìn một chút, sau đó thu vào, trong này có rất nhiều nội dung, về sau phải tìm hiểu một phen.

Tiếp theo hắn lại cầm một ngọc giản khác lên.

Nơi này là bản hoàn chỉnh của Cửu Khiếu Tinh Nguyên Công, tổng cộng có chín cái phương pháp tu luyện Tinh khiếu ghi chép trong đó.

Hơn nữa, Diệp Trường Sinh chứng kiến phát hiện cuối cùng, phía trên này còn ghi chép một ít phương pháp tu luyện tất cả chín cái Tinh khiếu, làm sao tiếp tục bồi luyện chúng, làm sao có thể dung nạp Pháp lực càng nhiều, đối với thân thể cải tạo lớn hơn nữa.

“Hai bộ công pháp này từ khi tổ sư Tinh Cung truyền xuống đến nay vẫn không có người nào có thể tu luyện thành công, từ xưa đến nay bên trong Tinh Cung cũng không thiếu một ít tài tình xuất chúng, tự thị cực cao lựa chọn hai môn công pháp này tu luyện!”

“Nhưng cuối cùng, một người có tu vi cao nhất trong bọn họ, cũng chỉ là tu luyện vào cảnh giới Giả Anh vào năm xế chiều, từ trước tới nay chưa từng có một người nào tu luyện hai bộ công pháp này tới Nguyên Anh!”

“Trong những người này, có rất nhiều tư chất trác tuyệt, nếu như tu luyện công pháp đỉnh cao khác, không nói những thứ

khác, lấy thiên tư bọn hần biểu hiện ra ngoài, tiến vào Nguyên Anh kỳ không có vấn đề!”

“Nhưng cuối cùng, tất cả đều bị hai bộ công pháp này liên lụy, lấy tuổi thọ năm trăm tuổi chấm dứt!” Lăng Ngọc Linh nhìn Diệp Trường Sinh thu lại hai cái ngọc giản rồi nói.

Nghe y nói vậy ánh mắt Tử Linh lộ ra vẻ kinh ngạc, không nghĩ tới công pháp mà Diệp Trường Sinh tu luyện còn có một đoạn lai lịch như vậy.

Như vậy công pháp tu luyện khó khăn, khó trách sau khi hần tu luyện thành công lại có chiến lực như thế.

Ánh mắt Diệp Trường Sinh lóe lên, đối với lời nói của Lăng Ngọc Linh, hần cũng có vài phần hiểu rõ.

Sau khi tu luyện Thiên Tinh quyết, mâu chốt chính là Cửu Khiếu Tinh Nguyên Công, nếu như không tu luyện Cửu Khiếu Tinh Nguyên Công, Thiên Tinh Quyết sẽ bị kẹt tại cửa ải đại cảnh giới.

Nhưng tu luyện Cửu Khiếu Tinh Nguyên Công lại quá khó, cho nên các thiên tài của Tinh Cung cũng không thể đột phá được.

Mà ban đầu người sáng lập Tinh Cung có thể sáng chế ra công pháp như vậy, là bởi vì hần có một loại thể chất đặc thù phi thường hiếm thấy.

Loại thể chất này trời sinh có thể giúp hần tu luyện công pháp phương diện này, cho nên hần mới có thể sáng tạo ra Thiên Tinh Quyết cùng Cửu Khiếu Tinh Nguyên Công.

Nói cách khác, công pháp mà hần sáng tạo ra trên cơ bản là căn cứ vào thể chất của bản thân để sáng tạo ra công pháp này.

Hậu nhân nếu muốn tu luyện, vậy tốt nhất cũng phải giống thể chất của hần mới được.

Diệp Trường Sinh có thể tu luyện Cửu Khiếu Tinh Nguyên Công, chủ yếu là có ba nhân tố.

Thứ nhất là hần từ trong Hợp Hoan Bí Điển tìm được phương pháp thích hợp có thể thông qua song tu gia tăng tốc độ tu hành.

Thứ hai là trong Quỷ Linh Môn Vạn Linh Chân Giải tìm được phương pháp luyện chế Huyết Linh Đại Đan, loại phương pháp này cũng nhanh hơn tốc độ tu luyện của hắn.

Đương nhiên, trọng yếu nhất là nguyên nhân thứ ba, hắn có thể phục chế Huyết Linh Đại Đan, như vậy cam đoan tu luyện không thiếu tài nguyên.

Nếu đổi lại là người khác, ai có thể có cơ hội không ngừng lấy năm, sáu, yêu thú cấp bảy để tu luyện công pháp.

Ba điều kiện thiếu một điều kiện, đây là nguyên nhân chủ yếu mà Diệp Trường Sinh có thể nhanh chóng tiến giai.

Nhưng Lăng Ngọc Linh cũng không rõ chuyện Diệp Trường Sinh tu luyện những công pháp này, nàng chỉ cho rằng Diệp Trường Sinh có thể chất đặc thù giống với Tinh Cung Thủy Tổ, cho nên có thể nhanh chóng tu luyện tới loại cảnh giới này.

”Diệp huynh có thể tu luyện Thiên Tinh Quyết cùng Cửu Khiếu Tinh Nguyên Công tới Nguyên Anh nhanh như vậy, xem ra tương lai Diệp huynh tiến vào Hóa Thần cảnh giới, cơ hồ là việc vãn đã đóng thuyền!” Lăng Ngọc Linh mỉm cười nói.

Diệp Trường Sinh nghe vậy lắc đầu nói: “Lăng đạo hữu quá mức khen ngợi, Diệp mỗ có thể tu luyện tới Nguyên Anh hậu kỳ còn khó nói lắm!”

Lăng Ngọc Linh mỉm cười, cười cười, không hề phản bác câu nói khiêm tốn của Diệp Trường Sinh.

Nàng tin tưởng Diệp Trường Sinh tu luyện tới nguyên anh hậu kỳ không thành vấn đề, dù sao bây giờ hắn còn rất trẻ tuổi, thọ nguyên dài đằng đẳng, trong thời gian dài như vậy, làm sao đều có biện pháp đột phá hậu kỳ.

Hơn nữa, Tinh Cung bên này cũng bảo tồn không ít phương pháp đột phá hậu kỳ, tiết lộ cho Diệp Trường Sinh một hai loại, đủ để đảm bảo hắn đột phá cảnh giới đó.

Chỉ cần tu luyện tới hậu kỳ, vấn đề về Hóa Thần kỳ kia cơ hồ không còn nhiều vấn đề nữa.

Dù sao, sau khi Cửu Khiếu Tinh Nguyên Công đại thành, có thể gia tăng không ít tỷ lệ đột phá Hóa Thần.

Lúc trước, không biết bao nhiêu thiên kiều Tinh Cung tâm cao khí ngạo chính là bởi vì loại tỷ lệ đột phá Hóa Thần hư vô mờ mịt này, mà lựa chọn bộ công pháp kia.

Dùng Cửu Khiếu Tinh Nguyên Công phụ trợ, lại thêm Tinh Cung một số bí thuật đột phá Hóa Thần, Lăng Ngọc Linh tin tưởng, tỷ lệ Diệp Trường Sinh có thể đột phá cảnh giới này cao hơn năm thành.

“Lăng đạo hữu hôm nay tặng công pháp cho Diệp mỗ nhớ kỹ, ta ở đây mặc dù có không ít đồ vật có ích đối với tu vi Kết Đan tu sĩ, nhưng lấy thân phận của ngươi, cũng không cần ta tặng cái gì!”

“Chờ sau này ngươi tới Nguyên Anh kỳ, ta sẽ lại trả lại phần ân tình này!” Diệp Trường Sinh nhìn Lăng Ngọc Linh rồi nói.

Tu vi hiện tại của Lăng Ngọc Linh cũng giống với Tử Linh, đều là vừa mới tiến vào Hậu Kỳ không lâu.

Với gia nghiệp của nàng, chắc chắn không thiếu đồ trong việc trợ giúp đột phá Nguyên Anh.

Về sau, Thiên Tinh song thánh thậm chí trực tiếp dùng quán đỉnh đại pháp đem nàng nhắc tới nguyên anh trung kỳ.

Mà trong lúc này, Diệp Trường Sinh có thể giúp đỡ nàng chỉ là nhanh hơn một chút để nàng tiến vào sơ kỳ đỉnh phong.

Nghe Diệp Trường Sinh nói vậy, Lăng Ngọc Linh do dự một chút, bỗng nhiên nói: “Diệp huynh nói lời này khách khí quá rồi, có lẽ sau này chúng ta sẽ không trợ giúp được gì đó!”

Vừa nghe nói như thế, Diệp Trường Sinh cùng Tử Linh đều có chút kinh ngạc nhìn về phía Lăng Ngọc Linh, trực tiếp làm cho nàng đỏ ửng mặt.

“Tốt, Ngọc Linh muội muội, nguyên lai ngươi chạy đến Diệu Âm môn làm tỷ muội với ta, chính là vì đào góc tường của ta, quá giảo hoạt!” Tử Linh nhăn nhăn chuyển động, trêu ghẹo nói.

Diệp Trường Sinh đối với cô gái này nhất thời cũng có vài phần kính trọng, cô gái này gan rất lớn, thẳng thắn nói ra phương diện này, so với bất cứ nữ nhân nào hắn từng gặp phải trước đây đều mạnh hơn.

Những lời vừa rồi, chẳng khác nào thổ lộ tâm ý trước mặt Diệp Trường Sinh, ở thời đại này cũng không có nhiều nữ nhân.

“Không hổ là Lãng lão tổ vốn đã chấp chương Tinh Cung!” Diệp Trường Sinh trong lòng cảm khái một câu.

“Đâu có, Tử Linh tỷ tỷ, tỷ đang nói bậy bạ gì đó?” Lãng Ngọc Linh mặt có chút nổi lên màu hồng nhạt, che giấu nói.

“Diệp huynh hiện tại đã là khách khanh trưởng lão của Tinh Cung, về sau sẽ là một phần của Tinh Cung, tự nhiên là đối với ta mà nói người mình, còn nói gì đến việc người mình chắc chắn không trợ giúp!” Lãng Ngọc Linh cố gắng giải thích.

Chỉ là, lời này có điểm muốn nói hết lên, xem ra có hảo hữu Tử Linh đang ngồi ở bên cạnh, Lãng Ngọc Linh cũng không buông bỏ được.

“Hừ, ta nghe nói Tinh Cung các người muốn cho Diệp Lang và người thông gia, xem ra bây giờ người cũng đã coi hấn là phu quân đúng không?” Tử Linh lăm băm nói.

“Tương lai có phải ta còn phải cung kính gọi người một tiếng tỷ tỷ không?!”

“Tử Linh tỷ tỷ, tỷ nói bậy bạ gì đó, ta vẫn luôn xem tỷ như tỷ tỷ!” Lãng Ngọc Linh đỏ mặt.

Lời của Tử Linh chính là nói trúng tâm ý của nàng, bây giờ nàng đã đối đãi Diệp Trường Sinh như với phu quân tương lai của mình vậy.

Diệp Trường Sinh ngồi ở một bên, khóe mắt mỉm cười nhìn hai nàng đầu tiên là dùng ngôn ngữ giao phong, sau đó nhìn không được động tay động chân, bắt đầu chơi đùa.

Trong lúc nhất thời, lụa mỏng pháp phối, áo quần nửa mở, mồ hôi đầm đìa, một vệt trắng nõn như ẩn như hiện, khiến cho Diệp Trường Sinh nhìn thấy đã đủ nghiệm.

Thấy hai cô gái này ở chung hòa hợp như vậy, trong lòng Diệp Trường Sinh không khỏi có vài phần thỏa mãn.

Lãng Ngọc Linh là người rất hiểu chuyện, tuy rằng thân phận cao quý nhưng khi đối mặt với Tử Linh thì luôn tự thấp nửa

đầu, nhường một bước, làm cho hảo cảm của Tử Linh đối với nàng tăng gấp bội, cam tâm tình nguyện tiếp nhận nàng.

Nữ nhân này ung dung rộng lượng, làm cho Diệp Trường Sinh ở Loạn Tinh Hải bên này hậu viện an ổn xuống.

Chỉ là, nghĩ tới đây, Diệp Trường Sinh bỗng nhiên lại đau đầu về phía Thiên Nam.

Bên Thiên Nam không dễ xử lý như ở Loạn Tinh Hải, bên kia không có đèn càn đầu, về sau nên làm sao để cho các nàng tiếp nạp, hài hòa, giao tiếp, việc này phải tốn nhiều công sức.

Trong hậu viện này, có đôi khi đỉnh núi san sát như rừng cũng khiến người ta hao tâm tổn trí!

Thời gian như vậy từng ngày từng ngày trôi qua, Diệp Trường Sinh đã ở trong Diệu Âm môn được nửa năm.

Trong thời gian nửa năm này, ngoài việc tận hưởng sự nhu mì của Tử Linh, Diệp Trường Sinh cũng quan tâm đến sự phát triển của Diệu Âm Môn.

Trong khoảng thời gian này Lăng Ngọc Linh thường xuyên chạy tới đây, chỉ cần Tinh Cung không có nhiệm vụ khẩn cấp, nàng sẽ tới ngay.

Dần dần, mấy người ở chung với nhau càng thêm thân quen.

Dưới sự chỉ điểm của Diệp Trường Sinh, cô nàng này bắt đầu chuyển đổi công pháp, bắt đầu tu luyện Điên Phượng Bồi Nguyên Công mà Diệp Trường Sinh cho nàng.

Tư chất nàng này là song linh căn, cũng coi như không tệ, sau khi phục dụng Bồ Thiên Đan mà Diệp Trường Sinh cho, chậm rãi có thể nâng linh căn lên tới thiên linh căn.

Nói như vậy, lại thêm Bích Diễm Tử của Diệp Trường Sinh, việc tu luyện tới hậu kỳ chắc sẽ rất nhanh thôi.

Dù sao trong sự sắp xếp của Diệp Trường Sinh, nữ nhân này không cần đi lịch luyện, không cần đi tới luyện kỹ thuật đấu pháp, cũng không cần tu luyện các loại bí pháp, điều nàng cần làm, chính là trong thời gian ngắn nhất đề thăng tu vi tới Kết Đan hậu kỳ.

Tu tiên giới chuyên môn có loại người như vậy, chưa bao giờ học các loại vật liên quan đến đấu pháp, chỉ là một mực vùi đầu khổ tu.

Người như thế tuy cảnh giới cao, nhưng sức chiến đấu rất kém, khả năng gặp phải tồn tại thấp hơn mình vài bậc cũng không đánh lại.

Diệp Trường Sinh nhớ rõ ở Thiên Uyên Thành tại Linh giới có không ít tu sĩ như vậy, tu luyện tới Luyện Hư kỳ, nhưng thời điểm đấu pháp, ngay cả tu sĩ Hóa Thần cũng đánh không lại.

Loại người này, dưới thiên kiếp gần như không có bao nhiêu năng lực chống cự.

Hiện tại, Diệp Trường Sinh muốn cho Văn Tư Nguyệt trở thành một tu sĩ như vậy.

Không cần quản đấu pháp gì, cứ tu luyện tới Kết Đan hậu kỳ đã.

Chờ đến khi Kết Đan hậu kỳ bị mình lấy nguyên âm, lại giúp nàng chọn lựa một môn công pháp lợi hại chuyển đổi qua, đến lúc đó lại đi đấu pháp năng lực cũng không muộn.

Như vậy, nàng này có thể trong vòng ba bốn mươi năm ngắn ngủn đã rất nhanh tiến vào hậu kỳ.

Sau khi làm ra sự an bài đối với Văn Tư Nguyệt, Diệp Trường Sinh đối với sự tình Loạn Tinh Hải cũng hơi yên tâm.

Thời gian nửa năm, Chu Viện luyện hóa một chén Bích Diễm Tửu, thành công đột phá đến Kết Đan hậu kỳ.

Sau đó, nàng chủ trì buổi đấu giá đầu tiên của Diệu Âm Môn, bán sạch một đồng đồ vật của Diệp Trường Sinh ra ngoài.

Bởi vì nửa năm trước đã tuyên truyền, lần này đấu giá hội náo nhiệt, không ít người đến, đương nhiên trong đó có một phần là tu sĩ Tinh Cung đang cổ động.

Nhưng tu sĩ của các môn phái khác cũng tới rất nhiều, ngay cả tứ đại thương minh cũng đặc biệt phái nhân vật trọng yếu tham gia đấu giá hội lần này.

Bọn hắn tới nơi này đương nhiên không phải ôm ý tốt gì, mà là lấy một loại thái độ xem thường cùng tìm hiểu. Bọn hắn muốn nhìn xem thể lực thương nghiệp mà Tinh Cung nâng đỡ có thể lấy ra nhiều đồ tốt như bọn hắn tuyên truyền hay không.

Có thể làm cho tứ đại thương minh coi trọng, cũng đủ để nói rõ sự phát triển của Diệu Âm môn đã đến giai đoạn thành công.

Bởi vì hình thức biến hóa chiến tranh của Nghịch Tinh Minh và Tinh Cung, hiện tại ra ra vào Thiên Tinh Thành cũng không khó như trước kia nữa.

Mấy chục năm trước, sau khi Thiên Tinh song thánh xuất quan, ở bên ngoài Thiên Tinh thành đánh bại Lục Đạo cực thánh cùng Vạn Tam Cô.

Điều này dẫn đến khí thế của Nghịch Tinh Minh suy giảm trên diện rộng, không khỏi chậm rãi rời khỏi một ít hòn đảo gần Thiên Tinh Thành.

Điều này dẫn đến thông đạo các đảo tiến về Thiên Tinh thành lại được đả thông, thương nghiệp trong Thiên Tinh thành trở nên phồn vinh hơn.

Chẳng qua, trên tổng thể tình thế chiến tranh của hai bên, Tinh Cung vẫn ở thế yếu.

Tại phụ cận Thiên Tinh Thành, Tinh Cung vô địch, nhưng ra khỏi Thiên Tinh Thành, càng xa hải vực, Tinh Cung càng không ổn.

Nguyên nhân rất đơn giản, tu sĩ Nguyên Anh bên Tinh Cung không thể sánh bằng bên Nghịch Tinh Minh.

Nghịch Tinh Minh sau khi thành lập, tán tu Nguyên Anh tự một hơi thu nạp hơn mười người, lại thêm chánh ma song phương Nguyên Anh, tổng số người Nguyên Anh trưởng lão đã sớm vượt qua Tinh Cung.

Điều này dẫn đến các nơi chiến trường bên ngoài Thiên Tinh thành, Tinh Cung vẫn ở thế yếu, không chế Tam Thập Lục Tinh đảo bị chiếm đóng.

Nhưng sau khi Thiên Tinh Song Thánh ra ngoài chủ trì đại cục, cuối cùng cũng không chế chặt chẽ mười hai Tinh Đảo trên tay Tinh Cung.

Trong phạm vi hải vực Thập Nhị Tinh Đảo bao quát, còn có rất nhiều môn phái chưa từng gia nhập Tinh Cung hoặc Nghịch Tinh Minh.

Lúc này đây, bọn hắn có không ít người đều phái ra người tới tham gia hội đấu giá này, chủ yếu là vì Diệu Âm môn tuyên truyền những linh dược vượt qua ngàn năm kia.

Tại đấu giá hội ngày đó, Diệp Trường Sinh chứng kiến trong hội trường, tu sĩ Nguyên Anh liền xuất hiện khoảng sáu người.

Kết quả của đấu giá hội này tự nhiên không cần nói cũng biết.

Bát cấp yêu đan, mấy thứ linh dược mấy ngàn năm được bán với giá trên trời!

Một ít cổ bảo, công pháp mà Diệp Trường Sinh lấy ra, cũng đều đưa ra giá cao.

Nhất là một phương của Tinh Cung, trực tiếp lấy được pháp bảo mà Diệp Trường Sinh thả ra từ trên người của Tam Dương lão ma, Vạn Hồ Tử, Vạn Thiên Minh, một ít pháp bảo hắn không thèm để ý đều bị hắn lấy đi.

Kết quả là, Diệp Trường Sinh bỏ ra một trăm vạn linh thạch để phục chế những vật này, cộng thêm những pháp bảo kia, cuối cùng đấu giá ra tám trăm vạn linh thạch.

Sau khi lấy được tám trăm vạn linh thạch, toàn bộ linh thạch của Diệp Trường Sinh thoáng cái tăng vọt lên một ngàn năm trăm vạn.

Lấy được những linh thạch này, Diệp Trường Sinh lập tức gọi Hàn Lập, rời khỏi Thiên Tinh Thành, chuẩn bị tiến về Thiên

Nam.

“Chúng ta tới một chỗ lấy ít đồ trước, sau đó sẽ quay về Thiên Nam!” Diệp Trường Sinh nói với Hàn Lập.

Lúc này, hai người đã đứng ở trên không trung bên ngoài Thiên Tinh Thành, phi hành về một hướng khác.

“Hết thấy nghe sư thúc an bài!” Hàn Lập lập tức nói ra.

Diệp Trường Sinh gật đầu, hai người nhanh chóng bay về phía trước.

.....

Ma Hồ đảo là một hòn đảo nhỏ vô danh tiếp cận biên giới Nội Tinh Hải, biết hòn đảo này tồn tại rất ít người, nếu không nhờ lực lượng Tinh Cung, thật đúng là không có biện pháp biết hòn đảo này nằm ở nơi nào.

Đảo này sở dĩ có cái tên như vậy, tất cả đều là bởi vì trong vại hồ nước trên đảo sản xuất một loại tài liệu gọi là Thụy Đồng.

Tài liệu này tuy rằng cũng không phải là quá quý trọng nhưng cũng là vật cần thiết để luyện chế vại loại pháp khí độc môn, cho nên có một số tu sĩ cấp thấp tình cờ đến đây với loại tài liệu này.

Mà không biết có phải hồ nước này cực kỳ tươi tốt hay không, mà tất cả hồ nước đều xanh biếc giống như phỉ thúy.

Hơn nữa phàm nhân sau khi rơi vào trong hồ nước, dĩ nhiên có thể tự mình trôi nổi, sẽ không rơi xuống.

Cũng chính vì vậy, những hồ nước này có được danh hiệu Ma Hồ, hơn nữa thanh danh từ từ lan truyền khắp các đảo xung quanh.

Tuy nhiên bởi vì trên đảo này không có linh mạch, cho nên bình thường vẫn có rất ít người xuất hiện.

Nhưng vào ngày hôm nay, đột nhiên có hai đạo thân ảnh nhanh như chớp bay đến bầu trời hòn đảo này, nhìn xuống hồ ma bên dưới rồi dừng lại.

“Ai có thể nghĩ tới kho báu của Man Hồ Tử lại đặt trên một hòn đảo nhỏ hẻo lánh như vậy!” Diệp Trường Sinh đứng trên không trung cảm khái một câu.

Mặc dù lúc đầu ở Hư Thiên Điện, bởi vì Man Hồ Tử tu luyện Thiên Ma Công, nên hắn không thể sưu hồn đối phương.

Nhưng, Diệp Trường Sinh vẫn luôn nhớ tên hòn đảo mà Man Hồ Tử cất giữ.

Đảo này có tiếng tăm rất nhỏ, nhưng dưới sự trợ giúp của Tinh Cung, Diệp Trường Sinh vẫn nhanh chóng tìm được vị trí của hòn đảo.

Trước khi rời khỏi Loạn Tinh Hải, hắn tính đào lấy bảo tàng của Man Hồ Tử trước.

Thần thức phóng ra, Diệp Trường Sinh thăm dò mỗi một hồ ma.

Hắn nhớ rõ động phủ bí mật của Man Hồ Tử chính là ở trong này một tòa ma hồ, về phần tòa cụ thể là nơi nào thì hắn cũng không biết.

Chỉ là, khi thần thức của hắn vừa chạm đến hồ nước xanh biếc kia, lập tức phát hiện thần thức không cách nào chui vào trong hồ.

“Ồ?”

Trên mặt Diệp Trường Sinh lộ ra một tia kinh ngạc, Ma hồ này rõ ràng là nơi ngăn cách thần thức trời sinh.

Chẳng lẽ Man Hồ Tử lập động phủ ở đây chính là xuất phát từ nguyên nhân này?

Suy nghĩ một chút, Diệp Trường Sinh vỗ túi linh thú bên hông, đem hai mươi vạn Phệ Kim Trùng phóng ra.

Con côn trùng đáng sợ bay lượn bên cạnh hắn, ông ông tác hưởng, một màn này trực tiếp khiến cho Hàn Lập bên cạnh thiếu chút nữa móc ra pháp bảo.

Bỗng nhiên có nhiều côn trùng bay ra như vậy làm cho hắn trong lòng thất kinh, thiếu chút nữa thì phản xạ có điều kiện.

“Phệ Kim Trùng!” Trong lòng của hắn thì thầm nói nhỏ một tiếng, nhận ra thân phận con trùng này.

Hắn từng có được một túi trữ vật của tu sĩ Kết Đan của Ngự Linh Tông, phát hiện trong túi trữ vật của đối phương có một ngọc giản ghi chép các loại kỳ trùng.

Tu sĩ Kết Đan của Ngự Linh Tông tựa hồ rất thích nghiên cứu các loại thượng cổ kỳ trùng, sắp xếp cho bọn sâu bọ này một bảng xếp hạng.

Phệ Kim Trùng này chính là một loại trùng phi thường gần với loại trên bảng xếp hạng.

Chứng kiến nhiều Phệ Kim Trùng như vậy, trong lòng Hàn Lập hiện ra một loại cảm giác hâm mộ.

Nếu như hắn có thể có hai mươi vạn Phệ Kim Trùng này, nói không chừng đều có thể không sợ tu sĩ Nguyên Anh Sơ Kỳ.

“Đi!” Diệp Trường Sinh giơ tay chỉ một cái, hai mươi vạn Phệ Kim Trùng lập tức phân tán thành vô số luồng, chui vào trong từng hồ ma.

Diệp Trường Sinh đứng ở trên bầu trời yên tĩnh chờ đợi, mà Hàn Lập thì lại có chút hứng thú nhìn những Phệ Kim Trùng tiến vào trong hồ nước.

Mấy canh giờ sau, Diệp Trường Sinh bỗng nhiên mở mắt, nhìn về phía một tòa ma hồ nào đó trong đảo.

Lật tay một cái, tất cả Phệ Kim Trùng đều bay ra khỏi ma hồ, bay quanh hai vòng trên bầu trời, sau đó trở về trong túi linh thú của hắn.

Sau đó, Diệp Trường Sinh hóa thành một đạo thanh quang, bay lên bầu trời của hồ ma.

Rơi xuống phía dưới, lặn xuống ước chừng hai trăm trượng, đến đáy hồ.

Diệp Trường Sinh tiềm hành dưới đáy hồ một lát, rất nhanh tìm được mục tiêu chuyển đi này.

Đó là một mảnh đá ngầm dưới đáy hồ nhìn rất bình thường.

Diệp Trường Sinh nhìn thoáng qua nơi này, cong ngón tay búng ra, một luồng kiếm quang màu tím bay về phía mảnh đá ngầm kia.

“Phanh!” một tiếng, kiếm khí còn chưa chém tới tảng đá ngầm kia đã có một màn hào quang ngũ sắc xuất hiện chặn kiếm khí lại.

Hơn nữa đem đáy hồ hơn trăm trượng một khối địa phương đều bao phủ ở trong đó, mặt ngoài màn hào quang ngũ quang thập sắc lưu chuyển bất định, làm cho người ta nhìn không rõ bên trong màn hào quang là tình huống gì.

“Dùng lực lượng ngũ hành hỗn hợp mà thành cấm chế sao? Chính xác không phải dễ phá giải như vậy. Tên gia hỏa Man Hồ Tử này bảo hộ động phủ còn rất nghiêm mật, khó trách một tu sĩ Nguyên Anh Sơ Kỳ như Kim Hoa Lão Tổ mà cũng không dám một mình phá vỡ!” Diệp Trường Sinh thầm nghĩ trong lòng.

Trong tay áo bay ra một mũi tên nhỏ màu đỏ, Diệp Trường Sinh cong ngón búng ra, trong nháy mắt phá cương tiễn hóa thành một đạo xích quang, vội vã bay đi.

Vèo!

Một tiếng xé gió vang lên, chính là tiếng nổ kinh thiên động địa, một đạo xích quang bén nhọn đụng vào trên lồng sáng năm màu kia.

Chỉ một thoáng, nước hồ chung quanh quay cuồng mãnh liệt một trận, sóng lớn ngập trời.

Hàn Lập ở bên cạnh thấy cảnh này vội vàng bay ngược ra ngoài, không dám tới gần.

Sau một lát, sóng nước mãnh liệt dưới đáy hồ rút cuộc lắng lại một chút, Phá Cương tiễn bay trở về trong tay áo Diệp Trường Sinh.

Đồng thời, đạo ngũ sắc quang mang kia cũng tan thành mây khói, không thấy bóng dáng.

Một chỗ bị màn hào quang bao phủ, xuất hiện một tòa pháp trận màu trắng đường kính hơn mười trượng, tản ra quang mang mờ mờ.

Nước hồ xanh biếc tuôn ra cuộn cuộn, nhưng gặp phải bạch quang, sau đó lại bị chặn kín mít ở bên ngoài.

Đây là một truyền tống trận nhỏ.

Diệp Trường Sinh đi tới phía trước, kích phát truyền tống trận. Sau một khắc, sau khi bạch quang lấp lóe, thân ảnh của hắn biến mất không thấy đâu nữa.

Xa xa, sau khi Hàn Lập nhìn thấy nơi này bình ổn lại, nhìn thấy bạch sắc truyền tông trận, trầm ngâm một lát, cũng bước lên, truyền tông đi qua.

Trước mắt là một tòa thạch thất, cũng không phải rất lớn, phía trước có một cánh cửa đá xanh, khép hờ, thần thức của Diệp Trường Sinh dò xét, quét qua động phủ này mấy lần.

Không phát hiện cái gì dị thường, hẩn yên tâm gạt đầu nhẹ, đẩy cửa đá đi vào.

Sau lưng, Hàn Lập cũng đi theo tới, đi vào trong cửa đá, hẩn lập tức bị cảnh tượng trước mắt chứng kiến cả kinh trợn mắt há hốc mồm.

Một loạt giá đỡ, bàn ngọc, cái rương, vân vân, trong không gian rộng mấy trăm trượng này, đâu đâu cũng có.

Trên giá sách, ngọc giản, sách, sách vở, da thú vân vân, lấy các loại công pháp bí tịch chứa đựng chất đồng.

Trên bàn ngọc, pháp khí an tĩnh bày biện tạm thời không nói đến, các loại lệnh bài đạo kiếm phiêu phù trên không trung, tản mát ra quang mang đủ mọi màu sắc, trực tiếp làm cho hẩn trợn tròn mắt.

Không nghi ngờ chút nào, những thứ kia đều là pháp bảo, khoảng chừng hơn mười kiện, trong đó sợ rằng có không ít là cổ bảo.

Nhìn thấy điều này, khoe mắt Hàn Lập trực tiếp run rẩy một chút.

Đây chính là bảo bối của ma đạo cự kiêu đại danh đỉnh đỉnh Loạn Tinh Hải, Nguyên Anh trung kỳ đỉnh phong Man Hồ Tử cất giấu sao?

Công pháp bí tịch, pháp khí pháp bảo, các loại tài liệu luyện khí trân quý, trong góc vườn thuốc trồng các loại linh dược.

Giá trị những thứ này cộng lại, như nào cũng có mấy trăm vạn linh thạch!

Hàn Lập nhìn đến đỏ mắt, nhất là ánh mắt của hẩn tại một chỗ trên giá tài liệu luyện khí thấy được một khối đá kim quang lóng lánh.

Với ánh mắt của Hàn Lập, tuyệt đối sẽ không nhận lầm đó là vật gì.

Canh Kim!

Đó là một khối Canh Kim lớn chừng quả đu đủ, giá trị liên thành!

Nhìn thấy Diệp Trường Sinh thoải mái đi lại trong tòa động phủ này, trên mặt Hàn Lập lộ ra một nụ cười khổ.

Khi hắn nhìn thấy một tòa bảo sơn mà hắn không thể nhận lấy một chút nào, thật đúng là một việc khiến người ta cảm thấy thống khổ.

Diệp Trường Sinh dừng lại trước một đồng công pháp bí tịch kia, hắn ở một nơi trên giá sách cầm lấy một quyển sách cổ.

Đây là một quyển sách cổ dùng kim loại màu vàng nào đó đúc thành, trên bìa sách cổ có khắc bốn chữ Thiên Ma Công.

Diệp Trường Sinh cầm quyển sách cổ này, sau khi lật vài trang, đột nhiên từ bên trong quyển sách cổ rơi xuống một miếng đồng phiến.

Đây là một tấm đồng với phong cách cổ xưa mờ ảo, bên trên ghi chép văn tự là yêu văn cổ xưa, trên tấm đồng ngoại trừ những yêu văn này thì còn có một vài sinh vật cổ quái ba đầu sáu tay.

“Ồ?!”

Hàn Lập vừa đi tới, liếc mắt nhìn thấy miếng đồng bài cổ quái này, nhất thời phát ra một tiếng kinh nghi.

“Hả? Hàn huynh, miếng đồng này có vấn đề gì sao?” Diệp Trường Sinh nhìn hắn một cái, biết mà còn cố hỏi.

Hàn Lập do dự một chút, từ trong ngực lấy ra một mảnh đồng thoát nhìn không sai biệt lắm, nói:

“Sư diệt trước đó ở trong tay một tu sĩ Kết Đan kỳ nào đó tại Loạn Tinh Hải cũng mua được một miếng đồng phiến như vậy!”

“Về sau, lúc ta bị Phong Hi bức bách luyện chế Phong Lôi Sí, từng nghe mấy yêu tu trò chuyện với nhau, nói đồng phiến này hình như là Phạm Thánh Chân Phiến!”

“Đây là vật truyền thừa chí cao của Yêu tộc Loạn Tinh Hải, mặt trên ghi chép một loại công pháp Tam Phạm Thánh Quyết!”

Hàn Lập nói ra hết những gì mình biết.

Hắn và Diệp Trường Sinh đều ở Âm Minh địa phương thấy qua tấm bia đá dạy văn tự yêu tộc kia, cũng bởi vậy học xong văn tự yêu tộc.

Bởi vậy, ở Ngoại Tinh Hải Hàn Lập nhìn thấy có người bán miếng đồng phiến này thì lập tức nhận ra công pháp trên đó, cho nên lúc này hắn mua lại.

Sau khi mua xong Hàn Lập mới phát hiện những thứ ghi lại trên miếng đồng phiến này căn bản không cách nào tu luyện.

Công pháp là không trọn vẹn, thiếu một phần trước đó.

Hôm nay, nhìn thấy nơi đây lại xuất hiện một mảnh đồng tương tự, Hàn Lập trong lòng vui mừng, chẳng lẽ bộ yêu tộc kia có thể bù đắp toàn bộ công pháp tối cao.

Nhặt miếng đồng rơi trên đất lên, Diệp Trường Sinh nhìn thoáng qua nội dung bên trong miếng đồng phiến, lại nhìn thoáng qua Thác Thiên ma công, ngập ngừng nói:

“Nhờ Thiên Ma công này chính là phiên dịch trực tiếp từ trên miếng đồng phiến này, sau đó hơi chút cải tiến rồi!”

“Có lẽ nội dung trên tấm đồng này hợp lại với nội dung trên tấm đồng phiến của ta, có thể tạo thành bộ công pháp hoàn chỉnh kia!” Hàn Lập nhẹ giọng nói ra.

“Để ta xem thử tấm đồng của ngươi!” Diệp Trường Sinh nói, cũng đưa tấm đồng trong tay tới.

Hai người trao đổi nhìn đồng phiến trên tay mình, Diệp Trường Sinh đảo mắt một cái, đem nội dung trong đồng phiến ghi tạc trong lòng.

Trên miếng đồng phiến Hàn Lập ghi lại chắc là phần thứ ba Phạm Thánh Chân Ma Công.

Mà cái của Man Hồ Tử này, bên trên hắn là phần thứ hai.

Phần đầu tiên được đại năng nhân tộc đổi thành Kim Cương Quyết tàng bầy, cũng chính là Minh Vương quyết của Phật

môn Đại Tán.

Đối với Phạm Thánh Chân Ma Công, trong lòng Diệp Trường Sinh vẫn có suy nghĩ.

Tuy rằng hiện tại hắn đã đạt được Thiên Tinh quyết hoàn chỉnh, có thể tu hành tới cảnh giới Hóa Thần hậu kỳ.

Nhưng mà, sau đó hắn cũng không còn công pháp nào nữa.

Diệp Trường Sinh không có cách nào cam đoan sau khi đi tới Linh giới, nhất định có thể đạt được một bộ công pháp đỉnh cao, có thể tu luyện tới cảnh giới cao nhất trong Linh giới.

Cho nên, hắn nhất định ở Nhân giới đã tập hợp đủ Phạm Thánh Chân Ma Công.

Tương lai có tu luyện hay không khó nói, nhưng trong tay phải có, đây có thể coi là một thứ bảo đảm.

Dù sao đây cũng là công pháp mà Niết Bàn Thánh Tổ của ma giới đều đang tu luyện, có nhìn thế nào cũng được xem là công pháp đứng đầu.

Tương lai nếu như không có công pháp tốt hơn có thể lựa chọn, hắn hiển nhiên sẽ tu luyện Phạm Thánh Chân Ma Công.

Hiện tại hai bộ phận phía sau Phạm Thánh Chân Ma Công đã tới tay, chờ sau khi tìm được Minh Vương quyết, hắn liền gom góp bộ công pháp này lại.

“Tựa hồ, khối đồng phiến này vẫn chưa hoàn thiện bộ Tam Phạm Thánh Quyết này, phía trước còn thiếu một bộ phận!” Hàn Lập cầm đồng phiến trong tay Man Hồ Tử, nhíu mày nói ra.

“Bộ công pháp cung phụng Yêu tộc này, hắn là có tổng cộng ba miếng đồng phiến, hiện tại chúng ta chỉ lấy được hai miếng trong đó, tự nhiên không hoàn chỉnh!” Diệp Trường Sinh nói.

Sau khi hai người trả lại miếng đồng phiến lại cho nhau, Hàn Lập đứng nguyên tại chỗ, yên lặng thể ngộ nội dung bên trong miếng đồng phiến vừa mới nhìn thấy.

Lấy ánh mắt hần, tự nhiên là không khó nhìn ra công pháp này có tác dụng luyện thể.

Có nên luyện thể hay không, với hần đã không còn là vấn đề.

Sau khi chứng kiến sức mạnh chiến đấu của Diệp Trường Sinh, trong lòng Hàn Lập đã sớm khát vọng với công pháp luyện thể.

Trong lòng của hần âm thầm quyết định, chỉ cần tu hành có dư lực, nhất định phải tu luyện một môn công pháp luyện thể.

Đương nhiên, nếu như tu luyện công pháp luyện thể lại liên lụy đến tu vi của hần, vậy hần vẫn lựa chọn từ bỏ.

Nhưng chỉ cần thọ nguyên đầy đủ, hần nhất định sẽ đi thử.

Dù sao, chiến lực của công pháp luyện thể gia tăng, hần tận mắt nhìn thấy trên người Diệp Trường Sinh.

Không cầu có thể làm được như Diệp sư thúc, chỉ cần có thể đạt tới loại trình độ kia của Man Hồ Tử, hần cũng đã rất thỏa mãn.

Hàn Lập biết rõ, chính mình cũng không phải là loại người có thể ở trong rừng sâu núi già một mực an ổn tu hành.

Dọc đường hần ta đi tới đã gặp phải quá nhiều khốn cảnh nguy hiểm, đấu pháp với rất nhiều người.

Đối với hần mà nói, tu vi quan trọng, năng lực đấu pháp cũng quan trọng như nhau, hai cái này cái nào cũng không thể hạ xuống.

Mặc dù đại đa số thời gian hần đều đặt tu vi cao nhất vào vị trí thứ nhất, nhưng chỉ cần có con đường có thể tăng năng lực chiến đấu, hần cũng sẽ toàn lực ứng phó.

Cho nên, đối với một môn công pháp luyện thể cao thâm, Hàn Lập sẽ không dễ dàng bỏ qua.

Ba miếng Phạm Thánh đồng phiến, hiện tại đã xem qua hai miếng, hần âm thầm nghĩ tương lai nhất định phải tìm được miếng thứ ba.

Trong lúc hần đang suy nghĩ về những việc này, Diệp Trường Sinh đã bỏ tất cả các bí tịch trên giá sách vào trong túi trữ vật.

Hiện tại không có thời gian từ từ xem, trước tiên cất đi, chờ sau này có cơ hội lại tìm hiểu những thứ này.

Thu hồi những bí tịch này, Diệp Trường Sinh vung tay áo, đem hơn mười món pháp bảo cùng hơn trăm kiện pháp khí thu hết vào trong túi trữ vật.

Sau đó, đi tới được điền kia trước, nơi này trồng hơn trăm loại linh dược, trong đó có hai cây niên đại đạt đến ngàn năm.

Đem tất cả những linh dược này lấy đi, ánh mắt Diệp Trường Sinh cuối cùng nhìn về phía đồng lớn tài liệu, yêu đan, cùng với linh thạch từng rương từng rương.

Yêu đan cao nhất cũng chỉ là yêu đan cấp bảy, sau khi nhìn thoáng qua, Diệp Trường Sinh liền thu nó vào trong túi trữ vật.

Những tài liệu này đúng là vô cùng đáng giá, trong đó có hai ba loại tài liệu cùng đẳng cấp với Canh Kim.

Chỉ với một đồng tài liệu luyện khí này, ít nhất có thể bán được ít nhất hai trăm vạn linh thạch.

“Man Hồ Tử đem phần lớn gia sản của hắn đặt ở đây!” Diệp Trường Sinh trong lòng thầm nghĩ.

“Thời gian ở Hư Thiên điện, ta từ trong túi trữ vật của hắn cũng đã lấy được nhiều thứ như vậy, hiện tại trong động phủ này còn tìm được nhiều thứ như vậy, xem ra ta đã đánh giá thấp thân gia của những tu sĩ Nguyên Anh này rồi!”

“Tu sĩ Nguyên Anh trung kỳ đỉnh phong như Man Hồ Tử, thân gia hơn ngàn vạn cũng có khả năng!” Diệp Trường Sinh trong lòng thầm nghĩ.

Hắn nhìn đồng tài liệu này, ánh mắt lộ ra vẻ cảm khái.

Ông ta vung tay áo lên thu tất cả vật liệu vào, sau đó cất hết tất cả từng rương linh thạch vào trong túi trữ vật.

“Đi thôi!”

Diệp Trường Sinh nhìn động phủ trống rỗng bị mình quét sạch, nói với Hàn Lập đứng ở một bên tìm hiểu miếng đồng phiến.

Một lát sau, hai đạo lưu quang từ ma hồ đảo bay ra, hướng về phía Khôi Tinh Đảo bay đi.

.....

Phụ cận Khôi Tinh Đảo, một đám tu sĩ Nghịch Tinh Minh hoặc mặc áo bạc, hoặc mặc áo xanh lục, hội tụ cùng một chỗ, bay đến trên một hòn đảo nhỏ bên cạnh Khôi Tinh Đảo.

“Đây chính là Tiểu Hoàn Đảo?” Một tu sĩ Ma đạo Kết Đan mặc lục bào hỏi người bên cạnh.

Người này nhìn khá trẻ tuổi, diện mạo tuấn lãng, trên mặt mang theo một cỗ ngạo khí bề ngễ, trên người có một loại khí thái từ trên cao nhìn xuống.

“Bẩm đại nhân, đây chính là Tiểu Hoàn Đảo!” Phía sau hắn là một vị tu sĩ Ma đạo có tu vi Kết Đan Kỳ cung kính nói.

Đồng dạng đều là Kết Đan tu sĩ, nhưng người phía sau lại cực kỳ cung kính, tựa hồ vô cùng kiêng kỵ đối với người trước tiên đặt câu hỏi.

Tên Ma đạo trẻ tuổi Kết Đan nhìn hòn đảo nhỏ dung mạo xấu xí trước mắt, hừ lạnh một tiếng nói:

“Nghe nói hơn một trăm năm trước, tên cuồng tặc đó đã kết đan trên hòn đảo này. Rốt cuộc hòn đảo này có gì thần kỳ không?”

Lúc nói đến hai chữ “Cuồng tặc”, thanh âm của hắn không khỏi nhỏ hơn mấy phần, tựa hồ có chút sợ hãi đối với thân phận đại biểu sau lưng hai chữ này.

“Sau người nọ, nghe nói có rất nhiều tu sĩ đã từng cư trú trên đảo này, nhưng không ai có thể phát hiện nơi này có gì kỳ lạ!” Người phía sau cung kính nói.

“Trần huynh, nghe nói Thiếu chủ Thánh Ma đảo các người lúc trước chính là người đã chết ở chỗ này kết đan? Hơn nữa còn là sau này tu vi cùng đối phương trung kỳ đánh một trận, kết quả không địch lại!” Bên cạnh một ngân sam kim đài, làm chính đạo lão giả cười híp mắt hỏi.

Nghe nói như thế, nam tử trẻ tuổi áo lục giận tím mặt, trên mặt tức giận chột lóe, quay đầu lại lạnh lùng nói:

“Vạn Vô Uyên, đừng tưởng ngươi là chấp pháp ngoại sự của Vạn Pháp môn, Thánh Ma đảo chúng ta không dám ra tay với ngươi!”

Lão giả nghe vậy mắt cười híp lại thành một đường, ngữ khí bình thản nói: “Như thế nào, Trần huynh là muốn lấy tu vi trung kỳ của mình hướng lão phu Kết Đan hậu kỳ tu vi, đến khiêu chiến một trận không?”

“Nếu là Trần huynh muốn thử một chút, lão phu tuyệt đối phụng bồi, nói không chừng Trần huynh có thể khôi phục thành tích năm đó người kia dùng trung kỳ chiến thắng hậu kỳ!”

Lời này vừa nói ra, nam tử Kết Đan trung kỳ của Thánh Ma đảo lập tức biến sắc, tức giận đến nắm chặt nắm đấm trong tay áo.

Nhưng cuối cùng hắn ta vẫn không dám ra tay, hắn ta không cảm thấy mình có năng lực chiến thắng lão giả trước mắt này.

Hắn cũng không phải người trong truyền thuyết kia, làm sao có thể lấy tu vi trung kỳ, chiến thắng vị tu sĩ hậu kỳ Vạn Pháp môn này.

Mặc dù trên tay hắn có cổ bảo, tu luyện truyền thừa đỉnh cao của Thánh Ma đảo, nhưng đối phương thân là tu sĩ Vạn Pháp môn, thứ cầm trong tay cũng không kém.

“Ha ha, ý tức hai vị cũng không có ý nghĩa gì, nghe nói người kia bây giờ đã là Nguyên Anh trung kỳ tu sĩ, như thế thiên tư tuyệt thế, mấy vạn năm cũng khó gặp, vô luận hắn làm ra chuyện kinh người gì, cũng không kỳ quái!” Đám người này, vị tu sĩ Kết Đan Kỳ đứng ra cười ha ha nói.

“Chúng ta là người phạm tục, vẫn là không nên so sánh với loại quái vật này, Trần huynh, ngươi cũng đừng giận, Thiếu chủ Thánh Ma đảo các người đứng là xui xẻo một chút, nếu như không phải gặp được người này, Ôn đạo hữu nhất định có thể toả sáng ở trong Tinh Hải!” Người kia nói như thế.

Tu sĩ họ Trần lạnh lùng hừ một tiếng, nói: “Mặc kệ thiên tư của hắn có xuất chúng như thế nào, sớm muộn gì cũng có một ngày Thánh Tổ giết chết người này!”

“Hắn gia nhập Tinh Cung đúng lúc, chỉ cần hắn xuất hiện trên chiến trường, Thánh Tổ nhất định sẽ đánh chết hắn!”

“Ha ha, ta tin tưởng Lục Đạo tiên bối nhất định có thực lực này, bất quá bây giờ chúng ta không phải là lúc thảo luận

chuyện này, đừng quên mục đích chúng ta tới nơi này là gì!”
Tên tu sĩ Kết Đan mở miệng khuyên giải hai người nói.

“Tất nhiên lão phu nhớ rõ, không nghĩ tới lão quỷ Mộc Long kia lại trốn đến nơi này. Hừ, hắc chờ lâu như vậy trước mắt chúng ta, cũng nên kết thúc cái mạng chó này của hắc thôi!”
Lão giả Vạn Pháp môn kia lạnh lùng nói.

“Hắc hắc, Mộc Long lão quỷ kia còn muốn chơi đùa dưới đèn, trốn ở chỗ này chờ đám người chúng ta bỏ chạy, hắc lại đoạt Khôi Tinh Đảo về, thật là ý kiến hay!”

“Ta thềm thường cọc Mộc Long của lão quỷ này đã lâu rồi, đợi lát nữa không được giết hắc, ai cũng không được phép tranh đoạt với ta!”

“Được, nhưng những đồ vật chuẩn bị để đột phá lên Nguyên Anh trên người lão quỷ này, ta muốn!”

.....

Một đám tu sĩ Nghịch Tinh Minh vừa đi về phía trước, vừa bàn bạc công việc chia chác.

Sau một lúc lâu, trên Tiểu Hoàn đảo vang lên một tiếng thét kinh hãi, lập tức tiếng đánh nhau truyền đến.

Một đại hán trung niên, toàn thân bao phủ hào quang màu xanh lá, chỉ huy một cọc gỗ đang xoay quanh một con Thanh Long, ngăn cản bốn vị tu sĩ cùng giai tiến công.

Tiếng thét bạo liệt liên miên không dứt, đại hán trung niên đôi mắt vây công, chỉ có thể cố gắng chèo chống, ngay cả chạy trốn cũng không làm được.

Vẻ tuyệt vọng hiện lên trên mặt hắc, không nghĩ tới lại trốn ở đây nhanh như vậy đã bị tu sĩ Nghịch Tinh Minh tìm tới cửa.

“Ha ha, Mộc Long, ngươi làm vậy cần gì phải dựa vào nơi hiểm yếu này, không bằng đầu nhập vào Nghịch Tinh Minh chúng ta, đổi lấy một cuộc tiền đồ tựa như gấm!”

“Hừ, Vạn Vô Uyên, đừng tưởng ta không biết các ngươi đang có chủ ý gì, chỉ sợ một khi ta buông vũ khí xuống, các ngươi lập tức sẽ giết ta cắt ngang bảo vật của ta đấy chứ?”

“Hắc hắc, nếu ngươi rõ ràng như vậy, lão phu cũng sẽ không nói thêm gì nữa. Ta cũng muốn nhìn xem ngươi còn có thể kiên trì như thế nào!”

Lão giả Vạn Pháp môn nói xong, phóng ra một thanh kiếm màu trắng bạc, hung hăng trảm lên màn hào quang màu xanh lá, chỉ một lát sau màn hào quang lập tức bị đánh vỡ.

Cổ bảo của cốc gỗ phát ra một tiếng thanh minh, bị đánh bay ra ngoài, vài món pháp bảo đồng loạt đánh úp về phía Mộc Long chân nhân.

Ánh mắt hắn ta lộ ra vẻ tuyệt vọng, than thở nói: “Ta tha mạng rồi!”

Lúc này, đột nhiên, vài đạo kiếm khí màu tím từ trên bầu trời phía xa bay tới, tốc độ cực nhanh, trong chớp mắt đã bay đến Tiểu Hoàn đảo.

Vài tên tu sĩ Kết Đan của Nghịch Tinh Minh lập tức phát hiện ra những kiếm khí này, nhưng bọn họ căn bản không kịp ngăn cản, trong nháy mắt đã bị kiếm khí xuyên qua ngực.

“Xoẹt! Xoẹt! Xoẹt...”

Mộc Long chân nhân vừa chuẩn bị chờ chết, kết quả nhìn thấy một màn trước mắt, lập tức trợn mắt há hốc mồm.

Ánh mắt của hắn nhìn về phía xa, chỉ thấy hai đạo độn quang bên kia cực tốc bay tới, trong đó có một đạo khí tức cường thịnh, không hề nghi ngờ là tu sĩ Nguyên Anh.

Mộc Long chân nhân mừng rỡ, vội vàng nghênh đón, cung kính nói: “Vãn bối Mộc Long, ra mắt tiên bối!”

“Tiền bối? Mộc Long đạo hữu, chúng ta hơn trăm năm không gặp!” Diệp Trường Sinh thản nhiên nói.

Mộc Long chân nhân nghe vậy ngẩng đầu lên, nhìn gương mặt của Diệp Trường Sinh, ánh mắt lộ ra vẻ kinh ngạc.

“Diệp... Diệp tiên bối, là ngươi?!” Sắc mặt Mộc Long chân nhân vô cùng chấn động.

Diệp Trường Sinh vừa muốn nói cái gì, đột nhiên sắc mặt trầm xuống, nhìn mười mấy tên tu sĩ Nghịch Tinh Minh đang định len lén đào tẩu phía dưới, ngập ngừng nói:

“Hàn Lập, người đi giải quyết những người kia đi!”

“Su diệt tuân mệnh!” Hàn Lập lập tức bay xuống, hướng hơn mười người giết tới.

Ánh mắt Diệp Trường Sinh lại nhìn về phía Mộc Long chân nhân, trên mặt lộ ra một tia ý cười ôn hòa.

Nhớ năm đó sau khi hắn kết đan trên Tiểu Hoàn Đảo, còn từng cùng vị Khôi Tinh Đảo chủ này kết giao một phen.

“Nhìn tu vi Mộc Long đạo hữu, nói không chừng rất nhanh sẽ trở thành người trong chúng ta!” Diệp Trường Sinh nhìn thoáng qua tu vi đối phương nói.

Vị đảo chủ này hiện tại đã là Kết Đan hậu kỳ đại thành, cũng chính là tu vi Giả Anh kỳ.

Nói không chừng một ngày nào đó hắn có thể đột phá.

Mộc Long nghe vậy lại cười khở một tiếng, nói: “Vãn bối thọ nguyên chỉ còn vài chục năm, làm gì có khả năng đột phá, hiện tại chỉ là giấy dựa sắp chết mà thôi!”

“Nhân sinh gặp khó lường, chuyện gì cũng nói không chừng, trước khi thọ nguyên cạn hết tu sĩ kết anh thành công cũng không phải là không có!” Diệp Trường Sinh nhẹ răng cười nói.

“Tiền bối nói rất đúng, lần này tiền bối tới Khôi Tinh Đảo?” Mộc Long chân nhân dè dặt hỏi.

“Không có hắn, chỉ là tái du chốn cũ mà thôi, không ngờ lại gặp đạo hữu!” Diệp Trường Sinh khẽ cười nói.

Lúc này, Hàn Lập cũng vừa lúc giết chết những tu sĩ Trúc Cơ kia, hắn cũng tiện thể đem túi trữ vật cùng pháp bảo trên người bốn tên tu sĩ vừa rồi thu lấy, đưa đến trước mặt Diệp Trường Sinh.

Thấy Diệp Trường Sinh bộ dáng sắp rời đi, Mộc Long chân nhân trong lòng khẽ động, lập tức nói:

“Tiền bối hôm nay ra tay cứu giúp, vãn bối không thể báo đáp. Vãn bối còn có một bản đan thư tổ truyền ở đây, lưu lại chỗ vãn bối cũng vô dụng. Hôm nay đưa cho tiền bối đi!”

Mộc Long chân nhân nói xong, lấy ra một quyển sách cổ, đưa cho Diệp Trường Sinh.

Diệp Trường Sinh kinh ngạc nhận lấy đan thư, mở ra xem, nhất thời ánh mắt lộ ra vẻ hứng thú.

Quyển sách này mở đầu rõ ràng ghi lại lượng lớn đan phương thượng cổ, có thể cung cấp đan dược cho tu sĩ Nguyên Anh sử dụng từ Trúc Cơ Đan cấp thấp.

Trong đó, đan dược giúp cho pháp lực của tu sĩ Nguyên Anh tinh tiến, Diệp Trường Sinh liếc mắt nhìn qua liền phát hiện bảy tám loại. Hơn nữa những thứ này đều không phải là đan dược dùng yêu đan luyện chế, mà là đan dược dùng để luyện chế.

Điều này làm cho Diệp Trường Sinh có chút kinh ngạc, ở Loạn Tinh Hải rất khó nhìn thấy loại đan dược dùng linh dược luyện chế ra này.

Diệp Trường Sinh tiếp tục lật xem một lát, trên mặt từ từ lộ ra vẻ ngưng trọng.

Bởi vì phía sau bản đàn thư rõ ràng bắt đầu giảng thuật một ít lịch sử phương thức diễn biến Loạn Tinh Hải Đan.

Làm cách nào mà đan phương linh dược lại biến thành đan phương yêu đan, bên trong quyển đàn thư này lại có miêu tả vô cùng tỉ mỉ!

Hơn nữa, đối với mỗi một chủng đan phương làm sao thay đổi được, trong quá trình thay thế có cân nhắc như thế nào, trong sách này đều có ghi chép lại.

Hoàn toàn chính xác, đây nhất định là thứ mà một vị cao nhân đan đạo lưu lại, không nghĩ tới Mộc Long chân nhân lại lấy ra thứ này.

Chuyện này thật sự là vô cùng quý giá, không chỉ khiến cho Diệp Trường Sinh có được rất nhiều đan phương có thể sử dụng ở Nguyên Anh kỳ, càng khiến cho lý giải của hắn đối với luyện đan càng thêm sâu sắc hơn một tầng.

Nếu lúc nào đó nghiên cứu quyển đàn thư này mà nói, thì kỹ nghệ luyện đan của hắn nhất định sẽ theo nước lên thuyền lên.

Diệp Trường Sinh trịnh trọng cất quyển sách này đi, nhìn về phía Mộc Long chân nhân nói: “Bản đàn thư của Mộc Long đạo hữu đối với ta thật sự rất quan trọng!”

“Hữu dụng đối với tiền bối là tốt rồi!” Mộc Long chân nhân vội vàng nói, trên mặt lộ ra vẻ vui mừng.

Hôm nay đưa lên bản đàn thư này, không thể nghi ngờ là giao tình với vị đại nhân đỉnh đỉnh đại danh của Loạn Tinh Hải Diệp Trường Sinh này lại càng sâu thêm một tầng.

Báo đáp ơn cứu mạng, đồng thời còn có mối quan hệ như vậy, đưa ra đồ vật sau đàn thư này, cũng khiến Mộc Long chân nhân rất hài lòng.

“Tiếp theo Diệp tiền bối nói là?” Mộc Long chân nhân trên mặt mang theo ý dò hỏi hỏi.

Chỉ cần Diệp Trường Sinh tiếp tục không có chuyện gì quan trọng, hẳn nhất định sẽ mời hẳn, tiếp tục tăng thêm quan hệ.

Diệp Trường Sinh liếc mắt liền nhìn ra tâm tư của người này, cười gằn nói: “Diệp mỗ còn có một số chuyện muốn làm, không tiếp tục theo Mộc Long đạo hữu!”

“Mộc Long đạo hữu, cáo từ!” Diệp Trường Sinh thu hồi mấy thứ này, sau đó nói một câu.

“Xin tiền bối đi thông thả!”

Mộc Long chân nhân có chút tiếc nuối nói một câu, sau đó nhìn Diệp Trường Sinh cùng Hàn Lập hóa thành hai đạo độn quang rời đi.

Trong lúc nhất thời, hẳn có chút hâm mộ Hàn Lập rồi, lại có thể đi theo một vị Nguyên Anh đại lão như vậy, khẳng định có thể được không ít chỗ tốt chứ?

Trước tòa hoang đảo vô danh kia, Diệp Trường Sinh và Hàn Lập xuất hiện ở đây, đem đại trận bao phủ nơi đây mở ra, Diệp Trường Sinh mang theo Hàn Lập tiến vào trong hoang đảo.

“Vậy mà có thể giấu diếm một tòa tiểu đảo như vậy, mà thần thức của ta có thể so sánh với Nguyên Anh tu sĩ cũng không thể phát hiện ra vị Diệp sư thúc này chẳng lẽ còn là một trận pháp đại sư?” Hàn Lập nhìn trận pháp bao phủ chung quanh, trong lòng có chút khiếp sợ thầm nghĩ.

Hắn cảm thấy Diệp Trường Sinh càng ngày càng khó lường.

“Đi thôi!”

Diệp Trường Sinh không cần cho hẳn thời gian quan sát quá lâu, mang theo hẳn tiến vào trong núi đá, đi tới trước truyền tống trận.

Linh thạch thượng giai được khảm nạm trên đó, sau khi lấy Đại Na Di lệnh ra, một tia sáng màu vàng lóe lên, hai người biến mất không thấy gì nữa.

Tại khu vực biên cảnh Việt quốc, trên một cánh đồng hoang vu, thanh quang hiện lên, Diệp Trường Sinh và Hàn Lập xuất hiện ở đây.

Nhìn vào quặng linh thạch trong hạp cốc dưới chân, Hàn Lập lắc đầu, cảm khái nói: “Ai có thể nghĩ tới chỗ này lại tồn tại một tòa Truyền Tống trận cổ xưa chứ!”

“Tin tức này, Hàn huynh không nên tùy tiện truyền ra ngoài!” Diệp Trường Sinh đột nhiên nói.

“Kính xin sư thúc yên tâm, đệ tử nhất định sẽ kín miệng như bưng!” Hàn Lập vội vàng nói.

Diệp Trường Sinh mỉm cười, cũng không nói thêm gì.

Kỳ thật cho tới bây giờ hắn cũng không sợ Truyền Tống Trận nơi này bị người khác biết được.

Đến nơi này coi như là bị người phát hiện, không có Đại na đi lệnh, muốn truyền tống qua hoàn toàn là muốn chết.

Không gian chỉ lực cường đại cho dù là tu sĩ Nguyên Anh cũng không thể chống đỡ nổi, cho nên không ai có thể thông qua truyền tống trận kia cưỡng ép truyền tống đến Loạn Tinh Hải bên kia.

Thứ hai cho dù có người phát hiện ra nơi này, phá hủy Truyền tống trận, hắn cũng có thể lập tức phục chế ra nguyên dạng.

Bây giờ, Diệp Trường Sinh chỉ đợi Tân Như Âm nghiên cứu triệt để kỹ thuật truyền tống, sau đó sẽ mang truyền tống trận này đi.

Hoàn toàn nắm thông đạo giữa Thiên Nam và Loạn Tinh Hải này ở trong tay của mình.

Căn cứ theo hiểu biết của Diệp Trường Sinh, truyền tống trận quan trọng nhất chính là kỹ thuật về phương diện tọa độ.

Điểm này là khó nắm giữ nhất, kỳ thực hắn hoàn toàn có thể phá hủy hoặc mang đi Truyền Tống Trận ở đây.

Thế nhưng, nếu như không có kỹ thuật liên quan phá giải tọa độ không gian, tương lai hắn muốn đi Loạn Tinh Hải, vẫn là phải một lần nữa đem truyền tống trận chuyển về, đặt ở tại chỗ sau đó lại đi truyền tống.

Nếu không sẽ khiến tọa độ hỗn loạn, vận khí tốt một chút có thể truyền đến địa phương không biết tên, vận khí kém một chút, trực tiếp đụng phải không gian phong bạo, lạnh lẽo.

Cho nên, sau khi cân nhắc điểm này, hắn cũng lười động vào truyền tông trận kia.

“Kế tiếp người có tính toán gì không?” Diệp Trường Sinh nhìn thoáng qua phong cảnh chân trời, nhìn về phía Hàn Lập, chậm rãi hỏi.

Hàn Lập nghe vậy do dự một chút, cuối cùng nói: “Sư diệt dự định tìm một chỗ linh địa, bế quan một đoạn thời gian, gắng sức có thể mau chóng đột phá Nguyên Anh kỳ!”

“A, không trở về Hoàng Phong cốc sao?” Diệp Trường Sinh cười như không cười hỏi.

Hàn Lập nghe vậy trên mặt lộ ra vẻ đăng chất, sau một lát vẫn lắc đầu nói ra:

“Sư diệt tạm thời vẫn không có ý định đi Hoàng Phong Cốc!”

Diệp Trường Sinh nghe vậy gật gật đầu, xem ra hơn mười năm qua phiêu bạt ở bên ngoài đã khiến cho Hàn Lập đối với Hoàng Phong cốc cũng ngó ngán.

“Tùy người vậy, đã như vậy, chúng ta phân chia ở đây đi, đừng quên người thiếu nợ ta một ân tình!” Diệp Trường Sinh nói.

“Sư diệt không dám quên!”

Diệp Trường Sinh cười ha ha, hóa thành một đạo quang mang bay lên bầu trời xa xa.

Hàn Lập đứng tại chỗ thật lâu, sau khi thấy thân ảnh Diệp sư thúc biến mất không thấy gì nữa, hắn mới quay đầu nhìn lại.

Một lần nữa đánh giá lại tình cảnh xung quanh, trên mặt Hàn Lập lộ ra vẻ cảm khái.

Một lát sau, hắn vung ống tay áo, cũng hóa thành một đạo thanh quang, bay thẳng về hướng bắc.

.....

Nguyên Vũ Quốc, trong một sơn cốc ngoài phường thị của Thiên Tinh Tông đột nhiên xảy ra thiên tượng kinh người.

Ngày bình thường nơi này có rất ít người chú ý, cho dù đi ngang qua, cũng sẽ không phát hiện mảnh núi non này có gì dị thường.

Vị trí nơi này ở gần Thiên Tinh Tông, không ai có thể ngờ được ngay dưới mí mắt của Thiên Tinh Tông này, lại có một đám tu sĩ cấp cao ẩn cư.

Một ngày này, theo sự bộc phát của thiên tượng kinh người, sự yên bình nơi này cũng không còn tiếp tục duy trì được nữa.

Trên bầu trời sơn cốc hơn trăm trượng xuất hiện từng điểm linh quang, vô cùng vô tận.

Nương theo những linh quang này xuất hiện, một cỗ rung động lắc lư vô hình lan ra, cho dù là ngàn dặm, ngoài vạn dặm, một ít tu tiên giả tu vi cao thâm cũng có thể cảm ứng được.

Bọn họ đều hướng ánh mắt về phía bên này, hoặc là kinh ngạc, hoặc là âm trầm, hoặc là cảm thấy không liên quan đến nhau.

Có người lầm bầm nói nhỏ: “Thiên Tinh tông khi nào lại lặng yên không một tiếng động xuất hiện một tu sĩ Kết Anh kỳ?”

Có người cảm khái: “Thiên Tinh tông thực lực càng ngày càng cường đại, lợi ích ở Nguyên Vũ quốc có thể phân chia cũng không cần phải thay đổi một chút rồi!”

Càng có người hoài nghi: “Thiên Tinh tông chưa từng có tu sĩ nào tu luyện tới mức Kết Anh kỳ, thế này là từ đâu xuất hiện tu sĩ Kết Anh kỳ?”

.....

Những thứ này là phản ứng của các tu sĩ Nguyên Anh, Nguyên Anh của các đại tông phái cách xa Thiên Tinh tông phái khác. Mà người của Thiên Tinh tông ở gần đó, lại là vô cùng kinh ngạc.

Khi dị tượng kia xuất hiện, cơ hồ tất cả cao giai tu sĩ của Thiên Tinh tông đều hướng ánh mắt về bên đó, trong mắt có thể là kinh ngạc, hoặc là âm trầm, hoặc là khó hiểu...

Toàn bộ Thiên Tinh tông lập tức nổi lên một hồi sóng gió.

Không biết có bao nhiêu người trực tiếp bay ra ngoài, đi xem động tĩnh nơi đó.

Một vị lão giả tóc trắng xoá, nếp nhăn khắc sâu trên mặt tốc độ nhanh nhất, lập tức bay đến bên ngoài sơn cốc kia, kinh ngạc nhìn linh quang ngưng tụ đầy trời kia, trầm giọng nói:

“Chỗ đó là người nào đang tu hành?”

“Sư bá, hẳn không phải là người của môn phái chúng ta!” Bên cạnh gã lập tức có một nam tử trung niên tiến lên cung kính nói.

“Ta đương nhiên biết không phải là người của môn phái chúng ta, đám tiêu bối các người chưa có ai có bản lĩnh như vậy đâu!”

“Để cho người ta vô thanh vô tức ở ngay dưới mắt chúng ta, các người lại không phát hiện chút nào sao?” Sắc mặt lão giả có chút âm trầm, thần sắc bắt đầu khó coi.

“Sư bá thứ tội!” Trung niên nam tử bên cạnh hắn lập tức lộ vẻ đàng chất, bất đắc dĩ nói ra.

“Hừ!” Lão giả nghe vậy, hừ lạnh một tiếng, tựa hồ rất là bất mãn.

“Khiến người ta âm thầm không một tiếng động ở ngay dưới mí mắt chúng ta lâu như vậy, hiện tại cũng sắp Kết Anh rồi, chuyện này mà truyền đi thì Thiên Tinh tông chúng ta mất hết mặt mũi rồi!” Lão giả tức giận nói, bộ dáng chỉ tiếc rèn sắt không thành thép.

nội khí này của hắn cũng không phải tất cả đều nhằm vào người kết anh trong sơn cốc mà đến.

Kỳ thật chủ yếu vẫn là nhìn thấy thiên tượng kết anh này, dẫn tới sâu lo trong lòng hắn mà thôi.

Một cái Thiên Tinh Tông to như vậy, hiện tại chỉ có một lão đầu chỉ còn lại một hai trăm tuổi đang chèo chống.

Đám hậu bối trong môn phái ai cũng nhìn không ra khí tượng kết anh, thực lực mạnh nhất là Kết Đan hậu kỳ, cũng sắp bốn trăm tuổi rồi.

Chuyện này khiến cho việc lão giả vì môn phái truyền thừa mà ưu lo không thôi, nếu như thọ nguyên của hắn tốt hơn nữa, Thiên Tinh Tông sẽ suy sụp.

Bởi vậy, hôm nay nhìn thấy một người ngoài kết anh, lão giả không hài lòng lập tức bị vạch trần, hướng một đám văn bối phát tiết một phen.

Đám tu sĩ Kết Đan Thiên Tinh Tông nghe được lời này của lão giả, cả đám nhất thời hai mắt nhìn nhau, không dám thở mạnh.

Trầm mặc một lát, rốt cục có người lớn gan nói: “Chỗ đó quả thực hoang vu, không có linh mạch, vì sao người này lại chọn ở chỗ này kết anh?”

Lời vừa nói ra, trên mặt những người khác lập tức lộ ra vẻ nghi hoặc. Đích xác, khi tu sĩ Kết Đan, bình thường đều lựa chọn một địa phương linh khí phi thường vượng vượng, cơ hồ không có khả năng lựa chọn loại địa phương hoang vắng này.

Lão giả tóc bạc nghe vậy hừ lạnh một tiếng, nói: “Còn có nguyên nhân gì nữa? Đơn giản là trên người người này mang theo một ít linh nhân vật mà thôi!”

“Còn nữa, trong sơn cốc kia rõ ràng đã bày ra Tụ Linh đại trận, thiên địa nguyên khí xung quanh đều lặng yên không một tiếng động tụ lại!”

“Hừ, Thiên Tinh Tông chúng ta lấy trận pháp lập nghiệp, nhưng không ai có thể nhìn ra đại trận nơi này!” Lão giả vẫn chưa hết giận hừ một tiếng.

Nghe nói như thế, mấy người chung quanh đồng thời lộ ra vẻ mặt xấu hổ.

Nhưng nói gì thì nói, bọn họ cũng rất ủy khuất.

Thiên Tinh tông nổi tiếng về trận pháp, nhưng những người nghiên cứu trận pháp trong môn phái tu vi đều không phải đặc biệt cao.

Dù sao, trận pháp cũng là một trận pháp vô cùng phức tạp, nghiên cứu cực kỳ tốn thời gian và tinh lực.

Nếu như đều chú ý tới trận pháp, vậy tiến độ tu vi sẽ chậm lại một chút.

Loại kết quả này là không có bao nhiêu người nguyện ý tiếp nhận.

Cho nên, mặc dù những người Thiên Tinh tông này đều nghiên cứu trận pháp, nhưng bọn họ đại đa số là nông cạn, vẫn chuyên chú đề thăng tu vi.

Chỉ có những người tu vi không có hy vọng tiến thêm một bước, hoặc là thật sự có lòng yêu thương trần pháp, mới có thể toàn tâm toàn ý tiến vào nghiên cứu trần pháp.

Trong đám tu sĩ cấp cao của Thiên Tinh tông không có trần pháp đại sư, mà tất cả trần pháp đại sư đều không phải là tu sĩ cấp cao.

Mấy tòa đại trận uy chấn tiếng tăm lòng lấy của Nguyên Vũ quốc kia, trên cơ bản đều là do tổ tiên truyền xuống.

Điều này dẫn đến không ai có thể nhìn thấu đại trận có thể che dấu được tu sĩ Nguyên Anh bố trí dưới mí mắt.

“Sư bá, làm sao bây giờ? Nhìn đối phương thuận lợi kết anh sao?” Một vị tu sĩ Kết Đan Kỳ hướng lão giả cẩn thận hỏi.

“Hừ, người này đã đến giai đoạn cuối cùng, hiện tại hẳn là đang chịu đựng tâm ma phản phệ!”

“Nếu như hắn có thể vượt qua cửa ải Tâm Ma này, vậy chính là một vị tu sĩ Nguyên Anh kỳ, chẳng lẽ các ngươi còn muốn đắc tội hắn?”

“Nếu như hắn không qua được cửa ải này thì cái kia chỉ là một cái Kết Đan tu sĩ, tại sao phát lạc còn không phải do ta định đoạt?” Lão giả hừ lạnh một tiếng nói ra.

Trên mặt hắn hiện lên một tia không vui, tuy sơn cốc kia cách chỗ Thiên Tinh Tông chiếm một khoảng cách không nhỏ, nhưng nơi này nghiêm nhiên là bị lão giả coi như cửa nhà văn.

Không chào hỏi, ngay tại cửa nhà hắn lặng lẽ đi xuống, còn ở nơi này kết anh, không thể nghi ngờ là phạm vào kiêng kị của Thiên Tinh Tông.

Nếu như người kia thuận lợi kết anh thì hẳn không có khả năng đắc tội với một tu sĩ Nguyên Anh.

Nhưng nếu thất bại, vậy thì hắn cũng không có lý do gì để đi đối phó người này.

Lại không biết người này có thể vượt qua cửa Tâm Ma này hay không!

Giờ phút này, các nơi cách Thiên Tinh tông ngàn dặm cũng đang có một vị tu sĩ nhìn thấy động tĩnh bên này, cực tốc bay

tới.

Trên bầu trời Việt quốc, một đạo ánh sáng màu xanh chọt lóe lên, lấy tốc độ cực nhanh xẹt qua từng mảnh sơn hà, lóe lên rồi biến mất trên không Thái Nhạc sơn mạch.

Lệnh Hồ lão quái mới từ trong Hoàng Phong Cốc bay ra, trên mặt hiện lên vẻ kinh nghi.

Đạo thanh quang vừa rồi tựa hồ đã gặp qua lúc nào đó, có chút quen mắt.

Tốc độ nhanh như vậy, chẳng lẽ là...

Lệnh Hồ lão quái đảo mắt một cái, lập tức bay về phía Nguyên Vũ quốc bên cạnh Thái Nhạc sơn mạch.

Phụ cận Thiên Tinh Tông, đột nhiên, thiên tượng kịch biến, một trận long ngâm hồ gầm qua đi, một đạo quang ảnh to lớn cao chừng trăm trượng xuất hiện trên bầu trời sơn cốc.

Uy áp kinh khủng kia lập tức khiến đám tu sĩ Thiên Tinh tông biến sắc.

Vị lão giả Nguyên Anh sơ kỳ cầm đầu thấy một màn này, thở dài một tiếng thật dài, nói: “Thành công rồi!”

“Các ngươi trở về đi, đừng đứng ở chỗ này nữa!” Ông lão khoát tay áo, sai chúng đệ tử phía sau đi.

“Tại hạ là Bạch Nguyên Bạch của Thiên Tinh tông, chúc mừng đạo hữu kết thành Nguyên Anh. Không biết lão phu có thể vào trong cốc được không?”

Hắn bay về phía trước, chấp tay về phía sơn cốc, cao giọng nói.

“Thiếp thân vừa mới ngưng kết Nguyên Anh, nhiều chỗ bất tiện, không cách nào tiếp đãi đạo hữu, xin hãy thứ lỗi!” Trong sơn cốc truyền đến một giọng nói thanh thúy dễ nghe của nữ tử.

Điều này làm cho trên mặt lão giả Thiên Tinh Tông nhất thời lộ ra vẻ kinh ngạc. Người Kết Anh này lại là một nữ tử?

Âm thanh mềm mại tuyệt vời của nữ tử từ trong sơn cốc truyền ra khiến cho tất cả mọi người đều có chút kinh ngạc.

Tại tu tiên giới này, nữ tử có thể tu thành Nguyên Anh nhân số cực ít, so với tu sĩ Nguyên Anh nam thì số lượng còn chưa tới một phần mười.

Nơi đây xuất hiện một nữ tu Kết Anh, quả thật khiến người ta kinh ngạc.

Nhất là khi nghe giọng nói của nữ tử trẻ tuổi êm tai, tựa hồ chủ nhân của thanh âm sau lưng cũng là một nữ tử trẻ tuổi uyển chuyển.

Điều này không khỏi làm cho những người nghe được tiếng nói này cực kỳ suy nghĩ, muốn nhìn xem chủ nhân sau lưng âm thanh này rốt cuộc là bộ dáng gì.

Không thể tránh khỏi, một số tu sĩ nhớ tới một nữ tử khác đã kết anh vài chục năm về trước.

Nam Cung Tiên Tử của Yểm Nguyệt Tông.

Nghe nói đó là một vị tiên tử tuyệt thế quốc sắc thiên hương, khuynh quốc khuynh thành, với tuổi khoảng hai trăm tuổi kết thành Nguyên Anh, tư chất thiên phú cực cao, khiến cho không ít người Thiên Nam đều cảm thấy kinh ngạc.

Hiện tại ở đây cũng xuất hiện một nữ tu Kết Anh rất trẻ tuổi, vả lại ở Nguyên Vũ Quốc, ở gần Việt Quốc như vậy, không khỏi khiến cho người ta âm thầm so sánh hai thứ này một chút.

Những người nhận được mệnh lệnh của thái thượng trưởng lão Nguyên Anh ở Thiên Tinh tông, sau khi nghe thấy âm thanh này, không khỏi nghĩ đến việc nếu có thể nhìn thấy mặt vị tiên tử trong cốc này thì tốt biết mấy.

Đem dung mạo đối phương so sánh cùng vị Nam Cung tiên tử kia một phen, đối với những tu sĩ bọn họ cũng là một loại chuyện thú vị.

Vị lão giả Thiên Tinh Tông kia sau khi nghe câu trả lời của sơn cốc, trong lòng có chút không vui, nhưng trên mặt lại

không biểu hiện gì.

Ngược lại cười ha ha, nói: “Nếu đạo hữu bây giờ không tiện, vậy lão phu tạm thời không quấy rầy nữa, qua từng đợt lại đến thăm hỏi đạo hữu!”

Hắn vừa dứt lời, chợt nghe nơi chân trời xa truyền đến một giọng nói: “Ha ha, Bạch Nguyên không phải, xa xa lão phu nhìn thấy cảnh tượng kết anh thiên tượng bên này, còn tưởng là người của Thiên Tinh tông kết anh thành công!”

“Ngàn dặm xa xôi chạy tới muốn chúc mừng ngươi, không nghĩ tới người kết anh trước cửa nhà ngươi lại không phải người của Thiên Tinh Tông ngươi a!”

Lời này mang theo sự trào phúng rõ ràng, khiến trên mặt lão giả Thiên Tinh Tông hiện lên một tia không vui.

Một đạo quang mang hiện lên, một lão giả tóc trắng xoá, làn da ngăm đen xuất hiện ở chỗ này.

“Thiên Hỏa lão quái, lời này của ngươi là có ý gì?” Thần sắc lão giả Thiên Tinh Tông trở nên âm trầm, lạnh lùng hỏi.

“Hắc hắc, lão phu có thể có ý gì chứ, bất quá là nhìn Thiên Tinh Tông ngươi xảy ra việc này, ngươi lại không gặp được chính chủ một mặt, cảm thấy có chút buồn cười mà thôi!” Lão giả được gọi là Thiên Hỏa lão quái kia cười hắc hắc nói.

Trong giọng nói mang theo ý tứ châm ngòi không che giấu chút nào.

Lão giả Thiên Tinh Tông vừa nghe nói như thế, thần sắc lập tức trở nên vô cùng âm trầm.

Hoàn toàn chính xác, tại cửa nhà mình có người kết anh, hắn đi bái kiến còn bị cự tuyệt, chuyện này nói ra thật sự là đủ mất mặt.

Nếu như nơi đây không có người ngoài, vậy hắn còn có thể không để ý tới điều này, nhưng hiện tại bị Nguyên Anh lão quái khác nhìn thấy, điều này cũng khiến hắn có chút khó chịu.

Bất quá, mặc dù trong lòng không vui, nhưng hắn cũng sẽ không chủ động đi bức bách nữ tử trong sơn cốc kia ra gặp hắn.

Loại chuyện đắc tội với người khác này, hấn sẽ không làm, vì vậy mà lão giả Thiên Tinh Tông đứng ở trên không trung, không nói một lời nào.

Lúc này, nữ tử trong sơn cốc lại lần nữa lên tiếng, thanh âm thanh thúy dễ nghe vang lên quanh người:

“Sơn cốc này là nơi thiếp thân và chư vị bằng hữu ẩn cư, ngày thường không cho phép nam nhân khác đi vào, kính xin hai vị đạo hữu thứ lỗi!”

“Đợi đến khi thiếp thân cũng cố tu vi, tất nhiên tự mình đến cửa bái phỏng!”

Mấy lời, lão giả Thiên Tinh Tông sắc mặt hoà hoãn lại, còn Thiên Hỏa lão quái lại trên mặt có chút kinh ngạc.

Hấn xem ra, hiện tại hấn cũng đã đến nơi này, chính là hai vị Nguyên Anh cùng giai hàng lâm, nàng này thế mà vẫn không muốn mở ra cấm chế trước sơn cốc gặp mặt bọn họ.

Như vậy có phải là quá khinh thường rồi không?

Đang lúc trong lòng hấn nghĩ như vậy, đột nhiên xa xa chợt hiện lên một đạo thanh quang.

Hai vị Nguyên Anh tu sĩ đồng thời dời ánh mắt về phía đạo thanh quang nơi chân trời, ánh mắt lộ ra một tia dị sắc.

Lại một vị Nguyên Anh nữa đến!

Hơn nữa tốc độ còn nhanh như vậy, quả thực có chút kinh người, người này là người phương nào?

Ánh mắt của lão quái Thiên Hỏa và Thiên Tinh Tông nhìn nhau, đều có chút kinh ngạc với sự xuất hiện của đạo thanh quang kia.

Tựa hồ đặc thù của thanh quang này giống như đã từng nghe nói qua ở nơi nào, nhưng trong khoảng thời gian ngắn, nghĩ không ra!

Vèo!

Thanh quang kia cực nhanh, trong chớp mắt đã đến nơi đây, tu sĩ Nguyên Anh trong thanh quang này tựa hồ không có phản ứng với bọn họ, trực tiếp xẹt qua hai người, dừng ở trên không

sơn cốc, lộ ra một nam tử mặc áo xanh, dáng người thon dài, khuôn mặt tuấn lãng.

Nam tử này vừa xuất hiện, trong sơn cốc phía dưới lập tức vang lên một giọng nói vui mừng: “Công tử!”

Sương trắng quanh quần trước sơn cốc tản ra, một bóng người mặc váy dài màu đen bay ra, toàn thân lóe ra linh quang rõ ràng là đang nói cho mọi người biết, người Kết Anh vừa rồi chính là nàng!

Dung nhan kiều mị diễm lệ, da thịt trắng như ngọc, dáng người thuót tha, nàng vừa xuất hiện, đã khiến cho mọi người đều cảm thấy kinh diễm.

Giống như tiên nữ hạ phàm, nhân vật tuyệt thế như nữ thần.

Sau đó, đám người liền nhìn thấy vẻ mặt nàng này tràn đầy mừng rỡ nhào vào trong ngực nam tử áo xanh kia.

Giờ khắc này, một số đệ tử trẻ tuổi của Thiên Tinh tông lập tức nghe được âm thanh tan nát cõi lòng của mình.

Nữ tử phong hoa tuyệt đại như vậy vừa mới xuất hiện, còn chưa kịp cho bọn hắn bắt luận thời gian ảo tưởng gì, đã có thuộc hạ.

Vừa rồi có hai vị tu sĩ Nguyên Anh xuất hiện, không để bọn họ đi ra khỏi cốc, mà nam nhân này vừa bay ra đã lập tức bay nhào qua.

Giữa hàng lông mày như vẽ kia tràn ngập vui mừng lẫn sợ hãi.

Mà giờ phút này, lực chú ý của lão giả Thiên Tinh Tông và Thiên Hỏa lão quái lại không đặt trên người nữ tử kia.

Vẻ mặt bọn họ tràn đầy kinh ngạc, nhìn nam tử áo xanh kia, trong mắt mang theo vẻ khó tin.

“Thiên hỏa, người nọ ta không có nhìn lầm chứ? Không phải là...” Lão giả Thiên Tinh Tông truyền âm nói với Thiên Hỏa lão quái.

“Có lẽ sẽ không sai, chính là vị đạo hữu họ Diệp kia, không nghĩ tới hắn lại ở Nguyên Vũ quốc chúng ta...”

Hai lão quái Nguyên Anh Quốc thần sắc cổ quái nhìn hai người trên không trung của sơn cốc.

Mà hai người kia giờ phút này đang không coi ai ra gì chen chúc cùng một chỗ.

Diệp Trường Sinh nhìn Nguyên Dao vừa mới tiến giai Nguyên Anh, trên mặt tràn đầy ý cười, giữa hai đầu lông mày mang theo vài phần cung chiêu, nhéo cái mũi tinh xảo của nàng, cười nói:

“Dao Nhi, ta vừa trở về, nàng đã cho ta một kinh hỉ đó!”

“Công tử, người đi chuyến này đã mấy chục năm rồi, Dao nhi rất nhớ người!” Nguyên Dao rúc vào ngực Diệp Trường Sinh, dùng ngữ điệu nhẹ nhàng mềm mại nói.

“Ta cũng nhớ người, chờ trước tiên đuổi những người kia đi, chúng ta trở về ôn lại chuyện gặp mặt!” Diệp Trường Sinh trên mặt lộ ra một vòng ý cười ám muội nói.

Hắn buông tay ra, Nguyên Dao từ trong ngực đứng lên. Hai người dặt tay nhau nhìn về phía hai vị Nguyên Anh lão quái đang đứng phía đối diện.

“Thiên Tinh Tông Bạch Nguyên không phải đã gặp Diệp đạo hữu và vị tiên tử này!” Lão giả Thiên Tinh Tông dẫn đầu nói.

“Lão phu là Đại trưởng lão Thần Bình Môn, chư vị đồng đạo gọi ta là Thiên Hỏa lão quái, Diệp đạo hữu nếu không chê, cứ gọi ta một tiếng Thiên Hỏa là được!” Lão giả có làn da ngăm đen lập tức nói ra.

Thái độ của hai người rất cẩn thận, hiển nhiên là do Diệp Trường Sinh có phân lượng rất nặng trong suy nghĩ của bọn họ.

Thiên Hỏa Lão Quái và lão giả Thiên Tinh Tông hai người đồng thời nhìn nhau chào hỏi Diệp Trường Sinh, đều thấy được vẻ kinh ngạc trong mắt đối phương.

Diệp Trường Sinh không có che dấu tu vi của mình, hai người này tự nhiên thấy rất rõ ràng, vị đại danh鼎鼎 Diệp đạo hữu này, đã là Nguyên Anh trung kỳ.

Sự thật này tạo cho hai người chấn động không nhỏ, vị Diệp đạo hữu này còn chưa tới hai trăm tuổi phải không?

Vậy là đã đến Nguyên Anh trung kỳ?

Thiên tư này thật sự là chưa bao giờ thấy ở tu tiên giới Thiên Nam!

Lúc hần mới Nguyên Anh sơ kỳ đã có thể cùng tam đại tu sĩ ký hiệp nghị, hiện tại thực lực mạnh hơn, chẳng phải là thật sự có thể cùng tam đại tu sĩ có địa vị sao?

Trong lòng hai lão quái vật dâng lên đủ loại cảm xúc kinh ngạc, thậm chí từ lúc bắt đầu, thật sự sẽ đem vị Diệt đạo hữu này coi là tam đại tu sĩ như đối đãi.

“Đại trưởng lão của Thần binh môn?” Diệt Trường Sinh có chút ngoài ý muốn nhìn thoáng qua lão giả có làn da ngăm đen.

Lại nói tiếp, lúc trước hần cũng từng có một phen giao tiếp với vị Đại trưởng lão của Thần Binh Môn này.

Hần luyện chế bản mạng pháp bảo Chu Thiên Tinh Thần Kính, Huyền Thần Sa lúc trước chính là bảy phái đổi lấy từ trên tay của người này.

Không nghĩ tới hôm nay, hần lại tự mình gặp mặt ở đây.

“Bái kiến hai vị đạo hữu. Hôm nay nội tử đột phá Nguyên Anh, ngược lại quấy nhiễu đến hai vị đạo hữu!” Diệt Trường Sinh chậm rãi nói.

“Diệt đạo hữu quá khách khí, là hai người chúng ta quấy rầy vợ chồng Diệt đạo hữu mới đúng, hai người chúng ta trước hết cáo lui, vị tiên tử này kết thành hạ lễ Nguyên Anh, lát nữa chúng ta đưa lên!” Thiên Hỏa lão quái cùng Thiên Tinh tông lão giả vẻ mặt tươi cười nói.

Bọn họ cũng là người có ánh mắt, khi thấy hai vợ chồng này làm dáng vẻ như vừa mới đoàn tụ, giữa hai người chắc chắn có rất nhiều chuyện muốn nói.

Bọn hần không cần phải ở đây nữa, tránh chọc cho vị Diệt đạo hữu này không vui.

Diệt Trường Sinh ôn hòa gật đầu, nhìn hai vị lão giả này rời đi.

Thần thức của hần quét qua trong cốc, chỉ thấy được thân ảnh Nghiên Lệ, vì vậy kinh ngạc hỏi: “Những người khác đâu?”

“Trùng Xảo Thiên tử tử cùng Như Âm tử tử đi bên kia Hoàng Phong cốc!” Nguyên Dao nói.

“Hoàng Phong cốc?” Diệp Trường Sinh nghe vậy khẽ nhíu mày, hẳn cũng không nhận ra được lúc vừa rồi khi đi ngang qua Hoàng Phong cốc.

“Tiểu nha đầu Xảo Thiên kia bị Nam Cung Uyển của Yểm Nguyệt tông mời đi rồi!” Lúc này từ phía chân trời truyền đến một giọng nói.

Diệp Trường Sinh xoay người nhìn lại, một lão giả chạy tới cực nhanh, trên người mặc hoàng bào, chính là Lệnh Hồ lão quái.

“Nha đầu kia cùng với nữ tử tên gọi Tân Như Âm kia lúc ở trong Hoàng Phong cốc làm khách được Nam Cung tiên tử của Yểm Nguyệt tông một đạo thiệp mời mời đã rời đi!” Lệnh Hồ lão tổ sau khi bay tới gần nói.

“Nam Cung Uyển, chuyện này...” Nghe tin tức không quá tốt, Diệp Trường Sinh lập tức cảm thấy đau đầu.

Nam Cung Uyển lại chủ động mời Trần sư tử cùng Tân Như Âm qua, hi vọng các nàng bên kia không gây ra vấn đề gì.

Diệp Trường Sinh ho khan hai tiếng, trên mặt lộ ra ý cười, nhìn về phía Lệnh Hồ lão tổ nói: “Lệnh Hồ đạo hữu, đã lâu không gặp!”

“Đúng vậy, vài chục năm không gặp, không nghĩ tới tu vi của Diệp đạo hữu đã đuổi kịp lão phu!” Lệnh Hồ Lão Quái nhìn Diệp Trường Sinh khoe miệng có chút co giật nói.

Hơn mười năm không gặp, đối phương cũng đã từ Nguyên Anh sơ kỳ tiến vào Nguyên Anh trung kỳ.

Tiến độ tu vi này thực sự kinh thế hãi tục.

Bây giờ hẳn còn chưa đủ hai trăm tuổi a, thật sự muốn trở thành tu sĩ Hóa Thần đầu tiên trong vạn năm Thiên Nam sao?

Trong ánh mắt Lệnh Hồ lão tổ lơ đãng hiện lên một chút rung động.

Hiện tại hẳn càng lúc càng hối hận. Lúc trước vì sao hẳn không thể từ trong đám đệ tử Trúc Cơ kia nhìn ra thiên phú

trác tuyệt của người này.

Nếu sớm biết hôm nay, hẳn nhất định sẽ xem Diệp Trường Sinh như đệ tử thân truyền để bồi dưỡng.

Lệnh Hồ lão tổ trong lòng khiếp sợ, nghiêng mắt nhìn Nguyên Dao một chút, nhất thời trong lòng run rẩy một chút.

Có cảm giác chết lặng.

Hiển nhiên khí tức của nữ tử có chút hư nhược này chính là người vừa mới kết anh kia.

Chẳng những mình tiến vào Nguyên Anh trung kỳ, bên cạnh còn có một nữ tử Nguyên Anh kỳ, hiển nhiên quan hệ giữa hai người rất thân mật.

Mà vị Nam Cung tiên tử của Yểm Nguyệt tông vài chục năm trước kết anh cùng người này tựa hồ có quan hệ không minh bạch.

Hạ lệnh này của Hồ lão tổ thật sự lau mắt nhìn Diệp Trường Sinh.

“Lão phu bị thiên tượng kết anh bên này kinh động, cho nên đặc biệt tới xem, không nghĩ tới lại là Diệp đạo hữu bên cạnh kết anh. Lão phu ngược lại chưa kịp chuẩn bị một phần lễ chúc mừng, mong Diệp đạo hữu cùng vị tiên tử này không nên trách tội!” Lệnh Hồ lão tổ cực kỳ khách khí nói.

“Đạo hữu quá khách khí rồi!” Diệp Trường Sinh cười cười nói.

Lệnh Hồ lão tổ nhìn Diệp Trường Sinh, lại nhìn Nguyên Dao, cuối cùng nhãn châu xoay động, cười ha ha nói:

“Lão phu không quấy rầy Diệp đạo hữu nữa, xin cáo lui trước, sau này nếu Diệp đạo hữu có thời gian, không ngại đến Hoàng Phong cốc xem một chút! “

“Diệp mô có rảnh sẽ tự tới bái phỏng!” Diệp Trường Sinh mỉm cười, tiễn vị lão quái vội vàng này đi.

Nhìn thấy Lệnh Hồ Lão Tổ rời đi, trong mắt Nguyên Dao hiện lên một vòng vui vẻ, nói: “Những năm gần đây, vị Lệnh Hồ đạo hữu này thường hay gọi một số người có quan hệ với Xảo Thiên tử tới Hoàng Phong cốc làm khách đấy!”

“Hừ, lão già này đúng là thông minh, biết ta đã không có khả năng gia nhập Hoàng Phong cốc, cho nên mới để mắt tới người bên cạnh ta!” Diệp Trường Sinh nói.

“Vậy công tử định làm gì bây giờ? Ngăn cản tử tử xinh đẹp sao?” Nguyên Dao hỏi.

“Bớt lại? Không cần thiết, người nhà sư tử của nàng đều ở Hoàng Phong cốc, Hoàng Phong cốc chính là nhà mẹ đẻ của nàng, về nhà nương nương mà thôi, không có gì để nói!” Diệp Trường Sinh lắc đầu nói.

Hắn gần như không có ý kiến gì với Trần sư tử và Hoàng Phong Cốc, ngược lại còn rất vui vẻ.

Lệnh Hồ lão quái đơn giản là muốn thông qua Trần sư tử thường xuyên đến Hoàng Phong cốc để lộ ra tín hiệu liên quan mật thiết với Hoàng Phong cốc.

Dù sao, hắn hiện tại cũng là tuổi tác đã cao, mà trong Hoàng Phong Cốc lại không có ai có thể Kết Anh trong vòng hai trăm năm qua.

Vì lẽ đó, hắn chỉ có thể nghĩ ra biện pháp này, mượn uy danh của Diệp Trường Sinh để chấn nhiếp một số tên đạo chích.

Diệp Trường Sinh hiểu tâm tư của hắn, đối với cách làm này của hắn cũng không có ý kiến gì.

Hắn không ngại việc Hoàng Phong cốc nói da hổ của mình hù dọa người khác.

Dù sao, giữa hắn và Hoàng Phong cốc còn có một phần hương hỏa tình, hắn cũng không phải người khắc bạc quả ân tình gì.

Chỉ cần Hoàng Phong cốc đừng kéo dài kỳ của hắn đi làm một số chuyện không nên làm là được.

Nhưng nghĩ lại, bằng sự khéo léo của Lệnh Hồ Lão Tổ, chút chùng mực ấy vẫn phải có.

Trở lại trong sơn cốc, Nghiên Lệ cười khanh khách tiến lên chào đón, ánh mắt hâm mộ nhìn Nguyên Dao một cái, ngay sau đó nàng liếc nhìn Diệp Trường Sinh, vén áo thi lễ: “Nghiêu Lệ bái kiến công tử!”

Diệp Trường Sinh nhìn nàng, trong lòng thở dài một tiếng.

Chung quy tư chất của Nghiên Lệ vẫn kém xa thể chất nghịch thiên như Nguyên Dao.

Tu vi của nàng bây giờ là Kết Đan trung kỳ đỉnh phong, kẹt ở bình cảnh hậu kỳ!

Về mặt tư chất, nàng sau khi dùng qua Bồ Thiên Đan, đã không kém hơn thiên linh căn, loại tốc độ tu luyện này, mặc kệ thả ở nơi nào, đều xem như thần tốc.

Nhưng so sánh với Nguyên Dao, Nghiên Lệ vẫn có vẻ chậm hơn rất nhiều.

Xét cho cùng vẫn là do tư chất của Nguyên Dao quá nghịch thiên!

“Sau này Nguyên Dao đột phá Hóa Thần không thành vấn đề, nhưng Nghiên Lệ quá nửa là khó khăn, để nàng đột phá Hóa Thần ở Nhân giới, khả năng thật sự không lớn!” Diệp Trường Sinh thầm nghĩ trong lòng.

Theo hắn, trong những nữ nhân bên cạnh hắn, hiện tại cũng chỉ có Nguyên Dao, Nam Cung Uyển cùng Tử Linh có năng lực đột phá Hóa Thần.

Những nữ nhân khác, nếu không có tài nguyên của hắn cung cấp, có lẽ cảnh giới cao nhất trong đời cũng chỉ là Trúc Cơ.

Có thể đột phá Kết Đan đều xem như không tốt, Nguyên Anh căn bản không dám nghĩ tới.

Hiện tại, dưới sự cung cấp lượng lớn tài nguyên của hắn, Diệp Trường Sinh tin tưởng có thể đem các nàng bồi dưỡng thành nguyên anh.

Thậm chí Nguyên Anh hậu kỳ hấn cũng có thể dùng tài nguyên chất đồng mà ra.

Nhưng Hóa Thần, vậy hiện tại hấn thật sự không nghĩ ra biện pháp gì!

Tu vi như Nghiên Lệ thì có lẽ Trần sư tử và Tân Như Âm cũng không kém năng bao nhiêu.

Tương lai các nàng đều phải đối mặt với vấn đề này.

Sau khi trong đầu nhanh chóng hiện lên những ý nghĩ này, Diệp Trường Sinh nhìn đôi tử muội trước mắt, cười ha ha một tiếng, nói:

“Hiện tại trong cốc chỉ có tử muội các ngươi, vừa vặn, các ngươi đến đón gió tẩy trần cho ta!”

Hai cô gái đương nhiên minh bạch trong lời nói của Diệp Trường Sinh là có ý gì.

Chỉ một thoáng, ánh mắt mị tới mức có thể chảy ra nước.

Nguyên Dao không nhận được trực tiếp nửa nằm trong lòng Diệp Trường Sinh, mấy chục năm không gặp, trong lòng nàng cũng rất hồi tưởng.

Hai tử muội cũng không phải lần đầu tiên đồng thời hầu hạ Diệp Trường Sinh, sau khi Diệp Trường Sinh tiến vào phòng, hai đôi tay trắng nõn nhẹ nhàng lướt qua người hấn.

.....

Qua hồi lâu, tử muội Nguyên Dao hai người tựa sát vào Diệp Trường Sinh, nhẹ nhàng hỏi: “Công tử không đi xem các nàng Xảo Thiên tử tử sao?”

Diệp Trường Sinh nheo mắt, suy nghĩ tình huống bên phía Yểm Nguyệt tông, lập tức lắc đầu nói: “Tạm thời không thể đi, chờ hai người bọn họ trở lại rồi nói sau!”

“Công tử thật giỏi hoạt!” Nguyên Dao lập tức bật cười nói.

“Nguyên lai vị Nam Cung tiên tử kia cũng là thân thích của công tử!” Nghiên Lệ nghe được một chút thông tin từ cuộc đối thoại của hai người, lập tức bừng tỉnh đại ngộ nói ra.

“Ừm, ta biết cô ấy quen biết các người còn sớm hơn nhiều!”
Diệp Trường Sinh nhẹ giọng nói.

Nguyên Dao nghe vậy thè lưỡi, dụi dàng nói: “Xem ra lại là một vị tỷ tỷ khác!”

“Để ta suy nghĩ đã, tính cả ta và Nguyên Dao sư muội, hiện tại bên cạnh công tử đã có bốn nữ nhân rồi!” Nghiên Lệ bẻ ngón tay nói.

Nguyên Dao nghe thế lập tức cười duyên một tiếng, nói: “Sư tỷ chỉ sợ tính toán hơi ít, ta cảm thấy công tử rời khỏi chúng ta lâu như vậy, khẳng định không biết ở đâu tìm cho chúng ta mấy tỷ muội!”

“Này! Có ác ý như người phỏng đoán công tử nhà người không? Ta là người như vậy sao?” Diệp Trường Sinh lập tức liếc xéo nói.

“Hừ hừ, công tử là dạng người gì, không có ai rõ ràng hơn chúng ta!” Nguyên Dao dụi dàng nói.

“Dao Nhi, hôm nay ta tặng người nhiều lễ vật như vậy, người lại đi bán thiêu công tử nhà người à?” Diệp Trường Sinh lập tức bất mãn nói.

“Dao Nhi cảm thấy hôm nay công tử tặng lễ vật không đủ!”
Nguyên Dao Mỹ nhãn nói như tia.

.....

Mấy ngày sau, các nàng Trần sư tỷ về tới sơn cốc.

Sau khi nhìn thấy Diệp Trường Sinh, trong mắt hai nàng hiện ra vẻ sợ hãi lẫn vui mừng, nhưng lập tức lại có chút u oán.

Chậm rãi đi tới, Trần sư tỷ buồn bã nói: “Sư đệ, chúng ta đã gặp Nam Cung tỷ tỷ rồi!”

“Khụ, ta đã biết chuyện này, thế nào, nàng không làm khó các người chứ?” Diệp Trường Sinh vội ho một tiếng, che giấu tâm tình có chút xấu hổ của mình, hỏi.

“Không có, Nam Cung tỷ tỷ đối xử với chúng ta rất tốt, chỉ là không nghĩ tới Diệp đại ca và Nam Cung tỷ tỷ như vậy đã sớm quen biết nhau, giấu chúng ta thật gian khổ!” Tân Như Âm nhẹ giọng nói.

“Ai, hết thầy đều muốn nói từ một đầu Mặc Giao!” Diệp Trường Sinh nghe vậy, trên mặt lộ ra vẻ chuyện cũ không chịu nổi quay đầu lại nói.

“Chuyện giữa các ngươi, Nam Cung tử tử đã nói với chúng ta, không nghĩ tới ở Huyết Sắc cấm địa các ngươi cũng đã...”
Trần sư tử với vẻ mặt phức tạp nhìn Diệp Trường Sinh nói.

Nàng vốn cho rằng mình là người sớm nhất đi cùng Diệp Trường Sinh, hiện tại mới biết được, Nam Cung Uyển cũng không kém nàng bao nhiêu.

Hơn nữa, đôi phương lúc ấy còn là tu sĩ Kết Đan kỳ cao cao tại thượng.

“Huyết sắc cấm địa, chẳng phải Việt quốc chỉ có Luyện khí kỳ tu sĩ mới có thể đi vào một nơi hái thuốc sao?” Nguyên Dao cùng Nghiên Lệ nghe nói như thế, hứng thú tiến tới hỏi.

“Đúng vậy, lúc Diệp đại tiên nhân chúng ta còn là tu sĩ Luyện Khí kỳ đã tiến vào cấm địa màu máu, cũng đã là Kết Đan kỳ, thông qua phương pháp đặc thù tiến vào cấm địa màu máu Nam Cung tử tử xuân phong một lần, cướp đi thể xác và tinh thần người ta!” Trần sư tử âm u nói.

“Hả?”

Nghe lời ấy, trên mặt Nguyên Dao cùng Nghiên Lệ đều lộ ra vẻ kinh ngạc.

Luyện Khí kỳ cùng Kết đan kỳ, tu vi khác nhau một trời một vực, hẳn thế mà...

Diệp Trường Sinh thấy hai tử muội Nguyên Dao Nghiên Lệ lập tức dùng vẻ mặt không hổ là người nhìn hẳn.

“Nam Cung tử tử có nói rằng, nàng sẽ là đạo lữ duy nhất của ngươi, đây là do chính miệng ngươi thừa nhận, sư đệ, ngươi thấy chuyện này thế nào?” Trần sư tử càng thêm u oán nói.

Nghe nói như thế, Tân Như Âm, Nguyên Dao cùng các nàng tất cả đều hướng ánh mắt nhìn lại.

Bốn đôi mắt đẹp đều nhìn chằm chằm Diệp Trường Sinh, tựa hồ đang chờ hắn nói một lời giải thích.

Nam Cung Uyển, có phải là tỷ tỷ duy nhất trên đỉnh đầu của các nàng hay không.

Sau một phen tiếp xúc, cảm giác của Trần Xảo Thiển cùng Tân Như Âm đối với Nam Cung Uyển cũng không phải là xấu.

Đối phương là một người dễ nói chuyện, tính cách dịu dàng dễ gần, thái độ đối với hai người bọn họ cũng rất tốt.

Nhưng là, hai người lại không hẹn mà cùng từ trong đủ loại lời nói hành động của Nam Cung Uyển, cảm nhận được loại ý chí kiên định của đối phương.

Nàng ta nhất định phải là đạo lữ của Diệp Trường Sinh!

Nàng không thể làm người như Trần Xảo Thiển và Tân Như Âm được, mà là một người thị thiếp.

Mấy ngày nay Nam Cung Uyển ở chung với hai người, cho dù là tỷ tỷ, đại phụ cũng tự cho mình là ai.

Điều này làm tâm tư của Trần sư tỷ và Tân Như Âm rất phức tạp.

Một mặt, các nàng không thể không thừa nhận, Nam Cung Uyển quả thật rất thích hợp làm đạo lữ của Diệp Trường Sinh, làm tỷ tỷ của mọi người.

Bất kể là tư lịch hay là tu vi, tâm tính khí độ mà nói, đều là thích hợp.

Về phương diện khác, các nàng ít nhiều có chút không cam lòng, không cam lòng với vị đạo lữ danh chính ngôn thuận này cứ như vậy bị Nam Cung Uyển cướp mất.

Vì vậy, giờ phút này liền có chút oán giận hướng Diệp Trường Sinh mở miệng hỏi thăm, muốn xem hắn có thái độ gì.

Về mặt Diệp Trường Sinh trở nên ngưng trọng, dáng vẻ như ta muốn nói chính sự vậy.

Khiến cho chúng nữ không khỏi nín thở ngưng khí, chờ mong câu nói kế tiếp của hắn.

“Nam Cung Uyển đúng là đạo lữ ta thừa nhận!”

Diệp Trường Sinh nói câu đầu tiên, lập tức khiến cho thần sắc chúng nữ có chút u ám.

Nhưng lập tức, hắn kéo tay Trần sư tỷ, nhẹ giọng nói: “Sư tỷ, người cũng là đạo lữ của ta!”

“Các người đều là đạo lữ của ta!”

Chúng nữ lập tức ngây dại, không nghĩ tới hắn lại nói ra những lời như vậy.

“Đây coi như là câu trả lời gì?”

“Quá vô sỉ rồi!”

“Hừ, lại đang trốn tránh!”

.....

Trong khoảng thời gian ngắn, thanh âm hờn dỗi không ngừng, hiển nhiên chúng nữ rất không hài lòng với câu trả lời này.

Cái gì gọi là các người đều là đạo lữ của ta, như vậy không phải là nói không nói sao?

“Trong lòng ta, địa vị của các người đều là bình đẳng, không có phân chia cao thấp gì cả!” Diệp Trường Sinh cương ép giải thích.

“Ta nhớ lúc trước người đã từng nói với ta, ta là duy nhất trong lòng người, là người người yêu thương nhất!”

Không biết là ai, bỗng nhiên nói yếu ớt một câu.

“Câu này hắn đã nói với mỗi người rồi chứ?”

“Hoa Tâm củ cải!”

“Ngoại trừ mấy người chúng ta ra, e rằng không biết đã có bao nhiêu người từng nói những lời như vậy rồi!”

“Đúng vậy a, nói không chừng ngày nào đó lại xuất hiện tỷ muội nào đó từ chỗ đó đến đây!”

.....

Một đám oanh oanh yến yến, đem những lời Diệp Trường Sinh nói ngày xưa đều lật ra, trong lúc nhất thời, cho dù da mặt hắn dày, cũng cảm thấy có chút lúng túng.

“Khụ khụ, sư tử, Như Âm, ba người các người hiện tại đều đang dừng ở trước bình cảnh Kết Đan hậu kỳ, ta vừa vặn có một loại đồ vật có thể giúp các người đột phá bình cảnh, các người tranh thủ thời gian dùng xuống dưới luyện hóa đi!”

Diệp Trường Sinh nói xong, lấy ra Bích Diễm Tử, không nói một lời rót cho mỗi người Trần sư tử một ly.

Sau đó, nàng đẩy các nàng vào trong phòng tu luyện, thúc giục: “Nhanh đi tu luyện, đừng suy nghĩ nhiều đến chuyện này, mặc kệ bên cạnh ta có bao nhiêu nữ nhân, tuyệt đối sẽ không để cho các người phải chịu thiệt!”

Sau khi đẩy hết chúng nữ vào phòng tu luyện, Diệp Trường Sinh nhìn Nguyên Dao còn lại nói: “Dao Nhi, con vừa đột phá Nguyên Anh, mau đi củng cố cảnh giới một chút!”

Hiện tại chỉ còn lại một người, Nguyên Dao cũng không dám đơn độc đòi hỏi Diệp Trường Sinh như vừa rồi nữa.

Đôi mắt đẹp hấp háy, vội vàng nhỏ giọng đồng ý, nhanh chóng rời đi.

Nhìn sơn cốc lại yên tĩnh trở lại, Diệp Trường Sinh sờ sờ cằm, thầm nghĩ: “Đăng sau của Thiên Nam còn cần phải chỉnh đốn lại một chút!”

“Nhưng nếu đã bước đầu tiên, tóm lại về sau dễ xử lý hơn nhiều!”

Hắn xoay người, bay ra khỏi sơn cốc, hướng Việt quốc bay đi.

Phải đi Yểm Nguyệt Tông xem Nam Cung Uyển một chút.

Xe nhẹ đường quen lên vào Yểm Nguyệt tông, tiến vào động phủ Nam Cung Uyển, Diệp Trường Sinh đến đây, liền thấy một giai nhân váy trắng đang đứng trước cửa sổ, thần sắc chuyên chú nhìn chậu hoa đặt trên bệ cửa sổ.

Nhìn kỹ, đóa hoa kia chẳng phải là lúc trước tại Thiên Nam, hắn hái cho Nam Cung Uyển sao?

Diệp Trường Sinh trong lòng vừa động, đi ra phía trước, đứng ở phía sau vòng eo mảnh khảnh, thanh âm thuần hậu vang lên.

“Uyển Nhi, đang nghĩ tới ta sao?”

Nam Cung Uyển đã sớm phát hiện ra động tĩnh sau lưng, khẽ liếc đôi mắt, đối mặt với ánh mắt của hắn, thanh âm trong trẻo lạnh lùng nói: “Ngươi còn biết trở về sao? Lần này ở bên ngoài lại tìm được bao nhiêu nữ nhân?”

“Nói xấu a, Uyển Nhi, ngươi đây là đang vũ nhục nhân cách của ta! Sao có thể đối đãi ta như vậy? Ngươi hiểu lầm ta à!” Diệp Trường Sinh đau đớn nói.

Nam Cung Uyển lẳng lặng nhìn hắn biểu diễn, sớm đã không còn bộ dạng của hắn nữa rồi.

“Ta vốn tưởng rằng bên cạnh ngươi ngoại trừ ta ra chỉ có Xảo Thiên muội muội cùng Như Âm muội muội, kết quả bây giờ đem các nàng Thiên muội muội mời tới mới biết được, ngươi lại tìm thêm hai vị!”

“Ngươi nói cho ta biết, ngươi rốt cuộc định tìm mấy người mới có thể thỏa mãn? Tám? Mười?” Trong ánh mắt Nam Cung Uyển mang theo vẻ bất mãn hỏi.

“Mười tám cái gì, Uyển Nhi, con phải biết, trong lòng ta, điểm quan trọng nhất là con có một mình con, những người khác chỉ là con số, không có ý nghĩa gì cả, con đừng có so sánh với các nàng!” Diệp Trường Sinh thề thốt.

“Ta nghe Như Âm muội muội nói, lời này nàng cũng đã nói với nàng!” Trong mắt Nam Cung Uyển lơ đãng hiện lên một tia bốn cột, xoay người lại nói.

“Khụ khụ, loại lời này sao có thể nói lung tung, Như Âm nhất định là cố ý, nàng đang cố ý chọc giận ngươi, Uyển Nhi, ngươi không nên tin tưởng!”

“Ta tin tưởng Như Âm muội muội!”

“Về phần ngươi, sớm đã không còn tín ngưỡng!” Nam Cung Uyển không lưu tình chút nào, nói.

Nghe nói như thế, Diệp Trường Sinh lập tức ghen hờn, xoay chuyển ánh mắt, lập tức đổi lại ngữ điệu bi thương:

“Ai, ta trải qua thiên tân vạn khổ, xuất sinh nhập tử ở bên ngoài liêu mạng, rốt cuộc trở về xem các ngươi một chuyến, các ngươi lại làm như thế với ta...”

“Tại Loạn Tinh Hải, ta bị yêu thú cấp mười đuổi giết, bị yêu thú cấp mười đuổi giết. Trên đường ta đi tới, gặp nhiều nguy hiểm như vậy, rốt cuộc đã trở về. Nhưng ta lại gặp được người tâm ái lạnh lùng đối đãi, ta...”

Nghe nói như thế, mặc dù biết hắn đang làm bộ làm tịch nhưng Nam Cung Uyển nhìn không được mềm lòng.

“Được rồi, ta cũng không phải thật sự trách ngươi, chỉ là oán trách một chút, ngươi cũng không thu liễm, luôn dính hoa chọc cỏ, cho dù ai gặp nam nhân như ngươi, trong lòng cũng không chịu nổi a!” Nam Cung Uyển ôm lấy eo hắn, nhẹ nhàng nói.

“Ta cũng không phải không cho ngươi nạp thiếp, chỉ là ngươi cứ tiếp tục như vậy, ta sợ sẽ có một ngày tỷ muội bên cạnh ta nhận được đều không nhận ra!” Nam Cung Uyển có chút ủy khuất nói.

Nàng tự hỏi bản thân mình cũng là người rộng lượng, mấy nữ nhân bên cạnh Diệp Trường Sinh, nàng hoàn toàn có thể dễ dàng tha thứ, mọi người đều có thể hài hòa chung sống.

Chỉ là, trở mắt nhìn hắn cách một đoạn thời gian, lại trêu chọc một người, này ai chịu nổi ah!

Vốn Nam Cung Uyển nghĩ sau này Trần Xảo Thiển và Tân Như Âm hai người, hiện tại lại đột nhiên xuất hiện một Nguyên Dao và Nghiên Lệ, từ nay về sau phải xuất hiện bao nhiêu người?

Nam Cung Uyển cơ hồ có thể khẳng định, hiện tại ngoại trừ Nguyên Dao cùng Nghiên Lệ, khẳng định Diệp Trường Sinh còn có những nữ nhân khác đang gạt nàng.

Với sự hiểu biết của nàng về Diệp Trường Sinh, điểm này mẫu thân nghi ngờ, hơn phân nửa những nữ nhân kia đang ở Loạn Tinh Hải!

“Uyển Nhi, nàng luôn có thể thông cảm cho ta, ta biết là nàng tốt nhất mà!” Diệp Trường Sinh lập tức thu hồi ngữ điệu bi thương, ôn nhu vô tận nói.

“Uyển Nhi, mấy chục năm qua, mỗi đêm ta đều nhớ nàng, kiếp này gặp được nàng, ta không còn gì tiếc nuối...”

Diệp Trường Sinh nói xong, cúi đầu, vuốt ve mềm mại, ngón tay duỗi dài thăm dò.

“Người cái tên này... Mỗi lần... Luôn như vậy...” Nam Cung Uyển oán trách, nhưng đôi mắt cũng chậm chậm tràn đầy tình vụ.

Mấy ngày sau, khi Diệp Trường Sinh ở trong động phủ Nam Cung Uyển tiêu dao khoái hoạt, trước cửa Yểm Nguyệt tông bỗng nhiên xuất hiện một bóng dáng thanh niên nam tử cũng mặc áo xanh.

Người này tựa hồ đã tương đối quen thuộc với đệ tử giữ cửa của Yểm Nguyệt Tông, rõ ràng không phải người của Yểm Nguyệt Tông, nhưng đệ tử Yểm Nguyệt Tông lại không có ý tứ ngăn cản hẳn chút nào.

Thân ảnh này sau khi tiến vào Yểm Nguyệt Tông sơn môn, liền trực tiếp chạy tới động phủ Nam Cung Uyển bên này.

“Ngụy Ly Thần của Hóa Ý Môn cầu kiến Nam Cung tiên tử!” Một giọng nam vang lên bên ngoài động phủ.

Diệp Trường Sinh đang ngồi trong động phủ nghe thấy giọng nói bên ngoài, nhíu mày.

“Ngụy Ly Thần?”

“Người này sao lại tới nữa?” Nam Cung Uyển nhíu mày hỏi.

Thấy trong mắt Diệp Trường Sinh mang theo ý hỏi thăm, Nam Cung Uyển vuốt mái tóc, nhẹ giọng nói:

“Ngụy Ly Thần này là vị tiên nhiệm Đại trưởng lão của Yểm Nguyệt tông chúng ta mấy chục năm trước, sau khi vị tiên nhiệm của Yểm Nguyệt tông chúng ta qua đời, Cửu Quốc Minh phái người này vừa mới kết anh đến đây thương niệm, vì thế gặp gỡ ta!”

“Ta cũng không thích người này, bởi vì người này cơ hồ có thể nói là một ngụy quân tử điển hình, mặt ngoài phong độ thanh thoát, nhưng sau lưng có một bụng là nam trộm gái!”

“Nghe nói hẳn chỉ là nữ đệ tử, đã có bảy tám người nói đến, phong lưu hảo sắc, tung hứng vô độ. Hơn nữa ta nghe nói, người này tựa hồ vụng trộm tu luyện qua thuật Thái Âm Bồ Dương.”

“Sau lần đó nhìn thấy ta, người này liền dây dưa không ngớt, muốn cầu xin ta. Ta đã nhiều lần cự tuyệt nhưng người này

vẫn chưa từ bỏ ý định!”

“Công pháp hẩn tu luyện muốn hướng dẫn ta cũng là không có hảo tâm, nếu không phải thúc tổ của hẩn kiêng kỵ Ngụy Vô Nhai, ta đã sớm động thủ đánh hẩn ra rồi!” Nam Cung Uyển lạnh lùng nói.

“Người này có thể tùy tiện tiến vào Yểm Nguyệt tông, chắc hẩn cũng không phải là không có nguyên do?” Diệp Trường Sinh nhìn bên ngoài động phủ, đột nhiên nói.

“Chẳng lẽ là Ngụy Vô Nhai tự mình làm khó người?” Giọng nói của Diệp Trường Sinh lạnh xuống.

“Cái này cũng không phải, nhưng Ngụy Vô Nhai đích xác là tự mình nhúng tay vào việc này. Bất quá việc này cũng có liên quan đến biến hóa của bản thân Yểm Nguyệt tông chúng ta!”

“Sau khi Đại trưởng lão tiên nhiệm qua đời kiếp trước, đại trưởng lão của Yểm Nguyệt tông hiện tại là một vị sư tử tính cách rất mạnh mẽ.”

“Vị sư tử này mặc dù tu vi không thấp, nhưng tâm tính sắc bén quả thực rất mạnh, rất nhiều lần không hợp với ta, mặc dù có điều hòa đối với một vị trưởng lão khác, nhưng quan hệ hai người chúng ta lại cực tệ!” Khi Nam Cung Uyển nói tới lời này, trên mặt mang theo một tia tức giận.

“Sau khi ta cự tuyệt Ngụy Ly Thần nhiều lần cầu hôn, không biết Ngụy Ly Thần dùng phương pháp gì, tự mình mời Ngụy Vô Nhai tìm tới vị sư tử này của ta!”

“Nghe nói Ngụy Vô Nhai đưa ra điều kiện là nếu như Ngụy Ly Thần cưới ta, liền cho phép hẩn gia nhập Yểm Nguyệt tông. Nếu như vậy, thực lực Yểm Nguyệt tông sẽ tăng nhiều!”

“Một mặt, sau này Yểm Nguyệt tông sẽ có quyền lên tiếng trong Thiên Đạo Minh, mặt khác, lại có giao hảo với một vị đại tu sĩ duy nhất của Cửu Quốc Minh, điều kiện tốt như vậy, có thể nghĩ sư tử của ta động tâm đến thế nào!” Khóe miệng Nam Cung Uyển lộ ra một tia trào phúng nói ra.

“Cho nên nàng cho phép Ngụy Ly Thần tùy ý ra vào Yểm Nguyệt tông, đây đưa với người?” Sắc mặt Diệp Trường Sinh lạnh xuống, hỏi.

“Không sai, nàng có ý tác hợp ta cùng Ngụy Ly Thần, nhưng lại không dám làm quá phận, cho nên sử dụng chiêu thức nhỏ như vậy, động một chút liền để Ngụy Ly Thần chạy đến động phủ của ta đây đưa, có đôi khi thậm chí cho phép người này qua năm này tháng nọ ở tại Yểm Nguyệt tông!” Trong mắt Nam Cung Uyển mang theo vẻ giận dữ nói.

“Người không báo tên của ta à?” Diệp Trường Sinh hỏi.

“Hừ, còn không phải là lúc trước ngươi nói, quan hệ giữa chúng ta không thể công khai!” Nam Cung Uyển u oán liếc hắt một cái, trong thanh âm mang theo một tia ủy khuất.

Nếu nói ra tên của Diệp Trường Sinh, sao nàng lại bị dây dưa như vậy?

“Kỳ thật, mấy ngày trước ta mời các nàng Thiên muội muội đến Yểm Nguyệt Tông, cũng là có ý tứ hướng ngoại giới lộ ra một chút tin tức mập mờ ở bên trong!”

“Người của Xảo Thiên muội muội là ngươi, chuyện này thế nhân đều biết, ta nếu như thân cận với nàng, người ngoài ít nhiều gì sẽ liên tưởng ta cùng nàng có quan hệ hay không, như vậy bọn họ cũng không dám bức ta quá mức!” Trong đôi mắt đẹp xinh đẹp của Nam Cung Uyển lộ ra ý cười giảo hoạt nói.

“Hiện tại xem ra, Ngụy Ly Thần này hơn phân nửa là nhận được tin tức này, cho nên vội vã chạy tới tìm ta, chỉ sợ là muốn thăm dò phong thái thế nào!” Nam Cung Uyển nói ra.

“Hừ, đã như vậy, chúng ta ra ngoài gặp hắn đi! Để ta nhìn xem kết quả ba trăm năm này, Thiên Nam thiên tài tu đạo khó gặp rốt cuộc phong thái thế nào!” Diệp Trường Sinh khước miệng lộ ra một tia trào phúng nói.

Nghe nói như thế, Nam Cung Uyển nhin không được cười duyên một tiếng, Ngụy Ly Thần được mọi người tôn bốc cái gọi là thiên tài, ở trước mặt Diệp Trường Sinh so sánh một chút, hoàn toàn trở thành một trò cười.

“Thế nào, ngươi đây là tính đem quan hệ giữa chúng ta triệt để công bố ra ngoài sao?” Ánh mắt Nam Cung Uyển lưu chuyển, cười khanh khách hỏi.

Nắm chặt tay nàng, Diệp Trường Sinh nói: “Ừm, không thể để Uyển Nhi ngươi chịu ủy khuất, dù sao hiện tại ta đã là Nguyên

Anh trung kỳ, cũng không sợ người nào ra tay với các người!”

Nghe nói như thế, Nam Cung Uyển trong mắt ý cười càng sâu, nhu tình như nước nhìn mặt của hắn, mặc cho hắn nắm tay, hai người cùng nhau hướng bên ngoài động phủ đi ra.

Ngụy Ly Thần là một nam tử tướng mạo khá tuấn tú, mặc một bộ áo xanh, phong lưu phóng khoáng.

Tướng mạo xuất chúng kiêm ba trăm năm thành tựu Nguyên Anh có tư chất kiệt xuất, lại thêm còn có một thúc tổ thân là đại tu sĩ, những quang sáng này gia thân, khiến Ngụy Ly Thần từ trước tới nay thu được rất nhiều lời khen tặng.

Trong thời gian dài tới nay, Ngụy Ly Thần dựa vào thực lực và thân phận của mình, mặc kệ theo đuổi nữ nhân nào, đều rất dễ dàng bắt được.

Chỉ có sau khi gặp Nam Cung Uyển, lần đầu tiên ăn phải quả đắng, đối phương không cho hắn chút hảo cảm nào.

Điều này khiến Ngụy Ly Thần rất nhụt chí, nhưng hắn không vì vậy mà từ bỏ.

Nam Cung Uyển dù sao cũng là Thiên Nam nữ tu khó gặp, tư chất xuất chúng lại có dung mạo kinh thế như vậy, đối phương kiêu ngạo một chút cũng không có gì.

Nam Cung Uyển càng kiêu ngạo, Ngụy Ly Thần lại càng ưa thích, hắn hận không thể lập tức đem Nam Cung Uyển đuổi tới tay.

Nếu có thể đạt được đỉnh lô như Nam Cung Uyển, vậy về sau hắn đột phá trung kỳ, thậm chí trở thành hậu kỳ đại tu sĩ như thúc tổ thì có khó gì?

Ngụy Ly Thần đối với Nam Cung Uyển có thể nói là nhất định phải có!

Nhưng là mấy ngày nay phát sinh việc làm cho hắn có chút kinh sợ.

Đại trưởng lão Yểm Nguyệt tông truyền tin cho hắn nói Nam Cung Uyển mời mấy nữ nhân đi tới Yểm Nguyệt tông làm khách. Mà mấy nữ nhân này có quan hệ rất lớn với việc Diệp Trường Sinh ngồi ngang hàng với mấy người thúc tổ của hắn.

Khi biết được tin tức này, Ngụy Ly Thần trong lòng có chút kinh sợ, Nam Cung Uyển đây là ý gì?

Chẳng lẽ nói nàng cùng tu sĩ họ Diệp kia có quan hệ gì sao?

Ngụy Ly Thần sau khi nhận được tin tức, sắc mặt âm tình bất định do dự hai ngày, rốt cục vẫn quyết định đến Yểm Nguyệt tông xem tình huống.

Hỏi xem Nam Cung Uyển rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Vì vậy, hắn liền xuất hiện ở nơi này, sau khi hắn hô lên tiếng báo phỏng kia không bao lâu, cửa động phủ Nam Cung Uyển đột nhiên mở ra.

Thấy cảnh này, Ngụy Ly Thần mắt đột nhiên lộ vẻ vui mừng.

Trước kia lúc hắn tới, Nam Cung Uyển rất ít để ý tới hắn, mà lần này lại nhanh chóng phản ứng, chẳng lẽ nàng...

Đang lúc phán đoán, đột nhiên, hắn nhìn thấy trong động phủ kia có hai bóng người đi ra.

Chỉ một thoáng, lỗ chân trời Ngụy Ly Thần Đồng rung động kịch liệt, sắc mặt lập tức trắng bệch, tay trong tay áo run nhè nhẹ.

Trong hai đạo thân ảnh đi ra kia, Nam Cung Uyển làm một thân trang phục thiếu phụ, biểu lộ thân phận đã lập gia đình của mình.

Đôi tay thon thả của nàng bị một người đàn ông kéo lại, giữa hai người rất gần.

Nam Cung Uyển sau khi đi ra, thậm chí cũng không có coi trọng hắn, mà là mặt mày vẫn luôn mang theo nụ cười hạnh phúc, nhìn thấy mặt bên của nam tử kia.

Khắp mắt đều là hắn ta!

Một màn này làm cho tim Ngụy Ly Thần đập nhanh một chút, chìm xuống tới đáy.

Tình huống xấu nhất đã xảy ra!

“Người chính là Ngụy Ly Thần?” Nam tử cũng mặc áo xanh đi ra, sắc mặt đột nhiên hỏi.

Trong lòng Ngụy Ly Thần hiện ra một tia đặng chất, hai tay ôm quyền thi lễ, cung kính nói:

“Tại hạ chính là Ngụy Ly Thần, thúc tổ của tại hạ chính là Ngụy Vô Nhai, một trong tam đại tu sĩ của Thiên Nam, Diệp đạo hữu hẳn là biết!”

Mặc cho Ngụy Ly Thần cao ngạo, tự cao tự đại, gặp được vị này cũng không thể không cung kính, thở mạnh cũng không dám.

Hắn biết rõ đối phương là nhân vật cỡ nào, đó là người có địa vị ngang hàng với thúc tổ hắn, trước mặt vị này hắn không có bất cứ đường sống nào kiêu ngạo.

“Nguyên lai Nam Cung tiên tử đã sớm có người này trong lòng!” Trong lòng của hắn tràn ngập đặng chất thâm nghĩ.

“Người cả ngày dây dưa với Uyển Nhi nhà ta là có ý gì?” Diệp Trường Sinh nhắm mắt lại, lạnh lùng hỏi.

“Kính xin Diệp đạo hữu thứ tội, trước đó tại hạ cũng không biết Nam Cung tiên tử là đạo lữ của Diệp đạo hữu, nếu không tại hạ tuyệt sẽ không...”

Sắc mặt Ngụy Ly Thần trắng bệch vội vàng giải thích, nhưng Diệp Trường Sinh lại vung tay lên ngăn lời của hắn lại.

“Phí lời ta cũng không muốn nghe nhiều, mặc kệ ngươi có biết hay không, chuyện ngươi dây dưa nữ nhân của ta đích thật đã xảy ra!”

“Như vậy đi, Diệp mỗ có một đề nghị, nếu ngươi có thể tiếp được một chiêu của Diệp mỗ, chúng ta sẽ bỏ qua chuyện quá khứ, như thế nào?” Diệp Trường Sinh chấp hai tay sau lưng, ân cần hỏi.

Ngụy Ly Thần vừa nghe lời này, sắc mặt lập tức trở nên âm tình bất định.

Hắn không ngờ đại danh đỉnh đỉnh Diệp đạo hữu lại bá đạo như thế.

Hắn đã báo ra tên thúc tổ của mình, nhưng đối phương vẫn không muốn bỏ qua.

Ngay cả mặt mũi của tam đại tu sĩ cũng không cho sao?

Chỉ là, hôm nay nếu như không đáp ứng yêu cầu của đối phương, chỉ sợ muốn thoát thân, sẽ không có dễ dàng như vậy.

Hắn không chút nghi ngờ với thân thông của đối phương có thể dễ dàng giết chết chính mình tại nơi này.

“Từ chiến tích trước kia của hắn, có thể thấy hắn dễ dàng giết chết những tu sĩ Nguyên Anh sơ kỳ đều là dựa vào để đánh lén!”

“Đối phương còn chưa chuẩn bị phòng ngự pháp bảo, một kích tất sát!”

“Hiện tại, nếu là đánh cược, trước đó ta đã phòng bị kỹ, chẳng qua là một kích, ngăn được cũng không khó như vậy!” Ngụy Ly Thần trầm nghĩ.

“Mà thôi, hôm nay nếu không đáp ứng yêu cầu của người này, muốn rời khỏi Yểm Nguyệt tông, chỉ sợ không dễ dàng như vậy đâu!”

Ánh mắt Ngụy Ly Thần giãn dãn một lát, rút cuộc ngừng đầu lên, sắc mặt trắng bệch nói:

“Đã như vậy, thì như Diệp đạo hữu nói đi, Ngụy mỗ một chiêu Diệp đạo hữu!”

Nghe nói như thế, hai vị tu sĩ Nguyên Anh kỳ khác của Yểm Nguyệt tông vừa mới từ nơi tu hành bay tới nhất thời hai mặt nhìn nhau.

Bọn họ đã nhận ra khi Diệp Trường Sinh và Nam Cung Uyển dắt tay nhau từ trong động phủ đi ra.

Khoảnh khắc nhìn thấy Diệp Trường Sinh, trong lòng hai người đều hô lên không ổn.

Không nghĩ tới Nam Cung sư muội lại là nữ nhân của người này, trong lúc nhất thời trong lòng sư tỷ Nam Cung Uyển tràn ngập oán giận.

Nếu như Nam Cung Uyển sớm nói cho nàng tin tức này, nàng cũng không đến mức bức bách Nam Cung Uyển gả cho Ngụy Ly Thần a.

Giả vờ giả vịt cái gì cũng không nói, hại chính mình cùng Ngụy Vô Nhai thi hành giao dịch, kết quả hiện tại lại xuất hiện

một vụ như vậy.

Nàng vốn có chút bất mãn với Nam Cung Uyển, hiện tại càng thêm tức giận.

Mà một vị trưởng lão khác thì thở dài một tiếng thăm thẳm, vô luận là Diệp Trường Sinh hay Ngụy Vô Nhai, cái này cũng không phải là chuyện mà Yểm Nguyệt tông có thể đắc tội.

Hi vọng chuyện hôm nay đừng gây ra quá lớn, nếu không về sau Yểm Nguyệt tông sẽ gặp phiền toái.

Tại thời điểm hai vị trưởng lão Yểm Nguyệt tông rối loạn nổi lòng, Ngụy Ly Thần đã chuẩn bị đầy đủ.

Hắn thả ra vòng bảo hộ của bản thân, đồng thời đem tất cả pháp bảo có tính phòng ngự đồng thời tế lên, một tầng lại một tầng.

Trong những pháp bảo này không thiếu cổ bảo chất lượng cực tốt, tản mát ra hào quang mờ mờ, bất luận kẻ nào nhìn cũng đều cảm thấy không thể phá vỡ.

Sau khi tế xuất tất cả những pháp bảo này ra, Ngụy Ly Thần hơi thở phào nhẹ nhõm, sau đó nhìn về phía Diệp Trường Sinh.

Lại thấy, khóe miệng Diệp Trường Sinh lộ ra một tia trào phúng.

“Xem ra Ngụy đạo hữu đã chuẩn bị xong, đã như vậy, Diệp miễn ra chiêu!”

Nói xong, trong tay áo gã bay ra một vòng tay trắng hếu, trên vòng tay kia có năm khô lâu đầu linh quang lập lòe, tản mát ra khí tức lạnh lẽo, làm cho lòng người phát lạnh.

Diệp Trường Sinh vung vòng tay khô lâu lên không trung, chỉ trong nháy mắt, bạch quang đại phóng, năm cái đầu lâu nhanh chóng biến lớn, chuyển động trên không trung, thể xương trắng hếu xuất hiện, bao vây năm cái đầu lâu vào trong.

Không giống như trước đây hình thành năm con cốt ma khổng lồ, mà là tạo thành năm cái cốt chùy tròn vo cực lớn.

Trên những cốt chùy này mọc đầy gai xương trắng hếu, sau khi xoay vài vòng trên không trung thì sắp xếp chỉnh tề trên

đỉnh đầu của Diệp Trường Sinh.

Thanh thế to lớn làm cho tất cả ánh mắt của Yểm Nguyệt Tông đều tập trung đến đây.

Sau khi sư tử Nam Cung Uyển nhìn thấy năm cốt chùy kia, sắc mặt đại biến.

Nàng có nhãn lực Nguyên Anh trung kỳ lợi hại hơn nhiều so với người bình thường, tự nhiên có thể nhìn ra trên năm cốt chùy kia ẩn chứa năng lượng khổng lồ.

Ngụy Ly Thần có thể tiếp được không?

Trong lòng nàng không khỏi dâng lên một tia lo lắng.

Sau một khắc, dưới sắc mặt tái nhợt của Ngụy Ly Thần, Diệp Trường Sinh chỉ tay, năm cái cốt chùy lập tức gào thét, đập về phía Ngụy Ly Thần.

“Ầm! Ầm! Ầm...”

Tiếng vang kinh thiên động địa chấn động toàn bộ Yểm Nguyệt tông, khóa cốt chùy thứ nhất rơi xuống, quang mang vòng bảo hộ ngoài thân Ngụy Ly Thần lập tức bị nện tới ba tầng.

Cốt chùy thứ hai rơi xuống, hai kiện phòng ngự pháp bảo trước người Ngụy Ly Thần bị đập thành mảnh vụn.

Viên thứ ba, viên thứ tư liên tiếp rơi xuống, tất cả phòng ngự pháp bảo trước người Ngụy Ly Thần, hoặc là bị đập bay, hoặc là bị đập hỏng.

Viên cốt chùy thứ năm rơi xuống, vòng bảo hộ cuối cùng trên thân Ngụy Ly Thần chỉ chống cự không đến một hơi liền nghiền nát, cả người hắn bị cốt chùy đập trúng, máu tươi điên cuồng phun ra bay ngược ra ngoài.

Mắt thấy thân thể Ngụy Ly Thần bay ngược ra sau, va vào một mặt vách núi.

Nếu là đâm mạnh vào phía trên, chỉ sợ trong khoảnh khắc nhục thể của hắn sẽ bị đụng hỏng mất.

Thấy một màn này, sư tử Nam Cung Uyên cùng một vị trưởng lão khác của Yểm Nguyệt tông bị dọa đến hồn phi phách tán.

Ngụy Ly Thần tuyệt đối không thể chết ở chỗ này a, nếu hắn ta chết, Ngụy Vô Nhai bên kia sẽ giải thích thế nào.

Trong lòng hai người khê động, muốn tiến lên cứu Ngụy Ly Thần.

Lúc này, lại cảm giác được một ánh mắt nhìn về phía hai người, ánh mắt kia bình thản, phảng phất chỉ là tùy ý nhìn thoáng qua.

Nhưng ngay lập tức lại khiến cho trong lòng hai vị Trưởng lão của Yểm Nguyệt Tông nổi lên hàn ý, thân ảnh vừa định bay ra đã đột ngột dừng lại.

Nhìn sắc mặt bình thản của Diệp Trường Sinh, trong lòng hai người đều nổi lên một tia đáng ghét.

Chẳng lẽ vị Diệp đạo hữu này thật sự muốn giết Ngụy Ly Thần sao?

Mắt thấy thân thể Ngụy Ly Thần bay đến trước ngọn núi kia, muốn đánh tới, đột nhiên một vị lão giả áo xanh như quỷ mị xuất hiện sau lưng Ngụy Ly Thần, đưa tay bắt lấy thân thể hắn ta.

Đồng thời, hắn đưa tay ra ngăn cản cột ma chùy với khí thế như cầu vồng đánh tới, cong ngón tay búng ra, khiến cho nó bay ra ngoài.

“Ngụy Vô Nhai?!”

Một tiếng kinh hô vang lên, hai vị trưởng lão Yểm Nguyệt tông sắc mặt kinh ngạc nhìn lão giả đột nhiên xuất hiện.

Ngay cả sắc mặt Nam Cung Uyển cũng xiết chặt, có chút lo lắng nhìn người này.

Mà sắc mặt Diệp Trường Sinh lại bình thản, phảng phất như không có gì bất ngờ.

Ngụy Vô Nhai sau khi tiếp được khí tức Ngụy Ly Thần đang hấp hối, sắc mặt lập tức trầm xuống, vội vàng từ trong túi trữ vật lấy ra một lọ đan dược, nhanh chóng hướng trong miệng Ngụy Ly Thần đổ vào vài viên.

Sau đó, một chưởng đặt ngay ngực y, pháp lực mãnh liệt tiến vào, trợ giúp Ngụy Ly Thần luyện hóa đan dược.

Đồng thời, ngẩng đầu, hai ánh mắt nhìn về phía Diệp Trường Sinh.

Diệp Trường Sinh ánh mắt đồng dạng nghênh đón, hai người nhìn nhau, một người trầm mặt, trên mặt mang theo nụ cười bề ngoài.

Bầu không khí lập tức có chút cứng ngắc, một cỗ áp lực vô hình từ trên thân hai người lan ra, điều này làm cho hai vị trưởng lão Yểm Nguyệt tông cách hai người không xa đều cảm nhận được một tia áp lực.

Lại càng không cần phải nói những đệ tử cấp thấp của Yểm Nguyệt tông, từng người lúc này chỉ cảm thấy khó thở, ngực như bị một khối đá lớn đè lên.

Sau khi nhìn nhau trong chốc lát, lão giả áo xanh bỗng nhiên cười một tiếng, hóa giải bầu không khí áp lực trong trận, cất cao giọng nói:

“Đa tạ Diệp huynh đã hạ thủ lưu tình, nếu không lúc cốt chùy thứ hai rơi xuống, chất tôn không nên tranh của ta đã chết!”

Sắc mặt âm trầm của hắn ta đã không còn tồn tại nữa, trên mặt hắn ta nở nụ cười, ánh mắt lóe lên nói với Diệp Trường Sinh.

Lời nói của Ngụy Vô Nhai làm cho trong lòng những người ở đây đều buông lỏng, xem ra vị đại tu sĩ này cũng không muốn nổi giận.

Như vậy là tốt rồi, trong lòng hai vị trưởng lão Yểm Nguyệt tông kia hình như có một tảng đá lớn rơi xuống.

Diệp Trường Sinh nụ cười trên mặt vẫn như trước, ngáp ngừng nói: “Vừa rồi Diệp mỗ trong cơn thịnh nộ, ra tay hơi nặng một chút, mong Ngụy huynh không nên trách tội!”

Ngụy Vô Nhai thở dài một tiếng, nói: “Dù sao cũng là chất tôn không biết trời cao đất rộng của Ngụy mỗ đã mạo phạm Nam Cung tiên tử, Diệp huynh tức giận cũng là điều nên làm, sau hôm nay, ta sẽ bắt hấn bế quan trăm năm không ra ngoài, coi như trừng phạt!”

Ngụy Vô Nhai vừa mới nói xong, Ngụy Ly Thần trong tay hấn ta liền tỉnh lại, khi nhìn thấy thúc tổ mình đang ở bên người, hấn ta đầu tiên là vui vẻ, lập tức giống như cảm ứng được cái gì, sắc mặt đại biến, một cổ bi ai trào ra.

“Thúc tổ, con...” Trong mắt hấn mang theo vẻ bi thương, tựa như muốn nói điều gì đó.

Lúc này, Ngụy Vô Nhai lại quát lên một tiếng lạnh lùng: “Câm miệng!”

Ánh mắt nghiêm khắc lập tức khiến Ngụy Ly Thần ngậm miệng lại, không dám nói thêm một câu nào nữa.

Chỉ là, loại thống khổ trong mắt của hấn lại không hề che giấu chút nào.

“Chư vị, cáo từ!”

Ngụy Vô Nhai lắc đầu than nhẹ một tiếng, cũng không có ý tiếp tục ở chỗ này nữa, chấp tay liền mang theo Ngụy Ly Thần rời đi!

Nhìn bóng lưng lão giả nhanh chóng biến mất, Nam Cung Uyển trên mặt lộ ra một tia tò mò, hỏi:

“Vừa rồi Ngụy Ly Thần làm sao vậy, ta thấy thần sắc hấn ta hình như có chút không đúng!”

“Không có gì, Nguyên Anh của hấn ta đã bị ta phế bỏ mà thôi!” Diệp Trường Sinh ngáp ngừng nói.

Vừa nghe lời này, trên mặt Nam Cung Uyển nhất thời lộ ra vẻ kinh ngạc, nói: “Người phế đi nguyên anh của hấn? Đây chẳng phải là nói hấn ngay cả kết đan tu sĩ cũng không được sao?”

Nếu Nguyên Anh bị phế đi, tu vi của tu sĩ kia sẽ trực tiếp một hơi ngã xuống Trúc Cơ Kỳ, ngay cả tu sĩ Kết Đan kỳ cũng không nổi.

Bởi vì lúc đầu khi kết anh cũng đã vỡ đan, Nguyên Anh đi ra từ Kim Đan. Không có Nguyên Anh, Kim Đan tất nhiên cũng không còn. Cảnh giới này rơi xuống không thể không nặng nề.

Trong lúc hủy diệt Nguyên Anh đối phương, đồng thời còn có thể giữ mạng lại, loại thủ đoạn này cũng chỉ có người có tu vi như Diệp Trường Sinh mới có thể làm được.

Nam Cung Uyển nhất thời cảm thấy có chút khó tin, Diệp Trường Sinh làm ra chuyện như vậy, vị đại tu sĩ Ngụy Vô Nhai này không ngờ vừa rồi lại cứng rắn nuốt một hơi như vậy.

“Thế nào, ngươi cảm thấy ta làm như vậy là quá đáng?” Diệp Trường Sinh cười hỏi.

Nam Cung Uyển do dự một chút rồi nói: “Vậy Ngụy Ly Thần như thế nào ta cũng không quan tâm, chỉ là làm như vậy liệu có quá mức đắc tội với Ngụy Vô Nhai đại tu sĩ?”

Dù sao cũng là nhân vật uy danh hiển hách mấy trăm năm tại Thiên Nam, Nam Cung Uyển đối với hắn kiêng kỵ bao nhiêu tất nhiên là không cần nhiều lời.

Lúc trước rõ ràng nàng có thể ra tay đánh đuổi Ngụy Ly Thần, nhưng cũng bởi vì Ngụy Vô Nhai mà không dám ra tay.

“Đắc tội hắn? Là hắn đắc tội với ta trước! Hắn biết rõ chất tôn của mình sắc mặt thế nào, còn chạy tới Yểm Nguyệt tông gây áp lực với các ngươi, ép buộc ngươi gả cho chất tôn của hắn. Hôm nay ta không ra tay với hắn đã là đủ nể mặt hắn lắm rồi!” Diệp Trường Sinh lạnh lùng nói.

“Nếu như đổi lại là người khác theo đuổi ngươi, ta nhiều lắm cũng chỉ dạy dỗ một chút. Thậm chí, nếu loại tâm thuật này đoạn chính, chỉ là đơn thuần ngưỡng mộ người của ngươi, ta nhiều nhất là đem thân phận của ngươi nói rõ ra, để hắn biết khó mà lui là được rồi, tuyệt sẽ không làm chuyện như hôm nay!”

“Nhưng Ngụy Ly Thần này, một người tu hành công pháp Âm Bổ Dương, một đám người lô đỉnh bên cạnh, còn lôi kéo thúc

tổ của hắn để ép người. Ta chưa giết hắn đã cho Ngụy Vô Nhai mặt mũi lắm rồi!”

“Ngụy Vô Nhai hắn cũng biết chuyện này không phải là thật, cho nên mới nén cơn giận này lại, nếu không vị đại tu sĩ này làm sao có thể dễ dàng rời đi như vậy được!” Diệp Trường Sinh đột nhiên nói.

Nam Cung Uyển nhẹ nhàng thở ra một hơi, trên mặt hiện ra một nụ cười tươi đẹp, nói: “Ta thiếu chút nữa đã quên mất, hiện tại ta là một thê tử của một nam nhân có thể so với đại tu sĩ đấy!”

“Chỉ là như vậy, lần này chúng ta có thể đã đắc tội với Ngụy Vô Nhai cùng Cửu Quốc Minh rồi!” Nam Cung Uyển nhẹ giọng nói.

Diệp Trường Sinh lắc đầu, nói: “Người không hiểu nhiều về Ngụy Vô Nhai lắm, theo ta thấy, hắn sẽ không phải loại người vì chút chuyện này mà triệt để ghi hận người của chúng ta!”

“Chuyện hôm nay nói cho cùng vẫn là hắn đuối lý trước, tuy rằng ta làm hắn bị thương mặt mũi, nhưng lão quái vật này là người ân oán rõ ràng, về sau đối với chúng ta phải có thái độ gì, hắn còn có thể có thái độ gì!” Diệp Trường Sinh khẽ cười một tiếng nói.

Hắn cùng Ngụy Vô Nhai cũng tiếp xúc hai lần này, cũng không quá quen thuộc.

Nhưng từ tin tức nguyên bản đến xem, người này là một người tương đối phức tạp.

Một mặt, hắn có đại cục quan, tâm tính rộng rãi, tiêu sái, giống như là một nhân sĩ chính phái.

Nhưng về phương diện khác, lại có thể làm ra chuyện Nguyên Anh nữ tu bức bách không ai bì nổi này lấy cháu trai làm lô đỉnh của hắn.

Nên biết một khi trở thành lô đỉnh, vậy chẳng những tu vi đời này trực tiếp bị phế bỏ, cả người sẽ trực tiếp trở thành như nô lệ bình thường.

Xem từ phương diện này, Ngụy Vô Nhai lại không hề nghi ngờ là hành vi ma đạo.

Có thể nói lão quái này là một nhân vật vừa chính vừa tà.

Nhưng trên thực tế, đừng nói là Ngụy Vô Nhai, trên đời này đại bộ phận tu sĩ, có thể có mấy người là nhân vật chính phái?

Trong thế giới tu tiên như vậy, người tốt không thể sống nổi.

Ngụy Vô Nhai xem như một đám lão ma tốt hơn một chút, nhìn lại từ trong đó, tuy rằng hắn tạo áp lực về phía Yểm Nguyệt tông, nhưng áp lực này hắn cũng không thể thực hiện được.

Có lẽ bên trong vẫn còn một số nội tình khác.

Mà đại tu sĩ chính đạo, Chí Dương thượng nhân, chưa chắc đã là chính phái hơn Ngụy Vô Nhai, nói không chừng mọi chuyện đều xấu xa hơn.

Ngay cả nhân vật của Hàn Lập so sánh tương đối chính phái, mạnh mẽ đoạt bảo vật của người khác, cũng làm không ít việc ỷ mạnh hiếp yếu như người khác.

Đôi khi hắn ta thậm chí còn Ma đạo hơn cả nhân vật Ma đạo, bằng không thì danh xưng Hàn lão ma này đến từ đâu.

So sánh với đám lão ma này, người đi xuyên qua Diệp Trường Sinh lại như một người tốt lương thiện từ bi.

Mặc dù theo giá trị của kiếp trước, nó cũng chẳng phải là thứ tốt gì, nhưng cũng không còn cách nào khác, những người chung quanh quá ma đạo, ngược lại phụ trợ cho nó trở thành một người tốt.

Sau khi nghe được lời Diệp Trường Sinh nói, Nam Cung Uyển thở phào nhẹ nhõm, nàng không muốn vì mình mà rước lấy phiền toái cho Diệp Trường Sinh.

Cứ như vậy khiến nàng giống như hồng nhan họa thủy vậy.

Sau khi Ngụy Vô Nhai rời đi, Diệp Trường Sinh lại hướng ánh mắt về phía hai vị trưởng lão của Yểm Nguyệt tông.

Xác thực mà nói, vị đại trưởng lão Yểm Nguyệt tông kia, cũng chính là sư tỷ Nam Cung Uyển.

Bị Diệp Trường Sinh nhìn như vậy, vị tu sĩ Nguyên Anh trung kỳ kia nhất thời cảm giác được trên người mình lạnh lẽo, trong lòng lập tức trở nên khẩn trương.

Nàng ta hiểu rõ, sợ vị Diệp đạo hữu này muốn tới gây sự với nàng.

Người này ngay cả Ngụy Vô Nhai cũng không để ý, trực tiếp ra tay với Ngụy Ly Thần, hiện tại đối mặt với nàng, sao có thể cố kỵ?

Nụ cười trên mặt Đại trưởng lão Yểm Nguyệt tông trở nên cứng ngắc, thần sắc có chút sợ hãi.

Tuy rằng Diệp Trường Sinh có tu vi tương đồng với nàng, nhưng đối mặt với vị đồng đạo nổi danh bên ngoài này, nàng không thể nảy sinh chút lòng đề kháng nào.

“Phu quân!” Nam Cung Uyển nhẹ giọng gọi một câu, nắm tay Diệp Trường Sinh lung lay, trong đôi mắt mang theo một tia không đành lòng.

Tuy rằng quan hệ với vị sư tỷ này của mình không tốt, nhưng Nam Cung Uyển cũng không hy vọng Diệp Trường Sinh ra tay đối phó nàng.

Nói cho cùng, nàng dù sao cũng là đại trưởng lão của Yểm Nguyệt tông, nếu như Diệp Trường Sinh ra tay khiến nàng xảy ra chuyện không hay, vậy thực lực của Yểm Nguyệt tông nhất định sẽ giảm đi rất nhiều.

Đây là điều Nam Cung Uyển không muốn nhìn thấy.

“Ta theo người ly khai Yểm Nguyệt tông đi, sư tỷ của ta... Người bỏ qua cho nàng đi!” Nam Cung Uyển ôn nhu nói.

Cầm chặt tay nàng, Diệp Trường Sinh nói: “Yên tâm Uyển Nhi, ta sẽ không thực sự làm gì sư tỷ của người!”

Sau khi an tâm Nam Cung Uyển, Diệp Trường Sinh nhìn hai vị trưởng lão Yểm Nguyệt tông chậm rãi đi tới.

Vị Đại trưởng lão kia sắc mặt lúc xanh lúc trắng, cuối cùng vẫn nói: “Sư muội, sự tình lúc trước là do sư tỷ làm không đúng, nơi này xin lỗi người!”

“Nếu sư tỷ muốn xin lỗi phu quân ta, xin lỗi phu quân ta đi, Uyển Nhi cho dù đã đáp ứng người, nhưng nếu phu quân ta không đáp ứng, Uyển Nhi cũng không có biện pháp nào đâu!” Nam Cung Uyển sáng mắt lưu chuyển, nhẹ nhàng nói.

Đại trưởng lão Yểm Nguyệt tông nghe vậy ánh mắt run lên, sắc mặt khó coi chuyển hướng Diệp Trường Sinh, nói: “Kính xin Diệp đạo hữu thứ tội, lúc trước thiếp thân bức bách sư muội thật sự là ma quỷ ám tâm khiêu, thiếp thân nguyện ý bồi thường!”

Vị Đại trưởng lão này nói, từ trong túi trữ vật của mình đồ ra một đồng đồ vật.

Nàng cắn răng, có chút không cam lòng, có chút không nỡ nói: “Mấy thứ này là tích góp cả đời của thiếp thân, Diệp đạo hữu xin cứ cầm lấy, coi như là bồi thường cho Nam Cung sư muội!”

Nhìn đồng bảo quang lấp lóe kia, Diệp Trường Sinh cười cười, nhìn Nam Cung Uyển, hỏi: “Uyển Nhi, nàng muốn gì?”

“Uyển Nhi nghe phu quân của ta, phu quân tới chọn đi!” Nam Cung Uyển kiều mị cười một tiếng, nói ra.

Diệp Trường Sinh nghe vậy gật gật đầu, nói: “Được rồi, vậy ta không khách khí nữa!”

Hắn ở trong đồ vật lấy ra bảo quang, nhìn một chút, cuối cùng vẫy tay một cái vật đen thui không ánh sáng, khéo léo đưa tới trong tay.

Mọi người nhìn thấy một màn này đều kinh ngạc, không rõ vì sao hắn lại chọn một vật như vậy.

Chiếc nhẫn đen thui này, nhìn thế nào cũng chỉ là một pháp khí bình thường.

Sư tử Nam Cung Uyển lộ vẻ nghi hoặc, chiếc nhẫn kia từ khi nàng lấy được vẫn để ở trong túi trữ vật, chưa bao giờ để ý qua, cũng không biết có cái gì đặc biệt.

Hiện tại lại bị người có thể sánh ngang với đại tu sĩ như Diệp Trường Sinh chọn đi, chẳng lẽ vật này có gì đặc biệt sao?

Nàng tin tưởng, với ánh mắt của người như Diệp Trường Sinh, tuyệt đối sẽ không tùy tiện chọn lấy một thứ bình thường.

Nhưng nghĩ đến đây, trong lòng nàng lại thở dài, hôm nay có thể phá tài miễn tài đã đủ tốt, nào quan tâm đối phương lấy đi thứ gì.

Vật kia có trân quý đến mấy đối với nàng cũng vô dụng, chỉ hy vọng sau khi Diệp Trường Sinh lấy được vật này, sẽ cảm thấy mỹ mãn, ít lấy mấy món bảo bối của nàng đi.

Diệp Trường Sinh cầm chiếc nhẫn trong tay, ma toa vài cái sau đó bỏ vào trong túi trữ vật.

Sau đó, lại từ trong một đồng đồ vật kia lấy ra một thanh kiếm kiếm màu đỏ như máu.

Kiếm này chỉ cỡ một tấc, nhưng toàn thân huyết hồng óng ánh, phóng ra huyết quang chói mắt.

Hơn nữa bên trong thân kiếm này còn mơ hồ có một tia hắc khí lưu chuyển bất định, thoát nhìn vô cùng quỷ dị.

“Huyết Ma Kiếm?!” Nam Cung Uyển kinh hô một tiếng, có chút kinh ngạc nhìn về phía sư tỷ của mình.

Nàng đạt được ma khí như vậy từ lúc nào?

Trên mặt Diệp Trường Sinh lộ ra ý cười, xem ra vị sư tỷ Nam Cung Uyển này đích thật là rất thành thật, ngay cả Huyết Ma kiếm cũng lấy ra.

Nàng là một kiếm tu cao minh, nhưng từ sau khi có được Huyết Ma kiếm này, bản thân nàng cũng chưa bao giờ sử dụng qua mấy lần.

Nếu tùy ý sử dụng loại ma khí này, rất dễ bị phản phệ.

Sư tỷ Nam Cung Uyển đối với món Ma khí này vừa yêu vừa hận, vừa ưu ái uy lực cường đại của nó, lại đối với khả năng cản trở có thể tạo thành vô cùng kiêng kỵ.

Bây giờ thấy Diệp Trường Sinh đẩy thanh kiếm này đi, trong lòng nàng bỗng nhiên thở phào nhẹ nhõm.

Cầm lấy Huyết Ma Kiếm, Diệp Trường Sinh nói một câu:
“Những thứ này là đủ rồi!”

Xem ở mặt mũi Nam Cung Uyển, hẳn không quá phận làm
khó đối phương.

Những lời này lập tức khiến cho đại trưởng lão của Yểm
Nguyệt Tông như được đại xá, vội vàng thu những vật khác
vào.

Diệp Trường Sinh nhìn Huyết Ma Kiếm trong tay, nhẹ nhàng
vuốt ve, ánh mắt lộ ra một tia trầm tư.

Loại ma khí Huyết Ma Kiếm này có uy lực cực lớn, không
kém mấy món đỉnh cấp Cổ Bảo trong tay hắn, mà Ích Tà Thần
Lôi trên người hắn vừa vặn cũng có thể khắc chế vật này, loại
ma khí này ở trên tay hắn hẳn là có thể phát huy ra uy lực
không nhỏ.

Bất quá, lấy trên người hắn bây giờ số lượng pháp bảo, hẳn
cũng không thiếu một thứ Huyết Ma Kiếm này.

Diệp Trường Sinh cất vật này đi, là định cho Tử Linh. Cô tu
luyện công pháp ma đạo, thanh ma khí này vừa vặn có thể
phát huy hiệu quả tốt nhất trong tay.

Sau khi thu hồi Huyết Ma kiếm, Diệp Trường Sinh nghe được
Nam Cung Uyển bên cạnh mang theo một tia thất vọng nói với
hai vị trưởng lão Yểm Nguyệt tông:

“Sư tỷ, sư huynh, từ nay về sau, ta sẽ thoát ly Yểm Nguyệt
tông, chuyện ngày trước chúng ta xóa bỏ đi!”

Nghe nói như thế, đại trưởng lão của Yểm Nguyệt tông mặt
không chút thay đổi, ngược lại là nam nhân duy nhất trong ba
vị nguyên anh thở dài một tiếng thật sâu, nói:

“Nam Cung sư muội, ngươi hà tất phải quyết tuyệt như thế?
Kỳ thật thọ nguyên của hai người chúng ta đều đã không còn
dài, mà ngươi chính là lúc còn trẻ, qua mấy trăm năm nữa,
toàn bộ cơ nghiệp Yểm Nguyệt tông này đều là của ngươi
hết!”

Nam Cung Uyển lắc đầu, nói: “Sư huynh không cần khuyên nữa, ý ta đã quyết!”

Nghe nói như thế, vị lão giả tóc trắng xóa này trên mặt lộ ra vẻ tiếc nuối, há mồm tựa hồ muốn nói cái gì, nhưng cuối cùng vẫn không nói, chỉ than nhẹ một tiếng, không nói nữa, quay người bay đi.

Mất đi Nam Cung Uyển, thực lực của vị Nguyên Anh Yểm Nguyệt Tông cũng giảm mạnh.

Chẳng qua cân nhắc đến nam nhân sau lưng Nam Cung Uyển mà nói, người khác cố kỵ, lợi ích của Yểm Nguyệt tông cũng không nhất định sẽ tổn thất bao nhiêu.

Hết thảy mọi chuyện, đều phải xem tình huống sau này diễn hóa như thế nào!

Vị sư huynh Nam Cung Uyển trước kia luôn ở giữa khuyên giải giữa Đại trưởng lão cùng Nam Cung Uyển, đối với quyết định rời khỏi Nam Cung Uyển ít nhiều cũng có vài phần hiểu biết.

Bởi vậy, sau khi nghĩ thông suốt những điều này, hắn cũng không khuyên bảo thêm nữa.

Mà Đại trưởng lão của Yểm Nguyệt Tông thấy một màn như vậy cũng không nói một lời mà rời đi.

Đối với nàng mà nói, mặc dù Nam Cung Uyển rời đi có chút tiếc nuối, nhưng xét từ một mức độ nào đó mà nói, cũng coi như là một chuyện tốt.

Nếu không có Nam Cung Uyển ở lại Yểm Nguyệt tông, vị trí đại trưởng lão như nàng cũng sẽ không ngồi yên được.

Dù sao chỗ dựa của Nam Cung Uyển quá mạnh mẽ, về sau đại quyền của Yểm Nguyệt tông nói không chừng sẽ rơi vào tay nàng.

Người này không thể nào chấp nhận được.

“Đi thôi!” Nam Cung Uyển kéo tay Diệp Trường Sinh về tới động phủ, bắt đầu thu thập vật ở đây.

Mấy canh giờ sau, Diệp Trường Sinh cùng Nam Cung Uyển rời khỏi Yểm Nguyệt tông, đồng hành còn có thêm một cô gái

xinh đẹp mặc áo trắng.

Tiêu Thúy Nhi!

Nha đầu này thân là đệ tử của Nam Cung Uyên, đương nhiên cũng muốn cùng rời đi với sư tôn.

Lúc trước Cổ Linh tinh quái này đã trợ giúp Diệp Trường Sinh gửi lại tình thư cho Nam Cung Uyên, đồng thời tiểu nha đầu được Diệp Trường Sinh giới thiệu làm đệ tử của Nam Cung Uyên hiện tại đã là một tu sĩ Kết Đan kỳ.

Dọc theo đường đi nghe nàng líu ríu nói không ngừng bên tai, cũng cực kỳ náo nhiệt.

Phi hành suốt chặng đường, đến trước sơn cốc ở bên ngoài phường thị của Thiên Tinh Tông ở lãnh thổ Nguyên Vũ quốc.

Thấy tình cảnh nơi này, Nam Cung Uyên lên tiếng cảm khái: “Không ngờ mấy năm nay các người vẫn luôn ẩn cư ở đây!”

“Còn gặt ta!” Nam Cung Uyên mang theo hờn dỗi nói.

“Khụ khụ, Uyên Nhi, sau này chúng ta ở lại chỗ này!” Diệp Trường Sinh vội vàng chuyển đề tài.

Nói xong, đưa tay mở ra cấm chế sơn cốc, ba người bay vào trong đó.

Trong sơn cốc duy nhất một Nguyên Dao không bé quan đã sớm phát hiện động tĩnh nơi đây, lập tức bay ra.

Sau khi nhìn thấy hai cô gái bên cạnh Diệp Trường Sinh, trong mắt Nguyên Dao lộ ra vẻ hiểu rõ, đây chắc chắn là Nam Cung tiên tử mà các nàng tỷ tỷ đã nói qua.

Nguyên Dao dễ dàng từ trong hai nàng phân ra Nam Cung Uyên, nhìn vị tiên tử dung mạo tuyệt thế này, trong mắt Nguyên Dao cũng hiện lên một tia kinh diễm.

Nàng ta bay tới, thi lễ với Nam Cung Uyên, nói: “Nguyên Dao bái kiến Nam Cung tỷ tỷ!”

Nam Cung Uyên có chút kinh ngạc nhìn nữ tử mặc váy đen bó sát trước mắt này, trên người nàng mang theo một loại khí tức âm lãnh, hiển nhiên là do công pháp tu luyện gây nên.

Da thịt tuyết trắng ở dưới quần áo màu đen càng phát ra ánh sáng lộng lẫy, dung mạo tuyết thể làm nàng có một loại cảm giác yêu thương.

Nhìn lại tu vi đối phương, vậy mà cũng là Nguyên Anh sơ kỳ, điều này khiến Nam Cung Uyển không khỏi cảm khái, phu quân nhà mình đúng là thông đồng với một nữ tử không đơn giản.

Trước đó Nam Cung Uyển gặp qua các nàng Trần Xảo Thiên, hàn huyên rất nhiều chuyện về Diệp Trường Sinh.

Cũng bởi vậy, nàng biết nhân vật có số má của Nguyên Dao.

Nàng biết thiên tư của đối phương, tu vi trong bốn người Trần Xảo Thiên, là đứng đầu.

Hiện tại, cảnh giới Nguyên Anh này chắc hẳn là vừa mới đột phá.

Nghe được một tiếng “Tỷ tỷ”, trên mặt Nam Cung Uyển lập tức lộ ra ý cười, tiến lên hai bước, đỡ lấy Nguyên Dao, dịu dàng nói:

“Nguyên Dao muội muội không cần đa lễ, dung mạo này của muội muội ngay cả ta nhìn thấy cũng động lòng, khó trách phu quân sẽ sủng ái muội!”

“Tỷ tỷ thật sự là làm khó ta rồi, Dao nhi sao có thể so sánh với tỷ tỷ!” Trên mặt Nguyên Dao lộ ra một vòng ửng đỏ, lập tức nói ra.

Thấy bộ dạng nhu thuận thuận rời đi của Nguyên Dao, Nam Cung Uyển lúc trước bởi vì hậu trường sinh hoa tâm mà đối với sự tồn tại của nàng ta lập tức bất mãn tan thành mây khói.

Nguyên bản vừa rồi nhìn thấy Nguyên Dao, nàng còn có vài phần khách khí, mấy phần cảnh giác, bởi vì dung mạo đối phương quả thực không tầm thường, hơn nữa tu vi cũng kinh người như thế, khiến cho nàng có chút lo lắng nữ nhân này sẽ tranh đoạt vị trí đạo lữ kia.

Nhưng bây giờ nghe Nguyên Dao mở miệng một tiếng Nguyên Dao gọi một tiểu tỷ tỷ, Nam Cung Uyển trong lòng cho dù có suy nghĩ nhiều hơn nữa thì giờ phút này tất cả đều biến mất.

Nhìn Nguyên Dao, mặt mày tràn đầy vui vẻ, hai ba câu nói chuyện với nhau, nàng lập tức thích nàng này.

“Sau này nếu Dao nhi muội muội không chê, cứ gọi ta Uyển Nhi tử tử đi, gọi Nam Cung tử tử là quá quen rồi!” Nam Cung Uyển mặt mày cong cong, vừa cười vừa nói.

“Uyển Nhi tử tử!” Nguyên Dao lập tức đồng ý, đồng thời trong lòng cũng thở dài một hơi.

Xem ra đúng như lời các nàng Thiên tử tử nói, Nam Cung Uyển cũng không phải là một người khó có thể ở chung.

Sau khi nhìn hai nữ tử nói dăm ba câu, lập tức bày ra dáng vẻ tử muội tốt, trên mặt Diệp Trường Sinh lộ ra nụ cười hài lòng.

Mặc kệ trong lòng các nàng nghĩ như thế nào, chỉ cần tạm thời có thể duy trì vẻ hài hòa bề ngoài là được rồi.

Chờ sau này ở chung một thời gian dài, trở thành người một nhà, vậy cũng không cần so đo nhiều như vậy nữa.

Diệp Trường Sinh ôm suy nghĩ này trong lòng, quay đầu nhìn sơn cốc này, đột nhiên cười nói: “Ta cảm thấy sơn cốc này đúng là nên đặt tên rồi!”

“A, phu quân có ý kiến gì?” Nam Cung Uyển lập tức hỏi.

“Năm người các ngươi ở tại chỗ này, sơn cốc này vừa vặn liền gọi là Ngũ Phượng Triều Dương cốc đi!”

.....

Sau khi Nam Cung Uyển chuyển đến nơi ẩn cư này, cuộc sống của Diệp Trường Sinh lại lần nữa ổn định lại.

Nửa năm sau, ba người Trần sư tử xuất quan, sau khi các nàng uống Bích Diễm Tửu, tất cả đều đột phá đến Kết Đan hậu kỳ.

Nghiên Lệ cũng thuận tiện quen biết Nam Cung Uyển, đến lúc này Diệp Trường Sinh đã hoàn toàn yên tâm ở hậu cung Thiên Nam.

Diệp Trường Sinh cũng bắt đầu phục chế đan dược luyện chế từ yêu đan cấp tám, bắt đầu tu hành.

Mà chúng nữ Nam Cung Uyển đều tu hành trong phòng của mình, con đường tu tiên, một khắc cũng không thể trì hoãn.

Dưới sự cung cấp lượng lớn tài nguyên của Diệp Trường Sinh, tốc độ tu hành của chúng nữ so với người thường nhanh hơn không biết bao nhiêu lần.

Các nàng như Trần sư tỷ, Tân Như Âm đều lấy hơn một trăm tuổi tiến vào Kết Đan hậu kỳ, có thể nói là kinh thể hải tặc.

Mà Nguyên Dao còn trực tiếp đột phá Nguyên Anh, tin tức này truyền đi, không biết dọa bao nhiêu người.

Bất quá, hôm nay sau khi có thêm hai vị Nguyên Anh kỳ tu sĩ, Diệp Trường Sinh cần cung cấp đan dược liền lập tức nhiều hơn rất nhiều.

Cho dù trên tay hắn có một ngàn năm trăm vạn linh thạch, nhưng tiêu hao như vậy cũng không chịu nổi.

Vì vậy, trong lòng Diệp Trường Sinh lại động tâm.

“Dùng đan dược tu hành nhanh, đó là bởi vì linh khí ẩn chứa trong đan dược mật độ cao, nếu như có thể đem linh khí nơi tu hành tụ tập đến tình trạng không sai biệt lắm với đan dược, vậy cũng không cần phải một mực dập đan dược!”

“Loại đồ vật gia tăng mật độ linh khí, ngoại trừ đỉnh tiêm linh mạch, cũng chính là các loại linh nhãn chi vật!”

“Hiện tại trong tay ta đã có Linh Nhãn Chi Tuyên, nhưng đây chỉ là Linh Nhãn Chi Thụ cấp thấp. Nếu có thể lấy được Linh Nhãn Chi Thụ cấp cao nhất, vậy tu hành sẽ như hổ thêm cánh a!”

Trong lòng Diệp Trường Sinh nghĩ như vậy, ánh mắt nhìn về phía phương bắc.

Khê Quốc, Vân Mộng Sơn Mạch, Linh Nhãn Chi Thụ!

Trong đầu hắn nhảy lên mấy từ như vậy, Linh Nhãn Chi Thụ là loại cuối cùng trong tam đại Thần Mộc của tu tiên giới.

Hiện tại hắn đã có Thiên Lô Trúc và Dưỡng Hồn Mộc, chỉ cần có được Linh Nhãn Chi Thụ, tam đại thần mộc liền gom đủ.

“Chỉ cần tiến vào cấm địa trong Vân Mộng Tam Tông, phân tích Linh Nhãn Chi Thụ một lần, ta liền có thể phục chế nó ra!” Diệp Trường Sinh trong lòng thầm nghĩ.

Chỉ cần hai tay hấn không tự chủ được, cũng có thể phân tích phục chế.

Tiên gia chi vật như Cửu Khúc Linh Sâm, có ý thức của mình, Diệp Trường Sinh không thể phục chế.

Nhưng loại linh nhân chi thụ này, hấn lại hoàn toàn có thể phục chế.

“Hơn nữa Minh Thanh Linh Mục kia cũng có tác dụng rất lớn, không thể bỏ lỡ được!” Diệp Trường Sinh thầm nghĩ trong lòng.

Mấy ngày sau, hai đạo độn quang bay ra khỏi sơn cốc, hướng phương bắc bay đi.

“Phu quân, người tính toán như thế nào thu hoạch thuần dịch từ Linh Nhân Chi Thụ chảy xuống, trực tiếp hướng Vân Mộng Tam Tông đòi không?” Nam Cung Uyên đi theo Diệp Trường Sinh, hỏi.

Lần ra ngoài này, Diệp Trường Sinh cũng không có cô độc, vừa lúc Nam Cung Uyên cũng muốn đi ra ngoài giải sầu nên dẫn theo nàng đi cùng.

“Trước tiên chúng ta sẽ thảo luận một phen, với thân phận của ta, muốn nhìn xem Linh Nhân Chi Thụ kia nói gì, Vân Mộng Tam Tông sẽ không cự tuyệt!” Diệp Trường Sinh vừa cười vừa nói.

Hấn cũng coi như là một thành viên của Thiên Đạo Minh, với thân phận của hấn có thể sánh ngang tam đại tu sĩ, nếu như trả thù lao nhất định, Vân Mộng tam tông hấn là sẽ cho phép hấn tiến vào cấm địa đánh giá.

Ba đại tông phái này chắc hấn cũng không muốn đắc tội với nhân vật như Diệp Trường Sinh.

.....

Vân Mộng Sơn, Lạc Vân Tông, Hàn Lập từ sau khi tạm biệt Diệp Trường Sinh, liền đi tới nơi này.

Lần trước rời khỏi Thiên Nam, hấn từng chạy đến Khê Quốc, cũng bởi vậy nghe nói đến Vân Mộng Sơn Mạch, cùng trong đó linh nhân chi thụ, thuần dịch, minh thanh linh mục, Định Linh Đan các thứ.

Định Linh Đan kia là vật hấn cần, một đan dược có thể áp chế tâm ma, tại thời điểm hấn đột phá Nguyên Anh, có thể trợ giúp rất lớn.

Đồng thời, hấn nhìn trúng linh mạch đứng đầu Vân Mộng sơn mạch, nếu như ở đây Kết Anh, sẽ làm ít công to.

Vì vậy, sau khi rời Việt Quốc, Hàn Lập liền một đường hướng về phía Bắc, trực tiếp đến đây, hơn nữa gần đây lẫn vào bên trong Lạc Vân Tông.

Sau khi đóng giả thành một đệ tử luyện khí, Hàn Lập gia nhập Lạc Vân Tông, vốn định làm nghề cũ, quản lý một dược viên.

Sau đó, một ngày nọ hấn liền nhận được lời mời của mấy đệ tử Lạc Vân Tông, đi bắt một con Tuyết Vân Hồ.

Lúc bắt Tuyết Vân Hồ, Hàn Lập nhất thời vô ý, rơi vào trong một gian mật thất, ở đây thấy một thiếu phụ mặc quần áo màu đen.

Sau một phen nói chuyện, Hàn Lập mới phát hiện, cái gọi là thiếu phụ, thật ra là một thi trùng, không biết bị người nào giam cầm ở chỗ này.

Thi Tiêu này lừa gạt hấn, là muốn hấn hỗ trợ quăng phong ấn kia đi.

Cũng may Hàn Lập thông minh không bị đối phương lừa, sau một phen kịch đấu, hấn rốt cục mượn nhờ phong ấn nơi đây, đem con Thi Tiêu này trấn áp xuống.

Khi Hàn Lập đang muốn tiến lên, đem Tuyết Vân Hồ trốn ở góc mật thất bắt đi, đột nhiên một bàn tay to từ bên ngoài mật thất xuất hiện, một tay bắt lấy con Tuyết Vân Hồ này.

“Cuối cùng cũng tìm được thân thể thích hợp rồi, Ngân Nguyệt, ngươi đi ra đi!” Một giọng nói ôn nhuận thuần hậu từ bên ngoài mật thất vang lên.

Thanh âm này làm cho thần sắc Hàn Lập vốn vô cùng kinh hãi, lập tức trở nên cổ quái.

Hấn vừa mới bởi vì bàn tay to lớn này bỗng nhiên xuất hiện mà kinh hồn bạt vía, kết quả sau khi nghe được thanh âm này, lập tức nhận ra chủ nhân của thanh âm này là ai.

Vội vàng từ trong thạch thất chui ra, Hàn Lập sau khi nhìn thoáng qua phía trước, lập tức cung kính thi lễ, nói: “Hàn Lập bái kiến Diệp sư thúc!”

Đồng thời, trong lòng hắn còn lẩm bẩm một câu: “Bên cạnh Diệp sư thúc lại thay đổi nữ nhân!”

Đột nhiên người đến nơi này tự nhiên là Diệp Trường Sinh cùng Nam Cung Uyển, khi nhìn thấy Hàn Lập xuất hiện ở đây, trên mặt Diệp Trường Sinh không có chút kinh ngạc nào.

Ngược lại Nam Cung Uyển có chút kinh ngạc, kéo tay áo Diệp Trường Sinh hỏi: “Người còn có thêm một sư đệ lúc nào?”

“Người này là đồng môn của ta ngày xưa tại Hoàng Phong cốc, cũng chính là người bị toàn bộ Thiên Nam truy sát bởi Huyền Thiên Tiên Đẳng!” Diệp Trường Sinh nhẹ giọng cười cười, giải thích cho nàng một phen.

“Nga!” Nam Cung Uyển như có điều suy nghĩ nhẹ gật đầu, nhìn thoáng qua Hàn Lập, phát hiện người này đích thật là như lời đồn vài chục năm trước, tướng mạo bình thường không có gì lạ.

Bất quá người này vài chục năm trước còn vừa mới kết đan, hiện tại cũng đã là Kết đan hậu kỳ, điều này cùng với thiên phú tứ linh căn trong truyền thuyết của hắn rất là không phù hợp!

“Vị này là Nam Cung tiên tử của Yểm Nguyệt tông!” Diệp Trường Sinh cười tủm tỉm giới thiệu với Hàn Lập.

Hàn Lập ngẩng đầu nhìn thoáng qua Nam Cung Uyển, nhất thời trong lòng cả kinh.

Đây lại là một vị tu sĩ Nguyên Anh Kỳ, Diệp sư thúc càng ngày càng lợi hại a.

Trước kia nữ nhân đi theo bên cạnh hắn là trúc cơ kỳ, kết đan kỳ, hiện tại trực tiếp đến nguyên anh kỳ.

Trong lúc nhất thời, Hàn Lập đối với sự phong lưu phóng đại của Diệp Trường Sinh bội phục không thôi!

“Đệ tử bái kiến Nam Cung tiên bối!” Hàn Lập lại cung kính hướng Nam Cung Uyển thi lễ một cái nói.

Nghe được lời Hàn Lập nói, Nam Cung Uyển nhẹ gật đầu, không nói gì thêm.

Nàng không có hứng thú với đệ tử Hoàng Phong cốc này, mặc dù đôi phương thoát nhìn rõ ràng có vấn đề, một tu sĩ Tứ Linh căn dùng mấy chục năm từ Kết Đan kỳ tu luyện tới Kết Đan hậu kỳ, như thế nào cũng đều có vấn đề.

Nhưng những chuyện này, Nam Cung Uyển cũng không có ý định tìm hiểu kỹ càng.

Nàng biết Diệp Trường Sinh khẳng định cũng hiểu rõ những chuyện này, nếu Diệp Trường Sinh không nói gì, vậy nàng tự nhiên cũng sẽ không nhiều chuyện.

Thấy bộ dáng Nam Cung Uyển thanh lãnh cao ngạo, Hàn Lập trong lòng tự giễu cười cười.

Quả nhiên, đối với loại này tiên tử cao cao tại thượng bình thường mà nói, mình loại người bình thường bình thường cuối cùng là không lọt mắt.

Hắn không khỏi cảm khái lần nữa, Diệp sư thúc mỗi lần mang theo bên người luôn xuất sắc như vậy, làm cho người ta có cảm giác vô cùng kinh diễm.

Điều này không khỏi làm cho Hàn Lập trong lòng hâm mộ vô cùng.

Diệp Trường Sinh nhìn thoáng qua Lạc Vân Tông xa xa, cười cười, hỏi: “Sao tự nhiên Hàn huynh lại xuất hiện ở chỗ này?”

“Bẩm sư thúc, sư diệt chỉ là muốn tìm một môn phái an an ổn ổn tu hành, để có thể đột phá Nguyên Anh kỳ, Lạc Vân Tông này vừa vặn thích hợp sư diệt ở bên trong, vì vậy sư diệt liền đi vào!”

Hàn Lập ngược lại không giấu diếm suy nghĩ của mình, hắn luôn cảm giác mình ở trước mặt vị Diệp sư thúc này không có bao nhiêu bí mật.

Cho nên, hắn cũng thẳng thắn nói ra, dù sao đôi phương cũng biết mục đích của hắn là gì.

“Ồ, phải không, Lạc Vân Tông này đối với ngươi quả thực rất thích hợp!” Diệp Trường Sinh nhìn chung quanh nói.

Sau đó, hắn xách Tuyết Vân Hồ trong tay, nói: “Con hồ ly này ta hữu dụng, liền cầm đi, vừa vặn ta giúp ngươi diệt trừ một tai họa ngầm trong cơ thể hồ ly này, cũng không tính là lấy không của người!”

Diệp Trường Sinh vừa dứt lời, Tuyết Vân Hồ vốn ở trong tay hắn vốn đang phân chia, nhu thuận không gì sánh được đột nhiên trong mắt toát ra hai luồng lục quang.

Ngay sau đó lục quang toàn thân tăng vọt, huyền hóa ra hai thú thảo thật lớn, chộp về phía Diệp Trường Sinh.

Bị phát hiện rồi, nó không giả bộ nữa!

Hừ lạnh một tiếng, Diệp Trường Sinh trên tay toát ra kim quang, trực tiếp bao trùm con Tuyết Vân Hồ kia.

“Chỉ là một tàn hồn, muốn lật tung bọt nước trong tay ta?”

Sau một khắc, khí tức trong cơ thể Tuyết Vân Hồ tăng vọt, lục quang đại thịnh, một tiếng kêu thê lương thảm thiết vang lên.

Luồng sáng xanh làm người ta có cảm giác vô cùng tà ác, lúc mới đi ra khí thế rất thịnh, tựa hồ muốn địa vị ngang bằng với kim quang trên tay Diệp Trường Sinh.

Nhưng kim quang hơi lóe lên, lục quang kia trong khoảnh khắc liền sụp đổ dễ dàng, lập tức kim quang bao phủ toàn bộ Tuyết Vân Hồ lại.

Một tia lục quang cuối cùng còn sót lại trong đôi mắt linh động của hắn bị nghiền nát, kèm theo một tiếng kêu thảm thiết cuối cùng, Hàn Lập chỉ cảm thấy một cỗ oán khí âm lãnh nồng đậm biến mất không thấy gì nữa.

Chứng kiến cảnh tượng xảy ra trên tay Diệp Trường Sinh, sau lưng Hàn Lập chảy ra một tầng mồ hôi lạnh.

Hắn làm sao không nhận ra, lục quang trong mắt Tuyết Vân Hồ kia chính là vừa rồi bị hắn mượn cầm chế trong mật thất giết chết thi tiêu.

Hóa ra thi tiêu kia căn bản không chết, mà là đoạt xá Tuyết Vân Hồ.

Nếu như không phải Diệp sư thúc bỗng nhiên xuất hiện, bắt Tuyết Vân Hồ đi, chỉ sợ chính mình còn không phát hiện được thứ này.

Nếu tùy tiện đi lên trực tiếp đi bắt Tuyết Vân Hồ, vậy sẽ không phải là ăn thiệt thòi lớn.

Bị đánh lén, ít nhất cũng phải bị trọng thương.

Trong lòng Hàn Lập còn dư chút thời gian, vội vàng hành lễ với Diệp Trường Sinh lần nữa, nói: “Đa tạ Diệp sư thúc xuất thủ tương trợ!”

Diệp Trường Sinh gật đầu nói: “Cũng là do ta vừa lúc cần con Tuyết Vân Hồ này, cho nên mới đến nơi này, nếu không hôm nay ta sẽ cho ngươi thật dễ chịu!”

“Uyển Nhi, chúng ta đi thôi!”

Diệp Trường Sinh nói xong, xách Tuyết Vân Hồ lên, mang theo Nam Cung Uyển hóa thành hai đạo lưu quang bay về phía xa.

Hàn Lập đứng tại chỗ, sau khi nhìn bóng lưng hai người biến mất, trên mặt lộ ra thần sắc âm tình bất định.

Hắn không nghĩ tới chính mình đều chạy đến Khê Quốc, làm sao còn có thể gặp được Diệp sư thúc?

Diệp sư thúc thật đúng là xuất quỷ nhập thần a, nơi nào cũng có thể nhìn thấy bóng dáng của hắn.

Hàn Lập cảm thấy Diệp sư thúc quả thực giống như một đạo bóng mờ trong cuộc đời hắn vậy, tùy thời bao phủ lấy hắn.

Hiện tại, chuyện trà trộn vào Lạc Vân Tông đã bị Diệp sư thúc phát hiện, Hàn Lập phải cân nhắc thật cẩn thận, có nên tiếp tục lẫn lộn hay không.

Thật sự hắn không nỡ rời khỏi hoàn cảnh của Lạc Vân Tông, nếu không hắn sẽ không do dự mà trực tiếp rời khỏi nơi này.

“Mà thôi, tiếp xúc nhiều lần như vậy, theo tính cách của Diệp sư thúc, hắn quả thực không giống loại người biết quản việc này!”

“Chỉ cần ta không làm tổn thương đến lợi ích của hắn, thì mặc kệ ta làm chuyện gì, nghĩ đến việc này hắn cũng sẽ không

quản!”

“Nếu như hấn muốn hại ta, sớm đã có vô số cơ hội có thể động thủ, cũng không cần chờ đến bây giờ!”

“Đã như vậy, ta không cần phải quan tâm vì sao hấn lại xuất hiện ở chỗ này, hấn tới đây có mục đích gì, ta làm tốt chuyện của chính mình là được!”

Trong lòng Hàn Lập nghĩ như vậy, cuối cùng quyết định không rời khỏi Lạc Vân Tông, tiếp tục ở chỗ này đợi.

Nghĩ lại, với tính cách của Diệp sư thúc, chắc chắn sẽ không rảnh rỗi đến mức chán đến mức vạch mặt đám người Lạc Vân Tông.

Một lần nữa trở lại mật thất, Hàn Lập nhìn thi thể Thi Tiêu trước mắt, ánh mắt lộ vẻ vui mừng.

Thi tiêu này có thân thể kiên cố không gì sánh được, quả thực có thể so với bát cấp yêu thú. Có vật này, về sau nghĩ biện pháp luyện chế thành thân ngoại hóa thân, chẳng phải là bỗng dưng có thêm một trợ thủ cường đại?

Còn khối Linh Nhãn Chi Ngọc trong tay Thi Tiêu kia, có vật Linh Nhãn này, thời gian hấn tu luyện đến Giả Anh có thể rút ngắn một phần ba rồi.

Vừa rồi cũng không biết là Diệp sư thúc không phát hiện Linh nhãn chi ngọc này, hay là nói hấn căn bản không để ý.

Bất kể thế nào, nếu hấn không lấy đi hai thứ trong mật thất này, vậy chứng tỏ hấn không muốn thứ này.

Hàn Lập tất nhiên không khách khí, thu hết hai kiện đồ vật này vào.

“Kế tiếp, chính là nên biên ra một lý do, cùng mấy đệ tử Lạc Vân Tông giải thích một chút chuyện Tuyết Vân Hồ đột nhiên biến mất!” Hàn Lập vuốt vuốt huyết Thái Dương thầm nghĩ.

Hắn bay ra ngoài mật thất, hội tụ cùng mấy tên đệ tử Luyện Khí bị bắt Tuyết Vân Hồ do Lạc Vân Tông mời.

.....

Trong một hẻm núi nào đó bên ngoài Lạc Vân Tông, Diệp Trường Sinh cùng Nam Cung Uyển xuất hiện ở đây.

“Người vừa nói là Ngân Nguyệt rốt cục là cái gì?” Nam Cung Uyển tò mò nhìn về phía Diệp Trường Sinh hỏi.

Với trực giác nhạy cảm của nàng, luôn cảm thấy cái tên Ngân Nguyệt này không đơn giản, rất có đặc thù của nữ hóa.

Diệp Trường Sinh mỉm cười, lấy từ trong lòng ra một thanh Lang Thủ Ngọc Như Ý, nói: “Ngân Nguyệt chính là khí linh của vật này!”

Nói xong, hần gầy gầy Ngọc Như Ý, nhẹ giọng nói: “Ngân Nguyệt, người đi ra đi, con Tuyết Vân Hồ này rất thích hợp để người đoạt xá!”

Diệp Trường Sinh vừa dứt lời, một con cự lang màu bạc từ trong ngọc như ý bay ra, sau đó dưới thân sắc tò mò của Nam Cung Uyển, cự lang chui vào thân thể Tuyết Vân Hồ.

Sau một hồi ngân quang thoáng hiện, hai mắt Tuyết Vân Hồ kia sáng lên hai chùm ngân quang, lập tức thân thể biến hóa một trận, một nữ tử dung mạo như Thiên Tiên, dung mạo tuyệt mỹ xuất hiện ở trước mắt hai người.

Cả người nàng ta không một mảnh vải, thân thể lả lướt hấp dẫn cứ như vậy lộ ra trước mặt Diệp Trường Sinh và Nam Cung Uyển.

Con mắt Nam Cung Uyển lập tức híp lại, nhìn về phía Diệp Trường Sinh, thanh âm có chút không vui hỏi: “Đây chính là khí linh theo như lời người nói?”

Tiếng cười như chuông bạc từ trên người Ngân Nguyệt truyền đến, nàng tư thái tao nhã thi lễ với Diệp Trường Sinh cùng Nam Cung Uyển, nhẹ giọng nói:

“Ngân Nguyệt bá kiến chủ nhân, chủ mẫu!”

“Ngân Nguyệt đích thực là khí linh, tình huống của nàng có chút đặc thù, sau này ta sẽ giải thích cặn kẽ cho người!” Diệp Trường Sinh có chút xấu hổ nói một câu.

Sau đó hung hăng trừng Ngân Nguyệt một cái.

Nàng này rõ ràng có thể chờ sau này khi Nam Cung Uyển không ở đây rồi lại hóa hình, lại hết lần này tới lần khác lựa chọn ngay vào lúc này.

Còn vừa ra trận đã bày ra dáng vẻ thảnh thắn đối đãi như vậy, chuyện này thật sự khó mà không tạo thành hiệu lực cả.

Hiển nhiên là cố ý!

Nam Cung Uyển trợn mắt liếc nhìn Diệp Trường Sinh, cũng không biết có phải đã chấp nhận lời nói của hắn bây giờ hay không.

Nhìn Ngân Nguyệt một chút, trong mắt nàng cũng hiện lên vẻ kinh diễm.

Quả nhiên dung mạo của nữ tử này chỉ trên trời có, tựa như thiên tiên vậy, nhân gian hiếm thấy!

Nghĩ tới đây, trong lòng Nam Cung Uyển không khỏi có một tia u oán.

Vì sao các cô gái mà Diệp Trường Sinh trêu chọc, cả đám đều là quốc sắc thiên hương, dung mạo tuyệt thế như vậy.

“Chủ mẫu có quần áo thích hợp sao? Ta thế này, có chút không quen!” Ngân Nguyệt che chỗ yếu hại, trên mặt lộ ra một tia ngượng ngùng nói.

Nam Cung Uyển nghe vậy vội vàng lấy từ trong túi trữ vật ra một bộ y phục, tiến lên trợ giúp Ngân Nguyệt mặc vào.

“Đa tạ chủ mẫu!” Ngân Nguyệt nhẹ giọng nói, bộ dáng rất là nhu thuận.

Đối với nữ tử phảng phất như tiểu thư khuê các này, nhất cử nhất động đều tràn ngập ưu nhã thú vị nói không nên lời này, trong lòng Nam Cung Uyển rất khó không sinh ra hảo cảm.

Hơn nữa nàng ta luôn miệng gọi chủ mẫu, khiến ánh mắt Nam Cung Uyển nhìn về phía nàng ta càng thêm thương thức cùng thân thiết.

“Muội muội thoát nhìn cũng không giống xuất thân gia đình giàu có, như thế nào lại lưu lạc đến tận đây, biến thành khí linh?” Nam Cung Uyển một bên giúp Ngân Nguyệt mặc quần áo, một bên nhẹ giọng hỏi.

“Ngân Nguyệt cũng không nhớ rõ, rất nhiều ký ức trước kia hiện tại đều mơ hồ không thôi, chỉ có thể chờ chủ nhân phi

thăng linh giới, Ngân Nguyệt mới có thể biết được hết thấy!”
Ngân Nguyệt nhẹ giọng nói ra.

“Là như thế sao? Ai!” Nam Cung Uyển khẽ thở dài một tiếng, tựa hồ rất đồng tình với tao ngộ của Ngân Nguyệt.

Mặc kệ trước kia như thế nào, hiện tại đã biến thành một khí linh, đủ để chứng minh cảnh ngộ trong quá khứ của nàng đủ bi thảm.

Nếu không, cũng không trở thành khí linh bị nhốt trong pháp bảo hàng ngàn hàng vạn năm a.

“Bất quá, khí tức trên người muội muội hiện tại chỉ là tiêu chuẩn yêu thú cấp bảy, lại có thể hóa hình người, có thể thấy được nguyên thân xác thực không tầm thường!” Nam Cung Uyển nói ra.

“Ngân Nguyệt chỉ nhớ mình xuất thân là Ngân Nguyệt lang tộc ở Linh giới, Ngân Nguyệt lang tộc này hẳn là một tộc đàn khó lường!” Ngân Nguyệt nhẹ giọng nói.

“Linh giới sao?” Ánh mắt Nam Cung Uyển lộ ra vẻ trầm tư.

Một giới này cuối cùng có tồn tại hay không, đối với một tu sĩ Nguyên Anh như nàng mà nói, đều tồn tại vài phần lo nghĩ.

Dù cho rất nhiều manh mối cho thấy trên đời này thực sự tồn tại một cái Linh giới, có thể làm cho tu sĩ Hóa Thần của giới phi thăng lên.

Thế nhưng vạn năm qua Thiên Nam chưa từng xuất hiện tu sĩ Hóa Thần, nghe đồn về Linh Giới lại càng có vẻ hư vô mờ mịt.

Cho dù là rất nhiều Nguyên Anh tu sĩ, kỳ thật cũng không tin trên đời này tồn tại một cái Linh giới.

Cho rằng đây là một tồn tại hư vô mờ mịt do cổ tu sĩ bịa đặt ra.

Quá khứ Nam Cung Uyển cũng hoài nghi vài phần, bất quá hôm nay Ngân Nguyệt xuất hiện, ngược lại làm cho nàng đổi với tồn tại Linh giới có vài phần tin tưởng.

Ngoại trừ sinh vật ở Linh giới, Nhân giới rất khó xuất hiện sự tồn tại quý dị như Ngân Nguyệt.

Ngân Nguyệt xuất hiện, ngược lại là kiên định ý chí đối với việc tu luyện tới tương lai có thể phi thăng linh giới.

Nam Cung Uyển ở một bên tự hỏi, Ngân Nguyệt thì duỗi một ngón tay ra, quen thuộc với thân thể này.

Một lát sau, nàng mở miệng tán thưởng nói: “Thân thể Tứ Đồng Linh Hồ này đối với ta mà nói thật sự là thích hợp nhất!”

Nghe nói như thế, Nam Cung Uyển khẽ giật mình, hỏi: “Không phải Tuyết Vân Hồ sao? Sao lại thành Tứ Đồng Linh Hồ rồi?”

Ngân Nguyệt ưu nhã cười cười, nói: ” Tứ Đồng Linh Hồ là chỉ tình cảnh sau khi tu vi Yêu Hồ đại thành, nó có thiên phú là Ma đồng, theo một ý nghĩa nào đó, so với linh hồn thôn phệ của Ngân Nguyệt Lang tộc chúng ta càng thêm đáng sợ!”

“Gần như trong lúc nói cười là có thể diệt địch trong lúc vô hình, nhưng nhìn bề ngoài thì Tứ Đồng Linh Hồ và Tuyết Vân Hồ đích xác chênh lệch không lớn, ngoại trừ số ít người trong Yêu Tộc chúng ta thì đại bộ phận các tu sĩ không nhận ra sự khác biệt trong đó!”

“Trong trí nhớ của ta, Tứ Đồng Linh Hồ này trời sinh đã bị Ngân Nguyệt Lang Tộc chúng ta khắc chế, hơn nữa thân thể con Yêu hồ này đã bị phân thân của Thi Tiêu đoạt xá một lần, cho nên ta có thể dễ dàng đoạt xá, chiếm cứ cỗ thân thể này!”

“Sau này ta cũng có thể tu luyện!” Ngân Nguyệt nói, trên mặt lộ ra vẻ vui mừng.

Tu vi hiện tại của nàng khí tức ở cấp bảy, xem như một con yêu thú cấp bảy, nhưng lại có thể hóa hình mà ra.

Bất quá Diệp Trường Sinh thấy rất rõ ràng, tu vi hiện tại của yêu thú thất cấp trên người Ngân Nguyệt, thật ra là do tu vi của con thi tiêu kia mới từ trên thân thể của nó gả cho con hồ ly này.

Đợi tới lúc qua ba khắc, tu vi này vẫn phải tán đi.

Đến lúc đó không biết Ngân Nguyệt còn có thể còn lại bao nhiêu tu vi, bất quá còn thừa lại bao nhiêu cũng không quan trọng.

Có cung cấp đan dược cho mình, Ngân Nguyệt có thể tu hành rất nhanh.

Về sau có con tiểu yêu hồ này, hoặc có thể nói nó là sói bạc, hẳn là có thể giúp mình không ít chuyện.

Nhìn hai nàng lải nhải nói chuyện phiếm không ngớt, Diệp Trường Sinh trên mặt lộ ra ý cười, ngập ngừng nói: “Được rồi, hai người các người cũng gần như xong rồi, chúng ta cũng nên đi làm chính sự!”

Ngân Nguyệt nghe vậy, trên mặt nhất thời lộ ra vài phần chưa thoả mãn.

Trước kia nàng bị nhốt trong Hư Thiên đỉnh vạn năm, sau khi bị Diệp Trường Sinh lấy được, Diệp Trường Sinh cũng rất ít khi giao lưu với nàng.

Hiện tại, thật vất vả mới tìm được một thân thể thích hợp, hơn nữa Nam Cung Uyển tự mình cũng không chán ghét, hơn nữa còn nguyện ý nói chuyện với mình.

Nàng có một loại ý tứ muốn bù đắp lại sự tịch mịch đã trải qua vạn năm tuế nguyệt trước kia.

Thế là, liên lúu rúu nói không ngừng, hoàn toàn không có bộ tư thái ưu nhã thông dong vừa mới hiện thân kia.

Lấy ra một túi linh thú mới, Diệp Trường Sinh đeo nó trên thắt lưng, sau đó nói với Ngân Nguyệt:

“Với pháp lực hiện tại của ngươi có thể hóa hình thời gian rất ngắn, tu dưỡng trong túi linh thú, đợi sau này ta cung cấp cho ngươi một lượng đan dược, giúp ngươi tăng cao tu vi, ngươi lại hóa hình đi đi lại lại!”

Ngân Nguyệt nghe nói như thế, nhất thời có chút tiếc nuối, nàng vẫn còn ở bên ngoài chưa đủ lâu.

Nhưng Diệp Trường Sinh cũng nói đúng, thế là nàng lập tức hóa thành một đạo ngân quang, cuốn theo quần áo bay vào trong túi linh thú.

Lạc Vân Tông là một trong những tông phái có thực lực yếu nhất trong tam đại Vân Mộng Sơn.

Trong hai tông còn lại, Cổ Kiếm Môn vốn chỉ có ba vị Nguyên Anh tu sĩ.

Nhưng những năm gần đây, Cổ Kiếm Môn lại có một vị nữ tử tên là Minh Hình Kết Anh thành công, vì vậy liền có bốn vị tu sĩ Nguyên Anh Kỳ.

Mà Đại trưởng lão Kim Vô Hoàn của Cổ Kiếm Môn lại là một vị cường giả Nguyên Anh trung kỳ.

Điều này làm cho hắc vũng vàng ngôi vũng vàng tại vị trí môn phái hạch tâm của Thiên Đạo Minh.

Thực lực Bách Xảo Viện hơi yếu một chút, nhưng cũng có ba vị tu sĩ Nguyên Anh Sơ Kỳ.

Chỉ có hai vị tu sĩ Nguyên Anh Lạc Vân Tông, một người trong đó thậm chí đã đến biên giới tọa hóa.

Một ngày này, Diệp Trường Sinh cùng Nam Cung Uyển đi tới tông môn yếu nhất trong Vân Mộng Tam Tông.

Lạc Vân Tông tọa lạc tại một khu vực hẻo lánh của Vân Mộng Sơn Mạch, nơi mà môn phái này chiếm cứ bao quát một mảng lớn ngọn núi.

Trong đó lại lấy sáu tòa chủ phong nổi danh thế gian, sáu tòa chủ phong này gọi là Lục Kỳ Phong.

Bên trong Lục Kỳ phong, trên một tòa chủ phong, đại điện Lạc Vân Tông nằm ở nơi đây, bình thường đều là đệ tử Luyện Khí và Trúc Cơ.

Nhưng hôm nay, bầu không khí trong đại điện của môn phái lại nghiêm nghị, không nhìn thấy bóng dáng đệ tử Trúc Cơ Luyện Khí, mà những đệ tử cấp thấp bình thường khó gặp, các tiền bối Kết Đan kỳ lại nhao nhao tề tụ một đường.

Bọn họ cẩn thận từng li từng tí đứng ở trong đại điện, vẻ mặt kính cẩn nhìn bốn người ngồi ở chủ vị phía trước.

Bốn người ngồi trên ghế chủ vị đại diện, một người tóc trắng xoá, nhìn qua đã già, tuổi thọ không còn nhiều lắm.

Bên cạnh hắn, một người khác là một người đàn ông trung niên, sắc mặt xanh vàng, trong mắt mang theo một tia kính sợ nhìn hai người khác.

Hai người này đúng là hai vị trưởng lão của Lạc Vân Tông, phân biệt là Trình Vân Khôn và Lữ Lạc.

Còn hai người ngồi ở bên cạnh bọn họ tự nhiên chính là Diệp Trường Sinh cùng Nam Cung Uyển!

“Ý Diệp đạo hữu là muốn nhìn xem thánh thụ mà ba phái chúng ta cùng thủ hộ?” Vị ngân phát lão giả tên Trình Vân Khôn kia thần sắc có chút ngưng trọng hỏi.

Trong ngôn ngữ của hắn mang theo một tia thận trọng, không dám coi thường từng chữ mà người này vừa nói ra.

Hai vị Nguyên Anh trưởng lão Lạc Vân Tông đến nay vẫn cảm giác có chút khó tin.

Vào sáng hôm nay, vị Diệp đạo hữu có thanh danh lớn như vậy tại Thiên Nam này bỗng nhiên mang theo Nam Cung tiên tử đã thoát ly khỏi Yểm Nguyệt tông, đồng thời bãi phỏng Lạc Vân Tông.

Nói rõ muốn kiến thức một chút Trung tâm Vân Mộng Sơn Mạch này, Vân Mộng tam tông cùng thủ hộ Linh Nhãn Chi Thụ.

Yêu cầu này làm cho hai vị Nguyên Anh Lạc Vân Tông cảm thấy phi thường khó tin.

Vì sao đối phương lại đột nhiên chạy tới xem Linh Nhãn Chi Thụ của bọn hắn một chút?

Điều này tuyệt đối không có khả năng là vô duyên vô cớ muốn nhìn một cái, khẳng định có lý do đặc thù gì.

Linh Nhãn Chi Thụ mà Vân Mộng Tam Tông bảo vệ cho tới nay đã bị rất nhiều người mơ ước.

Đề vị này so với người của đại tu sĩ đi vào xem, nếu như làm ra vấn đề gì, bọn họ ai cũng không gánh vác nổi hậu quả này.

Bởi vậy, ngay khi nghe được thỉnh cầu này, hai vị trưởng lão Nguyên Anh đồng thời nảy sinh ý nghĩ cự tuyệt.

Nhưng mà, cự tuyệt một vị này sợ là muốn mạo hiểm không nhỏ.

Vì vậy, trong lúc nhất thời hai người cũng vô cùng do dự.

“Trong tay Diệp mỗ cũng có một ít Linh nhãn chi vật, cho nên có vài phần hiếu kỳ với Linh nhãn chi thụ cấp cao nhất này mà thôi!”

“Hơn nữa, Diệp mỗ đối với thuần dịch do Linh Nhãn Chi Thụ kia chảy ra có chút hứng thú, nghe nói thuần dịch này chính là phối chế một loại dược liệu gọi là Minh Thanh Linh Thủy?”
Diệp Trường Sinh lúng túng nói.

Thuần dịch là linh nhãn chi thụ cách mỗi hai trăm năm mới có thể từ gốc chảy ra một loại chất lỏng có hiệu dụng không thể tưởng tượng nổi.

“Diệp đạo hữu nói không sai, thuần dịch kia đích thật là có thể dùng để phối chế Minh Thanh Linh Thủy, Minh Thanh Linh Thủy này có thể tẩy luyện mắt tu sĩ, khiến cho nó càng thêm sáng ngời, thị lực càng mạnh hơn!”

“Chỉ là Minh Thanh Linh Thủy này hữu dụng đối với tu sĩ Luyện Khí và Trúc Cơ, nếu như đối lại là cao giai tu sĩ mà nói, cho dù đem tất cả thuần dịch mỗi lần chảy ra phối chế thành minh thanh linh thủy, để cho họ tẩy luyện mắt, cũng không có tác dụng gì!” Lão giả tóc bạc cân nhắc nói.

“Là như vậy, bên cạnh Diệp mỗ vừa vặn có một tu sĩ Trúc Cơ kỳ cấp thấp, muốn lấy một ít Minh Thanh linh thủy để tẩy luyện đôi mắt cho nàng, không biết Trình huynh có thể đáp ứng không?” Diệp Trường Sinh hỏi.

Lão giả tóc bạc nghe vậy ngẩn ra, lập tức nói: “Nếu Diệp huynh chỉ muốn một ít Minh Thanh Linh Thủy, vậy Trình mỗ không nói hai lời, trực tiếp dâng lên!”

“Chỉ là, theo như lời của Diệp huynh, muốn nhìn qua Thánh thụ, yêu cầu này quả thật có chút làm khó người khác quá đáng mà!” Ông lão tóc bạc cười khổ một tiếng nói.

“Diệp mỗ nguyện ý trả thù lao nhất định, thực không dám giấu giếm, tại hạ muốn nhìn Thánh thụ kia, chỉ là muốn xem kết cấu hoa văn của nó mà thôi!”

“Kết cấu hoa văn của cây thánh này, đối với một số chuyện mà Diệp mỗ đang nghiên cứu rất quan trọng, nếu như có thể tham khảo một chút, có thể tránh cho Diệp mỗ khổ công mấy chục năm, cho nên Diệp mỗ mới đưa ra cái yêu cầu không tình này!” Diệp Trường Sinh chậm rãi nói ra.

Hắn nói ra lời này, nhất thời làm cho lão giả tóc bạc cùng Lữ Lạc hai người nhìn nhau.

Bọn họ không thể khẳng định lời nói của Diệp Trường Sinh là thật hay giả, nhưng thù lao mà Diệp Trường Sinh nói, đích thật là khiến trong lòng hai người hơi do dự một chút.

“Phu quân ta gần đây đạt được một gốc linh thực sắp chết héo, linh thực này trên cấu trúc sinh trưởng có chút giống Linh Nhãn Chi Thụ, cho nên chúng ta muốn nhìn Linh Nhãn Chi Thụ này, dùng cái này để nghĩ ra phương pháp cứu sống linh thực!” Nam Cung Uyển cười tươi một tiếng, bỗng nhiên mở miệng nói ra.

Lão giả tóc bạc cùng Lữ Lạc trong mắt đồng thời hiện lên vẻ nửa tin nửa ngờ, đối với lý do đôi vợ chồng đưa ra này bọn họ cũng không hết sức tán đồng.

Song, hiển nhiên bọn họ cũng không ngu ngốc tới mức trực tiếp đuổi theo căn nguyên, Diệp Trường Sinh là người có thể so với đại tu sĩ, ai cũng không muốn đắc tội.

Vài chục năm trước hắn đã là Nguyên Anh sơ kỳ, hiện tại đã là Nguyên Anh trung kỳ, một tu sĩ Nguyên Anh trung kỳ không đến hai trăm tuổi, ai dám đắc tội?

Hơn nữa, xem ra từ tin tức tiến vào truyền ra, vị này tuổi còn trẻ, thực lực có thể so với đại danh nhân Thiên Nam của đại tu sĩ, không chỉ có Nam Cung Tiên Tử của Yểm Nguyệt Tông là đạo lữ, còn có một vị nữ tử vừa mới ngưng kết Nguyên Anh, tựa hồ cũng là nữ nhân của hắn.

Việc này chẳng khác gì ba vị Nguyên Anh của hắn, một nguồn sức mạnh mạnh mẽ như thế dù đặt ở đâu cũng đủ khiến người khác kiêng kỵ.

“Diệp mẫu có thể đảm bảo, tuyệt đối sẽ không làm hư hao gốc Linh Nhân Chi Thụ kia!” Diệp Trường Sinh thề thốt.

Nghe hắn nói vậy, lão giả tóc bạc cùng Lữ Lạc trong lòng có chút buông lỏng.

Cẩn thận suy nghĩ, để Diệp Trường Sinh đi nhìn cũng không vấn đề, nếu quả thật là đối phương nhìn trúng, vậy Linh Nhân Chi Thụ xảy ra vấn đề, vậy bọn họ cũng có thể thông qua Thiên Đạo Minh tạo áp lực cho đối phương, yêu cầu bồi thường.

Hơn nữa, người có thân phận như Diệp Trường Sinh, cũng không phải loại tu sĩ vô lại không biết xấu hổ, đã hứa hẹn như vậy, vậy thì có vài phần đáng tin.

Đương nhiên quan trọng nhất là bọn họ không tiện từ chối đề nghị này của Diệp Trường Sinh.

Vì thế, lão giả tóc bạc cùng Lữ Lạc truyền âm một lát, sau đó thần sắc lão giả tóc bạc nghiêm lại, nói với Diệp Trường Sinh:

“Diệp đạo hữu, chuyện này Lạc Vân Tông chúng ta có thể đồng ý với người, chỉ là Thánh thụ kia là do ba tông chúng ta cùng trông coi, chúng ta đồng ý, hai tông khác chưa chắc đã đồng ý!”

“Vậy mời Trình huynh cùng người chủ sự hai tông tới, Diệp mẫu sẽ cùng bọn họ thương lượng một phen!” Diệp Trường Sinh vừa cười vừa nói.

Đồng thời, trong tay hắn xuất ra một cái bình ngọc, đưa tới hai người, nói: “Trong bình này là hai viên Trường Sinh đan, mỗi một viên có thể kéo dài tuổi thọ hơn mười năm, liền dùng cái này làm thù lao, hai vị cảm thấy thế nào?”

Diệp Trường Sinh vừa dứt lời, trong mắt lão giả tóc bạc lập tức hiện lên vẻ sợ hãi lẫn vui mừng.

Thọ nguyên của hắn đã không nhiều, đối với loại đồ vật có thể kéo dài tuổi thọ vô cùng coi trọng, thứ này có thể kéo dài tuổi thọ mấy chục năm, đối với hắn quá trân quý.

Giờ khắc này, trong lòng lão giả tóc bạc không còn ý nghĩ muốn cự tuyệt, trong ánh mắt nhìn về phía Diệp Trường Sinh, thậm chí còn có thêm một tia cảm kích.

Vội vàng thu hồi Trường Sinh đan, lão giả tóc bạc nhiệt tình vô cùng nói: “Được được, Diệp huynh xin chờ một lát, lão phu sẽ mời mấy vị đạo hữu khác tới!”

Sau đó, hắn lập tức phân phó mấy vị tu sĩ Kết Đan đứng hầu phía dưới, đem mấy vị tu sĩ Nguyên Anh kỳ của Bách Xảo Viện cùng Cổ Kiếm Môn đều mời đến.

Diệp Trường Sinh và Nam Cung Uyển liếc nhìn nhau, đều thấy được ý cười trong mắt đối phương, bọn họ liền ngồi ở chỗ này lẳng lặng chờ đợi.

Mấy canh giờ sau, mấy đạo lưu quang phân biệt từ các phương hướng khác nhau của Vân Mộng Sơn Mạch bay tới Lạc Vân Tông.

Dẫn đầu đi vào đại điện Lạc Vân Tông là ba vị tu sĩ Nguyên Anh Bách Xảo Viện, cầm đầu là Liệt Hỏa của đại trưởng lão Bách Xảo Viện.

Bên tay trái sau lưng là một lão giả tóc đỏ như lửa, làn da ngăm đen, người này họ Phùng.

Bên phải là một lão giả da dẻ khô quắt, mặt mày âm lệ, họ Đinh.

Ba người này, sau khi tiến vào đại điện, đầu tiên là kinh ngạc nhìn thoáng qua Diệp Trường Sinh và Nam Cung Uyển, sau đó lập tức chấp tay với hai người.

“Không nghĩ tới đại danh đỉnh đỉnh, Diệp đạo hữu được khen tặng là đại tu sĩ đệ tứ Thiên Nam trong tương lai thế mà đại giá quang lâm Vân Mộng Sơn chúng ta, thật sự là khách quý, lão phu không có tiếp đón từ xa a, ha ha ha!” Đại trưởng lão Bách Xảo Viện Liệt Hỏa cười chấp tay nói ra.

Hai vị Nguyên Anh phía sau hắn cũng chia ra chào hỏi Diệp Trường Sinh và Nam Cung Uyển.

Về mặt Diệp Trường Sinh cũng âm áp đáp lễ lại với bọn họ.

Ba người ngồi xuống, sau đó bọn họ ùn ùn khẽ nhúc nhích bờ môi, hiển nhiên là đang hướng lão giả tóc bạc và Lữ Lạc truyền âm.

Không bao lâu sau, trên mặt ba người đồng thời lộ ra vẻ kinh ngạc, liếc mắt nhìn nhau, truyền âm một lát.

Qua một hồi, ba vị trưởng lão Nguyên Anh Bách Xảo Viện đều gật gật đầu, tựa hồ thống nhất ý kiến.

Liệt hỏa đại trưởng lão quay đầu nhìn về phía Diệp Trường Sinh, nói: “Ý của Diệp đạo hữu là ba người sư huynh đệ chúng ta đã biết. Đối với thỉnh cầu của Diệp đạo hữu, chúng ta không có ý kiến!”

“Đã như vậy, xin đa tạ ba vị đạo hữu, kính xin nhận lấy bình đan dược này!” Diệp Trường Sinh nói xong, đưa tới một bình ngọc.

Liệt hỏa đại trưởng lão mở ra xem, bên trong có ba viên đan dược, trên mặt lập tức vui vẻ.

Nghĩ đến đây là Trường Sinh Đan mà bên phía Lạc Vân Tông nói tới.

Tuổi thọ của hắn cũng không tính là nhiều, nhiều nhất cũng chỉ có một hai trăm năm, có thể đạt được một viên thuốc như vậy, trong lòng Liệt hỏa đại trưởng lão vẫn rất vui mừng.

Vì vậy, hắn lập tức thu lại một viên của mình, sau đó phân phát hai viên còn lại cho hai sư đệ.

“Đa tạ đan dược Diệp huynh tặng cho!” Liệt hỏa đại trưởng lão thu hồi đan dược xong, lập tức chấp tay nói.

Hắn vừa dứt lời, trong đại điện lập tức có bốn bóng người tiến vào.

Cầm đầu là một lão giả vóc người khôi ngô, tóc xám trắng, một đôi mắt nhìn làm cho người ta có loại cảm giác hung tàn như dã thú. Người này chính là Đại trưởng lão Kim Vô Hoàn của Cổ Kiếm Môn.

Hắn ở đây ngoại trừ Diệp Trường Sinh ra thì là tu sĩ Nguyên Anh trung kỳ duy nhất, hơn nữa còn sắp đạt tới đỉnh phong.

Sau lưng y là một nam tử trung niên diện mục bình thường, một thiếu phụ đoan trang phóng khoáng, cùng một nam tử thoát nhìn như hài đồng.

Nguyên Anh tu sĩ sau khi tiến vào cửa lập tức hướng đám người lão giả tóc bạc lên tiếng chào, thoát nhìn bộ dáng quan hệ không tệ.

Sau đó, bốn người Cổ Kiếm Môn đồng thời nhìn về phía Diệp Trường Sinh.

Trên mặt lão giả tóc bạc lộ ra một chút tươi cười, nói với Diệp Trường Sinh: “Diệp đạo hữu, để lão phu giới thiệu một chút!”

“Vị này là Cổ Kiếm Môn đại trưởng lão Kim Võ Hoàn Kim đạo hữu, trước kia Diệp đạo hữu có lẽ cũng đã nghe nói qua!”

“Vị này là Lưu đạo hữu, vị này chính là Minh Hình đạo hữu, mấy năm trước nàng mới vừa kết anh!” Lão giả tóc bạc nói, trong mắt hiện lên một tia hâm mộ.

Cổ Kiếm Môn càng lúc càng hưng vượng, mà Lạc Vân Tông cùng ở Vân Mộng Sơn Mạch bọn hắn lại gần mấy chục năm nay, tìm không ra một người nào có thể tu luyện đến cảnh giới Kết Anh.

Người duy nhất có hi vọng kết anh chính là một vị nữ tử có Thiên linh căn của Bạch Phượng Phong, chỉ là tu vi nàng kia bây giờ còn khá nông, muốn Kết Anh hơn phân nửa phải đợi khoảng trăm năm.

Trước kia ngân phát lão giả vẫn cảm giác chính mình chỉ sợ không thể đợi được nữ tử họ Tống kia kết anh, nhưng hiện tại sau khi có Trường Sinh đan, hắn đã có vài phần hy vọng.

Chỉ cần có thể giữ vững được hai vị tu sĩ Nguyên Anh thì có thể ngồi vững trong Vân Mộng Sơn này.

Nếu chỉ có một vị tu sĩ Nguyên Anh kỳ, chỉ sợ không thể không rời khỏi Vân Mộng Sơn.

Nên biết, những môn phái như hổ đói với linh mạch của dãy núi ở ngoại giới cũng không phải là ít.

Cũng chính vì vậy, sau khi lấy được Trường Sinh đan, ông lão tóc bạc cực kỳ nhiệt tình với Diệp Trường Sinh trong lúc nhất thời.

“Cuối cùng vị này chính là Cổ Kiếm Môn đại danh鼎鼎 Hỏa Long Đồng Tử Lam đạo hữu!” Lúc lão giả tóc bạc giới thiệu đến Hỏa Long Đồng Tử, trên mặt cũng không khỏi nhiều hơn một phần ý cười.

Xem ra Hỏa Long Đồng Tử này đích xác có quan hệ không tệ với bọn họ.

Hỏa Long Đồng Tử vẫn đang quan sát Diệp Trường Sinh, sau khi nghe lão giả tóc bạc giới thiệu, lập tức vô cùng hào sảng nói:

“Lam mỗ đã từng nghe qua uy danh của Diệp đạo hữu rồi, hôm nay gặp mặt, quả nhiên là đại danh không dưới hữu sĩ!”

Diệp Trường Sinh nghe vậy trên mặt lộ ra vẻ mỉm cười, chấp tay nói: “Đại danh Diệp mỗ của Lam đạo hữu sớm đã nghe thấy!”

Nhìn nhìn sắc mặt bốn vị tu sĩ Nguyên Anh Cổ Kiếm Môn này, Diệp Trường Sinh cao giọng nói: “Chắc hẳn chư vị đạo hữu đã biết mục đích Diệp mỗ tới nơi này, không biết ý các người thế nào?”

Sau khi hỏi Trường Sinh, bốn người Cổ Kiếm Môn liếc nhìn nhau, một lát sau, đại trưởng lão Kim Võ Hoàn nói:

“Có lẽ Bách Xảo Viện và Lạc Vân Tông đều đã đồng ý, đã như vậy, Cổ Kiếm Môn chúng ta cũng không muốn làm ác nhân. Bất quá chúng ta có nhiều người, chỉ sợ làm cho Diệp đạo hữu phí tổn!”

“Ha ha, không sao, lúc trước ta luyện chế Trường Sinh đan này không ít!” Diệp Trường Sinh nói, đưa một cái bình ngọc tới.

Sau khi thu hồi Trường Sinh đan, trên mặt bốn người Cổ Kiếm Môn lộ ra nụ cười hài lòng.

Kim Võ Hoàn cười ha ha, nói: “Diệp huynh, thuần dịch kia phải đợi nửa năm nữa đến đại hội thử kiếm của ba tông Vân Mộng Sơn chúng ta mới có thể chảy ra, sợ rằng Diệp huynh phải đợi một thời gian ngắn rồi!”

Linh nhãn chi thụ cứ cách hai trăm năm lại chảy qua một lần thuần dịch, mà nửa năm sau chính là khoảng thời gian đó nó chảy ra.

Diệp Trường Sinh nghe xong lời ấy, trên mặt lộ ra nụ cười, nói: “Nửa năm thôi, đã như vậy, hai người chúng ta liền ở chỗ này chờ thêm nửa năm!”

Lão giả tóc bạc nghe vậy, trên mặt lập tức lộ vẻ vui mừng, vội vàng nói: “Lão phu nhất định an bài cho Diệp huynh cẩn thận chỗ ở!”

Mấy vị Nguyên Anh của Bách Xảo Viện cùng Cổ Kiếm Môn có chút hâm mộ liếc nhìn ngân phát lão giả một cái.

Có thể khiến cho loại tu sĩ cấp bậc như Diệp Trường Sinh ở trong môn phái hơn nửa năm, vậy khẳng định có không ít chỗ tốt.

Cái khác không nói, nếu có đệ tử cấp thấp nào chiếm được lòng người này, tùy tiện chỉ điểm vài câu, tương lai đều là vô cùng có ích.

“Diệp huynh, nghe nói ngươi cũng tu luyện công pháp Kim thuộc tính, lão phu cũng là công pháp Kim thuộc tính, hôm nay vừa hay chúng ta cùng thảo luận một phen, thế nào?” Ánh mắt Kim Võ Hoàn xoay chuyển, bỗng nhiên nói.

Diệp Trường Sinh nghe vậy ngẩn ra, lập tức cười ha ha, nói: “Kim huynh thịnh tình mời, Diệp mỗ sao dám cự tuyệt!”

Nói xong, hai người liền ngồi cùng một chỗ, thảo luận với nhau.

Mà vị Cổ Kiếm Môn Minh Hình cũng chậm rãi đi tới trước mặt Nam Cung Uyển, nhẹ giọng nói:

“Nam Cung tỷ tỷ so với tiểu muội sớm tiến giai Nguyên Anh vài chục năm, tiểu muội vừa mới tiến cấp Nguyên Anh không bao lâu, đối với cảnh giới này cũng không hiểu rõ lắm, muốn thỉnh giáo tỷ tỷ một phen!”

Nam Cung Uyển đã sớm chú ý tới Nguyên Anh phụ nữ duy nhất trong điện ngoại trừ nàng, nghe được lời này của nàng, lập tức nói:

“Ta đã sớm nghe nói Pháp bảo của Hình muội muội vô cùng hiếm thấy, dùng hoàng mộc vạn năm luyện chế mà thành, và lại muội muội tu luyện cũng là công pháp đỉnh cấp mộc thuộc tính Bách Hoa Dương Xuân quyết, cho tới nay đều muốn được mở mang kiến thức!”

Minh Hình nghe vậy khẽ cười một tiếng, lập tức nói: “Pháp bảo của tiểu muội sao có thể so sánh với Chu tước hoàn đại danh đỉnh đỉnh của tỷ tỷ được!”

Trong lúc đó, hai cô gái ba ba câu lập tức thân thiện hẳn lên.

Khi nhìn thấy hai vị tu sĩ Nguyên Anh của Cổ Kiếm Môn đem hai người Diệp Trường Sinh kéo qua nói chuyện. Máy vị Nguyên Anh của Bách Xảo Viện cùng Lạc Vân Tông đều lộ ra sắc mặt khác thường.

.....

Sau một phen luận đạo, mấy vị tu sĩ Nguyên Anh kỳ của Cổ Kiếm Môn cùng Bách Xảo Viện lần lượt rời đi.

Trước khi ly biệt còn phân biệt mời Diệp Trường Sinh tới tham quan một phen trong môn phái của bọn họ.

Diệp Trường Sinh tự nhiên là mở miệng đáp ứng, về phần tương lai có đi hay không, cũng chỉ có tự hắn biết.

“Diệp huynh, đại bộ phận đệ tử Lạc Vân Tông chúng ta đều ở trên sáu ngọn núi này, chúng ta gọi chung là Lục Kỳ Phong. Nếu Diệp huynh không chê, có thể chọn một trong sáu ngọn núi này ở tạm đây!”

“Đương nhiên, nếu Diệp huynh thích thanh tịnh, vậy có thể chọn lựa một ngọn núi nhỏ không người ở lại!” Lão giả tóc

bạc đi tới trước mặt Diệp Trường Sinh nói.

Ý của hắn là so sánh với việc để Diệp Trường Sinh tới ngọn núi cao nhất ở tạm trong sáu ngọn núi cao nhất.

Như vậy, ngày thường hắn đi ra nói không chừng vừa vặn có thể chỉ đạo cho những đệ tử Lạc Vân Tông này tu hành.

Chỉ cần Diệp Trường Sinh nguyện ý ở lại, cho dù tất cả đều là Bạch Phượng Phong của nữ tử, lão này chỉ sợ cũng nguyện ý để hắn ở trên đó.

Diệp Trường Sinh nhìn thấu tâm tư của lão, như cười như không nhìn hắn một cái, tiện tay chỉ nói: “Ta ở trên ngọn núi kia đi!”

Lão giả tóc bạc vừa thấy vậy, lập tức vui vẻ trong lòng, nói: “Đó là Thiên Tuyên Phong, Tân sư diệt, ngươi phải hầu hạ cho tốt Diệp đạo hữu nha!”

Lão giả tóc bạc vừa dứt lời, phía dưới một nam tử trung niên râu dài màu đen, khuôn mặt nho nhã lập tức cung kính thi lễ một cái, nói:

“Xin hai vị sư thúc yên tâm, đệ tử nhất định tận tâm hầu hạ hai vị tiền bối!”

Người này chính là Phong chủ của Thiên Tuyên Phong, một vị tu sĩ Kết Đan trung kỳ.

Lão giả tóc bạc nhìn Diệp Trường Sinh nói: “Sau này nếu Diệp huynh có chuyện gì, cứ tùy tiện sai bảo đám đệ tử này là được. Chỉ cần Lạc Vân Tông chúng ta có thể làm được, nhất định sẽ dốc toàn lực trợ giúp Diệp huynh!”

“Trình huynh quá khách khí!” Diệp Trường Sinh vội vàng cười nói, đối với sự nhiệt tình của ông lão này, hắn có chút ăn không tiêu.

Kế tiếp cùng lão giả tóc bạc cùng Lữ Lạc khách sáo vài câu, Diệp Trường Sinh cùng Nam Cung Uyển liền theo tu sĩ Kết Đan họ Tân bay lên trên đỉnh Thiên Tuyên Phong.

Kẻ này dẫn hai người Diệp Trường Sinh tới một tòa lầu các hoa lệ trên đỉnh Thiên Tuyên Phong, an bài hai người ở đây.

Sau đó, hắn trở lại trong động phủ của mình, trầm ngâm một chút, lập tức triệu hoán tất cả đệ tử của mình tới đây.

Nhìn một đám đệ tử phía dưới, vị tu sĩ Kết Đan họ Tân này thần sắc nghiêm túc nói:

“Trên đỉnh núi, Thiên Tuyên các có hai vị khách quý, có thể các người đã nghe nói qua. Đó là hai vị tiên bối Nguyên Anh kỳ, một vị là Diệp Trường Sinh Diệp tiên bối. Chắc các người đã từng nghe nói qua, một vị là tiên bối Nam Cung Uyển đã từng Yểm Nguyệt tông. Các người ngày thường chú ý một chút, chớ đụng vào hai vị tiên bối kia!”

Vừa nghe lời này của hắn, một đám đệ tử phía dưới đều lộ ra vẻ kinh ngạc.

Hai vị tiên bối Nguyên Anh Kỳ đến Thiên Tuyên Phong của bọn họ, trên đời còn có chuyện tốt như vậy.

Nhất thời, một đám tu sĩ Trúc Cơ trên mặt lộ ra thần sắc kích động.

Nguyên Anh tu sĩ, ngay cả bản tông bọn họ trên cơ bản đều chưa từng nhìn thấy qua, càng không cần phải nói bên ngoài.

Lập tức, bọn họ đều hướng về phía tu sĩ họ Tân cam đoan nhất định sẽ cẩn thận, miễn cho việc va chạm với hai vị tiên bối!

Tu sĩ họ Tân thấy thế gật đầu nhẹ, lập tức lại nói: “Nếu hai vị tiên bối kia gặp được các người, có gì phân phó, các người lập tức buông chuyện trong tay đi hoàn thành, nếu như các người không làm được, lập tức tới bẩm báo ta!”

“Nếu ngay cả ta cũng không làm được vậy thì phải để hai vị sư thúc ra tay rồi!” Tu sĩ họ Tân nói tới đây thì thở dài một hơi.

Nghe hắn nói vậy, sắc mặt đám đệ tử phía dưới lại vô cùng kinh ngạc.

Hai vị khách quý này được phân phó, thậm chí còn muốn kinh động đến hai vị Nguyên Anh lão tổ, để bọn họ hoàn thành?

Chuyện này cũng thật không thể tin nổi?

Đám đệ tử Trúc Cơ này đối với tu sĩ Nguyên Anh chênh lệch một trời một vực.

Bởi vậy, lời này khiến bọn họ vô cùng chấn động, chỉ cảm thấy hai vị khách quý này thật sự là khó lường.

“Tốt lắm, tóm lại ta nói những lời này, các người hẳn là hiểu thân phận của hai vị khách quý này tôn quý đến đâu rồi!”

“Sau khi các người đi xuống, truyền mệnh lệnh của ta ra ngoài, nhất định phải làm cho tất cả mọi người trên ngọn núi này đều biết, phải phục vụ hoàn hảo hai vị khách quý của Thiên Tuyền Phong chúng ta!”

“Nếu như bọn họ cao hứng, tùy tiện ban thưởng chút đồ, có thể làm cho chúng ta hữu dụng vô tận!” Tu sĩ Kết Đan họ Tân nói ra.

“Các người lui xuống đi!”

Hắn nói xong lời này, khoát khoát tay, xua tán đám đệ tử trong động phủ.

Nhìn bóng lưng các đệ tử rời đi, tu sĩ Kết Đan họ Tân bỗng nhiên lại lên tiếng: “H Phái Linh, người ở lại, vì sư còn có chuyện phân phó người!”

Nữ tử thoát nhìn khoảng hai mươi mấy tuổi, dáng người yếu đuối, mặt như hoa đào, lạnh như băng.

Thoạt nhìn rất có vài phần lãnh diễm, hai đầu lông mày mơ hồ mang theo một tia cao ngạo.

Mộ Phái Linh, tu sĩ họ Tân, một nữ tử tướng mạo có chút xuất chúng.

Nhìn gương mặt lạnh lùng của nàng, tu sĩ họ Tân trong lòng thầm nghĩ: “Hai vị tiền bối, dù sao cũng phải có người sai khiến, có Nam Cung tiền bối ở đây, phái nam đệ tử đi là rất không ổn!”

“Để Phái Linh đi vừa vặn thích hợp, mà gần đây nàng cũng bị tu sĩ trong nhà và tu sĩ Ngôn gia bức bách nàng kết thân. Bởi vì vương phải gia tộc nàng, ta là sư phó chung quy không phân biệt ra mặt, vừa lúc để nàng đến đó trốn!”

“Đi theo bên cạnh hai vị tiền bối kia, Ngôn gia khẳng định không dám làm càn!” Tu sĩ họ Tân trong lòng thầm nghĩ như thế.

Hắn nhẹ nhàng nói với Mộ Phái Linh: “Hai vị tiên bối bên cạnh cần người sai khiến, người đem sự tình giao cho đệ tử thủ hạ rồi vào trong tòa Thiên Tuyền các chờ đợi. Mặc kệ hai vị tiên bối kia căn dặn người chuyện gì, người cũng phải tận lực đi làm!”

Mộ Phái Linh nghe sư tôn nói vậy đầu tiên là lộ ra vẻ kinh ngạc, lập tức mừng rỡ, khuôn mặt lạnh lùng không nhìn được mà thay đổi.

Đi theo bên người hai vị tu sĩ Nguyên Anh, chỗ tốt tự nhiên không cần nói cũng biết. Nàng hầu như lập tức hiểu rõ ý nghĩ sư tôn làm vậy.

Vội vàng cảm kích vô cùng hành lễ nói: “Đệ tử đa tạ sư tôn an bài!”

Tu sĩ họ Tân gật gật đầu, nói: “Người đi đi!”

Mộ Phái Linh sau khi bay ra khỏi động phủ sư tôn thì lập tức đến trước động phủ của mình, sau đó gọi tất cả những đệ tử Luyện khí thuộc về mình quản lý ra.

Hàn Lập xen lẫn trong vài tên Luyện Khí đệ tử, đi tới bái kiến vị Mạc sư thúc xinh đẹp lạnh lùng của mình.

Chỉ nghe thấy nàng đứng phía trước, lạnh lùng nói: “Thiên Tuyền Phong có hai vị khách quý tới, đang ở trong Thiên Tuyền các. Trong thời gian nửa năm này, tốt nhất các người đừng đi lại trên đỉnh núi!”

“Đó là nhân vật mà ngay cả hai vị Nguyên Anh lão tổ của Lạc Vân Tông chúng ta cũng phải thận trọng đối đãi, nếu có ai kinh động đến hai vị khách quý kia thì lập tức phế bỏ toàn bộ tu vi, trục xuất khỏi Lạc Vân Tông, nghe thấy chưa?”

“Hai vị khách quý?” Ánh mắt Hàn Lập lộ ra vẻ kinh nghi.

Nghe nữ tử họ Mộ nói như vậy, hai người này không thể nghi ngờ chính là hai vị tu sĩ Nguyên Anh Kỳ.

“Không thể nào?” Trong lòng Hàn Lập tự lẩm bầm.

Hắn không khỏi nhớ tới Diệp sư thúc cùng vị Nam Cung tiên tử của Yểm Nguyệt tông trước đó không lâu mới gặp.

“Xin hỏi sư thúc, hai vị tiền bối này xưng hô như thế nào?”
Trong lòng Hàn Lập khẽ động, nhin không được hỏi một câu.

Mộ Phái Linh sau khi nghe nói thế, ngoài ý muốn nhìn hấn một cái, lập tức lạnh lùng nói: “Sư diệt không nên nghe ngóng loại chuyện này làm gì!”

Hàn Lập hít một cái vào mũi, không khỏi xấu hổ sờ lên mũi.

Sau khi phân phó một phen, Mộ Phái Linh lập tức điều khiển phần đông đệ tử bay về hướng Tuyền các trên đỉnh Thiên Tuyền Phong.

Đi tới trước tòa lầu các này, nàng này hơi hít sâu vài hơi, tựa hồ có chút khẩn trương.

Khuôn mặt lạnh lùng của nàng ửng đỏ, dừng một chút, lập tức lớn tiếng nói: “Đệ tử Lạc Vân Tông Mộ Phái Linh bái kiến hai vị tiền bối!”

Sau một lúc lâu, lầu các cửa lớn mở ra, một nữ tử mặc cung trang màu trắng đi ra.

Nhìn thấy nàng trong nháy mắt, Mộ Phái Linh trong lòng lập tức hiện lên một tia kinh diễm, thầm nói: “Thật đẹp!”

Quả thực đang hoài nghi đây là tiên nữ trên trời hạ phàm. Mộ Phái Linh nhìn thoáng qua rồi vội vàng cúi đầu xuống.

Lập tức, liền nghe được thanh âm mềm mại của nữ tử kia: “Người tên là Mộ Phái Linh? Người tới đây là vì chuyện gì?”

“Đệ tử được sư tôn dặn dò, tới đây nghe theo sự điều khiển của hai vị tiền bối!” Mộ Phái Linh vội vàng nói.

“Thì ra là thế, Lạc Vân Tông các người thật sự có lòng, người đã tới nơi này, vừa lúc ta có một số việc muốn giao cho người đi làm!” Thanh âm của một nam tử ôn hòa từ trong lầu các truyền ra.

Mộ Phái Linh ngẩng đầu nhìn lên, thấy người vừa tới là một thanh niên mặc áo xanh anh tuấn.

Nàng nhìn thoáng qua phía sau, liền vội vàng cúi đầu, không dám nhìn nhiều.

Nghĩ lại, vị này chính là Diệp Trường Sinh Diệt tiền bối nổi danh tại Thiên Nam.

Nghe nói vị tiên bối này là nhân vật thuộc tầng thứ ba đại tu sĩ.

Tuy rằng không biết tam đại tu sĩ lợi hại ra sao nhưng Mộ Phái Linh biết đó chính là nhân vật mà hai vị lão tổ nhà mình cần thân đối mặt với.

Trong lúc nhất thời, Mộ Phái Linh thần sắc càng thêm cung kính, nguyên bản cái vẻ lạnh như băng và cao ngạo vẫn đeo trên mặt đã không còn sót lại chút gì.

Đưa một cái ngọc giản tới, Diệp Trường Sinh nói: “Được liệu ghi lại trong này, người giúp ta thu thập một chút, nếu có thể gom đủ, ta cũng không ngại cho người chút lợi ích nào!”

Cung kính đem ngọc giản nhận lấy, Mộ Phái Linh vội vàng nói: “Tiên bối yên tâm, đệ tử nhất định hết sức tập hợp đồ vật trong ngọc giản!”

Diệp Trường Sinh nghe vậy gật gật đầu, nói: “Người đi đi, cố gắng nhanh một chút!”

Mộ Phái Linh nghe vậy vội vàng hoá thành một đạo lưu quang bay khỏi nơi đây, đồng thời dùng thần thức xem xét đồ vật trong ngọc giản.

Đó là tên của rất nhiều dược liệu, không có yêu cầu cụ thể về niên đại, trong ngọc giản chỉ được đánh dấu đặc biệt, cho dù là hạt giống cũng được, chỉ cần thu thập được những dược liệu này là được.

“Người thật sự không khách khí, tùy tiện sai khiến đệ tử Lạc Vân Tông này!” Nhìn thấy Mộ Phái Linh rời đi, Nam Cung Uyển che miệng nhẹ nhàng cười, nhìn Diệp Trường Sinh nói.

“Nếu vị Trình đạo hữu kia đã nói như vậy, ta cần gì phải khách khí với hắn!”

“Ta sai khiến đệ tử Lạc Vân Tông, chỉ sợ hắn còn ước gì được nữa, nhiều lắm là sau này chỉ cần cấp cho những đệ tử Lạc Vân Tông này chút chỗ tốt là được rồi. Vị Trình đạo hữu kia đơn giản là có chủ ý như vậy!” Diệp Trường Sinh cười dữ tợn nói.

“Người nói cũng đúng, trên người bọn ta tùy tiện xuất hiện một ít tạp vật không cần thiết, ban cho những đệ tử này đều là chỗ tốt khó lường, có thể được lợi vô cùng!”

“Bất quá, Thiên Tuyền Phong này còn cố ý an bài một mỹ nữ như vậy đến sai khiến ngươi, có thể thấy được là đã động tâm tư rồi!” Nam Cung Uyển bỗng nhiên chuyển chủ đề, ánh mắt lưu chuyển nhìn Diệp Trường Sinh nói.

“Nhìn ta như vậy làm gì? Ngươi sẽ không cho rằng ta coi trọng đệ tử Lạc Vân Tông này chứ?” Diệp Trường Sinh vẻ mặt khó hiểu nói.

“Hừ, ngươi tính cách gì, ta lại không rõ sao?” Nam Cung Uyển hờn dỗi nói.

“Uyển Nhi, có nữ tử quốc sắc thiên hương bên người như ngươi, ta đã không còn gì để cầu nữa, sao lại để ý tới những son phấn dung tục kia chứ?” Diệp Trường Sinh lập tức nắm lấy vòng eo mảnh khảnh của nàng nói.

“Xương phấn dung tục ta không để vào mắt, vậy ta nghe nói đệ nhất mỹ nữ Lạc Vân Tông này, vị phong chủ Bạch Phượng Phong kia chính là một vị mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành!” Nam Cung Uyển hơi nhón cằm dí vào ngực Diệp Trường Sinh, con mắt chuyển động nói.

“Hừ, có đẹp cũng không đẹp bằng ngươi, ta sao lại coi trọng loại nhân vật này, yên tâm đi!” Diệp Trường Sinh vừa cười vừa nói.

Ôm Nam Cung Uyển, hắn đi vào trong lầu các, đại môn lầu các chậm rãi đóng lại.

Diệp Trường Sinh sai Mộ Phái Linh đi thu thập linh dược. Tất nhiên là để chuẩn bị luyện đan.

Muốn ở chỗ này nửa năm, vừa lúc mượn thế lực của Lạc Vân Tông giúp hắn sưu tập một chút nguyên liệu phụ luyện chế những đan dược kia.

Vừa vãn Vân Mộng sơn mạch này cũng là một trong những nơi sản xuất linh dược nổi danh ở Thiên Nam, những linh dược hắn cần có không ít đều có thể tìm hết ở nơi này.

Trước đó lấy được bản đan thư từ Mộc Long chân nhân, sau đó Diệp Trường Sinh đối với mấy loại thượng cổ đan dược được ghi lại ở bên trên động tâm vô cùng.

Loại đan phương thượng cổ này, yêu cầu với linh dược đều là bảy tám ngàn năm, thậm chí là năm thứ hai.

Mẫu thân nghi ngờ, loại đan dược cấp bậc này, so với đan phương trên Loạn Tinh Hải mà Diệp Trường Sinh thu thập được thì tốt hơn rất nhiều.

Chất lượng đan dược càng tốt, càng mang đến cho hắn nhiều chỗ tốt tu luyện.

Nếu luyện chế ra những đan dược này, vậy tốc độ tu luyện của hắn khẳng định sẽ tăng thêm vài phần.

Đến lúc đó, lại phối hợp với hoàn cảnh tu luyện do Linh Nhãn Chi Thụ tạo ra, tốc độ tu luyện sẽ tiến triển cực nhanh.

“Thuận tiện cũng đem Băng Mộng Đan luyện chế một chút. Loại đan dược có thể chống đỡ tâm ma này để tương lai các nàng Trần sư tỷ đột phá Nguyên Anh, có lẽ có thể phát huy tác dụng rất lớn!” Diệp Trường Sinh trong lòng thầm nghĩ.

Nửa năm này hắn dự định một hơi luyện chế ra mấy loại đan dược, sau đó sẽ bế quan vài thập niên.

Mộ Phái Linh sau khi nhận được sự phân phó của Diệp Trường Sinh thì cầm khối ngọc giản bay về phía động phủ của mình.

Ngọc giản ghi lại mấy trăm loại linh dược, trong đó Mộ Phái Linh có thể nhận biết được chưa tới một nửa.

Trong nửa này, có vài loại động phủ của nàng trồng trọt.

Cho nên nàng tính toán trước tiên thu thập mấy loại này. Về phần còn dư lại, hẳn là có không ít người có thể tìm được trong dược viên của Lạc Vân Tông.

Mà linh dược nàng không quen biết, vậy nàng bắt lượm, chỉ có thể đi tìm sư phó xem.

Nghĩ đến dược viên, Mộ Phái Linh lập tức nghĩ đến Hàn Lập vừa bái vào Lạc Vân Tông không lâu.

Người này được sư tôn sắp xếp cho nàng đi quản lý, lúc ấy Mộ Phái Linh bảo Hàn Lập chọn lựa nhiệm vụ, Hàn Lập biểu hiện ra quen biết đối với linh dược vượt qua người thường.

Vì vậy nàng đuổi Hàn Lập đi chăm sóc dược viên.

“Có lẽ là để người này xem xét!” Mộ Phái Linh thầm nghĩ.

Trở lại động phủ, nàng lập tức đem vài loại linh dược phân biệt bỏ vào trong hộp ngọc, thu lại, sau đó đi về phía dược viên chỗ Hàn Lập.

“Hàn sư diệt, người quen linh dược này bao nhiêu?” Mộ Phái Linh sau khi tìm được Hàn Lập liền mơ hồ đoán được một chút, đem ngọc giản đưa tới hỏi.

Hàn Lập tiếp nhận ngọc giản, thần thức đảo qua, trên mặt lập tức lộ ra một tia kinh ngạc.

Với sự hiểu biết của hắn về đạo luyện đan cùng với các loại Linh Dược, trong khối ngọc giản này có ghi chép các loại Linh Dược, tám chín phần mười là dùng để luyện chế đan dược cấp bậc Nguyên Anh nào đó.

“Mộ Phái Linh này, vừa rồi đi tới Thiên Tuyên Các một chuyến, sau khi trở về liền bắt đầu sưu tập linh dược....” Trên mặt Hàn Lập lộ ra một tia cổ quái.

Hắn luôn cảm thấy loại thao tác này, giống như là có một loại cảm giác thỏa mãn, phảng phất chính mình đã từng làm chuyện như vậy.

“Nơi Thiên Tuyền các này không phải là của Diệp sư thúc đây chứ?” Hàn Lập thầm nói một câu.

Thấy Mộ Phái Linh đang chờ hắn trả lời, Hàn Lập trầm ngâm một chút rồi nói: “Những linh dược này trừ một số ít mười mấy loại còn lại ta đều biết!”

Mộ Phái Linh nghe vậy trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc, liếc mắt nhìn hắn một cái, sau đó suy nghĩ, lập tức xuất ra một cái ngọc giản.

Sau khi dán ngọc giản lên trán, Mộ Phái Linh khắc tất cả những linh dược mà nàng không quen biết vào trong ngọc giản.

Sau đó nói: “Đã như vậy, Hàn sư điệt, giao cho ngươi một nhiệm vụ, do ngươi tới sưu tập những linh dược này!”

Nói xong, nàng đem ngọc giản đưa cho Hàn Lập, sau đó nói: “Nếu là linh thạch không đủ dùng, ngươi đi chỗ Chương môn thu mua linh dược, nếu trong quá trình thu mua linh dược gặp phải phiền toái gì, ngươi cứ nói đây là nhiệm vụ mà lão tổ Nguyên Anh an bài!”

“Ngươi có thể tìm được vài loại chính là vài loại, mặc kệ kết quả cuối cùng như thế nào, ta đều sẽ cho ngươi phần thưởng nhất định!” Mộ Phái Linh nói xong, lấy ra mấy bình đan dược có ích cho Luyện Khí Kỳ cùng một kiện trung giai pháp khí.

Đây là phần thưởng của nàng. Nếu như đệ tử Luyện Khí chân chính nhìn thấy những thứ này, đích thật sẽ mừng rỡ như điên.

Nhìn phần thưởng kia, Hàn Lập trong lòng một trận không nói gì.

“Sư thúc, đệ tử mới vừa tới Lạc Vân Tông, đối với nơi này hết thảy đều không phải rất quen thuộc...” Hàn Lập cũng không muốn lãng phí thời gian đi làm việc này, vì vậy trong ngôn ngữ mơ hồ lộ ra ý tứ cự tuyệt.

Nhưng lời tiếp theo của Mộ Phái Linh lập tức cắt ngang lời từ chối của hắn: “Lúc trước ta có nói với các ngươi là người đang ở trên đỉnh núi của Thiên Tuyền các đúng không?”

“Đây đều là nhiệm vụ do vị tiên bối kia an bài!”

“Được rồi!”

Hàn Lập bất đắc dĩ thở dài, hẳn biết nhiệm vụ của hai vị tiên bối trên Thiên Tuyền Các đối với đám đệ tử Lạc Vân Tông quan trọng như thế nào.

Việc này hẳn không thể cự tuyệt!

Từ sau khi lên vào Lạc Vân Tông, hẳn không muốn chuốc lấy phiền toái, nếu trước đó ngay cả chuyện giúp đỡ mấy tên đệ tử Luyện Khí kia bắt Tuyết Vân Hồ cũng đã làm rồi, vậy đi tìm chút linh dược cũng không vấn đề gì.

Chỉ hy vọng đừng lãng phí quá nhiều thời gian của mình.

Trong lòng Hàn Lập thở dài, thu hồi ngọc giản, sau đó liền quay người trở về dược viên.

Mà Mạc Phái Linh cũng cầm miếng ngọc giản mà Diệp Trường Sinh ban cho đi tìm linh dược mà nàng biết.

Một tháng sau, Diệp Trường Sinh cùng Nam Cung Uyển ở trước Thiên Tuyền Các, Mộ Phái Linh lần thứ hai xuất hiện.

“Diệp tiên bối, linh dược ghi lại trong ngọc giản chỉ tìm được một phần ba, còn lại cũng không tìm được!” Mộ Phái Linh áy náy nói.

Nàng vẫn đánh giá thấp trình độ khó tìm của Diệp Trường Sinh La, cho dù nàng quen biết hay không biết, cũng chỉ tìm được một phần nhỏ.

Cuối cùng, hẳn phát động toàn bộ lực lượng của Lạc Vân Tông, ngay cả vị ngân phát lão giả kia cũng hỏi qua một chút, nhưng cũng chỉ tìm được một phần ba.

“Một phần ba sao? Không tệ, Lạc Vân Tông các người đã tận tâm tận lực rồi!” Diệp Trường Sinh hơi kinh ngạc nói.

Chỉ mất một tháng đã tìm được một phần ba linh dược, có thể thấy được Lạc Vân Tông này khẳng định tốn hao không ít khí lực.

Thần thức đảo qua, Diệp Trường Sinh phát hiện linh dược trong túi trữ vật này đã gom góp đủ toàn bộ dược liệu cần thiết cho hai loại linh đan thượng cổ.

Hắn suy nghĩ một chút, từ trong túi trữ vật lấy ra một đồng bình ngọc, bỏ vào trong một cái túi trữ vật, đưa cho Mộ Phái

Linh nói: “Những đan dược này ngươi cầm đi!”

“Bên trong có mấy bình là đan dược có thể giúp tu sĩ Trúc Cơ tiến pháp lực, nhanh chóng đột phá!”

Mộ Phái Linh nghe nói như thế trong lòng nhất thời mừng rỡ, không hề nghi ngờ gì nữa, mấy bình đan dược mà tu sĩ Trúc Cơ có thể sử dụng kia là dành cho nàng.

Có được ban thưởng của tu sĩ Nguyên Anh này, tương lai nàng có thể tu luyện càng nhanh hơn.

Nàng dùng thần thức quét qua túi trữ vật, phát hiện ngoại trừ mấy bình đan dược cho nàng, còn có một chút khác.

Mộ Phái Linh lập tức hiểu được, những đan dược này hẳn là dành cho những người khác của Lạc Vân Tông.

Dù sao để giúp đỡ Diệp Trường Sinh thu thập những linh dược này, Lạc Vân Tông đã hao phí không ít nhân lực vật lực, mấy bình đan dược Trúc Cơ kỳ khẳng định là không đủ báo đáp.

“Vị tiền bối này ra tay đích xác là hào phóng, trong khoảng thời gian này không uổng phí nhiều tâm lực như vậy!” Mộ Phái Linh thầm nghĩ trong lòng.

Trong nội tâm nàng hiện lên đủ loại ý niệm, sau đó nghĩ đến sau khi trở về nhất định phải dụng tâm đi tìm những đan dược tiền bối an bài.

Đem Mộ Phái Linh sau khi đuổi đi, Diệp Trường Sinh trở lại lầu các bắt đầu phục chế lục dịch đem linh dược này nuôi trồng.

Sau đó, khai lò luyện đan, luyện chế ra toàn bộ hai loại đan dược.

Mộ Phái Linh sau khi rời lầu các mà Diệp Trường Sinh ở, liền lập tức lấy mấy bình đan dược thuộc về mình từ trong túi trữ vật ra.

Sau đó giao phần còn lại cho sư tôn, đi ra khỏi động phủ sư tôn, nàng đang muốn đi tiếp tục giúp Diệp Trường Sinh thu thập đan dược. Đột nhiên, phía trước, một đạo lục quang nghiêng từ trên cao phi độn xuống, thoáng cái ngăn trước độn quang của nàng, ngăn nàng lại.

“Mộ sư muội, vì huynh đã lâu không gặp ngươi, không biết gần đây sư muội đang bận rộn chuyện gì? Vì huynh phát ra vô số truyền âm phù, vì sao sư muội lại không có một phong thư a?”

Theo thanh âm này vang lên, trong lục quang đối diện xuất hiện một tu sĩ xấu xí, nhìn hơn ba mươi tuổi.

Mộ Phái Linh vừa thấy người này, thần sắc lập tức khẽ biến, nhưng lập tức thần sắc trầm xuống, lập tức nói: “Họ Ngôn, ta làm việc theo lệnh của Phong chủ, ngươi dám cản ta?”

“Hắc hắc, Mộ sư muội nói quá lời, ta sao dám làm thế, chẳng qua là muốn hỏi sư muội một chút, ngươi có nhận được thư của lệnh tôn hay không? Ngươi xem, trưởng bối hai nhà chúng ta đều đã đồng ý hôn sự của chúng ta, chúng ta không phải là nên thương lượng ngày tiếp theo chứ?”

Tu sĩ họ Ngôn cười hì hì nói, đồng thời ánh mắt hướng tới thân thể đầy đặn mềm mại cùng khuôn mặt xinh đẹp của nữ tử, tham lam không ngừng đánh giá.

Mộ Phái Linh nghe thế trong mắt hiện lên vẻ chán ghét, mặt lạnh như băng quát: “Ngươi đang mộng đẹp thế nào? Ta đáp ứng cùng ngươi song tu khi nào?”

Tu sĩ họ Ngôn nghe vậy, trên mặt vẫn là cười hì hì, không thèm để ý chút nào nói:

“Mộ sư muội, đây chính là chuyện phụ thân ngươi và Mộ gia tộc lão đều đồng ý a, chẳng lẽ muội muốn phản kháng gia tộc muội sao? Hay là sớm chấp nhận số phận đi, vì huynh biết muội tâm cao khí ngạo, chướng mắt ta!”

“Nhưng không sao, chỉ cần ngươi gả tới đây, lâu ngày, sớm muộn gì vì huynh cũng sẽ khiến ngươi trở nên ngoan ngoãn, hắc hắc!” Tu sĩ họ Ngôn không kiêng nể gì đánh giá Mộ Phái Linh nói.

Vừa nghe nói như thế, Mộ Phái Linh tức giận đến thân thể mềm mại khẽ run lên, đồng thời trong mắt cũng hiện lên một tia bi thương.

Nàng được gia tộc nuôi dưỡng mới có thể tu luyện tới cảnh giới hôm nay, đã sớm cột chặt với gia tộc ở tầng sâu nhất, căn bản là không có cách nào rời khỏi gia tộc.

Đồng thời, cũng rất khó đi phản kháng gia tộc, có thể nói, đây là số mệnh của các nàng, con cháu gia tộc tu tiên.

Tộc trưởng Mộ gia, vì đề tôn tử của mình cưới nữ nhân điều ngoa nhà Ngôn, dĩ nhiên không tiếc dùng loại thủ đoạn đôi hôn này, cưỡng ép định ra một hôn ước hoang đường như vậy.

Điều này hoàn toàn xem nàng ta là vật hi sinh, mà càng hoang đường hơn chính là, tất cả các tộc lão đều đáp ứng hôn ước này.

Điều này làm cho trong lòng Mộ Phái Linh bi thương vô cùng, nàng không có cách nào phản kháng hôn ước này, nếu nàng cùng các tộc lão trở mặt mà nói, gia tộc kia chẳng những sẽ cắt đứt sự cung ứng linh thạch cho nàng sau này, lại còn liên lụy đến mấy người thân thích của nàng trong gia tộc.

Mặc dù trong Lạc Vân Tông, nàng rất được sư tôn và các sư huynh đệ yêu mến, nhưng một khi dính líu đến lợi ích phức tạp phức tạp của gia tộc, những người này cũng không tiện nhúng tay vào việc này.

Sư tôn của nàng, thân là một vị tu sĩ Kết Đan, đối mặt loại chuyện này vẫn là thúc thủ luống cuống.

Điều này làm cho Mộ Phái Linh trong lòng rất là buồn bực, nếu nàng là tu sĩ Kết Đan kỳ mà nói thì người trong gia tộc gọi là “Trưởng lão” tuyệt đối không dám khoa tay múa chân với nàng.

Ngược lại sẽ rất cung kính đối với nàng, dù sao một vị tu sĩ Kết Đan kỳ đối với gia tộc có ý nghĩa như thế nào thì ai cũng đều biết rõ ràng.

Thế nhưng, cho dù nàng thiên tư hơn người, muốn trong khoảng thời gian ngắn kết thành Kim Đan căn bản chỉ là si tâm vọng tưởng.

Mặc dù nàng nỗ lực như vậy, nhưng hiện tại cũng chỉ mới tiến vào Trúc Cơ kỳ không được mấy năm mà thôi, còn chưa đến Trúc Cơ trung kỳ, càng không cần đề cập tới cảnh giới Kết Đan gì cả.

Nghĩ đến những chuyện này, Mộ Phái Linh tức giận nghiền chặt răng ngà. Nàng luôn luôn làm người rất mạnh, mặc dù bình thường bộ dáng căn bản không để hôn ước này trong

lòng, nhưng trên thực tế, trong lòng bàng hoàng bất đắc dĩ, có bao nhiêu người biết?

Chứng kiến thần sắc âm trầm của Mộ Phái Linh, tu sĩ họ Ngôn càng đắc ý, ánh mắt tham lam vô cùng nhìn Mộ Phái Linh đánh giá.

Hắn cười hắc hắc, bay về phía trước, tới gần Mộ Phái Linh, trong ánh mắt mang theo vẻ rất nóng, hiển nhiên không có ý kiến gì.

“Mộ sư muội, hay là muội nhận mệnh đi, đi theo ta, chắc chắn sẽ không thua thiệt muội đâu!”

Tu sĩ họ Ngôn vừa nói, vừa đưa tay hướng về phía Mộ Phái Linh kéo lại, trực tiếp động thủ cướp.

“Cút ngay!”

Mộ Phái Linh thoáng chốc sắc mặt lạnh như băng khó có thể diễn tả bằng lời, sắc mặt lạnh như sương lạnh, quát lên một tiếng chói tai, nhất thời làm cho tu sĩ họ Ngôn kia sợ tới mức run rẩy cả người.

Khi thấy Mộ Phái Linh định xuất pháp khí ra thì tu sĩ họ Ngôn trực tiếp sợ tới mức tè ra quần bay ngược ra ngoài, không dám tới gần cô nữa.

Ánh mắt Mộ Phái Linh chớp động một chút, rốt cục vẫn là muện hạ quyết tâm, lạnh lùng nói: “Họ Ngôn, hôm nay ta không ngại nói rõ lời này!”

“Người biết Thiên Tuyền các của Thiên Tuyền Phong chúng ta có khách quý như thế nào không? Ta cho người biết, hiện tại Mộ Phái Linh ta đang ở trong Thiên Tuyền các hậu hạ hai vị tiên bối kia, ta đã được vị tiên bối họ Diệp trong đó nhìn trúng, tương lai có thể thu làm thị thiếp, người bỏ ý định đó đi!”

Lời nói của Mộ Phái Linh làm sắc mặt tu sĩ họ Ngôn trắng bệch, hắn hoảng sợ kêu to: “Làm sao có thể?”

“Hừ, sao lại không thể, chính vì không gả cho người, ta mới chủ động thỉnh cầu sư tôn đi Thiên Tuyền các hậu hạ hai vị tiên bối kia!”

“Ta tình nguyện làm thị thiếp cho người ta, làm lô đỉnh, cũng không có khả năng lấy người!” Mộ Phái Linh mặt mũi tràn

đầy chán ghét nói.

“Người...” Tu sĩ họ Ngôn nghe lời này, mặt mũi tràn đầy tức giận, hắn không nghĩ thái độ Mộ Phái Linh lại quyết liệt như vậy.

“Hiện tại ta phải đi làm việc cho hai vị tiền bối kia, người còn muốn ngăn ở chỗ này sao?” Mộ Phái Linh lạnh lùng nói.

Tu sĩ họ Ngôn nghe vậy, vẻ mặt đầy oán giận nhìn nàng, nhưng vừa nghĩ tới uy danh của tu sĩ Nguyên Anh, hắn liền bay đi.

Chứng kiến người này rời đi, Mộ Phái Linh cố gắng tạo ra vẻ mặt lãnh ngạo chột buông lỏng, cả người trở nên có chút buồn bã vô lực đứng lên.

Sau khi đứng ngẩn ngơ trên không trung một lát, Mộ Phái Linh xoay người bay lên núi, đi tới trước Thiên Tuyên các.

Cảm xúc phức tạp hiện lên trong mắt, Mộ Phái Linh bỗng quỳ gối trước Thiên Tuyên các, lớn tiếng nói: “Vãn bối Mộ Phái Linh, thỉnh tội hai vị tiên bối!”

Sau một lúc lâu, Nam Cung Uyển mở cửa, xuất hiện trước mặt Mộ Phái Linh.

Nàng khẽ nhú mày nhìn nữ tử lạnh lùng quỳ trước mặt, nhẹ giọng nói: “Mộ cô nương, ngươi làm gì vậy?”

“Vãn bối tự tiện mượn danh hai vị tiên bối mang đến phiền toái, đặc biệt hương hai vị tiên bối thỉnh tội!” Mộ Phái Linh khẽ cắn môi anh đào, trong mắt mang theo một tia hoảng sợ nói.

Nam Cung Uyển nghe vậy lập tức nhú mày, nàng vừa nhìn bộ dáng này của nữ tử này, mơ hồ đã đoán được vài phần nội tình.

Dù sao nàng cũng là người quanh năm lẫn lộn trong môn phái, Yểm Nguyệt tông lại là một môn phái chú ý song tu, loại chuyện này nàng quả thực thấy không ít.

“Ngươi trước tiên đứng lên đi, cuối cùng đã xảy ra chuyện gì, nói rõ chi tiết cho ta!” Thanh âm Nam Cung Uyển nhu hòa vài phần, nói ra.

Mộ Phái Linh đứng dậy, kể lại chi tiết chuyện xảy ra lúc trước cho Nam Cung Uyển ở một bên.

Trong lòng nàng quả thực có vài phần tâm thần bất định, dù sao Nam Cung Tiên Tư trước mắt chính là đạo lữ của Diệp tiên bối a.

Cái gọi là thiếp của nàng, bây giờ trước mặt vị chính bài phụ nhân này mà nói ra, quả thực không biết sẽ có hậu quả gì.

Cũng may ấn tượng Nam Cung Uyển cho nàng vẫn luôn là một nữ nhân thiện lương dịu dàng, nếu không nàng tuyệt đối không dám nói ra những lời như vậy.

Nam Cung Uyển nghe nữ tử này kể lại xong, trên mặt lộ ra một vòng cười như không cười, hàm ý nhìn nàng một cái đầy thâm ý.

Nhất thời làm cho nữ tử này tâm thần hoảng loạn, khuôn mặt lạnh lùng xinh đẹp trở nên tái nhợt vô cùng.

“Vãn bối to gan lớn mật, làm ra loại chuyện này, nhưng vãn bối thật sự là đi vào đường cùng, kính xin Nam Cung tiền bối thứ tội, mặc kệ tiền bối xử trí như thế nào, vãn bối cũng không hề oán thán!” Mộ Phái Linh thấp giọng nói.

Nam Cung Uyển nghe vậy, tự tiểu phi tiểu nhìn nàng, nhẹ giọng hỏi: “Vậy nếu như ta nói, kết quả xử trí của ta sẽ gả người cho tên tu sĩ họ Ngôn kia, người còn có thể không oán giận chút nào sao?”

Vừa nghe lời này Mộ Phái Linh lập tức ngây dại như phỗng!

Một lát sau, sắc mặt nàng trắng bệch, thanh âm run nhè nhẹ nói: “Nếu như tiền bối muốn xử trí vãn bối như vậy, vãn bối không dám có chút oán giận tiền bối nơi nào!”

“Chỉ là, nếu vận mệnh cuối cùng của vãn bối chỉ có thể là gả cho tặc tử kia, vãn bối tình nguyện chết!” Mộ Phái Linh sắc mặt tái nhợt nói ra lời này, trong ánh mắt lộ ra một phần kiên quyết.

Tiếng cười như chuông bạc vang lên, Nam Cung Uyển nhìn về phía Mộ Phái Linh, trong ánh mắt mang theo vài phần thương thức.

Nàng dịu dàng nói: “Người yên tâm đi, ta sao có thể xử trí người như vậy? Nhưng lời thị thiếp nói người cũng không cần nói!”

“Trong nửa năm này vợ chồng chúng ta đều ở chỗ này, chỉ cần người giúp phu quân ta làm tốt việc, nửa năm sau ta tự nhiên sẽ giúp người giải quyết phiền toái này!” Nam Cung Uyển nói ra.

Nghe nói như thế, Mộ Phái Linh trên mặt nhất thời lộ ra vẻ vừa mừng vừa sợ. Một cái chớp mắt trước nàng còn tưởng mình đã bước vào U Minh địa phủ, giờ khắc này lại cảm giác mình như đi lên linh sơn tiên đài.

“H Phái Linh đa tạ tiền bối, tiền bối phân phó, vãn bối nhất định sẽ tận tâm tận lực hoàn thành!” Mộ Phái Linh vội vàng thề thốt.

Nam Cung Uyển nghe vậy chỉ dịu dàng cười, nói: “Người đi đi, không cần quan tâm những chuyện khác, an tâm xử lý chuyện tốt là được rồi!”

“Vẫn bồi cáo lui!”

Mộ Phái Linh hướng Nam Cung Uyển cung cung kính thi lễ, sau đó hóa thành một đạo lưu quang rời đi.

.....

Ở dược viên nào đó trên đỉnh Thiên Tuyền Phong, Hàn Lập nhìn về phía Mạc sư thúc đang thu linh dược trong tay hắn, không biết nói gì.

Giao tất cả linh dược trong Túi Trữ Vật cho vị Mạc sư thúc này, đổi phương cho hắn hai bình đan dược Luyện Khí kỳ và một kiện thượng phẩm pháp khí làm phần thưởng.

Chứng kiến vị này, sau khi rời đi, Hàn Lập ngửa mặt lên trời một trận im lặng.

Hắn bắt đầu hoài nghi quyết định gia nhập Lạc Vân Tông có chính xác hay không!

Vốn là trà trộn vào Lạc Vân Tông, là vì muốn tìm một nơi có thể an ổn tu hành.

Nhưng ai có thể ngờ tới, sau khi tiến vào lại gặp phải vị Mạc sư thúc này.

Vị sư thúc này từ sau khi phát hiện phương diện tìm kiếm linh dược có thiên phú dị bẩm, lập tức liền sử dụng tinh thần mà không chết liền dùng đến cái chết, không ngừng thúc giục hắn đi tìm các loại linh dược trên ngọc giản kia.

Vì sao vị Mộ sư thúc này phải như vậy, Hàn Lập đại khái đã có vài phần hiểu rõ.

Đổi phương vì thay đổi vận mệnh của mình mà liều mạng hoàn thành nhiệm vụ mà người của Thiên Tuyền các giao xuống.

Mà số lượng nhiệm vụ kia không phải là một đệ tử Trúc Cơ như nàng có thể tự mình hoàn thành, vì vậy liền không chút khách khí khu sử đệ tử cấp thấp như Hàn Lập đi giúp nàng.

Nhưng luận theo suy nghĩ của hắn, vị Mộ sư thúc này cũng coi như không tệ, mỗi lần ban thưởng cũng coi như phong phú.

Đệ tử cấp thấp ai cũng bởi vì phần thưởng hậu hĩnh này mà tích cực làm việc cho nàng.

Chỉ có Hàn Lập, hắn căn bản không để ý đến đan dược Luyện Khí kỳ này.

Nhưng hắn vì không muốn bại lộ chính mình, lại không thể không tiếp nhận sự điều khiển của vị Mộ sư thúc này.

Nếu không phải cảm thấy vị Mộ sư thúc này làm người không tồi thì với tu vi Kết Đan kỳ của Hàn Lập đã sớm sử dụng thủ đoạn làm cho đối phương chịu khổ rồi.

Bất quá bây giờ ba phái thí kiếm rốt cục cũng bắt đầu, Hàn Lập sau khi đăng ký tham gia thử kiếm, rốt cục có thể thoát khỏi nhiệm vụ không ngừng nghỉ của vị Mộ sư thúc này.

“Thật sự là xui xẻo!” Hàn Lập lắc đầu, cảm khái.

.....

Trong thời gian nửa năm, Mộ Phái Linh không ngừng đưa linh dược tới. Cuối cùng Diệp Trường Sinh đưa linh dược trong ngọc giản ra, Lạc Vân Tông giúp hắn tìm được một nửa trong đó.

Để báo đáp Lạc Vân Tông, Diệp Trường Sinh tự nhiên cũng tặng ra không ít đan dược, khiến cho Lạc Vân Tông từ trên xuống dưới đều vui mừng.

Những linh dược này tổng cộng để cho Diệp Trường Sinh luyện chế ra ba loại thượng cổ linh đan. Có những đan dược này, đừng nói là tu luyện tới Nguyên Anh trung kỳ đỉnh phong, cho dù là Nguyên Anh hậu kỳ, trong thời gian rất lâu cũng không thiếu đan dược.

Trong thời gian nửa năm này, nội bộ Lạc Vân Tông cũng cử hành một lần tỷ thí, chọn ra ba mươi đệ tử tham gia Thí Kiếm Đại Hội của ba phái.

Hàn Lập dựa vào đồng phù lục trong tay vừa vận thẳng được mấy đôi thủ, lẫn vào trong đó.

Cách làm lấy lượng lớn phù lục chất đồng người chết này rất có phong phạm Diệp Trường Sinh năm đó vừa xuất đạo.

Lạc Vân Tông sau khi tự mình lựa chọn ra ba mươi đệ tử, liền dẫn theo ba mươi đệ tử đi tới Bách Xảo Viện.

Ở chỗ này cử hành ba phái tổ chức Thí Kiếm Đại Hội, từ trong chín mươi đệ tử ba phái đưa ra, tỷ thí ra mười người thắng cuộc.

Mười người này sẽ đạt được cơ hội sử dụng Minh Thanh Linh Thủy tẩy luyện con mắt.

Khi tu sĩ Kết Đan kỳ của ba phái dẫn theo mười người thắng cuộc tham gia Thí Kiếm Đại Hội đến thánh địa tiếp nhận Minh Thanh Linh Thủy, Diệp Trường Sinh cũng được ngân phát lão giả của Lạc Vân Tông dẫn tới nơi này.

“Diệp huynh, bình thường thánh địa này được ba phái chúng ta bảo vệ chặt chẽ, sau khi cấm chế mở ra, cơ hồ không ai có thể cưỡng ép xông vào, cũng chỉ có trong ngày đặc thù như hôm nay, mới có thể mở ra!”

Một bên dẫn Diệp Trường Sinh tiến về phía trước, một bên lão giả tóc bạc nói.

Hắn mang theo Diệp Trường Sinh đi tới trước hai cánh cửa đá màu xanh, trên cửa đá này phù chú rậm rạp chằng chịt, các màu linh quang chớp động không ngừng.

Hiển nhiên, trên này có tồn tại cấm chế cực kỳ lợi hại.

Đi theo sau lưng hai người là một đám tu sĩ Kết Đan, mười tên Luyện Khí, hoặc là đệ tử Trúc Cơ kỳ.

Hàn Lập tự nhiên cũng ở trong đó.

“Quả nhiên là Diệp sư thúc, hắn như thế nào cũng chạy đến Linh Nhãn Chi Thụ này?” Hàn Lập khẽ nhíu mày, trong lòng thầm nghĩ.

Chẳng lẽ Diệp sư thúc cũng muốn làm gì Linh Nhãn Chi Thụ này?

Hàn Lập trong lòng không khỏi hoài nghi, lấy hiểu biết của hắn đối với Diệp sư thúc, hắn có lý do suy đoán như vậy.

“Từ đó, kế hoạch của ta nói không chừng sẽ bị phá hủy!” Ánh mắt Hàn Lập mơ hồ có chút khó coi thầm nghĩ.

Nếu mấy tu sĩ Nguyên Anh ở chỗ này mà nói, hẳn căn bản không có khả năng làm ra động tác gì dưới mí mắt những người này.

Nói như vậy, ý định lấy một đoạn rễ của Linh Nhãn Chi Thụ sẽ bị phá hủy!

“Diệp huynh, mời vào!” Lão giả tóc bạc lấy ra một cái lệnh bài, dán ở trên cửa đá, mở ra.

Sau đó, hắn mang theo Diệp Trường Sinh tiến vào trong cửa đá, những người sau lưng thì đứng ở bên ngoài chờ đợi.

Dựa theo mệnh lệnh phân phó xuống, bọn hắn phải chờ hai vị cao nhân Nguyên Anh vừa mới tiến vào mới có thể tiến vào lại.

Lão giả tóc bạc dẫn Diệp Trường Sinh xuyên qua mấy tầng cấm chế, sau khi đi qua cánh cửa đá cuối cùng, một cỗ linh khí tinh thuần lập tức đập vào mặt.

Nơi này chính là chỗ của Linh Nhãn Chi Thụ, độ tinh thuần linh khí của nó vượt xa linh nhãn chi tuyến mà Diệp Trường Sinh có.

Không hổ là linh nhãn hàng đầu!

Dưới sự dẫn dắt của lão giả tóc bạc, Diệp Trường Sinh đi tới một hang động chung quanh.

Quạt đá này dài rộng mấy trăm trượng, cao hai ba mươi trượng, nhìn mãnh liệt thì giống như là đi vào một mảnh thế giới dưới lòng đất.

Cột đá chung nhũ to nhỏ dài từ trên mặt đất mọc lên, tạo thành một mảnh rừng đá thiên nhiên.

Tại trung tâm thạch lâm, có một thứ gì đó to cỡ một cánh tay, màu sắc xanh biếc trắng tấp xuất hiện.

Nếu nói đây là một cây cột đá, chỉ sợ đại bộ phận mọi người đều tin tưởng, bộ dạng vật ấy một chút cũng không cách nào làm cho người ta liên tưởng cùng cây.

Nhưng nhìn linh khí kinh người phát ra từ trên người hắn, chắc chắn đây chính là Linh Nhãn Chi Thụ.

Mặc dù bề ngoài nhìn như là một cây cột đá gồ ghề!

Một tầng hào quang màu vàng nhạt từ bên ngoài cột đá bao phủ toàn bộ cột đá lại.

Lão giả tóc bạc đi lên phía trước, dùng một cái lệnh bài mở ra lồng sáng màu vàng kia, sau đó nói với Diệp Trường Sinh:

“Diệp huynh mời, Linh Nhãn Chi Thụ này, ngoại trừ Nguyên Anh ba phái chúng ta, trước kia chưa có người nào tiếp xúc qua, Diệp huynh là người đầu tiên tiếp xúc với vật ấy!”

Diệp Trường Sinh đi tới phía trước, đưa tay chạm vào trụ đá màu xanh nhạt, cảm khái nói: “Nếu có thể tu hành dưới Linh Nhãn Chi Thụ này, chỉ sợ tốc độ tu luyện có thể gia tăng không ít!”

“Tuy nói như thế, nhưng đối với tu sĩ Nguyên Anh Kỳ chúng ta mà nói, vật ấy trợ giúp cũng chỉ có hạn, nếu không Nguyên Anh ba phái chúng ta đều đến nơi này tu luyện!” Lão giả tóc bạc cười ha hả nói.

“Trình huynh, ta sẽ sử dụng một loại thần thông quan sát hoa văn của Linh Nhãn Chi Thụ, loại thần thông này sẽ không làm tổn thương đến Linh Nhãn Chi Thụ, chỉ là giúp ta nhìn thấu bản chất của nó!” Trên mặt Diệp Trường Sinh lộ ra một nụ cười giải thích.

“Diệp huynh cứ việc thi triển không sao, đây là chuyện chúng ta đã nói trước!” Lão giả tóc bạc cười ha hả nói.

Diệp Trường Sinh nghe vậy gật gật đầu, không nói nữa.

Lão giả tóc bạc Lạc Vân Tông này nói mặc dù rất là hào sảng, nhưng kỳ thật trước khi Diệp Trường Sinh tiến vào đã sớm nhận ra, tu sĩ Nguyên Anh ba phái đều đang đợi ở phụ cận thánh địa này.

Nếu như hắn làm tổn thương đến gốc Linh Nhãn Chi Thụ này, chỉ sợ những người này sẽ không từ bỏ ý đồ với hắn.

Mượn nơi đây trùng điệp cấm chế, những người này cũng không phải là không có năng lực đấu với hắn một trận.

Diệp Trường Sinh mỉm cười, sau đó toàn thân tỏa ra kim quang óng ánh.

Kim quang này bao phủ toàn thân hắn và Linh Nhãn Chi Thụ, chói mắt khiến cho lão giả tóc bạc căn bản không thấy rõ bên trong Kim Quang phát sinh chuyện gì.

Hắn chỉ thấy trong hai mắt Diệp Trường Sinh lập tức bắn ra hai luồng sáng, nhìn chăm chăm vào Linh Nhãn Chi Thụ kia, không hề nhúc nhích.

Dường như hắn đang cẩn thận quan sát Linh Nhãn Chi Thụ.

Mà hắn không nhìn thấy là cái gì, trên tay trái của Diệp Trường Sinh lặng yên xuất hiện một đạo bạch quang, phân tích cả gốc Linh Nhãn Chi Thụ cùng với rễ cây này một lần.

Sau khi hiểu rõ mọi chuyện, ánh sáng vàng trên người Diệp Trường Sinh lóe lên.

Tay cũng từ trên Linh Nhãn Chi Thụ rơi xuống, hắn nhẹ răng cười nói: “Đã xong, lần này đa tạ Trình huynh!”

Lão giả tóc bạc Lạc Vân Tông chứng kiến Linh Nhãn Chi Thụ kia quả nhiên không phát sinh bất cứ điều gì dị thường, trong lòng hơi thở phào nhẹ nhõm một hơi, nói: “Diệp huynh khách khí rồi!”

Nói xong, hắn lại lấy ra một bình ngọc nhỏ, đưa cho Diệp Trường Sinh, nói: “Đây là Minh Thanh Linh Thủy trước đó đã đáp ứng Diệp huynh!”

Kỳ thực, thậm chí Diệp Trường Sinh hoàn toàn không cần dùng kim quang chói mắt kia để che giấu điều gì.

Cho dù hắn trực tiếp dùng bạch quang trên tay trái của mình đi phân tích Linh Nhãn Chi Thụ kia, cũng sẽ không có vấn đề gì.

Cùng lắm thì lão giả tóc bạc kia cũng chỉ xem luồng bạch quang này là một loại bí thuật hoặc loại thần thông nào đó mà thôi.

Rất khó có người có thể nghĩ ra, đây là một thủ đoạn có thể phân tích các loại vật phẩm, và tiến hành phục chế.

Nhưng để đề phòng vạn nhất, Diệp Trường Sinh dùng kim quang che giấu một chút, không để lão giả tóc bạc nhìn thấy

thủ đoạn của hắn.

“Minh Thanh Linh Thủy này vừa mới được bố trí xong, sau khi bố trí xong phải nhanh chóng sử dụng, một thời gian dài, hiệu quả liền giảm đi rất nhiều!” Lão giả tóc bạc nói ra.

Tiếp nhận Minh Thanh Linh Thủy, Diệp Trường Sinh hướng lão giả tóc bạc nói lời cảm tạ, lập tức hai người liền rời khỏi thánh địa này.

Sau đó, Hàn Lập và mười tên đệ tử mới nối đuôi nhau mà vào, tiến vào thánh địa sử dụng minh thanh linh thủy còn lại đi tẩy luyện con mắt.

Diệp Trường Sinh biết, quá trình này hơn phân nửa là Hàn Lập phải động tay chân đào móc rễ cây Linh Nhãn Chi Thụ.

Bất quá hắn lưu ý Hàn Lập sử dụng thủ đoạn gì.

Sau khi phân tích Linh Nhãn Chi Thụ, Diệp Trường Sinh liền lập tức cáo biệt lão giả tóc bạc, mang theo Nam Cung Uyển rời khỏi Lạc Vân Tông.

Đương nhiên, trước đó hắn cũng thuận tiện đem Minh Thanh Linh Thủy trong bình ngọc ra phân tích một chút.

Đến bây giờ, mục đích chạy đến Vân Mộng Sơn mạch đều đã đạt được.

Bay trên bầu trời, Diệp Trường Sinh kinh ngạc nhìn Nam Cung Uyển hỏi: “Tại sao đột nhiên ngươi lại thu cô gái họ Mộ kia làm đệ tử?”

Lúc trước Mộ Phái Linh chạy tới thỉnh tội, Diệp Trường Sinh đang tự mình nhốt mình trong một căn phòng nuôi dưỡng linh dược, chuẩn bị luyện đan.

Bởi vậy, Mộ Phái Linh chạy tới đây là có làm cái gì hắn cũng không rõ lắm.

Mà sau chuyện Nam Cung Uyển cũng không đặc biệt nhắc tới chuyện này, Diệp Trường Sinh cũng không quan tâm.

Bây giờ, khi muốn rời đi, Nam Cung Uyển đột nhiên hướng hai vị Nguyên Anh của Lạc Vân Tông tỏ vẻ, nàng nhìn trúng Mộ Phái Linh, muốn thu đôi phương làm ký danh đệ tử.

Điều này không chỉ làm cho hai vị trưởng lão của Lạc Vân Tông vô cùng kinh ngạc, càng làm cho Diệp Trường Sinh cũng không hiểu ra sao.

Thu nhận một tu sĩ Trúc Cơ kỳ làm ký danh đệ tử, đối với mấy vị tu sĩ Nguyên Anh kỳ mà nói, chuyện nhỏ này thuộc về lông gà vỏ tỏi.

Lão giả tóc bạc cùng Lữ Lạc hai vị thái thượng trưởng lão Lạc Vân Tông tự nhiên sẽ không cự tuyệt đề nghị của Nam Cung Uyển.

Thậm chí, khi Nam Cung Uyển đưa ra đề nghị này, bọn họ còn có vài phần mừng rỡ.

Đem một đệ tử Lạc Vân Tông bồi dưỡng ra làm môn hạ đệ tử của vị đạo lữ Diệp Trường Sinh Nam Cung Uyển, làm như vậy có thể khiến quan hệ mẫu hậu giữa Lạc Vân Tông và vị Diệp đạo hữu này càng thêm chặt chẽ.

Vì thế hai vị Thái Thượng trưởng lão của Lạc Vân Tông rất vui vẻ đáp ứng.

Mà Nam Cung Uyển lại nói, nàng tạm thời sẽ không mang Mộ Phái Linh đi, mà vẫn để cho đôi phương tu hành tại Lạc Vân Tông, chính là để lại một bộ phận đan dược.

Lạc Vân Tông hai người kia tất nhiên là lập tức đáp ứng đề đệ tử ký danh của Nam Cung Uyển ở Lạc Vân Tông, vô luận thấy thế nào cũng là một chuyện tốt.

Hai người Lạc Vân Tông mừng thầm trong lòng, Diệp Trường Sinh lại không hiểu ra sao.

Vì thế, sau khi đi ra liền hỏi thăm nguyên nhân Nam Cung Uyển làm như vậy.

Thấy thần sắc Diệp Trường Sinh khó hiểu, Nam Cung Uyển vuốt mái tóc bên tai, cười khanh khách, nói:

“Ta làm như vậy, chẳng qua là bởi vì tính cách nha đầu kia làm ta có chút để cho thích mà thôi! “

“Thấy nàng gặp chuyện gì, ta liền nhớ lại tao ngộ lúc trước, trong lúc nhất thời sinh ra lòng đồng cảm!”

Nam Cung Uyển nói, đôi mắt chợt giật, tựa hồ cũng nghĩ tới tình cảnh lúc mình bị ép phải gả cưới.

Nữ tử Mạc Phái Linh này tao ngộ có chút tương tự với nàng, nàng bị Yểm Nguyệt tông ép gả cho Ngụy Ly Thần mà mình không muốn gả cho mình.

Mà Mộ Phái Linh đồng dạng bị gia tộc ép gả cho người mà chính mình không muốn gả, sau khi nghe được tao ngộ của nàng, Nam Cung Uyển lúc ấy liền trực tiếp động lòng thông cảm.

Cho nên, nàng mới vươn tay giúp đỡ Mộ Phái Linh, giúp nàng thoát khỏi hôn ước này.

Loại chuyện này đối với nàng mà nói cũng chỉ là một câu nói mà thôi, nhưng đối với Mộ Phái Linh mà nói, lại là vận mệnh thay đổi.

“Các ngươi là nam nhân a, vĩnh viễn cũng sẽ không thể hiểu được sự bất đắc dĩ của những nữ nhân chúng ta đang ở tu tiên giới. Rất nhiều khi, thân thể của chúng ta đều là vì hôn nhân của chúng ta được tính kế trắng trợn!”

“Mà các ngươi thì khác, đại đa số thời gian vẫn có thể tự chủ!”
Nam Cung Uyển cảm khái nói.

Diệp Trường Sinh nghe vậy ánh mắt lộ ra tia hiểu rõ, nghe Nam Cung Uyển nói vậy, hắn đại khái cũng hiểu được nguyên nhân Nam Cung Uyển muốn thu Mộ Phái Linh làm đệ tử.

Cẩn thận ngẫm lại thì Mộ Phái Linh tâm cao khí ngạo cùng Nam Cung Uyển cũng có vài phần giống nhau.

Chỉ là, nàng không có thiên phú và vận mệnh tốt như Nam Cung Uyển mà thôi!

“Người nhận nàng làm đệ tử cũng là một chuyện tốt, có quan hệ tốt với mấy tông môn ở Khê Quốc, tương lai cũng có trợ giúp nhất định đối với đại kế của ta!”

“Mộ Phái Linh này cũng thích hợp làm một cây cầu ở giữa!” Diệp Trường Sinh chậm rãi nói.

“Ân? Người lại có tính toán gì?” Nam Cung Uyển nghe vậy hiểu kỳ hỏi.

“Có dự định không... Chúng ta luôn ở lại cửa nhà Thiên Tinh tông người ta cũng không phải là đạo lý. Kế hoạch của ta là sau này tìm được một địa phương thích hợp, chuyển qua, thuận tiện khai tông lập phái, thành lập một tổ chức!” Diệp Trường Sinh nói.

“Ồ? Người muốn thành lập môn phái?” Nam Cung Uyển có chút kinh ngạc nhìn về phía Diệp Trường Sinh.

Nàng cảm thấy loại chuyện này giống như mặt trời mọc từ phía tây đi ra vậy, Diệp Trường Sinh nhìn thế nào cũng không giống loại người nguyện ý sáng tạo môn phái.

Khai tông lập phái, đích xác rất nhiều tu sĩ Nguyên Anh do dự sẽ làm như vậy, nhưng Nam Cung Uyển cảm thấy, Diệp Trường Sinh làm như vậy cũng không phải là yếu tố trọng yếu.

“Cũng không phải là mở một môn phái, mà là sáng lập một tổ chức thương nghiệp, vậy Loạn Tinh Hải ta đã nói với người rồi nhỉ?”

“Chỗ đó có lượng lớn yêu đan, có thể cung cấp lượng lớn tài nguyên tu hành cung cấp cho tu sĩ từ Nguyên Anh trở xuống!”

“Nhưng Loạn Tinh Hải lại thiếu thốn linh dược, mà số lượng linh dược của Thiên Nam còn nhiều hơn nhiều so với Loạn Tinh Hải, hai thứ này bổ cho nhau, song phương đều có thể lấy được!”

“Nếu ta ở giữa làm một người mâu dịch vượt qua khu vực, vậy sẽ có thể kiếm được lượng lớn linh thạch!” Diệp Trường Sinh nhẹ giọng nói.

Làm xấu khu vực mâu dịch của Thiên Nam cùng Loạn Tinh Hải, đây là ý định hắc ám đã có.

Hiện tại tổ chức buôn bán ở Loạn Tinh Hải đã được thành lập, có Diệp Âm Môn.

Còn Thiên Nam bên này, lại không có chút nào thuộc về thế lực của Diệp Trường Sinh.

Muốn khai tông lập phái ở Thiên Nam, điều quan trọng nhất là linh mạch.

Hầu như linh mạch tốt ở Thiên Nam đều bị các tông môn chiếm cứ, muốn chiếm được một tòa thì phải cướp.

Chẳng qua Diệp Trường Sinh cũng không tính cướp đoạt linh mạch của tông môn nào, thậm chí ánh mắt của hắn cũng không đặt trên người những quốc gia Thiên Nam này.

Linh mạch ở những khu vực này hắn không quá đề ý.

Chủ ý của Diệp Trường Sinh là nhằm vào bảy tòa linh đảo xung quanh khu vực vòng xoáy phong ấn ma khí trên Vô Biên Hải.

Trung cổ ma sau khi đào thoát khỏi Trụy Ma Cốc liền đi Vô Biên Hải một chuyến phá hư phong ấn nơi đó, để phong ma cấm chế hiện thế, đồng thời cũng để cho bảy tòa linh đảo hiện thế.

Bảy tòa linh đảo kia, phía trên mỗi tòa đều có linh mạch cao nhất.

Nguyên do là vì các thế lực lớn chia nhau, chẳng qua lần này, Diệp Trường Sinh lại coi trọng bảy tòa Linh đảo này.

Đợi sau khi bảy tòa linh đảo này hiện thế, Tân Như Âm cũng gần như có thể phá được kỹ thuật then chốt của truyền tông trận.

Đến lúc đó, tòa Truyền Tông Trận trong mỏ quặng linh thạch chuyển dời đến bảy hòn đảo kia, kể từ đó truyền tông trận hai bên hoàn toàn nắm giữ trong tay.

Có điều sau này Diệp Trường Sinh muốn sáng tạo thế lực cũng phải gánh vác trách nhiệm bảo vệ phong ấn kia.

Nhưng điều này cũng không sao, trong phong ấn kia không có cổ ma, chỉ có ma khí, so với phong ấn bình thường thì tốt hơn rất nhiều.

“Sáng tạo thương nghiệp thế lực sao? Nguyên lai là ý nghĩ như vậy! Bất quá, nói đi cũng phải nói lại, Thiên Nam chúng ta còn chưa có một thế lực buôn bán nào nổi tiếng!” Nam Cung Uyển thân nhiên cười nói.

“Đây là thị trường trống rỗng, lấy thân phận của ta đi làm loại chuyện này, những thế lực khác ở Thiên Nam lớn nhỏ khác chắc hẳn cũng không dám không nể mặt!” Diệp Trường Sinh cười nói.

Nếu hẳn muốn làm một thế lực buôn bán, chắc hẳn ba vị đại tu sĩ Thiên Nam này sẽ rất vui vẻ.

Người làm kinh doanh bình thường chỉ quan tâm đến tiền, không quan tâm chuyện thống nhất Thiên Nam.

Đợi đến khi địa khu trao đổi của Diệp Trường Sinh được triển khai, bọn họ càng thêm cao hứng.

Khi đó bọn họ sẽ hiểu được ý đồ chân chính của Diệp Trường Sinh, sẽ không lo lắng tới chuyện sau này Diệp Trường Sinh hóa thân có thể diệt sạch truyền thừa môn phái bọn họ tới Thiên Nam thống nhất hay không.

Tuy nhiên, nếu để thế lực thương nghiệp của Diệp Trường Sinh mở rộng ra, khẳng định sẽ tổn hại đến lợi ích của mấy thế lực lớn này.

Nhưng chút lợi ích này phỏng chừng bọn họ sẽ không để vào mắt quá nhiều, coi như là tặng cho vị đại tu sĩ đứng thứ tư Thiên Nam tương lai này.

“Đợi đến lúc Thiên Tinh Song Thánh chết, ta sẽ nghĩ biện pháp khống chế Tinh Cung, sau đó mượn lực lượng Tinh Cung đi khai thác Bích Linh Đảo!”

“Đồng thời, lấy lực lượng Tinh Cung trợ giúp Diệu Âm Môn nhanh chóng quật khởi, đem toàn bộ Loạn Tinh Hải nắm ở trong tay ta!”

“Lấy sức mạnh không lồ như vậy, linh thạch tương lai cung cấp cho ta ít nhất cũng phải mấy trăm vạn.” Diệp Trường Sinh trong lòng thầm nghĩ.

Linh thạch đối với hắn mà nói là trọng yếu nhất, trước khi hắn rời khỏi Nhân giới, dù thế nào cũng phải kiếm mấy trăm triệu

hoặc mấy trăm triệu linh thạch mới được!

Thậm chí, tương lai còn có thể đưa xúc tu đến Đại Tấn, các loại địa phương như Ngũ Long Hải, Thiên Sa đại lục, thành lập một thương hội trải dài khắp Nhân giới.

Tuy nhiên, cho dù hắc là đầu rắn to, nhưng nếu muốn mở thương hội ở một nơi xa lạ, hắc cũng phải được địa đầu xà ủng hộ mới được.

Địa Đầu Xà bên kia Loạn Tinh Hải, tương lai chắc có thể hoàn thành. Bên phía Thiên Nam đã có vài con địa đầu xà mượn lực rồi.

Ví dụ như Hoàng Phong Cốc, Lạc Vân Tông.

Vô Biên Hải ở gần Khê Quốc, căn cứ vào tương lai mà Diệp Trường Sinh muốn sáng tạo ra, thì sẽ ở Vô Biên Hải.

Có thể nói, ba tông môn này là hàng xóm với Vân Mộng Sơn ở Khê Quốc.

Cho nên Diệp Trường Sinh mới cố gắng giao hảo với ba đại tông môn này, thậm chí trực tiếp đưa ra chín viên Trường Sinh đan.

Nếu không phải bởi vì nguyên nhân này, gã làm sao đưa ra nhiều đan dược như vậy, dù sao cũng là thứ có thể kéo dài tuổi thọ cho tu sĩ Nguyên Anh.

Trong tương lai, tổ chức buôn bán dựa theo lời nói của Diệp Trường Sinh ở kiếp trước, muốn mở cửa hàng liên tục thì trạm thứ nhất chính là Khê Quốc.

Vì vậy, giao đạo với con địa đầu xà này vẫn rất cần thiết.

Sau khi cùng Nam Cung Uyển nói một phen về tương lai, Diệp Trường Sinh cùng nàng về tới sơn cốc bên ngoài phường thị của Thiên Tinh Tông.

Diệp Trường Sinh đã tới tay Linh Nhãn Chi Thụ cùng với Minh Thanh Linh Thủy, lập tức bắt tay vào phối chế Minh Thanh Linh Thủy.

Mặc dù Minh Thanh Linh Thủy chỉ hữu dụng đối với đệ tử Luyện Khí và Trúc Cơ, nhưng dùng nhiều, cho dù là tu sĩ Nguyên Anh như hắc thì thị lực cũng được tăng cường rất lớn.

Vì vậy, trong những ngày tiếp theo Diệp Trường Sinh vừa ăn đan dược tu hành vừa sử dụng Minh Thanh Linh Thủy tẩy luyện con mắt.

Viên đan dược này dùng đan phương luyện chế từ thượng cổ, phục chế một viên linh thạch tiêu hao giống với loại linh nguyên đan lấy được trong Hư Thiên điện, một viên hai vạn linh thạch.

Dùng loại đan dược này tu hành, tốc độ nhanh hơn nhiều so với dùng yêu đan cấp tám luyện chế ra.

Diệp Trường Sinh thử luyện hóa một viên, phát hiện sau khi tiến vào Nguyên Anh trung kỳ, tốc độ hấp luyện hóa loại đan dược này nhanh hơn không ít so với lúc nguyên anh sơ kỳ.

Dựa theo tốc độ hiện tại, một năm hấp không sai biệt lắm có thể ăn hết đan dược giá trị bốn mươi vạn Linh Thạch.

Mà lúc Nguyên Anh sơ kỳ, một năm hấp ăn hết tổng số linh thạch chỉ có mười tám vạn.

Hấp từ Nguyên Anh trung kỳ tu luyện tới trung kỳ đỉnh phong, cần hai ngàn vạn linh thạch, tương đương với tu sĩ bình thường từ hậu kỳ đến hậu kỳ đỉnh phong.

Dựa theo một năm bốn mươi vạn, trên lý thuyết cần năm mươi năm.

Nhưng mà sau khi phục chế Linh Nhân Chi Thụ, ngồi xếp bằng dưới Linh Nhân Chi Thụ tu hành, chẳng những có thể gia tăng tốc độ tu hành lên không ít mà còn giảm bớt lượng linh thạch tiêu hao.

Kể từ đó, tu luyện tới Nguyên Anh trung kỳ đỉnh phong cần tiêu hao không sai biệt lắm linh thạch có thể giảm xuống chừng hơn một ngàn vạn miếng.

Với tổng lượng linh thạch hiện tại của Diệp Trường Sinh, gần như là tạm đủ.

“Dùng Linh Nhân Chi Thụ gia tăng tốc độ tu hành, ta đạt tới trung kỳ đỉnh phong, hẳn là có thể rút ngắn thời gian khoảng bốn mươi năm!”

“Chỉ là trong thời gian này còn có rất nhiều việc cần làm, ta cũng không có biện pháp một mực an ổn tu hành tiếp, ít nhất

phải đi Truy Ma Cốc một chuyến! “

“Nói như vậy sẽ kéo dài không ít thời gian, nếu như không muốn trì hoãn thời gian thì phải tìm kiếm đan dược lợi hại hơn!” Diệp Trường Sinh thầm nghĩ.

Hắn lập tức nghĩ đến Giáng Vân Đan mà Hàn Lập ở trong Linh Miếu Viên đã từng luyện chế qua.

Đó là đan dược cường đại dùng mấy vạn năm linh dược luyện chế ra, không cần phải nói, mang Giáng Vân Đan đến tu luyện mà nói, tốc độ khẳng định so với những đan dược hắn dùng bây giờ nhanh hơn rất nhiều.

Hiện tại cách lúc Truy Ma Cốc mở ra khoảng hai mươi bảy năm, sau hai mươi bảy năm, nếu như có thể có được Giáng Vân Đan, khả năng sẽ dùng bảy tám năm nữa, là có thể đẩy pháp lực lên đến đỉnh phong!

Nói cách khác, mượn Giáng Vân Đan, có thể rút ngắn tốc độ tu hành đến khoảng ba mươi lăm.

” Truy Ma Cốc phải đi, sau khi đi thì quan sát kỹ Hàn Lập, theo hắn tiến vào Linh Miếu Viên!” Diệp Trường Sinh thầm nghĩ.

Linh Miếu Viên kia ẩn tàng phía sau vết nứt không gian trong Truy Ma Cốc, không có người nào có thể phân biệt nó cụ thể ở khe hở không gian nào.

Muốn đi vào trong đó, chỉ có thể dựa vào vận khí.

Nguyên bản vận khí của Hàn Lập tốt, tùy tiện rơi vào một khe hở không gian, đó chính là Linh Miếu Viên.

Nhưng Diệp Trường Sinh cũng không dám khẳng định bản thân cũng có vận khí như vậy.

Vận nhất rơi vào trong một cái khe không gian nguy hiểm thì cho dù là tu sĩ Hóa Thần ở bên trong cũng cảm thấy lạnh lạnh.

Cho nên biện pháp ổn thỏa nhất chính là đi theo Hàn Lập, nhìn thấy Hàn Lập bị khe hở không gian hút vào, liền nhanh chóng tiến vào trong vết nứt không gian kia.

Như vậy mới có thể cam đoan không sơ hở tí nào!

Thời gian từng ngày trôi qua, Diệp Trường Sinh vẫn luôn ở trong phòng mình tu luyện.

Dưới tình huống hãn đang bế quan tu luyện, những nữ tử khác trong sơn cốc này cũng nhao nhao bắt đầu bế quan tu hành.

Nam Cung Uyển tiến vào Nguyên Anh kỳ đã mấy chục năm, pháp lực cũng tích góp được không ít, tu luyện thêm vài chục năm, đủ để đẩy pháp lực lên tới đỉnh của Nguyên Anh sơ kỳ.

Đến lúc đó, dùng linh dịch mà Diệp Trường Sinh chuẩn bị đột phá bình cảnh trung kỳ, có lẽ nàng sẽ dễ dàng bước vào Nguyên Anh trung kỳ.

Nguyên Dao đồng dạng khổ tu, bất quá nàng cũng không có tinh tiến pháp lực, mà bắt đầu tu luyện tu luyện mấy môn bí pháp có uy lực cực lớn trong La Minh Vương Công.

Ví dụ như nói Huyền hồn yêu hỏa.

Hỏa này vốn có thể tu luyện khi tiến vào Kết Đan Hậu Kỳ, nhưng lúc ấy Nguyên Dao vì muốn mau chóng tiến vào Nguyên Anh Kỳ nên không tu luyện môn thần thông này.

Hiện tại sau khi trở thành tu sĩ Nguyên Anh, cơ hồ có thời gian để tu luyện.

Đợi sau khi nàng tu luyện thành công Huyền hồn yêu hỏa, Diệp Trường Sinh có thể dùng Ích tà thần lôi cùng Kiềm Lam Băng Diễm giúp nàng tu luyện ra Tu La thánh hỏa.

Nếu như nắm giữ được loại thần thông này thì sức chiến đấu của Nguyên Dao chắc chắn sẽ tăng lên một bậc, trở thành một cường giả trong Nguyên Anh kỳ.

Trừ ba người này, chúng nữ trong sơn cốc khác cũng nhao nhao khổ tu, tranh thủ có thể sớm ngày đột phá cảnh giới.

Thời gian cứ chậm rãi trôi qua như vậy, thế giới bên ngoài sơn cốc không ngừng phát sinh rất nhiều chuyện, những chuyện này khuấy động thế cục Thiên Nam.

Mà trong sơn cốc lại vô cùng bình tĩnh.

Nhoáng một cái hơn hai mươi năm trôi qua.

Một ngày này, hai đạo độn quang bỗng nhiên từ trong sơn cốc bay ra, ở bên ngoài cốc một chút trên bầu trời, sau đó xoay

người hướng phía nam bay đi.

Trong độn quang, một bóng người màu xanh, dáng người thon dài, khuôn mặt tuấn lãng, trong mắt ẩn chứa ý cười mỉa mai, thoát nhìn như là một vị công tử văn nhã.

Một bóng người màu đen khác là một thiếu nữ tuyệt sắc mặc váy dài màu đen bó sát người, da thịt trắng như tuyết, thân thể mềm mại xinh xắn.

Chính là hai người Diệp Trường Sinh và Nguyên Dao.

Trước đây không lâu, Nguyên Dao đã tu luyện thành công mấy môn bí pháp uy lực cường đại của Tu La Minh Vương Công, sau đó mới rời khỏi nơi bế quan.

Diệp Trường Sinh cảm giác được nàng xuất quan, cũng đi ra, trợ giúp Nguyên Dao nắm giữ Tu La Thánh Hỏa.

Sau đó, Diệp Trường Sinh bấm ngón tay tính toán, Cửu Quốc Minh có thể nói là Thiên Nam đệ nhất Giao dịch hội hắc là muốn bắt đầu.

Vì vậy, hắn liền dẫn Nguyên Dao rời cốc, hướng Cửu Quốc Minh phương nam bay đi, dự định đi hội giao dịch này xem một chút.

Giao dịch lớn nhất Thiên Nam được tổ chức trong Ngũ quốc Cửu Quốc Minh, tu kiến Kính Thiên thành được ở trong thâm sơn quốc gia này là tổng đàn Cửu Quốc Minh.

Đây là tòa thành của tu sĩ duy nhất ở Thiên Nam, người ở trong tòa thành này vô luận là nam nữ già trẻ, tất cả đều là tu sĩ có linh căn.

Tòa thành này mặc dù không được gọi là Thiên Nam đệ nhất đại thành, nhưng cũng đủ để xếp vào năm thứ hạng đầu. Trong thành, lão quái Nguyên Anh trung kỳ Cửu Quốc Minh cũng có tới sáu bảy cái.

Nghe nói một vị đại tu sĩ duy nhất của Cửu Quốc Minh - Ngụy Vô Nhai cũng thường xuyên xuất hiện ở nơi này.

Có thể nói, bất kể là ai gây sự ở đây, Cửu Quốc Minh đều có thể ứng phó được.

Bất luận là chính ma lưỡng đạo, hay là Thiên Đạo Minh, hoặc là tán tu kiệt ngạo bất tuân, ở trong tòa thành này cũng không dám làm càn.

Kỳ thật trước trăm năm trước, giao dịch hội lớn nhất Thiên Nam này không được tổ chức trong Cửu Quốc Minh, mà là do chính ma lưỡng đạo phân biệt quản lý.

Mãi cho đến khi vì chính ma lưỡng đạo liên thủ bắt đầu hướng biên giới xâm lấn khuếch trương, dưới sự phản kháng của Thiên Đạo Minh cùng Cửu Quốc Minh mới thành lập, đoạt lấy tư cách tổ chức giao dịch hội này từ trong tay chính ma lưỡng đạo.

Lần này là do Cửu Quốc Minh hành lý, tiếp theo sẽ đến phiên Thiên Đạo Minh.

Đây coi như là một loại hình phạt đối với chính ma lưỡng đạo, mất đi tư cách xử lý giao dịch hội, không cần nghĩ cũng biết hai thế lực này tổn thất không ít lợi ích.

Tại Thiên Nam đệ nhất giao dịch hội mở một hai tháng trước, Cửu Quốc Minh với tư cách là Đông Đạo Chủ đã đem đại bộ phận cấm chế “Thượng Nguyên Diệt Quang Trận” tiếng tăm lừng lẫy này triệt hồi.

Bởi vì lúc này đã có một bộ phận tu sĩ từ đường xa đi tới thành này, thậm chí một số tu sĩ gấp gáp bắt đầu đi tới các quầy hàng trong phường thị.

Dù sao, mấy ngày này đến giao dịch hội, tất nhiên bảo vật nơi này sẽ rất nhiều, các loại tài liệu trân quý xuất hiện tầng tầng lớp lớp, nhưng đó cũng không phải là thứ mà tu sĩ bình thường có thể gánh vác được.

Muốn mua được một ít tài liệu phù hợp hơi quý hiếm một chút, hay là sớm đi tìm kiếm mua vào đi.

Một phòng đấu giá duy nhất trong Điện Thiên thành cũng là phòng đấu giá do Cửu Quốc Minh mở, hiện tại cũng bắt đầu tiếp nhận các loại vật phẩm quý giá và đánh giá!

Toàn bộ Thành Điện Thiên dần dần trở nên náo nhiệt.

Mà Diệp Trường Sinh và Nguyên Dao cũng tới phụ cận Điện Thiên Thành, rúc vào bên cạnh Diệp Trường Sinh, Nguyên

Dao hờ hững đánh giá cảnh sắc chung quanh.

Ngẫu nhiên xa xa cũng có một ít tu sĩ đi qua, nhưng thần thức sau khi đảo qua Diệp Trường Sinh cùng Nguyên Dao, nhất thời thần sắc cả đám đại biến, vội vàng phi độn rời đi, giống như là sợ gặp phải phiền toái gì đó.

Hai người cũng không che giấu tu vi của mình, mà là lấy những tu sĩ này vừa nhìn thấy hai vị Nguyên Anh đại lão xuất hành, lập tức kinh hãi lạnh mình, đi đường vòng mà đi.

“Đây là Điện Thiên Thành?” Đứng trên một sườn đất ngoài thành, Nguyên Dao nhìn thành trì to lớn phía xa, nói.

Trong mắt nàng mang theo một tia hiếu kỳ, nhưng đồng thời cũng có chút thất vọng.

Sớm đã nghe nói uy danh của Điện Thiên thành, nàng còn tưởng rằng tòa thành trì này rất hùng vĩ.

Hôm nay tận mắt nhìn thấy, Điện Thiên Thành thân là đại thành hơn trăm dặm, quy mô đích xác là rất lớn, nhưng so với Thiên Tinh Thành của Loạn Tinh Hải thì không là gì.

Thiên Tinh Thành chiếm cứ đảo, mới thật sự cực kỳ bá đạo.

Đã đến phụ cận Điện Thiên Thành thì phải đi bộ về phía trước, chính là dùng Diệp Trường Sinh và Nguyên Dao từ không trung hạ xuống nơi đây.

“Đi thôi, vào thành sớm một chút, nói không chừng có thể có chút thu hoạch đấy!” Diệp Trường Sinh mỉm cười nói với Nguyên Dao.

Hai người từ trên sườn núi đi xuống, đi về phía cửa thành to lớn phía xa.

Bởi vì đã đến phụ cận Điện Thiên Thành, từ bốn phương tám hướng đều có tu sĩ đi bộ tới thành này.

Diệp Trường Sinh và Nguyên Dao đi trong đám đông, lộ ra vẻ vô cùng bất mãn, dung mạo tuyệt thế của Nguyên Dao hấp dẫn không ít ánh mắt.

Nhưng sau khi mấy ánh mắt này chạm vào hai người, lập tức phát hiện tu vi của hai người, sắc mặt đại biến, không dám nhìn thêm nữa.

Tất cả nhao nhao tránh lui, nhường đường cho hai người đi tới.
“A, Diệp sư huynh!” Cách đó không xa bỗng nhiên truyền đến một tiếng thét kinh hãi.

Diệp Trường Sinh đã sớm phát hiện người tới, quay đầu nhìn về phía bên kia, trên mặt lộ ra vẻ như cười mà không phải cười.

Hàn Lập cùng Lữ Lạc từ bên kia đi tới.

Một tiếng Diệp sư huynh này của Hàn Lập tràn đầy phấn chấn, bởi vì mấy năm trước, hắn rút cuộc cũng đột phá bình cảnh, trở thành một vị tu sĩ Nguyên Anh Kỳ.

Cách gần hai trăm năm, cách xưng hô này của Diệp sư huynh rốt cục lại gọi trở về rồi!

Giờ khắc này, không cần nói Hàn Lập trong lòng tràn ngập cảm khái, ngay cả Diệp Trường Sinh cũng có vài phần xúc động.

Tên Hàn Lập này, tại Kết Đan kỳ tu luyện so với lúc còn Trúc Cơ kỳ còn nhanh hơn.

Một bình cảnh kết đan, kẹp hắn sáu mươi năm, mà bình cảnh Nguyên Anh kỳ căn bản không có bị kẹt hắn.

Xét đến cùng, bởi vì tư chất ảnh hưởng phi thường lớn đến Kết Đan bình cảnh, tư chất Hàn Lập cực kém, bởi vậy bình cảnh kết đan có thể kẹt hắn thời gian rất lâu.

Mà đến trước bình cảnh Nguyên Anh, tư chất ảnh hưởng đã không còn bao nhiêu, cho nên Hàn Lập có thể nhanh chóng đột phá như thế.

Đương nhiên, điều này cũng cùng Hàn Lập đạt được mấy lần cơ duyên, làm cho tư chất đột nhiên tăng mạnh, hiện tại trên cơ bản cũng có thể so với thiên linh căn rồi.

“Hàn sư đệ, chúc mừng ngươi đột phá Nguyên Anh kỳ!” Diệp Trường Sinh nhìn Hàn Lập, ánh mắt đánh giá vài lần rồi nói.

Tiếp theo, lại hướng Lữ Lạc chấp tay, nói: “Gặp qua Lữ huynh!”

Lữ Lạc vội vàng khách khí đáp lễ lại, sau đó nhìn về phía Nguyên Dao, kinh ngạc hỏi: “Vị đạo hữu này là?”

Ánh mắt Lữ Lạc có vài phần quỷ dị, rất là kinh ngạc, rất là rung động, bởi vì hắn rõ ràng nhớ rõ, lần trước Diệp Trường Sinh tới Vân Mộng tam tông, mang theo chính là Nam Cung tiên tử của Yểm Nguyệt tông.

Hiện tại, bên cạnh hắn lại xuất hiện một tuyệt thế mỹ nữ, hơn nữa cũng là Nguyên Anh kỳ, cái này...

Không khỏi có chút khó tưởng tượng?

“Vị Diệp đạo hữu này, chẳng lẽ lại là một lãng tử sao? Chỉ là dù lãng tử như thế nào, cũng không đến mức động một chút liên đới một nữ tử Nguyên Anh Kỳ chứ?”

“Nguyên Anh tu sĩ phụ nữ của Thiên Nam căn bản không có mấy người, chờ một chút, lúc trước hình như có nghe nói, bên Nguyên Vũ quốc có một vị nữ tu thành công kết anh, hơn nữa cũng có đồn đại nói nữ tu này có quan hệ với Diệp đạo hữu, chẳng lẽ chính là người này?” Lữ Lạc trong lòng suy đoán.

Chợt nhìn thấy bộ dạng lãng tử của Diệp Trường Sinh, trong lòng hắn nổi lên sóng to gió lớn.

Tu tiên giới không phải là không có loại nhân vật lãng tử này, động một chút bên người rất nhiều người.

Nhưng những người này, bạn nữ của bọn họ trên cơ bản đều có tu vi thấp hơn bọn họ mấy tầng.

Tỷ như lão quái Nguyên Anh Kỳ, thị thiếp có thể tùy ý thay đổi cơ bản là Trúc Cơ kỳ.

Tựa như Nam Lũng Hầu mà hắn và Hàn Lập mới gặp lúc nãy, người này mang theo hai vị thị thiếp Trúc Cơ kỳ, hơn nữa còn có thể tùy ý đem mấy thị thiếp này đưa ra.

Nhưng nếu nữ tu này đạt tới Kết đan kỳ, cho dù là tu sĩ Nguyên anh kỳ bọn họ cũng không thể khinh thường các nàng.

Nữ tu Kết Đan kỳ đã có tư cách làm tu sĩ Nguyên Anh đạo hữu!

Mà vị Diệp đạo hữu này cảnh giới đã tương đối kinh thế hãi tục, bên cạnh hắn còn thay đổi bạn gái là Nguyên Anh kỳ!

Nếu như không phải biết rõ tu vi của Diệp Trường Sinh, Lữ Lạc cũng sẽ hoài nghi hắn không phải là một lão quái Hóa Thần.

Trái lại, Hàn Lập không để ý tình huống trước mắt, cũng không kinh ngạc hay rung động như vị Lữ sư huynh hần.

Đối với chuyện bên người Diệp Trường Sinh bất động xuất hiện nữ nhân, Hàn Lập đã sớm thấy chết lạng.

Mà Nguyên Anh nữ tu mà thôi!

Nếu ngày nào đó Diệp sư huynh mang theo một nữ tu Hóa Thần kỳ xuất hiện bên người, hần cũng sẽ không kinh ngạc, chỉ cảm thấy đây không hổ là Diệp sư huynh!

Nhìn dung mạo tuyệt thế của Nguyên Dao, trong lòng Hàn Lập không khỏi cảm khái, hần có chút hoài nghi, trên đời này tất cả nữ tử thiên địa linh tú đều bị Diệp sư huynh bắt cóc cả rồi.

Ít nhất tình huống hần gặp phải là như vậy.

Ngay cả vị “Mộ sư thúc” lúc trước ở Lạc Vân Tông, nghe nói hiện tại cũng đã bái vào làm môn hạ của đạo lữ Diệp Trường Sinh.

“Vị này là đạo lữ của Diệp môn, tên Nguyên Dao!” Diệp Trường Sinh mỉm cười, lộ ra hàm răng trắng như tuyết, giới thiệu với hai người.

Lần này, ngay cả Hàn Lập cũng có chút căng thẳng không thôi, lập tức cùng Lữ Lạc liếc mắt nhìn nhau.

Thế này sao lại xuất hiện thêm một đạo lữ?

Lần trước tại Lạc Vân Tông Nam Cung Uyển không phải là đạo lữ của hần sao?

Đạo lữ này còn có thể có mấy người nữa không?

Hàn Lập cùng Lữ Lạc trong lúc nhất thời cảm thấy tri thức của mình không đủ dùng.

Bất quá, hai người đều là hạng người tâm cơ thâm trầm, dị sắc trên mặt lập tức lóe lên rồi biến mất, nghe vậy đều cười cười, đồng loạt chấp tay, nói: “Bái kiến Nguyên Dao tiên tử!”

Nguyên Dao cũng thi lễ với hai người một cái.

“Hàn sư đệ đây là gia nhập Lạc Vân Tông sao?” Diệp Trường Sinh chậm rãi hỏi.

“Đa tạ Lữ sư huynh cùng Trình sư huynh không thể bỏ, Hàn mỗ đã là một thành viên của Lạc Vân Tông!” Hàn Lập thần sắc trình trọng nói.

“Chắc chắn, thật ra cũng đúng, nếu người trở về Hoàng Phong Cốc, sư tôn kia của người vẫn còn sống, ít nhiều cũng có chút xấu hổ!” Diệp Trường Sinh cười cười nói.

Hàn Lập là một tu sĩ Nguyên Anh, đối mặt với Lý Hóa Nguyên là một tu sĩ Kết Đan, đúng là có chút không biết nên xưng hô như thế nào.

Gọi sư tôn đi, Lý Hóa Nguyên hiện tại hiển nhiên là không xứng, để Lý Hóa Nguyên ngược lại gọi sư thúc cái gì đó, vậy phỏng chừng hai sư đồ này đều sẽ xấu hổ chết mất.

Diệp Trường Sinh có lý do hoài nghi, chính là xuất phát từ loại lúng túng này, nguyên lai mấy vị sư huynh Lý Hóa Nguyên cùng Hàn Lập kia vừa vắn chết đi.

Nghe Diệp Trường Sinh nói vậy, Hàn Lập cũng không khỏi sờ sờ mũi.

Lữ Lạc ở bên cạnh lúc này mới phản ứng lại, thì ra hai người trước mắt đều là người của Hoàng Phong cốc.

Hắn trước kia đích xác biết Diệp Trường Sinh và Hàn Lập đều xuất thân từ Hoàng Phong Cốc, nhưng vẫn không biết làm thế nào để liên hệ với hai người này, đến bây giờ đột nhiên thoáng cái tỉnh ngộ.

Nhất thời Lữ Lạc cảm giác được Hoàng Phong cốc quả nhiên là nơi ngọa hổ tàng long, một người trong môn phái không đặc biệt nổi trội tại Thiên Nam lại đi ra hai vị nhân tài như vậy.

Lại không biết nếu Lệnh Hồ lão quái biết được tin tức này, tâm tình sẽ thế nào?

Một mình Diệp Trường Sinh đã đủ để cho hắn hồi hận rồi, giờ lại thêm một tên Hàn Lập nữa.

Nghĩ tới đây, trong lòng Lữ Lạc không khỏi có vài phần lo lắng, đúng như lời Diệp Trường Sinh nói trước đó, Hàn Lập sư phụ vẫn còn sống.

Không chỉ sư phụ hắn ta còn sống, mà trong sư huynh sư tỷ của hắn ta cũng còn có hai người sống sót.

Theo thứ tự là Lưu Tĩnh và Chung Vệ Nương, hai vị này bây giờ cũng là Kết Đan Tu Sĩ.

Về phần mấy sư huynh đệ khác, tất cả đều chết hết, dù sao nếu như không cách nào kết đan, hiện tại thọ nguyên cũng đã hết.

Nếu như Lệnh Hồ lão quái lôi kéo Hàn Lập với tình cũ, để hắn trở lại Hoàng Phong Cốc thì nên làm thế nào cho phải?

Trong lúc nhất thời Lữ Lạc cảm thấy lo lắng.

Lúc này lại nghe thấy Diệp Trường Sinh nói: “Đi thôi, chúng ta cũng đừng đứng ở đây nữa, chúng ta không vào, những tu sĩ xung quanh cũng không dám đi vào!”

Hàn Lập cùng Lữ Lạc quay đầu nhìn lại, đích xác là đám Nguyên Anh bọn họ đứng bất động, tu sĩ xung quanh cả đám đều đứng rất xa không dám tới gần.

Này cao hơn mười trượng, rộng năm sáu trượng cửa thành, dĩ nhiên bị bốn người bọn hắn chặn lại.

Sau khi vừa tiến vào Điện Thiên Thành, đập vào mắt là từng dãy nhà đá, sắp xếp chỉnh tề.

Ở giữa những gian nhà đá này, có những con phố lớn đá xanh chen chúc nhau, dày đặc như mạng nhện, có không ít người lui tới.

“Trước tiên chúng ta phải xác định chỗ ở đã. Bất quá, chúng ta cũng không cần chen chúc ở khách sạn với những người khác, nơi này có lầu khách quý chuyên chiêu đãi miễn phí tu sĩ Nguyên Anh, trực tiếp đi vào trong đó là được rồi!” Lữ Lạc trước kia đã tới Điện Thiên Thành một lần, có chút lão Mã hiểu biết nói.

Diệp Trường Sinh gật đầu, mang theo Nguyên Dao đi theo Lữ Lạc, tới một góc của Điện Thiên Thành, đi tới trước một mảng ánh sáng màu trắng.

Phía sau màn sáng là rất nhiều lầu các u tĩnh tổ nhã, kiểu dáng khác nhau, tinh mỹ tuyệt luân.

Những tu sĩ bên ngoài màn sáng đi ngang qua, khi nhìn thấy lầu các phía sau màn sáng này, trên mặt từng người đều lộ ra vẻ kính sợ cùng hâm mộ.

Nhưng bọn họ cũng không dám dừng lại ở chỗ này quá lâu, đều nhanh chóng rời khỏi nơi này.

“Chính là nơi này, cấm chế nơi đây cũng chỉ có tu sĩ Nguyên Anh mới có thể mở ra!” Lữ Lạc vừa nói vừa duỗi tay đem màn sáng màu trắng xé mở đi tiến vào.

Hàn Lập theo sát phía sau, cũng xé mở cấm chế đi vào.

Diệp Trường Sinh lôi kéo Nguyên Dao, cũng tiến vào trong cấm chế này.

“Các lầu các này, Nguyên Anh Kỳ tu sĩ có thể mang theo môn nhân đệ tử tùy ý chọn lựa một tòa, lầu các ngoài cấm chế sáng lên, tức là bên trong đã có người!” Lữ Lạc chỉ vào lầu các nói.

Trong một mảng lầu các rộng lớn này, đã có không ít mặt trên cấm chế chớp động hào quang, hiển nhiên nơi này đã tới rất nhiều tu sĩ Nguyên Anh.

Mỗi một lần Giao dịch hội Thiên Nam đệ nhất, đều sẽ hấp dẫn ít nhất trăm vị tu sĩ Nguyên Anh đến.

Lữ Lạc nhìn các lầu này, đang muốn nói cái gì đó, đột nhiên phía sau cấm chế quang mang chớp động một trận, lại là một vị tu sĩ Nguyên Anh đi đến.

Đây là một trung niên mỹ phụ, tu vi là Nguyên Anh Trung Kỳ, nàng vừa xuất hiện lập tức làm cho Lữ Lạc lộ ra vẻ kinh ngạc.

“Lạc Vân Tông Lữ Lạc, bái kiến Thích phu nhân!” Lữ Lạc lập tức thi lễ một cái nói.

“Hàn sư đệ, vị này chính là Hóa Ý Môn Thích phu nhân, là một vị đạo hữu thân thông cực lớn!” Lữ Lạc lại hướng Hàn Lập nói, giới thiệu một phen thân phận vị trung niên mỹ phụ này.

Hình như Thích phu nhân của Hóa Ý Môn là người chủ sự hiện tại của Hóa Ý Môn.

Thích phu nhân đi tới nơi đây, ánh mắt quan sát mấy người một phen, sau đó nhoẻn miệng cười nói:

“Thiếp thân ra mắt Diệp đạo hữu, người bên cạnh đạo hữu hẳn là Nguyên Dao tiên tử?”

“Không sai, nàng chính là đạo lữ của Diệp mỗ Nguyên Dao!”
Trên mặt Diệp Trường Sinh mang theo ý cười nói.

“Nguyên Dao bái kiến Thích phu nhân!” Nguyên Dao cũng cười ngọt ngào, vén áo thi lễ nói với Thích phu nhân.

Vị tu sĩ Nguyên Anh kỳ của Hóa Ý Môn này thấy bộ dáng thân mật của Diệp Trường Sinh và Nguyên Dao, trong mắt xẹt qua một tia cổ quái.

Không phải nói vị đạo lữ của Diệp đạo hữu là Nam Cung tiên tử sao?

Lúc trước Ngụy Ly Thần Hóa Ý Môn còn vì chuyện này mà chọc giận Diệp đạo hữu, hiện tại bên cạnh hắn lại nhiều thêm một đạo lữ...

Trong đầu Thích phu nhân hiện lên đủ loại ý niệm, bất quá trên mặt nàng vẫn không lộ mảy may, lại quay người nói với Lữ Lạc cùng Hàn Lập:

“Nguyên lai Lạc Vân Tông Lữ đạo hữu đến đây, vị đạo hữu bên cạnh ngươi có chút mặt mũi, nhưng ta lại cảm giác như đã gặp qua ở nơi nào!”

“Vị này chính là Nguyên Anh Hàn sư đệ của Lạc Vân Tông tân tấn của chúng ta!” Lữ Lạc vội vàng nói.

“Hàn Lập...” Thích phu nhân cân nhắc một hồi, bỗng nhiên ánh mắt trở nên cổ quái.

“Ta nói Hàn đạo hữu thế nào nhìn có chút quen mắt, thì ra là vị đạo hữu năm đó ở bên cạnh Mộ Lan thảo nguyên đạt được Huyền Thiên Tiên Đẳng!”

Thích phu nhân lập tức nhớ tới thân phận Hàn Lập, chuyện năm đó dù sao cũng là huyền nào sôi sục.

Cẩn thận nghĩ lại một chút, Thích phu nhân lập tức hiểu ra, nghĩ đến Huyền Thiên Tiên Đẳng kia, hiện giờ nó đã rơi vào tay của Diệp Trường Sinh rồi.

“Hàn Lập bái kiến Thích phu nhân!” Hàn Lập hướng vị tu sĩ Nguyên Anh trung kỳ này thi lễ một cái nói.

Nghe được lời nói của đối phương, hắn cũng lập tức nhớ tới đoạn thời gian bị đuổi giết năm đó.

Lại nói tiếp, giữa hấn và không ít tu sĩ Nguyên Anh Thiên Nam đều có một đoạn ân oán!

Bất quá, với tâm cơ thâm trầm của Hàn Lập lúc này, tự nhiên sẽ không biểu hiện ra cái gì.

Thần sắc Thích phu nhân có chút cổ quái nhìn Diệp Trường Sinh, lại nhìn Hàn Lập một chút, nói:

“Hàn đạo hữu năm đó kết đan đã dẫn xuất thanh thể lớn như vậy, hôm nay mới qua trăm năm, Hàn đạo hữu đã lại lần nữa kết anh, thiên tư này quả nhiên kinh người!”

Vừa nghĩ đến tuổi của Hàn Lập kết anh, Thích phu nhân liền nhin không được có chút rung động!

Một Nguyên Anh hơn hai trăm tuổi!

Cái này còn chưa tính là gì, nhưng cũng có thể giúp người ta tiếp nhận.

Nhưng Hàn Lập năm đó kết đan cũng đã hơn một trăm hai mươi tuổi a, lúc này mới qua trăm năm, hấn cũng đã là Nguyên Anh tu sĩ.

Thiên tư này, đã không kém hơn vị Diệp Trường Sinh tu sĩ cũng xuất thân từ Hoàng Phong cốc là bao nhiêu.

Trên thực tế, Diệp Trường Sinh từ Kết Đan đến Kết Anh, dùng hơn sáu mươi năm thời gian, mà Hàn Lập từ Kết Đan đến Kết Anh, dùng hơn chín mươi năm thời gian.

Thoạt nhìn quả thật không chậm bao nhiêu!

Đối với Thích phu nhân mà nói, đây lại là một người đáng giá chú ý trọng tâm, tương lai ít nhất cũng có thể tiến vào hậu kỳ trở thành đại tu sĩ, làm không tốt lại là một Hóa Thần.

Thích phu nhân nhin không được nói một câu: “Hoàng Phong Cốc các ngươi thật sự là nhân tài xuất hiện lớp lớp!”

Giờ khắc này, nàng có chút hoài nghi Hoàng Phong cốc có phải là che giấu thượng cổ truyền thừa gì đó, để hai vị sư huynh đệ này có được, cho nên bọn họ mới có thể tu luyện nhanh như vậy.

Nghĩ lại, chờ tin tức Hàn Lập cũng kết anh truyền bá ra ngoài, cửa Hoàng Phong cốc sợ là sẽ bị người đập phá.

Các thiên tài của các đại gia tộc Việt quốc chắc không được đưa số lượng lớn đến Hoàng Phong cốc, thậm chí bên ngoài Việt quốc cũng có không ít người bái nhập Hoàng Phong cốc.

Dù sao, một người có tốc độ tu luyện nghịch thiên như vậy, còn có thể nói là trùng hợp, nhưng đi ra hai người, vậy thì không thể dùng sự trùng hợp để giải thích chứ?

Điều này rất khó làm cho người ta không hoài nghi, có phải Hoàng Phong Cốc che dấu điều gì đó kinh người hay không.

Nếu như vậy, Hoàng Phong Cốc trong khoảng thời gian một hai trăm năm gần gũi này, sẽ phải đối mặt với cục diện nguy hiểm khi Lệnh Hồ lão quái chết mà không có Nguyên Anh tọa trấn.

Nhưng chỉ trong một thời gian ngắn, làm không tốt sẽ đặt ra căn cơ đại phái!

Đối mặt với lời nói thán phục của Thích phu nhân, Diệp Trường Sinh và Hàn Lập liếc nhau, đều khẽ cười một tiếng.

Hai người đều biết, Hoàng Phong Cốc không có vấn đề gì, rất bình thường, có vấn đề là hai người bọn họ.

Diệp Trường Sinh biết trên người Hàn Lập có vấn đề, Hàn Lập cũng biết trên người Diệp Trường Sinh có vấn đề, đồng thời Hàn Lập cũng biết, Diệp Trường Sinh biết trên người hắn có vấn đề, mà Diệp Trường Sinh cũng biết...

Thời gian tiếp xúc giữa hai người đã lâu, đối với loại chuyện này sớm đã biết rõ trong lòng, chỉ là không có chọn rõ mà thôi.

Cứ giả bộ như mọi người đều không biết, dù sao mỗi người đều có bí mật riêng, điều này rất bình thường.

Tại tu tiên giới này, có thể tu luyện tới cảnh giới Nguyên Anh thì trên người ai không có điểm điểm bí mật?

Hơn nữa, trong lòng Hàn Lập suy đoán, bí mật trên người Diệp Trường Sinh chỉ sợ so với tiểu bình kia còn lớn hơn.

Nếu không, vị Diệp sư huynh này cũng không cần tu luyện nhanh như vậy, thực lực còn mạnh như vậy.

Thích phu nhân hoàn toàn không biết gì về ý nghĩ trong lòng hai vị sư huynh đệ này, sau khi nàng sợ hãi thán phục vài câu,

lại xoay người lại nhìn về phía Diệp Trường Sinh, nói:

“Diệp đạo hữu, Ngụy sư huynh của bọn môn có việc muốn mời người đi gặp mặt một lần!”

Theo như lời nàng, Ngụy sư huynh này, tự nhiên chỉ có thể là Ngụy Vô Nhai đại tu sĩ.

Nghe hắn nói vậy, ánh mắt Diệp Trường Sinh híp lại, hỏi: “Ngụy đạo hữu tìm ta có chuyện gì?”

Thích phu nhân nhìn hắn cười cười, nói: “Hiện tại nói cho Diệp đạo hữu cũng không sao, Ngụy sư huynh tìm người là vì chuyện của Mạc Lan nhân!”

“Mạc Lan nhân?!” Lữ Lạc nghe nói như thế, nhất thời kinh hô một tiếng, giống như nhớ ra cái gì đó, sắc mặt nhất thời biến đổi.

Thích phu nhân nhìn hắn một cái, nhẹ giọng cười một tiếng, nói: “Xem ra Lữ đạo hữu cũng đã nghĩ tới, lần tiến công trước đó của Mạc Lan nhân đã là chuyện của trăm năm trước!”

“Bây giờ đã qua trăm năm, Mạc Lan nhân nghỉ ngơi dưỡng sức, sớm đã rục rịch!”

“Đây là đại sự liên quan đến bộ cục Thiên Nam tu tiên giới, Ngụy sư huynh tất nhiên muốn cùng Diệp đạo hữu thương nghị một phen!”

Thích phu nhân nói rất khách khí, nhưng mấy người Hàn Lập cùng Lữ Lạc cũng nghe ra một loại từ trong đó, chỉ có Diệp Trường Sinh có tư cách cùng Ngụy Vô Nhai thương nghị loại đại sự này, mà bọn họ không có tư cách.

Ánh mắt hai người lóe ra, cũng không nói gì thêm, thái độ của người ta đích xác là đúng, đối mặt loại đại sự sinh tử tồn vong cùng Thiên Nam này, chỉ có tam đại tu sĩ cùng với Diệp Trường Sinh, Long Hàm, Phượng Băng bọn họ mới có tư cách thương nghị.

Trên cơ bản, nếu bọn họ đưa ra quyết định gì đó, đó cũng chính là quyết định của toàn bộ Thiên Nam!

Sau khi nghe Thích phu nhân giải thích, Diệp Trường Sinh nghĩ nghĩ, liền gật đầu đáp ứng.

Hắn quay đầu nói với Nguyên Dao: “Dao nhi, người trước lựa chọn một tòa lầu các ở lại, ta đi gặp Ngụy đạo hữu!”

“Công tử... cẩn thận!” Nguyên Dao hơi lo lắng nói.

Cô biết Diệp Trường Sinh và Hóa Ý Môn có chút ân oán, dù sao thì Ngụy Ly Thần cũng bị hắn phế bỏ.

“Yên tâm!” Diệp Trường Sinh mỉm cười, vỗ vỗ tay cô.

“Thích phu nhân, chúng ta đi thôi!” Diệp Trường Sinh quay đầu lại, nói với Thích phu nhân.

“Diệp đạo hữu xin mời đi theo ta!”

Thích phu nhân mang theo Diệp Trường Sinh đi ra khỏi khu kiến trúc này, rẽ ngang rẽ dọc trong Điện Thiên thành, đi tới trước một tòa kiến trúc bình thường, không thu hút chút nào.

“Ngụy sư huynh ở bên trong, thiếp thân sẽ không cùng Diệp đạo hữu tiến vào!” Thích phu nhân nói ra.

Diệp Trường Sinh liếc mắt đánh giá căn nhà đá bình thường này, đẩy cửa đi vào trong đó.

Trước mặt xuất hiện một hành lang, sau khi đi qua, Diệp Trường Sinh nhìn thấy một lão giả đen thui, mặt mũi phở thông, thân mặc áo xanh, tóc dày màu xanh biếc, móng tay dài hơn tấc, móng tay lại đen thui.

Đúng là Ngụy Vô Nhai đại tu sĩ!

Hắn ngồi ngay ngắn ở trước bàn, khi thấy Diệp Trường Sinh tiến vào, trên mặt Ngụy Vô Nhai lộ ra ý cười.

“Diệp huynh đến rồi, mời ngồi!”

Ngụy Vô Nhai chỉ vào một cái bồ đoàn đối diện, mời Diệp Trường Sinh ngồi xuống.

Sau khi nhìn thấy Diệp Trường Sinh ngồi đối diện với hắn, Ngụy Vô Nhai lại bưng ấm trà trên bàn lên, rót ra một chén

trà, đưa tới nói:

“Đây là trà Tiên được người dưới dâng lên gần đây, lão phu vừa nhận được, còn chưa kịp nhấm nháp một chút, hôm nay vừa vận cùng Diệp huynh thưởng thức một phen!”

Ngụy Vô Nhai nâng chén trà lên, trên mặt mỉm cười, bình tĩnh nhìn Diệp Trường Sinh.

Hiển nhiên, đây là một loại thăm dò đối với Diệp Trường Sinh, thế nhân đều biết Ngụy Vô Nhai là người trong lĩnh vực độc đạo.

Trà hần đưa lên, chỉ sợ trên đời này không có mấy người dám uống, cho dù là hai vị đại tu sĩ Thiên Nam khác, cũng hơn phân nửa được châm chước một chút.

Diệp Trường Sinh nhìn chén trà này, ánh mắt lóe lên, trên mặt lộ ra nụ cười, nhận lấy, cười cười, nói:

“Ngụy huynh tự mình pha trà, Diệp mỗ phải hảo hảo nhấm nháp một chút!”

Nói xong, chậm rãi nhấm nháp một miếng, dư vị một lát, mở to mắt nói: “Quả nhiên là trà ngon!”

Ngụy Vô Nhai thấy cảnh này, trong mắt lộ ra vẻ bội phục, nói: “Diệp huynh quả nhiên có gan dạ, khó trách có thể ở tuổi này tu luyện đến loại cảnh giới này!”

“Nếu đặt ở trước mặt chí dương hoặc hợp hoan, bọn họ sẽ không dám uống trà!” Ngụy Vô Nhai ngập ngừng nói.

“Ta tin tưởng cách làm người của Ngụy huynh!” Diệp Trường Sinh mỉm cười nói.

Trên thực tế, lấy nhục thân mà hần tu luyện được từ Cửu Khiếu Tinh Nguyên Công, cho dù là loại độc dược cấp độ Thập Tuyệt độc này, sau khi uống vào cũng có thể chịu được.

Độc của Ngụy Vô Nhai cũng thuộc về cấp độ Thập Tuyệt Độc, dĩ nhiên hần không sợ.

Lấy chư thiên tinh lực luyện ra nhục thân, bản thân đã có mấy phần đặc tính vạn tà bất xâm.

Chỉ cần là vật vô ích đối với thân thể, sau khi tiến vào trong cơ thể hần lập tức sẽ bị Tinh Linh Tử Viêm trong cơ thể thiêu đốt

hầu như không còn.

Ngụy Vô Nhai không biết Diệp Trường Sinh có chỗ dựa như thế nào, nghe hắn nói vậy, lại cười ha hả một tiếng, nói:

“Tốt, giữa ta và người trước kia mặc dù có chút ân oán, nhưng hôm nay Diệp huynh có thể uống chén trà này của ta, có thể thấy được Diệp huynh là hạng người khí độ kinh người, nếu Ngụy mỗ lại xoắn xuýt chút chuyện trong quá khứ, ngược lại có vẻ Ngụy mỗ hẹp hòi!”

Những lời này của Ngụy Vô Nhai có nghĩa là hắn muốn hoàn toàn buông bỏ mọi ân oán trước đó với Diệp Trường Sinh.

Đương nhiên, biểu hiện ra ngoài là như vậy, trên thực tế trong lòng hắn đã cân nhắc như thế nào, liền không ai biết được.

Hai tay hắn giao nhau, móng tay đen nhánh dán trên mu bàn tay, nhẹ giọng nói: “Hôm nay mời Diệp huynh đến, chủ yếu vẫn là vì chuyện của Mạc Lan nhân!”

“Là vì Mạc Lan nhân muốn tấn công Thiên Nam quy mô lớn à?” Diệp Trường Sinh đặt chén trà xuống, hỏi.

“Đúng vậy, xem ra Diệp huynh đã biết, trải qua trăm năm nghỉ ngơi lấy lại sức, thực lực của Mạc Lan nhân đã khôi phục như lúc ban đầu. Lần này thế tới hung hăng chắc chắn sẽ không dễ dàng bỏ qua cho chúng ta!”

“Hơn nữa, căn cứ tin tức Cửu Quốc Minh chúng ta truyền về từ gián điệp trên thảo nguyên Mộ Lan, tựa hồ trên Mộ Lan thảo nguyên đã xảy ra biến cố gì, khiến cho đám người Mạc Lan lúc này có thể thật sự phải liều mạng đến cướp đất Thiên Nam chúng ta!”

Ngụy Vô Nhai vừa nói, thần sắc trở nên ngưng trọng.

“Trận chiến trăm năm trước, lúc ấy Diệp huynh hẳn là vừa mới về Thiên Nam, chiến tranh đã kết thúc, cho nên không thể nhìn thấy tình huống trận chiến đó!” Ngụy Vô Nhai nói ra.

Diệp Trường Sinh nghe vậy, trong lòng lập tức hiểu rõ.

Quả nhiên, chuyện hắn mấy năm nay không ở Thiên Nam, các đại tu sĩ đều đã biết.

Nhóm người này hẳn là cũng đoán được chuyện hẳn nắm giữ một tòa Truyền Tống Trận rồi, hẳn cũng biết hẳn đi địa khu khác, chỉ là không biết hẳn đi Loạn Tinh Hải mà thôi.

Khả năng tình báo của những đại tu sĩ này đích thật bất phàm, bất quá điều này cũng không khó đoán.

Loại người như Diệp Trường Sinh, nếu như lúc trước hẳn ở lại Thiên Nam, nhất định sẽ lưu lại dấu vết nhất định.

Mà hẳn tại Thiên Nam cũng không có vết tích gì, chỉ có thể nói rõ hẳn đi tu tiên giới khác.

“Trận chiến đó xem như đã rất thảm thiết rồi, ngay cả tu sĩ Nguyên Anh cũng tổn thất mấy vị, nhưng trận chiến lần này, sợ rằng so với lần trước còn thảm liệt hơn!” Ngụy Vô Nhai tiếp tục nói.

“Trước kia khai chiến với Cửu Quốc Minh chúng ta cũng không phải là toàn bộ lực lượng của người Mạc Lan, nhiều lắm là liên quân của mấy bộ lạc bọn họ tạo thành nhằm đánh vào chúng ta!”

“Nhưng lần này, rất có thể Mạc Lan nhân sẽ khuynh sào xuất động!” Ngụy Vô Nhai nói ra.

“Ý Ngụy huynh là, lúc này muốn tổng hợp Thiên Nam lại mới có thể nghênh đón sự trùng kích của Mạc Lan nhân đúng không?” Diệp Trường Sinh chậm rãi hỏi.

“Đúng vậy, chắc là Diệp huynh cũng nhớ lúc trước cùng ta và Chí Dương hợp hoan định ra hiệp nghị đã đáp ứng a?”

Diệp Trường Sinh nghe vậy gật gật đầu, nói: “Diệp mỗ đương nhiên nhớ rõ, ứng phó với sự tiến công của Mạc Lan nhân, Diệp mỗ tự nhiên sẽ ra chút sức!”

“Được, lão phu chính là những lời này của Diệp huynh!”

“Quý minh Long Hàm, Phượng Băng vợ chồng cũng đã đáp ứng xuất chiến, có Diệp huynh gia nhập, Thiên Nam chúng ta lại có thêm một vị chiến lực hàng đầu!” Ngụy Vô Nhai trên mặt mang theo vẻ tươi cười nói.

“Ha ha, Diệp mỗ xuất chiến chỉ là chuyện thêu hoa trên gấm thôi, nào so được trụ cột trung lưu như Ngụy huynh!” Diệp Trường Sinh cười ha ha, khiêm tốn một câu.

“Diệp huynh nói đùa, thời điểm ngươi còn là tu sĩ sơ kỳ, cũng đã có thể cùng tu sĩ hậu kỳ chúng ta giao thủ, hôm nay ngươi tiến vào trung kỳ, nói không chừng lão phu cũng không phải là đối thủ của ngươi!” Ngụy Vô Nhai ánh mắt lóe lên, nhìn Diệp Trường Sinh nói.

Diệp Trường Sinh nghe vậy lập tức cười không nói.

Hắn tự nghĩ sau khi tiến vào trung kỳ, chống lại tu sĩ hậu kỳ bình thường cũng có thể giết được.

Nhưng đối với loại tu sĩ Nguyên Anh hậu kỳ đỉnh phong như Ngụy Vô Nhai thì chỉ còn cách Hóa Thần một bước, hắn vẫn còn có vài phần cẩn thận.

Đương nhiên, nếu quả thật muốn giao thủ, Diệp Trường Sinh vẫn nắm chắc giết chết loại nhân vật cấp độ như Ngụy Vô Nhai.

Chỉ là, trải qua một trận khổ chiến thì đó là chuyện khẳng định.

Diệp Trường Sinh cùng Ngụy Vô Nhai liên tiếp nói chuyện với nhau mấy canh giờ, sau đó mới từ trong thạch thất đi ra.

Hắn nhìn một chút ngã tư đường chung quanh, hướng tới khu vực sinh sống của tu sĩ Nguyên Anh đi đến.

Xuyên qua màn sáng cấm chế màu trắng, đi tới trước từng tòa lầu các, Diệp Trường Sinh lập tức phát hiện Nguyên Dao chiếm cứ tòa lầu các kia.

Đi đến trước lầu các, cấm chế tự động mở ra, Nguyên Dao dung mạo kiêu diễm, vui mừng hờn dỗi xuất hiện ở trước mặt.

“Công tử, vừa rồi ta theo hai vị đạo hữu Lạc Vân Tông kia đi đến một hội giao dịch!” Nguyên Dao tiến lên trước nói.

“Ồ? Là loại giao dịch hội giữa tu sĩ Nguyên Anh Kỳ sao?”

Diệp Trường Sinh đi theo Nguyên Dao tiến vào trong lầu các, vừa hỏi.

“Ừm, là Cổ Kiếm Môn Hỏa Long Đồng Tử mời chúng ta tham gia, ở trên hội giao dịch kia, ta còn gặp phải người bán Xích Tinh Chi ba ngàn năm, vừa lúc công tử nghĩ đến người cần loại linh dược này, nên mua lại!”

Nguyên Dao nói xong, lấy ra một cái hộp ngọc, mở ra, bên trong có một đạo hỏa hồng từ trong hộp chậm rãi bay lên.

Đây là một linh chi quái dị có hồng vụ lượn lờ, linh chi này chỉ có vài tấc, nhưng toàn thân hỏa hồng nóng rực, mặt ngoài bóng loáng óng ánh, còn có từng tia hồng vân không ngừng xoay quanh.

Thoạt nhìn, phẳng phất như tiên khí lượn lờ, một bộ Tiên gia chi vật.

“Quả nhiên là Xích Tinh Chi trong Băng Hỏa tinh chi, vật ấy vừa lúc có thể lấy ra giúp ta luyện đan!” Diệp Trường Sinh nhìn cây Xích Tinh Chi này, ánh mắt lộ ra vẻ vui mừng nói.

“Lại nói, linh dược ở khu Thiên Nam này thật sự là rẻ, cây Xích Tinh Chi trân quý ba ngàn năm dược linh này, thế mà chỉ cần mười vạn linh thạch!”

“Cái này nếu là tại Tinh Hải, như thế nào đều có thể bán được hơn hai mươi vạn linh thạch a!” Nguyên Dao mở to mắt, có chút kiêu my nói.

“Ta dùng một viên yêu đan cấp bảy thổ thuộc tính liền từ trong tay đối phương đem Xích Tinh Chi này đổi qua đây!”

“Khu vực Thiên Nam chính là như thế a, Yêu đan cùng với tài liệu yêu thú cực kỳ trân quý, mà linh dược lại rẻ hơn rất nhiều so với Loạn Tinh Hải!” Diệp Trường Sinh sờ mái tóc của nàng, vừa cười vừa nói.

“Đúng rồi, lần này tại giao dịch hội còn gặp một việc, Thiên Tinh Thượng Nhân của giao dịch hội kia lấy ra mấy con Khôi Lỗi có thể so với Kết Đan Kỳ tu sĩ, muốn đổi một ít Hồn Thạch!” Nguyên Dao nói ra.

“Hồn Thạch sao? Loại này là lúc thượng cổ tu sĩ luyện chế Khôi Lỗi cấp cao, bên trong nhất định phải gia nhập chủ tài, nghĩ đến vị Thiên Tinh thượng nhân này là một ít Khôi Lỗi được thượng cổ tu sĩ lưu lại!” Ánh mắt Diệp Trường Sinh lóe lên nói.

“Ừm, ta cũng nghĩ đến điểm này, trong tay ta ngược lại có không ít Hồn Thạch, nhưng Khôi Lỗi Kết Đan kỳ kia cũng vô dụng, nên không đổi!”

“Bất quá, ta thấy vị Hàn sư đệ kia của công tử tựa hồ cảm thấy rất hứng thú với vật ấy!” Nguyên Dao nói.

Diệp Trường Sinh nghe vậy trên mặt lộ ra một vòng vui vẻ, nói: “Lúc trước Hàn sư đệ đi cùng ta tới Âm Minh chi địa, trên tay hắn cũng có một ít Hồn Thạch, mặc dù không có nhiều như ta là được!”

“Xem ra phương pháp luyện chế khôỉ lỗi trong tay Thiên Tinh thượng nhân hẳn là được Hàn Lập trao đổi rồi!” Diệp Trường Sinh trong lòng thầm nghĩ.

Hắn thật ra còn nhớ kỹ Khôỉ Lỗi nọ trong khi luyện chế một loại Khôỉ Lỗi cấp cao nhất, một kích toàn lực chính là tương đương với Nguyên Anh Trung Kỳ tu sĩ công kích.

Mặc dù trước kia hắn chưa từng học về luyện chế khôỉ lỗi, nhưng đối với loại khôỉ lỗi cấp bậc này, Diệp Trường Sinh vẫn cảm thấy rất hứng thú.

Nếu như có thể có được một con, phục chế ra một đồng, nghĩ lại cũng cảm thấy cảnh tượng kia chấn động.

“Được Hàn Lập lấy được cũng tốt, nếu như ta trực tiếp mua từ trong tay Thiên Tinh Thượng Nhân, còn phải tốn đại lượng thời gian đi nghiên cứu Khôỉ Lỗi Thuật!”

“Tên Hàn Lập này tinh thông Khôỉ Lỗi Thuật vô cùng, đợi đến khi hắn luyện chế ra loại Khôỉ Lỗi cao cấp nhất kia, mới có thể từ trong tay hắn đổi lấy một cái!”

“Dù sao trong tay ta cũng có rất nhiều Canh Tinh, không sợ hắn không động tâm!” Diệp Trường Sinh thầm nghĩ.

“Công tử, còn một việc nữa!” Nguyên Dao nhìn dáng vẻ dăm chiêu của Diệp Trường Sinh, nói.

“Hả? Chuyện gì?” Diệp Trường Sinh hỏi.

Nguyên Dao nhẹ giọng nói: “Ta sau khi từ trong Tinh Long Các của Thiên Tinh Thượng Nhân đi ra gặp được một tu sĩ Nguyên Anh Trung Kỳ tên là Nam Lũng Hầu!”

“Nam Lũng Hầu?” Diệp Trường Sinh nghe vậy ánh mắt ngưng tụ, lập tức nghĩ tới điều gì.

“Người này là một vị tu sĩ Nguyên Anh trung kỳ đỉnh phong, thực lực tựa hồ rất mạnh mẽ. Hắn ngăn ta lại, nói là có một chuyện thiên đại hảo sự muốn cùng ta chia sẻ!”

“Sau đó, người này cho ta một khối ngọc giản, trong ngọc giản ghi lại một chỗ, hắn nói ta gặp nhau tại địa điểm sau khi hội đấu giá kết thúc!” Nguyên Dao nói.

Diệp Trường Sinh liếc mắt đánh giá nàng một cái, bỗng nhiên khẽ cười một tiếng nói: “Dao Nhi, ngươi quanh năm mang Dưỡng Hồn Mộc đánh thành trang sức, hơn nữa tu luyện loại bí pháp kia trong La Minh Vương Công, hiện tại thần thức cũng đã đạt tới mức có thể hóa hình!”

“Khó trách Nam Lũng Hầu lại mời ngươi!” Diệp Trường Sinh vừa cười vừa nói.

“Ý công tử là?” Nguyên Dao nghe vậy sững sờ, nhìn về phía Diệp Trường Sinh trong ánh mắt, không khỏi mang theo vẻ nghi hoặc.

Nghe như vậy, dường như Diệp Trường Sinh biết Nam Lũng Hầu vì sao muốn mời nàng.

Thần thức của nàng đích thật đạt đến trình độ có thể hóa hình.

Thần thức hoá hình là thủ đoạn mà chỉ có tu sĩ Nguyên Anh trung kỳ mới có thể nắm giữ.

Nhưng sau khi Nguyên Dao tu luyện một loại bí pháp nào đó trong Tu La Minh Vương Công, hiện tại thần thức cũng đã đạt tới trình độ có thể so sánh với Nguyên Anh Trung Kỳ tu sĩ.

“Vậy Nam Lũng Hầu kia có chủ ý gì ta biết rõ, ngươi đáp ứng hắn mời đi!” Diệp Trường Sinh trên mặt lộ ra một nụ cười thần bí, nói.

Nguyên Dao nghe vậy, trong đôi mắt đẹp lộ ra vẻ tò mò, thản nhiên cười nói: “Nàng ấy đợi đến lúc đấu giá hội kết thúc, sẽ đi đến chỗ Nam Lũng Hầu ước định!”

“Ừm, ngươi yên tâm đi đi!” Diệp Trường Sinh gật gật đầu nói.

Chuyện Nam Lũng Hầu lấy di bảo của Thương Khôn Diệp Trường Sinh vô cùng coi trọng, hắn phải theo dõi sát sao.

Nhưng hắn cũng biết, với tính cách của người này, tuyệt đối không có khả năng mời hắn gia nhập một người có thể so với một đại tu sĩ.

Nếu không đến lúc đó nhân vật chủ đạo lấy bảo vật chẳng phải sẽ biến thành Diệp Trường Sinh sao?

Nam Lũng Hầu chỉ sợ là không thể nào tiếp nhận những chuyện như vậy.

Hiện tại, hắn mời Nguyên Dao ngược lại là vừa vặn, Diệp Trường Sinh có thể thông qua Nguyên Dao âm thầm đi theo, cam đoan để cho cuộc này tiến hành thuận lợi.

Dù sao, sự tình di bảo của Thương Khôn, chính là liên quan đến một loạt đại sự sau đó.

Trụ Ma Cốc, Linh Miếu Viên, Vô Biên Hải ma khí vòng xoáy, bảy tòa Linh đảo, Côn Ngô Sơn vân vân.

Mấy thứ này, không thể để xảy ra sai sót, Diệp Trường Sinh còn trông cậy vào cổ ma kia đem vòng xoáy ma khí tìm ra, để bảy tòa linh đảo hiện thế.

Đồng thời, hắn cũng hi vọng có thể đi theo Hàn Lập tiến vào bên trong Linh Miếu Viên trong Trụ Ma Cốc!

Một khi tại khâu này xuất hiện vấn đề, chuyện tiếp theo khả năng cũng không thể triển khai, nói như vậy, sẽ làm cho lợi ích của Diệp Trường Sinh bị tổn thất rất lớn.

Sau khi dẫn dò Nguyên Dao một phen, Diệp Trường Sinh lại rời khỏi lâu các, đi tới nơi tổ chức hội đấu giá.

Hắn để trên người một vài thứ ở chỗ này tính vỗ bán.

Nói thí dụ như, có thể tìm được một ít tài liệu từ Phong Hi yêu thú cấp chín, thứ này tại Loạn Tinh Hải cũng có thể đem ra giá cả cực cao, lại càng không cần phải nói ở Thiên Nam.

Bởi vì Hàn Lập dùng mai rùa bát cấp của Quy yêu đều có thể từ trong tay Chí Dương thượng nhân đổi lấy Canh Tinh trị giá trăm vạn linh thạch.

Vậy lại càng không cần phải nói tài liệu của yêu thú cấp chín như hắn.

Dù sao cao tăng Thiên Nam về cơ bản cũng đều biết hẩn trước đó đã từng đi qua tu tiên giới khác, vậy hẩn xuất ra những tài liệu yêu thú này, cũng không cần kiêng kị gì.

Diệp Trường Sinh giao tài liệu yêu thú cấp chín cho phòng đấu giá, sau đó lại lấy ra một viên yêu đan yêu thú cấp tám, cùng với một khối Canh Tinh lớn chừng quả dấm.

Yêu đan của yêu thú cấp tám đương nhiên là của Huyết Văn sa kia rồi. Vật ấy ở Thiên Nam đấu giá ra trăm vạn linh thạch cũng không thành vấn đề.

Mà Canh Tinh lớn chừng nắm dấm thì càng thêm trân quý, bán được hai trăm vạn linh thạch thì không thành vấn đề.

Còn khối Canh Tinh này là Diệp Trường Sinh lấy được từ trong túi trữ vật của Man Hồ Tử, ngoài nó ra, trên người hẩn còn có một khối khác là lấy được từ trong di chỉ Hải Vương, còn có Canh Tinh to bằng đầu người.

Đem ba món đồ này đặt ở sau phòng đấu giá, Diệp Trường Sinh trong ánh mắt kính sợ của đám người phòng đấu giá, xoay người rời đi.

Nhân thủ của phòng đấu giá run rẩy nhìn ba thứ mà Diệp Trường Sinh lấy ra.

Mỗi một kiện này đều có thể trở thành áp trực chi bảo của đấu giá hội để tuyên truyền, nói không chừng những đại tu sĩ Nguyên Anh hậu kỳ đều động tâm với mấy thứ này.

Đặc biệt là khối Canh Tinh kia, rất đáng giá để môn phái kiếm tu táng gia bại sản tới tranh đoạt.

Có thể một hơi lấy ra nhiều thứ như vậy, người trong phòng đấu giá chỉ có thể cảm khái, không hổ là tác phẩm của Diệp Trường Sinh.

Cũng chỉ có người có thể so sánh với đại tu sĩ như bọn họ mới có thể một hơi xuất ra nhiều vật trân quý như vậy.

Chẳng qua vị Diệp đạo hữu này còn trẻ tuổi, gia sản đã có thể so với toàn bộ tông môn, sống đã gần ngàn năm.

Điều này thực sự làm cho người ta cảm thấy chấn động, xem ra Thiên Nam tin đồn rằng hẩn đã nhận được truyền thừa của thượng cổ tu sĩ, không phải là không có đạo lý a.

Trong lòng những người này đều nghĩ đến điều này.

Bọn họ lập tức đem ba món đồ mà Diệp Trường Sinh lấy ra tuyên truyền ra ngoài, nhất định phải khiến cho mỗi một tu sĩ Nguyên Anh tới Điện Thiên Thành đều biết nơi này xuất hiện thứ kinh người như vậy.

Hàn Lập đang tĩnh tu trong lầu các, sau khi nhận được thông báo của sư huynh Lữ Lạc, lập tức kinh ngạc vô cùng.

Canh Tinh là thứ mà trước mắt hắn rất cần.

Lúc trước, hắn dùng mấy khối Hồn Thạch đổi lấy một chút tin tức về Canh Tinh từ chỗ Thiên Tinh thượng nhân.

Hắn biết được đấu giá hội lần này sẽ có người bán ra một khối Canh Tinh lớn chừng hạt đào.

Hàn Lập từ Thiên Tinh thượng nhân tìm được tin tức cụ thể về người bán ra Canh Tinh, lập tức trong đêm đi bái phỏng người nọ, muốn mua từ trong tay hắn.

Nhưng đáng tiếc là, người kia đưa ra điều kiện hắn không cách nào thỏa mãn, vì vậy chỉ có thể từ bỏ.

Hàn Lập cho rằng lúc này đây đấu giá hội không có thu hoạch gì thì từ sư huynh lần nữa nghe được tin tức của Canh Tinh.

Chỉ là sau khi nghe Lữ Lạc miêu tả kỹ càng, trong lòng Hàn Lập lập tức nguội lạnh.

Canh Tinh lớn chừng nắm tay!

Ngay cả khối Canh Tinh lớn chừng hạt đào hắn cũng không nắm chắc có được từ trên đấu giá hội, càng không cần phải có khối to bằng nắm tay kia.

Không cần phải nói, những kiếm tu kia có thể đem khối Canh Tinh này ra làm giá cả thiên đại!

Tài lực của hắn không cách nào so sánh với những đại tông môn kia, tổng linh thạch trên người Hàn Lập cùng lắm cũng chỉ hơn mười vạn, căn bản không đấu được một khối Canh Tinh.

“Hàn sư đệ chẳng lẽ rất cần Canh Tinh sao?” Lữ Lạc quan sát ánh mắt, hỏi.

Hàn Lập nghe vậy trầm ngâm một chút, nói: “Không dối gạt sư huynh, ta cần gấp một lượng lớn Canh Tinh, càng nhiều càng tốt!”

“A, ra là vậy, nếu đã như vậy, Hàn sư đệ sao không hướng môn phái thỉnh cầu trợ giúp đi? Hàn sư đệ hiện tại dù sao cũng là trưởng lão Lạc Vân Tông chúng ta, có thời gian không cần phải khách khí như vậy chứ! ” Lữ Lạc cười tủm tỉm nói.

Hàn Lập nghe vậy, ánh mắt lập tức sáng ngời, nhưng có chút chần chờ nói: “Muốn mua Canh Tinh cần rất nhiều linh thạch, ta vừa mới gia nhập môn phái, cứ như vậy tiêu xài tài sản trong môn phái...”

Lữ Lạc nghe vậy khoát khoát tay, cắt đứt lời nói kế tiếp của Hàn Lập, hần hào sáng nói:

“Hàn sư đệ nói cái gì vậy, nói một câu không khách khí, tài sản trong môn không phải là của ta và ngươi, ta và Trình sư huynh, ba người chúng ta sao?”

“Hàn sư đệ cứ việc điều động là được, chỉ cần về sau dựa theo giá trị tương ứng, bồi thường cho tông môn, hoặc là tương lai trả lại những linh thạch này cũng được!” Lữ Lạc nói.

“Kỳ thật, lần này vì huynh đi ra, trên người mang theo năm mươi vạn linh thạch của tông môn, nguyên bản linh thạch này là dự định mua một ít đồ dùng cho tông môn, nhưng nếu Hàn sư đệ cần thiết canh tinh, vậy trước hết giao cho ngươi sức sức sức sức dùng! “

Vừa nói, Lữ Lạc vừa lấy ra một túi trữ vật, bên trong có năm nghìn khối trung giai linh thạch.

Hàn Lập nhìn túi trữ vật này, do dự một chút, cuối cùng vẫn nhận lấy, trong lòng của hắn ấm áp, có chút xúc động nói:

“Lữ sư huynh yên tâm, những linh thạch này về sau ta nhất định sẽ nghĩ biện pháp trả lại tông môn!”

Lữ Lạc nghe vậy cười cười, nói: “Hàn sư đệ cũng không cần gấp gáp như vậy, kỳ thật đối với chúng ta mà nói, chỉ cần không quá nhiều quá trình vận hành bình thường của môn phái, linh thạch này muốn lãnh bao nhiêu là có thể chi bấy nhiêu!”

Hàn Lập nghe nói thế, trong lúc nhất thời cũng có chút cảm khái, đây là lần đầu tiên hắn cảm nhận được sự tiện lợi của tông môn.

Nhưng trong lòng hắn vẫn quyết định, những linh thạch này sau này nhất định phải trả lại.

Mặc dù không trả lại bằng linh thạch theo hình thức khác, nhưng cũng phải dùng phương thức khác, ví dụ như linh dược, đan dược...

Sau khi đi ra khỏi lầu các của Hàn Lập, ánh mắt Lữ Lạc lộ ra vẻ tiếc nuối.

Kỳ thật lần này đến Điện Thiên Thành, hắn cũng cần có rất nhiều thứ để mua, nhưng sau khi giao năm mươi vạn linh thạch cho Hàn Lập, hắn sẽ không có tài lực đi mua nữa.

Nhưng không có biện pháp, hắn nhất định phải làm như vậy, để Lạc Vân Tông thể hiện ra đủ giá trị, mới có thể lôi kéo được Hàn Lập.

Nếu không Lữ Lạc thật sự lo lắng, Lệnh Hồ lão quỷ tìm tới Hàn Lập sau một phen hoa ngôn xảo ngữ đem Hàn Lập khuyên trở về Hoàng Phong Cốc.

Vậy Lạc Vân Tông bọn họ liền tổn thất thật lớn.

So sánh với một vị tu sĩ Nguyên Anh Kỳ tọa trấn, năm mươi vạn linh thạch thì tính là gì.

Hôm nay bày ra đủ thành ý, hắn là có thể cảm động Hàn Lập.

Lữ Lạc có ý định như vậy, trở lại trong lầu các của mình.

Vài ngày sau, đại giao dịch hội đệ nhất Thiên Nam này rốt cuộc đã được tổ chức.

“Tám mươi vạn linh thạch, khối Canh Tinh này sẽ do vị đạo hữu này thu được!” Đứng ở trước phòng đấu giá là một vị trung niên tu sĩ vẻ mặt tươi cười nói.

Trên bàn gỗ đàn hương trước mặt hắn đặt một cái khay xanh biếc, bên trong có một khối khoáng thạch màu vàng óng to cỡ hạt đào.

Hàn Lập mang mặt nạ, tâm tình có chút kích động từ trên đài đi xuống, tiến lên đem tám mươi vạn linh thạch trao đổi xong, mang khối Canh Tinh kia đi.

Lúc này đây, vì muốn có khối Canh Tinh này, hắn chẳng những đem cho Lữ Lạc năm mươi vạn linh thạch, mà còn xuất ra toàn bộ ba mươi vạn linh thạch trên người.

Khối Canh Tinh lớn như hạt đào này đủ để trộn lẫn vào bảy, tám thanh phi kiếm. Đấu giá hội lần này đối với hắn thu hoạch không nhỏ.

“Đáng tiếc, ta cuối cùng tài lực có hạn, nếu không có được khối Canh Tinh to bằng nắm tay kia, cũng đủ để cho ta miễn cưỡng gom góp ra một bộ Đại Canh Kiếm Trận rồi!” Hàn Lập trong lòng thầm nghĩ.

Hội đấu giá lần này tổng cộng xuất hiện hai khối Canh Tinh, khối nhỏ này hắn mua được.

Cũng chính bởi vì phía sau còn có một mảng hấp dẫn lực chú ý của các môn phái kiếm tu, nếu không Hàn Lập lập tức xuất ra tám mươi vạn linh thạch, cũng chưa chắc có thể lấy được khối Canh Tinh trước mắt này.

“Lấy ra khối Canh Tinh lớn bằng nắm tay kia, hắn là Diệp sư huynh? Ta nhớ rõ hắn ở trong động phủ của Man Hồ Tử đã lấy được một khối chính là nắm tay lớn như vậy!” Hàn Lập trong lòng nghĩ thầm.

Kỳ thật sau khi tiến giai Nguyên Anh kỳ, nhìn thấy Đại Canh Kiếm Trận từ Thanh Nguyên Kiếm Quyết, hắn vẫn luôn muốn thu được Canh Tinh từ trên người Diệp Trường Sinh.

Nhưng mà, trong tay hắn cơ hồ không có thứ gì có giá trị đổi với Diệp Trường Sinh, thậm chí hắn còn nợ hai người Diệp Trường Sinh, cũng không có chỗ trả, nào có cò kè mặc cả với Diệp Trường Sinh, đổi lấy canh tinh!

Bởi vậy, Hàn Lập một mực không có đi tìm Diệp Trường Sinh!

Hiện tại, hắn chỉ có thể nhìn khối Canh Tinh lớn như thế mà thở dài.

Sau khi Hàn Lập có được khối Canh Tinh này, không lâu sau, khối Canh Tinh của Diệp Trường Sinh đã được đoạt đi.

Một đám kiếm tu nhìn thấy Canh Tinh, con mắt lập tức đỏ bừng.

Tiếng rao giá vang lên không dứt bên tai, nhanh chóng vượt qua tám mươi vạn linh thạch mà Hàn Lập đập trúng.

Nhìn giá Canh Tinh trực tiếp tăng vọt lên hơn một trăm vạn linh thạch, Hàn Lập trong lòng không nhịn được thở dài một tiếng.

Quả nhiên, những kẻ đơn đả độc đấu như hắn căn bản không thể so sánh với những đại môn phái kia.

Hàn Lập thấy rất rõ ràng, trong những người tranh đoạt Canh Tinh, còn có Hỏa Long Đồng Tử, Nguyên Anh mà hắn biết.

Người này hiển nhiên đại biểu cho Cổ Kiếm Môn đến đấu giá, khi nhìn thấy Hỏa Long đồng tử mặt không đổi hô ra một trăm ba mươi vạn linh thạch, khóe mắt Hàn Lập co quắp lại.

Phía trên phòng đấu giá, trong một gian sương phòng, Diệp Trường Sinh và Nguyên Dao ngồi ở đây, mặt mang ý cười nhìn tràng cảnh đang bùng cháy.

Không qua bao lâu, giá cả canh tinh của hắn cũng đã bị đẩy tới một trăm tám mươi vạn linh thạch.

Đến nơi này, cuối cùng tăng giá chậm một chút, cuối cùng, giá định là hai trăm mười vạn linh thạch.

Bất quá, Hỏa Long Đồng Tử vẫn luôn ra giá, nhưng không trợ giúp Cổ Kiếm Môn đấu giá khối Canh Tinh này, khối Canh

Tình lớn chừng quả đấm cuối cùng bị một vị trưởng lão của chính đạo mình cầm đi.

Sau khi trận đấu giá kết thúc, tiếp theo, yêu đan cấp tám và tài liệu yêu thú cấp chín của Diệp Trường Sinh cũng lần lượt được mang lên.

Không có gì ngoài ý muốn, mấy thứ này cũng lập tức đưa tới một đám tu sĩ Nguyên Anh Kỳ truy tán.

Cuối cùng, Phong Hi bán đi một thân vật liệu hơn hai trăm ba mươi vạn linh thạch, yêu đan của Huyết Văn Sa bán hơn tám mươi vạn linh thạch.

Sau khi trừ đi rút hoa hồng của phòng đấu giá, cuối cùng Diệp Trường Sinh tới tay năm trăm vạn linh thạch.

“Quả nhiên tốc độ thu tài tới nhanh, nhưng nếu hội đấu giá nằm trong tay ta, vậy tốc độ thu tài sẽ nhanh hơn nhiều!” Diệp Trường Sinh thầm nghĩ.

Sau khi lấy được năm trăm vạn linh thạch, hắn và Nguyên Dao rời khỏi hội đấu giá. Nguyên Dao theo lời Diệp Trường Sinh đi tới địa điểm ước định mà Nam Lũng Hầu đã đề cập.

Nguyên Dao một mình đi đến một gian thạch ốc thoạt nhìn rất bình thường, nàng đi qua, chưa kịp gõ cửa đã mở ra.

Một người trung niên mặc áo bào tím, râu dài, sau khi nhìn thấy bóng dáng Nguyên Dao thì lộ vẻ vui mừng, vội vàng nói: “Nguyên đạo hữu, cuối cùng người cũng tới rồi!”

“Đã làm phiền Nam Lũng đạo hữu chờ!” Nguyên Dao khách khí vài câu rồi sau đó được Nam Lũng Hầu mời vào trong thạch ốc.

Tình hình bên trong phòng làm cho Nguyên Dao ngẩn ra, nào có một người trống không?

Nhưng lập tức thần thức nàng đảo qua, liền phát hiện cấm chế ba động trong phòng.

Cùng lúc đó, Nam Lũng Hầu cũng phát hiện cử động của Nguyên Dao, cười nói: “Chút thủ đoạn nhỏ ấy của bản hầu tự nhiên không thể giấu giếm được đạo hữu. Xin mời Nguyên đạo hữu theo ta!”

Nam Lũng Hầu nói xong, tiện tay kết một cái pháp quyết, một mảnh kim hà từ trong tay áo bay ra.

Kim hà qua đi, trong phòng bạch quang chớp động, huyền tượng trước mắt biến mất, bỗng nhiên xuất hiện một cái thềm đá ngăm đen.

Nam Lũng Hầu không nói hai lời đi xuống, Nguyên Dao nhìn tình cảnh nơi này, cũng lập tức theo xuống dưới.

Thềm đá rất ngắn, hầu như vừa bước vào, chân sau liền xuất hiện trong một đại sảnh dưới mặt đất không lớn, rải rác mấy khối nguyệt quang thạch nhu hoà chiếu rọi nơi này lúc sáng lúc tối.

Giờ phút này, ở trong gian phòng đá này, đang có sáu gã tu sĩ ở bên trong.

Mấy người này vừa thấy Nam Lũng Hầu cùng Nguyên Dao tiến vào, đồng thời đem ánh mắt đảo qua.

Trong đó có một vị nam tử mặc áo xanh, khuôn mặt bình thường khi thấy Nguyên Dao xuất hiện, sắc mặt khê biến.

Người này đúng là Hàn Lập, vừa nhìn thấy Nguyên Dao, trong lòng hần lập tức giật mình.

Vì sao đạo lữ của Diệp sư huynh cũng được Nam Lũng Hầu mời tới?

Nói vậy là Diệp sư huynh cũng biết chuyện nơi này?

Nghĩ đến đây, Hàn Lập trong lòng hơi trầm xuống, cảm thấy lần này Nam Lũng Hầu mời bọn họ tới đây cũng không phải chuyện đơn giản.

Nếu không, Diệp sư huynh cũng sẽ không chú ý đến hần nữa.

Hàn Lập có loại cảm giác, phàm là chuyện được vị Diệp sư huynh này chú ý, hơn phân nửa đều là một ít sự tình khó lường.

“Nam Lũng huynh, người mời vị đạo hữu này có chút lạ mặt?” Trong góc phòng, một hán tử ngăm đen hỏi.

Nam Lũng Hầu nghe vậy cười cười, đầu tiên là giới thiệu với Nguyên Dao một chút, nói: “Vị này chính là đạo hữu!”

Sau đó, quay đầu nhìn về phía mọi người nói: “Vị Nguyên đạo hữu này là người mới kết anh không bao lâu, chư vị không biết cũng là bình thường!”

“Bất quá nói đến vị đạo lữ này, chắc hẳn mọi người đều ngưỡng mộ đại danh đã lâu!” Nam Lũng Hầu nhìn mọi người trong phòng, mặt mang theo mỉm cười nói.

“Ồ? Đạo lữ? Vị đạo lữ này là người phương nào?” Lập tức có người hỏi, đây là một vị bạch sam không cần lão giả.

“Đạo lữ của nàng được xưng là Diệp Trường Sinh Diệp đạo hữu đệ tứ đại tu sĩ của Thiên Nam chúng ta, chắc mỗi một vị ở đây đều nghe nói đến uy danh của hắn!” Nam Lũng Hầu mỉm cười nói.

“Cái gì? Là hắn?!” Trong phòng lập tức vang lên vài tiếng kinh hô.

“Diệp... Đạo lữ của đạo hữu không phải là Nam Cung Tiên Tử của Yểm Nguyệt Tông sao?” Trong góc truyền đến một thanh âm kinh nghi, nói chuyện là một vị mặc áo trắng không râu lão giả, cùng Nam Lũng Hầu giống nhau, là tu sĩ Nguyên Anh trung kỳ.

Tiếng nói của hắn vừa dứt, nhất thời, từng đạo ánh mắt tràn ngập nghi ngờ đánh giá Nguyên Dao.

Chứng kiến một màn này, Nam Lũng Hầu nhất thời cười nói: “Vân huynh quả nhiên không hổ là Quỷ Linh Môn trưởng lão, đối với sự tình của Diệp đạo hữu cũng biết rõ ràng!”

Nam Lũng Hầu nói lời này làm cho lão giả họ Vân trên mặt lộ ra một tia xấu hổ.

Hắn vốn là một vị trưởng lão bí mật của Quỷ Linh Môn, vân du thế gian, giả dạng làm một tán tu. Trước kia không ai biết hắn là người của Quỷ Linh Môn.

Mãi đến tận khi Diệp Trường Sinh ra tay giết chết Vương Thiên Cổ cùng huynh đệ Vương Thiên Thắng, vị tu sĩ họ Vân này đành phải bại lộ thân phận, trở về Quỷ Linh Môn, để khởi động đại kỳ của Quỷ Linh Môn.

Nhưng cũng chính vì vậy, thái độ của một số người bạn cũ tương giao với hắn lập tức thay đổi.

Bởi vì trước kia hắn vẫn luôn nói mình là tán tu, người ta mới yên tâm tương giao với hắn, hiện tại người lại trở thành người Quỷ Linh Môn.

Điều này không thể không khiến người ta hoài nghi, có phải người chạy ra đây kết giao bạn tốt của mình có âm mưu gì không?

Nam Lũng Hầu cũng là một trong những bạn tốt của tu sĩ họ Vân ngày xưa, đối với việc người này ngụy trang, trong lòng hắn cũng rất là tức giận.

Bởi vậy, lúc này mới nói ra câu vừa rồi.

Chứng kiến ở đây đại đa số người đều nhìn về phía Nguyên Dao với ánh mắt kinh nghi, chỉ có sắc mặt Hàn Lập trầm tĩnh không có bất kỳ biểu hiện gì, Nam Lũng Hầu trong lòng nhin không được cười lạnh một tiếng.

Trên mặt hắn lộ ra vẻ vui vẻ, chậm rãi nói: “Khụ, chư vị nói tới chuyện của Nam Cung tiên tử bốn hầu cũng không rõ lắm, nhưng đây là việc nhà của Diệp đạo hữu, chúng ta không nên hỏi thăm quá nhiều!”

Nghe những người này đối thoại, nhìn ánh mắt kinh nghi bất định của bọn họ, trên mặt Nguyên Dao thủy chung mang theo ý cười Tỳ Hưu, không có bất kỳ biểu hiện gì.

Nàng rất an tĩnh nghe Nam Lũng Hầu giới thiệu, đồng thời trong lòng suy đoán vị tu sĩ này tại Thiên Nam thành danh mấy trăm năm, triệu tập nhiều người như vậy tới đây, đến tột cùng là vì chuyện gì.

Ở đây chỉ có tu sĩ Nguyên Anh trung kỳ thì đã có ba vị, hiển nhiên chuyện Nam Lũng Hầu tính toán tuyệt không đơn giản.

“Nếu như Nguyên đạo hữu đã đến nơi này, vậy chuyện tụ hội lần này của chúng ta, chắc Diệp đạo hữu cũng đã biết? Theo ta được biết, hắn cũng đã đến Điện Thiên Thành này!” Một vị lão phụ bỗng nhiên nói ra.

“Thai phụ nhân nói không sai, bất quá Diệp đạo hữu rốt cuộc có biết chuyện này hay không, còn phải hỏi Nguyên đạo hữu một chút!” Nam Lũng Hầu xoay người nhìn về phía Nguyên Dao, hỏi.

Đại đa số ánh mắt đều nhìn về phía mình, Nguyên Dao nở nụ cười xinh đẹp, nói:

“Sự tình thiếp thân đến đây, công tử nhà ta tự nhiên là biết, bất quá hần cùng Ngụy Vô Nhai Ngụy đạo hữu có ước định, còn muốn đi làm chuyện khác, chuyện của chúng ta bên này hần không cố được! “

Nghe Nguyên Dao nói lời này, mọi người tại đây đều nửa tin nửa ngờ.

Nếu thật sự để cho người như Diệp Trường Sinh gia nhập vào, vô luận kế tiếp Nam Lũng Hầu bảo bọn họ đi làm chuyện gì, những người này chắc cũng sẽ do dự vài phần, thậm chí trực tiếp cự tuyệt.

Nam Lũng Hầu sắc mặt rất là trầm tĩnh, phảng phất hoàn toàn tin tưởng lời Nguyên Dao, nói: “Nếu Diệp đạo hữu không để ý chuyện nơi đây, vậy chư vị có an tâm không?”

Nói xong, Nam Lũng Hầu lại giới thiệu một chút thân phận những người khác ở đây với Nguyên Dao.

Ngoại trừ lão giả họ Vân của Quỷ Linh Môn ra thì nơi đây còn có một vị tu sĩ Nguyên Anh trung kỳ, người này là Trưởng lão của Thiên Cực Môn Lam Tử.

Bên ngoài ba vị Nguyên Anh trung kỳ tu sĩ làn da ngăm đen tu sĩ họ Vu, một vị tu sĩ mặt lạnh lùng cùng với một lão phụ sinh trưởng.

Sáu người này, cộng thêm Nguyên Dao cùng Hàn Lập, tổng cộng có tám vị tu sĩ Nguyên Anh hội tụ trong căn phòng này.

Mỗi một vị ở đây, hoặc là bản thân có được thần thức Nguyên Anh trung kỳ hoặc là Nguyên Anh sơ kỳ, nhưng lại tu luyện qua bí pháp gì đó, khiến cho thần thức có thể so với tu sĩ Nguyên Anh trung kỳ.

Nam Lũng Hầu chọn lựa một đám tu sĩ có thần thức cường đại hội tụ cùng một chỗ, đến tột cùng mục đích gì làm cho những người ở đây tò mò vô cùng.

Sau khi sự nghi ngờ về thân phận nguyên Dao tạm thời bị áp chế, lập tức có người hỏi: “Nam Lũng huynh, người kêu đám người chúng ta tới nơi đây, rốt cuộc là vì cái gì?”

Nam Lũng Hầu nghe vậy, nghiêm mặt liếc nhìn mọi người, trầm giọng nói: “Mấy vị đạo hữu phân biệt đến từ các thế lực khác nhau, chánh đạo, ma đạo, Thiên Đạo Minh đều có, còn có tán tu chi sĩ độc lai độc vãng, nhưng ta mời mọi người đến chỉ có một nguyên nhân, đó chính là thần thức chư vị đều cường đại dị thường!”

“Về chuyện ta muốn làm, có vị đạo hữu đã biết đại khái chuyện này, có người chưa từng tức giận, cho nên bản hầu sẽ thuật lại mọi chuyện một lần nữa, sau đó mọi người mới quyết định có tham dự hay không, nếu không muốn, bản hầu tuyệt đối sẽ không miễn cưỡng!”

Nghe y nói vậy, mọi người lập tức chấn động, biết tiếp theo chính là vở kịch.

“Lần này ta triệu tập mọi người đến đây mục đích chính là muốn cùng ta đi một chuyến đến Mạc Lan thảo nguyên!” Nam Lũng Hầu nhìn quét qua mọi người một lần, sau đó mới chậm rãi nói.

Lời này vừa nói ra, lập tức khiến cho sắc mặt mọi người tại đây đại biến.

“Nam Lũng huynh, không có nói sai chứ, muốn đi Mạc Lan thảo nguyên?” Tu sĩ mặt lạnh họ Vưu nhướn mày hỏi, phảng phất còn không tin những lời mình nghe được.

“Đạo hữu hiểu lầm rồi, ta nói muốn đi Mạc Lan thảo nguyên, cũng không phải là muốn xâm nhập vào trong thảo nguyên, mà là đi tại biên giới trăm dặm là được!” Nam Lũng Hầu bắt động thanh sắc giải thích nói.

“Việc đó cũng vô cùng nguy hiểm, ta nghe nói Mạc Lan nhân trải qua nhiều năm nghỉ ngơi dưỡng sức như vậy, lại có chút rục rịch!” Tu sĩ họ Vưu lắc đầu nói ra.

Những người khác sắc mặt đều khó coi, nhìn Nam Lũng Hầu, chờ hắn giải thích.

Bọn họ cũng hiểu rõ vài phần tình thế trên Mạc Lan thảo nguyên. Hiện tại hai bên sắp khai chiến, số lượng Nguyên Anh của Mạc Lan pháp sĩ ở biên cảnh tuyệt không phải ít.

Nếu rơi vào đó, hậu quả khó mà lường được.

Phong cách tu tiên giới của Mạc Lan khác biệt rất lớn so với Thiên Nam, bởi vì tài nguyên so với Thiên Nam còn muốn cần cỗi hơn, số lượng pháp bảo trên tay tu sĩ bọn họ rất ít.

Ở phương diện so đấu pháp khí, pháp bảo, người Mạc Lan còn lâu mới sánh được với Thiên Nam, nhưng bọn họ có thể từ xưa đến nay một mực cường thịnh, tự nhiên cũng có đạo lý riêng của mình.

Tại Thiên Nam tu tiên giới, thậm chí có thể nói tất cả tu tiên giới bên ngoài thảo nguyên, tu sĩ phổ biến đều là chú trọng pháp khí pháp bảo, mà rất ít đi tu luyện pháp thuật.

Bởi vì sau khi tiến vào Kết Đan Kỳ, pháp bảo có khả năng phát huy uy lực so với các loại pháp thuật mạnh hơn rất nhiều.

Cho dù là pháp thuật cao cấp, mặc dù uy lực phát huy ra có thể so với công kích của tu sĩ Nguyên Anh, nhưng muốn tu luyện thành một môn pháp thuật như vậy, tiêu hao thời gian cùng tinh lực là khó có thể ước lượng.

Pháp thuật cao cấp khó tu luyện, đây là chung nhận thức của tu tiên giới, cùng hấn vất vả khổ cực hao phí nhiều thời gian đi tu luyện một môn pháp thuật, còn không bằng trực tiếp luyện chế một kiện pháp bảo.

Ít nhất pháp bảo còn có thể tiếp tục truyền thừa!

Tổng thể mà nói, tại tu tiên giới chung một cái nhận thức chính là, giá tiền tu luyện pháp thuật kém xa luyện chế pháp bảo.

Cho nên, toàn bộ tu tiên giới, cơ hồ không có người nào cố ý tu luyện những pháp thuật cao cấp, một thân thân thông của tu sĩ đều ở trên người pháp bảo.

Nhưng tình huống bên phía Mạc Lan thảo nguyên thì lại khác, bởi vì tài nguyên thật sự quá mức cần cỗi, cho nên bọn họ căn bản không có cách nào đi luyện chế lượng lớn pháp bảo.

Trong đám người Mạc Lan, cho dù là pháp sĩ có thể so với tu sĩ Nguyên Anh thì trên người cũng chỉ có thể có thêm một hai kiện pháp bảo mà thôi.

Nào giống như Thiên Nam, bất kì một lão quái Nguyên Anh nào đó kéo ra, nếu không tìm ra được mười kiện pháp bảo trở lên, người này có thể được xưng tụng là tiếng vang đình đình đang.

Bởi vì không có biện pháp đi theo con đường của pháp bảo, cho nên Mạc Lan nhân liền mở lối đi riêng, dùng sức nghiên cứu pháp thuật.

Kết quả, bọn họ cũng không bị phụ lòng, trải qua đại lượng thời gian nghiên cứu, Mạc Lan nhân chính xác phát hiện một con đường cải tiến pháp thuật.

Trải qua pháp thuật bọn họ cải tiến, tuy rằng tu luyện rất khó, nhưng uy lực lại tăng vọt không ít.

Một tu sĩ Nguyên Anh Mạc Lan chỉ cần có thể nắm giữ ba đến năm loại pháp thuật uy lực cường đại là có thể đấu ngang ngửa với Nguyên Anh Thiên Nam có được.

Thậm chí, nếu vị pháp sĩ này nắm giữ một ít pháp thuật lệch môn, rất có thể sẽ mang đến phiền toái rất lớn đối với tu sĩ Nguyên Anh Thiên Nam không đủ.

Trong mắt Thiên Nam tu sĩ, pháp thuật của Mạc Lan nhân tương đối khó chơi.

Cũng bởi vậy, các Nguyên Anh Thiên Nam phi thường không muốn đối đầu cùng pháp sĩ, hiện tại Nam Lũng Hầu mời bọn họ đi Mạc Lan thảo nguyên, có thể nghĩ nhóm người này trong lòng vui cỡ nào.

Tất cả mọi người đều nhìn chăm chăm Nam Lũng Hầu, nếu như hắn không cách nào nói ra lý do khiến mọi người tin phục, sợ rằng không ít người sẽ trực tiếp phát tay áo rời đi.

“Mạc Lan thảo nguyên nguy hiểm như vậy, Nam Lũng huynh còn muốn đi đến nơi đó, chắc là có vật gì đó khó lường, nếu không Nam Lũng huynh sẽ không mạo hiểm như vậy!” Quỷ Linh Môn tu sĩ họ Vân đột nhiên mỉm cười nói.

“Ha ha, là do Vân huynh hiểu rõ tâm tư của bản hầu nhất, không biết mấy vị đạo hữu có nghe qua danh hào “Thương Khôn Thượng Nhân” không?” Nam Lũng Hầu chuyển chủ đề, nói ra một cái tên khiến mọi người có chút quen tai.

Trong lúc nhất thời, sắc mặt mấy người ở đây đều biến đổi, nhớ tới truyền thuyết về Thương Khôn Thượng Nhân.

Năm ngàn năm trước một vị cuồng tu Thiên Nam áp chế chánh ma lương đạo!

Người này chính là người đứng đầu trong đám tán tu Thiên Nam năm đó, một thần thông thân cao thâm khó lường quét ngang Thiên Nam cơ hồ không gặp được đối thủ.

Kể cả là Đại trưởng lão Hợp Hoan Tông năm đó, cùng với mình chủ chính đạo mình cũng không phải là đối thủ của lão.

Nam Lũng Hầu bỗng nhiên nhắc tới danh hiệu Thương Khôn Thượng Nhân, tự nhiên là để cho mọi người hoài nghi, mục đích chuyến đi này của hắn có phải có quan hệ với Thương Khôn Thượng Nhân hay không.

“Nơi chúng ta muốn đi lần này chính là động phủ bí mật mà năm đó Thương Khôn Thượng Nhân đã bố trí trước khi tọa

hóa tử mĩ!” Đường như Nam Lũng Hầu nhìn ra được suy nghĩ của mọi người liền mỉm cười nói.

Lời này của hắn lập tức khiến cho mọi người kinh ngạc không gì sánh được, Thương Khôn Thượng Nhân năm đó không phải vì phạm nhiều người tức giận, bị rất nhiều tu sĩ vây công, đánh gục ngay tại chỗ hay sao?

Sau khi Thái phu nhân hỏi nghi vấn này, Nam Lũng Hầu lại cấp cho mọi người một lời giải thích thật kinh.

Thì ra năm đó Thương Khôn Thượng Nhân không bị vây công chết, mà là thi triển thủ đoạn giấu trời qua biển đào thoát ra, đồng thời cuối cùng người này lại có chủ ý với Truy Ma Cốc.

Hắn liều chết xâm nhập Truy Ma Cốc này, đồng thời thành công sống lại, sau đó đem một thân pháp bảo, công pháp bí quyết của hắn tất cả đều chôn ở trong tòa động phủ trên Mạc Lan thảo nguyên.

Sau khi Nam Lũng Hầu nói xong lời này, mấy vị tu sĩ Nguyên Anh Kỳ ở đây đều hít sâu một hơi, hai mắt nhìn nhau.

“Năm đó Thương Khôn Thượng Nhân lực áp quần tu, các loại công pháp và pháp bảo tu luyện đều là vật không tầm thường. Chư vị, chẳng lẽ lần này các người không nỗ lực rời khỏi Mạc Lan thảo nguyên sao?”

“Nói không chừng chúng ta có thể tìm được bí mật Thương Khôn Thượng Nhân còn sống ở nơi đó!” Nam Lũng Hầu mỉm cười nói.

Trong lòng hắn có mười phần nắm chắc, đám người kia khẳng định sẽ động tâm.

Vô luận là di bảo của Thương Khôn Thượng Nhân hay là bí mật của Truy Ma Cốc cũng đều đáng giá cho bọn Nguyên Anh này mạo hiểm.

Nên biết, sau khi tu sĩ tiến vào Nguyên Anh Kỳ, muốn tu luyện pháp lực tới đỉnh phong, phải tốn hai ba trăm năm khổ công.

Mà sau khi tu luyện đến đỉnh phong, một bình cảnh lại có thể ngăn trở người ta mấy trăm năm, thậm chí cả đời cũng không thể đột phá.

Không có tu sĩ Nguyên Anh kỳ nào thật sự không muốn tiến thêm một bước trên con đường tu hành cả.

Bởi vậy, những thứ có thể trợ giúp bọn họ tu vi tiến thêm một bước, liền có được lực hấp dẫn lớn lao.

Nếu có thể đạt được hai bình đan dược từ trong di bảo của Thương Khôn Thượng Nhân, hoặc là lấy được linh thảo từ trong Truy Ma Cốc, luyện chế thành đan dược để cấp tiến tu vi, vậy tương lai khả năng bọn họ có thể đột phá đến cảnh giới cao hơn lại tăng thêm mấy phần.

Cho nên, Nam Lũng Hầu trong lòng mười phần xác định những người này khẳng định động tâm.

Hắn âm thầm cười lạnh, lại khuyên nhủ một câu: “Hơn nữa chúng ta nhiều Nguyên Anh đồng hành như vậy, pháp sĩ bình thường làm sao ngăn cản được chúng ta? Nếu quả thật gặp phải chuyện gì ngoài ý muốn, cùng lắm thì chia nhau phá vòng vây mà thôi. Chút nguy hiểm này nếu không muốn mạo hiểm, vậy xin đạo hữu không muốn đi cứ tùy tiện!”

“Bổn hầu thỉnh người khác là được!” Nam Lũng Hầu ánh mắt sáng quắc nói.

Nghe được lời này, Thái phu nhân, tu sĩ họ Vu trên mặt lộ ra vẻ trù trừ.

Nguyên Dao vẫn nhe răng cười, sắc mặt không đổi nhưng trong lòng cũng nổi lên sóng to gió lớn.

Truy Ma Cốc này nàng cũng đã nghe nói qua, Thiên Nam đệ nhất hiểm địa, ngay cả Nguyên Anh hậu kỳ đại tu sĩ đi vào cũng rất có thể sẽ vẫn lạc.

“Sau khi trở về nhất định phải báo chuyện này cho công tử!” Nguyên Dao thầm nghĩ trong lòng.

Lúc này, Hàn Lập bỗng nhiên mở miệng hỏi: “Hàn mỗ có một điểm khó hiểu, nếu đạo hữu đã biết chỗ bảo vật, vì sao còn muốn triệu tập chúng ta đến đây, còn phải tìm người có thần thức cường đại, chẳng lẽ nơi này khó tìm, hay là động phủ mở ra cùng thần thức có quan hệ gì?”

Nam Lũng Hầu nghe vậy mỉm cười nói: “Hàn đạo hữu không hỏi, sau này bản hầu cũng phải nói rõ. Kỳ thật nếu như ta có

thể một mình lấy được bảo vật, đương nhiên không có khả năng cùng người với hấn phân chia!”

“Nhưng lần trước, khi ta cùng Tuyền Ki Tử đạo hữu lặng lẽ tiến vào Mạc Lan thảo nguyên tìm tòa động phủ kia, lại phát hiện bên ngoài động phủ này vậy mà thiết trí một tòa thượng cổ pháp trận phi thường huyền diệu!”

“Hai người chúng ta ở tại Mạc Lan thảo nguyên không dám ở lâu, sau khi phát hiện không cách nào phá cấm vào, liền lập tức rút lui, trải qua một phen điều tra, chúng ta lật qua các loại sách cổ, rốt cục phát hiện pháp trận kia phát ra cấm chế, dĩ nhiên là thượng cổ thất truyền đã lâu “Thái Diệu thần cấm”!” Nam Lũng Hầu nói, trên mặt lộ ra một tia bất đắc dĩ.

Vừa nghe đến xưng hô “Thái Diệu Thần Cấm”, lúc này ở đây có mấy người liền thay đổi sắc mặt.

“Thái Diệu Thần Cấm này là một trong thập đại cổ cấm, khó trách hai vị đạo hữu liên thủ cũng không thể phá vỡ nó!” Lão giả họ Vân chậm rãi nói ra.

“Tạo nghệ trận pháp của Vân huynh quả nhiên rất mạnh!” Nam Lũng Hầu mỉm cười gật đầu nói.

Hắn nhìn mọi người một cái, tiếp tục nói: “Nếu như muốn phá giải cấm chế này, tốt nhất là tìm tám vị tu sĩ có thần thức cường đại, dùng thần thức hóa hình công kích, mới có thể phá giải cấm chế này!”

Nghe đến đó, mọi người trong phòng cuối cùng cũng hiểu vì sao Nam Lũng Hầu lại tìm hấn.

Đi Mạc Lan thảo nguyên mặc dù có chút nguy hiểm nhưng mà điểm mạo hiểm này so với bảo vật mà Thương Khôn Thượng Nhân mang ra từ Trục Ma Cốc thì không đáng nhắc tới.

Trong lúc nhất thời, trong lòng mọi người đều suy nghĩ, từng người ánh mắt lấp lóe, tâm tư bất định.

Mà nhìn thần sắc những người này biến hóa, trong lòng Nam Lũng Hầu cũng đang tính toán lấy được đủ loại lợi ích.

Tám người ở đây, có thể nói đều là do gã tuyển chọn tỉ mỉ.

Tuyền Cơ Tử của Thiên Cực Môn là hảo hữu chí giao của hấn, hấn nói cho người này rất nhiều bí mật, hai người có thể nói là

đứng cùng một trận doanh.

Lão giả họ Vân của Quỷ Linh Môn, mặc dù nguyên nhân che giấu thân phận nên cùng hắc có chút không hài lòng.

Nhưng dù sao hai người cũng từng là bạn tốt, có một phần giao tình, đến lúc đó cũng có thể lôi kéo.

Nếu mà nói như vậy, sau khi phá vỡ cấm chế kia, xuất hiện tình huống chia của bất đồng, với thực lực của ba vị tu sĩ Nguyên Anh trung kỳ bọn họ, đủ để ứng phó với năm vị Nguyên Anh sơ kỳ.

Nếu lão giả họ Vân cũng muốn đối nghịch với hắc thì cũng không sao, Nam Lũng Hầu đã sớm phòng bị điểm này.

Trong năm vị tu sĩ Nguyên Anh sơ kỳ được hắc mời đến, có ba vị đều không hợp với Quỷ Linh Môn.

Tỷ như tu sĩ mặt lạnh họ Vu kia, có chút ân oán cùng Quỷ Linh Môn.

Hàn Lập vậy càng không cần phải nói, hắc đã từng bị Quỷ Linh Môn truy sát, cừu hận không nhỏ.

Nguyên Dao cũng như thế, nàng là đạo lữ của Diệp Trường Sinh, mà mọi người đều biết Diệp Trường Sinh đã từng giết vài vị Nguyên Anh của Quỷ Linh Môn.

Dưới tình huống như vậy, lão giả họ Vân mặc dù muốn phản nhưng nhiều lắm cũng chỉ lôi kéo được hai vị tu sĩ Nguyên Anh sơ kỳ mà thôi.

Mà việc này không đủ để lay động sự liên thủ của hắc và Tuyên Ki Tử.

Huống chi, dưới tình huống kiêng kỵ Hàn Lập cùng Nguyên Dao, xác suất lớn lão giả họ Vân không dám xé rách da mặt, sẽ thành thành thật thật nghe theo hắc sắp xếp.

Theo Nam Lũng Hầu, hắc mượn sức nhóm tu sĩ này tổng cộng chia làm bốn phe thế lực.

Một phương là hắc cùng Tuyên Ki Tử, một phương là lão giả họ Vân của Quỷ Linh Môn, còn một phương thì là đại hán họ Vu, Thái phu nhân cùng với tu sĩ họ Phá.

Ba người này nghiêm túc mà nói, là một đồng cát rời rạc, cũng không có liên hợp lại với nhau, nhưng trong lúc suy nghĩ, Nam Lũng Hầu vẫn xem đây là một phương thế lực.

Mà phương thế lực thứ tư chính là Hàn Lập và Nguyên Dao.

Người khác có lẽ không biết, nhưng Nam Lũng Hầu đã điều tra rõ ràng, Diệp Trường Sinh cùng Hàn Lập đều xuất thân từ Hoàng Phong Cốc, hơn nữa giữa hai người tựa hồ quan hệ không tệ.

Kể từ đó, hắn tự nhiên xem Nguyên Dao và Hàn Lập như một nhóm người.

Lợi dụng ân oán giữa mấy thế lực này, hắn miễn cưỡng duy trì một cái cân bằng xảo diệu, khiến cho hắn cùng với Tuyên Cơ Tử liên thủ chiếm một cái địa vị chủ đạo.

Không thể không nói, hắn làm như vậy là cực kỳ nhọc lòng.

Kỳ thật, chuyện đem Nguyên Dao kéo vào này, Nam Lũng Hầu do dự hồi lâu.

Hắn cũng đích xác vô cùng kiêng kỵ Diệp Trường Sinh sau lưng Nguyên Dao, nếu như để cho Diệp Trường Sinh cũng trà trộn đi vào, vậy cho dù hắn và Tuyên Cơ Tử liên thủ, cũng không cách nào đối phó với người có thể so với đại tu sĩ này.

Nhưng cuối cùng hắn vẫn đưa ra quyết định, đem Nguyên Dao kéo vào.

Thứ nhất là, ngoại trừ Nguyên Dao thì hắn không còn tìm được lựa chọn nào khác thích hợp cả.

Người có thần thức Nguyên Anh trung kỳ ngay cả Nguyên Anh sơ kỳ cũng rất ít, cả Thiên Nam này cũng không tìm ra được bao nhiêu cả.

Nói cách khác, trong số tu sĩ Nguyên Anh Sơ Kỳ, hắn chỉ có lựa chọn là Nguyên Dao.

Nếu như từ bỏ Nguyên Dao, hắn chỉ có thể đi tìm một tu sĩ Nguyên Anh trung kỳ.

Nhưng cứ như vậy, sự cân bằng mà hắn khổ tâm duy trì lập tức bị phá vỡ, quyền chủ đạo rất có thể sẽ mất đi, đây là điều Nam Lũng Hầu không muốn nhìn thấy.

Thứ hai, hắn cũng có thể cam đoan, không cho Diệp Trường Sinh trà trộn vào.

“Không thể không nói, đề nghị của Nam Lũng huynh đã khiến ta động tâm, nhưng tại hạ vẫn có một nghi vấn!” Tu sĩ họ Vu đột nhiên nói.

Hắn hướng ánh mắt về phía Nguyên Dao, lạnh lùng nói: “Nếu như vị Nguyên đạo hữu này nói chuyện của Thương Khôn Thượng Nhân cho Diệp Trường Sinh biết, để người này cũng gia nhập vào, vậy chúng ta không thể đối phó được với một nhân vật cấp bậc đại tu sĩ!”

Nghe hắn nói vậy, trên mặt những người khác cũng lộ ra vẻ đồng ý, Nguyên Dao đối với bọn họ không thể nghi ngờ là một mối nguy hiểm lớn.

Ánh mắt mọi người đều nhìn chăm chăm vào mình, trên mặt Nguyên Dao lộ ra vẻ cười gằn, đang muốn nói cái gì đó.

Bỗng nhiên, Nam Lũng Hầu xoay người lại nói với nàng: “Nguyên đạo hữu, người có thể bảo đảm lúc chúng ta tiến vào Mạc Lan thảo nguyên, Diệp đạo hữu sẽ không xuất hiện hay không?”

Nguyên Dao nhẹ nhàng cười nói: “Thiếp thân tự nhiên có thể bảo đảm điểm này, trên thực tế các người cũng không cần lo lắng như thế!”

“Tuy rằng bảo vật Thương Khôn Thượng Nhân rất trân quý, nhưng công tử nhà ta không nhất định có thể nhìn trúng!”

“Các người hắn là đều đã nghe nói qua, công tử nhà ta đã đạt được truyền thừa của thượng cổ tu sĩ, như vậy lời đồn đãi, thật sự là thiếp thân giả cũng không biết, bất quá thiếp thân có thể cam đoan, Thương Khôn Thượng Nhân đi bảo công tử nhà ta chắc chắn sẽ không đi tranh đoạt!”

“Trên thực tế, chư vị không ngại ngần lại xem, lấy thiên tư cùng tiền đồ của công tử nhà ta, có cảm thấy hứng thú đối với loại địa phương nguy hiểm như Trụy Ma Cốc hay không?”

Một phen nói của Nguyên Dao, chư vị lão hồ ly ở đây cũng không biết tin mấy phần, nhưng nhìn ánh mắt bọn họ lấp lóe, bộ dạng hòa hoãn, liền biết bọn họ đối với Nguyên Dao nghi ngờ đích thật là hơi thấp một chút.

Đúng là như vậy, trong mắt đám người này, Diệp Trường Sinh dùng thiên tư biểu hiện ra ngoài, đừng nói là Nguyên Anh hậu kỳ, cho dù là Hóa Thần Kỳ, nói không chừng hẳn cũng có thể đột phá.

Đã như vậy, căn bản không cần phải đi vào Trụy Ma Cốc mạo hiểm, vạn nhất xảy ra biến cố gì, chẳng phải là táng thân trước tiên đồ tốt sao?

Nếu đã tiến vào Trụy Ma Cốc thì tựa hồ bí mật với Thương Khôn Thượng Nhân cũng không cần tìm kiếm nữa.

Lúc này, Nam Lũng Hầu nói: “Nếu ngày đó chúng ta xuất phát, Diệp đạo hữu xuất hiện trước mặt chúng ta, vậy không cần chư vị đạo hữu nói gì, bản hầu sẽ lập tức buông tha cho hành trình lần này!”

“Bản hầu tuyệt đối sẽ không để cho một nhân vật cấp bậc Đại tu sĩ xuất hiện trong đội ngũ của chúng ta!” Nam Lũng Hầu thề thốt.

Lúc này, tu sĩ họ Tiêu lại nhíu mày, tiếp tục hỏi: “Vạn nhất vị Diệp đạo hữu kia đi sau chúng ta nên làm gì bây giờ?”

Xem ra, người này thật sự rất không yên tâm!

Tuyền Ki Tử nghe vậy cười cười, nói: “Chẳng lẽ Phá Huynh cảm thấy, một tu sĩ Nguyên Anh sơ kỳ như Nguyên đạo hữu lại có thể truyền tin cho Diệp đạo hữu ngay dưới mí mắt mấy Nguyên Anh trung kỳ chúng ta hay sao?”

“Vội lại thần thức mỗi người chúng ta đều không yếu, nếu Diệp đạo hữu đi theo phía sau chúng ta, chúng ta có thể phát giác ra manh mối.”

“Diệp đạo hữu tuy nói thần thông có thể so với đại tu sĩ, nhưng hấn chung quy là một tu sĩ Nguyên Anh trung kỳ, thần thức còn chưa cường đại đến mức có thể che đậy cảm giác của chúng ta!” Nam Lũng Hầu ngập ngừng nói.

Nghe nói như thế, thần sắc Hàn Lập khẽ động, nhưng lại không nói gì.

“Lui một vạn bước, cho dù hấn thật sự đuổi tới, bằng ba người chúng ta là Nguyên Anh trung kỳ, vẫn không ngăn được một vị đại tu sĩ sao?” Nam Lũng Hầu ngạo nghễ nói.

Nam Lũng Hầu đối với thực lực của mình cũng có vài phần tự tin.

Hấn là Nguyên Anh Trung Kỳ đỉnh phong tu sĩ, mặc dù không bằng Long Hàm, Phượng Băng, Thiên Hận lão quái những người này thần thông cường đại, nhưng cũng không yếu bao nhiêu.

Hơn nữa, hấn thân là hậu nhân của Thương Khôn Thượng Nhân, ngày thường cũng che giấu không ít thủ đoạn của bản thân.

Nếu dưới tình huống toàn lực ứng phó, hấn ta có thể bộc phát ra thực lực càng mạnh hơn nữa.

Lấy thực lực của hấn cộng thêm Tuyền Ki Tử, lão giả họ Vân hai người, đối mặt với một vị đại tu sĩ chân chính cũng có thể quần nhau một phen.

Huống chi Diệp Trường Sinh chỉ là một người thần thông có thể so với đại tu sĩ, liên quan tới trận chiến thành danh năm đó

của hắn, Nam Lũng Hầu đã biết rất rõ ràng.

Người này lúc mới Nguyên Anh sơ kỳ, còn lâu mới là đối thủ của Đại tu sĩ, chỉ là bằng vào tốc độ nhanh, không cách nào làm cho ba vị đại tu sĩ kia đuổi theo hắn, thanh danh mới lớn như vậy.

Hôm nay hắn tiến vào Nguyên Anh trung kỳ, có lẽ cũng chỉ mạnh hơn Long Hàm, Phượng Băng những người này một chút mà thôi, so với đại tu chân chính thì hơn phân nửa là có chút chênh lệch.

Cho dù thần thông của hắn có thần thông nghịch thiên không kém bao nhiêu so với đại tu sĩ, nhưng ba vị Nguyên Anh trung kỳ kia vẫn có thể đối phó được hắn.

Hơn nữa, bọn họ bên này không chỉ có ba vị Nguyên Anh trung kỳ, còn có tu sĩ họ Dung, tu sĩ họ Vu cùng với Thai phụ nhân.

Cho dù đến lúc đó Nguyên Dao cùng Hàn Lập cũng phản, hai người mới tiến vào Nguyên Anh kỳ, có thể có bao nhiêu thần thông?

Bọn họ bên này tóm lại là chiếm thượng phong.

Nhưng xét cho cùng, Nam Lũng Hầu không cho rằng Diệp Trường Sinh có thể theo tới dưới mí mắt mình.

Bởi vì hắn không cho rằng Diệp Trường Sinh có thể có thần thức cường đại như vậy.

Bình thường, phạm vi thần thức của tu sĩ Nguyên Anh sơ kỳ có thể thăm dò khoảng năm sáu chục dặm.

Tu sĩ Nguyên Anh trung kỳ bình thường, phạm vi thần thức có thể thăm dò là bảy tám mươi dặm.

Đại tu sĩ hậu kỳ bình thường, phạm vi thần thức có thể dò xét là trăm dặm trở lên.

Mà thần thức Nam Lũng Hầu so với tu sĩ Nguyên Anh Trung Kỳ cường đại hơn không ít, hắn vừa vặn mắc kẹt tại giới hạn Bách Lý này.

Chỉ cần vượt quá một điểm, hắn sẽ có thể so sánh với Hậu Kỳ đại tu sĩ.

Chính là xuất phát từ thần thức tự tin của mình, Nam Lũng Hầu không cho rằng Diệp Trường Sinh có thể theo sau.

Hai vị này Nguyên Anh trung kỳ tu sĩ sau khi thề son sắt cam đoan, những người khác cũng đều không có ý kiến gì.

Ngay cả người khởi xướng Nam Lũng Hầu nói như vậy, bọn họ còn có thể nói gì, tin tưởng là được.

Dù sao, nếu thật sự có vấn đề thì tổn thất lớn nhất vẫn là Nam Lũng Hầu và Tuyền Ki Tử, không phải là bọn họ.

Sau khi giải quyết xong vấn đề của Nguyên Dao, Nam Lũng Hầu cùng Tuyền Ki Tử lại hướng mọi người đưa ra phương án sau khi phá cấm phân phối pháp bảo.

Yêu cầu là hấn và Tuyền Ki Tử ưu tiên chọn lựa một món sau khi tiến vào, những người còn lại chia đều.

Đối với loại phương án này, mọi người tự nhiên sẽ không có ý kiến gì, dù sao vô luận lấy tu vi hai người, hay là khởi xướng thân phận người, như vậy chia ra hợp tình hợp lý.

Vì vậy, sau khi xác định hết thảy, vì phòng ngừa đêm dài lắm mộng, mọi người lúc này đã hẹn, không đợi giao dịch hội chấm dứt, chỉ cần sau hai ngày chuẩn bị, liền lập tức xuất phát.

Sau khi nói xong hết mọi chuyện, Nam Lũng Hầu mới trịnh trọng nhìn mọi người nói:

“Được rồi, tiếp theo mỗi người chúng ta lấy Tâm Ma thề, không được tiết lộ chuyện nơi này ra ngoài!”

Nghe nói như thế, nhất thời thần sắc mọi người trở nên khác nhau.

Tâm ma thề ước, việc này đối với tu sĩ Nguyên Anh mà nói cũng xem như là một ước thúc có sức mạnh.

Dù sao, thứ tâm ma này lợi hại bao nhiêu, tất cả những người đột phá Nguyên Anh kỳ đều biết.

Nếu phá lời thề này, tương lai sẽ có thể dẫn tới tâm ma, từ đó khiến đạo đồ mù mịt.

Nếu không cẩn thận, thậm chí có khả năng vẫn lạc.

Nhưng loại thệ ước này lực cũng không phải là tuyệt đối, tu tiên giới cũng có không ít thủ đoạn có thể lẩn tránh tâm ma thệ.

Hơn nữa, người có thể ngạnh kháng được lời thề Tâm Ma cũng không ít.

Cho nên, mặc dù tâm ma thệ ước có tên tuổi rất lớn, nhưng tu sĩ Nguyên Anh trong lúc làm một số chuyện vô cùng bí ẩn, cũng sẽ không đem toàn bộ hy vọng ký thác vào đó.

Nhưng chung quy vẫn tốt hơn không có, sẽ có thêm một tầng ước thúc của tâm ma, cũng sẽ có thêm một tầng bảo hộ đề phòng tiết lộ bí mật.

Vì vậy, sau khi Nam Lũng Hầu nói ra lời này, mọi người cũng hiểu được tâm tư của hắn.

Chứng kiến mọi người đều đang suy nghĩ về đề nghị này, Nam Lũng Hầu bỗng nhiên nhìn về phía Nguyên Dao nói:

“Tâm Ma thệ ước này, không ngại thì để Nguyên Dao đạo hữu phát ra trước đi!”

Lời nói của Nam Lũng Hầu khiến ánh mắt mọi người đều tập trung lên người Nguyên Dao, sắc mặt nàng tái nhợt vài phần.

Trong ánh mắt tràn đầy vẻ không tình nguyện, dường như căn bản không muốn phát ra lời thề này.

Nhìn thấy thần thái của nàng, những tu sĩ Nguyên Anh này lập tức vui vẻ trong lòng.

Tựa hồ vị Nguyên Dao cô nương này rất sợ hãi tâm ma thệ ước hèn.

Cũng đúng, hai mươi mấy năm trước nàng mới vừa kết anh xong, mới trải qua tâm ma kiếp, đối với loại vật này cảm xúc càng sâu hơn với người khác.

Nàng sợ hãi tâm ma thệ ước, cũng là chuyện nên làm, nếu như để nàng phát lời thề này, có lẽ nàng thật sự không dám nói chuyện nơi đây cho Diệp Trường Sinh biết.

Vì vậy, vị Nguyên Anh tu sĩ ở nơi này đều dùng ánh mắt nhìn tới, Ngọc Tử lạnh lùng nói:

“Như thế nào, Nguyên đạo hữu không dám phát hạ tâm ma thệ ước này sao? Chẳng lẽ là người định sau khi rời khỏi đây sẽ nói chuyện này cho Diệp đạo hữu biết sao?”

“Nguyên Dao tiên tử, vì để cho mọi người yên tâm, người vẫn nên phát Tâm Ma thệ này đi!”

“Hy vọng Nguyên Dao đạo hữu đừng làm chúng ta khó xử!”

.....

Các tu sĩ Nguyên Anh nơi này nhao nhao mở miệng, thần sắc Nguyên Dao trở nên dị thường khó coi, cuối cùng, nàng rất không tình nguyện phát ra tâm ma thệ ước, hứa hẹn sẽ không đem chuyện xảy ra ở đây nói ra.

Thấy một màn như vậy, cả đám Nguyên Anh tu sĩ mới hoàn toàn yên lòng.

Chỉ có Hàn Lập ánh mắt lóe lên, trong lòng có ý nghĩ không giống mọi người.

Đối với hiểu biết của hắn với Diệp sư huynh, lực của Tâm Ma thệ này hơn phân nửa là cực kỳ có hạn.

Diệp sư huynh để đạo lữ của hắn tới nơi này, hơn phân nửa là đã cân nhắc đến những chuyện này, hắn khẳng định có tính toán khác.

Hàn Lập trong lòng cơ hồ có thể khẳng định, trước động phủ của Thương Khôn Thượng Nhân, Diệp sư huynh tuyệt đối sẽ xuất hiện.

Chỉ là, mặc dù nghĩ tới những điều này, hắn cũng không nói ra, loại chuyện lớn chuyện đặc tội Diệp sư huynh này, hắn sẽ không đi làm.

Vì vậy, hắn lặng yên không một tiếng động trang bị, thờ ơ lạnh nhạt quan sát hết thấy cảnh tượng trước mắt.

Nguyên Dao lập lời thề xong, những người còn lại cũng lần lượt phát lời thề tâm ma. Sau khi tất cả mọi người hứa hẹn, mỗi người tự mình tản đi.

Sau khi rời khỏi gian thạch thất này, sắc mặt Nguyên Dao thản nhiên tự tại đi ở trên đường, bên tai bỗng nhiên khẽ động, nghe thấy tiếng truyền âm của Diệp Trường Sinh.

Nàng nhanh chóng trở lại chỗ ở của tu sĩ Nguyên Anh, tiến vào trong tòa lầu các mà nàng và Diệp Trường Sinh ở, nhìn thấy Diệp Trường Sinh đang chấp hai tay sau lưng đứng trên đỉnh lầu.

“Công tử, vừa rồi ta ở Nam Lũng Hầu...”

Nguyên Dao vừa định kể lại mọi chuyện xảy ra lúc trước, Diệp Trường Sinh lại xua xua tay ngăn nàng lại, nói: “Không cần phải nói, ta biết mà!”

“A?” Nguyên Dao nghe vậy sững sờ, có chút không hiểu được.

Nàng tiến lên trước, nhẹ giọng nói: “Mặc dù bọn họ đã ép ta phát ra tâm ma thệ ước, thế nhưng lấy tu ta tu luyện La Minh Vương công, loại tâm ma thệ này trên cơ bản không có ảnh hưởng gì đối với ta cả!”

“Tất cả những gì ta biết, đều có thể nói cho công tử!” Nguyên Dao ngẩng đầu, nhìn Diệp Trường Sinh nghiêng mặt nói.

Xoay người lại, Diệp Trường Sinh vuốt ve khuôn mặt xinh đẹp như ngọc của nàng, dịu dàng nói: “Ta biết ngươi không sợ tâm ma thệ!”

“Nhưng, những thứ này thì chúng ta tình nguyện và cẩn thận một chút, không thể lưu lại hậu hoạn gì cho ngươi được!”

“Mấy người Nam Lũng Hầu có chủ ý gì, ta đã biết rồi, ngươi không cần nói cho ta biết!”

“Đợi sau khi các ngươi gặp nhau hết giờ, ngươi tới gặp bọn họ là được rồi, ta sẽ đi theo sau ngươi!” Diệp Trường Sinh nhẹ giọng nói.

“Được rồi, xem ra công tử mà bọn họ thương lượng ngươi cũng đã biết, vật kia có trợ giúp gì với công tử không?” Nguyên Dao hỏi.

“Trợ giúp rất lớn, tương lai ngươi sẽ biết!” Diệp Trường Sinh mỉm cười, vuốt ve tóc của nàng nói.

.....

Hai ngày sau, Nguyên Dao một mình bay đến một ngọn núi nhỏ cách phía nam Điền Thiên thành ngàn dặm.

Sau khi tới nơi, Nam Lũng Hầu, Tuyền Tử, Quỷ Linh Môn lão giả họ Vân, đám người Hàn Lập cũng đã chờ đợi.

Sau khi Nguyên Dao xuất hiện, bọn họ lần lượt đem thần thức tản mát ra, phát hiện sau lưng Nguyên Dao không một bóng người, trên mặt không khỏi lộ ra vẻ hài lòng.

Nhất là Nam Lũng Hầu, khi hắn đem thần thức phát ra đến gần trăm dặm thì vẫn không có phát hiện bất cứ điều gì dị thường, vì thế hắn liền yên tâm.

Trong ánh mắt Hàn Lập lóe lên vẻ quý dị rồi biến mất, thần thức của hắn mạnh hơn bất kỳ ai ở đây, đạt đến tiêu chuẩn đại tu sĩ hậu kỳ.

Thần thức có thể thăm dò được, phạm vi đã vượt qua trăm dặm, nhưng hắn vẫn không có phát hiện tung tích của Diệp Trường Sinh.

Điều này không khỏi làm cho Hàn Lập trong lòng có chút kinh ngạc, xem ra thần thức của Diệp sư huynh so với tưởng tượng của hắn còn mạnh hơn.

“Pháp lực, thần thức, thân thể, Diệp sư huynh ở bất cứ phương diện nào cũng không có thiếu sót. Trong thời gian ngắn như vậy, hắn cũng đã đạt tới đỉnh cao ở những lĩnh vực này, xem ra bí mật kia của hắn so với ta tưởng còn lợi hại hơn mấy phần!” Hàn Lập trong lòng yên lặng thầm nghĩ.

Đối với hắn mà nói, Diệp sư huynh quả thực là tấm gương trên con đường tu hành, có đôi khi chính bản thân hắn cũng không có phát hiện, ở rất nhiều phương diện hắn đều không tự chủ phải phát Diệp sư huynh.

Có lẽ là vị sư huynh này lưu lại ấn tượng quá sâu.

Hiện tại Hàn Lập vô cùng khát khao tìm được bộ công pháp luyện thể cuối cùng Tam Phạm Thánh Quyết kia, sau đó sẽ cường đại thân thể mình.

“Nếu như ta ở thời điểm Nguyên Anh Sơ Kỳ có được thân thể có thể so với yêu thú cấp tám, phối hợp với Phong Lôi Sí của ta thì về phương diện sức chiến đấu, cũng xấp xỉ Diệp sư huynh rồi!”

“Chỉ có pháp lực của hắc thoát nhìn hùng hậu hơn ta một chút!”

Tại thời điểm Hàn Lập lo lắng đến việc này, Nam Lũng Hầu nói ra một câu “Xuất phát”, vì thế một nhóm tám người liền hướng phía nam mạc lan thảo nguyên bay đi.

Ngu Quốc ở Thiên Thành cũng không phải là nơi gần với đế quốc Mạc Lan thảo nguyên nhất. Mà Cửu Quốc Minh tiếp giáp với quốc gia thảo nguyên Vĩnh Lan cũng không phải trực tiếp giáp giới.

Ở giữa còn cách đất vàng gần vạn dặm, phiên địa phương này cây cỏ thưa thớt, bụi đất tung bay, cuồng phong không ngừng, tự nhiên trở thành nơi Cửu Quốc Minh đấu pháp với pháp sĩ.

Năm tháng dài đằng đẳng qua đi, người tu tiên đã chết trên mảnh đất này không biết bao nhiêu lần.

Hàn Lập đối với khối địa phương này cũng không quá xa lạ, dù sao hắc đột phá kết đan chính là hoàn thành tại trong khối khu vực này.

Hắn biết nơi này nguy hiểm thế nào.

Ngày thường coi như là hai bên đều ở thời điểm nghỉ ngơi lấy lại sức, mảnh đất hoang này cũng hung hiểm dị thường, có không ít tu sĩ hai bên, pháp sĩ qua lại đi tới đi lui ở nơi này.

Có loại là giết người cướp bảo, có khi là ở ranh giới sinh tử, đột phá bình cảnh tu luyện.

Vô luận là nguyên nhân gì, có một điểm giống nhau chính là có can đảm xông vào nơi đây tu tiên giả tự nhiên đối với tu vi của chính mình rất có tự tin.

Bọn họ so với tu sĩ cùng cấp bình thường mạnh hơn không ít, bình thường ở nơi này lấy tu sĩ Trúc Cơ kỳ xuất hiện chiếm đa số, ngẫu nhiên cũng sẽ xuất hiện một ít.

Hàn Lập lúc trước bị Quỷ Linh Môn đuổi giết đã chạy trốn tới đây, ở trên vùng đất màu vàng này đã mấy năm, trong tay đã dính không biết bao nhiêu máu tươi.

Giết người đoạt bảo, tích góp tài nguyên, nuôi dưỡng bản thân mua linh thảo để luyện đan, đây là ý định ban đầu của hắn.

Mãi cho đến khi xâm nhập vào động phủ của thượng cổ tu sĩ kia, hắn mới định chỉ năm tháng huyết tinh này.

Lần nữa trở lại nơi đây, trong lòng Hàn Lập tự nhiên tràn đầy cảm khái.

Hồi tưởng lại những người đã giết chết lúc trước, một ấn tượng duy nhất của Hàn Lập đối với Mạc Lan nhân chính là: nghèo!

Thật sự là quá nghèo, sau khi cướp được túi trữ vật của bọn họ, vừa mở ra, bên trong cơ bản là trống rỗng.

Nhiều lần tìm được mấy khối khoáng thạch, đến cả kiện pháp khí cũng không gặp được.

Hàn Lập quen thuộc tình cảnh nơi đây, sau khi đến nơi này lập tức đem thần thức toàn diện thả ra, từng giây từng phút giám thị không gian chung quanh.

Tuy rằng nơi này rất ít xuất hiện tu sĩ cấp Nguyên Anh, nhưng ngẫu nhiên cũng sẽ xuất hiện vài người.

Sau khi đoàn người bọn họ chạy đi được hai trăm dặm, trên sườn đất lúc trước bọn họ gặp nhau, Diệp Trường Sinh đột nhiên xuất hiện.

Hắn chấp hai tay sau lưng, ánh mắt nhìn về phía trước, khóe miệng lộ ra một vòng ý cười.

“Tên Hàn Lập này, hắn là đoán được ta sẽ đuổi tới đây, bất quá hắn cái gì cũng không nói, coi như là trung thực!” Diệp Trường Sinh nhẹ giọng lầm bầm nói.

Hắn đứng ở chỗ này, thần thức có thể nhìn rõ ràng đám người phía trước.

Những người này làm sao có thể ngờ tới, thần thức của hắn có thể dò xét được phạm vi từ ba trăm dặm trở lên.

Đại tu sĩ hậu kỳ chân chính cũng theo không kịp!

Mọi hành động của những người này đều bị hắn giám thị, nhưng bọn họ hoàn toàn không phát giác được.

Vòi rồng nhấc lên đầy trời cát bụi cuộn cuộn mà đến, trong phạm vi thần thức của Diệp Trường Sinh thấy được một mảnh cát vàng đầy trời, cao chừng hơn trăm trượng, bụi vàng cuộn cuộn, như ngiệp long xuất thế, thanh thế to lớn.

“Xem ra bọn họ đã gặp được tiên phong của Mạc Lan nhân!”
Trong lòng Diệp Trường Sinh tự lẩm bầm.

Mặc dù cách mấy trăm dặm, hẳn cũng có thể dễ dàng phân biệt ra được bão cát ngập trời này tuyệt không phải tự nhiên mà hình thành, không thể nghi ngờ là do pháp sĩ của Mạc Lan làm ra.

Vừa mới tới gần Mạc Lan thảo nguyên mà đã gặp phải vấn đề như vậy rồi, xem ra đám người này quả thật có chút xui xẻo.

Diệp Trường Sinh chứng kiến tám người Nam Lũng Hầu tựa hồ cũng phát hiện bão cát này không thích hợp, bọn họ tụ tập cùng một chỗ thương lượng một lát, sau đó đều hướng phía sau thả ra truyền âm phù.

“Đây là đang truyền tin cho người của Cửu Quốc Minh sao?”
Nhìn những truyền âm phù kia, Diệp Trường Sinh thầm nghĩ.

Sau khi phóng xuất ra Truyền Thư Phù, tám người Nam Lũng Hầu cũng không có tránh khỏi phiền bão cát này, cũng không có xông thẳng tới.

Mà là bay vào chỗ rìa bão cát, tựa hồ muốn từ chỗ bực nhược này xuyên qua bão cát.

Nhưng sau khi tiến vào trong bão cát không lâu, đám người này lại lần nữa dừng lại, thần sắc cả đám ngưng trọng thương lượng điều gì đó.

“Đã bị người của Mạc Lan phát hiện ra rồi, bọn chúng xâm nhập vào phạm vi linh thuật của người ta rồi, làm sao tránh được tai mắt người ta chứ!” Diệp Trường Sinh lắc đầu thầm nghĩ.

Dường như người này đã vận dụng thủ đoạn nào đó, đem bọn họ vây khốn bên trong vùng bão cát này.

Nhưng cũng không lâu lắm, Nam Lũng Hầu lập tức xuất ra một phương pháp rời khỏi phạm vi bão cát.

Vì vậy, đám người này rất nhanh đã bay khỏi khu vực bão cát này.

Mạc Lan nhân ẩn tàng trong bão cát tựa hồ cũng không dám thật sự động thủ với một đám tu sĩ Nguyên Anh, vì vậy liền buông tha bọn họ, để cho bọn họ bình yên rời đi.

Sau khi bọn người Nguyên Dao, Hàn Lập, Nam Lũng Hầu rời khỏi lĩnh vực cát vàng đầy trời, Diệp Trường Sinh cũng chậm rãi bay tới.

Nó từ đầu đến cuối vẫn theo ở phía sau, hiện tại cũng gặp được mảnh bão cát này.

“Bên trong chỉ có một Nguyên Anh Cảnh Pháp Sĩ là Nguyên Anh Kỳ!” Diệp Trường Sinh dùng thần thức quét qua, khoe miệng lộ ra một vòng vui vẻ.

Hắn trực tiếp không tránh không né, bay vào trong lĩnh vực đầy trời bão cát kia, lao đầu đụng vào bên trong ảo trận, căn cứ thần thức cường đại, hướng đám người Nguyên Dao đã ly khai phạm vi cát vàng đuổi theo.

Sau khi tiến vào phạm vi cát vàng, mặt đất bị cát vàng bao phủ bỗng nhiên xuất hiện một cái hang lớn đen sì.

Một yêu trùng cực lớn tóc đen phát sáng từ bên trong sợ hãi đi ra, phía trên cự trùng này, đứng đầy ba bóng người cao thấp không đồng nhất.

“Đại Thượng Sư, lại có người tiến vào, lần này là lạc đàn!” Trong ba người, một bóng người toàn thân bao phủ trong bạch quang sắc mặt cung kính nói với một bóng người toàn thân bao phủ trong lục vụ.

“Vừa rời đám người kia chúng ta thả qua, hiện tại nếu để cho người này chạy sợ rằng ảnh hưởng không tốt!” Thân ảnh trong bạch quang có chút nóng lòng muốn thử nói.

“Hừ, đội nhân mã vừa rời tất cả đều là đẳng cấp Nguyên Anh. Lấy một mình Hoàng Sa bộ chúng ta, muốn lưu đối phương lại là si tâm vọng tưởng!”

“Hiện tại, cũng không dễ chọc, là một tu sĩ Nguyên Anh trung kỳ, ta chẳng qua chỉ là Nguyên Anh sơ kỳ, sao có thể đối phó được với đối phương?” Nhân ảnh trong lục vụ hừ lạnh một tiếng, lạnh giọng nói, xem ra tâm tình không tốt lắm.

“Vậy ý của Đại Thượng Sư là cũng muốn đem người này thả qua? Nhưng nếu là như vậy, Thiên Phong Bộ Mục Thượng Sư nơi đó không dễ bàn giao! Hẳn chính là tự mình đưa tin đến để cho chúng ta ngăn trở những tu sĩ Thiên Nam này!” Bạch quang trung nhân ảnh nói, trong thanh âm mang theo một tia sầu lo.

Nghe như vậy, bộ dáng của hắn đối với Thiên Phong bộ rất là sợ hãi.

Lúc này, người thứ ba này giờ chưa hề mở miệng cũng đã lên tiếng, hắn cũng phụ họa theo cách nói của người trong ánh sáng trắng:

“Đúng vậy, Đại Thượng Sư, lúc này tất cả bộ lạc tiên phong đều do Mục Thượng Sư chỉ huy, chúng ta không cần động dậy gì cả, đem tất cả tu sĩ Thiên Nam này thả qua, chỉ sợ sẽ bị trách tội!”

“Mục Thượng Sư đã đi liên lạc Đại Thượng Sư của mấy bộ lạc khác rồi, những người trước đó thả đi cũng coi như xong, hiện tại đơn lẻ, không bằng chúng ta phát động trấn tộc Thánh Khí “Ma Trần Phiên” của bộ lạc, cho dù giết không được người này, nhưng vậy khôn hẳn trong thời gian ngắn vẫn có thể làm được!” Bóng người trong bạch quang đề nghị.

“Ồ đồ, ba mươi sáu cây Ma Trần Phiên kia há có thể tùy ý vận dụng? Lịch đại tổ tiên Hoàng Sa Bộ chúng ta có huấn, thời khắc chưa đến diệt tộc, những thánh phiên kia tuyệt không thể vận dụng!” Bóng người bị lục vụ bao vây lập tức bác bỏ.

“Là đệ tử lỗ mãng, đa tạ Đại Thượng Sư nhắc nhở!” Bóng người trong bạch quang kia sau khi nghe lời này vội vàng nói.

Đại Thượng Sư trong lục vụ sau khi nghe nói như thế, ngũ khí hơi hòa hoãn một chút, cả giận nói:

“Vị Mục Đại Thượng Sư kia ngược lại đánh ra ý kiến hay, để Hoàng Sa bộ chúng ta xuất nhân xuất thủ xuất thủ vậy đi!”

giúp hắn. Đến lúc đó lưỡng bại câu thương, hắn lại tới đây chiếm tiện nghi!”

“Nhưng chúng ta thân là một trong mười đại bộ lạc tiên phong, nếu không làm gì, liền cho người rời đi, tin tức truyền ra, sợ rằng trên hội nghị bộ lạc, bị Mục Đại Thượng Sư hung hăng công kích một chút!” Bóng người trong bạch quang có chút sầu lo nói.

Nghe nói như thế, sắc mặt vị Hoàng Sa thượng quân Đại Thượng Sư trong lục vụ cũng có chút khó coi.

Một lát sau, lạnh lùng hừ nhẹ, nói: “Tên tiểu nhân họ Mục kia chắc chắn sẽ không bỏ qua cơ hội công kích chúng ta lần này, dù sao thì bộ lạc chúng ta đời không hòa thuận, cừu oán không phải ngày một ngày hai!”

“Đúng vậy, Đại Thượng Sư, vẫn bồi lo lắng chính là cái này, nếu như bị hắn trên hội nghị bộ lạc nói xấu công kích, đợi sau này đánh hạ lãnh thổ Thiên Nam, chia cho chúng ta lợi ích bị hao tổn rất nhiều!” Người trong bạch quang nói ra.

Một vị khác trong ba người lại mở miệng, nói: “Nếu bây giờ còn chưa động thủ mà nói, người này phải rời khỏi, tuy đại quân chúng ta mang đến lần này đều là chiến sĩ trung thành nhất trong bộ lạc, nhưng khó đảm bảo trong đó sẽ không có gian tế Thiên Phong bộ!”

“Chúng ta đối với sự tình hai nhóm người này xem như không thấy, nhất định sẽ bị nói ra!”

Lời nói của hai gã thuộc hạ khiến sắc mặt của vị Đại Thượng Sư Hoàng Sa Bộ này âm trầm vô cùng.

Theo tính toán của hắn, hiện tại hắn mới không muốn sống mái với đám Nguyên Anh bên Thiên Nam.

Vạn nhất hao tổn lực lượng bản thân, vậy sau này khi chia chia lợi ích, quyền nói sẽ yếu đi rất nhiều.

Tốt nhất là ngồi xem hổ đấu, kiếm lợi trong lúc hỗn loạn.

Nhưng hiện tại, hiển nhiên sự tình này hoàn toàn trái ngược với dự liệu của hắn.

Hổ giao đấu đã thành Hoàng Sa bộ của hắn, mà người ngồi trên bờ cát quan sát kia, lại là đối thủ một mất một còn Thiên

Phong bộ.

Đúng như hai vị thuộc hạ nói, nếu như ngồi nhìn đám người kia rời đi mặc kệ, vậy Hoàng Sa bộ ở liên quân bộ tộc bên kia khẳng định không giải thích được.

Đám người phía trước thì không nói, dù sao cũng là tám vị Nguyên Anh, hẳn còn có thể tìm ra lý do, mọi người cũng có thể hiểu được hẳn.

Nhưng bây giờ một lần như vậy, chỉ có một người, nếu còn để cho hắn ta rời đi, như vậy sẽ không dễ ứng phó cho qua.

“Mặc dù là Nguyên Anh trung kỳ, nhưng ta nhờ Ma Trần Phiên, có thể vây khốn người này chốc lát!”

“Chỉ cần vây khốn thời gian nhất định là được rồi, ta không nhất định phải cùng người này giao thủ, đến khi viện binh tới thì lại đi động thủ với bọn hắn!”

“Nếu trong khoảng thời gian ta vây khốn người này, Thiên Phong bộ viện trợ không có tới, vậy không thể trách ta!”

“Dù sao ta cũng đã ra tay. Chẳng qua người ta là tu sĩ Nguyên Anh trung kỳ, thực lực quá mạnh, ta không thể giải quyết được...”

Trong lòng vị Đại Thượng Sư Hoàng Sa bộ này trong nháy mắt tính toán rất nhiều, sau khi cân nhắc lợi ích được mất, hắn cuối cùng vẫn quyết định ra tay một phen.

Bằng không mà nói, tương lai khi cướp đoạt nhân khẩu cùng tài nguyên của Thiên Nam, quyền phát ngôn của Hoàng Sa bộ sẽ trở nên rất yếu.

Phải biết rằng, Thiên Nam phú thứ luôn khiến cho bọn họ hâm mộ vô cùng.

Nếu trong tương lai không cách nào phân chia đầy đủ lợi ích, tổn thất kia lớn đến mức khiến hắn đau lòng.

Hơn nữa, làm không tốt những thần sư kia sau khi biết được thì nổi giận, phái Hoàng Sa bộ bọn họ đi giao chiến với người Đột Ngột, đó mới là chuyện thật sự gay go.

Vị Đại Thượng Sư Hoàng Sa bộ này tình nguyện đối phó người Thiên Nam, cũng không muốn giao thủ cùng người Đột

Ngột.

“Hai người các ngươi lập tức chủ trì đại trận, ta mang theo Ma Trần Phiên đi thử thần thông của người này!” Trong lòng hạ quyết tâm, vị Hoàng Sa bộ Đại Thượng Sư này lập tức phân phó cho Lôi lệ phong hành.

Tràng vực Phong Sa này đại khái phạm vi hơn mười dặm, Diệp Trường Sinh rất nhanh đã bay tới biên giới.

Diệp Trường Sinh cho rằng nguyên anh của vị Mạc Lan kia không dám ra tay với hắn trong bão cát, định thả hắn đi thì đột nhiên một mảnh bão cát màu vàng sậm dâng lên.

Từ bốn phương tám hướng hắn cuốn tới, loại bão cát màu vàng sậm này trong khoảnh khắc đã bao phủ toàn bộ khu vực này.

Bụi mù này phảng phất mang theo một loại lực lượng ma tính, người ở trong đó chẳng những thần thức hoàn toàn bị áp chế, mà ngay cả pháp lực cũng mơ hồ bị một tầng trói buộc.

“Cuối cùng cũng nhìn không được mà ra tay sao? Muốn bắt một kẻ lạc đàn như ta ư?” Khóe miệng Diệp Trường Sinh lộ ra một nụ cười lạnh.

Phóng nhãn nhìn khắp bốn phía, chung quanh đều là bão cát, không nhìn thấy một người, phảng phất tất cả cát vàng này đều trống rỗng xuất hiện, không có bất kỳ căn nguyên gì.

“Chỉ là ảo trận mà cũng muốn che mắt tu sĩ Nguyên Anh?”
Diệp Trường Sinh nhìn tình cảnh xung quanh, lạnh giọng nói.

Trong ánh mắt của hắn đột nhiên bộc phát ra hào quang màu lam, nhìn lại trên mặt đất.

Minh Thanh Linh Mục!

Đây là năng lực mà hắn không ngừng dùng thuần dịch phối chế Minh Thanh Linh Thủy tẩy luyện con mắt mấy chục năm qua.

Lúc trước lấy được Minh Thanh Linh Thủy từ trong tay tam tông Vân Mộng Sơn, hắn mỗi ngày đều dùng loại linh thủy này để tẩy luyện con mắt.

Sau khi sử dụng nhiều, con mắt dần dần xuất hiện biến hóa như vậy.

Thị lực càng ngày càng mạnh, chẳng những có thể nhìn thấy vật cực xa kia, mà còn có thể nhìn thấu mê vụ, nhìn thấu ảo trận, có đủ loại tác dụng thần diệu không thể tưởng tượng nổi.

Diệp Trường Sinh vẫn luôn sử dụng Minh Thanh Linh Thủy, mãi tới khi loại linh thủy này không còn hiệu quả với hắn nữa mới bỏ qua.

Hiện tại, dưới tác dụng của minh thanh linh mục, hắn dễ dàng nhìn thấy được con côn trùng lớn ẩn núp trên mặt đất kia.

Hoàng Sa bộ Đại Thượng Sư sau khi sử dụng ra ba mươi sáu cây Ma Trần Phiên, cẩn thận từng li từng tí quan sát vị tu sĩ Nguyên Anh Thiên Nam này.

Hiện tại, hắn chỉ sử dụng công năng cơ bản nhất của mê chướng Ma Trần Phiên này.

Hắn tính toán nhìn xem vị Nguyên Anh Thiên Nam này sẽ đối phó như thế nào, sau đó lại ra tay đối phó với hắn một phen.

Chỉ là, khi trong lòng hắn đang cân nhắc, đột nhiên nhìn thấy Nguyên Anh tu sĩ Thiên Nam đứng sừng sững trên không trung, toàn thân thanh quang chọi lóe, trong nháy mắt biến mất không thấy.

Sau một khắc, người này xuất hiện cách hắn hơn trăm trượng, bay thẳng về phía hắn.

“Không tốt!”

Đại Thượng Sư Hoàng Sa bộ quá sợ hãi, trong lòng thầm hô một tiếng, vội vàng phát động một ít công năng lợi hại trong ba mươi sáu cây Ma Trần Phiên, đem người này vây khốn.

Quen thuộc, chớp động mấy cái, vị tu sĩ Nguyên Anh Thiên Nam này đã xuất hiện ở nơi này.

Một cước trùng điệp giậm mạnh xuống đất, chỉ một thoáng, trên mặt đất vang lên một tiếng ầm ầm, cát bay đầy trời.

Con cự trùng trốn ở trong cát vàng, cùng với vị Hoàng Sa Đại Thượng Sư Hoàng Sa Bộ đứng trên đó thoáng cái liền bại lộ ra.

Trong thần sắc kinh hãi không thể tưởng tượng nổi của người này, Diệp Trường Sinh dùng một đạo kiếm khí đã giải quyết được con sâu thần thông cường đại dưới chân hắn.

Cùng lúc đó, một ngọn lửa màu xanh đậm từ trên tay nàng bay ra, trong khoảnh khắc liền chạm vào thân thể người này.

Xoạt xoạt!

Vị Hoàng Sa thượng sư kia còn chưa kịp phản ứng, trong nháy mắt, toàn thân hắn đã bị loại lửa màu lam này bao vây.

Hỏa diễm ngưng tụ thành băng tinh màu lam, đem cả người hắn băng bó ở trong đó.

Hoàng Sa bộ Đại Thượng Sư trong lòng kinh hãi, vội vàng nguyên anh xuất khiếu, muốn bỏ chạy.

Chỉ là, Nguyên Anh của hắn vừa ra, đã chạm đến băng tinh này. Chỉ một thoáng, một tiếng kêu thảm thiết thê lương đến cực điểm, trên Nguyên Anh của hắn nhiễm phải ngọn lửa màu lam.

Ngọn lửa này trong chớp mắt đốt sạch nguyên anh của hắn.

“Kiềm Lam Băng Diễm uy lực cũng không tệ lắm!” Thấy một màn này Diệp Trường Sinh hài lòng gật đầu.

Đối với tu sĩ Nguyên Anh, ngọn lửa này có thể tính là uy hiếp rất lớn đối với ngọn lửa này. Đương nhiên nếu như về sau có thể tinh luyện một phen, hắn là có thể phát huy ra uy lực càng thêm kinh khủng.

Chẳng qua, phương pháp tinh luyện này chỉ có thể chờ sau này tới Đại Tấn rồi mới nói tiếp!

Đưa tay vào trong băng tinh lấy ra túi trữ vật của đối phương, đồng thời cầm lấy tiểu kỳ màu đen trong tay.

Sau đó Diệp Trường Sinh vung tay lên, thân hình bị Kiềm Lam Băng Diễm đóng băng kia trong khoảnh khắc vỡ vụn từng khúc, hóa thành tinh quang màu lam đầy trời, nhao nhao rơi xuống bụi bặm.

Dùng thần thức thăm dò vào túi trữ vật này.

Tuy đã sớm biết Mạc Lan rất nghèo, nhưng Diệp Trường Sinh vẫn cảm thấy khiếp sợ vì số lượng tài nguyên trong túi trữ vật

này.

Chỉ có hơn mười khối linh thạch bậc trung!

Còn lại là một ít tài liệu luyện khí bình thường cùng mấy bình đan dược, cùng đáng giá nhất có khả năng là một viên yêu đan cấp sáu.

Diệp Trường Sinh lắc đầu, thu hồi mấy thứ này lại, cảm khái không thôi.

Tài nguyên trên Mạc Lan thảo nguyên cần cỗi như vậy, có thể không động tâm với Thiên Nam sao?

Hắn lập tức cúi đầu nhìn tiểu kỳ đen kẹt trong tay.

Thần thức quan sát một lát, sau đó Diệp Trường Sinh nắm tiểu kỳ, vẫy tay một cái, cát vàng đầy trời chung quanh lập tức bay lên ba mươi lăm cây kỳ phiên hình dạng không sai biệt lắm so với cây kỳ phiên trong tay hắn.

Diệp Trường Sinh đưa những cờ phươn này tới, hóa thành một chồng cờ nhỏ rơi vào trong tay.

“Chuyện gì xảy ra vậy? Khí tức của Đại Thượng Sư không còn nữa!”

“Ba mươi sáu cây Ma Trần Phiên cũng bị người cầm đi, đó là người nào?”

Diệp Trường Sinh nghe được hai tiếng nói chuyện hoảng sợ.

Hắn cười cười, cong ngón tay bắn ra hai luồng kiếm khí giải quyết hai người này, sau đó bay ra khỏi phạm vi cát vàng và đuổi theo đám người Nguyên Dao.

Trong mười đại bộ lạc liên quân của Mạc Lan, Hoàng Sa bộ vừa giáp mặt Diệp Trường Sinh đã được hấn giải quyết.

Đại bộ lạc này chỉ có một cao giai tu sĩ Nguyên Anh cùng hai vị Kết Đan Tu Sĩ. Sau khi bị Diệp Trường Sinh giết chết, bộ lạc này xem như bị phế.

Những tu sĩ đệ giai phía dưới thậm chí còn không biết vừa xảy ra chuyện gì, hoàn toàn không biết lực lượng cao giai trong tộc đã bị người khác giết chết.

Sau khi Diệp Trường Sinh rời khỏi, cũng không lâu lắm, mấy đạo độn quang liền bay tới nơi này.

Trong độn quang, khí tức cường đại biểu lộ thân phận Nguyên Anh tu sĩ của bọn họ.

Đây là một trong những liên quân của mười đại bộ lạc Nguyên Anh tu sĩ, được người dẫn đường là Mục Đại Thượng Sư Thiên Phong bộ triệu tập lại.

Bọn họ đến đây là để vây quét đoàn người Nam Lũng Hâu.

Kỳ thật khi đoàn người Nam Lũng Hâu vừa tới gần Mộ Lan thảo nguyên thì đã bị Mạc Lan nhân phát hiện.

Lúc ấy Mục Đại Thượng Sư của Thiên Phong bộ biết được tin tức, sau đó khẩn cấp điều động Hoàng Sa bộ ngăn cản ở trên đường tiến lên của một đám người này.

Kỳ thật hấn cũng vô cùng đau đầu, căn bản không muốn giao thủ với đám Nguyên Anh nhân tộc này bây giờ.

Nhưng một đám người như vậy mà chạy đến Mộ Lan thảo nguyên thì ai biết được hấn đến đây làm gì?

Tuyệt đối không thể để qua, nếu xảy ra vấn đề gì, hấn gánh không nổi.

Vì vậy, bọn họ liền lập tức bố trí.

Nhiệm vụ hấn giao cho bộ lạc cát vàng là tạm thời ngăn cản những Nguyên Anh này, chờ viện binh của hấn đến.

Sau đó chính hấn nhanh chóng triệu tập các Nguyên Anh khác.

Ai ngờ, Hoàng Sa bộ Đại Thượng Sư biết mệnh lệnh đánh nhau này chính là tiêu hao thực lực của Hoàng Sa bộ, liền không để ý đến đoàn người Nam Lũng Hâu, đem bọn họ thả qua.

Nhưng cuối cùng người của Hoàng Sa bộ vẫn chết ở trên tay Diệp Trường Sinh. Khi Nguyên Anh của các bộ lạc khác tụ tập lại, phát hiện một màn này, nhất thời sắc mặt ai cũng vô cùng âm trầm.

“Hoàng Sa bộ cao giai tu sĩ đều chết hết, cái này hơn phân nửa là đám Thiên Nam nguyên anh kia gây nên, Mục huynh, kế tiếp chúng ta nên làm gì bây giờ?” Trong một đạo độn quang phát ra thanh âm như vậy.

Chín vị Nguyên Anh của Mạc Lan nhân hội tụ tại đây, ánh mắt lạnh lùng nhìn Hoàng Sa bộ phía dưới.

Lần này Hoàng Sa bộ bị phế, về sau vận mệnh chờ đợi bọn họ hơn phân nửa là bị bộ lạc khác thôn tính.

Sắc mặt Mục Đại Thượng Sư của Thiên Phong Bộ vô cùng khó coi, tuy rằng Hoàng Sa bộ tử thương thảm trọng như vậy, làm cho trong lòng hấn mừng thầm không thôi, nhưng xảy ra vấn đề lớn như vậy, hấn là người đầu tiên chỉ huy trách nhiệm cũng không nhỏ a!

“Đuổi theo, tuyệt đối không thể để cho đám người Thiên Nam tiến vào nơi sâu trong Mạc Lan thảo nguyên được!” Bộ dáng nghiêng răng nghiêng lợi nói ra.

Chỉ một thoáng, chín đạo độn quang hướng Nam Lũng Hâu cùng với đám người Diệp Trường Sinh đuổi theo.

Rất nhanh, thần thức của Diệp Trường Sinh đã phát hiện ra bọn Mạc Lan Nguyên Anh đuổi theo.

“Ồ, ở chỗ này ta đang ngăn những người này? Hay là nói để bọn họ đuổi theo đám người Nam Lũng Hâu?” Ánh mắt Diệp Trường Sinh lộ ra vẻ trầm tư.

Với thực lực của hấn, tự nghĩ rằng việc giải quyết đám Nguyên Anh đang đuổi theo kia cũng không khó.

Dù sao cũng chỉ có chín gã tu sĩ Nguyên Anh sơ kỳ mà thôi.

Nhưng để giải quyết đám người này phỏng chừng sẽ tốn không ít thời gian, như vậy thì đám người Nam Lũng Hầu có thể bay ra khỏi phạm vi giám sát của hắn.

Hơn nữa, sau khi đám quân tiên phong này qua đi, pháp sĩ đại quân chân chính của Mạc Lan nhân hẳn là lập tức sẽ tới đây.

Đến lúc đó, nếu như rơi vào bên trong đại quân pháp sĩ, quả thật là chịu không nổi.

Ngàn vạn tu sĩ đồng loạt ra tay, cho dù là hậu kỳ đại tu sĩ cũng phải chạy trốn chết.

Tốt nhất là trước khi đại quân pháp sĩ chính thức đến, rời khỏi khu vực này, không thể để bọn họ dây dưa.

“Đám người này đều là cáo già, hẳn là đã sớm biết đoàn người mình đã bị Mạc Lan nhân phát hiện, nếu như phía sau không có truy binh mà nói, ngược lại sẽ gây cho bọn chúng hoài nghi!”

“Để những người này đi qua đi!”

Diệp Trường Sinh lảo lảo, đột nhiên hắn ngừng lại, rơi xuống đất, ánh sáng trên người uồn lượn, sau đó trực tiếp biến mất.

Ngay cả khí tức của người và cũng không còn nữa.

Qua một hồi, chín Nguyên Anh của người Mạc Lan đều lao đến, nhanh chóng bay qua, hoàn toàn không phát hiện Diệp Trường Sinh đang ở chỗ này.

Tốc độ của đoàn người này rất nhanh, so với tu sĩ Nguyên Anh bình thường thì nhanh hơn nhiều, tất cả đều cuồn cuộn bên trong một chiếc pháp khí phi hành màu trắng.

Ngự Phong Xa!

Pháp bảo phi hành Thiên Phong bộ của Mạc Lan tốc độ phi hành vượt xa tu sĩ Nguyên Anh bình thường.

Sau khi đám người kia bay qua, Diệp Trường Sinh lại xuất hiện, đi theo hắn từ xa.

Khi chân chính đến bên trên thảo nguyên mạc Lan, nhóm tám người Nam Lũng Hầu đã bị đám người Mạc Lan này đuổi theo.

Chứng kiến phía sau đuổi tới, sắc mặt đám người Nam Lũng Hầu nhất thời đại biến.

Bọn họ hoàn toàn không có ý định giao thủ cùng những người này, bất kể là ai cũng không thể giao thủ ở địa phương như thế này, bởi vì đại quân của Mạc Lan chẳng mấy chốc sẽ tới đây.

Vì vậy, sau khi tùy tiện thương nghị một phen, Nam Lũng Hầu liền cho mọi người một địa điểm hội tụ, sau đó nhóm tám người lập tức chia nhau ra, hướng về các phương hướng khác nhau bay đi.

Chứng kiến Thiên Nam tu sĩ hành động, màn Lan nhân cũng lập tức phân binh tản ra, hai người đuổi theo Nam Lũng Hầu, bảy người còn lại một người đuổi theo bảy người kia.

Diệp Trường Sinh ở phía sau, hơi cảm ứng vị trí của Nguyên Dao, sau đó cũng bay về hướng đó.

Rất nhanh, hắn đã phát hiện, người đuổi theo Nguyên Dao chính là Nguyên Anh của Mạc Lan đang điều khiển Ngự Phong Xa.

Sau khi bay được mấy trăm dặm, Nguyên Dao nhìn phía sau mình ngày càng rút ngắn khoảng cách với Ngự Phong Xa, hai hàng lông mày nhíu lại.

Trong Tu La Minh Vương Công của nàng ghi lại không ít bí pháp Quỷ đạo, trong đó tự nhiên là có độn thuật cực kỳ huyền diệu.

Thi triển loại Độn Thuật này, so với việc tiêu hao tinh huyết mới có thể thi triển Huyết Độn Thuật chậm hơn một chút mà thôi.

Đây đã là độn thuật cao nhất, tốc độ cực nhanh, nhưng vẫn không cách nào bỏ chạy khỏi người này.

Chẳng những vậy, khoảng cách giữa hai bên còn càng ngày càng gần, mắt thấy Nguyên Anh đang điều khiển Ngự Phong Xa sắp đuổi kịp.

Nguyên Dao than nhẹ một tiếng, nàng rốt cuộc đã hiểu vì sao vừa rồi nhìn thấy Ngự Phong Xa, lão giả họ Vân Nguyên Anh trung kỳ kia gặp mặt liền biến sắc.

Ngự Phong Xa này thật đúng là một kiện đỉnh cấp dị bảo phi hành, trừ phi nàng thi triển thần thông Huyết Độn Thuật, nếu không không cách nào thoát khỏi đối phương.

Nhưng tại nơi nguy hiểm như trên thảo nguyên, thi triển Huyết Độn Thuật tiêu hao tinh huyết, không thể nghi ngờ là một cái tai hoạ ngầm thật lớn.

Nguyên Dao không thể làm như vậy, vì vậy nàng dừng lại, xoay người lại, định cùng vị Nguyên Anh Mạc Lan này giao thủ ước lượng linh thuật thần thông pháp sĩ.

Sau khi vừa lúc tiến vào Nguyên Anh, hắn còn chưa từng giao thủ với ai cả.

Nguyên Dao lạnh lùng nhìn luồng sáng trắng đuổi theo, trong tay xuất hiện một thanh liêm đao cán dài.

Liêm đao này toàn thân đen như mực, mơ hồ có vô số phù lục lưu động trên đó, màu đen thâm thúy làm cho người ta có loại cảm giác linh hồn cũng bị hút vào.

Tu La Minh Vực liêm đao!

Đây là pháp bảo bản mệnh của Nguyên Dao, nếu trong tương lai có thể lột xác tới mức tận cùng thì sẽ trở thành thánh khí quý đạo.

Liêm đao còn dài hơn so với người, Nguyên Dao mặc một thân váy đen, đứng dưới chuôi liêm đao cực lớn này, có vẻ bất đầu nhỏ nhắn yếu đuối.

Da thịt trắng như tuyết cùng pháp bảo đen kịt của nàng tôn lên lẫn nhau, có một loại mỹ cảm kinh tâm động phách.

Nguyên Anh của vị Mạc Lan nhân kia từ rất xa nhìn thấy chuôi liêm đao này, lập tức sinh ra một loại cảm giác hãi hùng khiếp vía.

Thần thức vừa chạm vào kiện pháp bảo này, lập tức liền nuốt vào.

“Đây là pháp bảo tà môn gì vậy?” Trong lòng của hắn kinh ngạc vô cùng, tốc độ Ngự Phong Xa dưới chân lập tức chậm lại rất nhiều.

Thời gian dần qua, Ngự Phong Xa kia dừng lại cách Nguyên Dao hơn trăm trượng.

Tu sĩ trên xe là một lão giả hơn sáu mươi tuổi, hai bên má có một ít hình xăm màu xanh cổ quái.

Trên người hắn mặc cẩm sam màu lam có kiểu dáng kỳ lạ, linh khí toàn thân ba động kinh người, đúng là một vị tu sĩ Nguyên Anh Sơ Kỳ đỉnh phong.

Tên pháp sĩ này sau khi từ trên xe bước xuống, lạnh lùng liếc mắt nhìn Nguyên Dao một cái, phát tay, Ngự Phong Xa nọ nhanh chóng nhỏ đi, rơi vào trong tay hắn, được hắn thu vào trong tay thông dong.

Nhìn thấy đối phương thông dong động tác, trong đôi mắt đẹp của Nguyên Dao lóe lên hàn quang, liềm đao trong tay vẽ một cái, một đạo ánh đao đen sì như mực bay chéo ra, tốc độ cực nhanh chém tới lão giả kia.

Lão giả kia thấy cảnh này, không chút hoang mang, đưa tay lên, lam quang trong tay lóe sáng, một đạo lam ti mỏng manh hóa thành cự mãng lao ra, đón lấy đạo ánh sáng đen kịt kia.

Ầm ầm ầm!

Tiếng nổ đùng vang lên, hai đạo quang mang chạm vào nhau, đan vào nhau, linh lực kinh khủng chấn động lan ra.

Lão giả kia nhìn thấy cự mãng sau khi bay ra chặn lại ánh đao đen kịt kia, trên mặt nhất thời lộ ra một tia nhẹ nhõm.

Vừa định mở miệng nói cái gì đó thì đột nhiên nhìn thấy ánh sáng lưỡi đao đen nhánh kia nổ tung giữa không trung, hóa thành từng đạo sợi tơ đen kịt hết sức nhỏ.

Những sợi tơ đen nhánh này vô cùng sắc bén, trong chớp mắt đã đánh chết cự mãng màu lam, sau đó ùn ùn vọt tới.

“Cái gì?!”

Vị Nguyên Anh của Mạc Lan nhân thấy cảnh này thì thất kinh, vội vàng ném ra một viên châu màu lam trên tay.

Hạt châu màu lam kia trên không trung chuyển động, sau đó lập tức có từng khối băng vụn màu lam từ trên hạt châu bay ra.

Vô số vụn băng màu lam rậm rạp chẳng chịt lơ lửng ở đỉnh đầu lão giả, sắc mặt hắn dữ tợn, quát một tiếng: “Đi!”

Lập tức, băng tinh màu lam đầy trời kia giống như cuồng cung ngạnh nổ, đồng loạt bắn tới, đâm vào trên những sợi tơ đen kịt kia.

Cả hai gặp nhau, những băng vụn màu lam kia lập tức bạo liệt ra, hóa thành một mảnh hàn khí trắng xoá, bao phủ tất cả những sợi tơ đen kịt sắc bén này vào trong, đông kết lại.

Cùng lúc đó, còn có vô số bông tuyết màu lam bắn về phía Nguyên Dao.

Nguyên Dao thấy thế, liêm đao trước người vạch một cái, từng đoá từng đoá hoa sen đen kịt trống rỗng xuất hiện, xoay tròn ngăn trước người nàng.

Những băng tinh màu lam kia sau khi đụng phải hoa sen này lập tức bị ngăn trở, cho dù phun ra hàn khí cũng bị hoa sen hút đi.

Lão giả nhìn thấy một màn như vậy nhướng mày, ánh mắt lộ ra vẻ suy tư, phảng phất đang nhớ lại cái gì.

Chỉ trong giây lát, sắc mặt hắn bỗng nhiên biến đổi, hét lớn: “Thần thông Quỷ đạo?!”

Trên dung mạo tuyệt thế của Nguyên Dao nở rộ một nụ cười mỉm, trong phút chốc, thiên địa biến sắc.

Một ngọn lửa màu xám bỗng nhiên từ trên người nàng tuôn ra, nuốt tất cả băng tinh màu lam chung quanh vào.

Không chút tiếng động, tất cả băng tinh màu lam đều bị ngọn lửa màu xám luyện hóa sạch sẽ.

Nguyên Dao thần nhiên cười, hai tay đánh ra một đạo ấn quyết, lập tức cả người bộc phát ra sương mù màu đen vô cùng.

Những sương mù màu đen này nhanh chóng tràn ngập ra, bao quát phương viên vài dặm vào trong đó.

Lão giả thấy cảnh này thần sắc khẽ biến, hạt châu màu lam trên tay tản mát ra hào quang mờ昧, hình thành một màn sáng màu lam bao trùm lão lại.

Thân ảnh Nguyên Dao trong quỹ vụ đen kịt biến mất không thấy gì nữa. Sau một khắc, trong quỹ vụ, những nơi có âm khí nồng nặc nhất, sinh ra nhiều đóa hoa sen đen kịt.

Hoa sen nở rộ, từng bóng người từ đó đi ra, tất cả đều là váy đen, trong tay cầm liêm đao to lớn, trên mặt là tiểu ý lạnh như băng của Nguyên Dao.

Thấy một màn như vậy, sắc mặt vị Nguyên Anh này nhất thời đại biến, thần thức của hắn ở trong quỹ vụ chịu ảnh hưởng rất lớn, căn bản không cách nào phân biệt được mấy thân ảnh này là thật hay giả.

Hàng trăm hàng ngàn nữ tử váy đen đánh về phía hắn ta!

“Phanh!”

Một tiếng giòn vang, một thanh liêm đao đen như mực như trông rỗng xuất hiện, chém lên hạt châu màu lam kia, lập tức phát ra một tiếng nổ vang.

Màn ánh sáng màu lam nhạt kia lắc lư kịch liệt!

Lão giả thần sắc âm trầm nhìn vào trên liêm đao cực lớn kia, nắm cánh tay trắng như tuyết.

Từng thân ảnh nữ tử váy đen nhao nhao nhào tới hắn, mỗi một thanh liêm đao chém xuống, sẽ làm màn sáng màu lam kia rung động kịch liệt.

Phảng phất những thân ảnh này đều là thật.

Nhưng lão giả biết, đây tuyệt đối không phải là thật, tất cả đều là hư ảnh, chỉ là thần thức của hắn không thể phân biệt được.

Chân thân của đối phương ẩn tàng trong một đồng hư ảnh, không ngừng ra tay với hắn.

“Ta ngược lại muốn xem xem, người có thể ở trong Tu La Quỷ Vực của ta kiên trì bao lâu!” Một đạo thanh âm thanh thúy dễ nghe từ trong mảnh quỹ vụ này truyền đến, phiêu miểu không gì sánh được, phảng phất như là từ trên trời truyền đến.

Trong lòng lão giả có chút lo lắng, tại nơi này, hắn căn bản không phát hiện được chân thân đối phương, chỉ có thể bị động chịu đòn mà thôi.

Tâm niệm hấn vừa động, liền nảy sinh ý định rút lui. Tu sĩ Nguyên Anh Thiên Nam này không dễ chọc, thủ đoạn quá quỷ dị.

Tu sĩ Quỷ Đạo, trước kia hấn chỉ nghe nói qua, đây là lần đầu tiên hấn gặp phải.

Trong tay lão giả xuất hiện một ngọn núi màu đen, trong miệng lão lẩm bẩm, trong chớp mắt mặt ngoài núi này hắc quang lưu chuyển, thể tích kịch liệt điên cuồng tăng lên, trong nháy mắt biến thành hơn mười trượng, lơ lửng trên đỉnh đầu lão.

Ngọn núi đen kịt chuyển động điên cuồng một hồi, tạo thành một cỗ hấp lực cực lớn, cuốn tất cả quỷ vụ chung quanh đi.

Thân ảnh một ít nữ tử váy đen cũng bị cuốn vào trong đó, trong khoảnh khắc bị lực lượng khủng bố trong vòng xoáy không lồ xoắn nát.

Trong không gian Quỷ vực này xuất hiện một mảnh chân không. Ngự Phong Xa dưới chân lão giả lại xuất hiện, bạch quang lóe lên, tốc độ cực nhanh chạy ra khỏi mảnh Quỷ Vực này.

Sau khi hấn một hơi độn ra mấy dặm, trong lòng lão giả mới thở dài một hơi, quay đầu nhìn lại, phát hiện sau lưng đã là trời quang vạn dặm, không gian Quỷ vực đen kịt kia trong chớp mắt biến mất.

Tất cả dường như đều là ảo giác của hấn, nữ tử váy đen cầm trong tay liêm đao đang nhìn về phía mình, trên mặt mang theo nét cười bềnh bệ.

Trong nụ cười kia còn mang theo một tia trào phúng.

Lão giả trong lòng cả kinh, đang muốn cẩn thận cân nhắc ý nghĩa của nụ cười này, lúc này lại nghe được bên tai truyền đến một tiếng nói ôn nhuận:

“Ngự Phong Xa này không tệ, vậy thì lấy ra thay đi bộ với ta đi!”

Thanh âm vừa dứt xuống, vị tu sĩ Nguyên Anh sơ kỳ này liền cảm giác một cỗ lực lượng cực mạnh không thể ngăn chặn trùng trùng điệp điệp đánh lên đỉnh đầu của mình.

Hạt châu màu lam kia đột nhiên thừa nhận được lực lượng kinh khủng như vậy, không chịu nổi gánh nặng phát ra thanh âm vụn vỡ, sau đó âm âm nổ tung, hóa thành vô số bụi bặm rậm rạp chẳng chịt hướng bốn phía tán đi.

Hắn hoảng sợ ngẩng đầu lên, nhìn thấy sau lưng chẳng biết lúc nào, bỗng nhiên xuất hiện một thanh niên nam tử mặc trường bào màu xanh.

Người này trên mặt mang theo một tia nụ cười châm chọc, lạnh lùng nhìn hắn.

Tòa sơn phong lơ lửng trên đỉnh đầu hắn chẳng biết lúc nào bị người này chụp vào trong tay, không thể động đậy.

Một tiếng kêu sợ hãi vang lên, vị Mạc Lan nhân này là quan chỉ huy liên quân phía trước, Mục Đại Thượng Sư của Thiên Phong bộ vừa muốn lui về phía sau.

Lại thấy một bàn tay chậm rãi vươn tới.

Bàn tay hắn xuất hiện trên đỉnh đầu, vỗ nhẹ một cái, đầu hắn lập tức nổ tung như quả dưa hấu, Nguyên Anh bên trong căn bản cũng không kịp đào thoát, cùng bị đánh nát.

Diệp Trường Sinh dễ dàng giải quyết xong vị tu sĩ Nguyên Anh này, vẫy tay một cái, đem túi trữ vật của tu sĩ Nguyên Lan thu vào trên tay.

Sau đó cong ngón tay bắn ra một ngọn lửa, thiêu hủy thân thể đối phương.

Hai kiện pháp bảo tản ra quang mang, phiêu phù ở không trung, biến thành vật vô chủ.

Ngự Phong Xa!

Cùng với ngọn núi đen kịt kia.

“Ta nhớ ngọn núi này tên là Thiên Trọng Phong!” Diệp Trường Sinh thầm nghĩ.

“Công tử!”

Nguyên Dao mang theo vẻ mặt mừng rỡ bay tới, đưa tay vào trong lòng Diệp Trường Sinh.

“Dao nhi, sau khi con tiến vào Nguyên Anh Kỳ, thần thông càng ngày càng cường đại, tu sĩ cùng cấp pháp lực hùng hậu hơn con cũng bị con giết đến mức chạy trốn chết!” Diệp Trường Sinh trên mặt mang theo ý cười, nói.

“Vừa rồi Dao nhi còn có rất nhiều bí pháp thần thông uy lực cường đại chưa thi triển ra! Nếu như không phải bởi vì trên Mạc Lan thảo nguyên, Dao nhi không muốn kéo dài quá nhiều thời gian, nếu không, nhất định có thể giết chết người này!” Nguyên Dao hừ một tiếng, trên mặt mang theo một tia ngạo mạn nói ra.

Nàng đối với thực lực của mình đích thật có vài phần tự tin. Sau khi tu luyện công pháp quỷ đạo uy lực cực lớn kia, tu sĩ đồng cấp khó mà là đối thủ của nàng.

Nếu như hôm nay không phải trong tay người này có loại pháp bảo phi hành Ngự Phong Xa, hơn nữa nàng cũng không muốn lãng phí quá nhiều thời gian trên người người người này, tuyệt sẽ không dễ dàng để hắn chạy ra khỏi Tu La Quỷ Vực.

Tuy nhiên, người này mới trốn thoát khỏi tay nàng, lại đụng phải Diệp Trường Sinh, chỉ có thể nói hắn xui xẻo!

Diệp Trường Sinh hướng ánh mắt về phía hai kiện pháp bảo lơ lửng trên không trung, một kiện Ngự Phong Xa, có thể nói là pháp bảo phi hành hàng đầu.

Ở Nhân giới, có thể tìm ra pháp bảo có tốc độ phi hành nhanh hơn hắn, hắn là tìm không được bao nhiêu.

Một kiện thiên trọng phong khác, cũng là một kiện cổ bảo phi thường lợi hại, uy lực không sai biệt lắm so với ba mươi sáu cây Ma Trần Phiến mà hắn lấy được ở trong Hoàng Sa Bộ.

Tất cả đều thuộc về loại pháp bảo gần như sánh ngang với Cổ Bảo đỉnh cấp kia.

Mặc dù không bằng pháp bảo Huyền Hoàng Kính, Phá Cương Tiễn trong tay Diệp Trường Sinh, nhưng nếu đem ra bán, tin tưởng đại tu sĩ Nguyên Anh hậu kỳ cũng sẽ cảm thấy hứng thú.

Nếu đem pháp bảo của nhân giới chia làm mấy cấp đôi mà nói, vậy điều cao nhất không thể nghi ngờ chính là Thông Thiên Linh Bảo của Hư Thiên Đỉnh.

Đương nhiên, mặc dù Hư Thiên Đỉnh ở Nhân Giới được xưng là Thông Thiên Linh Bảo, nhưng sau khi tới Linh Giới, lại không thể có được xưng hô như vậy rồi, chỉ có thể được gọi là Linh Bảo bình thường.

Trong mắt tu sĩ linh giới, có thể chân chính được gọi là thông thiên linh bảo chính là Hỗn Độn Vạn Linh Bảng. Hư Thiên Đỉnh là loại phổ thông linh bảo, cùng những linh bảo có thể lên bảng kia, kém xa vạn tám ngàn dặm.

Toàn bộ nhân tộc ở Linh giới, tất cả linh bảo có thể lên bảng chỉ có mười mấy món mà thôi.

Chẳng qua ở nhân giới, dưới lừa dối rằng Hư Thiên Đỉnh, loại Linh Bảo bình thường này cũng có được xưng hô là Thông Thiên Linh Bảo.

Nhân giới số lượng linh bảo rất ít, cho dù là Hương Chi Lễ, trong tay nhiều nhất là một hai kiện.

Nói như vậy, tu sĩ Nguyên Anh căn bản không có khả năng có được loại pháp bảo cấp bậc này.

Đối với tu sĩ Nguyên Anh mà nói, pháp bảo tốt nhất mà bọn họ có thể chạm đến hẳn là các loại Linh Bảo tương đương chế phẩm.

Linh bảo giống như vật chế tạo, hoặc là dứt khoát lấy linh bảo không trọn vẹn luyện chế thành pháp bảo. Đây là một loạt pháp bảo đứng đầu trong Thông Thiên Linh Bảo của nhân giới.

Bọn chúng thuộc hạng thứ hai của pháp bảo Nhân giới.

Đương nhiên, một ít cổ bảo phi thường lợi hại cũng có thể miễn cưỡng xếp vào cấp thứ hai, ví dụ như tám cái kim quang

kính chính phẩm cùng với thanh linh giáp trên người Diệp Trường Sinh.

Về phần Ngũ Tử Cốt Ma chùy, Huyền Hoàng Kính, Phá Tỳ Hưu tiên trong tay Diệp Trường Sinh, xếp hạng thứ ba.

Tuy nói là đẳng cấp thứ ba nhưng cho dù là đại tu sĩ Nguyên Anh hậu kỳ thì trong tay cũng chỉ có hai ba kiện mà thôi.

Như loại pháp bảo cấp bậc thứ ba này, một kiện lấy ra có thể bán được mấy trăm vạn linh thạch.

Lại sau này, cấp bậc thứ tư chính là một ít cao giai Cổ Bảo, tỷ như trước mắt này Thiên Trọng Phong.

Loại pháp bảo cấp bốn này khi chiến đấu với Nguyên Anh hậu kỳ vẫn có thể phát huy tác dụng không nhỏ.

Xuống chút nữa, thật ra còn mấy cấp bậc nữa, nhưng mấy thứ pháp bảo cấp bậc này, Diệp Trường Sinh hiện tại căn bản là chướng mắt.

Đối với loại chiến đấu cấp bậc này của hắn vô dụng, không phát huy được bao nhiêu tác dụng.

Trên cơ bản lấy được cũng là đưa cho người bên cạnh, hoặc là bán đi đổi lấy linh thạch.

Bất quá, mặc dù những pháp bảo mà hắn chướng mắt này, nếu bán đi thường thường cũng có thể bán mấy chục vạn linh thạch.

Dem ánh mắt từ trên hai kiện pháp bảo dời trở về, Diệp Trường Sinh nhìn về phía túi trữ vật màu bạc trong tay.

Thần thức đi vào xem xét, vẫn giống với tu sĩ Nguyên Anh của Hoàng Sa bộ vừa rồi, hơn mười khối linh thạch bậc trung, một ít bình lọ.

Diệp Trường Sinh nhìn đại khái một lần, trên người vị Mục Đại Thượng Sư Thiên Phong bộ này cơ bản cũng không có thứ gì đáng giá.

Ngoại trừ hai kiện pháp bảo kia ra, gần như có thể nói đó là một quả trứng nghèo.

Từ trên người hai vị tu sĩ Nguyên Anh bị hắn giết chết này, có thể thấy được rốt cuộc Mạc Lan thảo nguyên nghèo bao nhiêu.

Đem Ngự Phong Xa cùng Thiên Trọng Phong thu vào tay, Diệp Trường Sinh đánh giá vài lần, liền đưa cho Nguyên Dao, nói: “Dao Nhi, hai kiện pháp bảo này coi như là chiến lợi phẩm của con!”

“A? Công tử, ta không cần những pháp bảo này, hay là ngươi cầm đi đi!” Nguyên Dao lập tức nói.

Diệp Trường Sinh nghe vậy khẽ lắc đầu, nói: “Ta mới là không dùng được, luận tốc độ ta có Thanh Linh giáp, không cần dùng Ngự Phong Xa, luận về chiến đấu, Thiên Trọng Phong này đối với ta càng là gân gà!”

“Ngươi cầm lấy đi, nói lên loại pháp bảo trên người ngươi cần bản không có mấy món, vừa vặn cầm đi hộ thân!” Diệp Trường Sinh dùng ngữ khí không thể nghi ngờ nói.

Nghe nói như thế, trên mặt Nguyên Dao lộ ra vẻ trầm ngâm, suy nghĩ một chút nàng cũng không khách khí nhận lấy.

Đúng như Diệp Trường Sinh nói, Thiên Trọng Phong pháp bảo này trong chiến đấu cấp độ của hắn có thể phát huy tác dụng tương đối nhỏ.

Mấy kiện pháp bảo lợi hại hơn cả Thiên Trọng Phong trên người Diệp Trường Sinh, lúc chiến đấu dù thế nào cũng không dùng được cái này.

Mà đối với Nguyên Dao mà nói, Thiên Trọng phong này lại vừa vặn thích hợp cho nàng sử dụng trong cảnh giới như thế này.

Có thể đạt được một kiện pháp bảo như vậy, sức chiến đấu của nàng cũng tăng lên không ít.

“Công tử, Nam Lũng Hầu ước định sẽ gặp chúng ta ở nơi nào đó trên Mạc Lan thảo nguyên. Sau đó hắn sẽ dẫn chúng ta đến động phủ của Thương Khôn Thượng Nhân!” Nguyên Dao nhẹ giọng nói.

“Ừm, ta đã đoán chuyện này từ lâu rồi, ngươi đi hòa với bọn họ đi, ta sẽ đi theo phía sau!” Diệp Trường Sinh nhẹ giọng nói.

.....

Một lát sau, Nguyên Dao hóa thành một đạo độn quang màu đen bay về phía xa, còn Diệp Trường Sinh thì bám đằng sau

nàng.

Không biết đã bay bao xa, Nguyên Dao đi tới một gò núi nổi liền thành một khu vực.

Nơi đây, ngoại trừ cỏ dại cao hơn đầu người ra thì không còn một bóng người nào khác nữa, nhìn yên tĩnh đến cực điểm.

Nhưng khi đôi mắt đẹp của Nguyên Dao nhìn về một gò núi phía dưới, cong ngón tay búng ra, sau khi một đạo hắc khí bay vọt tới.

Cách mặt ngoài gò núi hai ba mươi trượng đột nhiên xuất hiện một tầng cấm chế màu trắng như có như không.

Cấm chế tạo thành một cái lồng ánh sáng, bên trong lồng ánh sáng, Nam Lũng Tử, lão giả họ Vân, Hàn Lập, Thái phu nhân năm người đang nhìn nàng.

“Ha ha, Nguyên đạo hữu có thể bình an đến, quả nhiên là một chuyện may mắn!” Nam Lũng Tử vừa vâng vâng chòm râu vừa cười lớn vừa nói, lập tức vung tay lên, tầng quang tráo kia bỗng nhiên biến mất.

Nguyên Dao thân nhiên cười, tiến nhập tầng cấm chế này, cùng năm người này hội hòa.

Nhìn thấy nàng an toàn đến, tất cả mọi người nơi này tựa hồ đều ần ần thở dài một hơi.

Vừa rồi lúc đào tẩu, nhìn thấy lúc Đại sư Mạc Lan Đại Thượng Sư điều khiển Ngự Phong Xa đuổi theo Nguyên Dao đi, trong lòng những người này đều như là một tảng đá lớn đè nặng.

Vô cùng lo lắng.

Lo lắng nếu như Nguyên Dao bị Mạc Lan nhân giết chết, lúc này đây mưu đồ phá vỡ cấm chế trước động phủ của Thương Khôn Thượng Nhân tất nhiên sẽ thất bại.

Đương nhiên, càng lo lắng hơn chính là nếu nữ nhân này chết trên thảo nguyên này, nam nhân tương lai mà biết được chuyện này nhất định sẽ tới gây sự với bọn họ.

Năm người nơi này, cũng không có ai muốn bị một đại cấp bậc tu sĩ để mắt tới.

Cho nên, khi nhìn thấy Nguyên Dao bình an trở về, trong lòng những người này đều thở phào nhẹ nhõm, từ đáy lòng cao hứng.

Bất quá, ngoài cao hứng thoải mái, trong lòng mọi người cũng đang thầm nghĩ.

Vị Nguyên Dao đạo hữu này thật đúng là không thể nhìn mặt mà bắt hình dong nha.

Thoạt nhìn xinh đẹp vô song, giống như là bình hoa vậy, nhưng thực lực này cũng có mấy phần đáng sợ.

Có thể thoát khỏi thủ hạ của tu sĩ Mạc Lan đang điều khiển Ngự Phong Xa, hơn nữa nhìn qua không hề thay đổi sắc mặt, một chút bộ dáng cũng không bị hao tổn, có thể làm được như vậy thật không đơn giản.

Chí ít, trong số những tu sĩ Nguyên Anh đi theo Nam Lũng Hầu tiến vào Mạc Lan thảo nguyên, cũng không phải ai cũng có thể làm được điều này.

Mấy vị tu sĩ sơ kỳ, ví dụ như vị Thai phu nhân đứng bên cạnh Nguyên Dao, nàng không nắm chắc có thể bình yên vô sự đào tẩu từ trong tay người nọ.

Tốc độ của nàng căn bản không thể bỏ qua được người kia, một khi bị đối phương đuổi theo, dây dưa kéo dài, nàng kia rất có thể sẽ vẫn lạc.

Dù sao, chỉ cần đối phương ngăn cản được nàng trong chốc lát, là có thể kéo dài viện binh đến.

Nghĩ đến những việc này, Thai phu nhân này nhìn về phía Nguyên Dao trong ánh mắt không khỏi có vài phần kiêng kỵ.

Lúc trước tất cả mọi người đều cho rằng nàng chỉ là một Nguyên Anh được Diệp Trường Sinh dùng các loại linh đan diệu dược chế thành.

Nhưng hiện tại xem ra, cô gái này cũng có không ít chỗ hơn người.

Mặc dù năm người ở đây rất là hiếu kỳ việc Nguyên Dao thoát thân nhưng do ngại thân phận của đối phương nên không ai dám hỏi.

Tất cả đều trầm mặc, trong lòng nghi ngờ.

Sau một lúc lâu, hai đạo độn quang lần lượt bay tới, phân biệt là tu sĩ có làn da ngăm đen cùng tu sĩ họ Vưu mặt lạnh lùng.

Khi thấy tất cả mọi người đều đã tề tụ, Nam Lũng Hầu trên mặt lộ ra thần sắc cao hứng.

“Tốt, tất cả chư vị đạo hữu tất cả đều bình yên vô sự đến đây, bản hầu quả nhiên không nhìn lầm chư vị, hiện tại chúng ta đi cởi bỏ cấm chế đoạt bảo vật đi!” Nam Lũng Hầu thần sắc chấn động nói.

Lúc này, mọi người nhao nhao hưởng ứng, hóa thành mấy đạo độn quang, nhanh chóng rời khỏi nơi đây.

Dọc theo bờ thảo nguyên, một đường đi về hướng tây, bọn hắn đi tới trước một ngọn núi đá nhỏ trụi lủi.

Ngọn núi này chỉ cao mấy trăm trượng, không có một ngọn cỏ, tất cả đều là núi đá khổng lồ màu xám trắng.

Khi nhìn thấy tình cảnh nơi này, trên mặt mọi người lộ ra vẻ nghi hoặc kinh ngạc, động phủ của Thương Khôn Thượng Nhân chẳng lẽ ở trong thạch sơn không đáng chú ý này?

Nơi này linh khí quý hiếm, nếu không phải Nam Lũng Hầu dẫn đường, sợ rằng người khác vô luận như thế nào cũng không thể tìm đến nơi này.

“Tốt, chính là nơi này, ta cùng Tuyên Ki Tử đạo hữu trước tiên mở ra tầng cấm chế bên ngoài, mấy vị đạo hữu theo sau!” Nam Lũng Hầu thần sắc ngưng trọng nói với mọi người.

Lập tức, hắn cùng trưởng lão Côn Bằng Tử Thiên Cực Môn sóng vai tiến lên một bước, đối mặt núi này, mỗi người đều móc từ trong lòng ra một tiểu kỳ.

Hai tiểu kỳ này đều lớn cỡ vài tấc, một cái lục quang lập lòe óng ánh dị thường, một cái màu vàng đất, mơ hồ có phù văn phiêu động trên đó.

Hai người niệm chú ngữ, tiếng chú ngữ trầm thấp không nhanh không chậm từ miệng hai người bọn họ phát ra, đồng thời hai cây tiểu kỳ cũng phát sáng, vèo một cái bay đến trước một khối đá ở mặt ngoài núi đá.

Tiểu kỳ khẽ rung lên rồi chui vào khối đá. Một lát sau, mặt đất đột nhiên rung lên.

Tại trong đại địa rung động kịch liệt, tiểu thạch sơn từ đỉnh núi đến đỉnh núi, dựng đứng nứt ra một khe hở nhỏ bé, bạch quang nhu hòa từ trong đó bắn ra.

Núi đá này trực tiếp từ giữa chia làm hai, hé ra một cái khe rộng vài chục trượng, mà ở trong cái khe, một cái bậc thang đá nổi thẳng xuống đất xuất hiện trước mặt mọi người.

“Đi thôi!”

Nam Lũng Hầu nhẹ giọng nói, dẫn đầu đi về phía trước, mọi người phía sau đều lộ ra thần sắc cẩn thận, đi theo hướng bên trong.

Chỉ là mọi người vừa mới đi vào bên trong vài bước, đột nhiên trên mặt Nam Lũng Hầu đi đầu lộ ra vẻ kinh sợ vô cùng.

Phía sau hắn cách không xa là Hàn Lập so với hắn sớm hơn, trên mặt lộ ra thần sắc khác thường.

“Người nào?!”

Nam Lũng Hầu xoay người lại gầm lên một tiếng, trên mặt kim quang chảy ra, bộ dáng cực kỳ giận dữ chuẩn bị ra tay.

Mấy vị tu sĩ còn lại lập tức bị dọa nhảy dựng, không rõ vì sao hắn lại đột nhiên làm ra tư thái như vậy.

Có mấy người thậm chí hoài nghi Nam Lũng Hầu có nên ở chỗ này trở mặt, thần sắc mơ hồ mang theo vẻ đề phòng, tay đã cầm pháp bảo.

Nhưng thần sắc bọn họ lập tức thay đổi, trở nên vừa sợ vừa giận giống như Nam Lũng Hầu.

“Ha ha, xem ra chư vị đạo hữu rất không chào đón ta đến!”
Ngoài núi đá, truyền đến một tiếng cười sang sảng.

Nghe được tiếng cười này, trên mặt Hàn Lập lộ ra vẻ cười khò còn sắc mặt đám người Nam Lũng Hầu thì bỗng nhiên xanh mét.

Tiếng cười sang sảng ngoài núi đá khiến cho đa số mọi người ở đây đều trở nên xanh mét.

Không dám tin, phần nộ, sợ hãi xuất hiện ở trên mặt bọn họ, phức tạp vô cùng.

Cuối cùng Nam Lũng Hầu và Tuyên Ki Tử đưa ánh mắt lạnh lùng nhìn về phía Nguyên Dao, sắc mặt rất là bất thiện.

Mà Nguyên Dao thủy chung trên mặt vẫn mỉm cười, bộ dáng hồn nhiên không thềm đề ý.

Ánh mắt lão giả họ Vân của Quỷ Linh Môn lóe lên vài cái, đột nhiên giống như nghĩ thông suốt được điều gì, sắc mặt âm trầm bỗng nhiên buông lỏng, lộ ra vài phần thần sắc xem kịch vui.

Mà Thai phu nhân, tu sĩ họ Vu, ba người tu sĩ trộm họ mặc dù thần sắc cũng rất khó coi, nhưng cũng không dám lộ ra bất cứ vẻ địch ý nào với Nguyên Dao.

Hàn Lập từ đầu đến cuối không chút kinh ngạc, phảng phất đã sớm chuẩn bị trước một màn này.

Bộ dáng này cũng làm cho đám người Nam Lũng Hầu, Huyền Tử từ lúc mới đầu vẫn âm thầm quan sát hẩn trong lòng trầm xuống.

Bọn họ không khỏi bắt đầu hoài nghi, chẳng lẽ chuyện tiết lộ bí mật cũng có sự tham dự của vị Hàn đạo hữu này?

Người bên ngoài núi đá kia không hề che giấu cứ thế nghênh ngang đi tới, thần thức bọn họ đảo qua, cũng đã biết người tới là ai.

Diệp Trường Sinh!

Ngàn phòng vạn phòng, ngay cả những thủ đoạn như Tâm Ma thể cũng sử dụng ra được, không ngờ vẫn bị hẩn đuổi kịp.

Tâm tình của Nam Lũng Hầu lúc này thật hồi hận!

Hẩn thế nào cũng không nghĩ ra, vì sao thần thức của mình không thể phát hiện ra Diệp Trường Sinh đuổi theo mình?

Chênh lệch giữa hấn và đại tu sĩ hậu kỳ chỉ có một chút thần thức, cho dù là một vị đại tu sĩ chính thức truy tung hấn, hấn cũng có thể cảm ứng được.

Nhưng đối với người này, hấn lại không phát giác được chút nào, chẳng lẽ thần thức đối phương còn lợi hại hơn đại tu sĩ?

Trước bậc thang đá xanh, quang mang màu xanh nhòang lên một cái, trên mặt Diệp Trường Sinh mang theo ý cười sang sảng, xuất hiện ở nơi này.

Chậm rãi đi đến bên cạnh Nguyên Dao, Diệp Trường Sinh tựa hồ hồn nhiên không hiểu được bầu không khí cứng ngắc nơi đây, vẻ mặt vui vẻ nói:

“Như thế nào chư vị đều không chào đón Diệp mỗ đến giống nhau?”

Ánh mắt bình thản của hấn liếc qua mọi người, tu sĩ họ Lăng, tu sĩ họ Vu, Thái phu nhân thấy thế, trong lòng bỗng nhiên rung mình.

Trên mặt nặn ra một nụ cười so với khóc còn khó coi hơn, ba người nhao nhao tỏ thái độ: “Tại sao, Diệp đạo hữu có thể tới nơi này, chúng ta hoan nghênh đã đến!”

Lúc này Nam Lũng Hầu thanh âm lạnh lùng mở miệng: “Diệp đạo hữu làm như vậy, không sợ vị đạo lữ kia bị tâm ma thệ phản phê sao?”

Nguyên Dao thản nhiên cười, nói: “Thiếp thân vi phạm lời thề khi nào? Chư vị cứ yên tâm, thiếp thân có thể cam đoan, chuyện ngày đó không hề báo cho gia công tử ta biết!”

Chứng kiến nụ cười trên mặt Nguyên Dao, đám người Nam Lũng Hầu trong lòng bỗng nhiên trầm xuống.

Nàng ta không có nói sao?

Đám người Nam Lũng Hầu có lý do tin tưởng, đến thời điểm này Nguyên Dao hoàn toàn không cần nói dối bọn họ.

Nếu như nàng đã nói không đề cập qua, vậy rất có thể là thật sự chưa từng nhắc qua.

Chẳng lẽ thật sự là Hàn Lập tiết lộ bí mật?

Trong lúc nhất thời, Nam Lũng Hầu cùng Tuyên Ki Tử nhìn thần sắc Hàn Lập có chút bất thiện.

Hai người bọn họ rất rõ ràng quan hệ giữa Hàn Lập và Diệp Trường Sinh.

Điều xuất thân từ Hoàng Phong Cốc, hơn nữa đã sớm có tin đồn rằng hai người này khi còn là đệ tử cấp thấp của Hoàng Phong Cốc thì đã đi rất gần.

Như thế xem ra, Hàn Lập chưa chắc không có động cơ tiết lộ bí mật.

Nhìn thấy ánh mắt hung ác của mấy người này, Hàn Lập không khỏi sờ sờ cái mũi, mấy người kia vì sao nhìn hắn như vậy, hắn làm sao có thể không hiểu chứ?

Hắn rất muốn giải thích một câu, nhưng ta không có!

Nhưng sau khi nhìn Diệp sư huynh một chút, hắn vẫn trầm mặc lại.

Quên đi, không cần thiết!

Mấy người Nam Lũng Hầu hiển nhiên đã thành chim sợ cành cong, giải thích cái gì, chỉ lãng phí thời gian của nhau, hiện tại cũng không phải là lúc lãng phí thời gian.

Ở vào địa bàn của Mạc Lan nhân, mọi người không an toàn.

Hiện giờ việc quan trọng nhất vẫn là nên nghe trước một chút Diệp sư huynh tới đây rốt cuộc là có ý gì.

Hàn Lập lặng lẽ gánh tội thay, chủ yếu là Diệp Trường Sinh đang ở bên cạnh, khiến hắn khó mà nói ra lời phủi sạch quan hệ.

“Nam Lũng huynh, liên quan gì đến việc làm sao ta có thể tìm được các người, điều này có quan trọng không?” Diệp Trường Sinh mang theo nụ cười bềnh bệ nói.

“Bất quá ta cũng không ngại nói cho các người biết, ta có thể biết chuyện bí mật của các người, cùng bất kỳ người nào ở đây đều không quan hệ!”

“Nam Lũng huynh vẫn không nên suy đoán những điều không có ý nghĩa này, kế tiếp chúng ta thương lượng làm thế nào để phân chia bảo vật này đi!” Diệp Trường Sinh bỗng nhiên nói.

Vừa nghe hấn nói đến việc phân phối bảo vật, bộ dáng hoàn toàn không để ý mọi người có đồng ý hay không, đã đem chính mình trở thành một phần của tầm bảo, đám người Nam Lũng Hầu trong lòng bỗng nhiên dâng lên nộ khí.

Da mặt này dày quá đi!

Bất quá nói trở lại, da mặt không dày, có thể trở thành Nguyên Anh tu sĩ sao?

“Diệp huynh, đây là ý gì? Chuyến này chúng ta không có mời người, người đột nhiên xen vào muốn phân chia một phần bảo tàng, cũng phải hỏi chư vị đạo hữu ở đây có nguyện ý hay không mới được!” Nam Lũng Hầu cố nén tức giận, lạnh lùng nói.

“Ồ? Vậy ta muốn xem vị đạo hữu nào không muốn để cho ta phân chia một phần?” Thần sắc Diệp Trường Sinh không đổi, thản nhiên nói, ánh mắt nhìn mọi người.

Lời nói bá đạo như vậy càng khiến lửa giận trong lòng Nam Lũng Hầu lớn hơn. Hấn tự nghĩ nếu mấy vị cường giả ở đây liên hợp lại, không phải không thể đấu một trận với vị Diệp đạo hữu đại danh鼎鼎 này.

Nhưng khi hấn đem ánh mắt hướng mọi người nhìn lại, lại phát hiện tu sĩ họ Dung, tu sĩ họ Vu, Thái phu nhân bọn họ đều trầm mặc, không nói một lời.

Thậm chí, cơn giận trên khuôn mặt ban đầu cũng tản đi, ngược lại lộ ra vẻ bình tĩnh quỷ dị.

Mà vị tu sĩ Quý Linh Môn họ Vân kia thì ánh mắt lóe lên, không biết trong lòng đang suy nghĩ cái gì.

Mặc kệ trong lòng bọn họ nghĩ như thế nào, nhưng sau khi Diệp Trường Sinh nói ra một câu, đám người kia không ngờ lại không ai tỏ vẻ phản đối.

Tựa hồ đã tiếp nhận sự thật Diệp Trường Sinh có thể phân chia một phần bảo vật này.

Một màn này nhất thời làm cho trái tim Nam Lũng Hầu lạnh đi một nửa.

Nếu đám người này không ủng hộ, hấn lấy gì để tranh với Diệp Trường Sinh.

Cười khê một tiếng, Diệp Trường Sinh nói: “Nam Lũng đạo hữu, người cũng thấy đây, mấy vị đạo hữu này cũng không có ý kiến a, ít nhất phục tùng đa số, chẳng lẽ Nam Lũng đạo hữu cảm thấy Diệp mỗ không có tư cách chia một phần sao?”

Sắc mặt Nam Lũng Hầu nhất thời khó coi vô cùng, trầm mặc xuống.

“Ha ha, chư vị yên tâm, ta tới nơi này cũng chỉ là chia một phần mà thôi, các người không cần lo lắng ta sẽ lấy đi quá nhiều!” Diệp Trường Sinh cười ha ha nói.

Lời này, cũng không biết mấy vị tu sĩ Nguyên Anh Kỳ ở đây tin tưởng hay không.

“Đi thôi, hay là chúng ta trước tiên xuống phá vỡ cấm chế đi, cũng không thể một mực ở chỗ này được? Dù sao đây cũng là địa bàn của Mạc Lan nhân!” Trên mặt Diệp Trường Sinh mang theo ý cười bềnh bễ nói.

“Ha ha, Diệp đạo hữu nói đúng, hay là chúng ta nên xuống trước phá vỡ cấm chế đi, tránh đêm dài lắm mộng!”

“Có Diệp đạo hữu gia nhập, muốn phá vỡ Thái Diệu Thần Cấm kia càng thêm dễ dàng!”

.....

Mấy vị Nguyên Anh còn lại cũng nhao nhao phụ họa. Nam Lũng Hầu thấy thế liếc mắt nhìn nhau, đều thấy trong mắt đối phương vẻ không cam lòng.

Nhưng hai lão cáo già này cũng không dám phản đối Diệp Trường Sinh, dù sao dưới tình huống chỉ có hai người bọn họ, quả thực có vài phần yếu thế.

Vì vậy, sắc mặt Nam Lũng Hầu thay đổi vài lần, cuối cùng khôi phục vẻ giật mình, nói: “Đã như vậy, mời mọi người theo ta!”

Nói xong, dẫn đầu đi về phía bậc thang bằng đá kia.

Trên mặt Diệp Trường Sinh mang theo nụ cười âm áp, cùng Nguyên Dao đi xuống.

Cầu thang rất dài, hai sườn được khảm nguyệt quang thạch màu trắng. Càng đi sâu vào bên trong, khí tức nơi đây lại càng

phát ra âm hàn.

Sau đó không lâu, đoàn người xâm nhập sâu xuống dưới núi đá tằm trảm trượng, nguyệt quang thạch không còn mờ lung bạch quang nữa, nhưng chẳng biết tại sao chuyển đổi thành màu u lục, làm cho thông đạo có vẻ âm u không rõ, tràn đầy âm trầm chi khí.

Thời gian chừng một bữa cơm trôi qua, mọi người mới đi vào một gian đại sảnh thần bí.

Bốn vách tường của đại sảnh lam quang lấp lánh, toàn thân trong suốt, phẳng phát như dùng Phi Thúy thật lớn luyện chế mà thành, có vẻ diễm lệ loá mắt dị thường.

Đám người dùng thần thức quét qua những vách tường này, lại phát hiện thần thức tất cả đều bị bắn trở về.

Hướng các góc khác trong đại sảnh quét tới, kết quả tất cả đều giống nhau, mọi người phát hiện nơi này tựa hồ không cách nào dùng thần thức tiến hành điều tra.

Chỗ của Thái Diệu Thân Cầm thật đúng là kỳ lạ.

Khi mọi người đang đứng trong đại sảnh, đột nhiên toàn bộ thính đường lắc lư kịch liệt, tiếp đó là một loạt tiếng nổ truyền đến sau lưng.

Quay đầu nhìn lại, lại phát hiện lối vào thông đạo kia, chẳng biết lúc nào đã biến mất vô tung vô ảnh, thay vào đó là vách tường đồng dạng lấp lóe lam quang.

Cả thính đường lập tức biến thành tử địa.

Chứng kiến một màn này, Thái phu nhân, ngăm đen đại hán bọn người sắc mặt lập tức đại biến, vừa muốn mở miệng chất vấn Nam Lũng Hầu, nhưng nhìn thấy sắc mặt bình tĩnh của Diệp Trường Sinh khi, mấy người vội nói đến bên miệng liền ép xuống.

Nhân vật cấp bậc đại tu sĩ này còn chưa sót ruột, bọn họ gấp cái gì?

Vì thế sắc mặt mọi người một lần nữa bình tĩnh trở lại, ánh mắt lóe lên đánh giá Diệp Trường Sinh và Nam Lũng Hầu.

Chúng kiến Diệp Trường Sinh không có chút kinh ngạc nào, không có bộ dáng muốn hỏi, Nam Lũng Hầu khẽ cau mày.

Thoạt nhìn, lực lượng của đối phương so với hấn tưởng tượng còn mạnh hơn mười phần.

Bất quá, mặc dù không có hỏi con tin, nhưng Nam Lũng Hầu vẫn chủ động mở miệng giải thích: “Biến hóa này là bên ngoài cấm chế tự khởi động, núi đá một lần nữa lấp đầy mà thôi!”

“Lần trước lúc ta và Tuyên Ki Tử đạo hữu tới đây, chính là vì cái dạng này. Chỉ cần chúng ta ở trong sảnh chờ trọn vẹn ba ngày, đợi đến lúc hiệu lực của cấm chế yếu nhất, hai người chúng ta có thể lần nữa tách ra núi này, sẽ không bị nhốt ở nơi này!”

Nam Lũng Hầu giải thích làm thần sắc đám người Thai phu nhân hòa hoãn lại, mặc dù có chút nửa tin nửa ngờ, nhưng nghĩ đến có Diệp Trường Sinh ở đây, bọn họ cũng không phải sợ hãi như vậy.

Nam Lũng Hầu chắc hẳn cũng không dám động thủ trước vị nhân vật đại danh鼎鼎 này.

“Chư vị, trước hết chúng ta hãy mau chóng phá vỡ cấm chế nơi này, tiến vào bên trong xem xem bên trong có đồ vật gì!” Bên cạnh Nam Lũng Hầu, vị Tuyên Ki Tử kia bỗng nhiên nói.

Nghe hấn nói lời này, mọi người liền nhao nhao đưa mắt nhìn về phía tường tinh anh màu lam phía trước.

Đó chính là nơi được mệnh danh là thập đại cổ cấm Thái Diệu Thần Cấm.

“Cấm chế này thật sự khó phá như thế sao? Lão thân trước đây một thời gian gần trái lại nhận được một kiện pháp bảo chuyên phá cấm chế bảo hộ, có lẽ mượn dùng bảo vật này có thể dễ dàng phá vỡ Thái Diệu Thần Cấm này, không cần chúng ta hao phí nhiều thời gian như vậy!” Thai phu nhân đột nhiên nói.

Lời của lão phụ nhân làm cho Nam Lũng Hầu trên mặt lộ ra thần sắc kinh ngạc, lập tức nói:

“Ồ? Thai phu nhân lại còn có dị bảo như vậy, thỉnh cứ thử một lần, phương pháp thương nghị lúc trước của chúng ta, cũng

không phải nắm chắc mười phần có thể phá vỡ cấm chế này! “

“Nếu Nam Lũng huynh cũng đã nói, vậy lão thân cũng không khách khí, bất quá nếu lão thân thật sự có thể phá vỡ cấm chế này, sau khi tiến vào, có thể cùng chư vị ưu tiên chọn lựa pháp bảo hay không?” Trong đôi mắt đục ngầu của lão phụ nhân hiện lên một đạo tinh quang, cười hắc hắc nói.

Nghe y nói vậy, thần sắc mọi người lập tức biến đổi khác nhau.

Nguyên bản dựa theo ước định của mọi người, sau khi tiến vào nơi đây để phá vỡ cấm chế, có được quyền ưu tiên chọn lựa chính là Nam Lũng Hầu cùng Tuyên Ki Tử hai người.

Nhưng sau khi Diệp Trường Sinh xuất hiện, chuyện này dường như đã xảy ra biến hóa.

Mặc dù hắn không nói gì, nhưng mọi người đều biết, đợi đến lúc thật sự phá vỡ cấm chế, sau khi đi vào chỉ sợ vị Diệp đạo hữu này sẽ không dễ dàng để cho hai người Nam Lũng Hầu ưu tiên tuyển bảo.

Cuối cùng, Nam Lũng Hầu cùng Tuyên Ki Tử hơn phân nửa là phải thỏa hiệp, gia nhập vào hàng ngũ tuyển chọn bảo vật.

Kể từ đó, có thể được ưu tiên tuyển chọn bảo quyền còn có ba người, nếu như hiện tại có thêm Thai phụ nhân này vậy thì chính là bốn người.

Bốn người có được quyền ưu tiên tuyển chọn bảo vật, điều này làm cho trong lòng mấy người còn lại hết sức ngạc nhiên.

Nghĩ lại, cho dù là nhân vật như Thương Khôn Thượng Nhân thì bảo vật trong động phủ cũng có hạn.

Bị bốn người này chọn đi chỗ tốt nhất, vậy bọn họ còn có thể còn lại cái gì?

Chắc sẽ không có mặt hàng tốt.

Có thể đi tới nơi này, ai lại không muốn tìm hiểu bí mật thật sự của Thương Khôn Thượng Nhân?

Không có ai muốn bỏ qua bí mật của Trụ Ma Cốc.

Vì vậy, trong lúc nhất thời ánh mắt những người này lóe lên, tâm tư mỗi người mỗi khác.

Nam Lũng Hầu bỗng nhìn về phía Diệp Trường Sinh, hỏi: “Diệp huynh thấy thế nào?”

Trong lúc nhất thời, tất cả ánh mắt đều tập trung lên người Diệp Trường Sinh.

Diệp Trường Sinh sắc mặt dừng dưng, nói: “Diệp mỗ tự nhiên không có ý kiến, nếu có thể phá vỡ cấm chế kia, đương nhiên có thể ưu tiên chọn lựa một kiện bảo vật!”

“Nếu Diệp huynh không phản đối, vậy bản hầu cũng không có ý kiến!” Nam Lũng Hầu lập tức nói.

“Lão phu cũng đồng ý!” Tuyên Cơ Tử lập tức cũng tỏ thái độ.

Nhìn thấy ba người này dồn dập tỏ thái độ, những người khác trong động phủ liền không nhiều lời nữa.

Nam Lũng Hầu nhìn một vòng, lập tức cười cười, đối với lão phụ nhân nói: “Mọi người đều đồng ý, nếu như Thái phu nhân như thế người có thể ra tay!”

“Được, vậy lão thân sẽ thử một lần!”

Thái phu nhân trên mặt lộ ra vẻ vui vẻ, xuất ra một món pháp bảo toàn thân màu hỏa hồng dạng tiêm trùy.

Nàng há miệng, một đoàn tinh quang phun lên trên tiêm trùy, chỉ một thoáng hồng quang phía trên bảo vật này lóe lên, một cỗ sóng nhiệt lan ra, xuất hiện hỏa diễm nhảy vọt lên.

Trên ngọn lửa còn có vài tia hồ quang điện màu trắng chớp động.

Đây đúng là một kiện pháp bảo Lôi Hỏa Song thuộc tính.

Thái phu nhân ngự sử pháp bảo này, nhanh chóng hướng tinh tường màu lam kia công tới, thanh thế cực kỳ to lớn.

Lôi Hỏa Trùy quả nhiên có vài phần môn đạo, lập tức đâm vào trong tinh tường màu lam kia, tựa hồ có vài phần dấu hiệu muốn phá vỡ cấm chế này.

Chứng kiến một màn này, đám người Nam Lũng Hầu lập tức trợn to hai mắt, trên mặt lộ ra vẻ chờ mong.

Nhưng đột nhiên, trên bức tường óng ánh lam mang đại phóng, vô số tia sáng nhỏ màu trắng bỗng nhiên toát ra, lập tức

bao vây lấy Lôi Hỏa Trùy, hung hăng siết chặt.

Sau một khắc, “Ầm ầm” một tiếng vang thật lớn, Lôi Hỏa Trùy trong nháy mắt trực tiếp bạo liệt ra, hóa thành vô số quang mang biến mất không thấy gì nữa.

Lão phụ nhân sắc mặt trở nên tái nhợt, lập tức lộ ra thần sắc vô cùng kinh sợ.

Lôi Hỏa Trùy này là cỗ bảo nòng hao tổn tâm cơ mới lấy được, vậy mà lại dễ dàng bị hủy diệt như vậy, có thể nào không khiến cho nàng đau lòng đến cực điểm hối hận?

Trong lúc nhất thời, lão phụ nhân chỉ cảm thấy ngực nóng lên, cơ hồ muốn phun ra một ngụm máu tươi.

Những người còn lại nhìn thấy một màn này, cũng trợn mắt há hốc mồm, vô cùng kinh ngạc.

Cũng may lão phụ nhân cũng không phải người thường, trên khuôn mặt tràn đầy nếp nhăn là hồng bạch đan xen vài lần, sau đó hít sâu một hơi bình phục lại sự kinh ngạc trong lòng.

“Lần này thật là làm cho chư vị đạo hữu chê cười, Thái Diệu Thần Cẩm này không hổ là một trong thập đại cổ cẩm, lão thân không có biện pháp phá giải!” Lão phụ nhân cười khổ một tiếng, lui về nói.

Nam Lũng Hầu thở dài một tiếng, nói: “Thái phu nhân thất công thất bại trong gang tấc, thật sự là đáng tiếc, không biết còn có vị đạo hữu nào nguyện ý thử một lần?”

Người này hướng ánh mắt về phía Diệp Trường Sinh nhìn lại, hiển nhiên ý tứ rất rõ ràng, muốn hấn thử một lần.

Hàn Lập nghe Nam Lũng Hầu nói, trong lòng vừa động, hấn ngược lại muốn thử một lần.

Nếu như có thể phá vỡ cẩm chế này, được ưu tiên chọn lựa quyền cũng là chuyện tốt.

Chỉ là, nhìn thấy Diệp sư huynh không tỏ thái độ, Hàn Lập vừa định bước ra liền thu bước lại, không hề động đậy.

Nhìn thấy đa số mọi người đều nhìn về phía mình, trên mặt Diệp Trường Sinh lộ ra ý cười, nói:

“Nếu đã như vậy, Diệp mỗ sẽ thử một lần, nếu như phá vỡ cấm chế này, Diệp mỗ vừa vặn cũng cảm tới quyền ưu tiên chọn lựa!”

Nam Lũng Hầu nghe vậy vội vàng nói: “Diệp huynh có thể ra tay tự nhiên là tốt nhất, nói không chừng cấm chế này trước mặt Diệp huynh yếu ớt không chịu nổi, đến lúc đó ta cũng không cần lại hao phí khí lực nữa!”

Nam Lũng Hầu trong lời nói này có vài phần không phục bên trong, xem ra vừa rồi Diệp Trường Sinh bỗng nhiên xuất hiện, hấn đến bây giờ vẫn có vài phần bất mãn.

Lấy câu này ra cô ý đem Diệp Trường Sinh gác lên, nếu Diệp Trường Sinh cuối cùng không thể phá vỡ cấm chế kia, chẳng phải sẽ tổn hại rất lớn mặt mũi sao?

Một người có thể so với hậu kỳ đại tu sĩ, không có phá vỡ Thái Diệu Thần Cấm này, tóm lại sẽ sinh ra vài phần ý tưởng.

Theo Nam Lũng Hầu, khả năng Diệp Trường Sinh phá không được Thái Diệu Thần Cấm này, dù sao cấm chế này đáng sợ bao nhiêu, hấn và Tuyên Cơ Tử đã tự mình thể nghiệm rất lâu.

Cho dù là Đại tu sĩ Hậu kỳ thật sự đến, chỉ sợ cũng phải hảo hảo ước lượng.

Nếu như Diệp Trường Sinh thất bại mà nói, trong lòng Nam Lũng Hầu không thể nghi ngờ sẽ xả được cơn giận, hơn nữa nếu thất bại nhất định sẽ tổn hại một tầng quang sáng trên người Diệp Trường Sinh, dẫn đến mọi người không còn kính sợ hấn như trước nữa.

Mọi người thấy được, hóa ra người có thần thông có thể so với đại tu sĩ cũng có giới hạn.

Vậy nếu mọi người liên thủ với nhau, có thật sự sẽ chiến thắng y không?

Một khi có ý nghĩ này, thế cục nơi đây lập tức sẽ thay đổi rất nhiều.

Suy nghĩ trong lòng Diệp Trường Sinh đối với Nam Lũng Hầu như nhìn thấy lửa, hấn như cười như không nhìn người này một cái, không nói gì thêm.

Chỉ là một người chết mà thôi, không cần phải so đo làm gì.

Nếu như không phải vì để hấn còn sống đi dẫn xuất Truy Ma Cốc đông đảo biến động, Diệp Trường Sinh không cần phiền toái như vậy, đã sớm bắt người này lấy được địa chỉ sư hèn.

Tiến lên vài bước, đứng trước tinh tường mà lão phu nhân vừa rồi không đánh tan, Diệp Trường Sinh đặt một tay lên vách tường.

Nhìn động tác của hấn, tất cả mọi người đều chăm chú, chăm chú nhìn cử động tiếp theo của hấn.

Năm ngón tay của Diệp Trường Sinh xòe ra đặt lên tường óng ánh màu lam, như đang cảm ứng gì đó, cả người trực tiếp không nhúc nhích.

Hành động như vậy làm cho đám người Ngưng Thần nín thở nhìn có chút nghi hoặc, bất quá cũng không có ai dám quấy rầy hấn.

Những người này không biết là, đưa lưng về phía Diệp Trường Sinh, trong hai tròng mắt chớp động lam mang, ngưng nhìn chỗ sâu trong tinh tường, tựa hồ đang tra xét cái gì.

Một lát sau, đột nhiên kim quang toàn thân hấn đại phóng!

Ánh sáng vàng óng ánh bùng phát mãnh liệt từ trên người Diệp Trường Sinh bùng nổ, vô cùng chói mắt, soi sáng toàn bộ đại sảnh.

Cả người hấn giống như một vàng thái dương màu vàng óng, hào quang sáng chói làm cho người ta không mở mắt ra được, không dám nhìn thẳng.

Khí thế kinh khủng từ trên người hấn dâng lên, khiến cho sắc mặt tất cả mọi người trong đại sảnh đều biến đổi.

Nam Lũng Hầu thần sắc khó coi, hấn cùng Diệp Trường Sinh giống nhau, đều là tu luyện công pháp Kim thuộc tính, bởi vậy cảm xúc cũng sâu sắc nhất.

Khí tức đáng sợ như thế, khó trách hấn được khen là người có thể so với đại tu sĩ.

Dưới kim quang chiếu rọi, mọi người trong đại sảnh căn bản không thấy rõ Diệp Trường Sinh đang làm gì.

Bọn họ chỉ có thể cảm giác được, Diệp Trường Sinh khí tức đang không ngừng tăng lên, đến cuối cùng, dĩ nhiên áp bách Thái phu nhân bọn họ không ngừng lui về phía sau.

Sắc mặt những người này cuồng biến, giờ khắc này mới chính thức cảm nhận được chênh lệch giữa bọn họ và những tu sĩ cường giả Nguyên Anh này lớn đến mức nào.

“Àm!”

Một tiếng nổ kinh thiên động địa bỗng nhiên phát ra, toàn bộ động phủ đều lung lay mấy cái, chỉ một thoáng, kim quang trên người Diệp Trường Sinh bùng lên, khiến mấy người tự thi pháp lực hùng hậu, mạnh mẽ nhìn về phía đám người bên này, hai mắt nhói nhói.

Vội vàng nhắm mắt lại, không dám nhìn nữa.

Chờ đến lúc động tĩnh trong động phủ lắng lại, bọn họ mới mở mắt ra, nhìn lại bên kia, chỉ thấy bức tường tinh thể màu lam kia đã biến mất.

Trước mắt xuất hiện một cửa đá cao chừng bảy tám trượng, rộng ba bốn trượng.

“Thần thông của Diệp đạo hữu quả nhiên làm người ta kính sợ!”

“Trước kia lão phu không biết rốt cuộc đại tu sĩ mạnh tới cỡ nào, hôm nay rốt cuộc cũng được chứng kiến!”

“Diệp huynh không hổ là người có thiên tư cao nhất Thiên Nam chúng ta!”

.....

Liên tiếp những tiếng vỗ mông ngựa vang lên, mấy tên tu sĩ Nguyên Anh kia sau khi nhìn thấy Diệp Trường Sinh vừa mới thể hiện ra uy thế, trong lòng mỗi người khiếp sợ không thôi, nhao nhao tiến tới lấy lòng.

Trên mặt Diệp Trường Sinh mang theo nụ cười đắc ý, nói: “Đi thôi, Thái Diệu Thần Cầm này đã bị phá vỡ, nên đi lấy bảo vật bên trong rồi!”

“Ha ha, Diệp huynh phá vỡ cấm chế này, kiện pháp bảo thứ nhất sau khi đi vào sẽ do Diệp huynh chọn lựa!” Nam Lũng

Hầu lập tức tiến lên chào hỏi.

Diệp Trường Sinh gật đầu, ôn hòa nói: “Đa tạ các vị đạo hữu khiêm nhường!”

Nói xong, mọi người xuyên qua cửa đá, đi vào bên trong động phủ.

Phía sau cửa là một tòa đại sảnh khác, so với đại sảnh phía trước lớn gấp mấy lần, ở giữa đại sảnh có một tòa lầu các tinh xảo lung linh.

Nơi này chính là vị trí bảo tàng của Thương Khôn Thượng Nhân.

Tòa lầu các này toàn bộ là do bạch ngọc điêu tàn xây thành, cao hơn mười trượng, chỉ có hai tầng, nhưng tinh xảo dị thường.

Tại lầu các cao mấy trượng trên cửa, còn viết ba chữ to “Ngọc Ki Các”.

Phía trước Ngọc Ki Các còn có một cái bàn thờ màu đen cổ xưa, trên đó thờ phụng một bộ quyền trục màu trắng bạc dài chừng vài thước, ngân quang lập lòe, thoạt nhìn không phải phàm vật.

Ngoại trừ lầu các và bàn thờ, còn lại trong đại sảnh trống rỗng, cái gì cũng không có.

Xem ra bảo vật được cất giữ tại lầu các kia.

Nam Lũng Hầu và Tuyên Ki Tử liếc mắt nhìn nhau, kết quả Nam Lũng Hầu vẫn không nhúc nhích mà mặt mang vẻ cẩn thận tiến lên, đi tới trước bàn thờ.

Chứng kiến một màn này, trong lòng vài tên tu sĩ Nguyên Anh khác đều khẽ động, nhưng vừa nhìn qua Diệp Trường Sinh, phát hiện mặt hắn không biểu tình, bọn họ cũng không nói gì thêm, mặc cho hươu bào tiến lên.

Tuyên Ki Tử đứng trước bàn thờ cũng không trực tiếp thò tay lấy quyền trục kia, ngược lại do dự một chút, sau đó chỉ tay vào quyền trục kia.

Sau một khắc, chỉ thấy quyền trục màu trắng bạc bay thẳng lên không trung, sau một trận quay cuồng, bỗng nhiên “bụp” một tiếng, trực tiếp mở ra.

Bên trong là một đồ án nho sinh lưng đeo trường kiếm, ngửa mặt lên trời nhìn xuống.

Khi nhìn thấy bức tranh kia, trong mắt Diệp Trường Sinh hiện lên một tia dị sắc.

Hắn biết trong này là tàn hồn của Thương Khôn Thượng Nhân, nhưng hắn không vạch trần, giả bộ không biết.

“Đây là Thương Khôn Thượng Nhân?” Tu sĩ họ Vu nhìn bức họa kia, hơi kinh ngạc hỏi.

“Có lẽ vậy, bất quá đồ vật này cung phụng ở đây, hẳn là có ý gì đó, nhưng cũng không phải là vật quý giá gì.” Ánh mắt lão giả họ Vân chớp động nhìn nhìn Ngọc Các, nhẹ giọng nói.

“Để lão phu thử xem sao!”

Tuyên Ki Tử nói xong liền đưa tay đánh ra vài đạo pháp quyết vào bức vẽ kia, trên bức họa này ngân quang đại phóng, nhưng một lát sau liền khôi phục bộ dáng ban đầu, cũng không có gì dị thường xuất hiện.

“Có chút cổ quái, tạm thời cất vật này đi, đợi lát nữa khi tìm thấy những bảo vật khác, lại tiếp tục thuộc về nó!” Tuyên Ki Tử nói.

“Diệp huynh cảm thấy như thế nào?” Nam Lũng Hầu nhìn về phía Diệp Trường Sinh hỏi.

“Diệp mỗ không có ý kiến!” Diệp Trường Sinh ngập ngừng nói.

Nam Lũng Hầu lập tức gật đầu, Diệp Trường Sinh không có ý kiến, những người khác tự nhiên sẽ không có ý kiến.

Vì vậy, Tuyên Cơ Tử liền cất quyền trục vào trong túi trữ vật.

“Đi, chúng ta vào trong lầu các xem một chút!” Nam Lũng Hầu thần sắc có chút nóng bỏng nói.

Đoàn người vòng qua bàn thờ, đi tới trước tiêu lâu đóng chặt cửa các. Lúc này đây, Nam Lũng Hầu sốt ruột không đợi được đẩy cửa ra, mọi người nối đuôi nhau mà vào.

Trước mắt, trong lầu các đặt ba cái giá gỗ nhỏ, phía trên bày đầy đồ vật, tản ra quang hoa chói mắt khiếp người.

Thấy cảnh này, phần lớn tu sĩ ở đây đều vui mừng, số lượng bảo vật trước mắt rất nhiều, không để cho mọi người thất vọng.

Đoàn người kiểm chế lửa nóng trong lòng, đánh giá bảo vật trên giá gỗ.

Giá gỗ chia làm ba hàng, trên hàng thứ nhất tất cả đều là các loại pháp bảo quang hoa, cổ bảo, hàng thứ hai là các loại tài

liệu hi hữu hình dạng khác nhau, mà hàng thứ ba đặt ít nhất, chỉ có mấy cái bình ngọc mà thôi, nhìn bên trong là một ít đan dược.

Nam Lũng Hầu đề nén kích động trong lòng, thanh âm bình thản xoay người lại, nói với mọi người: “Vậy để bản hầu đến xem xét những bảo vật này, chư vị cảm thấy thế nào?”

Lời này của hắn đương nhiên vẫn là hỏi ý kiến của Diệp Trường Sinh.

“Nam Lũng huynh, xin cứ tự nhiên!” Diệp Trường Sinh cười gằn nói.

Nam Lũng Hầu nghe vậy gật gật đầu, xoay người lại, lần lượt cầm từng kiện pháp bảo lên kiểm nghiệm.

Mà mọi người nhìn quang mang lập loè trên những pháp bảo kia, cùng với các loại công năng bày ra, cũng nhìn như hòa khí thảo luận lai lịch cùng công dụng của những pháp bảo này.

Sau một lát, Nam Lũng Hầu kiểm tra tất cả mọi thứ một lần, sau đó xoay người lại, cao giọng nói:

“Nơi này tổng cộng có sáu kiện cổ bảo và mười kiện pháp bảo, tài liệu và đan dược cũng căn cứ vào giá trị của nó, chia làm chín phần!”

“Có lẽ thứ mọi người muốn nhất chính là cổ bảo, chỉ là uy lực những pháp bảo này cũng không nhỏ, đều là năm đó Thương Khôn Thượng Nhân hạ gục kinh địch thu được, uy lực to lớn không thể coi thường!”

“Cho dù chỉ có thể phát huy ra bảy thành uy lực, cũng phải tốn hao thời gian luyện hóa một phen, nhưng tuyệt đối là đáng giá, cho nên muốn pháp bảo, vẫn là muốn cổ bảo, vậy phải xem tâm ý của chư vị!”

Nam Lũng Hầu phân phối tất cả mọi thứ, sau đó còn nói:

“Người cầm cổ bảo, không thể lấy pháp bảo, chư vị không có ý kiến gì chứ?”

Sáu kiện cổ bảo, mười kiện pháp bảo. Dựa theo phân chia như vậy thì mười kiện pháp bảo sẽ được phân cho ba người không lựa chọn cổ bảo.

Đối với loại phương án phân phối này, tất nhiên mọi người sẽ không dị nghị gì.

Pháp bảo này, chung quy là không có Cổ bảo nào ưa thích, chỉ vì những thứ này đã từng làm pháp bảo bản mệnh người khác, rơi vào trên tay người sau, uy lực sẽ đại giảm.

Dựa theo giá trị, Nam Lũng Hầu đem mấy thứ này bày ra, mọi người đều chọn lựa.

Cuối cùng, Diệp Trường Sinh và Nguyên Dao đều cầm một kiện cổ bảo, cùng một phần đan dược và tài liệu.

Diệp Trường Sinh không để mắt tới uy lực của những cổ bảo này, bởi vậy hắn cầm trong tay thưởng thức vài cái, sau đó đưa cho Nguyên Dao.

Sau khi phân phối xong, bọn lão quái Nguyên Anh này vẫn phi thường không yên lòng, đem tất cả những thứ trong lầu các này cẩn thận kiểm tra một lần, xác nhận không có bỏ sót cái gì, mọi người liền đi lên lầu hai.

Kết quả vừa tiến vào tầng hai, đại bộ phận mọi người lập tức ngây ngẩn cả người.

Bởi vì vừa tiến vào, mọi người liền ngửi thấy một mùi đàn hương, mà lại ngẩng đầu lên có thể nhìn thấy ở góc cầu thang, đối diện với mọi người là một cái điện thờ.

Trên điện thờ đặt một tượng vàng yêu thần ba đầu sáu tay, diện mục dữ tợn, trông rất sống động.

Ở phía trước điện thờ, trong một lư hương màu lửa đỏ, sương trắng chim chóc bốc lên, mùi đàn hương kia chính là từ trong sương trắng này phát ra.

Thương Khôn Thượng Nhân vậy mà cung phụng yêu thần, thật sự khiến mọi người chấn động.

Mà Hàn Lập vừa nhìn thấy bộ dạng của yêu thần, trong lòng liền kêu lên thần niệm, bắt đầu cuồng loạn.

Hình dạng của yêu thần này, không ngờ lại giống như yêu thú trên mảnh đồng phiến Phạm Thánh mà hắn lấy được kia, hai mắt tròn tròn, sáu tay giơ lên trời.

Hàn Lập nhin không được ánh mắt nhìn về phía Diệp Trường Sinh bên kia, lại nhìn thấy thần sắc đối phương bình tĩnh, phảng phất không thèm để ý bộ dạng của tượng yêu thần này.

“Diệp sư huynh chẳng lẽ đã sớm biết tình huống nơi này?”
Trong lòng Hàn Lập bỗng nhiên xuất hiện một ý nghĩ như vậy.

Trong lúc nhất thời, hắn cảm giác có chút khó tin, bị chính phỏng đoán của mình làm cho hoảng sợ.

Diệp sư huynh thần sắc bình tĩnh như vậy, hoặc là công phu dưỡng khí của hắn đã đến tình trạng thái sơn sụp đổ, mặt không đổi sắc, hoặc là hắn đã sớm biết tình huống nơi này.

Trong lúc nhất thời, Hàn Lập không thể xác định được tình huống nào về Diệp Trường Sinh.

Tâm tư hắn bắt đầu suy nghĩ: “Chẳng lẽ tám Phạm Thánh Đồng Phiến thứ ba ở đây?”

Vừa nghĩ đến khả năng này, trong lòng Hàn Lập liền cuồng loạn lên, một loại hưng phấn dâng lên từ đáy lòng.

Hắn đã sớm muốn tìm được miếng đồng thứ ba, gom góp được bộ công pháp kia.

Ánh mắt của hắn vội vàng nhìn sang các góc khác trong tầng hai, chỉ thấy cách điện thờ bên trái mấy trượng có một bàn đọc sách bình thường và một chiếc ghế dựa gỗ.

Phía trên đặt nghiên mực, bút lông, thẻ trúc, một đồng đồ vật.

Mà ở một hướng khác của điện thờ, có đặt một cái giường ngọc màu lam, tựa hồ dùng một loại hàn ngọc điêu khắc nào đó.

Ở một đầu giường ngọc, đặt song song ba cái hộp ngọc lớn nhỏ không đều nhau, phi thường đáng chú ý.

Nhìn thấy hộp ngọc kia, mọi người lập tức hiểu rõ, bảo vật có giá trị nhất ở đây chính là ở trong ba cái hộp ngọc này.

Chỉ có ba cái hộp ngọc, chẳng lẽ lại bị ba người Diệp Trường Sinh, Nam Lũng Hầu, Tuyên Ki Tử đều lấy đi?

Nếu như vậy, vậy đám người bọn họ còn có thể còn lại cái gì?

Trong lúc nhất thời, lão giả họ Vân, Thai phụ nhân, thậm chí kể cả Hàn Lập, thần sắc tất cả mọi người đều có chút âm tình bất định, ánh mắt lóe lên, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Không khí nơi đây thoáng cái trở nên quỷ dị.

Nam Lũng Hầu và Tuyên Ki Tử liếc mắt nhìn nhau, đều thấy được vẻ cẩn thận trong ánh mắt đối phương.

Nếu dựa theo kết cục của bọn họ cùng ba người Diệp Trường Sinh cùng nhau phân chia hộp ngọc này, vậy cũng không tệ.

Nhưng không biết Diệp Trường Sinh có ý tưởng gì?

Hắn có thể không cam lòng chỉ lấy được một cái hộp ngọc không?

Những người khác có thể không cam lòng rời đi không?

Nếu Diệp Trường Sinh nguyện ý cùng bọn họ hợp tác, lấy thực lực ba người, những người còn lại cũng không dám lỗ mắng, ba người bọn họ sẽ vững vàng lấy đi hộp ngọc.

Nam Lũng Hầu sau khi cùng Tuyên Ki Tử truyền âm trao đổi một lát, hắn nhìn về phía Diệp Trường Sinh, vừa muốn nói cái gì đó.

Lúc này, đột nhiên nghe Diệp Trường Sinh cười khẽ một tiếng, nói: “Nếu Diệp mỗ có quyền ưu tiên chọn lựa, vậy Diệp mỗ trước lấy đi một cái hộp ngọc, còn lại, chư vị đạo hữu chậm rãi thương lượng đi!”

Diệp Trường Sinh nhìn thoáng qua mọi người, sau đó đi tới phía trước, cầm một cái hộp ngọc, kéo tay Nguyên Dao, trực tiếp rời đi.

Hành động này của hắn, lập tức để cho mọi người ở đây hai mắt nhìn nhau, cứ như vậy nhìn hai người Diệp Trường Sinh đi xuống lầu các, từ trong cửa đá đi ra ngoài.

Một lát sau, “Ầm ầm” một tiếng vang thật lớn, cấm chế núi đá ngoài cùng kia bị Diệp Trường Sinh cưỡng ép mở ra, hai người cứ như vậy rời đi.

Nhất thời trong lầu các hoàn toàn yên tĩnh!

Một lát sau, lão giả họ Vân bỗng nhiên mở hai mắt vẫn đang nhắm ra, nhẹ giọng nói: “Thật sự đi rồi!”

Nói xong lời này, đồng thời trong hai tròng mắt hần xuất hiện một vòng dị sắc.

Giết tu sĩ họ Tiêu, Thai phu nhân, tu sĩ họ Vu, đám người Hàn Lập trên mặt cũng lộ ra dị sắc.

Chỉ có Nam Lũng Hầu và Tuyên Ki Tử thì thần sắc trở nên âm trầm.

Sau khi hai người Diệp Trường Sinh rời đi, bầu không khí nơi đây trở nên có chút quỷ dị.

Những người này sẽ mặc cho hai người bọn họ lấy đi bảo vật ở nơi này sao?

Nam Lũng Hầu thần sắc âm trầm liếc mắt nhìn mọi người, đột nhiên nói: “Chư vị, vì đề phòng vạn nhất, hay là chúng ta ra ngoài xem một chút, người nọ có thật đã đi hay không!”

“Nếu không, nếu hần vẫn ẩn mình trong bóng tối giống như lúc trước, vậy chúng ta ở chỗ này làm ra hành vi gì không lý trí, chính là nằm trong lòng hần!”

Lời này nói ra, trên mặt mọi người đều lộ ra vẻ tán đồng.

Lão giả họ Vân nói: “Nam Lũng huynh nói có lý, chúng ta đi ra ngoài xem một chút, bất quá trước đó, không nên động đây lâu hai này mới thỏa đáng, Nam Lũng huynh cảm thấy thế nào?”

Lời này vừa nói ra, trên cơ bản đồng nghĩa với việc lão giả họ Vân đã ngã bài, bọn họ không muốn nhìn thấy Nam Lũng Hầu cùng Tuyên Ki Tử dễ dàng đem hai cái hộp ngọc cầm đi.

Trong lúc nhất thời, bầu không khí nơi đây có chút ngưng kết, sắc mặt Nam Lũng Hầu trở nên vô cùng khó coi.

Ánh mắt của hần quét qua đám người một lần, chậm rãi nói: “Vân huynh đây là ý gì?”

“Lúc trước chúng ta đã thương lượng phương án ưu tiên chọn lựa bảo vật, hiện tại Diệp đạo hữu đã chọn đồ vật của hần, hai hộp ngọc còn lại, coi như là thuộc về hai người đạo hữu Kính Tử mới đúng! “

“Vân huynh chẳng lẽ muốn đổi ý sao?” Nam Lũng Hầu vừa nói vừa đứng chung một chỗ với Tuyên Ki Tử, trên tay hai

người mơ hồ xuất hiện pháp bảo quang mang.

Lão giả họ Vân cười ha hả nói: “Hiện tại chỉ còn lại hai cái hộp ngọc, nếu bị hai người các ngươi lấy đi toàn bộ thì chúng ta còn lấy cái gì chứ?”

“Nam Lũng huynh muốn chúng ta trở về tay không sao?” Lão giả họ Vân không chút khách khí nói.

“Trước đó ở lâu một, không phải các ngươi đã lấy được một phần bảo vật rồi sao?” Nam Lũng Hầu lạnh lùng nói.

“Ha ha ha ha, Nam Lũng huynh chẳng lẽ nói đùa cái gì, chúng ta mạo hiểm đi tới Mạc Lan thảo nguyên này, chẳng lẽ chỉ vì món đồ kia?”

“Bí mật của Truy Ma Cốc, chẳng lẽ Nam Lũng huynh muốn độc chiếm? Các ngươi ăn được bí mật lớn như vậy sao?” Lão giả họ Vân trên mặt mang theo bộ dáng tươi cười nói.

Vừa rồi lúc Diệp Trường Sinh còn sống, hẳn tuyệt đối không dám tỏ thái độ.

Bởi vì hắn đã sớm nghe những Nguyên Anh khác trong môn có nói qua về sự đáng sợ của Diệp Trường Sinh.

Nếu như hôm nay Diệp Trường Sinh cùng với Nam Lũng Hầu hai người liên hợp lại, đem ba cái hộp ngọc này chia nhau mà đi, lão giả họ Vân kia dù có không cam lòng, cũng không dám nói gì.

Chỉ biết trơ mắt nhìn bọn họ rời đi.

Nhưng mà, hiểu biết, Diệp Trường Sinh tựa hồ đoán ra ý nghĩ trong lòng bọn họ, trực tiếp cầm bảo vật thuộc về mình rời đi.

Không còn vị Đại Thần này đứng ở đây, tâm tư của những người khác lập tức trở nên thừa thớt.

Bí mật của Truy Ma Cốc, ai mà không muốn tranh giành một lần chứ?

Nam Lũng Hầu trong lòng tức giận đến cực điểm, nhưng trên mặt lại không hiện ra mảy may, lạnh lùng nhìn lão giả họ Vân, một chút ý tứ thối lui cũng không có.

Lúc này, Tuyên Cơ Tử kia bỗng nhiên nói: “Chư vị, Nam Lũng huynh vừa nói, chúng ta không thể ở chỗ này tổn thương

hòa khí, tránh cho vị Diệp đạo hữu kia trốn ở bên ngoài, thừa dịp chúng ta lưỡng bại câu thương...”

“Ý tứ lão phu hẳn mọi người rất rõ ràng, chúng ta cứ theo lời Nam Lũng huynh, trước tiên đi ra ngoài xác nhận một chút vị Diệp đạo hữu kia có phải thật sự đã rời đi hay không, sau đó mới thương lượng xem phân phối bảo vật nơi này như thế nào!”

“Trước đó, hai cái hộp ngọc này để cho bọn chúng ở đây, thế nào?” Tuyên Cơ Tử nói.

Đề nghị này được mọi người tán thành, quả thật mọi người vẫn lo lắng Diệp Trường Sinh lặp lại chiêu cũ, toàn bộ hồi mã thương.

Nếu thật sự như vậy, vậy nếu bọn họ tranh nhau ở đây, chẳng phải sẽ trở thành trò cười sao?

Vì vậy liền nhao nhao đáp ứng, bay ra khỏi lầu các, Nam Lũng Hầu cùng Tuyên Ki Tử sử dụng Khai Sơn kỳ mở ra cấm chế nọ, mọi người bay ra ngoài.

Sau một hồi tìm tòi cẩn thận, cuối cùng bọn họ có thể xác định, Diệp Trường Sinh quả thật đã rời khỏi.

Nhưng để phòng ngừa vạn nhất, một đám người vẫn đang bố trí một đại trận tầng tầng lớp lớp cấm chế trên núi đá, phòng ngừa Diệp Trường Sinh đột nhiên xuất hiện, bọn họ trở tay không kịp.

Đương nhiên, bọn họ mỗi người đều bố trí đại trận, một mặt là phòng ngừa Diệp Trường Sinh, mặt khác cũng chưa chắc đã không có tâm tư.

Sau khi trở lại lầu các, bầu không khí dần dần ngưng trệ đến cực điểm, cơ hồ là hết sức căng thẳng.

Nam Lũng Hầu cùng Nghiên Tử thần sắc âm trầm nhìn tu sĩ họ Vu dựa vào bên người lão giả họ Vân, cướp tu sĩ cùng Thai phu nhân ba người.

Lựa chọn của ba người này nằm trong dự liệu của bọn họ.

Hiện tại Hàn Lập chọn phe đứng liền trở thành chỗ mấu chốt, trong lúc nhất thời, từng ánh mắt đều nhìn về phía Hàn Lập.

Hai phe đội ngũ, đều là không ngừng truyền âm, các loại dụ dỗ uy bức.

Trong động phủ của Thương Khôn Thượng Nhân, một trận hỏa hoạn vì tranh đoạt hai hộp ngọc còn lại sắp phát sinh.

Mà ở cách mấy trăm dặm, Diệp Trường Sinh và Nguyên Dao cũng không quay đầu lại.

Nguyên Dao điều khiển Ngự Phong Xa, thần sắc tò mò nhìn thiếu phụ tuyệt vời xuất hiện bên cạnh Diệp Trường Sinh.

“Nguyên công tử có chuẩn bị khác!” Trong lòng Nguyên Dao kinh ngạc thầm nghĩ.

Trước khi rời khỏi lầu các, sau khi đi ra khỏi cửa đá, vị thiếu phụ trước mắt liền từ trong góc bay ra, mặt mũi tràn đầy vẻ hưng phấn hóa thành một con tiểu hồ chui vào trong tay áo Diệp Trường Sinh.

Lúc đó, Nguyên Dao lập tức phản ứng lại, đây hẳn là Diệp Trường Sinh động tay động chân.

Đem cái này tên là Ngân Nguyệt Linh Phó tại lúc phá vỡ cấm chế, âm thầm đưa vào, trước khi mọi người đến lầu các kia, liền đem bảo vật trong lầu các lục soát một lần.

Khó trách công tử lại hào phóng cầm một hộp ngọc rời đi.

“Ngân Nguyệt, nói về thu hoạch của ngươi đi, xem bộ dáng hưng phấn lúc đầu của ngươi, hẳn là lấy được không ít đồ tốt!” Diệp Trường Sinh nói.

“Có phải thứ tốt hay không ta cũng không rõ lắm, chủ nhân hẳn cũng biết, Cổ Bảo tàng một tuy rằng không ít, nhưng bởi vì sau khi thi triển độn thuật, không cách nào đem linh khí của chúng che dấu đi, cho nên ta không có động một cái!”

“Ngược lại hộp ngọc ở tầng thứ hai, vốn phải có sáu cái, ta cầm đi ba cái trong đó.”

“Kỳ thật, ta vốn muốn lấy đi hơn phân nửa, nhưng lại sợ lấy đi quá nhiều bị các nàng hoài nghi, ngược lại không tốt, liền chỉ lấy đi ba cái!” Ngân Nguyệt cười khanh khách nói.

Tiếp theo, há mồm liền tiếp phun ra ba cái hộp ngọc, Diệp Trường Sinh cũng lấy cái mà mình mang đi ra, tổng cộng

chính là bốn cái hộp ngọc.

Cầm hộp ngọc lên, trên tay Diệp Trường Sinh sáng lên kim quang, phá vỡ sạch sẽ một tầng cấm chế mặt ngoài hộp ngọc.

Sau đó, gã mở ra, một ngọc giản màu lam xuất hiện ở trước mắt.

Diệp Trường Sinh cầm ngọc giản trong tay, thần thức thăm dò vào trong, một lúc lâu sau, sắc mặt thủy chung không thay đổi.

Điều này làm cho Ngân Nguyệt cùng Nguyên Dao tò mò không gì sánh được, trong ngọc giản rốt cuộc là cái gì.

Hai người nhìn Diệp Trường Sinh, chờ hắn lên tiếng.

Sau một lát, Diệp Trường Sinh đặt ngọc giản xuống, nhẹ giọng nói: “Trong này ghi lại công pháp của Thương Khôn Thượng Nhân, tên là Vọng Nguyệt Quyết, là một bộ công pháp đỉnh giai, các ngươi cũng xem đi!”

Nghe nói như thế, Nguyên Dao tò mò cầm ngọc giản lên, thần thức dò xét vào trong xem xét.

Ngân Nguyệt cũng đang chờ, mà lúc này Diệp Trường Sinh lại cầm một hộp ngọc khác lên.

Hộp ngọc này mở ra, bên trong là một chiếc nhẫn tinh xảo không ánh sáng đen nhánh.

“Đây là Cổ Bảo?” Ngân Nguyệt có chút kinh ngạc hỏi thăm.

“Không phải, đây chỉ là một loại pháp khí!” Diệp Trường Sinh nói, cầm chiếc nhẫn trong tay.

Đây là âm hoàn trong Lưỡng Nghi hoàn, trước đó Diệp Trường Sinh lấy được Dương Hoàn từ sư tỷ Nam Cung Uyển, hiện tại đã gom đủ pháp khí.

Lưỡng Nghi hoàn là một đôi pháp khí do một vị tu sĩ thời thượng cổ tên là Huyền Hoàng lão nhân luyện chế, có tác dụng kỳ diệu.

Âm hoàn có thể ngăn cản Bắc Cực Nguyên Quang ăn mòn, mà Dương Hoàn có thể thao túng Bắc Cực Nguyên Quang diệt sát kẻ địch.

Một đôi pháp khí này nói gân gà cũng gân gà, nếu như không có Bắc Cực Nguyên Quang, chúng nó cũng chẳng là cái gì cả.

Nhưng đến địa phương có Bắc Cực Nguyên Quang, lại sẽ biến thành một kiện đại sát khí.

Cầm vật này vào trong tay, về sau vô luận là đi Truy Ma Cốc hay là Côn Ngô Sơn đều có vài phần đảm bảo.

Thu hồi chiếc nhẫn này, Diệp Trường Sinh mở ra hộp ngọc thứ ba, bên trong là một bình ngọc xanh biếc.

Mở bình ngọc ra, Diệp Trường Sinh ngửi một chút, nói: “Dịch Cửu độc trong Thập Tuyệt độc, về sau có lẽ có thể phát huy kỳ hiệu!”

“Thu gom của Thương Khôn Thượng Nhân thật đúng là kỳ quái, loại pháp khí khó hiểu này, lại xuất ra một Thập tuyệt độc!” Lúc này, thần thức Nguyên Dao từ trong ngọc giản thu hồi, khẽ cười một tiếng nói ra.

Thương Khôn Thượng Nhân là một tu sĩ nắm giữ đại danh tiếng, trong đó cất giấu sáu cái hộp ngọc trân quý nhất cũng đều là những thứ kỳ quái.

Điều này làm cho Nguyên Dao cảm thấy có chút khó có thể lý giải, không rõ Thương Khôn Thượng Nhân đem mấy thứ này quý trọng như thế nào.

Diệp Trường Sinh lại mỉm cười, chỉ có hắn biết Thương Khôn Thượng Nhân đã chuẩn bị những thứ này, đều là vì để cho hậu nhân có thể thuận lợi tiến vào Truy Ma Cốc, mở ra phong ấn của cô ma kia.

Cầm lấy hộp ngọc cuối cùng, mở ra, bên trong là một vật màu tím lớn chừng quả đào.

Diệp Trường Sinh cầm đoàn đồ vật màu tím này lên, một tay run lên, chùm sáng màu tím này lập tức biến thành một đoàn sương mù màu tím.

Trên tay Diệp Trường Sinh sáng lên kim quang, đem tử vụ này ép xuống, tử sắc quang đoàn này lộ ra nguyên hình.

Đây là một tấm lưới màu tím tầng tầng lớp lớp, mỏng như lụa mỏng, mặt trên tơ tằm mảnh khảnh như không, óng ánh sáng lên, vừa nhìn liền biết là một kiện dị bảo hiếm thấy.

“Đây không phải Tử Việt Đâu sao? Đây chính là Cổ Bảo tiếng tăm không nhỏ ở thời loạn hoang!” Ngân Nguyệt sau khi thấy rõ hình dáng của tấm lưới màu tím này, kinh ngạc nói.

“Người biết vật ấy? Thời kì loạn hoang đại danh鼎鼎, chẳng lẽ đây cũng là Thông Thiên Linh Bảo?” Về mặt Nguyên Dao tò mò hỏi.

“Cũng không phải, Tử Việt Đâu mặc dù cũng là tồn tại cao nhất trong Cổ Bảo, nhưng so với Thông Thiên Linh Bảo vẫn kém xa.”

“Bất quá chỉ bàn về thần thông phòng ngự mà nói, bảo vật này đích xác là diệu dụng vô cùng. Căn cứ vào uy lực lớn nhỏ của luyện chế, bảo vật này một khi thi triển ra liền có thể che đậy phạm vi mấy trăm trượng, thậm chí ngàn trượng, là một loại bảo vật có phạm vi phòng ngự có thể hiếm thấy!”

“Nghe nói鼎鼎 cao nhất chính là Tử Nga Đâu Cổ Bảo, thậm chí có thể bao lại sinh linh trong vòng trăm dặm để nó không bị thương tổn, cũng không biết là thật hay giả!” Ngân Nguyệt như quý trong nhà nói.

Diệp Trường Sinh ngắm nghía Tử Việt Đâu Cổ Bảo một phen, lập tức thu nó vào trong túi trữ vật.

Cổ Bảo này cùng với Thiên Tinh Thuẫn, Phá Cương tiễn của hắn đại khái đều ở cùng một đẳng cấp, nhưng nói về lực phòng ngự thì lại không bằng Thiên Tinh Thuẫn.

Bởi vì Thiên Tinh Thuẫn là cổ bảo chuyên dùng để phòng ngự một người, mà Tử Nga Đâu này lại là phòng ngự quần thể phạm vi lớn.

Cái này thật ra rất thích hợp với những thế lực lớn như tông môn, gia tộc, các thế lực lớn sử dụng, nhất là vào thời điểm chiến tranh thi triển ra, có thể bảo vệ rất nhiều người.

Kiểm kê một phen những bảo vật lấy được trong hộp ngọc, sau đó Diệp Trường Sinh thu hồi.

Sáu cái hộp ngọc, hắn chiếm được bốn cái này, hai cái trong kia hơn phân nửa chính là lộ tuyến an toàn cùng tiến vào Trụy Ma Cốc, cùng với mở ra Cổ Ma phong ấn đồ vật có liên quan.

Hai cái hộp ngọc này vô luận là rơi vào tay Nam Lũng Hầu hay là Quỷ Linh Môn, chỉ sợ đều sẽ dẫn đến một phen sóng gió, cuối cùng phát triển thành như nguyên gốc, giống như là mấy trăm tên Nguyên Anh Kết Đan Tu Sĩ tiến vào Trụy Ma Cốc.

Vô luận hai cái hộp ngọc còn lại rơi vào tay bên nào, những người còn lại cũng sẽ không từ bỏ ý đồ.

Nhất là bên phía Quỷ Linh Môn, bọn họ trước kia đã từng có một vị trưởng lão Nguyên Anh từ Trụy Ma Cốc còn sống trở về.

Hơn nữa cái tên may mắn sống sót kia vẫn còn phát hiện ra tung tích của Linh Chúc quả bên trong Trụy Ma cốc.

Linh Chúc quả này cũng là mục tiêu chính mà Diệp Trường Sinh sau này tiến vào Trụy Ma Cốc. Dùng Linh Chúc quả luyện chế thành Tạo Hóa đan, có thể giúp cho các tu sĩ từ Hóa Thần trở xuống cảm ngộ được phương pháp đột phá bình cảnh.

Hàn Lập sau khi tiến vào Trụy Ma Cốc, mượn Linh Chúc quả luyện chế Tạo Hóa đan cùng Giáng Vân đan luyện chế mấy vạn năm linh dược đột phá bình cảnh Nguyên Anh trung kỳ.

Mà Diệp Trường Sinh cũng định lấy Tạo Hóa đan, Giáng Vân đan cộng thêm Diên Phượng Bồi Nguyên công của Văn Tư Nguyệt để đột phá bình cảnh Nguyên Anh hậu kỳ.

Chỉ bằng vào một Văn Tư Nguyệt nói, hắn cũng không nắm chắc mười phần có thể thành công đột phá.

Dù sao Diên Phượng Bồi Nguyên Công kia cũng chỉ là do Lục Đạo Cực Thánh Nguyên Anh hậu kỳ sáng tạo ra, có thể lấy

phương pháp này để đột phá bình cảnh hậu kỳ hay không còn khó nói.

Chỉ có thể nói, có xác suất thành công.

Cho nên, Diệp Trường Sinh đã chuẩn bị rất nhiều, dùng vài loại thủ đoạn để liên hợp lại thúc đẩy bản thân tiến vào Nguyên Anh hậu kỳ, trở thành đại tu sĩ chân chính.

“Tiếp theo, đánh xong người Mạc Lan xong, Quỷ Linh Môn sẽ tính toán chuyện tiến vào Truy Ma Cốc!”

“Mà những người Nam Lũng Hài này có lẽ đến lúc đó sẽ nghĩ biện pháp đem tin tức tiết lộ ra ngoài, quấy đục nước, phá hư kế hoạch Quỷ Linh Môn!”

“Bọn họ làm cái gì ta không cần quản, nhưng có một điểm nhất định phải bảo đảm, đó chính là Hàn Lập cũng phải tiến vào Truy Ma Cốc!”

“Nếu hắn không đi vào, ta đi đâu tìm Linh Miếu viên đây?”
Diệp Trường Sinh trong lòng thầm nghĩ.

Ở trong Truy Ma Cốc, số lượng khe hở không gian có thể có ngàn vạn, đếm không hết.

Căn bản không có bất kỳ thủ đoạn nào có thể tìm được Linh Miếu Viên giấu ở phía sau vết nứt không gian kia.

Chỉ có thể dựa vào vận khí!

Mà Diệp Trường Sinh cũng không cảm thấy vận khí của mình có thể tốt đến mức tùy tiện đâm vào trong một cái khe hở không gian, có thể tìm được Linh Miếu Viên.

Loại chuyện này vận khí gặp phải không thể nghi ngờ là một loại hành vi tìm đường chết.

Khi ba người Diệp Trường Sinh điều khiển Ngự Phong Xa bay trên không trung, phía dưới thảo nguyên cũng dần dần xuất hiện các loại đại quân bộ lạc của Mạc Lan.

Trong đó có tu sĩ, nhưng đa phần đều là phạm nhân.

Mỗi lần người Mạc Lan xâm lấn đều mang theo một lượng lớn phạm nhân tiến vào cảnh nội Thiên Nam.

Nhiệm vụ của phàm nhân là phối hợp với tu sĩ đi cướp mỏ linh thạch, khoáng linh tài, các loại tài nguyên của Cửu Quốc Minh.

Những thanh niên trai tráng này sẽ thừa dịp Thiên Nam tu sĩ không rảnh bận tâm, xông vào trong quặng mỏ các loại tài liệu nhanh chóng chiếm đoạt bộ phận tài nguyên.

Như vậy cho dù cuối cùng người Mạc Lan chiến bại, bọn họ cũng không phải tay không mà về.

Loại hành động cướp đoạt này khiến cho tu sĩ Cửu Quốc Minh mắng to không thôi, nhưng mỗi lần đại chiến đến, bọn họ cũng thường không rảnh bận tâm những thứ này.

Dù sao số lượng tu sĩ được phái đi đóng ở đây ít nhất cũng có khả năng bị pháp sĩ Mạc Lan một lần bêu đầu.

Nếu phái nhiều, vậy sẽ ảnh hưởng đến tranh đấu trên chiến trường, tóm lại là chuyện này, Cửu Quốc Minh quả thật rất bị động.

Cái này đại khái chính là vị trí yếu hại của phe phòng thủ.

Mặc dù phía Thiên Nam có thể để cho pháp sĩ Mạc Lan chiếm lấy những nguyên liệu này, sau đó căn cứ vào nhân thủ của đối phương phái tu sĩ đi đoạt lại, cũng như thuận tay đem Mạc Lan phàm nhân tiêu diệt.

Nhưng đáng tiếc chính là, Mạc Lan chưa bao giờ quan tâm đến sự tử thương của phàm nhân, một khi bị tiêu diệt một nhóm thì lập tức sẽ tổ chức lại một nhóm khác.

Căn bản chính là dùng nhân mạng để đổi lấy những tài nguyên trân quý này, hơn nữa thỉnh thoảng bọn họ còn bố trí mai phục, trọng thương đến đây để cướp quặng mỏ, nguyên liệu sinh trưởng Thiên Nam tu sĩ.

Kể từ đó, sau khi tổn thất không ít tu sĩ, Cửu Quốc Minh dứt khoát mất nhăm nhăm mở một mắt. Dù sao trong thời gian ngắn như vậy, coi như người Mạc Lan điên cuồng khai thác, cũng không mang đi được bao nhiêu đồ vật.

Chỉ cần đánh tan đại quân pháp sĩ chính diện, những phàm nhân này cũng sẽ ngoan ngoãn rút đi.

Vì vậy, lần lượt người Mạc Lan xâm lấn tạo thành một cảnh tượng kỳ quái như vậy, rõ ràng là trong đại chiến giữa các tu sĩ nhưng lại có đông đảo phạm nhân trên thảo nguyên hội tụ lại.

Loại tình cảnh này khiến người ta không thể không hoài nghi, liệu Mạc Lan nhân có phải vì thảo nguyên không nuôi nổi nhiều người như vậy nên cách một đoạn thời gian lại phát động chiến tranh tiêu hao một ít hay không.

Ngự Phong Xa của ba người Diệp Trường Sinh bay nhanh trên không trung, tự nhiên khiến cho không ít tu sĩ Mạc Lan phía dưới chú ý.

Chẳng qua, đám tu sĩ cấp thấp này căn bản nhìn không ra Ngự Phong Xa có vấn đề gì, thường là bọn họ vừa mới chú ý tới thì Ngự Phong Xa đã biến mất không thấy bóng dáng.

Nhưng thật ra một ít tu sĩ Kết Đan kỳ, tựa hồ biết được tin tức gì đó, sau khi nhìn thấy Ngự Phong Xa, lập tức bắt đầu truyền tin về phía xa xa.

Nhưng tốc độ bọn họ vẫn có vẻ quá chậm, chờ sau khi cao tầng của bọn họ nhận được tin tức, ba người Diệp Trường Sinh đã bay đi đâu không biết.

Chạy như thế, khoảng cách trăm dặm rất nhanh đã xuyên qua, Diệp Trường Sinh bọn họ rời khỏi Mạc Lan thảo nguyên, một lần nữa về tới mảnh đất vàng kia, sau khi đến nơi này, đã mơ hồ có thể nhìn thấy rất nhiều bộ lạc của Mạc Lan đang tụ tập đóng quân.

Sau đó không lâu, nơi này sẽ trở thành khu vực khai chiến.

Sau khi đến nơi, Ngự Phong Xa rút cuộc đã khiến cho Nguyên Anh của Mạc Lan chú ý, có mấy đạo độn quang đuổi theo.

Nhưng Diệp Trường Sinh lười dây dưa với những người này, vì vậy bảo Nguyên Dao tăng tốc, bỏ qua những truy binh này, nhanh chóng lao tới Điện Thiên Thành.

Trên đường đi, Ngự Phong Xa vừa chạy vùn vụt, Nguyên Dao vừa nói chuyện với Ngân Nguyệt.

“Ngân Nguyệt, hình như ngươi biết rất rõ về Tử Việt Đâu lúc này, chẳng lẽ trước kia ngươi đã từng thấy?” Nguyên Dao hỏi.

Ngân Nguyệt vừa nghe lời này, lại có chút trầm mặc, sau một lúc lâu mới cười khỏ nói: “Ta nhớ ra rồi, trong trí nhớ còn sót lại, trước khi ta bị luyện hóa thành khí linh, hình như cũng có một kiện Tử việt Đâu Cổ Bảo như vậy!”

Nguyên Dao vừa nghe lời này, trên mặt lập tức lộ ra vẻ tò mò, nói: “Cái túi pháp bảo Tử Việt của Thương Khôn Thượng Nhân không phải là của ngươi chứ?”

“Dù sao, từ khi hấn thành danh cho tới nay chưa từng nghe nói qua hấn sử dụng kiện pháp bảo này, có thể thấy được rất có thể kiện pháp bảo này là hấn lấy được từ trong Trụ Ma Cốc!” Nguyên Dao nói ra.

Mấy ngày trước, tại trước khi tiến về thảo nguyên Mộ Lan, bởi vì Nam Lũng Hầu đề xuất chuyện Thương Khôn Thượng Nhân, nàng cũng là cố ý đi hiểu rõ Thương Khôn Thượng Nhân một phen, đối với hấn kinh lịch và sự tích cũng là có vài phần quen thuộc.

“Ta cảm thấy tiền thân của ngươi không chừng là có quan hệ với tu sĩ cổ xưa từng chiến đấu với Cổ ma!” Nguyên Dao nói, trong mắt lóe lên vẻ tò mò.

“Nói như vậy cũng là có khả năng, chỉ là mấy thứ này, ta thực sự không nhớ ra được!” Ngân Nguyệt lắc đầu nói.

.....

Trong tiếng nói chuyện của hai nàng, Ngự Phong Xa bay đến trước Điện Thiên Thành, Diệp Trường Sinh đem Ngân Nguyệt thu vào trong túi linh thú, sau đó cùng Nguyên Dao xuống xe, hướng về Điện Thiên Thành bước đi.

Sau khi đến nơi này, bọn họ lập tức nhận được tin tức. Bên phía Cửu Quốc Minh đã biết chuyện người Mạc Lan đột kích quy mô lớn, hơn nữa đã có phản ứng.

Lúc trước bởi vì đại hội giao dịch mà tu sĩ Nguyên Anh Thiên Nam đến đây đều được lưu lại, không được rời đi.

Dựa theo ước định trăm năm trước giữa Cửu Quốc Minh và Chính Đạo Minh, Thiên Đạo Minh và Ma Đạo Lục Tông, Nguyên Anh của ba thế lực lớn này cũng là có trách nhiệm đi chống lại Mạc Lan.

Mà hiện tại tu sĩ Nguyên Anh trong Điện Thiên thành về cơ bản đều thuộc về ba thế lực này, bởi vậy bọn họ mặc dù trong lòng không tình nguyện, nhưng cũng không thể không lưu lại cùng Cửu Quốc Minh cùng chống lại Mạc Lan nhân.

Cùng lúc đó, cao tăng Cửu Quốc Minh còn đang phát ra tin cầu viện ba thế lực lớn như Thiên Đạo Minh, yêu cầu đối phương phái ra càng nhiều trợ giúp hơn.

Bởi vì, lần này người Mạc Lan thế tới rào rạt, không giống với trước kia, nếu như Thiên Nam không liên hợp lại thì hơn phân nửa sẽ bị lần lượt kích phá.

Cửu Quốc Minh bị đánh vỡ, còn lại Tam đại thế lực không thể một mình chống cự lại Mạc Lan.

Đạo lý này, cao tăng Thiên Nam đều hiểu, bởi vậy hầu như mỗi tông môn trong tam đại thế lực đều bị yêu cầu điều ra ít nhất một phần ba lực lượng đến trợ giúp Điện Thiên Thành.

Ngay cả những quốc gia không thuộc về tam đại thế lực và một số tán tu cũng bị cưỡng bức dục về hướng này.

“Đối phó Thiên Nam bên này vẫn rất bị động a. Người ta đã chuẩn bị Mạc Lan rất nhiều năm, điều động nhiều phạm nhân như vậy tới. Kết quả các người đợi đến lúc đại quân sắp đến áp cảnh, mới bắt đầu điều binh tới các thế lực khác!” Sau khi tiến vào Điện Thiên Thành, nhìn tình huống trước mắt, Diệp Trường Sinh âm thầm lắc đầu thầm nghĩ.

Mạc Lan nhân chuẩn bị rất đầy đủ, mà Thiên Nam bên này lại tương đối chậm chạp.

Ngay cả tình báo tin cậy chút cũng không có, Ngụy Vô Nhai tìm Diệp Trường Sinh thương lượng, càng là chỉ mấy ngày trước.

Tuy hẳn tìm kiếm đám người Chí Dương này sớm hơn, nhưng tới đa cũng không quá một tháng.

Nói cách khác, trên cơ bản người Mạc Lan đã tập kết hoàn tất đại quân, Cửu Quốc Minh mới nhớ ra tìm đến trợ giúp.

Loại thao tác này, nếu như nói trong Mạc Lan thảo nguyên, một chút gián điệp Cửu Quốc Minh cũng không có, vậy còn nói được gì chứ.

Nếu có thành viên tình báo, vậy có thể điều động các loại bộ lạc trong Mạc Lan để thăm dò ý định của đối phương.

Dù sao, chuẩn bị nhiều chiến trường quy mô lớn, đều có thể từ nhân viên cùng vật tư thôi toán ra.

Lúc này đây, Mạc Lan nhân dự định đánh một trận chiến khuynh quốc, không như trước kia phải cướp một lần rồi bỏ chạy, bọn hắn dự định chiếm cứ lãnh thổ Thiên Nam, để chân chính cắm rễ ở đây.

Đối với loại mục tiêu chiến lược này, tức là người Mạc Lan muốn điều động càng nhiều tài nguyên và nhân lực.

Ít nhất, từ trên điều động phạm nhân, cao tầng Cửu Quốc Minh hẳn là có thể suy đoán ra mục tiêu chiến lược của Mạc Lan mới đúng.

Nhưng bây giờ Cửu Quốc Minh bên này đợi đại quân nhân gia áp cảnh, mới phản ứng kịp.

Chỉ có hai cách giải thích này, hoặc có thể nói cao tầng Cửu Quốc Minh một chút đầu óc cũng không có, hoặc là Cửu Quốc Minh ở trên Mạc Lan thảo nguyên, trên cơ bản không có nhân viên tình báo nào.

Nhìn từ các phương diện tình huống, đại khái chỉ có cái sau mới có thể giải thích.

Dù sao, Thiên Nam bên này ngay cả tình huống người Mạc Lan thù đời Đột Ngột nhân cũng không biết.

Chiến tranh quy mô lớn như vậy, bên phía Thiên Nam một chút tin tức cũng không có, hoàn toàn không biết.

Bởi vậy có thể thấy được, trên thảo nguyên bên Thiên Nam đúng là một chút năng lực tình báo cũng không có.

Điều này không thể không nói, là rất thái quá. Phải biết rằng gián điệp bên người Mạc Lan đều đã thâm thấu đến Ma đạo Ngự Linh Tông rồi.

Tất cả trưởng lão Nguyên Anh đều đã trưởng thành!

Mà Thiên Nam bên này, lại không có chút nào ý tứ đối với Mạc Lan nhân tiến hành thâm thấu.

Khó trách Cửu Quốc Minh phản ứng chậm chạp như vậy. Ở nguyên tại chỗ, trận chiến kế tiếp Cửu Quốc Minh liên tiếp thảm bại, thậm chí phía sau đến Điện Thiên Thành cũng bị đánh hạ đến rồi.

Nhìn các tu sĩ vội vàng vàng của Điện Thiên Thành này, Diệp Trường Sinh âm thầm lắc đầu.

Hắn mang Nguyên Dao về tới lầu các nơi ở của bọn họ, lúc này theo lý mà nói, còn chưa kết thúc.

Nhưng hiển nhiên cũng không thể tiếp tục làm được nữa.

Diệp Trường Sinh trở về lặng yên không một tiếng động, mấy ngày tiếp theo cũng không có ai đến quấy rầy hắn.

Ba ngày sau, trong khu cư trú của tu sĩ Nguyên Anh này, Diệp Trường Sinh thấy được thân ảnh Hàn Lập.

Trong lúc nhất thời, hắn có chút hiếu kỳ, sau khi hắn đi, đám người Hàn Lập ở trong động phủ Thương Khôn Thương Nhân, rốt cuộc đã trải qua chiến đấu như thế nào.

Hai cái hộp ngọc kia cuối cùng cũng rơi vào trong tay ai?

Bất quá, tuy rằng tò mò, nhưng Diệp Trường Sinh cũng không chủ động đi tìm Hàn Lập hỏi thăm.

Bởi vì, kết quả này ra sao thì đối với hắn mà nói cũng không phải là chuyện vô cùng quan trọng.

Hai ngày sau, Diệp Trường Sinh nhận được tin tức đại quân của Mạc Lan đã tiến vào một quốc gia trong Cửu Quốc Minh ở gần Mạc Lan thảo nguyên nhất.

Quốc gia này tên là Phong Nguyên quốc, đại quân của Mạc Lan chỉ tốn có mấy ngày, dường như cũng sắp chiếm quốc gia này rồi.

Cửu Quốc Minh tổn thất vô cùng nghiêm trọng, liên tiếp chết mất hai ba vị tu sĩ Nguyên Anh.

Hiện tại, đại bộ phận Nguyên Anh trong Điện Thiên Thành đều hội tụ tại nghị sự trong đại điện thương nghị như thế nào đối phó thế hung hãn của người Mạc Lan.

Nghị sự đại điện là một toà cao thai cực lớn được xây dựng ngay vị trí chính giữa Điện Thiên Thành, một tòa đại điện di

thường đáng chú ý, cấm chế trùng trùng điệp điệp phụ cận.

Bình thường, ngoại trừ đại sự có liên quan đến sinh tử của Cửu Quốc Minh thì kiến trúc này bình thường chỉ là một nơi tượng trưng.

Rất ít người tới đây.

Nhưng mà, sau khi tin tức Mạc Lan nhân xâm lấn lần nữa truyền ra, cao tầng Cửu Quốc Minh không chút do dự dùng tòa đại điện này.

Đồng thời triệu tập tu sĩ các thế lực khác đi nghị sự, mấy ngày gần đây tu sĩ Nguyên Anh Kỳ của Điện Thiên Thành cơ hồ đều hội tụ tại chỗ đó.

Sau khi Diệp Trường Sinh trở về, ngược lại không có người nào mời hắn đi tham gia hội nghị như vậy, thế là hắn cũng vui vẻ được thanh tĩnh.

Hội nghị trong nghị sự đại điện kia, dù sao cũng chỉ là một ít tu sĩ Nguyên Anh bình thường đang thương lượng, nhân vật trọng yếu như Ngụy Vô Nhai căn bản không có xuất hiện ở nơi đó.

Chủ trì hội nghị chính là Hóa Ý Môn Thích phu nhân cùng với một môn phái khác thấp hơn Hóa Ý Môn Bôi Diệp Tông - Ngô Bằng.

Loại cấp bậc hội nghị này đối với cấp bậc Diệp Trường Sinh mà nói thì có chút thấp, cho nên tất cả tu sĩ Nguyên Anh trong mấy tòa lầu các xung quanh hắn đều được mời đi nghị sự đại điện thương nghị, còn hắn bên này lại không có bất cứ động tĩnh gì.

Diệp Trường Sinh trở lại Điện Thiên Thành mấy ngày sau, bỗng nhiên có một ngày, trong lầu các của hắn xuất hiện một thanh niên tướng mạo nho nhã, mặc áo trắng.

Người này có tu vi Kết Đan Kỳ, đi tới lầu các của Diệp Trường Sinh, ngửa đầu nhìn lại, trong mắt hiện lên một tia kính sợ.

“Đệ tử Thiên Cực Môn Bạch Thư Quân cầu kiến Diệp tiên bối!” Người này đứng ở dưới lầu lớn tiếng hô.

“Đệ tử Thiên Cực Môn?” Diệp Trường Sinh nghe thấy giọng nói này, trong mắt lộ vẻ hứng thú.

“Ngân Nguyệt, ngươi đi đưa hắn vào đây, xem người này có lời gì muốn nói!” Diệp Trường Sinh nói với tiểu hồ ly đang nằm ở bên cạnh.

Ngân Nguyệt nghe vậy hóa thành hình người, đi xuống, sau một lát dẫn đệ tử Thiên Cực Môn kia vào.

“Bạch Thư Quân phụng mệnh gia sư đến bái kiến tiên bối!” Sau khi người này đi vào, lập tức cung kính hành lễ nói ra.

“Sư phụ của ngươi là người phương nào?” Diệp Trường Sinh đột nhiên hỏi.

“Gia sư Thiên Cực Môn trưởng lão Đoản Tử!”

“Quả nhiên là hắn!” Diệp Trường Sinh thâm nghĩ, ánh mắt lóe lên vẻ khó hiểu.

Vị trưởng lão Thiên Cực Môn này tới tìm hắn, nói rõ hắn cùng Nam Lũng Hầu hắn là đã lấy được một cái hộp ngọc của Thương Khôn Thượng Nhân.

“Nói đi, ngươi tìm ta là có chuyện gì?” Diệp Trường Sinh tra hỏi.

” Gia sư có đại sự cực kỳ trọng yếu muốn cùng tiên bối gặp mặt một lần, cố ý để cho đệ tử đến thỉnh kiến tiên bối!” Bạch Thư Quân cung kính vô cùng nói.

“A, nếu là đại sự quan trọng, vậy sao sư phụ người không đích thân tới tìm ta, ngược lại để đệ tử người tới?”

“Kính xin tiên bối thứ tội, gia sư hiện tại trạng thái không thích hợp đi ra gặp khách, cho nên bắt buộc dĩ gọi vẫn bối đến đây!”

Nghe hẳn nói vậy, ánh mắt Diệp Trường Sinh lóe sáng, nghe như Tuyên Cơ Tử bị thương không nhẹ, cũng không biết bọn họ đã trải qua chiến đấu như thế nào.

“Đã như vậy, ta sẽ đi gặp mặt một lần!” Diệp Trường Sinh chậm rãi nói.

Nghe nói như thế, vị đệ tử râu quai nón này lập tức lộ ra vẻ kích động hưng phấn, vội vàng đưa một cái ngọc giản tới, nói:

“Gia sư và một vị tiên bối khác của đêm nay đều sẽ xuất hiện ở đây!”

Diệp Trường Sinh tiếp nhận ngọc giản, nhìn bóng lưng người này rời khỏi, ánh mắt lập loè.

Xem ra, Tuyên Ki Tử cùng Nam Lũng Hầu đã nhận được một cái hộp ngọc, nếu không bọn họ cũng sẽ không tới tìm Diệp Trường Sinh.

Chỉ là không biết, một cái hộp ngọc khác lại rơi vào tay người khác.

Đến buổi tối, Diệp Trường Sinh theo đúng hẹn đi tới địa phương trong ngọc giản ghi lại, nhìn thấy hai người Tiêu Tử và Nam Lũng Hầu ở nơi này.

Hai người này sắc mặt đều tái nhợt, hai mắt vô thần, khí tức có vẻ cực kém, hiển nhiên nguyên khí bị tổn hao nhiều.

Chứng kiến Diệp Trường Sinh xuất hiện, hai người này ánh mắt lộ ra vẻ vui mừng, lập tức Nam Lũng Hầu cười khỏ một tiếng, nói: “Bộ dạng chật vật của hai người chúng ta, làm Diệp huynh chê cười!”

Tuyên Cơ Tử sắc mặt xám xịt, khí tức suy yếu nói với Diệp Trường Sinh:

“Kính xin Diệp huynh thứ lỗi, vốn là lão phu đi bái kiến người, nhưng bởi vì bộ dáng này của lão phu thật sự là chật

vật không chịu nổi, không thích hợp đi ra ngoài, liền để cho đệ tử đi mời Diệp huynh!”

Diệp Trường Sinh cười cười, nói: “Không sao, Tuyên Ki Tử đạo hữu không cần khách khí như vậy, nhưng ta ngược lại rất tò mò, ngày đó rốt cuộc xảy ra chuyện gì, để hai vị đạo hữu biến thành bộ dáng này?”

Nghe được lời này của hắn, Nam Lũng Hầu và Tuyên Ki Tử liếc nhau cười khò một tiếng, ngay sau đó Nam Lũng Hầu nói: “Ngày đó Diệp huynh rời đi...”

Hai người giải thích một chút, khiến Diệp Trường Sinh có hiểu biết đại khái về chuyện xảy ra ngày hôm đó.

Sau khi hắn rời đi, đám người này nhanh chóng trở mặt.

Thai phu nhân kia, tu sĩ họ Vu còn có tu sĩ họ Dung ba người, từ lúc ở trên đường trên Mạc Lan thảo nguyên, đã bị lão giả họ Vân âm thầm lôi kéo.

Bốn người này thực hiện kế hoạch liên hợp đôi phó Nam Lũng Hầu và Tuyên Ki Tử, mặc dù Diệp Trường Sinh đột nhiên xuất hiện, làm rối loạn kế hoạch của bọn họ.

Nhưng sau khi Diệp Trường Sinh rời đi, bọn họ vẫn dựa theo ước định lúc trước, ra tay với hai người Nam Lũng Hầu.

Lão giả họ Vân tu vi là Nguyên Anh trung kỳ, có thể chống lại hai người Nam Lũng Hầu.

Ba người khác tuy đều là Nguyên Anh sơ kỳ, nhưng đối đầu với một vị Nguyên Anh trung kỳ, cũng không phải không thể đánh một trận.

Như vậy song phương miễn cưỡng được gọi là một câu thể lực ngang nhau.

Hàn Lập là người cuối cùng có thái độ rất trọng yếu.

Hắn lựa chọn gia nhập phe nào, bên nào có thể thắng!

Muôn ngồi giữa tường xem kịch thì không thể nào, tọa sơn quan hổ đấu thì hậu quả đại khái là bị hai hổ cùng nhau ăn trước.

Vì vậy, trong hoàn cảnh như vậy, Hàn Lập sau khi tự hỏi một chút, lập tức gia nhập trận doanh của lão giả họ Vân.

Mặc dù hấn cùng Quỷ Linh Môn có đại cừu, nhưng hấn vẫn lựa chọn bên này.

Bởi vì, nếu như cùng Nam Lũng Hầu một phương liên hợp mà nói, vậy sau khi đuổi đi những người còn lại, một mình hấn cũng không nắm chắc có thể đối phó được hai vị tu sĩ Nguyên Anh trung kỳ.

Mà nếu như cùng lão giả họ Vân liên thủ, mặc dù cuối cùng vẫn phải trở mặt, nhưng lão giả họ Vân bên này cũng là một đồng cát rời rạc.

đục nước béo cò, hiển nhiên so với hai người Nam Lũng Hầu dễ dàng hơn nhiều.

Cho nên, sau một phen chiến đấu, Nam Lũng Hầu cùng Ngọc Tử bị đánh cho nguyên khí đại thương, thiếu chút nữa chết ở nơi đó.

Dù sao, đối diện bọn họ có khoảng năm vị tu sĩ Nguyên Anh.

Trong đó có Hàn Lập sơ kỳ mặt ngoài, nhưng thực ra chiến lực có thể so với tu sĩ trung kỳ.

Mặc dù từ hai người Nam Lũng Hầu miêu tả, Diệp Trường Sinh nghe được, Hàn Lập giấu dốt đi không ít.

Nhưng chiến lực hấn biểu hiện ra vẫn làm cho hai vị tu sĩ này ấn tượng sâu sắc, không rõ một tu sĩ mới vừa tiến vào Nguyên Anh Kỳ làm sao lại mạnh như vậy.

Kết quả cuối cùng là Nam Lũng Hầu hai người cướp đi một cái hộp ngọc, cũng thành công thoát đi.

Nhưng trả giá cũng tương đương thảm trọng, Tuyền Ki Tử thân thể thiếu chút nữa bị hủy diệt, cả nửa người dưới đều bị một chiêu ác độc của lão giả họ Vân chém rụng.

Nếu không phải Nam Lũng Hầu nhanh tay nhanh mắt, kéo hấn một cái, chỉ sợ vị trưởng lão Thiên Cực Môn này không thể không Nguyên Anh xuất khiếu đào tẩu.

Hiện tại mặc dù thân thể lão giả họ Vân sử dụng một loại thánh dược tiếp tục trở về, nhưng thực lực bị hao tổn cũng không phải chỉ có nửa điểm.

Hơn nữa, túi trữ vật của hắn còn bị vị lão giả Quỷ Linh Môn họ Vân cướp đi.

Điều này cũng dẫn đến, chẳng những trong túi trữ vật đông đảo bảo vật bị người đoạt đi, làm cho thực lực hắn đại tổn, càng đoạt được bức họa Thương Khôn Thượng Nhân trước khi bước vào lầu các kia, rơi vào tay vị Quỷ Linh Môn trưởng lão kia.

Bất quá, hai người này cũng nhắc tới, tại thời khắc mấu chốt bọn hắn bị thương đào tẩu, tiểu tử Hàn Lập kia cũng bỗng nhiên phản bội, cướp đi một cái hộp ngọc.

Đồng thời mượn nhờ một loại Lôi Độn Thuật thuần di gần như cùng lúc với hai người bọn họ, từ trong động phủ trốn thoát ra ngoài.

Hai cái ngọc hạp, một con rơi vào tay hai người Nam Lũng Hầu, một con rơi vào trong tay Hàn Lập, đám người lão giả Quỷ Linh Môn cũng tất cả đều thất bại.

“Nói vậy tức là hai vị đạo hữu tìm ta là vì ta lấy hộp ngọc kia rồi?” Diệp Trường Sinh đột nhiên hỏi.

“Diệp huynh nói không sai, trong cái hộp ngọc mà bản hậu cầm trong tay đúng là lộ tuyến của Thương Khôn thượng nhân tiến vào Trụ Ma Cốc, mà Diệp huynh đang cầm trong tay rất có thể là một trong những vật trọng yếu nhất khi tiến vào Trụ Ma Cốc!” Nam Lũng Hầu ánh mắt lộ ra một tia ngưng trọng nói.

“Một trong?” Diệp Trường Sinh nghe vậy ánh mắt lộ ra vẻ hỏi thăm.

Nam Lũng Hầu lập tức giải thích: “Dựa theo ghi chép của Thương Khôn Thượng Nhân, muốn an toàn tiến vào Trụ Ma Cốc ngoại trừ lộ tuyến đồ, còn cần vài kiện dị bảo mới có thể bảo đảm cho mục tiêu an toàn của chúng ta!”

“Trong đó có một kiện gọi là Cảm Ứng Linh, chỉ cần vật ấy đến thì không gian ba động hơi có biến hoá khác thường, linh đang sẽ tự động vang lên!”

Tuyền Cơ ở bên cạnh mở miệng nói: “Diệp huynh chắc cũng biết, trong Trụ Ma Cốc kia nguy hiểm nhất chính là khe hở không gian tầng tầng lớp lớp, chỉ cần đụng phải một cái, cho

dù là tu sĩ Nguyên Anh chúng ta cũng sẽ chết không có chỗ chôn!”

“Nếu như không có chiếc chuông cảm ứng này, chúng ta không có cách nào cam đoan an toàn đến được đó!”

Diệp Trường Sinh nghe vậy ánh mắt lộ ra như có điều suy nghĩ, lập tức ân cần hỏi: “Còn có dị bảo khác đâu?”

“Còn có một kiện là Lưỡng Nghi hoàn...” Nam Lũng Hầu hướng Diệp Trường Sinh kể lại một lần về lai lịch và tác dụng của Lưỡng Nghi hoàn.

“Muốn đi vào nội cốc Truy Ma Cốc, nhất định phải thông qua Bắc Cực Nguyên Quang, nếu như không có âm hoàn trong Lưỡng Nghi Hoàn, vậy chúng ta không có cách nào an toàn thông qua!”

Tuyền Ki Tử thở dài một tiếng, nói: “Hai kiện dị bảo kia phân biệt đựng trong hai hộp ngọc còn lại, chắc hẳn Diệp huynh thu được chính là một trong số đó!”

“Hai kiện dị bảo, phối hợp với lộ tuyến mà Nam Lũng huynh lấy được, mới có thể an toàn đến địa phương bảo tàng!”

Nghe nói như thế, Diệp Trường Sinh trong lòng âm thầm cười lạnh hai tiếng, Thương Khôn Thượng Nhân kia vì để cho người ta tiến vào địa phương phong ấn cổ ma, thật đúng là phí hết tâm tư.

Trong sáu hộp ngọc, ngoại trừ công pháp Thương Khôn Thượng Nhân lấy được từ Diệp Trường Sinh cùng Tử Nga Đâu không quan hệ, bốn kiện còn lại đều là chuẩn bị cho việc tiến vào Truy Ma Cốc.

Lộ tuyến đồ, cảm ứng linh chung cảm ứng không gian vết nứt, lưỡng nghi hoàn thao túng Bắc Cực Nguyên Quang, vì đối phó Phi Thiên Tử Vân hạt mà chuẩn bị một trong mười tuyệt độc là Bích Cưu.

Nếu như bốn kiện đồ vật này thiếu mất bất cứ kiện nào trong đó, về sau nếu người nào muốn tiến vào nơi phong ấn cổ ma thì lại càng thêm khó.

Diệp Trường Sinh có lý do hoài nghi, Vọng Nguyệt Quyết và Tử Việt Đâu chỉ là Thương Khôn Thượng Nhân gia nhập vào

để che giấu tai mắt người khác.

Vì không muốn cho người có được bảo vật này nhìn ra, hắn rất muốn bọn họ tiến vào Truy Ma Cốc.

Tránh cho về sau người đạt được hộp ngọc nổi lên lòng nghi ngờ, sau đó từ bỏ tiến về Truy Ma Cốc.

Diệp Trường Sinh thầm oán Thương Khôn Thượng Nhân một hồi, sau đó lấy âm hoàn trong Lưỡng Nghi hoàn ra, nói: “Ta lấy được trong hộp ngọc thứ này!”

“Quả nhiên là Lưỡng Nghi hoàn, nói như vậy, cảm ứng Linh kia hẳn là ở trên thân Hàn đạo hữu!” Thương Khôn Thượng Nhân nhìn thấy vật ấy, lập tức kinh hãi vô cùng nói.

“Ồ, vậy các người có nói chuyện này cho Hàn Lập không?”
Diệp Trường Sinh giận dữ hỏi.

Nam Lũng Hầu nghe vậy cười khở một tiếng, nói: “Chưa liên hệ với Hàn đạo hữu, dù sao chuyện này nếu Diệp huynh không có hứng thú, thì cho dù Hàn đạo hữu đến lúc đó nguyện ý đi theo chúng ta, cũng vô dụng!”

“Ta cùng Tuyên Ki Tử đạo hữu muốn mời Diệp huynh cùng nhau tiến về Truy Ma Cốc. Diệp huynh, người thấy thế nào?”
Nam Lũng Hầu sau khi đắn đo một chút, nói ra.

“Bảo vật chính thức trong Truy Ma Cốc, từ thời kì hoang dã đến bây giờ vẫn chưa có người nào chân chính đạt được, nếu chúng ta có thể từ trong đó lấy được một hai kiện bảo vật uy lực vô cùng lớn, vậy chẳng phải thực lực sẽ tăng nhiều?”
Trong thanh âm Nam Lũng Hầu mang theo một tia hương vị mê hoặc.

Mà Tuyên Ki Tử bên cạnh hắn cũng lập tức nói: “Nói không chừng chúng ta ở trong Truy Ma cốc kia còn có thể đạt được linh đan của thượng cổ tu sĩ lưu lại.”

“Đan dược do thượng cổ tu sĩ lưu lại phần lớn có hiệu lực thần kỳ không thể tưởng tượng nổi. Nếu đạt được, có thể đột phá bình cảnh Nguyên Anh trong tầm tay. Với thiên tư của Diệp huynh, nếu có thể nhanh chóng tiến vào Nguyên Anh hậu kỳ chắc hẳn tương lai đột phá Hóa Thần kỳ cũng chỉ như ván đã đóng thuyền mà thôi!”

Tiêm Khiếu Tử trong giọng nói mang theo vài phần lầy lòng, lại mang theo vài phần quyền rũ.

Thoạt nhìn, bọn họ rất cần Diệp Trường Sinh có thể đáp ứng lời mời của bọn họ.

Diệp Trường Sinh khẽ cười một tiếng, ngập ngừng nói: “Xem ra, hai vị rất muốn ta gia nhập vào phe các người, trong Truy Ma Cốc nguy hiểm trùng trùng, chắc hẳn các người kiệt lực lôi kéo ta như vậy, còn có nguyên nhân khác?”

Nghe nói như thế, Tuyên Ki Tử cùng Nam Lũng Hầu nhất thời liếc nhau một cái, trên mặt lộ ra vẻ xấu hổ.

Nam Lũng Hầu cười ha ha một tiếng, nói: “Ta biết ngay là không thể gạt được Diệp huynh, kỳ thật trong Truy Ma cốc ngoại trừ khe hở không gian cùng Bắc Cực Nguyên Quang, còn có một chút nguy hiểm khác!”

“Có một số dị thú vẫn sống sót từ thời kỳ man hoang đến bây giờ, mặc dù linh trí của chúng chưa khai mở, nhưng thực lực rất mạnh!”

“Chỗ chúng ta muốn đi, có một con cổ thú đã sớm bị tuyệt diệt, yêu hỏa Thiên Lân vô cùng uy lực, cho dù là Thương Khôn Thượng Nhân năm đó, hơi chút giao thủ với nó liền lập tức trúng hỏa độc, không thể không rút lui!” Nam Lũng Hầu thần sắc ngưng trọng nói.

Tuyên Cơ Tử lập tức bổ sung: “Nơi cổ thú Hỏa Thiềm kia làm ổ, có di hài của một tu sĩ cổ, chỉ cần có thể đánh chết con thú này, lấy được túi trữ vật trên di hài kia, nhất định có thể giúp chúng ta thu hoạch phong phú!”

“Năm đó mục tiêu chủ yếu của Thương Khôn Thượng Nhân chính là túi trữ vật trên di hài, chỉ tiếc bị Hỏa Thiềm thú ngăn trở, nếu như không có Diệp huynh gia nhập, chúng ta thật sự không nắm chắc có thể giải quyết được con yêu thú này!”

Nam Lũng Hầu nói ra.

Diệp Trường Sinh nghe vậy ánh mắt lộ ra vẻ trầm tư.

Hắn là linh căn song thuộc tính Kim Mộc, tương lai muốn bổ sung đầy đủ linh căn ngũ hành mà nói, cần ba loại thuộc tính Thủy Hỏa Thổ.

Trong đó hẳn đã có mục tiêu Thủy thuộc tính, chính là Tỳ Hưu Thập cấp lão nạp của bộ tộc Tỳ Hưu kia, tính toán thời gian, lão gia hỏa này hẳn là đã tọa hóa rồi, nhưng dựa theo thói quen của những đại tộc Yêu thú chúng nó, việc tọa hóa yêu đan trước khi thành công sẽ lưu lại.

Diệp Trường Sinh đã sớm định ra kế hoạch cho tương lai phải mang yêu đan của lão nạp này tới đây để luyện chế đan linh căn cho mình.

Như vậy, liền còn thừa lại hai loại thuộc tính Hỏa Thổ.

Thổ thuộc tính mà nói, Côn Ngô sơn có một con thổ thuộc tính thập cấp yêu thú, đến lúc đó sau khi tiến vào Côn Ngô sơn có thể nghĩ biện pháp đem về yêu đan.

Mà những thuộc tính hỏa còn lại, trước đó một chút đầu mỗi cũng không có.

Chẳng qua con yêu đan của Hỏa Thiềm cổ thú này, hẳn là cũng có thể thỏa mãn yêu cầu.

Loại yêu thú này sống vài vạn năm, một thân pháp lực khẳng định không kém gì thập cấp yêu thú, dù sao năm đó cho dù là Thương Khôn Thượng Nhân đối mặt với nó cũng phải nhượng bộ.

Chỉ là khuyết điểm của yêu thú này ở chỗ không đủ thông minh, không có linh trí, đã bị đám người Hàn Lập dùng kế dụ địch gạt thoát ra, giết chết.

Nếu lấy được yêu đan của hỏa thiềm cổ thú, vậy tất cả ngũ hành linh căn của hắn đều đã có.

Diệp Trường Sinh đối với việc tương lai đột phá cửa ải Hóa Thần của mình, có bao nhiêu chuẩn bị.

Thứ nhất là tu luyện Cửu Khiếu Tinh Nguyên Công, tu luyện môn công pháp này đến đại thành, cái này ít nhất có thể gia tăng tỷ lệ đột phá tầng ba.

Thứ hai chính là tu luyện Nguyên Từ Thần Thuật, mà muốn tu luyện Nguyên Từ Thần Thuật tới đại thành, nhất định phải có đầy đủ Ngũ Hành Linh Căn.

Muốn Ngũ Hành linh căn đầy đủ, vậy phải luyện chế đan linh căn.

Cho nên, Hỏa Thiểm cổ thú này hẳn nhất định phải có, nếu như bỏ lỡ con yêu thú này, tương lai có thể tìm được yêu đan đẳng cấp bậc này hay không, thì không thể khẳng định chắc được.

Mặc dù luyện chế đan linh căn, đối với yêu đan cũng không yêu cầu đẳng cấp rất cao, nhưng không cần nghĩ cũng biết yêu đan đẳng cấp càng cao, luyện chế thành linh căn về sau khẳng định chỗ tốt sau bản thân càng nhiều.

“Bảo vật trong Truy Ma Cốc kia, ta cũng rất động tâm, nếu hai vị đã có thịnh tình mời, vậy Diệp mỗ đáp ứng!” Diệp Trường Sinh trên mặt lộ ra ý cười nói.

Nghe được lời này của hắn, hai người Nam Lũng Hầu nhất thời mừng rỡ, vội vàng nói: “Tốt, bản hầu dám cam đoan, Diệp huynh tuyệt đối làm một quyết định sáng suốt!”

Tuyền Ki Tử ở một bên nói: “Khe hở không gian trong Truy Ma cốc mặc dù đại đa số thời gian hỗn loạn vô thường, nhưng cứ mỗi năm mười năm, sẽ có một đoạn thời kỳ tương đối ổn định!”

“Đoạn thời gian ổn định này ước chừng đã qua một năm, trước khi tới đây, ta cùng với Nam Lũng huynh đã quan sát qua, khoảng cách để lần ổn định tiếp theo là tối thiểu ba bốn năm, trước đó chúng ta cũng có thời gian chuẩn bị một chút!”

Nam Lũng Hầu cũng nói: “Hi vọng lần này chiến tranh với người Mạc Lan không kéo dài quá lâu, miễn cho trễ nãi hành trình của chúng ta. Đợi đến lúc đó, hai người chúng ta sẽ thông báo cho Diệp huynh!”

Diệp Trường Sinh nghe vậy gật gật đầu, đứng lên nói: “Nếu đã như vậy, Diệp mỗ liền chờ tương lai ở ngoài Trụy Ma cốc gặp gỡ hai vị đạo hữu!”

Rời khỏi nơi này, Diệp Trường Sinh tiếp tục trở lại lâu các của mình tu dưỡng.

Trong quá trình này, Nam Lũng Hầu cùng Tuyên Ki Tử cũng mời Hàn Lập đi một lần, thương nghị một phen.

Hàn Lập cuối cùng không có đưa ra câu trả lời chính xác, chỉ là nói tiến vào Trụy Ma Cốc, cho hai người một năm trước, một cái đáp án.

Khi biết được Diệp sư huynh cũng muốn đi vào Trụy Ma Cốc, Hàn Lập lập tức đưa ra lời cam đoan, mặc dù sau này hẳn không đi Trụy Ma Cốc cũng sẽ đem cảm ứng Linh bán cho Nam Lũng Hầu cùng Thuyên Tử.

Sau đó không lâu, Hàn Lập chờ các Nguyên Anh tu sĩ ở lại Điện Thiên Thành lần nữa bị tập trung lại một chỗ.

Sau khi trải qua một phen thương nghị, bọn họ đã được phân phối nhiệm vụ, đi trợ giúp tiền tuyến.

Ở trong Điện Thiên thành, các tu sĩ Nguyên Anh, trừ bản thân mình ra thì chỉ còn lại hai mươi mấy người.

Lần này, nhóm người này gần như xuất động toàn bộ lực lượng, dẫn theo một số tu sĩ Kết Đan đi trợ giúp những nơi đóng quân cần có cấm chế đại trận.

Đại quân người Mạc Lan đã chạm đến biên giới Ngu Quốc, nơi có cấm chế đại trận thủ hộ, có tu sĩ Nguyên Anh trấn thủ, trên con đường mà pháp sĩ xâm lấn phải đi qua, có tới hơn mười chỗ.

Nếu không loại bỏ sạch sẽ những cứ điểm này thì bọn họ sẽ ăn ngủ không yên, cho nên vây quanh những cứ điểm này, hai bên sẽ trình diễn huyết chiến lần lượt.

Hiện tại, viện binh của ba thế lực lớn khác ở Thiên Nam, lấy thực lực hiện tại của Cửu Quốc Minh, cũng không đủ để cùng Mạc Lan nhân triển khai quyết chiến.

Cho nên, bọn họ chỉ có thể dựa vào điều kiện địa lợi, dùng những cấm chế đại trận hao phí vô số tâm huyết bố trí này, trì hoãn hành trình của đại quân pháp sĩ một chút.

Nếu như không có những cứ điểm này, lấy tốc độ phi hành của pháp sĩ cấp cao Mạc Lan, chỉ cần một khoảng thời gian rất ngắn là có thể từ nơi giao chiến bay đến dưới thành Điện Thiên.

Chiến tranh đã bắt đầu, hai bên giao thủ kịch liệt, nhưng bên Diệp Trường Sinh vẫn rất bình tĩnh.

Vô luận là hấn hay là Nguyên Dao đều không nhận được bất cứ tin tức gì.

Đối với loại tình huống này, Diệp Trường Sinh cũng không cảm thấy kinh ngạc.

Dù sao thì loại người có cấp bậc như hấn, bình thường được cho là có chiến lực cao nhất ở Thiên Nam.

Trước khi thân sư của đối phương còn chưa xuất hiện, đương nhiên hấn ta không thể xuất động.

Hơn nữa, hiện tại tam đại tu sĩ Thiên Nam cũng không có tề tựu, Chí Dương thượng nhân cùng Hợp Hoan lão ma cũng đều không biết ở địa phương nào, cũng không có đủ điều kiện quyết chiến cùng Mạc Lan nhân, các tu sĩ Cửu Quốc Minh tự nhiên là không dám quấy rầy hấn.

Mà Nguyên Dao cũng bởi vậy mà được thom lây, mặc dù nhân thủ Cửu Quốc Minh khuyết thiếu nghiêm trọng, nhưng vẫn không dám tới tìm Nguyên Dao.

Dù sao, vị này chính là đạo lữ của Diệp Trường Sinh, nếu như mời hấn ra chiến trường xảy ra vấn đề gì, vậy ai gánh vác nổi?

Hơn nữa, Cửu Quốc Minh những người này cũng biết, mặc dù bọn họ tìm đến Nguyên Dao, Diệp Trường Sinh hơn phân nửa sẽ không đồng ý để Nguyên Dao ra chiến trường.

Đã như vậy, vậy thì không cần phải tới đây làm gì nữa.

Cứ thế trôi qua hơn mười ngày, tuy Diệp Trường Sinh không ra ngoài, nhưng tin tức về chiến sự bên ngoài vẫn không ngừng truyền vào trong tai hắn.

Mạc Lan nhân không biết từ nơi nào kiếm được một ít thương cổ cự thú, vô cùng lợi hại, chẳng những da dày thịt béo, thân khoác chiến giáp, hình thể lớn đến kinh người. Trên thân thể gã được gia trì rất nhiều cấm pháp cổ quái, mặc dù là tu sĩ Nguyên Anh cũng không cách nào đơn giản giết chết thương cổ cự thú.

Một khi bị đám cự thú này xâm nhập vào trong từng tòa đại trận, cấm chế đại trận sẽ nhanh chóng bị phá vỡ.

Mượn dùng thương cổ cự thú này, Mạc Lan một đường thế như chẻ tre, liên tiếp nhổ đi ba bốn cứ điểm.

Nhưng dưới một cứ điểm tên là Hoàng Long Sơn, sự tiến thoái của người Mạc Lan đã bị trở ngại rất lớn.

Bởi vì trong địa điểm này có một người là trưởng lão Hàn Lập của Lạc Vân Tông tọa trấn.

Vị trưởng lão Lạc Vân Tông này, ngay từ đầu giao chiến đã mượn Ích Tà Thần Lô chém giết một vị tu sĩ Nguyên Anh đến từ Đại Tấn Âm La tông, làm kinh sợ các Trương Lan Đại Thượng Sư còn lại.

Sau đó, Hàn Lập dựa vào thần thức cường đại của lão nghe được Mạc Lan Đại Thượng Sư cùng Ngự Linh Tông Song Phổ nói chuyện với nhau, biết được vị tu sĩ họ Cốc này dĩ nhiên là gian tế của Mạc Lan nhân.

Vì thế, hắn cùng mấy vị Nguyên Anh tu sĩ còn lại liên thủ, đem người này đánh chết, lại thiết kế đem Mạc Lan nhân dẫn vào trong Hoàng Long sơn, khiến cho hắn bị thương nặng.

Mất thấy đội đại quân Mạc Lan sắp bị bọn người Hàn Lập đánh tan, vị Thánh khí của Mạc Lan thánh nữ cùng Thánh khí cũng rơi vào tay Hàn Lập, thời khắc máu chót, một vị Thần sư của Mạc Lan xuất hiện.

Cái gọi là thần sư, chính là Nguyên Anh hậu kỳ đại tu sĩ, người này vừa xuất hiện, liền làm cho Hàn Lập không thể không lập tức đào tẩu.

Sau vài ngày chạy trốn, Hàn Lập phát hiện không cách nào thoát khỏi vị Nguyên Anh Hậu Kỳ đại tu sĩ này, dưới sự bất đắc dĩ hao tổn đại lượng tinh huyết, liên tiếp phát động ba lần huyết độn thuật, chạy ra ngoài ba trăm dặm, làm cho vị đại tu sĩ kia thần thức không cách nào khóa chặt được.

Sau đó, nó lập tức bỏ trốn, không còn thấy bóng dáng đâu nữa.

Từ trong tay một vị đại tu sĩ đào tẩu, chuyện này lập tức làm cho thanh danh của Hàn Lập trở nên cao cao, một vị nguyên anh sơ kỳ tu sĩ, lại có thể từ trong mí mắt của một vị đại tu sĩ hậu kỳ đi vào.

Đây quả thực là một chuyện rất kinh người.

Mà phía Mạc Lan bên kia, vị Thần sư họ Trọng kia vì không muốn để cho mình mất mặt quá mức, sau khi trở về đánh giá rất cao cho Hàn Lập.

Nói người này thần thông đã vượt qua tu sĩ Nguyên Anh trung kỳ bình thường một bậc.

Một vị Thần Sư đánh giá Hàn Lập như thế, điều này tự nhiên làm cho tên tuổi Hàn Lập ở phía Mạc Lan nhân cùng với Thiên Nam bên này rất là vang dội.

Sau khi một phen náo động, rất nhiều người đều hứng thú đem ánh mắt chú ý trên người vị tu sĩ mới kết anh không bao nhiêu năm.

Tự nhiên, quá khứ của Hàn Lập lại một lần nữa bị đào ra, bị nhiều người biết được.

Ở Mạc Lan thảo nguyên này kết đan, bởi vì Huyền Thiên Tiên Đẳng bị các phái Thiên Nam đuổi giết, hai trăm tuổi đã trở thành tu sĩ Nguyên Anh kỳ, một giọt này đều thu hút sự chú ý của mọi người.

Càng làm cho mọi người kinh ngạc chính là vị Hàn trưởng lão Lạc Vân Tông này, cùng vị đại tu sĩ thứ tư Thiên Nam Diệp Trường Sinh kia giống nhau, đều xuất phát từ Hoàng Phong Cốc!

Lần này, tất cả mọi người lần đầu biết chuyện này đều mở to hai mắt, vẻ mặt tràn đầy kinh ngạc.

Cảm thấy rất là khó tin!

Một Hoàng Phong cốc nho nhỏ, ở trong hơn trăm tông môn khu Thiên Nam, hoàn toàn là một tồn tại tầm thường.

Sao lại đi ra được hai vị nhân tài kiệt xuất thế này?

Trong lúc nhất thời, bên trong Điện Thiên Thành Lệnh Hồ Lão Tổ mỗi ngày đều phải thừa nhận các loại ánh mắt tẩy lễ.

Hoặc là kinh ngạc, hoặc là giễu cợt, hoặc là đồng tình, những ánh mắt này, làm cho tâm tình vị cầm lái người của Hoàng Phong cốc này tồi tệ đến cực điểm.

Hắn biết ý nghĩa trong ánh mắt những người kia là gì, đơn giản chính là hắn có mắt không trông, không thể đào móc ra hai vị thiên tài này.

Hiện tại thanh danh hai người vang dội nhưng không một ai nguyện ý trở lại Hoàng Phong Cốc, điều này không thể không nói làm cho Lệnh Hồ Lão Tổ cảm thấy rất khó chịu.

Từ trước khi Hàn Lập lên tiếng, hắn đã từng mời Hàn Lập, thậm chí bày tỏ, chỉ cần Hàn Lập nguyện ý trở về, hết thảy Hoàng Phong Cốc kia đều là của hắn.

Nhưng Hàn Lập cự tuyệt!

Điều này làm cho Lệnh Hồ Lão Tổ rất là bất đắc dĩ, tuổi thọ của hắn đã không còn nhiều lắm, chờ hắn chết, Hoàng Phong Cốc cũng không còn tu sĩ Nguyên Anh nào có thể chống đỡ.

Cũng may, Hàn Lập đáp ứng tương lai nhất định sẽ giúp đỡ Hoàng Phong cốc một lần, điều này làm cho lão trong lòng có thêm một tia an ủi.

Thanh danh Hàn Lập lúc lên cao vẫn đang dâng trào, nghĩ đến sau trận chiến này, sợ rằng sẽ có nhiều người gia nhập Hoàng Phong cốc, tìm kiếm bí mật quật khởi của hai thiên tài này.

Bất quá, vào thời khắc hiện tại, mọi người cũng chỉ có giới hạn ở nghị luận mà thôi, cũng không có đi tìm Hoàng Phong Cốc có ý nghĩ bí mật gì hay không.

Bởi vì, người Mạc Lan đã bình xuống dưới thành rồi!

Sau trận chiến Hoàng Long Sơn, dưới tình huống tam đại Thần sư pháp sư liên tiếp ra tay, đại quân Mạc Lan chỉ mất nửa tháng đã đẩy đến phía dưới Điện Thiên Thành.

Mà lúc này viện binh của ba thế lực còn lại vẫn còn chưa đến mà bất ngờ không kịp đề phòng nên Cửu Quốc Minh chỉ có thể một mình đối phó với đại địch mà thôi.

Mà ngay ngày đại quân của Mạc Lan đến, Ngụy Vô Nhai tam đại thế lực khác vừa vắn đi một chuyến trở về.

Sau khi biết được tình hình chiến đấu nơi đây, Ngụy Vô Nhai vẻ mặt ngưng trọng tìm đến Diệp Trường Sinh.

“Diệp huynh, tiếp theo chỉ sợ phải mời huynh ra tay rồi!”

Sau khi Ngụy Vô Nhai tiến vào lầu các, câu đầu tiên nói như thế.

“Ba vị Thần sư bên Mạc Lan kia, chỉ dựa vào một mình ta thì không thể đối phó, mà bọn Chí Dương và Hợp Hoan còn có khoảng một tháng thời gian nữa mới có thể đến!” Ngụy Vô Nhai nói.

Diệp Trường Sinh nghe vậy chậm rãi nói: “Ngụy huynh có biết, trong đại quân của Mạc Lan nhân kia, xuất hiện Ma tu Đại Tấn?”

“Lão phu tất nhiên là nghe nói, nghe nói vị Đại Tấn Ma tu kia bị một vị cùng Diệp huynh xuất ra Hoàng Phong Cốc Hàn đạo hữu chém giết! “

“Ha ha, Hoàng Phong Cốc các người thật sự là địa linh nhân kiệt, lại có thể liên tiếp xuất hiện tài năng bất thế!” Ngụy Vô Nhai cười ha ha nói.

“Đại Tấn Ma Tu kia, theo ta được biết lai lịch cũng không đơn giản!” Diệp Trường Sinh đột nhiên nói.

“A, Diệp huynh biết điều gì?” Ngụy Vô Nhai trên mặt lộ ra một tia kinh ngạc.

“Ha ha, đây là ta giết chết một vị Nguyên Anh Mạc Lan biết đến, Ngụy huynh có biết Đại Tấn chính ma thập đại môn phái?” Diệp Trường Sinh nhẹ nhàng cười hỏi.

“Ngụy mỗ mặc dù chưa có đi qua Đại Tấn, nhưng cũng đã nghe nói qua một ít tin đồn về nơi đây. Thập đại ma tông này, Ngụy mỗ tự nhiên cũng biết!” Ngụy Vô Nhai thần sắc bình tĩnh nói.

Trên cơ bản tu sĩ Thiên Nam không có mấy người đi qua Đại Tấn, dù sao nơi đó quá xa xôi, lại muốn đi ngang qua toàn bộ Mạc Lan thảo nguyên, rất là nguy hiểm.

Mà Ngụy Vô Nhai thân phận trọng yếu, là Cửu Quốc Minh Đại trưởng lão, càng là không dễ dàng tiến vào Mạc Lan thảo nguyên, tự nhiên hắn cũng không thể đi Đại Tấn.

Nhưng mà, hắn đã nghe qua không ít chuyện về Đại Tấn.

Hơn nữa, trước kia cũng không phải không có tu sĩ Đại Tấn đến đây, cho nên bọn họ đối với Đại Tấn cũng có không ít hiểu biết.

“Theo ta được biết, người nọ là tu sĩ Âm La tông, một trong thập đại Ma tông của Đại Tấn!” Diệp Trường Sinh đột nhiên nói.

Nghe nói như thế, Ngụy Vô Nhai bỗng nhiên biến sắc, có chút kinh ngạc.

Âm La Tông, siêu cấp tông môn như Đại Tấn cường đại bao nhiêu, hắn biết rõ.

Một tông môn như người ta có thể tách rời cổ tay hắn và toàn bộ Cửu Quốc Minh rồi.

“Theo ta được biết, giữa chính ma tông ở Đại Tấn tựa hồ có hạn chế nào đó, Âm La Tông này chắc hẳn không dám phái người gia nhập phe Mạc Lan quy mô lớn!” Trầm ngâm một lát, Ngụy Vô Nhai chậm rãi nói ra.

“Đúng là như thế, nhưng cho dù đối phương chỉ phái ra số ít mấy người, cũng có thể tạo thành uy hiếp không nhỏ, nhất là trong những người này, vạn nhất có một vị hậu kỳ đại tu sĩ mà nói...” Diệp Trường Sinh lời còn chưa nói hết, nhưng Ngụy Vô Nhai lập tức liền minh bạch ý tứ của hắn.

Vốn bên phía Thiên Nam có ba vị đại tu sĩ ngang ngửa với Mạc Lan, nhưng Thiên Nam lại có Diệp Trường Sinh.

Chẳng khác nào có thêm một đại tu sĩ so với Mạc Lan nhân bên kia.

Kể từ đó, Thiên Nam bên này tất nhiên chiếm đại tiện nghi, Ngụy Vô Nhai đối với thắng lợi lần này rất có lòng tin.

Thế nhưng, nếu đối phương cũng có thêm một tu sĩ thì ưu thế này rất có thể sẽ bị triệt tiêu.

Nghĩ đến đây, thần sắc Ngụy Vô Nhai không khỏi ngưng trọng vài phần.

Một lát sau, hắn mới chậm rãi nói: “Bất kể như thế nào, chúng ta phần thắng trong trận chiến này vẫn rất lớn, có Diệp huynh trợ giúp, cho dù đối phương có thêm Đại Tấn Đại tu sĩ, nhiều lắm cũng chỉ có thể triệt tiêu được thế yếu của bọn họ ở trên số lượng đại tu sĩ mà thôi!”

“Chỉ cần Diệp huynh hỗ trợ đánh thắng trận này, về sau ở trên một số đề nghị liên quan đến việc phân chia lợi ích, Ngụy mỗ nguyện ý dốc sức tương trợ Diệp huynh, toàn bộ Cửu Quốc Minh cũng sẽ là minh hữu của Diệp huynh!” Ngụy Vô Nhai chậm rãi nói ra.

Diệp Trường Sinh chờ chính là câu nói này của hắn, nghe vậy lập tức cười ha hả, nói: “Ngụy huynh khách khí, cho dù người không nói những điều này ta cũng phải ra tay!”

“Nghe nói Mạc Lan nhân đã bình lâm thành hạ. Đã như vậy, chúng ta liền đi mở mang kiến thức một chút thủ đoạn của thần sư bọn họ đi!” Diệp Trường Sinh đột nhiên nói.

Thượng Cổ Diệt Nguyên Đại Trận nổi tiếng ở Điện Thiên Thành từ lâu đã mở ra, một tầng hào quang mờ mịt bảo vệ thành trì to lớn.

Diệp Trường Sinh và Ngụy Vô Nhai đi tới phía nam tường thành, trông về phía chân trời phía trước, trên đường chân trời dần dần hiện ra một thủy triều.

Đó là đại quân chủ lực của Mạc Lan nhân, thoát nhìn ước chừng hai ba vạn người, tu vi thấp nhất cũng là tu sĩ Trúc Cơ cảnh. Mà tu sĩ Kết Đan ngày thường hiếm có, tu sĩ đẳng cấp cao Nguyên Anh cũng có thể tùy ý nhìn thấy.

Những người này hiển nhiên là đã trải qua huấn luyện, mặc dù bọn họ là liên quân của đông đảo bộ lạc, nhưng quanh năm đại chiến với địch Đột Ngột nhân, các bộ tộc pháp sĩ tạo thành liên quân là chuyện thường ngày, là lấy phối hợp vô cùng thuần thục.

Mà đáng chú ý nhất chính là mười mấy đầu cự thú Man Hoang to lớn dị thường trong đại quân pháp sĩ, bọn chúng hình thể tựa như ngọn núi nhỏ, bên phía Cửu Quốc Minh có không ít tu sĩ thấy qua sự đáng sợ của những cự thú Man Hoang này, bởi vậy hiện tại nhìn thấy cự thú này xuất hiện, trong mắt mơ hồ lộ ra vẻ sợ hãi.

Ngụy Vô Nhai nhìn thế tới rào rạt trước mặt, không khỏi nhíu mày.

Từ tình huống hiện tại, lực lượng song phương cách nhau quá xa, trong lúc nhất thời, hẳn đối với lần này có thể bảo vệ Điện Thiên Thành hay không mà không có lòng tin.

Ở phía sau hai người, có hơn mười vị Cửu Quốc Minh cùng với các thế lực khác của Thiên Nam đang đứng.

Trên mặt mỗi người đều mang theo vẻ sầu lo, nhíu mày không thôi, không ai cảm thấy có thể thắng trận này.

Bên này, Nguyên Anh Thiên Nam chỉ có năm sáu mươi người, mà đại pháp sĩ cấp bậc Nguyên Anh đối diện liếc mắt nhìn qua ít nhất phải hơn trăm người, như vậy sao mà đánh được?

Hơn nữa, căn cứ tình báo bên phía Mạc Lan có ba vị đại tu sĩ, bên phía Điền Thiên Thành cho dù có thêm Diệp Trường Sinh, cũng chỉ là chiến lực của hai đại tu sĩ.

Về mặt sức mạnh hoàn toàn không giống nhau, cho dù mượn Thượng Cổ đại trận ở Điền Thiên Thành, cũng không nhất định có thể chống đỡ được.

Chí ít, đối phương với cấp bậc đại tu sĩ mà nói, nếu xuất ra chiến lực thì Nguyên Diệt Quang Trận này rất có thể sẽ bị phá vỡ.

Đại quân của Mạc Lan vừa xuất hiện, bên phía Cửu Quốc Minh lập tức nhân tâm trùng trùng, ngay cả Ngụy Vô Nhai sắc mặt cũng trầm xuống.

Hắn than nhẹ một tiếng, truyền âm với Diệp Trường Sinh: “Có lẽ lão phu nên cân nhắc để một bộ phận lực lượng rời đi trước!”

“Vẫn chưa bắt đầu mà đã cân nhắc chuyện thất bại, nếu làm như vậy thì sĩ khí sẽ sụp đổ đó!” Diệp Trường Sinh đáp lại.

Đám tu sĩ này hội tụ bên trong Điền Thiên Thành nói là một đồng cát rời cũng không quá phận, hiện tại nhìn thấy thanh thế người Mạc Lan lớn như vậy, không biết có bao nhiêu người lo lắng chạy trốn đây.

Tu sĩ Cửu Quốc Minh tạm thời chưa nói đến, nhưng các thế lực khác, các lão quái Nguyên Anh kỳ khẳng định không có ý nghĩ tử chiến cùng Cửu Quốc Minh ở chỗ này.

Chỉ cần Ngụy Vô Nhai bắt đầu an bài việc rút lui, đám người kia lập tức sẽ mất đi ý chí chiến đấu, kế tiếp giao thủ cũng chỉ có thể làm qua loa cho xong chuyện.

Diệp Trường Sinh đối với đám lão quái Nguyên Anh này vô cùng hiểu rõ tâm tư, đám người này chỉ có thể thuận gió chiến đấu hoặc thế lực ngang nhau, nếu lâm vào thế cục nghịch phong, vậy bọn họ chạy còn nhanh hơn bất kỳ ai.

Đừng bao giờ hy vọng đám người này có thể liều mạng.

Ngụy Vô Nhai nghe được lời này thì nhướng mày, hắn như thế nào lại không biết tâm tư của đám người phía sau.

Hắn biết an bài rút lui sẽ dẫn tới hậu quả gì, trận chiến này bên Cửu Quốc Minh tất nhiên sẽ thất bại, Thiên Thành cũng sẽ bị người chiếm cứ.

Thế nhưng, hắn không thể không đưa ra quyết định như vậy, bởi vì hắn cho rằng chỉ dựa vào chút sức mạnh này của Điền Thiên Thành thì căn bản không thể ngăn cản được đối phương.

Mà một khi đối phương đánh vào, đến lúc đó lại rút lui, tất nhiên sẽ thêm Đại Cửu Quốc Minh bên này tổn thất.

Suy nghĩ của Ngụy Vô Nhai là buông tha Điền Thiên Thành, bảo tồn lực lượng, đợi đến khi viện quân các thế lực khác của Thiên Nam đến thì mới tiến hành quyết chiến.

Mà Diệp Trường Sinh lại cho rằng thế cục trước mắt không phải là không thể đánh một trận, mượn nhờ Thượng Nguyên Diệt Quang trận, bên phía Điền Thiên thành hắn là có thể kéo dài đến viện quân.

Hai người đều căn cứ vào thực lực hai bên mà phán đoán, bất quá hai người nhận biết về thực lực phe mình đều có điểm khác nhau mà thôi.

Ngụy Vô Nhai cho rằng Diệp Trường Sinh nhiều lắm cũng chỉ ngăn cản được vị đại tu sĩ đối diện, nói như vậy đối diện sẽ có một vị đại tu sĩ không xuất hiện, có thể tùy ý ra tay.

Một vị đại tu sĩ có thể tùy ý sinh động trên chiến trường là khá nguy hiểm, là một uy hiếp cực lớn đối với tu sĩ Nguyên Anh bên phía Cửu Quốc Minh.

Một khi bị đối phương nắm lấy cơ hội, đánh chết nguyên anh một hai người thì sĩ khí của Điền Thiên Thành lập tức sẽ sụp đổ.

Vì lẽ đó nên hắn mới dự định lui lại, không giao thủ chính diện với đối phương mà chỉ mượn nhờ đại trận Nguyên Diệt Quang để chống cự lại đối phương.

Mặc dù thực lực người Mạc Lan cường đại như thế, nhưng muốn công phá Nguyên Diệt Quang đại trận, ít nhất phải mất một tháng.

Thời gian dài như vậy, đủ cho Cửu Quốc Minh thông dong rút lui.

Ngụy Vô Nhai vừa định nói cái gì đó thì đột nhiên phía đối diện trận doanh bay ra ba đạo quang mang hướng bên này vọt tới.

Một vị khô gầy lão giả, một gã lùn, một người trung niên nho sinh, ba người này chính là Mạc Lan nhân tam đại thần sư.

“Đi thôi, chúng ta đi gặp ba người này!” Ngụy Vô Nhai lời đến bên miệng liền thu lại, sắc mặt lạnh xuống nói.

Hai người hóa thành hai đạo hào quang bay ra khỏi phạm vi bao phủ của Thượng Nguyên Diệt Quang Đại Trận, đứng ở một chỗ cách ba người đối diện hơn trăm trượng.

“Ngụy Vô Nhai, Thiên Nam các ngươi đã yếu đến mức cần một tu sĩ Nguyên Anh trung kỳ tới hỗ trợ sao? Hắc hắc, Chí Dương cùng Hợp Hoan lão ma đâu?”

Trong ba người đối diện, gã lùn kia sau khi đánh giá Diệp Trường Sinh một chút, cười hắc hắc châm chọc.

“Tất Thần Sư, Thiên Nam là mạnh hay yếu, sau đó ngươi sẽ biết, bây giờ còn chưa tới lúc ngươi có thể nói bừa!” Ngụy Vô Nhai cười lạnh một tiếng nói.

“Vị này chắc hẳn là Diệp Trường Sinh, Diệp đạo hữu, nghe nói là nhân vật mà tam đại tu sĩ Thiên Nam các ngươi liên thủ cũng không bắt được. Hôm nay vừa lúc chúng ta giết người này, để chứng minh Thiên Nam tam đại tu sĩ các ngươi bất quá chỉ là có tiếng mà thôi!” Nho sinh trung niên kia nói ra.

Ngụy Vô Nhai nghe vậy cười lạnh một tiếng, nhưng sắc mặt Diệp Trường Sinh lại bình thản nói:

“Vị này chắc hẳn là Trọng thần sư của Mạc Lan? Nghe nói ngay cả một vị sư đệ Nguyên Anh sơ kỳ như ta cũng không bắt được, không biết Trọng thần sư sao lại chạy đến nơi này phát ngôn bừa bãi?”

“Ngươi...” Trọng thần sư nghe nói thế, sắc mặt biến đổi, bỗng nhiên âm trầm xuống.

Bị Hàn Lập Nguyên Anh sơ kỳ đào tẩu từ trong tay mình, đây là sỉ nhục của hắn, bây giờ bị Diệp Trường Sinh bóc ra vết sẹo, tâm tình tự nhiên là cực kỳ không tốt.

“Hóa ra người nọ cũng là sư đệ của người, rất tốt, hôm nay trước tiên giết người đã, đợi sau khi đánh hạ được Thiên Nam ta sẽ giết hẳn!” Thần sư họ Trọng lạnh lùng nói.

“Bản lĩnh không lớn, khẩu khí không nhỏ!” Diệp Trường Sinh hừ lạnh một tiếng nói.

Lúc này, lão giả khô gầy trong tam đại thần sư đối diện Diệp mở miệng: “Ngụy Vô Nhai, nếu Thiên Nam các người có thể tiếp nhận điều kiện của chúng ta, nhường ra một nửa lãnh thổ, vậy thì trận chiến này chúng ta cũng không cần đánh nữa!”

“Người si nói mộng!” Ngụy Vô Nhai lạnh lùng nói.

Cắt đi một nửa lãnh thổ Thiên Nam, chưa nói đến tam đại thế lực khác sẽ bị ảnh hưởng gì, ít nhất Cửu Quốc Minh từ đó trở đi sẽ không còn tồn tại nữa.

Điều kiện hoang đường như vậy, Ngụy Vô Nhai cũng lười cò kè mặc cả với đối phương, trực tiếp cự tuyệt.

“Xem ra nhiều lời vô ích, vậy cũng chỉ có thể đánh một trận sinh tử! Bất quá, trước khi hai phe chúng ta đại chiến, hay là mấy người chúng ta thử ra tay đã, xem xem một vị Nguyên Anh hậu kỳ, một vị Nguyên Anh trung kỳ, có thể ngăn cản tam đại Thần Sư của Mạc Lan chúng ta hay không!” Khô gầy lão giả trực tiếp nói.

“Tóm lại là ra tay thật!” Ngụy Vô Nhai lạnh lùng nói.

Vừa nói xong, cả người hắn toát ra một đám mây độc màu xanh sẫm, bọc hắn lại, phóng tới vị Mạc Lan Thần Sư pháp lực cao cường nhất đối diện.

Khô gầy lão giả thấy thế, hắc hắc cười lạnh một tiếng, cũng vọt ra, đối mặt Ngụy Vô Nhai.

Mà Ái Tử họ Tất cũng đi theo, dự định hai người đối phó với một mình Ngụy Vô Nhai.

Nguyên Anh trung kỳ Diệp Trường Sinh tự nhiên giao cho nho sinh họ Trọng đối phó.

Theo Mạc Lan tam đại thần sư xem ra, lấy thực lực nho sinh họ Trọng, cho dù trung kỳ tu sĩ tại Thiên Nam bên này nắm giữ thanh danh to lớn như vậy, nhưng đối phó hẳn là không khó.

Khô gầy lão giả cùng gã lùn đối đầu với Ngụy Vô Nhai, đây là sức thắng ngược, nho sinh họ Trọng chiến đấu với Diệp Trường Sinh, đây cũng là hậu quả.

Tóm lại, chỉ một câu: ưu thế ở chỗ ta!

Hai bên trận doanh, trên mặt Mạc Lan nhân tràn đầy nụ cười tự tin, mà tu sĩ Thiên Nam trong Điện Thiên Thành thì sắc mặt xám tro, ủ rũ cúi đầu.

Hiển nhiên, đối mặt với cục diện như vậy, người Thiên Nam không có khả năng thắng, Điện Thiên Thành cũng là thủ không được.

Những tâm tư linh hoạt kia đang suy nghĩ nên làm thế nào để tìm cho mình một đường lui.

Thần sắc của các tu sĩ trận doanh đương nhiên cũng bị mấy người trên bầu trời nhìn thấy.

Trên mặt nho sinh họ Trọng lộ ra một tia cười trào phúng, lúng túng nói: “Xem ra những người đằng sau ngươi đều không ai ôm hi vọng với ngươi a!”

“Nghe nói ban đầu là dựa vào tốc độ của mình mới có thể cùng đại tu sĩ giao thủ, người như ngươi, ta nhường một cánh tay cũng đánh được!”

Nho sinh họ Trọng nói ra một câu cuồng ngạo.

Mà cùng lúc đó, y ra tay lại tuyệt không tự đại.

Thân hình nhoáng lên một cái, một đoàn ngân quang từ trên người hắn bay lên, làm cho cả người hắn mơ hồ. Sau một khắc, hai bóng người giống nhau như đúc từ trên người hắn phân ra.

Đối diện Diệp Trường Sinh, trong khoảnh khắc liền xuất hiện ba trung niên nho sinh, trên thân ba người này đều tản ra khí tức của hậu kỳ đại tu sĩ.

“Thân Ngoại Hóa Thân Thuật? Ha ha, nghe nói Linh thuật của Mạc Lan Nhân các ngươi thay đổi thất thường, hôm nay xem như được mở mang kiến thức rồi!” Diệp Trường Sinh nhe răng cười, nói.

Thủ đoạn của nho sinh họ Trọng đối diện khiến hấn nhớ tới đệ nhất bí thuật Đạo môn Nhất Khí Hóa Tam Thanh.

Nghe nói đó cũng là một loại thuật Ngoại Hóa Thân cực kỳ cao thâm, bất quá đáng tiếc là đã thất truyền từ lâu.

Hiện tại, thủ đoạn mà vị Mạc Lan thần sư này thi triển hiển nhiên cũng là một loại thần thuật.

“Mạc Lan Linh Thuật bác đại tinh thâm, Thiên Nam nhân các ngươi há có thể phỏng đoán!” Ba đạo nhân ảnh đồng thời nói, mỗi người đều vươn ra một bàn tay lớn ngân quang lập lòe, hướng Diệp Trường Sinh chộp tới.

Nhìn bàn tay khổng lồ màu bạc rờn rợn này, Diệp Trường Sinh không hề nghi ngờ dù tu sĩ Nguyên Anh sơ kỳ có mang theo pháp bảo phòng ngự chống đỡ cũng không thể ngăn cản được một kích như vậy.

Điều này hiển nhiên là một loại trận lan linh thuật, những tu sĩ này, cho dù không có bất cứ pháp bảo gì, bằng vào những linh thuật này, cũng đủ để ngạo thị thiên hạ rồi.

Một tấm khiên màu xanh hình tròn từ trên người Diệp Trường Sinh bay lên, tấm thuẫn này vô cùng tinh xảo, ở giữa khảm nạm một viên tinh thạch trong suốt, tinh quang bắn ra bốn phía.

Tấm thuẫn chuyển động, ánh sáng xanh nổ bắn ra, dừng lại trên đỉnh đầu Diệp Trường Sinh, vầng vàng nâng ba bàn tay màu bạc to lớn kia.

Cùng lúc đó, trên người Diệp Trường Sinh bỗng nhiên loé lên thanh quang, biến mất không thấy.

Thấy một màn này, nho sinh họ Trọng lập tức cảnh giác, đối với vị tu sĩ Thiên Nam trước mặt, hấn cũng có vài phần hiểu rõ.

Nghe nói đối phương dùng một loại thần thông thuần di, tốc độ cực nhanh.

Vội vàng dùng thần thức vô cùng chăm chú nhìn bốn phía, cẩn thận đề phòng đối phương đột nhiên xuất hiện tập kích.

“Ầm!”

Trong lòng nho sinh họ Trọng vừa hiện lên ý niệm như vậy, Diệp Trường Sinh đã đột nhiên xuất hiện trước mặt một đạo hóa thân của hắn, toàn thân kim quang tăng vọt, xuất quyền đánh tới.

Sau một tiếng nổ kinh thiên động địa, hóa thân nho sinh họ Trọng căn bản không có sức chống cự, ầm ầm nổ tung, hóa thành từng đạo lưu quang tản đi.

“Cái gì?”

“Điều đó không có khả năng!”

.....

Hai người vừa mới giao thủ, nho sinh họ Trọng lập tức ăn một thiệt thòi lớn, bị đánh nổ một bộ hóa thân.

Một màn này, đừng nói chính nho sinh họ Trọng cảm giác không thể tưởng tượng nổi, quan tâm đến trận chiến này của song phương tu sĩ khác càng rung động khó nói.

“Vèo!”

Diệp Trường Sinh lại lóe lên, nháy mắt đã xuất hiện trước mặt bản thể nho sinh họ Trọng, trong mắt nho sinh họ Trọng hiện lên một tia chấn kinh.

Cùng lúc đó, hắn và hóa thân đồng thời thi triển một loại Linh thuật phòng ngự, chỉ một thoáng tầng tầng ngân quang bay ra, tựa như từng cánh hoa bao bọc nó vào trong.

Một quyền của Diệp Trường Sinh kinh thiên động địa đánh ra, nện thẳng lên trên đóa hoa màu bạc này, kèm theo tiếng vang kinh thiên động địa, linh thuật phòng ngự kia bị đánh nổ mạnh.

Cùng lúc đó, trên đỉnh đầu Diệp Trường Sinh hiện ra một tấm gương, tấm gương chuyển động, một đạo tử quang chiếu xạ lên thân thể nho sinh họ Trọng kia.

Hỏa diễm màu tím trống rỗng xuất hiện, hùng hực thiêu đốt lên, trong chốc lát đã khuếch tán toàn thân nho sinh họ Trọng, nhuộm gã thành một hỏa nhân màu tím.

Một tiếng hét thảm phát ra từ trên người nho sinh họ Trọng, đạo hóa thân kia của hắn cực tốc bay ra ngoài hơn trăm

trượng, mà cùng lúc đó, bản thể của hắn thì trong khoảnh khắc bị ngọn lửa màu tím thiêu cháy hầu như không còn.

Ngoài trăm trượng, hào quang trên thân hóa thân màu bạc kia bắt đầu khởi động một hồi, khí tức bỗng nhiên tăng cường lên rất nhiều.

Ngân quang tán đi, sắc mặt nho sinh họ Trọng tái nhợt lộ ra, vừa rồi trong lúc không dung hợp, hắn đem bản thể cùng hóa thân thay đổi, lấy hóa thân ứng kiếp.

Giao thủ mới chỉ có ba chiêu, hắn suýt nữa đã bị người trước mắt này giết chết!

“Vào!”

Bản thể và hóa thân nho sinh họ Trọng vừa mới chuyển hóa lại, liền nghe bên tai truyền đến một tiếng xé gió bén nhọn, cùng lúc đó khóe mắt hắn cũng liếc thấy khóe miệng Diệp Trường Sinh nở một nụ cười trào phúng.

“Không tốt!”

Trong lòng nho sinh họ Trọng thầm quát một tiếng, thân hình bỗng nhiên lóe lên, cấp tốc tránh sang một bên.

Một đạo hồng quang lấy thế sét đánh không kịp bưng tai xuyên qua người hắn, dễ dàng phá vỡ vòng bảo hộ do Linh thuật mạc lan vô cùng cường đại hình thành, đánh vào thân thể hắn.

Nho sinh họ Trọng kêu lên một tiếng đau đớn, một cánh tay bay lên, đạo đạo huyết quang vẩy xuống trời cao, thân hình của hắn lóe lên xuất hiện cách đó mười trượng.

Giữa lúc không được phát ra, vị đại tu sĩ này đã tránh thoát một kích tất sát của Diệp Trường Sinh. Mũi tên nát kia không thể ghim vào mi tâm của hắn, đánh nát Nguyên Anh, mà là cắt đứt một cánh tay của hắn.

Lần này thật sự phải nhường lại một chút!

Diệp Trường Sinh là một tu sĩ Nguyên Anh trung kỳ, đối mặt với vị Đại tu sĩ Nguyên Anh hậu kỳ Mạc Lan nhân này, lại thể hiện ra thực lực như nghiền ép vậy.

Chỉ ngần ngừ vài chiêu giao thủ, đã đánh đối phương hoa rơi nước chảy, thậm chí thiếu chút nữa chết dưới tay hắn.

Một màn này khiến cho những người hai phe nhìn thấy đều kinh hãi không nói nên lời, rung động không cách nào tự kiềm chế được.

Trên mặt đám tu sĩ mạc Lan này lộ ra thần sắc khó tin, tràn đầy vẻ khó tin nhìn hai chỗ chiến trường trên bầu trời.

Một bên, Ngụy Vô Nhai dưới sự vây công của hai vị thần sư đối phương, chỉ có thể nỗ lực chống đỡ, liên tục bại lui.

Mà một bên khác, Diệp Trường Sinh lại hành hung Trọng thần sư, ép Diệp Trường Sinh phải trả lời câu nói tàn nhẫn ban đầu:

Cho ngươi một tay!

Cánh tay Trọng thần sư từ không trung rơi xuống, theo cánh tay này bay ra, từng tiếng nghị luận từ trong trận doanh hai bên truyền ra.

Trong âm thanh của người Mạc Lan bên kia, xen lẫn vài phần hoảng sợ, còn Thiên Nam bên này lại đầy kinh hãi.

“Được! Diệp đạo hữu thần dũng!”

“Giết tên Mạc Lan thần sư kia!”

“Dùng tu sĩ trung kỳ áp chế đại tu sĩ hậu kỳ, xưa nay chưa từng nghe thấy!”

“Diệp tiên bối thật sự là pháp lực cái thế!”

.....

Các tu sĩ Thiên Nam thấy cảnh này vô cùng phấn chấn, trong lúc tình thế nguy cấp này, mỗi người đều sợ hãi tuyệt vọng, bỗng thấy Diệp Trường Sinh biểu hiện ra loại chiến lực áp đảo

này, bất luận thuộc về trận doanh nào cũng cảm thấy hưng phấn kích động.

“Ha ha ha ha!”

Một trận cười to từ trong độc vân của Ngụy Vô Nhai truyền đến, thanh âm tràn ngập rung động kích động.

Trong đám độc vân, trên mặt Ngụy Vô Nhai tràn đầy vẻ khiếp sợ cùng không thể tưởng tượng nổi, nhưng đồng thời lại có hưng phấn.

Nếu là lúc bình thường, phần chiến lực Diệp Trường Sinh thể hiện ra chắc chắn sẽ khiến hắn vô cùng kiêng kỵ.

Nhưng hiện tại là thời điểm phải đối mặt với đại quân của Mạc Lan, song phương có chung địch nhân, cho nên mặc dù trong lòng kiêng kỵ, nhưng Ngụy Vô Nhai vẫn có một tia kính nể và kích động.

Có Diệp Trường Sinh giúp đỡ, làm sao Điền Thiên thành thủ không được?

Ngụy Vô Nhai cười lớn, hai vị thần sư Mạc Lan đối diện sắc mặt âm trầm có thể chảy nước.

Dù thế nào cũng không thể tin được vì sao một tu sĩ trung kỳ có thể trong thời gian ngắn như vậy mà đánh một đại tu sĩ hậu kỳ thành như vậy, thiếu chút nữa là chết.

Bên kia, tại mọi người thần sắc khác nhau, thần sư họ Trọng đã thả ra một tòa tháp nhỏ màu đen, tháp nhỏ lơ lửng ở đỉnh đầu hắn, chiếu xuống ức vạn đạo hào quang màu đen.

Những quang mang màu đen này bao chắc hắn vào trong đó, cùng lúc đó, các màu quang mang trong tay hắn không ngừng lóng lánh.

Đó là từng đạo thần thuật Mạc Lan uy lực cực lớn, có thần thuật đánh úp về phía Diệp Trường Sinh, mà có thần thuật thì bám vào trên tòa tiểu tháp đen kịt kia, tăng thêm tầng tầng phòng vệ cho hắn.

Trải qua một phen giao thủ vừa rồi, vị Mạc Lan thần sư này đã không còn ý nghĩ cùng Diệp Trường Sinh giao thủ nữa, bây giờ trong mắt hắn tràn đầy vẻ kinh hãi.

Không cầu có công, chỉ cầu không vượt qua, bảo vệ tính mạng của mình trước rồi nói sau.

Những lời cuồng ngôn trước trận chiến kia, bây giờ nghe như là chuyện cười.

Sau khi những bí thuật uy lực vô cùng lớn của hắc tẩn công Diệp Trường Sinh, Diệp Trường Sinh lại không buồn nhìn, toàn thân lấp lánh thanh quang, ngăn cản toàn bộ những linh thuật đủ để giết chết tu sĩ Nguyên Anh kia ở bên ngoài.

Hắc cấp tốc lao tới, mũi tên cương trên tay lần nữa hiện lên, lóng lánh hồng quang, nhắm ngay tòa tiểu tháp đen kịt kia.

Cùng lúc đó, Chu Thiên Tinh Thần Kính chiếu xạ lên từng đạo phòng ngự linh thuật kia, ngọn lửa màu tím thiêu đốt lên, thiêu hủy những vòng bảo hộ linh thuật kia.

Ngàn vạn kiếm khí cũng vọt ra, hóa thành một dòng sông dài, đánh thẳng vào vòng bảo hộ phòng ngự của vị thần sư này.

Từng đạo công kích này khiến những vòng bảo hộ kia không ngừng bị đánh vỡ, lung lay sắp đổ.

Mắt thấy bản thân sắp rơi vào tình thế nguy cấp, thần sư họ Trọng rốt cục không nhịn được, hét lớn: “Tất huynh, cứu ta!”

Bên kia, Ái Tử họ Tất cùng khô gầy lão giả liên thủ công kích Ngụy Vô Nhai nghe vậy, lập tức hóa thành một đạo lưu quang, thoát ly chiến trường Ngụy Vô Nhai, hướng Diệp Trường Sinh đánh úp lại.

Gió tay lên, băng trùy vung lên đầy trời rơi xuống như mưa.

Những băng chùy này có sức mạnh cường đại không thể tưởng tượng nổi, vậy mà phá vỡ thanh quang bao phủ trên người Diệp Trường Sinh, leng keng leng keng đánh vào bản thể Thanh Linh giáp.

Bất quá lực phòng ngự của thanh linh giáp đích xác là đứng đầu, mặc cho băng trùy va chạm như thế nào, vẫn không thể phá vỡ.

Một màn này lập tức khiến cho thần sư họ Tất tròn tròn hai mắt.

Thủ đoạn Linh Thuật vừa rồi của hắn làm Ngụy Vô Nhai né tránh không ngừng, căn bản không có cách nào ngăn cản.

Mà trước mặt người này, lại bị mạnh mẽ chống đỡ, còn không tạo thành chút tổn thương nào đối với áo giáp của người này.

Trên đỉnh đầu Diệp Trường Sinh lại xuất hiện một tấm gương, một đạo quang mang chiếu xạ qua, trong nháy mắt tất cả băng tuyết đều bị đông cứng, hóa thành từng đoàn từng đoàn tinh quang.

Sau đó, ầm ầm vỡ vụn, hóa thành quang mang bay múa đầy trời.

Huyền Hoàng kính!

Thần sư họ Tất thấy hào quang của Huyền Hoàng Kính chiếu về phía hắn, nhất thời thất kinh, vội vàng né tránh.

Mà lúc này, Diệp Trường Sinh lại xuất hiện trước mặt hắn, toàn thân kim quang tăng vọt, đánh tới một quyền.

Thần sư họ Tất bất ngờ không kịp đề phòng, chỉ đành há miệng phun ra một cái la bàn, la bàn màu xanh chuyển động liên tục, nhanh chóng trở nên to lớn che ở trước người hắn.

“Ầm!”

Một quyền đánh xuống, la bàn này bị đánh nát, thần sư họ Tất cũng bị đánh bay ra ngoài, miệng phun máu tươi, sắc mặt bỗng nhiên trắng bệch.

Huyền Hoàng Kính trên đỉnh đầu Diệp Trường Sinh xoay chuyển hào quang, bắn về phía thần sư họ Tất.

Thần sư họ Tất đang bay ngược lên không trung thấy thế sắc mặt đại biến, hắn bị lực lượng khổng lồ kia trùng kích chính diện, toàn thân chết lặng căn bản không có sức để làm ra bất cứ hành động gì.

Chỗ mi tâm loé lên quang mang, Nguyên Anh xuất khiếu, bỗng nhiên mở to mắt, ném ra một tiểu nhân cầm theo một khúc gỗ đen điêu thành hình.

Nhìn kỹ, bộ dáng tiểu nhân kia không khác gì thần sư họ Tất.

Hào quang Huyền Hoàng Kính chiếu vào trên thân thần sư họ Tất, bao phủ Ô Mộc Tiểu Nhân vào bên trong.

Trong phút chốc, tất cả mọi thứ trong bầu trời đều hóa thành tinh thể, xa hoa rực rỡ, dưới ánh mặt trời chiếu rọi.

“Phanh!”

Tinh thể nổ tung, hóa thành quang mang bay múa đầy trời, tất cả thần sư họ Tất, Nguyên Anh của nó, Ô Mộc đều hóa thành mảnh vụn bay múa đầy trời.

“Chết rồi?”

“Diệp đạo hữu giết một vị đại tu sĩ?”

“Diệp đạo hữu thần uy cái thế!”

.....

Bên phía Thiên Nam vang lên tiếng hoan hô đầy kinh ngạc, mọi người đều cảm thấy vô cùng khó tin. Một vị đại tu sĩ hậu kỳ không chống đỡ được mấy chiêu đã bị giết chết dưới tay Diệp Trường Sinh?

Khác với Thiên Nam bên này sĩ khí rất là phấn chấn, phía Mạc Lan bên kia lại là một mảnh ảm đạm, khắp khuôn mặt là thần sắc không thể tưởng tượng nổi.

“Làm sao có thể?”

“Tất cả Thần sư sao lại dễ dàng bị giết chết như vậy chứ?”

.....

Một đám người vẻ mặt tràn đầy khó tin, hoảng sợ kêu to, không thể nào tin được cảnh tượng trước mắt.

Trên mặt Diệp Trường Sinh không xuất hiện chút vui vẻ nào, toàn thân hắn lóe lên ánh sáng màu xanh, lại lần nữa xông về phía trước.

Mà lúc này, đột nhiên hai đạo lục quang đánh tới, lấy thế sét đánh không kịp bưng tai xuất hiện dưới chân hắn, kéo lấy hai chân hắn.

Thần sư họ Trọng đang đau khổ chống đỡ vòng bảo hộ, ngăn cản Chu Thiên Tinh Thần Kính và Phá Cương Tiễn không ngừng công kích, chẳng biết từ lúc nào đã rút ra không khí, thi triển ra một loại Linh Thuật.

Trong hư không bỗng xuất hiện hai sợi đăng xanh lục, kéo chân Diệp Trường Sinh lại.

Diệp Trường Sinh hừ lạnh một tiếng, trên da dày màu xanh bỗng nhiên xuất hiện một đạo lam quang, hào quang màu xanh đậm trào ra, bao phủ hai sợi dây leo màu xanh lá kia lại.

Ngọn lửa màu lam cháy hừng hực lên, một cỗ hàn khí kinh người từ trên đó phát ra, trong chớp mắt, hai sợi dây leo màu xanh lá kia đã bị băng tinh đông cứng.

Sau đó băng tinh âm âm nổ tung, hóa thành bụi bặm màu lam bay tán loạn. Hai cây đăng biến mất vô tung vô ảnh.

Trải qua một khoảng trì hoãn như vậy, vừa rồi ở chỗ thần sư họ Tất đã chết, một bóng người hiện lên.

Ái Tử sắc mặt tái nhợt, đúng là vị thần sư họ Tất kia, hắn vẫn còn sống.

Vị Mạc Lan thần sư tránh thoát một kiếp này, sắc mặt tái nhợt, tràn đầy vẻ kinh hãi nhìn Diệp Trường Sinh.

Vừa rồi nếu không phải hắn hao phí mấy chục năm tâm huyết luyện chế Khôi Lỗi thể thân phát huy tác dụng thật lớn, chỉ sợ thật sự hắn đã bị giết chết rồi.

Nhanh chóng bay đến bên cạnh thần sư họ Trọng, hai vị Mạc Lan thần sư liên thủ lại với nhau.

Thần sư họ Tất chà xát hai tay, một ngọn lửa màu xanh xuất hiện trong tay, hóa thành một con chim Loan toàn thân cháy rừng rực lửa cháy hừng hực, vọt về phía Diệp Trường Sinh.

Huyền Hoàng Kính trên đỉnh đầu Diệp Trường Sinh chiếu sáng hào quang, chiếu xạ lên thân loan điều màu xanh này, nhưng không giống trước kia, trực tiếp ngưng kết nó thành tinh thể.

Hào quang của tám gương bị chặn lại, ngọn lửa nhỏ bé quanh thân chim Loan bị ngưng kết lại, sau đó âm âm vỡ vụn hóa thành tinh quang đầy trời.

Nhưng sau khi những ngọn lửa này bị ngưng kết, lập tức lại có ngọn lửa màu xanh bổ sung lên, phảng phất vĩnh viễn không tắt.

Chim Loan màu xanh vỗ cánh, hai cánh vỗ một cái, ngọn lửa màu xanh đầy trời hóa thành một cột sáng hỏa diễm vọt về phía Diệp Trường Sinh.

Sóng nhiệt cuộn cuộn, khiến tất cả mọi người ở xa xôi thành Diên Thiên đều cảm nhận được một loại nóng rực.

Diệp Trường Sinh trong lòng rung mình, ngọn lửa màu xanh này uy lực cực lớn, mặc dù hấn đối với phòng ngự của Thanh Linh giáp rất có lòng tin, nhưng cũng không dám để cho nó cháy đến trên người.

Đại lượng pháp lực hấn tràn vào Huyền Hoàng Kính, trên tấm gương này cũng phát ra một đạo quang trụ, đựng lên, giăng co cùng hỏa diễm trụ lớn màu xanh kia.

Cùng lúc đó, thần sư họ Trọng cũng ra tay, một con giao long đen kịt từ trong tay áo gã chui ra, lắc đầu vẩy đuôi vọt tới tên Phá Tỳ Hưu, dây dưa với pháp bảo không ngừng tấn công vòng phòng hộ của gã.

“Người này quả thực khó giải quyết!” Thần sư họ Tất nhìn Diệp Trường Sinh có chút nghĩ mà sợ nói.

“Tại sao Thiên Nam bên này lại xuất hiện một quái vật như vậy?” Thần sư họ Trọng cũng mang vẻ mặt chấn kinh nói.

“Một Nguyên Anh trung kỳ mà có được sức chiến đấu như vậy, ta chưa từng nghe nói tới loại chuyện này!” Thần sư họ Tất lẩm bẩm.

Hấn giơ bàn tay ra, trên tay xuất hiện một thanh kiếm nhỏ màu tím, nắm chặt thanh kiếm nhỏ trong tay. Pháp lực trên người thần sư họ Tất điên cuồng tràn vào trong thanh kiếm nhỏ, chỉ một thoáng, một đạo kiếm quang dài mười mấy trượng thuần túy đến mức tận cùng xuất hiện, mãnh liệt bắn về phía Diệp Trường Sinh.

Trước người Diệp Trường Sinh lóe lên thanh quang, Thiên Tinh Thuần trống rỗng xuất hiện, ngăn trước đạo kiếm quang kia.

“Đồng thời ngự sử nhiều đỉnh giai pháp bảo như vậy, người này pháp lực hùng hậu, quả thực khiến người ta kinh hãi!” Thần sư họ Trọng có chút khó tin nói.

Từ lúc vừa rồi đến giờ, Diệp Trường Sinh liên tiếp vận dụng Tinh Thần Kính, Huyền Hoàng Kính, Phá Cương Tiễn, Thiên Tinh Thuần.

Càng không cần phải nói, Thanh Linh giáp trên người hắn mỗi lúc đều có thể xuyên qua, hắn cũng đang không ngừng tiêu hao pháp lực thôi động pháp bảo phòng ngự này.

Nếu như đổi lại là Nguyên Anh Hậu Kỳ đại tu sĩ, đồng thời thúc dục nhiều kiện đỉnh cấp pháp bảo như vậy, pháp lực sớm đã cạn kiệt.

Càng không cần phải nói, Diệp Trường Sinh thế mà còn có thể vận dụng Kiền Lam Băng Diễm là một loại đại phí pháp lực.

Pháp lực hùng hồn như vậy khiến thần sư họ Tất và thần sư họ Trọng rất khó hiểu, vì sao một tu sĩ trung kỳ lại có thể chống đỡ được chiến đấu như vậy.

Bất quá, hiện tại hai người bọn họ liên thủ rất cuộc miễn cưỡng ổn định chiến cuộc.

Thủ đoạn của đối phương ra hết, thoát nhìn rất khó công phá hắc tháp của thần sư họ Trọng thủ hộ, hai người không ngừng ra tay, tập kích quấy nhiễu Diệp Trường Sinh, ngăn cản hắn hết sức chú ý đối phó hắc tháp kia.

Chiến đấu trong lúc nhất thời, đã bắt đầu giằng co.

Ánh mắt Diệp Trường Sinh lóe lên, vồ ốt một cái, một luồng thanh quang lóe lên.

Đó là một cái đỉnh nhỏ phong cách cổ xưa, bên trên điêu khắc hoa điều trùng ngư.

Tiểu đỉnh vốn chỉ to bằng nắm tay, sau khi bay ra lập tức trở nên lớn mấy trượng, lưu chuyển ánh sáng màu xanh mờ mịt ở trên đó.

Thấy một màn này, thần sắc hai vị Mạc Lan thần sư lập tức ngưng trọng lên, cái đỉnh này vừa nhìn đã biết không tầm thường.

Diệp Trường Sinh nhìn thần sư họ Tất, cười lạnh một tiếng, vồ lên đại đỉnh trước mặt, lập tức “Ông” một tiếng nổ vang, nắp đỉnh mở ra, một chùm thanh quang từ trong đó bay ra.

Ánh sáng màu xanh do vô số tia sáng màu xanh hội tụ mà thành, sau khi bay ra ngoài, trong nháy mắt liền có xu thế tràn ngập thiên địa.

Sương mãnh liệt cuốn lấy chim Loan màu xanh rồi kéo mạnh vào trong đỉnh, biến mất không thấy tăm hơi đâu nữa.

“Cái gì?” Chứng kiến một màn này, thần sư họ Tất cả kinh kêu lên một tiếng, mặt mũi tràn đầy vẻ khó tin.

Sau khi chim Loan màu xanh bị bắt đi, hào quang Huyền Hoàng Kính trong nháy mắt không ngăn cản nữa, vọt tới hướng thần sư họ Tất.

Thần sư họ Tất từng thấy uy lực của tấm gương này, không dám chậm trễ, vội vàng dùng tiểu kiếm màu tím trong tay chém ra một đạo kiếm quang sáng chói, chặt đứt tinh quang phát ra từ trên Huyền Hoàng kính.

Tiểu đỉnh màu xanh sau khi luyện hóa xong Thanh sắc loan điều kia, nắp đỉnh lần nữa mở ra, một chùm thanh quang bay ra, hướng pháp bảo hình tháp đen kịt kia bay tới.

Thần sư họ Trọng bỗng nhiên sắc mặt đại biến, sau khi được chứng kiến uy lực của cái đỉnh kia, hắn nào dám để cho bản thân chống lại nó.

Sợ pháp bảo trên người mình bị cướp đi, ánh mắt thần sư họ Trọng lóe lên một cái, thân hình nhanh chóng thối lui tránh né ánh sáng màu xanh kia.

Mà thần sư họ Tất cũng gần như đồng thời rút lui, không dám đón đỡ ánh sáng màu xanh này.

Hai vị thần sư liên thủ vẫn là bại lui, cảnh tượng này khiến mọi người nhìn mà trợn mắt há hốc mồm.

“Hừ! Đừng có càn rỡ, ta đến đây!” Bên phía Mạc Lan truyền đến một tiếng hét lớn.

Một luồng ánh sáng xanh phóng lên cao, bay về phía Diệp Trường Sinh, bên trong luồng sáng xanh kia khí thế kinh người, không ngờ lại là một vị đại tu sĩ hậu kỳ.

“Cái gì?”

“Sao lại có một vị Thần sư tới nữa?”

“Mạc Lan nhân không phải là tam đại thần sư sao? Đây là có chuyện gì?” Bên này Điền Thiên Thành, các tu sĩ Thiên Nam đại kinh thất sắc.

Mà người Mạc Lan bên này thì vui mừng khôn xiết.

“Là Điền Chung Đại Thượng Sư. Hắn đã trở thành Thần Sư!”

“Điền... Đạo hữu, đột phá từ lúc nào vậy?”

“Trong Mạc Lan bộ lạc ta, xuất hiện vị thần sư thứ tư?!”

.....

Ngay cả bản thân Mạc Lan nhân cũng cảm thấy kinh ngạc, rất nhiều người cũng không biết vị thần sư này đột phá khi nào.

Vị đại thần sư thứ tư của Mạc Lan nhân này là vừa mới đột phá trong một thời gian ngắn gần đây, hơn nữa sau khi đột phá, tin tức bị người Mạc Lan bên kia phong tỏa dẫn đến từ trước tới nay không có bao nhiêu người biết được tin tức người này đã trở thành đại tu sĩ.

Đây là một vũ khí bí mật mà người Mạc Lan chuẩn bị, vốn định để lộ ngay thời khắc mấu chốt, nhưng không nghĩ tới ở Thiên Nam lại xuất hiện một nhân vật thực lực nghịch thiên như Diệp Trường Sinh.

Hắn lập tức khiến Mạc Lan nhân tỉnh mộng, hai vị thần sư liên thủ cũng không phải là đối thủ của hắn, vì vậy vị thần sư thứ tư này không thể không nhảy ra.

Chỉ là, hắn là một người vừa đột phá khẳng định thực lực không cách nào so sánh với những đại tu sĩ lâu năm.

Bởi vậy, sau khi hắn gia nhập chiến trường, tình thế cũng không thay đổi quá lớn, ba vị thần sư liên thủ, vẫn chỉ là một loại trạng thái giằng co với Diệp Trường Sinh.

Ba vị Nguyên Anh hậu kỳ tu sĩ, cũng không đủ để bắt lấy nguyên anh trung kỳ tu sĩ như Diệp Trường Sinh.

Mặc dù ngay sau khi Điền Chung xuất hiện, ba vị đại tu sĩ của Mạc Lan nhất chuyển xu thế suy sụp, có thể xuất thủ đối với Diệp Trường Sinh không ngừng phát động các loại tiến công.

Nhưng mà, một thân lực phòng ngự cường đại kia của Diệp Trường Sinh, khiến cho hắn tựa như một tòa thành lũy chắc chắn, không thể nào hạ thủ, không thể nào công phá.

Một kiện Thiên Tinh Thuần đã đủ khó chơi, huống chi còn có Thanh Linh Giáp.

Hơn nữa, bản thân Diệp Trường Sinh tu luyện Thiên Tinh quyết sở hữu thân thông Ngân Quang Giáp, sức phòng ngự cũng cực kỳ kinh người, kể từ đó có ba tầng phòng ngự.

Hơn nữa hắn có thể so với thân thể của yêu thú hóa hình, đây có thể tính là tầng phòng ngự thứ tư rồi.

Như thế tầng tầng lớp lớp áo giáp dày chồng lên người, cơ hồ không ai có thể đánh vỡ phòng ngự của hắn.

Đối mặt với cái mai rùa khó găm như vậy, ba đại thần sư Mạc Lan nhất thời hai mặt nhìn nhau, không biết nên làm thế nào cho phải.

Mặc kệ công kích của bọn họ sắc bén cỡ nào, nhưng cuối cùng trước sự phòng ngự tầng tầng lớp lớp của đối phương, căn bản không thể công phá.

Chiến đấu thành bộ dạng này, người Mạc Lan bí mật che giấu một tấm Vương bài cũng bại lộ ra, tiếp tục đánh xuống cũng không cần thiết.

Vì vậy, sau khi liếc mắt nhìn nhau một cái, bốn đại thần sư Mạc Lan đồng thời rút lui mấy trăm trượng, tụ tập cùng một chỗ, lạnh lùng nhìn bên này.

Trên chiến trường bên kia, Ngụy Vô Nhai cũng thu thần thông lại, chậm rãi bay đến chỗ Diệp Trường Sinh, trong ánh mắt mang theo khiếp sợ nồng đậm, trầm mặc nhìn Diệp Trường Sinh vài lần.

Bốn Đại Thần Sư của Mạc Lan gặp nhau, nhất thời im lặng không nói gì. Sau một lát, vị lão giả khô gầy kia ngưng trọng nhìn Diệp Trường Sinh nói:

“Không nghĩ tới Thiên Nam các ngươi lại xuất hiện nhân vật như vậy. Xem ra yêu cầu lúc trước của lão phu đối với các ngươi đúng là có chút quá mức rồi!”

“Chỉ cần các ngươi đồng ý giao ra một phần ba đất đai Thiên Nam cho Mạc Lan bộ tộc chúng ta nghỉ ngơi, như vậy trận chiến này chúng ta lập tức kết thúc, về sau chúng ta không những không đối địch, ngược lại sẽ trở thành bạn tốt!”

Nghe nói như thế, Ngụy Vô Nhai cười lạnh một tiếng, khinh thường nói: “Từ xưa đến nay, chỉ nghe nói đánh thua mới cắt đất bồi thường, chưa từng nghe nói đánh thắng còn muốn cắt đất đấy!”

“Muốn có được đất đai của Thiên Nam phải dựa vào thực lực, chứ không phải dựa vào mồm mép!” Diệp Trường Sinh đột nhiên nói.

Khô gầy lão giả nghe nói như thế, thần sắc không đổi, nói:
“Lão phu đã nói như vậy chứng tỏ Mạc Lan nhân chúng ta vẫn có năng lực cùng Thiên Nam các ngươi lưỡng bại câu thương đây!”

“Tuy rằng thực lực vị đạo hữu này cường đại khiến lão phu kinh hãi, nhưng phe Mạc Lan chúng ta cũng không phải là không có lá bài tẩy nào khác.”

“Nếu như hai vị đạo hữu muốn tro mắt nhìn hai bên chúng ta lưỡng bại câu thương, bị người khác chiếm tiện nghi, vậy có thể tiếp tục kéo dài cuộc chiến!”

Lời của khô gầy lão giả khiến Ngụy Vô Nhai nheo mắt, đối với Mạc Lan nhân còn có át chủ bài gì, hẳn ngược lại rất tò mò.

Chẳng qua, hẳn cũng không phải chỉ dựa vào miệng lưỡi đối phương động vài cái là sẽ sợ hãi người, cho nên sau khi nghe xong lời này, chỉ cười lạnh hắc hắc một trận.

Trong lòng Diệp Trường Sinh rất rõ ràng, át chủ bài theo như lời lão giả khô gầy chẳng qua là một đại tông chủ Âm La tông, đây là một vị đại tu sĩ Nguyên Anh hậu kỳ.

Lại thêm một cái Mạc Lan thánh cầm, đây cũng là một đại tu sĩ, thậm chí vượt qua cấp bậc đại tu sĩ sức chiến đấu.

Bằng vào những thứ này, cho dù bên phía Thiên Nam xuất hiện một nhân vật thực lực kinh người như Diệp Trường Sinh, bên phía Mạc Lan vẫn có lực lượng có thể cùng Thiên Nam lưỡng bại câu thương.

Hiện tại, bọn họ đã hoàn toàn không có đường lui, bởi vì bọn họ đã bị người Đột Ngột đánh bại trên thảo nguyên, nhất định phải đoạt được một mảnh đất cư trú ở đây, nếu không Mạc Lan tộc sẽ từ đây tiêu vong.

Thấy vẻ mặt lạnh lùng của Diệp Trường Sinh và Ngụy Vô Kỵ, lão giả khô gầy thở dài, nói: “Xem ra hai vị không muốn đáp ứng. Đã như vậy, lão phu cũng không nói nhảm!”

“Bên các ngươi, hai người có thể chống đỡ được bốn người chúng ta, điểm này quả thực khiến lão phu rất bội phục!”

“Nhưng nếu chúng ta cứ đánh tiếp như vậy, cũng không có kết quả, không bằng song phương chúng ta đều thối lui một bước, thế nào?” Lão giả khô gầy đề nghị.

“Cái gì mỗi người lùi một bước?” Diệp Trường Sinh đột nhiên hỏi.

“Chiến đấu tiếp theo, bốn người chúng ta không ra tay, ngươi và Ngụy đạo hữu cũng không ra tay, đồng thời bên chúng ta còn hạn chế khiến Thánh Nữ của Mạc Lan cũng không ra tay, coi như là bồi thường cho việc Diệp đạo hữu không ra tay!”

“Chúng ta tọa trấn tại từng trận doanh, để thủ hạ của nhau đi chiến đấu, hai vị cảm thấy thế nào?” Lão giả khô gầy nói ra.

Nghe được lời của lão giả, Ngụy Vô Nhai ánh mắt lập tức lập tức hướng Diệp Trường Sinh truyền âm:

“Diệp huynh, ngươi thấy sao? Bên này số lượng tu sĩ Nguyên Anh chúng ta thua xa Mạc Lan. Nếu hai người chúng ta không ra tay, bọn họ hơn phân nửa cũng không phải là đối thủ của người Mạc Lan!”

“Mặc dù số lượng không bằng, nhưng bằng vào Thượng Nguyên Diệt Quang Trận vẫn có thể đánh một trận với Mạc Lan, ít nhất cũng có thể kiên trì đến viện binh. Đã như vậy, ta cảm thấy không ngại đáp ứng yêu cầu của Mạc Lan một phương!” Diệp Trường Sinh suy nghĩ một lát, chậm rãi nói.

Ba đại thần sư của đôi phương cộng thêm một vị thánh nữ liên thủ mà nói, cho dù là hấn hơn phân nửa cũng rơi vào thế hạ phong.

Chỉ có thể miễn cưỡng kiềm chế những người này lại, mà không cách nào phá cục.

Bên kia, Ngụy Vô Nhai đối đầu với vị khô gầy lão giả kia cũng là như thế, hấn không thể dễ dàng chiến thắng đối phương, mà đối phương cũng không thể làm gì được hấn.

Kể từ đó, ở cấp độ chiến đấu của bọn họ, sẽ không cách nào phân ra thắng bại, chỉ có thể đánh thành bế tắc.

Đã như vậy, không bằng giao chiến trường cho những người còn lại!

Sau khi nghe Diệp Trường Sinh nói vậy, Ngụy Vô Nhai hơi suy nghĩ một chút rồi nói: “Diệp huynh nói có lý, đã như vậy, liền đáp ứng yêu cầu của đối phương đi!”

Diệp Trường Sinh gật gật đầu, lập tức hướng bốn người đối diện nói: “Mấy vị đạo hữu đề nghị chúng ta đáp ứng, tiếp theo kết quả chiến đấu ra sao phải xem bọn họ!”

“Tốt, một khi đã như vậy, xin mời hai vị nghênh đón Mạc Lan nhân kế tiếp tiến công!” Khô gầy lão giả nói.

Dứt lời, song phương đều quay trở về, Diệp Trường Sinh và Ngụy Vô Nhai hạ xuống tường thành của Điện Thiên Thành.

Trước mặt, từng ánh mắt kính sợ hướng Diệp Trường Sinh phóng đến.

Đám lão quái Nguyên Anh địa vị tôn sùng ở Thiên Nam này, không sợ trời không sợ đất, đều cúi đầu cao ngạo trước mặt Diệp Trường Sinh.

Ngụy Vô Nhai thoáng nhìn thần sắc của các lão quái Nguyên Anh này, trong lòng cảm khái.

Tên Diệp Trường Sinh này, lúc mới bắt đầu Nguyên Anh cũng đã khiến ba vị đại tu sĩ bọn họ thúc thủ luống cuống.

Tuy rằng sớm đoán được sau khi hắn tiến vào trung kỳ, thực lực khẳng định sẽ tăng lên không nhỏ, nhưng hắn thế nào cũng không ngờ, đối phương lại tăng lên mãnh liệt như vậy.

Từ tình huống vừa rồi, Diệp Trường Sinh một mình chống lại bất cứ vị đại tu sĩ nào, đều có thực lực dễ dàng giết chết hắn.

Chống lại hai vị, vẫn có năng lực đánh bại đối thủ.

Chỉ có ba vị đại tu sĩ đồng thời ra tay mới có thể miễn cưỡng áp chế được hắn.

Thế nhưng, đối mặt với năng lực phòng ngự biến thái của hắn, chỉ sợ dù là bốn vị đại tu sĩ đến cũng không cách nào giết chết được hắn.

Người này dĩ nhiên đã trở thành đệ nhất cường giả Thiên Nam, về sau không còn ai có thể không chế hắn nữa. Khó trách thần sắc mấy lão quái Nguyên Anh trước mặt lại như vậy.

Trong lòng cảm khái một phen, sau đó Ngụy Vô Nhai liền phân phó ước định vừa rồi của Mạc Lan thần sư cho mọi người.

Chiến đấu phải dựa vào những người này để hoàn thành.

Mặc dù không có tứ đại Thần Sư và Thánh Nữ Mạc Lan, nhưng thực lực của đôi phương vẫn mạnh hơn bọn họ rất nhiều.

Bất quá cũng may dựa vào thượng nguyên Diệt Quang đại trận này, những người bọn hắn cũng có thể liều mạng.

Sau khi an bài tốt các công việc, Ngụy Vô Nhai liền đi đến trận nhãn trấn thủ của Nguyên Diệt Quang đại trận.

Còn Diệp Trường Sinh thì trở lại lầu các của mình, nghỉ ngơi lấy lại sức.

Nguyên Dao ngược lại không có đi theo bên cạnh hắn, mà là cũng đi trên chiến trường, muốn cùng Mạc Lan pháp sư đối diện giao thủ một phen, nghiệm chứng một chút thực lực của mình.

Diệp Trường Sinh mặc cho Nguyên Dao đi, dù sao đấu pháp với người khác cũng có lợi với nàng.

Thời gian từng ngày trôi qua, ngoài thành Mang Thiên chém giết không ngừng. Các tu sĩ Thiên Nam đều dựa vào cấm chế đại trận của Điện Thiên Thành, nhưng chém giết với bọn Mạc Lan lại có tới có lui.

Tuy rằng chính thể ở vào thế hạ phong, nhưng tóm lại vẫn có thể chống đỡ được sự tiến công của đối phương.

Có Ngụy Vô Nhai cùng Diệp Trường Sinh hai vị đại thần ở hậu phương tọa trấn, các tu sĩ Nguyên Anh nơi này mặc dù sợ hãi Mạc Lan nhân thể lớn, nhưng cũng không dám bỏ chạy.

Như thế trận đại chiến này kéo dài hơn một tháng.

Trong thời gian này, bọn người Mạc Lan thường xuyên điều động Man Hoang cự thú, thiếu chút nữa đã phá cấm chế đại trận của Điện Thiên Thành, nhưng vào thời khắc mấu chốt, bên Thiên Nam vẫn còn rải rác một ít viện binh tìm đến.

Trong số những tiếp viện này, không thiếu tu sĩ cấp một Nguyên Anh, bọn họ vừa xuất hiện, liền lập tức đánh bại mục tiêu công kích của Mạc Lan nhân.

Khiến cho cự thú không thể công phá đại trận mà người Mạc Lan dự đoán.

Về sau, viện quân đại quy mô ba thế lực còn lại của Thiên Nam rốt cuộc cũng đã đến. Từng đội từng đội tu sĩ tiến vào trong Điện Thiên Thành, khiến cho nhân thủ Điện Thiên Thành trở nên sung túc chưa từng có.

Chứng kiến một màn này, người Mạc Lan bên kia cũng không tiếp tục phát động tấn công nữa, tựa hồ là đã biết là tấn công như vậy cũng vô dụng.

Ý định tích trữ lực lượng, trực tiếp tiến hành một trận quyết chiến chủ lực.

Phe Thiên Nam cũng có chủ ý tương tự, chờ viện quân tiếp theo không ngừng đến, chiến một trận sinh tử với Mạc Lan nhân.

Những người này sau khi đến Điện Thiên Thành, tự nhiên đã lục tục biết biểu hiện của Diệp Trường Sinh ngày đó ở ngoài Điện Thiên Thành.

Một hòn đá gây nên ngàn đợt sóng lớn, lần này hầu như tu sĩ các thế lực lớn ở Thiên Nam đều biết chiến lược của Diệp Trường Sinh kinh khủng đến mức nào.

Một người lại tương đương với ba vị Nguyên Anh hậu kỳ đại tu sĩ, phần sức chiến đấu này không khỏi quá mức kinh thế hãi tục.

Rất nhiều người chợt nghe thấy, căn bản không thể tin được, không ngừng nghe ngóng các loại tin tức, trải qua nhiều lần nghiệm chứng, mới không thể không tiếp nhận sự thật này.

Sau khi hiểu rõ tình hình cụ thể, nhóm lão quái Nguyên Anh Thiên Nam, hoặc là trợn mắt há hốc mồm, rồi bỗng nhiên thờ dài, hoặc là thần sắc âm trầm, đủ loại phản ứng, không giống nhau.

Chí Dương thượng nhân cùng Hợp Hoan lão ma sau khi biết được tin tức này, mặc dù bọn họ tâm cơ thâm trầm, nhưng đột

nhiên sắc mặt trở nên vô cùng khó coi.

Hai người đều lặng lẽ bái phỏng Ngụy Vô Nhai một phen, từ miệng đối phương biết được chiến lược của Diệp Trường Sinh đích xác kinh khủng như thế, trong lúc nhất thời trầm mặt, không biết trong lòng đang suy nghĩ cái gì.

Mặc dù trước kia họ đã từng có ý muốn đối phó với Diệp Trường Sinh, nhưng giờ khắc này, trước mặt thực lực mà đối phương biểu hiện ra, họ vẫn không thể không dập tắt ý nghĩ này.

Hiện tại Diệp Trường Sinh trừ phi bọn họ xuất ra đội hình giống như vị tu sĩ Hóa Thần đã đối phó với Thiên Nam từ vạn năm trước, nếu không căn bản không làm gì được đối phương.

Nhưng hiện tại Thiên Nam căn bản không thể xuất ra đội hình như vậy.

Vạn năm trước, khu vực Thiên Nam là hai nhà chánh ma độc đại, mỗi nhà chiếm một nửa giang sơn. Cho nên chỉ cần hai nhà liên thủ, liền có thể dễ dàng điều động toàn bộ lực lượng Thiên Nam.

Nhưng bây giờ, Thiên Nam đặt song song tứ đại thế lực, đồng thời trong đó một thế lực lớn nhất vẫn là Thiên Đạo Minh chỗ Diệp Trường Sinh.

Chắc chắn Thiên Đạo Minh sẽ không chạy tới cùng bọn họ phối hợp để đối phó với Diệp Trường Sinh, bọn họ không cần phải làm gì cả.

Bản thân Thiên Đạo Minh có không ít quốc gia có thù oán với chính ma.

Thấy Diệp Trường Sinh quật khởi, bọn họ vui mừng còn không kịp đây.

Chỉ cần thế lực lớn nhất Thiên Đạo Minh không tham dự, ba thế lực còn lại căn bản không tập hợp được đội hình như vậy.

Chí Dương thượng nhân cùng Hợp Hoan lão ma đối với điều này rất rõ ràng, cho nên hai người sau khi lấy được tin tức chính xác từ Ngụy Vô Nhai liền trầm mặt rời đi.

Trong lòng bọn họ phức tạp mặc kệ có ý đồ gì, nhưng từ giờ trở đi, trước mặt Diệp Trường Sinh, nhất định phải cẩn thận.

Dù sao bọn họ cũng không có bất kỳ thủ đoạn nào để đối phó với Diệp Trường Sinh.

Theo tình hình trước mắt, nhược điểm duy nhất của Diệp Trường Sinh chính là những nữ nhân kia.

Chỉ là, một đám mỹ nữ tuyệt sắc bên cạnh, có thêm nhiều “đạo lữ”, nhìn thế nào cũng không giống một nam nhân nam nhân thâm tình gì cả.

Trước mắt tính mạng của mình và an nguy của nữ nhân, Chí Dương Thượng Nhân và Hợp Hoan lão ma sẽ không cho rằng Diệp Trường Sinh sẽ chọn cái sau.

Bọn họ tự hỏi, nếu đổi lại là bọn họ, nếu có người lấy nữ nhân của bọn họ thiết lập thế cục, vậy bọn họ căn bản sẽ không đi lấy thân phạm hiểm.

Dùng phụ nữ để lập cục, sẽ chỉ đắc tội hoàn toàn người này.

Bởi vậy, sau khi hiểu rõ được điều này, Hợp Hoan lão ma liền quyết định bỏ qua mấy kẻ độc ác lúc trước.

Đệ nhất tu sĩ Thiên Nam!

Không biết từ khi nào, kiêu xưng hô này đã truyền ra từ trong Diền Thiên Thành.

Hơn nữa, nhanh chóng đạt được sự tán thành của toàn bộ tu tiên giới Thiên Nam, ngay cả Mạc Lan nhân đôi diện cũng không có chút dị nghị nào.

Mọi người nhất trí tán đồng, tu sĩ Nguyên Anh trung kỳ này có thực lực đứng hàng đầu khu vực Thiên Nam.

Hơn nữa, chỉ sợ hắn sẽ đem danh tiếng tu sĩ đệ nhất Thiên Nam này bảo trì ngàn năm, thậm chí hai ngàn năm.

Bởi vì, trong mắt mọi người, Diệp Trường Sinh mới hai trăm tuổi, tương lai tiến vào Hóa Thần cảnh giới gần như không có bất cứ vấn đề gì.

Toàn bộ Thiên Nam đều trải qua hai ngàn năm dưới cái nhìn bao quát của hắn.

Hơn nửa năm trôi qua, vì thoát khỏi tay Trọng thần sư mà đại thương nguyên khí Hàn Lập rốt cuộc đã dưỡng thương được, về tới Điền Thiên Thành.

Lập tức, hần liền rất nhanh nghe được cử động vĩ đại của vị Diệp sư huynh này.

Trong lúc nhất thời, Hàn Lập trầm mặc thật lâu, mới cười khò một tiếng, đem trong mắt rung động, thần sắc khó tin che giấu xuống.

Hần vốn cho là mình có thể thoát khỏi tay Trọng thần sư đã đủ kinh người rồi, không nghĩ tới Diệp sư huynh lại có thể nghịch thiên đến nước này.

Vẫn là Nguyên Anh trung kỳ đã có chiến lực như vậy, đợi đến Nguyên Anh hậu kỳ, chẳng phải là có thể dễ dàng đánh giết đại tu sĩ, cho dù đối phương nhiều người liên thủ cũng không làm nên chuyện gì?

“Thực lực của ta còn thiếu rất nhiều!” Hàn Lập trầm mặc một lúc lâu, thầm nghĩ.

Trong lòng hần có một loại cảm giác gấp gáp, vô luận là bị Trọng thần sư đuổi giết mang đến cho hần cảm giác gấp gáp, hay là biểu hiện kinh người của Diệp sư huynh mang đến cho hần áp lực, đều thúc đẩy hần trở nên mạnh hơn.

“Đại Canh Kiếm Trận!”

Đôi mắt Hàn Lập tỏa sáng, trong nội tâm hồi tưởng lại toà kiếm trận được ghi lại trong Thanh Nguyên Kiếm Quyết.

Chỉ cần đem bộ kiếm trận này bố trí ra, thực lực của hần lại một lần nữa tăng vọt.

Không chỉ đánh giá có thể so với tu sĩ Nguyên Anh trung kỳ, mà có thể diệt sát Nguyên Anh trung kỳ.

Chỉ là muốn làm ra một bộ Đại Canh Kiếm Trận cần phải có lượng lớn Canh Tinh.

Vừa nghĩ đến Canh Tinh, Hàn Lập lập tức nghĩ đến Diệp sư huynh.

Trong số những người hần biết, chỉ có Diệp sư huynh mới có thể có Canh Tinh.

Tuy rằng khối đá to bằng nắm tay lấy được ở chỗ Man Hồ Tử đã bị Diệp sư huynh bán đấu giá.

Nhưng với hiểu biết của Hàn Lập đối với Diệp Trường Sinh, nếu trong tay hần không có nhiều Canh Tinh, loại tài liệu luyện khí trân quý này, sợ rằng hần sẽ không dễ dàng lấy ra bán đấu giá đổi lấy linh thạch.

Dù sao, thứ linh thạch này có trân quý đến mấy cũng không thể so được với Canh Tinh.

Canh Tinh là loại tài liệu luyện khí trân quý, căn bản không phải là linh thạch có thể đổi lấy.

Diệp sư huynh đem Canh Tinh ra bán đấu giá chính là một chuyện rất kì quái, chỉ cần như vậy thì hần là hần hần là đang âm thầm lấy ra các loại cấp bậc giao dịch cấp Nguyên Anh để đổi vật.

Theo lý giải của Hàn Lập, Diệp sư huynh sở dĩ làm như vậy sợ rằng chỉ có một giải thích, đó chính là trong tay hần có nhiều Canh Tinh hơn.

Vì vậy, sau khi suy nghĩ sâu xa một phen, muốn nhanh chóng biến cường, Hàn Lập liền tìm tới cửa.

“Canh Tinh sao? Thực không dám giấu giếm, trong tay ta đích xác có chút điểm, bất quá Hàn sư đệ định dùng cái gì để đổi lấy Canh Tinh trong tay vị huynh?” Diệp Trường Sinh chậm rãi hỏi.

Hàn Lập nghe vậy trong lúc nhất thời có chút trầm mặc, hần còn thiếu hai người Diệp Trường Sinh nên không có trả lại.

Hiện tại, trong tay hần đã không còn nhiều thứ được Diệp Trường Sinh nhìn trúng.

Chẳng qua, lúc này nếu đã tìm tới cửa, vậy Hàn Lập khẳng định đã có chuẩn bị.

“Trong tay ta có vài cây linh dược năm đó lấy được từ trong động phủ thượng cổ, năm tháng chừng năm ngàn năm!” Hàn Lập chậm rãi nói ra.

Với hiểu biết của hắn về Diệp sư huynh, hắn hẳn là đối với loại linh dược có tuổi thọ cao này cảm thấy rất hứng thú.

Hàn Lập đối với lần giao dịch này rất nắm chắc, hắn không tin Diệp sư huynh đổi mất với năm ngàn năm linh dược có thể không động tâm sao?

Những linh dược này chỉ cần sử dụng thoả đáng là có thể làm cho pháp lực của hắn tăng lên rất nhiều, nhanh chóng đạt tới Nguyên Anh trung kỳ đỉnh phong.

“A, người lấy những linh dược kia ra cho ta xem một chút đi!” Diệp Trường Sinh nghe vậy trong mắt tinh quang chợt lóe, cảm thấy hứng thú nói.

Hàn Lập từ trong túi trữ vật lấy ra ba cái hộp ngọc, đem nó nhất nhất mở ra, bên trong quả nhiên là ba gốc linh dược năm ngàn năm tuổi.

Chỉ là, khi nhìn thấy ba cây linh dược này, trong mắt Diệp Trường Sinh hiện lên vẻ thất vọng.

Ba loại linh dược này, tuy cũng coi như là rất quý trọng, nhưng lấy thực lực của Diệp Trường Sinh, cũng không khó đạt được.

Hơn nữa, hắn cũng không khó mà thúc giục linh dược tới năm ngàn năm, ba gốc này Hàn Lập lấy ra đối với hắn mà nói, một chút giá trị cũng không có.

Ba cây linh dược này, vừa nhìn là biết Hàn Lập tự mình tùy tiện thúc dục ra, khẳng định không phải từ trong động phủ thượng cổ lấy được.

Trước đó Diệp Trường Sinh còn hy vọng Hàn Lập có thể xuất ra linh dược thời thượng cổ chân chính.

Một ít thượng cổ linh dược, tại tu tiên giới bây giờ đã tuyệt tích, căn bản tìm không thấy.

Chỉ có địa phương cùng loại với Trụy Ma Cốc, hoặc là Hàn Lập tiến vào trong động phủ thượng cổ này mới có thể gặp được.

Diệp Trường Sinh hy vọng đạt được chính là loại linh dược này, loại linh dược này mới có thể gọi là trân quý.

Mà Hàn Lập hiện tại lấy ra ba gốc này, đích xác cũng coi như trân quý, nếu đổi lại là một vị đại tu sĩ khác, khẳng định là đáp ứng điều kiện giao dịch của Hàn Lập.

Nhưng đối với Diệp Trường Sinh mà nói, những linh dược này không có bao nhiêu giá trị.

Lắc đầu, Diệp Trường Sinh nói: “Hàn sư đệ, những linh dược này chỉ sợ không được gọi là linh dược thượng cổ, tuy rằng niên đại đích xác rất cao, nhưng trong tu tiên giới, những linh dược này vẫn không khó tìm!”

“Hắn không để ý?” Trong lòng Hàn Lập kinh ngạc vô cùng, trong ánh mắt hiện lên một tia khó hiểu.

Diệp sư huynh thế mà không coi trọng những loại linh dược này?

Việc này khó mà tin nổi, linh dược năm ngàn năm thế mà hắn lại từ chối.

Trong lòng Hàn Lập rất là nghi hoặc, cái này không giống với Diệp Trường Sinh trước kia a, Diệp sư huynh, hắn đã thay đổi!

Xem ra nếu không xuất ra chút đồ tốt thật sự, Diệp sư huynh sẽ không động tâm.

Suy nghĩ một chút, Hàn Lập cắn răng, rốt cục lại xuất ra hai cái hộp ngọc, cười khỏ một tiếng, nói:

“Hai cây linh dược này, vốn ta định dùng sau này, nhưng hôm nay không lấy ra, chỉ sợ cũng không được!”

Diệp Trường Sinh mở hộp ngọc ra xem, nhất thời nhãn tình sáng lên.

Đây mới thực sự là mặt hàng tốt, trong số những linh dược hắn cần để luyện đan kia, có vài loại tài liệu cần thiết đều là hai loại linh dược trước mắt này.

Thấy biểu tình của Diệp Trường Sinh, Hàn Lập trong lòng vui vẻ, vội vàng nói: “Lúc trước ở trong thượng cổ động phủ, thứ ta lấy được nhất chính là hai gốc linh dược này!”

“Hôm nay, hai gốc này đều lấy ra, chỉ cầu đổi được một ít Canh Tinh trong tay sư huynh!”

Lời này của Hàn Lập đích thật là nói thật, hai cây linh dược này lúc trước đúng là hắn lấy được từ trong động phủ thượng cổ kia.

Đã bị trồng chung một chỗ với Huyền Thiên Tiên Đăng.

Cầm hộp ngọc lên, Diệp Trường Sinh đánh giá linh dược một phen, sau đó nói với Hàn Lập:

“Hai gốc linh dược này có thể dựa vào ta đổi lấy Canh Tinh, bất quá chỉ có thể đổi lấy một khối lớn bằng ngón cái!”

Vừa nghe lời này, sắc mặt Hàn Lập lập tức biến đổi, hai gốc linh dược thượng cổ năm ngàn năm, thế mà chỉ có thể đổi được một khối lớn cỡ ngón cái?

Canh Tinh lớn chừng ngón cái, giá trị nhiều lắm chỉ hơn mười vạn linh thạch. Nói cách khác, một gốc linh dược của hắn, giá trị mới mấy vạn linh thạch?

Diệp sư huynh đã ép giá này xuống quá thấp rồi?

Coi như là năm ngàn năm linh dược bình thường cũng không nên là cái giá này a, huống chi đây còn là linh dược lấy được trong thượng cổ động phủ đã tuyệt chủng bây giờ ở tu tiên giới!

“Như thế nào, Hàn sư đệ cảm thấy cái giá này không thích hợp?” Diệp Trường Sinh nhìn ra ý nghĩ của hắn, chậm rãi nói.

Hàn Lập nghe vậy cười khở một tiếng, nói: “Sư huynh, cái giá này thứ cho ta không thể tiếp nhận, hai gốc linh dược này ta lấy tới chỗ người khác đổi lấy một khối Canh Tinh lớn như vậy cũng không thành vấn đề!”

“Nhưng ở Thiên Nam, người đi đâu mà đổi vậy? Trừ Canh Tinh trong tay ta ra, người chỉ có thể đi tìm môn phái kiếm tu đổi, nhưng người cảm thấy người ta sẽ đổi với người sao?” Diệp Trường Sinh nói.

Giao dịch này với Hàn Lập, hắn nhất định là muốn đàm phán.

Bằng không, đợi không bao lâu sau, tiểu tử này sau khi từ trên tay Ngụy Vô Nhai cùng Chí Dương bọn họ đổi lấy đủ Canh

Tinh, tự sẽ không đáp ứng cái điều kiện hà khắc này của mình.

Hiện tại thừa dịp tin tức còn kém, khiêng Hàn Lập một cái.

“Tuy nhiên, thật ra điều ta muốn cũng không phải là linh dược, mà là một thứ khác trên người người!” Diệp Trường Sinh chuyển đề tài nói.

Nghe nói như thế, Hàn Lập trong lòng căng thẳng, vội vàng hỏi: “Sư huynh muốn gì?”

Ánh mắt đầy thâm ý của Diệp Trường Sinh, thiếu chút nữa khiến Hàn Lập hoài nghi, liệu đối phương có biết tiểu bình của mình không.

Có điều, cũng may những lời Diệp Trường Sinh nói tiếp, khiến hắn thở phào nhẹ nhõm: “Ta nghe nói người đời được một ít phương pháp chế tạo khô lồi từ chỗ Thiên Tinh thượng nhân!”

“Trong số thượng cổ khô lồi, thậm chí có khô lồi đỉnh cấp có thể so với Nguyên Anh trung kỳ, có đúng như vậy không?”

Nghe Diệp Trường Sinh hỏi thăm, Hàn Lập trầm ngâm một chút, nói: “Đúng là như thế, nhưng chế tác loại khô lồi này cực kỳ gian nan, gần như không thể hoàn thành!”

Diệp Trường Sinh khoát tay áo, nói: “Ta mặc kệ gian nan hay không gian nan, chỉ cần người có thể giúp ta chế tác ra một khô lồi cấp bậc Nguyên Anh trung kỳ, cộng thêm hai cây linh dược này, ta cũng có thể cho người một khối Canh Tinh to như trứng vịt!”

Nghe nói như thế, trong lòng Hàn Lập liền vui vẻ, Canh Tinh trong tay ám đạo sư huynh quả nhiên số lượng không ít.

Chỉ là, lập tức trên mặt hắn lộ ra vẻ khó xử, bất đắc dĩ nói: “Nhưng trong khoảng thời gian ngắn, ta căn bản không cách nào tập hợp đủ một phần tài liệu để luyện chế Khô Lồi như vậy. Muốn luyện chế một Khô Lồi như vậy cần tiêu hao tài liệu ít hơn luyện chế một kiện đỉnh giai Pháp bảo!”

“Không sao, người có thể sau này đưa ta, ta nghĩ thêm, trong bốn mươi năm nữa đi, trong vòng bốn mươi năm ta muốn nhìn thấy một con khô lồi như vậy!” Diệp Trường Sinh nói.

Hàn Lập suy nghĩ một chút, lập tức nói: “Được, đã như vậy, Giao dịch sư đệ này đáp ứng, trong vòng bốn mươi năm cấp cho sư huynh một khối lõi cao cấp nhất!”

Diệp Trường Sinh nghe vậy gật gật đầu, từ trong túi trữ vật lấy ra một khối Canh Tinh to bằng đầu người.

Canh Tinh mới vừa xuất hiện, kim quang lập loè thiếu chút nữa đâm mù mắt Hàn Lập, khiến cho hắn mở to mắt, kinh hãi khó nói nên lời.

“Làm sao có thể?!”

Trong lòng Hàn Lập kinh hô một tiếng, trong mắt tràn đầy vẻ khó tin.

Canh Tinh là vật trân quý, hắn tìm khắp thế giới, đến bây giờ một chút tin tức cũng không tìm được.

Thế nhưng Diệp sư huynh lại trực tiếp lấy ra một khối lớn như vậy đầu người.

Hắn làm sao mà có được?

Chẳng lẽ hắn đã phát hiện được một chỗ Canh Tinh khoáng?

Hàn Lập cảm giác hô hấp của mình trở nên dồn dập, nếu có thể lấy được khối Canh Tinh này, đừng nói là một bộ Đại Canh Kiếm Trận hoàn chỉnh, cho dù có năm sáu bộ cũng không thành vấn đề!

Giờ khắc này, Hàn Lập chỉ cảm thấy chính mình như đang ở trong mộng ảo.

Thấy thần sắc trong mắt Hàn Lập không ngừng biến hóa, Diệp Trường Sinh trong mắt hiện lên vẻ mỉm cười, tay vạch một cái, từ khối Canh Tinh này vẽ xuống một khối nhỏ, ném tới.

“Những phân lượng này hắn là đủ rồi!” Diệp Trường Sinh nói.

Lập tức thu phần còn lại của canh tinh lại.

Lấy ra khối Canh Tinh này chính là nói cho Hàn Lập biết, Canh Tinh trong tay sư huynh rất nhiều, người muốn có thể, vậy thì ngoan ngoãn làm công cho sư huynh đi!

Hàn Lập vội vàng tiếp nhận khối Canh Tinh nọ, ổn định lại tâm tình kích động một chút, đem khối Canh Tinh này thu vào.

Dựa vào khối phi kiếm này, cộng thêm khối hạch đào lớn lúc trước bán đấu giá đã đủ trộn lẫn vào mười mấy thanh phi kiếm rồi.

Chỉ là, những thứ này vẫn chưa đủ, Đại Canh Kiếm Trận hoàn chỉnh cần bảy mươi hai thanh phi kiếm tất cả đều trộn lẫn Canh Tinh vào.

Cho dù là bản đơn giản, ít nhất cũng phải có ba mươi sáu thanh phi kiếm mới được.

Còn phải đi đổi nhiều Canh Tinh, chỉ là Hàn Lập không biết mình còn có thể đem ra trao đổi cùng Diệp sư huynh.

Hàn Lập có chút tâm sự nặng nề rời khỏi động phủ của Diệp Trường Sinh, hắn phải thật cẩn thận cân nhắc nên làm như thế nào để đổi lấy Canh Tinh ở chỗ Diệp sư huynh.

Bởi vì nóng vội tăng thực lực, Hàn Lập chạy đến chỗ Diệp Trường Sinh để đổi lấy Canh Tinh.

Mà hiện tại ở trong Điện Thiên Thành các tu sĩ Thiên Nam khác cũng như thế, vì ứng đối đại chiến sắp đến, nghĩ trăm phương ngàn kế tăng lên thực lực của mình.

Các loại tài liệu, linh dược, đan dược, các loại trước kia nắm trong tay không nữa lấy ra, đều lấy ra giao dịch.

Từng đợt giao dịch cấp bậc Nguyên Anh của Điện Thiên Thành không ngừng được tổ chức.

Tại tòa thành này hội tụ một hai trăm Nguyên Anh tu sĩ, một hội giao dịch tùy tiện cũng có thể đưa tới hơn mười vị Nguyên Anh tham gia.

Với thực lực và uy vọng của Diệp Trường Sinh hiện giờ, hắn cũng không muốn đi lẫn lộn với loại giao dịch hội này.

Tuy nhiên, Nguyên Dao cũng tham gia rất nhiều, đồng thời đổi lấy rất nhiều linh dược mà Diệp Trường Sinh cần từ trong giao dịch hội.

Trong khoảng thời gian này, Diệp Trường Sinh không ngừng hội họp cùng một số tu sĩ Nguyên Anh, sau đó mở đủ loại hội nghị, thương thảo các loại sự tình.

Vốn với tính cách của hắn, trên cơ bản sẽ không để ý tới những sự tình lung ta lung tung này, hắn chỉ cần phụ trách đến lúc đó xuất chiến là được, an bài các sự tình như thế, giao cho những người khác.

Nhưng sau này cân nhắc sẽ xây dựng một tổ chức thương mại dài tới Thiên Nam, muốn cùng tu sĩ Nguyên Anh của những thế lực lớn này trở thành quen mặt cũng cần thiết.

Vì vậy, Diệp Trường Sinh liền tham dự cuộc gặp mặt này.

Trong những lần gặp mặt này, trọng yếu nhất đương nhiên là hắn gặp mặt tam đại tu sĩ.

Chẳng bao lâu sau khi Chí Dương cùng Hợp Hoan lão ma tới Điện Thiên Thành, ba vị đại tu sĩ Thiên Nam liền cùng nhau đi đến, đến nhà báỉ phỏng Diệp Trường Sinh.

Đương nhiên là thảo luận những chuyện có liên quan tới chiến tranh lần này.

“Mấy vị đạo hữu nói rất nhiều, nhưng nói cho cùng, chuyện này cùng ta có quan hệ gì chứ?”

“Thiên Nam bị Mạc Lan nhân chiếm cứ cũng tốt, không bị chiếm cứ cũng được. Kỳ thật cũng chả liên quan gì đến ta cả. Ở Thiên Nam này ta không có tông môn thế lực, chỉ có mấy người ở bên cạnh, đến lúc đó ta mang theo những người này rời khỏi Thiên Nam cũng được mà thôi!”

Khi nghe Chí Dương thượng nhân, Hợp Hoan lão ma cùng Ngụy Vô Nhai ba người nói rất nhiều về việc đối phó Mạc Lan, Diệp Trường Sinh bỗng nhiên nói như thế.

Bộ dáng như muốn bứt ra, phảng phất như không có chút hứng thú nào đối với cuộc chiến giữa Thiên Nam cùng Mạc Lan.

Nghe nói như thế, Ngụy Vô Nhai mặt không chút thay đổi, Chí Dương thượng nhân cùng Hợp Hoan lão ma trên mặt lại lộ ra vẻ kinh ngạc.

Hai người liếc mắt nhìn nhau, không hiểu lúc này Diệp Trường Sinh đột nhiên nói ra những lời này là có ý gì?

Trước đó hắn còn chiến đấu vì bên phía Thiên Nam, vừa ra khỏi thành đã có người ngăn trở ba Đại Thần sư của Mạc Lan, còn bây giờ lại ra vẻ muốn rút găng.

Diệp Trường Sinh đột nhiên biến sắc khiến ánh mắt Chí Dương thượng nhân cùng Hợp Hoan lão ma lộ ra vẻ trầm tư.

Nghĩ kỹ lại, hắn nói không phải không có lý.

Những người như bọn họ, sở dĩ ngăn cản được người Mạc Lan, đó là bởi vì bọn họ có căn cơ tông môn ở Thiên Nam, có lợi ích thâm hậu.

Ngụy Vô Nhai là đại trưởng lão Cửu Quốc Minh, hắn đứng mũi chịu sào. Chí Dương thượng nhân cùng Hợp Hoan lão ma đại biểu chính ma tuy rằng không có giáp giới với Mạc Lan thảo nguyên nhưng lần này khẩu vị của người Mạc Lan quá lớn.

Nếu như bọn họ không ra tay, không đếm xỉa đến bên ngoài, vậy đợi đến lúc Cửu Quốc Minh bị đánh sập, chính ma đồng dạng không cách nào may mắn thoát nạn.

Chính là xuất phát từ môi hở răng lạnh, bọn họ mới gia nhập, trợ giúp Cửu Quốc Minh chống cự Mạc Lan nhân.

Về phần cái gì vì cái danh nghĩa sinh tồn của người Thiên Nam Yến tộc, bọn họ lão quái Nguyên Anh trước nay cũng không tin tưởng.

Bọn họ cũng không hy vọng có thể dùng loại khẩu hiệu này lừa Diệp Trường Sinh bán mạng cho bọn họ, chống cự người Mạc Lan.

Dù sao, đúng như lời Diệp Trường Sinh nói, người Mạc Lan thua cũng không ảnh hưởng nhiều đối với hắn.

Nghĩ tới những chuyện này, hai vị đại tu sĩ đại khái đã hiểu câu nói vừa rồi của Diệp Trường Sinh là có ý gì.

Mà phản ứng của Ngụy Vô Nhai so với hai người bọn họ nhanh hơn rất nhiều, vào lúc Diệp Trường Sinh vừa nói ra những lời này, hắn đã hiểu ra được người này đang nghĩ gì.

Chẳng qua là, muốn để hắn ra tay cũng được, nhưng người phải cho hắn chỗ tốt.

Hắn sẽ không trợ giúp bốn thế lực lớn này chống cự người Mạc Lan.

Dù sao, sau khi thắng lợi, chỗ tốt đều là do tứ đại thế lực này thu được, Diệp Trường Sinh nếu không lấy được chút đồ từ chỗ bọn họ, chẳng khác gì cho những người này làm tay chân vô ích.

Ngụy Vô Nhai trong lòng rất rõ ràng, cho nên hắn không nói một lời, Cửu Quốc Minh hứa hẹn với Diệp Trường Sinh đã đưa ra.

Bây giờ phải xem chính ma lưỡng phương có thể trả giá cái gì.

Chí Dương thượng nhân cùng Hợp Hoan lão ma sau khi liếc nhau, trong lòng đại khái có nắm chắc, vì thế Chí Dương thượng nhân chậm rãi nói:

“Diệp huynh nói gì vậy, ngươi cũng vẫn luôn là một thành viên của Thiên Đạo Minh, há có thể nói là không có quan hệ lợi ích gì với Thiên Nam sao?”

“Hai ngày trước khi lão phu nhìn thấy hai vị đạo hữu Long Hàm cùng Phượng Băng của Loạn Minh tông, còn nghe bọn họ nói muốn đem Diệp huynh đề cử làm đại trưởng lão của Thiên Đạo Minh, kể từ đó Diệp huynh cũng không thể không đếm xỉa đến việc này được!” Chí Dương thượng nhân nói ra.

“Ha ha!” Nghe nói như thế, Diệp Trường Sinh cười ha ha, dùng ánh mắt đánh giá Chí Dương thượng nhân cùng Hợp Hoan lão ma một phen.

Đến tận bây giờ hai lão già này vẫn còn muốn dùng cái danh hào này lừa gạt hắn, chỉ là tên tuổi của một Đại trưởng lão Thiên Đạo Minh, nói trắng ra cũng chỉ đến vậy mà thôi.

Chí Dương thượng nhân có thể ngồi vững vàng trên vị trí mình chủ chính đạo đồng thời cũng vì vị trí này mà hắn ta được lợi vô cùng, đó là bởi vì bản thân hắn ta chính là Thái Thượng trưởng lão của môn phái chính đạo đệ nhất này.

Hợp Hoan lão ma cùng Ngụy Vô Nhai cũng có lý, bọn họ có thể được lợi từ vị trí của chính mình, đó là bởi vì dưới tay bọn họ có một lũ nhân có thể sai sử, ý chí bọn họ có thể kéo dài ra ngoài.

Nếu như ngay vị trí Minh chủ, Đại trưởng lão này mà không có chút chỗ tốt nào thì đám người này làm sao có thể làm được?

Người có thể tu luyện tới bước này, không ai có được hư danh, nhất định phải thực hiện cho ra ích lợi mới được.

Mà Diệp Trường Sinh khác với bọn họ, thuộc hạ của hắn không ai có thể gọi được, cho dù ngồi vào vị trí Thiên Đạo Minh Đại trưởng lão cũng không cách nào thu được lợi ích từ vị trí này.

Đã như vậy, cần vị trí này để làm gì?

Chỉ là một cái tên vớ vẩn tự cao tự đại mà thôi!

Ngay cả Hàn Lập gia nhập Lạc Vân Tông cũng biết đến thế lực nâng đỡ trung thành với mình của Lạc Vân Tông, đỡ thủ hạ của mình đến vị trí Chương môn Lạc Vân Tông.

Làm sao Diệp Trường Sinh có thể làm không công đi làm đại trưởng lão của Thiên Đạo Minh.

Tỳ Hưu cười, Diệp Trường Sinh nói: “Chí Dương huynh lời này cũng vô dụng thuyết phục, bằng vào một đại trưởng lão của Thiên Đạo Minh, cũng không đủ!”

Nghe nói như thế, Chí Dương cùng Hợp Hoan ánh mắt chột lóe, Hợp Hoan lão ma bỗng nhiên nói: “Diệp huynh nếu muốn thành lập tông môn, lưu lại truyền thừa mà nói, chúng ta đương nhiên hoan nghênh đãi đến cực điểm!”

“Chúng ta có thể nghĩ biện pháp từ Thiên Nam chọn ra một linh mạch đứng đầu để cho Diệp huynh sử dụng!” Chí Dương cũng nói.

Nghe hai người nói vậy, Diệp Trường Sinh cũng không che giấu nữa, thuật lại mục đích của mình.

“Linh mạch Thiên Nam hiện có, nào có nơi nào là đất vô chủ, Diệp mỗ cũng không muốn hạ xuống một cái thanh danh cường đoạt linh địa người khác!”

“Chuyện Linh Mạch tạm thời không đề cập tới, Diệp mỗ cũng không có ý định khai tông lập phái, bất quá chỉ muốn làm chút sinh ý mà thôi!” Diệp Trường Sinh mỉm cười, ngập ngừng nói.

“Làm ăn nhỏ?” Chí Dương thượng nhân ánh mắt lộ ra vẻ kinh ngạc.

“Ý Diệp huynh là?”

“Tương lai ta muốn mở một thương minh Thiên Nam, hy vọng mấy vị đạo huynh đừng gây khó dễ cho ta!” Diệp Trường Sinh ngập ngừng nói.

Nghe nói như thế, không chỉ có Chí Dương thượng nhân cùng Hợp Hoan lão ma ánh mắt lộ ra vẻ kinh ngạc, mà ngay cả Ngụy Vô Nhai cũng có chút kinh ngạc.

Hóa ra hẳn ta lại có ý tưởng này?

Trong lúc nhất thời, thần sắc ba người ngưng trọng lên.

Khai phát Thương Minh, tất nhiên bọn họ rất rõ ràng lợi hại trong chuyện này.

Những thứ như Thương Minh này, thứ nhất có thể vơ vét của cải, thứ hai cũng có thể làm tổ chức tình báo, trong lúc kinh doanh buôn bán, thuận tiện sưu tập các loại bí mật tình báo.

Một khi Thương Minh của Diệp Trường Sinh mở rộng toàn bộ Thiên Nam, chắc chắn sẽ khiến cho ba thế lực lớn đều chịu tổn thất lợi ích đến trình độ khác nhau.

Ngày thường, các đại tông phái đều đạt được linh thạch, thành quả, một phần rất lớn là thu được từ trong phường thị mà bọn họ mở.

Nguồn thu hoạch trong phường thị chủ yếu có hai bộ phận, một phần là tiền lời của những cửa hàng tông phái này trực tiếp mở, một bộ phận còn lại là thu thuế cho cửa hàng mở ra cho người khác.

Nhưng nếu thương minh Diệp Trường Sinh mở cửa hàng ở trong những phường thị này, vậy những tông phái này có dám thu thuế cửa hàng của hắn không?

Đây là một vấn đề!

Còn có một vấn đề nữa là, nếu Diệp Trường Sinh làm tốt thương minh, bên trong bán đồ phẩm chất thượng giai hơn nữa danh tiếng cũng không tệ, vậy sẽ đem tất cả khách hàng của tu tiên giới đều kéo đến nhà bọn họ.

Kể từ đó, sẽ hình thành tình huống như vậy:

Đệ tử các đại tông phái hoàn thành nhiệm vụ môn phái của mình, sau khi đạt được linh thạch do môn phái phân phát, sẽ cầm linh thạch này đi thương minh Diệp Trường Sinh mua đồ.

Nếu như vậy, linh thạch của tất cả đại tông phái chẳng phải đều rơi vào tay Diệp Trường Sinh sao?

Đến cuối cùng, có thể diễn biến thành tình cảnh tông phái Thiên Nam đều làm công cho Diệp Trường Sinh không?

Sau khi nghe Diệp Trường Sinh yêu cầu như vậy, tam đại tu sĩ gần như lập tức nghĩ tới đủ mọi vấn đề trong này.

Có thể đoán được, một khi đáp ứng Diệp Trường Sinh, sau này các tông phái bọn họ có thể đạt được lợi ích từ trên thương nghiệp sẽ từ từ giảm bớt.

Bọn họ muốn thu hoạch linh thạch, có lẽ chỉ có thể dốc sức đi đào quặng, đi trồng linh dược bán, đi bồi dưỡng linh thú bán, đi chế phù, đi luyện khí...

Mà sau khi bọn họ làm ra mấy thứ này, con đường có thể bán ra chỉ có một con đường duy nhất dẫn tới thương minh của Diệp Trường Sinh.

Kể từ đó, ngay cả giá cả cũng đều bị hấn lũng đoạn!

Nếu là người khác đưa ra yêu cầu như vậy, tam đại tu sĩ nhất định sẽ cự tuyệt.

Không có ai sẽ hy vọng Thiên Nam sẽ xuất hiện một thế lực siêu cấp như thế, lũng loạn tất cả các hoạt động buôn bán với nhau.

Nói như vậy, tương lai tất cả đại tông môn chẳng phải là muốn dựa vào hơi thở của hấn mà sống hay sao.

Đây không khác gì là phương thức thống nhất Thiên Nam.

Không phải dùng vũ lực thủ đoạn, mà là thống nhất kinh tế Thiên Nam.

Thế nhưng, bây giờ nếu Diệp Trường Sinh đưa ra yêu cầu này, cũng không thể không để tam đại tu sĩ suy nghĩ cẩn thận.

“Hai vị đạo hữu thấy thế nào, các người cảm thấy đề nghị này của Diệp huynh có thể đáp ứng không?” Chí Dương thượng nhân truyền âm hỏi.

Hợp Hoan lão ma cau mày không nói, mà Ngụy Vô Nhai ánh mắt lại lóe lên, cuối cùng truyền âm nói:

“Đáp ứng hẳn thì sao? Chẳng qua chỉ là trong một khoảng thời gian ngắn tông môn của chúng ta tổn thất lợi ích nhất định mà thôi!”

“Dù cho tương lai hẳn có đột phá Hóa Thần, thì cũng chỉ mất hai ngàn năm tuổi thọ. Sau hai ngàn năm, bất kể hẳn đã phi thăng hay vẫn tọa hóa, Thương Minh này cũng không thể cường thế như lúc hẳn còn sống được!”

Lời của Ngụy Vô Nhai làm cho Chí Dương cùng Hợp Hoan lão ma mất nhú lại, đồng thời trong lòng khẽ động.

Lời này không phải không có lý, nếu Diệp Trường Sinh không còn, vậy thương minh khẳng định không thể bóc lột các đại tông môn như hẳn và hẳn khi còn ở Thiên Nam.

Như vậy xem ra đáp ứng hẳn cũng không sao, dù sao cũng đã hai ngàn năm.

Diệp Trường Sinh cũng chỉ muốn kiếm một ít linh thạch từ trên người bọn họ, chứ không phải muốn đào căn cơ truyền thừa của bọn họ.

Chuyện này cũng không phải là không thể chấp nhận.

Vì vậy, nghĩ đến đây, trong lòng tam đại tu sĩ liền có chủ ý, Ngụy Vô Nhai mở miệng trước tiên, nói:

“Ta đã đáp ứng với Diệp huynh, Cửu Quốc Minh sẽ ủng hộ Diệp huynh trên những đề tài này, hiện tại ta tự nhiên không có ý kiến!”

“Lão đạo cũng đồng ý!” Chí Dương thượng nhân gật đầu tỏ thái độ.

Hợp Hoan lão ma mặt không chút thay đổi nói: “Lão phu không có ý kiến!”

Nghe được lời này của ba người, trên mặt Diệp Trường Sinh lộ ra ý cười, nói: “Được, ba vị đạo huynh sáng khoái như vậy,

chuyện chống cự sự tiến công của Mạc Lan nhân, ta sẽ không thể đổ cho người khác!”

Thấy thần sắc ba người tựa hồ mang theo một chút sầu lo, Diệp Trường Sinh cười cười, nói:

“Kỳ thật, ba vị đạo hữu cũng không cần phải lo lắng làm gì. Ta sẽ mở Thương Minh này, mang đến chỗ tốt cho Thiên Nam, sẽ không có chỗ xấu gì!”

“Chắc hẳn ba vị cũng biết, lúc trước Diệp mỗ có hơn một trăm năm thời gian không ở Thiên Nam, mà là đi nơi khác!”

“Đó là nơi có lượng lớn tài nguyên có thể khiến cho Trúc Cơ, tu sĩ Kết Đan tiến giai, nếu tương lai sau khi ta mở Thương Minh, liền có thể bán số lượng lớn tài nguyên này đến Thiên Nam. Kể từ đó, thực lực chính thể Tu Tiên giới Thiên Nam đều sẽ tăng lên một đẳng cấp!”

Nghe được lời này của Diệp Trường Sinh, trong mắt tam đại tu sĩ nhất thời lộ ra vẻ kinh ngạc, Chí Dương thượng nhân thần sắc ngưng trọng hỏi: “Chẳng lẽ trước đó Diệp huynh đi Đại Tấn hoàng triều?”

Thiên Nam mọi người biết được những tu tiên giới khác, ngoại trừ Mạc Lan thảo nguyên bên ngoài chính là Đại Tấn.

Diệp Trường Sinh nghe vậy lại lắc đầu, cười nói: “Cũng không phải là Đại Tấn, mà là có nơi khác!”

“Về sau mấy vị đạo hữu sẽ biết!” Diệp Trường Sinh nói.

Về chuyện của cổ Truyền Tống Trận, hẳn cũng không có ý định giấu diếm, trên thực tế tam đại tu sĩ này cũng đã sớm biết hẳn nắm giữ một tòa Truyền Tống Trận như vậy rồi.

Tương lai, Diệp Trường Sinh nói không chừng còn có thể công khai Truyền Tống trận cổ này, để cho tu sĩ Thiên Nam có thể giao nộp một số linh thạch để sử dụng.

Từ lâu nhìn lại, Diệp Trường Sinh biết cái này thông qua việc bán yêu đan cùng linh dược ở hai nơi, kiếm tiền mua bán giá chênh lệch cũng không thể làm được lâu dài.

Bởi vì yêu đan tại Loạn Tinh Hải cũng tương đối trân quý, mà linh dược tại Thiên Nam cũng không khắp nơi đều có.

Lúc đầu bán ra quy mô nhỏ hoàn toàn chính xác có thể kiếm được không ít kém giá, nhưng đến khi số lần giao dịch càng ngày càng nhiều, số lượng cung ứng tăng lên, độ quý hiếm của linh dược và yêu đan ở hai nơi cũng sẽ giảm xuống.

Kể từ đó, giá cả tất nhiên sẽ hạ xuống, hơn nữa theo Diệp Trường Sinh mua lượng lớn linh dược ở Thiên Nam, thu mua lượng lớn yêu đan ở Loạn Tinh Hải, tất nhiên cũng sẽ khiến giá cả linh dược yêu đan ở hai nơi này tăng lên.

Cuối cùng giá cả của hai nơi sẽ lại giống nhau, lợi nhuận buôn bán cũng sẽ rất nhỏ.

Muốn có thể liên tục kiệt xuất mà đánh cá, phương pháp tốt nhất là đưa tu sĩ Thiên Nam đến Loạn Tinh Hải, khai phá Loạn Tinh Hải, đạt được càng nhiều yêu đan hơn nữa.

Theo Diệp Trường Sinh thấy, Thiên Nam không thể nghi ngờ đã là một vùng biển đỏ được cuốn đến mức tận cùng, mà Loạn Tinh Hải chỉ là một vùng biển đỏ sau khi khai phá mà thôi.

Loạn Tinh Hải thiếu nhất là cái gì?

Là người, nhân tộc Loạn Tinh Hải chưa đủ nhân lực để khai phá ra Ngoại Tinh Hải.

Mà Thiên Nam không thiếu người, đem Thiên Nam cao giai tu sĩ đưa đến Loạn Tinh Hải săn yêu thú, kể từ đó, vừa hạ thấp Thiên Nam nội quyền, lại làm thêm bánh ngọt lớn.

Mà Diệp Trường Sinh cũng có thể thu hoạch khổng lồ từ đó.

Đơn giản nhất là hắn có thể thông qua phí thu lộ phí kiếm đầy bồn đầy bát.

Nhìn Tinh Cung là biết, nắm giữ vài toà truyền tống trận kia, quả thực là nằm kiếm tiền.

Tu sĩ Thiên Nam, muốn đi Loạn Tinh Hải, phải giao một khoản phí qua đường. Sau khi đến Loạn Tinh Hải, phát hiện mình muốn đi Ngoại Tinh Hải săn yêu, lại phải nộp cho Tinh Cung một khoản phí lộ phí. Sau đó muốn trở về, lại phải nộp một khoản phí lộ phí.

Như vậy, chuyến này bọn họ phải nộp lên bốn khoản phí qua đường.

Mà những phí qua đường này, cuối cùng đều rơi vào tay Diệp Trường Sinh.

Điều hắn muốn làm chính là trước khi mình rời khỏi Nhân giới thu thập đủ nhiều linh thạch.

Chỉ thông qua đào quặng để thu hoạch linh thạch, tốc độ rất chậm chạp, hơn nữa cũng không phải đạo thượng thừa.

Đương nhiên, Diệp Trường Sinh cũng biết, một khi hắn rời đi, tổ chức che giấu tài chính mà hắn để lại nhất định sẽ gặp phải phản phệ.

Nhưng không sao cả, Diệp Trường Sinh đã đạt được mục đích của mình, hắn mang theo đủ nhiều linh thạch rời đi.

Hơn nữa, các thế lực lớn của Thiên Nam cũng chưa chắc đã có đủ năng lực phản phệ Thương Minh của hắn.

Bởi vì chờ đến lúc hắn rời đi, khẳng định sẽ lưu lại đủ lực lượng để thủ hộ.

Cái khác không nói, Nam Cung Uyên và Nguyên Dao các nàng khẳng định đã là đại tu sĩ Nguyên Anh hậu kỳ.

Một luồng sức mạnh chấn động, những người khác cũng không dám manh động.

Nhiều lắm thì thương minh của hắn và các thế lực lớn của Thiên Nam cuối cùng đạt thành thỏa hiệp, giao ra một phần lợi ích, thông qua hình thức nộp thuế cho các đại tông môn mà thôi.

Đến cuối cùng, tổ chức thương nghiệp kéo dài cả nhân giới này, có thể sẽ thật sự tồn tại một thời gian dài.

Đương nhiên, đây đều là sau này.

Bây giờ, vô luận là Diệp Trường Sinh, hay là Chí Dương thượng nhân, Ngụy Vô Nhai, Hợp Hoan lão ma bọn họ, cũng không nghĩ đến xa như vậy.

Sau khi đạt thành hiệp định với tam đại tu sĩ, tổ chức thương nghiệp Diệp Trường Sinh ở Thiên Nam không còn trở ngại nữa.

Đợi đến lúc Thất Linh Đảo hiện thế, hắn mới có thể bắt tay vào làm chuyện này.

Một trận sinh tử đại quyết chiến diễn ra ở bên Mạc Lan nhân và Thiên Nam, song phương đều đang khua chiêng gõ trống điều động nhân mã, tiến hành các loại bố trí.

Phía Mạc Lan nhân một phương, không ngừng có các bộ lạc từ trên thảo nguyên đi ra, hiện tại thực lực so với trận chiến ở Điện Thiên Thành trước kia mạnh hơn không ít.

Ngoại trừ đệ nhất đại bộ lạc của Mạc Lan Kim Dương bộ đang giám thị hành động của người Đột Ngột, các bộ lạc còn lại đều có tinh nhuệ.

Chỉ chờ tất cả liên quân đến đông đủ, người Mạc Lan sẽ lại bắt đầu tiến công lần nữa.

Mà Thiên Nam bên này cũng động viên, chẳng những tứ đại thế lực phái ra đại lượng nhân mã mà ngay cả một ít tán tu cũng đến.

Hai tháng liên tiếp trôi qua, cuối cùng lực lượng của hai phe cũng đã được hội tụ lại, vì vậy vào một ngày nào đó, người Mạc Lan đã đưa tới chiến thư.

Sau khi nhận được phản chiến thư này, ba người Ngụy Vô Nhai lại gặp Diệp Trường Sinh lần nữa. Sau khi mọi người đọc xong bộ chiến thư kia, Chí Dương thượng nhân vuốt râu hỏi: “Ba vị đạo hữu thấy thế nào?”

“Mạc Lan nhân thế này là có chủ ý quỷ quái gì, bảy ngày sau quyết chiến thì cũng thôi, lại còn làm cái gì đánh cược, còn đề lên nhiều tài liệu trân quý như vậy!” Ngụy Vô Nhai cau mày nói ra.

Trên phản chiến thư này, người Mạc Lan đưa ra đề nghị cùng Thiên Nam tiến hành mười cuộc đánh cược sinh tử.

Cuộc đánh cược này chỉ giới hạn tu sĩ dưới Nguyên Anh hậu kỳ tham gia. Song phương tiến hành trước trận, song phương đánh cược sẽ được an bài trong một không gian bình chương, dù có thua cũng không đi được, chỉ có thể chết trận tại chỗ.

Hơn nữa, Mạc Lan nhân còn lấy Thiên Nam tù binh lúc trước để uy hiếp, yêu cầu một phương Thiên Nam nhất định phải đáp ứng yêu cầu của bọn họ, nếu không sẽ giết hơn một ngàn tên tù binh này.

Đánh cuộc mười trận, thắng được một trận thì có thể đổi về một trăm tù binh.

“Trong này khẳng định có âm mưu gì, Mạc Lan nhân sẽ không vô duyên vô cớ đưa ra yêu cầu như vậy!” Hợp Hoan lão ma cau mày nói.

“Có âm mưu khẳng định, chỉ là chúng ta không cách nào phán đoán ra bọn họ rốt cuộc có chủ ý gì, hơn nữa hơn một ngàn tù binh này chúng ta cũng không thể không cứu!” Chí Dương thượng nhân nói.

“Vậy thì đáp ứng yêu cầu của bọn họ đi. Chẳng qua là tìm ra mười người đi chơi với bọn họ một phen mà thôi!” Diệp Trường Sinh đột nhiên nói.

Hắn biết rõ hướng đi của trận chiến tranh này, cũng không đặt trận đánh cược này trong lòng.

Bảy ngày sau, chỉ cần chờ tin tức trên thảo nguyên truyền đến thì trận chiến này sẽ không cần đánh tiếp nữa.

Đến lúc đó, nên cân nhắc làm thế nào người Mạc Lan liên hợp đối kháng người Đột Ngột.

Giống như ban đầu đã đưa hai quốc gia trong Cửu Quốc Minh cho Mạc Lan cư trú, sau đó để cho bọn họ đứng trên tuyến đầu tiên của Đột Ngột nhân.

Hay nên nói, làm cái khác dự định.

Bất quá, bây giờ có Diệp Trường Sinh, thực lực Thiên Nam đã bất đồng, Điền Thiên Thành cũng không bị Mạc Lan nhân chiếm cứ, cứ cắt đứt như vậy chỉ sợ cũng không dễ dàng.

Đến lúc đó, hơn phân nửa còn có một phen so đo.

Sau khi nghe được những lời Diệp Trường Sinh nói, ba vị đại tu sĩ cũng liên tiếp gật đầu, suy nghĩ của bọn họ cũng không khác lắm.

Mặc kệ đối phương có âm mưu gì, trận đánh cược này vẫn phải đáp ứng.

Thế là, tiếp theo bốn người lại thương nghị một phen, sau đó tự mình tán đi.

Ngày hôm sau, tại nghị sự đại điện Điện Thiên Thành, các lão quái Nguyên Anh trung kỳ của Thiên Nam đều bị tụ tập ở nơi này.

Bốn người Diệp Trường Sinh cũng xuất hiện, hướng những người này giảng thuật chuyện đánh cược, sau đó trải qua một phen uy bức dụ dỗ, cuối cùng cũng gom góp được mười người tham gia đánh cược.

Trong đó có Hàn Lập, vì để hãn tham gia cuộc chiến, ba vị đại tu sĩ còn xuất ra số lượng không ít Canh Tinh cùng hãn trao đổi.

Nhìn thấy số lượng Canh Tinh trong tay bọn Chí Dương thượng nhân, Ngụy Vô Nhai, Hàn Lập nhất thời có chút ngạc nhiên.

Hãn có chút hối hận trước đó có thời gian đáp ứng điều kiện kia của Diệp Trường Sinh tương đối hà khắc giao dịch.

Hãn đưa ra nhiều điều kiện như vậy, mới từ trong tay Diệp Trường Sinh đổi lấy một khối Canh Tinh to bằng quả trứng ngỗng.

Mà hiện tại, ba vị đại tu sĩ này lại lấy ra canh tinh gấp hai, hơn nữa điều kiện giao dịch cũng không phải quá hà khắc.

Chỉ cần hãn tham gia trận đánh cược sinh tử là được rồi.

Trên thực tế, nếu có thể luyện ra Đại Canh Kiếm Trận, Hàn Lập rất tin tưởng trận đánh cuộc này.

Chỉ cần đối phương không xuất động đại tu sĩ, hãn ta đều có lòng tin chiến thắng đối phương.

Cho nên, Hàn Lập tự nhiên cảm thấy cùng tam đại tu sĩ giao dịch này càng làm hãn hài lòng.

Mặc dù Canh Tinh không bằng quả trứng ngỗng của Diệp Trường Sinh, nhưng chỉ bằng những thứ mà tam đại tu sĩ lấy

ra cũng đủ để hắn luyện chế một bộ Canh Kiếm Trận ba mươi sáu thanh phi kiếm rồi.

Nghĩ đến những việc này, Hàn Lập đành phải cười khổ một tiếng, hiện tại hối hận thì có thể làm được gì chứ, đã đáp ứng giao dịch cùng Diệp sư huynh rồi.

Từ lúc Chí Dương thượng nhân lấy được Canh Tinh, Hàn Lập lập tức bế quan, bắt đầu đem Canh Tinh trộn lẫn vào trong phi kiếm của mình, luyện chế Đại Canh Kiếm Trận.

Mà đám người Diệp Trường Sinh, lại cùng Long Hàm, Phượng Băng, Thiên Hận lão quái tập trung một chỗ, thương nghị một phen các phương việc thích hợp.

Sau đó không lâu, các loại mệnh lệnh hạ xuống, tất cả tu sĩ Thiên Nam trong thành đều biết tin tức cùng Mạc Lan nhân quyết chiến.

Toàn bộ Điện Thiên Thành trong vòng hai, ba ngày ngắn ngủi đã hoàn toàn bị động viên. Sau một hồi bạo động, từng nhánh đại quân tu sĩ dựa theo sự sắp xếp trước đó, mỗi người thần sắc ngưng trọng hướng phía thành Điện Thiên mà đi.

Đại quân đi tới một địa điểm đã an bài từ trước, dựa theo cứ điểm nơi đây, đại quân tu sĩ bắt đầu nhanh chóng bố trí các loại cấm chế đại trận.

Đến ngày thứ sáu, hết thảy trên cơ bản đều được an bài cẩn thận, toàn bộ doanh địa của đại quân tu sĩ trở nên một mảnh yên tĩnh.

Đại bộ phận mọi người đều yên tĩnh ngồi trong doanh trường của mình, nghỉ ngơi dưỡng sức, chỉ có một ít tu sĩ cấp cao không ngừng dò xét, sắp xếp đủ các loại.

Diệp Trường Sinh mang theo Nguyên Dao ngày thứ sáu đi tới trước doanh địa, nhìn tình cảnh trước mắt, Diệp Trường Sinh cảm khái nói:

“Lần trước ta tham gia chiến tranh quy mô lớn như vậy, vẫn là thời điểm Trúc Cơ kỳ đấy!”

“Công tử đang nói chiến tranh giữa Việt quốc và Ma đạo sao?” Nguyên Dao suy nghĩ một phen rồi hỏi.

“Không sai, lúc ấy chính ma xâm lấn, dẫn đến hiện tại rất nhiều tu sĩ trong Thiên Đạo Minh đều ghi hận chánh tà, bây giờ đem tông môn bọn họ đánh tan, sắp xếp cùng một chỗ, nghe nói lúc trước lúc an bài như vậy, còn gây ra không ít nhiễu loạn!” Trên mặt Diệp Trường Sinh mang theo vẻ nhớ lại nói.

“Giữa các thế lực lớn ở tu tiên giới, hay là lấy lợi ích làm đầu, ngày hôm qua còn đang quyết đấu sinh tử đánh chết, ngày mai chuyện liên thủ kháng địch lại sẽ rất hiếm thấy, chính ma lưỡng đạo Loạn Tinh Hải chúng ta cũng như vậy!” Nguyên Dao hơi cảm khái nói.

“Sau khi giải quyết xong chuyện của người Mạc Lan, lại đi Truy Ma Cốc một chuyến nữa, ta phải trở về Loạn Tinh Hải rồi!” Diệp Trường Sinh thầm nghĩ trong lòng.

Nói đến Loạn Tinh Hải, hắn liền nhớ tới Diệu Âm Môn bên kia, cũng không biết tình hình Loạn Tinh Hải hôm nay như thế nào.

Diệp Trường Sinh và Nguyên Dao được một tu sĩ Thiên Đạo Minh dẫn tới một doanh trường ở trung tâm đại doanh để tu dưỡng.

Cùng lúc đó, tại nơi đóng quân cách đại doanh Thiên Nam hơn mười dặm, tại một gian thạch thất nào đó nằm sâu trong lòng đất khoảng hai ba mươi trượng, mấy nhân vật trọng yếu bên Mạc Lan cũng tụ tập ở chỗ này thương nghị cái gì đó.

Bốn nam một nữ, theo thứ tự là bốn vị Thần sư của Mạc Lan và vị Thánh nữ kia.

“Nhạc Thượng Sư, linh dầu chuẩn bị thế nào rồi? Phải biết rằng thời gian thánh đăng đốt lửa có liên quan đến thời gian thánh cầm xuất hiện tại giới này dài ngắn, không cho phép may mắn sơ suất!” Lão giả khô gầy hỏi vị thánh nữ kia.

“Chúc thần sư xin cứ việc yên tâm, trận chiến này quan hệ đến sinh tử tồn vong của tộc chúng ta, ta đã đem dầu thắp chứa đựng ngàn năm của bản tộc mang tới một lần, đủ để chống đỡ thánh cầm đánh xong trận này!” Nữ tử họ Nhạc thần sắc nghiêm nghị nói.

Lão giả khô gầy nghe vậy gật đầu, nói: “Một trận chiến này, muốn ngăn chặn vị Diệp đạo hữu kia, cũng chỉ có thể mượn nhờ thánh cầm chi lực thôi!”

“Đến lúc đó, lão phu ủng hộ đại cục. Trọng huynh, Tất huynh, hai người các ngươi liên hợp Phòng tông chủ Âm La tông đối phó tam đại tu sĩ Thiên Nam!”

“Diễn huynh, ngươi phụ trách bảo vệ thánh nữ, cẩn thận đề phòng nàng bị người bên Thiên Nam đánh lén!”

Lão giả phân bổ đầu vào đây, phân bổ nhiệm vụ mỗi người cho chính xác.

Lần này mấu chốt của chiến đấu là làm thế nào để ngăn cản vị Thiên Nam đệ nhất tu sĩ kia.

Bên phía Mạc Lan không có khả năng giống như lần trước, dùng ba vị đại tu sĩ đi kiểm chế Diệp Trường Sinh.

Nói như vậy thì với nhân thủ của bọn họ cũng không đủ để kiểm chế tam đại tu sĩ Thiên Nam.

Biện pháp duy nhất chính là triệu hoán thánh cầm xuống, dùng thánh cầm đi đối phó người nọ.

Thánh cầm thân là sinh vật của thượng giới, cho dù chỉ là một hóa thân nhưng hầu như cũng có thực lực cấp bậc Hóa Thần.

Sau khi an bài người mình xong xuôi, Mạc Lan vị thần sư này lại đem vài tên tu sĩ Đại Tấn Âm La tông mặc hắc bào mời vào, cùng bọn họ tiến hành một phen thương nghị.

Khi người Mạc Lan đang khua chiêng gõ trống tiến hành các loại an bài trước khi chiến đấu, bên phía Thiên Nam, Diệp Trường Sinh cũng được mời tới, tiến hành một phen thương nghị cuối cùng với đám người tam đại tu sĩ.

Lần này, vì ứng đối với Mạc Lan nhân, các tông môn quả thực xuất ra không ít lá bài tẩy, nhất là hai bên chính ma, đã đem ra không ít sát chiêu lợi hại.

Ban đầu thời điểm bọn họ tiến hành mở rộng, những lá bài tẩy này đều là giấu thật kỹ, hiện tại lại lấy ra không ít.

Có thể thấy được trình độ coi trọng của bọn họ đối với trận chiến này.

Sau khi an bài mỗi nhiệm vụ đối địch một phen, mọi người lại mời Thiên Hận lão quái tới.

Bảo hấn dẫn theo một số lão quái tán tu đi đánh lên phía sau Mạc Lan nhân.

Hiện tại, Phong Nguyên quốc Cửu Quốc Minh đã bị người Mạc Lan hoàn toàn chiếm cứ. Nếu như lúc trước ở Thiên Thành mà không phải Diệp Trường Sinh ra mặt, thì ngay cả Ngu quốc cũng đã bị người Mạc Lan cướp đi rồi.

Tam đại tu sĩ an bài cho Thiên Hận Lão Quái chính là nơi tài nguyên của người Mạc Lan phía sau Phong Nguyên quốc chồng chất.

Vì đề lão quái này lấy thân phạm hiểm, sau khi tam đại tu sĩ hứa hẹn sẽ đem một quốc gia tên là Tư quốc chia cho hắn, để hắn ở trong đó đi khai tông lập phái.

Sau khi làm xong mọi việc an bài, buổi sáng ngày thứ bảy, một tiếng chuông ngân nga vang lên.

Trong đại doanh Thiên Nam, các tu sĩ đã tích súc từ lâu đều dồn dập xuất doanh, hóa thành từng đạo cầu vòng phóng lên cao.

Trong lúc nhất thời, các màu linh quang trải rộng bầu trời, tiếng thanh minh, tiếng thét dài liên tiếp, giống như một dòng lũ, hướng đối diện mãnh liệt phóng đi.

Mà đối diện pháp sĩ trong đại doanh, đồng dạng là phô thiên cái địa các loại quang mang tràn đến, khí thế hung hăng.

Song phương tựa như hai cỗ sóng lớn, như muốn đụng vào nhau, nhưng đến lúc cách nhau mười dặm, đột nhiên đồng thời ngừng lại.

Xa xa nhìn nhau giằng co, sát khí kinh thiên từ trong hai quân trận tràn ngập mà lên.

Trong đại quân của Mạc Lan có hơn mười đầu man hoang cự thú dị thường đáng chú ý, đồng thời một đám tu sĩ mặc hắc bào cũng thu hút sự chú ý của Thiên Nam bên này.

Người hiểu rõ chút nội tình đều biết, đó là tu sĩ của Ma Tông Đại Tấn, mười mấy con cự thú Man Hoang khiến cho tu sĩ Thiên Nam rất kinh hãi.

Đương nhiên, Thiên Nam bên này còn chưa biết, những tu sĩ Âm La tông này còn mang theo mấy ngàn con Đồng Giáp Thi.

Bên phía Mạc Lan đã chuẩn bị rất nhiều thủ đoạn. Bên phía Thiên Nam, so với lần trước cũng có không ít thứ kỳ quái quái dị dị thường.

Ví dụ như trên một mảnh đất trống nào đó trong quân trận, một đám tu sĩ Hợp Hoan Tông đang khiêng hai cỗ quan tài cực lớn, một đen một trắng, trên quan tài được dán đầy các loại phù triện lớn nhỏ khác nhau, thoạt nhìn vô cùng quỷ dị.

Căn cứ theo lời nói của Hợp Hoan lão ma, trong hai cỗ quan tài này chứa Âm dương song ma đại danh đỉnh đỉnh của Hợp Hoan tông bọn họ, đây là lấy hai vị tu sĩ Nguyên Anh luyện chế thành thần thông kỳ đại.

Mà ở bên kia, nơi tu sĩ chính đạo hội tụ có một đài cao sáu bảy trượng bằng đồng xanh, trên đài là một thanh la, một gã cự hán thân trần bên cạnh đồng la đang nhắm chặt hai mắt ngồi đó.

Xa hơn một chút trong đội ngũ, có mười mấy con đen nhánh điêu tàn cao ba bốn trượng, thoạt nhìn có chút tàn phá, đều là bộ dáng thượng cổ hung thú.

Nhiều chuyện như vậy, nhiều không kể xiết, các đại tông môn đều lấy ra không ít đồ vật kỳ quái.

Mà mấy thứ này, cũng chỉ có Long Hàm của Loạn Minh Tông hiểu rõ toàn bộ một phen, kế tiếp hẳn là chỉ huy Thiên Nam, sẽ đem mấy thứ này tùy ý sử dụng.

Sau khi tất cả tu sĩ dần dần nhập vị trí, phía Mạc Lan bên kia, bỗng nhiên xuất hiện ba đạo kinh hồng phóng lên cao, hướng Thiên Nam bên này bay tới.

“Là tam đại thần sư của Mạc Lan, vị tứ đại thần sư cùng Âm La tông chủ hậu kỳ không xuất hiện!” Ngụy Vô Nhai hít mắt nhíu mày nói.

“Đi thôi, ba người chúng ta cũng đi xem một chút!” Chí Dương thượng nhân nói.

Tam đại tu sĩ Thiên Nam đồng dạng hóa thành ba đạo hồng quang phóng lên cao đối đầu với tam đại thần sư Mạc Lan.

Diệp Trường Sinh cũng không có đi theo bọn họ, ngược lại đứng bên cạnh Long Hàm.

“Diệp huynh, mấu chốt lần này là ở người, màn thánh cầm kia nếu không cách nào ngăn cản, lấy thần thông của nó rất có thể sẽ phá hủy quân trận của chúng ta!” Thần sắc Long Hàm ngưng trọng nói.

“Ta sẽ tận lực, dù sao đó cũng là yêu thú có thần thông có thể so với tu sĩ Hóa Thần, các người cũng phải chuẩn bị tốt những thứ khác mới được!” Diệp Trường Sinh mặt không biểu tình nói.

Lần này, nhiệm vụ của hắn không phải là đối chiến cùng bất luận vị đại tu sĩ nào, mà là đi ngăn cản Mạc Lan thánh cầm.

Nguyên bản ý định của Thiên Nam chính là làm cho Thái Chân Môn bảy vị Nguyên Anh trưởng lão mang theo một ít cổ bảo đi ngăn cản Mạc Lan thánh cầm này.

Nhưng sau khi nhận được tin tức, Mạc Lan bên kia chuẩn bị dùng con thánh cầm này để đối phó với Diệp Trường Sinh. Nếu như Diệp Trường Sinh không đối đầu với con thánh cầm này, chắc chắn đối phương sẽ để thánh cầm đi xung kích quân trận.

Với uy lực của thánh cầm, sợ rằng có thể há miệng phun một cái, dùng lửa diễm thiêu hấp ít nhất hơn một ngàn tu sĩ Thiên Nam.

Vì tránh cho quân trận bị đánh sập, Thiên Nam bên này thương lượng một chút liền bảo Diệp Trường Sinh đi đối phó con thánh cầm này.

Mà Diệp Trường Sinh cũng vui vẻ kiên thức một chút thực lực hóa thân của yêu thú thượng giới này, vì vậy liền đáp ứng.

Tam đại tu sĩ Thiên Nam cùng tam đại thần sư của Mạc Lan nhân thương lượng một lát, sau đó tự mình lui trở về.

Đồng thời, bọn người Mạc Lan bên kia cũng biểu thị thành ý, trước tiên đem một nửa tù binh trả về, mấy trăm người đã được đưa trở lại đại doanh bên Thiên Nam.

Đội những người này trở về, tự nhiên có một đám người lập tức tiến lên tiến lên kiểm tra xem trong bọn họ có gian tế hay không, có động tay động chân hay không.

Đến khi hết thấy đều kiểm tra cẩn thận, mới an bài đám người này trong một doanh trường.

Đồng thời, vì chuẩn bị cho mười vị tu sĩ tại trường đánh cược cũng đã bố trí xong, Thiên Nam cùng Mạc Lan nhân bên kia cũng bố trí một mảnh cấm chế, coi như là sân đấu sinh tử.

Gần một khắc sau, mười toà bạch quang tiểu hình pháp trận đã thành hình, trận pháp sư hai bên cùng thúc dục pháp trận, sau đó là cái quang tráo màu trắng bao trùm bảy tám mươi trượng hiển hiện giữa hai trận.

Những trận pháp sư này kiểm tra lại trận pháp một lần nữa, cho rằng không có vấn đề gì mới nhao nhao rút đi.

Sau đó, mười tên Kết Đan kỳ tu sĩ cùng mười tên pháp sĩ đồng thời đi lên, giám sát vận hành pháp trận.

Thiên Nam cùng Mạc Lan nhân một phương phái ra mười vị Nguyên Anh tu sĩ tham gia đồ đấu ở chỗ này.

Bên phía Thiên Nam, Hàn Lập và cả mười tên tu sĩ Nguyên Anh trung kỳ từ trong trận doanh phe mình bay ra, đi tới trước pháp trận.

Mà bên phía Mạc Lan thì bay ra mười đạo tu sĩ mặc hắc bào, trên người những người này âm khí tràn ngập, ma khí kinh người.

Rất rõ ràng, những người này đều là Ma tu của Âm La tông.

Khi thấy đám người này xuất hiện, ba đại tu sĩ lập tức nhíu mắt lại, cảm giác được bên trong khẳng định có điều gì kỳ quái.

Mạc Lan nhân đưa ra đánh cuộc, không phải ra tu sĩ Nguyên Anh kỳ của mình, ngược lại là mười tên ma tu ra sân, điều này nhìn thế nào cũng cảm thấy quỷ dị.

Ba đại tu sĩ bọn họ lập tức liền nghĩ được hương vị âm mưu, nhưng hiện tại đã đáp ứng đánh cuộc, không kịp sửa đổi.

Hơn nữa, bọn họ cũng chuẩn bị các loại chuẩn bị phía sau, tin rằng cho dù đối phương có âm mưu quỷ kế gì, Thiên Nam bên này cũng có phương pháp đối phó.

Vì vậy, cũng không có thay đổi kế hoạch, vẫn chọn lựa ra mười người trước đó rồi phải ra ngoài.

Song phương hai mươi tu sĩ Nguyên Anh kỳ tiến vào trong cấm chế, chuẩn bị bắt đầu chiến đấu sinh tử.

Lập tức, một màn xuất hiện làm cho Thiên Nam tu sĩ kinh ngạc, sau khi mười tên ma tu đối diện tiến vào cấm chế lập tức tự bạo.

Cả người hóa thành huyết quang đầy trời, nhuộm đỏ toàn bộ màn sáng cấm chế. Mười vị tu sĩ bên Thiên Nam phát hiện sự tình không thích hợp, muốn lập tức chạy khỏi đó.

Nhưng bọn họ lại kinh ngạc phát hiện, màn sáng màu máu kia căn bản không thể phá trong thời gian ngắn được.

“Phòng tông chủ, quả nhiên thành công rồi. Hy vọng Huyết La Tráo đúng như lời quý tông nói, có thể đem mười tên nguyên anh vây ở trong tráo nửa ngày. Một khi Thiên Nam thiếu đi mười người này, thực lực đại giảm không ít. Mà nửa ngày cũng đủ để chúng ta cùng Thiên Nam tu sĩ quyết thư hùng một trận!” Khô gầy lão giả vừa quay đầu lại, đối với nam tử áo đen bên cạnh cách đó không xa vừa cười vừa nói.

“Yên tâm, Huyết La Tráo này là một trong sáu đại bí thuật của bốn tông, coi như là tu sĩ Nguyên Anh hậu kỳ, muốn phá giải, không có nửa khắc thời gian, căn bản không có khả năng thành công!” Người áo đen tự tin nói.

Phảng phất như để xác minh lời người này nói, Chí Dương thượng nhân vọt tới trước một huyết tráo, một đạo kiếm quang chói mắt chém xuống, sau một hồi âm âm vang lên kịch liệt, huyết tráo chỉ khẽ run lên, lại khôi phục nguyên dạng.

Chí Dương thượng nhân chứng kiến một màn này sắc mặt trở nên âm trầm, mà Ngụy Vô Nhai cùng Hợp Hoan lão ma sau khi chứng kiến một màn này thần sắc cũng trầm xuống.

Với nhãn lực của bọn họ, đương nhiên có thể nhìn ra huyết sắc quang tráo này căn bản không phải thứ bọn họ có thể phá trong thời gian ngắn.

Nhìn thấy cử động của mấy vị đại tu sĩ Thiên Nam, lão giả khô gầy cười ha ha một tiếng, nói: “Hiện tại trọng yếu nhất chính là không thể để cho đại tu sĩ của bọn họ rảnh tay đi cời bỏ huyết tráo này. Chư vị, nên xuất thủ rồi!”

Tiếng nói của y vừa rơi xuống, ba người sau lưng liền hóa thành ba đạo lưu quang phóng lên tận trời.

Ba người này lần lượt là Âm La tông tông chủ, Trọng thần sư và Tất thần sư ba vị đại tu sĩ.

Về mặt ba người Ngụy Vô Nhai biến đổi, lạnh lùng nhìn ba người đang bay tới.

“Không ngờ lại giờ trò nhỏ như vậy, lần này mười vị trí đứng đầu bên chúng ta cũng không có cách nào xuất thủ rồi!” Ngụy Vô Nhai lạnh giọng nói ra.

“Hết cách rồi, mười cái huyết sắc quang tráo này căn bản không thể giải quyết trong thời gian ngắn được, ít nhất lão phu cũng bất lực!” Chí Dương thượng nhân bất đắc dĩ nói ra.

“Cũng không biết, Diệp huynh có cách nào mở màn hào quang này hay không?” Hợp Hoan lão ma đột nhiên nói.

Ba người nhìn về phía sau, Diệp Trường Sinh đang đứng ở nơi đó trao đổi với Long Hàm.

“Diệp huynh chỉ sợ cũng không có cơ hội ra tay, đối diện đã triệu hoán thánh cầm!” Ngụy Vô Nhai nhìn quân trận của Mạc Lan nhân, híp mắt nói ra.

“Mà thôi, chúng ta bên này số lượng tu sĩ đẳng cấp cao bản thân nhiều hơn nhiều so với Mạc Lan nhân, thiếu mười người

bọn chúng, vẫn là chúng ta hơi chiếm ưu thế!” Chí Dương thượng nhân nói ra.

Lập tức, gã phi thân ra, nghênh đón ba người đối diện, đối mặt vị thần sư họ Trọng kia.

Ngụy Vô Nhai thân hình cũng nhoáng lên một cái, đối mặt với vị thần sư họ Tất kia, bốn người bay lên không trung, rời xa chiến trường nơi này.

Hợp Hoan lão ma còn lại cùng Âm La Tông Phòng Tông chủ đối diện, hai người nhìn nhau một lát, Phòng Tông chủ cười lạnh một tiếng, nói:

“Nghe đại danh đệ nhất Ma tu ở Thiên Nam đã lâu, hôm nay hãy để cho bản tông chủ mở mang kiến thức một chút xem bản lĩnh của ngươi như thế nào!”

“Hừ, đang muốn lĩnh giáo Đại Tấn ma công một phen!”

Nói xong, hai người này cũng hóa thành hai đạo lưu quang, phóng lên không trung.

Trong chớp mắt, trên bầu trời gần đó xuất hiện các loại quang mang biến hóa.

Trong chốc lát lửa đỏ, lúc thì đen thui, thỉnh thoảng lại có tiếng nổ vang lên.

.....

Trước khi tam đại tu sĩ đối đầu với Mạc Lan thần sư, Diệp Trường Sinh cùng Long Hàm đứng chung một chỗ, cũng trao đổi với nhau.

Nhìn huyết sắc quang tráo hình thành, một kích của Chí Dương thượng nhân cũng không thể đem đánh tan, Long Hàm thần sắc trở nên âm trầm.

“Thì ra là thế, đây chính là âm mưu của bọn họ, mượn mười kẻ bỏ cuộc, vây khốn mười vị cao thủ bên chúng ta!” Chứng kiến một màn này, Long Hàm lạnh lùng nói.

“Chung quy mà nói cũng không thay đổi được đại cục, thực lực tổng hợp của Mạc Lan nhân vẫn không bằng Thiên Nam chúng ta. Thiếu đi mười người kia, trên tu sĩ cấp cao chúng ta vẫn chiếm ưu thế!”

“Hơn nữa, mười người kia có thể vây khốn bao lâu, còn khó mà nói trước được. Làm khó khăn là người Mạc Lan lăng phỉ vô ích mười tên Huyết Thi Âm La Tông, lại không thể vây khốn những tu sĩ như chúng ta được bao lâu!” Diệp Trường Sinh thâm ý sâu sắc nói.

“Ý Diệp huynh là?” Trong mắt Long Hàm thoáng hiện vẻ kinh ngạc.

“Nói không chừng sẽ có người có thể đánh vỡ cấm chế từ đó phá vòng vây đi ra đây!” Diệp Trường Sinh nói.

“Vừa rồi ngay cả một kích của Chí Dương thượng nhân cũng không thể đánh bại được!” Long Hàm có chút kinh ngạc nói, trong mắt tràn ngập vẻ không tin.

“Thiên hạ vạn vật, tương sinh tương khắc, Chí Dương thượng nhân dùng phương thức cứng đối cứng công kích, đương nhiên không cách nào đánh vỡ nó!” Diệp Trường Sinh lắc đầu nói.

Chứng kiến Long Hàm thần sắc tràn đầy khó hiểu, hắn cũng không có ý giải thích gì nhiều.

Diệp Trường Sinh tin tưởng, trên người Hàn Lập hơn phân nửa là có thủ đoạn có thể đánh vỡ màn hào quang kia.

Hơn nữa, đại khái còn có thể giống như vậy, Hàn Lập không chỉ có chính mình thoát thân, mà còn có thể đem các tu sĩ khác vây ở trong màn hào quang cũng mò ra.

“Vốn ta còn định ra tay phá vỡ một hai cái huyết trảo, nhưng tốc độ chuẩn bị của đối phương cũng không chậm, ta phải ra tay đây!” Diệp Trường Sinh nhìn Mạc Lan nhân đại trận phía đối diện nổi lên một mảnh thanh quang đầy trời, trong ánh mắt xuất hiện thần sắc ngưng trọng.

Long Hàm chứng kiến trận địa đối diện, sắc mặt cũng biến đổi.

.....

Trong đại trận của người Mạc Lan, khi hai vị thần sư cùng phòng tông chủ Âm La tông bay ra ngoài, vị Mạc Lan thánh nữ kia cũng bắt đầu hành động.

Nữ tử họ Nhạc thần sắc ngưng trọng đem một chiếc thanh đăng ra, nàng đem cổ đăng hướng không trung tể một cái, một

đám anh hỏa màu trắng từ trong miệng phun ra, nhen nhóm cổ đăng.

Lập tức, âm thanh chú ngữ trầm thấp khó hiểu chậm rãi vang lên, một đóa hoa sen trắng nở rộ dưới chân, trên người nữ tử họ Nhạc, trong tiếng chú ngữ đột nhiên tràn ngập một loại khí tức Man Hoang nói không nên lời.

Mà cái cổ đăng kia bỗng nhiên run lên, ảo ảnh hiện ra, chín cái cổ đăng giống nhau như đúc xuất hiện, sau khi xoay quanh một trận, chúng tụ lại thành hình tam giác, chậm rãi chuyển động trên không trung.

Nữ tử họ Nhạc khẽ búng ngón tay ngọc, chín đạo pháp quyết màu sắc khác nhau bắn tới trên cổ đăng, thanh quang đại phóng.

Chín đóa đăng diễm đồng thời từ trên đèn nhẹ nhàng bay ra, ở trung tâm hình tam giác ngưng kết cùng một chỗ, hóa thành một đoàn thanh diễm to bằng đầu người.

“Phốc” một tiếng, nữ tử phun một ngụm tinh huyết lên trên thanh diễm, ánh lửa kia lập tức tăng vọt rất nhiều, chói mắt.

Một lát sau, một tiếng thanh minh vang lên, một con thanh diễm dài khoảng một thước hiện ra.

Linh diễm này thân thể nhẹ nhàng, lông dài thanh vũ, đôi mắt màu lửa đỏ sáng ngời giống như bảo thạch vậy.

Đây đúng là một con khổng tước màu xanh diễm lệ, thần thái nó cao ngạo nhìn xuống phía dưới, thoáng cái đã thấy được nữ tử họ Nhạc ở phía dưới.

Hơi nghiêng cổ, trong mỏ nhọn truyền ra một loại ngôn ngữ Man Hoang thời thượng cổ nào đó.

Nữ tử họ Nhạc hướng về phía chim này cung kính hành đại lễ bái ba cái, đồng thời cũng nói ra lời nói tương tự.

Một lát sau, cổ ngữ trong miệng nàng dừng lại, sau đó ngọc thủ lật một cái, trong tay hiện ra một viên châu màu phấn hồng không biết tên, hương thơm xông vào mũi, không biết là vật gì.

Khổng Tước màu xanh vừa thấy viên châu này, lộ ra vẻ mặt mừng rỡ, miệng chim mở ra, một mảnh thanh hà từ trong

miệng phun ra, đem viên châu kia trực tiếp hút vào trong miệng.

Một tiếng soạt vang lên, trên người thanh điều xuất hiện một vàng sáng, lập tức phóng ra thanh sắc hỏa diễm, hóa thành một con hỏa điều thật lớn.

Sau một tiếng the thé, con chim này mở ra hai cánh, phóng lên cao, hỏa linh khí trong phạm vi mười dặm bỗng nhiên bắt ổn lên, tất cả tu sĩ pháp sĩ thi triển công pháp Hỏa thuộc tính đồng thời phát hiện pháp thuật của mình mất đi phân nửa uy lực, không khỏi thấy kinh hãi.

Vô số hỏa linh lực như vạn dòng chảy vào biển, rót vào thân thể thanh điều, hình thể con chim lập tức bành trướng, thanh diễm trên người càng thêm chói mắt.

Động tác của tất cả người tu tiên trong phạm vi mười dặm đều dừng lại, giật mình nhìn về phía con chim lửa màu xanh, bởi vì nhiệt độ xung quanh đột nhiên tăng cao, cho dù có các loại pháp khí phòng hộ nhưng vẫn cảm giác như bản thân đang ở trong lò lửa, làm cho mọi người trong lòng hoảng sợ.

Bất quá, khi nhìn thấy không tước trong thanh sắc hỏa dương, đông đảo pháp sĩ bên phía Mạc Lan lập tức lộ ra vẻ mừng như điên.

“Là Thánh cầm! Nhạc thượng sư gọi ra Thánh cầm rồi!”

“Trận chiến này nhất định thắng!” Một số pháp sĩ kêu lớn, lập tức hướng đối thủ phát động công kích càng thêm điên cuồng.

Thoạt nhìn, Thánh cầm này phảng phất như là tín ngưỡng của bọn họ, xuất hiện trong nháy mắt, liền cổ vũ sĩ khí của Mạc Lan nhân.

Khô gầy lão giả Chúc Thần Sư thấy một màn như vậy, trên khuôn mặt gầy còm lộ ra vẻ tươi cười.

Mà bên cạnh hắn, là một nữ tử Âm La tông toàn thân bao phủ trong hắc bào, nàng này tu vi tại Nguyên Anh trung kỳ, đứng là vị Phòng tông chủ phụ nhân kia.

Nàng nhìn không tước màu xanh trong ngọn lửa, trong ánh mắt hiện lên một tia cổ quái, nói: “Có thể thao túng thiên địa hỏa linh, thánh cầm này tối thiểu cũng phải có cảnh giới Hóa

Thần trở lên, trách không được các ngươi coi nó là thủ đoạn cuối cùng!”

“Tuy nhiên, con thánh cầm này cảnh giới tuy cao, nhưng mới đi ra ngoài, linh lực trong cơ thể lại chỉ có bộ dáng Nguyên Anh sơ kỳ. Hôm nay tuy rằng hấp thu nhiều hỏa linh lực như vậy, nhưng cũng chỉ miễn cưỡng tăng lên tới Nguyên Anh hậu kỳ!”

“Đây hẳn là bản thể một đạo phân thân a? Nếu không các ngươi cùng Đột Ngột nhân chi chiến, cũng sẽ không thua lợi hại như vậy!”

Nghe được lời nói của hắc bào nữ tử, sắc mặt lão giả khô gầy trở nên bình tĩnh lại, lúng túng nói: “Lục phu nhân quả nhiên bất phàm, liếc mắt liền nhìn ra, Thánh cầm đích xác không phải bản thể hàng thế, nhưng cho dù như thế, cũng không phải chuyện đùa!”

“Tu sĩ Nguyên Anh hậu kỳ bình thường cũng không phải là đối thủ của hắn. Tại một giới này, kẻ có thể đối phó với Thánh Cầm chỉ sợ còn chưa tồn tại!” Khô gầy lão giả tràn đầy tự tin nói.

“Thật sao?” Lục phu nhân nghe rồi cười một tiếng, trong mắt hiện lên một tia trào phúng.

Nàng cũng không có tâm tình giải thích cho những man tử trên thảo nguyên này biết nước của Đại Tấn sâu như thế nào. Sau khi nhìn thoáng qua đại quân Thiên Nam đối diện, nàng chậm rãi nói:

“Vị đệ nhất tu sĩ Thiên Nam kia cũng là người bình thường, Nguyên Anh hậu kỳ bình thường tuyệt đối không thể đối phó được. Các ngươi dùng thánh cầm kiềm chế người này cũng là có ý định tốt!”

“Thánh cầm nắm giữ thủ đoạn lợi dụng thiên địa linh lực, đây là đại thần thông chỉ Hóa Thần kỳ mới có thể chạm đến, nắm giữ điểm ấy, đã đứng ở thế bất bại. Chỉ còn xem vị Diệp đạo hữu kia có thủ đoạn gì có thể chống đỡ Thánh cầm!” Lão giả cười hắc hắc, nói ra.

.....

Bên phía Thiên Nam, sau khi Diệp Trường Sinh nhìn thấy con chim xanh to lớn dài hơn hai mươi trượng kia thì đã bay ra ngoài.

Long Hàm thần sắc âm trầm nhìn thoáng qua Mộ Lan thánh cầm, mặc dù cách xa như vậy, hắn vẫn có thể từ trên người đối phương cảm nhận được một loại uy hiếp mãnh liệt.

Thở phào nhẹ nhõm, thầm nghĩ: “Hy vọng Diệp huynh có thể có biện pháp đối phó con thánh cầm này, nếu không sẽ khiến cho thái chân thất tu đỉnh lên!”

Thái Chân Thất Tu là bảy vị trưởng lão Nguyên Anh trong Chí Dương Thượng Nhân, mỗi người bọn họ đều nắm giữ một kiện Cổ Bảo uy lực cực lớn, có thể phối hợp tạo thành các loại trận pháp tác chiến, thực lực cường đại đến cực điểm.

Cho dù là tu sĩ Nguyên Anh hậu kỳ bình thường cũng không nhất định phải là đối thủ của bảy người bọn họ liên thủ, đây là át chủ bài mà Thái Chân Môn lấy ra.

Long Hàm định đem tám át chủ bài này coi như là để phân thắng bại sử dụng, nếu hiện tại đánh ra đối phó với Mạc Lan thánh cầm mà nói, không thể nghi ngờ sẽ làm cho át chủ bài này hư.

Giờ phút này, hắn chỉ hy vọng Diệp Trường Sinh có thể ngăn cản con Thánh Cầm kia.

Sau khi Diệp Trường Sinh bay đi, Long Hàm cũng bắt đầu chỉ huy đại quân Thiên Nam bắt đầu tiến hành từng đợt tấn công.

Diệp Trường Sinh hóa thành một đạo lưu quang nhanh chóng xuất hiện trước mặt mấy chục trượng, cách hắt hơn trăm trượng thì ngừng lại.

Phía Mạc Lan nhân, thấy Diệp Trường Sinh đi ra, Mạc Lan thánh nữ lập tức truyền âm cho thánh cầm, nói cho nó biết kẻ địch lần này chính là nhân loại trước mắt này.

Sau khi truyền âm xong, thánh cầm cực lớn kia bỗng mở to hai mắt đỏ như máu, nhìn chăm chăm vào Diệp Trường Sinh trước mắt, trong mắt tràn đầy sát ý lạnh lùng.

Diệp Trường Sinh nhìn con thánh cầm toàn thân tản ra linh áp khổng lồ trước mặt, khẽ cau mày.

Cũng không biết con khổng tước màu xanh này ở thượng giới rốt cuộc có thân phận gì.

Thánh thú do Đột Ngột nhân nhiều thế hệ cung phụng là một trong Thất Đại Yêu Vương của Thượng giới, Động Thiên Thủ Vương.

Mà Mạc Lan nhân cùng Đột Ngột nhân làm kẻ thù truyền kiếp vài vạn năm, thánh thú của bọn họ khẳng định cũng sẽ không đơn giản.

Dù không phải là loại sinh vật cấp bậc Thất Yêu Vương như Động Thiên Thủ Vương thì ít nhất cũng là một Yêu thú Hợp Thể kỳ.

Về thân phận khổng tước này, Diệp Trường Sinh rất tò mò, nhưng hiển nhiên bây giờ không phải là lúc tìm tòi nghiên cứu những thứ này.

Thực lực con khổng tước này đã bị mạnh mẽ tăng lên tới Nguyên Anh hậu kỳ, hơn nữa năng lực thao túng thiên địa nguyên khí của nó, uy lực xuất thủ cũng không sai biệt lắm với những Hóa Thần tu sĩ kia.

Ít nhất mấy tu sĩ Hóa Thần dưới tình huống không dám tùy ý xuất thủ, lực lượng có thể phát huy ra cũng chỉ có con Khổng Tước trước mắt này.

Đương nhiên, điều này cũng không có nghĩa là có thể đem con Không Tước trước mắt này trở thành một vị tu sĩ Hóa Thần, mà chỉ nói là lực lượng của đối phương đã đạt tới cấp độ đó mà thôi.

Nếu muốn cho con Minh Lan thánh cầm trước mắt này đối chiến với một vị tu sĩ Hóa Thần, phỏng chừng cuối cùng sẽ bị đối phương giải quyết.

Nhưng bây giờ, trong mắt tu sĩ Hóa Thần này, con không tước này không tính là cường địch, nhưng ở Thiên Nam lại gần như không người nào có thể địch lại.

Cũng chỉ có Diệp Trường Sinh mới dám thử phong mang của đối phương!

Diệp Trường Sinh đứng đối diện với Mạc Lan thánh cầm, lạnh lùng nhìn về phía Mạc Lan thánh nữ đang bảo vệ cái đèn cổ kia.

Trước người nàng, chín ngọn đèn sáng lên, quanh thân là một màn sáng màu xanh đang thiêu đốt hỏa diễm.

Đó là lòng ánh sáng thủ hộ do đèn đuốc Nguyên Minh hình thành, người bình thường căn bản không thể tới gần, bất kỳ công pháp ẩn nấp tung tích nào, ở trước mặt đăng diễm này đều sẽ mất đi hiệu dụng, hiện ra thân hình.

Ở bên ngoài tầng thanh sắc quang mạc này còn có một vị cầm bào đại hán thủ hộ. Người này chính là Mạc Lan đệ tứ thân sư Diên Chung.

Thấy một màn này, Diệp Trường Sinh nheo mắt, những người Mạc Lan này vì đề phòng hấn đánh lén, thông qua phương thức hủy diệt cổ đăng đem Mạc Lan thánh cầm giải quyết luôn, quả nhiên đã chuẩn bị không ít.

Quang tráo của Đăng diễm kia được bảo vệ bởi một tầng, đại hán Nguyên Anh hậu kỳ cũng được bảo vệ tầng một, hơn nữa hai người này cách vị lão giả khô gầy chỉ huy chiến đấu kia cũng không xa.

Khô gầy lão giả là Mạc Lan đệ nhất đại tu sĩ bất cứ lúc nào cũng có thể đi ra trợ giúp. Có tầng tầng phòng hộ này, bọn họ cũng không sợ Diệp Trường Sinh dùng tốc độ quý dị đó tập kích.

Vô luận là Thiên Nam hay là phe Mạc Lan đều rất rõ ràng, mấu chốt của trận chiến này là ở chỗ Mạc Lan thánh cầm và Diệp Trường Sinh có thể bị kiềm chế hay không.

Bất cứ ai trong hai phe này đều không bị kiềm chế, đều sẽ mang đến tổn thương cực lớn cho song phương.

Đây chính là phần thắng của cuộc chiến này, cho nên để bảo vệ cho bản thân khỏi bị bại trận. Mạc Lan rất coi trọng lá đèn cỏ mà Thánh cầm triệu hồi ra kia.

Bất quá, trước mắt Diệp Trường Sinh cũng không có tâm tư đi đánh lén Mạc Lan Thánh Nữ bên kia.

Hắn vừa mới bay lên không trung, màn Lan thánh cầm kia liền lập tức phát ra một tiếng rít sắc nhọn, hai cánh lập tức vỡ một cái, vô số ngọn lửa màu xanh to bằng nắm tay hướng hắn đánh tới.

Hỏa linh lực trong phương viên trăm trượng cơ hồ bị điều động hết, nhiệt độ nóng rực khiến cho tất cả pháp sĩ cùng tu sĩ chung quanh đều hoảng sợ lui ra ngoài.

Nhìn thanh sắc hỏa diễm phô thiên cái địa, Diệp Trường Sinh vỗ ót, một đạo thanh quang hiện lên, một cổ đỉnh to bằng nắm tay xuất hiện.

Cổ đỉnh đón gió phòng lớn, trong chốc lát phòng lên đến mấy trượng, sau một tiếng xé gió, nắp đỉnh mở ra, một chùm thanh ti bay ra.

Thanh ti bay đầy trời, đem từng đoàn hỏa cầu đánh úp lại kéo vào trong đỉnh, biến mất không thấy gì nữa.

Hỏa diễm khổng lồ tước màu xanh kia nhìn thấy một màn này, trong mắt hiện lên một tia tức giận, bỗng nhiên kêu một tiếng boong, mỏ nhọn kia mãnh liệt mổ xuống phía dưới một cái, một đạo thanh quang lợi hại hướng Diệp Trường Sinh đánh tới.

Trong tay áo Diệp Trường Sinh bay ra một đạo quang mang, hóa thành một cái khiên tròn, đội trên đỉnh đầu hắn, chặn lại đạo thanh quang kia.

“Không có Hư Thiên đỉnh thì ta không dám một mình đối mặt với thánh cầm này!” Diệp Trường Sinh nhìn đoàn lửa xanh rơi

lả tả khắp trời như mưa, trong lòng thầm nghĩ.

Loại thủ đoạn có thể thao túng linh khí trong thiên địa tiến hành công kích này thật sự là đáng sợ.

Tu sĩ Nguyên Anh như hắn, bình thường tiến hành bất cứ công kích gì, cũng chỉ có thể tiêu hao pháp lực trên người.

Trong cơ thể mình có bao nhiêu pháp lực là có thể phát huy ra uy lực bấy nhiêu.

Mà loại sinh vật cấp bậc Hóa Thần này, là có thể tùy ý hội tụ tất cả linh lực chung quanh tới, ngưng kết thành bất kỳ thủ đoạn công kích hắn muốn.

Một người làm sao có thể đối kháng được với lực lượng của thiên địa?

Đây chính là chỗ bất phạm của Hóa Thần tu sĩ, tu sĩ dưới Hóa Thần, cơ hồ không thể giao thủ với bọn họ.

Nhưng trong nhân giới này tình hình lại có nhiều điểm khác biệt.

Bởi vì sự xâm lấn của Thượng Cổ Ma giới, dẫn đến nhân giới thiên địa mất đi cân bằng, về sau vì phong ấn cổ ma, càng làm cho thiên địa nguyên khí triệt để hỗn loạn.

Điều này khiến cho tu sĩ Hóa Thần không dám tùy tiện ra tay, một khi ra tay sẽ khiến tinh nguyên của bản thân mất đi.

Hơn nữa, bởi vì thiên địa nguyên khí không đủ, các loại chiêu vật của tu sĩ Hóa Thần có thể phát huy ra được thực lực, cũng không thể lớn như Linh giới hay những Nhân giới bình thường khác.

Cho nên, tại một giới này, Nguyên Anh tu sĩ đối kháng Hóa Thần tu sĩ, cũng không phải là không có khả năng.

Đây cũng là nguyên nhân hiện tại Diệp Trường Sinh dám đứng trước mặt con Trương Lan thánh cầm này.

Dù cho không cần lo lắng vấn đề tinh nguyên bị mất đi của con thánh cầm này, nhưng linh khí bản thân mỏng manh, sẽ làm thực lực hắn giảm bớt đi nhiều.

Nhìn thấy Diệp Trường Sinh thúc dục cổ đỉnh màu xanh kia đem công kích của mình tất cả đều thu nạp vào, thần sắc trong

mắt con chim kia càng thêm lạnh lùng.

Hai cánh nó vỗ một cái, đem hỏa linh lực trong phạm vi lớn hơn thúc giục tới, hình thành quang đoàn hỏa diễm màu xanh rậm rạp chằng chịt đầy trời. Những quang đoàn hỏa diễm này ở không trung chuyển động, lập tức biến thành từng đầu khổng tước hỏa diễm màu xanh.

Thoạt nhìn, từng con khổng tước hỏa diễm này chính là phiên bản thu nhỏ của thánh cầm Lan Lan kia.

Hỏa diễm khổng tước đầy trời kéo tới, Diệp Trường Sinh chỉ cảm thấy nhiệt độ chung quanh lập tức cao hơn không ít so với trước.

Ánh mắt hắn lập loè, vừa dùng Hư Thiên Đỉnh không ngừng đem những hỏa diễm kia lấy đi, vừa đem Ngũ Tử Cốt Ma Chùy vẩy ra.

Năm con cốt ma cực lớn xuất hiện bên cạnh Diệp Trường Sinh, chúng nó hung hãn không sợ chết lao ra ngăn cản từng con chim lửa.

“Ngũ tử đồng tâm ma?!”

Lúc xung quanh Diệp Trường Sinh xuất hiện năm con cốt ma thì ở đại doanh của người Mạc Lan đang quan sát một màn này, chủ phu nhân của Âm La Tông nhất thời thét lên một tiếng kinh hãi.

Trên mặt nàng mang vẻ kinh ngạc và không thể tin tưởng nhìn năm con cốt ma này, vẻ mặt vô cùng chấn động.

Nhìn một lát, nàng bỗng nhiên nói: “Không đúng, không phải Ngũ Tử Đồng Tâm Ma!”

Nàng bỗng nhiên thở dài một hơi, vừa rồi còn chút nữa nghĩ rằng tu sĩ Thiên Nam này cũng đã luyện ra ngũ tử đồng tâm ma giống như Âm La Tông đại trưởng lão bọn họ.

Cẩn thận ngẫm lại, ngũ tử đồng tâm ma này nào có dễ luyện chế như vậy, các loại tài liệu cần thiết cùng với các loại thủ đoạn cần có trong quá trình bồi dục, nếu như không phải là Ma đạo đại tông mà nói, căn bản không có ai có khả năng luyện chế ra được.

Hơn nữa, sau khi luyện chế xong nhiều lần cũng chỉ có thể bồi dưỡng thành Kết Đan hậu kỳ, tiến thêm một bước là gần như không có khả năng.

Trên đời này chỉ có đại trưởng lão của Âm La tông bọn họ thiên tư ngút trời, bồi dưỡng được năm con đồng tâm ma có thể so với tu sĩ Nguyên Anh sơ kỳ.

“Bất quá, thứ người này lấy ra cùng ngũ tử đồng tâm ma cũng quá giống nhau? Chẳng lẽ là một phương pháp bồi dưỡng ngũ tử đồng tâm đồng tâm?” Vị Âm La Tông tông chủ phụ nhân trong lòng thầm nghĩ.

Nghi vấn này của nàng nhất định sẽ không giải đáp, dù sao ngay cả chủ nhân của ngũ tử cốt ma chùy là Diệp Trường Sinh cũng không biết làm thế nào luyện chế ra được thứ này.

Thật sự có khả năng lão ma Tam dương có lai lịch cổ bảo này đã sớm chết, ngay cả Nguyên Anh cũng tự bạo.

Diệp Trường Sinh ở bên này giao phong cùng Mạc Lan thánh cầm, bên kia, trên chiến trường phía dưới, đại quân hai phe đã bắt đầu thi triển thần thông của mình.

Không giống như trận chiến mà Diệp Trường Sinh từng tham gia trước đây, một đám người giảm pháp khí phi hành bay loạn trên không trung.

Mà phi thường có kết cấu công pháp thuộc tính khác nhau chia làm từng đoàn thể, tập thể hợp lực phát ra một ít công kích cỡ lớn.

Các màu linh quang ở trên bầu trời lóng lánh, các loại pháp bảo pháp khí cũng không ngừng bay múa ra, giao phong lẫn nhau.

Đồng thời, còn có một chút át chủ bài hai phe cũng đang không ngừng bị đánh ra. Bên phía Mạc Lan nhân thả ra hơn mười đầu man hoang cự thú, Thiên Nam bên này cũng thả ra một đồng lớn linh thú nuôi dưỡng.

Phía bên kia Mạc Lan gọi ra một người đá cực kỳ to lớn giảm trên mặt đất âm âm đi tới.

Đệ tử Quỷ Linh Môn bên Thiên Nam lập tức kích phát Vạn Quỷ đại trận, triệu hồi ra một con ác quỷ toàn thân đỏ như

máu, tiến lên nghênh đón.

Bên phía Mạc Lan cuối cùng cũng không nhịn được nữa, đem mấy ngàn đồng giáp thi mà Âm La Tông chuẩn bị thả ra.

Đồng giáp thi này yếu nhất cũng là Trúc cơ kỳ, trong đó có một ít là thi vương kết đan kỳ.

Điểm chết người chính là đám quái vật này tựa như đao thương bất nhập, đối mặt với tu sĩ Trúc Cơ bình thường lại chiếm ưu thế rất lớn.

Sau khi nhìn thấy mấy ngàn đồng giáp thi của Âm La Tông bên này được thả ra, Long Hàm biến sắc, lập tức chỉ huy đem Âm dương song ma của Hợp Hoan Tông thả ra ngoài.

Cũng là luyện thi, nhưng hai cỗ luyện thi này đều là Nguyên Anh kỳ, hung mãnh dị thường, hung hãn không sợ chết phóng tới mấy ngàn đồng giáp thi.

Nhìn thấy Âm Dương song ma nhân ít, Long Hàm lại điều Thái chân thất tu đi đối phó với đồng giáp thi, lấy thực lực của bảy người này liên hợp lại đối phó mấy ngàn đồng giáp thi này cũng không thành vấn đề.

Các loại biến hóa trên chiến trường làm cho người ta nhìn hoa cả mắt, mà bên trong mười cái huyết sắc quang tráo kia, mười vị Nguyên Anh Thiên Nam bị vây khốn cũng có động tĩnh.

Mặt ngoài một màn hào quang màu máu mãnh liệt co rút lại một hồi, như nhận được công kích mãnh liệt bên trong, trong chớp mắt đã phá vỡ một cái lỗ nhỏ.

Cái lỗ nhỏ này vừa mới xuất hiện trong nháy mắt, huyết quang xung quanh liền nhanh chóng dừng mãnh lao tới, dường như muốn tẩm bổ cái lỗ này lại.

Nhưng là trong chớp mắt, một đạo thanh quang liền từ trong cái lỗ nhỏ kia bay ra, bị nhốt ở trong này thoát thân ra.

Quanh thân Hàn Lập nổi lơ lửng mấy chuỗi Thanh Trúc Phong Vân Kiếm, quan sát một chút tình huống chung quanh, sau đó lập tức hóa thành một đạo lưu quang, bay tới gần một cái lồng sáng.

Hắn muốn cứu người trong đó ra.

Chúng kiến một màn này, sắc mặt những người trong đại quân Mạc Lan đại biến, lúc này có hai vị tu sĩ Nguyên Anh còn chưa xuất thủ bay ra ngoài, muốn ngăn cản lại.

Nhưng mà, Thiên Nam bên này trận doanh, lập tức cũng có người bay ra ngăn trở hẳn.

Cũng không lâu lắm, huyết sắc quang tráo đã bị Hàn Lập phá vỡ, Quỷ Linh Môn Toái Hồn Chân Nhân bên trong bị vây khốn bay ra.

Kẻ này nhìn thấy Hàn Lập trong nháy mắt, lập tức sững sốt, mà Hàn Lập sau khi nhìn thấy hắn cũng sững sốt.

Nghiêm túc mà nói, giữa hai người này xem như có chút ân oán, tuy rằng năm đó người đuổi giết Hàn Lập chủ yếu là huynh đệ Vương gia của Quỷ Linh Môn, nhưng Hàn Lập dù sao cũng là bị Quỷ Linh Môn thiếu chút nữa giết chết.

Hiện tại, người thứ nhất cứu ra lại là người Quỷ Linh Môn, điều này làm cho trong lòng hắn cũng một trận kinh ngạc.

Nhưng mà, trên chiến trường này, hai người cũng không nói gì, rất là ăn ý phân biệt hướng huyết sắc quang tráo mà bay đi.

Đều muốn cứu những người khác ra trước rồi nói sau.

Ngay lúc hai người còn lại bay qua màn hào quang, bỗng nhiên bên trong lại có một cái lồng ánh sáng màu máu chớp lên, bạch quang hiện lên, một vị phụ nhân mặc áo trắng bay ra.

Hàn Lập nhìn người nọ, lập tức nhận ra người này chính là mỹ phụ tựa hồ có chút liên quan với Chí Dương thượng nhân.

Thoạt nhìn thực lực nàng này cũng có chút cao cường, rõ ràng một mình phá vỡ Huyết La Tráo đi ra.

Sau khi thấy rõ thế cục trước mắt, nàng cũng lập tức lựa chọn giống như bọn Hàn Lập.

“Không tốt, cứ tiếp tục như vậy, tất cả mười người kia đều được cứu ra. Đến lúc đó trên chiến trường chúng ta sẽ không chịu nổi nữa!” Đại hán mặc cẩm bào Điền Chung sau khi chứng kiến một màn như vậy, thần sắc cả kinh nói ra.

Nữ tử họ Nhạc thần sắc âm trầm liếc nhìn bên kia, hôm nay kế hoạch hôm nay là phương pháp tốt nhất để cho cẩm bào đại

hán đi qua ngăn cản những người kia.

Nhưng một khi hấn rời khỏi nơi đây thì sự an toàn của Mộ Lan thánh nữ cũng không có cách nào bảo đảm.

Vạn nhất có người đánh lén nơi này, muốn hủy diệt Mạc Lan thánh đăng nên làm thế nào cho phải?

“Xin phu nhân ra tay tương trợ!” Lão giả khô gầy thấy một màn này, lập tức nói với Âm La Tông tông chủ phu nhân bên cạnh.

Nàng này nghe vậy cũng không cự tuyệt, trực tiếp hóa thành một đạo hắc hồng, phóng đến hướng bọn người Hàn Lập bên kia.

Cùng lúc đó, cảm bào đại hán tựa hồ nhìn không được, vẫn bay về bên kia, muốn ngăn bọn Hàn Lập trước.

Chỉ là, hấn vừa bay đi được vài chục trượng thì một luồng ánh đỏ lợi hại liền phóng tới hấn, tốc độ cực nhanh, mang theo uy thế cực kỳ đáng sợ.

Khoảnh khắc thấy ánh sáng đỏ này, đại hán mặc cảm bào hồn vía lên mây, sao hấn lại không nhận ra đây là thủ đoạn của Diệp Trường Sinh chứ.

Vội vàng đảo ngược về, trốn sau màn sáng đang thiêu đốt hỏa diễm màu xanh, tránh thoát một kích này.

Xem ra, tạm thời hấn chỉ có thể ngoan ngoãn đợi nơi đây, không thể đi ra ngoài.

Không nghĩ tới Diệp Trường Sinh đang chiến đấu với Mạc Lan thánh cảm, vậy mà vẫn một mực chú ý tới nơi đây.

Trên bầu trời, thấy Diệp Trường Sinh ngay dưới mí mắt mình còn có thể ra tay với hấn, Mạc Lan thánh cảm không khỏi giận dữ.

Mạc Lan thánh cảm thâm nghĩ lấy tu vi cùng thân phận của mình, ngay cả một tu sĩ Nguyên Anh trung kỳ của nhân tộc, thời gian dài như vậy cũng không lấy được, đã đủ mất mặt rồi.

Kết quả đối phương còn ra tay với đội ngũ của mình, chuyện này sao có thể nhịn được?

Thế là, lập tức phát động công kích càng thêm cuồng bạo, hỏa cầu màu xanh đầy trời đánh úp về phía Diệp Trường Sinh, thanh thế vô cùng to lớn.

Nhưng Diệp Trường Sinh vẫn là phương pháp ứng đối, lấy Hư Thiên đỉnh làm chủ lực, không ngừng kéo những quả cầu lửa kia vào trong đỉnh luyện hóa.

Đồng thời, lấy Ngũ Tử Cốt Ma chùy, Thiên Tinh Thuẫn, Huyền Hoàng kính điều tra thiếu hụt, phòng ngừa có hỏa cầu không bị ngăn trở, bay đến trước người hắn.

Tuy nhiên, quả cầu lửa này đích thực có uy lực cực lớn, mặc dù Diệp Trường Sinh đã xuất ra nhiều thủ đoạn phòng ngự như vậy nhưng vẫn thỉnh thoảng vẫn có một hai quả bay tới trước mặt hắn.

Lúc này, Diệp Trường Sinh sẽ dùng Kiềm Lam Băng Diễm đối phó, đem quả cầu lửa màu xanh đông cứng lại.

Thi triển nhiều thủ đoạn như vậy, trước mặt yêu thú, Diệp Trường Sinh cũng chỉ tự bảo vệ mình cùng với kiềm chế đối phương mà thôi.

Muốn giải quyết con Mạc Lan thánh cảm này, chuyện gần như không có khả năng, có thể thấy được thực lực của con chim này thật sự rất mạnh.

Liên tục vận dụng những thủ đoạn này, ngay cả người có pháp lực hùng hậu như Diệp Trường Sinh cũng dần dần cảm thấy pháp lực chống đỡ hết nổi.

Hắn đã từng dùng Linh Nhũ vạn năm để bổ sung pháp lực.

Nhiều pháp bảo và thủ đoạn như vậy liên tiếp vận dụng, Diệp Trường Sinh tin tưởng, cho dù hai ba gã đại tu sĩ Nguyên Anh

hậu kỳ, hắn cũng đã giết chết rồi.

Nhưng đối mặt với yêu thú gần như là Hóa Thần Kỳ này, hắn thật sự không có biện pháp nào khác.

Chẳng qua, hắn không có biện pháp đối phương, đối phương cũng không có biện pháp đối với hắn, cái màn này thánh cầm có thể vận dụng tựa hồ phi thường ít.

Ngoại trừ dùng móng vuốt, mổ chim hóa thành từng lưỡi dao sắc bén tấn công Diệp Trường Sinh, hắn chỉ có thể vận dụng ngọn lửa đầy trời kia.

Thủ đoạn công kích như vậy, nói lợi hại cũng đích xác lợi hại. Nếu đổi lại là tu sĩ khác, căn bản không ngăn cản được nhiều công kích uy lực lớn như vậy, không bao lâu sẽ thua trận.

Thế nhưng, trước mặt phòng ngự của Diệp Trường Sinh, thủ đoạn công kích đơn nhất như vậy lại không đủ để phá vỡ tầng tầng phòng ngự của hắn.

Vì vậy, hắn đối với sự ngăn cản của con Mạc Lan thánh cầm này cũng không quá khó khăn, ngoại trừ việc pháp lực tiêu hao quá độ, còn lại mọi thứ đều tốt.

Đối phương căn bản không thể làm gì hắn, hắn thậm chí còn có thể bớt chút thời gian ra tay với Điền Chung.

Chiến đấu ở đây có thể nói là lâm vào bế tắc.

Diệp Trường Sinh vừa ngăn cản công kích của Mạc Lan thánh cầm, vừa đột nhiên hỏi: “Đạo hữu cho dù ở thượng giới, hắn cũng là bậc đại nhân?”

Trong đôi mắt đỏ như ngọc thạch của thánh cầm Lan Lan hiện lên một tia quang mang lạnh lùng, tựa hồ có chút khinh thường lời trả lời Diệp Trường Sinh.

Nhưng nghĩ đến tu sĩ Nguyên Anh trung kỳ lại có thể thành thạo ngăn cản tiến công như vậy, không khỏi có chút coi trọng đối phương.

Thế là, một lát sau, liền dùng Thượng Cổ ngôn ngữ phi thường cổ lão nói ra: “Một Nguyên Anh tu sĩ như ngươi, cũng dám phỏng đoán sự tình của thượng giới?”

Diệp Trường Sinh cũng biết loại ngôn ngữ thượng cổ này, vì thế liền nở nụ cười dữ tợn, trả lời: “Thượng giới có cái gì không thể nói được sao?”

“Hừ, ngươi dù biết nhiều, thì có thể làm được gì? Không nói đến việc ngươi có thể đột phá đến cảnh giới Hóa Thần hay không, cho dù đạt đến cảnh giới kia, với tình huống của mảng Nhân giới bây giờ, ngươi cũng vĩnh viễn không có khả năng tu luyện đến Hóa Thần hậu kỳ, phi thăng Linh Giới tự nhiên cũng không thể nào bắt đầu được!” Nhãn quang trong hai con ngươi của Mạc Lan Thánh Cầm lóe lên, lúng túng nói ra.

Diệp Trường Sinh biết lời nói của đối phương là sự thật, với tình trạng của Nhân giới hiện giờ, cho dù có chất hết tất cả tài nguyên lên người hắn cũng không thể giúp hắn tiến vào Hóa Thần trung kỳ.

Bởi vì, muốn đột phá ở cảnh giới Hóa Thần thì cần phải có vật chất cao cấp hơn nữa.

Loại vật chất kia chính là cái gọi là thiên địa nguyên khí.

Thiên địa nguyên khí là một thứ rất kỳ diệu, cảnh giới Hóa Thần và Hóa Thần trở lên, muốn đột phá thứ này nhất định không thể thiếu.

Nếu như không có thiên địa nguyên khí, tu sĩ cả đời cũng chỉ có thể dừng bước ở Hóa Thần.

Đồng thời, này thiên địa nguyên khí vẫn là một loại trường sinh vật chất, tu sĩ có thể trường sinh, tất cả đều dựa vào thiên địa nguyên khí.

Thiên địa nguyên khí của Nhân giới quá thừa thớt, bởi vì ma tai đã mất đi cân bằng.

Lấy tình huống của Nhân giới ngày hôm nay, mặc dù là tu sĩ Luyện Hư ở Linh giới nhận định thọ nguyên cũng không có hạn chế, một khi đi tới Nhân giới, lập tức sẽ xuất hiện đại nạn thọ nguyên.

Không cách nào đạt được Trường Sinh.

Đương nhiên, bọn họ ở Linh Giới cũng không cách nào trường sinh, sẽ gặp phải thiên kiếp lần sau mãnh liệt hơn lần trước.

Đây có lẽ cũng là một loại thiên địa cân bằng chi thuật, phòng ngừa Luyện Hư, tu sĩ Hợp Thể kỳ chạy đến hạ giới tránh né thiên kiếp.

Dừng lại ở Linh giới, phải đối mặt với uy hiếp của thiên kiếp, chạy xuống hạ giới phải đối mặt với đại nạn thọ nguyên, chỉ cần không phi thăng Tiên giới sẽ vĩnh viễn tiêu điều tự tại.

Vì vậy, khi con Mạc Lan thánh cầm này nói đến câu Diệp Trường Sinh muốn tọa hóa, bỗng nhiên trong lòng chính mình cũng dâng lên một cảm giác bi thương.

Nó cười nhạo tu sĩ Nhân tộc trước mặt, nhưng bản thân nó chẳng lẽ không như vậy?

Cũng không qua thêm một đoạn thời gian sống tạm mà thôi!

Đối mặt từng vòng thiên kiếp tựa hồ vĩnh viễn không có điểm cuối kia, nó có thể chống đỡ đến khi nào?

Xem thân phận thánh cầm của Mạc Lan Nhân này, chẳng qua chỉ là lưu lại cho mình một chiêu lưu lại mà thôi, tránh cho tương lai không thể nào gánh vác được một lần kiếp nạn nữa, hoàn toàn bỏ mạng.

“Ta có thể phi thăng Linh giới là chuyện khác, ngược lại đạo hữu là người địa vị tôn sùng ở thượng giới, cũng muốn chạy lên tham gia sự tình hạ giới, hiển nhiên thượng giới cũng không phải nơi lẩn lộn tốt như vậy?” Diệp Trường Sinh nói.

“Hả? Làm sao người đoán được địa vị tôn sùng của ta ở thượng giới? Nếu như ta ở thượng giới chẳng qua chỉ là một sinh vật bình thường bình thường thì sao?” Cái màn thánh cầm kia đột nhiên hỏi.

“Đạo lý rất đơn giản, nếu đạo hữu tại thượng giới thân phận thực lực bình thường, cái này đồng nghĩa với việc thượng giới có thể can thiệp đến số lượng người hạ giới hẳn là rất nhiều, vậy tại nhân giới ta có thể nhìn thấy đại lượng sinh vật thượng giới cùng loại với đạo hữu!”

“Nhưng cho tới bây giờ, ta chỉ gặp một mình đạo hữu, điều này chứng tỏ ở thượng giới, không phải ai cũng có thể can thiệp hạ giới. Nói như vậy đạo hữu có thể can thiệp người hạ giới, tại thượng giới khẳng định thân phận phi phạm!” Diệp Trường Sinh cười nói.

Mạc Lan thánh cảm nghe vậy trong mắt quang mang chột lóe, lúng túng nói: “Người cũng là một nhân loại thông minh, lấy tu vi Nguyên Anh trung kỳ mà đã có được thực lực như thế. Hơn nữa theo ta thấy, cốt linh của ngươi cũng chỉ hơn hai trăm tuổi, quả nhiên là thiên tài mấy vạn năm khó gặp của nhân tộc!”

“Nếu như ngươi sinh ra ở thượng giới, tương lai chưa chắc không thể trở thành người như ta, chỉ tiếc, ngươi nhất định sẽ chết già ở thế giới này!” Mạc Lan thánh cảm lạnh lùng nói.

“Ha ha, chuyện này ai mà biết được, xưa nay thiên hạ không phải là chuyện tuyệt đối!” Diệp Trường Sinh cười cười.

“Thế nào, ngươi còn muốn phi thăng lên thượng giới hay sao? Cho dù tương lai ngươi tiến vào Hóa Thần cảnh, phương pháp duy nhất cũng chỉ là tìm kiếm không gian tiết điểm nhập cư trái phép mà thôi. Nhưng loại chuyện này, cho dù là người lấy tu vi như ta, cũng sẽ cảm thấy nguy hiểm, chỉ bằng ngươi cũng muốn thành công sao?”

“Sự đáng sợ của không gian phong bạo vượt quá tưởng tượng của ngươi!” Mạc Lan thánh cảm giễu cợt nói.

Nghe hắn nói vậy, Diệp Trường Sinh mỉm cười nói: “Tương lai liệu ta có thất bại hay không, nhưng ta biết đạo hữu ngươi sẽ lập tức thất bại!”

“Đợi đến lúc người Lan đại bại, Thiên Nam chúng ta giúp công người Đột Ngột, Mạc Lan Diệt tộc, đến lúc đó đạo hữu mặc kệ Nhân giới có mưu đồ gì, tất sẽ thất bại!” Thần sắc Diệp Trường Sinh bình thản nói.

“Người đang uy hiếp ta?” Nghe được lời này, giọng nói của Mộ Lan thánh cảm lập tức trở nên lạnh lẽo.

“Uy không uy hiếp, chẳng lẽ đạo hữu không có năng lực phán đoán sao? Mặc dù Thiên Nam chúng ta bên này cùng thảo nguyên không thông tin, nhưng bên kia đã xảy ra chuyện gì, đại khái ta cũng biết!” Diệp Trường Sinh thần sắc không đổi nói.

“Thánh thú của Đột Ngột nhân kia, hẳn là không khác gì với lai lịch đạo hữu nhỉ? Tương lai, thảo nguyên này chính là một nhà người Đột Ngột độc đại, kế hoạch của thánh thú kia cũng

sắp thành công, mà mưu đồ của đạo hữu cuối cùng cũng sẽ thất bại!” Diệp Trường Sinh nói từng chữ từng câu.

Mỗi một chữ hắt thốt ra cũng làm cho sắc mặt của con chim này càng thêm khó coi.

Hoàn toàn chính xác, Diệp Trường Sinh lời nói ra chỗ đau trong lòng nó, nó vất vả khổ sở mưu đồ mấy vạn năm hậu thủ, nếu bởi vì Mạc Lan tặc bại vong mà phế bỏ, vậy không khỏi cũng quá làm cho người ta đau lòng.

Công kích của thánh thú Mạc Lan không khỏi trở nên chậm chạp, ánh mắt nhìn xuống phía dưới.

Xa xa, trận chiến giữa sáu vị đại tu sĩ kia đã lâm vào bế tắc, hai bên đều không thể phân ra thắng bại trong khoảng thời gian ngắn.

Trận chiến đột phá này chính là khoảng giữa các tu sĩ còn lại, sau khi song phương đem tất cả con át chủ bài của mình đánh ra, trận chiến giữa các tu sĩ bình thường này cũng không có bao nhiêu khả năng chỉ huy.

Đã lâm vào cảnh một đám người chém giết lẫn nhau, vì vậy Long Hàm cùng với vị khô gầy lão giả kia đều được giải phóng ra.

Cùng lúc đó, mười Huyết La tráo bị vây bên trong Thiên Nam tu sĩ cũng lần lượt được giải cứu ra.

Những người này sau khi phân tích chiến cuộc một chút, liền đưa ra kết luận, trước mắt điểm mấu chốt phá cục ở phía Mạc Lan thánh nữ bên kia.

Nếu như đoạt lấy chiếc đèn mà đối phương dùng để triệu hồi Mạc Lan Thánh Cầm, khiến cho Mạc Lan Thánh Cầm biến mất, giải phóng sức chiến đấu của vị đệ nhất Thiên Nam Diệp Trường Sinh ra ngoài.

Thế cục bên kia nghiêng nghiêng, không thể nghi ngờ là Thiên Nam đã có thể tuyên bố đại thắng.

Vì vậy, nhóm cao thủ Nguyên Anh trung kỳ này đều hướng về phía Mạc Lan thánh nữ đánh tới, mà Điện Chung cùng lão giả khô gầy thì tiếp tục ngăn cản ở phía trước.

Trong quá trình này, còn xảy ra một khúc nhạc đệm nhỏ, vị phu nhân Âm La Tông tông chủ kia đã bị Ích Tà Thần Lôi của Hàn Lập giết chết.

Khi hấn hủy nhục thân của đối phương, vị nữ tu sĩ Nguyên Anh trung kỳ liền tranh thủ nói ra thân phận của mình.

Mà Hàn Lập sau khi nghe xong lời nói của đối phương, khòe mắt co lại hai cái, cuối cùng là quyết đoán ra tay, giết chết nàng.

Đắc tội với Âm La tông thì cứ đắc tội đi, lúc hấn phá hỏng nhục thân của nàng cũng đã đắc tội với Âm La tông rồi.

Cho dù sau này hấn có buông tha nàng, nàng này cũng sẽ không bỏ qua cho hấn, đã như vậy, dứt khoát cùng nhau diệt sát.

Vây quanh Mạc Lan thánh nữ, một hội đại hỗn chiến khai chiến, chỉ dựa vào Điền Chung cùng Chúc thần sư hai vị Mạc Lan thần sư, hiển nhiên là không ngăn được nhiều Thiên Nam tu sĩ như vậy.

Mười vị nguyên anh Thiên Nam được Huyết La tráo cứu ra, hơn nữa Long Hàm Phượng Băng đôi vợ chồng này, nào phải hai vị đại tu sĩ có thể đối phó.

Vì vậy, trong khoảnh khắc, người Mạc Lan bên này đã rơi vào thế hạ phong.

Mà ở phương diện khác, Mạc Lan cơ hồ cũng rơi vào hạ phong. Máy ngàn đồng giáp thi đã sắp bị Thái chân thất tu cùng Âm dương song ma giải quyết.

Đợi sau khi giải quyết xong những thứ này, bên phía Thiên Nam lại có vài vị tu sĩ Nguyên Anh bay ra, lập tức tạo thành tình thế chiến trường nghịch chuyển.

Bên phía Mạc Lan, bại trận đã hiển lộ.

Tất cả mọi người đều nhìn ra tình thế này, nhất thời sĩ khí một phương Thiên Nam dâng cao, mà phe Mạc Lan thì trên mặt hiện đầy vẻ lo lắng.

Một trận chiến này, mấu chốt thất bại là ở chỗ thánh cầm của Mạc Lan nhân bị người ngăn trở. Nếu như không có ai ngăn

cản thánh cầm này, bằng vào con thú này, người Mạc Lan đủ để đại sát tứ phương.

Khi thấy rõ cục diện phía dưới, Mạc Lan thánh cầm thần sắc tràn ngập lo lắng, nó có chút lo lắng.

Nếu người Thiên Nam có thể đem thánh đăng hủy hoại mà nói, thì nó khả năng mãi mãi cũng không thể hàng lâm.

Mà hiện tại, nó đang bị Nhân Tộc trước mắt này kiềm chế, cơ bản không thể thoát thân ra được.

Không khỏi vô cùng tức giận phát động công kích với thanh thế càng thêm hùng vĩ, nhưng những công kích này lần lượt bị Diệp Trường Sinh ngăn cản.

“Chẳng lẽ đạo hữu cứ muốn tro mắt nhìn mưu đồ của mình thất bại như vậy sao?” Diệp Trường Sinh đột nhiên hỏi.

“Ngươi muốn nói cái gì? Cho dù người Mạc Lan chiến bại, cũng không có ý nghĩa bộ tộc này sắp tiêu vong. Bọn hãn còn có thực lực rất mạnh, tóm lại là có thể có một vùng đất sống yên ổn. Chỉ cần bọn hãn còn ở đây, sớm muộn gì cũng có thể triệu hoán ta lần nữa!” Mạc Lan thánh cầm lạnh lùng nói.

“Vậy sao? Nếu ta hạ lệnh đem toàn bộ người Mạc Lan thất bại này tàn sát thì sao? Ta nghĩ Thiên Nam bên kia còn có Đại Tấn bên kia sẽ có rất nhiều tu sĩ Ma đạo vui vẻ nhìn thấy một màn này, bọn họ sẽ ra sức hiệp trợ ta!”

“Hay là, ta đoạt lấy thánh đăng của Mạc Lan nhân kia, phá hủy nó mà nói thì kế hoạch của đạo hữu có thể thành công không?” Diệp Trường Sinh đột nhiên hỏi.

“Ngươi dám?!” Mạc Lan thánh cầm quát lạnh một tiếng.

“Ha ha, ta có gì không dám? Đạo hữu chẳng lẽ cảm thấy ta không có năng lực này? Thực lực của ta ngươi cũng thấy đấy, Mạc Lan bên kia tuy có bốn đại thần sư, nhưng chỉ cần ta muốn giết những người này, thì vẫn rất nhẹ nhàng, toàn bộ tộc Trường Lan ở trước thực lực của ta không chịu nổi một kích!” Trên mặt Diệp Trường Sinh mang theo vẻ tươi cười nói.

Một mảnh sát ý lạnh như băng xuất hiện, Mạc Lan thánh cầm lạnh lùng nhìn Diệp Trường Sinh, trầm mặc không nói.

Diệp Trường Sinh tiếp tục nói: “Thật ra, giữa chúng ta cũng không có xung đột lợi ích, ngược lại có rất nhiều khả năng hợp tác!”

Mạc Lan thánh cầm cười lạnh một tiếng, hỏi: “Ngươi muốn gì?”

“Thứ ta muốn, đạo hữu nên biết mới phải!” Diệp Trường Sinh với vẻ mặt thông dong nhìn con thánh cầm này.

“Ngươi muốn không gian tiết điểm? Không nói đến ta có nguyện ý giao dịch với ngươi hay không, cho dù ta nguyện ý, ta cũng không nắm giữ được bao nhiêu không gian tiết điểm ở Nhân giới!” Ngữ khí của Mạc Lan thánh cầm bỗng nhiên bình thản, nói ra.

Diệp Trường Sinh nghe vậy thở dài, nói: “Kỳ thực không gian tiết điểm chỉ là một phần, thứ ta muốn là tri thức linh giới mà đạo hữu nắm giữ, ta tin tưởng cái này có thể cho ta không ít trợ giúp!”

“Mặt khác, nếu như hiện tại đạo hữu không nắm giữ được không gian tiết điểm, như vậy sau khi ngươi trở về hẳn sẽ tiến hành thu thập tiếp?” Diệp Trường Sinh nói, khóe miệng lộ ra một vòng vui vẻ.

Lời Diệp Trường Sinh nói khiến hình ảnh Thánh Cầm này lâm vào trầm tư.

Xác nhận nó thật sự suy nghĩ, mặc dù chỉ là một tu sĩ Nguyên Anh trung kỳ nói chuyện này với nó tựa hồ rất buồn cười.

Nhưng vị Thánh Cầm này thực sự không phải câu nệ những người có chênh lệch tu vi. Nó càng thêm coi trọng sinh mệnh của mình.

Đại thiên kiếp cùng với ma kiếp tương lai sẽ đến, đây là hai thanh lợi đao treo trên người của yêu tộc cùng nhân tộc ở Linh giới bọn họ.

Hơn nữa, mặc dù không đề cập tới đại thiên kiếp và ma kiếp thì hiện tại nó cũng phải đối mặt với phiền phức cực lớn.

Trước phiên toái này, một cái không nhiều lắm cũng có thể vứt bỏ tính mạng của nó.

Cho dù vạn nhất may mắn sống sót, tương lai cũng bị người nô dịch, cho nên vị Thánh Cầm này đối với sự giáng lâm hiện tại của nó ở Nhân giới và Mạc Lan nhất tộc vô cùng coi trọng.

Như vậy có thể là át chủ bài của nó trong tương lai, tuyệt đối không thể xảy ra bất cứ vấn đề gì.

Trước những chuyện cực kỳ trọng yếu quan trọng đối với tiền đồ vận mệnh của bản thân, nó sẽ không lo lắng người nói chuyện với mình có tu vi bậc này.

Hơn nữa, người trước mắt này là một vị kiêu hùng, nếu đặt ở Linh Giới, sớm muộn cũng sẽ là tồn tại không thua kém nó, đàm phán với đối phương, cũng không đến mức bôi nhọ thân phận của mình.

“Không bằng giao dịch giữa chúng ta, ta giúp ngươi bảo vệ Mạc Lan tộc, thậm chí tương lai còn có thể hiệp trợ hóa thân của ngươi thật sự hàng lâm nơi đây. Mà việc ngươi cần làm, là cho ta đủ loại tri thức liên quan tới Linh giới!” Diệp Trường Sinh chậm rãi nói.

Nghe Diệp Trường Sinh nói vậy, vị Mạc Lan thánh cầm này trầm mặc hồi lâu, đôi cánh cũng thu lại, đột nhiên không công kích nữa.

Trong lòng nó chuyển động, đề hóa thân của mình thật sự giáng lâm. Đây là chuyện nó vẫn luôn mưu đồ sau khi nhìn thấy Mạc Lan tộc trong mấy vạn năm qua.

Chỉ tiếc, Mạc Lan tộc này quả thực không chịu thua kém, không thể hoàn thành tất cả chuẩn bị, lần này còn bị người đánh cho ngay cả thánh điện thảo nguyên cũng mất tích.

Nếu như có thể được người trước mắt này trợ giúp, đề hãn hàng lâm một hóa thân, vậy có thể nói mưu kế của hãn đã thành công hơn phân nửa.

Tình thế nguy hiểm trước mắt cũng không còn đáng sợ như trước, mặc dù bản thể của nó chết tại thượng giới nhưng hóa thân của hạ giới vẫn có thể tiếp tục tu luyện.

Đây chẳng khác gì lưu lại đường lui thứ hai cho mình, sao nó có thể không động tâm cho được?

Vì vậy, nó dừng công kích lại, phóng thích ra một tín hiệu cho Diệp Trường Sinh.

Sau khi thấy cảnh thánh cầm dừng tấn công, Diệp Trường Sinh bên này cũng ngừng lại, hai người ngưng chiến, khiến cho mọi người bên dưới cũng vô cùng kinh ngạc.

Không hiểu bọn họ đang làm gì.

Chỉ là, nhìn thấy hai người này đình chiến, động tác trên tay bọn họ cũng chậm lại.

Đang lúc bầu không khí có chút quỷ dị, đột nhiên trên bầu trời có tiếng sấm vang lên, một tiếng gào kinh thiên động địa xuất hiện ở trên chiến trường:

“Là ai? Là ai giết phu nhân bổn tông? Ta muốn rút hồn luyện phách hãn, lấy thù này rửa hận!”

Một mảnh âm vân từ trên không hạ xuống, rộng chừng mấy trăm trượng, vô số lục sắc lôi hỏa ở trong mây liên tục chuyển động, bầu trời chợt biến sắc.

Nghe được thanh âm này, Hàn Lập trong lòng giật thót một cái, ánh mắt trở nên lạnh lùng.

Âm La Tông tông chủ phát hiện phu nhân của hắn bị giết, nên không biết, vừa rồi hắn có thấy là Hàn Lập động thủ hay không.

Nhưng mà, cho dù không thấy cũng chẳng sao cả, chẳng mấy chốc sẽ có người báo tin cho hắn.

Hàn Lập trong lòng không khỏi lo lắng, hắn cũng không muốn bị một vị đại tu sĩ Nguyên Anh hậu kỳ đuổi giết đầy chiến trường.

“Còn chưa phân ra thắng bại, các hạ cần gì phải chạy nhanh như vậy, Dịch mỡ còn muốn lãnh giáo đạo hữu ma công một chút!” Thanh âm Hợp Hoan lão ma từ trên bầu trời mờ ảo đến cực điểm truyền đến.

Đồng thời, một đoàn sương mù màu xám trắng cũng bay xuống, chắn trước Âm Vân.

“Cút ngay, bây giờ bốn tông không có tâm tình cùng ngươi luận bàn cái gì, còn dây dưa nữa, đừng trách ta đối với ngươi không khách khí!” Âm la tông chủ trong âm vân thanh âm băng hàn vô cùng.

“Không khách khí? Dịch mỡ sống đến bây giờ, thật đúng là bị người ta không khách khí quá mấy lần, ngươi có thủ đoạn gì, cứ việc xuất ra!” Hợp Hoan lão ma cười lạnh một tiếng, một chút ý tứ nhượng bộ cũng không có.

Trong mây đen, hắc bào nam tử trầm mặc lại, qua một hồi lâu, mới âm trầm nói: “Tốt, ngươi đã không biết tiến thoái như vậy, bốn tông chủ cũng không có tâm tình lãng phí thời gian nhiều, để cho ngươi kiến thức một chút uy lực Chí Bảo Quỷ La Phiên của bốn tông.”

“Quỷ la phiên?” Nghe nói như thế, trong thanh âm Hợp Hoan lão ma ngược lại mang theo một tia hưng phấn, phảng phất rất là chờ mong kiến thức loại ma khí này.

Hai người nói chuyện với nhau vài câu khiến mọi người phía dưới giật mình không nhỏ, rất nhiều người đến bây giờ mới biết được, thì ra nguyên lai bạn hữu của vị Âm La Tông tông chủ này lại bị người ta giết chết.

Hàn Lập biểu hiện thần sắc như thường, nhưng sau khi chứng kiến Hợp Hoan lão ma đỡ Âm La Tông tông chủ, trong lòng thở phào nhẹ nhõm.

Mọi người coi như đều cho rằng hợp Hoan lão ma cùng vị ma tu của Bồn quốc muốn diễn ra một hồi đại chiến thì lại đột nhiên xảy ra một việc khác.

Từ phía bầu trời phía sau pháp sĩ truyền đến một tiếng kêu to, tiếp theo quang mang chớp động, hơn mười đạo độn quang màu sắc khác nhau nhanh chóng hướng nơi này bắn nhanh đến.

Đồng thời còn chưa tới gần, đã có người lớn tiếng hét lên: “Mấy vị thần sư, mau dừng tay, thảo nguyên xảy ra chuyện, sự tình có biến!”

Người này tựa hồ chủ tâm để cho tất cả mọi người nghe thấy, vậy mà thi triển bí thuật nào đó hô lên, sau đó tốc độ độn quang lại nhanh hơn ba phần.

Rất nhanh đã lao tới giữa chiến trường.

Nhất thời, trong trận doanh của tu sĩ và pháp sĩ, có không ít người ngạc nhiên dừng tay lại.

Đám người Hàn Lập bên kia cũng nhao nhao động tác chậm hơn vài phần, trận chiến giữa bọn Ngụy Vô Nhai, Chí Dương thượng nhân cùng Mạc Lan thần sư cũng ngừng lại.

Tất cả mọi người đều ý thức được, chuyện này có biến.

Ngay cả Diệp Trường Sinh và Mạc Lan thánh cảm bên này cũng đem lực chú ý chuyển dời đến trên người hơn mười đạo độn quang đang bay tới phía xa.

Khô gầy lão giả chứng kiến hơn mười đạo độn quang kia, sắc mặt bỗng nhiên biến đổi, lập tức hóa thành một đạo kinh hồng hướng mười mấy người kia phóng đi.

Hơn mười đạo độn quang hoa tắt đi, lộ ra hơn mười pháp sĩ phục sức khác nhau bên trong, cầm đầu là một gã hoàng bào pháp sĩ tu vi Nguyên Anh trung kỳ.

Điều này làm cho rất nhiều tu sĩ Thiên Nam thất kinh, nguồn lực lượng trước mắt này thế mà không bị ném tới chiến

trường, tu sĩ có tu vi cao thâm như vậy, có thể phát huy tác dụng rất lớn.

Mà nhìn bộ dạng hiện giờ của bọn họ, chứng tỏ phía sau người Mạc Lan đã xảy ra vấn đề gì đó.

Nhìn thấy gương mặt những tu sĩ kia, đám người Mạc Lan nhao nhao như ý thức được chuyện gì, sắc mặt từng người đều phát sinh biến hóa.

Trên mặt khô gầy lão giả lộ ra vẻ khó tin, lập tức môi khẽ nhúc nhích truyền âm vài câu, lập tức giống như là từ đối phương biết được tin tức gì đó, thần sắc bỗng nhiên âm trầm xuống.

Hoàng bào tu sĩ từ trên người lấy xuống một quả ngọc giản, đưa qua cho lão giả.

Lão giả tiếp nhận ngọc giản, sau đó lập tức đem tâm thần đắm chìm đi vào, cũng không lâu lắm, sắc mặt của lão trở nên tái nhợt không gì sánh được.

Sau khi hơi cùng hoàng bào tu sĩ truyền âm trao đổi một lát, lão giả bỗng nhiên quay người, hướng chiến trường bên này bay tới.

“Chúng ta không cần phải đánh tiếp nữa. Nếu không dừng lại, chỉ sợ phải ngư ông đắc lợi, ngư ông đắc lợi!” Vị Chúc thần sư Mạc Lan này bay tới, bình tĩnh nói với Long Hàm.

“Lời này là có ý tứ gì? Dù sao cũng phải cho một lý do để dừng chiến chứ?” Ánh mắt Long Hàm chớp động vài cái, từ chối cho ý kiến nói.

Hiện tại Thiên Nam bên này chiếm đại thượng phong, há đối phương tùy tiện một câu ngưng chiến là có thể đình chiến?

“Các ngươi có phải đã phái một đội tu sĩ đi cướp sạch kho hàng của chúng ta?” Lão giả không có trực tiếp trả lời Long Hàm, ngược lại âm trầm hỏi.

Long Hàm trong lòng cả kinh, mặt ngoài bất động thanh sắc, ánh mắt sau khi chớp động vài cái mới nói: “Đích xác có việc này, xem ra bị các ngươi phát hiện!”

“Phát hiện? Hừ, nếu như không phải có kẻ thứ ba quấy rối, các ngươi thật đúng là thành công!” Lão giả trong mắt loé lên vẻ giận dữ, lập tức khôi phục bình tĩnh nói.

“Phương thứ ba?”

Khô gầy lão giả chứng kiến Long Hàm vẻ mặt tràn đầy nghi hoặc, cũng không nói thêm lời vô nghĩa, mà là truyền âm một trận.

“Cái gì? Có chuyện như vậy sao?” Long Hàm chỉ nghe hai câu thần sắc biến đổi, không thể bảo trì bình tĩnh.

“Việc đã đến nước này, bản thân sư còn lừa các ngươi làm gì?” Lão giả tức giận nói.

Long Hàm hai hàng lông mày nhú lại, sau khi hơi trầm ngâm một chút, đột nhiên khoát tay thả ra một đạo phù đi ra ngoài.

Đạo phù này một bay lên trời, lập tức hóa thành mấy đóa kim sắc quang cầu, trên không trung bạo liệt ra.

Hào quang chói mắt bắn ra, tu sĩ vẫn đang động thủ thấy một màn này, đều dừng tay lại, nhanh chóng thoái lui về phía phe tu sĩ.

Trận doanh pháp sĩ đối diện cũng không biết dùng phương pháp gì, đều im lặng không lên tiếng lui về.

Song phương phản phát trở về tình cảnh trước trận chiến, đứng ở hai bên, chỉ là nhân thủ của mình đều tổn thất không ít.

Trận doanh pháp sĩ còn tốt, mặc dù mỗi một người đều có chút kinh nghi bất định, nhưng đại đa số vẫn duy trì trầm mặc.

Mà phe tu sĩ thì nhao nhao nghị luận, nghi hoặc khó hiểu. Một ít cao giai tu sĩ dứt khoát vây quanh Long Hàm, hỏi đến cùng đã xảy ra chuyện gì.

Nhưng Long Hàm chỉ là lắc đầu cười khỏ không nói, điều này làm cho chúng tu sĩ chung quanh rất là bất mãn.

Mây đen cùng khói xám trên bầu trời đồng thời tan đi, Hợp Hoan lão ma cùng Âm La tông chủ hiện thân, mỗi người lạnh lùng nhìn chằm chằm đối phương vài lần, sau đó quay về đại doanh.

Chí Dương thượng nhân cùng Ngụy Vô Nhai theo sau bay tới, ba vị đại tu sĩ Thiên Nam đều an toàn trở về.

Trên bầu trời, Diệp Trường Sinh nhìn một màn này, nở nụ cười, ngập ngừng nói: “Nhìn tình huống này hẳn là hậu

phương của Mạc Lan Nhân xảy ra vấn đề rồi?”

“Để ta đoán xem, chẳng lẽ Đột Ngột nhân thừa dịp Vũ Lan Nhân dốc toàn bộ cơ hội tấn công Thiên Nam, đánh lên hang ổ của Mạc Lan nhân?” Diệp Trường Sinh nói.

“Nguyên nhân ra sao, sau đó sẽ biết!” Về mặt Mạc Lan thánh cầm lúc này bình tĩnh lạ thường, thân hình khổng lồ của nó đột nhiên thu nhỏ lại, xoay người bay về phía quân doanh của Mạc Lan.

Nhìn thân ảnh hần rời đi, ánh mắt Diệp Trường Sinh lộ ra tiêu ý, xem ra hần cùng vị này Đoàn Lan thánh cầm giao dịch, xác suất thành công.

Xoay người bay trở về đại doanh phe mình, Diệp Trường Sinh nhìn thấy Long Hàm cùng tam đại tu sĩ bị một đám tu sĩ Nguyên Anh trung kỳ vây quanh.

Bọn họ đứng trong một cái Cánh âm trảo, từng người đều trầm mặc không nói, sau khi Diệp Trường Sinh cũng đi tới trong màn cách âm trảo này, thần sắc Long Hàm buông lỏng, lập tức nói:

“Người đến đông đủ, hiện tại có thể nói rồi!”

“Long đạo hữu, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Vì sao Mạc Lan nhân không muốn đánh nữa?” Chí Dương thượng nhân hỏi.

Long Hàm hướng chúng nhân liếc mắt nhìn một cái, nhẹ giọng thở dài nói: “Trên thảo nguyên xảy ra chuyện, Đột Ngột nhân liên hợp mấy cái tông môn Tấn quốc, đồng loạt phát động tiến công Mạc Lan nhân.”

“Mạc Lan nhân trấn thủ đệ nhất đại bộ lạc phía sau từ tháng trước đã bị diệt sạch, chỉ là bởi vì tin tức Đột Ngột nhân phong tỏa tốt, Mạc Lan nhân các bộ tộc khác cũng không biết việc này!”

“Xem ra Đột Ngột nhân cũng là đang có chủ ý tranh đấu với ngao cò, đối với Thiên Nam chúng ta cảm thấy hứng thú!” Long Hàm trầm giọng nói.

Nghe nói như thế, bọn người Ngụy Vô Nhai đều nhú mày lại.

Đây thật đúng là cửa trước vào cộp, cửa sau lại lang nha!

Đột Ngột nhân đối với Thiên Nam cũng không cảm thấy kỳ quái, dù sao lấy tài nguyên khô cạn trên thảo nguyên, khẳng định sẽ cảm thấy hứng thú đối với địa phương xung quanh giàu có một chút.

Mạc Lan thảo nguyên, hay nói cách khác, Thiên Lan thảo nguyên trong dân cư đột ngột chỉ có hai khối, một khối là Thiên Nam, một khối là Đại Tấn.

Lãnh thổ đi cướp đoạt Đại Tấn, đó là ngại mình mạng dài, vì vậy đành phải nhìn chằm chằm Thiên Nam.

Trong mắt người Đại Tấn, Mạc Lan thảo nguyên sinh sống là một đám mọi rợ, mà Thiên Nam trong ấn tượng của bọn họ cũng không khá hơn chút nào.

Không nói đến chuyện đại bộ phận con dân Đại Tấn căn bản không biết sự tồn tại của Thiên Nam, cho dù biết cũng sẽ đem nó trở thành một nơi thâm sơn cùng cốc, người Thiên Nam cũng là man di không khác biệt lắm với Mạc Lan nhân.

Bất quá từ khách quan trên thực tế mà nói, so sánh với Đại Tấn tu tiên giới tài nguyên phong phú, khu vực Thiên Nam xác thực được xưng tụng là thâm sơn cùng cốc.

Chỉ là, làm cho Ngụy Vô Nhai, Chí Dương thượng nhân bọn họ có chút khó hiểu chính là Đại Tấn trước kia không phải cơ bản không nhúng tay vào tranh đấu trên thảo nguyên sao.

Vì sao lần này, những tông môn này lại nhao nhao dính vào?

Âm La Tông lén lút chạy đến trong đại quân của người Mạc Lan không nói, mà bên phía Đột Ngột nhân cũng liên hợp lại cùng tông môn Đại Tấn ra tay với người Mạc Lan.

Chẳng lẽ bên Đại Tấn xảy ra vấn đề gì sao?

Đại Tấn đối với tam đại tu sĩ có vài phần hiểu biết liền lâm vào trầm tư.

“Hừ, tin tức này là thật hay giả? Đột Ngột nhân cách Thiên Nam chúng ta rất xa, không phải là Mạc Lan nhân hư trương thanh thế chứ?” Một vị Nguyên Anh lão quái đột nhiên hỏi.

“Hắn là không phải, đám người Thiên Hận lão quái kia thất thủ, nghe nói gian tế đột ngột tiềm phục trong người Mạc Lan cũng có chủ ý giống chúng ta, kết quả cùng Thiên Hận đạo

hữu vừa lúc đụng phải nhau, song phương lập tức đều bại lộ!” Long Hàm lắc đầu nói.

Nhìn mọi người một cái, Long Hàm trầm giọng nói: “Mọi người cũng thấy, người Mạc Lan toàn lực xuất ra có lẽ thực lực so với chúng ta còn kém một chút, nhưng không thể khinh thường!”

“Nếu như lần này không có Diệp huynh ngăn trở Mạc Lan thánh cầm, chỉ sợ chúng ta còn chưa hẳn là đối thủ của Mạc Lan nhân. Nếu trận đánh tiếp tục này mà nói, chúng ta tất nhiên có thể tiêu diệt toàn bộ người Mạc Lan, nhưng bản thân cũng nhất định sẽ đại thương nguyên khí!”

“Nếu Đột Ngột nhân theo sau xuất hiện, liên hợp các tông môn nước Tấn phát động công kích chúng ta, chúng ta khẳng định là không có cách nào ngăn cản!” Long Hàm nói ra.

Sắc mặt hắn bình thản hướng mọi người phân tích một phen lợi và hại, tóm lại chỉ có một câu nói, hiện tại trận chiến này không thích hợp tiếp tục đánh nữa.

Nghe Long Hàm nói lời này, Ngụy Vô Nhai trên mặt lộ ra vẻ không hài lòng, hắt lạnh lùng hừ một tiếng, nói:

“Mạc Lan nhân muốn địa bàn của chúng ta, nghị hòa như thế nào, chẳng lẽ thật sự phân cho bọn hần một phần ba đất đai?”

“Phân một phần ba đương nhiên là không được, nhưng tại biên giới của Mạc Lan thảo nguyên, tùy ý vẽ ra một quốc gia giao cho Mạc Lan nhân ở cũng là có thể được!”

“Từ đó, Đột Ngột nhân thế công đã bị Mạc Lan nhân tiếp tục, hai tộc bọn họ là tử địch, không có khả năng xuất hiện tình huống đảo ngược, trước mắt đột ngột nhân thế lớn, chúng ta phải cùng Mạc Lan nhân liên thủ!” Long Hàm thần sắc bình thản nói.

Vừa mới là quan hệ đối địch người chết ta sống, nhưng trong nháy mắt đã bị Long Hàm nói thành đối tượng liên minh, nhưng tất cả tu sĩ đều không lộ ra vẻ ngoài ý muốn, loại quan hệ chuyển đổi này trong mắt mọi người thật sự là quá bình thường.

Những chuyện tương tự đã gặp qua không biết bao nhiêu lần, chỉ cần không thương tổn đến lợi ích của bọn họ, tự nhiên sẽ không hành động theo cảm tính.

“Khu vực gần biên giới, chẳng phải là muốn đem địa bàn Cửu Quốc Minh chúng ta cho bọn hần?” Ngụy Vô Nhai thần sắc không dễ coi nói.

“Đây cũng là chuyện không còn cách nào khác, chỉ có địa phương của quý minh mới có thể gánh vác người Mạc Lan, đương nhiên tổn thất này cũng không thể để cho quý minh toàn bộ gánh chịu, chúng ta thương lượng một chút, xem có thể làm ra điểm đền bù cho quý minh một chút!” Long Hàm giải thích nói.

Nghe xong lời này, sắc mặt Ngụy Vô Nhai cũng không trở nên dễ nhìn, ngược lại càng bao phủ một tầng lo lắng.

Bồi thường?

Bồi thường như thế nào?

Hắn không cảm thấy ba thế lực lớn này có thể xuất ra bao nhiêu đồ vật như vàng ròng bồi thường cho Cửu Quốc Minh, nhiều lắm cũng chỉ là biểu tượng cho ít đồ vật mà thôi.

Thấy Ngụy Vô Nhai bộ dáng không hài lòng, Chí Dương thượng nhân cùng Hợp Hoan lão ma ánh mắt lập loè, không nói một lời.

Trong lòng bọn họ rất tán thành lời Long Hàm nói.

Chiến đấu lúc trước đã khiến cho tổn thất của hai thế lực lớn không ít, nếu có thể đình chiến tự nhiên là tốt nhất.

Bọn họ cũng không muốn cùng với Mạc Lan nhân đánh tiếp, đánh bại Mạc Lan nhân có thể mang đến chỗ tốt gì cho chính ma song phương sao?

Sẽ không, cho dù tiêu diệt tộc nhân Mạc Lan ở đây, hai bên chính ma cũng không thể đạt được bao nhiêu lợi ích.

Ngược lại, còn phải chịu tổn thất cực lớn.

Hơn nữa, sau khi tiêu diệt người Mạc Lan xong, còn phải hiệp trợ Cửu Quốc Minh đi phòng bị Đột Ngột nhân, điều này có nghĩa là tương lai phải gánh chịu tổn thất lớn hơn nữa.

Một chuyện rõ ràng là tổn công vô ích như vậy, làm sao hai bên chính ma có thể chịu được.

Mà đề nghị của Long Hàm là làm cho bọn họ cực kỳ tán thành, dù sao phân chia ra một bộ phận thổ địa, tổn thất chính là đất đai của Cửu Quốc Minh, chánh ma song phương sẽ không tiếp nhận tổn thất gì.

Hơn nữa, về sau có người Mạc Lan đối kháng người Đột Ngột, hai phe bọn họ cũng không cần phải gánh chịu áp lực của thảo nguyên trên phương diện này nữa.

Về sau đối phó với người trên thảo nguyên này, không có quan hệ gì với bọn họ nữa, đều là chuyện của người Mạc Lan và Cửu Quốc Minh.

Chuyện rõ ràng có thể mang lại lượng lớn lợi ích như vậy, hai bên chánh ma làm sao có thể không đáp ứng.

Chẳng những chính ma song phương nghĩ như vậy, những môn phái lớn nhỏ phía dưới Thiên Đạo Minh, giờ phút này chỉ sợ cũng có chủ ý tương đồng.

Đây cũng là nguyên nhân khiến sắc mặt Ngụy Vô Nhai khó coi như vậy, hẳn biết rõ suy nghĩ của ba phương thế lực này là gì.

Cũng biết, lần này Cửu Quốc Minh chảy máu mạnh là chuyện không thể tránh khỏi, những người này đều vội vã thoát thân khỏi Mạc Lan thảo nguyên, không có khả năng cùng Cửu Quốc Minh tiếp tục đánh nhau.

Ngụy Vô Nhai đánh giá Chí Dương cùng Hợp Hoan lão ma vài lần, chứng kiến hai người này ánh mắt lóe ra, tựa hồ đang trầm tư cái gì đó, trong lòng không khỏi hừ lạnh vài tiếng.

Hẳn biết hai người này nhất định là đã động tâm, chỉ có điều ngại mặt mũi của mình, khó mà nói ra khỏi miệng mà thôi.

Lại nhìn Diệp Trường Sinh vài lần, phát hiện người này bộ dáng hồn du thiên ngoại, hoàn toàn không quan tâm tới việc này, trong lòng không khỏi lại hừ lạnh lần nữa.

Xem ra Diệp Trường Sinh thờ ơ không quan tâm, nhưng Ngụy Vô Nhai biết được, người này chỉ sợ cũng có khuynh hướng giảng hòa với Mạc Lan nhân.

Dù sao, tình hình vừa rồi giữa Diệp Trường Sinh cùng Mạc Lan thánh cầm bỗng nhiên lần lượt dừng tay, mọi người cũng không phải không nhìn thấy.

Một đám lão quái biết rõ, trong này khẳng định có điều kỳ lạ, đoán chừng là Diệp Trường Sinh cùng cái kia Đoàn Lan Thánh Cầm trao đổi cái gì đó, hai bên tựa hồ đã đạt thành hiệp nghị.

Mặc dù cảm thấy rất hứng thú với việc trao đổi giữa song phương, nhưng ở chỗ này lại không có ai chủ động hỏi thăm, cả đám đều vui đầu vào tò mò.

Có quan hệ với Mạc Lan thánh cầm, đương nhiên Diệp Trường Sinh không thể trông cậy vào hẳn tiếp tục trợ giúp Cửu Quốc Minh.

Đương nhiên Ngụy Vô Nhai cũng nghĩ không ra Cửu Quốc Minh còn có thể xuất ra vật gì để cho Diệp Trường Sinh đứng về phía hắn.

Hơn nữa, cho dù Diệp Trường Sinh đứng dậy cũng vô dụng, hắn chỉ có một mình.

“Việc này về sau hãy nói, trước tiên xem Trương Lan nhân có ý tưởng gì, rồi lại thương lượng việc này cũng không muộn!” Ngụy Vô Nhai từ chối nói, hiện tại hắn không muốn đáp ứng những điều kiện này.

Thoạt nhìn, sau này vì lợi ích riêng của mình, mấy thế lực lớn ở Thiên Nam lại bắt đầu lục đục với nhau rồi.

Long Hàm nghe Ngụy Vô Nhai nói vậy, trên mặt mỉm cười nói: “Ngụy huynh nói rất đúng, cụ thể đối đãi với Mạc Lan nhân như thế nào chúng ta còn phải thương nghị kỹ một phen. Đương nhiên, hiện tại trọng yếu nhất là phái người đi Mạc Lan thảo nguyên hỏi thăm một phen, xác nhận sự thật hay giả!”

Theo Long Hàm sau khi nói xong, một đám người liền thu hồi cấm chế, đem một ít quyết định nói cho những tu sĩ Nguyên Anh kỳ khác.

Trong trận doanh pháp sĩ đối diện, bốn vị thần sư cũng khẩn cấp thương nghị với một số người một phen, sau đó phái người đến, đặt thành hiệp định tạm thời đình chiến với phe Thiên Nam.

Về phần quan hệ sau này của song phương, cùng với các loại chi tiết công việc sau khi ngưng chiến, phải đợi đến thời điểm phía sau chậm rãi đàm phán.

Cùng Thiên Nam bên này, biết được trên mặt những tu sĩ kia sau khi đình chiến về mặt nhẹ nhõm, một bộ sóng sót sau tai nạn bất đồng chính là, trên mặt từng pháp sĩ đều là vẻ lo lắng.

Phía sau bị cắt đứt, bọn họ đã hoàn toàn không còn chỗ đứng, tiền đồ xa vời đến cực điểm, so với lúc khai chiến, sĩ khí có thể nói là hạ thấp tới đáy cốc.

Hai bên thảo luận, ngừng chiến hiệp định, sau đó đại quân pháp sĩ chậm rãi lui lại, lui tới một quốc gia Cửu Quốc Minh duy nhất mà bọn họ có – Phong Nguyên quốc.

Mà các tu sĩ cũng nhao nhao lui vào trong Điện Thiên Thành, nhưng trước đó, Diệp Trường Sinh lại tiến vào đại doanh của người Mạc Lan một chuyến.

Cũng không biết cùng con Mạc Lan thánh cầm kia có nói chuyện gì, lúc hấn rời đi, trên mặt tràn đầy vẻ dăm chiêu.

“Chủ nhân, người thực sự muốn đáp ứng yêu cầu của Mạc Lan thánh cầm sao?” Bay về phía Điện Thiên Thành, trong đầu Diệp Trường Sinh truyền đến thanh âm thanh thúy dễ nghe của Ngân Nguyệt.

“Đáp ứng khẳng định là phải đáp ứng, bất luận là nó có thể cung cấp không gian tiết kiệm, hay là phương pháp luyện chế đan linh căn, cùng với những vấn đề tiếp theo của công pháp ta, ta đều là bắt buộc phải có!” Diệp Trường Sinh nói.

“Nhưng cứ như vậy, tương lai ngươi chẳng phải còn muốn trợ giúp Mạc Lan nhân đi đoạt lại thánh điện của bọn họ, cái này sẽ là một hồi đại chiến, Đột Ngột nhân thế nhưng là liên hợp với Tân quốc tông môn!” Trong thanh âm Ngân Nguyệt mang theo lo lắng nói ra.

“Tông môn Đại Tấn sẽ không ở lâu trên thảo nguyên, lần này hơn phân nửa song phương có lợi ích chung cho nên mới liên thủ với nhau!”

“Về phần trợ giúp Mạc Lan nhân đoạt lại thánh điện, trong mắt ta chuyện này cũng không khó khăn gì, thực lực của Mạc Lan nhân vẫn rất mạnh, ta chỉ cần đảm nhiệm một chiến lược cao cấp là được!” Diệp Trường Sinh nói.

“Ừm, chủ nhân nói cũng đúng, dù sao lấy thực lực của ngươi bây giờ, mặc dù là thánh thú phân thân của người Đột Ngột, cũng chưa chắc có thể bắt được ngươi!”

“Hơn nữa, chủ nhân đáp ứng bọn hấn hay là đợi sau khi trở thành Nguyên Anh hậu kỳ mới ra tay!” Ngân Nguyệt khẽ cười một tiếng nói.

“Đến Nguyên Anh hậu kỳ thì càng nắm chắc hơn. Hơn nữa bên phía Đột Ngột nhân có thứ mà ta nhất định phải có, sớm muộn gì ta cũng sẽ ra tay với bọn họ!” Diệp Trường Sinh thần sắc như thường nói.

“Đúng là tình thế bất buộc, khó trách chủ nhân lại làm ra giao dịch như vậy, xem ra Đột Ngột nhân thật đúng là xui xẻo, cũng không biết bọn họ làm sao lại nắm giữ thứ chủ nhân vừa ý, hì hì!”

Ngân Nguyệt cười duyên hai tiếng, trong lời nói tràn đầy tự tin đối với Diệp Trường Sinh, tựa hồ căn bản không để thế lực lớn nhất trên thảo nguyên vào mắt.

Dưới con mắt của nàng, chỉ cần Diệp Trường Sinh gia nhập phe người Mạc Lan, người Đột Ngột kia chắc chắn sẽ thua.

Cũng khó trách, với thực lực hiện tại của Diệp Trường Sinh, chờ sau khi trở thành tu sĩ Nguyên Anh hậu kỳ, thực lực có thể đánh đồng cùng lão quái Hóa Thần.

Sức mạnh đáng sợ như thế đối phó tên Đột Ngột nhân kia đương nhiên là không thể nói chơi được, dù cho không mượn nhờ lực lượng của người Mạc Lan thì một mình hấn ra tay cũng dư sức kéo dài thời gian cho Thánh Điện Đột Ngột.

Nhìn Điện Thiên Thành quy mô to lớn phía trước, khoe miệng Diệp Trường Sinh lộ ra một vòng vui vẻ, lúng túng nói: “Chỉ hy vọng thứ mà Thánh Cầm kia có thể lấy ra đừng làm cho ta thất vọng!”

Sau khi bay vào Điện Thiên Thành, Diệp Trường Sinh lại trải qua mấy lần thương nghị cấp bậc Nguyên Anh, cuối cùng ở Thiên Nam đã có quyết định.

Sau khi trải qua thương nghị với người Mạc Lan, hấn quyết định bố trí người Mạc Lan ở Phong Nguyên quốc quốc là quốc gia bọn họ chiếm đóng hiện tại.

Mà Mạc Lan nhân cũng đưa ra một lời hứa hẹn, một khi bọn họ đoạt lại Thánh điện trên thảo nguyên, lập tức rút khỏi Phong Nguyên quốc, trả lại cho Cửu Quốc Minh.

Lời hứa này khiến sắc mặt Ngụy Vô Nhai dễ nhìn hơn rất nhiều, mặc dù không biết khi nào Mạc Lan mới có thể phản công thảo nguyên, nhưng tóm lại vẫn là có hy vọng.

Hơn nữa, ba thế lực lớn còn lại cũng nhao nhao cam đoan, nếu như sau khi Mạc Lan nhân đoạt lại Thánh điện, không rời khỏi Phong Nguyên quốc thì tam đại thế lực kia cũng nguyện ý trợ

giúp Cửu Quốc Minh, trợ giúp lão đoạt lại Phong Nguyên Quốc từ tay Mạc Lan nhân.

Lời hứa hẹn như vậy cũng coi như là một lời an ủi cho tu sĩ Cửu Quốc Minh.

Vì vậy, Ngụy Vô Nhai cũng biểu thị trong quá trình tương lai Mạc Lan nhân phản công thảo nguyên, Cửu Quốc Minh sẽ cung cấp trợ giúp thích hợp cho Cửu Quốc Minh.

Sau khi nhất loạt thương nghị, trận chiến thanh thế hùng hồn này đã kết thúc.

Mà ở bên cạnh Mạc Lan thảo nguyên lại xuất hiện một lượng lớn người tu tiên, đó là phong cách phục sức khác hẳn với Mạc Lan nhân.

Thoạt nhìn bọn họ so với người Mạc Lan tinh nhuệ hơn một chút, đám người tu tiên này hội tụ tại biên giới thảo nguyên yên lặng quan sát hành động của Mạc Lan nhân cùng Thiên Nam.

Về tham lam từ trong con người bọn họ thể hiện ra, bất kể là tu tiên giả cấp thấp hay là tu tiên giả cấp cao, trong ánh mắt bọn họ nhìn về phía Thiên Nam mang theo một loại khát vọng thèm muốn.

Những tu tiên giả mới xuất hiện này không chút nào che dấu ánh mắt nóng bỏng, làm cho chúng tu sĩ Thiên Nam bên này trong lòng đều trầm xuống.

Giải quyết xong một tên địch nhân khó giải quyết, kết quả khiến gã càng thêm khó giải quyết.

Những tên Đột Ngột nhân này thoạt nhìn tựa hồ khó đối phó hơn nhiều so với Mạc Lan nhân, mà bọn hắn đối với đất Thiên Nam mơ ước cũng không thèm che giấu.

Về sau, các loại đại chiến phỏng chừng sẽ không thiếu, bất quá cũng may hiện tại có người Mạc Lan chống đỡ ở phía trước, các thế lực lớn Thiên Nam bên này đều có thể thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Ở bên cạnh Mạc Lan thảo nguyên, Thiên Nam tu tiên giả cùng Mạc Lan tu tiên giả liên hợp lại, cùng với Đột Ngột nhân giằng co mấy tháng.

Trong thời gian này, Đột Ngột nhân không ngừng phái ra rất nhiều người tu tiên tới biên cảnh, nhưng thoát nhìn cũng không có bộ dáng muốn khai chiến.

Trải qua một đoạn thời gian giằng co, Thiên Nam bên này rút cuộc đưa ra quyết định rút đại bộ phận tu sĩ các phái trở về.

Ai về nhà nấy, sự tình nơi này tạm thời kết thúc, các đại tông phái Thiên Nam không có khả năng đem đệ tử của mình tiêu hao thời gian dài ở đây.

Cuối cùng, chỉ để lại một số ít đệ tử tinh nhuệ, thay phiên trú đóng phía sau Phong Nguyên quốc, tiếp giáp với nơi của Mạc Lan nhân.

Phòng ngừa vạn nhất Đột Ngột nhân phát động tiên công, mà Mạc Lan nhân chống đỡ hết nổi, những người này có thể đi trợ giúp một hai.

Sau khi chấm dứt những việc này, Chí Dương, Hợp Hoan lão ma, Long Hàm đám người lần lượt rời đi, mà Diệp Trường Sinh sau khi cáo biệt một ít người quen, cũng mang theo Nguyên Dao rời khỏi Điện Thiên Thành, trở về Nguyên Vũ Quốc.

Sau khi trở lại sơn cốc, Diệp Trường Sinh lập tức tụ tập chúng nữ lại một chỗ, đem ý định mở một Thương Minh cho các nàng biết.

Sau đó để cho các nàng đi làm chuyện này, thu nạp nhân tài các phương, làm ra vẻ thương minh trước tiên.

Khác với Diệp Trường Sinh không có căn cơ ở Thiên Nam, trong những nữ nhân bên cạnh hắn, đám người Nam Cung Uyển, Trần sư tử, đều ở Thiên Nam có quan hệ nhất định.

Trong gia tộc Trần thị của Trần sư tử, có thể kéo ra không ít người đến trợ giúp Diệp Trường Sinh, thậm chí còn có thể đào góc tường Hoàng Phong cốc, lôi ra một ít cự nhân Hoàng Phong cốc tới nương tựa chỗ Diệp Trường Sinh.

Khi Trần sư tử đưa ra yêu cầu với gia tộc Trần thị, phụ thân gã lập tức vung tay lên, phái không ít đệ tử gia tộc tới trợ giúp Trần sư tử.

Thậm chí, một ít cửa hàng cơ nghiệp của Trần gia, cũng trực tiếp không cần nữa, tất cả đều chuyển sang tên của Trần sư tử, hiệp trợ Trần sư tử đi xây dựng ra một khung xương thương mại.

Không thể không nói, tộc trưởng gia tộc Trần thị làm ra một quyết định rất sáng suốt, đem Trần gia cột vào chiến xa của Diệp Trường Sinh, vậy tương lai Trần gia nhất định sẽ thắng chức rất nhanh.

Dù sao, ngay cả chính hắc cũng bởi vì sự tặng của Diệp Trường Sinh mà Kết Đan, cộng thêm cũng kết đan với Trần Xảo Thiên. Hiện tại Trần gia một nhà ba nhà Kết Đan, đã sớm trở thành đệ nhất đại gia tộc của Việt Quốc.

Mà chuyện này còn lâu mới chỉ là hạn chế trong tương lai của Trần gia, phụ thân của Trần sư tử rất rõ ràng.

Bên phía Nam Cung Uyển cũng không kém, trước kia nàng là trưởng lão Yểm Nguyệt tông, quen biết nhiều người hơn, rất nhanh đã chiêu mộ một nhóm nhân tài cho Diệp Trường Sinh.

Không ít đệ tử Yểm Nguyệt tông trực tiếp bị kéo tới, gia nhập thế lực của Diệp Trường Sinh.

Sau khi đám người này được tụ tập lại, hình dáng ban đầu của một bộ phận chủ yếu do Hoàng Phong cốc cùng đệ tử Yểm Nguyệt tông tạo thành rất nhanh đã được dựng lên.

Mà Diệp Trường Sinh sau khi giao nhiệm vụ ra, lại trực tiếp đi bế quan tu hành.

Xưa nay y luôn không đề ý tới những chuyện này, bên cạnh có người có thể giúp y làm việc là được, y chỉ phụ trách trấn giữ ở khu vực trung tâm, dùng chiến lực của mình trấn giữ.

Sau khi đại chiến với Mạc Lan nhân chấm dứt, cũng không qua bao nhiêu năm, vốn dĩ Thiên Nam đã bình tĩnh lại lập tức bởi vì một tin tức đột nhiên xuất thế mà nhắc lên gợn sóng.

Không biết từ khi nào, lời đồn đã lan truyền khắp Thiên Nam. Lời đồn này có liên quan rất lớn đến Trụy Ma cốc thần bí nhất Thiên Nam, vì vậy rất nhanh đã thu hút sự chú ý của các thế lực khắp nơi.

Trong lời đồn đại của Quỷ Linh Môn lập tức bị đẩy lên đầu sóng ngọn gió.

Nghe nói Quỷ Linh Môn dĩ nhiên nắm giữ phương pháp tiến vào Trụy Ma Cốc, hơn nữa bọn họ kế hoạch lừa gạt các tông môn khác, độc chiếm bảo vật trong Trụy Ma Cốc.

Tin tức này vừa truyền ra lập tức chấn động toàn bộ tu tiên giới.

Các đại tông môn nhao nhao phái nhân thủ đi điều tra Quỷ Linh Môn, hỏi thăm, ngay cả lực tông còn lại của ma đạo cũng không ngoại lệ, nhao nhao phái sứ giả đi phân biệt việc này là thật hay giả.

Tin tức đột nhiên xuất hiện này tiết lộ khiến cho cao tăng Quỷ Linh Môn nổi trận lôi đình, nhưng dưới áp lực lớn như thế, bọn họ vẫn không thể không thừa nhận chuyện này.

Che giấu là không thể giấu diếm, dù sao, chỉ cần có người hơi dụng tâm tra xét một chút, chung quy có thể từ trong các loại dấu vết để lại phát hiện chân tướng sự tình.

Nếu Quỷ Linh Môn không nhận lời thì Nguyên Anh lão quái có thể sẽ bắt số đệ tử của bọn họ sưu hồn.

Kể từ đó, sau khi xác nhận tin tức được làm cho các đại tông môn ở Thiên Nam mừng rỡ như điên, lập tức yêu cầu Quỷ Linh Môn tấn công cốc nhập cốc không chút khách khí.

Nhưng lần này, Quỷ Linh Môn lại cứng rắn không muốn chấp nhận, cuối cùng chỉ đưa ra một phương án mà thôi.

Bọn họ nguyện ý cung cấp một ít nhập cốc lệnh bài cho các tông môn, chỉ cần cầm lệnh bài này, đến thời kỳ khe hở không gian ở Trụy Ma Cốc vững vàng, các tông môn có thể chọn một số người đi theo Quỷ Linh Môn đồng loạt vào cốc.

Đương nhiên, mấy thứ này cũng không phải là không có, các đại tông môn tất nhiên là muốn trả giá bằng linh thạch để bù đắp tổn thất của Quỷ Linh Môn.

Yêu cầu này hợp tình hợp lý, tất nhiên các đại tông môn sẽ không có ý kiến, vì vậy lập tức đáp ứng.

Vì muốn dẹp yên sự bất mãn của tán tu, Quỷ Linh Môn cũng đặc biệt phát ra hơn trăm khối lệnh bài cấp cho các tiểu tông phái.

Kể từ đó, nguyên bản một hoạt động tìm kiếm bảo có chút bí mật đã biến thành tập trung các thế lực lớn ở Thiên Nam xông vào Trụy Ma Cốc.

Tại Trụy Ma Cốc, khu vực phụ cận Vạn Lĩnh Sơn Mạch tại Đông Dụ quốc, theo thời gian trôi qua, càng ngày càng nhiều tu sĩ hội tụ tại đây.

Không chỉ có tu sĩ Kết Đan, còn có rất nhiều tu sĩ Nguyên Anh xuất hiện, chừng hơn trăm người. Bọn họ hội tụ tại các nơi chung quanh Vạn Lĩnh Sơn Mạch.

Đa số những tu sĩ Nguyên Anh này đều là người đã già, có rất nhiều là loại thọ nguyên đã không còn nhiều lắm, hoặc là kẹt tại bình cảnh nhiều năm không cách nào đột phá, cho nên dự định xông vào Trụy Ma Cốc.

Hi Hi Hi Hi có thể ở trong đó đạt được đồ vật đột phá bình cảnh, cũng có thể là linh dược có thể kéo dài tuổi thọ.

Ngược lại những tu sĩ trẻ tuổi lại rất hiếm thấy, bọn họ còn có rất nhiều tiền đồ, không muốn dễ dàng bước vào hiểm địa này.

Dù sao thì hung danh của Trụy Ma Cốc, Thiên Nam cao giai tu sĩ cơ hồ là không người không biết, không người không biết.

Cho dù lần này Quỷ Linh Môn có đường vào sơn cốc tương đối an toàn thì đối với đại bộ phận tu sĩ mà nói, vẫn tồn tại nguy hiểm.

Ở khắp mọi nơi, khe hở không gian cũng sẽ không quản người là tu sĩ cảnh giới gì, bất kể Kết Đan hay là Nguyên Anh, chỉ cần đụng phải khe hở không gian, đó chính là khó có thể may mắn thoát khỏi.

Diệp Trường Sinh cũng nhận được ba khối lệnh bài Quỷ Linh môn đưa tới, nhưng cân nhắc ở đây có nguy hiểm gì, Diệp Trường Sinh cũng không bảo Nam Cung Uyển và Nguyên Dao theo hẳn.

Hắn mang theo lệnh bài cùng với một phần tài liệu luyện chế Hóa Đan trong hai năm qua, đi tới trước Vạn Lĩnh Sơn Mạch.

Hành trình vào Truy Ma Cốc lần này, hắn là tình thế bắt buộc, ước định với bọn Nam Lũng Hầu rốt cuộc nằm ở kế tiếp, mục đích chủ yếu của Diệp Trường Sinh chính là Linh Chúc quả, Linh Miếu Viên.

Điều này quan hệ đến việc hắn có thể nhanh chóng đột phá Nguyên Anh Hậu Kỳ hay không.

Tại bên ngoài Vạn Lĩnh Sơn Mạch, Diệp Trường Sinh sau khi đi một vòng rất nhanh nhận được tin của Nam Lũng Hầu cùng Tuyên Ki Tử.

Đi tới trước một ngọn núi, ánh mắt Diệp Trường Sinh xuyên qua một ít chướng nhãn pháp, phát hiện một tòa động phủ ẩn giấu trong sương mù.

Tiến vào trong sương mù, người bên trong tựa hồ cũng phát hiện hắn đến, lập tức mở ra cấm chế, một con đường xuất hiện, Diệp Trường Sinh tiến vào bên trong, thấy được Tuyên Cơ Tử đi ra nghênh đón, Nam Lũng Hầu cùng Hàn Lập ba người.

Ánh mắt Diệp Trường Sinh nhìn về phía sau lưng Hàn Lập có một cái bọc dài mảnh, bên trong như là có một cái ống hình tròn.

“Xem ra Hàn Lập đã đi qua cực tây, tìm được Đại Diễn Thần Quân!” Diệp Trường Sinh trong lòng thầm nghĩ.

“Diệp huynh, người cuối cùng cũng đến!” Tuyên Ki Tử mỉm cười chào hỏi, Nam Lũng Hầu cùng Hàn Lập cũng lập tức hướng về hắn chấp tay chào hỏi.

Thái độ của những người này đối với hắn càng cung kính hơn, nhất là Nam Lũng Hầu cùng hươu bào, sau khi nghe nói về đủ loại biểu hiện của Diệp Trường Sinh cùng Mạc Lan nhân giao thủ ở nơi biên cảnh, tâm tình hai người có thể dùng từ kính hãi để hình dung.

Vì sao hắn lại không nghĩ tới thực lực của Diệp Trường Sinh đã tới mức độ đó mà có thể dễ dàng đánh bại thậm chí là một vị đại tu sĩ.

Sau khi biết được hết những chuyện này, hai người bắt đầu hối hận vì sao mình lại kéo Diệp Trường Sinh vào trong hoạt động thám hiểm này.

Dù sao, lấy thực lực của Diệp Trường Sinh, nếu như sau khi tiến vào Truy Ma Cốc, muốn giết hai người bọn họ, một mình nuốt những bảo vật kia, vậy quả thực là dễ như trở bàn tay.

Hai người Nguyên Anh trung kỳ bọn họ căn bản không đủ nhìn trước mặt người ta.

Nhưng bây giờ đổi ý cũng không còn kịp nữa, bọn họ đã mời Diệp Trường Sinh, đồng thời đem chuyện tâm bảo nói cho Diệp Trường Sinh biết.

Nếu như hiện tại không đi tới nơi đó, vậy lại càng đắc tội với Diệp Trường Sinh, đắc tội với một vị tu sĩ như vậy cũng không phải là một chuyện tốt.

Vì vậy, hiện tại chỉ có thể kiên trì tới đây, chỉ hy vọng Diệp Trường Sinh không phải loại người tham lam vô độ, cùng lắm thì đưa hết tất cả bảo vật ở chỗ của Hỏa Thiềm thú.

Chỉ cần Thương Khôn Thượng Nhân thật sự không bị Diệp Trường Sinh nhận ra, vậy mọi chuyện đều tốt.

Hiện tại, Nam Lũng Hầu cùng Tuyên Ki Tử cũng ôm tâm tư như vậy đi tới bên ngoài Truy Ma Cốc, hơn nữa còn hẹn gặp Diệp Trường Sinh.

Mà Hàn Lập ngược lại không nghĩ nhiều như vậy, hắn cũng không lo lắng sau khi tiến vào Truy Ma Cốc, Diệp Trường Sinh sẽ ra tay đối với hắn.

Dù sao, nếu như Diệp Trường Sinh là người như vậy, thì đã sớm ra tay với hắn rồi.

Hàn Lập xem ra, Diệp Trường Sinh có rất nhiều cơ hội giết chết hắn, nhất là sau khi đi ra từ nơi quỷ vụ kia.

Biết rõ trên người hắn có loại bảo vật Huyền Thiên Tiên Đẳng này, mà tu vi giữa hai người lại khác nhau như ngày và đêm, nhưng Diệp Trường Sinh lại lựa chọn dùng Kim Lôi Trúc trao đổi Huyền Thiên Tiên Đẳng của hắn.

Không phải là trực tiếp chém giết hắn, có thể thấy được Diệp sư huynh tuyệt đối không phải loại người man man không nói lý.

Trên phương diện này, Hàn Lập có lòng tin đối với Diệp Trường Sinh.

Thời điểm Hàn Lập đang chào hỏi Diệp Trường Sinh, một giọng nói kinh ngạc vang lên trong lòng hắn:

“Tiểu tử, đây là người nào? Sư huynh của ngươi? Sao hắn có thể có thần thức mạnh mẽ như vậy?”

Hàn Lập nghe vậy trong lòng hơi động, vội vàng truyền âm nói: “Có thể được ngươi nói thành thần thức cường đại, xem ra vị sư huynh này của ta thần thức mạnh mẽ, đã vượt qua ta tưởng tượng!”

“Hừ, thần thức của người này tuyệt đối không phải là loại mà Nguyên Anh trung kỳ có thể có được, hắn là đã tu luyện qua công pháp chuyên môn giúp tăng cường đại thần thức, nếu không thì tại sao có thể có thần thức kinh khủng như thế, vừa rồi hắn nhìn thoáng qua, ta mơ hồ cảm thấy tồn tại của ta đã bị hắn phát hiện rồi!” Đại Diễn Thần Quân nói.

“Cái gì? Hắn lại có thể nhìn thấu “Động Phúc Thiên” của ngươi sao?” Hàn Lập kinh ngạc vô cùng hỏi.

Cái này trong lòng hắn thật sự có chút rung động, thần thức của Đại Diễn Thần Quân mạnh bao nhiêu, cùng với ông trực được bao bọc phía sau hắn, cũng chính là động thiên pháp bảo kháng cự với người ngoài, hắn đều biết rõ.

Nếu như dưới tầng tầng lớp lớp che giấu này, Đại Diễn Thần Quân tồn tại vẫn bị Diệp Trường Sinh phát hiện, vậy thần thức của Diệp Trường Sinh đúng là cường đại không thể tưởng tượng nổi.

“Hắn có nhìn thấu hay không ta cũng không biết, nhưng cái liếc mắt vừa rồi của hắn, cho ta cảm giác là đã phát giác được cái gì không đúng, Hàn tiểu tử, ngươi cẩn thận người này một chút!” Đại Diễn Thần Quân hừ lạnh một tiếng nói.

Hàn Lập khẽ nhú mày, truyền âm nói: “Điềm này ta biết rõ, tiền bối hãy bớt nói hai câu đi, miễn cho truyền âm của chúng ta bị bắt đi!”

“Hừ, có thể có được thần thức cường đại như thế, ta ngược lại là tò mò xem người này rốt cuộc tu luyện công pháp gì mà đại thần thức!”

“Nguyên Anh trung kỳ đã có thần thức cường đại như thế, dù là tu luyện Đại Diễn Quyết tới đại thành cũng không thể làm được!”

“Quả nhiên là thiên hạ to lớn, không thiếu chuyện lạ, luôn có vài cao nhân xuất thế khai sáng ra các loại công pháp nghịch thiên!”

Đại Diễn Thần Quân sau khi nhận được lời cảnh cáo của Hàn Lập, lại là một bộ dạng không thèm để ý chút nào, vẫn tiếp tục lái nhai không ngớt.

Bộ dáng rất là cảm khái.

Cũng khó trách tên này khiếp sợ như thế, Đại Diễn quyết là thành quả mà hắn ta kiêu ngạo nhất, với tài tình kinh người của hắn ta, sáng tạo ra bộ công pháp này, cho tới bây giờ còn chưa từng gặp phải người nào có thể so sánh với hắn ta.

Chí ít, lúc hắn còn sống, du lịch toàn bộ Thiên Nam, Đại Tấn, cũng chưa từng gặp qua một bộ công pháp nào có thể so sánh với Đại Diễn Quyết của hắn trên phương diện thần thức tăng phúc.

Mà hôm nay, lại đụng phải một người như vậy, trùng kích trong lòng hắn khó có thể diễn tả bằng lời.

Đại Diễn Thần Quân hận không thể lập tức cướp công pháp của người trước mặt này, cẩn thận nghiên cứu một phen.

Nhưng đáng tiếc là, hắn cũng biết những việc này đều là dự đoán, không thể thực hiện được.

“Diệp huynh, Hàn huynh đã quyết định muốn theo chúng ta tiến vào Truy Ma Cốc, như vậy hết thấy điều kiện chúng ta tiến vào nội cốc đều đã được chuẩn bị!” Nam Lũng Hầu trên mặt mang theo nhiệm ý cười nói.

“A, như thế rất tốt!” Diệp Trường Sinh nghe vậy gật gật đầu nói.

Sau khi Tuyên Ki Tử mời hấn vào trong động phủ, bốn người ngồi xuống, Nam Lũng Hầu lần nữa nói: “Về vấn đề sau khi tiến vào nội cốc giết cổ thú Hỏa Thiềm kia, vấn đề phân phối bảo vật, ba người chúng ta đã thương lượng qua một lần.”

“Ba người chúng ta nhất trí ý kiến là Diệp huynh lấy đi bảy thành, còn lại ba thành chúng ta chia đều, Diệp huynh cảm thấy thế nào?” Nam Lũng Hầu cẩn thận nói.

Để cho Diệp Trường Sinh lấy bảy phần, đây là quyết định sau khi ba người bọn họ thảo luận kỹ càng, đương nhiên với thực lực của Diệp Trường Sinh, cũng thực sự đáng giá lấy nhiều như vậy.

Mục đích thực sự của Nam Lũng Hầu và Tuyên Ki Tử không nằm trên cỗ thi hài kia, mà xem như chỉ lấy có một thành, hai người mặc dù tiếc nuối nhưng cũng không phải là không thể chấp nhận được.

Mà Hàn Lập lại càng như thế, hấn lần này lựa chọn tiến nhập nội cốc, tất nhiên là do Nam Lũng Hầu đã yêu cầu, muốn đạt được một ít bảo vật trên bộ thi hài kia.

Nhưng là bởi vì hấn biết được một tin tức không tầm thường, biết được trong Truy Ma Cốc tồn tại một thứ có thể giúp hấn đột phá Nguyên Anh trung kỳ bình cảnh.

Cho nên cuối cùng hấn mới đưa ra quyết định tiến vào Truy Ma Cốc.

So sánh với loại đồ vật này, thời gian đoạt được bảo vật ít ỏi nhất cũng không phải là không thể tiếp nhận, bởi vậy Hàn Lập đối với phương án phân chia này không có bất kỳ dị nghị gì.

Bây giờ phải xem Diệp Trường Sinh có thể tiếp nhận được bảy thành phương án phân chia hay không.

Ba người đều có chút lo lắng nhìn Diệp Trường Sinh, sợ ngay sau đó miệng hắn sẽ xuất hiện lời chát vắn.

Nhưng lời nói kế tiếp của Diệp Trường Sinh lại khiến trong lòng ba người buông lỏng.

“Ha ha, nếu ba vị đạo hữu nhiệt tình như vậy, Diệp mỗ từ chối thì là bất kính!” Diệp Trường Sinh vừa cười vừa nói.

Cũng giống như ba người này, hắn tiến vào Trụy Ma Cốc cũng đồng dạng có mục đích khác, tự nhiên sẽ không đem di hài của cổ tu sĩ để ở trong lòng.

Bốn người tụ tập ở đây, mặc dù mỗi một người đều nói mục đích của mình là di hài của cổ tu sĩ kia, nhưng trên thực tế tất cả đều là người mang ý nghĩ xấu.

“Ha ha, nếu Diệp huynh không có ý kiến, như vậy tiếp theo chúng ta thương nghị một ít công việc cụ thể sau khi vào cốc một chút!” Nam Lũng Hầu cười ha ha, nhiệt tình vô cùng nói.

.....

Mấy ngày sau, chương khí bao phủ toàn bộ Vạn Linh Sơn rất cực tiêu tán sạch sẽ, trong lúc nhất thời đông đảo cổ tu sĩ đang ẩn nấp bên ngoài cốc ùn ùn xuất hiện, hướng phía Trụy Ma Cốc bay đi.

Trụy Ma Cốc nằm ở phía tây bắc vạn linh sơn mạch, diện tích chừng mười vạn dặm. Bất quá thượng cổ tu sĩ ở đây đấu pháp, ở bốn phía cùng trên bầu trời sơn cốc đều thiết hạ thượng cổ cấm chế chông chốt.

Những cấm chế này tất cả đều lợi hại dị thường, hơn nữa lại hoàn toàn tương liên với nhau, mỗi một cái đều không thể phá cấm mà vào.

Địa phương duy nhất không có cấm chế, cũng chỉ có lối vào Trụy Ma Cốc, một thông đạo rộng hơn trăm trượng.

Thông đạo này vốn có thể dễ dàng thông qua, bất quá thượng cổ tu sĩ đấu pháp lại lan đến nơi này, kết quả lúc này trong thông đạo trải rộng vô số khe hở không gian.

Cái khe không gian này chính là nguyên nhân khiến cho tu sĩ Thiên Nam trước kia không ngừng vẫn lạc ở Trụy Ma Cốc.

Nhưng lúc này Quỷ Linh Môn có biện pháp trực tiếp đưa mọi người vào trong cốc, không cần đi thông đạo tràn ngập vết nứt không gian kia, điều này tự nhiên khiến mọi người đều mừng rỡ.

Bên ngoài Truy Ma Cốc, một đám quần tu sĩ lần lượt xuất hiện, đứng trong đám người đi đầu, không thiếu lão quái Nguyên Anh Kỳ.

Ở trong đó, Diệp Trường Sinh cũng nhìn thấy không ít người quen, ví dụ như Lệnh Hồ lão quái, đại trưởng lão Yêm Nguyệt tông, đại trưởng lão Lạc Vân Tông.

Đây đều là lão gia hoả thọ nguyên ngắn, tiến vào trong cốc chỉ vì cầu một đường sinh cơ.

Thậm chí, còn có một ít tu sĩ Mạc Lan cũng xuất hiện ở chỗ này, người cầm đầu đúng là vị thần sư họ Trọng kia.

Người này điều khiển phi xa ra ngoài cốc, thần thức quét qua, thấy được Diệp Trường Sinh đứng ở một góc, lập tức rung mình, vội vàng thu ánh mắt về.

Sau khi phân đông tu sĩ tề tụ, đám người Quỷ Linh Môn rốt cục cũng xuất hiện, mấy trăm vị hắc y tu sĩ vây quanh hai người cầm đầu.

Hai người cầm đầu Diệp Trường Sinh đều biết, một người là lão giả họ Vân, một người là Toái Hồn Chân Nhân.

Sau khi đám tu sĩ Quỷ Linh Môn xuất hiện không bao lâu, một đạo thanh quang bỗng nhiên xuất hiện ở phía chân trời, sau đó cấp tốc đi tới lối vào Trục Ma Cốc.

Ánh sáng màu xanh tản đi, từ trong đó hiện ra một lão giả mặc áo xanh. Trong nháy mắt nhìn người này, tu sĩ bên Thiên Nam lập tức xuất hiện một hồi bạo động.

“Ngụy Vô Nhai?!”

“Sao hắn cũng tới?”

“Đại tu sĩ xuất hiện, chẳng lẽ Cửu Quốc Minh đối với bảo vật trong Trục Ma Cốc nhất định phải có được?” Một số người nói nhỏ.

Sau khi Ngụy Vô Nhai xuất hiện, hai vị trưởng lão Nguyên Anh Quỷ Linh Môn lập tức tiến lên nghênh đón.

Toái Hồn Chân Nhân cầm đầu cười khẽ một tiếng, chấp tay nói: “Ngụy huynh, rốt cuộc ngươi đã tới, ta còn tưởng rằng ngươi có việc phải chậm trễ. Nếu là như vậy, thời gian nhập cốc không thể không trì hoãn!”

“Ngụy mỗ nếu đã đáp ứng Toái Hồn đạo hữu, tự nhiên sẽ không dễ dàng cải biến chủ ý, ngược lại đạo hữu tốt nhất nói không sai, nếu trong Trục Ma Cốc không có kiện đồ vật như lời ngươi nói, cũng đừng trách ta đến lúc đó trở mặt không nhận người!”

Ngụy Vô Nhai vẻ mặt lạnh lùng nói, đối với nụ cười nhiệt tình của Toái Hồn Chân Nhân có vẻ rất không ưa.

“Ngụy huynh yên tâm, tại hạ sao dám cả gan lừa gạt Ngụy huynh.” Toái Hồn Chân Nhân lập tức nói ra.

Ngụy Vô Nhai nhẹ gật đầu, trong lòng thầm nghĩ như thế là tốt nhất, hy vọng chuyến đi Trục Ma Cốc chuyến này không uổng phí.

Vốn dĩ vị trí địa lý của Cửu Quốc Minh vừa mới được đánh xong cùng với người Mạc Lan, biên cảnh cũng rất thái bình, Ngụy Vô Nhai căn bản sẽ không tùy tiện rời đi.

Nhưng mà, lời nói của Quỷ Linh Môn bên này thật sự là khiến hấn động tâm.

Nếu như lời bọn họ nói là thật, vậy Ngụy Vô Nhai cảm thấy gặp phải bình cảnh Hoá Thần kỳ mấy trăm năm của chính mình thì khả năng đột phá.

Về chuyện liên quan đến đại đạo của bản thân, Ngụy Vô Nhai sao dám qua loa, bởi vậy vừa nghe được truyền tin của Quỷ Linh Môn, lập tức liền đến đây.

Chỉ sợ mạo hiểm cũng không tiếc, nhất định phải đi vào Trụy Ma Cốc nhìn xem một chút.

Ngụy Vô Nhai vừa cùng Toái Hồn Chân Nhân đàm luận, vừa dùng thần thức quét ra bốn phía, khi thần thức đi qua một góc, hấn lập tức biến sắc.

Giống như nho sinh họ Trọng kia, thần thức của hấn phát hiện người bình thường không thể dễ dàng phát hiện ra Diệp Trường Sinh.

“Hấn cũng tới đây sao?” Ngụy Vô Nhai trong lòng kinh ngạc, lập tức bỏ qua Toái Hồn Chân Nhân, hướng bên này bay tới.

“Diệp huynh, không ngờ ngươi cũng tới, ngươi tuổi còn trẻ, hà tất phải mạo hiểm như vậy?” Ngụy Vô Nhai bay đến trước mặt Diệp Trường Sinh, thần sắc ngưng trọng nói.

“Trong Trụy Ma Cốc có thứ ta muốn, tự nhiên phải đi vào đó một chuyến!” Diệp Trường Sinh đột nhiên nói.

Ngụy Vô Nhai nghe vậy chân mày cau lại, một lát sau liền giãn ra, cười cười, nói: “Vậy hy vọng Diệp huynh sau khi đi vào sẽ đạt được như mong muốn!”

“Diệp mỗ cũng chúc Ngụy huynh có thể được như ý nguyện!” Diệp Trường Sinh chấp tay cười nói.

Ngụy Vô Nhai nhìn thật sâu hấn một cái, bay khỏi nơi đây.

“Hy vọng mục tiêu của hấn không giống ta!” Ngụy Vô Nhai thầm nghĩ trong lòng.

Nếu như mục đích của Diệp Trường Sinh cũng là thứ hấn muốn, vậy hấn cũng không nắm chắc có thể tranh đoạt được.

“Hấn cũng tới sao? Mới vừa rồi một mục không nhìn thấy!”

“Diệp Trường Sinh cũng tới rồi, Trục Ma Cốc này rốt cuộc có thứ gì kinh người, làm cho người này đều động tâm?”

“Vị này cũng xuất hiện, lần này có trò hay để xem rồi!”

.....

Theo Ngụy Vô Nhai bay tới, thân hình Diệp Trường Sinh bỗng nhiên xông vào trong tầm mắt mọi người, trong lúc nhất thời, một đám lão quái Nguyên Anh rất là kinh ngạc.

Nếu như không có Ngụy Vô Nhai nói, bọn họ lúc này còn chưa phát hiện ra Diệp Trường Sinh đâu. Trước kia khi thần thức của bọn họ đảo qua nơi đây, đều lơ đãng xem nhẹ tồn tại nơi này.

Sự xuất hiện của Diệp Trường Sinh so với Ngụy Vô Nhai càng khiến người ta kinh ngạc hơn, dù sao hắn là người còn trẻ tuổi, thấy thế nào cũng không nhất thiết phải tiến vào loại hiểm địa như Trục Ma Cốc này.

Nhưng hiện tại nếu hắn đến đây, vậy đã nói rõ trong Trục Ma Cốc thật sự có vật gì đó kinh người.

Trong lúc nhất thời, mọi người nhao nhao suy đoán, mà đám người Diệp Trường Sinh, Ngụy Vô Nhai thì khí định thần nhàn, trên mặt không có bất kỳ biểu lộ gì.

Cũng không lâu lắm, thời điểm tụ tập không sai biệt lắm, Quỷ Linh Môn bên kia rốt cục có động tĩnh.

Mấy trăm tên hắc y nhân vội vàng đứng lên, bố trí một tòa truyền tống trận rồi đem một ít linh thạch khảm nạm lên, thậm chí còn đặt lên linh thạch cao giai.

Thời điểm nhìn thấy một màn này, trong lòng mọi người đều là rung mình, linh thạch bậc cao thế nhưng hiếm thấy, có thể ở chỗ này vận dụng vật ấy, có thể thấy được truyền tống trận lần này đích xác không phải chuyện đùa.

Hết thấy đều đã chuẩn bị thỏa đáng, Toái Hồn Chân Nhân đứng dậy, ánh mắt quét qua bốn phía một vòng, sau đó cao giọng nói chuyện:

“Tại hạ Quỷ Linh Môn Toái Hồn, tất cả mọi người đều đã nghe nói qua lão phu. Nói nhảm lão phu cũng không muốn

nói. Hiện tại con đường vào cốc, đã bố trí thỏa đáng chúng ta có thể vào cốc!”

“Pháp trận này có thể trực tiếp đưa người từ miệng cốc ra ngoài Truy Ma Cốc, vì vậy có lợi đến cực điểm. Nhưng pháp trận này có thể truyền tống nhân số có hạn. Chỉ có những đạo hữu có được Truy Ma Quyết mới có thể sử dụng trận pháp này truyền tống đi vào. Các đạo hữu còn lại, bốn môn không chịu trách nhiệm.”

Toái Hồn Chân Nhân ánh mắt lạnh lùng nhìn mọi người bốn phía, tu sĩ tới đây, có rất nhiều người không có nhiều người phát ra Truy Ma lệnh.

Dù sao, Quỷ Linh Môn ngoại trừ cấp cho các đại tông môn dựa theo nhân số nhất định phát ra một ít Truy Ma lệnh, hướng ngoại giới công khai bán ra cũng chỉ hơn trăm khối.

Hơn nữa giá tiền một khối ở khoảng ba vạn linh thạch, rất nhiều tu sĩ Kết Đan không gánh nổi giá trên trời.

Này tự nhiên cũng có không ít linh thạch mua sắm Truy Ma lệnh, lại muốn vào cốc người tới đây đục nước béo cò.

Toái Hồn Chân Nhân hiện tại đã sớm cho mọi người minh bạch một chút, vạn nhất thật có người ôm loại ý nghĩ đục nước béo cò này, bởi vì truyền tống mà chết đi không liên quan đến Quỷ Linh Môn bọn hắn.

“Bất quá có chuyện này, vẫn là phải cùng mọi người nói rõ ràng. Truyền tống trận này là đơn hướng truyền tống, bởi vậy vị trí truyền tống cũng không cố định. Mặc dù khả năng rất nhỏ, nhưng vẫn xuất hiện tình huống đem người truyền tống đến trong một cái khe hở không gian nào đó. “

“Nếu xảy ra loại chuyện này, cũng chỉ có thể trách vị đạo hữu này tạo hóa không đủ, bản môn cũng không chịu trách nhiệm. Dù sao loại phương pháp truyền tống này, vốn vẫn chưa hoàn toàn nghiên cứu thành công, chỉ là vì vội vàng nên mới hoàn thành, có chút mạo hiểm khẳng định. Không muốn đạo hữu mạo hiểm, bây giờ có thể rời khỏi.”

Lời này của Toái Hồn Chân Nhân vừa nói ra, lập tức làm cho sắc mặt rất nhiều người đại biến, trước khi đến hoàn toàn không ngờ còn có một lời này.

Lập tức, tiếng thảo luận vang lên, rất nhiều tu sĩ xì xào bàn tán, hoặc là truyền âm trao đổi, thậm chí có thể nhìn thấy giữa đám người trực tiếp nảy sinh tranh chấp.

“Nếu đi vào cần Truyền Tống Trận, chúng ta làm sao ra được? Chẳng lẽ phải chờ quý môn ở bên trong bố trí lại một cái pháp trận.” Một thanh âm tuổi còn trẻ, nhin không được từ trong rừng cây nào đó truyền ra, tràn ngập ý nghi hoặc.

Nghe được vấn đề này, Toái Hồn Chân Nhân lập tức mặt không chút thay đổi nói: “Thượng cổ cấm chế trong Trụy Ma Cốc đối nội ngoại, khó khăn khi vào cốc, nhưng xuất cốc lại có không ít sơ hở có thể tìm ra. Hơn nữa trong cốc còn có vài tòa thượng cổ Truyền Tống Trận hoàn hảo không tổn hao gì, có thể trực tiếp đem người truyền tống ra.”

Nghe nói như thế, tiếng xì xào bàn tán xung quanh lập tức giảm đi rất nhiều, ánh mắt phần đông tu sĩ đều lập loè. Nhìn ánh sáng phát ra từ Truyền Tống Trận, một số người đã có vẻ chờ không nổi.

Tiếp theo, vì để cho mọi người yên tâm, đầu tiên Quỷ Linh Môn phái ra không ít tu sĩ của mình truyền tống qua đầu tiên.

Thậm chí vị trưởng lão họ Vân kia cũng đi theo nhóm người này.

Sau khi chứng kiến một màn này, mọi người đều động tâm, từng nhóm tu sĩ bước lên truyền tống trận, hào quang lóe lên, tiến nhập Trụy Ma Cốc.

Thần thức cường đại của Diệp Trường Sinh rất nhanh đã chú ý tới, đám người Nam Lũng Hầu, Tuyền Ki Tử lần lượt đi vào, tuy rằng hai người này che giấu nhưng không thể gạt được ánh mắt của hắn.

Cũng không lâu lắm, Diệp Trường Sinh cũng bước lên phía trước, trong ánh mắt khác thường cùng một đám người đồng thời truyền tống tới.

Một trận quang mang chợt lóe qua, Diệp Trường Sinh xuất hiện ở trong một rừng cây, đưa mắt nhìn lại, nơi mọi ánh mắt đều là cây cối khô đen, chạc cây dữ tợn phóng lên tận trời.

Trong ánh mắt của hắn chớp động ánh sáng màu lam, nhìn chằm chằm không gian bốn phía hồi lâu, cách đó mấy trăm

trượng phát hiện một đạo quang hồ màu trắng, hiện lên hình trắng lười liềm, đây hẳn là khe hở không gian.

Ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, một mảnh mây đen vô tận màu vàng đất bao phủ ở trên không, tản ra ánh sáng hơi mờ.

Đây là kết quả do cấm chế nào đó bao trùm toàn bộ bầu trời, ánh mắt Diệp Trường Sinh chớp lên, xem ra ở trong Truy Ma Cốc này không cách nào bay đến quá cao trên bầu trời được, nếu không sẽ làm xúc động cấm chế.

Quan sát hoàn cảnh chung quanh một phen, Diệp Trường Sinh cũng không lập tức đi tới chỗ ước định với bọn Nam Lũng Hầu, mà là hướng về phía Quỷ Linh Môn trong trí nhớ tìm kiếm đường đi Linh Chúc quả.

Vị trí cụ thể của Linh Chúc quả, Quỷ Linh Môn bên này cũng không nắm rõ. Bọn họ căn cứ theo trí nhớ của vị trưởng lão Nguyên Anh trốn ra được từ trong cốc lúc trước, phân tán lẻ tẻ nắm giữ vài vật mang tiêu chí mâu chốt.

Bằng vào những vật có tiêu chí này, bọn hắn phái ra đại lượng đệ tử đi tìm kiếm, mới có thể tìm được chỗ Linh Chúc quả kia.

Diệp Trường Sinh cũng không biết cụ thể Linh Chúc quả ở đâu, nhưng đại khái hắn cũng có ký ức về mấy địa điểm mang tính tiêu chí này.

Sau khi trải qua một phen tìm kiếm, Diệp Trường Sinh đi tới một khu rừng rậm khác, cách rất xa, hắn thấy được một đám đệ tử Quỷ Linh Môn đang tìm kiếm thứ gì đó trong khu rừng rậm kia.

Người cầm đầu chính là lão giả họ Vân, lão lơ lửng giữa không trung, hai tay chấp sau lưng, không ngừng phát ra từng mệnh lệnh.

“Chắc là chỗ này rồi!” Diệp Trường Sinh hạ giọng lầm bầm.

Trong tay áo hiện lên một đạo ngân quang, Ngân Nguyệt hóa thành tiêu hồ xuất hiện trên mặt đất, Diệp Trường Sinh lập tức ra lệnh:

“Ngân Nguyệt, căn cứ theo phân phó của ta lúc trước, ngươi đi theo nhóm người này tìm Linh Chúc quả!”

“Tuân mệnh, chủ nhân!” Trong miệng tiểu hồ phát ra thanh âm thanh thúy.

Trong tay áo Diệp Trường Sinh bay ra hai đạo quang mang, rơi xuống trước mặt Ngân Nguyệt, hắn lập tức nói: “Hai kiện pháp bảo này giao cho người hộ thân!”

Nhìn thấy một đạo tử sắc quang mang cùng một đạo quang mang màu trắng trên mặt đất, ánh mắt Ngân Nguyệt lộ ra vẻ vui mừng, nói:

“Đa tạ chủ nhân, có hai kiện đồ vật này, đến lúc đó cho dù bị lão giả họ Vân kia phát hiện, ta cũng không sợ! “

Ngân Nguyệt trải qua những năm gần đây do Diệp Trường Sinh tỉ mỉ bồi dưỡng, đã có thực lực yêu thú cấp tám, đối phó một vị tu sĩ Nguyên Anh không vấn đề gì.

Cộng thêm hai kiện pháp bảo Tử Việt Đâu cùng Ngũ Tử Cốt Ma Chùy mà Diệp Trường Sinh cho nàng, cho dù là giao thủ với Nguyên Anh trung kỳ cũng có thể toàn thân trở ra.

Bất quá, sau khi tiến vào Trụy Ma Cốc, nhiệm vụ của Ngân Nguyệt không phải là cùng giao thủ với người khác, mà là theo dõi đám tu sĩ Quỷ Linh Môn này.

Dùng độn thuật của Ngân Nguyệt Lang Tộc cùng thủ đoạn ẩn nấp khí tức của các nàng, lặng yên không một tiếng động đuổi theo đoàn người này không thành vấn đề.

Diệp Trường Sinh giao nhiệm vụ cho Ngân Nguyệt, sau đó lẳng lặng rời khỏi.

Phía tây Trụy Ma Cốc, trên một tòa tiểu sơn màu nâu có hai người một ngồi một đứng trên đỉnh núi.

Người ngồi xếp bằng là một lão giả mi dài mặc áo bào trắng, người đang đứng là cầm y cao quan, râu dài chảnh tề. Đây chính là trưởng lão Thiên Cực Môn Lỗ Vệ Anh, cũng chính là Tuyền Ki Tử cùng với hai người Nam Lũng Hầu.

Hai người ở chỗ này chờ đợi mấy canh giờ, cách đó không xa có một đạo thanh quang thoáng hiện, lập tức thân ảnh Hàn Lập đi tới.

Nhìn thấy Hàn Lập trong nháy mắt, trong mắt hai người này hiện lên vẻ vui mừng, Nam Lũng Hầu nhẹ giọng nói: “Là Hàn

đạo hữu, bất quá hẩn như thế nào...”

Trong mắt Nam Lũng Hầu hiện lên vẻ cổ quái, nhìn áo choàng trên đỉnh đầu Hàn Lập, trong lòng có chút khó hiểu.

“Hàn đạo hữu, là người sao?” Khi Hàn Lập bay tới, Tuyền Ki Tử hơi kinh ngạc hỏi.

“Chính là tại hạ, xem ra hai vị đạo hữu đã đợi ở chỗ này lâu rồi, là do tại hạ tới chậm!” Thanh âm Hàn Lập bao phủ dưới áo choàng vang lên.

Tuyền Ki Tử cùng Nam Lũng Hầu liếc nhau, đều cảm giác có chút kỳ quái, không biết Hàn Lập mang cái áo choàng này là có ý gì.

Bất quá, hai người cũng không hỏi nhiều, Nam Lũng Hầu khẽ cười một tiếng nói: “Hàn đạo hữu tới là tốt rồi, tiếp theo chúng ta chờ Diệp đạo hữu đến!”

Tiếng nói của hẩn vừa rơi xuống, xa xa liền xuất hiện một đạo thân ảnh, đám người vội vàng thân thức quét qua nhìn qua, lập tức mừng rỡ không thôi.

“Diệp đạo hữu cũng tới, cái này...”

Nam Lũng Hầu còn chưa nói xong, trên mặt liền lộ ra vẻ kinh ngạc, mà hai người bên cạnh hẩn, cũng là ánh mắt cổ quái nhìn người này đi tới.

Toàn thân bao phủ trong một tầng ánh sáng màu xanh, tựa hồ là phát ra từ y phục của hẩn. Ánh sáng màu xanh kia che kín lấy thân thể của hẩn khiến cho mọi người không thể nhìn thấy được.

Nếu như không phải đã nhận ra khí tức, đám người Nam Lũng Hầu thật sự không dám xác định đây có phải là Diệp Trường Sinh hay không.

Nam Lũng Hầu thần sắc có chút cổ quái liếc mắt nhìn Diệp Trường Sinh, lại nhìn Hàn Lập một chút, nghĩ thầm làm sao hai sư huynh đệ này đều là một cái điệu bộ, che giấu dung mạo của mình đi tới nơi đây.

Bọn họ làm vậy là có ý gì?

Giờ phút này trong lòng Hàn Lập cũng rất kinh ngạc, thầm nghĩ chính mình dùng áo choàng che khuất đầu lại là lúc sử dụng Minh Thanh Linh Mục, trong mắt sẽ bắn ra hào quang màu lam, dễ dàng bị người phát hiện.

Mà hắn ta không muốn bị người nhìn thấy cảnh này, cho nên dùng áo choàng che lại.

Chuyện gì đã xảy ra với Diệp sư huynh vậy?

Vì sao hắn cũng che chắn dung mạo, chẳng lẽ hắn cũng có cái gì đó không muốn cho người ta nhìn thấy sao?

Trong nội tâm Hàn Lập hiện ra đủ loại suy đoán, bất quá trên mặt hắn lại bất động thanh sắc, không nói một lời.

“Diệp đạo hữu, cuối cùng ngươi cũng tới, ha ha, mấy người chúng ta đều đang chờ Diệp đạo hữu đại giá quang lâm!” Nam Lũng Hầu thần sắc như thường cười ha ha nói.

“Đã làm phiền chư vị đạo hữu đợi lâu!” Diệp Trường Sinh mỉm cười nói.

“Đi thôi, thời gian cấp bách, chúng ta lập tức xuất phát!” Sau khi đến đông đủ, Nam Lũng Hầu lập tức nói.

Muốn Hỏa Thiềm thú cùng với di hài của thượng cổ tu sĩ thì trước hết phải tiến vào nội cốc mới được.

Cái gọi là nội cốc kỳ thực là dùng thượng cổ cấm chế lợi hại hơn đem Truy Ma Cốc giữa đại địa phương này giam lỏng lại.

Những bảo vật chân chính trân quý trong Truy Ma Cốc, trên cơ bản đều ở trong nội cốc, nói như vậy, tu sĩ Nguyên Anh nếu như không tiến vào nội cốc, tương đối an toàn.

Chỉ ở bên ngoài cốc Đát Đạt, xác suất sinh tồn cũng không thấp, trước kia sở dĩ tiến vào Truy Ma Cốc là nguyên nhân, những người kia tiến vào phần lớn tham đồ bảo vật, đều muốn đi vào nội cốc nhìn một chút, kết quả đại bộ phận đi vào trực tiếp vẫn lạc rồi.

Tiến vào nội cốc thông đạo cũng không phải chỉ có một cái, đảo quanh ngoại cốc một vòng liền có thể dễ dàng tìm được hơn mười cái thông đạo lớn nhỏ không đều.

Chỉ là trong những thông đạo này đều có cấm chế trùng trùng điệp điệp, nếu muốn đi qua bên trong, trừ bỏ từng chút từng chút một cấm chế, muốn cậy mạnh xông vào hoàn toàn là tự mình chuốc lấy cực khổ.

Lúc trước Thương Khôn Thượng Nhân đi đến nơi đây, tự thị trận pháp tạo nghệ không kém, muốn phá vỡ những cấm chế này xâm nhập cốc, nhưng một mình hấn nghiên cứu mấy ngày, triệt để buông tha.

Cũng không phải nói thực sự không có cách nào giải khai, chỉ là chỉ bằng vào một mình hấn, tốn thời gian thật sự quá lâu.

Sau đó Thương Khôn Thượng Nhân hao hết tâm cơ, hơn nữa cơ duyên xảo hợp, mới tìm được một con đường nhỏ bí ẩn tràn ngập Bắc Cực Nguyên Quang.

Thông đạo này phi thường bí ẩn, sẽ không dễ dàng bị người phát hiện, nhưng Bắc Cực Nguyên Quang trong thông đạo đủ để giết chết bất luận tu sĩ nào không biết xông vào trong thông đạo.

Nhưng hiện tại có Lưỡng Nghi hoàn tiến vào nội cốc hẳn là chuyện vô cùng dễ dàng.

Sau khi mọi người gặp nhau ở chỗ này, liền lập tức bay về hướng nội cốc.

Đồng thời Nam Lũng Hầu cũng nói với Hàn Lập: “Hàn huynh, cái chuông cảm ứng kia nên lấy ra đi, tiếp theo càng đến gần nội cốc, khe hở không gian sẽ càng nhiều, hơn nữa không ít khe hở không gian đều bằng con mắt nhìn không thấy, chúng ta có thể an toàn đến nội cốc, hoàn toàn dựa vào cảm ứng linh cốc!”

Hàn Lập nghe vậy đưa tay hướng Túi Trữ Vật vờ một cái, lấy ra mấy cái linh đang màu sắc khác nhau, lớn cỡ vài tấc, sau đó treo ở bên hông.

Thấy một màn này, sắc mặt Nam Lũng Hầu vui vẻ, nói: “Được rồi, mặc dù cảm ứng linh đang không thể cảm ứng toàn bộ vết nứt không gian, nhưng đại bộ phận vẫn có thể cảm ứng được để cho chúng ta tránh đi!”

Tuyền Cơ Tử cũng vui vẻ, bây giờ tất cả điều kiện cần thiết để vào nội cốc đều đã gom đủ, bọn họ hẳn là có thể tới nơi không chút trở ngại nào.

Hơn nữa Hỏa Thiêm thú kia dưới tình huống có Diệp Trường Sinh giải quyết nó cũng không thành vấn đề.

Bốn đạo độn quang rời khỏi ngọn núi nhỏ này, một đường hướng trung tâm sơn cốc bay đi, đừng nói mấy cái chuông đồng kia thật đúng là linh nghiệm.

Một khi có khe hở không gian xuất hiện, chuông này lập tức phát ra tiếng leng keng thanh thúy, để mọi người có thể kịp thời chú ý, phòng ngừa một đầu đụng vào bên trong.

Bất quá cái khe này phần lớn là có dấu tích để có thể tìm ra hoặc là cái khe hở. Cái loại khe không gian ẩn hình thật sự thì linh đang này không cách nào cảnh báo được.

Cũng chỉ có Diệp Trường Sinh cùng Hàn Lập che dấu Minh Thanh Linh Mục mới có thể chân chính nhìn thấu tất cả khe hở không gian.

Chẳng qua, hai người đều là vô thanh vô hưởng, không lộ ra bất cứ vẻ gì dị thường, hai người Nam Lũng Hầu hoàn toàn không biết, đôi sư huynh đệ bọn họ mời tới căn bản không cần linh cảm.

Bất quá có linh khí cảm ứng này, tốc độ di chuyển của mọi người đích thật nhanh hơn không ít, Nam Lũng Hầu cùng Thuyền Tử cũng có thể thoải mái phi hành.

Hơn nửa ngày sau, bọn họ xuất hiện tại nội cốc bên ngoài, trước một dãy núi xa lạ.

Dãy núi này do hơn mười ngọn núi nhỏ kéo dài liên tiếp tạo thành một dãy núi nhỏ lớn hơn mười dặm, mà ở phía sau dãy núi này lại có một mảnh huyết sắc quang mang che kín bầu trời, có vẻ vô cùng yêu dị.

“Đó chính là nội cốc, những huyết quang kia là cấm chế cực kỳ lợi hại, tuyệt đối không nên trêu chọc vào, nếu không chết cũng phải mất lớp da.”

Nam Lũng Hầu mặc dù lần đầu tiên nhìn thấy huyết quang này, nhưng vừa thấy cảnh này lại giống như ngựa già biết đường, lập tức cảnh cáo.

Diệp Trường Sinh cùng Hàn Lập đều không nói gì, bọn họ đương nhiên không có khả năng ngu xuẩn đến chạm cấm chế, mặc dù Nam Lũng Hầu không nói, bọn họ cũng có loại tự giác này.

Nam Lũng Hầu dẫn mọi người đi tới trước một khe nứt hẹp giữa hai ngọn núi, nhìn về phía trước, núi cỏ xanh, cây dây leo, hết thấy thoát nhìn rất bình thường, tựa hồ không có chỗ nào không đúng.

“Chính là ở đây, nơi đây có huyền thuật do Thương Khôn Thượng Nhân lưu lại che dấu đi cửa vào chân chính, chúng ta trước tiên phá giải ảo thuật rồi mới nói!” Trên mặt Nam Lũng Hầu hiện ra một tia hưng phấn, nhưng trong miệng tỉnh táo nói.

Theo sau tay áo hất vung lên, một khối bạch sắc ngọc bội từ cổ tay áo hất bắn ra, sau khi xoay quanh một cái thì dừng lại trên đỉnh đầu.

Sau một hồi chú ngữ, ngọc bội tản mát ra bạch quang, chiếu xạ phía trước, lập tức trong không gian phía trước biến hóa một hồi, những huyễn cảnh kia thu lại, lộ ra tình huống bên trong.

Toàn bộ cây cỏ ban đầu không còn xanh um tùm, thay vào đó là cảnh tượng một mảnh xám xịt quỉ dị.

Hai bên sơn phong tạo thành một mảnh hạp cốc, ở giữa khắp nơi đều là hòn đá màu trắng, nhìn lại phía xa, lại xuất hiện mảng lớn sương mù màu xám, mơ mơ hồ hồ, làm cho người ta không cách nào thấy rõ tình hình trong sương mù.

Chẳng qua đám sương mù này bị giới hạn trong phạm vi trăm trượng, mà hai bên thì tràn ngập quang hà đỏ như máu, giống như thủy triều không ngừng hướng trung tâm ép tới. Nhưng vừa đến hai sườn sương mù lại giống như đụn đê, nửa bước khó tiến.

Nhìn thấy thông đạo này, trên mặt mọi người lộ ra vẻ ngưng trọng, nhao nhao thi triển thủ đoạn dò xét một phen.

“Tựa hồ trong thông đạo này có một con cự mãng đang thủ hộ!” Một lát sau, Nam Lũng Hầu nhìn về phía Diệp Trường Sinh thử dò xét.

Ánh mắt hai người Hàn Lập, Tuyền Cơ Tử chớp lên, bọn họ cũng thi triển thủ đoạn thăm dò ra trong thông đạo này tồn tại một con dị thú, thoát nhìn là Cự Mãng.

“Quả thật là một con cự mãng, mặc dù rất mạnh nhưng đối mặt với chúng ta nhiều người như vậy, chỉ có thể nói nó xui xẻo mà thôi!”

Diệp Trường Sinh mỉm cười nói.

“Diệp huynh nói đúng, chúng ta tranh thủ thời gian thi triển thủ đoạn giết con cự mãng này tiến vào nội cốc đi!” Nam Lũng Hầu cười nói.

Thế là, tiếp theo mọi người liên nhao nhao thi triển thủ đoạn, xua tan sương mù trong hẻm núi phía trước, một con cự mãng toàn thân mọc lân phiến đen kịt từ đó chui ra.

Đây là một con ô xà ba đầu, sự xuất hiện của nó lập tức khiến cho đám người Nam Lũng Hầu kinh hô.

Tên này ánh mắt lạnh lẽo âm trầm nhìn đám nhân loại trước mắt, lập tức vọt tới, muốn ăn sạch tất cả mọi người nơi này.

Nam Lũng Hầu hừ lạnh một tiếng, lập tức ra tay, lập tức Tuyên Ki Tử cùng Hàn Lập cũng lần lượt ra tay.

Nếu như là đơn độc đối mặt với con dị thú Man Hoang này, bọn họ có thể rất kiêng kỵ, nhưng bây giờ có nhiều người như vậy, lại có Diệp Trường Sinh bên cạnh, sao có thể sợ con thú này?

Kết quả, dưới sự liên thủ của mọi người, không lâu sau con man hoang dị thú này đã bị chém giết.

Từ đó về sau trên thân thể con thú này, mọi người móc ra ba viên nội đan, ánh mắt nhìn nội đan có ba loại thuộc tính khác nhau này, đám người Nam Lũng Hầu rất là sáng suốt đem giao lên tay Diệp Trường Sinh.

Sau đó, bọn họ tiến lên, đem một ít tài liệu tương đối trân quý của Tam Thủ Ô Xà cắt xuống, thu lại.

Dựa theo phương án phân phối trước đó, Diệp Trường Sinh đạt được bảy thành thu hoạch, nhưng bây giờ tất cả nội đan đều cho, khẳng định là vượt qua bảy thành.

Bất quá, ba người Hàn Lập đều rất sáng suốt không có dị nghị, ngầm đồng ý Diệp Trường Sinh đem những thứ này đều lấy đi.

Diệp Trường Sinh thấy cử động của bọn họ, cũng cười cười, không từ chối, nhận lấy ba viên nội đan này.

Sau đó, đám người lại tiếp tục đi vào bên trong.

Đi qua đường đá chùng hơn trăm trượng, phía trước xuất hiện một thạch bích, trên thạch bích có một cửa động đen nhánh, rộng chừng bảy tám trượng.

“Chính là chỗ này, sau khi xuyên qua sơn động này là có thể tiến vào nội cốc, nhưng ở trong sơn động này lại có Bắc cực nguyên quang địa dài hơn mười dặm!” Nam Lũng Hầu thở dài một hơi nói.

Mọi người đưa mắt nhìn về phía Diệp Trường Sinh, Diệp Trường Sinh mỉm cười, lấy từ trong túi trữ vật ra một chiếc nhẫn đen nhánh.

“Nếu biết trong sơn động có bắc cực nguyên quang, không thể từ địa phương khác thông qua vách đá sao? Chẳng lẽ không nên đi vào sơn động này?” Tuyên Ki Tử sờ sờ cằm, ánh mắt lóe lên nói.

“Phương pháp này căn bản không thể thực hiện được, người dùng pháp bảo tùy ý công kích thạch bích này thì sẽ biết nguyên do trong đó.” Nam Lũng Hầu lắc đầu bình tĩnh nói.

“A, để cho ta thử một chút.” Hiển nhiên lão giả chưa từ bỏ ý định, tay áo bào vung lên, một đạo bạch sắc quang luyện bắn ra, hung hăng trảm trên thạch bích.

Pháp bảo của Tuyên Cơ Tử sau khi chém lên trên vách đá, lập tức bộc phát ra bạch quang sáng chói, sau đó pháp bảo bị bắn ngược trở về.

Mọi người nhìn kỹ lại, chỉ thấy chỗ công kích của pháp bảo lại xuất hiện một dấu vết mờ mờ sâu khoảng một tấc, mà trong dấu ấn mờ hồ có ngân quang mỏng manh tỏa ra.

“Đây là...” Trên mặt lão giả hiện lên vẻ kinh ngạc, vội vàng tiến lên vài bước, cẩn thận quan sát vết đao chém.

“Si ngân sa! Trong thạch bích này lại có quặng Ngân Sa?” Lão giả chỉ quan sát trong chốc lát rồi lập tức kinh hãi kêu lên.

Vừa nghe đến ba chữ “Cương Ngân Sa”, thần sắc Hàn Lập lập tức đại biến, đồng dạng đi tới phía trước, cẩn thận xem xét.

Tất cả mọi người đều có nghe qua loại tài liệu Cương Ngân Sa này, bởi vì nó là một trong vài loại tài liệu có thể làm cho pháp bảo biến thành kiên cố, hiệu quả mà nói, là một loại tài liệu vô cùng hiếm thấy so với luyện tinh.

Diệp Trường Sinh đã từng nhìn thấy qua Luyện Tinh trong Hư Thiên Điện, bây giờ ở đây lại thấy Cương Ngân Sa, hai loại tài liệu này tại tu tiên giới hiện nay, hầu như đều là tồn tại sắp tuyệt diệt.

Ánh mắt Diệp Trường Sinh lóe lên nhìn đồng Cương Ngân Sa trước mắt, nhớ lại cách làm của trung tâm Hàn Lập.

Dùng Phệ Kim Trùng thôn phệ núi đá nơi đây, đem tất cả cương ngân sa đều lấy ra.

Hắn đối với loại tài liệu như cương ngân sa cũng tương đối động tâm, định đợi một lát đem Phệ kim trùng thả ra, để hắn đi đào mỏ.

Hàn Lập đang nhìn tảng đá ngân quang lập lòe đột nhiên khoát tay, hơn mười khẩu tiểu kiếm thanh quang lập lòe từ trong tay áo bắn ra, hóa thành hơn mười đạo thanh mang bắn thẳng đến cả khối thạch bích.

Chỉ nghe “Đinh đinh đang đang đang” một trận loạn hưởng, hơn mười lỗ kiếm sâu vài tấc xuất hiện ở trên vách đá, trong từng lỗ kiếm đồng dạng đều có nổi ra điểm ngân quang.

“Đích xác là Cương Ngân Sa không tệ, hơn nữa cả tòa thạch bích đều bị trộn lẫn Cương Ngân Sa, nhưng mật độ không đều, xem ra không phải do con người gây ra, mà là do bản thân thạch bích ẩn chứa một mỏ quặng Cương Ngân Sa.” Trên mặt Hàn Lập lộ ra một tia kinh hãi, thanh âm không nhanh không chậm nói ra.

Tuyền Ki Tử sau khi nghe xong lời này, trong mắt nổi lên vẻ tham lam, gắt gao nhìn chằm chằm vào thạch bích, bộ dáng như muốn đem tất cả khoáng thạch trong thạch bích này móc ra hết.

Nam Lũng Hầu than nhẹ một tiếng, nói: “Nơi này khả năng có cả quặng mỏ Cương Ngân Sa, nhưng một khối quặng thô to bằng nắm tay, chỉ có thể tinh luyện ra một chút xiu Cương Ngân Sa to bằng hạt gạo mà thôi.”

“Lấy trình độ cứng rắn của thạch bích này, muốn đào được đầy đủ cương ngân sa sử dụng, không biết phải hao phí thời gian cùng pháp lực bao lâu, được không bù mất!”

“Nam Lũng huynh nói không sai, chúng ta hay là không nên ở chỗ này lãng phí thời gian, trước tiên vào nội cốc đem bảo vật nơi đó lấy đi!” Diệp Trường Sinh Chử Bằng nói.

Nghe hai người nói lời này, khóe mắt Tuyền Ki Tử dần dần trở nên nóng bỏng, mà Hàn Lập đồng dạng cũng nhìn thật sâu vách đá này, sau đó lui trở về.

Mặc dù Cương Ngân Sa này đối với hắn mà nói rất có ích, đối với hắn mà nói luyện chế Đại Diễn Thần Quân chính là một

loại Khôi Lỗi có thể so với Nguyên Anh Hậu Kỳ tu sĩ, loại tài liệu này có thể phát huy tác dụng rất lớn.

Nhưng đúng như Nam Lũng Hầu nói, căn bản không có đủ thủ đoạn để thu hoạch được lượng lớn Cương Ngân Sa. Nếu đã như vậy, cũng không cần lãng phí thời gian ở chỗ này.

“Đi thôi, phía trước chính là Bắc Cực Nguyên Quang!” Nam Lũng Hầu kinh ngạc nói, dẫn đầu hướng phía trước đi tới.

Trong mắt Hàn Lập và Tuyên Ki Tử hiện lên một tia không nữ, nhưng cũng theo sát phía sau, Diệp Trường Sinh đi ở phía sau.

Trong bất tri bất giác, một cái túi linh thú bên hông hần liền biến mất không thấy.

Tại địa phương mọi người không chú ý tới, một đám Phệ Kim Trùng lặng yên không một tiếng động chui vào bên trong mỏ quặng Ngân Sa.

Đi một hồi về sau phía trước sáng tỏ thông suốt, thông đạo trở nên rộng lớn, chung nhũ thạch giống như tảng đá quái dị khắp nơi đều có, cũng thả ra tia sáng màu bạc trắng nhẹ nhẹ, chiếu sáng toàn bộ thông đạo cực kỳ sáng sủa.

Những này ngân ti, quái dị vô cùng, mặc dù rõ ràng là vật vô hình, nhưng hết lần này tới lần khác, mỗi quang ti đều vô cùng rõ ràng, giống như là hữu hình.

“Đây là Bắc Cực Nguyên Quang, ở trong Bắc Cực Nguyên Quang, trừ Lưỡng Nghi hoàn, ngàn vạn lần không được vọng động bất luận linh lực cùng pháp bảo gì, một khi tiết lộ linh lực trên người bị Bắc Cực Nguyên Quang cảm ứng được, chúng ta tuyệt đối chỉ có con đường chết.” Nam Lũng Hầu thần sắc ngưng trọng nói.

Diệp Trường Sinh khẽ cười một tiếng, lấy ra Lưỡng Nghi hoàn, nói: “Tất cả mọi người xích lại gần một chút đi, chúng ta phải tiến vào thôi!”

.....

Sau đó không lâu, hào quang từ một chiếc nhẫn đen nhánh rơi xuống, bốn người trong đó có một cái cửa động đi ra.

“Đây chính là nội cốc?” Một tiếng thì thào nói nhỏ, ánh mắt của bốn người Diệp Trường Sinh lóe lên nhìn về phía trước, một thế giới ngũ sắc sắc sỡ.

Phía trước vô luận là bầu trời hay là mặt đất, khắp nơi phiêu đảng từng phiến hà quang, những ánh sáng màu sắc khác nhau, phi thường diễm lệ.

Mà tại phụ cận hào quang, lượng lớn khe hở không gian chậm rãi bay lên, chứng kiến một màn này, sắc mặt Nam Lũng Hầu bọn họ nhất thời đại biến.

“Tại sao có nhiều vết nứt không gian như vậy, hơn nữa chúng còn có thể tự mình du tẩu?!” Tuyên Cơ Tử kinh ngạc ngẹn ngào hô lên.

“Nơi đây mật độ vết nứt không gian, tối thiểu là gấp mười lần bên ngoài, không hổ là địa phương mà cổ tu sĩ đã chiến đấu qua!” Hàn Lập cười hắc hắc, nói ra.

“Đi thôi, chúng ta cẩn thận một chút là được rồi, hiện tại tới chỗ của Hỏa Thiềm thú đi!” Diệp Trường Sinh đột nhiên nói.

Diệp Trường Sinh và Hàn Lập đối mặt với những vết nứt không gian này, vẫn tự tin hơn, Minh Thanh Linh Mục của hai người đều có thể nhìn thấy rõ ràng tất cả vết nứt không gian.

Chỉ là hai người kia cũng không nhẹ nhàng như vậy, Nam Lũng Hầu bởi vì có Thương Khôn Thượng Nhân lưu lại các loại tin tức, đối với nơi này hiểu rõ thêm một chút, bởi vậy tâm tính còn tốt hơn một chút.

Còn Tuyên Cơ Tử, nhìn những vết nứt không gian, sắc mặt thật sự rất khó coi.

Đây là lần đầu tiên hắn nghe nói tới khe hở không gian mà hắn tự đi qua, trước kia hắn luôn cho rằng khe hở không gian đều là cố định bất động.

Bất quá, hiện tại đã đến nơi này, có hồi hận cũng vô dụng, hắn chỉ có thể đi theo mọi người tiến lên phía trước.

“Vùng Bắc Nguyên Quang nơi đây có trọng dụng, đáng tiếc hiện tại không lấy được, nếu như sau này ta có thể phi thăng đến Linh giới, đạt được phương pháp luyện chế Nguyên Hợp Ngũ Cực Sơn, ngược lại phải trở về Nhân giới một chuyến, lấy tòa Bắc Cực Nguyên Quang Sơn này đi!” Diệp Trường Sinh trong lòng thầm nghĩ.

Nguyên Hợp Ngũ Cực Sơn là một loại Huyền Thiên Chi Bảo có thể Hậu Thiên luyện chế thành, có thể so với Huyền Thiên Trảm Linh Kiếm.

Loại pháp bảo ẩn chứa pháp tắc này, sau khi đến Tiên Giới liền được gọi là Tiên Khí.

Mặc dù ở Tiên giới, Tiên Khí cũng là đồ vật cực kỳ thừa thớt, phần lớn Chân Tiên đều không thể có được một kiện, chỉ có thể dùng Linh Bảo tranh đấu cùng người.

Ai có thể ngờ được, tại một nhân giới nho nhỏ lại có hai tòa Cực sơn cần cho luyện chế Nguyên Hợp Ngũ Cực Sơn.

Không thể không nói, nhân giới này thật sự rất đặc biệt.

Ánh mắt Diệp Trường Sinh lóe lên, đem thần thức từ trên vách núi đá phía sau thu hồi, theo Nam Lũng Hầu hướng phía trước bay đi.

Sau đó, lộ tuyến phi hành của Nam Lũng Hầu phi thường cổ quái, có khi đi thẳng, có khi đi vòng tròn.

Nhưng bất kể là quỹ tích theo lộ tuyến nào, sau mỗi canh giờ phi hành, hắn dừng lại một lần nữa phân biệt phương hướng, sau đó một lần nữa xuất phát.

Sau khi phi hành được nửa ngày, Nam Cung Hầu dẫn đường phía trước đột quang bỗng nhiên dừng lại, mặt nhìn thẳng phía trước, sắc mặt có chút âm tình bất định.

Mọi người thấy cảnh này, cũng ngừng lại, theo ánh mắt của hắn nhìn tới, phía trước rất xa, một trái một phải đều có một ngọn núi cao lớn.

“Nam Lũng huynh, chuyện gì vậy? Vì sao không tiến lên?” Tuyên Ki Tử trong mắt lộ ra vẻ cẩn thận, khó hiểu hỏi.

Nam Lũng Hầu nghe vậy, chậm rãi xoay người nhìn về phía mọi người, đột nhiên mặt lộ vẻ cười khò.

“Chư vị, ta nghĩ chúng ta có thể sẽ gặp chút phiền toái. Hai ngọn núi phía trước là con đường tắt phải đi qua của chúng ta, nhưng bên trái ngọn núi có một đám phi thiên tử văn hạt sinh sống trong truyền thuyết, mặc dù chỉ có mười mấy con, nhưng mỗi con đều cực kỳ hung bạo.” Nam Lũng Hầu đắng chát nói.

“Tử Văn hạt? Là loại hung trùng đã từng xuất hiện ở Vọng Thủy Quốc trước kia, một lần diệt sát toàn bộ tu sĩ Lam Hải tông sao?” Tuyên Cơ Tử sợ hết hồn, thất thanh kêu lên.

Hàn Lập nghe được mấy chữ “Phi Thiên Tử Văn hạt”, sắc mặt cũng đồng dạng đại biến, trong lòng đại chấn.

Còn Diệp Trường Sinh thì híp mắt, không nói một lời.

“Đúng vậy, chính là độc trùng này. Hơn nữa, những con phi hạt nơi đây so với con ở Vọng Thủy Quốc càng thêm lợi hại, sống hơn mấy vạn năm, toàn thân đã trở nên tím đen.” Nam Lũng Hầu thở dài, nói tiếp.

Vừa nghe nói thế, sắc mặt Hàn Lập cùng Tuyên Ki Tử đều trầm xuống.

Hàn Lập cau mày, trong đầu hiện lên tư liệu về Tử Vân hạt trên Kỳ Trùng bảng.

Phi Thiên Tử Vân hạt được ghi vào danh sách thứ mười bốn, gần như là thượng cổ kỳ trùng, rất được vị tu sĩ Ngự Linh Tông chết trong tay Hàn Lập tôn sùng.

Nó cho rằng nếu không phải do con phi hạt này đẻ trứng rất thừa thớt, khó có thể chiếm ưu thế về số lượng, sợ rằng thứ hạng còn trên cả Phệ Kim Trùng.

Chúng tuy rằng không có thần thông kỳ lạ là không có gì không thôn phệ, nhưng là thân thể cứng rắn cơ hồ ngang nhau với Phệ Kim Trùng, đồng dạng đao kiếm pháp bảo khó thương, hơn nữa sau lưng có hai cánh tốc độ nhanh như gió, thân mang kịch độc.

Nghe Nam Lũng Hầu miêu tả, không thể nghi ngờ, phi thiên tử văn hạt đã trưởng thành, một con phi thiên tử văn hạt đã thành thực có thể so sánh với một vị nguyên anh trung hậu kỳ tu sĩ.

Bất kể là sức chiến đấu, thì phi thiên tử văn hạt có thể thành thực thể này cũng không yếu hơn so với phệ kim trùng thành thực là bao, thậm chí nơi đây có khả năng phi thiên tử văn hạt mạnh hơn một chút.

Dù sao nghe lời Nam Lũng Hầu, hơn mười con Tử Vân hạt đã trưởng thành trong một thời gian dài, thực lực chắc hẳn đã sớm trở nên mạnh hơn.

“Nam Lũng đạo hữu, chẳng lẽ nói giỡn? Có loại Tử Vân hạt hỏa hầu này, chúng ta há lại có thể trêu chọc?” Tuyên Ki Tử không nhìn được nữa, trừng mắt nhìn thẳng Nam Lũng Hầu, không khách khí nói.

“Diệp huynh, Hàn huynh, các người thấy thế nào, nếu như không đi theo đường này, đường khác càng thêm nguy hiểm!” Nam Lũng Hầu không trả lời vấn đề của hắn, mà nhìn về phía Diệp Trường Sinh cùng Hàn Lập hỏi.

“Chúng ta có bốn người ở đây, có lẽ có biện pháp đối phó được với đám phi thiên tử văn hạt này!” Ánh mắt Hàn Lập lóe lên, bỗng nhiên nói ra.

“Không được, quyết không thể trêu chọc Tử Vân hạt. Chuyện của các người đối với Thủy Quốc năm đó cũng chỉ là nghe

được mà thôi, khi còn trẻ ta đã đại diện cho Thiên Cực Môn tham gia vây quét Tử Vân hạt. Sự đáng sợ của nó vượt xa tưởng tượng của các người.” Tuyên Ki Tử lập tức phủ định.

Hắn đối với Tử Vân hạt sợ hãi như thế, ngoài dự đoán của Nam Lũng Hầu.

Diệp Trường Sinh nhìn bộ dáng kích động của Tuyên Cơ Tử, trong lòng cười lạnh một tiếng, Nam Lũng Hầu đến nơi này mới đột nhiên nói ra chuyện của Tử Vân hạt, chỉ sợ cũng không có ý tốt gì.

Hơi có chút ý tứ đào hồ để cho bọn họ nhảy xuống, dù sao cũng đã đến nơi này không có ai mạo hiểm vô ích, cứ như vậy quay đầu lại, chỉ có thể kiên trì giải quyết toàn bộ việc này mà thôi.

“Phệ Kim Trùng của ta, cho dù đạt được bí thuật thúc dục từ người Đột Ngột nhân, muốn bồi dưỡng ra một nhóm thành thực thể, như thế nào cũng phải mất mấy trăm năm, trước đó sức chiến đấu của Phệ Kim Trùng vẫn rất có hạn!”

“Nếu có thể thu phục được đám phi thiên tử văn hạt ở đây, chắc chắn sẽ là một trợ giúp đặc lực!” Diệp Trường Sinh trầm nghĩ.

Ý nghĩ như vậy cũng không phải do tâm huyết của hắn đột nhiên xuất hiện, mà là trước khi tiến vào Truy Ma Cốc hắn đã chuẩn bị kỹ càng, vì thế hắn cố ý để cho Tân Như Âm thiết kế một bộ trận pháp chuyên môn nhằm vào đám phi thiên tử văn hạt này.

Nhìn thần sắc khác nhau của ba người trước mặt, ánh mắt Diệp Trường Sinh chớp lên, bỗng nhiên cười nói: “Đường vòng thì không cần phải đi nữa, đám Tử Vân hạt phi thiên trước mắt này, cũng không phải không đối phó được!”

“A, Diệp huynh có ý gì?” Nam Lũng Hầu nghe vậy trong lòng vui vẻ, lập tức hỏi.

Diệp Trường Sinh lấy từ trong tay ra một cái bình nhỏ, nhìn mọi người nói: “Có lẽ mọi người đều đã nghe nói về Thập Tuyệt độc, cái bình này của ta, chính là Bích Cưu bên trong Thập Tuyệt độc.”

“Nghe nói loại độc này được luyện từ nước miếng của yêu cầm Bích Cửu, chẳng những độc vô cùng, hơn nữa mùi vị cực kỳ gay mũi, khiến người ta khó quên, là vật mà đại độc trùng yêu thích nhất trong thiên hạ.”

Bích Cửu mà Diệp Trường Sinh lấy ra chính là trong bốn hộp ngọc mà Thương Khôn Thượng Nhân lấy được lúc trước.

Nghe Diệp Trường Sinh nói vậy, trên mặt đám người Nam Lũng Hầu lập tức lộ ra vẻ hiểu ra, Tuyên Ki Tử có chút vui mừng nói:

“Không nghĩ tới trong tay Diệp huynh còn có kỳ vật bực này, chúng ta có thể dùng độc Bích Cửu để dẫn dụ Phi Thiên Tử Vân hạt đi, sau đó thông qua hạp cốc!”

Trên mặt Hàn Lập và Nam Lũng Hầu cũng lộ ra vẻ nhẹ nhõm, xem ra hai người cũng cảm thấy Diệp Trường Sinh hẳn là muốn dùng thập tuyệt độc này dẫn dắt Phi Thiên Tử Vân hạt rời đi.

Nhưng lúc này, Diệp Trường Sinh lại lắc đầu, bỗng nhiên cười, nói: “Ý định của ta không phải là dẫn dụ đám Tử Vân hạt này rời đi!”

“Ý Diệp huynh là?” Nghe nói như thế, trên mặt đám người Nam Lũng Hầu lộ ra vẻ kinh ngạc.

“Diệp mỗ muốn bắt giữ những Tử Vân hạt phi thiên này, mong rằng chư vị đạo hữu giúp ta một tay!” Diệp Trường Sinh đột nhiên nói.

“Cái gì?”

Nghe được lời này của hắn, mọi người đều là cả kinh, vô luận là Nam Lũng Hầu cùng Tuyên Ki Tử, hay là Hàn Lập, trên mặt đều lộ ra vẻ khó có thể tin.

Bắt được hơn mười con Tử Vân hạt, cái này...

Lòng dạ này cũng quá lớn đi?

Mặc dù thực lực của Diệp Trường Sinh mạnh mẽ, có thể so với mấy vị tu sĩ Nguyên Anh hậu kỳ, nhưng mọi người vẫn cảm thấy ý nghĩ này của hắn có chút vô cùng khoa trương.

Đây chính là mười mấy con yêu vật cấp bậc Nguyên Anh trung hậu kỳ, không phải nói bắt được là bắt được sao?

Mặc dù bốn người bọn họ đều có thực lực mạnh mẽ, nhưng ở trước mặt những yêu vật này, cũng chỉ có tự bảo vệ mình nhiều nhất mà thôi.

“Diệp huynh chẳng lẽ đang nói đùa?” Tuyên Ki Tử kinh hãi hỏi, hắn vô thức cảm thấy đây là chuyện hoàn toàn không thể thực hiện.

“Diệp mỗ giống như đang nói đùa sao?” Diệp Trường Sinh đột nhiên hỏi.

Nghe xong lời này, Tuyên Ki Tử lập tức cả kinh, lập tức nhớ tới thần thông của Diệp Trường Sinh, nghĩ tới người này là tuyệt đối không thể trêu chọc, vì vậy lập tức ngậm miệng lại.

Nam Lũng Hầu trầm ngâm một chút rồi nói: “Diệp huynh, đám Tử Vân hạt phi thiên này bay tới bay lui như gió, độn tốc cực nhanh, mặc dù chúng ta có thể chiến thắng đối phương nhưng muốn bắt giữ đối phương cũng là chuyện không thể nào!”

Ánh mắt Hàn Lập lóe lên vài cái, đột nhiên hỏi: “Nói vậy sư huynh đưa ra đề nghị này, nhất định là trong lòng có nắm chắc?”

Trên mặt Diệp Trường Sinh lộ ra ý cười, ngập ngừng nói: “Đúng vậy, chỗ ta có một bộ Tứ Tượng Trấn Yêu đại trận, với thực lực của bốn người chúng ta, mượn tòa đại trận này không khó trấn áp hơn mười con Tử Vân hạt phi thiên!”

“Tứ Tượng Trấn Yêu đại trận...”

Nghe nói như thế, đám người Hàn Lập Nam Lũng Hầu đều biến sắc, ánh mắt lóe lên.

Bọn họ trước kia chỉ nghe nói qua một loại trận pháp thượng cổ có tên là Tứ Tượng Trấn Ma đại trận, đây là lần đầu tiên Tứ Tượng Trấn Yêu đại trận nghe nói đến.

Bất quá, nghĩ đến đây hắn là trận pháp tương tự Tứ Tượng Trấn Ma đại trận, nếu là loại trận pháp cấp độ này, vậy mưu đồ của Diệp Trường Sinh cũng không phải là không có khả năng thực hiện.

Mượn Bích Cửu đem đám phi thiên tử vân hạt dẫn vào trong trận pháp, sau đó bốn người bọn họ cùng nhau chủ trì trận pháp, nói không chừng thật đúng là có thể đem độc trùng này trấn áp.

Chỉ là...

Nếu như thật sự để cho Diệp Trường Sinh thành công, vậy chẳng khác gì nói trên tay hắn nắm giữ chiến lực cấp bậc Nguyên Anh.

Loại tình huống này, chỉ sợ ba vị ở đây, không ai nguyện ý nhìn thấy.

Diệp Trường Sinh đã đủ mạnh rồi, nếu còn để hắn thu phục đám độc trùng này, vậy sẽ mạnh tới mức nào?

Tuy rằng bọn họ và Diệp Trường Sinh không có xung đột lợi ích gì, nhưng ai cũng không muốn nhìn thấy hắn mạnh như vậy.

“Hừ, vị sư huynh này của ngươi tâm tư cũng thật lớn, lại dám nhìn chằm chằm vào loại hung trùng này!” Thanh âm của Đại Diễn Thần Quân trong đầu Hàn Lập bỗng nhiên vang lên.

“Tiền bối nói không sai, người bình thường nào dám có chủ ý với loại hung trùng này? Bất quá xem tình huống hiện tại, vị sư huynh này của ta cũng không phải là không có khả năng thành công, nếu quả thật tương lai bị hắn cưỡng ép thu phục những hung trùng này, vậy cho dù là tu sĩ Hóa Thần, hắn cũng có thể đấu một trận!” Ánh mắt Hàn Lập lập loè, truyền âm nói.

“Ngươi đã nghĩ sai rồi, mặc dù thần thức của hắn có thể cường đại đến mức cường đại thu phục được những độc trùng này, nhưng hắn cũng không thể đồng thời điều khiển nhiều Tử Vân hạt như vậy!” Đại Diễn Thần Quân ngập ngừng nói.

“Ý của tiền bối là?” Hàn Lập nhíu mày, truyền âm hỏi.

“Tiểu tử, ngươi quá coi thường thần thức của kỳ trùng thành thực, cho dù vị sư huynh này của ngươi thần thức đã có thể so sánh với tu sĩ Hóa Thần, hắn cũng tuyệt không có khả năng một lần thao túng mười mấy con Tử Vân hạt!” Đại Diễn Thần Quân nói ra.

“Cho dù không thể thao túng toàn bộ, nhưng chỉ cần có thể đồng thời thao túng năm sáu con, đó cũng là một cỗ lực lượng cực kỳ cường đại!” Hàn Lập trầm mặc một chút nói ra.

“Vậy cũng đúng, bất quá Hàn tiểu tử ngươi cũng không cần nhụt chí, ngươi nếu có thể đem loại Khôi Lỗi do lão phu nghiên cứu chế tạo ra, vậy cũng không kém gì vị sư huynh này của ngươi, phải biết rằng Khôi Lỗi kia có thể so với Nguyên Anh hậu kỳ!” Đại Diễn Thần Quân lập tức nói ra.

Hàn Lập nghe vậy nhất thời cười khỏ: “Những tài liệu tiền bối cần, không cái nào không cực kỳ khó tìm, muốn ở trong khoảng thời gian ngắn tập hợp đủ, căn bản không có khả năng, nói không chừng tương lai ta còn phải cầu ta vị sư huynh này!”

“Sao vậy, mấy vị đạo hữu không muốn à?” Diệp Trường Sinh chấp hai tay sau lưng, thanh âm vù vù truyền vào trong tai mọi người.

Nghe khẩu khí hần tựa hồ có chút không vui, đám người Nam Lũng Hào trong lòng đều cả kinh.

“Sao lại như vậy, ha ha, Diệp huynh nói đùa, chẳng qua là lão phu lo lắng thực lực không đủ, không cách nào hoàn thành nhiệm vụ mà Diệp huynh ủy thác!” Ánh mắt Tuyên Cơ Tử lóe lên, cười ha ha nói.

“Ha ha, đạo hữu khiêm tốn quá rồi. Lấy thực lực Nguyên Anh trung kỳ của ngươi làm sao có thể không thỏa mãn yêu cầu chứ?”

“Như vậy đi, Diệp mỗ có thể hứa hẹn, chỉ cần chư vị đạo hữu giúp ta thu phục những Tử Vân hạt này, kế tiếp, giết chết thượng cổ Hỏa Thiểm thú kia, ta chỉ cần nội đan cùng một thành bảo vật trên di hài cổ tu sĩ kia, còn lại tất cả đều cho các ngươi.”

“Chư vị cảm thấy thế nào?” Khóe miệng Diệp Trường Sinh lộ ra ý cười ác độc, hỏi.

Đối với hần mà nói, bảo vật trong di hài cổ tu sĩ kia trên cơ bản không có bao nhiêu thứ trân quý.

Việc duy nhất có thể nói là có giá trị chính là phương pháp luyện chế Thất Diễm Phiến, thứ này đến lúc đó hần phục chế

một phần là được.

Còn lại vài món cổ bảo, linh đan gì đó đều rất bình thường, kém xa phi thiên tử văn hạt.

Nghe Diệp Trường Sinh nói vậy, ba người Nam Lũng Hầu lập tức động tâm.

Trong túi trữ vật của di hài của cổ tu sĩ kia, đến tột cùng là có thứ gì bọn họ còn không biết, nhưng theo bọn họ thấy, có thể chết ở chỗ này là thượng cổ tu sĩ, trong Túi Trữ Vật khẳng định có không ít thứ tốt.

Nếu như Diệp Trường Sinh chỉ cần một thành, vậy thì thu hoạch của mỗi người bọn họ sẽ tăng vọt lên ba thành.

Đây thật sự là một nhượng bộ rất lớn.

Trong lúc nhất thời, trong lòng ba người đều có ý nghĩ đồng ý.

Đương nhiên, quan trọng nhất vẫn là, bọn họ không đồng ý cũng phải đồng ý, nhìn điệu bộ này của Diệp Trường Sinh, sợ rằng nếu không đồng ý, sẽ đắc tội với hắn thật lớn.

Đắc tội với Diệp Trường Sinh trong Truy Ma Cốc cũng không phải là một cử chỉ sáng suốt, bất kể là trong ba người này người nào cũng không muốn bị Diệp Trường Sinh nhắm vào ở đây.

Vì thế sau một phen tâm tư nhanh chóng xoay chuyển, Nam Lũng Hầu cùng Tuyên Ki Tử lập tức cười ha ha, nói: “Nếu Diệp huynh có thành ý như thế, chúng ta há có thể cự tuyệt?”

Hàn Lập tâm tư khẽ động, bỗng nhiên truyền âm cho Diệp Trường Sinh: “Diệp sư huynh, sư đệ ta có thể giúp ngươi, nhưng ta không cần sư huynh nhường ra hai thành bảo vật kia, hôm nay ta xuất thủ coi như trả lại một cái nhân tình cho sư huynh, thế nào?”

Hàn Lập nợ Diệp Trường Sinh hai ân tình, nợ nần này khiến hấn trong lòng có chút bất an, hôm nay nắm lấy cơ hội, vừa lúc vội vàng nói ra, trước tiên còn mất một nhân tình.

Diệp Trường Sinh nghe vậy lại nhướng mày, thầm nghĩ nhân tình của ta đâu phải dễ trả như vậy.

Tiểu tử Hàn Lập này rất biết nắm bắt thời cơ, Diệp Trường Sinh cũng không muốn để cho hấn nhẹ nhàng như vậy liền trả lại nhân tình này.

Chẳng qua, hấn nghĩ lại, không lâu sau còn mượn tay Hàn Lập tiến vào Linh Miếu Viên, xem như chiếm một đại tiện nghi cho hấn.

Đã như vậy, để cho hấn đem cái này ân tình trả đi đi, như vậy, coi như là không thiệt thòi.

Sau khi trong lòng nghĩ như vậy, trên mặt Diệp Trường Sinh lộ ra mỉm cười, truyền âm nói: “Có thể, chỉ cần sư đệ dụng tâm giúp ta thu phục những độc trùng này, coi như ngươi trả được một ân tình của ta!”

Nghe Diệp Trường Sinh nói vậy, trong lòng Hàn Lập đầu tiên là vui mừng, lập tức cảm giác được một loại nhẹ nhõm.

Giống như một tảng đá lớn áp đáy lòng bị dời đi vậy.

Trong tay Diệp Trường Sinh xuất hiện hơn mười cây tiêu kỳ màu sắc khác nhau, đồng thời hắt nhìn về phía ba người, sắc mặt bỗng nhiên trở nên lạnh lùng, lạnh lùng nói:

“Nếu ba vị đạo hữu cũng đã đáp ứng Diệp mỗ, vậy trước tiên nói xấu đi, nếu vị đạo hữu kế tiếp nào dám không tận tâm tận lực, dẫn đến việc này thất bại, vậy cũng đừng trách Diệp mỗ không khách khí!”

Nghe hắt nói vậy, Nam Lũng Hầu cùng Tuyên Ki Tử đều cả kinh, sắc mặt trở nên cứng ngắt.

Nghe ý Diệp Trường Sinh như vậy, nếu hắt thu phục những độc trùng này thất bại, liền đem lửa giận trút lên ba người bọn họ.

Hai người suy nghĩ một chút về uy thế chiến lực của Diệp Trường Sinh, lập tức cảm thấy lời uy hiếp này của hắt có sức nặng mười phần, vì vậy vội vàng bóp tắt tất cả tâm tư nhỏ mọn lúc trước.

Trên mặt lộ ra vẻ tươi cười, vội vàng nói: “Sao lại như vậy, Diệp huynh cứ việc yên tâm, chúng ta nhất định sẽ dốc hết toàn lực giúp đỡ Diệp huynh!”

Hàn Lập cũng lập tức tỏ thái độ: “Su đề nhất định tận tâm tận lực trợ giúp sư huynh!”

“Tốt, đã như vậy, đa tạ chư vị đạo hữu!” Sắc mặt Diệp Trường Sinh âm trầm lập tức biến đổi, lộ ra nụ cười xán lạn ánh mặt trời, tươi cười xán lạn nói.

Hắt bắt đầu bận rộn, bố trí trận pháp xung quanh, sau đó đem ba cây tiêu kỳ khổng lồ chế trận pháp giao cho ba người khác.

Tiếp theo, đem Bích Cưu độc đặt ở trong trận pháp, hắt cùng Hàn Lập, Nam Lũng Hầu bốn người lập tức tản ra.

Một cỗ hương vị gay mũi đến cực điểm lan tràn ra đỉnh núi bốn phía, bốn người Diệp Trường Sinh nấp không thấy bóng dáng tăm hơi, cũng không lâu lắm, xa xa đỉnh núi liền truyền đến một đợt dị động.

Vài âm thanh quái dị vang lên, vừa nghe được những thanh âm này, chân nguyên trong cơ thể Diệp Trường Sinh lập tức xao động một trận, thân hình đám người Hàn Lập, Nam Lũng Hầu

lại lắc lư một trận, thiếu chút nữa từ một địa phương ẩn nấp lộ ra.

Trong lòng mọi người rung mình, phi thiên Tử Vân hạt đích xác có điểm cổ quái, vậy mà tránh được thần thức, trực tiếp công kích chân nguyên của người này.

Chẳng trách Nghiên Tử lại kiên kỵ hấn như vậy.

Đang lúc mọi người âm thầm nhỏ bé, bỗng nhiên trên đỉnh núi xa xa, một đạo hào quang màu tím đen mười ba mười bốn tuổi bay thẳng đến bên này.

Tốc độ của chúng cực nhanh, hầu như không ai có thể nắm bắt được thân hình của chúng nó, nhưng trong cái nhìn thoáng qua, mọi người vẫn thấy được hình dáng cụ thể của đám Tử Vân hạt đang bay trên trời kia.

Những con Tử Vân hạt này to lớn kinh người, con nào cũng to hơn một trượng, toàn thân phát ra ánh sáng màu tím sẫm, hơn nữa còn mọc ra một đôi cánh trong suốt.

Chẳng qua con phi hạt bay trước mặt lại có hình thể vượt xa đồng loại, lớn khoảng hai trượng, tựa hồ là thủ lĩnh của đàn phi hạt này.

Nhìn thấy bộ dạng dữ tợn, hung ác, miệng phun hoàng vụ, bọn Hàn Lập đều co lại một chút, trong lòng nổi lên sự kiên kỵ.

Hai con Tử Vân hạt cầm đầu, khí tức chỉ sợ sắp tới Hóa Thần yêu thú, tuyệt đối là thực lực Nguyên Anh hậu kỳ đỉnh phong.

Thực lực của bọn Tử Vân hạt này quá mạnh, nếu thu phục toàn bộ thì sẽ vô địch thiên hạ.

Trong lòng đám người Nam Lũng Hầu đồng thời nghĩ như vậy, thấy đám Tử Vân hạt bị Diệp Trường Sinh lấy đi, trong lòng bọn họ có chút không cam lòng, nhưng hiện tại cũng khó mà nói ra được.

Bọn họ còn không dám không cố sức, bằng không nếu thất bại, hơn phân nửa sẽ bị Diệp Trường Sinh giận cá chém thớt.

Vì vậy, sau khi hơn mười con Tử Vân hạt bay hết vào trong phạm vi trận pháp, bốn người lập tức hành động.

Bốn cây tiểu kỳ đồng thời huy động, bốn loại hào quang Kim, Thanh, Hồng, Hắc lập tức từ trong đại trận lao ra, hội tụ thành một quả cầu ánh sáng bốn màu lóe ra, bao phủ mười bốn con Tử Vân hạt vào trong đó.

Những Tử Vân hạt này lập tức phát hiện không đúng, lập tức gào thét, hóa thành từng đạo hào quang màu tím đen, đụng vào màn hào quang kia.

Lòng sáng nhất thời run rẩy kịch liệt một hồi, đám người Nam Lũng Hầu thấy thế vội vàng liều mạng đưa pháp lực vào, liều mạng ngăn chặn nó.

Lòng sáng dần dần co rút lại, càng ngày càng nhỏ, những Tử Vân Hạt kia một mực bị nhốt ở trong đó, không cách nào xông ra được.

Cho dù là kim đuôi không gì không phá được kia, cũng không cách nào phá vỡ trận pháp này, cũng không lâu lắm, trong trận pháp vươn ra từng sợi dây thừng mảnh khảnh, đem chúng trói chặt lại.

Diệp Trường Sinh thấy thế, vội vàng một bên chủ trì trận pháp, một bên lấy ra hơn mười tấm phù triệu ngân quang lóng lánh.

Chỉ trong nháy mắt, những con Tử Vân hạt dán lên người mỗi con một tấm phù lục loại này, những con Tử Vân hạt như là mất hết linh hồn, nằm sấp ở đó không nhúc nhích.

Sau đó, Diệp Trường Sinh xuất ra một cái hộp ngọc, trong thần sắc vô cùng hâm mộ của đám người Nam Lũng Hầu, Hàn Lập đem mấy con Tử Vân hạt thu vào trong hộp ngọc, dán thêm một tấm lại một tấm phù lục lên hộp ngọc.

Dưới sự bảo vệ trùng trùng điệp điệp cấm chế, Diệp Trường Sinh mới yên tâm thu hồi những Tử Vân hạt này, sau đó hắn thu hồi trận pháp, chấp tay nói với ba người: “Đa tạ ba vị đạo hữu tương trợ!”

Đám người Hàn Lập trong lòng hiện tại đừng nói đến mức hâm mộ, trơ mắt nhìn Diệp Trường Sinh thu được nhiều trợ giúp cường đại như vậy, trong lòng bọn họ là ngũ vị tạp trần.

Nam Lũng Hầu miễn cưỡng cười, chấp tay nói: “Chúc mừng Diệp huynh, đợi đến lúc thu phục được mười bốn con Tử Vân

hạt này, Diệp huynh sẽ thật sự là vô địch thiên hạ!”

“Ha ha, Nam Lũng huynh nói đùa, không có thần thức cấp bậc Hóa Thần, chỉ sợ rất khó cưỡng ép thu phục đám Tử Vân hạt này, ta có thể thành công hay không còn phải nói!”

“Hơn nữa, cho dù thật sự có thể thu phục một hai con, cũng chưa chắc có thể vô địch thiên hạ. Dù sao thiên hạ này to lớn, cao nhân lánh đời cũng là tầng tầng lớp lớp nha!” Diệp Trường Sinh ha ha vừa cười vừa nói.

Nghe nói như vậy, đám người Nam Lũng Hầu rõ ràng không tin, bọn họ coi như là Diệp Trường Sinh khiêm tốn nói như vậy.

“Đi thôi, bây giờ đã giải quyết xong đám Tử Vân hạt rồi, chúng ta cũng nên đi xem Hỏa Thiềm kia!” Diệp Trường Sinh cười ha hả nói.

Hắn không muốn dây dưa ở chủ đề này nhiều, ba người khác thấy một màn này cũng miễn cưỡng cười một tiếng, vì vậy mọi người liền đi vào trong sơn cốc phía trước.

Một đường tiến lên, không lâu sau, trước mặt mọi người xuất hiện một ngọn núi khổng lồ đỏ thẫm cao chừng mấy ngàn trượng.

Nam Lũng Hầu đang dẫn đường phía trước vừa nhìn thấy cự phong này thì đột quang dừng lại, thân hình dừng lại.

“Chư vị đạo hữu, cái động quật phía trước ngọn núi chính là sào huyệt của Hỏa Thiềm thú nọ. Di hài của thượng cổ tu sĩ chính là ở trong sào huyệt này. Nghe nói súc sinh linh giác cũng không yếu, chúng ta trước hết nên dừng lại thương nghị rồi hãy nói.” Nam Lũng Hầu chỉ vào ngọn núi phía trước, thần sắc ngưng trọng nói.

Nghe y nói vậy, mọi người đều phấn chấn tinh thần, đi lâu như vậy, cuối cùng cũng tới nơi.

Hắn đưa thần thức tới đó xem xét, quả nhiên ở dưới đáy ngọn núi khổng lồ có một cái cửa động đỏ rực rất lớn, thỉnh thoảng lại có từng trận gió nóng thổi ra.

Nam Lũng Hầu xoay người lại nhìn mọi người nói: “Theo Thương Khôn Thượng Nhân nói, sào huyệt của Hỏa Thiềm

thú hầu như có phân nửa là được xây trong dung nham. Vô luận con thú này bị thương nặng như thế nào, chỉ cần nhảy vào trong dung nham sẽ lập tức khôi phục như lúc ban đầu”

“Tốt nhất chúng ta nên thiết hạ pháp trận dẫn dụ hấn ra ngoài, sau đó mới động thủ!” Nam Lũng Hầu đề nghị.

Lời này mọi người đương nhiên không có phản đối gì, thế là kế tiếp bọn họ lập tức bắt đầu bố trí trận pháp, chuẩn bị thủ đoạn dụ dỗ.

Cũng không lâu lắm, một con thiềm thừ cực lớn rộng ba trượng, dài năm sáu trượng, thanh thế to lớn dưới sự dẫn dụ của mấy con khôi lỗi của Hàn Lập lao đến, làn da sáng như hỏa diễm kia tản ra từng đợt sóng nhiệt.

“Động thủ!”

Sau khi xông vào trong phạm vi trận pháp, một tiếng hét lớn vang lên, bốn người nhao nhao xuất thủ, các loại pháp bảo bắn về phía Hỏa Thiềm thú.

Pháp bảo bình thường đánh vào trên người con Hỏa Thiềm thú, căn bản không có tác dụng, đừng nói là không cách nào tổn thương đến nó.

Coi như để cho hấn bị thương, trên thân con thượng cổ yêu thú này lập tức sẽ toát ra hồng quang, lập tức thương thế kia chậm rãi biến mất.

“Bất diệt thân thể!”

Tuyên Cơ Tử kinh hô một tiếng, nhìn vết thương trên người Hỏa Thiềm thú tự động khôi phục, thần sắc có chút khó coi.

Diệp Trường Sinh thúc dục một đạo kiếm khí chặt đứt một chân Hỏa Thiềm thú, lập tức một tiếng hét thảm vang lên, con Hỏa Thiềm này run rẩy một hồi, ngã trên mặt đất.

Lập tức hai tay Diệp Trường Sinh co lại, một đoàn lam sắc hỏa diễm từ trên tay xuất hiện, xông ra trong nháy mắt bao trùm Hỏa Thiềm thú kia.

Chỉ một thoáng, con thượng cổ Hỏa Thiềm thú thanh thế to lớn này trong chớp mắt đã bị băng phong trong kết tinh màu lam, không thể động đậy.

Diệp Trường Sinh vỗ vỗ tay, tiến lên gõ gõ bằng tinh kia, chỉ một thoáng thân thể Hỏa Thiềm thú ầm ầm nứt vỡ, một quả cầu màu đỏ thẫm lớn chừng ngón cái từ trong đó bay ra.

Nội đan Hỏa Thiềm thú đã tới tay!

Thủ đoạn dứt khoát lưu loát của hắn khiến đám người Nam Lũng Hầu trong lòng phát lạnh.

Con Hỏa Thiềm thú này khó giải quyết như thế, lại bị hắn dễ dàng chém giết, thực lực như thế quả thực làm cho người ta kiêng kị.

Thái độ của những người này không khỏi lại cung kính thêm vài phần.

Nam Lũng Hầu cười khẽ một tiếng, nói: “Lúc này đây có thể dễ dàng diệt sát Hỏa Thiềm thú như vậy, vẫn là may mắn nhờ có Diệp huynh xuất thủ, hiện tại chúng ta đi xem một chút bộ thượng cổ tu sĩ di hài kia đi!”

“Đi thôi!” Diệp Trường Sinh thu hồi nội đan Hỏa Thiềm thú, kinh ngạc nói.

Lập tức, mọi người thu hồi pháp trận phụ cận lại, sau đó liền hướng sơn động phía dưới cự phong đi tới.

Bốn đạo cầu vòng trong nháy mắt đã đến trước động khẩu Hỏa Thiềm thú, cũng không dừng lại mà phi độn vào trong đó.

Sau khi tiến vào, trước mắt liền xuất hiện một hồ dung nham, trước đó Hỏa Thiềm chính là nơi sinh sống trong hồ dung nham này.

Bốn phía của hồ là nham thạch nóng chảy, phía trên có vài phiến lục sắc chớp động, đúng là một ít linh thảo sinh trưởng, điều này lập tức làm mọi người cảm thấy kinh ngạc.

Diệp Trường Sinh chú ý tới, ánh mắt đám người Hàn Lập, Nam Lũng Hầu đều ở trên linh thảo đánh giá, hiển nhiên mọi người đều cảm thấy, linh thảo có thể sinh trưởng ở địa phương này tất nhiên không phải tầm thường.

Nhất là loại người Hàn Lập cảm thấy hứng thú đối với các loại dược thảo này, càng là ánh mắt cẩn thận phân biệt một lần trên mỗi một gốc linh thảo.

Nhưng rất nhanh, ánh mắt mọi người liền rời khỏi những linh thảo này, nhìn về phía một cái bệ đá đối diện hồ dung nham.

Thoạt nhìn bệ đá này có niên đại xa xưa, mặc dù bốn phía đài điêu khắc rất nhiều phù văn, nhưng bốn góc bệ đá đã sớm bị ăn mòn vô cùng cũ nát.

Mà ở trung tâm thạch thai có một kiện thi thể của một tu sĩ vận thành thanh sắc trường bào, lẳng lẳng nằm ở đó.

Di hài kia sớm đã thành một đồng xương cốt, chỉ là những hài cốt này lại có từng cây trong suốt óng ánh, giống như thủy tinh trong suốt, thật sự có chút quý dị.

Chứng kiến di hài này, thần sắc đám người Nam Lũng Hầu lập tức trở nên kinh hãi!

“Xem ra đây chính là di hài mà Thương Khôn Thượng Nhân nói tới, chư vị đạo hữu, chúng ta cùng qua đi.” Nam Lũng Hầu thu lại nụ cười, bảo trì trấn định nói.

Mọi người nghe vậy đều gật đầu, lập tức bay qua hồ dung nham, thẳng tới trước bệ đá đối diện.

“Di!” Tuyên Ki Tử trên mặt lộ ra một tia kinh ngạc.

Mà Nam Lũng Hầu cùng Hàn Lập trên mặt cũng lộ ra biểu tình cổ quái, mọi người ánh mắt nhìn về phía kiện trường bào trên thi hài.

Khi thần thức của bọn họ hướng tới bộ hài cốt kia thì một đạo quang hoa màu xanh từ trên áo bào đại phóng, đem thần thức bọn họ bắn ngược trở lại.

“Cái áo choàng này có chút cổ quái.” Tuyên Cơ Tử ánh mắt chăm chú nhìn vào trường bào, lầm bầm nói.

Nam Lũng Hầu sau khi cẩn thận đánh giá vài lần, thần sắc bình thản nói: “Không có gì, chỉ là một kiện Thanh Tầm Bào mà thôi.”

Ánh mắt Diệp Trường Sinh chớp lên, cũng nói: “Đây là một loại áo bào do linh tằm thời thượng cổ dệt thành, có thể ngăn cản thần thức dò xét của tu sĩ. Tại tu tiên giới hiện tại tuy là đồ vật hiếm có, nhưng nghe nói ở thời thượng cổ, là rất bình thường.”

Hắn nhắc trường bào kia lên, tùy ý xé một cái, trường bào màu xanh đã bị xé thành mấy khối. Diệp Trường Sinh cầm lấy một mảnh vỡ trong đó, ngập ngừng nói: “Trường bào này quả thực không có gì đặc biệt!”

Chứng kiến vật ấy bị Diệp Trường Sinh dễ dàng hủy diệt như vậy, Chử Toại không chú ý nữa, xem ra đúng như lời Diệp Trường Sinh nói, vật ấy rất bình thường.

Ngược lại Hàn Lập, khóe mắt khẽ run rẩy, ánh mắt nhìn mảnh vỡ phục mà Diệp Trường Sinh cầm trên tay mấy lần, không nói một lời.

Lấy thần thức của hắn, có thể nhìn ra thứ ẩn giấu trong mảnh vỡ kia, bất quá nếu đã bị Diệp Trường Sinh nắm trong tay, Hàn Lập tự nhiên không biết nói gì nữa.

Áo bào này sau khi bị Diệp Trường Sinh kéo đi, một túi trữ vật màu đen liền xuất hiện trên thi hài.

Bốn người ở đây tiến vào Truy Ma Cốc, mục tiêu trên danh nghĩa rốt cục xuất hiện.

Khi túi trữ vật đen thui kia xuất hiện, ánh mắt mọi người thoáng cái đều tập trung lên nó.

Không khí giữa bốn người lập tức trở nên có chút khẩn trương, Nam Lũng Hầu cùng Tuyên Ki Tử nhìn về phía Diệp Trường Sinh trong ánh mắt mang theo vài phần cảnh giác.

Nhìn thấy bộ dạng của hai người này, trong lòng Diệp Trường Sinh có chút buồn cười, trên đường đi hai người này không biết đã đề phòng hắn bao nhiêu lần.

Tuy nhiên, Diệp Trường Sinh cũng không có tính toán với hai người này, hắn vẫy tay một cái, lấy túi trữ vật đen nhánh kia tới tay.

Sau khi đánh giá một chút, hắn nói: “Các vị đạo hữu nếu yên tâm, sẽ để Diệp mỗ đi xem bảo vật trong túi trữ vật, như thế nào?”

Nam Lũng Hầu nghe lời ấy, trên mặt lập tức lộ ra vẻ tươi cười, nói: “Để cho Diệp huynh xem, bản hầu đương nhiên là yên tâm!”

“Không sai, lấy thân phận cùng thực lực của Diệp huynh, đương nhiên không đến mức phải che giấu bảo vật nơi này!” Tuyên Cơ Tử cũng lập tức nói.

Nghe hai người nói vậy, Diệp Trường Sinh mỉm cười, lại nhìn về phía Hàn Lập.

Hàn Lập đương nhiên không có ý kiến gì, thế là ba người đều đồng ý để Diệp Trường Sinh dò xét bảo vật trong túi trữ vật này.

Diệp Trường Sinh quét thần thức qua, đổ toàn bộ những thứ trong túi trữ vật ra.

“Rầm rầm” một đồng đồ vật rơi xuống đất, nhìn thấy những thứ đó có hình dạng cụ thể, Nam Lũng Hầu cùng Tuyên Ki Tử đều ngẩn ra.

“Đây là thứ quỷ quái gì?” hươu bào không khỏi nói.

Chỉ thấy trên mặt đất phần lớn đồ vật đều là từng khối xích hồng thiết khối hiện ra hồng quang, mỗi người đều cực nóng nung người, nhìn không quá bình thường.

Mà ngoài ra, còn có vài món đồ khác tương đối đáng chú ý, theo thứ tự là một hộp ngọc màu trắng, một mặt kính nhỏ màu tím, cùng một tiểu kiếm màu vàng, một bộ phi châm màu xanh sẫm, hai bình thuốc màu đen nhánh.

Mấy thứ này, ngoại trừ hộp ngọc cùng dược bình ra, còn lại đều là cổ bảo bất thường.

Diệp Trường Sinh đã đoán trước được bên trong túi trữ vật này là vật gì, mặt không chút thay đổi.

Mà mấy người còn lại thì có chút thất vọng, thứ trong hộp ngọc này không quá phù hợp với thân gia của cô tu sĩ trong tưởng tượng của bọn họ.

Linh thạch tạm không nói đến, nhưng linh dược cao tuổi, phù lục thời thượng cổ, tất cả đều không nhìn thấy.

Chỉ có đồng khoáng thạch khó hiểu này, quả thực khiến người ta không hiểu nổi.

Chẳng lẽ vị cô tu sĩ này chết ở chỗ này còn là khai thác mỏ?

“Trước kia chưa bao giờ thấy qua loại tài liệu này, nhưng thoát nhìn hình như là bán thành phẩm đã trải qua tế luyện.” Hàn Lập nhướng mày, có chút không quá khẳng định nói.

“Nói là bán thành phẩm cũng không sai. Nếu ta đoán không sai, khối sắt này hẳn là linh liệu trong truyền thuyết. Là cổ tu sĩ dùng để luyện chế cổ bảo tài liệu đặc thù” Nam Lũng Hầu hơi suy nghĩ một chút, nói ra lai lịch của khối thiết này.

Diệp Trường Sinh gật đầu nói: “Nghe nói phương pháp luyện chế cổ bảo có chút đặc thù, phần lớn sẽ dùng một ít tài liệu quý hiếm kết hợp với thiên địa chi lực để hình thành. Cổ tu sĩ này hẳn là muốn luyện chế một kiện cổ bảo hỏa thuộc tính, cho nên mang theo nhiều linh liệu như vậy!”

“Linh liệu!”

Hàn Lập ngừng nói này, trên mặt lộ ra vẻ đăm chiêu, mà Nghiên Tử thì trên mặt lộ ra vẻ không hứng thú, ánh mắt đảo

qua các bảo vật khác, sau đó rơi vào trên hộp ngọc và được bình.

“Những bảo vật này, chúng ta phân chia như thế nào?” Khóe miệng Tuyên Ki Tử khẽ động, rốt cục hỏi ra vấn đề trong lòng quan tâm nhất, trên mặt hiện lên một tia ngưng trọng.

“Trước tiên mở những hộp ngọc và bình ngọc ra, nhìn xem bên trong là vật gì rồi nói sau!” Diệp Trường Sinh đột nhiên nói.

Nói xong, hắn cong ngón tay búng ra, phá vỡ cấm chế trên hộp ngọc, sau đó mở ra, bên trong xuất hiện một ngọc giản.

Diệp Trường Sinh cầm ngọc giản lên, thần thức xem xét, quả nhiên là phương pháp luyện chế Thất Diễm phiến.

Cách luyện chế bộ pháp bảo này trân quý hơn rất nhiều so với phương pháp luyện chế Thanh Linh Giáp mà hắn lấy được ở Loạn Tinh Hải trước đây.

Thất Diễm Phiến là một loại linh bảo uy lực cực lớn, am hiểu công kích, phương diện này so với Hư Thiên Đỉnh mạnh hơn rất nhiều.

Bất quá, muốn ở nhân giới luyện chế ra bảo vật này, cơ hồ là chuyện không có khả năng.

Nhiều lắm cũng chỉ luyện chế được một vài cao Nhược phẩm mà thôi.

Chẳng qua ngay cả như vậy, một kiện linh bảo tương đối cao giai lợi hại hơn nhiều so với Cổ Bảo đỉnh giai.

“Nguyên là Đại Diễn Thần Quân căn cứ kiến thức của mình, đem một ít tài liệu không thể tìm thấy trong Thất Diễm Phiến này xóa bớt, sáng tạo ra một phương pháp phản khắc Tam Diễm Phiến!”

“Sau đó Hàn lão ma tại Đại Tấn dùng hết thủ đoạn thu được tài liệu luyện chế Tam Diễm Phiến, mới đem kiện linh bảo này giống như chế tạo ra!”

“Đã như vậy, ta cũng không cần phải hao phí tinh lực đi nghiên cứu làm sao có thể áp chế được Thất Diễm Phiến này, chỉ cần đợi sau khi Hàn Lập dường như chế ra nó, ta mượn nó

phục chế một phần là được!” Diệp Trường Sinh trong lòng thầm nghĩ.

Hắn cũng không có ý định tự mình nghiên cứu cách không chế Thất Diễm Phiến.

Dù sao, trên phương diện tình ngộ tính hắn cũng không nhất định có thể sánh bằng nhân tài ngút trời mấy vạn năm khó gặp của Đại Diễn Thần Quân.

Cho dù hắn thật sự nghịch thiên đến mức có thể so sánh với Đại Diễn Thần Quân, hắn cũng không nguyện ý tiêu phí thời gian đó.

Thay vì hao tổn hơn mười đến trăm năm đi nghiên cứu một kiện pháp bảo giống nhau, vì sao hắn không trong thời gian dài như vậy tăng lên pháp lực chứ?

Tu vi ở thế giới này chung quy vẫn là chuyện trọng yếu nhất, tiến giai Hóa Thần quan trọng hơn nhiều so với việc sáng tạo công pháp.

Cũng bởi vì Đại Diễn Thần Quân không hiểu được điểm này, tùy ý tiêu xài tài tình của chính mình đi nghiên cứu các loại đồ vật, kết quả tu vi không thể đột phá Hóa Thần, cuối cùng rơi vào kết cục như vậy.

Diệp Trường Sinh tâm niệm chuyển động, ném ngọc giản cho mọi người, nói: “Các ngươi cũng xem thử đi!”

“Thất Diễm phiến? Đây là cổ bảo gì, chưa từng nghe nói qua, cổ bảo này rất lợi hại sao?” Tuyền Cơ Tử còn chưa xem hết, khóe miệng khẽ động lẩm bẩm nói.

“Cái này cũng không rõ lắm, bất quá như thế trình trọng ghi phương pháp luyện chế vào trong ngọc giản này, hơn nữa sử dụng tài liệu phần lớn đều là linh liệu, hẳn là rất lợi hại a?” Nam Lũng Hầu tiếp nhận ngọc giản, sau khi xem xong không khẳng định nói.

“Cho dù lợi hại cũng không có tác dụng gì, linh liệu luyện chế bảo vật này cần nhiều lắm. Lại cần tám mươi một loại linh liệu hỏa thuộc tính dung hợp luyện chế, còn có nhiều tài liệu phụ trợ như vậy, trong đó một ít, tại giới này hình như đã tuyệt tích từ lâu. Ngọc giản này căn bản là đồ vật chỉ có thể dùng cho việc nghiên cứu luyện khí.” Tuyền Ki Tử lắc đầu nói.

Hàn Lập từ trong tay Nam Lũng Hầu tiếp nhận ngọc giản, thần thức xem qua một lần, cũng khẽ nhú mày.

“Thất Diễm Phiến? Đây là cổ bảo gì? Cho ta xem một chút!”
Hàn Lập trong lòng vang lên thanh âm của Đại Diễn Thần Quân.

“Trước hết chờ một chút đã, hiện tại không có cách nào cho người xem!” Hàn Lập nhú mày truyền âm.

Diệp Trường Sinh thấy mọi người sau khi xem qua phương pháp luyện chế Thất Diễm Phiến một lần, ánh mắt liền lóe lên, nói:

“Pháp bảo này luyện chế pháp bảo mặc dù gân gà, nhưng cũng có chút giá trị, chư vị đạo hữu nếu muốn, tự mình phục chế lấy đi!”

“Vật này không được xem là bảo vật được chúng ta phân phối!” Diệp Trường Sinh nói.

Nghe nói như thế, ánh mắt đám người Nam Lũng Hầu sáng ngời, lập tức đáp ứng, sau đó lấy ra ngọc giản còn trống phục chế thành phần.

Diệp Trường Sinh nhìn động tác của mọi người, lại mở hai bình ngọc màu đen ra, bên trong chứa riêng một hạt đan dược. Hai hạt đan dược này thoát nhìn xanh biếc ướt át, giống nhau như đúc.

Chứng kiến hai viên đan dược này, Nam Lũng Hầu cùng Nghiên Tử trong lúc nhất thời có chút hai mặt nhìn nhau.

Trong hai bình ngọc lại chỉ chứa hai viên đan dược, điều này làm cho mọi người có chút thất vọng.

Nếu Diệp Trường Sinh cảm thấy hứng thú đối với hai viên đan dược này mà nói, vậy hai người bọn họ nên tranh như thế nào?

Bọn họ đi vào Truy Ma Cốc này, mục đích chủ yếu chính là tìm kiếm các loại đan dược.

Trong lúc tâm tư hai người đang phức tạp, trên tay Diệp Trường Sinh bỗng nhiên sáng lên kim quang, bao trùm hai hạt đan dược lại.

“Diệp huynh, người...”

Chứng kiến một màn này, Tuyên Ki Tử lập tức kinh sợ kêu lên một tiếng, Nam Lũng Hầu cũng đại biến sắc mặt, hai người đều cho rằng Diệp Trường Sinh muốn làm gì với đan dược này.

Chỉ có Hàn Lập tương đối trấn định một chút, ánh mắt lóe lên nhìn vào kim quang trong tay Diệp Trường Sinh.

Một lát sau, ánh sáng vàng trên tay Diệp Trường Sinh tản đi, hai viên đan dược hoàn hảo không chút tổn hại nằm trên tay hắn, cười khà khà nói:

“Hai vị đạo hữu lo lắng cái gì? Diệp mỗ chỉ dùng một loại phương pháp đặc thù giám định hai viên đan dược này một chút mà thôi!”

Nghe nói như thế, Nam Lũng Hầu cùng Tuyên Ki Tử trên mặt lộ ra vẻ xấu hổ, lập tức ngượng ngùng nói: “Ha ha, thì ra là thế, là tại hạ lỗ mãng, bồi tội với Diệp huynh!”

Tuyên Cơ mỉm cười xin lỗi, thi lễ với Diệp Trường Sinh.

Nam Lũng Hầu cũng lập tức tạ lỗi, chỉ là trong lời nói hai người tuy tràn đầy ý xin lỗi, nhưng ánh mắt vẫn gắt gao nhìn chăm chăm vào hai viên đan dược kia, tràn đầy khát vọng.

“Hai hạt đan dược này nếu như ta không nhìn lầm, hẳn là có hiệu quả đối với việc tinh tiến pháp lực.”

“Ba kiện cổ bảo còn lại này cũng có chút bất phàm, còn có đồng linh liệu này, chư vị nói một chút xem chúng ta nên phân phối như thế nào?” Diệp Trường Sinh lúng túng nói.

Nam Lũng Hầu cùng Tuyên Ki Tử liếc nhau, Nam Lũng Hầu nói: “Diệp huynh hẳn là biết ta cùng Tuyên Ki Tử đạo hữu tiến nhập Truy Ma Cốc này, chính là vì linh đan diệu dược này!”

Nam Lũng Hầu trong lời nói không che giấu ý tứ, mà Diệp Trường Sinh lại tạm thời không tỏ thái độ.

Hàn Lập không nói gì, bắt quả ánh mắt hắn tất cả đều nhìn chăm chú vào đồng linh liệu kia, thanh âm Đại Diễn Thần Quân bên tai không ngừng truyền đến làm cho hắn càng thêm chú ý đến tài liệu có thể luyện chế Thất Diễm Phiến.

“Những cổ bảo này mặc dù không tệ, nhưng đối với ta tác dụng cũng không quá lớn!” Diệp Trường Sinh nhìn thoáng qua

ba kiện cổ bảo kia, nói.

Vừa nghe lời này, sắc mặt Nam Lũng Hầu cùng Tuyên Ki Tử lập tức trở nên khẩn trương.

“Chẳng qua, nếu hai vị đều cảm thấy hứng thú với linh đan nơi này, vậy Diệp mỗ cũng không tiện đoạt người tốt! “

“Như vậy đi, đồ đặc ở đây Diệp mỗ một cái cũng không lấy, giao cho ba vị chia, có điều các người phải cho ta linh thạch nhất định làm bồi thường!” Diệp Trường Sinh nói.

Vừa nghe lời này của hắn, Nam Lũng Hầu cùng Tuyên Ki Tử trên mặt lập tức lộ ra vẻ mừng như điên.

Có thể dùng linh thạch đổi lấy linh đan và Cổ Bảo, mua bán rẻ thế này sao bọn họ có thể không đồng ý cho được?

Dưới tình huống bình thường, mấy thứ này căn bản không phải linh thạch có thể mua được.

Vì vậy, sau khi nghe xong đề nghị của Diệp Trường Sinh, hai người lập tức động tâm.

Vị Trưởng lão Thiên Cực Môn này sau khi vợ vét sạch sẽ toàn bộ linh thạch trên người, liền lấy ra một trăm vạn linh thạch, miễn cưỡng đổi lấy một viên đan dược và hai kiện cổ bảo.

Nam Lũng Hầu cũng có tài sản không kém, vợ vét được sáu mươi vạn linh thạch, mua được một viên đan dược và kiện Cổ Bảo thứ ba.

Cuối cùng Hàn Lập cũng xuất ra bốn mươi vạn linh thạch mua một đồng linh liêu trên mặt đất.

Vì vậy, từ trên tay ba người, Diệp Trường Sinh lập tức thu được hai trăm vạn linh thạch.

Mọi người đều đạt được nhu cầu của bản thân, ai nấy cũng đều vui vẻ vô cùng.

Bốn người sau khi chia chác xong bảo vật, lập tức hái lấy linh thảo bên cạnh hồ dung nham, mỗi người đều phân ra mấy gốc.

Sau khi xác định không còn gì hấp dẫn sự chú ý nữa, bốn người lần lượt cáo biệt.

Nam Lũng Hầu cùng Tuyền Ki Tử hai người tâm mang quý thai, mọi người tách ra, ở trong nội cốc quanh quần đi dạo hơn nửa ngày, xác định Diệp Trường Sinh cùng Hàn Lập không có theo dõi bọn hắn, mới chuyển phương hướng, hướng chỗ mà Thương Khôn thượng nhân nhắc tới chạy đi.

Mà Hàn Lập tựa hồ cũng có dự định khác, không có đi cùng Diệp Trường Sinh tiến về bắc cực nguyên quang thông đạo, mà là hướng một phương hướng khác trong cốc đi tới.

Vì thế, cuối cùng chỉ có Diệp Trường Sinh một lần nữa đi dọc theo bắc cực nguyên quang thông đạo kia, rời khỏi nội cốc.

Xuyên qua sơn động kia, Diệp Trường Sinh thấy được lối ra sơn động tản ra bạch quang phía trước. Hắn bước nhanh về phía trước, một lát sau hai mắt tỏa sáng, người lại xuất hiện trước vách núi ở ngoại cốc.

Thần thức đảo qua chỗ phụ cận, cũng không có dị dạng gì phát sinh, cũng không có tu sĩ khác phát hiện nơi này, trên mặt Diệp Trường Sinh lộ ra ý cười, xoay chuyển ánh mắt, rơi xuống trên vách núi đá cửa động.

Lão vẫy tay một cái, sau một lát, mặt ngoài vách núi nhìn như bình thường, đột nhiên từng đoàn từng đoàn từng đoàn Phệ Kim Trùng màu vàng nhỏ chen chúc ra, từng khối tinh khối màu bạc lớn nhỏ không đều, từ trong bầy trùng nhao nhao rơi xuống, lớn thì cỡ nắm tay, nhỏ thì chỉ bằng hạt đậu.

Trong nháy mắt, trên mặt đất trước người Diệp Trường Sinh liền tụ tập một đồng nhỏ, từng khối tinh khối giống như bạc lấp lóe sáng lên.

Đây chính là kết tinh sau khi cô đọng quặng thô Lưu Ngân Sa, Diệp Trường Sinh mượn Phệ Kim Trùng, đào rỗng mỏ quặng Ngân Sa này.

Những con Phệ Kim Trùng này làm công việc khai thác quặng đã rất thành thạo, nhìn một đồng cát bạc trên mặt đất, Diệp Trường Sinh trong mắt lộ ra thần sắc vui mừng.

Tay áo khẽ phát, đem cương ngân sa tất cả đều thu vào, sau đó miệng hắn lẩm bẩm, đưa tay đánh ra vài đạo pháp quyết, đem tất cả Phệ Kim Trùng này gọi trở về.

Tiếp theo, Diệp Trường Sinh lại lấy một mảnh vải rách từ trên áo bào xanh ra, từ trong khe hở đó lấy ra một khối đồ vật không phải vải không phải lụa.

Phía trên này dùng bút than vẽ ra một ít đường cong đơn sơ thô to, những đường cong này tạo thành một bộ địa đồ đơn sơ.

“Địa đồ Truy Ma Cốc!” Diệp Trường Sinh xem xét địa đồ, thấp giọng lầm bầm nói.

Bản đồ vẽ cực kỳ thô sơ, nhưng tại một số đoạn đặc thù, lại để lộ ra tiêu ký, hơn nữa trở nên tường tận.

Diệp Trường Sinh soi soi bản đồ, thấy trong khu vực cách mình khá gần, xuất hiện một cái xoa màu đỏ như máu, ngụ ý chỗ đó nguy hiểm đến cực điểm.

“Đây chính là cánh cửa huyết chú, Nam Lũng Hầu bọn họ muốn đi!”

“Chắc bọn họ sẽ nhanh chóng thả được cổ ma kia ra thôi, ta phải tranh thủ thời gian!” Diệp Trường Sinh trầm nghĩ trong lòng.

Hắn thu hồi địa đồ, căn cứ vào một tia cảm ứng trong lòng, nhanh chóng bay về hướng Ngân Nguyệt bên kia.

Giờ phút này, ở trong Trục Ma Cốc, Quỷ Linh Môn Toái Hồn Chân Nhân đang dẫn Ngụy Vô Nhai đi đến Linh Miếu Viên theo lời tàn hồn của Thương Khôn thượng nhân.

Nam Lũng Hầu và Tuyên Ki Tử cũng đi theo lộ tuyến mà Thương Khôn thượng nhân lưu lại trong di ngôn nói tới hướng một nơi bí ẩn nào đó tiến đến.

Hai bên này đều chạy đi mở cấm chế phong ấn cổ ma dưới sự chỉ dẫn của Thương Khôn Thượng Nhân.

Mà Diệp Trường Sinh sau khi phi hành mấy canh giờ, cũng đã tìm được vị trí của Ngân Nguyệt.

“Chủ nhân, Quỷ Linh Môn bên kia tựa hồ đã sắp tìm được chỗ Linh Chúc Quả kia!” Thanh âm tiểu hồ do Ngân Nguyệt biến thành thanh thúy chạy tới nói.

Thần thức không lồ của Diệp Trường Sinh phát ra, thấy được lão giả họ Vân chỉ huy đệ tử tìm tòi ký hiệu phụ cận.

Thần thức của hắn tiếp tục kéo dài, phát ra đến hơn ba trăm dặm bên ngoài, thoáng cái thấy được một mảnh sơn mạch xanh biếc ướt át, trong đó có một tòa sơn phong cực giống chim bay.

Nhìn thấy ngọn núi này, trong lòng Diệp Trường Sinh hơi động.

“Căn cứ vào trí nhớ, ngọn núi kia rất giống chim bay, là một dấu hiệu, thoát nhìn thì Quỷ Linh Môn sắp tìm được dấu hiệu này rồi!” Diệp Trường Sinh thì thào nói nhỏ.

Chỗ miệng phi điều chỉ hắn là vị trí tiêu ký cuối cùng, đó là một sa mạc, sa mạc cách ngọn núi này hắn là trong vòng ngàn dặm.

Hiện tại Diệp Trường Sinh cách Quỷ Linh Môn những tu sĩ này hơn mười dặm, lấy thần thức của bọn họ tạm thời vẫn không thể nhìn thấy ngọn núi kia.

Dù sao, những người này đều là lão giả tu vi cao nhất, thần thức cũng chỉ bỏ ra khoảng cách trăm dặm mà thôi.

Mà ngọn núi kia cách nơi đây khoảng ba trăm dặm, bắt quá dựa theo tốc độ tìm tòi của đám đệ tử Quỷ Linh Môn thì không bao lâu có thể tìm được vị trí ngọn núi kia.

Ngân Nguyệt cũng từng nghe Diệp Trường Sinh nói qua về những chuyện tìm kiếm tiêu ký trên đường đi Linh Chúc quả, hiện tại nghe được lời này của Diệp Trường Sinh, nhất thời có chút lo lắng nói:

“Nếu như bị người Quỷ Linh Môn nhìn thấy ngọn núi kia, chẳng phải là nói bọn hắc cũng sẽ rất nhanh tìm được Linh Chúc quả kia hay sao?”

“Chủ nhân, hay là chúng ta hủy ngọn núi này rồi mới đi?”
Ngân Nguyệt đề nghị.

Diệp Trường Sinh lắc lắc đầu, nói: “Nếu chúng ta xử lý ngọn núi này sạch sẽ mà nói, đối phương sau khi nhìn thấy dấu vết bị hủy hoại, tự nhiên biết nơi này sẽ có dấu hiệu khác.”

“Tiêu ký cuối cùng lại là sa mạc, địa phương dễ làm người khác chú ý như thế, bọn họ chỉ cần tiêu phí chút thời gian là có thể tìm ra.”

Nghe được lời này của Diệp Trường Sinh, Ngân Nguyệt nhất thời có chút lo lắng nói: “Nếu nói như vậy, chẳng phải nơi ở của Linh Chúc quả sớm muộn sẽ bị tu sĩ Quỷ Linh Môn tìm tới hay sao?”

“Cho dù bọn họ tìm tới thì thế nào? Chẳng lẽ đám người Quỷ Linh Môn còn dám tranh giành Linh Chúc quả với ta sao?”
Khóe miệng Diệp Trường Sinh lộ ra một nụ cười trào phúng, nói.

Nghe nói như thế, Ngân Nguyệt nhất thời phát ra tiếng cười trong trẻo, nói: “Chủ nhân nói cũng đúng, thiếu chút nữa ta quên mất ngươi là đệ nhất tu sĩ Thiên Nam, cho Quỷ Linh Môn mười lá gan, bọn hắc cũng không dám cùng chủ nhân tranh linh chúc quả!”

“Đi thôi, bây giờ chúng ta đi tìm tiêu ký cuối cùng kia!” Diệp Trường Sinh vung tay áo nói.

Trắng bạc hóa thành một đạo bạch quang chui vào trong tay áo hắc, sau đó Diệp Trường Sinh căn cứ theo phương hướng ngọn núi Phi Điều kia chỉ, hướng phía trước phi độn đi.

Chỉ là, khi Diệp Trường Sinh bay ra ngoài trăm dặm, đột nhiên kinh ngạc ồ lên một tiếng, ngừng lại.

“Chủ nhân, làm sao vậy?” Âm thanh thanh thúy của Ngân Nguyệt vang lên trong đầu.

“Không có gì, không ngờ có một số việc lại mạnh như vậy!” Diệp Trường Sinh nhẹ giọng nói.

Lời hắn vừa nói ra khiến Ngân Nguyệt không hiểu ra sao, hoàn toàn không thể hiểu được.

Mà Diệp Trường Sinh cũng không có ý định giải thích với Ngân Nguyệt, ánh mắt lóe lên, nhìn ngọn núi xa xa kia.

Thần thức của hắn nhìn thấy trong phạm vi ngọn núi phi điều, một thân ảnh bỗng nhiên xuất hiện, trên mặt mang theo vẻ cảnh giác nhìn quanh bốn phía.

Người này mặc áo xanh, tướng mạo bình thường, chính là Hàn Lập lúc trước tách ra với Diệp Trường Sinh.

Hắn không biết thông qua con đường nơi đó, vậy mà cũng đi tới ngoại cốc, hơn nữa cũng tìm được chỗ chỉ hướng đánh dấu Linh Chúc quả này.

“Xem ra Hàn Lập cũng có cơ duyên khác!” Diệp Trường Sinh thầm nghĩ trong lòng.

Hàn Lập có thể tìm tới ngọn núi kia, hiển nhiên hắn không biết từ đâu đã tìm được cơ mật hạch tâm của Quỷ Linh Môn, đã biết chuyện đối phương đang tìm kiếm Linh Chúc quả.

“Hàn Lập cùng Quỷ Linh Môn có thể nói là có đại cừu, bình thường khẳng định là hắn chú ý Quỷ Linh Môn, thông qua một ít thủ đoạn, cũng không phải là không có khả năng đạt được một ít cơ mật của Quỷ Linh Môn.” Diệp Trường Sinh trong lòng thầm nghĩ.

Lập tức, hắn thấy Hàn Lập phát hiện ngọn núi này, trên mặt vui vẻ, sau đó lập tức xuất ra một ít trận kỳ, bố trí một tòa ảo trận, đem ngọn núi kia che lại.

“Ha ha, Quỷ Linh Môn này trong khoảng thời gian ngắn không tìm thấy nơi này đánh dấu, bất quá tòa huyền trận này của Hàn Lập có lẽ không cách nào giấu diếm người của Quỷ Linh Môn quá lâu!” Diệp Trường Sinh trong lòng thầm nghĩ.

Lấy thần thức của hắn, tự nhiên có thể thấy được chỗ thô lậu của ảo trận này của Hàn Lập, loại cấp bậc trận pháp này nhiều lắm cũng chỉ ngăn cản được người của Quỷ Linh Môn trong nửa canh giờ.

Có thể không đến nửa canh giờ, bất quá thời gian dài như vậy đã đủ.

Diệp Trường Sinh lắc đầu, không để ý tới nữa, chuyên tâm tìm kiếm vị trí đánh dấu cuối cùng.

Mà Hàn Lập sau khi thi triển huyền trận, cũng hướng về hướng đó bay đi, tuy rằng vị trí của hai người không giống nhau nhưng hướng bay đi lại giống với mục tiêu cuối cùng.

Sau khi phi hành ngàn dặm, Diệp Trường Sinh từ rất xa đã thấy một sa mạc.

Cát vàng đầy trời, mênh mông bát ngát, trong sa mạc trụi lủi hầu như không còn phong cảnh nào khác nữa, chỉ có một vài khu vực xung quanh là có thể tạo cho người ta cảm giác như ốc đảo nhỏ xuất hiện trước mắt sáng ngời.

Diệp Trường Sinh mang theo trăng bạc bay vào trong sa mạc, thần thức nhanh chóng khuếch tán ra, nhìn bốn phía.

Cũng không lâu lắm, hắn thấy một ốc đảo, trong ốc đảo kia, dựng thẳng một tượng đá cao mười mấy trượng.

“Vèo!”

Diệp Trường Sinh hóa thành một đạo độn quang, nhanh chóng bay vào trong ốc đảo, hai con ngươi lóe lên ánh sáng màu lam, Minh Thanh Linh Mục giúp hắn tránh né những vết nứt không gian này.

Tiến về phía trước vài bước, đứng ở trước mặt tượng đá.

“Phương vị tiêu thức này chính là Linh Chúc quả!” Ngân Nguyệt có chút vui mừng lẫn sợ hãi nói.

Tượng đá tầy lể trái bão cát, đã có chút tàn phá, mặt ngoài khắc các loại hoa văn đã mờ mờ.

Bất quá, ngón tay tượng đá kia lại chỉ về một hướng.

Diệp Trường Sinh nhìn phương hướng tượng đá này chỉ, đứng yên tại chỗ, cũng không lập tức bay ra ngoài tìm kiếm.

Điều này làm cho Ngân Nguyệt có chút kinh ngạc, nàng chờ một lát, sau khi thấy Diệp Trường Sinh không có động tĩnh gì, rốt cuộc nhìn không được muốn hỏi.

Đột nhiên, một đạo độn quang màu xanh từ xa xa cấp tốc xuất hiện, hướng bên này phóng tới.

“Ồ, có người khác đến rồi!” Ngân Nguyệt kinh ngạc nói.

Diệp Trường Sinh nhìn thấy đạo độn quang kia không có chút bất ngờ nào, mà đạo độn quang kia thấy hắn lại có vẻ rất kinh ngạc, hơi dừng lại một chút, nhưng vẫn lập tức bay tới.

“Diệp sư huynh, huynh cũng ở đây!” Hàn Lập đáp xuống đất, sờ lên cái mũi, cười khổ một tiếng nói ra.

Giờ phút này, trong lòng hắn phức tạp đến cực điểm, cũng không biết nên nói gì cho phải.

Tại sao mọi nơi có thứ tốt đều có bóng dáng của Diệp Trường Sinh?

Tin tức về Linh Chúc quả này, theo lý mà nói hắn là rất bí mật, Hàn Lập vẫn cảm giác được, những người tiến vào Truy Ma cốc này chỉ có tu sĩ Quỷ Linh Môn cùng hắn biết.

Không ngờ, Diệp Trường Sinh lại xuất hiện ở đây!

Hàn Lập trước kia một mực cảm thấy, Diệp Trường Sinh giống như một mảnh bóng ma, tựa hồ rất nhiều nơi hắn có thể gặp được cơ duyên, Diệp Trường Sinh đều sẽ xuất hiện bao phủ hắn.

Hiện tại, loại cảm giác này của Hàn Lập càng ngày càng sâu.

“Hàn sư đệ ngươi cũng tới à! Xem ra Quỷ Linh Môn lần này phải bận rộn một phen, tất cả nỗ lực của bọn họ đều sẽ bị huynh đệ chúng ta ngắt đào!” Diệp Trường Sinh liếc mắt đánh giá hắn một cái nói.

Hàn Lập nghe vậy cũng cười, nói: “Quỷ Linh Môn và ta ân oán không nhỏ, hái đào của môn phái này, sư đệ ta một chút gánh nặng tâm lý cũng không có!”

“Chủ nhân, vị sư đệ này của ngươi rất kỳ quái, ta cảm giác được mấy lần cơ duyên mà chúng ta mưu đồ, hắn cũng sẽ không bỏ qua, chẳng lẽ là hắn đang âm thầm điều tra ngươi?”

Thanh âm thanh thúy của Ngân Nguyệt vang lên trong đầu Diệp Trường Sinh.

Nghe y nói vậy, Diệp Trường Sinh lập tức nhếch mép.

Ngân Nguyệt hiểu lầm một việc, không phải là Hàn Lập tính kế Diệp Trường Sinh, mà là Diệp Trường Sinh đang tính kế Hàn Lập cơ duyên.

Bất quá những chuyện này không thể nói với Ngân Nguyệt, vì thế Diệp Trường Sinh truyền âm nói: “Vị sư đệ này của ta là người có phúc duyên lớn!”

“Đi thôi, Hàn sư đệ, chúng ta đi tìm Linh Chúc quả kia!” Diệp Trường Sinh nhìn thoáng qua hướng tượng đá kia chỉ, nói.

Hàn Lập gật gật đầu, lập tức hai người lập tức hướng phía trước bay đi.

Bay được mấy trăm dặm, hai người phát hiện một ốc đảo bị cấm chế bao phủ.

“Chính là chỗ này!”

Nhìn thấy ốc đảo này, trong mắt Hàn Lập hiện lên vẻ vui mừng, cơ duyên hần đột phá Nguyên Anh trung kỳ đã đến.

Sau khi đáp xuống ốc đảo, trước mắt hần xuất hiện một hồ nước màu xanh lá.

Ở giữa hồ nước, có một mảnh nước bùn lộ ra, ở nơi đó sinh trưởng một gốc linh thảo xanh biếc ươn ướt.

Cỏ này cao vài thước, phía trên mọc đầy phiến lá hình bầu dục lớn chừng ngón cái, nóng ở chỗ cao nhất trên ngọn cỏ này, thì đơn độc mọc ra bốn quả Địa quả kỳ dị.

“Đây chính là Linh Chúc quả!” Hàn Lập có chút kích động nhìn bốn trái cây kia, nhưng lập tức lại tỉnh táo nói ra: “Nhìn nơi này hần là có cổ thú thủ hộ!”

“Cổ thú bảo vệ nơi này đối với ta và người không phải là vấn đề!” Diệp Trường Sinh đột nhiên nói.

Lập tức hướng hồ nước bắn nhanh đi, Hàn Lập cũng lập tức theo lên theo, khi hai người sắp đến trung tâm hồ nước, đột nhiên một đạo thủy trụ phóng lên cao.

Một cổ yêu khí hai màu đen trắng bao lấy một con cổ thú kỳ lạ bay ra. Toàn thân con thú này lồi lõm gồ ghề, cả người phẳng phất như một bãi thịt nhão.

Diệp Trường Sinh phát tay bắn ra một đạo lam quang, sau khi đạo lam quang này rơi xuống trước mặt cổ thú, lập tức hóa thành một ngọn lửa màu lam.

Hỏa diễm âm âm nổ tung, bao trùm cổ thú, lập tức nổ âm âm, trong khoảnh khắc giải quyết con cổ thú rất là khó giải quyết đối với Nguyên Anh tu sĩ.

Một viên nội đan hai màu trắng đen rơi xuống, được Diệp Trường Sinh đỡ lấy.

Con thú thủ hộ Linh Chúc quả này ở trước mặt hẳn dĩ nhiên không phải là đối thủ.

Hàn Lập cũng không lấy làm lạ, đối với chiến lực của Diệp Trường Sinh, hẳn đã sớm nắm chắc.

Mặc dù hẳn vô cùng tự tin đối với Đại Canh Kiếm Trận nhưng hẳn biết rõ, nếu như hẳn muốn có được thần thông như vậy thì phải đợi đến lúc Nguyên Anh Hậu Kỳ mới được.

Hai người bay đến hòn đảo trung tâm hồ, đem Linh Chúc quả chia rời.

Sau khi thu hồi Linh Chúc quả, Hàn Lập ôm quyền hành lễ: “Sư huynh, Linh Chúc quả này không thể ở lâu, sau khi hái xuống phải mau chóng luyện đan. Sư đệ hãy đi tìm nơi thích hợp luyện đan!”

Diệp Trường Sinh nghe vậy gật đầu, nói: “Sư đệ đi thông thả!”

Nhìn Hàn Lập rời đi, Diệp Trường Sinh lấy ra địa đồ Trụy Ma Cốc lấy được trước đó, tìm một địa phương bí mật, hướng bên kia bay đi.

Bay ra ngàn dặm, mặt đất dưới chân đã dần dần nhiễm màu xanh, sa mạc bị bỏ lại phía sau, trước mặt xuất hiện một đỉnh núi.

Diệp Trường Sinh tìm một ngọn núi nhỏ, nhanh chóng mở động phủ, tiến vào trong đó phân phó Ngân Nguyệt bảo vệ cửa động phủ, sau đó hẳn đi vào một gian thạch thất.

Sau khi phân tích Linh Chúc quả một lần, hắn lại lấy lò luyện đan ra bắt đầu luyện chế tạo hóa đan.

Ngay tại thời điểm Diệp Trường Sinh luyện đan, Nam Lũng Hầu và Tuyền Ki Tử đã hao hết khí lực phá vỡ từng đạo cấm chế trong Huyết chú chi môn, đến khi bọn hắn cảm thấy muốn được như ý nguyện thì đột nhiên một đạo quang mang quý dị hiện lên trong động phủ dưới đất.

Theo vài tiếng kêu thảm thiết, Nam Lũng Hầu bị Cổ Ma đoạt xá đã xuất hiện ở trong Trụ Ma Cốc.

Mà ở một hướng khác trong nội cốc, Toái Hồn Chân Nhân mang theo Ngụy Vô Nhai đi tới trước một tòa tế đàn cao lớn.

Phía dưới tế đàn, là từng tầng từng tầng cầu thang, mọi người cất bước đi về phía trước mới phát hiện, muốn bước lên những cầu thang này, phải chịu áp lực rất lớn.

Thế là, một đám người chống lại áp lực cực lớn, từng bước từng bước đi lên phía trên đỉnh tế đàn.

Sau khi đi tới đỉnh tế đàn, dưới sự chỉ dẫn của tàn hồn Thương Khôn Thượng Nhân, bọn họ đi vào trong một vết nứt không gian.

Dựa theo cách nói của tàn hồn Thương Khôn Thượng Nhân thì phía sau vết nứt không gian này là tàn tích của Linh Miểu Viên do thượng cổ tu sĩ lưu lại.

Đương nhiên, đến cùng có phải Linh Miểu viên hay không thì bọn họ sẽ biết ngay.

.....

Ở trong một mảnh tinh không mênh mông, Diệp Trường Sinh duỗi một bàn tay, pháp lực bàng bạc mãnh liệt tuôn ra, hóa thành một bàn tay lớn che khuất bầu trời, một tay nắm lấy một ngôi sao phía trước, tay dùng sức bóp vỡ.

Hào quang rực rỡ nở rộ trong hư không đen kịt, tựa như một đóa pháo hoa to lớn.

Hắn vươn ngón tay, nhẹ nhàng vạch phía trước một cái, chỉ một thoáng phảng phất có một dải ngân hà cắt xuống chín tầng trời, mênh mông vô tận, vắt ngang vũ trụ, chém rụng vô số ngôi sao.

Giờ khắc này, y như Chúa Tể của thiên địa vũ trụ, không gì không làm được, lực lượng không thể ngừng lại.

Nhưng đột nhiên, bốn phía tối đen như mực, bỗng nhiên xuất hiện ngân quang chớp động.

Quang mang màu bạc liên tiếp hình thành, hóa thành một cơn thủy triều màu bạc mãnh liệt, trong giây lát khiến tinh không đen kịt trở nên sáng ngời, Diệp Trường Sinh chỉ cảm thấy thế giới trước mắt bị một mảnh quang mang chói mắt bao phủ, âm âm sụp đổ.

Sau một trận đầu vầng mắt hoa, Diệp Trường Sinh bỗng nhiên kinh ngạc mở hai mắt ra, cái gì tinh không, cái gì ngân quang, tất cả đều biến mất không thấy.

Hắn ngồi trong một gian mật thất, sau lưng chảy ra mồ hôi lạnh tinh mịn.

Hít sâu một hơi, Diệp Trường Sinh nhớ tới mình luyện chế được một viên Tạo Hóa đan, sau đó nuốt xuống.

Tất cả những thứ vừa rồi đều phát tác được tính của Tạo Hóa đan, đưa hắn vào trong ảo cảnh.

Ánh mắt Diệp Trường Sinh lộ ra một tia hồi tưởng, vừa rồi sau khi ăn vào Tào Hóa đan, cả người hắn lập tức lâm vào trong một loại ảo cảnh xa lạ.

Ở trong ảo cảnh, hắn đã trở thành một người xa lạ khác, trải qua đủ loại tảo ngộ không thể tưởng tượng, nắm giữ rất nhiều pháp quyết cường đại, việc Trích Tinh Tróc Nguyệt đối với hắn căn bản là không cần tốn nhiều sức lực.

Bất quá, nghĩ lại một chút, hắn lập tức phát hiện những khâu quyết công pháp kia lại cực kỳ mơ hồ, căn bản không nhớ nổi một chữ.

Nhưng thật ra một ít cảm ngộ cùng nắm giữ cảm ngộ đối với thiên địa linh lực ở chính giữa, phi thường rõ ràng, phảng phất tự mình thể nghiệm qua, chân thật vô cùng.

Loại thể nghiệm này đích thật là có trợ giúp rất lớn đối với việc hắn đột phá cảnh giới tiếp theo.

Diệp Trường Sinh đứng dậy, đi ra khỏi phòng tu luyện, mở cửa động phủ, vừa ra khỏi cửa liền có một đạo bạch quang từ thạch bích bên cạnh bắn ra, lóe lên bay vào trong tay áo của Diệp Trường Sinh.

Đúng là Ngân Nguyệt biến thành tiểu hồ.

“Ta bế quan bao lâu rồi? Bên ngoài có phát sinh chuyện gì sao?” Diệp Trường Sinh vừa đi ra ngoài vừa hỏi.

“Chủ nhân bế quan một ngày một đêm, tất cả bên ngoài đều yên tĩnh, không hề phát sinh thêm chuyện gì nữa!” Âm thanh trong trẻo của Ngân Nguyệt vang lên.

Nghe vậy Diệp Trường Sinh gật đầu nói: “Vậy thì tốt, còn có chút thời gian, chúng ta đi thăm dò nơi khác một phen!”

Nói xong, Diệp Trường Sinh lấy ra tấm địa đồ đơn sơ trong Truy Ma Cốc, chuẩn bị lần theo tiêu ký trên bản đồ để thăm dò Truy Ma Cốc.

Như thế, lại một ngày một đêm nữa trôi qua, đột nhiên, lúc Diệp Trường Sinh ở trong cốc thu thập linh dược, một tiếng

vang kinh thiên động địa xuất hiện.

Toàn bộ sơn cốc phảng phất nhận lấy chấn động cực lớn, hung hăng run rẩy một cái.

Ngân Nguyệt biến thành tiểu hồ trên không trung thiếu chút nữa ngã quy trên mặt đất. Nàng lập tức đứng vững thân thể, kinh ngạc nhìn lại phía sau.

Chỉ thấy xa xa phía chân trời có một đạo bạch tuyến sáng lên, tiếp theo là một tiếng rít thê lương cuộn cuộn như sấm sét, bạch tuyến trong nháy mắt biến lớn, vô biên vô hạn khí lẫm màu trắng bỗng nhiên xuất hiện cách đó không xa.

Ngân Nguyệt chứng kiến sóng khí này nhất thời kinh hô một tiếng, nói: “Đây là trùng kích do linh khí hỗn loạn tạo thành, là ai có thể tạo thành ba động như vậy?”

“Ai biết được, chúng ta đi qua xem thử đi!” Diệp Trường Sinh chứng kiến một màn như vậy nhất thời tinh thần chấn động, phát tay đem khí lẫm xông tới trước mắt đánh tan, sau đó nói.

Lập tức, Ngân Nguyệt lập tức chui vào trong tay áo Diệp Trường Sinh, Diệp Trường Sinh mang nàng bay về nơi phát ra tiếng nổ.

.....

Tại một chỗ trong Trụy Ma Cốc, Lệnh Hồ lão tổ cùng Đại trưởng lão Yểm Nguyệt Tông hai người vẻ mặt mang vẻ sợ hãi, liềm mạng thúc dục độn quang chạy trốn về phía trước, rõ ràng phía sau bọn họ không có một bóng người, lại giống như có đồ vật đáng sợ nào đó bám đuôi theo, một khắc cũng không dám dừng lại.

“Các ngươi muốn đi nơi nào? Làm sao, ngay cả đồng bạn cũng không cần! Chậc chậc, hai người các ngươi tu vi không tệ, Nguyên Anh dày đặc hơn người, vừa vặn là vật đại bổ của bản tôn.”

Một tiếng cười điên cuồng không kiêng nể gì vang lên phía sau hai người, một chút ý thu liễm cũng không có, chấn động khiến bầu trời phụ cận ông ông tác hưởng, tu sĩ trong phạm vi mười mấy dặm cũng có thể nghe được rõ ràng.

Vừa lúc Hàn Lập bay đến phụ cận nơi này nghe được thanh âm này, ánh mắt kinh ngạc nhìn về phía xa xa, sau một khắc, thần sắc hẩn bỗng nhiên đại biến.

Một bóng người trong ma khí màu đen bỗng nhiên xuất hiện, mơ mơ hồ hồ, mặc dù không rõ ràng lắm, nhưng Hàn Lập lập tức phát hiện thân phận của đối phương.

“Nam Lũng Hầu? Sao hẩn lại biến thành dạng này?” Hàn Lập kinh hãi thất sắc.

Người đuổi theo Lệnh Hồ lão tổ cùng đại sư tỷ của Yểm Nguyệt tông đúng là Nam Lũng Hầu, nhưng giờ phút này xem ra trạng thái của hẩn không được bình thường cho lắm, giống như là bị đoạt xá vậy.

“Hàn đạo hữu, người cũng ở chỗ này, thật tốt quá, yêu ma này thật sự lợi hại, ba người chúng ta vừa lúc liên thủ cùng chống chọi với yêu ma này, nếu không nhất định sẽ bị nó thôn phệ Nguyên Anh.” Sau khi nhìn thấy thân ảnh Hàn Lập, Lệnh Hồ Lão Tổ lập tức vui mừng quá đôi kêu lên.

Đại trưởng lão Yểm Nguyệt tông bên cạnh hẩn cũng lộ vẻ vui mừng lẫn sợ hãi, hai người đều nghe nói qua thực lực Hàn Lập so với tu sĩ Nguyên Anh trung kỳ bình thường mạnh hơn rất nhiều, hiện tại hẩn ở chỗ này, vừa lúc có thể giúp hai người chia sẻ áp lực một chút.

Bị con yêu ma này truy sát, hai người có thể nói là lo lắng, sợ hãi tột độ.

Nghe được tiếng hô to của Lệnh Hồ lão tổ, Hàn Lập cười khỏ một tiếng, hẩn vừa rồi đi ngang qua nơi đây, sau khi nhìn thấy yêu ma đoạt xá Nam Lũng Hầu, đang chuẩn bị khai trương, kết quả vẫn bị những người này phát hiện.

Nhìn ánh mắt âm hàn của yêu ma nhìn về phía hẩn, hiển nhiên đối phương sẽ không dễ dàng buông tha hẩn.

Trong lòng có chút bất đắc dĩ, nhưng Hàn Lập biết, muốn thoát thân chỉ sợ không dễ dàng như vậy, đành phải cùng bọn Lệnh Hồ lão tổ liên thủ, đấu với yêu ma này một trận.

Nghĩ xong, Hàn Lập lập tức phi thân về phía trước, Thanh Trúc Phong Vân Kiếm xuất hiện, Ích Tà Thần Lôi lóng lánh, xông về phía yêu ma.

Giao thủ trong chốc lát, Hàn Lập tung hết thủ đoạn ra, nhưng vẫn không cách nào làm gì được ma đầu này, nhìn nụ cười lạnh trên mặt đối phương, trong lòng của hắn trầm xuống.

Ba người liên thủ, tựa hồ vẫn không phải đối thủ của yêu ma này.

Ma hồn đoạt xá Nam Lũng Hầu nhìn ba người trước mặt, trên mặt lộ ra nụ cười tà ác, trong mắt hắn ba cái Nguyên Anh trước mắt này chính là vật đại bổ.

Nó đang định thi triển một vài thủ đoạn lợi hại, đánh chết đối phương, bỗng nhiên một tiếng rống giận như sấm rền từ đằng xa truyền đến.

Nghe được tiếng rống này, sắc mặt Ma hồn lập tức đại biến.

Bỗng nhiên nó trực tiếp gạt đám người Hàn Lập đi, trực tiếp hướng chỗ phát ra tiếng rống vọt tới.

Nhìn thấy cảnh này, đám người Lệnh Hồ lão tổ đều khẽ giật mình, không rõ vì sao Ma hồn này đột nhiên rời đi.

Nhưng ngay lập tức, chuyện xảy ra khiến sắc mặt bọn họ đại biến.

Xa xa phía chân trời đột nhiên loé sáng, trên không trung hiện ra một mảng quang mang hắc tử kỳ lạ, lưu chuyển chớp động không ngừng, che nửa bầu trời.

Mà ở phía dưới, một đám mây xanh biếc lớn mây mầu từ từ bay lên, dưới quang mang kỳ lạ chậm rãi chuyển động, lập tức lục vân kỳ lạ đan vào nhau, truyền ra tiếng vang ầm ầm.

Đạo tiếng rống to vừa rồi chính là từ trong quang mang hắc tử lưỡng sắc truyền đến.

Trong hai loại quang mang kỳ lạ kia toát ra ma khí ngập trời như sóng to gió lớn, mà đám người Hàn Lập bọn họ đều quen thuộc dị thường, rõ ràng là cùng ma khí toát ra trên thân ma hồn kia giống nhau như đúc, hơn nữa khí tức càng thêm kinh người, quả thực làm người ta hít thở không thông.

Điều khiến ba người biến sắc chính là hắc tử kỳ mang cùng lục vân đang di động cực nhanh về hướng bọn họ, không lâu sau sẽ tiến gần.

“Phúc Thi Độc Vân! Đó là độc công của Ngụy đạo hữu biến thành mây mù, tu sĩ bình thường dính phải là chết ngay lập tức.” Đại trưởng lão của Yểm Nguyệt tông chứng kiến một màn như vậy lập tức hét lên một tiếng sợ hãi.

Trong lúc nhất thời, ba người nhìn nhau, sắc mặt đều khó coi.

Xem bộ dáng của Độc Vân, rõ ràng là bị ma khí gắt gao áp chế, hoàn toàn không phải là đối thủ.

Có thể khiến vị đại tu sĩ Ngụy Vô Nhai này hoàn toàn áp chế, rốt cuộc trong ma khí có tồn tại gì?

Còn có ma hồn kia, cùng ma khí kia có quan hệ gì?

Trong nháy mắt này, ba người đồng thời có cảm giác, hình như bản thân bị cuốn vào trong một chuyện đáng sợ.

Sau khi hiện ra ý nghĩ này, suy nghĩ đầu tiên của ba người chính là lập tức chạy trốn.

Nhưng sau khi một đạo thần thức âm lãnh đảo qua ba người bọn họ, sắc mặt bọn họ lập tức trở nên cứng ngắc.

“Hiện tại ba người chúng ta cũng bị bên kia tập trung vào đồ vật, hai vị có ý định qua đó trợ giúp Ngụy đạo hữu một tay, hay là chia tay. Chờ Ngụy đạo hữu sau khi vẫn lạc bị những ma vật này truy sát, sau đó tất cả được An Thiên Mệnh.” Trầm mặc một lát, Hàn Lập mặt không biểu tình nói ra lời lạnh như băng.

Nghe nói như thế, Lệnh Hồ lão tổ cùng Yểm Nguyệt tông đại trưởng lão nhất thời hai mặt nhìn nhau, trong lúc nhất thời trở nên khó xử.

Bọn họ nhất định là muốn chạy trốn, nhưng đúng như lời Hàn Lập nói, nếu bây giờ không lên giúp Ngụy Vô Nhai một tay, đợi đến lúc ma vật giết được Ngụy Vô Nhai, bọn họ đừng hòng chạy ra khỏi cốc.

Tuy trong cốc này còn có hai vị đại cao thủ là thần sư họ Diệp và họ Trọng, nhưng ai biết bây giờ bọn họ đang ở đâu.

Có thể chạy tới chưa chắc đã kịp!

Phân tích một phen lợi hại, hai người này lập tức theo Hàn Lập tiến lên trợ giúp Ngụy Vô Nhai.

Khi bọn hắc xông tới, những tu sĩ phụ cận nghe động tĩnh bên này cũng nhao nhao bay tới bên này.

Lạc Vân Tông Trình Vân Khôn cùng bạn tốt của hắn, Thiên Tinh Thượng Nhân, đại trưởng lão Ngự Linh Tông vân vân. Một đám tu sĩ Nguyên Anh Kỳ sau khi bay đến bên này chứng kiến động tĩnh này thì sắc mặt đại biến.

Khi tới gần, bọn họ mới phát hiện ra trung tâm dị mang hắc tử sắc tím đen là Cổ ma.

Ma vật này trên trán có một cái sừng, diện mục dữ tợn, cái đầu giống với ma hồn hai đầu bốn tay đã đoạt xá của Nam Lũng Hầu kia.

Lúc này sắc mặt ma vật không chút thay đổi, hai mắt khép hờ, bộ dáng còn chưa tỉnh ngủ, nhưng hai cánh tay lại ném xuống phía dưới một đoàn hỏa đoàn tối đen như mực, động tác cứng nhắc, có vẻ chậm chạp dị thường.

Mà hắc hỏa cầu này đã đem Ngụy Vô Nhai áp chế vào trong, không thể thoát thân.

Khi cảm ứng được bên ngoài có rất nhiều tu sĩ Nguyên Anh Thiên Nam thì từ trong lục vân truyền đến tiếng nói của Ngụy Vô Nhai, thanh âm trầm thấp còn có một tia khàn khàn:

“Mấy vị đạo hữu, đây là cổ ma từ thời thượng cổ xâm lấn nhân giới chúng ta, không nghĩ tới trong Trụy Ma Cốc này phong ấn một cổ, còn bị người Quỷ Linh Môn trong lúc vô tình thả ra, Toái Hồn Chân Nhân đã bị nó thôn phệ Nguyên Anh, ta thì triển hết thần thông mới may mắn còn sống, nhưng nguyên khí cũng đại thương, không cách nào ngăn chặn nó bao lâu.”

“Cũng may thượng cổ tu sĩ thi triển phong ấn trên người nó, còn có một bộ phận nhỏ tồn tại, nó đang dùng ma hỏa trong cơ thể luyện hóa cấm chế, mấy vị đạo hữu nhất định phải ngăn nó lại, nếu không đợi nó khôi phục ma công, không có ai là đối thủ, chứ vị Nguyên Anh cũng bị nó thôn phệ!”

Thanh âm Ngụy Vô Nhai dồn dập mà lo lắng, tựa hồ bị thương không nhẹ bộ dáng, ngay sau đó hắn lại hô to: “Người nào biết hiện tại Diệt đạo hữu ở nơi nào? Nhanh đi mời hắn đến đây!”

Nghe được lời Ngụy Vô Nhai, sắc mặt đám Nguyên Anh tu sĩ đang chạy tới nơi này lập tức đại biến.

Ngay cả Ngụy Vô Nhai cũng không phải là đối thủ, bọn họ làm sao có thể đánh nhau với ma vật?

Lúc này bọn hắn xông tới không biết ma vật này lợi hại như thế nào, đều tưởng rằng đây chỉ là yêu ma bình thường, mọi người có thể liên thủ giảo sát nó.

Vốn tưởng rằng là tìm một tên cổ ma, ai lại muốn gặp phải cổ ma?

“Hàn huynh, Diệp đạo hữu hiện ở nơi nào?” Nghe được lời Ngụy Vô Nhai, rất nhiều Nguyên Anh tu sĩ đều nhìn về phía Hàn Lập hỏi.

Nhìn thấy ánh mắt mọi người, trên mặt Hàn Lập lộ ra vẻ cười khở, nói: “Lúc trước ta đích xác từng gặp Diệp sư huynh, bắt quả từ đó về sau hai người chúng ta lại tách ra, hiện tại hắn ở nơi nào ta cũng không rõ lắm!”

“Chư vị, hay là chúng ta trước hết đừng chờ người khác, trước hết trợ giúp Ngụy đạo hữu ngăn chặn hai cổ ma này rồi hãy nói!” Chứng kiến ma hồn đoạt xá Nam Lũng Hầu lúc này lại xuất hiện, Hàn Lập sắc mặt biến đổi vội vàng nói.

“Hàn đạo hữu nói không sai, chúng ta trước giúp Ngụy đạo hữu chia sẻ một chút áp lực, tận lực ngăn chặn Cổ ma này, đợi sau khi Diệp đạo hữu tới, lại liên thủ giải quyết nó!” Lại một vị Nguyên Anh Thiên Nam bay tới la lớn.

“Đi, cùng nhau ra tay!”

Nhìn thấy phe mình người đông thế mạnh, lập tức những tu sĩ Nguyên Anh này lập tức xông tới, có mấy người nhằm phía vùng ma vân hai màu tím đen kia, trợ giúp Ngụy Vô Nhai.

Mà cũng có mấy người đi theo Hàn Lập tới đối phó Ma hồn kia.

Thấy động tác của bọn Nguyên Anh Thiên Nam này, ánh mắt Ma Hồn lộ ra vẻ giễu cợt, thân hình nhoáng lên một cái, lập tức biến mất, sau một khắc liền trực tiếp xuất hiện trước mặt một vị Nguyên Anh Sơ Kỳ tu sĩ, một trảo móc ra.

Tiếng kêu thảm thiết vang lên, vị tu sĩ Nguyên Anh Thiên Nam kia vậy mà một hiệp cũng không đỡ nổi, trực tiếp bị móc

đi Nguyên Anh, Ma hồn há miệng rộng, đem Nguyên Anh cắn nuốt xuống.

Nhìn thấy một màn này, sắc mặt mọi người đều đại biến, một tia dũng khí vừa mới nổi lên thiếu chút nữa trực tiếp biến mất.

Sự hung tàn của cỗ ma này vượt xa sự tưởng tượng của bọn họ.

Sau khi nuốt Nguyên Anh này, thực lực của Ma Hồn tựa hồ lại mạnh hơn vài phần, nhìn Hàn Lập đã giao thủ cùng gã, cười âm hiểm một tiếng, trong nháy mắt thân hình biến mất, nhào tới.

Sắc mặt Hàn Lập trầm xuống, toàn thân lập tức tuôn ra Tịch Tà Thần Lôi, ngăn chặn một kích Ma Hồn đột nhiên xuất hiện.

Lập tức, Thanh Trúc Phong Vân Kiếm của hắn bay ra, bắt đầu bố trí Đại Canh Kiếm Trận, ý đồ ngăn cản Ma Hồn.

Thấy Hàn Lập có thể chống đỡ ma hồn này, các tu sĩ Nguyên Anh còn lại ở chung quanh tinh thần phấn chấn lên, đứng bên cạnh Hàn Lập làm phụ trợ cho hắn, miễn cưỡng đối phó với ma hồn này.

Nhưng đầu trong chốc lát, lại có một vị tu sĩ Nguyên Anh kỳ bị Ma hồn này lấy đi Nguyên Anh, đem thôn phệ hết.

Mất thấy thực lực ma hồn này lại lớn mạnh thêm một phần, trong lòng mọi người lập tức trầm xuống.

“Hắc hắc!” Ma hồn cười âm hiểm hai tiếng, ánh mắt nhìn về phía Thiên Nam, phảng phất như đang nhìn linh dược đại bổ.

Sắc mặt đám người Lệnh Hồ lão tổ khó coi đến cực điểm, trong lòng không khỏi cao hứng lần nữa.

Bọn họ căn bản không phải là đối thủ của ma hồn, càng không cần phải nói đến tên cỗ ma đang sống lại.

Rất rõ ràng, thực lực của cỗ ma này cường đại hơn so với ma hồn, một khi để cho hắn luyện hóa cảm chế trong cơ thể, thoát thân ra, chỉ sợ bọn họ đều phải chết.

“Làm sao bây giờ? Cứ tiếp tục như vậy, chúng ta đều phải chết ở chỗ này!” Đại trưởng lão của Yểm Nguyệt tông nhìn không được kêu lên.

Bọn hắc đối mặt ma hồn này rơi vào thế hạ phong, mà Ngụy Vô Nhai bên kia càng nguy hiểm, Cổ ma kia khí tức càng cường đại, hiển nhiên sắp thoát khốn mà ra.

Đang lúc một loại tuyệt vọng trong lòng mọi người tràn ngập cảm xúc, đột nhiên phía xa vang lên một tiếng thét sắc nhọn.

Một đạo độn quang cực tốc bay tới, như sấm sét vang dội vài cái, sau đó bỗng nhiên xuất hiện trước mặt ma hồn này.

Một nắm đấm oanh ra quang mang hai màu kim thanh đánh ra, trong thân sắc kinh ngạc của ma hồn, một quyền đánh thủng lồng ngực hắc.

“Diệp đạo hữu đến rồi!” Một tiếng hô kinh hỉ vang lên.

“Là Diệp đạo hữu, thật tốt quá, hắc rốt cuộc cũng tới!”

“Được cứu rồi!”

.....

Tất cả Nguyên Anh Thiên Nam chứng kiến một màn này đều kinh hỉ hô to lên, trên mặt lộ ra vẻ sống sót sau tai nạn.

Một mảnh băng diễm màu lam bỗng nhiên xuất hiện, bao phủ phạm vi mây trượng quanh thân thể Ma hồn đã đoạt xá Nam Lũng Hầu, đem ma hồn bị Diệp Trường Sinh một quyền xuyên qua thân thể này đóng băng ở trong đó.

Ma hồn bỗng nhiên toàn thân nổi lên hỏa diễm đen kịt, đối kháng với Kiềm Lam Băng Diễm. Cùng lúc đó, đôi mắt đỏ như máu kia kinh hãi nhìn về phía thân ảnh đột nhiên xuất hiện trước mắt này.

Ánh sáng hai màu vàng xanh dần dần tán đi, thân ảnh Diệp Trường Sinh xuất hiện trước mặt mọi người.

Sau khi xác nhận thân phận của hắn, thần sắc phần đông Nguyên Anh Thiên Nam ở đây đều buông lỏng, trong lòng phảng phất có khối đá lớn rơi xuống đất.

Nhưng ngay sau đó, bọn họ lập tức cảm thấy kinh hãi.

Vừa rồi, nhiều ma hồn như vậy cũng không đối phó nổi, vậy mà vừa đối mặt đã bị hắn áp chế.

Tuy rằng đã sớm biết thực lực của Diệp Trường Sinh rất mạnh, nhưng biểu hiện này cũng quá kinh người đi?

Trên tay Diệp Trường Sinh xuất hiện một tiểu đỉnh màu xanh, hai tay hắn đẩy, đẩy tiểu đỉnh màu xanh tới trước người, lập tức tiểu đỉnh phong cách cổ xưa kia nhanh chóng trở nên lớn mây trượng.

Diệp Trường Sinh thúc dục pháp quyết, một đạo thanh âm réo rất vang lên, nắp đỉnh mở ra, một chùm thanh ti từ trong đó bay ra.

Thấy một màn này, ánh mắt Ma hồn đang đối kháng với Kiềm Lam Băng Diễm lập tức lộ ra vẻ kinh hãi.

Nó như thế nào cũng không nghĩ tới, trong Trụ Ma Cốc này dĩ nhiên lại xuất hiện một nhân loại cường đại như vậy, vừa đối mặt liền trực tiếp chế trụ hắn.

Cho dù là một vị Nguyên Anh Hậu Kỳ đại tu sĩ cũng không có khả năng mạnh như vậy a?

Huống chi người này chỉ là một gã tu sĩ Nguyên Anh trung kỳ. Đang lúc trong lòng hấn kinh hãi, lại nhìn thấy đỉnh màu xanh này.

Trong nháy mắt khi nhìn thấy, vị cổ ma này lập tức nhận ra thân phận của vị đỉnh này, sự sợ hãi lan tràn ra từ trong lòng nó.

Đây là một kiện Linh Bảo.

Nếu đối phương dùng cách này công kích nó, nó căn bản không cách nào trốn thoát.

Đang lúc Ma hồn chống cự lại sự ăn mòn của Kiếm Lam Băng Diễm, trong lòng nghĩ như vậy thì một chùm thanh ti trực tiếp bao vây lấy nó.

Một tiếng huýt gió bén nhọn vang lên, Ma Hồn hoảng sợ hô to một tiếng, lập tức bị Hư Thiên Đỉnh kéo vào.

Hư Thiên Đỉnh nhanh chóng thu nhỏ lại, ánh sáng màu xanh mặt ngoài tăng vọt, rơi vào trong tay Diệp Trường Sinh, không ngừng phát ra tiếng kêu réo rắt.

Diệp Trường Sinh một tay nâng Hư Thiên Đỉnh, ánh mắt nhìn về phía mảnh quang mang kỳ lạ hai màu tím đen kia, vị Cổ Ma đầu ma thân người bên trong bỗng nhiên mở hai mắt ra, cũng nhìn lại, trong mắt tràn đầy vẻ băng lãnh.

“Diệp đạo hữu, cuối cùng ngươi cũng tới, thật tốt quá!” Trong đám mây độc màu xanh lục, thanh âm Ngụy Vô Nhai vang lên.

Thấy Diệp Trường Sinh vừa ra trận đã trực tiếp trấn áp ma hồn kia, Ngụy Vô Nhai nhất thời đại hỉ.

Có Diệp Trường Sinh trợ giúp, trấn áp cổ ma trước mắt này hẳn là không thành vấn đề.

Diệp Trường Sinh một tay nâng Hư Thiên Đỉnh, pháp lực không ngừng tràn vào trong đó, luyện hóa ma hồn bên trong.

Đồng thời, ánh mắt nhìn về phía cổ ma ba đầu sáu tay phía trước.

Một con cổ ma, một cái ma hồn, kỳ thực cái này bị hấn dùng Hư Thiên Đỉnh trấn áp ma hồn mới là cổ ma chủ hồn này.

Hiện tại người chiếm giữ thân thể cổ ma thực ra là phân hồn của nó, dưới sự trấn áp của vạn năm tháng này, phân hồn của cổ ma này đã cản trở chủ hồn.

Nhưng nhìn thấy chủ hồn bị Diệp Trường Sinh trấn áp, trong mắt phân hồn cổ ma lại hiện lên vẻ phẫn nộ.

Mặc dù nói chủ hồn không còn, nó liền triệt để trở thành chủ nhân của cỗ thân thể này, nhưng nếu như nó có thể thôn phệ chủ hồn, thực lực có thể khôi phục một phần ba thời kỳ toàn thịnh.

Nói vậy, hẳn thật sự có thể tung hoành ngang dọc trong thiên hạ này.

Hiện tại chiếm cứ thân thể chính là nó, nó có nắm chắc tuyệt đối có thể thôn phệ chủ hồn.

Nhưng hiện tại, chủ hồn này lại bị người lấy đi, nếu như bị luyện hóa thì thực lực của nó sẽ tiêu hao rất nhiều.

Cho nên, sau khi nhìn thấy động tác của Diệp Trường Sinh, ánh mắt vị cổ ma này càng lúc càng lạnh lẽo, tràn ngập sát ý nhìn Diệp Trường Sinh.

Theo tiếng kêu thê lương thảm thiết càng ngày càng yếu ớt, quang mang trên Hư Thiên Đỉnh trên tay Diệp Trường Sinh bỗng nhiên trở nên ảm đạm.

Ma hồn bên trong đã bị hắn luyện hóa hoàn toàn, nắp đỉnh mở ra, bên trong trống rỗng không có vật gì.

Cảm ứng được chủ hồn đã biến mất, trên mặt vị cổ ma này giống như huyền băng vạn năm không biểu tình chút nào.

Rõ ràng cơn giận bộc phát ra, một tiếng rống giận kinh thiên động địa từ trên thân gã phát ra, chấn động khiến cho Nguyên Anh Thiên Nam chung quanh biến sắc.

Ma vân hai màu tím đen mãnh liệt khuếch trương, gần như trở nên có phạm vi mười dặm, lập tức đem đại lượng tu sĩ Nguyên Anh Thiên Nam bao vây vào.

Lần này, áp lực mà đám người Ngụy Vô Nhai bị bao vây ở trong đó giảm bớt rất nhiều, đám mây độc xanh biếc lập tức vọt lên mãnh liệt, khuếch trương ra, một tiếng rít từ trong đám mây độc vang lên:

“Chư vị, cùng nhau ra tay, không được để cho tên cổ ma này rời khỏi Trụ Ma Cốc!”

Giờ phút này, Thiên Nam Nguyên Anh tu sĩ đã có mười mấy người đồng thời ra tay, đây là một cỗ lực lượng phi thường cường đại.

Trước khi Diệp Trường Sinh xuất hiện, lòng người bọn họ kinh hoàng, mỗi người đều muốn chạy trốn.

Hiện tại, Diệp Trường Sinh xuất thủ trấn áp ma hồn Nam Lũng Hầu, những người này sau khi thấy hắn đại phát thần uy, lập tức cũng đều kích động hẳn lên.

Tinh thần nhao nhao rung lên, lấy ra các loại pháp bảo, oanh kích ma vân hai màu tím đen kia.

Quanh thân Hàn Lập có từng đạo kim hồ lô điện thô to, mỗi một lần nổ tung đều tách ra một mảng lớn ma vân.

Vào lúc này Tịch Tà Thần Lô đã phát huy tác dụng cực lớn.

Diệp Trường Sinh đứng ở một chỗ cách hắn không xa, quanh thân cũng lóe lên kim sắc lôi điện, đồng thời toàn thân bộc phát ra kim sắc quang mang rực rỡ.

Chỉ một thoáng, giống như một vòng mặt trời màu vàng ở trong ma vân cuộn cuộn dâng lên, quang mang bắn ra bốn phía, những nơi đi qua, những nơi kia Ma khí như băng tuyết dưới mặt trời chói chang, nhao nhao tan rã.

Chứng kiến uy thế như vậy, vị cổ ma này nhất thời biến sắc, trên mặt lộ ra vẻ âm tàn.

Không dây dưa với Ngụy Vô Nhai nữa, mà hét dài một tiếng, hóa thành một bóng người cực lớn, mang theo lửa ma hùng hực dài trăm trượng, hướng Diệp Trường Sinh bên này vọt tới.

“Nó đã phá vỡ cấm chế trong cơ thể rồi!” Trong độc vân, Ngụy Vô Nhai hét lớn một tiếng, vang vọng bốn phương tám hướng.

Nghe nói như thế, nguyên anh Thiên Nam đều trong lòng rung mình, lập tức nhìn thấy trong hắc sắc ma diễm, cổ ma kia chẳng biết từ lúc nào hình thành hình thể hai đầu bốn tay giống như ma hồn đoạt xá Nam Lũng Hầu.

Thân nó cao chừng sáu bảy trượng, như ẩn như hiện trong ánh lửa, độn tốc nó cực nhanh chớp mắt vượt qua ngàn dặm, trong nháy mắt đã cách Diệp Trường Sinh không đến trăm trượng.

“Vèo!”

Vị cổ ma này chỉ lóe lên một cái đã nhanh chóng xuất hiện trước mặt Diệp Trường Sinh, đột nhiên xuất thủ.

“Àm!”

Một tiếng vang kinh thiên động địa xuất hiện, Ma Quang hai màu tím đen va chạm với quang mang hai màu vàng xanh, phát ra tiếng nổ vang chấn động cả tòa sơn cốc.

Từng vòng sóng khí từ trung tâm hai người va chạm tản ra, trong nháy mắt làm cho phần lớn tu sĩ Nguyên Anh xung quanh bay ngược ra ngoài.

Cùng lúc đó, hai bóng người cũng bay ngược về phía sau, toàn thân Diệp Trường Sinh chớp động kim quang vài cái, dừng lại trên không trung.

Bên kia, sau khi Cổ Ma bay ra ngoài, đột nhiên lóe lên, thân hình biến mất không thấy gì nữa.

Hàn Lập đứng bên cạnh Diệp Trường Sinh lúc trước ở trong sóng khí chống đỡ được, không giống những tu sĩ Thiên Nam khác, trực tiếp bị dư âm đánh bay.

Chẳng qua khi thấy công kích như vậy, trong lòng của hắn rung mình, lập tức bay về phía sau.

Chỉ là, hắn vừa mới bay ra không đến một trượng, thân hình cổ ma cao bảy tám trượng kia bỗng nhiên xuất hiện ở trước mặt hắn.

Trong tay nàng cầm một thanh kiếm đen nhánh, hung hăng chém xuống Hàn Lập.

Hàn Lập chợt gặp phải tập kích như vậy, sắc mặt lập tức đại biến, trước người lập tức bay ra bảy tám chuôi Thanh Trúc Phong Vân Kiếm, nghênh đón.

Đồng thời, nhanh chóng lui ra sau, hắn không muốn cùng cổ ma này đánh nhau, hay là để lại cho Diệp sư huynh đi.

Trong nháy mắt gặp phải Cổ Ma tập kích, hắn liền hiểu được, hắn là vừa rồi mình thi triển Ích Tà Thần Lô, hấp dẫn chủ ý của Cổ Ma này.

Đối phương đầu tiên là ra tay với Diệp Trường Sinh, sau khi đánh xong phát hiện Diệp Trường Sinh là một kẻ khó chơi, liền lập tức từ bỏ cứng đối cứng với Diệp Trường Sinh, niết mềm quả hồng này của hắn.

Diệp Trường Sinh nhìn thấy Cổ ma đột nhiên tập kích Hàn Lập, bỗng nhiên bay về phía Cổ ma cước bộ hơi chậm một nhịp.

Sau đó, liền thấy kiếm quang của cổ ma va chạm vào Thanh Trúc Phong Vân Kiếm của Hàn Lập.

“Oanh” một tiếng, tiếng nổ mạnh giống như sấm sét từ trên cao truyền ra, vài đạo kiếm quang trong nháy mắt đan vào nhau, bộc phát ra hào quang sáng chói.

Sau một khắc, một màn xuất hiện làm cho tất cả mọi người đang chú ý, tất cả đều kinh ngạc, một quả cầu to bằng nắm tay đen thui, ở trong kiếm quang đan vào đột nhiên quỷ dị hiện ra, hơn nữa nhanh chóng biến lớn, vận vẹo kéo dài.

Trong nháy mắt, một vật đen sì dài bốn năm trượng, rộng vài thước, xuất hiện ở trên không kiếm trận.

“Khe hở không gian!” Một tiếng kinh hô vang lên.

Một kích của Hàn Lập và Cổ Ma vừa lúc bộc phát nhược điểm của không gian Trụy Ma Cốc, liền mở ra một cái khe hở không gian không biết thông đến nơi nào.

Quang cầu to bằng nắm tay đen kịt kia vừa mới xuất hiện, Cổ Ma đã nhận ra không đúng, sắc mặt trong nháy mắt đại biến, thân hình lóe lên lập tức biến mất.

Mà Hàn Lập thì vẻ mặt ngẩn ngơ, không biết chuyện gì xảy ra, lúc này đột nhiên một mảng lớn ngũ sắc hà quang từ trong những đồ vật đó chọt lóe lướt qua.

Bởi vì khoảng cách quá gần, tốc độ hào quang quá nhanh, Hàn Lập không có chút nào đề phòng đã bị hào quang này bao lại, sau đó dưới một cỗ hấp lực thật lớn, nhắm thẳng không trung quét tới.

Mà bên cạnh hắn, ánh sáng xanh lóe lên, thân ảnh Diệp Trường Sinh cũng đột nhiên xuất hiện, lập tức cũng bị ánh sáng năm màu bao lại, dưới tác dụng của lực hút thật lớn, bay lên bầu trời.

Hai đạo thân ảnh cứ như vậy hướng đạo vết nứt không gian kia bay đi, một màn này làm cho mọi người chung quanh vô luận là Nguyên Anh Thiên Nam, hay là Cổ Ma nhìn đều sửng sốt.

Trong mắt bọn họ, hành động vừa rồi của Diệp Trường Sinh như phát hiện ra Hàn Lập sắp bị hút vào khe hở không gian kia, vội vàng đi cứu hắn.

Sau đó chính mình cũng bị liên lụy vào.

Hay cho một đôi sư huynh đệ!

“Không tốt! Đây là vết nứt không gian!”

Sau khi bị cuốn vào ngũ sắc hà quang, Hàn Lập bừng tỉnh lại, nhất thời trong lòng kinh hãi, muốn mạnh mẽ từ trong hà quang phá quang mà ra.

Nhưng nhắc tới vận pháp lực, Hàn Lập “bụp” một cái, mặt không có chút máu, bởi vì hắn cảm ứng được tất cả linh lực trong cơ thể bỗng nhiên biến mất vô tung vô ảnh, lại không có một tia pháp lực nào bị đề cập.

Ngũ sắc hà quang vậy mà trực tiếp đem pháp lực của hắn giam cầm lại, một màn này, làm cho Hàn Lập trong mắt hiện lên tình cảnh một lần rơi vào Âm Minh chi địa.

Toàn thân Hàn Lập toát mồ hôi lạnh, mắt thấy đã bị vết nứt không gian kia cắn nuốt, tay chân luống cuống, chỉ có thể hướng Thanh Trúc Phong Vân Kiếm phía dưới dùng thần thức kinh hoảng vẫy một chiêu.

Vừa rồi vài thanh Thanh Trúc Phong Vân Kiếm của hắn đều dùng để ngăn cản cổ ma, hiện tại thời khắc mấu chốt, hắn muốn thử một lần dùng Thanh Trúc Phong Vân Kiếm chặt đứt những ngũ sắc hà quang này hay không.

Đồng thời, hắn cũng có chút kinh ngạc khi chứng kiến Diệp Trường Sinh cũng bị ngũ sắc hà quang đồng dạng cuốn lấy, trong ánh mắt lập tức hiện lên một tia kỳ quái.

Thoạt nhìn, Diệp sư huynh dường như rất bình tĩnh, không có kinh hoảng chút nào.

Chẳng lẽ hắn có biện pháp thoát ly ngũ sắc hà quang này?

Nhưng hắn vẫn không nhúc nhích, tựa hồ không chống cự ngũ sắc hà quang này chút nào, ngược lại có loại cảm giác như để mặc cho hắn kéo vào trong khe hở không gian.

Biểu hiện này của Diệp Trường Sinh khiến trong lòng Hàn Lập xuất hiện đủ loại suy đoán.

Lập tức, hắn và Diệp Trường Sinh lập tức bị cuốn vào trong cái khe hở không gian kia, biến mất không thấy gì nữa.

Tất cả nỗ lực muốn tránh thoát Hàn Lập đều đã thất bại, nhưng chuỗi Thanh Trúc Phong Vân Kiếm kia cũng bay theo hướng vết nứt không gian.

Chỉ là lúc này, bỗng nhiên một tiếng kêu to vang lên, thân hình cao lớn của cổ ma bỗng nhiên xuất hiện trước khe hở không gian.

Hắn có chút kiêng kỵ nhìn ngũ sắc hà quang một cái, duỗi ra một ma trảo thật lớn xuất hiện phía trên phi kiếm, sau đó hướng phi kiếm chụp tới.

Kết quả đại bộ phận phi kiếm thanh minh một tiếng, lập tức cực kỳ thông linh tránh né, bắn nhanh tiến vào trong khe hở không gian, chỉ có hai đạo kim quang tránh né không kịp, bị ma trảo chụp vào trong tay, không cách nào nhúc nhích mấy may.

Cổ ma biết mấy thanh phi kiếm này của Hàn Lập là pháp bảo có thể phát ra Ích Tà Thần Lôi, cho nên không tiếc mạo hiểm cũng muốn bay tới bắt đi.

Khi hắn đem hai thanh phi kiếm kia bắt lấy, cái khe trên không trung đột nhiên lung lay vài cái, nhanh chóng thu nhỏ lại, trong nháy mắt liền biến mất vô tung vô ảnh.

Diệp Trường Sinh cùng Hàn Lập đều bị vết nứt không gian kia cắn nuốt.

Thấy một màn như vậy, sắc mặt đám Nguyên Anh Thiên Nam đồng thời đại biến, trong lòng tiếc nuối nhưng lại tựa hồ như... may mắn!

Nếu hai người kia chết trong khe hở không gian, chắc sẽ không phải là chuyện xấu!

Bất quá, điều kiện tiên quyết là bọn hắn có thể đối phó được với con cô ma này, nếu không không có Diệp Trường Sinh, chẳng phải bọn hắn đều phải chết ở chỗ này?

Cô ma nhìn mấy lần khe hở không gian biến mất, thần sắc trên mặt kinh nghi bất định, sau đó sắc mặt chợt quay đầu, nhìn về phía đông đảo Nguyên Anh Thiên Nam, trên khuôn mặt dữ tợn của hắn lộ ra thần sắc bạo ngược.

Chúng tu sĩ Thiên Nam chứng kiến một màn này, đều là thần sắc cả kinh, hết sức chăm chú, tự mình ôm đoàn chuẩn bị đón đánh con cô ma này.

Đồng thời, trong lòng bọn họ âm thầm kêu khổ, sợ không đối phó được kẻ này.

Đúng lúc này, bỗng nhiên địa phương hơn mười dặm truyền đến mấy tiếng huýt gió, từng đạo độn quang cấp tốc hướng bên này vọt tới.

Mọi người nhìn vào trong độn quang, chỉ thấy thần sư họ Trọng của Mạc Lan và thánh nữ họ Nhạc đang chạy về phía này.

Ở một phương hướng khác, đám người lão giả họ Vân của Quỷ Linh Môn cũng xuất hiện, kinh nghi bất định nhìn bên này, sau đó cũng lập tức bay tới.

Chứng kiến một màn này, các Nguyên Anh Thiên Nam trên mặt đều lộ ra vẻ vui mừng.

Có những người này trợ giúp, đối phó với con cô ma này có lẽ không thành vấn đề.

Nó có hung hãn như thế nào, có thể đối phó được với hai vị đại tu sĩ cùng với nhiều Nguyên Anh lão quái như vậy sao?

Nháy mắt khi khe hở không gian nuốt vào, Diệp Trường Sinh chỉ cảm thấy bốn phía hào quang chói mắt, căn bản không thể nhìn thẳng bất cứ thứ gì.

Đồng thời, hắn cũng cảm giác được, dưới sự bao phủ của hào quang năm màu kia, pháp lực của hắn hoàn toàn bị giam cầm, không nhắc lên nổi một tia nào.

Chuyện này khiến hắn vui vẻ trong lòng, thâm nghĩ nước cờ vừa rồi đúng là sai.

Phía sau vết nứt không gian này hắn là Linh Miểu Viên, mà ngũ sắc hào quang này, là cấm chế Linh Miểu Viên.

Nếu không, trong khe hở không gian bình thường sẽ không xuất hiện hào quang năm màu này.

Quả nhiên phải đi theo Hàn Lập mới có thể tìm được được viên thượng cổ không biết ẩn tàng trong không gian Trụy Ma Cốc này.

Nếu đổi lại là người khác, không nói đến công kích của hắn có vừa vặn đánh vào chỗ yếu của không gian Trụy Ma Cốc hay không, mà ngay cả đúng lúc đánh trúng thì phía sau khe hở không gian bị phá vỡ cũng không nhất định là Linh Miểu Viên.

Diệp Trường Sinh sửa xe về, trong lòng âm thầm kinh hãi.

Bất quá bây giờ trạng thái Hàn Lập cũng không phải quá thích hợp, bị vết nứt không gian cưỡng ép nuốt chửng, hắn chỉ cảm thấy đầu óc choáng váng, khó chịu đến cực điểm.

Nhưng một lát sau, Hàn Lập cảm thấy linh lực trong cơ thể vừa động, trong nháy mắt thông suốt, lại khôi phục pháp lực.

Hắn lập tức kinh hãi mở hai mắt ra, lập tức nghe được thanh âm của Diệp Trường Sinh: “Hàn sư đệ, chúng ta hình như đã tới một không gian thượng cổ!”

Khôi phục thân thể khổng lồ, thân hình sau khi ổn định lại, Hàn Lập có chút kinh ngạc hướng bốn phía nhìn lại.

Không gian nơi này chỉ lớn có mấy chục trượng, tất cả mọi thứ đều có thể nhìn một cái không sót gì, ngoại trừ hắc và Diệp Trường Sinh, không có bất cứ thứ gì khác ở chỗ này.

Nghe được lời Diệp Trường Sinh nói, ánh mắt Hàn Lập chợt lóe, nói: “Nơi này tựa hồ nồng độ linh khí rất cao!”

Diệp Trường Sinh gật gật đầu, nói: “Không sai, ta hoài nghi nơi này có thể là Linh Miểu Viên do thượng cổ tu sĩ lưu lại!”

“Linh Miểu Viên?!” Hàn Lập nghe nói như thế, nhất thời trên mặt lộ ra một tia kinh ngạc.

“Trước kia trong điển tịch ta cũng có xem qua ghi chép có liên quan, nhưng vẫn nghĩ đó chỉ là tin đồn, không nghĩ tới lại có tồn tại loại này.” Hàn Lập có chút kinh ngạc cảm khái nói.

Ở thời thượng cổ, có tu sĩ có đại thần thông có thể mượn một ít bảo vật, mở ra không gian nhỏ hẹp hơn nhiều so với Nhân Giới dùng làm dược viện, chuyên môn nuôi dưỡng các loại linh dược, đây chính là Linh Miểu Viên.

Số lượng Linh Miểu Viên vô cùng thưa thớt, về sau bởi vì ma tai dẫn đến thiên địa nguyên khí mất cân bằng, tất cả Linh Miểu Viên đều bị hủy.

Có thể ở chỗ này tìm được một tòa di tích Linh Miểu Viên, đúng là hồng phúc tề thiên.

Cảm ứng một chút liền phát hiện nơi đây linh khí nồng đậm kinh người, mà xung quanh còn trồng không ít linh thảo linh dược.

Ánh mắt Diệp Trường Sinh nhìn về phía những cây linh thảo thượng cổ trân quý mấy vạn năm tuổi, trong mắt lộ ra vẻ vui mừng.

Linh dược ở đây, hẳn là một trong những đồ tài phú lớn nhất ở Nhân giới.

Nói như vậy, số linh dược cần thiết cho việc tinh tiến pháp lực của tu sĩ Hóa Thần kỳ trong khoảng tám ngàn năm đến một vạn năm.

Có thể thấy được linh dược nơi đây trân quý cỡ nào.

“Di! Cái này hình như là Uyển Mộng Quả, đã biến thành màu tím sẫm, tối thiểu nhất cũng phải ngoài vạn năm, mới có loại màu sắc này” Thanh âm kinh ngạc của Hàn Lập vang lên ở một bên.

Hắn đi tới trước mười mấy cây linh thảo cổ quái kết quả màu tím, trên mặt mang theo một tia hưng phấn dừng bước lại nói.

“Long Văn thảo, Phong Linh hoa!” Hàn Lập thì thào gọi ra tên của những linh dược trân quý dị thường bên ngoài đã tuyệt chủng từ lâu.

“Quả nhiên là Linh Miểu Viên!” Hàn Lập kiềm chế kích động trong lòng, xoay người lại nói với Diệp Trường Sinh.

“Số lượng linh dược nơi này không ít, chắc hẳn có thể luyện chế ra rất nhiều đan dược, để tăng tiến tu vi!” Diệp Trường Sinh nhìn từng mảng linh dược quý hiếm xung quanh, gật đầu nói.

Hàn Lập hưng phấn qua đi, dần dần bình tĩnh lại, hắn bắt đầu ý thức được mặc kệ nơi này có nhiều linh dược hơn nữa, hắn đều phải cùng Diệp Trường Sinh thương lượng một chút phân phối như thế nào.

Trong tay áo Diệp Trường Sinh lóe lên ánh bạc, Ngân Nguyệt từ trong đó bay ra, hóa thành thiếu phụ quyến rũ, tò mò nhìn bốn phía, lập tức vén áo thi lễ, nói: “Bái kiến chủ nhân!”

“Lại là một vị tuyệt thế mỹ nữ!” Trong nháy mắt nhìn thấy Ngân Nguyệt, khóe mắt Hàn Lập co quắp một chút, trong lòng thâm nghĩ.

Đối với mỹ nữ bên người Diệp sư huynh tầng tầng lớp lớp, hắn đã có cảm giác chết lặng rồi.

“Ngươi đi hái hết linh dược ở đây đi!” Diệp Trường Sinh dặn dò.

“Tuân mệnh, chủ nhân!”

Ngân Nguyệt lập tức nói, lập tức cầm một đồng hộp ngọc, có chút kinh ngạc nhìn những linh dược xung quanh niên đại cực cao.

Hàn Lập thấy cảnh này, ánh mắt lóe lên, không nói gì thêm, mặc cho Ngân Nguyệt đi hái những linh dược kia.

Ngân Nguyệt mang theo một đồng hộp ngọc đi tới trước một mảnh linh thảo, bắt đầu cẩn thận di chuyển.

Sau khi hái xong tất cả các loại linh thảo, nàng lại đem hộp ngọc đi tới một mảnh đất linh dược khác lân cận.

Sau nửa ngày bận rộn, phía sau Ngân Nguyệt có thêm một đồng hộp ngọc chứa đầy Linh dược. Cùng lúc đó, trước một mảnh Linh thảo, nàng bỗng nhiên biến sắc, kinh ngạc thở nhẹ một tiếng.

Diệp Trường Sinh và Hàn Lập cũng lập tức nhìn sang, sau khi nhìn thấy sự tình phát sinh ở bên kia, Diệp Trường Sinh mặt không biểu tình, còn Hàn Lập thì bỗng nhiên biến sắc.

Chỉ thấy một cây linh dược vừa mới bị Ngân Nguyệt cấy vào trong hộp ngọc liền vô cớ tự bốc cháy biến thành hư ảo.

“Không cách nào cấy ghép!” Hàn Lập nặng nề thở ra, nói.

Hắn có chút tiếc nhìn cây linh dược kia, trong ánh mắt tràn đầy vẻ bất đắc dĩ.

Đối với hắn mà nói, linh dược ở đây Diệp Trường Sinh có thể chia cho hắn bao nhiêu cũng không quan trọng.

Cho dù Diệp Trường Sinh đem đại bộ phận toàn bộ đi, nhưng chỉ cần có thể lưu lại cho hắn một cây, đối với Hàn Lập mà nói cũng không sao.

Hắn có Tiểu Lục bình, chỉ cần có một cây linh dược, dựa vào đó mà bồi tạo ra một đồng lớn.

Nhưng hiện tại lại xuất hiện linh dược không cách nào cấy ghép, nói cách khác, linh dược này chỉ có thể trồng ở chỗ này, không thể mang ra ngoài.

Điều này có nghĩa là cho dù hắn có bình nhỏ cũng vô dụng.

Mà điểm chết người chính là, cây hỏa hồng tiểu thảo màu đỏ như lửa này chính là tài liệu chủ yếu hắn muốn luyện chế Giáng Vân Đan.

Ngân Nguyệt có chút tiếc hận nhìn gốc linh thảo tự cháy tự hủy vừa rồi, động tác trên tay ngừng lại, nhìn về phía Diệp Trường Sinh.

“Chủ nhân, làm sao với loại linh dược này bây giờ?” Nàng nhẹ giọng hỏi.

Ánh mắt Diệp Trường Sinh lộ vẻ do dự, nhìn mảnh linh dược kia mà không nói gì.

Lúc này, Hàn Lập từ trong túi trữ vật lấy ra một cái ngọc giản màu xanh, sau khi nhìn linh dược xung quanh một chút, đột nhiên nói với Diệp Trường Sinh:

“Diệp sư huynh, ở đây ta có nhiều loại phương thuốc, trong đó có một loại Giáng Vân đan có thể dùng linh dược nơi đây luyện chế ra, loại đan dược này cực kỳ hữu hiệu đối với việc tăng tiến pháp lực!”

“Ta nhớ sư huynh từng từ Túi Trữ Vật của Phong Hi lấy được một cái ngọc giản có liên quan đến việc di thực linh dược, sư đệ nguyện ý dùng ngọc giản trong tay này trao đổi với sư huynh một chút!”

Lời này của Hàn Lập làm Diệp Trường Sinh trên mặt hiện lên một tia kinh ngạc, lập tức hần cười nói: “Không ngờ chuyện này, Hàn sư đệ nhớ rõ ràng hơn ta!”

Từ trên người Phong Hi lấy được ngọc giản, hần nhìn vài lần liền bỏ vào một góc trong Túi Trữ Vật, không có cẩn thận nghiên cứu qua.

Bởi vì hần hầu như chưa bao giờ trồng linh dược, từ trước đến nay đều là trực tiếp phục chế.

Mà Hàn Lập thì lại khác.

Nghe được lời này của Diệp Trường Sinh, trên mặt Hàn Lập lộ ra nụ cười khổ, đối với loại đồ vật tẻ liên quan với loại linh dược này, hần có thể không quan tâm sao?

Hàn Lập dựa vào những thứ này, từng bước từng bước từ trong tu tiên giới bò dậy.

Lúc trước thấy Diệp Trường Sinh lấy được ngọc giản trong túi trữ vật của Phong Hi, Hàn Lập đã hâm mộ lắm rồi.

Chỉ là lúc đó hần cũng không dám đưa ra trao đổi gì với Diệp Trường Sinh.

Nhưng bây giờ đối với loại linh dược không cách nào cấy ghép này, hắn lại vừa lúc nói ra việc này.

Cũng may, trong tay cũng có vật có giá trị tương đương có thể trao đổi.

Sau khi nghe được lời nói của Hàn Lập, Diệp Trường Sinh chợt nhớ tới, nguyên bản Hàn Lập hình như chính là thông qua ngọc giản của Phong Hi, giải quyết xong vấn đề mấy loại linh dược không thể di thực trong không gian này.

Vì thế hắn lập tức tìm trong túi trữ vật một chút, đem ngọc giản của Phong Hi tìm ra, lập tức nói:

“Chúng ta đều đến nghiên cứu một chút, xem như thế nào nghĩ cách đem nơi này không cách nào cấy linh dược đi!”

Sau khi đem ngọc giản phục chế đưa cho Hàn Lập, mà Hàn Lập cũng đồng thời đem ngọc giản trong tay hắn phục chế thành một phần, giao cho Diệp Trường Sinh.

Diệp Trường Sinh dùng thần thức thăm dò vào trong ngọc giản, thấy trong này ghi lại tên của số lượng lớn linh dược, hình thức và công dụng.

Cuối cùng trong ngọc giản là một ít đan phương, Giáng Vân Đan là một trong số đó.

Trên phương diện bồi dưỡng trồng linh dược, Hàn Lập so với Diệp Trường Sinh kinh nghiệm hơn nhiều, hắn cầm ngọc giản Phong Hi mà Diệp Trường Sinh phục chế, vừa xem, vừa nghiên cứu thảo luận với Đại Diễn Thần Quân ở sau lưng.

Một ngày sau, hắn đã nghiên cứu ra phương pháp trồng linh thảo màu đỏ kia.

Mà cùng lúc đó, Diệp Trường Sinh cùng Ngân Nguyệt trong quá trình trồng linh dược khác, lại phát hiện hai loại linh dược không cách nào di chuyển.

Sau đó không lâu, vấn đề cấy ghép hai loại linh dược này cũng được Hàn Lập giải quyết.

Vì vậy, tất cả Linh Dược ở đây đều bị hái xuống.

Cuối cùng phương án phân phối là Diệp Trường Sinh cầm đi bảy phần mười linh dược, mà Hàn Lập chỉ lấy được ba phần

mười.

Thế nhưng, việc này cũng đã làm cho hắn thỏa mãn, kỳ thực chỉ cần lấy được một cây trong đó thì hắn liền cảm thấy đủ rồi!

Đem linh dược phân phối xong, Diệp Trường Sinh cùng Hàn Lập liền bắt đầu dùng những linh dược này luyện chế Giáng Vân Đan, sau đó phục dụng đan dược này tu hành.

Diệp Trường Sinh chỉ luyện một lò đan dược, liền luyện chế ra Giáng Vân Đan đã tương đối tốt.

Hắn chọn lựa ra một viên tốt nhất trong số đó, sau khi phân tích, nuốt tất cả những viên Giáng Vân Đan này vào bụng luyện hóa.

Một lô Giáng Vân Đan có mười viên đan dược, mà vì luyện hóa mười viên đan dược này, Diệp Trường Sinh lại bỏ ra thời gian ba năm.

Có thể thấy được bên trong đan dược này ẩn chứa linh khí bàng bạc.

Sau khi luyện hóa tất cả đan dược này, Diệp Trường Sinh đứng dậy, tiếp theo hắn muốn dùng phương pháp phục chế để tu hành, đương nhiên không thể tiếp tục ở lại nơi này.

“Căn cứ vào trí nhớ, muốn rời khỏi Linh Miếu Viên này, muốn một lần nữa tìm được điểm yếu của không gian khi tiến vào, sau đó chỉ cần có tu vi Nguyên Anh trung hậu kỳ, có lẽ có thể phá vỡ điểm yếu kia!” Diệp Trường Sinh trong lòng trầm nghĩ.

“Năm tháng dài đằng đẵng qua đi, chỉ sợ Linh Miếu Viên này sớm đã biến mất rồi, vách đá không gian chung quanh có màu sắc xám vàng ảm đạm, đúng là điềm báo toàn bộ không gian bất ổn.”

“Không gian kia có điểm yếu, là di chuyển bất định trong toàn bộ không gian!” Diệp Trường Sinh trầm nghĩ trong lòng.

Lập tức, hắn thả ra thần thức cường đại, bắt đầu tìm kiếm từng chút một trong toàn bộ không gian.

Cũng không lâu lắm, Diệp Trường Sinh đã tìm được thứ mình muốn tìm.

Thân hình hắt lóe lên linh quang, hóa thành một đạo lưu quang bay tới tòa thạch đình trong Linh Miếu Viên.

Sau khi quang hoa thu liễm, thân hình Diệp Trường Sinh lộ ra, hắt lập tức nhìn chằm chằm một điểm trên cao năm sáu trượng, trong mắt lam mang chớp động.

Thấy hành động này của hắn, Hàn Lập ngồi bên kia mở mắt ra, thần sắc ngẩn ra, lập tức cũng đi theo, trong mắt cũng chớp động lam mang.

Thần thức hai người quét qua, đều thấy được lam quang trong mắt đối phương, đều minh thanh linh mục.

Bất quá, cũng rất ăn ý, cái gì cũng không nói.

Ánh mắt Diệp Trường Sinh nhìn về phía đó, thoạt nhìn trông không, nhưng trong mắt hắn lại mơ hồ có một điểm sáng màu lam nhạt tồn tại ở đó, chỉ lớn cỡ hạt gạo, bộ dáng cực kỳ mơ hồ.

“Nơi này chính là không gian Linh Miếu Viên. Từ nơi này có thể ly khai Linh Miếu Viên!” Diệp Trường Sinh ngập ngừng nói.

Quay đầu lại, nhìn về phía Hàn Lập hỏi: “Hàn sư đệ, người định ở lại trong dược viên này hay là theo ta đi ra ngoài?”

Hàn Lập nghe vậy, trên mặt hiện ra vẻ do dự.

Nơi đây linh khí cực kỳ nồng đậm, ở chỗ này tu luyện hiển nhiên là tốt hơn, rất nhanh có thể giúp hắn đột phá Nguyên Anh trung kỳ.

Thế nhưng, điều khiến hắn buồn bực nhất chính là, bên trong vùng không gian này lại không có ánh sao nhật nguyệt, chiếc bình nhỏ của hắn không cách nào sản sinh ra lục dịch ở nơi này được.

Nếu như vậy, hắn đợi ở chỗ này tự nhiên là không được, dù sao phân cho hắn ba thành Linh dược cũng không đủ để hắn tu luyện tới Nguyên Anh Sơ Kỳ đỉnh phong.

Hơn nữa, hai thanh bốn mạng phi kiếm của hắn cũng bị cổ ma hút đi, hắn cũng đi ra xem.

“Ta theo Diệp sư huynh ra ngoài thôi!” Hàn Lập nói.

Diệp Trường Sinh nghe vậy gật đầu, lập tức mãnh liệt đánh ra một kích, phá vỡ không gian nơi này, hai người rời khỏi nơi đây.

.....

Trong mấy năm này, Diệp Trường Sinh cùng Hàn Lập ở trong Linh Miếu Viên, trong Truy Ma Cốc trải qua một hồi thảm thiết chiến đấu.

Thực lực của cổ ma kia đích thật cường đại vô cùng, cho dù Ngụy Vô Nhai và nho sinh họ Trọng liên thủ cũng không thể lưu hấn lại.

Ngược lại, bị hấn giết mấy vị Nguyên Anh tu sĩ, ăn tươi Nguyên Anh của bọn hấn, sau đó trốn khỏi Truy Ma Cốc.

Sau khi rời khỏi Truy Ma Cốc, con cổ ma này lập tức mang đến cho cả Thiên Nam tu tiên giới một trận đại kiếp.

Ngay từ đầu sau khi hấn chạy thoát, đám người Ngụy Vô Nhai cũng không coi trọng, bởi vì bị thương không nhẹ, Ngụy Vô Nhai đã trực tiếp trở lại Cửu Quốc Minh đường thương.

Mà nho sinh họ Trọng cùng với Mạc Lan nhân tất nhiên sẽ không bao giờ hảo tâm đi trợ giúp người Thiên Nam tiêu diệt ma, vì vậy cũng lập tức quay về.

Còn lại Thiên Nam Nguyên Anh, cùng với sau khi nghe nói đến con cổ ma Chí Dương thượng nhân, Hợp Hoan lão ma bọn người, đều không quá để ý.

Bởi vì dựa theo hiểu biết của bọn họ về thượng cổ yêu ma, loại sinh vật dị giới này không cách nào ở nhân giới lâu, một lúc lâu sẽ tự động trở về Cổ Ma giới.

Nếu Cổ ma sớm muộn gì cũng phải rời khỏi đây, vậy không cần phải mạo hiểm tính mạng để chiến đấu với hấn.

Không thấy Ngụy Vô Nhai đã trọng thương thành ra như vậy sao?

Vì vậy ngay từ đầu, mặc dù các nơi Thiên Nam truyền đến tin tức Cổ Ma tàn sát một ít gia tộc tu tiên hoặc là tiểu tông môn, nhưng các đại thế lực Thiên Nam lại coi như không thấy.

Nhưng mà, tiệc vui chóng tàn, cũng không lâu lắm đã có một ít tin tức xấu từ các nơi truyền đến.

Tên cổ ma này rõ ràng lại không lập tức trở về Ma giới, ngược lại bắt đầu đánh lén một ít tu sĩ Nguyên Anh, thôn phệ nguyên anh khôi phục nguyên khí.

Chỉ trong vòng một năm ngắn ngủi, đã có sáu bảy tên tu sĩ Nguyên Anh kỳ lần lượt gặp phải độc thủ.

Hắn không ngừng ra tay, tạo thành các loại huyết án khắp nơi, không có chút dằn vặt nào muốn trở về. Đến nơi này, đám tu sĩ Nguyên Anh Thiên Nam rốt cuộc ngồi không yên.

Trải qua một phen điều tra, mọi người mới biết được, không biết tên ma đầu này đã dùng phương pháp gì mà có biện pháp đem bản thân lưu lại giới này trong thời gian dài như vậy.

Kể từ đó, mặc kệ là không được, cho dù không tình nguyện, Chí Dương thượng nhân cùng Hợp Hoan lão ma cũng lập tức ra mặt, liên hợp với Ngụy Vô Nhai, triệu tập một ít cao thủ Nguyên Anh trung kỳ, tổ chức một tiểu đội diệt ma.

Tiểu đội diệt ma này muốn tìm được cổ ma để vây giết, nhưng cổ ma giao hoạt dị thường, căn bản không liều mạng với tiểu ma đội mà chuyên môn chọn một tu sĩ ra tay.

Thậm chí còn ra tay đối phó với Mộ Lan nhân, kết quả khiến cho Mộ Lan nhân cũng đặc biệt phái ra một nhóm Đại Thượng Sư tham gia tiểu ma đội.

Từ đó về sau, cổ ma này mới bắt đầu không cách nào thoát khỏi sự liên thủ của tu sĩ và pháp sĩ, bị bức bách phải chạy trốn khắp nơi, vô cùng chật vật.

Nhưng đối mặt với tình cảnh như vậy, ngược lại làm cho Cổ ma càng thêm điên cuồng, nó không ngừng ra tay, liên tiếp huyết tẩy mười mấy gia tộc tu tiên cùng mấy tiểu phái tu tiên.

Các gia tộc cùng môn phái căn bản không ai có thể ngăn cản ma đầu này.

Chẳng qua may mắn là khi nó tập kích một tông môn ma đạo, bị trưởng lão Nguyên Anh đối phương liều chết gieo xuống một bí thuật, cuối cùng bị tiểu ma đội theo dấu vết đuổi theo.

Ở Lạc Hồn sơn tiểu trừ ma đội của Phong đô quốc cùng cổ ma xảy ra một hồi đại chiến, khi đó nguyên khí dĩ nhiên khôi phục không ít, tu vi gần như là tu sĩ Hóa Thần kỳ.

Chí Dương thượng nhân, Hợp Hoan lão ma cùng với Mạc Lan thần sư đồng loạt ra tay đối phó với yêu ma này, liên hợp hơn mười vị tu sĩ Nguyên Anh trung kỳ, hơn nữa trước đó còn bố trí đại trận, một trận chiến đánh đến thiên hôn địa ám, cả tòa Lạc Hồn sơn chủ phong đều bị tước thành bình địa.

Nhưng ngay cả như vậy, tiểu đội diệt ma này cũng không giết chết được Cổ ma, mà để cho đối phương trọng thương chạy thoát.

Những chuyện này là do Diệp Trường Sinh sau khi ra khỏi Linh Miếu Viên nghe được.

Hắn vừa trở về không bao lâu, bên ngoài sơn cốc đã có một vị khách tới.

Chí Dương thượng nhân đứng ở bên ngoài sơn cốc được Diệp Trường Sinh gọi là Ngũ Phượng Triều Dương cốc này, nhìn đại trận bị sương mù bao phủ kia, không khỏi tấm tắc lấy làm kỳ lạ.

Lấy ánh mắt của hắn, không khó nhìn ra chỗ đáng sợ của tòa đại trận này, chỉ sợ cho dù là đại tu sĩ như hắn, trong khoảng thời gian ngắn cũng không phá nổi trận pháp này.

Như thế xem ra, lời đồn nói không sai, bên cạnh Diệp Trường Sinh có một vị trận pháp đại gia.

Nghĩ đến những điều này, Chí Dương thượng nhân không khỏi có thêm vài phần tin tưởng vào việc giải quyết đại phiên toái Thiên Nam gần đây xuất hiện.

Từ sau khi Cổ ma rời khỏi Truy Ma Cốc đi ra, hắn là đại tu sĩ nên không thể thanh nhàn qua, bận rộn bên ngoài, chẳng những phải liều mạng với Cổ Ma, mà còn phải điều hòa lợi ích của các nơi.

Gần đây lại vì chuyện trên Vô Biên Hải mà không ngừng bồn ba.

Cho tới khi từ Thiên Đạo Minh nghe nói Hàn Lập cùng Diệp Trường Sinh cùng nhau rơi vào khe nứt không gian, Chí Dương thượng nhân mới hơi thở phào nhẹ nhõm một chút.

Nếu Hàn Lập đã đi ra, chắc Diệp trường sinh kia cũng đã đi ra, xem ra việc này vẫn có hi vọng giải quyết.

Sau khi hẩn truyền tin vào, cũng không lâu lắm, sương mù ngoài cốc tản ra, một đầu thông đạo mở ra, bên trong truyền đến một thanh âm nam tử bình thản:

“Chí Dương huynh, mời vào!”

Đạo sĩ lưng đeo cổ kiếm mỉm cười, hóa thành một đạo lưu quang bay vào.

Một lát sau, Chí Dương thượng nhân đang ngồi cùng Diệp Trường Sinh ngồi trước một cái bàn đá trong lương đình, sau khi thưởng thức một ngụm trà xanh, giọng điệu hòa nhã nói:

“Diệp huynh chắc hẳn đã biết gần đây Cổ Ma Hoắc Loạn Thiên Nam xảy ra chuyện rồi chứ?”

“Diệp mỗ mới trở về không bao lâu, chỉ hiểu đại khái thôi, nghe nói Chí Dương huynh các người đều đã ra tay, cũng không có lưu lại ma đầu kia?” Diệp Trường Sinh thản nhiên nói.

Chí Dương thượng nhân nghe vậy thì thở dài một tiếng, nói: “Hỗ thẹn, nếu như ngày đó Diệp huynh ở nơi đó thì chắc chắn tên ma đầu này sẽ bị lưu lại rồi, đáng tiếc là ba người bọn ta không đủ thực lực nên đã bị tên ma đầu kia đào tẩu!”

Diệp Trường Sinh nghe vậy cười một tiếng, lắc đầu nói: “Chí Dương huynh quá coi trọng ta rồi, nghe nói tên cổ ma kia đã có thần thông Hóa Thần, mặc dù ta ở đây thì sao chứ? Hơn phân nửa cũng không thể giữ đối phương lại được!”

Vừa nghe hẩn khiêm tốn nói vậy, Chí Dương thượng nhân lại không tin, lập tức nói: “Nghe những đạo hữu còn sống từ trong Truy Ma cốc nói, Diệp huynh có thể cùng cổ ma kia cứng đối cứng mà không rơi xuống hạ phong, lão đạo tự nhận là không

làm được điều này, có thể thấy được Diệp huynh đích thật thần thông quảng đại!”

“Chỉ tiếc Diệp huynh dĩ nhiên bị thôn phệ trong khe hở không gian, nếu không chỉ sợ ma đầu này ngay cả Trụy Ma Cốc cũng không ra được, càng không cần phải nói tới Phác Loạn Thiên Nam!” Chí Dương thượng nhân vẻ mặt tò mò nói.

Xem ra, kẻ này rất muốn biết Diệp Trường Sinh đã gặp phải chuyện gì trong khe hở không gian.

Bất quá lời này của hắn cũng là tiếng lòng của đại đa số tu sĩ Thiên Nam, bọn họ nhất trí cho rằng nếu như Diệp Trường Sinh ở lại trong Trụy Ma Cốc, hơn phân nửa sẽ trực tiếp giết chết cổ ma tại đó.

Một loạt sự tình kế tiếp căn bản không thể chinh tể được.

Nhìn thấy Chí Dương thượng nhân tựa hồ có ý muốn nghe ngóng khe hở không gian, Diệp Trường Sinh cười cười, chuyển chủ đề, nói:

“Vây bây giờ Cổ Ma này thế nào rồi? Ta nghe nói các người tổ chức tiêu diệt tiểu Ma đội đã giải tán, nghĩ đến vấn đề cổ ma hẳn là cũng giải quyết xong rồi chứ?”

“Diệp huynh đoán không sai, dựa theo tin tức chúng ta có được, Cổ ma nọ đã xuyên qua Mạc Lan thảo nguyên, chạy đến Đại Tấn. Sau này nên để tu sĩ Đại Tấn lo lắng hải hùng!” Chí Dương thượng nhân cười tủm tỉm nói.

Diệp Trường Sinh liếc nhìn đạo sĩ, như thế nào cảm giác được trong lời nói của đối phương có một chút hả hê, xem ra lão đạo này đối với Đại Tấn ấn tượng thật sự là không tốt.

“Nếu vậy, hôm nay Chí Dương huynh tới tìm ta, hẳn là có chuyện khác?” Diệp Trường Sinh nhấp một ngụm trà, chậm rãi nói.

“Ài!” Sau khi thở dài một tiếng, Chí Dương thượng nhân sắc mặt trở nên ngưng trọng: “Tuy ma này đã rời đi nhưng di họa của nó không hề nhỏ, đến bây giờ vẫn còn quấy nhiễu chúng ta!”

“Cổ ma nọ bị vây quét trong một khoảng thời gian ngắn, đã từng tàn sát qua một ít tiểu tông môn và gia tộc tu tiên, về sau

chúng ta mới phát hiện, những tông môn gia tộc này dĩ nhiên đều là những thế lực có chứa ma khí hoặc trong truyền thuyết có khả năng có được ma khí.”

“Trong đó thật sự có ba kiện ma khí bị cổ ma này thu vào, cổ ma mượn ma khí chạy đến vùng biển gần biên cảnh Khê Quốc, không biết dùng thủ đoạn gì phá hủy một cái cấm chế phong ấn ma khí được lưu lại từ thời thượng cổ!”

“Cũng bởi vậy, phiên hải vực này xuất hiện một cái vòng xoáy lớn, từ trong vòng xoáy này phun ra đại lượng linh khí, bắt đầu tịnh hóa mặt biển vô biên xung quanh.”

“Hơn nữa vòng xoáy này còn xuất hiện bảy tòa tiểu đảo từ đáy biển, trên mỗi một tòa đảo đều có linh khí bức người, có linh mạch đỉnh giai khó gặp.” Chí Dương thượng nhân nói ra.

“Tuy nhiên, bên trong những linh khí tinh thuần này lại trấn áp rất nhiều Chân Ma chi khí, nếu như những Chân Ma khí này tiết ra ngoài, toàn bộ Thiên Nam sẽ bị ô nhiễm, không còn ai có thể sống sót!” Thần sắc Chí Dương thượng nhân ngưng trọng nói ra.

Diệp Trường Sinh thần sắc cũng trở nên trịnh trọng, chậm rãi nói: “Cho nên hôm nay Chí Dương huynh tới tìm ta, là vì chuyện ma khí Đại Tuyền Qua này sao?”

Chí Dương thượng nhân gật đầu, nói: “Không sai, hiện tại cấm chế phong ấn ma khí kia đã bị phá hư không ít, chúng ta lâm thời bố trí một ít trận pháp, tạm thời ngăn chặn Chân Ma khí ở bên trong!”

“Chẳng qua, loại thủ đoạn này không cách nào kéo dài được lâu. Nhất định phải nghĩ biện pháp tu bổ lại phong ấn, hoàn toàn giải quyết vấn đề Chân Ma khí kia mới được. Nếu không tu sĩ Thiên Nam chúng ta sẽ phải lo lắng sợ hãi sinh hoạt trong đó!”

Diệp Trường Sinh nghe vậy gật đầu, bỗng nhiên lại nói: “Ta nghe nói thuộc hạ vây quanh bảy hòn đảo nhỏ kia, các người liên thủ tổ chức một đại hội đoạt đảo, không ít tông môn đều tham gia, kết quả bây giờ bị thất đại phái tu tiên chiếm được quyền sở hữu những hòn đảo nhỏ này?”

Nghe được lời này của Diệp Trường Sinh, Chí Dương thượng nhân ngẩn ra, ngay sau đó nói: “Không sai, linh mạch trên bảy tòa tiểu đảo này đều là linh mạch hàng đầu khó gặp ở Thiên Nam, chúng ta là kế hoạch của tông môn, đương nhiên phải cẩn thận một phen.”

“Diệp huynh nhắc tới những hòn đảo nhỏ này, chẳng lẽ là...” Ánh mắt Chí Dương thượng nhân lộ ra vẻ kinh nghi.

Diệp Trường Sinh mỉm cười, nói: “Chí Dương huynh còn nhớ trước khi quyết chiến với Mạc Lan nhân, ta cùng ước định với tam đại tu sĩ các ngươi không?”

“Bảy hòn đảo nhỏ này không tệ, vừa đủ để ta làm tổng bộ Thương Minh!” Diệp Trường Sinh đột nhiên nói.

Nghe nói như thế, Chí Dương thượng nhân nhất thời trên mặt lộ ra vẻ cười khỏ, sau một lúc lâu mới có chút bất đắc dĩ nói:

“Thì ra Diệp huynh có chủ ý với bảy tòa tiểu đảo này. Ha ha, cũng đúng, cho dù là ai nhìn thấy linh mạch trên đảo cũng sẽ không động tâm!”

“Tuy nhiên, chuyện này lão đạo không thể một mình đáp ứng chuyện này, bảy tòa tiểu đảo được phân phối, không chỉ có Chính đạo minh chúng ta tham dự, mà cả Cửu Quốc Minh cũng bị trộn lẫn trong đó!”

“Không sao, Chí Dương huynh đem ý tứ của ta truyền đạt cho Hợp Hoan đạo hữu cùng Ngự đạo hữu là được rồi, bảy tòa đảo nhỏ này ta muốn toàn bộ, phong ấn ma khí vòng xoáy, ta cũng sẽ toàn lực ứng phó!”

“Hơn nữa, sau này ta cũng sẽ trông giữ phong ấn này, không để người hữu tâm phá hư nó!” Diệp Trường Sinh đột nhiên nói.

Nghe nói như thế, Chí Dương thượng nhân trên mặt lộ ra vẻ rối rắm, trong bảy tòa đảo nhỏ kia, còn có một tòa Thái chân môn của hắn, hắn cũng không muốn dễ dàng buông tha.

Nhưng dù sao đây cũng là yêu cầu mà Diệp Trường Sinh đưa ra, hắn không thể không thận trọng.

Cẩn thận suy xét một chút về sau, Chí Dương thượng nhân chậm rãi nói: “Chuyện này ta sẽ nhắn nhủ Ngự huynh cùng

Hợp Hoan huynh, mặc kệ bọn họ đồng ý hay không, cuối cùng ba người chúng ta đều sẽ đưa ra một cái kết quả cho Diệp huynh, Diệp huynh cảm thấy thế nào?”

Diệp Trường Sinh nghe vậy gật gật đầu, nói: “Cũng tốt, các ngươi cẩn thận thảo luận một phen, ta tin rằng ba vị đạo hữu sẽ làm ra quyết định sáng suốt!”

Nghe Diệp Trường Sinh nói vậy, Chí Dương Thượng nhân lập tức cười khò, ý uy hiếp đã rất rõ ràng, e rằng hắn không đồng ý cũng phải đồng ý.

“Cũng được, lão đạo xin cáo từ, đi thương nghị với Ngụy đạo hữu, hợp Hoan đạo hữu thương nghị ra một chương trình, thuận tiện chúng ta còn muốn mời một ít trận pháp đại sư, thương thảo vấn đề tu bổ cấm chế!”

“Nghe nói ở chỗ của Diệp huynh cũng có một vị tông sư trận pháp, lúc nào cũng phải ra chút sức mới được!” Chí Dương Thượng nhân đứng lên nói.

“Điều đó không thành vấn đề, ta sẽ cho Như Âm thời gian đi xem cấm chế ở đó!” Diệp Trường Sinh rất sáng khoái nói.

Nghe nói như thế, Chí Dương thượng nhân khẽ gật đầu, lại hàn huyên vài câu, sau đó lập tức cáo từ rời đi.

Hắn rời đi, sau một lát, dáng người thướt tha của Nam Cung Uyên xuất hiện cách Diệp Trường Sinh không xa.

Đôi mắt đẹp của nàng không ngừng đánh giá trên người Diệp Trường Sinh, trong mắt tràn đầy vẻ tò mò.

“Nhìn ta như vậy làm gì?” Diệp Trường Sinh có chút kỳ quái hỏi.

“Không có gì, chỉ là sao ta có cảm giác, dường như trước đó phu quân đã biết ở vùng biển vô biên gần Khê Quốc sẽ xuất hiện bảy hòn đảo nhỏ này!” Nam Cung Uyên có chút tò mò nói.

“Trước đó ngươi giao hảo với tam đại môn phái Khê Quốc, sau đó lại đồng ý cho ta thu Vũ Dư Linh làm đệ tử, đủ chuyện làm đủ cảm giác bộ dạng của ngươi là đã bày bố trước đó!” Nam Cung Uyên trong mắt mang theo hồi ức, nói ra.

“Nào có mơ hồ như ngươi nói? Lúc ấy ta chỉ là muốn đem tổng bộ Thương Minh đặt ở Khê Quốc, thậm chí có thể là ở Vân Mộng Sơn mạch, cho nên mới bố trí cái kia!”

“Cho đến khi bảy hòn đảo nhỏ đi ra, ta mới nghĩ đến việc muốn chiếm những hòn đảo nhỏ này, cho nên mới làm giao dịch như vậy với Chí Dương thượng nhân mà thôi!” Diệp Trường Sinh lắc đầu nói.

“Thật sao? Nhưng ta cảm giác phu quân luôn rất thần bí, dường như mọi chuyện đối với nơi này đều rất quen thuộc!” Nam Cung Uyển do dự một chút, cuối cùng vẫn khẽ mở môi anh đào nói ra.

Trong mắt nàng mang theo vẻ lo lắng, trên ngọc dung trắng noãn không tì vết, vẻ dịu dàng đều thu lại, thay vào đó là một phần nghiêm nghị.

“Thậm chí, nhiều lúc có thể đoán trước gần như tiên tri, phỏng phát hết thảy trên đời này, đối với ngươi mà nói không có bất kỳ bí mật gì!”

“Mấu chốt nhất chính là, ngươi luôn có thể xuất ra rất nhiều tài nguyên trân quý, ví dụ như Lôi linh dịch có thể trợ giúp đột phá bình cảnh Nguyên Anh, loại vật này theo lý mà nói hẳn là vật cực kỳ trân quý, nhưng ngươi lại có thể xuất ra một đồng lớn, để cho mỗi tỷ muội chúng ta đều có thể có cơ hội đột phá Nguyên Anh!”

“Hơn nữa, những tu sĩ Nguyên Anh khác liêu sổng liêu chết cũng không tìm được một bình đan dược tinh tiến tu vi, nhưng ở chỗ của ngươi, lại có vẻ như lấy cũng không hết!”

.....

Thanh âm nhu hòa của Nam Cung Uyển quanh quẩn trong tiểu đình, nàng kể lại những chỗ Diệp Trường Sinh biểu hiện ra cổ quái trước nay.

Làm người bên cạnh, biểu hiện của Diệp Trường Sinh rất nhiều kỳ quái đương nhiên không gạt được cô.

Nghĩ lại, không chỉ là trong lòng Nam Cung Uyển có nghi kỵ như vậy, mà hơn phân nửa những người khác đều đang suy đoán, hoài nghi, chỉ là không dám ở trước mặt hẳn nói ra mà thôi.

Cũng chỉ có Nam Cung Uyển dám nói.

Những lời này của Nam Cung Uyển, làm cho Diệp Trường Sinh chậm rãi nói ra.

Ánh mắt hắn hơi nheo lại, trong lòng nghĩ, làm sao giải thích hợp lý đây.

Lúc này, lại nghe Nam Cung Uyển nói: “Mấy tỷ muội chúng ta cho tới nay đều có ý nghĩ như vậy, thậm chí trong lòng chúng ta còn có một loại suy đoán!”

Nam Cung Uyển nhanh nhẹn tới gần, nhìn ánh mắt của Diệp Trường Sinh.

“Suy đoán gì?” Diệp Trường Sinh trong lòng rung mình, hỏi.

Trong đình các, một cơn gió thổi tới, lay động quần áo hai người.

Nam Cung Uyển đã tới gần trước mặt Diệp Trường Sinh, trên khuôn mặt xinh đẹp không tỳ vết chút nào, đây là gương mặt mà trước kia Diệp Trường Sinh đã ve sầu vô số lần.

Nhưng thời khắc này, nhìn thấy tiên nhan tuyệt sắc này, trong lòng hẳn lại ngũ vị tạp trần, tràn đầy tư vị.

Diệp Trường Sinh trên mặt không vui không buồn, chờ Nam Cung Uyển nói ra lời tiếp theo.

Nếu như người bên cạnh này đã nói toạc bí mật lớn nhất của mình mà nói thì Diệp Trường Sinh cũng không biết mình nên lấy hay bỏ.

Nam Cung Uyển do dự một chút, cuối cùng khẽ mở môi son hỏi: “Chúng ta đang nghĩ, có phải phu quân ngươi cũng giống như Mạc Lan thánh cầm kia, là tiên nhân giáng lâm từ thượng giới xuống?”

“Tiên nhân Côn Bằng?!”

Trong thanh âm Nam Cung Uyển, mang theo một tia thấp thỏm, một tia lo âu.

Nghe cô nói vậy, Diệp Trường Sinh lập tức ngây ngẩn cả người.

Một lát sau, hắn mới phản ứng lại, thần sắc trở nên có chút cổ quái hỏi: “Tại sao các ngươi lại nghĩ như vậy?”

“Bởi vì ngươi có thể lấy ra nhiều tài nguyên như vậy vốn liếng cũng rất bất thường!”

“Rất nhiều tài nguyên trân quý, ở nhân giới hôm nay căn bản không có nhiều như vậy, có thể tìm được một số lượng lớn địa phương duy nhất có thể tìm được, hẳn chính là cùng loại với di tích thượng cổ trong Trục Ma Cốc.”

Nam Cung Uyển đồng thời nói ra lời này, tựa hồ trong lòng cũng có một tảng đá lớn rơi xuống, thoáng cái nhẹ nhõm hơn

rất nhiều.

Dem chuyện nghi ngờ thời gian dài này nói ra, đối với nàng mà nói, là gánh nặng tâm lý không nhỏ.

Dù sao, khả năng chuyện này có liên quan đến bí mật lớn nhất mà mình yêu thích, hẳn sẽ có loại phản ứng nào đó, Nam Cung Uyển cũng không rõ ràng.

Nhưng nếu đã là vợ chồng, nàng cảm thấy chuyện này vẫn nên nói ra thì tốt hơn.

Nàng không muốn gặp một ngày nào đó, đột nhiên vị Trích tiên nhân Diệp Trường Sinh này mất tích, trở lại thế giới của hắn lúc trước, để lại hai tỷ muội bọn họ không biết phải làm sao.

“Vì lẽ đó, tỷ muội chúng ta đều cảm thấy, người hắn là nắm giữ rất nhiều bí mật của Nhân giới, biết không ít di tích thượng cổ ở trong đó, đã tìm được rất nhiều tài nguyên tu hành!”

“Chỉ là một tu sĩ bình thường thì không thể nắm giữ nhiều bí cảnh thượng cổ như vậy!”

“Khả năng duy nhất chính là, phu quân người ở thời kỳ thượng cổ chính là tu sĩ của giới này, về sau phi thăng, nhưng không biết xuất phát từ nguyên nhân nào, tu vi bị suy giảm, về tới thế giới này!” Nam Cung Uyển dùng một loại ngữ khí vô cùng chắc chắn nói.

Nàng ta một lời nói toạc ra bí mật lớn này trong mắt nàng là long trời lở đất, lập tức có chút thấp thỏm nhìn Diệp Trường Sinh.

Đúng vậy, không có gì thích hợp hơn tiên nhân!

Chỉ có tu sĩ ở thời thượng cổ sống ở đây, mới có thể nắm giữ nhiều bí mật của nhất giới như vậy.

Người bình thường căn bản tìm không thấy, hoặc là tìm được thượng cổ bí cảnh cũng không vào được, với hắn chính là như giẫm trên đất bằng.

Như vậy tất nhiên hắn có thể thu được lượng lớn tài nguyên tuyệt tích ở tu tiên giới hiện giờ.

Dù sao, thời kỳ thượng cổ tu hành thịnh thế như thế nào, Nam Cung Uyển các nàng đều biết rõ.

Cái khác không nói, chỉ nhìn Loạn Tinh Hải một cái Hư Thiên Điện, nuôi sống bao nhiêu Kết Đan, Nguyên Anh tu sĩ.

Diệp Trường Sinh chỉ cần nắm giữ một bí cảnh như vậy, đem tất cả bảo vật bên trong lấy ra, vậy đủ để dễ dàng bồi dưỡng ra một đồng Nguyên Anh.

Thậm chí, có thể rất nhiều bí cảnh như vậy đều là hậu chiêu mà hắn lưu lại, chính là vì một ngày nào đó có thể mọc lại Đông Sơn, hắn tiến vào trong những bí cảnh này cũng giống như trở về nhà mình vậy.

Đây là lời giải thích mà đám người Nam Cung Uyển, Nguyên Dao, Trần sư tỷ đã nghĩ ra về những người bên cạnh Diệp Trường Sinh.

“Hơn nữa, lúc trước ngươi còn là một tiểu tu sĩ Trúc Cơ, cũng dám đối với chuyện tu sĩ Kết Đan như ta làm, một chút kính sợ cũng không có!” Nam Cung Uyển nói xong, khuôn mặt đỏ lên.

Hiển nhiên, nghĩ đến chuyện Diệp Trường Sinh đã làm với nàng, đến bây giờ nàng cũng cảm thấy có mấy phần khó tin.

Tu sĩ Trúc Cơ bình thường sao có thể có can đảm lớn như vậy?

Lúc đó Diệp Trường Sinh không có bất cứ bối cảnh gì đáng nói, chính là một tu sĩ tầng dưới chót bình thường, ở trong hoàn cảnh này trưởng thành thành tầng dưới chót tu sĩ, nào dám làm như vậy?

Giải thích duy nhất chính là trước kia hắn có một vị tu sĩ có thân phận cực kỳ không được, cho nên hắn không có chút kính sợ nào với tu sĩ Kết Đan cảnh giới cao hơn mình.

Nghe được những lời này của Nam Cung Uyển, Diệp Trường Sinh nhất thời bật cười khanh khách, hỏi: “Vậy tại sao ta lại không thể là một người gặp vận may, nhận được truyền thừa của thượng cổ tu sĩ?”

Nam Cung Uyển nghe vậy lắc đầu: “Thượng cổ tu sĩ truyền thừa không có khả năng nhiều tài nguyên như vậy, cũng không có khả năng đối với các nơi ở Nhân giới đều quen thuộc như vậy!”

“Phu quân, người cũng biết, lúc trước ở trong huyết sắc cấm địa ta lấy được cái hộp màu vàng kim kia, bên trong liền đựng một cái chìa khóa truyền thừa của thượng cổ tu sĩ!”

Thời điểm nói đến cấm địa màu máu, thần sắc Nam Cung Uyển có chút chột giật mình, đó là nàng cùng Diệp Trường Sinh mở đầu duyên phận.

Nhớ tới chuyện xảy ra lúc trước, trên mặt nàng đầu tiên là lộ ra một vòng đỏ bừng, lập tức hừ nhẹ một tiếng, ánh mắt lộ ra ý cười dịu dàng.

Hiện tại xem ra, quả nhiên là nên hảo hảo cảm tạ Mặc Giao kia!

“Tuy còn chưa biết cụ thể trong truyền thừa của thượng cổ tu sĩ có đồ vật gì nhưng theo nhắc nhở của ta thì cũng có thể đoán được một ít, trong đó tuyệt đối không có nhiều tài nguyên như vậy!” Nam Cung Uyển dùng một ngữ khí vô cùng chắc chắn nói.

“Có lý, xem ra các người đều cho rằng ta là tiên nhân Tuyền Cơ rồi?” Diệp Trường Sinh không khỏi sờ sờ cằm nói.

“Trừ cái đó ra, không còn khả năng khác!”

Nam Cung Uyển nhìn Diệp Trường Sinh, trong đôi mắt dần dần xuất hiện một vẻ bi thương, nàng có chút lo lắng nói:

“Mỗi người chúng ta đều biết, phu quân người bề nghề giới này, nhất định là có nguyên nhân bất đắc dĩ!”

“Chúng ta cũng biết, người không nói cho chúng ta biết những chuyện này, cũng nhất định là có lo lắng của riêng mình!”

“Chúng ta cũng không muốn tìm hiểu căn nguyên bí mật của phu quân người, nhưng chúng ta lại lo lắng, có một ngày phu quân người sẽ vô thanh vô tức biến mất, vứt bỏ những người chúng ta!”

Trong giọng nói Nam Cung Uyển mang theo một tia bi ai.

Nàng có chút u oán nói: “Với tính cách của phu quân người, ở thượng giới khẳng định không thiếu gia quyền, chỉ sợ sớm đã thâm nhập thành đàn. Vậy những người chúng ta, trong lòng người rốt cuộc là vị trí gì?”

“Người ở thượng giới, tuyệt đối sẽ không thiếu đạo lữ thi thiếp. Tỷ muội của chúng ta có phải hay không là người bất cứ lúc nào người cũng có thể vứt bỏ như rác rưởi hay không?”

Những lời này của Nam Cung Uyển, khiến cho Diệp Trường Sinh trợn mắt há hốc mồm.

Chẳng qua suy nghĩ cẩn thận cũng đúng, với tính cách mà Diệp Trường Sinh thể hiện ra, nếu hắn thật sự là người của thượng giới, vậy bên cạnh chắc chắn có một hậu đoàn rất lớn.

Nếu là như vậy, những nữ nhân hạ giới này đối với hắn mà nói rốt cuộc trọng yếu bao nhiêu?

Không ai biết được.

Các nàng Nam Cung Uyển có lo lắng như vậy cũng không có gì đáng trách, dù sao trong mắt các nàng, nữ nhân ở thượng giới tất nhiên là mỹ nữ có tu vi cao tuyệt, phong hoa tuyệt đại.

So sánh với những nữ nhân này, đám người Nam Cung Uyển thực sự không có lòng tin.

Những người các nàng này thoát nhìn giống như Diệp Trường Sinh ngày thường ăn thịt cá lớn, sau khi gặp chuyện ngoài ý muốn, muốn ném thử rau dại mới mẻ.

Chuyện này khiến các nàng không khỏi lo lắng tương lai Diệp Trường Sinh sẽ vứt bỏ các nàng, đi đoàn tụ với gia tộc của mình ở thượng giới.

“Đừng suy nghĩ bậy bạ, ta ở thượng giới căn bản không có bất kỳ nữ nhân nào!” Một tay kéo Nam Cung Uyển tới, ôm vào lòng, Diệp Trường Sinh dờ khóc dờ cười nói.

“Lời này người bất luận nói cho bất kỳ người nào trong tỷ muội chúng ta, người cảm thấy chúng ta sẽ tin sao?” Nam Cung Uyển kiều mị lườm hắn một cái, hừ nhẹ một tiếng nói ra.

“Thật, trước kia ta là một khổ tu sĩ, chẳng qua sau khi gặp các người đột nhiên thông suốt, trọng sinh một đời, vì sao phải sống vất vả như vậy?” Diệp Trường Sinh nửa thật nửa giả nói.

“Phu quân, chàng không cần lừa gạt Uyển Nhi, kỳ thật cho dù chàng ở Thượng giới có đông đảo thê thiếp cũng không sao cả!”

“Uyển Nhi hiện tại cũng đã rõ, nếu tương lai may mắn có thể phi thăng lên, ta cũng không có yêu cầu gì khác, chỉ cần những thiếp kia của nàng có thể tiếp nhận tử muội chúng ta là được!”

“Dù sao, so với các nàng, chúng ta chỉ là người đến sau mà thôi!” Nam Cung Uyển cho rằng Diệp Trường Sinh chỉ là lời ngon tiếng ngọt lừa gạt nàng, ngẩng đầu lên nghiêm túc nói.

Xoa xoa mi tâm, Diệp Trường Sinh bất đắc dĩ nói: “Được rồi, được rồi, chờ sau khi người phi thăng lên sẽ biết ta có phải thiếp thành đàn hay không thôi!”

Diệp Trường Sinh biết phương diện nhiệm hoa cỏ, hẳn ở trong đám nữ nhân của mình có danh dự rất thấp.

Dù sao, ông ta có quá nhiều tiền lệ, cho nên cũng không cần giải thích làm gì, mọi chuyện đều để cho sự thật nói.

Hai người yên lặng ôm nhau một hồi.

Trong lòng phập phồng, Diệp Trường Sinh nhìn dung nhan yêu kiều trong lòng, cảm thụ thân thể yếu điệu gợi cảm kia, đôi mắt dần dần nóng lên.

“Làm gì vậy? Không nên ở chỗ này!”

Nam Cung Uyển rất nhanh đã cảm nhận được biến hóa của hắn, ở thời điểm song ma trào tàn sát bừa bãi kia, vận vẹo bất an nói.

“Ở đâu cũng không khác nhau nhiều, dù sao trong cốc này không có người ngoài!” Thủ pháp của Diệp Trường Sinh động tác thành thạo.

“Người... Người sao lại hoang đường như vậy?” Hai gò má Nam Cung Uyển ửng đỏ, vô lực từ chối nàng.

Dù là đã dần dần chứng kiến rất nhiều thủ đoạn của Diệp Trường Sinh, Nam Cung Uyển đối với loại cảnh tượng này cũng rất khó có thể tiếp nhận.

Mặc dù ở trong sơn cốc này, đều là người một nhà, nhưng nàng vẫn có một loại cảm giác ở nơi công cộng đông đúc.

Nếu bị mấy tử muội khác đi ra ngoài nhìn thấy thì quá là xấu hổ.

“Ta có bao nhiêu hoang đường, chẳng phải ngươi đã sớm biết rồi sao?” Diệp Trường Sinh tiến tới bên tai nàng, cười hạ giọng nói.

Vừa nghe nói như thế, Nam Cung Uyển lại một lần nữa nhớ tới lúc ở trong động phủ của mình bị tên gia hỏa này ngang ngược, không thèm nói đạo lý sự việc khinh nhờn.

“A...”

Không cho phép nàng cự tuyệt, rất nhanh nơi đây liền vang lên từng đợt thanh âm mê loạn.

.....

Một tháng sau, Diệp Trường Sinh nhận được một đạo truyền tin, lập tức hấn mang theo Tân Như Âm rời khỏi sơn cốc, đi tới Khê Quốc.

Thất Linh đảo nằm trong Vô Biên Hải ở phía bắc Khê Quốc, chỉ cần đến bờ biển phía trước thêm mấy chục vạn dặm nữa là có thể tìm được Thất Linh Đảo rồi.

Diệp Trường Sinh và Tân Như Âm rất nhanh đã xuất hiện ở trên mặt biển, bọn họ còn chưa phát hiện ra Thất Linh đảo kia, cũng đã thấy được biến hóa kinh người ở hải vực phụ cận.

Nguyên bản nước biển vẫn đục vô cùng, tuy rằng vẫn còn trong vắt nhưng đã có vài phần xanh thẫm.

Thần thức đảo qua, trong biển cũng xuất hiện một ít tôm tép sinh vật trong biển, hải thú vốn nên tồn tại kia thì lại không thấy chút tung tích.

Linh khí xung quanh so với lúc đầu cũng cách biệt một trời một vực, xem ra tin đồn này không sai chút nào, Thất Linh đảo chính đang tịnh hóa cả Vô Biên Hải này.

Đi về phía trước mấy chục vạn dặm, Diệp Trường Sinh dần dần cảm ứng được phía trước có một ngọn nguồn linh khí khổng lồ, vô cùng rõ ràng.

Mà phụ cận cỗ linh nguyên cực lớn này có bảy điểm linh khí ba động truyền đến, xem ra chính là Thất Linh Đảo.

Nghe nói bảy tòa linh đảo này được đặt tên là Linh Phượng đảo, Linh Quy đảo, Linh Giao đảo.

Mỗi hòn đảo ước chừng đều là hai ba mươi dặm vuông, không lớn lắm, nhưng cũng đủ để rất nhiều người sinh sống ở trên đó.

Khi Diệp Trường Sinh và Tân Như Âm đến nơi, lập tức bị Chí Dương thượng nhân đang chờ đợi nghênh tiếp.

Hắn bị đưa đến trước một tòa động phủ, Ngụy Vô Nhai cùng Hợp Hoan lão ma đều chờ ở chỗ này.

Sau khi mọi người gặp mặt nhau, tự nhiên cũng là khách sáo một phen, đợi đến khi chủ khách ngồi xuống, bắt chuyện vài câu, mới nói chuyện chính.

“Ngày đó Diệp huynh đề cập tới yêu cầu, ba người chúng ta đã thương lượng nói chuyện, chúng ta nguyện ý từ bỏ bảy hòn đảo này, tất cả đều tặng cho Diệp huynh!” Chí Dương Thượng nhân gọn gàng dứt khoát nói.

“A, như thế Diệp mỗ sẽ đa tạ ba vị đạo huynh!” Diệp Trường Sinh trên mặt lộ ra ý cười, chấp tay nói.

“Diệp huynh khách khí, giao nhiệm vụ trông coi ngọn nguồn ma khí này cho Diệp huynh, ba người chúng ta cũng có thể thoải mái hơn không ít!” Ngụy Vô Nhai cười ha ha nói.

” Thiên Nam ma đạo tông môn tuy đều bị lão phu cảnh báo một phen, nhưng là nói không chừng về sau sẽ có đầu óc ma đạo tu sĩ, phòng bị những người này gánh vác trọng trách rơi ở trên vai Diệp huynh, hy vọng Diệp huynh muốn thành lập cái thương minh này, gánh vác được trọng trách như vậy mới được!” Hợp Hoan lão ma mặt không chút thay đổi nói.

“Tất nhiên Diệp mỗ biết điều này!”

“Tốt rồi, nếu sự tình đã được thương lượng, chúng ta trước hết đi xem một chút ma khí trong vòng xoáy a!” Chí Dương thượng nhân đề nghị.

“Cũng tốt, đang muốn đi xem Chân Ma Khí kia!” Diệp Trường Sinh gật gù đầu, sau đó lại quay đầu nhìn về phía Tân Như Âm, nói: “Như Âm, ngươi cũng đi theo đi!”

Nghe Diệp Trường Sinh nói vậy, tam đại tu sĩ cũng rón rén đem ánh mắt xem kỹ nhìn về phía Tân Như Âm.

Tân Như Âm mỉm cười, không kiêu ngạo không siểm nịnh gật đầu thăm hỏi tam đại tu sĩ.

Thấy biểu hiện của cô gái này, tam đại tu sĩ đều tấm tắc lấy làm lạ, một vị trận pháp đại gia tuổi trẻ như vậy quả là tiền đồ vô lượng.

Lại nói tiếp, dường như trong số những nữ nhân bên cạnh Diệp Trường Sinh không có mấy nhân vật đơn giản nào.

Tân Như Âm này tạm thời không nói đến, nghe nói Nam Cung Uyển và Nguyên Dao đều đã hơn hai trăm tuổi liền kết anh, về sau có thể nói là hai vị đại tu sĩ.

Tiền đồ của môn phái này thực sự khiến người ta kinh hãi.

Nhưng bây giờ, bọn họ ngoại trừ nhìn vào việc làm lớn chuyện ra thì không còn cách nào khác.

Nghĩ đến những điều này, Chí Dương trong lòng không khỏi nhớ tới lời Ngụy Vô Nhai nói:

“Thôi thì tùy hấn vậy, chỉ mất chừng một hai ngàn năm mà thôi, không thể nói đến lần cuối thương mình này sẽ thịnh mà suy.”

Cẩn thận ngẫm lại cũng đúng, cho dù mấy nữ nhân này đều trở thành đại tu sĩ Nguyên Anh hậu kỳ thì có thể làm được gì?

Thiên Nam đã có xác suất lớn như Diệp Trường Sinh trở thành tu sĩ Hóa Thân, có thêm vài người có thể trở thành đại tu sĩ cũng không quan trọng.

Năm người bay ra khỏi hòn đảo này, bay thêm trăm dặm về phía trước, lúc này mới chính thức đến biên giới của vòng xoáy.

Phóng mắt nhìn chỉ thấy một quang đoàn sương mù màu trắng ở trên mặt biển xa xa lập loè sáng lên, mảng lớn ngũ sắc hào quang ở trên không trung ngưng tụ xoay tròn, giống như một cái phễu thật lớn treo ngược.

Thần thức của Diệp Trường Sinh hơi cảm ứng, phát hiện vô luận là quang sáng màu trắng hay là ngũ sắc hào quang đều ẩn chứa linh khí tinh thuần kinh người, dù là đỉnh giai linh mạch chi địa, so sánh cũng không bằng.

Chí Dương thượng nhân chỉ vào đại lốc xoáy nói: “Phía dưới vòng xoáy này, là trận nhãn phong ấn pháp trận khổng lồ trong Vô Biên Hải!”

“Bảy tòa linh đảo này, kỳ thật cũng là một bộ phận của phong ấn pháp trận, bản đạo xuống dưới dò xét một chút mới phát hiện, dưới đáy vòng xoáy kỳ thật đều là ma khí sâu không lường được, cụ thể sâu bao nhiêu căn bản không cách nào tra xét rõ ràng, toàn bộ đều là nhờ vào linh khí vạn trượng tinh thuần trấn áp, những ma khí này mới không lao ra khỏi đại trận.”

“Nếu như chúng ta không kịp thời tu bổ pháp trận, ma khí vạn nhất bộc phát ra, khẳng định sẽ là một hồi đại kiếp nạn đối với Thiên Nam chúng ta, thiên địa linh khí toàn bộ Thiên Nam đều sẽ lập tức cải biến. Thậm chí, ta cũng hoài nghi bộ dáng Vô Biên Hải trước kia khủng bố như vậy, nói không chừng có quan hệ với những ma khí dưới đáy biển này!”

Chí Dương thượng nhân thần sắc ngưng trọng hướng Diệp Trường Sinh giảng thuật một phen.

Diệp Trường Sinh cũng không có biểu tình gì, nhưng Tân Như Âm bên cạnh hần lại lộ ra vẻ chấn động.

Thượng Cổ đại trận thâm bất khả trắc như thế, đối với người như nàng nghiên cứu trận pháp, trùng kích là không cách nào

nói rõ.

Trong lúc nhất thời, nàng vừa mừng vừa sợ, hận không thể lập tức đi vào vòng xoáy phía trước, nghiên cứu trận pháp kia một phen.

“Chúng ta lại đi tới phía trước xem một chút đi!” Ngụy Vô Nhai nói ra.

Đám người lại lần nữa bay về phía trước một khoảng cách, đến nơi này, hình dạng vòng xoáy kia lại rõ ràng dị thường rơi vào trong mắt.

Một cái động lớn đường kính ba bốn trăm trượng xuất hiện, nói là vòng xoáy, nhưng ở trung tâm một giọt nước biển cũng không có, ngược lại thỉnh thoảng từ bên trong tuôn ra từng sợi linh khí màu trắng tinh thuần, tiếp theo linh khí trôi nổi trên bầu trời, dưới ánh mặt trời chiếu xuống hóa thành mảng lớn hào quang che đầy bầu trời, có vẻ diễm lệ dị thường.

Sau khi tới gần, mọi người rõ ràng cảm giác được một cỗ hấp lực cường đại, thân hình Tân Như Âm nhoáng một cái, thiếu chút nữa bị hút tới.

Diệp Trường Sinh vội vàng ném ra một đạo quang mang bao nàng lại, lúc này lại nghe được lời nói chí dương thượng nhân bên tai:

“Diệp huynh, người cũng thấy vấn đề của vòng xoáy lớn này rồi đấy, về sau nhiệm vụ chủ yếu tu bổ nơi đây sẽ giao cho Diệp huynh người!”

“Tuy nhiên, những trận pháp tông sư chúng ta mời tới cũng sẽ lưu lại nơi này, cùng vị Tân cô nương này thương nghị ra một phương án tu bổ, đợi sau khi trận pháp hoàn thành, bọn họ sẽ tự mình rời đi!”

Diệp Trường Sinh nghe vậy gật gật đầu, nói: “Không thành vấn đề, tuy nhiên nếu tu bổ trận pháp này cần tài liệu gì, hy vọng chư vị đạo hữu cũng không nên giấu diếm!”

“Sự tình liên quan đến tồn vong Thiên Nam, chúng ta tự nhiên không dám giữ riêng, bất quá Diệp huynh nếu cầm đi bảy tòa linh đảo này, những tài liệu kia chúng ta cũng không thể không đưa cho Diệp huynh, cần Diệp huynh xuất ra tài liệu hoặc linh

thạch giá trị tương đương để trao đổi mới được!” Hợp Hoan lão ma mặt không chút thay đổi nói.

Nghe được lời này của hắn, Chí Dương thượng nhân cùng Ngụy Vô Nhai sắc mặt bình thản, không nói lời nào, bất quá lại lộ ra vài phần tán dương.

Hiển nhiên, hai người đối với lời nói của Hợp Hoan lão ma vô cùng tán đồng.

Nếu Diệp Trường Sinh đã ôm bao tử nhận nhiệm vụ tu bổ người trông coi đại trận này, vậy bọn họ đương nhiên phải trực tiếp rút thân ra.

Nếu không cần gánh vác trách nhiệm ở nơi này, như vậy tự nhiên cũng sẽ không nhận tài liệu vô ích.

Dù sao ai biết Diệp Trường Sinh yêu cầu những tài liệu kia, rốt cuộc là vì tu bổ đại trận, hay là vì kiếm đủ túi riêng.

Ba lão hồ ly cũng không muốn để cho Diệp Trường Sinh chiếm tiện nghi ở loại chuyện này.

Nhìn ba người một cái, Diệp Trường Sinh mỉm cười, nói: “Cũng tốt, như ba vị nói, tài liệu tu bổ đại trận ta một mình gánh chịu, nếu ta ở đây không có, cũng sẽ dùng đồ vật giá trị ngang nhau đổi lấy từ chỗ ba vị!”

“Ha ha, tốt, đã như vậy, bản đạo trước hết mang theo môn nhân đệ tử rút lui!” Chí Dương thượng nhân cười lớn hai tiếng, hướng mọi người chấp tay, bay khỏi nơi đây.

Hợp Hoan lão ma cũng không nói một lời rời đi, bay đến một hòn đảo, mang theo tất cả môn nhân Hợp Hoan Tông rời đi.

Ngụy Vô Nhai nhìn thoáng qua đại tuyên qua, sau đó nói: “Diệp huynh tốt nhất vẫn là mau chóng bắt tay đi làm việc tu bổ cấm chế nơi đây đi, bằng vào linh khí nơi này, trấn áp ma khí phía dưới không được bao lâu!”

Diệp Trường Sinh gật gật đầu, nói: “Việc này ta sẽ ưu tiên làm!”

“Có lẽ Diệp huynh cũng biết rõ, Ngụy mỗ cũng chỉ nói nhằm nhiều thôi, cáo từ!” Ngụy Vô Nhai chấp tay, lập tức hóa thành một đạo cầu vồng bay khỏi nơi đây.

Một lát sau, khi Diệp Trường Sinh cùng Tân Như Âm một lần nữa xem bảy hòn đảo này thì phát hiện tất cả người đóng quân trên bảy hòn đảo đều rời đi.

Chỉ còn lại có vài lão giả tóc trắng xoá vẫn còn ở lại chỗ này.

Những người này đúng là mấy vị trận pháp tông sư đứng đầu ở Thiên Nam.

Diệp Trường Sinh đem Tân Như Âm lưu lại trao đổi với bọn họ chuyện tu bổ Thượng Cổ đại trận như thế nào, sau đó chính mình lại bay trở lại trước đại lối xoáy này.

Đôi mắt híp lại, nhìn đại tuyến qua một chút, hấn hóa thành một đạo lưu quang bay vào trong đại tuyến qua.

Sau khi men theo dòng suối lớn đi sâu xuống vạn trượng, Diệp Trường Sinh nhìn thấy dưới chân xuất hiện ánh sáng màu trắng sữa, chói mắt, phẳng phất như một tầng màn sáng dày đặc.

Mà phía sau màn sáng này là vô số cổ ma khí không ngừng nhúc nhích, đông nghìn nghịt.

“Số lượng ma khí nơi này còn muốn nhiều hơn so với Loạn Tinh Hải kia, chỉ sợ đại tu sĩ Nguyên Anh hậu kỳ ở chỗ này cũng không mất bao lâu!” Diệp Trường Sinh nhìn những ma khí phía dưới, trong lòng thầm nghĩ.

Một lát sau, thân hình hấn khẽ động, xuyên qua tầng cấm chế màn sáng kia, chân chính tiến nhập vào bên trong vùng ma khí này.

Ma khí dày đặc, căn bản không có cách nào dò xét được sâu bao nhiêu, chỉ sợ dùng đại lượng ma khí trấn áp phía dưới cũng khó mà hình dung được.

“Chí Dương thượng nhân nói không sai a, nếu ma khí trong này phóng ra, toàn bộ Thiên Nam sẽ bị hủy hoại!”

Toàn thân Tịch Tà Thần Lô lóng lánh, Diệp Trường Sinh trầm xuống, mãi cho đến khi chìm xuống ba ngàn trượng, mới rơi xuống dưới đáy ma khí này.

“Chắc chắc, ba ngàn trượng, ma khí nơi này quá khoa trương, may mà bên dưới không có bất kỳ sinh vật gì, nếu không sẽ

sinh ra vài ma đầu vô cùng kinh khủng!” Diệp Trường Sinh lẩm bẩm.

Đứng tại đây phiến ma khí chi uyên dưới đáy, hẩn toàn bộ nhờ vào Ích Tà Thần Lôi lóng lánh trên người mà ở nơi này.

Nếu như không có Tịch Tà Thần Lôi, những ma khí này lập tức sẽ nhào lên ô nhiễm hẩn ta.

Sau khi bay về phía trước một hồi, Diệp Trường Sinh đi tới một bình đài giống như tế đàn.

Hẩn dạo quanh tế đàn một vòng, phát hiện đây là một bình đài hình vuông diện tích gần mẫu, bất luận kiểu dáng hay là hình vẽ trên vách đá bốn phía, đều nói lên niên đại của nó vô cùng xa xưa, khẳng định là đồ vật do thượng cổ tu sĩ xây dựng.

Đi tới trung tâm tế đàn, hẩn nhìn thấy ở chỗ này có một tấm bia đá bị chấn thành mấy đoạn, lẳng lẳng nằm ở đó, chỉ có một chút bia đá còn đứng vững.

Bia đá mặc dù bị hủy, nhưng vẫn có thể nhìn ra trên đó khắc rõ một ít phù văn tàn phá mà Diệp Trường Sinh không cách nào hiểu được, mà tấm bia đá hiển nhiên là lấy tài liệu phi thường trân quý luyện chế thành, lại còn linh cảm không tiêu tan, thỉnh thoảng có linh quang màu trắng sữa chớp động ở phía trên.

Từ vết tích chỗ đứt gãy nhìn ra được, tấm bia đá bị hủy hoại cũng không có bao lâu, xem ra tấm bia đá kia là vật quan trọng trấn áp mất trận, cho nên vừa rồi lúc pháp trận gặp chuyện không may, cũng bị hủy diệt.

Sau khi nhìn mấy lần, Diệp Trường Sinh không chút khách khí đem tất cả mảnh vỡ bia đá này nhặt lên.

Sau đó, hẩn khắc tòa tế đàn này vào trong ngọc giản, chuẩn bị mang về cho Tân Như Âm xem một chút.

Tiếp theo, hẩn lại đi quanh tế đàn vài vòng, cũng không lâu lắm, trên tay hẩn liền nhiều ra một viên tinh thạch đen nhánh sáng long lanh, chỉ lớn chừng ngón cái, lộ ra vẻ khéo léo lung linh.

“Ma Tùy Toàn!”

“Lấy thứ này ra, tu sĩ ma đạo muốn điên rồi!” Diệp Trường Sinh nhìn viên tinh thạch trong tay, tấm tắc lấy làm lạ.

Thu hồi viên Ma Tủy Toàn này, cảm ứng được Tịch Tà Thần Lô tiêu hao không sai biệt lắm, hắn lập tức nổi lên, rời khỏi chỗ này Ma Khí Thâm Uyên.

Sau đó không lâu, Nam Cung Uyển và Nguyên Dao ở trong cốc Ngũ Phượng Triều Dương đều bị bọn họ nhận được bảy tòa đảo này.

Lạc Vân Tông Mạc Phái Linh cũng bị Nam Cung Uyển nhận lấy, một nhà Diệp Trường Sinh chính thức đặt chân đến Thất linh đảo này.

Tòa sơn cốc ban đầu đã bị từ bỏ hoàn toàn, những thứ khác đều bị mang đi hết.

Trên bảy tòa đảo này bắt đầu có người đến người đi, bắt đầu bận rộn sống lại.

Một Thương Minh tên là Trường Sinh Minh chính thức thành lập, lấy Thất Linh đảo làm căn cơ, nhanh chóng khuếch trương ra Khê Quốc.

Tại Khê Quốc, nơi tam đại tông môn Vân Mộng Sơn hội tụ, một cửa hàng Trường Sinh Minh đột nhiên mở rộng.

Mới đầu, cửa hàng này cũng không gây nên sự chú ý của rất nhiều người, nhưng rất nhanh, một ít tu sĩ hiếu kỳ phát hiện trong thương minh này bán pháp khí, trận pháp, đan dược, phù lục, đều là phẩm chất cực kỳ cao.

So với chất lượng hàng hóa bán trong cửa hàng khác cao hơn không biết bao nhiêu lần.

Vì vậy, rất nhanh những tu sĩ Khê Quốc này đều từ bỏ những cửa hàng trước kia, bắt đầu tiến vào cửa hàng Trường Sinh Minh, lựa chọn tài nguyên tu hành mà mình cần.

Bia miệng của Trường Sinh minh lập tức được lưu truyền rộng rãi.

Ban đầu chỉ là truyền lưu trong tầng chót của Khê Quốc, nhưng vào một ngày, một vị tu sĩ Giả Đan của Bách Xảo Viện tại Trường Sinh Minh phát hiện trong cửa hàng có một viên đan dược tăng khả năng Kết Đan lên vài phần, sau khi kết đan

thành công, cửa hàng Trường Sinh Minh thoáng cái thanh danh vang dội ở Khê Quốc.

Đừng nói là tu sĩ Trúc Cơ ừn ừn kéo tới, ngay cả trong đám tu sĩ Kết Đan Kỳ cũng có vài người hiếu kỳ chạy tới xem một chuyến.

Kết quả, có một người vừa vặn phát hiện một viên yêu đan cấp năm ở trong cửa hàng, lập tức bỏ ra mấy nghìn linh thạch, vui vẻ mua về.

Lần này, tất cả các cửa hàng của Trường Sinh minh tại toàn bộ tu tiên giới của Khê Quốc, không một ai không biết, không ai không hiểu.

Trong lúc mấy người bắt đầu thay đổi suy nghĩ đối với cửa hàng này thì có một tin tức truyền đến khiến bọn họ lập tức cảm như hén.

Cửa hàng Trường Sinh Minh này, nguyên lai là do vị đệ nhất tu sĩ Thiên Nam tiếng tăm lừng lẫy kia, Diệp Trường Sinh mở ra!

Tổng bộ, trên Thất Linh đảo xuất hiện ở phía bắc Vô Biên Hải của Khê Quốc.

Sau khi tin tức này được truyền ra, người bình thường của tu tiên giới Thiên Nam lúc này mới biết được, Diệp Trường Sinh thế mà lại mở một gian thương minh.

Đối với tu sĩ bình thường mà nói, bọn họ căn bản không để ý đến tranh chấp ích lợi sau lưng Thương Minh.

Bọn họ chỉ quan tâm thương phẩm bán hàng trong cửa hàng có tốt hay không? Giá cả có thấp hay rẻ không?

Sau khi danh tiếng của Thương Minh truyền đi, tu sĩ cấp thấp của mấy nước xung quanh lập tức ào ào tràn vào Khê Quốc, muốn nhìn xem trong cửa hàng này bán tài nguyên tu hành, có phẩm chất cao như trong truyền thuyết hay không.

Mà một ít tu sĩ giả đan còn trực tiếp phái đệ tử trông coi cửa tiệm, chỉ vì đợi đan dược trong cửa hàng phụ trợ kết đan xuất hiện lần nữa.

Trường Sinh Minh xuất hiện, trong Thiên Đạo Minh và mấy quốc gia xung quanh Khê Quốc nhắc lên một cơn sóng nhiệt.

Đông đảo tu sĩ Nguyên Anh của Thiên Đạo Minh đối với việc này hiểu rất rõ, hơn nữa bọn họ cũng rất nhanh tiếp nhận các cửa hàng do tông môn nhà mình kinh doanh bị hao tổn lợi ích.

Nhưng đối với loại chuyện này, bọn họ chỉ có thể nhắm mắt mở một mắt, không dám làm gì đối với cửa hàng kia.

Chẳng qua, đám lão quái Nguyên Anh trong lòng đối với Trường Sinh Minh không nhanh không chậm liền biến mất.

Bởi vì, không lâu sau, trên Thất Linh đảo truyền đến tin tức, hai mươi năm sau, Trường Sinh minh sẽ tổ chức một hội đấu giá lớn ở Thất Linh đảo.

Mà trên danh sách bán đấu giá sơ bộ đã xuất hiện không ít thứ làm cho các lão quái Nguyên Anh mừng rỡ như điên.

Sau khi nhìn thấy tên của mấy thứ này, đám lão quái Nguyên Anh đâu còn quan tâm đến việc cửa hàng nhà mình gặt hái được gì, nhao nhao chuyển sự chú ý sang đại hội đấu giá hai mươi năm sau.

Khi tin tức của đấu giá hội truyền ra, từ lúc Diệp Trường Sinh dời nhà đến Thất linh đảo, đã qua mười hai năm.

Trong mười hai năm này, Tân Như Âm cùng các Thiên Nam trận pháp tông sư trải qua một phen thương thảo, rốt cuộc thương nghị ra một phương án tu bổ đại trận.

Cuối cùng, trải qua một phen cố gắng, tòa thượng cổ đại trận trấn áp ma khí này được tu bổ xong, một thanh lợi kiếm treo ở trên đầu Thiên Nam tu sĩ xem như đã biến mất.

Trải qua một phen công phu, trận pháp tạo nghệ của Tân Như Âm lại có chút tiến bộ, sau khi những tông sư trận pháp kia rời đi, nàng liền bỏ ra vài năm, thiết kế cho Thất Linh Đảo này một bộ đại trận thủ hộ đỉnh tiêm.

Sau khi bày ra trận pháp này, cho dù là đại tu sĩ Nguyên Anh hậu kỳ cũng không dám ngạnh kháng xông vào.

Trải qua một phen bận rộn, Thất linh đảo đã chính thức trở thành căn cơ của một phương thế lực, không thể phá vỡ.

Mà đám người Nam Cung Uyên cũng không nhàn rỗi, hấp thu môn đồ, phát triển thương mại, gian tiệm vận hành kia của Khê Quốc, tất cả đều do các nàng lo liệu.

Việc bồi dưỡng trận pháp sư, Luyện Đan Sư, Luyện Khí Sư của Thương Minh cũng dần dần được nâng lên lộ trình, tiến hành đầu vào đầy.

Đương nhiên, quan trọng nhất vẫn là bồi dưỡng sức chiến đấu của bản thân thương minh, đợi đến tương lai khi muốn mở rộng quy mô lớn, đụng phải sự tình, cũng không thể mọi chuyện đều cần các năng ra mặt xử lý.

Hai mươi năm sau, sau khi danh tiếng của Trường Sinh minh vang dội trên hội đấu giá, sẽ bắt đầu khuếch trương về các quốc gia khác của Thiên Đạo Minh.

Dựa theo cấu nghĩ của đám người Nam Cung Uyển, trong tương lai mở cửa hàng ở các quốc gia của Thiên Nam, chỉ lấy ra tài nguyên tu hành từ Kết Đan trở xuống tiến hành bán.

Mà tất cả tài nguyên tu hành từ Kết Đan trở lên, đều đặt ở tổng bộ tiến hành bán ra.

Cách làm như vậy cũng là để phòng ngừa có người bí quá hoá liều, mà Trường Sinh minh không có nhiều cao giai tu sĩ phân tán khắp nơi để bảo vệ.

Trong thời gian mười hai năm này, Diệp Trường Sinh không mất quá nhiều thời gian để quan tâm sự tình Trường Sinh mình cùng Thất Linh đảo.

Phần lớn thời gian hắn vẫn là bế quan khổ tu, mượn nhờ được lực Giáng Vân Đan, Diệp Trường Sinh dần dần đem pháp lực đẩy tới Nguyên Anh trung kỳ đỉnh phong.

Đến tận đây, hắn đã đi tới bình cảnh Nguyên Anh hậu kỳ.

Sau khi pháp lực tiến không được, Diệp Trường Sinh ngừng bế quan, bắt đầu chuẩn bị đột phá Nguyên Anh hậu kỳ.

Trong mười hai năm này, thật ra còn xảy ra vài chuyện khác.

Một là sau khi Diệp Trường Sinh rời khỏi Truy Ma Cốc, sẽ bắt lấy mười bốn con Tử Vân hạt kia.

Bên trong mười bốn con Tử Vân hạt này có mười hai con có thực lực có thể so với Nguyên Anh trung kỳ, chỉ còn lại hai con Nguyên Anh hậu kỳ đỉnh phong.

Coi như là đại tu sĩ, đối mặt với loại phi thiên tử văn hạt như vậy, cũng không dám dễ dàng trêu chọc.

Sau khi thu phục được mấy con Tử Vân hạt phi thiên này, Diệp Trường Sinh mới phát hiện ra, loại kỳ trùng trưởng thành này, khi điều khiển sẽ tiêu hao thần thức vô cùng lớn.

Lấy thần thức của hắn hiện tại có thể so sánh với tu sĩ Hóa Thần cũng chỉ miễn cưỡng điều khiển được mười bốn con Phi Thiên Tử Vân hạt này, nếu như nhiều hơn mấy con nữa thì sẽ không đủ sức lực rồi.

Chẳng qua ngay cả như vậy, nắm giữ độc trùng Diệp Trường Sinh tại nhân giới cũng có thể tung hoành ngang dọc.

Nhìn xem Thiên Nam tu sĩ đối phó Cổ ma có thể so với Hóa Thần sơ kỳ tu sĩ đội hình, cũng chỉ có ba vị đại tu sĩ cùng hơn mười vị Nguyên Anh trung kỳ tu sĩ.

Mà Diệp Trường Sinh sau khi không chế đám độc trùng này, đội hình mạnh hơn.

Dù sao, so với sự phối hợp giữa những tu sĩ này, hẳn cùng những độc trùng này phối hợp hiển nhiên càng thêm mật thiết.

Bất quá, đáng tiếc là tỷ lệ sinh sản của phi thiên tử văn hạt đúng như lời đồn, cực thấp!

Diệp Trường Sinh thử dùng một lượng lớn Nghê Thường Thảo nuôi nấng hai con Tử Vân Hạt trong đó, cuối cùng sau khi hẳn tiêu hao gần mười vạn linh thạch, hai con Tử Vân Hạt này cuối cùng giao phối cũng đẻ ra ba quả trứng.

Loại quả trứng này nếu so với số lượng khổng lồ mà Phệ Kim Trùng sinh ra chỉ có thể là trăm quả trứng mà nói thì thật sự là thấp đến đáng thương.

Sau khi nhìn thấy tình cảnh này, Diệp Trường Sinh cũng hoàn toàn từ bỏ ý nghĩ đào tạo phi thiên tử văn hạt với quy mô lớn.

Ngoại trừ thu phục những độc trùng này, trong những năm này còn có một việc là Hàn Lập theo ước định trước đó đưa tới một khôi lỗi toàn lực có thể so với một kích toàn lực của Nguyên Anh trung kỳ tu sĩ.

Đây là thượng cổ Khôi Lỗi do Hàn Lập trao đổi được với Thiên Tinh thượng nhân về cấp bậc của Hàn Lập.

Bởi vì có một loại tài liệu chính là Thiết Mộc vạn năm, cho nên tại tu tiên giới hôm nay, hầu như không ai có thể luyện chế ra loại khôi lỗi này.

Cũng chỉ có loại người có thể chế tạo vạn năm thiết mộc như Hàn Lập mới có thể làm ra.

Bất quá cho dù như thế, chế tạo ra một con Khôi Lỗi như vậy, tiêu hao tài liệu cũng làm cho Hàn Lập đau lòng không thôi.

Đủ loại tài liệu luyện khí trên quý được chất đống lên, trong đó có không ít tài liệu là dùng để luyện chế đỉnh cấp pháp bảo.

Lấy thân gia của Hàn Lập, lại đem bán số lượng lớn tài liệu, tham gia giao dịch hội nhiều lần Nguyên Anh cấp, mới miễn cưỡng luyện chế ra hai con.

Sau đó, hẳn đưa một con trong số đó đến chỗ Diệp Trường Sinh.

Sau khi đạt được con rối cung thủ hình người này, Diệp Trường Sinh lập tức bắt đầu phục chế.

Kết quả phát hiện ra, loại cấp bậc khôi lỗi này muốn phục chế một con, phải bỏ ra một trăm vạn linh thạch.

Cho dù là lấy gia sản của hắn, cũng không phục chế được quá nhiều.

Trên người Diệp Trường Sinh vốn có hơn ngàn vạn linh thạch, nhưng trong những năm này, vì tinh tiến pháp lực, cũng tiêu hao không sai biệt lắm.

Hơn nữa vì tu bổ cấm chế thượng cổ để trấn áp ma khí, mở ra Trường Sinh minh cùng với bố trí các loại đại trận ở Thất linh đảo, hắn trước đó cũng bỏ vào lượng lớn linh thạch, hiện tại chỉ có thể dựa vào một cửa hàng kiếm linh thạch, muốn hồi vốn còn sớm.

Diệp Trường Sinh hy vọng kiếm được một lượng lớn linh thạch nhanh chóng được đặt lên đấu giá hội hai mươi năm sau.

hội đấu giá hội này, hắn nhất định phải hút khô túi của một bộ phận Nguyên Anh tu sĩ ở Thiên Nam.

Sau khi phục chế một con khôi lỗi cung thủ hình người, linh thạch trên người Diệp Trường Sinh về cơ bản liền tiêu hao không còn.

“Phải đi Loạn Tinh Hải để lấy máu à?” Trong mật thất, nhìn hai khôi lỗi Nguyên Anh trung kỳ đứng trước mặt, Diệp Trường Sinh lầm bầm nói.

Không bao lâu sau, một đạo hồng quang rời khỏi Thất Linh đảo, hướng phía Nam bay đi.

Sau khi lặng yên không một tiếng động tiến vào Việt quốc, Diệp Trường Sinh thông qua Truyền Tống trận cổ đi tới Loạn Tinh Hải.

“Ồ, Khôi Tinh Đảo này vẫn bị Nghịch Tinh Minh chiếm cứ, xem ra Tinh Cung vẫn đang ở thế hạ phong trong trận chiến này!” Diệp Trường Sinh nhìn cảnh tượng trước mắt, thì thào nói.

Hiện tại tình hình hiện tại của Loạn Tinh Hải chính là trạng thái vô địch của Tinh Cung, nhưng khi rời xa Thiên Tinh

Thành thì lập tức lại yếu đi.

Tinh Cung trưởng lão cơ hồ không dám rời khỏi Thiên Tinh Thành quá xa, nếu không sẽ bị Lục Đạo Cực Thánh cùng Vạn Tam Cô tập kích.

Trong hoàn cảnh như vậy, Diệp Trường Sinh một đường phi hành, đi tới trước Thiên Tinh thành.

Đi tới trước cửa hiệu Diệu Âm môn, Diệp Trường Sinh bỗng nhiên kinh ngạc ồ nhẹ một tiếng, ngẩng đầu nhìn vào tòa lầu các phía sau cửa hàng, ánh mắt phảng phất xuyên thấu cấm chế, thấy được tình cảnh bên trong.

Một đạo khí tức tu sĩ Nguyên Anh xuất hiện ở nơi này.

“Cỗ khí tức này... Như là Tử Linh, nàng đã Kết Anh thành công?” Diệp Trường Sinh nhẹ giọng lầm bầm nói.

Sau khi đánh giá gian cửa hàng quen thuộc này vài lần, Diệp Trường Sinh đi vào trong đó, lập tức thấy được trong một góc của cửa hàng, trước bàn có một cô gái áo trắng đang ngồi.

Nàng cúi đầu, tay cầm một quyển thư tịch, đang nhìn cái gì đó, một bộ huyền não.

Khi Diệp Trường Sinh đi tới, nàng này tựa hồ cảm nhận được khí tức nơi đây, lập tức ngẩng đầu nhìn lại.

Một gương mặt kiều mị động lòng người xuất hiện trước mặt Diệp Trường Sinh, da thịt như tuyết, hai mắt như nước trong, nhìn quanh, quyến rũ đến cực điểm.

Khi thấy bóng dáng của Diệp Trường Sinh, cô gái này lập tức sửng sốt, sau đó lập tức đứng dậy, bước nhanh tới, vén áo thi lễ: “Tư Nguyệt tham kiến công tử!”

Nhìn thấy động tác của nàng, những tu sĩ tiến vào cửa hàng này lập tức vô cùng kinh ngạc, từng người truyền âm trao đổi.

“Người kia là ai? Nguyệt tiên tử tiếng tăm lừng lẫy lại cung kính với hắn như thế?”

“Nguyệt tiên tử thân là đệ tử của Diệu Âm môn chủ, lại là sư muội của Tử Linh tiên tử, cho dù là gặp Nguyên Anh tu sĩ cũng không cần làm ra loại thái độ này a?”

“Người này, tu vi sâu không lường được, vậy mà không thể thăm dò được cảnh giới cụ thể của hắn!” Có người nói như vậy, đồng thời biến sắc.

Đây là một vị tu sĩ Kết Đan sơ kỳ, theo lý mà nói thì tầng một của cửa hàng Diệu Âm môn này không có đồ vật cấp bậc như hắn.

Nhưng hắn vẫn ở chỗ này, trong đó có tâm tư gì, cũng chỉ có chính hắn biết được.

Nhìn dung nhan xinh đẹp thần thánh không thể xâm phạm toát ra một tia say ngất ngất, người này nhất thời trong lòng đau xót, chỉ cảm thấy đầu óc choáng váng.

Xưa nay Nguyệt tiên tử đại danh鼎鼎 đều trong treo nhưng lạnh lùng như tiên nữ giáng trần, tại sao trước mặt người khác lại lộ ra tư thái kiều mị như vậy?

Trước kia đều là đôi mắt đẹp hờ hững như sương giá, giờ phút này lại ẩn chứa thủy quang dịu dàng, ánh sáng lưu chuyển. Tuy không cố tình làm gì nhưng mỗi cái nhãn mày nở nụ cười kia là một nụ cười quyến rũ động lòng người.

Khó trách trên đời đều là đồn đãi, Nguyệt tiên tử là người của Mị Cốt Thiên thành!

Vị tu sĩ Kết Đan Kỳ này hít sâu một hơi, trong lòng thương tiếc, tiếc nuối, ghen tỵ, tâm tình dề xuống, sắc mặt không dám biểu lộ mảy may.

Bởi vì hắn rất rõ ràng, có thể làm cho thần thức của hắn cũng không cách nào dò xét ra tu vi cụ thể, tu vi hơn phân nửa là Nguyên Anh trung kỳ hoặc hơn.

Trước mặt loại người này, hắn không dám lộ ra nửa điểm thần sắc khác thường.

Giờ phút này, tại một tầng trong cửa hàng, mấy vị cao giai tu sĩ giống mục đích của hắn, cũng không dám thở mạnh, cúi đầu, giả bộ chính mình đang xem một kiện pháp khí hoặc là một trương phù lục nào đó.

Nhưng thần thức bọn họ lại luôn chú ý tới bên này.

Diệu Âm Môn có đại danh鼎鼎鼎鼎 Tam tiên tử.

Thân là đệ nhất mỹ nữ Loạn Tinh Hải, Tử Linh tất nhiên không cần nhiều lời, không chỉ có xinh đẹp, tu vi cũng cao tuyệt, tuổi còn trẻ đã tiến vào Nguyên Anh kỳ.

Thế nhân đều nhất trí cho rằng tương lai nàng có hi vọng trở thành đại tu sĩ Nguyên Anh hậu kỳ.

Hơn nữa nghe nói, Thiên Tinh song thánh sinh ra một vị công tử, dáng dấp tuấn mỹ tuyệt luân, tư chất cũng cực kỳ xuất sắc, vị này thường xuyên đến cửa hàng của Diệu Âm môn.

Tựa hồ người này có quan hệ gì với Tử Linh tiên tử, hiện tại thế nhân nhất trí cho rằng vị Tử Linh tiên tử này về sau sẽ là đạo lữ tương lai của vị Tinh Cung chi chủ này.

Tiếp theo là Thiên Tinh Song Thánh!

Cũng chính vì tầng quan hệ này, Diệu Âm môn từ một môn phái nhỏ có thực lực thấp đã phát triển thành thế lực buôn bán còn mạnh mẽ hơn so với tứ đại thương minh, có xu thế trở thành đệ ngũ đại thương minh.

Mà ngoại trừ Tử Linh, hai vị tiên tử khác của Diệu Âm môn, Chu Viện tiên tử cùng người khác gọi Nguyệt tiên tử là Văn Tư Nguyệt cũng không kém bao nhiêu.

Hai vị này đều đã tiến giai đến Kết Đan Hậu Kỳ, hơn nữa dung mạo khuynh quốc khuynh trần, cho dù không sánh bằng Tử Linh, nhưng cũng là một đại mỹ nhân hạng nhất.

Có ba vị tọa trấn này, tất nhiên Diệu Âm môn sẽ khiến rất nhiều tu sĩ mơ màng.

Tử Linh thì không nói, nhưng vị Môn chủ Chu Viện này sau khi phu quân nàng chết, vẫn luôn thủ tiết.

Mỹ phụ như vậy, làm sao không khiến người ta mơ màng màng?

Nếu có thể kết thành song tu đạo lữ với nàng, vậy chẳng phải Diệu Âm môn cũng sẽ thu vào trong túi sao?

Trong lúc nhất thời, không biết có bao nhiêu cao giai nam tu huyền tướng ra loại chuyện này.

Trước mặt loại mê hoặc này, chuyện nàng đã từng lập gia đình, đều không tính là gì.

Ngược lại, ở một số tu sĩ có thể sẽ được tăng cường.

Mà Văn Tư Nguyệt nghe nói đồng dạng cũng độc thân, bề ngoài thanh lãnh, dáng người ngạo nhân, cộng thêm phong vận mị cốt thiên thành, cũng làm cho người ta mơ màng.

Vị tiên tử này thoát nhìn truy cầu tốt hơn Chu Viện. Dù sao nàng còn trẻ, cũng chưa từng nghe nói qua có liên quan đến nam nhân nào đó.

Thế nhân đều biết, song tu chi pháp có thể làm tốc độ tu hành trở nên nhanh hơn, nhất là đến Kết Đan. Sau cảnh giới Nguyên Anh, lợi ích song tu vô cùng rõ ràng.

Tỷ như Thiên Tinh Song Thánh, nghe nói bọn họ thông qua phương pháp song tu, dùng không đến năm trăm năm đã tiến vào Nguyên Anh hậu kỳ.

Nhưng là, dưới tình huống nam nhiều nữ ít trong tu tiên giới muốn tìm một vị bạn lữ song tu thích hợp thì độ khó cực lớn.

Nhất là trong cao giai tu sĩ, loại vấn đề này càng biểu hiện rõ ràng.

Thường thường có một vị nữ tu cấp cao, phía sau có bốn năm vị nam tu cấp cao theo đuổi nàng.

Ở trong hoàn cảnh này, ba vị Diệu Âm Môn này đều là mỹ nữ tu sĩ cấp cao, không biết đã được hoan nghênh nhiều rồi.

Có ba người này ở đây, tu sĩ trước cửa hàng Diệu Âm Môn nói liền không dứt cũng không có gì kỳ quái.

Kỳ thật, mười mấy năm trước, ba vị tiên tử này đều không dễ dàng xuất hiện trong cửa hàng của Diệu Âm Môn.

Các nàng bình thường đều tu hành ở hậu phương, những công việc phía trước trên cơ bản đều là các môn hạ đệ tử đang quản lý.

Nhưng mười mấy năm trước có một ngày, đột nhiên không biết từ đâu một con yêu thú phát điên xông vào cửa hàng của Diệu Âm Môn.

Đó là một con yêu thú cấp năm, gần như trong nháy mắt khi nó tiến vào đã tàn sát toàn bộ tu sĩ cấp thấp trong cửa hàng này.

Đợi đến lúc trên lầu có người phát giác được động tĩnh, các nàng Tử Linh chạy tới đánh chết đầu yêu thú này, nơi đây máu chảy thành sông.

Chuyện này phát sinh vô cùng đột ngột, phi thường kỳ quái, Diệu Âm môn sau khi tiến hành điều tra một phen, thậm chí mượn nhờ một ít lực lượng Tinh Cung, nhưng vẫn không có điều tra ra bất luận manh mối gì.

Không ai biết, rốt cuộc con yêu thú kia do ai thả ra.

Mà sau đó, loại chuyện phát sinh trong cửa hàng của Diệu Âm Môn liên tiếp, có khi là khôi lỗi bỗng nhiên tự bạo xông vào, có khi chính xác là một ít tu sĩ không rõ lai lịch sau khi tiến vào trực tiếp giết chóc như phát điên.

Khi bọn người Tử Linh bắt lại, muốn sưu hồn tra xét thức hải, thức hải người này lập tức tự bạo.

Đã xảy ra nhiều chuyện như vậy, cho dù là ai cũng hiểu rõ, đây là có người âm thầm chèn ép Diệu Âm môn.

Đương nhiên Diệu Âm môn lập tức đem đối tượng hoài nghi tập trung trên người tứ đại thương minh, nhưng mà chuyện này ai cũng không tìm ra chứng cứ chính xác.

Thủ pháp của đối phương tương đối cao minh, khiến cho Diệu Âm môn không thể tìm ra bất cứ manh mối nào.

Hơn nữa, trong mắt một số tu sĩ, cho dù tìm được chứng cứ chính xác thì đã sao?

Tứ đại thương minh như quái vật khổng lồ, Diệu Âm môn dù có tu sĩ Nguyên Anh là Tử Linh cũng không thể đắc tội.

Cho dù quan hệ giữa nàng và Tinh Cung không phải là nông cạn, nhưng trong loại chuyện này, Tinh Cung cũng không có khả năng giúp nàng.

Dù sao, tứ đại thương minh sừng sững tại Loạn Tinh Hải nhiều năm như vậy, sớm đã là ngoại trừ Tinh Cung, chỉ đứng sau chánh ma đệ tam đại thế lực.

Thế lực của hắn ăn khớp đan xen, rễ cây um tùm, tại thời khắc mấu chốt này, Tinh Cung tuyệt đối không dám đắc tội tứ đại thương minh.

Hiện tại tứ đại thương mình còn miễn cưỡng duy trì trung lập, nếu Tinh Cung đắc tội bọn họ, bọn họ có trực tiếp nương nhờ Nghịch Tinh Minh hay không?

Đây là điều mà Tinh Cung cần cân nhắc, xuất phát từ tầng này kiêng kỵ, Tinh Cung căn bản không dám ở trên chuyện này trợ giúp Diệu Âm Môn.

Cho nên, trong mắt chúng tu sĩ Thiên Tinh thành, Diệu Âm môn đối mặt với sự chèn ép của tứ đại thương mình, nhất định là không có cách nào đối phó được.

Mấy trận huyết án này, trực tiếp dọa một ít tu sĩ cấp thấp không dám đến cửa hàng Diệu Âm.

Dù sao, mỹ nhân tuy tốt, nhưng mệnh cang trăn quý hơn.

Điều này làm cho việc làm ăn của Diệu Âm Môn chịu ảnh hưởng rất lớn.

Sau đó, các nàng không thể không nghĩ ra biện pháp như vậy, để cho ba vị tu sĩ cao cấp Tử Linh, Chu Viện, Văn Tư Nguyệt thay phiên nhau tọa trấn trong cửa hàng.

Tránh ngừa mấy tên trộm cắp này lại phá hoại thêm lần nữa.

Với tu vi của ba người các nàng, đối mặt với những tập kích này, đối phó vẫn là dư dả.

Quả nhiên từ đó về sau, không nhìn thấy đủ loại sự kiện tập kích nữa.

Cửa hàng Diệu Âm Môn cũng dần dần khôi phục nhân khí, hơn nữa bởi vì ba người các nàng thay phiên xuất hiện ở lâu một, dẫn tới rất nhiều tu sĩ cấp cao có tâm tư khác.

Hôm nay Diệp Trường Sinh xuất hiện, cùng với sự cung kính khi Văn Tư Nguyệt đối mặt với hắn, thần sắc thẹn thùng, lập tức khiến cho mọi người trong cửa hàng mơ màng màng.

Văn Tư Nguyệt thanh lãnh ngạo thế, cho tới bây giờ cũng chưa từng nghe tới lời đồn có liên quan tới nam nhân, tựa hồ sẽ cứ vậy mà sụp đổ.

Trong lúc nhất thời, trong lòng những tu sĩ này đều là ngũ vị tạp trần.

Một khi đã chạy đến cửa hàng Diêu Âm Môn này, chứng tỏ trong lòng bọn họ ít nhiều cũng có chút ảo tưởng đối với mấy vị tiên tử Diêu Âm Môn này.

Hơn nữa thân phận những người bọn họ, phần lớn cũng không đơn giản, có không ít là thân phận thiếu chủ của các đại môn phái Loạn Tinh Hải.

Thậm chí, trong số bọn họ còn có người từng cầu tình với Văn Tư Nguyệt, nhưng cũng không có đạt được bất cứ kết quả gì.

Vì vậy, hôm nay thấy một màn như vậy, tâm tình cực kỳ phức tạp.

Nhưng trong lúc tâm tình phức tạp, lại cảm thấy có vài phần đương nhiên.

Dù sao, tu vi người trước mắt này quả thực sâu không lường được, hiển nhiên là một vị Nguyên Anh lão quái, cùng lão tổ môn phái bọn họ có thân phận.

So sánh với loại người này, loại tu sĩ Kết Đan như bọn họ tự nhiên là không đáng giá nhắc tới, Nguyệt tiên tử sẽ lựa chọn loại nào tất nhiên không cần nhiều lời.

Nhìn bọn hắn hướng Tương Mộ đi, Nguyệt tiên tử dẫn nam nhân này lên lầu, đám tu sĩ đó ai oán thở dài một trận.

Nhưng trong lúc nhất thời, có mấy người trong bọn họ cũng không muốn rời khỏi cửa hàng Diêu Âm Môn, ngược lại theo lên lầu, đi tới khu vực tầng ba chuyên môn tiếp đãi tu sĩ Kết Đan Kỳ.

Muốn chờ nhìn xem vị tiên bối kia lần nữa đi ra, thông qua đủ loại dấu vết để phán đoán quan hệ giữa hắn và Diệu Âm Môn.

Nếu quan hệ giữa hắn và Nguyệt tiên tử không phải là loại quan hệ mà mọi người nghĩ tới, vậy hi vọng trong lòng những người này sẽ một lần nữa cháy lên.

Chỉ là, chờ một hồi lâu cũng không thấy vị tiên bối nào từ trên lầu bước xuống.

Một ngày trôi qua, vị tiên bối kia ở trên lầu mấy ngày cũng không có xuất hiện, lần này, tâm tư như tro tàn.

Một nam tu sĩ, thế mà ở chỗ trung tâm nhất của Diệu Âm Môn, chỗ ở của ba vị tiên tử, ở thời gian dài như vậy cũng không thấy hắn đi ra.

Chuyện này rợn người đến mức nào chứ?

Trước kia chưa từng nghe nói nam tu nào có thể đạt được đãi ngộ như vậy, thậm chí cho dù là nhân vật cấp bậc Nguyên Anh cũng chưa từng được mời vào khu vực này.

Người này, rốt cuộc là thân phận gì?

Những cao giai tu sĩ này vô cùng ủ rũ rời khỏi Diệu Âm Môn, lập tức đi kiểm tra thân phận cụ thể của người xuất hiện ở Diệu Âm Môn ngày hôm nay.

Mà theo bọn họ rời đi, rất nhanh, lời đồn liên quan tới Nguyệt tiên tử Diệu Âm môn đã hoa có chủ, nhanh chóng lan tràn ra trong Thiên Tinh thành.

.....

Diệp Trường Sinh đi theo bên người Văn Tư Nguyệt, chậm rãi đi lên tòa lầu các phía sau cửa hàng.

Nhìn thân ảnh cao gầy đầy đặn trước mắt, trong lòng hắn mang theo một tia vui mừng.

Tu vi của Văn Tư Nguyệt đúng là không phụ kỳ vọng của hắn, kết đan hậu kỳ là đủ rồi.

Lần này, sau khi lấy nguyên âm của nàng, lại giúp nàng chọn lựa một môn công pháp thích hợp.

Diệp Trường Sinh trong lòng thầm nghĩ như vậy.

Đi theo Văn Tư Nguyệt, theo bước đi nhẹ nhàng, Diệp Trường Sinh cảm nhận được từng luồng từng luồng mùi thơm truyền đến.

Điều này làm cho hoả diễm trong lòng hắn không khỏi có chút dâng lên.

Đã đến tầng cao nhất, mở ra cấm chế nơi này, hai người tiến vào bên trong, đây là gian phòng và phòng khách quen thuộc.

“Mấy người Tử Linh đâu?” Diệp Trường Sinh tùy ý hỏi.

“Sư tôn cùng đại tiểu thư đều đang bế quan tu hành, hiện tại Diệu Âm môn từ trên xuống dưới, đại bộ phận đều do Tư Nguyệt xử lý!” “Văn Tư Nguyệt thoáng tới gần Diệp Trường Sinh, nhẹ giọng nói.

“A, ra là vậy!” Diệp Trường Sinh nghe vậy gật gật đầu, cảm nhận được trong hai gian phòng tu luyện bị cấm chế bảo vệ cách đó không xa, sau khi tức quen thuộc đó, hắn liền thu hồi ánh mắt.

Nhìn về phía Văn Tư Nguyệt, Diệp Trường Sinh nhẹ giọng nói: “Lần này ta tới là mục đích gì, chắc ngươi rõ chứ?”

Nghe nói như thế, một đoàn đỏ tươi bỗng nhiên xuất hiện trên gương mặt xinh đẹp trắng nõn của Văn Tư Nguyệt, nàng khẽ cúi đầu, thanh âm hơi run rẩy nói:

“Tư Nguyệt biết, tất cả những chuyện của Tư Nguyệt đều thuộc về công tử, vì ngày hôm nay, Tư Nguyệt đã đợi rất lâu rồi!”

Nói xong, trên khuôn mặt thanh lãnh tuyệt mỹ của nàng, toát ra vẻ quyến rũ kinh người, thân thể mềm mại khẽ run lên, chậm rãi dán sát tới.

Hương thơm xộc vào mũi, Diệp Trường Sinh vươn tay ra, ôm lấy eo thon của nàng. Hai người nhanh chóng áp sát, ghé sát vào bên tai nàng. Diệp Trường Sinh thấp giọng nói:

“Không cần lo lắng, công pháp chuyển đổi sau này ta sẽ giúp ngươi, sau này ngươi có thể tu luyện giống như đám Tử Linh kia được rồi!”

Lời nói nhẹ nhàng trấn an tâm tình của Văn Tư Nguyệt, thân thể mềm mại có chút cứng ngắc của nàng chậm rãi hạ xuống,

nàng ngẩng đầu lên, lộ ra dung nhan kiều mị diễm lệ.

Một đôi mắt lung linh vũ mị nhìn diệp trường sinh, tản mát ra một loại mị hoặc kinh người.

Nữ nhân này nếu tu luyện loại mị công này mà nói thì chính là tuyệt sát!

Diệp Trường Sinh trong lòng không khỏi bắt đầu suy nghĩ, tài nghệ của Văn Tư Nguyệt rất cao, phương diện này đúng là rất có thiên phú.

Chẳng qua hắn cũng không muốn Văn Tư Nguyệt tu luyện loại công pháp này.

Dù sao, hiện tại nữ nhân này đã có thể tính là nữ nhân của hắn, để cho nữ nhân của mình tu luyện mị công thì không phải là Diệp Trường Sinh có thể chấp nhận được.

Đang lúc hắn suy nghĩ như vậy, đột nhiên nghe thấy “A” một tiếng ngâm khê.

Tư Nguyệt trong ngực khê run lên, mặt đỏ bừng, trong thanh âm mang theo vẻ thống khổ, lại tràn đầy then thưng.

Diệp Trường Sinh sững sốt, lập tức cúi đầu nhìn xuống, thì ra không biết từ lúc nào, bàn tay to lớn mà hắn ôm nữ tử này đã bao trùm ở trên người nàng.

Văn Tư Nguyệt than nhẹ một tiếng, như là không dám nhìn Diệp Trường Sinh nữa, cả người vùi vào trong ngực hắn. Diệp Trường Sinh cười ha ha, ôm cô gái này đi vào phòng.

.....

Mấy ngày sau, khi sắc mặt Văn Tư Nguyệt tái nhợt, bước chân lảo đảo từ trong phòng đi ra, trông thấy Tử Linh và Chu Viện đang ngồi đoan trang.

Một tia cười như không phải cười xuất hiện trên mặt các nàng, không ngừng đánh giá Văn Tư Nguyệt, nhất thời làm cho khuôn mặt tái nhợt của Văn Tư Nguyệt đỏ bừng lên.

Tiến lên thi lễ một cái, cung kính nói: “Đệ tử bái kiến sư tôn, sư tỷ!”

Chu Viện vội vàng đứng dậy kéo tay nàng, lo lắng hỏi: “Thân thể không có vấn đề gì chứ?”

“Đệ tử không có việc gì!” Văn Tư Nguyệt nói.

Nhìn bộ dạng nàng chột dạ, Chu viện liền biết, thân thể nàng vẫn bị ảnh hưởng nhất định.

Công pháp Diệp Trường Sinh dùng để đột phá hậu kỳ cướp đoạt nguyên âm nữ tử, là một loại công pháp đơn phương cướp đoạt, tuy rằng không đến mức tạo thành tổn thương vĩnh viễn đối với Văn Tư Nguyệt, nhưng trong thời gian ngắn nguyên khí bị hao tổn nhất định.

Nghĩ đến những điều này, Chu Viện không khỏi có chút đau lòng tên đệ tử của mình.

Trước kia thu Văn Tư Nguyệt làm đồ đệ chỉ là một thủ đoạn lôi kéo Diệp Trường Sinh, Văn Tư Nguyệt đối với nàng không quan trọng lắm.

Nhưng ở chung một thời gian dài như vậy, giữa hai người đã sớm không phải là tình thầy trò bình thường. Chu Viện cũng có ý xem Văn Tư Nguyệt là một nữ nhi khác.

“Thật là thô lỗ, cũng không biết thương tiếc một chút!” Nhìn sắc mặt tái nhợt của Văn Tư Nguyệt, Chu Viện nhin không được phàn nàn.

Lời vừa nói ra khỏi miệng, nàng liền lập tức phản ứng lại, loại lời này, quả thực không nên nói ra từ miệng mình.

Một quả phụ như nàng, hình như không thích hợp đàm luận về loại đề tài này.

Tử Linh nghe nói thế, không khỏi nhìn Chu Viện một cái.

Phát giác được ánh mắt của nàng, khuôn mặt Chu Viện đỏ lên, lập tức lại nhìn về phía Văn Tư Nguyệt hỏi: “Hắn hiện tại như thế nào rồi? Đã đột phá Nguyên Anh hậu kỳ sao?”

“Công tử còn đang bế quan đột phá, cần phải dùng một khoảng thời gian!” Văn Tư Nguyệt nhẹ giọng nói.

“Tư Nguyệt, khí tức của muội không tốt, hay là tranh thủ thời gian nghỉ ngơi một hồi đi, sư tỷ nơi này có bổ dưỡng thánh dược!” Tử Linh ở một bên nói, đồng thời lấy ra một cái bình ngọc, nhét vào trong tay Văn Tư Nguyệt.

“Đa tạ sư tỷ quan tâm!” Văn Tư Nguyệt vội vàng nói.

Tam nữ lại một hồi nói chuyện thể mình, Văn Tư Nguyệt liền đi tới một gian phòng tu luyện, khôi phục nguyên khí.

Mà Tử Linh và Chu Viện thì có chút trầm mặc ngồi ở trong thính đường, ánh mắt lập lòe nhìn gian phòng.

Trầm mặc cũng không kéo dài lâu, sau một lúc lâu, Chu Viện mở miệng đầu tiên, phá vỡ bình tĩnh, nói:

“Chuyện kia có lẽ phải nói cho hắn biết, Ngưng nhi người mặc dù đã là tu sĩ Nguyên Anh kỳ, nhưng chỉ dựa vào người, không chống đỡ nổi Diệu Âm Môn bây giờ!”

“Nữ nhân a, cuối cùng vẫn phải tìm một chỗ dựa của nam nhân. Nếu không rất nhiều chuyện không làm được, thế giới này vĩnh viễn là thế giới của nam nhân!” Chu viện buồn bã nói.

Nghe mẫu thân nói lời này, Tử Linh tử mỉa mai thương thức, cảm thấy trong lời nói mẫu thân tựa hồ có ẩn ý, muốn ám chỉ nàng một chút gì đó.

Muốn cô bắt Diệp Trường Sinh chặt hơn?

Nhưng đây cũng không phải chuyện nàng có thể quyết định, Diệp Trường Sinh không thể ở lại Loạn Tinh Hải mãi được, ở Thiên Nam bên kia hắn cũng có thể thiếp.

Điểm này Tử Linh rất rõ ràng.

Hơn nữa, nàng cũng biết, mặc dù nàng là đệ nhất mỹ nhân ở Loạn Tinh Hải, thậm chí có thể là đệ nhất mỹ nhân ở Nhân giới, nhưng Diệp Trường Sinh không thể vì nàng mà từ bỏ người khác.

Tử Linh là một người rất thông minh, nàng sẽ không yêu cầu Diệp Trường Sinh làm khó. Nàng biết nếu loại yêu cầu này nhiều, nàng sẽ mất đi sự sủng ái của Diệp Trường Sinh.

Vì vậy, bây giờ đối mặt với mẫu thân, nàng không dám chắc, chỉ có thể tạm thời trầm mặc đối đáp.

Nhưng sau một lúc lâu, nàng vẫn chậm rãi nói: “Chuyện của tứ đại thương minh, đích xác phải nói cho Diệp lang biết, những năm gần đây, bọn họ quá hùng hổ dọa người rồi!”

Chu Viện thở dài một tiếng, nói: “Uy danh trước đó của Diệu Âm môn đều được xây dựng trên sự chống đỡ của Tinh Cung!”

“Lúc trước, khi Thiên Tinh Song Thánh xuất quan đánh bại Lục Đạo Cực Thánh và Vạn Tam Cô, đúng là thời điểm uy thế của Tinh Cung cường thịnh, Tứ Đại Thương Minh mặc dù muốn bóp chết chúng ta, nhưng e ngại uy thế của Tinh Cung, cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ!”

“Nhưng phía sau, ai có thể ngờ được Thiên Tinh song thánh lại biến thành như vậy, căn bản là không thể rời khỏi Thiên Tinh thành!”

“Bọn họ dù mạnh đến đâu cũng không thể rời khỏi Thiên Tinh thành, sẽ không thể nào uy hiếp đến thế giới bên ngoài Thiên Tinh thành được!”

“Các thế lực tứ đại thương minh đối với bọn họ hiển nhiên là giảm đi rất nhiều, hiện giờ chỉ sợ bọn họ hoàn toàn không để ý đến sự ủng hộ của Tinh Cung đối với chúng ta!”

Nghe thấy lời này của Chu Viện, Tử Linh cũng khẽ mở môi son, nói khẽ: “Thiên Tinh Song Thánh sẽ không vì chúng ta mà đắc tội với Tứ Đại Thương Minh!”

“Không chỉ như vậy, thậm chí ta còn cảm thấy, Thiên Tinh Song Thánh chỉ sợ còn ước gì được ta chết ngoài ý muốn!” Tử Linh cười khỏ một tiếng nói ra.

Các mẹ con hai người, đối với thế cục hiện tại đều rất rõ ràng.

Chu Viện nghe vậy, ánh mắt phức tạp liếc nhìn Tử Linh, nói: “Tuy quan hệ giữa ngươi và nha đầu Ngọc Linh kia không tệ, nhưng dù sao nha đầu kia cũng không làm chủ được chuyện cha mẹ nàng. Nàng nguyện ý tiếp nạp ngươi, nhưng cha mẹ nàng không chắc có thể vui lòng!”

Tử Linh thần sắc bình thản nói: “Dù sao trong mắt bọn họ, ta chỉ là một nhân vật ngoại thất, thì thiếp!”

“Hết lần này tới lần khác ta lại xinh đẹp, còn tiến vào Nguyên Anh kỳ, uy hiếp nghiêm trọng địa vị nữ nhi của bọn hắn. Nếu không trở ngại với bọn hắn bây giờ không dám đắc tội Diệp Lang, chỉ sợ đã sớm động thủ với ta rồi!”

“Những người chúng ta đây đều là dây leo bám vào trên đại thụ, gió táp mưa sa, đều có đại thụ chắt lấy, nếu như đại thụ ngã xuống thì chúng ta trong thời loạn lạc này cũng chỉ có thể phiêu bạt, không có chỗ nào có thể an thân lập mệnh!” Tử Linh hơi cảm khái nói.

“Dây leo thì leo thôi, bao nhiêu người muốn trèo lên được cái mạng này đây!”

“Hơn nữa, cái cây này có thể sinh trưởng đến vị trí nào, dây leo cũng có thể leo lên được vị trí đó!”

“Hiện tại xem ra, cây này chính là một gốc đại thụ có tiềm lực nhất ở Loạn Tinh Hải!” Chu viện hơi mang thâm ý liếc nhìn Tử Linh, nói ra.

Đối với lời này của mẫu thân, Tử Linh vô cùng tán thành, lúc này nếu Diệp Trường Sinh đột phá Nguyên Anh hậu kỳ, hẳn chính là một người chỉ mất không đến hai trăm bốn mươi tuổi đã đột phá đến Nguyên Anh hậu kỳ.

Người khác hai trăm bốn mươi tuổi có thể đột phá Nguyên Anh cũng được xưng là một câu thiên tư tuyệt hảo, người như thế tại nhân giới ít nhất cũng là Nguyên Anh Hậu Kỳ, có xác suất không nhỏ tiến vào Hóa Thần Kỳ.

Nhưng biểu hiện này của Diệp Trường Sinh có tính là gì?

Tốc độ này của hắn khiến người ta cảm thấy Hóa Thần kỳ trước mặt hắn cũng chỉ như vậy mà thôi.

Có lẽ, hắn thật muốn trở thành tu sĩ phi thăng duy nhất trong năm tháng dài đằng đằng tới nay.

Hai mẹ con đều nghĩ như vậy trong lòng.

“Ngưng nhi, người chọn nam nhân này. Nói hắn là chân tiên chuyển thế ta tin!” Chu viện ung dung xúc động nói.

“Ha ha, sao phu nhân lại đột nhiên nghĩ đến Chân Tiên?” Một tràng cười sang sảng truyền đến, trên mặt Chu Viện và Tử Linh lập tức lộ ra vẻ sợ hãi lẫn vui mừng.

Nhìn về phía trước, chỉ thấy cửa phòng mở ra, Diệp Trường Sinh cả người linh quang lấp lóe đi ra.

Khí thế kinh người, uy áp khổng lồ làm cho mẹ con hai màu này lập tức thấy rõ tu vi cảnh giới của hắn.

Nguyên Anh hậu kỳ!

Thật sự đột phá rồi!

Trong mắt mẹ con hiện lên vẻ rung động, vội vàng đứng lên.

“Diệp lang!”

Tử Linh nhìn thấy thân ảnh của Diệp Trường Sinh, khẽ gọi một tiếng, tâm trạng kích động trực tiếp nhào tới, chui vào trong lòng hắn.

Chu Viện mỉm cười nhìn một màn này, nhẹ giọng nói: “Diệp huynh, cuối cùng huynh cũng ra ngoài rồi. Có phải sau này thiếp thân phải gọi một tiếng Diệp đại tu sĩ rồi không?”

Chu Viện nửa đùa nửa thật nói một câu.

Diệp Trường Sinh không hề cố kỵ ôm eo nhỏ của Tử Linh, nhìn về phía Chu Viện vừa cười vừa nói: “Phu nhân vẫn đừng khách khí như vậy. Chúng ta quen biết nhau nhiều năm, không cần xa lạ như vậy!”

“Trước kia gọi như thế nào, bây giờ gọi như thế nào đi!”

Chu Viện nghe nói thế, gương mặt xinh đẹp nở nụ cười. Tuy Diệp Trường Sinh hiền hòa như vậy nhưng bà vẫn cảm nhận được một loại áp lực.

Dù sao, thân phận của đại tu sĩ cùng với nguyên anh bình thường là hoàn toàn khác nhau!

Trước kia tuy Diệp Trường Sinh đã có chiến lược Nguyên Anh hậu kỳ từ lâu, nhưng dù sao hắn vẫn chưa tới cảnh giới này.

Cái cảm giác uy hiếp này khiến người ta cảm thấy không quá đủ.

Nhưng bây giờ, sau khi hắn đột phá cảnh giới này, tất cả lại khác.

Hắn chính là vị đại tu sĩ thứ năm của Nhân tộc, Loạn Tinh Hải!

Hơn nữa, vị đại tu sĩ này của hắn còn có quan hệ với Tinh Cung, việc này có lẽ sẽ mang đến cho thế cục giằng co ở Loạn Tinh Hải một sự chuyển biến hoàn toàn mới.

Đương nhiên, đối với mẹ con Tử Linh và Chu Viện mà nói, quan trọng hơn là đại tu sĩ Diệp Trường Sinh này chỉ phát tay nhẹ nhàng là có thể xóa đi mây đen bao phủ trên đỉnh đầu các nàng.

“Diệp huynh a, lần này bất luận là con gái ta, hay là đệ tử của ta đều bị người chà đạp, người làm sao cảm tạ bà mỗi ta đây?” Ánh mắt Chu Viện lưu chuyển, tự nhiên cười nói ra.

Nghe nàng nói đùa như vậy, trên mặt Diệp Trường Sinh cũng lộ ra ý cười, nói: “Liệt hư từ này, xem ra phu nhân rất bất mãn với ta. Về phần báo đáp phu nhân thế nào, ta đưa phu nhân tiến vào Nguyên Anh cảnh được không?”

“Cái gì? Người nói thật chứ?” Chu viện nghe nói thế, lập tức kinh ngạc hô nhẹ lên, trên mặt lộ ra vẻ vui mừng khó có thể ức chế.

“Việc này trước kia ta cũng từng đề cập qua với Tử Linh, ta cũng không phải nói đùa, mặc dù thọ nguyên phu nhân bây giờ chỉ có không đến trăm năm, nhưng ta vẫn có nắm chắc rất lớn có thể trợ giúp phu nhân tiến vào Nguyên Anh!”

“Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là, trong tâm cảnh của phu nhân không có vấn đề gì, sẽ không bị tâm ma quấy nhiễu!” Diệp Trường Sinh có thâm ý sâu sắc nói.

“Tâm Ma sao?” Nghe nói thế, Chu viện lập tức biến sắc, như là nghĩ tới điều gì, vẻ sợ hãi lẫn vui mừng biến mất không thấy gì nữa.

“Phu nhân hay là dùng thời gian để nghĩ rõ ràng những chuyện sợ hãi nhất, sau đó nghĩ biện pháp, làm sao có thể tiêu trừ những sợ hãi này!” Diệp Trường Sinh chỉ một câu.

“Đúng rồi, ta vừa rồi nghe các người nói chuyện của tứ đại thương mình?” Hần tìm một cái ghế, ngồi xuống giống như tùy ý hỏi thăm.

“Diệp huynh không hỏi, chuyện này chúng ta cũng cần nói, những năm gần đây bởi vì Diệu Âm môn phát triển nhanh chóng, cướp đi một phần lợi ích của tứ đại thương mình, bốn đại thương mình vụng trộm gây khó dễ cho Diệu Âm môn!”

“Nếu Diệp huynh không tới, Diệu Âm môn này sắp không chống đỡ nổi nữa rồi!” Trong giọng nói của Chu Viện mang theo ý than khổ nói ra.

Diệp Trường Sinh sờ sờ cằm, nói: “Đại danh tứ đại thương mình này, từ lúc bắt đầu tới Loạn Tinh Hải ta đã nghe nói, bọn họ gốc rễ vững chắc, rất khó giải quyết!”

“Chẳng qua, nghĩ đến đối phó với bọn hần cũng không khó. Hiện tại nếu như ta đã đột phá Nguyên Anh hậu kỳ, vậy nhân cơ hội giải quyết phiền toái này đi!”

“Diệp Lang, người có tính toán gì không?” Tử Linh bên cạnh hần hỏi.

“Ô, ta không có nhiều thời gian và tinh lực để bồi tiếp bọn chúng đấu đá tranh giành nhau, ta lựa chọn thủ đoạn thô bạo đơn giản nhất!” Diệp Trường Sinh mỉm cười nói.

“Người muốn giết bọn chúng?” Chu Viện nghe vậy, giật nảy cả mình hỏi.

“Ta thô bạo như vậy sao?” Diệp Trường Sinh lập tức ghen ngào hỏi.

Nghe y nói vậy, Chu Viện lập tức trợn trắng mắt, cái tên này không biết thô bạo hay sao?

Diệp Trường Sinh nghiêm túc nói: “Ta không thể giết tất cả bọn chúng đơn giản thô bạo được, như vậy sẽ dẫn đến Tứ đại

thương mình trực tiếp sụp đổ, tất cả cơ nghiệp trong một đêm hóa thành hư ảo!”

“Cho dù đến lúc đó Diệp Âm môn ra tay tranh đoạt những di sản này, cùng lắm chỉ cướp được một phần nhỏ, mà phần lớn trong đó vẫn phải tản ra ngoài.”

“Tứ đại thương mình có một phần cơ nghiệp lớn như vậy, ta cũng không muốn để chúng cứ như vậy tản mạn không công, ta muốn ăn hết tứ đại thương mình!”

Nghe Diệp Trường Sinh nói vậy, ánh mắt Chu Viện cùng Tử Linh lộ ra vẻ kinh ngạc, không nghĩ tới khẩu vị của hắn lại lớn như vậy.

Còn muốn thống nhất thương nghiệp thế lực ở Loạn Tinh Hải hay sao?

“Vậy ngươi định làm như thế nào?” Tử Linh vô thức hỏi.

“Đến lúc đó các ngươi sẽ biết, hiện tại các ngươi hướng tứ đại thương mình phát ra lời mời, tìm một chỗ chủ sự ở ngoài Thiên Tinh thành mời gặp mặt một lần!” Diệp Trường Sinh vỗ vỗ khuôn mặt kiêu diễm của Tử Linh nói.

.....

Mấy ngày sau, bên ngoài Thiên Tinh Thành hơn mười vạn dặm, trên Thanh Nhạc đảo, Diệp Trường Sinh mang theo Tử Linh và Chu Viện đi vào.

Đây là một hòn đảo không thuộc về Tinh Cung và Nghịch Tinh Minh, trên đảo có một ngọn núi cao lớn tên là Tu Dương Sơn.

Ba người Diệp Trường Sinh đi tới một tòa đình các thật lớn trên đỉnh núi, đi vào.

Trong tay hắn cầm một miếng ngọc giản, bên trong ghi chép tất cả tin tức của cao tầng Tứ Đại Thương Minh.

Tứ đại thương mình, lấy Phong Nhạc Minh cầm đầu, là bốn thế lực buôn bán cự bá.

Mỗi người bọn họ chuyên chú vào lĩnh vực khác nhau, giữa hai bên thân mật hợp tác với nhau, rất ít có quan hệ cạnh tranh.

Đương nhiên, trước rất lâu, thật ra giữa bọn họ cũng tràn đầy cạnh tranh, thậm chí bởi vậy mà bộc phát qua chiến tranh giữa hai bên.

Về sau, trong tranh đấu lần lượt, Tứ đại thương minh dần dần phát hiện, nếu cứ tiếp tục đấu như vậy sẽ không mang đến kết cục tốt đẹp gì.

Tất cả mọi người đều là người làm ăn, đánh đánh giết giết, chẳng những kiếm linh thạch, còn có thể bị ngư ông đắc lợi.

Vì vậy, sau khi hiểu rõ lợi hại, tứ đại thương minh một ngày bỗng nhiên ngưng chiến, cùng giảng hòa, ký kết hiệp nghị cùng tiến cùng lui, phân chia phạm vi kinh doanh, liên hợp lại.

Bọn họ biến thành bốn người lũng loạn phần nhỏ, cũng tạo thành liên minh ít ỏi.

Từ đó về sau, tình thế thương nghiệp tràn ngập Loạn Tinh Hải đã thay đổi, tứ đại thương minh độc bộ thiên hạ, cản trở bất cứ thế lực nào muốn làm thương nghiệp lớn.

Lúc Diệp Trường Sinh vừa đi tới Loạn Tinh Hải, Nội Tinh Hải chỉ có một thế lực Lục Liên Điện, có thể khiêu chiến Tứ Đại Thương Minh.

Tất cả điều này đều là do Lục Liên Điện có chính ma song phương âm thầm ủng hộ, nếu không đã sớm bị tứ đại thương minh giết chết.

Đương nhiên, về sau Lục Liên Điện Chủ bị hấn giết, tài phú lão tích góp được cũng lập tức bị Nghịch Tinh Minh cùng tứ đại thương minh chia cắt.

Mà ở Ngoại Tinh Hải cũng có một thế lực có thể khiêu chiến Tứ Đại Thương Minh.

Đó chính là chiếm cứ năm đại môn phái trên Kỳ Uyên đảo. Ngũ đại môn phái này liên hợp lại có năm vị Nguyên Anh, thực lực cường đại, cũng bởi vậy mà đoạt được miệng của cải, từ trong miệng tứ đại thương minh đoạt được một lợi ích khổng lồ như Kỳ Uyên đảo.

Bất quá, về sau Nguyên Anh của năm đại môn phái này cùng Diệp Trường Sinh cùng nhau thăm dò Vạn Trọng Hải Uyên, cũng chết hơn phân nửa.

Còn sống trở về cũng là dựa vào Nguyên Anh xuất khiếu bỏ chạy. Sau khi đoạt xá, nguyên khí đại thương, sau đó trong đại chiến giữa Nhân tộc Ngoại Tinh Hải và Yêu tộc lần lượt chết đi.

Những thế lực này lần lượt biến mất, làm cho tứ đại thương minh không còn lực cản khuỷu tay, thế là Diệu Âm môn mới quật khởi liền trở thành cái đỉnh trong mắt bọn họ.

Mới đầu, Tử Linh còn chưa đột phá Nguyên Anh, cao tăng Tứ Đại Thương Minh cho rằng hơn phân nửa Diệu Âm Môn sẽ xuất hiện.

Nhưng đến phần sau, Tử Linh ngưng kết Nguyên Anh, hơn nữa truyền ra có thể năng sẽ trở thành Thiên Tinh song thánh đời tiếp theo. Tứ đại thương minh phát giác sự tình phải diễn biến đến tình trạng không thể vãn hồi.

Vì vậy, bọn họ liền lập tức buông tay đối phó Diệu Âm Môn.

Lúc này, sau khi nhận được thỉnh cầu đàm phán của Tử Linh, tứ đại thương minh đã trải qua một phen điều tra, sau đó liền suất lĩnh nhân mã chạy tới hòn đảo này.

“Bên ngoài có mười vị tu sĩ Nguyên Anh, thảo nào hào phóng như vậy!” Diệp Trường Sinh nhìn những bóng người trong ngọc giản, khẽ cười một tiếng nói.

Tứ đại thương minh, mỗi nhà đều có hai ba vị tu sĩ Nguyên Anh, tổng cộng mười vị.

Chỉ dựa vào tu sĩ Nguyên Anh này, tứ đại thương minh quả thực có thể xưng là thế lực đứng sau chính ma.

Cũng khó trách bọn họ có thể giữ vững trung lập, hai bên đều không dám bức bách bọn họ.

“Có lẽ còn chưa, nghe nói tứ đại thương minh này có cung phụng bí mật, có một ít cường giả Nguyên Anh tán tu biểu hiện ra ngoài, âm thầm có thể là thành viên của bọn hắn!” Tử Linh nói ra.

“Không sao, mặc kệ bọn chúng có bao nhiêu Nguyên Anh, lần này ta đã đánh chắc bọn chúng!” Diệp Trường Sinh khẽ cười một tiếng nói.

“Đến rồi!” Sau một lúc lâu, thần sắc hẩn khẽ động, bỗng nhiên nói ra.

Chu Viện và Tử Linh nghe vậy nhìn ra ngoài cửa sổ lầu các, chờ hồi lâu, vừa rồi nhìn thấy một đạo lưu quang từ đằng xa bay tới.

Sau khi lưu quang tới gần, mới phát hiện, đây là một chiếc phi thuyền giống như thanh ngọc, phía trên có sáu vị tu sĩ khí thế cường đại.

Có lão giả tóc trắng xoá, có nam tử trung niên trước ngực dài ba thước, có nếp nhăn trên mặt, cũng có mỹ phụ đáng người uyển chuyển...

Phi chu dừng lại trên bầu trời đảo Thanh Nhạc, nhìn tòa lầu các phía xa, trong sáu người cầm đầu là một vị lão giả Nguyên Anh trung kỳ tiên phong đạo cốt nhắm mắt cảm ứng một hồi, mặt không chút thay đổi nói:

“Trên núi chỉ có hai mẹ con kia, không có người khác!”

“Nếu là kết quả cảm ứng của Dương lão, vậy sẽ không phạm sai lầm, xem ra hai mẹ con này thật đúng là gan lớn, lại cứ như vậy chạy đến gặp chúng ta!” Trung niên nam tử nói ra.

“Căn cứ vào tình báo, thanh danh của mẹ con và mẹ con này đã từng lan truyền khắp Loạn Tinh Hải, quan hệ mật thiết với người đã giết Lục Đạo Truyền Nhân kia!”

“Lúc này cũng chính người này sau khi xuất hiện ở tổng bộ Diệu Âm Môn, hai mẹ con này mới dám phát ra lời mời với chúng ta, chúng ta vẫn nên cẩn thận một chút thì hơn!” Một vị đại hán khôi ngô trong mắt tinh quang lóe ra nói.

“Hừ, Long đạo hữu, ngươi có thể chất vấn ta sao?” Lão giả Nguyên Anh trung kỳ hừ lạnh một tiếng hỏi.

“Long mõ tự nhiên không dám hoài nghi Dương lão, chỉ là đôi phương ở trong Thiên Tinh thành quy rút nhiều năm như vậy, bỗng nhiên chạy ra ngoài, thấy thế nào cũng có vấn đề!” Đại hán khôi ngô ngáp ngừng nói.

“Long huynh cũng là vì tốt cho Thương Minh, Dương lão hà tất phải tức giận. Nói thật, tại hạ cũng là có chút lo lắng trong

này có lừa dối, vẫn nên cẩn thận một chút!” Người cuối cùng trong sáu người nói ra, đây là một lão giả khô gầy.

“Đúng vậy, hai mẹ con này từ trước đến nay rất cẩn thận, nếu không nắm chắc mười phần chắc hẳn sẽ không đi ra, trong này nhất định có bẫy!”

“Người trẻ tuổi họ Diệp kia, ngày đó xuất hiện đã là tu vi Nguyên Anh trung kỳ, không thể không đề phòng, thực lực người này tuyệt không đơn giản!”

.....

Nghe những lời này của mấy người, sắc mặt lão giả cầm đầu trở nên bình thản, thông dong nói: “Những chuyện này, chẳng phải trước khi tới chúng ta đã thương lượng rồi sao?”

“Nếu như các ngươi lo lắng cho người tên Diệp Trường Sinh kia, sẽ không đáp ứng đi chuyện này, hơn nữa đối phương chỉ có một người, thực lực có mạnh hơn nữa được không? Chúng ta chính là sáu người!”

“Dương lão nói không sai, tình huống cụ thể chúng ta đã sớm phân tích qua, hai mẹ con này dám đến nơi đây, hơn phân nửa là y vào cây đại thụ Tinh Cung này, cảm thấy chúng ta không dám động vào các nàng mà thôi!”

“Về phần vị Diệp đạo hữu kia, nếu như Dương lão cũng không phát hiện ra hắn, vậy hơn phân nửa là hắn không tới, nếu không cho dù là đại tu sĩ, cũng không thoát khỏi Dương lão dò xét!” Nam tử trung niên nói ra.

“Chúng ta đều đã đến, vậy cũng không thể chỉ đứng yên bất động tại đây, làm cho đối phương xem thường chúng ta!” Thiều phụ uyển chuyển cười một tiếng nói.

“Đi thôi, bất kể thế nào cũng phải đi xem một chút!”

Nghe mấy vị này nói, lão giả cầm đầu ho nhẹ một tiếng, nói thêm:

“Bất quá ta vẫn phải nhắc nhở chư vị vài câu, cho dù lần này chúng ta thật sự không nói được kết quả gì, tốt nhất vẫn là không nên làm gì đối với hai mẹ con kia!”

“Dù sao nói không chừng đối phương sẽ thật sự là Thiên Tinh Song Thánh đời kế tiếp, chúng ta không thể đắc tội Tinh

Cung!”

“Đây là lời nói thành thực, tuy Tinh Cung hiện tại có vẻ có xu thế suy sụp, nhưng kết quả cuối cùng sẽ như thế nào, ai biết được, chúng ta mặc dù cùng Nghịch Tinh Minh có hợp tác, nhưng đây không có nghĩa là chúng ta phải đảo ngược Nghịch Tinh Minh!” Thiếu phụ uyển chuyển khen.

“Nhưng cũng không thể để cho hai mẹ con này tùy ý làm bậy, trước tiên có thể bắt giữ các nàng, giam lỏng, nếu như tương lai Tinh Cung thất bại, vậy đôi mẹ con này có thể đưa đi giao hảo cho người của Nghịch Tinh Minh!”

“Nếu Tinh Cung thắng, chúng ta đem các nàng hoàn chỉnh tiễn đưa, lại đưa ra một phần trọng lễ bồi tội, Tinh Cung cũng sẽ không đắc tội quá mức!”

Trên phi chu, sáu người này mồm năm miệng mười rất nhanh đã ra quyết định xử trí Tử Linh Mẫu Nữ như thế nào.

Lập tức, bọn họ nhanh chóng bay về phía lầu các trên đỉnh núi.

Lúc phi chu hạ xuống cửa lầu các, bọn họ thấy được vẻ mặt tươi cười, đi ra nghênh đón Tử Linh mẫu nữ.

“Thiên Hương quốc sắc, quả danh thật không sai!”

Khi nhìn thấy hai mẹ con này, sáu vị tu sĩ Nguyên Anh kỳ của Thương Minh đều cảm thấy có chút kinh diễm.

Chẳng qua, lấy lịch duyệt cùng tu vi của bọn họ, cũng chỉ cảm khái một chút mà thôi, sẽ không có suy nghĩ quá nhiều.

“Chư vị đạo hữu đại giá quang lâm, thật sự là vinh hạnh của Tử Linh. Mời vào, có một số việc chúng ta cần thương nghị một chút!” Tử Linh mỉm cười đi ra nói.

Thực lực Chu Viện không đủ, liền đi theo phía sau nữ nhi, một bộ dạng lấy nàng làm chủ.

“Tử Linh tiên tử nói không sai, chúng ta phải hảo hảo nói chuyện một chút. Ha ha ha ha, nếu như tiên tử thịnh tình mời, chúng ta liền vào trong ngôi một chút đi!” Lão giả cầm đầu cười ha ha một tiếng, dẫn đầu đi vào.

Năm người còn lại lục tục theo tiến vào lầu các, đi tới một gian thánh đường, tự mình tìm ghế ngồi xuống.

“Lần này tiên tử mời chúng ta tới, là muốn thương lượng chuyện gì?” Sau khi Tử Linh cùng mẫu nữ Chu Viện đi theo vào, trong mắt lão giả cầm đầu lóe lên tinh quang, cao giọng hỏi.

Nghe nói như thế, Tử Linh thản nhiên cười, sóng mắt lưu chuyển, nhìn sáu người trước mắt, chậm rãi nói ra lời khiến bọn họ giận tím mặt:

“Tử Linh mời chư vị, là để trao đổi sự tình tứ đại thương minh nhập vào Diệu Âm môn!”

“Cái gì?!”

“Ngươi có ý gì đây?”

“Cuồng vọng!”

.....

Vừa nghe nói như thế, mấy người vừa ngồi xuống lập tức vỗ vào nhau, vẻ mặt giận dữ.

“Tử Linh tiên tử, ngươi đang nói đùa sao?” Lão giả cầm đầu mặt trầm xuống, lạnh lùng hỏi.

“Đạo hữu cảm thấy ta đang đùa giỡn? Đây là thông báo, không phải thương nghị!” Tử Linh vẫn mỉm cười xinh đẹp nói.

Nghe nói như thế, cơn giận trong lòng lão giả rốt cuộc không áp chế nổi nữa, muốn bùng nổ.

Lúc này, đột nhiên, một tiếng bước chân rõ ràng vang lên bên tai bọn họ.

Nương theo tiếng bước chân đi đến là một luồng khí thể kinh khủng, mang theo lực áp bách không gì sánh được, trong nháy mắt đã khiến lão giả nói không ra lời.

Sắc mặt của gã chỉ thoáng trắng bệch, mồ hôi lạnh ứa ra, trong đôi mắt tràn đầy vẻ không thể tin cùng hoảng sợ.

Mà năm người khác bên cạnh gã lại càng không chịu nổi, từng người sắc mặt kinh hãi đến cực điểm, thiếu chút nữa đã áp chế được ý niệm chạy trốn.

“Hóa Thần tu sĩ?” Thanh âm của Nguyên Anh trung kỳ lão giả có chút khàn khàn hỏi.

“Hóa Thần? Diệp mỗ vẫn chưa đột phá Hóa Thần! Bất quá cảm ứng của đạo hữu quả thật không tồi, tuy Diệp mỗ không phải Hóa Thần, nhưng thần thức đã hơn hẳn so với tu sĩ Hóa Thần bình thường khác!” Thanh âm Diệp Trường Sinh vang lên, thân ảnh của hắn cũng nương theo một hồi tiếng bước chân, xuất hiện trước mắt mọi người.

Nhìn thấy hắn, sáu vị trưởng lão Nguyên Anh của tứ đại thương minh lập tức kinh hãi khó tả, người trước mắt là ai, sao bọn họ lại không nhận ra?

Chính là bọn họ kiêng kỵ, căn cứ tình báo điều tra được, cùng tu sĩ họ Diệp có quan hệ mật thiết với Diêu Âm môn.

Nhưng không phải hắn chỉ có tu vi Nguyên Anh trung kỳ thôi sao?

Sao chỉ trong nháy mắt đã trở thành đại tu sĩ?

Này cũng quá thái quá đi? Hắn tiến vào Nguyên Anh kỳ mới bao lâu chứ?

Trong lúc nhất thời, sáu vị Nguyên Anh của tứ đại thương minh đều bất chấp sợ hãi, nhìn Diệp Trường Sinh với vẻ không thể tin được, suy nghĩ xuất thần.

Còn Diệp Trường Sinh thì chậm rãi đi tới bên cạnh Tử Linh và Chu Viên, nhìn mấy người bọn họ, trên mặt lộ ra một nụ cười hiên lành.

Tay xuất ra một cây cò nhỏ đen xì, Diệp Trường Sinh nhìn sáu người trước mắt, cười gằn nói: “Hay là trước tiên chư vị đạo hữu hãy để một tia hồn phách vào trong Luyện Hồn Phiên này đã. Kế tiếp chúng ta sẽ nói chuyện làm sao để tứ đại thương mình cùng nhập môn!”

Vừa nghe lời này của hắn, sắc mặt sáu vị tu sĩ Nguyên Anh này nhất thời càng thêm khó coi.

“Diệp đạo hữu, đây là ý gì? Thật sự muốn bức bách tứ đại thương mình chúng ta sao?” Vị lão giả tóc trắng Nguyên Anh trung kỳ kia trên mặt miễn cưỡng cố nặn ra vẻ tươi cười, hỏi.

“Ý của ta không phải rất rõ ràng sao? Sáu người các người nếu muốn sống sót rời khỏi đây, ta sẽ lưu lại một tia hồn phách của mình trên Luyện Hồn phiên này!” Giọng nói của Diệp Trường Sinh rất bình thản.

Nghe y nói vậy, trái tim sáu người này chỉ một thoáng đã chìm xuống đáy cốc.

Luyện Hồn phiên, nghe qua chẳng phải là thứ tốt lành gì.

Nếu thật sự làm như vậy, hơn phân nửa từ nay về sau sinh tử sẽ nằm trong tay người khác.

Tu sĩ có thể tu luyện đến cảnh giới Nguyên Anh, mỗi người đều là kiêu hùng, ai lại tình nguyện làm nô lệ của người khác chứ?

Tử Linh và Chu Viện đều mỉm cười nhìn sáu người trước mắt, có một loại khoái ý thể hiện ác khí trong lòng.

Những năm gần đây, Tứ Đại Thương Minh hùng hổ dọa người, khiến cho mẹ con hai người bọn họ từ đầu đến cuối đều vô cùng lo lắng.

Sợ nếu không cẩn thận Diệu Âm môn sẽ bị đối phương hủy diệt.

Bây giờ, sau khi thấy Diệp Trường Sinh xuất hiện, sáu người này cũng không dám thở mạnh, trong lòng các nàng không khỏi vui sướng.

Bất quá, tứ đại thương minh bên này, những người này tuy rằng e ngại đại tu sĩ Diệp Trường Sinh, nhưng không một chút

tuân theo lời hấn, ngược lại trong lòng sinh ra xung động liều chết.

Một cỗ ý chí hung ác dần dần ra đời trong lòng bọn họ, đại hán khôi ngô kia truyền âm nói: “Chư vị, hấn hơn phân nửa là vừa mới đột phá Nguyên Anh hậu kỳ, cảnh giới chỉ sợ còn chưa vững chắc, chúng ta chưa hẳn không có lực liều mạng!”

“Đạo huynh nói...”

“A!”

Đại hán khôi ngô truyền âm vừa mới nói ra, đang có người muốn phụ họa, lại nghe thấy một tiếng hét thảm.

Ngay sau đó liền thấy, thân hình Diệp Trường Sinh chẳng biết lúc nào đã xuất hiện trước người đại hán khôi ngô kia, đưa tay trao một cái liền tóm lấy Nguyên Anh gã ra nắm trong tay.

Toàn bộ quá trình xuất thủ đã đến cực hạn, những người này còn chưa kịp phản ứng, liền nghe được tiếng kêu thảm thiết.

Sau đó, hấn nhìn thấy Nguyên Anh của đại hán khôi ngô đang điên cuồng giãy giụa trong tay Diệp Trường Sinh, kêu rên, la lớn tiếng cầu xin tha mạng.

Diệp Trường Sinh lại không có ý định để ý tới, một tấm phù lục dán lên, liền chấn động Nguyên Anh này, sau đó thu vào một cái hộp ngọc đựng lên.

Tiếp theo, xoay người sang chỗ khác, nhìn năm người còn lại, cười híp mắt nói: “Quên nói cho các người biết, truyền âm của các người, ta đều nghe thấy!”

Nhìn thấy nụ cười như ác ma trên mặt hấn, trong lòng tu sĩ Nguyên Anh của tứ đại thương mình nhất thời phát lạnh, sợ hãi không thể ức chế lan tràn ra xung quanh.

“Đúng rồi, mặt khác nói cho các người biết một chuyện, hiện tại ta quyết định trong các người chỉ có thể còn sống bốn người, các người có thể quyết định để người nào đi tìm chết!”

Diệp Trường Sinh chấp hai tay sau lưng, ung dung nói ra, đối với năm vị tu sĩ Nguyên Anh này mà nói, không bằng nội dung nói nhỏ của ác ma.

Năm người kia nghe thế, nhất thời hai mặt nhìn nhau, lập tức ánh mắt mỗi người đều lóe lên, bắt đầu tăng thêm một phần phòng bị đối với nhau.

Thủ đoạn thâm ngoài rõ ràng này mọi người đều thấy rõ ràng nhưng lại không có thủ đoạn ứng phó.

Bởi vì đối phương thật sự quá mạnh mẽ, một đại tu sĩ muốn giết bọn họ, căn bản không phải vấn đề.

Có lẽ gặp phải đại tu sĩ khác, bọn họ còn có thể trốn, nhưng đối mặt người này, theo tốc độ hấn vừa rồi biểu hiện ra, xác suất có thể chạy đi rất nhỏ.

Kế sách hôm nay, chỉ có...

Trong năm vị Nguyên Anh tu sĩ, lão giả Nguyên Anh Trung Kỳ cầm đầu cúi đầu, trong đôi mắt đột nhiên lóe lên vẻ tàn nhẫn.

“Vèo!”

Tốc độ của hấn cực nhanh, mục tiêu chính là bắt lấy Chu Viện có tu vi yếu nhất, muốn bắt nòng lại.

Chỉ cần bắt Chu Viện, chắc chắn có thể khiến Diệp Trường Sinh sợ ném chuột vỡ bình, không dám uy hiếp bọn họ nữa.

Đợi sau khi thành công rời khỏi nơi đây, lập tức đầu nhập vào Nghịch Tinh Minh, mượn dùng thực lực của Lục Đạo Cực Thánh cùng Vạn Tam Cô để đối phó người này.

Trong đầu vị tu sĩ Nguyên Anh trung kỳ này nhanh chóng hiện lên những ý niệm này, hấn tin tưởng bản thân không kịp đề phòng phát tác, xác suất thành công Chu viện bị bắt cũng không thấp.

Dù sao cũng chỉ là một tu sĩ Kết Đan hậu kỳ mà thôi.

Còn Diệp Trường Sinh, bốn người khác hấn là sẽ ra tay giúp hấn kéo dài thời gian, hấn tin rằng mọi người đều rất ăn ý với hấn.

Chỉ là, khi hấn vươn một tay ra trước mặt Chu Viện liền thấy được thần sắc mỉa mai trong mắt Chu Viện.

Một tu sĩ Kết Đan hậu kỳ đối với tu sĩ Nguyên Anh trung kỳ này lộ ra vẻ châm chọc?

Trong lòng lão giả cầm đầu đám người tứ đại thương minh vừa hiện lên vẻ nghi vấn, liền thấy trước mặt Chu Viện bỗng nhiên xuất hiện hai đạo thân ảnh, ngăn trở công kích của lão.

Đó là khôỉ lồi hình người, thân khoác giáp sắc, phảng phất hai chiến sĩ võ trang hạng nặng, trong tay mỗi người nắm một cây cung tên.

“Vèo! Vèo!”

Hai mũi tên sắc bén nhanh chóng bắn tới hấn, trong lòng lão nhất thời rung mình, trong chớp mắt đã nhìn ra uy lực của hai mũi tên kia.

Lại là công kích có thể so với hai tu sĩ Nguyên Anh kỳ, hai con khôỉ lồi này là cấp bậc Nguyên Anh sao?!

Bất chấp kinh hãi trong lòng, hấn đã biết bản thân không cách nào đắc thủ, vội vàng xoay người hướng ngoài lầu các bay đi, muốn mau chóng thoát đi.

Mà bốn vị Nguyên Anh Tứ Đại Thương Minh khác cũng làm ra hành động tương tự, thừa cơ toàn thân nhao nhao tăng vọt hào quang, từng người đánh ra pháp bảo, hoặc đánh úp về phía Chu Viện, hoặc tập kích về phía Tử Linh.

Khi pháp bảo bay ra ngoài, cũng đồng thời đoạt đường đào vong. Tòa lầu các này ầm vang, trực tiếp bị các tu sĩ Nguyên Anh bộc phát ra công kích dẹp yên.

Trong một đợt tấn công hỗn loạn này, Diệp Trường Sinh chỉ mỉm cười đứng chấp tay, không có bất cứ động tác gì.

Những pháp bảo được đánh ra, hoặc là bị Tử Linh ngăn lại, hoặc là bị hai con khôỉ lồi ngăn lại.

Mà năm người vừa mới bay ra ngoài, lần lượt phát ra từng tiếng kêu sợ hãi, nhất là lão giả cầm đầu, càng kêu thảm một tiếng thê lương.

“A!”

Hấn kêu rên thống khổ, toàn thân bị một loại hắc khí bao phủ, làn da cả người chợt biến thành màu đen, sau đó sừng phồng, vỡ nát, chảy ra máu đen kịt cùng nọc độc hỗn hợp.

Chất lỏng này rơi xuống mặt đất, sau đó tu tu tu ăn mòn mặt đất thành một cái hố sâu cực lớn.

Lão giả tóc bạc phảng phất trúng kịch độc gì đó, trong khoảnh khắc nhục thân liền bị hủy, bất luận lão vội vã nuốt vào bao nhiêu đan dược giải độc, tất cả đều vô dụng.

Rốt cục, hắn tuyệt vọng kêu thảm một tiếng, một đạo Nguyên Anh từ thể nội bay ra, buông tha cho nhục thân của mình.

Nguyên Anh này vừa mới đi ra, đang muốn phát động thuận di, thì lập tức bị một kim sắc đại thủ bắt được.

Sau đó, thân thể lão giả này trong chớp mắt huyết nhục, xương cốt tất cả đều hòa tan vào trong nọc độc màu đen, bị ăn mòn không còn một mảnh.

“Diệp đạo hữu, xin hãy tha cho lão phu một mạng, lão phu nguyện ý thần phục, nguyện ý dâng tặng hết cả Thương Minh!” Lão giả hoảng sợ hô lớn, đau khổ cầu xin.

“Người Nguyên Anh trung kỳ, ta sợ sau khi ta đi, Diệu Âm môn không không chế nổi ngươi!” Diệp Trường Sinh thì thào.

Vừa rồi trong năm người kia, hắn nói muốn lưu lại bốn người, kỳ thật người muốn giết chính là lão giả này.

Loại tu sĩ Nguyên Anh trung kỳ sống mấy trăm ngàn năm này cũng chỉ có đại tu sĩ như Diệp Trường Sinh mới có thể trấn trụ được.

Để hắn không chế lại cho Tử Linh, Diệp Trường Sinh sợ Tử Linh bị phản phệ, cho nên tất nhiên người này sẽ chết.

Bất quá, Diệp Trường Sinh cũng không có ý định giết chết hắn ngay lập tức, hắn còn muốn từ nay về sau bên trong Nguyên Anh của người này, đạt được thứ mình muốn.

“Diệp đạo hữu, Diệp đại nhân, tiểu nhân trung thành tuyệt đối, nhất định sẽ hết sức trợ giúp Diệu Âm Môn phát triển lớn mạnh, tiểu nhân còn biết rất nhiều bí mật của Thương Minh, khẩn cầu Diệp đại nhân...”

Sau một tiếng kêu sợ hãi, Nguyên Anh lão giả ngừng nói, trực tiếp té xuống, hai mắt vô thần, phảng phất như đã mất đi ý thức.

Một tấm bùa chú bay phiêu động trên trán nguyên anh của hần, Diệp Trường Sinh cũng thu nguyên anh này vào.

Sau đó, hần quay đầu nhìn về phía bốn tu sĩ Nguyên Anh còn chưa chạy thoát.

Bốn người này bị mấy con Tử Vân hạt với khí thể hung hãn vây khốn.

Những Tử Vân hạt phi thiên này lớn gần trượng, toàn thân màu tím đen, tản mát ra khí tức kinh khủng.

Đặc biệt là hai con cầm đầu, thân dài hai trượng, khí thể hung mãnh khiến người khác kinh hãi.

Vừa rồi lão giả kia bị hai con Tử Vân hạt bay lên ngăn cản, một cái châm đuôi liền trực tiếp phế thân thể.

Loại kỳ trùng kịch độc này, phát ra âm thanh còn có thể quấy nhiễu chân nguyên vận hành của người khác, khiến cho khi đối mặt với nó, bất kể là công kích hay là chạy trốn đều chịu ảnh hưởng cực lớn.

Khi nhìn thấy đám độc trùng này, đám Nguyên Anh Thương Minh hoàn toàn tuyệt vọng.

Một đại tu sĩ Nguyên Anh hậu kỳ, còn mang theo hai con khôi lỗi cấp bậc Nguyên Anh, lại có hơn mười con độc trùng cường đại đến cực điểm như vậy. Loại đội hình này, bọn hần làm sao chống cự được?

Người này hoàn toàn có thể tung hoành ở Loạn Tinh Hải, giết một mạch bảy người ở tổng bộ Nghịch Tinh Minh cũng không thành vấn đề a.

“Đại nhân, ta nguyện thân phục!”

“Khẩn cầu Diệp đại nhân tha cho ta một mạng, chúng ta nguyện dâng tặng lại hai tay cho Thương Minh!”

“Diệp đại nhân, lúc trước là ta có mắt không trông, phụ lòng hảo ý của đại nhân, kính xin đại nhân tha cho tiểu nhân, tiểu nhân nguyện ý giúp đỡ đại nhân hòa nhập Thương Minh vào Diệu Âm Môn!”

.....

Từng tiếng cầu khẩn vang lên, đám lão quái Nguyên Anh này không còn tôn nghiêm và mặt mũi của mình nữa mà nhao nhao quỳ rạp xuống đất cầu khẩn.

Đứng trước tử vong và cho người ta hai lựa chọn làm chó, bọn họ chọn con đường sau.

“Sớm biết hôm nay, hà tất lúc trước!” Diệp Trường Sinh trách trời trách đất thở dài một tiếng.

Rồi đem Luyện Hồn Phiên dựng đứng trước người.

Giờ phút này trong lòng bốn vị tu sĩ Nguyên Anh kia tràn đầy không cam lòng cùng hối hận.

Sớm biết vậy đã không tới thề với cái hẹn này, hôm nay rơi vào kết cục như vậy.

Nhưng mặc kệ trong lòng có nhiều không cam lòng hơn nữa, vẫn là ngoan ngoãn tiến lên, đem thần hồn của mình lưu lại một tia bên trong Luyện Hồn phiên.

Sau đó, Diệp Trường Sinh lần lượt đánh cấm thần thuật lên người bọn họ, để đảm bảo những người này đều phải chết.

“Tử Linh, ngươi cũng tới đây để lại Cấm Thần Thuật cho bọn họ đi, sau này những người này sẽ là thủ hạ của ngươi!” Diệp Trường Sinh nhìn về phía Tử Linh nói.

Tử Linh nghe vậy, trong mắt lộ ra vẻ hưng phấn kích động, đi tới, đem cấm thần thuật mà Nguyên Anh kỳ mới có thể nắm giữ lần lượt cấp cho những người này lạc ấn.

Nhìn thấy một màn này, Diệp Trường Sinh nhẹ gật đầu, thu Khôi Lỗi và Phi Thiên Tử Vân Hạt vào.

Sau đó nàng nói với mẹ con Chu Viện và Tử Linh: “Ta đi tìm hồn phách hai người kia, tìm hiểu rõ ràng tình huống cụ thể của Tứ đại thương minh. Hai người các ngươi thương lượng với bọn hắn làm sao thôn tính bốn đại thương minh!”

Nghe Diệp Trường Sinh nói những lời này, Tử Linh và Chu Viện trên mặt tươi cười càng thêm nồng đậm, mà sắc mặt bốn người kia thì lại càng ngày càng khó coi.

Diệp Trường Sinh dẫn theo hai cái Nguyên Anh đi sang một bên.

Qua không bao lâu, hai gã tu sĩ Nguyên Anh này liền hoàn toàn biến mất trên nhân thế.

Còn Diệp Trường Sinh cũng từ trong trí nhớ của bọn họ nhận được rất nhiều tình báo mình muốn.

“Tứ đại thương minh tích lũy tài phú to lớn, đích xác là làm cho người ta tặc lưỡi, chỉ sợ Loạn Tinh Hải này, ngoại trừ Tinh Cung, cũng chỉ có tứ đại thương minh là giàu nhất!” Diệp Trường Sinh thì thảo nói.

“Chẳng qua, không nghĩ tới ngoại trừ thập đại Nguyên Anh bên ngoài, thì trong bóng tối còn có sáu vị cung phụng Nguyên Anh, quả thực là một cỗ lực lượng vô cùng cường đại!”

“Ừm, một loạt sự kiện lúc trước nhằm vào Diệu Âm môn, cũng là bọn chúng liên hợp với Nghịch Tinh minh gây nên, thì ra giữa song phương đã sớm mảy mò đi rồi!” Diệp Trường Sinh trong lòng thầm nghĩ.

Thông qua trí nhớ của hai người này, hắn đã hiểu rõ tất cả mọi việc của bốn đại thương minh.

Trong mười vị tu sĩ Nguyên Anh có hai vị Nguyên Anh trung kỳ, âm thầm có sáu đại cung phụng, nhưng bên ngoài đều là tán tu.

Trong đó cũng có một vị Nguyên Anh trung kỳ.

Tứ đại thương minh này cũng thiếu một vị đại tu sĩ, nếu không có thể sánh vai cùng chính ma song phương.

“Tiếp theo, phải tới tổng bộ của bọn họ nhìn xem!” Diệp Trường Sinh trong lòng thầm nghĩ.

Hắn đi về phía Chu Viện và Tử Linh, sau một hồi phân phó, Chu Viện bay về phía Thiên Tinh thành. Mà Tử Linh và bốn vị Nguyên Anh vừa thu phục kia, cùng Diệp Trường Sinh bay về hướng tổng bộ Tứ Đại Thương Minh.

Lần đi này kéo dài tận nửa năm!

Diệp Trường Sinh và Tử Linh đầu tiên là ở trong tổng bộ tứ đại thương minh, bắt lấy ba vị Nguyên Anh trấn thủ nơi đó, cũng giết chết một vị tu sĩ trung kỳ trong đó.

Sau đó, lại bảo những người còn lại này đem vài vị Nguyên Anh tọa trấn các nơi, cùng với mấy vị cung phụng trong bóng tối triệu tập tới, tất cả đều giải quyết hết.

Đương nhiên, trong quá trình này vẫn xảy ra chút bất ngờ, có hai vị Nguyên Anh Thương Minh, thông qua đủ loại con đường, phát hiện một điểm không đúng, đã chạy ra ngoài.

Mà Diệp Trường Sinh sau khi biết được tin tức này, lập tức ra tay diệt trừ nó.

Cũng chính vì vậy, hắn ở bên phía tứ đại thương minh trì hoãn thời gian dài một chút.

Cuối cùng, sau khi giải quyết hết thấy mọi chuyện, tổng cộng mười sáu vị Nguyên Anh của tứ đại thương minh chỉ còn lại bảy vị, hơn nữa bảy vị đều là tu sĩ Nguyên Anh sơ kỳ.

Trong chín người còn lại, ba vị Nguyên Anh trung kỳ bị Diệp Trường Sinh không nói lời gì gạt bỏ, hai vị Nguyên Anh bị hắn dốc sức giết chết.

Còn có hai người trong lúc trốn chạy đã bị Diệp Trường Sinh đuổi giết, trong hai người cuối cùng có một người tuyệt không khuất phục, bị hắn giết chết.

Còn một người là một trong bốn người đầu tiên đầu nhập vào Diệp Trường Sinh. Người này mặc dù giao thần hồn cho Diệp Trường Sinh khống chế, nhưng trên thực tế chỉ là giả vờ khuất phục, âm thầm báo tin cho những Nguyên Anh khác đào tẩu.

Hai gã Nguyên Anh nghe được tiếng gió, chạy trốn kia chính là bút tích của hắn, cuối cùng người này tự nhiên cũng phải chết đi.

Vì vậy, chỉ còn lại bảy Nguyên Anh Thương Minh.

Nhưng Diệp Trường Sinh cũng biết bảy người này cuối cùng cũng phải chết.

Bọn họ nếu vận khí tốt, có lẽ còn có thể sống đến lúc kết thúc thọ nguyên rồi chết sau, nhưng nếu vận khí không tốt, đợi đến lúc qua hơn mười năm, Diệu Âm Môn hoàn toàn chinh hợp tứ đại thương minh, hơn nữa sau khi bồi dưỡng ra lực lượng của chính mình, bọn họ cũng sẽ mất đi giá trị sống sót.

Đương nhiên, ngoại trừ những Nguyên Anh này, gần trăm tên Kết Đan tu sĩ cao tầng của tứ đại thương minh cũng từng người bị Diệp Trường Sinh tìm ra, hoặc là bố trí cấm chế thần hồn, hoặc là trực tiếp giết chết.

Trải qua một phen tẩy rửa huyết tinh, nguyên khí của tứ đại Thương Minh đại thương, nhưng lực lượng phản kháng của Diệu Âm Môn đã gần như biến mất.

Có lẽ bên trong còn ẩn giấu một ít người không cam lòng khuất phục, nhưng đợi đến thời gian dài, bọn hắn hơn phân nửa cũng không cách nào ẩn nặc.

Thương Minh từng sừng sững đứng trong Loạn Tinh Hải bao năm tháng cứ thế bị phế bỏ, bị Diệp Trường Sinh dùng thủ đoạn thô bạo nuốt sạch.

Chẳng qua, tạm thời Diệp Trường Sinh còn chưa tuyên cáo Tứ đại thương minh tiêu vong, chỉ khống chế nhân viên cao tầng của hắn mà thôi.

Chiêu bài của tứ đại thương minh vẫn còn, bên ngoài cơ bản không có bao nhiêu người biết biến cố này của thương minh.

Thậm chí, tu sĩ tầng dưới cùng cũng không mấy ai biết được cao tầng phát sinh biến động.

Chỉ biết là không ít cao tầng đột nhiên biến mất, chỉ có một ít lời đồn lưu truyền nói bọn họ đều đã chết.

Các tu sĩ tầng dưới chót hoàn toàn không phát giác được biến cố này, làm ăn vẫn như thường, toàn bộ cấu trúc vận hành của Thương Minh giống như hoàn toàn không bị ảnh hưởng.

Tất cả những chuyện này đương nhiên là do Diệp Trường Sinh bố trí, hắn hiện tại cũng không muốn Tứ Đại Thương Minh trực tiếp ngã xuống, như vậy sẽ tạo thành náo động rất lớn.

Mà đối với người nắm giữ trật tự như hắn thì thứ không hi vọng nhìn thấy nhất chính là sự náo loạn.

Hắn cần một độ kỳ ổn định, trong quá trình này Diệu Âm môn sẽ giống như ký sinh trùng nằm nhòai trên người Thương Minh hút máu, dần dần đào rỗng Thương Minh.

Cơ nghiệp quá khứ của Thương Minh chậm rãi chuyển dời đến Diệu Âm Môn bên này, thẳng đến khi giá trị của nó biến mất hoàn toàn.

Có thể tưởng tượng được, một hai trăm năm sau, Diệu Âm môn bồi dưỡng ra một nhóm lớn đệ tử của mình, dần dần tiếp quản sản nghiệp của tứ đại thương minh, tứ đại thương minh cũng không cần thiết tồn tại.

Đương nhiên, cao tầng chiến lực cũng là không thể thiếu, sau khi nắm giữ tài nguyên của tứ đại thương minh, Diệu Âm môn có thể nuôi dưỡng ra không ít tu sĩ Kết Đan kỳ.

Đến lúc đó, Diệu Âm môn cũng không còn quần bách như ngày hôm nay, chỉ có ba người Tử Linh, Chu Viện, Văn Tư Nguyệt là có thể xuất thủ.

Trong lúc khổng chế nhân lực cao tầng của tứ đại thương minh, Diệp Trường Sinh cũng thu hoạch được lượng lớn tài phú.

Tại tổng bộ Thương Minh, hắn trực tiếp đạt được bốn ngàn vạn linh thạch.

Đây cũng là kết quả hắn vì không muốn làm phiền thương minh vận hành bình thường, không đem tất cả kim lưu móc sạch ra.

Nếu hắn không quan tâm đến hoạt động của Thương Minh, đại khái có thể từ các nơi trong Thương Minh lấy được một hai trăm triệu linh thạch.

Đương nhiên, đây cũng chỉ là kim lưu của nó mà thôi, xem như lần này nó thu hoạch được một phần nhỏ nhất trong số đó.

trân quý nhất là từ tổng bộ Thương Minh, cùng với các loại pháp bảo lấy được trên người những tu sĩ Nguyên Anh bị hắn giết chết, quý trọng tài liệu, công pháp đỉnh cấp, yêu đan....

Những thứ này, có thể được Diệp Trường Sinh coi trọng cất giữ, mỗi thứ lấy ra ít nhất cũng có thể bán được ít nhất mười vạn linh thạch.

Nếu bán được mấy trăm vạn linh thạch cũng là chuyện đương nhiên.

Những vật này cộng lại đầu giá trăm triệu linh thạch hoàn toàn không thành vấn đề.

Chiếc túi vốn khô quắt ở Thiên Nam của Diệp Trường Sinh lại lần nữa chất đầy linh thạch, bốn ngàn vạn linh thạch. Điều này đối với đại đa số người mà nói, hoàn toàn là một con số trên trời.

Bất quá, Diệp Trường Sinh liền lập tức bỏ ra một ngàn vạn linh thạch để phục chế ra mười con rối nguyên anh, giao cho mẹ con bọn Tử Linh hai người bảo vệ Diệu Âm Môn.

Đây là cực hạn mà thân thức ba người các nàng có khả năng điều khiển.

“Hiện tại còn lại ba ngàn vạn linh thạch. Lần này thu hoạch được mấy thứ này, cộng thêm những thứ mà ta cất giữ lúc trước, phân biệt tổ chức một hội đấu giá tại Loạn Tinh Hải và Thiên Nam, có lẽ có thể thu lại hơn một trăm triệu linh thạch cho ta.”

“Sau đó lại phục chế hơn mười con Nguyên Anh Khôi Lỗi đặt ở Thiên Nam Thất Linh Đảo thủ hộ, từ đó bên kia trực tiếp liên vững như tường đồng vách sắt rồi!”

“Ta tu luyện tới Nguyên Anh hậu kỳ đỉnh phong cần sáu mươi triệu linh thạch, thu hoạch lúc này cũng có thể dễ dàng bao trùm ta rồi!”

“Tiếp theo, đi Đại Tấn một chuyến, sau đó chuẩn bị tiến giai Hóa Thần!” Diệp Trường Sinh trong lòng thầm nghĩ.

Sau khi xử lý xong mọi chuyện bên phía Thương Minh, hắn và Tử Linh liền trở lại Thiên Tinh thành.

Diệu Âm Môn vốn bình tĩnh an ổn, thoáng cái nghênh đón một đồng lớn chuyện cần làm.

Dù sao, muốn ăn, sức mạnh của tứ đại thương minh Diệu Âm Môn cũng không phải là chuyện đơn giản.

Con rắn nuốt voi vốn đã rất khó, mà sau khi nuốt vào, muốn tiêu hóa nó là điều khó khăn.

Hai trăm năm kế tiếp, phỏng chừng Diệu Âm Môn cũng có bận rộn.

Vốn những chuyện phức tạp này, hẳn là Chu Viện đến xử lý.

Nhưng bây giờ thọ nguyên của nàng đã không còn nhiều lắm, vì đột phá Nguyên Anh, Tử Linh không muốn lãng phí thời gian vào những chuyện này.

Vì vậy tất cả quyền lực của Diệu Âm Môn đều chuyển giao vào tay Văn Tư Nguyệt.

Đương nhiên, nhiều chuyện như vậy, một mình Văn Tư Nguyệt không xử lý được, nàng nhất định phải đề bạt một ít trợ thủ, dần dần tiến vào tầng lớp trung tâm quyền lực của Diệu Âm Môn mới được.

Sau đó không lâu, Diệp Trường Sinh nhận được tin tức, Văn Tư Nguyệt nhận mấy đệ tử, bắt đầu bồi dưỡng các nàng giúp quản lý các sự vụ của Diệu Âm môn.

Khiến hẳn có chút ngoài ý muốn chính là trong những đệ tử này, hẳn còn nghe được một cái tên quen thuộc.

Mai Ngưng!

Nữ tử thân mang thông ngọc phượng tủy này, vốn chỉ là nữ tu của một tiểu tông môn nào đó ở Loạn Tinh Hải.

Nhưng trong chiến loạn, môn phái của nàng bị hủy diệt, nàng liền chạy đến Thiên Tinh thành tìm kiếm một chỗ tu hành an ổn.

Vị nữ tu Trúc Cơ này, từ rất lâu trước kia đã có một phen giao tiếp với Văn Tư Nguyệt, sau cũng bởi vì Văn Tư Nguyệt mà gia nhập Diệu Âm Môn, bây giờ được Văn Tư Nguyệt thu làm đệ tử.

Sau khi biết tin tức về Mai Ngưng, Diệp Trường Sinh chỉ kinh ngạc một chút rồi không để ý tới nữa.

Nàng này nếu đã gia nhập Diệu Âm Môn, hơn nữa còn được Văn Tư Nguyệt nhìn trúng thu làm đệ tử, vậy coi như là nghịch thiên cải mệnh rồi.

Tương lai trở thành Kết Đan tu sĩ, hơn phân nửa là không có vấn đề, nói không chừng đều có một tia khả năng trở thành

Nguyên Anh.

Sau khi Diệp Trường Sinh trở lại Thiên Tinh Thành, Diệu Âm Môn liền đem tin tức mười năm sau tổ chức một hội đấu giá ra.

Mà cùng lúc đó, Diệp Trường Sinh cũng gặp lại Lăng Ngọc Linh.

Nàng này nghiêm nhiên cũng đã là một vị tu sĩ Nguyên Anh kỳ.

“Diệp huynh, chúc mừng ngươi, không nghĩ tới nhanh như vậy đã trở thành đại tu sĩ!”

Khi đi tới Diệu Âm Môn, nhìn thấy tu vi của Diệp Trường Sinh, Lăng Ngọc Linh trực tiếp mở cái miệng nhỏ nhắn thành hình “Nhị”, trên khuôn mặt xinh đẹp kiều diễm như ngọc, tràn đầy vẻ rung động và khó tin.

Một lúc lâu sau, mới phục hồi lại tinh thần, thần sắc vô cùng phức tạp nói ra câu nói vui vẻ với Diệp Trường Sinh.

Thời khắc này, kinh ngạc trong lòng nàng khó nói nên lời.

Cha mẹ nàng, là người có thiên phú xuất chúng nhất ở Loạn Tinh Hải, tư chất tu hành không thua gì các đời trở thành cung chủ của Tinh Cung, năm đó cũng là người được coi là người có hy vọng tiến giai Hóa Thần.

Nhưng bọn họ đột phá Nguyên Anh hậu kỳ cũng đã là chuyện khoảng năm trăm tuổi rồi.

Mà Diệp Trường Sinh hiện tại mới bao nhiêu tuổi?

Hơn hai trăm tuổi!

Việc này quá kinh thế hãi tục!

Thời điểm này, tâm tình Lăng Ngọc Linh có thể nói là phức tạp đến cực điểm.

Nguyên bản quy hoạch cha mẹ nàng cho nàng là đầu tiên tu luyện đến Nguyên Anh, trở thành Nguyên Anh tu sĩ. Sau đó thông qua các loại Linh Dược, nhanh chóng đẩy Pháp lực lên Nguyên Anh sơ kỳ đỉnh phong, sau đó hai người bọn họ lại hao phí Nguyên khí, trực tiếp dùng quán đỉnh Đại Pháp tăng nàng lên Nguyên Anh trung kỳ.

Như vậy, có lẽ nàng ta có thể trong vòng một trăm năm, đuổi kịp Diệp Trường Sinh.

Dù sao, dưới cái nhìn của Thiên Tinh Song Thánh, dù Diệp Trường Sinh có nghịch thiên đi nữa, muốn trở thành đại tu sĩ, cũng phải tốn hai ba trăm năm thời gian.

Nguyên Anh hậu kỳ này khó tu luyện cỡ nào, hai người bọn họ đều có cảm xúc sâu sắc.

Cho nên, đôi vợ chồng này vẫn cảm thấy, dưới sự bồi dưỡng toàn lực của hai người bọn họ, Lăng Ngọc Linh hẳn là có thể đuổi kịp tu vi của Diệp Trường Sinh.

Đợi sau khi đuổi kịp, hai người này đã thành hôn song tu, thông qua phương pháp song tu, nhanh chóng tiến vào Nguyên Anh hậu kỳ.

Giống như bọn họ năm xưa.

Kể từ đó, Diệp Trường Sinh mượn lực lượng Tinh Cung trở thành hậu kỳ đại tu sĩ, trong lòng đối với Tinh Cung cũng sẽ có thêm vài phần lòng trung thành.

Cũng càng coi trọng Lăng Ngọc Linh hơn.

Song tu bí thuật của Tinh Cung là cực kỳ cao cổ bí thuật, có thể làm cho phụ phụ song phương của song tu đột phá Nguyên Anh hậu kỳ, tỷ lệ cũng tăng lên rất nhiều.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao, phần lớn Tinh Cung chỉ chủ các đời đều là một nam một nữ.

Chỉ cần tìm được đôi tượng thích hợp song tu, hai vị đứng đầu Tinh Cung đều đột phá đến hậu kỳ, cũng không phải là việc khó.

Thiên Tinh Song Thánh hy vọng thông qua phương pháp này để tăng cường sức nặng của Lăng Ngọc Linh trong mắt Diệp Trường Sinh.

Dù sao, nếu như là con đường tu hành song tu chính thức, vậy hai người sẽ không còn bất cứ điều gì bí mật nữa.

Cơ hồ là mỗi ngày ở chung một chỗ, giữa nhau, dần dần hình thành một loại quan hệ phụ thuộc lẫn nhau không thể rời khỏi.

Ngày dài lâu ngày, tình cảm giữa hai người cũng sẽ càng thêm thâm hậu, cuối cùng sẽ diễn biến thành dáng vẻ như chim cánh, rời đi nữa kia sẽ khó có thể sống một mình.

Theo Thiên Tinh Song Thánh thấy, chỉ cần Diệp Trường Sinh và Lăng Ngọc Linh song tu, thì sau một khoảng thời gian, những nữ nhân khác và hắn có tình cảm với nhau, tự nhiên sẽ rất ngại ngùng.

Đây là dương mưu của bọn họ, chẳng qua là hiện tại, theo Diệp Trường Sinh đột phá trở thành đại tu sĩ, loại mưu đồ này tự nhiên cũng phải trả giá.

“Chẳng phải người cũng đột phá được Nguyên Anh sao? Cũng phải chúc mừng tu vi Lăng tiểu thư tiến nhanh!” Diệp Trường Sinh vừa cười vừa nói.

“Chút tu vi này của tiểu muội có là gì, Diệp huynh mới thật sự là kinh thế hãi tục!” Lăng Ngọc Linh cười khở một tiếng nói, trong đôi mắt đẹp của nàng hiện ra tia sáng kỳ lạ, chăm chú nhìn Diệp Trường Sinh.

“Tiểu muội sau khi nghe được tin tức của Diêu Âm Môn liền đi tới, quả nhiên là Diệp huynh đã về tới Loạn Tinh Hải, chỉ là không ngờ tới Diệp huynh lại cho ta niềm vui bất ngờ như vậy!”

“Tiếp theo Diệp huynh có tính toán gì không? Sắp tổ chức đại điển lễ của đại tu sĩ sao? Tinh Cung ở phương diện này có lẽ giúp được Diệp huynh!” Lăng Ngọc Linh tươi cười đầy quyến rũ.

Dựa theo lệ cũ, sau khi tu sĩ Nguyên Anh trở thành đại tu sĩ, bình thường đều tổ chức đại lễ, chiêu cáo thiên hạ.

Bất quá, Diệp Trường Sinh đã an bài một hội ở Thiên Nam, ở Loạn Tinh Hải sẽ không còn tâm tư nào khác.

Vì vậy, hắn lắc đầu nói: “Không cần, tạm thời không cần gióng trống khua chiêng như vậy!”

“A, vậy Diệp huynh có thể đi thánh sơn một chuyến không? Cha mẹ ta muốn gặp huynh một chút!” Lăng Ngọc Linh dịu dàng nói, đồng thời trên mặt cũng đỏ ửng lên.

“Thánh sơn sao? Không thành vấn đề!” Diệp Trường Sinh rất sáng khoái đáp ứng.

Với tu vi của hắn hôm nay, cho dù Thiên Tinh Song Thánh muốn động thủ với hắn ở trên Thánh Sơn, hắn cũng không sợ.

Hắn bây giờ, thiên hạ to lớn, hầu như không có mấy nơi không thể tới!

“Đi thôi, chúng ta đi ngay!” Diệp Trường Sinh nói thẳng, chuyện này khiến Lăng Ngọc Linh sửng sốt, nhưng ngay sau đó lại như nghĩ tới điều gì, sắc mặt đỏ lên, nhỏ giọng nói:

“Diệp huynh, mời đi theo ta!”

Trên tầng cao nhất thánh sơn, trước một đại điện bằng đá trông rất bình thường, Diệp Trường Sinh và Lăng Ngọc Linh hạ xuống độn quang.

“Đây là nơi tổ sư lập phái của bốn cung tu luyện, một mực giữ lại cho đến hôm nay, là nơi quan trọng nhất của bốn cung, bình thường sẽ không để cho người ngoài tiến vào!” Khuôn mặt xinh đẹp của Lăng Ngọc Linh kiều diễm như hoa, đôi mắt đẹp thâm ý sâu sắc nhìn Diệp Trường Sinh nói.

“Nói như vậy, Lăng tiểu thư đã coi Diệp mỗ là “Nội nhân” rồi sao?” Diệp Trường Sinh trên mặt mang theo vẻ cười trêu chọc, hỏi.

Nghe nói như thế, Lăng Ngọc Linh nhất thời đỏ mặt, khuôn mặt xinh đẹp trở nên mềm mại, toát ra thái quang khiếp người.

“Nội nhân” từ này, vốn là nam tử dùng để hình dung thể tử của mình, hiện tại Diệp Trường Sinh dùng ngữ khí trêu chọc nói ra, tự nhiên là hàm chứa có ý khác.

Lăng Ngọc Linh thông minh vô cùng, sao có thể không hiểu hàm nghĩa trong lời nói này. Trong lòng nàng vô cùng ngượng ngùng.

Nhưng một lát sau, nàng liền hít sâu một hơi, sóng mắt lưu chuyển, trên dung nhan tuyệt sắc trắng nõn như ngọc lộ ra nụ cười tươi đẹp, hơi thở như lan nói: “Tiểu muội tâm tư, chắc hắn cũng không gạt được Diệp huynh, Diệp huynh đã sớm biết, không cần hỏi nhiều?”

Lăng Ngọc Linh thẳng thắn và trực tiếp đúng là Diệp Trường Sinh rất ít khi nhìn thấy.

Thế là, hắn cũng nhoẻn miệng cười, nói: “Nếu Ngọc Linh người đã nói như vậy, vậy vì huynh cũng không cần phải nhắc nhở nhắc nhở. Nói một lời thật lòng, ta rất chờ mong phát triển tiếp theo của người!”

Nghe nói như thế, khuôn mặt xinh đẹp của Lăng Ngọc Linh lập tức đỏ bừng, trong đôi mắt sáng có gợn sóng mị hoặc lưu chuyển, mang theo vẻ vui mừng liếc nhìn Diệp Trường Sinh.

Sau đó, tựa hồ then thùng vô hạn thấp giọng nói: “Diệp huynh mau vào đi!”

Nói xong, Diệp Trường Sinh bước nhanh đi vào trong thạch điện, lưu lại trong mắt là ánh mắt mang ý cười nhìn bóng lưng của nàng.

Hai người đều biết, lần này song thánh chỉ sợ là muốn đề tài thảo luận của song tu, cũng chính vì vậy, hai người ở trước đại điện này liền nói thẳng ra.

Diệp Trường Sinh tiến vào trong tòa thạch điện cổ xưa này, đập vào mắt là một gian đại sảnh mang phong cách cổ xưa.

Trong đại sảnh chia làm hai hàng, đặt rất nhiều ghế dựa, ở phía trên cùng là hai bóng người đang ngồi sừng sững, ánh mắt sáng ngời nhìn Diệp Trường Sinh.

Nữ tuổi chừng hai mươi lăm hai mươi sáu tuổi, da thịt trắng như tuyết, tóc đen như mây, một thân cung trang xanh biếc, toàn thân lộ ra một cỗ khí tức ung dung cao quý. Nam tử là một gã nho sinh bạch bào khoảng bốn mươi tuổi, khuôn mặt bình thường, nhưng hai hàng lông mày đen sì như kiếm, cả người có một cỗ sát khí xuyên qua cơ thể, sắc mặt âm lãnh như băng.

Lúc trước nữ tử từng gặp Diệp Trường Sinh một lần, nam là lần đầu tiên nhìn thấy khí thế lạnh lùng nghiêm nghị này, không hổ là kiêu hùng uy chấn thiên hạ.

Vị cung chủ Lăng Khiếu Phong của Tinh Cung này, chỉ sợ có thể gọi là đệ nhất tu sĩ ở Loạn Tinh Hải!

Lăng Khiếu Phong ôn hòa, hai người này chính là Thiên Tinh Song Thánh đã lưu truyền uy danh ở Loạn Tinh Hải hơn một ngàn năm.

Lăng Ngọc Linh thì đứng bên cạnh hai người, sắc mặt hơi ửng đỏ nhìn Diệp Trường Sinh đi vào.

Diệp Trường Sinh vừa tiến vào, trong nháy mắt Thiên Tinh Song Thánh nhìn thấy hắn, hai con ngươi bỗng nhiên co rút lại.

Dường như có chút khó tin, vậy mà hắn đã là đại tu sĩ Nguyên Anh hậu kỳ?

Này cùng hai người dự liệu xuất nhập có chút lớn, Diệp Trường Sinh thiên phú vậy mà nghịch thiên đến tình trạng này?

Trong lúc nhất thời, trong lòng Thiên Tinh song thánh phảng phất như có sóng to gió lớn nhấc lên, tâm thái vốn bình tĩnh đã triệt để bị đảo loạn.

Bất quá, đôi vợ chồng này cũng không phải là thường nhân, thần sắc kinh ngạc rung động từ trong mắt lóe lên rồi biến mất, lập tức trên mặt không nhìn ra bất kỳ động tĩnh gì.

Bốn ánh mắt không chút che giấu đánh giá Diệp Trường Sinh.

Mà Diệp Trường Sinh cũng đang đánh giá bọn họ, trong lòng hắn âm thầm nghĩ: “Lúc ta mới tới Loạn Tinh Hải, uy danh của Thiên Tinh song thánh cũng đã lưu truyền ở Loạn Tinh Hải cả ngàn năm rồi!”

“Hiện tại, hai trăm năm trôi qua, Thiên Tinh song thánh vẫn còn sống, hơn nữa nhìn bộ dạng hiện tại của bọn họ, có lẽ còn có tư thế sống thêm một hai trăm tuổi nữa.”

“Tính sơ một chút, đôi vợ chồng này sống đại khái khoảng một ngàn năm sáu trăm tuổi, ở phương diện thọ nguyên, hai người này xác thực là khinh thường một đám đại tu sĩ nhân giới!”

“Sau khi Lăng Ngọc Linh tu thành Hóa Thần, đã sống ba ngàn năm, thọ nguyên so với tu sĩ Hóa Thần còn mạnh hơn nhiều,

xem ra Tinh Cung rất có phương diện kéo dài tuổi thọ!” Diệp Trường Sinh thầm nghĩ trong lòng.

Tinh Cung là truyền thừa cổ xưa một nhà kéo dài mấy vạn năm, các loại kỳ công bí pháp cất dấu chỉ sợ nhiều không đếm xuể.

Đây quả thực là bảo tàng lớn nhất của nhân giới.

Đang lúc hai bên dò xét lẫn nhau, Ôn Thanh trước kia đã từng tiếp xúc với Diệp Trường Sinh mở miệng trước.

Nàng thản nhiên cười, đôi môi đỏ mọng khẽ mở: “Lại nói, đây là lần đầu tiên vợ chồng chúng ta gặp mặt Diệp huynh!”

Diệp Trường Sinh gật đầu nói: “Đại danh Thiên Tinh song thánh Diệp mỗ sớm đã như sấm bên tai, hôm nay có thể chính thức gặp mặt hai vị, thật là tam sinh hữu hạnh!”

Nữ tử nghe vậy cười một tiếng, nói: “Diệp huynh đột phá hậu kỳ, đáng lẽ nên là vợ chồng chúng ta tự mình đi chúc mừng mới đúng, sao lại phiền Diệp huynh tới cửa bái phỏng, thật sự là có chút thất lễ!”

“Vợ chồng chúng ta trước đó còn chưa biết tin tức Diệp huynh đột phá, sau đó tự chuẩn bị một phần đại lễ, mong rằng Diệp huynh đừng ghét bỏ!”

Diệp Trường Sinh cười ha ha, nói: “Đạo hữu nói đùa rồi, các ngươi là chủ của thành này, đã đến phiên ta tới thăm hỏi!”

Lúc này, nam tử trong song thánh cũng lên tiếng, hấn bình thản nói: “Lần này vợ chồng chúng ta mời Diệp huynh đến đây, là có một việc muốn cùng Diệp huynh thương nghị!”

“Mời Lăng đạo hữu nói!” Diệp Trường Sinh nói.

“Nghe nói Diệp huynh không có đạo lữ, Lăng mỗ nói không sai chứ?” Lăng Khiếu Phong đi thẳng vào vấn đề, nói ra những lời khiến tinh thần mọi người đều chăm chú lắng nghe.

“Ồ, Diệp mỗ đích thật là thiếu đạo lữ!” Diệp Trường Sinh gật gật đầu, trong giọng nói ý tứ mơ hồ không rõ.

Nhưng mà Thiên Tinh Song Thánh lại không nghe ra chút vấn đề gì.

Thiếu một đạo lữ, vậy thì là không có đạo lữ sao?

Chỉ có Lăng Ngọc Linh tựa hồ nghĩ tới điều gì, kiều mị liếc mắt nhìn hẳn, nhưng không nói gì thêm.

Nghe được Diệp Trường Sinh thẳng thắn nói, Thiên Tinh song thánh trong lòng hơi thở phào nhẹ nhõm, như vậy, chuyện bọn họ muốn nhắc tới, đại khái đã thành công hơn phân nửa.

Ôn Thanh khẽ cười một tiếng, nói: “Diệp huynh thiên tư xuất chúng, quả thật là hiếm thấy phu phụ chúng ta. Với thiên phú kinh người như vậy của Diệp huynh, muốn tìm được đạo lữ thích hợp thật sự không dễ dàng gì!”

“Trên đời này nữ tu Nguyên Anh Kỳ thực sự khó tìm, cho dù ngẫu nhiên xuất hiện một vị, phía sau chí ít cũng có bảy tám vị nam tu sĩ có tu vi tương đương cùng nhau đuổi chém!”

“Với tuổi của Diệp huynh bây giờ, không bằng một nữ tu sĩ với người, càng khó đạt được tu vi Nguyên Anh kỳ!”

Nói tới đây, Ôn Thanh dừng lại một chút, nói: “Mặc dù có thì hơn phân nửa thân phận cũng khó có thể ghép đôi với Diệp huynh!”

Diệp Trường Sinh nghe thế, trong lòng lập tức có ý cười, ý của Ôn Thanh chỉ sợ là đang nội hàm Tử Linh.

Xem ra chuyện Tử Linh đột phá Nguyên Anh đã khiến cho đôi phu thê này sinh ra sự uy hiếp với nữ nhi nữ của mình.

Lăng Ngọc Linh đứng ở một bên, cũng nghe ra ý của mẫu thân, không khỏi có chút xấu hổ.

Quan hệ giữa nàng và Tử Linh vẫn không tệ, nếu như nơi này truyền ra ngoài, chẳng phải sau này nàng cùng Tử Linh này sinh hiềm khích sao?

Vì vậy, vội vàng kéo tay áo của mẫu thân.

Ôn Thanh nhìn thấy bộ dạng này của nữ nhi bèn trừng mắt liếc nàng một cái, rồi lại bất đắc dĩ cười cười nói: “Thiên phú trên thế gian này rất xứng đôi với tu vi và thân phận của Diệp huynh, trong mắt thiếp thân thì chỉ có duy nhất Ngọc Linh nhà ta mà thôi!”

“Nếu hai người các ngươi liên thủ nâng đỡ lẫn nhau, cùng đi đại đạo tu tiên, nói không chừng tương lai còn có một ít cơ hội

đắc đạo Trường Sinh, Diệp huynh có nguyện ý cùng Ngọc Linh nhà ta kết thành bạn lữ song tu không?”

Lời nói của Ôn Thanh vừa dứt, Lăng Ngọc Linh lập tức đỏ bừng cả mặt, tim đập như nai con, cha mẹ ruột cục cũng đã nói ra được lời này.

Nàng xấu hổ rụt rè, lại có một tia chờ đợi vụng trộm nhìn về phía Diệp Trường Sinh, vừa vặn gặp ánh mắt ôn nhu của Diệp Trường Sinh nhìn lại.

Lập tức nàng vội vàng thu hồi ánh mắt, nhưng trong lòng thì ngọt ngào.

Diệp Trường Sinh cười ôn hòa, thông dong nói: “Vừa rồi trước khi tiến vào điện này, ta đã nói với Ngọc Linh, ta rất chờ mong có thể cùng nàng ta có một đoạn phát triển!”

“Nếu nhất định phải chọn một người cùng chung phước tiên nghiệp ở trên đời này, ta hi vọng người đó là Ngọc Linh!”

Diệp Trường Sinh mặt không đỏ tim không nhảy nói một câu này, đem lời nói của Thiên Tinh song thánh sùng sốt.

Mà Lăng Ngọc Linh đã cúi đầu, cái cổ thon dài như thiên nga cũng trở nên hồng phấn, trong lòng không khỏi vui sướng.

Trên mặt Ôn Thanh xuất hiện nụ cười vui sướng, hiển nhiên là nàng rất hài lòng với câu nói này của Diệp Trường Sinh.

Xem ra hai vợ chồng bọn họ đã có thể yên tâm rồi!

Còn Lăng Khiếu Phong lại hơi nhú mào, hắn luôn cảm thấy câu nói của Diệp Trường Sinh như miệng lưỡi trơn tru vậy.

Mặc dù là rất trang trọng hứa hẹn, nhưng từ trong miệng hắn nói ra, luôn cho người ta một loại cảm giác nhẹ nhàng.

Điều này cũng khó trách, vị nhạc phụ tương lai như Diệp Trường Sinh đã vô cùng bất mãn với chuyện hắn dính đầy hoa thơm cỏ.

Vừa nghĩ tới bên cạnh đối phương có nhiều nữ nhân như vậy, hắn liền cảm thấy loại người phóng đảng này, tuyệt đối sẽ không phải người chuyên tình nói ra những lời như vậy.

Nói như vậy nên để cho người chuyên một như hắn nói ra.

Nhưng trong lòng hắn lại nghĩ tới Diệp Trường Sinh đã là một đại tu sĩ hậu kỳ, chắc không đến mức trong trường hợp này tùy ý nói dối nói dối.

Vì vậy, sự nghi ngờ trong lòng hắn chậm rãi tiêu tán đi rất nhiều.

Dưới ánh mắt của Ôn Thanh, Lăng Khiếu Phong miễn cưỡng nặn ra một nụ cười, nói: “Được, nếu Diệp huynh đã đáp ứng đề nghị của vợ chồng chúng ta, vậy chuyện này chúng ta cứ như vậy định ra!”

“Sau này, Diệp huynh sẽ là Cung chủ đời tiếp theo của Tinh Cung, đợi sau khi Ngọc Linh đột phá Nguyên Anh trung kỳ, các người sẽ lập gia đình!” Lăng Khiếu Phong nói.

Hình như là sợ Diệp Trường Sinh bất mãn, Ôn Thanh vội vàng giải thích: “Diệp huynh có điều không biết, Tinh Cung chúng ta có một phương pháp song tu bí truyền, đợi sau khi Ngọc Linh Nguyên Anh trung kỳ mới cùng người tiến hành song tu, hiệu quả sẽ tốt hơn nhiều!”

“Phụ phụ chúng ta thực sự không phải là muốn đè ép thời gian người và Ngọc Linh thành hôn. Làm như vậy cũng là vì muốn tốt cho Ngọc Linh, để cho nàng có thể tiến vào Nguyên Anh hậu kỳ nhanh hơn, mong rằng Diệp huynh có thể hiểu cho!”

Diệp Trường Sinh nhìn về phía Lăng Ngọc Linh, chỉ thấy dưới dung nhan xinh đẹp của nàng vẫn nhận thấy màu đỏ ửng đáng yêu, nhưng hai con người trong suốt cũng không tránh không né nhìn về phía hắn.

Ánh mắt kia trong, mang theo kiên định cùng ôn nhu, nghiêm nghị đã coi hắn là phụ quân của mình.

“Chỉ cần là vì tốt cho Ngọc Linh, ta đương nhiên không có gì không thể tiếp nhận, sớm ngày thành hôn muộn một chút thì không khác gì thành hôn!” Diệp Trường Sinh thản nhiên nói.

Nghe hắn nói vậy, Thiên Tinh song thánh đều gật đầu, Lăng Khiếu Phong cũng ôn hòa hơn một ít, nói:

“Trong lúc phụ phụ chúng ta dốc sức bồi dưỡng, Ngọc Linh hẳn có thể trong vòng trăm năm tiến vào Nguyên Anh trung kỳ, Diệp huynh sẽ không phải đợi quá lâu đâu!”

“Từ hôm nay trở đi, Diệp huynh sẽ chính thức gia nhập Tinh Cung, bất quá vợ chồng chúng ta cũng sẽ không đối đãi với người như trưởng lão bình thường, Diệp huynh vẫn giống như trước, muốn làm gì thì làm!” Ôn Thanh đề nghị.

Diệp Trường Sinh nghe vậy suy nghĩ một chút, lập tức nói: “Cũng tốt, vậy Diệp mỗ sẽ chính thức gia nhập Tinh Cung!”

“Tốt, đã như vậy, Ngọc Linh, người triệu tập tất cả trưởng lão không cần thay phiên đến đây, gặp mặt Diệp trưởng lão một lần!” Lăng Khiếu Phong Hành nói.

“Vâng, con gái sẽ lập tức triệu tập bọn họ!” Lăng Ngọc Linh vui vẻ nói, có thể thấy tâm tình của nàng lúc này đang rất hưng phấn kích động.

Đợi sau khi Lăng Ngọc Linh rời khỏi đại điện, Ôn Thanh lại nói: “Đúng rồi, nếu bây giờ Diệp huynh đã tiến giai đại tu sĩ, cũng đừng quên đã答应 chuyện Hình trưởng lão, việc này cũng rất trọng yếu, liên quan đến tồn vong của toàn bộ Tinh Hải!”

“Ước định kia đương nhiên ta nhớ kỹ, lần này tới gặp hai vị đạo hữu, vốn cũng là có ý định đi hải ngoại một chuyến mà thôi!” Diệp Trường Sinh đột nhiên nói.

“Như thế rất tốt, giải quyết ân oán kia, lại diễn trừ Nghịch Tinh Minh, về sau Loạn Tinh Hải này chính là thiên hạ của người cùng Ngọc Linh!” Lăng Khiếu Phong có chút bình thản nói.

Trong lúc nói câu này, trong lòng Lăng Khiêm Phong cũng có chút cảm khái.

Thật ra với tính cách của hắn, nếu không phải bắt buộc thì làm sao có thể dễ nói chuyện như vậy?

Dựa theo tác phong nhất quán của hắn, hắn có thể quyết định chính là trực tiếp giết chết Diệp Trường Sinh, cướp lấy toàn bộ tạo hóa toàn thân của hắn, dùng cái này để trợ giúp nhi tử của mình tiến vào Nguyên Anh hậu kỳ, thậm chí là Hóa Thần.

Nhưng đáng tiếc điều kiện khách quan của Diệp Trường Sinh khiến hắn không thể đưa ra quyết định như vậy.

Hắn không nắm chắc có thể giết được Diệp Trường Sinh, trừ phi vợ chồng bọn họ trực tiếp nổ tung Nguyên Từ Thần Quang mà tu luyện mấy trăm năm.

Làm như vậy quả thực có khả năng giết chết Diệp Trường Sinh, nhưng làm như vậy kết quả cuối cùng là tiện nghi cho Nghịch Tinh Minh.

Trừ phi đầu óc Thiên Tinh Song Thánh hỏng mất, nếu không sẽ không đưa ra quyết định như vậy.

Vì vậy, chỉ có thể bình thản đối đãi với Diệp Trường Sinh.

Không bao lâu sau, Lăng Ngọc Linh trở lại trong đại điện, có điều lúc này nàng không trở lại bên cạnh Thiên Tinh song thánh mà trực tiếp ngồi xuống bên cạnh Diệp Trường Sinh.

Nhìn thấy động tác này của nữ nhi, sắc mặt Lăng Khiếu Phong tối sầm lại, mà trong mắt Ôn Thanh lại lộ ra nụ cười bất đắc dĩ.

Một lát sau, các vị trưởng lão Tinh Cung nối đuôi nhau đi vào, đầu tiên là hành lễ với Song Thánh, sau đó có chút kinh ngạc nhìn Diệp Trường Sinh vài lần.

Thân phận của Diệp Trường Sinh bọn họ đều biết, trước kia hắn là khách khanh trưởng lão của Tinh Cung, Thiên Tinh Song Thánh đã từng đưa chân dung của hắn cho tất cả mọi người xem qua.

Lần này, lại nghe nói hắn muốn chính thức gia nhập Tinh Cung, còn tạo ra trận chiến lớn như vậy, làm cho các vị trưởng lão của Tinh Cung trong lòng có chút kinh nghi.

Thế là, ôm ánh mắt xem kỹ nhìn Diệp Trường Sinh, kết quả vừa nhìn, nhất thời khiến những người này rùng mình.

Đại tu sĩ hậu kỳ!

Diệp Trường Sinh không hề che giấu tu vi, cứ thể hiện rõ ràng trước mắt mọi người.

Mới vài chục năm trôi qua mà người này đã là hậu kỳ đại tu sĩ?

Nguyên Anh trưởng lão của Tinh Cung đều kinh hãi đến cực điểm, có mấy người công phu tử khí thật không tốt như thế,

trực tiếp biểu hiện sự rung động trên mặt.

Người này bây giờ chính thức gia nhập Tinh Cung còn Lăng Ngọc Linh lại ngồi ngay bên cạnh hắn, điều này...

Các trưởng lão của Tinh Cung lập tức có ý nghĩ xoay chuyển, ánh mắt không ngừng đảo qua trên người Diệp Trường Sinh và Lăng Ngọc Linh.

Những người này đều là cáo già, già thành tinh.

Ánh mắt đảo qua hai người, lập tức hiểu rõ quan hệ giữa hai người này.

Nhất thời trong lòng bọn họ xuất hiện đủ loại ý tưởng.

Một tu sĩ Nguyên Anh hậu kỳ vẫn còn trẻ như vậy. Nếu tương lai kết thành đạo侶 với con gái của Song Thánh, hắn chính là người đứng đầu trong tương lai.

Thân phận như vậy, không thể không khiến người khác coi trọng.

Các trưởng lão tương đối trung thành với Song Thánh và Lăng Ngọc Linh, trên mặt mỗi người đều lộ ra ý cười, mà những người có chút dã tâm, sắc mặt lại trầm xuống.

Trong thạch điện, các trưởng lão Nguyên Anh Tinh Cung nổi đuôi nhau đi vào, từng người nối tiếp nhau xuất hiện.

Những người này sau khi nhìn thấy Diệp Trường Sinh, trong ánh mắt đều lấp lóe dị sắc, sau đó bất động thanh sắc ngồi xuống.

Cũng không lâu lắm, Diệp Trường Sinh dần dần thấy được vài người quen.

Lục trưởng lão của Tinh Cung, vị tu sĩ Nguyên Anh trung kỳ từng có vài lần gặp Diệp Trường Sinh này, sau đó hướng về phía Diệp Trường Sinh mỉm cười hiền lành, ngồi đối diện với hắn.

Vị trí phía trước hiển nhiên vị Lục trưởng lão này cũng có vị trí quyền cao chức trọng trong Tinh Cung.

Tinh Cung trưởng lão bài danh bình thường chính là dựa theo thực lực, nếu ở ngoài Song Thánh xuất hiện Nguyên Anh hậu kỳ tu sĩ, thì người này sẽ là Tinh Cung đại trưởng lão.

Chẳng qua đại đa số thời gian, vị trí đại trưởng lão này vẫn lơ lửng trên không trung, bởi vì đại đa số thời gian Tinh Cung trừ song thánh ra thì không có đại tu sĩ hậu kỳ nào khác.

Ngoại trừ vị trí của Đại trưởng lão ra, những trưởng lão còn lại đều dựa theo thực lực mà đếm.

Vị Lục trưởng lão này không sai biệt lắm là một vị có tu vi Nguyên Anh trung kỳ.

Trừ vị Lục trưởng lão này, còn có một người xuất hiện cũng làm cho trên mặt Diệp Trường Sinh lộ ra vẻ kinh ngạc.

Mộc Long chân nhân!

Lúc trước khi tiêu hoàn đảo được hấn tiến lên giải cứu, Khôi Tinh đảo chủ đã đột phá Nguyên Anh, hơn nữa còn trở thành trưởng lão chính thức của Tinh Cung.

Tuy ngồi ở mặt vị, nhưng có thể đi vào tòa đại điện này, bản thân nó đã rất bất phàm rồi, điều này đại biểu cho việc nó đã

được Tinh Cung tín nhiệm.

Khi nhìn thấy ánh mắt của Diệp Trường Sinh nhìn lại, trên mặt Mộc Long chân nhân lộ ra thần sắc cảm kích.

Lúc trước nếu không phải Diệp Trường Sinh được tu sĩ Nghịch Tinh Minh cứu hãn từ trong tay, vậy không có ngày hôm nay.

Diệp Trường Sinh cười đáp lại.

Một lát sau, người trong đại điện không sai biệt lắm đã đến đông đủ, hơn hai mươi vị trưởng lão Tinh Cung mặc áo trắng phân biệt ngồi hai tòa, thần sắc khác nhau nhìn hai người Diệp Trường Sinh và Lăng Ngọc Linh ngồi phía trước.

“Chư vị trưởng lão đã đến đủ rồi, vậy bốn cung chủ tuyên bố hôm nay triệu tập các người tới đây chính đề. Từ hôm nay trở đi, Diệp đạo hữu chính thức trở thành một thành viên Tinh Cung chúng ta, hơn nữa còn đảm nhiệm chức vị Đại trưởng lão!” Lăng Khiếu Phong đứng lên nói.

Nghe thấy ba chữ Đại trưởng lão, trong mắt chư vị Tinh Cung trưởng lão hiện lên vẻ rung động.

Đây chính là địa vị gần với hai vị cung chủ trong Tinh Cung, ban địa vị như thế này cho một người vừa chính thức gia nhập Tinh Cung.

Xem ra người này thật sự chính là người của Tinh Cung trứ quân!

Một ít tu sĩ Nguyên Anh trong lòng cảm khái, hai vị Thánh Tôn thật đúng là thủ đoạn tốt, lại có thể lôi kéo một vị đại tu sĩ tuổi còn trẻ như vậy.

Bất quá, chịu bỏ ra cơ nghiệp con gái mình và toàn bộ Tinh Cung dành cho người này, hai vị Thánh Tôn đích thật là đại khí phách.

Sau khi Lăng Huyền Phong tuyên bố tin tức này, chỉ dừng lại trong chốc lát, cho các trưởng lão một thời gian để phản ứng, sau đó lại hỏi: “Chư vị trưởng lão có ý kiến gì không?”

Ý kiến?

Đúng là có một ít người có dã tâm có ý kiến, nhưng ý kiến này nào dám nói ra.

Chẳng những không dám nói ra, ngược lại phải giấu thật sâu trong lòng, trên mặt lộ ra thần sắc vui lòng phục tùng.

“Thánh Tôn anh minh!”

”chức vị đại trưởng lão do Diệp đạo hữu đảm nhiệm là vô cùng thích hợp!”

“Có Diệp đạo hữu, liên hợp hai vị Thánh Tôn, Nghịch Tinh Minh lo gì bất diệt?”

“Đúng vậy, đám tặc tử Nghịch Tinh Minh này, nhảy nhót trên trăm năm thời gian, đến lúc phải tiêu diệt hết bọn chúng rồi!”

.....

Các Tinh Cung trưởng lão đều nhiệt quyết sát tay, trên mặt mỗi người đều lộ ra thần sắc kích động, có vẻ chỉ muốn lập tức xuất binh tấn công Nghịch Tinh Minh.

Thấy một màn như vậy, song thánh ánh mắt hiện lên vẻ hài lòng, lập tức nắm tay xuống, nói: “Tiến đánh Nghịch Tinh Minh về sau hãy nói!”

“Bây giờ các ngươi đều phải bái kiến Đại trưởng lão một chút!”

Nghe nói như thế, mặc kệ trong lòng có tình nguyện hay không, các trưởng lão Tinh Cung này đều cung kính hướng Diệp Trường Sinh hành lễ.

Trong miệng nói ra: “Bái kiến Đại trưởng lão!”

Diệp Trường Sinh đứng dậy, mỉm cười, nói: “Chư vị đạo hữu không cần đa lễ, Diệp mỗi tuổi còn trẻ, kinh nghiệm nông cạn, về sau còn phải làm phiền chư vị đạo hữu chiếu cố nhiều hơn!”

Các Tinh Cung trưởng lão nghe được lời này đều đồng loạt tỏ vẻ, về sau nhất định sẽ cố hết sức phối hợp với đại trưởng lão...

Lăng Khiếu Phong thần sắc bình thản xem một màn này, bên cạnh, ánh mắt Ôn Thanh mỉm cười, sau khi chư vị trưởng lão đối với Diệp Trường Sinh lấy lòng dần dần hạ xuống, còn nói:

“Diệp huynh chính là thiên tài tu đạo vạn năm khó gặp ở tu tiên giới, chưa đủ ba trăm tuổi đã là đại tu sĩ, khả năng tiến giai Hóa Thần kỳ rất lớn!”

Sau khi tán dương hai câu Diệp Trường Sinh, Ôn Thanh lại nói: “Vợ chồng chúng ta đã quyết định, để cho Ngọc Linh nha đầu này và Diệp huynh lập thành hôn ước, bọn họ sẽ kết thành song tu đạo侶!”

Vừa nghe nói như thế, các trưởng lão Tinh Cung trong lòng đều nghĩ thế: “Quả nhiên là thế!”

Ai nấy dồn dập đứng dậy, chúc mừng Diệp Trường Sinh và Lăng Ngọc Linh.

Lăng Ngọc Linh khuôn mặt xinh đẹp đỏ bừng, trên dung mạo thanh lệ như ngọc, bao hàm một chút phong tình say lòng người.

Nàng đứng dậy, có chút bối rối không biết làm sao, hoảng loạn đáp lại các vị trưởng lão chúc mừng.

Là một tu sĩ mới vừa ngưng kết Nguyên Anh không bao lâu, đại đa số các trưởng lão này đều là lần đầu tiên vẻ mặt hòa nhã như thế, thậm chí còn có chút cung kính nói chuyện với nàng.

Điều này làm cho nàng ít nhiều có chút thụ sủng nhược kinh.

Phải biết rằng, trước kia có rất nhiều trưởng lão Tinh Cung thâm coi thường nàng, cho rằng nàng chẳng qua chỉ là nha đầu lông vàng, không có tư cách tiếp nhận lớp song thánh.

Hiện tại, thái độ của những người này bỗng nhiên thay đổi, làm Lăng Ngọc Linh thực sự cảm nhận được cái gì gọi là cáo mượn oai hùm.

Cha mẹ nàng vẫn không uy hiếp được những trưởng lão này.

Dù sao, ai cũng biết, thọ nguyên của song Thánh đã không còn dài, nhiều lắm kiên trì thêm một hai trăm năm nữa.

Mà trong này có một ít Trưởng lão có dã tâm, thọ nguyên hoàn toàn có thể kiên trì đến lúc đó.

Nếu Song Thánh chết, nói không chừng bọn họ cũng có thể có một tia khả năng ngồi lên chức Cung Chủ.

Điều này tự nhiên không phải là bọn họ đối đãi với Lăng Ngọc Linh như vậy, ngày thường thái độ cũng không nóng không lạnh.

Nhưng hiện tại tình huống hoàn toàn khác, Diệp Trường Sinh và Song Thánh không giống nhau, hắn mới hơn hai trăm tuổi.

Hắn ít nhất cũng có thể sống thêm một ngàn năm, trong đại điện này hai mươi mấy vị trưởng lão, không người nào có thể sống qua thọ nguyên với hắn.

Sự xuất hiện của Diệp Trường Sinh khiến cho tất cả những người có dã tâm đều dập tắt ý niệm trong đầu.

Tự nhiên là bọn họ không thể không cung kính đối với Lăng Ngọc Linh, dù sao con cháu của bọn họ đều phải sống dưới sự quản lý của Tinh Cung.

Vạn nhất đắc tội Lăng Ngọc Linh, thì hậu nhân của bọn họ không chừng sẽ bị gây khó dễ.

Hơn nữa, chờ sau khi hai vị lão cung chủ chết đi, tân cung chủ khẳng định phải bồi dưỡng thế lực của chính mình, đến lúc đó không nói đến việc tẩy trừ bọn họ, chỉ cần biên giới hoá bọn họ, cũng đủ để bọn họ uống một bình.

Vì vậy, tâm tư linh hoạt, lúc này đang suy nghĩ xem nên nịnh nọt hai vị cung chủ tương lai ra sao.

Lăng Ngọc Linh nghe những trưởng lão ngày thường đối với nàng không nóng không lạnh này rất hay ho, nhìn gương mặt già nua của bọn họ cười tươi như hoa, trong lòng không khỏi vừa tức giận vừa buồn cười.

Lúc này, cảm nhận được một bàn tay ấm áp đang nắm chặt lấy mình.

Cô quay đầu nhìn lại, Diệp Trường Sinh cũng đứng dậy, nắm lấy tay cô đứng sòng vai trò chuyện vui vẻ với các trưởng lão.

Nhìn thấy vẻ mặt tuấn lãng của hắn, Lăng Ngọc Linh trong lòng không nhịn được ngọt ngào, một loại cảm giác kiên định đáng tin cậy từ trên tay hắn truyền tới.

Chờ sau khi phụ mẫu rời đi, hắn chính là chỗ dựa của chính mình.

Trong lòng Lăng Ngọc Linh có chút ngọt ngào, nhin không được khẽ nhắc chân, nhích lại gần Diệp Trường Sinh hơn.

Chứng kiến hai người này trao đổi với nhau, Ôn Thanh cùng Lăng Khiếu Phong ngồi ở phía trên liếc nhau, trong mắt đều hiện lên vẻ vui mừng.

Có một loại gánh nặng lớn nhất trong lòng cuối cùng cũng có được cảm giác nhẹ nhõm giải quyết.

Sau khi cùng các vị trưởng lão Tinh Cung gặp mặt một lần, Diệp Trường Sinh cũng đã xác định được thân phận địa vị của mình trong Tinh Cung.

Nghĩ lại, sự tình nơi này sau khi truyền ra ngoài, hơn phân nửa sẽ làm cho toàn bộ Loạn Tinh Hải nhắc lên một cỡ gợn sóng.

Tinh Cung thực lực tăng nhiều, cái này sẽ khiến lực lượng Loạn Tinh Hải lệch đi.

Người một chút quan sát cũng hơn phân nửa sẽ vì vậy mà đưa ra lựa chọn khác biệt so với trước kia, mà đây cũng chính là hy vọng của người Tinh Cung.

Diệp Trường Sinh cũng không ngại Tinh Cung đem tên tuổi của mình đi tuyên truyền, dù sao sau này phần cơ nghiệp này cũng chỉ có hắn và Lăng Ngọc Linh.

Thậm chí, hiện tại hắn cũng đang cân nhắc, có nên trực tiếp giết tới Nghịch Tinh Minh, đem Lục Đạo và Vạn Tam Cô giết sạch.

Đương nhiên, việc này vẫn phải cẩn thận cân nhắc một phen, vạn nhất sau khi hắn giải quyết xong phiền toái của Nghịch Tinh Minh, Thiên Tinh Song Thánh lại nghĩ đến chuyện giải quyết hắn thì đúng là bị kịch.

Cho nên, tuy rằng có ý nghĩ như vậy, nhưng Diệp Trường Sinh vẫn chưa thực sự quyết định đi làm như vậy.

Mấy ngày sau, nhờ bí mật truyền tống trận của Tinh Cung, Diệp Trường Sinh lại đi tới Ngoại Tinh Hải.

Ngoại Tinh Hải bây giờ đã rất ít có thể nhìn thấy bóng dáng tu sĩ nhân loại, trải qua vài trận đại chiến, truyền tống trận cầu thông Ngoại Tinh Hải trên cơ bản đều bị phá hủy.

Chỉ có một số ít toà Truyền Tống Trận ẩn nấp còn có thể sử dụng.

Không có nội tinh hải chi viện, chỉ dựa vào nhân loại ở Ngoại Tinh Hải thì chắc chắn không thể đánh lại yêu thú.

Sau khi rời khỏi truyền tống trận bí mật của Tinh Cung, Diệp Trường Sinh phi hành thẳng tới Kỳ Uyên đảo.

Kỳ Uyên Đảo phồn hoa nhất của ngày xưa tại Ngoại Tinh Hải hôm nay đã là một mảnh phế tích.

Kiến trúc tàn phá ngã trên mặt đất, bên trong phế tích gạch vụn, ẩn ẩn có thể nhìn thấy một ít pháp khí đứt gãy.

Trên đảo đã không còn thấy bóng dáng bất kỳ bóng người nào, một ít yêu thú cấp thấp qua lại, hòn đảo này hiện tại đã hoàn toàn bị yêu thú chiếm cứ.

“Muốn khôi phục thịnh tình ngày trước của Ngoại Tinh Hải, còn phải tốn không ít thời gian!” Diệp Trường Sinh cảm khái một câu, lập tức rơi xuống nước, một đường lặn xuống.

Đi tới chỗ sâu trong vực biển vạn trượng, dựa theo vị trí trong trí nhớ đi về phía trước mấy ngàn dặm, sau đó Diệp Trường Sinh thấy được vương đình Côn Bằng nhất tộc ngày xưa.

Hai lần tới đây, tu vi đã hoàn toàn bất đồng, nhớ lại tình hình lần trước bị lão nạp đuổi giết, trong mắt Diệp Trường Sinh hiện lên lãnh ý.

Lão nạp tuy đã tọa hóa, nhưng cừu này cũng không dễ giải quyết như vậy.

Khi Diệp Trường Sinh tới gần Triều Vương đình không đến một trăm dặm, người trong đó lập tức nhận ra hắn đã đến.

Rất nhanh, mấy bóng người từ trong Vương Đình bay ra.

Những người này tướng mạo vô cùng xấu xí, trên người đều mang theo đặc điểm của các loại Hải thú. Đây là một đám yêu thú cấp tám.

Ánh mắt Diệp Trường Sinh chuyển động, nhìn thấy một người quen trong đó.

Quy xác người này mặt xanh, thân hình cao lớn dị thường, lại là một Quy yêu.

Xem ra, vừa vượt qua hóa hình chi kiếp cũng đã mấy chục năm.

Đây chính là quy yêu cấp tám mà trước đây Diệp Trường Sinh cùng với năm đại nguyên anh của Kỳ Uyên đảo tiến vào Vạn Trọng Hải Uyên.

Thoạt nhìn, người này đã đầu phục ở Vương tộc Côn Bằng.

“Nhân loại, dám chạy đến nơi đây, ngươi muốn chết sao?”

Một con yêu thú cấp tám lớn tiếng quát hỏi.

Mấy người này, xông lên vây quanh Diệp Trường Sinh, sau đó đều có chút kinh nghi bất định nhìn Diệp Trường Sinh.

Tu vi nhân loại này vậy mà không cách nào dò xét ra được, điều này mang ý nghĩa tu vi của người này chắc chắn cao hơn bọn họ.

Vài con yêu thú hóa hình trong lòng rừng mình, nhưng lập tức nghĩ đến nơi đây còn có một vị thập cấp yêu thú áp trận, trong lòng vô cùng tự tin.

Diệp Trường Sinh chấp hai tay sau lưng, không nhìn về phía những yêu thú cấp tám này, mà đem ánh mắt nhìn về phía dòng nước cách đó vài chục trượng.

“Thế nào, nếu đạo hữu đã tới đây thì còn muốn trốn tránh trước mặt ta sao?” Diệp Trường Sinh lúng túng hỏi.

Nghe y nói vậy, dòng nước bỗng nhúc nhích, ngay sau đó, một nam tử trung niên mặc vương bào màu xanh lam xuất hiện trước mặt Diệp Trường Sinh.

Thần sắc hắn có chút kinh nghi nhìn Diệp Trường Sinh, như mang chút không xác định nói: “Là người?”

Sao hắn lại có thể không biết người trước mặt này chứ?

Lúc trước trong mắt hai đại thập cấp yêu thú bọn họ, tên Nguyên Anh tu sĩ đã chạy mất.

Nhưng người này, lúc trước bất quá chỉ là Nguyên Anh sơ kỳ, hiện tại rõ ràng đã là Nguyên Anh hậu kỳ?

Lời này cũng quá ngông cuồng đi?

Trong lúc nhất thời, hẳn không cách nào xác định được người trước mắt này có phải là người lúc trước hay không.

“Không sai, là ta, như thế nào, nhìn thấy ta bây giờ xuất hiện, đạo hữu sợ hãi sao?” Khoé miệng Diệp Trường Sinh hiện lên một tia trào phúng, dữ tợn hỏi.

“Hừ, bản vương sẽ sợ ngươi sao? Ngươi cho rằng tiền giai lên Nguyên Anh hậu kỳ, liền có thể chống lại yêu thú cấp mười sao? Động thủ!” Ngu vương hét lớn một tiếng, đưa tay về phía trước, dòng nước chung quanh trực tiếp ngưng tụ thành một bàn tay lớn, đuổi theo Diệp Trường Sinh.

Chứng kiến Diệp Trường Sinh, Diêm Vương liền biết hẳn tới đây để gây sự, cho nên cũng không nhiều lời, trực tiếp ra tay.

Trong mắt Diệp Trường Sinh hiện lên một tia trào phúng, trước người xuất hiện một tiểu đỉnh màu xanh, nắp tiểu đỉnh mở ra, bên trong một chùm tóc xanh bay ra, trong chớp mắt đã trói chặt con thập cấp yêu thú này.

Mà bàn tay lớn do dòng nước ngưng tụ thành kia cũng bị Diệp Trường Sinh tiện tay vung lên đánh tan.

Cùng lúc đó, Diệp Trường Sinh bấm tay gảy ra vài luồng kiếm khí, kèm theo từng tiếng kêu thảm thiết.

Bốn con yêu thú cấp tám cùng ra tay với Ngu Nhung Vương lập tức mất mạng, máu đỏ tươi trong chớp mắt nhuộm đỏ cả vùng biển này.

Trong ánh mắt Sa Bì vương đang bị Hư Thiên Đỉnh trói chặt lộ ra vẻ kinh hãi, không thể tin mình lại dễ dàng thất bại như vậy.

Hắn dường dường là yêu thú cấp mười, thế mà vừa đôi mắt đã bị trói rồi?

Nghe động tĩnh bên này, trong Thang Vương Đình, lại chạy ra bảy, tám con yêu thú hóa hình, trong đó không thiếu cấp chín, bọn chúng thoát nhìn không khác gì nhân loại.

Những con Yêu thú này hùng hổ lao ra, nhưng khi nhìn thấy tình cảnh bên này, liền lập tức dừng bước.

Những yêu thú bay ra từ vương đình này trên mặt trần đầy vẻ khó tin nhìn một màn trước mắt này, nhìn tu sĩ nhân tộc giống như thần ma kia, trong lòng trần đầy cảm giác sợ hãi trước nay chưa từng có.

Ngay lập tức, trong những yêu thú này, trừ mấy con Cô tộc hóa hình yêu thú có chút không biết làm sao, còn lại đều hóa thành một đạo hào quang buồn bực không nói tiếng nào chạy trốn.

Diệp Trường Sinh cũng không đuổi theo những người này, ánh mắt nhìn về phía Kỳ Vương, cười gằn nói: “Sao vậy, đạo hữu có gì muốn nói không?”

“Người... Người rốt cuộc là ai?”

Sắc mặt Ngu Nhung Vương khó coi không gì sánh được hỏi, đến nay hắn vẫn không thể tin tưởng mình lại dễ dàng thất bại như thế, hắn cảm giác hết thảy đều ở trong mộng ảo.

Bất quá, hắn cũng phát hiện ra, nhân loại trước mắt tựa hồ không có ý định giết hắn, nếu không giờ phút này chỉ sợ hắn đã phải vứt bỏ cái mạng nhỏ.

“Ta là ai? Ta không phải là Nguyên Anh nhân loại bị các người truy sát sao?” Diệp Trường Sinh sắc mặt thông dong nói.

“Rốt cuộc người muốn cái gì?” Sắc mặt Sát Vương cũng dần bình tĩnh lại, hắn có cảm giác như có thể cùng loài người này đàm phán điều kiện.

“Ta vốn muốn giết người, bất quá niệm tình Xi bộ tộc người trần thủ Vạn Trọng Hải Uyên này, phòng ngừa người khác bước vào cổ địa phong ma, cũng coi như có công, ta có thể tha cho người một mạng, bất quá người phải xuất ra đủ thứ mua đi cái mạng nhỏ này của người!” Diệp Trường Sinh dứt khoát nói.

Từ đầu đến cuối, hắn cũng không hề có ý nghĩ giết chết Diêm Vương, bởi vì cổ địa phong Ma vẫn cần bộ tộc này trấn áp.

Thọ mệnh của yêu thú cấp mười hơn xa so với Nguyên Anh hậu kỳ của nhân loại, thậm chí là tu sĩ Hóa Thần kỳ cũng dài hơn rất nhiều.

Con Ngu Nhung Vương này cũng đang tráng niên, có nó trấn thủ nơi đây, ít nhất có thể cam đoan sẽ không có tu sĩ nhân loại ma đạo xâm nhập nơi phong ma kia.

Mà nếu Diệp Trường Sinh đem người này giết chết, tương lai ngoài Ngoại Tinh Hải còn có thể sinh ra một thập cấp yêu thú nữa hay không cũng chưa biết được.

Dù sao, yêu thú cấp mười so với Nguyên Anh hậu kỳ của nhân loại khó hơn rất nhiều. Vạn năm đến nay, toàn bộ Loạn Tinh Hải cũng chỉ xuất hiện vài con thập cấp yêu thú mà thôi.

Nghe Diệp Trường Sinh nói vậy, sắc mặt Yên Vương không vì vậy mà trở nên dễ coi, ngược lại trầm giọng hỏi: “Người muốn ta trả giá như thế nào?”

Có thể bảo trụ một mạng của chính mình, đương nhiên Yên Vương rất nguyện ý, nhưng điều kiện này còn phải xem Diệp Trường Sinh đưa ra là cái gì.

Nếu là loại điều kiện hãn tuyệt đối không cách nào tiếp nhận này, vậy hãn thà rằng chết đi.

“Đầu tiên, mau lấy hết tất cả trân quý của Cô tộc các người ra, ta muốn lấy đi một phần, coi như là bồi thường cho việc các người truy sát ta lúc trước!”

“Tiếp theo, ta sắp tọa hóa yêu đan của Đại trưởng lão Côn Bằng rồi!”

“Cuối cùng, người phải giúp ta điều tra ra tung tích Kim Giao Vương!”

“Ba chuyện này, người giúp ta làm xong, ta tha cho người một mạng!” Diệp Trường Sinh bình tĩnh nói.

Khi nghe được điều kiện thứ nhất của hãn, Yên Vương còn có thể giữ được bình tĩnh, nhưng sau khi nghe được điều kiện thứ hai của Diệp Trường Sinh, hãn đột nhiên biến sắc.

Trực tiếp nói như chém đinh chặt sắt: “Không thể như vậy được!”

Giao ra yêu đan của đại trưởng lão là vì yêu cầu phải chạm đến giới hạn của bộ tộc Tỳ Hưu, hẳn không thể chấp nhận được.

Loại yêu đan này không phải thứ có thể tùy ý đưa ra. Một viên yêu đan cấp mười từ một mức độ nào đó mà nói liên quan đến hưng suy của bộ tộc Tỳ Hưu bọn họ.

Mỗi một lần Toan Nghê bộ tộc sau khi có thập cấp yêu thú tọa hóa, đều lưu yêu đan lại, sau đó ở trong tộc lựa chọn huyết mạch chi lực đủ nồng đậm đời sau, dùng một loại bí pháp hoá viên yêu đan này vào trong cơ thể, cam đoan trong thời gian ngắn có thể tận lực trở thành thập cấp yêu thú.

Đây là bí quyết của bộ tộc Tỳ Hưu trong thời gian dài tới nay, vẫn luôn duy trì bí quyết của hai yêu thú cấp mười.

Nếu không có hai con thập cấp yêu thú mà nói thì bọn họ ngồi không yên trên vương tọa của yêu tộc này.

Ngu Nhung Vương lúc trước cũng là thông qua phương thức này mới có thể trẻ tuổi trở thành vua của bộ tộc, hiện giờ Diệp Trường Sinh muốn lấy một viên yêu đan cấp mười, chẳng khác nào chặt đứt nhất mạch truyền thừa của bộ tộc Tỳ Hưu.

Không có viên yêu đan này, bộ tộc Tỳ Hưu muốn bồi dưỡng ra một yêu thú cấp mười, vậy không biết phải dùng bao nhiêu năm rồi.

“Không thể nào? Nếu chuyện này không có khả năng, Diệp mỗ đành phải tự mình lấy yêu đan của ngươi ra. Dù sao ngươi cũng là yêu thú cấp mười, yêu đan với ta mà nói cũng đủ dùng!” Diệp Trường Sinh nói.

Hắn không hề muốn cò kè mặc cả với Yên vương.

“Ba điều kiện này, bất luận kẻ nào chưa thỏa mãn, bộ tộc Côn Bằng các ngươi đều sẽ từ nay biến mất trên đời này!” Trên mặt Diệp Trường Sinh mang theo nụ cười âm áp, trong miệng lại nói ra lời lãnh khốc vô tình.

Nghe nói như thế, Ngu vương cố nén tức giận, nói: “Ngươi làm như vậy là trái với ước định của Thượng Cổ!”

Diệp Trường Sinh nghe vậy lập tức dùng một loại ánh mắt quái dị nhìn Ngu Nhung Vương, cười lạnh, nói: “Ngươi sẽ

không thật sự cho rằng ước định thượng cổ có lực ước thúc với người hiện tại chứ?”

“Không nói ta không tính là người của Loạn Tinh Hải, cho dù ta là người đã quyết định hiệp định hơn vạn năm trước, người cảm thấy ta hiện tại còn để ý sao?” Diệp Trường Sinh dùng giọng điệu khinh thường nói.

Lư Vương hiển nhiên chưa từng nghe qua một câu: Tài liệu lịch sử không có ý nghĩa thực tế!

Tu tiên giới là một thế giới dựa vào thực lực để nói chuyện, bất cứ hiệp ước nào có thể bảo trì, đều dựa vào thực lực song phương trên cơ sở ngang nhau.

Nếu như thực lực đều không đợi, còn trông cậy vào một phần khế ước thời thượng cổ có thể cho người hiện tại tuân thủ, vậy không phải là người si nói mộng sao?

Đương nhiên, Lư Vương cũng không phải không hiểu đạo lý này.

Dù sao Diệp Trường Sinh cũng biết rằng, các đại tộc yêu thú ở Ngoại Tinh Hải đều đang mưu đồ phản công nội tinh hải.

Khi đó cũng không thấy bọn họ quan tâm đến khế ước thượng cổ.

Nếu như không phải Yêu tộc ở Ngoại Tinh Hải cũng đang nội chiến, nói không chừng thừa dịp Thiên Tinh Song Thánh tự bạo, thực lực Nhân tộc Nội Tinh Hải suy yếu, phát động phản công.

Hiện giờ hắn nói ra một câu như vậy, đơn giản chính là muốn dùng cái này để hù dọa Diệp Trường Sinh mà thôi.

“Người không có chỗ cò kè mặc cả, hiện tại ta hỏi ngươi, là đáp ứng điều kiện của ta hay là bị ta giết chết?” Diệp Trường Sinh đột nhiên hỏi.

Nhìn trong mắt hắn sát ý dần dần nồng đậm lên, sắc mặt Nghiêu Vương lúc trắng lúc xanh, nhưng cuối cùng, hắn vẫn cắn răng đáp ứng.

“Rất tốt, hy vọng ngươi không giở trò gì đó, bằng không ta có thể sẽ lãng phí chút thời gian đem tất cả Côn Bằng nơi này tàn

sát sạch sẽ!” Diệp Trường Sinh thu hồi Hư Thiên Đỉnh, ngáp ngừng nói.

“Cũng hy vọng các hạ có thể tuân thủ lời hứa, ta hoàn thành ba chuyện kia xong, đừng tới làm phiền Xi bộ tộc chúng ta!” Kỳ Vương nói.

“Ha ha, ta có nên tìm Xi bộ tộc phiền toái hay không, quyết định bởi vì ta không cần. Nếu tương lai ta có việc muốn người đi làm, chẳng lẽ người còn dám cự tuyệt?” Diệp Trường Sinh cười ha ha nói.

“Người...” Đà vương giận dữ.

Đây là ý gì? Làm cho Ngoại Tinh Hải Vương tộc bọn họ trở thành thủ hạ có thể tùy ý sai khiến sao?

“Như thế nào, người có ý kiến hay sao?” Diệp Trường Sinh lạnh giọng, ánh mắt chăm chú nhìn Ngu Nhung Vương.

Ngu Nhung Vương rung mình, trải qua giao thủ gần gũi trước đó, hẳn biết mình tuyệt đối không phải là đối thủ của người trước mắt này.

Thực lực của người này chỉ sợ đã đạt tới cấp Hóa Thần, mà nghịch thiên nhất chính là hắn vẫn chưa bị hạn chế khi ra tay với Hóa Thần Kỳ.

Nhân vật bậc này, tuyệt đối không thể đắc tội!

Cho dù trong lòng tức giận dị thường, nhưng sau khi sắc mặt Yên Vương biến ảo một trận, vẫn miễn cưỡng nặn ra vẻ tươi cười, nói:

“Đạo hữu nói đùa, chỉ cần sau này đạo hữu có thể tới địa phương Phù Du nhất tộc chúng ta, chúng ta nhất định sẽ tận lực đi làm!”

Diệp Trường Sinh nghe vậy gật gật đầu, nói: “Đây mới là thái độ chính xác, việc ta phân phó mau chóng làm đi, nếu như không tìm thấy Kim Giao Vương, vậy thì lấy yêu đan của người đến đền bù tổn thất của ta đi!”

Dứt lời, lạnh lùng nhìn người này một cái, lập tức bay về phía Phong Ma cổ địa.

Chờ đến khi thân ảnh của hắn biến mất, thần sắc Ngu vương lập tức trở nên vô cùng âm trầm.

“Trong Tinh Hải sao lại xuất hiện nhân vật cỡ này? Phiền toái rồi, đưa ra một viên yêu đan cấp mười, với tình huống hiện tại của tộc cũng không nắm chắc trong vòng một hai ngàn năm tới có thể bồi dưỡng ra được một hậu bối ngang cấp với ta!”

“Kể từ đó, vị trí của Tinh Hải Vương tộc đã bất ổn!” Nghê Vương thần sắc vô cùng âm trầm tính toán.

Bất quá, một lát sau, sắc mặt hắn lại giãn ra một chút, thầm nghĩ: “Người này bảo ta tìm tung tích Kim Giao Vương, chẳng lẽ là muốn yêu đan của Kim Giao Vương?”

“Nếu đúng là như vậy thì đối với tộc ta mà nói quả là một chuyện tốt. Nếu như Kim Giao Vương chết đi thì tương lai của bộ tộc Giao Long sẽ không cách nào có thể khiêu chiến địa vị của bộ tộc ta!”

“Nếu đã như vậy, vẫn phải lập tức phát động tất cả lực lượng mau chóng đi tìm Kim Giao Vương giúp hắn!”

Ngu Nhung Vương nghiêm mặt, tính toán một hồi, sau đó xoay người sang chỗ khác, đi về phía những đồng tộc đang trợn mắt há hốc mồm kia.

Sắc mặt lạnh như băng phân phó một hồi, bên trong triều đình Kính Vương này lập tức náo nhiệt, thần sắc tất cả tộc nhân đều vội vàng chuyển động, hoặc là đi khuân lấy bảo vật, hoặc là phát động nhân thủ đi tìm Kim Giao Vương.

Mà Diệp Trường Sinh sau khi rời khỏi Vương Đình, một đường bay tới khu vực phong Ma.

Khi hắn vừa bước vào cấm chế Phong Yêu vô hình kia, phía trước có một đạo bạch quang hiện lên, Hình tướng lão tiên phong đạo cốt liền từ đó đi ra.

Thần sắc vốn đang cười tủm tỉm, sau khi dùng thần thức đảo qua người Diệp Trường Sinh một lượt, bỗng nhiên biến đổi, kinh hãi vô cùng.

“Diệp huynh, ngươi... ngươi... ngươi...” Hắn chỉ vào Diệp Trường Sinh, trong mắt tràn đầy vẻ không thể tin nổi, trong lúc nhất thời lại nói không ra lời.

“Sao vậy, Hình trưởng lão không biết Diệp mỡ rồi!” Diệp Trường Sinh cười dữ tợn, đi thẳng về phía trước.

Hình trưởng lão há hốc mồm, kinh ngạc đến mức ngây ngốc cả nửa ngày mới phản ứng lại.

Hắn thở dài một tiếng, vẻ mặt cười khở, nói: “Diệp huynh, huynh thật sự là một lần so với một lần dọa người a, ta thật sự rất tò mò, huynh tu hành thể nào?”

“Ta bất quá là có chút vận khí tốt mà thôi!” Diệp Trường Sinh cười ha ha nói.

Hình trưởng lão nghe vậy đầu lắc như trống bỏi: “Cái này không phải vận khí tốt là có thể làm được, Diệp huynh ngươi nói không chừng mang trong người một loại thể chất đặc thù mấy vạn năm khó gặp nào đó, trời sinh đã thích hợp tu đạo, nếu không như thế nào cũng không thể trong tuổi này trở thành tu sĩ hậu kỳ!”

“Ai mà biết được, có lẽ chính như đạo hữu nói vậy!” Diệp Trường Sinh từ chối cho ý kiến nói.

“Mời Diệp huynh vào, lần này ngươi tới đây hẳn là vì tu bổ trận pháp phong ma kia?” Hình trưởng lão đề xuống kinh ngạc trong lòng, mời Diệp Trường Sinh vào trong tiểu thế giới kia.

“Đúng vậy, ước định với đạo hữu lúc trước ta vẫn luôn nhớ rõ, hiện tại ta vừa mới đột phá hậu kỳ, liền tới phó ước!” Diệp Trường Sinh vừa cười vừa nói.

“Ha ha, Diệp huynh quả nhiên là người thủ tín, ta biết ngay lúc trước không nhìn lầm ngươi mà. Đến đến đến đến đến, trước phẩm linh trà lão phu trồng ở chỗ này!”

Trên mặt Hình trưởng lão lộ ra vẻ vui mừng, lôi kéo Diệp Trường Sinh ngồi trong đình các, rót trà thơm lên. Hai người cùng thưởng thức trà thơm.

Một lát sau, Hình trưởng lão sâu kín thở dài, nói: “Lão phu trấn thủ nơi đây đã mấy trăm năm, rốt cục có thể rời khỏi!”

“Ồ, chẳng lẽ Diệp mỡ đã tu bổ xong Phong Ấn Đại Trận ở đây, đạo hữu có thể trở lại Loạn Tinh Hải rồi?” Diệp Trường Sinh hỏi.

Trên mặt Hình trưởng lão loé lên vẻ vui mừng, nói: “Không tệ, trước kia vì vấn đề phong ấn nơi đây mà Tinh Cung chúng ta vẫn luôn lựa chọn một người có thực lực ở gần trong cung để trấn thủ!”

“Thực lực lão phu cũng coi như là người có thể xuất ra được, vì vậy liền bị hai vị cung chủ đuổi tới, trấn thủ ở chỗ này mấy trăm năm!”

“Đợi sau khi phong ấn tu bổ xong xuôi, coi như có người xâm nhập nơi đây, cũng không cách nào phá vỡ cấm chế nơi này. Như thế tự nhiên có thể giảm bớt một ít đẳng cấp cảnh giới, lão phu cũng có thể giải thoát!” Hình trưởng lão lộ vẻ hưng phấn vô cùng, nói.

“A, vậy không biết đạo hữu xếp thứ mấy trong chư vị trưởng lão của Tinh Cung?” Diệp Trường Sinh sờ sờ cằm, có chút tò mò hỏi.

“Trước khi tới đây trấn thủ, Hình mỗ là tứ trưởng lão, nhiều năm trôi qua cũng chưa từng thay đổi. Nhưng ta cảm thấy với thực lực hiện tại của ta, nói thế nào cũng có thể đứng hàng thứ hai!” Hình trưởng lão vuốt vuốt chòm râu, tự tin nói.

“A, vậy thì đúng dịp rồi, Diệp mỗ vừa vặn ở ngay phía trên đạo hữu, là Đại trưởng lão!” Trên mặt Diệp Trường Sinh lộ ra một vòng ý cười, nói.

“Cái gì?!” Hình trưởng lão nghe nói như thế, lập tức kinh ngạc vô cùng.

Vị trí của Đại trưởng lão quan trọng đến mức nào chứ, sao có thể dễ dàng trao tặng người khác như vậy được?

Bất quá, cẩn thận đánh giá Diệp Trường Sinh một lát, hẳn nhất thời trên mặt lộ ra một tia minh ngộ, cười ha ha hai tiếng, nói:

“Vậy xem ra Hình mỗ phải chúc mừng Diệp huynh cùng nha đầu Ngọc Linh kia mừng kết thúc rồi!”

Hình trưởng lão lập tức hiểu rõ, cũng chỉ có Diệp Trường Sinh kết thành đạo侶 với Lăng Ngọc Linh. Dưới tình huống trở thành chủ nhân đời tiếp theo của Tinh Hải, Song Thánh mới giao vị trí Đại trưởng lão này cho hắn.

Nếu không, Song Thánh tuyệt đối sẽ không bao giờ bố trí như thế.

“Còn phải cảm ơn sự dẫn dắt của Hình huynh!” Diệp Trường Sinh cười dữ tợn nói.

“Ha ha, Hình mỗ chẳng qua là tùy tiện nói mấy câu mà thôi, nếu Diệp huynh không có thiên tư xuất chúng như vậy, Hình mỗ nói nhiều hơn nữa cũng vô dụng!”

Cười cười, Hình trưởng lão lại nói: “Như thế rất tốt, ha ha, rất tốt! Hình mỗ ngược lại là rất chờ mong ngày hấn gọi Diệp huynh cung chủ!”

“Đến lúc đó cũng phải dựa vào Hình huynh trợ giúp nhiều hơn!” Trong mắt Diệp Trường Sinh lóe lên tinh quang, lập tức nói.

“Ha ha, nói hay lắm!”

Sau khi hai người trò chuyện với nhau một lát, Diệp Trường Sinh liền theo hứng thú dâng cao của Hình trưởng lão đi vào bên trong phong ấn.

Cầm Thiên Tinh Song Thánh giao cho hấn các loại trận bàn cùng trận kỳ, tại một số vị trí đặc biệt chôn xuống, đem tòa phong ấn cổ ma trận pháp tu bổ hoàn thiện.

Sau khi khỏi trận bàn cuối cùng chôn xuống, chỉ một thoáng, ma khí quay cuồng chung quanh Diệp Trường Sinh như cá voi uống nước, bị toà tế đàn ở giữa hút đi.

Nơi đây liền trở nên trong sáng, xung quanh tòa truyền tống trận cổ không còn bao phủ một chút ma khí nào nữa.

Sau khi xử lý loại chuyện này, Diệp Trường Sinh cũng đã quen việc dễ làm rồi. Ma khí ở dưới vòng xoáy Thiên Nam cũng là giải quyết xong xuôi.

Ma khí nơi đây không nồng đậm như Thiên Nam, hễ giải quyết tự nhiên vô cùng thoải mái.

Sau khi ra ngoài, hễ tiếp tục hàn huyên với Hình trưởng lão vài câu, sau đó hai người lập tức cáo từ.

Diệp Trường Sinh về tới vương đình của bộ tộc Tỳ Hưu, nhìn thấy tiền mạng mà Diêm Vương chuẩn bị.

Sáu bảy khóa yêu đan hóa hình, hơn mười loại tài liệu cấp bậc yêu thú hóa hình, năm sáu kiện cổ bảo, thoạt nhìn là do tu sĩ nhân loại có được khi chém giết.

Còn có hơn mười loại khoáng thạch quý giá, kim loại, cùng với mười một cây linh dược.

Trong đó có bảy gốc cấp nghìn năm, ba gốc khác năm ba ngàn, còn có năm ngàn năm.

“Chỉ mấy thứ này?” Diệp Trường Sinh nhìn đồng đồ mà Kỳ Vương lấy ra, mày kiếm nhíu lại nói, có vẻ hơi bất mãn.

Mà Ngu Nhung Vương vừa nghe lời này, trong lòng không kìm được sản sinh ra một cỗ lửa giận, đây chính là thứ mà Hộc tộc bọn họ chấp vá lung tung, moi ra không ít của cải mới lấy ra.

“Đây đã là cực hạn chúng ta có thể lấy ra rồi!” Cù Vương nén giận, cúi đầu nói.

“Ta không tin các ngươi không có linh dược cao tuổi hơn!” Diệp Trường Sinh chấp tay sau lưng, nói.

“Linh dược đối với Nhân tộc các người rất quan trọng, quan trọng hơn với Yêu thú chúng ta. Nếu có linh dược cao năm hơn, chúng ta đã sớm tự mình dùng rồi, làm sao còn giữ lại đến bây giờ?”

Nghe được lời này của Ngu Nhung Vương, trên mặt Diệp Trường Sinh lộ ra vẻ như cười mà không phải cười, nhìn chăm chăm vào vị vua Ngoại Tinh Hải này hồi lâu.

trực tiếp nhìn thấy yêu thú cấp thấy vậy thì trong lòng thấy sợ hãi, bắt đầu có chút lo lắng bất an.

Diệp Trường Sinh biết Yến vương chắc chắn sẽ không thành thành thật lấy tất cả những thứ quý giá trong tộc ra, khẳng định có che giấu không ít.

Bất quá, hắn cũng không có đuổi theo không bỏ, cũng không bức bách đối phương quá mức, mấy thứ trước mắt thô sơ vừa nhìn, giá trị đã trên ngàn vạn linh thạch.

Nhất là những tài liệu quý giá chỉ có dưới đáy biển kia, đây là thứ mà ở tu tiên giới hôm nay chỉ có thể ngộ chứ không thể cầu.

“Vây viên yêu đan kia đâu?” Diệp Trường Sinh đột nhiên hỏi, vươn tay ra.

Ngu Nhung Vương nghe vậy trong mắt hiện lên vẻ không cam lòng, nhưng cuối cùng vẫn đưa ra một viên yêu đan màu thủy lam.

Cảm nhận được linh lực kinh người bên trong yêu đan, Diệp Trường Sinh hài lòng gật đầu.

Tay áo vung lên thu lại đồng đồ trên mặt đất, sau đó hỏi: “Người ta bảo các người tìm đâu?”

“Hành tung Kim Giao Vương đã hoàn toàn nắm giữ!”

Nói đến cái này, Yến Vương liền dốc sức, lập tức đem quỹ tích Kim Giao Vương nói rõ cho Diệp Trường Sinh, cuối cùng còn để cho một đầu yêu thú hóa hình dẫn đường, mang theo Diệp Trường Sinh đi tìm Kim Giao Vương.

.....

Một tháng sau, tại một hoang đảo vô danh của Ngoại Tinh Hải, có hai đạo nhân ảnh lơ lửng lơ lửng, một người tướng mạo tuấn lãng, mặc thanh y, người còn lại có tướng mạo cực kỳ xấu, trên người mang theo đặc thù của yêu thú, nhưng dáng người lại cực kỳ khôi ngô.

Giờ phút này, vóc người cực kỳ khôi ngô này đang cúi đầu cung kính dị thường, nói gì đó với nam tử bên cạnh.

Hai người này tự nhiên là Diệp Trường Sinh từ Vạn Trượng Hải Uyên bay tới nơi đây, còn có vị Cô tộc hóa hình yêu thú kia.

“Ta cũng nghe nói qua Long Lân Quả, quả thật là ở ngay dưới hòn đảo này? Nếu tin tức có sai lầm, hậu quả là gì, bộ tộc Xi các ngươi cũng biết mà!” Diệp Trường Sinh ngập ngừng nói.

Con yêu thú biến hình kia lập tức vô cùng kính cẩn trả lời: ”Diệp đại nhân xin yên tâm, bọn ta đã sớm nghe ngóng tin tức không có sai lầm. Long Lân Quả này là vật mà các tộc giao long thích ăn nhất, Kim Giao Vương cứ cách mười năm, khi linh quả thành thực sẽ đến đây hái một lần, cơ hồ mưa gió không gặp trở ngại.”

“Cũng may linh quả này không cách nào dời đi, nếu không Diệp đại nhân có thể sẽ đến tộc đàn Giao Long để đi tìm lão quái vật này!” Trong thanh âm Tỳ Hưu ẩn chứa một tia kích động nói.

Mặc dù không biết vị đại nhân này tìm Kim Giao Vương để làm gì, nhưng nhìn tình hình này, phỏng chừng cũng không phải chuyện tốt lành gì.

Đối với Giao Long nhất tộc mà nói không phải chuyện tốt, đó chính là chuyện tốt đối với Hộc tộc bọn họ.

“Ừm, đã như vậy, ta đây liền ở trên đảo này nhìn một chút, ngươi đi trước đi!” Diệp Trường Sinh phân phó.

Con Tỳ Hưu kia nghe vậy, lập tức như nghe đại xá bay đi.

Còn Diệp Trường Sinh thì hạ xuống hoang đảo, ánh mắt nhìn khắp bốn phương, đánh giá hòn đảo này.

Long Lân Quả, đây chính là thứ hãn nhất định phải có được trước khi rời khỏi Linh Giới, nhất định phải lấy được thứ này.

Dựa theo truyền thuyết, Long Lân Quả này nếu như mỗi ngày đều có thể ăn một quả, thời gian dài sẽ cải tạo thân thể thành Chân Long.

Loại thiên địa linh vật có thể tăng cường nhục thân này, Diệp Trường Sinh đã sớm cảm thấy hứng thú.

Ở trong tay người khác, Long Lân Quả là có hạn, cho dù là Hàn Lập, cũng không cách nào thúc giục lượng lớn Long Lân Quả, dù sao bình nhỏ của hắn còn muốn dùng để thúc Linh Dược khác.

Còn Diệp Trường Sinh thì khác, ở chỗ hắn, Long Lân Quả không có số lượng hạn chế.

Chỉ cần có đủ thời gian linh thạch và đầy đủ, sớm muộn gì hắn cũng sẽ cải tạo thân thể đến cấp độ Chân Long kia.

Phải biết rằng, Chân long chính là cường giả đứng đầu trong các loại Chân Linh, cấp bậc thân thể bọn họ, ngay cả Chân tiên cũng không sánh bằng.

Cũng chỉ có Huyền Tiên chuyên dùng nhục thân tu luyện mới có thể bài xích cổ tay với Chân Long ở phương diện này.

Loại đồ vật có chút vô dụng rơi vào tay Diệp Trường Sinh, lại trở thành vật nghịch thiên có thể giúp hắn một đường trường thành đến Linh giới cao nhất.

Sau khi yêu thú hóa hình Tu tộc rời đi, Diệp Trường Sinh đi một vòng trên đảo, hòn đảo này ngược lại không có gì thần kỳ.

Nghe nói cây Long Lân Quả kia mọc ở đáy biển phía dưới hòn đảo, Diệp Trường Sinh sau khi xem xong hòn đảo này liền lặn xuống đáy biển.

Đồng thời, hắn thả thần thức ra toàn diện tìm kiếm Long Lân Quả, đồng thời điều tra tung tích của Kim Giao Vương.

Vốn dĩ Diệp Trường Sinh tìm Kim Giao Vương chính là vì gốc Long Lân Quả này, yêu đan của đối phương với hắn mà nói cũng không thêm khát như vậy.

Bất quá, nếu đã tới nơi này, vậy thuận tiện đem Kim Giao Vương làm thịt cũng không thành vấn đề.

Diệp Trường Sinh ở dưới đáy biển lượn một vòng, rất nhanh đã tìm được gốc Long Lô Quả kia.

Vật này đối với Kim Giao Vương mà nói không cách nào đòi đi được, nhưng trong tay Diệp Trường Sinh lại vừa vặn có phương pháp đi đòi Phong Hi.

Lúc trước ở Linh Miếu Viên, cùng Hàn Lập thảo luận qua rất nhiều kỹ thuật di trồng, Diệp Trường Sinh cũng bởi vậy mà lý giải thấu đáo nội dung bên trong ngọc giản này.

Gốc Long Lô Quả trước mắt này cũng không thành vấn đề.

Rất nhanh, hắn đã phong ấn cây Long Lô Quả vào trong túi trữ vật.

Sau đó, liền yên tĩnh ở trên đảo chờ Kim Giao Vương đến.

Mấy ngày sau, phía chân trời xa xa linh quang chợt lóe, một đạo kim quang bay vút đến, tiếng xé gió vang lên trên mặt biển rộng, hào quang chợt tắt, rồi hiện ra một bóng người.

Đây là một nam tử khôi ngô, dáng người khôi ngô, mặc kim bào, tóc dài xanh biếc, khuôn mặt uy nghiêm, sau khi ánh mắt đảo qua hòn đảo này, trên mặt lại lộ ra một tia kinh nghi.

“Tại sao không cảm giác được một tia khí tức của Long Lô Quả?” Trong lòng hắn thầm nghĩ như vậy.

Khi hắn còn đang hoài nghi, đột nhiên một vệt kim quang với khí thế sét đánh không kịp bưng tai đánh về phía hắn.

Kim Giao Vương không kịp đề phòng, hét lớn một tiếng kinh sợ, toàn thân kim quang tăng vọt, dự định lấy nhục thân ngạnh kháng một kích bất thành linh này.

Kết quả, kim quang xông tới, sau một tiếng nổ vang, Kim Giao Vương như một viên lưu tinh màu vàng, bay rớt ra ngoài, nặng nề va chạm trên đảo.

Chỉ một thoáng, hòn đảo này lắc lư mấy lần, từng vết nứt thô to sâu không thấy đáy từ trên đảo xuất hiện, trực tiếp chia hòn đảo thành mười mấy mảnh.

Vô số nước biển mãnh liệt vọt tới, nhằm về phía những khe nứt to lớn này.

Kim Giao Vương bị một kích này đánh tới điểm cuối của khe nứt, mà sau khi thanh quang lóe lên, Diệp Trường Sinh cũng nhanh chóng đuổi theo.

Hư Thiên Đỉnh xuất hiện trước người, từng giọt từng giọt chuyển động, trong nháy mắt lớn cỡ nắm tay biến thành mây trượng.

Trong quá trình Diệp Trường Sinh bay về phía Kim Giao Vương, trong Hư Thiên Đỉnh cũng bay ra một chùm thanh ti, phô thiên cái địa bắn nhanh tới.

Trong chớp mắt, Kim Giao Vương đã bị thanh ti này cuốn quanh, trói lại.

Sau đó, trong tay áo Diệp Trường Sinh có một đạo hồng quang bay ra, “Vèo” một tiếng, kèm theo tiếng va chạm bén nhọn, lân giáp Kim Giao Vương bị phá vỡ, trong máu thịt xuất hiện một lỗ thủng lớn.

Diệp Trường Sinh vươn tay ra, lấy thế sét đánh không kịp bưng tai lấy ra một viên yêu đan màu vàng từ trong động lớn kia.

Toàn bộ quá trình, Kim Giao Vương ngay cả một câu nói, một chút cơ hội phản ứng cũng không có, nhanh chóng bị Diệp Trường Sinh giết chết dễ dàng.

Kiều hùng một đời tung hoành tinh hải, cứ như vậy dễ dàng chết trên hoang đảo ở ngoại hải này.

Xuất hiện theo viên yêu đan màu vàng là một con yêu hồn màu vàng nhạt. Vẻ mặt yêu hồn cấp mười đầy vẻ hoảng sợ, mới từ yêu đan bay ra, định thuận di bay đi.

Nhưng Diệp Trường Sinh lại nhanh tay bắt lấy.

“Người đến cùng là người phương nào? Nhân tộc khi nào đã xuất hiện tu sĩ như ngươi?” Yêu hồn Kim Giao Vương sợ hãi hô to.

“Người sắp chết, hỏi nhiều vấn đề như vậy làm gì!” Diệp Trường Sinh ngập ngừng nói, dự định để vị Yêu Vương này làm một con quỷ hồ đồ quỷ.

“Chờ đã, tha cho ta một mạng, ta...”

Lấy ra một bình ngọc, còn chưa đợi Kim Giao Vương nói hết lời, Diệp Trường Sinh liền nhét vào, phong ấn nó lại.

Yêu hồn cấp mười, đây chính là vật trên đời khó tìm.

Mà loại vật này hẳn cũng không cách nào phục chế, cho nên mỗi một loại yêu hồn đều là vật cực kỳ trân quý đối với Diệp Trường Sinh.

Tìm nhục thân Kim Giao Vương ra, lột bỏ tất cả các loại tài liệu trân quý trên người nó.

Nhất là những cái vảy kia, đây là tài liệu có thể dùng để luyện chế chỉ bảo phòng ngự.

Sau khi cởi bỏ tài liệu, Diệp Trường Sinh lại luyện chế tất cả máu thịt của Kim Giao Vương thành một viên Đại Đan khí huyết, chuẩn bị cho ngày sau khi hắn tu luyện tầng sáu Cửu Khiếu Tinh Nguyên Công.

Tiếp theo, toàn thân xương cốt, một cái sừng nhọn của Kim Giao Vương, tất cả đều bị Diệp Trường Sinh bóc ra, ngay cả các loại vật phẩm như tròng mắt cũng không buông tha.

Mười con yêu thú, cả người đều là bảo vật.

Huống chi đây còn là một con giao long cấp mười.

Xử lý sạch toàn thân Kim Giao Vương xong, Diệp Trường Sinh lại mở túi trữ vật của nó ra.

Bên trong chứa mấy món cổ bảo, phẩm chất đều cực kỳ không tệ.

Còn có một phần công pháp làm cho Diệp Trường Sinh cảm thấy hứng thú, công pháp này tên là Cốt Quyết, tu luyện bộ công pháp này có thể cho người ta, yêu đem xương cốt bản thân như bồi luyện pháp bảo tiến hành rèn luyện, do đó nhục thân càng thêm mạnh mẽ.

“Ngược lại cùng một con đường với Bách Mạch Luyện Bảo Quyết kia!” Diệp Trường Sinh nhìn mảnh xương phiến ghi chép Tội Cốt Quyết này, sờ cảm thán nghĩ.

Sau khi thu hồi, Diệp Trường Sinh lấy yêu hồn Kim Giao Vương ra sưu hồn xem xét tin tức của nó.

Mấy tháng sau, Ngoại Tinh Hải truyền tới một tin tức kinh người, tộc tiên của Giao Long tộc bị người cướp đoạt.

Kẻ động thủ là một vị cường giả thần bí, đã phá vỡ cấm chế trong tổ địa Giao Long, đánh chết hai con giao long hóa hình đang thủ hộ ở nơi đó, sau đó cướp sạch bảo vật ở trong đó.

Đồng thời, có tin tức truyền đến, nói là Kim Giao Vương cũng bị người giết chết.

Lần này, Giao Long nhất tộc gần như đã bị phế bỏ. Ngoại trừ mấy con Giao Long còn sống rời xa Tổ Địa may mắn còn sống ra, còn lại tất cả đều đã chết.

Sự việc phát sinh nhất thời khiến các đại yêu tộc nhân ở Ngoại Tinh Hải chấn động, sợ hãi không thôi.

Ngay cả tộc Giao Long mạnh mẽ không ai bì nổi cũng gặp phải đại kiếp nạn như vậy, nếu như cường giả thần bí tìm tới bọn họ thì bọn họ phải ứng đối ra sao?

Trong lúc nhất thời, các đại yêu tộc của Ngoại Tinh Hải đều thu liễm lại hoạt động, đem tộc nhân cùng tài nguyên phân tán ở các nơi hải vực, ẩn nấp.

Đồng thời, nhao nhao tìm hiểu tin tức của Cô tộc, muốn xem bọn họ có biết nguyên nhân Giao Long nhất tộc phát sinh biến cố hay không.

Côn Bằng bộ tộc tự nhiên là biết rõ, hơn nữa rất là vui vẻ nhìn một màn này phát sinh, nhưng bọn họ đương nhiên là thủ khẩu như bình, cái gì cũng sẽ không nói ra.

Vì vậy, các đại yêu tộc ở Ngoại Tinh Hải lập tức lâm vào trong hoảng sợ, chỉ có Tỳ Hưu bộ tộc coi như trấn định một chút.

Trong hoàn cảnh như thế này, khi tu sĩ Tinh Cung xuất hiện tại hòn đảo trọng yếu của Kỳ Uyên Đảo, bố trí Truyền Tống Trận một lần nữa, thì Yêu tộc Ngoại Tinh Hải cũng chẳng quan tâm đến những Nhân tộc này xuất hiện.

Lúc trước tu sĩ nhân tộc bị Yêu tộc giết đến các nơi hoang đảo ở Ngoại Tinh Hải lại tụ tập một lần nữa, khiến cho Ngoại Tinh Hải từ từ khôi phục nguyên dạng.

Bất quá, cuối cùng là cảnh người không phải, ngày xưa ngũ đại thế lực chiếm cứ Kỳ Uyên đảo biến mất không thấy.

Thay vào đó là một thương minh của Diệu Âm Môn, môn phái này được Tinh Cung ủng hộ, rất nhanh lững đoạn mậu dịch buôn bán của Kỳ Uyên Đảo.

Thậm chí không lâu sau, toàn bộ thương nghiệp buôn bán ở Ngoại Tinh Hải đều bị môn phái lững đoạn, tu sĩ săn yêu ở Ngoại Tinh Hải có được yêu đan và tài liệu chỉ có thể đem bán tài liệu trong tay bán cho Diệu Âm Môn.

May mà giá cả của Diệu Âm môn coi như công đạo, vì vậy dần dần, thương minh mới quật khởi này nhanh chóng vì mọi người mà tiếp nhận.

Như thế hàng trăm ngàn năm trôi qua, bởi vì thế lực thế lực yêu tộc Ngoại Tinh Hải bị đả kích mạnh nên nhân tộc đối với khai phá Ngoại Tinh Hải nhanh hơn không biết bao nhiêu lần.

Không chỉ có tu sĩ Loạn Tinh Hải vọt vào trong Yêu Hải giết yêu lấy đan. Dần dần, một ít tu sĩ đến từ một nơi tên là Thiên Nam, sau khi thanh toán một khoản phí qua đường, cũng xuất hiện ở nơi này. Lòng nhiệt tình của bọn họ đối với giết yêu, so với tu sĩ Loạn Tinh Hải còn muốn cao hơn rất nhiều.

Dưới sự khai thác không ngừng của những tu sĩ Nhân tộc này, Ngoại Tinh Hải bị nhân loại chiếm cứ lãnh thổ, chậm rãi không thể nhỏ hơn Nội Tinh Hải nữa!

Nhân tộc Ngoại Tinh Hải chiếm cứ khu vực khuếch trương, đồng thời thế lực Tinh Cung cùng Diệu Âm Môn cũng theo đó không ngừng khuếch trương.

Cuối cùng, phạm vi Nội Tinh Hải không ngừng mở rộng, bao quát đại lượng hải vực đã từng thuộc Ngoại Tinh Hải vào.

Tinh Cung trực thuộc ba mươi sáu đảo trực tiếp chậm rãi biến thành bảy mươi hai đảo, một trăm lẻ tám đảo, thế lực của Loạn Tinh Hải Nhân tộc trước nay chưa từng có tăng trưởng.

Thẳng đến hơn vạn năm sau, khi nhân tộc Hóa Thần tu sĩ của Loạn Tinh Hải bị ngăn cách, Ngoại Tinh Hải liên tiếp xuất hiện sáu bảy đầu yêu thú cấp mười, hơn nữa dẫn tới Ngũ Long Hải, Đại Tấn sau khi được vài chỗ hải vực trợ giúp, bên trong Ngoại Tinh Hải bộc phát một hồi đại chiến kinh thiên động địa.

Trận đại chiến này Yêu tộc đã tụ tập lực lượng mấy hải vực, vừa rồi đánh ngang tay với hơn hai mươi vị đại tu sĩ Nhân tộc ở Nội Tinh Hải.

Cuối cùng, song phương bởi vì thương vong quá nặng, nên đều đồng ý khôi phục khế ước thời thượng cổ.

Cuối cùng trận đại chiến kinh thiên động địa kết thúc.

Nhưng có phát triển hơn vạn năm này, Tinh Cung hoàn toàn xứng đáng trở thành thế lực lớn nhất ở Nhân giới.

Mà Diệu Âm Môn và các thương minh, cũng mượn nhờ thế lực Tinh Cung, đem xúc tu hướng về các nơi trong Nhân giới.

Bất quá, những thứ này cũng đều là nói sau rồi!

.....

Sau khi Diệp Trường Sinh trở lại Nội Tinh Hải đem đại khái tình huống hiện tại của Ngoại Tinh Hải nói cho người của Tinh Cung.

Vì vậy Tinh Cung rất nhanh liền phái ra nhân thủ đi khôi phục truyền tông trận ở Ngoại Tinh Hải.

Bởi vì vấn đề của yêu thú triều, thế lực ngoài hành tinh đã trải qua đại tẩy bài, đến bây giờ đã không còn thế lực lớn nào có thể độc bá một phương nữa.

Như vậy ngược lại là cho Diệu Âm Môn cơ hội khai thác.

Chẳng qua, Diệu Âm Môn hiện tại gặp phải vấn đề lớn nhất vẫn là nhân thủ không đủ, trong thời gian ngắn bồi dưỡng không được nhiều thủ hạ trung thành.

Về vấn đề này, Tử Linh đã sớm nguy trang cho Diệp Trường Sinh.

Nhưng Diệp Trường Sinh cũng không quá quản những chuyện này, cũng không biết giải quyết như thế nào, cho nên chỉ có thể nghe một chút, không cách nào đưa ra nhiều kiến nghị hữu hiệu cho Tử Linh.

Thứ bồi dưỡng nhân tài này, không phải chỉ trong thời gian ngắn là có thể nhanh chóng thành một nhóm lớn, cuối cùng vẫn phải tốn thời gian đi mài dũa.

Sau khi Diệp Trường Sinh từ Ngoại Tinh Hải trở về, phần lớn thời gian đều ở trong kho chứa bí tịch của Tinh Cung.

Là một thế lực truyền thừa vài vạn năm, công pháp bí tịch bảo khổ của Tinh Cung tuyệt đối là một trong những nhân giới đứng đầu.

Không nói đến bên trong có công pháp bí thuật nhiều không đếm được kia, chỉ riêng ghi chép các loại bí văn Nhân giới, thượng cổ truyền thuyết, kỳ văn đồn đại cổ tịch, chính là một bút tài phú không thể đánh giá.

Càng không cần phải nói nhiều loại kỳ trân dị thú, kỳ hoa dị quả, tài liệu luyện khí miêu tả, sau khi xem xong, phỏng chừng trong nhân giới cũng không còn bao nhiêu thứ không quen biết nữa.

Hiện tại Diệp Trường Sinh đột phá hậu kỳ, hẳn cũng không vội vã lập tức đi tăng cao pháp lực, cũng không tu luyện bí thuật gì, mà cả ngày đợi trong những bí tịch này, như đói như khát đọc lên.

Những kiến thức này, xem ra trong thời gian ngắn cũng không thể hình thành thực lực tăng lên, nhưng xem kéo dài thời gian,

tất nhiên sẽ mang đến rất nhiều trợ giúp cho con đường tu hành của hấn trong tương lai.

Xem qua điển tàng của Tinh Cung, Lăng Ngọc Linh cũng thường xuyên chạy đến chung sống với hấn.

Ngày hôm đó, khi Diệp Trường Sinh đọc được một quyển kiến lục của lão cung chủ Tinh Cung thời thượng cổ, thân ảnh Lăng Ngọc Linh lại xuất hiện ở cửa ra vào.

Nàng mặc cung trang, tóc đen buông xõa vai, lúm đồng tiền trắng nõn như tuyết trong suốt như ngọc, hàng mi dài nhỏ, cặp mắt đầy quyến rũ, mũi ngọc hơi cong, má hơi ửng đỏ, dáng người uyển chuyển mềm mại.

Sau lưng hai tay, con ngươi sáng ngời quan sát bên trong vài lần, sau khi nhìn thấy thân ảnh của Diệp Trường Sinh, trong đôi mắt lập tức xuất hiện ý cười dịu dàng, dáng người nhẹ nhàng đi về phía bên này.

“Diệp huynh!”

Lăng Ngọc Linh tiến lại gần, rất quen thuộc đi tới bên cạnh Diệp Trường Sinh, một mùi thơm xông vào mũi.

“Còn gọi là Diệp huynh đâu?” Diệp Trường Sinh khép lại thư tịch, nhìn về phía nàng cười khanh khách nói.

Lăng Ngọc Linh nghe vậy khuôn mặt xinh đẹp đỏ lên, có chút ngượng ngùng gọi một tiếng: “Phu quân!”

Buông sách, Diệp Trường Sinh ôm nàng vào lòng, vuốt mái tóc, thấp giọng nói: “Nhanh tu luyện đi. Chờ khi người đột phá Nguyên Anh trung kỳ chúng ta sẽ chính thức thành hôn!”

Khí tức của nam tử tràn vào làm Lăng Ngọc Linh cảm giác được một cỗ ám áp từ trong nội tâm dũng mãnh tiến vào, cả người ám áp dễ chịu, lại nghe được tiếng nói ôn nhu của Diệp Trường Sinh, nàng lập tức cảm thấy đầu trở nên hơi choáng váng.

Tựa như đi tới một bến cảng an bình, muốn ngủ thật say.

“Linh Nhi đang cố gắng tu luyện!” Lăng Ngọc Linh thấp giọng nỉ non, càng sát vào lồng ngực Diệp Trường Sinh, vô cùng lưu luyến người khí tức của hấn.

Đó chẳng qua là khí tức Bình Cương bình thường, nhưng sau khi bị nàng nghe được, lại cảm giác như có một loại ma lực kỳ dị, làm cho đầu óc nàng càng thêm choáng váng, thân thể mờ hồ có chút nóng lên.

vuốt ve mái tóc của Ngọc Nhân trong lòng, hôn nàng một cái, Diệp Trường Sinh hỏi: “Gần đây bên ngoài thế nào rồi?”

Nghe Diệp Trường Sinh nói vậy, Lăng Ngọc Linh như nhớ ra điều gì đó, vội ngẩng đầu lên, có chút thẹn thùng nói:

“Thiếu chút nữa quên mất, hôm nay đi gặp Tử Linh tỷ tỷ, nghe nàng nói Diệu Âm môn bây giờ bị đám người Nghịch Tinh Minh nghiêm trọng, tất cả đệ tử rời khỏi hòn đảo phụ cận Thiên Tinh thành đều bị Nghịch Tinh Minh tập kích!”

“Ồ? Nghịch Tinh Minh hành động nhanh như vậy đã sao?” Diệp Trường Sinh nghe lời ấy, hai mắt híp lại.

“Ừm, dù sao sau khi công bố thân phận của hai người chúng ta, quan hệ giữa ngươi và Tử Linh tỷ tỷ cũng không ai là không hiểu!”

“Hiện tại, toàn bộ người ở Loạn Tinh Hải đều hâm mộ cái người đã cưới thiếu chủ Tinh Cung của ngươi, lại nhận lấy phong lưu đại chủng của đệ nhất mỹ nữ Loạn Tinh Hải!” Lăng Ngọc Linh hơi nhú mũi Dao Linh, hờn dỗi nói.

“Ha ha, để cho bọn họ hâm mộ đi, người sống một đời, nếu không đi tới mức bị người khác hâm mộ ghen ghét, vậy cuộc đời này thật là thái bình!” Diệp Trường Sinh cười ha ha một tiếng nói.

Lăng Ngọc Linh nghe vậy liếc mắt khiến hắn khiếp sợ, người này còn thể thối chết.

Một lát sau, nàng lại có chút lo lắng nói: “Vậy bây giờ ngươi tính làm thế nào? Ngươi vừa mới tiến vào Nguyên Anh hậu kỳ, mà Lục Đạo Cực Thánh cùng Vạn Tam Cô đều là người trở thành đại tu sĩ đã lâu!”

“Nếu ngươi đi tìm Nghịch Tinh Minh gây sự, chỉ sợ hai người kia khó đối phó, phụ thân bọn họ cũng không cách nào rời khỏi Thiên Tinh Thành được, không giúp được ngươi!”

Lăng Ngọc Linh muốn Diệp Trường Sinh nhìn cơn tức này, dù sao hắn là một người mới vừa tiến vào hậu kỳ, muốn đối phó với hai vị đại tu sĩ này, nghĩ thế nào cũng không có phần thắng.

Tốt nhất là thương lượng với cha mẹ nàng ta ra một kế hoạch thích hợp, rồi mới đi hành động.

Diệp Trường Sinh nghe nàng lo lắng, nhéo nhéo mũi ngọc của nàng, nói: “Chuyện này ngươi không cần phải xen vào, ta sẽ tự xử lý, nếu như Nghịch Tinh Minh vội vã muốn tự tìm diệt vong, ta không ngại hiện tại thu thập bọn chúng!”

“Ừ, ta tin tưởng ngươi!” Lăng Ngọc Linh khẽ nói.

Ôn tồn một lát sau, Lăng Ngọc Linh liền cáo từ Diệp Trường Sinh, hôm nay nàng cũng là một người rất bận rộn.

Một mặt phải nhanh chóng tăng cường tu vi thực lực, một mặt cũng phải dần tiếp nhận một ít sự vụ của Tinh Cung, chờ đợi tương lai tiếp nhận Song Thánh.

Trải qua khoảng thời gian này hiểu rõ, người của Tinh Cung cũng đại khái nắm được tính cách của Diệp Trường Sinh.

Đây là một người không quản sự, một lòng một dạ tập trung vào việc tu luyện, ngoại trừ nữ nhân tương đối nhiều, thích trêu hoa ghẹo cỏ, từ các phương diện nhìn lại, đều giống như một khổ tu sĩ.

Sau khi ra khỏi cung điện chỗ Diệp Trường Sinh, Lăng Ngọc Linh đi về phía trước một đoạn, trên hành lang bên cạnh có một bóng dáng uyển chuyển đi ra, khuôn mặt rất giống với Lăng Ngọc Linh.

Ôn Thanh!

Nhìn thoáng qua phương hướng Lăng Ngọc Linh đi tới, trên mặt Ôn Thanh lộ ra vẻ như cười như không, hỏi: “Lại đi gặp phu quân tương lai của ngươi rồi?”

Lăng Ngọc Linh nghe mẫu thân nói vậy, khuôn mặt lập tức đỏ lên, nhỏ giọng nói: “Nữ nhi chỉ là có việc muốn nói cho hắn!”

“Có việc? Ta nghe nói ngày nào ngươi cũng chạy về hướng này, cũng không thể ngày nào cũng có việc được?” Ánh mắt Ôn Thanh lộ ra nụ cười trêu chọc, hỏi.

Nghe nói như thế, tai Lăng Ngọc Linh đỏ lên, đi tới, ôm lấy Ôn Thanh mà oán giận: “Nương, người đừng cười con nữa!”

“Con gái cũng không biết vì sao, ngày ngày đều muốn đi gặp hần, không giờ khắc nào đều muốn tiếp cận hần, hiểu rõ hần, chỉ cần ở bên cạnh hần, con gái sẽ cảm thấy an tâm...”

Nghe ái nữ trong lòng kể lại, trong mắt Ôn Thanh lộ ra một tia cảm khái sờ tóc của nữ nhi, cười nói: “Nha đầu ngọc!”

“Trong lòng có ý kiến gì thì cứ làm đi, không nên đè nén bản thân, miễn cho tương lai trở thành tâm ma!”

“Chẳng qua, người cũng phải nhớ kỹ từng giây từng phút. Ở trên đời này, chuyện trọng yếu nhất vẫn là phải tăng lên tu vi của mình. Nếu như thực lực của người không theo kịp, vậy đến lúc đó dựa vào cái gì đứng chung một chỗ với hần?”

“Đã hiểu chưa?” Giọng nói của Ôn Thanh bỗng trở nên nghiêm túc, nghiêm túc hỏi.

“Mẹ, con biết mà, con gái cũng phóng túng mình mấy ngày, sau này sẽ để đại bộ phận tinh lực vào việc tu hành!” Lăng Ngọc Linh ngẩng đầu, đôi môi nhuộm đỏ mọng khê vênh lên nói.

“Ý chí tu đạo của người, ta là tin tưởng, mẫu thân cũng chỉ muốn nhắc nhở người một chút, người cũng không nên bị hồ mị kia đè xuống. Nếu như không đủ tu vi, thì lấy cái gì đi ngồi vững vàng ở vị trí chính cung?”

“Ta và cha người cũng không muốn thấy lúc chúng ta tọa hóa, người ngay cả Nguyên Anh trung kỳ cũng không tu đến!” Ôn Thanh thở dài một tiếng nói ra.

“Mẹ, chuyện này con biết rồi, quan hệ giữa con và Tử Linh tỷ tỷ, không không chế như các người tưởng tượng được!” Lăng Ngọc Linh cười nói.

Vừa nghe được lời này của nàng, Ôn Thanh lại trầm mặt xuống, có chút không vui nói: “Tỷ tỷ gì? Giữa các người ai là người thứ? Là nàng gọi tỷ tỷ của người mới đúng!”

“Mẫu thân, người cũng đừng quản nữa, những chuyện này chính ta sẽ xử lý tốt!” Lăng Ngọc Linh cười nịnh nọt nói với Ôn Thanh.

“Hừ, cái con nha đầu ngốc nhà ngươi, cứ tiếp tục như vậy, về sau sớm muộn gì cũng bị người khác cười lên trên đầu!” Nhìn bộ dạng thiếu nữ không nghe thấy, Ôn Thanh có chút bất đắc dĩ nói.

Nghe nàng nói vậy, Lăng Ngọc Linh lại nhớ tới lúc trước nàng vô ý nhìn thấy nàng, mặt đỏ tới mang tai.

“Nàng có thể cười trên đầu ta, ta cũng có thể cười nàng đầu!”
Lăng Ngọc Linh theo bản năng nói.

“Ngươi nói cái gì?” Ôn Thanh lập tức kinh ngạc hỏi.

Nhận ra mình đã nói sai điều gì, Lăng Ngọc Linh lập tức đỏ bừng cả mặt, vội đáp: “Không nói gì, mẹ, con đi tu luyện đây!”

“Nha đầu chết tiệt!” Nhìn bóng lưng vội vã rời đi của nó, Ôn Thanh bất đắc dĩ lắc đầu nói.

Tính cách rộng lượng này, làm cho nàng rất là bất đắc dĩ.

Với tính tình bá đạo của nàng, nếu phu quân mình trêu hoa phiến cỏ như vậy mà nói, chỉ sợ đã sớm gặp ra không biết bao nhiêu sự kiện rồi.

Cho dù có nhẫn nại để tiếp nhận trượng phu, nàng ta cũng tuyệt đối sẽ đưa địa vị của mình vào thế chủ đạo, khiến không ai có thể khiêu chiến với vị trí của nàng ta.

Cũng không biết vì sao con gái mình lại không di truyền đến cô bé, ngược lại trở nên ôn nhu rộng lượng như vậy.

Ôn Thanh thở dài, rời khỏi nơi này.

.....

Diệp Trường Sinh cho Lăng Ngọc Linh một người hấn sẽ xử lý lời hứa hẹn của Nghịch Tinh Minh, sau đó liền không có câu tiếp theo.

Ba năm trôi qua, hấn ta vẫn luôn ở chỗ này, chưa bao giờ đi được một bước.

Lúc này, làm cho Thiên Tinh thành này, ngay cả một chút lo lắng trong lòng Tử Linh cũng không có.

Nếu như không phải là tin tưởng thực lực của Diệp Trường Sinh cùng với việc ôm lòng tin tuyệt đối với chị em Lăng Ngọc Linh, thậm chí nàng còn hoài nghi có phải Diệp Trường Sinh đã bị giam lỏng trong Tinh Cung rồi hay không.

Tuy nhiên ngay cả như vậy, hiện tại nàng cũng hoài nghi, Diệp Lang mà mình yêu có phải rất vui vẻ hay không, mỗi ngày ở cùng Ngọc Linh muội muội, đều quên nàng đi.

Dù sao ba năm, Tinh Cung cách nơi đây cũng không xa, hẳn vậy mà chưa từng đi ra một lần nào.

Tử Linh đã chờ đợi rất lâu, cuối cùng không nhịn được nữa, vẫn đi tới Thánh sơn Tinh Cung, thỉnh cầu gặp Diệp Trường Sinh một mặt.

Đệ tử Tinh Cung vốn đang dẫn đường, lúc đầu nghe nói là nữ nhân tình địch lớn nhất của thiếu cung chủ nhà mình mang theo một tia địch ý, nhưng khi nhìn thấy đối phương mặc dù dùng khăn che mặt che lấp, vẫn làm cho người ta cảm thấy kinh tâm động phách mỹ lệ, địch ý trong lòng bỗng nhiên biến mất.

Cố gắng đè nén sự kinh ngạc trong lòng, dẫn vị mỹ nữ đệ nhất Tinh Hải này tới cung điện của Đại trưởng lão.

“Diệp Lang ~”

Khi thấy trong tay Diệp Trường Sinh cầm một cái ngọc giản, mặt lộ vẻ trầm tư, Tử Linh khẽ thở một tiếng u oán, đánh tới, hương phong xông vào mũi, thân hình thon dài của nàng đụng vào trong lòng Diệp Trường Sinh, đưa cánh tay ngọc mềm mại như tuyết lên.

Trong ánh mắt, giọng nói mang theo u oán không nói nên lời.

“Ngày ngày người ở chỗ này đọc sách?” Thanh âm Tử Linh mềm mại mị hoặc hỏi.

“Đừng làm loạn! Ta đang đọc đến chỗ trọng yếu!” Diệp Trường Sinh nghiêm trang nói, một bộ hai tai không nghe chuyện ngoài cửa sổ, một lòng chỉ đọc sách thánh hiền.

Thấy bộ dạng này của hắn, trái tim của Tử Linh liền thả lỏng, xác định Diệp Trường Sinh không phải vì nhân tố bị bức bách mà ở lại chỗ này.

Nơi này là nơi cất giữ diễm tịch của Tinh Cung, có lẽ hẳn khát cầu kiến thức trong này nên ở đây ba năm cũng chưa đi ra.

Nhưng lý giải thì chỉ giải thích, trong lòng Tử Linh vẫn có một tia u oán, dù sao tên gia hỏa này cũng quá độc ác rồi.

Diệu Âm Môn cách nơi đây cũng không xa, sống sờ không thềm nhìn tới một cái.

Quyển sách cũng có dễ đọc như vậy sao?

Thư quan trọng hay là quan trọng hơn nàng? Trong Diệu Âm Môn không chỉ có một nữ nhân trông cậy vào Vũ Lộ quân ân của hắn!

Tên này không ngờ lại cứ ở đây đọc sách như vậy.

Nhìn thấy bộ dáng Diệp Trường Sinh như vậy, Tử Linh đảo mắt, mỉm cười.

Chân ngọc thon dài đẹp đẽ tròn trịa đi lên, da thịt mịn màng mềm mại khiến người ta có cảm giác mềm mại.

Diệp Trường Sinh bỗng nhiên mở to hai mắt.

Người muốn dùng thử thách này à?

Bộ phận nào có thể vượt qua được thử thách như vậy?

Diệp Trường Sinh lập tức rút sách thánh hiền qua một bên, vỗ túi linh thú, một tia sáng trắng bay ra.

Ngân Nguyệt hóa thành một thiếu phụ tao nhã xinh đẹp xuất hiện trước mặt, Diệp Trường Sinh phân phó: “Ngân Nguyệt, người canh chừng ở cửa, đừng để bất cứ ai tiến vào!”

Thấy bộ dạng hai người như vậy, Ngân Nguyệt biết rõ Diệp Trường Sinh hoang đường cỡ nào rồi còn chưa biết hẳn muốn làm gì.

Nhẹ nhàng che miệng cười một tiếng, dáng người chập chờn đi ra ngoài.

Tử Linh bỗng nhiên mở to hai mắt, có chút không thể tưởng tượng nổi nhìn về phía Diệp Trường Sinh, nàng chính là khiêu khích một chút, Diệp Trường Sinh sẽ không phải thật sự ở chỗ này đấy chứ?

“Diệp Lang, người đừng có làm bừa!” Tử Linh né tránh vội vàng nói.

“Lợn gì vậy?” Diệp Trường Sinh giọng điệu không thêm đề ý chút nào, đồng thời vươn tay ra cảm thụ sự mềm mại nhẵn nhụi tuyệt vời kia.

“Đừng ở chỗ này, sẽ bị nhìn thấy đấy!” Tử Linh thở hồng hộc nói.

“Không sao, không cần sợ, tòa cung điện này dùng một loại tài liệu có thể hoàn toàn ngăn cách pháp lực thần thức xây thành, không ai có thể nhìn trộm nơi này!”

“Hơn nữa, với thần thức cường đại của ta, người lo lắng cái gì? Chỉ cần có Ngân Nguyệt canh giữ ở cửa, sẽ không có người tới đây!” Diệp Trường Sinh vừa nói, vừa khiến cho Tử Linh thở không nổi.

Ngân Nguyệt đứng ở cửa đại điện, thâm nghĩ chủ nhân này quả thật không giống người thường.

Bất quá, thiên tư xuất chúng của hắn, cũng là bình sinh bản thân ít thấy.

Bây giờ đã là Nguyên Anh hậu kỳ, chắc hắn không lâu nữa là có thể đi theo hắn tiến vào thượng giới rồi?

Có cuộc sống, cuối cùng cũng có thể trở về, không dễ dàng a!

Đứng ở cửa cảm khái một hồi, Ngân Nguyệt nhìn về phương xa, loáng thoáng có thể nhìn thấy sóng biển nhộn nhạo trên mặt biển.

Bên tai cũng truyền đến từng đợt sóng vỗ bờ.

.....

Tử Linh rúc vào trong lòng Diệp Trường Sinh, kể lại những chuyện đã xảy ra mấy năm qua.

“Nghịch Tinh Minh càng ngày càng quá đáng, chúng ta đang rời xa Thiên Tinh thành, tất cả việc làm ăn đều không thể làm được gì, chỉ cần có người ra ngoài sẽ bị bọn họ đả kích!”

“Hơn nữa, bọn hắn tựa hồ đã nhận ra biến hoá của tứ đại thương minh, gần đây liên tiếp phái nhân thủ đến tìm hiểu tình huống của tứ đại thương minh.”

“Thậm chí, Vạn Tam Cô còn tự mình gặp mấy vị trưởng lão Nguyên Anh Thương Minh, dò xét bọn họ một phen. Cũng may lúc trước Diệp Lang người lưu lại cấm chế đủ cao mình, không bị người này phát giác ra!” Tử Linh lo lắng nói.

Trên mặt Diệp Trường Sinh lộ ra một vòng lãnh ý, ngáp ngừng nói: “Chính như tứ đại thương minh ở trong Tinh Cung cùng Nghịch Tinh Minh đều chôn không ít cái đinh vậy, Nghịch Tinh Minh khẳng định cũng chôn không ít cái đinh trong Thương Minh!”

“Biến hóa của cao tăng Thương Minh, bị bọn họ phát giác được cái gì cũng không kỳ quái!”

“Bọn hắn bây giờ làm như vậy, bất quá là muốn bức đại tu sĩ mới đột phá ra ngoài chiến một trận với bọn hắn mà thôi!” Diệp Trường Sinh cười lạnh một tiếng nói.

Nghịch Tinh Minh biết Thiên Tinh Song Thánh không thể rời khỏi Thiên Tinh Thành, cho nên nếu muốn rời xa Thiên Tinh

Thành đại chiến, Diệp Trường Sinh chỉ có thể một mình đi ra nghênh kích.

Phòng chừng là đại tu sĩ hấn đột nhiên xuất hiện này gia nhập Tinh Cung, để người Nghịch Tinh Minh cảm nhận được uy hiếp, cho nên muốn kích hấn ra, thử thần thông bản lãnh của hấn.

Hơn nữa, gần đây do Diệp Trường Sinh gia nhập, thanh thế Tinh Cung tăng mạnh, rất nhiều môn phái nhỏ cũng đứng về phía Tinh Cung.

Ngay cả bên trong Nghịch Tinh Minh cũng xuất hiện thanh âm kinh nghi, một số người bắt đầu đi theo Nghịch Tinh Minh.

Điều này làm cho Nghịch Tinh Minh có một loại cảm giác nguy cơ, bọn họ nhất định phải làm chút cái gì đó để ổn định nhân tâm, củng cố mâu thuẫn nội bộ, thực ra là một liên minh cát tan.

Dù sao, thanh thế Nghịch Tinh Minh hơn phân nửa đều là dựa vào hơn mười vị tán tu Nguyên Anh chống đỡ.

Những người này là không đáng tin cậy nhất, một khi phát hiện tình huống không đúng lập tức sẽ bỏ chạy, thậm chí trực tiếp nhảy đến Tinh Cung cũng không phải không thể.

Đối với việc Diệu Âm môn ra tay là lựa chọn tốt nhất, người trong thiên hạ đều biết, cao tầng của Diệu Âm môn gần như là hậu cung của Diệp Trường Sinh hấn.

Nếu như bọn họ tập kích Diệu Âm Môn, mà Diệp Trường Sinh lại không phản ứng chút nào, vậy danh vọng của đại tu sĩ như hấn liền lập tức tụt xuống đáy cốc.

Nghịch Tinh Minh chúng tu sĩ, cũng bởi vậy mà cho rằng Diệp Trường Sinh không dám rời khỏi Thiên Tinh Thành, đối đầu với hai vị đại tu sĩ lâu năm như Lục Đạo Cực Thánh cùng Vạn Tam Cô một trận.

Như vậy hấn tự nhiên sẽ không đáng lo nữa.

“Vốn dĩ ta đã xem không sai biệt lắm sách vở lại đi đối phó với Nghịch Tinh Minh, nhưng hiện tại xem ra không thể không động thủ rồi!”

“Bằng không, người ta còn cho rằng ta sợ Lục Đạo Cực Thánh và Vạn Tam Cô của hắn!” Diệp Trường Sinh nhíu mày, lạnh lùng nói.

Nghe nói như thế, Tử Linh lại trợn mắt, trong tòa cung điện này đêm mãi không hết, diễn tịch mệnh mông vô tận, muốn xem hết lúc nào sẽ đi?

Tu tiên giả đọc sách cũng không phải loại người chỉ cần nhìn thoáng qua là xong chuyện. Rất nhiều công pháp bí tịch đều phải tốn không ít thời gian và tâm tư tìm hiểu.

Nhiều sách như vậy, Diệp Trường Sinh hoa lên mấy chục năm trên trăm năm cũng chưa chắc có thể xem hết.

“Vậy bây giờ ngươi định làm như thế nào? Chẳng lẽ thật sự muốn đi chiến một trận với bọn hắn sao?” Thanh âm Tử Linh mềm mại đáng yêu hỏi.

“Sao vậy, chẳng lẽ ngươi còn chưa có lòng tin với thực lực của ta à?” Diệp Trường Sinh mỉm cười hỏi.

Tử Linh nhớ tới trên người hắn có hơn mười con Tử Vân hạt phi thiên, lập tức cười kiêu mị, nói: “Chỉ sợ Vạn Tam Cô và Lục Đạo Cực Thánh liên thủ, cũng không phải đối thủ của ngươi, ta làm sao lại không có lòng tin với ngươi!”

“Nghịch Tinh Minh này cũng thật sự là xui xẻo, chộc ai không chộc, chộc phải đại sát tinh như ngươi, kế hoạch lần này của bọn hắn tất cả đều sẽ thất bại!”

Trong lòng Tử Linh đã vì Nghịch Tinh Minh tuyên án tử hình.

Nàng đối với thực lực của Diệp Trường Sinh vẫn là hiểu biết tương đối nhiều, biết hắn có thực lực khủng bố có thể đánh đổ toàn bộ Nghịch Tinh Minh.

Trước đó Diệp Trường Sinh gia nhập Tinh Cung, hơn nữa sau khi ký kết hôn với Lăng Ngọc Linh, vì sao mãi mà không động thủ với Nghịch Tinh Minh, Tử Linh không rõ ràng cho lắm.

Nhưng bây giờ, nàng biết, sau khi Diệp Trường Sinh quyết định động thủ, trận phong ba ở Loạn Tinh Hải này sẽ bị lắng xuống.

“Cuối cùng vẫn phải giúp nhạc mẫu của ta một lần, vốn còn chờ hai lão nhân gia bọn họ tự mình đi chấm dứt ân oán này,

tiền Lục Đạo và Vạn Tam cô lên đường!” Diệp Trường Sinh thầm nghĩ trong lòng.

Trong lòng của hắn thở dài một tiếng, hy vọng sau khi đánh xong Nghịch Tinh Minh, hai lão nhân gia này không nên có ý nghĩ đối với hắn.

Hắn cũng không hy vọng sẽ trở mặt với Thiên Tinh Song Thánh, dù sao nếu làm như vậy, sẽ làm cho Nha đầu Lăng Ngọc Linh kia rất khó xử.

Nếu Thiên Tinh Song Thánh thật sự đánh chủ ý lên người hắn mà nói, vậy trên cơ bản có thể tuyên cáo quan hệ của hắn và Lăng Ngọc Linh đã kết thúc rồi.

“Các ngươi tốt nhất vẫn có thể vững vàng rơi xuống đất!”
Diệp Trường Sinh thầm nghĩ trong lòng.

Ánh mắt của hắn lập loè, suy nghĩ chốc lát, quyết định trước khi động thủ tấn công Nghịch Tinh Minh, chỉnh lại thực lực của mình, chấn nhiếp hai vị cung chủ này một chút.

.....

Mấy ngày sau, Diệp Trường Sinh xuất hiện trước mặt Thiên Tinh song thánh, ánh mắt hai người này lộ ra vẻ kinh ngạc không che giấu chút nào.

“Người muốn tập kích Nghịch Tinh Minh?” Lăng Khiếu Phong có chút khó tin hỏi.

Đột nhiên, nghe Diệp Trường Sinh nói đến chuyện này, hắn thiếu chút nữa cho là nghe lầm.

Diệp Trường Sinh là rất mạnh, thậm chí giết Kim Giao Vương của Ngoại Tinh Hải, nhưng hai vị đại tu sĩ Nghịch Tinh Minh kia, một mình hắn đã nghĩ có nên đối phó quá cuồng vọng hay không?

Lăng Khiếu Phong trầm ngâm một chút rồi nói: “Lục Đạo nhân này, mặc dù là bại tướng dưới tay ta năm xưa, nhưng ta vẫn phải thừa nhận rằng thực lực của hắn rất mạnh, tuyệt đối không phải là người có thể dễ dàng ứng phó được!”

“Huống hồ Vạn Tam Cô thực lực cũng không yếu, hai người này liên thủ, tăng thêm một đám Trưởng lão Nghịch Tinh Minh, chỉ sợ không dễ đối phó!”

Ôn Thanh cũng nhíu mày, nhìn Diệp Trường Sinh, trên mặt lộ ra vẻ khó hiểu.

Dưới cái nhìn của bọn họ, Diệp Trường Sinh vừa bước vào cảnh giới hậu kỳ, càng phải củng cố tu vi của chính mình, tăng cao pháp lực, tu luyện các loại bí thuật uy lực lớn, tăng thực lực lên một cấp bậc mới.

Dù sao thời gian đứng về phía bọn họ, cũng không cần sốt ruột, vì sao bây giờ lại động thủ với Nghịch Tinh Minh?

Huynh trưởng của mình là người thế nào, Ôn Thanh cũng hiểu rất rõ, tuyệt đối không dễ đối phó.

“Xem ra hai vị cung chủ đã nghi ngờ thực lực của ta!” Diệp Trường Sinh mỉm cười.

Khóe miệng hần hơi nhếch lên, nói: “Đã như vậy thì để hai vị xem cái này đi!”

Nói xong, Diệp Trường Sinh vỗ vào túi linh thú bên hông, chỉ một thoáng mười bốn luồng ô quang bay ra, hóa thành mười bốn con Tử Vân hạt khổng lồ, vỗ cánh giữa không trung.

Khí tức kinh khủng này vừa xuất hiện đã khiến sắc mặt Ôn Thanh và Lăng Khiếu Phong đại biến.

“Phi thiên Tử Vân hạt?!”

Hai người đồng thời kinh hô, nhận ra loại kỳ trùng này.

Trên mặt tràn đầy vẻ khó tin, Lăng Huyền Phong gắt gao nhìn chăm chăm vào mười bốn con hung trùng vô cùng dữ tợn kia, nhất là hai con cầm đầu.

“Làm sao có thể? Ngươi lại phục tùng nhiều Tử Vân hạt như vậy?” Mặt mũi Ôn Thanh tràn đầy vẻ không thể tưởng tượng nổi, kinh hãi nói ra.

Mặc dù loại độc trùng này đã tuyệt tích ở Loạn Tinh Hải từ lâu, nhưng hai người bọn họ kiến thức rộng rãi, đối với con trùng này đáng sợ có sự hiểu biết sâu sắc.

Mười bốn con độc trùng này liên thủ tương đương với bốn năm vị đại tu sĩ.

Thực lực nghịch thiên tới mức nào chứ!

Ôn Thanh cùng Lăng Khiếu Phong liếc nhìn nhau, đều thấy được vẻ hoảng sợ trong mắt đối phương.

Đồng thời, trong lòng bọn họ còn có chút may mắn, may mà lúc trước không ra tay với Diệp Trường Sinh.

Ai có thể ngờ được, hắn còn ẩn giấu át chủ bài như vậy?

Người này, thật sự là che dấu quá sâu.

Hư Thiên Đình, Phi Thiên Tử Vân Hạt, Nguyên Anh khôi lỗi...

Trên người hắn còn có cái gì?

Thật sự là làm cho người ta nhìn không thấu!

Giờ khắc này, trong lòng hai vị Tinh Cung chi chủ, Diệp Trường Sinh đã phủ kín một tầng quang sáng thần bí.

“Khó trách hắn có thể giết chết Kim Giao Vương!” Lăng Khiếu Phong thầm nghĩ.

Kim Giao Vương của Ngoại Tinh Hải, ban đầu hắn cùng con thập cấp yêu thú này giao tiếp vài lần nên biết đối phương lợi hại thế nào.

Hiện tại, sau khi nhìn thấy Diệp Trường Sinh lấy ra Tử Vân hạt phi thiên, Lăng Khiếu Phong đương nhiên cho rằng, Diệp Trường Sinh hắn là mượn nhờ những độc trùng này giết Kim Giao Vương.

Mà trong lòng Ôn Thanh cũng thầm nghĩ: “Khó trách lúc trước ta sinh ra địch ý với hắn, Linh Minh Quyết sẽ cảnh báo!”

Trong lòng hai người tính toán một phen, lại truyền âm trao đổi vài câu, sau đó ý lời kéo đối với Diệp Trường Sinh càng thêm mãnh liệt.

Lúc này, hai nhạc phụ nhạc mẫu mới chính thức bỏ đi ý niệm trong đầu, quyết định yên tâm giao Tinh Cung cho Diệp Trường Sinh và Lăng Ngọc Linh, đồng thời giao bảo bối cho hắn.

Sắc mặt Thiên Tinh song thánh trở lại bình tĩnh, sau khi liếc mắt nhìn nhau, Ôn Thanh cười nói: “Hóa ra trong tay người nắm giữ thứ vũ khí sắc bén này, chẳng trách người dám đưa ra quyết định như vậy!”

“Đã như vậy, vợ chồng chúng ta cũng toàn lực ủng hộ người!” Ôn Thanh nói.

“Nghịch Tinh Minh đến thời điểm hủy diệt rồi!” Lăng Khiếu Phong đứng lên, trong ánh mắt mang theo một tia sát khí.

Ôn Thanh trầm ngâm một chút, lấy ra một thanh tiểu kiếm màu tím từ trong tay áo, nói: “Người đã quyết định động thủ, vậy chúng ta cũng phải làm theo!”

“Thanh kiếm này chính là một kiện Thông Thiên Linh Bảo mà Tinh Cung tiền bối chúng ta tương tự sử dụng, lần này xuất chiến thì người mang theo đi!” Ôn Thanh đưa thanh kiếm nhỏ màu tím tới.

Diệp Trường Sinh có chút ngoài ý muốn nhận lấy thanh kiếm từ trên tay Ôn Thanh, không nghĩ tới lần này Thiên Tinh song thánh còn nữa lấy ra.

Không dễ dàng a!

Cẩn thận nhớ lại một chút, căn cứ vào trí nhớ ban đầu của Diệp Trường Sinh, Tinh Cung giống như chưa bao giờ lấy ra Thông Thiên Linh Bảo.

Thậm chí ngay cả đồ vật giống như cũng chưa từng lấy ra.

Cho dù đã đến thời khắc sinh tử tồn vong, cũng không ngoại lệ.

Điều này làm cho hắn vẫn luôn cho rằng Tinh Cung không có loại pháp bảo cấp bậc này.

Nhưng cẩn thận ngẫm lại, Tinh Cung dù sao cũng là một tổ chức từng ra khỏi Hóa Thần Cung chủ, không thể nào bần hàn đến mức độ này.

Ít nhất linh bảo tương tự như vậy hẳn là phải có rồi.

Hoàng tộc Đại Tấn bị chính ma các đại tông môn áp chế thảm như vậy, cũng có thể lấy tài liệu ra luyện chế một kiện Linh Bảo giống như chế tạo vật phẩm.

Tinh Cung không lý do gì không thể.

Nhưng loại pháp bảo cấp bậc này, cho dù lấy Tinh Cung chi đại, cũng sẽ không quá nhiều.

Lần này e là Song Thánh phải dốc hết vốn liếng.

Diệp Trường Sinh vuốt ve thanh tiểu kiếm trên tay, nhìn hoa văn màu tím trên đó, cảm nhận được một loại khí tức huyền ảo đến cực điểm.

Lúc này, thanh âm ôn thanh vang lên bên tai: “Thanh kiếm này giống như tổ sư lập phái của Tinh Cung, Thiên Tinh tiền bối do bội kiếm Thiên Tinh kiếm của chúng ta tùy thân luyện chế ra, Thiên Tinh kiếm là một kiện Thông Thiên Linh Bảo, thanh này mặc dù là tương tự chế phẩm, nhưng cũng cực kỳ bất phàm!”

“Nội bộ Tinh Cung chúng ta luôn gọi nó là Tinh Linh Kiếm, không phải cung chủ không được đeo, hiện tại trước cho người đi!” Ôn Thanh nói.

Đưa những vật đại biểu thân phận cung chủ cho Diệp Trường Sinh, có thể thấy được hai người này biểu hiện ra thành ý rất lớn.

“Kiếm tốt!”

Pháp lực trên tay Diệp Trường Sinh rót vào Tinh Linh kiếm, chỉ một thoáng, một đạo hào quang màu tím từ trên thân kiếm hiển hiện ra, cũng tạo thành một đạo kiếm quang dài hơn tấc.

Cảm thụ được lực lượng truyền tới từ trên thanh kiếm này, Diệp Trường Sinh cảm thấy lực công kích của thanh kiếm này còn mạnh hơn Hư Thiên đỉnh.

“Xem ra là một thanh kiếm tương tự như vậy, nếu không đã không đến mức ở phương diện công kích mạnh hơn Hư Thiên Đỉnh!”

Diệp Trường Sinh nhìn thanh kiếm này, trong mắt lộ ra vẻ yêu thích, có loại linh bảo chuyên tấn công sát phạt như vậy giống như vật chế tạo, hẳn có thể tung hoành thiên hạ, không sợ hãi gì cả.

“Đa tạ hai vị cung chủ!” Diệp Trường Sinh thu Tinh Linh kiếm lại nói.

Thiên Tinh Song Thánh liếc mắt nhìn nhau, gật đầu nói: “Chúng ta lập tức triệu hồi trưởng lão Tinh Cung, thương nghị một phen về sự tình đánh Nghịch Tinh Minh!”

Một lát sau, trong đại điện thánh sơn bộ lạc, Tinh Cung trưởng lão lại một lần nữa tế một chỗ, lần này số người so với lần trước nhiều hơn không ít.

Gần bốn mươi vị trưởng lão Tinh Cung xuất hiện, thần sắc bọn họ nghiêm nghị nhìn về phía Song Thánh cùng Diệp Trường Sinh, Lăng Ngọc Linh.

Tin tức Tinh Cung và Nghịch Tinh Minh muốn tiến hành quyết chiến trong mấy ngày ngắn ngủi, đã nhanh chóng lưu truyền ra toàn bộ Loạn Tinh Hải.

Một phong chiến thư từ Thiên Tinh thành phát ra, truyền tới tay cao tăng Nghịch Tinh Minh.

Nội dung chiến thư là song phương chọn lựa địa điểm ngày mai tiến hành một trận quyết chiến người chết ta sống, lấy kết quả trận chiến này quyết định vận mệnh Loạn Tinh Hải.

Lúc cao tăng Nghịch Tinh Minh nhìn thấy Phong Chiến Thư này đầu tiên, ý nghĩ đầu tiên là có âm mưu.

Ai nhìn cũng đều có vấn đề, Tinh Cung đã rút cổ tại Thiên Tinh Thành lâu như vậy, rõ ràng lại phát ra mười phần tự tin, một phong chiến thư như vậy.

Hơn nữa, trên chiến thuật kia viết rõ, Diệp Trường Sinh này vừa trở thành con rể Tinh Cung đại tu sĩ, lại muốn khiêu chiến hai đại bá chủ Nghịch Tinh Minh, Vạn Tam Cô cùng Lục Đạo Cực Thánh.

Trong lúc nhất thời, trên dưới Nghịch Tinh Minh đều ồ lên, cảm thấy phi thường khó tin.

Đầu óc của vị đệ ngũ đại tu sĩ Loạn Tinh Hải này bị hỏng sao?

Lại dám một mình khiêu chiến hai vị đại tu sĩ, điều này sao có thể thành công?

Nhưng là, cao tăng Nghịch Tinh Minh như Lục Đạo Cực Thánh chắc chắn sẽ không cho là như vậy.

Suy nghĩ đầu tiên của bọn họ là có âm mưu.

Đây khẳng định là Tinh Cung đang mưu đồ cái gì đó, nói không chừng ngoài mặt là con rể Tinh Cung ra tay, vụng trộm trong Thiên Tinh song thánh là ghen âm chiêu.

Lục Đạo Cực Thánh và Vạn Tam Cô đối với Thiên Tinh song thánh vẫn tương đối hiểu rõ, biết trong mỗi tháng hai người này đều có một ngày có thể đi ra ngoài.

“Người thấy thế nào?” Tại tổng bộ Nghịch Tinh Minh, một phụ nữ khoảng hơn ba mươi tuổi, khuôn mặt cao gầy, mày rậm mắt to, trong tay cầm quyền chiến thư do Tinh Cung đưa ra, ngập ngừng hỏi.

Đối diện nàng là một bóng người thân hình cao lớn, toàn thân bao phủ trong hắc vụ.

Nghe được câu hỏi của nàng, người này trầm mặc thật lâu, cuối cùng nói: “Bất kể Tinh Cung có chủ ý gì, chúng ta cũng không thể không ứng chiến!”

Phụ nhân hơn ba mươi tuổi kia nghe nói thế gật đầu nhẹ, nói: “Bình tới gần thủy lai thổ núp đi, mặc kệ bọn chúng chơi âm mưu quỷ kế gì, trước thực lực tuyệt đối, hết thảy đều là hư.”

Hai người này dĩ nhiên chính là hai đại cự đầu của Nghịch Tinh minh, tổng hộ pháp Vạn Pháp môn Vạn Tam cô.

Cùng với chủ nhân của Ma đạo Thánh Ma đảo - Lục Đạo Cực Thánh.

Sau khi nhận được chiến thư của Tinh Cung, bọn họ trầm mặc một lúc lâu, cuối cùng cũng xác định ý kiến.

Bất kể thế nào, trận khiêu chiến này cũng không thể không đáp ứng.

Không có khả năng từ chối, Nghịch Tinh minh vốn là người bất tề, nếu ở trước mặt Tinh Cung không biểu hiện ra thái độ cường thế, lập tức lòng người sẽ sụp đổ.

Người khác sẽ nói hai người bọn họ sợ Tinh Cung, không dám xuất chiến, như vậy có thể sẽ dẫn tới tán tu Nghịch Tinh Minh chạy mất không ít.

Đương nhiên, quan trọng nhất là với thực lực của Vạn Tam Cô và Lục Đạo Cực Thánh, nàng không cho rằng mình không thể đối phó được một người vừa bước vào hậu kỳ.

Cho dù Thiên Tinh Song Thánh có bày ra âm mưu quỷ kế, nhưng trước thực lực của hai người bọn họ cũng chỉ là hư ảo mà thôi.

“Nhưng không thể để cho bọn họ định ra địa điểm thời gian, chúng ta đi thôi!” Vạn tam cô nhìn chằm chằm vào chiến thư, bỗng nhiên nói.

“Đạo hữu nói có lý!” Lục Đạo Cực Thánh nghe vậy có chút tán thành, gật gật đầu.

Thời gian khai chiến không thể quyết định mỗi tháng Thiên Tinh Song Thánh có thể đi ra, cho nên bọn họ phải thận trọng.

Mà Thiên Tinh Song Thánh cụ thể ngày nào có thể xuất động, trải qua nhiều năm điều tra, cộng thêm một ít phối hợp nội gian, bọn họ đã làm rõ.

Có thể đảm bảo trận đại chiến này Thiên Tinh Song Thánh sẽ không xuất hiện.

Vì vậy, sau khi xác định chiến trường và thời gian, Nghịch Tinh Minh hồi phục tin tức về Tinh Cung bên này.

Trong đại điện của Tinh Cung, Lăng Huyền Phong cầm Nghịch Tinh Minh trả lời: “Ý kiến của bọn họ là yêu cầu bọn họ chọn địa điểm thời gian!”

“Diệp huynh thật sự muốn lựa chọn phương thức chiến tranh như vậy sao? Không bằng nghe vợ chồng chúng ta, thừa dịp Lục Đạo hoặc Vạn Tam Cô đơn độc xuất động, người lại dẫn người giết tới, đánh cho bọn họ trở tay không kịp!” Ôn Thanh có chút nghi ngờ nói.

Sau khi quyết định khai chiến, đôi vợ chồng này đã đưa ra rất nhiều kế hoạch chiến lược.

Có cái là thiết kế đem Vạn tam cô cùng Lục đạo tách ra, chia ra tiêu diệt, có cái là đem hai vị tinh thần trụ cột của Nghịch Tinh Minh một mình dẫn ra giết chết.

Còn có thừa dịp Vạn Tam Cô và Lục Đạo Cực Thánh đồng thời xuất hiện ở tổng bộ Nghịch Tinh Minh, trực tiếp giết chết hai người kia.

Nhưng cuối cùng Diệp Trường Sinh vẫn lựa chọn phương thức tìm một chỗ đối xứng trực tiếp.

Bởi vì hắn không muốn tạo ra nhiều thủ đoạn phiền phức như vậy.

Tìm địa điểm, hội tụ các cao thủ Nghịch Tinh Minh, trực tiếp xử lý xong việc.

Hơn nữa, làm như vậy cũng có thể là nhanh nhất, hiệu quả nhất là khiến hãn lập uy ở Loạn Tinh Hải.

Thế là, cuối cùng có chuyện ước chiến.

“Cứ để bọn họ quyết định, sự hiểu biết của bọn họ đối với Loạn Tinh Hải không thể nào vượt qua Tinh Cung, nếu bọn họ muốn động tay động chân trên địa điểm, vậy hãn là các người có thể nhìn ra!” Diệp Trường Sinh nói.

Nghe được lời này của hãn, Thiên Tinh Song Thánh đồng ý gật đầu, đích xác, Nghịch Tinh Minh căn bản không có khả năng ở dưới mí mắt của bọn hãn mà lựa chọn một vị trí quyết chiến bất lợi với Tinh Cung.

Nghĩ đến bên Nghịch Tinh Minh cũng rõ ràng điểm này.

Bọn họ lựa chọn địa điểm thời gian, đơn giản chính là muốn tránh khỏi sự lừa gạt của Tinh Cung thôi, dù sao hiểu biết của bọn họ đối với Loạn Tinh Hải vẫn kém xa Tinh Cung.

“Vậy thì đáp ứng bọn họ đi. Đợi đến lúc chọn xong, hai vợ chồng chúng ta sẽ dành thời gian đi một chuyến để kiểm tra một lần!” Lăng Khiếu Phong nói.

“Cũng được!” Diệp Trường Sinh trầm ngâm một chút, gật đầu.

Rất nhanh, Tinh Cung đã trả lời xong tin tức, đáp ứng yêu cầu của Nghịch Tinh Minh, để cho bọn họ chọn lựa thời gian và địa điểm.

Đương nhiên địa điểm này cũng không thể cách Tinh Cung quá xa, phải là chỗ giao nhau giữa hai bên chiếm cứ khu vực.

Nội Tinh Hải hôm nay, thập nhị đảo vẫn nằm trong sự khống chế của Tinh Cung, nhưng bên ngoài Nhị Thập Tứ Đảo đã hoàn toàn biến thành địa bàn của Nghịch Tinh Minh chiếm cứ.

Cuối cùng, địa điểm quyết chiến được quyết định là nằm trên một hoang đảo cực lớn cách Túc Tinh mấy ngàn dặm.

Sau khi lựa chọn địa điểm, hai bên Tinh Cung và Nghịch Tinh Minh đều phái ra một vị trưởng lão và một số đệ tử đi kiểm tra hòn đảo kia, đồng thời giám thị đối phương.

Mười mấy ngày sau, Thiên Tinh Song Thánh cũng ra khỏi Thiên Tinh thành một chuyến, đi lên đảo xem một chút.

Xác nhận không có vấn đề gì, lại qua thêm hơn mười ngày, thời gian quyết chiến giữa song phương đã tới gần.

Tinh Cung cùng Nghịch Tinh Minh cũng đang điều động nhân thủ, lao về phía hoang đảo.

Trận đại chiến ở Nội Tinh Hải này rất hiếm thấy, rất nhanh đã hấp dẫn sự chú ý của tu sĩ khắp nơi.

Loạn Tinh Hải có rất nhiều tán tu, môn phái đông đảo, không ít tu sĩ Nguyên Anh không thuộc về trận doanh của hai bên xuất hiện ở phụ cận hòn đảo này, chuẩn bị vây xem trận đại chiến này.

Đây cũng là hai bên đều cho phép khai chiến.

Dù sao, vô luận song phương ai thắng, đều là đối với những tán tu này một loại thật lớn chấn nhiếp, có lợi cho sự phát triển sau này.

Mà song phương đều cho rằng, mình có thể thắng.

Hơn vạn tu sĩ Tinh Cung trùng trùng điệp điệp xuất phát, trong đó có hơn hai mươi trưởng lão Nguyên Anh, trên trăm tu sĩ Kết Đan, cùng với trên vạn đệ tử Trúc Cơ.

Bọn hãn hoặc ngồi từng chiếc từng chiếc thuyền tốc độ tiên nhanh, hoặc là đứng trên các loại phi thuyền, một đường vội vã bay đi.

Một tháng sau, tại hoang đảo bên cạnh Túc Tinh Đảo, một đám tu sĩ không ngừng hàng lâm ở đây.

Phục sức bên bọn họ chỉnh tề, tất cả đều là chế phục tiêu chuẩn Tinh Cung, còn bên kia thì phục sức lộn xộn không đồng đều, có quần áo đại biểu cho chính đạo, có quần áo màu xanh lá của Ma đạo, còn có các loại tạp y của tán tu.

Ngược lại, Tinh Cung bên này đã trải qua huấn luyện nghiêm chỉnh.

Tuy nhiên, nhân thủ Tinh Cung lại ít hơn rất nhiều so với Nghịch Tinh Minh.

Tinh Cung mang đến có thể có một vạn tu sĩ, mà bên Nghịch Tinh Minh thì có hơn hai vạn gần ba vạn tu sĩ.

Đương nhiên, lần này song phương đều không xuất động toàn lực, ít nhất Tinh Cung chỉ dẫn theo không đến một phần ba tu sĩ Trúc Cơ đến đây.

Mà Nghịch Tinh Minh bên kia thì đem một nửa nhân mã của mình đưa đến.

Sở dĩ hấn làm như vậy là vì Tinh Cung xuất phát từ sự tự tin đối với thực lực của Diệp Trường Sinh, cho nên mang theo ít người.

Mà khi nhìn thấy nhân thủ do Tinh Cung mang đến, tu sĩ bên Nghịch Tinh Minh cũng nhao nhao nhú mày.

Tinh Cung muốn làm gì? Tự tin như vậy?

Trong lúc nhất thời, trong lòng Nghịch Tinh Minh tu sĩ nổi lên sóng gió, phát giác Tinh Cung đang áp ủ âm mưu gì đó.

Mà tu sĩ Tinh Cung trong lòng cũng có chút lo sợ bất an, không rõ cao tăng nghĩ như thế nào.

Xem bộ dạng hiện tại, thực lực bên Tinh Cung rõ ràng không phải là đối thủ của đối phương.

Ba bốn mươi vị Nguyên Anh Nghịch Tinh Minh, nhân số so với bên này nhiều hơn rất nhiều.

Thân ảnh cao lớn của Lục Đạo Cực Thánh xuất hiện trong đại trận Nghịch Tinh Minh, bên cạnh hẳn là Vạn Tam Cô.

Ánh mắt nàng lạnh lùng nhìn chằm chằm đại trận đối diện một lát, bỗng nhiên quay đầu nhìn về phía Lục Đạo Cực Thánh hỏi: “Lục đạo huynh thấy Tinh Cung trận chiến này thế nào?”

“Mặc kệ bọn họ có mưu đồ gì, vẫn phải giao thủ qua một lần mới có thể biết được!” Lục Đạo Cực Thánh ngáp ngừng nói.

“Đạo huynh nói không sai, đã như vậy, chúng ta đi ra ngoài gặp hậu bối kia một chút!”

Vạn Tam Cô nói xong, hai người hóa thành hai đạo độn quang bay về phía trước, xông về phía Tinh Cung đại trận.

Thấy hai người đi ra, Diệp Trường Sinh nhìn Lăng Ngọc Linh nói: “Tiếp theo giao cho người!”

Lăng Ngọc Linh thản nhiên cười nói: “Phu quân yên tâm, thiếp thân nhất định sẽ phối hợp với người đánh trận này!”

Diệp Trường Sinh bay ra ngoài, nghênh đón hai người Vạn Tam Cô và Lục Đạo Cực Thánh, hai bên đều mang vẻ mặt lạnh lùng nhìn đối phương.

“Người là Diệp Trường Sinh? Quả nhiên tuổi trẻ tài cao, đáng tiếc, tuổi còn trẻ vì sao phải chôn cùng Tinh Cung?” Thanh âm Vạn Tam Cô lạnh như băng vang lên.

“Hai vị tuổi đã cao, cũng không sống được bao nhiêu năm nữa, hà tất phải đánh bạc chuyện truyền thừa tông môn làm? Cho dù đánh hạ Tinh Cung, các người cũng không thể đột phá Hóa Thần!” Diệp Trường Sinh nhẹ giọng thở dài, nói.

“Xem ra chúng ta ai cũng không thể thuyết phục được ai, cuối cùng phải xem thực hư, chỉ là tại hạ thực tò mò, Diệp huynh rốt cuộc có lực lượng gì, có can đảm giao thủ với hai người chúng ta?” Sắc mặt Lục Đạo Cực Thánh âm lệ hỏi.

“Thế lực ra sao, kế tiếp hai vị đạo hữu sẽ biết!” Diệp Trường Sinh nói.

Vạn tam cô nghe thế, thần sắc lạnh lẽo, lập tức hỏi: “Chờ một chút, trước khi khai chiến, ta có một chuyện muốn hỏi người!”

“Ồ? Nói xem?” Trên mặt Diệp Trường Sinh lộ ra vẻ không quan trọng.

“Lần trước Hư Thiên điện mở ra, người đã từng tiến vào?” Hai đầu lông mày Vạn Tam cô xuất hiện một vòng sát khí, lạnh lùng hỏi.

Nghe y nói vậy, Diệp Trường Sinh mỉm cười: “Nếu ta đoán không sai, người định hỏi Vạn Thiên Minh có phải là ta giết không?”

“Việc này cũng không có gì phải giấu diếm, Vạn Thiên Minh, Man Hồ Tử, Thiên Ngộ Tử, tất cả những người này đều là do ta giết!” Diệp Trường Sinh chẳng hề để ý nói.

Thấy bộ dáng này của hắn, Vạn tam cô thần sắc đột nhiên âm trầm tới cực điểm: “Được được được! Lát nữa lão thân sẽ tới lĩnh giáo cao chiêu của đạo hữu, xem người làm sao giết môn chủ Vạn Pháp môn ta!”

“Đạo hữu sẽ kiến thức được!” Diệp Trường Sinh cười dữ tợn nói.

“Chúng ta lên chỗ cao đi, tránh làm phiền cuộc chiến của đám người phía dưới!”

Nói xong, Diệp Trường Sinh thả người bay lên trên, còn Vạn Tam Cô tức giận hừ một tiếng, cũng lập tức đi theo.

Ánh mắt Lục Đạo Cực Thánh lóe lên, lập tức theo hai người bay lên trên bầu trời.

Nhìn thấy ba đạo độn quang bay đi, đám người phía dưới cũng không chờ đợi được nữa, trong nháy mắt, phía Nghịch Tinh Minh bên kia vang lên từng tiếng quỷ khóc sói tru.

Từng bóng người từ trong đại trận bay ra, nhao nhao bay về phía đại trận Tinh Cung bên này.

“Lam thị song ma, Ngân quỷ thượng nhân, Thiên Lang lão nhân, Kim Hoa lão tổ, huyết sát chân nhân...” Lăng Ngọc Linh nhìn từng vị Nguyên Anh tu sĩ bay nhào ra, khẽ cau mày.

Thầm nghĩ: “Sao ngay cả người như Lam thị song ma cũng bị bọn họ mời ra rồi? Bọn họ không phải lúc trước đã bị cha mẹ bọn họ giết chết sao?”

Tinh Cung bên này lập tức có trưởng lão Nguyên Anh bay ra ngoài đón đánh, nhưng theo số lượng mà nói, so với đối diện thì ít hơn mười vị cường giả cấp bậc Nguyên Anh.

Trên bầu trời, từng tiếng thét dài vang lên, ánh sáng đủ màu ngút trời, các loại pháp bảo mang theo uy thế kinh thiên động địa va chạm lẫn nhau.

Đại chiến phát động, khí thế Nghịch Tinh Minh bên kia càng thịnh đến cực điểm, vừa lên đã triệt để áp chế những Nguyên Anh trưởng lão Tinh Cung này.

Mà chiến trường Kết Đan, chiến trường Trúc Cơ phía dưới, Tinh Cung lại càng không chịu nổi, chỉ có thể miễn cưỡng tự bảo vệ mình.

Dù sao, nhân số so với đối phương ít hơn rất nhiều.

Nhìn thấy Tinh Cung sắp bị áp chế, nhất thời có người bên Nghịch Tinh Minh nhịn không được cười ha hả: “Ha ha, người

Tinh Cung các người đều đầu óc hỏng cả rồi sao?”

“Thế tuyệt thế to lớn như vậy, cũng dám quyết chiến cùng với chúng ta?”

“Thiên Tinh Song Thánh bế quan mấy trăm năm, chắc nào tu luyện hư mất rồi phải không?”

“Hủy diệt Tinh Cung, ngay ngày hôm nay!”

“Giết vào Thiên Tinh thành, trên bảo nơi đó ta có một phần!”

“Bí tịch Tinh Cung, lão phu trông mà thèm, ha ha ha ha!”

.....

Nghe thấy những tiếng trào phúng, quát mắng, các trưởng lão Tinh Cung sắc mặt đều xanh mét, cực kỳ khó coi.

Thật ra bọn họ cũng không hiểu nổi rốt cuộc hai vị Thánh Tôn đang có ý đồ gì.

Bọn họ vốn tưởng rằng Song Thánh hội mang theo một kỳ binh đột nhiên đi ra tập kích Nghịch Tinh Minh.

Nhưng bây giờ, xét theo tình huống này, hai thánh đều không xuất động, hình như bọn họ chỉ yên tâm để quân đội tu sĩ này ra nghênh địch.

Bọn họ đang nghĩ gì vậy?

Tinh Cung tu sĩ hôm nay sắp bị tiêu diệt tại đây, Thiên Tinh thành kia tuyệt đối thủ không được nữa!

Nghịch Tinh Minh dựa vào ưu thế nhân số áp chế Tinh Cung, khiến cho Tinh Cung trên dưới bắt đầu có một loại tuyệt vọng không khí lan tràn ra.

Đột nhiên, trên bầu trời truyền đến tiếng hét thảm.

Lập tức, một thứ đen tuyền từ trên không trung rơi xuống.

317

Một màn này, không khỏi làm cho động tác của tất cả mọi người đang chiến đấu đều ngừng lại, đồng thời dời sự chú ý sang bên kia.

Tới gần rồi!

Vật đen tuyền kia tới gần, lập tức tất cả mọi người đều nhìn thấy rõ ràng.

Một người phụ nữ đầu người, khuôn mặt cao gầy, mày rậm.

Vạn tam cô!

Cái đầu của vạn tam cô từ trên vòm trời rơi xuống!

Chỉ một thoáng, tất cả tu sĩ nhìn thấy một màn này tất cả thất thanh, trong ánh mắt tràn đầy vẻ kinh hãi, tràn đầy khó tin.

Vạn Tam Cô uy chấn đại danh đỉnh đỉnh ngàn năm trên Loạn Loạn Tinh Hải, vậy mà thành bộ dáng này?

Đầu người rơi xuống đất, này có nghĩa là nàng đã bị chém giết?

Nguyên anh của nàng sao rồi? Trốn được chưa?

Nhưng mặc kệ Nguyên Anh của nàng có chạy ra hay không, hiện thực trước mắt mọi người chính là Lục Đạo Cực Thánh cùng Vạn Tam Cô liên thủ, tựa hồ cũng không phải đối thủ của người trẻ tuổi trên vòm trời kia.

Như một cái búa tạ nặng đập vào ngực mọi người, khiến mọi người không khỏi biến sắc.

Một lát sau, trong nhóm tu sĩ Tinh Cung bạo phát ra tiếng hoan hô kinh thiên động địa.

Tu sĩ Tinh Cung đã kịp phản ứng, đây là tương lai Cung chủ của bọn họ đại phát thần uy, trực tiếp giết chết một vị đại tu sĩ của đối phương.

Chiến quả kinh người lập tức khiến sĩ khí bên Tinh Cung tăng vọt, tất cả Tinh Cung sĩ khí thể như hồng phát động công kích.

Mà tu sĩ Nghịch Tinh Minh đối diện, trên mặt vẫn là kinh hãi, không thể tin, sợ hãi...

Trong lúc nhất thời, tuy rằng bọn họ có nhân thủ gấp mấy lần, nhưng đối mặt với công kích của những tu sĩ Tinh Cung này, lại liên tiếp bại lui.

Mà những tu sĩ Nguyên Anh kỳ kia cũng kinh nghi bất định nhìn đầu người rơi xuống kia. Không ít người sắc mặt trở nên tái nhợt, những Nguyên Anh chính đạo lại càng kinh hãi không nói nên lời.

“Làm sao có thể?!”

“Điều này không có khả năng, đây là pháp trận huyền thuật cỡ lớn!”

“Tuyệt đối không thể nào, một vị đại tu sĩ sao có thể bị đánh bại dễ dàng như vậy chứ?”

.....

Đám tu sĩ Nguyên Anh bên phe Nghịch Tinh Minh nhao nhao lên tiếng kinh hô, không dám tiếp nhận kết quả trước mắt này, sắc mặt cả đám đều xám xịt xuống.

Thậm chí, không ít Nguyên Anh ánh mắt bắt đầu lập loè, bắt đầu quan sát đường lui.

Mà trưởng lão Tinh Cung thấy một màn như vậy, sau khi kinh hãi qua đi, cả đám đều cười ha hả.

Thoải mái vô cùng!

Thì ra vị đại trưởng lão Tinh Cung này là một người có thần thông cường đại như vậy, khó trách hai vị Thánh Tôn lại gả con gái cho hắn.

Chẳng trách hai vị Thánh Tôn dám yên tâm dẫn theo chút nhân thủ này.

“Bọn tặc tử Nghịch Tinh Minh, đi chết đi!”

“Hôm nay chính là ngày chết của các ngươi!”

“Dám làm trái người của Nghịch Tinh Cung, đều phải chết!”

“Ha ha ha ha, Đại trưởng lão Tinh Cung chúng ta có thần thông cái thế, pháp lực vô biên, dễ dàng đối phó Lục Đạo Cực

Thánh và Vạn Tam Cô!”

.....

Lần này ngược lại, đối lại là các vị trưởng lão của Tinh Cung đang thoải mái vô cùng trào phúng các Nguyên Anh đối diện, sắc mặt các tu sĩ Nguyên Anh của Nghịch Tinh Minh này xám xịt vô cùng.

“Chư vị, chúng ta còn có một trận chiến, Lục đạo huynh vẫn đang chiến đấu trên đó, nói không chừng Vạn Tam Cô chỉ là tuổi già sức yếu, không xứng với thực mà thôi!”

“Chúng ta liên hợp lại để giải quyết đám trưởng lão Tinh Cung trước, sau đi lên trợ giúp Lục đạo huynh giải quyết tên kia. Chúng ta nhiều người như vậy, còn sợ một Nguyên Anh như hắn sao?”

Trong trận doanh Nghịch Tinh Minh, có người lớn tiếng hô quát, đây là thành viên trung tâm Nghịch Tinh Minh, vô luận như thế nào cũng không thể đào thoát khỏi sự truy sát của Tinh Cung.

Nhưng lời này của hắn, trước mắt thuyết phục đã không còn mạnh như vậy.

Nực cười, Vạn Tam Cô uy chấn Loạn Tinh Hải nhiều năm như vậy, ai lại tin nàng là người vô danh chứ?

Huống chi, nơi này đã từng thấy qua số người Vạn Tam Cô xuất thủ, cũng không ít.

Hiện tại bất luận thế nào, Vạn Tam Cô xem bộ dáng đều là bị giết chết, có thể thấy được thực lực người kia trên vòm trời khủng bố cỡ nào, hoặc là bọn hắn những người này nên cân nhắc bỏ chạy rồi.

Trong lúc đám người bên dưới đang hoảng loạn, Lục Đạo Cực Thánh trên bầu trời xanh mặt mày, tay cầm một thi thể phụ nữ không đầu.

Một đạo tử quang ở phía trước cách hắn không xa tuôn ra, tựa như pháo hoa nổ rộ ra, chém chết Nguyên Anh Vạn Tam Cô.

Một trong hai vị đại cự đầu của Nghịch Tinh Minh đã bị chém giết!

Trong lòng Lục Đạo Cực Thánh đã kinh hãi đến cực điểm, hấn tuyệt đối không nghĩ tới vẫn bồi vừa mới tiến vào cảnh giới đại tu sĩ này lại có thực lực cường đại đến tình trạng này.

Lên tới đánh không được bao lâu, Vạn Tam Cô đã bị đối phương một kiếm bêu đầu, đến Nguyên Anh cũng không thể chạy thoát, bị ngọn lửa phát ra trên tiểu kiếm màu tím kia đốt cháy sạch sẽ.

Mà Lục Đạo Cực Thánh, nếu không phải dùng một hóa thân ngăn cản một kiếp, cũng đã bị đối phương dùng một kiếm chém.

Hiện tại đối phương cầm thanh tiểu kiếm không ngừng chém tới, hấn chỉ có thể dựa vào sáu tôn Thánh Ma triệu hồi, miễn cưỡng ngăn cản.

Nhìn Thánh Ma trước mắt bị một người chém rụng, Lục Đạo trong lòng phát lạnh, bỗng nhiên trực tiếp quay đầu, không nói một lời liền bỏ chạy về phía xa, trong chớp mắt đã bay ra mấy chục trượng.

Cùng lúc đó, tàn thi Vạn Tam Cô trong tay hấn đã bị một tầng ma khí màu đen nồng đậm nhuộm dần, sau đó bị Lục Đạo cực tốc hất ra sau.

Thi thể của Vạn Tam Cô biến thành đen như mực âm âm nổ tung, hóa thành vô số điểm đen chằng chịt như những hạt mưa lao về phía Diệp Trường Sinh.

Một tia sáng trắng lóe lên, những điểm đen này đều bị ngăn cản, ngưng kết trong không trung rồi dồn dập rơi xuống.

Trên chiến trường phía dưới hai người, đám tu sĩ Nguyên Anh tu sĩ nhìn thấy mưa ma đen kịt rơi xuống này nguyên một đám như gặp quỷ, nhao nhao né ra ngoài, không chút nào dám tiếp xúc với loại vật này.

Trên mặt đất, một vài đệ tử Trúc Cơ không kịp phản ứng đã bị mưa đen từ trên bầu trời rơi xuống nhỏ giọt trên người.

Trong nháy mắt, khu vực bị mưa đen bao phủ, phẳng phất hóa thành một vùng ma vực, ma khí cuộn cuộn.

Mặt đất hóa thành vũng bùn màu đen, thân thể những tu sĩ Trúc Cơ bị mưa xối xả kia trong nháy mắt bị hư mất, hóa

thành vũng máu màu đen lẫn vào trong vũng bùn kia.

Sau đó, từng con quái vật tướng mạo dữ tợn từ trong vũng bùn bò ra, ngửa mặt lên trời gào thét.

Nhìn thấy một màn quỷ dị này, những tu sĩ Tinh Cung cùng Nghịch Tinh Minh giao chiến kia đều né ra, tránh xa khu vực này.

Loại tình cảnh quỷ dị này làm cho lòng người cảm thấy kinh hãi, chỉ thấy từng con Cự Ma dữ tợn từ trong vũng bùn leo ra, gào thét bay về bốn phương tám hướng, giống như là muốn thoát khỏi nơi đây.

Mà lúc này, trên bầu trời có một đạo hào quang màu lam hạ xuống, lóe lên một cái rồi biến mất, chỉ một thoáng, băng hoa màu xanh da trời thoáng hiện, chói mắt mà loá mắt.

“Kiền Lam Băng Diễm!”

Một ít tu sĩ Nguyên Anh kỳ đã thấy qua loại hỏa diễm này kinh hãi thất sắc, lên tiếng kinh hồng.

Ánh sáng màu lam trong nháy mắt bao phủ khu vực này, làm hết thảy bên trong đông kết vào nó.

Ma khí đen kịt hóa thành vũng bùn trên mặt đất, Cự Ma leo ra muốn bay đi, tất cả đều hóa thành lóm đă lóm đốm ánh sáng rồi biến mất.

Chiến đấu trên bầu trời đã sắp ảnh hưởng đến phía dưới, điều này khiến cho tu sĩ hai bên trong lòng lo sợ bất an, động tác trên tay cũng chậm đi vài nhịp.

Như muốn chờ trận chiến phía trên kết thúc rồi mới đưa ra quyết định.

Mà ở trên không trung, Lục Đạo Cực Thánh dùng thân thể của Vạn Tam Cô phát động một kích quỷ dị, sau đó không quay đầu lại, chạy trốn chết.

Trong số những Thánh Ma mà hắn gọi ra, hai Thánh Ma còn lại đều bị hắn coi là bia đỡ đạn, muốn kéo dài tốc độ truy kích của Diệp Trường Sinh.

Hắn hướng phía đại doanh phía dưới bỏ chạy, chỉ cần chui vào trong quần thể tu sĩ Nguyên Anh, liền có thể mượn nhân số

đông đảo, miễn cưỡng ngăn cản Diệp Trường Sinh.

Chỉ là, khi hắn vừa mới chột lóe vài cái, bay ra xa trên trăm trượng, ánh sáng màu xanh lóe lên, Diệp Trường Sinh bỗng nhiên xuất hiện trước mặt hắn, cầm kiếm trong tay rầm rầm đập xuống.

Trong lòng Lục Đạo cả kinh, tay áo run lên, một chiếc ô ngọc màu lam bắn ra, hiện lên trên đỉnh đầu của hắn, chặn kiếm quang lại.

Diệp Trường Sinh chém ra một đạo kiếm khí bị chiếc dù ngọc này ngăn cản, điều này khiến hắn kinh ngạc ồ lên một tiếng.

Mà lúc này, trên thân sáu đạo xuất hiện hơn mười đạo bóng xám, cả người hắn ẩn nấp trong cái bóng, hướng bốn phương tám hướng bay đi.

Cây ngọc tán màu lam kia cũng bay về phía Diệp Trường Sinh, tiểu kiếm màu tím trong tay Diệp Trường Sinh kêu lên một tiếng trong trẻo, một đạo kiếm khí thô to hơn trước rất nhiều bắn ra, chém vào cây ngọc tán màu lam kia, lập tức chém nó thành hai đoạn.

Cùng lúc đó, Diệp Trường Sinh lại vung kiếm lên, diệt tất cả ma ảnh đang bay tán loạn xung quanh, thân ảnh Lục Đạo Cực Thánh lại lần nữa lộ ra.

Lão ma chứng kiến một màn này, trong lòng hoảng hốt, trong tay áo lại bay ra một kiện pháp bảo trắng hếu, lóng lánh linh quang tà dị.

“Tam Thần Bạch Cốt Phiên? Nghe nói người luyện chế loại tà binh này cuối cùng cũng sẽ không có kết cục tốt, ngươi hôm nay cũng nên kiểm tra rồi!” Diệp Trường Sinh cười lạnh nói, đồng thời chém ra một kiếm, kiếm khí màu tím cuộn cuộn dễ như trở bàn tay phá hủy ba cây Bạch Cốt Phiên kia.

Linh bảo này giống như vật chế tạo, phát huy ra uy lực lớn nhất trong tay Diệp Trường Sinh.

Diệp Trường Sinh nhìn Lục Đạo Cực Thánh đang chạy trốn trời chết bên dưới, khóe miệng lộ vẻ trào phúng.

Sau một khắc, trên người hắn chớp chớp thanh quang liên tục, chớp động vài cái, lại lần nữa đuổi kịp Lục Đạo Cực Thánh.

Một kiếm chém tới, lão ma này chứng kiến một màn như vậy, thất thanh kêu to, lập tức quanh thân loé lên hắc quang, muốn bắn nhanh ra ngoài.

Nhưng, chưa kịp hành động, kiếm khí đã tới gần, “xoẹt” một tiếng, thân thể vị Ma Kiều này trực tiếp bị chém đứt ngang.

Sắc mặt Lục Đạo Cực Thánh bỗng nhiên vặn vẹo, toàn bộ thân thể bỗng nhiên nổ tung, hóa thành một mảnh mưa máu yêu dị nhao nhao rơi xuống.

Huyết quang lóe lên, những cơn mưa máu này hóa thành từng đoàn huyết diễm yêu dị, đánh về phía Diệp Trường Sinh.

Mà cơ hồ cùng lúc đó, một đoàn lục quang từ trong huyết vũ bắn nhanh ra, chợt lóe đã xuất hiện cách đó hơn mười trượng.

Trong lục quang bao hàm một đứa trẻ con đen kịt, hai tay nó ôm chặt một cái bình ngọc màu xanh lục không thả, đây chính là bản mạng Nguyên Anh của Lục Đạo Cực Thánh.

Một cổ băng diễm màu lam từ trên người Diệp Trường Sinh nhào ra, dập tắt tất cả huyết diễm của lão ma.

Đồng thời, Diệp Trường Sinh từ xa chém một kiếm về phía Nguyên Anh của Lục Đạo Cực Thánh đang muốn bay ra ngoài.

Kiếm quang màu tím biến ảo, nhanh chóng đuổi kịp đứa trẻ đen kịt kia, chém nó thành hai nửa.

Nhưng sau một khắc, một màn quỷ dị xuất hiện, Nguyên Anh bình thường nếu bị chém thành hai nửa có lẽ sẽ lập tức chết đi.

Nhưng Nguyên Anh của Lục Đạo Cực Thánh sau khi quay cuồng một trận hắc khí, bỗng nhiên hóa thành sáu đạo hắc ti đồng thời bắn nhanh ra bốn phương tám hướng.

Thủ đoạn bảo mệnh của lão ma này thật nhiều, Diệp Trường Sinh trong lòng thầm nghĩ như thế, cong ngón tay búng ra, hơn mười đạo kim sắc hình cung mảnh khảnh bay ra, lóe lên một cái rồi biến mất đánh trúng từng đạo hắc ti kia.

Sau vài tiếng sấm rền vang, kim quang bùng nổ, hắc ti cũng không hề chống cự mà biến thành hư ảo.

Vị đệ nhất ma tu uy chấn Loạn Tinh Hải mấy trăm năm này đã bị hình thần câu diệt.

Từ đầu đến cuối, trước mặt Diệp Trường Sinh đến sức đánh trả cũng không có!

Diệp Trường Sinh vươn tay hút một cái, hút cái bình ngọc màu xanh lá kia tới, đồng thời cũng cầm lấy túi trữ vật của hai người kia.

Sau đó, hắn cũng không có lập tức đi xem những thứ này, ngược lại dời ánh mắt về chiến trường phía dưới.

Trong đám tu sĩ Nguyên Anh phía dưới, bên Nghịch Tinh Minh quả thật có mấy nhân vật lợi hại.

Hai vị đại danh鼎鼎 Lam thị song ma kia hung hãn dị thường, bọn họ biến thành lam sắc ma khí cùng phân hồng vụ đi qua nơi nào, toàn bộ tu sĩ Tinh Cung đều bị bức liên tiếp lui về phía sau.

Vốn có hai vị tu sĩ Nguyên Anh trung kỳ của Tinh Cung đối chọi với nhau, nhưng hai vị này liên thủ lại cũng không phải là đối thủ của Lam thị song ma này.

Sau khi đầu của Vạn tam cô rơi xuống, song ma Lam thị này bỗng nhiên trở nên hung hãn dị thường, ma diễm ngập trời.

Hình như biết hai người bọn họ xuất thế, Tinh Cung tuyệt đối sẽ không buông tha bọn họ, bởi vì đôi huynh muội này công kích phe Tinh Cung như điên.

Hy vọng trong khoảng thời gian mà Lục Đạo Cực Thánh có thể chèo chống, bọn hắn có thể đặt nền móng cho thế cục phía dưới, sau đó triệu tập đông đảo Nguyên Anh cùng nhau vây công Diệp Trường Sinh.

Nhưng sau khi Lục Đạo bị Diệp Trường Sinh tiêu diệt, hai người này cũng lập tức nhận ra biến hóa phía trên.

Sắc mặt đại biến, nhao nhao hung hăng xuất chiêu, bức lui mấy người trước mắt, sau đó thân hình chợt lóe, liền bỏ chạy về phía xa.

Lúc này, trên bầu trời có một đạo kiếm quang to lớn màu tím giáng xuống.

Như một dải ngân hà rơi thẳng từ chín tầng trời xuống, trong kiếm quang màu tím mênh mông, nguyên anh của hai huynh muội cùng với mấy vị Nguyên Anh Nghịch Tinh Minh ở bên cạnh đều bị bao phủ vào trong.

Sau đó, chính là tiếng kêu thê lương thảm thiết vang lên, lúc kiếm quang tiêu tán, mọi người liền thấy trên vị trí cũ, một đoàn tử sắc hỏa diễm cháy hùng hực.

Trong chớp mắt, đem phiên không gian kia tất cả đều thiêu đốt thành không, mấy vị Nguyên Anh tu sĩ cùng với Lam thị song ma kia, trong chớp mắt bị xoá sổ.

Cái này phảng phất như Thần Linh giáng thế, thần uy như ngục, giờ tay nhắc chân diệt trừ mấy vị cao thủ Nguyên Anh đỉnh cao, làm rung động thật sâu mỗi người ở đây.

Không đề cập tới Tinh Cung tu sĩ rung động hưng phấn, sắc mặt tu sĩ Nghịch Tinh Minh trắng bệch, mà ngay cả các cao thủ Nguyên Anh không thuộc về trận doanh hai bên cũng sắc mặt trắng bệch tới cực điểm.

“Người này, chắc là đệ nhất cường giả của Loạn Tinh Hải!” Không biết là người phương nào, thấp giọng nói ra những lời như vậy.

Lời vừa nói ra, lập tức dẫn phát một hồi tán đồng.

“Vèo!”

“Vèo!”

.....

Tùng đạo độn quang chớp động, trong đám tu sĩ Nguyên Anh kỳ của Nghịch Tinh Minh, trực tiếp có người vô thanh vô tức cầm đầu chạy trốn.

Có người đầu tiên đã có người thứ hai. Không biết là ai là người chạy trốn đầu tiên, cho nên lập tức dẫn đến một hồi phản ứng như vậy.

Mấy chục, mấy trăm, dần dần đến mấy vạn tu sĩ dồn dập bỏ chạy.

Toàn bộ phe Nghịch Tinh Minh tan tác trong chớp mắt, rõ ràng còn có hơn mười vị trưởng lão Nguyên Anh, nhưng những

người này, chút ý chí chiến đấu với Diệp Trường Sinh cũng không có, dù liên thủ, bọn họ cũng không dám đánh một trận với Diệp Trường Sinh.

Tất cả đều đang liều mạng chạy trốn, mà bên Tinh Cung, cũng tuyệt sẽ không dễ dàng buông tha bọn họ như vậy, nhao nhao truy kích.

Diệp Trường Sinh hướng phía dưới bay tới, trong quá trình này, kiếm quang trong tay hắn không ngừng chớp động, hướng trên thân những tu sĩ Nguyên Anh của Nghịch Tinh Minh kia chém tới.

Mỗi một đạo kiếm quang hiện lên, tất nhiên sẽ có một hoặc là vài vị Nguyên Anh của Nghịch Tinh Minh bị giết.

Lăng Ngọc Linh cùng vài vị Tinh Cung trưởng lão vẻ mặt vui mừng chạy ra đón chào.

Nhìn thấy hắn dùng sức một mình xoay chuyển chiến cuộc, triệt để đặt lại thế cục Loạn Tinh Hải, Lăng Ngọc Linh tâm tình kích động vô cùng, đôi mắt đẹp dịu dàng, ánh mắt lưu chuyển, nhìn quanh rực rỡ.

Một tiếng “Phu quân” gọi ra, thanh âm uyển chuyển, kiều mị đến cực điểm.

Mà mấy vị trưởng lão Tinh Cung thì vẻ mặt tràn đầy kính sợ, đứng ở ngoài mấy trượng, cúi đầu cung kính chờ đợi.

“Tiếp theo tới tổng bộ Nghịch Tinh Minh, giải quyết triệt để bọn chúng đi!” Diệp Trường Sinh nhìn mọi người nói.

“Ân, tất cả đều nghe theo phu quân!” Lăng Ngọc Linh dịu dàng nói.

“Đại trưởng lão, đây là túi trữ vật Lam thị song ma mà người vừa mới giết chết!”

“Đại trưởng lão, đây là Túi Trữ Vật của Huyết Sát chân nhân!”

“Đại trưởng lão, ta đã mang túi trữ vật của Kim Hoa lão tổ trở về cho ngài!”

.....

Một ít đệ tử Tinh Cung vừa mới chém giết Diệp Trường Sinh, tất cả túi trữ vật của tu sĩ Nghịch Tinh Minh đều mang tới.

Nghe đến danh xưng Kim Hoa lão tổ, ánh mắt Diệp Trường Sinh sáng lên, tiếp nhận hơn mười túi trữ vật.

Đổng chiến lợi phẩm này đúng là có giá trị xa xỉ nha!

Nhất là Kim Hoa Lão Tổ, trên người hắn có thứ mà trước nay Từ Thần Diệp vẫn muốn có.

Diệp Trường Sinh cầm túi trữ vật của Kim Hoa lão tổ, từ trong đó tìm ra một hộp gỗ màu vàng dài nửa xích.

Xé rách mặt ngoài dán một tấm phù lục cấm chế, Diệp Trường Sinh mở hộp gỗ ra, bên trong xuất hiện một khối ngọc bài màu ngà sữa lớn chừng quả đấm.

Trên ngọc bài kia trải rộng ngân sắc phù văn vô cùng nhỏ, như ẩn như hiện.

“Ngân Khoa Văn!” Diệp Trường Sinh trong lòng mặc niệm.

Tấm ngọc bài này chỉ có nửa tấm, không biết bị ai đánh cho không trọn vẹn rồi. Tuy đây là lần đầu tiên gặp mặt, nhưng Diệp Trường Sinh vẫn lập tức nhận ra thân phận của nó.

Kim Từ Ngọc Thư!

Kim Từ Ngọc Thư là một kiện kỳ vật truyền lưu từ Chân Tiên giới đến Linh giới!

Trước đây thật lâu, có một bộ thi hài tiên nhân xuất hiện ở Linh giới, Kim Từ Ngọc Thư chính là tìm được trên người bộ tiên nhân hài cốt này.

Nghe nói Kim Từ Ngọc Thư này vốn có tổng cộng một trăm lẻ tám trang, trên mỗi một tờ đều ghi chép một loại bí thuật Tiên gia.

Trong đó có ba mươi sáu trang, ghi chép đều là thổ nạp tu luyện chi đạo, bao gồm một ít công pháp khẩu quyết, cùng một ít huyền công biến hóa thần thông.

Mà ngoài bảy mươi hai trang thì bao hàm toàn diện, phù lục trận pháp, luyện đan chế khí, tạp học đều có dính dáng.

Trong ngọc thư này ba mươi sáu trang trọng yếu nhất, ba mươi sáu loại công pháp tu luyện, mỗi một loại đều là sau khi thành Chân Tiên đều còn có chỗ dùng, Linh Giới trước kia không biết bao nhiêu tu sĩ đại thần thông đã phi thăng, đều từng tu luyện công pháp trên Kim Khuyết Ngọc Thư này.

Mà đồ vật ghi lại ngoài bảy mươi hai trang, mặc dù thoạt nhìn hỗn tạp nhất, nhưng thật sự có thể lấy ra trực tiếp dùng cũng không nhiều, bởi vì bất luận là luyện đan chế phù, luyện khí bày trận, mặt trên ghi chép phần lớn vật liệu cũng không nghe được, nhiều lắm thì có thể lấy ra dùng để tham khảo một phen mà thôi.

Cho nên ngoại trừ số ít vài tờ ra, ngoài bảy mươi hai trang ngọc thư ở Linh Giới được coi trọng không cao, năm đó khi Kim Từ Ngọc Thư xuất hiện, bởi vậy dẫn phát một hồi tranh đoạt toàn bộ Linh giới, chủ yếu tranh đoạt ba mươi sáu trang ngọc thư.

Đương nhiên, cho dù như thế, cũng không có nghĩa là ngoài bảy mươi hai trang không trân quý, nếu một trang lưu truyền ra, vẫn sẽ dẫn phát oanh động không nhỏ, chỉ là không kinh thế hãi tục như trang trong mà thôi.

Bây giờ trên tay Diệp Trường Sinh cầm nửa tờ giấy bên ngoài, cũng không biết là bị người nào cắt đứt, khiến nửa tờ rơi xuống nhân giới.

Hơn nữa, bởi vì vấn đề linh tính bị mất, nửa trang này vẫn một mực ở Nhân giới, không tự động bay trở về Linh giới.

“Căn cứ vào trí nhớ, trên nửa trang này ghi lại chính là phù lục chỉ đạo, nhìn từ ban đầu, những phù lục này mỗi một loại đều cực kỳ huyền diệu, có loại diệu dụng khó có thể tưởng tượng!”

“Tương lai nếu có thể đem vài loại phù lục phía trên tìm hiểu ra, hẳn là có thể trợ giúp rất lớn đối với ta!” Diệp Trường Sinh thâm nghĩ trong lòng.

Hắn bắt động thanh sắc đem nửa trang Kim Khuyết Ngọc Thư này thu vào.

“Tiếp theo, phải tìm một người tới học tập chữ Ngân Khoa Văn, nếu không thì ta đã viết cái gì cũng không biết!” Diệp Trường Sinh thâm nghĩ.

Ánh mắt của hắn hướng xa xa nhìn lại, phảng phất như nhìn thấy được Thiên Nam bên kia. Sau khi giải quyết được việc Loạn Tinh Hải, hắn liền muốn đi tới Thiên Nam nhìn một chút.

Giúp Mạc Lan thánh cầm hóa thân hàng lâm, đây là ước định lúc trước.

Đem tất cả đồ vật trong túi trữ vật trên tay kiểm kê lại một lần, Diệp Trường Sinh tìm được không ít cổ bảo phẩm chất tương đối tốt.

Chẳng qua, với tầm mắt của hắn hiện giờ, rất khó để nhìn thấy những pháp bảo này.

Cho dù trong đó có vài kiện, cũng không kém gì Phá Tiêu tiên, Ngũ Tử Cốt Ma chùy trên tay hắn. Nhưng loại pháp bảo đẳng cấp này, sau khi Diệp Trường Sinh liên tiếp có Thông Thiên Linh Bảo và Linh Bảo tương tự như chế phẩm, thì cũng không thể sử dụng được.

Mà trên thân hai người Vạn Tam cô và Lục Đạo Cực Thánh hiển nhiên không có khả năng có Linh Bảo tương tự tồn tại.

Diệp Trường Sinh đem mấy thứ này phân loại thu hồi, tính toán đem một số ít tinh phẩm lưu lại, phân phát cho người bên cạnh mình.

Còn lại toàn bộ đều cầm đi bán thành linh thạch.

Thu hồi mấy thứ này, Diệp Trường Sinh lại lấy ra lục sắc ngọc bình đang cầm trong tay của Lục Đạo Cực Thánh Nguyên Anh.

Hắn dùng ngón tay tại nắp bình nhẹ nhàng bắn ra, thanh quang chớp động, cái bình đảo lộn, nắp bình tự động mở ra.

Một đạo lục quang hướng trong bình bắn nhanh ra, bộ dáng như muốn bỏ chạy.

Diệp Trường Sinh hừ lạnh một tiếng, trong mắt loé lên quang mang.

Sau một khắc, từ trong đoàn lục quang kia truyền ra một tiếng kêu thảm thiết, sau đó thân ảnh phi độn ra ngoài dừng lại.

Chỉ thấy trong lục quang chớp động, dĩ nhiên là một Nguyên Anh nữ tu khuôn mặt mơ hồ!

Mặc dù không thấy rõ khuôn mặt người này, nhưng Diệp Trường Sinh đã sớm biết thân phận của nữ tu này.

“Đây là người phương nào?” Lăng Ngọc Linh tò mò hỏi.

“Cô ấy à, tính ra quan hệ thân thích với người thì sao!” Diệp Trường Sinh cười dữ tợn nói.

Nghe nói như thế, Lăng Ngọc Linh lộ ra vẻ kinh ngạc.

Quan hệ thân thích, nàng còn có thân thích cấp bậc Nguyên Anh như vậy sao?

“Đạo hữu là người phương nào? Lục Đạo lão ma đâu?” Nữ tu nguyên anh này sau khi phát hiện mình không cách nào thoát đi liền bình tĩnh lại, nhìn chung quanh một chút, hỏi.

“Lục đạo sao? Ta đã tiến hấn lên đường rồi, nếu đạo hữu muốn gặp hấn, e rằng phải thất vọng rồi!” Diệp Trường Sinh đột nhiên nói.

“Cái gì, người tiêu diệt lão ma kia? Điều này sao có thể? A, người là...” Nguyên Anh này thân hình run lên, trong miệng truyền đến thanh âm khó có thể tin.

“Diệp Trường Sinh, là người!” Trong miệng Nguyên Anh này phát ra một tiếng thét kinh hãi, lập tức ánh mắt vô cùng phức tạp nhìn Diệp Trường Sinh, có cừ hận, có kinh hãi, có không thể tưởng tượng nổi, còn có một tia cảm kích.

“Người này rốt cuộc là ai?” Lăng Ngọc Linh nhìn thấy nguyên anh của nàng ta có vẻ quen biết với Diệp Trường Sinh, không nhận được hỏi.

“Nàng là Ôn phu nhân!” Diệp Trường Sinh nói, điểm danh thân phận Nguyên Anh của nữ tu.

“Cái gì? Là nàng? Nàng không phải là đạo lữ song tu của lục đạo sao?” Lăng Ngọc Linh nhất thời kinh ngạc hỏi.

Về Ôn phu nhân, nàng tất nhiên là hiểu rõ rất nhiều, hơn nữa cũng biết năm đó sau khi Diệp Trường Sinh giết Ôn Thiên Nhân, người này còn tìm kiếm Diệp Trường Sinh khắp tinh hải, muốn giết hấn.

“Song tu bạn lữ? Người đã bao giờ thấy qua ai đem bạn lữ Nguyên Anh của mình giam cầm trong pháp bảo không?” Ôn phu nhân hừ một tiếng oán độc dị thường, nói.

Lập tức, nàng lại giống như phát điên, ngẩng đầu phát ra tiếng cười thê lương cực kỳ lớn tiếng nói: “Ta đã rơi vào trong tay các người, nghĩ lão tặc Lục Đạo kia đã chết rồi, ha ha ha ha,

chết thật tốt, không nghĩ tới người trăm phương ngàn kế, ngược lại đi phía trước ta!”

Nhìn nữ nhân này cười vô cùng oán độc, Diệp Trường Sinh không nói một lời, mà trong ánh mắt Lăng Ngọc Linh tràn ngập thần sắc phức tạp.

Nàng giống như nhớ ra cái gì đó!

Tiếng cười trong miệng Nguyên Anh dần dần ngừng lại, sau đó ánh mắt quét qua, nhìn Diệp Trường Sinh cùng Lăng Ngọc Linh nói:

“Tuy rằng năm đó ta cùng Diệp đạo hữu có vài phần ân oán, nhưng nếu Diệp đạo hữu giết lão tặc Lục Đạo kia, cũng coi như là có đại ân với ta.”

“Chỉ là bây giờ ta đã không còn nhiều thời gian, chỉ có thể sinh lại báo đáp Diệp đạo hữu!” Nói xong, nàng vẫy mà trực tiếp một tay vỗ Thiên Linh Cái của mình.

Một đoàn hồng quang chói mắt bạo phát ra, lập tức đem Nguyên Anh từ đầu tới chân hoàn toàn bao phủ vào trong, tiếp theo Nguyên Anh tại trong hồng quang từ từ từ vỡ vụn ra, cuối cùng tại trong mắt hai người biến mất vô tung vô ảnh.

Lăng Ngọc Linh thấy tình hình như vậy, giật mình ngẩn ngơ!

Không ngờ tính tình vị Ôn phu nhân này cương liệt như vậy, còn chưa nói thêm hai câu đã tự động giải quyết, nàng tựa hồ không muốn đề cập tới cuộc đã xảy ra chuyện gì, không ngờ lại rơi vào kết cục như vậy?

Bất quá, với hiểu biết của Lăng Ngọc Linh với Lục Đạo Cực Thánh, cũng đại khái có thể đoán được đôi phu phụ này đã xảy ra chuyện gì đó khó có thể mở miệng.

Thở dài một tiếng, Lăng Ngọc Linh thấp giọng nói: “Loại người như Lục Đạo, vì truy cầu cảnh giới cao hơn, cái gì cũng có thể bỏ qua, cái gì cũng có thể xem là đá kê chân của hắn, thậm chí ngay cả tình cảm của mình cũng có thể mất đi!”

“Loại người như hắn, tu luyện cả đời, rốt cuộc đạt được cái gì? Cuối cùng là vì cái gì? Sau khi một người mất đi tình cảm của mình, hắn còn là người sao? Hắn còn có ý thức sao?”

Nắm chặt tay nàng, Diệp Trường Sinh đột nhiên nói: “Lựa chọn vô tình nói, theo ta thấy đây là một hành vi ngu xuẩn, vừa lột bỏ tình cảm của mình, vừa gạt bỏ nhân tính, tách rời bản thân.”

“Đến cuối cùng, kết cục của những người này tất nhiên là mất đi chính mình, hoặc là dung nhập vào trong thế giới, trở thành một bộ phận trật tự, hoàn toàn mất đi ý thức của bản thân, hoặc là trở thành con rối của thế giới, thế nhưng kết quả này cũng sẽ mất đi ý thức của chính mình!”

“Lời lựa chọn này là vô cùng đáng thương!” Diệp Trường Sinh bình luận.

“Một người chung quy theo đuổi tồn tại biến mình thành người máy, thật không biết nghĩ thế nào!” Trong lòng của hắn thâm nghĩ.

Hắn tuyệt đối không cách nào thừa nhận với loại đạo tu luyện này, một khi cởi bỏ cảm tình của chính mình, nhận thức bản thân tất nhiên sẽ gặp phải đả kích mang tính hủy diệt.

Nói cách khác, bây giờ hắn sẽ trực tiếp chết đi, từ trong thân thể sinh ra một ý thức khác, mà ý thức này không có bất cứ tình cảm gì, chỉ theo đuổi thiên đạo, không thể nghi ngờ là con rối trung thành nhất với thiên đạo.

Loại kết cục này còn thảm hại hơn cả Thanh Nguyên Tử. Mặc dù Thanh Nguyên Tử đã dung hợp với người của Trường Nguyên Tộc, biến thành một người hoàn toàn mới, nhưng tốt xấu gì cũng giữ lại lượng lớn nhận thức thuộc về Thanh Nguyên Tử.

Nhưng ngay cả như vậy, Thanh Nguyên Tử sau khi dung hợp cũng hoàn toàn khác Thanh Nguyên Tử trước kia, đúng như lời Thanh Nguyên Tử nói, Thanh Nguyên Tử của Nhân tộc đã chết, hiện tại hắn là một sinh linh hoàn toàn mới.

Mà loại người tu luyện Vô Tình Đạo này, ngay cả nhận thức của bản thân cũng sẽ vứt bỏ, xét từ một mức độ nào đó mà nói, chẳng khác gì bị đoạt xá.

“Cho nên mới nói, ta sẽ yêu thương mỗi người các ngươi, các ngươi là ràng buộc của ta trên thế giới này, cũng là lôi kéo ta,

không cho ta cái neo mất đi bản thân!” Diệp Trường Sinh nhìn về phía Lăng Ngọc Linh, nghiêm túc nói.

“Phu quân, chàng cũng là neo của Linh Nhi mà!” Sắc mặt Lăng Ngọc Linh ửng đỏ, nói ra.

.....

Sau khi trận chiến này từ từ kết thúc, phần lớn đệ tử Tinh Cung đã ra ngoài truy kích tu sĩ Nghịch Tinh Minh trở về, Diệp Trường Sinh và Lăng Ngọc Linh liền dẫn theo một số người đi tới tổng bộ Nghịch Tinh Minh.

Trong tổng bộ, Nghịch Tinh Minh vẫn bảo lưu một bộ phận lực lượng rất mạnh.

Chỉ là tu sĩ Nguyên Anh trung kỳ thì đã có ba vị xuất hiện ở đây.

Nhưng không hề nghi ngờ, những người này cộng lại cũng không thể là đối thủ của Diệp Trường Sinh, hấn dùng một kiếm chém ra, trong khoảnh khắc ba người này đã bị đánh chết.

Tổng bộ Nghịch Tinh Minh dễ dàng sụp đổ như vậy, cho nên trận chiến này cũng đã được tuyên cáo kết thúc.

Chỉ còn lại một ít phần còn sót lại cần tiêu diệt, những chuyện này tự nhiên có Lăng Ngọc Linh chủ trì, tuyên bố từng nhiệm vụ, sau đó các trưởng lão Tinh Cung dẫn nhân mã bắt đầu đi càn quét cứ điểm Nghịch Tinh Minh.

Không lâu sau, cả Loạn Tinh Hải bắt đầu nổi lên, kết quả một trận chiến sinh của Tinh Cung cùng Nghịch Tinh Minh truyền lưu ra ngoài, khiến cho không ít người cảm thấy kinh ngạc rung động không gì sánh được.

Lục Đạo Cực Thánh, Vạn Tam Cô, hai vị đại tu sĩ uy chấn Loạn Tinh Hải mấy trăm năm, thanh danh hiển hách, thế mà tất cả đều bị một người vừa mới trở thành con rể Tinh Cung của đại tu sĩ dễ dàng đánh chết.

Theo như những người ở đây quan chiến từng nói, cả buổi chiến đấu kéo dài chưa đầy thời gian uống cạn một chén trà. Ở trong tay người trẻ tuổi như Lục Đạo Cực Thánh và Vạn Tam Cô, cơ hồ là hoàn thủ không hề có lực hoàn thủ.

Đối phương dùng ba chiêu hai thức đã trực tiếp chém chết vạn tam cô, mặc dù thủ đoạn bảo vệ tính mạng của Lục Đạo Cực Thánh rất nhiều, nhưng trước mặt người nọ, một điểm hữu dụng cũng không có, bị giết sạch sẽ.

Ngoài hai vị này, còn có đông đảo tu sĩ cấp cao Nghịch Tinh Minh cũng theo đó vẫn lạc, rất nhiều Nguyên Anh tu sĩ thanh danh hiển hách tại Loạn Tinh Hải.

Ngay cả đại danh đỉnh đỉnh “Lam thị song ma” cũng bị vị đại trưởng lão kia dễ dàng giết chết.

Những Nguyên Anh tu sĩ này, trước mặt người nọ, tựa như là một cái rơm rác bị đối phương tùy ý giết loạn.

Cái tên Diệp Trường Sinh, trải qua một trận chiến ở Loạn Tinh Hải này có thể nói là không ai không biết, ngoại trừ một số người bế quan khổ tu, chỉ cần là người ra ngoài giao lưu cùng người tu tiên khác, tất nhiên trong khoảng thời gian này có thể nghe được đủ loại truyền thuyết có liên quan tới Diệp Trường Sinh.

Dù là ở trên một vài hòn đảo vắng vẻ, cũng chậm rãi có những bức họa cùng uy danh được lưu truyền lại, cái danh xưng đệ nhất cường giả Tinh Hải này được tất cả mọi người tán thành.

Trước kia chỉ có tu sĩ Hóa Thần chân chính mới có được danh xưng như vậy, nhưng hiện giờ, một người trẻ tuổi mới vừa mới trở thành đại tu sĩ lại được xưng hô như vậy, điều này khiến người ta cảm khái không thôi.

Rất nhanh liên quan tới việc Diệp Trường Sinh tiến vào di chỉ của Hải Vương sống sót trở về, giết chết truyền nhân Lục Đạo dẫn phát truy nã toàn bộ Ma đạo đều lưu truyền ra ngoài.

Thậm chí, ngay cả Cực Âm và Lục Liên Điện Chủ đã tử vong, cũng bị một số khảo hạch móc ra, xác nhận là do hấn làm ra.

Khiến những người này kinh hãi là thời điểm Diệp Trường Sinh giết Cực Âm, rất có thể còn chưa phải Nguyên Anh.

Sau đó, những biến cố liên quan tới Hư Thiên điện cũng được mọi người nhất trí cho rằng hấn gây nên, hấn dùng sức một mình giết chết đám người Tam Dương lão ma, Man Hồ Tử, Vạn Thiên Minh.

Thậm chí có không ít người suy đoán có khả năng hấn đã cướp đi Hư Thiên đỉnh.

Các sự việc này truyền lưu, không biết bao nhiêu cao giai tu sĩ ở Loạn Tinh Hải kinh hãi khó tả, lại không biết để cho bao nhiêu tu sĩ bình thường, tấm tắc kêu kỳ lạ không thôi.

Ngay cả hai vợ chồng Thiên Tinh Song Thánh sau khi nghe được chiến báo được truyền về cũng kinh ngạc một hồi lâu, không còn gì để nói.

Bọn họ vốn cho là Diệp Trường Sinh sẽ nhờ Phi Thiên Tử Vân Hạo giết chết Lục Đạo cùng Vạn Tam Cô, nhưng trên chiến báo viết rất rõ ràng, Diệp Trường Sinh chỉ dựa vào chính mình, dễ dàng chém giết hai vị đại tu sĩ này.

Điều này làm cho hai người có thêm một nhận thức mới đối với thực lực của Diệp Trường Sinh.

Trong mấy tháng tiếp theo, Tinh Cung không ngừng phái ra từng đội nhân thủ, rất nhanh đã đem tất cả hồng địa tất cả đều chiếm lại.

Mà hành động đuổi giết những tu sĩ Nghịch Tinh Minh kia cũng đang được tiến hành.

Đương nhiên Tinh Cung cũng không nhất thiết phải đem tất cả tu sĩ Nguyên Anh tham gia Nghịch Tinh Minh đánh chết.

Một ít thành viên không phải hạch tâm, ví dụ như tán tu gia nhập lâm thời, giao nộp một ít bảo vật cho Tinh Cung, hơn nữa cung ra một ít tình báo trên quý liên bị Tinh Cung buông tha.

Chỉ có thành viên trung tâm Nghịch Tinh Minh như Vạn Pháp môn, Thánh Ma đảo những đệ tử chính ma đại tông môn này bị Tinh Cung nghiêm khắc đuổi giết.

Những người này bị đồng liêu không ngừng phản bội, rất nhanh liền đi đến bước đường cùng.

Cứ như vậy, một Nghịch Tinh Minh to như vậy, sau khi Diệp Trường Sinh ra tay, trong thời gian ngắn liền trực tiếp đi về phía sụp đổ.

Kể từ đó, trong thời gian nửa năm ngắn ngủi, Tinh Cung lấy lại quyền thống trị Nội Tinh Hải, mà những thế lực lớn nhỏ khác đều lần nữa tỏ vẻ thần phục Tinh Cung.

Vì vậy, Thiên Tinh Song Thánh phát ra Thiên Tinh Lệnh yêu cầu tất cả các tông môn trong Tinh Hải, vài năm sau, Tinh Cung muốn yết kiến hai vị cung chủ và Đại trưởng lão một lần.

Mệnh lệnh như vậy trước kia nhất định sẽ bị phản phệ không nhỏ, nhưng hiện nay không có tông môn nào dám vi phạm mệnh lệnh của Tinh Cung.

Tất cả đều cung kính tỏ vẻ, nhân vật trọng yếu trong môn phái bọn họ nhất định sẽ đến Thiên Tinh thành một chuyến.

Kể từ đó, mấy năm sau Thiên Tinh Thành cùng các tông môn này đến, sẽ gây ra một hồi thịnh hội.

Bắt lấy cơ hội lần này, Diệu Âm môn tuyên bố sẽ tổ chức một cuộc đấu giá hội long trọng cùng tứ đại thương minh trong thời gian đó.

Chỉ đơn giản nhìn thoáng qua danh sách đấu giá vật này, cũng đủ để cho đám tu sĩ Nguyên Anh Loạn Tinh Hải tìm đập thành thịch.

Nhất thời, bọn hán bắt đầu đối với đấu giá hội lần này sinh ra hứng thú nồng đậm.

Trước kia rất ít khi có trân phẩm chảy ra từ đầu giá hội, đại đa số các loại pháp bảo, tài liệu đều lấy vật đổi vật ở giao dịch hội.

Lúc này đây, cũng không biết vì sao, Diệu Âm Môn vậy mà lại xuất ra nhiều đồ vật trân quý như vậy để đầu giá.

Điều này làm cho rất nhiều Nguyên Anh tu sĩ cảm thấy rất khó tin.

.....

Mấy năm sau, tại Diệu Âm Môn, Diệp Trường Sinh theo thường lệ chỉ điểm Chu Viện cùng Tử Linh tu hành một phen, giải đáp một chút nghi hoặc của các nàng.

Sau đó, Văn Tư Nguyệt hỏi một ít tình huống về việc khai phá Bích Linh Đảo.

Hiện giờ Diệp Trường Sinh đã đem vị trí của hòn đảo này nói cho người bên cạnh, hơn nữa còn phái tu sĩ của Tinh Cung và Diệu Âm Môn chiếm cứ nó.

Sau đó, nhiều người đưa đi, bắt đầu khai phá linh thạch khoáng thạch ở đó.

Tinh Cung còn bố trí truyền tông trận trên Bích linh đảo để tiện không chế hòn đảo này.

Hiện tại, hòn đảo này đang trong trạng thái khai phá sơ bộ, mỗi ngày có thể đào được chừng mấy ngàn linh thạch.

Đội đến sau khi gia tăng quy mô khai phá, mỗi ngày ước chừng có thể khai phá mấy vạn viên linh thạch.

Hiện tại những đại tộc yêu thú ở Ngoại Tinh Hải đều làm rùa đen rụt đầu, nên không ai dám quấy nhiễu sự khai thác của Tinh Cung.

Sau khi nhìn thấy quá trình Tinh Cung bố trí truyền tông trận, Diệp Trường Sinh cũng từ Tinh Cung lấy được một phần kỹ thuật truyền tông trận.

Định tương lai giao cho Tân Như Âm, có phần kỹ thuật máu chốt này, chắc hẳn Tân Như Âm rất nhanh có thể phá giải tất cả kỹ thuật của truyền tông trận cổ này, đem loại đồ vật thất truyền này tái hiện trên đời từ lâu rồi.

Sau khi hoàn thành những bố trí này, Diệp Trường Sinh lại ở Loạn Tinh Hải một thời gian ngắn, vẫn đợi cho các nhân vật trọng yếu của các đại môn phái đến Thiên Tinh Thành yết kiến.

Trong lúc này, Diệu Âm Môn cũng tổ chức hội đấu giá, đem những thứ mà Diệp Trường Sinh lấy ra, cùng với đồ vật lần tấn công Nghịch Tinh Minh thu được đấu giá ra ngoài.

Trận đấu giá hội này, tổng cộng thu về cho hắn năm ngàn vạn linh thạch, cộng thêm ba ngàn vạn trước khi giết chết Diệp Trường Sinh, cùng với thu được một ngàn vạn linh thạch từ trong túi trữ vật của kẻ địch, trên người hắn tổng cộng có chín ngàn vạn linh thạch.

“Lần này cướp sạch Loạn Tinh Hải có phần hung ác!” Diệp Trường Sinh thầm nghĩ.

Một tu sĩ Nguyên Anh có thể xuất ra số linh thạch ước chừng hơn mười vạn. Một số lớn, có tu sĩ Nguyên Anh tọa trấn tông môn, dưới tình huống không quấy nhiễu đến vận động bình thường của môn phái, có thể điều động một hai trăm vạn linh thạch.

Mà đấu giá hội của Diệp Trường Sinh lại cho hắn thu được năm ngàn vạn linh thạch, có thể thấy được có bao nhiêu tu sĩ Nguyên Anh cùng với đại tông môn vì muốn đem đi đấu giá vật phẩm của hắn mà moi ra được vốn liếng.

Bất quá, những người này cũng không lỗ là được, dù sao mấy thứ Diệp Trường Sinh lấy ra có không ít là tinh phẩm.

Chỉ tùy tiện một món cổ bảo cũng có thể trở thành truyền thừa chí bảo của môn phái vẫn luôn lưu truyền.

Mang theo chín ngàn vạn linh thạch, Diệp Trường Sinh rời khỏi Loạn Tinh Hải, trở lại Thiên Nam.

Thất Linh đảo, khi nhận thấy Diệp Trường Sinh trở về, tất cả mọi người trên Linh Giao đảo hạch tâm đều đi ra nghênh đón hắn.

Diệp Trường Sinh liếc mắt một cái liền thấy được Nam Cung Uyên đứng đầu đám người, tóc nàng đen như thác nước, mềm mại buông xõa xuống, dung nhan như ngọc, một đôi mày lá liễu cong cong hàm cười, hai con ngươi linh động như nước,

con người như hạnh nhân, lộ ra vẻ kiều mị, có ánh sáng lóa mắt như mùa xuân.

Càng có thể hấp dẫn sự chú ý của người khác chính là, linh quang lấp lánh trên người nàng cùng với khí tức mơ hồ phát ra.

Nàng đã là tu sĩ Nguyên Anh trung kỳ.

Trong tay Diệp Trường Sinh nắm giữ hai loại linh dịch có thể trợ giúp đột phá bình cảnh Nguyên Anh, một loại là hắc chấy đến Đại Tán, lấy được dùng máu huyết giao tim cùng chất lỏng Băng Mộng Liên trộn lẫn mà thành. Thứ này cũng là linh dịch mà Diệp Trường Sinh lúc trước dùng để đột phá bình cảnh trung kỳ.

Một loại còn lại là tại trong Trụy Ma Cốc vài năm trước luyện chế ra Tạo Hóa Đan, Tạo Hóa Đan, chỉ cần là bình cảnh dưới Hóa Thần, đều có thể đưa đến tác dụng.

Mặc dù nó có tác dụng thời gian, luyện chế ra rồi thì không cách nào bảo tồn trong thời gian dài được, nhất định phải nhanh chóng phục dụng.

Nhưng đối với Diệp Trường Sinh mà nói, loại hạn chế này cũng không quá lớn, từ lúc đi ra Trụy Ma Cốc, hắn đã phục chế Tạo Hóa Đan cho Nam Cung Uyển và Nguyên Dao sử dụng.

Trên lý luận mà nói, bình cảnh Nguyên Anh trung kỳ đối với hai người này cũng không có trở ngại gì, chỉ cần pháp lực các nàng tu luyện tới đỉnh phong, hắn là có thể tự nhiên đột phá.

Hiện tại xem ra, Nam Cung Uyển đã sớm đột phá Nguyên Anh tiến thêm một bước, tiến nhập trung kỳ.

Bên cạnh Nam Cung Uyển là Nguyên Dao, nàng mặc một bộ váy đen, thân thể yếu điệu, da thịt uyển chuyển như tuyết trắng, trên khuôn mặt tinh xảo mang theo nụ cười duyên dáng.

Thoạt nhìn, tu luyện thêm khoảng mười năm nữa, có lẽ nàng cũng có thể đột phá.

Bên cạnh hai người, Trần sư tỷ khuôn mặt xinh đẹp trắng nõn như ngọc mang theo vui vẻ nhẹ nhàng, vừa nhìn thấy thân ảnh

Diệp Trường Sinh, trong mắt liền xuất hiện một vòng tâm an mãn.

Tu vi của nàng vẫn là Kết Đan hậu kỳ, trước mắt bị kẹt ở bình cảnh Nguyên Anh vẫn chưa đột phá.

Hơn nữa nhìn trong thời gian ngắn cũng không thể đột phá, phỏng chừng phải dùng tới ít nhất vài chục năm nữa.

Diệp Trường Sinh cũng không cảm thấy bất ngờ với chuyện này, đã sớm nằm trong dự liệu.

Tư chất của Trần sư tử cùng Tân Như Âm tuy rằng đều được Bồ Thiên đan tăng lên tới trình độ có thể so với Thiên linh căn, nhưng mà hai nàng thiếu sót tích lũy tạm thời vẫn chưa thích hợp để đột phá lên Nguyên Anh.

Hơn nữa, hai người đều tu luyện công pháp đỉnh cao, trên phương diện công pháp cũng có không ít bình cảnh, đây không phải là đan dược mà Diệp Trường Sinh cung cấp có khả năng trợ giúp được.

Những người này đều phải dựa vào chính bọn họ để cố gắng, Diệp Trường Sinh chỉ có thể tạo ra một ít chỉ điểm cho gian nhà cao cửa rộng.

Nhưng Diệp Trường Sinh vẫn có thể nắm chắc khiến cho các nàng trong vòng ba trăm tuổi kết thành nguyên anh, đồng thời bảo đảm các nàng tương lai có thể tu luyện tới cấp bậc hậu kỳ đại tu sĩ.

Chí ít, hiện tại trong tay hắn hai loại đồ vật đột phá cảnh giới này, đã có thể cam đoan để cho những người này đột phá trung kỳ, hậu kỳ bình cảnh.

Tân Như Âm bên cạnh Trần sư tử vĩnh viễn là một tư thái dịu dàng phóng khoáng, đoan trang đại khí chất, làm cho nàng vĩnh viễn ở trong tử muội được tôn trọng.

Giờ phút này, trên gương mặt nàng mang theo tươi cười tươi tắn nhìn Diệp Trường Sinh, hoan nghênh nam nhân nhà mình đến.

Bên cạnh các nàng còn có Nghiên Lệ cũng là tu sĩ Kết Đan hậu kỳ, tuy nhiên nàng đã là Giả Anh, có vẻ sắp đột phá rồi.

Điều này không khỏi khiến cho Diệp Trường Sinh đối với nàng có vài phần kính trọng.

Phía sau các nàng là đám người Tiểu Mai, Tiêu Thúy Nhi, Mạc Phái Linh, cũng ở đây, hơn nữa cả đám đều là cảnh giới Kết Đan.

“Đúng vậy, những thứ này đều là lực lượng nòng cốt của Trường Sinh minh chúng ta, thực lực đều trưởng thành từng bước một!” Diệp Trường Sinh trầm nghĩ.

Chứng kiến một đám oanh oanh yển yển trước mặt, trong lòng của hắn cảm thấy rất vui mừng, rất là thỏa mãn.

“Phu quân, chúc mừng ngươi thành công đột phá, trở thành vị đại tu sĩ thứ tư của Thiên Nam!” Nam Cung Uyển cười khanh khách bước lên nói.

Theo sát phía sau, đám người Nguyên Dao, Trần sư tỷ cũng xông tới, mồm năm miệng mười kể ra tâm tình vui sướng kích động của mình.

Các nàng đã sớm biết Diệp Trường Sinh chuyển này ra ngoài là vì muốn đột phá Nguyên Anh hậu kỳ, hiện tại quả nhiên đã thành công trở về.

Nhìn thấy tu vi tiến bộ của Diệp Trường Sinh, trong lòng các nàng cũng cực kỳ vui vẻ.

Hiện tại, Diệp Trường Sinh chính thức trở thành đại tu sĩ, sau khi truyền đi, danh tiếng tu sĩ đệ nhất Thiên Nam này của hắn càng ổn định hơn.

“Phu quân, tiếp theo chúng ta sẽ tổ chức một đại điển lễ của đại tu sĩ sao?” Nam Cung Uyển tựa sát vào Diệp Trường Sinh, ôn nhu hỏi.

Bỗng nhiên, cái mũi xinh đẹp của nàng khẽ giật giật, tựa hồ ngửi được từ trên người Diệp Trường Sinh một mùi thơm chưa bao giờ ngửi thấy.

Tỉ mỉ thưởng thức, mùi hương kia vẫn là từ nhiều loại mùi thơm khác nhau hỗn hợp mà thành.

“Trước khi hắn rời khỏi Loạn Tinh Hải, tất nhiên đã có một cuộc sống lâu dài với các nữ nhân bên kia!” Trong lòng Nam Cung Uyển lập tức phán đoán chính xác.

Bất quá trên mặt nàng lại bất đồng thanh sắc, Diệp Trường Sinh có nữ nhân ở Loạn Tinh Hải bên kia, đây là chuyện sớm biết.

Chỉ có điều, nữ nhân này rốt cuộc là ai, không cách nào xác định mà thôi.

Các nàng Nguyên Dao đã từng đề xuất mấy đối tượng đáng hoài nghi.

Thiếu chủ Tinh Cung Lăng Ngọc Linh, thiếu nữ này đã từng được Diệp Trường Sinh cứu, đây là chuyện có khả năng nhất.

Đệ nhất mỹ nữ Tử Linh ở Loạn Tinh Hải, với cái danh xưng to lớn của nàng, cộng thêm tính cách mà chúng nữ Diệp Trường Sinh biết rõ, hẳn không thể không trêu chọc nàng.

Như vậy, có thể xác định chỉ ít có hai vị mỹ nữ tuyệt thế này.

Nhưng từ khi tức Nam Cung Uyển gửi được thì số lượng nữ nhân này không chỉ có hai người.

Bất quá, tuy rằng trong lòng đối với sự tình này, nhưng Nam Cung Uyển sẽ không còn oán giận giống như trước kia.

Từ khi biết chuyện Thánh Cẩm Mạc Lan giáng lâm, đoán được Diệp Trường Sinh là “Cầu Tiên Nhân”, nàng liền hiểu, Diệp Trường Sinh muốn tìm bao nhiêu nữ nhân, không phải là thứ các nàng có thể ước thúc.

Mặc kệ như thế nào, các nàng chỉ có thể tiếp nhận đưa đến bên người một vị hồng nhan tri kỷ, hơn nữa khẩn cầu cuối cùng Diệp Trường Sinh ở thượng giới các nàng cũng có thể tiếp nhận các nàng.

Đám người Nam Cung Uyển cũng vì lý do quỷ dị này mà biến thành vô cùng bao dung đối với Diệp Trường Sinh.

Hơn nữa, bởi vì cân nhắc đến thê thiếp của thượng giới khả năng cũng là một đồng nhân tố, các nàng sớm đã tạo thành công thủ đồng minh, hẹn sau khi tới thượng giới, nhất định phải tỷ muội hỗ trợ lẫn nhau, không thể bị thê thiếp của hẳn tại linh giới khi dễ.

Hiện tại, trong đồng minh công thủ này có năm người Nam Cung Uyển, Nguyên Dao, Trần sư tỷ, Tân Như Âm, Nghiên Lệ.

Mà mấy tỷ muội ở Loạn Tinh Hải còn chưa từng gặp mặt cũng ở trong phạm vi lôi kéo của các nàng.

Đối với loại chuyện quỷ dị này, Diệp Trường Sinh chưa bao giờ biết.

Hắn hoàn toàn không biết, những nữ nhân bên cạnh này đã nghiên cứu thảo luận về phía hậu cung không tồn tại của linh giới kia, đã đến mức độ cụ thể sẽ có bao nhiêu nữ nhân, tu vi hay chủng tộc nào của bọn họ.

“Đại tu sĩ đại lễ hội, cùng tổ chức đấu giá hội đi. Đến lúc đó vừa lúc mời tất cả tu sĩ Nguyên Anh của các đại tông môn Thiên Nam tới đây, khiến cho buổi đấu giá này trở nên vô cùng lớn mạnh!” Diệp Trường Sinh nói.

Đây là chuyện hắn đã sớm quy hoạch ổn thỏa, cùng tiến hành đại lễ hội đấu giá với đại tu sĩ, như thế mới có thể làm cho hắn tối đa hóa lợi ích.

“Vậy chúng ta đi chuẩn bị thiếp mời, phân phát cho tất cả các đại tông môn!” Nam Cung Uyển tự nhiên cười nói.

“Ừm, đúng rồi, lần này ta còn có thứ muốn cho các người!” Diệp Trường Sinh nói, vỗ túi trữ vật, nháy mắt một mảnh quang mang bay ra.

Đây là từng con khôi lỗi, từng con đều là hình dáng của cung thủ, vô cùng tinh xảo nhưng lại loáng thoáng tản mát ra một loại khí tức kinh khủng.

“Ba mươi con rồi này các người thu lại đi, phân tán ở các nơi trên Thất Linh đảo, bảo vệ nơi đây, mỗi người trong số các người cũng mang theo mấy con!” Diệp Trường Sinh nói.

Đây là hắn bỏ ra ba mươi vạn linh thạch để phục chế ra ba mươi con khôi lỗi cấp bậc Nguyên Anh, một kích toàn lực tương đương với tu sĩ Nguyên Anh trung kỳ ra tay.

“Phu quân lại đi đến thượng cổ di tích gì đó!” Nhìn thấy những khôi lỗi này, đám người Nam Cung Uyển thầm nghĩ.

Nam Cung Uyển đã từng đi tới Loạn Tinh Hải, nghe nói về sự tình Loạn Tinh Hải.

Trong đó Hư Thiên Điện nổi danh nhất Loạn Tinh Hải cũng đã sớm nghe qua.

Hơn nữa, mấy người các nàng lúc trước nghe Diệp Trường Sinh kể lại chuyện tình ở Hư Thiên điện, cũng nghe nói qua bên trong Hư Thiên điện có một Khôi Lỗi khiến cho tu sĩ Nguyên Anh đôi phó đều cảm thấy vất vả.

Vì vậy, bây giờ nhìn thấy những khôi lỗi này, chúng nữ liền cho rằng Diệp Trường Sinh là lấy từ trong một thượng cổ di tích nào đó ra.

Khôi lỗi của thượng cổ tu sĩ có thể đạt tới cấp bậc Nguyên Anh cũng không có gì là lạ.

Mặc dù số lượng ba mươi con có hơi nhiều, nhưng cũng không kỳ quái, trong Hư Thiên điện kia nghe qua có một đồng khôi lỗi.

Có ba mươi con khôi lỗi này, chẳng khác nào nói trên đảo này có một đoàn lớn Nguyên Anh thủ hộ, càng ngày càng không thể phá vỡ.

“Như Âm, đây là kỹ thuật truyền tống trận người luôn muốn!” Diệp Trường Sinh nói, lại từ trong ngực lấy ra một ngọc giản, đưa cho Tân Như Âm.

Nghe được lời này của hắn, trên mặt Tân Như Âm lập tức lộ ra vẻ kinh hỉ nồng đậm, tiếp nhận ngọc giản, thanh âm có chút kích động nói: “Thật tốt quá, Diệp đại ca, huynh tìm ở đâu ra loại vật này vậy?”

Kỹ thuật truyền tống ở Nhân giới gần như là đồ vật thất truyền, trước kia ở Thiên Nam Tân Như Âm chưa từng tìm thấy đồ vật liên quan đến Truyền Tống trận.

Sau khi hỏi vấn đề này, Tân Như Âm lập tức phản ứng lại, thầm nghĩ làm sao mình trở nên dần dần.

Diệp đại ca nếu đã từng sinh sống ở thời thượng cổ ở Nhân giới, kỹ thuật liên quan đến truyền tống trận thượng cổ, hẳn chắc chắn biết rõ ở đâu có.

Hôm nay xuất ra ngọc giản này cũng không có gì kỳ quái.

“Đây là ta tìm được ở Loạn Tinh Hải, có thể giúp ích cho việc nghiên cứu của ngươi!” Diệp Trường Sinh cười dài nói.

“Đa tạ Diệp đại ca!” Tân Như Âm cầm ngọc giản, vui vẻ nói.

Nàng lập tức đưa thần thức thăm dò vào trong đó, cẩn thận nghiên cứu.

Mọi người thấy một màn như vậy đều hiểu ý cười lên, Tân Như Âm đối với tất cả những thứ liên quan tới trận pháp đều rất đề ý.

Đây là sở thích của nàng, nếu không phải nhất định phải tu hành đề cao cảnh giới, mới có thể tiếp xúc đến trận pháp chi đạo tầng cao hơn, có thể ngay cả tu hành cũng không nguyện ý, một lòng đắm chìm vào trong trận pháp rồi.

Trước kia Diệp Trường Sinh rất mạnh mẽ quyết định cho Tân Như Âm một ít quy định, ví dụ như mấy chục năm, không thể đi tìm trận pháp, chỉ có thể tu hành.

Như thế mới khiến tu vi của Tân Như Âm đạt đến cảnh giới này.

Nếu không, có lẽ nàng vẫn luôn chờ mong Kết Đan sơ.

“Có cái ngọc giản này, không lâu sau, Như Âm hẳn là có thể phá giải sự huyền bí của truyền tống trận cổ!” Diệp Trường Sinh trong lòng thầm nghĩ.

Hắn đã đào xong Truyền tống trận cổ xưa trong mộ linh thạch của Việt quốc, sau đó mang lên trên người.

Đợi đến khi Tân Như Âm phá giải được vấn đề liên quan đến tọa độ không gian, nàng có thể bố trí tòa Truyền Tống Trận cổ xưa này ở Thất Linh đảo.

Sau đó, đem tòa Truyền tống trận cổ xưa bên kia Loạn Tinh Hải phóng vào trong Thiên Tinh Thành.

Hoàn toàn nắm giữ thông đạo giữa Thiên Nam và Loạn Tinh Hải này vào trong tay mạch mình.

Đợi sau khi bố trí xong, Diệp Trường Sinh có thể phục chế lượng lớn Đại na di lệnh, đem những đại na di lệnh này phân tán ở hai bên Thất Linh đảo cùng Thiên Tinh thành.

Để cho tất cả người muốn đi qua đường trả đại lượng linh thạch mượn nhờ Đại na di lệnh truyền tống.

Lấy thực lực bên phía Thiên Tinh thành, Diệp Trường Sinh ngược lại không lo lắng trong tương lai sau khi có người truyền tống tới dám phá hư cổ truyền tống trận hoặc không trả lại Đại na di lệnh.

Mà bên đảo Thất Linh, thực lực vẫn hơi yếu một chút, cần phải tiếp tục tăng cường.

Hiện tại tất cả đều dựa vào Diệp Trường Sinh phục chế ra hơn mười con rối chống đỡ, trong thời gian tiếp theo, Diệp Trường Sinh có thể ở trên Thất Linh đảo bồi dưỡng một lượng lớn tu sĩ Nguyên Anh.

Tốt nhất là khi hấn chuẩn bị rời đi, có mấy vị tu sĩ Nguyên Anh hậu kỳ, có ít nhất hai ba chục Nguyên Anh, cộng thêm mấy chục con Nguyên Anh khô lồi, như thế mới có thể bảo vệ phân cơ nghiệp này được.

Đương nhiên đợi đến lúc đó, thật ra Trường Sinh Minh của Thất Linh đảo cũng không sợ Thiên Nam cản trở.

Bởi vì, Trường Sinh Minh không phải đơn đả độc đấu, các nàng còn có thể cầu viện ở Loạn Tinh Hải bên kia, đó là một minh hữu vô cùng mạnh mẽ.

Hai nơi tu tiên giới, hai bên trợ giúp lẫn nhau, hỗ trợ lẫn nhau, như thế mới có thể đảm bảo những cơ nghiệp mà Diệp Trường Sinh lưu lại này có thể duy trì được lâu dài.

Sau khi an bài một ít chuyện bên này, Diệp Trường Sinh ở chung với chúng nữ một thời gian, sau đó bắt đầu bế quan tu hành.

Con đường tu tiên, quả thật không thể trì hoãn bất cứ lúc nào.

Mặc dù Diệp Trường Sinh hơn hai trăm tuổi đã thành đại tu sĩ, tại nhân giới này có thể nói là chưa từng có cổ nhân, về sau

phòng chừng cũng sẽ không có người đến, nhưng hẳn cũng sẽ không vì vậy mà thỏa mãn.

Cầm Giáng Vân Đan ra, Diệp Trường Sinh tiến vào trong phòng tu luyện, từ đây hai cánh cửa lớn này một mực đóng lại mười mấy năm.

Giáng Vân Đan là một loại đan dược có dược tính vô cùng mãnh liệt, thích hợp cho tu sĩ Nguyên Anh trung kỳ trở lên phục dụng.

Vốn mấy vị dược linh cần thiết trong đan phương của loại đan dược này chỉ khoảng năm ba ngàn năm, nhưng lúc ở Linh Miếu Viên, Diệp Trường Sinh cùng Hàn Lập luyện đan, đều dùng mấy vạn năm linh dược.

Điều này dẫn đến dược tính những Giáng Vân Đan trong tay bọn họ càng thêm mãnh liệt, cơ hồ tại cả nhân giới cũng tìm không ra loại đan dược thứ hai có thể so sánh.

Loại Giáng Vân Đan dùng để luyện chế mấy vạn năm linh dược này, đừng nói là Nguyên Anh kỳ, mà đến Hóa Thần kỳ cũng có thể dùng để tăng lên Pháp lực như thường.

Lúc Diệp Trường Sinh phục chế Giáng Vân Đan, một viên đã dùng mười vạn linh thạch, đây là đan dược hắn luyện chế trước kia còn xa mới có thể so sánh.

Sau khi ăn vào một quả Giáng Vân Đan, muốn luyện hoá cần một tháng thời gian.

Tốc độ tu hành như vậy khiến linh khí trong một năm Diệp Trường Sinh có thể luyện hóa tương đương với một trăm hai mươi vạn linh thạch.

Một năm một trăm hai mươi vạn, nói cách khác phải dùng năm mươi năm mới có thể đẩy pháp lực lên tới đỉnh phong.

Như vậy, trước ba trăm tuổi hắn đã có thể gặp được bình cảnh Hóa Thần.

Tu luyện không tuế nguyệt, mười mấy năm thời gian vội vã trôi qua, trên đường Diệp Trường Sinh bế quan, Nguyên Dao cũng đột phá Nguyên Anh trung kỳ.

Mà mấy người Nam Cung Uyển, Trần sư tỷ tiếp tục tổ chức tổ chức buổi đấu giá tiếp theo sẽ tổ chức cùng Đại tu sĩ của Diệp

Trường Sinh.

Lần này, sau khi Diệp Trường Sinh từ Loạn Tinh Hải trở về, lại lấy ra không ít đồ vật trân quý, đám người Nam Cung Uyển đem mấy thứ này liệt vào danh sách đấu giá, đem những danh sách đấu giá này cùng đại tu sĩ Diệp Trường Sinh đưa ra bên ngoài.

Dựa theo lệ thường ở Thiên Nam, nếu có tu sĩ nào tiến giai trở thành Nguyên Anh hậu kỳ cần cử hành một hồi điển lễ long trọng dị thường, thông báo cho toàn bộ Thiên Nam biết. Để những tông môn khác xác nhận việc này, từ đó về sau xác lập ra siêu cấp địa vị tông môn của các đại tu sĩ.

Còn những thế lực lớn nhỏ ở Thiên Nam, sau khi nhận được lời lễ này, cũng là muốn phái người đi chúc mừng.

Nếu không, đại biểu cho thế lực này có ý kiến với vị đại tu sĩ này, sau này có thể sẽ dẫn phát đủ loại vấn đề.

Không ai nguyện ý đắc tội một đại tu sĩ, không khó tưởng tượng, đến lúc đó trên Thất linh đảo hội tụ Nguyên Anh, làm không tốt hơn so với lúc ở trong Điện Thiên Thành, Thiên Nam tứ đại thế lực hội tụ, cộng đồng ủng hộ sự tấn công của Mạc Lan nhân.

.....

Sau khi Diệp Trường Sinh bắt đầu bế quan một tháng, trong đại điện được xưng là Thiên Nam chính đạo đệ nhất tông môn Huyền Vũ đại điện, một lão đạo mặt như trẻ con nhưng râu tóc bạc phơ, chau mày nhìn một tấm ngọc giản màu trắng trong tay, thần sắc âm trầm bất định.

Sau một lúc lâu, hắt thở dài một hơi, đột nhiên hướng về phía ngoài điện phân phó một tiếng: “Người đâu!”

Lời vừa dứt, lập tức có hai gã đạo sĩ trung niên từ ngoài điện đi vào.

“Chưởng môn, không biết có gì phân phó!” Hai gã tu sĩ Trúc Cơ Kỳ cung kính hành lễ hỏi.

“Đem thư mời này đến phía sau núi Kim Hà Cốc, nói rằng Thiên Nam xuất hiện tên đại tu sĩ thứ tư, hiện tại Trường Sinh Minh đưa thư mời đại điện, hỏi thái thượng trưởng lão có

muốn tự mình đi một chuyến hay không, hay là để cho mấy vị sư tổ trong môn phái đi một chuyến.” Lão đạo đem ngọc giản đưa tới, ngưng trọng nói.

“Vâng, chưởng môn, đệ tử nhất định tự mình giao đến tay sư tổ.” Hai gã đạo sĩ nghe vậy, nhất thời sắc mặt đại biến, lập tức cung kính đáp.

Lập tức hai người tiếp nhận ngọc giản, liền hóa thành hai đạo độn quang bay khỏi đại điện thẳng đến phía sau núi.

Thiên Dương Đàm, là cấm địa có thanh danh lừng lẫy của Hợp Hoan Tông, diện tích không lớn, chỉ có mấy trăm trượng, thế nhưng quanh năm bị sương mù màu xám nồng đậm bao phủ bên trong, bất luận là kẻ nào, cho dù là trưởng lão Nguyên Anh trong tông cũng không dám tùy tiện tiến vào sương mù một bước. Lúc bình thường, trong phương viên hai mươi dặm Thiên Dương Đàm đều hiếm có dấu chân người.

Nhưng giờ phút này, cách sương mù hơn mười trượng, có năm sáu tu sĩ phục sức khác nhau đứng, có nam có nữ, nhưng mỗi người đều nhìn sương mù, không nói một lời.

“Đại tu sĩ thứ tư, sao hắn lại tu luyện nhanh như vậy? Tuy đã sớm đoán được hắn sớm muộn cũng sẽ đi tới bước này, nhưng thời gian mấy năm trôi qua cũng đã tiến giai. Mà thôi, nếu hắn đã đi tới bước này, xem ra đại điển lần này, ta phải tự mình đi một chuyến rồi.” Trong sương mù truyền đến một tiếng thở dài nhẹ nhàng.

Vài tên tu sĩ đứng bên ngoài vù khí chấp chờn, không ai dám lên tiếng.

Cửu Quốc Minh hóa ý thành một tòa cô sơn nào đó trên Cửu Quốc Minh, một gã thanh sam lão giả khuôn mặt bình thường, đứng ở bên vách núi, hai tay chấp sau lưng, nhìn về phía chân trời ráng chiều, sắc mặt bình tĩnh dị thường.

Nhưng tại lão giả đảo tay sau lưng một cái, lại nhẹ nhàng cầm lấy một khối bạch sắc ngọc giản, chớp động lên linh quang nhàn nhạt.

“Nhanh như vậy đã đột phá sao? Ha ha, xem ra Chí Dương cùng Hợp Hoan bọn họ lại phải lo âu, bất quá cái này cùng

một người thọ nguyên không nhiều không có quan hệ gì!”
Ngụy Vô Nhai nhẹ giọng lầm bầm.

Trong một lầu các của Hoàng phong cốc Việt quốc, một lão giả áo vàng cầm một khối ngọc giản ngồi trên một cái ghế, thần sắc phức tạp vô cùng.

“Còn trẻ như vậy đã tiến giai đến Nguyên Anh hậu kỳ, với thọ nguyên của hắn đủ để chấn nhiếp Thiên Nam hơn một ngàn năm, thọ nguyên của ta đã không còn nhiều, cuối cùng phải tìm một chỗ dựa cho Hoàng Phong cốc thôi!” Lão giả thở dài một tiếng nói ra.

Sau khi phát ra những ngọc giản này, toàn bộ Thiên Nam đều chấn động.

Toàn bộ tu tiên giới Thiên Nam, chỉ cần tông môn hơi lớn một chút, đều không ngoại lệ nhận được thiệp mời của Trường Sinh Minh phát ra, nói là Diệt Trường Sinh đã tiến giai Nguyên Anh hậu kỳ, đặc biệt cử hành một buổi lễ long trọng, chúc mừng việc này, cho nên mời tất cả đại tông môn phái người đến xem lễ.

Lần này, vô luận là tông môn lớn nhỏ, tất cả đều là một trận xao động, cảm thấy có chút khó tin.

Tiểu môn phái thấp hơn vô cùng kính sợ, tự nhiên liền đáp ứng tham gia vào việc xem lễ. Tông môn tuy rằng trong lòng lầm bầm không ít nhưng cũng đồng dạng đáp ứng phái ít nhất một vị trưởng lão tham gia đại diện.

Trong lúc nhất thời, danh tiếng của Diệt Trường Sinh lại một lần nữa chấn kinh Thiên Nam góc ngách. Vô luận tán tu ẩn cư núi cao thâm cốc, hay là các gia tộc tu tiên tụ tập tại linh mạch chi địa, Diệt Trường Sinh chỉ sợ là cái tên nhiều nhất trong gần trăm năm qua.

Tất cả mọi người đều nồng nhiệt nghị luận vị này tuổi còn trẻ đã tiến giai Nguyên Anh hậu kỳ, Thiên Nam đệ tứ đại tu sĩ.

Yểm Nguyệt tông, Quỷ Linh môn, Hạo Nhiên các... những môn phái này từng có chút ân oán với Diệt Trường Sinh, hoặc là các môn phái có chút ân oán đều nhận được một phần thiệp mời như vậy.

Mặc dù bọn họ sớm biết được, thiệp mời như vậy sớm muộn gì cũng sẽ xuất hiện, thế nhưng không nghĩ tới lại xuất hiện nhanh như vậy.

Trải qua một thời gian kinh ngạc cùng than thở, các môn phái cũng đều đưa ra quyết định, vài chục năm sau phái người đi tham gia đại điển lễ.

Quan hệ giữa bọn họ và Diệp Trường Sinh không tốt như vậy, lần này, phải suy nghĩ thật kỹ xem nên nịnh bợ vị cường giả đệ nhất Thiên Nam này như thế nào.

Lạc Vân Tông, Hàn Lập đang bế quan thì nhận được truyền âm của sư huynh Lữ Lạc. Sau khi đi vào đại điện tông môn, liền thấy được tấm thiệp mời này.

Ngay lập tức, cũng biết chuyện Diệp Trường Sinh đột phá Nguyên Anh hậu kỳ.

Trong nháy mắt khi biết được tin tức này, Hàn Lập liền trầm mặc.

Sau nửa ngày, vừa rồi phát ra một tiếng cười khô, ánh mắt nhìn về phía bắc, phảng phất xuyên thấu trùng trùng điệp điệp dãy núi, thấy được hải dương xanh biếc nhộn nhạo, thấy được bảy hòn đảo trôi nổi lơ lửng.

“Diệp sư huynh, mỗi lần đều có thể làm cho người ta rung động a, bây giờ mới bao nhiêu năm...” Trong lúc nhất thời, Hàn Lập có chút trầm mặc không nói gì.

Hắn ở trong tu sĩ Nguyên Anh, coi như là một người tu hành rất nhanh, nhưng vẫn không sánh bằng Diệp Trường Sinh.

Sau khi ra khỏi Linh Miếu Viên, Hàn Lập vốn cho là mình rất nhanh có thể tu luyện đến trung kỳ, đuổi theo Diệp Trường Sinh.

Nhưng bây giờ hắn còn chưa tới trung kỳ, Diệp Trường Sinh đã là hậu kỳ.

Chênh lệch này, kéo ra là càng lúc càng lớn.

Bất quá cũng may Hàn Lập cũng có lòng tin sau mười mấy năm, đột phá trung kỳ, tiến thêm một bước.

“Nguyên Anh hậu kỳ, ta cũng không biết phải tốn mấy trăm năm mới có thể tiến vào cảnh giới này, nhưng Diệp sư huynh vậy mà nhanh chóng đột phá như vậy!” Trong lòng Hàn Lập thầm nghĩ.

Chứng kiến biểu tình phức tạp của Hàn Lập, Lữ Lạc cũng thở dài một tiếng thật dài, cảm khái nói: “Hàn sư đệ, có đôi khi ta thật sự hoài nghi vị sư huynh này của ngươi có phải là Chân tiên chuyển thế hay không!”

“Sư huynh suy đoán cũng không phải không có đạo lý, theo ý ta, cũng chỉ có Tiên Nhân chuyển thế mới có thể có tốc độ tu hành như vậy, nếu không thì nói thế nào cũng không thông!” Hàn Lập nói ra.

Ngay cả hắn là người có được bình nhỏ, ở trên tốc độ tu hành cũng không thể so sánh với Diệp Trường Sinh, có thể thấy được Diệp Trường Sinh nghịch thiên cỡ nào.

“Hàn sư đệ, đại lễ vài chục năm sau kia, ngươi bất luận thế nào cũng phải đi một chuyến, đến lúc đó sư huynh cũng đi cùng ngươi, môn phái sẽ do Trình sư huynh tọa trấn!” Lữ Lạc nói.

Hàn Lập nghe vậy gật đầu, hắn cũng có ý này.

Đại điển lễ của đại tu sĩ Diệp Trường Sinh, vị sư đệ trên danh nghĩa này của hắn bất luận thế nào cũng phải tới xem một cái.

Như thế, các tu sĩ Thiên Nam sau khi chờ đợi mười mấy năm, cuối cùng đại diện của Trường Sinh minh cũng bắt đầu.

Hơn hai trăm tu sĩ Nguyên Anh Kỳ đến đây, cơ hồ đại bộ phận tu sĩ Nguyên Anh của Thiên Nam đều đã đến, thậm chí ngay cả Nguyên Anh của bọn họ cũng bị mời tới, cũng có một trong bốn đại thần sư của Mạc Lan đến.

Tới nhiều Nguyên Anh như vậy, tự nhiên không đơn thuần là vì tham gia đại diện lễ của đại tu sĩ Diệp Trường Sinh, càng là theo diện lễ mà tổ chức đấu giá hội.

Ngoài ra, còn có mấy tu sĩ Kết Đan Kỳ gấp mấy lần đến Thất Linh đảo xem lễ.

Những tu sĩ đẳng cấp cao này cộng lại dĩ nhiên còn nhiều hơn đệ tử của Trường Sinh minh. Không thể không nói, đây cũng là một loại kỳ quan.

Nhiều cao giai tu sĩ hội tụ lại như vậy, trên Thất Linh đảo này lại không phát sinh cái gì làm cho người ta không vui.

Những Nguyên Anh lão quái này đều tự cho mình rất cao, có không ít người đều là tính tình cổ quái, tính tình nóng nảy.

Nhưng mà, sau khi đến Thất Linh đảo, trên mặt mỗi người đều mang theo nụ cười cơ hồ chưa bao giờ bị người khác nhìn thấy, vui cười hơn hờ ửng phó với sự nghênh đón đệ tử của bọn họ ở Trường Sinh minh.

Bọn họ rất bình dị gần gũi, tiếp nhận an bài của những đệ tử Trường Sinh minh đối với bọn họ, dù cho những đệ tử này chỉ là Trúc Cơ kỳ, thậm chí Luyện Khí kỳ.

Đám người Nam Cung Uyển chuẩn bị tổ chức lễ này, đem tất cả các vị khách đến thăm an bài tại vị trí thích hợp.

Mà Diệp Trường Sinh thân là vai chính, trên căn bản lại không lộ diện.

Trước diện lễ hẳn chỉ đi ra gặp mặt mọi người một lần, nói một ít khách sáo, sau đó tương lai có khách đến thăm, tất cả tu sĩ Nguyên Anh trung kỳ trở lên, bất kể là người Thiên Nam

hay Mạc Lan, đều mời đến một nơi khác của Thất Linh đảo tụ họp lại.

Trong đó bao gồm Ngụy Vô Nhai, Hợp Hoan lão ma, Chí Dương thượng nhân, Mạc Lan Thần Sư bốn vị hậu kỳ đại tu sĩ này.

Hơn mười người một mình hội tụ trong một tòa đại điện, kết quả ba ngày ba đêm sau khi các Nguyên Anh lão quái này một lần nữa từ trong đại điện đi ra, vậy mà đều sắc mặt trắng bệch, mỗi người đều ẩn lộ vẻ kinh sợ.

Mà thần quang trong hai mắt bốn vị đại tu sĩ kia lại càng ảm đạm rất nhiều, sắc mặt khó coi dị thường, dường như đã trải qua chuyện gì đó đáng sợ.

Nhìn thấy vẻ mặt như vậy của bọn họ, một ít tu sĩ hữu tâm xem lễ, tự nhiên tò mò tiến lên hỏi thăm sự tình trong điện.

Nhưng là người bị hỏi, hoặc là cười khở không nói, hoặc là trong lòng còn dư dư liên tục lắc đầu, tất cả đều áp úng không chịu nói ra cái gì.

Thái độ thần bí bí này càng khiến các tu sĩ khác hiếu kỳ hơn, vì vậy càng có nhiều người bắt đầu đi tìm hiểu.

Những lão quái tham gia tụ hội trong điện, tuy rằng mỗi người đều không muốn nhiều lời về việc trong điện, thế nhưng bọn họ luôn có mấy hảo hữu chí giao cùng người thân cận, kết quả không bao lâu, cuối cùng cũng truyền ra một ít tin tức.

Nhưng nội dung tin tức lại một lần nữa làm cho Thiên Nam tu tiên giới chấn động một phen.

Những người tham gia tụ hội ngày đó có người bị bại lộ, ngày đó trong đại điện kia, có một vị Nguyên Anh lão quái không biết vì lo lắng gì, dĩ nhiên đề xuất muốn kiến thức thần thông của Diệp Trường Sinh bây giờ đến cùng là có bao nhiêu.

Đề nghị này xem như đã trúng tâm sự của mọi người, ai cũng biết khi Diệp Trường Sinh còn là Nguyên Anh trung kỳ, thì có thể một mình chiến với ba vị Nguyên Anh hậu kỳ.

Mà bây giờ hẳn đã là Nguyên Anh Hậu Kỳ, khẳng định thần thông pháp lực càng mạnh hơn.

Nhưng rốt cuộc mạnh đến mức nào thì không ai biết được, cho nên trong lòng những lão quái Nguyên Anh này đều tràn đầy suy đoán.

Hiện tại hắn có thể chiến đấu với mấy vị đại tu sĩ?

Bốn vị? Năm vị? Hay là nhiều hơn?

Thần thông của hắn, rốt cuộc cách tu sĩ Hóa Thần còn chênh lệch bao nhiêu?

Mấy lão quái Nguyên Anh này cực kỳ muốn biết vấn đề đáp án, từ đầu đến cuối không có mấy người dám hỏi, nhưng kết quả vẫn bị người to gan lớn mật hỏi ra.

Mọi người nhìn qua, người hỏi vấn đề này là Thiên Hận Lão Quái tiếng tăm lừng lẫy, thế là trong mắt lộ ra vẻ hiểu rõ.

Cũng chỉ có tính tình kiêu ngạo của lão quái vật này, cũng không sợ đắc tội với Diệp Trường Sinh.

Nhưng chỉ dựa vào Thiên Hận Lão Quái, vị tu sĩ Nguyên Anh trung kỳ khẳng định là không nhìn ra thực lực của Diệp Trường Sinh.

Vì vậy sau khi nhìn thấy ánh mắt lấp lánh của những người này, vị đại tu sĩ mới tiến giai Diệp Trường Sinh mỉm cười, liền đề xuất luận bàn với những tu sĩ ở đây ngày hôm nay.

Chuyện này xem như là chuyện rất bình thường, chờ cơ hội diễn lễ cùng các tu sĩ khác so sánh thần thông, lại thuận tiện lập uy, là chuyện không còn gì tự nhiên nữa rồi.

Nhưng lời nói kế tiếp của Diệp Trường Sinh lại khiến cho đám lão quái Nguyên Anh này kinh hãi tới cực điểm.

Hắn nói thẳng: “Các người cùng lên đi!”

Đối mặt với bốn vị đại tu sĩ, hơn hai mươi vị tu sĩ Nguyên Anh trung kỳ, hắn lại nói ra như vậy.

Câu nói này tựa như sấm sét nổ vang bên tai khiến bọn họ không cách nào tin vào mắt mình được.

Cuồng vọng tới mức nào chứ!

Bốn vị đại tu sĩ, hơn hai mươi vị Nguyên Anh trung kỳ tu sĩ, cái trận dung này đủ để giết một vị tu sĩ Hóa Thần.

Diệp Trường Sinh, muốn làm gì đây?

Đại tu sĩ của mình trong điện lễ lại xuất hiện một sự xấu lớn sao?

Tất cả các lão quái Nguyên Anh kỳ ngày đó hội tụ trong điện đều cảm thấy vô cùng khó tin, ngay cả Hàn Lập đánh giá thực lực cao nhất đối với Diệp Trường Sinh cũng trợn mắt há hốc mồm.

Nhưng cuối cùng, sau khi thương lượng với những tu sĩ này, tất cả đều đáp ứng khiêu chiến của Diệp Trường Sinh.

Vì vậy, trận chiến đấu này có thể coi là trận chiến ở Thiên Nam cao tầng nhất, cứ thế triển khai.

Kết quả chiến đấu càng làm cho các Nguyên Anh lão quái trợn mắt há hốc mồm, kinh hãi cực điểm.

Lúc mới bắt đầu khai chiến, Diệp Trường Sinh trực tiếp triệu hồi ra mười bốn con Tử Vân hạt phi thiên, đồng thời lại lấy ra bốn con Nguyên Anh khôi lỗi.

Chỉ dựa vào những thứ này, đã ngăn trở hơn phân nửa tu sĩ Nguyên Anh trong điện, sau đó Diệp Trường Sinh lại lấy ra Tinh Linh Kiếm, Hư Thiên Đỉnh các loại chí bảo, dễ dàng đem những chiến lực đỉnh cao nhất Thiên Nam cùng Mạc Lan này đánh bại.

Ngụy Vô Nghi, Chí Dương thượng nhân, Hợp Hoan lão ma cùng thân sư họ Trọng uy chấn Thiên Nam hoặc Mạc Lan mấy trăm năm, liên thủ hoàn toàn không phải đối thủ của Diệp Trường Sinh, vì đối kháng thần thông của hắn, còn phân biệt tổn thương một chút nguyên khí.

Kết quả này khiến cho tất cả mọi người đều khiếp sợ không nói nên lời.

Thiên Nam chưa bao giờ xuất hiện nhân vật đáng sợ như thế này, cho dù là Cổ ma có thần thông có thể so với tu sĩ Hóa Thân sơ kỳ đối mặt với ba đại tu sĩ Nguyên Anh trung kỳ và hơn mười vị cũng sẽ đại bại, không thể không bỏ chạy.

Mà bây giờ, một người vừa mới vào hậu kỳ, lại làm ra chuyện kinh thế hãi tục như thế.

Loại thần thông này, thật sự là nhân loại có khả năng đạt được sao?

Ngay cả tu sĩ Hóa Thần so với hấn còn có chút không bằng, bởi vì nếu tu sĩ Hóa Thần ra tay ở Nhân giới sẽ bị hạn chế, sẽ hao tổn thọ nguyên.

Mà hấn không có, hấn không có bất kỳ hạn chế nào, có thể tùy ý xuất thủ.

Trải qua trận chiến này, nhóm Nguyên Anh Thiên Nam đối với Diệp Trường Sinh rút cuộc không có bất cứ ý phản kháng gì.

Nếu đối phương muốn thống nhất Thiên Nam, hơn phân nửa bọn họ cũng chỉ cười khở một tiếng rồi tiếp nhận.

Nhưng cũng may, Diệp Trường Sinh không biểu hiện ra ý tứ này, trong thời gian tiếp theo, hấn lại dẫn dắt một cuộc giao lưu.

Một đám nguyên anh lão quái ngồi xuống trao đổi tâm đắc tu luyện với mình, mà Diệp Trường Sinh cũng không keo kiệt giải thích rất nhiều cho mình tu luyện một đường lên, đột phá các loại cảnh giới cảm ngộ, để cho đám đông Nguyên Anh ở đây nhao nhao lộ ra vẻ mặt suy tư.

Giao lưu hội lần này, mặc dù bởi vì phát sinh từ lúc mới bắt đầu, khiến cho mấy lão quái Nguyên Anh này như ngồi trên đồng than, có chút bất an, nhưng kinh nghiệm trao đổi với nhau, lại để cho bọn họ lại có thu hoạch lớn.

Nhưng chung quy lại là nhận được kinh hải quá lớn, cho nên dù thu hoạch không nhỏ, trên mặt bọn họ vẫn còn lưu lại mấy phần kinh hải.

Ba ngày trôi qua, mấy lão quái này bước ra khỏi đại điện, trên mặt liền xuất hiện vẻ khác thường.

Tin tức kinh người này một khi truyền ra, hơn phân nửa số người nghe được đều căn bản không tin, thậm chí cho rằng là lời nói vô căn cứ.

Nhưng là theo tin tức này lưu truyền càng ngày càng rộng, mà những lão quái tham gia tụ hội trong điện kia, tất cả đều trầm mặc, không người nào đi ra phản bác.

Lúc này mọi người mới ý thức được việc này có thể là sự thật, nhất thời toàn bộ Thiên Nam trở lên yên lặng.

Lại có người đề cập đến Diệp Trường Sinh, hoặc là nghị luận sự việc có liên quan đến hắn, cho dù thân ở trong mật thất hoặc vùng hoang vu hiểm có người đến, cũng không chừng nhỏ giọng vài phần, không dám có ý bất kính tùy ý nói như vậy.

Danh tiếng đệ nhất tu sĩ Thiên Nam tại tu tiên giới được lưu truyền rộng rãi hơn.

Tất cả mọi người đều ý thức được, người này đối với Thiên Nam mà nói, có thể nói là một nhân vật vô địch thời đại.

Cũng may là mọi người cũng không kinh hãi quá lâu, đã bị đấu giá hội do Trường Sinh minh tổ chức tách ra rồi.

Trận đấu giá này ít nhất cũng phải là nơi dành riêng cho tu sĩ Kết Đan Kỳ, có thể nói là hội đấu giá cao nhất của Thiên Nam trong mấy ngàn năm gần đây.

Trước kia, Thiên Nam đệ nhất Giao dịch hội cũng rất khó đạt tới cấp độ như vậy, bởi vì trên những hội giao dịch này không cách nào xuất hiện các loại bảo vật giống như lần này, lại cực kỳ trân quý.

“Kiện vật phẩm đấu giá thứ nhất ngày hôm nay, là một cái mai rùa quý yêu cấp tám!”

Người chủ trì đấu giá hội vừa dứt lời, tràng chủ lập tức xông xao.

“Cái gì? Ta không nghe lầm chứ?”

“Kiện thứ nhất khoa trương như vậy, không lầm chứ?”

“Mai rùa của quý yêu cấp tám là vật dùng để luyện chế chí bảo phòng ngự, thế mà lại đem vật này ra bán đấu giá?”

“Loại cấp bậc này yêu thú tại Thiên Nam căn bản không tồn tại, xem ra truyền thuyết có làm lẫn không, Trường Sinh minh trên tay nắm giữ một cái thông đạo tu tiên giới khác!”

“Nghe nói trong tu tiên giới không biết kia, vẫn là một mảnh chưa khai phá bao nhiêu Man Hoang trạng thái, phi thường thiếu người!”

“Ta cũng có nghe nói qua tin đồn này, hình như lúc ban đầu chính là từ trong cửa hàng Trường Sinh Minh ở Khê Quốc kia truyền ra đấy!”

“Ý người là Trường Sinh Minh cố tình tung tin tức này ra?”

“Hắc hắc, là không phải cố ý. Chúng ta cũng không biết, phải giao cho đám Nguyên Anh chân nhân khác phán đoán!”

“Nhưng mặc kệ nói như thế nào, những đan dược có thể dùng yêu đan của Trường Sinh minh lưu truyền ra ngoài, cùng với số lượng lớn yêu đan có lẽ không thể làm giả được!”

“Đúng vậy, những năm gần đây từ cửa hàng của Trường Sinh minh chảy ra yêu đan cấp năm, cấp sáu, đều có hơn một ngàn viên. Thiên Nam ở đâu tìm nhiều yêu đan như vậy!”

“Khai phá khu vực Man Hoang ít ỏi, điều này mang ý nghĩa là cơ duyên tuyệt đại a, Trường Sinh minh thật khiến người ta hâm mộ!”

“Hắc hắc, những năm gần đây, ai mà không hâm mộ Trường Sinh minh chứ? Đáng tiếc bọn hắc lựa chọn đệ tử có điều kiện sàng lọc nghiêm ngặt, nếu không ta đã sớm thử gia nhập rồi!”

“Ta đoán chừng, Trường Sinh Minh tung ra những tin tức này hẳn không phải là bỏ sót gì, bọn họ hơn phân nửa là muốn chia sẻ con đường này ra, nếu không không cần thiết nói cho người ngoài biết!”

“Không sai, muốn độc hưởng thứ này, biện pháp tốt nhất chính là không nên để cho người khác biết rõ!”

“Xem ra sau khi đấu giá hội chấm dứt hẳn sẽ có lời giải thích!”

.....

Phía dưới hơn một ngàn chỗ ngồi đầy các quốc gia Thiên Nam Kết Đan Tu Sĩ, rất nhiều người quen biết nhau đều đang xì xào bàn tán hoặc truyền âm trao đổi gì đó.

Mà trong một gian sương phòng phía trên, cũng có đầy cao nhân Nguyên Anh ngồi đây. Bọn họ nghe phía dưới trao đổi, thần sắc khác nhau.

Còn một tu tiên giới hoàn toàn khác biệt với Thiên Nam, bọn họ cảm thấy rất hứng thú với thứ này.

Đặc biệt là khi nghe nói trong tu tiên giới này tài nguyên cực kỳ phong phú, điều này khiến người ta càng thêm để ý.

Bất quá, trọng điểm trước mắt vẫn là đấu giá hội này.

Mai rùa của quy yêu cấp tám vừa xuất hiện đã lập tức dẫn nổ toàn trường, những Nguyên Anh chân nhân kia trực tiếp không có bất kỳ sự e dè nào phát sinh.

Rất nhanh, cái giá này là mười vạn linh thạch tài liệu yêu thú, giá cả trực tiếp được tăng bốc lên đến sáu mươi vạn linh thạch, cuối cùng bị Thái Chân Môn lấy đi.

Hội đấu giá thứ nhất lấy được thành tích dị thường nóng nảy, gây nên toàn trường sóng nhiệt, sau đó từng kiện từng kiện vật phẩm đấu giá được đem lên gọn gàng.

Thất cấp yêu đan, đan dược giúp tu sĩ Kết Đan tinh tiến tu vi, ngũ, lục, cổ bảo, pháp bảo không nhận chủ, đỉnh giai công pháp tu luyện, có thể chống đỡ được công pháp công kích của tu sĩ Nguyên Anh, các loại tài liệu yêu thú, thật sự là có quá nhiều thứ trân quý.

Mặc dù những vật này phần lớn là cấp độ Kết Đan, nhưng vẫn sẽ có nhiều tu sĩ Nguyên Anh kỳ động tâm, thường xuyên ra tay chụp tới.

Ví dụ như nói trứng yêu thú, trực tiếp đưa ra một nhóm giá cả, cuối cùng ma đạo Ngự Linh Tông phải dốc hết vốn liếng mới mua được.

Mà đám tu sĩ Kết Đan Kỳ lại cần răng dóc sức liều mạng xuất ra một số vật phẩm trân quý.

Không có một kiện đồ vật nào bị hấn đoạt được, lần đấu giá hội này trở nên vô cùng náo nhiệt.

Toàn bộ hội đấu giá, đột nhiên xuất hiện hai đặc điểm chính là đồ nhiều, cấp độ cao, cấp độ Kết Đan đồ vật liên tiếp đấu giá một hai trăm kiện. Loại quy mô này, trước kia đấu giá hội chưa từng nghe qua.

Vật phẩm đấu giá nhiều như vậy, lại không có một chút người thất thần, hết sức chăm chú, mỗi một món đồ lấy ra đều làm

cho người ta mở rộng tầm mắt.

Mà vật phẩm đấu giá xuất hiện dần dần ở tầng Nguyên Anh ở phía sau, nâng giá lên tới mức làm cho những tu sĩ Kết Đan Kỳ ghen hòng nhìn trần trời.

Bọn hắn chỉ có thể ngồi xuống phía dưới, trừng to mắt nhìn những Nguyên Anh chân nhân giàu nứt đổ đổ vách kia lần lượt tăng giá lên cao.

Yêu đan cấp tám, tài liệu trên người yêu thú cấp tám chín, có trợ giúp tinh tiến tu vi đối với Nguyên Anh chân nhân, Cổ Bảo đứng đầu, các loại tài liệu quý trọng vân vân.

Mỗi một kiện vật phẩm đấu giá đều bán với giá cao, một kiện thấp nhất cũng phải trên ba mươi vạn linh thạch.

Mà mấy món vật phẩm áp trục cuối cùng, được bán ra với giá hai ba trăm vạn linh thạch.

Trong quá trình này, những đại tu sĩ kia đều ngồi không yên, không ngừng ra tay tiêu xài linh thạch, chụp lấy từng món đồ.

Hàn Lập cùng với sư huynh Lữ Lạc đang ở Lạc Vân Tông ngồi ở trong một gian phòng, nhìn tình cảnh đấu giá dị thường nóng nảy trước mắt, cười khổ không thôi.

Vừa rồi trong những vật phẩm đấu giá xuất hiện, xuất hiện nhiều loại khiến cho hắn vô cùng động tâm.

Nói thí dụ như lúc trước hắn cùng Diệp Trường Sinh ở trong Truy Ma Cốc gặp qua Cương Ngân Sa, lần này trên hội đấu giá xuất hiện không ít phân lượng, điều này làm cho Hàn Lập kinh hi không thôi.

Đại Diễn Thân Quân nghiên cứu ra loại Khôi Lỗi có thể so với Nguyên Anh hậu kỳ tu sĩ, trong lúc luyện chế cần loại tài liệu Cương Ngân Sa này.

Bởi vậy, khi loại tài liệu này vừa ra, Hàn Lập liền lập tức ra tay, liên tiếp báo ra mấy cái giá.

Vốn hắn đối với thân gia của mình rất có lòng tin, dù sao trong tay hắn cũng nắm sáu bảy mươi vạn linh thạch.

Thế nhưng là, sau khi giá cả Cương Ngân Sa này vọt tới hơn bốn mươi vạn linh thạch, Hàn Lập không thể không cười khổ buông tha.

Hắn còn muốn có thêm một đoàn Canh Tinh ở phía sau đấu giá, căn bản không có bỏ ra bao nhiêu Linh Thạch để đi mua vật này.

Mà hắn cũng không muốn trực tiếp mượn dùng linh thạch của Lạc Vân Tông, bởi vì Lữ Lạc trước khi đến đã từng tiết lộ. Lần này Lạc Vân Tông muốn thăm dò một ít thứ có thể trợ giúp đột phá bình cảnh Nguyên Anh, để trợ giúp mấy vị sư điệt trong môn phái tiến giai.

Kể từ đó, linh thạch tự nhiên không đủ dùng, không cách nào giúp được Hàn Lập quá nhiều.

“Xem ra phải tìm Diệp sư huynh rồi, cũng không biết huynh ấy còn có vật gì cần không!” Hàn Lập thầm nghĩ trong lòng.

Trong lòng hắn biết rõ, cương ngân sa loại tài liệu luyện khí trân quý này, trên tay Diệp Trường Sinh khẳng định còn giữ lại không ít, nếu không hắn tuyệt đối sẽ không lấy mấy thứ này ra bán đấu giá.

Đã như vậy, trực tiếp giao dịch với Diệp Trường Sinh là được rồi, tránh đi tranh đoạt với những người này.

Linh thạch từ trước đến nay không phải là điểm mạnh của Hàn Lập, tuy rằng số lượng linh thạch trong tay hắn so với tu sĩ Nguyên Anh bình thường mà nói, đã rất nhiều.

Nhưng mà so sánh với những tông môn có tài đại khí thô khác ở Thiên Nam, chung quy vẫn kém hơn rất nhiều.

Mà Lạc Vân Tông của hắn cùng với thực lực và tài lực của tông môn mà nói, còn lâu mới có thể sánh được với tông môn siêu cấp Thiên Nam của Thái Chân Môn và Hợp Hoan Tông.

Thậm chí những tông môn này, ngay cả Cổ Kiếm Môn và Bách Xảo Viện của Vân Mộng Sơn cũng trở nên giàu có hơn nhiều so với Lạc Vân Tông.

Cái này tự nhiên sẽ không có cách nào dành cho hắn quá nhiều trợ giúp!

Ngay khi Hàn Lập tâm niệm niệm niệm xuất trận, lập tức lại dẫn phát một hồi tranh đoạt kịch liệt.

Canh tinh lớn chừng hạt đào này được mua với giá bảy mươi vạn linh thạch, cuối cùng được Hàn Lập lấy.

Sau khi lấy được khối Canh Tinh này, Hàn Lập trong lòng thở dài một hơi, lần này lại có thể luyện được mấy thanh phi kiếm.

Cũng may là trong giao dịch hội của Cửu Quốc Minh lúc trước thực sự xuất hiện không ít Canh Tinh, khiến cho giá cả Canh Tinh bị hạ thấp một chút, nếu không lúc này hắn cũng chưa nhất định có thể lấy được miếng này.

“Trong tay Diệp sư huynh còn có một khối lớn Canh Tinh, giúp ta luyện chế Đại Canh Kiếm Trận thật là dễ dàng, chỉ tiếc, ta không có vật gì có thể cùng hắn trao đổi!”

“Không biết trực tiếp dùng linh thạch mua được không? Nhưng muốn gom đủ Canh Tinh, nói thế nào cũng phải hai ba

trăm vạn linh thạch, ta cũng không có nhiều linh thạch như vậy!”

“Trừ phi ta đem linh dược trong tay hoặc là số lượng lớn đan dược luyện chế ra, nhưng nếu như vậy, sẽ tiết lộ nguy hiểm cho binh nhỏ!” Hàn Lập trong lòng thầm nghĩ.

Trong lúc nhất thời, hắn tiếc nuôi không thôi, không nghĩ tới Hàn Lập cũng có một ngày cảm thấy mình nghèo đói.

Chung quy vẫn là tích lũy quá ít, hắn tiến vào Nguyên Anh kỳ thời gian ngắn, không giống những lão gia hỏa chờ mong mấy trăm năm ở Nguyên Anh kia, mỗi người đều có giá trị xa xỉ.

Những người này, là linh thạch hàng năm môn phái cung phụng cho bọn hắn, cộng lại đã gần trăm vạn.

Sau khi Hàn Lập ra tay thu lấy Canh Tinh, liền không làm gì nữa, trơ mắt nhìn một kiện lại một kiện vật phẩm xuất hiện khiến cho hắn động tâm, nhưng bất lực.

Không thể không tiếc nuôi lác đầu.

Mà giờ phút này, trong một gian phòng khác của đấu giá hội, đám người Diệp Trường Sinh cùng Nam Cung Uyên ngồi ở đây, nhìn cảnh đấu giá cháy bỏng, trên mặt không khỏi lộ ra ý cười.

“Phu quân, lúc này đây chỉ sợ số hầu bao của một đám cao giai tu sĩ Thiên Nam đều bị người lấy hết rồi!” Nam Cung Uyên cười dài nói.

“Hắc hắc, tuy rằng bị ta vắt cạn không ít linh thạch, nhưng bọn hắn cũng không chịu thiệt bao nhiêu là được!” Diệp Trường Sinh vừa cười vừa nói.

Mãi cho đến khi một kiện vật áp trục cuối cùng bị lấy đi, Diệp Trường Sinh trong lòng thoáng tính toán, lần đấu giá này hắn đã kiếm được trọn vẹn sáu ngàn vạn linh thạch!

Trong lòng Nam Cung Uyên cũng xem như đã nói ra con số này, không khỏi tặc lưỡi nói: “Kê tiếp, những tu sĩ Nguyên Anh này chỉ sợ phải liều mạng đi khai thác linh thạch khoáng thạch nắm giữ trong môn phái, nếu không khó có thể bù đắp tổn thất lần này.”

Kỳ thật tính theo số lượng tu sĩ cảnh giới Thiên Nam cùng với nhà của bọn họ tính toán, không khó để tính toàn bộ Thiên Nam hiện tại linh thạch cũng chỉ có mấy trăm triệu.

Mà lần này Diệp Trường Sinh trực tiếp thu lại sáu ngàn vạn.

Hơn nữa, những linh thạch này trong tay hắn về cơ bản sẽ không được truyền ra ngoài nữa, mà sẽ bị phục chế thành các loại đồ vật.

Lần này, coi như linh thạch trong tu tiên giới Thiên Nam bị rút lại.

Các đại môn phái phải dốc sức đào sâu hơn một chút linh thạch quặng, mới có thể bù đắp được lượng linh thạch kém khuyết.

Lúc trước Diệp Trường Sinh tổ chức hội đấu giá ở Loạn Tinh Hải, kỳ thật cũng sẽ dẫn đến vấn đề tương tự.

Bất quá, hắn cũng kịp thời đem quặng linh thạch siêu cấp của Bích Linh đảo công bố ra, đồng thời để Tinh Cung cùng Diệu Âm Môn liên thủ đi khai phá.

Dựa vào số lượng dự trữ của mỏ linh thạch này, có thể rót vào không ít linh thạch có tính lưu động cho Loạn Tinh Hải, có thể giảm đi rất nhiều loại linh thạch.

Mà Thiên Nam thì không được, Thiên Nam không có loại linh quặng quặng linh thạch cỡ lớn có số lượng siêu cấp kia, dù sao đây là một địa khu đã bị khai phá nghiêm trọng.

Muốn làm cho linh thạch Thiên Nam bị giảm bớt, vậy chỉ có thể khiến Thiên Nam cùng ngoại bộ liên thông, liên thông với linh thạch không thiếu, để linh thạch bên kia chảy tới.

Cho nên, phương án mà Diệp Trường Sinh đưa cho Thiên Nam chính là để hắn mở ra thông đạo giữa hắn và Loạn Tinh Hải.

Lấy số lượng quặng linh thạch siêu cấp của Bích Linh đảo để hóa giải hai tên tu tiên giới bị hắn vợ vét quá dữ dội.

Tuy nhiên số linh thạch mà Bích Linh Đảo khai thác ra vẫn thuộc về chi Diệp Trường Sinh.

Muốn lưu động đến thị trường, vậy chỉ có thể là thông qua mua đồ vật của tu sĩ khác, bị tu sĩ khác kiếm tiền.

Diệp Trường Sinh lấy ít linh thạch để phục chế đồ vật, bảo những tu sĩ khác dùng giá cao mua lại.

Thông qua phương pháp này, đem đại lượng linh thạch thu vào trong tay, khiến cho linh thạch co rút lại.

Sau đó, hắn lại nắm giữ mỏ linh thạch lớn nhất, những tu sĩ thiếu linh thạch muốn có linh thạch thì phải “làm công” cho hắn.

Quá trình “Làm công” này tự nhiên là đa dạng, tỷ như luyện chế pháp khí, phù triện, đan dược các loại, bán cho Tinh Cung, Diệu Âm Môn.

Hoặc là săn giết yêu thú, bán các loại tài liệu, yêu đan cho Diệu Âm môn.

Có người thiếu linh thạch, thậm chí còn có khả năng lấy một ít đồ vật trân quý tổ truyền ra bán cho thế lực của Diệp Trường Sinh để đổi lấy linh thạch.

Kể từ đó, các tài nguyên vô cùng trân quý của tu tiên giới liền hướng Tinh Cung, Diệu Âm Môn tụ tập.

Cái này từ trình độ nào đó mà nói, có thể coi là một loại Linh Thạch triều tịch.

Thông qua loại linh thạch triều tịch này, Diệp Trường Sinh đã đem lượng lớn tài phú tại Loạn Tinh Hải và Thiên Nam thu vào trong tay mình.

Ngoại trừ bản thân hắn được lợi từ bên ngoài, những người bên cạnh hắn, thế lực hắn nắm giữ cũng được lợi rất nhiều.

Tu tiên giới này không khác gì dùng một thủ đoạn cao minh thu gặt hai mảnh đất, phục vụ cho chính hắn và người bên cạnh hắn.

Cứ như thế mãi, trong thời gian ngắn có lẽ những thế lực khác ở Loạn Tinh Hải và Thiên Nam sẽ vì Diệp Trường Sinh lấy ra các loại tài nguyên quý hiếm mà thực lực trở nên mạnh mẽ.

Nhưng sau một thời gian ngắn, bọn họ ngược lại sẽ bất tri bất giác suy yếu đi, mấy thế lực Trường Sinh minh, Tinh Cung,

Diệp Âm môn sẽ nhanh chóng cường đại lên.

“Làm như vậy liệu có quá tàn nhẫn với Nhân giới không?”
Diệp Trường Sinh sờ cằm trầm nghĩ.

“Thôi vậy, đầu tiên cứ cướp đoạt a. Dù sao đợi sau khi ta rời khỏi đây, linh thạch ở Nhân giới sẽ không bị tiêu hao nhiều, loại cướp đoạt này cũng sẽ biến mất theo. Ta sẽ trở lại báo đáp Nhân giới!”

“Ít nhất, chờ sau khi ta có năng lực rồi, có thể bù đắp thiên địa nguyên khí bị hao tổn vì ma kiếp ở Nhân giới, giúp cho Nhân giới khôi phục lại bình thường!”

“Hàn lão ma không có việc gì, để ta làm!” Diệp Trường Sinh trong lòng trầm nghĩ.

“Mười mấy năm trong quá khứ, ta vì tu hành đã tiêu hao hai ngàn vạn linh thạch, hiện tại còn cần bốn ngàn vạn.”

“Lần này đấu giá thu được sáu ngàn vạn, cộng thêm bốn ngàn vạn còn lại trước đó, ta vẫn còn một trăm triệu linh thạch!”

“Chờ ta tu luyện tới Nguyên Anh hậu kỳ đỉnh phong, không sai biệt lắm linh thạch trong tay chỉ còn lại sáu ngàn vạn, sau này còn phải tu luyện Cửu Khiếu Tinh Nguyên Công, cũng phải tiêu hao không ít linh thạch!”

“Tuy nhiên, linh thạch trong tay vẫn đủ dùng, từ nay đến sau khi ta phi thăng, hẳn là không thiếu tài nguyên tu luyện!” Diệp Trường Sinh trong lòng đại khái tính toán một phen.

Đồng thời, Nam Cung Uyển rời khỏi phòng đấu giá, đi xuống dưới đài đấu giá.

Nguyên bản tên đệ tử chủ trì đấu giá hội đã lui xuống, khi thấy Nam Cung Uyển xuất hiện, trong lòng những tu sĩ Nguyên Anh kia khẽ động, ám đạo quay đầu lại xem kịch.

“Đa tạ chư vị đạo hữu đã tham gia đại điển lễ của phu quân thiếp thân, đa tạ các vị đạo hữu đã tham gia hội đấu giá lần này!”

“Tiếp theo, thiếp liền tuyên bố vài chuyện trọng yếu!”

Nam Cung Uyển vừa dứt lời, những cao giai tu sĩ kia nhao nhao dựng thẳng lỗ tai, chờ đợi lời tiếp theo của nàng.

“Chuyện thứ nhất chính là, trải qua cuộc trao đổi hữu hảo giữa thiếp thân và các vị đạo hữu, mọi người nhất trí quyết định. Sau này cứ cách trăm năm tổ chức một lần tại Thiên Nam đệ nhất Giao dịch hội, sẽ cố định tổ chức tại Thất Linh đảo, sẽ không có gì thay đổi nữa!”

Nam Cung Uyển vừa nói xong, một đám tu sĩ Kết Đan kỳ đều ngơ ngác nhìn nhau, còn những tu sĩ Nguyên Anh trong phòng thì cười khò một tiếng.

“Giao lưu tốt.” Cách nói này khiến bọn họ thực sự không dám thừa nhận.

“Đồng thời, trong vòng trăm năm này, liên minh Trường Sinh Đảo trong vòng hai mươi lăm năm sẽ tổ chức một hội đấu giá quy mô nhỏ, thuận tiện cho chư vị đạo hữu có thể kịp thời mua được tài nguyên trân quý mà mình còn thiếu!”

Những lời này của Nam Cung Uyển, làm cho ánh mắt những tu sĩ Kết Đan Kỳ nhất thời sáng ngời.

Không cần phải nói, loại hội đấu giá loại nhỏ này, hơn phân nửa là chuẩn bị cho cấp độ tu sĩ như bọn họ.

Thí đấu giá hội hôm nay, đại đa số tu sĩ Kết Đan quả thật là bức bối, không ít thứ thích hợp cho bọn họ sử dụng.

Dù sao, mấy tu sĩ Nguyên Anh này, ai còn chưa có mấy người hậu bối Kết Đan kỳ chứ?

Bọn họ tất nhiên là không tranh được với những tu sĩ Nguyên Anh này, cho nên chỉ có thể trơ mắt nhìn những thứ kia bị mang đi.

Nhưng sau này, đấu giá hội loại nhỏ này phỏng chừng sẽ không hấp dẫn quá nhiều tu sĩ Nguyên Anh Kỳ nên thích hợp cho bọn họ phát huy.

Nghĩ tới điểm này, đám tu sĩ Kết Đan liền âm thầm cảm thấy Trường Sinh minh này thật sự là biết làm ăn.

“Chuyện thứ hai là kế tiếp Trường Sinh Minh sẽ mở một cửa hàng ở mỗi một quốc gia tại Thiên Nam, hi vọng đến lúc đó chư vị đạo hữu có thể đến cổ vũ nhiều hơn!”

Những lời này của Nam Cung Uyển cũng không gây ra quá nhiều kinh ngạc, đây là chuyện mà đại đa số tu sĩ đã sớm biết.

Tất cả mọi người đều chăm chú đợi nàng nói chuyện thứ ba.

Mọi người đều tin tưởng, kế tiếp Nam Cung Uyển nên nghe đồn sự tình trong Trường Sinh Minh nắm giữ tiến về một tu tiên giới khác.

Quả nhiên, Nam Cung Uyển nhìn quanh một vòng, sau đó nhẹ giọng cười một tiếng, nói: “Chắc hẳn chư vị đều đã nghe qua, Trường Sinh Minh chúng ta nắm giữ một thông đạo tương đối tương đối đi tới một khu tu tiên giới khác!”

“Các ngươi nhìn thấy Yêu đan cùng với đan phương dùng Yêu đan luyện chế đan dược, đều là từ chỗ đó mà tới!”

Sau khi nghe Nam Cung Uyển thừa nhận chuyện này, trong phòng đấu giá nhất thời một mảnh xôn xao, các cao giai tu sĩ Thiên Nam này trên mặt mỗi người đều lộ ra vẻ kinh ngạc hưng phấn.

Đôi mắt nhìn chăm chăm nàng, chờ mong nghe được càng nhiều tin tức từ chỗ nàng.

“Chỗ đó tên là Loạn Tinh Hải, rất nhiều thứ trong tu tiên giới khác hẳn với Thiên Nam chúng ta, đương nhiên cụ thể có cái nào khác, chư vị lát nữa sẽ biết!”

“Thiếp thân cũng không nói nhiều lời nhảm, hiện tại liền nói cho chư vị, Trường Sinh minh chúng ta có thể đưa chư vị đến Loạn Tinh Hải, cũng có thể để chư vị trở về nơi đây, mà chư vị chỉ cần giao ra một chút linh thạch là được!”

Nam Cung Uyển vừa dứt lời, trong phòng đấu giá lập tức vang lên một mảnh tiếng nghị luận, Trường Sinh minh thế nhưng lại quyết đoán mở ra thông đạo, điều này làm cho mọi người mừng rỡ không thôi.

Lúc này, có người cao giọng hỏi: “Xin hỏi Nam Cung tiên tử, lời nói của Yêu thú khắp Loạn Tinh Hải đều là thật sao? Cùng với phí truyền tống của các ngươi, rốt cuộc định bao nhiêu?”

“Vị đạo hữu này hỏi rất hay, liên quan tới Loạn Tinh Hải đến cùng là dạng gì, Trường Sinh Minh chúng ta chế tác lượng lớn ngọc giản, bên trong bao hàm một ít thưởng thức Loạn Tinh Hải, kế tiếp sẽ phân phát cho chư vị, để trợ giúp chư vị đối với Loạn Tinh Hải có một nhận thức cơ bản!”

“Về phần phí tổn truyền tống, Truyền Tống Trận khởi động một lần thu phí năm nghìn linh thạch, mà một lần tối đa có thể đồng thời truyền tống mười người!” Nam Cung Uyển chậm rãi nói ra.

Mười người năm ngàn linh thạch, chia đều mỗi người cũng chỉ năm trăm linh thạch. Cái giá này xem như hợp lý.

So với danh ngạch truyền tống vào Truy Ma Cốc lúc trước mà Quỷ Linh Môn bán ra một cái giá ba vạn linh thạch, cái giá này của Trường Sinh Minh quả thực rất có lương tâm.

Mọi người không khỏi lập tức nảy sinh hảo cảm với Trường Sinh Minh.

Nhưng cũng có người lập tức nghĩ đến, một lần năm trăm linh thạch, một lần tới không phải một ngàn linh thạch sao?

Điều này đối với Kết Đan tu sĩ mà nói, cũng là có chút đau lòng.

Hơn nữa sau khi đi bên kia, tình huống cụ thể còn chưa biết gì, thật sự có thể giống như trong lời đồn, khắp nơi đều là yêu thú, có thể tùy ý nhặt tiền?

Tuyên truyền của Trường Sinh Minh đối với Loạn Tinh Hải trước nay chính là, bên kia có lượng lớn yêu thú, sau khi săn giết yêu thú có được yêu đan, liền có thể luyện đan tinh tiến tu vi.

Cái này đối với yêu thú Thiên Nam tu sĩ không nhìn thấy mấy cái yêu thú mà nói, sức dụ hoặc là khó có thể tưởng tượng.

Nhất là tu sĩ Trúc Cơ kỳ cùng Kết Đan kỳ, Loạn Tinh hải không thể nghi ngờ là là một nơi vô cùng thích hợp với bọn họ.

Đối với tu sĩ Nguyên Anh mà nói, dụ hoặc cũng không lớn như vậy.

Yêu thú có thể tạo ra tác dụng với bọn họ cũng chỉ có những Hóa Hình kỳ, nhưng săn giết yêu thú hóa hình khó khăn nhường nào, cho nên bọn họ cũng không hy vọng.

Chẳng qua lúc này, lại có một đạo thanh âm già nua truyền đến: “Theo lão phu biết, muốn thông qua Truyền Tống Trận truyền tống đến địa phương cực xa, nhất định phải có một loại đồ vật gọi là Đại na di lệnh, xin hỏi Nam Cung tiên tử, quý minh có loại thượng cổ chi vật này không?”

Nam Cung Uyển nghe vậy, nhẹ giọng cười nói: “Đạo hữu hỏi đến điểm mấu chốt rồi, Đại Na Di Lệnh này đích thật là vật mấu chốt để truyền tống cự ly dài!”

“Tuy nhiên Trường Sinh Minh chúng ta lại nắm giữ không ít Đại na di lệnh, tuyệt đối đủ dùng!”

“Được, đã như vậy, lão phu không có vấn đề!”

Nam Cung Uyển nhìn bốn phía một vòng, thấy mọi người tạm thời không có vấn đề gì, liền phát tay, để các đệ tử Trường Sinh minh phân phát những ngọc giản kia xuống dưới.

Nhóm tu sĩ lấy ngọc giản lập tức dùng thần niệm tiến vào trong đó, bắt đầu xem các loại tin tức có liên quan tới Loạn Tinh Hải.

Trong một tiếng sợ hãi thán phục, Nam Cung Uyển lặng yên thối lui.

Còn Diệp Trường Sinh cũng rời khỏi sương phòng, đi tới một tảng đá nào đó trên đảo, nhìn thấy mấy vị Nguyên Anh Mạc Lan ước hẹn hần tới đây.

Thần sắc phức tạp nhìn Diệp Trường Sinh một cái, Mạc Lan thần sư họ Trọng hỏi: “Diệp huynh còn nhớ ước định với thánh cầm của tộc ta không?”

“Việc này Diệp mỗ đương nhiên nhớ rõ, sao vậy, quý tộc đã không đợi được nữa sao?” Trên mặt Diệp Trường Sinh lộ ra ý cười mỉa mai, hỏi.

“Việc phản công thảo nguyên, tự nhiên là càng sớm càng tốt, không chỉ chúng ta nghĩ như vậy, người Thiên Nam các ngươi cũng nghĩ như vậy chứ? Dù sao, ta nghĩ các ngươi cũng không muốn nhìn thấy bộ tộc chúng ta một mực ở lại trên đất địa của các ngươi!” Thần sư họ Trọng nói.

Vị nữ tử họ Nhạc của Mạc Lan Thánh Nữ bên cạnh hần cũng nhẹ mở môi son, có chút sầu lo nói:

“Thời gian trì hoãn càng lâu, thánh điện trên thảo nguyên thuộc về bộ tộc chúng ta, số lượng người Đột Ngột sửa thành thánh điện của bọn họ sẽ càng nhiều!”

“Mà muốn để hóa thân thánh cầm xuất hiện ở giới này, thì nhất định phải mượn lực đến thánh điện, nếu không không cách nào liên hệ được với thánh cầm!”

Nghe y nói vậy, ánh mắt Diệp Trường Sinh lộ ra vẻ dăm chiêu.

Một lát sau, hần kinh ngạc nói: “Như vậy à, đúng lúc ta cũng muốn thỉnh giáo một số chuyện về thánh cầm của các ngươi, một khi đã như vậy, chúng ta hành động thật nhanh đi!”

“Các ngươi lần này trở về, mau chóng điều động đại quân chuẩn bị sớm một chút đoạt lại thảo nguyên, ta cũng sẽ thông tri Ngụy đạo hữu một chút, kêu hần hiệp trợ các ngươi!”

“Đợi khi nào các ngươi chuẩn bị xong xuôi, ta cũng sẽ xuất hiện!” Diệp Trường Sinh nói.

Nghe được lời này của hần, thần sư họ Trọng cùng nữ tử họ Nhạc trên mặt lập tức lộ ra vẻ mừng rỡ, vội vàng nói: “Đa tạ

Diệp đạo hữu tương trợ!”

Thực lực của Diệp Trường Sinh như thế nào, hai người bọn họ đều có ấn tượng sâu sắc, dù sao ngày đó bọn họ cũng đã tiến vào trong cung điện kia, chứng kiến phong thái của Diệp Trường Sinh với một địch vạn người.

Có hẳn tương trợ, Đột Ngột nhân tính là gì?

Bằng sức một mình Diệp Trường Sinh cũng đủ để thoải mái đánh bại toàn bộ Đột Ngột tộc.

Đợi sau khi mấy vị Nguyên Anh này rời đi, Diệp Trường Sinh lộ vẻ trầm ngâm.

Hiện tại hẳn có không ít nơi cần Vũ Dư Thánh Cầm, Kim Từ Ngọc Thư kia đã tới tay, phải hỏi một chút xem con Thánh cầm này có hiểu Ngân Khoa Văn không.

Nếu như nó không hiểu mà nói thì cái kia Diệp Trường Sinh đại khái phải từ bỏ hợp tác cùng nó, đi tìm Thiên Lan Thánh Thú rồi.

Còn có phương pháp luyện chế đan linh căn, hiện tại Diệp Trường Sinh đã là Nguyên Anh hậu kỳ, vì chuẩn bị cho việc đột phá Hóa Thần.

Những chuyện này, đều cần một người biết tri thức thượng giới tới trợ giúp hẳn, lúc trước Diệp Trường Sinh lựa chọn Mạc Lan thánh cầm, chỉ hy vọng con thánh cầm này không để cho hắn thất vọng.

.....

Hai tháng sau, Thiên Nam tu sĩ đến rồi rời đi khiến cho trên Thất Linh đảo trở nên vắng vẻ, một đạo độn quang bay ra hướng nam một đường.

Tốc độ độn quang này cực nhanh, làm đệ tử Trường Sinh minh trên đảo vừa nhìn thấy, liền biết mình chủ nhà mình lại xuất hành.

Chỉ là, lần này không biết hẳn sẽ đi nơi nào!

Cửu Quốc Minh, Phong Nguyên quốc, trên một dãy núi cao vút trong mây, mấy bóng người đứng ở đây, hai tay chấp sau

lưng nhìn phía dưới như con kiến hội tụ thành một đội ngũ khổng lồ, đi về phía trước người triều.

Rút tầm mắt xuống, có thể nhìn thấy đội ngũ mênh mông vô bờ này là do một đám phàm nhân và tu sĩ hỗn hợp mà thành.

Lượng lớn phàm nhân dắt gia súc, điều khiển xe, chở các loại vật tư đi về phía nam.

Bọn họ dùng hình thức bộ lạc tụ tập cùng một chỗ, từng bộ lạc lớn nhỏ trong cơn sóng này cũng theo sóng mà tiến lên.

Trong mỗi một bộ lạc, đều có một hai người tu tiên tọa trấn, trong các bộ lạc lớn, thậm chí có hai người là Nguyên Anh tu sĩ xuất hiện.

Đội ngũ di chuyển khổng lồ này dĩ nhiên chính là người Mạc Lan rồi.

Mà đứng trên dãy núi nhìn xuống phía dưới đội ngũ bọn họ di chuyển, tự nhiên chính là bốn đại thần sư của Mạc Lan, Mạc Lan thánh nữ, Ngụy Vô Nhai cùng với bảy người Diệp Trường Sinh.

Nhìn thấy người Mạc Lan không đứng yên rời khỏi Phong Nguyên quốc, bước lên thảo nguyên, trên mặt Ngụy Vô Nhai lộ ra vẻ hài lòng.

Mọi người lập tức hướng ánh mắt nhìn về phía xa hơn phía trước.

Bên kia, trên thảo nguyên, Đột Ngột nhân đã trận địa sẵn sàng đón quân địch, đại lượng người tu tiên hội tụ, trong đó không thiếu tu sĩ cấp bậc Nguyên Anh, khí thế lẫm liệt nhìn những kẻ bại tướng ngày xưa.

“Căn cứ vào tin tình báo, tứ đại Thần sư cùng thánh nữ của Đột Ngột nhân đều đã đến, viện quân của các bộ lạc khác cũng trong quá trình khẩn cấp điều đến!” Thần sư họ Mạc Lan trong ánh mắt mang theo một tia cảm khái nói ra.

Có tuổi thơ, rốt cục vẫn là lần thứ hai đối đầu với những kẻ thù lâu năm này.

Bất quá, không giống với lần trước bọn họ đối mặt Đột Ngột nhân tan tác, lần này sau khi có cường viện, Mạc Lan nhân có

mười phần tin tưởng giết trở về thảo nguyên, đoạt lại thánh điện.

Ánh mắt của hắn nhìn về phía Diệp Trường Sinh, lần này giao chiến với người Đột Ngột, lấy hắn làm chủ.

“Ngụy đạo hữu thấy thế nào?” Diệp Trường Sinh nhìn về phía Ngụy Vô Nhai hỏi.

Ngụy Vô Nhai ngập ngừng nói: “Việc này liên quan đến lợi ích hạch tâm của Cửu Quốc Minh, Ngụy mỗi tự nhiên không thể ngồi yên mặc kệ, chỉ cần có chỗ hữu dụng với ta, Ngụy mỗi nhất định hết sức đi làm, đương nhiên, lần đại chiến này hết thắng vẫn là lấy Diệp huynh làm chủ!”

Diệp Trường Sinh gật gật đầu, nói: “Như thế cũng tốt, nếu như vậy chúng ta đi trước gặp mấy vị Đột Ngột thần sư kia đi!”

Hắn dẫn đầu hóa thành một đạo kinh hồng, hướng bên kia bắn nhanh đi, Ngụy Vô Nhai cùng bốn đại thần sư Mạc Lan theo sát phía sau, chỉ sau một lát, bọn họ đã vượt qua đội ngũ di chuyển dài đằng sau, đi tới biên giới thảo nguyên.

Mà Đột Ngột nhân bên kia, nhìn thấy động tĩnh bên này, cũng có mấy đạo cầu vòng cực tốc bay ra, đối diện với bọn họ.

Song phương lúc gặp nhau hơn mười trượng thì tất cả đều ngừng lại, đứng đối mặt nhau, từng ánh mắt nhìn nhau.

Bên phía Đột Ngột nhân có ba nam hai nữ, ba nam tử này đều là đại tu sĩ Nguyên Anh hậu kỳ, một thanh niên thanh tú, một trung niên tướng mạo thô kệch, còn có một vị là lão giả tóc trắng xoá.

Mà hai nữ tử phân biệt là một mỹ phụ tóc hồng, tu vi Nguyên Anh hậu kỳ, cùng với một nữ tử Nguyên Anh trung kỳ mặc cung váy màu bạc, dáng người thon dài, trên mặt đeo mạng che mặt.

Sau khi nàng này xuất hiện, Diệp Trường Sinh liền phát hiện trên mặt vị Mạc Lan thánh nữ bên cạnh lập tức xuất hiện một tia lo lắng, dùng một loại ánh mắt nghiêng răng nghiêng lợi, nhìn về phía đối diện.

Hắn không khỏi nhớ tới một đạo tin đồn, nghe nói ban đầu ở trong trận đại chiến thảo nguyên, vị Thiên Lan thánh nữ này

thua người Đột Ngột, dẫn đến nàng này đối với chuyện này luôn canh cánh trong lòng.

Nghĩ lại thì cô gái váy bạc chính là Thiên Lan thánh nữ Lâm Ngân Bình.

Khi phát hiện Diệp Trường Sinh khuôn mặt tương đối xa lạ kia cũng là Nguyên Anh Hậu Kỳ tu sĩ, sắc mặt những đại tu sĩ Đột Ngột tộc này nhao nhao sinh ra một ít biến hóa.

Bất quá, bọn họ cũng không có sợ hãi, vẫn là mười phần tự tin nhìn bảy người trước mặt này.

Đột Ngột tộc có thể chiến thắng Mạc Lan tộc, không chỉ dựa vào đại tu sĩ và thánh nữ sức chiến đấu mạnh hơn đối phương.

Phần nhiều là cao thủ Nguyên Anh của Đột Ngột tộc nhiều hơn Lạc Lan tộc.

Đối diện xuất hiện hai vị đại tu sĩ, lấy thực lực người Đột Ngột, cũng không phải là không ngăn cản được, huống chi bọn họ còn có con bài tẩy Thánh Thú này.

Sau khi đánh giá lẫn nhau một lát, lão giả trong bốn đại thân sư Đột Ngột đối diện đi ra, nhìn về phía Diệp Trường Sinh và Ngụy Vô Nhai, thần sắc có thêm mấy phần ngưng trọng.

Hắn đầu tiên nhìn Ngụy Vô Nhai, nói: “Ngụy đạo hữu, không nghĩ tới chúng ta lại gặp mặt!”

Cửu Quốc Minh liên hợp với Mạc Lan nhân và Đột Ngột nhân đã giằng co với nhau vài chục năm, mấy vị đại tu sĩ này cũng đã gặp mặt vài lần.

“Có lẽ mấy vị đạo hữu không muốn gặp Ngụy mỗ trong tình huống như vậy, hôm nay ta sẽ tặng các ngươi một câu!” Ngụy Vô Nhai ngập ngừng nói.

“Nga, Ngụy huynh xin cứ nói!” Thần sắc lão giả kia ngưng trọng lên.

“Tự mình giải quyết cho tốt!”

Ngụy Vô Nhai vừa nói ra những lời này, mấy vị Đột Ngột tu sĩ đối diện cũng không lộ ra vẻ tức giận, mà như có điều suy nghĩ đánh giá mấy người trước mắt một phen, cuối cùng ánh mắt rơi xuống trên người Diệp Trường Sinh.

Mấy người đồng thời nhìn chăm chú vào vị đại tu sĩ tuổi trẻ lạ lẫm này, trong ánh mắt vị Đột Ngột lão giả kia hiện lên một tia kiêng kị, cuối cùng chậm rãi hỏi:

“Các hạ còn trẻ như vậy, chắc hẳn là vị đệ nhất tu sĩ Thiên Nam trong truyền thuyết Diệp Trường Sinh kia?”

“Không nghĩ tới cái tên nhỏ bé của Diệp mỗ đều lưu truyền đến thảo nguyên rồi!” Diệp Trường Sinh cười dữ tợn nói.

Thần sắc trên mặt lão giả càng thêm ngưng trọng, nói ra: “Uy danh Diệp đạo hữu cũng không nhỏ, chúng ta mặc dù không gặp Diệp đạo hữu, nhưng đối với sự tích của ngươi, cũng là tai nghe thấy rồi!”

“Chỉ là Diệp đạo hữu trong truyền thuyết lúc trước có tu vi là Nguyên Anh trung kỳ, không nghĩ tới lại sớm như vậy đã đạt đến Nguyên Anh hậu kỳ, thật sự khiến tại hạ kinh thán!”

Trong mắt năm tu sĩ Đột Ngột này đều mang theo vẻ kiêng kị nồng đậm.

Hiển nhiên, bọn họ đều đã nghe nói qua chuyện Diệp Trường Sinh một mình áp chế ba đại thần sư của Mạc Lan, cũng không phân cao thấp với Mạc Lan thánh cầm.

Bọn họ là người giao thiệp nhiều nhất với Mạc Lan, tự nhiên hiểu rõ điều này đại biểu cho điều gì.

Thực lực của người này sâu không lường được, mà hiện tại, hẳn vậy mà đã tiến vào cảnh giới hậu kỳ.

Nghĩ lại, thực lực lại có tiến bộ, cũng không biết bây giờ hẳn đã mạnh đến mức nào rồi?

Trong mắt của mấy vị Đột Ngột thần sư tràn đầy sự lo lắng và kiêng kỵ nồng đậm.

Có người như vậy gia nhập phe Mạc Lan, bọn họ muốn chống lại sự phản công của Mạc Lan nhân, độ khó tăng lên không biết bao nhiêu lần.

“Nhưng cũng may chúng ta còn có Thánh trùng bảo vệ, nếu như thả tất cả chúng ra thì không biết có thể ngăn cản được người này hay không!” Thiên Lan thánh nữ thầm nghĩ.

Đột Ngột nhân có một đại vương bài sát chiêu, chính là phệ kim trùng thành thực thể.

Loại Phệ Kim Trùng này, mỗi con đều có chiến lực Nguyên Anh, hơn nữa còn có thể sống hơn vạn năm, tuổi thọ hơn xa nhân loại rất nhiều.

Mặc dù Phệ Kim Trùng của Đột Ngột tộc không nhiều lắm, thành thực thể càng ít, vèn vèn chỉ có mười mấy con mà thôi.

Nhưng chỉ dựa vào mười mấy con này cũng đủ để đại sát tứ phương rồi!

“Diệp mỗ tiến vào Nguyên Anh hậu kỳ cũng không bao lâu, trước mặt chư vị, chỉ có thể coi là một hậu bối!” Diệp Trường Sinh nhẹ nhàng cười nói.

“Không dám, Diệp đạo hữu khiêm tốn quá!” Nghe Diệp Trường Sinh nói vậy, lão giả kia vội vàng nói.

Lập tức, hắn lại thở dài một tiếng, hỏi: “Vì sao Diệp đạo hữu phải nhúng tay vào vũng nước đục này?”

“Diệp mỗ tham gia trận chiến này, tự nhiên có nguyên do nhất định, ta nơi này có một đề nghị, không biết chư vị có nguyện ý nghe không?” Diệp Trường Sinh chậm rãi nói.

“Mời Diệp đạo hữu nói!” Những vị thần sư của Đột Ngột nhân này rất coi trọng thái độ của Diệp Trường Sinh.

“Đột Ngột tộc các người lập tức nhường ra một nửa thảo nguyên, để cho Mạc Lan tộc nghỉ ngơi. Mặt khác, giao bí pháp bồi dưỡng các người thành thực thể Phệ Kim Trùng cho ta, ta nguyện ý làm một hoà bình sứ giả, tiêu trừ đại chiến sắp đến!”

Nghe nói như thế, năm vị tu sĩ Nguyên Anh Đột Ngột đối diện sắc mặt nhao nhao đại biến, trung niên nam tử kia gợn gàng dứt khoát nói: “Không có khả năng!”

“Vị này là?” Ánh mắt Diệp Trường Sinh nhìn về phía nam tử trung niên, ngờ ngác hỏi.

“Đây là Hô đại tiên sư của tộc người Đột Ngột chúng ta, tinh thông thuật pháp ngũ hành!” Bên phía Đột Ngột, lão giả cầm đầu giới thiệu.

Lập tức, hắn nói thêm: “Thì ra Diệp đạo hữu mục tiêu là tộc chúng ta bồi dưỡng bí thuật Phệ Kim Trùng!”

“Ha ha, đây vốn là bí mật bất truyền của tộc ta, căn bản không thể nói cho người ngoài biết, nhưng nếu Diệp đạo hữu đã mở miệng, thì cũng không phải không thể thương lượng!”

“Đại trưởng lão?!” Nghe thấy như thế, Thiên Lan thánh nữ, Lâm Ngân Bình quá sợ hãi, vội vàng lên tiếng, trong ánh mắt mang theo ý hỏi.

Loại bí pháp này, làm sao có thể truyền ra ngoài được chứ?

“Ha ha, thánh nữ không cần gấp gáp, việc này liền giao cho lão phu quyết định đi, cụ thể duyên tắc sau đây ta sẽ giải thích cho các ngươi!”

Dứt lời, hắn lại quay đầu nhìn về phía Diệp Trường Sinh, hỏi: “Diệp đạo hữu cảm thấy như thế nào, bí thuật bồi dưỡng Phệ Kim Trùng thành thực, chúng ta có thể lấy ra, có điều Diệp đạo hữu phải lấy thứ gì đó nhất định để trao đổi!”

“Dù sao bí thuật này chính là tộc ta hao phí tâm huyết lớn như vậy, mấy thế hệ trước ngã xuống, không tiếc bất cứ giá nào nghiên cứu ra, không thể dễ dàng giao ra!”

“Chỉ cần Diệp đạo hữu hứa hẹn, sau khi có được loại bí thuật này sẽ rời khỏi trận chiến này, chúng ta liền đem bán bí thuật cho Diệp đạo hữu, tuy nhiên Diệp đạo hữu cũng phải phát xuống lời thề, không thể truyền loại bí thuật này ra ngoài!” Lão giả hiền lành nói với Diệp Trường Sinh điều kiện vô cùng phong phú.

Nghe thấy lời vị trưởng lão Đột Ngột này nói, mấy vị thần sư Mạc Lan sắc mặt đều căng thẳng, có chút lo lắng.

Nếu như Diệp Trường Sinh thật sự đáp ứng điều kiện của Đột Ngột nhân, rời khỏi trận chiến này, chỉ dựa vào người Mạc Lan thì không có khả năng thắng được Đột Ngột nhân.

Mà Cửu Quốc Minh hiển nhiên cũng không có khả năng bán mạng cho bọn họ.

Lúc này, tầm mắt hai bên đều tập trung lên người Diệp Trường Sinh.

Một phương Đột Ngột, thánh nữ Lâm Ngân Bình cùng mấy vị hậu kỳ tu sĩ còn lại mặc dù đối với Đại trưởng lão mềm yếu như thế thỏa hiệp có chút bất mãn, nhưng xuất phát từ sự tín nhiệm đối với hắn, vẫn lẳng lặng chờ đợi.

Lấy thanh danh của vị Thiên Nam đệ nhất tu sĩ này, bằng bí thuật Phệ Kim Trùng, khiến đối phương bị loại, xem ra cũng không phải điều kiện không thể nào đối phó được.

Lúc hai bên khản trương vô cùng nhìn hắn, trên mặt Diệp Trường Sinh lộ ra một tia trầm ngâm.

Cứ như đang suy nghĩ vậy!

Điều này không khỏi làm cho Đột Ngột đại trưởng lão sắc mặt vui mừng, mà mấy vị tu sĩ Mạc Lan sắc mặt đại biến, lo lắng không thôi.

Nhưng tiếp theo, Diệp Trường Sinh lại nói như chém đinh chặt sắt: “Không được!”

“Ta vẫn giữ nguyên câu nói kia, các ngươi nhường ra một nửa thảo nguyên, thuận tiện đem bí thuật bồi dưỡng Phệ Kim Trùng thành thực không ràng buộc giao cho ta, nếu không, kết quả trận chiến này các ngươi nhất định sẽ hối hận!”

Lời hắn vừa nói ra, năm vị Đột Ngột tu sĩ đối diện cho dù tâm tính có tốt hơn nữa, trên mặt cũng lập tức lộ ra vẻ giận tím mặt.

“Diệp đạo hữu không cảm thấy khinh người quá đáng sao?”

Lời của đại trưởng lão Đột Ngột khiến Diệp Trường Sinh mỉm cười lạnh lùng: “Khinh người quá đáng? Ta cũng không cảm thấy như vậy, kẻ mạnh hiệp yếu là công lý của tu tiên giới, ta mạnh hơn các ngươi, đương nhiên các ngươi phải đáp ứng yêu cầu vô điều kiện của ta!”

Thấy năm người đối diện đều lộ vẻ giận dữ, Diệp Trường Sinh cười dữ tợn nói: “Xem ra chư vị đạo hữu có vẻ không cam lòng, như vậy đi, ta có một đề nghị!”

“Bốn người các ngươi liên thủ đánh với ta một trận, nếu thua sẽ phục tùng theo yêu cầu của ta vô điều kiện, nếu thắng Diệp mỗ lập tức rút lui như thế nào?”

Lời Diệp Trường Sinh nói khiến cơn tức giận trong lòng bốn vị tu sĩ Đột Ngột càng tăng lên.

Dù thế nào đi nữa, tốt xấu gì bọn họ cũng là đại tu sĩ, đối phương cũng cùng cấp với bọn họ mà cũng dám cuồng vọng như thế?

“Tốt, nếu Diệp đạo hữu đã có can đảm như vậy, bốn người chúng ta liền bồi tiếp ngươi đấu một trận thì có thể làm được gì?” Đột Ngột đại trưởng lão lạnh lùng nói ra.

Diệp Trường Sinh nghe vậy gật đầu: “Đạo hữu thật sáng khoái, đã như vậy, bây giờ chúng ta bắt đầu đi!”

Nói xong, Diệp Trường Sinh hướng lên bầu trời bay đi, mà bốn vị đại tu sĩ Đột Ngột kia thấy thế, cũng nhao nhao đi theo.

Còn lại Thiên Lan thánh nữ cực tốc lui về phía sau, phòng ngừa mấy người trước mặt này đột nhiên ra tay với nàng.

Hai phe Mạc Lan, Đột Ngột, vô số tầm mắt hướng về phía mấy người đang muốn giao chiến kia, mọi người đều chờ mong trận đại chiến tiếp theo.

Rốt cuộc là vị này bị đồn đại tới mức Thiên Nam đệ nhất tu sĩ càng mạnh hơn, hay là bốn vị đại tu sĩ Đột Ngột này càng mạnh hơn?

Bất kể như thế nào, một tu sĩ Nguyên Anh kỳ tựa hồ như không có khả năng chiến thắng bốn tu sĩ cùng cấp.

Nhưng trên người vị đệ nhất cường giả Thiên Nam này lại có đủ loại tin đồn không thể tưởng tượng nổi, làm cho mọi người không dám dễ dàng đưa ra phán đoán.

Nhưng vô luận như thế nào, ngoại trừ Ngụy Vô Nhai, tất cả mọi người đều nhất trí cho rằng, kế tiếp tất nhiên là một hồi long tranh hổ đấu.

Chỉ là chuyện khiến bọn họ trợn tròn mắt đã xảy ra.

Chiến đấu bùng phát bất quá mười mấy hơi thở, đủ loại hào quang sáng chói kịch liệt bộc phát, làm cho người không dám nhìn thẳng.

Từng tia chấn động đáng sợ từ trong những hào quang sáng chói kia tản ra, hiển nhiên trận chiến này cực kỳ kịch liệt.

Nhưng loại chiến đấu kịch liệt này cũng không kéo dài quá lâu, rất nhanh liền có một tiếng hét thảm vang lên, vị Đại Tiên Sư tinh thông Ngũ Hành thuật pháp kia từ không trung rơi xuống, Nguyên Anh ở trên không trung nổ tung, chết vô cùng thê thảm.

Trận đại chiến này mọi người cho rằng sẽ là một cuộc đại chiến vô cùng đặc sắc, dĩ nhiên vừa mới bắt đầu đã trực tiếp kết thúc.

Nhìn ba đại tu sĩ Đột Ngột đối diện sắc mặt trắng bệch, kinh hãi khó tả, tay Diệp Trường Sinh nắm lấy tử sắc tiểu kiếm, dữ tợn hỏi: “Ba vị, còn muốn đánh tiếp không?”

Phía dưới, mọi người hai bên xem cuộc chiến, thấy cảnh này, trợn mắt há hốc mồm, kinh hãi không cách nào nói ra lời.

Một vị đại tu sĩ ngày thường cao cao tại thượng, khiến người ta cực kỳ kính nể lại dễ dàng bị chém giết như vậy.

Sao có người có thực lực cường đại đến mức này?

Thiên Lan thánh nữ Lâm Ngân Bình, dưới khăn che mặt sắc mặt trắng bệch đến cực điểm, như thế nào cũng không cách nào tin tưởng một màn trước mắt này.

Tại sao lại có người như vậy xuất hiện?

Đây là trời muốn diệt bọn hán Đột Ngột tộc sao?

Đột Ngột Đại trưởng lão, thanh niên họ Từ, mỹ phụ họ Tôn, ba người khí tức suy bại, trong ánh mắt tràn đầy sợ hãi.

Trải qua ngắn ngủi giao phong vừa rồi, lòng tin của bọn họ bị Diệp Trường Sinh trong khoảnh khắc đánh tan, một chút tâm tư tranh đấu với hắn cũng không nổi lên.

“Bây giờ chư vị có thể cân nhắc đề nghị của ta được không?” Diệp Trường Sinh gảy nhẹ thanh kiếm nhỏ màu tím trong tay, chậm rãi hỏi.

Lấy thực lực của hắn, dễ dàng giết chết mấy vị Đột Ngột thân sư này không khó khăn gì.

Bất quá hắn chỉ giết một người trong đó để lập uy, cũng không có động tử thủ với mấy người còn lại.

Làm như vậy là suy xét đến sự cân bằng của toàn bộ thảo nguyên, cùng với sự uy hiếp của bọn họ đối với Thiên Nam.

Nếu giết mấy người trước mắt này, vậy sau này Mạc Lan tộc sẽ dễ dàng đánh bại Đột Ngột tộc, một nhà độc đại trên thảo nguyên.

Đó là một uy hiếp rất lớn đối với Thiên Nam!

Cho nên, vì không muốn cho Thiên Nam tu tiên giới chịu áp lực quá lớn, tốt nhất là để cho hai tộc trên thảo nguyên vẫn giống như trước, thế lực ngang nhau.

Hai nhà bọn họ tranh đấu với nhau, vậy thì lực lượng có thể dùng để tấn công Thiên Nam cũng rất ít.

Đột Ngột tộc có thực lực mạnh hơn Mạc Lan tộc rất nhiều, nhưng Diệp Trường Sinh giết chết một vị đại tu sĩ của đối phương, song phương ở trên cao giai tu sĩ không sai biệt lắm liền cân bằng.

Đương nhiên, đây cũng chỉ là suy nghĩ trước mắt của Diệp Trường Sinh, nếu như những người Đột Ngột này vẫn khẳng không đáp ứng yêu cầu của hắn, vậy Diệp Trường Sinh cũng sẽ không suy nghĩ tới chuyện cân bằng sau này.

Mấy người trước mắt này, nhất loạt chém giết là được.

“Diệp đạo hữu đề nghị, Đột Ngột nhân chúng ta đáp ứng!” Diệp Trường Sinh cầm kiếm, kinh ngạc nhìn đối diện một lát,

vị Đại trưởng lão Đột Ngột tộc kia, thần sắc chán nản tiến lên một bước, dùng một loại ngữ điệu vô cùng thê lương nói.

Hắn chưa bao giờ nghĩ đến, lại có một ngày, Đột Ngột tộc bọn hắn có thể bị một người bức đến tình trạng này.

Cho dù ngay từ đầu hắn đã coi trọng Diệp Trường Sinh rồi, nhưng hắn coi Diệp Trường Sinh như một đối tượng không thể địch lại, nguyện ý dùng bí thuật Phệ Kim Trùng tuyệt đối không thể truyền ra ngoài để đổi lấy sự rời đi của đối phương.

Nhưng hắn không ngờ là phỏng chừng lúc đó hắn vẫn đánh giá thấp chiến lực của Diệp Trường Sinh.

Quả nhiên người trước mắt này có thể dùng từ nghịch thiên để hình dung, e rằng Nhân giới đã không thể tìm ra người có thể thu nhận hắn.

Ngay cả đám Hóa Thân Đại Tấn, có thể đánh bại người này hay không, Đột Ngột Đại trưởng lão trong lòng đều có vài phần hoài nghi.

Đối mặt một nhân vật như vậy, bọn họ Đột Ngột tộc nếu vẫn kiên trì cái gì lời nói, vậy thuần túy là toi mạng.

Đưa vận mệnh tiền đồ của tộc mình chôn ở đây.

Cho nên, không có suy nghĩ nhiều, vị Đột Ngột Đại trưởng lão này đã đáp ứng yêu cầu của Diệp Trường Sinh.

“Chúng ta lập tức an bài, giảm một nửa lãnh thổ, bí thuật bồi dưỡng Phệ Kim Trùng cũng sẽ do Thánh Nữ giao cho các hạ!” Đột Ngột Đại trưởng lão thần sắc xám xịt nói.

Hai vị Đột Ngột Thần sư bên cạnh hắn, cũng một bộ dạng ủ rũ, mặc dù trong lòng rất không cam lòng, nhưng bây giờ một câu chất vấn phản đối cũng không dám nói.

Chỉ hy vọng sau khi Diệp Trường Sinh đạt được thứ mình muốn thì vội vàng rời khỏi.

Có người này trên thảo nguyên, một ngày bọn họ cũng không được an bình.

“Ha ha, cuối cùng đạo hữu cũng hiểu, sớm đáp ứng chuyện này, chúng ta cũng không cần phải đi tới tình trạng này a!” Diệp Trường Sinh cười dữ tợn nói.

Nghe được lời này của hắn, Đột Ngột đại trưởng lão trên mặt lộ ra một cái nụ cười so với khóc còn khó coi hơn, đành miễn cưỡng phụ họa một tiếng, sau đó ba người lập tức bay về phía đại doanh của Đột Ngột nhân.

Bên phía Mạc Lan, khi Diệp Trường Sinh hạ xuống, mấy vị thần sư Mạc Lan mang theo thần sắc kính sợ tiến lên đón.

“Diệp đạo hữu, bọn họ đáp ứng sao?” Thần sư họ Chúc hỏi.

Diệp Trường Sinh gật đầu nói: “Đồng ý, tiếp theo bọn họ sẽ rời khỏi một nửa lãnh thổ giao cho Mạc Lan tộc các người, trận chiến này dừng ở đây thôi!”

Nghe Diệp Trường Sinh nói vậy, mấy vị tu sĩ Mạc Lan cao giai đều có chút thất vọng.

Lấy thực lực của Diệp Trường Sinh, nếu như trợ giúp bọn họ đuổi tận giết tuyệt Đột Ngột nhân, bọn họ có thể nắm giữ toàn bộ thảo nguyên rồi.

Cứ như vậy dừng chiến, kết quả này cũng không phải rất thỏa mãn chờ mong của hắn.

Tuy nhiên, đây là lời mà Diệp Trường Sinh nói ra, bọn họ cũng không dám chất vấn.

Chỉ đành từ bỏ, nghe theo sự sắp xếp của hắn ta.

Vì vậy, mấy vị Mạc Lan thần sư lần lượt bay ra ngoài, thông báo tộc nhân của mình chuẩn bị trở lại tổ địa của mình.

Ngụy Vô Nhai thấy cảnh này, có chút cảm khái nói: “Diệp đạo hữu hôm nay sợ là tu sĩ mạnh nhất Nhân giới, ta thật sự không nghĩ ra, còn có ai có thể cùng người giao thủ!”

“Ha ha, Ngụy huynh quá khen, Nhân giới to lớn như thế, ngọa hổ tàng long, các loại cao nhân lánh đời tàng lớp lớp, chút thực lực này của ta có là gì đâu chứ?” Diệp Trường Sinh cười cười nói.

Ngụy Vô Nhai nghe vậy nhất thời lắc đầu, nói: “Ta thấy cho dù là tu sĩ Hóa Thần cũng chưa chắc là đối thủ của người!”

“Vạn năm trước ở Thiên Nam chúng ta có một vị Hóa Thần vì bị nhiều người nổi giận mà bị chính ma vây công mà chết. Lúc

ấy chính ma cũng vận dụng tới vài vị đại tu sĩ cùng với hơn mười vị tu sĩ Nguyên Anh trung kỳ!”

“Mấy năm trước, con cổ ma bị chúng ta vây công kia, thực lực cũng không sai biệt lắm tới Hóa Thần sơ kỳ, nhưng chúng ta cũng chỉ dùng ba vị đại tu sĩ cùng một ít tu sĩ Nguyên Anh trung kỳ, phối hợp với một tòa đại trận mà thôi! “

“Trận hình bực này, có thể giết được Hóa Thần, lại không giết được Diệp huynh, có thể thấy cho dù là Hóa Thần cũng khó có thể cùng Diệp huynh giao phong a?” Ngụy Vô Nhai mặt đầy vẻ khẳng định nói.

“Ha ha, Ngụy huynh nói càng ngày càng khoa trương. Thật ra, nếu không phải ở Nhân giới, Hóa Thần tu sĩ bị hạn chế...” Diệp Trường Sinh lời nói đến đoạn sau, thấp giọng xuống, dần dần không thể nghe thấy nữa.

Nhưng Ngụy Vô Nhai thần sắc lại nghiêm nghị, như là nghĩ tới điều gì, ngập ngừng nói: “Xem ra Diệp huynh đối với Hóa Thần tu sĩ hiểu biết không ít a!”

“Dù sao cũng là tu sĩ đứng đầu Nhân giới, chung quy vẫn phải hiểu rõ một chút!” Diệp Trường Sinh thần sắc bình thường nói.

Hai người nói chuyện vài câu, liền thấy trong đại doanh của Đột Ngột nhân phía đối diện, một trận rối loạn.

Không lâu sau, một đạo cầu vòng từ phía đối diện bắn tới, giáng xuống trước mặt Diệp Trường Sinh.

Ngân quang thu lại, từ đó xuất hiện một nữ tử váy xoè màu bạc, dáng người cao gầy, mang theo khăn che mặt, ánh mắt nhìn có chút quạnh quẽ.

Đúng là Thiên Lan thánh nữ Lâm Ngân Bình.

Đột Ngột nhân đem Mạc Lan thảo nguyên gọi là Thiên Lan thảo nguyên, cho nên vị Đột Ngột thánh nữ này cũng gọi là Thiên Lan thánh nữ.

Địa vị của nàng tại Đột Ngột tộc rất đặc thù, mặc dù chỉ có tu vị trung kỳ, nhưng địa vị cũng không kém so với hậu kỳ đại tu sĩ.

Mấy vị Đột Ngột Thần sư kia khi đối mặt nàng, đều có mấy phần cung kính, chỉ vì nữ nhân này chương quản Thánh Điện Đột Ngột.

Nàng có thể câu thông với thánh thú, đây là át chủ bài mạnh nhất của Đột Ngột tộc.

Trong tay xuất hiện một ngọc giản màu xanh lục, Lâm Ngân Bình ném qua, nói: “Đây là bí pháp thôi thúc Phệ Kim Trùng mà Đột Ngột tộc chúng ta nắm giữ, mong rằng đạo hữu sau khi có được vật ấy, sẽ tuân thủ lời hứa của mình!”

“Điều này không cần tiên tử nhắc nhở, Diệp mỗ cũng biết!” Diệp Trường Sinh tiếp nhận ngọc giản, đưa thần thức thăm dò vào trong đó xem xét.

Bình thường mà nói, muốn Phệ Kim Trùng trưởng thành đến thành thực thể, ít nhất phải cần khoảng vạn năm thời gian.

Nhưng loại phương pháp này của Đột Ngột tộc, lại có thể rút ngắn chu kỳ trưởng thành này đến mấy trăm năm.

Trong quá trình thúc dục, cần dùng đến ngũ hành linh khí cùng với một ít dược liệu, linh vật trân quý các loại.

Nhìn thấy những dược liệu này sử dụng, trong lòng Diệp Trường Sinh vui vẻ, đây cũng không phải là thứ đặc biệt khó tìm.

Như vậy tương lai có thể chậm rãi nuôi dưỡng đám Phệ Kim Trùng này.

Hai mươi vạn con Phệ Kim Trùng trưởng thành, cho dù là chân tiên trên trời hạ xuống, cũng phải bị ăn không còn một mảnh.

Đương nhiên, Diệp Trường Sinh cũng không có dùng thần thức cường đại như vậy để điều khiển đám Phệ Kim Trùng này.

Cho dù là thần thức Hợp Thể đại thành, cũng có thể thao túng hơn một ngàn con Phệ Kim Trùng thành thực.

Thần thức của Đại Thừa kỳ, có thể thao túng vạn con đã là không tầm thường rồi.

Hai mươi vạn con, trừ phi có được thần thức cấp Chân Tiên, nếu không căn bản không thể điều khiển được.

Đương nhiên, nếu như Diệp Trường Sinh có thực lực như vậy, sớm đã đem Phệ Kim Trùng này bồi dưỡng thành Phệ Kim Tiên rồi.

Đó chính là người nổi bật cấp từ trong đám Phệ Kim Trùng mà ra, kỳ thật chỉ cần mấy vạn con Phệ Kim Trùng thành thực thể, cũng đủ để nuôi dưỡng ra một đầu Phệ Kim Tiên.

Nếu như Diệp Trường Sinh đem hai mươi vạn con Phệ Kim Trùng trên tay hắn bồi dưỡng thành cơ thể trưởng thành, sau này thôn phệ Phệ Kim Tiên tiến hóa ra, thực lực sẽ cường đại đến mức khó tin.

Ít nhất chém giết Chân Tiên cũng không phải vấn đề.

Tuy nhiên, muốn làm đến bước này thì cần tiêu hao tài nguyên thì cũng khó có thể đánh giá!

.....

Mấy tháng sau, Mạc Lan tộc trở lại thánh điện của mình, chuẩn bị nghi thức thánh cầm giáng lâm.

Mà Diệp Trường Sinh cũng xuất hiện ở đây, hắn là người ngoại tộc duy nhất được cho phép tham quan.

Nghi thức triệu hoán lần này không giống như trước kia, bởi vì lần này Mạc Lan tộc muốn thử để Thánh cầm vĩnh viễn ở lại đây.

Hàng lâm một hóa thân chân chính, hoàn toàn khác với hóa thân trước kia.

Mạc Lan tộc bắt đầu từ thời thượng cổ, chuẩn bị cho ngày hôm nay, nhưng ngay cả như vậy, bọn họ vẫn còn thiếu rất nhiều thứ.

Bất quá cũng may, từ chỗ Diệp Trường Sinh được trợ giúp tương ứng, một ít tài liệu yêu thú cấp mười lấy ra, lần này lễ vật cần thiết đều đã thỏa mãn.

Dưới sự bao vây của nguyên anh, vị nữ tử họ Mộ và nữ tử họ Nhạc đứng ở quảng trường trước thánh điện, thần sắc nghiêm túc, thành kính niệm chú ngữ cổ xưa.

Cùng lúc đó, một con khổng tước màu xanh bị thần sư họ Chúc lấy ra, thần sắc thận trọng dẫn tới trung tâm quảng trường.

Diệp Trường Sinh chú ý tới, con khổng tước này là một con thất cấp yêu thú đỉnh cấp. Loại yêu thú này ở Mạc Lan thảo nguyên cũng hiếm thấy. Chắc hẳn vì muốn lấy được con yêu thú này nên Mạc Lan tộc cũng tiêu phí không ít tâm tư.

Dưới ánh mắt nghiêm túc của mọi người, con Khổng Tước này dường như có chút bất an, phát ra những tiếng xèo xèo như muốn bay khỏi nơi đây.

Nhưng sau một khắc, thần sư họ Chúc dán trên người một tấm phù lục, con thất cấp yêu thú này lập tức yên tĩnh trở lại.

Nữ tử họ Nhạc thấy thế tiến lên vài bước, đi vào một tòa tế đàn ở giữa quảng trường.

Thần sư họ Chúc dẫn đầu khổng tước màu xanh đang giam cầm kia lên trên tế đàn, sau đó lập tức lui ra, để cho nữ tử họ Nhạc ở một mình ở chỗ này.

Thần sắc trên mặt nữ tử họ Nhạc càng thêm thành kính, trong miệng lầm bầm, tiếng chú ngữ dùng Thượng Cổ đọc ra càng lúc càng lớn.

Chậm rãi, trước người nàng xuất hiện từng sợi quang huy màu xanh. Những quang huy màu xanh này tràn ngập không gì sánh được, che phủ trên người nàng, khiến nàng phảng phất như bao phủ trong một mảnh hỏa diễm màu xanh.

Một chiếc đèn cổ vô thanh vô tức xuất hiện trước người hân, nữ tử họ Nhạc tay thon nhỏ nhấn vung lên, cổ đặng lập tức lắc lư một cái, xung quanh xuất hiện từng đạo hư ảnh.

Trong chớp mắt, có chín chiếc đèn cổ xuất hiện trước mặt nàng, những chiếc đèn cổ này thoát nhìn giống nhau như đúc,

phảng phất như tất cả đều có thực thể, khiến người ta khó có thể phân biệt được cái nào là hư ảnh, cái nào là bản thể.

Thủ pháp này có chút tương tự với thủ pháp triệu hoán hư ảnh Thánh Cầm lúc trước, nhưng nhìn kỹ lại có chút khác biệt.

Diệp Trường Sinh đối với loại đồ vật này cũng không quá hiểu rõ, ngược lại cũng không phát hiện thủ pháp của Mạc Lan thánh nữ có gì khác biệt, nhưng hắn có thể nhạy cảm nhận được, loại khí tức này xuất hiện ở đây khác với khí tức triệu hoán thánh cầm ngày đó.

Khi ánh sáng màu xanh như triều tịch, từng đợt mãnh liệt xuất hiện, động tác trên tay nữ tử họ Nhạc bỗng nhiên ngừng lại, tiếng chú ngữ trong miệng tụng niệm cũng im bặt.

Chín ngọn đèn cổ trước người nàng đột nhiên bùng cháy, ánh đèn chập chờn, khiến người ta có cảm giác như ngọn nến sắp tắt bất cứ lúc nào.

Lúc này, nữ tử họ Nhạc hướng phía sau vẫy tay một cái, bốn vị Mạc Lan thần sư kia lập tức vẻ mặt ngưng trọng tiến lên, đứng ở bốn phía của tế đàn, trên tay đồng thời đánh ra từng đạo quang huy.

Đó là linh lực cực kỳ tinh thuần, những linh lực này tràn vào trong tế đàn, chỉ một thoáng trên tế đàn phong cách cổ xưa này sáng lên quang mang sáng chói.

Quang mang màu xanh như thủy triều mãnh liệt tuôn ra, rót vào trong Cửu Trảm Cổ Đăng kia.

Ngọn lửa trên chín ngọn đèn cổ lập tức được củng cố, sau đó rót linh lực càng nhiều, ánh lửa càng phát ra sáng ngời.

Khi những ngọn lửa kia thoát đến cao hai ba tấc, chú ngữ cổ xưa tang thương trong miệng Mạc Lan thánh nữ lại một lần nữa vang lên.

Ngọn lửa trên chín ngọn đèn cổ đột nhiên bay ra, hội tụ lại một chỗ, tạo thành một ngọn lửa màu xanh lớn chừng quả đấm.

Bốn vị Thần sư thấy thế lập tức gia tăng pháp lực đưa vào, đồng thời đem tất cả tế phẩm bọn họ chuẩn bị đầu nhập vào trong ngọn lửa màu xanh kia.

Ngọn lửa màu xanh này cực kỳ quý dị, bất luận là thứ gì, sau khi tiến vào trong đó lập tức bị đốt cháy thành tro bụi.

Thậm chí Diệp Trường Sinh còn nhìn thấy một loại khoáng thạch mức độ cứng không dưới Canh Tinh khi tiếp xúc với ngọn lửa màu xanh liền trực tiếp bị thiêu hủy.

Điều này khiến hắn không khỏi rung mình, nếu như bị loại hỏa diễm tiếp xúc, chỉ sợ sẽ lập tức bị thương nặng.

Loại đồ vật có liên quan đến thượng giới này, thật sự là nhiều không đếm xuể a.

Tại những tế phẩm kia bị đốt cháy, tinh hoa vật chất bên trong bị ngọn lửa hấp thu, chỉ một thoáng lửa trở nên sáng tỏ thông thấu.

Hỏa diễm to bằng nắm tay trực tiếp biến lớn bằng đầu người, đồng thời trực tiếp bay qua, xuất hiện ở đỉnh đầu không tước màu xanh kia.

Không tước màu xanh tựa hồ đã nhận ra cái gì, mặc dù bị phù lục giam cầm không cách nào nhúc nhích, nhưng trong đôi tròng mắt kia, lập tức lộ ra một loại sợ hãi.

Nữ tử họ Nhạc thấy tình hình này, sắc mặt càng ngưng trọng, trong tay bắt đầu phun ra một đạo cột sáng, cột sáng dung nhập vào bên trong ngọn lửa màu xanh, tựa hồ đang thao túng ngọn lửa này.

Mà bốn vị Mạc Lan thần sư kia, cũng không dám chậm trễ, quán chú linh lực trên tế đàn, một khắc cũng không dám dừng lại.

Thời gian từng chút trôi qua, ngọn lửa màu xanh càng lúc càng chói mắt, bắt đầu phát ra tiếng kêu chói tai. Đồng thời trên tế đàn cũng cộng hưởng bắn ra ánh sáng màu xanh, không ngừng bay vào trong ngọn lửa.

Trong mắt nữ tử họ Nhạc thần sắc càng thêm cẩn thận, chú ngữ lại càng ngày càng thấp.

Sau thời gian một bữa cơm, “Oanh long long” một tiếng nổ lớn vang lên, đoàn hỏa diễm co lại một lúc rồi bạo liệt mở ra, một vòng thanh sắc kiêu dương trong nháy mắt dâng lên, nhưng chợt lóe lướt qua rồi biến mất không thấy nữa. Thay

vào đó, lại là một lỗ quang động mênh mông lớn bằng quả trứng gà xuất hiện tại chỗ cũ, nhưng lỗ thủng này cũng chỉ xuất hiện một lát rồi tán loạn biến mất.

Đoạn thời gian cực kỳ ngắn ngủi này, một đạo xích mang từ đó bắn nhanh ra, lao thẳng vào trong cơ thể con khổng tước màu xanh trên tế đàn.

Diệp Trường Sinh ở một bên cẩn thận quan sát tình hình, khi quang động màu xanh mờ mịt kia xuất hiện, trong lòng hắn lập tức hiện ra một loại cảm giác khác thường.

“Không sai đâu, đây chính là khí tức của dị giới, tuyệt đối là khí tức độc hữu của Linh giới!” Hắn thầm nghĩ trong lòng.

Thần thức cường đại cùng linh giác nhạy cảm khiến hắn rõ ràng cảm nhận được khí tức độc hữu của thượng giới, loại linh khí nồng nặc này, thiên địa của Man Hoang, là thế giới không thể nào so sánh.

Khi huyết sắc quang mang tiến vào trong cơ thể khổng tước màu xanh, đôi mắt khổng tước màu xanh kia tựa như bảo thạch lập tức hiện ra một đạo huyết quang, sau một khắc, ý thức vốn thuộc về khổng tước màu xanh liền hoàn toàn biến mất không thấy gì nữa.

Diệp Trường Sinh cảm nhận được một luồng khí tức quen thuộc, trong đôi mắt kia, ánh sáng nhân tính hóa hướng hắn nhìn thoáng qua.

Lập tức ảm đạm xuống, dị dạng trên người khổng tước màu xanh biến mất, con người nhắm lại, trực tiếp ngã trên mặt đất.

Thấy một màn này, tu sĩ Nguyên Anh bình tĩnh xung quanh đang vây quanh, sắc mặt nhao nhao kinh hãi, tưởng rằng Thánh cảm phủ xuống nghi thức xảy ra vấn đề gì đó.

Mà mặc Lan thánh nữ lúc này, lại thở dài một hơi, bộ dạng như trút được gánh nặng.

“Nghi thức coi như thuận lợi, nhưng liệu có thể lưu lại phân thân của thánh cảm hay không, còn phải chờ một tháng sau mới thấy rõ. Hiện tại hắn là ý thức của thánh cảm đang thích ứng với thế giới này, thích ứng với cơ thể này, nếu thích ứng được, vậy thánh cảm có thể thật sự lưu lại rồi!” Đôi mắt sáng

của nữ tử họ Nhạc chuyển động một chút, sau đó lạnh lùng nói với mọi người tại đây.

Nghe được lời giải thích này, các tu sĩ mặc Lan chung quanh đều thở phào nhẹ nhõm, thì ra tình huống vừa rồi là hiện tượng bình thường.

Lập tức, bọn họ liền hưng phấn hẳn lên, đợi sau khi phân thân của thánh cầm thật sự lưu lại, lấy thần thông cực kỳ to lớn của thánh cầm, ở nhân giới thật sự là vô địch rồi.

“Các ngươi lui xuống trước đi!” Thần sư họ Chúc nhìn thoáng qua mọi người chung quanh, lập tức nói.

Trên mặt hắn cũng mang theo vẻ mệt mỏi, hiển nhiên nghi thức Thánh cầm buông xuống vừa rồi đã khiến hắn hao tổn rất lớn.

Những Nguyên Anh kia nghe nói như thế, nhao nhao không có ý kiến gì lui ra ngoài, rất nhanh trên quảng trường này cũng chỉ còn lại bốn đại Thần sư, sáu người Mặc Lan thánh nữ và Diệp Trường Sinh.

Thần sư họ Chúc đi về phía Diệp Trường Sinh, trong thần sắc mang theo một tia kính sợ nói: “Diệp đạo hữu, kế tiếp chỉ sợ muốn mời ngươi ở lại Mặc Lan tộc chúng ta thêm một tháng!”

“Không sao, hy vọng quý tộc đừng chê ta quấy rầy là được rồi!” Diệp Trường Sinh cười dữ tợn nói.

“Ha ha, Diệp đạo hữu khách quý như vậy có thể ở tại Mặc Lan tộc, chúng ta cao hứng còn không kịp đấy!”

Thần sư họ Chúc nói hai câu khách sáo, sau đó liền dẫn Diệp Trường Sinh cùng nhau rời khỏi quảng trường này.

Mà nữ tử họ Nhạc thì hai tay thành kính cầm lấy đầu khổng tước màu xanh, mang theo cổ đẳng tiến vào trong Mặc Lan thánh điện.

“Đúng rồi, chúc đạo hữu, ta có một ít tài liệu cần các ngươi đi thu thập một chút!” Diệp Trường Sinh nói.

Nghe được lời này của hắn, Chúc thần sư nghiêm sắc mặt, lập tức nói: “Diệp đạo hữu đã giúp Mặc Lan tộc chúng ta một việc lớn như vậy, mặc kệ sự tình gì, xin cứ việc phân phó!”

“Cũng không phải chuyện phiền phức gì, các người giúp ta thu thập một ít tài liệu là được!” Diệp Trường Sinh lấy ra một tấm ngọc giản nói.

Thần sư họ Chúc tiếp nhận miếng ngọc giản kia, thần thức xem xét, trong mắt lập tức xẹt qua một tia kinh ngạc.

Trong những tài liệu này, có không ít tài liệu chỉ có ở trên Mạc Lan thảo nguyên, Linh vật cực kỳ trân quý, ngay cả trong Mạc Lan tộc bọn họ, cũng không có bao nhiêu.

Hiển nhiên, phần tài liệu này cũng không dễ tìm, nhưng đối với cả Mạc Lan tộc mà nói, muốn thu thập đủ một phần tài liệu như vậy cũng không phải không làm được.

Huống chi, Diệp Trường Sinh đã giúp bọn họ một việc lớn như vậy, bọn họ đương nhiên phải dốc hết toàn lực để báo lại đôi phương mới đúng.

Vì vậy thần sư họ Chúc lập tức trình trọng nói: “Xin Diệp huynh yên tâm, chúng ta nhất định sẽ nhanh chóng thu thập đủ tài liệu giúp huynh!”

Diệp Trường Sinh nghe vậy nhẹ gật đầu, nói: “Như thế liền đa tạ đạo hữu!”

Những tài liệu hần giao cho thần sư họ Chúc, trên cơ bản đều liên quan đến việc bồi dưỡng Phệ Kim Trùng thành thực.

Những thứ này ở trên Mạc Lan thảo nguyên chỉ có thể dựa vào đám địa đầu xà này mới có thể dễ dàng đạt được.

“Chủ nhân, vừa rồi ta hình như cảm giác được một đạo khí tức quen thuộc, phảng phất như trước kia đã từng gặp qua!” Thanh âm thanh thúy dễ nghe của Ngân Nguyệt bỗng nhiên vang lên trong đầu Diệp Trường Sinh.

“Ừm? Trí nhớ của ngươi khôi phục được một chút không?” Diệp Trường Sinh trong lòng khẽ động hỏi.

“Hình như... có chút, loại khí tức Linh giới vừa mới truyền tới, ta liền mơ mơ hồ hồ nhớ tới một ít chuyện, con Mạc Lan Thánh Cầm kia, phảng phất trước kia có chút tiếp xúc, hồng tước màu xanh... Rốt cuộc là ai đây?” Trong đầu, truyền đến thanh âm Ngân Nguyệt có chút buồn rầu.

“Không nhớ ra được cũng đừng miễn cưỡng chính mình nữa, đợi sau này khôi phục được nhiều trí nhớ rồi hãy nói!” Giọng Diệp Trường Sinh ôn hòa trả lời.

“Đa tạ chủ nhân quan tâm, có lẽ cùng màn Lan Thánh Cầm kia tiếp xúc thêm mấy lần, ta liền có thể nhớ tới chuyện cụ thể!” Ngân Nguyệt nói ra.

“Ừm, đừng nên câu nệ quá khứ nữa, bây giờ ngươi vẫn nên tu luyện nhiều hơn, tăng thực lực của mình mới là chuyện quan trọng nhất, chuyện này đối với về sau ngươi nhất định có lợi!” Diệp Trường Sinh nói.

“Ta hiện tại đã là thực lực yêu thú cấp tám, muốn tiến thêm một bước, cũng không dễ dàng như vậy đâu, bất quá vẫn phải đa tạ chủ nhân cung cấp đan dược, nếu không thiếp thân sao có thể tu luyện nhanh như vậy chứ!” Ngân Nguyệt phát ra một tiếng cười như chuông bạc nói.

“Tốc độ tu luyện của ngươi trong số những người ta đã gặp qua, cũng coi như là cực nhanh rồi, có thể thấy được thân thể Tứ Đồng Linh Hồ ngươi đoạt xá, đích xác là huyết mạch bất phàm!” Diệp Trường Sinh nói.

Ngân Nguyệt nghe vậy khẽ cười một tiếng, nói: “Là như vậy, chủ nhân hối hận sao? Nếu như con Tứ Đồng Linh Hồ này không bị thiếp thân đoạt xá, chủ nhân thu làm linh thú, tương lai cũng không khó bồi dưỡng ra một con hồ ly hóa hình đâu!”

“Ha ha, chuyện này có gì phải hối hận chứ, chỉ là một con linh hồ sao có thể so được với địa vị của ngươi trong lòng ta chứ!” Trên mặt Diệp Trường Sinh hiện ra nụ cười, đáp lại.

Nghe hắn nói vậy, Ngân Nguyệt lập tức phát ra một trận cười hi hi, tựa như Ngân Linh vang lên trong đầu Diệp Trường Sinh.

“Chủ nhân lại bắt đầu ăn nói ngọt ngào nha! Loại lời này ta nghe ngươi nói qua trước mặt bao nhiêu nữ nhân, chỉ sợ không có hữu hiệu như vậy đối với thiếp thân! “

“Hơn nữa thiếp thân bất quá chỉ là một đầu linh thú của chủ nhân mà thôi, chẳng lẽ chủ nhân ngay cả linh thú bên người cũng không có ý định buông tha hay sao?” Trong giọng nói Ngân Nguyệt mang theo một tia ý cười, nói ra.

“Mặc dù những lời này đã nói với rất nhiều người rồi, thế nhưng trong lòng ta, Ngân Nguyệt là người đặc biệt nhất, dù sao ngươi cũng là người ở chung với ta lâu nhất!”

“Hơn nữa, tuy rằng nói ngươi là một linh thú, nhưng vị trí trong lòng ngươi và những người khác cũng đều giống nhau. Ở trước mặt tình yêu, giới hạn chủng tộc là cái gì!” Diệp Trường Sinh mặt không đỏ, không nhảy chọc Ngân Nguyệt một phen.

Ngân Nguyệt nghe những lời này của hắn, lại là từng đợt tiếng cười, hiển nhiên đã quen nghe Diệp Trường Sinh miệng lưỡi trơn tru, đã quen nhìn Ngân Nguyệt hoang đường vô độ của hắn, đối với những lời này của hắn sức miễn dịch vẫn rất cao.

Bất quá, theo Ngân Nguyệt thấy, Diệp Trường Sinh xác thực là một chủ nhân độc đáo, dù sao nàng chưa bao giờ gặp qua người có tốc độ tu hành nhanh như Diệp Trường Sinh.

Có lẽ đúng như suy đoán của mấy vị chủ mẫu kia, thật ra kiếp trước chủ nhân này cũng là đại nhân vật ở Linh giới.

Ở chỗ Diệp Trường Sinh, Ngân Nguyệt cũng không gặp phải loại linh thú làm linh thú của người khác như trong tưởng tượng, sau đó bị kêu đến hết lui, không ngừng bị đuổi đi làm một số chuyện nguy hiểm.

Ngược lại nhận được cung cấp đầy đủ tài nguyên, tu vi nhanh chóng tiến bộ, mà Diệp Trường Sinh sai khiến nàng chỉ là đi làm một số việc nhỏ không quan trọng gì.

Trên người Diệp Trường Sinh, trắng bạc thật sự đã nhận được sự tôn trọng, điều này làm cho nàng rất là cảm động.

Chủ nhân này, ngoại trừ có chút phong lưu hoang đường ra, thật đúng là một người hoàn mỹ.

Nếu có thể tiếp tục tu luyện bên cạnh hắn mãi, ngược lại cũng là một chuyện khiến người ta cảm thấy an tâm.

Ngân Nguyệt trong lòng nghĩ như vậy, nàng nằm ở trong túi linh thú, giờ phút này trong đồng tử xuất hiện một vòng thân sắc phức tạp.

.....

Một tháng sau, khi Diệp Trường Sinh lần nữa được mời tới Thánh điện, hắn gặp một con Khổng Tước màu xanh mở song đồng.

Trong đồng tử kia, mang theo một tia hiếu kỳ cùng đánh giá nồng đậm, linh động ánh mắt nhìn chăm chú tới, cho người ta một loại cảm giác áp bách.

Rõ ràng chỉ là yêu thú cấp bảy, nhưng khí tức trên thân không tước này lại có một loại cảm giác phi thường xa xưa cao thâm.

Cảm nhận được khí tức trên thân khổng tước màu xanh này, Diệp Trường Sinh xác định, đây xác thực là Mạc Lan Thánh Cầm ngày đó từng cùng hắn một phen hiệp định.

“Cuối cùng vẫn thành công gặp mặt Diệp đạo hữu, đa tạ đạo hữu đã trợ giúp Mạc Lan tộc!” Ánh mắt Thánh Cầm thoáng chuyển động, đánh giá Diệp Trường Sinh một phen, nói.

“Chúc mừng đạo hữu thành công giáng lâm!” Trên mặt Diệp Trường Sinh hiện ra nụ cười, chấp tay nói.

“Vì ngày hôm nay, ta mưu tính đã mấy ngàn năm, rốt cuộc thành công, quả thực không dễ dàng!” Mạc Lan thánh cầm tựa hồ cũng có chút cảm khái nói.

Trong con ngươi từng đạo quang mang xẹt qua, nó giống như là nhớ tới chuyện gì đó, trong lúc nhất thời có chút trầm mặc.

Sau một lát, mới nói: “Hóa ra hóa thân này vô cùng quan trọng với ta, Diệp đạo hữu đã giúp ta một việc lớn như vậy, kế tiếp có gì muốn biết từ chỗ ta, xin cứ hỏi!”

Diệp Trường Sinh trầm ngâm một chút, nói: “Ta muốn biết chỗ đạo hữu đơn giản chỉ là vài chuyện, phương pháp luyện chế không gian tiết điểm, đan linh căn của thượng giới một ít thường thức!”

Nghe hắn nói vậy, Mạc Lan thánh cầm lập tức nói: “Những điều này không thành vấn đề, những kiến thức thông thường có liên quan đến thượng giới, chỉ cần là thứ đạo hữu muốn biết, ta đều sẽ nói hết không giấu giếm gì.”

“Về phần phương pháp luyện chế đan linh căn, cái này tại thượng giới cũng là vật rất dễ lấy được, ta khắc vào trong ngọc giản một phần!”

“Bất quá chuyện không gian tiết điểm này, thực không dám giấu diếm, ta đối với giới này hiểu biết còn dừng lại ở thời thượng cổ, cho nên có thể cho đạo hữu không gian tiết điểm số lượng có hạn!”

“Mà trong những tiết điểm này, rốt cuộc có bao nhiêu người có thể bảo tồn đến bây giờ, ta cũng không biết, đạo hữu tốt nhất vẫn là không nên báo đáp hi vọng quá lớn là tốt nhất!” Mạc Lan Thánh Cầm chậm rãi nói ra.

Nghe được lời này của nó, trong lòng Diệp Trường Sinh có chút thất vọng, thở dài một tiếng, nói: “Thôi, đạo hữu biết bao nhiêu, cho bao nhiêu đi, những tiết điểm này có hữu dụng hay không, sau này ta sẽ nghĩ cách thăm dò từng cái một!”

Mạc Lan thánh cầm nghe vậy có chút áy náy: “Vậy đa tạ Diệp đạo hữu đã thông cảm!”

“Đúng rồi, còn có một việc nữa, đạo hữu đã từng nắm giữ Ngân Khoa Văn chưa?” Diệp Trường Sinh hỏi.

Nghe hắn nói vậy, hai tròng mắt Mạc Lan thánh cầm lập tức lộ ra thần sắc kinh ngạc, hỏi: “Đạo hữu là một tu sĩ giới, vậy mà cũng biết Ngân Khoa Văn?”

“Thấu nhiên nghe nói qua, ta cảm thấy rất hứng thú với loại chữ viết này!” Diệp Trường Sinh nói.

“Không nghĩ tới tại nhân giới cũng có ngân khoa văn truyền thuyết, quả thực làm ta mở rộng tầm mắt!” Mạc Lan thánh cầm hình như có chút cảm khái nói.

Một lát sau, nó chậm rãi nói: “Ngân Khoa Văn tại Linh Giới là một loại văn tự thông dụng, Linh Giới bách tộc, mặc kệ sử dụng ngôn ngữ gì, văn tự gì, tất nhiên có thể dùng Ngân Khoa Văn tiến hành trao đổi!”

“Kỳ thật, không chỉ là Linh giới, tại cùng đẳng cấp với Linh giới khác, Ngân Khoa Văn cũng là lưu truyền rộng rãi!” Ánh mắt Mạc Lan Thánh Cầm lộ ra vẻ trầm tư nói.

“Ngoại trừ Ngân Khoa Văn, còn có một loại văn tự đẳng cấp cao hơn gọi là Kim Tự Văn, may mắn Diệp đạo hữu muốn học tập Ngân Khoa Văn, mà không phải Kim Triện Văn này, nếu là Kim Triện Văn, ngay cả ta cũng sẽ không!”

“Toàn bộ Linh giới, khả năng tìm không ra bao nhiêu người biết Kim Triện Văn!”

Diệp Trường Sinh nghe được lời này của nó, trong lòng thở phào nhẹ nhõm, nói: “Nếu đạo hữu đã hiểu được Ngân Khoa

Văn, vậy thì xem ra ta có thể bớt đi rất nhiều phiền toái!”

“Ồ, nếu ta không biết Ngân Khoa Văn, Diệp đạo hữu dự định gì?” Mạc Lan thánh cảm có chút tò mò hỏi.

“Ha ha, vậy tự nhiên là tìm Mạc Lan tộc đối đầu với Đột Ngột tộc hợp tác, ta nghe nói bọn họ cũng cung phụng một con thánh thú, có lẽ con thánh thú này nắm giữ Ngân Khoa Văn!” Diệp Trường Sinh không chút kiêng kị nói.

Nghe được lời này của hắn, Mạc Lan thánh cảm đầu tiên là sửng sốt, sau đó cười ra tiếng, nói: “Diệp đạo hữu nói thẳng cũng đúng, cũng đúng, nếu như ta là đạo hữu, cũng sẽ làm như vậy!”

“Xem ra, ta thật sự cảm kích chính mình biết Ngân Khoa Văn rồi, nếu không chỉ sợ Diệp đạo hữu sẽ cảm thấy trên người ta không có giá trị bao nhiêu!” Mạc Lan thánh cảm tranh nói ra.

“Ta và đạo hữu hợp tác đều là thành lập nên quan hệ trợ giúp lẫn nhau. Nếu đạo hữu không cách nào giúp được ta, vậy thì việc hợp tác này tự nhiên không thể duy trì được nữa!” Diệp Trường Sinh đột nhiên nói, gạt bỏ quan hệ hợp tác giữa hai người ra.

Mạc Lan thánh cảm nghe vậy chỉ biết mỉm cười, cũng không nói thêm gì.

Ánh mắt nó chuyển động, chậm rãi nói: “Ngân Khoa Văn và Kim Triện Văn này được gọi là Chân Linh Văn, nghe nói đều là phù văn Tiên gia được lưu truyền từ Chân Tiên giới, mỗi một chữ đều có hiệu dụng khó tin, khắc nó vào phía trên ngọc giản bình thường nhất định sẽ nổ tung mà hủy.”

“Mà phương pháp tâm thần giao lưu cũng là không cách nào truyền thụ, ta chỉ có thể dùng phương pháp ngu đốt nhất, từng chữ từng chữ giảng đạo hữu, cái này cần tiêu hao không ít thời gian, nói thế nào cũng phải mấy tháng mới được!”

“Dù sao lấy Ngân Khoa Văn phức tạp, muốn hiểu mỗi một chữ, đều không phải dễ dàng như vậy!” Mạc Lan thánh cảm nhẹ giọng nói.

“Chút chuyện đó Diệp mỗ cũng không để ý, thời gian mấy tháng vẫn đủ dùng!” Diệp Trường Sinh thản nhiên nói.

“Đạo hữu chờ được, nhưng ta lại không thể chờ được!” Mạc Lan thánh cầm cười khổ một tiếng nói.

“Ừm, ý đạo hữu là?” Diệp Trường Sinh nghe vậy ánh mắt ngưng tụ, quan sát tỉ mỉ trên người gã.

“Nói vậy Diệp đạo hữu cũng đã nhìn ra, đạo ý thức này của ta mặc dù giáng lâm, nhưng còn không phải rất phù hợp với thể giới này, tiếp theo muốn ngủ say ít nhất mười năm thời gian, đi phù hợp quy tắc của thể giới này. Trước đó, chỉ có hai ba ngày thanh tỉnh có thể giao lưu cùng Diệp đạo hữu!” Trong mắt Thiên Lan thánh cầm lướt qua một tia bất đắc dĩ nói.

“Vậy sao? Vậy cũng không sao, mười năm sau ta lại tới tìm đạo hữu là được!” Diệp Trường Sinh suy nghĩ một chút, lập tức nói.

“Diệp đạo hữu có thể thông cảm thì tốt, tiếp theo ta liền đem địa điểm luyện chế đan linh căn cùng không gian tiết điểm khắc lục trên ngọc giản giao cho đạo hữu!”

Mạc Lan thánh cầm nói xong, hai cánh vỗ một cái, trước người xuất hiện hai miếng ngọc giản. Trên người nó toát ra một đạo thanh quang bao phủ nó lại, bắt đầu khắc lục tin tức trong đó.

.....

Mấy ngày sau, Diệp Trường Sinh mang theo hai khối ngọc giản rời khỏi Mạc Lan tộc, một đường đi về phía Đại Tấn.

“Không gian tiết điểm mà con này thánh cầm nắm giữ lại có tới hơn mười chỗ, quả thực có chút vượt quá dự liệu của ta!”

“Tuy nhiên, bây giờ những không gian tiết điểm này còn có bao nhiêu vấn đề có thể sử dụng được nữa, chúng nó đều phân tán khắp nơi trong Nhân giới, ta cũng không có thời gian từ từ tìm kiếm!”

“Chỉ có thể đi Đại Tấn, giao cho bọn Hương Chi Lễ, để bọn họ đi thăm dò tiết điểm này!” Ánh mắt Diệp Trường Sinh nhìn về phương xa, phảng phất thấy được lãnh thổ Đại Tấn rộng lớn.

“Đan linh căn luyện chế cũng đã có được phương pháp, hiện tại đã có yêu đan cấp mười Thủy thuộc tính, lại đi Côn Ngô sơn đem thổ thuộc tính kia nắm trong tay, hỏa thuộc tính, nếu

như không tìm được yêu đan cấp mười, vậy dùng Hỏa Thiềm của Trụy Ma Cốc thay thế đi!”

“Đợi sau khi tu luyện pháp lực tới đỉnh phong, sẽ bắt tay vào bổ sung toàn bộ linh căn, bắt đầu tu luyện Nguyên Từ Thần Thuật, nhờ đó mà đột phá Hóa Thần Kỳ!” Diệp Trường Sinh thầm nghĩ trong lòng.

Lần này, Đại Tấn thị phi không ồn, Côn Ngô Sơn phỏng chừng cũng sắp mở ra.

Việc lần trước là thông qua truyền tông trận của Tinh Cung đến Đại Tấn, nhưng lần này, Diệp Trường Sinh lại muốn đi ngang qua Mạc Lan thảo nguyên.

Trong đó, trải qua một nửa hành trình đều là lãnh thổ của người đột ngột, Diệp Trường Sinh cũng không chút che giấu, cứ như vậy nghênh ngang bay qua.

Mà những người Đột Ngột kia sau khi nhìn thấy hắn, tựa hồ cũng nhận ra thân phận của hắn, trên mặt từng người đều mang vẻ sợ hãi, căn bản không dám tiếp xúc với hắn.

Thiên Lan thánh điện bên kia cũng rất nhanh được báo cáo, biết được chuyện Diệp Trường Sinh xuất hiện trên lãnh địa của người Đột Ngột bọn họ.

Bọn họ lập tức lo lắng đề phòng, nhưng nghe nói Diệp Trường Sinh cũng không dừng lại ở chỗ bọn họ, mà là một đường đi tới Đại Tấn, những người này trong lòng mới thở phào nhẹ nhõm.

Cảm giác như trút được gánh nặng.

“Phải nhanh chóng khiến thánh thú giáng lâm!” Đột Ngột đại trưởng lão nói với Thiên Lan thánh nữ.

“Tất cả chuẩn bị đều đã làm xong hết, không lâu sau chúng ta liền có thể triệu hoán nghi thức rồi!” Thiên Lan thánh nữ rất tự tin nói.

.....

Khi Diệp Trường Sinh đi ngang qua thảo nguyên, tiến vào Đại Tấn cảnh nội, tại Đại Tấn quan Trữ phủ, bởi sát khí phản phệ nên không thể không phong ấn tu vi, biến thành một tu sĩ

Luyện Khí kỳ Hàn Lập, giờ phút này cũng đang nghĩ biện pháp tìm kiếm phật môn công pháp.

Nhìn pháp lực bạc nhược trên người mình, Hàn Lập cười khổ không thôi.

Trước đó không lâu vẫn còn là một tu sĩ Nguyên Anh trung kỳ, hiện tại lại biến thành một đệ tử Luyện Khí. Loại chênh lệch này quả thực làm cho người ta cảm thấy không dễ chịu chút nào.

Hắn biến thành bộ dạng này, cũng là nói rất dài dòng.

Trong quá trình tu hành trước kia, Hàn Lập chưa từng nghĩ đến sát khí có thể mang đến cho hắn phiền toái gì.

Cho đến khi đụng phải Đại Diễn thần quân, Hàn Lập mới biết được, nguyên lai sát khí đối với loại người không tu luyện công pháp chuyên khắc chế sát khí như hắn mà nói, nguy hại lại lớn như vậy!

Tu sĩ Nguyên Anh bình thường căn bản không gặp phải vấn đề sát khí, nhưng hắn lại khác, việc hắn giết chết tu sĩ cùng cấp thật sự là quá nhiều.

Lúc trước tại Loạn Tinh Hải, vì giết yêu mà lấy đan, hắn không biết đã giết chết bao nhiêu yêu thú Kết Đan.

Điều này làm cho sát khí trên người hắn đạt đến một mức độ cực kỳ kinh người, nếu như không phải Đại Diễn Thần Quân chỉ ra thì chính hắn cũng không thể phát giác được.

Hồi tưởng lại chuyện này, Hàn Lập có chút nghĩ mà sợ, nếu như không kịp thời nghe theo lời Đại Diễn Thần Quân, thì triển thủ đoạn ngăn chặn sát khí này, hiện tại hắn có thể bởi vì sát khí phát tác mà lâm vào điên cuồng, đạo đồ mất hết.

Nguyên bản tâm tình tốt vì bước vào Nguyên Anh trung kỳ mà bị mất đi sát khí, hiện tại trong lòng Hàn Lập có chút không nói nên lời.

Con đường tu tiên, thật đúng là kiếp nạn trùng trùng!

Căn cứ theo lời của Đại Diễn Thần Quân, nếu muốn triệt để diệt trừ sát khí này, nhất định phải tìm kiếm công pháp cao thâm hoặc Phật gia.

Vừa nghe đến công pháp Nho gia, Hàn Lập lập tức bỏ qua, hẳn cũng không có Hạo Nhiên Chính Khí gì đó, muốn tu luyện công pháp Nho gia đã là làm chơi ăn thật.

Như vậy, chỉ có thể tìm kiếm Phật môn công pháp cao thâm.

Mà Thiên Nam cùng Loạn Tinh Hải cũng không có Phật môn truyền thừa, muốn tìm kiếm loại công pháp này, cũng chỉ có thể tiến về Đại Tấn.

Đại Tấn thập đại tông môn chính đạo có bốn Phật gia tông môn, từ trên thân những tông môn này, tất nhiên có thể tìm được công pháp thích hợp dùng để trừ khử sát khí.

Hàn Lập vốn cho là, lấy tu vi Nguyên Anh trung kỳ của mình, muốn từ trong những tông môn này tìm ra một loại công pháp có thể trừ khử sát khí, hẳn là dễ dàng nhất.

Chỉ là, khi hắn ôm loại ý nghĩ này đến Đại Tấn, trên đường đi sát khí lại trực tiếp phát tác.

Đánh Hàn Lập trở tay không kịp, hẳn không thể không vội vàng sử dụng Đại Diễn Thần Quân truyền thụ Ngũ quý phệ hồn đại pháp, phong ấn sát khí lại.

Nhưng làm như vậy cũng làm cho tu vi của hắn giảm xuống Luyện Khí kỳ, với chút tu vi ấy mà muốn đạt được công pháp đỉnh cao từ trong tay Phật môn thì đúng là mơ mộng hão huyền.

Bởi vậy, trên đường trở về Đại Tấn, Hàn Lập vô cùng khổ não.

Cũng may trời không tuyệt đường người. Hắn tại Đại Tấn cùng thảo nguyên biên giới, cứu được một đại Tấn Trữ phủ Phùng gia truyền nhân đích hệ Phùng gia.

Đây là người sắp chết, nhưng Hàn Lập thông qua một ít đan dược, trao đổi trên người lấy được chìa khóa tiến vào một mật quật của Quan Trữ gia.

Tổ tiên Trữ Phùng gia trước kia là đệ tử Phật môn, Hàn Lập chỉ có thể hi vọng ở trong mật quật thế gia này có thể tìm được thứ mình muốn.

“Nếu như thứ mà Phùng gia truyền nhân lưu lại là thật thì phải đi Tuyết Lĩnh sơn mạch một chuyến, nghe nói trong này có

không ít lão ma có tu vi cao thâm, hy vọng không xảy ra vấn đề gì!” Hàn Lập thầm nghĩ trong lòng.

Mấy ngày sau, hắn mang theo một tia cảnh giác, hướng trong Tuyệt lĩnh sơn mạch bước đi.

.....

Diệp Trường Sinh rời khỏi thảo nguyên, bước vào Ninh phủ Đại Tấn quan.

Quan Trữ phủ này là Đại Tấn dựa sát sát biên giới thảo nguyên, không có một phủ phồn thịnh như vậy.

Cương vực Đại Tấn đế quốc dựa theo châu phủ mà phân chia, diện tích đại thường nhân khó có thể tưởng tượng.

Ở trước mặt một đế quốc như vậy, Thiên Nam thật sự giống như là một góc hẻo lánh.

Đối với tu sĩ nhân giới mà nói, Đại Tấn là thánh địa tu tiên, Diệp Trường Sinh tuy rằng không phải lần đầu tiên tới Đại Tấn, nhưng đối với Đại Tấn vẫn là rất xa lạ.

Hắn vừa mới bước vào Quan Trữ phủ thì lập tức nhìn thấy bên ngoài Quan Trữ phủ, dãy núi đầy mênh mông như dãy núi tuyết này.

“Trong dãy núi này, nếu nhớ không lầm, ẩn núp một con Thượng Cổ Thi Vương, Thiên Thi Châu trên người của loại Vạn Niên Thi Vương này có hiệu quả luyện thể!” Diệp Trường Sinh trong lòng thầm nghĩ.

Hắn nhìn dãy núi cao lớn phía trước, sờ cằm, không khỏi đánh chủ ý lên thi vương vạn năm trong dãy núi này.

Tung người bay về phía trước, Diệp Trường Sinh vừa tới bên cạnh dãy núi Tuyết Lĩnh, lập tức cảm nhận được một luồng linh khí dao động kịch liệt từ phía trước truyền đến.

Lập tức một tiếng nổ kinh thiên động địa nổi lên trong dãy núi, toàn bộ sơn mạch đều chấn động ong ong vang lên, tựa như trời long đất lở.

“Có người đang giao thủ? Hơn nữa nhìn động tĩnh này, đều sắp là đại tu sĩ Nguyên Anh hậu kỳ rồi!” Diệp Trường Sinh neho mắt nhìn về phía trước.

“Hắn là thượng cổ Thi Vương kia, tuy rằng hắn chỉ có tu vi Nguyên Anh trung kỳ, nhưng trong mộ của mình thì tương đương với một vị đại tu sĩ!”

“Đi qua xem một chút!”

Diệp Trường Sinh phóng thần thức ra, nhanh chóng bước về phía trước.

Thần thức hắn hiện tại có thể dò xét phạm vi chừng tám trăm dặm, sau khi thả ra thần thức, rất nhanh dò xét tình hình bên đó.

“Ha ha! Huyền huynh, hiện tại đi đã trễ!”

Một tiếng cuồng tiếu truyền đến, một vị hoàng bào đại hán cầm mộc rậm rạp râu, trong tay cầm một cái hồ lô hướng bên ngoài phun cát vàng, đuổi giết một đám tu sĩ đầu đội đế vương cao quan, mặt không có huyết sắc giấu ở trong thi khí màu xám.

“Thi khí thật nồng nặc, hắn là vị kia được xưng Huyền Diệp vương thượng cổ Thi Vương rồi?” Diệp Trường Sinh thần thức nhìn thấy một màn này, trong lòng thầm nghĩ.

Huyền vương là một vị đế vương thượng cổ, là đế vương thống trị toàn bộ Đại Tấn từ hơn vạn năm trước.

Khi còn sống tu vi của hắn không cao lắm, nhưng trước khi chết đã bố trí rất nhiều thứ, lợi dụng tài nguyên mình khổng lồ chế độ ý thức của mình trùng sinh trong thi thể, tu thành Vạn Niên Thi Vương.

Người này tu luyện Minh Hà Thiên Thi Quyết, am hiểu Thổ Độn Thuật, thực lực cường đại.

Cả tòa Tuyệt Lĩnh sơn mạch này đều là địa bàn của hắn, bởi vì cần hồn phách tu sĩ đột phá bình cảnh, hắn tiếp nhận đề nghị của một vị Nguyên Anh lão quái tên là Thiên Phong Chân Quân, dự định âm thầm khống chế thế gia Quan Trữ phủ, mượn dùng những thế gia này trợ giúp mình sưu tập hồn phách.

Trữ phủ có tứ đại thế gia tu tiên, theo thứ tự là Phùng, Khổng, Đồng, Triệu, mấy chục năm trước Phùng gia đã bị Huyền vương này diệt tộc.

Mà vị Phùng gia truyền nhân mà Hàn Lập gặp, chính là người cuối cùng của gia tộc này, sau khi người này chết, Hàn Lập lấy được hang mật Phùng gia.

Lại nói tiếp, Hàn Lập còn phải cảm tạ vị Huyền Diệp vương này, nếu không có người này, hắn cũng không nhất định có thể nhẹ nhàng như vậy tìm được phát môn công pháp trong Phùng gia mật quật.

Mà trong ba đại gia tộc Quan Trữ phủ, lão tổ Không gia bị Huyền vương âm thầm diệt sát, sau đó phái một vị tướng quân cấp bậc Nguyên Anh giả mạo lão tổ Không gia âm thầm không chế Không gia.

Lúc này đây, Huyền vương vốn muốn đi ra ngoài tiêu diệt hai gia tộc Đồng, Triệu tất cả để không chế thế gia Quan Trữ phủ.

Nhưng không ngờ Thiên Phong chân quân lại đưa ra chủ ý như vậy cho hắn, kỳ thật không có ý tứ tốt gì, hết thảy đều là vì mưu đồ Thiên Thi Châu của hắn.

Người này cũng có chủ ý giống như Diệp Trường Sinh.

Bất quá, Thiên Phong chân quân không có thực lực như Diệp Trường Sinh, cũng chỉ có thể âm thầm bố cục, hao phí mấy chục năm, lừa gạt Huyền Diệp vương này vào trong ván cờ.

Khi biết Huyền Diệp vương muốn đi ra động thủ với Đồng gia và Triệu gia, Thiên Phong chân quân âm thầm mật báo, tiết lộ tin tức ra ngoài.

Điều này lập tức làm cho hai nhà Đồng Triệu chấn động, bọn họ lập tức hướng về chỗ dựa phía sau mình báo cáo việc này.

Vì vậy, trong Thái Dương Môn, một vị đại tu sĩ Nguyên Anh hậu kỳ của hai tông môn do Đồng Triệu nâng đỡ, Tổng đại tiên sinh tự mình ra tay phục kích Huyền vương, dùng Chí Dương xích kích bị thương Huyền vương.

Huyền Diệp vương vội vàng vàng chạy về trong mộ của mình tại Tuyệt lĩnh sơn mạch, nhưng Thiên Phong chân quân sớm đã có chuẩn bị, trước đó đã bố trí phục kích trận pháp, liên hợp với hai vị tu sĩ Nguyên Anh, muốn giết chết Huyền vương tại nơi đây.

Lúc Diệp Trường Sinh vừa tới đã thấy tình hình vị Thượng Cổ đế vương này bị nhốt trong đại trận.

Nhưng mà ở trong hoàng sa đại trận này, bị vây khốn không chỉ Huyền Diệp vương mà còn có một gã thanh niên tướng mạo bình thường, sắc mặt dị thường khó coi.

Người này chính là Hàn Lập!

Hắn mới từ trong Phùng gia mật quật đi ra, nhận được Minh Vương quyết, hơn nữa phát hiện đây là công pháp truyền thừa yêu tộc, Tam Phạm Thánh Quyết bắt đầu một phần.

Hiện tại cả bộ Tam Phạm Thánh Quyết đều được hắn thu thập, bộ phận đầu tiên là Minh Vương quyết, phần giữa Thác Thiên Ma Công, phần cuối cùng là đồng phiến yêu tộc.

Bộ Minh Vương quyết này không chỉ là bộ phận khởi đầu của Phạm Thánh Chân Ma Công, mà vừa đúng là một bộ công pháp có thể giải quyết vấn đề sát khí của Hàn Lập.

Hàn Lập trong lòng mừng rỡ, kết quả gặp tai bay vạ gió.

Hiện tại hắn chỉ là một tu sĩ Luyện Khí kỳ, rơi vào cạm bẫy thiết trí loại thi vương mưu sát Nguyên Anh trung kỳ này, có thể nói là xui xẻo đến cực điểm.

Bên ngoài Hoàng Sa trận xuất hiện ba gã Nguyên Anh tu sĩ, trong đó có một gã hoàng bào đại hán dưới cằm đầy râu vừa rồi.

Một người khác, là một vị tu sĩ ma đạo ẩn tàng trong ma vân, người cuối cùng chính là Thiên Phong chân nhân lừa gạt Huyền vương.

Ba người xúm vào Huyền vương, trên mặt mang theo vẻ hung phấn vui vẻ.

Vị Thi vương này không đơn giản chút nào, ngoại trừ trên người có chí bảo Thiên Thi châu ra thì bên trong mộ phần của hắn còn có mấy ngàn thi binh, những thi binh đó đều có thực lực Trúc Cơ kỳ.

Nếu có thể giết chết người này, luyện hóa mấy ngàn thi binh kia thì sẽ mạnh mẽ tới mức nào!

Xuất phát từ sự thèm muốn đối với kho báu Huyền vương, hoàng bào đại hán và lão quái trong ma vân mới đáp ứng yêu cầu của Thiên Phong chân quân, cùng ra tay phục kích Huyền vương.

Đại hán mặc hoàng bào kia nhìn Huyền Diệp vương trong trận pháp, cười hắc hắc, hai tay bấm niệm pháp quyết, từ bốn phương tám hướng nổ mạnh, đồng thời bay lên cuộn cuộn cát bụi màu vàng, theo đó cát bụi che khuất bầu trời, bên trong thỉnh thoảng lại có lá cờ chớp động.

Huyền Diệp vương ẩn trong thi khí cả kinh, vội vàng hướng phía dưới nhìn thoáng qua, chỉ thấy trên tầng trời thấp đồng dạng một mảnh hoàng môn mờ, cát bụi này lại đem phương viên vài dặm đều bao phủ ở bên trong.

”Huyền huynh lúc trước đã trúng một Chí Dương xích của Tổng đại tiên sinh, Thiên Thi pháp thể còn chưa đại thành hơn phân nửa đã bị trọng thương, hiện tại lại bị ba người chúng ta vây quanh ở chỗ này, ngươi cần gì dựa vào nơi hiểm yếu chống lại.”

“Chỉ cần ngươi thành thành thật thật phun ra Thiên Thi châu, lại hạ cấm chế, cũng không phải không thể giữ lại tính mạng cho ngươi. Dù sao Huyền huynh cùng chúng ta kết giao cũng đã nhiều năm, nếu cứ như vậy hồn phi phách tán, Hoàng môn thật có chút không đành lòng.” Tên hoàng bào đại hán kia, không nóng không lạnh nói.

“Cuồng Sa Thượng Nhân, ta biết ngay là ngươi mà. Kể từ khi ra khỏi cổ mộ, ta mơ hồ cảm thấy có chút không được tự nhiên, xem ra từ khi đó đã bị các ngươi theo dõi. Bố trí xong cái bẫy này dẫn ta đi ra, các ngươi mưu đồ thời gian rất lâu đi.”

“Ha ha, Thiên Phong chân quân, tên Ngụy quân tử nhà ngươi, bốn vương đúng là mù mới tin lời ngươi!”

“Các ngươi thật đúng là kiên nhẫn, thật đúng là giám thị bốn vương đã mấy chục năm, như vậy trăm phương ngàn kế, bốn vương có lừa đảo cũng không oan uổng.”

“Bất quá, các ngươi thực cho rằng bằng một cái Hoàng Sa Trận nhỏ, là có thể vây khốn bốn vương?” Huyền Diệp

vương đến thời điểm này vẫn trấn định dị thường, trên mặt không thấy vẻ bối rối chút nào, lạnh lùng nói.

“Xem ra Hoàng mỗ lúc trước là nói vô ích rồi, Huyền đạo hữu cũng chớ trách thủ hạ Hoàng mỗ vô tình, bất quá ta quả thực không nghĩ tới, các hạ vậy mà mang theo Thiên Thi Châu trọng yếu như thế, nếu không, cũng không có khả năng để cho người chạy đến nơi đây.”

“Mặt khác, quên nói cho đạo hữu, tại hạ vì có thể đảm bảo cho kế hoạch lần này thành công một cách hoàn mỹ, cố ý đem nửa hồ lô Lam Tinh Thần Sa của Thiên Thạch Mỗ Mỗ mượn về, cũng đã xen lẫn trong Lạc Hồn Sa rồi. Nếu đạo hữu kỳ vọng dùng Thổ Độn Thuật chạy trốn, căn bản là si tâm vọng tưởng.” Đại hán mặc hoàng bào cười hắc hắc nói.

“Lam Tinh Thần Sa! Thần Sa này Thiên Thạch Mỗ Mỗ coi như tính mạng, sẽ cho người mượn nửa hồ lô? Người thổi tím da trâu quá lớn.” Sắc mặt Huyền Vương vốn đã thay đổi, nhưng lập tức nhớ ra cái gì đó, vẻ mặt không thể tin nổi châm chọc nói.

“Ha ha...” Cuồng Sa thượng nhân nghe vậy chỉ cười lạnh không thôi, lại không mở miệng phân biệt, điều này làm cho Huyền Diệp vương rung mình, sắc mặt càng thêm âm trầm.

Nghe mấy người này nói chuyện, Hàn Lập trong lòng buồn bực không thôi, ở một bên không nói một lời, hi vọng tận lực không khiến cho ba người này chú ý, chờ lúc quyết đấu liều mạng, lại nghĩ cách vụng trộm phá cấm chế mà đi.

Nhưng lập tức, tính toán như ý này không thể nào diễn tả được bởi vì trong ma vân màu đen bên cạnh đột nhiên truyền đến một câu nói the thé.

” Tên tiểu bối ở chỗ này có chút vướng bận, trước khi làm chánh sự, phải giải quyết cho xong.” Lão ma vô danh giấu ở trong ma vân dĩ nhiên động sát khí đối với Hàn Lập.

“Cũng tốt, bớt vướng tay vướng chân.” Trên hồ lô hoàng bào đại hán mặt không chút thay đổi nhìn Hàn Lập liếc mắt một cái, rồi không chút hứng thú, thản nhiên nói.

Hàn Lập nghe nói thế, trong lòng tức giận cực kỳ, nếu như tu vi của hắn vẫn còn, làm sao sợ mấy người kia chứ?

“Tiền bối, sau khi thi triển Ngũ Quỷ Tỏa Thần Đại Pháp, không có biện pháp tạm thời giải trừ sao? Hiện tại nếu không nghĩ biện pháp khôi phục tu vi Nguyên Anh, mạng nhỏ của ta có khả năng sẽ không còn!” Hàn Lập trong lòng có chút lo lắng truyền âm cho Đại Diễn Thần Quân.

“Giải trừ lâm thời? Điều này đối với người khác khẳng định không được, nhưng thiên tài địa bảo trên người người nhiều như thế, cũng không phải là không được. Bất quá, trả giá cũng không nhẹ.” Đại Diễn thần quân tựa hồ ngơ ngác một chút, chậm rãi nói.

“Trả giá lớn gì? Chỉ cần không ảnh hưởng đến tu luyện sau này, đều có thể tiếp nhận, chung quy so với mất mạng vẫn tốt hơn.” Hàn Lập không chút do dự nói.

“Đã như vậy, thì đơn giản thôi, ta truyền cho ngươi một bộ phương pháp, có thể tạm thời dẫn dắt ngũ quỷ rời đi, để cho tu

vi của người khôi phục trong chốc lát, tuy nhiên phương pháp này dùng quá nhiều, tất nhiên sẽ khiến ngũ quỷ phản phệ, điên cuồng mà chết, có chừng mực, người tự suy nghĩ đi!” Đại Diễn Thần Quân truyền âm nói.

“Hiện tại không quản được nhiều như vậy, kính xin tiên bối lập tức truyền thụ phương pháp này cho văn bối!” Hàn Lập không chút do dự nói.

Ngũ quỷ cản trở gì đó, không phải vấn đề mà bây giờ hắn nên suy nghĩ, hắn phải mau chóng rời khỏi nơi nguy hiểm này mới được.

“Mà thôi, ta chỉ nói phương pháp này một lần, người nhớ kỹ!” Thanh âm Đại Diễn Thần Quân bình thản nói.

Hàn Lập tinh thần chuyên chú, nghe Đại Diễn Thần Quân truyền âm, đem phương pháp này ghi lại trong lòng.

Một đạo hàn quang lóe lên trong mắt hắn, mặc dù phương pháp này sẽ mang đến cho hắn phản phệ cực lớn, nhưng hiện tại cũng không thể quản nhiều như vậy.

Nhất định phải nhanh chóng cởi bỏ phong ấn, thoát khỏi tình thế nguy hiểm lần này.

Đang lúc Hàn Lập muốn hành động, đột nhiên bên ngoài Hoàng Sa Trận truyền đến một đạo thanh âm thông thả:

“Nơi đây thật là náo nhiệt a, vốn định tới thăm hỏi Thượng Cổ Thi Vương nơi này một chút, không nghĩ tới gặp phải trò hay như vậy!”

Nghe được thanh âm này, trên mặt Hàn Lập nhất thời lộ ra vẻ kinh ngạc không thể tưởng tượng nổi.

“Đây là.... Chẳng lẽ là Diệp sư huynh? Hắn như thế nào cũng đến Đại Tấn? Không phải nói hắn ở bên Mạc Lan tộc sao?”

“Đúng rồi, Mạc Lan thảo nguyên tới gần Đại Tấn, Diệp sư huynh hắn là từ trên thảo nguyên rời khỏi liền đến Đại Tấn!”

“Chẳng lẽ Đại Tấn tu tiên giới sắp xảy ra đại sự kinh thiên động địa gì sao?” Hàn Lập nhíu mày, trong lòng thầm nghĩ.

Cũng khó trách trong lòng hắn nghĩ như vậy, theo Hàn Lập, một địa phương nào đó nếu như Diệp Trường Sinh bỗng nhiên

xuất hiện thì hơn phân nửa là sẽ phát sinh đại sự gì đó.

Không phải có náo động gì mà là có cơ duyên gì đó, chuyện này tựa như trở thành một quy luật nào đó.

Trong mắt Hàn Lập, trên người vị Diệp sư huynh này mang theo một ít thuộc tính tai họa.

Trong lúc Hàn Lập đang suy nghĩ, ba người vây khốn Huyền vương bên ngoài thì giật nảy cả mình mà nhìn về phía thanh niên đột nhiên xuất hiện cách đó không xa.

Không ngờ tu vi cảnh giới của người này lại khiến bọn họ nhìn không thấu.

Ba vị Nguyên Anh Đại Tấn trong lòng rừng mình, vị Thiên Phong Chân Quân kia hỏi dò: “Xin hỏi đạo hữu là?”

“Ta là ai cũng không quan trọng, ta có việc muốn tìm vị Huyền Diệp vương này, các người thả hấn ra trước đi!” Diệp Trường Sinh nói, trong giọng nói mang theo một tia bá đạo.

Cứ như coi ba tên tu sĩ Nguyên Anh này là thủ hạ có thể tùy ý sai sử bọn chúng vậy.

Nghe được ngữ khí này, trong lòng Hàn Lập trăm phần trăm có thể xác định, tất nhiên là Diệp sư huynh rồi.

Mà ba vị Nguyên Anh Đại Tấn Thiên Phong chân quân, Cuồng Sa thượng nhân trên mặt lại lộ ra vẻ giận tím mặt, Thiên Phong chân quân lạnh lùng nói:

“Khẩu khí của các hạ không khỏi quá lớn, chẳng lẽ các hạ muốn đối địch với ba người bọn ta hay sao?”

“Làm địch với các người? Các người cũng quá đề cao chính mình rồi, nếu ba vị không muốn buông ra trận pháp này mà nói, vậy tại hạ đành phải tự mình động thủ thôi!”

Giọng nói thản nhiên tự tại, phảng phất như đang nói về chuyện nhỏ bé không đáng kể gì đó. Khi đến nơi nguy hiểm này, hấn lại như tản bộ trong sân, mang theo một chút lười biếng.

Loại tư thái này hồn nhiên không để ba vị tu sĩ Nguyên Anh này vào trong mắt.

Nghe được lời này của người bên ngoài, Huyền vương trong lòng mừng rỡ quá đỗi, vội vàng cao giọng hô lên: “Đạo hữu bên ngoài, xin giúp bản vương một tay, sau này bản vương nhất định sẽ hậu tạ!”

“Khà khà!” Một tiếng cười bất thiện truyền đến.

Huyền Diệp vương lập tức nghe cường giả thần bí vừa tới nơi đây nói: “Chẳng lẽ đạo hữu cho rằng ta tìm ngươi là vì thăm hỏi ngươi?”

“Thật ra ta và bọn họ cũng cùng có mục đích, cũng là vì Thiên Thi châu trên người đạo hữu mà thôi!” Diệp Trường Sinh đột nhiên nói.

Nghe hắn nói lời này, Huyền Diệp vương sắc mặt bỗng nhiên biến đổi, đây thật đúng là từ chân trước chân sau cước tiến hổ.

“Đủ rồi! Vị đạo hữu này, khẩu khí lớn như vậy, chẳng lẽ xem như ba người chúng ta không tồn tại hay sao?” Cuồng Sa thượng nhân gầm lên một tiếng, nhìn Diệp Trường Sinh lạnh lùng hỏi.

Mặc dù người này thần bí, nhưng dù sao cũng chỉ có một người mà thôi, ba người bọn họ liên thủ, chẳng lẽ còn không đối phó được hắn?

Cuồng Sa Thượng Nhân, Thiên Phong Chân Quân cùng với lão quái bên trong ma vân, trong tay ba người cầm pháp bảo, bộ dáng như muôn động thủ với Diệp Trường Sinh.

“Chắc chắc chắc, nói hay khó khuyên quỷ chết tiệt, ta đã cho các ngươi cơ hội sống sót rồi, nếu các ngươi đã không nắm bắt lấy, thì cũng đừng trách ta!”

Diệp Trường Sinh nghe hắn cười, nói xong lời này, một thanh kiếm nhỏ màu tím xuất hiện trong tay, chém về phía trước.

Chỉ một thoáng, giữa thiên địa xuất hiện một dải ngân hà màu tím, kiếm khí mãnh mẽ vô tận như thủy triều, mãnh liệt dâng trào, từ trên trời giáng xuống, phảng phất một thác nước màu tím từ Cửu Thiên Ngân Hà rơi xuống.

“Ầm!”

Trường hà kiếm khí trong nháy mắt đã phá vỡ tòa cát vàng kia, bao phủ ba vị tu sĩ Nguyên Anh Đại Tân vào trong đó.

Ba người bọn họ ngay cả rên cũng chưa kịp hừ một tiếng đã trực tiếp bị ma diệt, nhục thân và Nguyên Anh đều biến mất, chỉ có túi trữ vật cùng một ít pháp bảo trên người không bị phá hư, trôi nổi trên dòng sông màu tím.

Dòng kiếm khí màu tím kia sau khi phá vỡ hoàng sa trận, liền bao vây Hàn Lập và Huyền Diệp vương lại.

“Huyền đạo hữu có bằng lòng đưa Thiên Thi châu cho tại hạ không?” Diệp Trường Sinh nhìn huyền diệp vương bị thi khí màu xám bao vây, ngập ngừng hỏi.

Trong mắt Huyền vương sớm đã tràn ngập sự kinh hãi, khi nghe được những lời Diệp Trường Sinh nói, thân thể hắn lập tức run lên, vội vàng nặn ra một nụ cười.

“Thiên Thi Châu kia đối với ta cũng không phải là vật trân quý gì, đạo hữu nếu muốn, liền tặng cho đạo hữu là được!”

Nói xong, hắn rất thức thời lấy Thiên Thi châu từ trong ngực ra, ném cho Diệp Trường Sinh.

Đây là một hạt châu màu vàng, bên trong ẩn chứa một luồng năng lượng vô cùng tinh thuần.

Huyền Diệp vương tươi cười, trong ánh mắt mang theo một tia sợ hãi cùng lấy lòng đem hạt châu màu vàng này không chút do dự dâng cho Diệp Trường Sinh.

Tiếp nhận Thiên Thi châu, Diệp Trường Sinh lập tức cảm nhận được bên trong còn có một cỗ thi khí mờ mịt kèm theo năng lượng tinh thuần kia.

“Thiên Thi Châu này có thể trực tiếp nuốt vào trợ giúp luyện thể, nhưng trước khi nuốt vào, còn phải trừ bỏ thi khí bên trong ra mới được!” Diệp Trường Sinh trong lòng thầm nghĩ.

Hắn tương lai phải tu luyện Cửu Khiếu Tinh Nguyên Công còn lại sáu cái tinh khiếu, cho nên đặc biệt để ý những thứ có thể trợ giúp luyện thể.

Hôm nay vừa vận dụng phải Huyền Diệp vương này, liền vừa vận đem Thiên Thi Châu này tới.

“Đạo hữu, ta có thể rời đi được không?” Huyền Diệp vương dè dặt hỏi.

Diệp Trường Sinh nghe vậy thu lại tiểu kiếm màu tím, trường hà kiếm khí liền biến mất, ngập ngừng nói: “Đạo hữu đi thông thả!”

Nghe nói như thế, tâm tình căng thẳng của Huyền vương bỗng nhiên buông lỏng, cũng không quay đầu lại mà hóa thành một đạo độn quang màu xám nhanh chóng biến mất.

Xem biểu hiện vừa rồi của người này, thần thông cường đại đến mức có thể dễ dàng giết chết hắn, hôm nay có thể thoát được cái mạng nhỏ, đúng là may mắn.

Huyền Diệp vương nghĩ mà sợ không thôi, âm thầm tại Đại Tấn từ lúc nào lại có một nhân vật cường hãn như vậy.

Từ thủ đoạn của đối phương có thể thấy, cho dù là tu sĩ Nguyên Anh hậu kỳ cũng không mạnh mẽ như vậy.

Nhưng vị Thượng Cổ đế vương này đang bỏ chạy trốn, trong lòng còn âm thầm cảm thấy may mắn: “May mà ta mang theo Thiên Thi Châu bên người, nếu không người này nói không chừng chỉ mất kiên nhẫn sẽ trực tiếp giết chết ta!”

“Nhưng mà, ta cũng không chịu thiệt bao nhiêu là được, dù sao Thiên Thi châu cũng không phải là của chính ta, bản mạng thiên thi châu của ta còn giấu ở trong mộ, khả khả!” Huyền Diệp vương cười thầm trong lòng.

Vừa rồi hắn giao cho Diệp Trường Sinh Thiên Thi Châu, thật ra là hắn lấy được trong thời kỳ thượng cổ.

Là vị tiên bối lưu lại thi đạo truyền thừa kia đã tu luyện ra Thiên Thi Châu, chính hắn là Thiên Thi Châu trân quý biết bao, làm sao hắn có thể tùy ý mang ra được.

Đối với chút tâm tư nhỏ nhoi của Huyền Diệp vương, Diệp Trường Sinh đã biết rõ ràng.

Bất quá hắn cũng không thêm để ý, điều hắn muốn là một viên Thiên Thi Châu vạn niên thi vương, về phần cụ thể là người nào thì không sao cả.

Quay đầu nhìn về phía Hàn Lập đang lẳng lặng đứng một bên, Diệp Trường Sinh cười, hỏi: “Hàn huynh, chúng ta lại gặp mặt, bất quá ngươi sao lại biến thành bộ dáng này?”

Nhìn Hàn Lập một lần nữa rút về cảnh giới Luyện Khí kỳ, Diệp Trường Sinh có chút không nói, gia hỏa Hàn Lập này, đáng vẻ luôn thích hạ cảnh giới mấy lần.

Nghe được lời của hắn, Hàn Lập cũng cười khở một tiếng, bắt đầu nói: “Sư đệ cũng là bị sát khí quấy nhiễu nhiều không có biện pháp nào khác, không thể không đến Đại Tấn tìm công pháp giải quyết sát khí. Cảnh giới bây giờ, cũng là bởi vì sát khí phát tác, mà sử dụng phương pháp khóa lại sát khí mới té vào Luyện Khí kỳ!”

“Chắc chắn, ngươi thật đúng là xui xẻo, bắt quá sát khí của ngươi đích xác là vấn đề lớn!” Diệp Trường Sinh đánh giá Hàn Lập vài lần, ngập ngừng nói.

Trên thực tế, lấy số lượng người hắn giết, nếu không phải bản thân Thiên Tinh Quyết có công hiệu giải quyết sát khí, hắn cũng sẽ gặp phải vấn đề giống như Hàn Lập.

“Lần này coi như ta cứu ngươi một mạng, ngươi nên báo đáp sư huynh thế nào?” Trên mặt Diệp Trường Sinh lộ ra thần sắc như cười như không, nhìn về phía Hàn Lập hỏi.

Lại đến thời điểm có thể nhờ một cây Hàn lão ma!

Hàn Lập nghe vậy trong lòng oán thầm một trận, cho dù Diệp Trường Sinh không ra tay, hắn giải khai Ngũ Quỷ Phệ Hồn Đại Pháp, cũng có thể giải quyết hết những kẻ địch này.

Ít nhất chạy trốn được trên đường sống không phải vấn đề.

Nhưng bây giờ nếu Diệp Trường Sinh đã nói ra lời này, Hàn Lập cũng không tiện phản bác.

Chẳng qua, muốn cho Hàn Lập trả giá quá lớn, hắn cũng không muốn.

Trong lòng nghĩ vậy, Hàn Lập nói: “Lần này sư đệ tìm được bộ công pháp giải quyết sát khí kia, tên là Minh Vương quyết, là một bộ công pháp phật môn, nhưng vừa vặn cũng là bộ phận đầu tiên của Tam Phạm Thánh Quyết, liền đưa cho sư huynh đi!”

Hàn Lập nói xong, lấy ra một cái ngọc giản, sao chép nội dung Minh Vương quyết vào trong, ném về phía Diệp Trường Sinh.

Diệp Trường Sinh bắt lấy ngọc giản, cười một tiếng, cũng không nhìn, trực tiếp thu vào.

“Chủ nhân, dường như ta có nghe nói về Minh Vương quyết này!” Âm thanh thanh thúy của Ngân Nguyệt vang lên trong đầu Diệp Trường Sinh.

“Ồ, có liên quan tới ký ức của người trong Linh giới à?” Diệp Trường Sinh truyền âm hỏi.

“Đúng vậy, nhưng bộ công pháp kia ở Linh Giới không phải là Minh Vương Quyết, mà là Kim Cương Quyết, đây là một bộ công pháp luyện thể lưu truyền rộng khắp Nhân tộc!” Ngân Nguyệt nói.

Diệp Trường Sinh nghe vậy, ánh mắt lấp lóe, hẳn tự nhiên biết sự liên hệ giữa Minh Vương quyết và Kim Cương Quyết.

Hai bộ công pháp này, kỳ thật là cùng một bộ công pháp, chỉ là có hơi chút khác biệt mà thôi.

Mặc dù ở nhân giới, Minh Vương quyết này thuộc về phật môn công pháp hàng đầu, phi thường trân quý.

Nhưng ở Linh giới, Kim Cương quyết lại là công pháp đường cái rác, trên cơ bản không đáng giá.

Chẳng qua, đại đa số thời điểm, bộ công pháp luyện thể đều là phạm nhân không có linh căn tu luyện, người tu tiên sẽ không đi thử loại công pháp luyện thể này.

Cho dù là ở Linh Giới, pháp thể song tu cũng là chuyện rất ít người có thể làm.

Tầng bảy Kim Cương Quyết, nếu như có thể tu luyện tới đại thành, vậy có thể lấy thân thể phạm nhân chống lại tu sĩ Nguyên Anh.

Nhân tộc tam hoàng đại danh đỉnh đỉnh Thiên Nguyên Thánh Hoàng, lúc trước chính là đem bộ công pháp kia tu luyện đến đỉnh cấp, rồi sau đó thu được linh căn đi lên con đường tu hành.

Nhìn thấy Diệp Trường Sinh thu hồi ngọc giản, không hề tỏ vẻ gì, trong lòng Hàn Lập trầm xuống.

Sau khi trao đổi vài câu với Đại Diễn Thần Quân, Hàn Lập lại lấy ra một khối ngọc giản, nói: “Sư huynh vừa rồi yêu cầu Thiên Thi châu của Huyền vương là để luyện thể đúng không?”

“Muốn dùng Thiên Thi châu thì nhất định phải trừ bỏ thi khí, vừa hay ở chỗ sư đệ có một phương pháp loại trừ thi khí, vừa hay ta sẽ tặng cho sư huynh!”

Hàn Lập nói xong, đưa ngọc giản qua.

Diệp Trường Sinh nhìn hẩn một cái, lúng túng nói: “Là phương pháp người trong ống trúc sau lưng người nói cho người đúng không?”

Nghe nói như thế, Hàn Lập biến sắc, miễn cưỡng cười nói: “Thì ra là sư huynh đã sớm phát hiện ra rồi!”

“Với thân thức của ta, không phát hiện được mới là chuyện lạ. Có điều thân thức của vị tiên bối này quả thực rất cường đại, đã có thể so với tu sĩ Hóa Thần, trên đời ít ai bằng!” Diệp Trường Sinh đột nhiên nói.

Hàn Lập lấy ống trúc pháp bảo Phúc Thiên ở sau lưng xuống, giới thiệu: “Vị tiên bối này đến từ Cực Tây chi địa, là một vị tuyệt đại thiên kiều vạn năm trước, tên là Đại Diễn Thần Quân!”

“Đại Diễn thần quân? Ta đã từng đọc qua cái tên này trên một ít sách cổ, là vị tiên bối khai sáng ra dòng khôi lỗi chỉ có ở cực tây? Nghe nói đây là một vị cao nhân tài tình kinh người!” Diệp Trường Sinh ngập ngừng nói.

“Không nghĩ tới lão phu tên vạn năm sau còn có người nhớ rõ, bất quá đạo hữu thiên tài như vậy, lão phu cũng là lần đầu tiên nhìn thấy, kiến thức của lão phu tại nhân giới tuyệt đối được xưng là đứng đầu, nhưng cũng chưa từng thấy người nào tu hành kinh người như đạo hữu!” Trong ống trúc, vang lên thanh âm Đại Diễn thần quân.

“Ha ha, ta bất quá là vận khí tốt một chút mà thôi, nếu luận về thiên tư, làm sao so sánh được với tiên bối!” Diệp Trường Sinh lắc đầu nói.

Đây cũng không phải hẩn khiêm tốn, mà là hẩn tự biết mình, hẩn có thể tu luyện tới bước này, hoàn toàn dựa vào năng lực

phục chế này.

Nếu như không có năng lực phục chế, ở trong thế giới phàm nhân, lấy cái gì so sánh với những thiên kiêu này?

Đặc biệt là người như Đại Diễn Thần Quân, dưới con mắt của Diệp Trường Sinh, đối phương tuyệt đối là một nhân vật như Thanh Nguyên Tử.

Trên tài tình và thiên phú mảnh thiên phú này, người có thể so sánh thực sự không nhiều lắm.

“Vận khí tốt có thể tốt đến loại trình độ này, lão phu cũng là lần đầu tiên nhìn thấy, nói nữa vận khí tốt cũng là một loại bản lĩnh!” Đại Diễn Thần Quân ngập ngừng nói.

“Lão phu rất là hiếu kỳ, người rốt cuộc tu luyện công pháp gì mà thần thức so với Đại Diễn Quyết tầng bảy viên mãn của ta còn mạnh hơn?” Đại Diễn Thần Quân lại tò mò hỏi.

Nghe nói như thế, Diệp Trường Sinh bất động thanh sắc nói: “Trên đời này các loại kỳ công bí pháp rất nhiều, có một hai loại có thể tăng cường thần thức cũng không có gì kỳ quái, tại hạ chỉ là vận khí tốt, gặp phải một loại trong đó tương đối lợi hại mà thôi!”

“Ha ha, cũng đúng, là lão phu có chút kiêu ngạo, trước kia một mực cảm thấy, trong nhân giới này, hẳn là không có công pháp gì có thể vượt qua ta Đại Diễn Quyết, không nghĩ tới tại trên người đạo hữu lại kiến thức được trên đời này một núi cao hơn!” Đại Diễn Thần Quân cảm khái nói.

Tiếp nhận ngọc giản của Hàn Lập, thần thức của Diệp Trường Sinh đảo qua bên trong, quả nhiên là một phương pháp loại trừ thi khí trong Thiên Thi Châu.

Này cần dùng đến vài loại Linh Dược, mà những Linh Dược này cũng không tính là trân kỳ, trên người Diệp Trường Sinh vừa vận cũng có.

“Trên người Hàn Lập mang theo một lão gia gia tu tiên, đích xác là rất thuận tiện. Nếu như không có Đại Diễn thần quân, vấn đề sát khí của hắn không giải quyết được. Nguyên Anh hậu kỳ khôi lỗi cũng luyện chế không được. Thất Diễm phiến có tác dụng giống như chế phẩm cũng không liên quan gì đến hắn, càng không cách nào có được Đại Diễn quyết tiếp theo!”

“Đại Diễn Thần Quân các phương diện cũng giúp hấn không ít, đáng tiếc tiểu tử này quả thực không chú ý, một chút tâm tư báo đáp cũng không có, sau khi trở thành Đạo Tổ, cũng không có kiếm chác được người ta!” Diệp Trường Sinh trong lòng thầm nghĩ.

Gã nhìn về phía Hàn Lập nói: “Có một vị tiên bối như thế ở bên cạnh ngươi, hy vọng phương pháp giải quyết sát khí của ngươi cũng là do hấn truyền thụ a?”

Hàn Lập gật gật đầu, nói: “Đúng là như thế, nếu không lấy kiến thức của sư đệ, như thế nào nghĩ ra được phương pháp kỳ diệu này!”

Diệp Trường Sinh gật gật đầu, nói: “Vậy ngươi phải báo đáp vị tiên bối này thật tốt, nhưng có hấn ở bên cạnh ngươi, ta phỏng chừng ngươi lâm thời cởi bỏ phong ấn, khôi phục tu vi hấn là không có vấn đề!”

“Như vậy xem ra, vừa rồi cũng không tính là ta cứu ngươi, ta cũng không chiếm tiện nghi của ngươi, lấy phương pháp giải quyết thi khí này, liền đưa ngươi một chút canh tinh đi!”

Diệp Trường Sinh nói xong, lấy ra một nắm Canh Tinh lớn bằng móng tay, ném cho Hàn Lập.

Hàn Lập nhận lấy Canh Tinh, nhất thời trong lòng một trận kinh hỉ, không nghĩ tới Diệp Trường Sinh cùng Đại Diễn Thần Quân sau khi trao đổi vài câu, lại để cho hấn đạt được lợi ích.

Canh tinh này thoát nhìn số lượng ít, nhưng giá trị cũng là mười hai mươi vạn linh thạch, đủ để cho hấn luyện chế thêm một thanh phi kiếm.

“Trong tay ta có không ít Canh Tinh, nếu ngươi muốn cứ lấy những thứ ta biết hứng thú để trao đổi đi!” Diệp Trường Sinh lại nói một câu.

“Nếu trong tay sư đệ có thứ gì tốt, nhất định sẽ nghĩ ngay đến sư huynh!” Hàn Lập lập tức nói.

Hấn không chỉ lưu luyện Canh Tinh trên người của Diệp Trường Sinh mà còn quan tâm tới cát bạc của hấn.

Đây chính là đồ vật mà hấn nhất định phải dùng để luyện chế Đại Diễn thần quân.

Nhưng bây giờ trong tay hắn vẫn không có vật gì có thể đã động được Diệp Trường Sinh, Hàn Lập chỉ có thể gửi gắm hy vọng sau này tại Đại Tấn bên này, có thể có được một ít kỳ trân.

Nghe được lời Hàn Lập nói, Diệp Trường Sinh hài lòng gật gật đầu.

Khí vận gia hỏa Hàn Lập này một mực rất tốt, bây giờ sau khi hắn có một kẻ xâm nhập vào thế giới này, các loại tình huống đã sớm phát sinh biến hóa.

Hàn Lập có thể tìm được những thứ kia, không nhất định là những thứ kia.

Ví dụ như lúc trước hắn ở Thiên Nam, tiến nhập động phủ của tên thượng cổ tu sĩ kia, đây chính là tạo hóa vốn không có.

Nhưng mặc kệ hắn có thể lấy được cái gì, xác suất rơi vào tay hắn là đồ tốt.

Cho nên Diệp Trường Sinh muốn dùng Canh Tinh các loại đồ vật cấp bách như Hàn Lập buộc hắn, đợi sau khi hắn có đồ tốt tới trao đổi với vị sư huynh Diệp Trường Sinh này.

Như vậy Diệp Trường Sinh cũng có thể chia sẻ một phần khí vận cho Hàn Lập.

Thu hồi tất cả túi trữ vật, pháp bảo đang lơ lửng xung quanh lại, Diệp Trường Sinh nói với hai người: “Ta còn có việc, xin cáo từ trước, hy vọng sau này còn có cơ hội gặp lại tiền bối!”

Nghe Diệp Trường Sinh nói vậy, Đại Diễn Thần Quân nhất thời cười hắc hắc, giống như nhớ ra cái gì đó, có chút thê lương nói:

“Gặp lại lần nữa? Khả khả, hay là có một ngày, chúng ta sẽ gặp lại nhau lần nữa!”

“Diệp đạo hữu, ngươi và Hàn tiểu tử là hai tu sĩ đặc thù mà lão phu gặp được trong Nhân giới, đối với người khác mà nói vĩnh viễn cũng không có khả năng phi thăng. Ở trên hai người các ngươi, có lẽ sẽ có cơ hội như vậy! “

“Hi vọng tương lai các ngươi có thể tu thành Đại Đạo, nhìn cho tận cùng Tiên Đạo kia một chút, phong cảnh thật mỹ lệ đi!”

Nghe hấn nói vậy, Diệp Trường Sinh nhìn chăm chăm ống trúc kia, cười gằn nói: “Phần cuối của tiên đạo này, đương nhiên Diệp mỗ phải tới đó xem thử!”

“Bất quá tiền bối cũng không cần nhụt chí, nói không chừng sau này sẽ có một ngày, tiền bối cũng sẽ có cơ hội tự mình bước lên phần cuối Tiên Đạo!”

“Hắc hắc, hy vọng như thế!” Đại Diễn Thần Quân cười cười nói.

Hấn ở trong khôi lỗi kéo dài hơi tàn hơn vạn năm, đã dầu hết đèn tắt từ lâu, ít nhất đời này là hy vọng không nhìn thấy Tiên đạo.

Chỉ có thể ký thác tương lai vào hậu thế của luân hồi, hy vọng hấn trong luân hồi có thể lần nữa bước lên con đường tu hành, bước lên con đường trường sinh, đồng thời hồi tưởng lại chính mình còn có Đại Diễn Thần Quân một đời như vậy đi!

“Cáo từ!”

Diệp Trường Sinh chấp tay, hóa thành một luồng cầu vồng, bay về phía xa.

Nhìn bóng lưng hấn rời đi, Đại Diễn Thần Quân bỗng nhiên cười ha ha, làm cho Hàn Lập không hiểu thấu.

Một lát sau, gã ngừng cười, nói với Hàn Lập: “Hàn tiểu tử, so sánh ra, ta ngược lại càng thương thức vị sư huynh này của ngươi, cuộc sống tu tiên của hấn so với ngươi hữu vị hơn nhiều!”

“Cái tên nhà ngươi, quá khô khan không thú vị!”

Sau khi rời khỏi Quan Trữ phủ, Diệp Trường Sinh bay thẳng về hướng kinh thành Đại Tấn.

Đại Tấn đệ nhất thành, hẳn khẳng định muốn đi kiến thức một chút, hơn nữa một hai năm sau, Đại Tấn kinh thành tổ chức một hội đấu giá đệ nhất Đại Tấn, đối với Diệp Trường Sinh này cảm thấy rất hứng thú.

Tại đấu giá hội xuất ra vài kiện đồ vật, lại có thể vì hắn thu lại đại lượng linh thạch.

So sánh với Thiên Nam và Loạn Tinh Hải thì tổng số linh thạch chỉ có vài ức, linh thạch ở Đại Tấn nhiều hơn rất nhiều.

Mấy tỷ mấy trăm ức, e rằng cũng có trên trăm ức, ở thánh địa tu hành đệ nhất Nhân giới, Diệp Trường Sinh có thể tạm thời không kiêng nể gì mà đi thu liễm linh thạch.

Mấy chục ngày sau, Diệp Trường Sinh đứng trên đỉnh một ngọn núi, trông về phía tường thành cao lớn phía xa xa.

Tòa thành Tấn Kinh này mặc dù được phạm nhân cùng với một ít tu tiên cấp thấp thôi phòng cực kỳ hùng vĩ, vô cùng đồ sộ, giống như cả thế gian vô song vậy.

Nhưng trong mắt Diệp Trường Sinh, thành này so với Loạn Tinh Hải Thiên Tinh Thành còn kém không chỉ một bậc, Thiên Tinh Thành mới là thành thị lớn nhất mà Diệp Trường Sinh từng thấy.

Xem tình huống Tấn kinh thì có lẽ Thiên Tinh thành cũng là Nhân giới đệ nhất đại thành, dù sao ngoại trừ Thiên Tinh Thành thì rất khó có thành thị nào khác có thể vượt qua được.

Tấn kinh cũng có chỗ độc đáo của riêng nó, không nói những thứ khác, thành này ngoại trừ tường thành bên ngoài cùng, từ bên ngoài cứ cách một dặm lại còn xây dựng ra sáu tầng tường thành khác, mỗi đạo so với con đường phía trước đều cao hơn năm sáu trượng.

Tường đá cao nhất, thậm chí cao hơn bốn mươi trượng.

Nghe nói lúc xây dựng thành trì này, không có mượn bất luận tu tiên giả nào, bằng vào phạm nhân liền xây dựng thành, đây xác thực là một kỳ tích khó lường.

Chẳng qua nghĩ lại cũng đúng, người tu tiên chỉ sợ không có ai nguyện ý đi làm việc ở Tu Thành, cho dù người có thổ mộ linh căn cũng không ngoại lệ.

Khác với Thiên Tinh thành chính là, con đường ở Tấn Kinh cùng phòng ốc rậm rạp chằng chịt như lông trâu, hiển nhiên thành thị mặc dù không lớn bằng Thiên Tinh thành, nhưng người cư trú bên trong lại chính là Thiên Tinh thành, đoàn ngựa cũng không đuổi kịp.

“Tấn kinh, là đại bản doanh của hoàng tộc Đại Tấn Diệp gia, nói tới đây vẫn là nhà ta!” Diệp Trường Sinh thầm nghĩ trong lòng.

Diệp gia Hoàng tộc này chính là đệ nhất thế gia của Đại Tấn, thực lực hùng hậu, có không ít Nguyên Anh trưởng lão, mặc dù ở Đại Tấn, thực lực cũng không được coi là cao nhất.

Nhưng nếu đặt tại một nơi nhỏ bé như Thiên Nam thì thực lực mạnh hơn rất nhiều so với bất cứ tông môn nào ở Thiên Nam.

Cho dù là môn phái như Hợp Hoan Tông, Thái Chân Môn, Hóa Ý Môn cũng còn lâu mới có thể so sánh được.

Nhưng Diệp Trường Sinh lại biết, tình cảnh của gia tộc cường đại hiện tại không được tốt cho lắm.

Hoàng tộc Đại Tấn vẫn luôn bị tông môn liên thủ chèn ép, trong tộc phạm là tộc nhân có thiên phú, đều có khả năng bị chánh ma âm thầm hãm hại.

Hiện tại, có thể bảo trì được hai vị đại tu sĩ một sáng một tối đã là thật sự không dễ.

Nếu như vị đại tu sĩ kia âm thầm bị chính ma phát giác được, chỉ sợ tai ương ngập đầu của gia tộc này cũng sẽ giáng xuống.

“Bây giờ cổ ma từ Thiên Nam chạy trốn tới đây kia đã trà trộn vào Diệp gia, kế tiếp bọn họ sẽ chuẩn bị mở phong ấn Côn Ngô sơn ra!” Diệp Trường Sinh thầm nghĩ trong lòng.

Hắn nhìn lại đoạn nội dung vở kịch này một lần.

Đại Tấn đệ nhất hội đấu giá hần là hai năm sau tổ chức, tại hội đấu giá đó, Hoàng tộc lấy ra một kiện Thông Thiên Linh Bảo Bình Sơn Ấn giống như chế tạo bình sơn ấn, lấy kiện phảng phất Linh Bảo này hấp dẫn sự chú ý của chánh ma.

Sau đó âm thầm đánh chủ ý lên Côn Ngô sơn, muốn đạt được hai kiện thông thiên linh bảo phong ấn trong Côn Ngô sơn dùng để thoát khỏi khống chế của chánh ma.

Nếu thực sự để bọn họ đạt được một kiện trong hai kiện Linh Bảo kia, bằng vào thực lực của một kiện Linh Bảo cộng thêm Đại tu sĩ hậu kỳ, gia tộc này cũng thật sự có khả năng mộng đẹp thành sự thật.

Đáng tiếc, Linh Bảo gì có thể dễ dàng đoạt tới tay như vậy.

Đặc biệt là trong tình huống thực lực của mình chưa đủ.

“Linh bảo trong núi Côn Ngô, ai có thể không động tâm đây, tuy đều mang họ Diệp, nhưng nếu các người cản đường ta, cũng đừng trách ta không khách khí!” Diệp Trường Sinh thầm nghĩ trong lòng.

Hắn đối với hai kiện linh bảo kia của Côn Ngô sơn cũng cảm thấy rất hứng thú, trong lòng Diệp Trường Sinh tính toán ít nhất hắn cũng phải cướp được một kiện trong đó mới được.

“Chẳng qua trước đó, trước tiên phải đem món linh bảo giống như chế phẩm ở Tấn kinh này đoạt được, pháp bảo đẳng cấp như thế, cũng không thể dễ dàng buông tha!” Diệp Trường Sinh trong lòng âm thầm hạ quyết tâm.

Hắn tiến vào bên trong Tấn Kinh, rất nhanh liền biến mất trong dòng người.

“Trong tòa thành này là nơi phạm nhân và tu sĩ sống, lần này muốn tìm được địa điểm phùng thị và hội đấu giá tổ chức, còn phải phí chút công phu!” Nhìn đám người chung quanh, Diệp Trường Sinh hơi nhíu mày.

Thần thức hắn quét qua, rất nhanh tìm được một tia khí tức của tu sĩ trong tòa Tấn kinh khổng lồ này.

Một lát sau, Diệp Trường Sinh xuất hiện trước một thư viện.

Gian thư viện này đã có thể mở tại Tấn Kinh loại địa phương này, hơn nữa thoát nhìn cũng không thể coi là nhỏ, khẳng định

có chút lai lịch, cũng có thể có quan hệ nhất định với Nho môn.

Bất quá, Diệp Trường Sinh đối với việc này không chút quan tâm, khi hắn lén vào trong thư viện, thân hình xuất hiện trước mặt một lão nho sinh tóc trắng xoá trong thư viện, trên người lập tức thả ra một cỗ khí tức cường đại.

Lão nho nhất thời kinh hãi, vội vàng tiến lên nửa bước, cung kính thi lễ với Diệp Trường Sinh: “Tiền bối giá lâm thư viện, có sự tình cần vấn bối làm việc không?”

.....

Một lát sau, lúc Diệp Trường Sinh ra khỏi thư viện, trong tay đã cầm một miếng ngọc giản.

Bên trong có khắc ấn vị trí của phường thị Tấn Kinh và hai năm sau tham gia đấu giá hội.

“Tấn Tây phường thị, Bảo Quang điện...”

Sau khi Diệp Trường Sinh ra khỏi thư viện, đem ngọc giản nhìn kỹ một lần, liền đi thẳng tới Tấn Tây phường thị mà lão nho nhắc tới.

Cái gọi là Tấn Tây phường thị, kỳ thật chính là một loại pháp trận ẩn nấp cao minh, quanh năm đem một khu vực nhỏ đường phố hẻo lánh phía tây Tấn kinh che dấu đi.

Đi tới lối vào phường thị, Diệp Trường Sinh lập tức cảm giác được. Ở phường thị phía Tây này có tu sĩ cấp bậc Nguyên Anh tọa trấn.

Đây chính là chỗ khác nhau giữa Đại Tấn tu tiên giới cùng Thiên Nam tu tiên giới, Thiên Nam phường thị, có thể có Trúc cơ tu sĩ tọa trấn cũng thuộc về khó gặp, mà Đại Tấn phường thị trực tiếp có Nguyên Anh tọa trấn.

Đương nhiên, điều này cũng có thể là vì hiện tại sắp đến ngày tổ chức hội đấu giá, phường thị đã tăng cường phòng vệ.

Nhưng từ đây có thể nhìn ra số lượng cao giai tu sĩ Đại Tấn rất nhiều.

Thánh địa tu hành của người này là Nguyên Anh hậu kỳ đại tu sĩ, nghe nói là từ bảy tám mươi vị trở lên.

Trước kia Diệp Trường Sinh có nghe nói qua Hải ngoại tam tiên, hiện tại đã đến Đại Tấn rồi lại nghe nói tới tứ đại tán tu, bảy vị này đều là tán tu, hơn nữa đều là đại tu sĩ.

Chỉ là đại tu sĩ trong tán tu đã có khoảng bảy vị, lại càng không cần phải nói chính ma thập đại tông môn.

Chỉ lấy Âm La tông làm ví dụ, trong tông môn này có hai vị đại tu sĩ, mà Âm La tông trong thập đại tông môn, là mấy nhà xếp hạng gần với hậu.

Bởi vậy có thể thấy được, chính ma thập đại tông môn cộng lại đã có khoảng năm mươi vị đại tu sĩ.

Càng huống chi, Đại Tấn các nơi kỳ thật còn có Tiểu Cực cung loại thực lực này không kém gì mười đại tông môn phái.

Có thực lực như thế, cũng khó trách tu sĩ Đại Tấn nhìn những tu tiên giới khác, tựa như là đang nhìn một nơi thâm sơn cùng cốc.

Trong lòng nghĩ vậy, Diệp Trường Sinh chậm rãi bước đi, ánh mắt không ngừng quét qua hai bên.

Một lát sau, hắn đi tới trước một tòa lầu các cao ba tầng mới ngừng lại.

Ánh mắt hắn nhìn lên tám biển treo trên cửa chính lầu các, trên đó viết ba chữ vàng lớn chừng cái đầu “Thiên Cơ các”.

Diệp Trường Sinh trong lòng hơi động, cái “Thiên Cơ các” này hẳn là Thiên Cơ các chuyên bán Thiên Cơ ốc.

Thiên Cơ ốc là một loại pháp bảo không gian độc nhất của Đại Tấn, có thể giúp cho người khác nghỉ ngơi hoặc tu luyện khi bên ngoài.

Nói ngắn gọn, đây là một động phủ được mang theo bên người, được phóng đại thu nhỏ lại.

Toà lầu các Thiên Cơ các này có diện tích không nhỏ, dài rộng khoảng ba bốn mươi trượng, có năm sáu gã sai vặt Luyện Khí kỳ làm khách nhân trong cửa hàng, chỉ vào một vài thứ gì đó ở trên kệ bốn phía, hướng dẫn giới thiệu.

Diệp Trường Sinh cất bước đi vào, một gã sai vặt sau khi thấy vậy lập tức mỉm cười bu lại, muốn bắt chuyện.

“Lui ra, vị tiên bối này để ta tiếp đãi là được rồi.” Ngồi ở một góc trên ghế, một gã trung niên mặc áo bào trắng đang thần nhiên thưởng thức một bình trà thơm, sau khi dùng thần thức đảo qua tu vi của Diệp Trường Sinh, lập tức giật mình đặt chén trà xuống, vội vàng bật thốt lên gọi gã sai vặt.

Sau đó hắn sửa sang lại quần áo, bước tới hướng Diệp Trường Sinh thi lễ, cung kính nói:

“Tiền bối có thể đến Thiên Cơ các chúng ta, thật sự là vinh hạnh của bản các, tầng một đương nhiên sẽ không có thứ tiền bối muốn. Tiền bối theo văn bối lên tầng ba nói chuyện, thế nào?”

“Cũng được!” Diệp Trường Sinh bỗng nhiên gật đầu nhẹ, nói ra.

Dưới lầu bảy tám gã tu sĩ mua đồ thấy tình hình này, tự nhiên biết Diệp Trường Sinh đúng là một gã tu sĩ Nguyên Anh kỳ, nhất thời rối loạn tung bừng.

Tầng thứ ba của Thiên Cơ các cũng không lớn, chỉ là bố trí một số thứ tự tao nhã, hơn nữa còn có hai nữ tu trẻ tuổi dung mạo xinh đẹp, vừa thấy người trung niên mang khách nhân vào, lập tức dâng một ấm trà ngon lên.

“Mời tiên bối nếm thử, đây là Vũ Linh trà mà bản các bỏ ra số tiền lớn mua được, có hương vị rất đặc biệt.” Người trung niên đợi Diệp Trường Sinh ngồi xuống, lập tức mỉm cười giới thiệu.

Diệp Trường Sinh tùy ý thưởng thức vài ngụm trà sau đó hỏi: “Thiên Cơ các các người có phải là sản xuất rất nhiều Thiên Cơ ốc không? Ta nghe nói quý các luyện chế được cao giai Thiên Cơ ốc, có thể đem một tòa động phủ lớn nhỏ luyện chế thành lòng bàn tay mang theo bên người, hơn nữa còn có thể trực tiếp mang theo một số cấm chế lợi hại, thật sự có chuyện như vậy sao?”

Nghe hắn nói vậy, gương mặt người trung niên lập tức lộ vẻ tự hào, nói: “Ha ha, Thiên Cơ ốc chính là pháp bảo đặc sản của bản các, tiền bối xem như tìm đúng chỗ rồi!”

“Nhưng loại Thiên Cơ ốc mà tiền bối nói tới chính là Thiên Cơ ốc có đẳng cấp cao nhất, phải gọi là Thiên Cơ phủ mới

đúng.”

“Nhưng loại Thiên Cơ phủ này bởi vì lấy tài liệu quá mức hiếm thấy, nguyên bản cũng không có luyện chế ra bao nhiêu, hiện tại trừ bỏ rất ít mấy món không bán ra, còn lại sớm đã bán hết sạch.” Trung niên nhân vừa cười vừa nói.

“Hàng không bán, trong này làm sao mà nói vậy?” Ánh mắt Diệp Trường Sinh lóe lên, hỏi.

“Không đổi gạt tiền bồi, còn lại vài món không có cái nào mà không phải là tinh phẩm trong Thiên Cơ phủ, vô luận lớn nhỏ đều kèm theo cấm chế phía trên đều vượt xa những thứ trước có thể bán ra. Cho nên Thiên Cơ phủ này là những thứ phía trên có ý lưu lại, chỉ có thể dùng một ít vật hi hữu để đổi.” Trung niên nhân có chút xấu hổ giải thích nói.

“Lấy vật đổi vật sao? Chuyện này cũng không ngại, chỉ cần Thiên Cơ phủ này thật sự thần diệu như thế, ta cũng muốn đổi lấy một kiện. Đạo hữu có thể lấy ra trước mấy món, để Diệp mỗ kiến thức một chút được không?” Trên mặt Diệp Trường Sinh lộ ra một vòng vui vẻ, nói.

“Vài kiện? Tiền bồi nói đùa, bản các cho dù là thương hội chủ thành, nhưng cũng chỉ có một kiện mà thôi, hơn nữa còn là trấn các chi bảo của bản các, còn lại vài món đều đặt trong những điểm số khác. “

“Bất quá bản các đây chính là luyện khí đại tông sư “Hoa Vận Tử” trong các đích thân luyện chế ra, luận công hiệu đều là số một số hai trong Thiên Cơ phủ, phía trên có thêm cấm chế có thể so với một kiện Cổ Bảo cao giai.”

“Hơn nữa, tại hạ chỉ là một quản sự trong các, không có quyền sử dụng bảo vật này. Bảo vật này là do Vương trưởng lão trong các phụ trách”.

“Tiền bồi nếu thật sự có lòng, vẫn bồi lập tức có thể từ trong mật thất có thể mời Vương trưởng lão cùng tiền bồi trao đổi việc này, cần trao đổi cái gì mới biết. ” Người trung niên tinh thần chân động, vội vàng nói.

Vị tiền bồi trước mắt này khẩu khí không nhỏ, nếu thật sự có thể làm được một mối làm ăn lớn như vậy, địa vị của hắn trong Thiên Cơ các đương nhiên sẽ tăng lên.

“Vậ à, vậ người gọi vị Vương trưởng lão kia ra đi, ta...” Diệp Trường Sinh mỉm cười, đang định nói gì đó thì đột nhiên ngừng lại, đưa mắt nhìn xuống dưới lầu, trên mặt lộ vẻ kinh ngạc.

“Chắc chắc, hôm nay trùng hợp như vậy, còn gặp được người quen!” Diệp Trường Sinh hơi kinh ngạc cười cười, lập tức nói ra.

Trung niên nhân sừng sốt, có chút không rõ cho lắm, nhưng lúc này từ dưới lầu bỗng nhiên truyền đến lời nói của một lão giả: “Triệu tiểu tử, hôm nay lão phu đã kéo đến cho ngươi một mối làm ăn lớn.”

Thanh âm này tuy rằng già nua, nhưng trung khí mười phần, vang dội dị thường. Tiếp theo một trận tiếng bước chân “Vù vù”, trầm trọng truyền đến, tựa hồ người vừa tới cân nặng không nhẹ đáng vẽ.

“Nguyên lai là Phú tiền bối, hoan nghênh Phú tiền bối đại giá quang lâm!” Trung niên nhân áo bào trắng nghe thanh âm này, biến sắc, vội vàng đứng dậy cung kính trả lời.

Chỗ cửa sảnh bóng người nhoáng lên một cái, một bóng người thân hình cực cao bỗng nhiên xuất hiện.

Hai mắt Diệp Trường Sinh nhú lại, cẩn thận đánh giá người này.

Đây là một lão giả thân hình cao lớn, sắc mặt đỏ thẫm, trên người linh khí kinh người, là một tu sĩ Nguyên Anh trung kỳ đỉnh phong.

Sau khi lão giả mặt đỏ tiến lên, ánh mắt liền quét về phía Diệp Trường Sinh, phát hiện Diệp Trường Sinh bề ngoài tuổi trẻ cùng tu vi hẳn không cách nào nhìn thấu được, trên mặt lộ ra một tia kinh ngạc.

Mà cùng lúc đó, một bóng người xinh đẹp mặc áo trắng cũng từ trên cầu thang phía sau hần đi ra, lộ ra khí tức cường đại, đồng dạng cũng là Nguyên Anh Trung Kỳ đỉnh phong nữ tử.

Nàng này trên người mặc váy cung màu trắng, dáng người nhỏ nhắn xinh xắn, dung mạo thanh lệ, một đôi mắt sáng long lanh trong suốt.

Cô bước lên cầu thang, sau khi bước vào tầng ba Thiên Cơ các, lập tức nhìn thấy ánh mắt của Diệp Trường Sinh.

Trên mặt hiện lên một tia kinh ngạc, lập tức nữ nhân này nở nụ cười xinh đẹp, tiến lên vài bước nói: “Không nghĩ tới ở chỗ này lại gặp Diệp huynh, giữa chúng ta đã gần trăm năm rồi chưa gặp mặt!”

Nữ tử áo trắng này chính là người mà lúc trước Diệp Trường Sinh đến Đại Tấn gặp tại Nam Hải, nữ tu Bạch Dao Di.

Trải qua gần trăm năm khổ tu, Bạch Dao Di mới vừa vào Nguyên Anh trung kỳ, hiện tại đã là Nguyên Anh trung kỳ đỉnh phong.

Có thể tu luyện đến bước này, phỏng chừng không thể thiếu con bát cấp giao long công mà lúc trước Diệp Trường Sinh giúp nàng bắt giữ.

“Diệp mỗ không ngờ hôm nay lại tùy ý đến Tấn kinh một vòng, lại gặp được Bạch tiên tử!” Diệp Trường Sinh đứng dậy, trên mặt tràn đầy tươi cười nói.

“Chưa tới trăm năm, tu vi của Diệp huynh đã khiến thiếp thân nhìn không thấu, thật đúng là làm cho người ta kinh ngạc!” Bạch Dao Di dò xét qua khí tức của Diệp Trường Sinh, trong lòng rất là kinh ngạc, nhin không được nói.

Lúc trước nàng cùng Diệp Trường Sinh vừa gặp nhau, đối phương mới chỉ là Nguyên Anh sơ kỳ, mà bây giờ, vậy mà đã đến tình trạng khiến nàng không thể nhìn thấu.

Điều này cũng có nghĩa tu vi của đối phương cao hơn nàng, hoặc đã nói rõ đối phương nắm giữ một loại bí thuật che giấu khí tức cực kỳ cao thâm.

Nhưng cho dù là loại khả năng nào đi nữa, cũng chứng tỏ thực lực của Diệp Trường Sinh không phải chuyện đùa.

Đặc biệt là, lúc trước Bạch Dao Di còn tận mắt chứng kiến tình cảnh Diệp Trường Sinh tiện tay bắt được giao long, đối với thực lực của hắn càng thêm khắc sâu nhận thức.

“Vị Diệp đạo hữu này, lúc trước hắn là đang tìm kiếm phương pháp đột phá bình cảnh trung kỳ, chỉ là không biết hắn rốt cuộc làm gì, làm cho vị Băng Hải chi chủ kia hạ lòi đình giận!” Bạch Dao Di trong lòng thầm nghĩ.

“Bạch tiên tử có nên giới thiệu vị Diệp đạo hữu này một chút không?” Lão giả mặt đỏ ở một bên nhìn hai người nói chuyện phiếm, một lát sau trên mặt mang theo vẻ tươi cười nhiệt tình nói.

Bạch Dao Di nghe vậy trên mặt nhất thời xuất hiện một chút áy náy, mỉm cười, nói: “Vừa rồi thiếp thân trông thấy Diệp huynh quá mức kinh ngạc, lại quên hướng hai vị đạo hữu giới thiệu một phen!”

“Diệp huynh, vị Phú đạo hữu này là Cửu U tông chấp pháp trưởng lão, một thân thực lực sâu không lường được!” Bạch Dao Di trên mặt mang theo vẻ tươi cười, đầu tiên là hướng Diệp Trường Sinh giới thiệu một chút thân phận lão giả mặt đỏ.

“Lão phu bái kiến Diệp đạo hữu, đạo hữu tuổi còn trẻ mà đã có được tu vi như thế, quả thực làm cho người ta hâm mộ!” Lão giả họ Phú vui vẻ hơn hớn hướng Diệp Trường Sinh chấp tay, nói ra.

Trên mặt hắn tràn đầy nụ cười nhiệt tình, nhưng trong lòng thì rất là kinh ngạc, bởi vì không chỉ Bạch Dao Di, hắn cũng không cách nào nhìn ra Diệp Trường Sinh rốt cuộc là tu vi gì.

Nhưng nghe Bạch Dao Di nói những lời vừa rồi, vị Diệp đạo hữu này chắc hẳn là Nguyên Anh trung kỳ.

Về phần Nguyên Anh hậu kỳ, lão giả họ Phú ngược lại không nghĩ tới, trên đời này nào có thể dễ dàng xuất hiện một tu sĩ Nguyên Anh hậu kỳ như vậy chưa từng nghe nói?

Hơn nữa đối phương còn trẻ như vậy, nếu thật sự là hậu kỳ đại tu sĩ, vậy sớm đã dương danh thiên hạ rồi.

“Bất quá, lại nói, tướng mạo vị Diệp đạo hữu này, chung quy cảm giác có chút quen thuộc, phỏng phát như đã gặp ở nơi nào rồi!” Lão giả họ Phú thầm nghĩ trong lòng.

“Diệp đạo hữu lúc trước ở Nam Hải kết bạn với một vị đồng đạo, hẳn là hải ngoại tán tu, một thân thần thông không phải chuyện đùa!” Bạch Dao Di cười khẽ, hướng Phú lão giả giới thiệu thân phận trưởng.

“Nguyên lai là hải ngoại tu sĩ, Phú mỗ thật sự là thất kính. Tại hạ đã sớm nghe nói hải ngoại có không ít đồng đạo thần thông quảng đại, phương pháp tu luyện khác biệt, rất giống tu sĩ trong lục địa chúng ta, nếu rảnh rồi Phú mỗ thật đúng là muốn cùng đạo hữu trao đổi một chút tâm đắc tu luyện.”

“Chẳng qua, đạo hữu chạy lộ trình xa như thế đến Tân Kinh, xem ra là vì hội đấu giá mà đến.” Lão giả họ Phú trên mặt lộ ra vẻ chột hiệu nói.

Đại khái cũng chỉ có hải ngoại vô biên vô hạn tu sĩ Nguyên Anh địa phương này mới có thể tại Đại Tân yên lặng vô danh, lão giả trong lòng bất giác tin tưởng hơn phân nửa.

“Đúng vậy, chính là vì hội đấu giá Đại Tân mà đến, chỉ là không nghĩ tới vừa vặn gặp phải Thiên Cơ các ở chỗ này, liền đi vào xem một chút!” Trên mặt Diệp Trường Sinh mang theo ý cười, nói.

Hắn vừa dứt lời, đột nhiên ngoài phòng lần nữa truyền đến tiếng bước chân, tiếp theo có người dùng thanh âm trong trẻo mỉm cười nói:

“Phú huynh đến Thiên Cơ các chúng ta, như thế nào lại không thông tri cho Vương mỗi một tiếng. Diệp đạo hữu cùng Bạch đạo hữu cũng là khách quý, Vương mỗi càng nên tự mình đi ra chiêu đãi.”

Theo thanh âm này vừa dứt lời, một ngân bào tu sĩ sắc mặt hơi trắng đi vào trong thính đường.

“Ha ha, Vương huynh hiếm khi lộ diện, ta cho rằng đạo hữu lần này vẫn sẽ tiếp tục bế quan tu luyện “Quy Linh quyết” kia, nào dám quấy rầy Vương huynh thanh tu.” Lão giả họ Phú tựa hồ quen biết với ngân bào tu sĩ đã lâu, phi thường quen thuộc hô.

“Lão phu Quy Linh quyết cũng chỉ có thể dừng lại ở tầng thứ bảy rồi. Phỏng chừng cả đời này không còn hi vọng tiến giai Nguyên Anh trung kỳ nữa.”

“Bất quá ta nghe Triệu chấp sự nói, trong lâu có một vị đạo hữu Nguyên Anh trung kỳ đến, hơn nữa còn muốn mua Thiên Cơ phủ của bản các đặt trong mấy trăm năm. Hơn nữa Phú huynh cùng Bạch đạo hữu cũng đại giá quang lâm bản các, Vương mỗi sao có thể không ra gặp mặt một lần chứ.”

Ngân bào tu sĩ thoát nhìn khoảng chừng hơn năm mươi tuổi, ánh mắt sau khi đảo qua trên người Diệp Trường Sinh cùng Bạch Dao Di, khẽ cười chấp tay thi lễ.

Nghe đối phương nói như vậy, Diệp Trường Sinh đâu thể không biết đối phương chính là Vương trưởng lão mà trung niên áo trắng mới vừa nói.

Nghe Vương trưởng lão nói vậy, lão giả họ Phú trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc, mà Bạch Dao Di cũng đồng thời ngẩn ra, lập tức trên mặt lộ ra một vòng vui vẻ.

“Thật là trùng hợp, Phú mỗi lần này mang Bạch tiên tử tới đây cũng là vì Thiên Cơ phủ!” Lão giả họ Phú cười khò một tiếng nói.

Bạch Dao Di nhẹ giọng cười nói: “Thiếp thân vốn cảm thấy hứng thú đối với Thiên Cơ phủ này, nhưng nếu Diệp huynh muốn, thiếp thân sẽ không cùng Diệp huynh tranh chấp!”

“Sao lại không biết xấu hổ như vậy?” Diệp Trường Sinh nhướn mày nói.

Bạch Dao Di che miệng cười nhẹ, ánh mắt sáng nhìn về phía Diệp Trường Sinh nói: “Lúc trước Diệp huynh giúp thiếp thân không nhỏ việc nhỏ này, chuyện nhỏ hôm nay, Diệp huynh không nên khách khí với thiếp thân, nếu không chẳng phải là làm cho thiếp thân cảm thấy bất an sao?”

Nghe được lời này của cô, Diệp Trường Sinh đành phải nói: “Nếu tiên tử đã khiêm nhường như vậy, Diệp mỗi cũng không khách khí nữa!”

“Chắc chắn, đạo hữu thật không hổ là hải ngoại tu sĩ, ra tay thật đúng là không nhỏ. Xem ra cách nói của hải ngoại lắm bảo vật, thật đúng là không sai.” Lão giả họ Phú rung đùi đắc ý nói, trên mặt mang theo một tia kinh ngạc.

đổi lấy một tòa Thiên Cơ phủ cần đến mức này, cho dù là tu sĩ Nguyên Anh trung kỳ cũng cảm thấy đau đớn.

Cũng khó trách hấn kinh ngạc như thế.

“Hải ngoại có một ít tài liệu tương đối quý hiếm, nhưng sao có thể so sánh với đất liền của đại vật, đạo hữu thật biết nói đùa.” Diệp Trường Sinh từ chối cho ý kiến nói.

Bất quá lời này của hấn tự nhiên không thể làm cho lão giả họ Phú cùng vị Vương trưởng lão kia tin tưởng, nhưng hai người cũng không tiếp tục truy hỏi hải ngoại sự tình gì nữa, nếu

không bị Diệp Trường Sinh cao giai tu sĩ như vậy hiểu lầm bọn họ có lòng rình mò, đó cũng không phải là chuyện nhỏ.

Lúc này trung niên nhân họ Triệu đi theo phía sau Vương trưởng lão tiến lên vài bước, cầm trong tay một cái hộp ngọc đặt ở trên bàn trước người Diệp Trường Sinh, chính mình thì thức thời lui sang một bên.

“Nếu đạo hữu đối với Thiên Cơ phủ của bọn các cảm thấy hứng thú, lão phu sẽ cầm vật ấy tới đây, để đạo hữu trước tiên có thể nhìn qua một chút.” Vương trưởng lão dùng tay điểm một cái hộp ngọc kia, khách khí nói.

Hắn mở hộp ngọc trên bàn ra, lập tức một đoàn bạch quang từ trong hộp ngọc bắn ra, nhìn kỹ, đây là một đoàn quang mang lớn chừng quả đấm, bên trong ẩn chứa phòng ốc lầu các bạch ngọc điêu thành kiến trúc.

Bạch quang rơi xuống bàn, gương mặt thật sự của Thiên Cơ phủ liền xuất hiện trước mắt mọi người, ba người kể cả Diệp Trường Sinh đều lần đầu tiên nhìn thấy chân diện mục của Thiên Cơ phủ này.

Lập tức, mọi người tấm tắc lấy làm kỳ lạ. Thiên Cơ phủ này thoát nhìn như từ trên một khối bạch ngọc to bằng nắm tay, điêu khắc thành đại lượng lầu các cung điện.

Thoạt nhìn vô cùng tinh xảo, hơn nữa dạt dào linh khí, mơ hồ có từng đợt chấn động cảm chế cường đại truyền ra.

“Chắc chắc, đây là Thiên Cơ phủ tốt nhất của quý các sao? Hôm nay lão phu thật sự mở mang tầm mắt!” Lão giả họ Phú chắc chắn cảm thán hai tiếng nói.

Vương trưởng lão trên mặt lộ ra một vòng vui vẻ, nói với Diệp Trường Sinh: “Diệp đạo hữu có nguyện theo lão phu đi vào trong giới tử không gian của bản các, đi xem tình cảnh sau khi Thiên Cơ phủ này mở ra hay không?”

Diệp Trường Sinh nghe vậy trên mặt lộ ra một vòng vui vẻ, nói: “Việc này đương nhiên không thể!”

“Được, Diệp huynh xin mời đi theo ta!”

Vương trưởng lão cười một tiếng, mang theo Diệp Trường Sinh đi vào một khu vực bị cấm chế bao vây ở phía sau lầu

các. Thông qua một tòa truyền tống trận, hai người đi tới một mảnh không gian độc lập.

Nhìn thấy hai người rời đi, đôi mắt lão giả họ Phú híp lại, nhìn về phía Bạch Dao Di, hỏi: “Bạch tiên tử, người quen biết vị Diệp đạo hữu này, cảm thấy hắn có đáng tin không?”

Nghe lão giả họ Phú nói vậy, Bạch Dao Di trên mặt lộ ra vẻ tươi cười, nói: “Phụ đạo hữu muốn kéo Diệp huynh vào chuyện đó đúng không?”

“Ta cảm thấy không thành vấn đề, với thần thông của Diệp huynh nếu nhiều hơn hắn, lần mạo hiểm này của chúng ta sẽ nắm chắc thêm nhiều phần!”

“Ồ, Bạch tiên tử đối với thực lực của vị Diệp đạo hữu có phần nắm chắc lớn như vậy?” Lão giả họ Phú có chút kinh ngạc hỏi.

“Thực lực của Diệp huynh không phải ta chỉ nói được hai ba câu, mang hắn theo, Phụ đạo hữu tuyệt sẽ không thất vọng!” Bạch Dao Di cười, dùng ngữ khí khẳng định nói.

“Ha ha, đã có Bạch tiên tử đảm bảo, vậy Phú mỗ yên tâm rồi. Đợi lát nữa sau khi vị Diệp đạo hữu này đi ra, chúng ta thử mời hắn một chút!” Lão giả họ Phú cười ha ha một tiếng nói.

Bạch Dao Di trên mặt cũng lộ ra vẻ tươi cười, nói: “Mặc dù ta không thấy rõ tu vi Diệp huynh, nhưng hắn đã là Nguyên Anh trung kỳ tu sĩ không thể nghi ngờ, sự kiện kia hắn khẳng định sẽ cảm thấy hứng thú!”

.....

Ánh mắt Diệp Trường Sinh nhìn về bốn phía, phiến không gian giới tử trước mắt này mang đến cho hắn một cảm giác rất đặc biệt, có chút tương tự với Linh Miểu Viên đã đi qua Truy Ma Cốc, nhưng linh khí không nồng đậm như Linh Miểu Viên.

Tu sĩ Đại Tấn, nắm giữ các loại kỹ thuật tại Nhân giới cũng là độc nhất, giới tử không gian trước mắt này rõ ràng là có một ít vết nứt không gian đặc biệt, trải qua một phen luyện chế, tạo thành không gian riêng biệt.

Thấy bộ dáng cảm thấy hứng thú của Diệp Trường Sinh đối với không gian này, vị Vương trưởng lão kia cười ha ha nói:

“Loại kỹ thuật đem vết nứt không gian này luyện chế thành không gian, thời gian xuất hiện ở Đại Tấn còn chưa đủ một ngàn năm, chính là do mấy vị luyện khí sư tạo nghệ kinh người của bản các nghiên cứu chế tạo ra!”

“Người có thể sáng tạo ra loại kỹ thuật này, kỹ thuật luyện khí ở giới này xem như là hàng đầu!” Diệp Trường Sinh nhìn không gian trước mặt, nói.

Vương trưởng lão cười ha ha, đem Thiên Cơ phủ ném lên không trung, sau đó bỗng nhiên hai tay bấm niệm pháp quyết, trong miệng quát khẽ một tiếng hướng lên không trung điểm một chỉ, một trận bạch hà trảm thấp vù vù về phía sau, hướng trên mặt đất hạ xuống.

“Ầm ầm” sau một tiếng nổ lớn vang lên, ở trong linh quang vạn đạo, một tòa động phủ toàn thân dùng mỹ ngọc xây thành, xuất hiện trước mặt đất trống rỗng.

Diệp Trường Sinh hai mắt híp lại, hai tay chấp sau lưng cẩn thận đánh giá.

Tòa động phủ này thoát nhìn tinh xảo dị thường, so với động phủ bình thường mà nói, rõ ràng nhỏ hơn một chút, thế nhưng lầu các, sân nhỏ bên trong đều có hình dạng đầy đủ, mặt ngoài còn được một tầng màn sáng màu trắng bao phủ, càng làm cho nó mờ mịt mông ảo giống như Tiên gia biệt viện vậy.

Vương trưởng lão bàn tay vừa lật, một khối bạch ngọc lệnh bài xuất hiện ở trong tay, dùng lệnh bài này nhắm ngay phía dưới động phủ nhẹ nhàng quơ vài cái, quang sáng ngoài động phủ bỗng nhiên biến mất.

Diệp Trường Sinh thấy thế, nghe răng cười, hóa thành một đạo hồng quang bay vào trong động phủ này.

Qua chừng một bữa cơm, hắc mới đi ra, thần sắc không chút sợ hãi, nhìn không ra có gì dị thường.

Vương trưởng lão cười hỏi: “Diệp huynh cảm thấy thế nào?”

“Thiên Cơ phủ rất tốt, đầy đủ mọi thứ, nhưng Diệp mỗ lại có một vấn đề!”

“Mời Diệp huynh nói!” Vương trưởng lão nghe vậy lập tức nói ra.

“Bảo vật này có giống như túi trữ vật hay không, có thể trong tình huống thu nhỏ hoặc cất ra đồ vật gì không? Có công hiệu của túi linh thú hay không, linh thú trong thú xá có thể nương theo động phủ không?” Diệp Trường Sinh nhìn chăm chăm Vương trưởng lão, chậm rãi hỏi.

“Bảo vật này có thể đem phòng ốc luyện chế cùng với bàn trong phòng đều biến hóa, nhưng đối với những vật còn sống như linh thú bất lực, không những linh thú không được, các vật phẩm còn lại cũng không được, sau khi thu nhỏ lại, trong không gian bất luận cái gì không thuộc về bảo vật ban đầu, đều bị không gian lực phá hủy.”

“Cho dù chỉ là một khối linh thạch nhỏ bé, cũng sẽ bị ép thành bột mịn!”

Wang trưởng lão lập tức nói, hẳn không có ý giấu diếm, giải thích rõ ràng từng chi tiết, dù sao những vật này thí nghiệm một chút, đều lập tức trả lời án.

“Nói như vậy, mỗi lần thu hồi động phủ, Linh Dược trong dược viên còn phải cấy ra mới được, nếu không cũng không có cách nào sinh tồn.” Diệp Trường Sinh trầm ngâm một chút, truy vấn một câu.

“Đúng vậy, đây đều là vấn đề Thiên Cơ phủ không thể nào giải quyết được, tuy nhiên cho dù như vậy, một cái trời sinh mang theo cảm chế thần thông, có thể tùy thời triệu hoán ra động phủ, giá trị của nó vẫn không phải bảo vật bình thường có thể so sánh.” Vương trưởng lão nhíu nhíu hai hàng lông mày, lập tức nghiêm mặt nói.

Nghe nói như thế, Diệp Trường Sinh cũng không thất vọng, đây mới là bình thường, nếu như bảo vật này có thể như túi trữ vật, túi linh thú mà có thể để vào bên trong thì thật sự rất nghịch thiên.

“Diệp huynh có định đổi lấy vật ấy hay không?” Vương trưởng lão cười cười, hỏi.

“Trong tay Diệp mỗ còn có một ít tài liệu trân quý không dùng được, đạo hữu trước cho ta một danh sách có thể dùng để đổi. Ta xem xem có thể cung cấp loại nào, sau đó lại thương lượng

dùng bao nhiêu tài liệu mới có thể đổi được bảo vật này.” Diệp Trường Sinh mỉm cười nói, thần tình thoải mái tùy ý.

“Cái này hiển nhiên, tài liệu bản các cần đều ở trong ngọc giản này, đạo hữu trước tiên nhìn qua một chút.” Vương trưởng lão vẻ mặt tươi cười, tay áo bào run lên, một đạo bạch quang bắn nhanh về phía Diệp Trường Sinh.

Diệp Trường Sinh thần thức hướng trong ngọc giản quét tới, nhìn thấy phía trên trưng bày những tài liệu quý hiếm, trong mắt hắn lộ ra vẻ mỉm cười.

Mấy thứ này đối với các Nguyên Anh khác có thể là rất trân quý, nhưng đối với hắn mà nói lại không coi vào đâu.

Diệp Trường Sinh dưới vẻ mặt tươi cười tiễn biệt của Vương trưởng lão, rời khỏi Thiên Cơ các.

Mà lão giả họ Phú và Bạch Dao Di kia cũng trực tiếp đi theo hắn.

Đi trên đường phố, lão giả họ Phú do dự một chút, vẫn hỏi: “Không biết mấy năm gần đây Diệp đạo hữu có chuyện gì bận hay không?”

Diệp Trường Sinh nghe vậy, trên mặt lộ ra thần sắc như cười như không, nhìn về phía lão giả họ Phú hỏi: “Phú đạo hữu có gì muốn nói sao?”

Bạch Dao Di ở bên cạnh thản nhiên cười, sóng mắt lưu chuyển, nhìn về phía Diệp Trường Sinh nói: “Diệp huynh, Phú đạo hữu thật ra bên này có một cơ duyên muốn cùng Diệp huynh chia sẻ một chút!”

“Cơ duyên? Trên đời này không có chuyện gì vô duyên vô cớ, nghĩ đến cơ duyên này của Phú đạo hữu chắc cũng mang theo phong hiểm không nhỏ đâu, bằng không cũng sẽ không mời người xa lạ như ta như vậy!” Diệp Trường Sinh cười dữ tợn nói.

Bạch Dao Di nghe vậy thở dài, nói: “Diệp huynh nói không sai, phần cơ duyên này đích thật có phong hiểm không nhỏ, thật ra thiếp thân cũng là hôm nay mới gặp được Phú đạo hữu, được hắn mời!”

“Sau khi biết được tình huống cụ thể của cơ duyên, thiếp thân lập tức động tâm. Ta nghĩ với tu vi hiện tại của Diệp huynh hẳn là cũng sẽ động tâm với chuyện này!”

“Nếu như Diệp huynh nguyện ý gia nhập chúng ta, vậy thiếp thân xem ra, tỷ lệ thành công của chuyện này, là đột ngột tăng lên mấy thành!” Bạch Dao Di trên mặt mang theo tươi cười tươi đẹp nói.

Nghe hắn nói lời này, Diệp Trường Sinh còn không tỏ vẻ gì, ánh mắt lão giả họ Phú hiện lên vẻ kinh ngạc rung động.

Bạch Dao Di không ngờ lại coi trọng vị tán tu hải ngoại họ Diệp này như thế?

Vị Bạch tiên tử này chính là người hãn tuyển chọn tử mĩ nhất, có thực lực Nguyên Anh trung kỳ đỉnh phong, lại tu luyện thần thông tối cao của Bắc Dạ Tiểu Cực Cung, thực lực vốn đã rất không tầm thường rồi!

Hiện tại, lại đối với một Nguyên Anh tu sĩ danh bất truyền lại coi trọng như thế?

“Trước tiên nói một chút về cơ duyên cụ thể ra sao đi?” Diệp Trường Sinh nghe vậy, trên mặt lộ ra thần sắc từ chối cho ý kiến, nói.

Lão giả họ Phú thần sắc rung lên, vội vàng nói: “Chuyện này, kỳ thật lão phu từ ba mươi năm trước đã bắt đầu mưu tính, đến gần đây mới xem như thời cơ chín muồi, không biết Diệp huynh có từng nghe nói qua Bồi Anh đan loại thượng cổ kỳ dược này chưa?”

Lão giả họ Phú nói xong, thanh âm trực tiếp biến mất, biến thành truyền âm, bộ dáng rất cẩn thận.

“Bồi Anh đan? Vật ấy Diệp mỗ cũng đã nghe nói qua!” Ánh mắt Diệp Trường Sinh chợt lóe, đồng dạng truyền âm nói ra.

“Bồi Anh đan này là một linh dược trấn tông của một thượng cổ tông môn thời man hoang, nghe nói thuyết phục dùng đan này đối với nguyên anh tu sĩ có chỗ tốt to lớn, từ đó càng thêm dễ dàng đột phá bình cảnh tu luyện.”

“Vật ấy đối với tu sĩ Nguyên Anh Kỳ chúng ta mà nói, có thể nói là thần đan tiên dược. Chỉ là tông môn này từ thời man hoang hậu kỳ đã bị chặt đứt truyền thừa, cách điều chế linh đan sớm đã thất truyền, hiện tại tu tiên giới cũng hiếm có người biết đến đan dược này.” Diệp Trường Sinh lúng túng nói.

“Diệp huynh kiến thức quả nhiên rộng rãi, thiếp thân chính là lần đầu tiên từ Phú đạo hữu nghe nói đến Bồi Anh đan nơi này!” Bạch Dao Di che miệng nhẹ nhàng cười nói.

“Diệp mỗ cũng chỉ là nhìn mấy bản cổ tịch thôi!” Diệp Trường Sinh trên mặt mang theo nụ cười bề ngoài, khẩu khí rất là tùy ý.

Lão giả họ Phú trong lòng lại thở dài một hơi, trên mặt Diệp Trường Sinh lộ ra loại biểu tình này, nghĩ đến hắn cũng cảm thấy rất hứng thú.

Đã như vậy, chuyện mời hắn đi, quá nửa là không thành vấn đề!

Phải biết rằng sau khi tiến giai đến Nguyên Anh Kỳ, phạm là pháp môn, đan dược hữu dụng đối với đột phá bình cảnh, cho dù ở thời kỳ thượng cổ cũng không có thứ nào mà Nguyên Anh tu sĩ coi như tính mạng.

Nhiều năm như vậy trôi qua, thời thượng cổ mấy thứ này hơn phân nửa đã thất truyền, non nửa bởi vì hoàn cảnh tu tiên đại biến nên không cách nào áp dụng được.

Tu tiên giới bây giờ bây giờ, trừ những thứ nghịch thiên trong truyền thuyết ra, Nguyên Anh tu sĩ đột phá bình cảnh, cũng chỉ có thể dựa vào một ít đan dược tăng tiến tu vi mà thôi, nhưng vật ấy lại có tác dụng rất nhỏ.

Lão giả họ Phú cười ha ha, tiếp tục truyền âm nói: “Nếu Diệp huynh biết Bồi Anh đan, như vậy tất nhiên cũng rõ ràng có đan dược này, tu sĩ Nguyên Anh trung kỳ chúng ta muốn đột phá sẽ dễ dàng hơn rất nhiều!”

“Lão phu và Bạch tiên tử đều có thực lực Nguyên Anh trung kỳ đỉnh phong, tu vi Diệp huynh cụ thể như thế nào, tuy rằng lão phu không thấy rõ, nhưng có lẽ cũng không sai biệt lắm a?”

“Đã như vậy, Bồi Anh đan đối với Diệp huynh cũng có tác dụng rất lớn mới phải!” Lão giả họ Phú nhiệt tình nói.

“Xem ra Phú đạo hữu đã nắm giữ được tung tích của Bồi Anh đan!” Ánh mắt Diệp Trường Sinh lóe lên nói.

Bồi Nguyên đan này, hắn đương nhiên là muốn đem ra, loại đan dược này đối với Nguyên Anh tu sĩ mà nói có thể nói là nghịch thiên, hắn như thế nào có thể bỏ qua.

Những nữ nhân bên cạnh, nếu có đan dược này, tương lai cơ bản mỗi một người đều có thể tu luyện đến đại tu sĩ.

Mà chính Diệp Trường Sinh kỳ thật cũng cần loại đan dược này, tuy rằng hắn đã là Nguyên Anh hậu kỳ, nhưng thứ đồ chơi

này có thể tăng cường Nguyên Anh, tóm lại là hữu dụng với hắn.

Dùng nhiều hơn vài hạt, có thể giúp hắn tiến vào Nguyên Anh hậu kỳ đỉnh phong nhanh hơn.

“Ha ha, không sai, kỳ thật hơn trăm năm trước lão phu đã có được phối phương của Bồi Anh đan, hơn nữa bản thân lão phu cũng tinh thông thuật đan đạo, chỉ cần tài liệu đầy đủ, luyện chế ra Bồi Anh đan quyết không thành vấn đề.” Lão giả họ Phú vừa cười vừa nói.

“Như vậy đạo hữu mời chúng ta chính là vì tài liệu bồi anh đan kia?” Diệp Trường Sinh chậm rãi nói.

“Không sai, vật liệu kia quả thực không dễ thu thập, kỳ thật một ít phụ tài còn lại Phú mỗ đã thu thập đầy đủ, chỉ còn lại một vị tài liệu không tốt tới tay!”

“Chính vì vị chủ tài này, tại hạ mới mời Diệp huynh cùng Bạch tiên tử, muốn mời hai vị giúp ta một chút sức lực, đi tìm vị chủ tài kia!” Lão giả họ Phú nói ra.

Nghe hắn nói vậy, Bạch Dao Di ở bên cạnh hỏi: “Phú đạo hữu vừa rồi không nói nhiều với thiếp thân như vậy, chủ tài kia rốt cuộc là cái gì, ngay cả đạo hữu cũng tìm không thấy?”

Lão giả họ Phú nghe lời ấy, lại cười khở một tiếng, nói: “Cũng không phải là tại hạ muốn giấu giếm tiên tử, thật sự là Bồi Anh đan có can hệ trọng đại, không thể không cẩn thận!”

“Chủ tài kia đến tốt cùng là cái gì, vả lại để cho tại hạ đến bán bí mật, chờ sau khi gom đủ người, đến vùng phụ cận nơi đó, Phú mỗ sẽ giải thích cặn kẽ cho mấy vị đạo hữu!”

Lão giả họ Phú nói lời này làm cho Bạch Dao Di trên mặt xẹt qua một tia kinh ngạc, nhưng lập tức nàng đối với sự lo lắng của vị lão giả này cũng có vài phần hiểu rõ.

Nếu như lão giả họ Phú đem hết thảy nói ra, vậy trong bọn họ nếu có người tiết lộ tin tức, dẫn tới một ít nhân vật không thể trâu vào, tìm kiếm chủ tài khả năng sẽ bị tiêu sạch.

Bồi Anh đan này trên đời có rất nhiều người cảm thấy hứng thú, cho dù là đại tu sĩ cũng không có cách nào miễn phí.

Sắc mặt Diệp Trường Sinh bình thản, nhìn không ra tâm tình của hắn, phảng phất như đang giấu diếm tài liệu chính của Bồi Anh đan mà lão giả họ Phú đang giấu diếm, không có chút bất mãn nào.

Trên thực tế, hắn biết rõ chủ tài chính là Âm Chi mã, một trong Thất Đại Tuyệt Địa ở Âm Dương Quật.

Âm dương quật lân cận Côn Ngô sơn phong ấn, nguyên lai Hàn Lập chính là đi theo bọn lão giả họ Phú tìm Âm chi mã mà bị cuốn vào trong Côn Ngô sơn.

Thấy hai người không truy cứu đến cùng, lão giả họ Phú thở phào nhẹ nhõm, trên mặt lộ ra nụ cười nhiệt tình, nói với Diệp Trường Sinh:

“Diệp huynh từ hải ngoại đặc biệt đi tới Tân Kinh, chắc hẳn là vì đại hội đấu giá kia!”

“Đáng tiếc, đại đấu giá hội nơi đó đích xác có thể mua được tài liệu bình thường, nhưng tài liệu trân quý cần thiết so với tu sĩ như chúng ta lại càng ít hơn. Dù sao tu sĩ đến cấp độ như chúng ta, đại đa số đều muốn lấy vật đổi vật.”

“A, nghe ý tứ của đạo hữu, chẳng lẽ là có hội giao dịch riêng nào khác sao?” Diệp Trường Sinh hỏi.

“Diệp huynh đoán không sai, bất quá cái này cũng không tính là hội giao dịch lén lút. Đại hội đấu giá ở Tân kinh mười năm một lần, từ rất nhiều năm trước tự nhiên phân thành một sáng một tối tiến hành.”

“Mình tự nhiên chính là do chính đạo củng cố phường thị cử hành giao dịch hội, bình thường tu sĩ đều biết, âm chính là ma đạo tà tông chủ trì giao dịch hội dưới đất.”

“Vật phẩm bình thường trong giao dịch hội dưới mặt đất tự nhiên vẫn dùng linh thạch đấu giá, nhưng một ít vật phẩm trân kỳ, phần lớn đều lấy vật đổi vật.”

“Chẳng qua bởi vì bán ra rất nhiều đồ vật tại giao dịch hội dưới lòng đất, đều là do tu tiên giới minh lệnh cấm, căn bản nói là không thể lộ ra. Cho nên người có thể tham gia giao dịch hội này đều phải là tu sĩ biết rõ căn nguyên.” Lão giả họ Phú cười ha hả truyền âm như Diệp Trường Sinh nói.

Hắn nói ra những lời này đương nhiên là để lấy lòng Diệp Trường Sinh, dùng việc này để kéo gần quan hệ với nhau.

Dù sao, vài năm sau hắn sẽ dẫn đám người Diệp Trường Sinh đi tìm vị chủ tài kia, tốt nhất là nên giao tình với nhau.

Lúc này, Bạch Dao Di cũng cười nói: “Diệp huynh là tán tu hải ngoại, muốn tham gia giao dịch hội như vậy sợ rằng có chút bất tiện, bất quá thiếp thân vừa vặn có tư cách dẫn tiến, lúc đó dẫn Diệp huynh đi tham gia là được!”

“Ha ha, có Bạch tiên tử tương trợ, Diệp huynh tự nhiên là không cần lo lắng tìm không ra đường ra, hi vọng hai năm sau trên đấu giá hội, Diệp huynh cùng Bạch tiên tử đều có thu hoạch!”

Lão giả họ Phú nói xong, đem hai khối ngọc giản đưa tới trong tay hai người, nói: “Đây là thời gian chúng ta gặp nhau, hai vị đến sau đó trực tiếp đi vào trong đó, Phú mỗ có khả năng còn muốn mời thêm mấy vị đạo hữu!”

Thấy hai người tiếp nhận ngọc giản, lão giả họ Phú cười ha ha, chấp tay nói: “Phú mỗ cáo từ trước, chờ mong gặp lại hai vị đạo hữu lần nữa!”

Dứt lời, lão quay người lẩn vào trong đám người, rất nhanh biến mất không thấy gì nữa.

Thu hồi ánh mắt, thần thức Diệp Trường Sinh quét qua nội dung trong ngọc giản, lập tức khóe miệng lộ ra một tia ý cười.

Bạch Dao Di thu hồi ngọc giản, nhìn về phía Diệp Trường Sinh hỏi: “Diệp huynh tiếp theo có tính toán gì không? Thời gian tới đại hội đấu giá còn hai năm nữa!”

“Diệp huynh là tán tu hải ngoại, chắc hẳn ở Đại Tấn này không có nơi để đi, vừa vặn bản môn ở phụ cận Tấn kinh có một chỗ thanh u, Diệp huynh không bằng đi đến nơi thanh tu hai năm, vừa vặn thiếp thân cũng muốn cùng Diệp huynh thảo luận một phen đạo lý tu hành!” Bạch Dao Di theo sát nói thêm.

Diệp Trường Sinh nghe vậy suy nghĩ một chút, liền vui vẻ đồng ý: “Cũng tốt, vậy liền muốn quấy rầy tiên tử một thời gian!”

“Diệp huynh quá khách khí rồi, xin mời đi theo ta!” Bạch Dao Di che miệng khẽ cười, mang theo Diệp Trường Sinh hướng phía ngoài Tấn kinh mà đi.

.....

Từ sau khi tách khỏi Diệp Trường Sinh, Hàn Lập liền mang theo Minh Vương quyết, lần vào trong một môn phái nhỏ, giả bộ thành đệ tử Luyện Khí kỳ, bắt đầu tu luyện môn công pháp Luyện Thể này.

Đây là lần đầu tiên hắn tu luyện công pháp luyện thể, Minh Vương quyết thân là hộ pháp thân công của Phật môn Đại Tấn, tu luyện tự nhiên không dễ dàng.

Cho dù Hàn Lập đã trải qua quá trình đột phá Nguyên Anh rèn luyện qua thân thể, nhưng khi tu luyện môn công pháp này tầng thứ nhất, vẫn cảm nhận được sự đau đớn kịch liệt.

Loại thống khổ này cơ hồ đạt đến tình trạng khó có thể chịu đựng, cũng may trên tay hắn có một viên xá lợi tử Phật môn trợ giúp hắn rất nhiều, khiến hắn kiên trì được.

Sau khi tu luyện xong tầng thứ nhất, Hàn Lập lập tức đã nhận ra trên thân thể mình phát sinh biến hóa kinh người.

“Không sai, dựa theo tốc độ như vậy tiếp tục, hắn là rất nhanh có thể tu luyện xong tầng thứ hai!”

“Chẳng qua, từ tầng thứ nhất Minh Vương quyết mang đến cường độ thân thể tăng lên xem ra, loại cường độ thân thể mà Diệp sư huynh biểu hiện ra còn kém rất nhiều!” Hàn Lập thì thầm nói nhỏ.

“Hàn tiểu tử, ngươi muốn đạt tới vị sư huynh kia, chỉ sợ chỉ ít phải tu luyện xong tầng thứ năm Minh Vương quyết mới được!”

“Vị sư huynh này của ngươi thật sự là kỳ tài, vậy mà khi tu vi tiến độ nhanh như vậy, có thể rèn luyện thân thể đến loại tình trạng này, thật sự là làm cho người ta tò mò, hắn rốt cuộc là tu luyện như thế nào!” Đại Diễn thần quân cảm khái một tiếng nói.

Hàn Lập nghe vậy có chút trầm mặc, sau một lúc lâu chậm rãi nói: “Có đôi khi ta thật hoài nghi, vị sư huynh này của ta, có lẽ

thật sự là Chân Tiên chuyển thể!”

“Trước đây, hắc luôn cho ta một loại cảm giác rất đặc biệt, rất thần bí!”

Giọng nói của Đại Diễn Thần Quân cũng trở nên dăm chiêu: “Có lẽ suy đoán của ngươi là đúng, bất quá nếu quả thật là Chân Tiên chuyển thể mà hạ xuống Nhân giới thì đúng là một chuyện quái lạ!”

“Cụ thể là ai biết được, có phải Diệp sư huynh là Chân Tiên chuyển thể hay không, hiện tại cũng không liên quan gì đến ta. Kế tiếp ta phải tranh thủ thời gian tu luyện thành công tầng thứ hai Minh Vương quyết, giải quyết vấn đề sát khí của ta!”

“Hàn tiểu tử, đừng quên khôi lỗi của ta, chuyện này cũng không thể bỏ qua!”

“Tiền bối yên tâm, khôi lỗi, Tam Diễm Phiến, những việc này ta sẽ tận lực đi làm!” Hàn Lập bỗng nhiên cười một tiếng, nhắm mắt lại, toàn thân bị một đạo kim quang bao phủ.

Sau khi Hàn Lập luyện thành tầng thứ hai Minh Vương quyết, tu vi của hắc vì sát khí mà bị phong ấn cuối cùng cũng khôi phục.

Cảm thụ được lực lượng mệnh mông trong cơ thể, trong lòng Hàn Lập không khỏi vui sướng đến cực điểm, loại cảm giác cảnh giới sụp đổ này, thật sự là hồng vét hết sức, cũng may hiện tại đã khôi phục.

Rất nhanh, hắc liền rời khỏi môn phái này, bắt đầu đi khắp nơi trong tu tiên giới Đại Tấn nghe ngóng về tài liệu luyện chế Tam Diễm Phiến và Khôi Lỗi của Đại Diễn Thần Quân.

Sau một phen càn quét, Hàn Lập đã gây ra một hồi gợn sóng không nhỏ tại Đại Tấn tu tiên giới.

Tuy nhiên, khi những đại tông môn kia đến đây điều tra, hắc cũng nghênh ngang rời đi.

Trước cổng chính Tấn Kinh, thân ảnh Hàn Lập xuất hiện ở đây, là vì hắc sắp tổ chức đại hội đấu giá ở chỗ này.

Mà tại một trang viên bên ngoài Tấn Kinh, Diệp Trường Sinh và Bạch Dao Di đã ở chỗ này hai năm.

Trong lúc đó, ngoại trừ một phen kinh nghiệm tu hành trao đổi, Diệp Trường Sinh cũng từ Bạch Dao Di nghe được không ít chuyện tình của Đại Tấn.

Đồng thời cũng mơ hồ biết được mục đích đối phương tới Tấn kinh: đuổi giết một tu sĩ Nguyên Anh lấy đi chỉ bảo hàn tủy của Tiêu Cực Cung!

Trong một tòa phủ đệ ở một góc hoàng thành Đại Tấn, mấy vị tu sĩ Nguyên Anh xuất hiện ở đây, tựa hồ đang thương nghị cái gì, có nam có nữ, tướng mạo bọn họ thoạt nhìn có chút tương tự.

Nếu như có người ngoài ở đây, tất nhiên có thể nhận ra những người này chính là mấy vị trưởng lão Nguyên Anh thường xuyên hành tẩu bên ngoài của Hoàng tộc.

Giờ phút này, thần sắc từng người bọn họ đều cực kỳ ngưng trọng, xem ra là đang thương nghị chuyện gì trọng yếu.

“Lần đấu giá hội này chúng ta cần có vài món đồ, nhưng nhất định không thể để cho những thế lực khác phát hiện là chúng ta ra giá mua, nếu không kế hoạch của chúng ta có thể bại lộ ra ngoài.”

“Cho nên, lần này các người nhất định phải đem việc này an bài thỏa đáng, nếu như xảy ra sai lầm, không cách nào thu thập toàn bộ tài liệu luyện chế ra vài món pháp khí kia, thì việc đoạt bảo của chúng ta mấy năm sau sẽ không cách nào tiến hành thuận lợi nữa.” Một vị lão giả mặt chữ điền thần sắc ngưng trọng phân phó với mấy người còn lại.

“Nhị thúc yên tâm, lần này đấu giá hội an bài không chệ vào đâu được, tất cả tu sĩ ra giá mua sắm đều là tán tu chúng ta không thu mua nổi.”

“Ngược lại Hoàng Thượng bên kia ứng phó như thế nào? Tại sao Thái Nhất Môn và Thiên Ma Tông lại đột nhiên phái Huyền Thanh cùng Thất Diệu hai lão quái vật, sẽ không nghe được phong thanh gì chứ?” Một vị mỹ phụ nhân trên mặt mang vẻ lo lắng nói.

Nghe nói như thế, mấy người khác ngoại trừ lão giả mặt chữ điền, đồng thời trên mặt cũng lộ ra vẻ lo âu.

Lần này kế hoạch đi Côn Ngô sơn lấy bảo vật đối với Diệp gia mà nói vô cùng trọng yếu.

Nếu như bị hai tông môn lớn nhất bên chính ma nhận ra được manh mối, vậy thì tất cả đều sẽ tiêu sạch.

Chẳng những như thế, sợ rằng gia tộc cũng gặp phải tai ương ngập đầu, mà là lấy trong lòng bọn họ hiện tại sầu lo vô cùng.

“Cái này các người yên tâm, bọn họ đến là vì Bình sơn ẩn. Hai nhà này tai mắt cũng đông đảo, vèn vèn từ trong tiếng gió chúng ta cố ý lộ ra, liền suy đoán ra chúng ta luyện chế ra bảo vật gì.”

“Cho nên lúc này đây, hai lão gia hỏa này chạy tới, là muốn tạo áp lực cho Diệp gia chúng ta, yêu cầu đem bảo vật này bán cho hai nhà bọn họ.” Lão giả mặt chữ điền mỉm cười nói.

“Hừ, đám tặc tử này, có thứ gì tốt, liền lập tức tìm hiểu trong túi bọn chúng, chúng ta phí nhiều tâm tư để luyện chế như vậy Linh Bảo giống như chế phẩm, chẳng lẽ cứ như vậy tiện nghi cho bọn chúng?” Một vị lão giả đầu đội ô quan nói ra.

“Ha ha, chúng ta luyện chế Bình sơn ẩn này không phải là để hấp dẫn sự chú ý của bọn họ sao? Hiện tại vừa lúc, bất quá cũng không thể để cho bọn họ lấy không, không trả một cái giá lớn, Hoàng tộc chúng ta chẳng phải là thật sự làm cho người ta quần áo cưới hay sao?” Lão giả mặt chữ điền cười lạnh một tiếng, nói ra.

“Có mỗi như này ở chỗ ngoài sáng, kế hoạch chân chính sẽ không bị bọn họ chú ý. Bất quá vì phòng ngừa vạn nhất, tất cả trưởng lão biết kế hoạch ra ngoài gần đây đều muốn kết bạn mà đi, cẩn thận không để xảy ra ám toán hai lão quái vật này.”

“Đặc biệt là Thất Diệu chân nhân của Thiên Ma Tông lần này am hiểu các loại bí thuật mê hồn, cho dù là tu sĩ cấp bậc Nguyên Anh không cẩn thận bị ám toán, cũng sẽ không tự chủ được mà phun ra hết tẩy.” Cơ mặt lão giả mặt chữ điền nhảy dựng lên, giống như là nhớ ra cái gì đó, thần sắc ngưng trọng dần dần.

“Chúng ta ngày thường sẽ chú ý, hiện tại đại hội đấu giá sắp tổ chức, tu sĩ Nguyên Anh các nơi đều hội tụ lại, đúng là lúc chúng ta đục nước béo cò!” Mỹ phụ nhân trung niên cười lạnh một tiếng nói ra.

Lão giả mặt chữ điền nghe vậy nhẹ gật đầu, tiếp theo thần sắc khẽ động, hỏi: “Đúng rồi, tu sĩ Nguyên Anh họ Diệp xuất hiện

ở Thiên Cơ các hai năm trước có lai lịch thế nào, các người đã điều tra qua chưa?”

Ô quan lão giả nghe vậy lập tức nói: “Chuyện này sau khi ta nhận được báo cáo lập tức phái người đi điều tra.”

“Tu sĩ họ Diệp này, có thể xác định chính là không có quan hệ gì với gia tộc chúng ta. Nghe nói hắn là tán tu hải ngoại, rất gần với Bắc Dạ Tiểu Cực cung Bạch Dao Di, hai năm gần đây luôn ở trang viên ngoài kinh thành Tiểu Cực cung!”

Nghe y nói vậy, lão giả mặt chữ điền lộ vẻ hứng thú, nói: “Ồ, lại là tán tu hải ngoại, vậy có khả năng lôi kéo được không?”

“Tuy Bắc Dạ Tiểu Cực cung kia thực lực hùng hậu, nhưng từ trước đến nay mặc kệ nội bộ Đại Tấn, chỉ cần không liên quan đến tông môn nội bộ Đại Tấn, đều không sao!”

Ô quan lão giả lắc đầu, gọn gàng dứt khoát nói: “Không có khả năng, người này không những có giao tình cùng Bạch Dao Di, còn có tiếp xúc với người Cửu U tông!”

“Gần đây, tên họ Phú của Cửu U tông kia dường như cũng đang mưu đồ cái gì, mời vài vị tu sĩ Nguyên Anh trung kỳ tới, không biết bọn họ đang có chủ ý gì!”

Vẻ mặt lão giả mặt chữ điền lập tức trở nên cảnh giác, hỏi: “Mưu đồ của bọn họ có quan hệ với chuyện chúng ta phải làm?”

Ô quan lão giả lắc đầu, nói: “Không rõ lắm, nhưng ta thấy khả năng này cũng không lớn, trong bọn họ không có tu sĩ Nguyên Anh hậu kỳ làm sao đi tới được chỗ đó?”

“Cửu U tông không chỉ có một vị đại tu sĩ!” Mỹ phụ trung niên nghe vậy nhướng mày nói.

“Ha ha, người đã quên tên họ Phú kia đã cùng Cửu U tông náo loạn sao?” Ô quan lão giả cười một tiếng nói ra.

Lão giả mặt chữ điền nghe vậy thần sắc có chút hòa hoãn, nói: “Vậy thì tốt, nếu kế hoạch của những người này hòa hợp cùng chúng ta, chúng ta còn phải tốn tâm tư đi diệt khẩu rồi!”

“Chỉ là như thế cũng có chút đáng tiếc. Một tán tu hải ngoại không hề có chút liên quan lợi ích gì với nội lục lại không thể

kéo vào gia tộc chúng ta!” Lão giả mặt chữ điền lắc đầu tiếc nuối.

“Cho dù hắc và Cửu U tông không có quan hệ, chúng ta cũng không thể lôi kéo hắc!” Ô quan lão giả cười khở một tiếng, nói ra.

“A? Trên thân người này có vấn đề gì sao?” Lão giả mặt chữ điền nghe nói như thế, thần sắc khẽ động hỏi.

“Tu sĩ họ Diệp này, thật ra trăm năm trước đã bị vị chủ nhân Băng Hải kia cùng Vạn Yêu Cốc liên thủ truy nã!” Ô quan lão giả trên mặt mang theo một tia cười khở nói ra.

“Cái gì? Là hắc?” Lão giả mặt chữ điền cùng mỹ phụ trung niên đều giật nảy cả mình.

Năm đó chẳng biết tại sao băng hải chi chủ lại nổi giận, cùng Vạn Yêu cốc liên thủ truy nã một gã tu sĩ nhân tộc Nguyên Anh sơ kỳ, làm cho các tu sĩ Đại Tấn nhao nhao liếc mắt.

Cũng từng có một ít tu sĩ Nguyên Anh kỳ cảm thấy hứng thú với những đồ vật treo thưởng của yêu thú này, liền đi tìm kiếm qua tu sĩ Nguyên Anh Sơ Kỳ này.

Nhưng rất nhanh lại phát hiện, người này giống như bốc hơi khỏi nhân gian, làm thế nào cũng không tìm thấy.

Về sau, phong ba của chuyện này cũng chậm chậm rơi xuống, không nghĩ tới hiện tại người này lại xuất hiện.

“Xem ra người này lúc trước hắc là trốn về hải ngoại, tu luyện tới Nguyên Anh trung kỳ, mới dám một lần nữa xuất hiện tại Đại Tấn!” Lão giả mặt chữ điền suy nghĩ một chút, nói ra.

“Vạn Yêu cốc từng âm thầm tỏ thái độ ủng hộ chúng ta, chúng ta có nên đem tin tức về người này nói cho Vạn Yêu cốc biết hay không?” Mỹ phụ trung niên hỏi.

Nghe nói như vậy, lão giả mặt chữ điền lắc đầu liên tục: “Giữa chúng ta và Vạn Yêu cốc chỉ có quan hệ lợi ích, không cần vì bọn họ mà đắc tội với một tu sĩ Nguyên Anh trung kỳ, chuyện này chúng ta coi như không biết là được rồi!”

Nghe được lời này của tu sĩ mặt chữ điền, mỹ phụ cùng ô quan lão giả như có điều suy nghĩ gật đầu nhẹ.

Lão giả mặt chữ điền thấy thế, lại nói mấy câu, sau đó ba người đều tản đi.

.....

Trong Đại Tấn kinh thành, thời gian qua hai năm, Diệp Trường Sinh cùng Bạch Dao Di lần nữa trở về nơi này.

Thân ảnh hai người xuất hiện trước một tòa thạch điện to lớn, thạch điện này chính là Bảo Quang điện tổ chức hội đấu giá.

Mà ở phía trên không của Bảo Quang điện không ngờ lại xuất hiện thêm một tòa đại điện một tầng khác dùng đá trắng xây thành. Mặc dù diện tích nhỏ hơn một chút, chỉ bằng một phần ba thạch điện phía dưới, nhưng cũng rộng đến mấy trăm trượng, đứng ở không trung tuyệt đối là một vật khổng lồ.

“Hai vị tiền bối, đấu giá hội cấp Nguyên Anh ở phía trên Cửu Tiêu điện, Kết Đan kỳ thì vẫn cử hành tại Bảo Quang điện. Mặt khác, mỗi người tại đấu giá hội cấp Nguyên Anh phải giao một ngàn linh thạch mới có thể tiến vào” Một vị tu sĩ Kết Đan kỳ đi tới trước mặt hai người giới thiệu nói.

“Tham gia đấu giá hội còn phải giao linh thạch? Các người thật sẽ kiếm tiền!” Diệp Trường Sinh nghe nói như thế, ngập ngừng nói.

“Tiền bối minh giám, bởi vì tu sĩ tham gia đấu giá hội lần này, so với năm ngoái còn nhiều hơn ba phần, cho nên không thể không như thế, chủ yếu vẫn là vì phòng ngừa đấu giá hội quá mức chật chội.”

“Bất quá cao nhân lấy thân phận tiền bối bậc này tự nhiên linh thạch sẽ không lọt vào mắt.” Tên Kết Đan Tu Sĩ này cười làm lành nói.

Bạch Dao Di thân nhiên cười, ánh mắt lưu chuyển nói với Diệp Trường Sinh: “Đây cũng là truyền thống của đại hội đấu giá, mỗi lần đều căn cứ vào số lượng mà định ra số lượng linh thạch thu được!”

“Thu một ngàn linh thạch lần này, xem ra người thật sự là rất nhiều rồi!”

Diệp Trường Sinh lắc đầu, đưa tay đưa tới một túi trữ vật.

Cũng không phải hấn tiếc một ngàn linh thạch này mà cảm khái thủ đoạn kiếm tiền của đám thương gia Đại Tấn còn trắng trợn hơn cả hấn.

“Tiền bối mời vào, buổi sáng hội đấu giá cấp Nguyên Anh sẽ bắt đầu. Đây là thẻ bài của hội đấu giá. Mấy ngày tới, tiền bối có thể tiếp tục tham gia đấu giá các thẻ bài này.”

Tên Kết Đan Tu Sĩ kia vừa lấy được linh thạch, trên mặt lập tức lộ ra vẻ tươi cười, từ trong tay áo rút ra một ngọc bài có mã số, đưa cho Diệp Trường Sinh.

Bạch Dao Di ở một bên xuất ra một ngàn linh thạch đổi lấy một thẻ bài.

Lập tức hai người liền hướng tòa đại điện giữa không trung kia bay đi.

Tại trước hai người, đã có không ít tu sĩ xuất hiện tại đấu giá hội này, mà phía sau bọn họ, cũng lục tục xuất hiện đại lượng Nguyên Anh tu sĩ.

Cũng không lâu lắm, trước sau chừng mấy trăm tên tu sĩ cấp Nguyên Anh lần lượt bay vào Cửa Tiêu điện ở giữa không trung.

Mà sau ba tiếng chuông ngân thật lớn, đại hội đấu giá cứ như vậy bắt đầu.

Chủ trì đấu giá là một tu sĩ Nguyên Anh trung kỳ, Diệp Trường Sinh cùng Bạch Dao Di thản nhiên ngồi ở trên ghế, nhìn người này lấy ra từng kiện vật phẩm đấu giá.

Mặc dù buổi đấu giá này, theo như lời của Bạch Dao Di cùng Phú lão giả thì sẽ không có vật gì đặc biệt quý hiếm xuất hiện.

Nhưng ngay cả như vậy, rất nhiều tài liệu, pháp bảo, đan dược các loại, cũng mua được giá hơn mười vạn, mấy chục vạn linh thạch.

Trong này ngược lại có không ít đồ vật của Diệp Trường Sinh, hấn đưa tới mười món tài liệu luyện khí cũng không quá quý hiếm.

Dù sao cũng là đấu giá hội của người khác, hấn cũng không tiện xuất ra quá nhiều đồ vật.

Cứ coi như là kiếm một khoản nhỏ đi!

Lấy trong tay hấn trữ lượng một trăm triệu linh thạch, đến Linh giới cũng tính là đại phú hào, một ít tu sĩ Hợp Thể kỳ nghèo một chút cũng không có nhiều linh thạch như vậy.

Mười mấy vạn vật trước mắt này, mấy chục vạn vật phẩm đấu giá, đích xác là có chút làm cho hấn không phần chần nỏi.

Bất quá Bạch Dao Di ở một bên ngược lại hào hứng dạt dào liên tiếp ra tay, mua được mấy kiện tài liệu.

“Hàn Lập quả nhiên cũng tới, không biết Tam Diễm Phiến của hấn chuẩn bị thế nào rồi?” Diệp Trường Sinh liếc mắt một cái, liền nhìn thấy thân ảnh Hàn Lập ở một góc.

Mà Hàn Lập cũng đã sớm chú ý tới gã, nhìn thấy bên cạnh gã lại là mỹ nữ làm bạn, khoe mắt không khỏi co giật, thầm nghĩ không hổ là Diệp sư huynh.

Trong tay Diệp sư huynh có không ít thứ mà hấn luôn mong nhớ, Hàn Lập trước kia không nắm chắc có thể từ trong tay Diệp sư huynh đổi lấy.

Nhưng lần này lại khác, Hàn Lập ở đây hai ngày, đột nhiên nhận được một vật vô cùng trân quý, có thứ này, hấn dám cam đoan, nhất định có thể đổi được đủ tài liệu trong tay Diệp Trường Sinh.

Hàn Lập thu hồi ánh mắt, chuyên chú nhìn vào đấu giá trở về, đợi giao dịch lần sau cùng Diệp sư huynh.

Diệp Trường Sinh nhìn thấy Hàn Lập không ngừng ra tay, hơn nữa tài đại khí cực kỳ thô, liền tiếp mua mười loại tài liệu.

Trong đó có hơn phân nửa là hỏa thuộc tính.

“A, xem ra chuẩn bị để hấn luyện chế Tam Diễm Phiến cũng không sai biệt lắm, những tài liệu kia, hấn là vì luyện chế những tài liệu kia, chính là con Khôi Lỗi có thể so với Nguyên Anh hậu kỳ tu sĩ cả đời nghiên cứu chế tạo ra!” Diệp Trường Sinh trong lòng thầm nghĩ.

Đối với Tam Diễm Phiến Hàn Lập luyện chế, Diệp Trường Sinh cũng chờ mong đã lâu.

Bình sơn ấn do hoàng tộc Đại Tấn luyện chế chỉ có hai phần mười uy lực của thông thiên linh bảo mà thôi.

Mà Tam Diễm Phiến của Hàn Lập dưới sự chỉ điểm của Đại Diễn Thần Quân, có thể đạt tới uy lực khoảng ba bốn phần của Thất Diễm Phiến.

Đây là một kiện Thông Thiên Linh Bảo còn lợi hại hơn cả Bình Sơn Ấn.

Diệp Trường Sinh đã sớm chờ mong Hàn Lập luyện chế ra, sau đó hân phân tích phục chế ra một cái.

Đấu giá hội này kéo dài liên tục vài ngày, tại ngày đầu tiên, liên tiếp xuất hiện vài kiện tài liệu so với lúc trước, trân quý hơn rất nhiều.

Nhìn mấy thứ này xuất hiện, khóe miệng Diệp Trường Sinh lộ ra một vòng vui vẻ, trong này bao gồm mấy món đồ của hắn ở trên đấu giá hội.

Cuối cùng, những tài liệu này đều lấy Diệp Trường Sinh tương đối hài lòng bán ra với giá cả tương đối hài lòng.

Sau khi từ phòng đấu giá lấy được linh thạch, Diệp Trường Sinh cùng Bạch Dao Di rời khỏi tòa thạch điện này, vừa bay ra bên ngoài liền nhìn thấy Hàn Lập đang chờ hắn ở chỗ này.

“Gặp một người quen, tiên tử chờ ta một chút!” Diệp Trường Sinh nói với Bạch Dao Di.

“Diệp huynh đi là được, thiếp thân nơi này cũng có chút việc nhỏ phải xử lý, ngày mai chúng ta ở trước điện này lại gặp là được!” Bạch Dao Di nhẹ giọng cười một tiếng, nói.

Lập tức, nàng hóa thành một đạo hồng quang bay về một nơi nào đó trong kinh.

Diệp Trường Sinh biết nàng là đi điều tra phản đồ hàn tủy của Tiểu Cực cung, đại hội đấu giá này, Nguyên Anh hội tụ, nói không chừng tên phản đồ kia cũng sẽ xuất hiện, nàng chính vì vậy mà đi ra từ Tiểu Cực cung.

Hàn Lập thấy Bạch Dao Di rời đi, liền bay tới, thần sắc trịnh trọng nói: “Sư huynh, chúng ta tìm chỗ bí mật nói chuyện, sư đệ nơi này có cộc sư huynh cảm thấy hứng thú giao dịch!”

“Hàn sư đệ có thể nắm chắc như thế, vì huynh ngược lại là tò mò đây là giao dịch gì, chúng ta đi thôi! “

Nói xong, hai người hóa thành hai đạo hồng quang, rất nhanh bay về phía xa.

Trong một góc vắng vẻ nào đó ở Tấn Kinh, Diệp Trường Sinh cùng Hàn Lập đáp xuống nơi đây.

Hàn Lập phi thường cẩn thận bày ra chung quanh một tầng cấm chế, sau đó mới yên tâm lấy ra một cái bình ngọc, nhìn về phía Diệp Trường Sinh hỏi: “Sư huynh đã từng nghe nói qua hàn tủy chưa?”

Vừa nghe thấy lời này của Hàn Lập, Diệp Trường Sinh thâm nghĩ trong lòng quả nhiên hô một tiếng.

Vị phản đồ kia của Tiểu Cực cung sau khi lấy hàn tủy ra, đích xác giống như suy nghĩ của Bạch Dao Di, đi tới Tấn kinh.

Hơn nữa người này cũng muốn tham gia đại hội đấu giá, bất hạnh chính là trong hai ngày trước khi hội đấu giá bắt đầu, bởi vì lòng tham của chính mình, không cẩn thận đắc tội Hàn Lập.

Sau đó bị Hàn Lập lặng yên không một tiếng động giết chết.

Sau đó, chỉ bảo hàn tủy của Tiểu Cực cung kia liền rơi vào trong tay Hàn Lập.

Mà hiện tại, mục đích Hàn Lập tìm Diệp Trường Sinh tới đây cũng là vì bình Hàn tủy kia.

Cũng may Hàn Lập không biết Bạch Dao Di, nếu không sau khi biết được thân phận của Bạch Dao Di, nói không chừng hẳn cũng không dám cùng Diệp Trường Sinh thực hiện giao dịch này.

“Chính là Hàn tủy do Vạn Niên Huyền Ngọc sinh ra sao? Nghe nói vật ấy là tài liệu phụ trợ đỉnh giai để luyện chế pháp khí đan dược, hơn nữa đối với yêu tộc hóa hình kiếp, có trợ giúp rất lớn!” Diệp Trường Sinh nói.

“Không sai, nghe nói trên đời này chỉ có một lọ hàn tủy, là chỉ bảo trấn tông của Bắc Dạ Tiểu Cực cung, lấy bình hàn tủy này có thể chế tạo ra mấy chục con bát cấp yêu thú!”

“Hôm nay sư đệ tìm sư huynh, chính là vì bình Hàn tủy này!” Hàn Lập chậm rãi nói ra.

“Nghe ý tứ của ngươi, lọ Hàn Tủy này đã đến tay ngươi?”
Diệp Trường Sinh hỏi.

Trên mặt Hàn Lập lộ ra một tia nhe răng cười, nói: “Không sai, trước đây không lâu sư đệ có chút cẩn thận đạt được bình hàn tủy này, ta nghĩ sư huynh đối với vật ấy sẽ cảm thấy hứng thú!”

Diệp Trường Sinh nghe vậy, trên mặt lập tức lộ ra một tia cười như không cười, nhìn Hàn Lập chậm rãi nói:

“Ta đích xác cảm thấy hứng thú với Hàn tủy, bất quá có một người, đối với Hàn tủy này càng cảm thấy hứng thú hơn. Ngươi có biết người nữ bên cạnh ta hôm nay là ai không?”

Nghe được lời này của hắn, Hàn Lập lập tức giống như ý thức được điều gì, thần sắc nhất thời biến đổi, sắc mặt có chút khó coi hỏi: “Ý sư huynh là?”

“Vị Bạch Dao Di tiên tử kia chính là trưởng lão ngoại sự của Tiểu Cực Cung!” Diệp Trường Sinh đột nhiên cười nói.

Gã vừa nói xong, sắc mặt Hàn Lập lập tức một hồi biến hóa, trong ánh mắt không khỏi mang theo một tia cảnh giác cùng phòng bị.

Nắm trong tay bình ngọc có hàn tủy, đã chậm rãi thu trở về, một tay khác giấu ở trong tay áo, âm thầm cảm một kiện pháp bảo.

Lúc này tâm tình Hàn Lập quả thật rất tồi tệ.

Hắn làm sao có thể nghĩ ra được, vì sao Diệp sư huynh lại thông đồng với tu sĩ Cực Bắc chi địa như vậy, trên đời này lại có chuyện trùng hợp như vậy?

Nếu sư huynh vì vị Tiểu Cực cung tiên tử kia mà ra tay với hắn, vậy thì tình huống có thể không ổn rồi.

Hàn Lập đang lúc khẩn trương, chợt nghe Diệp Trường Sinh thản nhiên nói: “Chẳng qua, ta ngược lại không có ý giúp Bạch đạo hữu truy cầu hàn tủy, ngươi không cần khẩn trương như vậy!”

Diệp Trường Sinh như cười như không nhìn Hàn Lập, khiến cho tâm tình Hàn Lập căng thẳng, dần dần bình tĩnh lại.

“Có vẻ như Diệp sư huynh cùng vị Nguyên Anh nữ tu kia còn chưa đi tới bước kia!” Hàn Lập thầm nghĩ trong lòng.

“Ta quả thật cảm thấy hứng thú với Hàn tuỷ này, nhưng nếu như ngươi chỉ muốn dựa vào Hàn tuỷ mà đòi lấy quá nhiều thứ từ chỗ ta, chỉ sợ không thích hợp lắm?” Diệp Trường Sinh quay chủ đề về lại vấn đề giao dịch.

Trong lòng Hàn Lập nhẹ nhàng thở ra, chấp tay nói: “Sư huynh minh giám, nhìn bề ngoài hàn tuỷ này tựa hồ không có tác dụng gì với tu sĩ nhân loại chúng ta!”

“Chỉ là, rất nhiều người không biết, hàn tuỷ này kỳ thực là tài liệu chính dùng để luyện chế một vật thiên thần nghịch thiên!”

“Nghịch Thiên Thần vật gì, ngươi nói xem!” Diệp Trường Sinh nghe vậy trên mặt lộ ra một tia hứng thú.

Đương nhiên, hắn đã sớm biết nghịch thiên thần vật như lời Hàn Lập là Hồi Dương Thuỷ, bây giờ bất quá là dựng thang để Hàn Lập tiếp tục nói chuyện mà thôi.

“Sư huynh có từng nghe qua Hồi Dương Thuỷ?” Quả nhiên Hàn Lập hỏi.

“Ngươi nói đến chính là cái kia có thể bạch cốt sinh thịt, vô hạn tu bổ thân thể Thượng Cổ bí dược hồi dương chân thủy?” Diệp Trường Sinh thần sắc không sáng không tối, hỏi.

Nhìn thấy bộ dạng thông dong bình tĩnh của hắn, trong lòng Hàn Lập không khỏi nổi lên cảm giác kinh ngạc.

Phải biết rằng lúc ấy hắn từ Đại Diễn Thần Quân nghe nói về Hồi Dương Thuỷ đã kinh hãi.

Mà Diệp sư huynh vẫn giữ nguyên thái độ bình tĩnh như vậy, điều này khiến hắn không khỏi suy đoán, chẳng lẽ ngay cả loại bí dược nghịch thiên như Hồi Dương Thuỷ mà Diệp sư huynh cũng không để vào mắt hay sao?

Mang theo một tia phỏng đoán, Hàn Lập tiếp tục nói: “Không sai, nghe nói mặc kệ thân thể bị tổn thương nặng như thế nào, cho dù đã chia năm xẻ bảy thân thể, chỉ cần dùng linh dược này vẩy vào miệng vết thương cũng có thể lập tức hồi phục như lúc ban đầu.”

“Thậm chí trong điển tịch còn nói, linh dược này còn có tác dụng nghịch thiên thần hiệu cải tử hồi sinh. Đương nhiên đều là tin đồn, ai cũng không biết thật giả.”

“Nhưng tất cả điển tịch đều được công nhận, Hồi Dương Thủy có khả năng kéo dài tuổi thọ cho tu sĩ, hơn nữa có thể kéo dài một phần tư tuổi thọ cho tu sĩ bình thường.” Hàn Lập hít sâu một hơi, ngữ khí bình thản nói.

“Thọ mệnh một phần tư, trên người ta cũng là hai ba trăm năm rồi, lần này Dương Thủy, đích xác có thể đảm đương được cách nói của Hàn sư đệ là nghịch thiên thần vật!” Diệp Trường Sinh cảm thán một tiếng, nói.

“Trong tay sư đệ có một lọ hàn tủy, có thể điều tức ra nửa bình, cũng có phương pháp luyện chế dương thủy, muốn dùng mấy thứ này để đổi lấy một ít tài liệu luyện khí từ sư huynh!” Hàn Lập nói ra thái độ của mình.

“Người muốn loại tài liệu gì? Hay là Canh Tinh?” Diệp Trường Sinh hỏi.

Hàn Lập lại lắc đầu, nói: “Canh Tinh đúng là vật ta cần, bất quá lần này ta cần chính là Cương Ngân Sa!”

“Sư huynh tại đấu giá hội đã từng xuất ra loại tài liệu này, ta nghĩ trên người sư huynh hẳn là còn lưu lại không ít Cương Ngân Sa a!” Ánh mắt Hàn Lập lóe ra, dò hỏi.

Diệp Trường Sinh cũng không cùng hắn vòng vo, gọn gàng dứt khoát nói: “Người đoán không sai, trên người của ta còn có không ít cát vàng, người muốn bao nhiêu?”

Hàn Lập trong lòng tính toán qua một chút số cương ngân sa cần thiết để luyện chế khôi lỗi, sau đó đưa ra một số lượng.

Diệp Trường Sinh sau khi thấy thế, lập tức gật đầu, nói: “Có thể, vậy dùng cương ngân sa đổi lấy nửa bình hàn tủy cùng phương thuốc luyện chế dương thủy!”

Thấy Diệp Trường Sinh dứt khoát như thế, trong lòng Hàn Lập nổi lên một tia vui mừng, có Cương Ngân Sa này rồi, khoảng cách giữa hắn với việc luyện chế ra khôi lỗi cấp bậc Nguyên Anh hậu kỳ cũng không kém là bao nhiêu.

Cuối cùng vài loại tài liệu cụ thể lạc, hắn cũng đã thăm dò được tin tức, đến lúc đó đi tìm một phen là được.

Có con khôi lỗi này, tại Đại Tấn hắn cũng không cần phải sợ hãi bất kỳ ai, đợi đến lúc luyện chế ra Tam Diễm Phiến, đối mặt Nguyên Anh hậu kỳ, nói không chừng đều có thể tiêu diệt.

Diệp Trường Sinh tiếp nhận nửa bình Hàn Thủy cùng Hồi Dương Thủy luyện chế bí phương, trong lòng cũng có chút mừng rỡ.

Cái này có thể kéo dài một phần tư thọ nguyên đồ vật, bất kể ai đụng tới, đều sẽ động tâm thật lớn.

Dùng những nữ nhân bên cạnh mình để phối hợp với bí dược kéo dài tuổi thọ, Diệp Trường Sinh nắm chắc để cho mỗi người các nàng dù không đột phá Hóa Thần, cũng có thể sống đến 1.800 tuổi.

Hơn nữa, đối với Diệp Trường Sinh mà nói, lần Dương Thủy này còn có công hiệu vô cùng quan trọng khác.

Đây là thứ không thể thiếu khi cứu sống gốc Huyền Thiên Tiên Đăng kia.

“Luyện chế Hồi Dương Thủy cần âm dương điều hòa, ngoại trừ hàn thủy này, còn cần một sợi thái dương tinh hỏa, nguyên bản Hàn Lập ở trong Hỏa Ngục một trong thất đại tuyệt địa Đại Tấn tìm được thái dương tinh hỏa!”

“Đợi sau khi ra khỏi Côn Ngô sơn, vào trong Hỏa Ngục xem qua một chút đi!” Diệp Trường Sinh thầm nghĩ trong lòng.

Đối với tu sĩ Nguyên Anh bình thường mà nói, thất đại tuyệt địa này quả thật là tuyệt địa, nhưng với tu sĩ cấp bậc như hắn mà nói lại không tính là gì.

“Đúng rồi, ta thấy vừa rồi Hàn sư đệ tại đấu giá hội liên tiếp bán ra vài món tài liệu Hỏa thuộc tính, chẳng lẽ sư đệ muốn dung luyện Thất Diễm phiến?” Diệp Trường Sinh đột nhiên lơ đãng hỏi.

Nghe được lời này của hắn, trong lòng Hàn Lập nhất thời kinh ngạc một trận, không khỏi sờ lên mũi, cười khò nói: “Không nghĩ tới ta chính là mua vài món tài liệu, đã bị sư huynh nhìn ra rồi! “

“Ha ha, phương pháp luyện chế Thất Diễm Phiến kia, sau khi ta lấy được tới tay cũng thường xuyên nghiên cứu, muốn tìm ra một phương pháp tương đương chế biến!”

“Là như vậy, một ít tài liệu luyện chế vật này liên nhiều hơn mấy phần quen thuộc, hôm nay nhìn thấy người tranh mua những tài liệu kia, lập tức nghĩ tới người muốn luyện chế vật này!”

“Nghĩ đến, với tài tình của Đại Diễn thần quân tiền bối bên cạnh người, nghiên cứu ra một loại phẩm chất giống nhau, cũng không phải là việc khó gì!” Diệp Trường Sinh chậm rãi nói.

“Diệp đạo hữu thật đúng là để mắt tới lão phu, không sai, ta đích xác nghiên cứu ra một loại phương pháp giống như chế tạo, dựa theo phương pháp này luyện chế ra Tam Diễm Phiến, uy lực có thể đạt tới ba bốn phần mười của Thất Diễm Phiến!” Đại Diễn Thần Quân vẫn một mực yên tĩnh ngạo nghễ nói.

“Ha ha, tài hoa của tiền bối, từ trước đến nay ta rất là bội phục đó, ta đã nghiên cứu Thất Diễm Phiến này nhiều năm, thế nhưng lại không thu hoạch được gì!”

“Hàn sư đệ, nếu người luyện chế thành công Tam Diễm Phiến, có thể cho ta mượn xem một chút được không? Ta muốn nghiên cứu, xem xem mình có thể tạo ra được một kiện hay không! “

“Đương nhiên, ta cũng không chiếm tiện nghi của người, người đem Tam Diễm Phiến đã luyện chế xong cùng với phương pháp tương phản do Đại Diễn tiền bối nghiên cứu ra, ta có thể cho người xem Canh Tinh nhất định!” Diệp Trường Sinh nói.

Hàn Lập nghe nói thế, nhất thời trong lòng vừa động, có Canh Tinh thì hẳn phải suy nghĩ thật kỹ.

Nhìn từ các phương diện giao dịch mà Diệp Trường Sinh đưa ra, hẳn trên cơ bản không nỗ lực gì.

Cách luyện chế Tam Diễm Phiến là Đại Diễn Thần Quân nghiên cứu ra, hẳn không bỏ ra cái giá lớn nào.

Bất quá, trước khi hẳn giống như đúc ra, bất luận thế nào hẳn cũng không muốn đem phương pháp tương tự này giao dịch

cho người khác.

Bởi vì hấn sợ người khác cầm được thứ này, sau đó tranh đoạt cùng với hấn tài liệu luyện khí.

Nhưng, đợi đến khi hấn thành công chế trụ, vậy thì không sao cả, cách giống như bán cho Diệp sư huynh, hấn tuyệt đối không đau lòng chút nào.

Mà mượn Tam Diễm Phiến cho Diệp sư huynh xem, chuyện này lại càng không sao cả.

Chỉ xem mà thôi, sẽ không thiếu cái gì, Diệp sư huynh cũng không có khả năng thừa cơ cướp đi pháp bảo của mình.

Hấn biết, trên tay Diệp sư huynh có một kiện Thông Thiên Linh Bảo nghiêm chỉnh, hấn không đến mức lấy nó làm cơ cướp đi món đồ giống như chế tạo ra nó.

Hơn nữa, nếu hấn thật sự muốn cướp, lấy thần thông của hấn, Hàn Lập cảm giác hơn phân nửa mình không có năng lực chống cự.

Cho nên, trong lòng hấn không có gì nghi ngờ, lập tức đáp ứng khoản giao dịch mà Diệp Trường Sinh đưa ra.

Hoàn thành một khoản giao dịch, lại ước định một khoản giao dịch tương lai, sau đó hai người phân biệt tản đi.

Diệp Trường Sinh đi lại trên đường phố ở Tân Kinh, đi về phía phòng đấu giá bên kia.

Chỉ là, vừa mới đi được một đoạn, đột nhiên hấn nhìn thấy một thân ảnh quen thuộc, không khỏi trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc.

Một lão giả mặt đầy nếp nhăn, hai mắt nhỏ nhắn, trong mắt lộ ra vẻ muốt mà xuất hiện trong tầm mắt của lão.

Giờ phút này, hấn đang đi cùng vài tên tu sĩ Luyện Khí kỳ trên đường cái, miệng lưu loát nói gì đó, trên mặt lộ ra thần sắc cười hì hì.

Mà mấy người trẻ tuổi lần đầu ra ngoài du lịch bên cạnh hấn, từng người đều nghe đến mức mặt mày hớn hớn, say sưa ngon lành.

“Lý huynh, người thật đúng là kiến thức rộng rãi ah, những thứ người nói, có chút sư môn trường bối của ta đều chưa từng nghe qua!” Một vị tuổi trẻ từ đáy lòng bội phục nói với lão giả này.

“Đúng vậy, kiến thức của Lý huynh đúng là hiếm thấy trong đời ta, Thiên Phù môn các người ta cũng có nghe nói qua, nghe nói là phương diện chế phù có chút độc đáo, nhưng không nghĩ tới lại có thể nuôi dưỡng ra một người kiến thức kinh người như Lý huynh người!”

“Chỉ tiếc, với tuổi của Lý huynh bây giờ, sẽ không cách nào Trúc cơ!” Một tu sĩ trẻ tuổi bóp cổ tay thở dài nói.

“Ha ha, vài chục năm trước, sau khi ăn Trúc cơ Trúc cơ đan thất bại, tiểu lão nhi đã hoàn toàn mất hết tâm tư Trúc cơ, hiện tại chỉ muốn du lịch thiên hạ, hiểu rõ đủ loại chuyện kỳ văn dật trên thế gian!” Lão giả mặt tròn trịa cười ha ha một tiếng, nói ra.

“Cút ngay! Một tiểu tu sĩ Luyện Khí kỳ của tông môn Lạc Phách còn muốn du lịch thiên hạ? Đồ không biết sống chết!” Một tiếng quát chói tai vang lên bên cạnh đám người.

Lão giả tròn trịa cùng mấy tên trẻ tuổi Luyện Khí Kỳ kia quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một nam tử trung niên tướng mạo xấu xí xuất hiện ở phía sau bọn họ.

Người này khí tức toàn thân âm lãnh, trong ánh mắt mang theo vài phần tàn nhẫn, vừa nhìn đã biết hơn phân nửa là tu sĩ ma đạo.

Lời hăn vừa nói ra khiến cho mấy tên trẻ tuổi rất là không cam lòng, tức giận đến đỏ mặt, như muốn nói gì đó.

Nhưng nhìn tu vi của đối phương, ta đi, tiền bối trúc cơ kỳ!

Mấy người này lập tức biến sắc, trong mắt hiện lên vẻ sợ hãi, khúm núm không dám nói gì.

Mà lão giả có tướng mạo tròn trịa kia thì càng cười rạng rỡ, liên tục gật đầu, nói: “Xin tiền bối bớt giận, vãn bối mau cút ngay!”

Nói xong, vội vàng kéo mấy tên trẻ tuổi tránh sang một bên, trên mặt không chút bất kính.

Tên tu sĩ Trúc Cơ kia thấy thế, hắc hắc cười lạnh một tiếng, nghênh ngang tiêu sái đi tới.

Đợi người này cách khá xa, một gã trẻ tuổi bị lão già lôi kéo tức giận nói: “Cái đồ chơi gì? Dựa vào tu vi của mình mà coi thường người khác à? Ông đây sớm muộn gì cũng Trúc Cơ, tương lai chắc chắn tu vi còn cao hơn hẳn!”

“Lý lão đầu, ngươi cũng quá không có chí khí, mặc dù tu vi người kia cao hơn chúng ta, nhưng cũng không đến mức thấp kém như vậy ít ỏi!” Một người trẻ tuổi khác oán giận nói.

Lão giả kia nghe vậy, trên mặt không tức giận chút nào, vẫn là cười hì hì nói: “Hai vị sư đệ ngàn vạn lần không nên nói bừa, xem y phục người nọ mặc trên người, hẳn là đệ tử của ma đạo đại tông Âm La tông, tiểu môn tiểu phái chúng ta, ngàn vạn lần không nên trêu chọc hắn!”

Lão giả vừa nói như vậy, lập tức làm mấy tên trẻ tuổi kia sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, vội vàng ngậm miệng lại, không dám nhiều lời, giống như là sợ bị người nọ nghe thấy.

Nhìn thấy thần sắc của mấy người này, lão giả lộ ra ý cười, lại nói: “Kỳ thực Âm La Tông này trước đó không lâu còn xảy ra một chuyện đại sự...”

“Âm La Tông xảy ra đại sự gì, có thể nói với Diệp một chút được không?” Lúc này, sau lưng có một thanh âm truyền đến.

Vài tên tu sĩ Luyện Khí kia nghe nói như thế, ngẩng đầu nhìn thấy người này đột nhiên đi tới, thần thức đảo qua, lập tức sợ tới mức thân thể phát run, vội vàng cung kính hành lễ nói: “Bái kiến tiền bối!”

Mà lão giả mặt tròn bóng loáng kia nhìn bộ dáng bọn họ, lập tức biết, phía sau lại tới một vị tiền bối tu vi cao thâm.

Vì vậy, lập tức vô cùng thuận thực quay đầu cung kính nói: “Tiểu lão nhi bái kiến Diệp... Diệp tiền bối!”

Trong lúc nói chuyện, hắn ngẩng đầu lên, vụng trộm liếc mắt nhìn Diệp Trường Sinh một cái, thanh âm trong phút chốc run lên, nụ cười tròn trịa trên mặt cũng ngưng trệ, một tia kinh ngạc rung động hiện lên trong mắt hắn.

“Tiếng tiền bối này ta đảm đương không nổi, người nói xem, Hướng sư huynh?” Diệp Trường Sinh giống như cười mà không phải cười nhìn lão giả tròn trịa, thâm ý sâu sắc nói.

Nghe được vị tiền bối có tu vi sâu không lường được trước mắt này lại gọi Lý lão đầu là sư huynh. Vài tên tu sĩ Luyện Khí trẻ tuổi kia, cả đám đều giống như là gặp quỷ, trợn mắt há hốc mồm nhìn hai người, ánh mắt đảo qua đảo lại.

Vị này thoát nhìn hi hi ha ha, lão đầu mượt mà, lẽ nào là một vị tuyệt thế cao nhân?

“Diệp tiền bối nói gì vẫn bối có chút không hiểu, chẳng lẽ vẫn bối rất giống người tiền bối quen biết?” Ánh mắt lão giả

chuyển động vài cái, dị sắc xuất hiện trên mặt lúc trước thoáng cái đã không còn sót lại chút gì, sau đó mặt mũi tràn đầy nét cười làm lạnh nói với Diệp Trường Sinh.

“Cho đến hôm nay, Hường sư huynh còn muốn che giấu sao? Hoàng Phong Cốc từ biệt, chúng ta đã hơn hai trăm năm chưa từng gặp rồi phải không?” Diệp Trường Sinh mày kiếm chau lên, ngập ngừng nói.

Lão nhân trước mắt này cực kỳ xem thường vẻ mặt tươi cười, không chút thu hút, rõ ràng chính là ngay tại Hoàng Phong cốc cùng đám người Diệp Trường Sinh cùng tham gia Huyết sắc cấm địa, hơn nữa Hường Chi Lễ còn sống đi ra.

Lúc ấy, hắn gần như bị mọi người đều cho là pháo hôi, kết quả chẳng những còn sống đi ra, còn lấy ra vài cây linh dược, khiến cho thái độ của Lý Hóa Nguyên đối với hắn thay đổi rất nhiều.

“Thế giới to lớn, không thiếu gì cả, xem ra trên đời này thật đúng là có người có bộ dáng giống văn bối. Bất quá tiền bối thật sự nhận sai rồi, văn bối họ Lý mà không phải họ Hường, nếu quả thật có thể có quan hệ với người có thân phận như tiền bối, văn bối như thế nào lại không thừa nhận chứ?”

“Văn bối thật sự là không dám lừa gạt tiền bối, kính xin tiền bối minh giám!” Lão giả miệng phủ nhận, kiên quyết không thừa nhận chính mình và Hường Chi Lễ cái tên này có quan hệ gì.

Khóe mắt Diệp Trường Sinh khẽ giật, nhìn vị tu sĩ Hóa Thần trước mặt hắn còn phải giả ngòi giả ngòi, có chút không biết nói gì.

Hắn có ý định bức tu vi của Hường Chi Lễ ra, nhưng lại nghĩ, việc này không cần thiết.

Lắc đầu, Diệp Trường Sinh nói: “Nếu Hường sư huynh không muốn thừa nhận, vậy cũng không sao, ta tin tưởng chúng ta sớm muộn gì cũng sẽ gặp mặt lần nữa!”

Dứt lời, Diệp Trường Sinh nhìn hắn một cái đầy thâm ý, xoay người rời đi.

Trong ánh mắt lão đầu tròn tròn trượt hiện lên vẻ do dự, lập tức trên mặt hiện đầy vẻ tươi cười, nhìn về phía mấy đệ tử

Luyện Khí bên cạnh bị dọa đến kinh hồn bất định, nói:

“Xem ra vị tiền bối này đã nhận nhầm tiểu lão nhi ta là cố nhân của hần, ha ha, nếu như ta thật sự là vậy thì tốt rồi!”

“Đáng tiếc, loại tiền bối cấp bậc này, ta tuyệt đối không dám có chút lừa gạt nào, chỉ có thể thành thành thật thật nói rõ thân phận của ta!”

Đến lúc này, mấy vị tu sĩ Luyện Khí kia mới chậm rãi từ trong tâm tình kinh hãi vừa rồi đi qua.

Nghĩ kỹ lại, liền cảm thấy Lý lão đầu nói đúng.

Một gã luyện khí tu sĩ vuốt vuốt khuôn mặt trắng bệch của mình, cười khò một tiếng, nói: “May mà vừa rồi ta còn thiếu chút nữa cho rằng Lý lão đầu ngươi là tuyệt thế cao nhân gì đó!”

“Đúng vậy, tu vi vị tiền bối vừa rồi, chúng ta căn bản nhìn không rõ, ít nhất cũng là cao nhân Kết Đan kỳ, Lý lão đầu nếu ngươi là sư huynh cao nhân Kết Đan kỳ, làm sao có thể cùng một chỗ với những người chúng ta!” Một người khác cũng có chút buồn cười nói.

Nghĩ đến vừa rồi, thiếu chút nữa hần đã coi lão đầu không có chí khí này là cao nhân lánh đời, khiến hần cảm thấy có chút buồn cười.

“Ai, Lý lão đầu ngươi có thể lăn lộn tại tu tiên giới hôm nay, còn có kiến thức trác tuyệt như vậy, không phải là không có đạo lý. Nếu như vừa rồi là ta, nói không chừng thật giả làm bộ là vị tiền bối sư huynh kia!”

“Ai nói không phải, như vậy một vị tiền bối, có thể dính chút quan hệ, đây chính là thiên đại chỗ tốt!”

“Nhưng nếu như bị vị tiền bối kia phát hiện, chỉ sợ chính là chết không có chỗ chôn, cho nên tốt nhất vẫn là thành thành thật thật khai báo ra tất cả, Lý lão đầu làm rất đúng.”

.....

Vài tên tu sĩ Luyện Khí này vẻ mặt như nghĩ mà sợ, thảo luận với nhau, mà gương mặt lão giả tròn trịa kia cũng tươi cười, mặt mày hớn hở giảng thuật gì đó với bọn họ.

Chỉ là trong lúc lơ đãng, trong lúc không ai chú ý, hắc nhỏ giọng nói một câu: “Làm sao tu luyện nhanh như vậy?”

Ngày thứ hai, trước đại điện đấu giá, Diệp Trường Sinh cùng với Bạch Dao Di đã gặp nhau, nhìn sắc mặt có chút âm trầm của đối phương, trong lòng Diệp Trường Sinh hơi động, hỏi:

“Nhìn tiên tử tình huống này, chẳng lẽ phản đồ kia còn không truy xét ra được?”

Bạch Dao Di miễn cưỡng cười, nói: “Làm phiền Diệp huynh quan tâm, ngày hôm qua ta gặp được người của Âm La tông, từ chỗ bọn họ biết được, khả năng phản đồ kia đã chết!”

“Ồ? Chết rồi?”

“Ừm, hẳn là chuyện mấy ngày gần đây, tên phản đồ kia không biết như thế nào lại trêu chọc phải một người của Âm La tông đang đuổi giết, sau đó bị đối phương lặng yên không một tiếng động giết chết!”

Diệp Trường Sinh nghe vậy hai mắt híp lại, người bị Âm La tông truy sát, hẳn là Hàn Lập không thể nghi ngờ.

Dù sao khi Hàn Lập cùng với mạc Lan nhân đại chiến, chính là giết phu nhân của Âm La Tông tông chủ.

Nghĩ đến hẳn sau khi đến Đại Tấn, không biết như thế nào lại bị đám người Âm La Tông phát hiện, sau đó bị đối phương đuổi giết.

“Có thể lặng yên không một tiếng động giết chết một vị tu sĩ Nguyên Anh, có lẽ thực lực người này không đơn giản!” Diệp Trường Sinh cười dữ tợn nói.

“Mà thôi, không nói chuyện này nữa, chúng ta vào trong xem đấu giá đi!” Bạch Dao Di thu hồi vẻ mặt lo lắng, lộ ra nụ cười tươi đẹp, nói với Diệp Trường Sinh.

“Cũng được!” Diệp Trường Sinh nhẹ gật đầu, sắc mặt thông dong cùng hắn tiến vào trong đại điện đấu giá.

Vị tiên tử này chỉ sợ làm thế nào cũng không thể tưởng được gã nam nhân bên cạnh nàng chẳng những cầm nửa bình hàn thủy, còn có Kiền Lam Băng Diễm, Hư Thiên Đỉnh những người này thấy được, sẽ điên cuồng truy tìm thứ gì đó.

.....

Trong thời gian tiếp theo, Diệp Trường Sinh liên tiếp tham gia hội đấu giá mấy ngày kế tiếp, ngẫu nhiên cũng ra tay một hai lần, mua được vài món đồ.

Đồng thời, hắn đưa đến phòng đấu giá những vật kia cũng lần lượt bán đi, cuối cùng mang đến cho hắn ba trăm vạn Linh Thạch.

Sau khi đại hội đấu giá chấm dứt, Diệp Trường Sinh dưới sự dẫn dắt của Bạch Dao Di, đi tới một mảnh núi hoang đen nhánh cách kinh thành ba ngàn dặm.

Sau khi đến nơi, Bạch Dao Di có chút thuận thực quẹo trái quẹo phải, tìm được một vách đá.

Đứng trước vách đá, trên tay nàng bắn ra một cái mâm tròn lớn chừng bàn tay, tia sáng trắng phía trên lóe lên, trực tiếp chui vào trong vách đá không thấy bóng dáng.

Một lát sau, thạch bích bỗng nhiên biến mất không thấy gì nữa, lộ ra một cái động khẩu cực lớn có đường kính hơn mười trượng.

Mà trước cửa động đang có hai gã tu sĩ trung niên mặc áo xanh đứng thẳng tắp ở đó. Hai người đều là tu sĩ Kết Đan hậu kỳ, trong đó có một người cầm pháp bản Bạch Dao Di.

“Nguyên lai là Bạch tiên bối tới, khuôn mặt vị tiên bối này có chút lạ lẫm, không biết có thể thỉnh giáo tôn tính đại danh không.” Tu sĩ nâng vòng tròn pháp khí, trước tiên hướng hai người thi lễ, sau đó ánh mắt đảo qua trên người Diệp Trường Sinh, không kiêu ngạo không tự ti dò hỏi.

“Vị này chính là Diệp đạo hữu từ hải ngoại tới, thiếp thân là người giới thiệu hắn, thân phận không có vấn đề gì.” Bạch Dao Di vẻ mặt ôn hòa nói.

“Nếu là Bạch tiên bối dẫn tiến, tự nhiên không có vấn đề gì. Đây là một khối thân phận trung cấp Nguyên Anh, tiên bối có thể dựa vào vật ấy tham gia giao dịch hội lần này.”

“Dựa theo quy củ, có được pháp bản này cần giao nộp một vạn linh thạch.” Tu sĩ áo lục cầm mâm tròn trong tay, sau khi

khách khí trả lại cho Bạch Dao Di, lại lấy ra một cái pháp bàn không sai biệt lắm cho Diệp Trường Sinh giải thích.

“Thu phí này cái nào cũng ác hơn cái đó!” Diệp Trường Sinh trong lòng mắng một câu, nhận lấy pháp bàn, ném qua một vụn linh thạch.

Sau khi lấy được pháp bàn, Diệp Trường Sinh cùng Bạch Dao Di liền đi về phía một cái thông đạo.

Trên đường, Bạch Dao Di nhẹ giọng nói: “Vừa rồi thân phận hai người kia có chút bất phàm, Diệp huynh có biết sư tôn của bọn họ là người phương nào không?”

“Nghe hiện tại nói như vậy, chẳng lẽ bọn họ là môn đồ của vị đại tu sĩ nào đó hay sao?” Ánh mắt Diệp Trường Sinh lóe lên, nhẹ răng cười nói.

“Không sai, sư tôn hai người này là một vị đại tu sĩ, hơn nữa cũng không phải là đại tu sĩ bình thường, là vị đạo hữu dịch tẩy thiên hữu thần bí nhất trong tứ đại tán tu, sớm đã tiến cấp lên Nguyên Anh hậu kỳ nhiều năm rồi.” Bạch Dao Di có chút cảm khái nói.

“Ồ? Không lẽ là vị đạo hữu này sao? Ta nghe nói hần cùng Tịnh Hỏa tông Bích Nguyệt thiên sư bị công nhận là tu sĩ Đại Tán có hi vọng tiến giai Hóa Thần nhất!” Diệp Trường Sinh cảm thấy hứng thú nói.

“Đúng là như thế, Bích Nguyệt thiên sư gần bốn trăm năm đã tiến giai Nguyên Anh hậu kỳ, cũng là kỳ tài ngút trời được tu tiên giới công nhận vạn năm mới xuất hiện một lần.” Bạch Dao Di gật gù nói.

Diệp Trường Sinh nhìn nàng vài lần, khẽ cười một tiếng, nói: “Lần này nếu có thể đạt được đan dược mà Phú đạo hữu nói tới, ta thấy với tu vi hiện giờ của tiên tử ngươi, tương lai vượt qua Bích Nguyệt thiên sư kia cũng không phải là chuyện không thể!”

Bạch Dao Di nghe vậy lại cười khỏ một tiếng, lắc nhẹ đầu, nói: “Thiếp thân bốn trăm tuổi mới vừa tiến vào Nguyên Anh trung kỳ, làm sao có thể so sánh với vị kia thiên tài, ngược lại Diệp huynh ngươi tương lai nói không chừng có thể trước người kia một bước tiến vào Hóa Thần!”

Diệp Trường Sinh nghe vậy trầm nghĩ, hóa ra vị tiên tử này đã năm trăm tuổi.

Một lát sau, Diệp Trường Sinh cùng Bạch Dao Di xuất hiện trong một căn phòng thật lớn, bốn năm trăm chỗ ngồi xung quanh được phân bố đều đều.

Hơn mười đạo thân ảnh ngồi ở những chỗ ngồi đó, trên người mỗi người đều che phủ một tầng quang hà, làm cho người ta không thấy rõ dung mạo cụ thể.

Diệp Trường Sinh cùng Bạch Dao Di trên người cũng bao phủ một tầng quang mang, hai người tìm chỗ ngồi, ngồi xuống.

Thời gian từng chút trôi qua, càng ngày càng nhiều người đi vào trong tòa thánh đường này, đến cuối cùng, ước chừng hội tụ có hơn hai trăm người.

Trên mảnh đất trống hình tròn ở giữa phòng, bên cạnh một cái bàn bạch ngọc lóe lên linh quang, một bóng người bị hào quang màu trắng bao phủ bỗng nhiên xuất hiện ở sau bàn.

“Thời gian không sai biệt lắm, đạo hữu cũng đã đến, giao dịch hội hiện tại bắt đầu.” Bóng người trong bạch quang nhìn lướt qua bốn phía, kinh ngạc nói.

“Vẫn giống như trước kia, đầu tiên chúng ta cung cấp một nhóm tài liệu trực tiếp dùng linh thạch đấu giá, người trả giá cao thì được, sau đó chính là chư vị đạo hữu tự mình lấy vật đổi vật.”

“Tuy nhiên có một điểm không giống những năm qua chính là lần trao đổi này chúng ta đã được một vị đại chủ ủy thác, đem một kiện trọng bảo áp trực đổi ra.”

“Món trọng bảo này chỉ đổi lấy vài loại tài liệu thế gian khó tìm, nếu thật sự không có những tài liệu này, mới có thể dùng linh thạch cạnh tranh. Chư vị đạo hữu có cơ duyên đoạt bảo hay không mà về, đều xem tạo hóa của từng người đi.” Bóng người trong bạch quang chậm chậm nói ra.

“Trọng bảo? Chắc là Bình Sơn ấn kia!” Ánh mắt Diệp Trường Sinh lóe lên suy nghĩ.

Cũng không lâu lắm, tu sĩ trong bạch quang kia tiếp tục nói mấy câu, sau đó bắt đầu đấu giá.

“Âm Quát, năm âm tháng âm ngày âm mọc ngẫu nhiên trên phần mộ của người, ba trăm năm mới thành quả, lại dùng oan hồn oán khí dùng bí thuật luyện chế bảy bảy bốn mươi chín ngày mà thành. tảo này có thể phục dụng trực tiếp, cũng có thể làm tài liệu luyện đan làm thuốc. Giá quy định mười vạn linh thạch, mỗi lần tăng giá năm nghìn.”

“Mười hai vạn!”

“Mười bốn vạn!”

“Mười bốn vạn năm nghìn Linh Thạch!”

...

Diệp Trường Sinh ánh mắt bình thản nhìn mọi người tranh đoạt từng món vật phẩm đầu giá, hần bình yên bất động, một lần cũng không ra tay.

Vật phẩm đầu giá được chuẩn bị từ trước tới giờ, sau khi bán hết, tu sĩ Nguyên Anh mới chính thức bắt đầu giao dịch hội.

Giao dịch hội cấp bậc Nguyên Anh lần trước Diệp Trường Sinh tham gia cũng không khác biệt lắm so với giao dịch hội muôn hình muôn vẻ. Mỗi người thay phiên đứng lên, lấy đồ vật của mình ra, hơn nữa còn nói muốn đổi.

Tu sĩ đạt được mục đích của mình, ai cũng mừng rỡ vô cùng, mà người không trao đổi được bất cứ thứ gì, có chút tiếc nuối đi xuống.

“Hai viên Giáng Vân Đan, đổi lấy hai loại tài liệu Ngũ Hành Ngọc cùng Huyền Quang Tinh, Giáng Vân Đan này là tại hạ ngẫu nhiên lấy được thượng cổ đan dược, trải qua kiểm nghiệm hẳn là dùng mấy vạn năm linh dược luyện chế thành, vô luận là dùng để tăng tiến tu vi, hay là đột phá bình cảnh, đều có hiệu quả kỳ diệu!” Một đạo thanh âm khàn khàn vang lên.

“Cái gì? Mấy vạn năm linh dược?”

“Giáng Vân Đan ta nghe nói qua, nhưng dùng mấy vạn năm linh dược luyện chế ra, vẫn là lần đầu tiên nghe nói!”

“Đạo hữu nói rằng không có bằng chứng, có thể cho lão phu kiểm tra một chút!”

.....

Một thanh âm kinh ngạc vang lên, các tu sĩ Nguyên Anh trong phòng lập tức tỉnh táo tinh thần.

Loại đan dược giúp tăng tiến tu vi, trợ giúp đột phá bình cảnh này, ai cũng cảm thấy hứng thú.

“Tên Hàn Lập này, rõ ràng đem cả Giáng Vân Đan ra, một nhóm dùng linh dược mấy vạn năm luyện chế, có lẽ trên tay hắn cũng không có mấy viên!” Diệp Trường Sinh thầm nghĩ.

Bóng người bị quang mang bao phủ kia, mặc dù thanh âm khàn khàn, nhưng Diệp Trường Sinh vừa nghe đến Giáng Vân Đan liền biết là Hàn Lập.

Một viên Giáng Vân Đan bình thường giá trị cũng rất trân quý, nhưng còn chưa đạt tới tình trạng dùng một viên đan dược đổi lấy Ngũ Hành Ngọc, Huyền Quang Tinh trân quý như vậy.

Nhưng là, Diệp Trường Sinh cùng Hàn Lập trong Linh Miếu Viên, dùng mấy vạn năm linh dược luyện chế loại này là có thể.

Diệp Trường Sinh biết rõ loại Giáng Vân Đan này nghịch thiên đến cỡ nào, hắn phục chế một viên Giáng Vân Đan, tốn trọn vẹn mười vạn linh thạch.

Trong một viên đan dược nho nhỏ, liền ẩn chứa mười vạn linh thạch linh khí.

Phải biết rằng, một viên linh thạch bậc cao, linh khí ẩn chứa bên trong cũng tương đương với một vạn linh thạch.

Cao giai linh thạch cũng có tác dụng nhất định khi tu sĩ Nguyên Anh đột phá bình cảnh.

Mà độ tinh thuần của linh khí Giáng Vân Đan tương đương với gấp mười lần linh thạch cao giai, có thể thấy được công hiệu này nghịch thiên cỡ nào.

Diệp Trường Sinh cùng Hàn Lập đều xem loại đan dược này như là đan dược tinh tiến pháp lực, nhưng nếu là tu sĩ khác, tuyệt sẽ không lãng phí như bọn họ.

Những Nguyên Anh tu sĩ này tất nhiên sẽ đem loại đan dược này dùng để đột phá bình cảnh.

Hàn Lập nhìn tình hình đám người phía dưới rối loạn một hồi, giọng nói khàn khàn vang lên: “Chư vị nếu có chất vấn gì, có thể tiến lên kiểm nghiệm một phen!”

Nghe lời này của hắn, lập tức có mấy thân ảnh bay lên, cẩn thận cầm lấy hai viên đan dược của Hàn Lập quan sát cẩn thận.

Một lát sau mới có một người nói: “Linh lực kinh người như thế, đích thật là dùng mấy vạn năm linh dược luyện chế mà

thành, đạo hữu thật sự là vận khí tốt, dĩ nhiên có thể có được loại đan dược thượng cổ này!”

“Chắc chắn, cũng chỉ có Thượng cổ tu sĩ mới có thể có đại thủ bút như vậy, dùng mấy vạn năm linh dược luyện đan, hiện tại chúng ta nghĩ cũng không dám nghĩ tới!” Có người cảm thán nói.

“Loại đan dược này, nói không chừng có thể giúp lão phu đột phá bình cảnh, chỉ tiếc, Ngũ Hành Ngọc cùng Huyền Quang Tinh mà đạo hữu yêu cầu, lão phu một kiện cũng không có, đạo hữu có thể thư thả một chút điều kiện hay không!” Một bóng người toàn thân bao phủ trong hào quang nói ra.

Hàn Lập lắc đầu, nói: “Hai viên đan dược này chỉ dùng để trao đổi Ngũ Hành Ngọc cùng Huyền Quang Tinh!”

Lúc này, Diệp Trường Sinh cảm giác được thân thể Bạch Dao Di bên cạnh bỗng nhúc nhích, tựa hồ muốn đứng lên.

“Sao vậy, tiên tử cũng có hứng thú với loại đan dược này à?” Giọng điệu của Diệp Trường Sinh ôn hòa hỏi.

“Nếu có thể có đan dược này, khả năng thiếp thân đột phá hậu kỳ sẽ tăng lên nhiều, vừa vặn trong thân thiếp có một khối Ngũ Hành Ngọc, vừa vặn phù hợp với yêu cầu của vị đạo hữu kia!” Bạch Dao Di nhẹ giọng cười một tiếng, trả lời.

“Chỉ là, ta có chút nắm chắc không biết đan dược kia có vấn đề gì hay không, dù sao mấy vạn năm linh dược luyện chế thành đan, chuyện này nghe có chút kinh thế hãi tục!” Nàng hơi chần chờ nói.

“Vừa rồi ta dùng thần thức nhìn một chút, đan dược kia có lẽ không có vấn đề, tiên tử nếu cần, cứ yên tâm đi đổi!” Diệp Trường Sinh cười nói.

“Thật sao? Diệp huynh ánh mắt thiếp thân vẫn yên tâm, thiếp thân sẽ theo như lời Diệp huynh nói!”

Bạch Dao Di nhẹ nhàng đứng dậy, tiến lên lấy ra một cái hộp, trao đổi với Hàn Lập hai câu, lập tức hai người trao đổi vật trong tay.

Trở lại chỗ ngồi, Bạch Dao Di từ trong cái bình ngọc chứa Giáng Vân Đan đổ ra đan dược.

Quan sát một lát, sau đó nói: “Linh khí trong này quả thực kinh người, Diệp huynh cũng đến xem một chút!”

Nói xong, nàng đưa đan dược tới, có vẻ phi thường yên tâm với Diệp Trường Sinh.

Diệp Trường Sinh nhìn một chút, nói: “Đích thật là có linh khí kinh người, như vậy tỷ lệ tiên tử đột phá tăng lên không ít!”

“Hy vọng có thể thuận lợi!” Bạch Dao Di than nhẹ một tiếng, thu đan dược vào.

Một lát sau, một người khác tiến lên, dùng huyền quang tinh trao đổi viên Giáng Vân Đan trong tay Hàn Lập.

Hàn Lập thu hoạch tương đối khá, thoả mãn đi xuống.

Một lát sau, lại lục tục có một vị tu sĩ đi tới, Bạch Dao Di bên cạnh Diệp Trường Sinh cũng tiến lên, dùng mấy viên Huyền Ngọc vạn năm đổi lấy một ít tài liệu nàng cần.

Sau đó không lâu, Diệp Trường Sinh cũng đi lên trước, trong tay xuất hiện một hộp ngọc.

“Tài liệu luyện chế chí bảo Ma đạo, Ma Tủy Toàn hai viên, không đổi tài liệu gì, chỉ đổi linh thạch.” Diệp Trường Sinh lời ít ý nhiều nói, hẳn không giới thiệu nhiều, nhưng nghĩ lại ở đây không phải chưa có ai nghe nói qua Ma Tủy Toàn.

Dù sao, lần giao dịch này tu sĩ Ma đạo chiếm đa số, đây cũng là nguyên nhân Diệp Trường Sinh lấy Ma Tủy chui ra.

Mở hộp ngọc ra, từ trong hộp từ từ hiện ra hai viên Ma Tủy Toàn óng ánh tối tăm, tản ra hắc khí mờ mịt, đây chính là Diệp Trường Sinh lấy được từ trong Ma Uyên vạn trượng tại Thiên Nam.

“Ma Tủy Toàn! Tài liệu luyện chế Ma Long Nhận, ta không có nghe lầm chứ?!”

“Không có khả năng, thế gian làm sao thực sự có loại vật này.”

“Thật hay giả đây?”

“Tại sao có người lấy Ma Tủy Toàn ra đổi linh thạch, đây không phải là...” Có người kinh ngạc nói, không tin vào điều kiện mà Diệp Trường Sinh đưa ra.

Dưới cái nhìn của hắn, đây là ngu ngốc thuần thuần túy, thứ Ma Tủy Toàn này như thế nào đều nên đi đổi vật đổi vật đi, thế mà lấy ra đổi lấy linh thạch?

Cái này không phù hợp quy tắc trò chơi của tu sĩ cấp cao!

“Diệp huynh, cái này...” Bạch Dao Di nghe Diệp Trường Sinh nói vậy cũng ngây ngốc một hồi, có chút không dám tin hắn lại dùng ma tủy toàn đổi linh thạch.

Lời Diệp Trường Sinh nói làm cho cả thính đường một trận đại loạn, không ít người khiếp sợ, trực tiếp giật mình kêu lên.

“Nói thật nếu không phải tại hạ không tu luyện ma đạo công pháp, mà lại cần gấp một lượng lớn linh thạch, loại vật này dù thế nào tại hạ cũng sẽ không lấy ra trao đổi. Về phần thật giả, nếu có người không tin, có thể lên đây kiểm tra!” Diệp Trường Sinh thần sắc như thường nói.

“Ta đến kiểm nghiệm một phen!” Lập tức có người nhin không được đứng lên nói ra.

Diệp Trường Sinh đặt hai viên Ma Tủy Toàn trước người, lui về phía sau một bước, mặc cho người khác kiểm nghiệm.

Nhìn thấy dáng vẻ tự tin của hắn, không ít tu sĩ Nguyên Anh trong lòng rung mình.

Mười phần phần khích, tựa hồ hoàn toàn không sợ người khác ra tay cướp đoạt, chẳng lẽ người này là một vị đại tu sĩ sao?

Liên tiếp có mấy vị tu sĩ Ma đạo tiến lên, sau khi dùng các loại phương pháp kiểm nghiệm một phen, cuối cùng mọi người đều thấy rõ ràng đây đích thực là Ma Tủy Toàn.

“Ta ra năm mươi vạn linh thạch!” Lập tức có người nói.

“Lão phu ra tám mươi vạn!” Lập tức có người giàu có tăng giá lên ba mươi vạn linh thạch.

“Một trăm vạn!”

“Một trăm hai mươi vạn!”

.....

Một lát sau, hai quả Ma Tủy Toàn đều bị tu sĩ thần bí nào đó dùng giá mỗi một trăm năm mươi vạn Linh Thạch mua đi.

Hai viên hợp kế kiếm ba trăm vạn linh thạch cho Diệp Trường Sinh, như vậy hai lần tham gia đấu giá hội sáng tối này đã kiếm được sáu trăm vạn linh thạch.

“Tuy nhiên người này thế mà mang theo trên người nhiều linh thạch như vậy, chẳng lẽ là hướng về phía Bình Sơn ẩn mà đến?” Diệp Trường Sinh tiếp nhận linh thạch, sau đó trầm nghĩ.

Hắn rời đi xuống, bình sơn ẩn bắt đầu đấu giá.

Sau khi trao đổi xong, lại có ba bốn mươi tu sĩ đi lên trao đổi bảo vật, những đồ vật mà những người này lấy ra đều rất bình thản, không khiến cho người ta quá nhiều kinh hỉ.

Rất nhanh, không còn ai dám tiến lên nữa.

Người chủ trì giao hoán hội thấy tình cảnh này, không chút hoang mang một lần nữa đi tới phía sau bàn ngọc.

“Nếu chư vị đạo hữu đã trao đổi xong, hiện tại liền bắt đầu đấu giá kiện bảo vật cuối cùng trong trao đổi hội lần này, cũng là kiện trọng bảo quý giá nhất của giao dịch hội.”

Người này thông dong nói xong lời này, đột nhiên hai tay hợp lại, vỗ nhẹ “Bốp bốp” hai tiếng, tiếp theo lối vào đại sảnh linh quang chớp động, hai gã nam tu đi vào.

Ngoài dự đoán của mọi người, hai gã tu sĩ này trên người không có dán phù triện, trực tiếp lộ ra chân dung đi về phía trung tâm.

Tu sĩ ở đây xôn xao một trận, hai người này đại bộ phận tu sĩ đều có thể gọi ra tên, một gã nguyên anh sơ kỳ ô quan lão giả, một gã trung kỳ lão giả mặt chữ điền, đều là hoàng tộc Diệp gia thường xuyên ra mặt cùng ngoại nhân giao tiếp Nguyên Anh cấp trưởng lão.

Lão giả mặt chữ điền đi tới trước bàn, hướng mặt với các tu sĩ chậm rãi nói: “Lượng bảo lần này, thật ra là Diệp gia chúng ta hao tổn vô số nhân lực vật lực, chuẩn bị hơn trăm năm thời gian, mới vừa mới luyện chế ra một kiện bảo vật.”

“Bất quá, bởi vì có mấy tông môn đồng thời hướng Diệp gia chúng ta mua vật này, mà chúng ta cái nào cũng không đắc tội, vì thế quyết định bán nó đi.”

Lão giả mặt chữ điền vừa nói xong lời này, lúc này quay đầu hướng Ô quan lão giả nháy mắt một cái.

Ô quan lão giả từ trong tay áo lấy ra một cái hộp vuông vức dài khoảng một thước, có chút không nở liếc mắt nhìn một cái rồi cẩn thận đem cái hộp mở ra.

Chỉ một thoáng, một đoàn hoàng mang chói mắt lớn chừng quả đấm từ trong hộp chậm rãi trôi lên.

Vừa ra khỏi hộp, đoàn hoàng mang này phảng phất như thông linh co lại không ngừng, phát ra một hồi âm thanh trầm thấp ông ông trầm thấp.

Thấy tình cảnh này, Ô quan lão giả đánh vài đạo thủ quyết, đoàn quang mang kia chợt cuồn cuộn hiện vài cái, bỗng nhiên thu liễm linh quang, hiện ra nguyên hình là một tiểu ấn màu vàng đất cỡ một tấc.

Bộ ấn này vuông vức, toàn thân ôn nhuận như ngọc, nhưng mặt ngoài mờ mờ hiện ra một tầng kim ngân sắc nhỏ, quý dị chính là mỗi lần linh quang chớp động, những ký hiệu pháp trận này không ngờ lại hoàn toàn bắt đầu, hơn nữa nhìn kỹ một chút, đều làm cho người ta cảm thấy thâm ảo thần diệu cực kỳ.

Trừ việc đó ra, linh khí trên tiểu ấn này tản mát ra, tuy bình hòa ổn định, nhưng linh khí khổng lồ ẩn chứa trong đó, khiến cho tất cả mọi người cảm ứng được, sắc mặt không khỏi đại biến.

“Món bảo vật này gọi là Bình Sơn Ấn, là phản tạo ra Thông Thiên Linh Bảo thời thượng cổ “Chưởng Thiên Ấn” luyện chế ra.”

“Chúng ta đã từng thí nghiệm qua, mặc dù bảo vật này chỉ có một hai phần mười uy năng Chưởng Thiên ấn trong truyền thuyết, nhưng mà uy lực so với đại đa số pháp bảo trên đời này đều mạnh hơn!”

“Ngoại trừ những Linh Bảo khác giống như vật phẩm, sợ rằng không có pháp bảo nào có thể chống lại nó!” Ô quan lão giả mang theo một tia ngạo khí nói ra.

Người chủ trì đấu giá chứng kiến lão giả đội ô quan giới thiệu một phen, phía dưới lặng ngắt như tờ, vì vậy liền vỗ vỗ tay, cười ha hả nói:

“Xem ra mọi người đều đã biết giá trị của bảo vật này, như vậy lão phu nói tới quy tắc đấu giá.”

“Đấu giá vật này, Diệp gia đã chuẩn bị xong một phần danh sách, tài liệu trên danh sách có thể cung cấp nhiều nhất có thể đạt được bảo vật này.”

“Đương nhiên đây cũng có một giới hạn cuối cùng. Nếu người xuất ra nhiều nhất tài liệu cũng không thể vượt qua giới hạn thực tế, thì chỉ có thể dùng Linh Thạch, lấy ba trăm vạn làm giá khởi điểm, đấu giá lại một lần.”

Nghe được giá trên trời ba trăm vạn, phần lớn tu sĩ ở đây cho dù đã gặp qua đại cục, cũng xôn xao một trận.

Cái này đã có thể so sánh với hai khối Ma Túy Toàn vừa rồi, mà Ma Túy Toàn kia giá thành giao dịch, đây là giá quy định.

Không khó tưởng tượng, nếu thật sự đấu giá, giá cả tăng vọt lên mấy ngàn vạn linh thạch cũng không kỳ quái.

Như vậy, có thể ra được giá tiền như vậy, toàn bộ Đại Tấn cũng không có mấy tông môn.

Chứng kiến đám người phía dưới vẫn không có gì để nói, người chủ trì đấu giá cười hắc hắc, lập tức lấy ra một danh sách, bắt đầu đọc tài liệu trên đó.

Diệp Trường Sinh tỉ mỉ nghe đối phương niệm ra những thứ kia, mỗi một loại tài liệu đối với hắn mà nói đều rất quen tai.

Vốn dĩ Diệp Trường Sinh vẫn luôn chuyên chú tu hành, nhận thức về các loại kỳ trân dị bảo của tu tiên giới kém xa những nguyên anh lâu năm kia.

Nhưng về sau, sau khi đọc đại lượng điển tịch tại Tinh Cung, kiến thức của hắn rộng rãi, vượt xa đại đa số tu sĩ Nguyên Anh Kỳ.

Những tài liệu mà Diệp gia yêu cầu, trên cơ bản hắn đều có thể nhận ra, hơn nữa có không ít tài liệu hắn cần.

Những kho trữ vật trên tay Diệp Trường Sinh rất phong phú, trước kia mình từng trải qua nguy hiểm, giết người đoạt được, đoạt được trong thương khổ của tứ đại Thương Minh, Nghịch Tinh Minh, Tinh Cung...

Hầu như đại bộ phận kỳ trân dị bảo, trong tay Diệp Trường Sinh đều giữ lại một phần, mặc kệ hữu dụng hay không, hẳn đều để lại.

Vị chủ trì đấu giá, sau khi đọc xong tất cả tài liệu, liền có mấy người lần lượt đi lên, đem từng cái túi trữ vật đưa cho Diệp gia tu sĩ.

Mà Diệp gia Nguyên Anh sau khi tiếp nhận xem xét, liên tục lắc đầu, những người này có thể cung cấp nhiều nhất cũng chỉ có hơn mười phần tài liệu, căn bản không cách nào thỏa mãn yêu cầu của Diệp gia.

Tuy rằng thân ảnh những người này được quang mang bao phủ nên nhìn không rõ, nhưng hai vị trưởng lão Nguyên Anh kia của Diệp gia cũng không khó đoán ra. Những người này tất nhiên là người của mấy tông môn đứng đầu chính ma kia.

Đến mấy nhà cũng không thể xuất ra tài liệu làm cho bọn họ hài lòng, xem ra lần này chỉ có thể đem bán thành linh thạch mà thôi.

Đang lúc tu sĩ Diệp gia có chút thất vọng, chuẩn bị tuyên bố dừng linh thạch mua sắm.

Người vừa rời đấu giá Ma Tuy Toàn bỗng nhiên đứng dậy.

Chứng kiến một màn này, trong phòng nhất thời vang lên một hồi thanh âm bàn luận xôn xao.

Thần bí nhân này, đầu tiên là lấy ra Ma Tuy Toàn, hiện tại lại đứng dậy, chẳng lẽ hẳn có thể xuất ra tài liệu làm cho Diệp gia hài lòng sao?

Cho dù có lấy ra được hay không cũng đủ để chứng minh một chuyện: thân gia của người này quả thực xa xỉ!

Cái này cũng có chút chói mắt, một người rõ ràng không thuộc về các đại tông môn chính ma lại có thể xuất ra nhiều đồ vật trân quý như vậy?

Chẳng lẽ hẳn thật sự là vị đại tu sĩ thanh danh xa xôi nào đó?

Trong lúc mọi người kinh ngạc, trong ánh mắt suy đoán, Diệp Trường Sinh tiến tới đưa tới một cái túi trữ vật.

Vị trưởng lão Diệp gia kia tiếp nhận túi trữ vật, nhất thời trên mặt lộ ra một tia kinh hỉ, trong túi trữ vật có hơn hai mươi loại tài liệu.

Hoàn toàn thỏa mãn yêu cầu của bọn họ.

“Vị đạo hữu này lấy ra tài liệu nhiều nhất, phù hợp với yêu cầu của Diệp gia chúng ta, cho nên Bình Sơn ấn liền thuộc về vị đạo hữu này!” Trong mắt lão giả mặt chữ điền hiện lên một tia quỷ dị, lớn tiếng tuyên bố.

Tiếng nói của hắn vừa rơi xuống, trong phòng liền lập tức lạnh thêm vài phần, phảng phất gió lạnh “Vù vù” không biết từ nơi nào thổi tới.

Đa số Nguyên Anh tu sĩ ở nơi đây lập tức toàn thân như bị một mũi nhọn đâm vào lưng, cả người đều có chút bất an.

Một ít Nguyên Anh sơ kỳ thậm chí sắc mặt tái nhợt, trong ánh mắt mơ hồ có chút bất an.

Tất cả mọi người đều có thể phát giác được, đây cũng không phải là gió lạnh gì, mà là không biết từ nơi nào phát ra từng luồng từng luồng sát ý.

Bình Sơn Ấn loại này đủ để ảnh hưởng lực lượng các đại thể lực Đại Tấn so sánh, cải biến thể lực phân chia pháp bảo, cũng không phải người bình thường có thể nắm giữ.

Ở một mức độ nào đó mà nói, đây chính là một loại vũ khí cấp bậc chiến lược. Toàn bộ Đại Tấn, thể lực tông môn có được loại pháp bảo cấp độ này căn bản là không có mấy nhà.

Một khi một nhà nào trong thập đại tông môn có thể có được món pháp bảo này, thì thứ hạng của môn phái đó lập tức sẽ tăng vọt.

Giống như Âm La tông trong thập đại ma môn xếp hạng cuối cùng, nếu có được Bình sơn ấn, lập tức sẽ lập tức nhảy vọt lên vị trí ba ma môn đứng đầu.

Cái này ảnh hưởng đến phân chia lợi ích, đó là một lượng lớn.

Bởi vậy, sau khi pháp bảo này được luyện chế ra, Hoàng tộc liền lập tức bị bức ép không thể không bán ra.

Mà mọi người nhất trí cho rằng, tông môn có tư cách có được loại pháp bảo này, tại Đại Tấn cũng chỉ là rải rác mấy nhà mà thôi.

Không phải tùy tiện người nào cũng có thể đem pháp bảo này lấy đi.

Mọi người thấy không rõ tướng mạo cụ thể của Diệp Trường Sinh, nhưng tất cả mọi người đều biết, hắn tuyệt đối không phải người của mười đại tông môn.

Nếu là người của thập đại tông môn, vậy không có khả năng lấy Ma Tủy Toàn ra đổi linh thạch.

Mà người không thuộc về thập đại tông môn, cũng dám đoạt Bình Sơn ấn. Cho dù hắn là đại tu sĩ Nguyên Anh hậu kỳ, chỉ sợ cũng không gánh nổi áp lực sắp sửa chịu đựng nổi.

Mọi người nhất trí cho rằng, Diệp Trường Sinh không ăn được viên linh bảo này.

Mà những việc này, tu sĩ Diệp gia đem Bình Sơn ẩn lấy ra tự nhiên cũng biết.

Bất quá, bọn họ vẫn tuyên bố bán Bình Sơn ẩn cho Diệp Trường Sinh, có thể thấy được cũng là đang áp ú ý đồ làm nước bẩn.

“Diệp huynh thế này cũng quá... Lần này phiền toái lớn rồi!” Nhìn hành động của Diệp Trường Sinh, Bạch Dao Di đầu tiên là vẻ mặt kinh ngạc vô cùng, lập tức cười khở.

Cảm thụ từng đạo từng đạo sát khí khiến nàng như có gai ở lưng, trong lòng Bạch Dao Di tràn đầy bất an.

Hôm nay đi tới hậu kỳ đại tu sĩ trong hội trường, chỉ sợ số lượng không chỉ một vị, Diệp Trường Sinh làm như vậy chẳng khác nào đang to gan lớn mật trêu chọc những đại tu sĩ này.

Y muốn làm cái gì? Chẳng lẽ y có đủ thực lực để chống lại đại tu sĩ sao?

Bạch Dao Di trong lòng tràn đầy nghi ngờ cùng lo lắng.

Coi như là có thể chống lại đại tu sĩ, nhưng nhiều đại tu sĩ như vậy, đối phó bọn họ như thế nào?

Chỉ là một tán tu hải ngoại, không ăn được món pháp bảo này!

Bạch Dao Di có lòng muốn nhắc nhở Diệp Trường Sinh một chút, nhưng nghĩ đến Diệp Trường Sinh cũng không phải là không hiểu những thứ này, hắn làm như vậy khẳng định có tính toán của mình, nên không thể làm gì khác hơn là cười khở một tiếng, yên lặng quan sát.

“Diệp huynh trước là đắc tội với chủ nhân Băng Hải, làm cho toàn bộ Yêu tộc truy nã, hiện tại lại đắc tội với mấy tông môn chính phái Đại Tấn, đây là muốn đắc tội với toàn bộ tu tiên giới Đại Tấn sao?” Bạch Dao Di có chút bất đắc dĩ thầm nghĩ.

“Người này tuyệt đối là Diệp sư huynh, thật đúng là có khí phách, trực tiếp bắt lấy viên Linh Bảo này giống như chế phẩm.”

“Bất quá lấy thực lực Diệp sư huynh, hắn cũng đích xác nuốt vào món pháp bảo này!” Hàn Lập trong lòng thầm nghĩ.

Hắn ngồi ở trên ghế bình yên bất động, tính toán xem Diệp Trường Sinh xử lý trận nguy hiểm này như thế nào.

Diệp Trường Sinh sau khi nghe lão giả mặt chữ điền tuyên bố, liền rất thông dong trực tiếp thò tay lấy lại Bình sơn ấn.

Thấy hắn hành động như vậy, sát ý trong phòng càng thêm nồng đậm.

“Hừ!” Một tiếng hừ lạnh không biết phát ra từ chỗ nào, tràn đầy cảnh cáo.

“Chậm đã!”

Còn có một người trực tiếp quát lên, đứng dậy, cả người hào quang lấp lóe, như muốn ngăn cản Diệp Trường Sinh.

Đối với phản ứng của những người này, Diệp Trường Sinh mắt điếc tai ngơ, trực tiếp cầm lấy tiểu ấn màu vàng đất ôn nhuận như ngọc kia.

Cầm lấy ấn nhỏ, Diệp Trường Sinh xoay người lại hỏi: “Vị đạo hữu này có gì chỉ giáo không?”

Bóng người đứng lên kia hừ lạnh một tiếng, trong âm thanh mang theo một tia cảnh cáo, nói: “Đạo hữu dám ăn Bình sơn ấn này, không sợ bể bụng sao?”

“Có căng bụng hay không, đó là chuyện của ta, nếu người có ý kiến gì, không ngại lên đây chỉ giáo hai lần, để ta xem một chút, các hạ có đủ tư cách nói trước mặt ta ba câu không!”
Diệp Trường Sinh thu hồi Bình Sơn ấn, bình tĩnh nhìn người nọ nói.

Nghe hắn nói lời này, đông đảo tu sĩ Nguyên Anh ở đây đều xuất hiện dị sắc trong ánh mắt.

Dám nói ra lời này, bọn họ cơ bản có thể xác định, người trước mắt tuyệt đối là một đại tu sĩ.

Nguyên Anh Sơ Trung Kỳ tu sĩ không dám liều lĩnh như thế bởi vì người đứng lên quát bảo hắn dừng lại, rõ ràng cũng là một vị đại tu sĩ.

Diệp Trường Sinh vừa dứt lời, bóng người đứng lên kia đã hừ lạnh một tiếng đầy tức giận.

Hai vị trưởng lão của Diệp gia cùng với người chủ trì đấu giá sớm đã thấy tình huống không đúng, lặng yên không một tiếng động lui xuống.

Bọn họ cũng không muốn bị ảnh hưởng.

Mặc dù nói đấu giá hội này sẽ có quy củ, nhưng không thể động thủ ở chỗ này.

Nhưng đến giờ phút này, chủ sự hiển nhiên cũng không thức thời đến mức lặp lại quy tắc này.

Chủ sự đại hội đấu giá này thực lực còn chưa cường đại đến mức có thể quản đến loại chuyện này, đại tu sĩ giữa hai bên nổi lên xung đột, bọn họ chỉ có thể coi như không thấy.

“Tốt tốt tốt! Để cho Khôn mỗ xem ngươi có can đảm gì nói ra lời này!” Một tiếng gầm từ trên người người đứng lên phát ra.

Ngay sau đó, nó liền hóa thành một đạo ma quang ngăm đen vọt tới phía trước, khí thế đáng sợ đến cực điểm.

Nghe được tiếng hét phần nộ của hắn, đại đa số tu sĩ Nguyên Anh ở đây đều nghĩ đến: “Khôn mỗ? Chẳng lẽ là Huyết Thê Môn Đại Trưởng Lão Khôn Vô Cực?”

Bạch Dao Di vừa nghe thấy “Khôn mỗ” xưng hô này, liền lập tức biến sắc, vội vàng hướng Diệp Trường Sinh truyền âm: “Diệp huynh, người này là Huyết Thê Môn Đại Trưởng Lão Khôn Vô Cực, Nguyên Anh hậu kỳ đại tu sĩ!”

“Khôn Không chỉ có nguyên nhân? Cái tên có ý tứ!” Diệp Trường Sinh giống như không nghe thấy giọng nói kiêng kị của Bạch Dao Di, ngược lại trong lòng lại trêu chọc một câu.

Lúc này, Khôn Vô Cực đã vọt tới trước mặt hắn, mà Bạch Dao Di còn đang gấp gấp truyền âm: “Người này một thân ma công thâm hậu vô cùng, đã đến Nguyên Anh hậu kỳ đỉnh phong, trên đời ít người có thể... Có thể...”

“Àm!”

Bạch Dao Di còn chưa nói xong, liền kinh ngạc há cái miệng anh đào nhỏ nhắn, ngơ ngác nhìn bên đó bộc phát ra một tiếng động trời.

Ánh sáng màu đen hoà lẫn cùng màu vàng, dao động kinh khủng trong nháy mắt liền làm cho toàn bộ phòng đấu giá triệt để sụp đổ, vách tường chung quanh, núi đá tựa như từng quả đạn pháo, cực tốc bay vụt ra ngoài.

Tòa phòng đấu giá được xây dựng ở bốn phía trong lòng núi này bị đánh xuyên qua, cả ngọn núi giống như bị người ta cắt đi một tầng ở giữa.

Phân trên trực tiếp sụp đổ xuống, chứng kiến cảnh này, đông đảo Nguyên Anh ở đây đều còn dám tiếp tục dừng lại, nhao nhao hóa thành từng đạo độn quang bay vụt ra ngoài, tránh né không ngừng sơn thạch rơi xuống.

Sau khi chạy ra ngoài, bọn họ cũng đã nhìn rõ kết cục của hai người này.

Ánh sáng màu đen mới bộc phát nhất nhìn qua thanh thế to lớn, nhưng vừa tiếp xúc với hào quang màu vàng kia, liền lập tức thua trận.

Kiên trì không đến ba hơi thở, liền lập tức tán loạn xuống, bóng người trong hắc quang trực tiếp bay ra ngoài, đụng vào trên nham thạch ngọn núi đối diện, đụng tới ngọn núi kia hung hăng lắc lư một cái.

Bóng người trong hắc quang từ trong đá vụn đứng dậy, hét dài một tiếng tràn ngập tức giận, khi mọi người cho rằng hắn muốn xuất ra thủ đoạn ẩn giấu để phản kích người nọ thì.

Chỉ thấy bóng người trong hắc quang này, cũng chính là Đại trưởng lão Khôn Vô Cực của Huyết Thê Môn, không nói một lời đã trực tiếp hóa thành một đạo kinh hồng bay đi.

Chạy rồi!

Giao thủ một hồi phát hiện ra mình tuyệt không phải là đối thủ của người này, Khôn Vô Cực dứt khoát bỏ chạy, không dám có chút ý niệm giao thủ nào nữa.

Trong nháy mắt vừa rồi hắn đã nhận ra pháp lực từ sâu giống như biển trong cơ thể đối phương.

Số lượng gấp mấy lần hắn, trên đời này sao lại có nhân vật nghịch thiên như vậy chứ?

Khôn Vô Cực thiếu chút nữa thì cho rằng mình phải đối mặt với một vị cường giả Hóa Thần, trong lòng hấn cực kỳ kinh hãi, lập tức cướp đường mà chạy.

“Thất Diệu, hại ta cũng hại!” Khôn Vô Cực vừa chạy, vừa tức giận mắng chửi Thất Diệu chân nhân.

Vừa rồi tiếp được một đòn của đối phương, đã khiến nguyên khí của hấn bị hao tổn không nhỏ, hấn hạ quyết tâm, đợi sau khi dưỡng thương xong, nhất định phải đòi lại tổn thất từ Thất Diệu.

Đạo người bao phủ trong kim quang kia, phất tay áo đánh nát đại lượng núi đá hướng hấn rơi xuống, cũng từ trong phòng phòng sụp đổ kia bay ra.

Sau đó, ánh mắt kinh ngạc nhìn đám tu sĩ Nguyên Anh bốn phía về mặt kinh nghi bất định, thanh âm bình tĩnh hỏi: “Vị đạo hữu nào còn có ý kiến thu mua Bình Sơn Ấn với ta?”

Hơn hai trăm tu sĩ Nguyên Anh ở đây, giờ phút này lặng ngắt như tờ, không người nào dám nói chuyện.

Một kích đánh Phi Khôn Vô Cực, phần thực lực này quả thực có chút kinh thế hãi tục.

Trong đám người, mấy vị đại tu sĩ Nguyên Anh hậu kỳ nhắm mắt về Bình Sơn ấn cũng trầm mặc.

Thất Diệu chân nhân, Huyền Thanh Tử các loại, ánh mắt mỗi người đều lập loè, vốn dĩ bọn họ muốn theo Khôn Vô Cực lên sau, nhưng nhìn thấy tình cảnh này, tuyệt đối không dám động.

“Keng keng keng keng!”

Từng đạo độn quang ở xung quanh không nói một lời buồn bực mà lập tức bỏ chạy. Những lão quái Nguyên Anh đang kinh hãi này vội vàng ly khai nơi đây.

Mà Huyền Thanh Tử, Thất Diệu chân nhân, mặc dù trong lòng có chút bất an, nhưng cũng lập tức lui đi.

Từ tình huống Khôn Vô Cực vừa rồi, khả năng bọn họ liên thủ cũng không phải là đối thủ của người này.

Đã như vậy, không cần ở lại dây dưa nữa, cũng không biết là vị Hóa Thần lão quái nào không muốn lộ diện, bọn họ cũng

không muốn đi đắc tội với loại người này.

Không lâu sau, mấy trăm Nguyên Anh tham gia đại hội đấu giá này lập tức rời đi sạch sẽ.

Bạch Dao Di thần sắc đều kinh ngạc rung động, tạm thời chưa rời đi, đứng tại chỗ nhìn thân ảnh của Diệp Trường Sinh, có chút không biết phải làm sao.

“Sao vậy, Bạch tiên tử không biết Diệp mỗ à?” Diệp Trường Sinh bay tới, cười cười hỏi.

“Diệp huynh người... người..” Bạch Dao Di nhất thời nói không ra lời.

“Đi thôi, chúng ta đi tìm một nơi yên tĩnh trước rồi hãy nói!” Ánh mắt Diệp Trường Sinh hướng bốn phía nhìn thoáng qua một cái rồi nói.

Một lát sau, tại trang viên của Tiểu Cực Cung bên ngoài Tấn Kinh, Bạch Dao Di kinh ngạc che miệng lại, thần tình tràn đầy vẻ không thể tin được.

“Diệp huynh, người... Thì ra người đã là hậu kỳ đại tu sĩ!”

Bạch Dao Di trong lòng rung động khó có thể hồi phục, tại Đại Tấn người khác khả năng không hiểu rõ Diệp Trường Sinh, nhưng nàng đã biết rõ ràng.

Lần đầu tiên hai người bọn họ gặp mặt, Diệp Trường Sinh mới là nguyên anh sơ kỳ, bây giờ mới qua trăm năm, hắn đã là hậu kỳ đại tu sĩ?

Hơn nữa, chiến lực của hắn vẫn mạnh đến kinh người như trước.

Thời điểm Nguyên Anh sơ kỳ có thể dễ dàng bắt giữ giao long cấp tám, hiện tại đã đến Nguyên Anh hậu kỳ, có thể dễ dàng đánh bại đại tu sĩ.

Diệp Trường Sinh chân chính có tu vi, chiến lực chân chính khiến cho Bạch Dao Di chịu trùng kích nghiêm trọng, lâu dài cũng không thể bình phục.

“Diệp huynh, tiến độ tu vi này của ngươi thật sự quá dọa người!” Hồi lâu sau, tâm trạng Bạch Dao Di mới một lần nữa bình tĩnh trở lại, cười khở một tiếng nói.

“Đột phá Nguyên Anh hậu kỳ, kỳ thật cũng chỉ là chuyện mấy năm gần đây, ta bắt quá là vận khí tốt một chút mà thôi!” Diệp Trường Sinh nghe vậy cười nói.

Nghe xong lời này, Bạch Dao Di liên tục lắc đầu: “Vận khí có tốt đến mấy cũng không đến mức này, một trăm năm thời gian từ sơ kỳ tiến vào hậu kỳ, thật sự là kinh thế hãi tục!”

“Không nghĩ tới thỉnh thoảng ta có quen biết một vị đồng đạo, lại là thiên tài kinh người như thế, nghĩ đến Diệp huynh tương lai tiến vào Hóa Thần cảnh giới trong truyền thuyết cũng không thành vấn đề!” Bạch Dao Di cảm thán vô cùng nói.

“Cảnh giới Hóa Thần đâu dễ tiến vào như vậy!” Diệp Trường Sinh nghe vậy cười một tiếng, lắc đầu nói.

Đối với lời này của hắn, Bạch Dao Di cũng không tin lắm, tuy nàng không biết tuổi cụ thể của Diệp Trường Sinh.

Nhưng mà, xem ra trăm năm của hắn vượt qua hai tiểu cảnh giới thì tuổi của hắn tuyệt đối sẽ không quá lớn.

Chắc chắn lúc trước tu luyện cũng cực nhanh.

Trên đời này lại có người nghịch thiên như vậy!

Một lát sau, Bạch Dao Di lại hỏi: “Nếu Diệp huynh cũng đã là hậu kỳ đại tu sĩ, tại sao lại muốn tiếp nhận lời mời của Phú đạo hữu đi truy tìm Bồi Anh đan?”

“Vật này đối với đột phá Hóa Thần hẳn là vô dụng?”

“Nếu như nói là bởi vì tiên tử ngươi muốn đi, nên ta mới đồng ý với Phú đạo hữu, ngươi tin không?” Diệp Trường Sinh trên mặt lộ ra vẻ tươi cười, giọng ôn hòa nói.

Lời này của hắn lập tức khiến cho khuôn mặt Bạch Dao Di đỏ bừng, trong đôi mắt đẹp tràn đầy vẻ ngạc nhiên.

“Diệp huynh hay là không nên cùng thiếp thân nói giỡn!” Trong mắt Bạch Dao Di hiện lên một tia bối rối, vén sợi tóc bên tai, cố gắng trấn định nói.

Diệp Trường Sinh thấy thế, cười cười, cũng không tiếp tục nói ra lời khiến nàng lo lắng.

Chính sắc nói: “Đan dược này đối với ta bây giờ vẫn có tác dụng nhất định. Đương nhiên ta cũng không hoàn toàn là vì

chính mình, càng là vì giúp những người khác đột phá bình cảnh Nguyên Anh kỳ!”

“Những người khác ở bên cạnh...” Nghe nói như thế, Bạch Dao Di nỉ non hai tiếng.

Giờ phút này cái đồ ửng trên mặt nàng còn chưa hoàn toàn tán đi, trong đôi mắt đẹp dịu dàng mang theo vẻ phong tình say lòng người, nhìn về phía Diệp Trường Sinh trong ánh mắt, cũng mang theo một ít đồ vật khác với trước kia.

“Theo như lời Diệp huynh, người bên cạnh ngươi chẳng lẽ là đạo lữ của ngươi?” Trên dung nhan xinh đẹp của Bạch Dao Di lộ ra nụ cười tươi đẹp.

Không biết xuất phát từ loại tâm lý nào, nàng bỗng nhiên hỏi vấn đề này.

“Đạo lữ sao? Kỳ thực Diệp mỗ vẫn luôn thiếu đạo lữ!” Diệp Trường Sinh mơ hồ đáp.

“Nguyên lai hắn cũng độc thân sao?” Bạch Dao Di nghe nói như thế, nhất thời có chút thất thần.

“Cũng phải, hắn còn trẻ như vậy mà đã có tu vi cường đại như vậy, trước kia hắn là vẫn luôn khổ tu nhỉ?”

“Cứ như vậy thì tiếp xúc với người ngoài không nhiều lắm, dĩ nhiên là không tìm thấy đạo lữ thích hợp rồi!”

“Bất quá chúng ta Nguyên Anh nữ tu nhân số nhiều như vậy, nếu hắn có lòng muốn tìm, chỉ sợ không khó tìm được thích hợp đâu!” Bạch Dao Di trong lòng hiện ra đủ loại suy nghĩ.

Bốn năm sau, Diệp Trường Sinh cùng Bạch Dao Di hẹn nhau đi tới địa điểm lúc trước lão giả họ Phú nói cho họ.

Đại Tấn Nam Cương, trên một ngọn núi hoang, khi hai người tới nơi này, đã thấy ba bóng người đứng ở nơi đó.

Chứng kiến thân ảnh Hàn Lập trong đó, Diệp Trường Sinh thầm nghĩ quả nhiên Hàn Lập vẫn được lão giả họ Phú nhìn trúng, mời tới.

Sau khi Diệp Trường Sinh cùng Bạch Dao Di hạ xuống, lão giả họ Phú mang theo nụ cười nhiệt tình tiến lên đón, cười ha ha nói:

“Hai vị đạo hữu đúng hẹn mà tới, thật sự là vinh hạnh của Phú mỗ. Tại hạ vốn còn chuẩn bị sẵn việc có đạo hữu không tới, hôm nay xem ra không cần nữa.”

Nghe hắn nói lời này, Bạch Dao Di trong lòng thầm nghĩ: “Nếu như ngươi biết Diệp huynh thật sự là tu vi, chỉ sợ cũng cười không nổi!”

Mặc dù lần đầu giá hội ở Tấn Kinh, lão giả họ Phú cũng tham dự, nhưng lúc ấy tất cả mọi người đều dùng các loại thủ đoạn ngăn trở dung mạo của mình.

Cho dù Diệp Trường Sinh cùng với Khôn Vô Cực giao thủ, cũng không có bại lộ thân phận của mình, lấy thân phận của Phú lão giả tự nhiên không biết người thanh niên sắc mặt bình thản trước mắt này, thật ra là người khiến hắn rất là chấn động.

Mặc dù Hàn Lập biết thân phận của Diệp Trường Sinh, nhưng hắn đương nhiên sẽ không nói ra.

Không chỉ như thế, trong lòng hắn còn đang suy nghĩ, lúc này đây lão giả họ Phú mời bọn họ tới đây, Diệp sư huynh cũng xuất hiện, điều này nói rõ sự kiện lần này tuyệt đối không đơn giản.

Chắc chắn chỗ tốt không ít, nhưng chỉ sợ nguy hiểm cũng không thấp.

“Chúng ta đáp ứng Phú đạo hữu lời mời mà đến, hy vọng đạo hữu không nên để cho chúng ta thất vọng!” Diệp Trường Sinh nhe răng cười nói.

“Ha ha, Diệp huynh nhất định sẽ không thất vọng, ta sẽ giới thiệu cho Diệp huynh một chút về hai vị đạo hữu này! “

Nói xong, trước tiên hắn chỉ về hướng một hắc y mỹ phụ đứng bên cạnh hắn. Nữ nhân này lông mi hơi thô, lộ ra vẻ anh khí, mặt như băng sương, không có biểu tình gì.

“Vị này là sư muội của tại hạ thường dừng lại, trưởng lão nội đường của Cửu U tông.”

“Vị này chính là hải ngoại tán tu Hàn đạo hữu, một thân thần thông kinh người dị thường, đúng rồi Diệp đạo hữu cũng là hải ngoại tán tu...” Nói tới chỗ này, lão giả họ Phú nhìn về phía Diệp Trường Sinh cùng Hàn Lập, trong ánh mắt mang theo một tia dị sắc.

“Ha ha, không nghĩ tới trùng hợp như vậy, lại gặp Hàn sư đệ. Phú đạo hữu chắc hẳn cũng đoán được, ta và Hàn sư đệ là quen biết nhau!” Diệp Trường Sinh nhe răng cười, nói.

“Sư đệ? Hai vị chẳng lẽ là?” Phú lão giả, Bạch Dao Di bọn người đều lộ ra vẻ kinh ngạc.

Có thể bồi dưỡng ra môn phái của Diệp Trường Sinh và Hàn Lập như vậy, có lẽ sẽ không phải là môn phái nhỏ không có danh tiếng gì a.

Nhưng hai người này lại là hải ngoại tán tu, không khỏi làm cho lòng người hiện lên các loại suy đoán.

“Hàn mỗ cùng Diệp sư huynh đích thật xuất thân từ một môn phái, bất quá việc này nói ra có chút hơi dài! ” Hàn Lập cười khổ một tiếng nói.

“Nói tóm lại, đó đều là chuyện cũ lâu năm, ta và Hàn sư đệ trước kia là đồng môn, hiện tại cũng không còn trong môn phái ban đầu nữa!” Diệp Trường Sinh Cương giải thích một câu.

Nghe hắn nói vậy, ánh mắt những người còn lại lộ ra vẻ đăm chiêu.

Nghĩ đến hai người này có một đoạn chuyện cũ gì đó, không muốn để cho mọi người biết được.

Mọi người tại đây cũng không thức thời đi tìm hiểu ngọn nguồn, lão giả họ Phú cười ha ha một tiếng, nói: “Không nghĩ tới lão phu tùy tiện mời mấy vị đạo hữu, vậy mà có thể mời tất cả Diệp đạo hữu cùng Hàn đạo hữu tới!”

“Quả nhiên là duyên phận, xem ra Diệp huynh ta không dùng giới thiệu nhiều, vị này chính là Tiểu Cực cung Bạch Dao Di tiên tử!” Lão giả họ Phú chỉ vào Bạch Dao Di nói một câu.

Hàn Lập nghe vậy khẽ gật đầu, lúc trước Bạch Dao Di cũng có nghe nói qua hắn từ chỗ Diệp Trường Sinh.

“Nếu người đã đến đông đủ, vậy Phú đạo hữu có phải nên nói cho chúng ta biết chủ tài của Bồi Anh đan thiếu sót rút cuộc là cái gì không?” Bạch Dao Di cười nhạt một tiếng, hỏi.

“Ha ha, Bạch tiên tử không cần sót ruột, tất cả chuyện này Phú mỗi đều sẽ nói rõ cho mọi người!”

Nói xong, mười ngón tay hắn bắn ra hư không bốn phía, hơn mười đạo u lục hỏa quang bắn ra.

“Bang bang” vài tiếng, u hỏa nhất thời bạo liệt ra, hóa thành một đoàn lục vụ, chợt lóe lướt qua rồi biến mất không thấy.

Mặc dù tại nơi dã ngoại hoang vu này, hắn vẫn bày ra tầng cấm chế ngăn cách thần thức này, giống như bị người nghe trộm.

Có thể thấy được trong mắt hắn, chuyện này thật vô cùng trọng yếu.

“Về chuyện Bồi Anh đan, ta đã nói qua với chư vị, hiện tại thiếu hụt một vị chủ tài, kỳ thật chính là huyết nhục Âm Chi Mã!” Lão giả họ Phú thần sắc ngưng trọng nói.

“Âm Chi mã? Nhân giới chúng ta có loại linh vật này sao? Đạo hữu ở nơi nào phát hiện?” Hàn Lập cả kinh, hai mắt nheo lại hỏi.

“Hắc hắc, vốn lão phu cũng cho rằng thế giới này sớm đã không còn linh vật này, nhưng là trùng hợp ba mươi năm trước, lão phu trong lúc vô ý phát hiện tung tích Âm Chi Mã,

hơn nữa chính là ở Nam Cương nào đó. ” Lão giả họ Phú cười hắc hắc, trên mặt lộ ra vẻ cao thâm khó dò.

“Có thể làm cho Phú đạo hữu cũng không nắm chắc bắt được, còn cần phải tìm kiếm chúng ta, xem ra Âm Chi Mã này là ở địa phương nào đó có nguy hiểm, Nam Cương chi địa được xưng tụng là Âm Dương Quật, cho nên Âm Chi Mã kia ở trong Âm Dương quật đúng không?” Diệp Trường Sinh ngập ngừng hỏi.

“Ha ha, Diệp huynh nói không sai, Âm Chi Mã đích thật là ở trong Âm Dương Quật tại Vạn Độc Cốc, lão phu căn bản không thể đơn độc bắt giữ nó được.” Lão giả họ Phú trên mặt lộ ra một tia bất đắc dĩ nói.

Nghe đến cái tên Âm Dương quật, sắc mặt Bạch Dao Di hơi trắng bệch, hiển nhiên có vài phần kiêng kỵ.

Mà Hàn Lập chưa bao giờ nghe qua, vì thế không hiểu hỏi một câu: “Cái gì Âm Dương Quật, rất đáng sợ sao?”

” Âm Dương Quật chính là một trong bảy đại tuyệt địa mà Đại Tấn chúng ta công nhận, tu sĩ bình thường tiến vào trong đó, căn bản là có đi không về.” Lão giả họ Phú thần sắc ngưng trọng nói.

“Nguy hiểm như vậy, nơi đây có gì đặc thù?” Hàn Lập lòng hiếu kỳ nổi lên, truy hỏi một câu.

“Trong Âm Dương quật quanh năm không ngừng có Kinh Phách Âm Phong, cho dù là tu sĩ Nguyên Anh bị cao đến, Nguyên Anh cũng sẽ lập tức hồn phi phách tán, đầu thai chuyển thế.”

“Hơn nữa, nó ở dưới mặt đất mấy ngàn trượng, bên trong thông đạo lớn nhỏ liên hoàn giao thoa, các loại huyết động nhiều vô số kể. Ở giữa tồn tại đại lượng các loại quý vật, rất nhiều quý vật cho dù là tu sĩ Nguyên Anh chúng ta, cũng rất khó đối phó.” Lão giả họ Phú rất là thẳng thắn nói.

“Phú mỗ cũng không lừa gạt chư vị đạo hữu, Âm Dương Quật nguy hiểm, làm cho đại tu sĩ không nguyện ý ở bên trong lâu, nhưng cầu phú quý trong nguy hiểm, muốn đạt được vật Âm Chi Mã loại người này giới khó tìm, chỉ có thể đi Âm Dương quật!”

Thần sắc hần ngưng trọng nhìn mọi người một cái: “Lão phu đã nói rõ hết mọi chuyện, muốn ở lại thì phải trông vào sự lựa chọn của chư vị đạo hữu!”

“Nếu có vị đạo hữu nào muốn rời khỏi, lão phu tuyệt đối không miễn cưỡng, lão phu mời năm vị đạo hữu tới đây, chính là vì phòng ngừa có người nửa đường rời khỏi!”

Nghe hần nói lời này, trên mặt Hàn Lập lộ ra vẻ trầm ngâm.

Bạch Dao Di sau khi liếc mắt nhìn Diệp Trường Sinh, không nói một lời.

Âm dương quật quả thật là một nơi vô cùng nguy hiểm, mặc dù là tu sĩ trung kỳ như Bạch Dao Di cũng vô cùng kiêng kỵ.

Nhưng lần này có Diệp Trường Sinh ẩn dấu vương bài như vậy ở đây, Bạch Dao Di lại có rất nhiều lòng tin.

Nghĩ đến việc bắt lấy Âm chi mã không phải là vấn đề, nàng đương nhiên sẽ không rời khỏi.

Mà Hàn Lập trong hai năm gần đây vừa đạt được hai đại sát khí là Nguyên Anh Hậu Kỳ và Tam Điểm Phiến, cho dù đối mặt với đại tu sĩ cũng không sợ, tự nhiên sẽ không lùi bước.

Thế là, chờ một lát, thấy mọi người không có bất kỳ ý tứ muốn rời khỏi, lão giả họ Phú nhất thời vui vẻ.

“Hảo, xem ra chư vị đạo hữu đều đã đưa ra quyết định, ta tin tưởng chư vị tuyệt đối sẽ không thất vọng!”

“Chỉ cần chúng ta bắt được Âm Chi mã, lão phu lập tức dùng linh vật này luyện chế Bồi Anh đan, cam đoan chư vị đạo hữu mỗi người một hạt.”

“Đan dược này thuộc loại linh dược dùng một lần tẩy tẩy dịch kinh, dù có thể luyện chế ra nhiều hơn nữa cũng chỉ phục dụng mỗi người một viên mà thôi, chư vị cũng không cần lo lắng lão phu ở bên trong có thiết kế gì.” Lão giả họ Phú cười ha ha nói.

“Khi nào chúng ta xuất phát?” Hàn Lập bình tĩnh hỏi.

“Ba ngày sau là mùa âm phong yếu nhất Âm Dương Quật, đúng là lúc thích hợp cho chúng ta đi xuống, chư vị đạo hữu xem thế nào!” Lão giả họ Phú hỏi.

“Ba ngày sao? Vậy chúng ta chờ một chút đi!” Diệp Trường Sinh nói, đồng thời liếc mắt ra hiệu một cái, gọi Hàn Lập qua một bên.

“Hàn sư đệ, Tam Diễm Phiến của ngươi luyện thế nào rồi?” Dùng một đạo quang tráo ngăn ánh mắt mọi người lại, Diệp Trường Sinh hỏi.

“Sư huynh tới thật đúng lúc, Tam Diễm Phiến của ta vừa mới luyện chế xong!” Hàn Lập nói xong, từ trong ngực lấy ra một cái quạt lông kiêu dáng cổ xưa.

Phiến này chỉ có mấy tắc, chia làm ba màu kim ngân hồng. Nhưng phù chú trên mặt linh văn chi chít, một tầng tiếp một tầng, hơi lay động tam sắc linh đang chuyển động không ngừng, vô số ký hiệu đồng thời xuất hiện, làm cho người ta cảm thấy đầu vầng mắt hoa.

“Không sai, thoát nhìn thủ đoạn luyện khí của Hàn sư đệ cũng có chút cao siêu đó!” Diệp Trường Sinh khen một câu.

Nói xong, hắn tiếp nhận Tam Diễm Phiến từ trong tay Hàn Lập, trên tay lập tức xuất hiện một tầng kim quang, bao trùm Tam Diễm Phiến lại.

Hàn Lập thấy cảnh này, tròn mắt hơi híp lại, nhưng không có bất kỳ cử động gì, cũng không ngăn cản.

Dưới kim quang thấp thoáng, một tầng bạch quang từ trên tay Diệp Trường Sinh phát ra, phân tích Tam Diễm Phiến một lần.

Diệp Trường Sinh giả vờ giả vệt cầm Tam Diễm Phiến cẩn thận quan sát hồi lâu, một lúc sau trong mắt lộ ra đủ loại ánh sáng, một lúc lại trên tay xuất hiện đủ loại linh quang.

Phảng phất như đang nghiêm túc tra xét cấu tạo Tam Diễm Phiến này, một lát sau, hắn mới đình chỉ các loại động tác, tùy ý ném cây quạt trở về trong tay Hàn Lập.

“Hàn sư đệ, đúng như lời ta nói lúc trước vậy, ngươi đem phương pháp luyện chế giản lược này của Đại Diễn tiên bối cho ta, ta cho ngươi nhất định Canh Tinh!”

Trong lòng Hàn Lập buông lỏng, thậm nghĩ Diệp sư huynh quả nhiên là người thủ tín, sau khi lấy được Tam Diễm Phiến, cũng không có làm cái gì cưỡng đoạt.

Hắn đưa ra một ngọc giản, mà Diệp Trường Sinh cũng lấy ra một khối khoáng thạch màu vàng đưa cho hắn.

Hai người hoàn thành khoản giao dịch này đều cảm thấy phi thường hài lòng, Diệp Trường Sinh có thể phục chế ra một món Linh bảo có vẻ cực kỳ lợi hại, mà Hàn Lập thì lại có thể luyện chế hoàn chỉnh Đại Canh Kiếm Trận.

“Phủ Tam Diễm Phiến này huy động một chút, sẽ làm tiêu hao pháp lực của Hàn Lập, bởi vậy suy đoán, ta hẳn là có thể huy động mười mấy lần!”

“Trên uy lực hẳn là vẫn không bằng Tinh Linh kiếm, dù sao thanh kiếm kia ta ngay cả mười chiêu cũng không dùng được, pháp lực sẽ cạn sạch!” Diệp Trường Sinh trong lòng thầm nghĩ.

Linh bảo này giống như là vật chế tạo có thể phát huy ra uy lực lớn như vậy, đương nhiên cũng tiêu hao một lượng lớn pháp lực.

Mặc dù pháp lực hùng hậu của Diệp Trường Sinh gần như không thấy, cũng không cách nào vận dụng lâu dài.

Sau khi hai người hoàn thành giao dịch, liền về tới chỗ ba người kia, mặt không đổi sắc bắt đầu chờ đợi.

Thời gian ba ngày, thoáng cái đã qua, lão giả họ Phú lập tức mang theo mọi người bay về phía Vạn Độc cốc, Âm Dương Quật đang ở ngay bên dưới.

Mà khi bọn họ tiến về Âm Dương Quật, phong vân tại Đại Tấn cũng mơ hồ bị khuấy động, hơn nữa còn hội tụ tại Nam Cương.

Một đám tu sĩ Diệp gia, dưới sự dẫn dắt của hai vị đại tu sĩ hậu kỳ, cơ hồ là dốc toàn bộ lực lượng, tiến về Nam Cương.

Mục đích chuyến đi này của bọn họ chính là - Côn Ngô - tòa Thượng Cổ Tiên sơn trong truyền thuyết kia.

Vì lấy được trong truyền thuyết tồn tại hai kiện thông thiên linh bảo trong Côn Ngô sơn, Diệp gia lúc này bất chấp tất cả.

Con cổ ma thoát khỏi Thiên Nam lúc này cũng đã biến thành Hàn Lập, đồng thời trực tiếp dùng tên giả Hàn Lập, xen lẫn trong đội ngũ của Diệp gia.

Hai thanh bốn mạng phi kiếm của Hàn Lập hiện tại vẫn còn trên tay của ma!

Tại Diệp gia tu sĩ đồng thời tới, Hường Chi Lễ cười hì hì cùng vài tên luyện khí kỳ tiểu tu sĩ nói cười nói nói, cũng đi tới Nam Cương địa giới.

Cùng lúc đó, Âm La Tông truy tung Hàn Lập rơi xuống là Đại trưởng lão Kiên lão cùng với mấy vị Nguyên Anh trưởng lão, cũng đang hướng bên này chạy tới.

Sau đó không lâu, nhóm năm người Diệp Trường Sinh dưới sự dẫn dắt của lão giả họ Phú, đi tới bên ngoài Vạn Độc cốc.

Lão giả họ Phú xuất ra một kiện pháp khí chuẩn bị trước, chặn khói độc nơi này lại, mọi người rất nhanh liền xuyên qua độc cốc này, đi tới lối vào Âm Dương quật.

Một khe rãnh thật lớn xuất hiện ở trước mắt, nhìn lại hai bên, căn bản không thấy rõ khe rãnh này dài bao nhiêu, mà độ rộng chừng trăm trượng.

Trong khe lớn như là vực sâu không lường được, từng đoàn từng đoàn âm phong đen kịt, ở trong khe nổi lên từng vòng xoáy quỷ dị lớn nhỏ không đều, mà ở trong vòng xoáy này còn mơ hồ có tiếng quỷ khóc sói tru truyền đến.

“Chúng ta bây giờ cũng không phải nhìn Kinh Phách Âm Phong, chỉ là âm phong bình thường mà thôi. Bất quá sau khi xâm nhập xuống dưới mấy trăm trượng, Kinh Phách Âm Phong sẽ xuất hiện, không có phòng bị, cho dù là tu sĩ Nguyên Anh Kỳ cũng vô pháp chống đỡ trong gió bao lâu”.

“Chẳng qua lần này ta mang theo Tử U Châu, một trong tam đại chí bảo của bốn môn, có thể chống đỡ âm phong, uy hiếp của nó đối với chúng ta sẽ giảm xuống rất nhiều.”

“Nhưng phía dưới này trong nguy hiểm, kinh hồn âm phong chỉ là trong đó, nghĩ đến cũng không cần ta nhắc nhở quá nhiều, chư vị đạo hữu đều biết nên cẩn thận.” Lão giả họ Phú chờ mọi người đánh giá rãnh lớn xong, mới ho nhẹ một tiếng nói ra.

“Phú đạo hữu ngay cả bảo vật này cũng mang ra, khó trách tự tin như thế!” Bạch Dao Di tựa hồ biết Tử U Châu đại danh, khen.

Lão giả họ Phú cười hắc hắc, trong tay xuất ra một hạt châu màu tím, trong miệng phát ra chú ngữ khó hiểu.

Nhất thời ánh sáng chói mắt chợt lóe, một tầng ánh sáng như có như không từ trên viên châu bay ra, bao phủ toàn bộ phạm vi hơn ba mươi trượng vào bên trong.

Âm phong băng hàn chung quanh đám người Diệp Trường Sinh thoáng cái đã yếu hơn phân nửa.

“Đi thôi, chúng ta mau đi xuống!” Lão giả họ Phú nói xong liền thúc ngựa tiến vào trong cái khe.

Đám người Diệp Trường Sinh nhìn nhau, cũng đi xuống theo.

“Phú huynh, chúng ta đã đi được mấy ngày rồi, đến bây giờ vẫn không có tung tích Âm Chi Mã, những quý vật này mặc dù chỉ là quý vật cấp thấp do âm khí ngưng kết, nhưng cũng không thể cứ như vậy bị bọn chúng vây công mãi như vậy được.”

Hàn Lập tiện tay đánh chết mấy tiểu quý, sau đó nói với lão giả họ Phú.

“Hàn huynh không cần sốt ruột, động quật dưới lòng đất này to lớn như thế, Âm Chi Mã lại am hiểu ẩn nấp, nào dễ phát hiện như vậy.”

“Những tiểu quý này tuy giết không hết, nhưng chúng ta giết bọn chúng cũng không tốn nhiều sức lực, chỉ cần thời khắc khắc chú ý khôi phục pháp lực, đủ để chèo chống thời gian tương đối dài.” Lão giả họ Phú tỏ vẻ đã tính trước.

“Tuy nói như thế, nhưng ngăn cản Kinh Phách Âm Phong này tiêu hao pháp lực cũng không nhẹ. Lấy tu vi Nguyên Anh trung kỳ chúng ta, nhiều lắm cũng chỉ có thể ở dưới mặt đất thêm hai tháng.” Bạch Dao Di nhìn tình hình chung quanh, lại khẽ thở dài một hơi.

Giờ phút này, năm người bọn họ đã hạ xuống dưới Âm Dương quật, thân ở trong một thông đạo khổng lồ, bốn phía khắp nơi đều là hắc phong, không ngừng đảo quanh bọn họ, phát ra trận trận tiếng tiêm minh dọa người, làm cho người nghe tâm thần khó định.

Nhưng âm phong này vừa tiến vào trong vầng sáng do Tử U Châu phát ra, tự động đã bị hóa giải hơn phân nửa.

Nhưng ngay cả như vậy, đám người Diệp Trường Sinh cũng bị linh quang bao phủ toàn thân, không dám để luồng âm phong kinh phách này lây dính lên người mình.

Có lượng lớn tiểu quý không ngừng từ trong hắc phong xuất hiện, giống như thiêu thân lao đầu vào lửa đánh tới mấy người.

Đám người nhao nhao xuất thủ, càn quét quý vật bốn phía không còn, sau đó tiếp tục đi dọc theo thông đạo về phía trước.

Trong Âm Dương Quật này âm phong từng trận, thần thức không cách nào thả ra quá xa, nếu không chỉ cần mấy ngày công phu là có thể dò xét xong tất cả thông đạo rồi.

Qua một lúc, gió đen phía trước bỗng nhiên mãnh liệt thêm vài phần, mà ở trong gió bỗng nhiên xuất hiện một cái ngã ba, ba cái thông đạo một lớn hai nhỏ xuất hiện ở trước mặt năm người.

“Lại là một con đường nữa! Cứ tiếp tục như vậy thì không xong. Nếu lại có thêm mấy nhánh khác nữa, hai tháng thời gian căn bản chúng ta không đủ để điều tra tất cả các hang động. Chúng ta phải tách nhau ra hành sự.” Hàn Lập bỗng nhiên mở miệng nói.

Lão giả họ Phú nghe vậy thần sắc khẽ động, nói: “Hàn huynh nói cũng có lý, nếu như lão phu tiêu hao chút tinh huyết, ngược lại có thể dùng Tử U Châu cho mấy vị đạo hữu tạm thời duy trì thần quang châu này.”

“Như thế rất tốt, chúng ta chia nhau ra mau chóng dò xét vị trí Âm chi mã!” Trong mắt Diệp Trường Sinh lóe lên tinh quang nói.

“Ngay cả Diệp huynh cũng nói như thế, vậy lão phu cũng chỉ có thể làm như thế, bất quá chớ vị nhớ kỹ không được rời xa lão phu quá ba ngày, nếu không Tử U Châu gia trì, nhất định không thể cam đoan chớ vị an toàn!”

Sau khi lão giả họ Phú nói xong, há mồm, một đoàn tinh huyết phun lên Tử U Châu, viên châu này hào quang tỏa sáng!

Lão giả liên tiếp đánh ra mấy đạo pháp quyết, sau đó một tay hướng về phía bảo châu hư không một trảo, nhất thời mấy đạo tử quang phân tán rơi xuống trên người mọi người.

“Ba thông đạo, ta cùng sư muội đi vào bên trong đi!” Lão giả họ Phú nói xong, cùng với trung niên mỹ phụ kia tiến vào trong thông đạo.

Diệp Trường Sinh nhìn thoáng qua Hàn Lập, nói: “Xem ra Hàn sư đệ muốn một mình xông vào!”

Khóe mắt Hàn Lập khẽ run rẩy, bốn người còn lại ở đây đều là kết bạn mà đến, hẳn một mình một chó.

Bất quá như vậy cũng tốt, tránh được phiền phức.

Hàn Lập cười cười, nói: “Sur huynh xin mời đi trước!”

Diệp Trường Sinh gật đầu, mang theo Bạch Dao Di tiến vào thông đạo bên phải, đợi đến khi thân ảnh của bọn họ biến mất, ánh mắt Hàn Lập chợt lóe, tiến vào thông đạo bên trái.

“Lần này nếu có thể thuận lợi lấy được Bồi Anh đan, Diệp huynh sẽ trực tiếp ra hải ngoại sao?” Bạch Dao Di tiện tay giải quyết mấy con tiểu quỷ xông lên, đôi mắt đẹp nhìn về phía Diệp Trường Sinh hỏi.

“Có lẽ vậy, đương nhiên cũng có khả năng sẽ ở Đại Tấn một thời gian!” Diệp Trường Sinh thần sắc bình thản nói.

“Ta nhớ lúc trước Diệp huynh từng nói qua người nắm giữ một loại Cực Hàn Chi Diễm?” Bạch Dao Di lại như nghĩ tới điều gì, hỏi.

Đôi mắt Diệp Trường Sinh lóe lên tinh quang, chậm rãi nói: “Không sai!”

Nghe nói như vậy, con người Bạch Dao Di lưu chuyển, nói: “Về phần Cực Hàn Chi Diễm, trên đời này không có thể lực nào có thể so với Tiểu Cực Cung chúng ta nghiên cứu càng thêm thấu triệt!”

“Mặc dù thiếp thân không có tu luyện Cực Hàn Chi Diễm, nhưng là cũng biết, Tiểu Cực Cung chúng ta có một loại phương pháp có thể tinh luyện cực hàn chi diễm!”

“Diệp huynh nếu là muốn tăng lên uy lực Cực Hàn Diễm của mình, về sau không ngại thời gian đến Tiểu Cực cung nhìn xem!” Bạch Dao Di nói, cũng không hỏi Diệp Trường Sinh nắm giữ loại Cực Hàn Chi Diễm nào, mà là trực tiếp đề nghị.

Nghe y nói vậy, trên mặt Diệp Trường Sinh lộ ra vẻ cười mà không phải cười, hỏi: “Loại bí pháp này mà nói đều là bí mật bất truyền à? Chẳng lẽ tiên tử nguyện ý tặng không công cho ta?”

Bạch Dao Di che miệng cười nhẹ: “Thiếp thân chính là muốn cho Diệp huynh, trong tay cũng không có, loại phương pháp này chỉ có thể đi tìm đại trưởng lão xin!”

“Chẳng qua, Đại trưởng lão Hàn Ly thượng nhân của Tiểu Cực cung chúng ta những năm gần đây, đang tìm kiếm đạo hữu đang nắm giữ Cực Hàn Chi Diễm trợ giúp hấn đột phá Hóa Thần Bình Cảnh. Diệp huynh nếu lấy đó làm trao đổi, chắc hẳn đại trưởng lão nguyện ý giao dịch cùng ngươi!”

“A, tên tuổi Hàn Ly thượng nhân, Diệp mỗ cũng đã nghe qua từ lâu rồi!” Trong mắt Diệp Trường Sinh lóe lên hào quang, nói.

Hàn Ly thượng nhân là một người mấy trăm năm bị vây ở Nguyên Anh Hậu Kỳ đỉnh phong, chậm chạp không thể đột phá Hóa Thần Kỳ, giống như Diệp Trường Sinh lần trước đến Đại Tấn gặp được Bạch Dương Chân Quân vậy.

Tuổi thọ của bọn họ trên cơ bản đã hết, nếu như trong vòng trăm năm không có cách nào đột phá một bước kia, cũng chỉ có thể không cam lòng tọa hóa.

Chẳng qua Hàn Ly thượng nhân cũng là một thiên tài, nghĩ ra một phương pháp dùng năm loại cực hàn chi diễm trợ giúp hấn phá tan hoá thần bình cảnh, hơn nữa thiếu chút nữa thành công.

“Hiện tại Đại trưởng lão đã tìm được đủ người nắm giữ Cực Hàn Chi Diễm, người thứ năm chậm chạp không thể tìm ra, Diệp huynh vừa vặn thích hợp!”

“Ta muốn ở bên quan sát một vị đồng đạo trùng kích cảnh giới Hóa Thần, tất nhiên có thể mang đến thu hoạch rất lớn cho Diệp huynh, cho nên hướng Diệp huynh nhắc tới việc này!” Bạch Dao Di nhẹ nhàng nói.

“Tiên tử có lòng, nếu có thời gian, ta nhất định sẽ tới Tiểu Cực cung một chuyến!” Diệp Trường Sinh nói.

Hai người đi về phía trước hơn một ngày, trước mắt bỗng xuất hiện một ngã ba, hai thông đạo đen nhánh xuất hiện hai bên trước mặt bọn họ.

Thấy cảnh này, Bạch Dao Di nở nụ cười xinh đẹp, nói: “Xem ra muốn cùng Diệp huynh tách ra hành động rồi!”

Diệp Trường Sinh nhẹ giọng nói: “Tiên tử cẩn thận, trong động khổ dưới đất này có truyền thuyết của Quỷ Vương cấp

bạc Nguyên Anh hậu kỳ, chỉ sợ không phải gió trống không, nếu tình huống không ổn, lập tức lui về!”

Nghe hắn nói vậy, ánh mắt Bạch Dao Di lộ ra vẻ vui vẻ nhu hòa, vuốt vuốt mái tóc bên tai, ôn nhu nói: “Đa tạ Diệp huynh quan tâm, thiếp thân hiểu rõ!”

Diệp Trường Sinh gật gật đầu, sau đó hai người chia nhau hành động, riêng phần mình tiến vào trong một thông đạo.

Không bao lâu sau, Diệp Trường Sinh phát tay áo, chấn vỡ tan từng con tiểu quỷ đang nhào tới xung quanh.

Thần thức không lồ phát ra ngoài, lấy thần thức siêu việt hóa thần sơ kỳ của hắn, dù có âm phong cản trở, nhưng hết thảy chung quanh vẫn bị hắn dò xét rõ ràng.

Bạch Dao Di vừa mới tách ra nhất cử nhất động cũng ở trong phạm vi dò xét của hắn.

Nhìn thấy xung quanh không còn ai nữa, ánh mắt Diệp Trường Sinh lóe lên, trên tay phải xuất hiện hai viên cực phẩm linh thạch xanh biếc.

Trong lòng hắn khẽ quát một tiếng: “Phục chế!”

Sau một khắc, năng lượng không lồ bên trong linh thạch Cực phẩm đều bị tay phải hút hết vào trong, hút sạch sẽ không còn thừa chút nào.

Sau đó, một đạo quang mang hiện lên, một thanh tiểu phiến kiểu dáng cổ xưa, chia làm tam sắc kim ngân hồng xuất hiện trong tay hắn.

“Hai trăm vạn linh thạch mới có thể phục chế ra, đẳng cấp của linh bảo này thật sự rất cao!” Diệp Trường Sinh trong lòng thầm nghĩ.

Cầm trong tay, sau khi thưởng thức một lúc Tam Diễm Phiến, hắn đem nó cất vào trong ngực.

Hiện tại trên người hắn có ba kiện Linh bảo giống nhau chế phẩm, uy lực lớn nhất chính là Tinh Linh kiếm, tiếp theo chính là Tam Diễm Phiến, sau đó chính là Bình Sơn Ấn.

Loại pháp bảo này bình thường mà nói, không cần trải qua tế luyện, cầm tới tay là có thể dùng, vô cùng thuận tiện.

Diệp Trường Sinh tiếp tục đi tới phía trước, một ngày sau hắn đem phụ cận thông đạo này dò xét một lần, sau đó trở về, tại nơi trước đó tách ra, lại gặp Bạch Dao Di.

Hai người nhìn nhau cười, Bạch Dao Di nói: “Ba ngày sắp tới, trở về tìm Phú đạo hữu thêm một lần nữa rồi!”

“Đi thôi!” Diệp Trường Sinh cười gằn nói.

Nửa tháng sau, khi Diệp Trường Sinh lại đi vào một thông đạo tra xét, đột nhiên thần sắc hắn khẽ động, nhìn về phía sau.

Cũng không lâu lắm, một đạo lục quang bay tới trước mặt, Diệp Trường Sinh giơ tay đánh ra một đạo quang mang, bao nó lại, lục quang kia hiện hình ra, là một thanh tiểu kiếm xanh biếc, còn cầm một ngọc giản màu đỏ.

Thần thức tra xét một chút, Diệp Trường Sinh thấy được nội dung trong ngọc giản.

“Tìm được tung tích của Âm chi mã, thật đúng là tin tức tốt!”
Diệp Trường Sinh lập tức theo chỉ dẫn của thanh tiểu kiếm màu xanh bay về phía trước.

Mấy canh giờ sau, Diệp Trường Sinh chạy tới một cái thông đạo giao nhau bốn phương tám hướng, nơi lão giả họ Phú cùng Hàn Lập đang đối mặt một cái thông đạo ở phía đông, khoanh chân ngồi đó.

“Hàn sư đệ, người phát hiện thứ kia rồi?” Diệp Trường Sinh hạ độn quang, sau đó hỏi.

“Không sai, Âm chi mã đang ở trong thông đạo này, linh vật này giảo hoạt dị thường, một mình ta không thể bắt lấy, đành phải tạm thời phá hỏng cửa ra, chờ chờ vị đạo hữu.” Trên mặt Hàn Lập lộ ra vẻ tươi cười, nói.

“Vậy thì tốt, chỉ cần nơi nào có linh vật này, chúng ta bắt được nó chỉ là vấn đề sớm hay muộn.” Diệp Trường Sinh mỉm cười gật đầu.

“Thường sư muội cùng Bạch đạo hữu cách nhau xa hơn một chút, chúng ta còn phải chờ thêm một lát nữa, mọi người đều đến đông đủ thì chúng ta nắm chắc hơn một ít” Lão giả họ Phú vẻ mặt vui mừng nói.

Đợi mấy canh giờ sau, Hắc y mỹ phụ cùng Bạch Dao Di cũng lần lượt chạy đến, sau khi nghe được tin tức xác thực, đồng dạng vui mừng dị thường.

Lúc này mấy người không chút do dự, trước hết bố trí vài pháp trận đơn giản, sau đó liền cùng nhau tiến vào trong lối động phía đông.

Đi vào trong thông đạo, mọi người liền lập tức phát hiện dị thường nơi đây, trong không trung nơi này lưu lại một cỗ thanh hương nhàn nhạt, có chút giống mùi thuốc, lại có chút giống đàn hương, phảng phất hai thứ hỗn hợp.

Ánh mắt hần quét qua, có thể nhìn thấy rõ ràng một vài dấu vết vó ngựa lộn xộn trên mặt đất, chỉ là rút nhỏ đi mấy lần.

“Không sai, đích xác là Âm chi mã không sai!” Đi quanh mấy cái chân này hai vòng, lại ngửi ngửi hương thơm trong không trung, lão giả họ Phú hai tay chà xát nói, trên mặt tràn đầy vẻ hưng phấn.

“Một khi Phú huynh cũng nói đúng, vậy khẳng định là không sai, chúng ta lập tức đuổi theo bức vật ấy ra ngoài.” Hàn Lập cũng có chút hưng phấn nói.

“Ừm, lời nói có lý. Chúng ta liền...” Lão giả họ Phú gật đầu, nhưng vừa nói được một nửa, đột nhiên thanh âm âm âm truyền đến.

Lập tức toàn bộ huyết động bắt đầu lay động, từng đợt tiếng hô to như sóng to gió lớn từ bên ngoài huyết động truyền đến, giống như thanh âm đang ở cách đó không xa.

Một lát sau, một con quỷ to lớn từ trong âm phong đi ra.

Đây là một con cự lang toàn thân mọc đầy lông xanh, bốn chân chạm đất, cao chừng ba trượng, đầu to như phòng nhỏ, một đôi mắt to lớn đỏ như máu, bốn móng vuốt sói càn là đen nhánh sắc bén, giống như lưỡi dao sắc bén.

“Thi lang?!” Một tiếng thét kinh hãi từ trong miệng lão giả họ Phú vang lên, sắc mặt có chút khó coi.

Sắc mặt đám người Hàn Lập cũng biến đổi, bọn họ đều là những người trải qua lịch duyệt không giống bình thường, cự

lang này đáng sợ như thế nào liếc mắt một cái là có thể phán đoán được.

Bất quá trong nháy mắt này, mọi người cũng đồng thời thấy được trên đầu thi lang có một thứ gì đó trắng mờ mờ.

Tuy nửa người dưới hoàn toàn không có lông xanh gì, nhưng bộ phận lộ ra hoàn toàn là một đầu ngựa trắng nõn, một đôi mắt màu xanh biếc nhìn chòng chọc vào mấy người.

“Đây là Âm Chi mã!” Lão giả họ Phú trùng trùng thở ra một hơi, lại có chút hưng phấn nói.

“Mọi người cẩn thận, ngàn vạn lần không được để Âm chi mã nhân cơ hội chạy mất, thi lang này đại khái là quý vật biến dị, mặc dù có chút khó giải quyết nhưng năm Nguyên Anh tu sĩ chúng ta đánh chết nó là chuyện dễ dàng” Lão giả họ Phú hô.

Nghe hắn nói như vậy, mấy người còn lại đều ra tay, các loại quang mang hướng thi lang kia chém tới.

Bốn vị Nguyên Anh Trung Kỳ tu sĩ liên thủ công kích, vô số bảo vật xuất ra, thanh thế kinh người đến cực điểm.

Âm chi mã tựa hồ rất có linh tính, vừa thấy công kích này, sợ tới mức đem thân hình hạ xuống chút nữa là nằm sấp xuống, gắt gao giấu ở trong lông sói, không còn lộ diện nữa.

Thi lang thấy nhiều công kích như vậy, hung quang trong mắt chợt lóe, miệng lớn há ra, một cỗ hỏa diễm xanh biếc cuộn cuộn phun ra, trong nháy mắt hóa thành một mảnh sóng xanh ngập trời nghênh đón mấy kiện pháp bảo kia.

Trong lúc nhất thời lục diễm bảo quang cùng hô ứng, cùng nhau quần lấy nhau, các loại pháp bảo bị thi hỏa này ngăn trở mà không thể đến gần bên người cự lang nửa bước.

Lão giả họ Phú cả kinh, đang định quay đầu hỏi Diệp Trường Sinh vì sao không ra tay, lại nhìn thấy khoe miệng Diệp Trường Sinh nhếch lên một nụ cười lạnh.

Bỗng nhiên tay áo hắn vung lên, một đạo hồng quang hướng một bên đâm chéo bắn nhanh ra, trong nháy mắt giống như đâm trúng một vật gì đó, phát ra tiếng kêu bèn nhọn.

Ngay sau đó, một cỗ sát khí kinh người từ phương hướng công kích của Diệp Trường Sinh truyền đến, chỉ một thoáng đã

khiến mọi người cả kinh.

Một quái vật lông xanh từ trong âm phong đi ra, con quái vật này vừa nhìn vào cái mỏ khi, dáng vẻ giống như một con khi, nhưng nhìn kỹ lại rất khác biệt.

Răng nanh của nó dài cỡ vài tấc, lại còn vô cùng sắc bén, hai mắt sáng bóng trắng bạc, phẳng phất như không có lỗ hổng, hình tượng thật sự rất quỷ dị.

Mà ở trên lưng nó có hai cái cánh bằng thịt lớn hơn một trượng, phía trên ngân quang lập lòe, chói mắt.

“Ngân Sí Dạ Xoa!”

Từng tiếng kinh hô từ trong miệng bọn người lão giả họ Phú phát ra. Bọn họ có chút kinh hãi nhìn con quái vật đột nhiên xuất hiện này.

Nhìn thấy con quái vật này, lão giả họ Phú và đám người hắc y mỹ phụ đều lộ vẻ hoảng sợ.

Mà Bạch Dao Di cùng Hàn Lập sắc mặt cũng có chút trắng bệch, đều nhìn về phía Diệp Trường Sinh.

Ngân Sí Dạ Xoa, đây chính là nơi luyện thi gần với Kim Thân Nguyệt Thi tồn tại, mà Kim Thân Nguyệt Thi chính là tồn tại cấp Hóa Thần.

Nói cách khác, đây là một tồn tại khủng bố, thần thông xấp xỉ với đại tu sĩ Nguyên Anh hậu kỳ.

Nghe đồn, nếu là Nguyên Anh Hậu Kỳ tu sĩ cùng hấn tranh đấu hơn phân nửa là bại trận.

Bởi vì từ lúc Phi Thiên Thi tiến hóa mà thành luyện thi, đôi ngân sí rung lên đến chín tầng mây, tiếp theo là Hoàng Tuyền Âm giới.

Nó trời sinh có hai loại đại thần thông độn thuật Phong, Thổ, hơn nữa chẳng những toàn thân đao thương bất nhập, lực lớn vô cùng mà còn tinh thông huyền thuật.

Một đôi mắt bạc không có ý thức có thể làm cho tu sĩ tâm trí không mạnh dễ dàng lạc mất thần trí, ngoan ngoãn nghe lệnh mà không tự biết.

Trong truyền thuyết, Âm Dương Quạt này có tồn tại cấp bậc Nguyên Anh Hậu Kỳ Quỷ Vương tồn tại, hiện tại xem ra tin đồn này chính là Ngân Sí Dạ Xoa.

Sau khi bị Diệp Trường Sinh ép ra ngoài, Ngân Sí Dạ Xoa này cười hắc hắc, bỗng nhiên đánh ra một đám tơ màu xám dày đặc, đánh úp về phía Diệp Trường Sinh.

“Sát Hồn Ti!” Nhìn thấy những sợi tơ màu xám này, lão giả họ Phú sắc mặt đột biến, hoảng sợ hô một tiếng.

Sát hồn ti này là đại thần thông hàng đầu của quỷ đạo, có thể hấp thu ngũ hành linh khí, hơn nữa làm ô nhiễm các loại pháp bảo, thật sự là khó giải quyết vô cùng.

Nếu như không phải đối mặt với pháp bảo khắc chế, tu sĩ Nguyên Anh bình thường đối mặt với loại thần thông này căn bản là thúc thủ vô tho.

Trong lúc lão giả họ Phú còn đang kinh hoảng, Diệp Trường Sinh chà xát hai tay, một tấm lưới lớn màu vàng xuất hiện, đan vào đánh về phía ngân sí dạ xoa.

Rậm rạp chằng chịt sợi tơ màu xám đục phải tấm lưới lớn do tia chớp màu vàng đan xen mà thành này, sau đó lập tức băng diệt, tán loạn ra.

Chứng kiến một màn này, đám người Ngân Sí Dạ Xoa cùng lão giả họ Phú đều kinh hãi, cùng hô lên: “Ích Tà Thần Lôi!”

“Con Dạ Xoa này để ta đối phó, các người đem Âm Chi Mã bắt lại!” Diệp Trường Sinh Chử Bằng phân phó nói.

Con Ngân Sí Dạ Xoa trước mắt cũng không phải dễ đối phó, nhìn lân phiến màu vàng bên ngoài thân nó, liền biết nó cách Kim Thân Nguyệt Thi cấp bậc Hóa Thần cũng chỉ một bước ngắn.

Cũng chính vì bị vây ở dưới lòng đất này nên không cách nào thu nạp được tinh hoa của Ngân Nguyệt, cho nên không thể đột phá.

Nếu không thì hẳn đã sớm tiến giai thành Kim Thân Nguyệt Thi rồi, một khi bị quái vật này phóng ra bước kia, vậy người ở giới này có thể ngăn được hẳn thì sẽ không có mấy người.

Đại tu sĩ Nguyên Anh hậu kỳ bình thường đối đầu với quái vật này thật đúng là không phải đối thủ.

Ngay cả Phá Tiêm Tiễn mà Diệp Trường Sinh trước kia luôn vô vọng mà không lợi, khi đánh lên thân thể của nó cũng bị bắn trở về, không thể phá vỡ thân thể kiên cố của đối phương.

Trong tay Diệp Trường Sinh xuất hiện một thanh tiêu kiếm màu tím, chuẩn bị vận dụng tốc độ chiến tốc giống như đang chế linh bảo chém giết đỉnh cấp thi vương.

Mà bên kia, sau khi đám người Hàn Lập nghe hẳn phân phó, hai người Bạch Dao Di cùng Hàn Lập đối với thực lực của Diệp Trường Sinh lập tức động thủ đối với thi lang.

Mà hai người lão giả họ Phú và mỹ phụ áo đen thì có chút kinh nghi bất định, thực lực hai người có chút chấn kinh trước biểu hiện của Diệp Trường Sinh.

Vậy mà hắn ta lại đang đối chiến với một con Ngân Sí Dạ Xoa?

Lúc Diệp Trường Sinh lấy Tinh Linh kiếm ra, Ngân Sí Dạ Xoa kia đã nhận ra không đúng.

Sau khi Diệp Trường Sinh chém ra một kiếm, trong Bình Thiên ấn chứa kiếm quang khủng bố đánh về phía Ngân Sí Dạ Xoa.

Cơ hồ trong nháy mắt, khiến cho toàn thân hắn căng cứng, đã nhận ra cực hạn nguy hiểm.

Ngân Sí Dạ Xoa trong lòng hoảng hốt, nó đã nhìn ra tu sĩ Nhân tộc ẩn dấu tu vi của mình tất nhiên là một vị Nguyên Anh hậu kỳ đại tu sĩ.

Hơn nữa trong tay còn có Linh Bảo giống như chế tạo này.

Không phải đối thủ!

Trong lòng nó nhanh chóng phán đoán, sắc mặt đột biến, chỉ một thoáng toàn thân loé lên quang mang, cực tốc né tránh.

Nhưng động tác của nó vẫn có vẻ hơi chậm chạp, sau khi kiếm quang vọt tới thì phát ra một tiếng kêu thê lương thảm thiết, cánh tay Ngân Sí Dạ Xoa bay lên trời cao.

Nó chịu đau phát động độn thuật, trong nháy mắt tiếp theo liền trực tiếp xuất hiện ở trước mặt thi lang cùng âm chi mã, tay hất lên, sát hồn ti đầy trời liền hướng Hàn Lập vừa mới phóng tới.

Sắc mặt Hàn Lập biến đổi, vội vàng cực tốc lui lại, mà Ngân Sí Dạ Xoa bức lui hắn về sau cũng không truy kích, bắt lấy thi lang hai cánh lóe lên, chỉ một thoáng đã biến mất không thấy gì nữa.

“Kim độn thuật!”

Diệp Trường Sinh nhìn phương hướng ngân sí dạ xoa biến mất, khẽ nói một tiếng.

Vậy mà con quái vật này lại nắm giữ tu tiên giới căn bản không có mấy người có thể nắm giữ kim độn thuật, tốc độ đã không dưới thuần di.

“Đuổi theo!”

Diệp Trường Sinh khẽ quát một tiếng, thân hình lóe lên nhanh chóng đuổi theo phía trước, chỉ một thoáng đã biến mất trong thông đạo phía trước.

Nghe được lời của hắn, Bạch Dao Di thân hình cũng lập tức lóe lên theo, ánh mắt Hàn Lập biến hóa, cũng theo sát phía sau.

Chỉ có lão giả họ Phú cùng mỹ phụ áo đen thân sắc có chút ngạc nhiên, trên mặt tràn đầy vẻ khó tin.

Vừa rồi từ lúc Ngân Sí Dạ Xoa xuất hiện cho đến khi bị Diệp Trường Sinh chặt đứt một cánh tay đào tẩu, hết thảy đều phát sinh trong thời gian cực kỳ ngắn ngủi.

Bọn họ căn bản không kịp phản ứng, đến tận bây giờ vẫn còn hơi ngơ ngác.

Từ lời đồn đãi về sau khi Thi vương đứng đầu xuất hiện, rồi đến khi Diệp Trường Sinh thể hiện ra thực lực kinh người kia thì tất cả những việc này đều nằm ngoài dự đoán của bọn họ.

Mặc dù từ lúc mời Diệp Trường Sinh, hắn đã nghe nói qua thực lực cường đại dị thường của Bạch Dao Di.

Nhưng cũng không đến mức cường đại như vậy chứ?

Chẳng lẽ hắn là đại tu sĩ?

Thông qua biểu hiện vừa rồi của Diệp Trường Sinh, lão giả họ Phú trong lòng đối với suy đoán này có vài phần khẳng định.

Hiện tại, hắn đối với việc Ngân Sí Dạ Xoa bỗng nhiên xuất hiện kia vô cùng sợ hãi, lại cực kỳ kiêng kỵ thực lực Diệp Trường Sinh biểu hiện ra ngoài.

“Sư huynh, chúng ta làm sao bây giờ?”

Thấy Bạch Dao Di cùng Hàn Lập đều đi theo, hắc y mỹ phụ nhin không được hỏi.

“Chúng ta cũng bám theo, bất kể thế nào cũng phải bắt lấy Âm Chi Mã, luyện chế Bồi Anh Đan!”

“Hiện tại không đi chính là đắc tội Diệp đạo hữu!”

Lão giả họ Phú khẽ cắn răng, vừa nói, đồng thời thân hình cũng bắn nhanh ra ngoài, theo khí tức của mấy người kia đuổi theo.

Hắc y mỹ phụ thấy thế cũng nhanh chóng đi theo.

Khi bọn họ đuổi tới thân ảnh của Diệp Trường Sinh thì thấy hắn đang chiến đấu cùng Ngân Sí Dạ Xoa kia.

Đương nhiên, nói là kịch đấu cũng không thích hợp, dù sao toàn bộ quá trình Ngân Sí Dạ Xoa đều đang chịu đòn.

Nó chỉ có thể không ngừng dùng độn thuật cao minh kia tránh né từng đợt công kích của Diệp Trường Sinh, nhưng rất nhanh, toàn thân nó đã trở nên chông chênh vết thương.

Hai cái cánh bạc cũng bị kiếm quang cắt đứt, tốc độ trở nên chậm chạp, khó có thể tránh né công kích của Diệp Trường Sinh.

Bên kia, Hàn Lập cùng Bạch Dao Di đang công kích con thi lang kia, đồng thời cũng phòng bị âm chi mã kia đào tẩu.

Mà những người bọn họ, vị trí trên một quảng trường dị thường rộng rãi.

Thật sự rất khó tưởng tượng, trong huyết động dưới lòng đất như Âm Dương quật lại có chỗ như vậy.

Giữa quảng trường là một cây cự trúc xanh biếc, phía trên cây trúc cắm thẳng vào đỉnh chóp động quật không thấy tăm hơi, phía dưới bố trí một pháp trận to lớn. Phạm vi toà pháp trận này cơ hồ bao quát cả tòa quảng trường.

Bốn phía quảng trường có thừa thớt hơn mười cây cột đá cao lớn, trên mỗi một cột đá đều dùng xích sắt trói một cổ cây khô đen kịt. Những cây khô này mở ngực mở bụng, nhìn có chút quỷ dị.

Không kịp quan sát kỹ hoàn cảnh nơi này, lão giả họ Phú sau khi thấy tình hình chiến đấu, lập tức hô hoán hắc y mỹ phụ đi

trợ giúp đám người Hàn Lập đánh chết thi lang, cướp đoạt âm chi mã.

Bọn họ vừa mới đi lên chưa được mấy chiêu, liền nghe một tiếng hét thảm, ngay sau đó một cái mọc đầy lông xanh cùng vẩy vàng đầu lâu nhanh như chớp rơi trên mặt đất.

Ngân Sí Dạ Xoa!

Thế mà đã bị Diệp Trường Sinh giết chết!

Lão giả họ Phú, hắc y mỹ phụ cùng Bạch Dao Di ba người đều trong lòng tràn ngập kinh ngạc.

Hai người phú lão giả sư muội kinh hãi khó tả, Ngân Sí Dạ Xoa là quái vật thần thông, dĩ nhiên bị Diệp đạo hữu nhanh như vậy chém giết.

Kết quả như thế này mang tới cho bọn họ sự chấn động khó mà tưởng tượng nổi.

Mà trong lòng Bạch Dao Di cũng rất rung động, mặc dù đã từng chứng kiến thực lực của Diệp Trường Sinh, nhưng hiện tại một màn xung kích này cho nàng, vẫn là thật lớn.

Chỉ có thần sắc Hàn Lập bình thản, một chút kinh ngạc cũng không có.

Lúc trước, Hàn Lập, sau khi tham gia chứng nguyên anh Thiên Nam liên thủ đối địch với Diệp Trường Sinh, vẫn bị hấn đánh bại toàn bộ, nhưng hấn đã rất hiểu rõ chiến lực của Diệp sư huynh kinh khủng đến mức nào.

Chí ít, theo hấn biết, Diệp Trường Sinh còn có mười bốn con Tử Vân hạt phi thiên.

Diệp Trường Sinh từ trong cơ thể Ngân Sí Dạ Xoa lấy ra một hạt châu màu vàng.

Thiên Thi châu!

Đây lại là một viên Thiên Thi Châu, bất quá chất lượng rõ ràng cao hơn nhiều so với viên chất lượng lần trước lấy được từ trong tay Huyền Diệp vương.

“Vốn dự đoán Cửu Khiếu Tinh Nguyên Công của ta tu luyện ra sáu cái tinh khiếu còn lại, kiểu gì cũng phải sáu bảy mươi năm, hiện tại có những Thiên Thi Châu này, hấn là có thể rút

ngắn khoảng hai mươi năm!” Diệp Trường Sinh trong lòng thầm nghĩ.

Sau khi thu hồi viên Thiên Thi Châu, ánh mắt hắn nhìn về phía con thi lang, đám người Hàn Lập bây giờ còn chưa giải quyết xong.

Diệp Trường Sinh lắc đầu, trên đỉnh đầu hiện ra Chu Thiên Tinh Kính, một chùm ngân quang phát ra, vèo một cái, lấy khí thể sét đánh không kịp bưng tai đem thi khí nồng đậm quanh thân thi lang tách ra.

Rồi sau đó, bao trùm lấy âm chi mã đang trốn trên người thi lang, cùng lúc đó, một đạo hỏa diễm màu tím ở dưới tấm gương chiếu rọi, từ trên thân thi lang trống rỗng xuất hiện, chỉ một thoáng đã đem toàn thân nó thiêu đốt lên.

Trong ngọn lửa màu tím hùng hực, con thi lang này trong chớp mắt bị đốt cháy sạch sẽ.

Diệp Trường Sinh ra tay, nhanh chóng giải quyết sạch sẽ hai con luyện thi lợi hại ở đây.

“Đa tạ Diệp huynh ra tay tương trợ, nếu không chúng ta phải bắt thi lang này tốn một chút thời gian!” Lão giả họ Phú mang theo một tia kính sợ, hai tay liền ôm quyền nói.

“Không nghĩ tới trong Âm Dương quật còn có giấu một con Ngân Sí Dạ Xoa, lần này nếu không phải Diệp huynh đại hiển thần thông, chỉ sợ tất cả chúng ta đều gặp phải độc thủ của nó.” Bạch Dao Di cũng nhẹ giọng nói.

Nghe được lời này của nàng, lão giả họ Phú cùng Hắc y mỹ phụ trên mặt đều lộ ra vẻ sợ hãi.

Mặc dù toàn bộ hành trình Ngân Sí Dạ Xoa không nhằm về phía bọn họ, bọn họ cũng không rõ thực lực cụ thể của đối phương như thế nào.

Thế nhưng, chỉ cần dựa vào chút truyền thuyết kia cũng đủ khiến bọn họ vô cùng kiêng kỵ loại quái vật này rồi.

Lần này dưới Âm Dương Quật, nếu như không có Diệp Trường Sinh, mấy người bọn họ dù thế nào cũng phải vẫn lạc mấy người.

Hiện tại tất cả đều có thể sống sót, là do thực lực của Diệp Trường Sinh đột nhiên bộc phát.

Bây giờ lão giả họ Phú cùng hắc y mỹ phụ đã đoán được, Diệp Trường Sinh hơn phân nửa là có một vị đại tu sĩ.

Trong lòng hai người kính sợ, cũng có chút tò mò không biết vì sao Diệp Trường Sinh lại che giấu tu vi, đi theo bọn họ tới đây.

Bất quá, mặc dù trong lòng có rất nhiều suy đoán, bọn họ đều là một câu cũng không dám hỏi nhiều.

Diệp Trường Sinh trong tay cầm theo một linh thú dạng ngựa trắng nõn, đưa cho lão giả họ Phú, thần sắc bình tĩnh nói:

“Âm Chi Mã liền giao cho Phú đạo hữu, sau khi luyện chế ra Bồi Anh Đan, các ngươi mỗi người lấy đi một hạt, còn lại đều thuộc về ta, không có vấn đề gì chứ?”

“Không vấn đề gì, bản thân tài liệu mà Phú mỗi chuẩn bị lúc này cũng đủ để luyện chế sáu bảy miếng Bồi Anh đan, Diệp huynh lấy được hai ba viên tuyệt không phải là vấn đề.” Lão giả họ Phú trong lòng buông lỏng, miệng đáp ứng nói.

Sau khi kiến thức thần thông vừa rời của Diệp Trường Sinh, trong lòng hắn chỉ có hy vọng Diệp Trường Sinh không ở chỗ này trực tiếp giết chết sư huynh muội bọn họ.

Dù sao, tại tu tiên giới cũng là chuyện rất bình thường, lúc đầu khi liên thủ đoạt bảo, mọi người còn có thể bảo trì vẻ ngoài hài hòa.

Mà một khi phát hiện ra bảo vật, lập tức trở mặt vô tình. Thậm chí rất nhiều lúc, giữa những người thân nhất đôi bên đều sẽ phát sinh phản bội, trở mặt.

Loại chuyện này nhiều lần gặp không ra, bởi vậy trong lòng lão giả họ Phú cũng rất lo lắng cho Diệp Trường Sinh là một người tâm ngoan thủ lạt.

Nếu như đối phương muốn giết sư huynh muội bọn họ, vậy bọn họ cơ hồ không có năng lực phản kháng.

Cũng may Diệp Trường Sinh chỉ muốn thêm mấy viên đan dược, điều này khiến hắn thở phào nhẹ nhõm.

Nói tới, nếu Diệp Trường Sinh khách khí chỉ hỏi hẩn một viên đan dược mà không đưa ra nhiều điều kiện hơn, chỉ sợ trong lòng vị lão giả họ Phú này sẽ luôn lo lắng sợ hãi.

“May mắn là một mình Bồi Anh đan này cả đời chỉ có thể phục dụng một hạt, dùng nhiều cũng vô dụng. Bằng không có trời mới biết vị Diệp đạo hữu này có động tâm hay không!” Lão giả họ Phú trong lòng âm thầm suy nghĩ.

Hẩn trân trọng cất Âm Chi Mã vào trong một cái túi linh thú, sau đó quan sát hoàn cảnh chung quanh, chuẩn bị tìm một địa phương thích hợp, trực tiếp bắt đầu luyện đan.

Ngay khi mọi người cho rằng đại công cáo thành, lần xuất hành viên mãn này kết thúc, thì đột nhiên mặt đất rung lên.

Phảng phất như có quái vật gì đó đang lay động mặt đất, trên pháp trận khổng lồ trên quảng trường kia, sáng lên một trận bạch quang.

Thấy cảnh này, ánh mắt Diệp Trường Sinh sáng lên, thầm nghĩ: “Đến rồi!”

Bạch quang lóe lên, đám người căn bản không kịp né tránh, đã bị truyền tống rời khỏi nơi đây.

Trận pháp trên quảng trường dĩ nhiên là một truyền tống trận to lớn, mà năm người bọn họ cũng không biết truyền tống tới nơi nào.

Mà cùng lúc đó, tình hình đồng dạng tại ba địa phương còn lại tại Đại Tấn cũng đồng thời phát sinh.

Ngoại trừ Ngân Sí Dạ Xoa đã chết, tại ba địa phương kia, có ba quái vật không biết tên được truyền tống đi.

Mà dẫn phát tất cả biến cố này, lại một đường từ Tấn Kinh chạy đến Nam Cương, xuất hiện quần tu Diệp gia trong một cái hồ nhỏ vô danh.

Tất cả lực lượng tinh nhuệ của Diệp gia đều hội tụ ở đây, hơn nữa bận rộn trong thời gian rất lâu, ở chỗ này đã bố trí một tòa trận pháp thật lớn.

Bọn họ chuẩn bị lợi dụng trận pháp này, tiến vào Côn Ngô tiên sơn bị phong ấn trong truyền thuyết.

Nhưng giờ phút này, tựa hồ xuất hiện ngoài ý muốn, trên không tiêu hồ, tu sĩ cao giai Diệp gia tụ tập trên mặt hồ, đang lâm vào trong một mảnh hỗn loạn.

Vài tên tu sĩ Nguyên Anh Kỳ của Diệp gia tụ tập ở đây, sắc mặt mỗi người đều vô cùng âm trầm.

Ngày đó tại Đại Đấu giá hội tại Tấn kinh xuất hiện tu sĩ mặt chữ điền, ô quan lão giả chờ đều xuất hiện, nhưng bọn họ tất cả đều không có trung niên nho sinh kia làm người khác chú ý.

Khí tức trên người trung niên nho sinh này phát ra rõ ràng là Nguyên Anh hậu kỳ. Đây là một trong hai vị đại tu sĩ của Diệp gia, hơn nữa còn là vị bên ngoài.

“Chuyện gì xảy ra? Không phải đã bố trí tốt trận pháp, có thể che giấu phá cấm thiên tượng sao? Che giấu pháp trận sao?”

“Hiện tại bộ dáng như vậy, tu sĩ trong vòng ngàn dặm đều có thể nhìn rõ ràng, lập tức sẽ đưa tới vô số người tu tiên, người muốn chúng ta diệt tộc sao?”

Ở trên không trung của tiểu hồ, tên tu sĩ mặt đỏ kia giơ tay nắm chặt lấy vạt áo của một lão giả đầu bạc, sắc mặt tái nhợt nghiêm nghị quát.

Phía sau hắn mấy trượng, các tu sĩ Diệp gia sắc mặt mỗi người đều khó coi.

Tại trung tâm tiểu hồ đang có một cột sáng nhũ bạch phóng lên cao, đường kính chừng ba mươi trượng, phật như cột chống trời xông thẳng lên chín tầng mây.

Mà bốn phía xa xa, đồng dạng sáu cột sáng giống nhau như đúc xuất hiện, xa xa bao quanh tiểu hồ, cực kỳ bắt mắt.

Kể từ đó, trách không được tu sĩ mặt chữ điền lại nổi giận như thế.

Đột động tĩnh này, có thể nói là phá hủy tất cả nỗ lực nhiều năm qua của bọn họ.

Bọn họ vốn định lặng lẽ không một tiếng động, lén lút phá vỡ cấm chế tiến vào Côn Ngô sơn để lấy bảo vật.

Nhưng bây giờ, chỉ cần không phải là người mù, có thể nhìn thấy tất cả.

Tin tức chẳng mấy chốc sẽ bị tiết lộ, đến lúc đó ánh mắt tất cả các đại tông môn chánh ma sẽ hội tụ lại đây.

“Ta không biết, rõ ràng hôm qua đã kiểm tra qua pháp trận, sáng nay cũng đã phân phó vài tên đệ tử đi mở pháp trận.”

Lão giả tóc bạc là một đại sư trận pháp chủ trì giải cấm phong, giờ phút này vẻ mặt cũng kinh hoảng nói.

“Nhị ca, trước buồng Linh Long hiện chất đi, hắn vì giải trừ pháp trận này đã hao tổn không ít tâm huyết, không có khả năng chuyện xuất hiện trên người hắn, khẳng định còn có duyên cớ gì khác!” Trung niên nho sinh chậm rãi nói.

Tiếp theo, trên mặt hắn lộ ra một tia quyết đoán tàn nhẫn, lạnh lùng nói: “Mấy người các ngươi lập tức đi xem những pháp trận che dấu kia ngay, nếu như không kích phát lập tức kích phát, nếu như pháp trận xảy ra sai lầm, lập tức điều chỉnh lại đây.”

“Nếu trong thời gian ngắn có thể chữa trị pháp trận này, cùng lắm chúng ta đồng loạt ra tay, đem tất cả tu sĩ trong vòng mấy ngàn dặm bên trong tất cả chém giết là được.”

Trong lúc nói chuyện, ánh mắt hắn lộ ra một tia âm lãnh.

Nghe thấy lời này của hắn, tu sĩ mặt rồng lập tức bỏ ra vạt áo của lão giả tóc bạc, mà mấy tên trưởng lão Diệp gia được nho sinh trung niên chỉ điểm, tất cả đều khom người đáp ứng nói: “Vâng, đại trưởng lão.”

Sau đó mấy người lập tức hướng bốn phương tám hướng bắn nhanh đi.

Sau khi phân phó xong, nho sinh quay người lại hỏi lão giả tóc trắng: “Ẩn giấu pháp trận có vấn đề, ta có thể không truy cứu trách nhiệm của ngươi, nhưng giải trừ phong ấn thì không có gì ngoài ý muốn chứ?”

Thanh âm nho sinh không lộ chút tình cảm nào, lão giả tóc bạc nhất thời run rẩy một cái, lập tức cung kính trả lời:

“Khởi bẩm Đại trưởng lão, tuyệt đối không có vấn đề, phong ấn Côn Ngô sơn đã bị mở ra một khe hở.”

“Ừm, vậy là được, ngươi đi nói với đám tộc nhân hạch tâm đã được chọn lựa trước đó, lập tức tập hợp lại, bắt đầu chuẩn bị

rút lui.”

“Các người cũng không cản trở về trong tộc, lập tức đến địa phương đã an bài trước, ẩn họ mai danh ẩn núp, về sau nếu như không phải ta tự mình tới gặp các người, thì vĩnh viễn đừng lộ diện!” Trung niên nho sinh nói.

Ý tứ trong lời nói này, lại có một loại cảm giác khai báo hậu sự, có thể thấy được trong lòng hắn đã hiểu, động tĩnh nơi này không che giấu được, Diệp gia hơn phân nửa sẽ bị chính ma tông diệt tộc!

Lão già tóc bạc nghe vậy trong lòng rung mình, lập tức đáp ứng, sau đó thân hình hướng mặt hồ hạ xuống, nhập vào trong đó không thấy bóng dáng.

Các tu sĩ Diệp gia khác lúc này cũng khôi phục tỉnh táo, lẳng lẳng đứng chờ tại chỗ.

Việc che dấu pháp trận cũng không cách quá xa, hơn nữa tốc độ động quang của tu sĩ Nguyên Anh kỳ tự nhiên chỉ qua lại trong chớp lát mà thôi.

Kết quả thời gian uống cạn tuần trà, các trưởng lão do Diệp gia điểm tra liền có người bay về trước, mà trên mặt người này đều là vẻ mặt kinh sợ.

“Đại trưởng lão, không ổn rồi, trận pháp mà ta đang dò xét kia đã hoàn toàn bị người khác hủy hoại, những tên đệ tử bên trong pháp trận đều biến mất không thấy đâu nữa.”

Vừa nghe lời này, trung niên nho sinh sắc mặt trầm xuống, trong mắt hàn quang bắn ra bốn phía.

Các tu sĩ còn lại nghe vậy, thần sắc cũng đại biến, rối loạn một trận.

Không bao lâu, sau khi tu sĩ dò xét mấy chỗ pháp trận còn lại trở về, lời nói cũng giống như người đầu tiên, đều là pháp trận bị hủy, đệ tử thao túng pháp trận hư không tiêu thất.

Lần này, tất cả mọi người đều cảm thấy có vấn đề lớn, tất cả Diệp gia tu sĩ đều trầm mặc lại.

Nho sinh trung niên quay đầu nhìn về phía một quái nhân đầu to bên cạnh, trầm giọng nói: “Thất thúc, xem ra sự kiện lần này thật sự đã trở thành đại kiếp nạn của nhà họ Diệp ta rồi.

Tất cả đều do mắt ta mù, không thể tìm ra gián điệp chính ma tiềm tàng trong tộc ta, thế nên mới dễ xảy ra điều sai sót lớn như vậy!”

Người được hấn gọi là thất thúc là một quái nhân đầu to, người này cũng là một thân tu vi Nguyên Anh hậu kỳ, mà ở bên cạnh hắn, chính là Cổ Ma hóa thành hình dáng Hàn Lập.

Đại đầu quái nhân thở dài một tiếng nói: “Hiện chất không nên tự trách, qua nhiều năm như vậy, ta không ở trong tộc, tất cả phát triển trong tộc đều dựa vào người chống đỡ, người cố gắng ta đều thấy trong mắt.”

Trung niên nho sinh thở dài một tiếng, chậm rãi nói: “Nếu sự tình đã bại lộ, chúng ta cũng chỉ có thể đem tất cả tiền đặt cược đặt lên linh bảo kia thôi!”

“Bản địa Nam Cương cũng không có môn phái quá lớn, trong thời gian ngắn chúng ta không có uy hiếp quá lớn, những tu sĩ khác muốn đến đây, cần không ít thời gian mười ngày nửa tháng đấy.”

“Tuy không biết tình huống bên trong Côn Ngô sơn như thế nào, nhưng chúng ta phải nhanh chóng lấy được hai kiện Thông Thiên Linh Bảo kia, chỉ có như vậy chúng ta mới có đủ sức tự bảo vệ mình.”

“Bằng không chẳng những tất cả mưu đồ mấy trăm năm đều thành giá áo của người khác, Diệp gia còn có thể có đại họa diệt tộc!” Bạch bào nho sinh điềm nhiên hướng tới những người khác nói.

“Vâng, đại trưởng lão!” Các trưởng lão còn lại của Diệp gia nghe được lời ấy, trong lòng rung mình, cùng kêu lên đáp ứng.

Một lát sau, có mấy người từ trong hồ bay ra, chứng kiến mấy người này, nho sinh tinh táo hỏi: “Đã xác nhận vị trí phong ấn vết nứt chưa?”

“Đã tìm được, cách phương bắc hai mươi dặm dưới lòng đất, chư vị trưởng lão trực tiếp tiềm nhập là được.” Người tới vội vàng trả lời.

“Đi trước dẫn đường, chúng ta xuất phát.” Nho sinh không chút do dự nói.

“Vâng, thưa đại trưởng lão!” Người tới khom người tuân mệnh.

Nhất thời một hàng chín tu sĩ hướng về phía Bắc độn đi.

.....

Mấy trăm dặm ngoài, hơn mười tu sĩ mặc phục sức giống nhau đồng thời quay đầu, mặt mũi tràn đầy kinh ngạc nhìn cột sáng cực lớn phóng lên trời kia.

“Đó là cái gì?”

“Tất nhiên là dị bảo xuất thế!”

“Nếu đã xuất hiện ở Nam Cương, vậy chính là Độc Thánh môn chúng ta rồi, mau đem tin tức truyền về trong môn phái!”

.....

Sau khi liên tục trao đổi, những tông môn lớn nhất Nam Cương, đệ tử Độc Thánh môn lập tức truyền tin tức ra ngoài.

Bên ngoài ngàn dặm, trên một ngọn núi, một đám tu sĩ tụ hội ở đây, xem ra đây là một bữa tiệc thịnh soạn nào đó.

Tuy đều là tu sĩ tầng dưới chót, tu vi cao nhất cũng chỉ là vài tên Trúc Cơ, nhưng bọn hán hội tụ ở đây cũng là có chút náo nhiệt.

Lúc này, có người bỗng nhiên kinh ngạc chỉ về phương xa, lớn tiếng nói: “Đó là cái gì?”

Một đám người nhìn theo, chỉ thấy ngoài ngàn dặm, giữa thiên địa thế mà xuất hiện một cột sáng màu trắng to lớn, thông thiên triệt địa, thật là tráng lệ!

“Dị bảo xuất thế?”

“Chẳng lẽ là động phủ của thượng cổ tu sĩ?”

.....

Trong tiếng bàn luận xôn xao, một lão giả tướng mạo tròn trịa, khuôn mặt đầy ngạc nhiên nhìn đạo quang trụ to lớn kia.

Một lát sau, một tiếng thở dài không thể thấy rõ vang lên:

“Lần này phiền toái rồi!”

Lão giả lặng yên biến mất không một tiếng động, mà người chung quanh cũng không có chú ý tới một màn này, tất cả đều kinh thán nhìn động tĩnh nơi đó.

Đồng thời, bọn họ cũng không quên truyền tin về cho tông môn của mình.

Vì vậy, từng đạo phi kiếm truyền thư xuất hiện, bắn nhanh ra, hướng bốn phương tám hướng bay đi.

Loại tình cảnh này, các nơi tại Nam Cương đều lần lượt diễn ra.

Lấy vị trí tiêu hồ của tu sĩ Diệp gia làm trung tâm, tất cả tu sĩ trong mấy ngàn dặm đều bị vài cột sáng kinh thiên làm kinh động.

Vô luận là các tu sĩ thế gia, tông môn phụ cận hay là tán tu đều hướng về nơi quang trụ phát ra mà phi độn tới.

Không bao lâu, nơi đây có dị bảo xuất thế, lấy tốc độ kinh người nhanh chóng từ toàn bộ Nam Cương truyền đến.

Mấy ngày sau, thậm chí ngay cả châu quận gần sát cũng có nghe nói.

Trong lúc nhất thời, toàn bộ Nam Cương gió nổi mây phun!

Mà ngay lúc Diệp gia tu sĩ tiến vào khe nứt cấm chế đi thông Côn Ngô sơn, năm người Diệp Trường Sinh xuất hiện ở một nơi xa lạ.

Bọn họ đứng ở giữa một tòa truyền tông trận thật lớn, bốn phía đều là vách đá thô ráp, phẳng phất một chỗ động thạch nhũ to lớn.

Đột nhiên xuất hiện tại loại địa phương này, bọn người Bạch Dao Di đều cảm thấy có chút quỷ dị, nhìn tình cảnh chung quanh, đều trầm mặc.

“Xem ra chúng ta bị truyền tông đến một nơi không biết tên. Trước mắt việc quan trọng nhất, vẫn nên điều tra rõ ràng tình huống nơi đây mới được!” Diệp Trường Sinh suy nghĩ một chút, chậm rãi nói.

“Chúng ta đương nhiên chỉ có Diệp đạo hữu như Thiên Lôi sai đâu đánh đó!” Lão giả họ Phú lập tức cười ha ha, tỏ thái độ

nói.

Mà mấy người còn lại, đối với lời này của hắn một chút ý kiến cũng không có, hoàn toàn nghe theo ý kiến của Diệp Trường Sinh.

Diệp Trường Sinh thấy vậy, khẽ gật đầu, nói: “Nếu đã như vậy, chúng ta ra ngoài tra xét tình huống nơi này trước đã!”

Nói xong, gã liền quay người nhìn về bậc thang đá xanh thông ra phía ngoài phía sau.

Cái bậc thang bằng đá xanh này một mực bị nghiêng đi thông lên, vậy mà liếc mắt một cái liền không cách nào nhìn thấy điểm cuối.

Xem ra bọn họ đã ở chỗ sâu nhất trong lòng núi.

“Đi thôi!”

Diệp Trường Sinh vừa dứt lời, tự mình dẫn đầu bay về phía thông đạo đá, mà bốn người phía sau cũng lập tức theo sau.

Sau khi mọi người bay một hồi, trong lòng đều sinh ra một tia kinh ngạc.

Bởi vì, bọn họ bay dọc theo bậc thang bằng đá xanh này rất lâu nhưng vẫn không có bay ra ngoài, bậc thang bằng đá xanh dưới chân vẫn như cũ.

Phải biết rằng lấy độn tốc của bọn hắn, phi hành thời gian dài như vậy đã đủ đáng sợ rồi.

Nếu không phải mọi người dùng thần thức dò xét nhiều lần, cũng không có bất kỳ ba động trận pháp nào xuất hiện, cơ hồ như đều cho rằng mọi người bị vây trong cấm chế nào đó.

Ai lại đi kiến tạo một cái thông đạo dài như vậy chứ?

Hàn Lập, lão giả họ Phú trong lòng ôm một tia nghi hoặc, lại bay về phía trước một đoạn thời gian, phía trước mới xuất hiện một mảng ánh sáng.

Vừa bay ra khỏi thông đạo, mọi người liền xuất hiện ở trên một bình đài thật lớn, trên mặt đất phủ kín gạch đá xanh, nhìn qua có vẻ rộng hơn một nghìn trượng, hít sâu một hơi, thảo một hoa hương xâm nhập được cuộn cuộn.

Nơi đây linh khí cực kỳ nồng đậm, mà nhìn lại phía trước, nhất thời trên mặt bọn người lão giả họ Phú đều lộ ra vẻ kinh ngạc.

Nơi ánh mắt nhìn tới, ngay cuối bình đài là một vách núi dựng đứng, thuận theo vách núi nhìn lên trên, lúc này mới phát hiện bầu trời lại chỉ là một sợi dây nhỏ màu trắng.

Quay người nhìn về hướng cửa thông đạo, phía sau lại cũng là một vách núi cao tương tự, một trước một sau đem bọn họ kẹp ở chính giữa.

Không ngờ bình đài khổng lồ dưới chân lại được xây dựng trong một hạp cốc vô cùng sâu.

“Chúng ta đi lên xem một chút!” Diệp Trường Sinh thần sắc bình thản nói, hắn đối với tình huống nơi này đã sớm đoán trước, cho nên không có gì cảm thấy kinh ngạc.

Mà bốn người còn lại đột nhiên xâm nhập vào địa phương xa lạ như vậy, nhìn vách núi cao lớn trước mắt, trong lòng mỗi người đều vừa kinh ngạc lại thấp thỏm.

Dưới sự dẫn dắt của Diệp Trường Sinh, mọi người bay lên phía trên, phi hành được mấy ngàn trượng, cuối cùng cũng bay ra khỏi hạp cốc.

Sau khi ánh mắt khẽ nhìn bốn phía, trên mặt đám người lão giả họ Phú lập tức lộ ra vẻ không dám tin.

Vẻ mặt hoảng sợ xuất hiện trên mặt mỗi người bọn họ, giờ phút này trong lòng họ xuất hiện một chữ duy nhất chính là: lớn!

Cho dù là loại người Hàn Lập từng gặp qua Thánh Sơn to lớn tại Loạn Tinh Thành Thánh Sơn, lúc này trên mặt cũng không nhìn được lộ ra vẻ khiếp sợ.

Bởi vì hắn phát hiện, so sánh với ngọn núi to lớn xuất hiện trước mắt này, tại tất cả những ngọn núi mà hắn từng thấy trong quá khứ, có thể nói là ngọn núi to lớn nhất, cũng thấp hơn không chỉ một bậc!

Ngẩng đầu nhìn lên, khắp nơi đều là màu xanh ngắt, căn bản nhìn không thấy bất luận điểm cuối nào, bọn họ đi ra khe núi

kia, chẳng qua là một cái khe hở nhỏ bé không đáng kể dưới chân núi mà thôi.

Nhưng chỉ những điều này cũng đủ để cho bọn họ khiếp sợ như thế, làm cho người ta không thể nói gì chính là một tòa cự sơn khổng lồ như thế còn ở trong một cái cấm chế cự đại.

Chỉ cần quay đầu nhìn lại phía ngoài núi, lập tức có thể nhìn thấy một màn sáng màu trắng từ trên cao rơi xuống, vô biên vô hạn, phẳng phất như bao trọn cả tòa cự sơn vào trong đó.

Tuyệt đối không phải người của tu tiên giới hiện tại có thể làm được.

Trong lòng đám người lão giả họ Phú lập tức hiện ra mấy chữ: thượng cổ di tích!

Bọn hắn nhìn không được bắt đầu bay ra ngoài, ở bốn phương tám hướng quan sát, khi bay đến trước màn sáng trắng cực lớn kia, mọi người lập tức cảm nhận được một loại bé nhỏ.

“Rốt cuộc là ai, có thể sáng lập ra kỳ tích hùng vĩ như thế!” Bạch Dao Di đứng bên cạnh Diệp Trường Sinh, dùng một loại ngữ khí vô cùng sợ hãi than nói.

“Đây là vĩ đồ vĩ nghiệp lớn nhất tu tiên giới Nhân giới rồi!” Diệp Trường Sinh cũng than nhẹ một tiếng.

Bạch sắc quang mạc trước mắt này, hắn không cần ra tay thử nghiệm, cũng có thể cảm giác được trong cấm chế này ẩn chứa linh lực đáng sợ.

Đừng nói hắn chỉ là một tu sĩ Nguyên Anh Hậu Kỳ, cho dù là tu sĩ Hóa Thần Kỳ chân chính cũng vô pháp cậy sức mạnh mẽ bài trừ loại cấm chế này.

“Nơi đây quá an tĩnh!” Qua một lúc sau, Bạch Dao Di đột nhiên nhẹ giọng nói một câu.

“Nói rõ nơi này rất nguy hiểm, nơi có linh khí nồng nặc như vậy nhưng lại không thấy bất cứ sinh linh nào!” Diệp Trường Sinh cười gằn.

Bạch Dao Di nghe vậy thản nhiên cười, lại nói: “Đối với những người chúng ta mà nói là nguy hiểm, nhưng đối với Diệp huynh ngươi mà nói, chưa hẳn không phải cơ duyên!”

“Tiên tử quá coi trọng ta rồi!” Diệp Trường Sinh lắc đầu cười nói.

Nơi này ngay cả Hường Chi Lễ đi vào cũng phải cầm đầu cầm cổ, hẳn cũng sẽ không tự đại đến mức cho rằng thực lực của mình hơn xa Nguyên Anh Hậu Kỳ bình thường, liền có thể ngang nhiên đi đến địa phương này.

“Đi thôi, chúng ta đi cùng mấy vị đạo hữu kia gặp mặt, thương lượng tiếp theo nên làm gì!” Diệp Trường Sinh nhìn thoáng qua phía sau nói.

Lập tức, hai người bay về phía sau, rất nhanh năm người lần nữa tụ lại với nhau.

Trên mặt mỗi người đều mang vẻ thán phục, hiển nhiên mọi thứ nơi này đều khiến bọn họ cảm thấy khó mà tin nổi.

“Lão phu sống mấy trăm năm, chưa từng nghe nói Đại Tấn có một ngọn núi lớn như vậy!” Lão giả họ Phú vuốt vuốt chòm râu, thần sắc có chút ngưng trọng nói ra.

“Chẳng lẽ chúng ta đã rời khỏi Đại Tấn?” Hắc y mỹ phụ trên mặt mang theo vẻ hoảng sợ nói.

“Dựa vào truyền tống trận thật lớn kia thì việc rời khỏi Đại Tấn cũng không phải là không có khả năng!” Hàn Lập ánh mắt chột lóe, suy nghĩ một chút rồi nói.

Hắn cũng là người từng trải qua mấy lần truyền tống cự ly xa, lúc trước đi theo Diệp Trường Sinh, gặp qua truyền tống trận cổ xưa trong mộ linh thạch của Việt quốc.

Nhưng cái Truyền Tống Trận kia, làm cho Hàn Lập cảm giác chính là, thua xa trận pháp lần này đem bọn họ truyền tống đến nơi đây.

“Có phải đã rời khỏi Đại Tấn, chúng ta đi thăm dò nơi này một phen, tự nhiên sẽ có đáp án!”

“Bất quá, chắc hẳn chư vị cũng phát hiện, không biết có phải bởi vì tầng cấm chế bên ngoài kia, thần thức chúng ta bị áp chế lớn ở chỗ này! “

“Thần thức không cách nào rời khỏi thân thể hơn mười dặm, mà ngọn núi này to lớn như thế, cho dù năm người chúng ta cùng hành động, cũng chẳng biết lúc nào mới có thể thăm dò một lần.” Diệp Trường Sinh chậm rãi nói.

“Thần thức của Diệp huynh lại có thể rời khỏi cơ thể mười dặm, thiếp thân không thể làm được như vậy!” Hắc y mỹ phụ nghe hắn nói vậy, trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc nói.

Đám người lão giả họ Phú trên mặt cũng xuất hiện vẻ kinh hãi, bọn họ vừa rời cũng đều dùng thần thức ly thể thăm dò qua, thần thức Hàn Lập mạnh nhất, cũng vô pháp thăm dò được đồ vật ngoài ba dặm.

Ở nơi này, thần thức còn không bằng dùng mắt.

Mà cực hạn của Diệp Trường Sinh ở mười dặm, điều này chẳng phải là nói, thần thức của hắn to gấp mấy lần mọi người sao?

Đây cho dù là đại tu sĩ cũng không thể kéo dài chênh lệch như vậy!

Đối với sự kinh ngạc trong mắt mọi người, Diệp Trường Sinh cũng không có để trong lòng, chậm rãi nói: “Cho nên ta cảm thấy, trước đó, chúng ta vẫn nên thừa dịp nơi này linh khí nồng đậm, trước tiên luyện chế Bồi Anh đan đi!”

“Diệp huynh nói có lý, nơi đây linh khí dồi dào như thế, ở lại nơi này một thời gian cũng không ngại, hơn nữa cho dù ngọn núi này thật có gì cổ quái, có Diệp huynh ở đây cũng không đáng lo, nói không chừng chính là chúng ta gặp cơ duyên gì đó?” Lão giả họ Phú trầm mặc một chút, lập tức lộ ra ý cười nói.

Đám người Bạch Dao Di nghe nói như thế, cũng liên tục gật đầu, dù sao mọi người đã đến nơi này, chủ yếu vẫn là vì bồi anh đan.

Trước tiên luyện chế ra đan dược, khi nào cầm trong tay mới có thể an tâm một chút.

Vì vậy mấy người lúc này liền trở về huyết động truyền tông từ trong lòng núi vừa rồi, bố trí một cái Tụ Linh pháp trận, sau đó lại bố trí mấy chỗ phòng hộ cấm chế, lão giả họ Phú bắt đầu luyện chế Bồi Nguyên đan.

Những người còn lại không đi ra ngoài nữa, mà thủ ở chỗ này hộ pháp cho lão giả họ Phú.

Đám người Diệp Trường Sinh ở bên này an tâm luyện đan, mà cùng lúc đó, ngay tại bên kia ngọn núi không lồ này, trên sườn núi một tòa thạch đình, lại tụ tập tu sĩ Diệp gia.

Diệp gia Đại trưởng lão phiêu phù ở trên không đình đá, nhìn xa xa một thềm đá dựa vào núi mà xây!

Thềm đá này tất cả đều dùng ngọc thạch trắng noãn xây thành, từ xa nhìn lại phẳng phát như thang trời trên cao.

Một lát sau, một đạo độn quang từ trên bậc thềm đá bạch ngọc xa xa bay vút tới, độn quang tán đi, bóng người bên trong hiện ra, chính là vị đại tu sĩ Diệp gia kia, đại đầu quái nhân kia.

“Tam tiểu tử, ta đã dò xét qua, dọc theo thềm đá hướng về phía trước hơn mười dặm, tựa hồ có một cái bài lâu, tựa hồ chính là Vạn Tu chi môn tiếng tăm lừng lẫy, không phải cổng chào này bị cấm chế phong ấn, muốn tiếp tục đi lên, phải bài trừ cấm chế.” Quái nhân thần sắc ngưng trọng nói.

“Vạn Tu chi môn! Đúng vậy không sai, nghe nói năm đó Côn Ngô sơn cư trú cổ tu sĩ từng có hơn vạn người, chỉ có đi qua cánh cửa này mới là chỗ động phủ của chúng tiên nhân tại Côn Ngô sơn.” Nho sinh nghe nói như thế, thở dài một hơi, thần sắc buông lỏng.

Quay đầu nhìn thoáng qua, phát hiện trong thạch đình chư vị Diệp gia Nguyên Anh pháp lực đã khôi phục không sai biệt lắm, vị đại trưởng lão này lập tức nói:

“Chúng ta mau xuất phát, phải phá vỡ cấm chế của vạn tu chi môn trước khi những người khác đến đây, tiến vào Côn Ngô sơn!”

Nghe hẳn phân phó, các Nguyên Anh Diệp gia đều đứng lên, đi theo hai vị đại tu sĩ hướng bậc thang bạch ngọc bay đi.

Ngay lúc Diệp gia tu sĩ cùng đám người Diệp Trường Sinh đi lại trong cự sơn, phụ cận hồ nhỏ vô danh phát ra cột sáng kia, từng bóng người cực tốc phóng tới bên này.

Có tới một người, có người kết bè kết lũ.

Phe thế lực lớn nhất Nam Cương chính là đội ngũ của môn phái lớn nhất Nam Cương, Độc Thánh môn.

Cầm đầu là năm vị Nguyên Anh tu sĩ, trong đó có hai vị Nguyên Anh Trung Kỳ tu sĩ, hơn nữa còn là đỉnh phong. Khí tức cả người bọn họ băng lãnh dị thường, làm cho người ta một loại cảm giác cực kỳ nguy hiểm.

“Hoa sư huynh, lần này thật muốn hưng sư động chúng sao? Dem hơn phân nửa tinh nhuệ Độc Thánh môn chúng ta mang ra, vạn nhất có gì sai sót, sẽ làm cho nguyên khí bản môn đại thương.”

Một lão giả Nguyên Anh sơ kỳ tại phi độn phát đồng thời hướng về phía một vị tu sĩ trung niên mặt mang bích văn lo lắng nói.

“Nếu là dị bảo bình thường xuất thế, ta tự nhiên sẽ không mạo hiểm như thế. Nhưng là lần này đây, lại có khả năng là Côn Ngô sơn trong truyền thuyết. Vì bí bảo trong núi này, cái này cũng đáng giá mạo hiểm.” Trung niên tu sĩ trầm mặt, trong mắt mang theo một tia hưng phấn nói.

“Côn Ngô Sơn? Chính là linh sơn bản tông từ trước đến nay vẫn luôn tìm kiếm sao?” Một lão giả tóc xám khác, rất là kinh ngạc hỏi.

“Đúng vậy, ngọn tiên sơn đệ nhất Nhân giới này, năm đó không biết tại sao lại bị cô tu sĩ phong ấn, nhưng trên thực tế tổ sư gia sáng lập ra Độc Thánh môn chúng ta chính là hậu duệ của một vị cô tu nào đó phong ấn ngọn núi này.”

“Cũng bởi vậy bốn môn đối với Côn Ngô son liễu rất rõ, hơn nữa vẫn luôn luôn tìm kiếm tung tích của ngọn núi này.” Bích văn trên mặt tu sĩ trung niên lóe lên, sau đó trong giọng nói mang theo hưng phấn của Tỳ Hưu hưng phấn nói.

“Thì ra là thế, chỉ là cột sáng này đột nhiên xuất hiện, chẳng lẽ là Côn Ngô Sơn bị người phát hiện đầu tiên?” Trong đội ngũ, một vị tu sĩ Nguyên Anh trung kỳ khác bỗng nhiên nói.

“Nguyên sư đệ nói có lý, trận trước ta nghe nói lão giả Cửu U tông mang theo một ít tu sĩ lạ mặt xuất hiện ở phụ cận nơi này, hơn nữa chẳng biết tại sao tu sĩ Diệp gia chạy tới đây không ít, biến cố muốn tới nơi này, tất nhiên là có liên quan đến bọn hắn!” Tu sĩ mặt mang bích văn kia nói ra.

Nghe hắn nói vậy, sắc mặt mấy vị Nguyên Anh Độc Thánh môn còn lại đều biến đổi, một người nói:

“Năm người kia đều là Nguyên Anh trung kỳ, không dễ chọc, Diệp gia lại càng không dễ chọc. Chúng ta phải cẩn thận một chút!”

Tu sĩ trung niên lập tức cười ha hả một tiếng, nói: “Chư vị sư đệ yên tâm, bọn hắn gây ra động tĩnh lớn như vậy, chạy tới đây khẳng định không chỉ có mỗi nhà chúng ta, chúng ta tùy thời hành sự là được rồi!”

“Lời sư huynh nói có lý!”

Sau khi nói chuyện một hồi, đám người Độc Thánh môn càng chạy nhanh hơn về phía trước.

Mà trước khi bọn hắn đuổi tới, chỗ trong hồ nhỏ đã tụ tập mấy trăm người tu tiên tu vi không đồng nhất, tùm năm tùm ba lại cùng một chỗ.

Trong đó có không ít người còn bay thẳng lên trời, lấy bảy cột ánh sáng làm trung tâm, yên lặng tìm kiếm cái gì đó.

Trên mặt đất cũng có rất ít tu sĩ mang thổ độn phù am hiểu một chút thổ độn thuật, cũng thỉnh thoảng chui vào lại chui ra, hưng phấn nói với đồng bạn trên mặt đất cái gì đó.

Hiển nhiên là trong bóng tối phong ấn to lớn phía dưới đã bị người phát hiện.

Chẳng qua phong ấn này rất lớn, cái khe mà Diệp gia dùng trận pháp tách ra vẫn chưa tìm được chuẩn xác.

Cũng không lâu lắm, khi đám người Độc Thánh môn xuất hiện ở đây, ở chỗ này lập tức dẫn phát một hồi náo động.

Bởi vì hiện tại tu sĩ tụ tập tại đây, đại đa số đều là tu sĩ cấp thấp, nhìn không thấy một tu sĩ cấp bậc Nguyên Anh.

Một nguồn sức mạnh khổng lồ như Độc Thánh môn xuất hiện lập tức khiến cho trong lòng một số người lo sợ bất an.

“Cút hết, tiếp tục lưu lại nơi đây, giết không tha!” Tu sĩ Độc Thánh môn mang theo Bích Văn lạnh lùng nói.

Lời nói bá đạo lập tức khiến trong lòng các tu sĩ chung quanh cực kỳ bất mãn, hiển nhiên ý tứ của Độc Thánh môn, là muốn độc chiếm bảo vật ở đây.

Nhưng mặc kệ trong lòng nghĩ như thế nào, những tu sĩ này cũng không dám kháng nghị, nhanh chóng bay khỏi nơi đây.

Không có tu sĩ cấp cao ở đây, ai trong số bọn họ dám trêu chọc năm vị Nguyên Anh kia?

“Thế nào? Hoa đạo hữu đối với lão phu cũng muốn giết không tha sao?” Bỗng nhiên một đạo thanh âm vô cùng cuồng dã từ xa xa truyền đến.

Chỉ thấy chân trời linh quang chớp động, một đoàn sương mù màu xám trắng bỗng xuất hiện, tiếp theo phi độn đến nơi này, tốc độ nhanh vô cùng.

Thần thức của năm người Độc Thánh môn tự nhiên cảm ứng được linh áp đáng sợ trong sương mù, sắc mặt không khỏi biến đổi.

Đoàn sương mù trong nháy mắt đã bay tới trên không tiểu hồ, sau đó phụt một tiếng, vụ đoàn sau khi bạo liệt liền biến mất vô tung vô ảnh, trên không trung xuất hiện năm đạo bạch ảnh mờ ảo, mỗi cái khuôn mặt đều mơ hồ, không nhúc nhích.

“Ngũ tử đồng tâm ma!” Tu sĩ mặt mang bích văn thần sắc lập tức trở nên có chút khó coi.

“Ngũ tử đồng tâm ma? Chẳng lẽ là Âm La tông Kiên lão ma hóa thân ma tử?” Một gã Độc Thánh môn trưởng lão sắc mặt

phát xanh, thấp giọng hô một tiếng.

“Ta tưởng là ai nông cuồng như vậy, nguyên lai là chư vị đạo hữu Độc Thánh môn, Hoa đạo hữu thật đúng là bá đạo!” Trong năm đạo bạch ảnh, truyền đến một đạo thanh âm lạnh nhạt.

“Ha ha, Kiền huynh nói đùa, Hoa mỗ nào dám đối với Kiền huynh bá đạo, bất quá Kiền huynh thân là Âm La tông đại trưởng lão, như thế nào đột nhiên lại đến Nam Cương?” Mặt tu sĩ mang bích văn hít sâu một hơi, sau đó cười lớn một tiếng trả lời.

“Cần mỗ chỉ là đến Nam Cương xử lý chút sự tình, đúng lúc gặp trận náo nhiệt này mà thôi.” Vị đại trưởng lão Âm La tông hắc hắc cười lạnh một tiếng nói.

Trên mặt tu sĩ mang theo bích văn, cũng tức là Hoa Vô Kỳ được Cần lão ma gọi là Hoa đạo hữu, nghe hắn nói lời này, lại tuyệt không tin.

Bất quá hắn cũng chỉ cười gượng một tiếng, không nói gì nữa.

Một khi lão ma hung tàn này đã xuất hiện ở nơi này, thì ưu thế mà bọn họ tiếp tục tâm bảo của Độc Thánh môn sẽ giảm đi rất nhiều.

“Các vị sư đệ sau này tuyệt đối không được rời khỏi ta và Nguyên sư đệ, miễn gặp phải độc thủ của lão ma này!” Hoa Vô Kỳ truyền âm nói với mấy vị sư đệ.

“Hoa đạo hữu tới đây trước, có phát hiện gì không?” Kiền lão ma thản nhiên hỏi.

“Ha ha, chúng ta chỉ tới trước Cần huynh một bước mà thôi, có thể phát hiện được gì sao?” Hoa Vô Kỳ cười ha ha một tiếng, nói.

“A, đã như vậy, Hoa đạo hữu sao không để cho người đưa những đệ tử Độc Thánh môn này đi dò xét một phen? Cần phải biết thời gian kéo dài càng lâu, người tới nơi này sẽ càng nhiều, nếu để Thiên Ma tông và người của Thái Nhất môn tới, chúng ta sẽ không còn chuyện gì nữa!” Kiền lão ma lúng túng nói.

Nghe hắn nói vậy, Hoa Vô Kỳ trong lòng hơi động, thầm nghĩ chẳng lẽ lão ma này muốn hợp tác với bọn họ?

Nghĩ kỹ lại, hợp tác với lão ma này cũng không phải là chuyện xấu, có thể khuấy đục nước đục hơn một chút.

Vì vậy Hoa Vô Kỳ lập tức hạ lệnh đối với hơn hai mươi đệ tử Độc Thánh môn ở phía sau: “Các người lập tức lặn xuống nước tìm kiếm chỗ khác thường ở đây!”

Nghe được phân phó này, những đệ tử Độc Thánh môn kia vội vàng đáp ứng, nhao nhao bay vút ra ngoài, hoặc là lặn xuống nước, hoặc là chui vào dưới mặt đất, đi dò xét chỗ lỗ hổng cấm chế phía dưới.

Mà Hoa Vô Kỳ thì trên mặt lộ ra một tia thần bí, truyền âm cho Kiền lão ma: “Cần huynh có biết, động tĩnh nơi này là do ai gây ra không?”

Kiền lão ma nghe vậy trong lòng khẽ động, lập tức đáp lại: “Lão phu cũng là vừa mới tới đây, chẳng lẽ người đã biết biến hóa nơi này là như thế nào?”

Hoa Vô Kỳ nghe vậy cười khan hai tiếng, sự tình Côn Ngô Sơn hẳn không có khả năng nói ra, bất quá cho lão ma này tiết lộ một chút tin tức cũng không sao.

“Gần đây có hai đội ngũ sinh động, một bên là đồng đạo Nguyên Anh trung kỳ mà lão phú nhân Cửu U tông mang theo. Bọn hắn không biết mình đang tìm cái gì, bên kia là người Diệp gia, dường như bọn hắn xuất động toàn bộ lực lượng đến nơi này!”

Nghe được Hoa Vô Kỳ nói vậy, trong lòng Kiền lão ma lập tức khẽ động.

Hắn chạy đến Nam Cương, chính là đuổi theo đoàn người lão giả họ Phú, bởi vì Hàn Lập mà bọn họ Âm La Tông truy sát ở trong đám người này.

Vốn Càn lão ma đã đến Vạn Độc Cốc, chuẩn bị xuyên qua Vạn Độc Cốc đến Âm Dương Quật xem một chút. Kết quả vừa hay bên này lại đột nhiên xuất hiện động tĩnh lớn như vậy.

Vì vậy hắn lập tức từ bỏ truy sát Hàn Lập, chạy tới bên này.

“Chắc không liên quan gì tới nhóm người của lão già họ Phú đâu!” Kiền lão ma cũng lộ ra chút tin tức với Hoa Vô Kỳ.

“Ồ? Xem ra Kiền huynh đến Nam Cương là có liên quan với bọn Phú lão nhân à? Không phải là nhóm người của Phú lão nhân, vậy thì là Diệp gia rồi. Ha ha, bọn họ đang có ý đồ gì?” Hoa Vô Kỳ giả bộ không biết truyền âm nói.

Đồng thời, trong lòng hắn cũng thầm nghĩ: “Không ngờ Diệp gia này cũng để mắt tới Côn Ngô sơn, còn tìm được nơi ở của Côn Ngô sơn, Hoàng tộc này không đơn giản đâu!”

“Mặc kệ bọn chúng có mưu đồ gì, tóm lại chúng ta không thể để cho Diệp gia thực hiện được!” Kiền lão ma lạnh lùng nói.

“Kiền huynh nói đúng lắm, chỉ là theo ta được biết, lần này Diệp gia có không ít người tới, chỉ sợ chúng ta phải liên hợp lại rồi!” Hoa Vô Kỳ đề nghị.

Nghe hắn nói vậy, Kiền lão ma nhất thời nheo mắt lại, cười hắc hắc một tiếng, hướng Hoa Vô Kỳ truyền âm tới.

Đang lúc hai người đều có ý nghĩ nói chuyện với nhau, đột nhiên một vị đệ tử Độc Thánh môn từ trong đất chui ra, trên mặt mang theo vẻ hưng phấn nói:

“Tìm được rồi, cách nơi đây hai mươi dặm, cắm chế xuất hiện một cái khe!”

Kiền lão ma nghe vậy cười ha ha một trận, lập tức năm đạo bạch ảnh nhất tề hướng phía dưới bổ chạy, trong nháy mắt nhập vào trong hồ nước, vô tung vô ảnh.

“Đi, chúng ta đuổi theo!” Hoa Vô Kỳ cũng lập tức phân phó, mang theo bốn sư đệ của Độc Thánh môn bay về phía lối vào.

Những động tĩnh phát sinh bên ngoài, đám người Diệp Trường Sinh hiển nhiên không biết, giờ phút này bọn họ đang nhìn chăm chăm lão giả họ Phú ngồi xếp bằng ở giữa sơn động, mí mắt cũng không nháy một cái.

Nói là nhìn chăm chăm lão giả, kỳ thật không bằng nói là nhìn chăm chăm một cái lô đỉnh ánh vàng rực rỡ trước người lão giả. Lô đỉnh này cách mặt đất ba thước, lơ lửng ở tầng trời thấp chập chững động.

Lão giả họ Phú thì trong miệng phun ra từng đợt ánh hỏa xanh biếc, hai tay bắt một pháp quyết không biết tên, không ngừng hướng trên lô đỉnh đánh tới.

Mỗi một đạo pháp quyết đánh vào trên đỉnh lô bị lực hỏa bao khóa, đều tạo nên ngũ sắc hào quang, có vẻ rực rỡ nhiều màu.

Mà được hương từ trong đỉnh lô truyền ra từng trận, hương thơm thuần hậu mê người.

Pháp quyết lão giả càng đánh càng nhanh, thần sắc càng thêm ngưng trọng, hiển nhiên luyện đan đã đến thời khắc mấu chốt.

Đám người Hàn Lập ở một bên, mặc dù thần sắc trên mặt rất bình tĩnh, nhưng trong lòng lại có chút khẩn trương.

Âm Chi mã cùng một số tài liệu hi hữu khác, cũng đã ở trong đỉnh lô mấy ngày nay, nếu mà đan dược này không thành công, cũng không có Âm Chi mã thứ hai dùng để luyện dược.

Trong lúc mọi người đang có tâm tư khác nhau nhìn chăm chăm vào đỉnh lô, thì đột nhiên đỉnh lô dừng chuyển động, đồng thời một âm thanh vù vù từ trong truyền ra.

Nhất thời dược hương trong đỉnh càng thêm nồng đậm ba phần.

Hai mắt lão giả họ Phú sáng ngời, pháp quyết cùng anh hỏa trong miệng đồng thời dừng lại, bàn tay lật lại, trong lòng bàn tay xuất hiện một cái hồ lô nhỏ màu son, chỉ khoảng bốn năm tấc.

Còn tay kia thì búng ngón giữa ra, “Phanh” một tiếng, một viên đan ánh sáng màu trắng bắn lên nắp đỉnh.

Kết quả nắp đỉnh run lên rồi trượt xuống.

Âm thanh vù vù của đỉnh lô dừng lại, lập tức có sáu khối quang cầu to bằng nắm tay từ bên trong bắn nhanh ra, trong quang cầu mơ hồ có một viên lục hoàn to bằng ngón cái, xanh biếc ướt át, lờ lờ phát sáng.

Những quang cầu này sau khi xoay quanh lòng liền hướng bốn phía lập tức giải tán, đồng loạt bỏ chạy.

Lão giả họ Phú đã sớm có chuẩn bị, vội vàng vung hồ lô trong tay, từ trong đó phun ra một mảnh hào quang.

Linh quang chợt lóe, liền đem tất cả quang cầu bao phủ vào trong, thu vào trong hồ lô.

“Được rồi, đại công cáo thành!” Lúc này lão giả mới thở dài một hơi, quay đầu lại, vẻ mặt tươi cười nói với mọi người.

“Làm phiền Phú huynh!” Hàn Lập thần sắc chậm rãi nói.

Lão giả họ Phú nghe xong mỉm cười, từ trong hồ lô từng viên từng viên đan dược, phân phát cho Hắc y mỹ phụ, Bạch Dao

Di bọn người.

Hơn nữa còn nói: “Các vị đạo hữu tốt nhất là dùng đồ vật mộc thuộc tính đưng viên đan dược này, nếu không linh tính sẽ bị xói mòn!”

Sau khi phân phát cho mấy người chung quanh, hắc cười hắc hắc, ném toàn bộ hồ lô cho Diệp Trường Sinh.

“Hai khóa đan dược còn lại trong đó tất cả đều là của Diệp huynh!” Lão giả họ Phú nói.

Diệp Trường Sinh giơ tay nhận lấy hồ lô, những người khác thấy cảnh này đương nhiên cũng không có ý kiến gì, đây là chuyện trước đó đã nói.

Thấy hắc thu hồi đan dược, nụ cười trên mặt lão giả họ Phú càng đậm, tâm tình cũng chậm chậm hạ xuống.

Sau khi đan dược này luyện thành, vừa rồi hắc thật sự lo lắng Diệp Trường Sinh sẽ nổi giận ra tay giết hắc cùng sư muội của hắc.

Dù sao khi đó, hắc đã không còn bất kỳ tác dụng gì nữa.

“Nếu linh đan đã luyện thành, chúng ta cũng nên nhanh chóng đi ra ngoài rồi, thuận tiện tìm kiếm núi này, nói không chừng có thu hoạch khác.” Lão giả nhìn về hướng động khẩu, đưa ra lời đề nghị.

Nhưng lời vừa ra khỏi miệng, toàn bộ sơn động đột nhiên có chút nhoáng lên, tiếp theo âm thanh trầm muện ù ù từ bốn phía vách đá mơ hồ truyền đến, liên miên không dứt.

Mọi người không khỏi nhìn nhau!

“Trong núi này còn có những người khác?” Bạch Dao Di cắn đôi môi đỏ mọng, kinh ngạc nói.

“Có lẽ cũng có những người khác ngộ nhập giống như chúng ta, nhưng cũng có khả năng là thứ vốn tồn tại trong núi này, tiếp theo chúng ta cẩn thận một chút đi!” Hắc y mỹ phụ có chút sầu lo nói.

“Đi thôi, chúng ta ra ngoài xem thử trước!” Diệp Trường Sinh đứng dậy, nhìn về phía lối ra.

Lúc mọi người đi ra bên ngoài, thanh âm ù ù kia đã vèo vèo đi, bất quá mọi người tại đây đều là nhĩ lực bất phàm, thanh âm kia phát ra từ chỗ nào, tự nhiên là đã sớm nhớ lại.

“Chúng ta đấu đá lung tung ở đây giống như ruồi không đầu, không bằng tới nơi phát ra tiếng động xem xem!” Diệp Trường Sinh đề nghị.

Nghe nói như thế, đám người lão giả họ Phú liếc mắt nhìn nhau, sau khi nhìn Diệp Trường Sinh một cái, nói: “Cũng tốt, có Diệp huynh ở đây, chúng ta cũng không cần lo lắng sẽ xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn!”

“Ha ha, Phú huynh cũng không nên ôm kỳ vọng quá lớn với Diệp mỗ, tiếp theo chư vị đạo hữu phải cẩn thận, địa phương này, không chừng sẽ có vật gì đó lợi hại đấy.” Diệp Trường Sinh cười hai tiếng, nhắc nhở mọi người một câu.

Không cần hấn nhiều lời, mọi người tại đây tự nhiên là biết tại địa phương này xử lý cái gì, từng người đều hiển lộ thủ đoạn, đem khí tức của mình cùng thân hình ẩn nặc đứng lên.

Bất quá, tại nơi thần thức bị áp chế nghiêm trọng này, pháp quyết ẩn nấp tựa hồ cũng hiệu dụng đại giảm, thủ đoạn ẩn thân của mọi người tuy rằng rất cao siêu, nhưng vẫn lộ ra không ít kẽ hở.

Một đường phi độn đi, những nơi đi qua đều xanh um tươi tốt, linh khí dạt dào.

Cơ hồ mỗi một địa phương, đều là nơi tuyệt hảo để tu luyện ở Nhân giới, nếu như đặt ở bên ngoài, không biết sẽ bị bao nhiêu tông phái tu tiên cướp mất đầu.

Bay được vài canh giờ, trước mắt mọi người xuất hiện một mảng lớn sương trắng.

Lam quang trong mắt Diệp Trường Sinh và Hàn Lập chớp động, tất cả đều thấy được phía sau sương trắng là thứ gì.

“Chúng ta đi thôi!” Diệp Trường Sinh nói một câu, lập tức tăng nhanh tốc độ bay về phía trước.

Mọi người phía sau theo tới, xuyên qua sương trắng, trước mắt xuất hiện một bậc thang bạch ngọc rộng nổi thẳng xuống núi, xa xa không thấy điểm cuối.

Mà bên cạnh bậc thang trong sương mù lại dựng thẳng một tấm bia đá màu trắng, cao hơn mười trượng, rộng ba trượng.

Trên tấm bia đá chỉ có hai chữ cổ, hai chữ vàng to bằng cái đầu rồng bay phượng múa.

Nhìn thấy hai chữ kia, sắc mặt đám người Phú lão giả, Bạch Dao Di cuồng biến, vẻ mặt khiếp sợ không dám tin.

“Côn Ngô! Chẳng lẽ nơi này là Côn Ngô sơn được đồn đãi?!” Phú họ lão giả bật thốt lên, vẻ kinh ngạc trên mặt không cách nào che dấu.

“Không sai, hẳn là Côn Ngô sơn không giả, thời thượng cổ ở núi này có danh xưng Tiên Sơn, là thượng cổ tu sĩ tụ tập cùng một chỗ thánh địa tu luyện.”

“Nhưng trong truyền thuyết, núi này không phải bị thượng cổ tu sĩ đưa tới linh giới, hoặc là bởi vì tu sĩ đấu pháp mà trầm xuống dưới hoàng tuyền sao? Như thế nào lại xuất hiện nơi đây?” Bạch Dao Di nhìn chằm chằm bia đá lẩm bẩm nói, trên mặt có chút bộ dáng khó có thể tin.

“Những cái kia cũng chỉ là chút tin đồn, xem ra tình huống chân thật, hẳn là không biết duyên cớ gì, núi này đã bị phong ấn. Lấy danh tiếng trên núi, nơi này động phủ của thượng cổ tu sĩ khẳng định nhiều vô số kể. Chúng ta chỉ cần có thể tìm được một ít, khẳng định có thu hoạch lớn.” Lão giả họ Phú rất nhanh khôi phục lại, thanh âm tràn đầy kinh hi.

“Có lẽ như vậy, nhưng xem tình huống núi này bị phong ấn, những thượng cổ tu sĩ kia hẳn là có chuẩn bị rời đi. Ta cũng không cho rằng bên trong động phủ cổ tu thực sự có quá nhiều thứ hữu dụng.” Hàn Lập lắc đầu, rất là bình tĩnh nói.

“Trên núi có bảo vật không biết, nhưng nhìn bia đá này, cũng có chút bất phàm!” Diệp Trường Sinh vỗ vỗ tấm bia đá trước mặt, nói.

Ngay sau đó, hắn đặt tay lên tấm bia đá trong nháy mắt thả ra một mảnh kim quang, tấm bia đá nhất thời rung mạnh một cái, tại trong kim quang bắt đầu nhanh chóng thu nhỏ lại.

Mắt thấy đã lui lại được một nửa, bỗng nhiên Diệp Trường Sinh nhướng mày, nhìn thấy trên tấm bia đá này phát sinh dị biến.

Tấm bia đá màu xanh vốn nhìn rất bình thường bỗng nhiên phát ra âm thanh vù vù tiếp theo phóng ra vạn đạo bạch quang.

Cơ hồ cùng lúc đó, Diệp Trường Sinh bỗng nhiên cảm thấy nó trầm xuống, rơi xuống phía dưới.

Tay hắn dùng một chút, vững vàng nắm lấy tấm bia đá, lúc này lão giả họ Phú bỗng nhiên hét lên một tiếng kinh hãi:

“Ồ! Mặt ngoài tấm bia này là gì?”

Lão giả họ Phú chỉ vào mặt sau tấm bia đá, mặt mũi tràn đầy vẻ kinh ngạc.

Diệp Trường Sinh nhìn lại như mặt sau tấm bia đá, chỉ thấy trên lưng tấm bia đá vốn trống rỗng, lại có từng khối vỡ vụn ra, nhưng bên trong một khe hở thật sâu có ánh sáng màu lam lấp lóe.

Lông mày hắn nhướng lên, bàn tay chấn động, vụn đá lập tức bay tán loạn, tất cả đá ở mặt ngoài tấm bia đều rơi lả tả trên mặt đất.

Một khối tinh thạch màu xanh đậm xuất hiện trong tay hắn, viên tinh thạch này dài vài thước, màu xanh mênh mông, óng ánh dị thường.

Cả khối bia đá xanh này hình như đều chỉ là lớp da dày của tinh thạch mà thôi.

Đây là một tấm bia bằng tinh thể xanh mờ hồ xuất hiện trước mặt mọi người, mặt trên lưu chuyển phù văn, chớp động ánh sáng màu lam yếu ớt.

Diệp Trường Sinh sớm đã biết tinh bi này là vật gì, cười hắc hắc, trên tay quang mang chớp động, đem tinh bi nhanh chóng thu nhỏ lại, thu vào trong tay áo.

Đám người lão giả họ Phú, Hàn Lập thấy được một màn này, ánh mắt chớp động không nói một lời.

Mọi người đều không có ý kiến gì với việc Diệp Trường Sinh lấy đi tấm bia này.

Sau đó Diệp Trường Sinh lấy tấm bia này, mọi người tiếp tục đi lên.

Ngoại trừ Diệp Trường Sinh, đám người còn lại tất nhiên là không biết, bọn họ nghe được tiếng nổ vang, thật ra là chúng tu sĩ Diệp gia, đang ra sức bài trừ âm thanh trên những sườn núi cao không biết bao nhiêu bậc thang.

Chỉ là bọn họ vẫn còn cách tu sĩ Diệp gia rất xa, cho nên đối với tình huống phía trên như thế nào, cũng không cách nào dò xét được chút nào.

Hơn nữa, giữa bọn họ và tu sĩ Diệp gia còn có tu sĩ Diệp gia lưu lại một đạo ý đồ ngăn cản cấm chế của người đến sau này, điều này khiến hai phe không cách nào nhanh chóng gặp nhau.

Hiện tại, đám người Diệp gia đang liều mạng công kích một cái cổng chào mơ hồ có thể thấy được trên thềm đá phía trước.

Mà cái cổng bị bọn họ công kích kia tự động thả ra vạn đạo hào quang, có thể đem tất cả công kích đều tiếp được, phảng phất như bản thân chính là một kiện dị bảo.

“Tam tiêu tử, người đoán chừng còn bao lâu nữa mới có thể phá vỡ cánh cổng vạn tu này?” Quái nhân nhìn cổng chào được các màu linh quang bao bọc phía trước, quay đầu hỏi nho sinh mặc áo bào trắng, thần sắc có chút lo âu.

“Cũng không sai biệt lắm, cái cổng chào này còn phiền toái hơn xa so với tượng tượng của ta, trách không được Vạn Tu chi môn, ngày xưa có thanh danh lớn như vậy.” Nho sinh bình tĩnh dị thường nói.

“Một ngày thời gian, hy vọng người phía sau sẽ không nhanh chóng đuổi theo!” Đại đầu quái nhân thở dài một tiếng, nói ra.

Thoạt nhìn, hẳn đối với việc tiến vào Côn Ngô sơn nhiệt tình hơn xa so với vị đại tu sĩ bên cạnh, cũng lo lắng hơn nhiều.

“Chúng ta ở phía dưới cũng bố trí cấm chế cường đại, về sau người muốn mau chóng đuổi theo sợ là không dễ dàng như vậy!” Nho sinh rất thông dong nói.

Ngay lúc tu sĩ Diệp gia ra sức tấn công cấm chế, trên bầu trời chỗ thạch đình mà bọn họ từng nghỉ ngơi, tại một chỗ nhìn như bình thường dày đặc bích chương, đột nhiên hào quang lóe lên, tiếp theo một cái đầu tóc bạc trắng thò vào, thò đầu ra, hiển thị có chút buồn cười.

Người này sau khi phát hiện nơi đây không có ai, lập tức không khách khí chạy trốn, cả người ngân quang lóng lánh từ trong vách bình chướng đi ra.

Sau đó người này chân đạp một quang bàn thật lớn, chậm rãi bay về phía thạch đình rồi hạ xuống đỉnh thạch đình, đứng vững vàng lại.

Hắn ta ngẩng đầu lên, lộ ra một khuôn mặt đầy nếp nhăn, hai mắt nhỏ nhắn tròn láng.

Hướng Chi Lễ!

“Đây là Côn Ngô sơn sao, chắc chắn, quả nhiên linh khí không giống bình thường.”

“Bất quá ai ăn no rồi cũng không có việc gì, lại dám mở phong ấn này ra, vạn nhất đem vật kia đi ra, là muốn cho cả Đại Tấn chôn cùng hay sao? Lão phu cũng không may, hết lần này tới lần khác ngay tại phụ cận, muốn giả vờ không biết cũng không được.”

Hướng Chi Lễ nhìn xung quanh, nhất thời mơ hồ nghe được tiếng oanh minh, lập tức đứng ở trên thạch đình nhìn không được giận dữ quát to lên.

“Nếu biết nơi này xui xẻo, người còn dám tới, ta cũng thật bội phục đảm lượng của người.”

Ngay khi Hướng Chi Lễ vừa dứt lời thì trong tai đột nhiên vang lên một giọng nói ngọt ngào của một nữ tử.

Đây vốn là thanh âm vô cùng tuyệt vời, nhưng vừa nghe đến thanh âm này, Hướng Chi Lễ chợt cả người phát lạnh, toàn bộ huyết dịch đều giống như bị đông cứng lại.

“Tiền bối, người... người đi ra rồi!” tiểu nhân nuốt khan một ngụm nước bọt, lắp bắp ăn.

Trong mắt, vẻ sợ hãi không chút che giấu, thanh âm của cô gái này, càng làm cho một tu sĩ đứng sừng sững ở đỉnh điểm nhân giới, hắn sinh ra sợ hãi.

“Đi ra? Ta đã sớm đi ra ngoài không biết bao nhiêu vạn năm! Chỉ là năm đó Côn Ngô tam lão dùng trên vạn người chỉ lực bố trí một tầng cấm chế cuối cùng này, thật sự không phải chỉ bằng vào sức lực một mình ta có thể xé mở.”

“Nếu không, ta đã sớm đi ra ngoài, làm sao còn chờ đến bây giờ?” Thanh âm nữ tử vẫn đang dịu dàng vô cùng, nhưng sắc mặt Hường Chi Lễ lại trong nháy mắt xám trắng.

“Không có khả năng! Dưới sự trấn áp của hai kiện Thông Thiên Linh Bảo, một Giới này căn bản không có khả năng có người có thể thoát khỏi Cửu Chân Phục Ma đại trận.”

“Huống hồ phong ấn đã nứt ra khe hở, tiên bối thật đã sớm thoát khốn, sớm có thể rời khỏi núi này, sao còn có thể tiếp tục lưu lại nơi đây? Hơn phân nửa tiên bối chỉ là một tia thần thức thoát ra, muốn dọa vẫn bối kinh sợ thối lui.” Hường Chi Lễ sau khi kinh hoàng, lập tức nhớ tới cái gì, thần sắc trong chớp mắt liền khôi phục trấn định.

“Hừ! Người cũng biết rõ, chân thân của ta đích xác còn chưa thoát khốn, nhưng cũng sẽ không để cho người phá hư cơ hội thoát khốn vạn năm bất ngộ, trước hết người ở chỗ này thành thành thật thật đợi mấy tháng đi.”

Nữ tử kia mới vừa lạnh lùng nói xong lời này, không gian phía trên thạch đình liền vặn vẹo một trận, tiếp theo một vòng xoáy màu trắng bỗng nhiên xuất hiện tại nơi này, một mảng lớn ngũ sắc hà quang đột nhiên từ trong vòng xoáy hướng về phía tiểu lão nhân chụp xuống.

“Huyền diệu thiên tượng!” Hướng Chi Lễ vừa thấy cảnh này, sắc mặt đại biến, không chút nghĩ ngợi quanh thân hiện lên ngân quang, hóa thành một đạo độn quang bắn nhanh ra.

Nhưng ngũ sắc hà quang kia xoay tròn một chút, nhất thời một cỗ hấp lực thật lớn bắn ra, khiến cho độn quang của lão giả có chút chậm lại.

Theo hà quang cuốn qua, Hướng Chi Lễ cả người trong nháy mắt biến mất vô tung vô ảnh, phẳng phất chưa bao giờ có người này xuất hiện.

“Đối phó Hóa Thần mà thật sức như vậy, xem ra muốn ngủ say thêm một thời gian nữa, tu sĩ có thể tới đây càng nhiều càng tốt, hy vọng ngày tỉnh ngủ chính là lúc ta thực sự thoát vây” Nữ tử suy yếu thì thảo vài câu, sau đó thanh âm bỗng nhiên biến mất.

“Chủ nhân, ta tựa hồ có chút ấn tượng với nơi này!” Trong đầu Diệp Trường Sinh đột nhiên truyền đến thanh âm của Ngân Nguyệt.

“Ồ? Người lại nhớ ra thứ gì? Chẳng lẽ người đã từng tới nơi này?” Trong lòng Diệp Trường Sinh hơi động, hỏi.

“Không rõ, nhưng ta nghĩ hẳn là đã tới, hơn nữa ta có một loại cảm giác, giống như chuyện mất trí là có liên quan đến nơi này!” Trong thanh âm Ngân Nguyệt hơi có một tia chần chờ nói.

“Đây là nơi thần bí nhất Nhân giới, nếu người nói vậy chắc chắn trí nhớ của người sẽ bị kiểm soát, mặc kệ chuyện gì xảy ra, đợi sau khi chúng ta tới đó sẽ biết!” Diệp Trường Sinh đáp.

“Không biết vì sao, trong lòng ta luôn cảm thấy bất an!” Ngân Nguyệt có chút lo lắng nói.

“Yên tâm, vô luận xảy ra chuyện gì, đều có ta ở bên cạnh người!” Diệp Trường Sinh ôn hòa nói.

Nghe được lời nói mập mờ này của hắn, Ngân Nguyệt cũng không cười đùa như trước nữa, mà là thoáng thất thần, trong lòng nổi lên một cảm giác âm áp.

Mấy ngày sau, khi Diệp gia phá vỡ cấm chế của Vạn Tu Chi Môn, lại bị một đạo cấm chế khác ngăn trở, đám người Diệp Trường Sinh mặt không chút thay đổi nhìn một mảnh cấm chế xuất hiện trước mặt ngăn cản đường đi của bọn họ.

Mà trên mặt đất phong ấn, phụ cận hồ nhỏ vô danh lại phi thường náo nhiệt.

Sau khi Kiền lão ma cùng đám người Hoa Vô Kỳ biến mất, rất nhanh lại có rất nhiều tu sĩ hội tụ lại, cho đến bây giờ đã có hơn ngàn người, trải rộng phạm vi hơn mười dặm các nơi, thậm chí ngay cả tu sĩ Nguyên Anh kỳ cũng có mười mấy người xuất hiện.

Đám người này sau một phen dò xét, tự nhiên cũng rất nhanh phát hiện chỗ lỗ hổng kia.

Vì vậy, dưới đại hỉ, lúc này có không ít tu sĩ Nguyên Anh Kỳ đi tới nơi đây.

Nhưng nhìn trận pháp linh quang lóe lên ở nơi này, bọn họ trở nên do dự, trong lúc nhất thời cũng không dám đi về phía trước.

Khe hở nơi này vậy mà lại bị một tòa ảo trận bao lại.

Hiển nhiên, đây là cấm chế do tu sĩ Diệp gia lưu lại. Vì ngày hôm nay, Diệp gia quả thực đã chuẩn bị không ít.

Đám người Độc Thánh môn vừa rồi bởi vì thực lực hùng hậu, liên thủ xâm nhập trong ảo trận, không sợ xảy ra vấn đề gì.

Nhưng hiện tại ở đây còn lại Nguyên Anh tu sĩ, mỗi người đều mang tâm tư đồng ý đồng ý, nào dám mạo muội xông vào.

Vì vậy, thần sắc cả đám đều trở nên lấp lóe, trong lòng cũng không biết suy nghĩ cái gì.

Rất nhanh, có một ít tâm tư linh hoạt bắt đầu xâu chuỗi, thuyết phục các Nguyên Anh chung quanh, mọi người liên thủ xông vào.

Rất nhanh, những Nguyên Anh này liền nhao nhao xâm nhập vào trong ảo trận, lần này, đợt bên ngoài cao giai tu sĩ liền không còn sót lại chút gì.

Chẳng qua, đoán chừng không bao lâu nữa sẽ có càng nhiều tu sĩ Nguyên Anh Kỳ chạy đến nơi đây.

Huyền trận to lớn mà tu sĩ Diệp gia lưu lại cũng không ngăn cản đám người Diệp Trường Sinh quá lâu, rất nhanh bọn họ liền từ trong ảo trận đi ra, sau đó một đường đi lên phía trên.

Mấy canh giờ sau, năm người đi tới thạch đình mà ngày đó tu sĩ Diệp gia tiến vào, đồng thời Hương Chi Lễ cũng biến mất ở chỗ này.

Đi vào trong thạch đình này, đám người Hàn Lập lập tức phát hiện một chút dị thường.

Dấu chân trên mặt đất, vết nứt trên vách đá đều nói rõ trước đây không lâu đã có tu sĩ tới đây.

“Quả nhiên, có người đi trước chúng ta sao?” Hàn Lập nhìn dấu chân mới mẻ trên bùn đất trước mặt, thì thào nói nhỏ.

Diệp Trường Sinh nghe lời này, cười cười đang muốn nói cái gì, bỗng nhiên phụ cận trên một khối quãng sáng chột lóe, trên cấm chế che đậy cả tòa cự sơn, vậy mà xuất hiện một vết nứt.

Sau đó, một bóng người mơ hồ từ bên trong bắn ra.

Vừa thấy bóng trắng này, lão giả họ Phú lập tức sắc mặt đại biến!

“Ngũ tử đồng tâm ma, là ma tử hóa thân của Kiền lão ma!”
Hắn ta kinh hãi hô lên.

Mà đúng lúc này “Phốc” “Phốc” vài tiếng liên tiếp truyền đến, từ bên trong bạch sắc quang mạc lại có bốn gã giống nhau như

đúc chui ra.

Năm đạo bạch sắc nhân ảnh như có như không, cứ như vậy sóng vai đứng thành một loạt, mười đạo ánh mắt đờ đẫn đồng thời nhìn về phía năm người đối diện.

“Âm La Tông đại trưởng lão!” Vừa thấy bộ dáng quý dị của năm người, Hàn Lập rốt cục nhớ ra lai lịch đối phương, sắc mặt cũng trong nháy mắt khó coi.

“Nguyên lai là Phú đạo hữu, thật đúng là xảo hợp! Trách không được thủ hạ của Kiền mỗ tìm kiếm đạo hữu khắp nơi không thấy, nguyên lai đạo hữu lại tiến vào trước một bước, Cửu U tông các người thật đúng là mưu đồ tốt!” Kiền lão ma nhìn lão giả họ Phú cùng mỹ phụ áo đen, cười lạnh hai tiếng nói.

Lập tức, năm đạo nhân ảnh ánh mắt vừa chuyển, rơi vào trên người Diệp Trường Sinh cùng Bạch Dao Di.

“Vị tiên tử này nhìn phúc sức ăn mặc kỳ lạ như vậy, chẳng lẽ là tu sĩ Bắc Dạ Tiểu Cực Cung?”

“Còn vị đạo hữu này...” Khi Kiền lão ma nhìn thấy bóng dáng Diệp Trường Sinh, giọng nói lập tức ngưng trọng vài phần.

“Từ khi nào Đại Tấn chúng ta lại xuất hiện một vị đồng đạo Nguyên Anh hậu kỳ, sao lão phu lại không biết? Xin hỏi đạo hữu là người phương nào?” Mười ánh mắt Kiền lão ma nhìn chằm chằm Diệp Trường Sinh, hỏi.

“Diệp mỗ bất quá là một tán tu hải ngoại mà thôi, Càn đạo hữu không biết cũng là chuyện bình thường!” Diệp Trường Sinh nghe rằng cười, nói.

“Hải ngoại tán tu? Hắc hắc!” Kiền lão ma nghe nói như thế, cười hắc hắc hai tiếng, một bộ dáng từ chối cho ý kiến.

Ánh mắt quý dị của gã quan sát trên người Diệp Trường Sinh một lát, sau đó chuyển sang Hàn Lập bên cạnh:

“Chắc chắc, vị đạo hữu này chẳng lẽ xuất thân từ Thiên Nam Hàn huynh? Hàn huynh, người phải làm cho người bốn tông dễ tìm chứ!” Thanh âm Kiền lão ma đầu tiên là một phen ngạc nhiên, lập tức kinh hỉ cười rộ lên.

Hàn Lập trong lòng thầm mắng xúi quẩy, hấn đắc tội với người của Âm La tông không nhẹ, hiện tại đột nhiên gặp phải ma đầu đại danh đỉnh đỉnh này, không thể không xui xẻo.

Mà cùng lúc đó, bọn người Phú lão giả, Bạch Dao Di sau khi nghe xong lời của Kiền lão ma, trong mắt lại lộ ra một tia thần sắc khác thường.

Thiên Nam? Đây chẳng phải là một địa phương nhỏ bé sao? Hàn Lập không ngờ lại xuất từ nơi đó?

Vậy chẳng phải là nói, Diệp Trường Sinh cũng là Thiên Nam tu sĩ sao?

Trong lúc nhất thời, bọn người Phú lão giả, Bạch Dao Di trong lòng có chút ngạc nhiên.

Ngũ tử đồng tâm ma của Kiền lão ma năm bóng người trực tiếp đứng đối diện đám người Diệp Trường Sinh, ánh mắt âm lãnh quan sát trên thân thể mọi người.

Khi nhìn thấy Hàn Lập, y vốn muốn động thủ, nhưng sau khi phát hiện đối diện có một đại tu sĩ, y vẫn cẩn thận một chút.

Giờ khắc này, trong lòng Kiền lão ma đã bị những người phụ trách tình báo trong nhà mắng xối xả cả máu chó.

Không phải nói năm Nguyên Anh trung kỳ sao?

Như vậy tại sao lại đột nhiên xuất hiện một đại tu sĩ?

Trong lúc Càn lão ma đang suy nghĩ, trong lòng mọi người bên phía Diệp Trường Sinh cũng đang suy nghĩ.

Hàn Lập đang suy nghĩ, bằng thực lực của mình có thể đối phó lão ma này hay không.

Mà lão giả họ Phú cùng đám người Bạch Dao Di thì đang suy nghĩ làm thế nào để tránh khỏi giao chiến với lão ma.

Tại địa phương nguy hiểm như vậy, bọn họ không muốn lập tức đắc tội với một vị đại tu sĩ Nguyên Anh hậu kỳ.

Đang lúc mọi người suy nghĩ trong lòng, chợt nghe thanh âm của Diệp Trường Sinh lạnh lùng:

“Ở nơi này, lưu lão ma lại cũng là một tai họa ngầm, hay là giết chết hắn đi!”

“Cái gì?!” Đám người lão giả họ Phú nghe thế đều có chút kinh ngạc, Diệp Trường Sinh lại muốn động thủ đối với vị lão ma nổi tiếng đã lâu này sao?

Hàn Lập nghe vậy cũng có chút ngạc nhiên, Diệp sư huynh đột nhiên nói muốn giết lão ma này, hẳn cũng không cho rằng Diệp sư huynh đây là ra mặt vì hắn.

Chút tình sư huynh đệ trước kia của hai người, ở trước mặt thực tế lợi ích không đáng nhắc tới.

Với tính cách của Diệp Trường Sinh, nếu đã muốn ra tay với lão ma này, vậy hơn phân nửa là hắn đã nhìn trúng thứ gì đó trên người đối phương.

“Ha ha ha ha!”

Một tiếng cười to điên cuồng vang lên, Kiền lão ma cũng bị câu nói này của Diệp Trường Sinh chọc giận, lập tức trở nên giận dữ mà cười rộ lên.

“Muốn giết ta? Ha ha, trên đời này còn chưa có ai dám nói chuyện ngông cuồng như vậy trước mặt ta!”

Kiền lão ma cười lớn nói, thần sắc âm lãnh nhìn chằm chằm vào Diệp Trường Sinh, trong mắt xuất hiện sát ý.

Quả thật, năm người trước mặt nếu liên hợp lại thì quả thật có đủ khả năng giết được hắn, nhưng Kiền lão ma không cho rằng mình không có năng lực đào tẩu.

Chỉ cần bọn họ tách ra, lạc một hàng, hai bên đều không quan tâm kẻ nào là đối thủ, Kiền lão ma đều có thể nắm chắc tất thắng.

Đại tu sĩ mở miệng cuồng ngôn kia, Kiền lão ma liếc mắt liền có thể nhìn ra, đối phương hẳn là loại người tiến giai đại tu sĩ không bao nhiêu năm.

Làm sao có thể so sánh với loại người kẹt tại đỉnh phong mấy trăm năm như hắn?

Kiền lão ma trên mặt lộ ra thần sắc cuồng ngạo, một bên suy nghĩ nên ứng phó những người này như thế nào.

Bỗng nhiên nghe thấy người trẻ tuổi đối diện nói tiếp: “Cần huynh vẫn là kiến thức nông cạn à, trên đời này có rất nhiều

người có thể thoải mái giết chết đại tu sĩ!”

Kiên lão ma nghe nói như thế, trong lòng giận dữ, đang muốn nói gì đó, chợt nghe người kia tiếp tục nói:

“Ân oán giữa ngươi và Hàn sư đệ ta không muốn để ý, bất quá Hàn sư đệ dù sao cũng là sư đệ của ta, là huynh đệ chân ta!”

“Ta cứ khoanh tay đứng nhìn như vậy cũng không thích hợp, như vậy đi, Kiên huynh ngươi đem Ngũ tử đồng tâm ma đưa cho ta, ta lập tức mang theo ba người còn lại rời đi, cho ngươi và Hàn sư đệ một không gian kết thúc ân oán như thế nào?”

Trên mặt Diệp Trường Sinh mang theo nụ cười bềnh nhễ, nói ra một câu khiến tất cả mọi người đều kinh ngạc.

Đồ Cùng Chủy thấy, thì ra mục tiêu của hắn là Ngũ Tử Đồng Tâm Ma của Kiên lão ma.

Mọi người lập tức hiểu được nguyên nhân hắn ta nhắm vào Kiên lão ma.

“Muốn Ngũ tử đồng tâm ma của lão phu? Hắc hắc, ngươi vẫn là chờ mong kiếp sau có thể làm được mộng đẹp như vậy đi!” Kiên lão ma không chút khách khí trào phúng nói.

Quả thực Ngũ Tử Đồng Tâm Ma là mạng sống của hắn ta, làm sao hắn ta có thể đáp ứng được?

Đây chính là sự giúp đỡ của năm vị cấp bậc Nguyên Anh!

Nghe hắn nói vậy, sắc mặt Diệp Trường Sinh chợt trầm xuống, nói: “Xem ra Càn huynh định rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt rồi!”

Tiếng nói của hắn vừa dứt, thân hình lóe lên, lặng yên không một tiếng động xuất thủ.

Mà Kiên lão ma cũng đã sớm phòng bị, khi thấy thân ảnh Diệp Trường Sinh biến mất, ngũ tử đồng tâm ma đã hóa thành năm đạo bạch ảnh mờ mịt vờn quanh thân.

Ầm!

Đám người lão giả họ Phú trợn mắt há hốc mồm, hai vị đại tu sĩ đột nhiên chiến đấu, bọn họ còn chưa kịp phản ứng thì trận chiến này đã có kết cục rõ ràng.

Ngay cả nhân vật như Ngân Sí Dạ Xoa cũng bị Diệp Trường Sinh nhanh chóng giải quyết huống chi là Kiền lão ma.

Diệp Trường Sinh vừa mới ra tay, Kiền lão ma lập tức rơi vào thế hạ phong.

Đỉnh đầu hắn hiện lên Chu Thiên Tinh Thần Kính, tử sắc hỏa diễm đầy trời vây lấy bóng dáng Kiền lão ma cùng năm đạo kia.

Mà cùng lúc đó, bản thân Diệp Trường Sinh như quỷ mị đột nhiên xuất hiện bên cạnh Kiền lão ma, đánh ra một quyền, dễ dàng đem thân thể đối phương đánh nổ tung.

Thấy một màn này, bọn người phú lão giả, Bạch Dao Di kinh hô một tiếng, tưởng rằng Kiền lão ma là đại tu sĩ đỉnh đỉnh đại danh, cứ như vậy bị Diệp Trường Sinh dễ dàng giết chết.

Nhưng mà, sau một khắc, ở một bên khác, sau khi một đạo huyết quang hiện lên, thân ảnh Kiền lão ma một lần nữa xuất hiện, hơn nữa cả người đã hoàn toàn hóa thành một đạo huyết ảnh.

“Ma công của lão ma cũng đã tu luyện đến trình độ này sao?” Lão giả họ Phú thấy cảnh này thì thất kinh.

Biến thân thể thành huyết ảnh vô hình, được xem là một loại thần thông bất tử bất diệt trong Ma môn.

Trừ phi có thể tiêu hao hết huyết quang kia, nếu không sẽ không cách nào thật sự giết chết bản thể của hắn.

Kiền lão ma cười âm hiểm, ngón tay chỉ một cái, năm đạo ma ảnh kia lập tức dung hợp lại với nhau, hóa thành một bộ khô lâu cực lớn, trong hốc mắt bốc lên ngọn lửa màu xanh lục.

Khí tức trên thân gã khổng lồ, dĩ nhiên đã đạt đến cấp bậc Nguyên Anh hậu kỳ.

“Ngũ ma hợp thể, lão ma này đã đem ngũ tử đồng tâm ma luyện hóa đến cảnh giới cao nhất, chỉ là hắn không sợ bị phản phệ sao?” Lão giả họ Phú lẩm bẩm nói.

Khung xương khổng lồ há mồm phun ra mảng lớn lửa, ngăn cản những ngọn lửa màu tím từ trong tấm gương của Diệp Trường Sinh phun ra.

Cùng lúc đó, trong tay Kiền lão ma xuất hiện một viên châu màu máu, cả người hắn hóa thành một đoàn huyết ảnh bao trùm hạt châu này lại, lập tức bỏ chạy về phía xa.

“Huyết ma châu? Nguyên anh của Kiền lão ma trốn ở trong đó!” Lão giả họ Phú nhin không được lớn tiếng hô.

Kiền lão ma giao thủ trong nháy mắt, liền muốn chạy trốn.

Nhưng sao Diệp Trường Sinh có thể dễ dàng bỏ qua cho hắn?

Hắn cười lạnh một tiếng, trên tay bỗng nhiên xuất hiện một cái ấn nhỏ màu vàng đất, trên đó tản ra hào quang ôn nhuận.

Lượng Pháp lực của Diệp Trường Sinh rót vào, tiểu ấn kia lập tức dâng lên hào quang rực rỡ, bay lên không trung, biến lớn kịch liệt.

Vô số kim ngân phù văn ở trên đó lập loè, cái tiểu ấn này trong chớp mắt liền trực tiếp biến thành một tòa tiểu sơn màu vàng đất.

Trên ngọn núi nhỏ xuất hiện một đạo hào quang màu vàng, đem Kiền lão ma đang hóa thành huyết ảnh phi độ bao lại, lão ma liền lập tức phát hiện thân thể của mình không động đậy được!

“Ầm!”

Núi nhỏ trùng điệp nện xuống, Kiền lão ma tránh cũng không thể tránh, trực tiếp bị đập nát nát!

Tiểu sơn màu vàng đất một lần nữa bay lên không, nhanh chóng thu nhỏ lại, hóa thành một tiểu ấn to bằng nắm tay, chuyển động trong không trung, sau đó quay về tay Diệp Trường Sinh.

“Bình Sơn Ấn?!” Lão giả họ Phú cùng hắc phụ đồng thời kinh hô một tiếng, có chút không dám tin nhìn tiểu ấn trong tay Diệp Trường Sinh tỏa ra ánh sáng ôn nhuận.

Tại nơi bị Bình Sơn Ấn đập qua, bậc thang bạch ngọc trực tiếp bị nện ra một cái hố to, mà đồ vật bên trong bị đập trúng nhìn vô cùng thâm hiểm.

Đạo huyết ảnh kia quả nhiên như lão giả họ Phú nghĩ, sau khi trúng một kích Bình Sơn Ấn, mặc dù thân hình bị đánh tan, nhưng rất nhanh một đoàn huyết quang liền một lần nữa tụ lại.

Chỉ là, huyết ảnh này bây giờ cũng đã biến thành một cái vỏ trống không, không có thần thức chủ trì.

Bởi vì, huyết ma châu chứa được nguyên anh của Kiền lão ma đã bị một kích kia trực tiếp đập thành bột mịn.

Nguyên anh của lão ma tự nhiên cũng bị Diệp Trường Sinh dễ dàng diệt sát.

Huyết ảnh kia vừa mới một lần nữa ngưng tụ lại, bảo trì chưa đầy mười hơi thở liền ầm ầm tán loạn, thân thể không có Nguyên Anh chủ trì trực tiếp hóa thành từng đoàn từng đoàn huyết quang, tán loạn tại bốn phương.

Mà cùng lúc đó, một đồng pháp bảo từ trên đó rơi xuống, trong đó có một cây kỳ phiến màu đen dị thường dễ làm người khác chú ý.

Âm la phiến!

Đó là chí bảo trấn tông của Âm La tông, chẳng qua lão ma đối mặt với Diệp Trường Sinh, ngay cả pháp bảo cũng không có cơ hội sử dụng, trực tiếp bị giết chết.

Ngũ tử đồng tâm ma gào thét, mất đi chủ nhân, sau đó năm ma đầu này bay ra chung quanh, muốn chạy trốn.

Lúc này, trước người Diệp Trường Sinh xuất hiện một cái đỉnh nhỏ màu xanh, nắp đỉnh mở ra, sau một tiếng thanh minh, vô số sợi tóc xanh từ đó chui ra, cuốn lấy Ngũ Tử Đồng Tâm Ma, kéo vào trong đỉnh.

Sau đó nắp đỉnh khép lại, nhanh chóng thu nhỏ, về lại trong cơ thể Diệp Trường Sinh.

Diệp Trường Sinh thu hồi Bình Sơn Ấn trong tay, trên mặt mang theo nụ cười mỉm, đi thẳng về phía trước, thu lại toàn bộ những thứ Kiền lão ma rơi trên mặt đất.

Phía sau, lão giả họ Phú cùng sư muội nhìn về phía bóng lưng của hắn ta, trong mắt tràn đầy vẻ kính sợ.

“Thì ra Diệp huynh chính là người hôm đó mua Bình sơn ấn tại buổi đấu giá, thảo nào trên đời tại sao lại đột nhiên xuất hiện một vị cao thủ như vậy!” Lão giả họ Phú trầm nghĩ trong lòng.

“Diệt trừ lão ma này coi như giải quyết xong một tai họa ngầm!” Diệp Trường Sinh giờ phút này trong lòng cũng trầm nghĩ như thế.

Trong Côn Ngô sơn này phong ấn thứ gì, hắn rất rõ ràng.

Để Kiền lão ma loại ma đầu không hề cố kỵ này đi vào, nếu đối phương tiến vào Phong Ma tháp, xác suất rất lớn sẽ lập tức làm phản nhân giới, đầu nhập vào ma tộc bên kia.

Dù sao, ma khí nhập thể, tiến vào Hóa Thần, phi thăng Ma Giới, đạt được Trường Sinh, đối với sự hấp dẫn của tu sĩ ma đạo bọn họ, là khó có thể nói thành lời.

Ngay cả đại đầu quái nhân Diệp gia kia cũng không tính là tu sĩ ma đạo đều động tâm, huống chi là Kiền lão ma.

Diệp Trường Sinh giết chết Kiền lão ma ở đây, cũng coi như đã loại trừ được một luồng sét có thể bùng nổ.

Đương nhiên còn có một nguyên nhân là hắn coi trọng Ngũ tử đồng tâm ma của đối phương.

Trước đó Diệp Trường Sinh vẫn luôn suy nghĩ, nếu luyện hóa Ngũ Tử Cốt Ma Chùy của mình và Ngũ Tử Đồng Tâm Ma thì sẽ tạo thành biến hóa ra sao?

Vừa rồi, uy lực hợp thể của Ngũ Tử Đồng Tâm Ma, hẳn đã nhìn thấy rõ ràng, hoàn toàn có thực lực của đại tu sĩ.

Nếu luyện hóa hai thứ này chung một chỗ, vậy hơn phân nửa sẽ luyện chế ra một kiện pháp bảo khó lường.

Sau khi thu dọn hết đồ đạc ở đây, Diệp Trường Sinh nhìn về đám người phía sau, cười dữ tợn nói: “Chư vị, chúng ta tiếp tục lên núi đi!”

Bốn người ở đây tự nhiên là nói gì hẳn nghe vậy, thế là năm người rất nhanh rời khỏi khu vực này, dọc theo bậc thang đi lên trên.

Qua một hồi lâu, khi thân ảnh bọn họ biến mất không thấy gì nữa, màn sáng trên không đình đá lại lần nữa biến hóa, năm bóng người đồng thời từ trong đó đi ra.

“Lão ma kia tốc độ thật là nhanh!” Trên mặt tu sĩ trung niên mang theo bích văn sau khi đi ra, lập tức oán giận nói.

Năm người này chính là năm vị tu sĩ Nguyên Anh kỳ của Độc Thánh môn.

Sau khi bọn họ đi ra, lập tức dùng thần thức quét qua tình huống xung quanh, nhưng lập tức phát hiện thần thức bị áp chế.

Trên mặt mỗi người không khỏi trầm xuống, lập tức ánh mắt nhìn về bốn phía, không phát hiện bất luận kẻ nào.

“Kiền lão ma chạy nhanh như vậy sao?” Hoa Vô Kỳ trong lòng lẩm bẩm một câu, đột nhiên, khi ánh mắt hắn rơi vào địa phương chiến đấu vừa rồi, sắc mặt hắn đột nhiên biến đổi.

“Khí tức nơi này... vừa rồi đã phát sinh chiến đấu!”

“Không đúng, mùi vị của huyết khí này... là Càn lão ma?!” Hoa Vô Kỳ kinh hãi hô lên.

“Cái gì? Là Kiền lão ma? Chẳng lẽ hắn chết ở nơi này?” Một vị tu sĩ Nguyên Anh trung kỳ bên cạnh Hoa Vô Kỳ kinh hô.

“Có phải chết ở nơi này không biết, nhưng có thể khẳng định Kiền lão ma tuyệt đối là chịu thiệt!”

“Cũng không biết những người ra tay với hắn là ai? Là Diệp gia tu sĩ? Hay là những người khác?” Thần sắc Hoa Vô Kỳ

ngưng trọng nói.

“Bất kể là ai, tiếp theo chúng ta đều phải cẩn thận!”

.....

Khi Diệp Trường Sinh giết chết Kiền lão ma, đoàn người tiếp tục đi lên, một đám tu sĩ Diệp gia đã leo lên đỉnh Côn Ngô Sơn.

Sau khi phá vỡ một tầng cấm chế, phía trước bọn hắn xuất hiện mười mấy thềm đá lớn nhỏ, phân biệt thông hướng lên những nơi khác nhau trên núi.

Xa xa mỗi một cái thềm đá đều có sương trắng lượn lờ, căn bản không cách nào phân biệt được phần cuối của thềm đá là thông tới nơi nào.

Điều này làm cho Diệp gia đông đảo tu sĩ có chút do dự.

“Phải làm sao đây? Cho dù chúng ta mỗi người tìm kiếm một địa phương, căn bản cũng không có cách nào một lần tìm kiếm.” Một vị Nguyên Anh trưởng lão nhẹ thở ra một hơi, xoay mặt nhìn nho sinh cười khổ.

“Không cần khẩn trương, điều này nói rõ chúng ta đã tiến vào vùng trung tâm Côn Ngô sơn, cho nên mới xuất hiện nhiều chi nhánh như vậy, đây là một chuyện tốt.”

“Bất quá tách ra làm việc khẳng định không được, nhân thủ một khi đơn bạc, ngay cả lực tự bảo vệ mình cũng không có. Chúng ta phải đi con đường nào trước đến bình đài bên kia xem một chút, phải chăng có đánh dấu gì hay không rồi nói sau.” Nho sinh thần sắc bình tĩnh nói.

Đồng thời, hắn chỉ tay về một tòa bình đài, nói là bình đài, kỳ thật đó là một quảng trường bạch ngọc, cách bọn họ chỉ có vài dặm, có vẻ vô cùng to lớn.

Hơn mười bậc thang kia, kéo dài từ trên bạch ngọc quảng trường ra, bạch ngọc quảng trường là bắt đầu từ mỗi một đầu bậc thang.

Nghe nho sinh nói vậy, tu sĩ Diệp gia đều hướng tòa bạch ngọc quảng trường kia bay tới.

Quảng trường này ước chừng trăm mẫu, mặt đất tất cả đều dùng mỹ ngọc tinh khiết trắng nõn lát thành, bốn phía lại dựng thẳng từng cây trụ lớn bạch ngọc cao mười trượng.

Trước mỗi thềm đá, mỗi đầu quảng trường đều dựng thẳng từng khối bia ngọc cao lớn, phía trên phân biệt viết “Kim Thạch các”, “Tường Vân điện”, “Kỳ Linh Viện” từng địa danh.

“Kim Thạch các không cần phải hỏi, nhất định là nơi chứa đựng tài liệu. Cái tên Tường Vân điện này, nghe ra có chút hư vô mờ ảo, phỏng chừng là nơi tĩnh tu...” Một tu sĩ Diệp gia ở một bên nhìn, một bên chậm rãi phân tích công dụng đại khái của những địa phương này.

Những người khác nghe vậy đều gật đầu, cảm thấy rất có lý.

“Cho nên địa phương có khả năng chứa thông thiên linh bảo nhất chỉ có ba nơi này. Một là ngay trung gian nối thẳng với Côn Ngô điện, một là gần sát Linh Bảo các, còn lại là bên cạnh Trấn Ma tháp.” Diệp gia tu sĩ nọ cuối cùng tuyên ra ba con đường.

Nhờ sinh cùng Đại đầu quái nhân không nói gì, nhưng cũng trầm ngâm không nói, hiển nhiên đang cân nhắc xem lời của vị Diệp gia trưởng lão này có chính xác hay không.

“Côn Ngô điện không cần phải nói khẳng định là trung tâm nhất của núi này, mà Linh Bảo các vừa nghe tên, chính là địa phương thượng cổ tu sĩ lưu trữ bảo vật. Còn trấn ma tháp cuối cùng, là nơi cổ tu sĩ trấn áp yêu ma”.

.....

Các tu sĩ Diệp gia nhao nhao thương nghị một phen, mục đích lớn nhất chuyến đi này của bọn họ chính là tìm kiếm thông thiên linh bảo.

Mà Côn Ngô điện, Linh Bảo các và Trấn Ma tháp đều có khả năng tồn tại Linh Bảo. Diệp gia nhân thủ không đủ, chỉ có thể chia làm hai đội đi thăm dò, không thể chiếu cố ba nơi.

Tuy rằng lần này Diệp gia cộng thêm Cổ ma trực tiếp xuất hiện chín vị Nguyên Anh tu sĩ, nhưng nếu không có đại tu sĩ dẫn đội mà nói, tại Côn Ngô Sơn này rất có thể sẽ gặp phải nguy hiểm.

Phải biết rằng, Diệp gia tu sĩ lúc mới đầu xuất hiện tại Vạn Tu chi môn, đã gặp một con thượng cổ dị thú —— Sư Cầm Thú!

Loại yêu thú cấp mười này so với tu sĩ Nguyên Anh hậu kỳ bình thường còn mạnh hơn.

Có tồn tại như vậy ở trong bóng tối dòm ngó, Diệp gia đại trưởng lão là không dám để cho phổ thông Nguyên Anh trưởng lão một mình tạo thành một tiểu đội.

Kế hoạch của đại trưởng lão Diệp gia là đầu tiên cứ để cho hắn và đại đầu quái nhân mỗi người mang theo một đội Trưởng lão Diệp gia chia nhau thăm dò một nơi.

Sau đó, bọn họ sau khi thăm dò xong thì quay về thăm dò địa điểm thứ ba.

Nhưng quái nhân đầu to kia lại có ý kiến bất đồng, cho rằng ba địa phương này nhất định phải đồng thời thăm dò, nếu không nếu như bọn họ không dò xét ở địa phương thứ ba có Linh Bảo, người sau đó có khả năng nhanh chân đến trước.

Sau khi trải qua một phen tranh luận, vị đại tu sĩ Diệp gia ẩn nấp trong bóng tối cuối cùng xung phong dẫn theo cỗ ma, hai người đi thăm dò Trấn Ma tháp.

Mà tu sĩ mặt rồi mang theo ba vị trưởng lão đi thăm dò Côn Ngô điện, đại trưởng lão nho sinh mang theo hai vị trưởng lão còn lại đi thăm dò Linh Bảo các.

Nhìn bóng lưng đại đầu quái nhân rời đi, đôi mắt nho sinh híp lại, trong lòng có một tia bất an.

Vị này một mực đợi ở bên ngoài, cho đến gần đây Thất thúc mới trở lại trong tộc, không biết vì sao, luôn cho hắn một loại cảm giác khác thường.

Phảng phất như đối phương tiến vào Côn Ngô sơn là có chủ ý gì khác, điều này làm cho trong lòng hắn dần dần xuất hiện một tia phòng bị.

Nho sinh cũng không lập tức mang theo người còn lại rời đi, mà sau khi chứng kiến quái nhân cùng tu sĩ mặt chữ điền cuối cùng biến mất trong sương trắng ở bậc thêm đá, mới thu hồi ánh mắt.

Hắn quay đầu nói với một vị lão giả bên cạnh: “Phong hiền chất, trên tay chúng ta còn sót lại mấy bộ trận kỳ trận bàn?”

“Khởi bẩm đại trưởng lão, theo như phân phó của người, sau khi bài trừ một bộ cấm chế sẽ để lại tại chỗ pháp trận tạm thời cho chúng ta, đến bây giờ ngoại trừ Tử Vi Thất Tinh đại trận đã không còn khí cụ bày trận trong tay.” Lão giả kính cẩn trả lời.

“Ừm, vậy thì để bộ Tử Vi Thất Tinh Trận này bố trí tại đây đi, ngoài ra đem cả đám Hồ Đầu Phong và hai con dơi hút máu thả vào trong trận.” Nho sinh không chút do dự phân phó.

“Vâng!” Lão giả lập tức đáp ứng một tiếng, tay vỗ vào túi trữ vật bên hông, một sấp Tử Mông Trận Kỳ xuất hiện trong tay, sau đó nhanh chóng đi về phía quảng trường.

Nho sinh lúc này mới quay đầu nhìn về phía dưới chân núi, trên mặt âm tình bất định, yên lặng không biết suy nghĩ cái gì.

Một lúc lâu sau, bọn người nho sinh cũng không tiến vào một thêm đá khác.

Không biết qua bao lâu, thân ảnh năm người của Diệp Trường Sinh xuất hiện trên quảng trường này, trong tay hắn cầm một thanh tiểu kiếm màu tím, quanh thân có một bầy Phệ Kim Trùng hai màu vàng bạc quần quanh, ăn sạch sẽ những Hồ Đầu Phong và Huyết Huyết Xà kia.

Diệp Trường Sinh vỗ túi linh thú, gọi tất cả Phệ Kim Trùng đang bay lượn trở về.

Ánh mắt lạnh lùng nhìn xuống mặt đất, những tài liệu bày trận đã bị tàn phá.

Bọn họ một đường đi tới, đã phá vỡ mấy trận pháp Diệp gia lưu lại.

Trận pháp này không cái nào không phải xảo diệu đến cực điểm, cho dù là tu sĩ Nguyên Anh gặp phải, cũng là loại bị vây khốn từ lâu.

Diệp Trường Sinh cũng hiểu không ít về đạo lý trận pháp, nhưng hiện tại hắn không có thời gian để tìm hiểu những trận pháp này, nghiên cứu nhược điểm của nó.

Chỉ cần nhìn thấy một tòa trận pháp, hắn sẽ lập tức dùng Linh bảo giống như vật phẩm ngang ngược phá vỡ.

Kể từ đó, mặc dù pháp lực hắn tiêu hao không ít, nhưng tốc độ tiến lên lại nhanh hơn rất nhiều.

Khi nhìn thấy hơn mười bậc thang lộ phía trước cùng với trên đó có lưu lại tên từng người, trên mặt đám người lão giả họ Phú đều lộ ra vẻ hưng phấn.

“Xem ra đây chính là hạch tâm chi địa của Côn Ngô sơn, bất kể lựa chọn con đường nào thì cũng có thu hoạch!” Diệp Trường Sinh đột nhiên nói.

Ý y nói, trong lòng mọi người đều hiểu, đại khái có thể nói mọi người tách ra được rồi, cho dù đi lối nào chắc cũng có thu hoạch.

Điều này làm cho lão giả họ Phú không khỏi động tâm, nếu đi bên cạnh Diệp Trường Sinh, thăm dò một cái thông đạo mà nói, tất cả những thứ trân quý đều bị hắn lấy đi.

Nhưng nếu như tự mình thăm dò một nơi thì sẽ thu hoạch được rất nhiều.

Về phần nguy hiểm, tốt xấu gì bọn hắn cũng là chiến lực Nguyên Anh trung kỳ đỉnh phong, không có dễ dàng bị giết chết như vậy.

“Nhưng đám tu sĩ phía trước cũng đã tiến vào trong đó vài đầu thông đạo, nếu chúng ta đi lên, có khả năng gặp gỡ bọn họ!” Hàn Lập bất động thanh sắc chỉ ra chỗ nguy hiểm này.

“Chư vị thấy thế nào?” Diệp Trường Sinh quay đầu hỏi một câu.

Lão giả họ Phú suy tính một lát, lại cùng Hắc y mỹ phụ nhìn nhau vài lần, cuối cùng hắn cười hắc hắc, nói:

“Sư huynh muội chúng ta tự nghĩ cũng có chút thực lực tự bảo vệ mình, vậy đi thăm dò một mình đi!”

Diệp Trường Sinh gật đầu, lại nhìn về phía Hàn Lập hỏi: “Hàn sư đệ, ngươi nghĩ sao?”

Hàn Lập tự nhiên là muốn đi một mình tìm hiểu một lối đường, hắn nhìn nhìn vẫn tự trên tấm bia đá.

“Linh Bảo các”, “Trần Ma tháp”, “Côn Ngô điện”, ” Tường Vân điện”...

Rất nhanh, trong lòng hắn cũng đưa ra một phán đoán giống như là tu sĩ Diệp gia. Nếu như có trọng bảo, hơn phân nửa là ở mấy địa phương như Linh Bảo các, Côn Ngô điện này.

Hàn Lập lần này đi ra ngoài, bởi sinh đan đã có được mục đích lớn nhất, hắn không muốn lại đi trêu chọc đến cái gì phiền toái.

Cho nên Côn Ngô điện là nơi khẳng định có không ít người tới, trong lòng hắn lập tức loại bỏ ngay.

Trần Ma tháp, nghe qua cũng không phải nơi tốt lành gì!

Ánh mắt Hàn Lập chớp lên, nói: “Sư đệ cũng muốn đi một mình thăm dò, không đi cùng sư huynh nữa!”

Trong đầu Diệp Trường Sinh nhớ lại khả năng lần này có thể xuất hiện bên trong Côn Ngô sơn, có cái gì đáng chú ý.

Kiên lão ma đã bị hấn giết chết.

Nếu như hấn xuất hiện không dẫn đến hiệu ứng hồ điệp quá lớn, khả năng xuất hiện đại tu sĩ cũng chỉ còn con Thi Hùng Vạn Yêu Cốc kia, Huyền Thanh Tử của Thái Nhất môn cùng với ba vị Thất Diệu chân nhân của Thiên Ma Tông.

Trong ba người này, Huyền Thanh Tử cùng Thất Diệu chân nhân đều phụng mệnh của tu sĩ Hóa Thần trong môn phái, để giải quyết biến cố mà đến, còn con Thi Hùng kia thì đến vì biết được không gian tiết điểm trong miệng Linh Lung.

Mục tiêu của bọn họ tất cả đều là Trấn Ma tháp, vậy chỉ cần không đi Trấn Ma tháp thì khả năng gặp phải tập kích của bọn họ vẫn rất nhỏ.

Thế là, ánh mắt Diệp Trường Sinh chớp lên, chậm rãi nói: “Ở chỗ này tạm thời tách ra hấn là không có bao nhiêu nguy hiểm, mỗi người chúng ta đều chọn lấy một con đường riêng, đi thăm dò trước đi!”

Nghe được lời này của hấn, đám người lão giả họ Phú, Hàn Lập đều đồng ý, Bạch Dao Di sau khi suy nghĩ một chút, cũng khẽ gật đầu.

“Ha ha, đã như vậy, lão phu cũng không khách khí nữa, trước tiên chọn một con đường!” Lão giả họ Phú cười ha ha một tiếng, lựa chọn con đường bên rìa một cái tên là “Kỳ công các”, thoát nhìn giống như là nơi cất giữ công pháp điển tịch.

Hấn cũng rất thông minh, biết rõ Côn Ngô điện và Linh Bảo các không thể tới đó được, cho nên lựa chọn con đường ngoài cùng.

Diệp Trường Sinh thấy thế cười cười, ánh mắt lơ đãng nhìn về phía một thông đạo có tên là Chú Linh đường trong mười mấy con đường kia, ngập ngừng nói:

“Vậy ta liền lựa chọn Chú Linh đường này đi!”

Nghe hần nói lời này, nhất thời trong mắt mấy người khác đều hiện lên vài phần kinh ngạc.

Mọi người thấy loại người như Diệp Trường Sinh, muốn chọn khẳng định là trước tiên chọn Côn Ngô điện, Linh Bảo các là một nơi có trọng bảo.

Sao lại chọn một Chú Linh đường bình thường không có gì lạ?

“Vậy thiếp thân liền đi Tường Vân điện đi!” Bạch Dao Di nhẹ giọng cười một tiếng, nói.

Hàn Lập cùng hắc y mỹ phụ thấy thế, cũng lập tức đưa ra lựa chọn của mình, cuối cùng nhóm năm người này không có một người nào tiến về Côn Ngô điện, Linh Bảo các, Trần Ma tháp.

“Vậy chúng ta liền từng người xuất phát đi!” Lão giả họ Phú có chút không đợi được, trên mặt mang theo một tia hưng phấn nói ra.

Diệp Trường Sinh gật gật đầu, nói: “Đúng là nên xuất phát, nhưng trước đó còn có một việc muốn giải quyết!”

Hần vừa nói ra lời này, lập tức khiến cho lão giả họ Phú cảnh giác, trên mặt tươi cười, hỏi: “Diệp huynh còn có gì phân phó không?”

Ông lão này lại bắt đầu nghi ngờ Diệp Trường Sinh muốn gây bất lợi cho mình.

Nhưng Diệp Trường Sinh lại không có đánh chủ ý với hần, ngược lại hướng ánh mắt về phía địa phương cách mặt ngoài hơn mười trượng, ngập ngừng hỏi:

“Đạo hữu nghe lén chúng ta lâu như vậy, có phải nên đi ra rồi không?”

“Cái gì? Nơi này có người?” Lão giả họ Phú, đám người Hàn Lập trên mặt lập tức lộ ra vẻ kinh ngạc.

Bọn họ nhìn theo ánh mắt của Diệp Trường Sinh, nơi đó không có bất cứ thứ gì, không có bất cứ điểm gì khác thường.

“Không ra sao? Đã như vậy, người đi cùng Ngân Sí Dạ Xoa kia đi!”

Diệp Trường Sinh lạnh lùng phoi năng, trên thanh kiếm nhỏ màu tím trong tay bộc phát ra một đạo hào quang sáng chói,

chói mắt đến cực điểm.

“Vèo!”

Kiểm khí dài hơn một trượng bắn nhanh ra, tốc độ cực nhanh, chém tới không khí bên kia.

Trong ánh mắt kinh hãi của đám người lão giả họ Phú, nơi vốn không có vật gì đột nhiên một bóng xanh xuất hiện, cực tốc né tránh kiếm khí.

Mà cùng lúc đó, thân hình Diệp Trường Sinh bỗng nhiên lóe lên, nhanh chóng xuất hiện trước mặt cái bóng màu xanh lá kia, hung hăng bước ra một cước.

Cái bóng màu xanh lá kia giao nhau đón đỡ.

“Ầm!”

Tiếng nổ đinh tai nhức óc, ở trong một mảng kim quang mênh mông, cái bóng xanh lục kia lập tức bị đá bay ra ngoài.

Ngay sau đó, Diệp Trường Sinh lại giơ tay vạch một cái, một đạo kiếm khí màu tím chém chéo ra, lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai, hung hăng chém lên người cái bóng màu xanh lục kia.

Một tiếng kêu thảm thiết sắc nhọn quai dị vang lên, sau đó cái bóng màu xanh lục rơi mạnh xuống đất.

“Mộc Tư!”

Đám người lão giả họ Phú sau khi chứng kiến hình dáng của cái bóng màu xanh lá thì kinh hô một tiếng.

Đây đúng là một loại yêu thú Mộc thuộc tính phi thường hiếm thấy, là một con rối gỗ cấp mười.

Yêu thú này bị một trăm vừa rồi của Diệp Trường Sinh chặt đứt ngang người, nhưng ngay sau đó, từng sợi tơ màu xanh lá từ hai đoạn thân thể đứt rời của nó xuất hiện, nối lại hai đoạn thân thể một lần nữa.

Dường như muốn khôi phục thương thế.

Chỉ là, tại miệng vết thương của nó mang theo từng tia lửa màu tím đang thiêu đốt, khiến cho nỗ lực của nó một lần nữa khép lại, không cách nào thành công.

Vô thanh vô tức, trong tay Diệp Trường Sinh lại có một đạo kiếm khí màu tím bay ra.

Kiểm khí chém xuống, chỉ một thoáng đầu lâu xấu xí của Mộc Quỷ kia bay lên, sau một khắc, Diệp Trường Sinh liền xuất hiện ở bên người nó.

Đưa tay móc một cái, rất nhanh từ trong đó lấy ra một viên yêu đan màu xanh lá.

“Yêu đan cấp mười Mộc thuộc tính, mặc dù đối với ta không có tác dụng...” Diệp Trường Sinh thuần thục rút yêu hồn Mộc Tiêu từ trong yêu đan ra, thu hết tất cả các tài liệu yêu đan, yêu thân vào.

Đám người lão giả họ Phú khóe mắt giật giật nhìn hẩn giải quyết dễ dàng một con yêu thú cấp mười.

“Trong Côn Ngô sơn này tứ đại yêu vật, đã được ta giải quyết hai yêu vật!” Diệp Trường Sinh trong lòng thầm nghĩ.

Thượng cổ tu sĩ rời Côn Ngô sơn này, giam cầm bốn hung vật để thủ hộ Côn Ngô sơn, phòng ngừa ngoại nhân tiến vào.

Ngân Sí Dạ Xoa, Mộc Tiêu đều là một trong số đó. Trừ bọn họ ra, hai con còn lại phân biệt là một con Huyền Nham Quy cấp mười, cùng với một con Sư Cầm Thú cấp mười!

Huyền Nham Quy cấp mười kia là mục tiêu Diệp Trường Sinh tới Côn Ngô sơn lần này, yêu này trên người có một viên yêu đan cấp mười thuộc tính thổ, vừa lúc hẩn cần.

Mộc Tranh là trong bốn hung vật này, thần bí nhất, phương pháp ẩn nấp này cực kỳ cao siêu.

Chỉ tiếc gặp phải Diệp Trường Sinh, nhanh gọn giải quyết nó.

“Hiện tại không sao rồi, chúng ta lên đường thôi!” Diệp Trường Sinh mang theo nụ cười bềnh, nói với bốn người.

Nhìn thấy nụ cười của hẩn, lão giả họ Phú, đám người Bạch Dao Di chỉ cười khổ.

Cảnh tượng trước mắt vừa mới phát sinh, nhưng quả thực không cách nào làm cho người ta bình tĩnh được.

Một lát sau, năm người tự bước lên con đường nhỏ của riêng mình, thân ảnh dần dần biến mất.

Sau khi bọn họ rời đi không lâu, hai bóng người bỗng nhiên xuất hiện ở chỗ này, một thân ảnh giống như sư tử, trên người có đôi cánh quái thú, người còn lại là một phụ nhân xấu xí.

“Chúng ta cũng đã đi tới nơi này, Ngân Sí Dạ Xoa cùng người thứ tư còn chưa có xuất hiện, chẳng lẽ bọn họ không muốn đoạt lại mệnh bài của mình sao?” Xú phụ hai tay chống nạnh, thần sắc có chút khó coi nói.

Trong miệng quái vật kia phát ra mấy tiếng gào rú quái dị, dường như đang nói loại ngôn ngữ nào đó.

“Chờ bọn hắc một chút? Không được, đợi thêm nữa những tu sĩ nhân loại đằng sau kia cũng sẽ tới!”

“Được rồi, chúng ta mặc kệ hai người kia, nói không chừng bọn họ đã chết, chúng ta còn chờ bọn họ làm gì, đi lấy mệnh bài của mình đi! Bị vây ở chỗ này mấy vạn năm, lão nương ta đã sớm chịu đủ rồi!” Xú phụ chống nạnh, hùng hùng hổ hổ nói.

Quái thú kia nghe vậy bỗng nhiên gầm nhẹ hai tiếng, sau đó hai cánh mở ra, bay đến tầng trời thấp, liên tiếp xoay vài vòng trên mấy tấm bia đá, rồi lập tức bay trở về.

“Mấy địa phương này đều có người đi qua? Chậc chậc, khừu giác của Sư Cầm đạo hữu thật đúng là linh mãnh.” Xú phụ từ trong tiếng quái thú gào thét tựa hồ đã nghe ra cái gì, đầu tiên là khê giật mình, lập tức nở nụ cười.

“Đi thôi, chúng ta mau chóng lấy lại mệnh bài của chúng ta!”

Nói xong, hai cường giả thần bí bỗng nhiên xuất hiện này, bước lên một con đường nhỏ trong đó biến mất.

Phía sau bọn hắc không lâu, năm người Độc Thánh môn cùng một đoàn tu sĩ Nguyên Anh nhao nhao xuất hiện ở chỗ này, sau khi nhìn thấy mười mấy đầu thông đạo, cả đám đều đại hỉ, hướng về trong đó mấy đầu thông đạo bay đi.

Khác với việc đám người Diệp Trường Sinh không chọn lựa các nơi như Côn Ngô điện, những tu sĩ này rất có tự tin, đại bộ phận đều lao về phía Côn Ngô điện, Linh Bảo các.

Sau bọn hắc, vẫn có không ít tu sĩ Nguyên Anh không ngừng xuất hiện, có điều Diệp Trường Sinh đã ly khai bạch ngọc

quảng trường cũng không biết.

Đi đến cuối con đường đá, trước mặt hần xuất hiện một màn sáng mờ mờ. Xuyên qua màn sáng nhìn lại, bên trong rõ ràng là một bức tường màu xanh cao sáu bảy trượng, che kín chặt chẽ phía sau.

Nhưng đối mặt với thềm đá có một cái bia đá cao lớn, có thể mơ hồ nhìn thấy một mảng lớn lồi các phía sau tường, mà ở đỉnh bia dễ dàng thấy được, dùng ngân phân viết ba chữ to “Đỉnh Linh đường”.

Diệp Trường Sinh nhìn xung quanh, quang mạc rộng lớn dị thường, đem tất cả Chú Linh đường giống như trang viên này bao trùm trong đó, cũng không có gì để tiến vào.

Bàn tay dựng thẳng làm đao, pháp lực màu vàng tuôn ra, bàn tay Diệp Trường Sinh dán lên màn sáng màu trắng kéo xuống, đem cấm chế này mở ra một lối vào, tiến nhập vào trong đó.

Lấy một bình ngọc ra, uống một ngụm linh nhũ vạn năm, Diệp Trường Sinh mượn nhờ linh vật này bổ sung tất cả pháp lực tiêu hao khi phá trận trước.

Sau đó sải bước đi tới lầu các sau bức tường đá.

Mấy tòa lầu các phía trước kiểu dáng giống nhau, đều là tiểu lầu lớn hai tầng, cao hơn mười trượng. Diệp Trường Sinh tùy ý đi vào gần lối vào phía sau phát hiện, bên trong trống rỗng, trừ một số bàn ghế ra thì hầu như không có vật gì.

Xem ra đồ vật nơi này khi thượng cổ tu sĩ rút lui thì đã sớm thu thập sạch sẽ.

Liên tiếp đi dạo một vòng lầu các giống như mấy chỗ khác, sau đó cũng không thu hoạch được gì.

Những toà thạch ốc khác giống như kho hàng, cũng đồng dạng rỗng tuếch.

Diệp Trường Sinh thở dài trong lòng, thâm nghĩ quả nhiên không nên ôm kỳ vọng quá lớn với những nơi này.

Dù sao nơi này cũng không phải là địa phương mà thượng cổ tu sĩ lưu lại cơ duyên cho hậu nhân, mà chính là địa phương sau khi bọn họ phong ấn cổ ma thì mới rút lui.

Nếu đã là rút lui, vật kia tất nhiên là lấy đi, thu thập sạch sẽ, một chút giá trị cũng không lưu lại.

Đám người Diệp Trường Sinh cũng đã sớm đoán trước việc này, bọn họ tới đây chẳng qua là muốn xem một chút, có phải sẽ bỏ sót thứ gì hay không.

Sau khi Diệp Trường Sinh cũng dò xét gian nhà đá cuối cùng, vẫn không thu hoạch được gì, cuối cùng hắn xuất hiện trước một tòa thạch điện.

Thạch điện này thoát nhìn không lớn bao nhiêu, bộ dáng chỉ rộng hơn trăm trượng, nhưng toàn thân màu xích hồng, giống như một tầng hỏa diễm thiêu đốt ở mặt ngoài thạch điện.

“Hóa Linh điện!”

Ánh mắt Diệp Trường Sinh dừng lại trên tấm biển treo trên cửa điện.

“Dù sao nơi này cũng có thứ gì đó, cũng may ta còn nhớ rõ tin tức có liên quan tới Côn Ngô sơn, bằng không thì chẳng thu hoạch được gì nữa!” Diệp Trường Sinh thầm nghĩ trong lòng.

Về mặt hắn bỗng nhiên đi vào bên trong.

Tòa đại điện này rộng mấy chục trượng, bên trong từng trận mây đỏ, sóng nhiệt đập vào mặt.

Hơn mười hỏa trụ dựng thẳng đứng ở bốn phía đại điện, phía trên có từng đầu xích giao điều khắc, sinh động như thật, từ trong đầu giao phun ra từng cỗ hồng hà, ngưng tụ mà không tán gán toàn bộ lên trên một cái cự đỉnh ở giữa đại điện.

Đỉnh này cao sáu bảy trượng, kiểu dáng cổ xưa, toàn thân đỏ đậm, nhìn không ra màu sắc ban đầu.

Bề mặt tỏa ra nhiệt độ cực cao, cho dù cách xa hai ba mươi trượng, vẫn làm cho người ta có một loại cảm giác giống như đang ở trong núi lửa.

Trong đỉnh phát sinh từng trận sấm sét, với kinh nghiệm luyện khí của Diệp Trường Sinh mà xuất hiện động tĩnh như vậy, trong đỉnh hẳn là đang rèn luyện thứ gì đó mới đúng.

Xem ra cỗ tu sĩ năm đó chưa kịp đem đồ vật nơi đây luyện xong, liền trực tiếp rút lui. Vì vậy cái đỉnh cùng ngọn lửa thiêu

đốt này, một mực tồn tại trong mấy vạn năm.

Diệp Trường Sinh nhìn xung quanh một hồi, sau đó đột nhiên trên tay xuất hiện một vật kim quang, bắn về phía một nơi nào đó trong điện.

“Oanh” một tiếng nổ vang lên, kim quang sau khi đánh trúng một vật ở trong góc, hơn mười cây hỏa trụ quang mang chọt lóe, đầu giao phun hồng hà đồng thời biến mất.

Trận pháp của rèn khí bị Diệp Trường Sinh dừng lại.

Hắn đi tới trước mặt cái đỉnh kia, đưa tay vừa định tiếp xúc cự đỉnh, đem nắp đỉnh mở ra.

Lúc này đỉnh phẳng phát thông linh phát ra một trận vù vù, tiếp theo “Phốc xuy” một tiếng, một tầng hỏa diễm xích hồng hiện ra, đem đỉnh này bao bọc ở trong đó.

Trong mắt Diệp Trường Sinh xuất hiện vẻ kinh ngạc.

Nguyên lai đỉnh lô này trải qua nhiều năm rèn luyện, hấp thu địa hỏa lực sớm tinh thuần đến một cái đáng sợ trạng thái đáng sợ, làm cho đỉnh này do bình thường pháp khí, tự hành tiến giai thành một kiện dị bảo hỏa thuộc tính, lúc này mới trở nên thông linh như thế.

Loại sự tình này thông qua thời gian dài quán chú linh lực thuộc tính nào đó khiến pháp khí tự hành thăng giai, tu tiên giới trước kia cũng không phải là không có phát sinh qua, nhưng loại bảo vật này phần lớn là dưới cơ duyên xảo hợp mới có thể hình thành.

Rất ít người chủ động làm như vậy.

Cái đỉnh trước mắt này khẳng định không phải do cô tu sĩ năm đó chủ động bồi dưỡng.

Hơn nữa là phần lớn là cô tu phụ trách Hóa Linh Điện khi luyện chế một vật nào đó đến thời điểm mấu chốt không thể dừng lại, nhưng lại không thể không thu hồi núi này, lúc này bất đắc dĩ khởi động pháp trận trong điện để luyện chế vật trong đỉnh.

Đại khái cũng là ôm một tia hi vọng, không muốn đồ vật vất vả khổ cực luyện chế cứ như vậy hủy đi, vì thế mở ra trận pháp, nghe ý trời.

Diệp Trường Sinh sau khi cẩn thận quan sát cái đỉnh này một lát, một tầng lam diễm bỗng nhiên hiện ra trên bàn tay, sau đó nhanh chóng hướng cái đỉnh lớn trước mặt chụp một cái.

Một bàn tay lớn màu lam ở trên không cự đỉnh nổi lên, sau đó chụp vào nắp đỉnh.

Cự đỉnh oanh oanh một cái khẽ run, trên đỉnh xích hồng hỏa diễm tăng vọt lên gấp bội, cũng trong nháy mắt ngưng kết thành một con xích hồng hỏa điều, miệng phun xích diễm nghênh đón bàn tay to.

Tiếng nổ lập tức vang lên, xích diễm lam quang lập loè đan vào nhau, hỏa điều chỉ kiên trì không được một hơi thở liền bị bóp nát, sau đó tử thủ không chút do dự chụp xuống cái nắp đỉnh phía dưới.

“Đương” một tiếng vang nhỏ, nắp đỉnh bị Diệp Trường Sinh mở ra.

Vốn lấy thần thông của đỉnh này khẳng định không chỉ có uy năng này, nhưng dù sao cũng là khí vật thành linh, lại không có chủ nhân sử dụng, tự thân mang theo một ít phòng ngự bị Diệp Trường Sinh dễ dàng đánh tan.

Diệp Trường Sinh đang muốn nhìn kỹ xem trong đỉnh rốt cuộc có vật gì, lại chợt nghe “Dát” một tiếng chim hót cực kỳ khó nghe, sau đó một đạo xích mang từ trong đỉnh bắn ra, bắn thẳng về phía hắn.

Diệp Trường Sinh đã sớm phòng bị, toàn thân bỗng nhiên xuất hiện ngân quang, như thủy triều bao bọc lấy đạo xích mang kia, gát gao giam cầm nó ở trong đó.

“Đây là một trong tam đại chân linh chi hỏa Thái Âm Chân Hỏa!” Một giọng nói thanh thúy dễ nghe vang lên trong đầu hắn.

“Thái Âm Chân Hỏa? Ngân Nguyệt người lại nhớ ra cái gì?” Diệp Trường Sinh hỏi.

“Ừm, thời điểm nhìn thấy cái đỉnh này, trong đầu ta lại nhớ ra một ít ký ức!” Thanh âm Ngân Nguyệt có vẻ linh hoạt kỳ ảo truyền đến.

Diệp Trường Sinh nghe vậy, trong lúc nhất thời có chút trầm mặc, một lát sau mới chậm rãi nói: “Ta cảm thấy người bây giờ dường như có chút biến hóa, có chút khác trước kia!”

Nghe nói như thế, Ngân Nguyệt nhất thời cũng trầm mặc lại.

Qua hồi lâu, mới yếu ớt thở dài một tiếng, nói: “Đột nhiên nhớ lại những chuyện này, vô cùng xa xưa, giống như một người khác, làm cho ta có vài phần sợ hãi. Nhưng đại bộ phận ký ức, vẫn không cách nào hồi tưởng lại.”

Trong giọng nói của nàng, dường như mang theo một chút thương cảm.

“Có thể nhớ lại chút chuyện cũ, đây chung quy là một chuyện tốt. Có lẽ theo thời gian mà trôi qua, người cuối cùng có thể nhớ lại tất cả!” Trầm mặc một lúc, sau đó Diệp Trường Sinh dùng giọng điệu ôn hòa an ủi.

“Có lẽ vậy.” Âm thanh nhỏ đến mức không thể nghe thấy của Ngân Nguyệt lẩm bẩm nói.

Diệp Trường Sinh vươn tay ra, bắt lấy một đoàn nhỏ hỏa diễm đỏ thẫm bị hào quang màu bạc vây khốn trước người, ngọn lửa này phẳng phất như vật sống, linh tính mười phần.

Nó không ngừng biến hóa thành các loại phi cầm nho nhỏ tả xung hữu đột, tựa hồ muốn chạy trốn.

“Đây chính là Thái Âm Chân Hỏa sao?”

“Đây là Thái Âm Chân Hỏa vừa mới đản sinh không bao lâu, nếu không uy lực không đến mức yếu ớt như thế, nhưng nếu đem ngọn lửa này bồi dưỡng đến bậc cao, về sau uy lực tuyệt đối ở Kiền Lam Băng Diễm cùng Tinh Linh Tử Viêm.” Ngân Nguyệt nhẹ giọng giải thích.

“Vậy xem ra vận khí của ta quả thực không tệ, vậy mà ở địa phương như thế này lại gặp được một tia Thái Âm Chân Hỏa!” Trên mặt Diệp Trường Sinh lộ ra một tia ý cười nói.

“Ừm, trong đỉnh này có thể sinh ra Thái Âm Chân Hỏa, thật sự là trùng hợp!”

“Sau này chủ nhân có thể cho Thái Âm Chân Hỏa thôn phệ Kiềm Lam Băng Diễm, từ đây nói không chừng có thể sáng lập ra hoả diễm càng thêm lợi hại!”

“Thái Âm Chân Hỏa này đã có linh tính, đây là cực kỳ khó có được, trong trí nhớ của ta, mặc dù là hoả diễm uy lực cực lớn ở thượng giới, cũng khó có thể bồi dưỡng ra linh tính!”

“Tựa hồ, có linh tính, là con đường phải đi qua để bồi dưỡng một loại hoả diễm có uy lực cực lớn, nhưng cụ thể thì ta vẫn không nhớ rõ!” Trên mặt Ngân Nguyệt lộ ra vẻ hồi ức, nói ra.

Diệp Trường Sinh nghe vậy gật đầu: “Người nói có lý, nhưng trước đó, ta phải luyện hóa ngọn lửa này mới được, nó có một tia linh tính, muốn luyện hóa sẽ không dễ dàng như vậy.”

“Đối với chủ nhân mà nói, luyện hóa loại hỏa này chính là tốn hao một chút thời gian mà thôi, bất quá hỏa này tốt nhất nên hấp thu thêm một tia Thái Dương Chân Hỏa, như vậy âm dương giao hội dưới uy lực tất nhiên cực lớn!” Ngân Nguyệt lại cười dài nói.

“Thái Dương Tinh Hỏa, ta đã sớm có tính toán, lần này rời Côn Ngô Sơn, liền đi tìm loại hỏa diễm này đi!” Diệp Trường Sinh nhẹ giọng nói.

Kiềm Lam Băng Diễm trên tay hắn ngưng tụ thành một viên châu, bao phủ Thái Âm Chân Hỏa vào bên trong.

Sau đó, hắn thu nó vào trong một cái hộp ngọc, dán lên mấy tấm phù lục cầm cố lại, chờ sau này có thời gian luyện hóa ngọn lửa này.

Làm xong hết thảy, ánh mắt của hắn lại nhìn về phía cự đỉnh an tĩnh dị thường kia.

Thân hình hắn lơ lửng ở trên không, ánh mắt nhìn vào trong đỉnh, bên trong đỉnh rất trống trải, chỉ có một ít đồ vật nằm.

“Vèo” một tiếng, Diệp Trường Sinh vươn tay ra, một khối đồ vật sáng lấp lánh từ trong đỉnh bắn ra, rơi vào trong tay hắn.

Đây là một đoàn đồ vật trong suốt lớn chừng quả đấm, âm áp như noãn ngọc, nhưng năm ngón tay ấn xuống lại có co dãn.

“Trải qua nhiều vạn năm không ngừng rèn luyện như vậy, mặc kệ trong đỉnh kia nguyên bản là vật gì, đến bây giờ cũng đã trở nên kỳ quái.” Ngân Nguyệt khẽ cười một tiếng nói.

Diệp Trường Sinh lắc đầu, cũng không đi tìm tòi nghiên cứu đến tột cùng tài liệu là cái gì, trực tiếp đem thu vào trong túi trữ vật.

Tiếp theo hắn đặt một tay lên trên cự đỉnh, cự đỉnh vốn đang an tĩnh vô cùng lập tức rung rung một cái, lập tức kịch liệt thu nhỏ lại.

Trong chớp mắt một cái tiểu đỉnh cỡ nửa xích xuất hiện trước mặt, phát ra một tiếng thanh minh.

Diệp Trường Sinh vung tay áo, thu đỉnh, sau đó ánh mắt quét qua mười mấy cây cột lửa một cái, vung tay lên, rút tất cả những cột lửa này ra, sau đó thu nhỏ lại rồi cất đi.

Hoả long trụ này mặc dù không giống cự đỉnh đã tự hành thông linh thành bảo vật, nhưng là nhiều năm qua không ngừng phụt lên địa hỏa, cũng làm cho các pháp khí này biến thành các vật phẩm không giống bình thường.

Nhìn xung quanh vài lần, xác nhận không còn gì bỏ sót, Diệp Trường Sinh mỉm cười đi ra khỏi điện.

Cùng lúc đó, đám người Bạch Dao Di cũng tự mình thăm dò xong con đường bọn họ chọn, rời khỏi những kiến trúc kia, đi ra ngoài.

Mà tại Côn Ngô điện, Trấn Ma tháp này, Diệp gia tu sĩ vẫn đang cố sức phá trừ thượng cổ tu sĩ lưu lại tại nơi này tầng tầng lớp lớp cấm chế, hơn nữa rất nhanh sau đó cùng các tu sĩ này gặp nhau.

Từng trận xung đột bộc phát ra.

Khi Diệp Trường Sinh trở lại quảng trường bạch ngọc, hơi đứng chờ một hồi, rất nhanh liền thấy được thân ảnh Hàn Lập xuất hiện ở chỗ này.

Theo sát phía sau, bọn người Bạch Dao Di, Phú lão giả, hắc y mỹ phụ, đều từ trên từng con đường đi ra.

“Xem xong tất cả mọi người đều bình yên vô sự rồi!” Diệp Trường Sinh mỉm cười nói.

“Ha ha, có thể ở chỗ này có thu hoạch, chuyến này cuối cùng cũng không uổng phí!” Lão giả họ Phú cười ha ha nói.

Trên mặt mấy người còn lại đều mang theo vẻ hài lòng, xem ra mỗi người đều thu hoạch không ít.

Diệp Trường Sinh thấy thế gật đầu, bỗng nhiên nói: “Diệp mỗ đã cảm ứng được trên núi này có mấy luồng khí tức cường đại!”

“Chư vị đạo hữu nếu không có dã tâm quá lớn, hiện tại ly khai, chính là thời điểm tốt nhất, nếu không tiếp theo chỉ sợ nguy hiểm sẽ không ngừng!”

Quen biết một hồi, Diệp Trường Sinh cho mấy người này một lời khuyên.

Hành trình Côn Ngô sơn lần này, bởi vì có hấn ở đây, quang hoàn của Hàn lão ma chung quy vẫn không thể phát động.

Lão giả họ Phú cùng mỹ phụ áo đen đều may mắn sống sót.

Nhưng nếu bọn họ không biết tốt xấu, tiếp tục lòng tham phát tác muốn đi nơi khác, vậy hơn phân nửa là xảy ra vấn đề.

Chỉ có Diệp Trường Sinh biết, con gấu Thi Long của Vạn Yêu Cốc kia cầm một thanh Ma Long Nhận, tùy ý giết chóc tu sĩ Nguyên Anh của nhân loại trong Côn Ngô Sơn.

Lão giả họ Phú là tu sĩ Nguyên Anh Trung Kỳ nếu bị thi hùng kia đánh lén thì hơn phân nửa là mất mạng.

“Có thể thu hoạch như vậy, thiếp thân đã thỏa mãn rồi, kế tiếp định ly khai nơi đây, trở lại Tiểu Cực Cung đi!” Bạch Dao Di thản nhiên cười, nhẹ nhàng nói.

Nàng rất tin lời Diệp Trường Sinh nói.

Lão giả họ Phú cùng mỹ phụ áo đen trên đường đi tới đây, đôi với tính tình Diệp Trường Sinh đã có vài phần hiểu rõ.

Nghe được lời này của hắn, trên mặt hai người lộ ra vẻ ngưng trọng, lão giả họ Phú chấp tay nói: “Cho dù Diệp huynh không nói, ta và sư muội cũng dự định trở về!”

“Đoạn đường tới đây cảm tạ Diệp huynh đã chiếu cố chúng ta, nếu không có Diệp huynh, rất có thể chúng ta đã chết trong Âm Dương quật rồi, thủ hạ Ngân Sí Dạ Xoa!”

Trong lời nói của lão giả họ Phú mang theo sự cảm kích.

Lời này cũng xuất phát từ nội tâm.

Nếu như nói nguyên bản hắn vẫn luôn có lòng cảnh giác đối với Diệp Trường Sinh, sợ đối phương đột nhiên ra tay, đem sư huynh muội bọn họ đánh chết.

Vậy bây giờ, hắn không còn nghi ngờ như vậy nữa.

Đối phương nếu như có sát ý đối với bọn họ mà nói đã sớm dễ dàng giết chết bọn họ rồi, nào cần chờ đến bây giờ.

“Bạch tiên tử, chúng ta cùng nhau rời đi!” Hắc y mỹ phụ nói với Bạch Dao Di.

Diệp Trường Sinh nghe vậy gật gật đầu, nói: “Cửa ra khỏi đây, hắn là lối vào mà Càn lão ma tiến vào. Ba người các người liên thủ, cho dù gặp phải đại tu sĩ cũng không cần sợ hãi!”

“Hàn huynh còn muốn tiếp tục lưu lại nơi này không?” Lão giả họ Phú nhìn về phía Hàn Lập hỏi.

Trên mặt Hàn Lập lộ ra vẻ do dự, một lát sau nhẹ giọng nói: “Hàn mỗ còn muốn đi nơi khác nhìn xem, không thể bồi tiếp ba vị đạo hữu đi ra ngoài!”

Thấy thái độ của Hàn Lập, lão giả họ Phú gật gật đầu, không nói thêm nữa.

Mặc dù đoạn đường này, trong bọn họ luôn là Diệp Trường Sinh tỏa sáng rực rỡ, Hàn Lập rất ít khi biểu hiện mình.

Nhưng đám người lão giả họ Phú từ trong dấu vết để lại có thể suy đoán ra, Hàn Lập chỉ sợ cũng không đơn giản.

Đôi sư huynh đệ này, sức chiến đấu mỗi người đều biến thái.

Sư huynh có thể thoải mái chém giết đại tu sĩ, sư đệ tuy vẫn còn là trung kỳ, nhưng sợ rằng đôi đầu với một vị đại tu sĩ,

cũng không có bao nhiêu sợ hãi.

Hiểm địa này chính là sân khấu dành cho những người như bọn hắn.

Mà mấy tu sĩ Nguyên Anh bình thường như Phú lão giả, Bạch Dao Di thì tốt nhất vẫn là nên tránh né khỏi loại địa phương nguy hiểm này.

Nhìn ba người rời đi, Diệp Trường Sinh thở phào nhẹ nhõm.

Hắn đối với cái chết của sư huynh muội Cửu U tông cũng không quá quan tâm, ngược lại đối với Bạch Dao Di này, có vài phần quan tâm.

Nếu nàng ta chết trong Côn Ngô sơn này, trong lòng Diệp Trường Sinh sẽ có rất nhiều tiếc nuối.

“Con Thi Hùng kia hẳn là đã tiến vào Trấn Ma tháp, Khuê Linh cùng Sư Cầm Thú kia hẳn là cũng đi qua Côn Ngô điện, phía dưới có thể uy hiếp đến ba người bọn họ, cũng chính là Huyền Thanh Tử cùng Thất Diệu chân nhân!”

“Tuy nhiên hai người kia, nhìn thấy hai người bọn họ rời khỏi Côn Ngô sơn thì chắc sẽ cảm thấy cao hứng, không thể nào ngăn cản được!”

“Như vậy, an toàn của bọn họ rời khỏi nơi đây không thành vấn đề!”

Trong lòng Diệp Trường Sinh nghĩ như vậy, lại nhìn về phía Hàn Lập, hỏi: “Hàn sư đệ tiếp theo muốn đi đâu?”

Ánh mắt Hàn Lập tại Linh Bảo các, Côn Ngô điện cùng Trấn Ma tháp đánh giá ba con đường một chút, lập tức cười một tiếng, nói: “Sư huynh chọn trước đi!”

“Ha ha, đã như vậy, ta đây cũng không khách khí nữa, ta liền tới Côn Ngô điện đi!” Diệp Trường Sinh đột nhiên nói.

“Vậy sư đệ đành phải đi Linh Bảo các xem vậy!” Hàn Lập cười nói.

“Đã như vậy, Hàn sư đệ, lát nữa chúng ta gặp lại sau!” Diệp Trường Sinh ôm quyền nói, lập tức đi về phía Côn Ngô điện.

Dọc theo thêm đá một đường đi về phía trước, Diệp Trường Sinh đi tới một quảng trường còn rộng lớn hơn gấp mấy lần so

với quảng trường bạch ngọc lúc trước.

Nơi đây trở nên xơ xác tiêu điều, cứ như là đã từng xảy ra chiến đấu cực kỳ kịch liệt.

Trên mặt đất nằm một ít sư tử đồng nát, đây thoạt nhìn giống như là một loại khôi lỗi nào đó, bị đánh tan ngay tại chỗ.

Mà ở giữa Thanh Đồng Sư Tử, một hai cỗ thi thể ngã trên mặt đất, tử trạng thê thảm.

Nhìn tướng mạo Ô quan lão giả có chút quen thuộc trong đó, Diệp Trường Sinh lập tức biết được, đây là mấy vị trưởng lão Nguyên Anh Diệp gia.

Ngực lão giả đội ô quan bị thủng một lỗ lớn, phía trên còn lưu lại một vết trảo, huyết nhục cháy đen, còn có từng tia điện quang lập loè.

“Đây là bị sư cầm thú đánh chết sao?” Diệp Trường Sinh trong lòng thầm nghĩ.

Hắn nhìn xung quanh một chút, Diệp gia ở chỗ này hao tổn hai vị Nguyên Anh tu sĩ.

Trong ánh mắt lộ ra vẻ do dự, Diệp Trường Sinh ở chung quanh nhìn một lát, liền đi tới phía trước.

Hắn đi tới trước một toà sơn môn hoàn toàn dùng ngọc bích tinh mỹ tu thành, đây là đại môn thông hướng Côn Ngô điện.

Xuyên thấu qua cánh cửa, dọc theo chính giữa là một con đường đá trắng noãn, xa hơn ngàn trượng có thể mơ hồ nhìn thấy một tòa cung điện thật lớn cổ xưa, hùng vĩ dị thường.

Mà giờ phút này, trên con đường đá phía sau cửa chính quả thực là một cảnh tượng chật vật dị thường.

Từng cây đại thụ tựa hồ bị người chặt, nhao nhao ngã xuống hai bên đường.

Những cây đại thụ này mỗi một gốc đều cao hai ba mươi trượng, vô luận cành lá hay thân cây đều cháy vàng vô cùng, nhưng hết lần này tới lần khác làm cho người ta một loại cảm giác tươi tốt thịnh vượng.

“Kim Từ Linh Mộc cũng bị chém ngã rồi, xem ra hai con yêu vật kia đã đến Côn Ngô Điện rồi!” Diệp Trường Sinh thầm

nghĩ trong lòng.

Trước mắt hẳn là một loại thượng cổ linh mộc tên là Kim Từ Linh Mộc, sau khi nó bị trồng xuống có thể tự sinh ra một loại thiên nhiên cấm chế tên là Kim Từ trọng lực.

Bất luận kẻ nào bước vào phạm vi ảnh hưởng của linh mộc đều bị trọng lực từ quang vô hình làm cho nửa bước khó đi.

Linh mộc càng trồng nhiều, thì loại cấm chế trọng lực này càng mạnh, từ mật độ Kim Từ Linh Mộc bị chém trúng, chỉ sợ tu sĩ Nguyên Anh bình thường, nếu không có phòng bị, trực tiếp bước vào trường vực cấm chế, thân thể trong nháy mắt sẽ bị nổ bay.

Nếu đổi lại là yêu thú, cho dù là bát cấp yêu thú hóa hình, hơn phân nửa cũng sẽ không chịu được loại trọng lực này.

Mà quan trọng hơn chính là, trong mỗi một cây ở đây đều khắc rõ Đại Quang Luân Hàng Ma Chú từ thời thượng cổ.

Loại chú pháp mà thượng cổ tu sĩ đã khắc vào kim từ linh mộc này, hiển nhiên là để phòng ngừa bốn con thủ sơn yêu vật kia xâm nhập Côn Ngô điện lấy lại mệnh bài của bọn họ.

Nhưng xem bộ dáng của kim từ linh mộc này, hơn phân nửa là mấy con yêu thú kia đã xâm nhập Côn Ngô điện rồi.

Ánh mắt Diệp Trường Sinh lóe lên, tiếp tục đi tới, xuyên qua đường phố dài, trải rộng kim từ linh mộc, đi tới điểm cuối.

Dưới chân lại có thêm hai cổ thi thể, vẫn là tu sĩ Nguyên Anh của Diệp gia.

Phía trước có một tòa điện phủ hùng vĩ xuất hiện, trên đỉnh đại môn cao hai ba mươi trượng của điện phủ treo một tấm biển cổ quái không phải bằng kim loại cũng không phải mộc, trên đó viết ba cổ văn màu vàng “Côn Ngô điện” thật lớn.

Cửa điện mở ra, Diệp Trường Sinh có thể dễ dàng nhìn thấy tình cảnh trong điện.

Một mảng lớn ngân sắc ti tuyến xuất hiện ở trước mắt, những sợi tơ màu bạc này là từ trong một trăm cây cột đá trong đại điện phun ra.

Bắc cực nguyên quang!

Ở trong Trục Ma Cốc, Diệp Trường Sinh đã gặp qua loại vật này, chẳng qua lúc này Bắc Bằng Nguyên Quang không phải phát ra từ trên núi đá, mà là từ trong thạch trụ pháp khí luyện chế đặc thù này phun ra.

Bắc cực nguyên quang đem cả gian đại điện bao phủ ở trong đó, căn bản không cách nào thấy rõ phía sau đại điện rốt cuộc có cái gì.

Diệp Trường Sinh đứng ngoài đại điện, trên tay xuất hiện một chiếc nhẫn màu đen, kinh ngạc nhìn về phía sau đại điện một lúc, cất bước đi vào bên trong.

Trong Côn Ngô điện, phía sau Bắc Cực Nguyên Quang có một khu vực không bị Bắc Cực Nguyên Quang bao phủ.

Diện tích nơi đây không quá lớn, đặt một ít bàn ghế, mà trong đó làm cho người chú ý nhất là một cái bàn án màu xanh lá cao hơn một trượng.

Trên cái bàn kia, có bày mấy món đồ vật.

Đây chính là bảo vật của Côn Ngô điện!

Mà trên vách tường sau bàn, treo một bức tranh bình thường, một bức ba người dùng Vọng Nguyệt đồ vẽ.

Một tảng, một đạo, một nho ba bóng người mơ hồ ở trong một rừng trúc, hướng một vật trắng tròn thoải mái nói chuyện gì đó.

Trước bàn này, mấy bóng người giằng co với nhau, ai nấy ánh mắt lạnh lùng nhìn đối phương.

Trong đó một phương, yêu khí cuộn cuộn, tự nhiên chính là xú phụ Khuê Linh cùng sư cầm thú nọ.

Còn bên kia, là hai vị nữ tử, một là thiếu nữ trẻ tuổi, một là mỹ phụ trung niên Nguyên Anh trung kỳ.

Hai nữ tử này điều khiển một cái cự toa kim ngân giao nhau dài mấy trượng, ánh mắt cảnh giác nhìn hai con đại yêu đối diện.

“Các ngươi có thể tìm tới đây, hơn nữa khí tức trên người lại quen thuộc như thế, các ngươi là hậu nhân của Côn Ngô Tam Lão phải không?” Xú phụ hai tay chống nạnh, trừng mắt hung ác hướng hai vị nữ tử đối diện quát.

“Hóa Tiên tông chúng ta nhiều thế hệ trấn thủ tại phụ cận Côn Ngô sơn, chính là vì phòng ngừa đám người các ngươi trốn thoát!”

“Hiện tại, Ngân Sí Dạ Xoa cùng Mộc Côn mệnh bài đã bị thiêu hủy, hiển nhiên là bọn họ bị giết, các ngươi chẳng lẽ

muốn nhập vào hậu trận của bọn họ sao?” Vị trung niên mỹ phụ kia lạnh lùng hỏi.

“Hắc hắc, chỉ dựa vào hai người các ngươi, cũng dám trước mặt lão nương nói ra loại lời nói khoác này? Các ngươi sẽ không tự đại đến mức cho rằng các ngươi bằng một thanh Bát Linh Xích tương tự chế phẩm, liền có thể ngăn cản hai người chúng ta a?” Xú phụ nhân cười hắc hắc, nói.

Nghe nàng nói như vậy, thần sắc vị mỹ phụ Hóa Tiên tông kia lập tức trở nên khó coi.

“Huống chi, giống như chế phẩm ngươi còn không thúc dục được, chỉ có thể để cho tiêu cô nương này đến thôi động, một tu sĩ Nguyên Anh sơ kỳ, lại có thể phát huy ra vài phần công lực giống như linh bảo?” Khuê Linh tiếp tục nói, không lưu tình chút nào đả kích hai vị tu sĩ Nguyên Anh kỳ của Hóa Tiên Tông.

“Sư tỷ, lời của nàng ta chỉ sợ không sai, bằng vào hai người chúng ta, ngăn trở một con thập cấp yêu thú đều tốn sức, huống chi nơi này là hai con!” Nữ tử trẻ tuổi kia truyền âm nói với trung niên mỹ phụ.

“Ta làm sao không biết, nếu để cho hai đầu yêu vật này lấy được mệnh bài, không chừng sẽ gây ra tai họa lớn!” Trung niên mỹ phụ có chút bất đắc dĩ đáp lại.

Nữ tử trẻ tuổi ánh mắt lóe lên, có chút khó hiểu nói: “Kỳ quái, Hướng lão hửn là đã sớm tiến vào rồi mới đúng, hửn rốt cuộc đi đâu? Có hửn ở đây, tất nhiên sẽ không để cho hai yêu vật này càn rỡ như thế!”

“Chuyện của Hướng Lão, chúng ta làm sao có thể phỏng đoán, nói vậy hửn nhất định có chuyện trọng yếu hơn phải làm!”

“Hiện tại quan trọng nhất chính là, chúng ta lấy được Hóa Long tỳ kia, đi tu bổ chỗ sơ hở của cấm chế, phòng ngừa tồn tại phía dưới Trấn Ma tháp giãy thoát phong ấn!” Mỹ phụ trung niên truyền âm nói.

“Nếu hai con yêu thú này quấy rối, chúng ta không cách nào thuận lợi lấy được Hóa Long tỳ, không ngại cứ để cho bọn chúng lấy mệnh bài đi!”

“Dù sao mục đích của bọn hắc cũng chính là cái này, chúng ta nói rõ tầm quan trọng của sự tình, bọn hắc hắc là không dám ngăn cản chúng ta mang đi Hóa Long Ấn!”

“Dù sao, bọn chúng cũng là biết sự lợi hại của tên cổ ma kia, nếu như bị nó giãy giụa thoát ra, cả Nhân giới đều sẽ gặp nạn, Yêu tộc bọn chúng cũng không thể tránh khỏi!” Nữ tử trẻ tuổi đề nghị.

Nghe được lời này của sư muội mình, mỹ phụ trung niên có vài phản động tâm.

Tình thế bế tắc trước mắt tiếp tục diễn ra, đối với các nàng mà nói không phải là chỗ tốt gì, Trấn Ma tháp bên kia rõ ràng đã có người đi vào, cũng không biết hiện tại như thế nào rồi, các nàng vội vã muốn đi qua tìm hiểu thực hư.

Đang lúc tâm tư mọi người khác nhau, mỹ phụ trung niên chuẩn bị thỏa hiệp, mở miệng với hai con yêu thú kia.

Đột nhiên, Bắc cực nguyên quang bắt đầu chuyển động, trong mơ hồ có một bóng người xuất hiện.

Nhìn thấy một màn này, trong lòng hai người yêu trong điện đều giật mình, hiện tại thế cục đã đủ phức tạp rồi, nếu như lại có một người tiến vào, như vậy sẽ trở nên càng thêm hỗn loạn.

Cấm chế có thể phá tan Bắc Cực Nguyên Quang, hơn phân nửa người mạnh mẽ tiến vào là đại tu sĩ Nguyên Anh hậu kỳ.

Phản súc chiến đấu này sẽ làm thế cục nơi đây phát sinh biến hóa khó lường.

Không chỉ có Hóa Tiên Tông hai nữ tử này trong lòng căng thẳng, Khuê Linh cùng Sư Cầm Thú trong lòng cũng khẩn trương.

Thân thể sư cầm thú khẽ động, đột nhiên bay về phía cái bàn kia, tựa hồ không muốn đợi nữa, trực tiếp muốn đoạt mệnh bài của mình vào trong tay.

“Ngươi dám!”

Chứng kiến một màn này, trung niên mỹ phụ vội vàng hô to một tiếng, cự toa dưới chân khẽ động, tựa hồ muốn ra tay.

Lúc này, một màn làm cho bọn họ kinh ngạc xuất hiện.

Khi sư cầm thú xuất hiện trước án bàn kia, phá vỡ một tầng ánh sáng mờ trên hương án, định cuốn tất cả những thứ trên bàn đi.

Đột nhiên, trên cái đồ cổ đằng sau cái bàn, linh quang trên vách tường lập tức phun ra ba cỗ ánh sáng màu vàng, trắng, hồng.

Ánh sáng mờ này đón đầu phía dưới, đem sư cầm thú giống như là một quả bóng da bay ra xa vài chục trượng.

Con yêu vật có khí tức khổng lồ này dường như không thể tự không chế được bản thân, liên tiếp xoay chuyển tại chỗ mấy vòng rồi mới miễn cưỡng đứng vững được. Hai mắt nó ngáng đầu nhìn về phía hào quang, tràn đầy sợ hãi không nói nên lời.

Mà ba cỗ hào quang sau khi xoay quanh bàn án một cái, hóa ra ba người tiểu nhân cao hơn một xích trông mơ hồ không rõ, phiêu phiêu, nhưng nhìn bộ dáng rõ ràng là đạo, nho, tăng ba người trong bản đồ.

Lục đạo ánh mắt đều dẫn tất cả đều nhìn chăm chăm vào Sư Cầm Thú ở phía xa xa, giống như đang nhìn một người chết vậy.

“Côn Ngô tam lão!” Khuê Linh trong miệng kêu to một tiếng cực kỳ hoảng sợ, lập tức toàn thân linh quang chột lóe, không chút nghĩ ngợi hóa thành một đạo kinh hồng hướng một bên bắn nhanh đi, ngay cả đầu cũng không dám quay lại.

Mà sư cầm thú cũng như vậy, hướng về phía Bắc Cực Nguyên Quang chạy như bay đi, tựa hồ là bị ba người vừa mới xuất hiện này dọa cho vỡ mật.

Nhưng động tác của nó đã chậm, ba người nhỏ bé im lặng không lên tiếng đồng thời hướng ba kiện pháp bảo trên bàn án, theo thứ tự là tiểu kiếm, Hàng Ma Trượng cùng thư quyền mỗi người giờ tay chỉ một cái.

Ba bảo vật nhất thời phát ra thanh âm vù vù, tiếp theo run lên hóa thành tử, hoàng, hồng ba đạo kinh hồng bắn ra.

Chúng nó chột lóe sau đó biến mất trên không trung, nhưng ngay một khắc sau, chúng nó lại ở trong sư cầm thú sắp nhào vào rất nhiều tia sáng màu bạc hiện lên, đồng thời tụ hợp lại cùng nhau hung hăng đánh một kích.

Sư cầm thú căn bản không thể tránh né!

“Ầm” một tiếng nổ kinh thiên động địa, tam sắc quang mang bạo liệt ra, trong nháy mắt đem Sư Cầm Thú bao phủ ở trong đó.

Ba kiện pháp bảo này phát ra hào quang chói lọi như ánh mặt trời kiêu dương, làm cho người ta không thể nhìn thẳng.

Sau khi hào quang chợt tắt, tại chỗ chỉ còn lại ba kiện bảo vật lơ lửng ở bên ngoài, không còn thất vật nào nữa.

Một kích của ba kiện bảo vật này, không ngờ lại đem sư cầm thú cấp mười này, trực tiếp đánh cho thành bột mịn.

Cùng lúc đó, hai tấm bảng gỗ màu máu trên bàn án tự bốc cháy, trong nháy mắt đã hóa thành một đồng tro tàn.

Mà ba kiện bảo vật sau khi tiêu diệt yêu vật lập tức bay vụt quay về, sau khi lượn một vòng liền thành thành thật thật rơi trở lại vị trí đặt trên bàn án.

Mà ba bóng người trên bức tranh kia sau khi mơ hồ một cái liền tán loạn biến mất, từ đầu đến cuối không hề nói một câu nào.

Ba người này là Côn Ngô tam lão lưu lại trong bức đồ kia một tia thần niệm mà thôi, cũng là để phòng ngừa bảo vật rơi vào tay yêu tà, mà đặc biệt cấm chế cuối cùng trong Côn Ngô điện.

Khuê Linh thấy một màn như vậy sợ tới mức hồn phi phách tán, cũng không dám ở lại nơi này thêm một khắc nào nữa, ngay cả mệnh bài của mình cũng không dám đi lấy.

Trực tiếp nhún người bay ra, hướng bắc cực nguyên quang kia bay đi, vội vội vàng vàng muốn thoát khỏi nơi đây.

Chỉ là nàng mới vừa bay đến Bắc Cực Nguyên Quang trước, đột nhiên đã bị đạo thân ảnh từ trong Bắc Cực Nguyên Quang đánh bay ra ngoài một kích.

Khuê Linh đập ầm ầm trên mặt đất, bản thể Huyền Nham Quy lộ ra, hai khí đen trắng bao trùm nó lại, yêu khí kinh người ở trong Côn Ngô điện lan tràn ra.

Chỉ là lúc này yêu khí tràn ngập cũng không có gây ra bất cứ điều gì dị thường, có thể thấy được Côn Ngô Tam lão ở tại chỗ

này hậu thủ đích thật là đã hao hết.

Chứng kiến Khuê Linh yêu thú cấp mười vừa xuất hiện đều bị thiệt thòi lớn như vậy, trong lòng hai người Hóa Tiên tông không khỏi rung mình.

Các nàng thiếu chút nữa cũng hoài nghi, có phải các nàng trước một bước tiến vào Côn Ngô sơn, Hường lão xuất hiện.

Nhưng khi nhìn kỹ, thân ảnh của người nọ và Hường lão tuyệt không giống nhau.

Người đi vào này là một thanh niên vô cùng xa lạ, hai người Hóa Tiên tông chưa từng gặp qua một vị đại tu sĩ Nguyên Anh hậu kỳ như vậy ở Đại Tấn.

Người này là ai?

Cơ hồ trong lòng mọi người đều hiện ra một nghi vấn như vậy.

Ngay khi người này vừa xuất hiện, ánh sáng màu xanh trên người chợt lóe lên, rồi đột nhiên biến mất không thấy đâu nữa.

“Không tốt!”

Hai nữ tử Hóa Tiên tông kinh hô trong lòng, ánh mắt vội vàng nhìn về phía bàn tròn đặt tất cả bảo vật trong Côn Ngô điện.

Quả nhiên, thân ảnh người nọ xuất hiện trước bàn án, một tay nắm lấy mộc bài duy nhất trên bàn bốn cái bàn gỗ, trong tay.

“Giao vật ấy ra!”

Bên kia, Khuê Linh bị một kích đánh bay thấy mộc bài này bị người tới cầm trong tay, ánh mắt lập tức đại biến, phấn đấu quên mình lao đến, muốn cướp đi mộc bài.

“Àm!”

Trong điện bộc phát một tiếng nổ vang, hai khí đen trắng va chạm cùng hào quang màu vàng, kiên trì không đến ba hơi thở, lại lần nữa bay ngược ra sau.

Hai người Hóa Tiên tông nhìn thấy một màn này, sợ đến thở mạnh cũng không dám. Người xuất hiện trước mắt này, thực lực quả thực làm cho người ta kinh hãi.

Chẳng lẽ hấn ngoại trừ Hường lão ra, Đại Tấn Hóa Thần còn lại chẳng lẽ?

Trong lòng hai nàng bỗng nhiên xuất hiện suy đoán như vậy.

Hơn nữa, ý niệm này vừa xuất hiện liền không thể thu liễm, trong lòng hai nàng cơ hồ lập tức nhận định ngay, người trước mắt này chắc chắn là một vị Hóa Thần.

Chỉ là không biết đó là vị Hóa Thần nào?

Chẳng lẽ là vị hảo hữu Phong lão quái của Hường lão kia?

Hay là Bạch Hóa Thần của Thái Nhất Môn?

Người tới tự nhiên không phải là tu sĩ Hóa Thần gì mà là Diệp Trường Sinh xuyên qua Bắc Cực Nguyên Quang.

Hắn vừa mới xuất hiện đã dẫn phát phản ứng dây chuyền, điều khiển con Sư Cầm Thú kia trực tiếp bị thần niệm của Côn Ngô Tam Lão lưu lại đánh chết.

Cảnh tượng này khiến cho Diệp Trường Sinh không khỏi có chút ngạc nhiên.

Đây có tính là Sư Cầm Thú đã chết trong tay mình không?

Nguyên bản hắn còn muốn thu phục con thập cấp yêu thú này, cho dù không thể thu phục yêu đan của đối phương cùng với tài liệu trên người nó, cũng là do hắn cực kỳ hứng thú.

Sư cầm thú hắn là yêu thú thuộc tính Lôi, loại thuộc tính này rất hiếm thấy, yêu đan của nó tất nhiên giá trị không nhỏ.

Nhưng kết quả lại bị Côn Ngô tam lão đánh cho sạch sành sanh, chẳng còn chút gì lưu lại.

Cho tới bây giờ, Diệp Trường Sinh cũng chỉ có thể cảm thấy may mắn, bị Côn Ngô Tam lão giết chết không phải là Khuê Linh.

Nếu không yêu đan thổ thuộc tính của hắn sẽ không có rơi xuống.

“Khuê Linh đạo hữu chẳng lẽ muốn để cho hồn phi phách tán sao?” Diệp Trường Sinh trong tay cầm thẻ gỗ, nhìn Huyền Nham Quy ngã trên mặt đất phía trước, ngập ngừng nói.

Một bài trong tay hắn chính là mệnh bài của Khuê Linh, nắm giữ mệnh bài chẳng khác nào nắm giữ tính mạng nàng ta trong tay.

Huyền Nham Quy kia từ dưới đất bò dậy, một lần nữa hóa thành xú phụ, sắc mặt khó coi gắt gao nhìn chằm chằm khối mộc bài trong tay Diệp Trường Sinh, mạnh mẽ kiềm chế xúc động muốn tiến lên đoạt lấy.

Tấm bảng gỗ trong tay Diệp Trường Sinh được bao phủ bởi một tầng huyết quang, mặt trước hiện lên một vật màu xám trắng trông như sương mù, hơi nhu động trong huyết quang, phảng phất như vật còn sống.

Trên tay Diệp Trường Sinh khê dùng lực, lập tức trên mộc bài đại phóng huyết quang, một đoàn sương mù màu xám trắng lập tức tiêu tán, ở trong đó hiện ra một đồ án Linh quy hai màu trắng đen.

“Đạo hữu muốn cái gì? Chỉ cần có thể trả lại mệnh bài này cho ta, ta nguyện ý giúp đạo hữu làm bất cứ chuyện gì!” Khuê Linh bình tĩnh lại, nhìn chằm chằm vào mệnh bài trong tay Diệp Trường Sinh, nói.

Chỉ cần mệnh bài tới tay, nàng liền lập tức có được tự do, bị cầm tù mấy vạn năm, loại thời gian này nàng đã sớm chịu đủ rồi.

“Muốn cái gì? Nếu nói, ta muốn yêu đan của ngươi, ngươi có nguyện ý dâng lên không?” Diệp Trường Sinh đột nhiên hỏi.

Nghe được lời này của hắn, Khuê Linh trên mặt bỗng nhiên giận dữ, lạnh lùng nói: “Ngươi muốn giết ta?”

“Đạo hữu hiểu lầm rồi, ta chỉ là muốn yêu đan của ngươi mà thôi, cũng không phải là muốn giết ngươi!” Diệp Trường Sinh đột nhiên cười nói.

“Chẳng lẽ ngươi xem lão nương như một tiểu hài nhi ba tuổi? Yêu đan là vật mà Yêu tộc chúng ta coi như tính mạng, ngươi muốn cướp đi yêu đan của ta, chẳng phải sẽ giết chết ta sao?”

“Đã như vậy, cần gì phải nói nhảm với lão nương nhiều như vậy, ngươi trực tiếp bóp nát mệnh bài kia là được!” Khuê Linh vẻ mặt tức giận nói, thoạt nhìn tính tình rất nóng nảy.

“Ha ha, nếu Khuê Linh đạo hữu đã vội vàng như thế muốn để Diệp mỗ giết ngươi, vậy Diệp mỗ cũng chỉ có thể cung kính không bằng tuân mệnh thôi!” Diệp Trường Sinh ha ha cười nói.

Nói xong, trên tay hắn sáng lên quang mang, tựa hồ thật muốn bóp nát mệnh bài kia.

Lúc này, Khuê Linh cuống lên, vội vàng nói: “Chậm đã!”

Trên mặt nàng lộ ra vẻ e ngại, con ngươi nhanh chóng chuyển động không ngừng, trong mắt lộ ra vẻ kinh hoàng.

“Đạo hữu dừng tay, thỉnh tha ta một mạng, ta nguyện ý phụng người làm chủ, làm Linh Thú của người!”

Diệp Trường Sinh chặc chặc cảm thán một câu, nói: “Thu ngươi thập cấp yêu thú như vậy làm linh thú, đích thật là một việc khiến người ta rất động tâm, chỉ tiếc là, ta muốn chính là yêu đan của ngươi!”

Nghe hắn nói vậy, xú phụ trên mặt nhất thời lộ ra vẻ tuyệt vọng, một trái tim chậm rãi trầm xuống.

Chẳng lẽ chờ đợi mấy vạn năm, vất vả lắm mới thấy được ánh rạng đông giã thoát khỏi lao tù, lại phải chết ở chỗ này?

Trong lòng nàng tràn đầy sự không cam!

Ngay khi Khuê Linh tưởng mình sẽ chết chắc, đột nhiên nghe Diệp Trường Sinh nói: “Có điều mục đích của ta cũng không phải xung đột hoàn toàn với mục đích người muốn giữ mạng!”

“Người trước tiên đem yêu đan nhỏ ra đi!”

Nghe Diệp Trường Sinh nói vậy, Khuê Linh trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc, có chút không rõ mục đích của hắn.

Nhưng hiện tại tính mạng của nàng nằm trong tay người khác, nàng cũng không có lựa chọn khác, đành phải nghe theo mệnh lệnh của Diệp Trường Sinh, phun viên yêu đan Thổ thuộc tính ra.

Yêu hồn của nàng đã chủ động rời khỏi yêu đan, ý thức của Khuê Linh cũng không đặt trên viên yêu đan này.

Điều này cũng có nghĩa là, Diệp Trường Sinh có thể phân tích, sao chép lại một viên mới.

Kim quang tăng trên tay bao trùm yêu đan, một lát sau, Diệp Trường Sinh buông yêu đan ra, như có chút tiếc nuối nói:

“Yêu đan của người không phù hợp yêu cầu của ta!”

Hắn lắc đầu, buông yêu đan của Khuê Linh ra.

Khuê Linh nghe vậy vô cùng vui mừng, vội vàng thu hồi yêu đan, trong lúc nhất thời nàng có cảm giác như mình vừa đi qua Quỷ Môn Quan.

Rất may mắn vì được tiếp nhận sự sống sót, Khuê Linh nghe Diệp Trường Sinh nói: “Lúc này người nói muốn nhận ta làm chủ nhân, chuyện này ta đã đồng ý, từ nay về sau người phải trở thành linh thú của ta!”

Nghe nói như thế, trong lòng Khuê Linh trầm xuống, không nghĩ tới bị nhốt ở chỗ này mấy vạn năm, rốt cục thấy được hy vọng thoát khỏi, nhưng vẫn không có được tự do.

Nhưng nàng lập tức nghĩ lại, làm linh thú so với bị người ta giết chết còn tốt hơn, chỉ cần còn sống, tóm lại là có một tia hy vọng.

Dù sao, nàng thân là yêu thú, tuổi thọ cũng không biết dài bao nhiêu so với nhân loại, vị chủ nhân trước mắt này, cho dù là đột phá Hóa Thần, tương lai xác suất cũng không sống nổi nàng.

Thấy thân sắc Khuê Linh có chút ảm đạm, Diệp Trường Sinh đột nhiên nói: “Yên tâm, ta cũng không bao giờ có ý nô dịch ngươi!”

“Chỉ cần sau này ngươi giúp ta bảo vệ mấy người, chờ các nàng rời khỏi thế giới này, ngươi chưa hẳn không có cơ hội được tự do!”

“Chủ nhân nói thật!” Xú phụ vừa nghe lời này, nguyên bản thân sắc âm thầm lập tức chấn động, bật thốt hỏi.

“Tin hay không, sau này ngươi tự nhiên sẽ biết!”

“Thọ nguyên của nhân loại chúng ta đối với thiên địa linh thú các ngươi mà nói, căn bản không đáng nhắc tới, chỉ cần trong lúc này ngươi toàn tâm xuất lực vì ta, ta đương nhiên sẽ không bạc đãi ngươi.” Diệp Trường Sinh mỉm cười nói.

“Ta không tin thì phải làm thế nào đây, nhưng chỉ cần chủ nhân thực sự giữ lời hứa, ta sẽ sai khiến ngươi một chút, ngược lại cũng không có gì.” Xú phụ cười khổ một tiếng, trên mặt một bộ dáng cam chịu số phận.

Diệp Trường Sinh thu phục con yêu thú cấp mười này, tất nhiên không phải vì chính hắn cần con yêu thú này.

Mà hắn muốn lưu lại một chiến lực cường đại cho nữ nhân của mình.

Loại trừ tu sĩ Nguyên Anh kỳ đặc biệt như hắn, sau khi loại trừ tu sĩ Hóa Thần, Khuê Linh yêu thú cấp mười như vậy, cơ hồ là tồn tại hàng đầu của giới này.

Nhất là, bản thể của xú phụ này là một con Huyền Nham quy, ở phương diện phòng ngự thực lực kinh người xuất chúng.

Cái này cũng là Diệp Trường Sinh coi trọng nàng một điểm.

Diệp Trường Sinh đã sớm lên kế hoạch muốn thu phục một trong tứ đại hung thú của Côn Ngô sơn, là thủ hộ thú do hắn sáng tạo ra.

Ngân Sí Dạ Xoa cùng với Mộc Tiêu tự nhiên ngay lập tức bị hấn loại bỏ.

Hai lão yêu này, tâm nhãn còn nhiều hơn cả Diệp Trường Sinh, xảo trá vô cùng, căn bản không thể tin.

So sánh ra, Khuê Linh cùng Sư Cầm Thú kia đều thuộc loại Yêu có tâm tư tương đối đơn giản, ghét ghét chia sẻ một ít.

Mà ban đầu Diệp Trường Sinh là kế hoạch thu phục sư cầm thú, dù sao hắn cũng đang nhìn chăm chăm vào yêu đan của Khuê Linh.

Nhưng hắn vừa gặp Sư Cầm thú, người này đã bị pháp bảo của Côn Ngô tam lão giết chết.

Cho nên, cũng chỉ có thể đem chủ ý sang trên người Khuê Linh mà thôi.

Nhìn mộc bài trong tay vài lần, Diệp Trường Sinh đem thu vào, bản mệnh nguyên bài này là Côn Ngô tam lão tự mình luyện chế năm đó, hiện tại ở Nhân giới không còn ai có thể luyện chế đỉnh cấp mệnh bài này nữa.

Chỉ cần một tu sĩ Nguyên Anh đem mệnh bài này luyện hóa xong là có thể điều khiển linh thú giam cầm trên lệnh bài này.

Đương nhiên, nếu như ngay cả Nguyên Anh cũng không phải, muốn luyện hóa mệnh bài thì hơn phân nửa sẽ bị phản phệ.

“Đạo hữu chỉ cần giúp ta làm tốt việc, tương lai coi như là phi thăng linh giới cũng không phải là không có khả năng! “

Diệp Trường Sinh thuận miệng vẽ cho Khuê Linh một cái bánh nướng lớn, sau đó hướng ánh mắt về phía hai nàng khác trong đại điện.

Hai nàng Hóa Tiên tông vừa rồi đứng ở một bên, không dám lên tiếng cắt ngang cuộc giao lưu giữa Diệp Trường Sinh và Khuê Linh.

Bây giờ thấy ánh mắt Diệp Trường Sinh nhìn lại, vội vàng tập trung tinh thần.

“Hai người các ngươi là người Hóa Tiên tông đúng không?”
Diệp Trường Sinh liếc mắt đánh giá các nàng một cái, ánh mắt lóe lên hỏi.

“Không sai, xin hỏi đạo hữu xưng hô như thế nào?” Thần sắc vị trung niên mỹ phụ Hóa Tiên tông kia thận trọng hỏi.

Trải qua một phen quan sát, các nàng tất nhiên đã xác định, người trước mắt này không phải là tu sĩ Hóa Thần như các nàng phỏng đoán.

Cho nên, trong lòng hai người bọn họ bắt đầu có chút lo lắng.

Nếu không phải là tu sĩ Hóa Thần, vậy mục đích lên núi hơn phân nửa là vì bảo vật ở nơi này, chứ không phải vì phong ấn Cổ Ma.

Nếu đã như vậy, đôi phương thấy mấy món pháp bảo trên bàn tất nhiên sẽ không dễ dàng buông tay.

Những pháp bảo khác thì thôi đi, hóa long tỳ chính là vật mẫu chốt để tu bổ phong ấn, tuyệt đối không thể bị người khác lấy đi.

“Ta họ Diệp, hai người các ngươi vào trong núi là để ngăn cản cổ ma do thượng cổ tu sĩ phong ấn ở đây xuất thế chứ gì?”
Diệp Trường Sinh nghi hoặc hỏi.

Nghe hắn nói vậy, hai nàng Hóa Tiên tông kia lập tức lộ ra thần sắc kinh ngạc, vội vàng hỏi: “Làm sao Diệp đạo hữu biết được?”

“Ha ha, Hóa Tiên tông là tông môn lánh đời, là hậu nhân của Côn Ngô tam lão truyền thừa xuống, những chuyện này ta đã sớm nghe nói qua, mục đích các ngươi tới nơi này tự nhiên là biết rõ!” Diệp Trường Sinh thần sắc thông dong nói.

“Vậy mục đích Diệp đạo hữu tới đây là gì?” Trong mắt trung niên mỹ phụ xuất hiện vẻ vui mừng, nghe khẩu khí của Diệp Trường Sinh, hắn tựa hồ cũng là đến giải quyết vấn đề phong ấn Cổ ma ở nơi này.

“Ta đến Côn Ngô sơn này đương nhiên là vì tầm bảo, nhưng Cổ Ma bị phong ấn bên trong, không thể để nó chạy ra ngoài, trên đỉnh này đương nhiên ta cùng các vị đạo hữu có lập trường chung!” Diệp Trường Sinh nói.

Hai nàng Hóa Tiên tông nghe nói như thế, trong lòng cũng không biết tin tưởng mấy phần, nhưng trên mặt tất cả đều xuất hiện vẻ vui mừng.

Có đại cao thủ như Diệp Trường Sinh tương trợ, nắm chắc chuyển đi này không thể nghi ngờ thêm mấy phần.

“Chỉ có hai người các ngươi, một là Nguyên Anh trung kỳ, một là Nguyên Anh sơ kỳ mà dám chạy đến Côn Ngô sơn, đúng là gan to!” Diệp Trường Sinh cười gằn nói.

Trung niên mỹ phụ nghe vậy, miễn cưỡng cười cười, nói: “Hóa Tiên tông chúng ta tuân theo lý niệm của tổ tiên, một mực chưa từng nhập thế, cho nên không cách nào toàn lực bồi dưỡng đệ tử, thực lực hơi kém một chút!”

“Chẳng qua lần này vào núi, trước mặt chúng ta còn có một vị tiền bối tu vi cao thâm, chúng ta cũng không phải là chủ lực, chỉ là phụ trợ vị tiền bối này mà thôi!”

Diệp Trường Sinh biết tiền bối trong lời nói của nàng chính là Hướng Chi Lễ, nhưng bây giờ Hướng Chi Lễ chưa xuất hiện, vậy hơn phân nửa sẽ bị vây khốn như nguyên gốc.

“Nơi này đối với việc tu bổ phong ấn chỉ có Hóa Long Tử, số pháp bảo còn lại đều thuộc về ta, các ngươi không có ý kiến gì chứ?” Diệp Trường Sinh đột nhiên hỏi.

Hai nàng Hóa Tiên tông liếc nhìn nhau, đều nói: “Tỷ muội chúng ta tất nhiên là không có ý kiến!”

Trên thực tế, đối với mấy món pháp bảo nơi này, hai người bọn họ khỏi phải trông mà thèm.

Các nàng là hậu nhân của Côn Ngô tam lão, mà pháp bảo này lại là Côn Ngô tam lão lưu truyền tới nay, đối với các nàng mà nói là vừa vặn thích hợp.

Nhưng nếu Diệp Trường Sinh muốn lấy đi ba kiện pháp bảo kia, các nàng tự nhiên không dám nói gì nữa.

Vì thế, Diệp Trường Sinh vung tay áo lên, đem ba kiện pháp bảo Côn Ngô Tam Lão trên bàn kia, theo thứ tự là tiểu kiếm màu tím, Hàng Ma Trượng màu vàng cùng cuốn sách màu đỏ lấy đi.

Trong ba kiện pháp bảo này, Hàng Ma Trượng cùng thư quyền phân biệt phải tu luyện phật, nho công pháp mới có thể thúc dục tốt hơn.

Mà tiểu kiếm màu tím thì không có hạn chế gì, tuy rằng đều là kiếm màu tím, nhưng thanh kiếm mà Côn Ngô Tam lão lưu lại cũng chỉ là Cổ Bảo đỉnh cấp mà thôi.

So với thanh Tinh Linh kiếm trong tay Diệp Trường Sinh, thanh Linh bảo này có vẻ như là vật phẩm tương tự, vẫn kém hơn một chút.

Sau khi Diệp Trường Sinh thu hồi ba kiện pháp bảo, hai nàng Hóa Tiên tông cũng lấy đi kiện Hóa Long Ấn cuối cùng trên bàn.

“Đi thôi, bên phía Trấn Ma tháp bên kia hiện tại hẳn là vô cùng náo nhiệt, chúng ta qua xem thử!” Diệp Trường Sinh quay người ngập ngừng nói.

” Diệp gia tu sĩ cùng một đám Nguyên Anh lòng mang ý xấu đều đi vào hết, cũng không biết cấm chế trong đó đã bị phá hư thành bộ dáng gì nữa. Nếu như tồn tại bị phong ấn đã được thả ra mà nói, thật sự không xong rồi!”

“Sau khi qua đi, chuyện chán nhiep những người kia vẫn còn muốn dựa vào Diệp huynh!” Trung niên mỹ phụ của Hóa Tiên tông nói.

“Dựa vào ta? Ha ha, ngươi vẫn là hi vọng vị tiền bối kia trong miệng ngươi có thể kịp thời xuất hiện!” Diệp Trường Sinh cười dữ tợn, nói.

Nói xong, hắn đi vào trong Bắc Cực Nguyên Quang.

Khuê Linh theo sát phía sau, hắc bạch nhị khí lưu chuyển quanh thân yêu này, dĩ nhiên đem Bắc Cực Nguyên Quang chung quanh ùn ùn đẩy ra.

Huyền Nham Quy bản thể hoàn toàn bất phàm.

Mà hai nàng Hóa Tiên tông kia cũng có thủ đoạn, trên tay xuất hiện một lệnh bài màu bạc, vậy mà cũng ngăn trở Bắc Cực Nguyên Quang ăn mòn.

Sau khi ra khỏi Côn Ngô điện, Diệp Trường Sinh nhìn Kim Từ Linh Mộc ngã ngổ ngang dọc ven đường, đột nhiên trong lòng máy động, sai khiến Khuê Linh tiến lên đào mấy cái rễ cây.

Diệp Trường Sinh đem mấy cái rễ cây này thi pháp thu nhỏ lại, thu vào trong hộp ngọc đựng lên.

Thấy hấn làm vậy, hai nữ tử Hóa Tiên tông và Khuê Linh đều vô cùng kinh ngạc, không hiểu hấn muốn làm gì, nhưng các nàng cũng không dám hỏi nhiều, cứ như vậy nhìn Diệp Trường Sinh một phen bận rộn.

“Kim từ linh mộc này dùng để bảo vệ trọng địa cũng không tệ, trước thu lại đã, nói không chừng sau này có thể dùng được!”
Diệp Trường Sinh thầm nghĩ.

Hấn vỗ vỗ tay, nói: “Được rồi, chúng ta tiếp tục đi thôi!”

Nói xong, dẫn theo ba nữ tử tiếp tục đi về phía trước, dần dần rời khỏi phạm vi Côn Ngô điện.

.....

Bên kia Trần Ma tháp, Diệp gia đại đầu quái nhân cùng Cổ ma do Hàn Lập hóa thành sau khi tiến vào, không ngừng ở chỗ này phá vỡ trùng điệp cấm chế, rất nhanh liền đi tới trước tầng thứ bảy của Trần Ma tháp.

Trước mặt xuất hiện hai tòa truyền tông trận nhỏ, một tòa màu đen, một tòa màu trắng, không biết phân biệt thông đến phương nào.

“Đi thôi!”

Cổ ma vẫn đi theo sau lưng đại đầu quái nhân Diệp gia đột nhiên chủ động tiến lên, nói một câu, lập tức bước lên hắc sắc truyền tông trận.

Ánh mắt của vị đại đầu quái nhân Diệp gia kia xuất hiện một chút phức tạp, nhưng lập tức ánh mắt cũng trở nên kiên định, đi theo cổ ma, bước lên truyền tông trận màu đen, quang mang chợt lóe, truyền tông đến tầng thứ tám.

Bọn hấn đi không bao lâu, năm vị tu sĩ Nguyên Anh Độc Thánh môn kia liền vọt vào Trần Ma tháp, một đường vọt tới tầng thứ bảy, cũng nhìn thấy hai tòa truyền tông trận nơi này.

Sau khi trải qua một phen thương thảo, năm vị sư huynh đệ này lập tức lựa chọn một số truyền tông trận màu trắng thoát nhìn tương đối chính phái.

Hào quang lóe lên rồi biến mất, năm người bọn họ cũng biến mất không thấy đâu nữa.

Lựa chọn truyền tống trận khác, hai đội người này đi vào địa phương tất nhiên là không giống nhau.

Cổ ma cùng quái nhân đầu to Diệp gia đi tới trong một không gian đen kịt, sau khi đến nơi này, đại đầu quái nhân lập tức cảm nhận được một loại khí tức khác thường.

Ngẩng đầu nhìn lên, hắn không khỏi đại kinh thất sắc.

Chỉ thấy ở trên cao hơn trăm trượng, một con song thủ ngân lang xuất hiện trước mặt, toàn thân lông tơ ngân quang chói mắt, giống như được làm ra, làm cho người ta cảm thấy cự lang thấy thần tuấn dị thường.

Nhưng quỷ dị chính là, hai cái đầu lang một cái màu trắng bạc, một cái đầu khác thì từ cổ trở nên đen nhánh bóng loáng, được một tầng khí đen mờ mịt bao vây lấy, trên đầu lại sinh ra một cái sừng màu tím, có vẻ dữ tợn hung ác dị thường.

Giờ phút này hai cái đầu lang khác hẳn nhau, hai mắt đều nhắm nghiền, dường như đang chìm vào trạng thái ngủ say.

“Đây là Thánh Tổ hóa thân mà ngươi nói?” Đại đầu quái nhân nhướng mày, nhìn về phía Cổ Ma hỏi.

“Không sai, đây là nguyên sát thánh tổ hóa thân của thánh giới chúng ta, sự cường đại của Nguyên Sát thánh tổ không phải là thứ ngươi có thể tưởng tượng!”

“Bây giờ nàng chỉ là một tia thần niệm buông xuống từ trên người một con yêu lang ở Linh giới mà thôi!” Cổ ma ngạo nghễ nói.

“Nguyên Sát thánh tổ!” Quái nhân thì thào nói nhỏ một câu.

Cổ ma cười hắc hắc, hai tay bấm niệm pháp quyết, một cỗ ma khí đen kịt từ trên người toát ra, triệt để bao phủ thân hình.

Một lát sau, một ma ảnh hai đầu bốn tay từ trong tiếng nổ vang xương cốt hiện ra.

Rốt cục cổ ma này cũng hiện ra hình dạng nguyên bản của nó.

Hắn hóa ra nguyên hình sau miệng lắm bả, một lát sau cái miệng rộng hé ra, một đoàn tinh huyết đỏ thẫm trực tiếp hướng

không trung phun tới.

Tinh huyết ở trên không trung hóa thành một huyết văn rồi đột nhiên biến mất, mà một khắc sau huyết văn này lại quỷ dị hiện lên ở trên cái trán của cự lang màu đen kia.

Lập tức mí mắt lang thủ màu đen thoáng động một chút, hai mắt rớt cục chậm rãi mở ra, tử mang chói mắt, ở giữa mí mắt phẳng phát có hai khỏa tử dương đồng thời xuất hiện, làm cho người không thể nhìn thẳng.

Ngay tại thời điểm cái đầu sói cực lớn này bị đánh thức, đồng thời trong một tòa cung điện nào đó trong phong bế phụ cận, trên một cái bàn thờ có một cái hộp màu bạc quang mang chột lóe, phẳng phát cũng có đồ vật gì đó bị đánh thức.

Ở trên cái hộp bạc này có một cây thước màu xanh biếc lơ lửng, dài nửa xích đang chậm rãi chuyển động không ngừng.

Tâm mắt hần rời khỏi bàn thờ, đảo qua bên ngoài sẽ phát hiện, trên mặt đất bên ngoài cung điện này có năm cỗ thi thể ngổ ngang lộn xộn.

Nhìn kỹ sẽ phát hiện năm người này chính là năm vị tu sĩ Nguyên Anh kỳ của Độc Thánh môn kia.

Một cái Độc Thánh môn lớn như vậy, tu sĩ cấp cao lại trực tiếp toàn quân bị diệt ở đây, cũng không biết bọn họ gặp phải chuyện gì.

Mà ở bên ngoài bọn hần, ần ần có thể nghe được một trận thanh âm lớp lớp, phẳng phát lại có người nào xâm nhập nơi này, đang muốn phá vỡ cấm chế.

Cổ ma cùng quái nhân đầu to ở trong phiên không gian kia, sau khi cái đầu màu đen bị đánh thức, tử mang trong mắt dần dần biến mất không thấy gì nữa.

Một giọng nữ vang lên: “Huyết diễm, hóa ra là ngươi, ngươi đang ở Nhân giới trì trệ đến nay.”

Thanh âm này rất êm tai, so với thanh âm của nữ tử ngày đó vậy khốn Hương Chi Lễ kia có bảy tám phần giống nhau.

“Tham kiến đại nhân! Thuộc hạ năm đó cũng thiếu chút nữa bị nhân loại đuổi giết mà chết. Nếu không phải những tu sĩ nhân loại kia cho rằng thuộc hạ nắm giữ vị trí thông đạo thánh giới tiến vào nhân giới, muốn từ từ thi pháp tiến hành Trừu Hồn khảo mà nói, thuộc hạ cũng vô pháp sống đến nay.” Cổ ma cung kính trả lời.

“A, vận khí của ngươi cũng không tệ lắm, bất quá hôm nay ngươi tới đây, muốn cởi bỏ phong ấn trên người ta, cũng không dễ dàng như vậy!” Thanh âm nữ tử bình thản nói ra.

“Thuộc hạ đã sưu tập đủ ma khí, chẳng lẽ vẫn không thể phá vỡ những cấm chế này sao?” Cổ ma nhất thời có chút ngạc nhiên nói.

“Trong yếu tố vậy khốn ta, những cấm chế này là một phương diện, nhưng trọng yếu hơn là thân thể con yêu lang này!” Thanh âm Nguyên Sát Thánh Tổ lạnh lùng nói.

“Năm đó không phải nguyên thần của Ngân Nguyệt lang yêu này đã bị thánh tổ cắn nuốt sao?” Cổ ma có chút chần chờ hỏi.

“Không đơn giản như vậy đâu, năm đó ta thất thủ bị bắt chính là có quan hệ với con yêu lang này, nó đồng thời nắm giữ hai nguyên thần, một là bị ta đánh trọng thương, lúc đó thoát thể bỏ chạy khỏi nơi đây, khiến cho ta nghĩ rằng từ nay về sau sẽ bình yên vô sự.”

“Nhưng một người khác lại thi triển bí thuật ẩn giấu trong cơ thể, ngay thời khắc quan trọng tam lão đấu pháp với Côn Ngô, đột nhiên phản công, ta mới rơi vào kết cục bị phong ấn nhiều năm như vậy.”

Nguyên Sát Thánh Tổ nhắc tới chuyện cũ năm đó bị phong ấn, thanh âm vẫn phi thường bình tĩnh, phảng phất căn bản không để ý chút nào.

“Vậy ý tứ của Thánh tổ bây giờ là tinh hồn thứ hai của lang yêu này vẫn còn tồn tại?” Cổ ma sau khi suy nghĩ một chút liền hỏi.

“Đương nhiên là có tồn tại, trên thực tế nếu không phải yêu lang này là phi tử của Thiên Khuê lang vương ở Linh Giới, thân phận của nó đối với tu sĩ nhân tộc mà nói tương đối khó giải quyết, đạo phân hồn này của ta cũng không cách nào một mực còn sống đến bây giờ!”

“Tu sĩ nhân loại kia không cách nào bức ta từ trong thân thể này ra, cũng không dám mạo muội động thủ hủy diệt ta cùng thân thể này, đành phải tạm thời phong ấn ta ở trong Trấn Ma tháp.” Lang thủ màu đen khoan thai nói.

Nghe nói như thế, Cổ Ma cười khở một tiếng, nói: “Nói như vậy thì lang hồn thứ hai này bây giờ cũng ở trong thân thể này.”

“Hiện tại không có, bất quá qua qua một lát nữa, nàng cũng nên trở về. Lại nói tiếp, các người cũng coi như gặp may, vậy mà lúc này lại đánh thức ta.” Lang thủ màu đen nhẹ nhàng cười duyên một tiếng.

“Thánh tổ đại nhân, đây là có ý gì?” Cổ ma trong lòng rung mình.

“Rất đơn giản, lúc trước cổ tu dùng Hắc Phong Kỳ biến thành tuyệt linh đem ta phong ấn tại đây, cố ý rút nguyên thần Lang thứ hai ra, ở bên cạnh kiến tạo một tòa cung điện linh khí sung túc, đem nó an trí trong đó”.

“Kể từ đó, tinh hồn thứ hai bắt đầu, cơ hồ cách một đoạn thời gian sẽ phản hồi thân thể này cùng ta tranh đoạt quyền khống chế, một khi không chống đỡ được lại lập tức trở về chỗ an trí, một lần nữa khôi phục nguyên khí bị hao tổn.”

“Mà ta bởi vì bị phong ấn, chỉ có thể dựa vào số lượng không nhiều ma khí trong cơ thể để đối kháng nàng này, ta không cách nào được bổ sung. Không lâu sau, ta đã rơi vào thế hạ phong.”

“Vì không muốn bị bức ra thân thể này, ta cũng không thể không sử dụng Dung Linh Đại Pháp đối kháng nàng.” Lang thủ màu đen bình tĩnh nói.

“Cái gì, Dung Linh đại pháp?! Ngươi đã...” Bốn mắt Cổ ma đồng thời lộ ra vẻ hoảng sợ, trong lúc nhất thời ngay cả kính ngữ cũng quên mất.

Lang thủ màu đen bình tĩnh cười một tiếng, nói: “Không sai, ta đã cùng nàng hợp lại thành tân hồn.”

“Nhưng mà mấy ngày trước đây, tân hồn vì đem một gã Hóa Thân Kỳ tu sĩ vụng trộm lên vào trong Huyền Diệu thiên tượng, làm cho thân thức tổn hao nhiều, lang yêu hồn nọ bắt đắc dĩ một lần nữa phân liệt ra.”

“Nhưng đợi lang hồn thứ hai kia ngủ say ở nơi linh khí dồi dào, sau khi nàng ta trở lại nơi đây lần nữa, chúng ta sẽ hòa làm một thể.”

Nghe nói như vậy, cổ ma cùng quái nhân đầu to trực tiếp tròn mắt!

“Một khi đã cẩn thận nói cho chúng ta, hẳn là có biện pháp nào ngăn cản việc này, có lời gì các hạ cứ nói thẳng là được.” Quái nhân đầu to sau một phen suy nghĩ, bỗng nhiên nói ra.

Lúc này, lang thủ màu đen kia dường như mới chú ý tới tu sĩ nhân loại này, sau khi thoáng đánh giá vài lần, lúng túng nói:

“Ngươi trợ giúp huyết điểm đi tới nơi đây, hẳn là có mưu đồ gì đó? Ta xem sinh khí trong cơ thể ngươi còn thừa lại không nhiều lắm, bộ dáng hẳn là đại hạn sắp đến, là muốn bản thánh tổ cho ngươi quán chú ma khí sao?”

“Ngươi đã nhìn ra, bản nhân cũng không có gì phải giấu diếm.”

“Ha ha, Diệp mỗ tình nguyện vĩnh viễn rơi vào ma đạo, cũng tuyệt không muốn cứ vậy tọa hóa mà chết.” Quái nhân đầu to cười ha ha, vừa nói chuyện sắc mặt đồng thời ần ần dữ tợn lên, lộ ra một cổ thâm ý.

“Tốt, nếu ngươi có thể giúp bản thánh tổ thoát khốn mà ra ngoài, ta cũng có thể giúp ngươi thi triển quán ma nhập thể.”

Hắc sắc Lang thủ bình thần nói, phảng phất như đây là chuyện mà một vài tu sĩ ma đạo tha thiết ước mơ, đối với nàng mà nói cũng chỉ là một việc nhỏ không đáng nhắc tới mà thôi.

“Ha ha ha, ta đáp ứng, như thế nào giúp ngươi thoát khỏi, cứ việc nói là được.” Đại đầu quái nhân cuồng tiếu một tiếng, không chút do dự nói.

“Địa phương lang hồn kia ngủ say, có Côn Ngô tam lão bố trí Tru Ma đại trận, huyết diễm không cách nào đến nơi đó được, ngươi không tu luyện ma đạo công pháp, trên người không có ma khí, đến đó giúp ta diệt sát Ngân Nguyệt lang hồn kia!”

“Chỉ cần việc này vừa thành, ta liền không kiêng nể gì nữa!” Thanh âm lang thủ màu đen rõ ràng giống hệt lúc trước, nhưng rơi vào trong tai quái nhân đầu to lại tràn đầy mê hoặc vô tận.

“Lang hồn kia ở địa phương nào?” Một lát sau, vị Diệp gia đại tu sĩ này cắn răng một cái nói, không hề có ý cò kè mặc cả.

“Quả nhiên ngươi là người thông minh. Các ngươi truyền tống vào trong hai cái truyền tống trận, một cái khác chính là đi thông đến cung điện an trí lang hồn.”

Lang thủ màu đen thấy quái nhân không có cân đo tính, trong mắt lộ ra một tia thương thức, cũng gọn gàng nói.

“Trên tay Diệp mẫu ngược lại vừa vặn có một tấm Diệt Hồn Phù, diệt sát lang hồn kia có lẽ không thành vấn đề!” Đại đầu quái nhân thì thào nói nhỏ một tiếng, dưới chân linh quang lóe lên, trực tiếp truyền tống ra ngoài.

.....

Côn Ngô Sơn, sau khi tu sĩ Diệp gia và đám người Diệp Trường Sinh tiến vào tiếp mấy nhóm tu sĩ Nguyên Anh Kỳ.

Mãi cho đến khi Bạch Dao Di, lão giả họ Phú rời đi, Huyền Thanh Tử của Thái Nhất Môn cùng Thất Diệu chân nhân phụng lệnh của tu sĩ Hóa Thần trong môn, đuổi tới và ngăn cản những người khác tiến vào, số lượng tu sĩ Nguyên Anh Kỳ tiến vào Côn Ngô Sơn mới có thể khống chế được.

Sau bọn Diệp Trường Sinh, năm người Kiền lão ma cùng Độc Thánh môn đi vào đầu tiên đều đã chết hết.

Mà phía sau mấy chục tên Nguyên Anh tu sĩ kia, có người chạy vào trong mười mấy con đường nhỏ, không có mấy con đường thu hút ánh mắt người khác.

Cũng có người tiến vào ba con đường nhỏ, phân biệt đi tới Côn Ngô điện, Linh Bảo các và Trấn Ma tháp.

Hiện tại, trên con đường Côn Ngô điện, sau khi bốn người Diệp Trường Sinh rời đi, liền không còn ai nữa.

Con đường Linh Bảo các trên căn bản cũng được đả thông, Diệp gia đại trưởng lão mang theo Diệp gia hai vị Nguyên Anh tu sĩ đem bên trong Linh Bảo các vợ vết sạch sẽ vài kiện pháp bảo.

Hơn nữa bọn họ còn đem mấy vị Nguyên Anh ở phía sau đánh chết.

Sau đó, liền thấy được Hàn Lập đang theo sát mấy vị Nguyên Anh tu sĩ đi tới nơi này.

Nhìn thấy Hàn Lập, mấy vị Diệp gia tu sĩ này lập tức thất kinh, bởi vì tướng mạo Hàn Lập lúc trước cùng “Hàn trưởng lão” gia tộc bọn họ vậy mà giống nhau như đúc.

Bọn họ đương nhiên không biết tên Hàn Lập giả mạo kia, hiện tại nhìn thấy khí tức này hoàn toàn khác với Cổ ma, trong lòng Diệp gia cảm thấy quỷ dị vô cùng, việc này có vấn đề.

Mà Hàn Lập nhìn bọn họ, trong lòng cũng kêu to xui xẻo, tại sao lại đụng phải đại tu sĩ?

Nếu như chỉ có một vị đại tu sĩ, Hàn Lập có lẽ còn có thể cùng đối phương giao thủ.

Nhưng trong này còn có hai vị trưởng lão Diệp gia khác, vì thế Hàn Lập lập tức quay đầu bỏ chạy, mà ba vị Diệp gia tu sĩ kia thấy thế, cũng lập tức đuổi theo.

Bọn họ muốn bắt lấy Hàn Lập, hỏi một chút về quan hệ giữa hắn và vị “Hàn trưởng lão” kia.

Đối với vị “Hàn trưởng lão” này thông hiểu rất nhiều thượng cổ bí văn, sau khi gia nhập Diệp gia vẫn để cho bọn họ hỗ trợ sưu tập ma khí, Diệp gia đại trưởng lão trong lòng sớm đã tràn đầy nghi kỵ.

Huống chi, đối phương còn mơ hồ cảm thấy có vấn đề với hần, làm cho đại đầu quái nhân của Diệp gia đại trưởng lão trong lòng càng thêm bất an.

Rất gấp gáp muốn biết vấn đề trong này.

Hàn Lập một đường chạy trốn, một lần nữa về tới quảng trường kia, mà ba vị tu sĩ Diệp gia cũng theo sát không rời, đuổi theo.

Thấy tình hình này, sắc mặt Hàn Lập có chút âm trầm, đang muốn dừng lại hỏi tu sĩ Diệp gia rốt cuộc có ý gì thì.

Đột nhiên, phía trên Trấn Ma tháp kia truyền đến một tiếng vang kinh thiên động địa.

Theo tiếng vang đó là một mảnh bảo quang, kèm theo tiếng phạn âm phật minh kinh người.

“Thông thiên linh bảo!” Diệp gia đại trưởng lão chứng kiến bên kia bảo quang, nhất thời đại hỉ, cũng bắt cháp Hàn Lập, trực tiếp mang theo hai gã tu sĩ Diệp gia hướng phía Trấn Ma tháp bay đi.

Hàn Lập thất kinh, đại danh Thông Thiên Linh Bảo hần đã nghe qua, trên tay Diệp sư huynh có một kiện, hần chính mắt thấy qua uy lực của nó.

Ngay cả Linh Bảo dường như trên tay mình cũng có uy lực lớn như vậy, huống chi là Linh Bảo chân chính?

Nếu có thể lấy được một cái, vậy lập tức thực lực sẽ tăng nhiều.

Nghĩ tới đây, Hàn Lập trong lòng vừa động, lấy thực lực của hần, đối phó một vị Nguyên Anh hậu kỳ đại tu sĩ không nói chơi, tự nhiên có tư cách tranh đoạt linh bảo.

Vì vậy, hần cũng lập tức hóa thành một đạo cầu vồng, phóng về phía Trấn Ma tháp.

Sau khi những người này tiến vào Trấn Ma tháp, cũng không lâu lắm, đoàn người Diệp Trường Sinh cũng từ trên con đường nhỏ của Côn Ngô điện đi ra.

Bảo quang của Phạm Âm Tháp bên kia cũng lọt vào trong mắt bọn họ, hai người Hóa Tiên tông chứng kiến tình cảnh bên kia,

lập tức có chút kinh hãi.

“Bát Linh Thuốc đã bị kinh động, chẳng lẽ phong ấn đã bị mở ra?” Sắc mặt trung niên mỹ phụ khó coi không gì sánh được, nói.

“Chủ nhân, dường như ta cảm thấy trong Trấn Ma tháp kia có thứ gì đó đang mơ hồ kêu gọi ta!” Thanh âm Ngân Nguyệt bỗng nhiên vang lên trong đầu.

“Người có cảm giác như vậy chứng tỏ bí mật người mất trí đã ở chỗ nào đó rồi!” Diệp Trường Sinh trả lời.

“Chúng ta qua xem một chút đi!”

Diệp Trường Sinh nói xong, thả người bay về phía trước, Khuê Linh theo sát phía sau.

Hai nữ tu sĩ Hóa Tiên tông kia cũng vội vàng đuổi theo, không dám có chút chậm trễ.

Rất nhanh mọi người đã tới lối vào Trấn Ma Tháp.

Tòa tháp này rõ ràng là bị cấm ngược, đỉnh tháp ở dưới, nền tháp ở trên, làm cho người ta có một loại cảm giác vô cùng quái dị.

Diệp Trường Sinh vừa muốn đi vào, lại giống như nhớ tới cái gì, xoay đầu lại, ân cần phân phó:

“Khuê Linh, người canh giữ ở cửa, ngoại trừ đại tu sĩ Nguyên Anh hậu kỳ ra thì không nên để người khác tiến vào!”

“Ta hiểu rồi!” Khuê Linh nhẹ giọng đáp ứng một câu, lập tức đứng ở lối vào Trấn Ma tháp cung kính chấp hành mệnh lệnh của Diệp Trường Sinh.

Hai nữ tử Hóa Tiên tông nghe vậy, trong lòng thầm khen Diệp Trường Sinh xử sự.

Hiện tại tình huống bên trong Trấn Ma tháp không rõ ràng, nếu như cổ ma bị phong ấn kia đã thoát vây mà nói thì không có thực lực đại tu sĩ, rất khó cùng hắn đối chiến.

Nguyên Anh bình thường tiến vào sẽ trở thành thuốc bổ cho nó, giúp cho thực lực khôi phục nhiều hơn.

“Đi thôi!”

Diệp Trường Sinh dẫn đầu bay vào trong đó, hai nàng Hóa Tiên tông cũng lập tức theo sau.

Đi trong tháp không bao lâu, ba người Diệp Trường Sinh lập tức thấy được một bộ xương trắng ngà trên mặt đất phía trước.

“Người này ngã xuống tựa hồ có chút cổ quái, rõ ràng bộ dáng hẳn là vừa mới chết, nhưng toàn thân huyết nhục lại bị người bóc ra, chỗ đỉnh đầu cũng không có dấu vết Nguyên Anh xuất khiếu, xem ra ngay cả Nguyên Anh cũng không chạy ra, mà phần lưng lưu lại dấu vết đao kiếm bảo vật này.....” Trung niên mỹ phụ Hóa Tiên tông thấy thế có chút kinh ngạc nói.

“Xem ra con gấu thi kia của Vạn Yêu cốc cũng đã tiến vào!”
Diệp Trường Sinh nhìn bộ xương trắng này trầm nghĩ.

Tình trạng như vậy, hơn phân nửa chính là bị Thi Hùng kia giống như mũi dao Ma Long giết chết.

Đi về phía trước, ba người Diệp Trường Sinh dọc theo đường đi liên tiếp gặp vài bộ thi hài, đều có bộ xương trắng.

Xem ra, tất cả những người này đều bị Ma Long Nhận giết chết.

Vạn Niên Thi Hùng kia ra tay thật đúng là tàn nhẫn, trong số những tu sĩ tiến vào nơi này, phỏng chừng những người có tu vi không đủ đều bị hắn diệt sát không sai biệt lắm.

Hai nàng Hóa Tiên tông nhìn những xương trắng này, trong lòng có chút kinh hãi, mà sắc mặt Diệp Trường Sinh lại không chút thay đổi.

Rất nhanh ba người đã đi tới trước hai tòa truyền tống trận tầng thứ bảy.

Trung niên mỹ phụ Hóa Tiên tông lập tức nói: “Truyền tống trận màu đen thông tới bản thể yêu phi kia, chúng ta hay là trước đi vào trong truyền tống trận màu trắng, nhìn xem nguyên thần của vị yêu phi kia như thế nào!”

“Cũng được!” Diệp Trường Sinh nghe vậy gật gật đầu, lập tức cùng nhị nữ bước vào trong truyền tống trận màu trắng.

Sau khi hào quang của truyền tống trận tán đi, tình cảnh xuất hiện trước mặt ba người Diệp Trường Sinh là một mảnh hỗn loạn.

Trên bầu trời, phi kiếm pháp bảo bay đầy trời, đâu đâu cũng có linh quang bạo liệt, độn quang bay vút.

Diệp gia đại trưởng lão, Diệp gia đại đầu quái nhân cùng đám người Hàn Lập đều ở nơi này, trừ điều đó ra, còn có mấy đạo thân ảnh xa lạ đối với Diệp Trường Sinh.

Trong đó có một đạo thân ảnh, mặc dù tu vi là Nguyên Anh sơ kỳ, nhưng Diệp Trường Sinh lập tức phát hiện trên người có ẩn giấu thi khí không lồ.

Hơn phân nửa chính là Vạn Niên Thi Hùng nguy trang thành nhân loại tu sĩ kia.

Một mảnh không gian nho nhỏ, không ngờ lại đồng thời hội tụ về ba vị đại tu sĩ.

Lúc này đám người này đang hỗn chiến chung quanh một tòa cung điện, mà phía trên cung điện, có từng thanh thước gỗ xanh biếc kỳ lạ phiêu phù, tản ra linh quang màu xanh biếc.

Một xích sau khi chuyển động một vòng, phụ cận liền hiện lên vô số đóa hoa sen, tựa như thật như giả, chậm rãi phiêu vũ.

Mà trong những đóa hoa sen này còn có tám ảo ảnh linh thú lớn nhỏ không đồng nhất, như ẩn như hiện, ngửa đầu hướng về phía xích phát ra tiếng thanh minh, phảng phất như đang tế bái thước này.

“Đây là Bát Linh Xích, không ngờ Linh Bảo này cũng ở lại Nhân giới!” Âm thanh của Ngân Nguyệt lại lần nữa vang lên.

Diệp Trường Sinh từ trong thanh âm của Ngân Nguyệt, nghe ra một tia khác thường, không khỏi hỏi: “Bây giờ ngươi thế nào rồi? Không sao chứ?”

“Không biết, rất kỳ quái, rõ ràng trước kia ta không nhận ra món Linh bảo này, thế nhưng vừa nãy trong đầu lại thoáng cái hiện ra chi tiết tin tức về món bảo vật này.”

“Hơn nữa trong cung điện hình như có người vô cùng thân cận đang gọi ta, không đúng, là một nửa khác của ta.” Ngân Nguyệt có chút chột nói.

“Xem ra trí nhớ của Ngân Nguyệt gần như đã nhớ ra rồi!”
Diệp Trường Sinh trong lòng thầm nghĩ.

Ba người bọn họ xuất hiện lập tức để cho những người tranh đoạt Bát Linh Xích ngừng lại, có chút kinh ngạc, có chút kiêng kỵ nhìn ba người đột nhiên truyền tống tới.

Một vị đại tu sĩ Nguyên Anh hậu kỳ, một vị trung kỳ, một vị sơ kỳ, đây là một cỗ lực lượng cực kỳ cường đại.

Trong số mọi người ở đây, cũng chỉ có tu sĩ Diệp gia có thực lực đứng trên bọn họ.

Chỉ là, tình huống Diệp gia bây giờ lại có chút không đúng, đại đầu quái nhân cùng nho sinh kia cũng không liên thủ, ngược lại mơ hồ giăng co lẫn nhau.

Hai người này ngăn ở cửa cung điện, làm đại tu sĩ trong mảnh không gian này, bề ngoài chỉ có hai bên, không người nào dám xâm nhập cung điện dưới mí mắt bọn họ.

Nhìn thấy ba người Diệp Trường Sinh xuất hiện, đầu to quái nhân khóe mắt co quắp một cái, lạnh lùng nói:

“Tam tiêu tử, ta đã sớm nói với ngươi, trước giết những người này, ta lại trả lời vấn đề của ngươi!”

“Ngươi càng kéo dài thì số lượng tu sĩ đến được nơi này càng nhiều, đến lúc đó chờ người của Thái Nhất Môn và Thiên Ma Tông đến, ngươi muốn cả nhà Diệp gia bị diệt sao?” Đại đầu quái nhân vẻ mặt dữ tợn hỏi.

Nhỏ sinh lại bình tĩnh dị thường, hỏi: “Lời này là ta hỏi ngươi mới đúng. Thất thúc, ngươi muốn cả nhà Diệp gia bị diệt sao?”

“Hàn trưởng lão ở bên cạnh ngươi rút cuộc đi đâu? Hắn quả thật là theo lời Hàn đạo hữu nói, từ trong phong ấn chạy trốn thượng cổ yêu ma sao?”

“Thất thúc, ngươi nếu không trả lời vấn đề của ta, cũng đừng trách chất nhi ngài chấp hành tộc quy với ngươi!” Trên mặt nhỏ sinh trung niên mang theo một tia chờ đợi, nói.

“Hắc hắc, đúng thì sao, không đúng thì sao?” Quái nhân đầu to cười lạnh một tiếng, dĩ nhiên một bộ dáng không có ý định tiếp tục che giấu.

“Đó là Diệp Nguyệt Thánh, không phải hắn nghe đồn đã chết rồi sao?” Trung niên mỹ phụ Hóa Tiên tông nhìn thấy quái nhân đầu to kia, có chút kinh ngạc nói.

“Diệp Nguyệt Thánh là giả chết tránh được tai mắt tông môn chính ma tông, những năm gần đây một mực âm thầm phát triển, không ngờ tu luyện tới Nguyên Anh hậu kỳ. Chỉ là không biết vì nguyên nhân gì, hai người Diệp gia này hình như cãi lộn rồi!” Một thanh âm từ bên cạnh truyền đến.

“Không nghĩ tới Mộc phu nhân cũng tới, Hóa Tiên tông các ngươi tại Đại Tấn chính là tông môn thần bí nhất!” Đạo thanh âm kia tiếp tục nói.

Hóa Tiên tông trung niên mỹ phụ, cũng chính là Mộc phu nhân quay đầu lại, nhìn thấy nhân loại tu sĩ nói chuyện kia, có chút kinh ngạc.

“Tứ tán chân nhân, lại là người?” Mộc phu nhân lông mày cau lại, thanh danh Tứ tán chân nhân tại Đại Tấn, thế nhưng bừa bãi không chịu nổi.

Bản năng khiến nàng không muốn dính líu tới người này, trong giọng nói không khỏi có chút lạnh lẽo.

“Tứ tán chân nhân? Các hạ không phải cái gì tứ tán chân nhân chứ? Một thân thi khí, chẳng lẽ là Hùng sư của Vạn Yêu cốc?” Diệp Trường Sinh nhìn tứ tán chân nhân, nói ra lời khiến mọi người tại đây rất là kinh ngạc.

Tứ tán chân nhân nghe vậy trên mặt cũng tràn đầy kinh ngạc, một lát sau mới cười hắc hắc, nói:

“Ăn nặc chi pháp của ta tung hoành Đại Tấn, chưa bao giờ bị người ta phát hiện, không nghĩ tới đạo hữu vừa đối mặt, liền nhìn thấu ta!”

Nói xong, hắn liền không giả vờ giả vịt nữa, thân hình biến đổi, lập tức trở nên cao lớn hơn.

Đồng thời, con mắt trở nên đỏ tươi, toàn thân toát ra bộ lông màu trắng, một cỗ thi khí cuộn cuộn, đập vào mặt.

Khí tức không lồ thuộc về yêu thú cấp mười kia, lập tức khiến trong lòng mọi người giật mình.

Hùng Sư, là một trong hai vị đại tu sĩ của Vạn Yêu cốc, một vị khác là một con Thanh Bối Thương Lang.

Đương nhiên, chỉ dựa vào hai người bọn họ thì Vạn Yêu cốc vẫn còn chưa đủ để đứng sừng sững ở Đại Tấn từ thời thượng cổ tới tận hôm nay.

Vạn Yêu cốc chính là nơi mà người ta nghe danh mà sợ vỡ mật nhất, đó là một con yêu thú Hóa Thần cư trú trong lời đồn, được xưng là Xa lão yêu.

Xa lão yêu và Hùng sư đều sống từ thời thượng cổ đến hôm nay, Xa lão yêu vẫn là một con yêu thú năm đó gặp ma dịch.

“Xin hỏi đạo hữu xưng hô thế nào? Ta chưa từng thấy qua nhân vật như đạo hữu ở Đại Tấn!” Hùng Sư sau khi biến ra nguyên hình, cười hắc hắc hỏi.

“Diệp mỗ rất ít khi xuất hiện ở Đại Tấn, đạo hữu chưa từng thấy qua ta cũng là bình thường!” Diệp Trường Sinh mỉm cười, nói.

Hùng Sư nghe vậy, đang muốn nói thêm gì đó, đột nhiên, một tiếng hét lớn bên cạnh vang lên: “Đứng lại!”

Mọi người lập tức quay đầu lại, lập tức nhìn thấy hai vị Diệp gia đại tu sĩ một mực giăng co, rốt cục có động tĩnh.

Quái nhân đầu to sau khi thấy Hùng Sư xuất hiện, trong lòng trầm xuống, biết nếu mình không động thủ, sẽ không có cơ hội hoàn thành nhiệm vụ Nguyên Sát giao cho hắn.

Thế là, hung ác xông về cung điện kia.

Mà nho sinh trung niên đối với cử động hiện tại của hắn đều vô cùng cảnh giác, thấy động tác của hắn, lập tức hô to một tiếng ý đồ ngăn cản.

Hắn vừa muốn xuất thủ, lại không ngờ nhìn thấy trên mặt đại đầu quái nhân kia lộ ra một tia nụ cười trào phúng, lập tức trung niên nho sinh liền lập tức cảm thấy sau lưng một đạo kinh phong đánh tới.

Trong lòng hắn cả kinh, thân hình vội vàng “Vù vù” né tránh, lập tức thấy hai vị trưởng lão xuất thủ đối với hắn, dĩ nhiên là hai vị trưởng lão Diệp gia khác.

Hai người kia thấy một kích không trúng, thân hình lập tức lóe lên, bay đến bên cạnh quái nhân đầu to.

“Các ngươi...” Nho sinh trung niên thấy một màn như vậy, sắc mặt bỗng nhiên trở nên vô cùng khó coi.

“Tam ca, ngươi cũng đừng trách chúng ta, thọ nguyên của chúng ta không còn nhiều, cũng muốn tiếp tục sống!”

“Bây giờ việc chúng ta làm hơn phân nửa đã bị chính ma biết được, bọn họ nhất định sẽ diệt Diệp gia nhất tộc ta, không bằng như vậy đầu nhập vào Ma Tổ, ngược lại có thể làm cho Diệp gia lấy hình thức khác hưng thịnh!” Trong hai vị trưởng

lão, một vị mỹ phụ mặc đạo bào trên mặt mờ hồ mang theo vẻ xấu hổ nói.

“Tốt tốt tốt tốt! Ta không biết hấn hứa hẹn gì với các ngươi, có thể làm cho các ngươi phản bội Diệp gia, chỉ là, các ngươi thật sự cho rằng, lời hứa thưởng cổ yêu ma hứa cho các ngươi, sẽ thực hiện được sao?” Nho sinh cười cực kỳ, lạnh lùng hỏi.

“Chúng ta không có phản bội Diệp gia, đây là lựa chọn con đường mà Diệp gia mang đến huy hoàng!” Một vị Trưởng lão Diệp gia khác trên mặt mang theo một tia cuồng nhiệt nói.

“Đừng nhiều lời, các ngươi mau theo ta tiến vào diệt sát yêu hồn kia!”

Đại đầu quái nhân nói xong, lập tức hướng trong cung điện kia phi độn đi, mà hai vị Diệp gia trưởng lão kia cũng theo sát phía sau.

Trung niên nho sinh thấy thế, cũng lập tức đuổi theo vào.

Mấy người còn lại ở đây chứng kiến một màn này, đều hai mắt nhìn nhau, trong lúc nhất thời trầm mặc, cũng không có bất kỳ động tác gì.

Bất kể là có biết tình huống cụ thể trong cung điện kia hay không, mỗi người còn lại ở đây, cũng không có ý động một chút.

Một lát sau, đột nhiên một cỗ linh áp kinh người từ trong cung điện phóng lên trời, ngay sau đó, liên tiếp vài tiếng kêu thảm thiết vang lên.

Sau đó, một tiếng tiêu hồn tiếng cười duyên từ trong cung điện truyền ra, theo sát phía sau là một đạo thân ảnh được hoàng quang bao quanh kêu thảm thiết từ trong cung điện bay ra.

Hoàng quang tán đi, thân ảnh đại đầu quái nhân từ trong đó hiện ra, chỉ là giờ phút này sắc mặt hấn dị thường trắng bệch, toàn thân vết máu loang lổ, trước ngực mấy đạo vết cào thật dài, một cánh tay càng là cánh mà bay.

Ngay sau đó không gian phụ cận Bát Linh xích bỗng nhiên ba động, một nữ tử mặc đạo bào quý dị hiện ra.

Nhìn khuôn mặt y, rõ ràng là vị Diệp gia trưởng lão vừa mới xông vào cung điện kia.

Chỉ là, từ khí tức trên thân và ánh mắt già, hiển nhiên trưởng lão Diệp gia này tình huống không đúng, rõ ràng đã không phải là người trước kia.

Phảng phất giống như bị cái gì đó phụ thân, khí tức toàn thân cường đại có chút khó tin.

Đầu to quái nhân một đại tu sĩ, lại bị bức thành bộ dáng thê thảm này.

Nàng này sau khi xuất hiện, lập tức bắt lấy Bát Linh Xích, lập tức ánh mắt lạnh lùng nhìn xuống phía dưới, quét mắt nhìn mọi người.

Khi ánh mắt nhìn thấy trên người Diệp Trường Sinh, nàng lập tức biến sắc.

“Ồ! Người là...” Nàng khẽ di một tiếng, vẻ mặt kinh ngạc dường như nhìn thấy chuyện gì đó không thể tin được.

Đúng lúc này, túi linh thú bên hông Diệp Trường Sinh khẽ động, bỗng nhiên một đạo bạch quang từ trong túi bắn ra, sau khi xoay quanh một cái, một con tiểu hồ màu trắng xuất hiện trước người hắn.

Linh thú này không chút do dự lăn lộn trên mặt đất, hóa thành một nữ tử trẻ tuổi, mặc một thân áo bào trắng, xinh đẹp như hoa.

Đúng là hình người mà Ngân Nguyệt mượn thân thể yêu hồ biến ảo ra.

“Quả nhiên là người!” Diệp gia trưởng lão vừa thấy Ngân Nguyệt, thân thể mềm mại chấn động, lạnh lùng nói ra.

“Tuyệt Linh, ngươi sớm đã nên đến nơi này. Bất quá, khí tức của ngươi lại trở nên nhỏ yếu như thế, còn gửi gắm trên thân Tứ Đồng Yêu Hồ, không cảm thấy bồi nhọ thân phận Ngân Nguyệt Thiên Lang chúng ta sao?” Nữ tử mặc đạo bào trên mặt dị sắc thu lại, bỗng nhiên nói ra.

Ngân Nguyệt giơ tay ngọc lên phất thanh ti trên trán, im lặng một lúc lâu, mới dùng một loại ngữ khí không quá khẳng định nói: “Người là Linh Lung?!”

Nữ tử mặc đạo bào nghe lời này, trong mắt dị sắc chợt lóe, sau khi nhìn Ngân Nguyệt trong chớp lát, đột nhiên phát ra tiếng

cười khanh khách duyên:

“Thật không nghĩ tới muội lại mất trí, muội muội tốt của ta, ta không phải là Linh Lung mà là Lung Mộng!”

Ngân Nguyệt nghe vậy đôi lông mày nhú chặt, một đôi mắt sáng nhìn chăm chăm nữ tử mặc đạo bào, ngọc dung âm tình bất định, phảng phất lời nói của đối phương, làm cho hắn nhớ tới cái gì đó.

“Lời của ngươi, làm ta nhớ lại một ít chuyện cũ! Mặc dù còn có chút mơ hồ không rõ, nhưng ta nhớ không lầm, ngươi hẳn là ta, ta hẳn là ngươi đi!” Đôi môi đỏ mọng của Ngân Nguyệt khẽ động, trấn định nói.

“Hừ! xem ra ngươi còn có thể nhớ lại một số chuyện. Đích xác, ta và ngươi hợp lại mới là người tên Linh Lung.”

“Năm đó nàng tu luyện một môn bí thuật, vô ý xảy ra sai lầm, cứng rắn chia tinh hồn một phân thành hai, biến thành hai cái nguyên thần độc lập của ta và ngươi.”

“Chỉ có điều, trước kia nguyên thần của ngươi tương đối cường đại, thân thể tự nhiên lấy ngươi làm chủ, ta chịu ngươi áp bách, không thể không ở trong thời gian dài ngủ say mà thôi. Nhưng hiện tại, tình hình lại vừa lúc tương phản, nguyên thần của ngươi suy yếu đến đáng thương như thế, ta giờ tay có thể đem ngươi tiêu diệt.” Thanh âm nữ tử mặc đạo bào bỗng nhiên trở nên âm hàn.

Ngân Nguyệt nghe vậy thần sắc căng thẳng, nhưng lập tức liền khôi phục như thường.

“Mặc dù ta nhớ lại không nhiều lắm, nhưng cũng biết giữa ngươi và ta có Phệ Huyết Hồn ấn, giống như lúc trước ta không thể giết ngươi, ngươi cũng không thể giết ta!” Ngân Nguyệt tỉnh táo dị thường nói.

Vừa nghe Ngân Nguyệt nói lời này, sắc mặt nữ tử mặc đạo bào trầm xuống, hai mắt bỗng nhiên phóng ra lục mang.

Ngân Nguyệt lập tức hô nhỏ một tiếng, thân thể run lên, bị một cổ man lực vô hình mạnh mẽ đánh bay ra ngoài.

Diệp Trường Sinh thấy thế ánh mắt lạnh lẽo, lập tức toàn thân lóe lên ánh bạc, bọc Ngân Nguyệt lại.

Vừa thấy cảnh này, nữ tử mặc đạo bào khẽ giật mình, lập tức giận tím mặt, xoay chuyển ánh mắt nhìn về phía Diệp Trường Sinh.

Nàng nhìn Diệp Trường Sinh, lại liếc mắt nhìn Ngân Nguyệt, đột nhiên khẽ nở nụ cười.

“Tuyệt Linh, khí tức của ngươi ở trên người người này dày đặc như vậy, mà vừa rồi ngươi từ trong túi linh thú của người này đi ra, chẳng lẽ ngươi đã thành linh thú của người này?”

“Cho dù như thế, thì như thế nào?” Ngân Nguyệt nghe vậy cười lạnh một tiếng trả lời.

“Khanh khách, không có gì! Nếu nói như vậy, ta đây cũng phải chúc mừng người này. Có thể thu phi tử của Thiên Khuê Lang Vương làm linh thú, chỉ sợ dù là Tam Hoàng Linh Giới cũng không dám vọng tưởng như thế.”

Ngân Nguyệt sau khi đứng vững lại, sắc mặt tái nhợt, nhưng khóe miệng lại xuất hiện vẻ trào phúng:

“Ngươi và ta chỉ có một mình, nếu để cho người kia biết được việc này, ngươi cho rằng tình cảnh của ngươi có thể tốt hơn được chỗ nào?”

Nữ tử mặc đạo bào nghe vậy, thần sắc trên mặt giận dữ, đang muốn nói gì, đột nhiên mảnh không gian này rung động kịch liệt một hồi.

Không gian một mặt trong hắc quang chớp động, thoáng cái sụp đổ xuống, vô số cỗ ma khí giống như mãng xà từ bên trong toát ra.

Một trận cuồng tiếu đặc ý truyền ra, “Vèo” một tiếng, một Ma ảnh hai đầu bốn tay từ trong ma khí bắn ra.

Trong nháy mắt chứng kiến Cổ Ma này, sắc mặt Hàn Lập bỗng nhiên biến đổi.

Hắn như thế nào lại không nhận ra, cỗ ma này đúng là vị ma đầu xuất hiện trong Thiên Nam Trụy Ma Cốc lúc trước.

Ngay khi đối phương xuất hiện, Hàn Lập đã cảm nhận được trong cơ thể gã có bao bọc hai thanh phi kiếm.

Mà cùng lúc đó, bên cạnh cổ ma có một thân ảnh yếu điệu vô cùng nổi lên, hiện ra một khuôn mặt quốc sắc thiên hương.

Đây đúng là một nữ tử kiều mị, mặc một váy đen, kiều mị giống như người phàm.

Ngân Nguyệt vừa thấy khuôn mặt tuyệt sắc này, thân hình run lên, sắc mặt trắng bệch.

Mà mọi người tại đây, cũng đã bị biến cố liên tiếp này làm cho không biết phải làm sao.

Nữ tử kiều mị dị thường, phảng phất nhu nhược không có chút pháp lực nào, căn bản nhìn không ra tu vi cảnh giới của đối phương.

Nhìn thấy thân ảnh của nàng, trong mắt Diệp Trường Sinh hiện lên một tia kiêng kị, lập tức giữ chặt thân hình của Ngân Nguyệt, lui về phía sau không ít khoảng cách, cách xa với Cổ ma kia.

“Đa tạ chủ nhân!” Ngân Nguyệt nhìn Diệp Trường Sinh một cái, mặt mang vẻ phức tạp nhẹ giọng nói.

“Người cẩn thận một chút.” Diệp Trường Sinh nhẹ giọng dặn dò.

Ngân Nguyệt gật đầu, quay đầu nhìn về phía nữ tử kiều mị kia, trên mặt lộ ra thần sắc phiền muộn.

Những tu sĩ khác thấy cảnh này cũng đều không hện mà cùng lui lại phía sau, tất cả mọi người đều vô cùng kiêng kị Cổ Ma và nữ tử kiều mị kia.

Giống như Diệp gia đại trưởng lão, đám người Hàn Lập giờ phút này trong lòng đều đang hô to xúi quẩy, thầm nghĩ vì sao mình phải tới Trần Ma tháp này.

Trước mắt, cái này rõ ràng là phiền toái lớn đến rồi.

Bọn họ rất muốn lập tức chạy tới truyền tông trận bên kia, trốn ra ngoài.

Nhưng đáng tiếc chính là địa phương mà cổ ma cùng nữ tử kia xuất hiện vừa đúng là chỗ Truyền tông trận.

“Phản ứng ma khí trên người hai người này thật nồng đậm, tất nhiên chính là vị thánh tổ Ma tộc kia!” Trong tay Mộc phu nhân đang cầm Hóa Long Ấn, sắc mặt vô cùng khó coi nói.

Trên Hóa Long Ấn huyền hóa ra một đạo thân ảnh Chân Long, gương nanh múa vuốt hướng Cổ Ma cùng nữ tử kiều mị kia.

Cổ ma sau khi tiến vào, liếc mắt liền thấy Diệp Trường Sinh, trong ánh mắt hiện lên một tia kiêng kị kinh ngạc.

Lập tức, môi khẽ nhúc nhích, dường như đang truyền âm cho Nguyên Sát Thánh Tổ.

Sau khi nghe Cổ Ma nói vậy, Nguyên Sát Thánh Tổ nhìn thoáng qua Diệp Trường Sinh bên này.

Diệp Trường Sinh chỉ cảm thấy trong ánh mắt kiều mị kia mang theo vô tận hàn ý, giống như muốn đem người ta đóng băng lại.

“Ngược lại chỗ các ngươi có không ít người, vừa lúc có thể khôi phục một phen nguyên khí cho bản thánh tổ!” Nữ tử váy đen thần sắc bình thản nói.

Nhìn cây tiêu kỳ đen nhánh trong tay đối phương, đứng ở đỉnh cung điện sắc mặt Lung Mộng vô cùng khó coi.

“Nguyên Sát! Không nghĩ tới ngay cả Hắc Phong Kỳ cũng bị ngươi chiếm được, bất quá ngươi cho rằng thoát khốn đi ra, có thể làm gì được ta sao?” Lung Mộng lạnh lùng nói ra.

“Mặc dù bản thánh tổ bị phong ấn nhiều năm như vậy, nguyên khí tổn hao nhiều, nhưng đối phó ngươi một đầu sói con không thành vấn đề!” Nữ tử váy đen cười dữ tợn, thần sắc rất bình tĩnh nói.

“Khách khách, nếu ngươi có thể dễ dàng đối phó ta như vậy, như thế nào lại vì đối phó tên tu sĩ Hóa Thần kia mà nguyên khí đại thương?” Lung nữ tử đạo bào phụ thân phát ra tiếng cười kiêu mị.

“Tu sĩ Hóa Thần của Nhân giới quả thực có thể tạo thành uy hiếp rất lớn với ta, nhưng đối với ngươi chẳng lẽ không phải như thế? Ngươi cho rằng ngươi còn là yêu phi Hóa Thần Hậu Kỳ trước kia sao? Hiện tại, chỉ sợ ngay cả một Hóa Thần sơ kỳ bình thường cũng không thể đối phó được!” Nguyên Sát thần sắc bình thản nói ra hiện trạng của hoảng hồ.

Nghe nói như thế, Lung Mộng ánh mắt lạnh như băng không nói một lời.

Hai người nơi này, bất luận là ai, thời kỳ toàn thịnh những tu sĩ nhân giới này đều căn bản không đáng lọt vào mắt bọn họ.

Nhưng đã qua nhiều năm như vậy rồi mà vẫn bị phong ấn, thực lực sớm đã bị tổn hao rất nhiều, tu sĩ Hóa Thần của Nhân giới với bọn họ chính là một uy hiếp cực lớn.

Nếu bị tu sĩ Hóa Thần tìm tới nơi đây, Nguyên Tử hơn phân nửa sẽ không thể thoát khỏi phong ấn, cho nên nàng phải hao tổn nguyên khí, ném vào trong huyễn cảnh vậy khốn.

“Không cần nhiều lời, chấm dứt đi!” Lung Mộng ánh mắt lạnh lẽo, bình thản nói.

“Cũng tốt, ta cũng đang có ý này, sau khi giết ngươi, người của giới này sẽ là vật trong túi của ta!” Nguyên Sát vừa nói, trong tay vừa nắm Hắc Phong Kỳ, nhẹ nhàng rung lên.

Lập tức một tiếng nổ nặng nề từ trên lá cờ truyền ra, toàn bộ không gian đều run lên.

Tất cả mọi người dường như cảm thấy không khí phụ cận xiết chặt, cả phiến không gian giống như trong phút chốc đều ngưng kết lại.

Một đoàn hắc phong từ trên Hắc Phong Kỳ bay ra, từ nhỏ biến lớn, từ nhỏ biến thành thô, trong nháy mắt hóa thành cự trụ như lốc xoáy kinh người.

Dưới sự càn quét của vòi rồng này, toàn bộ không gian đều lung lay, các tu sĩ Nguyên Anh đứng bất ổn, đều cảm nhận được một lực lượng cường đại tràn ngập chung quanh thân thể bọn họ.

Thông Thiên Linh Bảo này ở trên tay Nguyên Sát Thánh Tổ phát huy ra uy lực cực kỳ đáng sợ.

Hiển nhiên, nàng cũng không có tu luyện qua Thông Bảo Quyết này, mà dựa vào ma khí bản thân, cưỡng ép thôi động món Linh Bảo này.

Các tu sĩ chung quanh thấy cảnh này, đều kinh hãi, cả đám đang suy nghĩ xem sẽ đi đâu.

Nhưng không biết vì sao, truyền tống trận rời khỏi phiến không gian này ngay dưới chân Nguyên Sát.

Chứng kiến Nguyên Sát công tới, Lung Mộng thúc dục Bát Linh Xích kia, tản mát ra từng đợt phật quang, bay lên chống đỡ Hắc Phong Kỳ tiến công.

Sau đó, nhìn mọi người tâm tư khác nhau, Lung Mộng lạnh lùng mở miệng: “Các ngươi nếu muốn sống sót rời khỏi đây, tốt nhất là giúp bản phi phong ấn lão ma này lại lần nữa, bằng không thì cho dù có sống sót đi ra ngoài, sớm muộn gì lão ma cũng sẽ giết chết!”

Nghe được lời này của Linh Mộng, mấy vị tu sĩ ở đây nhất thời thần sắc khác nhau.

Vạn Niên Thi Hùng vội bày tỏ lòng trung thành, cung kính nói: “Vương phi xin yên tâm, tiểu nhân tới đây là để hỗ trợ vương phi ngăn cản cô ma này xuất thế!”

Lung Mộng nghe vậy hai mắt nhìn hẩn nhiều hơn, một lát sau mới nhận ra thân phận của hắn: “Thì ra là ngươi, ngươi là linh thú của người năm đó!”

Thi Hùng nghe vậy cười khan hai tiếng: “Làm Linh thú nhân loại đã là chuyện đã qua, hiện giờ tiểu nhân đã trở về Yêu tộc!”

Lung Mộng nghe vậy hừ lạnh một tiếng, một đầu Luyện Thi, mặc dù trước người là Yêu tộc, nhưng bây giờ còn có thể tính là Yêu tộc hay không thì thật khó nói.

Bất quá, vào lúc này Lung Mộng cũng sẽ không đi tìm hiểu về thân phận thi hùng, mà chỉ lạnh lùng hừ một cái, nói:

“Ngươi muốn từ trong miệng ta biết được vị trí thông đạo nghịch linh thông đến thượng giới phải không?”

Thi Hùng bị vạch trần tâm sự, lập tức có chút xấu hổ, vội vàng cười bồi nói: “Vương phi đang ở đâu, tiểu nhân là cố ý đến đây giúp lão nhân gia ngài đây!”

“Nói thật cho ngươi biết, Nghịch Linh Thông Đạo sớm đã không còn!”

Một câu nói của Lung Mộng, lập tức làm cho sắc mặt Thi Hùng đại biến.

“Nếu các ngươi muốn đi lên, chỉ có thể tìm không gian tiết điểm nhập cư trái phép, ta nắm giữ một ít không gian tiết điểm, nếu ngươi giúp ta giải quyết chuyện nơi đây, ta đem chuyện không gian tiết điểm nói cho ngươi cũng không sao!” Lung Mộng Tuyền nói.

“Vì vương phi dốc sức vốn là chuyện nhỏ, vương phi cứ yên tâm, tiểu nhân nhất định dốc hết sức giúp đỡ vương phi phong ấn lão ma này!”

Thi Hùng nói xong, trên mặt lộ ra nụ cười dữ tợn, trong tay xuất hiện một thanh đao huyết sắc, trong nháy mắt chém một phát, huyết quang phô thiên cái địa xuất hiện, đánh tới cô ma hai đầu bốn tay.

Hiển nhiên hắn cũng biết vị trí của mình, không dám đi tìm Cổ Ma Thánh Tổ xúi quẩy.

Những lời này của Linh Lung làm cho ánh mắt đám người Hàn Lập lóe lên, tâm tư rung động.

Kỳ thật không cần nài nhiều lời, những tu sĩ Nguyên Anh còn lại ở đây đều có thể thấy rõ tình thế.

Trong lúc Lung Mộng phân phó thì dường như Cổ Ma Thánh Tổ cũng đang phân phó điều gì đó.

Thi Hùng xông lên phía trước, Cổ Ma Huyết Diễm hai đầu bốn tay cũng cười dữ tợn tiến lên đón.

Hàn Lập thấy thế cũng không chút do dự phát tay xuất ra hơn mười thanh phi kiếm, chém về phía huyết diễm, đồng thời quanh thân xuất hiện từng đạo kim sắc hồ quang điện vừa thô vừa to, đan vào thành lưới giết về phía huyết diễm.

Trên người ma đầu này còn mang theo hai thanh phi kiếm bốn mạng của hắn.

“Thất thúc, ngươi muốn chạy đi đâu, ngươi cầu kết với Cổ Ma Thánh Tổ, cũng đừng trách chất nhi lấy hắc huyết nhận chém ngươi!”

Vị nho sinh Diệp gia kia cũng quát lạnh, trong tay xuất hiện một lưỡi đao màu đen, bay về phía quái nhân đầu to.

“Các ngươi đi hỗ trợ hai người kia giết chết cổ ma, ta đi gặp vị cổ ma thánh tổ kia!” Diệp Trường Sinh dặn dò hai nữ tử Hóa Tiên tông phía sau.

Lập tức, lại nhìn về phía Ngân Nguyệt, nói: “Ngân Nguyệt, ngươi cẩn thận một chút!”

Trong mắt Ngân Nguyệt xuất hiện thần sắc phức tạp, thấp giọng nói: “Ta biết, chủ nhân!”

Trong tay Diệp Trường Sinh xuất hiện một thanh kiếm nhỏ màu tím, pháp lực mãnh liệt xông vào trong kiếm, chỉ một thoáng Tinh Linh kiếm phát ra một tiếng thanh minh, kiếm quang dài hơn một trượng phóng lên trời, chém về phía Nguyên Sát.

So với những người khác thanh thể to lớn công kích, đạo kiếm quang này của Diệp Trường Sinh thoạt nhìn có chút hương vị bình bình thản.

Kiểm quang màu tím dài hơn một trượng tại đây đã là pháp bảo tung hoành, các loại thanh thể to lớn công kích khắp nơi trong không gian, không có gì nổi bật.

Nhưng mà, đạo kiếm quang này vừa xuất hiện, lập tức khiến cho Nguyên Sát cùng Lung Mộng chú ý.

Nguyên Sát đang cùng Lung Mộng đấu pháp quay đầu lại, há miệng phun ra một đoàn hắc khí, hóa thành một đóa hắc liên ngăn cản đạo kiếm quang này.

Nhưng sau một khắc, kiếm quang lóe lên, hung hăng chém lên người Hắc Liên, khiến cho nó lập tức nổ tung.

Kiểm quang chỉ hơi mờ đi một chút, tiếp tục hướng Nguyên Sát bay đi.

Nguyên Sát thấy thể khê ồ lên một tiếng, rung Hắc Phong Kỳ, chỉ một thoáng lập tức có một đạo phong nhận đen kịt từ trên Hắc Phong Kỳ bay ra.

Lưỡi gió như thể có thể cắt đứt không gian, trong giây lát đã xuất hiện trước mặt kiếm quang, đánh lên kiếm quang.

Chỉ một thoáng, lưỡng sắc quang mang âm vang nổ tung, ngay tại chỗ tạo thành một đạo sóng gió, khiến cho những người hơi tới gần nhìn thấy đều sợ hãi, vội vàng bay qua một bên tránh khỏi khu vực này.

Nguyên Sát có chút kinh ngạc nhìn Diệp Trường Sinh một cái, nàng trong thanh lãnh mang theo thanh âm quyên rũ ở trong không gian vang lên:

“Khó trách huyết điểm nhắc nhở ta phải chú ý tới ngươi, một tên Nguyên Anh hậu kỳ lại sinh ra uy hiếp với ta, Nhân giới nho nhỏ lại có thể nuôi dưỡng ra nhân vật như ngươi!”

Lung Mộng cũng hơi kinh ngạc đánh giá Diệp Trường Sinh. Theo nàng thấy, một kích vừa rồi của Diệp Trường Sinh đã tiếp cận trình độ tu sĩ Hóa Thân.

Kiều kiêu cười, Lung Mộng nhìn Ngân Nguyệt nói: “Muội muội tốt của ta, ngươi thật ra đã nhận chủ nhân tốt!”

Một kích của Diệp Trường Sinh không có hiệu quả, cũng không vội, tiếp tục thúc giục Tinh Linh kiếm, lại lần nữa chém ra một đạo kiếm khí màu tím dài hơn một trượng.

Nguyên Sát không thể không tiếp tục chấn động Hắc Phong Kỳ, từng đạo phong nhận đánh úp về phía Diệp Trường Sinh.

Có hẳn ở một bên kiếm chế, Lung Mộng vốn bị Nguyên Sát áp chế lập tức liền nhiều hơn một cơ hội thở dốc.

Giao thủ một lát, trong mắt Nguyên Sát hiện lên một tia không kiên nhẫn, lạnh lùng nói: “Vốn còn muốn bảo tồn một chút pháp lực, hiện tại xem ra không thể tiếp tục kéo dài nữa.”

“Vì không đến mức chậm mà sinh biến, bản thánh tổ đã liều mạng tổn hao ma khí nhiều, bằng thân thể lang yêu Hóa Thần kỳ này, mau chóng tiêu diệt các ngươi.”

Lập tức nàng nhẹ thở ra một hơi, hai tay bấm niệm pháp quyết, toàn thân bị một đoàn ngân quang bao vây trong đó, hào quang chói mắt, giống như một vòng kiêu dương màu bạc làm cho người ta không thể nhìn thẳng.

Trong ngân quang, một tiếng sói tru vang vọng chín tầng trời truyền ra, sau đó hiện ra một cỗ linh áp cường đại dị thường, bỗng dừng hàng lâm vào không gian này.

Ngân quang co rút lại, cuồn trướng lên mấy chục lần, sau đó quang hoa chợt tắt, một con ngân lang hai đầu phẳng phát như một ngọn núi khổng lồ hiện hình ra.

Hai cái đầu một đen một bạc, hai mắt cự lang màu bạc nhắm nghiền khế cúi xuống, màu đen thì ngửa đầu nhe răng, đôi mắt trợn tròn!

Cỗ linh áp kinh người này xuất hiện lập tức làm cho đám người Hàn Lập, Thi Hùng đang giao thủ cùng huyết điểm trong lòng đều hoảng hốt.

Sau khi con cự lang hai đầu này xuất hiện, lập tức ngửa mặt lên trời gầm lên giận dữ, một cỗ pháp lực tinh thuần đến cực điểm dũng mãnh tràn vào trong Hắc Phong kỳ.

Linh quang trên Hắc Phong kỳ lập tức tăng vọt, mãnh liệt nhoáng một cái, chỉ một thoáng một cỗ cuồng phong phô thiên

cái địa từ đó thổi ra, qua giây lát liền trải rộng khắp không gian.

Trong cơn cuồng phong này, vô số phong nhận đen kịt xuất hiện, chém về phía tất cả mọi người.

Thế công kinh khủng này lập tức làm cho trong lòng mọi người ở đây đều kinh hãi, vội vàng thu hồi pháp bảo, kiệt lực phòng ngự.

Diệp Trường Sinh cũng bất chấp công kích Nguyên Sát, vội vàng lóe lên xuất hiện trước người Ngân Nguyệt, trên tay nổi lên vài kiện pháp bảo phòng ngự, tản mát ra các loại quang huy, ngăn cản những phong nhận phô thiên cái địa kia.

Cuồng phong gào thét, khắp nơi đều hôn mê, toàn bộ không gian tựa hồ đục ngầu, làm cho người không thể nào thấy rõ phía trước rốt cuộc xảy ra chuyện gì.

Lúc này, bỗng nhiên vang lên một tiếng thét kinh hãi của Lung Mộng: “Không tốt, lão ma kia đang mở ra tầng cấm chế thứ chín!”

“Àm!”

Nàng vừa dứt lời, một tiếng vang kinh thiên động địa, sau đó mọi người chỉ cảm thấy không gian chung quanh bỗng nhiên chấn động, phảng phất trực tiếp sụp đổ.

Vô số vết nứt đen kịt từ trên vách đá không gian xuất hiện, lập tức tán loạn ra, mảnh không gian này dưới sự tàn sát bừa bãi của Hắc Phong kỳ, trực tiếp sụp đổ.

Mọi người trực tiếp rơi vào một không gian khác, không cần suy nghĩ nhiều mọi người lập tức hiểu ra đây chính là tầng thứ chín của Trần Ma tháp.

Nơi này rất trống trải, bốn phía đều là hắc phong tàn phá bừa bãi, khiến người ta không thể nào thấy rõ rốt cuộc không gian lại rộng bao nhiêu.

Nhưng nhìn xuống phía dưới, lại có thể thấy một tế đàn to lớn cao hơn trăm trượng, dưới rộng trên hẹp, bốn mặt có hình thang, dùng khiết bạch mỹ ngọc tàn lụi xây thành, to lớn tinh xảo dị thường.

Mà ở phụ cận tế đàn có một con cự lang to như ngọn núi đang đứng đó, ánh mắt lạnh lùng nhìn nữ tử mặc đạo bào đối diện.

Thần sắc trên mặt Lung Mộng vô cùng khó coi, phía dưới tòa tế đàn này phong ấn thứ gì đó, trong lòng nàng rất rõ ràng.

Đó là ma khí tinh thuần do thượng cổ tu sĩ trấn áp, nếu như bị lão ma này giải khai phong ấn, nàng có thể lập tức mượn nhờ ma khí này thực lực tăng vọt.

“Không thể để nàng vạch trần phong ấn tầng thứ chín, nếu không nàng có thể dựa vào điều này triệu hoán ra phân thân của Ma Tổ ở thượng giới. Một khi xảy ra loại chuyện này, không một ai ở đây có thể may mắn thoát khỏi!” Phía sau Diệp Trường Sinh, Ngân Nguyệt dòn dập nói.

Không cần nàng nói, Diệp Trường Sinh cũng biết tầm quan trọng của sự việc, tiểu kiếm màu tím trong tay lóe lên hào quang, hung hăng chém về phía cái đầu sói màu đen.

Mà cùng lúc đó, những người khác cũng vội vàng xuất hết thủ đoạn, công kích về phía con sói khổng lồ kia.

Tuy rằng không biết phân thân của Thượng Giới Ma Tổ trong miệng Ngân Nguyệt đến tột cùng có hình dáng gì, nhưng nhìn thấy vị Hóa Thân Hậu Kỳ yêu phi này sợ hãi như thế, hiển nhiên không phải những người bọn họ có thể ngăn cản.

Hôm nay nếu đã trốn không thoát khỏi mảnh không gian này, cũng chỉ có thể dốc sức liều mạng ngăn cản cự lang này.

Chỉ là bọn người Hàn Lập vừa động thủ, Huyết Diễm Cổ Ma cùng đại đầu quái nhân kia liền lập tức xông lên đón đánh bọn họ.

Vì vậy, tình hình chiến đấu lại một lần nữa biến thành như trước đó, nho sinh đối chiến đại đầu quái nhân, Thi Hùng cùng Hàn Lập đối chiến huyết diễm.

Cũng may huyết diễm bây giờ chỉ là hình thái hai đầu bốn tay, không thể khôi phục tới hình thái ba đầu sáu tay có thể so sánh với Hóa Thân.

Nếu không thi hùng cùng Hàn Lập tuyệt đối không phải là đối thủ của đối phương.

Sắc mặt Hàn Lập hơi trầm xuống, biết thế cục bây giờ, nhất định phải tốc chiến tốc thắng, vì vậy không chút do dự lấy ra hết đồ vật áp đáy hòm.

Nguyên Anh hậu kỳ khôi lỗi được hắt thả ra, Tam Diễm Phiến cũng xuất hiện trong tay, rầm một cái quạt, một đoàn tam sắc linh quang xuất hiện, thanh thế to lớn làm cho huyết diễm cùng Thi Hùng đều cả kinh.

Bên kia, Diệp Trường Sinh liên thủ Lung Mộng, kiệt lực ngăn cản song thủ cự lang tới gần tế đàn.

Trong hai người Hóa Tiên tông, Mộc phu nhân thao túng Hóa Long tử, nữ tử trẻ tuổi kia thao túng một thanh Tứ Tượng xích có vẻ giống như chế thành Bát Linh Xích, ở một bên cũng hiệp trợ bọn họ.

Chỉ là, bọn họ tuy rằng người đông thế mạnh, nhưng đối mặt với con sói khổng lồ này thì vẫn rất vất vả.

Đây dù sao cũng là bản thể của Ngân Nguyệt, là thân thể Hóa Thần hậu kỳ, chỉ dựa vào một bộ yêu thân thì sức mạnh có khả năng phát huy ra cũng đã khiến người ta khó có thể tưởng tượng.

Mặc dù Diệp Trường Sinh ở Nhân giới là cao thủ tuyệt đỉnh, nhưng đối mặt với sinh vật thượng giới này, vẫn có rất nhiều nơi lực bất tòng tâm.

Hắn chỉ có thể mượn nhờ Hư Thiên Đỉnh phòng ngự liều mạng thúc dục Tinh Linh Kiếm, không ngừng chém ra từng đạo kiếm quang, chặt đứt Hắc Phong Kỳ mãnh liệt mà đến.

Cách làm như vậy, tiêu hao pháp lực là khó có thể tưởng tượng, cũng may trên tay Diệp Trường Sinh có linh nhũ vạn năm, ngược lại có thể một mực bổ sung pháp lực.

Kịch chiến một lát, Cổ ma bên kia bỗng nhiên hét lên một tiếng thảm thiết, Diệp Trường Sinh quay đầu lại nhìn, phát hiện Cổ Ma Huyết Diễm đã bị Thi Hùng cùng Hàn Lập liên thủ đánh chết.

Hàn Lập sắc mặt vui mừng từ trong cơ thể đối phương lấy ra hai thanh tiêu kiếm màu xanh lá có hắc khí lượn lờ.

Mà Thi Hùng kia, thì không nói hai lời, hướng quái nhân đầu to đánh tới.

Hàn Lập cũng theo sát phía sau, đi theo sau.

Quái nhân đầu to thấy thế trong mắt hiện lên vẻ hoảng sợ, nếu như bị ba người này liên thủ, gã cơ hồ chắc chắn phải chết không thể nghi ngờ.

Vội vàng hướng song đầu cự lang bên này bay tới, muốn được Nguyên Sát che chở.

Tình huống chuyển biến tốt rồi!

Một khi giết chết quái nhân đầu to, tất cả chiến lực nơi này đều có thể dùng để đối phó con cự lang hai đầu này!

Nhìn thấy một màn trước mắt này, trong mắt cự lang hai đầu cũng hiện lên một tia sắc lạnh, tựa hồ biết tình huống không ổn, không thể tiếp tục kéo dài nữa.

Nàng ngửa mặt lên trời tru lên một tiếng, đột nhiên trên người có mấy luồng sáng bạc lóe lên!

“Không tốt!”

Diệp Trường Sinh trong lòng cả kinh, vội vàng dùng lượng lớn ngân quang toàn thân tuôn trào ra, bao bọc cả mình và Ngân Nguyệt vào trong đó.

Đồng thời, Hư Thiên Đỉnh ở trước người khản cập vất ngang, tựa hồ muốn ngăn trở cái gì.

“Keng keng keng!”

Liên tiếp mấy tiếng nổ thanh thúy nổ tung bên tai Diệp Trường Sinh, hần ngay cả thời gian phản ứng cũng không kịp, cảm giác được ngân quang giáp trước kia cơ hồ không có vật gì có thể phá vỡ phòng ngự biến thành ánh sáng màu bạc, trực tiếp bị vật gì chém văng.

Ngay sau đó, vật kia đâm vào Hư Thiên Đỉnh, làm cho thân hình hắn nhoáng một cái, chỉ cảm thấy một cỗ man lực thuận theo đại đỉnh truyền tới.

Cùng lúc đó, một tiếng hét thảm vang lên cách đó không xa, kèm theo đó là một tiếng kêu kinh hãi thê lương.

Hắn quay đầu nhìn lại bên kia, bất giác trong lòng trầm xuống, chỉ thấy Hóa Tiên tông Mộc phu nhân, bị một đạo ngân quang đánh nát thân thể.

Đồng thời, có vài luồng ánh bạc bắn trúng Hóa Long Ân trên tay nàng, Hóa Long Tỳ bị đánh nát bấy, ầm ầm nổ tung, hóa thành một luồng hào quang to lớn.

Nguyên Anh Mộc phu nhân cũng không kịp chạy ra, trực tiếp bị quang mang kia nổ tung thành tro bụi.

Mà người còn lại của Hóa Tiên tông nhìn Mộc phu nhân đã chết, hoảng sợ kêu to.

“Đây là Thiên Lang Toàn!” Âm thanh kinh hoàng của Ngân Nguyệt vang lên trong thần thức của Diệp Trường Sinh.

Diệp Trường Sinh cúi đầu nhìn lại, chỉ thấy vài thanh dao quái dị màu bạc bị Hư Thiên Đình bắn văng ra, rơi xuống đất.

Cánh tay khê động, Diệp Trường Sinh liền một tay bắt lấy quái nhận này vào trong tay, nhìn kỹ vài lần, nhận ra đây là một cái móng tay nào đó trên một lang trảo sắc bén.

“Không tốt! Vậy lão ma phá vỡ phong ấn rồi!” Đồng dạng ngự sử Bát Linh Xích, chặn mấy đạo Linh Lung của Thiên Lang Toàn lại, kinh hô một tiếng.

Đám người nghe vậy lập tức nhìn lại bên kia, chỉ thấy trên tòa tế đàn kia, mấy cây dao quái dị màu bạc cắm vào trên một tấm bia đá.

Tấm bia đá lập tức nứt ra, chỉ một thoáng một cỗ ma khí mãnh liệt từ đó phun ra.

“Ồ! “

Song đầu cự lang thét dài một tiếng, trên cái đầu đen kịt kia, há to miệng khê hấp, chỉ một thoáng ma khí đen kịt mãnh liệt vọt vào trong cơ thể nó.

Chỉ là ngum này, khí tức toàn thân cự lang hai đầu tăng vọt, ô quang từ trên đầu lâu kia lan tràn xuống dưới, chỉ một thoáng đã nhuộm hết nửa người.

“Gặp rồi, phong ấn quả nhiên đã mở ra!” Một tiếng kinh hô đột nhiên vang lên từ đằng xa.

Mọi người nhìn theo thanh âm, chỉ thấy hai bóng người đột nhiên xuất hiện trong mảnh không gian này.

Một người trong đó mặc đạo bào, tướng mạo nho nhã, mà một người khác, mặc tạo bào, thoạt nhìn là một văn sĩ trung niên, sắc mặt âm lãnh không gì sánh được.

“Huyền Thanh Tử, Thất Diệu, các người rốt cuộc đã đến!” Thi Hùng nhìn thấy hai người, lập tức hô to một tiếng.

Còn vị trung niên nho sinh của Diệp gia vừa thấy hai người này, sắc mặt lập tức trắng bệch, trong mắt hiện lên một tia kinh sợ.

Có đến hai trợ thủ, nhưng đối mặt với cự lang thực lực đại tăng này, có thể thắng được đối phương hay không vẫn chưa biết được.

Chứng kiến hai người này đột nhiên xuất hiện, trong mắt cự lang hiện lên một vòng lãnh sắc, bỗng nhiên há miệng phun một cái, một cỗ ma khí đen kịt sền sệt như dịch từ trong miệng phun ra.

Cỗ ma khí này không ngờ lại bao trùm về phía tất cả mọi người, bao phủ toàn bộ không gian.

“Cẩn thận, ma khí này cực kỳ lợi hại, bản thể pháp bảo không thể bị nhiễm, nếu không sẽ lập tức bị ma hóa mất đi thần thông.” Diệp Trường Sinh thấy thế lập tức hô to một tiếng nhắc nhở mọi người.

Huyền Thanh Tử và Thất Diệu chân nhân vừa tiến vào thấy thế, sắc mặt đều biến đổi, vội vàng thúc giục pháp bảo, thả ra linh quang để ngăn cản ma khí.

Đối mặt biến cố bất thành linh này, bọn người Hàn Lập, Thi Hùng cũng vội vàng tự bảo vệ mình, tạm thời từ bỏ vây công đối với đại đầu quái nhân kia.

Ánh mắt Diệp Trường Sinh thoáng nhìn xuống phía dưới, đột nhiên hừ lạnh một tiếng, từ sắc tiểu kiếm trên tay chém ra một đạo kiếm quang.

“Vèo!”

Kiểm quang nhanh chóng xuất hiện trước mặt quái nhân đầu to, người này dường như không nghĩ tới dưới tình huống như vậy, Diệp Trường Sinh còn dám ra tay với hắn.

Hắn chân động, đang định né tránh, nhưng kiểm quang lại quét qua, trực tiếp chém thân thể hắn thành hai nửa, kéo theo Nguyên Anh trong cơ thể cũng bị chém nát.

Một chiêu này của hắn lập tức làm cho Huyền Thanh Tử cùng Thất Diệu chân nhân giật nảy mình, một vị đại tu sĩ cứ như vậy bị hắn dễ dàng chém giết.

“Toàn lực ra tay, không nên giữ lại bất cứ thứ gì, nếu không đợi ma đầu này hấp thu đủ ma khí, chúng ta ai cũng đừng mong thoát khỏi nơi này!” Diệp Trường Sinh quát lạnh một tiếng, ánh mắt lạnh lùng nhìn mọi người xung quanh.

Huyền Thanh Tử nhìn Diệp Trường Sinh ánh mắt lộ ra một tia kinh ngạc, lập tức quay đầu nói với trung niên văn sĩ:

“Thất Diệu huynh, chúng ta cũng toàn lực ra tay, hiệp trợ vị đạo hữu này!”

“Đã biết, tình hình trước mắt đích xác không thể trì hoãn!” Trung niên văn sĩ thần sắc âm lãnh nói, bàn tay vừa lộn, trên tay xuất hiện một cái Tiểu Cổ màu đỏ lớn khoảng nửa thước.

Mà lão đạo kia cũng từ trong tay áo bay ra một thanh tiểu kiếm màu xanh, hai kiện pháp bảo này được pháp lực của bọn họ thúc dục, lập tức bộc phát ra linh lực kinh người.

Như thể chế linh bảo!

Đây lại là hai kiện Linh bảo giống nhau, mang theo Linh Bảo này hướng phía ma khí tối đen như mực chém tới.

Lúc này, khí đen do cự lang phun ra đã bao trùm tất cả mọi người, ở trong ma khí đậm đặc như dịch thể này, cũng chỉ có kiếm khí do Tinh Linh kiếm trên tay Diệp Trường Sinh chém ra có thể điên cuồng chém loạn lên trong hắc khí.

Những người còn lại, yêu chỉ dùng bảo vật bảo vệ toàn thân, không dám dính chút ma khí nào, chỉ có thể tự bảo vệ mình.

Trên thực tế, nếu không phải Lung Mộng tiếp được hơn phân nửa công kích của cự lang, Diệp Trường Sinh lại dẫn dắt một

phần lực chú ý của cự lang, sợ rằng đám người này, yêu đã sớm không thể nào chống đỡ được nữa.

Huyền Thanh Tử cùng Thất Diệu chân nhân đột nhiên xuất hiện, mặc dù pháp bảo sắc bén, nhưng đối mặt với cự lang này, có thể đưa ra trợ giúp cũng chỉ có thể nói là miễn cưỡng.

“Ô! “

Lại là một tiếng sói tru, cái đầu sói đen nhánh kia lại lần nữa há miệng hút một cái, một đoàn ma khí lớn từ trên tế đàn tiết ra ngoài lại bị nàng hút vào trong miệng.

Chỉ một thoáng, trên thân sói màu bạc, ô quang cuồng thiểm, trong chớp mắt đã xâm nhiễm ba phần tư khu vực.

“Không tốt, tiếp tục như vậy, nàng thật sự có năng lực triệu hoán ma niệm vượt giới của Nguyên Sát Ma Tổ đến đây!” Ngân Nguyệt thấy một màn như vậy có chút lo lắng nói.

“Bây giờ chỉ có một cách. Tuyết Linh, ngươi và ta lần nữa dung hợp trở thành Linh Lung, như vậy mới có thể ngăn cản được nàng!” Bên phía Diệp Trường Sinh, đột nhiên nhớ tới giọng nói của Lung Mộng.

“Trùng hợp lại? Lấy thần hồn cường hãn của hai người các ngươi bây giờ, sau khi dung hợp vẫn còn ý thức của Ngân Nguyệt sao?” Diệp Trường Sinh nghe nói như thế, lập tức hỏi ngược lại một câu.

“Bất luận là Lung Mộng hay là Tuyết Linh, đều không nên xuất hiện, chỉ có Linh Lung mới là căn bản của chúng ta!” Lung Mộng lập tức nói.

“Chủ nhân, ta...” Ngân Nguyệt nghe vậy trong lòng khẽ động, đang muốn nói cái gì đó.

Đột nhiên, ở một hướng khác của phiến không gian này, một đoàn tinh quang lớn đột nhiên xuất hiện, ngay sau đó một bóng người ở bên trong chớp động vài cái, sau đó ngưng tụ lại thành hình.

Người này vừa đi ra, vẻ mặt liền kinh nghi, quan sát bốn phía, vẻ mặt tròn trịa thần sắc, đối với Diệp Trường Sinh mà nói vô cùng quen thuộc.

“Hương sư huynh, cuối cùng ngươi cũng xuất hiện rồi!” Diệp Trường Sinh nhìn thấy vẻ mặt tròn trịa của lão giả, lập tức nói.

Nghe được lời này của hắn, Hương Chi Lễ giống như bị hù cho nhảy dựng, vội vàng đưa ánh mắt nhìn lại, đánh giá tình cảnh chung quanh một phen, lập tức sắc mặt trở nên vô cùng khó coi.

“Diệp sư đệ, không nghĩ tới chúng ta lại nhận nhau dưới loại cục diện này!” Lão đầu cười khở một tiếng rồi nói.

“Ha ha, ta sớm đã nghe người khác nói huynh tiến vào Côn Ngô sơn với người khác rồi, không ngờ huynh bây giờ mới đến!” Diệp Trường Sinh vừa vung tinh linh kiếm, không ngừng thảo phạt song thủ cự lang, vừa nói với Hương Chi Lễ.

“Ai, việc này nói ra dài dòng, ta bị trục xuất vào trong thiên tượng huyền diệu, bây giờ mới thoát thân, xem ra nơi đây may mắn có Diệp sư đệ người kéo theo, nếu không thì mọi chuyện không thể thu thập được!” Hương Chi Lễ thở dài một tiếng, nói ra.

Nếu như hắn không bị kéo vào trong huyền cảnh kia, chuyện có thể xảy ra ở đây cũng sẽ không xảy ra.

Hương Chi Lễ vừa nói, vừa vội vàng hé miệng ra, một khối lệnh tiễn đỏ thẫm hình tam giác bắn ra bên ngoài cơ thể.

Lóe lên một cái, toàn thân bảo vật này bỗng xuất hiện kim sắc hỏa diễm, kim quang đại phóng, biến ảo thành một con kim sắc hỏa thú.

Cả người con thú này mặc giáp, đầu có hai sừng, được một tầng kim sắc hỏa diễm bao quanh, tựa như trâu mà không phải trâu, bộ dáng giống như hổ không phải hổ.

Hắn vừa hiện hình liền không chút chần chờ tung người nhảy lên, hóa thành một đạo kim hồng, thẳng đến Song Thủ cự lang.

Từng cổ hắc khí mãnh liệt như thủy triều tiến đến, nhưng đôi mắt con hỏa thú màu vàng này, lại lập tức bị đốt cháy nhao nhao thối lui.

Động tĩnh bên này lập tức thu hút sự chú ý của mọi người, Hàn Lập vừa nhìn thấy tướng mạo của Hương Chi Lễ, lập tức trợn mắt há hốc mồm.

“Hương... Hương sư huynh?!”

Lão giống như là có chút không dám tin, tiểu lão đầu năm đó ở Hoàng Phong Cốc từng gặp qua, vậy mà lại xuất hiện ở Đại Tấn?

Hơn nữa, nhìn khí tức khó lường của hắn, chẳng lẽ là một vị tu sĩ Hóa Thần?

Chuyện này cũng quá thái quá rồi?

“Hương tiên bối đến!” Đám người Huyền Thanh Tử, Thất Diệu chân nhân vừa thấy Hương Chi Lễ xuất hiện, trong lòng lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Ở chỗ vị thanh danh Đại Tấn này, bất luận nói thế nào, áp lực bọn họ chịu đựng đều giảm xuống.

Trời sập xuống, có cao nhân chống đỡ.

Hương Chi Lễ gia nhập chiến cuộc, lập tức làm cho hình thức nơi này phát sinh biến hóa thật lớn, song thủ cự lang kia không thể không phân ra càng nhiều tinh lực đi đối phó Hương Chi Lễ.

Kể từ đó, áp lực mà mấy người Hàn Lập, Thi Hùng tiếp nhận lập tức giảm đi, những người này không còn là tự vệ nữa, mà nhao nhao phát động pháp bảo bắt đầu phản kích.

Thấy một màn như vậy, hung quang trong mắt cự lang hai đầu chợt lóe, bỗng nhiên thét dài một tiếng, lần nữa đem Chân Ma khí đang rót ra trên tế đàn hút đi.

Toàn thân nó bùng lên ánh sáng màu đen, trong chớp mắt, tốc độ thân hình trở nên đen nhánh nhanh hơn gấp mấy lần, gần như ăn mòn toàn bộ thân thể.

Song thủ cự lang nguyên bản lập tức trở nên chỉ còn lại một cái đầu lâu màu bạc, còn lại toàn bộ thân hình đã biến thành màu đen nhánh.

Khí tức từ trên người hắn phát ra cũng lập tức tăng vọt mấy lần, há mồm gầm gừ một tiếng, sóng khí cuồn cuộn lập tức khiến mọi người đứng không vững, phảng phất như con thuyền nhỏ trong cơn mưa gió lớn.

“Không tốt, chờ nàng hoàn toàn ma hóa thân thể ta, sự tình sẽ không thể nghịch chuyển!” Lung Mộng thấy một màn này sắc mặt đại biến hô lên.

“Nguy, tể đàn kia không phải trong thời gian ngắn có thể tu bổ, chỉ cần nó liên tục không ngừng tiết lộ ma khí ra ngoài, thân thể Linh Lung vương phi sớm muộn cũng sẽ bị ma hóa mất!” Trên mặt Hường Chi Lễ lộ ra vẻ ngưng trọng nói.

“Trong thời gian ngắn như vậy, chúng ta căn bản không có cách nào trấn áp vị Cổ ma thánh tổ này!” Hường Chi Lễ đồng thời nói ra lời này, sắc mặt khó coi vô cùng.

Mặc dù hấn đã đến, tựa hồ cũng không cách nào thay đổi tình huống nơi này.

“Người còn muốn gì nữa, nếu không thả Tuyết Linh ra thì thật sự không kịp nữa rồi.” Bên tai Diệp Trường Sinh truyền đến thanh âm Lung Mộng dồn dập.

“Được, ta đồng ý với người, ta sẽ qua ngay!” Diệp Trường Sinh còn chưa lên tiếng, Ngân Nguyệt đột nhiên nói.

“Ngân Nguyệt người... Người quyết định như vậy sao? Với sự dung hợp của nàng, có thể sẽ không còn có người!” Diệp Trường Sinh nghe vậy, trong lòng hỏi một câu.

“Chủ nhân, hai người chúng ta trở về Linh Lung chính là chuyện sớm hay muộn. Nàng nói đúng, đó mới là gốc rễ của chúng ta, là truy cầu Đại Đạo của chúng ta!”

“Ta đi theo chủ nhân, không phải tìm kiếm chính là trở về Linh giới, trở về bản thân sao? Hiện tại chính là một cơ hội!” Ngân Nguyệt dị thường bình tĩnh nói.

“Bất kể thế nào, Ngân Nguyệt đều sẽ ghi tạc trong lòng đoạn thời gian chủ tớ này!” Thanh âm Ngân Nguyệt vang lên cuối cùng trong đầu Diệp Trường Sinh, đây đại khái là đoạn đối thoại sau cùng giữa hai người!

Nói xong lời này, Ngân Nguyệt hóa thành một đạo ngân quang, lao về phía nữ tử mặc đạo bào kia.

Mà trong cơ thể đạo bào nữ tử kia cũng lao ra một tia sáng trắng va chạm với nàng.

Chỉ một thoáng, thi thể nữ tử mặc đạo bào ngã xuống, mà trên không trung hai luồng ngân quang giao dung cùng nhau.

Trong chốc lát, bóng người trong đoàn ngân quang nhoáng lên một cái, một bóng người hư không hiện ra.

Người này có mái tóc bạc, hai tai nhòn nhọn, thần sắc lạnh lùng, là một cô gái xa lạ mà Diệp Trường Sinh chưa bao giờ thấy qua.

Quay đầu nhìn lại, đó là một gương mặt tuyệt mỹ, đôi mắt đen nhánh, vừa quen thuộc lại vừa xa lạ với Diệp Trường Sinh.

Trong ánh mắt kia ẩn chứa rất nhiều thứ, có những thứ quen thuộc và tràn ngập ý niệm, có thân thiết và âm áp, thế nhưng cũng có những thứ lạnh lẽo và tức giận, có những thứ kinh ngạc và không thể tin tưởng.

Đủ loại cảm xúc, nàng này tựa hồ giãy dụa không thôi. Đến cuối cùng, trên gương mặt trắng nõn như ngọc, nổi lên một tia đỏ ửng, hung hăng trừng mắt nhìn Diệp Trường Sinh, phát ra một tiếng hừ lạnh như băng.

“Vèo” một tiếng, sau khi nàng này xuất hiện, cũng không cùng bất kỳ người nào ở đây nói chuyện, trực tiếp hóa thành một đạo ngân quang, vọt vào đầu lang màu bạc kia.

Chỉ một thoáng, trên đầu sói màu bạc đại thịnh ngân quang, trong giây lát đã bức lui ô quang đen kịt kia rất nhiều, lại mơ hồ có xu thế chiếm cứ nửa vách tường giang sơn.

Trong cái đầu sói đen thui kia đột nhiên vang lên một tiếng thét dài, trực tiếp há miệng cắn xé cái đầu sói màu bạc kia.

Mà ngân sắc lang thủ cũng không cam chịu yếu thế, bắt đầu đón đỡ, nhất thời song đầu cự lang bùng lên một đoàn, nhất thời mọi người đưa mắt nhìn nhau.

Ma khí vây công bọn họ như thủy triều đều hồi phục trong cơ thể song thủ cự lang kia, sau khi hợp thể, Linh Lung cùng Nguyên Sát tranh đoạt quyền chủ đạo thân thể này.

Thoạt nhìn, tạm thời không cần mọi người ra tay, vì vậy mà mọi người không ra tay, đều dời ánh mắt về phía hai kiện Linh Bảo kia.

Diệp Trường Sinh nhanh tay lẹ mắt, xoạt một cái đã xuất hiện bên cạnh Hắc Phong Kỳ, trước người hắn Hư Thiên Đỉnh xoay một cái, chặn lại tất cả các pháp bảo đang tấn công hắn.

Lập tức, lập tức một tay nắm lấy Hắc Phong Kỳ đã mất đi nguyên sát khổng lồ, sau đó quay đầu nhìn về phía hư không bên cạnh, lúng túng nói: “Hương sư huynh cũng cảm thấy hứng thú với Hắc Phong Kỳ sao?”

Thân ảnh tiểu lão đầu xuất hiện trong hư không, thấy Diệp Trường Sinh phản ứng nhanh hơn hắn, không khỏi cười khan một tiếng.

“Ta và người đều ở Hoàng Phong Cốc một đoạn thời gian, Diệp đạo hữu gọi ta một tiếng sư huynh cũng thỏa đáng, nếu Diệp sư đệ đã đem món linh bảo này cầm trong tay, vậy vì huynh cũng không nên tranh đoạt với người!”

“Trong cơ thể sư đệ hẳn là có Tịch Tà Thần Lô? Vừa lúc có thể khu trục Chân Ma khí trong Linh Bảo này!” Tiểu lão nhân cười gượng nói.

“Vậy xin đa tạ sư huynh khiêm nhường!” Diệp Trường Sinh cười hắc hắc, trên tay xuất hiện một đám tia chớp màu vàng, ùng ùng vọt vào trong Hắc Phong kỳ.

Bên trong Hắc Phong Kỳ được Nguyên Sát quán chú Chân Ma Khí nồng đậm dị thường, Diệp Trường Sinh dùng tất cả Tịch Tà Thần Lô trong cơ thể, nhưng vẫn không khu trừ sạch sẽ ma khí bên trong.

Thấy thế, hắn chỉ có thể phong ấn Hắc Phong Kỳ trước, chờ đợi sau này mới xử lý.

Hương Chi Lễ thấy một màn tiệc nuôi này lắc đầu.

Trong hai kiện linh bảo chỗ này, Hắc Phong kỳ này ở các phương diện mà nói, không thể nghi ngờ đều là một kiện tốt

nhất.

Đây chính là Linh Bảo không gian, về sau nếu muốn nhập cư trái phép vào Linh Giới, không biết cái Linh Bảo này có thể giúp đỡ được bao nhiêu!

Mà Bát Linh Xích kia, là Linh Bảo của Phật môn, nếu như không tu luyện công pháp Phật gia, ngay cả Thông Bảo Quyết cũng khó có thể kích phát ra.

Cho dù tu luyện Thông Bảo Quyết, sau này muốn thôi động cũng phiền toái không thôi, lấy Hường Chi Lễ tạm thời không đi tranh đoạt Bát Linh Xích.

Mà là thờ ơ lạnh nhạt nhìn đám người phía dưới đã chiến đoàn.

Khi uy hiếp của cổ ma được giải trừ, những người này lập tức bỏ lại biểu hiện giống như đoàn kết lúc trước, lập tức tranh đoạt Bát Linh Xích.

Cũng chỉ có cô gái Hóa Tiên tông kia bởi vì thực lực bạc nhược nên không dám tới gần.

Mấy người còn lại, bất kể là Huyền Thanh Tử, Thất Diệu chân nhân, hay là Thi Hùng, Hàn Lập, hoặc là vị Diệp gia đại trưởng lão kia, tất cả đều đấu vô cùng hung mãnh.

Những người này dường như trong tay đều có một kiện linh bảo giống như muốn chế trụ, thanh thế đánh nhau so với bọn họ vừa rồi còn lợi hại hơn ba phần.

Nhìn bộ dáng bọn họ đánh nhau như vậy, Hường Chi Lễ tuyệt đối không nóng vội, theo hấn thì món Linh Bảo này đã là vật trong túi của hấn rồi.

Nơi này chỉ có Diệp Trường Sinh duy nhất có thể chống lại vài phần với hấn, sau khi đạt được Hắc Phong kỳ, chắc hấn cũng không tiện tranh bát linh thước nữa.

Tới lúc đó, khi hấn vừa ra tay thì ai có thể ngăn cản được chứ?

Lúc này Hường Chi Lễ còn có tâm tư nói chuyện vài câu với Diệp Trường Sinh:

“Ai, ta trăm triệu lần không nghĩ tới, năm đó gặp được một tu sĩ luyện khí kỳ, thế mà có thể trong thời gian ngắn ngủi hơn

hai trăm năm trưởng thành đến loại tình trạng này!”

“Ha ha, ta cũng không nghĩ tới một lão giả Luyện Khí kỳ bình thường lại sừng sững tại đỉnh điểm tu tiên giới!” Diệp Trường Sinh cũng cười ha ha nói.

“Ngày đó tại Tấn kinh, lúc nhìn thấy Hường sư huynh, sư huynh còn không muốn nhận mặt ta, chắc chắn, lại nói tiếp, kỹ xảo diễn kịch của sư huynh, sư đệ bội phục!”

Hường Chi Lễ nghe vậy lập tức cười khan hai tiếng, nói:

“Ngày đó sư huynh có chuyện quan trọng khác, không tiện nhận sư đệ, sư đệ chắc hẳn có thể thông cảm!”

“Bất quá nói trở lại, điều khiến ta không nghĩ tới chính là, chẳng những Diệp sư đệ trong vòng hai trăm năm tu luyện đến Nguyên Anh hậu kỳ, Hàn sư đệ cũng đã tu luyện đến Nguyên Anh trung kỳ trong vòng hai trăm năm! “

“Thật đúng là hiếm thấy, Hường mỗ ở nhân giới hành tẩu nhiều năm như vậy, đây là lần đầu tiên nhìn thấy loại kỳ sự này!” Tiểu lão nhi vuốt vuốt chòm râu, một bộ dáng rất là thần phục nói.

“A, Hường sư huynh còn nhớ Hàn sư đệ không? Lại nói, Hàn sư đệ cũng là người có đại khí vận!” Diệp Trường Sinh mỉm cười nói.

“Chắc chắn, ta hiện tại hoài nghi, Hoàng Phong Cốc kia có cất giấu thượng cổ bí mật gì đó mà ta không phát hiện được hay không!” Hường Chi Lễ rung đùi đắc ý cảm khái nói.

“Hai người các ngươi, có công phu nói chuyện như vậy thì còn không mau tới giúp ta một tay?” Một giọng nói đầy tức giận từ trên người của con cự lang hai đầu phía sau hai người truyền tới.

Cái kia đầu sói màu bạc một đôi mắt, hung hăng trừng hai người.

Kỳ thật mặc dù hai người đang nói chuyện phiếm, nhưng bên kia cũng vẫn chú ý tới chiến cục.

Ngân Nguyệt cùng Lung Mộng hợp thể hóa thành lung linh, sau khi chui vào trong cơ thể, mặc dù trong thời gian ngắn khí thể đại thịnh, phảng phất chiếm được thượng phong.

Nhưng Nguyên Sát Thánh Tổ cũng không phải dễ đối phó, mượn ma khí trên tế đàn chảy ra, khí thể không ngừng tăng vọt, rất nhanh đã làm cho Linh Lung rơi vào thế hạ phong.

Nghe được tiếng Linh Lung, Diệp Trường Sinh và Hường Chi Lễ không chút do dự dồn dập ra tay.

Trong tay Diệp Trường Sinh xuất hiện một đại ấn màu vàng đất, hắn ném về phía trước, phù văn vàng bạc trên đại ấn kia điên cuồng lưu động, trong chớp mắt liền biến thành một ngọn núi lớn, hướng cái đầu sói màu đen kia mạnh mẽ trấn áp tới.

Mà Hường Chi Lễ vẫn lấy ra khối ngọc bài lúc trước, thả ra kim diễm dị thú, phun ra từng luồng kim sắc hỏa diễm trợ giúp Ngân sắc lang thủ.

Diệp Trường Sinh thấy một màn như vậy, không khỏi liếc mắt về phía Hường Chi Lễ.

Kiện pháp bảo này, hiển nhiên chỉ là một kiện Linh Bảo có thể chế tạo ra, mà theo Diệp Trường Sinh biết, trên người Hường Chi Lễ cũng có Linh Bảo.

Tựa hồ nhìn ra nghi hoặc trong lòng của hắn, Hường Chi Lễ cười ha ha một tiếng, nói: “Cũng không đối gạt Diệp sư đệ, kỳ thật đối với tu sĩ Hóa Thần chúng ta mà nói, toàn lực xuất thủ đúng là một chuyện rất xa xỉ!”

“Trong phiên thiên địa này, nếu ta vận dụng Linh Bảo tất nhiên sẽ mất đi một phần Tinh Nguyên, cho nên nếu không phải lúc vạn bất đắc dĩ, ta sẽ không dễ dàng vận dụng Linh Bảo!”

“Một khi vận dụng thì sẽ liều mạng!”

“Nguyên lai là như vậy, khó trách con Băng Phượng kia chậm chạp không chịu tiến giai!” Trên mặt Diệp Trường Sinh xuất hiện một vòng ý cười nói.

Hường Chi Lễ nghe vậy, trong mắt lại lộ ra thần sắc rất hứng thú, hỏi: “Ta nghe nói Băng phượng kia từng phát ra lệnh truy nã sư đệ, người như thế nào lại trêu chọc đến Băng Phượng kia?”

“Lại nói tiếp, ngay cả sư huynh ta cũng không nguyện ý trêu chọc con Băng Phượng kia, những huyết mạch của thượng cổ

linh thú này, thật đúng là làm cho người ta hâm mộ! ” Hường Chi Lễ nói, ánh mắt lộ ra một tia hâm mộ.

Băng Phượng từ các phương diện mà nói, đều là khiến cho hắn cực kỳ hâm mộ.

Thần thông không gian của nàng, tuổi thọ dài đằng đẳng của nàng cùng với việc muốn tiến vào Hóa Thần là có thể tiến vào Hóa Thần.

Những thứ này khiến Hường Chi Lễ vô cùng hâm mộ, nếu đổi Băng Phượng thành hắn, hơn phân nửa hắn cũng sẽ không tiến giai Hóa Thần sớm.

Dù sao, sau khi trở thành tu sĩ Hóa Thần, xuất thủ cũng có quá nhiều hạn chế.

Chỉ cần hơi không chú ý sẽ có khả năng khiến tinh nguyên bị xói mòn, không tự tại bằng Nguyên Anh hậu kỳ.

“Việc này nói ra thì dài dòng lắm!” Diệp Trường Sinh cười hắc hắc, thuận miệng qua loa.

Thấy bộ dáng hắn không muốn nói nhiều, Hường Chi Lễ cũng không hỏi nhiều nữa, đem ánh mắt tiếp tục chuyển hướng sang song thủ cự lang bên kia.

Sau khi Diệp Trường Sinh và Hường Chi Lễ ra tay, Nguyên Sát Ma Tổ bị quấy nhiễu rất lớn, rất nhanh liền bị Linh Lung một lần nữa chiếm thế thượng phong.

Thân thể vốn đen thui dần dần khôi phục bộ dạng ngân quang lập lòe, hắc khí từng bước lui về phía sau, dần dần bị ép tới cái đầu cuối cùng.

Nhìn thấy cảnh này, hai tròng mắt đầu sói màu bạc bỗng nhiên trở nên tĩnh mịch, phảng phất có hai vòng xoáy màu đen chuyển động ở bên trong.

Phân thần của Nguyên Sát Thánh Tổ nhìn thấy đôi mắt này, trong đầu giống như nhớ ra cái gì đó, lập tức hét lớn một tiếng: “Linh hồn thôn phệ? Dừng tay! Người dám to gan phá hỏng đại sự của ta, không sợ lần tới Linh giới lần tới tìm người sao?”

“Rống!” Cái đầu sói đen nhánh của nàng giãy dụa lắc lư, đột nhiên hai luồng huyết quang từ trong mắt bắn ra, một cỗ khí

tức đáng sợ dần dần nổi lên.

“Nàng muốn tự bạo, mau ngăn nàng lại!” Trong đầu lang màu bạc truyền ra thanh âm lo lắng.

Hương Chi Lễ nghe vậy cả kinh, ánh mắt khẽ động, tựa hồ muốn động đến át chủ bài của mình.

Mà lúc này, trước người Diệp Trường Sinh bỗng nhiên xuất hiện một cái đỉnh lớn màu xanh, hắc vũ nhẹ một cái lên đỉnh xanh, nắp đỉnh mở ra, chỉ một thoáng sợi tóc đen nhánh phô thiên cái địa tuôn trào ra, quấn quanh ở trên cái đầu sói đen nhánh kia, chỉ một thoáng đã trói chặt nó lại.

Đầu sói đen thui kia không nhúc nhích được nữa, hai con ngươi kinh sợ bắn ra.

Linh Lung thấy thế vội vàng nắm lấy cơ hội, cái cổ giương lên, bộ lông màu bạc dựng thẳng lên, một đạo ngân quang sáng chói phát ra.

Sau một tiếng sói tru, cái miệng lớn ngân sắc lang phảng phất hóa thành một cái vòng xoáy, mãnh liệt hút một cái, từ cái đầu sói màu đen kia lập tức bị kéo ra ngoài một bóng đen.

Bóng đen này vừa ra, liền lập tức phát ra tiếng rống to phẫn nộ, sát ý lạnh thấu xương hướng về phía cái đầu màu bạc.

Mà ngân sắc lang thủ lại không thèm để ý, sau khi băng hàn thấu xương hừ lạnh một tiếng, ngân quang trong miệng tăng vọt, mãnh liệt hút hắc ảnh kia vào.

Trong chớp mắt, phân thân Nguyên Sát chiếm cứ trong cơ thể cổ thân thể này bị cắn nuốt hết.

Linh Lung mượn thiên phú thần thông của Ngân Nguyệt Lang Tộc để giải quyết kẻ địch đã chiếm cứ thân thể này mấy vạn năm!

Ngân sắc Lang Thủ thôn phệ bóng đen xong liền bất động, chứng kiến một màn này, Hương Chi Lễ bỗng nhiên thở dài một hơi, đưa tay thu pháp bảo của mình về.

Cảm thán nói: “Cuối cùng thì tai họa cũng đã được giải quyết!”

Diệp Trường Sinh trong lòng cũng cảm khái không thôi: “May mà không để phân thân trong Nguyên Sát này gọi Ma niệm vượt giới của Nguyên Sát Thánh Tổ tới, nếu không muốn giải quyết chuyện này, không biết sẽ gặp phiền toái bao nhiêu!”

Một lát sau, một bóng người ưu nhã từ từ đứng lên, chính là con cự lang kia, chỉ là lúc này hai đầu cự lang hợp nhất, biến thành một cái đầu lâu, toàn thân cũng đã thành màu trắng bạc.

Thân ảnh cự lang nhoáng một cái, trong ngân quang hóa thành một nữ tử mềm mại thướt tha, đúng là Linh Lung.

Mặt nàng không chút thay đổi liếc nhìn Diệp Trường Sinh một cái, khóe miệng hiện ra một tia cười lạnh.

“Chúc mừng Linh Lung tiền bối thoát khốn ra!” Hường Chi Lễ thấy vậy lập tức tươi cười, vội vàng cung kính nói.

Chứng kiến động tĩnh bên này, mấy người tranh đoạt Bát Linh Xích phía dưới cũng không dám động thủ, đều dừng tay, từng người mang theo bất an nhìn về phía bên này.

Diệp Trường Sinh nghiêng mắt nhìn thoáng qua, phát hiện Bát Linh Xích kia chẳng biết lúc nào đã bị khôi lỗi Nguyên Anh Hàn Lập nắm trong tay.

Những người còn lại đang tranh đoạt từ trong tay hắn, hiện tại mặc dù dừng tay, nhưng ầm ầm vây quanh hắn, phòng ngừa hắn đào tẩu.

Thi Hùng kia không cam lòng nhìn Hàn Lập, nghĩ tới chuyện quan trọng hơn trên người mình, rốt cục nhịn không được đánh bạo bay tới, cao giọng nói: “Tiểu nhân bái kiến vương phi đại nhân!”

Chứng kiến Hường Chi Lễ cùng Thi Hùng vẻ mặt cung kính, nữ tử tóc bạc nhẹ nhàng vén tóc dài trên đầu vai, khóe môi nhếch lên một tia trào phúng.

“Ta biết các ngươi chậm rãi chạy đến Côn Ngô sơn, phí hết tâm tư giúp ta biết được một vài đầu mối không gian riêng từ chỗ ta?”

Vừa nghe lời này, Thi Hùng trên mặt lộ ra vẻ ngượng ngùng, mà Hường Chi Lễ thần sắc không đổi, những lời nói “Hiểu lầm”, không chút nào bị nói toạc ra tâm tư.

“Mà thôi, lúc trước ta cũng đã đáp ứng ngươi, nếu giúp ta giải quyết Nguyên Sát lão ma, ta sẽ cho ngươi một ít không gian tiết kiệm!”

“Mặc dù ngươi cũng không có phát huy bao tác dụng, nhưng niệm tình ngươi cuối cùng cũng là dốc hết khả năng, ta có thể cho ngươi một ít vị trí không gian tiết kiệm!” Linh Lung nói, tay thần hất lên, một đạo quang mang bay vào trong cơ thể Thi Hùng.

Thi Hùng nhất thời mừng rỡ, vội vàng nói: “Đa tạ vương phi đại nhân!”

Hướng Chi Lễ nhìn thấy cảnh này, trên mặt lộ ra một tia xấu hổ, ho khan một tiếng, nói: “Không biết vương phi có biết vị trí Nghịch linh thông đạo mà chúng tu sĩ thượng giới lưu lại ở hạ giới năm đó hay không?”

Lạnh lùng liếc mắt nhìn hắn, Linh Lung nói: “Lúc trước ta đã nói với Thi Hùng này, căn bản không có nghịch linh thông đạo, năm đó thượng cổ tu sĩ rời đi, đầu thông đạo kia liền gãy mất!”

“Cái gì?” Những lời này của nàng, trực tiếp làm cho thần sắc Hướng Chi Lễ ngây dại ra.

Thi Hùng mặc dù đã sớm nghe được tin tức này từ Linh Lung, nhưng lúc này nghe được, trong lòng vẫn không nhận được cảm thấy mát mát một hồi.

“Vương phi người thu hồi thân thể, làm sao trở về linh giới?”
Hương Chi Lễ bắt được trọng điểm, vội vàng hỏi.

“Ta cùng các tu sĩ khác tự nhiên không giống nhau, ở trong chân thân ta bị gieo xuống ấn ký Nghịch Tinh Bàn.”

“Chỉ cần ta có thể trở lại cơ thể, lại kích phát ấn ký này, cho dù cách một giới, trưởng lão trong tộc đặt trận pháp cho ta, chuyên môn pháp trận sẽ lập tức kích phát lực của Nghịch Tinh Bàn, mạnh mẽ mở ra một thông đạo nghịch linh loại nhỏ đón ta trở về.”

Hương Chi Lễ cười mà không cười, liếc nhìn Hương Chi Lễ một cái rồi nữ tử tóc bạc lên tiếng:

“Mà cái thông đạo này chỉ có thể cho một mình ta đi qua, những người khác nếu muốn mượn nó tiến vào mà nói, ấn ký không phù hợp lập tức sẽ bị lực lượng thông đạo đập cho nát bấy.”

Hương Chi Lễ nghe vậy, nụ cười trên mặt thu lại, thần sắc có chút âm trầm.

Một lát sau, hần ngửa mặt lên trời thở dài một tiếng, nói:

“Xem ra chúng ta chỉ có thể thông qua không gian tiết điểm lên vào đây sao? Nhưng việc này nguy hiểm trùng trùng!”

Linh Lung nghe vậy cười lạnh một tiếng, lúng túng nói: “Lấy tu vi Hóa Thần sơ kỳ của người, muốn phi thăng Linh giới không có chút nguy hiểm nào sao?”

“Vương phi cũng biết, từ sau trận chiến thời thượng cổ, thiên địa nguyên khí ở Nhân giới ngày càng thưa thớt, những tu sĩ Hóa Thần như chúng ta căn bản không cách nào tiếp tục đột phá, nếu không lấy tư chất Hương mỗ, tự hỏi đủ để trong thọ nguyên đại nạn tu luyện tới Hóa Thần hậu kỳ, như thế nào luân lạc đến tình trạng hôm nay!” Hương Chi Lễ cười khổ một tiếng, lắc đầu nói.

“Với điều kiện của Nhân giới, người chỉ có thể phi thăng qua được một con đường, lần này người cũng coi như đã giúp ta một việc không nhỏ, ta có thể cho người một không gian tiết điểm nhất định!”

“Bất quá tin tức liên quan đến không gian tiết điểm trên tay ta đều là từ thời thượng cổ, đã nhiều năm trôi qua, hơn phân nửa không phải đã biến mất thì là vị trí đã biến đổi rồi. Tiết điểm mới, các người còn cần tự mình đi tìm.” Linh Lung nói ra.

Hướng Chi Lễ nghe vậy lập tức nói: “Như vậy là đủ rồi, tóm lại chúng ta có một tia hy vọng!”

Linh Lung nghe vậy, cũng không nhiều lời, trực tiếp vung tay, đem một đạo quang mang màu bạc đồng dạng ném vào trong cơ thể Hướng Chi Lễ.

Hướng Chi Lễ lập tức nín hơi ngưng thần, quan sát tin tức này.

Mà lúc này, Linh Lung nhìn Diệp Trường Sinh một cái, hừ lạnh một tiếng: “Kế tiếp ta muốn tu bỏ phong ấn pháp trận, nơi này không còn việc của các người nữa, tất cả đi ra ngoài!”

Nói xong, tùy ý hất tay áo lên, một trận cuồng phong tướng Hướng Chi Lễ, Thi Hùng cùng với tất cả mọi người phía dưới đều ném ra ngoài.

Vì vậy, trong mảnh không gian này chỉ còn lại có hai người Diệp Trường Sinh và Linh Lung.

Trong lúc nhất thời, giữa hai người đều có chút trầm mặc, tựa hồ không biết nên đối mặt đối phương thế nào.

Diệp Trường Sinh không đoán được tình huống hiện tại của Linh Lung là như thế nào, trong thần hồn nàng sau khi dung hợp, phần lớn của Ngân Nguyệt chiếm cứ bao nhiêu.

Nói cách khác, tình cảm trong quá khứ, trong lòng nàng còn lưu lại bao nhiêu, ảnh hưởng đến tính cách nàng bao nhiêu, những thứ này Diệp Trường Sinh đều không thể biết được.

Cho nên, hắn tạm thời không mở miệng, đối mặt với con yêu lang Hóa Thần hậu kỳ mà hắn không nắm chắc này, trầm mặc là phương thức ứng phó tốt nhất.

Mà Linh Lung tựa hồ cũng có chút phức tạp trong lòng, tựa hồ không biết nên đối mặt với hắn như thế nào.

Những ký ức quá khứ lạc ấn thật sâu trong tâm hải của nàng, thành phần của Ngân Nguyệt khiến thái độ của nàng đối với Diệp Trường Sinh đã xảy ra không ít thay đổi.

Đặc biệt là những ký ức giữa nàng và Diệp Trường Sinh càng khiến cho tâm tư của nàng hỗn loạn tới cực điểm.

Hồi tưởng lại quá khứ mình từng làm linh thú cho người ta, trong lòng Linh Lung vốn là vô cùng phần nộ.

Lấy thân phận đại công chúa Ngân Nguyệt tộc của nàng, lấy địa vị hậu nhân của Ngao khiêu lão tổ nàng siêu nhiên, lại bị một nhân loại thu thành linh thú?

Quả thực không thể tha thứ!

Tuy nhiên, mỗi khi nàng nhớ tới những chuyện xưa làm cho nàng phần nộ thì trong lòng lại dâng lên một cảm giác ấm áp.

Những ký ức mang đến cho nàng không phải tất cả đều là tức giận, còn có sự ấm áp.

Đương nhiên, trong đó cũng không thiếu những đoạn hương diễm đỏ mặt tía tai như nàng.

Thời điểm trước khi Diệp Trường Sinh làm một số chuyện hoang đường, hẳn cũng không gạt Ngân Nguyệt.

Nhất là, hẳn động một chút lại bảo Ngân Nguyệt đi đóng cửa.

Điều này đối với việc dung hợp ký ức Ngân Nguyệt của Linh Lung mà nói, trùng kích quả thực là có chút lớn.

Mặc dù nàng là Thiên Khuê Lang Vương vương vương phi thân phận đã là nhân thiê, nhưng bởi vì công pháp cùng thể chất, nàng còn chưa bao giờ trải qua chuyện nam nữ.

Hơn nữa, cũng chính vì nàng chậm chạp không muốn kết hôn với Lang Vương nên mới xuất hiện hiềm khích với nàng.

Sau này, vào thời khắc nàng đang tu luyện công pháp mấu chốt, Lang Vương đã vấp phải ngáng chân, dẫn đến công pháp của nàng xảy ra sai lầm, thần hồn phân liệt thành tuyết linh và lung linh, điều này cũng dẫn đến nàng cùng Lang Vương thiếu chút nữa trở mặt trực tiếp quyết liệt.

Chính vì vậy, nàng bị nhốt ở hạ giới nhiều năm như vậy, trượng phu trên danh nghĩa của Thiên Khuê Lang Vương luôn

mặc kệ không hỏi, coi như chuyện cũ không xảy ra.

Linh Lung từ trạng phu trên danh nghĩa của mình đạt được tất cả đều là lạnh lùng và phản bội, mà cái mà mình đạt được trên người tu sĩ Nhân tộc này lại là ấm áp, điều này làm cho nàng không thể không cảm khái.

Chỉ là, thân phận hai người cùng với khoảng cách giữa tu vi, khiến cho nàng không thể nào có sắc mặt tốt với Diệp Trường Sinh.

Vì vậy, một lát sau, thanh âm Linh Lung lạnh lùng hỏi: “Như thế nào, không nói nữa? Trước kia ngươi không phải là hoa ngôn xảo ngữ, có thể nói chuyện rất biết sao?”

“Lời hoa ngôn xảo ngữ của ta, là nói cho người nhà ta nghe, đối với người khác tự nhiên không cần thiết!” Diệp Trường Sinh thần sắc bình thản nói.

Vừa nghe lời này của hắn, sắc mặt Linh Lung bỗng nhiên lạnh lẽo, thanh âm băng hàn nói: “Ý ngươi là ta không có tư cách sao?”

“Đây không phải vấn đề tư cách và không có tư cách!” Diệp Trường Sinh cười dữ tợn, thần sắc ôn hòa.

Nhìn thấy bộ dạng của hắn có chút lạ lẫm, trong lòng Linh Lung không hiểu tại sao lại cảm thấy mát mát, rồi lại lặng yên dâng lên một tia phẫn nộ.

Nàng lập tức hít sâu một hơi, áp chế tâm tình sôi trào trong lòng, lạnh lùng nói:

“Ta không có hứng thú đi so đo những thứ này, những việc ngươi đã làm với ta, dù có chết muôn lần cũng không thể chuộc tội!”

“Nhưng nể tình ngươi lần này giúp ta không ít việc, tất cả mọi chuyện quá khứ, đều xóa bỏ!”

“Từ nay về sau, Tuyệt Linh sẽ không còn nữa, đương nhiên cũng sẽ không có thêm Ngân Nguyệt, cho dù ngươi có phi thăng lên thượng giới đi nữa, nhưng ta và ngươi vẫn là người lạ!” Trong giọng nói của Linh Lung, mang theo vẻ chém đĩnh chặt sắt không thể nghi ngờ.

“Đó là đương nhiên, ta cũng đang có ý này!” Diệp Trường Sinh đột nhiên nói.

Thấy dáng vẻ bình thản đáp ứng của hắn, Linh Lung vốn nên cao hứng, nhưng không biết vì sao, trong lòng nàng lại dâng lên từng luồng nộ khí.

“Cũng đúng, bên cạnh hắn có nhiều nữ nhân như vậy, một cái Ngân Nguyệt thì tính là gì? Cũng được, hắn tiêu sái bị cắt đứt như thế, đối với chúng ta đều có lợi, về sau làm một người Mạch Lộ là không còn gì tốt hơn!” Linh Lung đè nén cơn giận trong lòng, trầm nghĩ như thế.

Đưa tay ra, Linh Lung lạnh lùng nói: “Lấy Thiên Tinh Bì của ngươi ra đi, Hóa Long Tỳ đã bị Nguyên Sát hủy, hiện tại chỉ có thể dùng Thiên Tinh Bì đi tu bổ phong ấn nơi này!”

Tám bì Thiên Tinh mà nàng nói đương nhiên chính là tám bì màu lam mà Diệp Trường Sinh lấy được trong bậc thềm bạch ngọc ở Côn Ngô sơn.

Lúc trước Côn Ngô tam lão vì phòng ngừa phong ấn bị phá hư, để lại hai kiện pháp bảo có thể tu bổ phong ấn, một kiện là Hóa Long Tỳ lấy được trong Côn Ngô điện, một kiện chính là Thiên Tinh bì mà Diệp Trường Sinh lấy được trong một tấm bì đá tùy tiện ven đường.

Trước mặt sự tình liên quan đến đại cục như vậy, Diệp Trường Sinh tự nhiên sẽ không tranh cãi gì với Linh Lung, yên lặng lấy tám bì đá kia ra, ném về phía Linh Lung.

Linh Lung hừ lạnh một tiếng, tiếp nhận khôi tinh bì, trực tiếp đi về phía tế đàn ma khí cuộn cuộn, bận rộn một hồi.

Một lát sau, trên tế đàn, một đạo lam quang nổ bắn lên, vù một tiếng nổ vang, toàn bộ ma khí đều như rồng hút nước bị cuốn vào trong tế đàn biến mất không thấy gì nữa.

Vấn đề phong ấn nơi này xem như đã được giải quyết!

Sau đó, Linh Lung cũng không liếc nhìn Diệp Trường Sinh thêm nữa, trực tiếp ngồi xếp bằng dưới đất, điều tức một lát, một cỗ pháp lực khổng lồ bắt đầu tuôn ra từ trong cơ thể hắn.

Một trận ngân quang hiện lên, nàng khoanh chân ngồi hai tay kết quyết, tiếng chú ngữ dễ nghe từ trong miệng nữ tử này

truyền ra, thân hình không gió mà bay lên, quanh thân phóng ra phiến ngân quang.

Quang mang chói mắt, đem thân hình nữ tử dần dần bao phủ trong đó, từ xa nhìn lại, phảng phất như thật sự hóa thành một vầng ngân nguyệt.

Đúng lúc này, Linh Lung bỗng nhiên mở ra hai mắt vừa nhắm lại, hé miệng phun ra một cái vòng tròn tinh quang lập lòe.

Chiếc mâm tròn sau khi xoay quanh một cái liền bay đến trên đỉnh đầu của Linh Lung, sau đó dừng lại ở đó.

Diệp Trường Sinh trong lòng hơi động, biết đây là ấn ký của Linh Lung lúc trước, Nghịch Tinh Bàn.

Nghịch Tinh Bàn là một loại pháp bảo phi thường trân quý, có thể hữu hiệu chống đỡ lực lượng cách giới, hiện tại lưu lại trong cơ thể Linh Lung mặc dù chỉ là một đạo ấn ký, nhưng uy lực cũng đủ lợi hại.

Có thể giúp đỡ nàng mở ra một thông đạo an toàn thông tới Linh Giới.

Hai con người linh lung sáng ngời nhìn về ấn ký Nghịch Tinh Bàn đang lơ lửng trên đỉnh đầu, lập tức mười ngón tay hướng về phía bảo vật này liên tục bắn ra.

Từng đạo pháp quyết màu sắc khác nhau đánh vào phía trên mâm tròn, bảo vật này nhất nhất thu nạp chúng vào trong đó.

Một lát sau, dị biến phát sinh!

Viên bàn trong tinh quang đại phóng cuồng trướng lên, sau chốc lát công phu, hóa thành một cái quang luân đường kính mấy trượng, tích tắc xoay tròn, mặt ngoài kim quang điểm điểm, lập tức vô số tinh quang hội tụ ở giữa.

Sau một hồi run rẩy kịch liệt, một cột sáng kim sắc to như vạc nước từ trung tâm quang luân phun ra, thoáng cái nhập vào bầu trời.

Sau một trận tiên âm nhẹ nhàng mờ ảo, cột sáng kim sắc đánh ra một cái thông đạo thật lớn.

Sau khi thông đạo này xuất hiện, ngân quang trên người Linh Lung dần dần tiêu tán thu liễm, một lần nữa hiện ra thân hình.

Nữ tử này khẽ ngẩng đầu nhìn về phía thông đạo trên không trung, ngọc dung lại lộ ra vài tia tịch liêu, đột nhiên thân hình nhoáng lên một cái đứng ở trên đỉnh đầu của ấn ký Nghịch Tinh Bàn biến thành cự đại quang luân, chậm rãi hướng không trung phi thăng mà đi.

Mục tiêu ở trên cao đúng là cái thông đạo thật lớn.

Theo quang luân dưới chân nàng tiếp cận, trong thông đạo thật lớn dường như cảm ứng được cái gì, đầu thông đạo kia phát ra thanh âm ông ông thật lớn.

Nghe được loại thanh âm này, vẻ mặt Linh Lung nhẹ nhàng cười, lập tức quay đầu nhìn thật sâu Diệp Trường Sinh phía dưới.

Do dự một chút, nàng bỗng nhiên há miệng nói: “Người nếu có thể thành công phi thăng đến thượng giới, tốt nhất vĩnh viễn đừng nhắc tới tên của ta!”

Nói xong, nàng đột nhiên giơ tay lên, một đạo ánh sáng màu trắng vọt tới.

Diệp Trường Sinh nắm lấy hào quang màu trắng, phát hiện đó là một ngọc giản.

Lúc này, lại nghe thấy thanh âm của Linh Lung Bình Bằng dị thường: “Đây là tư liệu có liên quan đến Nghịch linh thông đạo và không gian tiết điểm, so với hai người kia lấy được nhiều hơn một chút!”

“Với thực lực của ngươi, so sánh với những Hóa Thần của Nhân giới kia ngồi ngang hàng không khó, những tài liệu này có lẽ giúp ngươi không ít, ngươi thích ứng dùng thích hợp chứ!”

Sau khi làm xong việc này, Linh Lung liền không chút do dự tiến vào trong thông đạo.

Các màu hào quang trong thông đạo ùn ùn xuất hiện, đảo mắt đã đem Linh Lung bao phủ vào trong. Một trận thanh âm ầm ầm ù ù vang lớn, thông đạo sau một hồi lắc lư kịch liệt, bóng dáng nàng ta ở trong thông đạo hoàn toàn không thấy đâu nữa.

Mà cửa vào thông đạo lập tức vỡ vụn ra từng khúc, sau khi hào quang chói mắt hiện lên, cửa vào liền triệt để sụp đổ tiêu

tán.

Một lát sau, không gian ở tầng thứ chín khôi phục bộ dáng ban đầu.

Diệp Trường Sinh trầm mặc ở chỗ này một lát, sau đó cúi đầu nhìn ngọc giản kia.

Thần thức thăm dò vào trong ngọc giản, rất nhanh hẳn đã nhận được tin tức trong ngọc giản.

Tổng cộng có hai bộ phận tư liệu, một phần dùng để giới thiệu Nghịch Linh Thông Đạo, hơn nữa còn nhắc tới một phương pháp bố trí đại trận cực kỳ thần diệu.

Đại trận này chính là pháp trận mà tu sĩ Linh Giới dùng để mở ra Nghịch Linh Thông Đạo.

Loại trận pháp có thể vượt giới này, tất nhiên là không cần nhiều lời, Diệp Trường Sinh sau khi nhìn thoáng qua, liền biết cái này không phải là thứ hắn có thể tìm hiểu.

Trừ phi hắn nguyện ý tiêu phí hơn một trăm đến một ngàn năm để nghiên cứu thứ này.

Chẳng qua cũng tốt là không cần hắn phải quan tâm, bên người có vị trận pháp tông sư Tân Như Âm này, loại chuyện này hẳn không cần phí công phí sức.

Nhưng muốn tại Nhân Giới đem loại pháp trận này bố trí ra, cơ hồ là một việc không có khả năng.

Linh thạch cần thiết cho đại trận này chẳng những là cực phẩm linh thạch mà số lượng nó cần ở khoảng một nghìn miếng.

Vậy cũng thôi đi, Diệp Trường Sinh vợ vệt cả Nhân giới cũng không khó để gom đủ nhiều cực phẩm linh thạch như vậy.

Những tài liệu đỉnh giai cần thiết để bố trí pháp trận căn bản không phải là tài liệu nhân giới có thể tìm ra được.

Đồ vật cần thiết cho pháp trận vượt giới ở Linh giới này cũng là vật trân quý.

Tuy nhiên, mặc dù pháp trận này không thích hợp cho Nhân giới sử dụng, nhưng nếu cần thận nghiên cứu một phen, hẳn là có thể tạo ra một phiên bản đơn giản.

Như vậy sẽ có trợ giúp rất lớn đối với việc phi thăng!

Một bộ phận tư liệu khác, tư liên chính là liên quan đến không gian tiết điểm thông tới Linh giới.

Mặt trên chẳng những cẩn thận giảng giải về điểm tiết điểm cùng với khu vực dễ dàng xuất hiện, hơn nữa còn đem hơn mười chỗ tiết điểm trước kia của nhân giới liệt kê ra.

So với những tư liệu mà Hương Linh Lung đưa cho Thi Hùng và hấn, thì chi tiết hơn rất nhiều lần.

Diệp Trường Sinh đem không gian tiết điểm lấy được từ Linh Lung cùng với Mạc Lan thánh cầm ở nơi đó so sánh một phen, phát hiện vẫn có không ít chỗ chông chốt.

Hấn thở dài một tiếng, đem miếng ngọc giản này thu vào, lập tức lại đem một ít túi trữ vật ở không gian tầng thứ chín còn lại lấy đi.

Sau đó, Tinh Linh Kiếm xuất hiện trên tay hấn, hung hăng chém về phía trước, mảnh không gian này xuất hiện một vết rách.

Diệp Trường Sinh bay ra ngoài, trước mắt chợt lóe lên quang mang, hấn xuất hiện ở bên ngoài Trấn Ma tháp.

Khi Diệp Trường Sinh xuất hiện bên ngoài Trấn Ma tháp, nơi này chỉ còn lại có sáu người.

Hàn Lập cùng vị đại trưởng lão kia của Diệp gia cũng đã biến mất, chỉ còn lại Hường Chi Lễ, Khuê Linh, Hóa Tiên tông kia, Thi Hùng vạn năm, Huyền Thanh Tử và Thất Diệu chân nhân ở đây.

Thấy Diệp Trường Sinh xuất hiện, Khuê Linh trong lòng thở phào nhẹ nhõm, lập tức tiến lên đón.

Nếu vị chủ nhân này xảy ra chuyện, bởi vậy mà số mệnh của nàng bị hủy, vậy nàng cũng khó thoát một kiếp.

Bởi vậy, lúc Khuê Linh đứng ở chỗ này chờ đợi, vẫn luôn lo lắng đề phòng.

Sau khi đi ra Diệp Trường Sinh đánh giá một phen, phát hiện trong số những người ở đây, Hường Chi Lễ sắc mặt bình thản, mà ba người Thi Hùng sắc mặt đều có chút khó coi.

Nhìn bộ dạng bọn họ, Diệp Trường Sinh liền biết chắc Linh Bảo kia hơn phân nửa không rơi vào tay bọn họ.

“Xem ra Hường sư huynh đối với Hàn Lập cũng là thả lỏng một chút a!” Diệp Trường Sinh trong lòng thầm nghĩ.

Đối phương quá nửa là cảm thấy Hàn Lập sau này cũng có thể đi đến bước này, đặt song song với hắn, vì vậy không có từ trên tay Hàn Lập đoạt lấy Bát Linh Xích kia.

Thấy hắn đi ra, ánh mắt mọi người nơi này lập tức tiến lên đón, tuy nhiên Diệp Trường Sinh lại phát hiện thần sắc bọn họ mơ hồ mang theo vài phần dị dạng.

Xem ra, trong lòng bọn họ hơn phân nửa đều đang suy xét chuyện của hắn và Linh Lung vương phi.

“Diệp sư đệ, phong ấn bây giờ như thế nào rồi?” Hường Chi Lễ vuốt vuốt chòm râu, cười ha hả hỏi.

“Vấn đề phong ấn đã được giải quyết, về phần Linh Lung vương phi, nàng cũng đã trở lại Linh giới rồi!” Trên mặt Diệp

Trường Sinh lộ ra nụ cười mỉa mai.

Bộ dáng bình tĩnh không chút xao động, điều này làm cho đám người Huyền Thanh Tử vẫn âm thầm quan sát sắc mặt hắn, trong lòng nổi lên vô số suy đoán.

Hắn thoạt nhìn có chút quan hệ với vương phi Linh Lung. Lúc Linh Lung rời đi, có cho hắn nhiều tin tức hơn không?

Đây là chuyện mà mỗi người ở đây đều suy đoán.

Hầu như tất cả mọi người đều cảm thấy, khẳng định Diệp Trường Sinh đã nhận được một ít lợi ích từ chỗ Linh Lung.

Tỷ như số lượng không gian tiết điểm kia, Hường Chi Lễ cùng Thi Hùng đạt được khẳng định không phải toàn bộ!

“Như thế là tốt rồi, cuối cùng cũng có thể làm cho người yên tâm!” Trên mặt Hường Chi Lễ không có bất kỳ vẻ dè dặt thường nào, hắc hắc cười một tiếng nói ra.

“Những người vừa rời đâu? Cũng đều đi à?” Diệp Trường Sinh nhìn mọi người, nhướn mày hỏi.

Nghe hắn hỏi vấn đề này, sắc mặt đám người Huyền Thanh Tử đều có chút khó coi, cho dù ai nhìn thấy một kiện linh bảo chạy mất dưới mí mắt của mình cũng sẽ không dễ chịu gì.

Nhưng thật ra Hường Chi Lễ lại có bộ dáng không thêm đề ý chút nào, cười ha hả nói: “Hàn sư đệ cùng vị đại trưởng lão kia của Diệp gia vừa rời khỏi tầng thứ chín liền lập tức chạy, chúng ta quan tâm tình huống nơi này, cũng không có đuổi theo!”

Nhắc tới Diệp gia đại trưởng lão, Hường Chi Lễ lại giống như nghĩ tới điều gì, sắc mặt trầm xuống hướng Huyền Thanh Tử hỏi:

“Đúng rồi, lúc trước người nói sự kiện lần này đều là vì nhà họ Diệp mà ra, đúng không?”

Đối mặt với vị tu sĩ Hóa Thần này, thái độ của Huyền Thanh Tử vô cùng cung kính: “Không sai, Hường lão, đích thật là Diệp gia đã phá vỡ phong ấn, dẫn đến sự cố lần này!”

Hường Chi Lễ nghe vậy trên mặt chợt lóe vẻ lạnh lùng, ngập ngừng nói: “Đã như vậy, đệ nhất thế gia Đại Tấn cũng nên đổi

tên khác đi!”

Hương Chi Lễ một câu liền quyết định vận mệnh đệ nhất thế gia Đại Tấn này.

Mà đám người Huyền Thanh Tử cùng Thất Diệu chân nhân tự nhiên cũng không có ý kiến gì.

Về phần Thi Hùng, tuy Vạn Yêu cốc và Diệp gia có liên quan không ít, thậm chí Vạn Yêu cốc từng tỏ vẻ ủng hộ Diệp gia thoát khỏi khống chế của chính ma.

Nhưng vào lúc này, Thi Hùng tự nhiên sẽ không ngu đến mức nhảy ra phản đối Hương Chi Lễ.

Mặc dù sau lưng hắn cũng có một chỗ dựa lớn, nhưng đối với vị đệ nhất Hóa Thần Đại Tấn này, trong lòng hắn vẫn rất kính sợ.

Diệp Trường Sinh đứng ở một bên thờ ơ lạnh nhạt, hắn không phải người của Đại Tấn, tự nhiên sẽ không quan tâm đến sự vụ của Đại Tấn.

Ba người đại biểu cho ba thế lực ma yêu Đại Tấn đều không có ý kiến phản đối, Hương Chi Lễ trên mặt lộ ra vẻ hài lòng.

Kế tiếp, chắc hẳn các đại tông môn chính ma sẽ động thủ với hoàng tộc này.

Mà trong hành trình lên Côn Ngô Sơn lần này, Diệp gia gần như đã mất đi tất cả trưởng lão, chỉ còn lại một Đại trưởng lão còn sống.

Thật ra cho dù chính ma không động thủ, vị trí thế gia đệ nhất Diệp gia này cũng ngồi không yên.

Bất quá, trước khi đến Côn Ngô sơn, Diệp gia đã chuẩn bị kỹ càng, che giấu tộc nhân, bởi vậy chuyện này đến cuối cùng sẽ diễn hóa thành bộ dáng gì, hiện tại không người biết được.

Hương Chi Lễ sau khi quyết định vận mệnh Diệp gia, trên mặt tươi cười, đang muốn hướng Diệp Trường Sinh nói cái gì đó.

Đột nhiên, từ phía chân trời xa xa, một đạo bạch quang chợt lóe lướt qua, phá không phóng tới, trong nháy mắt đã tới đỉnh đầu mọi người.

Thi Hùng thấy thể giật nảy cả mình, cho rằng đây là thủ đoạn công kích gì đó, trên thân loé lên linh quang, muốn xuất thủ ngăn cản.

Nhưng bỗng nhiên không khí quanh thân ngưng trọng, thân hình biến thành nặng ngàn cân, vậy mà không thể động đậy, đồng thời một bên truyền đến thanh âm Hướng Chi Lễ.

“Đạo hữu không cần kinh hoảng, đây là Thiên Ma Tông Hô đạo hữu truyền tin cho phi kiếm của Hướng mỗ.”

Lập tức Hướng Chi Lễ khoát tay, hướng về phía bạch quang kia vẫy tay một cái.

Nhất thời bạch quang xoay quanh một cái, rồi rơi vào trong tay Hướng Chi Lễ, đúng là một thanh tiểu kiếm màu trắng.

Sau đó cự lực trên người Thi Hùng cũng biến mất vô ảnh vô tung.

Thi Hùng nhất thời lộ ra vẻ kinh hãi, yêu này tuy sợ bóng sợ gió một hồi, nhưng trong lúc nhất thời, thân thể cũng toát ra mồ hôi lạnh.

Thực lực của Hướng lão nhân quả nhiên sâu không lường được, nếu như đối phương nguyện ý thì có thể trong khoảnh khắc lấy đi tính mạng của mình.

Hướng Chi Lễ từ tiểu kiếm kia sau khi nhận được tin tức, tay ném đi, tiểu kiếm nhất thời hướng thiên ngoại bay đi.

Quay đầu lại, Hướng Chi Lễ cười ha ha với Diệp Trường Sinh, nói: “Diệp sư đệ, hôm nay vừa lúc giới thiệu cho ngươi mấy vị đạo hữu làm quen!”

“Là Thiên Ma tông Hô đạo hữu sao? Diệp mỗ cũng ngưỡng mộ đã lâu!” Trên mặt Diệp Trường Sinh lộ ra vẻ tươi cười, nói.

Tác phong của vị Hô lão ma này, cùng với hần rất giống người đồng đạo, bất quá Diệp Trường Sinh không có hoa như đối phương chơi.

“Không chỉ là Hô đạo hữu, còn có một vị tiểu lão nhân bạn tốt là Phong đạo hữu của ta, đi thôi, chúng ta gặp bọn họ một chút!”

” thuận tiện cũng thương nghị một chút, làm thế nào đem núi này phong ấn trở lại! ” Hướng Chi Lễ nói, bay về phía trước.

Đám người Diệp Trường Sinh cũng lập tức đi theo.

Một lát sau, hắn đã xuất hiện ở chỗ đình dưới chân núi, nơi này cũng chính là lối vào của Côn Ngô Sơn.

Hai đạo nhân ảnh đứng ở chỗ này, một người trong đó là một lão giả tầm hơn sáu mươi tuổi, đầu búi tóc tam giác, hai chân để trần, một khuôn mặt ngựa thật dài.

Nhìn thấy Hướng Chi Lễ xuất hiện, trên mặt người này lộ ra một nụ cười, có vẻ rất cao hứng.

Mà người còn lại là một lão giả đội mộc quan, hai tròng mắt màu trắng, làm cho người ta có một loại cảm giác quỷ dị, ánh mắt nhìn qua có thể cảm nhận được một cỗ khí tức âm hàn.

Nhìn thấy lão giả này, Thất Diệu chân nhân vội vàng lộ ra vẻ mặt cung kính, tiến lên thi lễ: “Đệ tử bái kiến sư thúc!”

Mộc quan lão giả thần sắc thờ ơ gật đầu nhẹ, nói: “Nơi này không có chuyện gì của ngươi, kế tiếp ngươi cùng Huyền Thanh Tử đạo hữu của Thái Nhất môn cùng đi đem các đại môn phái Nam Cương triệu tập đến Côn Ngô sơn!”

“Huyền Thanh Tử đạo hữu, Thái Nhất môn Bạch lão quỷ các ngươi lần này bề quan không tới, lời ta nói ngươi có ý kiến gì không?” Mộc quan lão giả nói, lại nhìn về phía Huyền Thanh Tử hỏi.

Huyền Thanh Tử vội vàng hành lễ, mặt tươi cười nói: “Vãn bối nhất định tuân theo phân phó của Hô tiên bối!”

Xem ra vị mộc quan lão giả này chính là Thiên Ma tông Thái Thượng trưởng lão, là một trong những tu sĩ Hóa Thần tiếng tăm lừng lẫy của Đại Tấn hô lên tiếng sấm!

Mà vị lão giả mặt ngựa kia, tự nhiên chính là Phong lão quái – hảo hữu của Hướng Chi Lễ!

Sau khi nghe Hô lão ma phân phó, Hướng Chi Lễ quay sang thiếu nữ Hóa Tiên Tông nói: “Hóa Tiên tông các ngươi cũng là môn phái bản địa Nam Cương, ngươi đi hỗ trợ Huyền Thanh Tử đạo hữu và Thất Diệu đạo hữu một phen đi!”

Nghe y nói vậy, nữ tử Hóa Tiên tông may mắn còn sống sót vội vàng nói: “Cần tuân mệnh lệnh của lão đạo!”

Nhìn thấy tình cảnh trước mắt, con người Thi Hùng đảo một vòng, cười khan một tiếng, nói: “Chư vị tiên bối, nếu như vậy văn bối cũng cáo từ trở về Vạn Yêu cốc trước!”

Hô lão ma cùng Phong lão quái nghe được lời này của hắn, lạnh lùng liếc mắt nhìn Thi Hùng.

Điều này làm cho trong lòng Thi Hùng căng thẳng, âm thầm có chút lo lắng. Phải biết rằng, Đại Tấn nhân tộc Hóa Thần, đối với Vạn Yêu Cốc bọn hắn cũng không phải là thân mật như vậy!

Nếu như không phải có Xa lão yêu là lão quái vật sống qua được từ thời thượng cổ thì Đại Tấn tộc cường giả đã sớm đem Vạn Yêu Cốc bắt lại rồi.

Hiện tại liên tiếp đụng phải ba vị Nhân tộc Hóa Thần, đối phương nếu muốn làm chút gì, hắn cơ hồ không có lực phản kháng.

Đang lúc Thi Hùng lo sợ bất an, Hường Chi Lễ lại ôn hoà cười, nói: “Người đi đi, thay tiểu lão nhân vấn an Xa đạo hữu!”

“Lại nói tiếp, Hường mỗ vẫn luôn muốn gặp được Xa đạo hữu, đáng tiếc mấy lần bái phỏng Vạn Yêu Cốc, Xa đạo hữu đều có việc không thể gặp nhau, thật sự là đáng tiếc!” Hường Chi Lễ rung đùi đắc ý nói.

Thi Hùng nghe thế, vội vàng nói: “Lời của văn bối sẽ thuật lại toàn bộ cho Cốc chủ nghe, cốc chủ đối với Hường tiên bối đã lâu cũng có nghe qua, đã sớm chờ mong có thể gặp mặt tiên bối một lần!”

“A, thế sự bây giờ đã không giống với ngày xưa rồi, Xa đạo hữu cho dù có chuyện lớn bằng trời cũng phải xuất cốc. Tiểu lão nhi sớm muộn gì cũng có thể gặp hắn một lần, cũng không cần vội vã, người đi đi!”

Thi Hùng nghe nói như thế, như nghe đại xá, cùng Huyền Thanh Tử, Thất Diệu chân nhân tất cả đều rời khỏi Côn Ngô Sơn này.

Lập tức nơi đây trở nên yên tĩnh.

Diệp Trường Sinh chứng kiến bộ dạng có chuyện muốn thương lượng của ba vị Hóa Thần trước mắt, ánh mắt lóe lên một cái, truyền âm với Khuê Linh:

“Khuê Linh đạo hữu, ngươi cũng rời khỏi Côn Ngô sơn đi, ngươi hãy đi Thiên Nam Thất Linh đảo tìm một nữ tử tên là Nam Cung Uyển, mang vật ấy cho nàng, nàng sẽ biết thân phận của ngươi!” Diệp Trường Sinh nói xong, ném ra một đạo bạch quang giao cho Khuê Linh.

Khuê Linh tiếp nhận vật ấy, sau đó cắm đầu thi lễ một cái, lập tức cũng hóa thành một đạo quang mang, rời khỏi Côn Ngô.

Nhìn thấy không còn người ngoài, Hướng Chi Lễ trên mặt lộ ra vẻ cười hì hì, lôi kéo Diệp Trường Sinh, nói với Phong lão quái cùng Hô lão ma: “Hai vị đạo hữu, hôm nay Hướng mỗ giới thiệu cho các ngươi một vị đạo hữu mới!”

“Vị này là sư đệ của Hướng mỗ, gọi là Diệp Trường Sinh, sau này hẳn cũng chính là một thành viên trong chúng ta!”

Vừa nghe Hướng Chi Lễ nói như vậy, trên mặt Hô lão ma cùng Phong lão quái lộ ra vẻ quái dị.

Bốn ánh mắt nhìn chằm chằm vào Diệp Trường Sinh, mang theo một tia cảnh giác.

“Hừ, Hướng lão quỷ, ngươi không làm chứ? Một Nguyên Anh hậu kỳ gia nhập vào chúng ta? Đùa cái gì vậy?” Hô lão ma nhìn chằm chằm Diệp Trường Sinh một lát, nhìn Hướng Chi Lễ một cái rồi lạnh lùng hỏi.

“Lão Hướng, ngươi cũng đừng đùa giỡn với chúng ta a? Ngươi lúc nào lại có thêm một sư đệ?” Phong lão quái vẻ mặt cũng quái dị nhìn Hướng Chi Lễ.

Nguyên Anh hậu kỳ đã muốn ngồi ngang hàng với bọn họ, không khỏi có chút thái quá.

“Hắc hắc, hai vị đạo hữu, các ngươi xem lầm rồi!” Hướng Chi Lễ đã sớm đoán được phản ứng của hai người, cười hắc hắc nói.

“Lại nói tiếp, các ngươi chưa từng thấy qua thực lực của Diệp sư đệ, đối với quyết định của tiểu lão nhi thì có chút lo nghĩ

cũng bình thường!”

“Nói như vậy đi, nếu như ta cùng Diệp sư đệ giao thủ, cuối cùng ta có thể sẽ giết chết Diệp sư đệ, nhưng chính ta cũng sẽ hao hết tinh nguyên, do đó lập tức tọa hóa!” Hướng Chi Lễ thần sắc trịnh trọng nói.

Nghe thấy lời này của hắn, Hô lão ma cùng Phong lão quái nhất thời thần sắc đại biến.

Hai người bọn họ rất rõ thực lực của Hướng Chi Lễ như thế nào, hắn lại đi đánh giá như vậy?

Hai người cũng có vài phần hiểu biết về tính cách Hướng Chi Lễ, biết hắn tuyệt đối sẽ không vì việc nâng Diệp Trường Sinh mà tự mình hạ thấp mình, trong loại chuyện này cũng không khiếm tốn.

Như vậy có nghĩa là Hướng Chi Lễ nói lời thật lòng của hắn, vậy mà hắn lại coi trọng Diệp Trường Sinh đến mức này.

“Lão Hướng, ngươi không nói đùa chứ?” Phong lão quái có chút kinh hãi, một cái nguyên anh hậu kỳ tu sĩ có thể có thực lực như vậy?

“Ha ha, hai vị đạo hữu vẫn không tin sao?”

Hướng Chi Lễ cười ha ha, sau đó môi khẽ nhúc nhích hướng hai người truyền âm.

Lúc mới đầu nghe Hướng Chi Lễ truyền âm, hai người kia trong mắt lập tức lộ ra tinh quang, đánh giá cao thấp Diệp Trường Sinh, phảng phất muốn ăn sống nuốt sống hắn.

Nhưng cũng không lâu lắm, thần sắc hai người dần dần ngưng trọng lại, ánh mắt nhìn về phía Diệp Trường Sinh liền trở nên cẩn thận, đến cuối cùng, trong mắt dần dần lộ ra vẻ vui sướng.

“Thì ra là thế, nguyên lai trên tay Diệp đạo hữu lại có hai kiện linh bảo, hơn nữa có thể chống lại thủy tổ Ma giới lâu như thế, thần thông như thế, đích xác có thể coi là một thành viên trong chúng ta!” Hô lão ma thần sắc trịnh trọng nói với Diệp Trường Sinh.

“Thì ra Diệp đạo hữu có quen biết với Linh Lung vương phi, còn đang trong quá trình giải quyết cổ ma xuất ra lực lượng

lớn như vậy, ngược lại là Phong mỗ xem thường Diệp đạo hữu rồi!” Phong lão quái vẻ mặt ngưng trọng nói ra.

Trải qua một phen giải thích của Hướng Chi Lễ, hai người xem như đã tin tưởng cách nói của Hướng Chi Lễ. Tên tu sĩ Nguyên anh hậu kỳ trước mắt này thật có thể bức chết bọn hắn!

“Diệp mỗ đối với hai vị đạo hữu ngưỡng mộ đại danh đã lâu, hôm nay có thể gặp mặt hai vị thật là vinh hạnh!” Diệp Trường Sinh cũng hướng hai người chấp tay nói, hoàn toàn là một tư thái bình bồi tương giao.

Thấy cảnh này, Hướng Lễ vuột vuột chòm râu, vừa cười vừa nói: “Với thiên tư của Diệp sư đệ, tương lai sớm muộn gì cũng đột phá đến cảnh giới của chúng ta, đại sự chúng ta muốn thương lượng, Diệp sư đệ không thể thiếu được!”

Lời của Hướng Chi Lễ làm cho Hô lão ma cùng Phong lão quái liên tục gật đầu, Hướng Chi Lễ nói về đại sự này, tất nhiên là có liên quan đến phi thăng.

Nghe hắn truyền âm xong, trong lòng hai người cũng đã nhận định, Diệp Trường Sinh khẳng định nắm giữ càng nhiều không gian tiết điểm.

Đã như vậy, đương nhiên không thể loại trừ hắn ở bên cạnh!

Phó bản này của Côn Ngô Sơn cuối cùng cũng đã viết xong, ta thở phào một hơi, bản sao ta viết rất khó chịu, mọi người thấy vậy cũng khó chịu, khổ cho mọi người rồi, đành nói lời xin lỗi, đồng thời cũng nhận sai!

Cái bản này ta thật sự viết nát vụn, điểm ấy cũng không cần phải kín miệng. Trên thực tế, ngay từ đầu ta đã biết bản sao bản sao không dễ viết, vì sao?

Vì bản sao này không khiến mọi người yêu thích.

Mặc dù không có số liệu cụ thể hỗ trợ thế nhưng từ khu bình luận và trong quần chúng thì ta có thể đoán được, số người từng xem qua bản sao này rất ít.

Thực ra ta cũng vậy, phạm nhân ta xem có thể có bảy tám lần, nhưng phó bản Côn Ngô sơn chỉ xem hai lần, một lần là định đọc quyển sách này, một lần là tuần mới nhìn đấy.

Nói cách khác, trước khi ta định viết cùng phạm nhân, phó bản của Côn Ngô sơn đều trực tiếp nhảy lên, chưa từng đọc qua một lần.

Ta không biết có bao nhiêu người cũng giống như ta...

Trên thực tế, trước khi viết quyển sách này, đừng nói là Côn Ngô Sơn, toàn bộ nội dung vở kịch của Đại Tấn ta đều rất lạ lẫm, căn bản không thể nào hiểu rõ.

Vì sao?

Bởi vì trước kia có vài lần ta không thấy được Đại Tấn liên tục tiếp vứt bỏ!

Đây là lần đầu tiên ta bỏ thư là Hàn Lập đệ nhị nguyên anh làm phản, bắt đi mấy nữ nhân có liên quan đến hắn, điều này làm ta có chút khó chịu, cho nên mọi người cũng thấy, trong quyển sách này tuyệt đối không làm đệ nhị nguyên anh, phân thân gì gì đó, bởi vì chính ta cực ghét thứ này.

Thư bỏ qua lần thứ hai chính là Hàn Lập gặp nạn trên thảo nguyên, bởi vì sát khí từ nguyên anh rót xuống luyện khí,

đương nhiên còn có lần thứ ba bỏ thư là sau khi Hàn Lập phi thăng linh giới lại một lần nữa tu vi hoàn toàn biến mất...

Hai lần trước, chuyện khiến ta bỏ sách đều xảy ra ở Đại Tấn, cho nên trước khi viết cùng người khác, ta còn rất lạ lẫm với tình tiết của Đại Tấn.

Trước kia lúc xem, đều là nhảy xem, đại bản sao của Côn Ngô sơn, trong đó viết gần một trăm chương, mỗi lần ta xem, kiên trì hơn mười chương, liền trực tiếp nhảy xuống...

Trở lại câu nói ban đầu, từ trong đám người và thư hữu, ta phát hiện có không ít người nhảy dựng lên giống như ta, Côn Ngô sơn chưa từng xem qua.

Lại càng không cần phải nói, còn có một số thư hữu bởi vì náo động mà đến, chưa từng xem qua chỗ cũ.

Vậy trước khi viết bản sao thì ta phải cân nhắc xem bản sao, bản sao có thể viết nó ra sao?

Trước hết, cái bản sao này không thể tránh né, bởi vì muốn từ nơi đó đạt được không gian tiết điểm, Nghịch Linh Thông Đạo, Hắc Phong Kỳ, yêu đan Thổ thuộc tính, Thái Âm Chân Hỏa, cùng với chuyện muốn giải quyết Ngân Nguyệt.

Được rồi, nếu đã không thể lãng tránh, vậy ta sẽ cân nhắc xem bản sao của nó là viết dài hay là viết vấn đề ngắn.

Ta lập tức buông bỏ việc chọn lựa dài này, một là vì trước đó đã nói phó bản của Côn Ngô sơn không lấy lòng, viết dài thì không có bao nhiêu người nguyện ý xem; hai là bởi vì khoảng cách ngày nhân vật chính đột phá Nguyên Anh hậu kỳ đã qua mấy chục chương, lại viết hơn mười chương là nên thăng cấp rồi.

Vì cân nhắc chỉnh độ chỉnh thể, ta không thể viết bản sao này quá dài, nếu không sẽ kéo chậm nhịp độ.

Mà điểm chết người chính là, nếu như muốn viết ra ý mới trong bản phó này, tất nhiên phải viết dài dòng. Dù sao bản sao thì bản này cũng gần một trăm chương, nếu ta muốn viết ra vài thứ mới nhất, thì cũng phải viết bốn năm mươi chương.

Đây là chuyện tuyệt đối không thể nhận, nếu như viết như vậy thì tiết tấu trong quyển sách sẽ suy sụp.

Cho nên, trước khi viết bản sao này, ta cân nhắc một phen, lựa chọn viết phương pháp lấy Thái Âm Chân Hỏa – thu phục Khuê Linh đi Trấn Ma Tháp giải quyết vấn đề này.

Đương nhiên, kết quả là... nát vụn!

Thật ra cũng không phải không viết được cách viết ngắn hay hay hay hay, chỉ là xuất phát từ cá nhân mình ta, ta không tiêu phí quá nhiều tinh lực trên bản sao này, dẫn đến việc viết chính thể không được, đây là vấn đề của ta...

Ta kiểm tra!

Sau đó liên quan tới tiết tiết giao ngày hôm qua, ta vẫn phải nói vài lời.

Sau khi ba chương hôm qua phát ra, rất nhanh đã có mấy người lớn tuổi bình luận cách viết của ta, ta nhìn thấy nói rất có đạo lý, ta cũng rất tán thành, chỉ khen ngợi và trả lời hần.

Hần nói rất đúng, nhân vật chính viết pháp như ta cũng không ngăn cản Nguyên Sát cởi bỏ phong ấn, không có cải biến gì đối với hợp thể của Ngân Nguyệt và Lung Mộng, nhân vật chính giống như đánh nước sốt, trên cơ bản là đang chảy theo sóng.

Sau khi xem xong bình luận của hần, ta liền cẩn thận suy nghĩ một chút, sau đó cân nhắc hôm nay đổi mới.

Kết quả buổi tối ta lại mở ra cái chương này xem, hảo gia hỏa, một đồng bình luận ta sao chép nguyên...

Thiếu chút nữa cho ta xem tự đóng!

Ta tuyên bố, nhân vật chính trong bản sao này can thiệp tương đối ít, chỉ là tình cảnh cục bộ thay đổi, ví dụ như khiến thần niệm cách giới Nguyên Sát không hạ xuống, khiến Hắc Phong kỳ không bị tự bạo...

Nhưng cũng chỉ thay đổi chút ít, Nguyên Sát giải khai phong ấn cùng Ngân Nguyệt cùng Lung Mộng dung hợp loại xu thế to lớn này.

Tựa như vị Đại lão kia nói: Viết như vậy so với nguyên bản có gì khác nhau?

Hoàn toàn chính xác, cách vẽ này không thay đổi quá lớn đối với nội dung vở kịch, chẳng khác gì phục chế nguyên bản.

Nhưng điều này cũng khác với việc ta trực tiếp phục chế nguyên anh em.

Nội dung ba chương hôm qua hoàn toàn khác nhau a, nếu người không tin có thể vạch ra nguyên bản để so sánh một phen!

Thế là mắng ngay cho ta choáng váng!

Quả thực là vậy, ta cũng có những nơi ghi lại, ví dụ như đoạn đối thoại giữa Nguyên Sát và Huyết Diễm, hoặc như lời đối thoại của Ngân Nguyệt.

Nhưng ta viết cái này cũng có nguyên nhân!

Nếu ta không viết những nội dung vở kịch này, rất nhiều người không biết vì sao Nguyên Sát lại bị phong ấn trong cơ thể Linh Lung.

Ta muốn hỏi một câu, có bao nhiêu người hiểu rõ quan hệ giữa Ngân Nguyệt, Tuyết Linh Lung và Lung Mộng đây?

Nếu như ta không đứng về phía cũ, viết ra quan hệ giữa bốn cái tên này, không ai hiểu gì?

Vì vậy đôi khi viết một phần vào là rất cần thiết, bởi vì đây là chuyện rất bình thường khi hợp tác với người!

Nói những điều này cũng muốn giải thích một chuyện, những chuyện gần đây ta làm không phải là phục chế nguyên a, mọi người không nên hiểu lầm a!

Tiết tấu này, thật sự là một đoạn liên nối lên, ta cũng không biết vì sao hôm qua ta lại đem theo tiết tấu sao lại như thế, mọi người đừng cùng gió nói lung tung, đều là mắng ta đến choáng váng rồi!

Được rồi, liên tục lái nhái nói nhiều lời thừa như vậy, vẫn nên tiến vào chủ đề hôm nay đi!

Đồ Cùng chuyển thấy!

Qua hai ngày nữa ta muốn về quê, cho nên mới cập nhật...

Mọi người đều hiểu, ngồi xe lửa hai ngày, ta tận lực bảo trì bốn ngàn chữ mỗi ngày đi!

Chương tiết nợ, chờ sau khi về nhà ta nhất định sẽ bù lại, phương diện mới này, hẳn mọi người đều có lòng tin đối với ta.

Ừm...

Ngoài ra còn có một việc muốn mọi người dự phòng.

Có câu nói thế nào ấy nhỉ?

Thằng bé kia ra ngoài phải bảo vệ bản thân thật tốt!

Ta bảo vệ bản thân rất tốt, cho nên đến giờ vẫn chưa hề bị dè bò!

Nói cách khác, rất có thể lần xuất hành này sẽ bị dính dính vào...

Nếu như vậy, ít nhất trong vòng một tuần, có thể sẽ không ổn định như vậy.

Nếu cảm thấy chậm, gần đây mọi người có thể nuôi dưỡng nhau một thời gian. Nhân giới đại khái sắp kết thúc rồi, chỉ còn lại một ít đồ vật kết thúc, viết xong là có thể phi thăng.

Tình tiết về linh giới, ta học kinh nghiệm, dụng tâm suy nghĩ, viết cho tốt!

Nơi này xuất hiện ba vị Hóa Thần, trên cơ bản chính là đại bộ phận tu sĩ Hóa Thần ở Nhân giới.

Còn lại có Thái Nhất Môn và Xa Yêu lão quỷ đang bế quan cùng với Xa Yêu của Vạn Yêu Cốc.

Đây là năm vị Hóa Thần còn sót lại của Đại Tấn hiện tại, đương nhiên mấy trăm năm trước, còn có hai vị Hóa Thần, nhưng hai vị kia bởi vì tới gần thọ nguyên đại nạn, mạo hiểm thử đột phá, kết quả bình giải.

Ngoài ra, chính là Ngũ Long Hải còn có một vị Yêu tộc hóa thân, bản thể là một con hươu trắng, nhưng vị Hóa Thần này cũng tọa hóa cách đây không lâu.

Lại nói tiếp, những Hóa Thần này cũng thật sự là xui xẻo, nếu như bọn họ bị rơi vào một Nhân Giới bình thường, như vậy với thiên tư của bọn họ, tu luyện tới Hóa Thần hậu kỳ hơn phân nửa là không thành vấn đề.

Nhưng mà, ở nhân giới đồ nát này, chỉ có thể trông mắt nhìn mình một ngày Thiên Lão đi, cuối cùng bất đắc dĩ tọa hóa.

Hương Chi Lễ bọn họ trước khi sự kiện Côn Ngô sơn phát sinh, cũng vẫn luôn cho rằng đời này đại khái cũng giống như hai vị Hóa Thần kia, bất đắc dĩ tọa hóa.

Nhưng thu hoạch của Côn Ngô sơn cuối cùng cũng khiến bọn họ thấy được một tia hy vọng.

Mặc dù thông qua không gian tiết điểm lên vào đúng là rất nguy hiểm, nhưng tóm lại vẫn có một tia hy vọng.

Hắn tình nguyện chết trong không gian tiết điểm, cũng không muốn chết già ở Đại Tấn.

Hương Chi Lễ nắm giữ không gian tiết điểm, đối với những Hóa Thần này mà nói thì trọng yếu, mà không gian tiết điểm mà Diệp Trường Sinh nắm giữ lại là trọng yếu nhất.

Sau khi tiếp nhận Diệp Trường Sinh làm một thành viên trong số họ, bọn Hô lão ma và Phong lão quái lập tức liền đánh chủ ý vào không gian tiết điểm trên tay Diệp Trường Sinh.

“Khụ, Diệp đạo hữu, ngươi đã là một thành viên của chúng ta, như vậy tương lai sớm muộn gì ngươi cũng phải đối mặt với vấn đề phi thăng, không biết Diệp đạo hữu suy nghĩ như thế nào?” Phong lão quái ho khan một tiếng hỏi.

“Con đường duy nhất có thể phi thăng là sử dụng không gian tiết điểm nhập cư trái phép, Diệp mỗ đương nhiên cũng có ý định này, chẳng lẽ mấy vị đạo hữu còn có phương pháp khác sao?” Diệp Trường Sinh hỏi ngược lại.

“Ha ha, Diệp đạo hữu nói đùa, ngoại trừ không gian tiết điểm, còn có phương pháp gì khác?”

“Nếu Diệp đạo hữu và chúng ta đều có ý định giống nhau, vậy chuyện này dễ xử lý rồi, ở phương diện này chúng ta có lợi ích chung, Diệp đạo hữu tương lai nếu như muốn bước lên không gian tiết điểm, mấy lão bất tử chúng ta tất nhiên sẽ trợ giúp một chút!”

“Bất quá nói trở lại, Diệp đạo hữu chẳng lẽ không có lấy được tiết điểm không gian dư thừa từ Linh Lung vương phi sao?”
Hô lão ma trực tiếp không chút che giấu hỏi.

Diệp Trường Sinh nghe vậy lập tức lộ vẻ kinh ngạc: “Tất cả các không gian tiết điểm, không phải nàng đều đã đưa cho Hường sư huynh cùng con Thi Hùng kia rồi sao?”

“Ha ha, sư đệ không nên nói đùa với chúng ta, chẳng lẽ Linh Lung vương phi không cho ngươi nhiều tiết điểm hơn sao? Sư đệ à, cái này có liên quan đến vấn đề mọi người chúng ta có thể phi thăng hay không, trong loại chuyện này, hy vọng sư đệ có thể thẳng thắn đối đãi với chúng ta!” Hường Chi Lễ vuốt râu, cười ha hả nói.

Diệp Trường Sinh nghe vậy lắc đầu nói: “Linh Lung quả thực cho ta một ít tiết điểm, nhưng tiết điểm này hơn phân nửa là giống với tiết điểm trong tay Hường sư huynh!”

“Hơn nữa, sư đệ hiện tại còn là tu sĩ Nguyên Anh hậu kỳ, có thể tiến giai Hóa Thần hay không cũng khó nói. Việc phi thăng, chung quy là cách ta có chút xa xôi!”

Nghe thấy lời này của hắn, ba người Hường Chi Lễ nhất thời đưa mắt nhìn nhau.

Trong lòng lão ma thầm mắng một tiếng: “Tiểu tử giảo hoạt!”

Lập tức, trong tay hắn xuất hiện một bình ngọc màu ngà sữa, ném qua, âm thanh lạnh lùng nói: “Trong này là ba viên đan dược Ma Nguyên Đan đặc thù của Thiên Ma Tông chúng ta, lần này ngươi cũng nên nguyện ý nói ra chứ?”

“Ha ha, Diệp sư đệ, Ma Nguyên Đan chính là bảo vật ép đáy hòm của lão ma này, loại đan dược này chắc hẳn sư đệ cũng đã nghe nói qua? Dùng để đổi lấy mấy cái không gian tiết điểm đúng là thừa sức rồi!” Hương Chi Lễ lập tức nói ra.

Diệp Trường Sinh cười hắc hắc, nhận lấy bình ngọc, sau đó lấy ra một quả ngọc giản, khắc tư liệu mấy không gian tiết điểm vào trong.

Sau đó, hắn đưa ngọc giản cho Hương Chi Lễ rồi nói: ” Hương sư huynh nhìn xem những tiết điểm mà ngươi đạt được có gì khác nhau?”

Hương Chi Lễ sau khi tiếp nhận ngọc giản thì lập tức cẩn thận xem xét. Mà Hô lão ma cùng Phong lão quái vẻ mặt cũng đầy vẻ kích động mà nhìn Hương Chi Lễ.

Diệp Trường Sinh cầm bình ngọc, mở nắp ra ngửi một ngum, lập tức cảm giác được một mùi gay mũi phả vào mặt.

Trên mặt hắn lộ ra vẻ vui mừng.

Ma nguyên đan chính là một trong những linh dược phụ trợ tốt nhất có thể trợ giúp tu sĩ hậu kỳ cảm ứng thiên địa nguyên khí.

Dùng mấy không gian tiết điểm đổi lấy Ma Nguyên Đan từ trong tay lão ma, đây là một khoản lời lớn.

Nhìn một lát, trên mặt Hương Chi Lễ cũng lộ ra vẻ vui mừng, vội vàng nói: “Bên trong này có hai tiết điểm khác với thức mà lão phu lấy được, bởi vậy số tiết điểm trên tay chúng ta lại nhiều hơn! “

“Không sai biệt lắm đủ rồi, chúng ta đi tìm trước, nhìn xem bên trong những tiết điểm này có cái gì dùng được hay không!” Phong lão quái nói.

Ba người đều biết, trong tay Diệp Trường Sinh chắc chắn còn có một phần tư liệu không lấy ra.

Nhưng không sao, bây giờ trong tay bọn họ đã nắm giữ không ít tiết điểm rồi.

Tương lai nếu có thể tìm được nơi thích hợp trong tiết điểm này, vậy cũng không cần tiếp tục yêu cầu nữa.

Nếu như không tìm được người thích hợp, vậy đến tìm hân cũng không muộn.

“Ba vị đạo hữu tương lai đi tìm kiếm mấy tiết điểm này, đừng quên đưa tư liệu tra xét về Diệp mỗi một phần!” Diệp Trường Sinh nói.

“Không thành vấn đề, đây đương nhiên là phải vậy, từ nay về sau chúng ta còn có rất nhiều nơi cần Diệp sư đệ hỗ trợ đấy!” Hướng Chi Lễ thuận miệng đáp ứng.

“Như thế là tốt, đúng rồi, còn có một việc hy vọng chư vị có thể giúp đỡ một chút!” Diệp Trường Sinh giống như nghĩ tới điều gì, nói ra.

“Mời sư đệ nói!”

“Những tài liệu này, nếu như trong tay chư vị đạo hữu có, hy vọng có thể bán cho ta, hoặc là chư vị đạo hữu muốn đổi thứ gì đó trên người ta cũng được!” Diệp Trường Sinh nói.

Nói xong, hân lại lấy ra một khối ngọc giản, đưa cho ba người Hướng Chi Lễ.

Hướng Chi Lễ thần thức chui vào ngọc giản xem xét, lập tức thần sắc trở nên ngưng trọng.

Tiếp theo hân đem ngọc giản đưa cho Phong lão quái cùng Hồ lão ma. Sau khi hai người xem hết ngọc giản, đều nhướng mày, thầm nghĩ sự tình không đơn giản.

“Sư đệ, người muốn những thứ này, chỉ sợ đại bộ phận nhân giới đều tìm không thấy, người muốn vật trân quý như vậy là vì?” Trên mặt Hướng Chi Lễ lộ ra vẻ nghi hoặc.

“Hương sư huynh các người lúc trước không phải là đang đau khổ truy tìm nghịch linh thông đạo sao? Những tài liệu này chính là thứ cần thiết để bố trí thông đạo nghịch linh!”

Diệp Trường Sinh vừa dứt lời, lập tức trừng lớn trông mắt của ba người Hướng Chi Lễ, một người vô cùng kinh hãi.

“Cái gì? Người nắm giữ phương pháp bố trí Nghịch Linh Thông Đạo?”

“Diệp sư đệ, loại chuyện này không thể nói giỡn, Linh Lung vương phi ngay cả thứ này cũng giao cho người?”

.....

“Chư vị đạo hữu đừng vội, có phương pháp thì thế nào? Không nói tới những tài liệu này, chỉ cần hơn một nghìn viên cực phẩm linh thạch thông đạo kia, các người cảm thấy Nhân giới có thể tìm ra không?” Diệp Trường Sinh nhẹ răng cười nói.

Lời này của hắn lập tức giống như một chậu nước lạnh đổ lên đầu đám người Hưởng Chi Lễ, làm cho bọn họ lập tức bình tĩnh lại.

Mấy người hai mặt nhìn nhau, một lát sau Hưởng Chi Lễ cười khò: “Sư đệ nói đúng, là chúng ta quá kích động, cần thận nghĩ lại, Nghịch Linh Thông Đạo này căn bản không thể bố trí ở Nhân giới!”

Phong lão quái cũng là một tiếng thở dài, nói: “Căn cứ theo thượng cổ nghe đồn, năm đó Phệ Linh giới tu sĩ kia vì bố trí ra đường thông đạo này, cũng là phải trả một cái giá thật lớn!”

“Có thể khiến người của Thượng giới cho rằng cái giá phải trả là cực lớn, đối với Nhân giới chúng ta có ý nghĩa như thế nào, có thể tưởng tượng được rồi!”

“Vậy ý Diệp đạo hữu để cho chúng ta tìm kiếm những tài liệu này là?” Trên mặt Hô lão ma mang theo một tia kinh nghi, hỏi.

“Bên người Diệp mỗ có đại sư lĩnh vực trận pháp, có lẽ có thể đơn giản hóa tòa trận pháp này một chút, đem hơn một ngàn khối linh thạch cực phẩm đổi thành một tỷ linh thạch bình thường, đem một ít tài liệu chỉ có ở Linh giới, đổi thành tài liệu có thể thay thế ở Nhân giới!”

“Làm như vậy, thông đạo Nghịch Linh bố trí ra chắc chắn không bằng thông đạo chính thức, nhưng có lẽ cũng có thể trợ giúp rất lớn cho chúng ta đấy!” Diệp Trường Sinh nói.

Nghe hắn nói lời này, ánh mắt đám người Hưởng Chi Lễ lộ ra vẻ đam chiêu: “Đây cũng là phương án có thể thực hiện được!”

Hô lão ma gật đầu tán dương: “Chỉ cần là sự tình có thể trợ giúp đối với phi thăng, chúng ta hẳn là phải kiệt lực đi làm!”

“Đã như vậy, chuyện thu thập những tài liệu này, chúng ta cũng hao tổn điểm tâm đi, Hô huynh, môn hạ đệ tử của người đông đảo, loại chuyện này chủ yếu dựa vào người!” Phong lão quái nói.

“Việc này Hô mỗ tự nhiên biết, Bạch lão quỷ mặc dù đang bế quan, nhưng Thái Nhất môn của hắn cũng không thể không đếm xỉa đến, sau đó ta sẽ đem việc này giao cho Thất Diệu cùng Huyền Thanh Tử!” Hô lão ma gật gật đầu nói.

“Mặc kệ tương lai trận pháp này có bố trí được hay không, tóm lại chúng ta phải dùng đến phương diện này, lấy thực lực và thân phận của mấy người chúng ta, đủ để khiến cho toàn bộ tài nguyên Đại Tấn đều vì việc phi thăng!”

“Tiếp theo, chúng ta phát động toàn bộ Đại Tấn đi làm chuyện này!” Hướng Chi Lễ vuốt vuốt râu nói.

Mấy vị tu sĩ Hóa Thần nói dăm ba câu, liền chuẩn bị tất cả.

Với thân phận của bọn hắn, liên hợp lại quả thật có thể khiến cho toàn bộ Đại Tấn đều theo ý chí của bọn hắn mà vận chuyển.

Kể từ đó, Diệp Trường Sinh tin rằng ngoại trừ những loại tài liệu không có khả năng tồn tại ở Nhân giới ra, trên cơ bản những loại tài liệu khác có lẽ đều có thể tìm được.

Đương nhiên, lúc trước hắn nói muốn lấy tiền mua những tài liệu này từ chỗ mấy lão quái vật, cũng không phải bởi vì hắn đại phát thiện tâm muốn làm chuyện tốt.

Mà trước khi nghiên cứu ra trận pháp, thì sản quyền đã được sáng tỏ rõ ràng.

Mặc dù bên trong trận pháp này có rất nhiều tài liệu do những lão quái vật này tìm đến, nhưng hắn cũng dùng tiền mua, toàn bộ trận pháp đều là thuộc về hắn.

Những Hóa Thần khác muốn đi qua thông đạo trận pháp này, thì phải giao tiền cho hắn.

Lấy thực lực của mấy lão gia hỏa này, để cho mỗi người bọn họ giao ra mấy ức linh thạch hoàn toàn không thành vấn đề.

“Đúng rồi, Diệp sư đệ, có chuyện còn phải nói cho ngươi!”
Hương Chi Lễ bỗng nhiên giống như nhớ ra cái gì đó, nói ra.

“A, xin sư huynh cứ nói!”

Hương Chi Lễ trên mặt lộ ra vẻ cười hì hì, nói: “Lấy thần thông của sư đệ bây giờ, sớm đã không thể dựa theo bình thường Nguyên Anh hậu kỳ tu sĩ mà đối đãi!”

“Chúng ta đã đem ngươi đưa vào trong cấp độ này, vậy một ít cấm lệnh nhằm vào Hóa Thần tu sĩ, ngươi đối với sư đệ ngươi cũng có hiệu lực rồi!”

Nghe được lời này của Hương Chi Lễ, Hô lão ma và Phong lão quái đều giật mình thần sắc đại hiểu, nếu không phải Hương Chi Lễ nhắc nhở, trong lúc nhất thời bọn họ cũng không nhớ đến cấm lệnh của Diệp Trường Sinh.

“Kỳ thật cấm lệnh này cũng không có gì, chỉ là thần thông của tu sĩ Hóa Thần thật sự quá lớn, nếu trong đó có một vị tùy ý làm bậy, sợ rằng sẽ nhiễu loạn nghiêm trọng trật tự của Nhân giới.”

“Cho nên, từ rất lâu trước đây, tất cả tu sĩ Hóa Thần ở Nhân giới sẽ cùng nhau định ra một quy tắc, ước định một khi tu vi đạt đến cảnh giới Hóa Thần, chẳng những nghiêm cấm tranh đấu lẫn nhau, còn phải nghiêm cấm tham dự sự vụ ở tu tiên giới!”

Nói tới đây, Hương Chi Lễ lại cười cười, nói: “Đương nhiên, cái lệnh cấm kia cũng không có tuyệt đối là cấm chế sư đệ!”

“Ngươi là người Thiên Nam, vô luận ngươi ở bên đó làm gì, cũng không ai quản ngươi!”

“Nhưng sau khi đến Đại Tán, sư đệ phải chú ý một chút. Đương nhiên, cấm lệnh này cũng không phải hoàn toàn không cho sư đệ ngươi xuất thủ, chỉ cần ngươi không xuất ra loại chuyện đồ diệt tông môn này, tùy ý giết chóc bừa bãi, cũng sẽ không có ai quản ngươi đâu!” Hương Chi Lễ nói ra.

Diệp Trường Sinh nghe vậy, nhẹ gật đầu, nói: “Ta hiểu rồi, nói cách khác, ta không thể khiến Tiên giới Đại Tán rung chuyển đúng không?”

“Không sai, nếu có người không có mắt nhìn trúng người, Diệp sư đệ người nên ra tay thì ra tay, không cần băn khoăn, đương nhiên cũng không cần liên lụy quá rộng, làm quá mức nóng nảy là được!” Hướng Chi Lễ vuốt chòm râu, giải thích một phen.

Diệp Trường Sinh nghe vậy cười ha hả, nói: “Diệp mỗ cũng không phải là người gây chuyện thị phi, loại lệnh cấm này, ta tiếp nhận!”

“Tốt, đã như vậy, chúng ta lại thương lượng các loại sự tình tìm kiếm không gian tiết điểm!” Hướng Chi Lễ trên mặt lộ ra vẻ tươi cười, nói thêm.

Sau khi thảo luận một hồi về chuyện phi thăng, mọi người liền rời khỏi Côn Ngô sơn.

Sau đó, ở chỗ này chờ mấy ngày, liền thấy các đại tông môn của Nam Cương hội tụ tới.

Đem tất cả tông môn tụ lại một chỗ, sau đó đám người Hướng Chi Lễ thương lượng ra một cái kế hoạch phong ấn Côn Ngô Sơn lại một lần nữa thủ hộ.

Sau đó là một phen bận rộn, một lần nữa khôi phục đại trận đã bị tu sĩ Diệp gia phá vỡ, sau khi tu bổ lại, Côn Ngô sơn một lần nữa biến mất trong tầm mắt của mọi người.

Đến lúc này chuyện của Côn Ngô Sơn cuối cùng đã kết thúc.

Nhưng phong ba do chúng tạo thành vẫn còn xa xa chưa chấm dứt, các sự tình phát sinh trên núi rất nhanh đã truyền lưu khắp Đại Tấn.

Cái tên Diệp Trường Sinh này, cũng theo đó trong tu tiên giới cấp cao của Đại Tấn, mọi người đều biết đến.

Chỉ cần không bế tắc tu sĩ Nguyên Anh kỳ như vậy, trong vài năm ngắn ngủn nghe nói Diệp Trường Sinh đột nhiên xuất hiện vị đại tu sĩ hậu kỳ này.

Hơn nữa khi nghe được tin đồn lão có thể ngồi ngang hàng với những cường giả Hóa Thần trong truyền thuyết kia thì càng khiến người ta sợ hãi hơn.

Một viên đá gây ra ngàn đợt sóng dữ!

Tin tức này tại Đại Tấn tu tiên giới không biết đưa tới bao nhiêu tranh luận, rất nhiều người nghe được cảm thấy phi thường không thể tưởng tượng nổi.

Ngay tại Đại Tấn tu tiên giới chấn động như thế, Diệp Trường Sinh lại biến mất.

Sau khi từ biệt Côn Ngô Sơn và đám người Hường Chi Lễ, hắn liền rời khỏi tầm mắt của mọi người.

Đám người Hường Chi Lễ phát động lực lượng đi tìm không gian tiết điểm, mà Diệp Trường Sinh lại ẩn nấp ở trong một ngọn núi hoang không ai biết đến.

Trước mặt hắn xuất hiện một đồng đồ vật, có chai lọ, vừa nhìn đã biết là đan dược, cũng có pháp bảo lóng lánh, các loại tài liệu Linh quang trập trập.

Đây là thu hoạch lần này của Diệp Trường Sinh.

Một kiện Thông Thiên Linh Bảo, vài kiện đỉnh cấp pháp bảo, một đồng đan dược, linh thạch, linh dược vân vân, mỗi một loại đều là vật vô cùng trân quý.

Những thứ này xuất hiện khiến gia sản của Diệp Trường Sinh lại bạo tăng.

Chỉ là linh thạch, hắn đã với túi trữ vật này, cướp được ba trăm vạn.

Tại Nam Cương, Diệp Trường Sinh đem ba kiện pháp bảo của Côn Ngô tam lão bán cho Hóa Tiên tông, đồng thời lại có không ít pháp bảo các tông môn ở Nam Cương bán ra.

Những thứ này cũng mang đến cho hắn ba trăm vạn linh thạch, đến lúc này tổng số linh thạch trên người hắn mới tới một trăm triệu.

Trong đó bao gồm mấy viên cao giai linh thạch, ngũ hành thuộc tính tự không cần nhiều lời, tất cả đều đầy đủ hết.

Càng làm cho Diệp Trường Sinh vui mừng chính là, hắn còn ở trong túi trữ vật của Kiền lão ma, phát hiện một viên linh thạch cao giai âm thuộc tính.

Đây chính là thứ tương đối hiếm thấy, hiếm thấy hơn nhiều so với các loại thuộc tính băng, phong, lôi thuộc tính, làm không tốt cho toàn bộ Nhân giới.

Trước kia tuy rằng Diệp Trường Sinh cũng có không ít cao giai linh thạch, nhưng đều là từ Bích Linh đảo tới, tất cả đều là một thuộc tính linh thạch.

Lần này, cuối cùng cũng bổ sung toàn bộ thuộc tính của ngũ hành.

Phục chế ra lượng lớn linh thạch kim thuộc tính cao giai, đối với tu vi của hắn cũng sẽ có lợi ích rất lớn.

Đương nhiên, những linh thạch này cũng chỉ thu hoạch được một phần nhỏ mà thôi.

Một lượng lớn đan dược trân quý, phù lục cao giai tùy tiện xuất ra một kiện nào đó cũng sẽ khiến người đổ mắt.

Trong đó, Diệp Trường Sinh từ trong túi trữ vật của vị Mộc phu nhân Hóa Tiên tông kia, tìm được một Phá Giới Phù trân quý đến cực điểm!

Đây vốn là đồ vật đặc hữu của Thái Nhất Môn, lại xuất hiện trên người vị tu sĩ Hóa Tiên Tông này, điều này không khỏi làm cho Diệp Trường Sinh nhớ tới vị phu nhân này và Huyền Thanh Tử của Thái Nhất Môn có một phen gút mắc.

Sau khi phân loại xong đồng đồ vật trước mắt này, Diệp Trường Sinh thu hồi tất cả, cuối cùng để lại cây cờ nhỏ màu đen kia.

Một tay bắt hắn lại, lôi điện màu vàng trong cơ thể Diệp Trường Sinh không ngừng tràn vào trong đó.

Trong âm thanh lớp lớp, từng làn khói đen bị đánh tan, biến mất trong không khí.

Không biết qua bao lâu, khi Diệp Trường Sinh một lần nữa đem Ích Tà Thần Lôi trong cơ thể tiêu hao hết, ma khí trong Hắc Phong Kỳ rốt cục bị hắn tinh lọc không còn một mảnh.

Trên mặt Diệp Trường Sinh lộ ra vẻ vui mừng, pháp lực tràn vào trong Hắc Phong Kỳ, kích phát Linh Bảo này.

Sau một khắc, một màn sáng màu tím từ trên Hắc Phong Kỳ phát ra, màn sáng kia lơ lửng trước mặt Diệp Trường Sinh, trên đó từng đường cong màu tím phác họa ra mấy trăm chữ cổ.

Thông Bảo Quyết!

Ánh mắt Diệp Trường Sinh đảo qua mấy trăm chữ cổ này, đem thông bảo quyết của Hắc Phong Kỳ ghi nhớ, sau đó hai tay

nâng linh bảo này, bắt đầu tu luyện Thông Bảo Quyết.

Giống như Hư Thiên Đỉnh lúc trước, sau khi tu luyện xong tầng thứ nhất Thông Bảo Quyết, Diệp Trường Sinh có thể đem linh bảo này phong ấn vào trong cơ thể, dùng pháp lực bản thân cùng thần hồn ảnh hưởng linh tính của nó.

Sau đó, hắn lại bắt đầu tu luyện tầng thứ hai Thông Bảo Quyết.

Như thế, từng ngày từng ngày trôi qua.

Sau khi Diệp Trường Sinh nắm giữ tầng thứ hai Thông Bảo Quyết của Hắc Phong kỳ, hắn đại khái có thể nắm giữ Linh Bảo này.

Sau khi hoàn thành việc này, Diệp Trường Sinh lại lấy đoàn Thái Âm Chân Hỏa lấy được trong Chú Linh đường của Côn Ngô sơn ra, bắt đầu thử luyện hóa loại hỏa diễm này.

Cứ thế liên tiếp mười lăm năm trôi qua, nơi đây đều yên tĩnh vô cùng, không có bất kỳ khí tức gì truyền ra.

Thẳng đến mười lăm năm sau, đột nhiên có một ngày, một tiếng như hổ gầm long ngâm từ trong núi hoang truyền ra.

Ngay sau đó, núi đá nổ tung, một bóng người phóng lên trời, bay về phía đông nam Đại Tấn.

Hoả Ngục là một trong bảy tuyệt địa của Đại Tấn, trong tình huống bình thường rất ít tu sĩ Nguyên Anh dám đi vào trong.

Mặc dù là tu sĩ trung kỳ thì cũng có nguy hiểm vẫn lạc ở chỗ này.

Tính nguy hiểm của Hoả Ngục nằm ở trong một biển lửa trải dài vạn dặm, sinh tồn trong vô số yêu thú cường đại.

Bản thân trong khu vực dày đặc hỏa vụ này, tu sĩ nếu không bị hỏa độc xâm hại, phải thường xuyên dùng pháp lực chống cự hỏa vụ cực nóng nơi này.

Kể từ đó, tiêu hao to lớn tất nhiên là không cần nhiều lời, dưới tình huống như vậy, còn phải đối mặt với yêu thú không ngừng tập kích quấy rối.

Nếu có hơn mười con yêu thú cấp bảy đồng thời chạy đến, vậy tình cảnh hung hiểm cỡ nào có thể đoán được.

Bất quá những nguy hiểm này đối với Nguyên Anh Sơ Trung Kỳ tu sĩ mà nói, đối với Hậu kỳ tu sĩ mà nói thì cũng không là gì.

Một ngày nọ, trên một phương hướng khác của Hỏa Ngục, một đạo linh quang bỗng nhiên xuất hiện, lộ ra một bóng người trẻ tuổi.

Nó đứng ở trên không hỏa ngục, cẩn thận đánh giá phiến hỏa vụ vô biên vô hạn này.

Một lát sau, hóa thành một đạo thanh quang bắn vào nơi ít ai lui tới.

Người đến tự nhiên là Diệp Trường Sinh, hẩn từ Nam Cương Đại Tấn, một đường chạy tới Hỏa Ngục Trung, mục đích là đoàn thái dương tinh hỏa sâu trong Hỏa Ngục kia.

Đây là vật bắt buộc phải luyện chế Hồi Dương Thủy, đồng thời nếu có thể luyện hóa Thái Âm Chân Hỏa mà Diệp Trường Sinh đã luyện hóa dung hợp, thì sẽ hình thành một loại Tinh Viêm Chi Hỏa cực kỳ hiếm thấy ở Linh Giới.

Trong mười lăm năm này, Diệp Trường Sinh chẳng những nắm giữ sơ bộ Hắc Phong kỳ, luyện hóa Thái Âm Chân Hỏa, thuận tiện cũng luyện hóa viên Bồi Anh Đan kia.

Đan dược này đích thật là danh bất hư truyền, tuy rằng hẩn đã là hậu kỳ tu sĩ, nhưng Bồi Anh đan đối với Nguyên Anh của hẩn rất có ích lợi.

Chỉ tiếc loại đan dược này cả đời chỉ có thể phục dụng một hạt, nếu không đại khái Diệp Trường Sinh sẽ phục chế sử dụng quy mô lớn.

“Tuy không biết Thái Dương Chân Hỏa cụ thể ở nơi nào trong Hỏa Ngục, nhưng nhờ vào Thái Âm Chân Hỏa ta đã luyện hóa xong, chắc hẩn cũng không khó để tìm được chỗ ẩn nấp của hỏa này!” Diệp Trường Sinh trong lòng thầm nghĩ.

Hẩn tiện tay bắn ra một đạo kiếm khí, chém giết một con yêu thú cấp bảy đang xông tới trước mặt.

Hẩn thả Thái Âm Chân Hỏa ra, ngọn lửa này hóa thành một con chim nhỏ, bay múa xung quanh thân thể Diệp Trường Sinh, quay quanh, mang theo cảm giác vui sướng.

Sau khi bay vài vòng quanh Diệp Trường Sinh, Thái Âm Chân Hỏa bay về một hướng khác trong Hỏa Ngục, Diệp Trường Sinh cũng lập tức đi theo.

Sau khi bay vào khu vực trung tâm sâu trong Hỏa Ngục, trước mắt hắn xuất hiện vô số ngọn núi lửa lớn nhỏ.

Trên đỉnh đầu có một đám mây lửa đỏ thẫm bao phủ toàn bộ bầu trời, khiến khu vực này trở nên vô cùng tối tăm.

Mấy ngày sau, Diệp Trường Sinh đi tới trước một ngọn núi lửa to lớn, đứng trên miệng núi lửa hình tròn cực lớn, ánh mắt hắn nhìn xuống dưới, chỉ cảm thấy một mảnh đỏ tươi.

Sóng nhiệt cuộn cuộn phóng lên tận trời, trong đó xen lẫn hỏa độc chi khí, một khi tiến vào trong cơ thể người, sẽ lập tức thiêu đốt kinh mạch, tổn hại nhục thân.

Ngay cả Diệp Trường Sinh tu vi như vậy, sau khi đến loại địa phương này, cũng phải cẩn thận hơn.

Chỗ miệng núi lửa hình khuyên này rộng chừng mấy trăm dặm, Diệp Trường Sinh cũng không chui vào trong nham thạch nóng chảy, mà là ở trên không nham thạch phi hành, dùng thần thức không ngừng quét qua chung quanh.

Hắn đang tìm quỹ tích lưu lại sau khi hoạt động thái dương chân hỏa.

Hai ngày sau, Diệp Trường Sinh rút cục trên mặt lộ ra vẻ vui mừng, “Vèo” một tiếng bay đến trên không nham thạch nóng chảy nào đó, nhìn tư lửa màu bạc phía dưới, tay áo lắc một cái, một ngọn lửa màu đỏ bay ra.

Hỏa diễm hóa thành một con chim nhỏ, chui vào trong nham thạch nóng chảy này, mà thân hình Diệp Trường Sinh thì nhoáng một cái, biến mất ngay tại chỗ, ẩn nấp.

Thái Dương Chân Hỏa cùng Thái Âm Chân Hỏa được xưng là tam đại Chân Linh Chi Hỏa, một cái trong nhiệt độ cực nóng dẫn sinh, một cái là cực hàn trời sinh, Âm Dương giao hội hấp dẫn xuống, chỉ cần Thái Dương Tinh Hỏa ở phụ cận, nhất định sẽ bị tự động hấp dẫn mà đến.

Điều Diệp Trường Sinh muốn làm chính là dẫn Thái Dương Chân Hỏa này lên mặt đất, nếu không một khi đối phương ở

trong nham tương mà nói, vậy thì hấn vô luận như thế nào cũng không cách nào bắt được đối phương trong hoàn cảnh như vậy.

Dù sao Thái Dương chân hỏa này trời sinh vốn am hiểu Hoả độn thuật, ở trong hoàn cảnh này cơ hồ là trong chớp mắt sẽ chạy vô ảnh vô tung.

Sau khi thân ảnh hấn biến mất, nơi đây lập tức trở nên yên tĩnh không gì sánh được, ngoại trừ thỉnh thoảng có tiếng dung nham lưu động bên ngoài, hết thảy đều vô cùng yên tĩnh.

Ước chừng nửa canh giờ sau, một đạo xích quang lóe lên, Thái Âm Hỏa Điều được xích quang bao bọc từ trong dung nham lao ra, hướng phía ngoài hỏa sơn hình tròn bay đi.

Cùng lúc đó, nham thạch nóng chảy sau lưng nó quay cuồng một trận, một đạo ngân quang bỗng nhiên bay ra, tốc độ cực nhanh đuổi theo, cơ hồ là gắt gao đuổi theo Thái Âm Hỏa Điều.

Diệp Trường Sinh trong bóng tối phát ra thần niệm ẩn nấp, thấy rất rõ ràng.

Cái này đuổi theo ra ngân quang, đúng là một con tiểu mã tầm vài tấc, toàn thân trắng noãn như ngọc, một đôi cánh nhỏ ngân quang lập lòe, vùng vãi ra vô số sóng nhiệt.

Đồng thời truy kích Thái Âm Hỏa Điều, con Tiểu Mã này vô cánh, một đoàn ngân sắc hỏa diễm xuất hiện, hùng hổ đánh tới hướng Thái Âm Hỏa Điều.

Thoạt nhìn tựa hồ muốn thôn phệ Thái Âm Hỏa Điều.

Con Ngân Sí Tiểu Mã đuổi tới đương nhiên chính là Thái Dương Chân Hỏa biến ảo ra hình dạng.

Khác với Thái Âm Hỏa Điều chính là, Thái Dương Chân Hỏa này có thực lực cường đại đến cực điểm.

Nó không giống như Thái Âm Hỏa Điều, lúc vừa sinh ra, linh trí yếu ớt đã bị Diệp Trường Sinh bắt lấy, luyện hóa.

Cái Thái Dương Chân Hỏa này đã hình thành linh trí không biết bao nhiêu năm, khó đối phó nhiều lắm.

Cũng may loại thiên địa linh vật này, dù có tạo thành linh trí thì linh trí cũng yếu ớt vô cùng, không thể thông minh giống loài người.

Nếu không đối phương hơn phân nửa là có thể đoán được Thái Âm Hỏa Điều xuất hiện bất thành linh chắc chắn là cạm bẫy.

Khi Thái Âm Hỏa Điều bay đến nơi ẩn tàng của Diệp Trường Sinh, Thái Dương Chân Hỏa cũng đã đuổi tới, nó hùng hổ nhào tới.

Kết quả, đột nhiên trước mắt tối sầm, thoáng cái nó đã bị chuyển đến một không gian xa lạ.

Ngân Sí Tiểu Mã sững sốt, phảng phất như chưa kịp phản ứng chuyện gì xảy ra.

Một lát sau, trên mặt nàng lộ ra vẻ kinh hoảng, hai cánh vó một cái, chỉ một thoáng đã xuất hiện tại biên giới không gian đen kịt này.

Phương oanh kích về phía trước, muốn thoát khỏi vùng không gian này, lại bị một màn sáng màu đen bắn ngược trở về.

Ngân Sí Tiểu Mã thấy một màn như vậy, vẻ kinh hoảng trên mặt càng sâu hơn, đồng thời còn mang theo một chút phần nộ.

Trong hai cánh màu bạc, lập tức bay ra từng đoàn từng đoàn hỏa diễm màu bạc, tựa hồ muốn thiêu đốt màn sáng màu đen kia.

Nhưng Ngân sắc hỏa diễm sau khi đụng vào màn sáng kia, một chút phản ứng cũng không có.

Cùng lúc đó, trong mảnh không gian này nổi lên từng cơn gió đen kịt, những cơn gió đen này ngưng tụ thành từng sợi phong tác thật nhỏ, nhanh chóng đan vào nhau, đan vào thành một tấm lưới lớn màu đen.

Ngân Sí Tiểu Mã kia trong chớp mắt đã bị vây trong võng, không thể động đậy.

Lúc này, một tấm phù triệu ngũ sắc xuất hiện, phiêu hốt rơi vào trên người Ngân Sí Tiểu Mã.

Trong nháy mắt, Ngân Sí Tiểu Mã không thể duy trì hình dáng hiện tại, lập tức biến thành một đoàn ngân sắc hỏa diễm,

không ngừng biến ảo.

Sau đó, ngũ sắc quang mang trên ngũ sắc phù lục đại phóng, tạo thành một lồng ánh sáng ngũ sắc, bao phủ hỏa diễm màu bạc vào trong đó, tạo thành một tiểu cầu ngũ sắc.

Quả cầu rung động một cái, lập tức biến mất trong không gian đen kịt, rồi dừng lại trên một bàn tay.

Diệp Trường Sinh cầm lấy tiểu cầu năm màu, nhìn bản thể Thái Dương Chân Hỏa bị vây khốn ở bên trong, tấm tắc xưng kỳ không thôi.

Một lá cờ nhỏ màu đen khác đã bay trở về trong cơ thể hắn, Diệp Trường Sinh nhìn ngọn lửa màu bạc này, trầm nghĩ: “Nếu như không có Hắc Phong kỳ, muốn bắt Thái Dương Chân Hỏa không biết khó khăn cỡ nào!”

“Linh trí của đóa Thái Dương Chân Hỏa này có chút quá mạnh mẽ, về sau muốn luyện hóa phỏng chừng sẽ càng phiền toái hơn.”

Quan sát một lát, Diệp Trường Sinh há mồm phun ra một cái đỉnh nhỏ màu xanh, đỉnh nhỏ ở trước mặt nhanh chóng biến lớn.

Diệp Trường Sinh vỗ tay, nắp đỉnh bay lên, một chùm thanh ti bay ra, bao trùm tiểu cầu năm màu, kéo nó vào trong.

Nắp đỉnh đóng lại, Diệp Trường Sinh hoàn toàn yên tâm.

Sau khi tiến vào Hư Thiên Đỉnh, Thái Dương Chân Hỏa cũng dừng hòng chạy thoát.

Sau khi thu hồi Hư Thiên Đỉnh, Diệp Trường Sinh đang muốn hóa thành một đạo độn quang bay đi.

Đột nhiên, trong nham thạch nóng chảy phía dưới cuộn cuộn kịch liệt, nhấc lên sóng to gió lớn, phảng phất như có thứ gì to lớn đang muốn từ bên trong đi ra.

Thấy một màn này, trên mặt Diệp Trường Sinh lộ ra vẻ kinh ngạc, lập tức dừng bước quay đầu nhìn lại.

Mấy phút sau, một con giao thủ khổng lồ từ trong nham thạch nóng chảy hiện ra, hai con mắt đỏ rực như đèn lồng, gắt gao nhìn chằm chằm Diệp Trường Sinh.

“Nhân loại, thả Tiên linh chi hỏa xuống!” Thanh âm to lớn vang lên, giống như thiên lôi cuộn cuộn, chấn động núi lửa chung quanh cũng lung lay.

“Nam Ly Hỏa Giao? Hay là một con yêu thú cấp mười?!” Diệp Trường Sinh sau khi thấy rõ đẳng cấp của giao long, trên mặt lập tức lộ ra vẻ vui mừng.

“Tới đúng lúc lắm!” Diệp Trường Sinh quát khẽ một tiếng, Hắc Phong kỳ lại xuất hiện trong tay.

Nam Ly Hỏa Giao kia nhìn thấy vẻ mặt vui mừng của Diệp Trường Sinh, nhất thời sửng sốt, có chút kinh ngạc.

Tên đại tu sĩ nhân loại này, trong hoàn cảnh này gặp được nó thế mà còn bày ra bộ dáng vô cùng cao hứng?

Phải biết rằng Nam Ly Hỏa Giao này là bá chủ trong Hoả Ngục, là tu sĩ Nguyên Anh hậu kỳ của nhân loại, ở địa bàn này căn bản không phải đối thủ của nó.

Cho dù là tu sĩ Hóa Thần tới đây cũng phải ước lượng xem có đáng để giao thủ với nó hay không.

Con giao long này bảo vệ Thái Dương Chân Hỏa mấy ngàn năm, cũng là nhờ vào sự trợ giúp của Thái Dương Chân Hỏa, mới có thể tu luyện đến cảnh giới bây giờ.

Tương lai nó còn trông cậy vào chính mình có thể luyện hóa đóa Thái Dương Chân Hỏa này đây.

Sao hắn lại trơ mắt nhìn Diệp Trường Sinh dễ dàng cướp hắn đi như vậy?

Bởi vậy, sau khi thấy cảnh báo không có kết quả, con giao long này lập tức lắc đầu vẫy đuôi đánh về phía Diệp Trường Sinh.

Dưới hoàn cảnh đặc thù này gia trì, thực lực đầu Giao Long này đích thật không tầm thường.

Đại tu sĩ bình thường tuyệt đối không phải là đối thủ của hắn.

Nhưng ở trước mặt Diệp Trường Sinh, hiển nhiên con giao long này đã chọn sai đối thủ.

Hắc Phong Kỳ khẽ lay động, cuồng phong thổi qua, Nam Ly Hỏa Giao phát hiện chính mình đã bị thu vào trong một không gian đen kịt.

Ngay sau đó, mấy đạo lốc xoáy màu đen cực lớn thổi tới, xen lẫn ở giữa là vô số lưỡi gió rậm rạp chằng chịt.

Cột gió thổi qua, sau khi tiêu tán, Nam Ly Hỏa Giao kia liền phun ra máu tươi toàn thân, ngã trên mặt đất.

Diệp Trường Sinh xuất hiện trong không gian Hắc Phong kỳ, cầm yêu đan Nam Ly Hỏa Giao kia lên.

“Tất cả Ngũ Hành yêu đan này đã thu thập đủ, luyện chế đan linh căn không thành vấn đề!” Diệp Trường Sinh trong lòng thầm nghĩ.

Sau khi thu thập tài liệu giao long, Diệp Trường Sinh hóa thành một luồng sáng bay thẳng lên trời, rời khỏi Hỏa Ngục Chi Địa.

Một đường đi về bắc, sau một tháng, Diệp Trường Sinh lại xuất hiện bên ngoài Bắc Minh đảo.

Trước đó đã từng cùng Bạch Dao Di ước định sau khi rời Côn Ngô Sơn sẽ đi gặp nàng, hiện tại Diệp Trường Sinh luyện hóa Thái Âm Chân Hỏa, sau khi bắt được Thái Dương Chân Hỏa, liền tới đây.

Nhìn tòa thành băng phía xa dưới ánh mặt trời chiếu rọi, lộ ra muôn màu muôn vẻ, ánh mắt Diệp Trường Sinh lộ ra một tia cảm khái.

Lần trước tới nơi này, đã hơn một trăm năm trước.

Lần đó vì đột phá Nguyên Anh trung kỳ mà trêu chọc vào Băng phượng, lần này chắc chắn sẽ gặp lại Băng phượng sao?

Trong lòng Diệp Trường Sinh nghĩ như vậy, trên mặt xuất hiện một tia ý cười khó hiểu.

Hắn thả người bay đi, rất nhanh đã đến dưới băng thành, vừa rơi xuống nơi này lập tức đã có đệ tử Tiểu Cực cung tiến lên đón.

Hai vị tu sĩ Trúc Cơ mặc quần áo màu lam kia dùng thần thức quét qua, phát hiện hoàn toàn không cách nào nhìn thấu thực lực của Diệp Trường Sinh.

Trong lòng không khỏi rất nghiêm nghị, vội vàng cung kính vô cùng hỏi: “Xin hỏi tiền bối là?”

“Ta họ Diệp, có hẹn với Tiểu Cực cung của các ngươi là Bạch Dao Di tiên tử, thỉnh cầu thông báo một chút!” Diệp Trường Sinh mỉm cười, rất là khách khí nói.

Nghe hắn nói vậy, trong mắt hai người kia lập tức hiện lên vẻ hoảng sợ.

Có hẹn với Bạch sư tổ, chẳng phải là người trước mắt là một lão quái Nguyên Anh Kỳ sao?

Thần sắc hai người lập tức vô cùng trịnh trọng, phục tùng cười nói: “Tiền bối xin chờ một lát, vãn bối đi thông báo cho Bạch sư tổ!”

Nói xong, một người trong đó hướng Diệp Trường Sinh cung kính hành lễ, sau đó thả người hướng phía sau băng thành bay đi.

Cũng không lâu lắm, bên trong băng thành, một đạo độn quang nhanh chóng vọt tới.

Diệp Trường Sinh thần thức đảo qua, trên mặt lộ ra ý cười.

Trong chớp mắt, độn quang xuất hiện ở trước mắt, quang mang tán đi, lộ ra một đạo xinh đẹp, thân mặc quần dài màu trắng, dáng người nhỏ nhắn xinh xắn, dung mạo tuyệt mỹ, chính là Bạch Dao Di.

Sau khi nhìn thấy Diệp Trường Sinh, trên mặt cô gái này lập tức nở một nụ cười tươi đẹp, có chút kinh hỉ nói: “Nhanh như

vậy đã tới Tiểu Cực cung? Thực khiến thiếp thân có chút kinh hỉ!”

“Ha ha ha, Cổ Nhân Vân: Một ngày không thấy cách ba thu, Diệp mỗ và tiên tử cách biệt nhau mười mấy năm, trong mắt ta quả thực là đã chia cách mấy ngàn vạn năm, thật sự là rất nhớ nhung!” Diệp Trường Sinh cười to hai tiếng nói.

Lời nói này có thể nói ra một cách kinh người, nhất thời làm cho Bạch Dao Di vô cùng hưng phấn, đồng thời làm cho tên đệ tử Tiểu Cực cung đứng ở cửa rung động khó nói nên lời, trực tiếp ngây ngốc cả người.

Vị tiên bối Nguyên Anh xa lạ này, dĩ nhiên nói lời này với Bạch sư tổ, chẳng lẽ giữa hai người, có khúc mắc tình yêu nào đó không muốn cho người khác biết hay sao?

“Diệp huynh, người đang nói cái gì vậy?” Bạch Dao Di dùng một loại giọng hờn dỗi nói.

Trong lời nói, một chút trách cứ cũng không có.

“Đâu phải nói mò? Diệp mỗ chỉ nói thẳng vào mắt mình mà thôi. Chẳng lẽ tách ra lâu như vậy, tiên tử chưa từng nhớ nhung ta?” Diệp Trường Sinh cười tủm tỉm hỏi.

“Người...”

Loại vấn đề này làm sao Bạch Dao Di có thể trả lời, vì vậy chỉ có thể trừng mắt liếc hắt một cái, lập tức nói:

“Diệp huynh hay là nhanh chóng theo ta vào đi, đừng có nói lung tung ở cửa nhé!”

Nói xong, Bạch Dao Di vội vàng mang theo Diệp Trường Sinh hướng trong băng thành bay đi.

Diệp Trường Sinh đi theo Bạch Dao Di tiến vào bên trong bí cảnh Hàn Ly của Tiểu Cực cung, lại lần nữa nhìn thấy ba tòa Hư Linh điện phẳng phất tạo ra hư thiên điện.

“Nhớ kỹ trong này hẳn là có một không gian tiết điểm, Xa lão yêu cùng Băng Phượng tấn công Tiểu Cực cung chính là vì tiết điểm này, phải dành thời gian xem một chút tình huống tiết điểm này thế nào!” Diệp Trường Sinh trong lòng thầm nghĩ.

Hắn đánh giá vài lần Hư Linh điện phía sau, liền theo Bạch Dao Di tiến nhập chỗ ở của nàng.

Gian trúc lâu này vẫn giống như trước đây, mộc mạc ôn nhã, không có bao nhiêu biến hóa.

Hai người ngồi trước một cái bàn, Diệp Trường Sinh nhìn Bạch Dao Di, cười cười nói: “Xem ra tiên tử cách đột phá hậu kỳ đã không xa!”

Bạch Dao Di cười nhạt một tiếng, nhẹ giọng nói: “Còn phải đa tạ Diệp huynh, nếu như không có ngươi, lúc trước chúng ta hơn phân nửa không cách nào luyện chế ra Bồi Anh Đan được!”

“May mắn có Bồi Anh đan này, tỷ lệ thiếp thân đột phá hậu kỳ mới tăng nhiều!”

“Việc này Diệp mỗ cũng chỉ là đang đổ thêm dầu vào lửa mà thôi, không có ta các ngươi cũng có thể thành công, tiên tử không cần đem toàn bộ công lao đổ lên người ta!” Diệp Trường Sinh khiêm tốn một câu.

Hắn lập tức nói thêm: “Nhìn khí tức trên người tiên tử, hẳn là đã luyện hóa Bồi Anh đan? Tuy được lực Bồi Anh đan có trợ giúp đối với đột phá hậu kỳ rất lớn, nhưng tiên tử vẫn nên chuẩn bị nhiều một chút!”

Bạch Dao Di ánh mắt lưu chuyển, cười dài nói: “Chuyện này thiếp thân cũng đang chuẩn bị, đa tạ Diệp huynh quan tâm!”

“Lại nói tiếp, lần này Diệp huynh ở Côn Ngô Sơn thật là hào quang tỏa sáng, uy danh của ngươi tại khu vực Đại Tấn cũng đã truyền khắp nơi rồi!”

“Thiếp thân mặc dù sớm đã biết thực lực Diệp huynh rất mạnh, không nghĩ tới vậy mà đã có thể cùng Hóa Thần tu sĩ ngồi ngang hàng!” Bạch Dao Di trong mắt sáng hiện ra dị sắc nói.

“Đều là đồng đạo thôi phòng mà thôi, trên thực tế đâu có khoa trương như vậy!”

“Thật sao? Lời này thiếp thân cũng không tin!” Bạch Dao Di nhẹ nhàng che miệng nhỏ, cười duyên nói.

Diệp Trường Sinh nghe vậy cười ha ha, khoát tay áo, nói:
“Chuyện của ta thì không nói, với quan hệ giữa chúng ta, không cần nói những lời khách sáo này!”

“Nếu Tiên Tử lúc đột phá hậu kỳ có gì cần Diệp hỗ trợ giúp, cứ việc nói ra, ta đại khái sẽ ở chỗ này một thời gian, vừa vặn có thể trợ giúp tiên tử hộ pháp!”

Diệp Trường Sinh thần sắc ôn hòa nói, trong mắt hiện lên ý cười, không hề né tránh nhìn Bạch Dao Di.

Trong con mắt này hàm chứa ngàn vạn ý vị, lập tức khiến cho Bạch Dao Di hơi cúi đầu, trên mặt nổi lên một tia ửng đỏ.

Đúng lúc trong lòng nàng trăm chuyển ngàn lần, nghĩ nên nói như thế nào, đột nhiên một trận tiếng bước chân vang lên bên ngoài.

“Tỷ tỷ đến rồi!” Bạch Dao Di kinh ngạc nói một câu, lập tức trong lòng có chút thở phào nhẹ nhõm.

Dường như vì tránh khỏi việc trả lời trực tiếp cho Diệp Trường Sinh mà cảm thấy như trút được gánh nặng, nhưng lập tức lại có một loại mất mát dâng lên trong lòng.

Vừa rồi nàng suýt chút nữa buột miệng thốt ra một vài lời.

Một chút mập mờ giữa hai người, thiếu chút nữa đã bị chọc thủng.

Kèm theo tiếng bước chân nhẹ nhàng, một người tướng mạo có vài phần giống với Bạch Dao Di, nhưng ngọc dung lại tái nhợt hơn so với nàng nhiều đi đến.

Bạch Mộng Hình!

Sau khi nàng này tiến vào, lập tức vén áo thi lễ, nói với Diệp Trường Sinh: “Thiếp thân ra mắt Diệp đạo hữu!”

“Mộng Hình tiên tử!” Diệp Trường Sinh cũng chấp tay, lên tiếng chào.

Bạch Dao Di đứng dậy nghênh đón, hỏi: “Tỷ tỷ, sao tỷ lại rảnh đến chỗ đệ?”

Bạch Mộng Hình sau khi thoáng nhìn qua Bạch Dao Di, trong lòng sợ hãi thán phục tu vi đôi phương tiến bộ.

Phải biết rằng, nàng so với việc Bạch Dao Di tiến vào Nguyên Anh Trung Kỳ sớm hơn vài chục năm, tu vi so với Bạch Dao Di cao hơn một ít.

Nhưng ai ngờ, Bạch Dao Di từ sau khi tiến vào trung kỳ, thực lực tiến triển chính là tiến bộ cực nhanh, không những trong thời gian mấy chục năm, tu luyện đến trung kỳ đỉnh tâng.

Sau khi ra ngoài một chuyến, mơ hồ đã có dấu hiệu đột phá hậu kỳ.

Vì sao lại xuất hiện tình huống như vậy, Bạch Mộng Hình hiểu rất rõ.

Chẳng qua là sau khi Bạch Dao Di quen biết Diệp Trường Sinh, cũng thu lợi từ chỗ hần mà thôi.

Trong lúc nhất thời, trong lòng nàng cũng không khỏi có chút hâm mộ.

“Ta phụng mệnh Đại trưởng lão đến đây!” Bạch Mộng Hình khẽ nói.

Lập tức, nhìn về phía Diệp Trường Sinh, nói: “Đại trưởng lão biết được Diệp đạo hữu đến Tiểu Cực Cung, phi thường vui vẻ!”

“Nếu như không phải hần tu luyện một loại bí pháp đặc thù, không thể tùy tiện rời khỏi động phủ, tất nhiên sẽ tự mình nghênh đón Diệp đạo hữu!”

“Ồ? Hàn Ly đạo hữu quá khách khí rồi, ta là khách nhân, lẽ ra phải đi bái phỏng Hàn Ly đạo hữu mới đúng! Hàn Ly đạo hữu để Mộng Hình tiên tử tới gặp ta, hần là có chuyện gì phải không?” Diệp Trường Sinh cười cười, hỏi.

Bạch Mộng Hình gật nhẹ đầu, nói ra: “Diệp đạo hữu đoán không sai, đại trưởng lão có một chuyện muốn nhờ Diệp huynh tương trợ!”

“Mời nói!” Diệp Trường Sinh đột nhiên nói.

Trên tay Bạch Mộng Hình xuất hiện một ngọn lửa trắng mờ, đôi mắt đẹp nhìn chăm chăm vào Diệp Trường Sinh, nói:

“Trước khi nói đến việc này, kính xin Diệp đạo hữu hãy nhìn xem ngọn lửa trong tay ta trước đã!”

Diệp Trường Sinh nhìn ngọn lửa có chút quen thuộc kia, ánh mắt lóe lên nói: “Đây là Phượng Ly Băng Diễm? Ta từng thấy loại hỏa diễm này trên người Băng Phượng, loại phương pháp tu luyện hỏa diễm này của Tiểu Cực cung các ngươi, chẳng lẽ là lấy được từ trong băng hải?”

“Không sai, năm đó tổ tiên sau khi đánh bại Băng Phượng nhất tộc, liền căn cứ băng diễm trên người để khai phá ra Phượng Ly Băng Diễm, hôm nay băng diễm này đã là một trong tam đại truyền thừa chi hỏa của Tiểu Cực Cung chúng ta, có thể đặt song song với Kiền Lam Băng Diễm đại danh đỉnh đỉnh!” Bạch Dao Di nói.

Bạch Mộng Hình nhìn thoáng qua muội muội mình không hề giữ lại chút nào nói ra ngoài, trong mắt lóe lên một tia bất đắc dĩ, lập tức nói với Diệp Trường Sinh:

“Thiếp thân Phượng Ly Băng Diễm này cùng Phượng Ly Băng Diễm bình thường có khác biệt nhất định, với ánh mắt của Diệp đạo hữu hẳn là có thể nhìn ra!”

Diệp Trường Sinh gật đầu: “Không sai, ngọn lửa này của ngươi tinh thuần hơn rất nhiều!”

Nghe nói như thế, khuôn mặt lạnh như băng của Bạch Mộng Hình lại lộ ra một nụ cười hiểm thấy, nói:

“Đây là thiếp thân muốn nói với Diệp huynh, từ muội muội ta nghe nói Diệp huynh cũng nắm giữ một loại Cực Hàn Chi Diễm, không biết Diệp huynh có muốn phương pháp tinh luyện Cực Hàn Chi Diễm này không?”

“Đây cũng là Hàn Ly thượng nhân muốn cùng Diệp mỗ giao dịch sao? Nếu như hãn nguyên ý đưa ra phương pháp tinh thuần cực hàn chi diễm, vậy lại cần Diệp mỗ làm cái gì?” Diệp Trường Sinh tỏ vẻ từ chối cho ý kiến.

“Chi tiết cụ thể giao dịch, chờ Diệp huynh sau khi gặp đại trưởng lão, hẳn tự nhiên sẽ giải thích với ngươi!”

“Không biết Diệp huynh có nguyên ý gặp mặt Đại trưởng lão một lần hay không?” Bạch Mộng Hình hỏi.

Diệp Trường Sinh tự nhiên biết Hàn Ly thượng nhân tìm hãn là người tu luyện Cực Hàn Chi Diễm, là muốn làm cái gì.

Đối phương muốn nhờ năm loại Cực Hàn Chi Diễm trùng kích cảnh giới Hóa Thần, mà mục đích Diệp Trường Sinh tới Tiêu Cực cung lần này cũng là vì việc này.

trợ giúp Hàn Ly thượng nhân đột phá Hóa Thần, trong quá trình này quan sát biến hóa của nó, để tích lũy kinh nghiệm cho bản thân.

Đương nhiên, hắn sẽ không thật sự để Hàn Ly thượng nhân đột phá thành công, dù sao trong tay hắn cầm Hư Thiên đỉnh, bản chất là xung đột với lợi ích bản chất của cung này.

Cũng không có tin tức Hư Thiên Đỉnh truyền ra ngoài, nếu không hiện tại Bạch Dao Di gặp hắn sợ rằng cũng sẽ không nhẹ nhõm như vậy.

Bất quá, cho dù Diệp Trường Sinh không động tay động chân, Hàn Ly thượng nhân xác suất lớn là không cách nào xung kích thành công.

Về phương diện nhục thân, hắn đã có được cơ sở Hóa Thần, nhưng phương diện thần thức lại kém một đoạn.

“Nếu Hàn Ly đạo hữu thịnh tình mời, vậy Diệp mỗ tất nhiên là phải đi gặp hắn một lần!” Trong mắt Diệp Trường Sinh lóe lên dị sắc rồi biến mất, cười ha ha một tiếng nói.

“Đã như vậy, đa tạ Diệp huynh, ngoài cửa có một con Kim Phong Ly sẽ mang Diệp huynh đến động phủ của Đại trưởng lão, tỷ muội chúng ta còn có một số việc muốn nói, thiếp thân sẽ không tự mình tiễn Diệp huynh!” Bạch Mộng Hình vội vàng nói.

Diệp Trường Sinh sau khi thoáng nhìn qua Bạch Dao Di, gật gật đầu, lập tức đi ra ngoài.

Đợi đến khi tiếng bước chân hắn đi xa, Bạch Mộng Hình tiến lên vài bước, đi đến trước mặt Bạch Dao Di, cẩn thận đánh giá khuôn mặt nàng.

“Xem ra ngươi đã rơi vào lưới tình rồi. Thế nào, ngươi thật sự muốn làm đạo侶 của hắn sao?” Ánh mắt Bạch Mộng Hình lóe lên, bỗng nhiên nói.

Bạch Dao Di nghe vậy khuôn mặt xinh đẹp bỗng nhiên đỏ lên, lập tức phát sợi tóc trên trán một cái, trán định lại hỏi: “Tỷ tỷ

có ý kiến gì sao?”

Bạch Mộng Hình lắc đầu, xoay người sang chỗ khác, lúng túng nói: “Nghe đồn người này đến từ Thiên Nam, tình huống của hắn ở Thiên Nam kia là thế nào, chúng ta ai cũng không biết, người tốt nhất nên nghĩ lại đi!”

“Hắn ở Thiên Nam tình huống như thế nào, liên quan gì đến ta? Ta chỉ cần biết hắn ở Đại Tấn là hạng người gì là được!” Bạch Dao Di nhẹ nhàng cười nói.

Bạch Mộng Hình kinh ngạc nhìn nàng một cái, thở dài một hơi: “Người đúng là rộng rãi, đáng tiếc, nếu hắn không phải người Thiên Nam, người giả cho hắn cũng có thể khiến Tiểu Cực cung có thêm một cường viện!”

“Nếu hắn thật sự nguyện ý cưới người, người sẽ cùng hắn đi Thiên Nam sao?” Bạch Mộng Hình quay đầu lại hỏi.

Bạch Dao Di lắc đầu, nói: “Tỷ tỷ, người nghĩ nhiều rồi, ta cùng hắn trong đó cũng không có quan hệ gì, hơn nữa cho dù sau này ta thật sự làm đạo侣 của hắn, ta vẫn sẽ ở lại Tiểu Cực cung!”

Bạch Mộng Hình nghe được những lời này của muội muội mình, trên mặt lộ ra vẻ đăm chiêu.

.....

Sau khi Diệp Trường Sinh rời khỏi trúc lâu, nhìn thấy cách đó không xa xuất hiện một đạo kim quang lóng lánh, giống như mèo vẫy.

Từ trên người hắn truyền đến một giọng nói nhỏ: “Diệp đạo hữu đại giá quang lâm, xin thứ cho lão phu không thể nghênh đón từ xa!”

“Sự tình cụ thể, sư muội đã nói cho Diệp đạo hữu. Nếu như Diệp đạo hữu cảm thấy hứng thú với giao dịch mà lão phu đưa ra thì xin mời đi theo lão phu!”

Trên người Phong Ly thú phát ra thanh âm bén nhọn, giống như một cơn gió bỗng nhiên biến mất tại chỗ.

Diệp Trường Sinh mỉm cười, ánh sáng màu xanh trên người lóe lên, trong khoảnh khắc cũng biến mất.

Đi theo Phong Ly thú, Diệp Trường Sinh đi xuyên qua Hàn Ly bí cảnh một lát, sau đó đi tới trước một vách đá bóng loáng cao lớn.

Trên vách đá xuất hiện một cái cửa đá cực lớn, toàn thân lóe ra hào quang cấm chế màu vàng nhạt.

Kim Phong Ly loé lên quang mang, chui vào trong vách đá, sau đó một hồi âm thanh âm ầm mở ra, lộ ra một thông đạo óng ánh.

Trên vách tường thông đạo này tất cả đều ngưng kết một tầng sương lạnh thật dày, sâu không thấy đáy, làm cho người ta cảm giác giống như là thông hướng một toà băng quật.

“Hoan nghênh Diệp đạo hữu quang lâm hàn xá, xin thứ cho thân thể không tiện, không thể nghênh tiếp từ xa, mời Diệp đạo hữu vào!” Một thanh âm từ bên trong hầm băng truyền đến.

Ánh mắt Diệp Trường Sinh lóe lên, không chút do dự bước vào trong hầm băng, càng đi sâu vào bên trong, băng hàn chỉ khí chung quanh càng nồng đậm.

Đến cuối cùng, khi hàn ý nơi đây có thể đông cứng tu sĩ cấp thấp lại, Diệp Trường Sinh rốt cục đi tới cuối đường hầm.

Trước mắt xuất hiện một tòa đại sảnh mênh mông trắng xóa, cẩn thận nhìn, đại sảnh này đều là dùng hàn mang vạn năm làm thành, quả nhiên là đại thủ bút.

Vừa tiến vào đại sảnh, ánh mắt Diệp Trường Sinh lập tức bị tòa cự đỉnh màu lam trong đại sảnh hấp dẫn.

Trong cự đỉnh kia toát ra từng tia lửa màu lam. Diệp Trường Sinh liếc mắt một cái đã nhận ra đây là Kiềm Lam Băng Diễm.

“Như thế nào, Diệp đạo hữu cũng nhận biết Kiềm Lam Băng Diễm sao?” Một thanh âm già nua hùng hậu vang lên ở một bên đại sảnh.

Lập tức, bóng người chớp động, một gã lùn thân cao ba thước đi ra, thân mặc lam bào, râu tóc bạc trắng, thần tình đều là nếp

nhân.

“Ngẫu nhiên thấy được một tia ghi chép trong sách cổ, không nghĩ tới ở đây tận mắt nhìn thấy!” Diệp Trường Sinh thần sắc như thường nói.

Nghe nói như vậy, đôi mắt của người lùn chớp động một chút, trên mặt xuất hiện một tia dị sắc, nhưng lập tức biến mất vô tung vô ảnh, lập tức cười nói:

“Diệp đạo hữu quả nhiên kiến thức rộng rãi, Kiềm Lam Băng Diễm này là chí hàn chi diễm tổ tiên Tiểu Cực Cung chúng ta lưu truyền tới nay, uy lực to lớn, chỉ dưới vài loại tiên linh chi hỏa trong truyền thuyết!”

“Đạo hữu cũng biết Tiên Linh Chi Hỏa?” Trên mặt Diệp Trường Sinh lộ ra một tia tò mò hỏi.

“Lão phu nghiên cứu các loại hỏa diễm, tiên linh chi hỏa tự nhiên có nghe nói qua, bất quá đáng tiếc là loại hỏa diễm này tại nhân giới không tồn tại!” Trên mặt gã lùn lộ ra vẻ tiếc nuối nói.

Nghe y nói vậy, gương mặt Diệp Trường Sinh không biểu thị gì nhưng trong lòng lại cười lạnh.

Trên miệng lão gia hỏa này nói nhân giới không tồn tại tiên linh chi hỏa, nhưng trên thực tế, thái dương chân hỏa ở trong hỏa ngục này là có được từ hắc.

Hàn tuỷ cùng với bí phương Hồi Dương Thủy cũng là từ Tiểu Cực Cung truyền lưu ra, vị đại trưởng lão này của Tiểu Cực Cung đã sớm muốn tìm được Thái Dương chân hỏa, sau đó lại luyện chế Dương thủy.

Chỉ tiếc, tuy rằng hắc phát hiện bên trong Hỏa Ngục có Thái Dương Chân Hỏa, nhưng lấy thực lực của hắc, cũng không đủ để bắt giữ đoàn Thái Dương Chân Hỏa kia, nên một mực không thể luyện chế ra Hồi Dương Thủy.

Nếu không, lấy kỳ tài ngút trời của người này, nếu có thể lấy nước Dương gia tăng mấy trăm năm thọ nguyên, gần như là có thể bước vào Hóa Thần kỳ.

“Có lẽ đạo hữu chính là Tiểu Cực cung đại trưởng lão Hàn Ly thượng nhân?” Diệp Trường Sinh sau khi đánh giá người lùn

vài lần, hỏi.

“Không sai, lão phu đích xác là Hàn Ly thượng nhân.” Trên mặt gã lùn lộ ra vẻ tươi cười nói.

Lập tức ngón tay hắn chỉ một cái, trên mặt đất xuất hiện mấy cái bồ đoàn, mời Diệp Trường Sinh ngồi xuống, sau đó người lùn nhẹ giọng nói: “Nghe Bạch sư muội nói, trên tay đạo hữu có một loại lửa cực hàn?”

“Không sai, dưới cơ hội ngẫu nhiên, Diệp mỗ đích thật là đã thu được một loại cực hàn chi diễm!” Diệp Trường Sinh trên mặt lộ ra một vòng ý cười, ngập ngừng nói.

“A, xin thứ cho lão phu mạo muội, Cực Hàn Chi Diễm của Diệp đạo hữu có thể hiện ra, cho lão phu xem một chút được không?” Hàn Ly thượng nhân có chút kích động hỏi.

“Đương nhiên không gì không thể!”

Diệp Trường Sinh nói, trên ngón tay toát ra một ngọn lửa màu đỏ, ngọn lửa kia hóa thành một con chim nhỏ linh động, bay múa quanh Diệp Trường Sinh, vui sướng không thôi.

Loại hỏa diễm màu đỏ này thoát nhìn hắn là cực kỳ nóng bỏng, nhưng ngọn lửa này hết lần này tới lần khác phát ra khí tức âm hàn cực độ.

“Thái Âm Chân Hỏa?!”

Hàn Ly thượng nhân vừa nhìn thấy đoàn hỏa diễm này, lập tức ngồi không yên, cả kinh kêu lên một tiếng, mãnh liệt đứng dậy.

Trong ánh mắt của hắn tràn đầy vẻ không thể tin nổi, rung động vô cùng nhìn con chim nhỏ màu đỏ thắm kia.

Trong ánh mắt, một tia khát vọng chợt lóe lên rồi biến mất, Hàn Ly thượng nhân cũng suýt chút nữa không kiềm chế nổi nội tâm tham lam, trực tiếp ra tay cướp đoạt.

Nếu không phải Diệp Trường Sinh có thể cùng tu sĩ Hóa Thần bình an tọa như một chậu nước lạnh giội tắt sự nóng bỏng trong lòng hắn, chỉ sợ hắn đã làm ra hành vi thiếu lý trí.

Đối với người tu luyện Cực Hàn Chi Diễm như bọn họ mà nói, Thái Âm Chân Hỏa là loại đỉnh cấp hỏa diễm trong Cực Hàn

Chi Diễm, có ý nghĩa gì là không cần nói cũng biết.

“Ha ha, cái này đích thật là Thái Âm Chân Hỏa, Diệp mỗ ngẫu nhiên có được một đoàn, cũng đem luyện hóa, không biết loại hỏa diễm này có thể thỏa mãn yêu cầu của Thượng Nhân hay không?” Trên mặt Diệp Trường Sinh lộ ra vẻ cười như không cười, ngập ngừng nói.

Hàn Ly thượng nhân miễn cưỡng ngăn chặn kinh hãi trong nội tâm, sắc mặt dần trở nên bình tĩnh, cười ha ha, nói:

“Nếu như Thái Âm Chân Hỏa đều không thể thỏa mãn yêu cầu, thì trên đời này sẽ không còn Cực Hàn Chi Diễm nào có thể thỏa mãn yêu cầu của lão phu nữa!”

“Diệp đạo hữu có được loại hỏa diễm này, quả nhiên là may mắn, Diệp đạo hữu thật may mắn, lão phu cũng thật là may mắn!”

Sắc mặt Hàn Ly thượng nhân nhanh chóng thay đổi, vẻ mặt tươi cười, cười ha ha nói: “Ta nghĩ lúc trước Diệp đạo hữu đến chỗ lão phu đã nghe nói mục đích lão phu mời người đến!”

“Không sai, nghe nói Hàn Ly đạo hữu muốn đột phá Hóa Thần cảnh giới, cho nên cố ý tìm kiếm người có được Cực Hàn Chi Diễm!” Thần sắc Diệp Trường Sinh bình tĩnh nói.

Hàn Ly thượng nhân gật đầu: “Lão phu hiện tại tu vi là Nguyên Anh hậu kỳ đỉnh phong, chỉ cách Hóa Thần Kỳ có nửa bước, nhưng chỉ nửa bước này đã vây khốn được lão phu hơn ba trăm năm!”

“Trong thời gian này, lão phu không biết đã thử qua bao nhiêu phương pháp có thể đột phá, nhưng tất cả đều thất bại. Cuối cùng cũng chỉ làm cho lão phu đập nửa chân trên Hóa Thần kỳ, còn nửa chân kia lại không cách nào bước vào được!”

“Hôm nay lão phu biến thành bộ dạng này, cũng là bởi vì đột phá Hóa Thần thất bại mà dẫn đến!” Trên mặt Hàn Ly thượng nhân lộ ra một tia cảm khái.

“Tu sĩ Nguyên Anh hậu kỳ Đại Tấn rất nhiều, nhưng tu sĩ Hóa Thần lại rất ít, có thể thấy được muốn đột phá cảnh giới này khó khăn thế nào!”

“Hàn Ly đạo hữu có thể đi đến bước này, quả nhiên là kỳ tài ngút trời!” Diệp Trường Sinh trên mặt lộ ra vẻ tươi cười.

Hàn Ly nghe thế lại cười khỏ một tiếng: “Nếu nói đến thiên túng kỳ tài, lão phu sao có thể so sánh với Diệp đạo hữu. Những năm gần đây, về đủ loại truyền thuyết về Diệp đạo hữu, lão phu đã nghe đến lỗ tai cũng rụng vệt chai rồi!”

“Hắc hắc, loại bình cảnh Hóa Thần này đối với chúng ta mà nói tựa như rãnh trời vậy, đối với Diệp đạo hữu mà nói, có lẽ là như giẫm trên đất bằng rồi!” Trên mặt Hàn Ly thượng nhân lộ ra một tia bất đắc dĩ nói.

“Đạo hữu nói đùa rồi, Hóa Thần bình cảnh vô luận là đối với người nào, đều là lạch trời. Diệp mỗ mặc dù may mắn tiến vào Nguyên Anh hậu kỳ, nhưng đối với việc tiến vào Hóa Thần, một chút nắm chắc cũng không có!” Diệp Trường Sinh lắc đầu nói như trống bỏ trống.

Lời này của hắn làm Hàn Ly thượng nhân cười, rõ ràng không tin.

Với thần thông của Diệp Trường Sinh, đối với chuyện tương lai hắn có thể tiến vào Hóa Thần Kỳ, Hàn Ly thượng nhân không chút nghi ngờ.

Hơn nữa, đối phương còn trẻ tuổi như vậy, nếu có đủ thời gian để lần lượt thử sai, chỉ cần thử vài lần là sẽ có cơ hội đột phá.

Mà dạng giống như hắn, cũng không có đủ nhiều thời gian đi thử.

Nghĩ tới đây, trong lòng Hàn Ly thượng nhân liền có một tiếng cảm thán.

“Nếu Thái Âm Chân Hỏa này ở trên tay ta mà nói, tất nhiên có thể bằng vào nó bắt lấy Thái Dương Chân Hỏa bên trong Hỏa Ngục, dùng cái này điều thành Hồi Dương Thủy, đủ để kéo dài tuổi thọ mấy trăm năm, đột phá Hóa Thần cũng không thành vấn đề!” Trong lòng của hắn thầm nghĩ như thế.

Đè nén ý nghĩ trong lòng, Hàn Ly thượng nhân chậm rãi nói: “Bất kể thế nào, Diệp đạo hữu nếu xuất hiện ở đây, đối với lão phu mà nói, đều là một tin tức cực tốt!”

“Lão phu khôn thủ nơi đây nhiều năm, đọc rất nhiều sách cổ, trầm tư suy nghĩ, rốt cục nghĩ ra phương pháp mượn Cực Hàn Chi Diễm để trùng quan. Dựa vào loại phương pháp này, lão phu có chừng ba thành nắm chắc có thể đột phá đến Hóa Thân Kỳ!” Trên mặt Hàn Ly thượng nhân lộ ra vẻ tươi cười.

Lời này của hắn truyền đi, đủ để chấn động toàn bộ Đại Tấn tu tiên giới.

Tỷ lệ ba thành, đối với Đại Tấn có rất nhiều tu sĩ Nguyên Anh Hậu Kỳ mà nói, quả thật là một con số nghịch thiên.

Trên thực tế, ngày bình thường nếu có đồ vật gì có thể tăng phân nửa tỷ lệ Hóa Thân đột phá, cũng sẽ dẫn tới những Nguyên Anh hậu kỳ tu sĩ đi liều mạng!

Tỷ lệ một thành, đã là rất đáng giá cho tông môn thế lực, bao phủ tất cả những gì mình đang có.

Tỷ lệ ba mươi phần trăm, quả nhiên là rất nhiều người không dám nghĩ tới.

“Đạo hữu nói cho ta biết ý định đột phá của ngươi đi, để Diệp mỗ cũng được mở mang kiến thức!” Diệp Trường Sinh mỉm cười nói.

Hàn Ly thượng nhân nghe vậy vuốt vuốt chòm râu, trên mặt lộ ra một phần thận trọng, nói: “Loại phương pháp này là mượn dùng năm loại cực hàn chi diễm khác nhau đồng thời kích thích thân thể, trình độ kích phát tiềm năng lớn nhất của bản thân để có thể đột phá cảnh giới!”

“Trong năm loại cực hàn chi diễm này, Tiểu Cực cung chúng ta có hai loại, ngoài ra lão phu còn tìm hai gã tán tu, người thứ ba một mực không tìm ra. Đang lúc lão phu tưởng rằng từ nay về sau không còn có hi vọng, đạo hữu lại xuất hiện!”

Trên mặt Hàn Ly thượng nhân lộ ra một tia hưng phấn, nói: “Chỉ cần Diệp đạo hữu gia nhập, lão phu có thể thử tiến hành đột phá!”

“Ta có thể trợ giúp đạo hữu!” Diệp Trường Sinh nói một câu, liền khiến Hàn Ly thượng nhân lập tức lộ ra vẻ sợ hãi lẫn vui mừng.

Nhưng ngay sau đó, gã liền tiếp tục nói: “Nhưng Hàn Ly đạo hữu sẽ không để cho Diệp mỗ trả giá vô ích chứ?”

Nghe nói như vậy, Hàn Ly thượng nhân chẳng những không có bất cứ điều gì không vui, ngược lại trên mặt tràn đầy vui mừng.

Chỉ cần Diệp Trường Sinh đồng ý bàn bạc trả giá là được. Hắn tự thấy với căn cơ của Tiểu Cực cung, thỏa mãn yêu cầu của Diệp Trường Sinh là không thành vấn đề.

Sợ rằng hắn đối với việc này không có hứng thú, không có ý tham gia, Hàn Ly thượng nhân liền hết cách.

“Diệp đạo hữu muốn cái gì, cứ việc nói ra, chỉ cần lão phu có thể, nhất định sẽ tận lực làm được!” Hàn Ly thượng nhân rất sáng khoái nói.

“Đã như vậy, Diệp mỗ cũng không khách khí nữa!” Diệp Trường Sinh mỉm cười nói.

“Đầu tiên, phương pháp đột phá hóa thần bình cảnh này, trước kia Hàn Ly đạo hữu đã thử tất cả phương pháp đột phá bình cảnh hóa thần, còn có kỹ càng trải qua lúc đột phá, Diệp mỗ đều muốn một phần!” Diệp Trường Sinh nói.

Vừa nghe lời này của hắn, Hàn Ly thượng nhân sắc mặt chợt biến đổi, một lát sau chậm rãi cười khổ một tiếng, nói: “Yêu cầu của Diệp đạo hữu quả thật có chút quá đáng!”

“Không cần nói phương pháp lần này, trước kia có một số phương pháp liên quan đến bí mật của Tiểu Cực cung, lão phu cũng không tiện lấy ra!”

“Chỉ là một ít bí mật, làm sao có thể so sánh với đại kế đột phá Hóa Thần? Hàn Ly đạo hữu sẽ không phân biệt nặng nhẹ trong này chứ?” Diệp Trường Sinh khẽ cười một tiếng nói.

Truyền thừa của Tiểu Cực Cung, trước kia cũng không chỉ có một vị tu sĩ Hóa Thần, các loại bí thuật trong môn phái khẳng định sẽ không ít, Diệp Trường Sinh rất động tâm đối với việc này.

Trên mặt lộ ra vẻ rồi rắm, sau khi trầm ngâm một lát, Hàn Ly thượng nhân miễn cưỡng nói: “Diệp đạo hữu nói rất có lý, điều kiện này, lão phu miễn cưỡng đáp ứng!”

Diệp Trường Sinh nghe vậy gật đầu, hắn cũng không sợ Hàn Ly Thượng Nhân lấy giả hồ bắt hắn, đến cảnh giới như bọn họ, phương pháp đột phá là thật hay là giả, không khó để nhận biết.

“Điều kiện thứ hai chính là đạo hữu phải đưa phương pháp chiết xuất cực hàn chi điểm của Tiểu Cực Cung các người cho Diệp một phần!” Diệp Trường Sinh nói.

“Chuyện này không thành vấn đề!” Hàn Ly thượng nhân lần này đáp ứng rất sáng khoái.

“Còn có một điều kiện nữa, nghe nói Tiểu Cực cung là một môn phái được truyền thừa từ thượng cổ, Diệp một kính ngưỡng đã lâu, muốn nhìn một chút thượng cổ bí tịch trong Tàng Kinh Các của Tiểu Cực cung, Hàn Ly đạo hữu sẽ không từ chối chứ?” Diệp Trường Sinh khẽ cười một tiếng hỏi.

Nghe hắn nói vậy, sắc mặt Hàn Ly thượng nhân thay đổi, yêu cầu của Diệp Trường Sinh lại là một yêu cầu vượt qua giới hạn của hắn.

Nhưng nghĩ lại, ngay cả yêu cầu thứ nhất cũng đáp ứng, yêu cầu này cũng không cần phải cự tuyệt.

Dù sao bí tịch trung tâm của Tiểu Cực cung không thể xuất hiện trong Tàng Kinh Các.

“Được, lão phu đồng ý!”

“Tốt, đã như vậy, Diệp một sẽ trợ giúp đạo hữu một tay, hy vọng Nhân giới chúng ta có thể xuất hiện thêm một vị đạo hữu Hóa Thần Kỳ nữa!” Diệp Trường Sinh cười hắc hắc nói.

Hàn Ly thượng nhân cũng thoải mái cười, lập tức nói: “Lão phu hiện tại trước tiên đem bí thuật tinh luyện cực hàn chi điểm cấp cho đạo hữu một phần!”

Nói xong, lấy ra một cái ngọc giản màu trắng, hướng bên trong phục chế pháp quyết.

Một lát sau, hắn phục chế xong xuôi, sau đó lại lấy từ trong túi trữ vật ra một khối ngọc bội, ném về phía Diệp Trường Sinh.

Diệp Trường Sinh đem hai kiện vật phẩm thu vào trong tay, lập tức nghe Hàn Ly thượng nhân nói: “Cầm khối ngọc bội

này, đạo hữu có thể tiến vào Tàng Kinh Các của Tiểu Cực Cung chúng ta!”

“Tuy nhiên khối ngọc bội này cũng có thời hạn, đạo hữu chỉ có thể ở bên trong quan sát một tháng, một tháng sau, ngọc bội sẽ mất đi hiệu lực, đạo hữu muốn tiến vào, sẽ gặp phải cấm chế!”

“Một tháng sao? Ha ha, đạo hữu thật đúng là một chút thiệt thòi cũng không muốn ăn, được rồi, một tháng là một tháng!” Diệp Trường Sinh nghe vậy, cười ha ha nói.

“Như nhau cả thôi, vừa rồi Diệp đạo hữu thật sự giỏi công phu xử tử ngoại!” Hàn Ly thượng nhân cười gian xảo.

“Vậy việc này cứ quyết định như vậy đi, Diệp mỗ cáo từ trước!”

“Thứ cho lão phu không thể tiễn xa!”

Sau khi Diệp Trường Sinh rời đi, nụ cười trên mặt Hàn Ly thượng nhân bỗng nhiên biến mất.

“Kiền Lam Băng Diễm!”

Hắn thì thầm nói nhỏ, ánh mắt trở nên có chút âm hàn, một cỗ lãnh ý từ trên thân hắn phát ra, hoàn toàn không có khí chất nho nhã hiền hòa như vừa rồi.

Diệp Trường Sinh sau khi rời khỏi nơi Hàn Ly thượng nhân bế quan, một lần nữa về tới trúc lâu của Bạch Dao Di.

Hắn tới đúng lúc, Bạch Mộng Hình vừa mới rời đi, chân sau đã đến nơi.

Sau đó, liền nhìn thấy Bạch Dao Di ngọc dung trắng nõn lưu lại một tia đỏ ửng, ánh mắt uyển chuyển, phong tình vô hạn.

“Hai người các ngươi vừa nói chuyện gì?” Diệp Trường Sinh hiếu kỳ hỏi.

“Không... Không có gì!” Bạch Dao Di vội vàng nói, tựa hồ có chút bối rối.

“Ồ? Thật vậy sao? Ta thấy tiên tử một bộ dáng tâm sự nặng nề, nếu có chuyện gì, không ngại cùng Diệp mỗ nói một chút, xem tại hạ có thể giúp được tiên tử hay không!” Diệp Trường Sinh mang trên mặt nụ cười âm áp nói.

Bạch Dao Di trong lòng khẽ động, trên mặt đỏ lên, cả người lộ ra vẻ kiêu diễm vô cùng.

Nhớ tới những lời đối thoại giữa tỷ muội giữa hai người, sao có thể nói cho Diệp Trường Sinh biết?

Trong lòng nàng âm thầm lắc đầu, thản nhiên cười, sóng mắt lưu chuyển, nói: “Ta và tỷ tỷ chỉ đàm luận một chút biến hóa gần đây nhất Bắc Minh đảo xuất hiện mà thôi!”

Ánh mắt Diệp Trường Sinh lóe lên, hỏi: “Biến hóa? Hay là phụ cận Bắc Minh đảo xảy ra chuyện gì?”

“Diệp huynh đoán không sai, gần đây phụ cận Bắc Minh đảo xuất hiện rất nhiều thân ảnh Yêu thú cấp thấp, làm cho Tiểu

Cực Cung chúng ta lòng người bàng hoàng!” Bạch Dao Di cười cười, trong ánh mắt mang theo một tia sầu lo nói.

“Yêu thú cấp thấp? Chẳng lẽ là yêu thú trong băng hải chạy ra?” Diệp Trường Sinh ra vẻ không biết hỏi.

Bạch Dao Di lại lắc đầu: “Trước mắt không có phát hiện tung tích của băng hải yêu thú, những yêu thú cấp thấp này hẳn là do Vạn Yêu Cốc điều khiển mà ra.”

“Trước đó thiếp cũng có đề cập qua với Diệp huynh, Tiểu Cực cung chúng ta bởi vì nắm giữ hàn tử cực kỳ trọng yếu đối với yêu thú độ kiếp, nên cách ngàn năm đều sẽ bị vạn yêu cốc tấn công một lần!”

“Bất quá Tiểu Cực cung chúng ta truyền thừa lâu đời, trên Bắc Minh đảo có vô số cấm chế, yêu thú bình thường cũng rất khó được như ý nguyện, cuối cùng đơn giản là dùng đại trận đem Tiểu Cực cung vây khốn mười mấy năm, chỉ có thể tay trắng quay về!” Khóe miệng Bạch Dao Di nhếch lên nói.

“Việc này ta cũng có nghe nói qua. Vạn Yêu Cốc từ xưa đến nay cũng chỉ có hai con thập cấp yêu thú kia. Mà Tiểu Cực Cung các ngươi, lúc yếu nhất cũng là có hai vị Nguyên Anh hậu kỳ đại tu sĩ ngăn cản bày yêu tiến công, không thành vấn đề!” Diệp Trường Sinh cười cười nói.

Bạch Dao Di than nhẹ một tiếng: “Chúng ta là cao giai tu sĩ tự nhiên là không lo lắng, mỗi lần đánh Vạn Yêu Cốc, cũng chính là làm cho đệ giai đệ tử thương vong nhiều hơn một chút!”

“Bất quá việc này cũng chưa hẳn không phải là chuyện tốt, đệ tử có thể sống sót trong tình thế nguy hiểm này, cũng thường sẽ được tài nguyên trong nội cung khuynh hướng, nếu như năm sau, tất nhiên có thể trở thành trụ cột trung lưu của Tiểu Cực Cung chúng ta!”

Thoạt nhìn, Bạch Dao Di mặc dù có chút lo lắng đối với chuyện Vạn Yêu Cốc vây công, nhưng tổng thể vẫn lạc quan đấy.

Nhưng Diệp Trường Sinh lại biết, lần này Vạn Yêu cốc phái đại quân yêu thú chạy tới Bắc Minh đảo, cũng không đơn thuần là vì hàn tử.

Lần này khác với trước đây.

Chẳng những Băng Phượng trên Băng Uyên đảo được mời tới, mà ngay cả Xa lão yêu cũng tự mình xuất ra một hóa thân.

Mà bên phía Tiểu Cực Cung, thọ nguyên của Hàn Ly thượng nhân cũng không có mấy năm, đột phá thất bại thì sẽ chết.

Dưới sự giảm mạnh, chỉ dựa vào những cấm chế được lưu lại từ thời thượng cổ, chúng không thể ngăn được những yêu thú này.

Trung hay Tiểu Cực Cung chính là bị bày yêu công phá, mà Bạch Dao Di cũng bị quần yêu vây công, sống chết không rõ.

Diệp Trường Sinh cũng không hướng Bạch Dao Di giảng thuật biến hóa lần này, bất quá xem tình cảm giữa hai người, hẳn khẳng định sẽ không để cho Bạch Dao Di chết trong trận yêu thú triều này.

Sau khi ở trong tòa trúc lâu này vài ngày, Diệp Trường Sinh liền đi tới Tầng Kinh Các của Tiểu Cực Cung, đọc sách cổ trong này.

Thời gian chậm rãi trôi qua, một tháng rất nhanh đã trôi qua.

Trong lúc này, bên trong Tiểu Cực cung vẫn luôn gió êm sóng lặng, nhưng cho dù là đệ tử cấp thấp tin tức tương đối chậm chạp, cũng mơ hồ nhận ra phần mưa gió sắp tới Phong Mãn Lâu kia ngưng trọng.

Một tháng sau, sau khi Diệp Trường Sinh từ trong Tầng Kinh Các đi ra, liền thấy ở chỗ này chờ Bạch Mộng Hình của hắn.

Nàng này bởi vì nguyên nhân tu luyện công pháp, sắc mặt giống như vạn năm huyền băng, băng lãnh dị thường.

Bất quá sau khi nhìn thấy Diệp Trường Sinh đi ra, nàng này vẫn miễn cưỡng nặn ra một nụ cười cứng ngắc, nói:

“Diệp đạo hữu, Đại trưởng lão đã chờ rất lâu rồi!”

“Ồ? Làm phiền Hàn Ly đạo hữu chờ lâu, là Diệp mỗ đã đắc tội, chúng ta bây giờ chúng ta hãy đi qua đó đi!” Diệp Trường Sinh mỉm cười nói.

“Mời Diệp đạo hữu theo thiếp thân đến đây!” Bạch Mộng Hình vén áo thi lễ nói.

Một lát sau, Diệp Trường Sinh cùng nàng này tiến vào đại sảnh huyền băng vạn năm của Hàn Ly thượng nhân.

Cự đỉnh phun ra lam sắc băng diễm trong sảnh chậm rãi chuyển động, mà ở phụ cận bồ đoàn có bốn người đang ngồi xếp bằng.

Hàn Ly thượng nhân cùng một gã thanh sam trung niên ngồi chung một chỗ, tên thanh sam trung niên nhân Diệp Trường Sinh kia trước đó đã từng gặp tại Tiểu Cực Cung, hẳn là một người tu luyện cực hàn chi diễm của Tiểu Cực Cung.

Mà hai người kia thì tương đối xa lạ rất nhiều, một người là lão ẩu râu tóc bạc trắng, người kia là một tăng nhân trường mi áo bào tro.

Diệp Trường Sinh cùng Bạch Mộng Hình vừa tiến vào đại sảnh này, ánh mắt bốn người lập tức rơi vào trên thân hai người, nhưng Diệp Trường Sinh rõ ràng cảm ứng được, lão ẩu cùng tăng nhân kia chỉ là đảo qua trên người Bạch Mộng Hình, ánh mắt chủ yếu rơi vào trên người mình.

Vừa nhìn thấy thực lực của đại tu sĩ hậu kỳ mà Diệp Trường Sinh không che dấu chút nào, sắc mặt hai người này lập tức biến đổi.

“Long phu nhân, Ma Cưu đại sư, vị này chính là Diệp đạo hữu tại Côn Ngô sơn đại phóng di sắc, chắc hẳn hai vị đã sớm nghe nói đại danh Diệp đạo hữu rồi chứ?!” Hàn Ly thượng nhân vẻ mặt ôn hòa giới thiệu hai người kia với Diệp Trường Sinh.

Nghe hẳn nói vậy, sắc mặt lão ẩu cùng tăng nhân áo bào tro đồng thời đại biến, ánh mắt lộ ra vẻ kinh hãi.

Bọn họ cũng không phải là tu sĩ ẩn cư núi sâu mấy chục đến trăm năm không tiếp xúc với người khác, đối với cái tên Diệp Trường Sinh này, tự nhiên không xa lạ gì.

Vội vàng đứng lên khỏi bồ đoàn, hai người lần lượt hành lễ với Diệp Trường Sinh, nói: “Bái kiến Diệp đạo hữu!”

“Đã sớm nghe nói Diệp đạo hữu tuổi còn trẻ mà đã có được thực lực ngang với tu sĩ Hóa Thần, hôm nay vừa thấy, phong thái của đạo hữu quả nhiên là làm cho người ta thuyết phục!” Lão ẩu kia lộ vẻ tán thưởng nói.

“Tiểu tăng hôm nay có thể cùng Diệp đạo hữu gặp mặt một lần, cuộc đời này cũng không uổng!” Tăng nhân áo bào tro càng là một bộ vuốt móng ngựa.

“Ha ha, hai vị đạo hữu thật sự là Diệt Tuyệt Diệp mỗ, Diệp mỗ có được tu vi hôm nay, bất quá là may mắn mà thôi!” Diệp Trường Sinh cười ha ha một tiếng nói.

“Diệp đạo hữu khiêm tốn quá rồi. Được rồi, nếu Diệp đạo hữu cũng tới, vậy người đã tập hợp đủ, lão phu có thể thành công hay không phải xem lần này rồi!” Hàn Ly thượng nhân vẻ mặt tươi cười nói.

“Hàn Ly đạo hữu, bản tăng một đường đi tới, phát hiện đã có không ít yêu thú hội tụ trên Bắc Minh đảo, bây giờ thử nghiệm loại bí thuật này, phải chăng đối với Tiểu Cực cung quá nguy hiểm?” Tăng nhân kia ra vẻ rất quan tâm hỏi.

“Lão phu thọ nguyên đã không còn nhiều, không thể kéo dài. Việc của những yêu thú kia đạo hữu cứ yên tâm là được, cho dù tiểu cực cung bị công phá, lão phu cũng sẽ làm cho chư vị an toàn rồi đi!” Hàn Ly thượng nhân tự tin dị thường nói.

Nghe nói như thế, trong mắt Hôi bào tăng nhân hiện lên một tia dị sắc, mỉm cười nói: “Đã như vậy, bản tăng cũng yên tâm!”

Tuy nói như thế, nhưng trong lòng của hắn vẫn có vài phần lo lắng.

Hắn cũng không tin yêu thú của Vạn Yêu Cốc thật sự đánh tới, Hàn Ly thượng nhân sẽ thả cho bọn họ rời đi.

Phòng chừng đối phương cũng có ý coi bọn họ là một phần chiến lực đối kháng với yêu thú.

Đối đầu với những yêu thú hóa hình Vạn Yêu cốc này, thực sự không phải vị đại sư Ma Cưu này nguyện ý.

Nhưng sau khi nhìn thoáng qua Diệp Trường Sinh, trong lòng của hắn thầm nghĩ: “Nếu ngay cả vị này mà Hàn Ly thượng nhân cũng mời đến, nói không chừng lần vây công này, bọn họ thật sự có thể giải quyết!”

“Làm không tốt những yêu thú kia nghe được vị đạo hữu này ở đây, cũng sẽ tự động thôi lui!”

Một bà lão khác bên Long phu nhân cũng có suy nghĩ như vậy. Vốn dĩ hai người còn lo lắng cho những yêu thú mà mình thấy trên đường đi, nhưng sau khi thấy Diệp Trường Sinh ở đây, lại bỏ qua hết một lần!

“Tốt, Diệp huynh, nếu như ngươi không có chuyện gì quan trọng, chúng ta bây giờ bắt đầu chuẩn bị đi!” Hàn Ly thượng nhân vẻ mặt ôn hoà hỏi.

“Bất cứ lúc nào Diệp mỗ cũng có thể làm được!” Diệp Trường Sinh thần nhiên nói.

Hàn Ly thượng nhân nghe vậy nhẹ gật đầu, trong mắt hiện lên một tia hưng phấn.

Hắn giương một tay lên, một đạo lam quang đánh vào trên cự đỉnh màu lam, sau đó niệm ra vài đạo pháp quyết, lam sắc cự đỉnh kia lập tức thu nhỏ lại, bị hắn thu vào.

Diệp Trường Sinh nhìn đỉnh này chớp động ánh mắt, đây hiển nhiên là Hư Thiên Đỉnh tương tự chế phẩm. Tiểu Cực Cung mặc dù không có Hư Thiên Đỉnh chân chính, nhưng đỉnh này cũng có vài món giống như chế phẩm.

Thu hồi đại đỉnh, nơi ban đầu đại đỉnh xuất hiện một cái động lớn, trong đó có một cái cầu thang bằng điêu thành kéo dài xuống dưới, không biết thông đến nơi nào.

Hàn Ly thượng nhân hướng về phía mọi người cười một tiếng rồi lập tức hướng về phía cầu thang kia đi đến.

Bạch Mộng Hình cùng một tu sĩ Tiểu Cực Cung khác lập tức đuổi theo, mà lão ẩu cùng tăng nhân áo bào tro dừng lại một chút, nhìn về phía Diệp Trường Sinh, bộ dáng chỉ có mình hắn như Thiên Lôi sai đâu đánh đó.

Diệp Trường Sinh thần sắc như thường bước vào trong đó, hai người phía sau lập tức theo sau.

Đi xuống một hồi, mọi người xuất hiện trong một gian điện phủ dưới mặt đất.

Gian điện này dùng thanh ngọc phổ thông xây thành, phong cách cổ xưa dị thường, phía trên có một loại cảm giác tang thương tuế nguyệt truyền đến.

Cuối cung điện là một cửa đá màu trắng ngà cực lớn, phía trên hiện đầy các loại phù văn cấm chế.

Mà trước cửa đá, có hơn mười vị tu sĩ Tiểu Cực Cung, tất cả đều là cấp Nguyên Anh, bất quá Diệp Trường Sinh trong đó lại không thấy bóng dáng Bạch Dao Di, điều này làm cho hắn nhướng mày.

Bạch Mộng Hình ở một bên nhìn thấy vẻ mặt của hắn, trong lòng hơi động, truyền âm nói: “Diệp đạo hữu đang lo lắng cho thiếp thân muội muội sao?”

“Diệp đạo hữu yên tâm là tốt rồi, nàng không có xuất hiện ở đây, là bởi vì Đại trưởng lão có nhiệm vụ khác an bài cho nàng, nhiệm vụ này đối với việc tương đối an toàn, sẽ không để cho Dao Di muội muội bị yêu thú vây công, gánh vác trách nhiệm quá lớn!”

Diệp Trường Sinh nghe vậy thần sắc buông lỏng, truyền âm nói: “Tiên tử có lòng, bất quá ta tin tưởng với thực lực của Dao Di, cho dù chính diện ứng phó quần yêu vây công, cũng không có gì đáng ngại!”

Bạch Mộng Hình nghe vậy, khuôn mặt lạnh như băng khẽ động, tựa hồ đang muốn nói gì, lúc này lại nghe Hàn Ly thượng nhân nói ra:

“Nơi đây chính là cấm địa Hư Linh điện của bốn cung, những người này đều là trưởng lão của bốn cung, nếu chúng ta muốn đi vào Huyền Ngọc động Hư Linh điện thì nhất định phải mượn lực lượng của bọn hắn mới được!”

“Cũng chỉ có mượn hàn khí trong Huyền Ngọc động mới giúp ta nắm chắc đột phá bình cảnh được thêm một thành!” Hàn Ly thượng nhân khẽ cười nói.

Diệp Trường Sinh ánh mắt đánh giá những Tiểu Cực cung trưởng lão này, bỗng nhiên bên tai lại truyền đến một giọng nói:

“Theo bản tăng được biết, trong Tiểu Cực Cung này ngoại trừ vài trưởng lão trung lập ra thì tổng cộng ba phái có thế lực, theo thứ tự là nhất hệ đại trưởng lão, nhất hệ cung chủ và giám sát trưởng lão!”

“Hiện tại, những trưởng lão xuất hiện trước mắt chúng ta đều là người đứng đầu phe đại trưởng lão, có thể thấy được Hàn Ly đạo hữu cố ý điều hai vị trưởng lão phe phái khác ra sao!”

Nghe hắn nói vậy, ánh mắt Diệp Trường Sinh lóe lên, truyền âm hỏi: “Đạo hữu muốn nói gì?”

“Chúng ta là ngoại nhân, tiến vào bí địa trung tâm của Tiểu Cực cung, mà nhìn bộ dạng của Hàn Ly thượng nhân, hình như ba phái bọn họ cũng chưa đạt thành nhận thức chung, xem ra, sau khi chúng ta đi ra, sợ rằng sẽ có phiền toái!” Tăng nhân áo bào tro nói.

“Những điều đạo hữu nói, chắc hẳn Hàn Ly đạo hữu đã sớm có an bài! Mặc kệ nội bộ Tiểu Cực Cung bọn họ an bài như thế nào, chẳng lẽ còn dám trêu chọc chúng ta sao?” Diệp Trường Sinh lơ đãng nói.

Hồi bào tăng nhân nghe vậy cười một tiếng: “Diệp huynh tự nhiên không cần lo lắng, có điều tiếp theo tiến vào Huyền Ngọc động, bên trong chắc hẳn có không ít các loại cấm chế lợi hại. Diệp huynh tuy thực lực cường đại, nhưng cũng phải cẩn thận mới phải!”

Hồi bào tăng nhân, ần ần có chút ý tốt bên trong.

Xem ra, tiến vào bí địa trung tâm của Tiểu Cực cung, khiến hắn có chút lo lắng, sớm cùng Diệp Trường Sinh truyền âm, tựa hồ có một loại ý muốn đạt thành công thủ đồng minh.

Ánh mắt Diệp Trường Sinh chớp lên, khóe miệng mỉm cười, âm thầm truyền âm nói: “Nhân phẩm của Hàn Ly đạo hữu Diệp mỗ vẫn tin tưởng, bất quá đạo hữu nhắc nhở cũng đúng, chúng ta đi vào hành sự tùy theo hoàn cảnh đi!”

Thấy Diệp Trường Sinh như có ý định bị mình thuyết phục, trong lòng tăng nhân áo bào tro vui mừng, không truyền âm nữa, âm thầm tính toán càng nhiều chuyện.

Mà lúc này, Hàn Ly thượng nhân cũng tiến lên, trao đổi với những Tiểu Cực cung trưởng lão, đối với những chuyện phát sinh sau lưng hắn không hề phát giác.

Một lát sau, hắn quay trở lại, nói với mười mấy người vẻ mặt nghiêm túc: “Chư vị sư đệ, chuẩn bị mở phong ấn đi!”

Những Tiểu Cực Cung trưởng lão nghe vậy liền lấy ra từ trên người một kiện ngọc bội giống nhau như đúc, đem tể ra giữa không trung, tản mát ra linh quang với màu sắc khác nhau.

Sau một trận chú ngữ, ngọc bội bắt đầu quang mang đại phóng, hóa thành từng quang cầu lớn hoặc nhỏ, tụ về cùng một chỗ.

Sau khi quang cầu dung hợp bắt đầu kéo dài biến hình, huyền hóa ra một nữ tử ngũ sắc quang ảnh.

Cô gái này dáng người thon dài, khuôn mặt mơ hồ, nhưng đôi mắt sáng ngời, phẳng phất như ngôi sao trên trời trong trẻo, làm cho người ta khó có thể quên.

Vừa thấy quang ảnh này xuất hiện, tất cả tu sĩ Tiểu Cực Cung, kể cả Hàn Ly thượng nhân đều hướng quang ảnh hơi cúi đầu, vẻ mặt cung kính.

“Băng Phách tiên tử sao?” Ánh mắt Diệp Trường Sinh lấp lóe, cẩn thận đánh giá đạo quang ảnh này.

Đây cũng là một đời kỳ nữ tử, người tài ba trong đám tu sĩ phi thăng.

Sau khi quang ảnh nữ tử xuất hiện, dưới sự điều khiển của các tu sĩ Tiểu Cực Cung, xoay người đánh về phía cửa đá.

Sau khi đụng vào cửa đá, quang ảnh liền tán loạn. Ngay sau đó, quang mang cấm chế trên cửa đá bắt đầu biến mất, trong nháy mắt tầng tầng cấm chế liền tiêu tán sạch sẽ.

Trên mặt Hàn Ly thượng nhân lộ ra vẻ tươi cười, tiến lên vài bước phát tay áo, đẩy cửa đá ra.

Một cảnh tượng đầy trời băng tuyết xuất hiện trước mắt mọi người, một luồng khí cực lạnh ập vào mặt mọi người.

Hàn Ly thượng nhân chứng kiến tình cảnh trước mắt, trên mặt xuất hiện vẻ vui mừng, tiến lên phân phó đám trưởng lão Tiểu Cực Cung vài câu, sau đó các trưởng lão này nhao nhao tản đi.

Hắn xoay người lại nói với mọi người: “Chư vị đạo hữu, mời theo lão phu. Kỳ thật đây cũng là lần đầu tiên lão phu tiến vào Hư Linh điện!”

Nói xong, hắn dẫn mọi người đi về phía trước, tiến nhập vào nơi trọng yếu nhất trong Tiểu Cực cung, sau khi tất cả mọi người đều đi vào, cửa đá khổng lồ kia ầm ầm khép lại.

Cũng không lâu lắm, một đoàn người liền xuất hiện tại một cửa động bạch ngọc hàn khí kinh người.

Hàn khí nơi đây bay ra làm cho Hôi bào tăng nhân cùng lão ẩu cảm ứng một chút, sắc mặt lập tức đại biến, từng người vội vàng từ trên người bay ra một đoàn hàn quang, bảo vệ chính mình.

Nhìn thấy động tác này của bọn họ, Hàn Ly thượng nhân cười hắc hắc, nói: “Đây chính là Huyền Ngọc động, động này là tổ sư của bốn phái dùng đại thần thông đem trọn cái mỏ huyền

ngọc khoáng thạch này tách ra, cứng rắn ngưng tụ thành huyết động!”

“Tuy rằng Vạn Niên Huyền Ngọc và Vạn Niên Huyền Băng chỉ khác nhau có một chữ, nhưng điều này cũng không phải mấy vị đạo hữu không biết. Bước ra khỏi Hư Linh Điện này, cho dù là đào liên cho cả Nhân Giới, cũng tìm không ra mấy khối Huyền Ngọc vạn năm!”

Trên mặt Hàn Ly thượng nhân mang theo một tia ngạo nghễ, mà lão ầu cùng tăng nhân áo bào tro đều có chút rung động.

Vạn Niên Huyền Ngọc chính là loại tài liệu có thuộc tính băng hàn tốt nhất. Chỉ cần có một miếng nhỏ gia nhập vào trong pháp bảo, lập tức sẽ làm cho uy lực pháp bảo tăng lên rất nhiều.

Loại tài liệu này xuất hiện ở đây, lập tức làm cho trong lòng bọn họ kích động lên.

Hàn Ly thượng nhân thu vẻ mặt của hai người vào đáy mắt, nhưng khi ánh mắt quét đến trên người Diệp Trường Sinh, lại nhìn thấy sắc mặt hẩn thong dong, không có bất kỳ biến hóa nào.

Hàn Ly thượng nhân không khỏi ngẩn ra, trong lòng thầm nghĩ: ” Nhân giới vị Diệp đạo hữu này quả nhiên cao lớn, chẳng lẽ ngay cả Vạn Niên Huyền Ngọc cũng không để vào mắt hắn sao? Vật ấy chính là những lão quái vật Hóa Thần ở Đại Tán đều rất động tâm!”

Trong lòng của hắn phỏng đoán Diệp Trường Sinh một phen, lập tức còn nói: “Bất kể lần này ba vị có thể giúp lão phu thành công hay không, lão phu nguyện ý tặng mỗi người một phần Vạn Niên Huyền Ngọc!”

Nghe hắn nói vậy, tăng nhân áo bào tro cùng lão ầu lập tức vui mừng quá đỗi, mà thần sắc Diệp Trường Sinh vẫn bình tĩnh.

Điều này không khỏi làm cho những người đang âm thầm quan sát hắn trong lòng đều cảm thấy khó hiểu.

“Đi thôi, bây giờ chúng ta tiến vào bên trong động, hàn khí trong Huyền Ngọc này lợi hại dị thường, chư vị phải cẩn thận!” Hàn Ly thượng nhân nhắc nhở mọi người một câu, sau đó liền dẫn mọi người đi vào trong động.

Đi qua một thông đạo tràn ngập hàn khí, mọi người tới một chỗ trống trải.

Nơi đây hàn khí càng thêm lợi hại, nếu như là tu sĩ Nguyên Anh bình thường thì không phải tu luyện công pháp cực hàn thuộc tính, hoặc là không có thủ đoạn gì đặc thù thì ở chỗ này chỉ sợ cũng bị đông thương.

Trong mảnh đất trống trải tràn ngập hàn khí này, xuất hiện vài căn phòng nhỏ màu lửa đỏ. Trong phòng nhỏ tản ra lực lượng nóng rực, chống đỡ lại hàn khí dày đặc chung quanh.

“Thái Dương Tinh Thạch? Hàn Ly đạo hữu, Tiểu Cực Cung các ngươi thật sự là đại thủ bút!” Hôi bào tăng nhân vẻ mặt trợn mắt há hốc mồm nhìn mấy tòa thạch ốc kia, trong mắt tràn đầy vẻ rung động.

Cái kia Thái Dương Tinh Thạch, cũng là tài liệu không dưới vạn năm huyền ngọc, nơi đây thế mà xuất hiện nhiều như vậy!

“Hắc hắc, đây đều là tiền nhân di trạch, hậu bối chúng ta cũng chỉ là ngồi hưởng thụ mà thôi!” Hàn Ly thượng nhân cười hắc hắc nói.

“Tổ tiên sáng lập ra quý phái thật sự là một vị cao nhân có đại thần thông!” Tăng nhân áo bào tro không khỏi cảm khái nói.

Nghe y nói vậy, Hàn Ly thượng nhân cùng ba vị Tiểu Cực cung tu sĩ đều có chút ngạo nghễ, lai lịch Tiểu Cực cung bọn họ, đại đa số môn phái Đại Tấn đều không so được.

“Diệp huynh, đợi đến khi việc này kết thúc, Thái Dương Tinh Thạch này, lão phu cũng sẽ nghĩ biện pháp lấy xuống mấy khối đưa cho Diệp huynh!” Diệp Trường Sinh nghe Hàn Ly thượng nhân truyền âm nói.

Ánh mắt Diệp Trường Sinh khẽ động, nhìn thấy tăng nhân áo bào tro cùng lão ẩu đều là một bộ dáng cực kỳ hâm mộ, ánh mắt nhìn chăm chăm Thái Dương Tinh Thạch, không có chút nào nhận được truyền âm của Hàn Ly thượng nhân.

Xem ra Hàn Ly thượng nhân đã đồng ý một mình hấn rồi.

Diệp Trường Sinh mỉm cười, cũng truyền âm qua nói: “VẬY ĐA TẠ HÀN LY ĐẠO HỮU!”

Vật đưa tới tận cửa, hấn tự nhiên sẽ không cự tuyệt.

.....

Ngay khi đám người Diệp Trường Sinh tiến vào Huyền Ngọc động, bên ngoài Hư Linh điện, Tiểu Cực cung vẫn luôn yên tĩnh dần dần bắt đầu dao động.

Càng ngày càng nhiều yêu thú xuất hiện, khiến tu sĩ Tiểu Cực cung rối cuộc xác định, lần tập kích này không chỉ có quần yêu Vạn Yêu cốc, còn có Băng Phượng cấp mười cùng với mấy chục yêu thú hóa hình dưới trướng hấn.

Hai phe cộng lại hoàn toàn không phải người mà Tiểu Cực cung có thể chống lại, huống chi căn cứ theo tình báo, lần này người tới Vạn Yêu cốc không chỉ có thanh bối Thương Lang, mà còn có hóa thân của Xa lão yêu.

Đội hình cường đại như vậy, lập tức khiến cho cung chủ Tiểu Cực cung quyết định, muốn mang theo đệ tử hạch tâm của Tiểu Cực cung lui vào trong Hư Linh điện, tránh chiến không thoát!

Hư Linh điện là đồ vật tổ sư sáng lập Tiểu Cực cung lưu lại, chẳng những có cấm chế rất mạnh, còn có thể tránh bị công phá, trốn vào trong hư không, phòng ngừa kẻ địch tìm được.

Mỗi ngàn năm qua, khi Tiểu Cực cung đối mặt quần yêu tấn công, thường xuyên vận dụng loại thủ đoạn này, giấu kín đệ tử hạch tâm, làm cho những yêu thú này luống cuống tay chân.

Bất quá, trước khi tránh chiến, Tiểu Cực Cung vẫn phải cho những yêu thú này một bài học, không thể cứ thế bị đối phương tấn công được.

Hơn nữa, trước khi dẫn dắt đệ tử hạch tâm thôi lui, Tiểu Cực cung cũng phải tiêu hao một nhóm đệ tử trước, tiến hành một phen khôn thì thắng.

Như vậy, đương nhiên Tiểu Cực cung sẽ không trực tiếp không đánh mà lui.

Vì vậy, tại Bắc Minh đảo, một đám đệ tử Tiểu Cực cung dưới sự dẫn dắt của một ít tu sĩ Kết Đan kỳ, cùng một bầy yêu thú kịch đấu.

Những đệ tử Tiểu Cực Cung này ở nơi cực hàn như Bắc Minh đảo, dĩ nhiên thực lực cường đại.

Nhưng số lượng yêu thú thật sự quá nhiều, vì vậy sau khi đánh nhau từng trận, tu sĩ Tiểu Cự cung liên tục bại lui, đến cuối cùng, sau khi tổn thất lượng lớn nhân thủ, đệ tử Tiểu Cự cung hoàn toàn rút lui về trong băng thành.

Mà những yêu thú kia đứng trước băng thành nên không cách nào tiến thêm được, bởi vì nơi đây có đại trận được lưu lại từ thời thượng cổ bảo vệ.

Đôi mắt với tòa đại trận này, cuối cùng cường giả trong đám yêu thú cũng xuất hiện. Tất cả yêu thú hóa hình đều tụ tập lại một chỗ, xuất hiện phía trên một ngọn núi băng.

Phía trước bọn chúng chính là phạm vi bao phủ của trấn cung Tiểu Cự cung, nhìn vào tảng lớn hàn vụ mờ mịt kia, trên mặt những yêu thú hóa hình này đều lộ ra vẻ ngưng trọng.

Đám yêu thú này chia làm hai phe, một phe chỉ có hơn mười tên, vây quanh một lão giả một cao một thấp cùng một đứa bé, một nhóm khác có hơn hai mươi người, vây quanh một nữ tử áo bạc dáng người thon dài.

Nữ tử áo bạc dung mạo xinh đẹp, da thịt như tuyết, đúng là một đại mỹ nữ quốc sắc thiên hương, quả thực không hợp với đám yêu thú hung thần ác sát bên cạnh nàng.

Một đạo độn quang rơi vào trên ngọn núi băng này, từ trong đó hiện ra một nam tử tướng mạo xấu xí, ánh mắt đầy kính sợ nhìn thoáng qua đứa bé kia, lập tức tiến đến trước người lão giả, bờ môi khê nhúc nhích, truyền âm vài câu.

Lão giả kia mặc áo bào xanh, sắc mặt uy nghiêm, sau khi nghe được con Yêu thú hóa hình này truyền âm, lập tức biến sắc.

“Làm sao vậy? Thanh Lang!” Đồng tử thấy vậy, thân nhiên hỏi.

Lão giả áo xanh nghe vậy khom người thi lễ, vội vàng nói: “Cốc chủ, nghe nói vị Diệp đạo hữu kia gần đây xuất hiện trong Tiểu Cự Cung!”

“Cái gì? Chính là vị Diệp đạo hữu xuất hiện tại Côn Ngô Sơn mà Hùng Sư nói ở Côn Ngô Sơn?” Đồng tử nghe vậy khê giật mình, lập tức kinh ngạc hỏi.

“Chính là người này, nghe nói thời gian qua hắn vẫn luôn ở trong Tiểu Cực cung, chưa bao giờ rời đi!” Lão giả áo xanh cười khở một tiếng rồi nói.

Nghe nói như thế, đồng tử sắc mặt có chút âm trầm, lạnh lùng nói: “Chẳng lẽ Tiểu Cực cung biết chúng ta sắp tới, cho nên mới cố ý mời vị Diệp đạo hữu này tới giúp bọn họ?”

“Tiểu Cực cung có thể có đồ vật gì có thể đả động vị đại danh鼎鼎 Diệp đạo hữu này? Chẳng lẽ bọn hắn đã đem bí mật không gian tiết điểm nói cho hắn?” Con người lão giả lục bào đảo một vòng, nói.

“Rất có khả năng, chẳng lẽ vị Diệp đạo hữu này còn muốn độc chiếm cái tiết điểm này? Mặc dù bọn Hùng sư đem thần thông của người này hình dung như thiên hoa loạn trụ, nhưng lão phu lại không sợ hắn, lần này tuy rằng ta chỉ có một cỗ hóa thân, nhưng dưới tình huống nắm giữ Vạn Yêu Phiến, không phải không thể đấu với hắn một trận!”

“Nếu hắn thật sự muốn một mình nuốt riêng tiết điểm kia, lão phu sẽ phải liều mạng trở về!” Đồng tử khí thế ông lão nói, đồng thời, một đôi mắt màu đỏ như máu nhìn về phía ngân bào nữ tử.

Ngân sam nữ tử giờ phút này đã là phần mặt hàm sát, toàn thân tản mát ra một cỗ khí tức băng hàn thấu xương.

“Tu sĩ họ Diệp mà người nói chính là Diệp Trường Sinh kia?”

Một cỗ sát ý đáng sợ từ trên người nữ tử này phát ra, khí thế ngập trời, khiến cho những yêu thú xung quanh không nhận được nhao nhao lui về phía sau mấy bước.

Thanh âm băng hàn làm cho lão giả áo xanh trong lòng rung mình, mặc dù lão cùng nữ tử này là thập cấp yêu thú, nhưng trước mặt đối phương, hắn cũng không có bao nhiêu tin tưởng.

Ngân bào nữ tử này bản thể là Băng Phượng, là thượng cổ linh thú, mà bản thể của hắn bất quá chỉ là một con Thanh Bôi Thương Lang.

Chênh lệch huyết mạch đôi bên, không thể so sánh, chiến lực của đối phương cơ hồ cao hơn một cấp so với hắn.

Một tiếng cười hào sảng, đồng tử hai mắt đỏ như máu nói:
“Lão phu thiếu chút nữa đã quên, Phượng tiên tử cùng người này cũng có một đoạn ân oán!”

“Bất quá, lão phu ngược lại rất tò mò, năm đó người này rốt cuộc làm cái gì, khiến Phượng tiên tử không tiếc đại giới, liên hợp vạn yêu cốc chúng ta truy nã người này?”

“Hừ, việc này không phiền Xa đạo hữu quan tâm!” Ngân sam nữ tử nghe vậy lạnh lùng nói.

Đồng tử tự thấy mất mặt, cũng không tức giận, cười ha hả, nói:
“Như vậy xem ra, kế hoạch của chúng ta có thể biến đổi một chút. Nếu người kia ở bên trong, muốn cường công Tiểu Cực cung tựa hồ là chuyện không thể nào!”

“Thế nào, chẳng lẽ Xa đạo hữu sợ sao? Một cái Nguyên Anh hậu kỳ tu sĩ mà thôi, lại nói trên tay người cũng mang theo Vạn Yêu Phiến!” Ngân sam nữ tử khoe miệng lộ ra một tia châm chọc nói.

“Ha ha, Phượng tiên tử nói lời này, chẳng lẽ ngươi không biết trên tay hắc có Hắc Phong Kỳ? Hơn nữa nghe nói trừ Hắc Phong Kỳ ra, trong tay người này còn có một kiện Linh Bảo giống như đỉnh!”

“Hai kiện linh bảo, coi như là bản thể của lão phu xuất động, cũng phải cẩn thận đối đãi!” Đồng tử lắc đầu liên tục, bộ dáng không muốn cùng Diệp Trường Sinh chính diện giao đấu.

“Hừ, ngươi đã không dám đánh nhau với hắc, vậy giao hắc cho ta đi, vừa vạn thanh toán được ân oán năm đó!”

“Ta thật muốn xem xem, thực lực của hắc có cường đại như vậy hay không!” Ngân sam nữ tử mắt phượng hàm sát, lạnh lùng nói.

Tu sĩ Nhân tộc tên gọi Diệp Trường Sinh này, nàng tìm kiếm gần trăm năm cũng không thấy, hiện tại rốt cục lộ ra thân ảnh, nàng làm sao có thể dễ dàng buông tha?

Cho dù trên người đối phương mang theo rất nhiều lời đồn đại đáng sợ, nhưng nếu như không giao thủ một phen với đối phương, mỗi hận trong lòng nàng khó có thể giải được.

Huống chi, nàng tự hỏi bằng thực lực của nàng, cũng có thể cùng những tu sĩ Hóa Thần này ngồi ngang hàng, chưa chắc đã sợ tu sĩ Nhân tộc kia.

“Được, nếu Phương tiên tử can đảm như thế, vậy lão phu làm sao có thể cam tiếp đón người phía sau? Diệp đạo hữu giao cho người, các đại tu sĩ khác của Tiểu Cực Cung cứ giao cho ta đi!” Đồng tử hào sảng cười to hai tiếng nói.

Ngân sam nữ tử nghe vậy hừ lạnh một tiếng, không nhiều lời nữa.

Khí tức trên người hần lại càng phát ra băng hàn, một tầng ngân bạch sắc băng điểm từ trên người hiện lên.

Thoạt nhìn, nữ tử này đã không thể chờ đợi được nữa bộ dáng muốn tiến vào Tiểu Cực cung.

Đồng tử hai mắt huyết hồng thấy thế, cười hắc hắc, há miệng phun một cái, một đoàn hắc khí phun ra, hóa thành một cây kỳ phiến tối tăm mờ mịt xuất hiện ở trước người.

“Chúng ta động thủ phá trận đi, đại trận trước mắt có chút khó giải quyết!” Đồng tử cười hắc hắc, nói ra.

Ngân sam nữ tử vừa thấy phiến này, thần sắc liền ngưng trọng mấy phần, quan sát tỉ mỉ một lát, ngáp ngừng hỏi: “Đây là Vạn Yêu Phiến của quý tộc?”

“Hắc hắc, chính là La Phiến này. Trải qua vạn yêu chi khí nhiều năm như vậy, La Phiến này uy lực to lớn khó có thể tưởng tượng được.”

“Tuy rằng lão phu chỉ là một hóa thân, không thể phát huy toàn bộ uy năng của lá cờ này, nhưng dù vậy, phá vỡ đại trận này cũng không phải là vấn đề!” Đồng tử cười hắc hắc nói.

Lập tức hần bắt lấy Vạn Yêu Phiến, lắc nhẹ một cái, trong chốc lát phía trên vô số ảo ảnh yêu thú vũ động một hồi, rậm rạp chằng chịt, đếm không hết.

Ngân sam nữ tử thấy vậy, khuôn mặt lạnh như băng khẽ động dung, lập tức phân phó một câu yêu thú phía sau lưng.

Sau đó, thân hình thoát một cái, liền xuất hiện ở trên không đại trận.

Đồng tử thấy thế, ha ha một hồi cuồng tiếu, lập tức thôi động Vạn Yêu Phiên trước người, kỳ phiên màu xám kia lập tức lẳng không tăng vọt, vô số ảo ảnh Yêu thú từ đó bay ra, đánh tới đại trận.

Theo cử động của hai người này, bảy yêu phía sau bọn họ cũng lập tức có động tác, nhao nhao đánh tới đại trận.

Mà trong đại trận kia cũng có động tĩnh, mười mấy đạo nhân ảnh hiện ra, trốn ở trong cấm chế, giương tay thả ra các loại quang hoa, nghênh hướng bảy yêu.

Trong Huyền Ngọc động, năm người Diệp Trường Sinh ngồi vây quanh Hàn Ly thượng nhân, nhao nhao phun ra Cực Hàn Chi Điểm nắm giữ, bao vây Hàn Ly thượng nhân lại.

Vị lùn này vốn thoát nhìn như là lão giả năm sáu chục tuổi, chẳng biết lúc nào đã biến thành một trung niên nam tử chừng ba mươi tuổi.

Đồng thời thân hình cũng cao lớn hơn rất nhiều, nhìn không khác gì người thường, dung mạo tuấn lãng, nhưng trên gương mặt lại thỉnh thoảng co rúm một chút, lộ ra cực kỳ thống khổ.

Từng luồng lửa cực lạnh kia tựa như từng con sâu nhỏ chui vào trong thân thể hắn như chui vào trong cơ thể, nhúc nhích xuyên qua huyết nhục, chui vào trong nguyên anh.

Toàn bộ quá trình này, thống khổ cực lớn làm cho Hàn Ly thượng nhân khó có thể chịu đựng nổi, thân hình thỉnh thoảng lại rung lên một cái.

Nhưng dù vậy, hắn vẫn vững vàng ngồi ở đài sen, tận lực duy trì bình tĩnh, mượn nhờ Cực Hàn Chi Điểm này thực hiện lột xác của mình.

Không biết qua bao lâu, đột nhiên một trận tiếng vang ầm ầm từ bên ngoài Huyền Ngọc động truyền đến, ngay sau đó, toàn bộ động quật đều nhẹ nhàng rung lên.

Giống như Hư Linh Điện gặp phải công kích gì đó, tầng nhân áo bào tro cùng lão ẩu tựa hồ nghĩ tới điều gì, sắc mặt lập tức đại biến.

Mà Bạch Mộng Hình cùng một vị tu sĩ Tiểu Cực Cung khác, hai đầu lông mày xuất hiện vẻ nôn nóng, bộ dạng lo lắng không thôi.

Nếu lúc này bọn họ ở ngoài Hư Linh điện có thể nhìn thấy một con Băng Tuyết Phượng Hoàng thân hình tầm hơn mười trượng, toàn thân trắng như ngọc, đang xoay quanh bên ngoài cấm chế của Tiểu Cực cung.

Hai cánh nó mở ra, hàn khí đầy trời hóa thành khối băng vô cùng vô tận, băng đao, cuốn tới đụng vào màn sáng cấm chế, khiến màn sáng rung động kịch liệt, bộ dáng như sắp bị phá vỡ.

Ngay sau đó, hai móng của nàng lại đánh ra một trảo, lập tức một ngọn núi băng to lớn bỗng nhiên xuất hiện ở dưới thân, ầm ầm rơi xuống, hung hăng nện lên màn sáng cấm chế kia.

“Ầm ầm ầm!”

Tiếng vang kinh thiên động địa phát ra, ngọn núi băng khổng lồ ở Tiểu Cực cung dưới sự va chạm như thế lập tức lung lay hẳn lên, khiến cho đám người Diệp Trường Sinh ở trong Hư Linh điện cũng cảm giác được động tĩnh bên ngoài.

Chúng tu sĩ Tiểu Cực Cung thấy cảnh này đều kinh hồn bạt vía, sợ rằng ngay khoảnh khắc sau cấm chế sẽ bị công phá, cự sơn sẽ trực tiếp nện xuống.

Băng Phượng một kích không thể đánh tan cấm chế của Tiểu Cực Cung, không chút nản chí, tiếp tục điều động đại lượng hàn khí, ngưng tụ thành từng tòa băng sơn rơi xuống phía dưới.

Dựa theo xu thế này, chỉ sợ không mất bao nhiêu thời gian, đạo cấm chế phòng ngự cuối cùng của Tiểu Cực cung sẽ bị công phá.

Thấy tình hình này, sắc mặt các tu sĩ Tiểu Cực Cung đều trở nên khó coi, mà cung chủ cầm đầu trong đó lại càng âm trầm tới cực điểm.

Ánh mắt hằn lộ ra vẻ chán chừ, sắc mặt vị cung chủ này bỗng nhiên trở nên hung ác, dường như đã nghĩ thông suốt điều gì.

Một lệnh bài màu đen lặng yên xuất hiện trong tay hắn.

“Ầm!”

Sau khi một tòa băng sơn khác ầm ầm rơi xuống, màn sáng cấm chế rung rung một hồi, rốt cuộc vẫn ầm ầm vỡ ra, hóa thành vô số đạo linh quang bay tứ tán.

“Ha ha ha ha!”

Một trận cuồng tiểu vang lên, ngay sau đó một thân ảnh đồng tử xuất hiện, trong tay giờ cao một cây kỳ phiên to lớn.

Nương theo sự huy động của kỳ phiên, vô số yêu ảnh rậm rạp chằng chịt lao ra, phô thiên cái địa, mà ở trong những yêu ảnh này, hỗn tạp không ít yêu thú hàng thật giá thật, mỗi yêu đều là cấp bậc hóa hình, thực lực cường đại đến cực điểm.

Sau khi cảm chế bị nghiền nát, những yêu thú này tấn công điên cuồng đến cực điểm, mà phía dưới núi băng, đám trưởng lão Tiểu Cực Cung vốn đang chống cự những yêu thú hóa hình này chứng kiến một màn này, nhao nhao lui về bên trong Hàn Ly bí cảnh, không dám ham chiến chút nào.

Cũng may các đệ tử cấp thấp của Tiểu Cực cung sớm đã được an bài trong bí cảnh Hàn Ly, nếu không lần trùng kích này, không biết sẽ chết bao nhiêu người.

Đại trận bảo vệ Tiểu Cực cung, cuối cùng đều bị phá tan, đại quân yêu thú đã giết vào.

Bên trong Hàn Ly bí cảnh, Tiểu Cực cung chủ sắc mặt tái nhợt nhìn yêu thú như thủy triều xuất hiện dưới chân núi.

Băng Phượng, lão yêu xa giá vạn yêu cốc, thanh lung Thương Lang, ba người này, không ai là đối thủ mà nàng có thể địch nổi.

“Khởi động Hư Linh điện!” Nàng quát lạnh một tiếng, lập tức phía sau có mấy vị trưởng lão Tiểu Cực cung chuyển động.

Bọn họ đánh ra từng đạo thủ quyết vây quanh ba tòa đại điện phân bố theo hình tam giác kia, cũng không lâu lắm, ba tòa đại điện này kịch liệt lắc lư, mặt đất vỡ ra, từ phía dưới vậy mà hiện ra một tòa siêu cấp pháp trận.

Siêu cấp pháp trận này đem ba tòa đại điện vây quanh ở trung tâm, liếc mắt nhìn lại, không biết phía trên khảm nạm bao nhiêu khối linh thạch.

Vị trí trọng yếu nhất, thậm chí xuất hiện hơn mười khóa cao giai linh thạch dị thường trân quý, có thể thấy được pháp trận này quả thực bất phàm.

Pháp trận này sau khi xuất hiện, lập tức bộc phát ra linh quang kinh người, bao trùm ba tòa đại điện kia lại, sau đó ba tòa đại

điện lắc lư một trận, ba cột sáng thô to từ đỉnh đại điện phóng lên trời.

“Àm!”

Một tiếng nổ long trời lở đất xuất hiện, theo ba cột sáng vừa thô vừa to oanh kích, một cỗ dao động không gian truyền khắp bí cảnh Hàn Ly này, ngay sau đó một đạo hồ quang màu trắng dài mấy trăm trượng chậm rãi hiện ra.

Nếu như Diệp Trường Sinh ở đây, lập tức có thể nhận ra, sợi bạch hồ này chính là vết nứt không gian.

Ba tòa Hư Linh điện tựa hồ có liên hệ gì đó với khe hở không gian này. Cảm ứng được khe hở không gian xuất hiện, hào quang lập tức trở nên sáng rực.

Mà đạo bạch hồ trên không trung kia cũng dần dần kéo dài rộng ra, giống như một con mắt yêu ma đang từ từ mở ra.

Khi khe hở không gian gần như chiếm nửa phần không gian bí cảnh trên không, bỗng nhiên từ bên trong phun ra một cỗ ngân hà, đem ba tòa Hư Linh điện đồng thời bao vào bên trong.

“Rút lui!”

Quát lạnh một tiếng, cung chủ Tiểu Cực Cung thân hình nhoáng lên một cái, liền xuất hiện ngay trước cửa Hư Linh Điện ở chính giữa.

Sau lưng nàng, mấy vị trưởng lão cũng đi theo, mà ở ngoài hai tòa Hư Linh điện, cũng xuất hiện một vài trưởng lão Tiểu Cực cung.

Bọn họ đều thi triển thủ quyết mở ra đại môn Hư Linh điện, sau đó một loạt đệ tử Tiểu Cực cung nối đuôi nhau đi vào, lần lượt chui vào bên trong Hư Linh điện.

Một lát sau, tất cả mọi người trong Hàn Ly bí cảnh đều tiến vào ba tòa Hư Linh điện.

Rất nhanh, dưới vết nứt không gian trên bầu trời phát ra ngân hà, trong ba tòa Hư Linh điện sau một hồi rung động mạnh, từ trên mặt đất chậm rãi dâng lên, ném về phía khe hở không gian.

Ngân quang chớp động, sau khi tòa đại điện chợt lóe lên rồi biến mất, tòa đại điện thứ hai lập tức theo sát phía sau.

Nhưng khi tòa đại điện thứ ba bắt đầu từ mặt đất nhô lên, một nơi trong bí cảnh chợt lóe bạch quang, một con Băng Phượng trắng như tuyết trắng dài khoảng một trượng xuất hiện một cách quỷ dị.

Băng Phượng vừa nhìn thấy cảnh tượng như vậy trong Hàn Ly bí cảnh, trong mắt lập tức hiện lên một tia cười lạnh.

Hai con người xanh biếc của nó nhìn chăm chăm vào tòa đại điện cuối cùng trong hư không, há miệng ra, một đạo bạch mang liền bắn vào trong vết nứt không gian, theo sát tòa đại điện kia.

Sau đó nàng lạnh lùng nhìn tòa Hư Linh điện cuối cùng cũng bị hút vào trong khe hở không gian, không có thử ra tay ngăn cản.

Khi ba tòa đại điện đều bị hút vào trong khe hở không gian, cái khe kia lập tức chậm rãi khép lại, sau đó ngân quang chợt lóe, liền biến mất không thấy gì nữa.

“Àm!”

Một lát sau, lối vào bí cảnh Hàn Ly lóe lên hào quang, cấm chế ngăn cản bày yêu hơn nửa ngày ầm ầm vỡ vụn ra, hai đạo thân ảnh lao đến.

Một đồng tử, một lão giả áo xanh, chính là Xa lão yêu và Thanh Bối Thương Lang của Vạn Yêu Cốc.

Hai lão yêu sau khi tiến vào Hàn Ly bí cảnh chứng kiến nơi đây trống không, không có bất kỳ tu sĩ Nhân tộc nào, cũng không cảm thấy kinh ngạc chút nào.

Phía sau, từng đạo hào quang không ngừng bắn vào, đó là thủ hạ của bọn hắn, từng con yêu thú hóa hình xuất hiện ở chỗ này.

“Xem ra những người Tiểu Cực cung quả nhiên như trước, trốn vào trong khe hở không gian, chỉ là không biết vị trí vết nứt không gian kia, Phượng tiên tử có nhớ hay không?” Đồng tử nhìn thoáng qua bốn phía, hỏi.

“Ồ trước mặt thần thông thiên phú của Băng Phượng nhất tộc ta, bọn hần há có thể trốn tránh!” Băng Phượng cười lạnh nói.

Lập tức, nàng vung tay lên, một đạo ngân quang bay ra ngoài, sau khi lượn một vòng trên không trung, đột nhiên trực tiếp chui vào một chỗ trên bầu trời.

Băng Phượng nhìn về chỗ đó, chợt hai cánh vỗ một cái, liền trực tiếp xuất hiện ở chỗ đó, hai trảo xé một cái, sau khi một đạo ngân quang hiện lên, một vết nứt không gian bỗng nhiên xuất hiện.

Phía sau vết nứt không gian kia, mơ hồ có thể nhìn thấy từng đạo quang mang sáng lạn hiển hiện, trong đó có ba tòa đại điện bị bao vây lấy.

“Chính là chỗ này, ha ha ha ha, thần thông Phượng Tiên Tử quả nhiên làm người ta sợ hãi thán phục!” Đồng tử cười to một tiếng, giờ cờ phướn to lớn lên, lập tức xông về cái khe kia.

“Vèo!”

Lục quang lóe lên một cái rồi biến mất, Xa lão yêu chui vào trong đạo vết nứt không gian kia, Vạn Yêu Phiến nhoáng một cái, trong thoáng chốc sương mù màu xám trên lá cờ to lớn kia bốc lên, lập tức chống đỡ đạo vết nứt không gian kia, không ngừng mở rộng ra.

Thanh Bối Thương Lang cùng những Yêu thú hóa hình kia thấy thế, nhao nhao xông vào trong đó, xuất hiện trước ba tòa Hư Linh điện, oanh kích căm chế phía trên.

“Ầm!”

Một trận so với vừa rồi kịch liệt lắng lư truyền đến, làm cho mọi người trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc.

Ánh mắt Diệp Trường Sinh lóe lên, như là nghĩ tới điều gì, ánh mắt trở nên sâu không lường được.

“Chẳng lẽ những Yêu thú kia đang công kích bản thể Hư Linh điện?” Bà lão tóc trắng nhin không được hỏi.

“Không có khả năng! Hư Linh điện trốn vào hư không, làm sao có thể bị những yêu thú kia công kích đến?” Một vị tu sĩ Tiểu Cực cung bên cạnh Bạch Mộng Hình nói.

Nhưng lời này vừa nói ra, sắc mặt hắn liền trở nên khó coi.

Nếu như yêu thú không tấn công vào Hư Linh điện, vậy trận lặc lư này từ đâu mà đến?

Chẳng lẽ ba tòa Hư Linh điện chưa kịp trốn vào trong hư không?

Nhưng cái này khả năng rất khó a, bên ngoài còn có cung chủ cùng rất nhiều Tiểu Cực Cung trưởng lão, như thế nào đều không đến mức để yêu thú ở Hư Linh điện trốn vào hư không đánh tới đây.

Một loại dự cảm không rõ từ trong lòng Bạch Mộng Hinh cùng vị Tiểu Cực cung trưởng lão này hiện ra, hai người liếc nhau, đều thấy được vẻ lo âu trong mắt đối phương.

Mà Hàn Ly thượng nhân thân ở giữa băng diễm thủy chung không nói một lời, tựa hồ hoàn toàn không cảm giác được biến hóa bên ngoài.

Một lát sau, hắn đột nhiên vỗ lên thiên linh cái của chính mình, một tiếng rên truyền ra, một đoàn lam quang bao vây lấy một cái Nguyên Anh lớn vài tấc bay ra.

Nguyên Anh trong miệng quát khẽ một tiếng, bỗng nhiên mở hai mắt ra, hai tay cực nhanh bấm động, đánh ra từng đạo pháp quyết.

Mà đám người Diệp Trường Sinh thấy tình hình này, cũng lập tức biến hóa một trận, trên tay đánh ra Cực Hàn Chi Diễm, hình thái biến đổi.

Cực hàn chi diễm này tại phía dưới Nguyên Anh Hàn Ly thượng nhân ngưng tụ cùng một chỗ, dĩ nhiên tạo thành một đạo quang luân.

Những pháp quyết trên tay Nguyên Anh Hàn Ly thượng nhân phát ra từng đạo quang mang, đánh vào quang luân dưới thân.

Tiếng nổ vang lập tức phát ra dưới thân, quang luân biến hóa một trận, trong nháy mắt ngưng tụ thành một đóa quang liên.

Hai mắt Nguyên Anh Hàn Ly thượng nhân nhắm lại, rơi thẳng xuống quang liên. Cánh hoa sen khép lại, tạo thành một cái bao hoa, bọc Nguyên Anh Hàn Ly thượng nhân vào trong đó.

Sau đó, hoa sen chợt lóe rồi biến mất, nguyên anh một lần nữa lại trở về bên trong thân thể Hàn Ly thượng nhân.

Đám người Diệp Trường Sinh thấy thế, lập tức thúc giục từng luồng lửa cực lạnh tiến vào trong cơ thể Hàn Ly thượng nhân, bắt đầu luyện hóa đóa hoa sen kia.

Bên trong động Huyền Ngọc hoàn toàn yên tĩnh, dường như hoàn toàn không liên quan tới mưa gió bên ngoài.

Mà bên ngoài Huyền Ngọc Động, trước Hư Linh Điện, giờ phút này cũng hỗn loạn tung bùng.

Đột nhiên giết vào khiến đám yêu vật Tiểu Cực Cung thất kinh, khó có thể tin.

Cung chủ Tiểu Cực Cung kinh hãi nhìn mấy con yêu thú có khí tức cường đại đến cực điểm kia, sắc mặt biến hóa một hồi, rút cuộc cắn răng hạ quyết tâm.

“Hoàng Tuyền Quỷ Mẫu!”

Nàng quát khê một tiếng, bỗng nhiên một đạo quỷ ảnh xanh biếc xuất hiện bên cạnh, tản mát ra khí tức âm lãnh cường đại.

“Ha ha ha ha, ngươi rốt cục cũng chịu thả ta ra rồi!” Quỷ ảnh mơ hồ cười điên cuồng, thanh âm tràn đầy vui sướng nói không nên lời.

“Hừ, thả ngươi ra là muốn ngươi đối địch, nhanh đi giúp ta ngăn trở con Băng Phượng kia!” Tiểu Cực cung chủ quát lạnh một tiếng nói.

“Hắc hắc, đừng quên chuyện ngươi đã hứa với ta!” Quỷ ảnh kia cười một tiếng âm hiểm, vèo một cái biến mất không thấy gì nữa.

Sau một khắc, quỷ ảnh này đã xuất hiện trước mặt Băng Phượng, trên người cũng tản mát ra thực lực Nguyên Anh hậu kỳ.

Hơn nữa, khí tức này vẫn là Nguyên Anh hậu kỳ đỉnh phong, không kém hơn so với Đại trưởng lão Tiểu Cực Cung Hàn Ly thượng nhân chút nào.

Vị cung chủ Tiểu Cực Cung kia, khí tức trên thân so với quỷ ảnh này đều có chút không bằng.

Băng Phượng nhìn thấy cái bóng này cũng sửng sốt, lập tức nhận ra thân phận của đối phương.

“Hoàng Tuyên Quỷ Mẫu, lại là ngươi?” Băng Phượng hơi đổi sắc, quát lạnh.

“Hiếm thấy, Băng Hải chi chủ một đời vậy mà cũng biết tên lão thân!”

“Nghe nói lão thân vừa mới thi giải, là có thể tiến giai Hóa Thần Kỳ, nhưng bây giờ còn đang dừng ở tu vi cấp mười, là sợ thiên địa nguyên khí nhân giới mất cân bằng, do đó tự tang tinh nguyên?”

“Nhưng áp chế cảnh giới của mình, tu vi cũng không được tốt lắm. Huống hồ cho dù Băng phượng các ngươi thọ nguyên lâu dài, nếu không tiến giai thì cũng chịu không nổi nữa?”

Quỷ ảnh được gọi là Hoàng Tuyên Quỷ Mẫu vừa đi ra, liền lập tức nói ra rất nhiều bí mật của Băng Phượng, điều này không khỏi làm cho sắc mặt Băng Phượng đại biến.

“Hừ, ngươi biết nhiều hơn nữa thì có thể làm được gì? Chẳng lẽ còn tưởng rằng có thể ngăn cản ta sao?” Băng Phượng lạnh lùng nói, hai cánh khê vỗ một cái, phô thiên cái địa Bạch Mông Hàn Diễm hướng quỷ ảnh phóng tới, không chút khách khí nào.

Mà cả người quỷ ảnh lục quang chớp động, rồi cũng phát ra một đạo hỏa diễm xanh biếc, ngăn chặn bạch sắc hàn diễm của Băng Phượng.

“Là Hoàng Tuyên Quỷ Mẫu, vậy mà Cung chủ có thể khu động loại quỷ vật này?” Một ít trưởng lão của Tiểu Cực Cung thấy cảnh này, sắc mặt đều đại biến.

Thanh danh Hoàng tuyên Quỷ Mẫu, đại đa số người trong bọn họ đều đã nghe qua.

Nàng vốn là một vị Nguyên Anh hậu kỳ đại tu sĩ, bởi vì đột phá Hóa Thần kỳ không có hy vọng tự mình, chuyển tu quỷ đạo, hơn nữa thọ nguyên cũng tăng lên rất nhiều, có được thọ mệnh giống như yêu thú.

Mà sau khi chuyển tu Quỷ Đạo, người này lại lần nữa tu hành đến Nguyên Anh hậu kỳ đỉnh phong, nhưng bình cảnh Hóa Thần vẫn như một rãnh trời, gắt gao ngăn cản nàng.

Mắt thấy đột phá vô vọng, Hoàng tuyền Quỷ Mẫu bỗng nhiên phát cuồng, liên tiếp tiêu diệt mấy tông môn tu tiên.

Sau đó, có người nói là cung chủ đời thứ nhất của Tiểu Cực Cung đã trấn áp nó, phong ấn nó bên trong Huyền Băng vạn năm.

Hôm nay, chẳng biết tại sao, Hoàng tuyền Quỷ Mẫu lại được thả ra, còn đặt thành hiệp nghị với Tiểu Cực Cung Chủ.

Các trưởng lão của Tiểu Cực cung thấy cảnh này, mặc dù cảm thấy không ổn nhưng vẫn không nói một lời, dù sao trong lúc nguy cấp, Hoàng Tuyền Quỷ Mẫu tốt xấu gì cũng đứng về phe bọn họ.

Về phần sau đó Hoàng Tuyền Quỷ Mẫu sẽ gặp phải chuyện gì, đó chính là chuyện phải suy nghĩ sau khi thoát khỏi tai kiếp này.

Cung chủ Tiểu Cực Cung, vị phụ nữ trung niên kia sắc mặt tái nhợt nhìn quỷ mẫu Hoàng tuyền bay ra ngoài, sâu trong đáy mắt hiện lên một tia bất đắc dĩ.

Năm đó nếu không phải nàng ngẫu nhiên phát hiện ra Huyền Quỷ lệnh phong ấn Hoàng tuyền Quỷ Mẫu và đem đối phương đi ra, thì đến bây giờ nàng vẫn chỉ là một tu sĩ Nguyên Anh Kỳ bình thường, căn bản không có khả năng tiến giai Hậu Kỳ.

Nàng có thể đi đến một bước này đều nhờ vào Hoàng tuyền Quỷ Mẫu này, nhưng mỗi lần sử dụng đối phương, nàng phải trả giá thật lớn.

Chỉ là bây giờ không phải là lúc để suy nghĩ những chuyện này, Cung chủ Tiểu Cực Cung để cho Hoàng Tuyền Quỷ Mẫu ngăn cản Băng Phượng, sau đó lại quay lại phân phó với một lão già tóc hoa râu sau lưng:

“Sư đệ, ngươi là giám sát trưởng lão, tay cầm giám sát linh bảo, đừng phải đại tu sĩ chúng ta cũng có thể đánh một trận, ngươi cùng Bạch sư muội đi nghênh đón con Thanh Bối Thương Lang kia!”

Vị lão giả tóc hoa râm kia yên lặng cúi người hành lễ, trên tay xuất hiện một cái bình màu trắng, hướng Thanh Bối Thương Lang bay đi.

Cái bình này chính là một kiện Linh bảo khác giống như chế tạo ở Tiểu Cực Cung, được hình thành từ Lưỡng Khí Bình Thượng cổ Thông Thiên Linh Bảo nổi danh.

Sau khi lão giả bay ra, một bên khác, một thân ảnh nữ tử mặc váy trắng cũng bay về phía bên kia, cùng hắn đối đầu với Thanh Bối Thương Lang.

Nàng này dĩ nhiên chính là Bạch Dao Di rồi, tu vi của nàng lúc này cách hậu kỳ chỉ có một bước, trong rất nhiều trưởng lão Tiểu Cực Cung, cũng là tồn tại số một số hai.

Loại chuyện nghênh kích hậu kỳ đại tu sĩ như vậy, nàng tự nhiên là không thể chối từ.

Sắc mặt nàng có chút tái nhợt, nhìn thoáng qua chỗ sâu trong Hư Linh điện, trong mắt lộ ra vẻ lo âu.

“Cũng không biết đám người Diệp huynh và Đại trưởng lão hiện tại thế nào rồi?” Nàng thầm nghĩ trong lòng.

Sau khi giám sát trưởng lão cùng Bạch Dao Di đối đầu với Thanh Bối Thương Lang, Cung chủ Tiểu Cực Cung cắn răng một cái, mang theo mấy vị Nguyên Anh trưởng lão tóc trắng xóa nghênh đón Xa lão yêu phiến đang giờ cao vạn yêu phiến.

Một trận hỗn chiến cứ vậy mà khai chiến!

Ở bên ngoài hỗn loạn vô cùng, cuối cùng Hàn Ly thượng nhân ở dưới đáy Huyền Ngọc động cũng đã đột phá đến giai đoạn cuối cùng.

Một đoàn hàn khí mờ ảo bao lấy thân thể hắn. Trên gương mặt nhìn như bình tĩnh của hắn, giữa trán có ẩn ký hình hoa sen sáu màu như ẩn như hiện.

Mà làm cho mọi người kinh dị chính là, trên thân thể của hắn tản ra một mùi thơm nhàn nhạt, phảng phất đàn hương, lại

phảng phất mùi thuốc, mùi thơm xông vào mũi, nhưng lại có một loại mùi tanh nhàn nhạt ở trong đó.

Tuy rằng tại tu tiên giới, số người có thể chính mắt nhìn thấy số người trùng kích bình cảnh Hóa Thần lại rất ít, nhưng một ít tin đồn kết lại hoặc hữu lưu truyền ra không ít.

“Thân thể đàn hóa, không thể tưởng được truyền thuyết lại là sự thật, nói vậy Hàn Ly đạo hữu hẳn là đột phá bình cảnh thành công a?” Nhìn dị tượng trước mắt, lão ầu thần sắc vô cùng hâm mộ nói.

Nghe nói như thế, hôi bào tăng nhân khẽ cau mày, ánh mắt lóe lên.

Đám người bọn họ trải qua mấy ngày đêm không ngừng phun ra cực hàn chi diễm, mỗi người đều đã mỏi mệt không thôi.

Nhìn mọi người xung quanh xem ai chẳng phải sắc mặt tái nhợt, vẻ mặt uể oải?

Nếu vào lúc này, Hàn Ly thượng nhân đột phá thành công, muốn thu thập bọn họ cũng là chuyện dễ dàng.

Hòa thượng áo bào tro lén liếc Diệp Trường Sinh một cái, nhưng phát hiện sắc mặt hắn vẫn như thường, cứ như không tiêu hao gì.

Điều này không khỏi làm cho Hôi bào tăng nhân có chút kinh hãi!

“Còn chưa tới lúc thành công, bây giờ Hàn Ly đạo hữu chỉ là thân thể đạt đến yêu cầu đột phá Hóa Thần, mà Nguyên Anh lột xác, tựa hồ có chút không thuận lợi!” Diệp Trường Sinh thần sắc bình tĩnh nói ra tình trạng trước mắt của Hàn Ly thượng nhân.

Vừa nghe nói như thế, vị trung niên tu sĩ Tiểu Cực Cung kia trên mặt lập tức lộ ra vẻ lo lắng: “Cái này phải làm sao bây giờ, hay là chúng ta giúp đại trưởng lão ổn định một chút nguyên anh?”

“Không được, lúc này ngoại lực tham gia, đại khái có thể làm cho đại trưởng lão thất bại trong gang tấc, cửa ải Hóa Thần, cuối cùng vẫn phải tự xông qua!” Diệp Trường Sinh còn chưa kịp nói gì, Bạch Mộng Hình này lập tức nói.

Nghe nói như thế, trung niên tu sĩ nọ sắc mặt trở nên khó coi, mà mấy người còn lại đều là im lặng.

Mặc dù bọn họ chạy đến nơi này trợ giúp Hàn Ly thượng nhân đột phá hóa thân, nhưng rốt cuộc hy vọng vị đại tu sĩ này đột phá thành công, cũng chỉ có bọn họ là hiểu rõ.

Lam quang trong mắt Diệp Trường Sinh không ngừng chớp động, hắn mượn Minh Thanh Linh Mục ghi nhớ toàn bộ quá trình Hàn Ly thượng nhân đột phá Hóa Thân.

Mấy thứ này chắc chắn là có tác dụng không nhỏ với việc hắn sau khi đột phá Hóa Thân.

Thời gian từng chút trôi qua, không biết qua bao lâu, một tiếng nổ bùng bùng nhiên từ trong cơ thể Hàn Ly thượng nhân truyền ra.

Lục sắc quang liên trên mi tâm hắn rung động kịch liệt một hồi, sau đó chậm rãi biến mất.

Thân hình Hàn Ly thượng nhân nhoáng lên một cái, trên mặt xẹt qua một tia thống khổ, một lát sau thân sắc khôi phục nghiêm nghị.

Ngay lúc bọn người lão ẩu, tăng nhân áo bào tro không rõ ràng cho lắm, trên thân Hàn Ly thượng nhân bỗng nhiên phát ra thanh âm “Phanh”, “Phanh” nổ tung.

Ngay sau đó, huyết nhục nó nổ tung, xuất hiện từng cái động lớn, từng luồng từng luồng lửa cực hàn từ bên trong phun ra, khí tức trên thân Hàn Ly thượng nhân bỗng nhiên bạo liệt ngã xuống.

“Đại trưởng lão?!” Trung niên nam tử kinh hô một tiếng, mặt mũi tràn đầy vẻ lo lắng đứng lên.

Mà thân sắc Bạch Mộng Hình cũng biến đổi, trên khuôn mặt lạnh như băng lộ ra vẻ tiếc nuối.

“Chư vị đạo hữu hãy thu hồi Cực Hàn Chi Diễm của mình lại!” Sau một tiếng thở dài thật dài, Hàn Ly thượng nhân bình tĩnh mở hai mắt ra nói.

Từng mảng lớn Cực Hàn Chi Diễm từ trong cơ thể hắn không ngừng phun ra, bọn người Diệp Trường Sinh nghe vậy, cũng

không chút do dự nhao nhao thi triển pháp quyết, thu Cực Hàn Chi Diễm của mình vào.

Chỉ là, mọi người không chú ý tới chính là, bên trong Thái Âm Chân Hỏa màu đỏ của Diệp Trường Sinh, lại lặng yên xen lẫn một ít sắc thái khác.

Nhìn kỹ, sắc thái này vừa đúng là hàn chi diễm cực hàn mà mấy vị tu sĩ khác nắm giữ.

Chẳng biết từ lúc nào, những thứ Cực Hàn Chi Diễm này đã bị Thái Âm Chân Hỏa của Diệp Trường Sinh cắn nuốt mất một ít.

Không ai chú ý tới diễm này, thần sắc Diệp Trường Sinh cũng như thường, phảng phất như chính mình cũng không phát hiện, thu hồi Thái Âm Chân Hỏa trở về.

Theo đám người bị Cực Hàn Chi Diễm thu đi, tình huống quỷ dị trên thân Hàn Ly thượng nhân khôi phục bình thường, chỉ là giờ phút này lão ngửa đầu nhìn lên trời, vẻ mặt tịch liêu.

“Hàn Ly sư huynh, huynh không ngại chứ?” Tên trung niên kia do dự một chút, rốt cục cũng hỏi.

“Không có việc gì, chỉ là thất bại trong gang tấc thôi!” Hàn Ly thượng nhân cười khổ một tiếng rồi đứng dậy.

“Thật sự là đáng tiếc! Hàn Ly đạo hữu rõ ràng chỉ là thần niệm hơi kém một chút, nếu không lần này đã tiến giai thành công.” Lão ẩu khế thở dài một tiếng, vẻ mặt cũng lộ ra vẻ tiếc nuối nói.

“Trời không thỏa mãn lòng người, sau lần này thất bại, lão phu lập tức phải tọa hóa rồi!” Hàn Ly thượng nhân sắc mặt khôi phục bình tĩnh, bỗng nhiên nói.

Nghe y nói vậy, ánh mắt ba người Diệp Trường Sinh lóe lên dị sắc, mà hai người Tiểu Cực cung kia lại chấn động, trong mắt đồng thời xuất hiện vẻ bi ai.

“Sư huynh?!” Nam tử trung niên kia kêu lên một tiếng bi thiết, thần sắc tràn ngập đau thương.

khoát tay áo, Hàn Ly thượng nhân nói: “Âu Dương sư đệ không cần như thế, người người đều có cái chết, diễm này lão phu đã sớm nhìn ra!”

Hàn Ly thượng nhân thở dài một tiếng, chậm rãi nói: “Mới vừa rồi mặc dù ta đang đột phá, nhưng động tĩnh bên ngoài cũng cảm ứng được, những yêu thú kia, hẳn là chẳng biết tại sao, đã đánh tới Hư Linh Điện rồi!”

“Hàn Ly sư huynh, huynh có gì phân phó?” Bạch Mộng Hình nghe vậy, tiến lên một bước hỏi.

“Trước khi lão phu đi, chung quy là phải an bài tốt đường lui, không thể để cho truyền thừa Tiểu Cực cung bị chặt đứt ở chỗ ta!” Hàn Ly thượng nhân bình tĩnh nói.

“Âu Dương sư đệ, Bạch sư muội, các người trước đi tìm hiểu một chút tình huống bên ngoài là như thế nào đi, nhớ kỹ tuyệt đối không được cùng người khác giao thủ, sau khi tìm hiểu kỹ, lập tức trở lại chỗ này!” Ngay sau đó hắn phân phó một câu.

“Vâng, sư huynh!”

Nghe nói như vậy, hai người lập tức không chút do dự bay ra ngoài, rời khỏi động huyền ngọc này. Vì vậy nơi đây chỉ còn lại bốn người Diệp Trường Sinh.

Chứng kiến hai người Tiểu Cực Cung biến mất, mà Hàn Ly thượng nhân một bộ sắp chết, hồi bào tăng nhân ánh mắt chớp động, nổi lên tâm tư.

Hiện tại, trong Huyền Ngọc động này tựa hồ không có người của Tiểu Cực cung nào có thể ngăn cản bọn họ.

Đang lúc hắn định truyền âm cho Diệp Trường Sinh, đột nhiên nghe thấy giọng nói ôn hòa bình tĩnh của Hàn Ly thượng nhân vang lên: “Ma Cưu đạo hữu!”

“Hàn Ly huynh?” Hồi bào tăng nhân nghe thanh âm bình tĩnh của Hàn Ly thượng nhân, đột nhiên trong lòng phát lạnh, sinh ra một tia sợ hãi.

“Ta và ngươi đã tương giao nhiều năm, hôm nay lão phu có lỗi với ngươi rồi!” Hàn Ly thượng nhân vẫn ôn hòa vô cùng bình tĩnh nói.

“Hàn Ly đạo hữu, lời này của ngươi là có ý gì?” Thần sắc tăng nhân áo bào tro đại biến, cánh tay giấu trong tay áo tựa hồ khẽ động, phảng phất như đang cầm một vật gì đó.

“Ai!”

Thở dài một tiếng, hôi bào tăng nhân bỗng nhiên cảm giác thiên địa linh khí quanh thân xiết chặt, phảng phất tường đồng vách sắt đè ép tới mình.

Mà hắn vậy mà không thể nhúc nhích chút nào, chỉ có thể trở mặt cảm nhận được áp lực cường đại này làm cho chính mình nổ tung.

“Người... Người lại... Diệp đạo hữu, cứu ta!” Hắn sợ hãi hét lớn một tiếng, lại như cầu xin Diệp Trường Sinh, nhưng Diệp Trường Sinh mắt nhắm tịt tai ngơ.

Trong giây lát, thân thể tăng nhân và Nguyên Anh của Hôi bào tăng nhân trực tiếp nổ tung.

“Lão phu mặc dù đột phá thất bại nhưng vẫn nắm giữ vài phần thủ đoạn thao túng thiên địa nguyên khí!” Hàn Ly thượng nhân thở dài, bình tĩnh nói.

Thấy cảnh này, bà lão kia thần sắc hoảng hốt, nhưng lập tức khôi phục lại bình tĩnh, mà Diệp Trường Sinh từ đầu đến cuối sắc mặt vẫn bình tĩnh như nước, không có bất kỳ biểu thị gì.

Hàn Ly thượng nhân thấy thế, trong mắt hiện lên một tia tán thưởng, nói: “Xem ra Diệp huynh không sợ tin đồn tu sĩ Hóa Thần, cũng không phải lời đồn vô căn cứ, có lẽ thủ đoạn này của lão phu không thể đối phó được Diệp huynh!”

“Trong ba người chúng ta, Hàn Ly đạo hữu hết lần này tới lần khác giết Ma Cưu đạo hữu, chắc là có nguyên nhân gì?” Diệp Trường Sinh nhẹ nhàng cười, hỏi.

“Ha ha, Diệp huynh quả nhiên thông minh. Long phu nhân Liễu Diệp Tông nhìn như chỉ là một môn phái độc lập nhưng trên thực tế lại là một chi nhánh của Tiểu Cực cung chúng ta. Tất nhiên lão phu sẽ không động thủ giết nàng!” Hàn Ly thượng nhân thông dong nói.

Bà lão nghe vậy liền cười, chậm rãi thôi lui đến sau lưng Hàn Ly thượng nhân.

“Còn về Diệp huynh người, ta muốn giết cũng không giết được!” Hàn Ly thượng nhân bắt đầu dĩ thở dài một tiếng.

“Nếu như vãn vãn bởi vì đột phá thất bại, Hàn Ly huynh tựa hồ không cần giết người, dù sao Ma Cưu đạo hữu cũng có thể

trợ giúp Tiểu Cực cung đối kháng Yêu thú!”

“Nhưng bây giờ Hàn Ly đạo hữu giết người này, chắc là tiếp theo có chuyện gì bí mật, không muốn để cho người này biết chứ?” Ánh mắt Diệp Trường Sinh lóe lên, hỏi.

“Ha ha ha ha, lão phu có chuyện gì cũng không gạt được Diệp đạo hữu!”

Hàn Ly thượng nhân cười to hai tiếng, sau đó thần sắc ngưng trọng nhìn Diệp Trường Sinh, nói: “Diệp huynh có thể lấy Hư Thiên Đỉnh ra cho lão phu nhìn một chút không?”

“Ồ? Hóa ra ngươi đã sớm phát hiện Hư Thiên đỉnh ở trên người ta!” Ánh mắt Diệp Trường Sinh lóe lên, ngập ngừng nói.

“Lúc mới gặp Diệp huynh, lão phu đã cảm ứng được Kiềm Lam Băng Diễm và Hư Thiên Đỉnh trong cơ thể Diệp huynh, vừa vặn lão phu cũng nghe nói, Diệp huynh ở Côn Ngô Sơn lấy ra một kiện linh bảo hình dạng đỉnh, là nhờ lão phu có thể xác định, Hư Thiên Đỉnh ở ngay trên người Diệp huynh!”

Bà lão bên cạnh nghe hai người nói chuyện, dĩ nhiên cả kinh trợn mắt há hốc mồm.

Nàng tự nhiên từng nghe nói qua vị tổ sư sáng lập Tiểu Cực cung mang theo Linh Bảo Hư Thiên Đỉnh.

Bây giờ lại nghe thấy chiếc đỉnh này đánh lên người Diệp Trường Sinh, sao khiến cô không kinh ngạc tới vậy.

Đối với tu sĩ Tiểu Cực cung thì Hư Thiên Đỉnh có ý nghĩa như thế nào, bà lão biết rõ trong lòng.

Ngay sau đó, ánh mắt cô nhìn về phía Diệp Trường Sinh đã không còn như trước nữa.

Có thán phục, có tham lam, có không cam, có sợ hãi, nhưng cuối cùng, tất cả tâm tình đều hóa thành một nụ cười khổ.

Cho dù biết Hư Thiên đỉnh ở trên người người này thì có thể làm được gì?

Chẳng lẽ thực lực của nàng còn có thể cướp được hay sao?

“Bảo vật này rơi vào tay ta đã hơn trăm năm, cho đạo hữu nhìn một chút cũng không sao!” Diệp Trường Sinh cười dữ tợn nói.

Lập tức, hắn đang muốn lấy Hư Thiên đỉnh ra, lúc này, bỗng nhiên bên ngoài Huyền Ngọc động truyền đến một trận thanh âm dồn dập.

“Đại trưởng lão, tình hình bên ngoài không ổn rồi!”

Trung niên tu sĩ kia xông vào, Bạch Mộng Hình cũng theo sát phía sau. Hai người lập tức đem tình thế bên ngoài nói cho Hàn Ly thượng nhân.

Hàn Ly thượng nhân nghe được miêu tả này, sắc mặt lập tức trở nên khó coi vô cùng.

Ngay cả khe hở không gian ẩn thân của Hư Linh điện cũng bị địch nhân phát hiện, nói như vậy, Tiểu Cực cung đã có nguy cơ bị huỷ diệt!

Nguy cơ cỡ này quả thực vượt quá dự liệu của hắn, hắn vốn tưởng rằng địch nhân đột nhiên tập kích, khiến ba Hư Linh điện của Tiểu Cực cung không thể kịp trốn vào trong hư không, bị bao vây lại.

Với tình huống như vậy, chắc vẫn có không ít phương pháp giải cứu.

Nhưng bây giờ, lại cơ hồ lâm vào một loại tình thế chắc chắn phải chết!

Hàn Ly thượng nhân thần sắc âm trầm, trầm tư một lát, bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn về phía Diệp Trường Sinh, trịnh trọng hỏi: “Diệp huynh, ngươi có nguyện ý đảm đương chức Đại trưởng lão của Tiểu Cực Cung?”

Hàn Ly thượng nhân nói những lời này nhất thời làm cho mọi người ở đây kinh ngạc đến ngây người, từng người mặt mũi tràn đầy vẻ không thể tin được nhìn về phía hắn.

Không chỉ có Diệp Trường Sinh cảm thấy kinh ngạc, ngay cả bọn người Bạch Mộng Hình, Long phu nhân cũng trợn mắt há hốc mồm, không rõ tại sao Hàn Ly thượng nhân lại đột nhiên nói ra những lời như vậy.

“Hàn Ly sư huynh, cái này...” Tên Tiểu Cực Cung trưởng lão họ Âu Dương kia kinh nghi bất định nhìn vị đại trưởng lão này, trong mắt tràn đầy vẻ khó hiểu.

Diệp Trường Sinh là một ngoại nhân, cùng Tiểu Cực cung không có quan hệ quá lớn, thậm chí không phải tu sĩ Đại Tấn, lại muốn truyền ngôi vị Đại trưởng lão cho hắn, có phải là thái quá không?

“Hàn Ly sư huynh, Diệp đạo hữu không phải người Tiểu Cực Cung, chỉ sợ không thích hợp a?” Bạch Mộng Hình cũng nhíu mày nói.

Hai người bị lời nói này của Hàn Ly thượng nhân làm cả kinh, ngay cả tình huống bên ngoài là gì thì Tiểu Cực Cung cũng quên mất.

Nghe được lời hai vị sư đệ sư muội nói, Hàn Ly thượng nhân trên mặt lộ ra vẻ tươi cười, hắn cũng biết đề nghị này của mình rất không hợp lẽ thường.

Dưới tình huống bình thường, tu sĩ Tiểu Cực cung căn bản không có khả năng đáp ứng.

Nhưng bây giờ là thời khắc cực kỳ ngắn, Tiểu Cực cung gặp phải nguy hiểm bị tiêu diệt, không thể không dùng thủ đoạn phi thường để xử lý.

Kỳ thật khi người Hàn Ly thượng nhân nhìn thấy Diệp Trường Sinh, liền cảm ứng được Hư Thiên Đỉnh trên người hắn cùng với Kiền Lam Băng Diễm, khi đó ý định của hắn đối với Diệp Trường Sinh là, trước hết mượn nhờ người này trợ giúp mình đột phá tới Hóa Thần Kỳ.

Sau đó, nhờ vào thực lực Hóa Thần kỳ của mình, trực tiếp giết chết kẻ này, đoạt lại Hư Thiên đỉnh!

Đối với cái này Hàn Ly thượng nhân vẫn có lòng tin, mặc dù ngoại giới vẫn luôn nghe đồn Diệp Trường Sinh cùng Hóa Thần tu sĩ có địa vị ngang nhau, có được Hóa Thần thần thông.

Nhưng Hàn Ly thượng nhân đối với tu sĩ Hóa Thần ở Nhân giới là một loại tình huống gì, hẳn biết rất rõ.

Hắn biết Hóa Thần không cách nào toàn lực xuất thủ, bởi vậy hắn không cho rằng cái gọi là Diệp Trường Sinh có thể đứng ngang hàng với tu sĩ Hóa Thần, thực sự là có được chiến lực cấp bậc Hóa Thần.

Nhiều nhất chính là, thần thông pháp lực của Diệp Trường Sinh cường đại, quả thực là đại tu sĩ Nguyên Anh hậu kỳ siêu việt.

Hơn nữa trong tay hắn nắm giữ thông thiên linh bảo, những Hóa Thần tu sĩ kia sợ động thủ với hắn sẽ mất đi tinh nguyên của mình nghiêm trọng, vì vậy liền không dám giao thủ với hắn.

Đây cũng là lai lịch mà Diệp Trường Sinh có thể cùng tu sĩ Hóa Thần ngồi ngang hàng.

Nhưng mà, tình huống này hắn không thích hợp cho lắm.

Bởi vậy nếu như hắn đột phá Hóa Thần thì hắn chính là một tu sĩ vừa mới thành Hóa Thần, đối với việc tinh nguyên trôi đi thì không có kiêng kỵ gì với Hóa Thần cả.

Thọ mệnh của hắn còn đủ dài, tổn thất nhất định tinh nguyên.

Hơn nữa, ở trong Huyền Ngọc động này, hắn có thể điều động rất nhiều thủ đoạn, dựa vào các loại cấm chế nơi này, có lẽ hắn không cần mất đi tinh nguyên, bằng vào thực lực Hóa Thần sơ kỳ giết chết Diệp Trường Sinh.

Chỉ cần giết chết người này, chẳng những có thể đoạt lại đối với Tiểu Cực cung tu sĩ mà nói, Hư Thiên Đỉnh có ý nghĩa trọng đại, ngoài ra còn có thể lấy được Thông thiên linh bảo này.

Thậm chí, còn có thể đạt được Thái Âm Chân Hỏa, nhờ vào đó bắt được Thái Dương Chân Hỏa, luyện chế ra Hồi Dương Thủy.

Giết chết Diệp Trường Sinh, chỗ tốt có thể đạt được thật sự là quá nhiều, Hàn Ly thượng nhân không được động tâm.

Nhưng đáng tiếc, mưu đồ của tất cả những thứ này đều vì sự đột phá của hắn thất bại mà kết thúc, những ý nghĩ này tựa như ảo ảnh trong mơ, bị phá diệt.

Hàn Ly thượng nhân không thể không đối mặt với vấn đề càng thêm hiện thực:

Hắn sắp chết, mà Tiểu Cực cung hiện tại đang đối mặt nguy cơ lớn nhất từ trước tới nay.

Dựa vào chút sức lực hiện tại của Tiểu Cực cung, căn bản không ngăn được đám yêu thú như lang như hổ bên ngoài.

Những yêu thú này tất nhiên sẽ huỷ diệt đạo thống của Băng phách tiên tử, đây là điều Hàn Ly thượng nhân tuyệt đối không muốn nhìn thấy.

Hắn phải nghĩ biện pháp bảo vệ đạo thống Tiểu Cực cung.

Dưới tình huống như vậy, hắn tất nhiên không thể trở mặt với Diệp Trường Sinh.

Hắn bây giờ, mặc dù nắm giữ một chút xú thân thông Hóa Thần kỳ, nhưng xác suất có thể giết chết Diệp Trường Sinh đã hạ thấp thật nhiều.

Nếu như không cách nào xử lý người này, vậy không khác gì vì thế cục hiện tại của Tiểu Cực cung thêm Sương trên tuyết.

Mà ngược lại, nếu như mượn sức người này, Tiểu Cực cung có thể lập tức chuyển nguy thành an.

Với thân thông trong truyền thuyết của Diệp Trường Sinh, đối phó với những người bên ngoài kia hắn không thành vấn đề.

“Nghe nói hắn cùng Bạch sư muội quan hệ cũng không nhỏ, hơn nữa hình như cũng là nam tu độc thân, có thể thông qua tác hợp hắn cùng Bạch sư muội đến để cho hắn gia nhập Tiểu Cực Cung!”

“Dù sao Bạch sư muội cũng đã là Nguyên Anh Trung Kỳ đỉnh phong, bộ dáng sắp đột phá Hậu Kỳ, dưới sự trợ giúp của người này, Bạch sư muội đột phá Hậu Kỳ hẳn là không thành vấn đề!”

“Đến lúc đó việc hai người bọn họ nắm giữ được Tiểu Cực cung cũng không phải là chuyện không thể chấp nhận!”

“Theo hiểu biết của ta về người này, chắc hẳn không phải loại người theo đuổi quyền thế, nếu không làm sao có thể tu hành tới cảnh giới như vậy?”

“Tiếp theo, tất cả trọng tâm của hắn hẳn là đều đặt ở việc đột phá Hóa Thần. Sau khi đột phá Hóa Thần, lại phải tìm không gian tiết điểm phi thăng...”

Hàn Ly thượng nhân trong lòng nhanh chóng tự đánh giá, hắn càng nghĩ sâu thì lại càng cảm thấy ý tưởng này của mình khả thi.

Diệp Trường Sinh không phải là một người tranh quyền đoạt lợi, điểm này hẳn tin tưởng ánh mắt của mình.

Đã như vậy, để hắn lên làm đại trưởng lão Tiểu Cực Cung, đơn giản chính là cho hắn một cái danh tiếng mà thôi.

Dựa vào danh hiệu của một đại trưởng lão mà để người này giúp đỡ Tiểu Cực cung vượt qua một kiếp này, khoản giao dịch này là rất đáng giá.

Nghĩ đến những điều này, Hàn Ly thượng nhân không để ý đến nghi vấn của hai vị sư đệ sư muội, ngược lại trên mặt lộ ra vẻ tươi cười, hỏi Diệp Trường Sinh:

“Diệp huynh cảm thấy Tiểu Cực cung Bạch Dao Di Bạch sư muội chúng ta thế nào? Theo ta được biết Diệp huynh không có đạo lữ thì phải?”

“Nếu như ngươi và Bạch sư muội kết thành đạo lữ, vậy thì ngươi có thể danh chính ngôn thuận gia nhập Tiểu Cực cung, đến lúc đó ngươi trở thành Đại trưởng lão, chờ sau khi Bạch sư muội đột phá hậu kỳ, để nàng làm Cung chủ, Tiểu Cực cung này chính là vợ chồng ngươi!”

“Thế nào, Diệp huynh, lão phu cho ta thành ý là đủ chứ?” Hàn Ly thượng nhân thần sắc bình tĩnh nói.

“Nguyên lai đại trưởng lão chính là chủ ý này!” Nghe nói như thế, Bạch Mộng Hình thần sắc bình tĩnh trở lại, không có hoài nghi phản đối nữa.

Nếu như sắp xếp như vậy, vậy kết quả của nàng không thể nghi ngờ là vô cùng tốt.

Bạch Dao Di là muội muội của nàng, nếu nàng lên làm cung chủ mà nói, vậy địa vị các nàng Bạch gia ở trong Tiểu Cực cung lập tức sẽ như nước lên thì thuyền lên.

Gần như có thể trở thành Tiểu Cực cung đệ nhất gia tộc.

Mà bản thân nàng, nói không chừng cũng có thể đạt được không ít chỗ tốt từ đó, thậm chí là mượn cơ hội đột phá cảnh giới hậu kỳ.

Nghĩ đến tình cảnh trước mắt như vậy, Bạch Mộng Hình tự nhiên sẽ không có động lực phản đối.

Ngược lại vị nam tử trung niên họ Âu Âu Dương kia, lông mày hơi nhíu một cái, nhưng cũng không nói gì nhiều.

Hắn chính là bộ hạ cột sắt của Hàn Ly thượng nhân, đối với an bài của Hàn Ly thượng nhân, ít nhiều vẫn là tương đối tin phục.

Cho nên, mặc dù hiện tại hắn cảm thấy tùy tiện để Diệp Trường Sinh như vậy một thân thủ thì cũng không phải là người mà bọn hắn biết rõ khi lên làm Đại trưởng lão thì có chút không ổn.

Nhưng nếu Đại trưởng lão đã lựa chọn như vậy, hắn cũng chẳng nói gì.

Mà người còn lại trong Huyền Ngọc động, Long phu nhân càng không có đường nói chuyện, nàng chỉ là tu sĩ trong một chi nhánh ngoại môn của Tiểu Cực cung mà thôi, cũng không thể xem như là môn nhân Tiểu Cực cung đứng đắn, tự nhiên là không có quyền lực nói chuyện trong loại đại sự này.

Ánh mắt của bốn người đều nhìn về phía Diệp Trường Sinh, mà giờ phút này trên mặt Diệp Trường Sinh đã thay bằng vẻ trầm ngâm.

Một lát sau, Diệp Trường Sinh chậm rãi nói: “Lời Hàn Ly đạo hữu nói quả thật khiến Diệp mỗ động tâm. Chẳng qua chỉ dựa

vào những thứ này, chỉ sợ không đủ để ta lên làm đại trưởng lão!”

“Dù sao bây giờ cũng là Tiểu Cực cung, đối mặt với thế tấn công của Vạn Yêu cốc. Vị trí đại trưởng lão này chính là củ khoai lang nóng bỏng tay, chỉ sợ không ai nguyện ý đến đắc tội lão yêu Xa yêu của Vạn Yêu cốc!”

Nghe được ý cự tuyệt trong lời nói của Diệp Trường Sinh, Hàn Ly thượng nhân cũng không cảm thấy kinh ngạc, nếu đổi lại là hắn, hắn cũng sẽ không đi làm đại trưởng lão trong lúc nguy cấp này.

Chỉ là, trong tay hắn lại có không ít lá bài tẩy, tin tưởng có thể dùng cái này để đả động Diệp Trường Sinh.

Hàn Ly thượng nhân tự tin nói: “Diệp huynh nói rất có đạo lý, nhưng Diệp huynh chẳng lẽ đã quên, con Băng Phượng kia năm đó từng bị bày yêu Vạn Yêu Cốc truy nã qua Diệp huynh, chẳng lẽ huynh cảm thấy bọn họ sẽ dễ dàng buông tha người sao?”

“Bây giờ Diệp huynh cùng đứng trên chiến thuyền với chúng ta!”

“Chẳng lẽ Diệp đạo hữu muốn trơ mắt nhìn muội muội của mình bị yêu thú tấn công hương tiêu ngọc vãn sao?” Bạch Mộng Hình nhin không được nói ra.

Diệp Trường Sinh nghe vậy lại cười một tiếng, lắc đầu nói: “Mặc dù ta đắc tội với Băng Phượng, nhưng với thực lực của ta, bỏ chạy từ đây cũng không khó, mà nếu đáp ứng yêu cầu của các người, sẽ phải cứng đối cứng với những người kia, thực không phải là điều ta hy vọng!”

“Về phần chuyện của Dao Di, ta mang nàng đi là được rồi, cái này cũng không khó, mang theo một người ta cũng có thể thoát thân rồi đi như thường!”

Bạch Mộng Hình nghe vậy lập tức nói: “Diệp đạo hữu sợ là không hoàn toàn hiểu tính cách Dao Di, nàng và thiếp thân giống nhau, từ nhỏ lớn lên ở Tiểu Cực cung, nơi này là nhà của chúng ta!”

“Nàng sẽ không bỏ rơi Tiểu Cực cung một mình rời đi, những tu sĩ có thể lực tông môn, chúng ta có thể lực tông môn không

giống với tu sĩ bình thường, nghĩ đến Diệp huynh hẳn là xuất thân tán tu, cho nên khó có thể cảm nhận được loại tình cảm này!”

Lúc này, Hàn Ly thượng nhân cũng mở miệng lần nữa: “Chỉ dựa vào một vị Đại trưởng lão mà có thể sai Diệp huynh đi liều mạng, thực sự là không thích hợp!”

“Nhưng nếu như tăng thêm bí thuật đột phá Hóa Thần, cùng bí mật phi thăng linh giới thì sao?”

Hàn Ly thượng nhân nhìn Diệp Trường Sinh cười cười, nói: “Tiểu Cực cung chúng ta trước kia cũng có vài vị tiên bối đột phá Hóa Thần, bí thuật bọn họ lưu lại cùng với kinh nghiệm đều rất quý giá, những thứ này Diệp huynh chẳng lẽ không muốn sao?”

“Hiện tại Hư Linh điện đang ở vùng không gian liệt phùng này, thật ra chính là một không gian tiết điểm có thể thông tới Linh giới!”

“Đây là năm đó tổ sư sáng lập chúng ta cố ý tìm ra lưu lại. Lão phu tin tưởng, toàn bộ Nhân giới đều không thể tìm ra một vị trí nào vững chắc hơn cả tiết điểm này!”

“Tuy rằng lão phu không phải là tu sĩ Hóa Thần, nhưng nghe đồn về tu sĩ Hóa Thần, lão phu lại biết được không ít. Ở Nhân Giới chúng ta, muốn phi thăng lên chỉ có thể đi theo con đường không gian tiết điểm này!”

“Nghe nói Diệp huynh cùng với Linh Lung vương phi trấn áp trên Côn Ngô sơn có quan hệ không nhỏ, chắc hẳn từ nơi của nàng tìm được không ít tư liệu về không gian tiết điểm?”

“Nhưng lão phu tin tưởng, không gian tiết điểm này, Diệp huynh tuyệt đối tìm không ra một cái nào có thể so sánh với Tiểu Cực Cung!”

“Nếu Diệp huynh đáp ứng trở thành Đại trưởng lão thì không gian tiết điểm này sẽ nằm trong sự khống chế của Diệp huynh rồi!” Hàn Ly thượng nhân vô cùng tự tin nói.

Hắn tin tưởng, bằng vào những thứ này cũng đủ để khiến cho Diệp Trường Sinh động tâm.

Trên mặt Diệp Trường Sinh quả nhiên lộ ra vẻ trầm ngâm.

Một bên khác, vị Tiểu Cực Cung trưởng lão họ Âu Âu Dương thấy cảnh này khẽ nhíu mày, gã âm thầm truyền âm nói:

“Đại trưởng lão, cho dù Diệp đạo hữu đồng ý đảm nhiệm chức Đại trưởng lão kế nhiệm, mấy người chúng ta cũng không có ý kiến, nhưng sau khi lão ra ngoài thì làm sao để các trưởng lão khác phục chúng?”

“Phải biết rằng, hãn căn bản không phải là tu sĩ Tiểu Cực cung, chỉ dựa vào chuyện thông gia cùng Bạch sư muội, sợ rằng không cách nào thuyết phục những đồng môn khác!”

Nghe được câu truyền âm này của sư đệ mình, Hàn Ly thượng nhân cười ha ha một tiếng, nhìn về phía Bạch Mộng Hình cùng vị trung niên nhân kia, ngưng trọng nói:

“Hai người các ngươi chỉ sợ trong lòng đều có nghi ngờ như vậy, cảm thấy Diệp huynh là ngoại nhân, không thể phục chúng trong Tiểu Cực cung đúng không?”

Bạch Mộng Hình nghe vậy ánh mắt chợt lóe, nói: “Không sai, Diệp huynh cũng không phải là Tiểu Cực Cung tu sĩ, trực tiếp bảo đại trưởng lão làm trái tổ chế!”

“Hiện tại đang trong thời khắc nguy cấp, có lẽ sẽ không có người nói gì, nhưng đợi đến sau này nguy cơ vượt qua, sợ rằng sẽ có không ít người coi chuyện này ra gì, lúc trước thiếp thân cũng một mực lo lắng điểm này!”

“Ai nói Diệp huynh không phải môn nhân của Tiểu Cực cung?” Hàn Ly thượng nhân đột nhiên nghiêm sắc mặt, vẻ mặt trở nên nghiêm túc hỏi.

“Ý của đại trưởng lão là?” Trên mặt trung niên nam tử lộ ra vẻ kinh ngạc.

“Diệp huynh không phải là môn nhân Tiểu Cực cung, hơn nữa địa vị của hãn cao hơn tất cả chúng ta, hãn là truyền nhân trực tiếp của Băng Phách tổ sư, cùng mấy vị nhị đại tổ sư của Tiểu Cực cung chúng ta ở cùng một địa vị!” Hàn Ly thượng nhân trực tiếp nói như vậy.

Lời này lập tức khiến cho Bạch Mộng Hình, nam tử họ Âu Dương cùng với Long phu nhân đều trợn mắt há hốc mồm.

“Diệp huynh đã nhận được truyền thừa của Băng Phách tổ sư, tu luyện Kiền Lam Băng Diễm, hơn nữa còn đoạt được Hư Thiên Đỉnh do Băng Phách tổ sư lưu lại. Trên đời này, không ai có truyền nhân Băng Phách thuần khiết hơn hần!” Hàn Ly thượng nhân nói ra một tin tức khiến cho Bạch Mộng Hình cùng nam tử trung niên trợn mắt há hốc mồm.

“Cái gì? Hư Thiên đỉnh?!”

“Hần nắm giữ Hư Thiên đỉnh? Làm sao có thể?!”

Hai người đều kinh hãi vô cùng nhìn về phía vẻ mặt trầm ngâm của Diệp Trường Sinh, trong mắt tràn đầy vẻ khó tin.

“Thế nào, Diệp huynh, người đã nhận được truyền thừa của Băng Phách tổ sư, bản thân Tiểu Cực cung chúng ta nên phụng người làm chủ mới đúng. Hiện tại người làm đại trưởng lão này, là quá thích hợp!” Hàn Ly thượng nhân ánh mắt lóe lên nói.

Lúc này trên mặt Diệp Trường Sinh rốt cục lộ ra vẻ động dung, nói: “Xem ra Đại trưởng lão, Diệp cố không cho là không được rồi!”

“Được, ba người các người còn không mau mau bái kiến Đại trưởng lão?” Hàn Ly thượng nhân vô cùng mừng rỡ nói.

Ba người Bạch Mộng Hình ngăn chặn đủ loại cảm xúc phức tạp trong lòng, vội vàng khom người thi lễ, nói: “Bái kiến Đại trưởng lão!”

“Chư vị không cần khách khí, sau này Diệp cố ở Tiểu Cực cung, còn phải nhờ chư vị trợ giúp nhiều hơn!” Diệp Trường Sinh trên mặt tươi cười nói.

Nếu đã đáp ứng chuyện này, vậy hần lập tức tiến vào trạng thái, trở thành Đại trưởng lão này.

Cẩn thận nghĩ lại, bây giờ Diệp Trường Sinh vẫn còn rất nhiều đại trưởng lão của các thế lực lớn.

Ở Loạn Tinh Hải, hắn bây giờ là đại trưởng lão của Tinh Cung.

Ở Thiên Nam, hắn là chủ nhân của Trường Sinh minh, đồng thời cũng là Đại trưởng lão của liên minh Thiên Đạo.

Bây giờ đã đến Đại Tấn, hắn lại đã là Đại trưởng lão của Tiểu Cực Cung.

Thân kiêm mấy chức vị, mỗi chức vị đều khác nhau, tại tu tiên giới thật hiếm thấy.

Sau khi có vết xe đổ của Loạn Tinh Hải và Thiên Đạo Minh, Diệp Trường Sinh cũng không có quá nhiều phản cảm đối với vị trí Đại trưởng lão của Tiểu Cực Cung này.

Thật ra khi Hàn Ly thượng nhân vừa đưa ra đề nghị này, hắn đã động lòng.

cò kè mặc cả sau đó chẳng qua là thăm dò, rốt cuộc Tiểu Cực cung này có bao nhiêu thứ có thể khiến hắn động tâm.

Khi đối phương nói ra điểm điểm không gian ổn định, hắn lập tức để tâm.

Tiểu Cực cung nắm giữ một không gian tiết điểm, chuyện này trước kia ở Đại Tấn tu tiên giới không biết nhiều lắm.

Đây cơ hồ chỉ là một bí mật được lưu truyền bên trong Tiểu Cực Cung.

Ngoại giới mặc dù có một số ít người biết được Hư Linh điện của Tiểu Cực cung có thể độn vào trong vết nứt không gian, nhưng là khe hở không gian cùng không gian tiết điểm là hai loại đồ vật hoàn toàn khác nhau.

Khe hở không gian chỉ là một vài vết nứt bên ngoài không gian yếu ớt của nhân giới mà thôi.

Mà không gian tiết điểm thì kết nối với Nhân Giới và một giới khác, mặc dù nhìn từ bên ngoài thì không gian tiết điểm cùng

với khe nứt không gian thoát nhìn không có gì khác nhau.

Nhưng trên thực tế giữa hai cái này, khác biệt quá lớn rồi, một cái giống như tùy tiện ở trước một ngọn núi, đào ra một ít đất đá hình thành một sơn động nho nhỏ.

Mà một cái khác là trực tiếp đả thông cả ngọn núi, nối tiếp với đường hầm hai nơi.

Các nơi Đại Tấn, kỳ thật cũng có không ít vết nứt không gian, thậm chí như Thiên Cơ các, còn có thể đem khe hở không gian luyện chế thành giới tử không gian ổn định.

Trước kia, Đại Tấn tu sĩ có chút hiểu biết đối với khe hở không gian mà Tiểu Cực Cung nắm giữ đều nghĩ rằng khe hở không gian này giống như loại giới tử không gian nằm trong Thiên Cơ các vậy.

Nguyên Anh tu sĩ cũng không quá nóng lòng với chuyện khe hở không gian, mà Hóa Thần tu sĩ cũng như thế, bọn họ lại càng hứng thú tìm kiếm thông đạo nghịch linh hơn.

Cho tới khi từ Linh Lung biết được, Nghịch Linh thông đạo đã biến mất, bọn họ mới không thể không chú ý đến không gian tiết điểm.

Mà cũng chính vào lúc này, trong Đại Tấn Hóa Thần, Xa lão yêu đối với Tiểu Cực cung hiểu rõ nhất mới nhớ tới khe hở không gian này của Tiểu Cực cung.

Trải qua tìm hiểu một phen, hắn vận dụng cơ hồ tất cả nội gian chôn ở trong Tiểu Cực cung, hắn mới xác định khe hở không gian này thật sự là một không gian tiết điểm.

Vì thế, Xa lão yêu lập tức gạt các Đại Tấn Hóa Thần khác, liên hợp Băng Phượng dùng đại quân công kích Tiểu Cực Cung.

“Chính giữa, Xa lão yêu thiếu chút nữa đã đoạt được nút điểm không gian này, nhưng vào thời khắc mấu chốt hình như là tu sĩ Tiểu Cực cung trực tiếp bạo nổ Hư Linh điện, hủy mất tiết điểm này, thiếu chút nữa khiến lão yêu tức giận đến chết mất!”

“Lần này, ta ngược lại phải bảo trụ tiết điểm này, nhìn xem rốt cuộc là tiết điểm này dùng tốt hơn, vẫn là tiết điểm của Ngũ Long Hải kia sử dụng tốt hơn!”

“Thứ mà Băng Phách tiên tử để lại có lẽ sẽ không làm người ta thất vọng, có lẽ nàng đã sớm dự liệu tới biến hóa của Nhân giới, cho nên lưu lại cho hậu nhân một con đường sống để tới Linh giới!” Diệp Trường Sinh thầm nghĩ trong lòng.

“Tốt, nếu như Diệp huynh đã đáp ứng, lão phu cũng có thể an tâm rồi đi rồi!” Hàn Ly thượng nhân đột nhiên thở dài một hơi nói.

Theo tiếng nói của hắn rơi xuống, toàn thân hắn bỗng nhiên dấy lên một ngọn lửa, ngọn lửa này từ trong ra ngoài phát ra, từ trên Nguyên Anh của hắn cháy lên, đốt khắp toàn thân hắn.

Trong chớp mắt, cả người hắn ở trong ngọn lửa này hóa thành tro bụi, từng điểm linh quang tán đi.

Bạch Mộng Hình cùng nam tử trung niên thấy cảnh này, trong mắt hiện lên vẻ bi thương.

.....

Bên ngoài Hư Linh điện, trận chiến giữa Tiểu Cực cung và bảy yêu đã tới mức gay cấn.

Mặc dù Tiểu Cực Cung xuất ra cao thủ như Hoàng tuyền Quỷ Mẫu, nhưng yêu thú một phương cuối cùng vẫn là thế lớn.

Dưới sự bức bách, Tiểu Cực Cung liên tục bại lui, không ngừng có cường giả vẫn lạc.

Hoàng Tuyền Quỷ Mẫu, vị này chính là cường giả được Tiểu Cực Cung chủ kỳ vọng, nhưng bị Băng Phượng Hàn Diễm ép sát, cuối cùng vẫn bại lui, bị thương không nhẹ.

Một đoàn lực ảnh tả xung hữu đột, rốt cục từ trong một tòa lao tù hàn diễm mênh mông của Băng Phượng tạo thành, hét lên một tiếng, hướng phía xa chạy đi, ý đồ đào tẩu.

Lúc này, quang mang trước mặt hắn bỗng nhiên biến đổi, một cây đại kỳ vung ra quang mang tối tăm mờ mịt, ngăn trở đường đi của nàng.

Đại kỳ hạ xuống, Hoàng Tuyền Quỷ Mẫu lập tức biến mất trong phiến không gian này, bị đưa vào trong Vạn Yêu Phiên.

“Hắc hắc, Hoàng Tuyền Quỷ Mẫu, ngươi không nên tham gia vào chuyện của lão phu đấy!” Đồng tử đỏ như máu từ phía sau

kỳ phiên xuất hiện, phát ra một tiếng cười lạnh hắc hắc.

Trong Vạn Yêu Phiên, vô số yêu hồn phô thiên cái địa vọt lên, trong nháy mắt đã bao vây Hoàng Tuyền Quỷ Mẫu lại.

Hắn hoảng sợ gào thét, toàn thân ngọn lửa màu xanh lá đại phóng, thiêu hủy từng mảnh từng mảnh yêu hồn.

Nhưng số lượng những yêu hồn kia thật sự quá nhiều, cơ hồ nhiều không hết, giết chết một đợt, lập tức lại xông lên một đợt.

Cuối cùng, thậm chí có chút yêu hồn bị Vạn Yêu Phiên tản mát ra hào quang màu xám bao bọc, không sợ ngọn lửa màu xanh lục mà Hoàng Tuyền Quỷ Mẫu phát ra, vọt tới trên người, hung hăng cắn xé.

Sau một trận rồng to hoảng sợ, thanh âm Hoàng Tuyền Quỷ Mẫu dần dần trở nên suy yếu, sau đó dần dần biến mất không thấy gì nữa.

Toàn bộ hồn phách của nó đều bị những yêu hồn kia thôn phệ sạch sẽ.

Vị lão quái vật này từng ở Đại Tấn gây ra thanh danh lớn như vậy mà chết dưới tay hóa thân của Xa lão yêu.

Xa lão yêu thoát nhìn hưng phấn vô cùng, cười ha hả.

Sau khi Vạn Yêu Phiên thôn phệ xong Quỷ Mẫu Hoàng tuyền, uy lực hắn lại tăng lên gấp bội, Quỷ hồn cấp bậc Nguyên Anh hậu kỳ cũng không thấy nhiều.

Hoàng Tuyền Quỷ Mẫu vừa chết, Tiểu Cực Cung bên này cơ hồ không còn lực chống lại. Vị cung chủ kia vừa rồi bị một trảo của Xa lão yêu bắt nát Nguyên Anh.

Hiện tại, chỉ còn lại bên kia, Bạch Dao Di mượn cái bình nhỏ màu trắng giống như hai bình kia để ngăn cản Thương Lang lung xanh.

Mà vị giám sát trưởng lão kia không biết đã bị giết từ lúc nào.

Trên mặt đất, từng bộ từng bộ thi thể ngổn ngang lộn xộn, các trưởng lão Tiểu Cực cung đã chết gần mười người.

Đối thủ của Băng Phượng sau khi được lão yêu giải quyết, mắt phượng chuyển động, liền thấy được Bạch Dao Di đang kịch

đầu cùng Thương Lang lưng xanh.

Nàng hừ lạnh một tiếng, hai cánh mở ra, trong nháy mắt đã xuất hiện ở trước mặt Bạch Dao Di.

Một mảnh hàn diễm trắng mờ lao ra, hướng Bạch Dao Di đánh tới, Bạch Dao Di cả kinh, vội vàng điều khiển cái bình nhỏ màu trắng nọ đem hàn diễm vọt tới hút vào.

Nhưng trong chớp mắt, Thanh Bối Thương Lang lại lần nữa đánh tới, làm cho nàng luống cuống tay chân.

Mặc dù nàng sắp đột phá hậu kỳ, nhưng chung quy vẫn là một tu sĩ trung kỳ, bằng vào một kiện Linh bảo có thể miễn cưỡng có thể cùng Thương Lang lưng xanh giằng co một lát.

Nhưng bây giờ Băng Phượng vừa xuất hiện, nàng làm sao có thể là đối thủ?

Trong chớp mắt đã đỡ trái hở phải.

Bạch Dao Di dùng bình nhỏ màu trắng ngăn cản một kích của Thanh Bối Thương Lang, nhưng lập tức, song trảo của Băng Phượng hiện ra, trực tiếp hướng về mặt nàng xé tới.

Mà giờ khắc này, Bạch Dao Di đã không kịp ngăn cản, mắt thấy sẽ bị Băng Phượng song trảo xé nát thân thể, sắc mặt nàng bỗng nhiên trở nên trắng bệch.

Vào thời khắc nguy cấp này, đột nhiên từng đạo tử quang sáng lên ở phụ cận Bạch Dao Di.

Nương theo một trận thanh âm ồn ào, mười mấy đạo tử sắc bóng dáng xuất hiện, vây quanh Bạch Dao Di bay múa, trong đó cầm đầu hai đạo trực tiếp vọt lên, ngăn trở song trảo Băng Phượng.

Băng Phượng liếc mắt một cái liền nhìn ra quang ảnh màu tím này là cái gì, nhất thời biến sắc, như tị xạ hạt thu về song trảo.

“Phi thiên Tử Vân hạt!”

Quát lạnh một tiếng kinh sợ, về mặt Băng Phượng tràn đầy kinh nghi bất định nhìn hơn mười con Tử Vân hạt đột nhiên xuất hiện với khí tức vô cùng mạnh mẽ.

Trên mặt Thanh Bối Thương Lang lộ ra một tia chân chờ, công kích trên tay cũng dừng lại, lui về phía sau.

Đột nhiên hơn mười con Tử Vân hạt xuất hiện khiến cho bọn họ kinh ngạc, không thể không dừng lại cảnh giác nhìn bốn phía, phòng ngừa xảy ra biến cố gì.

“Đây là từ đâu tới? Nhân giới có nhiều Tử Vân hạt thành thực thể phi thiên như vậy?” Giọng đồng tử vang lên, thân hình hắc nhoáng một cái, cũng xuất hiện ở nơi này.

Ba con yêu thú đều có chút kinh ngạc nhìn những con Tử Vân hạt này, bọn chúng thân là người Yêu tộc, đối với loại độc trùng này hiểu rõ hơn nhiều so với nhân loại.

Hơn mười con Tử Vân hạt này, bất kể là đám người nào gặp phải bọn họ cũng đều vô cùng kiêng kỵ.

Việc này rất khó đối phó!

Bất quá làm cho bọn họ có chút kỳ quái chính là, Tử Vân hạt cũng không chủ động công kích bọn họ, mà là vây quanh Bạch Dao Di làm ra tư thế hung ác.

Khi bọn họ đang muốn tiến lại gần thì những con Tử Vân hạt này mới nhào tới giương nanh múa vuốt công kích, sau khi bọn chúng lùi lại một khoảng cách nhất định thì chúng cũng không để ý tới bọn họ nữa.

Thoạt nhìn, lại làm cho người ta một loại cảm giác ngây ngốc.

Xa lão yêu nhìn thấy cảnh này thì nhíu mày, sau khi suy nghĩ một chút liền nói: “Những con Tử Vân hạt này hẳn là tiếp nhận mệnh lệnh nào đó, bảo vệ nàng này cũng không phải là do người ta chủ động điều khiển!”

“Nói cách khác, chủ nhân của Tử Vân hạt không có ở đây!”
Ánh mắt Thương Lang lưng xanh lóe lên nói.

Trong lúc nhất thời, mọi người đều có chút kinh nghi, những con Tử Vân hạt này rốt cuộc là của ai?

Có thể điều khiển nhiều Tử Vân hạt như vậy, tất nhiên không phải là nhân vật đơn giản!

Đột nhiên hơn mười con Tử Vân hạt bay ra khiến tình thế chiến trường lập tức xảy ra biến hóa không thể đoán trước.

Đừng nói là đám người Xa lão yêu kinh ngạc không thôi, bản thân Bạch Dao Di lại càng thêm kinh ngạc.

Khi những con Tử Vân hạt phi thiên này vừa ra ngoài, trong lòng nàng vô cùng kinh hãi, thầm nghĩ bản thân những kẻ địch trước mắt này đã không cách nào đối phó rồi, bây giờ lại đột nhiên xông ra một đám hung trùng như vậy, cái này nên làm như thế nào cho phải?

Ngay từ đầu nàng còn tưởng đây là thủ đoạn do kẻ địch phóng ra.

Nhưng khi thấy đám Tử Vân hạt chặn được Băng Phượng, hơn nữa còn vây quanh bảo vệ nàng, Bạch Dao Di lập tức ý thức được có gì đó không đúng.

Sao bên cạnh mình lại đột nhiên xuất hiện vài thứ như vậy?

Đây chắc chắn là ai đã sắp xếp ở chỗ của mình, bảo vệ mình.

Không cần nghĩ nhiều, Bạch Dao Di gần như lập tức nghĩ đến Diệp Trường Sinh, chẳng lẽ đây là bút tích của hắn?

Bạch Dao Di nhất thời trong lòng âm áp, cơ hồ lập tức nhận định, đây tất nhiên là thủ đoạn của Diệp Trường Sinh.

Trừ hắn ra, sẽ không có ai có thể lấy ra được thứ này.

Nhìn từng con hung trùng vô cùng dữ tợn quay xung quanh mình, trong lòng Bạch Dao Di cảm thấy một loại cảm giác an toàn.

Hơn mười con phi thiên tử vân hạt phun ra tử vụ, làm cho Băng Phượng cùng Xa lão yêu ba người nhú mày không thôi.

Bọn hắn cũng không phải sợ những độc trùng này, nếu như bọn hắn đơn độc một mình đụng tới những thứ côn trùng này, xác thực khó đối phó.

Nhưng hiện tại ba người liên thủ, còn không thu thập được nhiều độc trùng như vậy?

Để cho bọn họ kiêng kị chính là chủ nhân sau lưng những độc trùng này.

Có thể điều khiển nhiều người có thể phi thiên tử vân hạt như vậy khẳng định là một nhân vật lợi hại, Xa lão yêu và những người khác cơ hồ lập tức tập trung vào mục tiêu.

Xa lão yêu liếc mắt ra hiệu với Thương Lang lưng xanh, hai người trực tiếp bay ngược về phía sau, không có ý định xuống

tay với nữ nhân này.

Bọn họ đã đoán được sau lưng cô gái này là nhân vật như thế nào, lần này Tiểu Cực cung tới đây chỉ vì tiết điểm không gian nên không cần trêu chọc người kia.

Xa lão yêu cũng không phải sợ người nọ, chẳng qua là hắn cảm thấy không cần thiết mà thôi, loại đối thủ cấp bậc này, có thể không trêu chọc sẽ không trêu chọc.

Hiện tại trong lòng hắn chỉ nghĩ đến chuyện phi thăng, nếu không có gì bất ngờ thì cũng đừng xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Ngược lại bên kia, trong đôi mắt đẹp của Băng Phượng, sát khí càng ngày càng nặng.

“Người là nữ nhân của gia hỏa họ Diệp kia? Hắn trốn ở nơi nào?” Ánh mắt nàng tập trung vào Bạch Dao Di, đôi mắt phượng hàm sát, tràn đầy sát khí hỏi.

“Người đang nói cái gì?” Bạch Dao Di nhíu mày hỏi, đồng thời nàng âm thầm kinh hãi, nghĩ đến chuyện con Băng Phượng này đã từng truy nã Diệp Trường Sinh.

Chỉ sợ giữa con yêu thú này và Diệp Trường Sinh có cừu oán không nhỏ. Nếu hiện tại thừa nhận mình quen biết với Diệp Trường Sinh, vậy tất nhiên sẽ khiến vị chủ nhân Băng Hải này điên cuồng công kích.

Cho nên, Bạch Dao Di dự định tạm thời giả vờ ngốc nghếch.

“Hừ, người không thừa nhận cũng không sao, ta ngược lại muốn nhìn xem, giết người, hắn có thể đi ra hay không!” Băng Phượng lạnh lùng dị thường nói.

Một đường giết vào Tiểu Cực cung, đến trước Hư Linh điện này còn chưa thấy bóng dáng của Diệp Trường Sinh, bản thân đã khiến cơn giận trong lòng bà phát tiết rồi.

Bây giờ nhìn thấy một nữ nhân hư hư thực thực như Diệp Trường Sinh, nàng đâu còn quản chuyện gì ba bảy hai một, bắt lấy nữ nhân này trước rồi nói sau.

Bởi vậy, Băng phượng cũng không thềm lui về phía bên kia mà truy sát Xa lão yêu và Thanh Bối Thương Lang của các trưởng lão Tiểu Cực Cung, cười lạnh một tiếng, hai cánh vỗ

vỗ, vô số hàn diễm trắng mờ đem Phi Thiên Tử Vân Hạt và Bạch Dao Di hoàn toàn bao vây lại.

Cùng lúc đó, từng chiếc lông vũ từ trên hai cánh của nàng bắn ra, tựa như vô số phi kiếm sắc bén, bắn về phía Bạch Dao Di.

“Oa!”

Phi Thiên Tử Vân hạt phát ra tiếng oa oa khó nghe, phun ra từng đạo khói tím, ngăn cản hàn diễm ăn mòn.

Đồng thời trên thân nổi lên ánh sáng tím nhè nhẹ, những lông chim bay vút đến kia tất cả đều bị thanh âm đinh đinh đang đang bắn văng ra.

Bạch Dao Di ngửa sử cái bình nhỏ màu trắng kia, miệng bình mở rộng, đem vô số cái lông chim hút vào.

Băng Phượng thấy thế, trong đôi mắt hiện lên một tia lãnh đạm, trên song trảo chớp động ngân quang, đang muốn thi triển thủ đoạn.

Đột nhiên, bên tai truyền đến một giọng nói già nua: “Phượng tiên tử, cẩn thận!”

Người lên tiếng nhắc nhở chính là Xa lão yêu, Băng Phượng trong lòng cả kinh, lập tức cảm giác được một cảm giác cực kỳ nguy hiểm.

Hai cánh nàng giương ra, đang muốn có động tác, đột nhiên trên đỉnh đầu có một ngọn núi lớn màu vàng đất hung hăng đập xuống, trên đó lóe ra vô số phù văn hai màu vàng bạc.

Cảm nhận được linh khí kinh người từ đại sơn màu vàng trên đỉnh đầu truyền đến, trong lòng Băng Phượng cả kinh, lập tức bỏ đi ý niệm ngạnh kháng trong đầu.

Trên người ngân quang lóe lên, thân hình nàng tại chỗ trong nháy mắt biến mất không thấy gì nữa, sau một khắc liền xuất hiện ở phía xa, lạnh lùng nhìn về phía lối vào Hư Linh điện.

Đại sơn màu vàng đất đánh không trúng lập tức thu nhỏ lại, hóa thành một tiểu ấn màu vàng đất to bằng nắm tay, bay đến trên tay một bóng người.

Trong mắt Xa lão yêu tăng vọt huyết quang, quát lạnh một tiếng, đột nhiên huy động Vạn Yêu Phiên, vô số yêu hồn phô thiên cái địa phóng tới đạo thân ảnh kia.

Đạo thân ảnh kia đi ra cửa, trên tay nhoáng một cây cờ đen, chỉ một thoáng một đạo lốc xoáy màu đen thô to nhanh chóng chuyển động đánh tới Xa lão yêu.

Tất cả yêu hồn ven đường đều bị cuốn lên, cuốn vào trong đạo phong trụ kia, bị trong đó ẩn chứa vô số phong nhận tinh mịn dày đặc xoắn nát.

“Hắc Phong Kỳ!”

Xa lão yêu quát kêu một tiếng, Vạn Yêu Phiên mở ra, một cột sáng tối tăm lao ra, đánh tan cột lốc xoáy kia.

Sau một kích, hắc cũng không tiếp tục ra tay nữa, tay nắm Vạn Yêu Phiên, sắc mặt âm tình bất định nhìn mấy đạo thân ảnh đi ra khỏi cửa Hư Linh điện.

Cầm đầu là một người mặc áo xanh, dung mạo tuấn lãng, trên mặt mang theo nụ cười bềnh bệ, trong tay cầm một lá cờ màu đen.

Ánh mắt Xa lão yêu dừng lại trên lá cờ màu đen hồi lâu, miễn cưỡng mới đè nén được tham lam trong lòng.

Hắc Phong Kỳ kia chính là hàng thật giá thật nha!

Không giống Vạn Yêu Phiên trên tay mình chỉ là vật phục chế của thượng cổ yêu phiên.

Mặc dù, cây Vạn Yêu Phiên của hắn trải qua năm tháng dài đằng đẳng bị yêu khí ngấm trong, đã sớm không kém gì kiện Thiên Yêu Phiên kia.

Nhưng mà, giờ phút này chứng kiến Hắc Phong Kỳ đại danh đỉnh đỉnh Linh Bảo, trong lòng Xa lão yêu vẫn không ngừng nổi lên ý đồ.

Nếu có thể, hắn nhất định sẽ thử ra tay cướp đoạt linh bảo này.

Nhưng nghĩ đến uy danh hiển hách của chủ nhân linh bảo này, hắn liền bỏ đi ý niệm trong đầu.

Đột nhiên xuất hiện những người này làm đảo loạn thế cục nơi đây. Những yêu thú kia thấy thế, tất cả đều dừng tay, cảnh giác nhìn về phía bốn người vừa ra khỏi Hư Linh điện.

Mà mười mấy trưởng lão còn sót lại của Tiểu Cực cung khi nhìn thấy bốn người đi ra thì cũng biến sắc.

Bạch Mộng Hình cùng trung niên nam tử kia đều đi ra, nhưng lại không thấy thân ảnh đại trưởng lão Hàn Ly thượng nhân.

Chẳng lẽ Đại trưởng lão đã xảy ra vấn đề gì?

Trong lúc nhất thời, sắc mặt các trưởng lão còn lại của Tiểu Cực cung đều trở nên khó coi.

Bạch Dao Di nhìn thấy Diệp Trường Sinh xuất hiện, trong lòng vui vẻ, lập tức bay về phía Diệp Trường Sinh.

Nàng khẽ động, những trưởng lão Tiểu Cực Cung còn lại cũng như bưng tỉnh đại ngộ, nhao nhao bay ngược về phía sau, bay đến chỗ đám người Diệp Trường Sinh.

Mặc dù Đại trưởng lão không xuất hiện làm cho bọn họ trong lòng cảm thấy có chút không đúng, nhưng hai người Bạch Mộng Hình đều đứng ở phía sau người này, cũng làm ra bộ dáng lấy người này làm chủ, đám trưởng lão bọn họ cũng không so đo quá nhiều.

Trước tiên phải bảo vệ mạng của mình đã.

Khi nhìn thấy bóng người xuất hiện kia, trong hai tròng mắt xanh biếc của Băng Phượng hiện ra một cỗ sát khí dày đặc.

Không nói hai lời, nàng vỗ mạnh hai cánh, Bạch Mông hàn diễm phô thiên cái địa xen lẫn vô số băng chùy rậm rạp chẳng chịt, quét thiên địa đánh về phía đạo thân ảnh kia.

Hắc Phong Kỳ giương ra, một đạo cuồng phong đánh ra, trong nháy mắt liền thổi qua đám hàn diễm cùng băng trùy kia.

Trên mặt Diệp Trường Sinh mang theo ý cười, nói: “Phượng tiên tử, đã lâu không gặp!”

Nhìn thấy dáng vẻ tươi cười trên mặt hắn, khuôn mặt Băng Phượng tức giận đến xanh mét: “Tiểu tặc vô sỉ, ngươi còn dám xuất hiện trước mặt ta?!”

“Tiểu tặc vô sỉ? Thật đúng là hình dung chuẩn xác! Nghe nói Phượng tiên tử tại Đại Tấn truy nã Diệp mỗi gần trăm năm, phần kiên trì này quả thực làm cho người ta bội phục.”

“Bất quá Diệp mỗi lúc trước cũng không có trộm đi trái tim tiên tử, tiên tử cần gì phải nhớ mãi không quên như thế?” Diệp Trường Sinh trên mặt tươi cười nói.

Lời này vừa nói ra, rất khó để cho người ta không suy nghĩ theo phương hướng nào đó, một đám lão yêu của lam nhân giới, tất cả đều cả kinh trợn mắt há hốc mồm, ánh mắt tràn đầy vẻ không thể tin được quét tới quét lui trên người Diệp Trường Sinh và Băng Phượng.

Bạch Dao Di vẻ mặt kinh ngạc, ánh mắt nhìn về phía Băng Phượng bỗng nhiên biến đổi, bên trong mang theo một tia cảm giác không thể nói rõ được.

Ngay cả Xa lão yêu cũng nhìn không được lú lủi, không nhìn được dùng ánh mắt quái dị đánh giá Băng Phượng cùng Diệp Trường Sinh.

Cảm nhận được từng đạo tầm mắt này, Băng Phượng sắp tức điên!

“Khôn kiếp! Đồ vô sỉ! Ngươi đang nói bậy bạ gì đó?!”

Băng Phượng tức giận đến cả người phát run, bỗng nhiên toàn thân lóe lên ánh bạc, trong nháy mắt đã xuất hiện ở trước mặt Diệp Trường Sinh, hai móng vuốt hung hăng cào tới.

Diệp Trường Sinh, Hắc Phong Kỳ nhoáng lên một cái, chỉ một lát, một đoàn hắc quang bao phủ Băng Phượng lại, mắt thấy đã

sắp đem Băng Phượng kéo vào trong Hắc Phong Kỳ.

Nhưng cả người Băng Phượng lập tức lóe lên ngân quang, đoàn hắc quang bao phủ nàng tựa như băng tuyết tan rã, tản đi trong ngân quang, song trào của Băng Phượng hung ác vô cùng hướng về phía Diệp Trường Sinh chụp tới.

Thân thể Diệp Trường Sinh bất quá cấp tám đến cấp chín yêu thú tiêu chuẩn, cũng không dám để đôi phương dùng một trào này vô xuống.

Toàn thân hắc bổng nhiên toát ra lượng lớn ngân quang, ngân quang sền sệt đến cực điểm, tầng tầng lớp lớp chắn ở giữa Băng Phượng và Diệp Trường Sinh.

Hai móng của Băng Phượng sau khi đụng vào đoàn ngân quang, phảng phất tiến nhập vào trong một đoàn chất lỏng sền sệt vô cùng, tốc độ lập tức mất thường có thể thấy được trở nên chậm lại.

Đến cuối cùng, càng ngày càng chậm, phảng phất gặp vô số trở ngại, rốt cuộc khó có thể đẩy mạnh tiến về phía trước.

Nhìn thấy một màn này, trong mắt Băng Phượng loé lên vẻ tàn nhẫn, trên hai trào cũng toát ra ngân quang, trong nháy mắt phảng phất xuyên thấu không gian. Thần thông ngân quang giáp của Diệp Trường Sinh, rốt cuộc cũng không cách nào ngăn trở đôi phương trào này.

Trên tay Diệp Trường Sinh xuất hiện một cây quạt ba màu vàng bạc đỏ, pháp lực rót vào, hung hăng vỗ về phía trước một cái.

“Ầm!”

Một đoàn hỏa diễm kinh khủng từ trên cây quạt kia bay ra, hóa thành một con phượng ba màu, gào thét hướng Băng Phượng đánh tới.

“Thất Diễm phiến giống như chế phẩm, Chương Thiên ấn giống như chế phẩm, trên người tiểu tử này sao lại có nhiều linh bảo như vậy?” Xa lão yêu nhìn thấy một màn này thì thâm nói.

Cảm nhận được hỏa linh lực khủng bố ẩn chứa trong thái phượng kia, sắc mặt Băng Phượng chợt biến đổi, vội vàng thu

hồi song thảo, hai cái cánh tuyết trắng che chắn trước người, vô số hàn diễm màu trắng xuất hiện, khiến nàng cũng biến thành một con phượng hoàng toàn thân thiêu đốt hỏa diễm.

Hai con Phượng Hoàng chạm vào nhau, kiên trì một lát, Băng Phượng liền cảm giác được chính mình khó có thể chống đỡ, trên thân loé lên ngân quang, lần nữa biến mất.

Sau một khắc, nàng xuất hiện ở nơi khác, hóa thành một ngân sam nữ tử quốc sắc thiên hương, sắc mặt tái nhợt, trong tay cầm một thanh trường kiếm màu bạc giống như phượng vũ.

Nhìn thấy thanh trường kiếm này, ánh mắt Xa lão yêu lập tức híp lại, giống như nghĩ tới điều gì.

Cô gái áo bạc cầm trường kiếm trong tay, hung hăng chém về phía Diệp Trường Sinh, một luồng kiếm quang màu bạc từ trên trường kiếm lông vũ kia bay ra. Một khắc trước còn ở trước người Băng Phượng, chớp mắt tiếp theo đã xuất hiện trước mặt Diệp Trường Sinh.

Kiếm quang màu bạc kia tựa như vết nứt không gian, chém ngang về phía Diệp Trường Sinh.

Đối mặt với công kích như vậy, Diệp Trường Sinh cũng không dám lãnh đạm, trên tay xuất hiện một cái đỉnh nhỏ màu xanh, chắn ngang trước người.

Kiếm quang màu bạc kia sau khi đụng vào tiểu đỉnh màu xanh, lập tức phát ra một tiếng nổ vang kinh thiên động địa, kiếm quang màu bạc ầm ầm tán loạn.

“Phượng tiên tử, xem ra trước kia ta cũng có mấy phần đúng với ngươi, ta đã nhường ngươi mấy chiêu rồi, nếu ngươi còn không biết điều thì đừng trách Diệp mỗ không khách khí!” Tay Diệp Trường Sinh cầm cái đỉnh kia, nhìn về phía Băng Phượng Huyền nói.

“Đây là món linh bảo dạng đỉnh sao?” Xa lão yêu nhìn đỉnh trong tay Diệp Trường Sinh, trầm nghĩ.

Còn các trưởng lão của Tiểu Cực cung thấy cái đỉnh trong tay Diệp Trường Sinh, ai nấy như gặp quỷ, sắc mặt đại biến.

“Không khách khí? Khi nào ta cần ngươi phải khách khí?”

Băng Phượng hừ lạnh một tiếng, trường kiếm trong tay phát ra một tiếng thanh minh, chỉ một thoáng quang mang sáng chói từ trên đó bộc phát ra, trong chớp mắt đã huyền hóa ra vô số đạo kiếm ảnh, giống như ức vạn cái lông vũ sắc bén, phô thiên cái địa phóng tới.

Thấy một kích như vậy, lão yêu cũng biến sắc, thâm nghĩ vật truyền thừa của Băng Phượng nhất tộc quả thật là lợi hại.

“Được, nếu người đã nói như thế thì đừng trách Diệp mỗ ra tay vô tình!”

Diệp Trường Sinh vỗ Hư Thiên đỉnh trước người, lập tức một chùm thanh ti từ đó bay ra, rậm rạp chẳng chịt vô số, cuốn lấy tất cả kiếm quang dạng lông vũ đang bắn tới, kéo vào.

Cùng lúc đó, Hắc Phong kỳ trong tay Diệp Trường Sinh tăng vọt, hóa thành một cây cờ lớn, đội trời đạp đất đứng trước mặt hắn. Kỳ phiên mở ra, một đạo hào quang màu đen chợt lóe lên rồi biến mất, hai người Diệp Trường Sinh và Băng Phượng, sau khi thoáng cái đã biến mất trước mặt mọi người.

Tại chỗ chỉ có một cây cờ lớn màu đen đứng thẳng, kỳ phiên pháp phối theo gió.

“Cốc chủ, cái này... Phượng Tiên Tử bị vị Diệp đạo hữu kia lấy đi, chúng ta có cần giúp nàng một chút hay không?” Thanh Bối Thương Lang bay đến trước mặt đồng tử hỏi.

Con mắt đồng tử đỏ như máu chuyển động, lạnh lùng nói:

“Không cần, Phượng tiên tử và vị Diệp đạo hữu này xem ra ân oán không đơn giản, chúng ta vẫn là không nên tự tiện kéo vào trong đó, miễn cho trong ngoài không phải là người!”

Thanh Bối Thương Lang nghe vậy, trên mặt lộ ra vẻ bưng bít đại ngộ, nói: “Vẫn là Cốc chủ anh minh, loại chuyện này đúng là chúng ta không thích hợp tham dự trong đó!”

“Chỉ là không nghĩ tới băng hải chi chủ đại danh鼎鼎 lại có gút mắt cùng một tên nhân loại sống mấy trăm năm trước!” Trên mặt lão giả áo xanh lộ ra vẻ cảm khái.

“Hắc hắc, loại chuyện này, xưa nay đều làm cho người ta khó có thể lý giải, Phượng tiên tử cùng nhân loại này, có khúc mắc gì chúng ta không cần để ý tới, mục đích của chúng ta chỉ có không gian tiết điểm mà thôi!” Xa lão yêu cười hắc hắc nói.

Đồng thời, ánh mắt hẩn hướng bốn phía nhìn lại, chỉ thấy các trưởng lão Tiểu Cực cung, hiện tại đều hội tụ ở bên cạnh đám người Bạch Dao Di, Bạch Mộng Hình, cảnh giác nhìn bọn họ bên này.

Hơn mười con hóa hình yêu thú của Vạn Yêu cốc đều đứng ở bên cạnh hai người bọn họ, thần sắc khác nhau nhìn nhân loại phía trước.

Mà hai mươi mấy con yêu thú hóa hình tiến vào biển băng lại có bộ dáng không biết biết làm sao, thậm chí còn bắt đầu công kích cây cờ lớn trên mặt đất kia.

Chỉ là, khi bọn chúng nhào tới trước mặt đại kỳ, hơn mười con Tử Vân hạt đột nhiên hung ác vọt ra, đón đánh bọn chúng.

Thấy tình hình này, đám yêu thú Băng Hải làm sao còn không rõ, cây đại kỳ này chính là máu chốt, vì vậy tất cả đều ra tay giết về phía những con Tử Vân hạt đang bay trên trời kia.

Chủ nhân trước mắt của bọn họ bị nhốt trong Hắc Phong kỳ, bọn họ làm sao chịu để yên.

Vừa nhìn thấy băng hải yêu thú tấn công hắc phong kỳ, người bên Tiểu Cực cung cũng lập tức hành động, đám người Bạch Dao Di, Bạch Mộng Hình cũng nhao nhao ra tay ngăn trở yêu thú.

Tiểu Cực Cung trưởng lão tựa hồ cũng nhận được truyền âm, tất cả đều thả ra pháp bảo.

Vì vậy, hơn mười vị trưởng lão Tiểu Cực Cung cùng với hơn mười con Tử Vân hạt, đánh cho Băng Hải yêu thú liên tục bại lui.

Mà đám yêu thú Vạn Yêu cốc thấy cảnh này, lại thờ ơ không quan tâm, không ngờ lại bày ra vẻ đứng ngoài quan sát.

Sau khi Diệp Trường Sinh đi ra, song phương không nói chuyện gì, nhưng liên minh giữa Vạn Yêu cốc và băng hải, trong thời gian ngắn trực tiếp tan vỡ.

Trong không gian Hắc Phong kỳ, một mảnh không gian không quá lớn nhưng chắc chắn vô cùng bao phủ Diệp Trường Sinh và Băng Phượng vào trong.

Cả người Băng Phượng ngân quang chớp động, muốn thoát khỏi không gian này, nhưng thiên phú thần thông của nàng ở trong mảnh không gian này tựa hồ đã mất đi hiệu dụng.

Băng Phượng có thể khắc chế Hắc Phong kỳ, nhưng Hắc Phong kỳ như thế nào lại không thể khắc chế nàng?

Ai khắc chế ai, đơn giản chính là xem song phương pháp lực mạnh yếu mà thôi.

Nhưng trước mắt, hiển nhiên là Diệp Trường Sinh càng hơn một bậc, vì thế Băng Phượng đã bị vây ở trong mảnh không gian này.

“Phượng tiên tử, ân oán giữa ngươi và ta năm đó chẳng qua chỉ là một hồi hiệu lầm mà thôi. Lúc đó Diệp mỗ chỉ muốn lấy đi đóa Băng Mộng Liên kia, còn lại tất cả đều là lấy không cần thận!”

“Đánh lâu như vậy rồi, ngươi cũng nên bớt giận đi chứ? Nếu thực sự không được thì ngươi cũng có thể lấy quần áo riêng của Diệp mỗ, coi như là đền bù cho ngươi vậy, có qua có lại thì giữa ngươi và ta cũng hòa nhau!”

Lúc Diệp Trường Sinh nói ra những lời này, mặt mũi tràn đầy vẻ thành khẩn, hẳn thật sự muốn tiêu trừ hiểu lầm này với Băng Phượng.

Nếu như có thể loại bỏ hiểu lầm này, vài bộ y phục hẳn mặc có là gì đâu chứ?

Trực tiếp đưa cho Băng Phượng là được rồi!

Nhưng ai ngờ, vừa nghe lời này của hắn, mắt Băng Phượng liền trở nên đỏ hồng, tức giận đến cả người phát run, hô to: “Ác tặc! Vô sỉ đến cực điểm! Khốn kiếp! Ta giết ngươi!”

Vừa tức giận mắng, nàng vừa cuồng loạn dùng kiếm trong tay chém ra từng đạo kiếm quang màu bạc, điên cuồng đánh về phía Diệp Trường Sinh.

“Chờ đã, rõ ràng trạng thái hiện tại của ngươi có chút không đúng, nếu cứ tiếp tục như vậy, sợ là sẽ rơi vào tâm ma!” Diệp Trường Sinh tràn đầy hảo tâm nhắc nhở.

Hắn không nói lời nào còn tốt, vừa nói chuyện, quả thực Băng Phượng sắp tức điên lên rồi, nàng làm sao cũng nghĩ không

thông, trên đời tại sao lại có người vô sỉ như vậy?

Công kích cuồng loạn, hiện tại nàng giống như một con hung thú phát cuồng.

“Ai, ta là một kẻ hảo tâm! Thôi, xem ra bây giờ không thể cùng người trao đổi rồi, trước tiên cho người bình tĩnh đã!”

Diệp Trường Sinh nói xong, đại ấn màu vàng đất trên tay bay ra, hóa thành một ngọn núi lớn ầm ầm rơi xuống, hung hăng đập Băng Phượng ngã xuống đất.

Băng Phượng bị đè ở dưới Bình Sơn ấn, mặt mũi tràn đầy vẻ phần nộ, toàn thân lóe lên ngân quang, muốn chạy trốn, nhưng thủy chung không cách nào đạt được.

Diệp Trường Sinh vỗ Hư Thiên đỉnh trước người, mở ra, vô số sợi tơ xanh bay ra trời chặt băng phượng lại, kéo nó vào Hư Thiên đỉnh.

Nắp đỉnh khép lại, băng phượng lập tức bị vây ở trong đó.

“Ai, vì sao không thể ngồi xuống thương lượng kỹ càng? Nhất định phải đánh đánh giết giết!” Diệp Trường Sinh lắc đầu, cầm Hư Thiên đỉnh trên tay, ra khỏi Hắc Phong kỳ.

Sau khi Diệp Trường Sinh từ Hắc Phong Kỳ đi ra, những người trong bí cảnh kịch đấu thấy vậy lập tức dừng lại.

Khi nhìn thấy hẳn chỉ có một người đi ra, mà Băng Phượng thì không có xuất hiện thì tất cả mọi người cũng đồng thời minh bạch chuyện gì đã xảy ra.

Những yêu thú trong băng hải kia, không có chút ý tứ nào tiếp tục cùng người của Tiểu Cực cung liều chết chiến đấu, nhìn thấy Diệp Trường Sinh vừa ra, tất cả đều nhao nhao tản đi.

Từng đạo độn quang bay ra, hai mươi mấy con yêu thú hóa hình trong chớp mắt liền biến mất không thấy gì nữa, mà Diệp Trường Sinh cùng đám người Tiểu Cực cung cũng không đuổi giết, mặc cho bọn chúng đào tẩu.

Ánh mắt Diệp Trường Sinh nhìn về phía đồng tử đôi mắt đỏ như máu kia, trên mặt lộ ra ý cười, tiến lên cao giọng nói:

“Kính ngưỡng đại danh Xa đạo hữu đã lâu, hôm nay có thể gặp mặt đạo hữu quả thật là may mắn cho Diệp mỗ!”

“Hắc hắc, lão phu cũng sớm nghe qua uy danh của Diệp đạo hữu rồi, lão phu ở Nhân giới đã trải qua năm tháng dài đằng đẳng, Diệp đạo hữu quả thật là nhân kiệt nhất mà lão phu đã gặp qua!” Đồng tử cười hắc hắc nói.

Diệp Trường Sinh nhìn quanh bốn phía một vòng, ân cần hỏi: “Không biết hôm nay Xa đạo hữu dốc toàn bộ đại quân tới đây, có gì chỉ giáo?”

Đồng tử nhãn châu xoay động, cười to hai tiếng nói: “Vạn Yêu Cốc chúng ta cứ cách ngàn năm lại đánh Tiểu Cực Cung một lần, đây không phải truyền thống sao?”

“Tuy nói như thế, nhưng trước kia mỗi lần tấn công, đều chỉ là hai vị phó cốc chủ của quý cốc chủ trì. Bây giờ làm phiên đạo hữu tự mình xuất động?” Diệp Trường Sinh chậm rãi hỏi.

Đồng tử nghe vậy cười hắc hắc, bỗng nhiên môi khẽ nhúc nhích, truyền âm nói: “Chuyện này Diệp huynh không phải trong lòng biết rõ sao? Lão phu tới đây tất cả đều là vì không

gian tiết điểm của Tiểu Cực Cung, Diệp huynh cũng không nên giả bộ trước mặt lão phu!”

“Tiểu Cực Cung quả thực có một không gian tiết điểm, hơn nữa không gian tiết điểm này ở trong khe hở không gian này, chẳng qua hiện tại chỉ sợ không tiện cho Xa đạo hữu tham quan một phen!”

“Như thế nào, Diệp đạo hữu muốn một mình chiếm lấy tiết điểm này sao?” Đồng tử thoáng cái nhú mày.

“Ha ha, Xa đạo hữu nói vậy là sao, độc chiếm không gian tiết điểm, đây không phải là cùng toàn bộ Hóa Thần Đại Tấn làm hay sao? Diệp mỗ sao lại làm ra loại chuyện ngu ngốc này!”

“Hơn nữa, lúc trước ta cũng đã ước định với mấy người Hướng sư huynh, mặc kệ tìm được không gian tiết điểm như thế nào, tất cả mọi người đều phải cùng chung tin tức, cho nên tiết điểm này Diệp mỗ tất nhiên sẽ không bao giờ độc nhập!”

“Chỉ là, bây giờ trong Tiểu Cực cung hoàn toàn hỗn loạn, mọi việc không tiện, thỉnh Xa đạo hữu trước tiên lui đại quân yêu thú đi, chuyện về không gian tiết điểm, chúng ta không vội!” Diệp Trường Sinh chấp hai tay sau lưng, nói.

Nghe nói như thế, đồng tử lắc đầu thở dài một tiếng: “Diệp đạo hữu, người tuổi còn trẻ, tự nhiên là không vội, nhưng mấy lão già chúng ta hiện tại lại gấp không nổi nữa rồi!”

“Lui đại quân tự nhiên không phải vấn đề, lão phu vốn không nhất định phải đối nghịch với Tiểu Cực cung, trước kia cứ cách ngàn năm tấn công Tiểu Cực cung, người dưới đều là Trương La!”

“Chỉ là, chuyện liên quan đến không gian tiết điểm này, Diệp đạo hữu tốt nhất vẫn phải cho ra một cái công đạo mới được, nếu không hôm nay cho dù hôm nay lão phu phải rút lui, ngày khác những tu sĩ Hóa Thần Nhân tộc các ngươi cũng muốn tìm tới cửa hỏi cho rõ ràng!”

Diệp Trường Sinh cười dữ tợn: “Điều tiết này cụ thể là như thế nào, bản thân ta còn chưa điều tra rõ ràng, làm sao có thể cho chư vị một cái công đạo?”

“Đợi sau này ta tra xét rõ ràng, tự nhiên sẽ công bố tình huống tiết điểm ra, chẳng lẽ Xa đạo hữu không tin Diệp mỗ được

sao?”

“Nếu ta không công bố tình huống tiết điểm, xe đạo hữu kia tự nhiên có thể liên hợp những Hóa Thần khác tìm tới cửa, việc này không cần nóng lòng nhất thời!”

“Cũng chưa chắc đã có thể dùng tới tiết điểm này, hay là Xa đạo hữu hãy phát động thủ tìm kiếm thêm vài chỗ tiết điểm, chúng ta sẽ tìm ra tất cả các tiết điểm thích hợp trong Nhân giới, tìm nhiều phương vị một phen, lựa chọn tiết điểm nhập cư xử tốt nhất mới là phương thức ổn thỏa nhất!”

Nghe xong lời này của Diệp Trường Sinh, đồng tử trên mặt lộ ra vẻ trầm ngâm.

Lại nói tiếp, đám Hóa Thần ở những giới như bọn họ, bất kể là Nhân tộc hay là Yêu tộc, đều là châu chấu trên cùng một sợi thừng, vận mệnh của cả hai đều bị buộc chung một chỗ.

Nếu như có tiết điểm thích hợp, mà Diệp Trường Sinh lại không công bố ra ngoài, chắc chắn sẽ khiến cho tất cả Hóa Thần liên hợp với nhau.

Hắn cẩn thận suy nghĩ, cũng cảm thấy Diệp Trường Sinh hẳn là không dám độc chiếm tiết điểm này, vì vậy thần sắc liền dịu lại.

“Diệp đạo hữu nói cũng đúng, chỗ tiết điểm này trước hết giao cho người, lão phu tiếp tục phái người đi tìm kiếm các tiết điểm khác!” Mặt mũi Xa lão yêu tươi cười nói.

Diệp Trường Sinh nghe vậy gật đầu, tiếp theo lại lấy ra một quả ngọc giản, ném cho Xa lão yêu, nói:

“Tài liệu trong ngọc giản này Diệp mỗ cũng cấp cho mỗi sư huynh bọn họ một phần, để bọn họ hỗ trợ sưu tập. Xa đạo hữu nếu rảnh rỗi, không ngại cũng giúp Diệp mỗ sưu tập một phen, việc này đối với phi thăng chúng ta có lợi!”

Xa lão yêu tiếp nhận ngọc giản, thần thức quét qua, cười hắc hắc nói: “Chỉ cần có thể nâng được nó lên thì lão phu sẽ cố gắng hết sức, kính xin Diệp đạo hữu yên tâm!”

“Diệp đạo hữu, cáo từ, sau này chúng ta còn gặp lại!”

Nói xong, Xa lão yêu mang theo một đám vạn yêu cóc triệt hồi, để lại một mảnh hỗn độn ở Tiểu Cực cung.

Tiểu Cự cung hiện tại có thể nói là thê thảm đến cực điểm, đại khái là thời khắc nguy hiểm nhất của tông môn này.

Trưởng lão Nguyên Anh trong môn đã chết mất gần mười vị trí. Cung chủ và Đại trưởng lão cũng đã chết hết, thiếu chút nữa đã bị diệt môn.

Nếu như không phải Diệp Trường Sinh đúng lúc ra tay, đạo thống Băng Phách tiên tử truyền thừa năm tháng dài đằng đẳng này sẽ bị hủy diệt trong lần yêu thú triều này.

Sau khi đám yêu vật thối lui, Diệp Trường Sinh thu hồi hơn mười con Tử Vân hạt, sau đó xoay người lại, nhìn về phía những trưởng lão Tiểu Cự Cung.

Mười mấy vị trưởng lão Tiểu Cự Cung còn lại đều cúi đầu không dám nhìn thẳng vào hắn, sắc mặt vô cùng thấp thỏm.

Trong ánh mắt của bọn họ, các loại cảm xúc hiện lên, vô cùng phức tạp, cũng không biết đang suy nghĩ cái gì.

Tin tức đại trưởng lão đột phá thất bại đã tọa hóa, những trưởng lão Tiểu Cự Cung này cũng đều đã biết.

Hiện tại, trong lòng bọn họ có một loại sợ hãi, đỉnh trụ ngày xưa đã biến mất, kế tiếp Tiểu Cự cung sẽ đi về phương nào?

Bạch Mộng Hình đứng ra, liếc mắt nhìn qua các trưởng lão Tiểu Cự Cung, lập tức dùng thanh âm lạnh như băng của nàng nói:

“Trước khi Hàn Ly sư huynh chết đi, đã từng chỉ định Diệp đạo hữu là Đại trưởng lão đời tiếp theo của Tiểu Cự cung. Ta và Âu Dương sư huynh đều đồng ý quyết định này, các người có ý kiến gì không?”

Nghe được lời này của nàng, mọi người trong lúc nhất thời hai mắt nhìn nhau, ngay cả Bạch Dao Di trên mặt cũng lộ ra một tia kinh ngạc.

Diệp Trường Sinh muốn làm đại trưởng lão của Tiểu Cự cung?

Tin tức này thật đúng là kinh thiên động địa.

Sau một hồi trầm mặc, rốt cục có một vị lão đại to gan hỏi: “Cái này... Có phù hợp quy củ không? Đại trưởng lão là do

chúng trưởng lão đề cử ra!”

“Có cái gì không hợp quy củ? Cho dù là suy đoán, nhưng lịch đại đến nay, cảnh giới đại trưởng lão đều là Nguyên Anh hậu kỳ trở lên, hiện tại trong Tiểu Cực cung, còn có một Nguyên Anh hậu kỳ khác sao?” Bạch Mộng Hình nói ra.

“Không phải lão phu có ý kiến với Diệp đạo hữu, chỉ là Diệp đạo hữu không phải là môn nhân Tiểu Cực Cung chúng ta!”
Lại có một vị trưởng lão khác đưa ra dị nghị.

Bạch Mộng Hình nghe vậy lắc đầu, nói: “Các người đều nhìn thấy Hư Thiên Đỉnh trên tay Diệp đạo hữu rồi chứ? Có thể nói cho các người biết, đó không phải là vật phẩm giống nhau, mà là vật phẩm chân chính Băng Phách tổ sư lưu lại năm đó!”

“Diệp đạo hữu là truyền nhân của Băng Phách tổ sư, từ đầu đến cuối hẳn chính là người của Tiểu Cực cung chúng ta, địa vị của hắn giống với các vị tổ sư đời thứ hai của Tiểu Cực cung chúng ta, do hắn làm đại trưởng lão là vô cùng thích hợp!”

Bạch Dao Di nói lời này, làm cho các trưởng lão Tiểu Cực Cung trên mặt đều lộ ra thần sắc rung động.

Cái Hư Thiên Đỉnh kia, bọn họ đã sớm nhìn thấy, chỉ là trong lòng thủy chung không thể nào khẳng định có phải thật phẩm hay không.

Ngay từ đầu, không ít người còn cho rằng đó là hàng chế tạo, dù sao bản thân Tiểu Cực cung cũng có hai kiện Hư Thiên đỉnh.

Nhưng sau khi Bạch Mộng Hình xác định thân phận Hư Thiên Đỉnh, bọn họ rút cuộc cũng hiểu được suy đoán trong lòng mình.

Trong lúc nhất thời, cả đám đều chấn động đến mức khó có thể diễn tả bằng lời.

Hư Thiên Đỉnh đối với Tiểu Cực Cung thật có ý nghĩa phi phàm!

“Thân phận Diệp đạo hữu thì không có vấn đề gì, hắn có quan hệ sâu xa với Tiểu Cực Cung chúng ta, thỉnh hắn làm Đại trưởng lão là không có vấn đề gì. Hơn nữa hôm nay nếu không

có Diệp đạo hữu ra tay, Tiểu Cực Cung chúng ta còn có thể tiếp tục tồn tại hay không cũng khó nói!”

“Chư vị sư huynh đệ, có thể nghĩ cho rõ ràng, đừng xâm phạm hồ đồ loại chuyện này!” Vị nam tử trung niên họ Âu Dương kia đi ra nói.

Lời này của hắn làm cho các Trưởng lão Tiểu Cực Cung trong lòng rung mình.

Quả thật, vào lúc này bọn họ đã suy nghĩ cẩn thận, không thể đi vào trong hồ.

Hai vị hậu kỳ đại tu sĩ của Tiểu Cực cung đã vắng mặt, mấy vị trung kỳ trưởng lão trong đó cũng vắng mặt mấy người, bây giờ chỉ còn lại Bạch Dao Di, Bạch Mộng Hình tỷ muội cùng với vị Âu Dương sư huynh này.

Ba người này rõ ràng là ủng hộ Diệp Trường Sinh, đã như vậy, bọn họ còn có đường nào để phản đối?

Lập tức, sau khi hơi cân nhắc một chút, mặc kệ trong lòng các trưởng lão Tiểu Cực cung nghĩ như thế nào, cũng lần lượt biểu đạt thái độ nhất định tuân thủ di ngôn của Hàn Ly đại trưởng lão.

“Diệp đạo hữu thân phận tôn quý, thực lực cũng đủ cường đại, làm đại trưởng lão Tiểu Cực Cung chúng ta vô cùng phù hợp!”

“Đúng vậy, Diệp đạo hữu có ngăn cơn sóng dữ, cứu vớt Tiểu Cực cung trong lúc nguy nan, chúng ta còn có gì nghi ngờ chứ?”

“Gọi đám đệ tử đang ẩn nấp trong Hư Linh điện ra đây đi, bái kiến tân nhậm đại trưởng lão!”

“Tuy rằng lần này chúng ta tổn thất nặng nề, nhưng ta tin rằng dưới sự dẫn dắt của tân nhậm đại trưởng lão, Tiểu Cực cung chúng ta nhất định sẽ khôi phục nguyên khí rất nhanh!”

.....

Toàn bộ hành trình Diệp Trường Sinh không nói gì, cứ như vậy mà nhìn bọn Bạch Mộng Hình đẩy hắn lên vị trí đại trưởng lão.

Các trưởng lão Tiểu Cực Cung này cuối cùng cũng tiếp nhận một đại trưởng lão như hấn rơi xuống.

Đương nhiên, muốn để cho bọn họ tiếp nhận như vậy, khẳng định là không dễ dàng như vậy, những trưởng lão này khẳng định trong lòng có rất nhiều chủ ý.

Bất quá, Diệp Trường Sinh lại không đề ý điểm này, những trưởng lão này của Tiểu Cực cung thật sự tán thành hấn, hay là giả bộ tán thành hấn, điều này đối với hấn mà nói không quan trọng.

Nếu như không phải vì các loại bí thuật của Tiểu Cực cung, cùng với không gian tiết điểm này, hấn cũng sẽ không thực sự làm Đại trưởng lão này.

Hấn cũng không có hứng thú chơi trò lục đục với những người này, mặc kệ trong lòng những người này suy nghĩ cái gì, chỉ cần không rõ nhảy ra phản đối là được.

Diệp Trường Sinh dưới sự chủ trì của những trưởng lão này, sau khi gặp mặt với hơn một ngàn đệ tử hạch tâm còn lại của Tiểu Cực cung, rất nhanh liền không thấy bóng dáng ai nữa.

Trong trúc lâu của Bạch Dao Di, Diệp Trường Sinh xuất hiện, trước người hấn đặt một đồng ngọc giản, bia đá...

Những vật này đều là những điển tịch bí thuật trung tâm nhất của Tiểu Cực cung, sau khi trở thành Đại trưởng lão hấn liền mở ra toàn bộ những vật này cho hấn xem.

Diệp Trường Sinh đem tất cả tư liệu này chuyển đến chỗ Bạch Dao Di, chuẩn bị chậm rãi xem.

“Thực không nghĩ tới Hàn Ly sư huynh lại có thể đưa ra quyết định như vậy, ta đến bây giờ vẫn còn trong mộng ảo!” Đứng bên cạnh Diệp Trường Sinh, Bạch Dao Di cười khổ một tiếng nói.

Tu sĩ Thiên Nam Diệp Trường Sinh đột nhiên trở thành đại trưởng lão của Tiểu Cực cung, chuyện như vậy tới giờ nàng cũng không ngờ tới.

Có chút ma ảo.

Nàng cũng không ngờ trên người Diệp Trường Sinh vẫn còn Chí Bảo Hư Thiên Đỉnh của Tiểu Cực Cung.

“Hàn Ly đạo hữu, cũng là hạng người quả quyết, người bình thường mặc dù đã đến thời khắc nguy cấp, cũng rất khó đưa ra quyết định như vậy!” Diệp Trường Sinh cười dữ tợn nói.

Nếu đổi lại là tu sĩ khác, rất có thể chỉ cần trả một cái giá mà thôi, giao dịch với Diệp Trường Sinh, nhờ Diệp Trường Sinh giúp Tiểu Cực cung vượt qua một kiếp này.

Còn Hàn Ly thượng nhân thì bước từng bước lại gần, trực tiếp kéo Diệp Trường Sinh vào trong Tiểu Cực Cung.

Không thể không nói, quyết định này của hắn tương đối sâu xa.

Tiểu Cực Cung sau khi bại lộ chuyện không gian tiết điểm, mặc dù lần này người của Vạn Yêu Cốc đã rút đi, những Hóa Thần khác của Đại Tấn cũng sẽ tới.

Chính ma thập đại tông môn, nói không chừng sẽ động thủ với Tiểu Cực cung, đoạt lại không gian tiết điểm.

Cho nên, nếu không có một nhân vật cấp Hóa Thần tọa trấn mà nói, Tiểu Cực cung xác suất thành công là bị diệt môn.

Đã như vậy, vậy dứt khoát kéo Diệp Trường Sinh vào, có hắn tọa trấn Tiểu Cực cung, những tông môn ở Đại Tấn cũng không dám xằng bậy nữa.

Bạch Dao Di trên mặt lộ ra tươi cười, sóng mắt lưu chuyển, trong lòng mang theo một tia mừng rỡ.

Mặc dù đối với chuyện Diệp Trường Sinh lên làm đại trưởng lão cảm thấy rất kinh ngạc, nhưng đối với nàng mà nói, đây không thể nghi ngờ là một chuyện tốt.

Khoảng cách giữa hai người càng kéo gần hơn.

Chỉ là, khi nghĩ đến những chuyện này, Bạch Dao Di không thể tránh khỏi nghĩ đến con Băng Phượng kia.

Ánh mắt nàng chuyển động, trên mặt lộ ra thần sắc như cười như không, hỏi: “Tựa hồ giữa Diệp huynh cùng con Băng Phượng kia có khúc mắc gì đó không hay!”

“Ha ha, ta và nàng có thể có khúc mắc gì? Chẳng qua là năm đó ta vì đột phá Nguyên Anh trung kỳ, chạy đến Băng Uyên

đảo trộm đi một ít đồ vật của nàng mà thôi!” Diệp Trường Sinh cười khan một tiếng, nói.

Vừa nghe lời này của hắn, miệng nhỏ Bạch Dao Di nhất thời mở thành hình “O”.

Lúc Nguyên Anh sơ kỳ chạy đến đảo Băng Uyên trộm đồ của Băng Phượng, hành động này của Diệp Trường Sinh...

Thật khiến người ta chấn kinh!

Hắn có bao nhiêu lá gan chứ!

Khó trách Băng Phượng lại truy nã hắn!

Chỉ là nếu đơn thuần trộm đi một món đồ có thể trợ giúp đột phá cảnh giới Nguyên Anh trung kỳ, Băng Phượng hắn sẽ không phản nộ như vậy chứ?

Hơn nữa, nhìn cuộc đối thoại hôm đó của hai người, rõ ràng có ẩn tình gì, trong lòng Bạch Dao Di nhìn không được bắt đầu hiếu kỳ, sinh ra một loại ý nghĩ cường liệt muốn truy cứu gốc gác.

Bạch Dao Di trên mặt mang vẻ tươi cười, hỏi: “Giữa người cùng vị Băng Phượng tiên tử kia, hẳn không đơn giản như vậy chứ?”

“Nếu như chỉ vì một chút đồ vật đột phá cảnh giới, nàng làm sao đây đưa đến mức này được?”

Trên mặt Diệp Trường Sinh lộ ra thần sắc mờ mịt, nói: “Ai mà biết được, có lẽ là bởi vì nàng đem vật ngoài thân quá trọng yếu a, cho nên không buông tha!”

“Vật ngoài thân?” Bạch Dao Di có chút kinh ngạc, nàng cảm giác thấy lời Diệp Trường Sinh nói là mơ hồ hồ, tựa hồ ẩn chứa ý tứ khác.

“Ừm, đại khái chính là loại mặt mũi gì đó!” Diệp Trường Sinh thuận miệng nói qua loa.

“Thật sao? Ta thiếu chút nữa nghĩ rằng vị Băng Phượng tiên tử này là Diệp huynh phong lưu tình nộ đó!” Bạch Dao Di che miệng khẽ cười một tiếng nói.

“Ha ha, nếu nàng thật sự là món nợ phong lưu ta nợ gì đó của ta, ta làm sao có thể trấn áp nàng!” Diệp Trường Sinh lắc đầu nói như trống bỏi.

Lập tức, hắn lại chuyển đề tài, ánh mắt đầy thâm ý nhìn về phía Bạch Dao Di: “Có nói, tiên tử hỏi nhiều chuyện giữa ta và Băng Phượng như vậy, không phải là ghen tuông sao?”

Vừa nghe nói như thế, gương mặt Bạch Dao Di lập tức đỏ bừng, ánh mắt trở nên tránh né: “Diệp huynh người... Người đang nói bậy bạ gì đó?”

“Chẳng lẽ không có sao? Thế thì làm ta quá thất vọng rồi!” Trên mặt Diệp Trường Sinh lộ ra vẻ tiếc nuối, có chút thất vọng, có chút tiêu điều, ánh mắt tràn ngập thâm lương, cứ như toàn bộ thế giới đối với hắn không còn ý nghĩa gì nữa.

Hắn đứng dậy, trầm giọng nói: “Thì ra tiên tử căn bản không để ý Diệp mỗ, thôi, đã như vậy, ta cần gì phải đáp ứng Hàn Ly đạo hữu làm đại trưởng lão?”

“Tiểu Cực cung này đối với ta mà nói còn có ý nghĩa gì nữa chứ? Ngày mai ta sẽ rời khỏi nơi đây, trực tiếp quay về Thiên Nam đi!”

Diệp Trường Sinh xoay người sang chỗ khác, vẻ mặt đau đớn thương tâm, phảng phất như một nam nhân bị thương rất nặng về mặt tình cảm.

“Nguyên lai hắn đáp ứng làm Tiểu Cực cung đại trưởng lão cũng là vì ta sao?” Nghe được những lời này của hắn, Bạch Dao Di trong lòng bỗng nhiên đau xót.

Nàng vội vàng đứng lên, vội vàng nói: “Không phải!”

“Ta... Thiếp thân... Thiếp thân nếu không thêm để ý người, cần gì phải hỏi nhiều như vậy!” Bạch Dao Di hạ thấp thanh âm, chậm rãi nói.

Trên mặt nàng ửng đỏ, khuôn mặt xinh đẹp như ngọc tỏa ra ánh sáng óng ánh, ánh mắt có chút gấp gáp, có chút lo lắng nhìn bóng lưng mà Diệp Trường Sinh đang quay lại.

Bạch Dao Di chậm rãi đi tới, nhìn theo bóng lưng cao lớn của hắn, khẽ cắn môi, thấp giọng nói: “Diệp huynh, tâm ý thiếp thân, chẳng lẽ người không cảm giác được sao?”

“Tuy thiếp thân chưa bao giờ nói ra, nhưng tình ý của thiếp thân sớm đã gửi gắm trên người người rồi!”

“Như ngày hôm đó Băng Phượng đã nói, người đúng là một tên tiểu tặc, người không trộm đi tâm của Băng Phượng, lại trộm đi tâm của thiếp thân!” Bạch Dao Di thấp giọng kể lại.

Sau một hồi khách lệ như vậy, cuối cùng Diệp Trường Sinh cũng lấy hết dũng khí, nói ra ý nghĩ trong lòng mình.

Nói xong những lời này, nàng như đang chờ đợi xét xử. Trán dài khẽ cúi xuống, sâu trong nội tâm thấp thỏm chờ đợi phản ứng của Diệp Trường Sinh.

“Rốt cuộc hắn có ý tưởng gì? Chỉ đùa giỡn với ta thôi, còn nghiêm túc nữa?”

“Bộ dạng phong lưu phóng khoáng này của hắn, ở Thiên Nam này còn có người phụ nữ khác sao? Hắn có sớm có được thê thất hay không? Nếu đúng như vậy, ta nên làm gì bây giờ?”

.....

Đang lúc Bạch Dao Di lòng đầy thấp thỏm, đột nhiên trước mắt quang ảnh biến hóa, Diệp Trường Sinh chuyển thân, kéo nàng vào trong ngực ấm áp cao lớn kia.

Hắn cười cười cúi đầu ghé vào tai Bạch Dao Di, thấp giọng nói:

“Dao Hàm, ta cũng giống ngươi, ta đã sớm thích ngươi, đã sớm muốn ngươi làm thê tử của ta rồi, hôm nay nghe ngươi nói như vậy, ta thật sự rất cảm động, có ngươi, đời này của ta đủ rồi!”

Trong lòng Bạch Dao Di chợt buông lỏng, thầm nghĩ: “Thì ra tâm ý của hắn cũng giống vậy, thật tốt quá!”

Sự khẩn trương và tâm tình thấp thỏm bỗng nhiên biến mất vô ảnh vô tung, một cỗ ý niệm ngọt ngào tràn đầy thể xác và tinh thần của nàng.

Thân thể mềm mại ngã vào trong ngực hắn, Bạch Dao Di tham lam ngửi mùi trên người hắn, thẹn thùng vô cùng nói: “Diệp huynh, Dao Di chỉ nguyện cùng ngươi chung phò trợ sinh!”

Diệp Trường Sinh vuốt ve mái tóc của nàng, nói: “Lúc ở trong Huyền Ngọc động của Hư Linh điện, Hàn Ly đạo hữu đã đưa ngươi cho ta rồi!”

“Dao Di, hôm nay chúng ta trực tiếp kết hôn luôn đi!” Diệp Trường Sinh nhẹ giọng nói.

“A? vội vã như vậy sao?” Bạch Dao Di đang chìm đắm trong cảm động, vừa nghe nói như thế, nhất thời ngẩn cả người ra.

Cái này cũng quá qua loa đi?

“Có thể không vội sao? Một lúc sau, nếu ngươi biết mấy chuyện phong lưu của ta, đến lúc đó sẽ biến thành cái dạng gì, ai mà biết được!” Diệp Trường Sinh thầm nghĩ trong lòng.

Đêm dài lắm mộng, nếu đã thích Bạch Dao Di, vậy hắn phải lập tức bắt nàng lại, đỡ phải để sau này xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.

Diệp Trường Sinh chưa bao giờ là người mài giũa!

“Giữa những tu sĩ chúng ta, cần gì phải quan tâm những lễ nghi phiền phức của phàm nhân kia? Chỉ cần tâm ý tương thông lẫn nhau là được rồi, nghi thức có thể có ý nghĩa gì chứ?”

“Huống chi, bây giờ Bách Phế của Tiểu Cực cung đang hưng phấn, tất cả mọi người đều đang bận rộn, chúng ta cũng không cần làm lớn chuyện, đi làm phiền bọn họ, nghi thức đơn giản như vậy vừa vặn phù hợp với tâm ý của ta!” Trong giọng nói của Diệp Trường Sinh tràn ngập ý tứ mê hoặc.

Bạch Dao Di bị hắn nói làm dao động, giữa các tu sĩ thì cần gì phải để ý tới những lễ nghi phiền phức kia chứ.

Một số nghi thức không có ý nghĩa bao nhiêu, chỉ cần xác định tâm ý lẫn nhau là được.

Thế là, đôi mắt Bạch Dao Di lập tức trở nên nhu hòa, dịu dàng như nước, nhẹ giọng gọi một câu: “Phu quân!”

Thanh âm uyển chuyển, kiều mị vô hạn, khiến cho người nghe xong tâm thần chập chờn.

Diệp Trường Sinh làm sao còn có thể giữ được, cúi đầu.

Một tiếng ngâm khẽ vang lên, hai người té xuống, cả phòng tràn đầy sắc xuân.

.....

Mấy ngày sau, Diệp Trường Sinh đứng trên không trung của ba tòa Hư Linh điện, kích phát pháp trận dưới chân, nhìn vết nứt không gian to lớn bên trên, ánh mắt lộ vẻ trầm tư.

Một lát sau, hắn chui vào trong khe hở không gian, tiến vào sâu bên trong, thấy trước mắt xuất hiện một quang đoàn thật lớn.

Quang đoàn này chính là chỗ không gian tiết điểm kia, chậm rãi dao động, làm cho người ta có một loại cảm giác phi thường kỳ lạ.

“Tiết điểm này thoạt nhìn đích thật có chút ổn định, nói không chừng so với Ngũ Long Hải sẽ tốt hơn!”

“Những ghi chép lại từ Tiểu Cực Cung, trước kia tu sĩ Hóa Thần của bọn họ cũng có bước vào không gian tiết điểm này!”

“Không biết những người kia có thành công hay không, nhưng Bằng Phách tiên tử hẳn không đến mức hại hậu nhân!”

“Sau này đem Nghịch linh thông đạo đơn giản hóa ra, có lẽ có thể bố trí ở trước tiết điểm này!”

.....

Diệp Trường Sinh nán lại ở tiết điểm không gian này gần một tháng, cuối cùng mới rời khỏi.

Hắn tiếp tục ở lại trong Tiểu Cực cung, không vội vã trở về Thiên Nam.

Vừa đọc các điển tịch trong Tiểu Cực Cung, phỏng đoán các bí thuật đột phá Hóa Thần, vừa thử luyện hóa Thái Dương Chân Hỏa.

Đóa hỏa điểm này có linh tính càng cao, so với Thái Âm Chân Hỏa khó luyện hóa hơn nhiều.

Vài năm sau, Bạch Dao Di thành công đột phá, trở thành Nguyên Anh hậu kỳ tu sĩ.

Vì vậy, theo kế hoạch lúc trước, Bạch Dao Di đã lên làm cung chủ Tiểu Cực Cung.

Bởi vì trưởng lão giám sát của Tiểu Cực cung đã chết, nên Bạch Mộng Hình cũng được chọn làm trưởng lão giám sát.

Giám sát trưởng lão tại Tiểu Cực cung là một chức vị tương đối đặc thù, chẳng những thân phận địa vị so với Đại trưởng lão cùng cung chủ không kém bao nhiêu, ở phương diện thực lực cũng có thể chống lại hai người này.

Trước kia, tại Tiểu Cực cung, vị giám sát trưởng lão kia mặc dù là Nguyên Anh Trung Kỳ, nhưng chấp chưởng một kiện Linh Bảo giống như chế phẩm, về mặt sức chiến đấu cũng không kém hơn so với Hậu Kỳ đại tu sĩ bao nhiêu.

Đương nhiên, với thực lực của Bạch Mộng Hình thì không thể nào trở thành một trong tam đại bá chủ của Tiểu Cực Cung.

Cứ như vậy, tuy Diệp Trường Sinh không cố gắng làm gì, nhưng cũng khiến ba chức vị quan trọng nhất của Tiểu Cực cung đều nằm trong lòng bàn tay hắn.

“Phượng tiên tử, sớm biết hôm nay, hà tất lúc trước?” Trong một tòa cung điện của Tiểu Cực cung, Diệp Trường Sinh lấy Hư Thiên Đỉnh ra, nhìn Băng Phượng bị trói chặt trong đỉnh, thở dài một tiếng nói.

“Biết rõ không phải là đối thủ của ta, ngươi phải chạy đến đây để lấy nhục, hiện tại thì tốt rồi, bị vây ở trong này, là chủ nhân của băng hải, rơi vào kết cục như thế, ta cũng cảm thấy không đáng!”

“Bản thân chúng ta vốn chỉ là hiểu lầm, ngươi nói nếu như ngươi nhìn điểm bắt đầu, vậy cũng không đến mức biến thành như vậy!”

.....

Diệp Trường Sinh liên miên căn nhắc hướng về phía Băng Phượng bị trói lại nói rất nhiều, tận tình khuyên bảo.

Mà Băng Phượng tựa hồ cũng bởi vì bị hãm vây ở trong đỉnh nhiều năm không có phản ứng, cổ tâm khí kiệt ngạo kia đã bị mài bằng.

Không có biểu hiện vô cùng kích động, không giống lúc đầu tức giận.

Nhưng cũng không có ý tứ thuận theo Diệp Trường Sinh, đối với lời nói của hắn, Băng Phượng mắt điếc tai ngơ, đem đầu vùi trong cánh, không nhúc nhích.

Thấy một màn này, ánh mắt Diệp Trường Sinh chuyển động, ngập ngừng nói: “Ngươi bây giờ đã bị ta bắt được, vậy thì vừa vặn, ta còn thiếu một con linh thú, ngươi tới trở thành linh thú của ta, cũng không tính là bôi nhọ thân phận của ta!”

Nghe nói như thế, đôi cánh trắng như tuyết của Băng Phượng run lên, nhưng lập tức lại không nhúc nhích.

Diệp Trường Sinh cười hắc hắc, nói: “Phượng tiên tử chẳng lẽ cảm thấy với tu vi của ta, không cách nào cưỡng ép thu ngươi làm linh thú?”

“Hắc hắc, ngươi xem thường ta rồi, luận thân niệm, ta mạnh hơn tu sĩ Hóa Thần sơ kỳ rất nhiều, cưỡng ép kết khế ước với ngươi hoàn toàn không thành vấn đề!”

Diệp Trường Sinh bị uy hiếp một phen này, rốt cuộc cũng khiến Băng Phượng cảm thấy sợ hãi, đột nhiên ngẩng đầu lên, một đôi mắt xanh biếc hung tợn nhìn chằm chằm Diệp Trường Sinh.

Lại nói tiếp, từ sau khi bị Diệp Trường Sinh bắt giữ, trong lòng nàng đã tưởng tượng ra các kết cục bi thảm.

Kết cục thảm nhất, đơn giản chính là một cái chết, yêu đan cùng tài liệu trên người đều bị tên ác tặc này lấy đi, nàng tu vi vạn năm, một lần đều hóa thành hư ảo mà thôi.

Băng Phượng không thể chấp nhận kết quả như thế này, cùng lắm thì chết mà thôi!

Bị giam ở trong này nhiều năm như vậy, nàng đã sớm chuẩn bị tâm lý sẵn sàng.

Nhưng bây giờ vừa nghe Diệp Trường Sinh nói vậy, Băng Phượng vẫn lập tức không nhận được nữa, giả bộ như đã điều cũng không chịu nổi nữa.

Hay cho câu này, trở thành linh thú chết tiệt này, vẫn là muốn mạng của ả ta!

Nàng là Băng Phượng, đường đường là thiên địa linh thú, chủ nhân của băng hải, đi làm linh thú cho người ta?

Hơn nữa còn làm cho ả cực kỳ thông hận, đây quả thực là tra tấn lớn nhất đối với ả.

Băng phượng không cần nghĩ cũng biết, một khi trở thành linh thú thì sau này sẽ có đủ loại dầy vò.

Lấy phong cách mà đạo tặc này tiến vào phòng của nàng để xem sau này phát sinh chuyện gì, Băng Phượng nghĩ cũng không dám nghĩ tới!

“Thế nào, Phượng tiên tử, ngươi cảm thấy thế nào? Làm linh thú của ta, dựa vào huyết mạch của ngươi, cũng miễn cưỡng đủ tư cách rồi!” Mặt mũi Diệp Trường Sinh tràn đầy nụ cười chân thành nói.

Nghe thấy vậy, Băng Phượng chỉ muốn trực tiếp giết hắn một cái.

Với huyết mạch Phượng Hoàng của nàng, thế mà lại nói miễn cưỡng đủ tư cách ư?!

Nghe Diệp Trường Sinh nói những lời này, trong lòng Băng Phượng nổi lên một trận lửa giận. Nam nhân này mỗi lần mở miệng, đều có thể thành công chọc giận nàng.

Nhưng bị giam nhiều năm như vậy, Băng Phượng cũng đã sớm hiểu rõ, vô luận nàng làm ra bao nhiêu sự phẫn nộ, đều là vô dụng.

Thực lực của nàng không bằng người, lửa giận nhiều hơn nữa cũng chỉ vô năng nổi điên mà thôi.

Căn bản không cách nào làm gì được đối phương, vì vậy hiện tại nàng đã bình tĩnh lại, mặc kệ đối phương nói gì, nàng đều làm ra vẻ sóng gió bất động.

Chỉ lạnh lùng nhìn Diệp Trường Sinh, hỏi: “Rốt cuộc ngươi muốn cái gì?”

“Chắc chắn, giọng điệu này của ngươi giống như ta chủ động tìm ngươi gây sự vậy, hẳn là đòi lại ta tới hỏi ngươi nhĩ?”

“Ngươi muốn gì?” Diệp Trường Sinh cười cười, hỏi.

Nghe nói như thế, Băng Phượng lập tức nói: “Trước kia ta vốn muốn tìm ngươi gây phiền phức, nhưng bây giờ ta đã từ bỏ ý nghĩ này, ân oán giữa ngươi và ta, như vậy sẽ thanh toán xong?”

Vừa nghe lời này, Diệp Trường Sinh nhất thời mở to hai mắt nhìn, không thể tưởng tượng nổi nhìn Băng Phượng chốc lát, hỏi: “Phượng tiên tử chẳng lẽ đã coi ta là tiểu hài ba tuổi?”

“Quan hệ giữa ta và ngươi đã tới tình trạng này, ngươi lại nói cái gì mà thanh toán xong, ngươi cho rằng ta sẽ tin những lời hoang đường này sao?”

“Chỉ sợ nếu ta thả ngươi, ngươi lập tức sẽ trở về tấn thăng Hóa Thần, đến tìm ta gây phiền toái a?”

Lời nói của Diệp Trường Sinh đã phá tan tâm tư của Băng Phượng, nàng hừ lạnh một tiếng, từ chối cho ý kiến.

Diệp Trường Sinh lắc đầu, nói: “Ngay từ đầu, khi ta còn chưa bắt được ngươi, ngươi nói giữa chúng ta thanh toán xong, ta

ngược lại có thể chấp nhận!”

“Nhưng bây giờ, ngươi đã bị ta bắt giữ, ngươi muốn hai thanh chỉ sợ không dễ dàng như vậy!”

“Giết ngươi, ta cũng không nỡ, thả ngươi ra thì càng không có khả năng, cho dù ngươi không tới gây sự với ta, nhưng nếu như ngươi đi tập kích bất kỳ ai bên cạnh ta, cũng sẽ đem đến cho ta phiền toái cực lớn!”

“Phượng tiên tử, ngươi vẫn nên ngoan ngoãn làm linh thú của ta thì hơn!” Diệp Trường Sinh cười hắc hắc, nói.

Nghe nói như vậy, Băng Phượng rút cuộc thay đổi sắc mặt, vội vàng nói: “Ta có thể thề, từ nay về sau giữa ta và ngươi sẽ thanh toán xong xuôi, ta sẽ không bao giờ tìm ngươi gây sự với người bên cạnh ngươi nữa!”

Diệp Trường Sinh lắc đầu: “Đừng nói nữa, loại lời thề này là ta không tin! Lại nói tiếp, ngươi sẽ không hối hận với Linh thú đâu, Linh Lung vương phi, ngươi biết không? Nàng đã làm linh thú cho ta một thời gian ngắn, ngươi còn có cái gì chưa thỏa mãn chứ?”

“Có thể làm linh thú cho ta, đây là phúc khí của ngươi, Phượng tiên tử, chuẩn bị tốt hưởng thụ phúc khí này đi!”

Diệp Trường Sinh nói, trên mặt lộ ra nụ cười tà ác vô cùng trong mắt Băng Phượng.

Lần này Băng Phượng ngây dại!

Lời Diệp Trường Sinh nói khiến Băng Phượng chấn động cực lớn.

Chuyện hắc và Linh Lung vương phi có một đoạn giao tình, Băng Phượng cũng đã nghe người của Vạn Yêu cốc nói qua.

Nhưng nàng tuyệt đối không nghĩ tới chính là, loại giao tình này, lại là như vậy!

Linh Lung vương phi làm linh thú cho hắc?

Nghe cái này cũng quá kinh thế hãi tục đi?

Chỉ sợ sau khi truyền ra ngoài, trên đời này không có người nào tin tưởng cả.

“Rất kinh ngạc sao? Linh Lung chẳng những làm linh thú cho ta, nàng còn rất hưởng thụ đoạn thời gian này đấy!”

“Cho nên người mới nói, chờ mong ngày lành sắp tới, làm linh thú cho ta sẽ tuyệt đối không bôi nhọ người!” Diệp Trường Sinh cười hắc hắc nói.

“Người... Người làm sao có thể?” Trong đôi mắt xanh biếc của Băng Phượng tràn đầy vẻ kinh ngạc, giờ phút này đều không quan tâm tới việc phần hận Diệp Trường Sinh.

Trong lòng nàng tràn đầy suy nghĩ, cao tăng Yêu tộc như Linh Lung, huyết mạch thân phận đều là tồn tại vô cùng cao quý, làm sao lại cam tâm để nhân loại này làm linh thú?

Còn vui vẻ ở trong đó?

Nàng không thể chấp nhận chuyện này.

“Sau này đi, người tiếp nhận Linh Lung đi, làm chuyện nàng làm trước kia, bên cạnh thiếu đi một người sai khiến, ta vẫn cảm thấy có chút không quen!” Diệp Trường Sinh vẻ mặt lười nhác nói.

“Linh Lung vương phi... Lúc nàng làm linh thú cho người đều đang làm gì vậy?” Băng phượng nhin không được hỏi một câu.

Ánh mắt Diệp Trường Sinh lộ ra thần sắc như cười như không, nhìn chằm chằm Băng Phượng, chậm rãi nói: “Yên tâm, sẽ không khổ ngươi!”

“Ta sẽ không để ngươi đi chiến đấu, đi mạo hiểm, đem ngươi coi là vật phẩm tiêu hao, ta đối với người của mình, từ trước đến nay đều rất tốt!”

Nghe thấy những lời này, Băng Phượng trong lòng hơi thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng ngay lập tức, lời nói của Diệp Trường Sinh khiến nàng không nhìn được nữa!

“Ngươi cứ tiếp nhận công việc Linh Lung, giúp ta bung trà rót nước, quét dọn giặt quần áo, lúc cần thiết còn phải hầu hạ ta tắm rửa, thay quần áo...”

Diệp Trường Sinh còn chưa nói xong, Băng Phượng đã hét lên một tiếng: “Cái gì?!”

“Hắc hắc, như thế nào, ngươi hài lòng chưa?”

“Cái tên vô liêm sỉ nhà ngươi đang nói cái gì vậy?” Long vũ toàn thân Băng Phượng đều muốn nổ tung lên, tức giận đến thân thể không ngừng run rẩy.

“Ngươi hiện tại nói mỗi câu, ta đều sẽ nhớ kỹ, hơn nữa sau khi ngươi trở thành linh thú của ta, trả lại gấp bội!” Diệp Trường Sinh đột nhiên nhắc nhở một câu.

“Hiện tại ngươi mắng ta là đồ vô liêm sỉ, đến lúc đó ta thật sự có thể sẽ cho ngươi biết ta vô liêm sỉ đến cỡ nào!”

Giọng nói hung ác của Diệp Trường Sinh khiến cả người Băng Phượng run rẩy, ánh mắt nhìn về phía hắn mang theo một tia hoảng sợ.

“Chuẩn bị tâm lý cho tốt đi!” Diệp Trường Sinh cười đầy chân thành nhắc nhở nàng một câu, sau đó vung tay lên, nắp Hư Thiên đỉnh lại đóng lại.

Sau khi đùa giỡn vị Băng Hải chi chủ này một phen, Diệp Trường Sinh hướng phòng của Bạch Dao Di đi đến.

Hiện tại, sau Loạn Tinh Hải, Thiên Nam, hắn tại Đại Tấn lại có nhà thứ ba.

“Ta đúng là một nam nhân vất vả mà! Nhưng hết cách rồi, có câu nói thế nào đi nữa, năng lực càng lớn thì trách nhiệm càng lớn!”

“Nếu năng lực của ta đã mạnh mẽ như vậy, vậy chuyện cứu vớt một nữ tử có số mệnh bi thảm trên đời này, ta sẽ không thể đổ trách nhiệm cho các nữ tử khác!”

“Ta không vào Địa Ngục thì ai vào Địa Ngục? Nếu như không có ta vất vả, thì trên đời này có bao nhiêu người một lòng khổ tu sẽ bị sắc đẹp hấp dẫn?”

“Ta vì có thể làm cho bọn hắc lòng không tạp niệm tu hành, đã bỏ ra bao nhiêu công sức? Trong này có bao nhiêu người có thể biết được chưa xót?”

Diệp Trường Sinh thở dài một tiếng, trên mặt lộ ra vẻ hiên ngang lẫm liệt: “Đẹp mặt là một loại đau khổ, loại trắc trở này để một mình ta gánh chịu đi, tạo ra một hoàn cảnh cho người khác có thể khổ tu!”

Đi vào tiểu lâu Bạch Dao Di, trong thanh âm nhu mì của “Phu quân” vang lên, Diệp Trường Sinh kiên quyết gánh vác kiếp nạn sắc đẹp.

Như vậy hắc ở trong Tiểu Cực Cung đợi mấy chục năm, xem hết điển tịch ở đây nên thuận tiện cũng đem Thái Dương Chân Hỏa luyện hóa.

Sau khi luyện chế ra loại lửa này, Diệp Trường Sinh lập tức dùng hàn tủy điều chế ra Hồi Dương Thủy, mình dùng một phần, cấp cho Bạch Dao Di cùng đại di tử mỗi người dùng một phần.

Lúc này nghe nói không gian tiết điểm của Tiểu Cực Cung đám người Hương Chi Lễ cũng đều chạy tới nơi này một chuyến.

Phát hiện chỗ này so với các tiết điểm mà bọn họ tìm được đều ổn định hơn nhiều, đám người Hương Chi Lễ vô cùng mừng rỡ, lập tức đặt một trong những tiết điểm được chọn đến.

Chỉ cần tương lai tìm không được tiết điểm thích hợp hơn, có lẽ mọi người sẽ rời khỏi tiết điểm này.

Đồng thời khi đám người Hường Chi Lễ tới đây, Diệp Trường Sinh cũng mang đến cho hắn vài loại tài liệu cần thiết để bố trí Nghịch Linh Thông Đạo, điều này làm cho Diệp Trường Sinh vô cùng vui mừng lẫn sợ hãi.

Kể từ đó, kế hoạch đến Linh giới an toàn lại tiến thêm một bước.

Sau khi xử lý xong chuyện bên phía Tiểu Cực cung, Diệp Trường Sinh lập tức bay tới Thiên Nam.

Trên đường đi, dĩ nhiên là phải đi qua Mạc Lan đại thảo nguyên, hắn tiện đường đi một chuyến đến thánh điện của Mạc Lan tộc.

Tứ đại Thần Sư của Mạc Lan, vẫn là bốn vị Đại Thần sư lúc trước, khi nhìn thấy Diệp Trường Sinh xuất hiện, những người này vừa nhiệt tình vừa mang theo cảnh giác nghênh đón hắn.

Chứng kiến những người bật mặt này mơ hồ mang theo một tia phòng bị, Diệp Trường Sinh trong lòng cười lạnh hai tiếng.

Đám người này sau khi đứng vững gót chân trên thảo nguyên, đoán chừng là sẽ muốn thoát khỏi ảnh hưởng của hắn.

Bất quá, Diệp Trường Sinh cũng lười so đo cùng những gia hỏa này, hắn đi thẳng tới chỗ Mạc Lan thánh cầm trong thánh điện.

Hơn mấy chục năm trước hắn lưu lại dư uy, những người này ngược lại không dám ngăn cản.

Trong một căn phòng ở Thánh điện, Diệp Trường Sinh nhìn thấy con khổng tước màu xanh kia.

Sau khi cảm ứng được khí tức của Diệp Trường Sinh, nguyên bản Mạc Lan thánh cầm đang ngủ say, chậm rãi ngẩng đầu lên, nhìn lại.

“Diệp huynh, thì ra là ngươi đến!” Mạc Lan thánh cầm với vẻ mặt bình tĩnh lên tiếng.

“Có một số việc muốn thỉnh giáo đạo hữu, Diệp mỗ liền tới nơi này!” Diệp Trường Sinh cười ha ha một tiếng nói.

Trong mắt Vĩ Lan thánh cầm cũng lộ ra vẻ mỉm cười: “Là về chuyện Ngân Khoa Văn sao? Truyền thụ văn tự này, chỉ sợ tổn

chút thời gian, xem ra Diệp huynh phải ở chỗ này một thời gian rồi!”

“Không chỉ chuyện này, ta còn có một việc vô cùng quan trọng cần thỉnh giáo đạo hữu, sợ rằng phải quấy rầy đạo hữu một đoạn thời gian rất dài!” Diệp Trường Sinh thần sắc trịnh trọng nói.

“Ồ? Xem ra Diệp huynh trong khoảng thời gian này lại gặp chuyện trọng đại gì đó, nếu không chỉ sợ sẽ không nói những lời này!” Ánh mắt của Mạc Lan Thánh Cầm chợt lóe, chậm rãi nói.

“Diệp mỗ quả thực gặp rất nhiều chuyện, bất quá ở chỗ này cũng không thích hợp giảng thuật những chuyện này, không biết đạo hữu có rời khỏi thánh điện này hay không, nhưng nhân giới lại có ý định xem?” Diệp Trường Sinh đột nhiên hỏi.

“Ý của Diệp huynh là, muốn ta đi theo bên cạnh người?” Mạc Lan thánh cầm nghiêng đầu suy nghĩ một chút rồi nói.

“Không sai, đạo hữu về sau khẳng định muốn ở tại Nhân giới đã lâu, một mực ở chỗ này cũng không có ý tứ, không bằng theo ta đi ra ngoài một chút! “

“Xem khí tức đạo hữu bây giờ đang ở cấp bảy đỉnh phong, tương lai nếu muốn hóa hình mà nói, Diệp mỗ còn có thể trợ giúp đạo hữu hộ pháp!”

Lời nói của Diệp Trường Sinh khiến cho Thiên Lan Thánh Cầm động lòng!

Nó trầm ngâm một lát rồi nói: “Diệp huynh là người có đại khí vận, đi theo bên cạnh huynh cũng chưa hẳn không phải là chuyện tốt!”

Nhìn thấy cảnh thánh cầm bị thuyết phục như vậy, Diệp Trường Sinh trong lòng vui vẻ.

Hắn đã rất nhiều chuyện muốn mượn sức mạnh của con thánh cầm này, ngoại trừ Ngân Khoa Văn, hắn cũng muốn con thánh cầm này giúp mình tìm hiểu một chút về phù lục ghi trên nửa trang Kim Từ Ngọc Thư kia.

Diệp Trường Sinh biết nửa tờ kim nao ngọc thư kia ghi lại loại phù lục nào, có tác dụng như thế nào.

Nhưng biết những thứ này vô dụng, hắn không có khả năng chỉ dựa vào chút tin tức ấy mà tìm hiểu ra phương pháp luyện chế các loại phù lục.

Cho nên, vẫn phải mượn nhờ con thánh cầm này, lấy kiến thức của đối phương, tìm hiểu sinh vật thượng giới, khẳng định so với Diệp Trường Sinh nhanh hơn rất nhiều lần.

Đây là một mặt, còn mặt khác, Diệp Trường Sinh cũng muốn cho con thánh cầm này hỗ trợ cải tiến đường hầm nghịch linh một chút.

Những chuyện này, không điều gì mà phải hao phí một lượng lớn thời gian.

Mà Diệp Trường Sinh cũng không muốn sau này động một chút liền chạy tới trên thảo nguyên tìm Mạc Lan Thánh Cầm.

Vì vậy, dứt khoát lừa dối đối phương đi!

Mạc Lan thánh cầm đứng dậy, hai cánh vỗ một cái bay đến trước mặt Diệp Trường Sinh, nói: “Ta đi cùng đạo hữu, hi vọng những ngày tiếp theo đạo hữu sẽ không để ta thất vọng!”

“Ha ha, Diệp mỗ tin tưởng đạo hữu tuyệt đối sẽ không thất vọng!” Diệp Trường Sinh cười nói.

Ngay sau đó, hắn nói thêm: “Đúng rồi, gần đây ta gặp được một con thập cấp yêu thú có thực lực cực mạnh, muốn thu phục đối phương xem như linh thú. Đạo hữu có phương pháp gì tốt không?”

Mặc dù Diệp Trường Sinh lúc đe dọa Băng Phượng, hắn có thể thoả mái thu đối phương làm linh thú.

Nhưng trên thực tế, nó lại không dễ dàng như vậy. Băng Phượng dù sao cũng là thập cấp yêu thú, không phải loại yêu thú bình thường có linh trí.

Cho dù Diệp Trường Sinh có thần thức cấp bậc Hóa Thần, nhưng muốn mạnh mẽ thu phục được Băng Phượng cũng là chuyện gần như không thể.

Nhất định phải mượn phương pháp đặc biệt.

Diệp Trường Sinh vốn còn muốn nghiên cứu một phen mệnh bài mà Côn Ngô tam lão dùng để giam cầm Khuê Linh, nhưng

vừa nhìn thấy Vũ Lan thánh cầm, mới nhớ ra không bằng hỏi vị tu sĩ thượng giới này một chút.

Nghe Diệp Trường Sinh nói vậy, Mạc Lan thánh cầm nhìn hấn một cái thật sâu, nói: “Ta cũng là sinh vật Yêu tộc, lời này của Diệp huynh có chút phạm húy kị!”

“Ha ha, đến loại cảnh giới này của đạo hữu, còn câu nệ với chủng tộc sao? Trong Nhân tộc chúng ta, có không ít người dùng đồng loại làm Luyện Thi, ta cũng không tin trong Yêu tộc, không có đồng loại nô dịch tương tự!” Diệp Trường Sinh cười ha ha nói.

“Lời này nói cũng không thành vấn đề, chẳng qua là... Mà thôi, đạo hữu dù sao cũng là ở Nhân giới, không giống với Linh giới, ta cũng không cần lo lắng mấy chuyện đó!”

“Bất quá trước tiên ta phải hỏi đạo hữu một câu, người muốn thu làm linh thú là sinh linh như thế nào?” Mạc Lan thánh cầm một đôi mắt nhìn về phía Diệp Trường Sinh, hỏi.

“Là thiên địa linh vật tương tự giao long!” Diệp Trường Sinh nói.

Nghe hấn nói vậy, Mạc Lan thánh cầm cả kinh, có chút khó tin nhìn hấn.

“Diệp huynh thật đúng là gan dạ, dám thu linh thú như vậy, cũng chỉ có tu sĩ hạ giới các người dám làm như vậy, lên thượng giới...”

Mạc Lan thánh cầm giống như nhớ ra cái gì đó, liên tục lắc đầu, cảm khái không thôi.

“Mà thôi, dù sao tại hạ ở hạ giới, cũng không quản được nhiều như vậy. Có điều ta phải nhắc nhở đạo hữu một câu. Nếu như người thật sự nhận Giao Long làm linh thú, sau khi lên thượng giới, tốt nhất đừng để cho người Yêu tộc biết được!”

“Như thế nào? Bên trong Yêu tộc ở Thượng giới, cũng có Giao Long sao?” Diệp Trường Sinh ra vẻ không biết hỏi.

“Trong thất yêu vương ở Linh Giới có một vị Nam Ly Giao Vương, vị này nổi tiếng bao che khuyết điểm!” Mạc Lan thánh cầm kinh ngạc liếc hấn một cái rồi nói.

“Ha ha, may mà ta muốn thu làm linh thú chứ không phải giao long!” Diệp Trường Sinh cười cười nói.

Tiếp theo, hắn nhìn về phía mặc Lan thánh cầm đầy thâm ý, nói: “Nếu đạo hữu đã nói như vậy, vậy chắc hẳn trên tay ngươi hẳn là có bí pháp bậc cao rồi?”

“Hừ, thứ này, ta vốn không muốn cho ngươi, nếu như không phải nể tình ngươi giúp ta hàng lâm nhân giới...”

Bộ dáng Mặc Lan thánh cầm vô cùng khó xử, nó thở dài một tiếng, nói: “Đạo hữu sau này ngàn vạn lần không nên nói ra, loại bí pháp này là ta đưa cho ngươi!”

“Điều này xin đạo hữu yên tâm, Diệp mỗ tuyệt đối sẽ giữ kín miệng như bưng!” Diệp Trường Sinh cười hắc hắc, từ trong túi trữ vật lấy ra một cái ngọc giản trông không.

Mặc Lan thánh cầm không từ chối nữa, há miệng phun ra một đạo thanh quang, khắc vào trong ngọc giản.

Một lát sau, nó đưa ngọc giản cho Diệp Trường Sinh, nói: “Bí pháp này là năm đó ta giết một vị cường giả Nhân tộc, từ trong túi trữ vật của hắn phát hiện ra. Chỉ cần thần niệm đạo hữu vượt qua con yêu thú kia, liền đủ để cường hành ký kết khế ước với đối phương!”

“Tuy nhiên, nếu thần niệm của con linh thú này vượt qua ngươi trong tương lai, ngươi sẽ lập tức chịu phản phệ!” Mặc Lan thánh cầm nhắc nhở.

“Không sao, thần niệm của nàng không thể nào vượt qua ta!” Diệp Trường Sinh mỉm cười nói.

Tiếp theo, hắn mở Hư Thiên đỉnh ra, nói: “Trong khoảng thời gian này đạo hữu hãy ở lại trong Tôn đỉnh này đi!”

Mặc Lan thánh cầm nhìn chằm chằm Hư Thiên Đỉnh một lát, lại có vẻ như không nhìn ra cái gì, điều này khiến trong lòng Diệp Trường Sinh khẽ động.

“Con thánh cầm này không biết Hư Thiên Đỉnh?” Trong lòng của hắn thầm nghĩ.

“Linh bảo này của đạo hữu, ngược lại có chút kỳ lạ, không phải dùng để công kích hoặc phòng ngự, phương diện đấu pháp căn bản không có bao nhiêu ưu thế!”

“Xem ra, ngược lại giống như tạo ra để phá vỡ phong ấn!”
Mạc Lan thánh cầm rung đùi đắc ý nói.

“Ồ? Đạo hữu đúng là có kiến thức rộng rãi, tuy nhiên cái đỉnh này cũng chỉ là ta vô ý lấy được, rốt cuộc là dùng để làm gì, chính ta cũng không rõ lắm!” Diệp Trường Sinh nói.

“Có thể tìm được linh bảo ở một nơi căn cỗi như Nhân giới, đạo hữu quả thật là người có đại khí vận!” Mạc Lan thánh cảm khái nói một câu.

Diệp Trường Sinh cười ha ha, lại nói: “Đúng rồi, vật này, cũng mời đạo hữu giúp ta tham mưu!”

Nói xong, đưa một khối ngọc giản cho Mạc Lan Thánh Cầm.

Sau khi nhận được ngọc giản, thần niệm của Mạc Lan thánh cầm đi vào xem xét, lập tức thở nhẹ một tiếng: “Nghịch linh thông đạo?!”

“Không sai, chính là Nghịch Linh Thông Đạo, kiến thức trận pháp của đạo hữu vượt xa ta, không ngại giúp ta tham mưu, nên làm như thế nào mới có thể đem tòa trận pháp này đơn giản hoá, có thể bố trí ở Nhân giới!”

“Ha ha, Diệp huynh vì phi thăng linh giới, chuẩn bị thật sung túc! Bất quá người tìm ta đích thật là tìm đúng người, tại phương diện trận pháp, tạo nghệ của ta tại linh giới hai tộc Nhân Yêu, cũng coi như là được xếp hạng! “

Mạc Lan thánh cầm cười nói một câu, lập tức hai cánh cuốn lấy miếng ngọc giản bay vào trong Hư Thiên đỉnh.

Vừa tiến vào trong đỉnh này, Mạc Lan thánh cầm lập tức thấy được phượng hoàng toàn thân trắng như tuyết đang bị nhốt trong đỉnh kia.

Nó lập tức ngậy ngấn cả người!

Hai con mắt đối lập, mắt to trùng mắt nhỏ, hai linh cầm trong lúc nhất thời đều có chút trầm mặc!

Sau khi Mạc Lan thánh cầm và Băng Phượng gặp nhau, cả hai đều không còn gì để nói.

Cuối cùng Mạc Lan thánh cầm cũng đã minh bạch, Diệp Trường Sinh muốn thu phục linh thú là cái gì.

Dĩ nhiên lại là một con thập cấp Băng Phượng, loại thiên địa linh thú này tại thượng giới cũng không thấy nhiều.

Mà Băng Phượng lại xem Mạc Lan Thánh Cầm là một người bị hại, là một linh thú bị Diệp Trường Sinh bắt tới.

Nhưng khiến nàng cảm thấy tò mò là không ngờ Diệp Trường Sinh lại không trói buộc đôi phương mà cứ thế bỏ qua.

Chẳng lẽ không sợ xảy ra vấn đề gì sao?

Băng phượng cẩn thận đánh giá tu vi của Mộ Lan thánh cầm.

Thì ra là yêu thú cấp bảy!

Khó trách!

Chỉ là vì sao thoát nhìn yêu thú cấp bảy cũng có vẻ linh trí phi thường cao?

Thật là kỳ quái!

Lẽ nào Không Tước này cũng là thiên địa linh thú ghê gớm gì đó?

Trong lòng Băng Phượng nổi lên đủ loại suy đoán.

Mà lúc này, Mạc Lan thánh cầm lại trực tiếp truyền âm cho Diệp Trường Sinh: “Diệp huynh, sớm biết người muốn thu phục linh thú là một con Băng Phượng, ta sẽ không truyền thụ bí pháp đó cho người!”

“Chính vì lo lắng người làm vậy cho nên ta tranh thủ thời gian lừa gạt bí pháp của người trước!” Diệp Trường Sinh nghe vậy trong lòng lăm bằm.

“Đạo hữu bản thể phải là Không Tước? Băng Phượng này có chênh lệch lớn so với tộc các đạo hữu! “

“Hừ, chúng ta đều là phi cầm, tóm lại là có vài phần thân cận, đạo hữu làm như vậy, quả thực có chút không ổn!” Mạc Lan thánh cầm hừ lạnh một tiếng nói.

“Ha ha, hiện tại dù sao cũng là ở Nhân giới, đạo hữu quản nhiều như vậy làm gì?” Diệp Trường Sinh cười hắc hắc nói.

Mạc Lan thánh cầm nghe vậy cũng không nói gì.

Tuy nhiên nhìn thấy con Bãng phượng trước mắt này bị mình truyền thụ bí pháp cho Diệp Trường Sinh thu làm linh thú, quả thực khiến hắn có chút khó chịu trong lòng.

Nhưng nó và Diệp Trường Sinh chung quy là có quan hệ hợp tác, không cần thiết chỉ vì chút chuyện nhỏ này mà gây ra mâu thuẫn giữa hai người.

Đúng như Diệp Trường Sinh đã nói, đây là ở nhân giới, rất nhiều chuyện không cần phải để ý tới.

Phát hiện trong Hư Thiên đỉnh không có động tĩnh gì, Diệp Trường Sinh cười hắc hắc, thu hồi cái đỉnh này, rời khỏi Mạc Lan thánh điện.

Hắn lặng lẽ bắt cóc Thánh cầm của Mạc Lan nhân, khiến Mạc Lan nhân này sợ hãi gần chết.

Khi vị Thánh nữ Mạc Lan kia trở lại thánh điện như bình thường, đến đây bái kiến thánh cầm, lại phát hiện thánh cầm không ở đây.

Ngay lập tức từ trong cao tầng của Mạc Lan nổi lên một hồi sóng to gió lớn, bốn vị đại tu sĩ tề tụ thánh điện, sắc mặt khó coi tới cực điểm.

Không cần phải nói, thánh cầm đột nhiên biến mất khẳng định là có liên quan đến việc Diệp Trường Sinh gần đây bái phỏng.

Chẳng lẽ hắn bắt Thánh cầm đi?

Thương lượng một hồi, Mạc Lan tứ đại thần sư phong tỏa tin tức, sau đó vị kia thần sư họ Trọng lập tức khởi hành tiến về Thiên Nam.

Hắn đi ngàn dặm xa xôi tới Thất Linh đảo hỏi một câu, mới miễn cưỡng nhận được câu trả lời.

Bây giờ thánh cầm của bọn họ là người Mạc Lan muốn đi cùng Diệp Trường Sinh một thời gian, bọn họ không cần quan tâm.

Về sau khi nào Thánh Cầm muốn trở về, lúc đó hẳn có trở về hay không.

Câu trả lời này khiến thần sư họ Trọng ngây ngẩn cả người.

Thánh cầm là tồn tại trọng yếu nhất của bộ tộc bọn họ, hiện tại lại ở trong nhà người khác lang thang, chuyện này làm sao mà qua được?

Nhưng lấy thực lực và địa vị của hắn, lại không cách nào quyết định có thể chỉ trích đối với thánh cầm.

Đến cuối cùng, vị thần sư họ Trọng này chỉ có thể buồn bực không thôi quay về thảo nguyên.

Mạc Lan nhân phong tỏa tin tức thánh cầm biến mất đến chết, sợ tước địch biết, lại gây ra vấn đề gì.

Thất Linh đảo, lớn nhất cũng là Linh Giao đảo đầy đủ linh khí, vẫn luôn là nơi ở của đám người Diệp Trường Sinh.

Ngoại trừ một ít nhân vật hạch tâm của Trường Sinh minh, những người còn lại đều không được phép tiến vào hòn đảo này.

Tuy hiện tại Trường Sinh minh đã phát triển đến hơn một ngàn đệ tử, trên Thất Linh đảo cũng có năm sáu trăm người, nhưng Linh Giao đảo vẫn luôn rất vắng vẻ.

Khi Diệp Trường Sinh không có mặt, trên đảo này, đông đảo nữ nhân căn bản đều là đợi mình bế quan khổ tu, hoặc là mấy người tổ đội đi du lịch nơi nào đó, thăm dò di tích các loại.

Trên đảo cơ bản ngày thường không có động tĩnh gì, cũng thỉnh thoảng sẽ có vài lần kết anh thiên tượng dẫn động ánh mắt mọi người.

Trong mấy chục năm này, cao thủ Nguyên Anh trong Trường Sinh Minh đã bộc phát ra một đợt tăng trưởng.

Trước khi Diệp Trường Sinh rời khỏi, nơi này chỉ có hai Nguyên Anh là Nam Cung Uyển, Nguyên Dao. Hiện tại Diệp

Trường Sinh trở về, lại nhìn thấy bảy tám tu sĩ cấp Nguyên Anh.

Ba người Trần sư tử, Tân Như Âm, Nghiên Lệ kết anh cũng không nói nhiều, ngay cả thị nữ Tiểu Mai của Tân Như Âm, đệ tử của Nam Cung Uyển Tiêu Thúy Nhi cũng kết anh.

Trong Trường Sinh Minh thoáng cái đã có thêm năm vị cao thủ cấp Nguyên Anh, còn chưa tính là thập cấp yêu thú Khuê Linh từ Đại Tấn ngàn dặm xa xôi chạy tới.

Có lực lượng như vậy, cho dù Diệp Trường Sinh không ở đây, Trường Sinh minh cũng là siêu cấp đại phái hàng thật giá thật ở Thiên Nam.

Đồng thời Diệp Trường Sinh cũng hiểu rõ thêm, trong mấy năm nay, từng người trong số các nàng cũng thu nhận môn nhân đệ tử nhất định.

Nguồn gốc của những người này, có một số là gia tộc hoặc là bộ hạ cũ của tông môn, như Trần sư tử cùng Nam Cung Uyển, cũng có chút khả năng gặp được khi ra ngoài du lịch.

Trong những đệ tử này, có mấy người có tu vi cao nhất, có người đã tiến vào Kết Đan kỳ.

Như vậy, đội nhân tài của Trường Sinh minh từ từ được dựng lên, tin tưởng chỉ cần thêm mười mấy trăm năm nữa, sẽ có khác biệt lớn với những tông môn siêu cấp kia.

Tóm lại, trong mấy năm qua Diệp Trường Sinh phải tay làm chân đạp, phát triển của Trường Sinh minh là không ngừng phát triển.

Cũng không bởi vì hắn không ở đây mà chịu bất kỳ hạn chế nào, hiện tại bất kể là ở quốc gia nào ở Thiên Nam cũng đều có thể nhìn thấy chi nhánh của Trường Sinh minh.

Trong bất cứ chi nhánh nào, đều có thể nhìn thấy yêu đan cấp bậc Kết Đan, cùng với đan dược dùng yêu đan luyện chế.

Tài nguyên yêu thú tại Loạn Tinh Hải đã lưu thông rộng khắp Thiên Nam. Những năm gần đây, dùng những tài nguyên này để lưu truyền, không biết Thiên Nam bên này sáng lập ra bao nhiêu tu sĩ Trúc Cơ, Kết Đan kỳ.

Đương nhiên, số lượng tu sĩ Thiên Nam cũng không vì vậy mà nhiều hơn.

Bởi vì có nhiều tu sĩ chạy tới Loạn Tinh Hải săn yêu lấy đan.

Trên đường đi cũng không biết đã chết bao nhiêu người, Ngoại Tinh Hải mệnh mông, tràn đầy nguy hiểm vô tận.

Nhưng tóm lại vẫn có không ít người săn giết được yêu đan thành công, đổi lấy tài nguyên mình muốn, từ đó tu vi tiến nhanh.

Bây giờ Thiên Nam, các nơi đều truyền lưu một người nào đó đựng phải đại vận gì đó ở Loạn Tinh Hải, do đó tu vi đột nhiên tăng mạnh, xưng bá một phương.

Những lời đồn này có thật có giả, nhưng mặc kệ là thật hay giả, dưới tuyên truyền như vậy, Loạn Tinh Hải trong cảm nhận của tu sĩ Thiên Nam, nghiễm nhiên đã biến thành một nơi tràn ngập cơ hội bảo tàng.

Nhưng hề là tu sĩ có chút mục tiêu đều sẽ sinh ra ý niệm đi mạo hiểm ở Loạn Tinh Hải.

Mà Trường Sinh Minh ngồi trên Truyền Tống trận cổ xưa thu hết lộ phí cũng vì vậy mà kiếm được đầy bồn đầy bát.

Vì vậy, sau khi Diệp Trường Sinh trở lại đảo Thất Linh, chỉ hỏi một chút đã biết rõ, bây giờ tổng bộ đã chứa đựng hơn một ngàn vạn linh thạch.

Cái này cũng mất thời gian vài chục năm, liền thu được tài sản khổng lồ như thế.

Một ngàn vạn linh thạch này, trong mắt Diệp Trường Sinh, số người ủng hộ hàng tỉ linh thạch, cũng không tính là nhiều.

Nhưng đối với đại bộ phận tông môn ở Thiên Nam, đại bộ phận Nguyên Anh tu sĩ mà nói đều là một con số trên trời.

Loại năng lực hấp kim kinh khủng như Trường Sinh Minh, đã làm cho rất nhiều tu sĩ Nguyên Anh Thiên Nam cảm thấy được một tia không ổn.

Nếu như không phải có linh thạch bên kia Loạn Tinh Hải liên tục không ngừng truyền đến, chỉ sợ chẳng mấy chốc sẽ có linh thạch co rút lại trên thị trường Thiên Nam.

Bất quá, mặc dù phát hiện vấn đề này, nhưng cũng không có ai dám chỉ tới Trường Sinh minh.

Dù sao thì thế lực này là đệ nhất đại tu sĩ của Thiên Nam đệ nhất sáng tạo ra.

Hơn nữa, linh thạch này đối với tông môn cùng tu sĩ phía dưới mà nói tác dụng càng lớn một chút, đối với tu sĩ Nguyên Anh tầng cao mà nói, không có tác dụng lớn như vậy.

Cho nên, bọn họ cũng chỉ mở một con mắt nhắm một con mắt mà thôi.

Bởi vì Diệp Trường Sinh trở về, Linh Giao đảo vốn quanh quẽ lập tức liền náo nhiệt hẳn lên.

Nam Cung Uyển cùng Tân Như Âm đang bế quan trên đảo tất cả đều xuất quan, Nguyên Dao, Nghiên Lệ và Trần sư tỷ đang vân du bên ngoài biết được tin tức cũng đều chạy về.

Bên trong Diệp Trường Sinh đỉnh, Mạc Lan thánh cầm bay ra, cùng Tân Như Âm thảo luận về trận pháp.

Tân Như Âm sợ hãi thần phục kiến thức rộng rãi của Mạc Lan thánh cầm, mà Mạc Lan thánh cầm cũng vì Tân Như Âm trận pháp thiên phú mà rung động.

Một người một yêu hàn huyên vài câu, sau đó lập tức trao đổi với nhau về trận pháp.

Các nàng đàm luận chính là khí thể ngất trời, khiến cho Diệp Trường Sinh và Nam Cung Uyển bên cạnh nhìn nhau.

Một lát sau, Nam Cung Uyển đi đến bên cạnh Diệp Trường Sinh, ôn nhu cười nói: “Xem ra Như Âm muội muội nhất thời không nói hết được rồi, chúng ta hay là trước tiên đừng quấy rầy các nàng đi!”

“Mấy chục năm không gặp phu quân, Uyển Nhi có rất nhiều chuyện muốn nói với phu quân!”

Diệp Trường Sinh nghe vậy liền kéo tay Nam Cung Uyển, nói: “Cũng tốt, ta cũng có rất nhiều lời muốn nói với Uyển Nhi!”

Hai người kéo tay nhau, đi tới bờ biển, ngồi trên một tảng đá lớn, nhìn về mặt trời phía xa, Nam Cung Uyển dựa sát vào

Diệp Trường Sinh, trong mắt tràn đầy nhu tình mật ý, nhẹ giọng nói:

“Phu quân, nói cho Uyển Nhi nghe chuyện chàng gặp phải ở Đại Tấn đi!”

“Mấy chục năm nay, Uyển Nhi vẫn luôn bế quan, rất ít khi ra ngoài, đối với thánh địa tu hành của thế giới Đại Tấn, Uyển Nhi cũng rất hiếu kỳ đấy!”

Diệp Trường Sinh cúi đầu, hôn lên trán nàng, trong mắt tràn đầy yêu thương nói: “Cái này nói rất dài dòng, từ lúc ta bước lên Mạc Lan thảo nguyên nói ra trước đi...”

Hai người ngồi dựa lưng vào nhau, Diệp Trường Sinh liên tiếp giảng giải mấy canh giờ, kể lại các loại chuyện kỳ dị mình gặp phải một đường từ Mạc Lan thảo nguyên đến các nơi ở Đại Tấn cho Nam Cung Uyển nghe.

Nói đến chỗ thú vị, nàng không khỏi nhẹ giọng cười lên, rất nhanh đã bị Diệp Trường Sinh chọc cho cười đến cảnh hoa run rẩy.

“Thì ra Khuê Linh có lai lịch như vậy, phu quân có thể thu phục được nàng cũng là lấy đỉnh toàn bộ của Côn Ngô tam lão!” Sau khi nghe được lai lịch của Khuê Linh, Nam Cung Uyển không khỏi cảm khái nói.

Lúc trước khi Khuê Linh tìm đến đây, còn thiếu chút nữa dẫn tới một trận hiềm lằm.

Sau đó, sau nhiều lần cẩn thận hỏi thăm, các nàng mặc dù miễn cưỡng tiếp nhận Khuê Linh, nhưng vẫn một mực đề phòng con thập cấp yêu thú này.

Cho đến gần đây khi Diệp Trường Sinh trở về, Nam Cung Uyển mới bỏ đi một phần phòng bị khuê Linh.

“Đúng vậy, nếu như không có mệnh bài của Côn Ngô tam lão thì ta đã phải giết chết Khuê Linh rồi!”

“Bây giờ mệnh bài nằm trong tay ta, tính mạng Khuê Linh nằm trong tay ta, chỉ cần nàng còn muốn sống, muốn được tự do thì không thể không nghe lời ta!”

“Hừ, phu quân người ngay cả thu linh thú cũng chọn lấy một nữ tử, may mắn là tướng mạo Khuê Linh này... Nếu không ta

cũng hoài nghi phu quân người có tính tình gì đặc thù hay không!” Nam Cung Uyển bỗng nhiên hừ nhẹ một tiếng nói.

Nghe hắn nói vậy, Diệp Trường Sinh không khỏi có chút xấu hổ, ho nhẹ một tiếng, nói: “Người coi ta là người gì!”

Hắn trong lúc nhất thời không khỏi nghĩ tới Băng Phượng, nàng này chính là quốc sắc thiên hương, không thua gì Nam Cung Uyển và Nguyên Dao.

Cái này nếu để cho các nàng nhìn thấy, hình tượng của Diệp Trường Sinh trong mắt các nàng lại phải đổi mới một đợt.

Sau một lát, Nam Cung Uyển lại kinh hô: “Thì ra Ngân Nguyệt lại là yêu phi của Yêu Vương thượng giới?!”

Diệp Trường Sinh cười ha ha, nói: “Đúng vậy, ta nhận một vị phi tử trong Thất Yêu Vương Linh giới làm linh thú, đây chính là thành tựu mà ngay cả Tam Hoàng Nhân tộc cũng không thể làm được!”

“Người còn phải đặc ý, ta vốn cảm thấy người cùng Ngân Nguyệt có chút không đúng, về sau nếu người đi Linh giới, có phải còn muốn cùng nàng liên tiếp yêu tình này không! “

“Ha ha!” Diệp Trường Sinh cười khan hai tiếng, không tiếp tục nói nữa.

Nam Cung Uyển thuận miệng nói một câu, cũng không nói gì nữa, tiếp tục hỏi về chuyện Côn Ngô Sơn.

Hồi lâu sau, cuối cùng cũng kết thúc thảo luận của Tân Như Âm và Mạc Lan thánh cầm, một người một yêu đi ra.

Nam Cung Uyển thấy thế đứng dậy, đi lên kéo tay Tân Như Âm, cười tủm tỉm nói: “Như Âm muội muội, vừa rồi muội có nghe thấy không, vị phu quân này của chúng ta, những năm gần đây, đã trải qua một phen phong ba bao la đấy!”

“Vậy sao? Vừa rồi ta đã làm lỡ trò hay rồi, không được, Diệp đại ca, huynh phải kể lại một lần nữa cho ta!” Tân Như Âm khẽ cười một tiếng rồi nói.

“Nói một chút, khẳng định phải nói, hai tỷ muội các người, mỗi người ta đều phải nói một lần, đến lúc đó ngoài miệng ta nói bốc khói!” Diệp Trường Sinh tiến tới ôm hai nàng vào lòng nói.

“Hừ, người chạy ra ngoài nhiều năm như vậy mà ở chỗ chúng ta lại không muốn lãng phí miệng lưỡi sao?” Tân Như Âm hờn dỗi trách mắng một tiếng.

“Hắc hắc, ta cũng muốn ở một phương diện khác tốn nhiều công tốn sức!” Diệp Trường Sinh nắm chặt hai tay eo nhỏ của hai nàng lại, giọng nói mập mờ vang lên.

Hai nàng vừa nghe liền lập tức minh bạch hắn đang nói cái gì, nhất thời thanh âm hờn dỗi không ngừng vang lên: “Nói bậy bạ gì đó, nơi này còn có người kia!”

“Các người không cần quan tâm nó!” Diệp Trường Sinh liếc qua Mạc Lan thánh cầm nói.

Con không tước kia có chút im lặng nhìn một màn trước mắt, cánh quạt một cái, bay sang một bên khác.

“Đi thôi, Uyên Nhi, Như Âm, trước khi nói những chuyện này, để cho các người cảm nhận trước nhiệt độ của ta!” Diệp Trường Sinh kéo các nàng đi về phòng phía xa xa.

Hai nữ tử mặt mũi tràn đầy vẻ thẹn thùng, thanh âm oán trách không ngừng vang lên, nhưng không có bao nhiêu ý tứ muốn cự tuyệt.

Đều muốn đón tiếp, từ chối đi theo hắn về phía trước.

Một tháng sau, Nguyên Dao, Trần sư tỷ mấy người cũng từ bên ngoài trở về.

Giữa mọi người, tự nhiên là một phen ly biệt gặp lại, tận tình thổ lộ hoài niệm.

Diệp Trường Sinh cùng chúng nữ ở trên đảo hoa thiên tử địa mấy năm, an ủi các nàng một phen.

Mười mấy năm sau, Diệp Trường Sinh đứng trong dược viên ở một chỗ Linh Giao đảo, thần sắc thận trọng nhìn vài gốc thực vật trong dược viên.

Đặc biệt là, ở trung tâm dược viên lại được tầng tầng lớp lớp cắm chế bảo vệ lấy cây tiên đằng kia.

Sau khi Diệp Trường Sinh trở lại Thiên Nam, liền trồng cây Tiên Đằng này xuống, sau đó bắt đầu dùng lục dịch đổ vào.

Sau khi tiêu tốn hơn năm mươi vạn Linh Thạch với số lục dịch này, gốc Tiên Đằng này mới từ một cây dây leo héo rũ biến thành màu xanh biếc.

Tuy rằng gốc tiên đằng này trở nên có một tia lục ý, nhưng vẫn là tử khí trầm xuống, bộ dáng rất uể oải.

Thế là, Diệp Trường Sinh liền đổ một phần Hồi Dương Thủy vào phía trên, kết quả qua hai năm, trên cây Tiên Đằng này lập tức xuất hiện một phần sinh cơ bùng bùng.

Thấy cảnh này, Diệp Trường Sinh liền biết cây tiên đằng đã được cứu sống.

Quả nhiên dùng lục dịch cùng Hồi Dương Thủy có thể cứu sống gốc Tiên Đằng này, Diệp Trường Sinh dưới sự mừng rỡ không ngừng nhỏ lục dịch vào phía trên.

Như thế, lại qua thêm mấy năm, sau khi Diệp Trường Sinh hao phí hơn hai trăm vạn linh thạch, nguyên bản dây leo khô này đã mọc đầy trên mặt đất, bò đầy mấy cây cột đá phụ cận.

Trên dây leo là từng mảng lá xanh rậm rạp sinh trưởng, làm cho người ta nhìn qua sẽ sinh ra một loại sinh cơ bùng bùng.

Từ tiên đằng này phát tán ra khí tức thảo mộc, cường thịnh làm cho người khó có thể tin.

Từ sau khi cứu sống tiên đằng, Diệp Trường Sinh đặt trong một gốc linh dược khác, Cửu Khúc Linh Sâm biến thành trắng muốt vẫn dính chặt vào gốc tiên đằng này, cả ngày ngủ say như chết.

Đưa nó sang một bên khác, nó cũng sẽ lập tức chạy về, sau mấy lần như vậy, Diệp Trường Sinh sẽ không bao giờ quản con thỏ trắng này nữa.

Con Cừu Khúc Linh Sâm này từ sau khi bị Diệp Trường Sinh lấy được tới nay vẫn chưa từng bị qua khổ, cho dù Diệp Trường Sinh muốn luyện được, cùng lắm cũng chỉ có thể lấy một ít linh huyết của nó.

Ngoài ra, nó không còn bị ngược đãi nào nữa, mấy trăm năm qua nó không gặp phải chút nguy hiểm nào, cuộc sống trôi qua vô cùng an nhàn.

Linh tính của con thỏ trắng này vô cùng cao, một lúc lâu sau, cảnh giác của nó đối với Diệp Trường Sinh đều biến mất, không còn sợ hãi hẩn như trước nữa.

Thậm chí, có đôi khi Diệp Trường Sinh lại xuất hiện trong vườn, con thỏ trắng này nghênh ngang đi qua trước người Diệp Trường Sinh, coi hẩn như không.

Diệp Trường Sinh có chút im lặng, bất quá cũng không có ý định quấy nhiễu gốc Cừu Khúc Linh Sâm này, mặc cho đối phương sống cuộc sống an nhàn dưới sự che chở của mình.

Hiện tại, khi Diệp Trường Sinh xuất hiện ở trong vườn, con thỏ trắng này cũng chỉ có đôi mắt như hồng ngọc mở ra, nhìn hẩn một cái, liền thay đổi tư thế, tiếp tục nằm ở trong gốc Huyền Thiên Tiên Đẳng ngủ say.

Diệp Trường Sinh mỉm cười, không để ý đến nó mà đi tới bên cạnh tiên đẳng quan sát tỉ mỉ.

Huyền Thiên Tiên Đẳng sống lại vừa nhìn, ngoại trừ tản ra linh khí kinh người, dường như không khác gì loại dây leo bình thường, nhưng nhìn kỹ sẽ thấy điểm bất thường.

Màu xanh biếc của cây mây này làm cho người ta có loại cảm giác vô cùng thông thấu, hơn nữa ở sâu bên trong còn phản xạ ra một loại hào quang sáng bóng giống như kim loại.

Lại nhìn kỹ những đường vân lá mây kia, mỗi một chỗ đều hoàn toàn bất đồng, lại có một loại cảm giác phi thường huyền ảo.

Diệp Trường Sinh nhìn kỹ một hồi phát hiện, loại hoa văn này thoạt nhìn có chút tương tự với Ngân Khoa Văn học được từ Mạc Lan thánh cầm.

“Chẳng lẽ là Kim Triện Văn?!” Diệp Trường Sinh nhìn chăm chăm những đường vân đó, trầm nghĩ.

Nghĩ kỹ lại, hắn liền cảm thấy loại phỏng đoán này rất có thể là thật.

Dùng Huyền Thiên Chi Bảo bố cục, trên tiên đăng này xuất hiện Kim Triện Văn cực kỳ hợp lý.

“Cứu sống là tốt rồi, kế tiếp còn phải tiêu phí lượng lớn lực dịch để cho nó nở hoa kết trái!” Diệp Trường Sinh nhìn gốc Huyền Thiên Tiên Đăng này trầm nghĩ.

Nói như vậy, chu kỳ sinh trưởng của Huyền Thiên Tiên Đăng là dùng đơn vị mười vạn năm làm đơn vị tính toán, muốn chờ một cây Tiên Đăng trưởng thành, nở hoa kết trái, thời gian hao phí như thế nào cũng phải mấy chục vạn năm, thậm chí trăm vạn năm.

Mà nó một khi nở hoa kết trái, lại rất nhanh sẽ héo rũ, dây leo trực tiếp hóa thành tro tàn biến mất không thấy gì nữa.

Huyền Thiên Tiên Đăng, ẩn chứa bên trong mỗi một loại pháp tắc đều là duy nhất, bình thường thì lúc sinh ra ở thế giới mới sinh ra đã là vật Tiên Thiên rồi.

Một thế giới, có thể sinh ra loại Huyền Thiên chi vật này đều có số lượng, phi thường ít, dùng một kiện là thiếu một kiện.

Mặc dù đối với Diệp Trường Sinh mà nói, cây Huyền Thiên Tiên Đăng này cũng là duy nhất.

Trước đó, sau khi hắn cứu sống cây Tiên Đăng này, cũng từng thử phục chế ra một cây.

Kết quả phát hiện cây vừa mới được hắn phục chế ra kia, liền lập tức hóa thành tro bụi biến mất.

Vì vậy, Diệp Trường Sinh liền hiểu rõ, loại đồ vật Tiên Thiên ẩn chứa pháp tắc nhất giới này là không thể phục chế ở giới này.

Pháp tắc là một thể giới hòn đá, là thứ duy nhất có tính chất duy nhất, không thể nào xuất hiện hai đạo pháp tắc giống nhau như đúc.

Vì vậy, cách làm phục chế Huyền Thiên Tiên Đẳng của Diệp Trường Sinh chẳng khác nào là phục chế ra một pháp tắc hoàn toàn giống nhau.

Nếu như hắn muốn để cho hai cây Huyền Thiên Tiên Đẳng giống nhau tồn tại, vậy chẳng khác nào đang khiêu chiến quy tắc cơ bản nhất của thể giới.

Mà loại chuyện này, đừng nói là một tu sĩ Nguyên Anh nhỏ như hắn, cho dù là Đạo Tổ ở Tiên giới cũng không cách nào làm được.

Sau khi nghĩ rõ ràng những điều này, Diệp Trường Sinh không còn thử chế tạo số lượng Huyền Thiên Tiên Đẳng.

Thay vì phục chế số lượng lớn Huyền Thiên Trảm Linh Kiếm, chi bằng về sau luyện chế ra Nguyên Hợp Ngũ Cực Sơn, số lượng phục chế Nguyên Hợp Ngũ Cực Sơn.

Loại Hậu thiên huyền thiên chi bảo này, hắn là có thể phục chế được.

“Từ kinh nghiệm của Hàn Lập đến xem, muốn cho gốc tiên đẳng này nở hoa kết trái, như thế nào cũng phải dùng mấy nghìn giọt lục dịch...”

Trong lòng Diệp Trường Sinh nghĩ như vậy, bắt đầu tiếp tục việc phục chế lục dịch nhỏ lên trên Huyền Thiên Tiên Đẳng.

Liên tiếp nhiều năm như thế, mỗi ngày hắn đều sẽ để một Khôi Lỗi mang lục dịch nhất định đến, nhỏ vào trên người Huyền Thiên Tiên Đẳng, để cho nó hấp thu.

Một ngày nào đó của mấy năm sau, Diệp Trường Sinh tự mình nhỏ giọt lục dịch cuối cùng vào, cây Huyền Thiên Tiên Đẳng xanh biếc bùng bùng sinh cơ đột nhiên vô thanh vô tức hóa thành tro bụi.

Ngay sau đó, một cây côn dài vài tấc lóe lên bạch sắc quang mang rơi trên mặt đất.

Nhìn kỹ, cây côn này có chút tròn vo dài nhỏ, mặt ngoài vô cùng tròn trịa, có chút óng ánh, nhưng một đầu hơi cùn, một

đầu khác thì lại bằng phẳng như dao cắt.

Cây côn này dài chừng nửa xích, mặt ngoài phủ đầy hoa văn màu xanh sẫm không biết tên.

Cây côn này nhìn như kim không phải kim, giống như gỗ mà không phải gỗ, sờ vào hơi có chút co dãn, mang một chút âm lạnh, làm cho người ta có cảm giác như ngọc vậy.

Đây chính là trái cây được sinh ra trên Huyền Thiên Tiên Đẳng.

Diệp Trường Sinh cầm trái cây tinh tế này xem xét một lát, cẩn thận từng li từng tí cất vào trong một cái hộp ngọc, sau đó lại dán lên các loại phù lục cấm chế, thu vào.

Vì bồi dưỡng ra quả này, Diệp Trường Sinh vận dụng lực dịch cùng Hồi Dương Thủy mấy món đồ vật, đủ tiêu hao gần ngàn vạn linh thạch của hắn.

Trong đó, Hồi Dương Thủy này, phục chế một phần cần tiêu hao một trăm vạn linh thạch, quả thực làm cho Diệp Trường Sinh tặc lưỡi không thôi.

Bất quá ngay cả như vậy, hắn vẫn phục chế rất nhiều phần dương thủy, cấp cho chúng nữ bên cạnh mình một phần.

Hơn nữa Diệp Trường Sinh lại phục chế rất nhiều tài nguyên, điều này dẫn đến linh thạch trên người hắn bị rút đi rất nhiều.

Bản thân đã tiêu hao một ngàn vạn linh thạch, một ngàn vạn linh thạch chứa đựng trong thương mình cũng bị hắn tiêu hao hết.

Cuối cùng, tổng lượng linh thạch trên tay hắn đi tới một trăm triệu.

Đây vẫn là một con số trên trời, đối với đại đa số mọi người mà nói, con số này ngay cả nghĩ cũng không dám.

Cho dù linh thạch tiêu hao nhanh chóng, nhưng Diệp Trường Sinh tuyệt đối không vội vã.

Hắn biết không lâu sau, hắn có thể từ Hưởng Chi Lễ thu được mấy trăm triệu linh thạch phí trên người Hóa Thần.

Hiện tại, dưới sự thảo luận của Tân Như Âm và Mạc Lan thánh cầm, suy nghĩ đem Nghịch linh thông đạo giản hóa của

Diệp Trường Sinh có thể thực hiện được.

Tin rằng qua vài chục năm nữa, hai người này có lẽ sẽ thật sự khai phá được loại trận pháp kia.

Đối với việc này, Diệp Trường Sinh vẫn rất có lòng tin.

Vào năm thứ hai sau khi Diệp Trường Sinh trở lại Thiên Nam, một ngày này Nam Cung Uyển tìm tới hắn.

“Phu quân, còn nhớ những chuyện chúng ta đã trải qua trong cấm địa huyết sắc của Việt quốc không?”

“Hả? Uyển nhi đang ám chỉ chuyện về Mặc Giao sao?” Diệp Trường Sinh nghe vậy, trên mặt lộ ra nụ cười ám muội.

Nhìn thấy bộ dáng này của hắn, Nam Cung Uyển kiều mị lườm hắn một cái, nói: “Tĩnh nghĩ chút ít chuyện không đứng đắn, ta nói chính là cái rương màu vàng mà Mặc Giao Thủ Hộ kia!”

“A, cái rương kia thì ta nhớ kỹ, làm sao vậy?” Diệp Trường Sinh thu liễm nụ cười nhẹ nhàng trên mặt, nghiêm mặt nói.

“Lúc trước ta đặt được một chiếc chìa khoá trong rương, sau đó ta hiểu được, chiếc chìa khoá kia chính là dùng để mở ra toà tháp khổng lồ ở trung tâm cấm địa kia!”

“Huyết sắc cấm địa kia, hẳn là do một vị thượng cổ Hóa Thần tu sĩ lưu lại, truyền thừa y bát ở bên trong, chỉ cần có Nguyên Anh hậu kỳ tu vi, là có thể cầm chìa khoá mở ra toà tháp cao này, đạt được truyền thừa!” Nam Cung Uyển nói ra.

“Như thế nào, Uyển Nhi người hiện tại liền muốn mở ra chỗ truyền thừa kia sao?” Diệp Trường Sinh hỏi.

“Ừm, dù sao thần thông của phu quân người đã không thua gì tu sĩ Hóa Thần. Đã như vậy, không bằng chúng ta đi vào trong cấm địa xem một chút, lấy truyền thừa kia ra đi!” Nam Cung Uyển nói.

Diệp Trường Sinh trầm ngâm một chút, nói: “Cũng được!”

.....

Mấy ngày sau, hai đạo độn quang rời khỏi Thất Linh đảo, hướng về phía Việt Quốc bay đi.

Huyết sắc cấm địa bây giờ vẫn nằm trong sự khống chế của các phái Việt quốc, vì các phái tại Việt quốc liên tục cung cấp các loại tài liệu cần thiết để luyện chế Trúc Cơ đan.

Tuy rằng theo tài liệu Loạn Tinh Hải tràn vào, con đường thu được Trúc Cơ đan lại nhiều hơn một loại, chỉ cần tiêu đủ nhiều linh thạch, là có thể mua được Trúc Cơ đan trong cửa hàng Trường Sinh Minh.

Nhưng cấm địa màu máu này đối với các phái Việt quốc mà nói vẫn vô cùng quan trọng.

Năm đó khi Diệp Trường Sinh trở lại Thiên Nam, các phái Việt quốc mở ra một lần huyết sắc cấm địa, để vài đệ tử Luyện Khí tiến vào bên trong thu thập linh dược.

Một ngày này, khi Diệp Trường Sinh cùng Nam Cung Uyển đi vào ngọn núi hoang trước cửa vào cấm địa màu máu, trong mắt hai người đều lộ ra vẻ hoài niệm.

Duyên phận của hai người bọn họ đều xuất phát từ cấm địa này.

Nếu như không có cấm địa màu máu, đại khái xác suất hai người sẽ không đi cùng nhau.

Bởi vậy, hồi tưởng lại lúc đầu Mặc Giao bị đánh cho thê thảm dị thường kia, trong lòng Nam Cung Uyển vậy mà nhiều hơn một phần cảm kích.

“Đi thôi, chúng ta vào xem!” Diệp Trường Sinh nắm tay Nam Cung Uyển, nhẹ nhàng nói.

“Ừm! “

Nam Cung Uyển nhu hòa đáp ứng, vung tay lên, một đạo quang mang đánh vào trong không gian phía trước.

Một đầu thông đạo xuất hiện ở trước mắt hai người, thân ảnh hai người cũng biến mất không thấy gì nữa.

Lúc trước để cho Diệp Trường Sinh vô cùng cẩn thận huyết sắc cấm địa, hiện tại tiến vào bên trong, hai người đều đang tản bộ trong sân, tư thái rất là nhàn nhã.

“Còn nhớ năm đó sau khi tiến vào nơi đây, dáng vẻ cẩn thận từng li từng tí, lục đục với nhau!” Diệp Trường Sinh nhìn

những núi non nước xung quanh, bỗng nhiên khẽ cười một tiếng nói.

Nam Cung Uyển nghe vậy trên mặt lộ ra vẻ tươi cười, nàng vẫn chưa từng trải qua loại tâm tình này của Diệp Trường Sinh.

Lúc trước khi nàng tiến vào cấm địa này cũng không có nhiều sợ hãi, dù sao lúc ấy tuy rằng nàng chỉ có pháp lực Luyện Khí kỳ, nhưng tốt xấu cũng là một vị tu sĩ Kết Đan kỳ.

Các loại thủ đoạn, tu sĩ Luyện khí bình thường không thể so sánh được.

Bất quá, cuối cùng nàng thiếu chút nữa ngã xuống trên tay Mặc Giao, điều này làm cho người ta rất là cảm khái.

Diệp Trường Sinh một đường tiến lên, thỉnh thoảng chỉ vào nơi nào đó sơn thủy, kể ra mình năm đó gặp phải tao ngộ như thế nào ở nơi này.

Còn Nam Cung Uyển thì trên mặt mang theo nụ cười điềm tĩnh, An An lắng lắng nghe, thỉnh thoảng cũng bổ sung vài câu kinh lịch của mình.

Khi đi tới trước một sơn cốc, Diệp Trường Sinh bỗng nhiên dừng bước, nhìn một hồ nước trong sơn cốc, trong mắt xuất hiện ý cười.

Nam Cung Uyển đứng ở ngoài sơn cốc, cũng nhận ra một tia không thích hợp, thần thức nàng hơi quét qua, nói: “Nơi này rõ ràng thai nghén ra một con yêu thú cấp bốn?”

“Lúc này mới mấy trăm năm, làm sao có thể?” Nam Cung Uyển có chút khó tin nói.

“Ha ha, nói không chừng chuyện này còn có quan hệ với ta!” Diệp Trường Sinh cười cười, nói.

Nói xong, hắn liền đem chuyện chính mình năm đó ở đây đạt được Huyền Âm Quả ba nghìn năm, sau đó nói cho Nam Cung Uyển biết.

“Cái này... Chẳng trách thời gian vừa rồi Xảo Thiển muội muội lại nói đến chuyện Việt quốc, nói đệ tử các phái sau khi tiến vào cấm địa màu máu tổn thất thảm trọng, nguyên lai đều

là vì phu quân nguoi...” Nam Cung Uyển dờ khóc dờ cười nhìn Diệp Trường Sinh nói.

“Ồ? Hóa ra còn có chuyện như vậy à? Tiền bối này của ta thật ra đã tạo ra không ít phiền phức cho hậu nhân!” Diệp Trường Sinh sờ sờ cảm nói.

“Thôi, ta sẽ giải quyết giúp bọn họ vậy!”

Diệp Trường Sinh nói xong, cong ngón tay bắn ra một đạo kiếm quang, rơi vào trung tâm sơn cốc trong hồ.

Sau một khắc, chỉ nghe thấy một tiếng thanh minh, trong hồ nổi lên huyết quang.

Đi đến trung tâm hồ, Diệp Trường Sinh cùng Nam Cung Uyển đều thấy gốc Huyền Âm Quả Thụ kia.

“Năm đó không thể mang vật này đi, hôm nay vừa vặn dời đi!” Diệp Trường Sinh nói, đào cây Huyền Âm Quả này ra, sử dụng pháp thuật thu nhỏ lại chứa vào trong một cái hộp ngọc.

“Nếu sớm biết nơi này có Huyền Âm Quả ba ngàn năm, Uyên Nhi năm đó đã tới nơi này lấy đi, bị phu quân nguoi ném vào trong hồ nước này, thật đúng là một loại lãng phí!” Nam Cung Uyển khẽ che miệng nhỏ, vừa cười vừa nói.

“Hắc hắc, năm đó ai biết giữa nguoi và ta lại có duyên phận như vậy. Nếu sớm biết như vậy, ta cũng không thể không ném đi, nhất định là cho nguoi!” Diệp Trường Sinh cũng lắc đầu nói.

Hai người vừa nói vừa cười, rời khỏi nơi này, cũng không lâu lắm, trước cự tháp ở trung tâm huyết sắc cấm địa, thân ảnh Diệp Trường Sinh cùng Nam Cung Uyển xuất hiện ở chỗ này.

Trước kia, khi bọn hắc lần đầu tiến vào cấm địa màu máu, căn bản không cách nào xuyên thấu cấm chế bên ngoài cự tháp này tiến vào.

Hiện tại, nơi đây lại không cách nào gây ra bất kỳ trở ngại nào đối với bọn họ.

Bất quá đến trước cự tháp này, Nam Cung Uyển chứng kiến cấm chế trên tháp này, trên mặt cũng lộ ra một tia ngưng trọng.

Lấy tu vi nàng bây giờ vẫn là Nguyên Anh Trung Kỳ, đối mặt những cấm chế này căn bản bất lực.

Chỉ có những tu sĩ Nguyên Anh hậu kỳ mới có năng lực phá vỡ những cấm chế này.

Trên tay Nam Cung Uyển xuất hiện một chiếc chìa khóa màu vàng, đưa cho Diệp Trường Sinh, nói: “Phu quân, bằng cái chìa khóa này và tu vi của ngươi, hẳn là có thể thoải mái tiến vào trong tháp!”

Diệp Trường Sinh gật gật đầu, pháp lực hùng hậu rót vào trong chìa khóa, sau một khắc trên chìa khóa phát ra kim quang sáng chói.

Kim quang kia hội tụ thành một đoàn, sau đó ầm ầm nổ tung, rơi vào trên màn sáng chỗ lối vào cự tháp, màn sáng kia trong nháy mắt tan rã ra, lộ ra một cái thông đạo thông hướng trong tháp.

Diệp Trường Sinh và Nam Cung Uyển liếc nhau, nắm tay tiến vào trong cự tháp.

Hai người từng tầng từng tầng leo lên cự tháp kia, trong mỗi một tầng trong tháp đều có một ít đồ vật bị màn sáng cấm chế bao phủ lại, bên trong tự nhiên là một ít pháp bảo, ngọc giản, đan dược các loại.

Mấy thứ phía trước, đừng nói là Diệp Trường Sinh chướng mắt, ngay cả Nam Cung Uyển bây giờ cũng chướng mắt.

Bất quá, Diệp Trường Sinh vẫn dùng chìa khóa mở màn sáng cấm chế ra, thu những vật kia vào.

Tiếp tục đi lên, đến tầng sáu mới chậm rãi có một ít đồ tốt. Xuất hiện một ít đan dược có thể trợ giúp tu sĩ Nguyên Anh tiến pháp lực.

Tại tầng thứ tám, hai người nhìn thấy một bộ thi thể ngã ở chỗ này, thi thể mặc phục sức cổ xưa, từ lâu chỉ còn lại bộ xương trắng, tuy nhiên bên hông lại treo một cái túi trữ vật màu trắng bạc.

“Đây là... Có thể xâm nhập vào nơi này, chẳng lẽ là vị đại tu sĩ Nguyên Anh hậu kỳ?” Nam Cung Uyên có chút kinh ngạc nói.

“Xem ra đây là người sáng lập ra Thiên Phù môn rồi!” Diệp Trường Sinh thầm nghĩ.

Hắn tiến lên, nhặt túi trữ vật kia lên, thần thức đơn giản phá vỡ cấm chế phía trên, đưa vào trong xem xét.

“Quả nhiên!” Diệp Trường Sinh thầm nghĩ trong lòng.

Hắn rung túi trữ vật, đồ đồ bên trong ra.

Chỉ một thoáng, trên mặt đất rơi xuống một đồng đồ vật bình bình bộp bộp, trập trập bảo quang, xuất hiện vài kiện pháp bảo phẩm chất không tầm thường.

Trong đó có một hai kiện, không hề kém so với Ngũ Tử Cốt Ma Chùy mà Diệp Trường Sinh đã từng sử dụng.

Đương nhiên, bây giờ Diệp Trường Sinh sớm đã chúng mắt pháp bảo như vậy.

Hắn nhìn lướt qua, liền không chú ý nữa, ánh mắt dừng lại ở trong đó một đạo huỳnh quang sáu màu.

Đoàn quang mang sáu màu này, là từ trên một tấm phù lục màu bạc phát ra, Diệp Trường Sinh nhặt tấm phù lục này lên, trên mặt lộ ra vẻ mỉm cười, nói: “Không ngờ lại đạt được một tấm Lục Đinh Thiên Giáp Phù!”

“Lục Đinh Thiên Giáp Phù? Phụ quân ngươi nhận ra loại phù lục này?” Nam Cung Uyên hơi kinh ngạc hỏi.

“Ừm, không tệ, đây là một trong tam đại bí phù của Đại Tán Thiên Phù Môn, ta đã từng tiếp xúc người của Thiên Phù Môn, hai loại khác trong tam đại bí phù kia đối với ta không có tác

dụng gì, chỉ có Lục Đinh Thiên Giáp Phù này, là ta rất muốn có được!” Diệp Trường Sinh mang theo nụ cười giải thích.

“Phù lục này ở phương diện phòng ngự có hiệu quả, về sau hẳn là có thể trợ giúp không nhỏ cho ta!”

Nam Cung Uyển nghe vậy trên mặt lộ ra vẻ đăm chiêu, nói: “Cũng đúng, phu quân nếu đột phá Hóa Thần, vậy cũng phải đi tìm không gian tiết điểm nhập cư trái phép, như vậy tự nhiên phải dùng đến loại phù lục này.”

“Ta sẽ thu lại nghiên cứu nghiên cứu trước, nói không chừng sau này ta có thể chế tạo ra một tấm phù tương tự!” Diệp Trường Sinh vừa cười vừa nói.

Thu hồi phù lục, sau đó hắn nhặt lên trên mặt đất một bản cổ tịch.

Mở ra xem xét, phía trên ghi chép rất nhiều phương pháp chế phù lục, cùng với tâm đắc khi Thiên Phù chân nhân chế tác những phù lục này.

Đây là một bộ Phù Đạo Bảo Điển!

Cầm quyển sách cổ này lên, trên mặt Diệp Trường Sinh đột nhiên lộ ra ý vui mừng.

Cho tới nay, ở phương diện chế tác phù lục, trình độ của hắn rất tồi tệ, mà hắn cũng chưa từng tận lực luyện tập qua.

Dù sao hắn muốn phù lục gì, đều có thể trực tiếp phục chế, tự nhiên không cần phải dùng năng lực luyện tập chế phù.

Huống chi, chế phù không chỉ hao phí tài nguyên, còn phải lãng phí thời gian, Diệp Trường Sinh sở dĩ có thể tu luyện nhanh như vậy đến hiện tại cảnh giới này, cũng là bởi vì hắn không đi lên những chuyện này mà hao phí thời gian.

Nhưng cho tới bây giờ, đã đến lúc phải tăng trình độ chế phù của hắn lên một chút rồi.

Thứ nhất, tu vi của hắn cũng không cấp bách tăng lên như vậy, hắn còn có tuổi thọ dài đằng đẳng.

Nếu như trong vòng một hai trăm năm hắn có thể thành công tu luyện đến Hóa Thần, vậy về sau hắn còn có hai ngàn năm thọ mệnh nữa.

Thời gian lâu như vậy, cũng đủ để đi làm một số chuyện.

Thứ hai, hấn cảm thấy rất hứng thú với phù lục được ghi chép trong mảnh tàn trang Kim Từ Ngọc Thư kia, tương lai khẳng định phải chế tác loại phù lục kia.

Nhưng nếu như trình độ chế phù của hấn không đủ, thì cho dù trong tương lai tìm hiểu ra vài loại Ngân Khoa Phù, hấn cũng không làm được.

Mà trên đời này, cũng không có hiện tượng gì là ngân cương phù bảo hấn đi phục chế.

Cho nên, hấn nhất định phải tăng cường trình độ chế phù của mình.

Quyển sách trước mắt này rõ ràng có thể giúp hấn giảm bớt đi rất nhiều đường vòng, giảm thiểu thời gian học tập của hấn.

Cũng khó trách Diệp Trường Sinh cao hứng như vậy!

Bản chép tay của Thiên Phù chân nhân này, có thể trợ giúp rất lớn.

“Uyển Nhi, những pháp bảo này ngươi nhận lại đi!” Diệp Trường Sinh thu hồi bản chép tay của Thiên Phù chân nhân, vừa cười vừa nói.

Nam Cung Uyển cũng không khách khí, nàng biết trên người Diệp Trường Sinh pháp bảo nhiều căn bản không lọt vào mắt mấy món này.

Mà trong mấy món pháp bảo này, lại có một hai kiện mà tu vi của nàng có thể dùng được.

Vì vậy, nàng trực tiếp nhận lấy.

Hai người tiến nhập tầng thứ chín.

Nơi này chính là vùng đất trung tâm truyền thừa, sau khi đến nơi này, cảm giác áp bách của cấm chế trong tháp cao chưa từng có.

Diệp Trường Sinh thì không sao, nhưng Nam Cung Uyển lại không thể thừa nhận được loại áp lực này.

Diệp Trường Sinh lập tức lấy ra cái chìa khóa, một đạo kim quang bao phủ hai người lại, trong nháy mắt cảm giác áp bách

của cấm chế biến mất.

Ánh mắt Diệp Trường Sinh lóe lên quang mang cấm chế chung quanh, nếu không phải sợ hủy diệt truyền thừa nơi này, hẳn ngược lại muốn thử bằng năng lực của mình, những cấm chế mà Hóa Thần tu sĩ lưu lại này cần hao phí bao nhiêu thủ đoạn mới có thể hủy diệt được.

Hai người đi ra phía trước, đi tới trước một cái bàn ngọc.

Bàn ngọc không quá rộng lớn, phía trên đặt mấy thứ đồ vật.

Một ngọc giản màu xanh nhạt, một ngọc giản màu trắng, nhìn giống như là loại công pháp.

Mấy cái bình ngọc, xem ra bên trong là đan dược.

Mấy món cổ bảo tản ra bảo quang, nhất là trong đó một thanh thiên mâu màu xanh tản mát ra linh quang mãnh liệt nhất.

Diệp Trường Sinh giơ tay nhặt thanh thiên mâu, rút pháp lực vào trong đó.

Chỉ một thoáng, sau một tiếng thanh minh, trên thiên mâu bộc phát ra quang mang sáng chói, một loại cảm giác vô cùng sắc bén truyền đến.

“Đúng vậy, món cổ bảo này sắp tiếp cận Linh Bảo giống như đã có rồi!” Diệp Trường Sinh nhẹ giọng nói.

“Nga, pháp bảo mạnh nhất của một vị tu sĩ Hóa Thần lưu lại, thế nhưng so với pháp bảo trên tay phu quân lại không bằng sao?” Nam Cung Uyển có chút kinh ngạc nói.

“Không sai biệt lắm, cùng một ít tương đối yếu ớt tương phản chế linh bảo, trên cơ bản uy lực cùng một cấp độ!”

“Tuy nhiên mấy món này đều là tinh phẩm trong tinh chế linh bảo, cho nên pháp bảo này không bằng cũng rất bình thường!” Diệp Trường Sinh vừa cười vừa nói.

“Chẳng lẽ trong tay một tu sĩ Hóa Thần, ngay cả pháp bảo cấp bậc linh bảo cũng không có...” Nam Cung Uyển tựa hồ có chút khó tin.

Diệp Trường Sinh thấy thế, hặc hặc cười, nói: “Uyển Nhi, nàng đừng nhìn trên tay ta có mấy kiện Linh bảo hình thù như

vậy, nàng cảm thấy tu sĩ Hóa Thần đều sẽ có được Linh bảo giống nhau!”

“Trên thực tế, không ít tu sĩ Hóa Thần có thể cả đời không thể tìm được một kiện pháp bảo cấp độ cấp bậc như thế này, ít nhất thì không có vị Hóa Thần bị vây đánh chết tại Thiên Nam!”

“Chính là vị Hóa Thần bị chánh ma lưỡng đạo vạn năm trước liên hợp lại giết chết sao?” Nam Cung Uyển cũng nhớ tới truyền thuyết này, hỏi.

“Ừm, nếu trong tay hắn có một kiện Linh bảo giống nhau, vậy cũng không có khả năng bị vây đánh mà chết!” Diệp Trường Sinh vô cùng khẳng định nói.

Như thể chế linh bảo, như Tam Diễm Phiến, Tinh Linh Kiếm, hắn đều tận mắt nhìn thấy qua. Tu sĩ Nguyên Anh trung kỳ chỉ cần trong tay có một kiện, liền có thể dựa vào cái này chống lại tu sĩ hậu kỳ.

Nếu như trong tay tu sĩ Hóa Thần kia có, làm sao có thể bị mấy tên Nguyên Anh hậu kỳ và một đám Nguyên Anh trung kỳ giết chết.

Hóa Thần tu sĩ thúc dục linh bảo giống như chế trụ, đủ để một kích giết chết một vị hậu kỳ đại tu sĩ.

Sở dĩ vị Hóa Thần kia bị vây đánh giết chết, hơn phân nửa là bởi vì trong tay đối phương không có pháp bảo thích hợp, không thể phát huy ra thực lực chân chính của y mà thôi!

“Nguyên lai là như vậy sao...” Trên mặt Nam Cung Uyển lộ ra vẻ như đang suy nghĩ điều gì.

Diệp Trường Sinh nhặt hai ngọc giản lên, nhìn chung quanh một chút.

Trong miếng ngọc giản màu xanh ghi lại một môn công pháp đỉnh giai phong thuộc tính, vô luận là hắn hay Nam Cung Uyển, đều tu luyện không được.

Mà trong bạch sắc ngọc giản lại ghi lại một ít tin tức về vị tu sĩ Hóa Thần này, cùng với lời nói về y bát của hắn để lại cho hậu nhân.

Đồng thời còn nhắc tới tên cùng với tác dụng của vài món pháp bảo, còn có tên và tác dụng của đan dược bên trong mấy cái bình ngọc.

Điều khiến Diệp Trường Sinh có chút vui mừng chính là một loại đan dược trong đó lại có thể trợ giúp đột phá Hóa Thần.

Giống như Ma Nguyên Đan kia.

“Chắc chắc, vị tiên bối Hóa Thần này thật sự muốn bồi dưỡng ra một người nối nghiệp cấp Hóa Thần sao?” Diệp Trường Sinh vừa cười vừa nói.

Lúc này Nam Cung Uyển cũng xem qua hai ngọc giản, vừa cười vừa nói: “Vây là tỷ lệ đột phá Hóa Thần của phu quân tăng lên không ít!”

Diệp Trường Sinh sờ sờ cằm, lúng túng nói: “Loại đan dược này tỷ lệ tăng lên một thành cũng xem như cực kỳ nghịch thiên, tỉ lệ lớn là chưa tới một thành, ta vẫn phải đặt hy vọng ở chỗ khác!”

“Đi thôi, ở đây chẳng có gì để xem cả!”

Sau khi thu hồi lại đồ vật trên bàn ngọc, hai người rời khỏi Huyết Sắc cấm địa.

Sau khi trở lại Thất Linh đảo, Diệp Trường Sinh bắt đầu bế quan.

Ngồi trong mật thất, hắn lấy mấy món đồ ra, đặt trước người.

Một chuỗi vòng cổ đầu lâu màu trắng, đây chính là Ngũ Tử Cốt Ma Chùy.

Một hộp ngọc, bên trong là Ngũ tử đồng tâm ma lấy được từ trên người Kiên lão ma.

Những năm gần đây, hắn vẫn luôn cân nhắc làm thế nào để luyện hai con chim này làm một thể, hôm nay xem như đã có suy nghĩ.

Hắn cong ngón tay búng ra, một đạo hào quang đánh lên hộp ngọc. Hộp ngọc lóe lên linh quang, sau một khắc mở ra, năm đạo khí xám từ trong đó cực nhanh bay ra, phát ra tiếng quỷ khóc sắc nhọn.

Diệp Trường Sinh hừ lạnh một tiếng, trong mắt loé lên quang mang, thần thức không lồ trào ra, trùng trùng điệp điệp oanh kích lên người năm con đồng tâm ma.

Nương theo tiếng thét thê lương, năm con đồng tâm ma này rơi xuống mặt đất, không ngừng quay cuồng giãy dụa.

Diệp Trường Sinh giơ tay đánh ra từng đạo pháp quyết, giam cầm Ngũ tử đồng tâm ma này lại, lập tức chỉ tay một cái, ngũ tử cốt ma chùy trôi nổi giữa không trung.

Diệp Trường Sinh vỗ ót một cái, một đạo kim quang hiện lên, một đóa bé ánh vàng rực rỡ xuất hiện trên đỉnh đầu hắn, há mồm phun ra một ngọn lửa màu vàng óng, bọc cốt ma chùy vào trong đó.

.....

Mấy năm sau, bên cạnh Diệp Trường Sinh xuất hiện năm bộ xương trắng không lồ.

Những khô lâu này, mỗi một khô lâu đều có thực lực Nguyên Anh sơ kỳ đỉnh phong, vô cùng cường đại.

Mà càng kinh người hơn là năm khô lâu này toàn thân cứng rắn đến mức hầu như không thể đánh nát, mặc dù đánh nát, cũng có thể lập tức gây dựng lại như lúc ban đầu.

Mà năm con cốt ma này sau khi tụ lại một chỗ thì có thể hình thành nên một đầu cốt ma có thể so với Nguyên Anh hậu kỳ đỉnh phong.

Cốt Ma này cũng có đặc tính cứng rắn vô cùng, sau khi đánh nát có thể tổ hợp lại một lần nữa.

Điều này gần như đồng nghĩa với việc Diệp Trường Sinh có được một trợ thủ Nguyên Anh hậu kỳ đỉnh phong hung hãn không sợ chết, đồng thời cơ hồ đánh không chết.

Đây là kết quả khi hắn luyện hóa Ngũ tử đồng tâm ma và Ngũ tử cốt ma chùy, đem ưu điểm của cả hai tập hợp lại với nhau.

Đồng thời, cũng xóa đi ý thức của Ngũ tử Đồng Tâm Ma, biến nó thành một cỗ khôi lỗi trống không.

Điều này có thể ngăn cản sự phản phệ của ngũ tử đồng tâm ma.

Mặc dù làm như vậy, khiến cho linh tính của năm con cốt ma này mất đi chiến đấu, nhưng theo Diệp Trường Sinh thấy đây là đáng giá.

Hắn khẽ vẫy tay, năm con cốt ma lập tức hóa thành một chuỗi vòng cổ khô lâu bay trở về trên tay hắn.

Thoạt nhìn không khác gì Ngũ Tử Cốt Ma Chùy của hắn lúc trước, vật sau khi dung hợp vẫn là một kiện pháp bảo.

Nhưng là không thể nghi ngờ, lực lượng ngũ tử cốt ma chùy này được tăng lên trên diện rộng.

“Không sai, tiếp theo xử lý một chuyện khác!” Diệp Trường Sinh nhìn chằm chằm cốt xuyên màu trắng trên cổ tay, trầm nghĩ.

Sau này hắn có thể phục chế thêm mấy cái cốt chùy mới, mỗi người một vòng tay cho nữ nhân mình, như vậy mỗi người bọn hắn đều sẽ có thêm một khôi lỗi cấp bậc Nguyên Anh hậu kỳ.

Diệp Trường Sinh mở Hư Thiên Đỉnh ra, nhìn con phượng hoàng trắng như tuyết đang ủ rũ kia, cười tủm tỉm nói:

“Phượng tiên tử, hôm nay là một ngày đáng giá để kỷ niệm, người sắp sửa trở thành linh thú của ta!”

Băng Phượng nghe vậy, uể oải ngẩng đầu, hung tợn trừng mắt nói: “Tên ác tặc này, sẽ gặp báo ứng đấy!”

“Chắc chắn, lời này đúng là không có bất cứ lực sát thương nào!” Diệp Trường Sinh cười hắc hắc nói.

Hắn cũng chỉ nói nhảm nhiều, trực tiếp cắt đứt ngón tay, một giọt huyết dịch sền sệt đến cực điểm từ trên tay chảy xuống.

Diệp Trường Sinh giơ tay vẽ ra mấy ký hiệu kỳ dị, in dấu vào giọt máu kia, cùng lúc đó, trong đầu hắn, vô số thần niệm điên cuồng trào ra, vọt vào giọt máu kia, hòa trộn cùng một chỗ với giọt máu kia.

Không biết qua bao lâu, khi tất cả thần niệm của Diệp Trường Sinh đều tiến vào giọt máu đó, sắc mặt hắn mới có chút tái nhợt ngừng lại.

Đưa tay chỉ một cái, giọt máu đó bay vào trong cơ thể của Băng Phượng.

Huyết quang bao phủ lấy Băng Phượng, sau một tiếng rống thê lương của Băng Phượng, lông vũ toàn thân nàng trong nháy mắt đều biến thành huyết sắc.

Nhưng rất nhanh, huyết sắc dần dần rút đi, thân sắc Băng Phượng cũng dần dần bình tĩnh trở lại, đôi mắt xanh biếc của nàng có chút ngơ ngác nhìn chằm chằm không gian phía trước, phảng phất như đã mất đi ý thức.

Diệp Trường Sinh cong ngón tay búng ra, một đạo quang mang nháy vào trong cơ thể Băng Phượng, sau một khắc thân hình Băng Phượng run lên, cả người phảng phất sống lại.

Bỗng nhiên quay đầu, nàng nhìn về phía Diệp Trường Sinh, trong mắt tràn đầy vẻ phần nộ cùng hoảng sợ.

Diệp Trường Sinh vung tay lên, thanh ti trong Hư Thiên Đỉnh đem Băng phượng trói chặt tản đi, Băng phượng không hề bị bất cứ thứ gì giam cầm.

Sau một khắc, cảm nhận mình đã mất đi giam cầm, Băng Phượng lập tức mang theo tâm tình vô cùng phần nộ, hai móng vuốt xoạt duỗi ra hướng Diệp Trường Sinh chộp tới.

“Dừng lại!”

Diệp Trường Sinh quát lạnh một tiếng, thân thể Băng Phượng lập tức dừng lại, không thể cử động, trong đôi mắt nàng, xuất hiện một tia không cam và tuyệt vọng.

“Khốn kiếp, ngươi vĩnh viễn đừng hòng khiến ta khuất phục!” Băng Phượng thống khổ nhắm cặp mắt lại, run run nói.

Theo Diệp Trường Sinh thấy, lời nói này mặc dù cùng với việc ngươi đạt được thân thể của ta, nhưng vĩnh viễn cũng đừng mong đoạt được trái tim của ta!”

Hắn cười hắc hắc, cũng không để ý tới lời nói phát tiết cảm xúc của Băng Phượng nữa, hạ lệnh: “Biến thành hình người đi, ta càng thích thấy hình dạng của nhân loại hơn!”

Băng Phượng mặc dù không muốn để ý tới mệnh lệnh của Diệp Trường Sinh, nhưng thân thể không tự chủ được mà biến

hóa một hồi.

Sau khi ngân quang hiện lên, một nữ tử mặc váy dài màu bạc, dáng người thon dài xuất hiện ở trước mặt Diệp Trường Sinh.

Dưới chiếc váy tinh xảo là một đôi chân thon dài trắng như tuyết, hai chân khép lại ngồi nghiêng trên mặt đất, khuôn mặt quốc sắc thiên hương, là một loại thần thái bị người khi dễ, không cam chịu nhục nhã.

“Khí phách tràn đầy lòng này vẫn phải mài giũa, dạy dỗ một phen!” Diệp Trường Sinh nhìn tư thái của Băng Phượng, trong lòng thầm nghĩ.

“Không sai, bên người cuối cùng cũng có một kẻ còn sống! Trước hầu hạ ta tắm rửa đi!” Diệp Trường Sinh đứng dậy cười hì hì nói.

“Ngươi nằm mơ!” Băng phượng lạnh như băng nói.

Diệp Trường Sinh xoay người, đi về phía trước, vừa đi vừa lúng túng nói: “Chỉ giúp ta tắm rửa mà thôi, ta cũng sẽ không làm gì ngươi, nhưng nếu cự tuyệt yêu cầu này, sau đó sẽ phát sinh chuyện gì, thì khó mà nói!”

“Tốt nhất là ngươi suy nghĩ cẩn thận rồi!”

Diệp Trường Sinh nói xong, đi vào một gian phòng khác, chỉ còn lại Băng Phượng ngây người tại chỗ.

Lần này, Diệp Trường Sinh không trực tiếp ép buộc Băng Phượng, mà là cho nàng đường sống.

Nhưng đối với Băng Phượng, Diệp Trường Sinh nhìn như cho nàng hai lựa chọn, thật ra nàng không còn lựa chọn nào khác.

Hoặc là tiếp nhận mệnh lệnh hiện tại của hắn, hoặc là sau khi cự tuyệt sẽ nghênh đón trừng phạt khó lường của hắn.

Một loại sau tuyệt đối không muốn tiếp thu của Băng Phượng.

Vì thế, nàng ngây ngốc ngồi tại chỗ hồi lâu, rốt cục vẫn khẽ cắn môi, hung hăng đập mặt đất một cái, đứng dậy đi vào bên trong.

“Ha ha ha ha!” Trong phòng, truyền ra tiếng cười to của Diệp Trường Sinh.

Đối với loại người ngạo khí như Băng Phượng mà nói, khó khăn nhất chính là lần đầu tiên khiến nàng phải cúi đầu xuống.

Chỉ cần lần này đột phá giới hạn máu chót, sau này bất luận là chuyện gì, đều sẽ trở nên nhẹ nhõm hơn rất nhiều.

Nàng chẳng mấy chốc sẽ quen thân phận thị nữ của mình.

Bây giờ Diệp Trường Sinh sẽ không làm gì với Băng Phượng, hấn chỉ tiến hành thăm dò mỗi một lần.

Mỗi một lần thăm dò đều kích thích tuyến máu chót của Băng Phượng, nhưng lại sẽ không hoàn toàn vượt qua ranh giới.

Làm như vậy sẽ khiến cho nàng ngoài nguy hiểm ra thì tâm lý sẽ có thêm chút may mắn, do đó sẽ có sự khoan dung với Diệp Trường Sinh từng lần từng lần thăm dò, khiến cho độ rộng lượng của nó lại cao hơn.

Mỗi một lần dễ dàng tha thứ đều sẽ biến thành chi phí không thể trả được. Về sau, Băng phượng vì không để cho nỗ lực của mình lúc trước biến thành trả giá vô ích, ngược lại sẽ chủ động hãm nhập vào.

.....

Chuyện dạy Băng Phượng chỉ có thể tính là giải trí một chút trong cuộc sống tu hành mà Diệp Trường Sinh tu hành.

Sau khi đợi ở Thiên Nam thêm vài năm, Diệp Trường Sinh bước lên truyền tông trận, đi tới Loạn Tinh Hải.

Hiện tại, đi qua Loạn Tinh Hải cùng Thiên Nam vô cùng dễ dàng, Truyền Tông trận cổ xưa ở trên Thất Linh đảo, mà đầu kia thì ở bên trong Thiên Tinh Thành.

Diệp Trường Sinh động chân, từ Thiên Nam đi tới Loạn Tinh Hải.

Tuy đi lại giữa Thiên Nam và Loạn Tinh Hải thuận tiện như vậy, nhưng Diệp Trường Sinh không có ý giao lưu thân mật với chúng nữ ở Thiên Nam.

Căn cứ theo hiểu biết của Diệp Trường Sinh, sau khi hai nơi tương thông, đám người Lăng Ngọc Linh, Tử Linh bên Loạn Tinh Hải đã từng qua lại bên này.

Mà đám người Nam Cung Uyển, Trần sư tử cũng đã đi tới Loạn Tinh Hải bên kia, nhưng quan hệ hai bên nữ tử lại chỉ giới hạn trong một giai đoạn quen biết, không hề hòa hợp với nhau.

Tỷ như, Trần sư tử cùng Nam Cung Uyển có quan hệ tỷ muội vô cùng thân thiết, nhưng nếu đổi lại là Tử Linh, Lăng Ngọc Linh bên kia, nàng sẽ theo bản năng đa phần khách khí.

Diệp Trường Sinh sớm đã biết nữ nhân của mình chia làm hai đoàn thể nhỏ ở Thiên Nam cùng Loạn Tinh Hải, nhưng trước mắt hai tiểu đoàn thể này xem ra, tựa hồ cũng không có xu thế dung hợp.

Vì thế, hắn quyết định làm ra chút thay đổi nào đó.

Vì hậu viện hài hòa của mình, giữa những nữ nhân như các nàng, nhất định phải quen thuộc với nhau mới được.

Đương nhiên, đối với chuyện xử lý như thế nào, Diệp Trường Sinh sớm đã thuận buồm xuôi gió rồi.

Chỉ cần lôi các nàng Tử Linh cùng Nam Cung Uyển các nàng cùng chơi một chút, ở trên giường, giữa tỷ muội làm hiệp tác với nhau một phen, có ngăn cách sâu hơn nữa, cũng sẽ dần dần tan rã.

Hắn cũng có kinh nghiệm về phương diện này.

Chẳng qua trước đó, việc cần làm cũng rất trọng yếu là Lăng Ngọc Linh.

Tuy nàng và Diệp Trường Sinh cũng coi như đính hôn, Lăng Ngọc Linh đã sớm tự cho mình là thê tử của Diệp Trường Sinh, nhưng giữa hai người còn chưa có quan hệ phu thê thực chất gì.

Thiên Tinh Thành, trong Tinh Không Điện trên Thánh Sơn, trên một tòa truyền tống trận phong cách cổ xưa sáng lên hào quang.

Thấy một màn như vậy, vị tu sĩ Kết Đan kỳ đang trông coi Truyền Tống Trận trong lòng nghĩ thầm nói: “Lại có Thiên Nam tu sĩ đang ở bên kia! “

“Nơi Thiên Nam này, mặc dù không lớn như Loạn Tinh Hải chúng ta, nhưng nghe nói thượng cổ truyền thừa rất nhiều, số

lượng tu sĩ cũng cực kỳ khổng lồ!”

“Nhất là tu sĩ Nguyên Anh Kỳ, số lượng không kém chút nào so với Loạn Tinh Hải, cũng không biết làm thế nào bồi dưỡng thành!”

“Nếu như có thời gian, ta thật sự muốn đi Thiên Nam xem một chút, chỉ tiếc, dù ta là đệ tử Tinh Cung, mượn Truyền Tống Trận cổ xưa này cũng phải nộp linh thạch, quả nhiên là thái quá...”

Đang lúc vị tu sĩ Kết Đan Kỳ này lo lắng, quang mang trên Truyền Tống Trận tán đi, một thân ảnh trẻ tuổi xuất hiện ở trong đó.

“Đây là... Khí tức thật thâm sâu khó lường, người này nhìn có chút quen mắt... chờ một chút, đây là... Đại trưởng lão!”

Sắc mặt tên Tinh Cung Kết Đan tu sĩ kia lập tức cung kính, vội vàng bước lên phía trước hành lễ, thần sắc tràn đầy cung kính nói:

“Đệ tử bái kiến Đại trưởng lão, cung nghênh Đại trưởng lão đến!”

Vị đệ tử Tinh Cung này đối với Diệp Trường Sinh có một loại tâm phục khẩu phục phát ra từ nội tâm, nhìn thấy thân ảnh của Diệp Trường Sinh, hình như rất kích động, đến mức thanh âm cũng có chút run rẩy.

Hết thảy tự nhiên là bởi vì năm đó hắn đã tham gia trận chiến tiêu diệt Nghịch Tinh Minh ở Tinh Cung, tận mắt nhìn thấy Diệp Trường Sinh càn quét Nghịch Tinh Minh, dễ dàng đánh chết Vạn Tam Cô và Lục Đạo Cực Thánh.

Lấy lực cuồng phong này, lấy sức mạnh của một người, hoàn toàn thay đổi toàn bộ sự thế cuộc chiến, thay đổi thế lực lượng của Loạn Tinh Hải, không biết đã đến bao nhiêu đệ tử của Tinh Cung in giấu sâu sắc ấn tượng trong đầu.

Trong lúc nhất thời, Diệp Trường Sinh trở thành Thánh Tôn vô địch trong mắt tu sĩ Tinh Cung, hơn nữa mọi người đều biết thân phận Thiên Tinh song thánh đời kế tiếp của hắn, vô số đệ tử Tinh Cung đều nảy sinh tình yêu quý với hắn.

Vị trước mắt tự nhiên cũng không ngoại lệ, vì vậy vừa thấy Diệp Trường Sinh, liền biểu hiện vô cùng kích động.

Diệp Trường Sinh nhìn thấy vị đệ tử Tinh Cung hướng hẳn hành lễ, dừng bước, nhìn về phía người này, khẽ cười một tiếng, nói:

“Nếu đã gặp ta, chính là cơ duyên của ngươi, ta hỏi ngươi mấy vấn đề, nếu như trả lời tốt, ta cũng không ngại cho ngươi chút lợi ích nào!”

Tên đệ tử Tinh Cung kia vừa nghe thấy vậy lập tức vui mừng quá đỗi, vội vàng nói: “Đại trưởng lão xin hỏi, đệ tử nhất định biết gì nói vậy!”

“Được, vậy ta hỏi ngươi, ngươi có biết cảnh giới hiện tại của Lăng trưởng lão là gì không?” Diệp Trường Sinh nhẹ nhàng cười, hỏi.

Tinh Cung đệ tử kia nghe thấy xưng hô “Lăng trưởng lão” thì lập tức hiểu ra là muốn hỏi Lăng Ngọc Linh.

Vội vàng nói: “Mấy năm gần đây đệ tử chưa từng gặp mặt Lăng trưởng lão, nhưng đã nghe Mộc Long trưởng lão nói qua, Lăng trưởng lão tựa hồ đã đột phá Nguyên Anh trung kỳ từ mười mấy năm trước rồi!”

“Trưởng lão Mộc Long? Là chân nhân Mộc Long à?” Diệp Trường Sinh hỏi.

“Đúng vậy, đệ tử hiện tại đang làm việc dưới trướng Mộc Long trưởng lão!”

“A, thì ra là thế!” Diệp Trường Sinh nghe vậy nhẹ gật đầu, hẳn vẫn tương đối quen thuộc với Mộc Long chân nhân.

Đây là một trong số ít người có giao tình với hắn, hơn nữa lúc trước Mộc Long chân nhân cũng tỏ ý đầu nhập vào hắn mấy phần.

Vì thế, hắn nhìn về phía tên Kết Đan Tu Sĩ này, trong ánh mắt không tự chủ mang theo vài phần thiện ý.

Lăng Ngọc Linh đột phá Nguyên Anh trung kỳ, đối với hắn mà nói cũng không phải là chuyện ngoài ý muốn, ngay sau đó Diệp Trường Sinh lại hỏi một chuyện khác quan tâm:

“Diệu Âm Môn bên kia thế nào rồi?”

Tên Tinh Cung đệ tử kia cúi đầu, liếc mắt trả lời: “Đệ tử hiểu Diệu Âm Môn cũng không nhiều!”

“Chỉ biết, môn chủ Diệu Âm môn vài chục năm trước cũng đột phá Nguyên Anh kỳ, hiện tại tính cả Tử Linh tiên tử, Diệu Âm môn có hai vị cao thủ Nguyên Anh!”

“Tử Linh tiên tử nghe nói cũng đã đến Nguyên Anh trung kỳ. Dưới sự chủ trì của các nàng, thế lực ngày càng khổng lồ...”

Vị đệ tử Tinh Cung này giảng giải rất nhiều hiểu biết của hắn về Diệu Âm Môn, Diệp Trường Sinh từ chỗ hắn biết được, Diệu Âm môn hiện tại đã trở thành đại môn phái của mấy ngàn môn nhân đệ tử.

Không chỉ có mẹ con Tử Linh đều là Nguyên Anh, còn có hơn mười tu sĩ Kết Đan, hơn một ngàn đệ tử Trúc Cơ.

Tốc độ phát triển này, đích thật là nhanh chóng, có thể thấy được những năm gần đây Diệu Âm môn khuếch trương ra không ít.

Ở trên những hòn đảo chủ yếu của Ngoại Tinh Hải, Diệu Âm Môn cũng mở không ít cửa hàng.

Những cửa hàng này tất cả đều thuộc về bốn đại thương minh ban đầu, nhưng hiện tại tất cả đều đã biến thành Diệu Âm Môn.

Nghe đến đó, Diệp Trường Sinh liền biết kế hoạch Diệu Âm môn thu tóm bốn Thương Minh đang tiến hành đâu vào đấy.

Diệp Trường Sinh lại hỏi thăm một phen, biết được không ít chuyện phát sinh sau khi tu sĩ Thiên Nam chạy đến Loạn Tinh Hải.

Ngay từ đầu, song phương bởi vì phong cách bất đồng của tu tiên giới, còn phát sinh rất nhiều xung đột, nhưng sau đó song phương trao đổi, những va chạm này dần dần rơi xuống, hai nơi giao lưu, khiến cho tu tiên giới hai bên trở nên rất là phồn vinh.

Có không ít tu sĩ Thiên Nam sau khi hao hết gia tài đến Loạn Tinh Hải liền trực tiếp định cư ở bên này.

Bởi vì so sánh với Thiên Nam mà nói, tài nguyên tu hành cấp thấp bên này chung quy là dễ kiếm hơn một chút.

Hôm nay hơn mười năm trăm năm trôi qua, những tu sĩ này thậm chí tại Loạn Tinh Hải sinh ra đời sau, hình thành từng cái từng cái tu tiên gia tộc.

Số lượng tiêu tu sĩ từ Thiên Nam chuyển dời đến Loạn Tinh Hải đang dần dần nhiều hơn, sự xuất hiện của bọn họ cùng với sinh sôi nảy nở, cống hiến rất nhiều cho nhân khẩu ở Loạn Tinh Hải.

Nhân tộc ở Loạn Tinh Hải ngày càng nhiều, đối với việc thăm dò Ngoại Tinh Hải càng thâm nhập sâu hơn, thế lực của Nhân Tộc cũng sẽ dần dần lớn lên.

Nói chung là một truyền thống traten cổ xưa, giữa hai nơi đều đang phát triển theo hướng tốt.

Sau khi hiểu rõ hết thấy, Diệp Trường Sinh hài lòng gật đầu, lập tức ném qua một cái bình nhỏ, nói:

“Người trả lời ta rất hài lòng, đan dược trong này có lẽ có ích với người. Thu lại đi!”

“Đa tạ Đại trưởng lão!” Tên Tinh Cung đệ tử vạn phần mừng rỡ hành lễ, cảm ơn không thôi.

Diệp Trường Sinh gật đầu, đi ra Tinh Không Điện, thả người bay lên phía trên.

Hắn thả ra khí tức của mình, lập tức tu sĩ tu vi dưới Thánh Sơn cao thâm đều cảm ứng được cỗ khí tức cường đại này.

“Đại trưởng lão đã trở về?!” Sau khi các trưởng lão của Tinh Cung cảm nhận được luồng khí tức này, trong lòng đều chấn động.

Thời gian dài không gặp, khí tức của Đại trưởng lão tựa như càng ngày càng mạnh mẽ hơn!

Lúc trước, khi hắn vừa mới tiến giai lên Nguyên Anh hậu kỳ, cũng đã mạnh đến mức không thể tưởng tượng nổi. Hiện tại tu vi ngày càng thâm sâu, vậy thì càng đáng sợ hơn rồi.

Trên đỉnh Thánh Sơn, trong một tòa đại điện bằng đá bình thường, sau khi tiếng gió rít Ôn Thanh cảm nhận được khí tức

này, đồng thời mở mắt ra.

“Hắn lại trở nên mạnh mẽ, ta cảm giác hắn hiện tại, khả năng một kích giết chết ta rồi!” Ôn Thanh có chút chấn động nói.

Lăng Khiếu Phong trầm mặc không nói, hắn cũng có cảm thụ như vậy.

Mỗi lần Diệp Trường Sinh xuất hiện, thực lực đều sẽ đổi mới một đợt.

“Không biết bây giờ hắn cách Hóa Thần còn bao xa, chỉ sợ chờ hắn đột phá Hóa Thần, liền chính thức vô địch Nhân Giới rồi!” Lăng Khiếu Phong thở hắt ra, trầm giọng nói.

“Bây giờ xem ra, quyết định của chúng ta lúc trước của Ngọc Linh với hắn là rất chính xác, lúc trước ngươi còn không tình nguyện, nếu không phải ta kiên trì, chỉ sợ ngươi đều muốn đổi phó hắn!” Ôn Thanh trên mặt lộ ra ý cười, có chút oán trách nói.

Lăng Khiếu Phong nghe vậy, sắc mặt lập tức trở nên cứng ngắt vô cùng, khóe mắt khẽ động, cười khan một tiếng, nói: “Phu nhân anh minh!”

Một luồng sáng trắng vội vã bay ra khỏi cung điện trên đỉnh Thánh Sơn, nhắm theo hướng Diệp Trường Sinh bay tới.

Khi gặp Diệp Trường Sinh đang bay tới, quang mang tán đi, lộ ra giai nhân xinh đẹp tuyệt luân bên trong.

Nàng mặc một thân cung trang, mái tóc đen rủ xuống vai, trên gương mặt tuyệt sắc kia là nụ cười tươi rói, đôi mắt sáng ngời như ngôi sao trong bầu trời đêm.

Lăng Ngọc Linh chạy ra đón, vẻ mặt vui sướng gọi khẽ: “Phu quân!”

Diệp Trường Sinh tiến lên, giữ chặt tay Lăng Ngọc Linh, nhẹ giọng cười nói: “Ngọc Linh, chúng ta lại gặp nhau rồi!”

“Lần này ngươi rốt cuộc đột phá Nguyên Anh trung kỳ rồi!”

Nghe nói như thế, khuôn mặt Lăng Ngọc Linh bỗng nhiên đỏ ửng lên, thấp giọng gọi một câu: “Phu quân!”

“Đột phá trung kỳ, giữa chúng ta cuối cùng có thể kết hôn rồi!” Diệp Trường Sinh cúi đầu cười nói.

Lăng Ngọc Linh xấu hổ không nói gì, khuôn mặt trắng noãn ửng đỏ, nhưng trong mắt nàng cũng mang theo một tia chờ mong.

“Phu quân, chúng ta đừng đứng ở đây nữa, tới chỗ của ta trước đi!” Lăng Ngọc Linh tựa hồ có chút ngượng ngùng đứng trong trường hợp công khai này, ân ái với Diệp Trường Sinh, lập tức nói.

“Tốt, nhiều năm như vậy chưa trở lại Loạn Tinh Hải, ta đã sớm có rất nhiều lời muốn nói với Ngọc Linh ngươi rồi!” Diệp Trường Sinh nói, cùng Lăng Ngọc Linh bay về đỉnh Thánh Sơn.

Tại Lăng Ngọc Linh cư ngụ trong cung điện, Diệp Trường Sinh một trận hỏi han ân cần, sau đó đem những lời lúc trước gặp được Nam Cung Uyển, Tân Như Âm nói qua, cải biến một chút, cũng hướng Lăng Ngọc Linh thổ lộ một phen.

Những hào quang kỳ lạ phát ra liên tục trong đôi mắt của Lăng Ngọc Linh khiến Diệp Trường Sinh gặp phải vô vàn phản kích mà tâm tình chập chờn không thôi.

Hai người cùng nhau thổ lộ một phen tình cảm, sau đó Diệp Trường Sinh lại cùng Lăng Ngọc Linh đi gặp Thiên Tinh song thánh.

Lần này gặp mặt, song phương đã xác định được thời gian từ lễ trường sinh cùng Lăng Ngọc Linh trước lễ.

Lăng Ngọc Linh có lẽ là người duy nhất muốn cử hành lễ song tu với Diệp Trường Sinh, dù sao nàng và Diệp Trường Sinh

tương lai sẽ có thân phận Thiên Tinh song thánh quyết định chuyện này không thể quá ít.

Sau khi trải qua một phen thương nghị, tin tức hai người chuẩn bị chính thức kết làm song tu đạo侶 từ trên Thánh Sơn truyền ra, đồng thời rất nhanh truyền khắp toàn bộ Loạn Tinh Hải.

Tin tức này đối với các tu sĩ ở các nơi trong Loạn Tinh Hải mà nói, cũng không phải là một chuyện làm cho bọn họ kinh ngạc.

Dù sao, tin tức Thiếu chủ Tinh Cung cùng vị đệ nhất cường giả ở Loạn Tinh Hải này kết làm song tu đạo侶, sớm đã truyền khắp toàn bộ Loạn Tinh Hải.

Hơn nữa, càng khiến cho mọi người bàn tán say sưa chính là vị đệ nhất cường giả Loạn Tinh Hải này chẳng những phải cưới thiếu chủ Tinh Cung, mà còn cùng với thiếu chủ Diệu Âm Môn danh tiếng vô cùng cường đại, Tử Linh tiên tử có một phen yêu thích gút mắc.

Hiện tại, gần như tất cả mọi người ở Loạn Tinh Hải đều biết, Tử Linh là tình nhân của Diệp Trường Sinh.

Hơn nữa, căn cứ các loại tin tức miêu tả, nhân tình này còn cùng đạo侶 chính hiệu Lăng Ngọc Linh cùng nhau hầu hạ Diệp Trường Sinh.

Loại lời đồn này quả thật khiến cho các tu sĩ thực lực cấp độ của Loạn Tinh Hải đều cảm khái không thôi.

Trong lúc cảm thán phong lưu của Diệp Trường Sinh, bọn họ cũng chỉ có người có thực lực siêu phàm thoát tục như Diệp Trường Sinh mới có thể làm được điều này.

Nếu không, Lăng Ngọc Linh và Tử Linh đều là nữ tu cấp Nguyên Anh, đều là thiên kiều tuyệt sắc, tâm cao khí ngạo, đâu chịu nhận tỳ muội, cộng sự một chồng?

Có thể khiến các nàng đi tới bước này, ngoại trừ Diệp Trường Sinh khá am hiểu chu toàn giữa các nữ nhân ra, thực lực của hắn còn vượt xa những người này.

Tiên án của Diệp Trường Sinh đặt ở trước mắt, một ít lão tu sĩ của Loạn Tinh Hải khi giáo huấn hậu bối của gia tộc, động một chút liên thích trích dẫn điển trạng của hắn.

“Các người muốn giống như Diệp tiên bối, tĩnh lại quyền thiên hạ, say sưa gối mỹ nhân, vậy thì hảo hảo tu hành, trở thành cao thủ cấp Nguyên Anh hậu kỳ, trở thành đại tu sĩ Nguyên Anh hậu kỳ!”

Những lời như vậy đều được lưu truyền trong toàn bộ Loạn Tinh Hải.

Vì vậy, các tiểu tu sĩ Luyện Khí kỳ ở các nơi trong Loạn Tinh Hải đều có thêm một thần tượng sống.

Đương nhiên, mọi người ở Loạn Tinh Hải không chỉ hiểu biết phong lưu phóng khoáng về Diệp Trường Sinh như vậy, mà còn lưu thông tin tức Thiên Nam và Loạn Tinh Hải nữa.

Tin tức về hắn tại Thiên Nam cũng có thể thất truyền tới, điều này làm cho các tu sĩ ở Loạn Tinh Hải nghe được cũng không biết đã kinh ngạc bao lâu.

Nghe nói hắn tại Thiên Nam những thê thất kia đều đẹp như Thiên Tiên mà thực lực lại cường đại, trong đó không thiếu cao thủ cấp Nguyên Anh.

Một số nam tu Nguyên Anh một mình ở Loạn Tinh Hải không thể không cảm khái, thảo nào bọn họ không tìm thấy đạo lữ, thì ra một số nữ tử có thể làm đạo lữ tốt một chút đều bị người như Diệp Trường Sinh chiếm mất.

Nhìn chung trong lịch sử cổ, tựa hồ không tìm được người thứ hai như hắn nữa rồi.

Tu tiên giới trong Loạn Tinh Hải đều cho rằng, Diệp Trường Sinh tất nhiên sẽ trở thành một nhân vật vĩnh viễn ghi vào lịch sử Loạn Tinh Hải, truyền thuyết của hắn sẽ lưu truyền mấy ngàn mấy vạn năm.

Sau khi cùng Thiên Tinh Song Thánh xác định chuyện này, Diệp Trường Sinh lại dành thời gian đi một chuyến tới tổng bộ của Diêu Âm môn ở Thiên Tinh thành.

Vẫn là tòa lầu nhỏ trước kia, khi Diệp Trường Sinh quen thuộc lên tầng cao nhất, chỉ có một mình Chu Viện.

“Hửm? Đám người Tử Linh đâu?” Thần thức Diệp Trường Sinh quét mắt nhìn xung quanh hỏi.

Chu Viện chậm rãi nghênh đón, khẽ cười nói: “Các nàng ra ngoài du lịch, sau khi ta đột phá Nguyên Anh trung kỳ, các nàng sẽ đi Ngoại Tinh Hải!”

“Hiện tại Tư Nguyệt đang mắc kẹt tại bình cảnh Nguyên Anh, cũng muốn đi ra ngoài du lịch một phen, nâng cao kiến thức, điều này đối với đột phá của nàng có lợi!”

“Thì ra là thế!” Diệp Trường Sinh mỉm cười, thu hồi thần thức.

Nhìn khí tức trên người Chu Viện cường thịnh hơn trước kia rất nhiều, Diệp Trường Sinh nói: “Chúc mừng phu nhân đột phá Nguyên Anh kỳ, như vậy thọ mệnh kéo dài đến ngàn năm, có thể đạt tới đại đạo!”

Nhắc tới đề tài này, trên mặt Chu Viện lập tức lộ ra một tia cảm khái.

Nếu như là từ một hai trăm năm trước, nàng vô luận như thế nào cũng không nghĩ ra, cuộc đời mình thế mà còn có thể có cơ hội đột phá Nguyên Anh kỳ.

Trước kia, nàng một mực cảm thấy mình có thể đạt tới Kết Đan trung kỳ đã là không tệ rồi.

Nhưng bây giờ nàng lại đi tới Nguyên Anh kỳ mà trước giờ chưa từng nghĩ tới, quả thật là tạo hóa trêu ngươi.

Căn nguyên của tất cả chuyện này ở đâu, Chu viện đương nhiên là trắng bệch.

Trên mặt nàng lộ ra một tia cảm kích, nói: “Diệp huynh, đa tạ ngươi, nếu như không có ngươi, kiếp thân làm sao có thể đột phá đến cảnh giới hôm nay?”

“Vận mệnh của ta, Ngung nhi, vận mệnh của Diệu Âm môn tất cả đều do Diệp huynh cải biến, cả đời này có thể gặp được Diệp huynh đúng là may mắn của chúng ta!”

“Phu nhân nói như vậy có vẻ quá quen thuộc rồi, nàng là mẫu thân của Tử Linh, Tử Linh là người ta yêu, ta giúp các nàng những thứ này đều là chuyện nên làm!” Diệp Trường Sinh cười nói.

“Sau này phu nhân cũng đừng hạ thấp tu vi, chờ sau này nói không chừng sẽ có một tia cơ hội đột phá Hóa Thần!”

Chu Viện nghe vậy lập tức cười khỏ một tiếng: “Lời này của Diệp huynh quá dọa người rồi, thiếp thân đời này có thể tu luyện đến Nguyên Anh đã là may mắn to lớn rồi. Hóa Thần kỳ nghĩ cũng không dám mơ!”

“Ha ha ha ha, phu nhân không ngại suy nghĩ một chút, con người dù sao cũng có chút mộng tưởng, lỡ như thực hiện được thì sao?” Diệp Trường Sinh cười lớn nói.

Chu Viện nghe vậy chỉ cười khỏ lắc đầu, coi những lời này là Diệp Trường Sinh nói đùa.

“Đúng rồi, Diệp huynh, những năm gần đây, chúng ta kiếm được từ Loạn Tinh Hải, cộng thêm việc khai thác linh thạch và linh thạch từ trong mỏ quặng linh thạch Bích Linh đảo, sau khi loại bỏ một ít tiêu hao, hiện tại đã để dành cho huynh năm nghìn vạn linh thạch!” Chu Viện như nhớ ra điều gì đó, nói ra.

“Ồ, nhiều như vậy sao?” Diệp Trường Sinh kinh ngạc hỏi, việc này vượt quá suy nghĩ của hắn.

“Ừm, chủ yếu là do mỏ quặng linh thạch ở Bích Linh Đảo khai thác ra tương đối nhiều, hơn nữa quy mô khai thác của chúng ta cũng lớn ra, cho nên số lượng cũng tương đối nhiều!” Chu viện giải thích.

“Linh thạch nhiều như vậy, để ở đây cả ngày chỉ khiến thiếp thân lo lắng chờ đợi. Hiện tại Diệp huynh đến, thiếp thân rất cuộc đã có thể yên tâm!” Chu Viện nửa đùa nửa thật nói.

“Đi thôi, Diệp huynh, thiếp thân mang người đi xem những linh thạch kia!”

Dưới sự dẫn dắt của Chu Viện, Diệp Trường Sinh đi tới một căn phòng, chỉ thấy trong phòng chất đầy các túi trữ vật lớn nhỏ.

“Năm ngàn vạn linh thạch ở ngay phía trước rồi. Trên đời này còn không có túi trữ vật nào có thể chứa năm ngàn vạn linh thạch. Diệp huynh, làm sao mang đi những thứ này, liền phải xem năng lực của ngươi rồi!” Chu Viện nhẹ nhàng che miệng cười một tiếng, nói ra.

Diệp Trường Sinh nghe vậy cười hắc hắc, nói: “Vừa vặn trước đó không lâu ta đạt được một kiện pháp bảo, giả bộ đi mấy thứ này cũng là dư dả rồi!”

Diệp Trường Sinh nói xong, trên tay xuất hiện một cây cờ nhỏ màu đen, lá cờ vung lên, một luồng sáng đen lóe lên, sau đó túi trữ vật trong phòng liền biến mất không thấy đâu.

Chu Viện thấy thế, trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc: “Đây là... Không Gian Pháp Bảo?”

“Ừm, là một kiện thông thiên linh bảo thuộc lĩnh vực không gian, tên là Hắc Phong kỳ!” Diệp Trường Sinh nói, cầm Hắc Phong kỳ trên tay, mở ra, tùy ý để Chu Viện quan sát.

Chu Viện tiến tới một bước, đi tới trước mặt Diệp Trường Sinh, nhặt lá cờ nhỏ kia lên, nhẹ nhàng vuốt ve một hồi, ánh mắt mang theo một tia sợ hãi lẫn thần phục.

Một lát sau, nàng thân nhiên cười nói: “Hôm nay thiếp thân cũng là người đã sờ qua Thông Thiên Linh Bảo!”

“Đúng rồi, lần này ta cũng có một vật muốn tặng cho phu nhân!” Diệp Trường Sinh nói, từ trong túi trữ vật lấy ra một cái bình ngọc, đưa cho Chu Viện.

“Đây là...”

Chu Viện mở bình ngọc ra, ngửi một chút, trên mặt lập tức lộ ra vẻ kinh ngạc.

“Sức sống thật nồng nặc, thật là linh lực tinh thuần!” Nàng cảm khái nói, lập tức ý thức được, đây tuyệt đối không phải là vật đơn giản.

“Đây là Hường Dương Thủy!” Diệp Trường Sinh dùng thanh âm Bình Thương nói.

“Cái gì? Chính là nước hồi dương có thể kéo dài tuổi thọ một phần tư?” Trên mặt Chu Viện lập tức lộ ra vẻ kinh ngạc rung động.

Đại danh của Hồi Dương Thủy, nàng làm thủ lĩnh một tổ chức thương nghiệp, đương nhiên không thể không biết.

Chỉ là, nàng không thể ngờ tới, Diệp Trường Sinh lại có thể lấy thứ nghịch thiên như vậy ra.

“Đúng vậy, chính là quay về dương thủy, lần này ta luyện chế vài phần, vừa vận đưa một phần của phu nhân cho ngươi!” Diệp Trường Sinh vừa cười vừa nói.

“Diệp huynh, lễ vật quý trọng như vậy...” Thần sắc Chu viện trưởng có chút chần chờ.

“Phu nhân không cần chối từ, lần hồi dương thủy này ít nhất có thể giúp người kéo dài thọ nguyên hai ba trăm năm, kể từ đó, người còn có bảy tám trăm năm thọ nguyên, trên cảnh giới lần nữa đột phá cũng không phải là không thể!” Diệp Trường Sinh vừa cười vừa nói.

“Nếu Diệp huynh đã nói như vậy thì thiếp thân cũng không khách khí nữa!” Chu Viện vẻ mặt cảm kích cất bình Hồi Dương Thủy đi.

Một tháng sau, hai người Tử Linh và Văn Tư Nguyệt nhận được tin tức của Chu Viện cũng lần lượt trở về.

Sau khi Diệu Âm Môn chờ đợi một thời gian ngắn, liền tới thời gian Diệp Trường Sinh cùng Lăng Ngọc Linh kết làm song tu đạo侶.

Dưới sự chủ trì của Thiên Tinh Song Thánh, buổi lễ này được tổ chức rất lớn.

Tất cả Nguyên Anh tu sĩ ở Loạn Tinh Hải đều nhận được mời, có thể tới đều đã đến Thiên Tinh Thành, không thể đều phái nhân vật trọng yếu thay thế đến.

Toàn bộ Loạn Tinh Hải, bởi vì chuyện này bắt đầu náo nhiệt.

Tu sĩ bên phía Tinh Cung ai nấy đều vui mừng hơn hở, quan hệ thông gia giữa Diệp Trường Sinh và Lăng Ngọc Linh có nghĩa là Tinh Cung thống trị ở Loạn Tinh Hải ít nhất còn có thể duy trì hơn một ngàn năm.

Mà bên ngoài Tinh Cung, các thế lực khác, mỗi người đều có tâm tư phức tạp, tâm tình khác nhau.

Chỉ sợ không người nào hy vọng một tổ chức cường đại như thế lại có thể áp đảo được bọn họ hơn một ngàn năm.

Hơn nữa, xem thiên tư của Diệp Trường Sinh, thời gian áp đảo này còn rất có thể không chỉ hơn ngàn năm.

Không khéo lời nói hấn ta đột phá Hóa Thần chính là hai ngàn năm.

Thời gian lâu như vậy đủ để một số người có dã tâm cảm thấy tuyệt vọng.

Tuy nhiên, bọn họ cũng không dám có bất kỳ dị nghị nào biểu hiện ra ngoài, trên mặt mỗi người đều mang theo nụ cười, vẻ mặt ôn hòa hướng Diệp Trường Sinh cùng Lăng Ngọc Linh vui vẻ.

Lần này diễn lễ long trọng dị thường, hơn nữa kéo dài mấy ngày, thế nhưng Diệp Trường Sinh cùng Lăng Ngọc Linh lại không có bao lâu nữa.

Bọn họ chỉ đi ra gặp tân khách một lần rồi biến mất không thấy.

Tuy rằng vai chính không có ở đây, nhưng dưới sự chủ trì của các trưởng lão Tinh Cung, diễn lễ lại tiến hành đầu vào đây.

Tinh Cung bộc lộ cơ bắp một phen, làm cho các thế lực lớn nhỏ ở Loạn Tinh Hải không dám sinh ra bất cứ tâm tư nào khác thường với Tinh Cung.

Trên thánh sơn, trong một cung điện nào đó, Diệp Trường Sinh và Lăng Ngọc Linh biến mất trong tầm mắt của mọi người xuất hiện ở đây.

Cung điện bố trí tình thế hôn phòng vui vẻ, mà thân là nam nữ chính, mặc dù không mặc hôn trang như phu thê phạm nhân, nhưng cũng đặc biệt thay một bộ quần áo chuẩn bị riêng cho nó.

Trước khi đi vào cung điện, Diệp Trường Sinh suy nghĩ một chút, vỗ túi linh thú, một con phượng hoàng trắng như tuyết bay ra, hóa thành một ngân bào nữ tử quốc sắc thiên hương.

Lăng Ngọc Linh có chút kinh ngạc nhìn cô gái bay ra từ trong túi linh thú của Diệp Trường Sinh, dung mạo không thua gì nàng, tu vi còn cao hơn.

Lúc này, lại nghe Diệp Trường Sinh nói: “Băng Phượng, người canh giữ ở cửa, không được để người ta tới gần!”

“Hừ!”

Băng Phượng hừ lạnh một tiếng, mặt mũi tràn đầy vẻ lãnh ngạo, nghiêng người đi, tựa hồ không muốn để ý tới lời Diệp Trường Sinh nói.

Nhưng thân thể của nàng vẫn rất thành thật đứng ở cửa đại điện, không nhúc nhích.

Có thể thấy được, trong khoảng thời gian này Diệp Trường Sinh dạy dỗ rất có hiệu quả.

Đi vào trong cung điện, Lăng Ngọc Linh tò mò hỏi: “Phu quân, người vừa rồi là ai?”

“Nàng tên là Băng Phượng, là linh thú ta mới thu nhận!” Diệp Trường Sinh giải thích một câu.

Lăng Ngọc Linh nghe vậy nhãn châu xoay động, cười hì hì nói: “Phu quân, người ngay cả thu linh thú cũng như vậy, đầu tiên là trắng bạc, sau là Băng Phượng, người thật đúng là...”

“Sao vậy, Ngọc Linh cảm thấy ta quá hoa tâm à?” Diệp Trường Sinh xoay người lại, quay mặt về phía nàng, vòng lấy vòng eo nhỏ nhắn của nàng.

“Hừ, người ta cũng không có nói như vậy!” Lăng Ngọc Linh hừ một tiếng, ngửi đầu nói.

“Người không nói ta cũng biết người nghĩ gì, dám oán thăm phu quân, nên phạt!”

Diệp Trường Sinh cười tủm tỉm nói, giơ tay lên vỗ xuống.

Bốp!

“A!”

Một tiếng kêu khẽ, Lăng Ngọc Linh bẻ cổ thiên nga nghiêng về phía sau, trong mắt ẩn chứa hơi nước, ánh sáng quỳnh rũ lưu chuyển.

Thấy cảnh này, Diệp Trường Sinh đâu còn nhịn được nữa, cúi đầu xuống!

Sau khi cùng Lăng Ngọc Linh tổ chức song tu, Diệp Trường Sinh cũng không có cùng nàng ở chung trên thánh sơn quá lâu, liền vội vã rời đi trấn an các nữ nhân khác.

Chuyện cùng Lăng Ngọc Linh chính thức tổ chức buổi lễ, làm cho các nữ tử khác trong lòng Diệp Trường Sinh nhiều ít có chút ý kiến.

Phần lớn người đều như vậy, không lo ít chuyện mà hoạn bất bình. Trước kia Diệp Trường Sinh không công khai tổ chức song tu đại diện với bất kỳ người nào, cũng không có ai có ý kiến gì.

Nhưng hiện tại, một khi đãi ngộ hoàn toàn khác với một trong số các nữ nhân đó.

Cho dù là nguyên nhân gì, cũng khiến người ta cảm thấy bất mãn.

Trong chuyện này, xưa nay nữ nhân luôn không nói lý.

Đương nhiên, Diệp Trường Sinh cũng biết đặc điểm này của các nàng, cho nên chưa bao giờ nói đạo lý gì với các nàng.

Mà thông qua đủ loại phương thức để trấn an các nàng, cho các nàng đều đưa một số thứ đặc biệt, để các nàng cảm nhận được sự quan tâm của Diệp Trường Sinh đối với các nàng.

Đầu tiên, phải bắt đầu từ Tử Linh.

Diệp Trường Sinh ở cùng Lăng Ngọc Linh mấy tháng, sau đó đi tới Diệu Âm môn, dùng các loại phương pháp an ủi nàng.

Về sau, hắn lại dẫn theo Tử Linh du lịch khắp nơi trong Loạn Tinh Hải, sáng tạo ra một số lãng mạn cho hai nàng, chỉ thuộc về ký ức của hai nàng.

Một ngày này, khi hai người đi tới một hòn đảo nhỏ ở Ngoại Tinh Hải, đang nhàn nhã nói chuyện yêu đương.

Đột nhiên, bầu trời trên đỉnh đầu không hề có dấu hiệu đen lại.

Diệp Trường Sinh đang muốn kinh ngạc ngẩng đầu lên nhìn thì hòn đảo nhỏ dưới chân đột nhiên rung mạnh, ngay sau đó

một tiếng rống như sấm rền từ đáy biển phụ cận truyền ra, hình như trâu rống lại giống như hổ gầm!

Nghe được tiếng thú rống này, ánh mắt Tử Linh lộ ra vẻ kinh ngạc, nhẹ giọng nói: “Đây là cái gì? Thần thức của ta không thấy bất cứ thứ gì, đã nghe được tiếng thú rống này!”

Tử Linh cảm thấy có chút khó tin, lấy thần thức Nguyên Anh trung kỳ của nàng, nếu như phụ cận có yêu thú gì tới gần khẳng định đã sớm phát hiện.

Không phải nàng như thế, ngay cả Diệp Trường Sinh trước đó cũng không có phát hiện gì.

Hắn sau khi nghe được tiếng thú rống này, sắc mặt biến đổi, thần thức toàn diện phóng ra ngoài, sau khi quét qua tất cả mọi thứ chung quanh một lần, vội vàng nắm lấy eo nhỏ Tử Linh, thần sắc ngưng trọng nói: “Không thích hợp, chúng ta mau lui lại!”

Nói xong, cũng chỉ giải thích thêm, vội vàng kéo Tử Linh bay nhanh về phía chân trời xa xa.

Ngay lúc bọn họ vừa bay đi, một luồng gió biển xen lẫn mùi tanh hôi bỗng nhiên xuất hiện, thổi đến.

Mà trên mặt biển phụ cận lại hình thành vô số vòng xoáy lớn nhỏ không đều, sóng lớn ngập trời từ các phương hướng khác nhau nhấc lên, sau đó va chạm với nhau phát ra tiếng vang ầm ầm, nước biển đầy trời rơi xuống.

Dưới chân đảo nhỏ đều trực tiếp vỡ ra, vô số đất đá lẫn trong sóng biển, bị ném lên trời, lại rơi vào trong biển.

Trong lúc nhất thời, phạm vi mấy trăm dặm bên trong khu vực này long trời lở đất, khiến cho lòng người kinh hãi.

“Đây là cái gì?” Tử Linh có chút kinh hãi hỏi.

Cảnh tượng giống như ngày tận thế đột nhiên xuất hiện, thật sự khiến nàng giật nảy mình.

Từ nhỏ nàng đã sống ở Loạn Tinh Hải, chưa từng thấy thiên tai đáng sợ như vậy, kể cả tam đại thiên tai nổi tiếng ở Loạn Tinh Hải cũng không bằng.

Chẳng lẽ phía dưới còn có yêu thú lợi hại gì sao?

Nhưng cho dù là thập cấp yêu thú hiện thế, cũng không có khả năng có động tĩnh đáng sợ như vậy?

Hoặc là nghe đồn Yêu thú Hóa Thần kỳ trong truyền thuyết?

Nhưng thoát nhìn cũng không giống lắm!

Diệp Trường Sinh thần sắc ngưng trọng nói: “Vừa rồi khi ta dùng thần thức thăm dò dưới mặt biển sâu ngàn trượng, thần thức lập tức bị xé rách, nếu không phải ta kịp thời đánh gãy thần thức, chỉ sợ thần thức sẽ lập tức bị tổn hao nhiều!”

“Tồn tại dưới mặt biển này đương nhiên là một thứ cực kỳ đáng sợ!” Diệp Trường Sinh nói, trong lòng hắc mị hồ sinh ra một suy đoán.

“Cái gì?”

Tử Linh có chút kinh ngạc, thần thức của Diệp Trường Sinh cường đại bao nhiêu nàng biết được, lại có thể bị tồn tại không biết dưới mặt biển này hút thần thức đi.

Chẳng lẽ con yêu thú bên dưới thực lực đã vượt qua Hóa Thần Kỳ?

Đang lúc hai người phi tốc lui lại, đồng thời một tiếng rít chói tai truyền đến, bén nhọn cực kỳ, làm cho đầu hai người đồng thời ông ông một hồi.

Thân hình Tử Linh mềm nhũn, trực tiếp ngã xuống trong ngực Diệp Trường Sinh, sắc mặt trong nháy mắt trở nên trắng bệch.

Diệp Trường Sinh nhìn theo nơi phát ra âm thanh, ngẩng đầu lên không trung, chỉ thấy trên bầu trời bỗng nhiên xuất hiện một mảng lớn bóng đen.

Mặt trời biến mất, giống như bị bóng tối nuốt chửng, toàn bộ bầu trời đều bị loại dị tượng này bao phủ.

Cái bóng đen này phóng tầm mắt nhìn vô biên vô hạn, nhưng hết lần này tới lần khác nó lại mơ hồ một cách dị thường, phảng phất như không phải vật thật sự tồn tại vậy, làm cho người ta có cảm giác như hoa trong gương, trăng trong nước!

Âm thanh bén nhọn chói tai kia đúng là từ chỗ sâu trong bóng đen trên đỉnh đầu truyền đến!

Nhìn thấy phiến bóng đen này, Diệp Trường Sinh đối với suy đoán trong lòng của mình không còn hoài nghi chút nào, trực tiếp ôm lấy Tử Linh phi độn chạy trốn, vội vàng rời xa khu vực này.

Cũng không lâu lắm, âm thanh bén nhọn trên không trung đột ngột dừng lại, tiếp theo Diệp Trường Sinh cùng Tử Linh nguyên bản ở trên bầu trời, không gian bỗng nhiên kịch liệt vặn vẹo.

“Bụp” một tiếng, bầu trời bị bóng đen bao phủ bỗng nhiên có một mảng lớn bạch quang chớp động, một khe hở không gian chói mắt cứ như vậy hiện ra.

Tiếp theo, một con quái vật lớn từ trong bạch quang chậm rãi nhô ra, cũng hướng về mặt biển phía dưới từ từ đè xuống.

Tử Linh nằm xa xa trong lòng Diệp Trường Sinh thật vất vả mới tỉnh táo lại, liền thấy một màn này, chỉ một thoáng mặt nàng tràn đầy kinh hãi, sắc mặt đại biến.

“Diệp lang!”

Tử Linh thanh âm có chút run rẩy khẽ gọi tên Diệp Trường Sinh, ngón tay chỉ về phía khu vực bên kia.

Diệp Trường Sinh cũng đã thấy được động tĩnh nơi đó.

Con quái vật lớn chui ra từ khe không gian kia rõ ràng là móng vuốt yêu cầm nào đó, toàn thân xanh biếc, lộ ra bộ phận thì lớn mấy trăm trượng, phảng phất như một tòa cự sơn hiện lên trong hư không.

Bất quá trảo này từ bạch quang dò xét ra tựa hồ cố hết sức di thường, động tác cực kỳ chậm chạp.

Nhưng dù vậy, cự trảo vẫn chưa hoàn toàn lộ ra, linh lực khổng lồ phía trên đã có thể khuấy động sóng biển phía dưới càng thêm cuồng bạo. Từng luồng vòi rồng trên mặt biển phóng lên cao, sóng lớn cao hơn trăm trượng chỗ nào cũng có.

Trên bầu trời bóng đen tựa hồ ẩn tàng một yêu cầm lớn đến không thể tưởng tượng nổi, hơn nữa nhìn nó là muốn cách một tầng không gian trực tiếp vượt qua giới công kích.

Dựa theo tỉ lệ của cự trảo này thì yêu cầm tối thiểu có thể dài hơn vạn trượng. Nhân giới chưa từng nghe nói yêu cầm to lớn

như vậy!

“Đây là cái gì? Thật là phong thuộc tính linh lực khổng lồ!”
Thanh âm Tử Linh hơi run rẩy nói.

Từ trên cự thảo phát ra linh lực, cường đại làm cho Nguyên Anh trung kỳ tu sĩ Hô hấp cũng đều khẩn trương lên.

“Loại động tĩnh này tuyệt đối không phải sinh linh nhân giới có khả năng phát ra, chỉ sợ là do Chân Linh nào đó đang lang thang ở giữa giới diện!” Thần sắc Diệp Trường Sinh ngưng trọng nói.

Tiếng nói của hắn vừa rơi xuống, đáy biển bỗng nhiên lại truyền đến một trận tiếng thú rống cao vút, thanh âm này tựa hồ tràn đầy vẻ tức giận.

Một tiếng ầm ù vang lên, một vòng xoáy khổng lồ đường kính hơn mười dặm hiển hiện ra trên mặt biển.

Tiếp theo từ trung tâm vòng xoáy bỗng nhiên toát ra sương mù đen kịt.

Trong đám hắc sắc vụ khí này, chẳng những có tiếng quỷ khóc sói tru truyền ra, còn có hắc sắc điện chớp động không ngừng trong hắc vụ.

Mà quỷ dị chính là, tôm cá ở vòng xoáy phụ cận, giống như nhận lấy lực hút, tất cả đều như thiêu thân lao đầu vào lửa bay vào trong sương mù, trong nháy mắt bị thôn phệ sạch sẽ.

“Quỷ vụ!”

Tử Linh vừa nhìn thấy rõ ràng trong vòng xoáy đen kịt sương mù, nghẹn ngào kêu lên một tiếng sợ hãi.

Thân là tu sĩ Loạn Tinh Hải, tuy nàng chưa từng nhìn thấy tận mắt quỷ vụ, nhưng đối với đặc thù của tam đại thiên tai, nàng vẫn rất quen thuộc.

Hiện tại, vừa thấy động tĩnh bên kia, lập tức nhận ra đây là quỷ vụ.

Quỷ vụ tại sao lại xuất hiện ở nơi này? Nó cùng với tiếng thú rống dưới đáy biển có quan hệ gì?

Đang lúc Tử Linh đầy bụng nghi vấn, cự cầm thảo màu xanh kia rút cục từ trong khe hở không gian dò xét ra, vừa ra ngoài,

hình thể lập tức tăng vọt, so với ban đầu lớn hơn gần gấp mười lần.

Một cái vuốt chim to lớn như thế, ánh sáng màu xanh trên đó lập loè, quả thực khiến cho người ta khiếp sợ.

Một âm thanh bén nhọn kinh thiên động địa vang lên, tiếp theo cự trảo màu xanh run lên, năm đạo quang trụ to lớn từ đầu ngón tay bắn nhanh xuống.

Những quang mang này màu sắc bích lục dị thường, giống như năm cây trụ lớn kinh thiên, thoáng cái liền bắn vào quỹ vụ phía dưới.

Những tiếng thú rống trong tai họa trầm trọng, lập tức càng thêm giận dữ.

Một trận sương mù quay cuồng ngưng tụ, đột nhiên huyền hóa ra một cái miệng lớn đen kịt, miệng đầy răng nanh, tràn ngập toàn bộ vòng xoáy.

Năm cột sáng màu xanh bị cái miệng rộng này cắn nuốt xuống, đồng thời cái miệng rộng này phun ra một đạo thiểm điện đen kịt.

Tia chớp này xoẹt một cái, liền xuất hiện ở phía dưới cái bóng đen trên bầu trời kia, một đầu đâm vào trong hư không.

Sau một trận sấm sét kinh thiên động địa, trên bầu trời vang lên một tiếng kêu thê lương.

Lập tức một cái thanh sắc linh vũ dài hơn trượng từ khe nứt không gian rơi xuống, thanh sắc cự trảo vội vàng vội vàng rút trở về.

Ngay sau đó, vết nứt không gian kia nhanh chóng lấp đầy, bóng đen che đầy toàn bộ bầu trời cũng trong nháy mắt biến mất không thấy bóng dáng.

Mặt trời nóng bỏng một lần nữa xuất hiện, mà hắc vụ trên mặt biển trong chớp mắt cũng biến mất không thấy, sóng gió rất nhanh bình ổn lại.

Nếu như không phải hòn đảo nơi mà Diệp Trường Sinh và Tử Linh đang ẩn nấp vô thanh vô tức biến mất, thì hết thảy quả thật giống như một trận ảo ảnh, ảo ảnh giống như ảo ảnh ở chợ biển.

Tử Linh bị một màn vừa rồi nhìn thấy cả kinh trợn mắt há hốc mồm.

Mà Diệp Trường Sinh sau khi rung động qua đi, thần thức lập tức nhanh chóng vọt ra, trải rộng không gian chung quanh.

Sau một khắc, thân hình hắn chớp động, xuất hiện trên một không trung cách đó mấy chục dặm.

Trước mắt xuất hiện một quang đoàn màu xanh, đang từ trên không trung chậm rãi bay xuống phía dưới.

Quang đoàn vừa bay lên liền trầm xuống, bộ dáng giống như mười phần linh tính.

Sau khi Diệp Trường Sinh tới gần chùm sáng, liền có thể nhìn thấy trong chùm sáng có một cái linh vũ dài hơn một trượng lúc sáng lúc tối, lấp lóe linh quang mịn mờ, giống như vật còn sống.

Diệp Trường Sinh xuất hiện trước quang đoàn màu xanh, không chút do dự vươn tay trao một cái, muốn nắm lấy lông vũ màu xanh kia.

Nhưng khi tay hắn tới gần, trên lông vũ màu xanh kia đột nhiên toả sáng hào quang, dưới mộng hồ đã không thấy bóng dáng, phẳng phất trốn vào trong hư không.

Diệp Trường Sinh chụp một cái vào khoảng không, nhưng ngay sau đó, ở một nơi cách đó hơn mười trượng, thanh quang chợt lóe, lông chim kia lại thần nhiên hiện lên, dường như thứ làm vừa rồi cũng không phải là nó.

“Du Du Thiên Côn Bằng, không sai, vừa rồi nhất định là Du Thiên Côn Bằng, dưới mặt biển kia chính là kẻ thù của nó, nhân giới sao có thể có sinh linh loại này? Tại sao lại như vậy?”

Trên túi linh thú của Diệp Trường Sinh lóe lên bạch quang, Bằng phượng trực tiếp từ trong bay ra, khiếp sợ nhìn chiếc lông chim màu xanh kia.

Hiển nhiên, trận chiến vừa rồi nàng cũng đã nhìn thấy.

Thân là phi cầm, nàng lập tức liền nhận ra chủ nhân của lông vũ màu xanh kia chính là Du Thiên Côn Bằng – loài phi cầm có địa vị gần với Thiên Phượng.

“Sao có thể như vậy? Nhân Giới vì sao có loại chân linh này? Long vũ của nó còn bị người gấp nữa sao?” Thanh âm của Băng Phượng tràn đầy sự ghen tỵ không hề che dấu.

Giờ phút này nàng không nhịn được kêu lên một tiếng bén nhọn.

Vì sao? Vì sao đúng phải long chim Du Thiên Tuyền không phải là nàng?

“Du Thiên Côn Bằng và La Hầu? Đây là Thượng Cổ Chân Linh, vừa rồi hai con Chân Linh này đang đại chiến?” Tử Linh bay tới, sau khi nghe được lời Băng Phượng nói, kinh ngạc không gì sánh được.

Nghe được thanh âm ghen tỵ vắn vẹo của Băng Phượng, Diệp Trường Sinh cười hắc hắc, cũng không cùng nàng nói chuyện, hai tay chà xát, mấy đạo kim sắc hồ quang thô to xuất hiện.

Ích Tà Thần Lôi kim sắc đan vào thành lưới, bao đoàn thanh quang kia vào trong đó.

Linh quang trên long vũ cuồng thiểm, liên tiếp thuấn di mấy lần, nhưng mỗi một lần biến mất sau khi đâm đầu vào trên kim võng, sau đó bị kim quang bắn ngược về, triệt để khắc chế thần thông thuấn di.

Đoàn thanh quang này bị nhốt lại, Diệp Trường Sinh và Tử Linh, Băng Phượng các nàng nhân cơ hội đó liền vội vàng cẩn thận quan sát cây long chim này.

Long vũ này xanh biếc dị thường, thanh quang mờ mịt, mặt ngoài dường như nhìn kỹ, đúng là do các loại hình dạng phù văn thần bí hình thành, lít nha lít nhít, như ẩn như hiện.

ở chỗ cuối long vũ này có mấy vết máu, trong huyết quang kia lại chớp động kim mang nhẹ nhẹ.

“Còn dính máu Chân Linh, thứ này tại sao lại bị một người như ngươi lấy được?!” Băng Phượng cực kỳ không cam lòng nói.

Nhìn thấy Diệp Trường Sinh có được long vũ chân linh này, trong lòng nàng khó chịu tới cực điểm.

Hiện tại, nàng có một loại cảm giác nhìn thấy người kiếm tiền, so với chính ta mất tiền còn khó chịu hơn.

“Ha ha, nếu người ngoan ngoãn nghe lời, tương lai không chừng ta sẽ cho người tham ngộ cái lông chim này!” Diệp Trường Sinh cười hắc hắc, tạo thành một cái bánh lớn cho Băng Phượng.

Tuy Du Thiên Côn Bằng và Băng Phượng không cùng một chủng tộc, nhưng tốt xấu gì đây cũng là chân linh loài chim, huyết dịch lông vũ của nó rất hấp dẫn đối với Băng Phượng.

Diệp Trường Sinh chỉ tay một cái, tấm lưới màu vàng do tia chớp đan xen tạo thành nhanh chóng thu nhỏ lại, một lát sau đã đan xen chằng chịt trên mặt lông chim màu xanh.

Quang mang màu xanh mặt ngoài lông vũ màu xanh không ngừng va chạm cùng Tịch Tà Thần Lô, một lát sau, thanh quang tối sầm lại, linh vũ trở nên giản dị tự nhiên.

Diệp Trường Sinh lúc này mới yên tâm đem Ích Tà Thần Lô thu lại, một tay phát một cái, đem Thanh Vũ đang lơ lửng bắt động hút vào trong tay.

Lúc thanh vũ này bay đến trên tay hắn, lại là linh quang lóe lên, cấp tốc thu nhỏ lại, một lát sau hóa thành hơn một xích.

Một cỗ linh lực phong thuộc tính vô cùng tinh thuần từ trên cây lông chim này tản ra, mà từng tia vết máu ở gốc cây kia, khiến cho trên mặt Diệp Trường Sinh lộ ra vẻ vui mừng khó che giấu.

Đối với người khác, đạt được một cọng lông chim thì cũng chỉ có một cọng mà thôi.

Mặc dù cây lông vũ này vô cùng lợi hại, nhưng có thể phát huy tác dụng cũng chỉ có hạn.

Ví dụ như cầm lấy luyện chế pháp bảo mà nói, nhiều lắm là luyện chế ra một kiện linh bảo.

Nhưng đối với Diệp Trường Sinh mà nói thì hoàn toàn khác nhau, sau khi hắn lấy được một sợi, có thể phục chế lông chim này so với lông chim của bản thân còn nhiều hơn.

Dùng lông chim này luyện chế pháp bảo, vậy đại khái hắn có thể luyện chế ra một kiện thông thiên linh bảo chân chính, cũng chính là loại có thể leo lên Hỗn Độn Vạn Linh Bảng ở Linh giới.

Hơn nữa, còn xếp hạng cao hơn trên bảng.

Phải biết rằng, ngay cả Thanh Nguyên Tử là Ngũ Long Nghiêu, cũng chỉ là mượn nhờ năm con giao long cấp bậc Hợp Thể luyện chế ra.

Chỉ có vậy, xếp hạng của Ngũ Long Trát trên Hỗn Độn Vạn Linh Bảng cũng khá cao.

Diệp Trường Sinh sử dụng tài liệu Chân Linh chân chính, tất nhiên có thể luyện chế ra một kiện pháp bảo gần bằng với Huyền Thiên Thánh Khí.

Đương nhiên, đây cũng là chuyện về sau, hiện tại Diệp Trường Sinh vẫn không có năng lực luyện chế loại pháp bảo cấp độ này.

Nhưng mà chỗ tốt của chân vũ Côn Bằng này không chỉ dừng lại ở phía cuối, thế nhưng lại mang theo một vết máu nhân nhật.

Chỉ bằng chút vết máu này, Diệp Trường Sinh đã có thể phục chế huyết dịch của Côn Bằng còn nhiều hơn huyết dịch của bản thân.

Một lượng lớn Chân Linh huyết dịch mang tới là bao nhiêu chỗ tốt tất nhiên là không cần suy nghĩ nhiều.

Chỉ cần đơn giản luyện hóa nó vào trong cơ thể mình thì tu vi sẽ tăng lên rất nhiều, để tương lai nhân giới có thêm một Chân Linh thế gia.

Nhìn ánh mắt hâm mộ ghen tị tới cực điểm của Băng Phượng, Diệp Trường Sinh cười hắc hắc, chậm rãi đem lông chim Tỳ Hưu bỏ vào trong một cái hộp ngọc, thu vào.

Hắn chấp hai tay sau lưng, thản nhiên nói với Băng Phượng: “Ta biết rõ ngươi rất muốn cái lông chim này, nếu ngươi ngoan ngoãn nghe lời, tương lai ta nói không chừng sẽ cho ngươi mượn lông chim để tìm hiểu một phen!”

“Nếu ngươi không nghe lời, vậy... khả khả!” Diệp Trường Sinh cười quái dị hai tiếng, hàm nghĩa không lời nói rõ ràng.

Băng Phượng nghe nói như thế, hừ lạnh một tiếng, xoay người sang chỗ khác, không thèm để ý tới hắn.

Thế nhưng trong lòng nàng ta lại vô cùng muốn tìm hiểu cọng lông Côn Bằng kia.

Đây chính là Chân thánh Côn Bằng a. Loại cấp bậc phi cầm này, đối với loại phi cầm cấp bậc Nguyên Anh như nàng mà nói, hấp dẫn có lớn lắm không nói nên lời.

Muốn dùng lông chim lấp lánh nhưng lông chim kia lại đang nằm trong tay người mà mình ghét nhất, điều này khiến cho trong lòng Băng Phượng rối rắm tới cực điểm.

Giờ phút này, trong lòng nàng vô cùng cảm khái, vì sao Thương Thiên lại bất công như thế?

Vì sao lại để loại người như Diệp Trường Sinh có được lông chim Tuyền Cơ chứ?

Vì sao có được người không phải là nàng?

Nàng nghĩ tới những chuyện này, tâm cảnh nhanh chóng vụn vỡ.

Tuy rằng đối mặt với Diệp Trường Sinh vẫn là một bộ dạng lạnh như băng, nhưng hiện giờ Băng phượng có thể nghe lời hơn người ban đầu nhiều lắm.

Sau khi Diệp Trường Sinh phân phó chuyện của nàng, mặc kệ cảm thấy xấu hổ cỡ nào, Băng Phượng sau khi trải qua một phen đấu tranh tư tưởng, cuối cùng vẫn sẽ quyết định.

Dù sao nàng cũng không dám gánh vác hậu quả chọc giận Diệp Trường Sinh, trong mắt Băng Phượng, loại người như Diệp Trường Sinh này chỉ là một tên háo sắc, nếu như chọc giận hắn thì mình sẽ gặp chuyện gì, có thể nghĩ được.

Băng Phượng cũng không muốn mất đi chân âm của mình bây giờ, nếu như phát sinh loại chuyện này, nàng có thể không thể lại tiến giai Hóa Thần thì khó mà nói.

Đặc tính của chủng tộc các nàng là trước khi tu vi đạt tới giới hạn nhất định, nhất định phải bảo trì thân thể thuần khiết của chính mình.

Tuy hiện tại đã bị Diệp Trường Sinh nô dịch, nhưng Băng Phượng cũng không hề từ bỏ mộng tưởng lấy lại tự do, tu luyện tới cảnh giới cao hơn.

Đã như vậy, đương nhiên nàng không muốn vì sự trừng phạt của Diệp Trường Sinh mà mất đi hy vọng tiến giai.

Vì vậy, nàng đối mặt yêu cầu càng ngày càng quá đáng của Diệp Trường Sinh, lại không thể không thỏa hiệp lần lượt, chịu đựng tâm trạng khuất nhục đi hầu hạ nàng.

Trên thực tế, trong quá trình này, ngay cả bản thân Băng Phượng cũng không nhận ra, tâm lý đối với mâu thuẫn của nàng với Diệp Trường Sinh càng ngày càng thấp.

Phương diện này là do Diệp Trường Sinh bố trí các cạm bẫy nhỏ khiến cho Băng Phượng bước từng bước một vào trong bẫy của mình.

Về phương diện khác cũng là vì Diệp Trường Sinh đối đãi ngộ với người bên cạnh mình rất tốt, điểm này thì Băng Phượng chính mắt nhìn thấy.

Dù sao, bên người Diệp Trường Sinh có không ít người trong Băng Phượng, khả năng là ngay cả Kết Đan kỳ cũng không tu luyện được, nhưng bị hắn từng bước một bồi dưỡng đến Nguyên Anh kỳ.

Việc này khiến thái độ của Băng phượng đối với Diệp Trường Sinh lơ đãng mà xảy ra đủ loại thay đổi.

Có đôi khi, thậm chí cô còn sinh ra một kết quả: trở thành nữ nhân của mình cũng không tệ.

Nhưng mỗi lần nghĩ như vậy, toàn thân Băng Phượng lại run lên, cả người như rơi vào hầm băng, kinh hãi vì sao mình lại sinh ra ý nghĩ như vậy.

Thật là đáng sợ!

Chẳng lẽ mình đã bị các chiêu thức của tên khốn kiếp này ăn mòn rồi sao?

Ngàn vạn không thể như vậy, phải luôn bảo trì tỉnh táo, muốn ra khỏi nước bùn mà không dính, bất cứ lúc nào cũng duy trì sự thù hận đối với hắn.

Mỗi khi có suy nghĩ như vậy, Băng phượng đều sẽ cảnh báo mình như thế.

Băng Phượng tuy đã sống cả vạn năm, tuổi thọ dài đằng đặc, nhưng trên chuyện nam nữ, dù sao cũng không hề có kinh nghiệm.

Nàng không biết một điểm, nếu thật sự người không muốn có bất kỳ quan hệ nào với một người nào đó, cách tốt nhất là trực tiếp không để ý tới hắn, không cần nhắc tới hắn.

quên ròng rã việc hắn làm!

Hơn nữa, trong lòng càng nghĩ tới hắn, kết quả lại càng nhanh chóng ngược lại phương hướng mà người đang chờ đợi.

Cách làm của Băng Phượng bây giờ, vừa vặn là khắc dấu Diệp Trường Sinh ở chỗ sâu nhất trong lòng mình, khiến mình vĩnh viễn cũng không quên được hắn.

Dù cho dấu ấn này mang theo hận ý thì cũng chẳng sao cả, yêu và hận thì chuyển đổi, nhiều khi chỉ trong chớp mắt.

Tử Linh ở một bên mỉm cười nhìn Diệp Trường Sinh cùng Băng Phượng trao đổi với nhau.

Người đứng ngoài quan sát nàng rất rõ ràng, mặc dù Băng phượng luôn miệng nói lời giễu cợt Diệp Trường Sinh, trên mặt cũng lộ ra vẻ chán ghét lạnh như băng, nhưng trên thực tế,

trong lòng nàng chỉ sợ đã sớm không còn nhiều cảm xúc phản cảm như vậy.

“Con thiên địa linh thú này, cuối cùng sợ vẫn là khó thoát khỏi lòng bàn tay của Diệp Lang!” Trong lòng Tử Linh âm thầm nghĩ.

Nghĩ đến những điều này, nàng không khỏi cảm khái, Diệp Trường Sinh quả thật là phong lưu tới cực điểm.

Hắn ta đã không hài lòng với Nhân tộc, đã vượt ma quỷ của mình với Yêu tộc.

Tương lai, còn có thể là gì?

Nghe nói, linh giới có hàng trăm hàng ngàn chủng tộc, nếu như phỏng đoán của bọn người Nam Cung Uyển bên kia, Diệp Trường Sinh là đại năng tại thượng giới hạ phạm trọng tu, vậy hắn ở thượng giới có thật sự có một đồng lớn thâm hiểm hay không?

Nếu đúng là như thế, vậy những nữ nhân xuống hạ giới này, tương lai địa vị sẽ rất đáng lo.

Có lẽ, thật sự phải đáp ứng đề nghị của bọn Nam Cung Uyển, các nữ nhân nhân nhân giới liên hợp lại, cùng nhau đối phó với áp bách có thể đến từ Linh giới.

“Lần này sau khi trở về, có thể cùng Ngọc Linh muội muội thương nghị một phen!” Tử Linh trong lòng thầm nghĩ.

Kỳ thật lấy tính cách của nàng, căn bản là không muốn làm loại chuyện lục đục với nhau này, cùng nữ nhân khác đi tranh đoạt chuyện của nam nhân.

Nàng tình nguyện rời xa.

Nhưng nàng cũng hiểu rõ, với tính cách bá đạo của Diệp Trường Sinh, chắc chắn sẽ không cho phép nàng rời đi.

Vì vậy, hiện tại nàng cũng không thể không cuốn vào loại chuyện vô cùng bất ngờ này!

Nghĩ đến đây, Tử Linh không khỏi thở dài một tiếng.

“Đi thôi, chúng ta trở về thôi!” Diệp Trường Sinh thu hồi lông chim lấp lánh rồi nói.

Băng Phượng nghe vậy hừ lạnh một tiếng, cũng không cần Diệp Trường Sinh bắt chuyện, trực tiếp bay vào trong túi linh thú.

Tử Linh tiến lên, rúc vào người Diệp Trường Sinh, hai người hóa thành độn quang hướng tới Truyền Tống Trận trên Ngoại Tinh Hải bay đi.

Sau lần ra ngoài này, Diệp Trường Sinh trong thời gian rất lâu không ra khỏi cửa, đại đa số thời gian đều bế quan tu hành.

Bất quá bế quan này thỉnh thoảng ở Thất Linh đảo, ngẫu nhiên ở trong Thiên Tinh thành, hắn xuyên qua hai nơi, nữ nhân hai bên đều cần trấn an.

Mưa cũng rơi, nhưng với sức lực của Diệp Trường Sinh mà những nữ nhân này cũng có thể ứng phó được.

Cứ như thế, liên tiếp mấy chục năm trôi qua, pháp lực của Diệp Trường Sinh dưới sự tu hành khắc khổ của hắn, vững bước bay lên.

Loại đan dược Giáng Vân Đan này tại hậu kỳ Nguyên Anh cũng có thể phát huy ra tác dụng cực lớn. Có loại đan dược này trợ giúp, pháp lực của Diệp Trường Sinh liên tục tăng lên.

Năm mươi năm sau, rốt cuộc hắn đã đem pháp lực của mình đẩy lên tới Nguyên Anh hậu kỳ đỉnh phong.

Mà năm mươi năm này, rút cuộc cũng làm cho việc Tân Như Âm và Mạc Lan thánh cầm thảo luận xây dựng nên Nghịch linh thông đạo đơn giản này thực hiện.

Khi Diệp Trường Sinh xuất hiện trước mặt một người một yêu này, thấy trên mặt hai người đều xuất hiện nụ cười rõ ràng.

Tân Như Âm rất là kích động, dù sao đã hoàn thành xong một công trình lớn như vậy, trận pháp có thể vượt qua giới diện này, sau khi nghiên cứu ra, không biết đã làm cho trình độ trận pháp của nàng tiến bộ được bao nhiêu lần.

Mà tiến bộ này, chủ yếu thuộc công lao của Mạc Lan thánh cầm chỉ dẫn, với kiến thức của Mạc Lan thánh cầm, rất dễ dàng cho Tân Như Âm một ít phòng cao kiến thức đề điểm.

Những điều điểm này làm cho Tân Như Âm thu hoạch rất lớn, có đôi khi nàng cũng sinh ra một loại xúc động muốn bái Mạc

Lan thánh cầm vi sư.

Kể từ đó, mấy chục năm ở chung, giữa Tân Như Âm và Mạc Lan thánh cầm thành lập một loại quan hệ vừa là thầy vừa là bạn.

Tân Như Âm từ Thánh Cầm học được rất nhiều điều, mà Mạc Lan thánh cầm cũng vô cùng sợ hãi thần phục thiên phú của Tân Như Âm.

Đôi khi, khi nó kẹt tại một tiết điểm nào đó, trong lúc nhất thời nghĩ không ra phương pháp thích hợp, Tân Như Âm thường có thể linh cơ khế động đưa ra một ít quan điểm suy nghĩ kỳ diệu, nhất thời làm cho ánh mắt của Mạc Lan thánh cầm sáng ngời.

Linh cảm của Tân Như Âm cũng cho Mạc Lan Thánh Cầm rất nhiều gợi ý, khiến nó thu hoạch được không ít.

Cứ như vậy, hai người đang thảo luận tiến bộ lẫn nhau, đồng thời cũng đơn giản hóa trận pháp này.

Mạc Lan thánh cầm dùng tài liệu để xây dựng thông đạo nghịch linh cần thiết cho rất nhiều tài liệu mà ở thế giới này không tìm được để thay thế thành tác dụng tương tự nhưng hiệu quả lại yếu hơn rất nhiều.

Cũng may những tài liệu này ở giới diện này đều có thể tìm được.

Cho dù là Diệp Trường Sinh tìm không thấy, hắn cũng sẽ thông qua vạn lý phù đưa tin cho Hương Chi Lễ, để bọn họ hỗ trợ tìm kiếm.

Cứ như vậy, dưới sự cố gắng của Hóa Thần ở Nhân Giới, thông đạo Nghịch Linh đơn giản này rốt cục đã có thể tạo dự liệu.

“Diệp huynh, thông đạo Nghịch Linh ban đầu cần hơn một ngàn viên linh thạch cực phẩm, nhưng hiện tại đơn giản hóa xong chỉ cần một trăm lẻ tám viên linh thạch cực phẩm!”

“Đương nhiên, cần nhắc đến nhân giới khả năng ngay cả một viên cực phẩm linh thạch cũng tìm không ra, các ngươi có thể dùng một vạn lẻ tám trăm viên cao giai linh thạch để thay thế!” Mạc Lan thánh cầm nhìn thấy Diệp Trường Sinh xuất hiện, nói.

Diệp Trường Sinh nghe vậy lập tức cười khở một tiếng, nói: “Yêu cầu của đạo hữu vẫn có chút quá cao!”

Nhân giới sao có thể tìm ra hơn một vạn linh thạch cao giai được, trừ phi hấn vận dụng năng lực phục chế.

Nhưng ở loại chuyện này, Diệp Trường Sinh không muốn tùy tiện liên vận dụng năng lực phục chế, nếu như hấn xuất ra hơn vạn viên cao giai linh thạch, vậy chẳng khác gì đem ngón tay vàng của mình vạch trần vài tên Hóa Thần.

Nghe nói như thế, Mộ Lan thánh cầm nhú mày, trầm ngâm một lát mới nói: “Nếu như không có nhiều cao giai linh thạch như vậy, thì cũng chỉ có thể dùng một trăm vạn trung giai linh thạch thay thế thôi!”

“Nhưng mà Diệp huynh, ta phải nhắc nhở ngươi một câu, mỗi lần linh thạch hạ cấp đều khiến Nghịch Linh Thông đạo trở nên không được vững chắc, sinh ra rất nhiều nguy hiểm!”

“Một trăm vạn Linh Thạch trung giai Nhân giới nhất định là có được!” Trên mặt Diệp Trường Sinh lộ ra ý cười nói.

“Về phần sự tình thông đạo bất ổn thì không sao cả, có thể làm được như thế này, vô luận là ta hay là bọn Hương sư huynh, cũng đã rất hài lòng!”

“Dù sao, việc này còn an toàn hơn nhiều so với việc bản thân trực tiếp tìm một tiết điểm nhập cư trái phép nữa!” Diệp Trường Sinh nói.

Trong lòng hấn đã quyết định chủ ý, hấn cùng những nữ nhân kia khi nhập cư trái phép thì trực tiếp vận dụng cực phẩm linh thạch, Hương Chi Lễ và các loại Hóa Thần Đại Tấn, vậy hãy dùng trung giai linh thạch.

Nói chung những nữ nhân này đều cảm thấy hấn là đại năng thượng giới chuyên chế, đã như vậy, hấn lấy ra một lượng lớn cực phẩm linh thạch từ trong một di tích thượng cổ, tựa hồ cũng không phải chuyện khó nói.

Dù sao, tất cả mọi người đều biết linh khí ở Nhân giới từ thời thượng cổ đã tăng trưởng không biết bao nhiêu lần so với hiện tại.

“Nếu Diệp huynh có thể tiếp nhận không gian thông đạo không vững chắc, tại hạ cũng không còn gì để nói!”

“Tân cô nương, chúng ta điều động trận pháp một chút để có thể tiếp nhận linh lực do linh thạch bậc trung cung cấp!” Mạc Lan thánh cầm nhìn về phía Tân Như Âm nói.

Diệp Trường Sinh nghe vậy gật đầu, nói: “Đã như vậy, vậy đa tạ đạo hữu!”

“Diệp huynh khách khí, về thông đạo Nghịch linh bản đơn giản hóa này, còn có mấy điểm phải nói với diệp huynh!”

“Thứ nhất, Nghịch linh thông đạo này dù sao cũng không phải là Nghịch linh thông đạo chân chính. Nghịch linh thông đạo do Nhân Yêu hai tộc bố trí lúc thượng cổ, ngay cả tu sĩ Nguyên Anh kỳ cũng có thể mang theo.”

“Nhưng một điều này cũng chỉ có thể khiến tu sĩ Hóa Thần thông qua, tu sĩ Nguyên Anh không thể gánh vác loại áp lực không gian này!”

“Thứ hai, thông đạo này một lần chỉ có thể đưa hai người đi lên, không thể nhiều hơn cũng không thể thiếu, nhiều thêm sẽ khiến thông đạo trở nên không vững chắc!” Mạc Lan thánh cầm nói.

“Một lần một ức linh thạch, lại chỉ có thể đưa hai người lên thôi sao? Thật đúng là đắt!” Diệp Trường Sinh không khỏi tặc lưỡi thầm nghĩ.

“Chuyện này cũng không thành vấn đề!” Diệp Trường Sinh lập tức nói.

Mạc Lan thánh cầm nghe vậy gật gù đầu, tiếp tục nói: “Bổ sung thêm nữa, lúc tiến vào Nghịch Linh Thông Đạo, trên người không thể mang theo linh trí quá cao!”

“Ồ? Đây là ý gì?” Diệp Trường Sinh hơi kinh ngạc hỏi.

“Bởi vì tài liệu của Nhân giới không thể nào chống đỡ được, cho nên nhất định phải làm ra hạn chế như vậy!” Mạc Lan thánh cầm thở dài một tiếng rồi nói.

“Cho nên mới nói, Diệp huynh thu làm linh thú Băng Phượng kia, liền không cách nào mang đi theo!” Mạc Lan thánh cầm mở to con mắt như hồng ngọc nói.

Nghe được lời này của nó, Diệp Trường Sinh không khỏi có chút hoài nghi, con thánh cầm này không phải cố ý.

Phải biết rằng, tên gia hỏa này sớm đã không vừa mắt đối với chuyện Diệp Trường Sinh thu Băng Phượng làm linh thú, từng nhiều lần nói với Diệp Trường Sinh rằng không thể làm nhục một con thiên địa linh thú như vậy.

Nhưng từ trước tới nay Diệp Trường Sinh chưa từng để ý tới lời này, mà bởi vì các phương diện đều nhờ vả Diệp Trường Sinh, cho nên mỗi lần đều giới hạn trong việc nhắc nhở, nhưng xưa nay chưa từng yêu cầu chính thức.

Nhưng lần này, nó cố ý đề xuất Băng phượng không thể để cho linh thú mang đi, cũng khiến cho Diệp Trường Sinh có chút nghi ngờ.

“Đạo hữu không phải vì Băng Phượng, đặc biệt bố trí cấm chế cho ta chứ?” Diệp Trường Sinh hơi híp mắt, hỏi.

Mạc Lan thánh cầm nghe vậy thần sắc bình thản, nói: “Diệp huynh quen biết ta lâu như vậy, cảm thấy ta là người như vậy sao?”

“Phải biết rằng ta còn đang chờ Diệp huynh cho ta mượn Côn Bằng Vũ tìm hiểu một thời gian ngắn nữa, làm sao có thể cố ý lừa gạt Diệp huynh trong loại chuyện này được nhỉ?”

“Mặc dù ta rất tiếc vận mệnh của Băng phượng kia, nhưng cũng không đến mức vì đối phương mà làm ra chuyện như vậy!”

“Không nói đến Băng phượng kia cũng không phải là bộ tộc ta, cho dù thật sự là bộ tộc ta, ta cũng sẽ không đi như vậy!”

“Hơn nữa trận pháp này có thể ngăn gọn hóa giải toàn bộ Trình Tân cô nương tham dự, nếu Diệp huynh có gì không tin cũng có thể đi hỏi Tân cô nương một chút!” Bộ dáng Mạc Lan thánh cầm không thẹn với lương tâm.

Tân Như Âm nghe vậy vội vàng nói: “Diệp đại ca, những gì Thánh Cầm tiên bối nói đều là sự thật. Sở dĩ sinh vật không

thể mang theo linh trí quá cao đều là bởi vì hạn chế của tài liệu!”

Diệp Trường Sinh lập tức mỉm cười, cười ha hả nói: “Vừa rồi Diệp mỗ chỉ nói đùa thôi, sao đạo hữu lại coi là thật?”

“Ta sao lại hoài nghi đạo hữu người, chuyện đạo hữu làm, ta từ trước đến nay đều sẽ trăm phần trăm tín nhiệm!”

Nghe Diệp Trường Sinh nói vậy, Mạc Lan thánh cầm chỉ trả lời hai chữ “ha ha”.

Tân Như Âm thấy thế, che miệng khẽ cười một tiếng.

Diệp Trường Sinh cũng không xấu hổ, quay đầu lại nhìn Tân Như Âm nói: “Như Âm, rốt cuộc trong này là chuyện gì xảy ra, vì sao không thể mang theo linh trí quá cao?”

“Chủ yếu là do vật liệu hạn chế, thông đạo nghịch linh trước đây cần một loại tài liệu gọi là Thiên Hồn thạch gia nhập vào trong đó để bảo vệ thần hồn của những người đang tiến vào thông đạo!”

“Nếu không có loại tài liệu này, bước vào trong thông đạo không gian, thần hồn sẽ lập tức bị lực lượng không gian khủng bố ép nát!”

“Ở Nhân giới không có Thiên Hồn thạch. Vì thay thế loại tài liệu này, Thánh Cầm tiên bối lựa chọn một loại tài liệu gọi là Yêu Hồn thạch!”

“Loại tài liệu này tuy rằng cũng cực kỳ trân quý, nhưng ở nhân giới tốt xấu gì cũng là chuyện tìm được!” Tân Như Âm cười khẽ một tiếng nói ra.

Diệp Trường Sinh nghe vậy, trên mặt lộ ra vẻ dăm chiêu: “Cho nên sau khi thay thế loại tài liệu này, hiệu quả sẽ giảm xuống trên diện rộng?”

“Ừm, Thiên Hồn Thạch có thể che chở thần hồn hàng trăm hàng ngàn người, đây chính là nguyên nhân chủ yếu nhất mà nhiều tu sĩ có thể thông qua!”

“Nhưng hiệu quả Yêu Hồn Thạch giảm đi rất nhiều, chỉ có thể che chở thần hồn hai người. Hơn nữa cường độ thần hồn của hai người này còn phải đạt tới cấp bậc Hóa Thần!”

Vừa nghe Tân Như Âm nói vậy, Diệp Trường Sinh khẽ nhún mày: “Chiều theo lời này thì trên người tiến vào thông đạo hẳn là bất cứ linh thú nào cũng không thể mang theo mới đúng?”

“Bằng không!” Thanh âm của mạc Lan thánh cầm truyền tới, nó mở miệng nói: “Linh thú cực thấp linh trí không giống với linh thú cao cấp!”

“Những linh trí linh thú kia, ví dụ như Phệ Kim Trùng của Diệp huynh, bởi linh trí chúng nó thấp đến mức gần như không có, hoàn toàn không khác gì dã thú bình thường. Chúng sau khi được Diệp huynh khống chế, thần hồn chúng liền bị khí tức của Diệp huynh bao phủ!”

“Loại linh trùng này, lúc tiến vào Nghịch Linh Thông Đạo, thần hồn bởi vì khí tức của Diệp huynh quá mức nồng đậm, sẽ bị phán định làm một bộ phận thần hồn của Diệp huynh!”

“Cho nên, chúng nó có thể đi theo Diệp huynh, nhưng Băng Phượng thì không được, bởi vì linh trí của nàng quá cao, có ý thức tự chủ mạnh mẽ, Diệp huynh căn bản không thể bao trùm nó, như vậy thần hồn của Băng Phượng sẽ bị phán định là một linh hồn độc lập!”

“Yêu Hồn Thạch bảo vệ mỗi phần thần hồn khi tiến vào thông đạo, nếu xuất hiện ba thần hồn độc lập, sẽ chia làm ba phần lực lượng!”

“Một khi lực lượng Yêu Hồn Thạch bị chia làm ba phần, không gian thông đạo kia lập tức sẽ trở nên không vững chắc!”

“Cho nên, nếu Diệp huynh khẳng khẳng muốn đem Băng Phượng đi, vậy cũng chỉ có thể xóa bỏ ý thức tự chủ của Băng Phượng đi!”

“Nhưng nếu làm như vậy, con Băng Phượng kia cũng giống như khôi lỗi, không có bao nhiêu khác nhau. Lựa chọn như thế nào, phải trông vào Diệp huynh người thôi!”

“Hắc hắc, Diệp mỗ vốn không có ý nghĩ xem Băng Phượng như linh thú, đi ngược linh thông đạo, mỗi lần không phải ít nhất phải hai người sao?”

“Ta vốn định cùng nàng đi!” Diệp Trường Sinh cười nói.

“Ồ? Diệp huynh thế mà lại nguyện ý để cho Băng Phượng đột phá Hóa Thần Kỳ? Người không sợ bị nàng cắn trả sao? Hơn nữa, người thu nàng làm linh thú, nàng như thế nào lại nguyện ý đi cùng người?” Mạc Lan thánh cầm có chút kinh ngạc hỏi.

“Nàng sẽ đồng ý!” Diệp Trường Sinh cười tủm tỉm nói.

Hắn rõ ràng biến hóa trong tâm lý của Băng Phượng như lòng bàn tay, mà ấn tượng của Mạc Lan Thánh Cầm đối với đối phương còn lưu lại rất lâu trước đó!

“Vậy ta thật sự phải bội phục Diệp huynh người rồi, bất quá ta hao phí mấy chục năm, giúp người đem cái pháp trận này hoàn thiện, Diệp huynh nên đem Nghê Vũ kia tìm hiểu cho ta a?” Con mắt Mạc Lan Thánh Cầm đảo một vòng nói.

“Ha ha, không vội, đạo hữu trước tiên cứ xem thứ này cái đã!” Diệp Trường Sinh nói, từ trong túi trữ vật lấy ra một khối ngọc không tròn vẹn.

“Đây là... Kim Từ Ngọc Thư? Ha ha, ta đang thắc mắc tại sao người lại tìm ta để tìm hiểu Ngân Khoa Văn, thì ra là do người nắm giữ thứ này!”

“Diệp huynh quả là người có đại khí vận!” Mạc Lan thánh cầm nhìn không được cảm khái nói.

“Đây chỉ là một mảnh tàn trang Kim Khuyết Ngọc Thư, trong đó ghi lại bốn loại phù lục. Ta muốn nhờ đạo hữu giúp ta tìm hiểu, xem có thể tìm hiểu ra phương pháp chế tạo phù trận nào đó hay không!” Diệp Trường Sinh nói.

“Rốt cuộc là tồn tại như thế nào mà ngay cả Kim Từ Ngọc Thư cũng đánh nát!” Mạc Lan thánh cầm có chút cảm khái nói.

Nó vỗ cánh đón lấy nửa tờ Kim Triện Ngọc Thư, trong đôi mắt như hồng ngọc của nó bắn ra hai luồng ánh sáng, cẩn thận đánh giá Ngân Khoa Văn trên đó.

“Thái Nhất Hóa Thanh Phù, Cửu Cung Thiên Càn Phù, Giáp Nguyên Phù, Thiên Qua Phù, tên của những phù lục này ta chưa bao giờ nghe nói qua ở Linh Giới, quả nhiên là phù lục Tiên gia!” Ánh mắt của Mạc Lan thánh cầm lộ ra vẻ hưng phấn.

“Đây đối với ngươi ta đều là chuyện có lợi, mong rằng đạo hữu tận lực giúp ta tìm hiểu ra vài loại. Ta về chế phù đạo, quả thực không có tạo nghệ gì!” Diệp Trường Sinh nói.

“Về phương diện chế phù, ta cũng không hiểu rõ, bất quá tiêu phí thời gian nhất định, hẳn là vẫn có thể có thu hoạch, nửa trang Kim Từ Ngọc Thư này trước cứ để ở chỗ ta đi!” Mạc Lan thánh cảm nói ra.

“Làm phiên đạo hữu rồi!” Diệp Trường Sinh cười ha ha nói.

Mạc Lan thánh cảm thu hồi Kim Từ Ngọc Thư, còn nói thêm: “Qua một đoạn thời gian nữa, có lẽ ta sẽ độ hóa hình kiếp, hy vọng đến lúc đó Diệp huynh có thể giúp ta hộ pháp!”

“Không thành vấn đề, với giao tình giữa chúng ta, chút chuyện đó tính là gì!” Diệp Trường Sinh lập tức nói.

Mạc Lan thánh cảm nghe vậy gật gật đầu, không nói thêm gì nữa, vỗ cánh bay khỏi nơi đây.

Đợi sau khi bóng lưng đối phương biến mất, Diệp Trường Sinh kéo tay Tân Như Âm nói: “Như Âm, qua nhiều năm nữa ngươi theo ta đi Đại Tấn một chuyến đi!”

“Là vì sự tình không gian tiết điểm kia sao?” Tân Như Âm ngửa đầu nhìn khuôn mặt tuấn lãng của hắn, hỏi.

“Vậy thì đúng rồi, chủ yếu là những năm gần đây, ta cảm thấy mắc nợ người rất nhiều, muốn cùng người ra ngoài du lịch một phen!” Diệp Trường Sinh cúi đầu nhìn nàng, thâm tình nói.

“Hừ, loại chuyện quý dị này người nói với Xảo Thiên tỷ tỷ đi, nàng khẳng định sẽ tin!”

“Ngươi mang ta ra ngoài một mình, nhất định là muốn bố trí trận pháp gì đó?”

“Khụ, Như Âm quả nhiên người rất thông minh, lần này người mang theo vật liệu đã bố trí Truyền Tống Trận!”

“Ngươi muốn thiết lập một tòa Truyền Tống Trận thông đến Đại Tấn? Truyền Tống Trận này không phải lại kiến lập cùng loại với Thiên Tinh Thành chứ? Người ở Đại Tấn cũng có thêm một cái nhà?” Tân Như Âm lập tức nhận ra lời của Diệp Trường Sinh, trên mặt lộ vẻ tựa tiểu phi tiểu, hỏi.

“Khụ, người đừng đoán mò nữa, đến lúc đó sẽ biết thôi!” Diệp Trường Sinh mặt không đỏ, tim không đập nhanh.

“Được rồi, ta có thể đơn độc đối mặt với một mình người ở trong nhà của Đại Tấn, hơn nữa người có nhiều thủ đoạn biến thái như vậy, trên đường đi một mình ta không thể chịu đựng được, người cũng mang theo Xảo Thiển tỷ tỷ đi đi!” Tân Như Âm kiều mị liếc hắt một cái, nói ra.

“Là Xảo Thiển sao? Cũng tốt, vậy các người theo ta đi Đại Tấn đi!” Diệp Trường Sinh nói.

.....

Mười năm sau, tại Tiêu Cực cung Đại Tấn, Diệp Trường Sinh cùng một đám Đại Tấn Hóa Thần hội tụ ở chỗ này.

Cơ hồ tất cả Hóa Thần Đại Tấn đều tới, Hướng Chi Lễ, Hô lão ma, Phong lão quái và Xa lão yêu còn có Bạch lão quỷ của Thái Nhất Môn đều đang bế quan.

Chúng Hóa Thần vây quanh không gian tiết điểm quan sát hồi lâu rồi đều nói: “Khúc điểm này tuyệt đối là vật ổn định nhất của Nhân giới!”

“Lão phu tìm bảy tám tiết điểm, mỗi cái đều là lối vào có không gian phong bạo cực kỳ mãnh liệt, căn bản không thể tiến vào!”

“Hắc hắc, ta thật ra cũng tìm tới mấy không gian tiết điểm không gian phong bạo nhẹ hơn một chút. Tuy rằng tu sĩ Nhân tộc các người không thể dùng được, nhưng bằng vào thân thể cường đại của Yêu Tộc chúng ta cũng không phải là không thể xông vào!”

“Đương nhiên không thể so sánh với những tiết điểm kia được!” Xa lão yêu cười hắc hắc nói.

Giờ phút này hắt tới chính là bản thể của hắt, có thể thấy được đối với lần tụ hội này hắt rất coi trọng.

Trước kia Xa lão yêu còn sợ nhất cử nhất động của mình sẽ dẫn đến tinh nguyên mất đi, trực tiếp phong ấn bản thể của mình tại một chỗ trong Vạn Yêu Cốc, ngày thường đều là hóa thân hành động.

Nhưng sau khi thấy được hi vọng có thể đi tới Linh giới, chân thân của hắn cũng không lẫn trốn nữa, trực tiếp thả ra ngoài.

“Tiểu lão nhi ngược lại ở trong Ngũ Long Hải đã tìm được một tiếng điểm tương đối ổn định, chẳng qua không thể so được với điểm Băng Phách tiên tử lưu lại!” Hương Chi Lễ lắc đầu nói.

“Vị thượng cổ phi thăng tu sĩ này, trái lại là muốn lưu lại cho nhân giới chúng ta một phần di bảo xa xỉ!” Phong lão quái cảm khái một câu.

“Chư vị đạo hữu, các ngươi sưu tầm tài liệu như thế nào rồi? Bố trí Nghịch Linh Thông Đạo, tất cả đều dựa vào mấy thứ này!” Diệp Trường Sinh đứng ở một bên, cười tủm tỉm nhắc nhở Chư Hóa Thần lão quái một câu.

“Ha ha, Diệp đạo hữu yên tâm, nếu như tài liệu không đầy đủ, chúng ta làm sao dám tới tìm ngươi!” Hô lão ma cười ha ha một tiếng nói.

Nói xong, hắn đưa tới một cái túi trữ vật.

Diệp Trường Sinh nhận lấy, mở ra xem, bên trong chính là một phần tài liệu cần thiết để xây dựng đại trận.

Hương Chi Lễ, Phong lão quái cũng nhao nhao đưa tới một bộ phận tài liệu.

Xa lão yêu trình trọng lấy từ trong ngực ra một tảng đá toàn thân lóe ra quang mang huyết hồng yêu dị, ngập ngừng nói:

“Viên Yêu Hồn Thạch này, chính là hiến tế vạn yêu thú Vạn Yêu Cốc chúng ta mới luyện chế ra, hi vọng Diệp đạo hữu không để cho chúng ta thất vọng!”

Vài tên Nhân tộc Hóa Thần khác cười híp mắt nhìn Diệp Trường Sinh tiếp lấy Yêu Hồn Thạch, trình trọng thu vào.

Trong mắt bọn họ đều hiện lên một tia cảm khái, thầm nghĩ Xa lão yêu này cũng thật là một người tàn nhẫn.

Khi biết được đại trận được tạo dựng, cần phải có một khối yêu hồn thạch đầy đủ số lượng hồn phách, hắn không chút do dự hiến tế trăm vạn yêu chúng lệ thuộc của Vạn Yêu cốc.

Chờ hẩn phi thăng, chỉ sợ Vạn Yêu cốc này cũng không còn tồn tại nữa.

Nghe nói Vạn Năm Thi Hùng cùng Thanh Bối Thương Lang đều đã biến mất không thấy, cũng không biết là bởi vì cùng lão yêu này sinh ra xích mích, bị giết chết, hay là sợ sau này nhân tộc thế lớn, trốn đi!

Mặc kệ là xuất phát từ nguyên nhân gì, chờ khi Xa lão yêu phi thăng, Vạn Yêu Cốc sừng sững trong vô tận năm tháng ở Nhân giới tất nhiên cũng biến mất theo.

Nhưng nhìn bộ dạng của Xa lão yêu, chỉ sợ cũng sẽ không quan tâm đến điểm này.

Đối với hẩn, chuyện quan trọng nhất vẫn là phi thăng.

Đương nhiên, nếu đổi lại là bọn hẩn, mấy vị Hóa Thần Nhân tộc ở đây tự hỏi trong lòng, nếu mình là Xa lão yêu, chỉ sợ cũng sẽ đưa ra lựa chọn giống như vậy.

Nếu như có thể hiến tềng trăm vạn tu sĩ nhân tộc đổi lấy một cơ hội phi thăng linh giới, chỉ sợ bọn họ sẽ không có mấy người cự tuyệt loại mê hoặc này.

Diệp Trường Sinh sắc mặt như thường thu tất cả tài liệu vào, ngậm ngừng nói: “Như vậy, tất cả tài liệu cũng sẽ được thu thập đầy đủ, tiếp theo chúng ta sẽ bắt tay vào bố trí đại trận!”

“Đại trận thông đến Linh Giới này, mỗi lần phát động đều tiêu hao một lượng lớn linh thạch. Một mình ta không thể nào bỏ ra nhiều linh thạch như vậy được. Chư vị đạo hữu đã chuẩn bị sẵn sàng. Mỗi lần truyền tống phí, cần các ngươi tự mình gánh chịu!”

“Mỗi người cần giao nộp một tỷ năm ngàn vạn linh thạch, mới có thể đạt được một danh ngạch phi thăng!” Diệp Trường Sinh đột nhiên nói.

Nghe được số này, mấy vị lão quái Hóa Thần đều biến sắc, nhưng lập tức lại khôi phục như thường.

Một trăm năm mươi triệu linh thạch, nếu như tới Linh giới, bọn họ có thể không kiếm nổi một con số nhỏ.

Dù sao ở Linh giới, toàn bộ kim lưu trên người một gã tu sĩ Hợp Thể kỳ có thể cũng chỉ khoảng một trăm triệu.

Nhưng ở Nhân giới thì lại khác.

Bọn họ dù sao cũng là tồn tại đứng sừng sững ở đỉnh cao nhất nhân giới, cướp đoạt số lượng linh thạch này, độ khó đích xác rất lớn, nhưng cũng không phải là không thể làm được.

Vì vậy, sau khi suy nghĩ một chút, cũng nhao nhao đáp ứng.

“Một lần hai người, nhóm phi thăng giả đầu tiên, chư vị hãy thương lượng kỹ vào!” Diệp Trường Sinh lại cười tủm tỉm bổ sung một câu.

Nghe được lời này của Diệp Trường Sinh, thần sắc của mấy vị tu sĩ Hóa Thần này đều trở nên khác nhau.

Nhóm thứ nhất phi thăng, khẳng định là phải mạo hiểm nhất định.

Dù sao, tuy Diệp Trường Sinh luôn miệng nói Nghịch Linh Thông Đạo này làm sao đáng tin cậy, nhưng bên trong rốt cuộc là tình huống gì, ai có thể biết được?

Lỡ sau khi tiến vào trong sẽ đụng phải không gian phong bạo thì sao?

Những lão quái vật này không đặt toàn bộ hy vọng lên người Diệp Trường Sinh.

Chỉ khi nhìn thấy nhóm phi thăng đầu tiên không xảy ra vấn đề gì, bọn họ mới có thể yên tâm tiến vào.

Như vậy, nhóm đầu tiên được chọn đương nhiên rất cần chú ý rồi.

Hương Chi Lễ cười hắc hắc, nói: “Tiểu lão nhi và Phong đạo hữu khẳng định là muốn cùng đi, bất quá thọ nguyên của hai người chúng ta còn mấy trăm năm, cũng chờ được!”

Hô lão ma nghe nói thế, trợn mắt, hừ lạnh một tiếng, nói: “Lão phu thọ nguyên không đủ, không thể cùng các ngươi hao tổn nữa. Nhóm thứ nhất này, coi như một lão phu đi!”

Xa lão yêu cũng cười hắc hắc, nói: “Đã như vậy, lão phu cũng coi như là một, xem ra cùng chung thuyền với Hô đạo hữu rồi!”

Hô lão ma liếc mắt đánh giá đồng tử tóc tết lên trời này, thoát nhìn cả người lẫn vật đều huyết hồng, hai mắt đỏ như máu, ngơ ngác cười một tiếng, nói:

“Lão phu trước khi chưa thành đạo đã ngưỡng mộ đại danh của Xa đạo hữu lâu lắm rồi. Có thể cùng đạo hữu bước vào không gian thông đạo kia cũng là chuyện may mắn cho lão phu!”

Diệp Trường Sinh thờ ơ lạnh nhạt quan sát thương nghị của mấy vị Hóa Thần này, một lát sau cười một tiếng, nói: “Nếu tất cả mọi người đã thương lượng xong, vậy thì cứ quyết định như vậy đi!”

“Nhóm đầu tiên là Xa đạo hữu cùng Hô đạo hữu, nhóm thứ hai là Phong đạo hữu cùng Hướng sư huynh, chư vị xin chuẩn bị tốt Linh Thạch, mười năm sau có thể xuất phát!”

“Ha ha, Diệp đạo hữu, lần này chỉ sợ ngươi đã kiếm được không ít Linh Thạch từ trên người chúng ta?” Phong lão quái mặt ngựa bỗng nhiên cười một tiếng quái dị, hỏi.

“Đâu có, muốn duy trì thông đạo vượt giới diện cần số lượng linh thạch cực lớn. Phương pháp tạo thành Nghịch linh thông đạo này, ta cũng không phải chưa cho các ngươi xem qua!”

“Nghịch linh thông đạo chính thức phải cần hơn một ngàn viên linh thạch cực phẩm, hiện tại ta đã đề thấp nó xuống nhiều như vậy, chư vị đạo hữu đã huyết kiếm lời!” Diệp Trường Sinh trên mặt mang theo nụ cười bềnh bệ nói.

“Hắc hắc!”

Nghe hắn nói vậy, mấy vị lão quái đều cười quái dị không nói.

Trong lòng bọn họ biết rõ, Diệp Trường Sinh khẳng định từ bên trong kiếm được không ít linh thạch, về phần cụ thể kiếm được bao nhiêu, mấy người lại không tính ra được.

Bất quá cái này cũng không quan trọng, chỉ cần có thể phi thăng lên, cho dù khiến bọn họ táng gia bại sản, bọn họ cũng nguyện ý.

“Đợi sau khi chúng ta rời đi, Diệp sư đệ cũng chỉ có thể chờ Bạch lão quỷ xuất quan đi cùng hắn!” Hướng Chi Lễ vuốt vuốt chòm râu, cảm khái nói.

“Ai biết được, nói không chừng trước khi ta phi thăng sẽ có đạo hữu khác tu luyện tới cảnh giới Hóa Thần!” Diệp Trường Sinh cười ha ha một tiếng nói.

“Ha ha, cũng đúng, dù sao thọ nguyên Diệp sư đệ còn lại tương đối dài đằng đẳng, trong hơn một ngàn năm này, dựa theo tình huống bình thường, Đại Tấn khẳng định sẽ lần nữa sinh ra mấy vị tu sĩ Hóa Thần!” Hướng Chi Lễ cười ha ha nói.

“Đi thôi, mười năm sau chúng ta lại gặp nhau!”

“Diệp đạo hữu, cáo từ!”

.....

Sau một lát, những lão quái Hóa Thần này đều rời khỏi Tiểu Cực Cung, trở về chuẩn bị.

Chờ sau khi bọn họ rời đi, Diệp Trường Sinh đóng lại vết nứt không gian nơi đây, đi tới chỗ ở của Bạch Dao Di.

Từ sau khi Tân Như Âm cùng Trần sư tỷ đi vào Tiểu Cực cung, Diệp Trường Sinh ở trong này kim ốc tàng kiều cũng nhanh chóng truyền tin tức tới Thất Linh đảo cùng Loạn Tinh Hải bên kia.

Một tòa truyền tống trận, làm cho giữa Tiểu Cực Cung cùng Thất Linh Đảo có thêm một cái thông đạo rất nhanh xuyên qua.

Loạn Tinh Hải cùng Thiên Nam chúng nữ, có thể tùy thời chạy đến Đại Tán, mà bọn người Bạch Dao Di Đại Tán, cũng có thể tùy thời tiến về Thiên Nam cùng Loạn Tinh Hải du lịch.

Đối với việc Diệp Trường Sinh ở Đại Tán nhiễm hoa thơm cỏ, mỗi một nữ nhân bên cạnh hắn đều có thể đoán trước được.

Thậm chí, khi các nàng nghe nói Diệp Trường Sinh ở Đại Tán chỉ có một mình Bạch Dao Di thì cũng lắp bắp kinh hãi.

Sao lại ít như vậy?

Nhưng khi nghe Bạch Dao Di còn có một tỷ tỷ tướng mạo giống nàng, chúng nữ lập tức kết luận, vị đại di tử này tất nhiên không thể thoát khỏi ma trảo của Diệp Trường Sinh.

Tính cả Băng Phượng thì số lượng nữ nhân Đại Tán và Diệp Trường Sinh nhiễm phải cũng đạt tới ba người.

Khiến cho Thiên Nam cùng chúng nữ ở Loạn Tinh Hải cảm khái nhất chính là, Diệp Trường Sinh trêu chọc mấy nữ nhân này ở Đại Tán, mỗi một người đều là tu sĩ Nguyên Anh.

Đặc biệt là khi Diệp Trường Sinh gặp các nàng, tu vi thấp nhất của các nàng đều là nguyên anh trung kỳ.

Cho tới bây giờ, ba nữ nhân này đều đã trở thành đại tu sĩ Nguyên Anh hậu kỳ.

Bằng phượng tất nhiên là không cần nói nhiều, Bạch Dao Di đột phá cũng rất sớm, mà Bạch Mộng Hình, cũng đột phá vài chục năm trước.

Ngày thường khi Diệp Trường Sinh không có mặt, Tiểu Cực cung hoàn toàn là do đôi tỷ muội này chăm quản.

Không có gì kỳ quái hơn Thiên Nam và chúng nữ Loạn Tinh Hải, còn Bạch Dao Di bên này hoàn toàn có chút bối rối.

Vô cùng ngạc nhiên!

Sao cũng không nghĩ tới, ngoại trừ nàng ra mà Diệp Trường Sinh còn có nhiều nữ nhân thế này!

Chuyện này cũng quá thái quá rồi?

Bạch Dao Di cảm giác tam quan của mình bị trùng kích nghiêm trọng.

Nhiều nữ tử ưu tú, mỗi người đều là tu sĩ Nguyên Anh, tuổi ai cũng nhỏ như vậy, tiền đồ vô lượng, rõ ràng tất cả đều cam tâm tình nguyện đợi bên cạnh Diệp Trường Sinh.

Cẩn thận tìm hiểu sâu hơn, Bạch Dao Di lại càng phát giác đám nữ tử này mỗi người đều có chút bất phàm, nhưng các nàng lại toàn bộ đều là chúng nữ cùng thị thi Diệp Trường Sinh.

Chuyện này khiến nàng chấn động không gì sánh được.

Nàng hơi cạn lời.

Chính mình chọn vị phu quân nhìn như hoàn mỹ này, trên thực tế không hoàn mỹ như trong tưởng tượng.

Hắn rất phong lưu, rất là hoa tâm, trước sau không biết đã trêu chọc bao nhiêu nữ nhân.

Nhưng bây giờ nàng hối hận cũng không kịp, nàng đã lên thuyền giặc của Diệp Trường Sinh.

Sau một phen lừa gạt, lời an ủi ngọt ngào, Bạch Dao Di bắt đầu cũng từ từ được Diệp Trường Sinh bình định.

Một hồi phong ba trong hậu cung của Diệp Trường Sinh cứ vậy lắng xuống.

Mười năm sau, khi chư vị Hóa Thần Đại Tấn một lần nữa xuất hiện trong Tiểu Cực Cung, đại trận nơi đây đã chuẩn bị xong.

Nhìn vào pháp trận linh thạch được khảm nạm dày đặc, đám người Hường Chi Lễ đều có chút cảm khái.

Thành bại ngay trong lần hành động này!

“Hai vị đạo hữu, xin mời đứng lên!” Diệp Trường Sinh cười tủm tỉm nói.

Xa lão yêu cùng Hô lão ma liếc nhau, hai người không chút do dự bước lên trung tâm pháp trận.

“Chư vị, cáo từ, hai người chúng ta trước tiên dò đường cho chư vị đạo hữu!” Hô lão ma đứng trên pháp trận, trong lòng có chút phập phồng không yên nói.

Có thể nhìn ra, mặc dù hắn là tu sĩ Hóa Thần, đã sống gần hai ngàn năm, nhưng đối mặt sự tình sắp xảy ra, vẫn có chút kích động cùng sợ hãi.

Một bước này bước ra ngoài, sẽ thông tới nơi nào, liền không ai biết.

Hai người bọn họ là thí nghiệm phẩm của đại trận Diệp Trường Sinh.

“Hai vị đạo hữu, chúng ta gặp mặt ở Linh giới!” Hường Chi Lễ chấp tay trịnh trọng nói.

“Hai vị trước tiên đi lên linh giới quen thuộc tình huống, lão phu cùng Hường huynh không lâu sau cũng sẽ đến!” Phong lão quái chấp tay nói.

“Chỉ hy vọng chúng ta còn có một ngày gặp lại!” Khoé mắt Hô lão ma co quắp một chút nói ra.

“Phát động trận pháp đi!” Diệp Trường Sinh sai bảo.

Mấy vị trưởng lão Tiểu Cực Cung đứng ở bên cạnh nghe vậy, không dám thất lễ chút nào, vội vàng cẩn thận từng li từng tí đánh ra từng đạo pháp quyết.

Sau một khắc, ba tòa Hư Linh điện đứng sừng sững tại chỗ phát ra tiếng vù vù, ba chùm hào quang xông lên trời, oanh kích tại một chỗ trên vòm trời.

Sau một khắc, chỗ bị oanh kích kia xuất hiện một khe hở màu trắng cực lớn, tựa như một con mắt màu trời, từ từ nứt ra.

Khe hở không gian bị mở ra!

Khe hở màu trắng trong chớp mắt trở nên lớn mấy trăm trượng, vắt ngang trên đỉnh đầu mọi người, phảng phất một cái miệng rộng mở ra.

Tại chỗ sâu trong khe hở, địa phương đen kịt vô tận, mơ hồ có thể nhìn thấy một quang đoàn thật lớn.

Đó chính là vị trí của không gian tiết điểm.

“Hai vị chuẩn bị cho tốt!”

Diệp Trường Sinh quát khê một tiếng, đồng thời giơ tay đánh ra một đạo pháp quyết.

Chỉ một thoáng, pháp trận khổng lồ dưới chân này được khởi động, âm thanh vù vù vang lên, các loại quang mang bay tán loạn vô tận, một cỗ linh áp khổng lồ từ trên pháp trận phát ra, làm trên mặt đám người Hướng Chi Lễ không khỏi lộ ra vẻ hoảng sợ.

“Ầm!”

Hơn trăm vạn viên linh thạch bậc trung được khảm nạm trên pháp trận trong nháy mắt bùng cháy, linh lực khủng bố bành trướng, hội tụ vào một chỗ, xuất hiện ở trung tâm pháp trận.

Một đạo quang trụ màu bạc trùng thiên xuất hiện, bao Xa lão yêu và Hô lão ma vào trong đó.

Cột sáng màu bạc oanh kích ở chỗ sâu trong khe hở không gian kia, trong chớp mắt phá vỡ quang đoàn, một cái thông đạo đen nhánh xuất hiện ở trước mắt.

Cột sáng màu bạc xông vào thông đạo đen nhánh kia, tràn ngập ngân quang, trải rộng cả thông đạo, tạo thành một màn sáng, bao phủ thông đạo đen nhánh kia, khiến nó biến thành một thông đạo màu bạc.

Xa lão yêu cùng Hô lão ma đang ở trong thông đạo này, trong chớp mắt đã biến mất không thấy gì nữa.

Pháp trận cũng không dừng lại, quang mang cuộn cuộn không ngừng xông vào trong thông đạo kia, kéo dài trọn vẹn một khắc đồng hồ, khi tất cả linh thạch sinh ra năng lượng tiêu hao hầu như không còn, tia sáng này mới ngừng lại.

Trên bầu trời, vết nứt khổng lồ kia chậm rãi khép kín, đám người Hướng Chi Lễ đứng ở phía dưới quan sát, trên mặt không vui không buồn.

“Cũng không biết bọn họ có thành công hay không!” Sau một lúc lâu, Hướng Chi Lễ thở dài một tiếng nói ra.

“Sau khi tiến vào trong thông đạo đó thì chuyện này cũng không phải là việc mà chúng ta có thể quan sát được, hoặc là bọn họ đã thành công hoặc là đã thất bại, tất cả những việc này đều phải đợi sau khi chúng ta tự mình bước lên con đường này thì mới biết được!”

“Từ tình huống bên này, pháp trận vận chuyển hết thủy đều bình thường, không có xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, hết thủy đều giống với cấu tạo ban đầu!” Diệp Trường Sinh cũng thở dài một tiếng nói.

“Hy vọng cả đôi chúng ta đều gửi gắm vào đây, hi vọng hai vị đạo hữu đã thành công đăng lâm Linh giới!”

“Diệp sư đệ, chúng ta vài chục năm sau gặp lại, ta và Phong đạo hữu còn phải chuẩn bị thêm một phen nữa!” Hướng Chi Lễ xoay người lại nói.

“Đi về phía sư huynh thông thả!” Diệp Trường Sinh gật đầu.

Sau đó hai vị Hóa Thần hóa thành lưu quang biến mất bên trong Hàn Ly bí cảnh.

Thân hình Diệp Trường Sinh thoáng một cái, cũng biến mất.

Một lát sau, hắn đã xuất hiện trong một gian mật thất, vỗ vào túi linh thú, một đạo bạch quang bay ra, hóa thành một ngân bào nữ tử xuất hiện trước mặt hắn.

“Làm gì đây?” Băng Phượng ra vẻ mặt kiên nhẫn nói với Diệp Trường Sinh.

Đối với bộ dạng này của nàng, Diệp Trường Sinh đã sớm quen rồi, đây là chút thể diện cuối cùng mà Băng Phượng quật cường duy trì, Diệp Trường Sinh cũng không muốn vạch trần.

“Ngồi xuống đi, có chuyện muốn nói với người!” Diệp Trường Sinh vỗ vỗ bờ đoàn trước mặt, mỉm cười nói.

Băng Phượng nghe thấy hắn nói có chút cẩn trọng như vậy, nhất thời có chút kinh ngạc.

Tựa hồ là hôm nay nghe ra Diệp Trường Sinh đích xác là có chuyện trọng yếu muốn thương lượng với nàng, vì thế Băng Phượng liền không đùa giỡn nữa, cứng ngắc một lát, rồi ngồi xuống.

“Muốn đột phá Hóa Thân không?” Băng Phượng vừa ngồi xuống, Diệp Trường Sinh đã hỏi.

Băng Phượng nhất thời kinh ngạc thiếu chút nữa lại đứng lên, nàng có chút ngạc nhiên hỏi: “Người làm vậy là có ý gì?”

“Vừa rồi người cũng nghe thấy đoạn đối thoại của ta với mấy người Hướng sư huynh rồi chứ? Dùng thông đạo Nghịch Linh đi tới Linh giới, cần hai vị Hóa Thân!”

Băng Phượng lạnh lùng hỏi: “Chẳng phải Thái Nhất Môn còn có một vị tu sĩ Hóa Thân sao? Người có thể cùng hắn đi Thượng giới!”

Diệp Trường Sinh nghe vậy lại cười ha ha, nói: “Đi cùng với người có ý nghĩa gì, ta muốn đi cùng người!”

“Người...”

Băng Phượng không để ý đến lời đùa giỡn của hắn, thần sắc trở nên trịnh trọng: “Người nghiêm túc sao? Người không sợ sau khi ta đột phá Hóa Thân sẽ trở mặt với người sao?”

Ở bên cạnh Diệp Trường Sinh nhiều năm như vậy, Băng Phượng cũng có chút hiểu rõ tính cách hắn, từ trong giọng nói vừa rồi của Diệp Trường Sinh, nàng có thể nghe ra đôi phương không nói đùa.

Chuyện này rất nghiêm túc.

Điều này làm cho Băng Phượng kinh ngạc không thôi, Diệp Trường Sinh thật sự muốn thả nàng đi sao?

Diệp Trường Sinh nhìn Băng Phượng từ trên xuống dưới một phen, khiến nàng cả người không được tự nhiên, mà phía sau mới cười tủm tỉm nói:

“Lẽ nào ngươi cho rằng sau khi đột phá Hóa Thần liền có năng lực chống lại ta sao?”

“Hừ, ngươi không nên quá can rờ!”

Vẻ mặt Diệp Trường Sinh trở nên bình thản, ngập ngừng nói:

“Mặc kệ ngươi tin hay không, từ đầu đến cuối, ta chưa từng muốn giết ngươi, hoặc là vĩnh viễn muốn nô dịch suy nghĩ của ngươi!”

“Lúc trước đem ngươi bắt giữ bên người, bắt quá là vì mài dũa tính tình của ngươi, ngay từ đầu, ngươi chính là đồng bạn ta đã lựa chọn cùng tiến về Linh giới.”

“Ngươi ở bên cạnh ta, ta đối xử với ngươi như thế nào, trong lòng ngươi cũng có tính toán!” Diệp Trường Sinh dữ tợn cười một tiếng, nói.

Vừa nghe thấy lời này của hắn, Băng Phượng lập tức tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi.

Vậy có thể không biết được sao?

bưng trà rót nước, hầu hạ tắm rửa, loại chuyện này nàng đã làm bao nhiêu lần?

Hắn ở bên trong lúc cùng một đám nữ nhân vui vẻ, để nàng đứng chờ ngoài cửa, xong việc còn muốn nàng đi vào lấy nước lau lau.

Rõ ràng người tu tiên căn bản không cần những thứ này, nhưng xuất phát từ sự ác thú của hắn, Băng phượng đã làm không ít chuyện tương tự, đây là chuyện mà người khác có thể làm được sao?

Vừa nhìn sắc mặt của nàng, Diệp Trường Sinh đã biết cô đang nghĩ gì, cười ha ha, nói:

“Ta để ngươi làm những chuyện kia, cũng là vì tốt cho ngươi, ngươi một đường tu hành tới đây thuận buồm xuôi gió, không có chút nhọc nhằn thì làm sao được?”

“Đồng thời làm những việc này, cũng là đang mài giũa tính tình của ngươi. Ngươi nhìn xem, hiện tại ngươi ôn trọng hơn rất nhiều a, hoàn toàn không giống như trước kia, nóng nảy dễ tức giận...”

Nghe Diệp Trường Sinh nói vậy, Băng phượng trợn trắng mắt. Nàng rất tò mò vì sao Diệp Trường Sinh lại nói những chuyện vô sỉ này là vì tốt cho nàng.

Da mặt hắn sao có thể dày như vậy chứ?

Chẳng qua Băng Phượng khẳng định là không cách nào tìm được một đáp án, nàng chỉ có thể nghe Diệp Trường Sinh lắc nhai không ngớt, nói khoác không biết ngược, đây là vì tốt cho người, để tương lai con đường tu hành của người càng thêm thuận lợi các loại ma quỷ.

Cô cười nhạt, trên mặt đầy vẻ khinh thường, cô hoàn toàn không tin tưởng câu nói này của Diệp Trường Sinh.

Nhưng đúng như Diệp Trường Sinh nói, nghe hắn nói những lời này, Băng phượng không thể không đề cập tới suy nghĩ tức giận trong đầu.

Cũng không phải là ngạo khí của Băng Phượng bị phai mờ, mà là bởi vì nàng lười tức giận với Diệp Trường Sinh.

Người thích nói gì thì nói đi, người nói đều đúng!

Ta trực tiếp mở mang ra!

Thấy dáng vẻ này của cô, Diệp Trường Sinh cũng không xấu hổ, ha ha cười, lại nói: “Tuy ta có mài giữa tính tình của người, nhưng cũng cho người không ít chỗ tốt!”

“Sợi lông chim của Côn Bằng, người cũng cầm lấy để tìm hiểu rồi, người cũng học được không ít từ Mạc Lan thánh cầm, nếu như không có sự cho phép của ta thì nó làm sao dạy được chứ?”

“Những chuyện này, trong lòng chính người đều biết rõ, ta vẫn nói câu nói kia, ta đối với người như thế nào, trong lòng người biết rõ!”

“Đến hôm nay, duyên phận chủ tớ giữa chúng ta đã được giải quyết xong, người trở về đảo Băng Uyên đi, ta rất mong chờ người đột phá Hóa Thần!”

“Người có thể đi rồi!” Diệp Trường Sinh đột nhiên nói.

Mấy lời này, trên mặt Băng Phượng tràn đầy vẻ ngơ ngác.

Nàng từng vô số lần thỏa mãn nghĩ tới làm sao mình thoát khỏi sự khống chế của Diệp Trường Sinh, làm sao để trả thù

Diệp Trường Sinh, sao có thể giẫm lên người hấn, nhìn thần sắc không cam lòng hối hận của hấn, tùy ý cười điên cuồng.

Nhưng bây giờ, sự tình phát triển cùng vô số lần nàng nghĩ tới hoàn toàn khác biệt.

Nàng tự do rồi!

Dùng loại phương thức đơn giản, bình tĩnh đơn giản này, tự do thậm chí có chút đột ngột, làm cho nàng hoàn toàn không có chuẩn bị.

Sự tưởng tượng của nàng trong quá khứ, sau khi nhận được tự do thì mừng như điên, tâm tình kích động không xuất hiện chút nào, ngược lại sâu trong nội tâm nàng lại bắt đầu xuất hiện ngũ vị tạp trần.

Cảm giác buồn bã như mất mát quanh quẩn trong lòng nàng!

Băng Phượng ngồi dưới đất, ngơ ngác ngác, ánh mắt vô quang nhìn phía trước, cả người thất thần.

“Thế nào, ta thả ngươi đi, ngươi còn chưa đi sao? Không nỡ bỏ ta nữa à?” Diệp Trường Sinh cười một tiếng hỏi.

Lời này của hấn đem Băng Phượng kéo trở về hiện thực.

Khuôn mặt nữ tử áo bạc quốc sắc thiên hương, hiện ra một vòng đỏ ửng, nàng há miệng giận mắng:

“Phi! Vô sỉ khôn nạn! Đãng đồ tử! Ác tặc! Ai lại không nỡ xa ngươi? Ngươi sẽ hối hận, chờ ta đột phá Hóa Thần, nhất định phải cho ngươi biết tay!”

Trên mặt Diệp Trường Sinh chỉ lộ ra ý cười ôn hòa, nói: “Ta chờ ngươi!”

Câu nói này khiến Băng Phượng tim đập loạn xạ, nàng bỗng nhiên ngậm miệng, hung hăng trừng mắt nhìn Diệp Trường Sinh.

“Vèo!”

Một đạo ngân quang bay ra Tiểu Cực cung, hướng phía bắc mà đi, không có chút nào dừng lại, rất nhanh biến mất không thấy gì nữa.

Bạch Dao Di từ một bên đi ra, nhìn thoáng qua đạo ngân quang đã chết đi kia, đi tới bên cạnh Diệp Trường Sinh, nói: “Người không sợ nàng lần này rời đi sẽ hoàn toàn biến mất sao?”

“Sẽ không đâu, nàng chắc chắn sẽ trở lại!” Diệp Trường Sinh chấp tay sau lưng, cười dữ tợn nói.

“Cứ khẳng định như vậy?”

“Đó là tất nhiên, có một thứ gọi là lạt mềm buộc chặt, người chưa bao giờ nghe nói qua!”

“Hừ, tại sao ta lại nghe nói về thứ này chứ, người cái tên này, bụng đầy ý xấu, không biết có bao nhiêu nữ nhân muốn thua trên người của người!”

“Tương lai sẽ có bao nhiêu người ta không biết, ta chỉ biết là hiện tại ta muốn cho người ngã trên người ta!”

“Đáng ghét, Phượng Tiên Tử kia không hề chửi bậy, người chỉ là tên lưu manh!”

“Ha ha ha ha, nếu ta không xấu, sao có thể ngồi cùng với các người nhiều tuyệt sắc giai nhân như vậy!” Diệp Trường Sinh cười lớn, đem Bạch Dao Di ôm ngang đi vào bên trong.

Một trận thanh âm oán trách truyền đến, theo gió lạnh dần dần phiêu đảng hướng phương xa.

Băng Uyên đảo, một đường bay nhanh đến, Băng phượng rút cuộc cũng về nhà mình, không hề dừng lại chút nào.

Nhìn tòa đảo nhỏ xa cách nhiều năm này, nàng không có chút nào hồi phục kích động cùng hưng phấn nào nên có, trái lại trong lòng lại trống vắng.

Đứng trên hòn đảo trống rỗng này, trong vạn năm trôi qua, nơi mà nàng vẫn sinh sống, đột nhiên nàng cảm nhận được một loại cô tịch cùng quạnh hiu.

Đây tựa hồ là một loại tình cảm vốn không nên thuộc về nàng, hiện tại lại xuất hiện trong lòng nàng.

Rất kỳ quái, trước kia nàng ở trên đảo này sinh sống thời gian dài như vậy, cũng không cảm thấy có gì cô đơn lạnh lẽo.

Nhưng bây giờ, gió lạnh trên hòn đảo quét qua, cũng làm cho cả thể xác và tinh thần của nàng đều xuất hiện một tia lạnh lẽo.

Đứng trên đảo hồi lâu, sau khi trầm mặc hồi lâu, Băng Phượng lẩm bẩm nói: “Ta muốn đột phá Hóa Thần, ta muốn đi tìm hắc, ta muốn hung hăng trả thù hắc!”

Nàng hung hăng dậm chân một cái, hóa thành một đạo lưu quang bay về toà tháp cao trên đảo.

Sau khi thả Băng Phượng đi, Diệp Trường Sinh cũng vì hắc mà chuẩn bị cho việc đột phá Hóa Thần.

Đầu tiên là Cửu Khiếu Tinh Nguyên Công.

Đã thật lâu rồi gã không tu luyện môn công pháp này, từ khi kết đan hậu kỳ, thành công tu luyện tinh khiếu thứ ba, đã có nhục thân có thể so với bát cấp yêu thú. Hơn nữa, tỷ lệ đột phá Nguyên Anh của gã cũng không còn động vào môn công pháp này nữa.

Những năm gần đây vẫn luôn là cố gắng tăng lên Pháp lực, nghĩ biện pháp đột phá Nguyên Anh trung kỳ, bình cảnh hậu kỳ, không thể quan tâm đến môn công pháp này.

Hiện tại Diệp Trường Sinh lại phải nhật lại công pháp phối hợp với Thiên Tinh quyết sinh ra, dù sao tu luyện Cửu Khiếu Tinh Nguyên Công, không chỉ có thể làm cường độ thân thể lần nữa tăng lên, còn có thể hữu hiệu tăng lên tỷ lệ đột phá Hóa Thần bình cảnh.

Còn lại sáu cái Tinh khiếu cần tu luyện, có điều đối với Diệp Trường Sinh hiện giờ mà nói, tu luyện sáu cái Tinh khiếu này, bất luận là tài nguyên hay thời gian, hắc đều đủ.

Thậm chí... Ngay cả nữ nhân có thể tăng tốc độ tu luyện nhanh hơn hắc cũng hoàn toàn không thiếu.

Thiên linh căn, bên cạnh hắc có vô số nữ nhân có thể chất đặc thù, Lăng Ngọc Linh, Nam Cung Uyển, Bạch Dao Di đều là thiên linh căn.

Các nàng Tử Linh, Nguyên Dao, Tân Như Âm cũng đều có thể chất đặc thù.

Có các nàng trợ giúp, Diệp Trường Sinh tu luyện môn công pháp này, tốc độ khẳng định sẽ không chậm.

Càng không cần phải nói, bây giờ trên tay hắn còn có các loại vật có thể trợ giúp rất lớn đối với tu luyện thân thể, như Thiên Thi Châu, Long Lô Quả.

Nhất là sau khi Long Lô Quả kia, Diệp Trường Sinh từ khi lấy được đã phục chế một lượng lớn trái cây, mỗi ngày ăn một quả. Thời gian dài như vậy, thân thể Diệp Trường Sinh đã dưới loại quả này cải tạo trở nên tương đương với yêu thú cấp chín.

Có lẽ thật sự giống như Hỗn Độn Giao Long tộc truyền lưu, chỉ cần ăn đủ nhiều Long Lô Quả, liền có thể luyện nhục thân thành Chân Long cấp bậc đó.

Nhưng điều này cũng đủ nhiều, đến cùng là bao nhiêu, Diệp Trường Sinh lại không thể tính ra được.

Thứ Long Lô Quả này, đơn độc một miếng cường hóa thân thể cực kỳ bé nhỏ.

Có lẽ đối với người chưa từng chuyên tu luyện phương pháp tu hành, hiệu quả lúc mới bắt đầu sẽ tương đối rõ ràng.

Nhưng đối với loại người như Diệp Trường Sinh ăn trái cây này, thân thể có thể so với yêu thú cấp tám mà nói, hiệu quả có thể đạt được cũng rất nhỏ.

Mười mấy năm ban đầu, Diệp Trường Sinh ăn liên tục hơn một ngàn viên, cũng không cảm nhận được hiệu quả đặc biệt rõ ràng.

Cho tới bây giờ, sau khi ăn mấy vạn viên, hắn mới cảm nhận được cải thiện tương đối rõ ràng, có lẽ cứ ăn tiếp như vậy, nhục thể của hắn liền có thể so sánh với Chân Long con non cùng cảnh giới.

Nhưng nếu muốn đạt tới trình độ Chân Long cấp Chân Linh, vậy thật sự không biết phải ăn bao nhiêu mới được.

Như thế, liên tiếp năm mươi năm trôi qua, Diệp Trường Sinh rút cuộc tu luyện Cửu Khiếu Tinh Nguyên Công đến Tinh khiêu thứ chín, đến lúc này môn công pháp đại thành.

Mà nhục thể của hắn cũng đạt đến mức có thể so với thiên địa linh thú cấp Hóa Thần.

Ví dụ như Băng Phượng, nếu như hiện tại muốn cùng Diệp Trường Sinh va chạm, Diệp Trường Sinh hoàn toàn không sợ

nàng.

Thân thể hắn còn mạnh hơn Băng Phượng một chút.

Năm mươi năm sau, khi công pháp của Diệp Trường Sinh đại thành, lúc xuất quan, cũng nhận được tin tức của Mạc Lan thánh cầm.

Con thánh cầm này sắp hóa hình rồi!

Kỳ thật nó vốn dĩ đã sớm muốn hóa hình, nhưng sau khi Diệp Trường Sinh giao nửa trang Kim Từ Ngọc Thư cho nó tìm hiểu, ngày sau Thánh Cầm Hóa Hình này sẽ kéo dài thời gian vô hạn.

Mãi đến gần đây, nó tìm hiểu ra một trong bốn loại phù lục đơn giản nhất: Thái Nhất Hóa Thanh Phù xong, rốt cuộc mới ngừng lại, bắt đầu chuẩn bị hóa hình.

“Diệp huynh, chúng ta tìm một nơi hoang vắng không người, đúng không, con khổng tước này thân thể cũng là Linh thú không tầm thường, hóa hình kiếp không phải chuyện đùa!” Thất Linh đảo, Mạc Lan Thánh Cầm xuất hiện bên cạnh Diệp Trường Sinh nói.

“Ta đã chuẩn bị xong địa điểm Độ Kiếp cho ngươi từ lâu rồi, kế tiếp chúng ta sẽ tới đó!” Diệp Trường Sinh nở nụ cười, nói với Mạc Lan thánh cầm.

Mạc Lan thánh cầm gật đầu: “Tiếp theo phải làm phiền Diệp huynh rồi!”

Nửa tháng sau, Diệp Trường Sinh và Mạc Lan Thánh Cầm xuất hiện trong một mảnh đất hoang tàn vắng vẻ.

“Nơi này là tử địa, trong phạm vi mấy trăm ngàn dặm đều là hoang vắng khói bụi, có lẽ thích hợp nhất cho ngươi độ kiếp!” Diệp Trường Sinh vung tay áo, Mạc Lan thánh cầm từ bên trong bay ra.

Sau khi nó nhìn bốn phía đánh giá một phen, mở to mắt giống như hồng ngọc, nói:

“Nơi này đích thật là một nơi tốt độ kiếp. Ta trước tiên tĩnh tu mấy ngày, điều chỉnh trạng thái đến tốt nhất là có thể độ kiếp.” Mạc Lan thánh cầm có chút mừng rỡ nói.

Nó thỉnh Diệp Trường Sinh hộ pháp cho nó, sau đó liền bắt đầu ngồi trên một tảng đá trên mặt đất không nhúc nhích.

Mấy ngày sau, khi thái dương vừa mới mọc lên trên bầu trời, Mạc Lan Thánh Cầm mở mắt.

“Ta đã đem thân thể pháp lực điều tức đến trạng thái tốt nhất, tối thiểu có sáu bảy thành nắm chắc có thể vượt qua lôi kiếp, Diệp huynh ngay từ đầu cũng không vội ra tay.”

“Đợi đến lúc ta thực sự chống đỡ không nổi, cũng là giai đoạn cuối cùng, chỉ cần Diệp huynh có thể giúp đỡ ba đợt lôi kích cuối cùng, ta liền vô cùng cảm kích.” Thần sắc Cảnh Lan Thánh Cầm ngưng trọng nói.

“Lôi kiếp hóa hình này, ngay cả tồn tại như đạo hữu cũng không hoàn toàn nắm chắc vượt qua sao?” Ánh mắt Diệp Trường Sinh lóe lên, hỏi.

“Nếu thật sự là lôi kiếp mà chỉ gặp phải cùng yêu thú cấp bảy bình thường, ta đây cũng không sợ hãi!”

“Chỉ tiếc là, tồn tại như chúng ta lại tương đối đặc thù, thiên kiếp cần phải trải qua cũng sẽ hoàn toàn khác nhau!”

“Hơn nữa, cho dù ở thượng giới ta có thần thông hơn nữa, trong bộ thân thể này, thủ đoạn có thể phát huy cũng rất có hạn, cho nên nếu không có Diệp huynh hộ pháp, đúng là ta không hoàn toàn nắm chắc có thể vượt qua thiên kiếp này!” Mạc Lan thánh cầm âm u nói.

“A, thì ra là thế, vậy ta thật tò mò không biết Thiên kiếp của đạo hữu sẽ ra sao!” Trên mặt Diệp Trường Sinh lộ ra vẻ hiểu rõ, nói.

“Loại thiên kiếp này sau khi tới Linh Giới Diệp huynh tất nhiên sẽ tự mình trải qua, đến lúc đó Diệp huynh sẽ biết Thiên Kiếp đáng sợ đến thế nào!”

“Yêu nhân nhị tộc từ Linh Giới trở về đây, không biết có bao nhiêu đại năng chi sĩ đã chết trong thiên kiếp. Vô luận là tiểu thiên kiếp ba trăm năm một tiểu thiên kiếp, hay là đại thiên kiếp của ba ngàn năm một trận, đối với Linh Giới tu sĩ mà nói đều là ác quỷ truy hồn đòi mạng, tùy thời đi theo sau người!”

“Nếu như không có phi thăng Tiên Giới, mặc cho ngươi có thần thông lớn đến mấy, dưới một vòng thiên kiếp mãnh liệt, cuối cùng vẫn phải hóa thành tro bụi!” Mạc Lan thánh cảm nói, trong thanh âm không khỏi mang theo một tia cảm khái.

“Chúng ta là tu sĩ Linh Giới, khổ tu hành, dùng hết tất cả thủ đoạn để tăng thực lực của mình lên, cũng chỉ là vì có thể kéo dài hơi tàn một đoạn thời gian mà thôi!”

Nói đến đây, Mạc Lan thánh cảm lại không khỏi than nhẹ một tiếng, nói: “Nói lại thì, nếu như không phải hạ giới này phổ biến không đủ thiên địa nguyên khí thì chỉ sợ chúng ta đã nghĩ trăm phương ngàn kế để trốn thật của mình xuống hạ giới rồi!”

“Ở hạ giới này không có Thiên kiếp thôi mệnh phù lớn nhỏ, nhưng đồng thời cũng không có thiên địa nguyên khí, không thể nào giúp chúng ta đạt được Trường Sinh. Có lẽ đây chính là đạo cân bằng của thiên địa, chặn tất cả đường lui, để chúng ta không còn cách nào khác, chỉ có thể thành thành thật thật đi nghênh đón những Thiên kiếp kia...”

Mạc Lan thánh cảm tựa hồ thoáng cái đã mở ra hộp, trong lúc nhất thời nói ra rất nhiều.

“Trên thế gian này, muốn đạt được đại trường sinh tiêu diêu tự tại chân chính đúng là khó khăn, người người đều hướng về Tiên giới. Nhưng rốt cuộc Tiên giới là cái dạng gì, ai mà biết được chứ?”

“Ở Nhân giới không cách nào trường sinh, tại Linh giới có thiên kiếp lớn nhỏ, chẳng lẽ ở Tiên giới thật sự có thể tiêu diêu tự tại sao?”

“Ta thấy cũng không hẳn đã hiểu rõ, nói không chừng sau khi đến Tiên giới, ngươi có những thủ đoạn gì mà không thể tiêu dao mãi mãi được!” Diệp Trường Sinh lộ vẻ cảm khái nói.

Mạc Lan thánh cảm nghe vậy khẽ cười một tiếng, nói: “Diệp huynh lo lắng cho Tiên giới chỉ sợ có chút quá sớm, mặc kệ chân tướng của Tiên giới là gì, nhưng trong lòng chúng ta, nó vĩnh viễn là một thôn hương hoàn mỹ!”

“Nếu như không có một tiên cảnh hoàn mỹ cho chúng ta dùng lực lượng điều khiển, vậy tu tiên giới phải tuyệt vọng đến mức nào?”

“Cho nên, dù cho Chân tiên giới có không chịu nổi như vậy, thậm chí thật sự có tiên nhân hạ phàm nói cho người biết chuyện tiên giới không có tốt đẹp như tưởng tượng, chỉ sợ đại bộ phận đạo hữu trên đời này đều sẽ lựa chọn không tin, sau đó chính mình phi thăng lên nhìn một cái!” Mạc Lan thánh cảm nhẹ răng cười, thâm ý sâu sắc nói.

“Đạo hữu nói cũng đúng!” Diệp Trường Sinh gật đầu, khẳng định lời nói của nó.

“Nói đến thiên kiếp, Diệp huynh cũng đừng quên ta nói cho người. Nếu như người thực sự tới Linh Giới, tốt nhất đi tới Thiên Uyên thành, nếu không lần thiên kiếp thứ nhất sẽ khiến Diệp huynh khó có thể chịu đựng!” Con mắt của Mạc Lan Thánh Cầm chuyển động, nói.

“Việc này trong lòng ta đã biết rõ, đa tạ đạo hữu nhắc nhở!”

“Đúng rồi, trước khi độ kiếp, đạo hữu không ngại nuốt một giọt.” Diệp Trường Sinh đột nhiên bàn tay vừa lộn, trong tay xuất hiện một cái bình nhỏ huyền băng hàn khí trận, đưa tay ném cho yêu thú đối diện.

“Đây là cái gì?” Mạc Lan thánh cầm có vài phần kinh ngọc, tiếp nhận bình nhỏ, mở ra rồi dùng thần niệm đảo qua bên trong.

“Hàn tuỷ? Diệp huynh lại có vật ấy?” Mạc Lan thánh cầm vừa mừng vừa sợ kêu to lên.

“Trước đó Diệp mỗ ngẫu nhiên nhận được một ít, xem ở trên giao tình với đạo hữu, tặng miễn phí một giọt, hy vọng đạo hữu không nên chê quá ít.” Diệp Trường Sinh cười một tiếng nói.

“Ha ha, không ít, một chút cũng không ít, Hàn tuỷ vật này cũng không so với thứ gì khác. Ở Linh giới cũng là dị thường quý hiếm, ngẫu nhiên có một chút xuất thế, lập tức sẽ bị yêu tộc chúng ta chia chác không còn một mảnh, cơ hồ không thể tìm được trên thị trường.”

Mạc Lan thánh cầm sau khi đạt được giọt hàn tuỷ này thì kinh hỉ dị thường, ánh mắt lộ ra vẻ cảm kích, lại nói:

“Chỉ cần có một giọt là đủ rồi, có giọt Hàn tuỷ này, năng lực chống cự của ta đối với thiên kiếp lại sẽ gia tăng rất nhiều, đa tạ Diệp huynh!”

Diệp Trường Sinh cười dữ tợn nói: “Lấy giao tình giữa hai người chúng ta, không cần nói mấy lời khách khí này!”

Mạc Lan thánh cầm nghe vậy thở dài một tiếng: “Ở nhân giới giao hảo với vị bằng hữu Diệp huynh này cũng là một lần kinh lịch không tệ với ta, chỉ tiếc bản thể ta đã sớm không còn trong tộc, bằng không sau khi Diệp huynh lên tới, tại hạ cũng có thể tận lực trợ giúp Diệp huynh, báo đáp một phen!”

Nghe được lời này của nó, Diệp Trường Sinh thầm nhủ:

“Người muốn báo đáp ta, nhưng sau khi ta tới Linh giới lại không muốn gặp người. Ai biết bản thể của người thật sự thấy ta sẽ nghĩ như thế nào!”

Bí mật của hắn mặc dù không mở ra đối với con thánh cầm này, nhưng đối phương ít nhiều cũng có thể nhìn ra sự khác thường của hắn.

Cũng bởi vậy mà Diệp Trường Sinh không muốn tiếp xúc với bản thể của con thánh cầm này ở thượng giới.

Vạn nhất đối phương động ác tâm, vậy Diệp Trường Sinh cũng không có năng lực ngăn cản.

Lúc trước Diệp Trường Sinh lựa chọn giao dịch cùng con thánh cầm này, mà không phải cùng giao dịch với thiên lan thánh thú, bởi vì trong rất nhiều tin tức liên quan đến con thú này, hắn suy đoán ra đối phương hiện tại hẳn là tình huống không quá tốt.

Không giống như con Thử Vương kia, hiện tại còn đang nhảy nhót tung bừng trong hai tộc Nhân Yêu.

Có thể bản thể của con khổng tước này đã gặp phải vấn đề gì đó, cho nên lời nói của đối phương không phải là nói bừa.

“Diệp mỗ đối với bản thể của đạo hữu tại thượng giới rất cuộc có thân phận gì, một mực tò mò không thôi, chỉ tiếc đạo hữu tựa hồ không có ý định nói cho Diệp mỗ biết!” Diệp Trường Sinh cười ha ha một tiếng nói.

Mạc Lan thánh cầm nghe vậy lại thở dài: “Ta không phải phòng Diệp huynh, thật sự là không cần thiết, chờ Diệp huynh lên tới, có lẽ chúng ta có duyên phận sẽ gặp lại!”

“Cũng được, nếu đạo hữu nói như vậy, Diệp mỗ cũng không moi ra được vốn liếng, hi vọng tương lai chúng ta còn có cơ hội gặp lại!” Diệp Trường Sinh cười dữ tợn nói.

“Đây cũng là điều ta hy vọng!”

“Đúng rồi, lúc ta đang độ kiếp ngược lại là có một cái nhân tình, có thể đưa Diệp huynh một chút chỗ tốt.” Mạc Lan Thánh Cầm giống như chợt nhớ tới cái gì đó, trong ánh mắt loé lên quang mang nói ra.

“Chỗ tốt?”

“Đúng vậy, ở Linh Giới mọi người đều biết việc này, nhưng ở Nhân Giới này, chỉ sợ không mấy người biết sợ rằng.” Mạc Lan thánh cầm nói, trên mặt lộ ra một tia thần bí.

Trong mắt nó loé lên kỳ quang, nói: “Diệp huynh đã từng nghe nói Đế Lưu Tương chưa?”

“Chính là loại thiên địa thánh dược kia? Nghe nói vô luận là vật này đối với sinh linh nào, đều có lợi rất lớn. Chỉ là thứ này tại nhân giới chỉ tồn tại trong truyền thuyết điển tịch, chưa bao giờ có người chính thức tìm được!” Diệp Trường Sinh ngập ngừng nói.

“Diệp huynh nói không sai, Đế Lưu Tương là đồ tốt khó gặp, có thể mở ra linh trí yêu thú, có thể trợ giúp rất lớn đối với tạo thể hóa hình của yêu tộc chúng ta!”

“Với tu sĩ Nhân tộc mà nói, ăn vào về sau, cũng có thể cải thiện tư chất, mở rộng thân thể kinh mạch, đối với thân thể vô cùng hữu ích!”

“Đối với người tu luyện công pháp luyện thể như Diệp huynh, Đế Lưu Tương này càng có hiệu quả kỳ diệu, có thể trợ giúp không nhỏ đối với Diệp huynh!”

“Đáng tiếc chính là, Đế Lưu lần đầu tiên không thể dùng quá nhiều, không thể thường xuyên dùng, hơn nữa thời gian cất giữ không thể vượt quá một tháng...” Mạc Lan Thánh Cầm tiếc nuối lắc đầu nói.

“Đạo hữu nói đến ý tứ Đế Lưu Tương này?” Ánh mắt Diệp Trường Sinh lóe lên, khóe miệng hơi nhếch lên, mỉm cười hỏi.

“Ha ha, ta đương nhiên sẽ không vô duyên vô cớ mà nhắc tới việc này!”

“Đế Lưu tương xuất hiện như thế nào, tại Nhân giới có lẽ không có mấy người biết, nhưng tại Linh giới, lại rộng rãi cho người ta biết, thiên địa thánh vật bậc này, bình thường lúc thiên địa linh thú độ kiếp mới xuất hiện!” Ánh mắt của Mạc Lan thánh cầm chớp lên, truyền âm nói với Diệp Trường Sinh.

“Thiên địa linh thú độ kiếp?” Trên mặt Diệp Trường Sinh lộ ra một tia kinh ngạc, làm bộ không biết hỏi.

“Đúng vậy, là con Băng Phượng mà Diệp huynh từng thu làm linh thú kia, chắc lúc độ kiếp hóa hình hẳn đã từng xuất hiện Đế lưu tương!”

“Diệp huynh cũng đã gặp qua bát cấp yêu thú khác, hẳn là biết bọn họ sau khi độ hóa hình chi kiếp xong, thường thường xấu xí không chịu nổi, trên người mang theo các đặc thù của các chủng tộc nguyên thủy!”

“Nhưng thiên địa linh thú của chúng ta lại khác, sau khi chúng ta mới tiến vào cấp tám thì lập tức sẽ có được hình thái hoàn mỹ ban tặng. Giống như con Băng Phượng kia, lúc nàng còn ở cấp tám cũng đã là diện mạo như thế rồi!”

“Mà không phải giống như những yêu thú khác, một mực phải tu luyện tới cấp mười mới có ngoại hình tương tự như con người bình thường!” Mạc Lan thánh cầm thông thả nói.

“Cho nên, các ngươi có thể lập tức có được hình thái hoàn mỹ, đều là vì dịch thể Đế Lưu này sao?” Diệp Trường Sinh hỏi.

“Đúng là như thế, yêu thú huyết mạch bình thường không thể xuất hiện Đế Lưu Tương, nhưng thân thể này của ta lại có thể!”

Diệp Trường Sinh nghe vậy, cảm khái nói: “Chẳng trách các ngươi được gọi là thiên địa linh thú, ở một phương diện nào đó, các ngươi đúng là được thiên địa yêu mến!”

“Ha ha, lời này của Diệp huynh thật thiên, chúng ta tuy rằng lúc độ hóa kiếp có thể gặp được loại thiên địa linh vật này, nhưng hóa hình chỉ kiếp của chúng ta so với yêu thú bình thường cũng không biết lớn hơn bao nhiêu lần! “

“Một được mất, trong thiên địa từ trước đến nay đều là cân bằng!” Mạc Lan thánh cầm một bộ không chút tán đồng nói.

Nghe hắn nói vậy, Diệp Trường Sinh trong lòng thầm nghĩ, lời này của Mạc Lan thánh cầm cũng có nghĩa là “Phiền não của người giàu”.

Nếu hỏi những yêu thú bình thường, bọn chúng có nguyện ý trở thành thiên địa linh thú hay không, để chịu đựng hóa hình kiếp càng mãnh liệt kia, chỉ sợ đại bộ phận đáp án đều bằng lòng.

Trong thiên địa, đại đa số thời gian là không cân bằng.

Bất quá hiện tại Diệp Trường Sinh cũng không có hứng thú cùng Mạc Lan thánh cầm đi thảo luận mấy thứ này. Hắn cười ha ha, nói:

“Đạo hữu nói cũng có lý, đã như vậy, Diệp mỗ cũng chờ mong đạo hữu đưa Đế Lưu Tương tới xuất hiện!”

Mạc Lan thánh cầm gậy gậy đầu: “Diệp huynh tốt nhất chuẩn bị tốt nhất cho vật chứa một linh khí hoặc là bình ngọc để tiếp nhận Đế Lưu Tương này!”

Dứt lời, đôi mắt nó hơi nhắm lại trong chớp lát, sau đó bỗng nhiên mở ra, chậm rãi nói: “Thiên kiếp sắp đến rồi!”

Diệp Trường Sinh nghe vậy, hóa thành một đạo hồng quang bay ra ngoài, mà cùng lúc đó, trên người của Mạc Lan thánh cầm phóng xuất ra yêu khí khổng lồ.

Cỗ khí tức này tựa như bị thứ gì đó dẫn động, trong phút chốc nguyên bản cả bầu trời quang đăng trông rộng, bỗng nhiên một tiếng sét đánh truyền đến.

Lập tức trong phạm vi vạn dặm bỗng nhiên cuồng phong gào thét, mây đen nghìn nghịt từ hư không xuất hiện, chớp động lôi minh.

Từng luồng ánh điện to lớn lóe lên rồi ngưng tụ thành từng chùm tia chớp ầm ầm rơi xuống bên dưới, nó tựa như là những tảng đá lớn nện thẳng về phía thánh cầm.

Thân thể khổng lồ màu xanh bỗng nhiên trở nên vô cùng khổng lồ, trong ánh mắt tràn đầy vẻ ngưng trọng, toàn thân xuất hiện thanh quang, từng đoàn từng đoàn hỏa diễm màu xanh xông lên, nghênh đón những lôi đoàn kia.

Lúc này vừa mới bắt đầu đợt lôi kiếp thứ nhất, đã so với đạo lôi kiếp cuối cùng mãnh liệt nhất của yêu thú hóa hình thì hung mãnh hơn rất nhiều.

Bất quá, đối với mấy tia chớp này, Mạc Lan thánh cầm ứng phó cũng là nhẹ nhàng như ý, mãi cho đến khi lôi kiếp lần đầu rơi xuống, pháp lực của nó cũng không bị tổn thất bao nhiêu.

Tiếng sấm rền trên không trung tạm thời dừng lại trong chớp lát, nhưng áp lực kinh khủng trên đỉnh đầu càng ngày càng ngưng trọng, giống như lôi kiếp đang nổi lên càng thêm đáng sợ.

Sau đó không lâu, tiếng sấm lại vang lên, lập tức thiên kiếp thứ hai sẽ hàng lâm xuống.

Những lôi kiếp này mỗi lần so với một lần lôi kiếp, Diệp Trường Sinh cứ như vậy mà trải qua tám lần lôi kiếp.

Lúc này, khí tức trên thân nó đã có vẻ hơi suy yếu, bộ dáng đại thương nguyên khí.

“Diệp huynh, xem bộ dạng này, ta nhiều nhất chỉ có thể ngăn cản một hai lần thiên kiếp, phần sau sẽ mời Diệp huynh ra tay tương trợ!” Mạc Lan thánh cầm vôi vàng truyền âm nói với Diệp Trường Sinh.

“Đạo hữu cứ yên tâm độ kiếp, tới lúc đó chắc chắn ta sẽ ra tay!” Diệp Trường Sinh trả lời.

Mạc Lan thánh cảm nghe vậy không phân tâm nữa, khẩn trương chờ đợi đợt thiểm điện tiếp theo.

“Ầm ầm ầm!”

Trong âm thanh đình tai nhức óc, lại một vòng thiên kiếp hàng lâm, Diệp Trường Sinh thần sắc bắt đầu chăm chú, nhìn về phía Mạc Lan thánh cầm bên kia, tùy thời chuẩn bị ra tay.

Đồng thời, trước người hắn xuất hiện một bình ngọc màu trắng đang lơ lửng, chuẩn bị thu lấy Đế Lưu Tương theo như lời của Mạc Lan thánh cầm.

Sau khi một vòng lôi kiếp này giáng xuống, thần sắc của Mạc Lan thánh cầm lập tức trở nên uể oải. Khi vòng thiên kiếp thứ mười hạ xuống, nó nhẹ giọng thở dài, phun ra một viên yêu đan màu xanh, ngăn trước người mình.

Trên yêu đan tản mát ra từng tầng từng tầng ánh sáng màu xanh mờ mờ, không ngừng làm cho tia chớp màu bạc kia suy yếu, sau đó ngọn lửa màu xanh lao ra, bao trùm nó lại, chậm rãi tiêu tán.

“Ầm ầm!”

Thiên kiếp thứ mười một, trực tiếp hóa thành một con giao long màu bạc bay nhanh đến, hung mãnh dị thường, Mạc Lan thánh cầm thấy vậy, thần sắc đại biến, đang định nói gì đó thì Diệp Trường Sinh đã ra tay.

Hư Thiên đỉnh bay ra, một chùm thanh ti bao trùm tầng tầng của giao long màu bạc lại, giao long giãy giụa cố gắng kéo đứt từng sợi thanh ti kia.

Nhưng cùng lúc đó, uy lực của nó cũng không ngừng bị giảm bớt. Khi Diệp Trường Sinh dùng Hư Thiên Đỉnh giảm bớt một

phần mười uy lực của vòng thiên kiếp kia xuống, Mạc Lan thánh cầm thờ dài một hơi, truyền âm nói:

“Diệp huynh buông đạo thiên kiếp này ra đi, ta có thể ứng phó được rồi!”

Diệp Trường Sinh nghe vậy gật đầu, chỉ tay một cái, hào quang trên Hư Thiên đỉnh thu lại, đạo thiên kiếp kia được phóng xuất ra.

Khí tức đã giảm đi rất nhiều, thiên kiếp hướng về phía Mạc Lan thánh cầm mà đáp xuống, bị yêu vật này dễ dàng ngăn trở.

Cuối cùng một vòng thiên kiếp hạ xuống, Diệp Trường Sinh lại giở lại trò cũ, đem uy lực của nó trên phạm vi lớn suy yếu về sau, buông ra để cho Mạc Lan thánh cầm thừa nhận.

Sau khi thấy thiên kiếp này biến mất, mây đen trên bầu trời trong chớp mắt đã biến mất, đến vô ảnh đi vô tung.

Toàn bộ bầu trời quang đặng, chỉ không thấy mặt trời.

Đột nhiên, một vầng trăng tròn không lồ như một cái khay ngọc xuất hiện.

Trăng tròn sáng tỏ dị thường, tản ra quang mang màu trắng sữa, một cỗ hương khí kỳ dị từ trong đó truyền ra.

Diệp Trường Sinh thấy thế, vội vàng thúc giục pháp quyết, để bình ngọc màu trắng kia bay tới gần vầng trăng tròn.

Lúc này, trong trăng tròn bắn ra một đạo hào quang màu bạc, đem phía dưới màn sáng thánh cầm bao phủ.

Sau đó, hương khí đại phóng, mặt ngoài trăng tròn nổi lên một tầng thủy quang, hơi nghiêng, phản phát có vật gì muốn từ trong trăng rơi xuống.

Sau một khắc, một đoàn chất lỏng màu ngà sữa to bằng nắm tay xuất hiện, hướng Mạc Lan thánh cầm nhỏ tới.

Đúng lúc này, Diệp Trường Sinh không chế bình ngọc, xuất hiện bên cạnh giọt chất lỏng này, cẩn thận từng li từng tí lấy ra, sau đó triệu hồi bình ngọc trở về trong tay mình.

Tay trái của hắn vội vàng tỏa ra ánh sáng, bao bọc bình ngọc vào trong, âm thầm phân tích một lần.

Mà phía bên kia, Thánh cầm Phụng Lan há miệng ra, tất cả chất lỏng màu nhũ bạch đều bị nuốt vào trong miệng, sau khi hấp thu hết những thứ này, khí tức uể oải của Mạc Lan Thánh Cầm trong chớp mắt tinh thần rung lên, khí tức toàn thân tăng vọt lên.

Từng đoàn từng đoàn quang mang màu xanh từ trong cơ thể nó điên cuồng tuôn ra, hóa thành một quang đoàn to lớn, bao bọc toàn thân nó vào trong đó.

Chùm sáng kia bắt đầu chuyển động, bên trong giống như đã xảy ra biến hóa kịch liệt.

Nhìn thấy những thứ này, Diệp Trường Sinh liền biết, Mạc Lan thánh cầm đang biến hóa.

Hắn thu hồi Đế Lưu Tương, đứng ở một bên lẳng lặng chờ đợi.

Đợi một ngày một đêm, quang đoàn màu xanh càng lúc càng nhỏ. Đến cuối cùng, thanh quang tán đi, một bóng người hiện ra.

Diệp Trường Sinh trợn to hai mắt.

Từ trong ánh sáng màu xanh đi ra, là thân ảnh khoác áo ngũ sắc hà y, một đôi chân trắng nõn tinh xảo nhẹ nhàng điểm ở trong hư không, chân ngọc thon dài thẳng tắp ở trong khe hở váy, như ẩn như hiện.

Vòng eo mảnh khảnh hướng lên trên là độ cong đầy đặn, thân thể mềm mại lung linh phác họa ra đường cong xinh đẹp.

Tóc dài như gấm kia giống như là thác nước bay xuống, dưới chân mây ngai mềm mại, là một đôi mắt sáng như thu thủy, lưu chuyển rực rỡ.

Mũi ngọc ngọc ngọc, môi son kiều diễm ướt át, khuôn mặt trắng nõn trơn bóng như ngọc, làn da như tuyết trắng như sương như tuyết.

Đây đúng là một đại mỹ nữ dung mạo tuyệt diệu, quốc sắc thiên hương.

Nàng mặc một bộ Nghê Thường hoa lệ, mái tóc như mây, Lưu Tô theo điệu Đình bước nhẹ đi nhẹ mà chập chờn không thôi.

Trên gương mặt xinh đẹp tuyệt trắng mang theo nụ cười tươi, một khí chất cao quý hiển lộ ra.

Tiếng cười như chuông bạc vang lên, Mạc Lan thánh cảm đến gần, nói với giọng lạnh lạnh như chim hoàng oanh: “Diệp huynh hình như rất kinh ngạc?”

Diệp Trường Sinh sờ sờ cằm, ánh mắt quan sát trên người Mạc Lan thánh cảm, nói: “Không nghĩ tới đạo hữu lại là một tiên tử dung mạo tuyệt thế như vậy, sớm biết như thế...”

“Sớm biết như thế nào? Chẳng lẽ Diệp huynh còn muốn đem thiếp thân cùng thu nhập vào trong hậu cung của ngươi sao?” Mạc Lan thánh cảm ngân linh cười cười, thở ra như lan nói ra.

“Khụ khụ, đạo hữu nói đùa, tại sao ta lại là người như vậy, ta là người ngu ngốc, không có hứng thú với sắc đẹp!” Diệp Trường Sinh lắc đầu liên tục, nghiêm mặt, phảng phất như mình là một vị chính nhân quân tử nói.

“Diệp huynh là loại người gì, thiếp thân đi theo bên cạnh ngươi nhiều năm như vậy, chính là thấy rõ ràng ràng ràng ràng a!” Nàng này đôi mắt sáng mỉm cười, nhìn quanh lưu huy nói.

“Ha ha, tiên tử kia hẳn là biết phẩm hạnh của Diệp mỗ luôn luôn đoan chính mới đúng. Thiên kiếp hung hãn như vậy, tiên tử hiện tại vẫn khỏe chứ?” Trên mặt Diệp Trường Sinh lộ vẻ quan tâm, hỏi.

Mạc Lan thánh cầm cười tủm tỉm nhìn hắn, sau khi nghe được lời này thì khẽ mở môi son nói: “Thiếp thân tất cả đều rất thuận lợi, đa tạ Diệp huynh đã trợ giúp!”

“Giữa ta và ngươi không cần phải khách khí, chẳng qua ta thấy thiên kiếp của tiên tử so với thiên kiếp mà Diệp mỗ từng gặp trước kia, đích thật là hung mãnh hơn rất nhiều!” Diệp Trường Sinh chuyển chủ đề, nói.

“Trong những tộc đàn Yêu thú chúng ta, càng là những Thiên Địa Linh Thú có lai lịch lớn, độ kiếp lại càng khó khăn!”

“Yêu thú bình thường, có thể trải qua chín đạo thiên kiếp, huyết mạch cũng đã xem như là không tầm thường rồi. Nghe đồn loại Linh thú cấp bậc như Chân Long Thiên Phượng trong truyền thuyết độ hóa hình lôi kiếp, phải trải qua mười ba vòng lôi đình.” Mạc Lan Thánh Cầm nói ra.

“Tiên tử kia có thể trải qua mười hai đạo lôi kiếp, chẳng phải nói là thuộc về loại thiên địa linh thú gần với Chân Long Thiên Phượng sao? Ta thấy tiên tử biến hình đến giai đoạn cuối cùng, trên người xuất hiện ngũ thái hà quang, chẳng lẽ có liên quan với Ngũ Sắc Khổng Tước sao?” Trên mặt Diệp Trường Sinh lộ ra vẻ tò mò hỏi.

Ngũ Sắc Khổng Tước cũng là Chân Linh trung giai đỉnh giai của phi cầm, bất quá Linh giới tựa hồ rất ít xuất hiện loại Chân Linh này.

Tuy rằng trong Phi Linh giới cũng có một vị bản thể là Ngũ Sắc Khổng Tước Đại Tổ, nhưng vị kia lại chưa tiến hóa thành Chân Linh chân chính.

Hắn khác với Ngũ Sắc Khổng Tước chân chính, giống như là giao long khác nhau với Chân Long.

Con Thánh Cầm này không biết huyết mạch tiến hóa đến cấp độ nào.

Bất quá nghe nói linh thú muốn ngày sau tiến hóa thành chân linh, độ khó cũng rất cao.

“Thiếp thân tự nhiên là xa xa không thể cùng chân chính Khổng Tước Chân Thánh so sánh, cuộc đời này chỉ cần có khổng tước chân thánh thành phong thái, thiếp thân liền có thể hài lòng!” Mạc Lan thánh cầm cười nhẹ, nói ra.

“Ồ, vậy thì cầu chúc tiên tử sớm ngày đúc thành thân thể Chân Linh thôi!” Diệp Trường Sinh cười dữ tợn nói.

“Hiện tại tiên tử hóa hình thành công, sau này có tính toán gì không?” Diệp Trường Sinh lại hỏi.

“Thiếp bất quá chỉ là một con bát cấp yêu thú, tại nhân giới còn không tính là đứng đầu, còn cần Diệp huynh che chở một đoạn thời gian, Diệp huynh sẽ không ghét bỏ thiếp thân phiền nhiễu chứ?” Mạc Lan thánh cầm nhìn về phía Diệp Trường Sinh, nhẹ nhàng che miệng cười hỏi.

“Đâu có đâu có, tiên tử có thể đưa ra quyết định như vậy, Diệp mỗ cao hứng còn không kịp đấy!” Diệp Trường Sinh cười tủm tỉm nói.

Đồng thời, trong lòng hắn thầm oán không thôi, thầm nghĩ lấy thực lực nàng bây giờ, còn cần hắn che chở làm gì.

Bản thân nàng đã là linh thú cấp tám, mà loại linh thú thiên địa như các nàng vốn có thực lực vượt cấp, thực lực cấp tám tương đương với linh thú cấp chín.

Cảnh này là do sinh vật thượng giới giáng lâm, không cần nghĩ cũng biết, đại tu sĩ bình thường có khả năng không chiếm được chỗ tốt gì trên tay nó.

Nhân giới rộng lớn, không có nơi nào cô bé đi không được.

Sở dĩ còn đi theo hắn ta, một mặt là vì thêm tài nguyên tu luyện của hắn ta, một mặt khác là nhớ tới nửa trang Kim Từ Ngọc Thư trên tay Diệp Trường Sinh.

Dù sao, bên trong bốn loại phù lục kia nàng mới tìm hiểu ra được một loại, ba loại còn lại vẫn chưa có chút đầu mối nào.

Loại phù lục Tiên Giới này, sao Mạc Lan thánh cảm có thể dễ dàng bỏ qua cho hắn?

Đối với dự định của nàng, đại khái Diệp Trường Sinh có thể đoán được, nhưng hắn cũng không có ý từ chối.

Chờ sau khi hóa thân của Nhân giới cùng với hy vọng đột phá Hóa Thần, nàng chính là người mạnh nhất Nhân giới, có giao hảo tốt đẹp với nàng cũng không có gì là xấu.

Hơn nữa còn có một mỹ nữ đi theo bên cạnh, nhìn cũng rất chăm chú!

“Diệp huynh có thể tiếp nhận thiếp thân là tốt rồi. Bất quá sau khi trở về Diệp huynh cần phải hao phí tâm tư giải thích một phen, nếu không những nữ nhân bên cạnh ngươi có thể sẽ sinh ra hiểu lầm!” Mạc Lan thánh cảm khẽ cười một tiếng, trêu chọc nói.

Diệp Trường Sinh nghe vậy cười ha ha hai tiếng, nói: “Sao phải giải thích? Hiểu lầm thì hiểu lầm thôi, Diệp mỗ bị các nàng hiểu lầm nhiều, cũng không để ý!”

Nghe hắn nói vậy, trên mặt Mạc Lan thánh cảm lập tức lộ ra vẻ như cười như không, nhìn hắn một cái thật sâu, bất quá cũng không nói gì thêm.

Kỳ thực đối với cô gái này, với tu vi bản thể của nàng, có thể giao lưu ngang hàng với một tu sĩ hóa thần như Diệp Trường Sinh, đáng vẻ xem nàng như bằng hữu, thật sự là rất hiếm thấy!

Mục đích của hắn, đơn giản là muốn tiến hành một đợt đầu tư đối với Diệp Trường Sinh mà thôi!

Nàng cố gắng kết giao với Diệp Trường Sinh, đó là lý do vì nàng coi trọng Diệp Trường Sinh ở bên trong.

Nếu tương lai Diệp Trường Sinh ở thượng giới trở thành đại nhân vật, mà bản thể của nàng cuối cùng thật sự vẫn lạc. Vậy nàng dựa vào hóa thân này một lần nữa để quật khởi. Sau khi đến Linh giới, có thể dựa vào đoạn giao tình này, đạt được sự che chở của Diệp Trường Sinh.

Nàng ta cũng đang mưu cầu đường lui cho chính mình.

Nếu không, lấy thân phận và thực lực của nàng thì làm sao có khả năng biểu hiện thân thiết mà hiền hòa như thế chứ.

Tiềm lực mà Diệp Trường Sinh thể hiện ra kém một chút. Hôm nay sau khi nàng hóa hình, sẽ lập tức mỗi người một ngả với Diệp Trường Sinh.

Hai người tâm tư khác nhau, có nói có cười nói chuyện với nhau, rất nhanh liền về tới Thất Linh đảo.

Nàng ta bỗng nhiên xuất hiện, đương nhiên đã gây ra một hồi gợn sóng trên đảo, tuy nhiên phong ba này cũng rất nhanh đã lắng xuống.

Diệp Trường Sinh tiếp tục bế quan tiềm tu, nhưng mà lần này tu luyện không được mấy năm, liền nhận được truyền tin của bọn Hướng Chi Lễ.

Hướng Chi Lễ cùng Phong lão quái cũng muốn lên đường.

Diệp Trường Sinh đi một chuyến tới Tiểu Cực Cung, mở ra trận pháp đem Hướng Chi Lễ cùng Phong lão quái cũng đưa vào trong Nghịch Linh Thông đạo đơn giản hóa.

Đội sau khi hai người này rời đi, cả Nhân giới chỉ còn lại vị tu sĩ Hóa Thần kia.

Nhưng người bây giờ vẫn đang trong quá trình bế quan, trong thời gian ngắn không thể đi ra.

“Nếu thuận lợi mà nói, ta cùng Băng Phượng cùng đi, vậy Thái Nhất môn Bạch lão quỷ hẳn là cùng đi với Hàn Lập! “

“Cũng không biết, kết quả này đối với Bạch lão quỷ mà nói, là may mắn hay là bất hạnh đây? Dù sao đi qua không gian thông đạo loại sự tình nguy hiểm này, ta không dám cùng Hàn Lập lập tổ đội!” Diệp Trường Sinh sờ cằm, trong lòng thầm nghĩ.

Hắn nhìn trên mặt đất trước mắt, lại có thêm một đồng lớn túi trữ vật.

Đây là linh thạch Hướng Chi Lễ và Phong lão quái phái người đưa tới, tổng cộng có ba trăm triệu viên.

Cộng thêm trước đó Xa lão yêu cùng linh thạch lấy được ở chỗ lão ma, Diệp Trường Sinh đã có được sáu trăm triệu linh thạch.

khẩu trừ hai lần truyền tổng tiêu phí, sau đó trên tay hắn chỉ còn lại bốn ức linh thạch.

Về phần trên tay hắn vốn có một trăm triệu linh thạch, những năm gần đây phục chế tài nguyên phương diện phục chế cơ hồ tiêu hao không còn.

Nhưng, thông qua khai thác linh thạch, các loại thủ đoạn vơ vét của thương nghiệp, hắn lại kiếm được rất nhiều, tới hiện tại ước chừng chỉ còn lại năm ngàn vạn.

Bốn trăm năm mươi triệu linh thạch, đây là tổng lượng linh thạch mà hiện tại Diệp Trường Sinh nắm trong tay.

“Những năm gần đây, Trường Sinh minh và Diệu Âm môn quả thực đã kiếm cho ta không ít linh thạch.”

“Nếu như hiện tại ta không xài một chút nào, đợi đến lúc ta sắp đi, cũng có thể gom góp năm trăm triệu linh thạch rồi!”

“Chẳng qua không hoa là không thể nào. Trước khi ta đi, dù sao cũng phải để lại cho bọn họ đủ tài nguyên tu hành!”

“Phục chế một tòa Nguyên Từ sơn, phục chế yêu đan cấp mười, làm cho các nàng mỗi người đều có thể tu hành Nguyên Từ Thần Thuật, cái này tiêu phí không ít linh thạch!”

“Phục chế linh bảo. Phục chế linh bảo có chút sản phẩm để lại hộ thân cho các nàng, cũng phải tiêu phí không ít linh thạch!”

“Hơn nữa, còn phải giữ lại cực phẩm linh thạch để cho các nàng khi phi thăng, không đến mức dùng linh thạch bậc trung tạo thành thông đạo không quá vững chắc!”

“Vậy thì, chờ tới lúc ta đi rồi, không biết còn lại bao nhiêu!”
Diệp Trường Sinh nhìn đống linh thạch trước mặt, trầm nghĩ.

Tuy rằng linh thạch trên người hắn xem ra rất nhiều, nhưng trách nhiệm hắn gánh vác cũng không nhỏ.

Đây cũng coi là kết quả hắn mang hương hoa chạm cỏ đến.

Nhưng Diệp Trường Sinh cũng không quá để ý, hắn có phục chế năng lực này trên người, mặc kệ ở đâu, muốn kiếm linh thạch cũng không khó.

Diệp Trường Sinh thở dài một tiếng, một thân một mình ở trong thương khố đem tất cả linh thạch đều chuyển hóa thành

cực phẩm linh thạch, sau khi bỏ vào túi trữ vật liền phiêu nhiên biến mất.

Mười năm sau, ở Loạn Tinh Hải bên kia truyền đến tin tức, Thiên Tinh song thánh tọa hóa rồi!

Song Thánh cũng không phải ngồi không như vậy hóa giải, bọn họ phát hiện thọ nguyên của mình đã đi tới điểm cuối, dùng đại pháp quán đỉnh rót pháp lực của mình vào trong cơ thể Lăng Ngọc Linh.

Điều này làm cho Lăng Ngọc Linh nguyên bản đang ở Nguyên Anh trung kỳ đỉnh phong, một hơi bước vào cảnh giới Nguyên Anh hậu kỳ.

Hơn nữa, pháp lực điên cuồng phát triển, trực tiếp tiến đến Nguyên Anh Hậu Kỳ đỉnh phong.

Những bí pháp truyền thừa của Tinh Cung thật sự là khó tin, trực tiếp sáng tạo ra một đại tu sĩ Nguyên Anh hậu kỳ đỉnh phong.

Chẳng qua, loại bí pháp này cũng có rất nhiều hạn chế, cũng chỉ có người có huyết mạch tương liên với Lăng Ngọc Linh và Thiên Tinh Song Thánh như vậy mới có thể thi triển ra được hiệu quả như thế.

Sau khi biết được tin tức, Diệp Trường Sinh ở bên phía Tiểu Cực cung lập tức thông qua truyền tống trận tới Thiên Tinh thành, gặp được Lăng Ngọc Linh.

Vành mắt nàng đỏ hồng, khi nhìn thấy Diệp Trường Sinh đến, không nhịn được nhào vào trong ngực hắn, bắt đầu khóc nức nở.

“Ngọc Linh, thật có lỗi, ta về nước mặt trời không giúp được gì cho bọn họ!” Diệp Trường Sinh vỗ nhẹ vào lưng nàng, thấp giọng nói.

Lăng Ngọc Linh nức nở nói: “Phu quân, không trách chàng, vận mệnh cha mẹ bọn họ là như thế, không trách bất cứ ai!”

“Bọn họ chết già, ta nên cao hứng mới phải, chỉ hi vọng ở trong luân hồi còn có thể gặp lại bọn họ!”

Diệp Trường Sinh nghe vậy thở dài một tiếng.

Tuy rằng tình cảm của hắn đối với Thiên Tinh song thánh rất phức tạp, nhưng về dương thủy, hắn cũng không có giấu giếm.

Mỗi Thiên Tinh Song Thánh đều đã phục dụng một phần.

Nhưng kết quả là, đối với bọn họ có kỳ hiệu hồi dương thủy, nhưng đối với đôi vợ chồng này lại không sinh ra hiệu quả quá lớn.

Tất cả những thứ này đều do bọn họ dùng quá nhiều thủ đoạn kéo dài tuổi thọ.

Tu sĩ Nguyên Anh, dưới tình huống bình thường cũng chỉ có thọ nguyên một ngàn tuổi, nhưng tuế nguyệt còn sống của song Thánh đã nhanh chóng một ngàn bảy trăm tuổi.

Thọ nguyên của bọn họ đã sớm đến cực hạn kéo dài thọ nguyên, về cho bọn họ Dương Thủy gia tăng thọ nguyên cũng rất ít.

Dù sao bọn họ mới chỉ là tu sĩ Nguyên Anh Kỳ, cho dù có muốn kéo dài tuổi thọ cũng phải có hạn.

Thọ mệnh của một tu sĩ Nguyên Anh như thế nào cũng không thể kéo dài đến trình độ có thể so sánh với tu sĩ Hóa Thần được.

Trừ phi bọn họ tìm được thứ Tiên gia nghịch thiên kia, nhưng loại đồ vật này, Nhân giới đều không tồn tại.

Hồi Dương Thủy cũng không phải là vật nghịch thiên như vậy.

Bọn hắn muốn sống sót cũng chỉ có cách đột phá Hóa Thần.

Nhưng tu luyện Nguyên Từ Thần Thuật đi vào lối rẽ là Thiên Tinh Song Thánh, con đường đột phá Hóa Thần đã sớm đứt đoạn, không cách nào thành công.

Đối với chuyện này, hai người bọn họ ngược lại nhìn thông suốt.

Điều bọn họ lo lắng duy nhất chính là con gái của mình, hiện giờ khi nhìn thấy con gái mình có chỗ về thật tốt thì Loạn Tinh hải lại một mảnh thái bình, bọn họ cũng chẳng còn gì để tiếc nuối nữa.

Vì vậy hắn dứt khoát đem toàn bộ một thân pháp lực quán chú cho Lăng Ngọc Linh, sau đó bình yên tọa hóa.

Diệp Trường Sinh và Lăng Ngọc Linh đã ở Loạn Tinh Hải một thời gian dài, Lăng Ngọc Linh tuy thương tâm, nhưng người tu tiên há có chuyện ngay cả chuyện sinh lão bệnh chết cũng nhìn không ra?

Mặc dù trong lòng đau đớn mơ hồ, nhưng những năm sau, trên mặt nàng một lần nữa khôi phục vẻ tươi cười.

Hai vị lão cung chủ qua đời, Diệp Trường Sinh và Lăng Ngọc Linh liền chính thức tiếp quản Tinh Cung, trở thành Thiên Tinh Song Thánh của thế hệ mới.

Tất cả đều bình ổn không chút gợn sóng.

Những năm gần đây, Diệp Trường Sinh cũng một mực ở trong Tinh Cung, bắt đầu tu luyện Nguyên Từ Thần Thuật.

Ngũ hành linh căn của hắn đã sớm luyện chế xong, hiện tại mọi thứ đều đã được chuẩn bị đầy đủ.

Dưới sự dẫn dắt của Lăng Ngọc Linh, Diệp Trường Sinh đi tới căn mật thất được Tinh Cung cấp Nguyên Từ Sơn.

Mở ra một cánh cửa bạch ngọc, hai người tiến vào bên trong, Diệp Trường Sinh thấy một ngọn núi nhỏ nằm trong đại điện này.

Nói là núi nhỏ nhưng kỳ thực đây là một tảng đá lớn thể tích quá mức to lớn.

Thạch này cao năm sáu mươi trượng, đầu trên thô dưới, từ xa nhìn lại đích xác giống như một tòa núi thu nhỏ mấy lần.

Núi này tối đen, nhìn không chút nào thu hút, thật sự không thể liên tưởng đến Nguyên Từ Sơn trong truyền thuyết, càng như là một khối Thiết Thạch Sơn thật lớn mà thôi.

“Ngọn núi này là năm đó cha mẹ cùng mẹ hai người tận mắt nhìn nó từ trong núi lửa đáy biển phun trào ra. Vì trở về ngọn núi này, Tinh Cung có mấy vị đệ tử tu vi rút lui, tiền đồ cả đời cứ như vậy bị hủy!” Lăng Ngọc Linh thở dài một tiếng nói.

Nắm chặt tay nàng, Diệp Trường Sinh nhẹ giọng nói: “Ngọn núi này nếu như ta đột phá Hóa Thần, sẽ lưu lại Ngọc Linh, đến lúc đó ngươi cũng có thể tu luyện Nguyên Từ Thần Thuật, coi như là bù đắp tiếc nuối cho Nhị lão!”

“Ngọn núi này mặc dù là vật tự nhiên, nhưng chỉ cần luyện hóa, cũng có thể sử dụng làm một kiện pháp bảo lợi hại!”

“Phu quân, hay là người tự mình mang theo đi, nếu thành công mà đến được Linh giới, có lẽ cần đến!” Lăng Ngọc Linh nhẹ giọng nói.

Diệp Trường Sinh nghe vậy lắc đầu: “Nó không có tác dụng lớn như ta, đối với các người thật ra rất quan trọng. Nếu các người không cách nào đột phá Hóa Thần, có thể đi thử tu luyện Nguyên Từ Thần Thuật.”

“Đại Tấn, Ngũ Long Hải, Thiên Sa đại lục, Nhân giới nhiều nơi như vậy, có không ít yêu thú cấp mười, ta sẽ để lại cho các người đầy đủ yêu đan cấp mười!”

“Nếu như yêu đan cấp mười không đủ, các người liền dùng cấp chín, cấp tám thay thế đi, dù sao những yêu đan này cũng không phải không thể dùng, chỉ là hiệu quả kém một chút!”
Diệp Trường Sinh than nhẹ một tiếng.

“Phu quân!”

Nghe thấy những lời này của hắn, Lăng Ngọc Linh không nhịn được khẽ kêu một tiếng, nghiêng người sát vào vai hắn.

Cô có thể cảm giác được, sau này cơ hội gặp mặt Diệp Trường Sinh, có lẽ sẽ càng lúc càng ít.

Lần này Diệp Trường Sinh bế quan tu hành, không biết sẽ kéo dài bao lâu.

Nếu đột phá Hóa Thần thành công, chắc chắn hắn sẽ rời khỏi Nhân Giới.

Nếu như không thành công, hắn càng là đi ra ngoài du lịch thiên hạ. Tóm lại thời gian có thể ở chung với nhau, một ngày càng ngắn.

“Thiếp thân sẽ cố gắng tu luyện, mau chóng đột phá Hóa Thần, đuổi kịp phu quân!” Lăng Ngọc Linh nhẹ giọng nói.

“Ừm, phu quân ở Linh giới chờ người!” Diệp Trường Sinh sờ sờ mũi ngọc ngọc xinh đẹp của nàng, nhẹ giọng nói.

Trước khi chính thức tu luyện Nguyên Từ Thần Quang, Diệp Trường Sinh đã thử đột phá trước một lần.

Dù sao, việc tu luyện Nguyên Từ Thần Thuật tốn thời gian không nói, mà còn có nguy hiểm nhất định.

Nếu như có thể không tu luyện môn công pháp này mà đột phá Hóa Thần, vậy Diệp Trường Sinh khẳng định tạm thời sẽ không tu luyện.

Cho dù hấn thêm thường uy lực Nguyên Từ Thần Thuật, kỳ thật cũng có thể sau khi đột phá Hóa Thần mới đi tu luyện.

Vì vậy, hấn quyết định tiến hành thử nghiệm trước một lần!

Hóa Thần đối với tu sĩ nhân giới mà nói, quả thực là một cái cửa khó khăn, như Hường Chi Lễ, mấy người Hô lão ma này có thể thành công, kỳ thực cũng là có không ít vận khí ở bên trong.

Nhân giới tu sĩ rất ít người có thể thử đột phá Hóa Thần, đem tỷ lệ mình thành công tăng lên sáu bảy thành.

Dưới tình huống như vậy, không có người nào có thể đột phá đã có nắm chắc rất cao, đều là đang thử thời vận.

Tại Đại Tấn, đại tu sĩ Nguyên Anh hậu kỳ mười mấy năm có thể xuất hiện một vị, nếu như không có gì bất ngờ, những người này về cơ bản đều có thể tu luyện đến hậu kỳ đỉnh phong.

Nhưng cuối cùng những người này không thể đột phá Hóa Thần, đều sẽ thất bại như Hàn Ly thượng nhân vậy.

Chỉ có một số ít người may mắn mới có thể tiến cấp thành công, trở thành một trong những vị Hóa Thần cao cao tại Đại Tấn.

Diệp Trường Sinh trước khi thử nghiệm lần này đã có bốn phần tỉ lệ thành công.

Cửu Khiếu Tinh Nguyên Công đại thành mang đến cho hấn ba thành tỷ lệ thành công, hơn nữa từ chỗ lão ma lấy được mấy

viên Ma Nguyên Đan, cùng với loại đan dược có ích đột phá bình cảnh Hóa Thần trong huyết sắc cấm địa trợ giúp đột phá Hóa Thần, tỷ lệ thành công của hắn đạt tới khoảng bốn thành.

Phải nói rằng tỷ lệ hắn có thể thành công lần này cao hơn chín thành đại tu sĩ Nguyên Anh hậu kỳ, nhưng trong lòng Diệp Trường Sinh vẫn không nắm chắc.

“Thử trước một lần đi, dù sao những đan dược như Ma Nguyên Đan này, ta cũng không sợ bị tiêu hao, lần này nếu thất bại, coi như là tiếp theo cung cấp một ít kinh nghiệm!”
Diệp Trường Sinh trong lòng thầm nghĩ.

Vì vậy, hắn ở Thánh sơn Loạn Tinh Hải tiến hành một lần đột phá Hoá Thần kỳ.

Nếu năm sau, khi Diệp Trường Sinh dẫn động đại lượng thiên địa nguyên khí hướng thân thể mình quán chú đến, thiếu chút nữa đột phá, nhưng vào thời khắc sống còn, lại thất bại trong gang tấc, dẫn dắt thiên địa nguyên khí tới tất cả đều tán loạn mất.

“Quả nhiên bốn phần mười tỷ lệ vẫn quá miễn cưỡng sao?”
Ngồi trong mật thất, Diệp Trường Sinh thấp giọng thở dài một câu.

“Thôi, vẫn nên tu luyện Nguyên Từ Thần Thuật thì hơn!”

“Mặc dù với tình huống hiện tại của ta, mượn nhờ phương pháp khác đột phá Hóa Thần, hơn phân nửa cũng có thể thành công!”

“Nhưng những phương pháp này, mỗi loại đều phải chịu nguy hiểm nhất định, cũng không tốt hơn tu luyện Nguyên Từ Thần Thuật bao nhiêu!”

“Nguyên Từ Thần Thuật, sau khi tới Linh giới đều có thể phát huy tác dụng lớn, dù sao tu luyện cũng không thiếu, hơn nữa ta còn có kinh nghiệm Song Thánh lưu lại!”

Diệp Trường Sinh ngồi trong mật thất suy nghĩ vài ngày, cuối cùng vùng Hắc Phong Kỳ, đem tòa Nguyên Từ sơn ở bên trong phóng ra.

Mượn Nguyên Từ sơn này, hắn bắt đầu chính thức tu luyện Nguyên Từ Thần Thuật.

Tu luyện môn công pháp này đã hao phí thời gian rất dài.

Nguyên Từ Thần Thuật tầng thứ hai tu luyện tương đối rất đơn giản, mượn Nguyên Từ Sơn để tu luyện tương đối tiện lợi.

Ban đầu Diệp Trường Sinh tiến triển rất nhanh, nhưng khi tới mấy tầng phía sau, chậm rãi liền gặp bình cảnh, thường xuyên bị các loại cửa ải ngăn trở.

Cũng may trên tay Diệp Trường Sinh có kinh nghiệm truyền thụ Thiên Tinh song thánh không giữ lại chút nào, mỗi lần gặp bình cảnh, nhìn một cái bản chép tay của song thánh, hần chậm rãi cũng đã vượt qua.

Chẳng qua, khi tu luyện đến tầng cuối cùng, ngay cả bản thân song thánh cũng chưa từng tiếp xúc tầng này, Diệp Trường Sinh cũng không có ai có thể tham khảo.

Chỉ có thể dựa vào chính mình chậm rãi suy đoán, phỏng đoán, kết quả hao phí không ít thời gian, hần mới triệt để tu luyện thành công Nguyên Từ Thần Thuật này.

Sau khi công pháp đại thành, Diệp Trường Sinh bắt đầu luyện hóa tòa Nguyên Từ sơn trước mắt, thu vào trong cơ thể.

Nguyên Từ sơn này dù chưa được luyện chế bao giờ, cũng tương đương với một kiện Thông Thiên Linh Bảo.

Có thứ này, Diệp Trường Sinh cũng coi như có thêm một lá bài tẩy.

Sau khi tu luyện Nguyên Từ Thần Thuật xong, đột phá Hóa Thần sẽ dễ dàng hơn rất nhiều.

Cửa công pháp này tăng tỷ lệ đột phá lên ước chừng lên năm thành, tăng thêm Diệp Trường Sinh nguyên bản tu luyện Cửu Khiếu Tinh Nguyên Công, thành công đột phá cơ hồ là ván đã đóng thuyền.

Sau khi Diệp Trường Sinh bế quan hơn trăm năm, đột nhiên có một ngày, trên bầu trời của Thánh sơn Thiên Tinh thành vang lên tiếng sấm động trời.

Lập tức lấy thánh sơn làm trung tâm, thiên địa nguyên khí trong phạm vi mấy trăm dặm đều bị khuấy động, một cỗ hơi thở áp lực từ trên đỉnh thánh sơn truyền đến, làm tất cả tu sĩ đang bế quan trong động phủ đều mở mắt, đi ra.

Vô số quang đoàn linh khí lớn cỡ nắm tay, từ trong các góc của Thiên Tinh thành lảng không hiển hiện ra, sau đó nhanh chóng hội tụ về đỉnh thánh sơn.

Quầng sáng linh khí đầy trời này, ở trên đỉnh Thánh Phong hình thành một vòng xoáy giống như cái phễu hướng xuống phía dưới.

Động tĩnh như thế khiến không biết bao nhiêu người ở Thiên Tinh Thành kinh hãi khó hiểu, đều thần sắc khác nhau nhìn lên đỉnh thánh sơn.

Đại bộ phận tu sĩ đều không nhìn ra được dị tượng như vậy rốt cuộc có lai lịch gì, chỉ có số ít tu sĩ Nguyên Anh nhìn thấy vậy thì sắc mặt đại biến.

“Đột phá hóa thần bình cảnh?!”

“Nhất định là vị Thánh Tôn kia của Tinh Cung rồi, không ngờ tốc độ của hắn lại nhanh như vậy!”

“Có thành công không? Nếu hắn thành công, Tinh Cung sẽ lại khôi phục năm tháng huy hoàng của mấy ngàn năm trước!”

“Ai, Tinh Cung bây giờ, cho dù là không có tu sĩ Hóa Thần, chẳng phải cũng giống như mấy ngàn năm trước, là bá chủ tuyệt đối ở Loạn Tinh Hải sao?”

“Trước kia còn có chính ma lưỡng đạo và tứ đại thương minh sinh ra một ít kiềm chế với Tinh Cung, nhưng hiện tại tam đại thế lực này đều đã sụp đổ!”

“Vị cung chủ Tinh Cung thế hệ này, thủ đoạn thật đáng sợ, nghe nói yêu thú Ngoại Tinh Hải cũng bị hắn đánh cho không dám thò đầu ra!”

“Không biết hôm nay hắn có thành công hay không. Nếu như có thể thành công, ít nhất sau này còn hơn một ngàn năm nữa, toàn bộ Loạn Tinh Hải đều phải sống dưới bóng râm của hắn!”

.....

Trong Thiên Tinh Thành, một ít tu sĩ Nguyên Anh kỳ vồn không thuộc Tinh Cung âm thầm truyền âm trao đổi.

Mà trên thánh sơn, các Nguyên Anh trưởng lão Tinh Cung cũng đều tụ lại, mỗi người một tâm tư khác nhau nói chuyện

với nhau.

“Lần này cung chủ có thành công không?”

“Ai mà biết được! Từ sau lần thử đột phá trước đó, cung chủ đã bế quan hơn trăm năm, lần này chắc hẳn đã chuẩn bị càng nhiều!”

“Dù cho lần này không cách nào thành công, với thọ nguyên của Cung chủ mà còn có thể nếm thử rất nhiều lần, ta thấy bình cảnh Hóa Thần này sợ là không ngăn được hẳn!”

“Đây là một chuyện tốt đối với chúng ta, những năm gần đây có hai vị cung chủ tọa trấn, thực lực Tinh Cung càng ngày càng mạnh mẽ!”

.....

Trên Thánh sơn, nơi gần nơi Diệp Trường Sinh bế quan nhất, chúng nữ Loạn Tinh Hải như Lăng Ngọc Linh, Tử Linh, Chu Viện, Văn Tư Nguyệt đều xuất hiện ở đây, thần sắc nhao nhao mang theo một tia hưng phấn cùng lo âu nhìn vào đỉnh một tòa cung điện đá xanh cực lớn kia.

Có thể ở khoảng cách gần như vậy quan sát dị tượng đột phá Hóa Thần, đối với các nàng quả thực là một lần phi phàm.

Nhất là đối với hai tu sĩ Nguyên Anh hậu kỳ Lăng Ngọc Linh và Tử Linh mà nói, các nàng đứng ở chỗ này thậm chí còn có thể cảm nhận được rõ ràng động tĩnh lúc Diệp Trường Sinh khuấy động thiên địa nguyên khí.

Loại tiếp xúc và cảm ngộ này đối với tương lai các nàng thử đột phá Hóa Thần là rất tốt.

“Nhiều thiên địa nguyên khí như vậy, phu quân đột phá muốn tiêu hao thiên địa nguyên khí thật sự là khổng lồ!”

Lăng Ngọc Linh cảm nhận được xung quanh bắt đầu khởi động, liền hội tụ thiên địa nguyên khí về phía Diệp Trường Sinh, thần sắc ngưng trọng nói.

Tử Linh cũng mang theo một chút sầu lo nói: “Công pháp của nó không giống người thường, tiêu hao tự nhiên là rất lớn, mặc dù tiêu hao nhiều thiên địa nguyên khí như vậy, ý nghĩa sau khi nó đột phá thần thông sẽ thực lực tương đương cường đại!”

“Nhưng nhiều thiên địa nguyên khí như vậy, cũng khiến đột phá mang đến một tia nguy hiểm cực lớn, hội tụ đến thiên địa nguyên khí càng nhiều, thao túng càng phiền phức!”

“Không sai, lần trước cũng bởi vì nguyên nhân này mà không có đột phá thành công, lần này nếu phụ quân một lần nữa thí nghiệm, hẳn là có nắm chắc chứ!” Lăng Ngọc Linh nhẹ giọng nói.

Mấy người cứ như vậy mà nhìn thiên địa nguyên khí không ngừng tràn vào nơi Diệp Trường Sinh bế quan, không biết qua bao lâu, thiên địa nguyên khí đang xông tới bỗng nhiên dừng lại.

Trên bầu trời, cái phễu linh khí chảy ngược cực lớn kia cũng ầm ầm tản ra, dị tượng ngưng tụ trên đỉnh đầu biến mất không thấy gì nữa.

“Thành công rồi sao?”

Một âm thanh thắc mắc vang lên, tiếng nói vừa dứt thì đột nhiên một luồng khí tức cường đại từ trong cung điện bằng đá xanh kia truyền ra, trong nháy mắt đã truyền khắp cả ngọn thánh sơn.

“Thành công rồi!”

Trên mặt đám người Lăng Ngọc Linh lộ ra vẻ vui mừng, vội vàng đi tới hướng cung điện.

Phía dưới, các đệ tử Tinh Cung cũng biết được tin tức truyền đến trên đỉnh núi, rối rít bái lạy, cùng hô to: “Chúc mừng Thánh Tôn tiến giai Hóa Thần!”

Mấy vạn người cư trú trên Thánh sơn cùng kêu to, thanh âm chấn động khắp nơi, làm sắc mặt tất cả mọi người trong Thiên Tinh Thành đều trắng bệch.

“Thực lực Diệp mỗ có chút đột phá, quấy nhiễu chư vị đạo hữu trong thành, mong chư vị đạo hữu thứ lỗi!”

Một đạo thanh âm thản nhiên từ đỉnh thánh sơn truyền ra, trong nháy mắt liền truyền khắp cả tòa Thiên Tinh Thành.

Âm thanh này không lớn lắm, nghe rất bình thường, nhưng lại vang lên bên tai mỗi người, cứ như Diệp Trường Sinh đang nói chuyện trước mặt bọn họ vậy.

Kỳ lạ chính là, thanh âm không phân biệt truyền ra, nhưng phần đông phàm nhân trong Thiên Tinh Thành lại không phát hiện chút nào, chỉ có những tu sĩ kia, mỗi người đều chuẩn xác nghe được thanh âm này.

Thần thông lập tức khiến mọi người kinh sợ, khiến rất nhiều tu sĩ sắc mặt trở nên khó coi.

Đến giờ phút này, tất cả mọi người đều biết, vị cung chủ Tinh Cung này thật sự đã đột phá Hóa Thần.

Trong lòng có suy nghĩ nhiều hơn nữa, đến hôm nay cũng chỉ có thể đề xuống, trong Thiên Tinh thành tất cả tu sĩ đều đổi thành một gương mặt cung kính.

Những cao giai tu sĩ kia lo lắng sau này nên lấy lòng Tinh Cung thế nào, còn những tu sĩ cấp thấp thì lại dùng ánh mắt vô cùng hâm mộ nhìn những tu sĩ Tinh Cung mặc áo trắng kia.

Trên đỉnh Thánh Sơn, sau khi giọng nói kia của Diệp Trường Sinh rơi xuống, cửa lớn của cung điện Thanh Thạch mở ra, tiếp đó là một tiếng cười ha hả, Diệp Trường Sinh từ trong đi ra, nghênh đón chúng nữ.

Lăng Ngọc Linh và Tử Linh mừng rỡ vọt lên, nhào vào trong lòng Diệp Trường Sinh.

Phía sau các nàng, Chu Viện và Văn Tư Nguyệt thì mặt mày tươi cười nhìn một màn này. Trong mắt mỗi người đều hiện lên thần sắc khác nhau.

Văn Tư Nguyệt có chút mất mát, tuy cùng là nữ nhân của Diệp Trường Sinh nhưng địa vị của nàng rõ ràng không thể so được với Lăng Ngọc Linh, Tử Linh và Lăng Ngọc Linh.

Nếu nói Lăng Ngọc Linh và Tử Linh đều được xem là đạo lữ của Diệp Trường Sinh, thì nàng chính là thị thiếp chân chính.

Bất quá mặc dù như thế, trong lòng Văn Tư Nguyệt cũng không bất mãn bao nhiêu. Dù sao nếu năm đó không phải Chu Viện đưa nàng cho Diệp Trường Sinh, có lẽ cả đời nàng cũng là một tu sĩ Trúc Cơ, sớm đã tọa hóa rồi.

Làm sao có thể như hôm nay, tiền giai Nguyên Anh kỳ trở thành cao thủ một phương của Loạn Tinh Hải.

Mà bên cạnh nàng, trong lòng Chu Viện có chút buồn bã.

Hôm nay nàng cũng đã sớm đột phá Nguyên Anh kỳ, hơn nữa gần đây có xu thế tiến giai lên Nguyên Anh trung kỳ.

Nhưng lấy thọ nguyên còn lại của nàng, dù phục dụng qua nước dương, cũng khó có thể chống đỡ nàng đi đột phá Hóa Thần.

Mặc dù đối với nàng mà nói, có thể trở thành tu sĩ Nguyên Anh đều là thiên đại phúc khí, không nên vọng tưởng nhiều hơn nữa.

Nhưng dù sao nàng cũng có một chút suy nghĩ đối với trường sinh.

Nếu như có thể có cơ hội đột phá Hóa Thần, tiến vào Linh giới, nàng nhất định sẽ không bỏ qua.

Chỉ tiếc, nhìn tình huống hiện tại, nữ nhi Tử Linh của nàng có hi vọng đột phá Hóa Thần, mà nàng lại không nhìn thấy khả năng như vậy.

“Chúc mừng phu quân tiến giai Hóa Thần!”

“Phu quân, tiếp theo người còn muốn tiếp tục bế quan không?”

Một trận thanh âm mềm mại giống như tiếng chim yến oanh ca truyền đến, Diệp Trường Sinh nhìn hai gương mặt kiều mị tựa như tiên hạ phàm này, trong lòng khẽ động.

“Tiếp theo, tự nhiên là phải bồi tiếp các người một thời gian, phu quân muốn ở trên người các người, chúc mừng vui sướng khi đột phá Hóa Thần!” Diệp Trường Sinh cười nhẹ, nói khẽ bên tai hai nàng.

Thanh âm này, Văn Tư Nguyệt và Chu Viện phía sau hai nàng tự nhiên nghe được rõ ràng, không biết là nghĩ tới điều gì mà trên mặt hai người này cũng nổi lên chút ửng hồng.

Sau đó không lâu, Nam Cung Uyển, Nguyên Dao các nàng bên Thiên Nam kia cũng đã nhận được tin tức, đều truyền tống tới.

Trong cung điện ở Thánh Phong, Diệp Trường Sinh và chúng nữ đang đoàn tụ ở đây.

Một đám oanh oanh yến yến bao quanh hân, quả thực làm cho hân hưởng thụ một lần diễm phúc khó có được.

Đây chính là trải nghiệm phi thường khó được, trước kia người bên cạnh Diệp Trường Sinh cách xa các nơi, tuy rằng giữa hai bên thường xuyên có trao đổi, nhưng rất ít tụ tập cùng một chỗ, tình huống như bây giờ quả thực rất là hiếm thấy.

Có thể tưởng tượng, nếu như không có ngoại lực thôi động, muốn cho Nam Cung Uyển Thiên Nam cùng Tử Linh của Loạn Tinh Hải, Lăng Ngọc Linh bọn họ ở chung như thế quả là rất khó.

Nhưng lần này, bởi vì Diệp Trường Sinh đột phá Hóa Thần cùng nguyên nhân rất nhanh sẽ rời đi, các nàng đều đã thay đổi.

Lần đoàn tụ này, chúng nữ biết, các nàng có thể ở chung với Diệp Trường Sinh không nhiều thời gian, bởi vậy mỗi người đều đặc biệt quý trọng thời gian này.

Rất nhiều thứ trong quá khứ không thể bỏ qua được, lúc này đây cũng triệt để buông lỏng, chỉ hy vọng có thể lưu lại một đoạn ký ức khắc sâu trong lòng lẫn nhau.

Như thế vài chục năm sau, Diệp Trường Sinh mới rời khỏi Loạn Tinh Hải, đi tới Thiên Nam.

Mà chúng nữ bên cạnh cũng từng bước theo sát, trước khi Diệp Trường Sinh phi thăng rời khỏi, các nàng một bước cũng không muốn rời xa.

Mấy trăm năm gần đây Thiên Nam tu tiên giới không ngừng gợn sóng, các đại sự không ngừng xảy ra, làm cho các tu sĩ sống sót trong mấy trăm năm nay, luôn có một loại cảm giác mình đang ở thời đại phong vân biến ảo.

Mà tất cả biến hóa này, tựa hồ đều bắt đầu từ một Hoàng Phong cốc nho nhỏ.

Trong thời đại tam đại tu sĩ uy áp Thiên Nam, cả Thiên Nam đều bình tĩnh không gợn sóng, ngoại trừ người Mạc Lan cứ cách trăm năm xâm lập một lần thì không có đại sự gì nữa.

Nhưng bắt đầu từ khoảng sáu trăm năm trước, toàn bộ Thiên Nam đã bắt đầu một hồi phong vân biến ảo cuộn cuộn.

Chính ma liên hợp xâm lấn một quốc gia nhỏ, một tiểu quốc gia liên hợp thành lập Thiên Đạo Minh, khu Thiên Nam xuất hiện thế lực thứ tư, đây là sự kiện lớn đầu tiên.

Xuất thân từ Hoàng Phong cốc, Diệp Trường Sinh ngang trời xuất thế, ngồi ngang hàng với tam đại tu sĩ, đây cũng là một chuyện lớn.

Sau đó, toàn tộc Mạc Lan xâm lấn, Truy Ma Cốc mở ra cỏ ma xuất thế, Diệp Trường Sinh trở thành đại tu sĩ, Trường Sinh Minh thành lập đồng thời mở ra thông đạo tiến về Loạn Tinh Hải...

Sự kiện lần này khiến cho toàn bộ Thiên Nam nhanh chóng biến hóa, đến bây giờ đã có hình thái hoàn toàn khác biệt với mấy trăm năm trước.

Đại biểu cho một trong tam đại tu sĩ thời đại trước, Ngụy Vô Nhai lớn tuổi nhất đã sớm tọa hóa.

Chí Dương thượng nhân cùng Hợp Hoan lão ma cũng đã sớm ở vào biên giới tọa hóa, hai người này cuối cùng cũng đều không đột phá Hóa Thần, bây giờ xem ra hẳn là không có hi vọng gì.

Chờ đến khi hai người này tọa hóa, thời đại của tam đại tu sĩ Thiên Nam cũng triệt để chấm dứt.

Một thời đại mới còn mạnh mẽ hơn nhiều so với thời đại Thiên Nam mà ba người bọn họ đại diện mở ra.

Tu sĩ Nguyên Anh ồ ừn ừn xuất hiện như nấm sau mưa, tỷ như Hoàng Phong cốc xuất thân của Diệp Trường Sinh, những năm gần đây thoáng cái ba vị tu sĩ Nguyên Anh liên tiếp xuất hiện.

Ba vị Nguyên Anh tu sĩ này xuất hiện, một lần hành động nghịch chuyển Lệnh Hồ lão quái qua đời, Hoàng Phong Cốc không có một vị tu sĩ Nguyên Anh nào tọa trấn cả.

Hoàng Phong cốc lập tức biến thành đệ nhất đại phái của Việt quốc, thậm chí còn có thực lực đi cạnh tranh một phen với môn phái hạch tâm của Thiên Đạo Minh.

Mà rất rõ ràng, tiềm lực của Hoàng Phong Cốc không chỉ dừng ở đây, bởi vì Diệp Trường Sinh cùng Hàn Lập đều xuất thân từ Hoàng Phong Cốc, những năm gần đây không biết có bao nhiêu gia tộc tu tiên đem đệ tử của mình đưa vào Hoàng Phong Cốc.

Kể từ đó, Hoàng Phong Cốc đạt được khởi nguồn của môn nhân đệ tử tốt hơn rất nhiều so với trước kia, hơn nữa không có nơi xuất phát Trúc Cơ đan, thực lực Hoàng Phong cốc đột nhiên tăng mạnh.

Số lượng đệ tử Trúc Cơ trực tiếp bạo tăng gấp mấy lần, đạt đến một hai ngàn người.

Số lượng cao thủ Kết Đan kỳ cũng tăng lên đến hai ba mươi người. Sau một thời gian, những người này chắc chắn sẽ có một ít tu sĩ đột phá Nguyên Anh, khiến cho số lượng tu sĩ Nguyên Anh Hoàng Phong cốc càng nhiều.

Hoàng Phong cốc, dĩ nhiên đã đặt nền móng vững chắc cho một đại phái Thiên Nam!

Danh tiếng đệ nhất đại môn phái Việt quốc từ Yểm Nguyệt tông chuyển dời đến Hoàng Phong Cốc, đương nhiên Yểm Nguyệt tông hôm nay với tư cách đệ nhị đại tông môn của Việt quốc, cũng không kém.

Từ sau khi sư tỷ Nam Cung Uyển tọa hóa, khúc mắc giữa Yểm Nguyệt Tông cùng Nam Cung Uyển liền biến mất.

Nam Cung Uyển mặc dù không cố tình làm, nhưng lấy thân phận của nàng bây giờ, tùy tiện nói một câu cũng có thể làm cho Yểm Nguyệt tông rất là được lợi.

Chỉ cần hơi chiêu cổ một chút là có thể khiến cho Yểm Nguyệt tông nhận được vô số chỗ tốt.

Kết quả, những năm gần đây, bởi vì Nam Cung Uyển chiêu cổ, Yểm Nguyệt Tông cũng phát triển không tệ.

Mà Hoàng Phong cốc cùng Yểm Nguyệt tông biến hóa, cũng chỉ là Thiên Nam những năm gần đây phát sinh đủ loại biến hóa thu nhỏ lại.

Thiên Nam liên tiếp xuất hiện mấy vị đại tu sĩ không thuộc Trường Sinh Minh, những người này đột phá thế chỗ cho tam đại tu sĩ ngày xưa.

Mỗi một vị đại tu sĩ đều đại biểu cho một tông môn siêu cấp, đứng trên những tông môn siêu cấp này là Trường Sinh minh có vẻ hơi siêu thoát.

Trường Sinh Minh, cho dù bài trừ Diệp Trường Sinh, hiện tại cũng có bốn vị đại tu sĩ Nam Cung Uyển, Nguyên Dao, Khuê Linh, cùng với Mạc Lan Thánh Cầm vẫn nán lại nơi này.

Hơn nữa bất cứ lúc nào cũng có thể từ Loạn Tinh Hải kéo Lăng Ngọc Linh và Tử Linh tới viện trợ hai thế lực lớn.

Phía Đại Tấn bên kia, cũng có hai vị Nguyên Anh hậu kỳ đại tu sĩ cùng với vài kiện Linh bảo tương trợ nhau chế trụ, đây cũng là sự trợ giúp của Trường Sinh minh.

Ba thế lực lớn này của Diệp Trường Sinh phân tán ở ba nơi, gọi nhau là chân vạc, liên thủ. Trong nhân gian giới này, thật sự không tìm ra được thứ gì có thể lay động được sức mạnh của các nàng.

Trong Trường Sinh Minh, dưới bọn người Nam Cung Uyển, còn có mười mấy vị tu sĩ Nguyên Anh sơ kỳ, Tân Như Âm, Nghiên Lệ, Mạc Phái Linh, Tiêu Thúc Nhi, Tiểu Mai.

Kỳ thật chỉ cần lấy thực lực của các nàng, phối hợp với đại trận trên Thất Linh đảo, lại thêm Diệp Trường Sinh cho vài món Linh Bảo tương trợ chế phẩm, coi như là một vị tu sĩ Hóa

Thần không muốn sống mà đến tấn công Thất Linh đảo, cũng đánh không nổi!

Không khéo còn bị giết ngược lại.

Dù sao, trên đảo cũng có một vị Vĩ Lan thánh cầm siêu phẩm thoát tục cư trú.

Trường Sinh Minh cường đại như thế, địa vị tại Thiên Nam dĩ nhiên là vững chắc khó có thể lay động.

Mà vào một ngày này, một tin tức từ trong Trường Sinh minh truyền đến, lại một lần nữa chấn động toàn bộ Thiên Nam.

Diệp Trường Sinh đột phá Hóa Thần!

Cách vạn năm, Thiên Nam lại lần nữa xuất hiện một vị tu sĩ Hóa Thần. Có thể nói ảnh hưởng này đối với Thiên Nam đã sâu xa.

Đối với việc Diệp Trường Sinh có thể đột phá Hóa Thần, đại bộ phận tu sĩ Nguyên Anh Thiên Nam đã sớm đoán trước.

Dù sao, lấy tư chất lúc trước hẳn biểu hiện ra ngoài, nếu không đột phá Hóa Thần quả thật là có chút khó nói.

Nhưng ngay cả như vậy, hẳn lúc này mới sáu trăm tuổi, đã đạt đến cảnh giới này, vẫn khiến thế nhân cảm thấy kinh hãi vô cùng.

Tu sĩ bình thường, có thể ở độ sáu trăm tuổi trở thành đại tu sĩ cũng xem như có thiên tư xuất chúng.

Nhân giới cơ hồ tất cả tu sĩ Hóa Thần khi đột phá đến cảnh giới này đều cơ bản chỉ khoảng nghìn tuổi.

Diệp Trường Sinh đột phá cũng coi như là tạo ra một cái ghi chép.

Thất linh đảo tổ chức một hồi lễ diễn trên Khánh Hạ Diệp Trường Sinh đột phá Hóa Thần, tất cả tu sĩ Nguyên Anh kỳ của Thiên Nam đều tới.

Mỗi người đều thần sắc kính cẩn hướng Diệp Trường Sinh chúc mừng, đồng thời trong lòng thâm than, trong gần hai ngàn năm kế tiếp, toàn bộ Thiên Nam đều sẽ bị bóng ma của Diệp Trường Sinh phủ xuống.

Ngồi ở một góc trong đại điện, Hàn Lập nhìn ngòai phía trên thần sắc ôn hòa, ngòai đón các vị Nguyên Anh tu sĩ bái kiến Diệp Trường Sinh, trong lòng thở dài một tiếng.

Hơn hai trăm năm trước hắ cũng đã đột phá đến Nguyên Anh hậu kỳ, hôm nay cũng là tu sĩ Nguyên Anh hậu kỳ đỉnh phong.

Nhưng về việc đột phá Hóa Thần, hắ một chút manh mối cũng không có.

Tuy rằng những năm gần đây, trên tay hắ cũng lục tục nắm giữ được vài loại bí thuật có thể giúp trở thành Hóa Thần.

Nhưng bằng vào những bí thuật này, muốn đột phá Hóa Thần gần như là chuyện không có khả năng, hắ còn phải nghĩ biện pháp khác.

“Ta nắm giữ tiểu lục bình, còn một lòng hướng đạo, không đi làm những chuyện khác phân tán tinh lực, nhưng cho dù như thế, tại tu vi cũng vô pháp đuổi theo, thủy chung bị đè ép!” Trong lòng Hàn Lập thở dài một tiếng trầm nghĩ.

Hắ nhìn Diệp Trường Sinh, trong lòng không khỏi bội phục.

Một đồng nữ nhân bu quanh bên cạnh Diệp Trường Sinh, không chỉ có ở Thiên Nam, còn ở Loạn Tinh Hải, ở Đại Tấn đều có nữ nhân.

Đồng thời, hắ tại tam địa này đều có một phần cơ nghiệp, một bên làm môn phái thế lực, một bên thu một đám nữ nhân, kết quả hắ còn đột phá Hóa Thần nhanh như vậy.

Cũng không biết, tinh lực của hắ phân phối như thế nào, nếu như đổi lại là chính bản thân Hàn Lập, chỉ sợ hắ không thể đối phó được cục diện này.

Ít nhất ở phương diện nữ nhân, hắ không cách nào ứng phó nhiều nữ nhân như vậy. Cho tới bây giờ phương diện cảm tình cũng không phải sở trường của hắ.

“Tóm lại là tính cách làm người khác biệt, đường đời người khác biệt a, nếu đổi lại là ta, những nữ nhân này chỉ sợ một mình ta cũng không dám trêu chọc!” Trong lòng Hàn Lập trầm nghĩ.

Ngẫm nghĩ một lát, hắ thở dài một tiếng, buông tha cho ý nghĩ trong lòng.

Vốn là sau khi hấn tiến giai lên Nguyên Anh, hấn đã nghĩ tới việc giống Diệp sư huynh thu nhận thêm mấy thị thiếp nữa hay không.

Nhưng sau khi cẩn thận suy nghĩ, Hàn Lập liền cảm thấy tính cách của hấn không thích hợp ứng phó với nữ nhân, liền gác lại suy nghĩ như vậy trong đầu.

Hôm nay đã đến Nguyên Anh hậu kỳ, hấn càng phát giác nữ nhân sẽ chỉ trở thành gánh nặng cho mình.

Nhìn chúng nữ quần quanh Diệp Trường Sinh, Hàn Lập nhẫn tâm, trực tiếp chặt đứt một tia niệm tưởng cuối cùng trong lòng mình.

Cuộc đời này chỉ cầu Đại Đạo, nữ nhân gì đó, đều là liên lụy!

Để cho người khác hưởng thụ sắc đẹp đi, hấn một lòng khổ tu là được, sớm muộn có một ngày, tu vi của hấn sẽ vượt qua những người ham sắc đẹp kia.

Hoàng Thiên không phụ người khổ tâm, chỉ cần hấn một lòng hướng đạo, Diệp Trường Sinh là người bị sắc đẹp liên lụy, tất nhiên sẽ bị hấn vượt qua.

Trong lòng Hàn Lập nghĩ như vậy.

“Một ức năm ngàn vạn linh thạch, thu phí thật cao, mặc dù tương lai ta có thể đột phá Hóa Thần, cũng không biết phải tốn bao nhiêu năm mới có thể thu thập được nhiều linh thạch như vậy!” Hàn Lập thở dài trong lòng, tư tưởng lại chuyển dời đến phương diện này.

Một hồi điển lễ làm cho tâm tư chúng tu sĩ Thiên Nam khác nhau, vô cùng phức tạp.

Theo sự đột phá của Diệp Trường Sinh, Thất Linh đảo cũng theo đó mà trở thành thánh địa của tu tiên giới Thiên Nam.

“Uyển Nhi, Dao Nhi, Tử Linh, Ngọc Linh các nàng đột phá bình cảnh Hóa Thần là ta không lo lắng, những người còn lại, chậm rãi hấn là cũng có thể đột phá đến hậu kỳ!”

“Phương pháp luyện chế đan linh căn ta lưu lại cho các nàng, Nguyên Từ sơn ta cũng đã phục chế một tòa đặt ở Loạn Tinh Hải, tu luyện Nguyên Từ Thần Thuật cùng với kinh nghiệm đột phá Hóa Thần đều lưu lại!”

“Các nàng có thể có bao nhiêu người đột phá Hóa Thần, thì không biết, hy vọng mỗi người ở đây đều có thể gặp ta ở Linh giới!” Diệp Trường Sinh nhìn chúng nữ trước mắt, trong lòng thầm nghĩ.

Sau đại điển Hóa Thần, hắn đem tin tức thông tri cho Tiểu Cực Cung bên kia.

Suy nghĩ đến khả năng Diệp Trường Sinh không lâu sau sẽ rời đi, Bạch Dao Di cũng bỏ qua một ít ý niệm trong đầu, chủ động đi tới Thiên Nam.

Ngay từ đầu, nàng còn rất rụt rè chỉ muốn ở chung một mình với Diệp Trường Sinh.

Nhưng từ sau một lần bị Diệp Trường Sinh cưỡng ép lôi kéo gia nhập, nàng cũng từ từ sáp nhập vào trong chúng nữ.

Đến tận đây, cuối cùng Diệp Trường Sinh cũng hoàn thành thống nhất hậu cung ở Nhân giới. Chúng nữ dưới sự mê hoặc liên hợp của hắn, chậm rãi tiếp nhận lẫn nhau. Mặc dù không thể nói là hắn vui vẻ hòa thuận được, nhưng chí ít cũng là một đoàn hòa khí.

Như thế, Diệp Trường Sinh cũng hơi hơi yên tâm.

Hắn ở lại Thiên Nam mấy chục năm, sau một ngày nào đó, bên phía Tiểu Cực Cung truyền đến tin tức:

Băng Phượng xuất hiện bên ngoài Tiểu Cực cung, tuyên bố muốn cùng hắn đánh một trận!

Diệp Trường Sinh vừa nghe được tin tức này liền biết được Băng Phượng tất nhiên cũng đột phá Hóa Thần.

Hắn lập tức trực tiếp truyền tống đến Tiểu Cực cung, lập tức nhìn thấy bên ngoài Băng Thành, chính là Băng Tuyết Phượng Hoàng to lớn kia.

Khí tức trên người nàng cực kỳ khổng lồ, quả nhiên đã đạt tới cấp bậc Hóa Thần.

Nhìn thấy yêu thú cường đại như thế, các đệ tử Tiểu Cực Cung kinh hãi khó nói nên lời, nhao nhao hoảng sợ nhìn chăm chú vào bóng người kia.

Cho đến tận khi Diệp Trường Sinh đến, mới thở phào nhẹ nhõm, phảng phất như đã tìm được người cốt lõi.

“Đại trưởng lão, con Băng Phượng này thực lực thật sự rất mạnh!” Bạch Mộng Hình tiến lên, đứng bên cạnh Diệp Trường Sinh, có chút cảm nhận được khí tức cực lớn trên người Băng Phượng, lo lắng nói.

“Không sao, người đi trấn an những đệ tử kia một chút, nói với bọn họ không cần phải lo lắng, chỉ là cố nhân tới thăm hỏi!” Diệp Trường Sinh nhìn thoáng qua các đệ tử trong Tiêu Cực cung, thất kinh nói.

“Vâng!”

Bạch Mộng Hình lui xuống, Diệp Trường Sinh hóa thành một đạo lưu quang, chạy ra khỏi Băng Thành, xuất hiện trước mặt Băng Phượng.

“Phượng tiên tử, từ khi chia tay đến giờ người vẫn khỏe chứ!” Diệp Trường Sinh cười tủm tỉm nói.

Băng Phượng nhìn thấy Diệp Trường Sinh, đồng tử lập tức co rút lại, lạnh lùng nói: “Không nghĩ tới người nhanh như vậy đã đột phá Hóa Thần!”

“Ha ha, không phải Phượng Tiên Tử cũng vậy sao? Phượng Tiên Tử hôm nay tới đây, là có gì chỉ giáo?” Diệp Trường Sinh cười gằn hỏi.

“Hừ, ta tới nơi này là vì cái gì, người trong lòng biết rõ! Ác tặc, đừng tưởng rằng người cũng đột phá Hóa Thần, là có thể chèn ép ta. Ta muốn cho người xem, ta là Hóa Thần Kỳ, tuyệt không phải người có thể chống lại!”

Băng Phượng lạnh lùng nói, cả người lập tức cháy lên hàn diễm trắng mênh mông, hai cánh khê vỗ, một cỗ uy áp kinh khủng lan ra.

“Thật sao? Chẳng lẽ Phượng tiên tử đã quên khế ước linh thú mà ta lưu lại trên người sao?” Khóe miệng Diệp Trường Sinh dần dần cong lên.

Băng Phượng bỗng nhiên trong lòng lộp bộp một cái, nhưng lập tức cười lạnh: “Ta đã đột phá Hóa Thần, người cho rằng loại khế ước đó còn có tác dụng với ta sao?”

“Nếu ngươi trông cậy vào khế ước linh thú là có thể ngăn cản ta trả thù, vậy thì ngươi quá ngây thơ rồi!”

“Ha ha, xem ra sau khi ngươi đột phá Hóa Thần thật sự quá kiêu ngạo rồi!” Khóe miệng Diệp Trường Sinh nhếch lên, nói.

Lúc này, hào quang của truyền tống trận trong Tiểu Cực cung không ngừng chớp động, đám người Nam Cung Uyển, Nguyên Dao, Lăng Ngọc Linh, Tân Như Âm nghe được tin tức này, đều lo lắng không thôi chạy tới.

“Phượng cô nương thật sự đột phá Hóa Thần kỳ rồi, giờ nên làm thế nào cho phải đây?”

“Mặc kệ phu quân có thể đánh bại nàng hay không, tu sĩ Hóa Thần không thể dễ dàng động thủ, một trận chiến này của hai người khẳng định sẽ mất đi không ít tinh nguyên!”

“Phượng cô nương chỉ sợ sẽ không từ bỏ ý đồ. Dù sao lúc trước phu quân đối đãi với nàng như vậy, nàng thân là băng hải chi chủ, làm sao có thể nhịn được những chuyện đó chứ!”

“Phượng cô nương hẳn là chỉ muốn đòi một câu trả lời thật hợp lý, ta cảm thấy nàng hẳn không phải muốn đánh đến sống chết!”

“Lấy thủ đoạn của vị phu quân này, Phượng cô nương hiện tại có tâm tư gì, ai cũng nói không chính xác, ta cảm thấy chúng ta không cần quá lo lắng!”

“Phượng cô nương hẳn là chỉ muốn thở ra một hơi!”

.....

Chúng nữ mồm năm miệng mười thảo luận, đột nhiên chiến đấu giữa Diệp Trường Sinh và Băng Phượng bùng nổ.

Chỉ thấy kim quang ngập trời cùng hàn quang mênh mêng trắng xoá ở trên vòm trời lóng lánh, khí tức khủng bố lập tức khiến chúng nữ nín thở.

Các đệ tử có tu vi thấp trong Tiểu Cực cung, thoáng cái cảm giác như trời sắp sập.

Loại khí tức đáng sợ này làm cho bọn hắn hô hấp trở nên khó khăn.

Hai vị Hóa Thần giao thủ, đây là cảnh tượng mà cả trăm ngàn năm qua Đại Tấn cũng khó có thể nhìn thấy, dù sao đại đa số thời điểm, những tu sĩ Hóa Thần này đều là cố gắng hết sức khắc chế lực lượng của mình, có thể không ra tay liền không xuất thủ.

Thiên địa nguyên khí kịch liệt ba động, cả phiên thiên không đều bị che đầy, khí tức to lớn làm cho phía dưới mọi người hoảng sợ không thôi.

Cảm thấy tận thế sắp sửa bùng xuống.

Nhưng loại khí tức đè nén này cũng không duy trì quá lâu, bất quá ngắn ngủi một lát, ba động nguyên khí kinh khủng trên bầu trời liền im bất động lại.

Ánh sáng tan đi, Diệp Trường Sinh như xách theo một con gà con, mang theo con phượng hoàng trắng như tuyết, từ trên trời hạ xuống.

Đôi mắt xanh biếc của Băng phượng lóe lên thần sắc xấu hổ, không ngừng giãy giụa, muốn thoát khỏi sự khống chế của Diệp Trường Sinh.

Nhưng tất cả nỗ lực của nàng đều uổng phí.

“Vừa đột phá Hóa Thần, liền vội vàng chạy tới đây làm linh thú của ta, ta thật không biết nên đánh giá ngươi như thế nào!”
Diệp Trường Sinh có chút bất đắc dĩ nói.

“Chẳng lẽ nhiều năm sống chung như vậy, sao ngươi không thể rời bỏ ta được? Cho nên tìm một cái cớ trở lại bên cạnh ta?” Diệp Trường Sinh sờ cằm, quan sát cẩn thận Băng Phượng hỏi.

Vừa nghe lời này, lông vũ toàn thân Băng Phượng bùng nổ, thét to: “Khốn kiếp! Ác tặc vô sỉ! Ai muốn trở lại bên cạnh ngươi? Ngươi buông ta ra!”

“Nếu như không phải là khế ước linh thú chết tiệt kia, ngươi làm sao có thể là đối thủ của ta!”

Băng Phượng trong lòng kinh sợ không thôi, nàng không nghĩ tới chính mình cũng đã đột phá Hóa Thần rồi, khế ước linh thú kia vẫn còn có hiệu lực.

Điều này sao có thể?

Chẳng lẽ nói, thần thức của Diệp Trường Sinh đã mạnh tới mức nàng không thể tưởng tượng nổi?

Vừa rồi, giao thủ cùng Diệp Trường Sinh không được bao nhiêu chiêu, nhìn thấy bộ dáng cười hì hì của đối phương, mà mình lại không có biện pháp gì đối với đối phương. Băng Phượng trong lòng không khỏi buồn bực, trực tiếp liền không quan tâm muốn điều động thiên địa nguyên khí, vận dụng cái loại mất rất nhiều tinh nguyên chiêu số.

Kết quả, Diệp Trường Sinh vừa thấy tình hình này, căn bản không tiêu hao cùng nàng, trực tiếp phát động khế ước linh thú.

Trong nháy mắt, Băng Phượng cảm thấy toàn thân giống như là mất đi sức mạnh, trực tiếp ngã nhào xuống, rơi vào tay Diệp Trường Sinh.

“Chắc chắc, không tệ không tệ, nhìn thấy dáng vẻ ngạo khí của ngươi, ta liền thật cao hứng, ta thích bộ dáng kiêu ngạo bất tuân của ngươi!” Nghe được Băng Phượng kinh sợ rống lên, Diệp Trường Sinh vừa cười vừa nói.

Nói xong, hắn đã tóm lấy băng phượng đáp xuống đất.

Trên mặt đất, đám người Nam Cung Uyển đều mở miệng thành hình “Nhị”, dù thế nào cũng không thể tin hắn lại giải quyết nhanh như vậy với một vị tu sĩ Hóa Thần.

Nhìn thấy những nữ nhân này, Băng Phượng sáng suốt ngậm miệng lại, bộ lông vũ nổ tung cũng rơi xuống.

Nàng biết rõ, bộ dáng chật vật này của nàng, đã xâm nhập nhân tâm rồi.

Nàng hiện tại, bất luận nói lời gì cũng đều là cuồng nộ mà thôi.

Nói càng nhiều, lại càng mất mặt!

Băng Phượng không muốn mất mặt trước mặt những nữ nhân này, cho nên nàng đối với Diệp Trường Sinh sẽ phần nộ giận dựa, nhưng khi nhìn thấy những nữ nhân này, lập tức bình tĩnh lại, không nói một lời.

“Phu quân!”

Thấy Diệp Trường Sinh tới, chúng nữ cũng tới đón.

“Khụ, ta đi nói chuyện với vị Phượng tiên tử này, các người không cần phải lo lắng!” Diệp Trường Sinh chỉ Băng Phượng nói.

Chúng nữ nghe vậy, lập tức nhìn về phía Băng Phượng, từng đạo ánh mắt đồng tình.

Diệp Trường Sinh mang theo Băng Phượng tiến vào trong một cung điện, cứ như vậy cửa cung điện đóng lại.

Mấy ngày sau, khi đại môn cung điện lần nữa mở ra, bọn người Nam Cung Uyên đi vào, liền thấy hai chân Băng Phượng khép lại, ngồi nghiêng trên mặt đất, ánh mắt vô cùng ngốc trệ.

Trên người nàng có chút hỗn độn, cả người có cảm giác đẹp đẽ kinh người sau khi ăn tàn phá một đóa hoa kiều diễm.

Có trời mới biết mấy ngày nay đã xảy ra chuyện gì.

Chúng nữ nói thầm, giả bộ không thấy được dáng vẻ chật vật của Băng Phượng, rồi rít vây quanh Diệp Trường Sinh.

“Phượng tiên tử đã đồng ý, không lâu nữa hai người chúng ta sẽ liên thủ tiến vào trong nghịch linh thông đạo!”

Chúng nữ nghe vậy, không khỏi đem ánh mắt nhìn về phía Băng Phượng, chỉ thấy Băng Phượng vẻ mặt đại ra, không có bất kỳ biểu hiện gì.

Chúng nữ cũng không kịp cảm thán chuyện xảy ra của Băng Phượng, có chút không nỡ nhìn về phía Diệp Trường Sinh.

“Ta ở Linh giới chờ các người, ta sẽ giúp tất cả mọi người đều đạt được trường sinh!” Diệp Trường Sinh trịnh trọng nói.

“Tỷ muội chúng ta không cần quá nhiều, chỉ cần phu quân có thể an toàn đến Linh Giới, an toàn đến Thiên Uyên Thành!” Nam Cung Uyên miễn cưỡng cười, nói.

“Uyển Nhi... Các nàng ở Nhân giới không cần lo lắng, không cần gấp gáp, ta rất nhanh sẽ tới tiếp ứng các nàng!” Diệp Trường Sinh nhẹ nhàng hôn mỗi người một lần, nói.

Hắn tự tin trước khi thọ nguyên của chúng nữ tới điểm cuối có thể nối tiếp các nàng với Linh giới.

Cho dù khi đó tu vi của hắn không đủ cao, nhưng với năng lực phục chế của hắn, thu thập đủ tài nguyên, mở ra một thông đạo nghịch linh chân chính tuyệt đối không phải là vấn đề.

Đến lúc đó, có thể dễ dàng đỡ lấy tất cả chúng nữ.

“Phu quân!”

“Diệp đại ca!”

.....

Từng tiếng thở nhẹ truyền đến, một đám oanh oanh yến yến, quay quanh người Diệp Trường Sinh, trong mắt các nàng đều là không nở.

Diệp Trường Sinh thở dài một tiếng: “Từ lúc chúng ta xuất phát còn vài chục năm nữa, trong thời gian này vi phu sẽ chăm chỉ bầu bạn với các ngươi!”

.....

Mấy chục năm thoáng cái đã trôi qua, trong khoảng thời gian này, Diệp Trường Sinh toàn tâm toàn ý bồi tiếp chúng nữ bên người, hoặc là ở cùng một chỗ với chúng nữ, hoặc là một mình hầu hạ một người ra ngoài du lịch. Trong thời gian mấy chục năm ngắn ngủi này, hắn và chúng nữ đều để lại một số ký ức tốt đẹp.

Tới tuổi của Diệp Trường Sinh lúc bảy trăm, ước định ngày phi thăng đã tới.

Diệp Trường Sinh đem đồ đặc trên người thu thập một phen, vài món linh bảo như chế phẩm hắn đều giữ lại, chỉ mang theo Hư Thiên đỉnh cùng Hắc Phong kỳ hai món linh bảo này.

Như là ngũ tử cốt ma chùy, phá cương tiễn... những pháp bảo trước kia hắn đã dùng qua rất nhiều lần, hắn đại đa số đều lưu lại.

Những pháp bảo này trong chiến đấu hẳn có khả năng phát huy hiệu quả có hạn, chẳng bằng để cho chúng nữ hộ thân.

Trên người hắn, một cái Hư Thiên Đỉnh, một cây Hắc Phong Kỳ, một tòa Nguyên Từ sơn, có ba thứ này, đã đủ rồi.

Nếu như ba kiện pháp bảo này đều không giải quyết được kẻ địch, vậy những pháp bảo khác lấy ra càng vô dụng.

Còn lại, những yêu đan cấp mười, linh dược linh đan, trở về nước Dương, hắn cũng lưu lại cho chúng nữ không ít.

Ngay cả mười mấy con Tử Vân hạt, hắn cũng để lại, giao cho chúng nữ hộ thân.

Bản thân hắn có hai mươi vạn con Phệ Kim Trùng kia, hoàn toàn đủ.

Linh thạch trên người Diệp Trường Sinh những năm gần đây lại tăng trưởng không ít, nhưng đang phục chế lượng lớn đồ vật, đồng thời lưu lại cho chúng nữ hơn hai trăm khối linh thạch cực phẩm, sau khi cho các nàng sử dụng Nghịch Linh Thông Đạo, chính mình cũng chỉ còn lại có hơn bốn ức.

Lần này hắn và Băng Phượng lại muốn tiêu hao hơn một tỷ, linh thạch trên người Diệp Trường Sinh cuối cùng chỉ còn lại có ba trăm triệu.

Hắn đổi toàn bộ ba ức linh thạch này thành linh thạch cực phẩm, sau đó thì bắt đầu chuẩn bị cùng Băng Phượng lên đường!

Tiểu Cực cung, bên trong Hàn Minh bí cảnh, tất cả mọi người bên cạnh Diệp Trường Sinh đều hội tụ trước ba tòa Hư Linh điện.

Nam Cung Uyển, Bạch Dao Di, Lăng Ngọc Linh bọn người, đều xuất hiện ở chỗ này, vây quanh ba tòa Hư Linh điện, trong mắt tràn đầy vẻ không nỡ nhìn hai người một nam một nữ đứng ở trước Hư Linh điện.

Băng Phượng một thân ngân sam, sắc mặt lạnh lùng, tựa hồ có chút không tình nguyện đứng ở bên cạnh Diệp Trường Sinh.

Miệng nàng mím chặt, không nói một lời, toàn thân tản mát ra một loại khí tức băng lãnh xa xưa.

Ánh mắt quét một vòng, khi thấy vẻ lo lắng trên mặt những nữ nhân Diệp Trường Sinh kia, trong lòng nàng hơi động, hỏi: “Ngươi không đi tạm biệt những nữ nhân kia một chút sao?”

“Không cần, những lời nên nói ta đã nói rồi, bây giờ không cần nói thêm gì nữa!” Diệp Trường Sinh bình tĩnh nói.

Hắn khẽ gật đầu, phía sau Bạch Mộng Hình, Bạch Dao Di lập tức đánh ra pháp quyết, khởi động ba tòa Hư Linh điện.

Ba chùm tia sáng óng ánh xuất hiện, phía trên bầu trời xuất hiện một khe hở màu trắng to lớn.

Theo vết nứt không gian được mở ra, không gian tiết điểm xuất hiện trước mặt hai người.

“Chuẩn bị cho tốt, mặc dù trong thông đạo nghịch linh, chúng ta hẳn là an toàn. Nhưng để phòng ngừa vạn nhất, vẫn phải lấy pháp bảo phòng ngự ra!”

Diệp Trường Sinh nói xong, trên đỉnh đầu xuất hiện một ngọn núi nhỏ đen nhánh lơ lửng ở phía trên hai người.

Trên ngọn núi đen kịt này, rải xuống từng đạo quang mang màu xám, bao hai người vào trong.

Đây chính là Nguyên Từ Thần Thuật mà Nguyên Từ sơn cùng Diệp Trường Sinh đã tu luyện. Cùng lúc đó, Diệp Trường Sinh cũng phóng xuất Nguyên Từ sơn, tùy thời chuẩn bị triệu hoán Hắc Phong kỳ ra khỏi cơ thể.

Cùng lúc đó, Băng Phượng vung tay lên, một đạo bạch quang hiện lên, trước mặt hai người hiện ra một tiểu thuyền màu trắng.

Con thuyền này vừa xuất hiện chỉ lớn có mấy tấc, nhưng trong nháy mắt đã đón gió điên cuồng biến lớn thành hơn mười trượng, đứng trước hai người.

“Con thiên chu này của ta dùng hàn nguyên của bản thân ngưng luyện vạn năm, cuối cùng mới hình thành được đỉnh cấp pháp bảo phòng ngự.” Băng Phượng mặt không chút thay đổi nói.

Hai người bước lên Động Thiên Chu kia, sau khi chuẩn bị đầy đủ, Diệp Trường Sinh giương tay đánh ra một đạo pháp quyết.

Sau một khắc, pháp trận khổng lồ dưới chân khởi động, một trăm lẻ tám viên linh thạch cực phẩm chôn bên trong trận pháp thiêu đốt, năng lượng kinh khủng hội tụ thành một chùm sáng, lập tức xuyên thủng tiết điểm không gian kia.

Ngay sau đó, một thông đạo màu bạc xuất hiện trước mặt hai người, hai người bị cột sáng này bao bọc lại, nhanh chóng bay về phía không gian thông đạo.

Diệp Trường Sinh cuối cùng quay đầu lại nhìn trụ sáng màu bạc bên ngoài mỗi người, đem khuôn mặt các nàng khắc thật sâu vào trong lòng mình.

“Àm!”

Sau một tiếng nổ thật lớn, Diệp Trường Sinh và Băng Phượng biến mất trong thông đạo.

Trên bầu trời, vết nứt to lớn kia chậm rãi khép kín, đám người Nam Cung Uyển đứng ở phía dưới, thật lâu không nói gì.

Từ đó về sau, hai giới cách nhau, không biết phải dùng bao lâu mới có thể gặp lại nhau lần nữa.

.....

Ánh sáng rối loạn hiện lên, Diệp Trường Sinh và Băng Phượng đứng ở trong động thiên phi chu, dọc theo một cái thông đạo xuyên qua.

Bốn phía xung quanh là một loại ánh sáng màu bạc bao quanh bọn họ, bởi vì loại hào quang màu bạc này, trên đường đi bọn họ không gặp phải bất kỳ nguy hiểm nào, an ổn đi qua trong không gian khó lường này.

Không biết qua bao lâu, đột nhiên hào quang phía trước sáng ngời, không gian đen kịt bốn phía hai người biến mất không thấy gì nữa, trước mặt xuất hiện một thế giới mới tinh.

Phi chu trên không trung, sau lưng bọn họ là một vết nứt không gian đang chậm rãi khép kín lại.

“Lên đây!” Diệp Trường Sinh trầm thờ dài.

“Đây là Linh Giới? Sao ta cảm giác linh khí không nồng đậm hơn so với Nhân Giới bao nhiêu?” Băng Phượng mở to hai mắt nhìn quanh bốn phía, nhin không được hỏi.

“Người nhìn bầu trời, lại tỉ mỉ cảm thụ thiên địa nguyên khí xung quanh!” Diệp Trường Sinh đột nhiên nói.

Băng Phượng ngẩng đầu nhìn lên, trên mặt nhất thời lộ ra vẻ kinh ngạc.

Chỉ thấy trên bầu trời phía trên đỉnh đầu, xuất hiện ba vầng mặt trời sáng loáng, ngoại trừ ba vầng mặt trời kia, còn có bốn vầng mặt trăng tương đối mờ nhạt.

Bảy vòng thiên thể đồng thời xuất hiện trên bầu trời, đây tuyệt đối không phải là Nhân giới.

Lại cẩn thận cảm thụ, thiên địa bốn phía bắt đầu khởi động nồng đậm đến mức thiên địa nguyên khí khó có thể tưởng tượng được, hoàn toàn không phải là thứ mà nhân giới có thiên địa nguyên khí mỏng manh có thể so sánh.

Trong hoàn cảnh như vậy, Băng Phượng phát hiện mình có thể tùy ý ra tay, không cần sợ hãi bất kỳ hạn chế nào.

“Chúng ta cứ như vậy đi lên? Không có trải qua bất cứ nguy hiểm nào, không có xuất hiện vấn đề gì chứ?” Băng phượng có chút không thể tin hỏi.

Dựa vào hiểu biết của nàng, thông qua không gian tiết điểm thì đây là một phương pháp vô cùng nguy hiểm.

Dám vào trong này, chẳng khác nào là đi trên một con đường cửu tử nhất sinh. Băng phượng đã chuẩn bị tốt để chuẩn bị tâm lý bất ngờ rồi.

Nhưng kết quả là, hai người không tổn hao gì đi qua thông đạo không gian này, không gặp phải bất kỳ vấn đề gì.

Cả cuộc hành trình này, chỉ có thể dùng từ bình tĩnh để hình dung!

Nhìn ra sự kinh ngạc trong lòng nàng, khoe miệng Diệp Trường Sinh khẽ nhếch, ngập ngừng nói: “Người cho rằng chúng ta trước đó tiêu hao hết tài nguyên của nhân giới, bố trí ra tòa đại trận kia, thông đạo Nghịch Linh bản đơn giản kia là làm không công sao?”

“Vì để an toàn, chúng ta đã tiêu phí một trăm triệu linh thạch, mượn nhân giới sưu tập được tất cả tài nguyên hàng đầu!”

“Thậm chí, Xa lão yêu vì đại trận này, ngay cả vạn yêu cốc cũng tàn sát hiến tế!” Diệp Trường Sinh nhìn nàng một cái, nói.

“Nếu làm nhiều như vậy, còn phải đi trải qua không gian phong bạo, còn muốn xuất hiện các loại ngoài ý muốn, vậy chuẩn bị của chúng ta không phải làm uổng công đây chứ?”

Lời nói của Diệp Trường Sinh khiến Băng Phượng lộ ra vẻ mặt ngưng trọng.

Xa lão yêu vì thông đạo này mà tàn sát trăm vạn yêu chúng, đây là tin tức mà nàng ta không biết.

Nàng không cho rằng Diệp Trường Sinh đang bịa chuyện lừa gạt nàng, trong lúc nhất thời, trong lòng Băng Phượng bỗng nhiên phát lạnh.

Nàng thực sự không ngờ Xa lão yêu lại là một người ác như vậy.

“Đi thôi, chúng ta mau chóng tìm được nơi có người ở, hỏi thăm rõ ràng địa điểm Thiên Uyên Thành!” Diệp Trường Sinh đột nhiên nói, ánh mắt mở ra, nhìn về phía xa.

Băng Phượng im lặng thúc dục Động Thiên phi chu dưới chân, trong nháy mắt, hàn băng màu trắng ngưng tụ thành phi chu hóa thành một đạo lưu quang, bay nhanh về phía trước.

Diệp Trường Sinh phóng thân thức ra toàn diện, tìm tòi bốn phương tám hướng, tới nơi xa lạ này, hẳn có vẻ cẩn thận từng li từng tí một.

Phi chu Động Thiên bay đi hơn trăm dặm, bỗng Diệp Trường Sinh nói: “Đội đã, dừng một chút!”

“Làm sao vậy?” Băng Phượng nhíu mày, quay đầu lại hỏi.

“Có người đến!”

Diệp Trường Sinh vừa dứt lời không bao lâu, chân trời đã xuất hiện một luồng sáng, lao tới với tốc độ cực nhanh.

Băng Phượng thấy rõ ràng, trong lưu quang là một nam tử trung niên chân đạp một thanh phi kiếm màu trắng, khí tức trên thân người này rõ ràng là Hóa Thần trung kỳ.

Băng Phượng ánh mắt lập tức đề phòng.

Đạo lưu quang kia đáp xuống trước mặt hai người, nam tử trung niên đứng trên phi kiếm, trên mặt mang theo ý cười, chấp tay nói: “Tại hạ Thiên Nguyên Hứa gia Hứa Nghiệp, bái kiến hai vị đạo hữu!”

Bởi vì nguyên nhân là vì trước khi phi thăng hẳn đã học qua ngôn ngữ Linh giới và một số chữ trong Linh giới của Mặc Lan Thánh Cầm, Diệp Trường Sinh dễ dàng nghe qua lời nói của người tới.

“Thiên Nguyên Hứa gia? Chẳng lẽ chính là Hứa gia của Băng Phách tiên tử kia? Chúng ta thông qua tiết điểm Băng Phách tiên tử lưu lại lên đây, gặp được tu sĩ Hứa gia, cũng không tính là ngoài ý muốn!” Trong lòng Diệp Trường Sinh rất nhanh nghĩ tới.

Hắn chấp tay, cười ha ha hai tiếng, nói: “Hóa ra là Hứa đạo hữu, tại hạ họ Diệp, vị này chính là đồng bạn của ta!”

Diệp Trường Sinh vẻ mặt tươi cười nhiệt tình cùng vị tu sĩ Hóa Thần trung kỳ tự xưng Hứa Nghiệp này nói chuyện, mà Băng Phượng bên cạnh thì không hiểu gì cả, không nghe hiểu hai người đang trao đổi cái gì.

Nếu đã nghe không hiểu, nàng dứt khoát ngậm chặt đôi môi đỏ mọng, không nói một lời, mặc cho Diệp Trường Sinh nói chuyện với tu sĩ Nhân tộc Linh giới vừa xuất hiện này.

Tuy ngoài miệng rất căm ghét Diệp Trường Sinh, nhưng nhìn ra được, thật ra Băng Phượng rất tin tưởng Diệp Trường Sinh.

Nàng cũng không hoài nghi Diệp Trường Sinh nói chuyện với tu sĩ Nhân tộc vừa xuất hiện này, có phải sẽ có nội dung bất lợi gì đối với nàng hay không.

Chỉ sợ hiện tại Diệp Trường Sinh bán nàng rồi, nàng cũng sẽ không hoài nghi điều gì.

“Ha ha, pháp trận Hứa gia chúng ta vừa rồi phát giác được bên này xuất hiện vết nứt không gian, hai vị đạo hữu hẳn là từ hạ giới tiến lên a?”

Hứa Nghiệp cùng Diệp Trường Sinh khách sáo hai câu, cũng không nói nhảm nhiều, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề hỏi.

Diệp Trường Sinh nghe vậy con mắt híp lại, trong lòng cẩn thận hơn vài phần.

Mặc dù tu sĩ Hứa gia này rất có thể là hậu nhân của Băng Phách tiên tử, nhưng Diệp Trường Sinh cũng sẽ không bởi vậy mà mười phần tín nhiệm đối với bọn họ.

Trong lòng hắn vẫn có thêm vài phần cảnh giác, nhưng đối mặt với vị tu sĩ Hóa Thần trung kỳ này, hắn cũng không có nhiều sợ hãi như vậy.

Tuy rằng sau khi tiến giai Hóa Thần, còn chưa giao thủ với tu sĩ cùng cấp, không biết thực lực của mình rốt cuộc đã đạt tới trình độ gì.

Nhưng Diệp Trường Sinh tự tin với đủ loại thủ đoạn của mình, đối đầu với tu sĩ Hóa Thần trung kỳ như vậy vẫn có thể chiếm ưu thế.

Cái khác không nói, chỉ riêng hai kiện linh bảo trong cơ thể hắn, cộng thêm một cái có thể cùng linh bảo đối kháng Nguyên Tử sơn, cũng đủ để cho hắn đối địch thủ đoạn vượt qua đại bộ phận tu sĩ Hóa Thần kỳ.

Phải biết rằng Hóa Thần tu sĩ ở Linh giới cũng không giống tu sĩ Hóa Thần của Nhân giới, mỗi người trên tay đều có một hai kiện linh bảo.

Ở Nhân giới, bởi vì Hóa Thần tu sĩ là chiến lực đầu tiên hàng đầu, nên bọn họ thu thập càng dễ dàng tiến giai tài nguyên cao nhất của Nhân giới.

Cho nên trên tay bọn họ có linh bảo cũng không có gì là lạ.

Nhưng ở Linh giới, tình huống lại khác.

Ở đây tài nguyên tu sĩ Hóa Thần có thể đạt được có hạn, phần lớn Hóa Thần đều không có linh bảo.

Cũng chỉ có tu sĩ Luyện Hư mới có thể bảo đảm nhân thủ có được một kiện Linh Bảo.

Dưới tình huống như vậy, tu sĩ Hóa Thần của Linh giới đối đầu với tu sĩ phi thăng, chiến đấu tất nhiên là hoàn cảnh nhất định.

Huống chi, tuy Hứa gia là gia tộc của Băng Phách tiên tử, nhưng kỳ thực cũng không phải là rất mạnh, ở nhân tộc cũng chỉ được coi là một gia tộc trung đẳng.

Người mạnh nhất trong tộc cũng chỉ có hai vị tu sĩ Luyện Hư! Mặc dù Diệp Trường Sinh cảnh giác, nhưng lại không có sợ hãi.

Hắn ta cười cười, hỏi: “Chỉ là vết nứt không gian thôi, sao có thể nói rõ hai người chúng ta là tu sĩ từ hạ giới tới?”

Hứa Nghiệp nghe vậy cười ha ha hai tiếng, nói: “Xem ra Diệp huynh đối với Hứa mỗ còn có nghi kị a, bất quá cũng bình thường, tu sĩ phi thăng sơ đại các ngươi phổ biến như vậy!”

“Diệp huynh không biết là trên người Hứa mỗ có một kiện pháp khí, có thể dò xét ra khí tức dị giới dày đặc trên người các ngươi. Hơn nữa ngoại trừ hai người Diệp huynh các ngươi, trước đó, còn có bốn vị Hóa Thần tu sĩ từ Nhân Giới phía dưới phi thăng lên đây, hơn nữa còn bị Hứa gia chúng ta phát hiện!”

“Cho nên, hiện tại Diệp huynh đã rõ ràng vì sao Hứa mỗ vừa liếc mắt đã nhận ra ngươi là Phi Thăng tu sĩ?” Hứa Nghiệp cười tủm tỉm nói.

“Thì ra là thế, nếu vậy Diệp mỗ cũng không cần phải giấu diếm nữa, hai người chúng ta đích thật là từ hạ giới phi thăng lên đây!” Diệp Trường Sinh cười dữ tợn, nói.

“Ha ha, như thế là tốt rồi. Diệp huynh yên tâm, Hứa gia chúng ta luôn luôn rất hữu hảo với phi thăng tu sĩ!”

“Giao hảo tu sĩ phi thăng, là nhất quán quyết sách của Hứa gia chúng ta. Điểm này ở trong Thiên Nguyên cảnh có thể nói là ai ai cũng biết!” Trên mặt Hứa Nghiệp mang theo vẻ nhiệt tình tươi cười nói.

“Diệp huynh mặc dù là tu sĩ hạ giới, nhưng hắn là vẫn có chỗ hiểu biết đối với Thiên Nguyên cảnh, dù sao ngay từ đầu ngươi đã nghe hiểu lời nói của ta, nói rõ Diệp huynh cũng từng hiểu ngôn ngữ Linh giới!” Hứa Nghiệp rất có thâm ý nhìn Diệp Trường Sinh nói.

“Diệp mỗ tại Nhân giới xác thực thông qua một ít sách cổ, hiểu biết một ít tình huống cơ bản về Linh giới. Danh hào Nhân Yêu lương tộc, Tam Hoàng Thất Yêu Vương, cũng là có chút hiểu biết!” Diệp Trường Sinh bình tĩnh trả lời.

Điểm này ngược lại không có gì để kiêng kỵ, Nhân Giới các nơi đều có một ít tin tức liên quan tới Linh giới lưu truyền. Uy danh của Tam Hoàng Thất Yêu Vương cực thịnh, cho dù là tu sĩ hạ giới cũng có nghe nói qua.

Là lấy người vừa phi thăng lên đây để biết Tam Hoàng Thất Yêu Vương cũng là chuyện bình thường.

“Vậy là tốt rồi, như thế Hứa mỗ cũng bớt phí mồm mép. Hứa gia chúng ta chính là hậu nhân của tu sĩ phi thăng Băng Phách tiên tử, cho nên chúng ta luôn giao hảo với tu sĩ phi thăng!”

“Sẽ xuất hiện ở khu vực này, mà không phải là được tiếp ứng tới Thiên Uyên Thành, chứng tỏ hai vị cũng giống như như mấy người lúc trước, thông qua không gian tiết điểm mà tổ tiên Băng Phách lưu lại đến đây!”

“Đã như vậy, không biết hai vị có nguyện ý theo Hứa mỗ đi vào trong tộc chúng ta xem một chút, mấy người lúc trước kia đều đến Hứa gia chúng ta làm khách!” Thần sắc Hứa Nghiệp nghiêm lại, nói ra.

Diệp Trường Sinh trầm ngâm trong chốc lát, chậm rãi nói: “Cũng tốt, làm phiên đạo hữu rồi!”

Vừa mới đến, tìm một địa đầu xa để tìm hiểu chút tình huống cũng không phải chuyện xấu.

Dù sao, chuyện quan trọng nhất bây giờ của đám người Diệp Trường Sinh, chính là nhanh chóng đi Thiên Uyên thành báo danh.

Có thể kết bạn với Hứa gia sẽ trợ giúp nhất định.

Đương nhiên, nếu như Hứa gia không thật tâm muốn kết giao cùng bọn họ là phi thăng tu sĩ, mà là ôm ác tâm gì đó, Diệp Trường Sinh cũng không sợ.

Bằng vào hắc phong kỳ cùng với không gian thần thông của Băng Phượng, nếu thực sự xảy ra chuyện gì, việc đào tẩu ở Hứa gia cũng không thành vấn đề.

Dù sao, thực lực của gia tộc này cũng là vô cùng có hạn.

Hai người nói chuyện xong, Diệp Trường Sinh lập tức hướng Băng Phượng truyền âm nói: “Vị Hứa đạo hữu này mời chúng ta đến gia tộc bọn hắn làm khách, ngươi thấy thế nào?”

Băng Phượng nghe vậy, trong mắt lộ ra vẻ nghi kị, hỏi:
“Chúng ta mới đến, tiếp xúc với một gia tộc bản địa như vậy, thích hợp không?”

Diệp Trường Sinh nghe vậy cười tủm tỉm nói: “Gia tộc này là gia tộc của Băng Phách tiên tử!”

“Cái gì?!”

Băng Phượng nghe vậy, kinh hô một tiếng, sắc mặt lập tức trở nên khó coi, ánh mắt bất thiện nhìn chằm chằm Diệp Trường Sinh, hỏi: “Người làm vậy là có ý gì?”

“Như thế nào? Người không dám đi đến gia tộc Băng Phách tiên tử sao? Người không phải luôn miệng nói muốn tìm Băng Phách tiên tử báo thù sao? Hiện tại vừa lúc đi xem kẻ thù trong gia tộc của người có ở đây hay không!” Diệp Trường Sinh cười hắc hắc, có chút trêu chọc nói.

“Hừ, ta có một đoạn ân oán với nàng, nhưng ta không phải ngu si, hiện tại chạy tới cùng tìm chết có gì khác nhau?” Băng Phượng vẻ mặt âm trầm trả lời.

Nàng dùng đầu ngón chân để suy nghĩ cũng biết, Băng phách tiên tử hiện tại nàng tuyệt đối không thể trêu chọc.

Nàng tại nhân giới lãng phí vô ích năm tháng, tu vi không có tiến bộ, mà người ta tại linh giới, tu vi khẳng định là đột nhiên tăng mạnh.

Băng Phách tiên tử năm đó vốn là một người có thiên tư kiệt xuất, không chút nghi ngờ thời gian trôi qua lâu như vậy, Băng Phách tiên tử chỉ sợ đã trở thành cao tăng của Nhân tộc.

Nàng hiện tại chạy đến trong gia tộc của Băng Phách tiên tử, không phải là tự chui đầu vào lưới sao?

Nhìn thấy thần sắc khó coi của Băng Phượng, Diệp Trường Sinh cũng thu hồi tâm tư chọc ghẹo nàng, truyền âm nói:

“Người có thể yên tâm, ta vừa mới cùng người này trao đổi một phen, Băng Phách tiên tử cũng không ở trong tộc bọn hắn!”

“Năm đó Băng Phách tiên tử đưa tới Linh giới người khai sáng mười mấy thế lực lớn nhỏ có quan hệ với nàng. Hứa gia này

chẳng qua là người có quan hệ huyết thống gần nhất với nàng, thể lực lớn nhất mà thôi!”

“Tuy rằng Băng Phách là tổ tiên Hứa gia, nhưng những tu sĩ Hứa gia này, chỉ sợ cũng không biết được bao nhiêu về sự tích trong quá khứ của nàng, ân oán giữa ngươi và Băng Phách, bọn họ chưa chắc biết được!” Diệp Trường Sinh an ủi.

“Hừ, ngay cả như vậy, ta cũng không có khả năng đến Hứa gia! ” Băng Phượng nói như chém đinh chặt sắt.

Ở trên chuyện này, thái độ của nàng rất kiên quyết, không đề cập tới Hứa gia có nguy hiểm gì hay không, dù không có, nàng cũng kiên quyết không nguyện ý đi.

Diệp Trường Sinh nghe vậy trên mặt lộ ra vẻ trầm tư, một lát sau chậm rãi nói: “Thôi, ngươi đã muốn kiên trì, vậy ta cũng không miễn cưỡng ngươi!”

“Bảo ngươi đi Hứa gia, đích xác không quá thích hợp, muốn bốc lên phong hiểm nhất định!”

“Nhưng tốt nhất chúng ta vẫn nên đi Hứa gia một chuyến, dù sao cần phải hỏi thăm một vài sự tình. Nếu ngươi không muốn đi, ta đi một mình đi! Ngươi tìm một chỗ quanh người trước đi, sau đó ta sẽ đi tìm ngươi!”

“Nơi này là lãnh địa nhân tộc, mặc dù hai tộc Nhân Yêu là liên minh, nhưng ngươi là tu sĩ cấp bậc Hóa Thần, xuất hiện trong cương vực nhân tộc rất là không ổn, ngươi chú ý một chút!”
Diệp Trường Sinh dặn dò một đồng lớn.

Băng Phượng nghe hắn nói những lời này, mặc dù trên mặt lộ ra thần sắc không kiên nhẫn, nhưng thân thể vẫn rất thành thực đứng ở tại chỗ bất động, cho đến khi Diệp Trường Sinh nói xong.

Sau đó nàng hóa thành một tia sáng trắng trực tiếp biến mất.

Diệp Trường Sinh quay đầu lại, trên mặt luôn mang theo nụ cười bề ngoài, đợi hai người bọn họ nói chuyện, Hứa Nghiệp cười ha ha, nói:

“Vị bằng hữu này của ta ở Linh giới có thuộc hạ, cho nên nàng không muốn cùng ta đi Hứa gia, mong đạo hữu thứ lỗi!”

“A, chẳng lẽ là có tông môn thuộc hạ giới đạo hữu sao? Vậy khó trách, nếu nàng đã có tông môn phụ thuộc, một số chuyện kia cũng không cần Hứa mỗ nói cho nàng!” Trên mặt Hứa Nghiệp bừng tỉnh đại ngộ nói ra.

Diệp Trường Sinh thấy vẻ mặt của hắn như vậy bèn mỉm cười.

Hắn lừa gạt người này, tạo ra một chỗ dựa cho Băng Phượng, cũng là để chần nhiep người này.

ám chỉ những tu sĩ hạ giới phi thăng như bọn họ, ở thượng giới cũng có chỗ dựa.

Như vậy, nếu Hứa gia thật sự muốn làm gì đó, cũng sẽ có thêm vài phần kiêng kị.

Mặc dù Diệp Trường Sinh làm như vậy, rất có thể là nhiều chuyện, nhưng tóm lại là có lo trước khỏi họa, cẩn thận một chút cũng không phải là chuyện xấu.

Không biết có nhìn ra tâm tư của Diệp Trường Sinh hay không, Hứa Nghiệp vô cùng nhiệt tình nói: “Vậy mời Diệp huynh theo ta đi, vừa vận dọc đường ta nói cho huynh nghe các loại thường thức ở Linh giới!”

“Tuy rằng Diệp huynh ở nhân giới thông qua sách cổ hiểu biết một chút, nhưng đồ vật ghi trên sách cổ cuối cùng cũng sẽ không quá toàn diện. Diệp huynh cũng không nên chê ta quá dong dài!”

“Ha ha, Hứa huynh nói đùa, Diệp mỗ đang cầu còn không được, làm sao lại chê đạo hữu dong dài!” Diệp Trường Sinh lắc đầu liên tục nói.

“Vậy là tốt rồi, chúng ta nên nói liên minh hai tộc Nhân Yêu trước đã...”

Hứa Nghiệp nói, rồi giảng giải một phen tình huống Linh giới cho Diệp Trường Sinh, bao gồm lịch sử cùng với hiện trạng của hai tộc Nhân Yêu.

Tuy bên trong có rất nhiều thứ Diệp Trường Sinh đã tìm hiểu.

Nhưng Diệp Trường Sinh vẫn nghiêm túc lắng nghe Hứa Nghiệp giảng thuật, bởi vì hắn hiểu biết cũng chỉ là một cái đại khái, rất nhiều chi tiết cũng không rõ ràng.

Linh giới rộng cuộc rộng lớn bao nhiêu, Hứa Nghiệp không biết, gã chỉ biết Linh giới chia làm ba khối đại lục, trên mỗi khối đại lục đều là cường giả san sát, tộc quần tông môn khắp nơi.

Phong Nguyên Đại Lục Nhân tộc là khối nhỏ nhất trong ba khối đại lục, có lẽ thực lực yếu nhất.

Đương nhiên, mặc dù phong nguyên đại lục nhỏ, nhưng đối với nhân tộc mà nói, vẫn là rộng lớn không thể tưởng tượng nổi, trên mảnh đại lục này sinh hoạt chủng tộc đâu chỉ hàng trăm, hàng ngàn.

Nhân tộc chỉ là một chủng tộc nhỏ ở góc tây nam hẻo lánh của Phong Nguyên đại lục miễn cưỡng mới miễn cưỡng sinh tồn tại, nếu không phải liên hợp với Yêu tộc mà tự bảo vệ, chỉ sợ cũng không thể sinh trưởng ở Linh giới.

Thực lực tổng hợp của Yêu tộc mạnh hơn Nhân tộc một chút, nhưng mạnh đến mức chỉ có giới hạn. Bộ tộc đơn độc của mình không thể nào đặt chân trong Linh giới, cho nên hai tộc này mới liên hợp lại với nhau.

Hai tộc liên thủ chiếm cứ một địa phương rất nhỏ ở Phong Nguyên đại lục, trong một địa phương nhỏ này, ranh giới của Nhân tộc bị ba vị cường giả Hợp Thể đỉnh phong phân biệt thống trị.

Bọn họ chính là Tam Hoàng của Nhân tộc, theo thứ tự là Thiên Nguyên Thánh Hoàng, Thiên Diệu Linh Hoàng, Huyền Vũ Bá Hoàng, Hứa gia chính là ở trong Thiên Nguyên Cảnh do Thiên Nguyên Thánh Hoàng thống trị.

Mà toàn bộ lãnh thổ Yêu tộc thì bị bảy vị Yêu Vương Hợp Thể đỉnh phong thống trị. Bảy vị Yêu Vương này đại diện cho bảy tộc đàn cường đại nhất Yêu tộc.

Thất Yêu Vương lần lượt là Thiên Khuê Lang Vương, Động Thiên Thử Vương, Hắc Phượng Vương, Thiên Hồ Vương, Ly Hỏa Giao Vương, Huyền Ứng Yêu Vương cùng với Phần Thiên Yêu Vương.

Tam Hoàng Thất Yêu Vương chính là mười cổ thế lực thống trị hai tộc Nhân Yêu. Đương nhiên, trừ bọn họ ra, còn có hai thế lực tương đối siêu nhiên đang sừng sững trong hai tộc Nhân Yêu.

Tại lãnh địa tam hoàng cùng với lãnh địa Thất yêu vương, phân chia rõ ràng giữa hai tộc Nhân Yêu và Nhân tộc. Tu sĩ Nhân tộc đã ngoài Hóa Thần không cho phép tùy ý xuất hiện ở trong lãnh địa của Thất Yêu Vương, cũng là Yêu tộc hóa thân trở lên không được phép tùy tiện xuất hiện trong lãnh địa của Tam Hoàng.

Thế nhưng trong hai thế lực siêu nhiên này, nhân yêu hai tộc cũng không phân biệt rõ ràng như vậy.

Hai thế lực siêu nhiên này phân biệt là Thánh Đảo và Thiên Uyên Thành.

Thánh đảo là trung tâm nhất của hai tộc Nhân Yêu, là nơi thần bí nhất, trong đó cường giả nhiều như mây, Nhân Yêu hai tộc, những thiên tài có danh tiếng nhất phần lớn đều được mời đến Thánh đảo để bồi dưỡng nặng nề.

Ý nghĩ ban đầu của thế lực này, chính là bảo tộc nhân yêu hai tộc bảo tộc có lực lượng tinh hoa nhất để đối phó với đủ loại nguy hiểm diệt tộc.

Thánh đảo là lá bài tẩy cuối cùng của hai tộc Nhân Yêu. Một khi tu sĩ trên Thánh đảo bắt đầu xuất động, như vậy chứng tỏ hai tộc Nhân Yêu đã sắp đến biên giới diệt tộc.

Bởi vì Thánh đảo có đủ loại đặc tính, với ngoại giới tu sĩ rất ít khi biết tình hình cụ thể bên trong Thánh đảo, cũng rất ít người biết rõ Thánh đảo cụ thể ở địa phương nào.

Có người nói, hòn đảo này nằm bên trong một vùng biển thần bí nào đó, còn có người nói, hòn đảo này kỳ thực là ẩn giấu ở trên bầu trời.

Các loại lời đồn đãi truyền khắp trong hai tộc Nhân Yêu, bị mọi người bàn tán say sưa.

Thần bí của Thánh đảo không giống. Đối với tu sĩ hai tộc, Thiên Uyên Thành quả thật là nơi quen thuộc.

Thời kỳ Thượng Cổ, đại năng hai tộc Nhân Yêu vì bảo vệ tộc đàn tiếp tục kéo dài, vì không để cho những Dị tộc phía ngoài tùy tiện đánh vào giữa hai tộc, cố ý bố trí một tòa tiên trận kinh thiên, bao phủ toàn bộ tộc vực hai tộc Nhân Yêu.

Đại trận này quả thật phi thường đáng sợ, nghe nói ban đầu do nó thiết kế, là vì ngăn cản tiến công của tồn tại cấp Chân Linh.

Tiên trận có thể ngăn trở Chân Linh tiến công hay không, không ai biết, nhưng từ sau khi nó xuất hiện, năm tháng dài đằng đẳng tới nay, đúng là nhân yêu hai tộc đã chặn lại vô số nguy hiểm.

Tại xung quanh nhân yêu hai tộc, còn có mấy tiểu tộc Linh giới, thực lực của bọn họ cùng nhân yêu hai tộc thuộc loại tám lạng nửa cân, những tiểu tộc này thường xuyên đánh vào nhân yêu hai tộc.

Nhưng trước mặt đại trận này, bọn họ lại không có biện pháp, căn bản không cách nào xâm nhập quy mô lớn.

Nếu muốn tấn công hai tộc Nhân Yêu, chỉ có thể trùng kích một lỗ hổng duy nhất của đại trận này.

Lỗ hổng này chính là Thiên Uyên Thành!

Tòa tiên trận này lúc đầu thiết kế, liền lưu lại lỗ hổng như thế cùng ngoại giới giao lưu, tu sĩ nhân yêu hai tộc muốn rời khỏi

tộc địa hai tộc, tiến ra bên ngoài Man Hoang thám hiểm, cũng chỉ có thể từ lỗ hồng này đi ra ngoài.

Mà tu sĩ ở ngoại giới, muốn tiến vào tộc địa của hai tộc thì cũng chỉ có thể tiến vào từ lỗ hồng này mà thôi.

Thành Thiên Uyên tọa trấn ở lỗ hồng này, an nguy của nó liên quan đến sự tồn vong của hai tộc Nhân Yêu, là siêu thoát của tòa thành này.

Trưởng Lão hội của thành Thiên Uyên cũng là một trong hai tộc Nhân Yêu, gần với Thánh đảo, nơi mà cường giả tụ tập nhiều nhất.

Mà đối với tu sĩ phi thăng, tòa thành này lại càng cực kỳ quan trọng.

Nhân tộc quản lý nhân giới tiêu giới như xuất thân của Diệp Trường Sinh có khoảng hơn một nghìn cái, những giao diện cấp bất ổn, nếu không có vấn đề gì, hết thấy đều bình thường, vậy tu sĩ có thể ở đó tu luyện tới Hóa Thần hậu kỳ sau đó tự động phi thăng.

Những tu sĩ phi thăng bình thường, bình thường đều sẽ bị Phi Linh Đài tương ứng tiếp dẫn.

Mà tất cả Phi Linh Đài đều được đặt trong thành Thiên Uyên, nói cách khác, tu sĩ phi thăng bình thường, vừa lên sẽ xuất hiện tại Thiên Uyên Thành.

Cũng chỉ có đám người Diệp Trường Sinh lên vào đây mới có thể xuất hiện ở nơi khác.

“Thiên Uyên Thành này là nơi mà Diệp huynh phải đi không lâu sau, nguyên nhân cụ thể khả năng Diệp huynh cũng đã hiểu rõ!”

“Những tên sơ đại tu sĩ phi thăng các ngươi, trên người mang theo khí tức dị giới dày đặc, nếu muốn tẩy đi khí tức dị giới này thì cũng chỉ có thể phục dụng một loại đan dược có tên là Diệt Trần Đan!”

“Loại đan dược này, trong hai tộc Nhân Yêu cũng chỉ có thành Thiên Uyên mới có được, cho nên Diệp huynh các ngươi nhất định phải tới thành Thiên Uyên!”

“Ở Linh Giới, Nguyên Anh, Hóa Thần tu sĩ, cứ cách ba trăm năm lại phải trải qua một lần tiểu thiên kiếp. Nếu như tu sĩ phi thăng không tẩy đi khí tức dị giới của mình mà nói thì tiểu thiên kiếp sẽ trở nên vô cùng khủng bố. Không ai có thể vượt qua, tuyệt đối sẽ vẫn lạc tại đó!”

.....

Hứa Nghiệp đem chuyện của Thiên Uyên Thành và Diệt Trần Đan giảng giải tỉ mỉ một lần cho Diệp Trường Sinh.

Linh giới tu sĩ không an nhàn như tu sĩ Nhân giới. Nguyên Anh, Hóa Thần ba trăm năm một lần tiểu thiên kiếp, luyện hư, hợp thể, đại thiên kiếp ba ngàn năm một lần.

Đây là bùa đòi mạng của các tu sĩ, thiên kiếp lần sau khủng khiếp hơn lần trước, không ai không sợ thiên kiếp.

Bản thân thiên kiếp cũng đã rất kinh khủng rồi, mà nếu như tu sĩ phi thăng không tẩy đi khí tức dị giới trên người mình mà nói thì thiên kiếp sẽ trở nên càng thêm đáng sợ.

Thiên kiếp bình thường sẽ biến thành một loại lôi kiếp hai màu. Theo cách nói của Hứa Nghiệp, không ai có thể vượt qua loại lôi kiếp hai màu này.

Mà chuyện duy nhất xóa đi khí tức của dị giới bị Thiên Uyên Thành lũng đoạn rồi, tu sĩ phi thăng nếu muốn an ổn vượt qua thiên kiếp, nhất định phải đến Thiên Uyên Thành phục vụ.

Làm việc cho Thiên Uyên Thành, hàng năm Thiên Uyên Thành sẽ cho phi thăng tu sĩ một hạt Diệt Trần Đan, liên tục phục dụng ba trăm năm sau, khí tức dị giới trên người tu sĩ phi thăng sẽ được tẩy luyện sạch sẽ, hoàn toàn dung nhập vào khí tức của Linh Giới.

Từ đó trở về sau, tất cả mọi thứ đều bình thường, tu sĩ phi thăng sẽ trở thành tu sĩ bản địa của Linh giới.

Nhìn thoáng qua Diệp Trường Sinh, Hứa Nghiệp cười nói: “Diệp huynh không cần phục vụ ở Thiên Uyên Thành cũng là một việc cực khổ, thật ra có thể gia nhập đội quân Thiên Uyên Thành, đối với rất nhiều tu sĩ Yêu, Yêu, Yêu, Nhị tộc mà nói, đều là chuyện cầu còn không được!”

“Hứa mỗ bất tài, năm đó đột phá Nguyên Anh, đã từng đi Thiên Uyên Thành phục vụ hơn ngàn năm, thẳng đến đột phá Hóa Thần mới một lần nữa trở lại trong tộc!” Hứa Nghiệp cười ha ha nói.

“Vậy xem ra ở Thiên Uyên thành phục vụ, hẳn là có không ít chỗ tốt rồi!” Diệp Trường Sinh khẽ mỉm cười nói.

Hứa Nghiệp nghe vậy gật đầu tán thành, nói: “Tu luyện trong thành Thiên Uyên, tốc độ tu luyện nhanh hơn rất nhiều so với ở nơi khác. Linh mạch của thành Thiên Uyên không thể coi thường!”

“Đương nhiên, đây cũng chỉ là một trong những chỗ tốt tốt nhất ở Thiên uyên thành mà thôi, quan trọng hơn chính là, thứ mà tam cảnh thất địa có thì Thiên uyên thành khẳng định có, mà ba cảnh thất địa thì không có, Thiên Uyên thành vẫn có!”

“Ngoại trừ Thánh đảo thần bí, nơi đó là nơi tập trung nhiều tài nguyên phong phú nhất của hai tộc Nhân Yêu!”

“Chúng ta những tu sĩ Hóa Thần này, đi nơi khác, cũng rất khó tìm được đan dược có thể giúp tu vi chúng ta tiến giai!”

“Nhưng tại Thiên Uyên Thành, đừng nói là đan dược có thể giúp tu sĩ Hóa Thần tinh tiến pháp lực, ngay cả đan dược có thể trợ giúp tu sĩ Luyện Hư tinh tiến pháp lực cũng có thể nhìn thấy!”

“Mà các loại đồ vật có thể trợ giúp tu sĩ Hóa Thần đột phá bình cảnh, tại Thiên Uyên Thành cũng thường xuyên xuất hiện, là từ xưa đến nay, rất nhiều tu sĩ phi thăng mặc dù vượt qua ba trăm năm phục vụ, vẫn là không nguyện ý rời khỏi Thiên Uyên Thành!” Bộ dáng Hứa Nghiệp cảm thán vô cùng nói.

Diệp Trường Sinh nghe vậy khẽ gật đầu, Thiên Uyên thành này quá nguy hiểm, theo lợi ích cao, ở những nơi khác của Nhân tộc rất khó tìm được tài nguyên tu luyện phong phú như vậy.

Cho dù là thành chủ của Tam Hoàng cũng không cách nào so sánh với thành Thiên Uyên.

Chỉ là nơi này là thông đạo duy nhất của hai tộc Nhân Yêu ra vào thế giới hoang dã, những tu sĩ từ Man Hoang trở về kia,

thu hoạch được vật trân quý gì đó, muốn bán ra tất nhiên là trước tiên bán ra ở Thiên Uyên Thành.

Kể từ đó, các loại kỳ tài có thể luyện bảo, các loại linh dược có thể giúp người tiến giai, liên ừn ừn không nghèo.

Nói đến đây, Hứa Nghiệp cười hắc hắc, nói: “Tu sĩ phi thăng như Diệp huynh, mỗi người đều có tiềm lực kinh người, tỉ lệ tiến giai Luyện Hư vượt xa so với hậu duệ tu sĩ phi thăng như ta cùng tu sĩ bản địa Linh giới có thể sánh, là tu sĩ phi thăng các ngươi bình thường được trưởng lão hội coi trọng hơn.”

“Mà sở dĩ Hứa gia chúng ta giao hảo cùng Diệp huynh, cũng là do cân nhắc như vậy!” Hứa Nghiệp ngược lại rất thẳng thắn nói thẳng.

Đối với những lời này của hắn, trong lòng Diệp Trường Sinh vẫn tin tưởng.

Giao hảo với tu sĩ phi thăng như hắn, Hứa gia căn bản không bỏ ra gì cả, chẳng qua là đem một ít thường thức của Linh giới nói cho bọn người Diệp Trường Sinh mới tới, thể hiện một phen thiện ý cho bọn họ.

Mà mấy người nhập cư trái phép đang ở trên đường, vừa tới Linh giới, chưa quen nhân sinh, rất dễ sinh ra tâm lý hoảng sợ mờ mịt.

Đúng lúc này, một gia tộc bản địa ở Linh giới bày ra thiện ý với người, nhiệt tình chiêu đãi người, đem một ít tin tức quan trọng nói cho người, người rất khó có ấn tượng tốt với bọn họ.

Cứ như vậy Hứa gia giao hảo với mấy vị phi thăng tu sĩ, mà vị tu sĩ phi thăng này tu vi phi thăng lại phi thường cao.

Hứa gia mình mạnh nhất chính là tu sĩ Luyện Hư, có thể nghĩ, chuyện này bọn họ làm đến mức nào!

Cho nên khi nhìn thấy khe hở không gian ở bên này, vị tu sĩ Hóa Thần của Hứa vội vàng chạy tới, vẻ mặt vội vàng.

Trong lúc hai người nói chuyện, bọn hắn từ từ tới gần nơi ở của Hứa gia.

Mà Diệp Trường Sinh cũng từ thần hồn cảm ứng được khế ước linh thú, cảm ứng được Băng Phượng kỳ thật cũng là đi

theo phía sau bọn họ, cũng không rời khỏi bọn họ quá xa, vì vậy liền yên tâm.

Cũng không lâu lắm, Diệp Trường Sinh liền đi theo Hứa Nghiệp đi tới một khu vực đồi núi.

Sau khi đến nơi này, linh khí càng ngày càng mỏng manh, mấy vạn dặm lộ trình mà bọn họ đi qua thậm chí ngay cả linh mạch kém nhất cũng không có.

Không ngờ Hứa gia lại thành lập gia tộc tại nơi vắng vẻ này, quả thực hiếm thấy.

Tựa hồ nhìn ra sự kinh ngạc trong lòng Diệp Trường Sinh, Hứa Nghiệp cười ha ha, nói: “Diệp huynh đang hoài nghi Hứa gia chúng ta vì sao phải đem gia tộc thành lập ở nơi hoang vu này?”

“Diệp huynh nhìn kỹ dưới chân sẽ biết!”

Nghe được Hứa Nghiệp nói, Diệp Trường Sinh cẩn thận quan sát mặt đất một phen, một lát sau, trên mặt lộ ra vẻ hiểu rõ, nói:

“Thì ra là thế, nơi này dĩ nhiên có một cái quang mạch trữ lượng không thấp, trách không được các người tình nguyện hi sinh một ít linh khí tổn thất, cũng muốn xây dựng gia tộc ở chỗ này.”

“Ha ha, đạo hữu đã nhìn ra, năm đó Hứa gia chúng ta vì muốn đặt chân ở đây, quả thật đã trải qua một phen tranh luận đấy.”

“Cuối cùng nếu không phải mấy nhân vật trọng yếu trong tộc hạ quyết tâm, chỉ sợ chúng ta cũng sẽ không xuất hiện ở chỗ này!”

“Kết quả trong tộc tất nhiên bởi vì mạch khoáng này mà giàu có hơn một chút, nhưng con cháu tộc nhân tu luyện, cũng thật sự chịu ảnh hưởng không nhỏ.”

Bộ dáng Hứa Nghiệp cảm thán vô cùng, nói.

Hứa gia bọn hắn kết bạn với người, giao hảo khắp nơi, lôi kéo tu sĩ phi thăng, chưa chắc không có nguyên nhân trong này.

Không có tài phú lại không có đủ thực lực thủ hộ, cũng chỉ có thể giao hảo với người ngoài nhiều hơn một chút.

Như vậy mới có thể chấn nhiếp một số người ham muốn tài phú của bọn họ.

Một lát sau, hai người xuất hiện trước một dãy núi cỡ nhỏ, ở đây Diệp Trường Sinh cảm nhận được một hồi chấn động cảm chế.

“Xem ra nơi này chính là chỗ của Hứa gia rồi!” Diệp Trường Sinh thầm nghĩ trong lòng.

Quả nhiên, Hứa Nghiệp vô cùng quen thuộc lấy ra một kiện pháp khí, loay hoay một hồi, nhất thời từ trong mây mù bao phủ dãy núi xuất hiện một thông đạo.

“Diệp huynh, xin mời đi theo ta!” Hứa Nghiệp nói, thả người bay vào trong thông đạo kia.

Ánh mắt Diệp Trường Sinh lóe lên, cũng bay theo vào.

Bên trong trận pháp bao phủ hơn mười ngọn núi, phía trên là rất nhiều kiến trúc.

Trên núi đều là tu sĩ, dưới chân núi cũng có rất nhiều phàm nhân sinh sống, dòng người qua lại, có chút náo nhiệt.

Diệp Trường Sinh dưới sự dẫn dắt của Hứa Nghiệp, đi thông suốt tới trong một tòa đại điện, nơi này trông rộng, chỉ có một người ngồi ở vị trí chủ vị ở trung tâm.

Đây là một bạch y nam tử với diện thư chi khí, tu vi cũng ở Hóa Thần trung kỳ, khi nhìn thấy Diệp Trường Sinh đến, ánh mắt người này bỗng nhiên sáng ngời.

“Đại ca, ta mang người đến đây. Vị này chính là Diệp đạo hữu, giống mấy năm trước hướng đạo hữu, Hô đạo hữu, đều là từ trong nhân giới tổ tiên xuất thân Nhân tộc mà phi thăng lên!” Hứa Nghiệp chấp tay nói với nam tử áo trắng kia.

Sau đó, ông lại nói với Diệp Trường Sinh: “Vị này là đại ca ta Hứa giao, cũng là tộc trưởng hiện tại của Hứa gia chúng ta!”

“Bái kiến Hứa tộc trưởng!” Diệp Trường Sinh chấp tay nói.

Nam tử áo trắng kia đứng dậy cười ha ha, cũng chấp tay nói: “Diệp đạo hữu đến đây thật khiến Hứa gia thật sự nở mày nở mặt, mời Diệp đạo hữu ngồi!”

Diệp Trường Sinh mỉm cười, cũng không khách khí, ngồi xuống một cái ghế bên cạnh Hứa Giao, mà Hứa Nghiệp cũng ngồi đối diện hẳn.

Hứa Giao nhẹ nhàng vỗ tay, một lát sau hai thiếu nữ trẻ tuổi bưng chén trà nhẹ nhàng đi vào trong điện, ba người đang ngồi đều châm một chén trà.

“Còn chưa thỉnh giáo toàn danh Diệp đạo hữu?” Nam tử áo trắng nhẹ nhàng nhấp một ngụm trà, cười ha ha hỏi.

“Tại hạ Diệp Trường Sinh!”

“À, xem ra đạo hữu quả nhiên xuất thân từ Nhân giới với tổ tiên Băng Phách. Mấy năm trước có một vị Hướng đạo hữu tại Hứa gia chúng ta làm khách, đã nói qua hẳn có thể có một vị Diệp sư đệ!” Nam tử áo trắng nói ra.

“Hướng đạo hữu? Hướng Chi Lễ sư huynh phải không?” Diệp Trường Sinh hỏi.

“Đúng vậy, đi cùng hẳn còn có một vị Phong đạo hữu, trước bọn hẳn, là có một vị Hô đạo hữu, nghe nói còn có một vị Xa đạo hữu, bất quá hẳn ngược lại không tới Hứa gia chúng ta!” Nam tử áo trắng nói.

“À, mấy vị này là người mà Diệp mỗ quen biết ở Nhân giới!”

“Ha ha, mấy vị đạo hữu này dưới sự trợ giúp của Hứa gia chúng ta, đã đi tới Thiên Uyên thành rồi. Dọc theo con đường này, chắc là Diệp đạo hữu cũng đã từ chối tam đệ nghe nói các sự tình về Linh Giới, không biết Diệp đạo hữu có tính toán gì không?”

Diệp Trường Sinh cười hắc hắc, nói: “Đương nhiên là phải tới Thiên Uyên Thành, chẳng lẽ Diệp mỗ còn có đường khác hay sao?”

Bạch y nam tử nhẹ nhàng cười, nói: “Đạo hữu nói rất đúng, tu sĩ phi thăng cũng chỉ có Thiên Uyên Thành là có thể đi!”

“Có điều đạo hữu không biết là, ở trong thành Thiên Uyên này, tuy nhiều chỗ tốt hơn, nhưng đạo hữu là tu sĩ phi thăng, tình cảnh lại không được tốt lắm!”

“Ý đạo hữu là?” Ánh mắt Diệp Trường Sinh hơi lóe lên, hỏi.

“Mọi người đều biết, phi thăng tu sĩ chẳng những có tiềm lực rất mạnh, hơn nữa năng lực đấu pháp so với bản địa Linh Giới thì xuất sắc hơn một chút, là, cũng không biết trưởng lão Thiên Uyên Thành là vô ý hay vô ý, thường xuyên phái phi thăng tu sĩ đi thử một ít nhiệm vụ nguy hiểm!”

” Kể từ đó, xác suất phi thăng tu sĩ đột phá Luyện Hư tương đối cao, nhưng bởi chấp hành nhiệm vụ nguy hiểm quá nhiều, dẫn đến nhân số vẫn lạc cũng tương đối nhiều, là những năm gần đây, trong Thiên Uyên Thành tu sĩ phi thăng tu sĩ chiếm tỉ lệ rất thấp!”

Nói tới đây, bạch y nam tử cười lạnh một tiếng, nói:

“Lại nói, Diệp huynh coi như đã bắt kịp thời điểm, nếu như không phải Kim Việt thiền sư cùng Lôi La chân nhân cùng hai vị tiền bối phi thăng tu sĩ này trở thành một thành viên trưởng lão hội của Thiên Uyên thành, có thể đạt được quyết sách ở một mức độ nhất định trên dưới hai bên là trưởng lão hội thì tình cảnh tu sĩ phi thăng so với hiện tại còn tệ hơn rất nhiều!”

“Chẳng qua ngay cả như vậy, Thiên Uyên Thành đối với tu sĩ bản địa và phi thăng tu sĩ cũng vẫn không công bình, Diệp huynh sau khi đi cũng phải cẩn thận!”

Diệp Trường Sinh nghe bạch y nam tử nói những lời này, sắc mặt bình tĩnh lại, những chuyện này trước khi hắn đi lên đã biết.

“Ý của Hứa đạo hữu là?” Ánh mắt Diệp Trường Sinh chợt lóe, kinh ngạc hỏi.

Thấy bộ dạng không muốn vòng vo, Hứa gia trưởng cũng liền đi thẳng vào vấn đề:

“Vì để sinh tồn tại tốt hơn, phi thăng tu sĩ trong thành Thiên Uyên thường đều là ôm đoàn sưởi ấm. Hứa mỗ vừa vặn cũng biết có một tu sĩ phi thăng như vậy nên vừa lúc có thể dẫn được Diệp đạo hữu gia nhập, không biết Diệp đạo hữu có nguyện ý hay không?”

“Xem ra cái vòng nhỏ mà hắn nói tới chính là quần thể tu sĩ phi thăng có quan hệ tốt với Hứa gia bọn họ!” Diệp Trường Sinh trong lòng thầm nghĩ.

Hắn thấy Hứa gia này cũng có vài phần năng lực, có thể ở trong đám tu sĩ Thiên Uyên Thành tạo một vòng nhỏ, những người này nếu như quan hệ với Hứa gia không tồi thì chắc chắn là nói thẳng Hứa gia đã tiếp tục nắm giữ một cỗ ngoại viện có thực lực rất mạnh.

Lúc này, Hứa Nghiệp bên cạnh cũng cười hắc hắc, nói: “Diệp huynh gia nhập vòng tròn này tuyệt đối không thiệt, người cầm đầu chính là đệ tử của Lôi La chân nhân!”

“Thường ngày có rất nhiều tin tức, tài nguyên không cách nào chính thức có được, đều có thể giao lưu ở đây, tham gia vào loại vòng tròn này, chỗ tốt so với chỗ xấu còn nhiều hơn!”

Nghe những lời này của bọn họ, Diệp Trường Sinh mang theo ý cười, một bộ từ chối cho ý kiến, tạm thời không tỏ thái độ.

Nhìn thấy bộ dạng này của hắn, hai huynh đệ Hứa gia không khỏi âm thầm cảm khái. Tâm tính của những tu sĩ phi thăng này quả thật là xuất chúng, mỗi người đều vô cùng khôn khéo.

Bất quá, Diệp Trường Sinh càng như thế, hai huynh đệ Hứa gia càng cảm thấy giao hảo với hắn là có giá trị.

Một lát sau, Diệp Trường Sinh chậm rãi hỏi: “Đã gia nhập vào nhóm sư huynh chưa?”

Nam tử áo trắng lập tức nói: “Bọn họ cũng từng do dự như Diệp huynh, nhưng cuối cùng tất cả đều gia nhập trong đó!”

“Nếu đã như vậy, Diệp mỗ cũng không ngại cũng gia nhập đi!” Diệp Trường Sinh nhẹ nhàng nói, trên mặt lộ ra vẻ mỉm cười nói.

Hai huynh đệ Hứa gia nghe vậy đều vui vẻ, nam tử áo trắng lập tức nói: “Diệp huynh tuyệt đối là một lựa chọn sáng suốt!”

“Tám lệnh bài này thỉnh Diệp huynh cầm lấy, sau khi đến Thiên Uyên Thành, có thể dựa vào cái này đi tìm một vị Thiên Vệ tiền bối tên là Triệu Vô Quy, hắn sẽ đưa ngươi vào trong vòng tu sĩ phi thăng kia!”

Nam tử áo trắng nói, đưa tới một lệnh bài màu xanh biển.

“Thiên Vệ!” Diệp Trường Sinh nhận lấy lệnh bài, trong lòng thì thầm nói nhỏ một câu.

Lúc này, hắn chợt nghe Hứa Nghiệp nói: “Thiên Vệ chính là một loại chức vị tương đối cao cấp trong vệ đội của Thiên Uyên Thành, thông thường chỉ có tu sĩ Luyện Hư mới có thể đảm nhiệm!”

“Sộ vệ của Thiên Uyên Thành chủ yếu do ba thành viên tạo thành, thấp nhất là Hắc thiết vệ, thông thường đều là tu sĩ Nguyên Anh mới có thể đảm đương!”

“Bên trên là Thanh Minh Vệ, chỉ có tu sĩ Hóa Thần mới có thể đảm nhiệm vị trí này, đương nhiên cũng không phải là tu sĩ Hóa Thần nào cũng có thể gia nhập Thiên Uyên Thành làm Thanh Minh Vệ!”

“Thật ra trong Tam Cảnh Thất Địa có không ít Hóa Thần muốn gia nhập Thiên Uyên Thành, nhưng rất nhiều người trong số bọn họ, bởi vì sức chiến đấu không đủ mạnh nên không cách nào thông qua khảo hạch được!”

Hứa Nghiệp nói qua, nhìn thoáng qua Diệp Trường Sinh, cười nói: “Đương nhiên, lấy thực lực của Diệp huynh, không cần lo lắng khảo hạch này. Các người tu sĩ phi thăng chỉ cần đi Thiên Uyên Thành, sẽ tự động gia nhập Thanh Minh vệ!”

“Trong Thanh Minh vệ, vừa rồi chính là Thiên vệ đã nói tới, toàn bộ Thiên Uyên thành, số lượng Thiên vệ cũng không nhiều, vị đại nhân Triệu Vô Quy này chính là một trong những người nổi danh đỉnh đỉnh!”

“Triệu Vô Quy sao? Nhìn từ nguyên lai xem, người này cũng không tệ lắm!” Diệp Trường Sinh trong lòng thầm nghĩ.

Hắn ước lượng khối lệnh bài kia mấy lần, sau đó thu vào.

Đối với hắn mà nói, gia nhập vào nhóm phi thăng tu sĩ là chuyện bình thường.

Nhưng gia nhập trong đó tóm lại có vài phần lợi ích, ít nhất về phương diện tin tức cũng linh thông hơn nhiều.

Mà rất nhiều lúc, có thể nhận được tin tức trọng yếu, là có thể cứu mạng.

Cho nên, sau khi cân nhắc những chuyện này, Diệp Trường Sinh cũng không từ chối gia nhập cái vòng tròn nhỏ này.

Kế tiếp, bạch y nam tử lại giới thiệu cho Diệp Trường Sinh một phen về nhóm tu sĩ phi thăng trong Thiên Uyên Thành.

Cái gọi là giới tu sĩ phi thăng này, không phải chỉ giới hạn bởi tu sĩ phi thăng sơ đại như Diệp Trường Sinh.

Những người hậu nhân Phi Thăng tu sĩ cũng ở trong đó.

Trong thành Thiên Uyên có không ít hậu nhân Phi Thăng tu sĩ tụ tập, bởi vì tu sĩ phi thăng sinh ra dòng dõi, trên người vẫn sẽ

có khí tức dị giới dày đặc.

Sau khi những người này đột phá đến Nguyên Anh kỳ, nhất định phải mau tới Thiên Uyên thành phục vụ, mượn Diệt Trần Đan tẩy đi khí tức dị giới.

Loại khí tức dị giới này, vẫn phải kéo dài tới sau năm đời người thì mới có thể hoàn toàn biến mất.

Những người như Hứa gia này, trên người tự nhiên đã không còn khí tức dị giới nữa rồi, nhưng bởi vì tổ tiên của bọn họ là phi thăng tu sĩ, bọn họ vẫn bảo trì liên hệ với phi thăng tu sĩ.

“Đạo hữu định khi nào thì xuất phát?” Hai người nói chuyện với nhau đến cuối cùng, tộc trưởng Hứa gia hỏi.

“Mau chóng đi đi, còn không biết lần thiên kiếp đầu tiên này sẽ giáng lâm vào lúc nào!” Sắc mặt Diệp Trường Sinh bình thản nói.

“Ha ha, liên quan tới sự tình thiên kiếp, đạo hữu cứ yên tâm. Các ngươi là những tu sĩ vừa mới phi thăng, vẫn có thời gian hoà hoãn đây!” Nam tử áo trắng cười hặc hặc nói.

” mấy người Hướng đạo hữu đều ở Hứa gia chúng ta mấy ngày, hiểu rõ tình huống ở Linh giới một phen rồi mới rời đi! “

“Diệp huynh không ngại cũng đợi thêm vài ngày nữa, đọc một ít điển tịch giới thiệu về Linh Giới rồi rời đi chẳng phải tốt hơn sao?” Hứa gia tộc cười ha hả nói.

Diệp Trường Sinh trầm ngâm một lát, chậm rãi nói: “Cũng tốt, vậy xin quấy rầy đạo hữu!”

Hứa gia tộc trưởng lập tức nói: “Đạo hữu khách khí!”

Vì thế, Diệp Trường Sinh ở lại Hứa gia ba ngày, trong ba ngày này, hắn đã đọc qua rất nhiều điển tịch Hứa gia, đại đa số đều là các loại thông thức giới thiệu về Linh giới.

Mấy thứ này khiến cho hắn đối với Linh giới cùng Nhân Yêu nhị tộc có một hiểu biết cẩn thận hơn.

Ba ngày sau, sau khi Diệp Trường Sinh chuẩn bị rời đi, Hứa gia tộc trưởng bỗng ngăn hắn lại: “Diệp huynh hơi chậm, Hứa mỗ có một việc muốn nhờ cậy Diệp huynh!”

“Mời tộc trưởng nói!” Diệp Trường Sinh bất động thanh sắc đề cao cảnh giác, ngập ngừng nói.

“Đây là chuyện không liên quan đến Hứa gia chúng ta, chỉ có liên quan đến chuyện riêng của bản thân ta!”

“Là như thế này, hai ngày này, tiểu nữ của Hứa mỗ vừa mới đột phá Nguyên Anh kỳ xuất quan, dựa theo kế hoạch, nàng muốn đi tới Thiên Uyên Thành rèn luyện một đoạn thời gian, Hứa mỗ muốn thỉnh Diệp huynh trợ giúp trông nom một chút!” Hứa gia tộc trưởng đột nhiên nói như vậy.

“Với sự giúp đỡ của Hứa gia đối với Diệp mỗ, Diệp mỗ hơi chăm sóc quý nữ một chút đương nhiên không thành vấn đề!” Diệp Trường Sinh nghe vậy lập tức mở miệng đáp ứng.

“Ha ha, Diệp huynh hiểu lầm rồi, chiếu cô theo như lời tại hạ, kỳ thực là muốn cho tiểu nữ gia nhập vào đội ngũ của Diệp huynh!”

“Diệp huynh thân là Thanh Minh vệ, có thể chỉ huy mười tên Hắc thiết vệ, trong danh ngạch mười người này, có thể tăng thêm một tiểu nữ không?” Nam tử áo trắng cười tủm tỉm hỏi.

“Ồ? Chẳng lẽ đạo hữu còn có thể ảnh hưởng tới việc phân phối danh ngạch của Hắc Thiết Vệ hay sao?” Diệp Trường Sinh hí hóp mắt hỏi.

“Ha ha, cái nào Hắc Thiết Vệ phân cho Thanh Minh Vệ nào, những chuyện này đều do Thiên Vệ quyết định, vừa vặn Hứa mỗ quen biết Triệu Vô Quy đại nhân có quyền lực này, cho nên...” Hứa Tộc trưởng vừa đến đã dừng, cười tủm tỉm nói.

Bất quá hấn đề xuất chuyện này, vẫn khiến cho Diệp Trường Sinh hơi kinh ngạc, hấn khẽ nhú mày nói:

“Đạo hữu trước đó cũng đã nói qua, những tu sĩ phi thăng này của chúng ta ở trong thành Thiên Uyên, chấp hành nhiều nhiệm vụ nguy hiểm đều là nhiệm vụ có phần nguy hiểm cao!”

“Chẳng lẽ đạo hữu không sợ sau khi quý nữ an bài tiến vào, gặp phải nguy hiểm gì sao?”

Hứa tộc trưởng nghe thế, thở dài một tiếng, sắc mặt có chút âm trầm. Lão bất đắc dĩ nói:

“Diệp huynh có chỗ không biết, Hứa gia chúng ta mặc dù đã ở Linh giới đặt chân gần vạn năm, nhưng khí tức thuộc về di giới đã sớm biến mất không thấy gì nữa! “

“Nhưng trong mắt một ít tu sĩ, hậu nhân của tu sĩ phi thăng như chúng ta vẫn không thuộc về bản địa, bởi vậy trong Thiên Uyên Thành an bài cho chúng ta nhiệm vụ, vẫn sẽ có khuynh hướng an bài một ít nhiệm vụ tương đối nguy hiểm!”

“Là như vậy, cho dù không gia nhập đội ngũ của Diệp huynh, tiểu nữ vẫn sẽ có những nguy hiểm kia. Thay vì như thế, chi bằng an bài cho người của Diệp huynh! ” Sắc mặt của Trương gia có chút âm trầm nói.

Lúc này, Hứa Nghiệp đứng bên cạnh cũng phụ họa nói: “Diệp huynh người suy nghĩ một chút, Thanh Minh vệ thống lĩnh mười tên Hắc Thiết Vệ, khi trưởng lão hội sắp xếp nhiệm vụ nguy hiểm cho Thanh Minh vệ, có phải Hắc Thiết Vệ phía dưới cũng gánh vác nguy hiểm?”

“Tu sĩ phi thăng chỉ có tu sĩ Hóa Thần không có Nguyên Anh kỳ, như vậy tu sĩ phi thăng này chỉ có thể lựa chọn từ trong hậu nhân của tu sĩ Phi Thăng!”

“Dù sao thì tu sĩ bản địa Linh Giới cũng không nguyện ý gia nhập đội ngũ tu sĩ phi thăng. Bởi vì phong hiểm thật sự quá lớn. Mỗi lần gặp phải nguy hiểm, phần lớn người chết đầu tiên đều là tu sĩ Nguyên Anh Kỳ!”

“Cho nên, đại ca ta cho dù không nhờ cậy Diệp huynh người, diệt nữ của ta cũng sẽ được an bài dưới trướng những tu sĩ phi thăng khác!”

Trên mặt Diệp Trường Sinh lộ ra vẻ do dự: “Đã như vậy, vì sao không đem quý nữ an bài dưới trướng một vị tu sĩ Hóa Thần hậu kỳ, ngược lại tìm Diệp mỗ loại Hóa Thần sơ kỳ này?”

” Diệp huynh có điều không biết rồi. Hóa Thần Hậu Kỳ tu sĩ lại càng vui vẻ nhận lấy thủ hạ Nguyên Anh trung hậu kỳ. Tiểu nữ vừa mới đột phá Nguyên Anh kỳ thì sao người ta có thể nguyện ý?”

“Hơn nữa, tu sĩ Hóa Thần hậu kỳ phi thăng, tỉ lệ nhận được nhiệm vụ nguy hiểm càng cao hơn, cho nên Hứa mỗ liền tìm

được Diệp huynh thôi!” Hứa gia tộc trưởng nói ra.

Nghe được lời giải thích của hai người, nghi ngờ trong lòng Diệp Trường Sinh chậm rãi bị đánh tan.

Nếu là như thế, Hứa gia trưởng kia phải đem con gái của mình truyền xuống cho người hấn, ngược lại có thể lý giải được.

Dù sao Hứa gia tộc trưởng đã cấp cho hấn nhân tình, cùng hấn giao hảo, tự nhiên là đem con gái của mình đưa đến người càng thêm quen thuộc làm nhiệm vụ càng thêm thích hợp.

“Đã như vậy, Diệp mỗ không đáp ứng cũng không thích hợp, ta sẽ ở trong phạm vi khả năng chiếu cố quý nữ!” Diệp Trường Sinh trên mặt cười cười đáp ứng.

“Bất quá!” Tiếp theo, hấn lại chuyển chủ đề, nói ra: “Nói trước đi, nếu quả thật trong lúc chấp hành nhiệm vụ đồng thời xảy ra chuyện cực độ nguy hiểm gì, dẫn đến nhi nữ của đạo hữu xảy ra vấn đề, vậy không trách được Diệp mỗ!”

“Đây là chuyện đương nhiên, nếu như thực sự xảy ra loại chuyện đó thì cũng chỉ trách tiểu nữ xui xẻo!” Tộc trưởng Hứa gia lập tức nói.

“Được, vậy mời Hứa đạo hữu đi mời quý nữ ra đây!” Diệp Trường Sinh đột nhiên nói.

Gia tộc trưởng Hứa gia nghe vậy cười ha ha một tiếng, lập tức phát ra một đạo truyền âm phù. Truyền âm phù hóa thành một đạo hào quang biến mất trong dãy núi phía xa.

“Đạo hữu lần này đi cùng tiểu nữ tới Thiên Uyên Thành, ven đường có tiểu nữ dẫn đường, hấn là giảm bớt cho đạo hữu nhiều phiền toái không cần thiết!”

“Như thế rất tốt!” Diệp Trường Sinh gật gật đầu nói.

Sau một lúc lâu, một đạo lưu quang từ đằng xa xuyên qua biển mây xuất hiện ở chân trời.

Ánh sáng tan đi, một vị nữ tử trẻ tuổi yếu điệu đứng trước mặt ba người.

Nữ tử này tuổi còn rất trẻ, bộ dáng hơn hai mươi tuổi, nhưng sắc mặt trắng như ngọc, giống như trong suốt, đôi mắt sáng lập lòe giống như ngôi sao.

Đôi mắt này cực kỳ đặc biệt, Diệp Trường Sinh vừa nhìn, ấn tượng khắc sâu, trong lòng lập tức sinh ra một loại cảm giác quen thuộc.

Hắn nhớ lại một chút, liền tìm được loại cảm giác quen thuộc này.

Băng Phách tiên tử!

Lúc Tiểu Cực cung mở ra cấm chế Hư Linh điện, trên Hư Linh điện từng xuất hiện hư ảnh Băng Phách tiên tử.

Thân hình và dung mạo hư ảnh kia mặc dù làm cho người ta không thấy rõ, nhưng đôi mắt sáng rực, uyển chuyển như sao, làm cho người ta có ấn tượng rất sâu.

“Bái kiến phụ thân, Tam thúc!” Sau khi nàng này xuất hiện, lập tức thi lễ với huynh đệ Hứa gia một cái.

“Lục Vũ, vị này là Diệp Trường Sinh Diệp đạo hữu, sau khi ngươi tới Thiên Tinh thành, liền phải làm Hắc Thiết Vệ cho hắn!” Hứa gia tộc trưởng giới thiệu với nữ nhi của mình một phen.

“Bái kiến Diệp tiên bối!”

Nữ tử tên Hứa Kính Vũ kia cũng thi lễ với Diệp Trường Sinh một cái.

“Duyên Vũ tiên tử không cần khách khí, ta xem công pháp tu luyện trên người ngươi tựa hồ có mấy phần khí tức quen thuộc!” Ánh mắt Diệp Trường Sinh lóe lên, chậm rãi nói.

“Ồ? Xem ra Diệp đạo hữu đã từng tiếp xúc với truyền nhân của Băng Phách tổ tiên ở Nhân giới, Ô Vũ là một trong những người có thể trực tiếp tu luyện công pháp của tổ tiên, nàng cũng có vài phần tương tự với tổ tiên!” Hứa trưởng lão nói.

“Xem ra Hương sư huynh và mấy người bọn họ rất khâm trọng, không nói cho người Hứa gia biết sự tình của Tiểu Cực cung!” Diệp Trường Sinh trong lòng thầm nghĩ.

Mấy ngày nay tiếp xúc, hắn phát hiện những người Hứa gia này đối với Tiểu Cực cung nhân giới hiểu rất ít, cũng hoàn toàn không biết, lúc hắn ở nhân giới, chính là người không chế Tiểu Cực cung.

Điều này hẳn là Hướng Chi Lễ cũng không nói ra.

Mà Diệp Trường Sinh cũng kín miệng như bưng, không nói gì tới phương diện này, cũng không tiết lộ ra kiền lam bằng điểm cùng Hư Thiên đỉnh.

Bởi vì hẳn không biết nếu như bại lộ những chuyện này, Hứa gia sẽ có phản ứng gì.

Có thể không gây thêm rắc rối hay là đừng gây thêm rắc rối nữa.

“Thì ra là thế, Tuyên Vũ tiên tử có thiên phú như thế, tương lai nói không chừng cũng sẽ trở thành nhân vật như Băng phách tiên tử!” Diệp Trường Sinh cười dữ tợn nói.

“Ha ha ha ha, Diệp huynh nói đùa, tiểu nữ chỉ cần có thể có phong thái tổ tiên nhất thành, Hứa mẫu sống không hối tiếc!” Hứa gia tộc trưởng lắc đầu cười lớn nói.

Theo gã, Hứa gia không có ai có thể vượt qua được dạng nhân vật truyền kỳ như tổ tiên Băng Phách.

Diệp Trường Sinh nghe vậy cười cười, không nói thêm gì nữa.

Một lát sau, một chiếc phi thuyền từ Hứa gia bay ra, Diệp Trường Sinh và Hứa Trường Vũ được hai huynh đệ Hứa gia tiễn biệt, rời khỏi Hứa gia.

Chiếc phi chu mà Hứa Kính Vũ thao túng là một loại bí bảo phi hành do Hứa gia mua. Tốc độ của nó cực nhanh, có thể so với tốc độ của Hóa Thần trung hậu kỳ tu sĩ.

Sau khi hai người rời khỏi Hứa gia liền hóa thành một đạo lưu quang phóng về phía xa xa.

Sau khi rời khỏi Hứa gia mấy trăm ngàn dặm, Diệp Trường Sinh bỗng nhiên nói với Hứa Huyền Vũ: “Kính Vũ tiên tử trước tiên dừng một chút đi, ta có vị bằng hữu sẽ lập tức tới đây!”

Hứa Dục Vũ nghe thế trên mặt lộ ra thần sắc kinh ngạc, có chút kinh nghi nhìn về phía Diệp Trường Sinh.

Vị tiên bối này không phải là tu sĩ vừa phi thăng lên đây sao?

Sao vẫn còn có bằng hữu ở Linh giới chứ!

“Là một vị bằng hữu phi thăng lên Linh Giới cùng với ta. Bởi vì một số nguyên nhân mà nàng không tới Hứa gia các người!” Diệp Trường Sinh Tuyên nói một câu.

Hứa Báo Vũ nghe vậy trong lòng liền tán đi sự kinh ngạc, vội vàng nói: “Vãn bối sẽ đem phi chu dừng lại!”

Phi chu dừng trên không trung, cũng không lâu lắm, bên cạnh Diệp Trường Sinh có một đạo ngân quang lóe lên, phảng phất như không gian bị xé rách, một ngân bào nữ tử dung mạo như thiên tiên bước ra từ bên trong.

“Vị tiên bối này...”

Nàng này vừa nhìn thấy dung mạo của Băng Phượng, lập tức bị kinh ngạc vô cùng.

Mà Băng Phượng vừa nhìn thấy bộ dáng của Hứa Diễm Vũ, trong nháy mắt sắc mặt đại biến, kinh sợ kêu lên một câu: “Băng Phách?!”

Khí thể kinh khủng bùng phát, ngọn lửa màu trắng trên người nàng như ẩn như hiện.

“Đừng kích động, nàng không phải là Băng Phách tiên tử, chỉ là hậu nhân Băng Phách!” Diệp Trường Sinh đề lên vai Băng Phượng nói.

Băng Phượng nghe vậy, khí thể trên người chậm rãi tiêu tán xuống, thần sắc kinh nghi bất định nhìn Hứa Quý Vũ, sau khi cẩn thận đánh giá nửa ngày, mới xác định, người này đích xác không phải là kẻ thù lớn nhất của mình băng phách.

Chỉ là thoát nhìn có chút giống thôi, thực lực của Băng Phách tuyệt đối không đơn giản là Nguyên Anh kỳ.

“Hừ!”

Băng Phượng phát hiện mình hiểu lầm, nhất thời thẹn quá hoá giận, nàng đường đường là tu sĩ Hóa Thần, vậy mà ngay cả kẻ thù lớn nhất của mình cũng nhận lầm, điều này làm cho nàng mặt mũi có chút không nhìn được.

Sau khi hừ lạnh một tiếng, bả vai Băng Phượng run lên, buông tay Diệp Trường Sinh ra, đi sang một bên.

Đối với bộ dạng kiêu ngạo này của nàng, Diệp Trường Sinh cũng không thèm để ý, quay đầu nhìn về phía Hứa Tiểu Vũ nói: “Vị bằng hữu này của ta thiên tính thiện đồ kị, nhìn thấy bên cạnh ta xuất hiện nữ tử khác, trong lúc nhất thời có chút tức giận, người không cần để ý!”

May mà Băng Phượng nghe không hiểu ngôn ngữ của Linh giới, nếu không nàng đã biết được đánh giá của Diệp Trường

Sinh đối với “Thiện Đồ Đồ Đốn” này, không biết nàng sẽ có phản ứng gì đây.

Sắc mặt Hứa Dục Vũ tái nhợt, lúc này tâm tình mới chậm rãi bình tĩnh trở lại, có chút sợ hãi nhìn thoáng qua Băng phượng, vội vàng nói: “Thì ra là thế, là văn bối đã làm cho vị tiên bối này hiểu lầm!”

Diệp Trường Sinh gật gật đầu, lại nói với nàng: “Ta đã đem ngọn nguồn sự tình nói rõ với nàng, ngươi yên tâm, kế tiếp nàng sẽ không nhầm vào ngươi nữa, ngươi an tâm điều khiển pháp khí, chúng ta mau chóng tới Thiên Uyên Thành!”

“Vâng, văn bối đã rõ!” Hứa Báo Vũ vội vàng cung kính đáp.

Nhìn thấy Diệp Trường Sinh đi về phía Băng Phượng, trong lòng Hứa Huyền Vũ không khỏi nghi hoặc: “Yêu khí không lộ vừa rồi... Vị tiên tử này chắc là yêu tộc, chẳng lẽ nàng là đạo lữ của Diệp tiên bối sao?”

“Nhưng mà Diệp tiên bối lại gọi nàng là bằng hữu, chẳng lẽ là do thiếp hữu tình cảm mà lang thang?”

“Bất quá khí tức băng hàn trên người vị tiên tử này, ngược lại rất phù hợp với công pháp Hứa gia chúng ta!”

.....

Không đề cập tới Hứa Trường Vũ ở trong lòng, Diệp Trường Sinh đi tới bên cạnh Băng Phượng, ngáp ngừng nói: “Tiếp theo chúng ta sẽ tới Thiên Uyên Thành!”

“Lúc trước ngươi nhắc qua nhiều lần về Thiên Uyên Thành, Thiên Uyên Thành rốt cuộc là nơi nào? Tại sao nhất định phải đi đến nơi đó?” Băng Phượng nghiêng đầu qua, hỏi.

“Đây là kiến thức quý giá, muốn ta truyền đạo thụ nghiệp... Ừm... Thôi, một số chuyện ở Thiên Uyên thành và Linh giới, tiếp theo ta sẽ chậm rãi dạy cho ngươi!” Diệp Trường Sinh vừa cười vừa nói.

Vốn hẳn định nhân cơ hội này đùa giỡn Băng Phượng một chút, nhưng cân nhắc đến có người bên cạnh, cuối cùng hấn bỏ đi ý nghĩ này, bắt đầu dạy dỗ tất cả những gì liên quan tới Linh Giới về Băng Phượng.

Thời gian từng ngày trôi qua, ba người không ngừng chạy đi.

Cho dù chiếc phi chu này có tốc độ Hóa Thần, nhưng nếu chỉ dựa vào phi hành thì cho dù là không ngừng nghỉ, muốn từ nơi Hứa gia bay đến Thiên Uyên Thành thì cũng phải mất hơn mười năm.

Mà hai người Diệp Trường Sinh hiển nhiên không thể đợi lâu như vậy được.

Bởi vậy, dọc theo đường đi, Hứa Diễm Vũ không ngừng mang theo bọn họ tiến vào một ít thành thị nhân tộc quy mô lớn.

Sau đó mượn truyền tống trận ở thành thị này để tiến hành truyền tống.

Những truyền tống trận cổ mà Diệp Trường Sinh sử dụng ở Nhân giới, một lần có thể mang người truyền tống đến mấy chục vạn dặm, cách xa hơn trăm vạn dặm.

Mà những Truyền Tống Trận này tiêu hao linh thạch, cũng chỉ mấy miếng linh thạch bậc trung mà thôi.

Nhưng ở đây, các loại linh thạch tiêu hao trên truyền tống trận cơ bản đều là linh thạch cao cấp. Ba người bọn họ một lần truyền tống phí tổn chỉ khoảng mười vạn linh thạch.

Có thể tưởng tượng được khoảng cách truyền tống này xa tới cỡ nào.

Dọc theo con đường này, năm sáu lần truyền tống, trực tiếp tiêu mất năm sáu mươi vạn linh thạch.

Mà mấy loại linh thạch này, nàng ta lại yên lặng nắm chắc một mình.

Nàng ta chỉ là một tu sĩ mới tiến cấp lên Nguyên Anh, khẳng định không bỏ ra nhiều linh thạch như vậy để tiến hành truyền tống. Hiển nhiên đây là do Hứa gia tộc trưởng an bài.

Cho dù Diệp Trường Sinh biết rõ cách làm này của Hứa gia trưởng đang cố tình lấy lòng bọn họ, nhưng trong lòng hắn vẫn có thêm vài phần hảo cảm đối với Hứa gia.

Một tháng sau, ba người rút cuộc cũng tới Thiên Uyên Thành.

Thành Thiên Uyên trên quảng nghĩa có phạm vi rất lớn, Diệp Trường Sinh sau khi chiếu bản đồ phát hiện phạm vi Thiên

Uyên Thành này hầu như có thể so với toàn cảnh Đại Tấn ở Nhân giới.

Đương nhiên trên thực tế Thiên Uyên Thành khẳng định không lớn như vậy. Khu vực thành nghe nói dài rộng là mấy vạn dặm, tương đương với một tộc ở Thiên Nam.

Tại bên ngoài Thiên Uyên Thành, bên trong bình nguyên dãy núi rộng lớn, có lượng lớn thành trấn, bộ lạc Yêu tộc nhân tộc tồn tại.

Trong những thành thị này cũng không có nhiều cao giai tu sĩ, đại đa số đều là phàm nhân, bọn họ sinh hoạt ở vùng đất rộng lớn phía sau Thiên Uyên Thành này.

Khu vực này, cũng coi là lãnh địa của Thiên Uyên Thành.

Lấy Thiên Uyên Thành làm trung tâm đối với trục tuyến bên trong tường thành Tam Cảnh Thất Địa, bên trái là đại lượng khu vực sinh tồn của yêu thú, bên phải là đại lượng khu vực sinh tồn của Nhân tộc.

Hai tộc Nhân Yêu phân biệt rõ ràng, mà nội thành Thiên Uyên cũng là như vậy, ở trên trục giữa thành trì, một màn sáng thật lớn phân tách hai tộc ra, hai tộc phân biệt ở bên mình.

Chỉ có một số nơi có thể khiến tu sĩ hai tộc trao đổi giao dịch với nhau.

Sau khi đi xuyên qua khu vực cư trú của đại lượng phàm nhân và tu sĩ cấp thấp, cuối cùng ba người Diệp Trường Sinh đã thấy được tường thành Thiên Uyên thành hùng vĩ.

Chỉ nhìn từ phía tường thành này, đây tuyệt đối là thành thị hùng vĩ nhất mà Diệp Trường Sinh từng thấy từ khi còn sống.

Nhưng nghe nói, đối mặt với tường thành Tam Cảnh Thất Địa này cũng chỉ là mặt lùn nhất trong số rất nhiều tường thành Thiên Uyên Thành.

Mặt tường thành này, chiều dài ước chừng hơn vạn dặm, hai bên trái phải mỗi bên kéo dài đến trước một dãy núi to lớn cao lớn.

Hai bên dãy núi, tất cả đều bị một tầng sương trắng bao phủ, hai tộc Nhân Yêu không ai dám xông vào trong sương trắng này.

Sương trắng này chính là phạm vi bao phủ của Kinh Thiên tiên trận.

Thành Thiên Uyên chỉ có trước sau có tường thành, hai bên trái phải không có, hai bên trái phải đều là loại sông núi bị tiên trận bao phủ.

Người này không phải gọi là Thiên Uyên Thành, chẳng bằng nói đây là một tòa Thiên Uyên quan.

Bay về phía trước được một đoạn, ba người đã nhìn thấy một cánh cổng cực lớn ở phía xa xa.

Trong cửa thành có vô số tu sĩ Nhân tộc ra ra vào vào, cũng may cửa thành này rất lớn, không đến mức chen chúc.

Hứa Trường Vũ nhìn cửa thành phía trước, bước chân dừng lại, quay đầu nói với Diệp Trường Sinh và Băng Phượng:

“Cửa thành này dẫn tới khu vực Nhân tộc, chỉ sợ thân phận vị tiên bối Yêu tộc này không thích hợp đi vào!”

Diệp Trường Sinh nghe vậy nhìn về phía Băng Phượng, nói: “Người đi cửa thành bên kia Yêu tộc đi, chờ chúng ta dàn xếp xong sẽ liên hệ với nhau!”

Trên người Băng Phượng đến bây giờ vẫn còn lưu lại khế ước thu năng làm linh thú mà Diệp Trường Sinh để lại. Mặc dù bây giờ khế ước này đã là ước thúc sức mạnh của nàng rất thấp, nhưng một chút cảm ứng thần hồn giữa đôi bên vẫn còn lưu lại.

Cho nên, mặc dù Thiên Uyên thành to lớn như thế nhưng nếu hai người muốn gặp nhau thì vẫn rất dễ dàng.

Nghe được lời này của Diệp Trường Sinh, Băng Phượng có chút trầm ngâm, sau khi quay đầu nhìn hắn vài lần, nàng lạnh lùng nói: ” Tiếp theo, tốt nhất ngươi không để ta vượt qua!”

Dứt lời, hóa thành một đạo ngân quang bay về một hướng khác của thành Thiên Uyên.

“So với ta? Ngươi sẽ không có cơ hội đâu, vĩnh viễn là ta vượt ngươi!” Diệp Trường Sinh thầm nghĩ trong lòng.

“Huyết mạch của ngươi không tầm thường, sau khi tiến vào Thiên Uyên Thành cần thận một chút!” Diệp Trường Sinh

nhìn bóng lưng của nàng, lại truyền âm nói một câu.

Thân hình Băng Phượng hơi dừng lại một chút, hừ lạnh một tiếng, đáp lại: “Ta biết rồi!”

Dứt lời, liền ngân quang lóe lên, trong chốc lát biến mất không thấy gì nữa.

“Đi thôi!” Diệp Trường Sinh quay đầu lại nói với Hứa Huyền Vũ.

“Vâng, tiền bối!” Hứa Trường Vũ đáp ứng, cùng Diệp Trường Sinh bay về phía trước, đồng thời trong lòng âm thầm phỏng đoán thân phận của hai người.

Đi tới cửa thành, một đám tu sĩ mặc chiến giáp màu đen đứng đây duy trì trật tự, phía trên tường thành có vài tên tu sĩ mặc áo giáp màu xanh.

“Đây chính là Thanh Minh vệ và Hắc thiết vệ!” Diệp Trường Sinh thầm nghĩ.

Mấy người đứng trên tường thành nhìn thấy hai người này đi tới, ánh mắt rơi xuống, đánh giá trên người Hứa Quỳnh Vũ thêm vài lần, sau đó thu hồi ánh mắt, không để ý tới bọn họ nữa.

Diệp Trường Sinh và Hứa Huyền Vũ thuận lợi tiến vào Thiên Uyên Thành.

“Từ Tam Cảnh Thất Địa tiến vào Thiên Uyên Thành thật đúng là dễ dàng!” Diệp Trường Sinh thấy cảnh này thầm nghĩ.

Sau khi tiến vào Thiên Uyên Thành, trước mắt rộng rãi, xuất hiện một mảnh bình địa rộng lớn không nhìn thấy đất.

Mà trên mặt đất bằng phẳng này, từng tòa cự tháp màu xanh cao vút trong mây đột ngột từ mặt đất mọc lên, cao gần vạn trượng, đường kính chừng ngàn trượng.

Loại tháp lớn màu xanh này số lượng rất nhiều, mỗi một tòa đều khổng lồ dị thường, tại cửa những cự tháp này, từng đám người mặc giáp dạ dày ra ra ra vào vào vào, có vẻ vô cùng bận rộn.

Diệp Trường Sinh liếc mắt nhìn, tổng cộng nhìn thấy năm loại dạ dày Giáp, như trước đây từng thấy Hắc Thiết Vệ và dạ dày Thanh Minh Vệ là hai loại trong đó.

Còn có một loại dạ dày màu vàng, nhưng lại rất ít khi nhìn thấy, chỉ là thỉnh thoảng mới xuất hiện một người.

Trừ điều đó ra, còn có hai loại dạ dày Giáp, Bạch, mặc hai loại dạ dày Giáp này là nhiều nhất.

“Loại thân mặc áo giáp màu vàng chính là Thiên vệ, mặc dù thành Thiên Uyên to lớn, nhưng số lượng Thiên vệ cũng không nhiều!” Hứa Dục Vũ ở một bên nói ra.

“Những phạm nhân kia là chuyện gì xảy ra?” Diệp Trường Sinh có chút hứng thú nhìn tu sĩ mặc áo giáp vàng, trắng hai dạ dày kia hỏi.

Những người này đều là phạm nhân.

“Bọn họ là Luyện Thể sĩ, trên người mặc áo giáp màu vàng là Luyện Thể sĩ trung giai, người mặc dạ dày màu trắng chính là Luyện Thể sĩ cao giai!”

“Năng lực thực chiến của những Luyện Thể sĩ này rất mạnh, Luyện Thể sĩ cấp cao mượn nhờ một ít linh cụ mạnh mẽ cũng đủ khiến cho tu sĩ Nguyên Anh cũng phải nhượng bộ lui binh!” Hứa Kỳ Vũ nói.

“Luyện thể sĩ sao? Như vậy cũng được coi là đặc biệt của Linh Giới!” Diệp Trường Sinh nhẹ giọng nói.

Không giống với Nhân giới, hầu như không một ai đi con đường luyện thể. Số lượng Luyện Thể sĩ ở Linh giới vô cùng không lồ.

Đương nhiên, tuyệt đại đa số những Luyện Thể sĩ này đều là phạm nhân không có linh căn, người có linh căn cũng giống như Nhân giới, tuyệt đại đa số sẽ không đi luyện thể.

Nếu một người luyện thể, lại tu luyện pháp lực, vậy bước đi chính là con đường pháp thể song tu. Diệp Trường Sinh là như vậy, Loạn Tinh Hải Man Hồ Tử là như vậy, một số hộ pháp Kim Cương của Phật môn Đại Tấn cũng thế.

Người tu hành pháp thể song tu, tuy thần thông đấu pháp vô cùng cường đại nhưng con đường tu luyện lại trở nên vô cùng khó khăn, mỗi lần tiến giai đều cực kỳ gian nan.

Muốn đi lên con đường này để nổi tiếng, vậy tài nguyên tiêu hao thật sự không phải người bình thường có thể chịu đựng

được, cho nên mặc dù ở Linh giới, phần lớn tu sĩ vẫn không luyện thể.

Nhân tộc Linh giới, trong những người tu luyện pháp thể trên con đường này, tu vi cao nhất chính là Thiên Nguyên Thánh Hoàng tiếng tăm lừng lẫy.

Vị Thánh Hoàng này cũng là nhân vật truyền kỳ, hấn vốn là phạm nhân không có linh căn, sau khi bước lên con đường luyện thể, bằng vào thiên tư kinh người và cơ duyên bất phàm, trong thời gian ngắn ngủi vài chục năm đã luyện thể thuật đại thành.

Sau đó, thông qua phương pháp đặc thù hấn đạt được linh căn, tu vi từ đây tăng mạnh, trở thành một trong tam hoàng bây giờ.

“Những Luyện Thể sĩ này cũng là một lực lượng cường đại không thể bỏ qua cho Nhân tộc, trong vô số lần đối mặt với ngoại địch tiến công, các Luyện Thể sĩ đều phát huy tác dụng rất lớn!” Hứa Dục Vũ ở một bên nói ra.

“Trong Thiên Uyên Thành có mấy trăm thanh sắc cự tháp, trong mỗi thanh tháp lớn đều tích lũy mấy ngàn vạn binh khí, tùy thời đều phòng bị ngoại tộc xâm lấn! “

“Bằng vào lời nói của tu sĩ, không cách nào tập trung đại quân như vậy. Trong đại quân nhân tộc, đại bộ phận đều là phạm nhân luyện thể như vậy!”

Diệp Trường Sinh quan sát các loại kiến trúc bên trong Thiên Uyên Thành, tại phía dưới những cự tháp màu xanh, vây quanh nó thành lập một mảng lớn kiến trúc.

Nhỏ thì mấy trăm trượng, lớn cao ngàn trượng, những kiến trúc này đều có chỗ hữu dụng, không ngừng có người ở bên trong ra vào vào.

Bất quá, người ra vào những kiến trúc này, đại bộ phận đều không có mặc các loại dạ dày Giáp, mà những người ra vào tháp cao, tất cả đều mặc dạ dày giáp.

Giống như không có dạ dày xuyên giáp thì không thể tiến vào tòa tháp cao kia.

Ở giữa mấy tòa tháp lớn màu xanh có một tòa tháp lớn càng lớn hơn nữa, còn có rất ít người đi tới tòa tháp cao.

Hơn nữa, tòa tháp kia sừng sững đứng ở trên trục tuyến của thành Thiên Uyên, tựa hồ nhân yêu cũng có thể tiến vào.

“Xem ra đây chính là tòa tháp của trưởng lão, trưởng lão hội của thành Thiên Uyên bất cứ lúc nào cũng có thể có hai vị trưởng lão cấp Hợp Thể tọa trấn trong đó. Cứ cách mười năm, trưởng lão trong này sẽ lại ra giảng đạo một lần nữa!” Diệp Trường Sinh thâm nghĩ trong lòng.

Ở tại Thiên Uyên Thành, còn có một cái cự lớn lớn lớn lớn chính là có thể thường xuyên nghe các tu sĩ hợp thể giảng đạo.

Nếu như để ở chỗ khác, trên cơ bản cũng không có khả năng có đãi ngộ như vậy.

Lúc Diệp Trường Sinh dò xét chung quanh, Hứa Đình Vũ thì thả ra một đạo truyền âm phù.

Qua một lúc, bỗng nhiên một đạo kim quang từ đằng xa bay tới, rơi trước mặt hai người.

Trong kim quang là một nam tử trung niên mặc kim giáp Thiên Vệ, mặt trắng không râu, thoạt nhìn hơn ba mươi tuổi.

“Bái kiến Triệu tiên bối!” Hứa Báo Vũ vội vàng tiến lên hành lễ.

Diệp Trường Sinh lập tức sẽ biết, vị này hẳn là thủ lĩnh Triệu Vô Quy, một thủ lĩnh vòng nhỏ của tu sĩ phi thăng mà Hứa gia tộc đã nói.

Nam tử trung niên đánh giá Hứa Quỳ Vũ một chút, cười hỏi: “Người chính là con gái duy nhất của gia tộc phải không?”

“Gia phụ đúng là Hứa gia tộc trưởng, lần này làm phiền tiên bối!” Hứa Báo Vũ vội vàng nói.

“Không sao!” Triệu Vô Quy nói xong, quay đầu nhìn về phía Diệp Trường Sinh.

Ánh mắt hắn sáng lên, cẩn thận đánh giá Diệp Trường Sinh một phen, hỏi: “Các hạ là Diệp đạo hữu từ hạ giới phi thăng lên?”

Đối phương là một vị tu sĩ Luyện Hư, Diệp Trường Sinh cũng không dám lãnh đạm, vội vàng chấp tay nói: “Tại hạ Diệp Trường Sinh, chính là tu sĩ từ hạ giới phi thăng lên đây, bái kiến Triệu tiên bối!”

“Đạo hữu không cần khách khí, bất quá người cùng mấy người trước đó đều rất kỳ quái, chỉ là Hóa Thần sơ kỳ, lại có thể phi thăng lên, hơn nữa cũng không được Phi Linh Đài tiếp dẫn qua.” Triệu Vô Quy một bộ dạng nghi hoặc nói.

“Xem ra Hứa gia không nói cho người này biết chúng ta phi thăng như thế nào!” Diệp Trường Sinh nghe đối phương nói lời này, trong lòng thầm nghĩ.

Hắn cười khỏ một tiếng, mơ mơ hồ hồ nói: “Chúng ta đều là ngoài ý muốn phi thăng lên!”

“Mà thôi, ta cũng không có ý định truy cứu nguyên nhân các người phi thăng, các người có thể gặp được Hứa gia, kịp thời đi tới Thiên Uyên Thành trong tay, vẫn là có vài phần vận khí ở trên người!”

“Nếu không phải nói như thế thì e rằng người đã gặp nguy hiểm rồi, trước đây ta cũng từng thấy một ít tu sĩ phi thăng xuất hiện ở trong cương vực khác của Nhân tộc, không biết

chuyện sẽ tới Thiên uyên thành, kết quả lại bị thiên kiếp lần đầu đánh giết!”

Triệu Vô Quy nói xong, lắc đầu, bộ dáng cảm khái.

“Nếu đạo hữu đã tới Thiên Uyên Thành, vậy rất có thể người đã biết rất nhiều chuyện liên quan tới tu sĩ Thiên Uyên Thành và phi thăng rồi, ta đây cũng nói ngắn gọn, đối với việc gia nhập Thanh Minh Vệ, người hẳn là không có ý kiến gì a?”

Triệu Vô Quy hỏi.

“Vẫn bồi không có ý kiến gì!” Diệp Trường Sinh nói.

“Được, đã như vậy, người cầm lấy miếng ngọc bội này đi, ta đã làm xong thân phận Thanh Minh vệ của người rồi!” Triệu Vô Quy nói, ném lại một miếng ngọc bội.

Diệp Trường Sinh trong lòng có chút kinh ngạc, hiệu suất của vị thiên vệ này quả thực rất nhanh.

Hắn nhận lấy ngọc bội, vừa xem xét, trên một mặt có khắc một ít ngân khoa văn, một mặt có khắc mấy chữ “Bính Tam Tứ”.

Tựa hồ ở trong thành này, ngân khoa văn tự tiên giới này đều được sử dụng khắp nơi.

Trên đường vừa rồi Diệp Trường Sinh tiến vào, từ trên tường thành, trên giáp dạ dày của tu sĩ có rất nhiều nơi, đều thấy được Ngân Khoa Văn.

“Bính Tam Thập là tiểu đội do người thống lĩnh, tiểu đội này trước đây không lâu chấp hành một nhiệm vụ nguy hiểm, gần như toàn quân bị diệt, hiện tại chỉ còn lại hai gã Hắc Thiết Vệ, vừa vận hai người các người đều được bổ sung vào!”

Triệu Vô Quy nói xong, cũng ném một ngọc bội cho Hứa Huyền Vũ.

“Một tháng sau Thanh Minh vệ và giáp dạ dày Hắc thiết vệ sẽ đưa tới cho các người, xét thấy các người là tu sĩ mới tới, tháng đầu tiên không cần chấp hành nhiệm vụ, nhưng một tháng sau khi phân phối xong nhiệm vụ thì không thể chối từ!”

“Diệp đạo hữu, Diệt Trần Đan của người cũng sẽ được phát sau một tháng nữa!” Triệu Vô Quy ôn hòa nói với Diệp Trường Sinh.

Diệt Trần đan là thứ mà Diệp Trường Sinh mong nhớ nhất, sau khi nghe được tin tức chính xác này, tâm tình hân hoan lại, gật đầu nói: “Đa tạ tiền bối an bài!”

Triệu Vô Quy lại lấy ra một khối ngọc giản màu trắng đưa cho Diệp Trường Sinh, nói: “Đây là bản đồ của bốn thành, các người mới đến, vẫn chưa có chỗ ở, trước tiên có thể tới Phi Linh điện ở lại đã!”

“Bất quá Phi Linh điện kia chỉ là địa phương tạm thời tụ họp của phi thăng tu sĩ, không nên ở lâu, trong thành này tu sĩ Nguyên Anh trở lên đều có động phủ độc lập của riêng mình!”

“Nhưng động phủ là tốt hay là xấu, cũng chỉ có thể dựa vào chính các người đi tranh thủ, tình huống cụ thể, các người đi Ngọc Đình các hỏi một chút là biết!”

“Ta còn có việc, không nói nhiều nữa, các người mau chóng quen thuộc hết thầy trong tòa thành này. Diệp đạo hữu, người cũng chuẩn bị sẵn sàng nghênh đón thiên kiếp đầu tiên đi!” Triệu Vô Quy cười hắc hắc, nói với Diệp Trường Sinh.

Dứt lời, vị Luyện Hư Thiên Vệ này liền hóa thành một vệt sáng rời khỏi nơi này.

Diệp Trường Sinh thoáng trầm mặc một lát, sau đó quay đầu nói với Hứa Huyền Vũ: “Nghệ Vũ tiên tử, chúng ta trước đi Phi Linh điện kia xem một chút đi!”

“Hết thầy đều nghe theo tiền bối an bài!” Hứa Báo Vũ nhẹ giọng nói.

Diệp Trường Sinh gật gật đầu, cầm khối ngọc giản màu trắng kia nhìn một lát, sau đó mang theo Hứa Tĩnh Vũ đi vào một hướng khác trong thành.

.....

Phi Linh điện là một tòa lầu các sừng sững ở một nơi trong thành. Sau khi Diệp Trường Sinh và Hứa Huyền Vũ đến đó, nói rõ thân phận, liền có người bố trí riêng cho bọn họ một căn phòng.

Hắn ngồi trong phòng không bao lâu, chợt nghe bên ngoài vang lên một giọng nói già nua: “Diệp sư đệ có trong phòng không?”

Thanh âm này đối với Diệp Trường Sinh mà nói rất là quen thuộc, trên mặt hắn lộ ra vẻ vui mừng, vội vàng đứng lên mở cửa.

Theo đó một trận ngân hà chớp động, cửa phòng mở ra, bên ngoài đứng một lão đầu tướng mạo có vài phần tròn trịa, lão đang cười híp mắt nhìn nơi này.

“Hương sư huynh, tin tức của người thật linh thông!” Diệp Trường Sinh nhìn lão đầu nhi, vừa cười vừa nói.

“Ha ha, tiểu lão nhân vừa chấp hành xong nhiệm vụ trở về, liền nghe Liễu lão ca bên này nói có một vị tu sĩ phi thăng Hóa Thần Sơ Kỳ, họ Diệp!”

“Lúc ấy ta vừa nghe, liền đoán được hẳn là Diệp sư đệ người, tới đây xem một chút, quả nhiên là!” Hương Chi Lễ cười ha hả nói, trên mặt tràn đầy vẻ tươi cười.

Trong linh giới mệnh mông này, những tu sĩ giới bọn họ gặp lại, trong lòng không khỏi cảm khái thêm mấy phần.

“Hương sư huynh, mời vào!”

Kéo tiểu lão đầu vào, sau khi hai người ngồi xuống, Hương Chi Lễ gật gù đắc ý nói: “Vốn ta còn tưởng rằng Diệp sư đệ phải mấy trăm năm nữa mới có thể đến, không nghĩ tới lại đến nhanh như vậy!”

“Tính toán thời gian, Diệp sư đệ chỉ sợ là hơn sáu trăm tuổi liền đột phá Hóa Thần a? Phần thiên tư này thật sự là đáng sợ!” Hương Chi Lễ cảm khái nói.

“Ha ha, Hương sư huynh cũng đã tiến giai Hóa Thần trung kỳ, tiểu đệ ta làm sao có thể so với người chứ?” Diệp Trường Sinh cẩn thận đánh giá Hương Chi Lễ vài lần, vừa cười vừa nói.

Vị đệ nhất tu sĩ Nhân giới ngày xưa, hiện tại rõ ràng đã là Hóa Thần trung kỳ.

Đối với biến hóa tu vi của Hương Chi Lễ Diệp Trường Sinh cũng không cảm thấy kỳ quái, bản thân vị sư huynh tiện nghi như hắn tại Nhân giới cũng đã là đỉnh cao của Hóa Thần sơ kỳ.

Chỉ là bởi vì nguyên nhân thiên địa nguyên khí, vẫn luôn không thể đột phá.

Hiện giờ cách lúc hần phi thăng Linh giới đã hơn trăm năm, hần khẳng định trong khoảng thời gian này đã tìm được biện pháp đột phá bình cảnh, thực hiện tu vi tiến bộ.

Nghe được lời của Diệp Trường Sinh, Hương Chi Lễ cười hắc hắc nói: “Trong Thiên Uyên Thành này đích thật là các loại tài nguyên phong phú, linh dược có thể làm cho tu sĩ Hóa Thần chúng ta đột phá bình cảnh, các phiên đấu giá sẽ không gặp mặt nhau!”

“Tiểu lão ta cũng tham gia hội đấu giá vài lần, dễ dàng mua được linh dược có thể giúp đột phá bình cảnh nhanh như vậy!”

“Thân gia của sư đệ ngươi hơn xa so với bọn ta giàu có hơn nhiều, đến Thiên Uyên Thành này, xem như ngươi cá gặp nước rồi!”

“Hương sư huynh nói gì thế, linh thạch của sư đệ ta vì phi thăng đã tiêu hao hết rồi. Phải biết rằng lần này ta tới đây, mang theo một vị đại gia còn chưa đào được một khối linh thạch đấy!” Khóe mắt Diệp Trường Sinh co giật hai cái, có chút bất đắc dĩ nói.

Nhớ lại thời gian ở Nhân giới, từ lúc biết được tình cảnh trên người nàng căn bản không có nhiều linh thạch, hần cũng không biết nói gì.

Vốn tưởng rằng gia hỏa này sống lâu như vậy, trên người hần là có rất nhiều linh thạch.

Nhưng kết quả là lúc còn ở Nhân giới, Băng Phượng vốn chưa thu thập được linh thạch.

Bởi vì món linh thạch đó đối với nàng mà nói chẳng có tác dụng gì, trước nay nàng chưa từng dùng linh thạch để giao dịch với người khác.

Kết quả là, trên người nàng chỉ có mười mấy khối linh thạch cao giai, ngoài ra, không còn vật gì khác.

Trên người nàng có rất nhiều tài liệu băng hàn thuộc tính vô cùng trân quý, linh dược, nhưng những thứ này không có tác dụng lớn như linh thạch của Diệp Trường Sinh.

Cho nên chuyến đi này của hần chẳng khác gì là vô ích đem theo Băng Phượng.

Bất quá, cân nhắc tới đây là người nhà mình, hấn cũng không cảm thấy thiệt thòi.

Nghe được lời này của Diệp Trường Sinh, trên mặt Hường Chi Lễ lộ ra vẻ nghi hoặc, cắt râu nói: “Lại nói, lần này đi vào Thiên Uyên Thành chỉ có một mình sư đệ, vị khác cùng người phi thăng lên đây là?”

“Là vị Băng Phượng đạo hữu của Băng Hải!” Diệp Trường Sinh nói.

“A, thì ra là thế, nàng đi vào khu vực của Yêu tộc, bất quá ta nghe nói sư đệ và vị Băng phượng kia có chút mâu thuẫn, thậm chí còn nhốt nó lại, làm sao...”

Hường Chi Lễ trên mặt tràn đầy thần sắc khó hiểu.

Từ sau khi Băng Phượng bị Diệp Trường Sinh bắt đi, bọn họ đều cảm thấy cả cuộc đời Băng Phượng chắc sẽ không có hi vọng tiến giai Hóa Thần.

Không nghĩ tới, đôi phương chẳng những tiến giai Hóa Thần, còn cùng Diệp Trường Sinh có thù với nàng cùng phi thăng lên.

Nơi này rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, quả thực làm cho lão Hường lão đầu trong lòng nghĩ thầm không thôi.

“Ha ha, những chuyện này đều là chuyện cũ, tại ta hiểu rõ, dùng lý lẽ thuyết phục, Băng Phượng đạo hữu cuối cùng buông xuống chút ân oán này, cùng ta bước lên nghịch linh thông đạo!” Diệp Trường Sinh cười gượng một tiếng nói.

Nghe được lời giải thích này của hấn, Hường Chi Lễ trong lòng không ngừng rung động, nhưng hấn cũng sáng suốt không tiếp tục hỏi nữa.

Đối với ân oán tình thù giữa hai người, hấn không cảm thấy hứng thú.

Lại nói: “Chúng ta vốn cho là đi cùng sư đệ người nên là Bạch đạo hữu của Thái Nhất môn, không nghĩ tới lại là Băng Phượng!”

“Vậy bây giờ Bạch đạo hữu thế nào?” Trên mặt tiểu lão nhân lộ ra một tia ân cần hỏi thăm.

Diệp Trường Sinh lắc đầu, nói: “Tình huống của Bạch đạo hữu, ta cũng không rõ lắm, trước khi ta tới đây, hắn vẫn còn đang bế quan...”

“Bất quá sự tình Nghịch Linh Thông Đạo, có lẽ đệ tử Thái Nhất môn đã báo cho hắn từ rất sớm!”

Hương Chi Lễ nghe vậy, có chút tiếc nuối thở dài một tiếng, nói: “Bạch đạo hữu trước khi bế quan là dự định liều mạng một lần trùng kích bình cảnh Hóa Thần trung kỳ. Nếu như kịp thời nhận được tin tức, hắn sẽ dừng lại, chỉ hy vọng hắn có thể an toàn xuất quan!”

“Đúng vậy, Nhân giới tu sĩ chúng ta, cũng chỉ có mấy người như vậy. Sự đệ ta cũng hi vọng Bạch đạo hữu có thể an toàn xuất quan!”

“Nhưng nói đi cũng phải nói lại, mấy vị đạo hữu còn lại bây giờ thế nào rồi?” Diệp Trường Sinh lại hỏi.

“Hô đạo hữu cùng Phong lão đệ đều ở bên ngoài chấp hành nhiệm vụ, còn chưa trở về. Xa lão yêu đi đến Yêu tộc bên kia, hiện tại tình huống như thế nào, cũng không rõ ràng lắm!”

“Bất quá bản thể lão gia hỏa này là Linh Giới Yêu thú, cũng không vội vàng cần diệt trần đan, hắn khác với chúng ta!”
Hương Chi Lễ lắc đầu nói ra.

“Vậy lão yêu có liên lạc với sư huynh không?” Diệp Trường Sinh hỏi.

“Hắc hắc, lão yêu ở Linh giới cũng có tộc đàn của mình thuộc về, hắn sao có thể để ý đến đám phi thăng tu sĩ không có căn nguyên như chúng ta đây?” Hương Chi Lễ cười lạnh hai tiếng nói.

“Cũng đúng, kỳ thật, nếu không phải là bất đắc dĩ, sư đệ cũng không muốn lão yêu này theo chúng ta đến Linh giới!” Diệp Trường Sinh lắc đầu thở dài nói.

Hương Chi Lễ cười hắc hắc, nói: “Dù sao yêu hồn thạch trăm vạn yêu hồn kia, muốn hắn đi thu thập, lại thêm lần đầu tiên đi qua nghịch linh thông đạo, cần có người dò đường, chúng ta cũng đành để hắn lên thôi!”

Nói xong, Hường Chi Lễ cười lạnh hai tiếng: “Nhưng mà lão yêu kia hiện tại đang ở Linh giới cũng không dễ chịu gì, tàn sát trăm vạn sinh linh ở hạ giới cũng không có ảnh hưởng lớn như vậy, nhưng ở thượng giới này, hắc hắc!”

Diệp Trường Sinh nghe vậy, trên mặt cũng lộ ra nụ cười.

Tại giới diện càng cao đẳng, lượng lớn tàn sát sinh linh càng là một điều kiêng kỵ.

Tại nhân giới, tông môn như Âm La tông cũng có thể lén lút luyện chế trăm vạn sinh hồn Âm La phiến, nhưng đặt ở Linh giới, luyện chế loại pháp khí này sẽ lập tức đưa tới tai ương diệt môn.

Mặc dù người ngoài không ra tay, nhưng sát khí tích góp từ giết chóc trăm vạn sinh linh cũng đủ khiến cho toàn bộ đệ tử môn phái lâm vào điên cuồng.

Xa lão yêu tại nhân giới tàn sát hàng trăm vạn Yêu tộc, không có nhiều ảnh hưởng lắm, nhưng đến linh giới, loại sát khí quy mô này quán thân, hẳn ta có thể chịu được!

Sau khi cùng Diệp Trường Sinh trò chuyện một phen với cố nhân Nhân giới, Hướng Chi Lễ lại giới thiệu rất nhiều tình huống của Thiên Uyên Thành cho hần biết.

Cuối cùng, Hướng Chi Lễ lại đáp ứng hai ngày nữa rồi dẫn hần tới Ngọc Khuyết Các lựa chọn linh địa, rồi mới chậm rãi cáo từ.

Đợi sau khi vị sư huynh này rời đi, Diệp Trường Sinh ngồi trong phòng, thở phào nhẹ nhõm, hồi tưởng lại những chuyện phát sinh trong khoảng thời gian gần đây, bắt đầu lật lại ván cờ.

Sau khi đi qua Nghịch Linh Thông đạo gặp được tu sĩ Hứa gia, quả thực là một việc ngoài ý muốn.

Bất quá chuyện ngoài ý muốn này ngược lại là một chuyện tốt, giảm bớt cho hần rất nhiều phiền phức, trực tiếp đưa hần đến Thiên Uyên thành.

Kể từ đó, trải qua một thời gian ngắn nguy hiểm nhất, tiếp theo chỉ cần ở trong thành Thiên Uyên nhận nhiệm vụ, chậm rãi tu hành, hơn nữa chuẩn bị thiên kiếp lần đầu tiên là được rồi.

Từ chỗ Hướng Chi Lễ, Diệp Trường Sinh biết được đây là lần thiên kiếp đầu tiên, mặc dù cực kỳ mãnh liệt, nhưng đối với tu sĩ Hóa Thần có được Linh Bảo như bọn họ mà nói, vượt qua cũng không khó.

Diệp Trường Sinh đối với việc vượt qua thiên kiếp rất có lòng tin, dù sao trên tay hần có một kiện Nguyên Từ sơn còn mạnh hơn so với linh bảo bình thường.

Khẽ điểm vài cái, Diệp Trường Sinh phát hiện hần không phải người giàu có bình thường.

Đầu tiên, ba ức linh thạch trên người kia, chính là một con số phi thường nghịch thiên, hầu như vượt qua tổng lượng linh thạch trên người một vị tu sĩ Hợp Thể đỉnh phong.

Trừ cái đó ra, chính là Hắc Phong Kỳ, Hư Thiên Đỉnh cùng Nguyên Từ Sơn ba kiện Linh Bảo cấp này.

Đây là pháp bảo chủ lực của Diệp Trường Sinh, ngoại trừ ba món này, trên người hắn mặc dù còn có một ít pháp bảo, nhưng phần lớn trong lúc chiến đấu đều không dùng được.

Tỷ như Chu Thiên Tinh Thần Kính, uy lực của hắn bây giờ hơi không đủ.

Ví dụ như Thanh Linh giáp từng phát huy tác dụng rất lớn, hiện tại tác dụng duy nhất chính là chạy đi.

Nhưng trên đường đi, Thanh Linh giáp cũng không đủ, ưu thế về tốc độ đã giảm xuống rất nhiều.

Những món linh bảo có vẻ như là đồ trang điểm, như Tinh Linh kiếm, Tam Điểm phiến đều ở lại Nhân giới nên không có mang theo.

Về phương diện đấu pháp, chủ lực hiện giờ của Diệp Trường Sinh chính là Hắc Phong kỳ và Nguyên Từ sơn, nếu hai món đồ này đều không thể giải quyết địch nhân, vậy có bao nhiêu pháp bảo khác cũng vô dụng.

Trừ pháp bảo ra, về phương diện phù lục hắn có thể phát huy được tác dụng của Lục Đỉnh Thiên Giáp Phù trong lúc đấu pháp cấp Hóa Thần, cùng với nửa trang Kim Từ Ngọc Thư giảng thuật về phù lục chi đạo.

Trong bốn loại phù triện kia, Mạc Lan thánh cảm đã tìm hiểu được phương pháp chế tác Thái Nhất Hóa Thanh Phù đơn giản nhất.

Về phương diện đan dược, Diệp Trường Sinh hiện tại cũng không có đan dược gì có thể trợ giúp tu sĩ cấp Hóa Thần, đây là một khuyết điểm.

Chẳng qua ở trong thành Thiên Uyên, tin tưởng mấy vấn đề này rất nhanh sẽ được giải quyết.

Trên tay hắn không thiếu linh dược luyện chế đan dược, ở Nhân giới, hắn vợ vết không ít các loại linh dược, hơn nữa trên có lục dịch thúc dục, Hóa Thần kỳ không thiếu đan dược.

Dù sao, cho dù là các loại đan dược cấp bậc Hóa Thần, yêu cầu tuổi thọ vẫn là trong vạn năm, có thể đạt tới trên vạn năm

rất ít.

Mà lục dịch trên tay Diệp Trường Sinh, mặc dù là sản phẩm của Chương Thiên Bình tại Nhân giới, chỉ có thể thúc dục linh dược sinh trưởng đến vạn năm, nhưng đối với hắn mà nói cũng đủ dùng.

Huống chi, trên tay hắn còn có không ít linh dược thu được hơn vạn năm trong Linh Miếu Viên, những thứ này giá trị tương đương trân quý.

Hiện tại mà nói, ở phương diện tu hành, hắn không thiếu tài nguyên.

Ngoài những thứ không thể thiếu này ra, trên tay Diệp Trường Sinh còn có rất nhiều thứ càng thêm quý giá.

Ví dụ như, quả Huyền Thiên kia.

Đương nhiên, trong thời gian ngắn thứ này hắn cũng không dám đụng vào, không có tu vi Hợp Thể hoặc Đại Thừa, kích hoạt chỗ hư hại của Huyền Thiên Trảm Linh Kiếm hơn xa điểm này.

Vì vậy, tạm thời Diệp Trường Sinh phong ấn quả này thật sâu, không định vận dụng khi hắn có đủ thực lực.

Còn có một vật quan trọng khác chính là hai mươi vạn con Phệ Kim Trùng kia, những con trùng này nếu bồi dưỡng thành thể, tuyệt đối là một vật phi thường khủng bố.

Phệ Kim Trùng ở Linh giới tuyệt đối là một loại vật có thể làm cho tu sĩ các tộc nghe được cũng sợ hãi.

Hai mươi vạn con Phệ Kim Trùng trưởng thành, quả thực có thể xưng là đại sát khí hủy diệt giới diện.

Trong lịch sử Linh giới đã từng gặp phải một lần trùng tai như vậy.

Bên kia Lôi Minh đại lục đã từng xuất hiện mấy vạn con Phệ Kim Trùng thành thực thể, kết quả là ở chỗ nào thì các tộc trên Lôi Minh đại lục đều không có con nào có thể chống lại.

Sau khi liên tiếp tiêu diệt mấy tộc đàn, cuối cùng vẫn là Lôi Minh đại lục, một siêu cấp đại tộc mượn Huyền Thiên Chi Bảo “Phá Thiên Chùy” trong tộc bọn hắn đập ra một khe hở

không gian thật lớn, trục xuất tất cả Phệ Kim Trùng ra ngoài, mới giải quyết xong lần tai họa côn trùng này.

Giả như Diệp Trường Sinh sau này vô ý ngã xuống, mà Phệ Kim Trùng của hắn tất cả đều tiến cấp đến thành thực thể mà nói, điều đó có thể tưởng tượng được Phong Nguyên đại lục tất nhiên sẽ gặp phải một hồi tai nạn tương tự như Chân Tiên Mã Lương hạ giới.

Đương nhiên, muốn bồi dưỡng những Phệ Kim Trùng này đến giai đoạn thành thực, vậy cần tiêu hao tài nguyên thật sự là quá nhiều.

Diệp Trường Sinh không giống như Hàn Lập, có thể dùng lực dịch vô thành bồi dưỡng, hắn muốn phục chế tất cả, đều cần tiêu phí linh thạch.

Sau khi có được phương pháp thúc giục phệ kim trùng, Diệp Trường Sinh đã tính toán qua, muốn bồi dưỡng một con phệ kim trùng thành thực liền phải tiêu hao mười vạn linh thạch.

Mặc dù số lượng này so với cấp bậc Nguyên Anh Phệ Kim Trùng thì có thể xưng là vô cùng ít.

Nhưng nếu như Diệp Trường Sinh muốn bồi dưỡng ra phệ kim trùng có quy mô đủ lớn, vậy tiêu hao vẫn là một con số khó có thể đánh giá.

Đem hai mươi vạn Phệ Kim Trùng này nuôi dưỡng đến giai đoạn thành thực, vậy phải tiêu hao hai trăm triệu linh thạch.

Cái này gần như là một cái hạ cấp giới linh thạch tổng lượng.

Đương nhiên, số lượng linh thạch này đối với hắn hiện tại chính là một con số trên trời, nhưng đối với tương lai hắn cũng khó nói.

Cho nên Diệp Trường Sinh cũng không vội, ở giai đoạn hiện tại hắn xem như thúc giục ra mấy vạn con Phệ Kim Trùng trưởng thành, thần thức cũng không điều khiển được.

Thần thức hắn hiện tại cũng lắm cũng chỉ điều khiển được mấy chục con phệ kim trùng đã trưởng thành.

Huyền Thiên Trảm Linh Kiếm và Phệ Kim Trùng, xem như hai con át chủ bài mà Diệp Trường Sinh hiện tại nắm trong tay.

Thứ này đều là không lấy ra không có vấn đề gì, vừa lấy ra nhất định sẽ là kinh thể hải tặc!

Ngoài những thứ này ra, trên tay hắn còn có một thứ đáng để quan tâm là lông vũ và huyết dịch của Toan Nghê.

Đây là thứ có thể trợ giúp cực lớn cho Diệp Trường Sinh trong khoảng thời gian ngắn.

Ngoại trừ những thứ này ra, trên người hắn còn có hàn tủy, Thiên Lô Trúc, một đồng lớn chỉ cần cần lấy ra, mặc dù ở Linh giới cũng có thể được hâm mộ.

Có mấy thứ này ở trên người, Diệp Trường Sinh cũng không lo sau này sẽ thiếu linh thạch. Nếu như phải dùng đến linh thạch, tùy tiện lấy ra một ít, đầu giá mấy lần là có thể tích lũy được linh thạch không ít rồi.

“Tiếp theo, chính là tu luyện Hóa Thần kỳ pháp lực, mau chóng đạt tới Hóa Thần sơ kỳ đỉnh phong, sau đó tìm kiếm đồ vật đột phá Hóa Thần trung kỳ, tại Thiên Uyên thành hắn là không phải rất khó!”

“Chẳng qua sau khi tu luyện tới Hóa Thần hậu kỳ, ta cũng không còn công pháp, đây cũng là một vấn đề, phải nghĩ biện pháp giải quyết!”

“Trong lúc tu luyện, chuyện bồi dưỡng Phệ Kim Trùng thành thực không thể hạ xuống, chuyện tăng năng lực chế phù cũng không thể hạ xuống!”

“Đợi sau khi năng lực chế phù tăng lên, liền có thể chế tác Thái Nhất Hóa Thanh Phù, loại phù lục này có nhiều tác dụng, nhất định phải nhanh chóng chế tạo ra nó!” Diệp Trường Sinh thầm nghĩ.

“Ngoài ra còn có một việc ta muốn đem vài loại hỏa diễm dung hợp lại, Tinh Linh Tử Viêm ta biết đầu tiên cùng với Kiềm Lam Băng Diễm, Thái Âm Chân Hỏa, Thái Dương Chân Hỏa, dung hợp những hỏa diễm này lại với nhau để xem có thể tiến giai thành Tinh Viêm Chi Hỏa hay không!”

.....

Diệp Trường Sinh ngồi trong phòng, ánh mắt lấp lánh, trong lòng suy nghĩ phương hướng tu hành sau này.

Hắn làm ra một quy hoạch sau này cho chính mình, sau khi tu hành xong.

Qua hai ngày, Hường Chi Lễ quả nhiên đến ứng hẹn, mang theo Diệp Trường Sinh đi tới một tòa lầu các ba tầng trong thành.

Đây chính là vị trí phân phối linh địa của Ngọc Đình các.

“Tầng một là nơi phân phối linh địa của tu sĩ Nguyên Anh, tầng hai mới là nơi tu sĩ Hóa Thần chúng ta nên đi!” Hường Chi Lễ cười tủm tỉm nói, kéo Diệp Trường Sinh lên lầu hai.

Nơi này quanh quẽ, không có mấy người, nhưng ngồi ở vị trí phía trên, vừa nhìn đã biết là vị tử bào đại hán của chủ nhân nơi này, là một vị luyện hư tu sĩ.

Mà ở phía dưới, đám người được chỉ điểm trên bản đồ giống với Diệp Trường Sinh và Hường Chi Lễ, là tu sĩ Hóa Thần.

Hường Chi Lễ chỉ vào tấm bản đồ kia, nói với Diệp Trường Sinh: “Sư đệ, trên bản đồ này bao gồm hai dãy núi thuộc Thiên Uyên Thành quản lý.”

“Trong đó có tòa “Thúy Lang sơn” linh khí đầy đủ nhất, là địa phương tốt nhất, đồng thời cũng là nơi tranh đoạt kịch liệt nhất!”

“Số lượng động phủ ở trên dãy núi này có hạn, một củ cải trắng chỉ có một cái hố, chỉ có chủ nhân động phủ đời trước chết, người đến sau mới có thể tiến vào lại!”

“Hai ngày nay tiểu lão nhân ta đã thăm dò một chút, vừa vặn trông ra ba tòa động phủ, sư đệ ngươi muốn tranh đoạt mà nói, vẫn là có hy vọng lớn!” Hường Chi Lễ cười tủm tỉm nói.

“Một ngọn núi khác thì sao?” Diệp Trường Sinh hỏi.

“Còn tòa “Thiên Vũ Sơn” kia thì hơi kém một chút, nhưng động phủ thích hợp cho chúng ta tu luyện vẫn là số lượng không ít!” Hường Chi Lễ nói ra.

Diệp Trường Sinh nghe vậy gật đầu, ánh mắt hắn xoay chuyển, rơi vào trong phạm vi Thúy Lang sơn.

Tòa động phủ chứa Bách Mạch Luyện Bảo Quyết nằm ở trên một dãy núi tên là Quỳnh Lang sơn. Dãy núi kia bây giờ là

quy về cho tu sĩ Nguyên Anh tu luyện.

Diệp Trường Sinh không có khả năng chạy vào trong động phủ cấp bậc Nguyên Anh, hơn nữa hẳn cũng không biết động phủ cất giấu Bách Mạch Luyện Bảo Quyết rốt cuộc ở nơi nào, cho nên tạm thời không có chủ ý với môn công pháp này.

Nếu như tạm thời không thể có được Bách Mạch Luyện Bảo Quyết, vậy Diệp Trường Sinh cũng sẽ không quá khách khí, trực tiếp định tìm kiếm động phủ tương đối tốt linh khí.

Ba tòa động phủ trên Thúy Lang sơn đã được đánh dấu, phía trên lóe ra vài con số, có con thì không.

Động phủ xuất hiện dấu số nghĩa là động phủ này đã được mọi người nhìn trúng, con số xuất hiện cũng có vài người nhìn trúng.

Đến lúc đó, muốn đạt được tòa động phủ này, những người này phải tranh đoạt, người thắng được động phủ, người thất bại trực tiếp đánh mất quyền lực chọn lựa động phủ trong vòng trăm năm.

“Sư đệ ngươi định chọn tòa nào?” Hướng Chi Lễ cười tủm tỉm hỏi.

“Chính là tòa đó!” Diệp Trường Sinh nói xong, ngón tay chỉ về phía động phủ duy nhất trên Thúy Lang sơn,

Nhìn thấy mục tiêu của hắn, chỉ một thoáng trong mấy Hóa Thần khác trong phòng, lập tức có người biến sắc.

Hiển nhiên, người này cũng nhìn trúng tòa động phủ này, chỉ là hắn còn chưa kịp đánh dấu mà thôi.

Sau khi thấy Diệp Trường Sinh vừa tới đã chỉ định mục tiêu, một người đàn ông trung niên trên mặt mọc đầy râu quai nón đi ra, trầm giọng nói:

“Đạo hữu nhìn trúng tòa động phủ kia, ta cũng nhìn trúng, chẳng lẽ đạo hữu muốn tranh đoạt cùng Ngôn mỗ sao?”

“Đạo hữu chỉ là một tu sĩ Hóa Thần Sơ Kỳ, ta khuyên ngươi nên từ bỏ đi, miễn tổn thương hòa khí!” Vị tu sĩ Hóa Thần trung kỳ này nói.

Diệp Trường Sinh nghe vậy mỉm cười, đang muốn nói chuyện, lúc này trong phòng lại vang lên một giọng nói khác.

“Khụ, Ngôn đạo hữu, người nhìn lầm rồi!” Lúc này, vị tu sĩ Luyện Hư ngồi ở trên cao kia bỗng nhiên ho khan một tiếng, mở miệng nói ra.

“Ý của tiền bối là?” Tên đại hán râu quai nón kia nghe vậy có chút kinh ngạc nhìn về phía Tử bào đại hán.

“Vị này là Diệp đạo hữu đúng không? Nghe nói hai ngày nay Thiên Nhật Uyên Thành này có một vị tu sĩ phi thăng mới đến, hẳn là người không sai chứ?” Tên tử bào đại hán kia không trả lời câu hỏi của hắn, ngược lại nhìn về phía Diệp Trường Sinh, vẻ mặt ôn hoà hỏi.

“Tiền bối tuệ nhãn như đuốc!” Diệp Trường Sinh chấp tay nói.

Mà tên đại hán râu quai nón kia vừa nghe đến tên tu sĩ phi thăng Diệp Trường Sinh thì lập tức biến sắc.

Hắn cẩn thận đánh giá Diệp Trường Sinh một hồi, lại kinh nghi bất định nhìn Hướng Chi Lễ bên cạnh Diệp Trường Sinh, trên mặt lộ ra vẻ chần chừ.

“Khụ, Ngôn đạo hữu, người còn muốn lựa chọn tòa động phủ kia sao?” Đại hán mặc tử bào nhìn về phía đại hán râu quai nón kia, hỏi.

Người này trên mặt lộ ra vẻ phức tạp, xoắn xuýt một lát, cuối cùng ôm quyền, cười khổ nói:

“Nguyên lai đạo hữu là tu sĩ phi thăng, đạo hữu hẳn là lần đầu tiên đến lựa động phủ a? Đã như vậy, tòa động phủ này Ngôn miễn nhường cho người đi!”

Nói xong, hắn lui trở về trong đám người, một bộ dạng ta tốt bụng nhường cho người.

Diệp Trường Sinh nhất thời có chút không biết nói gì, bất quá hắn cũng có vài phần kinh ngạc, tại Thiên Uyên Thành trong, tu sĩ phi thăng thanh danh lớn như vậy sao?

“Xem ra tạm thời không có người tranh đoạt với người. Trong vòng ba ngày kế tiếp, nếu như không có ai tranh đoạt tòa động phủ này, vậy nó sẽ là của người!” Vị tử bào đại hán kia nói ra.

“Đa tạ tiền bối chỉ điểm!” Diệp Trường Sinh chấp tay nói.

Sau khi rời khỏi Ngọc Khuyết Các, Diệp Trường Sinh lại đi vòng quanh Hường Chi Lễ ở Thiên Uyên Thành một hồi, hắn thuận tiện mua một ít pháp khí trữ vật.

Pháp khí trữ vật của Linh giới và Nhân giới rất khác nhau, không gian càng lớn thì không nói, hình thái cũng từ túi trữ vật biến thành vòng tay trữ vật.

Túi linh thú đồng dạng cũng biến thành vòng linh thú.

Diệp Trường Sinh mua thêm mấy cái vòng linh thú, chuẩn bị dùng để chứa Phệ Kim Trùng.

Thăng cấp thay đổi trang bị trữ vật một chút, sau đó Diệp Trường Sinh trở lại trong Điện Phi Linh.

Ba ngày trôi qua, hắn đi vào trong Ngọc Đình các xem xét, khối linh địa hắn lựa chọn, số trên đó vẫn là “Nhất”.

Tức là cũng chỉ có mình hắn chọn động phủ này, không ai tranh đoạt với hắn.

Cảnh tượng này khiến hắn đối với danh tiếng của tu sĩ phi thăng ở Thiên Uyên Thành càng sâu sắc nhận biết.

Sau khi đã quyết định chọn động phủ của mình, Diệp Trường Sinh lập tức ở trong đó, thiết lập các loại cấm chế.

Sau đó, như thế một tháng, đã đến thời gian chính thức tiên nhiệm Thanh Minh vệ.

Thời gian một tháng, đã đủ để cho Diệp Trường Sinh đối với Thiên Uyên Thành có một đại khái hiểu rõ.

Vị trí phường thị, địa điểm bọn họ chấp hành nhiệm vụ, Thiên Quảng Điện, trưởng lão Hợp Thể cứ mười năm giảng đạo một lần.

hiếu được mấy thứ này hẳn vẫn có nhiều trợ giúp rất lớn với cuộc sống ở Thiên Uyên thành sau này.

Sau khi đã đến giờ, Diệp Trường Sinh liền đi tới một tòa tháp không lồ màu xanh.

Trong cự tháp màu xanh này, đầu tiên hẳn tìm được một nơi tên là Thiên Giáp điện, lĩnh một bộ dạ dày Thanh Minh vệ.

Lúc Diệp Trường Sinh sắp đi ra, lại đúng lúc gặp phải một nữ tử mặc váy dài màu trắng, khuôn mặt long lanh trong suốt như ngọc, một đôi con ngươi sáng chói như ngôi sao.

Chính là nàng này, Hứa Diễm Vũ.

“Xin chào tiên bối!” Hứa Kính Vũ sau khi thấy Diệp Trường Sinh liền hành lễ nói.

Diệp Trường Sinh gật đầu: “Chúng ta đều là tiểu đội, sau này cứ gọi ta là đội trưởng đi!”

“Vâng, đội trưởng!” Nàng này lập tức đáp ứng nói.

“Côn Bằng Vũ tiên tử cũng tới đây lĩnh Giáp dạ dày sao?”

“Ừm, hôm nay vẫn bối tới nhận dạ dày Giáp, thuận tiện báo cáo!” Hứa Báo.

“Vậy thì đúng lúc chúng ta tiện thể đi luôn đi!” Diệp Trường Sinh nghe vậy tùy ý nói.

Hứa Kỳ Vũ cũng không cự tuyệt, gật đầu rồi tiến vào trong Thiên Giáp điện. Một lát sau, nàng mặc chiến giáp của Hắc Thiết Vệ đi ra.

Sau đó, hai người thuận theo cầu thang xoắn ốc hướng lên trên trong tháp lớn màu xanh, đi lên mười mấy tầng, đi tới trên một

hành lang dài.

Hai bên hành lang đều là cửa đá, trên mỗi cửa đá đều lóe ra quang mang cấm chế, có mấy cái phù văn Ngân Khoa lóe lên.

Đồng thời, trên những cửa đá này còn có một tấm biển nhỏ, trên tấm bảng có khắc mấy chữ to.

“Bính Thập Nhị, Bính Thập Tam.... Sao lại có cảm giác tới khách sạn tìm khách thế?!” Diệp Trường Sinh trong lòng áp úng một câu.

Theo lang dài đi về phía trước, bọn họ thấy mấy chữ “Bính Tam Thập Tứ” này.

Diệp Trường Sinh vì vậy lấy ra miếng ngọc bội đại biểu thân phận Thanh Minh vệ mà ngày trước Triệu Vô Quy giao cho hắn, nhoáng một cái trước cửa đá.

Một đạo quang mang phát ra từ ngọc bội, sau khi rớt vào cấm chế trên cửa đá, quang mang cấm chế kia lóe lên, lập tức tán đi.

Cửa đá mở ra, Diệp Trường Sinh và Hứa Trường Vũ đi vào.

Bên trong là một đại sảnh không nhỏ, trong sảnh có vài cái ghế. Giờ phút này đang có hai gã tu sĩ mặc hắc giáp đang ngồi trên hai cái ghế gần đó, thấp giọng nói chuyện với nhau điều gì đó.

Đây chính là nơi tụ họp của tiểu đội Bính Tam Thập Tứ mà Diệp Trường Sinh chỉ huy.

Bởi vậy cũng có thể nhìn ra, Thanh Minh vệ ở Thiên Uyên Thành cũng coi như là lực lượng trung kiên, là thuộc hàng trung đẳng, bằng không cũng sẽ không sắp xếp văn phòng đơn độc.

Hai gã Hắc Thiết Vệ một nam một nữ ngồi ở chỗ này, thoạt nhìn như là một đôi vợ chồng. Sau khi nhìn thấy hai người Diệp Trường Sinh đi vào, hai người lập tức ngừng nói chuyện với nhau.

Sau khi Diệp Trường Sinh nhìn lướt qua dạ dày của Thanh Minh vệ giáp, hai gã Hắc Thiết vệ này lập tức giống như đã hiểu ra điều gì, thần sắc trở nên kính cẩn.

Hai người nhao nhao đứng dậy, nam tử trong đó bước lên trước một bước, cung kính nói: “Vãn bối Nguyên Văn Ngạn, vị này chính là Quả Kinh Lãnh Lan, hai người chúng ta xin bái kiến tiền bối!”

“Tiền bối chính là tân đội trưởng của tiểu đội ba mươi bốn chúng ta sao?” Nữ tử tên Lãnh Lan cũng tiến lên một bước, cung kính hỏi.

“Đúng vậy, ta tên là Diệp Trường Sinh, hiện tại là tiểu đội trưởng của tiểu đội Bính Tam Thập Tứ, nghe nói tiểu đội này sau khi chấp hành xong nhiệm vụ lần trước, chỉ còn lại hai người các ngươi?” Diệp Trường Sinh cũng giới thiệu một câu, lập tức hỏi.

Đôi vợ chồng kia liếc nhìn nhau, đều cười khỏ nói: “Tiền bối nói không sai, vợ chồng chúng ta chính là hai người còn sót lại trong nhiệm vụ lần trước!”

“Hai vị đạo hữu lần trước đi tuần là địa điểm gì?” Hứa Mị Vũ đột nhiên hỏi.

Đôi vợ chồng kia nghe vậy trên mặt cười khỏ càng đậm, lắc đầu thờ dãi nói: “Là Phù Lê Chiêm Trạch!”

Vừa nghe thấy địa danh này, sắc mặt Hứa Huyền Vũ lập tức trắng bệch ra vài phần, trầm mặc xuống.

“Lai lịch của ta, các ngươi có thể đã nghe qua, cũng có thể chưa từng nghe nói qua, nhưng điều này không sao cả, bây giờ ta nói cho các ngươi biết, ta là tu sĩ phi thăng!” Diệp Trường Sinh nhìn hai người nói.

Sau khi nói xong, hấn dừng lại một chút, chú ý quan sát sắc mặt hai người một phen, phát hiện trên mặt hai người này không có bất kỳ điều gì ngoài ý muốn.

Xem ra bọn họ đã sớm thăm dò được thân phận của tân đội trưởng rồi.

“Tu sĩ phi thăng ở trong Thiên Uyên Thành là đãi ngộ thế nào các ngươi cũng rõ ràng, tiếp theo chúng ta muốn đi khu vực tuần tra không chắc an toàn hơn Phù Lê Chiêu Trạch, rất có thể còn là Phù Lê Chiêu Trạch, cho nên các ngươi chuẩn bị sẵn sàng, nếu không muốn gánh chịu phong hiểm như vậy, tốt nhất

nên rời khỏi tiểu đội này sớm một chút!” Sắc mặt Diệp Trường Sinh bình thản nói.

Nghe hắn nói vậy, đôi vợ chồng kia lập tức ngơ ngác nhìn nhau.

Hai người muốn đổi thành một đôi an toàn, nhưng với thân phận Nguyên Anh tu sĩ của bọn họ, ở Thiên Uyên Thành cũng không có vấn đề gì, làm sao có thể sử dụng được?

Vấn đề phân phối đội ngũ như thế này đều do Thiên Vệ của Thiên Uyên Thành xử lý, mà an bài nhiệm vụ thì trực tiếp do các trưởng lão đưa xuống, những nhiệm vụ này đều không phải là thứ mà bọn họ có thể tiếp xúc.

“Tiền bối nói gì vậy, vợ chồng chúng ta nếu đã gia nhập tiểu đội này, vậy cũng đã không tùy tiện lui ra, chúng ta nguyện ý đi theo tiền bối!” Nam tử tên Nguyên Văn Ngạn kia vội vàng chấp tay nói.

Diệp Trường Sinh nghe vậy gật đầu nói: “Đã như vậy, từ nay về sau tiểu đội này nên làm gì, nên làm thế nào, tất cả đều nghe theo mệnh lệnh của ta. Nếu các người có chút qua loa hoặc cãi lời, cũng đừng trách ta không khách khí!”

“Tiền bối thân là tiểu đội trưởng đội, chúng ta tự nhiên phải nghe theo mệnh lệnh của tiền bối!” Nữ tử tên Lãnh Lan không kiêu ngạo không siểm nịnh nói.

“Đã như vậy, các người cứ gọi ta là đội trưởng đi. Mặc dù ta không dám nói thần thông của ta lớn bao nhiêu, nhưng chỉ cần các người dụng tâm nghe lệnh, ta cũng sẽ cố gắng bảo vệ các người!” Diệp Trường Sinh giận dữ nói.

Thấy thần sắc cung kính của hai người này, hắn không khỏi cảm thán, có đôi khi quy tắc trò chơi của tu tiên giới thật sự rất đơn giản, thực lực vi tôn, không cần quanh co quanh co nhiều như vậy.

Nếu là ở kiếp trước, đối mặt với hắn lãnh đạo không bay xuống như vậy, lại còn mang theo đội ngũ đi chấp hành nhiệm vụ phi thường gian nan, những lão đội viên này chỉ định muốn cho người chỉnh lý nền văn phòng, lục đục với nhau một phen.

“Tiểu đội chúng ta hiện tại chỉ có mấy người như vậy thôi sao?” Diệp Trường Sinh nhìn xung quanh một lượt, lại hỏi.

Hứa Dục Vũ bên cạnh lúc này mới nói: “Một tháng qua nghe nói còn bổ sung thêm ba đội viên vào nữa, chỉ là ba người này còn chưa tới!”

Diệp Trường Sinh nghe vậy khẽ nhú mày, mới bổ sung cho ba người, tức là nói tiểu đội của hắn còn bất mãn, mới có sáu thủ hạ.

Thiên Uyên Thành chẳng lẽ thiếu người như vậy sao?

“Thôi, trước tiên các người làm quen với nhau một chút đi, ta đi lấy một viên Diệt Trần Đan!” Diệp Trường Sinh khoát khoát tay, đi ra khỏi gian thạch điện này.

Theo lộ tuyến nghe được, Diệp Trường Sinh đi tới trước một đại điện có tên là Diệt Trần điện, ở bên trong đó nhận lấy viên Diệt Trần Đan đầu tiên.

Từ đó trở đi, hắn chính là Bất Khuyết Diệt Trần Đan.

Đương nhiên hắn cũng sẽ không lấy được Diệt Trần Đan mà lập tức rời khỏi Thiên Uyên Thành.

Thiên Uyên Thành là nơi tài nguyên phong phú nhất của hai tộc Nhân Yêu, ở chỗ này một thời gian ngắn sẽ có lợi cho hắn.

Khi Diệp Trường Sinh trở lại văn phòng Bính Tam Thập Tứ, thấy nơi này đã nhiều thêm ba người.

Một lão giả đầu bạc, một gã trung niên nam tử ăn mặc như đạo sĩ, một gã đại hán mặt đen.

Sau một phen giới thiệu lẫn nhau, Diệp Trường Sinh đã biết tên ba thủ hạ mới của mình.

Trong sáu gã Hắc Thiết Vệ, vợ chồng cùng đạo sĩ đều là Nguyên Anh hậu kỳ, lão giả tóc bạc và đại hán mặt đen đều là Nguyên Anh trung kỳ, chỉ có một mình Hứa Đình Vũ là Nguyên Anh sơ kỳ.

Ngay khi mọi người đang trò chuyện với nhau, bỗng nhiên một đạo kim quang từ ngoài cửa điện bay vào, phóng thẳng đến Diệp Trường Sinh.

Diệp Trường Sinh vẫy tay, kim quang lập tức hóa thành một thanh kim sắc tiểu kiếm rơi thẳng xuống, rơi vào trong tay, phía trên cắm một khối ngọc giản màu đỏ nhạt.

“Kim Kiếm Truyền Thư, xem ra nhiệm vụ đã tới!” Diệp Trường Sinh đột nhiên nói.

Mấy người khác nghe vậy, trên mặt mỗi người đều lộ ra vẻ lo lắng, trông mong nhìn khối ngọc giản trong tay Diệp Trường Sinh, chờ đợi nội dung nhiệm vụ tiếp theo.

Diệp Trường Sinh mở ngọc giản ra xem, mày kiếm nhướng lên, ngữ khí bình thản nói: “Quả nhiên là Tuần sát Phù Lê Chiêm Trạch!”

Vừa nghe lời này của hắn, sắc mặt mấy người còn lại lập tức trở nên khó coi.

Nhất là đôi vợ chồng kia, trước đó không lâu bọn họ mới từ trong Phù Lê Chiêm Trạch trốn được một mạng, hiện tại lại muốn đi cái đầm lầy này, đây cũng quá liều mạng rồi.

Nam tử tên Nguyên Văn Ngạn kia lộ ra vẻ mặt bất đắc dĩ, thờ dài một tiếng nói: “Nhiệm vụ tuần tra thường phải mười năm mới có thể thay phiên một lần. Tiểu đội chúng ta đây thay phiên trong Phù Lê Chiêm Trạch, vẫn là chuyện ba năm trước!”

“Vốn dĩ vợ chồng chúng ta còn cho rằng trải qua sự tình toàn đội suýt chút nữa bị diệt, nên sẽ đem tiểu đội đi, nhưng không nghĩ tới chúng ta hay là sẽ đi Phù Lê Chiêm Trạch!”

“Xem ra, chúng ta muốn đổi được một nơi có chút an toàn, phải chờ bảy năm sau!” Nguyên Văn Ngạn nói, thần sắc có chút âm trầm.

Lần nguy hiểm trước đó, ký ức của vợ chồng họ vẫn còn mới mẻ, ngay cả một vị đội trưởng Hóa Thần hậu kỳ cũng đã chết, vợ chồng họ nếu không phải am hiểu một loại Độn Thuật thì sợ rằng căn bản không trốn thoát được.

Hiện tại lại muốn đi Phù Lê Chiêm Trạch, trong lòng bọn họ sao có thể dễ chịu?

“Mệnh lệnh của Trưởng lão hội, chúng ta cũng không có cách nào thay đổi. Bình thường, đội ngũ đi tuần tra Phù Lê Chiêm

sẽ có bốn đội ngũ, chúng ta cẩn thận một chút, cũng không nhất định sẽ thật sự gặp phải chuyện tình đặc biệt nguy hiểm!” Lão già tóc trắng xoa thở dài một tiếng nói ra.

Diệp Trường Sinh mặt không biểu tình đánh giá mọi người một chút, lúng túng nói: “Được rồi, nếu nhiệm vụ đã được phân phối xong, cũng không cần oán giận cái gì, chúng ta xuất phát thôi!”

Nói xong, mở cửa đá, đi ra khỏi gian thạch điện này.

Sắc mặt Hứa Dục Vũ tái nhợt, đi theo, trong mắt mơ hồ mang theo lo lắng.

Vừa đột phá Nguyên Anh không bao lâu, liền đi tới khu vực có lượng lớn dị tộc lui tới, đối với nàng mà nói đây quả thực là một lời khiêu chiến không nhỏ.

Chỉ có thể gửi gắm hy vọng Diệp Trường Sinh có thể có năng lực che chở bọn họ, nghĩ như vậy, Hứa Kỳ Vũ ngẩng đầu nhìn thoáng qua bóng lưng Diệp Trường Sinh, trong lòng đột nhiên thở dài một tiếng.

Trong thạch điện, năm người khác đưa mắt nhìn nhau một lúc, sau đó cũng nhao nhao đi theo.

Sau khi rời khỏi thạch điện thuộc về tiểu đội ba mươi bốn của bọn họ, đám người Diệp Trường Sinh đi tới một thạch điện truyền tống khác bên trong thanh tháp.

Sau khi chứng minh thân phận, một đám người đứng trong truyền tống trận và bị truyền tống ra ngoài.

Trên tường thành đối mặt với thế giới Man Hoang, thành Thiên Uyên không có cửa thành, muốn ra vào Thiên Uyên thành chỉ có thể mượn nhờ trận pháp truyền tống.

Mà trận pháp truyền tống thường cũng chỉ có thể truyền tống một chiều, giống như pháp trận bọn Diệp Trường Sinh đi ra không thể truyền tống về thông qua nơi này.

Những Truyền Tống pháp trận có thể truyền tống về Thiên Uyên Thành về cơ bản đều ở những địa phương vô cùng bí ẩn, hơn nữa còn được giám thị hết sức nghiêm ngặt.

Vừa truyền tống tới mục đích, lại càng nguy hiểm nhất trong Thiên Uyên Thành là mấy cấm chế lớn nhất trên mặt đất.

Cho dù có tu sĩ dị tộc vượt qua được biên giới, lừa gạt được những người kiểm tra ở ngoài thành, thông qua truyền tông traten trà trộn vào Thiên Uyên Thành thì đa số cũng sẽ bị phát hiện ở bên kia, sau đó bị cấm chế giết chết.

Phải biết rằng, nơi đó vô số cấm chế, thế nhưng tu sĩ Luyện Hư Hợp Thể cũng không dám xông vào.

Đám người Diệp Trường Sinh được truyền tông tới một khu vực đồi núi hoang vu.

Quay đầu nhìn về phía sau lưng, nơi cách đó hơn trăm dặm, một mảnh quang mang trắng xóa bao phủ lấy một tường thành cao lớn. Trên tường thành khắc chằng chịt phù văn, linh quang chớp động.

Đây chính là bức tường thành đầu tiên khi đối mặt với thế giới hoang dã, nó cũng không quá dài, chỉ có mấy trăm trượng thế nhưng độ cao phải tới mấy ngàn trượng.

Phía sau nó là từng mặt tường thành, từng mặt chắc chắn cao lớn, vững chắc, trên tổng thể hiện lên hình dáng cầu thang.

Một mặt tường thành này, chính là một mặt trời sừng sững trước mặt đại quân dị tộc, không trả giá thương vong nặng nề, mơ tưởng từ nơi này vượt qua.

“Đi thôi!” Diệp Trường Sinh quét mắt nhìn bốn phía một lượt, nói với mọi người đằng sau.

Nhóm bảy người hóa thành từng đạo lưu quang hướng đám núi non trùng điệp rời xa Thiên Uyên Thành bay đi.

Cũng không lâu lắm, mọi người liền nhìn thấy một cánh rừng xanh biếc dạt dào, mặt đất trong rừng rậm lại là một đầm nước, sương mù nồng đậm bốc lên trong rừng rậm, thoát nhìn có vẻ mờ mịt.

Đây chính là Phù Lê Chiêu Trạch.

Sương mù trong đầm lầy này có tác dụng áp chế thần thức của tu sĩ rất nghiêm trọng, bởi vậy những thám tử dị tộc kia rất thích lén vào trong đầm lầy này.

Vì không muốn cho quá nhiều tin tức bị đám dị tộc này biết được, Thiên Uyên Thành phái đội ngũ đi tuần tra mọi thời điểm ở Chiêu Trạch này.

Đây cũng là lý do mà Chiêu Lê Chiêu Trạch được gọi là một nơi nguy hiểm hạng nhất ở Thiên Uyên Thành.

Dù sao, tu sĩ dị tộc được phái đi tìm hiểu tin tức, thực lực mỗi người cũng không hề đơn giản.

Sau khi tiến vào Phù Lê Chiêu Trạch, Diệp Trường Sinh phát giác được thần thức của mình bị áp chế đến mức chỉ có thể cảm ứng được tình trạng trong phạm vi một hai trăm trượng xung quanh.

Thần sắc hắn cẩn thận hơn vài phần, trên tay xuất hiện một đồ vật giống như la bàn.

Đây là dị linh bàn, mỗi tiểu đội đi ra ngoài chấp hành nhiệm vụ đều phân phát một người, hiệu dụng chính là phân biệt được dị tộc.

Nói như vậy, chỉ cần tu vi không phải đặc biệt cao, hoặc là thủ đoạn ẩn nấp phi thường cao siêu thì đều có thể bị dị linh bàn này đánh giá rõ ràng.

Lai lịch của loại đồ vật này cũng không tầm thường, nghe nói là thứ mà một trưởng lão nào đó ở Thiên Uyên Thành tìm hiểu ra Kim Khuyết Ngọc Thư.

Tại phương diện đối phó với Ngân Khoa Văn, Thiên Uyên Thành cũng là đi trước được ở Linh Giới.

Cầm dị linh bàn, Diệp Trường Sinh dẫn tiểu đội của hắn đi vào sâu trong đầm lầy Phù Lê.

Đoàn người Diệp Trường Sinh dựa theo lộ tuyến quy định tuần tra, trong thời gian ngắn, chỉ cần ở trên tuyến đường này, bọn họ không gặp phải vấn đề gì, liền có thể an toàn hoàn thành nhiệm vụ.

Liên tiếp mười mấy ngày, theo bọn hắn xâm nhập đầm lầy, mặc dù dọc theo đường đi gặp không ít phiền toái, nhưng những phiền toái này cũng không tính là gì, bị mọi người dễ dàng giải quyết.

Mà tung tích dị tộc thủy chung không gặp được, trên dị linh bàn không xuất hiện bất cứ động tĩnh gì.

Điều này không khỏi làm cho mấy người trong đội ngũ Diệp Trường Sinh trong lòng thoáng thở dài một hơi, sắc mặt một mực ngưng trọng vô cùng hơi buông lỏng một chút.

Xem ra những người này, bất kể là đã tới hay là chưa tới Phù Lê Chiêu Trạch, đối với uy danh mảnh đầm lầy này, quả thực có vài phần sợ hãi.

Ngày thứ hai mươi, khi đám người Diệp Trường Sinh đi vào trong một rừng cây, nhiệt độ chung quanh bỗng nhiên giảm xuống, từng cơn gió lạnh vù vù thổi tới khiến trong lòng mọi người tăng thêm vài phần cảnh giác.

Đi về phía trước mười mấy dặm, phía trước bỗng nhiên xuất hiện một mảnh đầm nước, trung tâm đầm nước trên một hòn đảo nhỏ, mọc ra bốn năm cây nhỏ bạch ngọc.

Toàn thân những cây nhỏ này phẳng phát dùng ngọc tàn xây thành, độ cao chỉ khoảng một trượng, trên đầu cành của mỗi cây nhỏ đều treo ba trái cây đỏ au.

“Băng La Quả?!”

Sau khi nhìn thấy những trái cây này, trong đội ngũ của Diệp Trường Sinh, lão giả tóc trắng xoa kia bỗng nhiên kinh hô một tiếng, trên mặt tràn đầy vẻ vui mừng lẫn sợ hãi.

“Cái gì? Là Băng La Quả?” Sau khi nghe thấy tiếng kinh hô của lão giả, mấy người còn lại trong đội ngũ của Diệp Trường

Sinh đều lộ ra vẻ vui mừng.

Diệp Trường Sinh thần sắc cũng khẽ động, ánh mắt cẩn thận đánh giá mấy gốc cây nhỏ kia.

Băng La Quả này, trước kia hẳn xem các loại điển tịch, đã từng thấy qua các ghi chép có liên quan đến nó.

Ở Nhân giới, đây là một loại kỳ dược đã tuyệt chủng từ lâu. Một khi xuất thế mà nói, không biết sẽ dẫn tới bao nhiêu tu sĩ Nguyên Anh tranh đoạt.

Chỉ vì Băng La Quả sau khi hái xuống có thể dùng để luyện chế một loại Băng La đan.

Băng La đan vốn có tác dụng gia tăng kỳ hiệu cho tu sĩ Nguyên Anh.

Có thể tưởng tượng được, tu sĩ Nguyên Anh Kỳ nếu như nhìn thấy loại linh quả này thì điên cuồng đến cỡ nào. Dù sao công lực của hai giáp sĩ cơ hồ có thể trực tiếp tu luyện bọn họ từ Nguyên Anh sơ kỳ đến Nguyên Anh trung kỳ.

Mà Nguyên Anh trung hậu kỳ tu sĩ, công lực cũng có thể tăng mạnh, khoảng cách bình cảnh lại tiến lên một bước lớn.

Loại linh dược này ở Nhân Giới căn bản tìm không ra, ở Linh Giới bên này lại tùy tiện liền xuất hiện. Một tu sĩ Nguyên Anh giới này, tu luyện quả thật dễ dàng hơn rất nhiều.

“Đội trưởng, chúng ta có đi qua xem thử không?” Lão già tóc bạc nóng bỏng quay đầu lại, nhìn về phía Diệp Trường Sinh hỏi.

Lam quang trong mắt Diệp Trường Sinh chớp động, sau khi nhìn xung quanh một lúc, gật đầu nói: “Cũng tốt, các người cẩn thận một chút!”

Hắn vừa nói xong, lão giả tóc bạc lập tức không kịp chờ đợi bay ra ngoài, mà mấy người còn lại cũng không cam lòng rút lại phía sau, nhao nhao phóng tới vùng đầm lầy kia.

Bọn họ đã sớm nhìn thấy, sau khi tiến vào khu vực này, dị linh bàn bên trên không có bất kỳ dị thường nào, điều này nói rõ bên trong khu vực này hẳn là không có dị tộc nào tồn tại.

Kể từ đó, tính nguy hiểm của khu vực này tự nhiên sẽ giảm đi rất nhiều.

Trong đầm nước kia có thể có một ít dị thú bản thổ Phù Lê Chiêm, nhưng loại sinh vật này trước mặt một tiểu đội Thanh Minh vệ thì không tính là gì.

Cùng lắm thì tạo thành một chút phiền phức.

Tốc độ lão giả tóc trắng nhanh nhất, thoáng cái đã vọt tới trên không của đầm nước. Hắn mới vừa xuất hiện ở đây, phía dưới đầm nước đã có động tĩnh.

Sau một trận sóng nước nhộn nhạo, hai con tiểu xà đen nhánh từ trong nước xuất hiện, hướng lão giả tóc bạc bắn nhanh tới.

Lão già tóc bạc tựa hồ đã sớm đoán trước, cười hắc hắc, trên tay xuất hiện một cái hồ lô màu đỏ thẫm, miệng hồ lô mở ra, một đạo xích quang từ bên trong bắn ra, bao hai con rắn nhỏ kia lại.

Hai con rắn nhỏ lập tức bị hồ lô hút đi, lão già tóc bạc ngậm hồ lô, lắc nhẹ một cái, lại mở ra, đổ ra một bãi máu.

“Uy lực Lục Linh Hồ Lô của Hà huynh thật là bất phàm!” Trong đội ngũ, tên đại hán mặt đen giờ phút này cũng bay đến trước người lão giả tóc trắng, trong mắt mang theo một tia hâm mộ nói ra.

“Hắc hắc, Lục Linh hồ lô của lão phu đích xác có vài phần uy lực, nhưng Hắc Hồn phiên của Phùng huynh chẳng phải là pháp bảo đỉnh cấp sao? Ta nghe nói Phùng huynh từng bằng vào pháp bảo này độc chiến hai con dị thú Man Hoang có thể so với Nguyên Anh tu sĩ mà không rơi xuống hạ phong!” Lão già tóc bạc cười hắc hắc nói.

Đại hán mặt đen kia nghe vậy lắc đầu liên tục: “Hắc Hồn Phiên mặc dù có vài phần uy lực, nhưng tính phát triển kém xa so với Lục Linh Hồ của Hà huynh, pháp bảo này của ngươi có thể phát triển gần bằng linh bảo a!”

Vừa nghe nói như thế, trên mặt lão già tóc bạc không khỏi lộ ra vài phần tiếc hận, liên tục thở dài nói: “Đáng tiếc, năm đó lão phu phát hiện hồ lô này, dây leo đã bị một đám độc trùng ăn sạch sẽ, ngay cả bản thân hồ lô cũng bị tổn thương!

“Về sau, vẫn là lão phu khấn cầu một vị sư thúc trong môn ra tay, dùng một loại Hồng Nê Mộc đem chỗ hồng trong hồ lô này bổ sung, mới luyện chế thành pháp bảo hôm nay!” Lão già nói xong, ngón tay chỉ một chỗ trên hồ lô kia liên tục thở dài.

Chỉ thấy khối địa phương hắc chỉ, màu sắc hồ lô hơi tối hơn so với nơi khác một chút, xem ra nơi này chính là chỗ hồng theo như lời hắn nói.

Đại hán mặt đen tựa hồ đối với đoạn chuyện cũ này cũng có vài phần hiểu rõ, trong mắt lộ ra vẻ tiếc nuối, nói:

“Đáng tiếc, nếu để cho hồ lô này sinh trưởng thêm mấy ngàn năm nữa, thì đã có hy vọng có thể đem nó luyện chế thành một kiện Linh Bảo rồi!”

“Thật sự nếu trở thành tài liệu có thể luyện chế linh bảo thì làm sao đến lượt lão phu xếp hàng, vì lẽ đó nó có khuyết điểm, đối với ta mà nói mới là chuyện tốt!” Ông lão lắc đầu liên tục nói.

Trong lúc hai người trò chuyện, cũng không quên tiếp tục bay vào trung tâm đầm nước. Cùng lúc đó, mọi người sau lưng cũng đã đi theo.

Mắt thấy chỉ còn cách trung tâm thủy trạch đảo hơn mười dặm, bỗng nhiên dưới chân bọn họ phát ra một trận thanh âm “Ông ông”.

Thanh âm này ban đầu rất nhỏ, nhưng đến phần sau, dần dần mở rộng, trở nên đinh tai nhức óc, phảng phất có ngàn vạn con ruồi đang vỗ cánh.

Nương theo thanh âm ông ông này, mặt nước kịch liệt run rẩy, ngay sau đó, nhấc lên sóng lớn động trời. Nương theo sóng lớn đánh tới, một cỗ hàn khí lạnh lạnh từ trên mặt nước xuất hiện, lan tràn ra.

“Ong ong ong!”

Một đàn sâu bọ màu trắng khoảng một thước, toàn thân trắng nõn, tướng mạo vô cùng dữ tợn từ trong đầm nước vọt ra. Chúng nó vỗ cánh, hai mắt đỏ ngầu nhìn về phía mấy người ngoài tự tiện xông vào đầm nước.

Nương theo từng đợt tiếng kêu to bén nhọn, những con sâu này hướng mấy người lão giả tóc trắng vọt tới, há mồm phụt ra từng đợt hàn khí.

“Không tốt, là Băng sí trùng!” Lão giả tóc bạc nhìn thấy mấy con côn trùng này, sắc mặt đại biến.

Hắn vội vàng vỗ lên hồ lô trên tay, trong hồ lô phun ra hồng quang, bao lại một mảng lớn sâu bọ, trong nháy mắt hút đi.

Nhưng ngay lập tức, lại có một mảng lớn sâu bọ xông tới hướng hắn phun ra từng luồng hàn khí.

Mà lúc này, cái miệng hồ lô đỏ đã tự động đậy lại, pháp bảo này của lão giả đã không có dư lực tiếp tục đối phó với những con sâu này.

Mà hàn khí kia đã nhào tới trước mặt hắn, hơn nữa vô cùng dễ dàng phá vỡ hộ thể linh quang của hắn.

Mắt thấy hàn khí trắng mờ sắp xâm nhập thể nội, lão giả vội vàng há mồm phun ra một ngọn lửa màu tím tinh khiết.

Ngọn lửa này vừa xuất hiện đã lập tức khiến Diệp Trường Sinh co rút lại, còn chưa bước vào đầm nước này.

Hỏa diễm chỉ có một chùm tinh tế, nhưng vừa xuất hiện lập tức âm âm nổ tung, bao trùm tất cả không gian chung quanh lão giả, ngăn trở mảnh hàn khí kia.

Lão giả tuy tạm thời ngăn trở hàn khí công kích của băng sí trùng, nhưng số lượng băng sí trùng thật sự quá nhiều, không ngừng tiêu hao hỏa diễm của hắn, pháp lực của hắn tiêu hao kịch liệt, trong chớp mắt sắc mặt liền trắng bệch.

Cách hắn không xa, mấy người còn lại cũng gặp nguy cơ như vậy, trong tay đại hán mặt đen xuất hiện một lá cờ màu đen, mỗi một lần huy động, đều có một cỗ hắc vụ tuôn ra.

Con trùng trắng noãn như ngọc xung quanh hắn vừa tiếp xúc với loại sương mù màu đen này, lập tức như mất đi linh hồn, dòn dập ngã xuống đất.

Trong chớp mắt, trên mặt nước liền bay đầy sâu bọ màu trắng.

Nhưng số lượng băng sí trùng này thật sự quá nhiều, căn bản giết không được.

Hơn nữa, mỗi khi giết chết một con thì lại làm tiêu hao không ít pháp lực của bọn họ.

Mà giờ khắc này, theo những con Băng sí trùng này phun ra hàn khí, cả phiến thủy trạch trên không, đã bị loại hàn khí này triệt để bao phủ.

Đám người lão già tóc bạc, đại hán mặt đen tựa hồ cũng không dám chạm vào loại hàn khí này chút nào, tránh né như tị xà hạt, dùng các loại pháp bảo, phù triện ngăn cách hàn khí ở bên ngoài thân.

Trong lúc nhất thời, mấy người có vẻ hơi chật vật không chịu nổi.

Ngược lại Hứa Huyền Vũ pháp lực yếu nhất ứng phó lại là nhẹ nhàng nhất, một ngậm hàn ngọc phi kiếm bay múa bên cạnh, nhao nhao xoắn giết đám côn trùng xông lên.

Đồng thời, tay nàng nắm một lệnh bài bằng ngọc trắng, trên lệnh bài tản mát ra hào quang, sau khi hàn khí mờ mịt kia lao tới, vậy mà tất cả đều bị hút vào trong đó.

Nữ tử này tựa hồ không sợ hãi một chút hàn khí này, điều này làm cho mấy người bên cạnh không khỏi âm thầm hâm mộ.

Trong đầm nước này, chỉ trong mấy hơi thở ngắn ngủi đã bay ra mấy ngàn mấy vạn con Băng sí trùng. Trong chớp mắt, hàn khí màu trắng đã bao phủ toàn bộ đầm nước.

Nhưng có chút quỷ dị chính là, trước loại khí tức cực kỳ lạnh lẽo này, thủy trạch kia lại không bị đông cứng chút nào, vẫn là sóng nước dập dờn.

Mấy người lão già tóc bạc giờ phút này lại không có tâm tình đi phỏng đoán vì sao mặt nước này không bị đóng băng, loại hàn khí do Băng sí trùng phun ra có thể cách trở thần thức, đồng thời cũng cách trở tầm mắt của mọi người bị bao vây ở bên trong, làm cho bọn họ không nhìn thấy bên ngoài có cái gì.

Trong lúc nhất thời, trong lòng bọn họ vô cùng lo lắng, mắt thấy pháp lực đang tiêu hao kịch liệt, nhưng những côn trùng này lại giết không hết.

Đúng lúc này, Diệp Trường Sinh đứng ở bờ xa xa ra tay. Hắn cong ngón tay búng ra, sau một đạo ngân quang hiện lên, trước người xuất hiện một con tiểu mã mang cánh bạc lóng lánh.

Con Tiểu Mã này rất có linh tính hướng về phía hàn khí ánh mắt lộ ra một loại khinh thường, lập tức vỗ cánh một cái.

Nhiều đóa hoa sen màu bạc xuất hiện, xoay tròn, “Vèo” một tiếng đã xuất hiện ở trên không thủy trạch, bên trong hàn khí.

“Ầm!”

Theo một tiếng nổ vang giống như bạo liệt, những hoa sen màu bạc này ầm ầm nổ tung, chỉ một thoáng, phảng phất một mảnh sóng triều màu bạc xuất hiện.

Ngân sắc hỏa diễm trong khoảnh khắc trải rộng cả bầu trời phía trên đầm nước, hàn khí mờ mịt kia trong chớp mắt đã bị thôn phệ mất.

Mà trên không thủy trạch ngàn vạn con băng sí trùng kia thì vô thanh vô tức hóa thành tro bụi, tại Ngân sắc hỏa diễm tàn sát bừa bãi, biến mất không thấy gì nữa.

Chỉ trong thời gian mấy hơi thở ngắn ngủi, đám Băng Sí Trùng đang vây khốn đám người lão giả tóc bạc đã bị ngọn lửa của Diệp Trường Sinh thổi bay sạch sẽ.

Nhìn thấy một màn này, trong mắt đám người lão giả tóc trắng đều lộ ra vẻ kinh hãi, liếc nhau một cái, đều thấy được vẻ chấn động trên mặt lẫn nhau.

Nhiều rắn cánh như vậy, một mối lửa đốt sạch, vậy pháp lực phải mạnh mẽ tới mức nào?

Ngọn lửa kia lợi hại đến mức nào?

Hóa thân tu sĩ bình thường tuyệt đối không làm được cử trọng như vậy.

Trong lúc nhất thời, trong lòng mấy người đều âm thầm bội phục, thầm nghĩ: “Không hổ là tu sĩ phi thăng sơ đại!”

“Đa tạ đội trưởng ra tay!” Nhìn thấy băng sí trùng bị giết, sáu người kia thu hồi pháp bảo trong tay, dồn dập nói lời cảm tạ.

Lúc này, Diệp Trường Sinh cũng chậm rãi bay tới, nghe vậy gật đầu nói: “Các người đi lấy Băng La quả kia đi!”

Nghe được lời này của hắn, trên mặt đám người lão giả tóc bạc đều lộ ra vẻ vui mừng, từng người lập tức bay đến hòn đảo nhỏ ở trung tâm đầm nước kia, xuất ra hộp ngọc cẩn thận từng li từng tí thu hồi Băng La Quả.

Trái lại Hứa Diễm Vũ, không vội vã bay qua, ngược lại lưu lại bên người Diệp Trường Sinh, trên mặt lộ ra một tia nghi hoặc, nói:

“Kỳ quái, nơi này ở gần với lộ tuyến tuần tra, làm sao lại xuất hiện nhiều Băng La quả như vậy?”

“Chẳng lẽ trước đây các tiểu đội đi ngang qua không ai phát hiện ra hay sao?”

Nghe cô nói vậy, khóe miệng Diệp Trường Sinh nhếch lên, cười gằn nói: “Đó là vì có người muốn dùng thứ này dẫn chúng ta tới đây mà thôi!”

“Cái gì?” Hứa Kính Vũ nghe vậy trên mặt lập tức lộ ra vẻ khiếp sợ, trên tay xuất hiện hàn ngọc phi kiếm, một đôi mắt sáng lên hướng bốn phía cảnh giác quét qua.

Diệp Trường Sinh cười dữ tợn, ánh mắt nhìn về phía một nơi nào đó trên mặt nước, ung dung nói: “Mấy vị đạo hữu trốn lâu như vậy, cuối cùng cũng ra rồi chứ?”

Nó nói xong, trên mặt nước không có bất kỳ động tĩnh gì, một mảnh tĩnh mịch.

Hứa Dục Vũ dùng thần thức cẩn thận quét qua mặt nước vài lần, nhưng cũng không phát hiện điều gì dị thường.

Đang lúc nàng nghi ngờ có phải Diệp Trường Sinh nhìn lầm hay không, đột nhiên một giọng nói khàn khàn vang lên: “Đừng trốn nữa, bị người ta phát hiện rồi!”

“Hừ, Phổ Linh, sâu cánh băng Thủy Linh Tộc các ngươi cũng quá vô dụng, bị người ta một mũi lửa đốt hết rồi!”

“Phệ Viêm, ngươi có ý gì đây? Chẳng lẽ ngươi không nhìn ra được tên tu sĩ Nhân tộc kia dùng Thái Dương Chân Hỏa sao?” Người lên tiếng ban đầu khàn khàn tức giận dùng dưng hỏi.

“Hắc hắc, Thái Dương Chân Hỏa ta tự nhiên có thể nhận ra, nhưng lúc trước ngươi khoát lác lợi hại như vậy, kết quả bây giờ lại bị người này giết chết dễ dàng, ta đương nhiên là muốn

hoài nghi một chút, Thủy Linh Tộc các người có phải chỉ có hư danh hay không?”

“Người...”

“Được rồi, trước mặt một tu sĩ Nhân tộc, các người muốn bại lộ mâu thuẫn nội bộ Linh tộc chúng ta ra sao?” Lúc này, lại một thanh âm vang lên, cắt đứt lời cãi của hai người.

“Hừ, chỉ là một tiểu đội của Nhân tộc mà thôi, sau đó không lâu sẽ phải chết dưới tay chúng ta, còn sợ bọn chúng biết cái gì nữa sao?” Tên Phệ Viêm kia hừ lạnh một tiếng, khinh thường nói.

Theo mấy tiếng nói chuyện với nhau vang lên, hòn đảo nhỏ ở trung tâm thủy trạch đột nhiên dâng lên một quang sáng, màn sáng lóng lánh quang mang xanh lam, giống như một cái bát úp ngược, bao trùm cả hòn đảo nhỏ lại.

Năm người lão giả tóc trắng kia trực tiếp bị vây ở bên trong.

“Đội trưởng?!”

Nhìn thấy tình hình đảo nhỏ bên kia, sắc mặt Hứa Giác Vũ không khỏi đại biến, kinh hãi vô cùng nhìn về phía Diệp Trường Sinh.

“Không sao, đó chỉ là một tòa pháp trận vây khốn bọn họ mà thôi!” Diệp Trường Sinh nhìn thoáng qua, thu hồi ánh mắt Tỳ Hưu nói.

Tầm mắt của hắn nhìn về mặt nước phía trước, một lát sau, một viên châu màu xám từ trong nước bay ra, viên châu kia nhoáng một cái, lập tức hóa thành một nam tử mặc áo xám, chỉ hai thước lớn nhỏ.

Thần sắc trên mặt người này chất phác đến cực điểm, nhưng trên người lại truyền đến một cỗ khí tức phi thường cường đại.

Sau khi khí tức của hắn hiển hiện, Hứa Quỳ Vũ lập tức cảm ứng được dưới mặt nước ẩn giấu ba đạo khí tức khác.

Sắc mặt nàng trong nháy mắt trắng bệch, hoa dung thất sắc.

Bởi vì, bốn đạo khí tức này bỗng nhiên xuất hiện, tu vi đều ở cấp bậc Hóa Thần.

Mặt nước bốc lên, một người nước óng ánh lớn hơn một xích bỗng nhiên xuất hiện trên mặt nước, khuôn mặt người kia mơ hồ, không phân biệt được là nam hay nữ, toàn thân đều là dòng nước đang lưu động.

Cùng lúc đó, một ngọn lửa đỏ thẫm từ hư không xuất hiện bên cạnh hắn, hóa thành một hỏa diễm tiểu nhân dài đến nửa xích.

Cuối cùng, một nam tử lớn chừng vài tấc, toàn thân lóe ra bạch quang cũng xuất hiện ở trên mặt nước.

Bốn người nhỏ nhắn thần sắc đều lạnh lùng, ánh mắt băng hàn nhìn Diệp Trường Sinh và Hứa Huyền Vũ.

“Linh tộc! Bọn họ là Linh Tướng của Linh tộc, bốn vị Linh Tướng... Làm sao bây giờ?!” Sắc mặt Hứa Dục Vũ này đã rất khó coi, có chút vô chủ nhìn về phía Diệp Trường Sinh.

Linh Tướng của Linh tộc tương đương với Hóa Thần của Nhân tộc, bốn vị Linh Tướng trước mắt này, sau đó xuất hiện ba người còn tốt, đều là Hóa Thần sơ kỳ.

Mà nam tử áo xám kia, vậy mà lại trực tiếp là tu sĩ Hóa Thần Hậu Kỳ.

Bốn người như vậy, một tiểu đội Thanh Minh vệ như bọn họ sao có thể chống lại?

Hơn nữa hiện tại chạy trốn cũng không dễ trốn, năm người lão giả tóc trắng đã bị vây khốn trên hòn đảo kia.

Trái tim Hứa Dục Vũ đã chìm xuống đáy cốc, tâm tình như tro tàn.

Nàng thậm chí nghĩ sao chính mình lại xui xẻo như vậy, lần đầu tiên đi ra đã gặp phải nhiều dị tộc như vậy.

Lần này, sợ rằng một lần nữa toàn bộ tiểu đội lại gặp tai nạn diệt sát.

Xuất sư chưa thân vong trước, Hứa Kỳ Vũ trong lòng than thở không thôi.

“Trên người tên Nhân tộc này, Thái Dương Chân Hỏa ta muốn, các ngươi cũng đừng tranh giành với ta!” Người tí hon hỏa diễm kia hét lớn một tiếng, tiếp đó lập tức hóa thành một con hỏa giao dài hơn thước, trực tiếp vọt về phía Diệp Trường Sinh.

“Cẩn thận, tên Nhân tộc này không đơn giản...”

Nam tử áo xám kia lúc đầu nhìn thấy Phệ Viêm xông ra trước, há miệng muốn nhắc nhở.

Nhưng gã còn chưa nói xong, liền im bất động lại, ngay sau đó trên mặt chất phác lộ ra một loại thần sắc không thể tin, kinh sợ.

“Cái gì?!”

“Làm sao có thể?”

.....

Vô số người kinh ngạc, những thanh âm không thể tưởng tượng nổi vang lên. Tất cả mọi người đều mở to hai mắt nhìn, mặt mũi tràn đầy kinh hãi nhìn cảnh tượng trước mắt.

Chỉ thấy Phệ Viêm kia hóa thành một con hỏa giao, hùng hổ lao về phía Diệp Trường Sinh.

Kết quả, khi vừa xông tới bên cạnh hắn, trên người Diệp Trường Sinh liền hiện ra một đạo hồi quang, hồi quang này rơi vào trên người hỏa giao kia, hỏa giao liền hét thảm một tiếng.

Lập tức, trên thân hắn lập loè hào quang một hồi, trực tiếp biến thành một hạt châu màu đỏ lửa, ở trong ánh sáng màu xám không nhúc nhích.

“Không tốt, là Nguyên Từ Thần Quang, Ngũ Hành Linh Tộc các ngươi bị đối phương khắc chế!” Nam tử áo xám kia sau khi nhận ra Diệp Trường Sinh vận dụng thần thông, sắc mặt đại biến, kinh hãi đến cực điểm.

“Cái gì? Nguyên Từ Thần Quang?”

Vừa nghe nói như thế, sắc mặt hai người còn lại chỉ thoáng khó coi tới cực điểm, vậy mà trực tiếp xoay người không chút do dự, tựa hồ muốn chạy trốn.

Lúc này, một ngọn núi nhỏ đen kịt từ đỉnh đầu Diệp Trường Sinh hiện hiện ra, trong chớp mắt cao đến trăm trượng, ầm ầm nện xuống.

“Dừng tay!”

Chứng kiến cảnh tượng này, nam tử áo xám hét lớn một tiếng, giơ tay lên một luồng sáng xám đánh về phía Diệp Trường Sinh.

Trên tay Diệp Trường Sinh xuất hiện một cây cờ nhỏ đen nhánh, lá cờ vung lên, một cột gió màu đen bắn ra đánh lên luồng sáng lơ lửng kia.

Trong tiếng ầm ầm, cột lốc xoáy và ánh sáng xám bắt đầu giằng co, mà cùng lúc đó, hai vị Linh Tương Linh tộc còn lại bên kia tình huống không ổn.

Trên Nguyên Từ sơn đen kịt, tản mát ra một mảng hào quang lớn màu xám, bao phủ người tí hon toàn thân lóe ra bạch quang bao phủ ở trong đó.

Một bị hào quang màu xám tiếp xúc, hai tiểu nhân lập tức không thể động đậy, sau đó ngọn núi lớn màu đen hung hăng nện xuống.

Trong tiếng âm âm đó, theo đó là hai tiếng kêu thảm thiết, khí tức của hai tiểu nhân trực tiếp biến mất không thấy đâu nữa.

Trong thời gian ngắn ngủn vài hơi thở, tình thế đã xảy ra biến đổi nghiêng trời lệch đất, Hứa Diễm Vũ trực tiếp nhìn đến ngây ngẩn cả người.

“Không có bản lĩnh, còn phải làm thợ săn mai phục người!”
Diệp Trường Sinh lắc đầu thở dài nói.

“Thủ đoạn được lắm, ta nhớ kỹ ngươi!”

Trên khuôn mặt chất phác của người áo xám lộ ra thần sắc khó coi, lạnh lùng quát một tiếng, sau đó hóa thành một đạo ánh sáng xám bắn nhanh về phía xa xa.

Vậy mà trực tiếp muốn chạy trốn.

“Hừ!”

Diệp Trường Sinh hừ lạnh một tiếng, Hắc Phong kỳ mở ra, một đạo hắc quang giống như phá vỡ không gian xuất hiện trước mặt nam tử áo xám kia, hung hăng chém xuống.

Toàn thân nam tử áo xám bộc phát ra từng vòng gợn sóng màu xám, lan ra bốn phía không gian, mỗi một lần gợn sóng tản ra, đều làm cho đạo hắc quang mà Diệp Trường Sinh chém tới kia ảm đạm vài phần.

“Ngươi là một tu sĩ Hóa Thần sơ kỳ, chẳng lẽ còn muốn cùng tu sĩ hậu kỳ như ta giao thủ hay sao?” Tiểu nhân màu xám vừa ngăn cản đạo hắc quang kia, vừa cao giọng hét lớn.

“Ha ha, ngươi là người của Khí Linh tộc đúng không? Nếu như ta không nhìn lầm, bản thể của ngươi hẳn là một kiện pháp bảo có hiệu quả che giấu khí tức, vừa rồi chính là ngươi đã che giấu được đám thủ hạ của ta!”

“Nếu như không phải thần thức ta cường đại, chỉ sợ cũng không phát hiện được ngươi!” Diệp Trường Sinh cười hắc hắc nói.

“Vậy thì sao?” Tiểu nhân áo xám giật mình, lập tức cao giọng hỏi.

“Ta nghe nói thực lực tộc nhân Khí Linh Tộc căn cứ vào bản thể của hắc mà định, bản thể của ngươi nếu là ở phương diện che giấu khí tức, vậy chắc là không am hiểu như trên phương diện đấu pháp, bằng không ngươi chạy cái gì?”

Diệp Trường Sinh nói xong, đã bay tới sau lưng người tí hon áo xám.

Tiểu nhân áo xám giật mình trong lòng, sắc mặt lập tức trở nên khó coi không gì sánh được, đích thật là loại người hắc không am hiểu đấu pháp kia.

Lần này bị phái đi, tất cả đều là nhờ năng lực ẩn nấp khí tức của bản thể, bọn hắc có thể vô thanh vô tức lên vào nơi đây, cũng là bởi vì năng lực của hắc.

Thấy Diệp Trường Sinh đuổi tới, người tí hon áo xám lộ vẻ lo lắng, ánh mắt lóe lên vài cái, sắc mặt hung ác.

Hắc hung hăng vỗ ngực một cái, trên mặt lập tức hiện ra một cổ đỏ bừng bất thường, màu đỏ bừng trên mặt liên tục chớp động ba lần, sau đó khí tức của hắc lập tức tăng vọt.

Mà cùng lúc đó, sắc mặt lại trở nên tái nhợt không gì sánh được.

Từng cổ sương mù xám từ trên người hắc phun ra, chỉ một thoáng đã tràn ngập thiên địa chung quanh. Diệp Trường Sinh bỗng nhiên phát hiện, mặc dù lấy thần thức cường đại của mình cũng không cách nào xuyên thấu tầng sương mù xám này, thấy rõ tình huống bên trong.

Tu sĩ Linh tộc thả hơi vụ này ra, hiển nhiên là muốn chạy trốn!

“Ha ha, cho dù ngươi có ẩn nấp khí tức cao siêu cỡ nào đi nữa, nhưng trước mặt không gian linh bảo của ta, sao có thể trốn thoát được?”

Diệp Trường Sinh cười lạnh một tiếng, Hắc Phong kỳ pháp phối trong tay, chỉ một lát đám mây đen từ đỉnh đầu hắc hiện

ra, sau đó trong chớp mắt đã trải rộng ra khắp không gian xung quanh.

“Không gian Linh Bảo?! Tại sao ngươi có thể có loại linh bảo này?”

Một tiếng kêu vừa kinh sợ vừa sợ truyền đến, cũng không lâu lắm, kèm theo một tiếng hét thảm, trong khu vực bị mây đen bao phủ này, khói xám dần dần tản đi.

Trên tay Diệp Trường Sinh xuất hiện một viên châu màu xám, hần vuốt vuốt, trên mặt lộ ra vẻ hứng thú.

“Di thiên châu? Không sai, tuy rằng ta giết người này khiến món pháp bảo này bị hao tổn, nhưng chữa trị một phen, hẳn là vẫn rất đáng tiền!”

Diệp Trường Sinh nhìn ngấm chốc lát, đem hạt châu này thu vào trong vòng tay trữ vật, sau đó ánh mắt lại nhìn về phía hạt châu màu đỏ lửa kia.

Đây là linh tương của Linh tộc bị hần giết chết đầu tiên, thuộc về Hoả Linh tộc trong Ngũ Hành.

Người gọi là Phệ Viêm, bản thể là một ngọn lửa sinh ra linh trí.

“Chờ sau khi ta dung hợp mấy loại hỏa diễm, cắn nuốt chúng, hẳn là có thể khiến hỏa diễm của ta tiến hóa!” Diệp Trường Sinh thu hạt châu này lại, trong lòng thầm nghĩ.

“Chẳng qua là nói tới hỏa diễm...”

Trong đầu Diệp Trường Sinh hồi tưởng lại ngọn lửa trên người lão giả tóc trắng lúc trước, ánh mắt không khỏi nhìn về phía hòn đảo nhỏ trung tâm của đầm nước.

Mấy tên Linh tộc kia ngay từ đầu hình như là ôm ý định vây khốn bọn hắn, sau đó thu được tin tức từ trên người bọn hắn.

Bởi vậy, trận pháp trên hòn đảo nhỏ kia cũng không có thủ đoạn công kích gì, hoàn toàn là trận pháp vây khốn địch.

Trận pháp này được thiết kế vì vây khốn tu sĩ Hóa Thần, bốn người lão giả tóc trắng bị nhốt ở bên trong, tự nhiên là không ra được.

Diệp Trường Sinh quét dọn chiến trường chung quanh một phen, sau đó bay về phía hòn đảo nhỏ kia.

Trên mặt nàng này đã tràn đầy vẻ kính sợ, đi theo tới, không nói một lời đi theo sau Diệp Trường Sinh.

Diệp Trường Sinh một trận chiến giết chết bốn vị Hóa Thần Linh tộc, phần chiến lực này thực sự có chút dọa nàng.

Mặc dù chênh lệch giữa các tiểu cảnh giới của Hóa Thần Kỳ không lớn như Nguyên Anh Kỳ nhưng ngày sơ kỳ chém giết hậu kỳ vẫn có chút kinh thế hãi tục.

Đây chính là kim lượng của tu sĩ phi thăng sao?

Trong lòng Hứa Dục Vũ hơi suy tư chốc lát, liền phủ định suy nghĩ của mình.

Không phải tất cả sơ đại tu sĩ phi thăng đều có thể làm được như vậy.

Có thể vượt qua một tiểu cảnh giới, phi thăng tu sĩ có thể đánh bại địch nhân đã xem như là người nổi bật trong số các tu sĩ phi thăng rồi.

Trước nay những người có thể vượt qua hai tiểu cảnh giới đối địch hẳn chưa từng nghe nói qua.

Càng đừng nói tới việc giống như Diệp Trường Sinh vượt qua hai tiểu cảnh giới giết địch.

“Vị tiên bối này.... Phụ thân đại nhân thật sự là tìm cho ta một đội trưởng tốt!” Trong lòng Hứa Báo Vũ thầm nghĩ.

Bây giờ nàng cảm thấy có chút may mắn vì mình được an bài vào tiểu đội của Diệp Trường Sinh.

Mà năm người khác trên đảo nhỏ, giờ phút này trong lòng đại khái cũng nghĩ như vậy.

Tuy bị nhốt ở bên trong, nhưng bọn họ cũng nhìn thấy toàn bộ quá trình trận chiến này.

Thật sự khiến bọn họ được mở rộng tầm mắt.

Sau khi Diệp Trường Sinh mở trận pháp ra, đám người này hồng hộc lao tới, ai nấy thần sắc cung kính nói: “Đa tạ đội trưởng ra tay giúp đỡ!”

Diệp Trường Sinh khoát tay áo, thản nhiên nói: “Các người chia Băng La Quả kia đi!”

Mọi người nghe vậy, lập tức vui mừng dạt dào chia cắt những quả Băng La quả kia, tổng cộng có mười mấy quả Băng La quả, những người này cũng chia được hai ba quả.

“Thần thông của đội trưởng quả nhiên mạnh kinh người!”

“Đúng vậy a, ngọn núi nhỏ màu đen kia xuất hiện, những cường giả Linh tộc kia lập tức liền không nhúc nhích được nữa!” Lão già tóc bạc cảm khái nói.

“Ha ha, thần thông của Hà đạo hữu cũng có chút bất phàm, ta thấy uy lực của ngọn lửa màu tím kia cũng tương đối lợi hại!” Diệp Trường Sinh ôn hòa cười một tiếng, nói ra.

“Đâu có, sao vẫn bối có thể để Tinh Linh Tử Viêm lọt vào mắt của tiên bối được?” Lão già tóc bạc liên tục lắc đầu nói ra.

“Tinh Linh Tử Viêm sao? Ngược lại đặt một cái tên rất hay, ta xem uy lực của hỏa diễm này tại tu sĩ Nguyên Anh xem như có chút bất phàm!” Trong mắt Diệp Trường Sinh hiện lên một vòng dị sắc nói.

“Nguyên lai là Tinh Linh Tử Viêm, nghe nói loại hỏa diễm này ban đầu ở trong nhân yêu hai tộc, cũng có thanh danh lớn như vậy, không thua gì Kiền Lam Băng Diễm của Hứa gia chúng ta!” Trên mặt Hứa Báo Vũ lộ ra thần sắc hứng thú nói.

“Hứa tiên tử nói đùa, Tinh Linh Tử Viêm làm sao có thể so được với Kiền Lam Băng Diễm?” Lão già lập tức lắc đầu như cái trống bỏi.

“Kiền Lam Băng Diễm ta đã nghe qua, cũng đã từng kiến thức, Tinh Linh Tử Viêm này vậy mà có thể sánh ngang Kiền Lam Băng Diễm sao?” Diệp Trường Sinh vẽ mặt tò mò nhìn về phía Hứa Diễm.

Nhìn thấy dáng vẻ hứng thú của hắn, Hứa Báo Vũ vội vàng nói: “Đội trưởng mới vừa tới Linh giới, có thể không biết, Tinh Linh Tử Viêm của Hà đạo hữu cùng với sư môn của hắn cũng rất có lai lịch!”

“Tinh Linh Tông bọn họ cũng giống như Hứa gia chúng ta, đều là đại năng trong phi thăng tu sĩ thành lập. Năm đó vị tổ

sự sáng lập Tinh Linh Tông kia, uy danh cũng không thua kém tổ tiên Băng Phách Tiên Tử của Hứa gia chúng ta!”

“Ồ? Có việc này sao? Băng Phách tiên tử vẫn luôn là người Diệp mỗ ngưỡng mộ, không nghĩ tới trong tu sĩ phi thăng còn có người tiên bối như vậy?” Diệp Trường Sinh làm ra bộ dáng cảm thấy hứng thú, nhìn về phía lão giả tóc trắng hỏi.

“Khụ, nếu đội trưởng cảm thấy hứng thú, vậy lão phu sẽ nói một chút chuyện của tổ sư gia a, chớ vị cũng đừng chê lão phu tự khen, những điều ta nói đều có dấu vết để tìm hiểu đấy!”

Lão giả cười hắc hắc, thấy tất cả mọi người đều nhìn qua, cũng không khiếm tốn, bắt đầu kể về lịch sử hào quang của Tinh Linh Tông bọn họ.

“Tinh Linh Tông chúng ta đã lập tông từ mấy vạn năm trước, hiện tại đang ở trong Thiên Linh Cảnh. Hắc hắc, mặc dù bây giờ bốn môn xuống dốc, nhưng mà mấy vạn năm trước, bốn môn đã ở trong mấy ngàn năm ngắn ngủn đã bước vào danh sách thập đại môn phái Nhân tộc!”

“Ồ, vậy vì sao lại không xuống dốc?” Diệp Trường Sinh hỏi.

Lão giả tóc bạc nghe vậy trên mặt lộ ra vẻ tiếc nuối, thở dài nói: “Bản môn khởi hưng quá nhanh, khuyết thiếu đầy đủ nội tình, có thể có thanh danh to lớn ngày xưa, toàn bộ là nhờ sự tỏa sáng lập phái chống đỡ!”

“Nhưng trong một tràng đại tai kiếp Tam Cảnh thất địa, tổ sư bốn môn bất hạnh vẫn lạc, từ đó về sau bốn môn cũng sẽ suy sụp xuống!” Nói đến đây, lão giả tóc bạc liên tục thở dài.

Mà Hứa Huyền Vũ nghe vậy, trên mặt cũng lộ ra một tia âm trầm.

Hứa gia cũng không phải là như thế này sao?

Sau khi Băng Phách tiên tử mất tích, Hứa gia sẽ không rơi xuống!

Vừa mở hộp ra, lão giả liền thao thao bất tuyệt giảng thuật rất nhiều sự tình liên quan tới Tinh Linh Tông cùng tổ sư sáng lập ra môn phái.

Những chuyện cũ trong ánh sáng này nghe thấy quả thực khiến người ta kinh ngạc, bởi vậy xem ra, Phi thăng tu sĩ tại Thiên Uyên Thành có thanh danh lớn như vậy, tất nhiên sẽ có một phần công lao của người này ở bên trong.

“Nếu như không phải Tổ sư ngã xuống không hiểu sao, vậy trong tu sĩ Nhân tộc hiện tại đi trên con đường pháp thể song tu, cũng sẽ không chỉ có một nhánh Thiên Nguyên Thánh Hoàng độc đáo!” Lão giả tóc bạc cảm khái nói ra.

“Pháp thể song tu sao? Có thể đi tới cảnh giới Hợp Thể, vị tổ sư này của các người quả thật không phải người bình thường!” Diệp Trường Sinh nghe vậy thở dài một tiếng nói.

“Đúng vậy a, từ xưa đến nay nhân tộc mới đi trên con đường pháp thể song tu tuyệt đối không ít người, nhưng người có thể tiến giai lên Hợp Thể cũng chỉ có mấy người, có vị nào mà không phải là tuyệt đại nhân kiệt chứ?” Đại hán mặt đen cũng nhin không được cảm khái một câu.

Hứa Dục Vũ nghe những lời này, không khỏi im lặng, tổ tiên Hứa gia các nàng hiện tại cũng sống chết chưa rõ.

Từ sau khi Băng Phách tiên tử biến mất, đến nay đã có thời gian quá dài, nàng không có xuất hiện trong tộc.

Trên thực tế, rất nhiều đệ tử Hứa gia đã không ôm hy vọng, mặc dù ngoài miệng không dám nói ra, nhưng đại bộ phận mọi người cho rằng tổ tiên Băng Phách hơn phân nửa đã vẫn lạc ở bên trong Man Hoang không thể lường được kia.

Không có tổ tiên chống lưng, Hứa gia cũng chỉ có thể luân lạc đến tình trạng hôm nay.

Tinh Linh Tông cũng như vậy, mất đi tổ sư, từ thập đại môn phái lưu lạc tới cấp bậc trung đẳng trong Nhân tộc.

Hiện tại thực lực Tinh Linh Tông cùng Hứa gia cũng chỉ có tám lạng kẻ nửa cân, trong môn phái cũng chỉ có mấy tu sĩ Luyện Hư che mặt.

“Với thực lực kinh người của đội trưởng, tương lai hơn phân nửa cũng có thể đạt tới trình độ như các tiền bối kia!” Lão già tóc bạc sau khi khoác lác một hồi với tổ sư, lập tức khen ngợi Diệp Trường Sinh một câu.

“Đúng vậy a, với thân thông của đội trưởng, có lẽ vượt qua mấy lần tiểu thiên kiếp tuyệt đối không nói chơi, tiến vào cảnh giới Luyện Hư cũng là chuyện ván đã đóng thuyền!”

“Ha ha, mấy người các ngươi đừng có khoác lác ta nữa, đi thôi, chúng ta đã ở chỗ này trì hoãn không ít công phu rồi!” Diệp Trường Sinh lắc đầu, vừa cười vừa nói.

Hắn nói sang chuyện khác, mọi người liền thu thập lại, bay dọc theo hướng đội ngũ tuần tra.

“Tinh Linh Tông... Xem ra phải mất thời gian đến đó một chuyến rồi!” Trên đường, ánh mắt Diệp Trường Sinh lóe lên, trong lòng thầm nghĩ.

Dọc theo đường đi, đám người Diệp Trường Sinh không hề gặp bất cứ điều gì ngoài ý muốn, thuận lợi đi xong tuyến đường tuần tra, thấy một chiếc thuyền Kim Đình chờ bọn họ tiếp ứng.

Kim Đình Chu này là Thiên Uyên Thành nắm giữ một loại pháp khí đặc thù, có thể tiến hành truyền tống bất cứ lúc nào, đây cũng là một loại kỹ thuật Ngân Khoa Văn do Thiên Uyên Thành khai phá ra.

Thông qua Kim Đình chu, đám người Diệp Trường Sinh truyền tống về tới Thiên Uyên thành. Đến lúc này bọn họ hoàn thành nhiệm vụ, đạt được nửa năm tu dưỡng kỳ.

Đám người Diệp Trường Sinh đi tới một địa phương có tên là Dị Linh đường, báo cáo lại sự tình gặp phải dị tộc lần này.

Khi biết được một mình Diệp Trường Sinh chém giết bốn vị Linh Tương của Linh tộc, mấy tên tu sĩ Hóa Thần trong dị linh đường nhất thời đều há mồm, mặt mũi tràn đầy vẻ khó tin nhìn hắn.

“Mấy vị đạo hữu, có vấn đề gì không?” Diệp Trường Sinh băn khoăn hỏi.

“Không... Không có, căn cứ vào công tích của đạo hữu, đây là phần thưởng của các người!” Tên tu sĩ Hóa Thần vội vàng nói.

Hắn đưa một vòng tay trữ vật tới, Diệp Trường Sinh mỉm cười tiếp nhận, sau đó lại đem đồ vật mà vài tên tu sĩ Linh tộc lưu lại giao ra.

Đương nhiên bản thể Phệ Viêm cùng với bản thể của tên tu sĩ Khí Linh Tộc kia đều bị hắn lưu lại.

Mà tu sĩ Dị Linh đường cũng không có ý tứ truy vấn.

Đợi đến khi đám người Diệp Trường Sinh rời khỏi, dị linh đường mới có bầu không khí đại ra kia, vài tên tu sĩ bên trong bắt đầu sôi nổi hẳn lên.

“Tu sĩ phi thăng này cũng quá kinh khủng đi?”

“Phần lớn tu sĩ phi thăng đều có chiến lực xuất chúng, nhưng vị này cũng có chút quá bất hợp lý rồi, hẳn so với tu sĩ phi thăng bình thường càng xuất chúng hơn!”

Trong Dị Linh đường, trong lúc nhất thời nghị luận âm ỉ.

Lúc này, không biết là ai, đột nhiên hét lên một tiếng.

“Chờ một chút, trong những tu sĩ Linh tộc bị hắn chém giết, có một vị tương đương với Hóa Thần hậu kỳ?!”

.....

Trong Dị Linh đường, sau một hồi yên tĩnh, vừa rồi có người chậm rãi nói: “Ta thấy người này nói không chừng sẽ trở thành nhân vật như Thiên Tinh, Thanh Nguyên Tử, Băng Phách!”

Người này tựa hồ đối với phi thăng tu sĩ rất là quen thuộc, một hơi nói ra mấy người tại phi thăng tu sĩ trong lịch sử, đỉnh đỉnh đại danh.

“Chỉ cần hắn bình yên phát triển, nói không chừng Trương Lão hội thành Thiên Uyên lại có thêm một vị trưởng lão hợp thể!”

.....

Sau khi Dị Linh đường rời đi, bọn người lão giả tóc trắng lần lượt từ biệt Diệp Trường Sinh.

Mà nàng này, sau khi đi ra ngoài vài bước, đột nhiên xoay người lại, nói ra:

“Đội trưởng, qua vài ngày chính là thời gian đấu giá vật phẩm Man Hoang ba năm một lần ở phòng đấu giá bốn thành, đội trưởng có hứng thú tham gia hay không?”

“Vật phẩm Man Hoang bán đấu giá sao? Ta có thời gian tự nhiên sẽ đi xem một chút!” Diệp Trường Sinh sau khi suy nghĩ một chút, nói.

Hứa Diễm Vũ cười nhẹ nhàng, nói: “Đấu giá hội vật phẩm Man Hoang kia chỉ có tu sĩ Hóa Thân trở lên mới có tư cách tham gia, mỗi một lần đấu giá vật phẩm đều bán với giá trên trời. Trước khi đội trưởng đi, phải chuẩn bị đầy đủ linh thạch cho tốt!”

Diệp Trường Sinh nghe vậy gật đầu: “Ta biết rồi, đa tạ tiên tử báo cho ta!”

Hứa Diễm Vũ nghe vậy mỉm cười, vén áo thi lễ, kính cẩn cáo từ rời đi.

“Đấu giá hội vật phẩm Man Hoang sao? Ngược lại phải đi xem một chút!” Diệp Trường Sinh trong lòng thầm nghĩ.

Hắn rất có hứng thú với những vật phẩm Man Hoang này.

Dù sao thì truyền thuyết có liên quan đến các loại vật phẩm Man Hoang không thể tưởng tượng nổi, hắn sớm đã như sấm bên tai.

“Trong tòa thành này, nơi duy nhất có thể tiếp xúc với tu sĩ yêu tộc hình như chính là phường thị. Phải đi xem Băng phượng rồi!” Diệp Trường Sinh trong lòng nghĩ như vậy.

Hắn cảm ứng được tia liên hệ thần hồn như có như không trong cơ thể, ánh mắt lóe lên, rời khỏi cự tháp màu xanh, hướng về phía phường thị đánh dấu trên bản đồ bay đi.

Phường thị của thành Thiên Uyên có quy mô cực lớn, hầu như tất cả tài liệu quý hiếm của tam cảnh thất địa đều có thể tìm được ở nơi này.

Hơn nữa nhiều lúc truyền lưu ra vật phẩm hoang dã, vô luận là thủ vệ bản địa Thiên Uyên Thành, hay là ngoại lai giả, đều chen chúc mà đến, cả ngày ra vào không dứt.

Phường thị được xây dựng ở chính giữa Thiên Uyên thành, màn sáng khổng lồ tách đôi hai tộc Nhân Yêu kia, vừa vặn đi qua giữa phường thị, chia phường thị thành hai nửa.

Nhưng hết lần này tới lần khác, ở trung tâm phường thị lại thiết lập một tòa cung điện khổng lồ, đả thông hai bên thành, để tu sĩ hai tộc trao đổi, giao dịch ở đây.

Khi Diệp Trường Sinh đi tới đại điện trao đổi giữa hai tộc Thái Huyền điện, lập tức cảm ứng được vị trí của Băng Phượng cũng đang chuyển động, hướng bên này chạy tới.

Trên mặt Diệp Trường Sinh lộ ra một tia ý cười ôn hòa, tính toán thời gian, lúc này nhiệm vụ lần đầu tiên của hắn cùng Băng Phượng đã hoàn thành không sai biệt lắm, vừa vặn có thể gặp nhau một lần.

Vì phòng ngừa hai tộc Nhân Yêu giao dịch trong điện bộc phát xung đột gì đó, tất cả người muốn đi vào đại điện đều phải che lại dung mạo của mình.

Bên phía Nhân tộc, ngọc bội có tên là Già Quang Bội tản mát ra một loại hào quang màu trắng đem chính mình che lấp, mà bên phía Yêu tộc thì dùng một loại pháp khí gọi là Di Vân Phiên.

Ngoài ra, tại trong điện đồng thời còn có bốn gã luyện hư kỳ của hai tộc Nhân Yêu, mười thanh minh vệ duy trì trật tự, hai tộc mỗi bên chiếm một nửa.

Đây chính là nhiệm vụ nhẹ nhàng mà tu sĩ bản địa thường xuyên được phân phối.

Ở loại địa phương này chấp hành nhiệm vụ, trên cơ bản sẽ không gặp phải nguy hiểm gì.

Dù sao nhiều năm qua, bởi vì các loại quy định nghiêm khắc, tu sĩ hai tộc Nhân Yêu ở trong đại điện này thật sự không nhiều lắm.

Đương nhiên, chấp hành nhiệm vụ phải trả một cái giá lớn, thù lao kiếm được là tương đối ít, dẫn đến cơ hội tiền giai của

những tu sĩ bản địa lựa chọn nhiệm vụ nhẹ nhàng này càng ít.

Nói theo phương diện này, Thiên Uyên thành trưởng lão hội cũng không thiên lệch hoàn toàn.

Giao nộp một ít linh thạch, đổi lấy một miếng quang bội, Diệp Trường Sinh tiến vào trong Thái Huyền điện này.

Liếc nhìn lại, trong điện có không ít người được bao phủ bởi hào quang màu trắng như hắc, cũng có không ít người được màn khói đen che kín thân thể.

Trong bạch quang là tu sĩ Nhân tộc, bên trong hắc vụ là tu sĩ Yêu tộc, rất dễ phân biệt.

Ở trong một góc trong điện, rất nhiều tu sĩ của hai tộc nhân yêu đều bày rất nhiều sạp nhỏ, mặt trên bày các loại vật phẩm.

Cách đấu giá hội còn mấy ngày nữa, giao dịch hội nơi này đã lộ vẻ vô cùng thịnh vượng.

Diệp Trường Sinh đang đợi Băng Phượng đi tới, trong khoảng thời gian này, liền nhân nhả đi dạo trước mấy cái sạp hàng nhỏ.

Sau khi đi một vòng, hắc vẫn nhìn thấy không ít vật vô cùng quý trọng đối với tu sĩ Hóa Thần bình thường, nhưng ở chỗ hắc lại không có nhiều tác dụng.

Trong lòng thở dài một tiếng, Diệp Trường Sinh âm thầm nghĩ: “Quả nhiên, muốn tùy tiện ở trong cái tiểu quán này tìm cái gì đó kinh thế hãi tục, đó cơ hồ là không thể!”

“Những tu sĩ này cũng không phải là người mù, thật có thứ gì trân quý, sẽ không dễ dàng lấy ra trao đổi đâu!”

Diệp Trường Sinh lắc đầu, liền yên lặng chờ đợi.

Sau một lúc lâu, một bóng người bị khói đen bao phủ đi đến, thông qua thần hồn cảm ứng lẫn nhau, Diệp Trường Sinh rất dễ dàng nhận ra, đây là Băng Phượng.

“Thế nào, trong khoảng thời gian này ngươi sống ở Thiên Uyên Thành thế nào?” Diệp Trường Sinh cùng Băng Phượng đi tới một góc trong điện, dẫn đầu truyền âm hỏi.

“Gia nhập Thanh Minh vệ, nhận được Diệt Trần đan, còn đi chấp hành một nhiệm vụ, cứ như vậy đi!” Bên tai Diệp Trường

Sinh truyền đến giọng nói lạnh lùng của Băng Phượng.

“Hả, ngươi bị phái đi đâu vậy?” Diệp Trường Sinh hỏi.

“Thanh Phong thảo nguyên!” Băng phượng bình tĩnh nói.

Vừa nghe thấy cái tên này, lông mày Diệp Trường Sinh nhướn lên, thầm nghĩ trong lòng: “Quả nhiên!”

Thanh Phong thảo nguyên này cũng giống như Phù Lê Chiêm Trạch, đều là khu vực nguy hiểm nhất bên ngoài Thiên Uyên Thành.

“Ngươi chú ý chú ý một chút!” Diệp Trường Sinh trầm mặc một lát, nói.

“Ta biết!” Băng Phượng đáp lại.

Hai người câu được câu không tiếp tục hàn huyên thêm một hồi, sau đó tính từ biệt lẫn nhau.

Lần gặp mặt này chủ yếu là muốn xác định đôi bên đều an toàn, chuyện tiếp theo còn dài.

Lúc sắp tới lúc chia tay, Diệp Trường Sinh bỗng nhiên lại nói: “Đúng rồi, ngươi phải cẩn thận Hắc Phượng tộc!”

“Hắc Phượng Tộc.... Gần đây đích xác có người Hắc Phượng Tộc tới tìm ta!” Băng Phượng thanh âm mang theo một tia do dự nói.

“Nhanh như vậy đã chú ý tới ngươi sao? Bọn họ tìm ngươi có chuyện gì sao?” Giọng Diệp Trường Sinh ngưng trọng hỏi.

“Người Hắc Phượng tộc muốn ta gia nhập tộc đàn của bọn họ, nói là có thể giúp ta kích phát huyết mạch trong cơ thể!”

“Đừng đáp ứng bọn họ, tốt nhất nên rời xa bọn họ, đồng thời cũng phải chú ý phòng ngừa bọn họ ám toán!” Diệp Trường Sinh lập tức nói.

Băng Phượng nghe vậy, trong thanh âm mang theo một tia kinh ngạc, hỏi: “Chẳng lẽ ngươi biết cái gì sao?”

“Ta cũng không quá rõ ràng, nhưng đây là lời khuyên của Mạc Lan thánh cầm trước khi chúng ta rời khỏi Nhân giới, nàng là người đáng tin nhiệm!”

“Ngươi và Hắc Phượng tộc đều tiếp cận huyết mạch Phượng Hoàng, nhưng huyết mạch Băng Phượng của ngươi tiếp cận Thiên Phượng, bọn họ nói không chừng sẽ ngấp nghé một thân huyết mạch này của ngươi!”

“Thiên Phượng huyết mạch của Chân Linh thế gia chúng ta cũng từng bị bọn họ dòm ngó, cho nên ngươi tốt nhất nên cẩn thận một chút!” Diệp Trường Sinh nói ra một số bí mật.

Những điều này đương nhiên không phải do Mạc Lan thánh cảm nói cho hắn, mà là Diệp Trường Sinh giả mạo báo tin này cho Lan thánh cảm dùng để cảnh cáo Băng Phượng.

Phải biết rằng trên không trung lúc trước, Băng Phượng từng bị Hắc Phượng tộc đuổi giết, rồi bị một vị tu sĩ Hợp Thể bắt lại, đưa đến trên hội đấu giá.

“Ta biết rồi, ta sẽ phòng bị bọn họ, ngươi... ở bên Nhân tộc kia... Cũng cẩn thận chút!” Băng Phượng do dự một lúc, nhãn nhó nhó nói ra một câu quan tâm của Diệp Trường Sinh.

“Ha ha, điểm ấy ta tự nhiên biết, ngươi trước an ổn ở lại Thiên Uyên Thành đi. Không lâu sau, ta có lẽ sẽ có biện pháp có được đủ Diệt Trần Đan, chúng ta cũng không cần nhất định ở chỗ này phục vụ ba trăm năm!” Diệp Trường Sinh nói câu hàm hồ.

“Cái gì? Ngươi như thế nào có thể có được lượng lớn Diệt Trần Đan, ngươi không nên làm bừa!” Băng Phượng vừa nghe, có chút nóng nảy, vội vàng nói.

“Hắc hắc, ngươi đây là đang quan tâm ta sao? Chẳng lẽ một linh thú như ngươi muốn cười trên người chủ nhân?” Diệp Trường Sinh cười hắc hắc, hỏi.

“Phi, đồ vô sỉ! Ngươi đang nói bậy bạ gì đó? Ai sẽ quan tâm ngươi chứ? Ta chỉ sợ ngươi làm liên lụy đến ta thôi, ngươi đừng làm chuyện ngu xuẩn!”

“Ngươi yên tâm, ta là người như vậy sao? Nếu ta muốn làm chuyện gì, vậy nhất định là nắm chắc chín phần mới đi làm!” Thanh âm Diệp Trường Sinh bình tĩnh lại, nói.

Băng Phượng nghe vậy im lặng một hồi.

Đúng vậy, với sự hiểu biết của nàng với Diệp Trường Sinh, hẳn tuyệt đối không phải loại người biết kích động làm việc.

Nếu hắn đã nói ra lời này, chứng tỏ hắn đã nắm chắc, bắt quả Băng Phượng ngược lại rất tò mò, Diệp Trường Sinh rốt cuộc sẽ lấy phương thức gì thu được Diệt Trần Đan?

Nhưng nàng cũng thông minh không tới hỏi, đến lúc đó nếu Diệp Trường Sinh muốn nói cho nàng, đương nhiên sẽ nói cho nàng biết.

Sau khi hai người chia tay, nhìn bóng lưng Diệp Trường Sinh biến mất, trong lòng Băng Phượng thở dài một tiếng.

Mặc dù ngoài miệng không nói, nhưng những lời vừa rồi của Diệp Trường Sinh, lại khiến trong lòng nàng dâng lên một cỗ ám áp nồng đậm.

Hắn quan tâm nàng như thế, hơn nữa rất rõ ràng mục đích hắn muốn đoạt được lượng lớn Diệt Trần Đan cũng là vì nàng.

Dù sao, hắn ở trong nhân tộc, cũng không có gì nguy hiểm cả.

Mà Băng Phượng ở trong yêu tộc, lại bao phủ ở trong bóng tộc Hắc Phượng.

“Năm đó, ngươi đối xử với ta như thế, hiện tại lại vì ta mà gặp phải nguy hiểm, mạo hiểm lớn như vậy giúp ta...”

“Ngươi thật đúng là tên khốn kiếp!”

Đợi hai ngày sau, Diệp Trường Sinh đi tới nơi tổ chức đấu giá hội do Thiên Uyên Thành tổ chức.

Sau khi nhận được một kiện pháp khí che đậy dung mạo, hắn được dẫn tới một gian thạch thất độc lập.

Nghe người bán đấu giá nói, loại thạch thất này là dùng một loại tài liệu đặc thù chế tạo thành, trời sinh đã có thể ngăn cách thần thức.

Từ bên trong thạch ốc, nhìn ra có thể thấy, nhưng từ bên ngoài nhìn vào bên trong, lại không nhìn thấy cái gì.

Kể từ đó, cũng là cam đoan bí mật của người tham gia đấu giá, không đến mức sẽ xảy ra chuyện gì.

Diệp Trường Sinh ngồi trong nhà đá, đưa mắt nhìn lại, bốn phía tất cả đều là những gian nhà đá lớn nhỏ không chênh lệch bao nhiêu so với gian nhà đá mà hắn đang đợi.

Những thạch ốc này phân bố chằng chịt ở tầng trời thấp cách mặt đất chừng trăm trượng, tất cả đều lơ lửng giữa không trung.

Mà phía dưới những gian nhà đá này lại là một tòa đại sảnh.

Đại sảnh rộng chừng ngàn trượng, nhưng phía dưới lại không có vật gì, cái gì cũng không có.

Chỉ có gần ngàn gian nhà đá yên tĩnh trôi nổi trên không trung, hào quang màu xanh nhạt như ẩn như hiện, làm cho người ta một loại cảm giác thần bí.

Diệp Trường Sinh sau khi nhìn một hồi, đã hiểu đại khái tình cảnh trong phòng đấu giá, lập tức nhắm mắt lại, yên tĩnh chờ đợi.

Thời gian chậm rãi trôi qua, từng vị tu sĩ lục tục bị dẫn vào trong từng tòa thạch ốc, gần ngàn gian thạch thất rất nhanh đã ngồi đầy người.

Hơn một ngàn vị Hóa Thần, tu sĩ cấp bậc Luyện Hư. Trong hai tộc Nhân Yêu, ngoại trừ Thiên Uyên Thành, có lẽ cũng chỉ có

thành chủ của Tam Hoàng Thất Yêu Vương là có thể gom góp được nhiều như vậy.

Không sai biệt lắm, đột nhiên vài tiếng chuông du dương truyền đến, trong đại sảnh lò mờ sáng lên mấy chùm quang mang, đem phía dưới đại sảnh trông trơn soi sáng một mảnh.

Ánh mắt mọi người đều nhìn xuống một cái bàn đầu giá trong đại sảnh phía dưới, chỉ thấy trên đài cao rộng hơn mười trượng bỗng nhiên hiện ra một tòa pháp trận, tiếp theo một đạo linh quang màu trắng lóe lên, một lão giả mặc áo bào trắng liền xuất hiện.

Vừa thấy người này xuất hiện, chúng tu sĩ trong thạch ốc một trận xôn xao, có ít người lại cả kinh kêu ra tên lão giả.

“Không ngờ lại là Xích đại sư!”

“Ngay cả hắn cũng xuất hiện ở đây, xem ra lần này đấu giá hội không hề tầm thường!”

“Xích đại sư tự mình chủ trì, chẳng lẽ đây là...”

...

Từng tiếng kinh hô vang lên trong các gian nhà đá, xem ra uy danh vị Xích đại sư này tại Thiên Uyên Thành rất không bình thường.

Diệp Trường Sinh quan sát một chút vị lão giả chủ trì đấu giá này, người này chỉ có tu vi Hóa Thần trung kỳ, thoát nhìn đầu tóc bạc, mặt mũi hiền lành, hai mắt sáng ngời có thần, bộ dáng tiên phong đạo cốt.

Chỉ xét riêng về mặt bán hàng, đích thật là địa phương có vài phần đáng giá giảng đạo.

Vị lão giả tóc bạc này ngoảnh mặt làm ngơ với những tiếng nghị luận bốn phía trong đại sảnh, ho nhẹ một tiếng, sau đó dùng thanh âm ôn hòa mở miệng:

“Xem ra chư vị đạo hữu đều biết lão phu, cũng không cần lão phu tiếp tục tự giới thiệu nữa. Hội đấu giá lần này có vài kiện vật phẩm là lão phu tự mình giám định qua, vả lại còn có một kiện đồ vật cũng xuất phát từ tay lão phu, cho nên lão phu mới ra ngoài chủ trì!”

Bốn phía lão giả tóc bạc nhìn chung quanh một vòng, lại nói:

“Chắc hẳn lúc trước mọi người nhiều hay ít cũng đã nhận được một ít tin tức. Lần này đấu giá là ba kiện vật áp trực trên quý hơn nhiều so với trước đây.”

“Bỏ lỡ lần này, trong vòng mấy trăm năm tiếp theo, chư vị có lẽ cũng không thể gặp được đồ vật cùng cấp bậc như vậy.”

Vừa nghe lời này, trong phòng đấu giá lập tức náo nhiệt lên, một số người đều mở miệng hỏi thăm.

“Xích huynh, ta chính là nghe tuyên truyền của các ngươi. Nói bên trong vật phẩm đấu giá này có đan dược cấp Luyện Hư, cố ý chuẩn bị một lượng lớn linh thạch. Ngươi cũng đừng làm cho ta thất vọng a!”

“Trong vật đấu giá có tin tức tin tức gần đạt tới tầng Linh Bảo thượng cấp, có thật không?”

“Xích huynh, món linh bảo đó thật sự xuất từ tay ngươi?”

.....

Từng đạo thanh âm hỏi thăm truyền đến, để cho một số việc trước đó chưa từng biết qua người của hội đấu giá cũng biết được vật áp trực trong hội đấu giá lần này là vật gì.

Trong lúc nhất thời, có vài người sắc mặt đại biến.

Nếu sớm biết trong đấu giá hội có những vật này, bọn họ đã không chỉ mang một chút linh thạch đến đây.

Lần này sợ là phải bỏ qua những vật trên quý này, khiến cho một số tu sĩ hối hận không thôi.

Lão giả tóc bạc nghe những lời hỏi này, trên mặt lộ ra nụ cười hiền hòa, thanh âm ôn hòa mở miệng:

“Đấu giá hội tuyệt đối không có tuyên truyền giả dối, diễm ấy xin chư vị đạo hữu yên tâm, chư vị đạo hữu nhớ đến đồ vật, lần đấu giá hội này đều sẽ xuất hiện!”

“Cụ thể lão phu cũng không giới thiệu nhiều, kế tiếp hội đấu giá bắt đầu, xin chư vị đạo hữu tĩnh tâm chờ đợi là được!”

Sau khi lão giả nói xong, thanh âm âm ỉ trong phòng đấu giá dần dần giảm bớt, cả tòa đại sảnh lập tức trở nên yên tĩnh.

Chứng kiến không có người dị nghị gì, vị lão giả tóc bạc này nhẹ gật đầu, lập tức tuyên bố bắt đầu đấu giá hội.

Ngay lập tức có mười cung trang nữ tu xinh đẹp như hoa từ dưới đài bay lên, các nàng mỗi một người đều có tu vi Kết Đan trở lên, đứng cao vút, trong tay mỗi người đều nâng một cái hộp gấm lớn nhỏ không đồng nhất.

Lão giả tóc bạc tiếp nhận hộp gấm trong tay nữ tu đầu tiên, nhìn một vòng chung quanh, mỉm cười nói:

“Dựa theo lệ cũ, đấu giá hội vật phẩm Man Hoang bắt đầu tiến hành từ các loại bảo vật đan dược, linh dược thành phẩm, tiếp theo là các loại tài liệu trân quý cùng với quyền công pháp bí mật, cuối cùng là vật phẩm đấu giá áp rương.”

“Vật phẩm đấu giá đầu tiên lần này, là một viên “Hỏa Giao Đan” có thể trợ giúp đột phá bình cảnh Hóa Thần trung kỳ, giá quy định một trăm vạn linh thạch, mỗi lần tăng giá không được thấp hơn năm vạn linh thạch!”

Lão giả nói xong, cầm hộp gấm trong tay mở ra, bên trong là một bình ngọc màu trắng cao vài tấc.

Hắn mở bình ngọc ra, chỉ một thoáng, mọi người trong đại sảnh phảng phất nghe được một tiếng long ngâm.

Một con hỏa giao dài chừng vài tấc từ trong bình bay ra, nhất thời nhiệt độ nóng rực lan ra bốn phía, hỏa giao lắc đầu vẩy đuôi xông lên phía trên, bộ dáng đúng là muốn lao ra khỏi gian đại sảnh này.

“Hừ!”

Ông lão tóc bạc hừ lạnh một tiếng, cong ngón tay búng ra, một đạo ánh sáng màu xanh bay ra, hóa thành một tấm lưới lớn màu xanh, chụp xuống, bao Hỏa Giao kia vào trong.

“Quả nhiên là Hỏa Giao Đan, Xích huynh nhanh thu lại đi, miễn cho linh tính bị xói mòn!” Trong căn nhà đá giữa không trung, một giọng nói có chút kinh hỉ hưng phấn nói.

“Ha ha, đạo hữu yên tâm, thời gian lúc này, sẽ không dễ cho linh tính của đan dược mất đi!” Lão giả tóc bạc cười ôn hòa, lập tức chỉ tay, tấm lưới lớn màu xanh kia liền bao lấy hỏa giao về trong bình ngọc, lập tức đóng nắp bình ngọc lại.

“Chư vị đạo hữu có lẽ cũng đã thấy rồi, đây là Hoả Giao Đan hàng thật giá thật, nếu ăn vào một viên, liền có thể làm cho tỷ lệ đạo hữu ở Hóa Thần sơ kỳ đỉnh phong đột phá! “

“Năm đó, lão phu đột phá Hóa Thần trung kỳ, chính là sử dụng loại đan dược này, hiệu quả đan dược như thế nào, không cần lão phu giới thiệu nhiều, tiếp theo đấu giá bắt đầu!”

“Một trăm ba mươi vạn linh thạch!”

“Một trăm năm mươi vạn!”

“Hừ, chút linh thạch ấy mà cũng có thể đột phá sao? Hai trăm vạn linh thạch!”

.....

Ngay từ khi bắt đầu đấu giá, giá trị của viên đan dược này đã tăng lên gấp đôi, xem ra cái đan dược có thể giúp tu sĩ Hóa Thần đột phá bình cảnh này là dị thường cướp lấy.

Điều này cũng khó trách, loại đan dược đột phá bình cảnh này, chỉ cần vừa xuất thế liền gặp phải tranh đoạt.

Thiên Uyên thành có nhiều tu sĩ Hóa Thần như vậy, số người ở Hóa Thần sơ kỳ rất nhiều.

Mặc dù ba kiện vật phẩm áp trực kia đều rất khiến cho người ta động tâm, nhưng căn bản không phải Hóa Thần tu sĩ có thể tiếp xúc, cho nên vẫn thành thật bỏ linh thạch ra đối với những đồ vật có hữu dụng.

“Hai trăm ba mươi vạn Linh Thạch!” Diệp Trường Sinh cũng báo ra giá cả của mình, loại đan dược này hẳn buộc phải lấy được.

“Hai trăm năm mươi vạn!”

“Hai trăm tám mươi vạn!”

.....

“Ba trăm vạn!”

Sau khi giá này được kêu ra, thanh âm cạnh tranh chung quanh đã không còn nhiều, rất nhiều tu sĩ Hóa Thần ước lượng túi tiền một chút, sau đó lui ra cạnh tranh.

Dù sao, bọn họ cũng không thể đem toàn bộ phụ thân gia sản của mình đi lên, trong Thiên Uyên Thành này cần rất nhiều tiêu linh thạch.

Hơn nữa, loại đan dược có thể giúp đỡ đột phá bình cảnh lần này cũng không chỉ xuất hiện lần này. Trên đấu giá hội ba năm một lần, thường xuyên chảy loại đan dược này ra ngoài, cơ hội nhiều hơn rồi.

Không cần tốn nhiều linh thạch như vậy trong lần đầu tiên.

Nhưng vẫn có một ít thân gia tương đối hùng hậu vẫn tiếp tục cạnh tranh, không ngừng đẩy giá lên cao mới.

“Ba trăm tám mươi vạn!”

“Bốn trăm vạn!”

“Bốn trăm năm mươi vạn!” Khi Diệp Trường Sinh đẩy giá lên một hơi cao năm mươi vạn linh thạch, trong đại sảnh nhất thời có chút yên lặng.

Nhìn ra tâm tư nhất định phải có, mấy vị tu sĩ Hóa Thần còn sót lại cũng nhao nhao thối lui, cuối cùng viên đan dược này bị Diệp Trường Sinh bán đấu giá với giá bốn trăm năm mươi vạn linh thạch.

Một nữ tu cung trang cung trang cung trang cung trang cầm bình ngọc Hỏa Giao đan, bay đến gian phòng Phi Thiên của Diệp Trường Sinh, đưa đan dược tới, sau đó thu lấy linh thạch rồi lui trở về.

“Chúc mừng vị đạo hữu này vội vàng, xem ra không lâu nữa Thiên Uyên Thành chúng ta sẽ xuất hiện một vị đạo hữu Hóa Thần trung kỳ!”

“Tiếp theo, tiến hành đấu giá kiện vật phẩm thứ hai, ba bình Ngọc Thanh Đan có thể tinh tiến pháp lực Thần tu sĩ, giá quy định tám mươi vạn Linh Thạch, mỗi lần ra giá không được thấp hơn năm vạn Linh Thạch!” Trên mặt Xích đại sư mang theo nụ cười hiền lành nói.

“Một trăm vạn!”

“Một trăm năm mươi vạn!” Diệp Trường Sinh mở miệng ra giá lần nữa.

Thanh âm của hắn vừa dứt, trong đại sảnh lập tức yên tĩnh vài phần, một ít tu sĩ Hóa Thần kinh ngạc nhìn về phía nhà đá của Diệp Trường Sinh.

Rốt cuộc trong này có người nào?

Thân gia cũng quá hùng hậu đi?

Đại đồng lớn linh thạch như vậy, tu sĩ bình thường có thể làm được.

Chẳng lẽ người này là đệ tử xuất thân của mấy gia tộc khá giàu có kia?

“Một trăm bảy mươi vạn!”

“Một trăm tám mươi vạn!”

“Hai trăm vạn!”

.....

Cuối cùng, ba bình Ngọc Thanh Đan này đã bị Diệp Trường Sinh đưa ra giá hai trăm vạn mua được. Ánh mắt hắn trầm xuống, ánh mắt sắc bén, nhìn chăm chăm vào bàn đấu giá phía dưới.

Loại đan dược có thể tinh lọc pháp lực tiến hóa Thần kỳ này, hẳn là lai giả không cự tuyệt.

Đấu giá hội loại cấp bậc này, đan dược có thể tinh tiến pháp lực cũng không ít, những nữ tu trên đài đấu giá đều là loại đan dược này.

Diệp Trường Sinh liên tục ra tay, lại mua được hai loại đan dược tinh tiến pháp lực, bốn loại đan dược xuống, tổng cộng tiêu phí một ngàn vạn linh thạch.

Đến một bước này, hắn lập tức dừng tay.

“Bốn loại đan dược này, có thể đảm bảo ta tu luyện tới Hóa Thần trung kỳ, muốn từ kỳ tu luyện tới hậu kỳ, những đan dược này lấy ra từ hội đấu giá chỉ sợ không đủ dược lực!”
Diệp Trường Sinh trong lòng thầm nghĩ.

Trong đan dược đấu giá hội lấy ra, mặc dù có chủng loại thích hợp cho Hóa Thần trung kỳ tinh tiến pháp lực, nhưng đối với Diệp Trường Sinh mà nói, cái này cũng không quá thích hợp.

Pháp lực của hắc hùng hậu vượt xa tu sĩ Hóa Thần bình thường, lại thêm nhục thân cường đại, khiến cho hắc tại Hóa Thần sơ kỳ có thể phục dụng đan dược thích hợp cho tu sĩ trung kỳ.

Tại trung kỳ, liền có thể phục dụng đan dược thích hợp cho tu sĩ hậu kỳ.

Đương nhiên, điều này cũng không phải vì hắc không thể sử dụng đan dược thích hợp cho tu sĩ sơ kỳ tiến pháp lực.

Chẳng qua làm như vậy mà nói thì tốc độ tu luyện tương đối chậm.

Ném một ngàn vạn linh thạch, điều này làm cho ánh mắt của một số tu sĩ nhìn về phía Diệp Trường Sinh đã có chút thay đổi.

Nếu một tu sĩ Luyện Hư xuất ra nhiều linh thạch như vậy, mọi người sẽ không cảm thấy có vấn đề gì.

Nhưng một tu sĩ Hóa Thần...

“Chẳng lẽ tiểu tử này là người của gia tộc nào chạy đến mua sắm?”

“Quả nhiên là hào phú, trong các tu sĩ Hóa Thần rất khó nhìn thấy người như thế!”

.....

“Tiếp theo đấu giá là Ngân Văn Thảo ba ngàn năm. Loại linh dược này muốn sinh trưởng đến ba ngàn năm, chắc hẳn chưa vị đều biết khó khăn cỡ nào. Cũng không cần lão phu nhiều lời thêm. Tiếp theo bắt đầu đấu giá, giá quy định hai trăm vạn linh thạch, mỗi lần tăng giá không được thấp hơn mười vạn linh thạch...”

.....

Diệp Trường Sinh yên lặng nhìn từng vật phẩm đấu giá kế tiếp được mang lên, sau đó đều được bán với giá cực cao.

Những vật phẩm đấu giá này hẳn sẽ không xuất thủ nữa, bên trong rất ít xuất hiện thứ có thể khiến hắc động tâm.

Lúc đấu giá hội dần dần tiếp cận đến hồi kết thúc, vị Xích đại sư kia trân trọng mở ra một hộp ngọc, trầm giọng nói:

“Đây là kiện linh bảo đầu tiên của đấu giá lần này. Phi Nguyệt thuần đã từng giúp đỡ một vị tiền bối ngăn cản hai lần đại thiên kiếp. Nếu không phải lúc vị tiền bối này trùng kích Hợp Thể kỳ không ngăn cản được ma đầu ăn mòn vẫn lạc ngoài ý muốn thì linh bảo này cũng sẽ không xuất hiện ở trên đấu giá hội!”

“Pháp bảo có thể chống lại đại thiên kiếp là giá trị như thế nào, tất cả mọi người rõ ràng, các đạo hữu sắp độ kiếp chú ý!”

“Hiện tại bắt đầu đấu giá, giá quy định một ngàn vạn linh thạch, mỗi lần tăng giá không được thấp hơn năm mươi vạn linh thạch!”

Xích đại sư vừa dứt lời, trong phòng đấu giá liền vang lên một tràng âm thanh kinh hô. Đám người hưng phấn không nhịn được mà đứng dậy, con mắt nhìn chăm chăm vào cái hộp gấm trong tay Xích đại sư.

Còn những tu sĩ Hóa Thần lý trí một chút lại ngồi bất động tại chỗ, thở dài một tiếng.

Thứ này không phải thứ bọn họ có thể nhúng chàm!

“Một ngàn năm trăm vạn linh thạch!”

“Hai ngàn vạn linh thạch!”

.....

Tu sĩ luyện hư lập tức nâng linh bảo này lên đến một cái giá khiến đại bộ phận mọi người không theo kịp.

Những người này ra tay điên cuồng khiến Diệp Trường Sinh cũng có chút tắc lưỡi.

Điều này khiến cho hấn đối với giá trị của linh bảo tại linh giới cũng có thêm một nhận thức mới.

Nhất là loại phòng ngự Linh Bảo, bởi vì nó có công hiệu chống đỡ thiên kiếp nên giá trị của chúng cao hơn nhiều so với các loại hình linh bảo khác.

Chỉ sợ đấu giá hội lần này nếu có tu sĩ Hợp Thể kỳ tham gia, nhìn thấy tám Phi Thiên Thuần này cũng sẽ nhịn không được ra tay mua lấy.

Cuối cùng, một bộ phòng ngự linh bảo bị một vị tu sĩ Luyện Hư thần bí dùng bốn ngàn vạn linh thạch mua đi.

Mà những tu sĩ Luyện Hư khác, cũng không biết là linh thạch trong tay không đủ, hay là nói mắt đều nhìn chăm chăm vào ba vật áp trục ở phía sau, không có cạnh tranh với người này.

Linh bảo này đằng sau, lại đấu giá vài kiện vật phẩm, sau đó liền đi tới áp trục hội đấu giá lần này.

“Tiếp theo, chính là vật phẩm áp trục đấu giá hội lần này, vật phẩm đấu giá thứ nhất chính là đan dược chư vị tiên bối chờ mong đã lâu có thể làm cho tu sĩ Luyện Hư tinh tiến pháp lực!” Xích đại sư nói.

Lão giả vừa nói xong, đám tu sĩ Luyện Hư trong phòng Phi Thiên lập tức lấy lại tinh thần.

Đan dược có thể trợ giúp Luyện Hư tu sĩ tinh tiến pháp lực mặc dù là ở trong Thiên Uyên Thành, cơ hồ cũng không tìm thấy, nếu thật có người luyện chế ra, cũng sẽ lập tức phục dụng, căn bản sẽ không lấy ra bán đấu giá.

Giống như hôm nay, loại đan dược cấp độ này xuất hiện, thật sự là một chuyện hiếm thấy, có thể mấy trăm năm cũng không gặp lại được một lần.

“Một lọ Đẳng Long Đan, bên trong có mười viên đan dược, giá quy định hai ngàn vạn linh thạch, mỗi lần tăng giá không được thấp hơn một trăm vạn linh thạch!”

Xích đại sư vừa mở miệng, cái giá này liền làm cho một ít tu sĩ Hóa Thần ít thấy hiếu thời ghen hòng nhìn trần trời.

Mà những tu sĩ Luyện Hư kia lại không có bất kỳ chuyện gì ngoài ý muốn, nhao nhao bắt đầu báo giá!

“Hai ngàn ba trăm vạn!”

“Hai ngàn năm trăm vạn!”

.....

Loại vật phẩm áp trực này không có chỗ trống như Diệp Trường Sinh hay các tu sĩ Hóa Thần nhúng tay, tất cả đều là do các tu sĩ Luyện Hư cạnh tranh.

Thiên Uyên Thành không biết có bao nhiêu Luyện Hư tu sĩ, chuyên môn hướng tới bình đan dược này.

Rất nhanh, giá cả bình đan dược này đã bị đẩy lùi tới một mức làm cho đại đa số mọi người đầu váng mắt hoa.

Cuối cùng, trực tiếp dùng năm ngàn vạn linh thạch để trao đổi.

“Món vật phẩm đầu giá tiếp theo, chính là do một vị tiên bối đã thâm nhập Man Hoang, ngoài ý muốn phát hiện một con Thiên Bằng cấp Hợp Thể, lấy được ở trên hải cốt đó một đôi cánh Thiên Bằng!”

“Mặc dù lông vũ trên cánh này đều đã không còn, nhưng linh tính nó vẫn còn rất mạnh, chỉ cần là đạo hữu tinh thông luyện khí đạt được vật ấy, tin tưởng không khó để luyện chế thành một kiện Linh Bảo!”

“Đương nhiên, nếu như đạo hữu đầu giá được vật ấy không am hiểu luyện khí, cũng có thể tới tìm lão phu, lão phu nhất định sẽ không để cho ngươi thất vọng!” Xích đại sư cười ha hả nói.

Nói xong, hắn vỗ tay một cái, mở hộp gấm kia ra, chỉ một thoáng, một cơn gió xanh từ trong hộp gấm thổi lên, tất cả mọi người đều cảm nhận được loại phong linh lực tràn đầy kia.

“Linh lực mãnh liệt như thế, con Thiên Bằng này hẳn là đã chết không bao lâu rồi!”

“Không sai, chỉ ít trong ngàn năm, trong xương cốt của hắn hơn phân nửa vẫn còn tồn tại linh vật cốt tủy nhất định!”

“Nói không chừng có thể từ trong xương cốt Thiên Bằng này tinh luyện ra một tia máu Côn Bằng!”

“Cho dù không có máu Côn Bằng, thì cũng là tài liệu tuyệt hảo để luyện chế linh bảo!”

.....

Nhìn thấy này Sí Cốt, trong phòng Phi Thiên, từng đạo âm thanh thảo luận vang lên, thoạt nhìn những tu sĩ luyện hư này đều cảm thấy hứng thú với Sí Cốt của Thiên Bằng.

“Theo như lời vị tiên bối kia nói, con Thiên Bằng này khi còn sống hẳn là tu sĩ Hợp Thể đỉnh phong, khoảng cách sánh vai Chân Linh cảnh giới chỉ có một bước, bởi vậy không khó nghĩ được đôi Sí Cốt này quý giá đến mức nào!”

“Tiếp theo bắt đầu đấu giá đôi cánh này, giá khởi điểm ba ngàn vạn linh thạch, mỗi lần tăng giá không được thấp hơn một trăm vạn linh thạch!”

Sau khi Xích đại sư vừa dứt lời, trong lúc nhất thời trong sân có chút trầm mặc, vậy mà không có người nào mở miệng đấu giá trước.

Hoàn toàn khác với tình cảnh đấu giá Đằng Long Đan lúc trước.

Trong lúc nhất thời, thiên bằng sí cốt này lại có chút ý tứ lạnh gập.

Cẩn thận ngẫm lại cũng đúng, tuy đây là Sí Cốt Thiên Bằng Hợp Thể đỉnh phong sau khi vẫn lạc lưu lại, nhưng công dụng cuối cùng của nó, cũng chính là lấy ra trở thành vật luyện khí, luyện chế một kiện Linh Bảo.

Mà linh bảo này, hơn phân nửa là một loại phi hành, đối với những tu sĩ Luyện Hư này mà nói thì giá trị liền giảm xuống rất nhiều.

Linh bảo phi hành tất nhiên rất trân quý, nhưng đối với chuyện độ kiếp mà nói, nó cũng không có nhiều tác dụng.

Dù sao người có bay nhanh hơn nữa thì cũng không thể thoát khỏi thiên kiếp, nên bị sét đánh thì cũng không thể thiếu được.

Đối với tu sĩ Linh Giới, chỉ cần không liên quan tới độ kiếp, giá trị sẽ lập tức giảm nhiều.

Huống chi, đây mới chỉ là một đôi cánh cốt, không có bị luyện chế thành linh bảo, còn cần chính mình đi luyện chế, muốn mạo hiểm nhất định.

Kể từ đó, tất nhiên sẽ khiến rất nhiều người châm biếm cân nhắc một phen.

Tuy rằng bên trong xương cánh Thiên Bằng này có thể sẽ bảo tồn cốt tủy, có thể tinh luyện ra một tia chân huyết Côn Bằng thể nhưng đó chỉ là một suy đoán mà thôi.

Hơn nữa, nếu chỉ là một tia chân huyết Côn Bằng, thì tác dụng cũng cực kỳ có hạn.

Nếu đã như vậy thì sức hấp dẫn của cặp cánh thiên bằng này đã giảm xuống rất nhiều.

Đặc biệt là, phía sau còn có một kiện linh bảo áp trực, người đi mua Thiên Bằng sí này lại càng ít.

Đại đa số người vẫn phải để linh thạch lại trên kiện vật phẩm áp trực cuối cùng kia.

Bất quá ngay cả như vậy, sau một lúc lâu vẫn có người mở miệng thăm dò.

“Ba ngàn ba trăm vạn linh thạch!”

“Ba ngàn năm trăm vạn linh thạch!”

.....

Có người mở miệng, giống như đưa tới phản ứng dây chuyền, lập tức lại có mấy vị tu sĩ Luyện Hư báo giá.

“Ba ngàn bảy trăm vạn linh thạch!”

“Bốn ngàn vạn linh thạch!”

Tu sĩ Luyện Hư cạnh tranh vật ấy vẫn không ít, một ít người tự nghĩ rằng không có hy vọng cạnh tranh vật phẩm đấu giá cuối cùng, đồng thời cũng không cạnh tranh người một kiện Linh Bảo phía trước, đều nhao nhao ra tay.

“Bốn ngàn rưỡi vạn!” Diệp Trường Sinh cũng mở miệng, lập tức đưa tới một số người liếc mắt.

“Bốn ngàn tám trăm vạn!”

“Năm ngàn vạn!”

“Năm nghìn hai trăm vạn, lão phu là Lệ Nguyên Huyền Ứng tộc, thành tâm khao khát đôi cánh này, mong đạo hữu giơ cao đánh khẽ!” Trong phòng Phi Thiên vang lên một thanh âm già nua.

“Hóa ra là người Huyền Ứng tộc!”

“Ha ha, khó trách muốn có cặp cánh thiên bằng này, nếu như có thể từ trong cặp cánh thiên bằng này tinh luyện ra chân huyết Côn Bằng, đối với bộ tộc bọn họ có tác dụng rất lớn!”

.....

Nghe được âm thanh của ông lão kia, ánh mắt Diệp Trường Sinh lóe lên, tiếp tục báo ra một cái giá mới.

“Năm nghìn năm trăm vạn Linh Thạch!”

Hắn cũng rất muốn có được Thiên Bằng sí huyết này, phối hợp với chân vũ Côn Bằng trong tay hắn, hắn nắm chắc có thể tạo ra một kiện thông thiên linh bảo bay lên Hỗn Độn Vạn Linh Bằng.

“Năm nghìn tám trăm vạn linh thạch, đạo hữu nhất định phải tranh chấp với Huyền Ứng tộc ta sao?”

“Sáu ngàn vạn linh thạch!”

“Hừ!” Một tiếng hừ lạnh thấu xương vang lên, vị tu sĩ Huyền Ứng tộc kia không lên tiếng.

Sáu ngàn vạn linh thạch đã vượt ra khỏi phạm vi mà hắn có thể chịu đựng.

“Nếu như không có đạo hữu tiếp tục ra giá, đôi cánh này sẽ trở lại phòng số sáu mươi bảy của đạo hữu!” Xích đại sư cầm trong tay hộp gấm, hướng bốn phía hô to.

Trong phòng đấu giá hoàn toàn yên tĩnh, không có ai lên tiếng.

Một lát sau, đôi cánh này đều thuộc về Diệp Trường Sinh.

Một thiếu nữ trẻ tuổi cầm lấy hộp gấm, đi vào trong Phi Thiên ốc của hắn, đổi lấy sáu ngàn vạn linh thạch.

Diệp Trường Sinh tay nắm hộp gấm, nhìn đoạn xương cánh Thiên Bằng thu nhỏ rất nhiều lần, cảm nhận phong linh lực tràn đầy trên đó, trên mặt lộ ra nụ cười bềnh bệ.

Sau khi đến Linh giới, ưu thế về mặt tốc độ của hắn đã không còn nữa, Thanh Linh giáp có thể phát huy tác dụng cực kỳ bé nhỏ.

Hiện tại, có đôi Sí Cốt này, hắn hẳn là có thể thu thập ưu thế về phương diện tốc độ.

Sau khi Diệp Trường Sinh lấy đi xương cánh Thiên Bằng, trải qua một trận yên lặng, Xích đại sư trân trọng lấy ra một món vật phẩm áp trục cuối cùng.

“Tiếp theo, chính là vật phẩm đầu giá cuối cùng của đầu giá hội lần này. Vật này đúng là từ tay lão phu lấy sợi tơ của Man Hoang Chân Linh Cửu Mục Thiên Tằm luyện chế thành!”

Xích đại sư vừa dứt lời, trong phòng đầu giá lập tức vang lên một hồi thanh âm huyền ảo.

“Cái gì? Là tài liệu của Cửu Mục Thiên Tằm?!”

“Không ngờ lại là Chân Linh, Xích đại sư, không phải người đang nói đùa chứ?”

“Trong loại chuyện này, lão phu không dám nói đùa?” Xích đại sư nghe được lời chất vấn, không chút tức giận, cười ha hả nói.

“Được được được, không ngờ lại là Linh Bảo như vậy. Đại thiên kiếp lấy được vật này của lão phu lại có thêm một phần bảo đảm!”

“Xích đại sư, ngài cũng không thả ra chút tin tức nào, đây lại là một kiện Linh bảo phòng ngự. Sớm biết như thế, lão phu đã đem theo toàn bộ linh thạch trong nhà rồi!”

“Mau tuyên bố giá cả đi!”

.....

Trong phòng phi thiên, đám tu sĩ Luyện Hư nhao nhao mở miệng, hiển nhiên trước một kiện linh bảo như vậy, không ai có thể ngồi yên được.

Chưa nói đến linh bảo này xuất phát từ Kim lượng trong tay Xích đại sư, riêng cái tên Cửu Mục Thiên Tằm đã đủ để đại đa số tu sĩ Luyện Hư lấy hết toàn bộ gia sản rồi.

Huống chi tơ tằm này còn luyện chế thành một loại linh bảo phòng ngự.

Không cần nghĩ nhiều, kiện Linh Bảo này ở phương diện chống đỡ thiên kiếp, khẳng định có thể làm cho rất nhiều người cảm thấy kinh hỉ.

“Xem ra chư vị đạo hữu cũng đều biết giá trị vật ấy, tuy rằng vật này rất là tiếc nuối không có leo lên Hỗn Độn Vạn Linh Bảng, nhưng lão phu tự tin, Linh Bảo này đã không kém hơn

những Linh Bảo trên Vạn Linh Bảng kia bao nhiêu!” Trên mặt Xích đại sư lộ ra một tia tiếc nuối nói.

“Ha ha, Xích huynh nói đùa rồi, nếu thật sự để món Linh Bảo này bước lên Hồn Độn Vạn Linh Bảng, làm gì còn có tư cách để đám người chúng ta tranh đoạt?”

“Đúng vậy, chúng ta còn phải hỗn may là vật này chưa đi lên Vạn Linh bảng mới đúng, nếu không chúng ta ngay cả một tia hi vọng cũng không có, trưởng lão hội của Thiên Uyên thành đầu tiên phải mua được nó!”

.....

Nghe những lời của những tu sĩ Luyện Hư này, vị Xích đại sư chủ trì hội đấu giá kia trên mặt lộ ra một tia tươi cười còn khó coi hơn cả khóc nữa.

Đám tu sĩ luyện hư này bởi vì bảo vật này không có đi lên Vạn Linh bảng mà cao hứng, hẳn lại không cao hứng được.

Phải biết rằng nguyện vọng suốt đời hẳn chính là luyện chế ra một kiện linh bảo có thể bước lên Vạn Linh Bảng.

Nếu quả thật có thể đạt tới thành tựu này, hẳn cũng sẽ trở thành một trong những Luyện Khí Đại Sư cao cấp nhất của Nhân tộc.

Đến lúc đó, tất cả Tam Hoàng đều phải coi hẳn như vị khách quý, ngay cả Thánh đảo cũng phải khách khí mời hẳn tới luyện chế pháp bảo.

Chẳng qua, những tu sĩ Luyện Hư này đã nói, nếu hẳn thực sự luyện chế ra một kiện linh bảo thượng bạng thì vật linh bảo này cũng không có khả năng xuất hiện ở hội đấu giá của thành Thiên Uyên.

Chỉ cần tin tức này được tung ra, cả hai tộc Nhân Yêu sẽ dậy lên sóng to gió lớn.

Những nhân vật như Tam Hoàng Thất Yêu Vương đều phải tranh giành bẽ đầu, tiêu xài hết thân gia để đấu giá.

Nếu như linh bảo này xếp hạng trên Hồn Độn Vạn Linh Bảng, sợ rằng ngay cả hai vị trụ cột của nhân yêu hai tộc cũng đều phải ra tay tranh đoạt một phen.

Dù sao, mặc dù là tu sĩ Đại Thừa, pháp bảo lợi hại nhất trong tay cũng chính là Thông Thiên Linh Bảo xếp hạng cao nhất trên Vạn Linh Bảng!

Hơn nữa, cho dù là nhân vật như bọn hắn, trong tay cũng không có mấy món chính thức Thông Thiên Linh Bảo.

Trong toàn bộ nhân tộc, có thể lên bảng thông thiên linh bảo cũng không đến mười cái!

Dù sao, Hồn Độn Vạn Linh Bảng kia chính là một vạn pháp bảo lựa chọn để đi lên Linh giới, là một tiểu tộc không chút thu hút của Linh giới, có thể có mười cái đã xem như là một kỳ tích rồi.

“Xích huynh, nhanh tuyên bố giá cả đi!”

“Đúng vậy, hôm nay chúng ta đến chính là vì kiện Linh Bảo này!”

“Mỗi thời điểm dựa vào bốn sự đã đến. Xích huynh, tuyên bố bán đấu giá bắt đầu đi!”

.....

Từng vị tu sĩ Luyện Hư tựa như sợ đêm dài lắm mộng, đồng loạt mở miệng thúc giục Xích đại sư.

Diệp Trường Sinh mở to hai mắt nhìn vào hộp gấm trong tay Xích đại sư, một đồ vật lóng lánh cửu sắc quang huy, trong lòng thở dài một tiếng.

Linh Bảo bức này bày ngay trước mắt, hắn không động tâm là không thể nào.

Mà với tài lực của hắn, hoàn toàn có thể đem vật ấy đấu giá xuống.

Nhưng hết lần này tới lần khác, lấy thực lực của hắn, cũng không thể đi làm như vậy.

Vốn dĩ hắn mua lấy Thiên Bằng Sí Cốt cũng đã rất chói mắt rồi, đã đắc tội rất lớn với người của Huyền Ưng tộc.

Nếu như hắn bán Linh Bảo này xuống, chỉ sợ tất cả mọi người ở đây đều sẽ bị hắn đắc tội.

Trước mặt lợi ích hấp dẫn cực lớn, Diệp Trường Sinh không tin đấu giá hội này thật sự có thể giấu kín thân phận của hắn.

Nói không chừng mình cũng sắp ra tay trong phòng đấu giá!

“Ha ha, nếu chư vị đạo hữu đều không đợi được, vậy lão phu cũng không chậm trễ, mở màn đấu giá Thiên Tầm Y này bắt đầu, giá quy định bốn ngàn vạn linh thạch, mỗi lần tăng giá không được thấp hơn một trăm vạn linh thạch!” Xích đại sư dứt khoát tuyên bố dứt khoát.

“Năm ngàn vạn linh thạch!”

“Sáu ngàn vạn linh thạch!”

“Sáu ngàn năm trăm vạn linh thạch!”

.....

Chỉ trong chớp mắt giá cả của kiện Linh Bảo này đã cao tới mức làm cho người ta phải điên cuồng.

Những tu sĩ Luyện Hư này cơ hồ là liều cái mạng già cạnh tranh, tư thái này làm cho Diệp Trường Sinh cũng không khỏi tặc lưỡi.

“Tám ngàn năm trăm vạn linh thạch!”

“Chín ngàn vạn linh thạch!”

“Một trăm triệu linh thạch!” Đột nhiên, một giọng nữ thanh thúy mềm mại từ bên ngoài phòng đấu giá truyền đến, vang vọng bên tai mỗi người.

“Người nào?”

“Đã bỏ lỡ thời gian nhập tràng, còn muốn tới ra giá, đây là đang quấy rối sao?”

Vừa nghe thanh âm này xuất hiện bên ngoài, một số tu sĩ luyện hư nhin không được bắt đầu quát giận dữ.

“Ồ? Đấu giá hội của Thiên Uyên Thành có quy củ như vậy sao? Không tiến vào trong sân thì không thể đấu giá?” Nàng kia nhẹ nhàng cười một tiếng, phát ra tiếng cười như chuông bạc.

Bỗng nhiên, một cỗ khí tức vô cùng to lớn phủ xuống phòng đấu giá, ép tới tất cả mọi người ở đây đều không thở nổi.

Chẳng biết từ lúc nào trên đài đấu giá đã xuất hiện một đoàn bạch quang. Bên trong lộ ra một thân ảnh nữ tử mờ ảo.

“Xích đạo hữu, người tới nói xem bản hoàng có tư cách tham gia đấu giá hội của các người hay không?”

Nghe được nữ tử này tự xưng, sắc mặt Xích đại sư cuồn cuộn, cẩn thận đánh giá nữ tử một chút, sau đó cung kính hành lễ, vội vàng nói:

“Bản đấu giá hội chưa từng có quy củ như vậy, Linh Hoàng tiền bối đương nhiên có thể gia nhập vào cuộc đấu giá này!”

“Thiên Diệu Linh Hoàng!”

Không biết là người nào, nói ra thân phận nữ tử đột nhiên xuất hiện này, trong lúc nhất thời, toàn trường lặng ngắt như tờ!

Khí tức cực lớn kia, người tới dĩ nhiên là một trong Tam Hoàng của Nhân Tộc, Thiên Diệu Linh Hoàng.

Điều này làm cho một ít tu sĩ Luyện Hư mới nói “Cuồng ngôn” sắc mặt thoáng chốc tái nhợt, đứng ngồi không yên.

Trong phòng phi thiên, hơn một ngàn Hóa Thần, tu sĩ Luyện Hư, từng người một như là đại họa lâm đầu, môi mím chặt, không nói một lời.

Toàn bộ phòng đấu giá lập tức từ tiếng người ồn ào lúc nãy biến thành tĩnh lặng như bây giờ.

Nữ tử đột nhiên xuất hiện này lại không thêm đề ý chút nào, phát ra tiếng cười như chuông bạc, nhìn quanh bốn phía nói:

“Nếu như bản hoàng tham gia đấu giá hội phù hợp quy củ, vậy vừa rồi giá báo giá chính là số lượng, bản hoàng ra giá một trăm triệu linh thạch, xin chư vị đạo hữu tiếp tục đấu giá!”

Nghe y nói vậy, trong phòng Phi Thiên, một đám tu sĩ đưa mắt nhìn nhau, lúc này còn ai dám cạnh tranh với Linh Hoàng nữa?

“Linh Hoàng các hạ chạy đến Thiên Uyên Thành, sao không chào hỏi sớm một chút, trưởng lão hội chúng ta chuẩn bị cẩn thận một phen, nghênh đón đạo hữu đến đây!” Một âm thanh già nua từ bên ngoài phòng đấu giá truyền đến.

Nghe được thanh âm này, một ít tu sĩ trong phòng lập tức lộ ra sắc mặt vui mừng, âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Ngay sau đó, một đoàn hôi quang lặng yên không một tiếng động xuất hiện trong đại sảnh cách Thiên Diệu Linh Hoàng vài chục trượng.

“Nguyên lai là Thích đạo hữu, bản hoàng đến Thiên Uyên Thành chỉ là ngẫu nhiên đi ngang qua, tự nhiên không tiện quấy rầy chư vị đạo hữu!” Nữ tử khẽ cười một tiếng nói.

“Thì ra là thế, chỉ là không nghĩ tới Linh Hoàng các hạ lại có hứng thú với đấu giá hội hoang dã ba năm một lần đối với

Thiên Uyên Thành chúng ta sao? ” Lão giả trong hôi quang chậm rãi hỏi.

“Ha ha, chỉ là nhìn thấy một kiện Linh Bảo thú vị, bản hoàng thấy rất vui vẻ, chỉ muốn mua được tay mà thôi. Thích đạo hữu không có ý kiến gì chứ?”

“A, dĩ nhiên là Linh Bảo luyện chế từ tơ Thiên Tầm Cửu Mục, ngay cả lão phu cũng có vài phần động tâm, khó trách Linh Hoàng lại ra tay đấu giá!”

Lão giả trong quang sáng xám nhìn chăm chăm vào quang hào chín màu trong tay Xích đại sư hồi lâu, trong giọng nói lộ ra một phần động tĩnh.

“Như thế nào, đạo hữu muốn cạnh tranh cùng bản hoàng sao?” Nữ tử trong bạch quang dữ tợn hỏi.

Sau một hồi trầm mặc, lão giả bên trong ánh sáng xám cười khò một tiếng: “Thân gia lão phu sao có thể so sánh với Linh Hoàng được? Hay là thôi đi!”

“Đã như vậy, vậy không còn ai cạnh tranh với ta nữa, đạo hữu tuyên bố kết quả cạnh tranh đi!” Thiên Diệu Linh Hoàng nhìn về phía Xích đại sư nói.

Bị hai tên Hợp Thể Kỳ nhìn chăm chăm, vị Xích đại sư này còn có thể giữ được bình tĩnh, quả đúng là bất phàm.

Lúc này, hắn hít sâu một hơi, cao giọng tuyên bố: “Bảo y Thiên Tầm này lấy một ức linh thạch, bị tiền bối Thiên Diệu Linh Hoàng mua được!”

Hắn vừa nói xong, nữ tử trong bạch quang liền đưa tay ra, đem hộp gấm hút đi, đồng thời ném ra một cái vòng tay trữ vật.

Một tay chụp lấy quang sáng chín màu kia, sau khi nàng ta nhìn mấy lần, nhẹ nhàng cười một tiếng, nói: “Lấy chất liệu của tơ Thiên Tầm Cửu Mục, lẽ ra linh bảo này phải nằm trong Hỗn Độn Vạn Linh Bảng mới đúng!”

“Chỉ tiếc là thủ pháp người luyện khí quá mức thô sơ, cuối cùng vẫn còn kém một bậc!”

Nghe y nói vậy, vẻ mặt Xích đại sư chủ trì đấu giá hội lập tức tái nhợt, sắc mặt thay đổi, vô cùng đặc sắc.

Linh bảo này xuất từ tay hắn, nghe được bị người đánh giá như vậy, trong lòng hắn đương nhiên không dễ chịu gì.

Nếu đổi lại là tu sĩ Hợp Thể khác, nói không chừng hắn sẽ tranh giành theo lý lẽ.

Nhưng người hắn phải đối mặt dù sao cũng là Thiên Diệu Linh Hoàng, là tồn tại thần bí nhất trong Tam Hoàng này, có năng lực đặc biệt về các lĩnh vực như khôi lỗi, luyện khí, phù triện, chính là một bước của hai tộc Nhân Yêu.

Thủ pháp luyện khí của Xích đại sư, quả thật là thúc ngựa cũng không đuổi kịp vị này.

Nắm lấy đoàn cử sắc quang huy, nàng này bỗng nhiên cười một tiếng, bạch quang đột nhiên biến mất, chỉ còn lại một trận tiếng cười như chuông bạc quanh quẩn trong đại sảnh.

Dù là ai cũng có thể hiểu được, trong tiếng cười này truyền ra sự vui sướng của vị Linh Hoàng, dường như có thể lấy được bộ Thiên Tầm Y này, đối với nàng đó là một chuyện vô cùng kinh hỉ.

Đợi đến khi nàng kia biến mất, trong đoàn hôi quang kia mới phát ra một tiếng thở dài: “Lấy tiêu chuẩn luyện khí của Linh Hoàng, sau khi trọng luyện bảo vật này, trong Nhân tộc ta lại muốn thêm một kiện Thông Thiên Linh Bảo rồi!”

Lúc này, một ít tu sĩ Luyện Hư trong phòng Phi Thiên dồn dập bay ra, hướng về phía lão giả hành lễ, miệng nói: “Thích trưởng lão!”

Lão gật gật đầu, không nói một lời biến mất.

Trận đấu giá hội hoang dã này cũng chấm dứt tại đây, một đám tu sĩ Hóa Thần, Luyện Hư có tâm sự nặng nề rời khỏi phòng đấu giá, nhao nhao trở về động phủ của mình.

Diệp Trường Sinh cũng đi lòng vòng mấy vòng, về tới động phủ của mình.

“Thiên Diệu Linh Hoàng, không ngờ tới tham gia một buổi đấu giá, vậy mà có thể gặp được vị tồn tại thần bí nhất trong Tam Hoàng này!” Diệp Trường Sinh thầm nghĩ trong lòng.

Đối với hắn, hiểu biết của vị Linh Hoàng này thật sự có hạn, dù sao lúc đó không trung, vị Linh Hoàng này trực tiếp đã ngã

xuống giữa đại thiên kiếp, ngay cả ma kiếp cũng không thể bắt kịp.

Sau đó, sau khi ma kiếp bộc phát, Thiên Linh Cảnh gặp phải đại quân Ma giới mạnh nhất, ngay cả Ma giới Thánh Tổ hóa thân cũng xuất hiện ở nơi đó.

Linh Hoàng kế nhiệm căn bản không có năng lực ngăn cản đại quân Ma tộc, toàn bộ Thiên Linh Cảnh liền bị hủy diệt, vị Linh Hoàng này cũng bởi vậy mà càng thêm không có cảm giác tồn tại!

“Tu sĩ Hợp Thê!”

Diệp Trường Sinh khẽ thở dài, lấy tất cả những thứ đoạt được trong hội đấu giá lần này ra.

Tiêu phí bảy ngàn vạn linh thạch đạt được những thứ này, ba loại đan dược tinh tiến pháp lực, một loại đan dược đột phá bình cảnh trung kỳ, cùng với một đôi cánh cốt Thiên Bằng.

“Tu hành tiếp theo không thiếu tài nguyên, mau chóng nâng thực lực lên tới Hóa Thần trung kỳ đi!” Diệp Trường Sinh thầm nghĩ trong lòng.

Kế tiếp, hắn có rất nhiều sự tình phải chậm rãi dùng thời gian để chất đống.

Bất kể là tu vi, hay là bồi dưỡng Phệ Kim Trùng, đều là như thế.

“Tiền phí một ngàn vạn linh thạch, nhóm Phệ Kim Trùng thành thực đầu tiên hắn là có thể bồi dưỡng được một trăm vạn linh thạch!”

“Trước khi tiến giai Luyện Hư, thần thức của ta hắn là miễn cưỡng có thể thao túng một trăm cái này. Có con át chủ bài này, mặc kệ đi nơi nào, ta đều có vài phần nắm chắc!”

Diệp Trường Sinh thu hồi những thứ trước mặt, bắt đầu phục chế đan dược tu hành.

Chẳng qua, cuộc sống an ổn tu hành của hắn cũng không kéo dài quá lâu. Nửa năm sau, hắn rời động phủ, đi tháp lớn màu xanh, hội hợp với đội viên tiểu đội của mình, bắt đầu chấp hành nhiệm vụ.

Lần này, các thành viên tiểu đội của Diệp Trường Sinh đã lên tới mười người, cuối cùng cũng coi như được bù đắp đầy đủ.

Địa điểm bọn họ tuần tra vẫn là Phù Lê Chiêu Trạch.

Lại là nửa năm sau, một ngày nào đó, trên không một động phủ nào đó trên Thúy Lang sơn, một mảnh mây đen nghìn nghịt hội tụ lại.

Chân trời vang lên một tiếng sấm, lập tức cuồng phong gào thét, mây đen dày đặc trên bầu trời khiến người ta có cảm giác áp bách mãnh liệt.

“Đây là vị đạo hữu nào muốn độ tiểu thiên kiếp?” Cách động phủ của Diệp Trường Sinh trăm dặm, một bóng người xuất hiện ở đây, lộ ra thân ảnh một vị nam tử trung niên, sắc mặt ngưng trọng nhìn về phía bầu trời đen kịt.

“Chỗ kia... Hình như là một tu sĩ phi thăng mới xuất hiện cách đây không lâu!” Bên cạnh hắn lóe lên hào quang, một nam tử đáng người mập mạp xuất hiện.

“Ồ? Phi thăng tu sĩ, chẳng lẽ là tu sĩ phi thăng mà vị kia chém giết bốn vị linh tướng của Linh tộc?” Trung niên nam tử vẻ mặt kinh ngạc hỏi.

“Đúng vậy, chính là người đó!” Mập mạp cười ha ha, trả lời.

“Không nghĩ tới bên cạnh ta lại có đạo hữu cư ngụ như vậy, có thời gian nhất định phải đi báỉ phỏng một chút!” Trung niên nam tử vẻ mặt sợ hãi nói.

“Ha ha, vị đạo hữu này cũng không dễ dàng tiếp xúc như vậy, ngày thường ngoài hắn ra thì cũng rất ít xuất hiện ở bên ngoài!”

“Trên cơ bản chính là hoặc là chấp hành nhiệm vụ, hoặc là ở trong động phủ tu luyện, lão đệ ta cũng nhiều lần đi ra ngoài động phủ của hắn, muốn báỉ phỏng một phen, nhưng lại không thể nhìn thấy mặt hắn!” Bàn tử lắc đầu, tiếc nuối nói ra.

“Nguyên lai là một vị khổ tu sĩ sao? Nghĩ hắn là bởi vậy, hắn mới có thể tu luyện ra một thân thực lực mạnh như vậy đi!” Trung niên nam tử nghe vậy, vẻ mặt hâm mộ nói.

“Chỉ cần khổ tu cũng không đủ, những tu sĩ phi thăng như bọn hắn, mỗi một người đều giết từ trong ngàn vạn người, con

đường đi so với chúng ta còn gian nan hơn nhiều!” Tên mập lắc đầu nói.

“Đúng vậy a, nếu đặt ta ở hạ giới, ta cũng không nắm chắc có thể tu luyện tới mức phi thăng!” Nam tử trung niên có chút tán đồng nói.

“Bắt đầu rồi!” Tên mập kia vừa định nói gì đó, chợt thấy bầu trời bên kia có động tĩnh, vì vậy liền dừng lại câu định nói.

Trên bầu trời, từng đợt âm thanh sấm sét truyền đến, tia chớp màu xanh trong tầng mây lập loè, hóa thành từng cơn mưa rào dữ dội, làm cho người ta có loại cảm giác uy hiếp mãnh liệt.

Phía dưới ngọn núi, một vệt kim quang hiện lên, một bóng người xuất hiện trên đất trống trên ngọn núi, chắp hai tay sau lưng, nhìn lên tia chớp dữ dội trên bầu trời.

Tư thái có chút thoải mái thoải mái.

“Chắc chắn, vị đạo hữu này quả nhiên có phong thái hơn người, đối mặt thiên kiếp cũng có thể ngẩng ngực như thế, ta không bằng cũng được!” Nam tử trung niên lắc đầu tán thán nói.

“Đây là lần đầu tiên tiểu thiên kiếp, cơ hồ không ai có thể ngã xuống, chỉ cần chuẩn bị sẵn sàng, đại bộ phận tu sĩ Hóa Thần đều có thể vượt qua!”

“Lấy thần thông của vị đạo hữu này, nghe nói trên tay hắn còn có linh bảo, tiểu thiên kiếp bức này tự nhiên không bị hắn để vào mắt!” Bàn Tử thần sắc phức tạp nói.

“Linh bảo a, ha ha, thật đúng là làm cho người ta hâm mộ! Có một kiện linh bảo trong tay, tiểu thiên kiếp Hóa Thần Kỳ còn có thể sinh ra uy hiếp với hắn sao?”

“Ai mà biết được, ta xem vị đạo hữu này xác suất đột phá Luyện Hư kỳ tuyệt đối rất cao, vĩnh sinh đại đạo a, đời này ta không dám nghĩ nữa!” Bàn tử sờ sờ cằm, cảm khái nói.

“Ha ha, tuy rằng đại thiên kiếp hung mãnh dị thường, nhưng tốt xấu gì cũng có ba ngàn năm để chuẩn bị, thật sự là hâm mộ mà!”

.....

Trong lúc hai người trò chuyện với nhau thì thiên kiếp kia rất cuộc cũng đã giáng lâm!

Ánh điện màu xanh lấp lóe, cứ như là từng cơn rần dãi đánh tới, hung mãnh dị thường.

Chỉ thấy trong tay bóng người trên ngọn núi kia xuất hiện một lá cờ màu đen, lá cờ vũ động, một cơn lốc màu đen trông rỗng xuất hiện, cuốn những ánh điện màu xanh kia vào trong đó, hóa thành vòi rồng.

Bên trong vòi rồng, phong áp cường đại đè ép những hồ quang điện màu xanh kia, cũng không lâu lắm, những hồ quang màu xanh này liền nhao nhao lóe lên rồi tán loạn ra.

Trên bầu trời, thanh sắc điện hồ điện hồ không ngừng rơi xuống, lại bị bóng người kia không ngừng dùng hắc sắc tiêu kỳ trong tay hóa giải.

Sau đó không lâu, chỉ thấy lôi điện màu xanh trong mây đen biến đổi hình thái, hồ quang ngưng tụ cùng một chỗ, biến thành một lôi cầu to bằng đầu người, giống như thiên nữ tán hoa đua nhau bay xuống.

Loại lôi cầu này uy lực rõ ràng hơn xa so với hồ quang lúc trước, sau khi rơi xuống dày đặc, đạo nhân ảnh này cũng thay đổi phương thức đối.

Hắn mở miệng, phun ra một ngọn núi nhỏ màu đen, đồng thời trên người xuất hiện một đạo hơi sắc hà quang, hà quang hướng về phía trước đảo qua lôi cầu đầy trời, tất cả lôi cầu đều dừng lại, ngưng trệ tại trong hơi sắc hà quang.

Ngay sau đó, ngọn núi nhỏ màu đen lập tức biến cao hơn trăm trượng, âm âm nện xuống, lập tức đập cho mảng lớn lôi cầu tán loạn.

Xa xa, hai vị tu sĩ Hóa Thần nhìn thấy cảnh này, mỗi người đều khóe mắt co quắp.

Ngọn núi nhỏ màu đen kia tuy rằng bọn họ không nhận ra là thứ gì, thế nhưng uy lực của nó lại có thể thấy rất rõ ràng.

Có thể đập cho thiên lôi hình cầu tán loạn ra, đại đa số pháp bảo đều không thể chịu nổi một nện này.

“Thần thông của vị đạo hữu này quá kinh người!”

“Ngọn núi kia đập thoảng một phát, ta cảm giác mấy món pháp bảo ép đáy hòm của ta đều sẽ bị đập nát!”

Sắc mặt hai người có chút tái nhợt trao đổi, đồng thời cũng không dám dịch chuyển ánh mắt nhìn người nọ ứng phó với Thiên kiếp.

Lôi cầu màu xanh không ngừng rơi xuống, mà người nọ cũng chỉ dùng loại phương pháp này.

Dùng hào quang màu xám định trụ lôi cầu, sau đó hắc sắc tiêu sơn nện xuống, đem lôi cầu đập tán loạn ra.

Vì thế liên tiếp hơn mười quả lôi cầu đều bị hắc dùng cách thức đó giải quyết.

Theo một đợt lôi cầu cuối cùng rơi xuống, mây đen trên bầu trời dần dần tán đi, trong chớp mắt biến thành trời quang vạn dặm.

“Kết thúc rồi, đây là người dễ dàng độ kiếp nhất mà ta từng thấy!”

“Hắc, nếu như có thể có một nửa thực lực của vị đạo hữu này, ta cũng không cần sợ tiếp theo tiêu thiên kiếp!”

“Mà thôi, chúng ta làm sao có thể so sánh với loại người này được, vẫn nên thành thành thật thật đi thu thập bảo vật độ kiếp đi!”

.....

Hai bóng người lắc đầu thở dài, rồi rút tán đi.

Trong động phủ, sau khi Diệp Trường Sinh độ kiếp xong liền xuất hiện ở nơi này.

“Uy lực lần đầu của tiêu thiên kiếp quả nhiên như lời mấy người Hướng sư huynh nói, không tính là gì!”

“Tuy nói bất kể là tiêu thiên kiếp hay là đại thiên kiếp đều là lần độ một lần, nhưng lấy thần thông của ta, cho dù độ đến lần thứ sáu, lần thứ bảy tiêu thiên kiếp, đều có thể dễ dàng ứng đối!”

“Huống chi, hơn phân nửa là ta không thể độ tiêu thiên kiếp nhiều lần như vậy!” Diệp Trường Sinh lắc đầu thăm nghĩ.

Thu hồi mấy món pháp bảo trên người, hấn ngồi ngay ngắn điều tức một lát, sau đó đứng dậy đi vào trong trùng thất.

Trong này có hơn trăm con dài nửa xích, vô cùng dữ tợn Phệ Kim Trùng.

Giờ phút này tất cả Phệ Kim Trùng đều đã biến thành côn trùng màu vàng, dưới sự bồi dưỡng bất kể phí tổn của Diệp Trường Sinh, những con Phệ Kim Trùng này đã đi tới biên giới thành thực.

Kế tiếp, chỉ cần lấy ra một ít ngũ hành linh khí, quán chú vào trong cơ thể những Phệ Kim Trùng này, là có thể hoàn toàn thúc giục chúng.

“Xem ra không bao lâu nữa, hơn trăm con phệ kim trùng thành thực, chắc chắn!” Diệp Trường Sinh trong lòng cảm thán một phen.

Đi ra trùng thất, trên mặt Diệp Trường Sinh lộ ra vẻ trầm tư.

“Hiện tại tuy rằng ngày nay trôi qua an nhàn, phù lê đầm lầy địa phương này, hoàn toàn không cách nào uy hiếp đến ta, nhưng cứ tiếp tục như vậy, tựa như cũng không được!”

“Cứ cách nửa năm, lại phải chấp hành một nhiệm vụ, cứ như vậy thì thời gian tu hành lại rất ít, hơn nữa còn đứt quãng, không cách nào tiếp tục tu hành nữa!”

Loại chế độ tuần tra này Diệp Trường Sinh có vài phần bất mãn với thành Thiên Uyên.

Hoàn thành một nhiệm vụ, mới tỉnh dưỡng nửa năm. Nửa năm, đối với tu sĩ Luyện Khí, Trúc Cơ mà nói, có thể tính là một đoạn thời gian không ngắn.

Nhưng đối với tu sĩ như hắn mà nói, nửa năm thời gian không làm được gì, chút thời gian nghỉ ngơi ấy không khác gì so với lúc không.

Kế hoạch tu luyện của hắn bị nhiễu loạn nghiêm trọng bởi lần tuần tra này.

“Tuy ta không sợ vấn đề Diệt Trần Đan, nhưng cứ như vậy mà rời đi, dường như cũng có chút không ổn!” Diệp Trường Sinh thầm nghĩ trong lòng.

Hiện tại nếu như hắn muốn đạt được thời gian dài an ổn tu hành, chỉ có mấy con đường có thể đi.

Một là lén lút rời khỏi Thiên Uyên Thành, trốn ở một nơi nào đó trong Nhân Tộc tu luyện.

Nhưng loại lựa chọn này rất mạo hiểm, tự ý thoát ly Thiên Uyên Thành, sẽ bị nhân yêu hai tộc liên thủ truy sát.

Trong tình huống tầng tầng lớp lớp bí thuật của Linh giới xuất hiện, Diệp Trường Sinh không bảo đảm bản thân nhất định có thể không bị phát hiện, không bị tra ra được.

Hơn nữa, hắn cũng không thể cứ ở yên một chỗ bất động, dù sao cũng phải hoạt động một chút, phải tìm kiếm đủ loại tài nguyên đột phá cảnh giới.

Ngồi trong động phủ khổ tu, không thể tu luyện nổi.

Vì vậy, chắc chắn con đường này không thể thực hiện được, chắc chắn sẽ bị tìm ra.

Con đường thứ hai chính là tiến vào Man Hoang, thoát ly lãnh địa hai tộc Nhân Yêu, một khi hắn biến mất ở trong Man

Hoang, Thiên Uyên Thành bên này cũng sẽ không coi trọng hấn.

Nhưng làm như vậy đồng dạng rất nguy hiểm, so với ở một chỗ nào đó của Nhân Yêu nhị tộc còn nguy hiểm hơn, lấy tu vi hấn hiện tại của Hóa Thần sơ kỳ đi xông pha Man Hoang, thực sự nguy hiểm thật sự quá lớn!

Vì vậy, con đường này Diệp Trường Sinh cũng tạm thời loại bỏ.

Sau này hấn nhất định sẽ đi Man Hoang lang bạt, muốn tu luyện tới cảnh giới cao hơn, đây là con đường phải trải qua.

Nhưng, hiện tại không thích hợp, hiện tại tu vi quá thấp!

Như vậy, nghĩ tới nghĩ lui cũng chỉ có con đường thứ ba.

Đi nhận nhiệm vụ tương đối nguy hiểm từ lần tuyên bố này của Trưởng lão hội, hoàn thành một nhiệm vụ là có thể tu dưỡng mấy chục đến trăm năm!

Tổng hợp lại mà nói, đây là con đường an toàn nhất rồi.

Ít nhất so với đi lang bạt Man Hoang an toàn hơn.

Vì vậy, sau khi quyết định như vậy, Diệp Trường Sinh bắt đầu chú ý tới loại nhiệm vụ đặc thù này.

Kết quả chỉ sau vài năm, hấn đã tìm được một nhiệm vụ thích hợp.

Nhìn những nhiệm vụ đặc thù mà trưởng lão hội ban bố, trên mặt Diệp Trường Sinh lộ ra vẻ trầm tư.

Một lát sau, hấn đi tới một toà đại điện có tên là Thiên Quảng Điện.

Đây là nơi các trưởng lão Thiên Uyên Thành giảng đạo của mười năm một lần, đồng thời cũng là nơi tiếp nhận nhiệm vụ đặc thù mà họ tuyên bố.

“Diệp đạo hữu, ngươi thật muốn tiếp nhận nhiệm vụ mà Lô La tiên bối ban bố sao?” Trong Thiên Quảng Điện, một vị tu sĩ Hóa Thần nhìn Diệp Trường Sinh, trên mặt lộ ra vẻ kinh dị.

“Không sai, chẳng lẽ có vấn đề gì sao?” Diệp Trường Sinh có chút kinh ngạc hỏi.

“Không có gì, chỉ là đạo hữu bây giờ mới chỉ là Hóa Thần sơ kỳ, tựa hồ không cần phải nhận loại nhiệm vụ này...” Tên tu sĩ Hóa Thần lắc đầu, bộ dạng không hiểu.

“Diệp mỗ chẳng qua là chu đáo mà thôi, đồ vật thu được trong nhiệm vụ này, sau này sớm muộn gì ta cũng sẽ dùng tới!” Diệp Trường Sinh mỉm cười, nói.

“Thôi được, nếu như Diệp đạo hữu đã quyết định, vậy lão phu cũng không nói thêm gì nữa. Lấy thần thông của Diệp đạo hữu, tiếp nhận loại nhiệm vụ chỉ có tu sĩ hậu kỳ mới có thể nhận này, ngược lại cũng không thành vấn đề!” Tên tu sĩ Hóa Thần kia nói xong, đưa cho Diệp Trường Sinh một cái lệnh bài.

“Diệp đạo hữu có thể cầm vật này đi Việt Lăng điện cùng mấy đạo hữu tiếp nhận nhiệm vụ hội tụ, đợi đến lúc nhân số tập hợp đủ, các người liền có thể xuất phát!”

Diệp Trường Sinh nghe vậy gật gật đầu, nhận lấy lệnh bài, đi vào trong tháp lớn màu xanh, đi đến một tòa cung điện có tên là Việt Lăng điện.

Không bao lâu sau, hắn liền thấy trên một cánh cửa đá có khắc ba chữ “Việt Lăng điện”.

Lệnh bài trên tay nhoáng lên một cái, lệnh bài bay ra một đạo quang mang, lập tức cắm chế trên cửa đá tán đi.

Trong tiếng “Chúc giám sát”, cửa đá mở ra, Diệp Trường Sinh đi vào.

Trước mắt là một tòa đại điện trống rỗng, chỉ đặt một ít bàn ghế, ngoài ra, không còn vật gì khác.

Ở trong đó, trên ba cái ghế có ba người mặc dạ dày của Thanh Minh vệ, khi nhìn thấy Diệp Trường Sinh tiến vào, trên mặt ba người đồng thời lộ ra vẻ kinh ngạc.

“Các hạ là?” Một nam tử trung niên mặc cẩm bào có tu vi Hóa Thần hậu kỳ đứng dậy, có chút kinh ngạc hỏi.

“La lão đệ, ngươi thật là cô lậu quả văn. Người này hắc là Diệp đạo hữu a. Hắc là tồn tại đại danh鼎鼎 trong tu sĩ phi thăng chúng ta!” Bên cạnh nam tử cẩm bào là một lão giả

mũi hèm rượu đầy mặt nhẵn, giờ phút này hấn thần nhiên nói như thế.

“Hóa ra là Diệp đạo hữu?! Thất kính!” Nam tử mặc cẩm bào nghe vậy lập tức cung kính kính, thần sắc trên mặt biến đổi, trình trọng hướng Diệp Trường Sinh chấp tay nói.

“Hai vị đạo hữu khách khí, tại hạ đích thật là Diệp Trường Sinh, xin hỏi chư vị đạo hữu xưng hô thế nào?” Diệp Trường Sinh trên mặt lộ ra vẻ tươi cười nhiệt tình, chấp tay nói.

Cẩm bào nam tử, lão giả mũi hèm rượu, cùng với một vị phụ nữ trung niên mặt mang bệnh khuôn mặt, ba vị Hóa Thần hậu kỳ tu sĩ hội tụ ở đây.

Thoạt nhìn, bọn họ đều là những người tiếp nhận nhiệm vụ đặc thù kia.

“Tại hạ La Trát, bên cạnh ta chính là Hoàng đạo hữu cùng Tôn phu nhân!” Cẩm bào đại hán chỉ hai người bên cạnh giới thiệu.

“Bái kiến hai vị đạo hữu!” Diệp Trường Sinh chấp tay nói.

Lão giả mũi hèm rượu cùng phụ nữ trung niên cũng không dám chậm trễ đứng dậy, đều hướng hấn chấp tay.

Ánh mắt ba vị tu sĩ Hóa Thần hậu kỳ nhìn về phía Diệp Trường Sinh đều mang vẻ thận trọng, không dám bởi vì tu vi của hấn mà khinh thường.

Chuyện này cũng khó trách, dù sao chiến tích mấy năm nay của Diệp Trường Sinh quả thật có chút đáng sợ.

Trong quá trình dò xét đầm lầy Phù Lê, ngoại trừ lần đầu tiên chém giết bốn vị tu sĩ Hóa Thần của Linh tộc, sau mấy lần, cũng thường xuyên đánh chết hoặc là bắt sống Hóa Thần của dị tộc.

Mà tiểu đồng của hấn cho tới nay còn chưa có một người thương vong, hiển nhiên khiến cho thanh danh của Diệp Trường Sinh ở Thiên Uyên Thành lan truyền rất nhiều.

Nghe nói, ngay cả một vị trưởng lão phi thăng trong trưởng lão hội cũng chú ý tới tên của hấn.

Tuy rằng hấn bây giờ chỉ là một vị tu sĩ Hóa Thần Sơ Kỳ, nhưng giờ phút này tất cả mọi người đều đã coi hấn là Hóa

Thần Hậu Kỳ để đối đãi.

“Ba người chúng ta tiếp nhận nhiệm vụ này đã vài ngày, vẫn không chờ được người thứ tư, không nghĩ tới Diệp đạo hữu vậy mà tiếp nhận nhiệm vụ này!” Vị đại hán cầm bào kia có chút ngoài ý muốn nói.

Lão giả mũi hèm rượu cũng gật đầu, nói: “Chúng ta nhận nhiệm vụ này một là vì trong quá trình hoàn thành nhiệm vụ có thể đạt được Chân Thiềm Linh Huyết, hai là vì tu dưỡng kỳ hơn trăm năm, Diệp đạo hữu là vì?”

“Đương nhiên Diệp mỗ cũng vì hai thứ này!” Diệp Trường Sinh mỉm cười nói.

Nghe lời ấy, ba người còn lại liếc mắt nhìn nhau, đều thấy được trong mắt đối phương vẻ kinh ngạc.

“Dịch Chân Thiềm do Chân Thiềm Linh Huyết luyện chế, là thứ mà tu sĩ Hóa Thần hậu kỳ tinh tiến pháp lực mới có thể sử dụng được, không nghĩ tới Diệp đạo hữu ở Hóa Thần sơ kỳ đã bắt đầu chuẩn bị rồi!” Lão giả mũi hèm rượu có chút kinh ngạc nói.

“Lấy thần thông của Diệp đạo hữu, việc tiến vào Hóa Thần hậu kỳ chỉ là sớm hay muộn thôi, bây giờ chuẩn bị, cũng không phải là không thể, có Diệp đạo hữu tương trợ, sự nắm chắc chuyển đi này của chúng ta sẽ tăng thêm một phần!” Phụ nữ trung niên gương mặt mang bệnh kia bỗng nhiên nói.

“Tôn phu nhân nói cũng đúng, nếu như người đã gom đủ, chúng ta liền thông tri cho Triệu tiên bối bên kia đi!” Đại hán cầm bào nói ra.

Lúc này, lão giả mũi hèm rượu kia viết vẽ trên một thanh phi kiếm một lát, sau đó khoát tay, đánh văng thanh phi kiếm này ra ngoài.

Phi kiếm hóa thành một đạo lưu quang, biến mất không thấy gì nữa.

Sau đó, bốn người đều ngồi trên ghế, nhất thời có chút trầm mặc không nói gì.

Diệp Trường Sinh nheo mắt, trong đầu hồi tưởng lại nội dung nhiệm vụ lần này.

Lôi La chân nhân tuyên bố nhiệm vụ cho bọn hắn đi đến một nơi có tên Thái Thú Sơn Mạch, săn giết một con kỳ thú tên Kim thạch.

Toàn thân huyết nhục của con thú này đều giống như một loại đá màu vàng, có nhiều loại tác dụng không thể tưởng tượng nổi.

Thiên Uyên Thành cực kỳ trọng yếu là một loại pháp khí Kim Đình Chu tài liệu chủ yếu có loại huyết nhục Kim Thạch Thú này, là dùng kỳ thú loại này đổi với Thiên Uyên Thành mà nói, ý nghĩa trọng đại.

Nhưng hết lần này tới lần khác loại kỳ thú này chỉ có thể sinh tồn trong Thái Thú Sơn Mạch, mà Thái Thú Sơn Mạch lại là một nơi vô cùng nguy hiểm, các loại cao giai cổ thú bên trong ừn ừn kéo đến, là muốn săn giết loại Kim Thạch Thú này có nguy cơ rất lớn.

Loại nhiệm vụ nguy hiểm cực kỳ này, dưới tình huống bình thường sẽ không có bao nhiêu người dám tiếp nhận. Phải lần trưởng lão hội của Thiên Uyên thành mới có thể hoàn thành một lần nhiệm vụ như vậy, sau đó có thể tu dưỡng trăm năm ban thưởng.

Hơn nữa, trong quá trình chấp hành nhiệm vụ lần này còn có một phúc lợi khác.

Đó chính là ở khu vực phụ cận xung quanh phạm vi hoạt động của Kim Thạch thú này, có một cái sào huyết Chân Thiềm, bên trong có số lượng sinh sống không ít Chân Thiềm thú.

Chân Thiềm này đối với Hóa Thần Hậu Kỳ tu sĩ mà nói là một loại đồ vật rất trọng yếu.

Dùng máu huyết luyện chế thành dịch Chân Thiềm, là linh vật tinh tiến pháp lực tốt nhất của tu sĩ Hóa Thần hậu kỳ.

Có dịch Chân Thiềm này mê hoặc, hơn nữa tu dưỡng trăm năm ban thưởng, mới có thể hấp dẫn những tu sĩ Hóa Thần Hậu Kỳ tham gia nhiệm vụ lần này.

Bất quá, dù như thế, người gia nhập nhiệm vụ lần này, nhìn giống như đều là tu sĩ phi thăng.

Cũng không biết tu sĩ bản địa không dám nhận nhiệm vụ này hay là có chuyện gì xảy ra.

Sau khi lão giả đem phi kiếm phát ra ngoài, mọi người chờ không bao lâu, cánh cửa đá kia liền lóe lên hào quang, sau đó liền mở ra.

Hai đạo nhân ảnh từ bên ngoài đi vào, một người trong đó thoát nhìn chừng ba mươi tuổi, mặt trắng không râu, chính là Luyện Hư Thiên Vệ Triệu Vô Quy mà Diệp Trường Sinh biết.

Mà người còn lại là một vị lão giả để chòm râu dê, tu vi cao hơn, là một vị tu sĩ Luyện Hư trung kỳ.

Hai người đi vào rồi, lúc nhìn thấy Diệp Trường Sinh, trên mặt Triệu Vô Quy lộ ra vẻ kinh ngạc.

“Diệp đạo hữu, ngươi cũng tới tham gia nhiệm vụ này?” Triệu Vô Quy kinh ngạc hỏi.

“Không sai, kế tiếp vẫn bồi cần một khoảng thời gian không bị quấy rầy, cho nên liền tiếp nhận nhiệm vụ này!” Diệp Trường Sinh đứng dậy, chấp tay nói.

Triệu Vô Quy mặt mang dị sắc nhìn hắn một cái, rồi sau đó nói: “Thôi, ngươi đã gia nhập vào, Triệu mỗ cũng không nói thêm gì nữa!”

“Với thân thông của ngươi, gia nhập nhiệm vụ này cũng là đủ tư cách!”

Triệu Vô Quy nói xong, lão giả râu dê bên cạnh cũng cẩn thận đánh giá Diệp Trường Sinh vài lần, ánh mắt lộ ra dị sắc.

Hiển nhiên, vị này cũng từng nghe nói tới uy danh của Diệp Trường Sinh.

Sau khi chào hỏi ba người còn lại, Triệu Vô Quy chậm rãi nói: “Các ngươi cũng hiểu đại khái nội dung nhiệm vụ này, rất vui vẻ khi xuất hiện ở đây đều là tu sĩ phi thăng, dù sao nhiệm vụ này, thật ra cũng là một trong những phúc lợi mà sư tôn mưu cầu vì tu sĩ phi thăng!”

“Ý tiền bối là?” Nghe lời này, thần sắc cấm bào đại hán kia khẽ động, vội vàng hỏi.

“Nhiệm vụ này là do gia sư ban bố xuống, bản thân chính là chuẩn bị cho Hóa Thần hậu kỳ đạo hữu trong phi thăng tu sĩ, bằng không thì làm sao có thể đạt được linh dịch Chân Thiềm, lại có thể đạt được trăm năm tu dưỡng kỳ loại chuyện tốt như vậy?” Triệu Vô Quy ngập ngừng nói.

“Vậy vì sao bên trong tu sĩ bản địa lại không có ai tiếp nhận nhiệm vụ này? Nếu như ta nhớ không lầm, nơi nhận nhiệm vụ, cũng không có ghi rõ chỉ có tu sĩ phi thăng mới có thể nhận nhiệm vụ này!” Ánh mắt Diệp Trường Sinh lóe lên, trong mắt lộ ra một vòng dị sắc hỏi.

Nhìn hắn một cái Triệu Vô Quy cười cười nói: “Diệp đạo hữu hỏi rất hay, thật ra cũng không phải là không có tu sĩ bản địa muốn tiếp nhận nhiệm vụ này!”

“Mấy ngày qua, Triệu mỗ đã gặp được hai ba bản thổ Hóa Thần Kỳ muốn tiếp nhận nhiệm vụ này, đáng tiếc khi bọn hắc biết được nội dung cụ thể nhiệm vụ, lập tức buông tha!” Triệu Vô Quy lắc đầu nói.

Nghe hắc nói vậy, đám người đại hán mặc cẩm bào, lão giả mũi hèm rượu, sắc mặt đều giật mình.

Nội dung cụ thể của nhiệm vụ?

Chẳng lẽ còn có vật gì giấu bọn họ?

Thứ này có thể làm cho bản địa hóa thần hậu kỳ tu sĩ nghe vậy liền bỏ đi, hiển nhiên là một loại nguy hiểm thật lớn.

Nghĩ đến những điều này, sắc mặt ba người này lập tức trở nên khó coi.

Ngược lại Diệp Trường Sinh trên mặt lộ ra vẻ đăm chiêu, thần sắc không có biến hóa quá lớn.

Triệu Vô Quy cùng sơn dương lão giả tự nhiên là chú ý thần sắc biến hóa của bốn người này, khi nhìn thấy Diệp Trường Sinh một bộ dáng không có gì lo lắng, trong mắt không khỏi hiện lên vẻ hân thưởng.

“Xin hỏi tiên bối, trong nhiệm vụ này, còn có gì không nói cho chúng ta biết?” Khoé miệng đại hán mặc cẩm bào hơi nhếch lên, chấp tay hỏi.

“Trong nhiệm vụ tất nhiên là che giấu thứ gì đó, nếu công bố ra, chỉ sợ các người cũng không dám tiếp nhận nhiệm vụ này!” Triệu Vô Quy cười cười, nói.

Vừa nghe lời này của hắn ta, sắc mặt ba người kia càng thêm khó coi.

“Địa phương hoạt động của con Kim Thạch Thú kia nguyên bản không có gì dị thường, chẳng qua là trong những năm gần đây, chẳng biết tại sao, đột nhiên lại có một con giao long luyện hư đỉnh phong xuất hiện ở nơi đó, nếu chúng ta muốn săn giết Kim Thạch Thú, tất nhiên sẽ có xung động!” Triệu Vô Quy thần sắc bình tĩnh nói.

Vừa nghe lời này của hắn, sắc mặt ba người kia lập tức đại biến.

“Giao Long Luyện Hư đỉnh phong, chẳng lẽ tiền bối đang nói đùa? Tồn tại như vậy thì chúng ta đối phó được sao?” Lão giả mũi hèm rượu kia nhìn không được kinh hô.

Sắc mặt đại hán cầm bào cùng phụ nữ họ Tôn lập tức trở nên âm trầm, bọn họ dường như lập tức sinh ra ý nghĩ muốn rời khỏi nhiệm vụ lần này.

Một con giao long tu vi Luyện Hư đỉnh phong nếu như Thiên Uyên Thành không xuất động trưởng lão Hợp Thể, thì ít nhất cũng phải là năm sáu vị tu sĩ Luyện Hư trung hậu kỳ mới có thể đối phó.

Để cho những tu sĩ Hóa Thần này chạy tới, đây không phải là chịu chết sao?

Ánh mắt Diệp Trường Sinh lóe lên, sờ sờ cằm nói: “Nếu tiền bối đã nói đây là phúc lợi Lôi La trưởng lão mưu cầu cho tu sĩ phi thăng chúng ta, vậy hẳn là có biện pháp đối phó con giao long này?”

Diệp Trường Sinh vừa mở miệng, ngược lại nhắc nhở mấy người khác, ba người đại hán cầm bào giật mình trong lòng, lập tức sắc mặt bình tĩnh lại, đều nhìn về phía Triệu Vô Quy, chờ hắn nói chuyện.

“Ha ha, Diệp đạo hữu nói không sai, nếu như không có biện pháp đối phó đầu Giao Long này, như thế nào có thể được xưng tụng là phúc lợi đây?”

“Bất quá, tình huống cụ thể còn phải do Lý huynh giới thiệu!”

Triệu Vô Quy nói xong thì lùi về sau một bước, nhường lão giả râu dê bên cạnh.

Ông lão kia cười híp mắt vuốt vuốt chòm râu, nói: “Dưới tình huống bình thường, chúng ta tự nhiên đối với con giao long kia bó tay luống cuống, nhưng trước đó không lâu, lão phu vừa vặn từ Thiên Linh Cảnh bên kia chiếm được một tòa Thiên Cương Vạn Tác Trận, như vậy, đối phó với đầu giao long kia tự nhiên là không có vấn đề!”

“Thiên Cương Vạn Tác trận?” Vừa nghe đến tên trận pháp này, bốn người kể cả Diệp Trường Sinh đều có chút mờ mịt, chưa từng nghe tới cái tên trận pháp này.

“Ha ha, các ngươi không biết cũng là bình thường, trận pháp này ở Thiên Linh Cảnh bên kia xuất hiện còn chưa đủ trăm năm, là trận pháp mới nghiên cứu ra, bất quá uy lực lại là chuyện bình thường!” Lão giả râu dê cười ha hả nói.

“Ngươi không cần lo lắng tòa trận pháp này sẽ không đối phó được Giao Long, uy lực trận pháp, chúng ta đều là tự mình chứng kiến qua, lần này lĩnh đội chính là hai người chúng ta, chẳng lẽ chúng ta còn có thể đùa giỡn với mạng nhỏ của mình?” Sắc mặt Triệu Vô Quy lạnh lẽo, nói.

Ba người đại hán cầm bào thấy thế, vội vàng hành lễ, nói không dám.

Triệu Vô Quy gật gật đầu, thần sắc hòa hoãn nói: “Trận pháp này cần một vị tu sĩ Luyện Hư chủ trì, hai vị tu sĩ Hóa Thần hậu kỳ phụ trợ từ bên cạnh, còn muốn ba mươi sáu vị tu sĩ Nguyên Anh cầm Thiên Cương bố trận, cần bốn tiểu đội Thanh Minh vệ!”

“Vốn là, ba người các ngươi sau khi gom đủ, người thứ tư này chậm chạp chưa từng xuất hiện, ta là muốn đi mời Tuyên tiên tử, không nghĩ tới Diệp đạo hữu vậy mà chủ động tiếp nhận nhiệm vụ này!” Triệu Vô Quy nhìn thoáng qua Diệp Trường Sinh, bỗng nhiên nói.

Diệp Trường Sinh nghe vậy sửng sốt, không nghĩ tới trong này còn có nhiều chuyện khúc chiết như vậy.

Vị Trích tiên tử kia hẳn cũng đã nghe qua, cũng là một trong những tu sĩ phi thăng tiếng tăm lừng lẫy, nghe nói thần thông rất lớn.

Như thế xem ra, hẳn cũng may mắn tiếp nhận nhiệm vụ này sớm một chút, nếu không sẽ không tới phiên hắn được.

Trong lòng Diệp Trường Sinh nghĩ như vậy, lại nghe thấy Triệu Vô Quy hỏi: “Các đội viên của các ngươi đều đồng ý chứ? Nhiệm vụ lần này, nhất định phải có sự phối hợp của bọn họ, ta không hy vọng đến lúc đó nhìn thấy tiểu đội của các ngươi xảy ra vấn đề!”

Nghe nói như thế, ba người đại hán cầm bào vội vàng đáp lại: “Đương nhiên là bọn họ đáp ứng, nếu không chúng ta cũng không dám tìm đến tiền bối!”

Diệp Trường Sinh cũng gật đầu: “Mấy người trong tiểu đội của ta đều đồng ý tham gia loại nhiệm vụ này!”

Trước khi Diệp Trường Sinh quyết định chọn loại nhiệm vụ tương đối nguy hiểm này, cũng là hỏi qua mười đội viên kia.

Mười người kia đối với quyết định của hắn làm của đội trưởng tự nhiên không có chỗ nào phản đối.

Tuy rằng loại nhiệm vụ này nghe thì mạo hiểm rất lớn, trên thực tế trong mười tên Nguyên Anh tu sĩ này, không có mấy

người nguyện ý tham gia.

Nhưng mặc dù trong lòng có nhiều bất tình, bọn họ cũng không thể không đáp ứng.

Dù sao mấy năm qua, đi theo bên cạnh Diệp Trường Sinh chấp hành nhiệm vụ, bọn họ nhận được cũng không ít chỗ tốt.

Sao có thể chỉ ra đạo lý lấy lợi ích không làm việc?

Vì vậy, lần này cho dù có không tình nguyện bọn họ cũng phải tham gia.

Hơn nữa, nếu hoàn thành nhiệm vụ, bọn hắn cũng sẽ đạt được một khoảng thời gian trăm năm tu dưỡng. Thời gian dài như vậy đủ để một vài người có tu vi đột phá một hai tiểu cảnh giới rồi.

Nghe thấy bốn người nhao nhao tỏ vẻ không có vấn đề gì, Triệu Vô Quy hài lòng nhẹ gật đầu, lập tức nói:

“Vậy thì tiếp theo các ngươi tu dưỡng một phen, ba ngày sau tập hợp đủ tất cả các đồng đội, chúng ta xuất phát!”

.....

Trên một mảnh thảo nguyên rộng lớn vô ngần, mấy trăm con toàn thân lóe ra quang mang màu lam, thoạt nhìn như là loài sói, vây mấy chục tên nhân loại vào trong đó.

Trong lúc hai móng vuốt của những sinh vật hình sói này chuyển động, từng đạo phong nhận bay ra, phô thiên cái địa đánh úp lại, khí thế tương đối đáng sợ, mà những nhân loại kia thì nhao nhao thả ra các loại pháp bảo, hoặc là ngăn cản phong nhận, hoặc là giết về phía sinh vật hình sói.

“Xoẹt!”

Một đạo kiếm khí tản ra hàn ý trắng mờ quét qua, chém giết hai sinh vật hình sói. Nhưng ngay sau đó, chủ nhân đạo kiếm khí này đã bị năm sáu đầu sinh vật hình sói càng thêm hung mãnh nhìn chăm chăm.

Trong đó có một đầu phát ra khí tức trên thân, càng cường đại Hóa Thần Kỳ.

Năm sinh vật hình sói xông tới, vây quanh chủ nhân của kiếm khí kia. Chúng gào thét, vọt lên từng đầu.

Chủ nhân kiếm khí thấy tình cảnh này, nhất thời hoa dung thất sắc, vội vàng thả ra một tiểu kiếm ngọc lóe ra hàn quang màu trắng, ngăn trước người mình.

Nhưng một đầu sinh vật hình sói cầm đầu trong năm sáu đầu kia, hai móng đặt trên bạch ngọc tiểu kiếm, mãnh liệt kéo một cái, chuôi tiểu kiếm này liền trực tiếp bị kéo đứt.

Bạch ngọc hàn kiếm này tựa hồ là bốn mạng pháp bảo của nữ tử này, hiện tại vừa bị hủy diệt, sắc mặt nàng lập tức thảm bại, máu tươi từ khóe miệng tràn ra.

Bốn mạng pháp bảo bị hủy, lại bị mấy con hung thú này vây công, trong mắt nàng không khỏi lộ ra một tia tuyệt vọng.

Đang lúc nàng cho rằng mình tránh không thoát tai nạn này thì đột nhiên một cổ hắc phong từ bên người nàng cuốn qua, cuốn năm sáu đầu sinh vật hình sói vào trong đó.

Sau đó, một ngọn núi nhỏ đen nhánh từ trên trời giáng xuống, hung hăng đập trúng ngọn gió kia.

Chỉ một thoáng, chỉ nghe mấy tiếng hét thảm truyền đến, gió cuốn biến mất, ngọn núi nhỏ cũng bay lên trời, chỉ thấy trên mặt đất một bãi huyết nhục mơ hồ.

“Côn Bằng Vũ tiên tử, ngươi không sao chứ?”

Tiếng nói ôn hòa từ bên cạnh vang lên, làm cho sắc mặt trong trắng bệch lộ ra vài phần óng ánh, hai con ngươi xán lạn như ngôi sao trong lòng nữ tử ấm áp, tâm tình khẩn trương chợt buông lỏng xuống, vội vàng xoay người cung kính hành lễ:

“Đa tạ đội trưởng ra tay cứu giúp, bọn súc sinh này quả thực lợi hại, nếu như không có đội trưởng mà nói thì hôm nay Nghê Vũ thật sự phải chết ở chỗ này rồi!”

“Ha ha, lúc trước nếu phụ thân ngươi đã an bài ngươi ở trong tiểu đội của ta, ta tự nhiên sẽ chiếu cố ngươi một ít, khách khí thì không cần nói nữa!”

Diệp Trường Sinh vừa nói, vừa vung Hắc Phong Kỳ, vừa giải quyết nguy hiểm của mấy thành viên tiểu đội bên cạnh.

Nguyên Từ sơn mãnh liệt nện xuống, trực tiếp đập chết những sinh vật hình sói kia.

Lúc này, đã là cách lúc bọn họ rời khỏi Thiên Uyên Thành hơn mười ngày sau.

Trong mười ngày này, Diệp Trường Sinh cùng bốn tiểu đệ Thanh Minh vệ đi theo Lý lão giả, xuyên qua mấy chỗ nguy hiểm, hướng tới Thái Thú Sơn Mạch.

Khi bọn họ đến mảnh thảo nguyên này thì bỗng nhiên bị mây trắng đầu Phong Ma Lang vây quanh.

Thực lực của bọn hung thú này tương đương cường đại, cầm đầu là một con có thực lực đạt đến Luyện Hư hậu kỳ, hai vị thiên vệ kia cũng chỉ miễn cưỡng có thể chống đỡ mà thôi.

Mà trong số phong ma lang, cấp bậc Hóa Thần trực tiếp đạt đến sáu bảy con, đàn hung thú này vừa xông lên, cơ hồ trong nháy mắt đã khiến cho đám tu sĩ Nhân tộc bọn họ gặp phải nguy cơ sinh tử lớn.

Cũng may đám Thanh Minh vệ và Hắc Thiết Vệ này coi như đã trải qua huấn luyện, phối hợp lẫn nhau, trong thời gian ngắn cũng không xuất hiện thương vong quá lớn.

Hơn nữa Diệp Trường Sinh và bốn vị tu sĩ Hóa Thần thực lực cũng không tầm thường, nhao nhao ra tay. Cục diện xấu nhất của Nhân tộc từ lúc bắt đầu chuyển sang thế ưu thế.

“Àm!”

Nguyên Từ sơn của Diệp Trường Sinh hung hăng đập xuống, lại đánh chết một con Phong Ma Lang cấp Hóa Thần, cảnh tượng này khiến mấy vị tu sĩ Hóa Thần đều hãi hùng khiếp vía.

Mỗi khi Nguyên Từ sơn của Diệp Trường Sinh rơi xuống, cảm giác mặt đất bị rung chuyển khiến bọn họ cảm thấy tim mình cũng bị chấn động mạnh vài cái.

Ngay cả hai vị thiên vệ kia cũng giật giật khóe mắt.

Thoáng một phát đập chết một tu sĩ cấp bậc Hóa Thần, thủ đoạn này của Diệp Trường Sinh quả thực quá hung hăng.

Trải qua trận chiến đấu này, những người ở đây cuối cùng cũng hiểu rõ, vì sao Diệp Trường Sinh lại có thanh danh lớn như vậy.

Một tu sĩ Hóa Thần sơ kỳ, sức chiến đấu của hắn còn muốn hơn hẳn đại bộ phận tu sĩ Hóa Thần hậu kỳ.

Ngay cả mấy vị Hóa Thần hậu kỳ Thanh Minh vệ ở nơi này cũng không thể so sánh với hắn.

Tuy rằng mấy người kia hiện tại cũng có chút chiến tích, không sai biệt nhiều lắm đã giải quyết được một con Phong Ma Lang cấp Hóa Thần.

Nhưng không thể so sánh với sự hung tàn của Diệp Trường Sinh.

“Àm!”

Sau khi Diệp Trường Sinh lại đập chết vài con Phong Ma lang cấp bậc Nguyên Anh, con Phong Ma lang cầm đầu hét dài một tiếng, hung ác nhìn Diệp Trường Sinh một cái, dường như muốn khắc hắn vào trong đầu.

Sau đó, gã trực tiếp dẫn theo đám Phong Ma lang còn lại bỏ chạy.

Chỉ để lại một mảnh hỗn độn đầy đất.

Thấy một màn này, mọi người đều thở dài một hơi, nếu tiếp tục đánh, Diệp Trường Sinh tất nhiên dùng mãnh vô cùng, có lẽ có thể đem những Phong Ma Lang này giết sạch, nhưng tu sĩ Nhân tộc bên này, hơn phân nửa cũng tổn thất nặng nề.

Chỉ trong chốc lát, Hắc Thiết Vệ đã chết mất ba người, trong đó đội ngũ phụ nhân trung niên họ Tôn kia là xui xẻo nhất, chết mất hai vị đại tu sĩ Nguyên Anh hậu kỳ.

Điều này làm cho sắc mặt nàng ta vẫn âm trầm, vẻ mặt vô cùng khó coi.

“Cuối cùng cũng đuổi đám súc sinh này chạy rồi, chư vị, chúng ta mau rời khỏi nơi đây, tìm chỗ an toàn để tu dưỡng một chút, sau đó sẽ tiến vào Thái Thú sơn mạch!” Triệu Vô Cực thở phào nhẹ nhõm, vội vàng phân phó mọi người.

Nghe lời ấy, mọi người lập tức thu thập chiến trường một phen, trong chớp mắt đã rời khỏi nơi đây.

“Diệp đạo hữu, lần này may mà có người, nếu không chúng ta coi như đánh lui Phong Ma lang, nhân thủ cũng tổn thất hơn

phân nửa, không cách nào tổ chức Thiên Cương Vạn Tác trận được!” Triệu Vô Quy bay đến bên cạnh Diệp Trường Sinh, cảm khái nói.

“Tiền bối khách khí, ta chỉ làm cái gì cần làm, chỉ tiếc là đã có mấy vị đạo hữu vẫn lạc!” Diệp Trường Sinh nhìn thoáng qua ba thi thể bên kia, vẻ mặt tiếc nuối nói.

Triệu Vô Quy nghe vậy liền nở nụ cười, nói: “Thu tổn thất nhân thủ là không thể tránh khỏi, có thể chỉ chết ba người là quá may mắn rồi!”

“Lúc này đây cũng là do hai người chúng ta qua loa, có lẽ nên gọi một tiểu đội Thanh Minh vệ đi ra, như thế dù gặp phải chuyện ngoài ý muốn, cũng có thể cam đoan có đầy đủ nhân thủ!” Triệu Vô Quy thở dài một tiếng nói.

“Tiếp theo, chúng ta đã chịu không nổi tổn thất gì, nếu như không gom đủ ba mươi sáu người mà nói, đại trận kia có thể vây khốn đầu Giao Long kia hay không, vậy thì khó mà nói được rồi!” Lão giả râu dê sắc mặt âm trầm đi tới nói.

“Tiếp theo chúng ta tận lực chú ý, sẽ không còn nguy hiểm gì nữa. Lý huynh, hai người chúng ta cũng chú ý nhiều hơn một chút!” Triệu Vô Quy nói.

Lý lão giả nhẹ gật đầu.

Hai người đều nhìn chằm chằm Diệp Trường Sinh, sau đó bay về phía đội ngũ phía trước.

Chiến lực của Diệp Trường Sinh lần này thật sự khiến cho bọn họ được mở rộng tầm mắt.

Mà những người khác trong đội ngũ, vô luận là mấy vị Thanh Minh vệ, hay là thủ hạ của bọn họ, nhìn về phía Diệp Trường Sinh, đều có thêm vài phần kính sợ.

Thậm chí, vị trí mà bọn họ chiếm cứ cũng khá gần Diệp Trường Sinh, như thể sắp đến nơi sẽ có thêm nhiều cảm giác an toàn.

“Pháp bảo của tiên tử là dùng Huyền Ngọc vạn năm luyện chế sao?” Diệp Trường Sinh nhìn về phía pháp bảo bản mệnh bị hủy diệt, sắc mặt trắng bệch như Hứa Huyền Vũ hỏi.

Lúc này thần sắc nàng tái nhợt vô cùng, hai đầu lông mày lộ ra vài tia nhu nhược, phân thần thái động lòng người kia làm cho người ta không nhìn được muốn ôm vào trong ngực an ủi một phen.

Nghe được Diệp Trường Sinh hỏi, Hứa Kính Vũ miễn cưỡng cười, lắc đầu nói: “Đội trưởng nói đùa, Vạn Niên Huyền Ngọc là đồ vật trân quý cỡ nào, thiếp thân nào có năng lực có được nhiều như vậy!”

“Trong phi kiếm của ta cũng chỉ trộn lẫn vào một khối Huyền Ngọc mà thôi!”

Diệp Trường Sinh nghe vậy như có điều suy nghĩ gật đầu, xem ra Vạn Niên Huyền Ngọc mặc dù ở Linh Giới, cũng là tài liệu cực kỳ trân quý.

Lúc này, nghe Hứa Huyền Vũ bên cạnh nói: “Vạn Niên Huyền Ngọc mặc dù không thể so sánh với tài liệu Man Hoang đỉnh cấp luyện chế linh bảo, nhưng cũng có thể luyện chế được đỉnh cấp cổ bảo. Có thể có được một khối nhỏ này, đã là kết quả vất vả hao hết toàn bộ tài sản thu mua của toàn bộ thân gia rồi!”

“Thì ra là thế, vừa vặn trên tay ta có một khối Vạn Niên Huyền Ngọc, đủ cho người luyện chế pháp bảo bản mệnh, vậy tặng cho người đi!” Diệp Trường Sinh nói xong, trên tay xuất hiện một cái hộp.

“Như vậy sao thích hợp?” Hứa Kính Vũ giật nảy cả mình, vội vàng nói.

“Không sao, người là hậu nhân của Băng Phách tiên tử, ta có thể tới Linh giới cũng nhận nhân tình của Băng Phách tiên tử không ít, hôm nay vừa vặn ta cho người trả lại một ít đi!” Diệp Trường Sinh cười nói.

Hắn đưa tới một hộp ngọc màu trắng, Hứa Kính Vũ nghe vậy do dự một lát, nhưng cuối cùng vẫn đưa tay tiếp nhận hộp ngọc.

“Đa tạ đội trưởng ban thưởng!” Nàng cung kính hành lễ nói.

Đây thật sự là một niềm vui ngoài ý muốn, quả thực làm cho nàng không ngờ tới.

Mở hộp ngọc ra xem, nàng này trực tiếp hít vào một ngụm khí lạnh, chỉ thấy bên trong có một khối tinh thạch màu trắng to bằng ấm trà, toàn thân tản ra hào quang màu trắng sữa, nhẹ hẫng ý lưu chuyển.

Khối Vạn Niên Huyền Ngọc lớn như vậy, cũng đủ để nàng đem bốn mạng pháp bảo của mình luyện chế một lần nữa, hơn nữa mượn nhờ này luyện chế mấy món pháp bảo khác.

Sau khi luyện chế xong, thực lực của nàng sẽ lại tăng cường rất nhiều.

Cộng thêm nếu như nhiệm vụ lần này thuận lợi hoàn thành, trong vòng trăm năm tiếp theo, đều không cần chấp hành nhiệm vụ.

Có thời gian tu dưỡng dài như vậy, lại thêm trong khoảng thời gian này nàng đã có thể nắm chắc đột phá Nguyên Anh trung kỳ.

Hứa Dục Vũ hít sâu một hơi, ánh mắt lộ ra vẻ cảm kích. Sau khi nhận lấy hộp ngọc, gã lại thi lễ thật sâu với Diệp Trường Sinh lần nữa!

Diệp Trường Sinh khoát tay áo, bộ dáng không thèm để ý chút nào, tiếp tục bay tới phía trước.

Hứa Báo Vũ thấy thế, vội vàng theo sau.

Diệp Trường Sinh tặng Vạn Niên Huyền Ngọc cho Hứa Trường Vũ, tự nhiên không phải vô duyên vô cớ đưa tặng.

Không phải bởi vì nhìn đôi phương xinh đẹp mà tặng cho hẳn một ít lễ vật.

Sao hẳn có thể là người như vậy được?

Truy đến cùng là vì hẳn thiếu nợ Băng Phách tiên tử quá nhiều nhân tình, cho nên mới có hành động như vậy.

Ở Nhân giới, những đồ vật bên trong Loạn Tinh Hư Thiên Điện đều do Băng Phách tiên tử lưu lại, Càn Lam Băng Diễm, Hư Thiên Đỉnh cùng với một số đan dược tăng tiến tu vi.

Những thứ này có ích không nhỏ đối với Diệp Trường Sinh.

Tiếp đó, hàn tủy của Tiểu Cực Cung lại giúp phiên toái, không gian tiết điểm càng làm cho Diệp Trường Sinh an toàn tới Linh Giới.

Những nhân tình này, cũng không phải lớn bình thường.

Hiện tại, sau khi gặp được hậu nhân của đối phương, Diệp Trường Sinh vừa lúc thuận tay tặng ít đồ, trả một chút nhân tình.

Như vậy, tương lai khi độ tâm ma kiếp, cũng ít đi một chút kễ hở.

.....

Một đoàn người xuyên qua thảo nguyên, trước mắt xuất hiện một mảnh hắc sắc sơn mạch, một cỗ khí tức áp lực đập vào mặt.

Bên trong dãy núi màu đen này, dường như gió thổi tới đều mang theo vài phần khí tức hung ác, khiến cho thân hình người ta không khỏi run lên, có chút sợ sệt.

Thái Thú Sơn Mạch!

Đây là một mảnh dãy núi phụ cận nơi mấy tiểu tộc nhân tộc cư ngụ vô cùng hung hiểm, cả tòa núi nằm ở hai tộc Nhân Yêu,

Ảnh tộc, Mộc tộc, Linh tộc, Dạ Xoa tộc, đều là nơi giao nhau của các tiểu tộc trong phạm vi thế lực của mình.

Trong dãy núi, thú cỏ cao giai tầng lớp lớp, đừng nói là hung thú cấp Luyện Hư, mà ngay cả hung thú cấp Hợp Thể cũng có mấy chục con.

Nhìn dãy núi trùng điệp kia chiều xuống bóng ma màu đen, Triệu Vô Quy thở dài một tiếng, thần sắc trở nên vô cùng ngưng trọng.

“Con Kim Thạch Thú kia đang ở gần bên ngoài dãy núi, ở trong khu vực này cũng không có tồn tại gì mà chúng ta không chống lại được, chúng ta chỉ cần cẩn thận một chút thì không có gì đáng ngại!”

“Nhưng mà, tiếp theo chư vị phải ngàn vạn lần phải cẩn thận, không nên xâm nhập vào bên trong dãy núi, nếu không thật sự đã trêu chọc phải thứ khó lường, chúng ta đều chết không có chỗ chôn rồi!” Thanh âm Triệu Vô Quy trầm trọng hướng mọi người nhắc nhở.

Không cần hắn nói nhiều, người có thể chạy đến nơi đây đều biết nặng nhẹ, không có khả năng đi làm chuyện ngu xuẩn.

“Bên phải Thái thú sơn mạch, chính là đại danh đỉnh đỉnh đại sa mạc Nam Cấn đại sa mạc, đó là chỗ thí luyện tộc nhân của hai tộc Mộc tộc và Ảnh tộc, không thể xâm nhập tùy tiện, nếu không có khả năng gặp được tồn tại cao giai hai tộc này!”

“Còn về bên phải, sau khi xuyên qua đại sa mạc Nam Cấn, chính là Giao Uyên đại hạp cốc hung danh hiển hách!” Triệu Vô Quy trầm giọng nói.

Khi nói tới cái tên Giao Uyên đại hạp cốc này, khuôn mặt hắn cũng không khỏi run rẩy một chút.

Ánh mắt hắn mang đầy vẻ ngưng trọng, chậm rãi nói: “Giao Uyên Đại Hạp Cốc kia càng là địa phương không thể trêu vào, bên trong sinh tồn một đoàn giao long, chỉ là Giao Vương cấp Hợp Thể đã có mấy chục con, có một số ít Giao Vương thực lực vượt qua vị Nam Ly Giao Vương Yêu tộc kia!”

“Mà Giao Long mà chúng ta muốn đối phó, chính là từ trong hẻm núi lớn của Giao Uyên chạy ra!” Triệu Vô Quy nhẹ nhàng thở ra một hơi nói.

Nghe hắn nói vậy, mọi người xung quanh đều hít sâu một hơi.

Giao long chạy ra khỏi hạp cốc của Giao Uyên, chẳng lẽ con giao long này là tộc nhân của Giao Long ở đó, sao có thể trêu chọc vào được?

Nếu chọc giận đối phương, đừng nói là thành Thiên Uyên, ngay cả hai tộc Nhân Yêu cũng không thể chống đỡ nổi áp lực của Giao Uyên đại hạp cốc.

Phải biết rằng, loại sinh vật như giao long ở Linh Giới là tương đương với nhau.

“Cho nên, các ngươi cũng minh bạch chỗ này hung hiểm thế nào, mục đích chúng ta bố trí tòa trận pháp này, chỉ là vì vây khốn đầu Giao Long kia!”

“Đợi sau khi chúng ta hoàn thành nhiệm vụ, phải trả lại bình yên vô sự, nếu không bất luận kẻ nào trong hậu quả đều không gánh nổi!”

“Vén vén chỉ là vây khốn đầu Giao Long kia là không có vấn đề gì. Chư vị nhớ kỹ, tuyệt đối không được tùy ý ra tay công kích công kích đầu Giao Long kia!” Triệu Vô Quy trầm giọng phân phó.

Đám người Diệp Trường Sinh đều gật đầu, bọn họ hiểu rõ sự quan trọng bên trong.

“Tốt, tất cả mọi người đều chỉ biết nội dung cụ thể nhiệm vụ lần này, chúng ta xuất phát thôi!” Triệu Vô Quy nói.

Trong khoảnh khắc, từng đạo lưu quang bắn nhanh về phía dãy núi màu đen kia.

Cũng không lâu lắm, mọi người liền xuất hiện trên một ngọn núi, nhìn về phía trước, ngoài ngàn dặm, có một hồ nước to lớn.

Mặt ngoài hồ nước gió êm sóng lặng, bốn phía cũng yên tĩnh im ắng, không có bất kỳ động tĩnh gì.

Một cỗ khí tức hung sát không trải qua ý kiến lưu truyền ra ngoài, làm cho thần sắc mọi người đều ngưng trọng lên.

“Tiếp theo lão phu cùng La đạo hữu, Tôn đạo hữu chủ trì đại trận, vây khốn con Giao Long kia, Triệu lão đệ, ngươi cùng

bọn Diệp đạo hữu đi bắt con Kim Thạch Thú kia!” Lão giả Hồ Tử vuốt râu nói ra.

“Tốt, làm phiên Lý huynh cùng chư vị đạo hữu!” Triệu Vô Quy chấp tay nói.

Đám người còn lại vội vàng thi lễ một cái, lập tức mọi người liền ở trên đỉnh núi chờ đợi.

Thiên Cương Vạn Tác trận buổi tối mới phát huy ra hiệu quả tốt nhất, bởi vậy mọi người bây giờ cũng không nóng lòng nhất thời.

Cứ như vậy, đợi mấy canh giờ sau, sắc trời dần tối đen. Mấy vầng trăng cực lớn trên bầu trời cũng xuất hiện đầy trời sao.

Thấy tình cảnh này, thần sắc lão giả râu dê nghiêm lại, lập tức nói ra: “Xuất phát!”

Lập tức, hắc dẫn đầu bay ra ngoài, cầm bảo đại hán, phụ nhân trung niên và mấy chục tên Nguyên Anh kỳ Hắc thiết vệ đều bay theo ra ngoài.

Trong tay đám Hắc Thiết Vệ kia, đã mỗi người phân phát một cây cờ phướn màu tím nhạt, phía trên lông lánh hào quang thần bí.

Nhìn thấy những người này rời đi, Triệu Vô Quy đột nhiên nói: “Chúng ta cũng đi thôi!”

Lúc này, mang theo Diệp Trường Sinh cùng lão giả mũi hèm rượu kia hướng một phương hướng khác bay đi.

Qua một lúc, khi ba người Diệp Trường Sinh ẩn nấp toàn bộ khí tức của bản thân, đợi trong một sơn động yên tĩnh chờ đợi. Đột nhiên, xa xa truyền đến một tiếng gầm gừ kinh thiên động địa.

“Bắt đầu rồi!” Triệu Vô Quy nhẹ giọng nói, thần sắc ngưng trọng vài phần.

Thần thức của Diệp Trường Sinh lặng yên phát ra, thần thức không thua gì Triệu Vô Quy rất nhanh cũng nhìn thấy tình cảnh bên kia.

Chỉ thấy trong hồ nước kia, nương theo một tiếng gầm thét, một đầu Giao Long toàn thân màu xanh lá cây lao ra, khí tức

toàn thân cường đại tới cực điểm.

Không biết Giao Long kia bị thủ đoạn gì dẫn xuất ra ngoài, dưới sự dụ dỗ của lão giả râu dê, bay khỏi hồ nước lao về một nơi trên lục địa.

Tốc độ của lão giả râu dê rõ ràng kém hơn con giao long này, lúc một người một giao xông tới trên một vùng đất bằng phẳng, mắt thấy lão giả râu dê kia sắp bị Giao Long đuổi kịp.

Đột nhiên, từng tấm phù lục bay xuống, một bóng người xuất hiện trên vùng đất trống đó.

Những nhân ảnh này đại bộ phận đều là Nguyên Anh tu sĩ, đối với con giao long mà nói, không khác gì một đám côn trùng nhỏ.

Những con sâu nhỏ này cũng bị khí tức khổng lồ của nó dọa đến mức sắc mặt trắng bệch.

Nhưng những người này cũng không kinh hoảng tản ra, mà là đều cầm trong tay một cây kỳ phiến màu tím, hơi huy động, từng đạo hào quang màu tím liên từ trên những kỳ phiến này bắn ra.

Chúng đan vào cùng một chỗ, trong nháy mắt hóa thành một cái lồng giam màu tím cực lớn, giam lão giả râu dê cùng Giao Long vào trong đó.

Lão giả râu dê cười hắc hắc, trong tay xuất hiện một khối la bàn màu tím, trên la bàn bộc phát ra hào quang, bao bọc lấy lão, sau đó trong nháy mắt liền xuất hiện bên ngoài lồng giam màu tím kia.

Tất cả đều xảy ra trong chớp mắt, trận pháp trong chớp mắt đã hình thành, giao long lúc này mới hiểu, nó đã trúng kế dụ địch.

Tiếng gào thét kinh thiên động địa vang lên, giao long vẩy mạnh đuôi, hung hăng đập vào màn hào quang màu tím kia.

“Phanh!”

Đuôi Giao cực lớn nện xuống như một ngọn núi lớn, trong khoảnh khắc làm cho quang tráo màu tím kịch liệt run rẩy, phía trên lập tức xuất hiện rất nhiều vết rạn thật sâu.

Mà ba mươi sáu tên Hắc Thiết Vệ cầm cờ phiên thì sắc mặt lập tức trở nên trắng bệch, một hai người thậm chí khòe miệng tràn ra máu tươi.

“Khởi động trận pháp!”

Gặp tình hình này, lão giả râu dê không dám có chút chậm trễ, vội vàng hét lớn một tiếng.

Vừa dứt lời, hai vị tu sĩ Hóa Thân hậu kỳ lập tức xuất hiện, bọn họ đồng dạng mỗi người một cây cờ, một vàng một bạc, đồng thời huy động, hai chùm quang mang bắn nhanh ra ngoài, hội tụ cùng một chỗ trên màn hào quang màu tím kia.

Quang mang hai màu vàng bạc giao thoa, khuấy động ra, tạo thành một pháp trận hình tròn, lơ lửng phía trên quang tráo màu tím.

Pháp trận này vừa xuất hiện, lập tức tản mát ra một loại khí tức thần bí, cùng bầu trời xa xa hô ứng.

Trong nháy mắt, trong mắt những người chủ trì trận pháp, một ít ngôi sao trên bầu trời đột nhiên sáng lên vài phần.

Mà mọi người bên ngoài trận pháp lại không nhìn thấy bất kỳ tình huống dị thường nào, có chút thần kỳ.

Khi nhìn thấy pháp trận kia xuất hiện, lão giả râu dê vội vàng tay rung lên, ném la bàn màu tím kia ra ngoài.

La bàn xuất hiện ở trên không pháp trận, chuyển động nhẹ nhàng, sau đó rơi xuống, khảm hợp vào trong pháp trận kia.

Chỉ một thoáng, trên pháp trận tỏa sáng hào quang, cấp tốc khuếch tán ra, trở nên rộng chừng ngàn trượng, bao quát những hắc thiết vệ kia vào trong pháp trận.

Quang mang ba màu vàng, bạc, tím đan xen trên pháp trận, hình thành một ít đường vân kỳ lạ, những đường vân này có đường đan vào thành từng con dị thú, có con là từng kiện đồ vật.

Nhìn kỹ, ba mươi sáu tên Hắc thiết vệ cùng với hai gã Thanh Minh vệ kia, tất cả bọn họ đều đang đứng ở những nơi có hoa văn đan xen.

“Khởi động!”

Nương theo một tiếng hét lớn, chủ trì pháp trận tất cả mọi người lập tức đem pháp lực hướng cán kỳ phiên kia quán chú mà đi.

Theo những pháp lực này quán chú, trên pháp trận to lớn kia toả sáng hào quang, phát ra thanh âm vu vu, phảng phất đang kêu gọi cái gì.

Lúc này, bầu trời phảng phất trở nên sáng thêm vài phần, trong tinh không mênh mông, một ít ngôi sao trên bầu trời toả sáng hào quang, từng đạo tinh quang bắn nhanh xuống.

Tổng cộng có ba mươi sáu đạo tinh quang từ trên vòm trời hạ xuống, rót vào bên trong toà pháp trận màu tím to lớn kia, những người ở vị trí trọng yếu trên pháp trận trên mặt đều lộ ra vẻ thống khổ.

Nhưng bọn họ cũng không dám lui lại chút nào, vẫn bất kể tiêu hao pháp lực của mình cuồn cuộn không ngừng rót vào.

Sau khi những tinh quang trên bầu trời hạ xuống, hào quang màu tím vây khốn Giao Long kia lập tức đại phóng quang mang, hào quang màu tím như thủy triều phun trào.

Những khe hở lúc trước bị Giao Long kia đánh ra trong khoảnh khắc biến mất không thấy gì nữa, lồng ánh sáng trong nháy mắt trở nên vô cùng kiên cố, bất luận Giao Long kia dùng loại thủ đoạn nào cũng không thể làm nó rung chuyển.

Ngay sau đó, theo lệnh một tiếng của lão giả râu dê, những người chủ trì trận pháp nhao nhao tụng niệm chú ngữ, theo tiếng chú ngữ, từng đạo quang mang từ trên kỳ phiên trong tay bọn họ bắn vào trong lồng sáng màu tím.

Trong lồng sáng màu tím bỗng nhiên xuất hiện mấy trăm sợi xiềng xích màu tím, những xiềng xích này xuất hiện lập tức quán quanh trên người Giao Long, trói chặt nó lại, khiến cho nó không thể động đậy mảy may.

Giao long màu xanh sẫm liều mạng giãy dụa, nhưng không làm nên chuyện gì, những xiềng xích này phảng phất vô cùng kiên cố, vô luận nó sử dụng bao nhiêu thủ đoạn, đều rung chuyển không được.

Thấy một màn như vậy, lão giả râu dê thở phào nhẹ nhõm, ánh mắt nhìn về phía bên kia.

Ba người Diệp Trường Sinh ở bên này, đã tìm được chỗ của con Kim Thạch thú kia, hơn nữa còn dùng hết sức dồn con Kim Thạch thú này vào trong một góc, bị ba người vây lại.

“Âm!”

Diệp Trường Sinh chỉ tay vào Nguyên Từ sơn, lập tức ngọn núi nhỏ đen nhánh này ầm ầm nện xuống, nặng nề nện lên một tảng đá màu vàng.

Nguyên Từ sơn vốn không có vọng vọng mà không có lợi, lúc này đây lại không có hiệu quả. Sau khi nện lên hòn đá màu vàng kia, chỉ là khiến hòn đá kia rung động một chút, lập tức được nâng lên.

Nhìn kỹ, trên tảng đá màu vàng này, rõ ràng có một đôi mắt to bằng hạt đậu đang chuyển động, linh động không gì sánh được, nhìn trái nhìn phải, tựa hồ đang tìm cách thoát thân.

“Đi!”

Triệu Vô Quy khẽ quát một tiếng, chỉ tay một cái, một thanh thước ngọc màu xanh nhoáng một cái trên không trung, chỉ một thoáng đã biến mất tại chỗ.

Sau một khắc, liền xuất hiện ở trước mặt hòn đá màu vàng kia, nhẹ nhàng gõ một cái, lập tức bộc phát ra một tiếng vang kinh thiên động địa.

Lập tức tảng đá màu vàng kia bị đẩy lùi ra ngoài, mà lúc này, trên tay lão giả mũi hèm rượu kia xuất hiện một pháp bảo hình tấm lưới màu đen.

Hắn ném nó ra, tấm lưới màu đen mở ra, tựa như màn trời chụp xuống, vững vàng bao bọc tảng đá màu vàng kia vào trong.

Nguyên Từ sơn của Diệp Trường Sinh lại hạ xuống, nện lên hòn đá màu vàng kia, chỉ một thoáng, hòn đá màu vàng này không thể động đậy.

Triệu Vô Quy thấy thế, vội vàng từ trong vòng tay trữ vật lấy ra một cái hồ lô xanh biếc, mở hồ lô, khẽ quát một tiếng:

“Thu!”

Một đạo lục quang phát ra, bao ở trên thân hòn đá màu vàng kia, sau một khắc, hòn đá màu vàng óng kia cấp tốc thu nhỏ

lại, hóa thành một đạo kim quang biến mất trong hồ lô xanh biếc.

Triệu Vô Quy vội vàng đẩy nắp hồ lô lại, trên mặt lộ vẻ vui mừng nói: “Thúy ngọc hồ lô này chính là khắc tinh Kim Thạch Thú, chỉ cần bị thu vào, sẽ không cách nào thoát thân!”

“Chúng ta cùng Lý huynh bọn họ tụ họp đi, nhiệm vụ lần này xem như thuận lợi hoàn thành! “

“Đi!”

Ba người lập tức hóa thành lưu quang, bay về phía bên kia.

Sau khi hai phe tụ họp, khi biết được kim thạch thú đã bị bắt, những người còn lại đều đại hỉ.

Lão giả râu dê nhìn thoáng qua thần sắc tái nhợt của những hắc thiết vệ kia, lập tức nói: “Đi, chúng ta rút lui khỏi nơi đây!”

Nói xong, gã vẫy tay một cái, thu la bàn màu tím vào tay.

Những người còn lại cũng nhanh chóng thu cờ lại.

Vì thế, hơn mười tu sĩ Nhân tộc như ong vỡ tổ biến mất bên trong dãy núi.

Mà tại chỗ, màn hào quang màu tím vây khốn đầu Giao Long kia vẫn còn duy trì, Giao Long bên trong kịch liệt giãy dụa.

Cũng không lâu lắm, mất đi chủ trì trận pháp cũng không cách nào vây khốn đầu Giao Long kia rồi. Theo một tiếng ầm ầm nổ mạnh, giao long từ trong trận pháp thoát thân ra.

Giao long lục sắc phần nộ gào thét, bay lên không trung điên cuồng tuôn ra thần niệm, hướng bốn phương tám hướng vọt tới, ý đồ tìm ra những kẻ tập kích.

Nhưng mà, tìm nửa ngày cũng chẳng phát hiện được gì, những người kia đã bay tới bên ngoài phạm vi khả năng đề cập tới thần thức của nó.

Vì vậy, con giao long này lập tức hiểu rõ chuyện gì đang xảy ra.

Đám người này không phải tới giết nó, mà là muốn vây khốn nó sợ nó quấy rối.

Sau vài tiếng rống, đầu Giao Long này cũng không tiếp tục đuổi giết nữa, mà hậm hực trở lại trong hồ nước. Nó bốc lên, kích khởi một mảnh bọt nước rồi biến mất.

Một chỗ bên ngoài một Thái Thú Sơn Mạch, Diệp Trường Sinh nhìn lão giả râu dê thu cờ phiến trong tay Hắc Thiết Vệ lại, trong mắt hiện lên một vòng dị sắc.

“Vậy mà là mượn lực lượng Thiên Tinh pháp trận, điều này thật sự là hiếm thấy!” Trong lòng của hắn thầm nghĩ.

“Tốt rồi, nhiệm vụ chuyên này đã hoàn thành, bất quá việc chúng ta phải làm còn chưa chấm dứt, Chân Thiềm, chư vị đạo hữu kia cũng chờ mong đã lâu, hiện tại chúng ta liền tới sào huyết Chân Thiềm kia đi!” Lão giả râu dê thu hồi kỳ phiến, sau đó trên mặt lộ ra một vòng ý cười nói.

Nghe hắn nói vậy, đám người đại hán mặc cẩm bào, lão giả mũi hèm rượu trên mặt đều xuất hiện vẻ vui mừng.

Nhiệm vụ lần này có thể hấp dẫn bọn họ tới đây, chính là bởi vì gần thú đá có một cái sào huyết của Bích Nhân Chân Thiềm. Khi hoàn thành nhiệm vụ, bọn họ cũng có thể thuận tay thu thập luôn cả hang này.

Bất quá, nói là phụ cận, sào huyết Bích Nhân Chân Thiềm kia cũng ở mấy vạn dặm bên ngoài.

Mọi người ở chỗ này tĩnh dưỡng hai ngày, đem pháp lực hao tổn khôi phục đến đỉnh phong, sau đó liền bay về phía sào huyệt của Chân Thiềm kia.

“Một tổ Chân Thiềm tổng cộng có sáu con, hai con Thư Hùng Chân Thiềm trưởng thành ước chừng có thực lực Luyện Hư kỳ, bốn con còn lại đều là cấp Nguyên Anh!”

“Nếu như không có ta và Lý huynh ra tay, chỉ dựa vào đám Thanh Minh vệ các ngươi, sợ rằng không có cách nào giải quyết hết đám Chân Thiềm này!” Triệu Vô Quy đại khái giới thiệu một chút tình huống sào huyệt của Bích Nhãn Chân Thiềm, sau đó nói ra.

“Đa tạ hai vị tiên bối xuất thủ tương trợ, có hai vị tiên bối xuất thủ, tổ Chân Thiềm kia đã dễ như trở bàn tay!” Đại hán cảm bào lập tức rất thức thời khen tặng.

“Ha ha, người đừng quá coi thường những con cóc nhỏ kia, bất quá lần này hai người chúng ta trợ giúp các ngươi cũng là có mục đích!”

“Những con Chân Thiềm thú kia chúng ta không cần, các ngươi cầm lấy chia ra đi. Hai người chúng ta chỉ cần vài cọng Thiên Tâm hoa mà Chân Thiềm thú bảo vệ!” Triệu Vô Quy cười ha ha nói.

Nghe y nói vậy, đám người đại hán mặc cảm bào đương nhiên miệng đáp ứng, còn Diệp Trường Sinh ánh mắt lại lấp lóe, trong lúc nhất thời không nói gì.

Trong lòng hắn nghĩ, nên làm thế nào cũng lấy được một gốc Thiên Tâm hoa.

Trực tiếp yêu cầu hai vị tiên vệ này, đối phương chắc chắn sẽ không cho.

Dù sao, Thiên Tâm hoa này chính là một tài liệu chính giúp tăng tiến pháp lực của tu sĩ Luyện Hư kỳ. Cái này đối với tu sĩ Luyện Hư mà nói, trân quý khó có thể tưởng tượng.

Nhìn bình Đăng Long Đan kia bán ra giá năm ngàn vạn linh thạch là biết, loại đan dược này có giá trị là bao nhiêu.

“Đám Chân Thiềm này một mực trốn ở sâu trong sào huyệt dưới lòng đất, bình thường căn bản sẽ không đi ra. Nếu muốn

ở trong sào huyết đánh chết chúng, sợ rằng độ khó sẽ gia tăng không ít, dù sao hoàn cảnh phụ cận sào huyết, phi thường bất lợi cho việc chúng ta ra tay vây quét.”

“Cho nên, chúng ta phải dẫn dụ đám Chân Thiềm này ra, về phương diện khác phải nghĩ biện pháp đối phó với vài loại sinh thú bạn sinh của Bích Nhãn Chân Thiềm!” Triệu Vô Quy nói.

“Thú bạn sinh?!” Nghe nói như thế, những hắc thiết vệ trên mặt đều lộ ra vẻ khó hiểu.

Bọn họ hiểu Bích Nhãn Chân Thiềm cực kỳ có hạn, không giống như những tu sĩ Hóa Thần này, cố ý điều tra các loại tin tức liên quan tới Bích Nhãn Chân Thiềm.

Triệu Vô Quy đối mặt với đám tu sĩ Nguyên Anh này, cũng không hề tỏ vẻ là Thiên vệ, ngược lại vẫn rất hòa ái nói:

“Gần sào huyết Bích Nhãn chân thiềm, bình thường sẽ có hai loại thú bạn sinh, một loại là Hắc Huyết Nghĩ, một loại là Ảnh Trùng Thú!”

“Mấy thứ này, thực lực một cái cũng không tính là gì, nhưng chúng đều là sinh vật sống quần cư, ước chừng có hơn trăm cái, muốn giải quyết cũng không dễ dàng!”

Vừa nghe lời này, những Nguyên Anh tu sĩ phía dưới lập tức biến sắc.

Nhớ tới tình cảnh lúc trước khi đối phó với đàn sói, trong lòng bọn họ càng thêm sợ hãi đối với loại sinh vật sống quần cư này.

“Hắc hắc, hai vị tiền bối nếu đã mang chúng ta tới đây, hẳn là đã có được phương pháp giải quyết!” Trung niên cầm bào đảo mắt hỏi.

“Không sai!” Triệu Vô Quy nhẹ gật đầu.

“Ta cùng Lý huynh lúc chuẩn bị nhiệm vụ lần này, cũng đã thu mua Đàn Hạc Hương, hương này đối với Hắc Huyết Kiến có lực hấp dẫn rất lớn, chỉ cần ở phía xa châm lửa, liền có thể dễ dàng dẫn chúng ra khỏi mặt đất, sau đó đồng thời ra tay tiêu diệt là được.”

“Mà những Ảnh trùng thú kia, hai người chúng ta cũng đã sớm mượn một kiện linh bảo có thể đối phó chúng, đến lúc đó muốn giải quyết bọn gia hỏa này cũng không khó!” Triệu Vô Quy mang theo vẻ tự tin tươi cười nói.

“Thì ra hai vị tiền bối đã tính toán trước kỹ càng, như vậy thì chúng ta cũng yên tâm!” Lão giả mũi hèm rượu cười hắc hắc nói.

“Tốt lắm, chắc là sắp đến sào huyệt của Bích Nhân Chân Thiềm rồi, chư vị phải chú ý!” Triệu Vô Quy nhắc nhở.

Một lát sau, mọi người đi tới trước một ngọn núi màu đen được sương mù dày đặc bao phủ, khi nhìn đến ngọn núi này, bước chân của Triệu Vô Quy cùng lão giả râu dê chậm lại.

“Chư vị đạo hữu cẩn thận, đó chính là sào huyệt của Chân Thiềm, ở trong một cái động dưới chân núi, chúng ta cứ làm theo kế hoạch lúc trước, giết chết những con Hắc Huyết Nghĩ kia trước kia đi.” Triệu Vô Quy thần sắc ngưng trọng nói.

Lập tức, trong tay hắn xuất hiện một cây đàn hương màu xanh biếc dài nửa thước.

Đem đàn hương kia cắm vào trong lư hương, Triệu Vô Quy lại nhắc nhở:

“Đám Hắc Huyết Nghĩ này tuy rằng chỉ có thực lực của bát cấp yêu thú, nhưng có thể phá được hộ thể linh quang cùng hộ thuẫn Thuật của tu sĩ chúng ta”.

“Trong cơ thể hắn có hắc huyết kỳ độc vô cùng, với thực lực của chúng ta một khi bị cắn trúng phải lập tức phải phục dụng giải độc đan, nếu không cũng sẽ nguy hiểm đến tính mạng.”

Sau khi nhắc nhở mọi người một câu, hắn đem lư hương kia ném lên không trung, sau đó cong ngón tay búng ra, lập tức một ngọn lửa lao ra, đốt nén nhang kia.

Sau đó, hắn để lại lư hương ở chỗ này, mọi người nhao nhao tản đi, ẩn giấu ở các nơi.

Bên cạnh Diệp Trường Sinh, thân hình Hứa Trường Vũ hiện ra, giờ phút này nàng tựa hồ đã từ trong vết thương trước đó đi ra, trên mặt nở rộ thân quang nhàn nhạt.

Lúc trước tòa Thiên Cương Vạn Tác Trận kia cần ba mươi sáu người chủ trì, trong Hắc Thiết Vệ vừa vận nhiều ra một người, vì vậy nàng pháp lực yếu nhất không gia nhập vào trong đó, mà một mực trốn ở nơi xa khôi phục nguyên khí của mình.

Hiện tại xem ra, đã đạt tới đỉnh phong.

“Tiên tử đợi chút nữa cẩn thận, nếu tình huống không ổn, người đứng xa một chút, pháp lực của người ở chỗ này yếu nhất, sẽ không có người nói cái gì đâu!” Diệp Trường Sinh thấy thế, ôn tồn nhắc nhở một câu.

“Đa tạ đội trưởng quan tâm, tí nữa Nghê Vũ sẽ chú ý bảo vệ tốt chính mình!” Hứa Báo Vũ nhẹ giọng nói.

Diệp Trường Sinh nghe vậy gật gật đầu, không nói thêm gì nữa.

Lập tức, hai người đều lấy ra một tấm phù lục dán trên người mình.

Trong chớp mắt, khí tức của bọn họ biến mất vô ảnh vô tung.

Qua một hồi, một mảnh âm thanh ông ông từ đằng xa truyền đến, mọi người nhất thời tinh thần chấn động, sau đó liền thấy một đám kiến bay to lớn lưng mọc hai cánh từ đằng xa bay tới.

Phi Nghĩ này mỗi con dài hơn một thước, răng nanh lộ ra ngoài, hơn nữa trên lưng có một đôi cánh màu xanh biếc, thoát nhìn giống như một con phi điều, hình thể cực lớn.

Chúng nó cũng không phát giác được dị thường chung quanh, trực tiếp hướng về phía lưu hương kia bay đi, trong chớp mắt đã rơi vào trong vòng vây của mọi người.

“Động thủ!”

Bỗng nhiên phụ cận lưu hương loé lên kim quang, Triệu Vô Quy và lão giả râu dê đồng thời từ trong hư không chột lóe ra, hồ mọi người xuất thủ công kích.

Nhất thời bốn phương tám hướng linh quang chớp động, hơn mười kiện pháp bảo được tế xuất, linh quang đầy trời vung lên, khí thế hùng hổ hướng đàn kiến quét tới.

“Ầm ầm ầm!”

Một hồi âm thanh đỉnh tai nhức óc vang lên, hơn trăm con Hắc huyết Nghĩ lập tức bị pháp bảo, phù triện của mọi người chấn động bao phủ.

Tuy số lượng Hắc huyết Nghĩ rất nhiều, nhưng dưới tình huống nhiều cao thủ đồng thời xuất thủ như vậy, dù cho trong Hắc huyết Nghĩ có vài con cấp bậc Hóa Thần, cũng ngăn cản không nổi.

Trong một mảnh bảo quang, những con kiến máu đen này bị bao phủ, sau khi mọi người thu hồi pháp bảo, Triệu Vô Quy cũng phun ra một mảnh hỏa diễm màu xanh, trực tiếp bao khu vực kia lại.

Sau khi ngọn lửa tan đi, tại chỗ không còn gì nữa, bầy kiến máu đen này đã được giải quyết một cách dễ dàng.

“Tốt lắm, Bọn Sinh Thú này đã được giải quyết một loại rồi, tiếp đó giải quyết Ảnh Trùng Thú đi, chúng ta có thể thẳng hướng Bích Nhân Chân Thiềm!” Triệu Vô Quy hơi hưng phấn nói.

“Ảnh trùng thú chúng ta không có cách nào dẫn nó ra ngoài, đi thôi, chúng ta trực tiếp tiến vào trong tổ Chân Thiềm, trước diệt sát Ảnh Trùng Thú, sau đó lại đi đối phó Chân Thiềm!” Lão giả râu dê nói ra.

” Ảnh trùng thú thường ở bên ngoài sào huyết Chân Thiềm, một khi chúng ta ra tay đối phó chúng, Chân Thiềm lập tức sẽ phát giác được động tĩnh, hơn phân nửa sẽ đi ra xem xét, chúng ta thừa cơ sẵn giết sạch hai con Chân Thiềm trưởng thành kia!”

“Hai con Chân Thiềm trưởng thành linh huyết, đủ cho bốn đạo hữu đi chia, còn lại huyết dịch của chân thiềm tuy rằng kém một chút, nhưng cũng có thể phát huy tác dụng không nhỏ, mấy người các ngươi lần này thu hoạch rất phong phú!” Triệu Vô Quy cười hắc hắc nói.

“Còn phải đa tạ tiền bối xuất thủ tương trợ!”

“Không có hai vị tiền bối, mấy người chúng ta làm sao có thể có được những linh dịch Chân Thiềm này!”

.....

Đám người đại hán cầm bào lập tức vỗ mông ngựa, lão giả râu cá trê Triệu Vô Quy cùng sơn dương đều cười hắc hắc, không nói gì thêm, sau đó liền dẫn mọi người đi vào trong huyết động.

Hang ổ Bích Nhân Chân Thiềm được thành lập ở dưới hang động, cửa động có một dòng sông nhỏ chảy ra, hơi thở ẩm ướt phủ vào mặt.

Mọi người đi dọc theo con sông nhỏ, đi vào bên trong mấy trăm trượng, đột nhiên trong góc tối đen như mực xuất hiện từng bóng dáng.

“Đến rồi!” Thấy tình cảnh này, lão giả râu dê lập tức nhắc nhở.

Lập tức, hần sờ vào trong ngực, trong tay xuất hiện một cái ngọc tỷ màu vàng đất, đem cái ngọc tỷ màu vàng đất ném xuống đất.

Sau một khắc, mặt đất “Ầm ầm” một tiếng vang lớn, một đạo hào quang màu vàng đất nổi lên, bụi bặm cuồn cuộn xuất hiện, giống như từng đạo khói báo động bốc lên trong sơn động rộng lớn.

Nương theo khói bụi cuồn cuộn, một đám kỳ trùng đen sì quay cuồng trong bụi đất màu vàng, phát ra tiếng kêu chói tai khó nghe.

Loại trùng màu đen này dài gần một trượng, mập mạp, hình thể cực kỳ to lớn, quanh thân không ngừng có chất lỏng màu đen chảy ra.

Chất lỏng màu đen chảy xuống mặt đất, hình thành một bãi, mà sâu đen như vậy dung nhập vào trong đó, tựa hồ muốn biến mất trong chất lỏng.

Nhưng lập tức, một cổ bụi bay lên bao trùm chất lỏng màu đen lại khiến cho con côn trùng cực lớn này không thể không tách khỏi chất dịch kia, tiếp tục hiện ra trong bụi mù.

“Tốt, bọn chúng đã không còn chỗ ẩn núp, mau ra tay, trước khi hai con Chân Thiềm kia xuất hiện, phải giải quyết lũ Ảnh Trùng Thú này!” Mặt Triệu Vô Quy lập tức mang theo một tia hưng phấn nói.

“Ầm!”

Các loại pháp bảo bay ra, linh quang đầy trời chiếu xuống.

Diệp Trường Sinh chỉ huy Nguyên Từ sơn đập mạnh xuống, lập tức mấy con sâu to lớn bị đập chết bên dưới.

Những người còn lại cũng nhao nhao ra tay, trên trăm con côn trùng cực lớn trong khoảnh khắc liền được giải quyết hơn phân nửa.

Vốn Ảnh trùng thú này là một loại quái trùng tương đối khó giải quyết, chúng có thể dung nhập vào chất lỏng màu đen do phân ra, biến mất trong phạm vi dò xét thần thức của mọi người, sau đó đột nhiên bị các loại âm ảnh xuất hiện tập kích.

Đôi khi, thậm chí trong lúc lơ đãng còn có thể bị chúng nó len vào dưới bóng của mỗi người, khó lòng phòng bị.

Nhưng sau khi lão giả râu dê tể ra ngọc tỷ màu vàng đất, thần thông lớn nhất của những Ảnh trùng thú này tựa hồ đã mất đi hiệu lực.

Cũng vì vậy mà bị mọi người dễ dàng giết chết.

Sau khi giết hơn phân nửa, bỗng nhiên “Oa” một tiếng, một bóng ma to lớn xuất hiện ở sâu trong động phủ.

“Không tốt, Bích Nhãn Chân Thiềm đã tới, trước khi chúng nó tới thì thu dọn tất cả Ảnh Trùng Thú này đi!” Triệu Vô Quy lập tức phân phó nói.

Mọi người lập tức sử dụng nhiều thủ đoạn hơn.

“Oa!”

“Oa!”

Liên tiếp vài tiếng oa oa cự đại minh thanh vang lên, hai cỗ khí tức khổng lồ xuất hiện, ngay sau đó cái bóng đen sì hướng bên này kéo tới, tốc độ cực nhanh, cơ hồ trong chớp mắt đã xuất hiện ở bên này.

Triệu Vô Quy hừ lạnh một tiếng, chỉ tay một cái, một cây thước ngọc màu xanh bay ra, hung hăng nện lên thứ đen sì kia.

“Phanh!”

Sau một tiếng vang nặng nề, thanh thước ngọc màu xanh kia bị bắn trở về, cùng lúc đó mọi người cũng thấy rõ cái bóng đen

sì kia rốt cuộc là cái gì.

Cái lưỡi kia duỗi dài, mang theo sự mềm dẻo kinh người, hướng mọi người bên này cuốn tới.

“Hai người bọn ta đối phó với hai con Chân Thiềm này, các người nhanh chóng đem Ảnh Trùng Thú thu dọn đi!” Lão giả râu dê nói, cùng Triệu Vô Quy bay về phía hai đạo âm ảnh cực lớn kia.

Đám người Diệp Trường Sinh ra tay với tốc độ nhanh hơn, trong chớp mắt những Ảnh trùng thú kia chỉ còn lại khoảng mười đầu để kéo dài hơi tàn.

Cũng không lâu lắm, bọn Ảnh trùng thú đã bị bọn họ tàn sát không còn gì.

Sau đó, quay đầu nhìn về chiến trường đánh nhau kịch liệt dị thường phía trước, ánh mắt Diệp Trường Sinh lóe lên, nói:

“Đêm dài lắm mộng, trong Man Hoang này, các loại nguy hiểm ùn ùn, chúng ta vẫn là đi lên giúp hai vị tiên bối mau chóng giải quyết đám Chân Thiềm này đi!”

“Diệp huynh nói có lý, chúng ta cùng ra tay, dù là Chân Thiềm cấp Luyện Hư cũng không ngăn được!” Lão giả mũi hèm rượu khen.

Vì vậy, đoàn người liền phóng tới chỗ sâu trong động phủ.

Một lát sau, hai thi thể Chân Thiềm liền ngã xuống dưới chân mọi người.

Ở bên cạnh, còn có bốn con ấu thi, cũng bị đánh giết tại chỗ này, nhìn sáu thi thể này, trên mặt mọi người đều lộ ra vẻ hưng phấn.

Vừa rồi sau khi bị bọn chúng vây công, hai con Chân Thiềm trưởng thành liền trốn về bên trong sào huyết của mình, kết quả bị mọi người đuổi kịp, ở trước mặt một đám người như vậy, những con Chân Thiềm này tự nhiên là không có bao nhiêu năng lực chống cự.

Thế là lại bị giết chết dễ dàng như vậy.

Gần thi thể Chân Thiềm, có năm sáu gốc hoa nhỏ màu đỏ nở rộ ra, đua nhau khoe sắc.

Khi nhìn thấy những đóa hoa nhỏ hình thái kỳ lạ này, Triệu Vô Quy cùng lão giả râu dê cũng nhin không được lộ ra vẻ kích động.

Đây là Thiên Tâm Hoa mà bọn họ luôn ghi nhớ.

Triệu Vô Quy sắc mặt vui mừng đi lên phía trước ngắt lấy vài cọng Thiên Tâm hoa, vừa hái được hai đóa, khi tay y đưa lên đóa Thiên Tâm hoa thứ ba.

Đột nhiên, phía dưới gốc Thiên Tâm Hoa xuất hiện một bóng đen vọt lên.

“Ảnh trùng thú?!”

Triệu Vô Quy cả kinh, vội vàng lui về phía sau, nhanh chóng tránh được tập kích bất ngờ này, đồng thời trong lòng hắn cũng đang nghĩ ngợi, vì sao nơi này còn xuất hiện một con Ảnh Trùng Thú chưa bị đánh chết?

Hắn lui về phía sau, bóng đen kia cũng đuổi theo, Triệu Vô Quy thấy vậy, lập tức xuất ra pháp bảo để đối phó.

“Không tốt, đây không phải là Ảnh Trùng Thú, là Ảnh tộc!”
Phía sau gã truyền đến một tiếng hét lớn, lão giả râu dê trong

nháy mắt chứng kiến cái bóng này, sắc mặt đại biến.

Triệu Vô Quy đại kinh thất sắc, vừa mới lấy được pháp bảo, liền thấy bóng dáng quỷ mị kia lóe lên, đã xuất hiện trước mặt của gã.

Một đạo ảnh nhận thật dài dễ dàng xuyên thủng hộ thể linh quang của hắn, sau đó cái bóng kia chột lóe lên, trực tiếp hướng vào mặt Triệu Vô Quy đánh tới.

Triệu Vô Quy thét lên một tiếng kinh hãi, vội vàng đưa tay chắn phía trước, kết quả cái bóng bỏ nhào về phía trước, trực tiếp chui vào trong cánh tay của hắn.

Gần như chỉ trong một hơi thở, cánh tay Triệu Vô Quy đã bị nhuộm thành màu đỏ, hơn nữa còn có xu thế lan tràn lên trên.

“Không tốt, là xích ảnh, nhanh chém đứt cánh tay kia!”

Trước khi lão giả râu dê nhắc nhở, sắc mặt Triệu Vô Quy đã giận dữ, tay kia vạch một cái, toàn bộ cánh tay trực tiếp rơi xuống dưới.

Cùng lúc đó, lão giả râu dê đã đánh tới, trong tay xuất hiện một cây quạt màu xanh, dùng sức quạt về phía trước một cái.

Một cỗ quái phong nổi lên, cuốn lấy cánh tay kia vào trong đó. Sau một tiếng kêu bèn nhọn, bóng dáng màu đỏ từ trong cánh tay bay ra, lóe lên về phía một bên sào huyết Bích Nhân Chân Thiềm.

Lão giả râu dê vẫy tay một cái, quái phong kia cuốn cánh tay Triệu Vô Quy trở về, đưa cho Triệu Vô Quy.

“Đa tạ Lý huynh xuất thủ tương trợ!” Triệu Vô Quy sắc mặt tái nhợt nói tiếng cảm ơn, thu hồi cánh tay của mình.

Thần sắc lão giả râu dê ngưng trọng nhìn về phía đối diện, nói: “Tại sao có thể có Xích Ảnh ẩn núp ở chỗ này, chúng ta trước đó vậy mà không phát hiện!”

Đám người Diệp Trường Sinh chứng kiến biến cố đột ngột này, sắc mặt từng người biến hóa, trong tay sáng lên linh quang của pháp bảo, phòng bị.

Trong Man Hoang này, các loại nguy hiểm khó lòng phòng bị, vô luận là lúc nào, cũng có khả năng xuất hiện các loại nguy

hiểm.

Chỉ cần sơ sẩy một chút sẽ khiến người ta chết một cách không rõ ràng.

Tựa như cái bóng màu đỏ này, ẩn núp ở chỗ này vậy mà không bị bất luận kẻ nào phát hiện, cho dù là lão giả râu dê thực lực đã Luyện Hư trung kỳ, trước đó cũng không phát giác được chút nào.

Ảnh tộc là di tộc phụ cận hai tộc Nhân Yêu, thực lực chính thể không sai biệt nhiều so với hai tộc, mà thần thông tộc này am hiểu nhất, chính là cưỡng ép thôn phệ tinh hồn nguyên thân của tộc gã, trực tiếp khống chế nhục thân tộc gã, đồng thời thu hoạch hơn phân nửa năng lực nhục thân.

Xích Ảnh, đây chính là tồn tại thực lực có thể so với Luyện Hư trong Ảnh tộc.

Thời điểm Diệp Trường Sinh nhìn thấy đạo xích ảnh này, tâm tư đã nhanh chóng xoay chuyển.

“Tại sao lại có Ảnh tộc xuất hiện ở chỗ này? Đây là nhiệm vụ Lôi La chân nhân tuyên bố, ta nhớ rõ lúc đó trên không trung, Lôi La chân nhân đích thật là bị Ảnh tộc phụ thể!”

“Nhưng đó phải là chuyện của mấy trăm năm sau mới đúng, hiện tại Lôi La chân nhân còn chưa bị Ảnh tộc phụ thể đấy!” Ảnh mắt Diệp Trường Sinh lóe lên, trong lòng không ngừng suy tư.

Nếu như chỉ có con Xích Ảnh trước mắt này, ngược lại không đáng sợ.

Nhưng mà...

“Đạo hữu đây là ý gì? Giữa Nhân tộc cùng Ảnh tộc gần đây cũng không có xung đột gì, đạo hữu ra tay với chúng ta, không sợ gây chuyện sao?” Lão giả râu dê tiến lên một bước, thần sắc âm trầm hỏi.

Trong bóng tối, bóng đỏ kia phát ra một tiếng cười lạnh khà khà: “Mấy tộc đàn chúng ta sau khi gặp nhau chém giết rất kỳ quái sao? Còn cần xung đột gì?”

“Bất quá nếu đạo hữu muốn ngưng chiến, tại hạ ngược lại không có ý kiến, một kích vừa rồi không trúng, tại hạ cũng

nhận thức rõ thực lực chư vị đạo hữu, không muốn tiếp tục đánh nữa, chư vị thấy thế nào?” Đạo xích ảnh kia đột nhiên nói ra một phen như vậy.

“Hắn đang kéo dài thời gian, mau giết hắn!” Sắc mặt Triệu Vô Quy khó coi nói.

Đồng thời, hắn trực tiếp chỉ huy thanh thước ngọc màu xanh này hướng về phía cái bóng màu đỏ kia đánh tới.

Mà lão giả râu dê tựa hồ cũng giống như nghĩ tới điều gì, sắc mặt lạnh lẽo, trong tay xuất hiện một cái bình nhỏ màu trắng bạc.

“Ầm!”

Đúng lúc này, trên đỉnh đầu hắn vang lên một tiếng nổ kịch liệt, phẳng phát như có thứ gì to lớn đang va chạm vào nhau.

Trên mặt đất kịch liệt rung động, vô số đá vụn lăn xuống.

“Hắc hắc!”

Lúc này, đạo xích ảnh kia phát ra một tiếng cười lạnh, ánh mắt lạnh lùng nhìn mọi người bên này.

“Chạy mau!”

Diệp Trường Sinh quát lạnh một tiếng, nhắc nhở tiểu đội phía sau, cùng lúc đó, thân hình hắn lóe lên, xuất hiện trước thi thể một con Bích Nhân Chân Thiềm đã trưởng thành, vung tay lên, thi thể Bích Nhân Chân Thiềm biến mất trong hư không.

Ngay lúc hắn hành động, hai vị tu sĩ Luyện Hư kia cũng chuyển động, không tấn công về phía bóng đỏ kia mà nhao nhao lao về phía vài gốc Thiên Tâm hoa.

Đạo xích ảnh kia cơ hồ cũng vọt tới đồng thời, thẳng hướng Triệu Vô Quy, tựa hồ muốn ngăn cản y.

“Cút ngay!”

Triệu Vô Quy quát lạnh một tiếng, dùng thước ngọc màu xanh ngăn cản bóng đỏ, đồng thời đã đưa tay nhỏ xuống một cây Thiên Tâm hoa.

Mà lão giả râu dê kia vung tay áo lên, trực tiếp bắt đi ba cây trong đó.

Lúc này, trên đỉnh đầu hắt vang lên một tiếng ầm vang thật lớn, chỉ một thoáng quang mang chói mắt tràn vào, tràn ngập dưới mặt đất đen kịt này.

Hang ổ Bích Nhân Chân Thiềm Thú vốn đang tối sẫm lại bỗng sáng bừng lên, trên đỉnh đầu xuất hiện một cái lỗ lớn.

Đỉnh hang ổ của con Bích Nhân Chân Thiềm Thú này vậy mà lại bị người ta nhắc lên.

Mọi người ngẩng đầu nhìn lại.

Chỉ thấy mấy tảng đá lớn này là một vật cực lớn cao gần ngàn trượng, trên thân của nó phủ đầy bùn đất màu vàng, trên hai cánh tay ôm một tảng đá lớn.

Đây đúng là một cự nhân sinh linh hình thể lớn khó tin.

Cái đầu bình thường của ngọn núi kia lồm vào một mảng lớn, chỗ lồm nhất chỉ có một con mắt cực lớn.

“Thượng Cổ Cự Nhân!”

Một tiếng thét kinh hãi vang lên, mọi người lập tức nhận ra thân phận của sinh vật khổng lồ này.

Thượng cổ Cự Nhân là một chủng tộc kỳ lạ sinh tồn ở trong Man Hoang, linh trí chúng nó cực kỳ thấp, thích ăn tất cả tộc nhân.

Mà loại sinh vật này thần thông rất mạnh, thượng cổ cự nhân cho dù là chủng loại cấp thấp nhất, sau khi thành niên cũng có thần thông luyện hư sơ kỳ, có một số người lớn thiên phú dị thường, thậm chí có thể hợp thể trở lên dài ngắn.

Thậm chí trong truyền thuyết còn có cự nhân ngàn mắt, có thể chống đỡ với Chân Long Thiên Phượng.

Thế nhưng hiển nhiên, người trước mắt xuất hiện này chắc chắn không phải cự nhân thượng cổ gì đơn thuần, nhìn con mắt duy nhất của nó lóe ra hồng quang thì biết, đây hơn phân nửa là một con cự nhân thượng cổ bị ảnh tộc nhập vào thân.

Ở trên vai cự nhân này, từng đạo thân ảnh xuất hiện, số lượng kia làm mọi người vừa nhìn thấy liền sắc mặt biến.

Trong đó bóng xanh có thể so với cấp bậc Hóa Thần lại có hơn mười đạo, càng không cần đề cập tới ba bốn đạo xích ảnh cấp

bậc Luyện Hư.

Hơn nữa mấy trăm đạo bóng xám cấp bậc Nguyên Anh kia, hầu như trong nháy mắt Diệp Trường Sinh đã hiểu tại sao nơi này lại xuất hiện nhiều Ảnh tộc như vậy.

Thí luyện!

Ở một bên Thái Thú Sơn Mạch, Nam Cấn Đại sa mạc, là nơi thí luyện của Ảnh tộc và Mộc tộc, bọn họ cực kỳ không may gặp phải đội ngũ thí luyện Ảnh tộc này.

Nghĩ lại, cái xích ảnh này hơn phân nửa là đến sớm để dò xét trạm gác thám phong, kết quả vừa vặn bị bọn họ gặp được.

Không cần nhiều lời, cơ hồ trong nháy mắt nhìn thấy những cái bóng này, trong lòng mọi người liền không còn một tia ý nghĩ muốn tranh đấu nữa.

Những Hắc thiết vệ cấp bậc Nguyên Anh thì da đầu tê dại đi, không cần hạ mệnh lệnh cũng đã lần lượt điên cuồng phóng ra ngoài.

Triệu Vô Quy sắc mặt hung ác, thu hồi thanh sắc ngọc xích lại, trực tiếp hóa thành một đạo lưu quang lao ra khỏi động phủ, cũng không quản cây Thiên Tâm hoa kia nữa.

Bên cạnh gốc Thiên Tâm Hoa còn sót lại trên mặt đất, một đạo hắc quang hiện lên, thân ảnh Diệp Trường Sinh trông rõ ràng hiển hiện, một tay chụp lấy nó.

Hắc quang lại lóe lên, hần đột nhiên biến mất.

Đồng thời, khước mắt hần liếc qua, cũng chú ý tới thi thể Chân Thiềm trên mặt đất cũng bị mấy vị Hóa Thần kia nhao nhao lấy đi, sau đó tất cả mọi người đều thi triển thần thông bay ra ngoài.

Ảnh tộc bên kia cũng không có nhìn lâu, từng đạo xích ảnh, bóng xanh và bóng xám từ trên người Cự Nhân Thượng Cổ nhảy xuống, nhao nhao đuổi theo bọn người Diệp Trường Sinh.

“Đuổi theo! Không nên để cho một người chạy thoát!” Trong miệng Cự nhân thượng cổ phát ra âm thanh cực kỳ hùng vĩ.

Những cao thủ Ảnh tộc kia, liều mạng lao ra đuổi giết đám người Diệp Trường Sinh.

Đám tu sĩ Nhân tộc này sợ bọn họ, bọn họ sao lại không sợ những tu sĩ Nhân tộc này chứ?

Một khi bị bất cứ hành động nào trong số đó chạy thoát, tin tức về thí luyện của Ảnh Tộc liền truyền tới Thiên Uyên Thành bên kia.

Đến lúc đó, Thiên Uyên Thành khẳng định phải phải ra không ít tu sĩ chạy đến Nam Cấn đại sa mạc tập kích tu sĩ Ảnh tộc, phá hư thí luyện của bọn họ.

Thí luyện này đối với Ảnh tộc mà nói là tương đối trọng yếu, không thể để xảy ra sai sót, cho nên hiện tại bọn họ nhao nhao lao ra, ý đồ đuổi tận giết tuyệt đám tu sĩ Nhân tộc này.

Sau lưng Diệp Trường Sinh, vị xích ảnh vốn ẩn núp trong sào huyết Bích Nhân Chân Thiềm kia chẳng biết từ lúc nào đã nhìn chăm chăm vào hắn, “Vèo” một tiếng lao ra, trực tiếp đuổi theo hắn.

Diệp Trường Sinh thần sắc âm trầm, mượn năng lực không gian của Hắc Phong kỳ, tốc độ trở nên cực nhanh.

Nhưng đạo xích ảnh sau lưng kia, tốc độ so với hắn còn nhanh hơn mấy phần, cả hai một đuổi một chạy, rất nhanh đã xuất hiện ở bên ngoài mấy ngàn dặm.

Chứng kiến bóng dáng kia đuổi sát không tha, Diệp Trường Sinh nhíu mày, nếu cứ tiếp tục chạy trốn như vậy sợ là không được.

Chỉ cần kéo dài thời gian, tốc độ của đối phương tất nhiên sẽ đuổi kịp hắn, hơn nữa ở loại địa phương nguy hiểm như vậy, nếu cứ phi hành với tốc độ nhanh như vậy, không khéo sẽ chạy đến chỗ nguy hiểm nào đó.

Xem ra phải có một trận chiến rồi.

Sắc mặt Diệp Trường Sinh lạnh lẽo, vồ nhẹ vào linh thú trạc, nhất thời hơn trăm đạo kim quang từ trong vòng tay linh thú bay ra, trong chớp mắt chui vào trong lòng đất biến mất không thấy gì nữa.

Hắn bay về phía trước thêm mấy trăm trượng nữa, bỗng nhiên ngừng lại, quay người nhìn về phía sau lưng.

Bất quá mười mấy hơi thở công phu, đạo xích ảnh kia liền đuổi theo, đứng ở đằng xa lạnh lùng nhìn hắn.

“Hắc hắc, tiểu tử, sao không trốn nữa? Thành thành thật thật đem thân thể của ngươi và Nguyên Từ Thần Sơn giao cho ta đi!” Xích Ảnh cười lạnh, thân hình lóe lên hướng Diệp Trường Sinh đánh tới.

Trên đỉnh đầu Diệp Trường Sinh xuất hiện một ngọn núi nhỏ màu đen cao vài chục trượng, trên núi hạ xuống một màn sáng lớn màu xám, che hắn vào trong đó.

Cùng lúc đó, trong miệng hắn phát ra tiếng kêu kỳ quái.

Sau một khắc, trên mặt đất xuất hiện mấy trăm điểm sáng màu vàng óng.

Đạo xích ảnh kia ngay từ đầu nhìn thấy điểm sáng màu vàng óng kia, còn có chút kinh ngạc, nhưng nhìn không ra.

Nhưng lập tức, khi những điểm sáng kia nhao nhao nhoáng lên một cái hóa thành giáp trùng màu vàng rờn rờn tựa cơn gió xịch thì thân hình xích ảnh lập tức run lên.

“Ông!”

Khi hơn trăm con bọ cánh cứng màu vàng công tới, xích ảnh kia nhất thời hét lên một tiếng: “Phệ Kim Trùng! Ngươi sao có thể thành thực Phệ Kim Trùng?!”

Xích ảnh dường như nhìn thấy vật gì đó cực kỳ đáng sợ, một chút chiến ý cũng không còn, trực tiếp lóe lên đã xuất hiện ở phía xa, rồi biến mất không thấy tăm hơi.

Chạy rồi!

Đối với màn này, Diệp Trường Sinh cũng không ngạc nhiên, lập tức thu hồi những Phệ Kim Trùng này, hóa thành một đạo lưu quang hướng xa xa phóng đi.

Hung danh của Phệ Kim Trùng, tại toàn bộ linh giới đều có lưu truyền.

Nhất là lấy Lôi Minh đại lục bên kia chỗ sâu nhất, lúc đầu trên không trung, Hàn Lập bằng vào mấy chục con Phệ Kim Trùng

thành thực thể liền dọa chạy tu sĩ Hợp Thể Giác Xi Tộc.

Bên phía Phong Nguyên đại lục mặc dù khá hơn một chút, nhưng chỉ cần tộc đàn hơi có chút kiến thức, thì cũng biết được sự lợi hại của loại hung trùng này.

Dù sao, Phong Nguyên đại lục có một nha tộc lớn am hiểu khu trùng, Phệ Kim Trùng cũng từng xuất hiện trong tay bọn họ, cũng giết ra uy danh hiển hách.

Sau khi bay tiếp mười mấy vạn dặm nữa, Diệp Trường Sinh xuất hiện trên một sườn núi nhỏ. Sau khi bay một vòng, hắn ngừng lại, ngồi trên sườn núi nhỏ điều tức.

Đây là địa điểm hội tụ mà trước đó bọn họ đã ước định với Triệu Vô Quy.

Diệp Trường Sinh ngồi đó một lát, phía xa có một đạo lưu quang màu vàng lao tới.

Hào quang tản đi, lão giả râu dê xuất hiện ở trước mặt.

Khí tức trên người lão giả này có chút mơ hồ, sắc mặt tái nhợt khó coi, hiển nhiên lão đã trải qua một phen kịch chiến.

Nhìn thấy Diệp Trường Sinh xuất hiện đầu tiên ở đây, trong mắt lão hiện lên một vòng dị sắc.

“Diệp đạo hữu, không nghĩ tới người nhanh như vậy đã đến đây, vừa rồi đúng là lão phu nhìn thấy một đạo Xích Ảnh đuổi theo người!” Lão giả ở trên không trung xoay quanh một chút, sau đó hạ xuống.

“Chậm đã!”

“Xin tiên bối đợi một chút!” Diệp Trường Sinh bỗng nhiên nói.

Nói xong, hắn từ trong túi trữ vật lấy ra một cái hộp gấm, mở ra hộp gấm là một thanh đồng cổ đăng.

Nhìn thấy hắn hành động như vậy, trên mặt lão giả râu dê hiện lên một vòng dị sắc, nhưng thật sự đứng bất động, không có tới gần Diệp Trường Sinh.

Diệp Trường Sinh lại lấy ra một cái bình nhỏ, từ trong đổ ra một loại màu lam, tản ra một mùi thơm quái dị.

Ngọn đèn đồng đỏ lên đó, sau đó cong ngón tay bắn ra một ngọn lửa, đốt cháy cổ đăng bằng đồng xanh kia.

Cả quá trình này, động tác của hắn vô cùng thông thả, nhất cử nhất động phẳng phát đều đang đề phòng lão giả râu dê kia.

Giống như chỉ cần đối phương hơi có gió thổi cỏ lay, hắn sẽ lập tức bỏ qua những thứ này trực tiếp đào tẩu.

Mà lão giả râu dê kia nhìn thấy hành động của hắn như vậy, cũng không có vẻ gì là không vui, ngược lại trong mắt lộ ra vẻ thưởng thức.

Theo chiếc đèn đồng kia đốt lên, một mùi vị quái dị phát ra, bao phủ cả ngọn núi nhỏ này lại.

Lão giả râu dê đứng tại chỗ, không biểu hiện ra bất kỳ khác thường nào.

Diệp Trường Sinh thấy thế, hơi thở phào nhẹ nhõm, chấp tay nói: “Kính xin tiên bối thứ lỗi!”

“Không sao, cách làm của Diệp đạo hữu là đúng, đoàn người chúng ta, bất luận là ai cũng có khả năng bị Ảnh tộc phụ thể, mỗi người đều phải bị kiểm tra!” Lão giả râu dê cười ha ha nói.

Cái Thanh Đồng đăng mà Diệp Trường Sinh đưa cho Ảnh tộc kiểm tra bên trong có phải là một loại thủ đoạn thường quy bị ảnh tộc nhập vào hay không.

Chỉ cần không phải tử ảnh Hợp Thể kỳ, cũng có thể kiểm tra được.

Đương nhiên, nếu như bị tử ảnh Hợp Thể kỳ phụ thể, vậy Diệp Trường Sinh cho dù có kiểm tra đi ra ngoài, cũng không có khả năng xử lý.

Trong lúc hai người nói chuyện, một đạo quang mang ở phía xa lóe lên, rất nhanh Triệu Vô Quy xuất hiện ở nơi này, khí tức

toàn thân uể oải không thôi.

Hắn có chút đề phòng liếc nhìn hai người, chậm rãi rơi xuống triền núi, lập tức thấy được chiếc đồng đăng mà Diệp Trường Sinh đang đốt trước người, thần sắc hơi hòa hoãn lại.

“Triệu lão đệ cũng bình yên trở về, thật đáng mừng!” Lão giả râu dê vừa cười vừa nói.

Triệu Vô Quy gật gật đầu: “May mắn thoát được một mạng!”

“Ngược lại không nghĩ tới Diệp đạo hữu tới còn sớm hơn ta!” Triệu Vô Quy có chút kinh ngạc nói.

“Không biết vì sao con xích ảnh truy kích Diệp mỗ kia đột nhiên lại quay về, cũng chính vì vậy, Diệp mỗ mới có thể không chút thương tổn trốn thoát khỏi Sinh Thiên!” Về mặt Diệp Trường Sinh nghĩ tới mà sợ hãi nói.

Triệu Vô Quy cùng lão giả râu dê nghe vậy liếc nhau một cái, cũng không biết có tin vào lý do này hay không.

Ba người cứ như vậy ngồi trên sườn núi, im lặng chờ đợi.

Qua trọn vẹn chừng một khắc, chân trời mới xuất hiện một đạo quang mang, đạo quang mang này tới gần sau đó lộ ra thân ảnh lão giả mũi hèm rượu bên trong.

Người này nhìn thấy nơi này tụ tập ba người, trên mặt lộ ra sợ hãi lẫn vui mừng, nhanh chóng tới gần.

Nhưng khi nhìn thấy thanh đồng đăng đang cháy trên sườn núi, bỗng nhiên biến sắc, không nói một lời liền quay đầu bay ra ngoài.

“Hừ! Động thủ!”

Một tiếng hừ lạnh vang lên, Triệu Vô Quy, lão giả râu dê và Diệp Trường Sinh đồng thời bắn nhanh ra ngoài, đều xuất thủ đánh về phía lão giả mũi hèm rượu.

“Àm!”

Chấn động to lớn lan tràn ra, nhục thân lão giả mũi hèm rượu trong khoảnh khắc bị hủy diệt, một đạo xích ảnh từ đó bay ra.

“Không ngờ lại là Xích Ảnh, đừng để nó chạy thoát!” Nhìn thấy người này, Triệu Vô Quy lập tức hô to.

“Âm âm âm!”

Các loại bảo quang bay ra, ba người toàn lực xuất thủ. Sau một hồi công phu, đạo xích ảnh này bị đánh chết, thi thể mọi người bị thu vào trong một kiện pháp khí đặc thù, chuẩn bị trở về nộp lên cho Dị Linh đường.

Trở lại trên sườn núi, Triệu Vô Quy thở dài một tiếng: “Lần này không biết có mấy vị đạo hữu còn sống trở về?”

“Nơi đây cũng không nên ở lâu, chúng ta chờ ở chỗ này hơn một ngày, sau một ngày mặc kệ có mấy người trở lại, chúng ta cũng đều rời khỏi nơi đây!” Lão giả râu dê trầm mặt nói.

Đồng thời, trên tay hắn xuất hiện một chiếc Kim Đình Chu thu nhỏ, mượn nhờ vật này, ba người có thể nhanh chóng truyền tống rời đi.

Diệp Trường Sinh cùng Triệu Vô Quy nghe vậy đều gật đầu, lúc này đem thần thức toàn diện thả ra, tìm tòi mọi thứ xung quanh.

Thần thức của bọn hắn đều có thể thấy rõ ràng mọi thứ trong vòng ngàn dặm, phạm vi cảm ứng càng đạt đến vạn dặm bên ngoài.

Có chút gió thổi cỏ lay, lập tức có thể mượn nhờ Kim Đình Chu truyền tống rời đi.

Bọn hắn đợi ở đây cũng là mạo hiểm nhất định.

Tuy rằng Ảnh Tộc ở thời điểm thôn phệ, sẽ không có được trí nhớ của người bị cắn nuốt, nhưng nếu đối phương thông qua sưu hồn, biết địa điểm bọn họ tụ tập, vẫn có thể truy đuổi tới.

Ví dụ như lão giả mũi hèm rượu vừa rồi, hiển nhiên là Nguyên Anh bị người ta bắt được sưu hồn.

Nhưng cũng may người mạnh nhất của đối phương chỉ là Xích Ảnh, một thương một ngựa xông tới chỉ có thể bị ba người bọn họ giết chết.

Nếu như là Tử Ảnh cấp Hợp Thể thì bọn hắn đã gặp xui xẻo rồi!

Tuy nhiên nói đi cũng phải nói lại, nếu như thật sự có Tử Ảnh ở đó, đám người bọn họ một người cũng không trốn thoát

được.

Lúc này, chờ mấy canh giờ sau, từng đạo độn quang liên tiếp bay tới, những người này tới gần lúc cũng dị thường cẩn thận.

Trong mắt tràn đầy vẻ ngờ vực.

Thẳng đến khi nhìn thấy trần đồng đẳng kia, mới yên lòng, thở dài một hơi.

Đặc tính phụ thân của Ảnh tộc thực khiến lòng người bàng hoàng.

Bất quá cũng may lần này bay về trên người những người này cũng không có vấn đề gì.

“Xem ra những Ảnh tộc kia cũng biết chúng ta không đuổi kịp, liền buông tha truy tung!” Lão giả râu dê thấy thế vuốt vuốt chòm râu nói ra.

“Hừ, lần này bị tổn thất như thế, sao có thể từ bỏ ý đồ? Vừa hay biết Ảnh tộc bọn họ muốn tiến hành thí luyện, chúng ta báo lên, nhất định sẽ không để cho Ảnh tộc tiến hành thí luyện lần này Thái An Dật!” Triệu Vô Quy hừ lạnh một tiếng, sắc mặt khó coi nói.

Diệp Trường Sinh nhìn quanh bốn phía một lượt, trong lòng thở dài một tiếng.

Luồng sóng này qua, trong bốn vị Hóa Thân tu sĩ, chỉ có hai người còn sống, trừ hấn ra, cũng chỉ có một cầm bào đại hán bay trở về bên này.

Hai vị còn lại, lão giả mũi hèm rượu cùng phụ nhân họ Tôn tất cả đều đã vẫn lạc.

Về phần đội viên tiểu đội của tiểu đội bảo vệ Thanh Minh thì tổn thất càng thêm nặng nề, đến bây giờ cũng chỉ có ba người trở về.

Trong đó, trước khi tiếp nhận đội trưởng, hai người chính là đôi vợ chồng sống sót sau nhiệm vụ gần như toàn quân bị diệt.

Xem ra hai người này đang ở phương diện bảo vệ tính mạng, đích thật là địa phương có vài phần đáng giá để xưng đạo.

Đám người tiếp tục đợi mấy canh giờ, đợi đến khi trời tối, lại có mấy đạo thân ảnh lục tục bay tới.

Khi thấy bóng dáng nàng này cũng xuất hiện, Diệp Trường Sinh thở phào nhẹ nhõm. Đến lúc này tiểu đội của hắn tổng cộng có bốn người sống sót.

Tình huống của những tiểu đội của Thanh Minh vệ khác cũng không khác lắm, trên cơ bản đã tổn thất hơn phân nửa.

Lão giả râu dê đứng dậy từ mặt đất, vẻ mặt âm trầm nhìn chung quanh, nói: “Không cần đợi nữa, chúng ta đi thôi!”

“Những người còn lại, cho dù còn sống, nhưng đã không chạy tới, vậy thì cứ tự giải quyết cho tốt đi!” Hắn thở dài một tiếng, lấy Kim Đình chu ra.

Một lát sau, mọi người biến mất tại chỗ.

Liên tiếp bảy tám ngày trôi qua, mọi người lại trải qua mấy địa phương nguy hiểm mới trở về tới Thiên Uyên Thành.

Sau khi đặt chân vào thành này, mọi người thở phào một hơi nhẹ nhõm, trên mặt mỗi người đều lộ vẻ mệt mỏi, nhưng lại có vài phần nhẹ nhõm.

“Ha ha, lần này tổn thất tuy không nhỏ, nhưng các vị đạo hữu thu hoạch cũng đủ lớn, tu dưỡng trăm năm, thực lực có thể tiến bộ không ít!” Lão giả râu dê cười ha hả nói.

“Lý tiền bối nói rất đúng, nhiệm vụ lần này phải chăm chỉ tu dưỡng một thời gian!” Cẩm bào đại hán thở dài một tiếng nói ra.

Mọi người lần lượt chấp tay cáo biệt, khi Diệp Trường Sinh cũng muốn rời đi, Triệu Vô Quy và lão giả râu dê bỗng nhiên gọi hắn lại.

“Diệp đạo hữu, ngày đó lúc chúng ta chạy trốn, gốc Thiên Tâm hoa cuối cùng kia tựa hồ rơi vào trong tay đạo hữu?” Lão giả râu dê lơ đãng hỏi.

Diệp Trường Sinh nghe vậy ánh mắt chợt lóe, nói: “Không tòi, lúc đó vẫn bối bắt đi cây Thiên Tâm hoa cuối cùng!”

Lão giả râu dê và Triệu Vô Quy liếc nhau, trên mặt hai người đều lộ ra ý cười, Triệu Vô Quy nói: “Diệp đạo hữu, ngươi còn đang Hóa Thần sơ kỳ, trong thời gian ngắn chỉ sợ không cần dùng đến Thiên Tâm Hoa!”

“Chi bằng đổi lại các loại tài nguyên tu hành thích hợp cho tu sĩ Hóa Thần sử dụng, tăng thực lực nhanh lên!”

“Ý tiên bối là?” Mắt Diệp Trường Sinh lóe lên vẻ hiểu rõ, hỏi.

“Vốn Thiên Tâm hoa kia là của hai người chúng ta, lúc trước chúng ta cũng đã bàn bạc kỹ rồi, nhưng nếu tình huống đã phát sinh biến hóa, gốc Thiên Tâm hoa này đã rơi vào trong tay Diệp đạo hữu, hai người chúng ta cũng không thể cưỡng ép đòi nó!”

“Bất quá, loại Linh Dược trân quý này, chúng ta cũng không muốn dễ dàng buông tha, trong tay hai người chúng ta vừa vặn có không ít đan dược Hóa Thần Kỳ sử dụng được, Diệp đạo hữu hay không ngại cùng chúng ta giao dịch một phen, thế nào?” Lão giả râu dê cười híp mắt nói.

Diệp Trường Sinh nghe vậy sờ sờ cằm, ánh mắt lộ ra vẻ trầm tư.

Một lát sau mới chậm rãi nói: “Gốc Thiên Tâm này ta vốn không có ý định giữ nó lại, vốn định bán nó đi, nhưng nếu hai vị tiên bối đã muốn thì có thể bán cho hai vị tiên bối!”

Triệu Vô Quy cùng sơn dương lão giả nghe vậy vui vẻ, Triệu Vô Quy vội vàng nói: “Diệp đạo hữu nguyện ý giao dịch là tốt rồi, người muốn đan dược gì, cứ việc nói ra là được, chỉ cần trên người hai người ta, nhất định sẽ không giấu diếm!”

Diệp Trường Sinh lắc đầu: “Mặc dù đan dược cũng rất trân quý, nhưng đối với Diệp mỗ mà nói, tạm thời vẫn là linh thạch quan trọng hơn, hai vị tiên bối không ngại lấy chút linh thạch mua nó đi!”

Triệu Vô Quy cùng sơn dương lão giả nghe vậy trong mắt lóe lên vẻ khó hiểu, đều có chút kỳ quái.

Ánh mắt Triệu Vô Quy lóe lên, hỏi: “Diệp đạo hữu, linh thạch và đan dược này cái nào nặng cái nấy, người cũng không phải là người không phân rõ. Đan dược trên tay hai người chúng ta đều là tinh phẩm, dưới tình huống bình thường mua không được, người xác định không đổi đan dược, mà là muốn đổi lấy linh thạch?”

Diệp Trường Sinh cười khỏ một tiếng: “Đan dược của hai vị tiên bối Diệp mỗ làm sao có thể không động tâm được, nếu

như có thể, ta đương nhiên muốn đổi lấy đan dược!”

“Đáng tiếc chính là, ta nghe được trong hội đấu giá mấy năm về sau, sẽ có một kiện đồ vật ta cần gấp xuất hiện. Vì lấy được vật ấy, ta cần chuẩn bị trước đây đủ linh thạch, cho nên cũng chỉ có thể từ chỗ hai vị tiền bối đổi lấy một ít linh thạch!”

“Thì ra là thế, nếu đã như vậy, hai người chúng ta cũng không tiện nói thêm cái gì!”

Triệu Vô Quy nghe vậy lắc đầu cổ quái, lập tức móc ra hai ngàn vạn linh thạch, mua lấy gốc Thiên Tâm Hoa từ tay Diệp Trường Sinh.

Đợi sau khi Diệp Trường Sinh rời khỏi, hai vị tu sĩ Luyện Hư nhìn theo bóng lưng của hắn, ánh mắt biến đổi.

“Ngươi thấy thế nào?” Sau một lúc lâu, Triệu Vô Quy bỗng nhiên quay đầu nhìn về phía lão giả râu dê hỏi.

Lão giả râu dê vuốt vuốt chòm râu, kinh ngạc hỏi: “Triệu huynh đang hỏi cái gì? Hỏi ta như thế nào đối với việc hắn không cần đan dược cần linh thạch, hay là hỏi ta đổi đãi hắn biểu hiện trên đường đi?”

“Tự nhiên là biểu hiện trên đường đi, chuyện linh thạch không có gì để nói, hắn chuẩn bị cho hội đấu giá, cũng dễ nói chuyện!” Triệu Vô Quy nói.

“Muốn nói biểu hiện trên đường đi, vị đạo hữu này thực sự là kinh diễm đến ta, mới Hóa Thần sơ kỳ đã có thần thông như vậy, ngươi nói chờ đến khi hắn Hóa Thần hậu kỳ, chẳng phải có thể chống lại tu sĩ Luyện Hư chúng ta?” Lão giả râu dê lúng túng nói ra.

Vừa nghe nói như thế, Triệu Vô Quy sắc mặt lập tức biến đổi.

Có thể ở cấp bậc Hóa Thần chống lại Luyện Hư, loại thực lực vượt qua đại cảnh giới này, trong lịch sử không có bao nhiêu người có thể làm được.

Mà những người kia, mỗi người đều có thanh danh lớn như vậy.

“Lại nói, nó có thể chạy thoát từ trong tay bóng đỏ kia mới là thứ khiến ta để ý nhất, thần thông của tên này, quả nhiên là sâu không lường được!” Lão giả râu dê nói ra.

Triệu Vô Quy dờ dẫm gật đầu: “Nếu như ta đối đầu với hần, tất nhiên có nắm chắc chiến thắng hần, nhưng muốn giết hần tuyệt đối không làm được!”

“Khẳng định hần có thủ đoạn che dấu nào đó chưa từng hiện ra trước mặt chúng ta, mà loại thủ đoạn này thậm chí có thể tạo thành uy hiếp đối với tu sĩ Luyện Hư!”

Lão giả râu dê nghe vậy cười một tiếng: “Cái này có gì kỳ quái, tu sĩ có thể tu luyện đến bước này, trên người ai không có điểm bí mật?”

“Vị Diệp đạo hữu này có thể đơn giản chính là bí mật lớn hơn chúng ta một chút mà thôi, ha ha, ta xem tương lai hần hơn phân nửa có thể trưởng thành thành đại nhân vật chân chính!”

“Hắc hắc, nói không chừng hần chính là tu sĩ trưởng lão của Trưởng Lão thành Thiên Uyên trong tương lai rồi!” Triệu Vô Quy tựa hồ nghĩ tới điều gì, hắc hắc cười nói.

Lão giả râu dê gật đầu nhẹ, dùng Diệp Trường Sinh biểu hiện ra chiến lực kinh người, tương lai trở thành tu sĩ Hợp Thể kỳ, tựa hồ là chuyện vô cùng có khả năng.

“Nếu không phải như thế thì chúng ta cần gì phải dùng tới đan dược để đối lấy Thiên Tâm hoa chứ?” Ông lão râu dê lúng túng nói.

Khóe mắt Triệu Vô Quy co quắp một cái, hắc hắc nói: “Nếu đối thành những người khác chiếm được cây Thiên Tâm hoa kia, chúng ta sẽ không nói chuyện tốt như vậy đâu!”

Hai người liếc nhau, đều mỉm cười.

Nếu là những người khác ngoài Diệp Trường Sinh đoạt được gốc Thiên Tâm hoa kia, chắc chắn bọn họ sẽ trực tiếp đòi tới.

Dù sao, lúc trước đã nói sẽ Thiên Tâm Hoa thuộc về bọn họ.

Nhưng nếu là Diệp Trường Sinh, hai người phải thận trọng.

Mặc dù bọn họ thân là tu sĩ Luyện Hư, cao hơn Diệp Trường Sinh một đại cảnh giới, nhưng cũng không muốn dễ dàng trêu chọc người này.

“Đi thôi, chúng ta phải đi báo cáo chuyện tu sĩ Ảnh tộc thí luyện!” Lão giả râu dê nói xong, xoay người đi về phía xa.

Triệu Vô Quy cũng lập tức đi theo.

Trong động phủ, Diệp Trường Sinh khép lại cửa sổ, nhẹ nhàng thở ra một hơi, cả người triệt để trầm tĩnh lại.

“Đúng là hung hiểm muôn phần a! Phàm gặp được một cái bóng tím...” Diệp Trường Sinh hồi tưởng lại kinh nghiệm lần này, liền cảm thấy sợ hãi không thôi.

Ngồi yên một lát, hắn lấy thu hoạch lần này ra.

Một cây Thiên Tâm hoa, thi thể một con Bích Nhãn Chân Thiềm đã trưởng thành, còn có hai ngàn vạn linh thạch.

Trừ đi phí dụng phục chế Thiên Tâm Hoa, về sau còn có một ngàn sáu trăm vạn linh thạch.

Thu hoạch không nhỏ!

Phía đông Thiên Linh Cảnh tọa lạc một toà sơn mạch to lớn tên là Vô Uẩn Sơn, dãy núi này hùng vĩ bao la, chiếm cứ phạm vi hơn trăm vạn dặm, trong đó sơn trạch nhiều vô số kể.

Ở trong toà sơn mạch này, phân bố trí hơn mười linh mạch loại lớn, trong đó có một hai cái đỉnh điều, ở trong toàn bộ Thiên Linh Cảnh cũng có đại danh đỉnh đỉnh.

Cũng chính vì vậy, dãy núi này hấp dẫn rất nhiều gia tộc tu sĩ, tông môn đến đây đóng quân. Trong dãy núi này, có năm sáu tông môn được liệt kê trong Thiên Linh Cảnh.

Trong đó, lại lấy một tông môn tên Tinh Linh Tông nổi danh nhất, thực lực cũng là mạnh nhất.

Nghe nói, hơn vạn năm trước, dãy núi này đã từng là một nơi của Tinh Linh Tông, bị tông môn này chiếm cứ hoàn toàn.

Mà tông môn này tại thời điểm cường thịnh, cũng là một trong mười đại tông môn nổi danh Nhân tộc.

Nhưng về sau, nghe nói Tổ sư lập phái kia đã vãn lạc, tông môn này đã triệt để suy sụp xuống.

Không có tu sĩ Hợp Thể tọa trấn, muốn độc chiếm một dãy núi như vậy là điều không thể nào.

Vì vậy Tinh Linh Tông rất thức thời từng bước nhường lại những lợi ích bên trong sơn mạch này, đến cuối cùng chỉ nắm được mấy linh mạch có thể miễn cưỡng tương xứng với thực lực của bọn họ, cùng với một ít nơi sinh sản linh dược ở mỏ quặng.

Trên toà sơn mạch này, cũng bởi vậy mà dòi đến rất nhiều tông môn khác, trong đó đại bộ phận tông môn cùng gia tộc di chuyển đến nơi đây, ngay từ đầu đều là có Luyện Hư tu sĩ tọa trấn.

Đây cũng là điều kiện quan trọng để Tinh Linh Tông đưa ra lợi ích, đó chính là có thể gia nhập thế lực ở Vô Uẩn Sơn Mạch, nhất định phải là thế lực cấp Luyện Hư.

Không có thể lực cấp Luyện Hư thì không có tư cách tiến vào dãy núi Vô Uẩn.

Vì vậy, vạn năm qua liên tiếp có hơn mười thế lực gom lại đây.

Thế nhưng trong những thế lực này có một số người ngay từ đầu đã có tu sĩ luyện hư, nhưng sau đó lại mất mạng.

Đã không có luyện hư tu sĩ, những tông môn cùng gia tộc này cũng không thể không phụ thuộc vào các thế lực có luyện hư tu sĩ của Tinh Linh Tông.

Như vậy mới có thể đảm bảo bọn họ không bị đuổi khỏi dãy núi này.

Thế là, hơn vạn năm trôi qua, trong dãy núi vô tận đã hình thành bố cục như vậy.

Tinh Linh Tông và năm sáu tông môn có tu vi Luyện Hư kỳ, phía dưới là một đoàn tông môn nhỏ và các gia tộc tu tiên.

Tinh Linh Tông mặc dù vẫn là tông môn mạnh nhất trong dãy núi này, nhưng dù sao đã trôi qua lâu như vậy, uy danh của bọn họ đã sớm không còn như trước kia.

Uy danh đã sớm không bằng trước kia, tiêu chuẩn về phương diện này không thể không từ từ hạ thấp.

Ví dụ như nói, tiêu chuẩn tuyển nhận đệ tử trên phương diện tuyển chọn, cũng khác biệt rất lớn với trước kia.

Tại Tinh Linh Tông trong thời kỳ cường thịnh nhất, muốn bá nhập vào trong môn phái ít nhất cũng phải là Song Linh căn, hoặc là có được thể chất đặc thù.

Nhưng hiện tại, trong một ít năm gần đây, tiêu chuẩn thu nhận đệ tử của Tinh Linh Tông đã điều động tới tam linh căn.

Thậm chí một ít tu sĩ ngũ linh căn chỉ cần biểu hiện ra một ít thiên phú đặc thù trên phương diện chế phù, luyện khí, cũng có thể gia nhập tông môn.

Thoạt nhìn, cho dù là đến Linh Giới, ở phương diện tuyển nhận đệ tử, cũng không có khác biệt quá lớn so với ở nhân giới.

Mặc dù tu sĩ Hóa Thần như Diệp Trường Sinh muốn tiến giai Luyện Hư, nhất định phải bù đắp đủ linh căn Ngũ Hành, điều

hòa với sức mạnh Ngũ Hành trong cơ thể mới có thể thành công.

Nhưng điều này cũng không có nghĩa là tu sĩ ngũ linh căn tại linh giới có thể chịu đựng rồi.

Có lẽ không có ai đòi hỏi thì cũng không ai muốn.

Nguyên nhân rất đơn giản, bồi dưỡng một tu sĩ ngũ linh căn tu luyện tới Hóa Thần kỳ, hao phí tài nguyên có thể bồi dưỡng một đồng lớn Thiên linh căn cùng cấp bậc.

Đã như vậy, tại sao phải vì tiến giai Luyện Hư mà đi bồi dưỡng ngũ linh căn?

Tu sĩ Thiên Linh Căn cũng có thể bù đắp linh căn, đơn giản là cần bốn yêu đan hóa hình mà thôi.

Tuy nói hai tộc Nhân Yêu là quan hệ liên minh, nhưng cũng không phải không lấy được yêu đan Hóa Hình, bởi vì bản thân Yêu tộc cũng đang lén bán thứ này.

Một tu sĩ Hóa Thần, đặc biệt là tu sĩ Hóa Thần đỉnh phong đi tới trước cánh cửa luyện hư, hơi tốn một chút linh thạch, mua mấy yêu đan cấp thập cũng không khó.

Hoặc là, hấn giảm xuống một chút yêu cầu, mua mấy cái yêu đan cấp tám, cấp chín, vậy thì càng dễ dàng.

Nếu thật sự không được, đi tìm cỗ thú cấp cao săn giết rồi cướp lấy yêu đan luyện chế đan linh căn cũng được.

Nói chung bổ sung linh căn ở linh giới không phải chuyện khó.

Một khi đã tiêu phí nhỏ như thế, tông môn Linh Giới chắc chắn sẽ không vì ưu thế năm linh căn tiến giai Luyện Hư mà tiêu phí một lượng lớn tài nguyên để bồi dưỡng Ngũ Linh căn.

Hơn nữa số lượng Ngũ Linh Căn trong Nhân tộc nhiều như vậy, cho dù thật sự muốn bồi dưỡng cũng không thể bồi dưỡng hết nổi.

Cho nên, cho dù đến Linh giới, ngũ linh căn vẫn là loại tư chất không bị người khác yêu cầu.

Đương nhiên, cuối cùng linh giới vẫn cấp cho tu sĩ ngũ linh căn.

Dù sao, tại giới này tu luyện, tương đối thuận tiện rất nhiều, tu sĩ ngũ linh căn cũng không phải là không có khả năng kết đan, kết đan.

Thậm chí có lên cao hơn nữa cũng có thể tu luyện được, trong lịch sử Nhân tộc cũng từng xuất hiện một người dùng Ngũ Linh Căn tu luyện tới Hợp Thể kỳ, cũng xông vào thanh danh người lớn như vậy.

Hơn nữa, bọn họ cũng từng lưu lại một ít công pháp chỉ có tu sĩ ngũ linh căn mới có thể tu luyện, liên quan tới loại công pháp này có đủ loại tin đồn thần kỳ ở trong Nhân tộc lưu truyền, kích lệ những tu sĩ ngũ linh căn kia.

Sau khi Diệp Trường Sinh phi thăng linh giới, ngẫu nhiên cũng nghe nói tới truyền thuyết như vậy.

Mỗi lần nghe được mấy thứ này, trong lòng hắn đều sinh ra một số ý nghĩ thú vị, thậm chí nếu một ngày nào đó, một tu sĩ ngũ linh căn bất ngờ nhận được công pháp như vậy, bước vào tu tiên giới một bước quật khởi.

Đây là khuôn mẫu chính của một cây củi mục tiêu chuẩn bị quật khởi!

Đương nhiên, loại vô dụng như vậy quật khởi tại Linh Giới chung quy vẫn là số ít, dù sao trong toàn bộ tu sĩ cấp cao của Nhân tộc, tu sĩ ngũ linh căn vẫn là rất ít.

Bởi vì những nguyên nhân này, khi Nhân tộc tông môn thu đồ đệ, yêu cầu đối với linh căn không có lớn bao nhiêu với Nhân Giới.

Thậm chí, bởi vì có nhiều nhân khẩu cho nên tiêu chuẩn thu đồ đệ còn cao hơn nhiều so với nhân giới.

Mấy trăm vạn đệ tử Luyện Khí trong tông môn như Tinh Linh Tông, cứ mười năm lại thu nhận mười mấy vạn đệ tử một lần.

Mặc dù yêu cầu của bọn họ là từ tam linh căn trở lên, nhưng mỗi lần thu đồ đệ đều có thể dễ dàng thu nạp số lượng mục tiêu.

Bởi vậy có thể thấy được, nhân khẩu của Nhân tộc ở Linh giới cực kỳ đông đúc.

Thời gian gần đây, lại tới Tinh Linh Tông mở sơn môn tuyển nhận đệ tử.

Tại sơn mạch phụ cận Tinh Linh Tông, từng đám người trẻ tuổi chen chúc nhau mà đến.

Diệp Trường Sinh xuất hiện trong đám người, đi theo một đám tu sĩ Luyện Khí kỳ trên sơn đạo.

Phóng tầm mắt nhìn lại, đại đa số thiếu niên thiếu nữ xuất hiện ở đây đều là mười mấy tuổi.

Với dung mạo của Diệp Trường Sinh, nếu đặt trong đám người này thì cũng không tính là lớn tuổi, ít nhất nhìn qua thì hẳn cũng chỉ tầm hai mươi tuổi mà thôi.

Xuất hiện ở đây, đương nhiên là Diệp Trường Sinh muốn trà trộn vào Tinh Linh Tông tra xét tình huống.

Từ ngày phát hiện trong tiêu đội của mình có lão giả tóc trắng sử dụng Tinh Linh Tử Viêm, hơn nữa từ hắn biết được tình huống về Tinh Linh Tông, trong lòng Diệp Trường Sinh sinh ra suy nghĩ muốn tới đây xem thử.

Lúc đầu hắn còn muốn hỏi thêm thêm một số chi tiết nữa, nhưng đáng tiếc là, lão giả kia lại vẫn lạc trong nhiệm vụ ở Thái Thú sơn mạch lần trước.

Vì vậy, hắn đành phải chạy đến Thiên Linh Cảnh, nghe ngóng một chút tình hình cụ thể về Tinh Linh Tông rồi mới chạy tới.

Hôm nay cách thời gian hắn chấp hành xong nhiệm vụ Thái Thú Sơn Mạch đã qua mười năm, trong mười năm này, ngoại trừ tăng tiến Pháp lực ra, Diệp Trường Sinh cũng thử chế tác một chút Thái Nhất Hóa Thanh Phù kia.

Sau khi hao phí một lượng lớn tài liệu, rút cuộc hắn cũng thành công chế tác ra vài lá Thái Nhất Hóa Thanh Phù, bởi vậy hắn mới yên tâm đi tới Tinh Linh Tông.

Nếu Tinh Linh Tông này có một phần lớn là do Tinh Cung Tổ Sư sáng tạo ra tông môn mà nói, như vậy khẳng định là có công pháp tiếp theo mà Diệp Trường Sinh cần.

Dù sao, theo các truyền thuyết mà thấy, Tinh Cung tổ sư đã là tu sĩ Hợp Thể kỳ.

Công pháp của hắn rất quan trọng đối với Diệp Trường Sinh.

Mặc dù nói, lấy bối cảnh Diệp Trường Sinh ở nhân giới Tinh Cung, cộng thêm tu luyện Thiên Tinh Quyết, trực tiếp hướng người của Tinh Linh Tông biểu lộ thân phận của mình tựa hồ cũng là một lựa chọn không tồi.

Nhưng sau khi suy nghĩ cẩn thận một phen, Diệp Trường Sinh vẫn từ bỏ ý nghĩ như vậy, lựa chọn giả làm tu sĩ luyện khí trà trộn vào Tinh Linh Tông.

Nguyên nhân rất đơn giản, hắn không muốn gây ra quá nhiều phiền toái.

Mạnh nhất Tinh Linh Tông là tu sĩ Luyện Hư, bằng vào Thái Nhất Hóa Thanh Phù mà Diệp Trường Sinh vừa mới luyện chế ra, hoàn toàn có thể thoải mái lên vào các trọng địa của Tinh Linh Tông.

Đặc biệt là một nơi tương tự như Tàng Kinh Các.

Đến nơi đó, tìm ra công pháp mình muốn sau đó trực tiếp mang đi là được rồi.

Nếu như biểu lộ ra thân phận của mình, ngược lại sẽ gặp phải rất nhiều phiền toái.

Chỉ riêng thân phận chứng thực của ả này đã phải bị kẹt lâu rồi.

Dù sao, mặc dù hắn tu luyện Thiên Tinh Quyết, nhưng người ta làm sao biết được hắn tu luyện Thiên Tinh Quyết này tới?

Có thể là hắn từ Tinh Cung truyền thừa đến, nhưng cũng có khả năng là hắn tiêu diệt đạo thống Tinh Cung tổ sư tại hạ giới, đoạt bộ công pháp kia tu hành thành công.

Có quá nhiều khả năng, cho nên người ta không thể tin tưởng lời nói của hắn.

Nếu Diệp Trường Sinh là chương môn Tinh Linh Tông, đột nhiên một ngày lại có người chạy tới nói, hắn chính là tu sĩ trưởng thành của Tinh Cung Tổ Sư ở Nhân Giới, hơn nữa phi thăng thành công mà nói, vậy hắn cũng sẽ có lo nghĩ.

Cái này đều đã qua hơn vạn năm, làm sao cũng chỉ có một mình người phi thăng thành công, xác suất phi thăng này quá

nhỏ đi?

Trên thực tế, hiện tại trong lòng những người Tinh Linh Tông này, đạo thống đại khái ở hạ giới kia của tổ sư gia xác suất đã sớm bị người ta tiêu diệt.

Nếu không sao thời gian dài không ai có thể phi thăng lên đây?

Phải biết rằng lấy thực lực đạo thống Tổ sư gia lưu lại, bồi dưỡng ra tu sĩ Hóa Thần tuyệt đối không có vấn đề.

Kể từ đó, thân phận của vị tu sĩ Hóa Thần được xưng là truyền nhân Tinh Cung này có chút khả nghi.

Cho dù Diệp Trường Sinh nói cho bọn họ nhân giới xảy ra vấn đề, bọn họ cũng chưa chắc đã tin.

Hơn nữa, ai biết Thiên Tinh Quyết mà hắn thể hiện ra có phải là Thiên Tinh Quyết hay không.

Linh giới nhiều kỳ công miểu thuật như vậy, mô phỏng một môn công pháp, cũng không phải là không có khả năng.

Người này, làm không tốt chính là kẻ được thế lực đối địch phái tới lên vào.

Cho nên, chỉ một nhập môn thôi, Diệp Trường Sinh sẽ phải đối mặt với nhiều chuyện phiền toái như vậy.

Dù cuối cùng hắn đã giải quyết xong vấn đề thân phận, thành công nhập môn.

Vậy sau khi nhập môn thì sao? Tinh Linh Tông sẽ coi hắn như bảo bối ư?

Không thể như vậy được!

Chỉ cần nhìn đãi ngộ của tu sĩ phi thăng tại Thiên Uyên Thành là biết. Loại người ngoại lai như Diệp Trường Sinh gia nhập Tinh Linh Tông, khẳng định sẽ phải chịu đủ loại xa lánh.

Người ta sợ hắn chạy lên tranh quyền đoạt lợi, cướp đoạt lợi ích thuộc về bọn họ!

Cho dù là tu sĩ Luyện Hư của Tinh Linh Tông có bộ cục lớn hơn một chút, nếu thật sự chấp nhận Diệp Trường Sinh, nguyện ý coi hắn như tương lai của môn phái.

Vậy cũng không có khả năng vừa lên đã trực tiếp truyền công pháp của tổ sư cho hắn.

Dù sao tu sĩ Tinh Linh Tông không có khả năng vừa gặp mặt đã lập tức tán thành hắn, dù sao cũng phải trải qua mấy trăm năm quan sát mới được.

Đây mới là cách làm cẩn thận.

Không trải qua thời gian dài đi khảo sát một người thật cẩn thận, sao có thể dễ dàng xem nó như tâm phúc được?

Diệp Trường Sinh cũng không nghĩ những cao tầng này của Tinh Linh Tông là kẻ ngu, vừa gặp mặt đã lập tức truyền công pháp của tổ sư Tinh Cung cho hắn.

Mà hắn cũng không định ở Tinh Linh Tông mấy trăm năm để nhận được sự tán thành của bọn họ.

Vì vậy, hắn dự định trực tiếp lên vào trong đó, đánh cắp công pháp!

Trừ phi thật sự không có khả năng đánh cắp, hắn mới cân nhắc tới chuyện gia nhập Tinh Linh Tông.

Nói cho cùng, đối với tông môn Tinh Linh Tông này, giá trị đối với hắn mà nói cũng chỉ có công pháp, trừ cái đó ra thì không còn gì khác.

Dù sao cũng chỉ là tông môn cấp Luyện Hư, nếu có tu sĩ Hợp Thể kỳ, Diệp Trường Sinh gia nhập trong đó còn có thể che chở cho hắn nhất định.

Tài nguyên đan dược mà Tinh Linh Tông có thể lấy ra kém quá xa Thiên Uyên Thành. Đan dược trân quý nhất ở đây, Diệp Trường Sinh có thể mua được ở Thiên Uyên Thành.

Có lẽ vị Tinh Cung tổ sư kia còn lưu lại một ít vật có tính bài tủy, nhưng loại đồ vật này, Diệp Trường Sinh không thể nào tiếp xúc được.

Do đó, căn cứ vào chủng nguyên nhân này, hắn liền trực tiếp giả trang thành một tu sĩ Luyện Khí, dự định trà trộn vào trong môn phái.

Với tu vi của hắn, lừa gạt những người thu nhận đệ tử của Tinh Linh Tông là chuyện dễ như trở bàn tay.

Cho dù là tu sĩ Hóa Thần xuất hiện ở trước mặt hấn cũng không thể nhìn ra vấn đề của hấn.

Mà đệ tử ngoại môn Luyện Khí kỳ, muốn được Hóa Thần kỳ quan tâm cũng rất khó.

Vì vậy, Diệp Trường Sinh liền đợi dưới chân núi, bắt đầu chờ đợi.

Theo thời gian trôi qua, nam nữ trẻ tuổi xuất hiện dưới chân núi càng ngày càng nhiều, Diệp Trường Sinh vừa nhìn liền phát hiện nơi đây có hơn trăm vạn tu sĩ Luyện Khí.

Điều này làm cho hấn không khỏi có chút tắc lưỡi.

Cuối cùng những người này có thể nhập môn cũng không biết có một phần mười hay không.

Diệp Trường Sinh đem tư chất của mình thể hiện ở song linh căn vốn có, đan linh căn luyện chế trong cơ thể cùng với cốt linh căn kia đều được che dấu.

Đây cũng không phải là việc khó gì.

Mấy ngày sau, trên núi rốt cục xuất hiện từng đạo độn quang, một ít tu sĩ Kết Đan kỳ Tinh Linh Tông bay ra, đem những tu sĩ luyện khí dưới chân núi này dẫn động tới các quảng trường lớn.

Hơn mười quảng trường thoải mái cất chứa hơn trăm vạn người.

Sau đó, trên quảng trường nơi đám người Diệp Trường Sinh đứng, một vị lão giả Kết Đan tóc trắng xoá bước ra, giọng nói hùng vĩ hô to:

“Kế tiếp xin mời tất cả tu sĩ có chân linh và cả chân linh trở lên tiến vào con đường vân tâm bên tay phải của lão phu, đây là khảo hạch đầu tiên đối với các ngươi!”

“Tu sĩ ngũ linh căn đừng có ý đồ trà trộn vào trong đó, nếu phát sinh chuyện tu vi bị phế bỏ, Tinh Linh Tông chúng ta không thể chịu trách nhiệm được!”

Sau khi lão giả nói xong, trong đám người lập tức đi ra từng bóng người hướng tới con đường vân tâm kia.

Trong mắt Diệp Trường Sinh, con đường hời lòng này tự nhiên không có bí mật gì.

Một con đường mòn ruột dê, lối vào là một cửa đá, phía trên có cấm chế nào đó có thể kiểm tra đo lường linh căn.

Một khi người từ chân linh căn trở xuống muốn xâm nhập, lập tức sẽ kích phát cấm chế, chịu sự trừng phạt, không chết cũng bị thương.

Sau khi tiến vào con đường mòn hẹp kia, chính là một loại ảo cảnh, để cho người ta nói ra lai lịch thân thể của mình, cùng mục đích bái nhập Tinh Linh Tông.

Đối với Diệp Trường Sinh mà nói tự nhiên là không có vấn đề gì, sau khi thoải mái đi qua con đường hời ý muốn này, hắn liền gặp một lão giả Kết Đan kỳ, hỏi hắn một vài vấn đề, kiểm tra một chút Cốt Linh của hắn, hắn liền thành công gia nhập Tinh Linh Tông.

Đương nhiên, hiện tại vẫn chỉ là ngoại môn.

Chỉ có trở thành tu sĩ Kết Đan kỳ mới có thể trở thành đệ tử nội môn của Tinh Linh Tông.

Nhưng Diệp Trường Sinh không quan tâm đến điều này, sau khi được phân vào một ngọn núi, hắn tạm thời ở lại.

Qua mấy tháng, hắn thỉnh thoảng lên vào Tinh Linh Tông tìm hiểu tình huống.

Thông qua việc tìm kiếm thân thức của mình, cộng thêm một ít thủ pháp mê huyền, sau khi lấy được một ít tin tức từ một số nhân viên trọng yếu của Tinh Linh Tông, Diệp Trường Sinh đại khái đã biết rõ được bố cục nội bộ của Tinh Linh Tông.

“Xem ra chỗ có khả năng tồn tại nhất của công pháp cao cấp chính là Tàng Kinh Các rồi, nếu như không ở trong Tàng Kinh Các, hơn phân nửa chính là ở trên người mấy vị tu sĩ Luyện Hư kia!” Diệp Trường Sinh thầm nghĩ trong lòng.

Bên dưới ngọn núi, một thanh niên cao lớn bên dưới Tàng Kinh Các đang ẩn nấp trong tông môn Tinh Linh Tông, bước

xuống khỏi Tàng Kinh Các.

Hắn giơ chân lên, đang muốn vượt qua một đoạn thềm đá, đột nhiên thấy hoa mắt, lập tức cả người đứng tại chỗ không thể động đậy, ngay cả thần thức cũng trở nên mơ hồ.

Tiếp theo bên cạnh thân ảnh nhoáng lên một cái, Diệp Trường Sinh lặng yên không một tiếng động xuất hiện.

“Kể lại tỉ mỉ tình huống Tàng Kinh các trong tông cho ta.” Hai mắt Diệp Trường Sinh chớp động quang mang kỳ lạ màu đen, nhìn chăm chăm vào thanh niên, mang theo một loại thanh âm quỷ dị chậm rãi nói.

“Tàng Kinh Các chia làm hai gian trong và ngoài, các bên ngoài mở cửa cho tất cả đệ tử nội môn và trưởng lão, mà bên trong thì chỉ cho phép Chấp Sự Nguyên Anh trở lên tiến vào!” Ánh mắt nam tử tan rã, vẻ mặt chờ đợi.

“Ngoại các trấn thủ Tàng Kinh các là hai vị chấp sự Nguyên Anh. Bên trong các có một vị trưởng lão Hóa Thần tọa trấn!”

Nghe đệ tử này thuật lại, thần sắc trên mặt Diệp Trường Sinh không đổi, sâu trong đôi mắt hiện lên một tia như nghĩ tới cái gì.

Là một trong những nơi quan trọng nhất trong môn phái, Tinh Linh Tông đối với Tàng Kinh Các trấn thủ tương đương nghiêm mật đối với nhau, trong tông môn chỉ có gần mười vị trưởng lão Hóa Thần mới có một người tọa trấn tại đây.

Muốn giấu trời qua biển lướt qua bọn hắn, xâm nhập vào trong Tàng Kinh Các cũng không phải chuyện dễ dàng.

Căn cứ theo lời vị đệ tử Tinh Linh Tông này nói, bên trong Tàng Kinh Các ngoại trừ có trưởng lão tọa trấn, còn có lúc có người tuần tra, ngày đêm nóng lạnh không gián đoạn.

Ngoài ra, còn có vô số cấm chế cường đại bảo vệ, tu sĩ tầm thường căn bản khó có thể tiếp cận.

Diệp Trường Sinh trầm ngâm tại chỗ một lát, tay áo vung lên, thân thể như quỷ mị, trong chớp lát biến mất tại chỗ không thấy gì nữa.

Tên đệ tử Tinh Linh Tông kia đã nâng bàn chân lên cả buổi, lúc này mới thoáng cái giẫm mạnh xuống.

Vẻ mặt hắn như thường đi về phía trước, không nhận thấy bất cứ chỗ nào khác thường.

Qua một lúc, thân ảnh Diệp Trường Sinh xuất hiện trên ngọn núi này, hắn đứng trên một tảng đá lớn, từ xa nhìn về một tòa tháp cao ở phía xa.

Tháp cao chỉ có ba tầng, lại cao vài chục trượng, trên thân tháp tuyền khắc đại lượng phù văn, hiển nhiên đó đều là cấm chế phi thường lợi hại.

Hai đội tuần tra tu sĩ đi quanh hai bên lầu các, xen kẽ qua lại, thay phiên nhau tuần tra.

Nhìn hồi lâu, trên mặt Diệp Trường Sinh lộ ra thần sắc đăm chiêu, thân ảnh mơ hồ một hồi, biến mất tại chỗ không thấy gì nữa.

Một tháng sau, thân ảnh của Diệp Trường Sinh lại xuất hiện ở đây, hắn nhìn quanh tháp cao một lát, trên tay bỗng nhiên xuất hiện một tấm phù lục màu tím nhạt.

Trên phù lục, mấy phù văn màu bạc của nòng nọc lưu chuyển, có vẻ thần bí dị thường.

Dán phù lục lên người mình, phù lục màu tím lập tức im ắng vỡ vụn ra, mấy phù văn nòng nọc màu bạc bay múa vây quanh người Diệp Trường Sinh, sau đó dung nhập vào trong cơ thể hắn.

Chung quanh thân thể hắn đột nhiên hiện ra một cỗ sương mù màu tím, trong chớp mắt che mất thân ảnh của hắn, sau đó một màn quỷ dị xuất hiện.

Thân ảnh của Diệp Trường Sinh trực tiếp biến mất trong hư không, vô luận dùng thần thông linh mục gì, hay là thần thức đảo qua nơi đây, đều không thể phát hiện điểm dị thường của nơi này.

“Thái Nhất Hóa Thanh Phù là phù văn trên Kim Từ Ngọc Thư, thừa sức giấu giếm được tu sĩ Luyện Hư. Những tu sĩ Hóa Thần trong Tàng Kinh Các này, hẳn là không hy vọng có thể phát hiện ra ta!” Diệp Trường Sinh thầm nghĩ.

Hắn trực tiếp nghênh ngang bay về phía Tàng Kinh Các, không để ý đến đám người tuần tra chung quanh chút nào.

Mà những người tuần tra kia mặc dù ánh mắt dò xét khắp nơi, thần thức cũng không ngừng đảo qua mỗi một góc ngách chung quanh, bất quá lại hoàn toàn không cách nào phát hiện sự hiện hữu của hắn.

Diệp Trường Sinh lặng yên không một tiếng động bay vào Tầng Kinh Các, trước mắt xuất hiện một đại điện hình tròn.

Đại điện này không sai biệt lắm có đường kính ba năm mươi trượng đường kính, một ít con đường từ trong đại điện kéo dài ra ngoài, thông hướng từng cái thạch thất.

Trong thạch thất kia, loáng thoáng có thể nhìn thấy từng giá sách, phía trên bày đầy các loại ngọc giản.

Tại cửa thạch thất, còn có mấy chữ lớn, phân biệt viết “Công pháp”, “Pháp thuật”, “Phiên tịch” các loại.

Một tầng quang mạc mờ hồ hiện ra trước cửa từng thạch thất, hiển nhiên đó là cấm chế cực kỳ lợi hại.

Sau khi nhìn lướt qua, Diệp Trường Sinh cũng không có ý định vào trong nhà xem xét, trực tiếp bay về một góc của đại điện.

Nơi đó là một cầu thang bạch ngọc, uốn lượn thông lên tầng thứ hai.

Mà phía dưới cầu thang trắng ngọc là hai vị lão giả tóc trắng râu bạc, đang ngồi ngay ngắn, tựa hồ đang nói chuyện gì đó với nhau.

Tu vi của hai người đều là Nguyên Anh hậu kỳ.

Diệp Trường Sinh lặng yên không một tiếng động lướt qua bên cạnh bọn họ, hai người này cũng không chú ý tới chút nào.

Phần cuối bậc thang xuất hiện một cánh cửa đá. Trên mặt cửa đá hiện ra hào quang như gợn nước, chiết xạ ra hào quang đủ mọi màu sắc. Nhìn rõ ràng là so với cấm chế trong thạch thất phía dưới còn lợi hại hơn nhiều.

Xem ra đằng sau cánh cửa đá này, hơn phân nửa chính là chỗ Nội Các của Tầng Kinh Các Tinh Linh Tông, có cất giữ điển tịch tinh diệu nhất Tinh Linh Tông, muốn phá giải cấm chế nơi này chỉ sợ không dễ dàng.

Hơn nữa, muốn phá giải thì hơn phân nửa sẽ kinh động đến hai người phía dưới kia.

Diệp Trường Sinh nhìn cầm chế này, con mắt hơi híp lại, trong tay xuất hiện một cây cờ nhỏ màu đen.

Đôi khi linh bảo này của Hắc Phong Kỳ cũng có thể phát huy tác dụng xuất kỳ bất ý.

Mượn của vật này, tiến hành xuyên không gian khoảng cách ngắn, cũng không phải là chuyện không có cách nào làm được.

Diệp Trường Sinh vùng tiểu kỳ, một đoàn hắc quang hiện ra, bao trùm lấy hắn, sau đó hắc quang lóe lên, biến mất tại chỗ không thấy đâu nữa.

Sau một khắc, hắn xuất hiện trong một tòa đại điện, tòa đại điện này nhỏ hơn rất nhiều so với toà phía dưới.

Mấy cây cột lớn bạch ngọc đứng thẳng trong điện, trên cây cột minh khắc vô số phù văn, những phù văn này tản ra hào quang, bao phủ cây cột này lại.

Bên trong màn sáng này, trên cột bạch ngọc đào ra một cái hồ hình dạng quy tắc, hình thành từng ô vuông nhỏ.

Trong những ô vuông nhỏ này, từng khối ngọc giản trôi nổi, trên đó tản ra linh quang nhàn nhạt.

Diệp Trường Sinh nhìn thoáng qua phía sau những cây cột bằng bạch ngọc này, ánh mắt nhìn về một góc trong đại điện.

Nơi đó có một cái bồ đoàn, ngồi ngay ngắn trên bồ đoàn là một nam tử trung niên, khí tức trên người là Hóa Thần sơ kỳ.

“Muốn phá vỡ cầm chế nơi này tất nhiên phải kinh động đến người này!”

“Như thế xem ra chỉ có thể tốc chiến tốc thắng, giải quyết kẻ này trước, lại xem bên trong những công pháp này có thứ gì!”
Diệp Trường Sinh trong lòng thầm nghĩ.

Ánh mắt bọn hắn lập loè, suy tính một lát, Hắc Phong kỳ xuất hiện trong tay.

Sau khi đánh ra vài đạo pháp quyết, trên Hắc Phong Kỳ bộc phát ra một tầng hắc quang nồng đậm, ngay sau đó tầng hắc quang này lan tràn ra ngoài, bao phủ tầng thứ hai lại.

Hắn trực tiếp kéo tầng thứ hai của tòa tháp vào trong không gian Hắc Phong Kỳ.

Vùng không gian này vô thanh vô tức biến đổi, mà hai vị Nguyên Anh bên ngoài lại không phát giác được chút nào.

Tuy nhiên, nếu như lúc này bọn họ tiến vào tầng hai của cửa đá, đồng thời thử mở ra cấm chế ở nơi đó, tiến vào tầng thứ hai thì sẽ lập tức phát hiện điểm dị thường.

Một tầng hắc quang đã lặng yên không một tiếng động bao phủ cửa đá kia, nếu như không có sự cho phép của Diệp Trường Sinh, bọn họ đã không cách nào tiến vào tầng thứ hai.

Vị tu sĩ Hóa Thần đang tọa trấn trong đại điện đối với việc này cũng không hề phát hiện.

Diệp Trường Sinh bay tới sau lưng hắn, Hư Thiên đỉnh cầm trong tay, trong giây lát, một chùm tóc xanh lao ra, phóng tới vị tu sĩ Hóa Thần kia.

Lúc này người này mới phát giác được dị thường, hai tròng mắt lập tức mở ra, quát lớn một tiếng: “Người nào?”

Cùng lúc đó, thân hình cực tốc xông tới phía trước, ý đồ tránh né những sợi tóc màu xanh đang xông tới.

Mà lúc này, trên đỉnh đầu hắn lại xuất hiện một ngọn núi nhỏ đen kịt, đập mạnh xuống.

Vị tu sĩ Hóa Thần Tinh Linh Tông kinh sợ đến cực điểm, vội vàng há mồm phun ra một kiện pháp bảo, ý đồ ngăn cản.

Nhưng cơ hồ vừa tiếp xúc, pháp bảo của hắn liền bị đập bay ra ngoài, kéo theo cả người hắn bị đập bay, nặng nề va vào vách tường.

Ngay sau đó, vô số sợi tơ xanh quán lên, trong chớp mắt đã bao phủ hắn vào trong, kín không kẽ hở biến thành một cái bánh chưng hình người.

Thanh ti vừa kéo, vị Hóa Thần Tinh Linh Tông này liền bị kéo vào trong Hư Thiên Đỉnh, sau khi nắp đỉnh, người này bị vây ở trong đó.

Nơi đây bạo phát ra chấn động đấu pháp kịch liệt như thế, nhưng ngoại giới không mấy may phát hiện.

Ánh mắt Diệp Trường Sinh nhìn về phía từng cây từng cây cột bạch ngọc kia, hung hãn ra tay công thẳng một cây trong đó.

Cũng không lâu lắm, cấm chế trên cây cột kia liền bị hấn phá vỡ, những công pháp bí tịch bên trong kia tiện tay có được.

” Huyền Nguyệt Quyết, có thể tu luyện đến Luyện Hư hậu kỳ công pháp, điều này trong Nhân tộc coi như cực kỳ hiếm thấy!” Diệp Trường Sinh cầm một quả ngọc giản màu bạc, thần thức thăm dò vào trong đó một lát, thì thào nói.

Xem qua bộ công pháp này đại khái một lần, sau đó thả lại vào ô vuông ban đầu, hấn lại cầm lấy một bộ công pháp khác đọc lên.

Nhìn một lát, hấn lại thả trở về, lần nữa cầm lấy một quả ngọc giản khác.

Như vậy sau khi liên tiếp xem sáu bảy bộ công pháp, lông mày hấn hơi nhíu lại.

“Điều chỉ có thể tu luyện tới Hóa Thần, công pháp cấp bậc Luyện Hư kỳ, đi lên trên nữa là không còn!”

“Tinh Linh Tông, không thể nào chỉ có chút công pháp ấy được!”

Diệp Trường Sinh trong lòng nghĩ như vậy, ánh mắt hướng về phía mấy cây cột khác.

Sau khi phá vỡ một cây trong đó, hấn mở ra nhìn xem, bên trong vẫn là đồ vật cấp bậc Hóa Thần, Luyện Hư.

Ánh mắt của hấn chớp lên, dời ánh mắt đến cây cột ở trung tâm đại điện.

Tiến lên, dùng Nguyên Từ sơn đập vài cái, sau khi phá vỡ cấm chế trên cây cột này, hấn đưa tay vấy một cái, hút lấy một quả ngọc giản bên trong tới.

“Tử Viêm quyết, có thể tu luyện tới Hợp Thể đỉnh phong!”

“Cuối cùng cũng tìm được công pháp Hợp Thể Kỳ rồi!” Ánh mắt Diệp Trường Sinh lộ ra vẻ vui mừng.

Hấn cẩn thận nhìn một lượt công pháp này, ánh mắt lộ ra vẻ đã hiểu.

“Thì ra là thế, đây là đơn giản làm Thiên Tinh Quyết một phen, lại gia tăng nội dung cấp bậc Hợp Thể, khiến cho không cần tiêu hao nhiều tài nguyên như vậy, có thể tu luyện được rồi!”

“Độ khó có thể nói là đột ngột giảm đi!”

Diệp Trường Sinh tay cầm ngọc giản, ánh mắt lộ vẻ trầm tư.

Như thế xem ra, Tinh Linh Tông Hóa Thần lão giả thủ hạ trước kia của hắn hơn phân nửa chính là tu luyện môn công pháp này, cho nên có thể thi triển ra Tinh Linh Tử Viêm.

“Nếu chuyển tu bộ công pháp kia, với công pháp lúc đầu của ta, hẳn là rất dễ dàng, chỉ là uy lực bộ công pháp này đối với nó mà nói thì hơi yếu một chút, ta còn không bằng tu luyện Phạm Thánh Chân Ma Công!” Diệp Trường Sinh cầm ngọc giản, trong lòng thầm nghĩ.

Đứng tại chỗ một lát, hắn lấy ra một quả ngọc giản, khắc ấn công pháp vào trong đó, sau đó đem ngọc giản lúc đầu để trở về.

Tiếp theo, hắn lại tiếp tục xem những ngọc giản khác.

Công pháp trên cây cột này không nhiều, Diệp Trường Sinh rất nhanh xem hết, ở trong đó lại phát hiện hai môn công pháp cấp Hợp Thể.

Công pháp này thoát nhìn cùng Tinh Linh Tông không có quan hệ gì, hẳn là có lai lịch khác.

Diệp Trường Sinh sau khi xem xong công pháp nơi đây, lông mày nhíu chặt.

Hắn không tin công pháp lúc trước vị tổ sư Tinh Cung kia tu luyện Tử Viêm Quyết có thể ở trong hai tộc Nhân Yêu tạo nên danh tiếng lớn như vậy.

Nhìn dời ánh mắt đi, Diệp Trường Sinh nhìn về phía cầu thang thông lên tầng ba.

Hắn nhắc chân bước về phía trước.

Tầng thứ hai là công pháp Nội các, tầng thứ ba là gì?

Đi lên cầu thang, đến lối vào tầng ba, nơi này vẫn là một cửa đá, phía trên có cấm chế lập loè hào quang.

Diệp Trường Sinh suy nghĩ một chút, thôi động Hắc Phong kỳ, bao phủ toàn bộ khu vực ngoài tầng thứ nhất của bảo tháp.

Sau đó, gọi Nguyên Từ sơn ra, trực tiếp bắt đầu bạo lực phá giải cấm chế nơi này.

Cũng không lâu lắm, Diệp Trường Sinh đã xuất hiện bên trong cửa đá.

Nơi đây rất nhỏ, chỉ cỡ mấy trượng, bên trong ngoại trừ một hương án và một bức họa ra thì không có vật gì khác.

Trên hương án đặt một lư hương, bên trong cấm từng cây đàn hương, chim khói xanh bay lên.

Trên vách tường hương án, trong một bức họa, một nam tử gương mặt mờ hồ đeo một thanh cổ kiếm, sau lưng là tinh không sáng chói.

Trong tinh không kia, quang mang nhấp nháy, ngàn vạn ngôi sao đều lóe ra ánh quang.

Nhưng trong đó, có bảy ngôi sao rất dễ làm người khác chú ý, hào quang chói mắt đến cực điểm, che đầy toàn bộ những ngôi sao khác.

Bảy khối Tinh Thần Diệp Trường Sinh kia tất nhiên là nhận ra, đó là Bắc Đẩu Thất Tinh!

Từ khi tiến vào nơi đây, thấy trên lư hương dâng lên khói xanh chim chóc, Diệp Trường Sinh liền theo bản năng vận chuyển công pháp, bên ngoài cơ thể xuất hiện một tầng ngân quang mờ mờ, ngăn tất cả khói xanh kia bên ngoài thân thể.

Mặc dù nơi này là Tầng Kinh Các của Tinh Linh Tông, theo lý mà nói sẽ không có vấn đề gì, đàn hương này hơn phân nửa là dành cho đệ tử hậu bối tế tự tổ sư.

Nhưng để phòng ngừa vạn nhất, Diệp Trường Sinh vẫn không muốn những làn khói xanh này chạm tới thân thể của mình.

Toàn thân hần lóng lánh hào quang màu bạc, đi đến hương án kia, toàn bộ tầng thứ ba, ngoại trừ nơi này những nơi khác đều trống rỗng.

Khi Diệp Trường Sinh đi tới hương án, cách bức họa kia khoảng vài thước, đột nhiên bức họa kia như cảm ứng được điều gì.

Thân ảnh nam tử gương mặt mơ hồ trên đó bắt đầu phát sáng, trong giây lát, một cột sáng bay ra từ bức họa, gắn lên người Diệp Trường Sinh.

Chỉ một thoáng, Diệp Trường Sinh chỉ cảm thấy pháp lực toàn thân nhanh chóng xói mòn, phẳng phất như nước chảy xuống, hội tụ về phía bức họa kia.

Diệp Trường Sinh tu luyện Thiên Tinh quyết, một thân pháp lực hùng hậu trong chớp mắt đã mất đi hơn phân nửa, tất cả đều bị bức họa kia hút đi.

Tốc độ cực nhanh, làm cho hắn không kịp phản ứng chút nào.

Khi Diệp Trường Sinh vội vàng cắt đứt kết nối của pháp lực, sau khi lui về sau một bước, cỗ lực hấp dẫn khổng lồ kia mới chậm rãi biến mất.

Sắc mặt Diệp Trường Sinh hơi tái nhợt, ánh mắt có chút kinh dị nhìn về phía bức họa treo trên vách tường kia.

Bức họa kia sau khi hấp thu pháp lực của hắn, Bắc Đẩu Thất Tinh càng trở nên sáng ngời.

“Đây là...”

Sắc mặt hần ngưng trọng, nhìn chăm chăm bức họa kia một lúc lâu, đột nhiên, thần thức của hần thò ra, dò xét bức họa.

Nhưng trong chớp mắt, sắc mặt Diệp Trường Sinh đã trắng bệch, thần thức hần tỏa ra tất cả đều bị bức tranh kia cắn nuốt mất.

Phảng phất như động không đáy, bất kể là pháp lực hay là thần thức, chỉ cần tiếp xúc với vật ấy liền lập tức bị thôn phệ sạch sẽ.

“Quả nhiên tầng thứ ba này cũng không phải là bày ra không công, tế tự tổ sư sao? Rốt cuộc bên trong cất giấu thứ gì?”

Sau khi trầm ngâm một lát, sắc mặt Diệp Trường Sinh thay đổi, đột nhiên hần lại bước về phía trước một bước, pháp lực trên người tuôn trào.

Khi hần tới gần khoảng cách kia, một cỗ lực hút khổng lồ từ trên bức họa phát ra, pháp lực của Diệp Trường Sinh mãnh liệt lao ra, dũng mãnh lao vào trong bức họa.

Lần này, Diệp Trường Sinh ngược lại không lui lại, trong tay xuất hiện một bình ngọc, trực tiếp ngửa đầu uống cạn tất cả bình linh dịch vạn năm chứa trong bình ngọc.

Một bên dùng linh dịch vạn năm bổ sung pháp lực của mình, một bên mặc cho bức họa kia hấp thu pháp lực của mình.

Cũng không lâu lắm, khi Diệp Trường Sinh cảm giác bức tranh kia hấp thu gần hết tám phần pháp lực tương đương với pháp lực toàn thân của hần, lực hấp dẫn truyền trên bức họa cuối cùng mới đình chỉ.

Dường như đã ăn no, bảy ngôi sao trên bức họa lóe ra, tản mát ra ánh sáng sung mãn, bộ dạng sắp sửa bay ra khỏi bức họa.

Nhưng phảng phất như kém một chút, thủy chung không cách nào từ trong đó bay ra.

Diệp Trường Sinh nhìn chăm chăm bức họa kia một lúc lâu, sau một lúc lâu, trên mặt hần lộ vẻ đăm chiêu.

Cẩn thận từng li từng tí đem thần thức thử thăm dò chạm vào.

Thần thức của hắn vừa tiếp xúc bức họa kia, trên bức họa lập tức tản mát ra một cỗ lực thôn phệ, không ngừng thôn phệ thần thức của hắn.

Ngay sau đó, bảy ngôi sao trên bức họa bắt đầu lung lay sắp đổ, phảng phất như muốn từ bên trong bức họa rơi xuống.

Trên mặt Diệp Trường Sinh vui vẻ, đem thần thức khổng lồ của hắn phóng hết về phía bức họa, mặc cho nó nuốt vào.

Theo thời gian trôi qua, sắc mặt của hắn chậm rãi phát sinh biến hóa.

Bức họa này thật sự là một cái động không đáy, đã thôn phệ gần sáu thành lực lượng thần thức của hắn, hơn nữa còn chưa có bộ dáng thỏa mãn, mà bảy ngôi sao kia, đã bắt đầu lòi ra từ mặt ngoài bức họa.

Bảy đồ vật lấp lánh tinh quang, phảng phất như bảy ngôi sao thu nhỏ tới cực điểm, từ mặt ngoài bức họa hiện ra, sắp thoát ly khỏi bức họa, hướng Diệp Trường Sinh bay tới.

Với thần thức khổng lồ của hắn hôm nay, thế mà có thể bị bức họa này hút đi nhiều như vậy, thật sự là một chuyện đáng sợ.

Không biết qua bao lâu, khi thần thức của Diệp Trường Sinh đại khái cũng bị hút đi tám phần, lực thôn phệ truyền ra từ bức họa kia im bất dừng lại.

Bảy đoàn tinh quang sáng chói từ trên bức họa bay ra, va chạm vào nhau trên không trung, hội tụ thành một đoàn tinh quang to bằng đầu người, sau đó ầm ầm nổ tung.

Những điểm sáng nổ tung này không tản ra ngoài, mà là quy tắc sắp xếp trước mặt Diệp Trường Sinh, mỗi một điểm sáng đều biến thành một văn tự.

Những dòng chữ này sắp xếp trước mặt Diệp Trường Sinh, giao hội thành một bộ công pháp!

“Cái này...” Diệp Trường Sinh đầu tiên là ngẩn ra, sau đó trong mắt hiện lên vẻ vui mừng, lập tức đọc bản công pháp này.

Chỉ là, hắn vừa xem mở đầu, trên mặt lập tức xuất hiện vẻ không thể tin được.

“Công pháp Tiểu Bắc Đầu Tinh Nguyên Công?! Bộ công pháp kia sao lại xuất hiện ở đây? Linh giới dĩ nhiên lại có bộ công pháp này?” Ánh mắt của hắn lộ ra vẻ kinh ngạc, dường như không thể tin được cảnh tượng trước mắt.

“Điều này sao có thể? Công pháp do Tinh Cung tổ sư lưu lại lại lại lại là Tiểu Bắc Đầu Tinh Nguyên Công? Hắn vậy mà đạt được bộ công pháp này?!”

“Đúng là khiến người khác khó mà tin được!” Gương mặt Diệp Trường Sinh đầy vẻ kinh ngạc, đã rất nhiều năm rồi hắn chưa từng phát sinh tâm tình dao động như ngày hôm nay.

Cũng khó trách hắn kinh ngạc như thế, lai lịch Tiểu Bắc Đầu Tinh Nguyên Công này thật sự là quá lớn.

Bộ công pháp này, từ trước tới nay Diệp Trường Sinh đều biết, nó là công pháp gọi là Đại Chu Thiên Tinh Nguyên Công ở Tiên giới đơn giản hóa ra.

Nhưng chỉ xét riêng vấn đề này, Diệp Trường Sinh cũng không kinh ngạc như vậy.

Dù sao, xuất hiện công pháp Tiên Giới ở Linh giới cũng không phải là chuyện gì quá kỳ quái, ba mươi sáu trang bên trong Kim Từ Ngọc Thư kia, tất cả đều là Tiên giới công pháp.

Khiến cho Diệp Trường Sinh kinh ngạc nhất chính là, Tiểu Bắc Đầu Tinh Nguyên Công này chính là một vị tiên nhân tên là Lãnh Diễm lão tổ ở Tiên giới, đơn giản hóa ra từ trong Đại Chu Thiên Tinh Nguyên Công.

Hắn là bộ công pháp kia chỉ truyền cho tông môn hạ giới của Lãnh Diễm lão tổ mới đúng, sao lại xuất hiện ở đây?

“Thực sự có chút quỷ dị!” Thần sắc Diệp Trường Sinh có chút âm tình bất định nghĩ.

Bộ công pháp đáng lẽ không xuất hiện ở đây lại đột nhiên xuất hiện ở đây, sau lưng nó đại biểu cho cái gì?

Chẳng lẽ chỉ là trùng hợp?

Hay là có nguyên nhân khác?

“Mà thôi, với thực lực của ta bây giờ, nghĩ những chuyện này có ý nghĩa gì chứ?” Diệp Trường Sinh lắc đầu trầm nghĩ.

Hắn đặt sự chú ý lên những dòng chữ phát ra ánh sáng kia, nhanh chóng đảo mắt nhìn qua, nhớ kỹ từng chữ trong quyển công pháp này, chờ tương lai chậm rãi tìm hiểu.

Sau khi hắn ghi nhớ những văn tự này, những tinh quang ngưng tụ thành văn tự loé lên quang mang, trong nháy mắt huyền diệt, tinh quang tán đi, tất cả văn tự trong chớp mắt biến mất không thấy.

Mà bức họa kia cũng bởi vậy trở nên tối tăm mờ mịt, chẳng những trong bức họa, tinh không sau lưng tượng người biến thành một màu đen kịt, ngay cả bản thân tượng người cũng biến thành mơ hồ.

Phảng phất như đã tiêu hao hết lực lượng.

Trong mắt Diệp Trường Sinh tinh quang lấp lánh, đứng tại chỗ hồi lâu, bỗng nhiên thở dài.

“Được truyền thừa của người, tương lai đợi thực lực ta mạnh lên, tất nhiên sẽ giúp người lớn mạnh hơn môn phái!” Hắn trịnh trọng nói với bức họa kia.

Lập tức, hắn vờ ba nén hương trên hương án, châm lửa, cung kính bái một cái, cắm vào lư hương.

Khi hắn ngẩng đầu lên, lại ngạc nhiên phát hiện, bức họa kia chẳng biết lúc nào, đã không có lửa tự bốc cháy lên, trong chớp mắt ngay điểm điểm tinh quang, hóa thành tro bụi, tiêu tán trong đại điện.

Diệp Trường Sinh im lặng một lát, quay người biến mất ở tầng ba tháp cao.

Hắn trở lại trong tầng hai, tay áo vung lên, một cái tiểu đỉnh màu xanh xuất hiện ở trước mắt.

Đỉnh nhỏ quay tròn, trong chớp mắt đã to hơn một trượng, vắt ngang trước người Diệp Trường Sinh.

Diệp Trường Sinh đưa tay vỗ vỗ Hư Thiên đỉnh màu xanh, nắp đỉnh mở ra, một chùm tóc xanh bao lấy một bóng người bay ra.

“Phanh!”

Thân thể trung niên nam tử này đập ầm ầm trên mặt đất, phát ra tiếng vang nặng nề.

Người này ngửa mặt lên trời, con mắt nhắm chặt, sắc mặt tái nhợt, mang theo một tia thống khổ.

Ở trong cơ thể, hai mắt Nguyên Anh kia của hắn cũng nhắm nghiền, quang mang ảm đạm.

“Đắc tội!”

Diệp Trường Sinh chấp tay nói, lập tức cong ngón tay bắn ra, cởi bỏ cấm chế ở lại trong cơ thể.

“Hắn là một canh giờ nữa sẽ tỉnh lại!” Diệp Trường Sinh nhìn đáng vẻ hai mắt nhắm nghiền của người này, thầm nghĩ.

Để lại mấy bình đan dược, sau đó hắn vẫy tay, Hắc Phong kỳ xuất hiện trong tay.

Đem linh bảo này thu hồi vào trong cơ thể, Diệp Trường Sinh mượn Thái Nhất Hóa Thanh Phù ẩn nấp thân thể, biến mất ở tầng thứ hai.

Tầng thứ nhất, hai vị Nguyên Anh lão giả trấn thủ nơi đây vẫn hồn nhiên không phát giác được phía trên phát sinh biến hóa.

Khi Diệp Trường Sinh dùng Thái Nhất Hóa Thanh Phù ẩn nấp thân hình, nghênh ngang đi qua trước mặt bọn họ, bọn họ cũng không phát hiện được gì.

Diệp Trường Sinh thuận lợi rời khỏi Tầng Kinh Các, biến mất trong Tinh Linh Tông.

Sau khi hắn biến mất không lâu, bỗng nhiên một tiếng huyết sáo kinh thiên động địa vang lên trong Tầng Kinh Các, lập tức toàn bộ Tinh Linh Tông đều bị kinh động.

Từng bóng người từ các ngọn núi bay ra, xông về phía Tầng Kinh Các.

Khi một đám trưởng lão Tinh Linh Tông dưới sự dẫn dắt của một lão giả Luyện Hư kỳ tiến vào tầng thứ hai Tầng Kinh Các, chứng kiến ngọc trụ bị phá hư bừa bộn, nhất thời trên mặt mỗi người đều xuất hiện vẻ giận dữ.

Hừ lạnh một tiếng, vị tu sĩ Luyện Hư của Tinh Linh Tông vội vàng vọt vào tầng thứ ba.

Kết quả, khi hấn nhìn bức họa tổ sư đã biến mất kia thì lập tức
ngây ngẩn cả người.

Tại một nơi trên Thiên Linh Cảnh, Diệp Trường Sinh ngồi trên
một chiếc phi thuyền, tìm hiểu môn Tinh Nguyên công của
Tiểu Bắc Đầu Tinh.

Bộ công pháp này không giống với công pháp phổ thông, khá
là đặc biệt, phương pháp tu luyện của nó không dựa vào thiên
địa linh lực, mà thông qua ngưng tụ lực lượng tinh quang vào
cơ thể, rèn luyện thân thể.

Toàn bộ công pháp chia làm bảy tầng, mỗi khi luyện thành
một tầng liền có thể ngưng tụ ra một cái huyền khiêu, bảy tầng
viên mãn liền có thể ngưng tụ ra bảy đại huyền khiêu, luyện
thành Chân Cực Chi Khu, tu thành Huyền Tiên trong truyền
thuyết.

Thân thể Chân Cực Chi Khu cường đại bao nhiêu, nhìn Minh
Trùng Chi Mẫu sẽ biết.

Dù là một tia pháp lực cũng không có, chỉ dựa vào nhục thân,
cũng có thể treo một đám Đại Thừa.

Dù sao, sau khi tu thành loại thân thể này, chỉ dựa vào thân thể
đã có thể chân chính chống lại Tiên Nhân.

Tiên Giới chuyên môn tu luyện thân thể giống như Luyện Thể
Sĩ ở Linh Giới, trong cơ thể bọn họ một tia pháp lực cũng
không tu luyện, thuần túy chính là rèn luyện thân thể.

Thân thể rèn luyện đến cực hạn, bên ngoài thân liền xuất hiện
một tầng Chân Cực Chi Mô, lúc này bọn hấn có thể gọi là
Huyền Tiên.

Huyền Tiên cũng là một loại Tiên Nhân, chỉ là khác với Tiên
Nhân bình thường, bọn hấn không tu luyện pháp lực, cũng
không lĩnh hội pháp tắc, đi theo con đường lấy lực chứng đạo.

Đương nhiên con đường Diệp Trường Sinh phải đi không phải
để làm Huyền Tiên, hấn sẽ không chỉ rèn luyện thân thể mà là
đi theo con đường pháp thể song tu.

Đã muốn tu thành Huyền Tiên, rèn luyện thân thể đến cực hạn,
cũng muốn tu luyện pháp lực, tìm hiểu pháp tắc, để bản thân
nắm giữ đủ loại thần thông biến hóa.

“Như vậy, ngược lại không cần đi đánh Phạm Thánh Chân Ma Công, Tiểu Bắc Đầu Tinh Nguyên Công này rõ ràng thích hợp với ta hơn!”

“Vừa vặn lúc ở Nhân giới, cũng tu luyện Cửu Khiếu Tinh Nguyên Công, rèn luyện nhục thân cực mạnh, kể từ đó, tu luyện môn công pháp này, giai đoạn đầu sẽ thuận tiện hơn một chút!” Diệp Trường Sinh trong lòng thầm nghĩ.

Tiểu Bắc Đầu Tinh Nguyên Công cần tu luyện lực lượng tinh quang tới thể, mỗi thời mỗi khắc đều phải chịu thống khổ khoan khoái khoan khoái.

Độ khó khi tu luyện môn công pháp này không phải là lớn bình thường.

Nếu như bản thân không có thân thể mạnh mẽ làm trụ cột, môn công pháp này nhất định là không tu luyện được.

Quan trọng hơn, tu luyện công pháp này không chỉ cần thân thể mạnh mẽ làm trụ cột, mà còn dùng thần thức cường đại dẫn dắt lực lượng tinh quang nhập thể, cho nên người thần thức không đủ cường đại, không cách nào tu luyện công pháp này.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao khi bức họa kia hút được pháp lực của Diệp Trường Sinh, đồng thời còn hấp thu rất nhiều thần thức của hắn.

Muốn mở ra công pháp trong bức họa, nhất định phải có pháp lực Thiên Tinh Quyết hùng hậu cộng thêm thần thức cường đại.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao bức họa kia được đặt trong Tinh Linh Tông nhiều năm như vậy, cũng không có ai có thể có được công pháp trong đó.

Bản thân rất ít người có thể tu luyện Thiên Tinh quyết.

Lại càng không cần phải nói, tu luyện Thiên Tinh quyết đồng thời còn có thể tu luyện ra thần thức cường đại như vậy.

“Dẫn dắt lực lượng tinh thần trên bầu trời, đây không phải chuyện dễ dàng gì làm được!” Diệp Trường Sinh thở dài trong lòng.

Trước kia hần tu luyện Cửu Khiếu Tinh Nguyên Công cũng mượn nhờ lực lượng Thiên Tinh luyện thể, nhưng lực lượng Thiên Tinh này lại hoàn toàn khác với lực lượng Thiên Tinh của Tiểu Bắc Đẩu Tinh Nguyên Công.

Cửu Khiếu Tinh Nguyên Công dẫn dắt lực lượng thiên tinh đều là lực lượng tinh thần thoát ly trong thiên địa, loại hỗn tạp cùng một chỗ với thiên địa linh khí này, trở nên mỏng manh, lộn xộn, đồng thời cũng ôn hòa.

Lúc tu luyện, tương đối nhẹ nhõm hơn rất nhiều, sẽ không thống khổ như vậy, đồng thời ứng dụng lực lượng tinh thần cũng tương đối nông cạn.

Nhưng tiểu Bắc Đẩu Tinh Nguyên Công này, chính là trực tiếp từ trên ngôi sao dẫn dắt lực lượng, dẫn xuống đều là tinh lực thuần khiết nhất.

Loại Tinh Lực Đoán Thể này hiệu quả càng tốt, nhưng đồng thời cũng càng thêm thô bạo, đau đớn do rèn thể tạo thành, chỉ sợ không phải người bình thường có thể nhịn được.

Có điều, khiến cho Diệp Trường Sinh lo lắng không phải là đau đớn, mà là nên làm thế nào dẫn dắt càng nhiều lực lượng tinh thần hơn.

“Xem ra phải nghĩ cách này rồi!”

Diệp Trường Sinh mở to mắt, phi chu dưới chân bỗng nhiên tăng tốc, chạy về phía Thiên Uyên Thành.

Thiên Uyên Thành, sau khi Diệp Trường Sinh từ Thiên Linh Cảnh trở về, lập tức trở về động phủ của mình bắt đầu bế quan tu hành.

Hiện tại hắn không thiếu đan dược tinh tiến pháp lực, đan dược đột phá bình cảnh cũng đã chuẩn bị xong, hiện tại chỉ cần một lòng khổ tu là được.

Về phần phương diện linh thạch, trước đó tham gia hội đấu giá, tiêu hao bảy ngàn vạn, bồi dưỡng một trăm con Phệ Kim Trùng thành thực tổn hao một ngàn vạn, từ nhân giới mang tới ba ức linh thạch cũng chỉ còn lại hai trăm triệu hai ngàn vạn.

Nhưng những năm gần đây Diệp Trường Sinh cũng không có ngồi ăn núi, thông qua đấu giá hội ở Man Hoang đấu giá một ít đan dược, linh dược, các loại tài liệu, lục tục kiếm năm ngàn vạn linh thạch.

Cộng thêm hai ngàn vạn linh thạch lúc trước lấy được từ chỗ bọn Triệu Vô Quy, hiện tại trên tay hắn đã có hai trăm chín ngàn vạn linh thạch.

Kể từ đó, tài nguyên cần thiết để tu luyện cũng không thiếu chút nào.

Thời gian vẫn còn rất nhiều, lần này Diệp Trường Sinh tính toán trực tiếp tu luyện tới Hóa Thần trung kỳ lại xuất quan.

Bất quá trước đó, hắn còn làm một việc khác.

Đó chính là dung hợp vài loại hỏa diễm hắn luyện hóa lúc trước.

Diệp Trường Sinh trước tiên dùng Thái Âm Chân Hỏa cắn nuốt Kiền Lam Băng Diễm, sau đó dùng Thái Dương Chân Hỏa thôn phệ Tinh Linh Tử Viêm.

Sau đó, để cho hai loại tiên linh chi hỏa này thôn phệ lẫn nhau, đến cuối cùng, lại đem ngọn lửa Phệ Viêm giết chết Linh tộc kia dung nhập vào.

Cứ như vậy, ngọn lửa trên người hắn đều dung hợp lại với nhau.

“Hy vọng có thể giống như Hàn Lập trong thời không nguyên thủy, bồi dưỡng ra tinh viem chi hỏa!” Diệp Trường Sinh nhìn hỏa diễm dung hợp thành một đoàn, trong lòng thầm nghĩ.

Luồng dung hợp ngọn lửa này còn cần một thời gian ngắn nữa, đợi sau khi thành công, ngọn lửa này đại khái sẽ biến thành một loại linh thú.

Trước kia ngọn lửa trên người Diệp Trường Sinh là một loại thần thông của hắn, nhưng từ sau khi luyện hóa một tia Thái Âm Chân Hỏa, sự tiến hóa của ngọn lửa này đã đi lên một con đường khác.

Ngọn lửa mới bồi dưỡng ra có được linh trí là thứ mẹ nghi ngờ, thậm chí sau này sau khi trưởng thành đến cực hạn còn có khả năng hóa hình.

Bất quá, so với Linh thú chân chính, ngọn lửa này càng dễ dàng bị Diệp Trường Sinh điều khiển hơn, hơn nữa bình thường cũng ở lại trong cơ thể hắn.

Sau khi đặt ngọn lửa lên đó, Diệp Trường Sinh liền đi bế quan tu luyện.

Như vậy, thời gian một ngày trôi qua. Xuân đi thu đến, tòa động phủ này vẫn không phát sinh biến hóa gì.

Trong thời gian này, không biết có bao nhiêu tu sĩ Hóa Thần của Thiên Uyên Thành, nghe nói đại danh鼎鼎鼎鼎 của hắn, muốn đến bái phỏng người kết giao, chạy ra bên ngoài động phủ xem xét, nhưng không nhìn thấy bóng dáng hắn.

Thời gian dần trôi, động phủ của Diệp trường Sinh ở Thúy Lang Sơn không có biến hóa gì, bên trong Thiên Uyên Thành lại là một thế hệ mới thay đổi người cũ.

Thiên Uyên Thành nắm giữ hơn một ngàn tòa Phi Linh Đài liên quan đến hạ giới, cơ hồ là binh quân cứ ba năm sẽ có một tu sĩ Hóa Thần hậu kỳ phi thăng lên.

Những người mới này đến, bổ sung sức mạnh cho tòa thành Thiên uyên, đồng thời cũng mang tới rất nhiều truyền thuyết mới.

Phi thăng tu sĩ, cơ hồ mỗi một vị đều có thể tạo nên danh tiếng nhất định trong thành Thiên Uyên.

Nhưng giọt máu tươi mới này đưa vào cũng không làm cho số lượng chính thể của tu sĩ phi thăng trong Thiên Uyên Thành tăng lên bao nhiêu.

Bởi vì, có người bổ sung vào đây, đồng thời cũng có người không ngừng chết đi.

Những năm gần đây, Diệp Trường Sinh ở nhân giới, cũng có người không ngừng gặp phải nguy hiểm, thiếu chút nữa chết đi.

Bất quá, cũng may những tu sĩ Hóa Thần giới này cơ hồ nhân thủ đều có một hai kiện linh bảo, dẫn đến sức chiến đấu của bọn họ so với người thường mạnh hơn rất nhiều.

Chính vì sự tồn tại của linh bảo này mà bọn họ đã hữu kinh vô hiểm gặp phải nguy cơ, vẫn tiếp tục tồn tại đến bây giờ.

Thời gian trôi qua trong một ngày, hơn tám mươi năm sau, cuối cùng gian phòng đá mà Diệp Trường Sinh tọa hờ lâu đã được mở ra, hắn bước ra từ bên trong, đi về phía một gian thạch thất khác trong động phủ.

Mở ra đại môn thạch thất, bên trong “Vù” một cái, một đoàn quang mang màu bạc vọt tới hắn.

Đoàn quang mang màu bạc cháy hùng hực, đúng là một đoàn hỏa diễm, nhưng quỷ dị chính là, ngọn lửa kia cứ như vậy trôi nổi giữa không trung, không có chút nhiệt độ nào tản ra.

Đối mặt hỏa diễm đột nhiên nhào tới này, Diệp Trường Sinh không có chút kinh ngạc hay bối rối nào, ngược lại trên mặt lộ ra vẻ mỉm cười.

Hắn phát tay, ngọn lửa vọt tới bên cạnh hắn, lúc sau lại hóa thành một con hỏa điều màu bạc, lúc sau lại hóa thành một con ngựa nhỏ màu bạc bay lượn bên cạnh hắn.

Vươn tay ra, ngọn lửa kia liền rơi xuống tay hắn, vui đùa một hồi, Diệp Trường Sinh vung tay lên, ngọn lửa kia liền biến mất trong cơ thể hắn.

Tinh Viêm Chi Hỏa đã được hắn bồi dưỡng ra rồi.

Mà khí tức trên người Diệp Trường Sinh cũng thành linh đi tới Hóa Thần trung kỳ, thực lực tăng lên rất nhiều.

“Hỏa Giao Đan kia thật đúng là rất dễ dùng, tiếp theo phải chú ý tới đầu giá hội Man Hoang kia một phen, xem có thể tìm được thứ gì trợ giúp đột phá bình cảnh hậu kỳ hay không!”

“Về phần đồ vật tăng tiến pháp lực, vừa vặn có thể điều phối dịch Chân Thiềm rồi, mặc dù thứ này là đồ để tăng tiến pháp lực cho tu sĩ Hóa Thần hậu kỳ dùng, nhưng đối với ta mà nói, sử dụng trung kỳ là vừa vặn!”

“Nhưng mà thời hạn tu hành an ổn trăm năm cũng sắp kết thúc, tiếp theo phải bắt đầu chấp hành nhiệm vụ rồi!” Diệp Trường Sinh thầm nghĩ trong lòng.

Hắn đi ra cửa động phủ, chỉ thấy trong một tầng linh quang, mười mấy đạo truyền âm phù màu sắc khác nhau ở bên trong giống như ruồi nhặng không đầu, đâm loạn vào nhau.

Diệp Trường Sinh vẫy tay một cái, bắt lấy tất cả Truyền Âm Phù, tra xét từng cái một.

Đại đa số tin tức này đều đến từ những tu sĩ Hóa Thần trên Thúy Lang Sơn, trên cơ bản đều là những lời khách sáo, muốn cùng hắn quen biết một phen.

Ném mấy tấm phù truyền âm này qua một bên, Diệp Trường Sinh nhìn mấy tấm phù khác.

Có đám người Hương Chi Lễ, Hô lão ma, nội dung là mờ hắn đi tham gia hội.

Nhưng lúc những Truyền Âm Phù này phát tới, Diệp Trường Sinh vẫn luôn bế quan, nên cũng không đến kịp.

Còn có thủ hạ của hắn, Hứa Kính Vũ phát truyền âm phù báo cho hắn biết, trong tiểu đội của hắn, những người tổn thất kia lại bổ sung.

“Hứa gia giám sát chỗ không gian tiết điểm kia vẫn không có động tĩnh gì? Chẳng lẽ trong vòng trăm năm qua, vẫn chưa có người đột phá Hóa Thần sao?” Diệp Trường Sinh nhìn tin tức mà Hứa Trường Vũ gửi tới, trong lòng thầm nghĩ.

Trước khi tới Thiên Uyên Thành, hắn đã nhờ vả gia chủ Hứa gia, để hắn giúp chú ý tới người bay lên trong không gian tiết điểm kia.

Nếu đám nữ nhân của mình phi thăng lên, vậy chắc chắn Diệp Trường Sinh sẽ tiếp ứng.

Nhưng bây giờ, một trăm năm trôi qua, bên kia vẫn không có động tĩnh gì.

“Trước khi ta tới đây, Nhân giới còn có một con Bạch lão quỷ thuộc Thái Nhất Môn, người này đang bế quan, cũng không biết sống hay chết. Cho dù có xuất quan, Nhân giới cũng chỉ có mình hắn là Hóa Thần!”

“Một mình hắn khẳng định không thể đi lên, ta nguyên dự đoán Hàn Lập sau khi đột phá Hóa Thần sẽ đi cùng hắn, xem ra Hàn Lập bây giờ còn chưa đột phá sao?” Diệp Trường Sinh trầm nghĩ.

Lúc trước hắn cố ý dẫn dò những người bên cạnh mình, khi phi thăng ngàn vạn lần không nên cùng Hàn Lập tổ đội phi thăng.

Gã không muốn vận rủi trên người Hàn Lập lan đến gần người bên cạnh mình.

Hơn nữa, nhìn thời cơ đột phá, những người bên cạnh y hơn phân nửa đột phá so với Hàn Lập thì muộn hơn rất nhiều.

Cho nên, trước khi Hàn Lập tiến lên, những người này đại khái cũng sẽ không đi lên.

Diệp Trường Sinh đánh giá, nữ nhân bên cạnh hắn đột phá nhanh nhất, đại khái cũng phải mất một hai trăm năm nữa.

Trong đó khả năng tiên đột phá đầu tiên là Lăng Ngọc Linh hoặc Bạch Dao Di, dù sao tư chất các nàng cũng không kém nhiều lắm, thời gian tiến vào hậu kỳ đại tu sẽ tương đối sớm.

Lăng Ngọc Linh có khả năng là lớn nhất, dù sao nàng cũng đã tiếp nhận sự quán đỉnh của Song Thánh, trực tiếp tu vi tăng vọt đến Nguyên Anh hậu kỳ đỉnh phong.

Ở Nhân Giới muốn đột phá cử quan của Hóa Thần rất khó, so với Linh Giới khó khăn hơn rất nhiều, nhưng cái cửa này hắn là không làm khó được Lăng Ngọc Linh.

“Không biết sau khi ta kết thúc kỳ hạn ba trăm năm ở Thiên Uyên Thành, có thể gặp được người nào trong các nàng không!” Diệp Trường Sinh trong lòng trầm nghĩ.

Hắn đi ra khỏi động phủ, hướng về một tòa kiến trúc nào đó của Thiên Uyên thành bay đi, đồng thời cũng thả ra một ít truyền âm phủ.

”tụ hợp với mấy người Hướnɡ sư huynh đi!” Diệp Trường Sinh thầm nghĩ.

Hắn hóa thành một đạo lưu quang, bay về phía một tòa trà lâu.

Đây là nơi Thanh Minh vệ của Thiên Uyên Thành thường xuyên chạy tới tụ hội, trong trà lâu cung cấp một loại linh trà trân quý lấy được từ trong Vạn Hoang, nếu thường uống mà nói thì đối với tu vi có chỗ tốt không nhỏ.

Sau khi Diệp Trường Sinh ngồi trong một gian phòng trong trà lâu một hồi, xa xa một đạo độn quang cũng bay tới, trong quang mang lộ ra một lão giả trên mặt có vẻ tròn trịa.

Hướnɡ Chi Lễ tới rồi!

“Đông đông!”

Sau đó không lâu, tiếng gõ cửa vang lên, Diệp Trường Sinh đứng dậy, đi tới mở cửa phòng trà.

“Hướnɡ sư huynh, chúng ta đã lâu không gặp!” Diệp Trường Sinh chấp tay cười ha hả nói.

“Diệp sư đệ, người lần này bế quan đã lâu chưa từng xuất hiện a! Ồ? Sư đệ người lần này liền đột phá Hóa Thần trung kỳ rồi hả?!”

Hướnɡ Chi Lễ đầu tiên là nhiệt tình cùng Diệp Trường Sinh hàn huyên vài câu, lập tức phát hiện tu vi của hắn biến hóa, nhất thời trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc rung động.

Hắn không nhìn được mà suýt chút nữa đã kéo cả râu mép xuống mấy sợi.

Hắn tiến giai Hóa Thần mới bao lâu? Nhanh như vậy đã đột phá lần nữa?

Hướnɡ Chi Lễ cảm thấy có mấy phần khó tin, Diệp Trường Sinh tuyệt đối là người thiên tài nhất mà hắn từng gặp.

Phi thăng mới chừng trăm năm, đã đột phá.

Dựa theo tốc độ này, đợi đến lúc hắc đạt một ngàn tuổi, sợ là sẽ tiến giai Luyện Hư sao?

Mặc dù Hường Chi Lễ cũng phi thăng khoảng trăm năm đã thực hiện đột phá tu vi, nhưng tình huống của hắc hoàn toàn khác với Diệp Trường Sinh.

Lúc ở Nhân giới hắc đã tu luyện tới Hóa Thần sơ kỳ đỉnh phong, đã bị kìm nén quá lâu, cho nên mới xuất hiện tình huống đột phá nhanh chóng như vậy.

“Khụ, sư đệ ta bẽ quan tu luyện một khoảng thời gian, không cẩn thận liền đột phá, đều là vận khí, ha ha!” Diệp Trường Sinh cười ha ha hai tiếng nói.

Hường Chi Lễ nghe vậy nhất thời chỉ cười khở một tiếng, vận khí nói cũng quá mức.

Hai người ngồi ở chỗ này một hồi, một lát sau lại có tiếng gõ cửa vang lên, Hường Chi Lễ đứng dậy mở cửa ra, bên ngoài đứng đấy là một vị lão giả mặt ngựa.

Đúng là hảo hữu Phong lão quái của Hường Chi Lễ nhiều năm của Hường Chi Lễ.

Sau khi người này tiến vào phòng trà, cũng vui vẻ hướng Diệp Trường Sinh bắt chuyện, nhưng lập tức vẻ kinh ngạc cũng xuất hiện trên mặt hắc.

“Tu vi của Diệp đạo hữu...”

“Ha ha, Phong đạo hữu ngươi cũng là Hóa Thần trung kỳ sao?” Diệp Trường Sinh cười ha ha, lắc đầu nói.

Phong lão quái vừa nghe lời này, nhất thời lắc đầu giống như đang đánh trống.

“Làm sao có thể so sánh được, chúng ta ở Nhân giới đã đè ép hắc lâu như vậy, nhưng Diệp đạo hữu ngươi...”

Phong lão quái thở dài, cùng Hường Chi Lễ ngồi xuống, ánh mắt nhìn về phía Diệp Trường Sinh vẫn mang theo vài phần kinh ngạc.

Ba người thưởng thức một bình linh trà trên bàn, tùy ý nói chuyện với nhau, kể lại những chuyện Thanh Minh vệ gặp phải trong những năm gần đây.

Các loại sự việc, bao quát ở Thiên Uyên Thành, các loại truyền thuyết trong hai tộc Nhân Yêu, cùng với các loại quái vật man hoang gặp được khi ra ngoài chấp hành nhiệm vụ.

Về phương diện này, tin tức của Diệp Trường Sinh không linh thông như với hai người Hường Chi Lễ.

Dù sao hai người này thường xuyên cùng các loại tu sĩ trao đổi, trà trộn vào trong đám phi thăng tu sĩ, tin tức rất linh thông.

“Nói như vậy, bên trong nhân tộc ta, tinh thâm nhất sử dụng lực lượng tinh thần chính là Thiên Linh Cảnh?” Ánh mắt Diệp Trường Sinh chớp lên, chậm rãi hỏi.

“Hẳn là như vậy, tạo nghệ của Thiên Diệu Linh Hoàng tại những lĩnh vực này rất sâu, rất nhiều về các loại bí pháp, trận pháp ứng dụng lực lượng tinh thần, đều là từ trong Linh Hoàng Cung truyền ra!” Hường Chi Lễ nói.

Diệp Trường Sinh không khỏi nhớ tới lúc trước cùng bọn Triệu Vô Quy đi chấp hành nhiệm vụ, trận pháp lão giả râu dê lấy ra.

Thiên Cương Vạn Tác trận.

Đó là một tòa trận pháp mượn lực lượng tinh thần vây khốn địch.

Lúc ấy nghe lão giả râu dê nói, trận pháp này cũng là lấy được từ trong Thiên Linh Cảnh.

Nhưng lần này Diệp Trường Sinh đi ngang qua Thiên Linh Cảnh, đã từng dừng lại ở một số thành thị, nhưng không hề tiếp xúc với bất cứ trận pháp nào có liên quan tới ngôi sao.

“Xem ra phải đi tới thành chính của Thiên Linh Cảnh một chuyến rồi, nơi đó hẳn là có trận pháp dẫn dắt lực lượng tinh thần!” Diệp Trường Sinh thầm nghĩ trong lòng.

Về phương diện trận pháp, hẳn phải nghĩ cách.

Mặc dù bản thân hẳn ở dưới sự chỉ điểm của Tân Như Âm, cũng nắm giữ rất nhiều kiến thức về trận pháp, kiến thức vượt xa cùng thế hệ.

Nhưng chỉ dựa vào những thứ này cũng không đủ để hấn sáng tạo ra một đại trận có thể dẫn dắt lực lượng Bắc Đẩu Thất Tinh.

“Tên Thiên Diệu Linh Hoàng này quả nhiên thần bí vô cùng, sâu không lường được, vô luận là trận pháp, phù triện hay là khôi lỗi, luyện khí, những lĩnh vực này nàng đều tinh thông không gì sánh được, quả nhiên làm người ta bội phục!”

“Nghe nói nàng từng xuất hiện trong hội đấu giá của thành Thiên Uyên, chỉ tiếc là lúc đó ta đang nhận nhiệm vụ, không thể tham gia hội đấu giá lần trước, đáng tiếc!” Hương Chi Lễ vẻ mặt tiếc nuối nói.

“Ha ha, với thiên tư của Hương sư huynh, sau này sau khi đột phá Luyện Hư kỳ, có thể thoát ly thành Thiên Uyên gia nhập Linh Hoàng Cung, nghĩ tới việc gia nhập một vị tu sĩ phi thăng cấp bậc Luyện Hư, Linh Hoàng sẽ không cự tuyệt, đến lúc đó chẳng phải sẽ dễ dàng gặp mặt Linh Hoàng rồi sao?” Diệp Trường Sinh cười ha ha nói.

“Ha ha, sư đệ nói đùa rồi. Đột phá Luyện Hư là một việc vô cùng khó khăn, sao có thể nói đột phá là đột phá được?”

“Lại nói, nếu thật sự trở thành tu sĩ Luyện Hư, tiểu lão nhi ta cũng không muốn rời khỏi Thiên Uyên Thành, ở chỗ này mặc dù nguy hiểm, nhưng kỳ ngộ cuối cùng cũng nhiều hơn rất nhiều!” Hương Chi Lễ lắc đầu vừa cười vừa nói.

Xem ra hấn đã ném trái vị ngọt trong đủ loại tài nguyên của thành Thiên Uyên, không thể dễ dàng rời đi!

Diệp Trường Sinh nghe vậy cười cười, không nhắc tới đề tài này nữa, ngược lại hỏi: “Nói đi nói lại, chúng ta ngồi đây đã lâu, sao Hô đạo hữu còn chưa xuất hiện?”

Vừa nghe Diệp Trường Sinh nói vậy, Phong lão quái cùng Hường Chi Lễ trên mặt cũng lộ ra vẻ nghi hoặc.

“Chẳng lẽ lão ma kia bây giờ đang chấp hành nhiệm vụ sao?”
Hường Chi Lễ nhướn mày, có chút nghi vấn hỏi.

Phong lão quái nghe vậy lắc đầu liên tục: “Chắc là không phải, lão ma này lần trước đi ra ngoài chấp hành nhiệm vụ, ta còn nhìn thấy hắn, tính toán thời gian, có lẽ mấy ngày tới hắn sẽ chấm dứt nhiệm vụ này, mở ra kỳ nghỉ ngơi nửa năm!”

Hường Chi Lễ nghe vậy thần sắc ngưng trọng vài phần, giống như nghĩ tới điều gì, trên mặt có chút khó coi nói:

“Phong lão đệ, người nói kiểu này, ta ngược lại nhớ ra rồi. Từ sau lần hắn ra ngoài chấp hành nhiệm vụ, đã không còn gặp lại hắn nữa!”

Phong lão quái nghe vậy thần sắc biến đổi, bỗng nhiên thất thanh nói: “Lão ma này sẽ không chết trong lúc nhận nhiệm vụ chứ?”

Khóe mắt Hường Chi Lễ hơi co quắp một chút, chậm rãi nói: “Không phải là không có khả năng này, hai người chúng ta cũng gặp phải vài lần nguy cơ suýt vẫn lạc sao?”

“Tại Thiên Uyên Thành, sớm muộn gì cũng sẽ gặp các loại nguy hiểm, lúc trước Diệp mỗ ra ngoài chấp hành nhiệm vụ kia, thủ hạ cũng tổn thất hơn phân nửa!” Diệp Trường Sinh phụ họa, một bộ dáng cảm khái.

Ba người liếc nhau một cái, đều đứng lên, bay ra phía ngoài.

Bay đến một tòa thanh sắc cự tháp, nghe ngóng mới biết được, hô lão ma quả nhiên là đã chết trong nhiệm vụ lần trước.

Đội trưởng của hắn cũng bị tiêu diệt toàn quân, không ai trốn ra.

“Chẳng lẽ nói bọn hắn tao ngộ dị tộc cấp bậc Luyện Hư kỳ sao?” Hường Chi Lễ nhíu mày hỏi.

“Khó nói, trong tình huống bình thường, cho dù là Phù Lê Chiêu Trạch nguy hiểm như vậy, cũng sẽ không xuất hiện dị tộc cấp bậc Luyện Hư. Dù sao loại lực lượng cấp bậc này, đã xem như là cao tầng các tộc rồi, một khi phát hiện ra một vị, Thiên Uyên Thành bên này lập tức sẽ toàn lực đuổi giết!”

“Nhưng cũng không thể bảo đảm thỉnh thoảng có một hai vị dị tộc Luyện Hư ở những nơi này xuất hiện, để Thanh Minh vệ chúng ta chịu tổn thất nghiêm trọng, loại chuyện này không phải là không có tiền lệ!” Phong lão quái ngập ngừng nói.

“Mà thôi, tiếp theo ba người chúng ta cẩn thận một chút đi, bất kể có phải hay không dị tộc cấp bậc Luyện Hư, chúng ta nên tuần tra vẫn phải tuần tra!” Diệp Trường Sinh đột nhiên nói.

Hương Chi Lễ cùng Phong lão quái nghe vậy yên lặng gật đầu, phát sinh chuyện này, ba người cũng vô tâm tiếp tục tụ hội, vì vậy đều tản đi.

Diệp Trường Sinh lại đi một chuyến tới phường thị, gặp mặt Bằng Phượng một lần, sau khi hai người trao đổi một phen, hẳn quay về động phủ của mình.

Như thế, mấy năm trôi qua, cuối cùng thời kỳ tu dưỡng trăm năm của Diệp Trường Sinh cũng chấm dứt, tiểu đội của hắn lại tổ chức một lần nữa, bắt đầu chấp hành nhiệm vụ.

Lần này lại có thêm nhiều gương mặt mới, thành viên tiểu đội đã bổ sung được mười người.

“Côn Bằng Vũ tiên tử cũng đã đột phá cảnh giới trung kỳ, chúc mừng mừng!” Trên đường Diệp Trường Sinh đi tới cự tháp xanh, vừa vận dụng phải nữ tử tên là Hứa Diệu Vũ, sau khi liếc mắt đánh giá đối phương, trên mặt liền lộ vẻ tươi cười nói.

Đôi mắt đẹp của Hứa Diệu Vũ nhìn thoáng qua Diệp Trường Sinh, trong mắt lóe lên một tia kinh ngạc, vội vàng nói: “Chút tu vi tiên cảnh này của vãn bối sao có thể so sánh với tiền bối!”

“Ha ha ha ha, ngươi quá khiêm tốn rồi, theo ta được biết, ngươi còn chưa đủ ba trăm tuổi phải không?” Diệp Trường Sinh cười ha ha một tiếng nói.

“Vẫn bồi hiện tại là hai trăm hai mươi tuổi!” Đôi mắt đẹp của Hứa Báo Vũ nháy một cái, nói ra tuổi của mình.

“Ồ? Mới hơn hai trăm tuổi thôi sao? Phần tư chất này đích thực không tầm thường!” Diệp Trường Sinh nhìn đôi mắt như ngôi sao của đối phương, sau đó như có điều suy nghĩ nói.

Tuy rằng tu sĩ ở Linh giới tu luyện đích thật là thuận lợi hơn so với tu sĩ Nhân giới rất nhiều, tu sĩ Hóa Thần ba năm trăm tuổi đều có.

Nhưng nàng Hứa Diễm Vũ này hơn trăm tuổi, hơn hai trăm tuổi đã tu luyện đến Nguyên Anh trung kỳ, thiên tư này đích xác cũng rất hiếm thấy.

“Sau này tiên tử có thể đột phá Hóa Thần cũng không thành vấn đề, nếu vận khí tốt nói không chừng đều có một chút cơ hội tiến giai Luyện Hư Đại Đạo!” Diệp Trường Sinh nói.

“Tiền bồi quá khen!” Hứa Báo Vũ vội vàng nói.

Diệp Trường Sinh nghe vậy mỉm cười, cũng không nói nhiều, tiếp tục bay tới phía trước.

Hứa Kính Vũ thấy thế vội vàng đuổi theo, lần này nàng không chỉ đột phá tu vi, còn nhờ Diệp Trường Sinh tặng nàng mấy khối Huyền Ngọc vạn năm một lần nữa luyện chế mấy món pháp bảo, thực lực đại tăng.

Chuyện này đã không thể so sánh với lúc vừa mới gia nhập Thiên Uyên Thành rồi.

Bất quá cho dù tu vi của nàng tăng vọt, vẫn cảm giác không nhìn thấu vị đội trưởng của mình, đối phương dường như càng lúc càng sâu không lường được.

Điều này không khỏi làm cho lòng hiếu kỳ của Hứa Huyền Vũ càng thêm nồng đậm, nàng rất muốn biết, thực lực của vị đội trưởng này bây giờ đang ở mức độ nào?

Sau khi bay vào phòng tiểu đội ba mươi tư, Diệp Trường Sinh quen biết với mấy vị đồng đội mới gia nhập một phen, sau đó mọi người nhận nhiệm vụ.

Lần này đi tuần tra một khu rừng rậm tên là Âm Nguyệt, vẫn là khu vực cấp một nguy hiểm.

Diệp Trường Sinh mặt không biểu tình đem nội dung nhiệm vụ tuyên bố ra, sau đó trong thần sắc thoải mái của các đội viên cũ cùng với sự khẩn trương của đội viên mới, tiểu đội này xuất phát.

Mấy vị lão đội viên này đi theo Diệp Trường Sinh chấp hành nhiệm vụ mấy năm rất rõ ràng, chỉ cần đừng chấp hành nhiệm vụ nguy hiểm như lần trước, như vậy nhiệm vụ tuần tra này đối với Diệp Trường Sinh rất dễ dàng.

Dưới sự che chở của hắn, trên cơ bản mọi người sẽ không gặp phải nguy hiểm gì, ngược lại còn có thể đạt được không ít chỗ tốt.

Như Hứa Huyền Vũ, nàng này chẳng phải là nhờ vào mấy năm chấp hành các loại nhiệm vụ đạt được, rất nhanh đã đột phá đến Nguyên Anh trung kỳ sao.

Chỉ cần đám người mình bình tĩnh đi theo bên cạnh Diệp Trường Sinh, vậy một ngày nào đó có lẽ sẽ đạt được cơ hội đột phá bình cảnh.

Dựa theo tuyến đường tuần tra cố định, đám người Diệp Trường Sinh sau khi đi vào rừng rậm Âm Nguyệt một tháng, rốt cuộc có một ngày, đi tới trước một ngọn núi nhỏ.

Khi nhìn thấy ngọn núi nhỏ này, mọi người trong tiểu đội của Diệp Trường Sinh đều lộ vẻ nhẹ nhõm.

Đây là trạm dừng chân cuối cùng của nhiệm vụ tuần tra lần này, chỉ cần bình yên vượt qua một đoạn đường tiếp theo là có thể chấm dứt nhiệm vụ.

Diệp Trường Sinh nhìn quanh một vòng, nói với mọi người bên cạnh: “Chúng ta ở chỗ này nghỉ ngơi một ngày, sau đó lại xuất phát đi!”

Đội viên đều gật đầu, dón dập đi lên sườn núi, ngồi xếp bằng khôi phục pháp lực.

Diệp Trường Sinh cũng đi tới một khoảng đất trống, ngồi xếp bằng xuống, tay lấy ra một quyển sách cổ, say sưa hứng thú xem.

Đây là một bản bí tịch phù đạo, là Diệp Trường Sinh mua được ở đấu giá hội tại Thiên Uyên Thành một lần, nghe nói là

một quyển phù lục Chân Giải do Thiên Diệu Linh Hoàng lưu lại.

Đương nhiên, có phải do Thiên Diệu Linh Hoàng ra tay hay không, điều này ai cũng không biết, chẳng qua nội dung trong cuốn sách cổ này đích thật là có chút thâm ảo bất phàm, Diệp Trường Sinh đã cầm vật này tìm hiểu rất lâu rồi.

Hắn trên phương diện chế phù, trước kia cũng không hao tổn quá nhiều tâm tư, mãi đến khi Mạc Lan thánh cầm từ trong mảnh vỡ Kim Khuyết Ngọc Thư tìm hiểu ra Thái Nhất Hóa Thanh Phù, hắn mới bắt đầu tiếp xúc trực tiếp với lĩnh vực này.

Từ những bản chép tay của tổ sư Thiên Phù môn lấy được trong cấm địa màu máu đã giúp hắn rất nhiều, giúp cho hắn trong lĩnh vực phù đạo tăng nhanh như gió, chỉ trong thời gian mấy chục năm ngắn ngủi mà đã có trình độ đủ sâu sắc rồi.

Về sau, sau khi đến Linh Giới, lĩnh vực phù đạo của hắn càng lĩnh ngộ sâu hơn, cũng bởi vậy mà chế tạo ra Thái Nhất Hóa Thanh Phù.

Tìm hiểu ra loại phù lục này, Diệp Trường Sinh cũng không có thu tay lại, dù sao Thái Nhất Hóa Thanh Phù này chỉ là một trong bốn loại phù lục trên Kim Khuyết Ngọc Thư.

Hắn còn cần tìm hiểu mấy loại phù lục khác, chế tác ra.

Điều này yêu cầu hắn có tạo nghệ phù đạo càng thâm sâu, Diệp Trường Sinh ở hội đấu giá mua bản điển tịch phù đạo này, bắt đầu đọc.

Mặc dù thời gian đạt được vật này không dài, nhưng Diệp Trường Sinh đã đạt được thu hoạch không nhỏ từ đó.

Đang lúc hắn say sưa xem, đột nhiên bên cạnh có một trận gió thơm thổi tới.

Hứa Dục Vũ ôm hai đầu gối ngồi bên cạnh hắn, cười nhạt một tiếng, nhẹ giọng nói: “Đội trưởng trong lúc nghỉ ngơi này cũng không quên tìm hiểu đạo pháp, khó trách có thể có được tu vi thực lực như ngày hôm nay!”

“Không chừng tương lai đội trưởng, thật sự có thể so sánh với tổ tiên Hứa gia chúng ta!”

Diệp Trường Sinh nghe vậy khép quyển điển tịch lại, trên mặt lộ ra ý cười ôn hòa, nói: “Nhân vật thiên kiêu như tổ tiên nhà ngươi, trên đời này có mấy người có thể so sánh?”

“Tiên tử vẫn xem trọng ta! Bất quá nói trở lại, tổ tiên nhà ngươi mất tích cũng là một hình xăm lớn trong Nhân tộc a!”

Hứa Dục Vũ nghe vậy thở dài thườn thượt, nói: “Cách nói của “Huyền án” đội trưởng này thật sự là quá khách khí, làm gì có hồ sơ gì chứ. Kỳ thật trong lòng Hứa gia chúng ta cũng biết rõ, chỉ sợ tổ tiên hơn phân nửa là cùng những người du lịch Man Hoang kia, từ đó về sau mai danh ẩn tích, chỉ sợ đã vẫn lạc rồi!”

“Trước khi rời khỏi Hứa gia, Băng Phách tiên tử đã đạt tới cảnh giới gì?” Diệp Trường Sinh đột nhiên hỏi.

Hứa Đình Vũ nghe vậy lắc đầu: “Về việc này trong tộc ghi lại rất ít, thiếp thân cũng không thể nào biết được!”

Diệp Trường Sinh nhìn nàng một chút, nhất là dừng lại trên đôi mắt như ngôi sao của nàng một lúc lâu.

Ở Nhân giới, hắn đã từng thấy đôi mắt kia của Băng phách tiên tử, luôn cảm thấy đôi mắt này của Hứa kí vũ có chút giống với mắt của Băng phách tiên tử.

Thực ra không chỉ mình hắn cảm thấy như vậy, ngay cả Băng Phượng cũng có cái nhìn như vậy.

Thậm chí nàng còn hoài nghi, Hứa Diễm Vũ này có phải là nhân vật như muội muội Băng Phách tiên tử hay không.

“Nữ nhân này... Chẳng lẽ... Hay là phản tổ?”

Diệp Trường Sinh đối với Hứa Kính Vũ ôm đủ loại phỏng đoán, trên mặt lại mang theo nụ cười ấm áp, hắn mang theo một tia cổ vũ ý tứ nói:

“Nếu như Băng Phách tiên tử biến mất không thấy nữa, vậy tại sao không để Kỳ Vũ tiên tử thay thế Hưu Băng Phách tiên tử chống đỡ Hứa gia!”

Vừa nghe lời này của hắn, trên mặt Hứa Diễm Vũ lập tức lộ ra vẻ ngạc nhiên, lập tức nói ra: “Đội trưởng nói đùa, Nghệ Vũ làm sao có thể so sánh được với tổ tiên?”

“Ha ha, người như thế nào lại có thể khẳng định người không thể đi đến cảnh giới như tổ tiên nhà ngươi? Người chung quy đều phải có mộng tưởng, hết thấy trên đời này đều có khả năng!” Diệp Trường Sinh nói có thâm ý.

Hứa Báo Vũ nghe vậy lắc đầu liên tục, trên mặt lộ ra vẻ cười khở, đang muốn nói cái gì, lại thấy Diệp Trường Sinh bỗng nhiên biến sắc.

Quyển điện tích trên tay hắn trong chớp mắt biến mất, thay vào đó là một tiểu kỳ màu đen, đứng dậy, hắn nhìn về phía rừng rậm xa xa, quát lạnh: “Là ai?!”

Vừa nghe lời này của hắn, mười tên đội viên lập tức lộ vẻ cảnh giác, đứng dậy lấy pháp bảo ra.

Trong khu rừng rậm này, thần thức của bọn họ bị áp chế, không cách nào thăm dò được quá xa, cũng không cách nào phát hiện ra chỗ dị thường mà Diệp Trường Sinh phát hiện.

Nhưng bọn họ biết, thần thức vị đội trưởng nhà mình cực kỳ nhạy cảm, vượt xa tu sĩ Hóa Thần bình thường.

Nếu hắn phát hiện vấn đề, nơi này khẳng định chính là có cái gì không đúng, vì thế nhao nhao đề phòng.

Diệp Trường Sinh lấy ra dị linh bàn, nhìn thoáng qua, mặt trên không có bất kỳ phản ứng nào.

“Không phải Dị tộc? Hay là, Dị tộc này không bị Dị Linh Bàn bắt được?” Trong lòng Diệp Trường Sinh hiện lên suy đoán.

“Hắc hắc! ” Một tiếng cười lạnh từ trong rừng rậm xa xa truyền đến.

“Thần thức đủ nhạy cảm, rõ ràng ở khoảng cách xa như vậy lại phát hiện chỗ của lão phu, lão phu không thể không bội phục một câu, xem ra thần thức của ngươi đã không thua gì ta rồi!”

Tiếng cười rơi xuống, một thanh âm già nua vang lên, hơi khàn khàn, tràn ngập ác ý không che giấu chút nào.

Vừa nói xong, đột nhiên một đạo lục quang từ trong rừng rậm bắn nhanh ra, tốc độ cực nhanh, mang theo một loại khí thế làm lòng người rét lạnh, phảng phất lục quang này có thể đâm rách hết thấy.

Nháy mắt khi nhìn thấy lục quang này, Diệp Trường Sinh trong lòng rung mình, vội vàng huy động Hắc Phong Kỳ, một đạo lốc xoáy thô to trống rỗng xuất hiện, nhanh chóng di chuyển qua, đánh trúng đạo lục quang kia.

“Àm!”

Lục quang chuyển động một cái, liền đánh tan phong trụ màu đen kia, thế hung mãnh không giảm chút nào bắn tới, sau khi tới gần mới phát hiện, trong đạo lục quang kia vậy mà là một móng vuốt tản ra ánh kim loại sáng bóng.

Phảng phất giống như là dùng kim loại màu xanh biếc chế tạo thành, trên móng vuốt màu xanh lục này tản ra một cỗ sát ý khát máu.

Diệp Trường Sinh hừ lạnh một tiếng, vỗ ót một cái, trên đỉnh đầu hiện lên một ngọn núi nhỏ đen kịt, đồng thời hai tay chà xát, một đạo quang mang tối tăm mờ mịt bay ra, đánh trúng đạo lục quang kia.

Lập tức, tốc độ phi hành của móng vuốt màu xanh kia lập tức hạ xuống, dường như gặp phải chướng ngại gì đó.

Lúc này, Tiểu Sơn mãnh núi đen kịt biến thành cao mấy chục trượng, hung hăng nện xuống, nện ở trên cái móng vuốt màu xanh lục kia.

“Keng keng keng keng!”

Thanh âm phảng phất như sắt thép vang lên, dưới một kích trùng trùng của Nguyên Từ sơn, móng vuốt màu xanh lá kia lập tức bị đánh bay ra ngoài, bay trở về trong rừng rậm.

“Thiên Lang trảo?!” Hứa Quỷ Vũ nhìn thấy móng vuốt màu xanh lá kia, ghen ngào kêu lên sợ hãi.

“Đội trưởng cẩn thận, linh bảo này đối đúng!”

Tiếng nói của nàng vừa mới rơi xuống, liền có một đạo tàn ảnh màu xanh lá từ một bên cấp tốc đánh tới, trong chớp mắt đã đến trước mặt đám người bọn họ.

Dưới khí thế khổng lồ này, Hứa Diệp Vũ và các Nguyên Anh tu sĩ cũng không có chính diện đối phó, chỉ là bị lục sắc tàn quang mang theo khí thế nhẹ nhàng chà xát một cái, liền phun máu bay ngược ra ngoài.

Diệp Trường Sinh sắc mặt không thay đổi, phất tay bắn ra một mảnh hôi quang, chắn trước người mình, đồng thời Nguyên Từ sơn cấp tốc quay lại, hướng về quang mang màu xanh lục nghênh kích.

Dưới sự trở ngại của Nguyên Từ Thần Quang, móng vuốt kia phát ra lục quang hỗn loạn lên, dường như không cách nào bảo trì được ổn định, tốc độ cũng theo đó giảm chậm lại.

Sau đó, Nguyên Từ sơn mạnh mẽ va chạm, đánh văng lang trảo kia ra ngoài.

“Hắc hắc, mắt tiểu nha đầu này thật lợi hại, liếc một cái đã nhận ra linh bảo trong tay lão phu!” Trong rừng rậm, truyền ra tiếng cười âm lãnh.

Đạo thanh âm kia trong rừng rậm giống như xa gần, làm cho người ta không thể nhìn thấu vị trí cụ thể của nó.

Trong lòng mọi người trong tiểu đội của Diệp Trường Sinh không khỏi thấp thỏm, nhất là Hứa Huyền Vũ.

Nàng âm thầm hồi hận vì sao vừa rồi phải hô lên một tiếng, lần này khiến địch nhân cường đại trong bóng tối chú ý tới nàng, đây không phải là chuyện tốt gì.

Vạn nhất đối phương ra tay với nàng, làm sao ngăn cản được?

Chỉ là, vừa rồi nhìn thấy đội trưởng bị tập kích, nàng nhin không được máu nóng trên đầu, vội vàng nhắc nhở một câu, sợ hấn bị ám toán.

Cách làm lỗ mãng này, cũng không giống như biểu hiện tỉnh táo cẩn thận của nàng ngày thường. Dựa theo tính cách nhất quán của nàng, cho dù nhận ra thân phận của kiện linh bảo, cũng nên truyền âm nói cho đội trưởng mới đúng.

Vừa rồi là tim đập mạnh một cái, bất chấp hô lên.

Nghĩ đến những thứ này, trong lòng Hứa Kính Vũ rối loạn, nỗi lòng trở nên vô cùng phức tạp.

“Đội trưởng!”

“Đội trưởng, làm sao bây giờ?”

.....

Từng tiếng kinh hô vang lên, các đội viên của Diệp Trường Sinh lại bố trí tầng tầng lớp lớp bảo hộ trên người, đồng thời cũng đều hướng ánh mắt về phía hấn.

Diệp Trường Sinh phát tay ý bảo bọn họ im lặng, nhanh chóng phân phó: “Các người ở đây kết trận tự ngự, ta đi gặp người này!”

Vừa mới dứt lời, thân ảnh Diệp Trường Sinh đã biến mất tại chỗ, hóa thành một đạo lưu quang, đột nhiên bắn vào trong rừng rậm.

Đám người Hứa Báo Vũ cả kinh, vội vàng dựa vào một chỗ cẩn thận đề phòng.

“Àm!”

Sâu trong rừng rậm, đột nhiên truyền đến một tiếng nổ kịch liệt, ba động khủng bố lan ra bốn phía, bẻ gãy vô số cây cối, khiến cho đám người Hứa Báo Vũ biến sắc, nhao nhao lùi lại một bước.

“Côn Vũ tiên tử, dường như ngươi biết kiện pháp bảo đó? Thiên Lang trảo kia rốt cuộc là cái gì?” Một đội viên sắc mặt có chút khó coi hỏi.

Trên mặt Hứa Báo Vũ hiện lên vẻ ngưng trọng, trầm giọng nói: “Đây là Thiên lang trảo của Yêu tộc Thiên Khuê lang vương, một đôi linh bảo, uy lực cường đại khó tin, chỉ là không biết vì sao lại xuất hiện ở chỗ này!”

“Thiên Khuê Lang Vương?!”

Vừa nghe được cách xưng hô này, sắc mặt mọi người tại đây đều đại biến, thần tình tràn đầy kinh hãi.

Đây chính là một trong những bá chủ của Yêu tộc, ngang hàng với Tam Hoàng của Nhân tộc, là tu sĩ Hợp Thể đỉnh phong, Linh Bảo đối phương đã sử dụng sao có thể xuất hiện ở nơi này?

“Pháp bảo nổi danh nhất Thiên Khuê Lang Vương không phải là Vạn Hi yêu tháp sao? Thiên lang trảo này là?” Một đội viên trên mặt lộ ra vẻ chần chờ hỏi.

“Trước khi luyện chế ra Vạn Hi yêu tháp, Lang Vương thường xuyên sử dụng đôi linh bảo này, mà sau khi luyện chế thành Vạn Hi yêu tháp trên Hồn Độn Vạn Linh Bảng, nó liền không sử dụng đôi linh bảo này nữa!”

“Sau một khoảng thời gian, mọi người tất nhiên chỉ chú ý đến uy danh của Vạn Hi yêu tháp, bởi vậy từ từ xem nhẹ uy lực của đôi vuốt Thiên Lang này không bằng Vạn Hi yêu tháp!”

“Ta cũng có xem qua ghi chép tương quan trong điển tịch của gia tộc, nếu không cũng không nhận ra đây là Linh Bảo!” Vẻ mặt Hứa Dục Vũ ngưng trọng nói.

Nàng vừa dứt lời, chỗ sâu rừng rậm kia lại truyền đến mấy tiếng nổ kịch liệt đến cực điểm, mơ hồ có thể nhìn thấy quang mang màu vàng cùng quang huy xanh sẫm luân phiên lóe lên, khí thế dọa người đến cực điểm.

“Cho dù là Hóa Thần hậu kỳ, cũng rất khó cùng đội trưởng đánh tới tình trạng này, người tới đến đến rốt cuộc là tu vì gì? Chẳng lẽ là tu sĩ Luyện Hư?”

“Có thể xuất ra móng vuốt của Lang Vương, chẳng lẽ là tu sĩ Luyện Hư của Lang Tộc? Nhưng sao tu sĩ Lang tộc lại xuất hiện ở đây, tại sao lại tập kích đội trưởng?” Trong lòng Hứa Khuyết Vũ xuất hiện rất nhiều nghi vấn.

Mà giờ khắc này, ở nơi sâu trong rừng rậm, Diệp Trường Sinh nhìn chăm chú về phía trước hơn trăm trượng, đứng ở một lão giả trên cành cây, mặt mũi tràn đầy nếp nhăn, ánh mắt dần dần lạnh xuống.

Thanh âm hần phát lạnh hỏi: “Người cùng Thiên Khuê Lang Vương có quan hệ gì?”

“Hắc hắc, tiểu tử, nhận ra rồi sao? Nếu lão phu đã đến nơi này, người hần cũng minh bạch vì sao ta phải tới giết người. Vì danh dự Lang Vương cùng vương phi, đành phải mời người đi chết!”

Vừa nói xong, thân hình hần tựa như quỷ mị biến mất, trong rừng rậm, khí tức trên người hần cũng không cảm ứng được chút nào.

Sắc mặt Diệp Trường Sinh lạnh lùng, Hắc Phong Kỳ trong tay bỗng nhiên vung lên, một đạo hắc quang bắn về phía không gian cách hần mấy trượng.

Hắc quang rơi vào không gian vốn không có vật gì, nhưng lập tức phảng phất như bị đánh trúng vào một vật, vùng không gian vặn vẹo một chút, một đạo thân ảnh già nua từ đó rơi xuống.

“Hắc Phong kỳ, đúng như lời người kia nói, vương phi để lại vật này cho người! Tiểu tử, người thật sự rất to gan, dám cả gan lây nhiễm vương phi, hôm nay cho người chết không có chỗ chôn!” Trên mặt lão giả lộ ra sát ý lạnh lùng, ánh mắt lạnh như băng vạn năm.

“Ai chết ai sống, còn chưa biết chừng, chỉ bằng phế vật như ngươi, cũng muốn giết ta?” Diệp Trường Sinh cười lạnh một tiếng nói.

Nghe được lời này của hắn, lão giả mặt đầy nếp nhăn kia giận dữ, lập tức giận quá hóa cười lớn tiếng nói: “Tiểu tử, ta biết ngươi chiến lực bất phàm, có thể vượt cấp giết người!”

“Nhưng thủ đoạn của ngươi có lợi hại đến mấy, chẳng lẽ còn muốn vượt qua đại cảnh giới, giết lão phu hay sao? Ha ha ha ha, loại chuyện này ngay cả lão tổ tông Lang tộc ta còn không làm được, vậy mà ngươi cũng dám si tâm vọng tưởng?”

Lão giả cười lớn, ánh mắt tràn đầy lạnh lùng và khinh thường.

Dưới cái nhìn của hắn, Diệp Trường Sinh là một Hóa Thần trung kỳ, có thể sống chết vượt qua một tiểu cảnh giới giết chết tu sĩ Hóa Thần hậu kỳ.

Hơn nữa, còn là loại Hóa Thần hậu kỳ trên tay không có linh bảo.

Muốn vượt qua rãnh trời giữa Hóa Thần và Luyện Hư, giết chết Luyện Hư sơ kỳ như hắn hoàn toàn là chuyện nằm mơ giữa ban ngày.

Trước khi phái hắn tới giết người này, Lang Tộc bên kia cũng từng điều tra, biết một ít chiến tích của người này.

Dựa vào thực lực Hóa Thần sơ kỳ, chém giết qua Hóa Thần hậu kỳ.

Nhưng sau khi được phân tích cẩn thận, tu sĩ Lang tộc liền phát hiện, thực lực của các Hóa Thần Hậu Kỳ mà hắn giết được đều không được tầm thường.

Ví dụ như, hắn bắt đầu giết chết vị Linh Tộc Hóa Thần hậu kỳ kia, bản thể của hắn không am hiểu chiến đấu.

Sau đó, hắn giết chết những Hóa Thần hậu kỳ kia, phần lớn là trên tay không có Linh Bảo, hoặc là không có nắm giữ thần thông lợi hại.

Vì vậy Lang Vương liền yên tâm phái hắn đi, ban cho hắn đôi linh bảo Thiên Lang thảo.

Một tu sĩ Luyện Hư còn nắm giữ một kiện linh bảo lợi hại, muốn đánh chết một tu sĩ Hóa Thần sơ kỳ chẳng phải là dễ như trở bàn tay sao?

Bất quá, ngoài ý muốn chính là trong những năm này Diệp Trường Sinh đã đột phá Hóa Thần trung kỳ.

Điều này khiến Lang tộc bên kia không thể ngờ tới.

Nhưng như vậy cũng không sao, cho dù đột phá thì sao? Hắc vẫn chiếm ưu thế tuyệt đối.

Diệp Trường Sinh há mồm phun ra một ngụm máu lớn, học ở trên Hắc Phong Kỳ, linh bảo này chỉ một thoáng đã tăng vọt hắc quang, trở nên cực lớn, biến thành từng lá cờ khổng lồ cao mấy chục trượng.

Diệp Trường Sinh cầm lá cờ này mạnh mẽ trên mặt đất, chỉ một thoáng hắc mang phô thiên cái địa từ trên kỳ phiên bật phát ra, bày ra hình dáng phóng xạ hướng bốn phía vọt tới.

Lão giả Lang Tộc giống như nghĩ tới điều gì, sắc mặt hơi đổi, thân hình chớp động, đang muốn lui về phía sau.

Nhưng trên Hắc Phong Kỳ bắn ra những quang mang kia, lại dường như bỏ qua khoảng cách không gian, trong chớp mắt đã xuất hiện ở ngoài ngàn trượng.

Chỉ một thoáng, trong tất cả khu vực bị quang mang màu đen bao phủ, trở nên một mảnh đen kịt, không cảm giác được mây gì liên quan đến Linh giới.

Hắc Phong Kỳ bao phủ khu vực này, tất cả đều bị kéo vào trong không gian bản thể của hắc.

Diệp Trường Sinh và lão giả Lang tộc xuất hiện trong không gian Hắc Phong kỳ, hai người đứng đối diện nhau.

Trong mắt lão giả Lang tộc hiện lên một tia lo lắng, nhưng vẫn cười lạnh nói: “Thế nào? Cho rằng đem lão phu kéo vào trong không gian này là có thể đối phó lão phu sao?”

“Đội giết ngươi, linh bảo này sẽ là của lão phu, Nguyên Từ sơn của ngươi!”

“Hắc hắc, tu sĩ Nhân giới các ngươi, linh bảo trên tay thật đúng là nhiều!” Lão giả Lang tộc hắc hắc cười lạnh nói.

Diệp Trường Sinh vung tay, lập tức trong phiên không gian này, cuồng phong phô thiên cái địa hướng lão giả Lang tộc dũng mãnh lao tới.

“Linh Bảo của ta để ở đây, muốn cướp đi, xem ngươi có bản lĩnh này hay không!”

Lão giả Lang tộc hừ lạnh một tiếng, trên đỉnh đầu treo lên một toà thạch tháp phát ra bạch quang sáng chói, bạch quang chiếu rọi, gió lốc bốn phía đều không thể tới gần.

Cùng lúc đó, hai luồng sáng xanh lại lần nữa từ trên người hắn bay ra, bắn về phía Diệp Trường Sinh.

Bất quá lần này, hai đạo lục quang kia cũng không cách nào giống như trước, xuất quỷ nhập thần, tốc độ kinh người.

Trong không gian đen kịt, phảng phất như có từng tầng từng tầng rung động nổi lên, khiến cho tốc độ lục quang kia bay ra không ngừng chậm lại.

Thấy một màn này, lão giả Lang tộc kia thần sắc biến đổi mãnh liệt, thầm nghĩ Hắc Phong kỳ này quả nhiên khó giải quyết.

Nhưng lập tức, hắn hắc hắc cười lạnh, thò tay vào trong ngực, lấy ra một cây thanh đồng đoản qua.

“Thiên Ma Qua? Hóa ra Hô lão ma là do ngươi giết chết?”
Diệp Trường Sinh liếc mắt một cái liền nhận ra thân phận đoản qua đồng xanh kia, sắc mặt lạnh lùng nói.

“Hô lão ma? Hắc hắc, ngươi nói đến hồ lô hả? Không sai, hắn chính là ta giết, giết, số lượng linh bảo trong tay đám người các ngươi thật đúng là không ít, nếu ta gặp được, đương nhiên không thể buông tha!” Lão giả Lang Tộc không thèm để ý chút nào nói.

Đối với hắn mà nói, tiện tay giết chết tu sĩ phi thăng của mấy giới này cũng không phải là chuyện gì ghê gớm.

Nói không chừng, sau khi nói chuyện này cho Lang Vương, Lang Vương ngược lại còn tán thưởng hành động này của hắn.

Dù sao, tu sĩ phi thăng giới những người này đều có khả năng biết chuyện Linh Lung và Diệp Trường Sinh.

Đã như vậy, vì không muốn tin tức truyền bá ra ngoài, làm cho Lang Vương mất mặt, vậy giết chết tất cả những người này cũng là hợp tình hợp lý.

Đã giúp Lang Vương giấu diếm chuyện mất mặt này, còn để cho mình đạt được vài món linh bảo, quả thực là lưỡng toàn mỹ.

Trong khoảng thời gian này lão giả Lang tộc này đợi ở bên ngoài, chỉ chờ giết chết đám người Diệp Trường Sinh thôi!

Hắn cầm đoản qua đồng thau trong tay, nhẹ nhàng vạch về phía trước một cái, một đạo quang nhận dài mấy trăm trượng liền từ trên đoản qua đồng thau kia bắn ra, hướng về phía Diệp Trường Sinh.

Cùng lúc đó, đôi móng vuốt sói kia lại lần nữa bắn nhanh ra, hóa thành hai đạo quang mang u lục, tốc độ cực nhanh phóng tới.

Diệp Trường Sinh lập tức thôi động Hắc Phong Kỳ, thúc giục ra từng đạo phong bạo đen kịt, ngăn cản hai kiện linh bảo này.

Chỉ là, với uy lực của Hắc Phong Kỳ, muốn duy trì vùng không gian này đồng thời phải đi đối phó với hai kiện Linh Bảo căn bản là chuyện không có khả năng.

Bất quá, Diệp Trường Sinh thôi động Hắc Phong Kỳ cũng chỉ để cho nó tạm thời dây dưa hai kiện linh bảo này, chính hắn vừa thôi động Nguyên Từ sơn bay ra, chống đỡ lại quang nhận từ cây giáo đồng xanh kia phát ra.

Đồng thời, há miệng phun ra một cái tiểu đỉnh màu xanh lơ lửng trước người, hắn vỗ nhẹ một cái, nắp tiểu đỉnh mở ra, một chùm thanh ti bay ra quấn lấy hai luồng lục quang kia.

“Tốt tốt tốt! Trên người ngươi quả nhiên có ba kiện Linh Bảo, tốt!” Lão giả Lang tộc kia nhìn thấy một màn này, phảng phất vô cùng kinh hỉ, nhin không được cười ha ha lên.

Dường như theo gã thấy, ba kiện linh bảo này đều sắp trở thành vật trong lòng bàn tay của gã.

“Lấy pháp lực của một tu sĩ Hóa Thần như ngươi, đồng thời thôi động ba kiện linh bảo, đặc biệt là muốn dùng Hắc Phong Kỳ này duy trì vùng không gian này, ta cũng phải xem pháp

lực người có thể chống đỡ được bao lâu!” Lão giả Lang Tộc hắc hắc cười lạnh, bộ dáng không chút hoang mang.

Đối với hắn mà nói, thủ đoạn của Diệp Trường Sinh đúng là rất nhiều, thực lực cũng khá mạnh, vậy mà có thể ngăn cản được từng lớp từng lớp công kích của hắn.

Thế nhưng, một tu sĩ Hóa Thần có thể thi triển ra những thủ đoạn này, cũng chính là cực hạn rồi, lấy pháp lực của tu sĩ Hóa Thần, căn bản không thể chống đỡ được với thời gian đấu pháp dài như vậy.

Vốn là tu sĩ Hóa Thần có thể thúc dục một kiện linh bảo đôi địch, đã tương đương tiêu hao pháp lực.

Mà Diệp Trường Sinh lại đồng thời thúc giục ba kiện, lão giả Lang tộc kết luận chắc chắn hắn không thể nào kéo dài quá lâu.

“Người nói không sai, pháp lực của ta hoàn toàn chính xác không cách nào chèo chống được thời gian rất dài, bất quá trước khoảng thời gian này, giết người là thừa sức rồi!” Diệp Trường Sinh cười hắc hắc, trên mặt lộ ra vẻ lạnh lùng.

“Người nói cái gì?”

Lão giả Lang tộc vừa dứt lời, liền nhìn thấy trên người Diệp Trường Sinh bỗng nhiên bay ra hơn trăm điểm sáng màu vàng óng.

Hắn sững sờ, còn chưa kịp thấy rõ thì những điểm sáng màu vàng óng kia đã bay đến trước mặt.

“Phệ Kim Trùng?!”

Một tiếng thét thê lương vang lên, lão giả Lang Tộc dường như nhìn thấy vật gì đó không thể tưởng tượng nổi, sắc mặt hoảng hốt.

“Tạp sát! Tạp sát...”

Những con Phệ Kim Trùng thành thực dữ tợn này khiến lão giả Lang Tộc trầm xuống, hơn trăm con Phệ Kim Trùng nhào tới quang mạc do tháp của lão giả hình thành, há miệng hung hăng cắn tới.

Trong khoảnh khắc, màn sáng màu trắng kia bị thôn phệ mất đi, pháp bảo phòng ngự mất đi hiệu lực, lão giả Lang tộc kinh hô một tiếng, lập tức từng đạo vòi rồng đen kịt bên ngoài màn sáng liền quét tới.

Bên trong vòi rồng màu đen bao hàm vô số phong nhận nhỏ bé, vọt tới người gã.

Lão giả Lang tộc há mồm gầm gừ một tiếng, cả người đột nhiên biến thành một con sói đen khổng lồ, gần như đội trời đạp đất xuất hiện trong không gian do Diệp Trường Sinh tạo thành.

Mảnh không gian này lập tức lung lay muốn ngã, chỗ biên giới xuất hiện một vết rạn, lộ ra ánh sáng bên ngoài.

Sau khi nó biến thành bản thể, không gian Hắc Phong kỳ tựa hồ không vây khốn được nó, mà những phong nhận đen kịt kia nhào tới, nhao nhao bị sợi lông sói to lớn trên thân sói xám xịt kia bắn ngược trở về.

“Grào!”

Há mồm rống to một tiếng, đôi móng vuốt Thiên Lang kia đột nhiên bay trở về, về tới trên song trảo của lão giả Lang tộc.

Hắn ngóc đầu lên, hai chân trước hiện ra lục quang âm u hung hăng hướng Diệp Trường Sinh đè xuống.

Diệp Trường Sinh vội vàng gọi Nguyên Từ sơn trở về chắn trước người, sau đó thần thức lập tức điều khiển hơn trăm con Phệ Kim Trùng hướng thân thể cực lớn của Hắc Lang đánh tới.

“Ầm!”

Một tiếng nổ mạnh nặng nề vang lên, Nguyên Từ sơn bị rung chuyển mạnh, Diệp Trường Sinh lẫn cả ngọn núi này trực tiếp bay ngược ra ngoài.

Cùng lúc đó, trên người cự lang bỗng nhiên bộc phát ra một tiếng kêu thê lương thảm thiết kinh thiên động địa!

Chỉ thấy trên trăm con bọ cánh cứng dài nửa xích phẳng phát vàng rờng tạo thành, đánh vào trên thân con sói đen to lớn kia, từng ngum từng ngum thôn phệ.

Mặc dù so sánh với thân thể cao lớn của con sói đen kia, những con trùng này tựa hồ bé nhỏ không đáng kể.

Nhưng trong chớp mắt, những con bọ cánh cứng này đã cắn nuốt một lượng lớn máu thịt trên thân thể con sói đen.

“A!

!”

Tiếng kêu thê lương thảm thiết vang lên, hai móng sói đen cực lớn mãnh liệt xé ra, không gian trong Hắc Phong kỳ này lập tức giống như tấm vải rách bị xé rách, ánh sáng bên ngoài cũng chiếu vào.

Cự lang đạp chân một cái, lập tức đằng không nhảy ra ngoài, thoát ly không gian Hắc Phong kỳ này.

Một khi thoát khỏi sự khống chế của Hắc Phong kỳ, hành động của cự lang lập tức trở nên nhanh nhẹn, toàn thân nổi lên từng đạo hắc quang, những lông mao trắng kiện kia đan vào một chỗ, hướng tới từng con kim sắc bọ cánh cứng đánh tới.

Cùng lúc đó, cự lang không chút khách khí điều khiển thanh đồng đoàn qua hướng một con bọ cánh cứng hung hăng chém tới, bộ dáng không chút sợ hãi chính mình.

Hai cái chân sau chống trên mặt đất, đứng thẳng lên, hai chân trước lông lánh lục quang, hướng trên thân giáp trùng màu vàng kia xé tới.

Hắn tựa hồ muốn mượn sự giúp đỡ của những linh bảo này, đem hơn trăm con Phệ Kim Trùng này tiêu diệt tất cả.

Đều bất chấp đi đối phó Diệp Trường Sinh, chỉ muốn đem đám Phệ Kim Trùng này từ trên người lột xuống.

Chỉ là, khi hắn điều khiển Linh Bảo trảm lên người từng con Phệ Kim Trùng, lại chém bay Phệ Kim Trùng ra ngoài.

Phệ Kim Trùng kia kim quang lập lòe trên giáp xác không tổn hao lông tóc, ngay cả cái ấn đều không bị chém ra.

Từ trong Hắc Phong kỳ đi ra, Diệp Trường Sinh thấy một màn như vậy cười lạnh một tiếng.

Giáp xác Phệ Kim Trùng thành thực cứng rắn tới mức nào?

Ngay cả tu sĩ Hợp Thể kỳ cũng không thể bắt được, ngay cả tu sĩ độ kiếp cũng muốn cầm lấy để luyện chế pháp bảo phi thăng, một tu sĩ Luyện Hư sao có thể phá vỡ được mấy con Phệ Kim Trùng này?

Con cự lang màu đen này bận rộn cả buổi, nhưng chỉ đánh bay mấy con Phệ Kim Trùng trên người mà thôi.

Nhưng đám Phệ Kim Trùng này sau một hồi lục đục trên mặt đất, lại bị cỗ lực đạo kia phá hủy, lập tức dưới sự thao túng của Diệp Trường Sinh đánh về phía cự lang màu đen.

“Đó là cái gì?”

Xa xa, thành viên tiểu đội Diệp Trường Sinh vốn đang cẩn thận từng li từng tí phòng bị công kích có khả năng xuất hiện trong rừng rậm.

Lúc này, chợt thấy xa xa có một con sói lớn màu đen đột nhiên xuất hiện, ngửa mặt lên trời thét dài, đôi móng vuốt lóe ra lục quang, cào mạnh lên người mình.

“Thật sự là tu sĩ Lang tộc? Vì sao Lang tộc phải đối phó đội trưởng?” Sắc mặt Hứa Báo Vũ lập tức trở nên trắng bệch, trong lòng kinh hãi thâm nghĩ.

Đang lúc mọi người bởi vì con cự lang toàn thân đột nhiên xuất hiện khí thế khổng lồ làm chấn kinh thì đột nhiên, một tòa cự sơn đen kịt trống rỗng xuất hiện ở trên không của cự lang.

“Ầm!”

Ngọn núi màu đen khổng lồ đập mạnh xuống, nặng nề nện lên người cự lang đen kịt kia, ầm vang đã đập con cự lang màu đen kia nằm rạp trên mặt đất.

“Grào!

!”

Tiếng rống thê lương vang lên, sau khi cự lang bị đè sấp xuống, dưới sự chỉ huy của Diệp Trường Sinh, mấy chục con Phệ Kim trùng theo mắt, lỗ tai, mũi, thất khiếu của cự lang chui vào, cái miệng lớn bắt đầu cắn nuốt.

Ngọn giáo ngắn đồng xanh biến lớn mấy trăm trượng, nhấc lên thiên địa nguyên khí khôn cùng, hung hăng chém về phía Diệp Trường Sinh.

Đòn này có uy lực khai sơn đoạn hải.

Diệp Trường Sinh há mồm phun ra một đoàn tinh huyết, vẩy ở trên Hắc Phong Kỳ, sau đó mạnh mẽ vung lên, chỉ một thoáng, một cơn gió đen kịt xuất hiện trước mặt hắn, từ trong vài tấc chớp mắt biến thành lớn trăm trượng, thiên địa nguyên khí chung quanh điên cuồng bị tụ lại, ngưng tụ ở trong vòi rồng màu đen.

“Grào!”

Vòi rồng đen trực tiếp hóa thành một con giao long đen kịt, nó đón lấy đoàn qua đồng thau kia.

“Ầm!”

Cả hai va chạm vào nhau, chỉ một thoáng, ba động thiên địa nguyên khí khủng bố, khiến cho tất cả mọi người trong phạm vi mấy chục vạn dặm đều phát giác được, nhao nhao dời ánh mắt đi.

Sắc mặt Diệp Trường Sinh tái nhợt, tay nắm Hắc Phong kỳ, pháp lực điên cuồng tràn vào, còn cự lang bên kia lại gào thét điên cuồng, mặc kệ liều mạng lao về phía hắn nhưng vẫn bị Nguyên Từ sơn cự lớn ngăn lại.

“Ầm!”

“Ầm!”

.....

Hắc lang cự lớn sau khi liên tiếp va chạm vài chục cái, liền ngừng lại mãnh liệt, thân thể phảng phát cứng đờ, đứng ngây người tại chỗ không nhúc nhích.

Sau đó, một tiếng ầm vang lớn, thân thể cự lang té trên mặt đất, máu tươi từ thất khiếu chảy ra, trong khoảnh khắc hội tụ

thành một mảnh hồ nước nhỏ.

Một đoàn ô quang từ trên đầu cự lang bay ra, quang mang chột lóe, liền hướng xa xa vọt đi.

Lúc này, Diệp Trường Sinh huy động Hắc Phong Kỳ, sau một khắc, một cơn gió xoáy màu đen lập tức xuất hiện trên đỉnh đầu cự lang kia, lập tức bao phủ đạo ô quang kia.

Diệp Trường Sinh rất nhanh bay tới trên đỉnh đầu cự lang, giơ tay vỗ Hư Thiên Đỉnh, một chùm tóc xanh bay ra, bao bọc đoàn ô quang kia vào trong, quán chặt chẽ, sau đó kéo vào trong đỉnh.

Nấp đỉnh hợp lại, yêu đan cùng nguyên thần của lang tộc luyện hư tu sĩ tất cả đều bị vây chết ở trong Hư Thiên Đỉnh.

“Ong ong ong!”

Một hồi tiếng trùng minh vang lên, từ thân thể cự lang, bay ra hơn trăm kim sắc quang điểm, Diệp Trường Sinh vỗ linh thú trạc, hơn trăm con Phệ Kim Trùng kia tất cả đều bay vào trong linh thú thủ trạc.

Diệp Trường Sinh lại vung Hắc Phong Kỳ lên, một mảnh ô quang rơi ra, bao lại thi thể cự lang màu đen. Trong chớp mắt, thi thể này liền biến mất không thấy đâu.

Trên mặt đất, một thanh đoản qua đồng xanh rơi xuống, Diệp Trường Sinh tiến lên nhặt nó lên, cất vào trong ngực.

Ba ba lượt quét dọn chiến trường sạch sẽ, sau đó nhìn lại hướng sườn núi nhỏ kia.

Trên đó, mười đội viên của Diệp Trường Sinh giờ phút này đang trợn mắt há hốc mồm.

“Đó là... Tu sĩ Luyện Hư?”

“Hình như là... tu sĩ Luyện Hư của Lang tộc!”

“Nó... Đã chết?!”

.....

Hắc Thiết Vệ Phong lộn xộn, ánh mắt đờ đẫn, khuôn mặt cứng ngắc, dường như làm thế nào cũng không thể tin được cảnh tượng trước mắt này.

Bọn họ thậm chí còn không kịp suy nghĩ vì sao vị tu sĩ Lang tộc này muốn tập kích Diệp Trường Sinh, cả người đắm chìm trong loại rung động kinh ngạc này.

Hóa Thần trung kỳ tu sĩ, giết được tu sĩ Luyện Hư, việc này quả thực như mờ hão huyền.

Lúc này, Diệp Trường Sinh đã bay tới, nhất thời những hắc thiết vệ này vội vàng cung kính chào đón hắn, ánh mắt tràn đầy kinh hãi và kính sợ.

“Vừa rồi ta kịch chiến với một con hung thú Hóa Thần hậu kỳ trong Man Hoang chạy tới, dùng hết thủ đoạn cuối cùng cũng đánh chết nó, các ngươi thấy rõ chứ?” Mặt Diệp Trường Sinh không chút biểu tình, kinh ngạc hỏi.

Hắn vừa mới giết chết một vị tu sĩ Luyện Hư, hai đầu lông mày còn mang theo vài phần sát khí, thần sắc không giận mà uy. Lời nói của Giao Bằng mang theo một loại ý tứ chấn nhiếp không nói nên lời.

Hắc thiết vệ sớm đã bị một câu kinh hãi nói không nên lời, lúc này nào dám nói lời khác, đương nhiên là hắn nói cái gì thì nói cái đó.

Liếc trộm ánh mắt lạnh như băng của Diệp Trường Sinh, mấy tên hắc thiết vệ này trong lòng phát lạnh, âm thầm thề tuyệt đối không nói ra chân tướng của ngày hôm nay.

Cứ theo lời Diệp Trường Sinh nói để cho người khác biết, mặc kệ lang tộc luyện hư vì sao muốn giết hắn, đây cũng không phải chuyện bọn họ có thể nhúng tay vào.

Hai bên đều không đắc tội nổi, bị cuốn vào đâu cũng là tử cục, biện pháp tốt nhất là giả vờ không biết.

“Đội trưởng, kế tiếp ngươi tính làm thế nào?” Hứa Kính Vũ nhin không được tiến lên một bước, lo lắng hỏi.

Tuy rằng không hiểu vì sao tu sĩ Luyện Hư của Lang tộc muốn tập sát Diệp Trường Sinh, nhưng nếu hắn và Lang tộc đã gây ra thù oán như vậy, vậy thì e rằng hắn không thể sống lại ở Thiên Uyên Thành này được.

Mặc dù trên danh nghĩa là dù là Lang Vương cũng không thể can thiệp vào Thiên Uyên Thành, không thể dễ dàng đi giết

người của Thiên Uyên Thành.

Nhưng quy củ chỉ là quy củ, có đôi khi chỉ ra vẻ, ước thúc tu sĩ tầng dưới chót một chút.

Đối với bậc cao tăng tuyệt đối của Yêu lương tộc như Lang Vương, làm sao có thể quản được hắn?

Hắn có lẽ sẽ không chạy đến Thiên Uyên Thành để đánh chết Diệp Trường Sinh, nhưng chỉ cần âm thầm giở chút thủ đoạn, biện pháp giết hắn còn nhiều lắm.

Ví dụ như giao dịch cùng một vị trưởng lão thành Thiên Uyên, sau đó vị trưởng lão này an bài một nhiệm vụ điều Diệp Trường Sinh ra khỏi Thiên Uyên Thành, sau đó để cao thủ Lang tộc đánh giết hắn.

Thậm chí ngay cả Lang Vương cũng có khả năng đích thân xuất động, khi đó cho dù Diệp Trường Sinh có nhiều thủ đoạn hơn nữa cũng đừng hòng chạy thoát.

Ánh mắt Diệp Trường Sinh lạnh lùng nhìn mọi người một cái, lập tức nói: “Các người chờ ở đây đã, không có mệnh lệnh của ta, không được rời khỏi!”

Mười tên Hắc thiết vệ nghe thấy lời này, trong lòng đều run lên, da đầu tê dại đáp ứng.

Diệp Trường Sinh lập tức mở ra Hắc Phong Kỳ, sau khi một đạo hắc quang hiện lên, cả người biến mất không thấy gì nữa.

Điều này khiến trong lòng Hắc Thiết Vệ bắt đầu lo lắng bất an.

“Vũ Tiên Tử, quan hệ giữa ngươi và đội trưởng là tốt nhất, ngươi nói xem hiện tại hắn có ý gì, có phải hay không...” Chờ một lát, một gã Hắc Thiết Vệ nhin không được truyền âm cho Hứa Huyền Vũ, hỏi.

“Có phải điều gì đó không? Ngươi cảm thấy đội trưởng sẽ giết chúng ta diệt khẩu sao?” Hứa Chỉ Vũ như cười như không nhìn hắn một cái, dữ tợn hỏi.

“Còn Vũ tiên tử nói đùa, tại hạ sao lại có ý nghĩ như vậy, chẳng qua là cảm thấy đội trưởng bây giờ thoát nhin có chút lạ lẫm mà thôi!” Tên Hắc Thiết Vệ kia cười khan một tiếng, vội vàng nói.

Hứa Huyền Vũ nghe vậy không nói gì, nhưng sắc mặt cũng mơ hồ có chút tái nhợt.

Trong lòng nàng cũng có vài phần lo lắng, không chỉ hai người bọn họ, trong lòng toàn bộ Hắc Thiết Vệ nơi này đều mang theo vài phần lo lắng.

Sợ Diệp Trường Sinh vì ngăn ngừa chuyện vừa rồi tiết lộ ra ngoài, giết bọn họ diệt khẩu.

Nếu như không phải sợ thực lực mà Diệp Trường Sinh vừa thể hiện ra, chỉ sợ hiện tại đã có người muốn trốn đi rồi.

Trong không gian Hắc Phong kỳ, Diệp Trường Sinh tuy không nhìn thấy sắc mặt lo sợ bất an của các đội viên kia, nhưng trong lòng có thể đoán ra bảy tám phần ý nghĩ của bọn họ.

Những người này có thể có ý nghĩ như vậy cũng không kỳ quái, nếu như đổi lại là Diệp Trường Sinh, người nào trong bọn họ cũng sẽ nghĩ như vậy.

Gã căn bản sẽ không chờ đợi, sẽ không ký thác hy vọng vào nhân từ của đội trưởng, mà sẽ dùng hết tất cả phương pháp, lập tức chạy trốn.

Hắn, còn có Hàn Lập, cùng với Hướng Chi Lễ mà Nhân giới phi thăng lên đây, Phong lão quái, chỉ sợ đều sẽ làm như vậy.

Đây chính là chỗ khác của tu sĩ phi thăng bọn họ cùng bản địa tu sĩ.

Chẳng qua hiện tại Diệp Trường Sinh cũng không nghĩ tới những người bên ngoài nữa, hắn vỗ Hư Thiên Đỉnh, một đoàn thanh quang bao vây lấy một đoàn ô quang xuất hiện.

Trong ô quang là nguyên thần của lão giả Lang tộc kia, nhìn thấy Diệp Trường Sinh xuất hiện, trên mặt người này lộ ra vẻ hoảng sợ, đau khổ cầu xin.

Nhưng Diệp Trường Sinh lại không để ý chút nào, trực tiếp nắm lấy đạo nguyên thần này, trong đôi mắt lóe lên quang mang kỳ lạ, bắt đầu sưu hồn.

Thần thức của hắn bây giờ so với Luyện Hư sơ kỳ còn mạnh hơn, là lấy vị tu sĩ Lang tộc này, căn bản ngăn không được thần hồn cường đại của hắn.

Không biết qua bao lâu, thần hồn này trực tiếp tán loạn, mà sắc mặt Diệp Trường Sinh lại trở nên âm trầm.

“Xa lão yêu!

!”

Hắn lạnh lùng nói ra cái tên này.

Sau khi sưu hồn người này, ngọn nguồn sự tình liền rõ ràng.

Sau khi Linh Lung trở lại Linh giới, liền triệt để đoạn tuyệt với Lang Vương, mà một vị Đại Thừa duy nhất của Yêu tộc, chẳng biết tại sao lão tổ Ngao Khiếu của Ngân Nguyệt Lang tộc đột nhiên xuất hiện mang đi Linh Lung, từ đó cái tên hôn nhân này và Linh Lung có tên là tồn vong thực sự.

Vì sao Ngao Khiếu lại để mắt tới Linh Lung, vì nguyên nhân này mà Diệp Trường Sinh đã biết.

Linh Lung ở hạ giới bị nhốt vạn năm, sau khi thoát khốn lại là nhân họa đặc phúc, lập tức thức tỉnh Thất Tinh Nguyệt thể trân quý nhất trong tộc Ngân Nguyệt Lang.

Loại thể chất này chỉ cần trưởng thành, tỷ lệ Linh Lung có thể đột phá đến Đại Thừa kịch liệt tăng lên, cho nên con Ngao Khiếu lão lang này lập tức coi trọng Linh Lung đến rồi, vội vàng đón cháu gái mình đi, miễn cho Lang Vương soạn soạn.

Mà bởi vì phải cân nhắc rất nhiều nguyên nhân lang tộc truyền thừa, Ngao Khiếu cũng không có truy cứu việc lang vương hại đến Linh Lung bị vây ở hạ giới.

Tránh thoát một kiếp Thiên Khuê lang vương cũng không vì vậy mà dừng lại, trong lòng hắn biệt khuất không thôi, vì thế muốn điều tra xem Linh Lung ở hạ giới rốt cuộc gặp phải chuyện gì, vì sao đột nhiên trở về?

Kết quả lúc này, vừa vặn nghe nói năm đó một con tiểu yêu theo Linh Lung hạ giới phi thăng lên, vì vậy Lang Vương lập tức để tâm phúc đi hỏi về sự tình của Xa lão yêu.

Đối mặt với câu hỏi của Yêu vương, Xa lão yêu tất nhiên không dám giấu diếm chút nào, không chút do dự đem tất cả những gì lão biết nói ra.

Kết quả là khi biết được phân thân Ngân Nguyệt của Linh Lung ở cùng một chỗ với tu sĩ Nhân tộc như Diệp Trường Sinh thì lang vương đã nổi giận không thôi.

Hắn hận không thể lập tức ra tay xé nát tu sĩ Nhân tộc nhỏ nhỏ kia.

Thế nhưng, sau khi tỉnh táo lại, hắn cũng không dám tự mình ra tay, thậm chí ngay cả phái ra hóa thân cũng không dám.

Bởi vì hắn biết, bất luận là mình, hay là chính mình hóa thân nhất cử nhất động, đều sẽ bị người nhìn thấy trong mắt.

Nếu như hắn tự mình xuất động đi đối phó người kia, rất nhanh nhận được tin tức của hắn, những kẻ đối đầu kia sẽ phát động lực lượng đi điều tra hắn vì sao lại có cử động khác thường như vậy.

Một khi bị bọn họ biết được ngọn nguồn của sự tình, thì mặt mũi Lang Vương cũng mất sạch không còn một mống.

Một người quyền cao chức trọng như Lang Vương, có đôi khi mặt mũi còn trọng yếu hơn cả tính mạng của nó, chuyện này, nó không muốn nó tiết lộ ra ngoài chút nào.

Cho nên, liền phái ra một đám thủ hạ không để người khác chú ý đến mình cầm vuốt Thiên Lang đi đánh chết Diệp Trường Sinh.

Dựa theo ý chỉ lang vương mà vị lang tộc này luyện hư linh ngộ, hắn không chỉ muốn giết Diệp Trường Sinh, mà còn phải đánh chết tất cả người ở nhân giới phi thăng lên.

Xa lão yêu, tất nhiên cũng không ngoại lệ!

Hắn trông mà thèm thuồng Linh Bảo trên người những người này, nếu cướp được tất cả thì thực lực của hắn sẽ tăng lên bao nhiêu đây?

Chỉ tiếc, hắn còn chưa kịp đi làm những chuyện này, đã bị Diệp Trường Sinh giết!

Sau khi xem xong ký ức của người này, Diệp Trường Sinh im lặng đến cực điểm.

Từ lúc ở nhân giới, hắn đã cân nhắc qua chuyện sau khi bọn Xa lão yêu đi lên có tiết lộ bí mật gì hay không.

Nhưng lúc ấy hắn cần Xa lão yêu tàn sát trăm vạn yêu chúng, luyện chế yêu hồn thạch xây dựng Nghịch linh thông đạo đơn giản hóa, cho nên lời thề sẽ để cho hắn thông qua Nghịch linh thông đạo đi lên.

Mà mấy vị Nhân tộc Hóa Thần còn lại cũng phát ra lời thề tương ứng, vì phi thăng Linh Giới, giữa hai bên không được công phạt lẫn nhau, toàn tâm hiệp lực đi làm chuyện này.

Vì vậy, cho dù Diệp Trường Sinh muốn đối phó với lão yêu xe cũng không cách nào đối phó.

Về phương diện khác, hắn luôn cảm thấy Xa lão yêu không phải kẻ ngu, hắn là biết nhân giới có một số chuyện không thể nói ra.

Nói ra việc bê bối của Thiên Khuê lang vương, lang vương có thể tha cho hắn sao?

Hắn cũng là một trong những người biết chuyện, nếu không để cho tên bê bối này nổi tung, thì cách tốt nhất chính là giết chết tất cả những người biết chuyện.

Nhưng ai có thể biết, cuối cùng Xa lão yêu cũng nói ra.

Cũng không biết hắn nghĩ thế nào.

Sau khi ở một thời gian trong không gian Hắc Phong kỳ, Diệp Trường Sinh đại khái thu thập một chút, lập tức rời khỏi mảnh không gian này.

Xuất hiện ở trên sườn núi nhỏ kia, thần sắc Diệp Trường Sinh đã dịu xuống, ôn hòa nói với mấy vị đồng đội kia:

“Chư vị, đoạn đường tiếp theo, chỉ sợ Diệp mỗ không thể đi cùng các ngươi được nữa rồi!”

Nghe hắn nói vậy, thần sắc mười tên Hắc thiết vệ nhất thời trở nên khác nhau.

“Chúng ta ở chung cũng đã được một thời gian rồi, cũng coi như là có chút duyên phận, sau ngày hôm nay, duyên phận này cũng sẽ bị cắt đứt!”

“Những đan dược này, các người cầm lấy mà tu luyện đi, coi như là một ít tâm ý của đội trưởng ta tặng cho các người!”

Diệp Trường Sinh nói xong, ném mười vòng tay trữ vật ra, chia ra rơi vào tay mỗi đội viên.

Những người này dùng thần thức dò xét bên trong, phát hiện bên trong là mấy bình đan dược, trên mỗi bình còn có tên gọi đan dược, tất cả đều là đồ vật thích hợp tăng tiến pháp lực ở cảnh giới Nguyên Anh kỳ.

Đang lúc mọi người bởi vì ban thưởng bất ngờ này mà kinh hỉ, lại nghe Diệp Trường Sinh nói:

“Các người cầm những đan dược này, an tâm tu hành, chuyện xảy ra hôm nay, không nên nói ra ngoài, các người cũng biết rồi!”

“Nếu như thành Thiên Uyên bên kia hỏi vì sao ta chưa trở về, các người cứ nói sau khi ta giết chết con hung thú Man Hoang kia, đạt được thiên tài địa bảo nào đó trên người nó, sau đó liền không quay đầu lại mà trốn vào sâu trong Man Hoang!”

Diệp Trường Sinh nói một phen, khiến cho đám Hắc thiết vệ này thần sắc âm tình bất định.

Diệp Trường Sinh đang muốn bảo bọn họ nói dối tập thể Thiên Uyên Thành.

Bất quá, vừa nghĩ tới loại uy thế mà Diệp Trường Sinh biểu hiện ra, bọn họ cũng không có lựa chọn khác, tựa hồ chỉ có thể nói dối.

Nếu không, chẳng phải là đắc tội với vị đội trưởng này một cách sâu xa sao?

Hơn nữa, hiện tại cũng đã thu được chỗ tốt của hắn, còn có thể nói gì đây?

Một tay một gậy cải, một tay đại bổng, nhóm đội viên rất nhanh đã thu hết những suy nghĩ khác vào đáy lòng.

Lúc này, Hứa Kính Vũ lại tiến lên một bước, có chút lo lắng hỏi: “Đội trưởng, vậy Diệt Trần Đan của người bây giờ phải làm sao?”

Nhìn nàng này một cái, Diệp Trường Sinh đột nhiên nói: “Trước đó ta có ngẫu nhiên đạt được một loại đồ vật có thể tẩy sạch khí tức dị giới, cho nên không cần Diệt Trần Đan!”

“Thì ra là thế!” Hứa Kính Vũ phảng phất yên lòng, lui trở về.

Nàng dùng thần thức nhìn vào vòng tay trữ vật mà Diệp Trường Sinh ném qua, trong mắt không khỏi hiện lên một tia vui mừng.

Bên trong vòng tay trữ vật này không chỉ có đại lượng đan dược có thể giúp cho nàng nhanh chóng tu luyện đến Nguyên Anh trung kỳ đỉnh phong, còn có vài loại tài liệu có thể giúp nàng đột phá bình cảnh.

Có những đan dược này, tiến độ tu luyện của nàng tất nhiên có thể tăng nhanh hơn rất nhiều, nói không chừng trước khi tiểu thiên kiếp hàng lâm, nàng đều có thể thử đột phá Hóa Thần.

Đúng lúc nàng đang kinh ngạc vì sao Diệp Trường Sinh lại tặng nàng nhiều như vậy, lúc này bên tai nàng vang lên tiếng của Diệp Trường Sinh.

“Côn Bằng Vũ tiên tử, sau khi người trở về Thiên Uyên Thành, giúp ta làm một việc!”

Hứa Báo Vũ trong lòng cả kinh, dị sắc trong mắt chợt lóe rồi biến mất, bất động thanh sắc truyền âm trở về: “Đội trưởng mời nói, chỉ cần Vũ Côn Bằng làm được nhất định sẽ tận lực đi làm!”

“Sự tình rất đơn giản, người đi giúp ta liên hệ một người bên Yêu tộc, thời gian liên hệ cùng phương pháp lấy tín đồi phương đều ở trong vòng tay trữ vật ta đưa cho người, sau khi liên hệ với đối phương, liền giao một phong thư trong vòng tay trữ vật cho người nọ! “

“Chuyện này rất quan trọng, trong Thiên Uyên Thành ta chỉ tin tưởng một mình người, cho nên xin nhờ cậy!”

Hứa Báo Vũ nghe vậy, trong lòng lập tức hiện ra một cảm động được tín nhiệm, vội vàng đáp lại: “Đội trưởng yên tâm, chuyện này ta nhất định nghĩ cách giúp người làm cho tốt!”

“Được, đa tạ người, trên đường trở về nên tận lực cẩn thận chút, sau này ta không cách nào phụng bồi người tiếp tục đi xuống được, người phải tự mình chú ý!”

Hứa Báo Vũ nghe vậy, đôi mắt đẹp không nhịn được nhìn về phía Diệp Trường Sinh, chỉ thấy vẻ mặt hắn ôn hòa nhìn mình, trong đôi mắt mang theo một tia tiếc nuối, mang theo một tia quan tâm, còn có một loại ý vị khó nói rõ.

Trong lúc nhất thời, mũi nàng đau nhức, thiếu chút nữa không khống chế nổi cảm xúc của mình.

Tựa hồ đội trưởng đối với nàng có một loại đặc biệt chiều chuộng?

Đây cũng không phải là bởi vì nhân tình phải trả lại tổ tiên!

Lẽ nào...

Giờ khắc này, trong lòng Hứa Diễm Vũ không khỏi có một loại cảm giác khác thường dâng lên, cả người tựa hồ cũng xấu hổ mấy phần.

Nhưng ngay lập tức, nàng lại bắt đầu khó chịu, bởi vì sắp phải tách đội trưởng ra rồi!

“Được rồi, chúng ta cứ từ biệt, nơi đây không nên ở lâu, các người cũng mau rời đi!” Diệp Trường Sinh nhìn thật sâu mọi người, cuối cùng nói một câu, lập tức hóa thành một luồng sáng biến mất trong rừng rậm.

Nghe nói như thế, ánh mắt của Hứa Huyền Vũ không khỏi ửng hồng, suýt chút nữa thì rơi lệ.

“Đội trưởng, ta sẽ ở trong Thiên Uyên thành chờ người trở về!” Nhìn bóng lưng rời đi của hắn, Hứa Cù Vũ yên lặng trầm nghĩ.

Trong rừng rậm, Diệp Trường Sinh cũng không bay quá xa, nhìn những đồng đội đứng nguyên tại chỗ một lát, sau đó lập tức rời đi, trong mắt hắn hiện lên vẻ trầm ngâm.

“Nữ tử Hứa Kính Vũ này hẳn là đáng tín nhiệm, hướng chi ta còn dùng tình cảm công thể với nàng, nàng có thể đem tin tức

truyền vào tay Băng Phượng!”

“Thiên Uyên Thành trở về không được rồi, cũng may ta không có thói quen lưu đồ đạc trên người trong động phủ, động phủ ít đồ vật, nếu mất thì cũng sẽ biến mất!”

“Chỉ có thể ly khai hai tộc Nhân Yêu, xâm nhập vào trong Man Hoang. Bất quá trước đó, có một số việc không xử lý một chút, ta cũng không cam tâm!” Diệp Trường Sinh trong lòng thầm nghĩ.

Nghĩ như vậy, Diệp Trường Sinh đột nhiên quay đầu nhìn về phía một gốc đại thụ cách đó hơn mười trượng, ánh mắt lập loè, kinh ngạc nói: “Đạo hữu xem lâu như vậy, cũng nên đi ra gặp mặt một lần chứ?”

Hắn vừa nói xong, gió thổi qua rừng, một trận tiếng rít, cành lá trên cây đại thụ kia chập chờn, lại không có bất kỳ phản ứng nào.

Diệp Trường Sinh thấy cảnh này, con mắt hơi híp lại, trên người tỏa ra ánh sáng, phảng phất như muốn ra tay.

Lúc này, một tiếng cười như chuông bạc từ trên tán cây kia vang lên, tiếng cười trong trẻo mang theo vài phần mềm mại đáng yêu, câu dẫn tới lòng người ngửa ngáy.

Một lát sau, một đạo bạch quang hiện lên, lộ ra một bóng người đứng ở trên tán cây, nhìn về phía Diệp Trường Sinh bên này.

Ánh mắt Diệp Trường Sinh thoáng di động, nhìn về phía đạo nhân ảnh này, lọt vào trong tầm mắt là một đôi chân thon thả mềm mại, xinh xắn lung linh, trên đôi chân thon dài thẳng tắp khép lại cùng một chỗ, dáng người thướt tha mềm mại, tư thái câu hồn đoạt phách.

Dáng người xinh đẹp kia, khiến người ta không chút nghi ngờ, bóng người trong ánh sáng trắng này tuyệt đối là một vị mỹ nhân tuyệt đại.

Chỉ là, khi ánh mắt chuyển dời đến trên gương mặt trắng nõn như ngọc kia, lại lập tức làm cho người ta thất vọng.

Khuôn mặt tuy trắng nõn nhẵn nhụi, nhưng ngũ quan lại bình thường, nhìn không ra chút nào màu sắc.

Cảm ứng được khí tức trên người đối phương, Diệp Trường Sinh hít mắt lại, ngập ngừng nói: “Thì ra là vị tiên bối Luyện Hư kỳ!”

Nữ tử trên tán cây cười khanh khách một tiếng, một đôi chân trắng như tuyết trông rỗng rỗng đi vào trong hư không, từng bước như sinh liên đi xuống phía dưới.

Đồng thời, tiếng nói nhu hòa vang lên bên tai Diệp Trường Sinh: “Ta đã ở chỗ này một thời gian dài như vậy, con sói già kia không hề phát hiện ra ta, làm sao ngươi phát giác được?”

“Ta đây ẩn nặc khí tức phù lục, tự hỏi là gặp phải tu sĩ Hợp Thể kỳ bình thường, cũng tuyệt đối phát hiện không được, không lẽ ngươi chỉ là một tu sĩ Hóa Thần trung kỳ, thần thức còn vượt qua tu sĩ Hợp Thể kỳ?”

Trong mắt cô gái kia tràn đầy vẻ tìm tòi nghiên cứu, dường như tràn ngập tò mò đối với Diệp Trường Sinh.

“Thần thức của ta tự nhiên không thể so sánh với tu sĩ Hợp Thể, có thể phát hiện Hóa Quang phù của tiên bối, cũng là cơ duyên xảo hợp mà thôi!” Diệp Trường Sinh đột nhiên nói.

“A? Ngươi lại có thể nhận ra đây là Hóa Quang Phù?” Nữ tử kia tựa hồ có chút ngoài ý muốn.

“Ha ha, chuyện này có gì khó mà phát hiện chứ, tiên bối vừa nãy cũng đã nói rồi, người có thể nắm chắc để cho tu sĩ Hợp Thể cũng không phát hiện được sự tồn tại của người, trong hai tộc Nhân Yêu có thể làm được điều này cũng chỉ có Hóa Quang phù mà thôi!”

“Chỉ là, hóa quang phù này nghe nói là Thiên Diệu Linh Hoàng nghiên cứu ra phù lục, cho tới nay đều chưa bao giờ lưu truyền ra ngoài, chỉ có người của Linh Hoàng Cung mới có thể sử dụng, tiên bối chẳng lẽ là người trong Linh Hoàng Cung?” Ánh mắt Diệp Trường Sinh lóe lên, hỏi.

“Hi hi, tiểu tử nhà ngươi cũng thật thú vị, ta còn chưa nghe được lai lịch của ngươi đâu, ngươi đã bắt đầu truy cứu ta rồi!”

Bạch y nữ tử cười hi hi, hỏi ngược lại Diệp Trường Sinh: “Rốt cuộc ngươi là ai? Vậy mà có thể để cho Thiên Khuê Lang Vương phái thân vệ đuổi giết ngươi?”

“Nghe con sói già kia nói, ngươi vậy mà cùng Linh Lung vương phi kia có gì đó?” Về mặt nữ tử kia tràn đầy tò mò, trong thần sắc mang theo nồng đậm thăm dò ý tứ.

“Tiền bối vẫn chưa trả lời câu hỏi của ta mà?” Diệp Trường Sinh bất động thanh sắc nhắc nhở.

“Ha ha, ngươi không chịu lỗ chút nào, như vậy đi, ta trả lời ngươi câu hỏi của ngươi, ngươi cũng trả lời câu hỏi của ta đi, thế nào?” Bạch y nữ tử khẽ cười nói.

“Cũng được, vậy mời tiền bối trả lời trước đi!” Diệp Trường Sinh nói.

Bạch y nữ tử nghe vậy khẽ cười, nói: “Ngươi nói cũng không sai, ta đích thật xuất thân Linh Hoàng Cung, hơn nữa còn là thị nữ bên cạnh Linh Hoàng!”

“Bây giờ, ngươi nên trả lời vấn đề của ta!”

“Ta và Linh Lung chỉ quen biết nhau, cũng không hề nói đến một cước!” Diệp Trường Sinh nghiêm mặt nói.

Bạch y nữ tử nghe vậy nhin không được trợn mắt, không vui nói: “Đạo hữu nói vậy là không thật, ta trả lời vấn đề của ngươi, ngươi lại qua loa lấy lệ với ta như vậy sao?”

“Đây đâu phải là qua loa? Tất cả những gì ta nói đều là thẳng thắn nói cho ta biết!”

“Ha ha, nếu như ngươi và Linh Lung không có gì xảy ra, lang vương kia tại sao phải truy sát ngươi?”

“Ai biết đầu óc hần có vấn đề gì không? Có lẽ là bởi vì ta từng tiếp xúc với Linh Lung ở hạ giới, mà hần có bệnh thích tinh thần sạch sẽ?”

“Hơn nữa tiền bối nghi ngờ ta không thẳng thắn nói thẳng, chẳng lẽ ngươi trả lời ta bằng trăm phần trăm sao?” Diệp Trường Sinh không chút khách khí hỏi.

Vừa nghe nói như thế, bạch y nữ tử trên mặt tươi cười liền ngưng trệ, bỗng nhiên thở dài nói: “Những phi thăng tu sĩ các ngươi, thật đúng là không dễ tiếp xúc!”

“Mà thôi, vấn đề vừa rồi coi như kết thúc, ta còn có một vấn đề, ngươi có biết giữa Lang Vương cùng Linh Lung vương phi

vì sao đột nhiên quyết liệt không?” Cô gái áo trắng kia có bộ dáng rất bất quáỉ hỏi.

“Tiền bối hỏi những thứ này làm gì?” Về mặt Diệp Trường Sinh quáỉ dị hỏi.

“Ta tò mò, sao nào, người có ý kiến gì à?” Cô gái áo trắng tức giận nói.

“Ha ha, tiền bối có hiểu kỳ hay không, đây là chuyện của chính người, không liên quan gì tới ta, ý kiến của ta thì thế nào?”

“Tuy nhiên, ta cũng rất khó trả lời câu hỏi này của tiền bối. Việc riêng giữa hai người bọn họ, làm sao ta có thể biết được?”

“Lang vương cùng Linh Lung quyết liệt, ta đoán có lẽ là vì Linh Lung bị nhốt ở hạ giới hơn vạn năm, nhưng Lang Vương lại mặc kệ không quan tâm!” Diệp Trường Sinh đột nhiên nói.

“Là vì nguyên nhân này sao?” Bạch y nữ tử khẽ cười một tiếng, bộ dạng không quá tin.

“Bây giờ đến lượt ta hỏi thăm tiền bối, tiền bối nếu xuất thân từ Linh Hoàng Cung, xin hỏi tiền bối có nắm giữ trận pháp dẫn dắt lực lượng tinh thần không?” Trong mắt Diệp Trường Sinh hiện lên một vòng dị sắc hỏi.

Trong lòng hắn mang theo vài phần chờ đợi, bất động thanh sắc nhìn tới.

Bạch y nữ tử nghe thế, sau đó lẳng lặng nhìn hắn một lát, bỗng nhiên nở nụ cười xinh đẹp, nói: “Người hỏi vấn đề này, chẳng lẽ là người cần trận pháp như vậy sao?”

“Tiền bối, đây có được xem là một vấn đề mới không?” Diệp Trường Sinh bất động thanh sắc nói.

“Hừ, thôi, ta không muốn người hỏi nhiều nữa. Cái trò này cứ tạm ngừng lại. Vấn đề cuối cùng này của người, ta có thể trả lời người!”

“Trận pháp dẫn dắt lực lượng tinh thần, ta đã học được từ Linh Hoàng, nếu như người muốn trận pháp như vậy, phải lấy một vài thứ trên người ra trao đổi đấy!” Nữ tử áo trắng kia ngập ngừng nói.

“Nguyên lai tiền bối một mực ở lại chỗ này, là coi trọng trên người Diệp mỗ thứ gì, đã như vậy, ta cũng không có gì tốt hơn, ta đích xác cần một tòa trận pháp có thể dẫn dắt tinh thần chi lực, tiền bối muốn vật gì trên người ta để trao đổi, kính xin nói thẳng!” Diệp Trường Sinh thành khẩn nói.

“Ngươi sai rồi!” Bạch y nữ tử đột nhiên nói.

“Ta ở lại đây cũng không phải là muốn lấy đồ vật trên người ngươi, mà chỉ đơn thuần cảm thấy hứng thú với Linh Lung vương phi với chuyện của ngươi mà thôi!”

“Ta muốn biết, có phải ngươi đội nón xanh cho Lang Vương không!”

“Cùng lắm, một tu sĩ hạ giới nhỏ nhỏ như ngươi làm thế nào cầu kết được với những cô gái như Linh Lung? Theo ta được biết, ngạo khí của nàng trong hai tộc Nhân Yêu cũng là rất ít người có thể sánh được, năm đó ngay cả Lang Vương nàng cũng không thể nào thấy được!” Cô gái áo trắng nghiêm trang nói.

Diệp Trường Sinh lập tức ngạc nhiên!

Nữ nhân này có điểm gì đó kỳ quái!

Diệp Trường Sinh vẻ mặt không nói nên lời nhìn nữ tử không chút che dấu cái lòng bát quái của mình trước mặt, còn lý lẽ thẳng thừng.

“Nhưng mà làm một cuộc giao dịch với ngươi cũng không phải là không được!” Bạch y nữ tử đột nhiên nói.

Diệp Trường Sinh nghe vậy, trong lòng yên tâm, thầm nghĩ chỉ cần nữ nhân này nguyện ý giao dịch là tốt rồi.

“Tiền bối muốn gì?” Diệp Trường Sinh hỏi.

“Chính là linh bảo của ngươi, Thiên Lang trảo của ngươi!” Nàng thân nhiên nói ra mục đích của mình.

“Móng vuốt Thiên Lang? Ha ha, tiền bối muốn món Linh Bảo này sao?” Trên mặt Diệp Trường Sinh lộ ra vẻ ngoài ý muốn.

“Ta lấy vật này tự nhiên là có ích, thế nào, ngươi bằng lòng dùng kiện Linh Bảo này trao đổi một tòa trận pháp có thể dẫn dắt Tinh Thần Chi Lực không?” Nữ tử áo trắng kia dữ tợn hỏi.

“Móng vuốt Thiên Lang không phải là Linh Bảo bình thường. Là Linh Bảo hộ thân trước đây của Lang Vương, vật này lợi hại vượt xa Linh Bảo bình thường!” Diệp Trường Sinh nheo mắt nói.

“Linh bảo này có lợi hại nữa, ngươi dám mang theo trên người sao? Ngươi không sợ Lang Vương tìm ra ngươi bằng cách này sao?”

“Tiền bối không cần hù dọa ta, nếu ta muốn che giấu cảm giác của Lang Vương cũng không phải là không có cách, tiền bối nếu muốn dùng cái này để ép giá, chỉ sợ đã tìm sai chủ ý!” Diệp Trường Sinh thần sắc không đổi nói.

“Ha ha, ta cũng không có ý định ép giá, nói đi, ngươi còn muốn thứ gì?” Nữ tử áo trắng thân nhiên nói.

“Trận pháp ta muốn không phải đơn giản có thể dẫn dắt tinh thần chi lực trận pháp, mà là một tòa trận pháp có thể dẫn dắt

tinh lực Bắc Đẩu Thất Tinh tới, tiền bối nếu có thể thỏa mãn yêu cầu này, ta đáp ứng giao dịch này!” Ánh mắt Diệp Trường Sinh chớp lên, nói.

“Ở chỗ ta không có trận pháp chuyên dẫn dắt Bắc Đẩu Thất Tinh!” Bạch y nữ tử thần nhiên nói.

Nghe y nói vậy, trong lòng Diệp Trường Sinh lập tức trầm xuống.

Tiểu Bắc Đẩu Tinh Nguyên Công là phải nhất định phải dẫn dắt tinh lực của Bắc Đẩu Thất Tinh mới có thể tu luyện, nếu như đổi lại là tinh lực của các ngôi sao khác, cưỡng ép tu luyện sợ rằng không xảy ra vấn đề gì.

“Tuy nhiên, ta lại có thể thiết kế cho ngươi một bộ trận pháp chuyên dẫn dắt lực lượng Bắc Đẩu Thất Tinh, ngươi xem như thế nào?” Trên mặt nữ tử bỗng nhiên lộ ra ý cười, nói ra.

Diệp Trường Sinh nghe nói như thế, trong lòng bỗng nhiên vui mừng, nhưng lập tức thần sắc trở nên trầm ngâm, chậm rãi hỏi:

“Thiết kế riêng cho ta một bộ trận pháp? Ta cũng không cho rằng đôi vuốt Thiên Lang này có thể có giá trị như vậy. Tiền bối còn có điều kiện gì cứ việc đưa ra hết đi!”

“Ngươi rất thông minh, một đôi vuốt Thiên Lang đích xác không đáng giá với trận pháp của ta, ta cần có một thứ trên người ngươi!” Trong mắt nữ tử áo trắng lộ ra tinh quang, thần sắc trên mặt không hề hờ hững nữa.

“Cái gì?”

“Nguyên Từ sơn!”

“Không thể nào!” Diệp Trường Sinh vừa nghe thấy Nguyên Từ sơn lập tức cự tuyệt!

Mặc dù hẳn có thể dùng Hoa Linh Thạch phục chế một tòa Nguyên Từ sơn tương tự lần nữa nhưng kiện linh bảo này hẳn sẽ không dễ dàng giao ra.

“Ha ha, ta biết ngay ngươi sẽ không đồng ý mà!”

“Như vậy, Diệp đạo hữu nghe ta nói một lần giao dịch nữa xem nào?” Nữ tử áo trắng ra vẻ không chút bất ngờ, trên mặt

mang theo nét cười dữ tợn nói ra.

“Mời nói!”

“Diệp đạo hữu có từng nghe nói qua Thiên Bảo Thượng Nhân?” Bạch y nữ tử thần sắc ngưng trọng phun ra một cái tên khiến cho Diệp Trường Sinh trong lòng cả kinh.

“Thiên Bảo Thượng Nhân đại danh鼎鼎 như thế, Diệp mỗ tự nhiên là đã nghe qua. Nghe nói hắc luyện khí chi thuật độc bộ nhị tộc Nhân Yêu, cơ hồ không ai có thể vượt qua!” Diệp Trường Sinh bất động thanh sắc nói.

“Ha ha, đúng là như vậy, thuật luyện khí của Thiên Bảo Thượng Nhân, dù là chủ nhân Linh Hoàng Cung cũng là rất là bội phục! Thậm chí, Linh Hoàng còn hoài nghi người này luyện khí chi thuật có thể cao siêu như thế, là bởi vì hắc nắm giữ một trang Kim Khuyết Ngọc Thư!” Bạch y nữ tử thần sắc ngưng trọng nói ra một câu làm cho những người khác nghe xong có thể vô cùng kinh hãi.

Diệp Trường Sinh cũng đứng lúc trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc: “Kim Khuyết Ngọc Thư? Nếu là như vậy, ngược lại cũng có thể nói, cũng chỉ có loại thuật luyện khí này của Tiên giới, mới có thể khiến hắc rèn ra nhiều Linh Bảo kinh người như vậy!”

“Chẳng lẽ tiên bối đã tìm được động phủ của Thiên Bảo Thượng Nhân?” Diệp Trường Sinh dò hỏi.

“Người đoán không sai, ta từ hơn một trăm năm trước đã phát hiện động phủ Thiên Bảo Thượng Nhân, hắc nắm giữ một tờ Kim Từ Ngọc Thư cùng với vài món Linh Bảo hắc luyện chế, đều có thể ở trong động phủ này!”

“Trong những linh bảo này, có linh bảo leo lên Hồn Độn Vạn Linh Bảng đây!” Bạch y nữ tử nhìn Diệp Trường Sinh đầy thâm ý nói.

“Nếu tiên bối nói với ta về những chuyện này, vậy chắc là lúc đoạt bảo, gặp phiền toái gì rồi?”

“Người muốn mượn Nguyên Từ Thần Quang của ta đi lấy bảo vật? Chỉ tiếc là, ta sẽ không trở lại lãnh thổ của hai tộc Nhân Yêu nữa, kế hoạch của tiên bối sắp thất bại rồi!” Diệp Trường Sinh nói.

“Ai nói cho người động phủ của Thiên Bảo Thượng Nhân nằm ở lãnh thổ của hai tộc Nhân Yêu?” Nữ tử áo trắng kỳ quái hỏi.

Diệp Trường Sinh nghe vậy thần sắc kinh ngạc, lập tức khôi phục bình thường, cau mày nói: “Chẳng lẽ Thiên Bảo Thượng Nhân không thiết lập động phủ trong cương vực của hai tộc Nhân Yêu?”

“Xem ra không phải động phủ của thành Thiên Uyên rồi!”
Diệp Trường Sinh trong lòng thầm nghĩ.

“Hừ, lão gia hỏa này cũng giáo hoạt dị thường, tựa hồ không muốn lưu lại một thân bảo vật của hắn cho hậu nhân, đem tất cả bảo vật để lại ở một chỗ hoang dã nào đó! “

“Chỗ đó là một mảnh Kim Từ lĩnh vực tự nhiên, bao phủ phương viên ngàn dặm, Thiên Bảo Thượng Nhân ở nơi đó thiết trí Lương Nghi Nguyên Thần đại trận, tụ lực Kim Từ lại để thủ hộ động phủ!”

“Cho dù là tu sĩ Hợp Thể Kỳ, cũng không có cách nào cưỡng ép xâm nhập vào trong, chỉ có thể mượn nhờ Nguyên Từ sơn trên người của người, mới có thể mở ra một thông đạo an toàn!” Nữ tử áo trắng hừ lạnh một tiếng nói ra.

“Nguyên lai là như vậy, tiền bối nói như vậy, ngược lại làm cho ta cũng cảm thấy có chút hứng thú!” Ánh mắt Diệp Trường Sinh như có điều suy nghĩ, thầm nghĩ.

Cẩn thận ngẫm lại, Thiên Bảo Thượng Nhân uy chấn nhân yêu hai tộc mấy vạn năm, trên người có nhiều đỉnh cấp bảo vật như vậy, mà trong tòa động phủ của hắn, Thiên Uyên Thành lại chỉ phát hiện một tên Ngọc Cốt Nhân Ma, hơn nữa chỉ phát hiện ở trên người hắn có Kim Từ Ngọc Thư, điều này cũng rất bất hợp lý.

giải thích duy nhất chính là vị lão tiền bối Nhân tộc này sớm đã đem toàn bộ bảo vật của mình giấu ở chỗ khác.

Xem ra, lời nói của nữ tử áo trắng này cũng không phải là không có lý do.

“Thế nào? Ta mời người cùng đi thăm dò bảo tàng Thiên Bảo Thượng Nhân. Người giúp ta mở ra tòa động phủ kia đi. Ta chỉ cần một trang Kim Đình Ngọc Thư và vài món pháp bảo có

thể trợ giúp độ kiếp bên trong, còn lại tất cả đều thuộc về ngươi, thế nào?” Bạch y nữ tử nói.

Diệp Trường Sinh nghe vậy thâm cười lạnh vài tiếng.

Hiện tại nàng nói rất dễ nghe, nhưng nếu thật sự mở động phủ, bảo vật phân chia như thế nào thì khó mà nói được.

Nàng thật sự có thể dễ dàng giao những bảo vật khác ra sao?

Bất quá, Diệp Trường Sinh cũng không sợ nữ tử này trở mặt, dù sao hắn cũng có lá bài tẩy nhất định.

Hơn nữa, vì để dẫn dắt tinh thần lực trận pháp, nhất định phải đáp ứng giao dịch này của nàng!

“Yêu cầu của tiền bối có chút ép buộc, loại tu sĩ có uy danh to lớn như Thiên Bảo Thượng Nhân này, động phủ của hắn nguy hiểm tới mức nào?”

“Ta chỉ là một tu sĩ Hóa Thần nho nhỏ, làm sao dám đi vào những nơi như thế này chứ?” Diệp Trường Sinh lắc đầu như đang đánh trống, vẻ mặt cự tuyệt.

Bạch y nữ tử nghe vậy, vừa bực mình vừa buồn cười nói:

“Ngươi cũng có thể gọi là một tu sĩ Hóa Thần nho nhỏ sao? Tu vi ngươi giết chết vừa rồi là gì?”

“Mà thôi, ta cũng không cò kè mặc cả với ngươi. Ở trong chuyện này, ta lại nhượng bộ một bước, ta có thể trực tiếp cho ngươi một bộ Thành phẩm trận pháp có thể sử dụng, ngươi theo ta đi thăm dò động phủ Thiên Bảo Thượng Nhân, thế nào?” Nữ tử áo trắng đảo cặp mắt trắng dã nói.

“Trận pháp thành phẩm? Tiền bối nói như vậy cũng không phải không thể thương lượng!” Diệp Trường Sinh lộ vẻ động lòng.

Hắn chẳng qua chỉ muốn cò kè mặc cả một phen, không nghĩ tới nữ tử này vậy mà trực tiếp đưa ra giá cả ưu đãi như thế, điều này quả thực làm cho hắn có chút kinh ngạc.

Xem ra nữ nhân này rất là sốt ruột muốn đi thăm dò tòa động phủ kia.

“Ngươi không được tiện nghi còn khoe mẽ! Ta thiết kế tòa trận pháp này, dùng đến vài loại tài liệu chỉ có Linh Hoàng Cung

mới có, ra khỏi Linh Hoàng Cung, trong tam cảnh thất địa, người tuyệt đối không tìm được chỗ nào có loại tài liệu này!”

“Trong Man Hoang có lẽ có, nhưng Man Hoang rộng lớn biết bao? Người muốn tìm được loại tài liệu đó, làm sao mà khó được?”

“Cho nên, coi như ta cho người trận đồ, không có Linh Hoàng Cung, người quyết không bố trí được loại trận pháp này!” Nữ tử áo trắng nhìn thấy bộ dạng do dự của Diệp Trường Sinh, tức giận nói.

“Ha ha, ngược lại Diệp mỗ không đủ sức khoẻ. Được, ta đáp ứng giao dịch này của tiên bối. Bất quá trong thời gian ngắn, ta lại không cách nào đi tới bảo tàng của Thiên Bảo Thượng Nhân!” Diệp Trường Sinh cười to hai tiếng rồi nói.

“Không sao, tòa trận pháp kia trong thời gian ngắn ta cũng bố trí không được, như vậy đi, một năm sau chúng ta tụ họp ở đây được không?” Nữ tử áo trắng nói, ném qua một ngọc giản.

Diệp Trường Sinh mở ra xem, bên trong đánh dấu một địa điểm, chỗ đó đã cách Nhân Yêu hai tộc tương đối xa.

“Thế nào? Bây giờ đã đến lúc giao vượt Thiên Lang cho ta rồi chứ?” Bạch y nữ tử vừa nói, vừa duỗi tay muốn đòi linh bảo.

Diệp Trường Sinh nghe vậy lắc đầu liên tục: “Chúng ta chỉ định lại miệng ước định, tiên bối muốn lấy một kiện linh bảo từ chỗ ta, không cảm thấy không thích hợp sao?”

“Hừ, người phải chú ý cẩn thận, đám tu sĩ phi thăng các người, khi khởi xướng giao lưu luôn phiên toái như vậy. Mà thôi, ta có thể trước tiên thiết kế tòa trận pháp kia cho người phương pháp bố trí trận pháp. Như vậy người đã hài lòng chưa?” Nữ tử áo trắng kia có chút bất đắc dĩ nói.

“Như thế rất tốt, vậy làm phiên tiên bối!”

.....

Lúc này, hai người liền bay khỏi nơi đây, đi đến vạn dặm tìm một nơi thích hợp, nữ tử áo trắng vắt óc suy nghĩ vài ngày, sau đó đem một ngọc giản đưa cho Diệp Trường Sinh.

Diệp Trường Sinh tiếp nhận ngọc giản, thần thức thăm dò vào trong đó, lập tức bị phù văn lít nha lít nhít làm cho hoa mắt.

Không cần phải nói, đây tất nhiên là một tòa trận pháp tương đối thâm ảo, thậm chí Diệp Trường Sinh còn thấy được trong đó một ít thân ảnh Ngân Khoa Văn.

Hắn có thể nhận ra những Ngân Khoa Văn này chính là có liên quan đến lực lượng Thiên Tinh.

Sau khi nhìn thấy những thứ này, hắn không còn hoài nghi tòa trận pháp này nữa.

“Trình độ trận pháp của nữ tử này quả thật không đơn giản, chỉ cần mấy ngày đã thiết kế ra trận pháp phức tạp như thế!”

“Tuy nói có thể là từ các trận pháp khác sửa chữa lại, nhưng dùng chút thời gian như vậy vẫn là tương đối kinh người!”

Diệp Trường Sinh trong lòng có chút kinh ngạc đem miếng ngọc giản này cất đi, lập tức đem vuốt Thiên Lang trước đó lấy được từ trên người tu sĩ lang tộc vứt qua.

Thấy cô gái áo trắng nhận lấy móng vuốt Thiên Lang, Diệp Trường Sinh nhẹ giọng cười, đột nhiên hỏi: “Tiền bối tốn bao nhiêu sức lực, từ chỗ ta mà ra tay, chắc không phải chỉ vì nhìn trúng uy lực của linh bảo này đây chứ?”

Bạch y nữ tử nghe vậy nhìn thoáng qua hắn, lúng túng nói: “Nói cho người cũng không sao, ta đương nhiên không phải nhìn trúng uy lực của món linh bảo này, mà là muốn dùng món linh bảo này cùng lang vương làm một khoản giao dịch!”

“Bằng vào linh bảo này cùng với bí mật của lang vương ta biết được từ người, chỉ sợ không khó để lang vương đáp ứng ta một số chuyện!” Nàng này thản nhiên cười, trên mặt lộ ra một tia giao hoạt nói.

Diệp Trường Sinh nhất thời có chút kinh ngạc, một lát sau, hiếu kỳ hỏi: “Tiền bối cứ như vậy mang theo linh bảo này giao dịch như thế nào với Lang Vương, còn dùng bí mật uy hiếp hắn, không sợ hắn thẹn quá hóa giận, trực tiếp giết người?”

“Hừ, người nghĩ ta là ai? Ta là thị nữ bên người Linh Hoàng, giết ta đi, Lang Vương sẽ phải đổi mặt với sự trả thù của Linh Hoàng!”

“Hắn không dám làm như vậy, từ việc hắn liều mạng muốn giết các tu sĩ phi thăng các người đến xem, hắn sợ chút bí mật

này của mình lưu truyền ra ngoài, cho nên lúc này, ta vơ vét tài sản của hắn nhất định phải bắt chẹt!” Nữ tử áo trắng không thèm để ý chút nào nói.

“Tiền bối thật đúng là to gan, bất quá nếu tiền bối nhìn thấy Lang Vương, có thể giúp ta chuyển một câu được không?” Diệp Trường Sinh cười dữ tợn, hỏi.

“Ồ? Có chuyển lời? Đây là giao dịch khác!” Bạch y nữ tử vừa cười vừa nói.

“Giao dịch khác nhé? Được rồi, tiền bối còn muốn cái gì nữa?”

“Ta cũng không muốn cái gì. Chỉ là muốn hỏi người một vấn đề. Người làm thế nào nhìn thấu Hóa Quang phù của ta?” Nữ tử áo trắng thần sắc ngưng trọng vài phần, hỏi.

Nghe thấy câu hỏi này, khóe miệng Diệp Trường Sinh mỉm cười, hai mắt lóe lên, trong mắt xuất hiện ánh sáng màu lam, ngập ngừng nói: ” cặp thần thông Linh Mục này của ta, trời sinh đã có thể chứng kiến đủ loại đồ vật ẩn nấp!”

“Linh Mục?!” Nữ tử áo trắng nghe nói như thế, cau mày lại.

Diệp Trường Sinh trong lòng cười thầm, hắn có thể phát hiện linh quang phù kia, thật ra cùng Minh Thanh Linh Mục không có bất cứ quan hệ gì.

Minh Thanh Linh Mục còn chưa lợi hại đến mức đó.

Sở dĩ hắn có thể cảm ứng được nàng này núp ở bên cạnh, tất cả đều là vì Thái Nhất Hóa Thanh Phù.

Hóa Quang Phù kia, tựa hồ giống như chế Thái Nhất Hóa Thanh Phù mà đến, giữa hai bên có một loại quy luật tương tự, cho nên nàng này vừa xuất hiện, liền bị Diệp Trường Sinh cảm ứng được.

Bất quá, việc này cũng không cần phải nói cho nữ tử này biết!

“Nguyên lai là thần thông Linh Mục sao? Được rồi, người muốn ta mang cho Lang Vương lời nói gì?” Long mày bạch y nữ tử giãn ra, hỏi.

Diệp Trường Sinh nghe vậy nở nụ cười dữ tợn, thanh âm chậm lại vài phần: “Người nói với hắn! Linh Lung vương phi, thật

sự rất đẹp, rất thoải mái! Hấn chỉ có thể trơ mắt nhìn mà ta tự mình nhăm nháp! Hấn không thể đạt được thứ gì từ trên người Linh Lung, ta đã lấy được hết rồi!”

“Hơn nữa, ta còn có thể đạt được nhiều thứ từ trên người Linh Lung nữa. Những thứ này vĩnh viễn hấn cũng không cách nào đạt được, chỉ có thể hy vọng xa vời!”

Gió nhẹ xuyên qua rừng truyền đến một trận thanh âm “Vù vù”, một trận yên tĩnh khó tả bao phủ hai người lại.

Trên mặt nữ tử áo trắng tràn đầy vẻ kinh ngạc, phảng phất không dám tin nhìn chăm chăm Diệp Trường Sinh, ánh mắt mở thật lớn.

Mãi một lúc lâu sau, “Phốc” một tiếng, nàng cũng không nhịn được nữa, cười ha hả.

Hắn ta cười đến ngã ngửa ra sau, thân thể lung lay như thể sau một khắc sẽ té ngã.

“Ha ha ha ha... Hay! Được! Ta thích! Ha ha ha... Ta nhất định sẽ chuyển lời giúp ngươi!”

Nữ tử áo trắng, bộ dạng xem nào nhiệt mà không chê chuyện lớn, nói dứt quãng, đáp ứng yêu cầu của Diệp Trường Sinh.

“Được! Được! Ngươi có thể trở thành đại sự, ta xem như không nhìn lầm ngươi!”

“Tương lai nếu như ngươi không thể đặt ngang hàng cùng Tam Hoàng, thì có lỗi với phần đảm lượng hôm nay của ngươi!” Bạch y nữ tử ngẩng đầu lên, trong mắt tràn đầy vẻ tán thưởng nói với Diệp Trường Sinh.

“Bây giờ ta càng ngày càng chờ mong sẽ đến thăm ngươi cùng lang vương đoạt nữ nhân!”

“Nữ nhân Linh Lung kia không coi trọng Lang Vương, rõ ràng lại ủy thân cho một tu sĩ Hóa Thần như ngươi, ha ha ha, không được, ta gấp gáp muốn nhìn thấy biểu cảm của Lang Vương đấy!” Trên mặt bạch y nữ tử đã đầy vẻ không đợi được nữa.

“Tiền bối tựa hồ cao hứng quá mức!” Khoé miệng Diệp Trường Sinh giật giật, nói.

“Còn trách ta cao hứng quá mức? Ngươi biết ngươi nói cái gì không? Tiểu tử ngươi chỉ bằng vào hôm nay, cho dù tương lai không tu luyện ra mặt, cũng đủ để liệt vào sử sách Nhân Yêu hai tộc rồi!” Ý cười trên mặt nữ tử áo trắng chậm rãi ngừng lại nói.

“Diệp mẫu có thể nổi danh vào danh sách sử hay không, còn phải xem tiền bối có dám đem lời này nói với Lang Vương hay không!” Sắc mặt Diệp Trường Sinh bình tĩnh, thong dong nói.

“Có gì mà không dám? Ta sẽ nói cho Linh Hoàng nghe, hắc hắc, để Linh Hoàng mang ta đi nói cho Lang Vương, tránh cho lão già kia then quá hóa giận, một chương giết chết ta!” Trên mặt nữ tử áo trắng lộ ra vẻ hung phấn nói.

“Đáng tiếc, Linh Lung ta đắc tội không nổi, dù sao tổ phụ nàng là... Nếu không, ta thật sự rất muốn công khai những lời này cho Lang Vương nghe!” Bạch y nữ tử tiếc nuối nói.

Nghe y nói vậy, Diệp Trường Sinh cũng không nhịn được muốn bật cười.

Cô gái áo trắng này đúng là nhạc nhân đỉnh cấp.

Nhìn xem tang nhiệt không chê trách được là thuộc về tang lễ!

“Ta ngược lại hy vọng người có thể nói ra lời này trong trường hợp công khai!” Khóe miệng Diệp Trường Sinh giật giật, ngược lại nói như vậy.

Vừa nghe nói như thế, nữ tử áo trắng lập tức kinh ngạc.

Vô cùng không thể tin nhìn Diệp Trường Sinh, trong mắt quang mang lập lòe, phảng phất muốn đem hắn nhìn thấu.

“Tiểu tử ngươi... Ta vẫn còn coi thường ngươi rồi, lá gan của ngươi còn lớn hơn cả ta!” Bạch y nữ tử lắc đầu, có chút khó tin nói.

Lời này công khai tiết lộ ra ngoài trường hợp mọi chuyện, thanh danh của Vu Linh Lung có ảnh hưởng rất nghiêm trọng.

Mà sau lưng Linh Lung đứng người nào, bạch y nữ tử không tin tu sĩ Hóa Thần trước mắt không biết.

Nhưng hắn vẫn dám nói ra những lời này, phần can đảm này không khỏi làm cho nàng không phục, trực tiếp trừng mắt nhìn nhau.

“Đã như vậy, một năm sau chúng ta sẽ gặp lại!” Diệp Trường Sinh sắc mặt bình tĩnh nói.

Bạch y nữ tử cười cười, nói: “Được, vậy một năm sau gặp lại tại địa điểm đã hẹn, người nhờ ta thông báo cho Lang Vương biết chuyện này, sau khi ta thăm dò xong động phủ Thiên Bảo Thượng Nhân sẽ chuyển giao lại cho hần!”

Diệp Trường Sinh nghe vậy gật gật đầu, đối với cách làm của nữ tử này có chút tán thành.

Nếu bây giờ nữ nhân này mà chạy đi nói cho Lang Vương biết, không khéo tên kia lại trực tiếp phát điên, vọt tới Man Hoang tìm Diệp Trường Sinh.

Cô gái áo trắng lại lần nữa nhìn Diệp Trường Sinh một cái thật sâu, phát ra một hồi tiếng cười như chuông bạc, lập tức biến mất trong cánh rừng này.

Ánh mắt Diệp Trường Sinh lóe lên, rất nhanh cũng biến mất không thấy.

Nửa tháng sau, một nữ tử tuyệt sắc mặc một bộ váy trắng bạc xuất hiện ở bên trong Man Hoang bên ngoài Thiên Uyên Thành.

Nàng dựa vào một tia thần hồn cảm ứng yếu ớt, nhanh chóng xuyên qua từng mảnh hồ nước đầm núi, đi tới trước một mảnh sa mạc hoang vu.

Một bóng người thon dài đã đứng ở nơi đó chờ nàng.

Nhìn thấy Băng Phượng xuất hiện, trên mặt Diệp Trường Sinh lộ ra ý cười ôn hòa, đi tới phía trước đón.

“Trong khoảng thời gian này người không sao chứ?” Diệp Trường Sinh đi lên phía trước hỏi.

Thấy hần không tổn hao lông tóc xuất hiện ở đây, Băng Phượng thở dài một hơi, ngập ngừng nói: “Ta không sao!”

“Bên này rốt cuộc là tình huống gì? Trong thư cũng không nói rõ ràng!” Băng Phượng lập tức hỏi.

“Là vì chuyện nhân gian, Xa lão yêu đem chuyện của ta nói cho Thiên Khuê lang vương, cho nên lang vương phái người tới giết ta!” Sắc mặt Diệp Trường Sinh bình tĩnh nói.

Băng Phượng nghe vậy bỗng nhiên mở to hai mắt, kinh ngạc nhìn hần một lát.

Nàng lập tức hiểu được chuyện gì đang xảy ra, dù sao nàng cũng từng nghe nói chuyện giữa Diệp Trường Sinh và Linh Lung ở Nhân giới.

Băng Phượng hừ lạnh một tiếng, tức giận nói: “Sớm muộn gì ngươi cũng phải chết trên người nữ nhân đó!”

“Nếu chết trên người ngươi, ta cũng thích!” Diệp Trường Sinh lập tức nói.

Băng Phượng vừa nghe lời này, mặt lập tức đỏ lên, trừng to mắt, xấu hổ vô cùng nhìn hắn chăm chăm.

Sắc mặt Diệp Trường Sinh lại ôn hòa, ánh mắt trong suốt vô cùng, đón lấy tầm mắt của nàng, một bước cũng không nhượng bộ.

Sau một lúc lâu, thần sắc băng lãnh trên mặt Băng Phượng chậm rãi mềm đi, nàng đột nhiên hừ một tiếng, quay đầu lại nói:

“Ta không thích ngươi chết ở trên người ta! Tên khốn kiếp như ngươi, thích chết ở đâu thì chết đi chỗ đó, tốt nhất đừng chết ở trước mắt ta!”

Diệp Trường Sinh nghe vậy cười ha hả, đi tới gần Băng Phượng, ôn nhu nói: “Ta sẽ không chết đâu, tương lai ta muốn phi thăng Tiên Giới, đồng thời đón tất cả các ngươi lên, để cho mỗi người các ngươi được hưởng thụ đạo bất tử!”

“Ngươi nên thu lại bộ lời ngon tiếng ngọt này trước mặt ta thì hơn!”

“Đây không phải lời ngon tiếng ngọt, đây là lời hứa của ta!” Diệp Trường Sinh trong mắt mỉm cười nói.

Băng Phượng chậm rãi nghiêng đầu hỏi: “Hiện tại ngươi tính làm thế nào? Trở lại Thiên Uyên Thành, chắc hẳn Lang Vương sẽ không bỏ qua cho ngươi!”

“Ta sẽ không về Thiên Uyên Thành nữa, ta đã lấy được đủ số lượng Diệt Trần Đan rồi, của ngươi và ta, hai người chúng ta đều đủ rồi!” Diệp Trường Sinh nhìn ánh mắt của nàng nói.

Băng Phượng nghe vậy nhất thời vẻ mặt kinh ngạc: “Ngươi khi nào...”

“Trước đó ta đã từng nói với ngươi rồi, ta thu thập được đủ cả Diệt Trần Đan đấy. Ngươi đừng quản ta làm thế nào, dù sao thì số lượng hai người chúng ta cũng đủ rồi!”

“Đi theo ta, rời khỏi Thiên Uyên Thành!” Diệp Trường Sinh nhìn chăm chú vào mắt nàng, chậm rãi nói.

Băng Phượng tim đập mạnh một cái, có chút kinh hoảng dời tầm mắt đi, trên gương mặt xinh đẹp trắng nõn như ngọc bỗng nhiên tràn đầy đỏ ửng.

“Ngươi... Ngươi đang nói bậy bạ gì đó? Ta sẽ không đi theo ngươi đâu!”

“Đừng nghịch, bây giờ không phải là lúc đùa nghịch, ngươi ở trong Thiên Uyên Thành cũng sẽ gặp nguy hiểm!”

“Đi theo ta, hai người chúng ta cùng nhau xông xáo Man Hoang!” Diệp Trường Sinh nói, chậm rãi nắm lấy tay Băng Phượng, siết chặt.

Băng Phượng giần giật, vùng vẫy một chút, đến khi phát hiện không được thì buông tha.

Nàng đứng yên tại chỗ, im lặng một hồi, khắp khuôn mặt là đỏ ửng, ánh mắt biến ảo, phức tạp vô cùng.

Không biết qua bao lâu, nàng nghiêng đầu, ánh mắt có chút phức tạp nói: “Thực lực của ta kém ngươi, theo ngươi đi Man Hoang, cũng là gánh nặng, sẽ liên lụy ngươi!”

“Đừng nghĩ nhiều như vậy, tuy thực lực của Diệp Trường Sinh ta ở Linh giới này không tính là hàng đầu, nhưng che chở cho ngươi vẫn không thành vấn đề!”

“Nếu thật sự gặp phải nguy hiểm không thể chống cự, cùng lắm thì chúng ta cùng chết mà thôi, ta nói rồi, chết ở bên cạnh ngươi, ta không oán không hối!” Diệp Trường Sinh thâm tình nói.

Băng Phượng nghe vậy xoay đầu lại, ngưng mắt nhìn về phía hắn, lẳng lặng nhìn chăm chú một lát, hỏi:

“Cùng chết với ta, ngươi thật sự không oán không hối hận sao? Những nữ nhân dưới hạ giới kia làm sao bây giờ?”

Diệp Trường Sinh nghe vậy trong mắt hiện lên một tia xấu hổ, cười khan một tiếng, nói: “Giữa các nàng là Thiên Nhai hai xa, còn không biết khi nào mới có thể gặp lại, hiện tại chỉ cần có người, ta liền thỏa mãn rồi!”

“Hừ!” Băng Phượng khinh thường hừ lạnh một tiếng.

Nàng đã sớm thấy rõ bản chất của hắn, sao có thể tin loại chuyện ma quỷ này được?

“Lần này người gọi ta ra ngoài, còn có chuyện gì? Ta xem nội dung người viết trong thư, là muốn đổi phó lão yêu sao?”

Băng Phượng Tỳ Hưu hỏi.

“Đúng vậy, giúp ta một việc. Tra xét được lộ tuyến đổi tuần tra gần đây của Xa lão yêu, tốc độ cần dùng Diệt Trần Đan của hắn tương đối ít. Tính toán thời gian cũng sắp kết thúc rồi, nói không chừng sau này sẽ rời khỏi Thiên Uyên Thành, ta nhất định phải chạy tới đây trước đó giết hắn!”

Diệp Trường Sinh trước mặt Băng Phượng không chút nào che dấu tâm tư muốn giết Xa lão yêu.

Băng Phượng nghe vậy, lập tức nói: “Không thành vấn đề, ta sẽ nghĩ biện pháp điều chỉnh thời gian tuần tra của ta cùng Xa lão yêu, chờ hắn đi ra, chúng ta liền thủ giết hắn!”

“Được, chúng ta liền thủ giết hắn, sau đó lại dắt tay nhau xông xáo Man Hoang. Đến lúc đó sẽ là trời cao mặc chim bay, biển rộng nhờ cá nhảy!” Diệp Trường Sinh nắm tay cô, thanh âm ôn nhu nói.

“Ai muốn xông xáo Man Hoang với người?!”

Băng Phượng thối tay hắn ra, khuôn mặt rực rỡ, ánh mắt không hề có lực sát thương trừng mắt nhìn hắn một cái, lập tức hóa thành một đạo ngân quang, hướng phía Thiên Uyên Thành bay đi.

Diệp Trường Sinh nhìn phương hướng nàng bay đi, trên mặt lộ ra ý cười mỉa mai.

.....

Rừng rậm Âm Nguyệt là một trong những khu vực nguy hiểm cấp một ở ngoài Thiên Uyên thành, nơi đây sinh trưởng một loại cây cối kỳ quái, phát ra một loại tràng vực vô hình có thể

ảnh hưởng nghiêm trọng cảm giác và dị linh bàn dò xét người khác.

Nhưng bởi vì những linh dược sinh trưởng trong rừng rậm này rất quan trọng đối với Thiên Uyên Thành, nên linh dược sinh trưởng nghiêm trọng vậy nên vẫn phải ỷ lại vào hoàn cảnh rừng rậm.

Điều này dẫn đến việc chém phá rừng rậm ở Thiên Uyên thành, cho tới nay cũng không dám làm những việc như vậy.

Bởi vì loại linh dược này rất trọng yếu, mà dị tộc luôn phải người đến phá hoại quá trình sinh trưởng của loại linh dược này, khi Thiên Uyên Thành đặc biệt sẽ phái đội ngũ Thanh Minh Vệ tới tuần tra khu vực này.

Kết quả, rừng rậm thường xuyên chiến đấu với dị tộc trở thành khu vực nguy hiểm cấp một tại Thiên Uyên Thành.

Một ngày này, vài tiểu đội Thanh Minh Vệ từ Thiên Uyên Thành truyền tống ra, một đường phi hành, phân biệt theo các phương hướng khác nhau tiến vào trong rừng rậm, bắt đầu tuần tra.

Trong tổng cộng bốn tiểu đội, hai tiểu đội Nhân tộc và hai tiểu đội Yêu tộc. Những người này chắc chắn đều là tu sĩ phi thăng.

Trong số một tiểu đội, người cầm đầu là một vị mỹ nữ tuyệt sắc, khiến cho người ta nhìn thấy hai mắt tỏa sáng, trên đời âm đạo còn có nữ tử thu thập thiên địa linh vận như vậy.

Chỉ là, vẻ mặt của nàng lại lạnh như băng khiến người khác sợ hãi.

Phía sau nàng, mười tên tu sĩ hình người mặc dạ dày Hắc thiết vệ, có nam có nữ.

Trong số bọn họ, có người thoát nhìn tướng mạo xấu xí vô cùng, trên người còn lưu lại không ít đặc thù của Yêu thú, mà người thoát nhìn không khác gì nhân loại cả.

Dẫn đám yêu thú hóa hình này đi tuần tra địa điểm ước định một phen, sau đó nữ tử tuyệt sắc cầm đầu liền quay đầu lại phân phó:

“Các người dẫn đội quay về Thiên Uyên thành trước đi, ta còn có một số việc phải xử lý, có thể sẽ về chậm một bước!”

Vừa nghe lời này của nàng, các đội viên của nàng nhất thời đều cả kinh, lập tức có người nói: “Tiền bối, trong lúc chấp hành nhiệm vụ tùy ý rời khỏi đội ngũ là điều tối kỵ!”

Mười tên Hắc Thiết Vệ kia, trên mặt mỗi tên đều lộ vẻ kinh ngạc.

Để đề phòng gian tiện liên hệ với dị tộc, Thiên Uyên Thành quy định đội ngũ Thanh Minh Vệ trong lúc nhận nhiệm vụ, các thành viên trong đội không thể vô duyên vô cớ rời khỏi đội ngũ một mình hành động.

Vị đội trưởng này, trong thời gian gần đây dường như có chút không thích hợp, điều này làm cho các thành viên tiểu đội của nàng không khỏi có chút lo lắng.

“Người đang chất vấn mệnh lệnh của ta?” Nữ tử tuyệt sắc nghe vậy, thần sắc băng lãnh nhìn về phía người kia lên tiếng nhắc nhở.

“Thuộc hạ không dám!”

Hắc thiết vệ kia thất tha thất thểu hai cái, vội vàng ôm quyền chấp tay, lui về phía sau một bước.

“Còn đứng đây làm gì? Các người không nghe lệnh của ta à? Hay là, các người có ý kiến với mệnh lệnh của ta?” Cô gái nhìn đám thủ hạ của mình, lạnh lùng hỏi.

Nghe y nói vậy, sắc mặt mười tên Hắc Thiết Vệ đều trắng bệch, vội vàng không dám, sau đó dồn dập hóa thành một luồng sáng xông ra ngoài.

Nữ tử tuyệt sắc thấy cảnh này, hừ lạnh một tiếng, cời dạ dày Thanh Minh vệ trên người xuống, lộ ra váy cung màu bạc bên trong.

Nàng cảm ứng một chút phương hướng, sau đó lập tức bay về một hướng khác trong rừng rậm Âm Nguyệt.

Một lát sau, Diệp Trường Sinh và Băng Phượng gặp nhau trên một tán cây nào đó.

“Đây là lộ tuyến dò xét của Xa lão yêu, chúng ta có thể chặn hẩn trên đường hẩn nhất định! ” Băng Phượng đưa tới một ngọc giản nói.

Diệp Trường Sinh nhận lấy nhìn thoáng qua, sau đó đại khái trong lòng đã có phán đoán.

Hắn cũng đã dò xét rừng rậm Âm Nguyệt này nhiều lần, địa hình nơi này tương đối quen thuộc.

Lấy ra một lá phù lục màu tím nhạt, đưa cho Băng Phượng, Diệp Trường Sinh nói: “Đây là Thái Nhất Hóa Thanh Phù, có thể ẩn tàng người sử dụng thiên y không chê vào đâu được, chỉ cần không có tu sĩ Hợp Thể kỳ, sẽ không cách nào phát hiện hai người chúng ta!”

“Đi thôi, chúng ta đi nghênh đón Xa lão yêu!” Trên mặt Diệp Trường Sinh lộ ra một tia cười lạnh, nói.

Băng Phượng tiếp nhận phù lục màu tím nhạt kia, có chút kinh ngạc nói: “Đây là phù lục người để cho Trương Lan thánh cầm kia nghiên cứu? Thật đúng là bảo người chế tác ra, hiệu quả phù lục của Tiên giới đích thật là không giống bình thường!”

“Hắc hắc, không phải sao, loại phù triện này vẫn có thể sinh trưởng theo người khác. Hiện tại chúng ta là tu sĩ Hóa Thần, chỉ có thể che giấu tu sĩ Luyện Hư!”

“Nhưng chờ chúng ta thành tu sĩ Luyện Hư, sau khi ta luyện chế lại, tấm phù lục này liền có thể che giấu tu sĩ Hợp Thể!”
Diệp Trường Sinh vừa cười vừa nói.

“Luyện Hư cảnh giới a, cũng không biết lúc nào mới có thể đạt tới cuộc đời này!” Băng Phượng nghe vậy cảm khái một câu.

“Với tiềm lực của ngươi mà còn sợ tu luyện không tới cảnh giới Luyện Hư sao?” Diệp Trường Sinh nhìn thoáng qua Băng Phượng, ngập ngừng nói.

Huyết mạch của Băng Phượng so với Hắc Phượng, một trong bảy đại Vương tộc của yêu tộc còn muốn tiếp cận Thiên Phượng.

Ít nhất bộ tộc Hắc Phượng không nắm giữ thần thông không gian.

Mà lúc trước, Lục Dực Sương Công mà Hàn Lập tu luyện thành chân linh cũng đã từng nói, tiềm lực của Băng Phượng không hề kém hẳn.

Như vậy xem ra, với tiềm lực của Băng Phượng, nếu không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, tương lai tu luyện đến Luyện Hư cảnh giới chắc chắn là không có vấn đề.

Nếu vận khí tốt một chút, gặp được một ít cơ duyên thì vẫn có cơ hội trở thành tu sĩ Hợp Thể kỳ.

Thậm chí, cơ duyên lại lớn hơn một chút, tu thành Đại Thừa cũng không phải là không có khả năng.

“Đi thôi, chúng ta nên xuất phát!” Diệp Trường Sinh nói, hóa thành một đạo lưu quang bay ra ngoài.

Ngân quang chợt lóe, Băng Phượng theo sát phía sau.

.....

Một chỗ nào đó trong rừng rậm Âm Nguyệt, Xa lão yêu vẫn giống như trước, một bộ dạng đồng tử, tóc chỉ thẳng lên trời, trong hai con ngươi huyết hồng tràn đầy lạnh lùng như sương.

Hắn mang theo đội ngũ hành tẩu trong rừng, tuy rằng trong tay cầm dị linh bàn, nhưng thoát nhìn bộ dáng hiện tại chăm chú giám sát tu sĩ dị tộc.

Nhưng ánh mắt lóe lên, hiển nhiên là đang suy nghĩ chuyện gì khác.

Trong những đội viên phía sau hắn, từng tên Hắc Thiết Vệ đều thần sắc khẩn trương nhìn chung quanh, cảnh giác tu sĩ Di tộc có thể xuất hiện.

Nhưng trong đó lại có một thanh niên nam tử sắc mặt hơi tái nhợt lại bình tĩnh vô cùng, thong dong vô cùng, tiến vào khu vực nguy hiểm cấp một như Sâm Lâm Âm Nguyệt, bộ dạng lại không lo lắng chút nào.

Một tu sĩ cấp bậc Nguyên Anh, lại có thể nhàn nhã tự tại trong rừng rậm Âm Nguyệt như vậy, điều này không khỏi khiến cho những người khác trong đội ngũ của Xa lão yêu tranh nhau râm rì.

Cái này trước đó không lâu mới gia nhập tiểu đội của bọn họ, thập cấp yêu thú tựa hồ cùng Xa lão yêu có quan hệ gì đó không muốn người khác biết.

Hai người thường tụ tập cùng một chỗ không biết thương nghị chuyện gì, những việc này, đội viên Xa lão yêu bọn họ đều thấy rất rõ ràng.

Bất quá những người này cũng không dám đi dò xét chi tiết của Xa lão yêu, cho dù là Xa lão yêu hay là thập cấp yêu thú vừa gia nhập vào đều cho bọn họ một loại cảm giác rất nguy hiểm.

Sau khi tuần tra một hồi, Xa lão yêu dẫn đội đi vào một khu đất trống, sau đó phân phó đội viên của mình nghỉ ngơi một lát.

Sau đó, hắn cùng thanh niên sắc mặt tái nhợt kia đi tới một bên, không biết thương nghị chuyện gì.

“Người đã dò xét rõ ràng lộ tuyến tuần tra của nữ nhân kia rồi chứ?” Thanh niên sắc mặt tái nhợt dùng một loại giọng điệu không chút khách khí hỏi Xa lão yêu.

Trong giọng nói này còn mang theo vài phần kiêu căng, xem ra hắn chỉ là yêu thú cấp mười, vậy mà đối với Xa lão yêu dùng khẩu khí như thế từ trên cao nhìn xuống nói chuyện.

Mà Xa lão yêu thân là đội trưởng của hắc, thanh âm lại vô cùng cung kính: “Tất cả đều đã tìm hiểu rõ ràng, lần này vừa đúng lúc nàng và ta cùng lúc thay phiên nhau nhận nhiệm vụ, đại nhân chỉ cần ngài ra tay, nàng có chấp cánh cũng khó thoát!”

“Hừ, lần này rốt cuộc nàng cũng rơi vào lòng bàn tay của ta rồi!”

“Trước kia nhiều lần mời, nàng này thế nhưng bỏ qua ý tốt của tộc ta, nếu mời rượu không ăn, vậy đành phải mời nàng uống chén rượu phạt này!” Nam tử sắc mặt tái nhợt lạnh lùng nói.

“Vây vãn bồi sẽ sớm chúc mừng tiền bối tinh tú huyết mạch, công pháp đại thành!” Xa lão yêu thân sắc diện thường cung kính truyền âm nói.

“Ha ha, lần này chỉ cần thành công, tương lai người liền đến Hắc Phượng tộc chúng ta đi, có ta che chở, tất nhiên sẽ không để người xảy ra vấn đề!” Nam tử sắc mặt trắng bệch kia truyền âm nói.

Nói xong, ánh mắt gã trở nên nóng rực, sâu trong đáy mắt lộ ra một tia khát vọng thật sâu.

“Huyết mạch Băng Phượng à! Hắc Phượng nhất tộc chúng ta là hỏa thuộc tính, nếu như có được chân âm của nàng, lại hấp thu huyết mạch, âm dương điều hòa, ta liền có thể đột phá bình cảnh trước mắt!”

“Khà khà, mượn huyết mạch của nàng tinh luyện huyết mạch của ta, tương lai đừng nói là vượt qua đại thiên kiếp, cho dù là tiến giai hợp thể thì hi vọng cũng tăng gấp bội!”

“Nghe nói dung mạo của cô gái này rất xinh đẹp, trên đời này khó tìm, nếu cứ như vậy để cho nàng hương tiêu ngọc vãn, ta còn có chút không nở!” Nam tử sắc mặt tái nhợt trầm nghĩ.

Xa lão yêu bên cạnh vẻ mặt vô cùng bình tĩnh, trong lòng cũng bắt đầu nổi sóng mãnh liệt.

“Chẳng kể là Lang tộc hay là Hắc Phượng nhất tộc, đều là hạng người lòng dạ độc ác, đơn độc hợp tác với bất cứ phe nào của bọn họ, đối với ta mà nói đều là nguy hiểm trùng trùng!”

“Nhưng nếu như kéo cả hai bên vào, chống lại lẫn nhau thì nói không chừng ta còn có thể tìm được một đường sinh cơ, giải quyết vấn đề kia trên người!”

Nghĩ đến đây, sắc mặt Xa lão yêu không khỏi trở nên hung ác, mơ hồ có chút dữ tợn.

“Nếu ta khó chịu thì các ngươi cũng đừng hòng dễ chịu, nếu như ta sống không nổi thì các ngươi cũng đừng hòng sống!”

“Ta ngày đêm thừa nhận loại đau đớn này, mà các ngươi lại có thể an hưởng tài nguyên của Linh giới, còn có thể tu vi tiến giai, hừ, trên đời làm gì có chuyện tốt như vậy?!”

Đang lúc lão yêu sắc mặt có chút dữ tợn nghĩ đến chuyện này, đột nhiên bên tai vang lên thanh âm của nam tử kia:

“Đúng rồi, ta nghe nói gần đây bên Lang Vương không rõ hành tung của một thân vệ, hẳn là có liên quan tới ngươi?”

Nghe nói như thế, Xa lão yêu trong lòng rung mình, vội vàng cười cẩn thận hỏi: “Sao tiền bối lại nói ra lời ấy?”

“Hừ, đừng tưởng rằng ta không biết, ngươi cùng lúc liên hệ với Hắc Phượng Tộc chúng ta, cũng đã liên lạc với Lang Vương, ngươi chỉ là một yêu thú Hóa Thần nho nhỏ, lại dám đồng thời kéo cầu hai đại Vương tộc, thật đúng là gan to bằng trời!”

“Nói đi, rốt cuộc ngươi đã nói giao dịch gì với Lang Vương bên kia vậy?” Nam tử sắc mặt tái nhợt có thể cả đời hừ lạnh hỏi.

Vừa nghe nói như thế, sắc mặt của Xa lão yêu lập tức trở nên khổ sở, vội vàng nói: “Tiền bối, ta không lừa ngài thật sự là chuyện trọng đại, nếu như tiết lộ ra ngoài, chỉ sợ tất cả người biết chuyện đều bị Lang tộc đuổi giết, cho nên vẫn bối thật sự không dám nói!”

“Có phải có quan hệ với Linh Lung vương phi hay không?” Thanh niên Hắc Phượng Tộc nhú con ngươi lại, kinh ngạc hỏi.

Vừa nghe nói như thế, Xa lão yêu trong lòng hoảng hốt, vội vàng nói: “Văn bối không biết!”

“Không biết? Hắc hắc, là thật không biết hay là giả không biết?”

Bị thanh niên hỏi như vậy, sau lưng Xa lão yêu lập tức xuất hiện một tầng mồ hôi lạnh, nhưng môi lại nhắm chặt, không nói một lời.

Nhìn thấy dáng vẻ này của hắn, thanh niên Hắc Phượng Tộc có chút kinh ngạc, trong lòng thầm nghĩ: “Xem ra chuyện này đúng là không phải chuyện nhỏ, tiểu tử này hẳn là không lừa ta, chuyện có thể khiến hắn sợ hãi như vậy, giữa Lang Vương và Linh Lung rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Nhìn qua vài lần vẻ mặt khó coi của Xa lão yêu, thanh niên Hắc Phượng tộc bỗng nhiên nói: “Thôi, người không muốn nói thì trước hết không cần nói nữa, bất quá chờ ta giúp người giải quyết xong vấn đề kia, chuyện này nếu người lại gạt ta...”

“Hậu quả như thế nào, ta cũng không cần nhiều lời nữa?”
Thanh niên Hắc Phượng tộc dùng ngữ khí uy hiếp nói.

Xa lão yêu nghe vậy sắc mặt biến ảo, cuối cùng cười khổ một tiếng, nói: “Tiền bối, chuyện này, ta nói thật, ngài tốt nhất không nên biết, chỉ sợ tương lai nếu ta thật sự nói cho ngài biết, ngài nghe xong cũng sẽ hối hận!”

“Ồ? Liên quan trọng như vậy sao?” Thanh niên Hắc Phượng Tộc thực sự có chút kinh ngạc.

“Dùng trọng đại cũng không đủ để hình dung, ta không dám lừa gạt tiền bối, nếu tương lai tiền bối có ý biết rõ, sau khi xảy ra chuyện, ngàn vạn lần đừng trách tội vãn bối!” Xa lão yêu dùng một loại ngữ khí vô cùng trịnh trọng nói ra.

Điều này làm cho trong lòng thanh niên Hắc Phượng Tộc nổi lên suy nghĩ.

Bất quá, trải qua một lần như vậy, hắn cũng không hỏi nữa.

Cùng lúc đó, trong lòng Xa lão yêu lại mơ hồ có chút lo lắng, thầm nghĩ: “Cũng không biết bên Lang tộc xử lý thế nào rồi, có giết tiểu tử kia hay không!”

“Mặc kệ việc này thành công hay không, ta đều có chút nguy hiểm, hiện tại vẫn nên ôm chặt lấy đùi Hắc Phượng tộc mới được!” Xa lão yêu trong lòng âm thầm hạ quyết tâm.

Lúc này, liền nghe thấy thanh niên Hắc Phượng Tộc kia âm trầm nói: “Vì phòng ngừa vạn nhất, những đồng đội này của ngươi vẫn là giết đi!”

“Xin nghe tiên bối phân phó!” Xa lão yêu vội vàng cung kính nói.

Đối với cái chết của đội thủ thủ hạ, hẳn một chút tiếc cũng không có, dù sao Diệt Trần Đan của hắn trên cơ bản cũng đã lĩnh đủ rồi, rất nhanh hắn sẽ rời khỏi Thiên Uyên Thành.

Chỉ cần giải quyết xong tai họa ngầm lớn nhất trên người, chuyện gì hắn cũng có thể làm được.

Một lát sau, một tiếng kêu thảm thiết vang lên trong khu rừng này.

Cũng không lâu lắm, dưới chân Xa lão yêu cùng thi thể sắc mặt tái nhợt của nam tử kia liền ngã xuống đất.

“Đi thôi!”

Thanh niên Hắc Phượng tộc kia phân phó một câu, lập tức hai người thả người rời khỏi nơi đây, hướng một hướng trong rừng bay đi.

Diệp Trường Sinh và Băng Phượng phi hành nhanh chóng trong rừng, sau khi bay được một khoảng, Diệp Trường Sinh chợt ngừng lại.

Băng Phượng đi theo, có chút kinh ngạc hỏi: “Làm sao vậy?”

“Có người đến!” Diệp Trường Sinh đột nhiên nói.

“Là Xa lão yêu, bên cạnh hắn còn có một người... Là một tu sĩ Luyện Hu!” Diệp Trường Sinh thoáng cảm ứng một chút, con mắt hơi híp lại nói.

“Cái gì?!” Băng Phượng kinh hô một tiếng, nhất thời sắc mặt đại biến.

Sao bên cạnh Xa lão yêu còn dẫn theo một vị tu sĩ cấp bậc Luyện Hu?

“Chúng ta mau trốn đi!” Băng Phượng vội vàng nói.

“Chậm rồi, đối phương đã phát hiện ra chúng ta, mặc áo giáp Hắc Thiết Vệ, xem ra là giấu trong đám thiết vệ rồi, ha ha!”

Diệp Trường Sinh phát ra tiếng cười không rõ hàm ý.

Băng Phượng sắc mặt mơ hồ có chút tái nhợt, thần sắc tràn đầy lo lắng.

Lần này vốn là hai người bọn họ tập kích lão yêu trong xe, sự tình mười phần chắc chín. Vì sao lại đột nhiên xuất hiện một tu sĩ Luyện Hư?

“Người đối phó với Xa lão yêu, để ta đối phó với tên tu sĩ Luyện Hư kia!” Diệp Trường Sinh đột nhiên nói.

“Người... việc một mình đối phó với một tu sĩ Luyện Hư không có vấn đề gì chứ?” Băng Phượng có chút lo lắng hỏi.

“Tu sĩ luyện hư Lang tộc lúc trước đã chết trên tay ta, người này cũng là Luyện Hư sơ kỳ, ta nắm chắc đối phó, người yên tâm đi!” Diệp Trường Sinh nhanh chóng nói một câu.

Lập tức, hai người hướng về phía trước nghênh tiếp, nhìn thấy hai đạo nhân ảnh đang bay tới.

Tên đồng tử tết bím tóc trời cùng một thanh niên mặt trắng bệch mặc dạ dày Hắc Thiết Vệ.

Khi thấy Diệp Trường Sinh cũng xuất hiện ở đây, sắc mặt Xa lão yêu bỗng nhiên trầm xuống, thần sắc trở nên có chút âm trầm.

Mà thanh niên nam tử kia nhìn thấy bọn họ, trong nháy mắt trên mặt lộ ra một tia khoái ý tươi cười, ánh mắt lướt qua trên thân Diệp Trường Sinh, liền gắt gao nhìn thẳng Băng Phượng, trong mắt lộ ra vẻ nóng bỏng.

Băng Phượng bị người này nhìn như thế, có chút không thoải mái, nhíu mày cẩn thận đánh giá đối phương vài lần, phát hiện chính mình cũng không nhận ra.

“Các hạ là ai?” Băng Phượng cau mày hỏi.

“Nhìn ánh mắt kia của hắc, hơn phân nửa là người của Hắc Phượng Tộc, ta đã sớm nhắc nhở ngươi, bộ tộc này đang thêm khát huyết mạch của ngươi!” Diệp Trường Sinh nhìn nam tử sắc mặt tái nhợt kia, ngập ngừng nói.

Băng Phượng nghe thế, ánh mắt lập tức biến đổi, sắc mặt có chút khó coi.

Những năm gần đây, Hắc Phượng nhất tộc nhiều lần thử tiếp xúc với nàng, mà bởi vì trước đó Diệp Trường Sinh nhắc nhở, Băng Phượng cũng vẫn luôn nghĩ biện pháp tránh khỏi Hắc Phượng tộc.

Chẳng qua là trước kia tuy nàng vẫn cảnh giác với Hắc Phượng Tộc, nhưng cũng không xác định đối phương có phải đang mơ ước huyết mạch của nàng hay không.

Thậm chí, đối phương cũng từng hứa với nàng không ít lời hứa có sức hấp dẫn.

Hiện giờ, đối phương xuất hiện ở đây, đồng thời dùng loại ánh mắt không có hảo ý nhìn nàng, Băng Phượng rốt cục có thể xác định, đích xác trong Hắc Phượng tộc có người có ác ý đối với nàng.

Nghe được lời Diệp Trường Sinh nói, trên mặt nam tử Hắc Phượng Tộc lộ ra một tia ngoài ý muốn: “Ồ? Vậy mà nhìn ra thân phận của ta? Xem ra Nhân tộc này không đơn giản? Người là ai?”

Nam tử Hắc Phượng Tộc thờ ơ nhìn về phía Diệp Trường Sinh hỏi.

Mà không đợi Diệp Trường Sinh trả lời, Xa lão yêu đã mở miệng trước: “Hắn cũng là người từ Nhân giới cùng vân búi phi thăng lên. Con Băng Phượng kia có chút gút mắc với hắn từ rất sớm!”

“A? Xem ra cũng bởi vì tu sĩ nhân tộc này, người cự tuyệt cầu hôn của đại ca ta sao?” Nam tử Hắc Phượng Tộc quay đầu lại, nhìn về phía Băng Phượng hừ lạnh một tiếng nói.

“Cầu hôn?” Diệp Trường Sinh có chút kinh ngạc nhìn về phía Băng Phượng, trong mắt mang theo một tia hỏi thăm.

Băng Phượng trầm mặc một chút, nói: “Trong thời gian ở Thiên Uyên Thành, Thiếu chủ Hắc Phượng Tộc đã từng phái người đến Thiên Uyên Thành truyền tin qua, muốn cưới ta làm đạo侶, ta từ chối!”

“Chắc chắn, yêu tộc một đại vương tộc thiếu chủ cầu hôn người cự tuyệt, xem ra người thật sự không thể rời bỏ ta được!” Diệp Trường Sinh vừa cười vừa nói.

“Vô sỉ! Ta bởi vì ngươi nên mới cự tuyệt sao chứ?” Băng Phượng tức giận nói.

“Chắc chắc, nếu ta gặp loại chuyện này, nếu như có thiếu chủ da trắng mỹ mạo nào muốn kết làm đạo侶 với ta, cho dù là ở rể, ta lập tức đáp ứng!” Diệp Trường Sinh cười ha ha một tiếng nói.

“Loại người như ngươi nên bị đám hồ ly kia bắt đi vắt khô!” Băng Phượng nghe vậy, hung tợn nói.

Chứng kiến hai người ở chỗ này không coi ai ra gì, sắc mặt hai người kia lập tức âm trầm hẳn lên.

“Hai vị không nên để chúng ta vào mắt?” Xa lão yêu thần sắc âm trầm tiến lên một bước, lạnh lùng nói.

Ánh mắt hắn nhìn trên người Diệp Trường Sinh không ngừng đánh giá, sâu trong đôi mắt là một tia khó hiểu.

Vì sao hắn còn chưa chết?

“Xa lão yêu, là đạo hữu cùng phi thăng ở Nhân giới, vậy mà ngươi lại bán đứng chúng ta?” Đôi mắt đẹp Băng Phượng rung rung, ánh mắt lạnh lùng nhìn Xa lão yêu nói ra.

“Phượng tiên tử nói ra loại lời này, không cảm thấy rất ngây thơ sao?” Xa lão yêu không chút khách khí nói, vẻ mặt băng lãnh nói.

Băng Phượng nghe vậy nhất thời cứng đờ.

Hoàn toàn chính xác, trong hoàn cảnh ngươi lừa ta gạt ở tu tiên giới, Xa lão yêu làm như vậy quá bình thường!

Xa lão yêu quét mắt một vòng, nhìn về phía Băng Phượng, ngập ngừng nói: “Phượng tiên tử, trước kia thiếu chủ Hắc Phượng tộc nhiều lần muốn cưới ngươi làm vợ, bức này trên trời rơi xuống bánh ngọt, ngươi lại cự tuyệt!”

“Lần này, cục diện biến thành bộ dạng này cũng không thể trách lão phu được, ngươi tự giải quyết cho tốt đi!”

“Hừ, chờ ngươi có thể sống sót, rồi nói tiếp đi!” Băng Phượng không chút khách khí giễu cợt.

Thanh niên Hắc Phượng Tộc tư thái rất là tùy ý nhìn mấy người trước mắt nói chuyện với nhau, một bộ dạng hoàn toàn không sợ xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.

Cũng đúng, Diệp Trường Sinh và Băng Phượng, một Hóa Thần trung kỳ, một Hóa Thần sơ kỳ, thấy thế nào cũng không có khả năng chạy thoát khỏi tay một người Luyện Hư sơ kỳ như hắn, cho nên hắn tuyệt không lo lắng chút nào.

Băng Phượng, hắn mơ ước đã lâu, từ lúc Hắc Phượng nhất tộc bọn họ có được tin tức liên quan tới Băng Phượng, hắn đã theo dõi Băng Phượng.

Chỉ tiếc khi ấy thân là thiếu chủ Hắc Phượng nhất tộc, đại ca của hắn cũng coi trọng Băng Phượng, muốn lấy nàng làm thê tử, cùng tu luyện một môn bí thuật Hắc Phượng tộc.

Hắn đành phải tạm thời đè xuống suy nghĩ trong lòng.

Kết quả, sau khi nghe Băng Phượng nhiều lần cự tuyệt với đề nghị của Hắc Phượng tộc, hắn đã cố ý muốn sống xa Hắc Phượng tộc một lần nữa.

Bởi vì Băng Phượng cự tuyệt, đại ca hắn cũng dần dần từ bỏ ý nghĩ này.

Vì vậy, người này liền phát hiện có cơ hội, định bắt lấy Băng Phượng, cướp lấy Chân Âm cùng huyết mạch của nàng.

Cũng chính vì vậy, đã có hắn trà trộn vào Thiên Uyên Thành, gia nhập đội ngũ của Xa lão yêu Thanh Minh Vệ.

Xa lão yêu nhìn gương mặt không chút kinh hoảng của Diệp Trường Sinh, nghi hoặc trong lòng càng ngày càng lớn.

Theo đạo lý, bên Lang tộc hẳn là đã động thủ, vì sao Diệp Trường Sinh vẫn còn sống?

Hơn nữa, hẳn còn có vẻ như biết là do bản thân mật báo, chuyện này rốt cuộc là thế nào?

Chẳng lẽ kẻ bên phía Lang tộc phái đi giết hẳn đã bị hẳn giết ngược?

Điều này sao có thể xảy ra? Lang tộc bên kia phái ra chính là cao thủ cấp Luyện Hư!

Trong lòng Xa lão yêu dần dần có một tia bất an.

“Động thủ!”

Lúc này, hẳn nghe được thanh âm của nam tử Hắc Phượng Tộc bên tai đột nhiên vang lên.

Sau đó, nam tử Hắc Phượng Tộc kia trực tiếp bay ra, hướng Băng Phượng giết tới.

Xa lão yêu thấy thế cắn răng một cái, cũng xuất ra Vạn Yêu Phiên, vũ động, vô số yêu hồn từ trên đó bay ra, phô thiên cái địa hướng hai người Diệp Trường Sinh đánh tới.

Nam tử Hắc Phượng Tộc vừa ra tay liền trực tiếp hướng về phía Băng Phượng mà đi, muốn bắt giữ nàng.

Lúc này, trước mặt hẳn nhoáng một cái, thân ảnh Diệp Trường Sinh xuất hiện trước mặt hẳn.

“Hay là để Diệp mỗ lĩnh giáo cao chiêu của các hạ một chút đi!” Mặt Diệp Trường Sinh không biểu tình, ngậm ngừng nói.

Thanh niên Hắc Phượng Tộc nghe vậy, trên mặt bỗng nhiên lộ ra vẻ tàn nhẫn, cười ha ha một tiếng, nói: “Chỉ là một cái Hóa Thần trung kỳ, cũng dám nói lĩnh giáo thủ đoạn của ta!”

Nó há mồm phun một cái, một ngọn lửa màu đen vọt ra, hóa thành một con phượng hoàng màu đen dài hơn một trượng, ngạo nghễ đứng thẳng, một tiếng phượng hét thẳng lên chín tầng trời, hai cánh mở ra, nhào về phía Diệp Trường Sinh.

Khuôn mặt thanh niên Hắc Phượng Tộc tràn đầy vẻ khinh thường.

Lấy một chiêu cấp bậc của hắn, tu sĩ Hóa Thần căn bản tiếp không được.

Đoàn bản mạng chân hỏa của Hắc Phượng nhất tộc vừa phóng ra, tu sĩ Hóa Thần lập tức bị thiêu đốt không còn một mảnh.

Hắn muốn nhìn xem, tên tu sĩ nhân tộc mặt mũi tràn đầy vẻ trấn định này, muốn như thế nào ngăn cản công kích của hắn.

Phượng hoàng màu đen đập vào mặt, Diệp Trường Sinh lại không chút hoang mang vung tay áo lên, một ngọn lửa màu bạc bay ra, hóa thành một con chim lửa, bay tới.

Đồng thời, Nguyên Từ sơn hiện lên trên đỉnh đầu hắn, bay về phía trước, hung hăng trấn áp thanh niên Hắc Phượng Tộc.

Hai vai thanh niên Hắc Phượng Tộc run lên, mấy sợi lông vũ liền từ trên vai bay ra ngoài, thiêu đốt ra ngọn lửa màu đen hùng hực, trong chớp mắt những ngọn lửa này ngưng tụ thành một con phượng hoàng màu đen to mấy chục trượng.

Sau một tiếng huýt dài rõ to, phượng hoàng màu đen này giống như vỗ cánh thẳng trời đập đất lao về phía ngọn núi lớn màu đen kia.

Sau khi Phượng hoàng màu đen bay ra, thanh niên Hắc Phượng Tộc liền không chú ý tới Nguyên Từ sơn nữa, ánh mắt khinh thường nhìn về phía con chim lửa màu bạc của Diệp Trường Sinh.

Trên thân hỏa điều màu bạc này phát ra khí tức rất là bình thản, nhìn không thấy có bất kỳ chỗ thần kỳ nào.

Cùng Thái Dương Chân Hỏa, Thái Âm Chân Hỏa xuất hiện tản mát ra chí dương, khí tức chí hàn một chút cũng có thể làm cho người ta nhìn ra sự khác biệt, đốm lửa này có một loại cảm giác phản phác quy chân.

Nhìn từ bề ngoài, căn bản nhìn không ra có gì đặc biệt.

Thanh niên Hắc Phượng Tộc liếc nhìn xuống dưới, cũng không nhìn ra manh mối gì, cho rằng đây chỉ là một loại thần thông Hỏa đạo bình thường.

Thần thông hỏa diễm của nhân tộc, đại đa số gặp bản mạng chân hỏa Hắc Phượng nhất tộc bọn họ, đều bị khắc chế, lấy một diễm hắc tuyệt không lo lắng.

Chỉ là, một màn khiến hắc kinh hãi lập tức xuất hiện.

Sau khi Phượng Hoàng màu đen cùng Ngân sắc Hỏa Điều chạm vào nhau, toàn thân Ngân Sắc Hỏa Điều bốc lên ngân diễm, vậy mà trong chớp mắt bao bọc lại Phượng Hoàng màu đen kia.

Một tiếng gào thét vang lên, Phượng Hoàng màu đen kia trước mặt hỏa điều màu bạc, vậy mà không phải là đối thủ.

Đang lúc thanh niên Hắc Phượng Tộc kinh hãi, trên đỉnh đầu, ngọn núi nhỏ toàn thân đen kịt, không chút thu hút kia, vậy mà bộc phát ra một đoàn hồi quang, bao hắc phượng to lớn mấy chục trượng vào trong đó.

Hung hăng nện xuống một cái, hắc phượng to lớn kia vậy mà trực tiếp tán loạn mất.

“Làm sao có thể?!”

Thanh niên Hắc Phượng tộc kinh hô một tiếng, vội vàng há miệng phun ra một đại đỉnh thiêu đốt ngọn lửa màu đen, nghênh đón, chặn lại ngọn núi nhỏ đen kịt kia.

“Ầm!”

Hai kiện pháp bảo chạm vào nhau, thiên địa nguyên khí dao động kịch liệt, làm cho hai lão yêu và Băng Phượng bên cạnh vừa mới bắt đầu giao thủ đã biến sắc.

Ngân sắc Hỏa Điều sau khi đem màu đen Phượng Hoàng thôn phệ hết, một tiếng thanh minh, chuyển động thân thể tiếp tục hướng thanh niên Hắc Phượng Tộc đánh tới.

Lúc này thanh niên Hắc Phượng Tộc kia phảng phất nhận ra thân phận hỏa điều màu bạc, trên mặt tràn đầy vẻ không thể tin được.

“Tinh Viêm Chi Hỏa? Làm sao có thể? Sao người có thể có Tinh Viêm Chi Hỏa?!”

Hắc hô lớn, thậm chí trong thanh âm mang theo một tia hoảng sợ, phảng phất gặp chuyện gì cực kỳ đáng sợ.

Vội vàng lấy từ trong ngực ra một khối ngọc bội, vung về phía trước, trên ngọc bội tản mát ra hồng quang nhàn nhạt, hình thành một tầng quang tráo, bao phủ hẳn vào bên trong.

Tinh Viêm Hỏa Điều nhào vào trên lồng sáng màu đỏ kia, “Phanh” một cái đã bị bắn trở về, trong lúc nhất thời lại không phá vỡ được lồng sáng kia.

Thanh niên Hắc Phượng Tộc kia thấy một màn này, tựa hồ thở dài một hơi, nhìn về phía Diệp Trường Sinh trong ánh mắt đã rất khác.

Từ cái xem thường vừa rồi, đến bây giờ đã hoàn toàn là một bộ kinh hồn bất định.

Chỉ là một tu sĩ Hóa Thân Nhân tộc, sao lại xuất ra Tinh Viêm Hỏa Điều vật này?

Hơn nữa, ngọn núi nhỏ màu đen kia rõ ràng là một kiện Linh bảo không tầm thường.

Hóa Thân tu sĩ có thể xuất ra linh bảo, bản thân đã là một chuyện không tầm thường, hiện tại người này lại dùng Tinh Viêm Hỏa Điều, điều này không khỏi làm cho trong lòng thanh niên Hắc Phượng tộc nổi lên một trận suy đoán.

Rốt cuộc đây là ai?

Tinh Viêm Hỏa Điều, lịch đại Hắc Phượng Tộc bọn hắn đến nay cũng có không ít người muốn bồi dưỡng, thế nhưng là không có một người thành công.

Phải biết rằng, thứ này được gọi là tiên linh chi hỏa, tuy rằng trước kia tại Linh Giới cũng từng xuất hiện qua, nhưng xuất hiện rất ít.

Mỗi một người có thể bồi dưỡng ra Tinh Viêm Chi Hỏa, đều là có đại cơ duyên, đồng thời Tinh Viêm Chi Hỏa của bọn hắn cũng đều là do các loại cơ duyên xảo hợp bồi dưỡng ra, quá trình này căn bản không cách nào phục chế.

Tu sĩ bình thường có thể luyện ra hỏa diễm có một tia linh trí, quả thật không dễ.

Bồi dưỡng ngọn lửa đến loại tồn tại tương tự như sinh mệnh thể này, thật sự là quá hiếm thấy.

Sở dĩ gọi là tiên linh chi hỏa là bởi vì hỏa diễm này có thể một đường phát triển đến uy hiếp Chân Linh, một tồn tại như Chân Tiên.

Mà ngọn lửa như vậy, hiện tại lại xuất hiện trên người một tu sĩ Hóa Thần nho nhỏ, sao có thể gọi hắn không kinh ngạc?

Nhìn thấy trong tay Diệp Trường Sinh xuất hiện một lá cờ màu đen, đồng tử của thanh niên Hắc Phượng Tộc không khỏi co rút lại.

Vậy mà lại là một kiện Linh Bảo.

Rốt cuộc kẻ này là ai?

Thanh niên Hắc Phượng Tộc nghĩ đến đây, trong lòng không khỏi thầm mắng Xa lão yêu, vì sao mới vừa rồi không nhắc nhở hắn một chút tên tu sĩ Nhân tộc này khó giải quyết như vậy?

Kỳ thật, Xa lão yêu cũng rất oan uổng, một bên nhìn thấy hai người giao thủ với hắn, trong lòng đã là vô cùng hoảng sợ.

Hắn biết thực lực của Diệp Trường Sinh rất mạnh, nhưng hắn vẫn cảm thấy với thực lực của Diệp Trường Sinh, cùng lắm chỉ có thể đối phó với tu sĩ Hóa Thần hậu kỳ.

Người Hắc Phượng tộc đối phó với hắn, hắn phải dễ như trở bàn tay mới đúng!

Chỉ là ai từng nghĩ, Diệp Trường Sinh vừa lên tới, vậy mà mơ hồ có xu thế trấn trụ tu sĩ Hắc Phượng tộc luyện hư một đầu.

Hắc Phong Kỳ giương ra, một cơn lốc lập tức bao trùm tu sĩ Hắc Phượng Tộc, ngay sau đó phát ra vô số phong nhận, rậm rạp chằng chịt hướng màn hào quang màu đỏ kia chém tới.

Màn hào quang chớp lên một trận, bộ dáng bất ổn, tựa hồ sắp bị phá vỡ.

Thanh niên Hắc Phượng Tộc thấy thế, trong lòng rung mình.

Có thể thúc dục linh bảo đến trình độ này, trước mắt pháp lực của tu sĩ Nhân tộc này không phải là chuyện đùa.

Đổi lại là tu sĩ Hóa Thần bình thường, cho dù nắm giữ linh bảo cũng đừng hòng rung chuyển màn hào quang này của hắn.

Đến bây giờ, hắn cũng không dám chậm trễ chút nào, tay móc từ trong ngực ra một cây quạt, hung hăng quạt về phía trước một cái.

Toàn thân cây quạt này hiện ra màu ngũ sắc, có từng đạo phù văn ngũ sắc lưu chuyển trên đó, linh lực dị thường dồi dào.

Sau khi thanh niên Hắc Phượng tộc vỗ cây quạt, một đoàn linh quang năm màu từ trong đó mãnh liệt bộc phát ra, hóa thành một Phượng Hoàng lớn gần trượng, toàn thân thiêu đốt hỏa diễm hùng hực, khí thế mãnh liệt dị thường.

Ngọn lửa cực nóng kia dường như muốn hút khô tất cả mọi thứ trong thiên địa, lao ra khỏi lồng sáng màu đỏ, đánh về phía Diệp Trường Sinh.

“Ngũ Diễm phiên!”

Diệp Trường Sinh kinh ngạc khẽ hô một tiếng, nhận ra thân phận của Linh Bảo này.

Ngũ Diễm Phiên này là phiên bản giản hóa của Thất Diễm Phiên.

Lúc ở Nhân giới, hắn đã từng phục chế một Tam Diễm Phiên từ chỗ Hàn Lập. Tam Diễm Phiên là vật giống như Thất Diễm Phiên, mà ở một mức độ nào đó thì Ngũ Diễm Phiên cũng coi như vậy.

Bởi vì Thất Diễm phiên có yêu cầu quá nghiêm khắc đối với tài liệu, luyện chế rất khó khăn, cho nên mới có loại bản đơn giản này.

Bất quá, Ngũ Diễm Phiên này mặc dù là phiên bản đơn giản hoá, nhưng cũng coi như là một kiện Linh Bảo.

Diệp Trường Sinh chỉ tay một cái, con chim lửa màu bạc kia liền vỗ cánh xông tới, đón đỡ Ngũ Thái Hỏa Phượng.

Hỏa phượng có thanh thế thật lớn, chim lửa màu bạc lập tức bị đối phương hung hăng cắn nát nửa cái đầu.

Hỏa diễm màu bạc bộc phát ra, trong khoảnh khắc liền bao vây Ngũ Thái Hỏa Phượng lại.

Thấy một màn này, sắc mặt thanh niên Hắc Phượng Tộc trở nên khó coi vô cùng.

Toàn bộ thực lực của hắn đều trên các loại thần thông hỏa diễm, ngay cả pháp bảo sử dụng cũng đại đa số liên quan tới hỏa diễm.

Nhưng bây giờ gặp phải Tinh Viêm Hỏa Điều, hắn bị khắc chế gắt gao, một thân thực lực hoàn toàn không thể phát huy ra được.

Thế này thì làm sao hắn đánh tiếp?

Nếu là tu sĩ Hóa Thần bình thường nắm giữ Tinh Viêm Hỏa Điều này, hắn cũng không sợ, bằng vào pháp lực cường đại của hắn có thể dễ dàng trấn áp đối phương.

Nhưng đối mặt với người trước mắt này lại hoàn toàn không được, đối phương quả thực giống như một con quái vật, pháp lực hùng hồn đến trình độ này.

Liên tiếp vận dụng hai kiện linh bảo, còn ngự sử Tinh Viêm Hỏa Điều, nhưng pháp lực vẫn chịu đựng được.

Phải biết, uy lực của Tinh Viêm Hỏa Điều rất lớn, nhưng thời điểm phát huy uy lực, cũng tiêu hao pháp lực của hắn.

Thứ này dù sao cũng không phải là một loại linh thú chân chính, không có bao nhiêu thần thông thoát ly pháp lực của chủ nhân.

Đồng thời phát động nhiều công kích như vậy, pháp lực vẫn chưa thấy đáy, đây còn là tu sĩ Hóa Thần sao?

Thanh niên Hắc Phượng Tộc kết luận người tu sĩ Nhân tộc này tất nhiên nắm giữ phương pháp khôi phục pháp lực nhanh chóng, người này pháp lực sung túc, lại nắm giữ thần thông khắc chế hắn, trong lúc nhất thời trong lòng hắn nảy sinh thoái ý.

Chỉ là, khi hắn vừa nghĩ ra ý này, Diệp Trường Sinh phảng phát đã nhìn ra, cầm trong tay Hắc Phong Kỳ ném lên không trung.

Lá cờ nhanh chóng biến lớn, cao chừng mấy chục trượng, mặt cờ lác lác một cái, sau một khắc một đạo hắc quang hiện lên, mọi người cảm thấy hoa mắt, liền xuất hiện trong không gian đen kịt.

“Không gian Linh Bảo?!”

Thanh niên Hắc Phượng tộc sắc mặt khó coi, mà Xa lão yêu sắc mặt cũng trở nên không tốt.

Hắn như thế nào cũng không có nghĩ tới, thanh niên Hắc Phượng tộc một Luyện Hư kỳ tu sĩ, chống lại Diệp Trường Sinh là Hóa Thần trung kỳ, còn có thể đánh thành bộ dáng này.

“Àm!”

Từng đạo lốc xoáy thô to lừng không xuất hiện trong không gian này, hướng thanh niên Hắc Phượng Tộc quét tới, đồng thời trên Nguyên Từ Sơn bộc phát ra hào quang màu xám càng thêm dày đặc, hướng đỉnh lớn màu đen kia đè xuống.

Thế công của Diệp Trường Sinh càng mạnh mẽ hơn, mượn tinh viêm chi hỏa khắc chế đối với thanh niên Hắc Phượng tộc, hắn đem đôi phương đánh cho đến mức không có sức hoàn thủ.

Thanh niên Hắc Phượng Tộc kia chỉ có thể đem pháp lực quán chú vào trong khối ngọc bội kia, kiệt lực ngăn cản Tinh Viêm Hỏa Điều cùng phong trụ màu đen công phạt.

Màn sáng rung rung, trên đó không ngừng tạo nên từng gợn sóng, nhưng chính thể mà nói, vẫn bình ổn, phảng phất như không thể bị phá vỡ.

Diệp Trường Sinh thấy thế, trên tay loé lên quang mang, xuất hiện một thanh giáo ngắn bằng đồng xanh.

Thiên Ma Qua!

Đây chính là linh bảo của Hô lão ma, sau khi Diệp Trường Sinh giết chết Lang tộc Luyện Hư đoạt được vào tay, trong khoảng thời gian này cũng tu luyện được ba tầng Thông bảo quyết của Thiên Ma Qua, có thể thao túng pháp bảo này.

Đây là một Linh Bảo công phạt thuần túy.

Diệp Trường Sinh tay cầm Thiên Ma Qua, pháp lực trên người điên cuồng tràn vào trong đó, vốn giáo nhỏ vài tấc trong chớp mắt liền dài hơn một trượng.

Một đạo quang nhận thuần túy đến cực điểm từ trên đó ngưng tụ ra, Diệp Trường Sinh xa xa hướng về phía thanh niên Hắc Phượng tộc, hung hăng một kích chém xuống.

“Àm!”

Đạo quang nhận kia trong chớp mắt đưng vào trên màn sáng màu đỏ của thanh niên Hắc Phượng tộc, bộc phát ra tiếng nổ ầm ầm, ngay sau đó, màn sáng màu đỏ kia như thủy tinh nổ tung, hóa thành vô số mảnh sáng vỡ vụn, tứ tán!

Trên mặt thanh niên Hắc Phượng Tộc lộ ra vẻ tuyệt vọng.

Sắc mặt nam tử vốn tái nhợt, giờ phút này sắc mặt càng trắng bệch không còn một tia huyết sắc, quang nhận phá vỡ màn sáng của khối ngọc bội kia, Tinh Viêm Chi Hỏa lập tức nhào tới đánh tới.

“A!

!”

Một tiếng rống thê lương vang lên, Tinh Viêm Hỏa Điều đem toàn thân thanh niên Hắc Phượng Tộc bao vây lại.

Ngân sắc hỏa diễm giống như thủy triều mãnh liệt bao phủ hấn vào trong, trong chớp mắt tiếng kêu thảm thiết kia liền giạt mình, rất nhanh liền im lặng không một tiếng động.

Diệp Trường Sinh thu hồi Thiên Ma Qua, sắc mặt cũng có vài phần tái nhợt, hơi thở mơ hồ.

Liên tục vận dụng nhiều kiện linh bảo như vậy, pháp lực của hấn cũng sắp cạn kiệt rồi, đánh chết một gã tu sĩ Luyện Hư đối với hấn cũng không tính là nhẹ nhàng.

Xa lão yêu bên kia sắc mặt trắng bệch nhìn một màn này, liều mạng vung Vạn Yêu Phiến, Vạn Yêu Hồn lao ra, không ngừng đánh sâu vào không gian Hắc Phong kỳ, ý đồ chạy đi.

Mà loại cổ găng này, hiển nhiên là phí công, Băng Phượng cầm trong tay một thanh trường kiếm hình dáng như lông vũ màu bạc, một kiếm chém xuống, liền sẽ làm cho vô số tinh hồn trực tiếp tán loạn.

Những tinh hồn huyễn hóa thành các loại yêu thú kia, trước mặt nàng phảng phất không chịu nổi một kích, tùy tiện một kích liền càn quét một mảng lớn.

Vạn Yêu Phiến của Xa lão yêu vốn là phản chế một kiện Linh Bảo Thiên Yêu Phiến mà thành, tuy rằng hấn có thể giống như chế tạo Linh Bảo nhưng uy lực không kém bao nhiêu so với Linh Bảo chân chính.

Nhưng dù sao, vẫn còn kém một bậc.

Còn kém một bậc này, tại nhân giới có lẽ nhìn không ra cái gì, dù sao ở trong nhân giới, tu sĩ Hóa Thần căn bản không có khả năng phát huy ra toàn bộ lực lượng linh bảo.

Thế nhưng tới Linh Giới thì hoàn toàn bất đồng.

Sở dĩ uy lực Linh Bảo to lớn, ngoại trừ chất liệu bất phàm bên ngoài, còn có một nguyên nhân trọng yếu là, Linh Bảo có thể điều động thiên địa nguyên khí để tiến hành công kích.

Đây là pháp bảo bình thường không làm được, pháp bảo cao cấp nhất cũng không cách nào điều động thiên địa nguyên khí, là khác nhau giữa uy lực và linh bảo.

Mà loại khác biệt này, lúc ở Nhân giới, bởi vì thiên địa nguyên khí thiếu thốn, cũng có thể nhìn ra được.

Tới nơi có thiên địa nguyên khí sung túc như Linh giới, uy lực của linh bảo và pháp bảo khác nhau rất rõ ràng.

Xa lão yêu phảng phất chế linh bảo, dù sao phương diện này vẫn còn kém một chút, không so được với món linh bảo chính thức trong tay Băng Phượng.

Thanh kiếm của Phượng Ly cũng là linh bảo tổ truyền của Băng Uyên đảo, phát huy ra uy lực vô tận trong tay Băng Phượng.

Xa lão yêu mặc dù pháp lực so với Băng Phượng hùng hồn hơn một chút, nhưng trước linh bảo này, cũng chỉ đỡ trái hờ phải, miễn cưỡng ngăn cản.

Mà khi nhìn thấy thanh niên Hắc Phượng Tộc kia bị Diệp Trường Sinh thu thập, một loại tuyệt vọng lập tức dâng lên trong lòng hắn.

Hắc phong phun trào, hơn mười cột lốc xoáy thô to đánh úp về phía hắn, Xa lão yêu kêu to một tiếng, vô số yêu hồn trong Vạn Yêu Phiến đồng dạng hóa thành mười mấy cột sáng màu xám, nghênh đón những cột lốc xoáy kia.

Diệp Trường Sinh hừ lạnh một tiếng, ngón tay chỉ một cái, Nguyên Từ sơn biến lớn mấy chục trượng, nặng nề đập xuống.

“Ầm!”

Sau một tiếng vang kinh thiên động địa, trên Vạn Yêu Phiên phát ra hồi quang trong chớp mắt tán loạn. Bản thể Vạn Yêu Phiên tựa hồ không thể thừa nhận được loại áp lực này, gào thét một tiếng, trên kỳ phiên truyền ra thanh âm bạo liệt.

“Phanh!”

Lá cờ bầu bạn với Xa lão yêu nổ tung, cứ vậy bị hủy diệt.

Mà Xa lão yêu trong chớp mắt bị hơn mười đạo phong trụ cuốn vào trong đó, vô số phong nhận tinh tế rậm rạp cắt ở trên người hắn, trong chớp mắt khắp người hắn đầy thương tích.

Mặc cho bản thể hắn vô cùng mạnh mẽ, nhưng ở trước mặt một kiện Linh Bảo cũng không đáng chú ý, trong khoảnh khắc đã bị xoắn thành một đồng thịt nát.

Một đạo lục quang từ trong cơ thể lão bay ra, đó là nguyên thần của Xa lão yêu, chẳng qua là nguyên thần này bây giờ lại có vẻ không đúng, phía trên bị từng tia khói đen dày đặc bao lấy.

“A!

!”

Tiếng kêu thê lương vang lên, Xa lão yêu dường như bị nỗi thống khổ cực kỳ lớn, trên mặt nguyên thần lộ ra biểu tình vận vẹo đến cực hạn.

Băng Phượng thấy vậy nhướng mày, thu hồi Phượng Ly Kiếm, đi về phía Diệp Trường Sinh.

Hai người đứng sóng vai, nhìn nguyên thần của Xa lão yêu đang chạy loạn trong không gian Hắc Phong kỳ.

Cứ như muốn chạy ra khỏi mảnh không gian này, Xa lão yêu như con ruồi không đầu đâm loạn vào nhau, nhưng mỗi lần hắn bay đến mảnh không gian biên giới này, hắc quang chợt lóe, lại đem hắc quang truyền tống trở về.

“Diệp đạo hữu! Không, Diệp đại nhân, xin tha cho một mạng nhỏ, tiểu nhân nguyện làm chủ cho đại nhân, trở thành linh thú, tùy ý sai khiến!”

Trong không gian Hắc Phong kỳ truyền đến thanh âm cầu khẩn khổ sở của Xa lão yêu, một cỗ dục vọng cầu sinh nồng

đậm từ trong mắt hấn bắn ra.

Phí hết thủ đoạn, trả giá thật lớn mới từ Nhân giới phi thăng lên, hấn không muốn cứ như vậy chết đi, hấn còn chưa tiến giai Luyện Hư, còn chưa đạt được vĩnh sinh, làm sao có thể cam tâm như vậy kết thúc?

Vì có thể sống đến hôm nay, hấn ta đã tiêu phí nhiều thứ như vậy, làm sao có thể chết đi được?

Hấn ta không cam lòng!

Cho dù làm nô lệ cho người ta hấn cũng nguyện ý, chỉ cần có thể sống sót, hấn cái gì cũng nguyện ý làm.

Chỉ cần sống sót thì sẽ có một tia hi vọng!

“Phượng tiên tử, xem ở phân lượng cùng là đạo hữu nhân giới, xin tiên tử tha ta một mạng!” Nhìn thấy Diệp Trường Sinh mặt không biểu tình, Xa lão yêu kêu to, chuyển mục tiêu cầu xin tha thứ của mình về phía Băng Phượng.

Nhưng Băng Phượng cũng không phải nữ nhân tâm địa Bồ Tát gì, nàng hừ lạnh một tiếng, nói: “Đạo hữu làm nhiều chuyện nhằm vào chúng ta như vậy, hiện tại nói những lời này không cảm thấy quá muộn sao?”

“Ta đều là vạn bất đắc dĩ a, Lang Vương tìm tới cửa, ta nào dám giấu diếm chuyện của Diệp đạo hữu chứ!” Xa lão yêu lớn tiếng hô.

“Thật sao? Vậy chuyện của ta là sao? Cũng là Hắc Phượng tộc chủ động tìm tới người sao?” Băng Phượng hừ lạnh một tiếng, hỏi.

Xa lão yêu nghe lời ấy, trong lòng lập tức phát lạnh.

chuyện của Băng Phượng, đích xác không phải Hắc Phượng tộc chủ động tìm tới hấn, mà là lúc trước hấn chủ động tìm tới Hắc Phượng tộc, đem chuyện của Băng Phượng nói cho đối phương.

“Không cần nhiều lời, có lẽ người có lý do của người, nhưng nếu đã bán đứng hai người chúng ta, vậy kết quả đã sớm được định trước rồi!” Diệp Trường Sinh lạnh lùng nói.

Hấn mở tay hút nguyên thần của Xa lão yêu tới trước mặt.

Nhìn trên nguyên thần kia lượn lờ từng tầng từng tầng sương mù đen, cảm thụ được oán khí độc hết cả giang hải trong đó, hắc cũng không khỏi có chút kinh hãi.

Cách không ấn nguyên thần của Xa lão yêu xuống, trong mắt hắc ta chớp động quang mang kỳ lạ, trực tiếp vận dụng thuật suu hồn.

Theo tiếng hét thảm, nguyên thần của Xa lão yêu bất động, ánh mắt trở nên ngốc trệ.

Lúc này, từng tầng hắc vụ bao phủ bên ngoài nguyên thần của hắc giống như cảm ứng được cái gì, bắt đầu phun trào, đánh tới nguyên thần của Xa lão yêu.

Nhưng dưới sự áp chế của pháp lực Diệp Trường Sinh, những khói đen này thủy chung vẫn bị ngăn trở bên ngoài nguyên thần của Xa lão yêu, tạm thời không thể nào xông vào.

Qua một lúc lâu, Diệp Trường Sinh đột nhiên thu tay về, vội vàng lui về phía sau một bước.

Chỉ thấy hắc vụ kia vốn bị hắc áp chế đột nhiên bộc phát, biến thành một quang đoàn đen kịt lớn mấy trượng, bên trong hắc vụ cuộn cuộn, hóa thành từng khuôn mặt dữ tợn.

Những khuôn mặt kia có hình dạng khác nhau, thoát nhìn chính là hình dạng các loại Yêu thú.

Chúng nó mang theo oán khí kinh người, mở ra từng cái miệng lớn, cắn về phía nguyên thần của Xa lão yêu.

Mà nguyên thần lão Xa yêu vừa mới trải qua suu hồn, đại ra dị thường, không có bất kỳ phản ứng gì, mặc cho khói đen kia hóa thành yêu thú tận tình cắn xé.

Chỉ là, tình cờ hắc giật giật mình, cũng biểu hiện ra sự đau đớn mà hắc phải chịu.

Trong chốc lát, đoàn lục quang kia liền bị hắc vụ thôn phệ không còn một mảnh, gương mặt vô số Yêu thú trong hắc vụ phẳng phất như điên cuồng gào thét.

Diệp Trường Sinh nhướng mày, vội vàng thu hồi Hắc Phong Kỳ, đem những hắc vụ này thả ra mảnh không gian này.

Sau đó, Băng Phượng bay khỏi nơi đây, tránh xa khỏi đoàn hắc vụ kia, tựa hồ không muốn nhúng tay vào chút nào.

“Đó là cái gì?” Băng Phượng có chút kinh hãi nhìn đoàn nguyên thần của Xa lão yêu thôn phệ hết sạch.

Nhìn bộ dạng của Xa lão yêu, đúng là thần hồn câu diệt, chỉ sợ ngay cả cơ hội Luân Hồi cũng không có.

Tử trạng như vậy, cũng không nhiều thấy.

“Đó là oán khí, là oán khí của người bị hắc giết chết quán lấy hắc!” Diệp Trường Sinh đột nhiên nói.

“Oán khí, cái này... Là do trăm vạn yêu thú kia sao?!” Băng phượng bỗng nhiên như nhớ ra cái gì đó, hoảng sợ nói.

“Đúng vậy, lúc trước vì xây dựng thông đạo nghịch linh, hắc tàn sát trăm vạn yêu chúng Vạn Yêu Cốc, luyện chế Yêu Hồn Thạch, từ đó về sau oán khí này cứ dây dưa với hắc!” Diệp Trường Sinh nói.

Sau khi sưu hồn Xa lão yêu, Diệp Trường Sinh lập tức hiểu được vì sao lão yêu này lại bán đứng hắc.

Bản thân hắc đã không còn sống được bao lâu nữa!

Luồng oán khí quán lấy hắc, không chỉ khiến tu vi của hắc khó có thể tiến thêm, mà ngày đêm đều ăn mòn nguyên thần của hắc, dần vật lầy hắc, khiến hắc sống không bằng chết.

Cho dù không làm gì, tiếp tục như vậy, không tới mấy năm, nguyên thần của hắc sẽ bị đoàn oán khí này triệt để ăn mòn, điên cuồng mà chết.

Lục sát sinh linh đại quy mô lớn, bất luận là ở Nhân giới hay là Linh giới, đều là chuyện rất kiêng kỵ.

Ở Nhân Giới thật ra, cho dù Xa lão yêu tàn sát trăm vạn yêu thú cũng không lộ ra vấn đề gì.

Nhưng sau khi đến Linh giới, vấn đề lập tức trở nên nghiêm trọng, trói buộc của Thiên Đạo quy tắc với tu sĩ Linh giới không thể nghi ngờ là nghiêm trọng hơn tu sĩ Nhân giới.

Sau khi Xa lão yêu phi thăng lên, oán khí trong cơ thể trực tiếp bộc phát.

Thiếu chút nữa khiến y chết điên cuồng.

Cũng may lấy thần hồn cấp bậc Hóa Thần của hắn còn đủ cường đại, miễn cưỡng áp chế những oán khí này xuống, tạm thời không để nó phản phệ bản thân.

Thế nhưng, theo thời gian trôi qua, tuy rằng bản thân hắn áp chế đoàn oán khí này, nhưng cũng bị không ngừng ăn mòn.

Mỗi một ngày trôi qua, hắn cách tử vong một bước.

Nếu hắn không muốn chết như vậy, nhất định phải làm chút gì đó.

Mặc dù ở Linh giới tàn sát sinh linh phi thường kiêng kỵ, sẽ bị phản phệ nghiêm trọng, nhưng, thiên kiều các tộc xuất hiện lớp lớp, sẽ có một ít người có tài trí, có thể nghiên cứu ra một ít phương pháp trị nạn này.

Giống như mỗi một lần Chân Linh chi kiếp ở Linh Giới trước kia, sau khi Huyền Thiên chi bảo xuất thế, những siêu cấp đại tộc kia sẽ vận dụng phương pháp huyết tế để xác định vị trí của Huyền Thiên chi bảo.

Huyết tế chi pháp, sinh linh tàn sát nhiều như thế nào, nhưng người chủ trì, thường xuyên không tổn thương mấy may, chính là có loại thủ đoạn có thể tránh khỏi phản phệ.

Chỉ có điều, loại thủ đoạn này dù ở trong bộ tộc nào thì tuyệt đối nằm trong tay cao tầng, không dễ dàng truyền ra ngoài.

Bởi vì nếu truyền ra ngoài, sẽ làm cho một ít người tâm thuật bất chính động tâm tư, vì luyện chế một ít pháp bảo uy lực cực lớn mà đồ sát tộc nhân.

Nếu Xa lão yêu muốn giải quyết loại vấn đề này, thì cũng chỉ có thể tìm được người đứng đầu hai tộc mà thôi.

Phía Nhân tộc bên kia, hắn không có dính dáng, mà Yêu tộc bên này, mặc dù hắn là tu sĩ Hóa Thần, nhưng muốn có quan hệ với cao tầng Yêu tộc, vẫn là mơ mộng hão huyền.

Vì vậy dưới sự bất đắc dĩ, Xa lão yêu liền đánh chủ ý lên Băng Phượng.

Hắn biết rõ đối với Hắc Phượng tộc mà nói, ý nghĩa thế nào, cho nên khi nhìn thấy Băng Phượng xuất hiện ở Thiên Uyên

Thành, hắn lập tức đem tin tức Băng Phượng truyền cho Hắc Phượng nhất tộc, dùng cái này để lấy lòng Hắc Phượng tộc.

Ngay từ đầu, Thiếu chủ Hắc Phượng nhất tộc hoàn toàn chính xác đã đáp ứng Xa lão yêu, nếu như Băng Phượng gả cho hắn, sẽ giúp Xa lão yêu giải quyết vấn đề oán khí.

Nhưng Băng phượng lại cự tuyệt cầu hôn của thiếu chủ Hắc Phượng tộc, hứa hẹn của Xa lão yêu tự nhiên thất bại.

Đang lúc hắn tuyệt vọng, thanh niên Hắc Phượng tộc bị Diệp Trường Sinh giết chết kia tìm tới hắn.

Người này cũng nhìn chăm chăm vào Băng Phượng, chẳng qua hắn ở Thiên Uyên Thành không có chút thế lực nào đáng nói, không thể nắm giữ tỉ mỉ hành tung của Băng Phượng.

Cho nên, hắn muốn đề cho Xa lão yêu trợ giúp hắn.

Người này hứa hẹn nếu Xa lão yêu trợ giúp hắn bắt được Băng Phượng, hắn sẽ đồng ý giúp Xa lão yêu giải quyết vấn đề này.

Xa lão yêu đang bệnh cấp bách đầu thai phía dưới, không chút do dự đáp ứng đề nghị của người này, bán đứng Băng Phượng đối với hắn mà nói, một chút gánh nặng trong lòng cũng không có.

Chỉ là, sau khi cùng vị tu sĩ Luyện Hư của Hắc Phượng Tộc này tiếp xúc một thời gian ngắn, Xa lão yêu lại đột nhiên phát hiện không đúng.

Hắn vốn cho rằng vị tu sĩ Hắc Phượng tộc này là chủ ý giống như huynh trưởng mình, muốn lấy Băng Phượng, chẳng qua là muốn mạnh hơn.

Kết quả sau đó mới phát hiện, người này căn bản không muốn cùng Băng Phượng kết thành đạo侶, từ đầu đến cuối đang nghĩ đến việc cướp lấy huyết mạch của Băng Phượng.

Sau khi biết được việc này, Xa lão yêu lập tức lạnh cả người.

Loại chuyện này, ở trong yêu tộc, nhiều ít cũng là có điểm kiêng kỵ.

Tựa như Chân Linh thể gia của nhân tộc, cùng nhau ước định không được âm thầm cướp lấy huyết mạch đối phương, Yêu tộc cũng có kiêng kỵ tương tự.

Hơn nữa, người có huyết mạch như Băng Phượng trong Yêu tộc cũng có chút coi trọng, cho rằng tương lai nàng sẽ trở thành một vị cường giả.

Dưới tình huống như vậy, vị Luyện Hư của Hắc Phượng tộc này nếu làm ra loại chuyện này, nếu truyền ra ngoài, đối với danh dự của toàn bộ Hắc Phượng tộc cũng sẽ có tổn hại không nhỏ.

Khi Xa lão yêu biết được hết thủy, lập tức đã đứng ngồi không yên.

Bằng sự tàn nhẫn của vị thanh niên Hắc Phượng Tộc này, tương lai sau này đối phương thành sự, làm không tốt còn có thể giết hắn.

Vì vậy, hắn liền có chủ ý khác.

Vừa lúc này, Lang tộc bên kia đã biết chuyện của hắn, phái người tới hỏi về chuyện Linh Lung vương phi ở Nhân giới.

Xa lão yêu cân nhắc một chút, liền lập tức đem chuyện của Diệp Trường Sinh cùng Linh Lung nói cho người của Lang tộc.

Hắn đương nhiên biết rõ nếu làm như vậy thì cũng sẽ bị Lang Vương giữ danh dự để bảo vệ danh dự của mình mà trực tiếp giết chết nó.

Nhưng thứ nhất, hắn không dám nói dối một vị Hợp Thể Yêu Vương, thứ hai là hắn cũng có ý định liều chết một phen.

Hắn âm thầm tiết lộ quan hệ của mình với Lang tộc bên kia với Hắc Phượng tộc, sau đó lại để người Hắc Phượng tộc biết hắn cấu kết với Lang tộc.

Đồng thời thông đồng với hai tộc đàn Yêu Vương, giữa hai bên đều có kiêng kỵ.

Khi người của Lang Vương muốn giết hấn thì sẽ nghi hoặc. Giết hấn rồi, có khi nào lại để chuyện bê bối của Hắc Phượng tộc diễn ra không?

Xa lão yêu cũng từng có ám chỉ như vậy, giết hấn, hấn sẽ tiết lộ tin tức ra ngoài, dùng cách này để chấn nhiếp thuộc hạ của Lang Vương.

Kể từ đó, lang tộc muốn hạ thủ với hấn thì phải cân nhắc ba phần.

Mà phía Hắc Phượng tộc bên này cũng giống như vậy, đối phương sẽ nghi ngờ hấn có phải có bối cảnh Lang tộc hay không, do đó thận trọng cân nhắc có phải muốn giết hấn diệt khẩu hay không.

Mà bởi vì bọn họ làm việc đều cực kỳ kín đáo, không dám tiết lộ ra ngoài chút nào, cho nên hai đại Yêu Vương tộc cũng sẽ không đi dò xét lẫn nhau, nghiệm chứng đối phương có phải là chỗ dựa của Xa lão yêu hay không.

Kể từ đó, Xa lão yêu ở giữa hai đại Vương tộc đi cương ti, miễn cưỡng duy trì một loại cân bằng, cố gắng tìm kiếm một con đường bảo mệnh.

Làm như vậy đương nhiên là mạo hiểm rất lớn, không cẩn thận sẽ tan xương nát thịt.

Nhưng Xa lão yêu không còn lựa chọn nào khác, hấn ta chỉ có thể làm vậy!

Nắm một tay, có thể mở ra một con đường sống, nhưng nếu không làm theo, vậy thì chắc chắn phải chết rồi!

Hơn nữa, hấn còn có một tầng càng thêm âm u.

Đem sự tình lang vương nói ra, lang vương vì bảo vệ danh tiếng, đại khái sẽ ra tay đánh chết tu sĩ của mấy nhân tộc kia.

Hấn không dễ chịu, mấy người khác mượn lực phi thăng của hấn cũng đừng mong sống yên!

Mỗi khi nghĩ đến mình cả ngày phải thừa nhận thống khổ, tu vi khó có thể tiến thêm, tính mạng khó bảo toàn, mà mấy người khác nhờ vào Linh Bảo hữu kinh vô hiểm vượt qua nguy cơ một lần, thậm chí tu vi còn tiến giai, trong lòng Xa lão yêu liền thống hận không thôi.

Đám người này, đều phải dính với ánh sáng của hắc mới có thể phi thăng lên được.

Nếu như không có hắc, từ đâu mà có yêu hồn thạch ngưng tụ ra trăm vạn yêu hồn kia?

Nếu như không có Yêu Hồn Thạch thì Nghịch Linh Thông Đạo tổ chức như thế nào? Bọn họ làm sao an toàn phi thăng?

Chính mình trả giá lớn như vậy, chính là vì để những người đó tu thành Đại Đạo, mà mình thống khổ trầm luân?

Xa lão yêu muốn trả thù!

Cho nên, đủ loại nguyên nhân thúc đẩy hắc trực tiếp báo cho Lang Vương biết sự tình liên quan tới Linh Lung vương phi.

Kết quả, liền có cục diện hôm nay.

Nghe được Diệp Trường Sinh nói ra ý nghĩ trong lòng của Xa lão yêu, Băng Phượng cũng trợn mắt há hốc mồm, rất lâu không nói gì.

“Lại có khúc chiết như vậy, khó trách thời điểm ở Nhân giới, đám người các ngươi không ai nguyện ý đi làm Yêu Hồn Thạch kia, cuối cùng vẫn là Xa lão yêu giết toàn bộ thủ hạ của mình!” Băng Phượng cảm khái nói.

“Kỳ thật lúc trước chúng ta cũng không biết hắc lại gặp phải vấn đề nghiêm trọng như vậy, chỉ là chúng ta đều cảm thấy giết chóc quy mô lớn không ổn, nhất định sẽ mang đến không ít phiền toái cho tiền đồ tu luyện, cho nên không nguyện ý đi làm như vậy!”

“Nhưng không ai ngờ tới, phiền toái lại lớn như vậy!” Diệp Trường Sinh lắc đầu nói.

“Xa lão yêu bản thân là linh giới yêu thú, hắc khẳng định biết cái giá phải trả như thế nào!” Băng Phượng ánh mắt lộ ra vẻ suy nghĩ, nói.

“Biết thì làm được gì? Hắc đã không còn lựa chọn!” Diệp Trường Sinh lắc đầu thở dài nói.

Lúc trước xây dựng Nghịch linh thông đạo, trong đám người bọn họ, lão yêu là sót ruột nhất.

Bởi vì thọ nguyên của hắc đã không còn lại mấy năm, Bạch Lộc lão yêu của Ngũ Long Hải cùng thời kỳ với hắc cũng đã tọa hóa rồi, hắc đã sớm không kiên trì nổi nữa.

Trong đám người Diệp Trường Sinh, cho dù là Hô lão ma lớn tuổi nhất, cũng có thể chờ đợi một hai trăm năm, mà Hường Chi Lễ cùng Phong lão quái lại càng không cần phải gấp gáp.

Chỉ có Xa lão yêu, hắc không thể không gấp, không thể không lựa chọn.

Lúc đầu, hắc đã không chú ý nhiều đến sự đối diện của không gian tiết điểm nữa, sau khi tìm được liên không quan tâm nguy hiểm bên trong, vội vàng xông vào.

Mà đám người Hường Chi Lễ lại có thể không nhanh không chậm tìm liên tiếp nhiều tiết điểm, từ đó bắt đầu thấy chỗ an toàn nhất của Ngũ Long Hải, sau đó trộm cực xa.

Vì phi thăng linh giới, Xa lão yêu thậm chí nguyện ý xông vào con đường cử tử nhất sinh này. Cho nên có một cơ hội để an toàn đi tới trước mặt hắc, hắc có lựa chọn như vậy cũng không khó lý giải.

Dù sao, vấn đề giết chóc quy mô lớn tạo thành mặc dù nghiêm trọng, nhưng cũng không phải là không có biện pháp giải quyết.

Chỉ cần hắc đi lên được là có cơ hội.

Nếu như lưu lại hạ giới mà nói, thật sự một chút cơ hội cũng không có.

“Việc này thật đúng là làm tốt cho ngươi rồi, Hắc Phượng tộc muốn động thủ với ta, ta không thể không rời khỏi Thiên Uyên Thành!” Bằng Phượng thở dài một hơi, đôi mắt đẹp trừng hướng về phía Diệp Trường Sinh nói.

“Vậy ngươi chuẩn bị xong chưa? Bên trong Thiên Uyên Thành còn có vật gì muốn lấy ra không?” Trên mặt Diệp Trường Sinh lộ ra ý cười hỏi.

Băng Phượng lắc đầu nói: “Không cần, ta tất cả đồ vật đều mang ở trên người, không cần trở về một chuyến nữa rồi!”

“Ha ha, nguyên lai ngươi đã chuẩn bị tốt muốn đi theo ta, cho dù hôm nay không có Hắc Phượng tộc, ngươi cũng phải rời khỏi Thiên Uyên Thành đúng không?” Diệp Trường Sinh cười tủm tỉm hỏi.

“Nói hươu nói vượn! Nếu như không có chuyện của Hắc Phượng Tộc, ta mới không muốn cùng ngươi chạy đến Man Hoang đâu!” Băng Phượng hừ lạnh một tiếng, khinh thường nói.

“Vậy sao? Vậy vì sao ngươi đều mang đồ vật trên người? Ta không nhớ ngươi có thói quen như vậy, nếu không lúc trước khi ta lên vào Băng Uyên đảo, nên một hạt không thu được mới đúng!” Diệp Trường Sinh tới gần cô, vừa cười vừa nói.

“Ngươi còn nhắc đến việc này?!” Băng Phượng nghe vậy, trên mặt lập tức dâng lên một vòng đỏ ửng, đôi mắt đẹp trừng tới, tràn đầy vẻ bất thiện.

“Chuyện này ta nhớ rất kỹ, nếu như không có việc này, ta làm sao có thể kết duyên với ngươi chứ? Phượng tiên tử của ta!” Diệp Trường Sinh vừa nói, vừa giang hai tay chạm rãi ôm Băng Phượng vào lòng.

Băng Phượng vùng vẫy hai cái, liền bắt động, thấp giọng phảng phất cực không tình nguyện nói: “Ai là Phượng tiên tử của ngươi?”

Cảm nhận được thân thể mềm mại tinh xảo trong lòng, trong mắt Diệp Trường Sinh hiện lên một tia lửa nóng.

Cúi đầu xuống, dán lên trán nàng, đối diện với đôi mắt phượng kia, Diệp Trường Sinh thâm tình vô cùng nói:

“Chính là ngươi ah, từ lúc đầu nhìn thấy ngươi, ta đã biết, ngươi đời này chỉ có thể là nữ nhân của ta!”

“Hừ, thì ra từ khi đó ngươi đã che giấu họa tâm, đáng đồ tử! Đồ vô sỉ háo sắc!” Băng Phượng bị ánh mắt nóng bỏng của hắn nhìn thấy có chút kinh hoảng, vội vàng quay đầu sang nói.

“Cái gì gọi là bao giấu họa tâm, đó là ta vừa thấy đã yêu, thật sự là Phượng tiên tử nhà ta quá mê người, khiến cho ta khi

thấy lần đầu tiên, liền đắm chìm thật sâu trong đó!” Diệp Trường Sinh trong mắt đều là thâm tình nói.

“Khốn kiếp, nếu ngươi thật sự đối với ta vừa thấy chung tình, như thế nào lại làm ra loại chuyện này?” Trong đôi mắt đẹp Băng Phượng tràn đầy vẻ xấu hổ, trừng hăn nói ra.

“Khi đó ngươi thù ta, ta chỉ muốn ngồi gần ngươi hơn một chút, ta có thể làm gì chứ? Hơn nữa sau khi ký kết khế ước linh thú, thần hồn ngươi ta tương liên, thật sự là hợp thành một thể, ngươi không cảm thấy đây là một chuyện rất vui vẻ sao?”

“Hôn nhân chỉ là một loại khế ước trên hình thức, mà giữa ngươi và ta, là định ra tâm linh trên, khế ước trên sinh mệnh. Ngươi xem, ngươi cách ta xa nữ nhân khác còn thân thiết hơn nhiều, quan hệ của ngươi và ta so với nữ nhân khác!”

“Hơn nữa sau khi tiến vào Man Hoang, nếu như gặp phải chuyện nguy hiểm gì, ngươi cũng có thể tiến vào Linh Thú Trắc của ta bảo vệ tính mạng. Ngươi xem, lúc trước ta và ngươi ký kết khế ước này, chính là dụng tâm lương khổ!” Diệp Trường Sinh dùng ngữ khí ôn nhu chậm rãi nói.

“Đây chính là lý do ngươi nô dịch ta sao? Ngươi đúng là tên khốn kiếp!” Vẻ mặt của Băng Phượng dịu xuống, nhưng vẫn vỗ ngực của hăn một cái, oán hận nói.

“Vậy hãy để cho hỗn đản của ta đến cùng đi, hiện tại ta lấy thân phận chủ nhân ra lệnh cho ngươi, Băng Phượng, đem toàn bộ thể xác và tinh thần của ngươi giao hết cho ta!”

Diệp Trường Sinh nói xong, một tay nâng cằm trơn bóng như ngọc của Băng Phượng lên.

“Ngươi... Đâu có ai yêu cầu người khác như ngươi chứ? Ngươi cũng như vậy với đám nữ nhân ở Nhân giới kia sao?” Băng Phượng với vẻ mặt không vui nói.

“Đương nhiên là không phải, ngươi là người đặc biệt, ta đối xử với các nàng hoàn toàn khác, ngươi biết không, ở trong lòng ta, ngươi là độc nhất vô nhị!” Diệp Trường Sinh vuốt ve mái tóc trơn bóng của nàng, nhẹ giọng nói.

“Lại bắt đầu nói loại ma quỷ này!” Băng phượng nghiêng đầu sang chỗ khác thấp giọng nói.

“Khốn kiếp!”

Âm thanh hờn dỗi vang lên, Hắc Phong kỳ triển khai, hai người một lần nữa trở về trong không gian Hắc Phong kỳ.

“A, suýt nữa quên, gia hỏa này còn ở nơi này!” Diệp Trường Sinh nhìn bộ thân thể tàn phế trong một góc kia, cùng với Tinh Viêm Hỏa Điều đang phiêu động trên đó, vẻ mặt chột hiệu nói.

Hắn đi ra phía trước, vẫy tay thu Tinh Viêm Hỏa Điều vào trong cơ thể.

Sau khi Tinh Viêm Hỏa Điều thôn phệ thanh niên Hắc Phượng Tộc, dường như lại có chút lớn mạnh, linh trí của nó truyền đến cho Diệp Trường Sinh một tin tức muốn ngủ say.

“Xem ra lại phải tiến hóa một lần rồi!” Diệp Trường Sinh thầm nghĩ trong lòng.

Ánh mắt của hắn nhìn về phía trước, thanh niên Hắc Phượng Tộc đã biến thành một đoàn mơ hồ, các loại bản mệnh chân hỏa cùng yêu đan đều bị Tinh Viêm Hỏa Điều cắn nuốt mất.

Chỉ còn lại một chiếc Ngũ Diễm Phiến, một đỉnh nhỏ màu đen cùng với một cái vòng tay trữ vật màu bạc bồng bềnh trong không gian này.

Diệp Trường Sinh nhặt cái đỉnh nhỏ màu đen kia lên, pháp lực rót vào bên trong, văn tự thiêu đốt ngọn lửa đen nhánh xuất hiện trước mắt.

Đây cũng là một kiện Linh Bảo.

“Có thể công nhưng không thể phòng bị. Đúng là một kiện Linh bảo không tệ. Ta nhớ trên tay ngươi không có Linh bảo phòng ngự, cái này ngươi cầm đi đi!”

Diệp Trường Sinh nói xong, vẫy tay một cái, tiểu đỉnh đen kịt biến thành to bằng nắm tay. Hắn chụp lấy nó, đặt trên tay của Băng Phượng.

Băng Phượng cũng không khách khí với hắn, thu hồi món Linh Bảo này.

Sau đó Diệp Trường Sinh thu Ngũ Diễm Phiến vào, tiếp theo lại cầm vòng tay trữ vật kia tới.

Thần thức thăm dò vào trong xem xét, vòng tay trữ vật của Yêu tộc, đồ vật chứa bên trong vẫn là phong cách trước sau như một.

Bình thường mà nói, bên trong vòng tay trữ vật của tu sĩ nhân tộc, phần lớn đồ vật đều rất phong phú, đủ loại phù lục, đan dược các loại, còn có thể có một ít tài liệu dùng để bày trận, luyện khí luyện đan...

Về phương diện pháp bảo, cũng là một đồng lớn lẻ tẻ, thậm chí còn có thể ở trong túi trữ vật của tu sĩ Nguyên Anh nhìn thấy pháp khí thích hợp cho luyện khí, tu sĩ Trúc Cơ sử dụng.

Thế nhưng trữ vật trạc của tu sĩ yêu tộc lại tương đối rất đơn giản.

Sẽ không có nhiều thứ lộn xộn như vậy, thường thường nhìn rất đơn sơ.

Nhưng điều này cũng không có nghĩa là vòng tay trữ vật của tu sĩ yêu tộc có giá trị không cao.

Hoàn toàn ngược lại, bên trong pháp khí trữ vật của bọn họ tuy ít đồ vật, nhưng phần lớn đều là những tài liệu tương đối quý giá, linh dược các loại, giá trị sẽ rất cao.

Diệp Trường Sinh cẩn thận nhìn thoáng qua vòng tay trữ vật của thanh niên Hắc Phượng tộc này, sau đó trên mặt lập tức lộ ra vẻ vui mừng.

Trong này giá trị cao hơn không ít đồ vật, không cần nói những thứ khác, chỉ riêng phần lớn tài liệu yêu thú chiếm gần nửa không gian trữ vật trong vòng tay trữ vật đều là thứ khó có thể nhìn thấy trong phường thị.

Đám tu sĩ Yêu tộc này, tuy rằng luôn miệng nói không cho phép tu sĩ Nhân tộc săn giết yêu thú thu được tài liệu, đây là việc thương tộc hai tộc tình cảm.

Nhưng trên thực tế, cái này cùng hai tộc tình cảm không có quan hệ gì, thuần túy chính là nhân tộc săn giết yêu thú sẽ thương tổn đến lợi ích của các tu sĩ hóa hình Yêu tộc mà thôi.

Bọn họ đều đang săn giết yêu thú, sau đó đem vật liệu bán cho nhân tộc, có thể thấy được bọn họ căn bản không đem những

yêu thú kia hóa hình, không có bao nhiêu linh trí trở thành tộc nhân của mình.

Tên thanh niên Hắc Phượng tộc này, thân là một thành viên của yêu tộc bảy đại Vương tộc, thu thập những tài liệu yêu thú này tự nhiên dễ dàng hơn so với nhân tộc vô số lần.

Thậm chí Diệp Trường Sinh còn thấy được yêu đan và tài liệu yêu thú cấp bậc Luyện Hư trong vòng tay trữ vật của hắn.

“Cái này thật đúng là... Xem ra sau này ta luyện chế Thái Nhất Hóa Thanh Phù tầng cao hơn không thiếu tài liệu yêu thú, thậm chí có thể cân nhắc đến Giáp Nguyên Phù, Cửu Cung Thiên Càn Phù!” Diệp Trường Sinh trong lòng thầm nghĩ.

Ngoài những tài liệu yêu thú này, trong vòng tay trữ vật của người này còn có hơn mười khối cực phẩm linh thạch, đối với Diệp Trường Sinh mà nói, cũng coi như là một niềm vui bất ngờ.

Tuy nói tại Linh giới, cực phẩm linh thạch cũng không phải không có khả năng xuất hiện giống như Nhân Giới, nhưng cũng không phải tùy tiện đã có được.

Bất kể ở trong bộ tộc nào thì linh thạch cực phẩm đều rất quý giá, tương đối khó có thể đạt được.

Hơn mười khối cực phẩm linh thạch trong trữ vật trạc của người này, quả thực khiến cho Diệp Trường Sinh có chút ngoài ý muốn.

Trừ những thứ này ra, trong vòng tay trữ vật của người này còn có hơn mười món cổ bảo, bất quá mấy thứ này, Diệp Trường Sinh không để vào mắt.

Nghĩ tới người này cũng không để vào mắt, nhìn hắn đối chiến, những pháp bảo này cũng không lấy ra một kiện thì sẽ biết.

Ánh mắt Diệp Trường Sinh chuyển tới những bình chai, tất nhiên trong đó đều là các loại đan dược.

Ánh mắt hắn chợt lóe, bỗng nhiên nhìn chăm chăm vào một cái bình nhỏ màu bạc cổ quái màu đen có minh ấn hỏa phượng.

Trên bình này còn dán một trương cấm chế phù lục ánh vàng rực rỡ, bộ dáng cực kỳ thận trọng.

Hào quang trên tay Diệp Trường Sinh lóe lên, chiếc bình nhỏ màu bạc xuất hiện trong tay hắn, xé tấm phù lục ra, nắp hộp bị vụn một cái.

“Phốc phốc” vài tiếng, nắp bình vừa mở ra liền có sáu đoàn đan hoàn màu đen to bằng ngón cái bắn ra, xoay tròn một cái, liền biến thành ba con hỏa phượng màu đen xinh đẹp, hướng các phương hướng khác nhau phi độn mà đi.

“Ồ!”

Diệp Trường Sinh kinh hô một tiếng, vung tay lên, chung quanh hắc quang chớp động, sáu con hỏa phượng màu đen kia lập tức bị chuyển đến trước mặt hắn.

Ngay sau đó, chúng liền bị giam cầm trong vùng không gian này, không cách nào thoát ra được.

Sáu con hắc phượng phút chốc chuyển động vài vòng, quang mang chợt lóe, một lần nữa trở lại thành sáu viên đan hoàn đen nhánh như cũ.

“Hắc Viêm đan!”

Băng Phượng bên cạnh sau khi nhìn thấy hình dạng sáu hạt đan dược này, đột nhiên kinh hô một tiếng, trên mặt tràn đầy vẻ sợ hãi lẫn vui mừng.

“Chắc không sai, đây chính là Hắc Viêm đan, không nghĩ tới trên người hắn còn có loại đan dược này!” Băng Phượng dùng một loại giọng nói chắc chắn dị thường.

“Đúng là Hắc Viêm đan, lần này đúng là kinh hỉ, có thể nói là thu hoạch lớn nhất trong lần này!” Diệp Trường Sinh cũng lộ vẻ vui mừng nói.

Hắc Viêm đan là một loại đan dược vô cùng trân quý lưu truyền trong hai tộc Nhân Yêu.

Dưới bầu trời, cũng chỉ có Hắc Phượng trong tộc mới có thể dùng bốn mạng chi hỏa luyện chế ra loại đan dược này, những người khác mặc kệ trình độ luyện đan có cao đến đâu, cũng không cách nào luyện thành loại linh đan này.

luyện loại đan này, cần thu nạp tăng thêm bản mạng chi hỏa của Hắc Phượng, cho nên cho dù là Hắc Phượng nhất tộc, cũng không phải là có thể không hạn chế mà luyện chế loại linh đan này.

Trên cơ bản, sau khi Hắc Phượng cần phải ngoài Hóa Thần tu luyện được bốn mạng chi hỏa, mới có thể mỗi ngàn năm đều luyện chế ra được một viên Hắc Viêm đan.

Với cao giai yêu tu của tộc Hắc Phượng hiện giờ rất thưa thớt, chỉ cần nghĩ Hắc Viêm đan trân quý đến mức nào là có thể tưởng tượng được.

Mà loại đan dược này sở dĩ có danh tiếng to lớn trong hai tộc Nhân Yêu như thế, chủ yếu là vì nó là một trong những đan dược phụ trợ tốt nhất cho việc tu sĩ Hóa Thần đỉnh phong trùng kích bình cảnh Luyện Hư.

Mấy viên Hắc Viêm đan trước mắt này có thể khiến Diệp Trường Sinh cùng Băng Phượng bỗng dưng gia tăng xác suất đột phá Luyện Hư khoảng hai thành!

“Hai kiện linh bảo, nhiều tài liệu yêu thú như vậy, còn có Hắc Viêm đan đưa lên, vị đại ca Hắc Phượng tộc này quả nhiên là hậu đãi chúng ta!”

Trên mặt Diệp Trường Sinh lộ ra ý cười, đem vòng trữ vật của thanh niên Hắc Phượng Tộc đưa cho Băng Phượng, để nàng xem bên trong có thứ nàng cần không.

Lần này, từ trên người thanh niên Hắc Phượng tộc lấy được những đồ vật có giá trị rất xa, vượt xa trữ vật trạc lấy được từ trên người luyện hư của tu sĩ Lang tộc.

Cái kia lang tộc luyện hư, trừ hai kiện linh bảo, cũng chỉ có một ít tài liệu yêu thú, cổ bảo vô dụng, linh dược luyện đan các loại.

Trong này có khả năng có không ít đồ vật là hắc lấy được sau khi giết chết Hô lão ma.

Ít nhất, trong đó có mấy bình đan dược có thể giúp tu sĩ Hóa Thần tinh tiến, Diệp Trường Sinh liếc mắt một cái liền nhìn ra đó là sản vật của Thiên Uyên Thành, hơn phân nửa là Hô lão ma.

Người này rất thiếu thốn vòng tay trữ vật, có vật phẩm phong phú cùng với vật phẩm trong vòng tay trữ vật của vị Hắc Phượng Tộc này, có thể nói là tạo thành sự đối lập rõ nét.

Diệp Trường Sinh đi về phía trước, tàn thi của Xa lão yêu còn sót lại.

Cầm trữ vật trạc của hắc lôi từ trong tàn thi ra.

Vừa mở ra xem, bên trong rất là thiếu thốn, ngoại trừ một ít tài liệu, thì không có thứ gì có thể khiến cho Diệp Trường Sinh hứng thú cả.

Hắn đại khái nhìn mấy lần, sau đó thu vòng tay trữ vật này vào.

Kiểm kê một phen thu hoạch lần này, hai người nhanh chóng xử lý thi thể hai người kia, xử lý đại khái chiến trường chung quanh một chút, sau đó nhanh chóng rời đi.

“Tìm một nơi an toàn, ta muốn hảo hảo lĩnh giáo một phen. Nhiều năm trôi qua, những công phu ngoại học được lúc trước đã tụt xuống không biết bao nhiêu lần!” Diệp Trường Sinh ôm vòng eo nhỏ nhắn của Băng Phượng, ghé vào bên tai nàng cười xấu xa nói.

“Khôn kiếp, ngoại đang nói bậy bạ gì đó?” Băng Phượng nghe vậy, bên tai đều đỏ lên, không khỏi xấu hổ trừng mắt nhìn tới.

“Hắc hắc, ngoại khơi dậy ngọn lửa mà ta kìm nén, nên cứ như vậy mặc kệ sao? Ngoại hiện nay ở bên cạnh ta có thể diệt hỏa

cũng chỉ có ngươi!” Diệp Trường Sinh mập mờ nói.

“Tìm ta diệt hỏa? Ngươi không sợ ta thiêu chết ngươi sao?”
Băng Phượng trừng đôi mắt đẹp nói với hắn.

“Tốt! Tốt! Ta thích đốt!”

“Vô sỉ!”

“Đa tạ khích lệ!”

.....

Liên tiếp bay ra mấy vạn dặm, tốc độ hai người dần dần chậm lại.

Trong mắt Băng Phượng xuất hiện một tia buồn vô cớ, nàng nhìn thoáng qua phía sau, chậm rãi nói: “Chúng ta cứ như vậy rời khỏi Nhân Yêu hai tộc sao?”

“Rời đi? Chúng ta chỉ tạm thời rời khỏi Nhân Yêu hai tộc, đi tới Man Hoang thôi, đợi tương lai sẽ trở về thanh toán một số người thôi!” Diệp Trường Sinh cười lạnh nói.

“Thiên Khuê Lang Vương chính là tu sĩ Hợp Thể đỉnh phong, ngươi phải tu luyện tới lúc nào mới có tư cách đi thanh toán hắn?” Băng Phượng nghe vậy, lắc đầu nói ra.

Nàng biết rõ Diệp Trường Sinh thiên phú tiềm lực đều khủng bố, nhưng muốn tu luyện tới trình độ có thể cùng Lang Vương giao thủ, không có mấy ngàn vạn năm, chỉ sợ là không có hy vọng.

Không khéo trước khi nó giao thủ với Lang Vương, không khéo Lang Vương sẽ vì thiên kiếp mà chết.

“Ngươi phải có lòng tin với ta, có vài thứ, chỉ cần mưu tính thỏa đáng thì đột phá cảnh giới cũng không thành vấn đề!”

“Cái này không phải, chúng ta vừa vặn có được Hắc Viêm Đan này, về sau tỷ lệ đột phá Luyện Hư sẽ tăng lên nhiều!”

“Làm sao ngươi biết trong Man Hoang này, chúng ta không cách nào đột phá tới cơ duyên Hợp Thể kỳ? Tất cả đều có khả năng!” Diệp Trường Sinh nói.

Băng Phượng nghe vậy lại thở dài một tiếng: “Trong Man Hoang đích thật là khắp nơi đều có cơ duyên, nhưng đồng

dạng cũng mang theo phiêu lưu thật lớn, khắp nơi đều là nguy hiểm!”

“Nếu thực sự gặp phải nguy hiểm, người tranh thủ thời gian trốn vào trong vòng tay linh thú của ta!” Diệp Trường Sinh nói.

Băng Phượng nghe vậy nhẹ gật đầu.

Nàng hiện tại vẫn là Hóa Thần sơ kỳ, cho dù bản thể thân là thiên địa linh thú, sức chiến đấu bất phàm, nhưng nhiều lắm cũng không phải là tu sĩ Hóa Thần trung kỳ.

Còn chiến lực của Diệp Trường Sinh đã đạt tới Luyện Hư kỳ, nếu thật gặp phải vấn đề ngay cả hắn cũng không giải quyết được, thì Băng phượng càng không giúp được gì, chỉ có thể đứng liên lụy hắn.

Linh thú trạc, ngược lại là một nơi tốt để đi!

“Nếu như không có phần khế ước linh thú ký vào lúc trước, hiện tại muốn đem Băng Phượng tiến vào Man Hoang, thật sự là một chuyện nguy hiểm!”

“Dù sao, ở loại địa phương này, ta có thể bảo toàn chính mình hay không cũng khó nói!” Diệp Trường Sinh trong lòng thầm nghĩ.

Đi trong Man Hoang hơn mười ngày, cảnh sắc trước mặt hai người biến đổi, núi rừng rậm rạp, sông hồ trải rộng biến thành một mảnh sa mạc vàng mênh mông, khô ráo.

“Nơi này là đâu? Chẳng lẽ chúng ta đã đến Nam Cấn Nhất Tuyến Thiên?” Băng Phượng nhìn cảnh sắc trước mặt, kinh ngạc nói.

“Không sai, nơi này chính là đại danh đỉnh đỉnh Nam Cấn đại sa mạc, xuyên qua sa mạc này, liền tới gần lãnh địa Mộc tộc, xuyên qua lãnh địa Mộc tộc, mới xem như chân chính xâm nhập Man Hoang!” Diệp Trường Sinh nói.

Lúc trước, địa điểm ước định giữa hắn và thị nữ Linh Hoàng kia ở sâu trong Man Hoang, từ đây về sau phải đi xuyên qua lãnh địa Mộc tộc.

“Nghe nói phiên sa mạc này là một con thiên phượng có Song thuộc tính phong thổ, cùng với một con hoả hầu cấp Chân

Linh ở dưới ngọn núi lửa này, sau một tháng đại chiến, bằng vào thần thông đưa tới vô tận bão cát, đem tất cả núi lửa tất cả đều bao phủ, lúc này mới hình thành vùng sa mạc này.” Bằng Phượng nhớ tới một truyền thuyết, thần nhiên nói.

“Lấy loại thần thông kia tồn tại quả thực có thể tạo thành chiến trường như vậy. Nghe nói Mộc tộc cất giấu ba cây Thiên Phượng Linh, có thể là ở chỗ này lấy được!” Diệp Trường Sinh nói.

Khi Bằng Phượng nhắc tới chuyện này, tư duy của hắn lập tức phát tán ra, nghĩ tới càng nhiều hơn.

Giống như Thủy Tổ Ma giới Bảo Hoa ở trong Thiên Phượng tộc có một hảo hữu chí giao, lúc đối phó Minh Trùng Mâu, Bảo Hoa còn mượn Huyền Thiên chi bảo Thổ thuộc tính trong tay đối phương.

Nói không chừng hảo hữu của Bảo Hoa chính là Thiên Phượng có thuộc tính Phong Thổ tạo nên chiến trường nơi này.

Dù sao loại chân linh đỉnh cấp như Thiên Phượng, số lượng đã ít lại càng ít. Linh giới cùng với một lượng lớn ở phụ cận, khả năng tìm không ra mấy con.

Bắt đầu từ tình hình của bộ tộc Chân Long, những thế giới như Linh giới, Ma giới có thể tiếp xúc đến tộc đàn của Thiên Phượng, Thiên Phượng chân chính có thể chỉ có mười người.

Mà trong đó, Thiên Phượng có thuộc tính đất đã ít lại càng ít, số người có thể chạy đến gần Linh Giới như Thiên Phượng, lại càng ít hơn.

Kể từ đó, hơn phân nửa con Thiên Phượng tạo thành chiến trường nơi đây chính là vị bạn tốt kia của Bảo Hoa.

“Ta nghe trước kia ngược lại có không ít người của Hắc Phượng tộc vụng trộm lên vào nơi này tìm qua thứ gì đó có liên quan tới Thiên Phượng, kết quả cũng không tìm được!” Bằng Phượng nhẹ giọng cười nói.

“Vùng sa mạc này xuất hiện ở đây đã không biết bao nhiêu năm, Đại Thừa các tộc đi ngang qua không biết bao nhiêu lần, cũng không biết đã chạy đến nơi này dày vò những sinh linh có quan hệ với Thiên Phượng rồi, làm sao còn lưu lại được thứ gì!” Diệp Trường Sinh lắc đầu cười nói.

“Đi thôi, tiếp theo phải bước vào lãnh địa của dị tộc, hay là dị tộc có thù với nhân yêu hai tộc chúng ta, chúng ta phải cẩn thận một chút, không nên bị phát hiện nữa!” Diệp Trường Sinh dặn dò một câu.

Lúc này, hai người thả thần thức ra, vô cùng cảnh giác hướng chỗ sâu trong sa mạc Nam Cấn Đại bay đi.

Sau này sẽ là địa bàn của dị tộc, có điều Diệp Trường Sinh và Băng Phượng đối với việc an toàn đi qua lãnh địa của dị tộc vẫn có vài phần tin tưởng.

Dù sao, trên tay hai người có loại linh phù như Thái Nhất Hóa Thanh Phù này, một khi đi ngang qua chỗ nguy hiểm nào, cũng có thể dùng loại phù lục này che dấu bản thân bất cứ lúc nào.

Chỉ cần không đụng phải tu sĩ Hợp Thể, cơ bản sẽ không bị phát hiện.

Nói như vậy, tồn tại cấp bậc hợp thể không có dễ dàng gặp được. Thực lực Mộc Tộc cùng Nhân Yêu lúc tám lạng kẻ nửa cân, trong tộc cũng không có nhiều tu sĩ hợp thể.

Bay về phía trước hơn vạn dặm, phía trước dần dần xuất hiện cuồng phong, hơn nữa càng về phía trước càng mãnh liệt. Không lâu sau hai người đã hoàn toàn bay vào thế giới cát bay đá chạy.

Bốn phía tất cả đều là một mảnh mờ mịt, kinh phong quét qua vô số cát vàng đánh tới.

Hai người mở hộ thể linh quang, kinh phong tiếp tục đi tới hơn nghìn dặm, rốt cuộc cũng thấy được điểm cuối của sa mạc này.

Hướng về phía trước, chỉ thấy xa xa xuất hiện một cảnh tượng kỳ lạ, nơi cuối chân trời, trên trời đen xì, ở giữa có một đạo bạch tuyến thẳng tắp, kéo dài về hai bên vô hạn, phẳng phất vĩnh viễn không có điểm cuối.

“Đây là Nam Cấn Nhất Tuyến Thiên sao?” Trong mắt Băng Phượng hiện lên vẻ kinh dị, thì thào nói.

“Đi thôi, chúng ta qua đó xem thử, xuyên qua Nam Cấn Nhất Tuyến Thiên sẽ là lãnh địa thật sự của Mộc tộc!” Diệp Trường Sinh đột nhiên nói.

Bay về phía trước mấy trăm dặm, hai người đại khái có thể thấy rõ bộ mặt thật của Nam Cấn Nhất Tuyền Thiên phía trước.

Chỉ thấy trên bầu trời phía trước xuất hiện một mảnh sương mù màu đen, đang không ngừng bốc lên phun trào, hướng trên mặt đất hạ xuống, phảng phất mây đen trên trời, tất cả đều rủ xuống mặt đất.

Trên mặt đất, cơn lốc xoáy cuộn cuộn lên vô số cát vàng cuộn cuộn hướng về phía trời cao.

Trên bầu trời, phảng phất như có một bức rèm màu đen được buông xuống. Trên mặt đất, bức tường đất màu vàng được xây dựng lên.

Sương mù màu đen này và vòi rồng màu vàng đụng vào nhau, lại nhiều hơn một đạo cao tới trăm trượng, ngang nhau với mặt đất, rộng thùng thình không nhìn thấy điểm cuối là một cái khe thật lớn tản ra bạch quang.

Cái khe này đem hai người tách ra, vô luận là hắc vụ hay là cơn lốc tất cả đều hướng khe hở cuộn cuộn chảy vào, phảng phất như vực sâu không đáy.

Cái gọi là Nhất Tuyền Thiên, chính là vì vậy mới được đặt tên như vậy!

” Lối vào này, cho dù là tu sĩ Luyện Hư đi vào cũng cẩn thận một chút, chúng ta đừng quan tâm nhiều lắm!”

“Hơn nữa, tùy ý có thể thấy được vòi rồng bên trong, không cẩn thận sẽ dễ cho người tiến vào phân tán ra, người trước tiến vào vòng tay linh thú của ta đi, miễn cho vòi rồng kia đem chúng ta thổi tan!” Diệp Trường Sinh quay đầu nói với Băng Phượng.

Băng Phượng cũng biết Nam Cấn Nhất Tuyền Thiên đáng sợ này, ngoan ngoãn nghe theo lời Diệp Trường Sinh, không làm chuyện gì khó chịu, thân hình chuyển một cái, hóa thành một đạo hào quang màu trắng bạc, chui vào trong vòng tay linh thú mà Diệp Trường Sinh chuẩn bị cho nàng.

Diệp Trường Sinh cất kỹ linh thú trạc, thả người hướng lối vào bay đi.

Chỉ là, lúc mới bay đến bên cạnh cửa vào, sắc mặt hắn bỗng nhiên hơi đổi, bước chân dừng lại.

Một tấm phù lục màu tím nhạt xuất hiện trong tay, Diệp Trường Sinh vung tay, phù lục màu tím ầm ầm nổ tung, hóa thành một mảnh linh quang màu tím, trong đó xen lẫn một ít phù văn ngân quang lập lòe lưu động.

Linh quang màu tím này bao trùm hẳn lại, sau đó trong chớp mắt biến mất không thấy gì nữa.

Trong lúc nhất thời, tại chỗ trống rỗng, cái gì cũng không nhìn thấy.

Diệp Trường Sinh dùng Thái Nhất Hóa Thanh Phù ẩn nấp thân hình, cũng không lâu lắm, trong Nam Cấn Nhất Tuyên Thiên, bạch quang lóe lên, một đám người từ trong đó bay ra với vẻ chật vật.

Hành động này tổng cộng có sáu bảy người, từng người đều nhìn chật vật không chịu nổi, phảng phất vừa mới gặp phải đại chiến gì đó.

Khi nhìn thấy đám người kia, con trai Diệp Trường Sinh hơi co rụt lại, cảnh giác hẳn lên.

Những người này vừa nhìn, từng người tựa hồ có chút tương tự với nhân tộc, nhưng hết lần này tới lần khác tất cả mọi người là da thịt xanh biếc, ngũ quan trừ hai mắt hơi tím, càng là giống loài người độc nhất vô nhị.

Diệp Trường Sinh quen thuộc mấy tiểu tộc chung quanh, tự nhiên nhận ra đây là một trong những tiểu tộc đối địch với Nhân tộc, Mộc tộc.

Trong mấy thân ảnh này, bên hông cầm đầu đều đeo hai đai lưng màu cam, còn lại năm đạo thân ảnh, bên hông đều đeo một đai lưng màu tím.

Mộc Tộc cùng tử giai Mộc Tộc phân biệt là Luyện Hư cùng Hóa Thần tu sĩ của Nhân tộc. Chi đội ngũ nhỏ Mộc Tộc này thoát nhìn có chút tinh nhuệ.

Bất quá, Diệp Trường Sinh đang đứng cách bọn họ vài chục trượng, bọn họ lại không phát giác được chút nào.

“Thật đúng là không may, lão phu đi xuyên Nam Cấn Nhất Tuyền Thiên này đã mấy chục lần, đây là lần đầu tiên bị đám phong giao kia cuốn lấy!” Trong tu sĩ Luyện Hư Mộc tộc, một vị lão giả mọc ra chòm râu xanh lục nói.

“Cũng may chúng ta lần này chuẩn bị đầy đủ, nếu không dọc theo hai người chúng ta có thể thoát ly đám phong giao kia đây đưa, thủ hạ cũng tổn thất không ít!” Bên cạnh, một vị khác màu da hơi đen, thoát nhìn tựa như là trung niên nam tử Luyện Hư cấp Mộc tộc nói ra.

“Thôi, hy vọng lúc chúng ta trở về không gặp phải loại chuyện xui xẻo này!” Lão giả có chòm râu xanh lục vẫy tay thờ dài nói.

Sau đó, hắn nhìn về phía nam tử trung niên có làn da hơi đen kia, thần sắc trịnh trọng hỏi: “Tiêu lão đệ, lần này ta mạo hiểm mang theo Thiên Phượng Đăng trong gia tộc kia, ngươi cũng không nên làm cho ta thất vọng a!”

“Nơi đây thật sự có một con Vân Phượng còn nhỏ?” Lão giả trên mặt lộ ra vẻ bán tín bán nghi.

“Phụng huynh, ngươi đã hỏi vấn đề này tám trăm lần rồi, nếu còn không tin, hà tất phải mang theo Thiên Phượng Đăng cùng ta chạy đến địa phương này?” Nam tử trung niên có làn da hơi đen, thần sắc bất đắc dĩ nói.

“Ha ha, lão đệ chớ trách, vì huynh cũng quan tâm làm gì, vừa nghĩ tới tin tức người nói lúc đó, tâm tình liền có chút kích động a!” Lão giả Họ Đồ Mộc kia cười ha ha một tiếng, vội vàng nói.

Trung niên nam tử họ Tiêu nghe vậy trên mặt lộ ra nụ cười bất đắc dĩ, thở dài một tiếng, nói: “Tâm tình Đồ huynh ta có thể hiểu được!”

“Loại bí thuật mà nhất mạch các người nắm giữ có thể cùng linh thú tương hợp, làm cho thực lực tăng vọt, nếu có thể đem con Vân Phượng này bồi dưỡng đến đẳng cấp có thể so với tộc nhân tử giai, lần đại thiên kiếp tiếp theo của người lập tức sẽ có thêm ba bốn thành đảm bảo!”

“Nếu không phải ta không nắm giữ loại bí thuật này, hơn nữa trong tay không thể cảm ứng được đồ vật của Vân Phượng, ta như thế nào lại đem tin tức này nói cho lão ca!” Trung niên nam tử họ Tiêu nghiêm mặt, nói ra.

“Ha ha, Tiểu lão đệ nói đùa, người ta hợp tác, đó là chuyện hợp tác cùng có lợi, ta lấy được Vân Phượng, tương lai vượt qua đại thiên kiếp nhiều thêm bảo đảm, người không phải cũng đạt được Thú Hồn Đan bí truyền của gia tộc chúng ta, tỷ lệ tiến giai trung vị tăng nhiều sao?” Lão giả họ Đồ cười to hai tiếng nói.

“Ha ha, tuy nói như thế, nhưng bất kể thế nào, lần này Tiểu mỗ thu hoạch, vẫn kém xa lão ca người a!”

“Vân Phượng kia chính là thiên địa linh thú, tiềm lực trường thành vô hạn, tương lai nói không chừng đều có khả năng vượt qua chúng ta, lão ca người có con linh thú này, tương lai có thể vượt qua đại thiên kiếp số lần có thể vượt qua tăng đột ngột!”

“Huống chi, trong nhất mạch các người, đã nắm giữ không ít máu Thiên Phượng, nếu dùng trên người Vân Phượng này, chắc chắn!” Trung niên nam tử họ Tiêu lắc đầu, bộ dáng cảm khái liên tiếp, nhìn về phía lão giả họ Đồ, trong mắt tràn đầy vẻ hâm mộ.

Nghe thấy trung niên nam tử họ Tiêu nói như vậy, lão giả họ Đồ trong mắt lóe lên vẻ hưng phấn rồi biến mất, vội vàng cười hắc hắc nói:

“Tiêu lão đệ, lần này nếu ngươi thật sự giúp lão ca ta bắt được con Vân Phượng kia, tương lai sẽ làm ít chuyện trong nội bộ Mộc tộc, lão ca ta nguyện ý toàn lực ủng hộ ngươi!”

“Tốt, Tiểu mỗ đang chờ câu nói này của Đồ huynh, lần này ta yên tâm rồi, chúng ta nhanh lên đường thôi!”

“Lại nói tiếp, lần đó nếu không phải ta bị một vị cường giả Luyện Hư đỉnh phong của Yêu tộc truy kích chạy trốn tới đây, thật đúng là không nhất định dưới cơ duyên xảo hợp phát hiện tung tích của Vân Phượng đấy!”

“Trong phạm vi hoạt động của vân phượng bị một loại thượng cổ cấm chế phi thường huyền diệu bao phủ, một chút khí tức cũng không có lộ ra.”

“Khó trách những năm gần đây, cao thủ các tộc ở chỗ này tới lui lui, nhưng thủy chung không thể phát hiện ra.” Nam tử họ Tiêu liên tiếp cảm khái nói.

“Đây cũng là vận khí của Tiểu lão đệ, bất quá nói lại, nơi hoang vắng này, làm sao lại đột nhiên xuất hiện một Vân Phượng, chẳng lẽ là...” Lão giả họ Đồ nói, trên mặt lộ ra vẻ kinh nghi bất định.

“Ha ha, ta cũng đã sớm hoài nghi rồi, chẳng lẽ chỗ kia còn có Thiên Phượng di vật gì, những năm gần đây không bị các tộc chúng ta phát hiện?” Trong ánh mắt nam tử họ Tiêu lộ ra vẻ nghi hoặc nói.

“Dựa theo lời Tiêu lão đệ nói, chỗ đó có cấm chế thượng cổ tinh diệu phi thường, ẩn giấu khí tức bên trong, có lẽ xuất phát từ nguyên nhân này, những năm gần đây Thiên Phượng Linh vật bên trong không lộ ra, một mực ẩn tàng đến hôm nay!” Trong mắt lão giả họ Đồ hiện lên vẻ nóng bỏng, nói ra.

“Lão ca nói rất đúng, rất có thể nguyên nhân này, địa phương hoang vắng này làm sao lại đột nhiên xuất hiện vân phượng? Nhất định là một loại chim cổ thú nào đó cắn nuốt chỗ đó, tiến hóa thành vân phượng!” Nam tử họ Tiêu thoáng cái đã giật mình nói.

“Chẳng lẽ chỗ đó có lượng lớn tinh huyết Thiên Phượng?” Lão giả họ Đồ lên tiếng kinh hô.

“Nói không chừng thật sự có khả năng, dù sao năm đó con Thiên Phượng kia cùng con Chân Linh Hỏa Ngạc kia chiến đấu long trời lở đất, khó có thể tưởng tượng!”

“Tuy cuối cùng Thiên Phượng mạnh hơn một bậc, nhưng muốn giải quyết con Hỏa Ngạc này, bản thân nó hơn phân nửa cũng bị trọng thương, cho nên để lại rất nhiều máu!” Trung niên nam tử họ Tiêu lập tức suy đoán.

Hai người liếc nhau, đều thấy được vẻ nóng bỏng trong mắt đối phương.

Mặc kệ vật trong cầm chế thượng cổ kia là cái gì, nhưng có thể khiến cho nơi đây xuất hiện một con Vân Phượng, vậy khẳng định là không đơn giản.

Nếu có thể lấy được thứ này, vậy...

Hai người trò chuyện, nhanh chóng bay về phía nam, trong đại sa mạc.

Một lát sau, trong lòng Diệp Trường Sinh, thanh âm của Băng Phượng vang lên.

“Cổ đăng trong tay tộc tộc lão giả vừa rồi hình như có máu của thiên phượng, ta đã cảm ứng được! “

Trong giọng nói của nàng cũng mang theo một chút khát vọng.

Dù sao đây chính là máu của Thiên Phượng, có ý nghĩa như thế nào đối với nàng, không cần nói cũng biết.

“Chiếc đèn kia tên là Thiên Phượng Đăng, tự nhiên là có quan hệ với Thiên Phượng, nghe hai người này nói, trong sa mạc này xuất hiện một con Vân Phượng còn nhỏ!”

“Thú vị, chúng ta cùng đi xem sao!” Diệp Trường Sinh nói.

Kỳ thật hẳn vốn không muốn mọi chuyện phức tạp, dù sao thực lực của đám người này đều rất mạnh, không dễ chọc vào.

Nhưng sau khi nghe được hai người này nói chuyện, hai chữ thượng cổ cầm chế, trong lòng hẳn liền khê động, thầm nghĩ trong này nói không chừng có cái gì huyền cơ, vì thế tính đi lên xem một chút.

Dù sao dưới tình huống có Thái Nhất Hóa Thanh Phù, hắn cũng không sợ bị những người này phát hiện.

Cho dù có phát hiện ra cũng không sao, trong hai người này, một Luyện Hư sơ kỳ, một Luyện Hư trung kỳ, liên thủ ra tay đúng là hắn không phải đối thủ.

Nhưng chạy thoát thì không thành vấn đề, với sự khủng bố của một trăm con Phệ Kim Trùng thành thực của hắn, cũng đủ để dọa lui đối phương.

Đã như vậy, đi theo xem một chút, đơn giản chính là lãng phí chút thời gian mà thôi, cái này trong mắt Diệp Trường Sinh không quan trọng.

Hơn nữa nói không chừng còn có thể đạt được cơ duyên có liên quan đến Thiên Phượng.

Đợi đến khi bóng dáng hai người biến mất không thấy gì nữa, Diệp Trường Sinh cũng lập tức đi theo.

bằng vào sự cảm ứng của Băng Phượng đối với chân huyết của Thiên Phượng, hai người cũng không đến mức ném bỏ đối phương.

Sau khi đi được mấy vạn dặm trong sa mạc, Băng Phượng bỗng nhiên nói: “Đối phương dừng lại!”

Diệp Trường Sinh nghe vậy lập tức cảnh giác, dưới sự che giấu của Thái Nhất Hóa Thanh Phù, chậm rãi nhích lại phía đoàn người kia.

Rất xa, sau khi tới gần, hắn liền phát hiện đội ngũ kia đang đứng ở trên một ngọn núi thương nghị cái gì đó.

Diệp Trường Sinh sợ những người này phát hiện, cũng không dám thả ra thần thức đi nghe lén bọn họ, chỉ có thể từng bước tới gần, chậm rãi tiếp cận bọn họ bên này.

“Đồ huynh, chính là bên này, người dùng Thiên Phượng Đẳng cảm ứng một chút, xem có thể cảm ứng được chỗ của Vân Phượng hay không!” Ánh mắt trung niên nam tử họ Tiêu đánh giá mặt cát phía trước một lát, nói ra.

Trên bãi cát phía trước, nguyên bản bên trong sa mạc bằng phẳng, xuất hiện một cái hố to lớn.

Lỗ bầy như vậy cũng không hiếm thấy trong Nam Cấn đại sa mạc, vốn nơi này không có gì thần kỳ.

Nhưng lão giả họ Đồ cùng nam tử trung niên họ Tiêu sau khi phóng thần thức ra, đều có thể cảm ứng được lối vào cái hố kia, tựa hồ có một loại chấn động cảm chế mờ lung.

Lão giả họ Đồ trong ánh mắt mang theo vẻ nóng bỏng, vội vàng đem chén Thiên Phượng Đăng kia lấy ra, cẩn thận từng li từng tí nâng ở trong lòng bàn tay.

Cái này gọi là Thiên Phượng Đăng, nửa dưới là Thanh Đồng thân đăng, nửa trên lại đỏ bừng một mảnh, phảng phất bị cái gì máu tươi nhuộm đỏ.

Mà đăng diễm lại phóng xuất ra một loại quang mang ngũ sắc, giờ phút này đăng diễm này đang bình ổn thiêu đốt lên, mấy may cũng không xuất hiện cái gì dị dạng.

Lão giả họ Đồ lẩm bẩm niệm chú ngữ, sau đó bấm tay bắn ra một đạo quang mang, đánh vào bên trong đăng diễm.

Sau một khắc, đăng diễm lắt lư một cái, bỗng nhiên hiện ra một đoàn ngũ sắc linh quang.

Ngay sau đó, linh quang năm màu này bỗng nhiên bốc lên, thoát khỏi đăng diễm, bay trên đỉnh đầu lão giả họ Đồ, hóa thành một con phượng hoàng năm màu lớn gần trượng.

Phượng hoàng năm màu kia xuất hiện trong nháy mắt, phát ra một tiếng thanh minh, lập tức vòng quanh hai người dạo qua một vòng, dừng lại trên không lão giả họ Đồ.

Trung niên nam tử họ Tiêu nhìn thấy Ngũ Thái Phượng Hoàng này trong nháy mắt, trong mắt lóe lên một tia nóng bỏng, nhưng trong chớp mắt đã biến mất không thấy gì nữa.

Ngũ Thái Thiên Phượng sau khi xuất hiện, lão giả họ Đồ vội vàng chỉ hướng cái hố kia, trong miệng lẩm bẩm, phảng phất đang thúc giục Ngũ Thái Phượng Hoàng kia.

Phượng Hoàng năm màu lười biếng bay về phía trước, ở phía trên cái hố xoay quanh một vòng, không có bất kỳ biểu hiện gì, trực tiếp bay trở về.

Thấy một màn này, sắc mặt lão giả họ Đồ bỗng nhiên trầm xuống, quay đầu nhìn về phía nam tử họ Tiêu nói: “Tiêu lão

đệ, Thiên Phượng Đẳng của ta cũng không cảm ứng được gì, vậy trong hồ này thật sự có Vân Phượng sao?”

Ánh mắt của hắn lộ ra một tia hoài nghi.

Trung niên nam tử họ Tiêu lại không chút hoang mang nói: “Đồ huynh, người cũng quá nóng vội, nếu thật sự có thể dễ dàng bị cảm ứng như vậy, con Vân Phượng này làm sao có thể đến phiên người đến tìm?”

“Chắc cảm ứng kia hơn phân nửa là bị cấm chế nơi này chặt đứt, chúng ta xuất thủ trước, phá vỡ một chút cấm chế, người lại đến cảm ứng xem!”

Nghe được lời này của hắn, thần sắc lão giả họ Đồ bỗng hòa hoãn xuống, cười ha ha một tiếng, nói: “Lão đệ chớ trách, đúng là ta nóng lòng rồi!”

“Ai, trước loại cơ duyên này, đừng nói là ta, chính là những cường giả Ngân giai cao hơn chúng ta một đại cảnh giới kia của Mộc tộc, cũng khó có thể trấn định a!”

“Ha ha, Đồ huynh tâm tình Tiểu mỗ có thể lý giải, chỉ hy vọng người đừng quên lời hứa của người, chúng ta hãy ra tay ngay bây giờ!” Trung niên nam tử họ Tiêu không thêm để ý chút nào nói.

Lập tức, hai vị tu sĩ Mộc Tộc cấp Luyện Hư cùng năm gã tu sĩ Hóa Thần ở phía sau đều xuất thủ, từng đạo quang mang hướng phía trước đánh tới.

Pháp bảo và thần thông của bọn họ vừa tới phía trên cái hồ, thì một tầng bạch quang mờ ảo hiện lên, như là sóng nước hướng bốn phía xung quanh tản ra.

Những người này công kích dò xét, lập tức bị cấm chế kia ngăn trở.

“Lực phòng ngự của cấm chế ẩn nấp này cũng không tầm thường, Tiểu lão đệ, ta và người toàn lực ra tay đi!” Lão giả họ Đồ nhìn thoáng qua phản ứng của cấm chế kia, sau đó quay đầu nói với nam tử họ Tiêu.

“Được, một cái cấm chế nho nhỏ, chẳng lẽ còn có thể ngăn cản chúng ta hay sao!”

Nói xong, trên tay hai người bộc phát ra ánh sáng càng thêm lấp lánh, đại lượng thiên địa nguyên khí bị điều động, hội tụ lại phía bên kia.

“Àm!”

Sau một kích, quang mang cấm chế kia cuồng thiểm, lập tức trên đó xuất hiện một lỗ trống lớn chừng quả đấm, trong lỗ trống lộ ra một tia khí tức trong hố.

Khi phát giác được tia khí tức này xuất hiện, ngũ thải thiên phong trên đỉnh đầu lão giả họ Đồ đột nhiên bộc phát ra một tiếng thanh minh rõ to, hai cánh vỗ mạnh, bộ dáng muốn phóng vào bên trong.

“Tốt! Tốt! Tốt! “

Lão giả họ Đồ liên tục nói ba tiếng, vội vàng bấm tay niệm thần chú, gọi Ngũ Thải Thiên Phượng kia trở về. Thiên Phượng sau khi xoay quanh một vòng, hóa thành một đoàn ngũ thải linh quang về tới trên cổ đấng.

Lão giả họ Đồ thu hồi cổ đấng, trên mặt tràn đầy vẻ vui mừng, ánh mắt vô cùng nóng bỏng vội vàng nói:

“Tiêu lão đệ, người nói không sai, Thiên Phượng Đấng quả nhiên có phản ứng, trong này đích thật có đồ vật liên quan đến Thiên Phượng!”

“Chúng ta lập tức phá vỡ cấm chế nơi đây, đi vào tìm ra vật đó!” Lão giả họ Đồ nói ra.

Trong mắt trung niên nam tử họ Tiêu lóe lên một tia trào phúng khó phát hiện, vội vàng gật đầu nói: “Tiểu mỡ đã sớm chúc mừng Đồ huynh, bất quá trước đó, có phải nên cho ta một phần thù lao trước hay không?”

Lão giả họ Đồ nghe vậy cười ha hả một tiếng, vẻ hoài nghi dưới đáy mắt đều tan biến.

Hắn từ trong lòng lấy ra một cái bình gỗ xanh biếc, ném qua, cười ha ha nói: ” Tiểu lão đệ cũng bắt đầu sốt ruột rồi, ha ha, ta còn tưởng rằng người sẽ mãi bình tĩnh không có gợn sóng chứ!”

“Thú Hồn Đan này lúc trước đáp ứng người ba viên, trước cho người một viên, còn lại hai viên sau, tất cả đều cho người!”

Lão giả họ Đồ hào sảng vô cùng nói.

“Ha ha, ta sao có thể không vội, chỉ là trước đó miệng không có bằng chứng, không cách nào xuất ra chứng cứ để Đồ huynh tin phục, cho nên một mực chưa mở miệng đòi mà thôi!” Nam tử trung niên họ Tiêu lắc đầu, vừa cười vừa nói.

“Lão đệ, hiện tại đã có đan dược tới tay, có phải hay không ra tay giúp lão ca ta một chút?” Lão giả họ Đồ cười tủm tỉm nói, ánh mắt nhìn về phía nam tử họ Tiêu đã nhiệt tình thân cận hơn không ít.

“Chúng ta cùng ra tay!” Hắc gật đầu nói.

Lập tức, đám tu sĩ Mộc Tộc liền nhao nhao xuất thủ công kích về phía cấm chế kia, dưới sự thảo phạt của hai vị Luyện Hư và một đám Hóa Thần, cấm chế này không kiên trì được bao lâu, liền lập tức tán loạn.

Lão giả họ Đồ thấy thế, cười ha ha một tiếng, lập tức bay vào trong hố.

Mà nam tử họ Tiêu cũng mỉm cười, đi theo, phía sau năm vị tu sĩ Hóa Thần Mộc tộc cũng theo sát phía sau.

Trong chớp mắt, trên mặt đất đã không còn bóng người nào.

“Chúng ta có nên xuống dưới xem thử không?” Trong lòng Diệp Trường Sinh, giọng nói của Băng Phượng vang lên.

“Không vội, chờ một chút, ta luôn cảm thấy cấm chế nơi này có chút quỷ dị!” Diệp Trường Sinh cau mày nói, đồng thời ánh mắt nhìn khắp bốn phía, trong ánh mắt mang theo một tia kinh nghi bất định.

Đang lúc hắc do dự, không qua bao lâu, dưới cái hố kia, truyền đến một trận ba động kịch liệt.

“A!

! Đây là cái gì?!”

“Họ Tiêu kia, người tính kế ta?!”

Trên mặt đất, một đạo hắc quang hiện lên, trung niên nam tử họ Tiêu làn da hơi ngăm đen kia xuất hiện trên mặt đất, giờ phút này trên mặt hắc tràn đầy vẻ cười lạnh.

Vung tay lên, trên mặt đất chung quanh hố sâu bỗng nhiên dâng lên mười mấy cán trận kỳ, trên những trận kỳ này sáng lên quang mang, vô số phù văn lưu động ở trong đó.

Bên trong những phù văn này, bóng dáng của một ít Ngân Khoa Phù có chút nổi bật, điều này làm cho trên mặt Diệp Trường Sinh đứng ở đằng xa quan sát một màn này lập tức lộ ra vẻ kinh ngạc.

“Trận pháp này... Làm sao thoát nhìn giống như là tác phẩm của Thiên Linh Cảnh Nhân tộc vậy?” Hắn có chút hoài nghi thâm nghĩ.

Lúc này, mười mấy cán trận kỳ kia đồng loạt bắn ra một đạo quang mang, một mảnh bạch quang xuất hiện, bao cái hố kia lại.

Ngay sau đó, chỗ miệng hố loé lên quang mang, một thân ảnh chập vạt xuất hiện.

Chính là vị trung niên nam tử họ Đồ vừa rồi nói chuyện cười nói với hắn, hiện tại bộ dáng của hắn vô cùng thê thảm.

Ông tay áo bị nổ rách tả tơi, hai cánh tay đã không biết đi nơi nào, cánh tay trụi lủi, phảng phất cây cối bị chặt đứt, chỗ đứt xuất hiện một ít đường vân bằng gỗ.

Máu xanh biếc từ miệng vết thương nhỏ xuống, rơi trên mặt đất, phát ra thanh âm tứ tứ, trong máu lại có một chút tính ăn mòn.

Hắn tóc tai bù xù, hai tròng mắt đỏ như máu nhìn chằm chằm vào nam tử họ Tiêu phía ngoài trận pháp.

Ngay chỗ ngực gã, một ngọn lửa đen kịt chậm rãi thiêu đốt lên, trên thân lão giả họ Đồ không ngừng nổi lên lục quang, ép tới ngọn lửa kia, nhưng như thế nào cũng không cách nào áp diệt được nó.

Hỏa diễm kia thoát nhìn bộ dáng lợi hại dị thường.

Nhưng mà khi Diệp Trường Sinh nhìn thấy ngọn lửa kia, thần sắc lại ngẩn ra, trên mặt lộ ra thần sắc quỷ dị.

Trên mặt lão giả họ Đồ hiện lên một tia thống khổ, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Hắc Phượng Chân Hỏa? Thì ra người

không phải người Mộc tộc chúng ta, mà là tộc nhân Hắc Phượng Yêu tộc, khó trách để mắt tới lão phu!”

“Hắc hắc!”

Trung niên nam tử họ Tiêu hắc hắc cười lạnh một tiếng, há mồm phun ra một hạt châu màu xanh sẫm, lập tức khí tức trên người gã lập tức đại biến.

Nguyên bản từ Mộc Tộc tu sĩ, trong chớp mắt đã trở nên yêu khí cuộn cuộn, hắc sắc hỏa diễm trên người hắn bùng lên.

“Tiêu mỗ đã ẩn núp trong Mộc tộc hơn một ngàn năm, chính là vì hôm nay a, Thiên Phong chân huyết, hắc hắc!” Nam tử họ Tiêu trong mắt lộ ra vẻ khát vọng nóng bỏng.

Nghe nói như thế, lão giả họ Đồ tức giận đến toàn thân phát run, ánh mắt hung ác giống như dã thú, hận không thể nuốt chửng nam tử họ Tiêu kia.

Mãi tới khi tiến vào cái hồ kia, hắn mới phát hiện, nơi này tất cả đều là một cái bẫy do đối phương tỉ mỉ chuẩn bị.

Làm gì có Vân Phượng ấu niên chứ?

Mới vừa rồi khiến cho thiên phượng phản ứng, chỉ là một món pháp khí Hắc Phượng tộc giấu ở phía dưới mà thôi!

Sau khi bọn họ đi xuống, lập tức bị nam tử họ Tiêu ám toán, đối phương đã bố trí thủ đoạn phi thường lợi hại, năm gã Mộc Tộc hóa thân theo hắn tới đây, tất cả đều bị giết chết hết.

Lão giả họ Đồ đứng mũi chịu sào cũng cực kỳ thê thảm, liền bị thương tại chỗ.

Nếu không phải pháp lực của hắn rất hùng hồn, nói không chừng đã bị đối phương ám toán giết chết tại chỗ.

Mà khi hắn vừa lao ra khỏi hồ, lập tức lâm vào bên trong trận pháp như vậy, hiển nhiên đối phương đã bố trí một trận pháp không biết tỉ mỉ bao lâu rồi.

Hôm nay lừa hắn tới đây chính là muốn đẩy hắn vào chỗ chết.

Thiên phượng huyết trong tay hắn, hơn phân nửa đã rơi vào tay đối phương.

“Hắc hắc, ta nói Mặc Mặc nhất mạch từ trước đến nay không có giao hảo gì với nhất mạch chúng ta, làm sao đột nhiên xuất hiện một tu sĩ cao cấp cố ý giao hảo nhất mạch chúng ta như vậy, hắc hắc...” Lão giả họ Đồ cười sâu thẳm, trong ánh mắt tràn đầy vẻ hồi hận.

“Muốn trách thì trách bộ tộc các người nắm giữ Thiên Phượng huyết a, nếu không phải như thế, ta cần gì phải nhằm vào các người chứ!” Nam tử họ Tiêu lắc đầu, thờ dãi nói.

Xa xa, Diệp Trường Sinh dùng Thái Nhất Hóa Thanh Phù che lại thân hình, vẻ mặt cổ quái.

Mặc Tộc này bởi vì nắm giữ linh vũ cùng huyết dịch của Thiên Phượng tộc, có vẻ như vẫn là khu tai ương do Hắc Phượng tộc cùng Thiên Phượng thế gia nhân tộc lên vào.

Bên trong không biết bị nhét vào bao nhiêu gián điệp.

Ít nhất, hắn đã biết ở Mặc Tộc hiện tại có một vị nữ tử Diệp gia là nhân tộc Chân Linh thế gia, bởi vì thân có huyết mạch Mặc Phượng, cho nên thành công ẩn núp ở trong Mặc Tộc.

Nàng ở Mặc Tộc khá được coi trọng, từ lúc bắt đầu từ Luyện Hư Sơ Kỳ tiềm phục đi vào, kết quả mượn tài nguyên Mặc Tộc tu luyện tới Luyện Hư đỉnh phong.

Cuối cùng, càng trộm đi ba cây Thiên Phượng Linh Vũ của Mặc tộc, hơn nữa mang theo tình báo quan trọng của Mặc tộc trở về nhân tộc.

Điều này thật đúng là...

Trong lòng Diệp Trường Sinh nghĩ như vậy, bên kia trận pháp đã phát sinh kịch biến.

Lão giả họ Đồ kia toàn thân lục quang tăng vọt, một hư ảnh cây cô thụ cao chừng mười trượng hiện lên sau lưng hắn, cành lá rậm rạp không ngừng nảy mầm, hướng bốn phía điên cuồng khuếch tán mà đi.

Nam tử họ Tiêu thấy thế trên mặt hiện lên vẻ ngưng trọng, vội vàng tay kết pháp quyết, thôi động toà trận pháp kia.

Chỉ một thoáng, từng cỗ hỏa diễm từ trên những kỳ phiến kia phun ra, vọt tới hướng lão giả Mặc tộc kia.

Mộc Tộc lão giả thấy thế, mặt không chút thay đổi thoi động hư ảnh của cây cổ thụ kia, lúc cành cây kia mở to ra, vô số chất lỏng xanh biếc từ trên đó nhỏ xuống.

Những lực dịch này ngưng tụ cùng một chỗ, tạo thành một tầng quang mang xanh biếc mờ mờ, bao phủ hư ảnh cổ thụ cùng lão giả vào trong, trận pháp phun ra hỏa diễm cũng không thể tiến thêm.

“Hắc hắc, lão quỷ, bản mệnh linh thụ này của ngươi tất nhiên lợi hại vô cùng, nhưng dưới trận pháp của Tiểu mỗ, có thể ngăn cản được bao lâu đây?” Nam tử họ Tiêu điềm tĩnh nói.

Hắn tuyệt đối không hề nóng nảy, tuy rằng thực lực của lão giả Mộc Tộc này mạnh hơn hắn, nhưng dù sao đối phương cũng chịu hắn ám toán, lại tiến vào bên trong trận pháp của hắn.

Hắn chỉ cần tiêu phí chút thời gian, cũng đủ để tiêu hao chết đối phương.

“Lão phu không cần phải ngăn cản ngươi bao lâu, chỉ cần kiên trì một lát là được rồi!” Mộc Tộc lão giả mặt không đổi sắc nói.

Nam tử họ Tiêu nghe vậy nhất thời ngẩn ra, lập tức nhìn thấy lão giả kia vỗ lên một cái linh thú trạc, nhất thời trước mặt xuất hiện một con nhím thật lớn.

Hắn lập tức biến sắc, hét lớn: “Lão quỷ, ngươi muốn làm gì?”

Mộc tộc lão giả không trả lời, hai tay bấm niệm pháp quyết, thân thể tại lực quang đại phóng hóa thành một đạo hư ảnh, lóe lên lướt qua hư ảnh cổ thụ sau lưng, hòa làm một thể.

Cùng lúc đó, trên thân con nhím khổng lồ kia cũng sáng lên lực quang, lóe lên biến mất ở trong hư ảnh cổ thụ.

Trong chớp mắt, trên thân cây thật lớn kia toát ra rậm rạp gai nhọn màu xanh lá.

Ngay sau đó, thân thể cổ thụ nhanh chóng bành trướng, những gai nhọn kia cũng càng lúc càng lớn, một cỗ khí tức nguy hiểm từ trên đó bộc phát ra.

Thấy một màn này, sắc mặt nam tử họ Tiêu đại biến, nổi giận mắng: “Lão quỷ, ngươi đây là muốn chết!”

Y tức giận mắg chửi, đồng thời dốc sức liều mạng thúc giục trận pháp, đồng thời thân ảnh cấp tốc lùi nhanh về phía sau.

Trên thân thể của một cây đại thụ to lớn hiện ra một gương mặt già nua, gương mặt không có bất kỳ biểu cảm nào, nó há to cái miệng lớn, lạnh lùng quát to một tiếng:

“Bao!”

“Ầm ầm ầm!”

Tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên, quang mang xanh biếc từ trong toà trận pháp kia nổ bắn ra, phảng phất một vòng mặt trời màu xanh lục ở trước mắt ầm ầm nổ tung, ba động kinh khủng lập tức phá hủy hết thảy chung quanh.

Cùng lúc đó, còn có vô số gai nhọn to lớn màu xanh lá rậm rạp chằng chịt bắn ra bốn phía, tốc độ cực nhanh, cực kỳ hung mãnh.

Diệp Trường Sinh ở phía xa cũng bị ảnh hưởng.

Diệp Trường Sinh bắt đắ dĩ thờ dài, lần này hắ cũng không giấu nổi nữa, trước mặt xuất hiện một ngọn núi nhỏ đen kịt, ngăn cản những gai nhọn kinh khủng kia.

Vụ nổ kinh thiên động địa này kéo dài trọn vẹn mười mấy hơi thở, nếu không phải Diệp Trường Sinh đứng cách những người này rất xa, chỉ sợ vụ nổ này vừa rồi, cho dù hắ có Nguyên Từ sơn ngăn cản cũng tuyệt không dễ chịu gì.

Khi lục quang kia bạo tạc đến hồi kết thúc, Diệp Trường Sinh nhìn thấy một đạo lục quang mờ mịt bao vây lấy một cái Thanh Đồng Cổ Đăng cùng với một cái vòng tay trữ vật màu xanh lá từ trung tâm bạo tạc bay ra.

Nó không dừng lại chút nào, lóe lên liền xuất hiện ở chỗ cách trung tâm vụ nổ hơn nghìn trượng, lại lóe lên, đang muốn bắn nhanh ra xa.

Bỗng nhiên, trên không đoàn lục quang này loé lên hắc quang, không gian chỗ cũ phẳng phất ngưng trệ, lục quang không thể động chạy đi.

Ngay sau đó, một cái đỉnh lớn màu xanh xuất hiện, từ trong đỉnh bay ra vô số thanh ti, trực tiếp đem đoàn lục quang kia bao trùm vào bên trong.

Nấp đỉnh khép lại, đỉnh lớn gần trượng nhanh chóng thu nhỏ lại thành cỡ nắm đấm, một tay đưa tới nắm lấy nó.

Người chạy tới hái quả đào tất nhiên là Diệp Trường Sinh. Khi phát hiện nguyên anh Mộc tộc lão giả trốn thoát, hắ lập tức bay tới bắt giữ nó.

Mà nam tử họ Tiêu kia, giờ phút này lại không hề để ý tới bên này.

Mộc tộc lão giả vừa rồi đem bản mạng linh thụ cùng bản mạng linh thú của mình tự bạo, sau đó toàn bộ công kích đều hướng phía hắ tụ tập hỏa mà đi.

Mặc dù hắ trước đó bố trí trận pháp ngăn cản một phen, nhưng sau khi trận pháp bị phá hủy, uy lực còn lại vẫn lớn đến

đáng sợ.

Hắn dùng hết mọi thủ đoạn để ngăn cản, bảo vật phòng ngự đều đã bị hủy đi ba bốn kiện bảo vật, mới miễn cưỡng ngăn cản được đợt công kích này.

Bất quá ngay cả như vậy, tình huống của hắn cũng không phải quá tốt, bả vai, đùi bị mấy cây gai nhọn to lớn bắn trúng, gai nhọn kia mang theo kịch độc đang ăn mòn thân thể của hắn.

Khi đợt công kích tự bạo của lão giả Mộc tộc kia yên tĩnh trở lại, nam tử họ Tiêu chuẩn bị nhanh chóng phục dụng giải độc đan để hóa giải độc tố trong cơ thể, đột nhiên cảm giác được một chấn động kinh khủng xuất hiện ở bên cạnh.

“Đạo hữu xin chờ một chút, tại hạ là tu sĩ Hắc Phượng Vương tộc của yêu tộc, mời đạo hữu nhân tộc hạ thủ lưu tình!” Nam tử họ Tiêu vội vàng hoảng sợ hét to.

Vừa rồi khi Diệp Trường Sinh bắt đầu dùng Nguyên Từ sơn để ngăn cản những cây gai gỗ cực lớn kia, hắn đã phát hiện ra sự tồn tại của Diệp Trường Sinh.

Lúc ấy trong lòng người này hơi hoảng hốt, không nghĩ tới bộ ngựa mình bắt ve, lại còn có chim sẻ ở phía sau.

Người này vậy mà chẳng biết lúc nào đi theo, hơn nữa còn không bị bọn họ phát hiện chút nào.

Vừa nhìn thấy nơi đây còn có những người khác, trái tim của hắn lập tức nguội lạnh.

Chỉ là, khi hắn nhìn kỹ, phát hiện nam tử đi theo này, dĩ nhiên là một vị tu sĩ Nhân tộc, hơn nữa chỉ có tu vi Hóa Thần, trong lòng hắn thở phào nhẹ nhõm.

Ý định ban đầu tiên là chậm lại rồi sẽ đi nói chuyện với tu sĩ Nhân tộc này một phen, xem có thể giết chết đối phương ở chỗ này hay không.

Chỉ là, làm cho hắn không nghĩ tới chính là, không đợi hắn thương lượng cùng người này, người này vậy mà không chút trì hoãn, trực tiếp ra tay.

Hơn nữa, uy lực xuất thủ lại khủng khiếp như thế.

Thanh đoản qua trong tay người này điều động thiên địa nguyên khí, lại có xu thế uy hiếp đến sinh mệnh của hắn.

Sau khi hắn hô to một tiếng, nam tử nhân tộc kia cũng không có ý tứ dừng tay chút nào, đoản qua đồng xanh chém xuống phía dưới một cái, một đạo quang nhận nhanh chóng chém tới hắn.

Trong mắt nam tử họ Tiêu lộ ra vẻ hoảng sợ, vội vàng há miệng phun ra một ngọn lửa màu đen, ngọn lửa màu đen kia ngưng tụ thành một Hỏa Phượng to lớn, bay ra chắn phía trước hắn.

Quang nhận chợt lóe lên, hỏa phượng màu đen cực lớn trong chớp mắt bị chém thành hai đoạn.

Thấy tình cảnh này, sắc mặt nam tử họ Tiêu trầm xuống, trong tay áo bay ra một khối ngọc bài màu xanh biếc, ngọc bài mặt ngoài chứa một thân cây.

Trên ngọc bài phát ra một đạo hào quang màu xanh sẫm, bắn ra sau đó tạo thành một mặt khiên tròn màu xanh lá, ngăn phía trước nam tử họ Tiêu.

“Ầm!”

Quang nhận kia trảm lên khiên tròn màu xanh lục, sau đó bộc phát ra chấn động kịch liệt, khiên tròn ầm ầm nổ tung, mà đạo quang nhận kia cũng hao hết lực lượng, chậm rãi tiêu tán giữa thiên địa.

Nhưng ngay sau đó, Diệp Trường Sinh thúc dục Thiên Ma Qua, lại là một đạo quang nhận hung hăng chém tới, uy lực không thua kém đạo trước đó chút nào.

Nam tử họ Tiêu thấy cảnh này, trên mặt nổi giận, hừ lạnh một tiếng.

Hắn ném ngọc bài kia lên không trung, trong miệng cấp tốc niệm động chú ngữ, tiếng chú ngữ dừng lại, nam tử họ Tiêu mãnh liệt phun ra một ngụm tinh huyết, sắc mặt lập tức trắng bệch mấy phần.

Tinh huyết kia rơi vào trên ngọc bài, ngọc bài nổi lên hào quang màu xanh sẫm, hư ảnh hình cây trong đó thoáng cái bay

ra, rơi vào trước mặt nam tử họ Tiêu, hình thành một cây đại thụ che trời.

Thiên Ma Qua chém ra quang nhận bay đến trước cây đại thụ che trời này, trên cây loé lên quang mang màu xanh sẫm, lập tức liền hút đạo quang nhận kia đi, biến mất không thấy.

Thấy tình hình như vậy, nam tử họ Tiêu thở dài một hơi, nhưng ngay sau đó sắc mặt một lần nữa đại biến.

Chỉ thấy trên đỉnh đầu, một ngọn núi nhỏ đen nhánh cao gần trăm trượng đập xuống.

“Àm!”

Một núi nện xuống, nhánh cây che trời màu xanh lá cây lập tức bắt đầu vụn vụn, lúc này lại là một đạo quang nhận chém tới.

Mà đại thụ màu xanh sẫm đã vô lực đoạt lấy quang nhận như trước, đành miễn cưỡng ngăn cản. Kết quả sau khi quang nhận chém qua, một nhánh cây đã bị chém đứt.

Ngay sau đó, đại sơn đen kịt bay lên trời, lần nữa hung hăng đập xuống.

“Rắc” một tiếng giòn vang, đại thụ màu xanh sẫm trực tiếp bị nện gãy ngang, quang mang loé lên, biến mất ngay tại chỗ, trên khối ngọc bài kia xuất hiện một vết rách.

Thấy tình hình này, nam tử họ Tiêu vạn phần kinh hãi, vội vàng há miệng muốn nói gì đó.

Chỉ là, còn không đợi hắn nói ra miệng, đại sơn đen kịt lại lần nữa nện xuống.

“A!

!”

Một tiếng kêu thê lương thảm thiết vang lên.

Diệp Trường Sinh thu hồi Nguyên Từ sơn, chỉ thấy tại chỗ đó một con hắc phượng dài hơn một trượng toàn thân đầy thương tích ngã trên mặt đất, toàn thân bốc lên hỏa diễm đen kịt.

Một đạo hắc quang ở trên thân Hắc Phượng chợt loé, nguyên thân của nam tử họ Tiêu bay ra, ôm yêu đan trong ngực muốn

độn mà chạy.

Nhưng sau một khắc, một bàn tay liền vững vàng nắm lấy.

“Đạo hữu...”

Nam tử họ Tiêu hoảng sợ kêu to một tiếng, nhưng không đợi hấn kịp nói cái gì, Diệp Trường Sinh đã đem nguyên thần nhét vào trong một cái bình ngọc, dán lên mấy tấm phù lục, phong cấm chúng lại.

“Người này mưu đồ mọi cách, cuối cùng lại để cho người được lợi!” Trong lòng Diệp Trường Sinh, thanh âm của Băng Phượng vang lên.

Trên linh thú trạc loé lên ngân quang, Băng Phượng bay ra, mặt lộ vẻ cảm khái nhìn tình cảnh chung quanh.

“Không ngờ chúng ta chỉ muốn xuyên qua Nam Cấn Nhất Tuyến Thiên, lại cơ duyên xảo hợp gặp phải loại chuyện này!” Diệp Trường Sinh mỉm cười nói.

“Thiên Phượng huyết!” Nàng cảm thán một tiếng, trong đôi mắt mang theo một tia nóng bỏng, nhìn về phía Diệp Trường Sinh.

“Sao, muốn Thiên Phượng huyết sao?” Diệp Trường Sinh thấy thế, cười tủm tỉm hỏi.

“Người cái tên này, không phải là biết rồi còn cố hỏi sao?” Băng Phượng hờn dỗi một tiếng nói.

“Hắc hắc, vậy trước người gọi ta một tiếng chủ nhân, ta cho người xem cây Thiên Phượng Đẳng kia!” Khoé miệng Diệp Trường Sinh lộ ra một vòng cười xấu xa, không có hảo ý nhìn Băng Phượng nói.

“Người...” Băng Phượng lập tức nổi giận, mặt mũi tràn đầy xấu hổ và giận dữ, trừng lớn đôi mắt đẹp nhìn nó.

“Yên tâm, sớm muộn gì cũng sẽ cho người xem, hơn nữa nghe đối phương của hai người lúc trước, trong tộc lão đầu Mộc tộc này tựa hồ có không ít máu Thiên Phượng, nói không chừng có thể tìm được rất nhiều từ trong vòng tay trữ vật của hắn, nhất định sẽ làm người hài lòng!” Diệp Trường Sinh nắm chặt sự mềm mại của nàng, nhẹ nhàng nói.

“Hừ, xem như để người bắt được mạng của ta, sau này đặc biệt phải uy hiếp lấy việc này, không biết ta làm ra được bao nhiêu chuyện quá phần!” Băng Phượng mặt đỏ bừng nói.

“Ha ha, những chuyện đó sao có thể gọi là quá đáng được chứ? Đây chỉ là chuyện tình thú vị giữa phu thê thôi, lúc ở Nhân giới, không biết đám tử muội tốt của người có vui lòng làm những việc này không nữa!” Diệp Trường Sinh vừa cười vừa nói.

“Ta mới không phải là thê tử người mà!”

“Đúng đúng đúng! Quan hệ giữa chúng ta, còn thân mật hơn cả vợ chồng. Sớm muộn gì ta cũng sẽ là của người. Người cứ an tâm chờ đợi là được!” Diệp Trường Sinh thấp giọng cười nói.

Băng Phượng nghe vậy trong lòng không khỏi gào thét một tiếng, không cần nghĩ nàng cũng biết, Diệp Trường Sinh sau này dùng máu của Thiên Phượng, phải để cho nàng làm ra bao nhiêu chuyện!

Nghĩ đến những điều này, gương mặt xinh đẹp của nàng cũng không khỏi có chút nóng lên.

Trước kia nàng ở Nhân giới, nói không chừng thà rằng không cần những thiên phong chân huyết này, cũng không chịu khuất phục Diệp Trường Sinh.

Nhưng bây giờ...

Vậy sao có thể gọi là khuất phục chứ?

Chỉ là đường cong cứu nước, tạm thời cùng kẻ xấu xa gian tà này, đợi đến tương lai tu vi vượt qua hắn, ngược lại hảo hảo đùa bỡn hắn một phen.

Hiện tại để hắn tự mình làm những việc này, tương lai hắn sẽ khiến nàng làm ngược lại một lần.

Mặc dù tạm thời Diệp Trường Sinh chưa kiểm kê vòng tay trữ vật của lão giả Mộc tộc này, nhưng hắn đã xem qua vòng tay trữ vật của vị tu sĩ Luyện Hư Hắc Phượng tộc kia.

Kết quả, ở bên trong lại phát hiện thêm ba khóa Hắc Viêm Đan, điều này làm cho hắn cảm thấy có chút kinh hãi.

Hắc Viêm đan là một trong những đan dược tốt nhất để phụ trợ đột phá cảnh giới Luyện Hư, nhưng đồng thời, cũng có thể giúp tiến giai Hóa Thần hậu kỳ.

Chỉ bất quá, trong tình huống bình thường, đan dược trân quý như vậy cơ hồ không có người nào cầm đi đột phá Hóa Thần hậu kỳ. Dù sao số lượng Hắc Viêm đan cũng quá ít.

Nhưng đối với Diệp Trường Sinh mà nói, hắn không cần lo lắng về điều này.

Mượn loại đan dược này, bình cảnh Hóa Thần Hậu Kỳ hắn là không cần lo lắng.

“Ồ, trong trữ vật trạch của tên này có không ít tài liệu quý giá mà Mộc Tộc mới có được, đây quả là thu hoạch không nhỏ!”

“Này nghĩ trên người lão giả kia, loại tài liệu Mộc Tộc này càng nhiều!” Trong lúc nhất thời, Diệp Trường Sinh đối với trữ vật thủ trạch của lão giả Mộc Tộc có thêm vài phần chờ mong.

Chẳng qua, hắn tạm thời còn chưa có ý định mở ra, hắn không muốn cho Băng Phượng biết trong vòng tay trữ vật này có cái gì.

Như vậy, tương lai hắn có thể quang minh chính đại lấy ra số lượng lớn máu Thiên Phượng.

Một khi Băng Phượng hỏi tới, thì nói đây được lấy từ trong vòng tay trữ vật của Mộc Tộc lão giả.

Dù sao trước đó hai người bọn họ cũng đều đã nghe thấy, ông lão Mộc tộc này tựa hồ cất giấu không ít huyết dịch Thiên Phượng.

Thu thập xong thu hoạch ngoài ý muốn lần này, Diệp Trường Sinh lại đi xuống cái hố kia, đem năm tên Hóa Thần Mộc tộc chết ở bên trong cũng lục soát một phen.

Sau đó, hắn đem Nguyên Anh Mộc Tộc lão giả sưu hồn một phen.

Từ trong trí nhớ của đối phương, hắn biết được tình huống thủ vệ Mộc tộc phân bố phía sau Nam Cấn Nhất Tuyến Thiên.

Đại khái sau khi hiểu rõ, hắn liền cùng Băng Phượng xuyên qua Nam Cấn Nhất Tuyến Thiên, tiến nhập lãnh địa Mộc tộc.

Bỏ ra hơn nửa năm thời gian, Diệp Trường Sinh và Băng Phượng xuyên qua khu vực biên giới lãnh địa Mộc tộc, thật sự tiến vào sâu trong Man Hoang.

Đây là một vùng hoang dã rộng lớn, không có tộc đàn quy mô lớn nào tụ cư, bên trong trải rộng các loại nguy hiểm, đồng thời cũng có vô số kỳ ngộ.

Bất quá Diệp Trường Sinh cùng Băng Phượng cũng không tiến vào loại địa phương này đi lang bạt lung tung, mà là tìm một chỗ an toàn tạm thời ở lại.

Mấy tháng sau, hai người liền đi đến nơi ước định với thị nữ Linh Hoàng lúc trước.

Trước một hồ nước hình hồ lô, thân ảnh Diệp Trường Sinh và Băng Phượng xuất hiện ở đây, Diệp Trường Sinh lấy ra một bộ bản đồ, so sánh một phen rồi nói: “Chính là chỗ này!”

“Chung quanh không có người nào, vị thị nữ Linh Hoàng kia, người nói còn không có tới sao?” Băng Phượng ánh mắt quét qua bốn phía một phen, hỏi.

Diệp Trường Sinh cẩn thận cảm ứng một chút rồi nói: “Chắc là vẫn chưa tới, chúng ta chờ thêm đi!”

Hai người tìm một tảng đá lớn bên cạnh hồ nước, ngồi xếp bằng chờ đợi.

Ước chừng qua hơn một canh giờ, nơi chân trời xa bỗng nhiên loé lên bạch quang, một bóng người bay tới bên này.

“Đến rồi!”

Diệp Trường Sinh thấp giọng nói một câu, đứng dậy.

Băng Phượng cũng lập tức nhìn về phía bên kia, rất nhanh, đạo bạch quang kia rơi xuống trước mặt hai người, lộ ra nữ tử bên trong dáng người vô cùng tốt, nhưng khuôn mặt tương đối phổ thông.

Sau khi nàng này hạ xuống, có chút kinh ngạc liếc nhìn Băng Phượng một cái, lập tức trên mặt nở nụ cười, nói:

“Diệp đạo hữu quả nhiên là người thủ tín, đúng hạn đến, chỉ là vị đạo hữu bên cạnh ngươi là?”

“Nàng là một vị bằng hữu của ta, bởi vì một số chuyện sẽ cùng nhau hành động!” Diệp Trường Sinh tùy ý giải thích một câu.

Nghe nói như vậy, lông mày bạch y nữ tử hơi nhú lại, có chút lạnh lùng nói: “Diệp đạo hữu, ước định lúc trước giữa chúng ta, nhưng không bao gồm vị đạo hữu này ở bên trong!”

Băng Phượng nghe vậy khẽ chau mày, cẩn thận đánh giá nàng vài lần, nhưng không có mở miệng nói cái gì.

Diệp Trường Sinh cười ha hả, nói: “Sự xuất hiện của nàng, sẽ không ảnh hưởng tới ước định giữa ta và ngươi ngày đó, chiến lợi phẩm đoạt được, chúng ta phân như thế nào vẫn phải chia, không cần bởi vì sự xuất hiện của nàng mà chia cho bên này thêm một phần!”

“Chẳng lẽ tiền bối còn cảm thấy xuất hiện thêm một tu sĩ Hóa Thần sơ kỳ, có thể sinh ra uy hiếp gì với người sao?” Diệp Trường Sinh hỏi ngược lại một câu.

Bạch y nữ tử cười ha ha, thâm ý sâu sắc nói: “Vị bằng hữu này của ngươi cũng không phải đơn giản là Hóa Thần sơ kỳ a, còn chưa thỉnh giáo, vị tiên tử này xưng hô như thế nào?”

“Thiếp thân Băng phượng, ra mắt tiền bối!” Băng phượng có chút lạnh lùng nói.

“Ồ? Thì ra là Băng Phượng? Ha ha!” Bạch y nữ tử nở nụ cười khó hiểu.

“Đúng rồi, bên phía ta cũng chưa từng thỉnh giáo tiền bối xưng hô như thế nào!” Diệp Trường Sinh cũng như chợt nhớ ra, dò hỏi bạch y nữ tử.

“Ngươi có thể gọi ta là Diệu Ngọc!” Nữ tử áo trắng ngập ngừng nói.

“Thì ra là Diệu Ngọc tiền bối. Ta đã giải đáp nghi vấn của tiền bối. Xin hỏi chúng ta có thể lên đường không?” Diệp Trường Sinh cười dữ tợn hỏi.

Nữ tử áo trắng tên gọi Diệu Ngọc liếc nhìn hai người bọn họ thật kỹ, lập tức nói: “Được rồi, chúng ta đi thôi!”

Nói xong, nàng dẫn đầu bay ra ngoài hồ nước, Diệp Trường Sinh và Băng Phượng liếc mắt nhìn nhau, cũng lập tức đi theo.

Chỗ hai người ước định địa điểm gặp nhau, cách động phủ của Diệu Ngọc mà hắn nói chính là động phủ của Thiên Bảo Thượng Nhân.

Ba người Diệp Trường Sinh liên tiếp phi hành trong Man Hoang hơn hai tháng, trên đường đi nhiều lần gặp được các loại hung thú Man Hoang, cường giả dị tộc, liên tục gặp nạn.

Cũng may ba người đều là hạng người có thực lực phi phàm, các loại thủ đoạn cùng xuất hiện, cũng hữu kinh vô hiểm vượt qua nguy cơ lần này.

Thời gian dần trôi qua, Diệp Trường Sinh cảm giác được linh khí trên đường bọn họ đi qua càng lúc càng mỏng manh.

Trên mặt đất phía dưới, cây cỏ bắt đầu trở nên thưa thớt, số lượng các loại sinh linh Man Hoang cũng càng ngày càng ít đi.

Sau thời gian một bữa ở phía sau, bọn họ liên tiếp phi hành được một tháng cũng không có gặp sinh vật nào lợi hại cả.

Tựa hồ Diệu Ngọc dẫn bọn họ đi đến một nơi hoang vắng hẻo lánh trong Man Hoang.

Hai tháng sau, tại một mảnh hoang nguyên, ba người xa xa nhìn thấy một ngọn núi nhỏ cao hơn trăm trượng.

“Chính là chỗ đó, động phủ của Thiên Bảo Thượng Nhân nằm trong ngọn núi nhỏ kia!” Diệu Ngọc ngừng lại, xoay người thản nhiên cười nói với Diệp Trường Sinh và Băng Phượng.

“Như vậy đã cách Nhân Yêu nhị tộc rất xa, mà Thiên Bảo thượng nhân lại có thể đem động phủ thiết trí tại nơi này?” Băng Phượng có chút hoài nghi nói.

“Ha ha, người đừng nhìn chúng ta bay xa như vậy, nhưng trên thực tế hiện tại chúng ta đang ở trong phạm vi ảnh hưởng của Nhân tộc, Yêu tộc, Mộc tộc cùng mấy tiểu tộc, chung quanh đây ngoại trừ mấy tiểu tộc chúng ta, thì không có một tộc đàn nào có thể lên được mặt đài rồi!”

“Đoạn cách này đối với Hóa Thần cùng Luyện Hư tu sĩ mà nói có thể có chút xa, nhưng đối với tu sĩ Hợp Thể Kỳ mà nói thì không tính là gì!” Diệu Ngọc Tỳ Hưu nói.

Diệp Trường Sinh âm thầm gật đầu, bọn họ đã gặp được không ít dị tộc muôn hình muôn vẻ.

Nhưng phần lớn những tộc đàn này đều có thực lực mạnh nhất là Hợp Thể kỳ, hơn nữa còn không có mấy người.

Với một tộc quần thể này, đừng nói là đặt ở toàn bộ Linh Giới, cho dù là ở một khu vực nhỏ ở góc Tây Bắc Phong Nguyên đại lục này, cũng không lên được mặt.

Nếu như bọn họ không phụ thuộc vào một tiểu tộc nào đó, có thể ngày nào đó sẽ bị diệt tộc.

Bất quá, hiện tại nơi bọn họ đang ở, tuy rằng vẫn ở trong phạm vi thế lực của mấy tộc nhỏ, nhưng cũng không sai biệt lắm.

Cũng không biết lúc trước vì sao Thiên Bảo Thượng Nhân lại bố trí động phủ ở nơi này?

Chẳng lẽ chỉ vì hoàn cảnh nơi này đặc thù?

“Phía trước chính là Kim Từ Linh Địa kia sao?” Băng Phượng nhìn mặt đất hoang vu trước mắt mà hỏi, nàng mơ hồ có thể cảm ứng được khu vực này, ẩn chứa một loại năng lượng kỳ quái.

Diệu Ngọc khẽ cười một tiếng, nói: “Các người nhìn kỹ sẽ biết!”

Nói xong, nàng lấy ra một kiện pháp bảo bình thường, ném về phía trước.

Pháp bảo kia hóa thành một đạo hồng quang, bay ra ngoài mấy trăm trượng, bỗng nhiên trên không trung không chút dấu hiệu dừng lại, sau đó “Ầm” một tiếng, món pháp bảo kia vậy mà trực tiếp nổ tung, hóa thành một đoàn hào quang sáng chói, phảng phất như pháo hoa.

Thấy một màn như vậy, đồng tử của Băng Phượng bỗng nhiên co rụt lại.

“Đây là Kim Từ Linh Địa, vô luận là bầu trời hay là dưới đất đều bị cấm chế tự nhiên vô hình vô chất này tràn ngập!”

“Bất luận là thứ gì, một khi tiến vào trong khu vực này, lập tức sẽ dẫn phát lực lượng bên trong bạo động, trực tiếp tự bạo!”

“Một khi tu sĩ Luyện Hư như ta tiến vào, ngũ hành nguyên khí trong cơ thể sẽ bạo động thiêu đốt, đợi một lúc sau thân thể sẽ bị tổn thương không thể nghịch chuyển!”

“Mà cái các người nhìn thấy, chính là ranh giới của Kim Từ Linh Địa này, nếu lại đi vào bên trong, sẽ gặp khu vực bị Thiên Bảo Thượng Nhân Luồng Nghi Nguyên Thần Đại Trận bao phủ, cấm chế vô hình bên trong còn phải khùng bố gấp trăm lần!” Diệu Ngọc Tỳ Hưu nói ra.

Băng Phượng nghe được lời này, ánh mắt nhìn về phía khu vực kia bắt đầu trở nên ngưng trọng.

Cấm chế vô hình bên ngoài đã đáng sợ như thế, nội bộ còn phải tăng cường gấp trăm lần, khó trách ngay cả tu sĩ Hợp Thể cũng không dám xông vào.

“Vốn ta định từ bỏ việc thăm dò động phủ này, không nghĩ tới gặp phải người có được Nguyên Từ sơn như ngươi, cuối cùng lần này cũng để cho ta thấy được cơ hội!” Diệu Ngọc cười tùm tùm nhìn về phía Diệp Trường Sinh nói.

“Tiền bối không đem sự tình nơi này nói cho Linh Hoàng sao? Lấy thể lực một trong Tam Hoàng, chẳng lẽ đều không thể phá vỡ đại trận nơi này?” Diệp Trường Sinh quay đầu lại, mang theo một tia kỳ quái hỏi.

Diệu Ngọc nghe vậy lập tức cứng lại, hừ lạnh một tiếng, nói: “Ngươi cho là Linh Hoàng không biết động phủ nơi này sao?”

“Nói thật cho ngươi biết, lúc trước Linh Hoàng đều tự mình đến nơi này nhìn qua, nhưng với tu vi Hợp Thể đỉnh phong của nàng cũng không nắm chắc tiến vào động phủ, thậm chí bởi vì cưỡng ép xông vào tòa đại trận này, nguyên khí bị hao tổn không nhỏ!”

Diệu Ngọc nói xong, trong mắt lóe lên vẻ lo lắng rồi biến mất, sau đó lại chậm rãi nói: “Nhưng với tài trí của Linh Hoàng, muốn phá vỡ đại trận ở đây cũng không phải không làm được!”

“Bất quá như vậy tất nhiên là muốn đại động can qua, phái ra đại lượng nhân thủ đến nơi đây!”

“Vậy không nói tới dị tộc xung quanh sẽ phản ứng ra sao, chỉ riêng nội bộ Nhân tộc đã có không ít người tìm tới cửa yêu cầu

chia một chén canh!”

“Cho nên, vì không muốn người khác chú ý, Linh Hoàng liền phái thị nữ này lên đây thăm dò động phủ này? Linh Hoàng thật sự tin tưởng ngươi!” Diệp Trường Sinh mỉm cười, nói.

“Ha ha, mặc dù ta là thị nữ của Linh Hoàng, nhưng tình cảm với nàng sâu đậm, người bình thường không thể so được!”

“Tốt lắm, ngươi hỏi nhiều như vậy, hiện tại nên xuất ra tòa Nguyên Từ sơn kia rồi chứ?” Diêu Ngọc nhú mày hỏi.

“Ha ha, đúng là vẫn bối nhiều chuyện rồi, chúng ta đi thôi!” Diệp Trường Sinh nói, trên tay xuất hiện một ngọn núi nhỏ màu đen.

Hắn ném ngọn núi nhỏ lên không trung, tiểu sơn lập tức trở nên cao hơn mười trượng, trên đó lưu xuống một mảnh quang mang tối tăm mờ mịt, bao trùm ba người lại.

Lập tức, ba người được bao phủ trong phiến hơi quang, hướng tới mảnh kim từ này đi đến.

Vừa bước vào phạm vi này, Diệp Trường Sinh liền cảm giác ngọn núi nhỏ trên đỉnh đầu chấn động, một cỗ lực lượng vô hình đánh tới.

Chẳng qua là khi loại lực lượng này đụng phải Nguyên Từ sơn và Nguyên Từ Thần Quang chung quanh thì lập tức bị bắn ra, không cách nào tới gần.

Xem ra Diêu Ngọc nói không sai, Nguyên Từ Thần Quang đối với loại Kim Từ Chi Lực này đích xác có tác dụng khắc chế nhất định.

Bất quá, khi Nguyên Từ sơn đem nguồn sức mạnh này bắn ra, Diệp Trường Sinh cũng cảm giác được pháp lực của mình bắt đầu chậm rãi trôi đi.

Dưới sự che chở của Nguyên Từ sơn Diệp Trường Sinh, ba người thuận lợi phi hành trong mảnh Kim Từ Linh địa này.

Ngay từ đầu, ngăn cản loại lực lượng cấm chế vô hình này tiêu hao pháp lực còn không tính là lớn, Diệp Trường Sinh cũng không để ý.

Nhưng về sau, càng xâm nhập nơi đây, Diệp Trường Sinh liền cảm giác pháp lực của mình trôi qua càng nhanh.

Dần dần thần sắc hắn trở nên ngưng trọng.

Này còn không có đi tới trong phạm vi đại trận, đã như vậy rồi, nếu tiến vào đại trận, vậy tiêu hao pháp lực bao nhiêu?

“Diệu Ngọc tiên bối, nếu như cấm chế này lợi hại như vậy, chỉ dựa vào chút pháp lực ấy của văn bối thì không thể đi tới chân núi kia!” Diệp Trường Sinh quay đầu nhìn về phía nữ tử áo trắng bên cạnh nói.

“A? Với Pháp lực hùng hậu của Diệp đạo hữu, nếu như ta không nhìn lầm, hẳn là có thể đi tới chân núi mới đúng!” Ánh mắt nữ tử áo trắng lộ ra vẻ nghi hoặc, nói ra.

“Tiền bối sợ là xem trọng ta rồi!” Diệp Trường Sinh bất động thanh sắc nói.

Bạch y nữ tử nghe vậy nhãn châu xoay động, lập tức phát ra tiếng cười như chuông bạc, rất dứt khoát từ trong túi trữ vật lấy ra một cái bình ngọc màu trắng.

Đưa cho Diệp Trường Sinh, nói đầy thâm ý: “Cũng may lần này ta đi ra, mang theo đồ có thể hồi phục pháp lực, số lượng trên người ta cũng không nhiều, một bình này liền tặng cho Diệp đạo hữu!”

“Có vật này, pháp lực Diệp đạo hữu hẳn là có thể chống đỡ được chứ?”

Diệp Trường Sinh tiếp nhận bình ngọc, nhẹ nhàng mở ra ngửi, lập tức cảm nhận được một luồng linh khí kinh người.

Bên trong bình ngọc này là một loại linh dịch, ẩn chứa linh lực cực kỳ tinh thuần, vừa ngửi một cái đã khiến cho pháp lực toàn thân đều tràn đầy rất nhiều.

“Đây là?” Diệp Trường Sinh nhìn bạch y nữ tử, trong mắt mang theo một tia hỏi thăm.

“Đây là Thiên Linh dịch dùng Vạn Niên Linh Nhũ phối hợp với lượng lớn Linh Dược trên quý luyện chế, mặc dù là Luyện Hư tu sĩ, uống một ngụm cũng có thể lập tức khôi phục ba đến bốn thành Pháp lực. Đây vốn là đồ vật ta chuẩn bị để độ thiên kiếp, hôm nay xem như tiện nghi cho ngươi rồi!” Nữ tử áo trắng tức giận nói.

Diệp Trường Sinh nghe vậy trong mắt hiện lên vẻ sợ hãi lẫn vui mừng, vội vàng đem bình ngọc thu vào, cười ha ha một tiếng nói: “Vậy thì đa tạ tiền bối!”

Trên người hắn cũng có không ít Linh Nhũ vạn năm, chỉ là thứ này tại cảnh giới thấp, còn có thể trong nháy mắt hồi phục pháp lực, nhưng đã đến cảnh giới cao, liền có chút lực bất tòng tâm.

Đồ vật có thể làm cho tu sĩ trên Hóa Thần khôi phục pháp lực, trên đời thật sự rất ít.

Phàm là xuất hiện một điểm, lập tức sẽ bị tu sĩ cấp cao một cướp sạch.

Nguyên nhân rất đơn giản, vật này khi độ thiên kiếp gần như có thể cứu mạng người khác.

Những tu sĩ chết dưới thiên kiếp kia, có một bộ phận là vì chuẩn bị pháp bảo độ kiếp không được, bị thiên kiếp hủy diệt, mà thân thể của mình lại không cách nào ngăn kháng thiên kiếp, chỉ có thể tro mắt chết đi.

Nhưng còn có một bộ phận tu sĩ tương đối nhiều, mặc dù có pháp bảo tốt có thể chống lại thiên kiếp, nhưng cũng bởi vì pháp lực không theo kịp, dần dần ở dưới một vòng luân hồi kiếp pháp lực khô kiệt mà chết.

Dưới tình huống như vậy, nếu như có thứ gì đó có thể trong nháy mắt khôi phục lại pháp lực thì có thể tưởng tượng được những người đang đối mặt với thiên kiếp sẽ điên cuồng đoạt thế nào!

Thiên linh dịch trong bình ngọc này cũng chỉ có ba bốn giọt, nhưng nếu đặt ở trên đầu giá hội, sợ rằng không phải là bán được mấy ngàn vạn linh thạch.

Sau khi đạt được bình Thiên Linh Dịch, Diệp Trường Sinh cũng không đưa ra yêu cầu gì nữa.

Mà cô gái áo trắng cũng thầm thở phào nhẹ nhõm, nếu Diệp Trường Sinh còn muốn đưa ra yêu cầu gì, những thứ cô mang theo trên người có thể sẽ không cách nào thỏa mãn đối phương.

Ở trước mặt một tiểu bối Hóa Thần kỳ này, nàng quả thực có chút bị động.

Lấy thực lực của nàng, nếu như hai người trở mặt, nàng căn bản không cách nào bắt được tên tiểu bối này.

Dù sao, thực lực của đối phương như thế nào nàng rất rõ ràng, ngày đó Lang tộc kia luyện hư bị Diệp Trường Sinh giết chết trước mắt nàng.

Cũng vì vậy, nàng chỉ có thể hợp tác với đối phương.

Nhưng trong lúc hợp tác này, nàng lại thoáng có chút bị động, bởi vì nàng đối với tòa động phủ Thiên Bảo Thượng Nhân này phi thường coi trọng, bên trong khả năng tồn tại vài món Linh Bảo, cùng với một trang Kim Từ Ngọc Thư có liên quan luyện khí kia, nàng thật muốn có được.

Mà tiểu bối Hóa Thần kỳ này lại tuyệt không nóng nảy, thái độ của hắn đối với đồ vật trong động phủ của thiên bảo thượng nhân có cũng được mà không có cũng không sao.

Lấy thần thông của người này, tựa hồ không phải là vấn đề của tiểu thiên kiếp Hóa Thần kỳ, vậy hắn cũng không cảm nhận được áp lực của thiên kiếp, cho nên tỏ ra rất là thông dong.

Dưới tình huống như vậy, nữ tử áo trắng chỉ có thể nhượng bộ từng bước một lui về phía hắn.

Sau khi ba người phi hành được khoảng chín trăm dặm quanh khu Kim Từ Linh Địa này, Diệp Trường Sinh cảm giác được loại cảm chế vô hình phía trước lập tức tăng cường rất nhiều, pháp lực của hắn lập tức cấp tốc xói mòn.

“Xem ra đã đến trận pháp rồi!” Cô gái áo trắng nhìn thoáng qua Diệp Trường Sinh, nói.

Nhìn lại phía trước, chỉ thấy bầu trời vốn không có vật gì, đột nhiên mơ hồ xuất hiện quang mang hai màu xanh hồng, lực lượng vô hình vọt tới, cường đại đáng sợ.

Trong hoàn cảnh này, một khi đi ra phạm vi bao phủ của Nguyên Từ sơn, sợ rằng sẽ bạo thể mà chết ngay tại chỗ!

Diệp Trường Sinh cảm nhận được một tia áp lực, Nguyên Từ sơn của hắn đã không cách nào hoàn toàn ngăn cản được loại quang mang hai màu xanh hồng kia, từng tia từng sợi tia sáng xuyên qua nguyên từ chi lực màu xám, vọt tới bên cạnh ba người.

Cũng may, từng sợi ánh sáng xanh đỏ này mang theo lực lượng phi thường yếu ớt, cũng không tạo thành phiền phức quá lớn cho ba người.

Bất quá, nữ tử áo trắng sau khi nhìn mấy lần quang mang thanh hồng nhị sắc này, bỗng nhiên nói ra: “Những cấm chế chi lực này thoát nhìn không bắt mắt, nhưng nếu tiếp xúc quá nhiều sẽ tạo thành một ít tổn hại không thể nghịch chuyển thân thể!”

“Ngươi có Nguyên Từ Thần Quang hộ thể, hẳn là tu luyện Nguyên Từ nào đó, ngược lại không cần lo lắng cái này, chỉ có điều vị Băng Phượng đạo hữu này...”

Diệp Trường Sinh nhìn thoáng qua xung quanh có từng sợi cấm chế nhẹ nhàng không ngừng rót vào, sắc mặt trở nên ngưng trọng.

Quay đầu nhìn về phía Băng Phượng, không nói gì thêm, nhưng Băng Phượng lập tức cũng minh bạch ý tứ của hắn.

Một đạo ngân quang hiện lên, Băng Phượng chui vào trong Linh Thú thủ trục của hắn, lập tức trên người Diệp Trường Sinh lại hiện ra một tầng Nguyên Từ Thần Quang, ngăn trở nhị sắc quang mang thanh hồng đang bao hộ xung quanh.

“Đây là.....Linh thú nàng ta là của ngươi?!” Bạch y nữ tử thấy cảnh này có chút kinh ngạc hỏi.

“Khụ, nàng là bằng hữu thân thiết nhất của ta!” Diệp Trường Sinh ho khan một tiếng nói.

“Ha ha, ngươi biết chơi nhỉ, ngay cả loại linh thú như Băng Phượng mà ta cũng thu làm linh thú, ta cũng hoài nghi ngươi cùng với Linh Lung vương phi, có phải cũng vậy hay không...”

“Tiền bối không nên nghi ngờ, con đường tiếp theo không dễ đi đâu cả!” Diệp Trường Sinh đột nhiên nói.

Bạch y nữ tử nghe vậy, tự tiểu phi tiểu nhìn hắn một cái, lập tức không nói gì nữa.

Diệp Trường Sinh thấy đôi phương tựa hồ đối với loại quang mang hai màu xanh đỏ này một chút cũng không để ý, không khỏi có chút hiếu kỳ.

Thăm nghĩ chẳng lẽ nữ tử này không lo lắng loại cấm chế lực lượng này ảnh hưởng đến thân thể mình sao?

Cũng không thấy nàng dùng cách nào để ngăn cản.

Chẳng lẽ trên người nàng còn có lá bài tẩy khác?

Trong lòng phỏng đoán một phen, Diệp Trường Sinh im lặng đi về phía trước.

Càng đi vào chỗ sâu, hắn gặp áp lực càng lớn, pháp lực tiêu hao càng nhanh, Diệp Trường Sinh phía sau không thể không xuất ra thiên linh dịch, uống một giọt, trong nháy mắt khôi phục toàn bộ pháp lực của mình.

Không biết qua bao lâu, đoàn người vừa mới đi tới dưới chân ngọn núi nhỏ kia.

Trên sườn núi nhỏ, xuất hiện một sơn động đen nhánh, phía trước sơn động, kéo dài ra một tòa bình đài.

Diệp Trường Sinh cùng Diệu Ngọc liếc nhau, lấy Nguyên Từ sơn bay lên trên sân thượng kia.

Vừa đứng ở trên bình đài, Diệp Trường Sinh liền cảm giác được quang mang hai màu xanh đỏ chung quanh biến mất không thấy, bọn họ tựa hồ đã thoát ly phạm vi đại trận.

Diệp Trường Sinh bỗng nhiên cảm giác được trên người một hồi nhẹ nhõm, thu hồi Nguyên Từ sơn, nhìn quanh bốn phía.

Trên bầu trời sau lưng, quang mang hai màu xanh đỏ đã biến mất không thấy gì nữa, phẳng phất như chưa từng xuất hiện vậy.

Chẳng qua, loại lực lượng vô hình đó Diệp Trường Sinh có thể cảm nhận được rõ ràng.

Phương viên ngàn dặm này đều bị loại cấm chế vô hình này bao phủ, chỉ có ngọn núi nhỏ này, chẳng biết tại sao trên đó không có bất kỳ lực lượng cấm chế nào.

“Cửa ải khó chơi nhất đã qua, con đường tiếp theo sẽ dễ đi hơn nhiều!” Diêu Ngọc tự nhiên cười nói với Diệp Trường Sinh.

“Tiếp theo phải xem tiền bối ngươi, văn bối tiêu hao pháp lực quá độ, lại không thích hợp ra tay nữa!” Ánh mắt Diệp Trường Sinh lóe lên, nói.

“Ha ha, ngươi ngược lại là cẩn thận vô cùng, yên tâm, ta cũng không có ý định qua cầu rút ván, hơn nữa gia hỏa ngươi cũng không phải dễ đối phó, lấy được bảo vật muốn rời khỏi nơi đây, còn phải mượn nhờ lực lượng của ngươi, ta làm sao có thể làm ra loại chuyện thiếu khôn ngoan này!” Nữ tử áo trắng lắc đầu, một bộ dạng dở khóc dở cười nói.

Nàng tự hỏi trong lòng mình chưa bao giờ có ý nghĩ đánh giết người này sau khi tìm được bảo vật, thế nhưng người này trên đường đi lại đề phòng chính mình, cảnh giác vô cùng.

“Mặc kệ tiền bối nghĩ gì, dọc theo con đường này đều là ta đang ra sức, hiện tại tiền bối xuất lực một chút!” Ánh mắt Diệp Trường Sinh lóe lên, nói.

Ánh mắt của hắn nhìn về phía lối vào sơn động kia, nơi đó linh quang lập loè, một tầng quang mang ngăn trở cửa vào sơn động.

Hiển nhiên, đó là một loại cấm chế, hơn nữa thoát nhìn có chút không đơn giản.

“Tầng cấm chế này dưới tình huống bình thường, nếu như không phải là tu sĩ Hợp Thể kỳ, chỉ sợ cũng khó có thể phá vỡ!”

“Dựa theo tu vi hai người chúng ta, bằng thực lực bản thân muốn phá vỡ cấm chế nơi này là si tâm vọng tưởng, bất quá

lần này trước khi tới, ta cũng đã chuẩn bị đầy đủ!” Diệu Ngọc nghe rồi cười nói.

Nàng nhẹ nhàng cất bước đi tới trước cửa vào sơn động, vỗ vòng tay trừ vật, trong nháy mắt hơn mười cây đại kỳ bạch quang lập lòe bay ra.

“Dùng trận phá trận?” Ánh mắt Diệp Trường Sinh lóe lên, nói.

“Không sai, muốn phá vỡ cấm chế nơi đây, chỉ có thể như vậy. Dưới sự thôi động toàn lực của trận pháp này, cũng tương đương với hợp thể tu sĩ xuất thủ!”

Diệu Ngọc nói xong, vung tay lên, lập tức hơn mười cây cờ lớn bay lên, vận hành theo một quỹ tích huyền diệu, phong bế cửa vào sơn động kia lại.

Lập tức, kỳ phiên chập chờn, từng đạo bạch sắc quang mang từ trên đó bắn nhanh ra, hội tụ cùng một chỗ, oanh kích lên màn sáng ở cửa sơn động.

“Ầm!”

“Ầm!”

.....

Trong cánh đồng bát ngát yên tĩnh không gì sánh được này, lập tức nhớ tới từng tiếng oanh minh, Diệp Trường Sinh đứng ở bên cạnh bình đài, nhìn Diệu Ngọc khu động trận pháp, không ngừng oanh kích đạo cấm chế kia.

Qua hồi lâu, nương theo một đạo thanh thúy vỡ vụn, đạo màn sáng kia thoáng cái bị phá vỡ.

Diệu Ngọc phát tay thu hồi trận kỳ, sắc mặt có chút tái nhợt, quay đầu lại nói với Diệp Trường Sinh: “Được rồi, chúng ta đi vào thôi!”

Diệp Trường Sinh nghe vậy khẽ gật đầu, nhưng hần bỗng nhiên lại nói: “Đã đến đây rồi, có phải tiên bối đã đồng ý trận pháp của ta cho ta trước rồi không?”

Diệu Ngọc nghe vậy, dừng bước, quay đầu lại, khẽ cười một tiếng, nói: “Xem ra ngươi vẫn không yên tâm ta!”

“Mà thôi, tuy chúng ta còn chưa chính thức tiến vào trong động phủ của Thiên Bảo Thượng Nhân, nhưng ngươi đã giúp

ta vượt qua Lưỡng Nghi Nguyên Thần đại trận, trận pháp này liền cho người đi!”

Nói xong, nàng vỗ vòng tay trừ vật, vài cây trận kỳ cùng một khối trận bàn bay ra.

Diệp Trường Sinh nắm chặt lấy những khí cụ bày trận này, cảm thụ được lực lượng tinh thần tràn đầy trên trận kỳ kia, trong mắt không khỏi hiện lên vẻ vui mừng.

Tổng cộng bảy cây trận kỳ, mỗi cây đều ứng với một trong Thất Tinh Bắc Đẩu, mà trên trận bàn kia cũng có khắc Bắc Đẩu Thất Tinh kiểu dáng.

Bất quá trung tâm khối trận bàn này lại có một lỗ hồng, phảng phất bên trong đặt vật gì đó.

Diệp Trường Sinh nhìn thấy lỗ hồng này, lập tức hiểu ra cái gì, ánh mắt nhìn về phía Diệu Ngọc.

Diệu Ngọc cười dài nói: “Trận pháp này có thể gọi là Bắc Đẩu Dẫn Linh trận, người có thể thúc giục trận pháp, dẫn dắt bất kỳ một ngôi sao linh lực nào trong Thất Tinh Bắc Đẩu, cũng có thể đồng thời dẫn dắt xuống, nhưng nếu làm như vậy thì trận pháp này không cách nào chống đỡ được quá lâu!”

“Mặt khác, trong lúc vận chuyển trận pháp cần tiêu hao một thứ gọi là Tụ linh tinh. Vật này chính là trung tâm trận bàn, cần được khảm vào thứ gì đó!”

“Tụ Linh Tinh này cực kỳ trân quý, cho dù là toàn bộ Linh Hoàng Cung cũng không tìm ra được mấy khối, trên tay ta chỉ mang theo ba khối!”

Bạch y nữ tử nói, dừng lại một chút, sau đó nhìn Diệp Trường Sinh cười híp mắt nói: “Ba khối Tụ Linh Tinh này chỉ có thể là do chúng ta thăm dò hết động phủ của Thiên Bảo Thượng Nhân, sau khi rời khỏi mảnh Kim Từ Linh Địa này, ta mới giao lại cho Diệp đạo hữu. Diệp đạo hữu cảm thấy thế nào?”

“Ha ha, Diệu Ngọc tiên bối lúc trước luôn miệng nói ta đề phòng người, bây giờ người cũng đang đề phòng ta sao?”

“Như nhau cả thôi, ta cũng sợ Diệp đạo hữu sau khi lấy bảo vật trong động phủ xong, trực tiếp bỏ xuống một mình ta rời

đi. Nói như vậy, ta cũng không có cách nào thoát ly khu Kim Từ Linh Địa này!” Nữ tử áo trắng vừa cười vừa nói.

“Như thế cũng tốt, chờ ta mang người rời khỏi Kim Từ Linh Địa, chúng ta giao dịch lần này sẽ thanh toán xong!” Diệp Trường Sinh gật gật đầu, sáng khoái đáp ứng.

Trận pháp đã tới tay, trong lòng hắn cũng buông lỏng hơn phân nửa.

Cho dù đến lúc đó bạch y nữ tử trở mặt, không cho hắn Tụ linh tinh, hắn cũng có thể sưu tập nơi khác.

Trên Phong Nguyên đại lục có nhiều tộc đàn như vậy, tóm lại là có thể tìm được ở nơi khác.

Bạch y nữ tử lại thở dài một tiếng, nói: “Kỳ thực, trên trận bàn này tốt nhất là khám nạm một loại tài liệu tên là Tử Thần Thạch. Loại tài liệu này có thể dẫn dắt lực lượng tinh thần không phải chuyện đùa!”

“Chỉ đáng tiếc, loại tài liệu đứng đầu này tìm khắp cả Nhân tộc khả năng cũng tìm không ra cùng, cho nên ta chỉ có thể dùng Tụ linh tinh để thay thế! “

“Tử Thần Thạch?”

Nghe được cái tên này, trong lòng Diệp Trường Sinh lập tức khẽ động.

Lúc trước hắn lên vào Tinh Linh Tông, đã nhận được một môn công pháp tên là Tử Viêm Quyết trong Tàng Kinh Các. Lúc ấy hắn đã đọc xong môn công pháp này, cũng đoán được đây là bản hoàn chỉnh của Thiên Tinh Quyết.

Bất quá, so với Thiên Tinh Quyết, môn công pháp này đơn giản hóa rất nhiều, khiến cho độ khó tu hành giảm xuống không ít.

Cũng vì vậy, Diệp Trường Sinh không định tu luyện môn công pháp này.

Chẳng qua là trong Tử Viêm Quyết lại ghi chép một ít nội dung khiến hắn cảm thấy hứng thú.

Trong đó bao gồm một ít ghi chép về việc tăng lên bản mệnh pháp bảo Thiên Tinh Quyết Chu Thiên Tinh Thần Kính.

Trên đó có nhắc đến, vật liệu thích hợp nhất để tăng Chu Thiên Tinh Thần Kính chính là một loại gọi là Tử Thần Thạch.

Từ sau lần Diệp Trường Sinh biết về Tử Thần Thạch, đã từng ở Thiên Uyên Thành điều tra nhiều lần, nhưng không thu được bất cứ tin tức gì về loại tài liệu này.

Nhưng lần này Diệu Ngọc lại có thể nghe được.

Hắn lập tức hỏi: “Tử Thần Thạch này là vật gì? Xin tiên bối giải thích cho ta!”

Diệu Ngọc nghe nói thế, có chút kỳ quái nhìn về phía hắn: “Thế nào, ngươi còn muốn tìm được loại tài liệu này sao? Đây cơ hồ là chuyện không thể, bất quá nếu ngươi thâm nhập Man Hoang, đi du dãng trong lãnh địa của đám dị tộc kia mà nói, cũng không phải là không có hy vọng!”

“Tiên bối cũng biết tình huống của ta, Nhân Yêu lương tộc là ta không trở về được, tiếp theo nhất định phải đi Man Hoang

du lịch, cho nên ta muốn thử vận may một chút!” Sắc mặt Diệp Trường Sinh như thường nói.

“Ha ha, nếu ngươi đã có tính toán như vậy, ta cũng không cần phải che giấu, đây là tư liệu liên quan tới Tử Thần Thạch, ngươi cầm đi xem một chút đi!” Diêu Ngọc nói, đưa tới một cái ngọc giản.

Diệp Trường Sinh nhận lấy xem mấy lần, sắc mặt dần dần nặng nề.

“Kỳ thật, lấy tu vi thực lực của ngươi bây giờ, tốt nhất vẫn là không nên theo đuổi loại đồ vật hư vô mờ mịt như Tử Thần Thạch này, sưu tập thêm mấy khối Tụ linh tinh mới là chính sự!”

“Tuy rằng ta không biết ngươi muốn dẫn dắt Bắc Đẩu Thất Tinh chỉ lực trận pháp làm cái gì, nhưng ngươi muốn sử dụng trận pháp này mấy lần, thì phải chuẩn bị nhiều Tụ linh tinh một chút!”

“Trong tay ta dù sao cũng chỉ có ba khối, không chống đỡ được bao nhiêu trận pháp tiêu hao đâu!” Bạch y nữ tử nhắc nhở.

“Đa tạ tiên bối nhắc nhở, việc này ta đã có tính toán!” Diệp Trường Sinh thu hồi ngọc giản, cười dữ tợn nói.

“Trong lòng ngươi có tính toán thì tốt rồi, kế tiếp chúng ta liền bước vào động phủ đi!” Diêu Ngọc Chỉ nói.

Diệp Trường Sinh yên lặng gật đầu, theo bước chân nàng, đi vào trong sơn động tối đen.

Đi về phía trước vài chục trượng, trước mắt xuất hiện một cầu thang nghiêng xuống dưới, hai bên cầu thang, trên vách động phủ khảm nạm một ít minh châu, chiếu sáng cả động phủ.

Hai người một đường đi xuống dưới, dọc theo đường đi lại gặp liên tiếp vài loại cấm chế.

Bất quá khi nhìn thấy những cấm chế này, Diệp Trường Sinh đều đứng ở một bên, khoanh tay đứng nhìn.

Nữ tử áo trắng đối với cách làm này của hắn cũng không có ý kiến gì, không ngừng xuất ra các loại trận pháp, đem mấy cái cấm chế này oanh mở.

Cứ như vậy, dọc theo đường đi hai người không gặp trở ngại gì, một mực đi xuống phía dưới.

Cầu thang này kéo dài xuống ước chừng mấy ngàn trượng, hai người đi đến điểm cuối, trước mặt xuất hiện một khoảng đất trống to lớn.

Đây giống như là một quảng trường không lồ, dài rộng chừng ngàn trượng. Trên quảng trường, từng cây trụ lớn mười mấy người ôm đứng vững, dựng lên một mảnh không gian rộng lớn.

Trên quảng trường này, ngoại trừ mấy chục cây trụ lớn, thì không có vật gì khác. Chỉ có phía trước hai người, trên vách đá cuối quảng trường có hai cánh cửa điện cao hơn hai mươi trượng đứng sừng sững ở đó.

Cánh cửa này đóng chặt, mặt ngoài minh ẩn chằng chịt hoa văn phức tạp, sắp xếp theo thứ tự sắp xếp, hai cánh cửa này giống như một tác phẩm nghệ thuật tinh xảo.

“Nơi này ngược lại không có cấm chế gì, phía sau cánh cửa này, hẳn là nơi cất giấu Thiên Bảo Thượng Nhân!” Nữ tử áo trắng nhìn xung quanh một chút, trên mặt xuất hiện vẻ mừng rỡ nói ra.

Nàng chậm rãi đi về phía trước, không nhanh không chậm đi tới trước cửa điện cao lớn kia, vậy mà không chút cố kỵ, vươn tay đẩy tới phía trước.

“Kéo kẹt...” Hai cánh cửa nặng nề bị nàng ta chậm rãi đẩy ra.

Phía sau đại môn là một gian cung điện quy mô không nhỏ, từ xa nhìn lại, bên trong đại khái rộng mấy trăm trượng.

Diệu Ngọc không chút do dự bước vào trong đại điện.

Thấy một màn này, Diệp Trường Sinh không nhanh không chậm đi theo, cũng đi tới trước cửa điện, bước vào trong đó.

Trong đại điện đặt từng cái bàn ngọc dài mảnh, trên bàn ngọc đặt đủ loại đồ vật.

Mỗi cái bàn ngọc ước chừng dài hơn một trượng, trên đó đặt từng hộp ngọc lớn nhỏ không đều, hoặc là có từng kiện đồ vật kiểu dáng khác nhau.

Những bảo vật này, hoặc là một đám quang mang chói mắt, tản ra chấn động kinh người, hoặc là một đám ám hồng vô quang, có chút không bắt mắt.

Từ những bảo vật tản ra quang mang này xem ra, khí tức không có cái nào mà không phải là pháp bảo cao cấp nhất, thậm chí có chút không kém so với Linh Bảo giống như chế phẩm.

Tổng cộng có mười mấy cái bàn ngọc, trên mấy cái bàn ngọc gần trung gian đại điện bày ra năm ba kiện bảo vật, thành linh đã đạt đến cấp độ Linh Bảo.

Thế nhưng, bất luận là Diệp Trường Sinh hay là bạch y nữ tử, sau khi tiến vào đại điện, đều chỉ đưa mắt liếc nhìn mấy thứ này một cách đại khái.

Sau đó, tầm mắt hai người đồng thời bị hấp dẫn bởi ba toà thạch đài cao hơn mấy phần so với bàn ngọc khác.

Trên ba toà bệ đá này khắc rõ các loại hoa văn, tinh xảo vô cùng, trên đó đặt mỗi một cái hộp ngọc.

“Xem ra thứ chúng ta theo đuổi lần này nằm trong ba cái hộp ngọc kia!” Nữ tử áo trắng ánh mắt lóe lên nói.

“Trước tiên mở ra xem một chút đi, người muốn Kim Từ Ngọc Thư nói không chừng là ở bên trong một cái hộp ngọc nào đó!” Sắc mặt Diệp Trường Sinh thông dong nói.

Sau khi tiến vào trong đại điện này, sắc mặt của hắn vẫn luôn rất bình tĩnh, nhưng trên thực tế trong nội tâm, tính cảnh giác đã đề cao nhất.

Mặc kệ biểu hiện lúc trước của nàng như thế nào, hiện tại đối mặt với vấn đề phân bảo, xác suất đột nhiên trở mặt của đối phương đã tăng lên.

“Cũng tốt, chúng ta trước đem nó mở ra, xác định giá trị vật phẩm bên trong một phen, rồi lại thương thảo phân phối như thế nào đi!” Nữ tử áo trắng trên mặt toát ra vẻ tươi cười tươi đẹp nói.

Hai người đi về phía trước, nhìn như trấn định vô cùng đi tới trước bệ đá.

Nữ tử áo trắng mở một hộp ngọc trong đó ra trước, trong hộp ngọc là một thanh đồng cổ kính loang lỗ vết rỉ, nằm yên tĩnh, nhìn không có gì nổi bật.

Nhưng nữ tử áo trắng cẩn thận quan sát tấm gương này một phen, bỗng nhiên trên mặt lộ ra vẻ sợ hãi lẫn vui mừng, kinh hô một tiếng: “Minh Quang Cổ Kính!”

“Là Minh Quang cổ kính?” Diệp Trường Sinh cũng kinh ngạc lên tiếng, nhìn về phía thanh đồng cổ kính.

Linh bảo này ở trong hai tộc Nhân Yêu có tiếng tăm lừng lẫy, đó là một kiện linh bảo leo lên Hỗn Độn Vạn Linh Bảng.

Tuy xếp hạng hơn tám ngàn nhưng điều này rất khó đạt được, nhất là đối phương còn là một kiện Thông Thiên Linh Bảo có tính phòng ngự cao nhất.

Nếu những lão quái Đại Thừa kỳ kia thấy được, chỉ sợ đều động tâm một phen.

Lúc độ thiên kiếp thì có thể cứu mạng đó!

“Nơi này thật sự có Thông Thiên Linh Bảo lên bảng sao?” Trong lòng Diệp Trường Sinh truyền đến giọng nói kinh ngạc của Băng Phượng.

Lập tức, nàng vội vàng nhắc nhở nói: “Người phải cẩn thận nàng này cùng người trở mặt, dạng bảo vật này quá kinh người!”

“Không sao, ta đã sớm đề phòng!” Diệp Trường Sinh truyền âm cho nàng.

“Ta thực lực thấp kém, không giúp được người, liền không đi ra!” Băng Phượng khẽ thở dài một tiếng, nói ra.

“Ha ha, người không cần thở dài, đừng quên trên tay ta có lấy được Thiên Phượng huyết trong tay vị tu sĩ Luyện Hư Mộc tộc kia, hơn nữa số lượng cũng không ít!”

“Dựa vào những thứ này, tu vi của người có thể tiến bộ rất nhanh!” Diệp Trường Sinh an ủi.

Vòng trữ vật của Mộc Tộc lão giả đã sớm bị hấn mở ra, bên trong kỳ thật chỉ có một ít nguyên liệu, linh dược, các loại đan dược.

Một ngày kia, khi lão giả Mộc Tộc nói chuyện với vị tu sĩ Hắc Phượng tộc kia, Thú Hồn Đan, Diệp Trường Sinh cũng đã tìm được.

Đây là một loại đồ vật có thể giúp người Mộc tộc đột phá bình cảnh Luyện Hư trung kỳ, phát huy trên thân tu sĩ Nhân tộc, có mấy phần hiệu quả, Diệp Trường Sinh cũng không rõ ràng.

Tuy nhiên, hắn vẫn bảo tồn thật tốt, nói không chừng sau này sẽ hữu dụng với hắn.

Thiên Phượng huyết cũng bị hắn đánh nát Thiên Phượng Đẳng, sau đó tìm ra, tuy rằng chỉ có một giọt, nhưng đối với Diệp Trường Sinh mà nói, một giọt đã đủ rồi.

Trong lúc hai người nói chuyện với nhau, bạch y nữ tử đã cầm lấy Minh Quang cổ kính cẩn thận đánh giá.

Trên mặt nàng tràn đầy ý cười, tâm tình rất vui sướng, nắm chặt tấm gương kia, một bộ hoàn toàn không muốn buông ra.

Lần này nàng đi ra, hao phí tâm cơ đến mở ra Thiên Bảo Thượng Nhân động phủ, không phải là vì loại Thông Thiên Linh Bảo có thể trợ giúp độ kiếp này sao?

Hiện tại, đồ vật ước mơ tha thiết đã xuất hiện trước mắt, nàng làm sao có thể không kích động chứ?

Giờ phút này, trong lòng nàng đã xem Thông Thiên Linh Bảo này là vật của mình, nếu như tiếp theo không cách nào phát hiện thêm thứ làm cho người động tâm, vậy nàng không hề nghi ngờ sẽ từ trong thu thập vật phẩm của Thiên Bảo thượng nhân, phân đi tấm gương này.

“Diệp đạo hữu, ngươi cũng biết ta tìm kiếm động phủ của Thiên Bảo Thượng Nhân là vì cái gì, tấm gương này ta muốn!” Thanh âm nữ tử áo trắng thanh thúy không gì sánh được, nói.

Diệp Trường Sinh nhẹ giọng cười nói: “Tiền bối đừng vội quyết định, nơi này còn hai cái hộp chưa mở ra đây!”

“Thật ra ta rất kích động, chúng ta cũng nên mở hai cái hộp còn lại ra xem!” Nữ tử áo trắng khẽ cười một tiếng, tâm tình bình ổn lại nói.

Diệp Trường Sinh gật gật đầu, mở chiếc hộp đang cầm trong tay ra.

Trong hộp là một đồ vật dài bằng ngón cái, nằm im, toàn thân màu xám bạc, bên trên có khắc vô số phù văn màu tím.

Nháy mắt khi nhìn thấy vật này, ánh mắt Diệp Trường Sinh khẽ động, phảng phất như nghĩ tới điều gì.

Còn bên cạnh, bạch y nữ tử đã nói ra tên của bảo vật này.

“Hỗn Nguyên giản, không nghĩ tới là thông thiên linh bảo này. Thiên Bảo Thượng Nhân thật đúng là đại thủ bút. Vậy mà ở chỗ này để lại hai kiện thông thiên linh bảo!”

Trong giọng nói sợ hãi thán phục của Diệu Ngọc, mang theo một loại cảm xúc hâm mộ.

Thông Thiên Linh Bảo này hiếm có thế nào mà ngay cả Tam Hoàng Thất Yêu Vương của hai tộc Nhân Yêu cũng có thể có được một kiện trong tay.

Mà vị Thiên Bảo Thượng Nhân này lại giấu hai kiện trong động phủ của hắn, điều này có thể nào không khiến người ta hâm mộ chứ?

Diệu Ngọc vừa nói như vậy, Diệp Trường Sinh cũng lập tức nhớ tới thân phận của Thông Thiên Linh Bảo này.

Hỗn Nguyên giản, hắn nhớ rất kỹ bài danh trên Hỗn Độn Vạn Linh Bảng, là một kiện thông thiên linh bảo có uy lực công phạt cực lớn.

Đưa tay nắm lấy Thông Thiên Linh Bảo trong hộp ngọc, Diệp Trường Sinh cảm giác trong tay nặng trĩu, cái giản này chia ra tám mặt, mỗi mặt đều khắc đầy các loại phù văn kỳ dị.

Diệp Trường Sinh đặt một tay lên chuôi giản, rót pháp lực vào trong đó.

Tiểu giản phong cách cổ xưa này không có bất kỳ phản ứng nào, tia pháp lực kia của hắn như là trâu đất xuống biển, không nhấc lên một chút bọt nước nào.

“Diệp đạo hữu, Thông Thiên Linh Bảo này với tu vi của ngươi, không thể thúc giục được!” Bạch y nữ tử lắc đầu nói.

“Trên Hồn Độn Vạn Linh Bảng, cho dù là những thứ xếp cuối cùng, muốn phát huy uy lực của chúng, cũng phải là tu sĩ Hợp Thể kỳ mới được!”

Nói như vậy, loại Linh Bảo bình thường nhất, ví dụ như Hư Thiên Đỉnh, tu sĩ Nguyên Anh trung hậu kỳ có thể hơi phát huy một chút uy lực của nó.

Chỉ có tu sĩ Hóa Thần mới có thể đem toàn bộ uy lực thúc dục ra được.

Mà linh bảo tốt hơn một chút, khoảng cách với loại đã gần với lên bảng, tu sĩ Hóa Thần chỉ có thể phát huy bộ phận uy lực của nó, chỉ có tu sĩ Luyện Hư kỳ mới có thể phát huy toàn bộ uy lực của nó.

Về phần lên bảng thông thiên linh bảo, cũng chỉ có tu sĩ Hợp Thể kỳ mới có thể phát huy toàn bộ uy lực, tu sĩ Luyện Hư, uy lực có thể thúc dục ra cũng chỉ là da lông mà thôi.

Hơn nữa điều này còn phải là Luyện Hư trung hậu kỳ mới được. Tu sĩ Luyện Hư sơ kỳ không thể kích phát loại pháp bảo này ngay cả kích phát cũng không được.

Về phần những thứ trên Hồn Độn Vạn Linh Bảng, tỷ như Ngũ Long Nghiêu của Thanh Nguyên Tử, cho dù là tu sĩ Hợp Thể cũng khó có thể hoàn toàn thôi động, chỉ có tu sĩ Đại Thừa mới có thể phát huy toàn bộ uy lực của nó.

Diệp Trường Sinh đối với uy lực của những linh bảo này tự nhiên cũng biết, hắn mới vừa rồi hơi thử một chút, sau đó không rót pháp lực vào Hồn Nguyên giản nữa.

Cầm Hồn Nguyên giản trong tay, Diệp Trường Sinh nhìn về phía bạch y nữ tử, ngập ngừng nói: “Hai kiện linh bảo lên bảng, tiền bối cảm thấy chúng ta nên phân phối như thế nào?”

Diệu Ngọc quan sát đánh giá tiểu giản phong cách cổ xưa trong tay Diệp Trường Sinh một phen, nhẹ nhàng cười nói: “Ta nhớ, ước định lúc trước của chúng ta là tìm được pháp bảo có liên quan tới độ kiếp, cùng với Kim Tử Ngọc Thư về ta!”

“Tất cả đồ vật còn lại đều thuộc về ngươi, ta nhớ không lầm chứ?”

Diệp Trường Sinh nghe vậy lông mày nhú lại, ngập ngừng nói: “Ý của tiền bối là, hai kiện Thông Thiên Linh Bảo này, người muốn lấy hết?”

“Dựa theo ước định lúc trước của chúng ta, hẳn là phân chia như thế, Diệp đạo hữu chẳng lẽ muốn đánh vỡ lời thề hay sao?” Diêu Ngọc nhẹ nhàng vén tóc dài bên tóc mai, ngập ngừng nói.

“Ha ha, mặt gương sáng kia là linh bảo phòng ngự, người nói nó liên quan đến pháp bảo độ kiếp, cũng không sai. Nhưng Hỗn Nguyên giản này là linh bảo công phạt, sao có thể được coi là pháp bảo liên quan tới độ kiếp?” Diệp Trường Sinh nói với vẻ châm chọc, không chút nhượng bộ.

Hắn cũng không có ý định giao ra kiện linh bảo này trong tay, giao toàn bộ hai kiện thông thiên linh bảo này cho đối phương, không có chuyện tốt như vậy!

“Loại linh bảo thông thiên công phạt sao không giúp đỡ chúng độ kiếp? Bảo vật này có thể đánh nát thiên lôi, vừa vặn lúc độ kiếp lại phát huy tác dụng lớn!”

“Hơn nữa với tu vi hiện tại của ngươi, cũng không thúc giục được bảo vật này, sao phải tranh chấp với ta chứ?” Diệu Ngọc cũng không có ý nhượng bộ chút nào.

“Ta không thúc giục được Thông Thiên Linh Bảo này, chẳng lẽ ngươi có thể phát huy uy lực của hai kiện Thông Thiên Linh Bảo này sao?” Diệp Trường Sinh cười lạnh một tiếng nói.

Diệu Ngọc lại không thêm đề ý chút nào: “Ta muốn hai món linh bảo này, đương nhiên không phải vì ta tự chuẩn bị, thân là thị nữ bên người Linh Hoàng, lần này ta đến lấy bảo vật vì Linh Hoàng!”

“Lấy tu vi Linh Hoàng, điều khiển hai kiện Thông Thiên Linh Bảo này dư xài, lần này Diệp đạo hữu hẳn là không có nghi vấn gì a?”

“Ha ha, chúng ta nói nhiều ở đây cũng vô dụng, hay là trước tiên mở ra hộp ngọc thứ ba, nhìn xem bên trong đến tốt cùng là cái gì rồi nói sau!” Diệp Trường Sinh không dây dưa với nàng nữa, ngược lại nói như thế.

Diệu Ngọc nghe vậy cũng khẽ cười một tiếng: “Cũng được, trước tiên xem thử trong hộp ngọc thứ ba có thứ gì rồi nói sau!”

Lập tức, Diệp Trường Sinh cũng không khách khí, đi tới trước bệ đá ở giữa, một phát bắt lấy hộp ngọc, xóc lên.

Trong hộp ngọc, có một bình ngọc màu xanh dài khoảng một thước.

Khi nhìn thấy vật này, Diệp Trường Sinh và Diệu Ngọc đều khẽ giật mình.

Diệu Ngọc chau mày, phảng phất như không thể tin nói: “Sao lại như vậy? Tại sao không phải là Kim Từ Ngọc Thư?”

“Thiên Bảo Thượng Nhân nắm giữ miếng Kim Từ Ngọc Thư kia đi nơi nào rồi?” Nàng cau mày, vẻ thất vọng trong mắt khó mà che giấu.

Diệp Trường Sinh nắm lấy bình ngọc, trên tay toát ra kim quang, bao trùm lấy nó.

“Người đây là...” Diệu Ngọc thấy động tác này của hắn thì giật mình, vội vàng lên tiếng.

“Ta kiểm tra một chút trên bình ngọc này có thể có cấm chế gì hay không, miễn cho ta mở nắp bình ra, cấm chế phát động phá hủy đồ vật bên trong!” Sắc mặt Diệp Trường Sinh bình thản, thong dong nói.

“Người cũng biết, trong tu tiên giới cũng không phải chưa từng xảy ra chuyện như vậy, có người thích làm như vậy, cho người hi vọng, nhưng khi người mở ra hy vọng, đem nó hủy diệt, khiến người tuyệt vọng, hối hận!” Diệp Trường Sinh nói.

Một giọng nói đầy vẻ tang thương, dường như hắn ta đã từng trải qua chuyện như vậy.

Cô gái áo trắng nghe thế, như đã tin lời giải thích của hắn, không nói thêm gì nữa, nhìn chăm chăm vào tay Diệp Trường Sinh và bình ngọc.

Nàng tin tưởng, dưới mí mắt mình, Diệp Trường Sinh là người không thể động tay động chân, hắn càng không thể phá hủy vật trong bình.

Như vậy, nữ tử áo trắng cũng mặc kệ cho hắn dùng pháp lực bao phủ cái bình.

Dưới kim quang, có một tầng bạch quang nhàn nhạt quét qua toàn bộ cái bình, trong lòng Diệp Trường Sinh hơi động, quang mang trên tay tản ra.

Hắn không biết nữ tử áo trắng có nhìn thấy bạch quang trên tay hắn hay không.

Bất quá, coi như là nhìn thấy, cũng không sao, đối phương không thể nghĩ đến từ trên đạo bạch quang này được.

Mở nắp bình ra, Diệp Trường Sinh nhìn vào trong bình, trong đó là một hạt đan dược lớn màu vàng nhạt long nhãn.

“Đây là...” Long mày hấn hơi nhú lại, trong lúc nhất thời không nhận ra thân phận hạt đan dược này.

“Ta xem một chút!” Diệu Ngọc có chút tò mò nói, tiếp nhận bình ngọc, ánh mắt thoáng nhìn vào bên trong.

Nhìn thấy đan dược kia, nàng vốn sững sờ, lập tức khẽ nhú mày, lộ ra vẻ suy tư. Cần thận nhìn nửa ngày, trong đôi mắt dần dần xuất hiện một tia rung động.

Nhưng trong chớp mắt, tất cả biểu tình trên mặt nàng lập tức biến mất, lóe lên một cái rồi biến mất, nàng cầm lấy nắp bình đây lại.

Ánh mắt nhìn về phía Diệp Trường Sinh, sau khi nàng hơi do dự một chút, thần sắc liền nghiêm nghị, thản nhiên nói: “Đây là Thánh Linh Đan!”

“Thánh Linh đan?!”

Diệp Trường Sinh nghe được cái tên này, chân chính kinh ngạc, kinh hô một tiếng, sắc mặt lập tức biến đổi.

“Xem ra Diệp đạo hữu cũng biết tên đan dược này, như thế cũng không cần ta nhiều lời!” Diệu Ngọc thở nhẹ một hơi, nói ra.

“Không ngờ lại là Thánh Linh Đan?” Trong lòng Diệp Trường Sinh cũng truyền tới giọng nói khó tin của Băng Phượng.

Vật thánh linh đan này, giữa các tu sĩ các tộc có được đại danh đỉnh đỉnh, đây là một loại tiên đan diệu dược chỉ tồn tại trong truyền thuyết.

Uy danh của nó không hề dưới những thiên địa linh vật có thể giúp người ta gia tăng cảnh giới.

Hiệu quả của Thánh Linh Đan cũng không phải là trực tiếp gia tăng cảnh giới của con người, mà là nó có thể cho hợp thể, tu sĩ Đại Thừa kỳ, trong năm trăm năm sau khi phục dụng, tốc độ tu luyện, ngộ tính, năng lực cảm nhận thiên địa đều gia tăng ba bốn lần.

Cái này gia trì tương đối khủng bố, trong năm trăm năm này, tu vi người phục dụng, thực lực cùng phương diện tăng trưởng thường có thể so với thời điểm bình thường khổ tu ba năm ngàn năm.

Nói như vậy tức là, ít nhất cho một tu sĩ Hợp Thể hoặc Đại Thừa kỳ có thời gian tu luyện một đại thiên kiếp.

Hiệu quả linh đan này thật kinh người, không cần nghĩ cũng biết.

Đan dược này nếu truyền lưu bên ngoài, sợ là phải nhắc lên một hồi đại chiến cấp diệt tộc, những tu sĩ Đại Thừa kia sẽ nhao nhao xuất thủ tranh đoạt.

Long tộc Quảng Linh Đạo Quả được xưng là đệ nhất Thánh quả Thiên giới, cũng có tác dụng tương tự, nhưng lại càng thêm kinh người.

Có thể giúp người ta nắm giữ Nghiễm Linh Đạo Thể trong vạn năm, trong thời gian này, tốc độ tu luyện, năng lực cảm ngộ gia tăng bảy tám lần.

Nghiễm Linh Đạo Quả có thể khiến nhiều người mạnh nhất trong giới diện tranh đoạt, tuy hiệu quả của Thánh Linh đan yếu hơn rất nhiều so với nó, nhưng ở trong Linh giới, cũng có thể tạo ra tranh đoạt điên cuồng.

Trong động phủ của Thiên Bảo Thượng Nhân lại có loại đan dược này, thật sự khiến người ta rung động.

Thánh Linh Đan này giống với Quảng Linh Đạo Quả, đều là thứ cả đời chỉ có thể phục dụng một lần, đại khái là xuất phát từ nguyên nhân này, Thiên Bảo Thượng Nhân mới có thể giữ nó lại.

Nhìn thánh linh đan này, hai người nhất thời trầm mặc xuống, bầu không khí có chút ngưng trệ.

Diệu Ngọc cảm thấy, nàng cũng có chút nhịn không được muốn xuất thủ.

Sự hấp dẫn của thánh linh đan này thật sự quá lớn!

Một vị tu sĩ Hợp Thể đỉnh phong, ăn viên thuốc này vào, nói không chừng đều có cơ hội trùng kích Đại Thừa!

“Ha ha, Thánh Linh Đan này, vừa không phải Kim Từ Ngọc Thư, cũng không phải là thứ liên quan tới độ kiếp, xem ra phải quy về Diệp mỗ!” Diệp Trường Sinh bỗng nhiên nhẹ giọng cười, thâm ý sâu sắc nói.

Diệu Ngọc há hốc mồm, nàng rất muốn biện bạch một câu, Thánh Linh đan này cũng có thể có quan hệ với độ kiếp.

Nhưng dù thế nào nàng cũng không thể mặt dày nói ra loại lời này.

Trầm mặc một lát, Diệu Ngọc nhẹ giọng thở dài, nói: “Diệp huynh, ta sợ là không thể buông tay viên thánh linh đan này!”

“Thông Thiên Linh Bảo tiền bối cũng không thể buông tay, Thánh Linh Đan này tiền bối cũng không muốn buông tay, chẳng lẽ tiền bối muốn Diệp mỗ tay không mà về sao?” Diệp Trường Sinh ngập ngừng nói.

“Hỗn Nguyên giản thuộc về ngươi, thánh linh đan thuộc về ta, thế nào?” Diệu Ngọc dứt khoát nói.

Diệp Trường Sinh hơi trầm ngâm, lập tức lắc đầu: “Chưa đủ!”

Thông Thiên linh bảo cũng là đồ vật rất quý giá, nhưng Hỗn Độn Vạn Linh Bảng xếp cuối bảng, giá trị so với thánh linh đan này, tựa hồ còn kém một chút.

“Ta chỉ cần Minh Quang cổ kính và Thánh Linh đan, những thứ còn lại không cần, tiếp theo vô luận trong động phủ này còn có vật gì, Diệp huynh lấy toàn bộ là được!” Diệu Ngọc bình tĩnh nói.

Diệp Trường Sinh vẫn là lắc đầu, cười nói: “Động phủ này trống rỗng, thứ gì cũng là thứ chúng ta nhìn thấy!”

“Linh bảo, tài liệu trên mấy cái ngọc bàn này mặc dù trân quý, nhưng ngươi ta chỉ sợ đều không nhìn ra được, dù sao ta cũng không thiếu linh bảo phổ thông!”

“Cho nên đối với ta những vật này giá trị rất có hạn!” Diệp Trường Sinh không hề nhượng bộ nói.

Diệu Ngọc nghe vậy nhú mày, thở dài một tiếng, nói: “Vậy ta lại tăng thêm một điều kiện, như thế nào? Chỉ là đại biểu cho cá nhân ta, ta nợ ngươi một cái nhân tình, tương lai trong khả năng của mình, ta nguyện ý ra tay giúp ngươi một lần!”

“Mặc dù ta chỉ là thị nữ của Linh Hoàng, nhưng có thể điều động tài nguyên Thiên Linh Cảnh, chính là không thể coi thường. Diệp huynh, điều kiện này là lần đầu tiên ta đồng ý với người khác!” Diệu Ngọc thần sắc nghiêm nghị nói.

Diệp Trường Sinh suy nghĩ một chút rồi nói: “Tiền bối nói như vậy, ta cũng đã động tâm, nhưng ta phải tăng thêm một điều kiện, ta muốn xem thử mình quang cổ kính trong tay ngươi, thế nào?”

“Nhìn qua Minh Quang cổ kính một chút?” Diệu Ngọc cảm thấy vô cùng kỳ quái đối với yêu cầu này của hắn.

“Đúng vậy, một kiện Thông Thiên Linh Bảo bài danh trên Hỗn Độn Vạn Linh Bảng hơn tám nghìn danh tự bày ngay trước mắt, ta lại muốn mất đi cơ hội này, thật sự là một chuyện làm người ta đau lòng!”

“Cho nên, ta hy vọng sờ thử Thông Thiên Linh Bảo này, cũng coi như là một tâm nguyện của ta!” Diệp Trường Sinh nhẹ nhàng thở dài một tiếng.

Diệu Ngọc nghe hắn giải thích, vẻ mặt càng thêm kỳ quái, hiển nhiên nàng không tin những chuyện ma quỷ như Diệp Trường Sinh.

Nhưng mà đem Thông Thiên linh bảo này cho hắn xem tựa hồ cũng không có gì là không được.

Hắn luôn không thể nào hư hao mất một kiện Thông Thiên Linh Bảo uy danh hiển hách?

Mà Diệu Ngọc cũng không lo Diệp Trường Sinh sẽ mang theo Thông Thiên Linh Bảo này chạy mất, nàng ta vẫn có lòng tin.

Thế là, liền đưa mình quang cổ kính kia vào tay Diệp Trường Sinh, nói: “Được, vậy chúng ta làm thế đi!”

Diệp Trường Sinh tiếp nhận cổ kính, trên mặt lộ ý cười, một tay hắn nhẹ nhàng lướt qua trên thân cổ kính, quan sát mỗi một đường vân trên đó.

Phảng phất đúng như lời hắn nói, chỉ muốn sờ lên tấm gương này.

Chỉ là, hắn sờ một lát, toàn thân đột nhiên bộc phát ra kim quang sáng chói, trong kim quang này mang theo khí thế khủng bố, pháp lực mãnh liệt như thủy triều phun trào.

Sắc mặt Diệu Ngọc bỗng nhiên cả kinh, tay áo khẽ động, trên tay đã xuất hiện một vật gì đó.

Đã thấy, kim quang mãnh liệt trên người Diệp Trường Sinh bao phủ lấy hắn và cổ kính, đồng thời trên tay hắn có vô số pháp lực tuôn về phía cổ kính.

Lượng Pháp lực mãnh liệt như thế xông vào, cổ kính nọ chỉ là nhẹ nhàng lắc lư một chút, phát ra một tiếng vù vù rất nhỏ, lập tức liền không hề bị ảnh hưởng, bộ dáng cũng không có bị thôi động.

Nhiều pháp lực như vậy, vẫn là trâu đất xuống biển, xem ra uy danh Thông Thiên Linh Bảo thật không phải là hư truyền.

Diệp Trường Sinh thấy không có thúc giục Thông Thiên Linh Bảo này, pháp lực trên người chậm rãi tiêu tán xuống, kim quang thu lại.

Hắn bỗng nhiên cười, đưa mình quang cổ kính tới, nói: “Đã cười, Diệp mỗ vừa định thử một chút xem mình có thể thúc giục thông thiên linh bảo này hay không, xem ra quả nhiên là không được!”

Diệu Ngọc thần sắc thả lỏng xuống, tiếp nhận cổ kính, vẻ mặt quái dị nhìn hắn một cái, lúng túng nói: “Ý nghĩ của đạo hữu thật đúng là kỳ quái, ngay cả ta chỉ sợ cũng không thể thúc giục được cổ kính này!”

“Ha ha, không thử một chút, tóm lại là không cam lòng!” Diệp Trường Sinh cười cười, không thêm để ý chút nào nói.

Hắn thu hồi Hồn Nguyên giản, còn Diệu Ngọc cũng thu Minh Quang Cổ Kính và Thánh Linh Đan vào.

Lần này hai người thu hoạch được rất phong phú, vui vẻ ra mặt.

Diệu Ngọc thầm nghĩ đã có thu hoạch lần này, sau này vô luận là đại thiên kiếp hay tu vi tiến giai đều có không ít tỷ lệ thành công.

Còn Diệp Trường Sinh thì cười thầm, bất kể là hai kiện thông thiên linh bảo, hay là thánh linh đan, hắn đều đã tới tay, đơn giản chỉ là sự tình sau khi tiêu hao chút linh thạch mà thôi.

“Diệp huynh hãy cất hết đồ đạc trong đây đi, ta đi xem một chút, xem nơi đây còn có đồ vật khác hay không!” Diệu Ngọc khẽ cười nói.

Diệp Trường Sinh gật gật đầu, đi tới từng cái bàn ngọc, vung tay áo lên, thu tất cả những thứ kia vào trong vòng tay trữ vật.

Một lát sau, khi hắn đem toàn bộ đồ vật nơi đây thu hồi lại, lại nhìn thấy Diệu Ngọc đã đứng ở một chỗ trong đại điện, cẩn thận xem xét, vẫn không nhúc nhích.

“Tiền bối có phát hiện được gì không?” Diệp Trường Sinh đi tới hỏi.

Trong một góc đại điện, có một cái bàn nho nhỏ, phía trên đặt một cái lư hương.

Bất quá trong lư hương này, bây giờ lại không có bất kỳ vật gì, chỉ có một đồng tro lò.

Diệu Ngọc nghe được câu hỏi của Diệp Trường Sinh, không trả lời mà chỉ nhìn một lát, đột nhiên đưa tay chuyển động lấy lư hương.

Lúc này, chỉ nghe thanh âm “Ken két...” vang lên, vách tường bên cạnh đột nhiên dâng lên.

“Đây là...” Diệp Trường Sinh lập tức kinh ngạc.

“Ha ha, không nghĩ tới Thiên Bảo Thượng Nhân này vẫn lưu lại cơ quan phổ biến trong phạm nhân ở đây, thần thức của chúng ta sau khi tiến vào bị áp chế, nếu không cẩn thận kiểm tra một phen, chỉ sợ còn không phát hiện được cái này!” Diệu Ngọc che miệng nhẹ nhàng cười nói.

“Tiền bối cũng biết loại cơ quan thuật này, ngược lại làm cho văn bối bội phục!” Diệp Trường Sinh nhìn thoáng qua lư hương này, ngáp ngừng nói.

“Đều từ phạm nhân trưởng thành, có biết thứ này rất kỳ quái không? Lúc đầu ở Luyện Khí kỳ, ta thường xuyên sử dụng loại cơ quan thuật này!” Diệu Ngọc nhìn hắn một cái, vừa cười vừa nói.

“Đi thôi, chúng ta xem trong này giấu thứ gì!”

Hai người đi vào mật thất phía sau vách tường.

Mật thất cũng không lớn lắm, chỉ dài vài chục trượng, bên trong trống rỗng, chỉ có một cái đài cao ở giữa, trên đài cao đặt một cái hộp ngọc.

Nhìn kiểu dáng hộp ngọc này, không khác chút nào với ba cái hộp ngọc mà Diệp Trường Sinh và bọn họ chia lúc trước.

Chứng kiến một màn này, Diêu Ngọc và Diệp Trường Sinh liếc nhau, đều thấy được vẻ kinh ngạc và mừng rỡ trong mắt đối phương.

Không cần nhiều lời, cái hộp ngọc này chắc chắn chứa đồ vật bên trong không thua gì ba cái hộp ngọc bên ngoài.

Thậm chí có khả năng quý giá hơn.

Hai người cất bước tiến vào trong đó, đi tới trước bệ đá kia, Diệp Trường Sinh khẽ cười một tiếng, cầm lấy hộp ngọc kia, không chút do dự mở ra.

Chỉ một thoáng, bên trong oanh một tiếng, một đạo cột sáng màu vàng to cỡ miệng chén phóng lên trời, hào quang lóe lên, một trang sách vàng rực rỡ hiện ra.

Mặt ngoài trang sách vô số phù văn màu vàng như ẩn như hiện, mỗi một quả thoáng nhìn lại, đều cho người ta một loại cảm giác rung động tâm hồn.

Kim Từ Văn!

“Kim nao Ngọc Thư!”

Ba tiếng kinh hô đồng thời vang lên.

Khi nhìn thấy trang sách ánh vàng rực rỡ này, vô luận là Diệp Trường Sinh hay là Diệu Ngọc, hoặc là ở trong linh thú thủ trạc Băng Phượng, đều không thể bảo trì bình tĩnh, nhao nhao lên tiếng kinh hô.

Kim Từ Ngọc Thư, hơn nữa là dùng Kim Triện Văn viết một trong ba mươi sáu trang, vật này trình độ trân quý khó có thể tưởng tượng.

Ngoại trừ bảy mươi hai trang xuất thế, khả năng sẽ không dẫn phát oanh động quá lớn, nhưng là ba mươi sáu trang nội, đây là thứ bất luận tu sĩ cảnh giới nào đều cảm thấy hứng thú.

Dù là lão quái Đại Thừa kỳ cũng sẽ không ngoại lệ.

Dù sao trong này ghi lại chính là bí thuật công pháp Tiên gia, trong lịch sử Linh giới, phạm là có thể tu luyện thành công một loại công pháp nào đó trong Kim Khuyết Ngọc Thư, không cái nào mà không phải là hạng người uy danh hiển hách.

Loại công pháp tiên gia này, nói về cấp bậc tu luyện thấp nhất cũng chỉ là Luyện Hư kỳ. Sau khi tu luyện thành công liền có thể có được thần thông cực lớn.

Nhìn tờ Kim Từ Ngọc Thư này, trong lòng Diệp Trường Sinh nhanh chóng hiện lên đủ loại ý niệm trong đầu.

Vị Thiên Bảo Thượng Nhân này thật sự là cơ duyên tuyệt vời, không chỉ có thể đạt được loại tiên đan diệu dược như Thánh Linh đan mà còn có thể đạt được hai tờ Kim Từ Ngọc Thư.

Một tấm công pháp, hẳn đặt ở trong động phủ này, còn có một bản Bách Mạch luyện bảo quyết, hẳn đặt ở trong động phủ của thành Thiên Uyên.

Có thể đạt được nhiều đồ vật như vậy, khó trách người này có tên Thiên Bảo, chỉ tiếc cuối cùng cũng không thể đột phá Đại Thừa, đây quả là một cái tiếc nuối.

Trong lúc Diệp Trường Sinh đang sợ hãi thần phục, trong lòng Diệu Ngọc cũng đang kinh ngạc, đồng thời còn có chút nghi

hoặc.

Vì sao nơi này không phải là một trong bảy mươi hai trang ngoài?

Đương nhiên, nhìn thấy ba mươi sáu trang công pháp Kim Triện Văn này, nàng đương nhiên càng cao hứng hơn, chỉ là sau cao hứng mà không khỏi nhớ tới tờ ngoại trang Thiên Bảo Thượng Nhân nắm giữ có liên quan với luyện khí kia.

Hai người bởi vì kim quang trong hộp ngọc này, trong lúc nhất thời tâm thần bị chấn nhiếp.

Mà lúc này, trên mặt đất đột nhiên phát sinh biến hóa.

Trong nháy mắt khi hộp ngọc mở ra, trên mặt đất thạch thất đột nhiên xuất hiện lượng lớn bạch sắc phù văn, những phù văn này phác họa thành một tòa trận pháp.

Mà trên trận pháp này, nổi lên bạch quang nhàn nhạt, bao phủ hai người vào trong.

“Không tốt!”

Diệp Trường Sinh và Diệu Ngọc đều nhận thấy không đúng, không ngờ Thiên Bảo Thượng Nhân lại giấu thủ đoạn như vậy trong mật thất.

Hai người nhanh chóng ứng đối, trong tay áo Diệu Ngọc bay ra một thanh tiểu kiếm, mà Nguyên Từ sơn trên đỉnh đầu Diệp Trường Sinh đã xuất hiện, chuẩn bị đối phó với nguy cơ sắp tới.

Mà lúc này, bạch quang lại trở nên hùng hực, bao trùm tất cả bọn họ bên trong trận pháp, “Vèo” một cái, quang mang lóe lên, hai người biến mất không thấy đâu nữa.

Đây đúng là một trận pháp truyền tống!

Vào nhằm trận pháp, Diệp Trường Sinh, Diệu Ngọc, Băng Phượng, còn có cái hộp ngọc chứa Kim Từ Ngọc Thư kia, tất cả đều được truyền tống tới một địa phương không rõ nào.

Sau khi tất cả đều biến mất, trong động phủ một lần nữa trở nên yên tĩnh.

Nhưng rất nhanh, trong mật thất được khắc họa truyền tống trận chỉ có thể sử dụng một lần, chậm rãi tan vỡ ra, những phù

văn kia trở nên mờ mịt, sụp đổ.

Ngay sau đó, cả tòa động phủ rất nhanh cũng bắt đầu sụp đổ, ngọn núi nhỏ kia ầm vang sụp đổ, hóa thành bụi bặm cuộn cuộn tràn ngập bốn phía.

Cả tòa tiểu sơn động phủ lập tức bị hủy diệt, kim từ linh địa này đã không còn gì dị thường nữa.

Từ xa nhìn lại, nơi này giống như một mảnh bình nguyên, ngọn núi nhỏ lúc trước thật giống như chưa từng tồn tại vậy.

.....

Sau khi một đạo bạch quang tán đi, hai đạo nhân ảnh xuất hiện tại chỗ, bọn họ vừa ra, liền lập tức toàn thân bảo quang phân phát chớp loạn, một hơi xuất ra vài món pháp bảo, trận pháp, phù lục các loại, một bên gia trì trên người mình, một bên ngự sử công phạt pháp bảo chuẩn bị đánh ra bất cứ lúc nào.

Làm xong hết thảy, hai người mới thả ra thần thức quét qua bốn phía một vòng.

Kết quả phát hiện, hình như mình đang đầu trí đầu trí với không khí.

Nhìn khắp nơi, chung quanh là một mảnh hoang dã mê mông vô biên vô hạn, lọt vào tầm mắt đều là cỏ dại khô héo, thỉnh thoảng xen lẫn một tia xanh biếc, đó là chồi non sinh ra từ gốc cỏ khô héo.

Xa xa một đám giống như trâu rừng, nhưng mọc ra tám cái chân, trên lưng có mấy cây gai xương bén nhọn vươn về phía chân trời, chậm rãi di động trên cỏ, gặm ăn cỏ khô héo vàng kia.

Trên người gã mang theo yêu khí mê mông lung, nhìn qua mỗi một con đều có bộ dáng yêu thú cấp một, tổng cộng mấy trăm con tụ thành một đám, con hình thể lớn nhất có chừng ba cấp bốn kia.

Trên bầu trời, một đám quái diệu trên đỉnh đầu mọc ra bướu thịt thật lớn kêu “Oa oa” bay qua, vỗ cánh tí tách, rớt xuống từng đám lông chim lộn xộn.

dồi mắt nhìn về phía xa, chân trời xuất hiện một mảnh sơn mạch thấp bé liên miên chập chùng, không biết kéo dài tới nơi

nào.

Cảm thụ được thiên địa linh khí mỏng manh, Diệp Trường Sinh nhẹ giọng nói: “Xem ra chúng ta bị truyền tới một nơi tương đối hoang vắng!”

Diệu Ngọc không trả lời hắn, ngược lại cau mày nhìn đám trâu rừng đang gặm cỏ khô ở nơi hoang dã kia, dường như đang nghĩ ngợi gì đó.

Diệp Trường Sinh biết nàng này hiểu nhiều biết rộng hơn hắn nhiều, làm ra bộ dáng này, hơn phân nửa là nàng đã ở chỗ nào đối với bọn họ hiện giờ, có một tia suy đoán.

Hắn không có quấy rầy, tiến lên bắt lấy hộp ngọc kia, hai ngón tay đem tờ Kim Từ Ngọc Thư kia nhặt ra.

Kim Từ Văn hắn không biết, cho nên cũng không cách nào đọc ra tờ Kim Từ Ngọc Thư này viết công pháp gì, chỉ có thể giương mắt nhìn.

Đang lúc hắn suy tư nên từ nơi nào học được loại Kim Triện Văn này, Diệu Ngọc bên cạnh bỗng nhiên thở dài một hơi, sắc mặt có chút khó coi nói:

“Loại Bát vó Ngưu ta trước đây từng thấy trong một quyển thư tịch giới thiệu địa lý Phong Nguyên đại lục, chúng nó hẳn là chủ yếu nghỉ ngơi tại trung bộ Phong Nguyên đại lục!”

“Trung bộ đại lục?!” Diệp Trường Sinh nghe được lời này của nàng, cũng vô cùng kinh ngạc.

Lãnh địa của Nhân tộc cùng tiểu tộc tại góc tây bắc đại lục, hiện tại bọn họ lại trực tiếp đi tới trung bộ đại lục, tòa Truyền Tống Trận kia truyền tống cũng quá xa sao?

Lúc này sắc mặt Diệu Ngọc đã khó coi tới cực điểm, toàn thân mang một cỗ khí tức u ám, khóe mắt giật giật, tâm tình vô cùng khó chịu.

Ngược lại Diệp Trường Sinh, ngược lại là một loại tư thái không quá để ý mình đang ở chỗ nào, khi nghe bọn họ đi tới giữa đại lục, cũng chỉ hơi kinh ngạc một chút, lập tức không có phản ứng gì khác.

Điều này cũng khó trách, lần này hắn rời khỏi Thiên Uyên Thành, vốn là muốn xâm nhập Man Hoang, du lịch đại lục,

nếu tới trung bộ đại lục, vậy thì chỉ ở đây tìm kiếm một phen cơ duyên, tăng cao tu vi của mình thôi, không có gì lớn lắm.

Nhưng Diệu Ngọc thì lại hoàn toàn khác!

Nàng mới vừa vớt được bảo vật trong động phủ của Thiên Bảo Thượng Nhân, một kiện Thông Thiên Linh Bảo leo lên Hồn Độn Vạn Linh Bảng cộng thêm một quả Thánh Linh Đan, mấy thứ này quý giá biết bao.

Bây giờ nàng ước gì lập tức trở lại nhân tộc, trở lại linh hoàng cung, đem những thứ này giao cho linh hoàng.

Kết quả hiện tại, trực tiếp cho nàng chinh đến trung bộ đại lục, lần này muốn trở về, phải như vậy khó khăn thế nào?

Bằng vào một tu sĩ Luyện Hư như nàng, muốn đi ngang qua nửa đại lục là chuyện gần như không thể nào.

Cho dù cuối cùng thật sự an toàn trở về, chỉ sợ cũng là mấy trăm năm sau, khi đó Hoàng Hoa Đồ đều nguội.

Nghĩ đến những điều này, tâm trạng của Diệu Ngọc cực kỳ ác liệt, có chút khóc không ra nước mắt.

Đại thiên kiếp của Thiên Diệu Linh Hoàng chỉ còn lại mấy trăm năm, vẫn còn kịp trở về ư?

Lúc này, nàng nghe Diệp Trường Sinh ở bên cạnh nói: “Tầm Kim Từ Ngọc Thư này, dựa theo ước định liền thuộc về ta, người không có ý kiến gì chứ?”

Nghe nói như thế, Diệu Ngọc tức giận nói: ” thuộc về người! Tất cả là của người, ta có thể có ý kiến gì?”

Dựa theo ước định ban đầu tìm kiếm hai người trước động phủ, một khi phát hiện Kim Từ Ngọc Thư trong động phủ, vậy thuộc về Diệu Ngọc.

Nhưng vì lấy được thánh linh đan, Diệu Ngọc lại hứa hẹn sau này tất cả mọi thứ lấy được từ trong động phủ quy về Diệp Trường Sinh.

Cho nên, bây giờ tờ Kim Từ Ngọc Thư này không hề tranh luận mà rơi vào tay Diệp Trường Sinh.

Bất quá, Diệu Ngọc đau khổ suy nghĩ một lát, sau khi bình tĩnh lại, tâm tư cũng dần dần nổi lên.

Nếu đã tới nơi này, vậy dù có phát tiết cảm xúc thế nào, cũng không còn ý nghĩa gì, giờ chỉ có thể đi bước nào tính bước đó mà thôi.

Nói không chừng có thể tìm được chủng tộc có được truyền tống trận cỡ lớn kia, mượn truyền tống trận truyền tống đến Nhân tộc bên kia.

Nghĩ tới đây, nàng tạm thời đem sầu lo trở về Nhân tộc như thế nào vút ra sau đầu, ánh mắt rơi vào tờ Kim Từ Ngọc Thư trong tay Diệp Trường Sinh.

Loại bí thuật công pháp Tiên giới này, cũng không thể dễ dàng buông tha a!

Bất quá dựa theo ước định, nàng cũng không tiện tranh chấp quyền sở hữu Diệp Trường Sinh, đồng thời nàng cũng không muốn ra tay tranh đoạt với Diệp Trường Sinh.

Nếu đã như vậy...

Diệu Ngọc miễn cưỡng mỉm cười, nhìn về phía Diệp Trường Sinh, hỏi: “Xin hỏi Diệp huynh, người hiểu được bao nhiêu về Kim Triện Văn?”

Diệp Trường Sinh nghe vậy lông mày nhíu lại, ngập ngừng nói: “Tiền bối hà tất biết rõ còn cố hỏi, ta chỉ là một tu sĩ Hóa Thần, có vẻ như biết Kim Triện Văn không?”

“Nói vậy cũng đúng, đừng nói là Hóa Thần tu sĩ, cho dù là Hợp Thể tu sĩ, cũng không có mấy người biết Kim Triện Văn, tu sĩ Hợp Thể kỳ có thể có được so với tu sĩ Hợp Thể nắm trong tay Thông Thiên Linh Bảo còn ít hơn!” Diệu Ngọc sắc mặt dần dần khôi phục vẻ bình tĩnh trước đó, cười dài nói.

“Tiền bối nhắc tới ý tứ này là gì?” Diệp Trường Sinh giống như hiểu được cái gì, trong mắt lóe lên một tia kinh hỉ, chậm rãi hỏi.

“Ta nhắc tới việc này đương nhiên không phải là không được, trong cả nhân tộc, người nắm giữ Kim Triện Văn tuyệt đối không vượt quá năm người, mà ta chính là một trong số đó!” Diệu Ngọc Tỳ Hưu nói ra, thần sắc mang theo một tia ngạo nghễ.

“Một thị nữ của Linh Hoàng, ngay cả Kim Triện Văn cũng biết?” Khóe mắt Diệp Trường Sinh giật giật, hắn bây giờ càng ngày càng hoài nghi thân phận của nàng.

“Ha ha, ta đã nói với ngươi rồi, ta là thị nữ thiếp thân của Linh Hoàng, là loại tình cùng tử muội, nàng truyền thụ Kim Triện Văn cho ta kỳ quái sao?” Diêu Ngọc không thèm để ý chút nào vén tóc mai như mây nói.

“Được rồi, ta tạm thời tin tưởng, vị tiên bối kia nhắc tới việc này, là muốn giao dịch với ta ư?” Diệp Trường Sinh hỏi.

“Nói chuyện cùng người thông minh chính là không cần nói nhiều lời, ta truyền thụ Kim Từ Văn cho ngươi, ngươi để cho ta tìm hiểu một tờ công pháp trên Kim Từ Ngọc Thư này, như thế nào?” Diêu Ngọc gọn gàng dứt khoát nói.

“Thành giao!”

Diệp Trường Sinh cũng rất quả quyết đáp ứng.

Loại văn tự Kim Từ Văn này trên cơ bản chỉ có Đại Thừa mới có thể nắm giữ. Dưới Đại Thừa, số lượng tu sĩ Kim Từ Văn đã ít lại càng ít.

Nếu bỏ lỡ thì sẽ không còn cửa hiệu này nữa, Diệp Trường Sinh không nắm chắc tương lai có thể tìm được người nào khác biết được Kim Triện Văn.

Trừ phi hắn chạy đi thỉnh giáo một vị cường giả Đại Thừa, nhưng đầu óc hắn rút rồi mới làm như vậy.

Cho nên, dùng tờ công pháp Kim Từ Ngọc Thư này đổi lấy cơ hội học được Kim Triện Văn, theo hắn thấy là chuyện chiếm đại tiện nghi.

Đương nhiên, trong mắt Diêu Ngọc, khoản giao dịch này nàng ta cũng chiếm được ưu thế lớn.

Hai người đều rất hài lòng với khoản giao dịch này, lúc này liền tìm một chỗ trống trải, Diêu Ngọc bắt đầu dạy Diệp Trường Sinh Kim Triện Văn.

Loại văn tự cấp độ như Kim Từ Văn, tuy số lượng rất ít, nhưng lý giải mỗi một cái đều dị thường gian nan, hơn nữa rất khó viết ra, chỉ có thể tự mình phát huy.

Dưới tình huống như vậy, muốn hoàn toàn nắm giữ loại văn tự này, cần tiêu phí thời gian nhất định.

Một tháng sau, dưới sự truyền thụ gián đoạn của Diệu Ngọc, Diệp Trường Sinh cùng Băng Phượng đồng dạng hứng thú với loại văn tự này, rốt cục hoàn toàn nắm giữ được Kim Triệu Văn.

Lúc này, dưới ánh nhìn chăm chú của hai nàng, Diệp Trường Sinh lấy tờ Kim Triệu Ngọc Thư kia ra.

Pháp lực hắn rót vào trong đó, lập tức mặt ngoài trang sách vàng rực rỡ này đại phóng kim quang, vô số Kim Triệu Văn từ trên đó tuôn trào ra, cũng cấp tốc hóa thành một phần kinh văn di động trước mặt bọn họ.

Ba người vội vàng ngưng thần nhìn kỹ.

”Đại Ngũ Hành Uẩn Linh Quyết!”

Băng phượng không khỏi đem tên của môn công pháp này đọc ra, mặc dù còn chưa có nhìn kỹ môn công pháp này, nhưng khí thế vừa nhìn thì phảng phất rất không bình thường.

Thần sắc ba người khê động, vội vàng cẩn thận nhìn xuống dưới.

Thời gian từng chút trôi qua, ba người vẫn không nhúc nhích, nhưng trên mặt dần dần lộ ra một tia kinh hỉ.

Nhất là Diệp Trường Sinh và Diệu Ngọc, trong mắt tràn đầy thần phục.

Quyển Kim Từ Ngọc Thư này, không hề nghi ngờ là ghi chép một môn công pháp Tiên gia phi thường cao thâm.

Đại Ngũ Hành Uẩn Linh Quyết, tên như ý nghĩa, là một môn công pháp tu luyện pháp lực ngũ hành, ít nhất phải là Luyện Hư kỳ mới có thể tu luyện.

Tu luyện môn công pháp này, không chỉ có thể làm cho pháp lực vô cùng hùng hồn, còn có thể làm cho người thân cận ngũ hành nguyên lực.

Bất cứ thần thông, pháp thuật, pháp bảo nào trong ngũ hành, người tu luyện công pháp này, uy lực đều sẽ tăng cường một hai thành.

Mà đối mặt với công kích của Ngũ Hành, uy lực của thủ đoạn đối phương lại yếu hơn một hai thành.

Giả như có người tinh thông thần thông Hỏa đạo, dùng thủ đoạn hệ lửa để công kích Diệp Trường Sinh, mà Diệp Trường Sinh lại vừa khéo dùng pháp lực mà Đại Ngũ Hành Uẩn Linh quyết tu luyện ra để ứng phó, vậy uy lực công kích của đối phương sẽ yếu hơn rất nhiều.

Đây chỉ là một trong rất nhiều diệu dụng của môn công pháp này, bởi vì gần gũi ngũ hành, còn có các loại lợi ích khác, quả thực là diệu dụng vô cùng.

Hơn nữa, khi tu luyện môn công pháp này, đồng thời còn có thể uẩn dưỡng Đại ngũ hành tiên quang bên trong ngũ tạng của con người.

Thời điểm đối địch, một khi phóng xuất được tiên quang ngũ hành, lập tức có thể áp chế hết thầy pháp bảo, tu sĩ bên trong ngũ hành.

Chỉ cần tu sĩ kia tu luyện pháp lực tại ngũ hành, lập tức sẽ bị ảnh hưởng nghiêm trọng.

Mặc dù số lượng Đại Ngũ Hành Tiên Quang phóng xuất ra đã được định sẵn ở mức độ này.

Sau khi xem xong môn công pháp này, Diệp Trường Sinh lập tức kết luận, Đại Ngũ Hành Uẩn Linh quyết này tuyệt đối là một môn công pháp phối hợp với Ngũ tạng Đoán Nguyên Công.

Ngũ tạng Đoán Nguyên Công đồng dạng xuất từ trong trang kim nao ngọc thư, tu luyện môn công pháp này, có thể làm ngũ tạng lục phủ trở thành vật chứa chứa chứa pháp lực giống như đan điền.

Có thể nghĩ, một khi những bộ phận trên người đều cất giữ pháp lực, pháp lực sẽ lớn đến mức nào?

Mà Đại Ngũ Hành Uẩn Linh Quyết lại cần uẩn dưỡng trong ngũ tạng Đại Ngũ Hành Tiên Quang, đồng thời pháp lực càng hùng hậu, có thể uẩn dưỡng Đại Ngũ Hành Tiên Quang càng nhiều.

Điều này hiển nhiên, hai môn công pháp này hẳn là hỗ trợ lẫn nhau, nhờ có Ngũ tạng Đoán Nguyên công phụ trợ, uy lực của Đại Ngũ Hành Uẩn Linh Quyết sẽ tăng gấp bội.

“Chỉ tiếc, Ngũ tạng Đoán Nguyên Công kia bây giờ không biết ở nơi nào, có phải đã rơi vào tay Hách Liên Minh không? Cho dù là, lấy thực lực của ta, cũng không có khả năng lấy nó, chỉ có thể sau này từ từ tính toán!” Diệp Trường Sinh thầm nghĩ.

Lúc này, trên không trung, Ngũ tạng Đoán Nguyên Công là xuất phát từ đấu giá hội do Hách Liên thương minh tổ chức, Diệp Trường Sinh tựa hồ chỉ cần tĩnh tâm đợi đến lúc đấu giá hội tổ chức là được rồi.

Đang lúc trong lòng hắn nghĩ tới những chuyện này, hai nàng bên cạnh cũng đã xem xong bộ công pháp này, hai người mắt hiện ra dị sắc, thần phục không thôi.

“Môn công pháp này, tuy rằng ta không tu luyện được, thế nhưng cũng có thể có không ít chỗ tham khảo!” Băng Phượng than nhẹ một tiếng, nói.

Công pháp bên trong Kim Từ Ngọc Thư về cơ bản đều là cấp cho Nhân tộc chuẩn bị, tu sĩ các chủng tộc bình thường đúng là không tu luyện được.

Những dị tộc nhân kia, có lẽ chỉ có cấp bậc Đại Thừa mới có năng lực tu luyện công pháp trên Kim Từ Ngọc Thư.

Mà Nhân tộc Luyện Hư kỳ là được rồi.

“Môn công pháp này tu luyện rất khó, phỏng chừng sẽ hao phí không ít thời gian, nhưng nếu phối hợp với thánh linh đan thì...” Ánh mắt Diệu Ngọc lộ ra vẻ suy tư.

Từ uy lực môn công pháp này xem ra, nàng hoàn toàn xứng đáng để chủ tu công pháp trực tiếp đổi lấy, một khi tu luyện thành công, thực lực của nàng lập tức sẽ tăng gấp bội.

Đương nhiên, muốn tu luyện loại công pháp Tiên Giới này, độ khó của thiên nhiên cũng không cần nói cũng biết.

Có lẽ mấy tầng trước còn dễ tu luyện, nhưng đã đến chỗ sâu, tất nhiên càng ngày càng gian nan.

Nhưng lại có Thánh Linh đan lời nói, vấn đề này tựa hồ có thể giải quyết, bằng vào kỳ hiệu của Thánh Linh đan, không khó trong vòng mấy trăm năm tu luyện môn công pháp này tới trình độ cao thâm.

Trong lúc nhất thời trong lòng nàng kinh hỉ vô cùng, nhưng lại có chút phát sầu.

Bởi vì nàng hiện tại ở bên ngoài, không biết làm thế nào mới có thể về nhân tộc.

Diệp Trường Sinh thu hồi Kim Tử Ngọc Thư trong tay, nhìn về dãy núi chông chát phía xa, nói: “Xem ra chúng ta phải đi thăm dò tình huống nơi đây, dù sao cũng phải biết rõ nơi này đến tột cùng là nơi nào mới được!”

“Diệp huynh nói rất đúng!” Diệu Ngọc đồng ý nhẹ gật đầu, nàng cũng đã sớm nghĩ như vậy.

“Nơi này linh khí mỏng manh, mà phía trên sơn mạch, tựa hồ linh khí nồng hậu một chút, chúng ta đi qua xem một chút đi!” Bằng phương cũng nhìn về phía xa xa nói ra.

Diệp Trường Sinh gật gật đầu, lập tức ba người hóa thành lưu quang hướng phiến sơn mạch kia bay tới.

Bay liên tiếp mấy chục vạn dặm về phía trước, linh khí xung quanh dần dần nồng đậm, thậm chí đặc biệt là có trình độ linh khí của thành Thiên Uyên.

Ba người Diệp Trường Sinh liếc nhìn nhau, đều thấy vẻ thận trọng trong mắt đối phương, lập tức tốc độ của ba người giảm xuống.

Trình độ linh khí này, chung quanh rất có thể sẽ tụ tập một ít tộc đàn dị tộc, dưới tình huống hai mắt tối sầm, ba người nhất định phải cẩn thận một chút.

Bất quá, trong ba người này, trên người Diệp Trường Sinh cùng Băng Phượng có Thái Nhất Hóa Thanh Phù, trên người cô gái áo trắng có Hóa Quang Phù, cũng có thể che giấu khí tức bản thân ở một mức độ nhất định.

Cho nên, bọn họ cũng không bởi vì linh khí nồng đậm mà lùi bước, có vài phần tài cao gan lớn tiến về phía trước.

Sau khi bay thêm mấy ngàn dặm nữa, Diệp Trường Sinh và Diêu Ngọc đồng thời nhìn về một hướng khác phía trước.

“Bên kia hình như có người, chúng ta qua đó xem thử?” Diêu Ngọc quay đầu lại hỏi.

“Chúng ta tới đây vốn là để tìm người khác hỏi thăm tình hình, hiện tại đã đụng phải sinh linh dị tộc, đương nhiên không cần phải lùi bước. Nhưng vẫn phải cẩn thận một chút!” Diệp Trường Sinh nhắc nhở.

“Người nói có lý, nhưng tu sĩ dị tộc vẫn bài ngoại, tuy nhiên từ rất xa cảm ứng được, tu vi người này hẳn là không quá mạnh, chúng ta cũng không cần phải sợ hãi!” Ánh mắt Diêu Ngọc lóe lên, nói ra.

“Vậy thì đi thôi!”

Diệp Trường Sinh và Diêu Ngọc lập tức đưa ra quyết định, ý kiến của Băng Phượng đối với hai người đương nhiên sẽ không có ý tứ phản đối, thế là ba người lập tức bay về phía trước.

Khoảng cách mấy ngàn dặm, lấy tốc độ ba người, rất nhanh đã bay qua, dần dần bọn họ đi tới trước một hồ nước nho nhỏ.

Từ xa đã thấy một bóng người bị mấy chục con rắn khổng lồ chui ra từ hồ nước đang vây khốn. Những con rắn kia có thực lực cấp bậc Nguyên Anh, Hóa Thần, cầm đầu là một con có thực lực đạt đến Hóa Thần đỉnh phong.

Mà thân ảnh bị đám cự xà vây khốn trong đó, khí tức trên người thì giống như là Hóa Thần Hậu Kỳ.

Giờ phút này, thoát nhìn tình huống người này phi thường không ổn, chỉ dựa vào một kiện hộ thân chỉ bảo đau khổ phòng ngự, nhìn bộ dáng kiên trì không được bao lâu.

Khi thấy ba người Diệp Trường Sinh xuất hiện, người này lập tức vui mừng hô to: “Ba vị đạo hữu xin giúp tiểu muội một tay. Thiếu đông gia của Long Dương thương hào tại Ngọc Bích thành, sau tất có hậu báo!”

“Ngọc Bích thành?!”

Diệu Ngọc vừa nghe đến danh tự này, sắc mặt bỗng nhiên biến đổi, đầu tiên là kinh hãi, sau đó lập tức trở nên vui mừng.

“Diệp huynh, xem ra vận khí của chúng ta cũng không tệ. Vậy mà đã đi tới trong Ngọc Bích thành, chúng ta ra tay giúp đỡ người này một chút đi!”

Diệu Ngọc tươi cười rạng rỡ nói, sau khi nghe được cái tên này, hai đầu lông mày nàng hiện lên vẻ ưu sầu, rõ ràng đã giảm bớt không ít, cả người cũng thoải mái hơn rất nhiều.

Phảng phất như gặp phải Ngọc Bích thành này, đối với nàng mà nói, là một kết quả cực tốt.

Sau khi nói chuyện một chút với Diệp Trường Sinh, nàng này lập tức xuất thủ, trong tay áo bay ra một thanh tiểu kiếm màu trắng, chém về phía trước một cái.

Một đạo bạch sắc kiếm khí bắn nhanh ra, trong chớp mắt đã đem một đầu Hóa Thần cự xà chém giết.

Thân ảnh bị vây trong đó thấy thế lập tức vui mừng quá đổi, một vị tu sĩ Luyện Hư xuất hiện ở đây, hơn nữa nguyện ý ra tay tương trợ, lần này được cứu rồi!

Diệp Trường Sinh mỉm cười, cũng ra tay tương trợ, trong tay xuất hiện Thiên Ma Qua, một kích chém xuống, một con rắn khổng lồ Hóa Thần trung kỳ lập tức bị hấn chém giết.

Một màn này ngược lại làm cho người bị vây kia hoảng sợ, khí tức trên người Diệp Trường Sinh cũng chỉ là Hóa Thần trung kỳ, vậy mà chỉ trong một chiêu đã có thể tiêu diệt được một tu sĩ cùng cấp?

“Vèo! Vèo...”

Ba người Diệp Trường Sinh ra tay, trong chớp mắt đã chém chết mấy con cự xà, những con cự xà còn lại cũng là hạng thông linh, nhìn thấy nhân vật lợi hại như vậy đến đây, tự nhiên không dám tiếp tục đọi nữa, nhao nhao như mũi tên bắn vào trong hồ nước kia, biến mất không thấy đâu.

Ba người Diệp Trường Sinh cũng không có đuổi theo, ngược lại hướng ánh mắt về phía người bị cự xà vây khốn.

Trên mặt đất chung quanh người này, có mấy cỗ thi thể lộn ngược, từng cái đều có hình thù kỳ quái, không giống nhau, hiển nhiên là xuất phát từ chủng tộc khác nhau.

Mà bản thân người này thì được một màn sáng bao phủ, thấy không rõ hình dáng cụ thể.

Chỉ có thể từ hình dáng đại khái phán đoán ra, có chút tiếp cận với hình người.

Khi nhìn thấy những cự xà kia đều bị đuổi đi, bóng người này lập tức phát tay tản đi linh quang bao phủ trên người, hiện ra thân hình, dịu dàng thi lễ, nhẹ giọng nói:

“Tiểu muội đa tạ ba vị đạo hữu tương trợ!”

Thanh âm này trong trẻo như chim hoàng oanh, nhìn thân hình người này lung linh hoạt bát, thoạt nhìn có vẻ là một mỹ nữ.

Nhưng ánh mắt Diệp Trường Sinh đảo qua đầu đối phương, trong mắt xẹt qua một tia dị sắc.

Vị nữ tử trước mặt này, cũng không biết là chủng tộc gì, một cái đầu vậy mà giống như một khối vuông, cực kỳ to lớn, chừng gấp bốn lần nhân loại bình thường.

Hơn nữa, cái đầu này có màu xanh biếc, phẳng phất như được chế tạo từ kim loại nào đó, có một loại cảm giác lạnh lẽo cứng rắn.

Vô số lân phiến dày đặc chi chít dày đặc ở trên đó, đủ để cho người có chứng bệnh đáng sợ dày đặc bị dọa ngất đi, nhưng loại lân phiến này lại cho người ta cảm giác phi thường cứng rắn.

Khiến người khác cảm thấy kỳ lạ chính là, đầu lâu này tổng cộng có bốn khuôn mặt, mỗi một cái đều lộ ra vẻ mặt khác nhau.

Vui, giận, bi thương, sợ!

Lúc này nàng này đang dùng khuôn mặt tươi cười rạng rỡ đối mặt với ba người Diệp Trường Sinh, trong đôi mắt màu vàng óng tràn đầy vẻ cảm kích.

“Nguyên lai là đạo hữu Thánh Nguyên tộc Thượng Cổ, hạnh ngộ, muốn gặp người bộ tộc các ngươi, cũng không dễ dàng!” Ánh mắt Diệu Ngọc quan sát tỉ mỉ trên người đối phương vài lần, nói ra.

“Tỷ tỷ cũng là người có kiến thức rộng rãi, vậy mà liếc mắt một cái liền nhận ra thân phận của tiểu muội, quả thực làm tiểu muội bội phục, tỷ tỷ cùng vị đạo hữu này hẳn là xuất thân Nhân tộc a? Về phần vị tỷ tỷ bên cạnh này... Hẳn là Thiên Địa Linh Thú?” Con người màu vàng của nữ tử nhìn ba người vài lần, nói ra.

Băng Phượng nghe vậy lập tức biến sắc, không nghĩ tới đối phương chỉ nhìn qua vài lần, liền nhìn ra thân phận của nàng.

“Vị tỷ tỷ này không cần lo lắng, Thánh Nguyên tộc chúng ta trời sinh đã có thể cảm ứng các loại khí tức, tuy nhiên tiểu muội cũng chỉ nhìn ra tỷ tỷ xuất thân từ thiên địa linh thú, nhưng lại không cách nào nhìn thấu rốt cuộc là loại thiên địa linh thú nào!” Nữ tử kia khoác một khuôn mặt vui mừng, nói với ba người.

“Thật không ngờ rằng Nhân tộc chúng ta lại là một tiểu tộc tiếng tăm lừng lẫy, cũng có thể bị đạo hữu nhận ra, thật là làm cho thiếp thân kinh thán!” Diệu Ngọc thân nhiên cười nói.

“Tỷ tỷ nói đùa, Nhân tộc luận về quy mô tộc đàn, ở Phong Nguyên đại lục cũng đủ để xếp hàng đầu, sao có thể xem như là danh bất kinh truyền chứ?” Nữ tử kia lắc đầu liên tục nói ra.

Diệp Trường Sinh và Diệu Ngọc nghe vậy liếc nhìn nhau, đều nhìn thấy vẻ cười khở trong mắt đối phương.

Nhân tộc cũng chỉ có một tộc đàn có quy mô có thể nói, luận về thực lực, ở Phong Nguyên đại lục cũng không thu hút chút nào.

“Thánh Nguyên tộc này có lai lịch gì?” Diệp Trường Sinh nhân cơ hội truyền âm hỏi Diệu Ngọc.

“Thánh Nguyên tộc thời thượng cổ phổ biến ở khu vực phía nam Phong Nguyên đại lục, năm đó bọn họ cũng là tộc đàn hàng nhất ở Linh giới, nhưng sau đó không biết xảy ra biến cố gì, toàn bộ tộc đàn sụp đổ, chỉ còn lại rất ít tộc nhân lưu lạc các nơi, trong tình huống bình thường rất ít có thể nhìn thấy!” Diệu Ngọc truyền âm giải thích.

Diệp Trường Sinh nghe vậy trong mắt hiện lên vẻ đăm chiêu, thời kỳ thượng cổ của Linh Giới, cùng thời kỳ thượng cổ của nhân giới không thể so sánh.

Ở Linh giới, một khi nhắc tới Thượng Cổ, ít nhất cũng phải là chuyện của trăm vạn năm trước.

Khi đó, Nhân tộc mới vừa xuất hiện trên Phong Nguyên đại lục đấy.

Dựa theo cách nói của Diệu Ngọc, Thánh Nguyên tộc tuyệt đối là một tộc đàn không thể khinh thường.

Tuy rằng hiện tại chỉ có một ít tộc nhân mơ hồ, nhưng ở thời thượng cổ có thể làm tộc đàn đứng đầu Linh Giới, nói rõ chủng tộc này tất nhiên là có rất nhiều chỗ hơn người.

“Tiểu muội họ Ngôn, còn chưa thỉnh giáo tôn tính đại danh của ba vị đạo hữu?” Trên người vị nữ tử họ Ngôn của Thánh Nguyên Tộc này truyền ra thanh âm thanh thúy.

“Thiếp thân Diệu Ngọc, bên cạnh ta chính là Diệp đạo hữu, vị này chính là Băng Tiên Tử!” Diệu Ngọc đại khái giới thiệu thân phận ba người ra một phen.

Nữ tử họ Thánh Nguyên tộc luôn nói ba người thi lễ, sau đó còn nói thêm: “Ba vị từ xa đến đây, đường xá gian nguy, khẳng định vô cùng khó khăn!”

“Nếu là lúc bình thường, tiểu muội nhất định phải hảo hảo chiêu đãi ba vị đạo hữu một phen, chỉ tiếc hiện tại chật vật như thế, thật làm cho ba vị đạo hữu chê cười!”

Diệu Ngọc lộ ra vẻ tò mò, hỏi: “Ngôn tiên tử, đây là gặp chuyện gì vậy?”

Nữ tử Thánh Nguyên tộc đối diện kia nghe vậy, đầu vắn vẹo 180 độ, đôi lấy một gương mặt bi thương, thở dài một tiếng nói:

“Tòa hồ nước này, trước kia không có hung thú lợi hại gì, gần đây cũng không biết từ nơi nào chạy tới bầy cự xà này, chiếm giữ ở trong đó!”

“Tiểu muội và mấy tên hộ vệ của thương hào lúc đi qua nơi đây, không có chú ý tới, nhất thời vô ý rơi vào trong vòng vây của đàn cự xà này, mấy tên hộ vệ chết trận tại chỗ, cũng chỉ có tiểu muội dựa vào một kiện hộ thân chi bảo mà gia phụ ban cho chống đỡ!”

“Nếu không có ba vị đạo hữu kịp thời đuổi tới, tiểu muội chỉ sợ phải táng thân dưới bụng rắn rồi, lần nữa cảm tạ ân ba vị đạo hữu viện thủ, ba vị tới nơi này là muốn đi Ngọc Bích thành à? Không bằng cùng tiểu muội đồng hành, đến Long Dương thương hào, để tiểu muội hảo hảo đáp tạ một phen?” Nữ tử Thánh Nguyên tộc nũng nịu nói.

Diệu Ngọc nghe vậy, ánh mắt lóe lên, thản nhiên cười nói: “Ba người chúng ta đích thật là mộ danh mà đến, muốn kiến thức Ngọc Bích thành có đại danh đỉnh đỉnh này một phen, nếu muội muội thịnh tình mời, vậy chúng ta từ chối thì bất kính!”

“Diệp huynh, không nghĩ tới chúng ta lại bị truyền tông tới bên ngoài Ngọc Bích thành. Thật đúng là một chuyện đáng mừng. Tòa thành này tuyệt đối đáng để đi!” Diệu Ngọc truyền âm với Diệp Trường Sinh.

“Bắt đầu từ vừa rồi, tiền bối hình như đối mặt Ngọc Bích thành này rất là kinh hãi, đây rốt cuộc là nơi nào?” Diệp Trường Sinh truyền âm hỏi thăm.

“Người chưa từng du lịch qua trong Man Hoang, cho nên không biết đại danh Ngọc Bích thành này!”

“Tòa thành này chính là một trong những thành trì trung lập có tiếng tăm lừng lẫy ở Phong Nguyên đại lục, không thuộc về bất cứ chủng tộc nào. Bất kể là ai cũng có thể tự do ra vào tòa thành này. Cũng chính vì vậy, trong Ngọc Bích thành này, thương nghiệp cực kỳ phồn hoa, thường thường được người ta

gọi là một trong những thương nghiệp của Phong Nguyên đại lục!”

“Ồ trong này, người thường xuyên nhìn thấy tu sĩ cường tộc đỉnh đỉnh đại lục Phong Nguyên, ta cũng có nghe Linh Hoàng đề cập qua một lần. Nói nàng năm đó du lịch qua Phong Nguyên đại lục, từng nghe từ một vị bằng hữu dị tộc nơi đó, chỉ tiếc chưa từng gặp qua!”

“Có rất nhiều tin đồn liên quan đến tòa thành này, chờ sau khi chúng ta tiến vào, ta sẽ chậm rãi hướng người nói!” Diệu Ngọc cười dài nói.

Trong lúc hai người truyền âm nói chuyện với nhau, nữ tử Thánh Nguyên Tộc kia đã thu dọn những thi thể trên mặt đất một phen, sau đó lập tức xoay đầu, vui mừng ra mặt nói:

“Ba vị đạo hữu xin mời theo tiểu muội tới đây!”

Nói xong, gã cất bước đi về phía trước, Diệu Ngọc cũng lập tức đi theo.

Diệp Trường Sinh truyền âm cho Băng Phượng, hai người cũng theo sau.

Mặc dù trước kia chưa từng nghe nói về Ngọc Bích thành, nhưng theo miêu tả của Diệu Ngọc, hẳn là một nơi không tốt.

Tới một tòa thành trung lập, tốt hơn nhiều so với việc rơi vào lãnh địa của đám dị tộc kia.

Linh giới có nhiều tộc đàn như vậy, cho tới bây giờ cũng không thiếu cái bài ngoại, rất nhiều tộc đàn đều vừa thấy dị tộc lập tức liền giết.

Tỷ như hai tộc Nhân Yêu cơ bản cứ như vậy, dị tộc cũng đừng nghĩ từ trong thành Thiên Uyên tiến vào địa bàn của hai tộc, có thể nói là bài danh tương đương rồi.

Đương nhiên, điều này kỳ thật cũng là điều bất đắc dĩ của Tiểu Tộc, nếu dị tộc ở đây không có hảo ý mà nói, rất dễ làm cho tiểu tộc gặp phiền toái không thể thu được.

Mà những đại tộc kia thì có vẻ thông dong hơn nhiều, bọn họ phần lớn thời gian đều vô cùng cởi mở, có thể tiếp nhận một ít dị tộc tiến vào thành thị lớn của bộ tộc mình sinh sống.

Bởi vì bọn họ có đủ lực lượng để đối mặt với phiền phức do đám dị tộc mang tới.

Cách ứng đối khác nhau đều phải suy tính từ thực lực của bản thân.

“Trong Ngọc Bích thành, bất luận kẻ nào cũng đều có thể hành động tự do, ngoại trừ mấy khu cấm địa trong thành không được phép tới gần, người muốn đi đâu thì đi chỗ đó!”

“Đương nhiên, trong thành nghiêm cấm tư đấu, một khi bị vệ đội phát hiện, mặc kệ là chủng tộc gì, tất cả đều sẽ bị phế bỏ tu vi. Thành vệ thực lực rất mạnh, nếu như ta nhớ không lầm, có thể gia nhập vào trong đó, tu vi thấp nhất cũng là cấp bậc Hóa Thần, cho nên dưới tình huống bình thường, sẽ không có người nào dám ở trong thành quang minh chính đại động thủ!”

“Đương nhiên, nếu như thật sự là có cái gì đó không giải được thù hận, vậy có thể ra ngoài thành giải quyết, một khi ra khỏi phạm vi Ngọc Bích thành, sẽ không có người quản người chết sống!” Diêu Ngọc giới thiệu với Diệp Trường Sinh.

“Nghe cũng không tệ, bất quá khẩu khí Ngọc Bích Thành to lớn như thế, chẳng lẽ ngay cả những đại tộc nhân đứng đầu đại lục Phong Nguyên, cũng dám tùy ý phế bỏ tu vi sao?” Diệp Trường Sinh ánh mắt lóe lên, hỏi.

“Ha ha, điều này thì không biết, chẳng qua trước kia cũng không phải là chưa từng phát sinh qua việc đại tộc tu sĩ bị phế bỏ tu vi ở chỗ này, nói về việc này, nếu người này không có quá nhiều bối cảnh, đại tộc cũng sẽ không truy cứu việc này!” Diêu Ngọc cười nói.

“Nghe như vậy, bối cảnh Ngọc Bích thành này có vẻ không đơn giản, sau lưng có chỗ dựa lớn?” Cũng hơi suy tư một chút, hỏi.

“Hẳn là như vậy đi, ta biết cũng không nhiều lắm, dù sao ta cũng chỉ là nghe giảng đạo mà thôi!”

“Nhưng nếu như Ngọc Bích thành có thể ở chỗ này đặt chân, vậy khẳng định là có chỗ dựa, không có cấp bậc tu sĩ, dùng cái này sự giàu có, sớm đã bị các tộc phụ cận tiêu diệt rồi!” Diêu Ngọc suy nghĩ một chút, nói.

Diệp Trường Sinh biết, tu sĩ đạt tới cấp bậc kia của nàng, hẳn là tu sĩ cấp Đại Thừa.

Nghĩ phía sau tòa thành này có tồn tại cấp Đại Thừa tọa trấn, nếu không tuyệt đối không thể quang minh chính đại đặt chân như vậy.

“Tình huống cụ thể, chúng ta có lẽ nên hỏi vị tu sĩ Thánh Nguyên Tộc này!” Ánh mắt Diêu Ngọc lóe lên, cười khẽ truyền âm với Diệp Trường Sinh.

Lập tức, nàng hơi tăng tốc bay đến bên cạnh nữ tử Thánh Nguyên tộc, thân nhiên cười, nói:

“Về Ngọc Bích thành, trước kia thiếp thân cũng chỉ nghe qua một ít truyền thuyết liên quan đến nó, tình huống cụ thể không rõ lắm, muội muội thân là người bản địa, nếu không chê phiền toái, không ngại kể cho chúng ta nghe các loại chuyện liên quan tới Ngọc Bích thành?”

Nữ tử Thánh Nguyên tộc nghe vậy nhẹ nhàng cười, vội vàng nói: “Tỷ tỷ cho dù không hỏi, lát nữa tiểu muội cũng sẽ nói tỉ mỉ với đám người tỷ tỷ, có cái gì không phiền toái không phiền phức, các tỷ tỷ các người đã cứu mạng ta, tiểu muội đang suy nghĩ làm sao để báo đáp đây!”

“Ngọc Bích thành này, thời gian xuất hiện ít nhất phải năm mươi vạn năm, lịch sử tương đối dài lâu, lúc trước sáng lập như thế nào, đến nay đã không thể nhìn rõ!”

“Nhưng thành này từ sau khi sáng lập, cũng đã tạo ngộ không ít kiếp nạn, lại lần lượt gắng gượng, có thể thấy được thực lực của tòa thành này tương đối hùng hậu. Hôm nay, thành này được rất nhiều tộc người gọi là Phong Nguyên đại lục đệ nhất thành!”

“Ở trong thành, bất luận chủng tộc nào cũng sẽ không bị kỳ thị, đồng thời cũng nghiêm cấm tư đấu, có thể mặc cho tu sĩ tự do lui tới!”

“Bởi vì nguyên nhân thương nghiệp phồn vinh, các tộc Phong Nguyên đại lục, rất nhiều cường giả thường xuyên xuất hiện ở đây, ngẫu nhiên trên đường gặp phải một lão quái Đại Thừa kỳ, cũng không đáng kinh ngạc chút nào!”

“Đương nhiên, cơ hội như vậy vô cùng hiếm thấy là được rồi, dù sao Đại Thừa lão quái rất ít, mấy vị đạo hữu cũng rõ ràng!” Nữ tử Thánh Nguyên tộc nói ra.

“Ngay cả Đại Thừa lão quái cũng xuất hiện ở đây. Nói như vậy, tài nguyên trong thành này vậy mà đạt đến trình độ khiến cho những người ở tầng thứ này động lòng?” Băng Phượng kinh ngạc vô cùng hỏi.

“Băng tỷ tỷ nói không sai, tòa thành lớn này nằm ở trung bộ của đại lục, lại là nơi phồn vinh thương mại, rất nhiều tài

nguyên trân quý khắp đại lục đều chảy vào thành này, hầu như mỗi ngày đều có các loại hội giao dịch cấp bậc Hóa Thần, Luyện Hu!”

“Mà mấy đại thương hào trong thành cũng sẽ cách mỗi một năm, tổ chức một hội đấu giá quy mô lớn, Hóa Thần, Luyện Hu, tu sĩ Hợp Thể kỳ đều có thể tham gia!” Nữ tử họ Thánh Nguyên cười dài nói.

“Trong thành còn có mấy chỗ linh mạch tương đối đứng đầu mở rất nhiều động phủ, bất luận kẻ nào cũng có thể thuê, bất quá phí tổn này cũng tương đối đắt đỏ!” Nàng lại bổ sung thêm một câu.

Diệu Ngọc yên lặng lắng nghe trong chốc lát, cuối cùng cũng hỏi được một câu mà nàng quan tâm nhất: “Trong tòa thành này, hẳn là có Truyền Tống Trận thông tới các nơi đứng không?”

“Không sai, Ngọc Bích thành thiết kế nhiều tòa truyền tống trận, có thể dẫn tới một ít cường tộc khắp nơi của Phong Nguyên đại lục, bất quá nhân tộc tỷ tỷ xuất thân, lại không có truyền tống trận như vậy!” Nữ tử Thánh Nguyên tộc thở dài một tiếng nói ra.

“Ha ha, Nhân tộc chúng ta chính là tiêu tộc của Phong Nguyên đại lục, làm sao có thể có truyền tống trận quy mô như thế này!” Diệu Ngọc cười cười, nói ra.

Một tiêu tộc như Nhân Yêu lương tộc, ở Phong Nguyên đại lục có một đồng lớn, Ngọc Bích thành nhất định là không có khả năng thiết trí cho bọn họ một tòa truyền tống trận.

Bất quá, nghĩ đến trong thành này hẳn là có truyền tống trận đi thông đến góc tây bắc Phong Nguyên Đại Lục, nàng ngược lại là có thể mượn đường trở lại nhân tộc.

Nghĩ đến những điều này, trong lòng Diệu Ngọc không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Quả nhiên, khi tới tòa thành này thì đã nhìn thấy được hi vọng có thể trở về.

“Bất quá giá cả truyền tống này cũng tương đối đắt đỏ, hơn nữa phải trả bằng linh thạch cực phẩm, cho nên nếu tỷ tỷ muốn mượn truyền tống trận của Ngọc Bích thành, vậy phải chuẩn bị

tốt trước! ” Nữ tử họ Ngôn cười xinh đẹp lại nhắc nhở một câu.

Diệu Ngọc nghe vậy, sắc mặt không khỏi hơi đổi, lần này nàng đi ra ngoài cũng không mang quá nhiều linh thạch.

Nhất là cực phẩm linh thạch, nàng mang càng ít.

Dường như nhìn ra sự quẫn bách của nàng, nữ tử Thánh Nguyên Tộc kia lập tức khẽ cười một tiếng, nói: “Tỷ tỷ nếu là cố ý muốn mượn dùng truyền tông trận, tiểu muội ngược lại có thể giúp đỡ một chút!”

“Dù sao vừa rồi tỷ tỷ đã giúp ta một đại ân, nếu có thể ở trên việc này báo đáp một chút, tiểu muội nhất định sẽ toàn lực ứng phó!”

“Ha ha, đa tạ ý tốt của muội muội, việc này chúng ta hay là sau này lại nói đi!” Diệu Ngọc vội vàng nói một câu.

Nữ tử Thánh Nguyên tộc khẽ cười một tiếng rồi không nói thêm gì nữa, mọi người lập tức trầm mặc, bay về phía trước.

Nhưng Diệp Trường Sinh lại cảm giác được gương mặt ai oán sau lưng nàng này đang không ngừng đánh giá mình và Băng Phượng.

Hắn không khỏi tăng nhanh tốc độ, tiến lên sóng vai cùng Diệu Ngọc.

Kết quả lại cảm giác được khuôn mặt đang sợ hãi của nàng này, một đôi tầm mắt rơi xuống trên thân mình.

Điều này làm cho Diệp Trường Sinh không khỏi có chút buồn bực, thầm nghĩ Thánh Nguyên tộc này thật đúng là mắt nhìn bốn đường, tai nghe bát phương!

Từ trong tầm mắt này, hắn có thể cảm giác được nữ tử này cũng không có ác ý, thế là cũng tùy theo.

Cũng không lâu lắm, đám người Diệp Trường Sinh đã thấy hình dáng của tòa thành Ngọc Bích kia từ xa xa.

Nơi chân trời xa xa, một con quái vật khổng lồ xuất hiện trên đường chân trời. Bóng đen mơ hồ thật lớn kia khiến ánh mắt ba người Diệp Trường Sinh đều lộ ra vẻ kinh dị.

Bay về phía trước mấy trăm dặm, bóng đen to lớn kia dần dần rõ ràng lên, một tòa hùng thành xuất hiện trước mắt mọi người, từ xa nhìn lại, phẳng phất một con man hoang cự thú nằm trên mặt đất phun nuốt nhật nguyệt.

Một cảm giác áp bách cường đại phủ vào mặt, tường thành cao tới mấy vạn trượng kia khiến đám người Diệp Trường Sinh cảm thấy mình nhỏ bé như con sâu cái kiến.

Đám mây trắng nổi lơ lửng trên lưng tường thành, sau khi tới gần hơn một chút, ba người Diệp Trường Sinh mới phát hiện, phía trước tường thành này, vậy mà toàn thân đều lóng lánh một loại hào quang sáng óng ánh, đẹp không sao tả xiết.

Thoạt nhìn, tường thành giống như là dùng một loại vật liệu ngọc màu đen chế tạo thành, đây chẳng lẽ chính là Ngọc Bích thành lai lịch?

Từ xa nhìn lại, quy mô của tòa thành này to lớn đến mức khó mà tưởng tượng nổi.

Thành trì lớn nhất mà Diệp Trường Sinh từng thấy chính là Thiên Uyên thành, nhưng ở trước mặt tòa thành lớn này, tựa hồ thúc ngựa cũng không bằng.

Cửa thành cao lớn hùng vĩ, giống như một cái miệng lớn của Man Hoang cự thú, sâu không thấy đáy, cho dù là loại chủng tộc có hình thể tương đối khổng lồ kia, cũng có thể dễ dàng thông qua cửa thành này.

Trong cổng thành, ngựa xe như nước, từng đám tu sĩ chủng tộc hình thù kỳ quái ra ra vào vào, có người lẻ loi một mình, có người kết bè kết lũ, có người đơn giản điệu thấp, mà có sân khấu lại vô cùng xa hoa.

“Grào!”

Trên đồng cỏ mênh mông, đột nhiên một tiếng long ngâm kinh thiên động địa vang lên, ngay sau đó một thân thể khổng lồ xuất hiện ở phía chân trời, trên thân thể đen kịt lóe ra ánh kim loại sáng bóng lạnh lẽo, phẳng phất như thân thể được tạo ra từ kim loại vậy.

Nương theo tiếng huyết gió kinh thiên động địa này, khí tức khổng lồ của con giao long đen kịt tràn ngập ra, khiến cho những tu sĩ đứng ở cửa thành nhao nhao kinh hoảng né tránh.

Hắc quang lóe lên, thân thể cao lớn của Giao Long biến thành một nam tử trung niên mặc đồ đen, xuất hiện ở trước cửa thành, sau khi ánh mắt đột nhiên quét qua bốn phía một lượt, thân ảnh liền biến mất trong cổng thành.

Đợi đến khi thân ảnh kia hoàn toàn biến mất không thấy gì nữa, mới có người giống như sợ hãi than nói: “Lại là Hắc Quang Tôn Giả Địa Giao Đảo!”

Diệp Trường Sinh và Diệu Ngọc liếc nhau, đều thấy được vẻ ngưng trọng trong mắt đối phương.

Khí tức con giao long vừa rồi đã đạt đến cấp bậc Hợp Thể, hơn nữa còn là tu sĩ Hợp Thể đỉnh phong.

Vừa lên đã có tu sĩ xuất hiện loại cấp độ này, Ngọc Bích thành này thật đúng là cho bọn họ một cái hạ mã uy a.

Lại tiến về phía trước thêm một khoảng, mắt thấy đoàn người càng lúc càng tiếp cận Ngọc Bích thành, đột nhiên trên bầu trời vang lên một tiếng ông minh lớn.

“Ông!”

Giống như là một loại côn trùng nào đó vỗ cánh, theo thanh âm này vang lên, một cái giống như là con ruồi, nhưng lại so với con ruồi thì lớn hơn vô số lần xuất hiện ở phía xa.

Nó vỗ hai cánh, thân hình cao lớn không kiêng kỵ chút nào trực tiếp bay tới, lóe lên rồi biến mất vào trong cửa thành.

Lại là một vị tu sĩ Hợp Thể kỳ.

“Đây là cường giả Phù Du tộc cấp Kim Từ!” Diệu Ngọc thần sắc ngưng trọng nói.

Dứt lời, trên mặt nàng và đám người Diệp Trường Sinh đều lộ ra thần sắc khó hiểu.

Nơi này, như thế nào mà tu sĩ Hợp Thể kỳ liên tiếp xuất hiện?

Cũng không đến nỗi trong tòa thành trì này, mỗi ngày đều phải ra vào một đồng lớn tu sĩ Hợp Thể kỳ chứ?

Tựa hồ nhìn ra nghi hoặc trong lòng bọn họ, nữ tử họ Ngôn nhẹ nhàng cười, nói: “Qua một năm nữa, chính là hội đấu giá trăm năm đại thương gia liên hợp tổ chức, bởi vậy những cường giả các tộc này đều chạy tới!”

“Thời gian ngắn gần đây sẽ có thật nhiều tu sĩ Hợp Thể kỳ xuất hiện. Dựa theo tình huống những năm trước, đến ngày đấu giá, ít nhất thì cũng sẽ tụ tập được ba năm trăm vị cường giả các tộc Hợp Thể kỳ!”

“Ba, năm trăm vị?”

Nghe được con số này, đám người Diệp Trường Sinh cùng Diêu Ngọc quả thực có chút lú lờ, cái này không khỏi cũng quá nhiều.

Toàn bộ tu sĩ Hợp Thể của hai tộc Nhân Yêu cộng lại cũng chỉ có hơn một trăm người!

“Đây dù sao cũng là đấu giá hội khó gặp ở Phong Nguyên đại lục, đối với các tộc mà nói đều là một lần thịnh hội, cho nên hấp dẫn rất nhiều cường giả đến!” Nữ tử họ Ngôn giải thích.

“Xem ra lần này tới đúng chỗ rồi, có lẽ thành thị quy mô như vậy không thiếu các loại tài nguyên cần thiết cho tu hành!” Diệp Trường Sinh thầm nghĩ.

Diêu Ngọc trong mắt cũng mơ hồ mang theo vẻ hưng phấn.

Nàng cũng không vội mượn Truyền Tống Trận của thành này rời đi, ít nhất phải đợi đến một năm sau mới được mở mang kiến thức đấu giá hội, sau đó mới lo lắng đến chuyện rời đi.

Cơ hội có thể tới những nơi như thế này cũng không nhiều, cả đời chỉ có một lần này, nàng sao có thể không quý trọng chứ?

Tại kia Địa Giao Đảo Tôn Giả cùng Tu tộc Kim Cương cường giả cũng lần lượt vào thành, bọn người Diệp Trường Sinh cũng theo dòng người tiến nhập vào trong đó.

Lọt vào tầm mắt là từng con đường rộng rãi thẳng tắp, hai bên đường là đủ loại cung điện, lầu các, nhìn kỹ, những cửa hàng này đều là các loại cửa hàng.

Từng bóng người qua lại trong đó, tướng mạo bọn họ đủ kiểu đủ kiểu dáng, Diệp Trường Sinh không thấy một tộc đàn quen thuộc nào, đại đa số chủng tộc hẳn không nhận ra thân phận.

Trong đó có rải rác mấy vị, đều là tộc nhân đại tộc có thể đếm được trên đầu ngón tay của Phong Nguyên đại lục, ví dụ Giáp Đồn tộc, Cự Thủ tộc.

Thực lực những người này đều rất mạnh mẽ, trên cơ bản tất cả đều là cấp độ Hóa Thần, Luyện Hư.

Nghĩ kỹ lại, Diệp Trường Sinh cũng hiểu được, người thực lực yếu hơn, chỉ sợ là không có năng lực chạy tới nơi này du lịch.

Dưới sự dẫn dắt của nữ tử họ Ngôn, ba người Diệp Trường Sinh đi tới một tòa lầu các khá trang trí và khí phái trong thành.

Đây là một cửa hàng khổng lồ, sau khi tiến vào trong đó, các loại bàn ngọc, trên giá bảo quang lấp lánh, khiến người ta không kịp nhìn theo.

Nhìn lại, đồ vật kém nhất trong giới bán ở đây, cũng đều là cổ bảo các loại, nói cách khác, thấp nhất để tiến vào trong cửa hàng này đều là Kết Đan kỳ.

Tầng một có diện tích chừng vạn trượng, rộng lớn vô cùng, trong đó đại lượng Kết Đan, tu sĩ Nguyên Anh đang xuyên toa, xem xét các loại bí tịch, đan dược, hỏi thăm giá cả các loại cổ bảo, tài liệu.

Vừa thấy nữ tử họ Ngôn đi vào, lập tức có một lão bộc da xanh nâu, nhìn không ra là chủng tộc gì vội vàng tiến lên đón, cung kính nói: “Thiếu chủ, người đã về!”

“Ân, lần này cuối cùng hữu kinh vô hiểm trở về, phụ thân ta ở chỗ này sao?” Nữ tử họ Ngôn cảm khái một tiếng nói.

“Lão chủ nhân hân ở trên chiêu đãi khách quý!” Lão bộc vội vàng trả lời.

“A, khách quý? Là vị nào?” Nữ tử họ Ngôn dường như cảm thấy hứng thú, hỏi.

“Là Nguyên Liệt đạo hữu!” Vị lão bộc kia trả lời một câu, đồng thời ánh mắt lặng yên nhìn ba người đứng sau lưng nữ tử họ Ngôn, trong lòng âm thầm phỏng đoán thân phận ba người này.

Có thể được Thiếu Đông gia tự mình dẫn vào, xem ra ba người này cũng không bình thường!

“Nguyên liệt?”

Nghe thấy cái tên này, nữ tử họ Ngôn nhú nhú mày, không hỏi gì nữa.

Nàng lúng túng nói: “Người ở đây tiếp đón khách nhân đi, ta mang ba vị khách quý này gặp phụ thân một chút!”

Nói xong, đầu xoay chuyển, quay về phía ba người Diệp Trường Sinh cười cười, nhẹ giọng nói: “Mời ba vị đạo hữu theo ta lên đây!”

Ba người Diệp Trường Sinh gật gật đầu, theo nàng đi lên bậc thang, bước lên lầu.

Sau lưng, lão bộc trong lòng không ngớt, thầm nghĩ thiếu chủ rất ít khi kết giao bằng hữu, lần này lại mang theo ba vị khách quý đến, quả thực không tầm thường.

Cũng không biết ba người này có thân phận gì, chủng tộc của bọn họ một chút cũng không nhìn ra a!

Đi theo nữ tử họ Ngôn đi tới lầu hai, đám người Diệp Trường Sinh thấy nơi này diện tích so với phía dưới nhỏ hơn không ít, nhưng quy mô vẫn rất lớn.

Trên bàn ngọc có bày rất nhiều cổ bảo giá trị cao, giống như chế linh bảo, thậm chí đã xuất hiện không ít linh bảo.

Đan dược, tài liệu luyện khí, không cái nào không phải là vật hàng đầu.

Ánh mắt Diệp Trường Sinh đảo qua, dừng lại trên một cái bàn ngọc.

Nơi đó có đặt một khối ngọc thạch màu tím lớn cỡ đầu người.

Khối tử ngọc này hẳn rất quen thuộc, chính là Cửu Thiên Tử Ngọc, lúc trước tại Nhân giới, hẳn vì muốn lấy được thứ này, nó đã bị phế rất nhiều.

Không nghĩ tới ở nơi này lại có thể đặt một mảnh lớn như vậy.

Hơn mười tu sĩ cấp bậc Hóa Thân, Luyện Hư ở nơi này quan sát các loại hàng hóa, một ít thị nữ thương hành đi theo phía sau bọn họ cẩn thận giảng giải.

Sau khi đến nơi này, Diệp Trường Sinh và Băng Phượng, Diệu Ngọc các nàng đều có chút không thể đi lại nữa, bởi vì trong những thứ xuất hiện ở đây, có rất nhiều thứ đều vô cùng hữu dụng đối với bọn họ.

Thấy một màn này, nữ tử họ Ngôn cười nhẹ, nói: “Ba vị đạo hữu xin mời theo tiểu muội lên lầu ba đi, nếu các ngươi muốn cái gì, về sau có thể lại đến xem một chút!”

Ba người Diệp Trường Sinh nghe vậy, nhìn nhau cười một tiếng, lập tức theo nữ tử họ Ngôn tiếp tục đi lên lầu.

Nơi này yên tĩnh hơn nhiều, trên cơ bản không thấy ai khác, chỉ có một ít thị nữ dung mạo xinh đẹp lặng yên không một tiếng động xuyên thẳng qua hành lang.

Nữ tử họ Ngôn mang theo ba người Diệp Trường Sinh đi tới trước một gian phòng lóe ra hào quang màu vàng, cũng không gõ cửa, trực tiếp đẩy vào.

“Ba vị đạo hữu, mời vào!” Nữ tử họ Ngôn khéo léo cười nói.

Trong gian phòng cổ hương, hai bóng người ngồi đối diện nhau trên một cái bàn cổ xưa, một người trong đó thoạt nhìn cực kỳ tương tự với nhân tộc, chỉ là khi hắn quay đầu lại, đám người Diệp Trường Sinh lại thấy được một mảnh trắng bạc trong mắt đối phương.

Đối phương khẽ nhíu mày, dường như bởi vì cuộc nói chuyện mà bị cắt ngang nên cảm thấy không vui.

Diệp Trường Sinh nhìn thoáng qua khí tức trên người nam tử Luyện Hư trung kỳ này, sau đó lập tức chuyển dời ánh mắt lên trên một bóng người khác.

Đạo thân ảnh này, hiển nhiên cùng nữ tử họ Ngôn là cùng một chủng tộc, bất quá thân thể so với nữ tử họ Ngôn to lớn hơn rất nhiều, trên đầu to lớn, bốn tám gương mặt thần sắc khác nhau.

Khi nhìn thấy nữ tử họ Ngôn, vẻ không vui vì đàm thoại bị cắt ngang mà hắn lập tức biến mất, hắn ha ha cười, một gương mặt vui mừng quay về phía bốn người đi vào.

Ánh mắt Diệp Trường Sinh quét qua người gã, sắc mặt không khỏi hơi đổi.

Khí tức trên thân người này không lồ đến cực điểm, sâu không lường được, hiển nhiên là một vị tồn tại Hợp Thể kỳ.

“Đồ con ngoan, cuối cùng ngươi cũng trở về rồi, sao muộn hơn thời gian dự định nhiều như vậy?” Vị nam tử Thánh

Nguyên tộc này mở miệng phát ra thanh âm ù ù, trong giọng nói tràn đầy ân cần hỏi han.

“Hừ, còn không phải là do ngươi không thăm dò kỹ sao, trong hồ nước ngoài thành kia, chẳng biết từ lúc nào đã chạy tới một bầy rắn cấp Hóa Thần, vây mấy người chúng ta ở bên trong, những người còn lại đều đã chết. Nếu không có mấy vị đạo hữu này tương trợ, nữ nhi cũng không về được!” Nữ tử họ Ngôn dùng ngữ khí oán giận nói.

“Cái gì?!”

Vừa nghe nói như thế, nam tử Thánh Nguyên Tộc lập tức “Vù” một cái đứng lên, toàn thân bộc phát ra một cỗ khí tức khổng lồ, hai con ngươi chỉ một thoáng trở nên vô cùng khiếp người.

Cái đầu kia của hắn nhanh chóng chuyển động, trong chớp mắt, một gương mặt nổi giận xuất hiện ở trước mặt mọi người, không khỏi khiến cho đám người Diệp Trường Sinh cảm thấy một luồng áp lực phi thường khổng lồ.

“Phụ thân, người đang làm gì vậy? Mấy vị này là khách quý đã cứu con gái!” Nữ tử họ Ngôn cảm nhận được trong cơ thể phụ thân bộc phát ra khí tức khổng lồ, liền vội vàng dậm chân nhắc nhở.

Nghe y nói vậy, nam tử Thánh Nguyên tộc liền tranh thủ thu liễm khí cơ đang bộc phát, đầu xoay chuyển một cái, lập tức thay đổi thành vẻ mặt hòa nhã, trong mắt mang theo vẻ cảm kích, nói với ba người Diệp Trường Sinh:

“Ba vị đạo hữu xin thứ lỗi, vừa rồi Ngôn mạo quá mức kích động, không có chiếu cố đến ba vị, đa tạ ba vị đạo hữu xuất thủ tương trợ tiểu nữ!”

Trong con ngươi màu vàng nhạt của người này, thần sắc lập tức trở nên hòa hoãn, trong ánh mắt nhìn về phía ba người Diệp Trường Sinh cũng mang theo vài phần thân thiết thân thiết.

Nhìn thấy nữ nhi của mình không có chuyện gì, tâm tình kích động của hắn ta bình phục lại.

Diệu Ngọc đánh giá đối phương vài lần, bỗng nhiên cười nói: “Ngôn tiên bối quá khách khí, có phụ thân như tiên bối ở đây,

chắc hẳn cho dù ba người chúng ta không ra tay, Ngôn muội muội cuối cùng cũng sẽ không xảy ra chuyện!”

“Ha ha, mặc dù Ngôn mỗ lưu lại một ít hậu thủ trên người tiểu nữ, nhưng trên đời này tóm lại có một số việc ngoài ý muốn, ta cũng không thể nào chiếu cố chu đáo được! “

“Bất kể thế nào, ba vị đạo hữu có thể xuất thủ tương trợ, Ngôn mỗ đã vô cùng cảm kích rồi, mời ba vị ngồi!”

Vị tu sĩ Hợp Thể kỳ này, trước mặt một đám tiểu tu sĩ như Diệp Trường Sinh, biểu hiện cực kỳ hòa ái, một chút cao giai tu sĩ cũng không có.

Cũng không biết là bởi vì ba người cứu con gái của hắn, hay là bởi vì hắn là người làm ăn, cho tới nay đều như vậy.

Vị nam tử Thánh Nguyên này chỉ tay xuống mặt đất, bên cạnh bàn xuất hiện bốn cái bồ đoàn, đám người Diệp Trường Sinh lục tục ngồi lên.

Chứng kiến tất cả mọi người đều ngồi xuống, vị tu sĩ Hợp Thể này trong thanh âm tràn đầy nghi hoặc nói: “Ngoài thành thường xuyên có cao giai tu sĩ đi ngang qua, làm sao đột nhiên chạy tới một đám xà thú cấp Hóa Thần?”

Lúc này, nam tử áo trắng hai mắt đột nhiên nói: “Hơn phân nửa là từ trong Lạc Nguyệt sơn mạch chạy ra!”

“Gần đây trong dãy núi này luôn có các loại hung thú chạy ra, xem ra là ở trung tâm lại có biến động sắp bắt đầu rồi, làm cho một ít hung thú không thể không di chuyển ra bên ngoài!”

Diệp Trường Sinh nghe vậy trong lòng hơi động, vị nữ tử Thánh Nguyên tộc Thánh tộc ở Lạc Nguyệt sơn mạch vừa mới giảng thuật cho bọn hắn.

Đây là một dãy núi không lồ vô biên, đám người Diệp Trường Sinh vừa bị truyền tống đến đây, những dãy núi thấp bé nhìn thấy liên miên không dứt, chính là khu vực ngoại vi của dãy Lạc Nguyệt sơn mạch này.

Ngọc Bích thành cũng được xây dựng bên ngoài dãy núi này. Lúc trước người xây thành lựa chọn xây dựng thành trì tại đây, có lẽ có vài phần nguyên nhân là từ trong dãy núi này có các loại tài nguyên phong phú.

“Lạc Nguyệt sơn mạch sao? Cũng có khả năng, chỉ là...” Ánh mắt phụ thân nữ tử họ Ngôn lộ ra vẻ do dự, thấp giọng thì thào vài câu.

“Ta nói làm sao đột nhiên xuất hiện nhiều hung thú như vậy, trong Lạc Nguyệt sơn mạch kia rất nhiều cao giai yêu thú linh trí đều có chút thấp kém, nếu phát sinh phát sinh phát sinh biến động gì, về sau liền phiền toái!” Nữ tử họ Ngôn thở dài một tiếng, nhẹ nhàng nói ra.

“Ngoan lắm, mau nói cho cha biết người đã gặp phải chuyện gì!” Nam tử Thánh Nguyên Tộc ngẩng đầu lên, ân cần hỏi han.

Nữ tử họ Ngôn nhẹ nhàng hừ một tiếng, tựa hồ đối với cha nàng dường như có chút ý kiến, nhưng vẫn giảng giải kỹ càng: “Nữ nhi cùng vài tên hộ vệ đi ngang qua, căn bản không có nghĩ tới trong hồ kia sẽ có...”

Sau một phen nói, nam tử Thánh Nguyên tộc kia nghe được trên mặt biển ảo không thôi, một hồi sợ hãi, một hồi nổi giận, một hồi buồn bã không thôi, khi nghe được đám người Diệp Trường Sinh xuất hiện dễ dàng đuổi bầy rắn kia đi, lại vui vẻ ra mặt.

Đợi đến khi giảng xong, nam tử Thánh Nguyên tộc cảm khái một hồi, sau đó lại lần nữa bày tỏ lòng biết ơn với ba người Diệp Trường Sinh, hơn nữa còn nói sau này nhất định sẽ cho bọn họ thù lao phong phú.

Sau khi thờ ơ lạnh nhạt một hồi, tên nam tử Luyện Hư trung kỳ hai mắt bạc trắng đột nhiên nói: “Ngôn huynh, sự kiện lúc trước ta đề cập đến người rút cuộc tính toán thế nào?”

Nam tử Thánh Nguyên nghe vậy, suy nghĩ một chút, lập tức nói ra: “Nguyên huynh, bên ta sợ là không rút được nhân thủ đến, ta chỉ có thể cung cấp cho người một chút trợ giúp, còn lại các người tự mình nghĩ cách đi!”

Nam tử họ Nguyên nghe vậy trầm mặc một hồi, lập tức đứng dậy, lúng túng nói: “Đã như vậy, ta đành phải nghĩ biện pháp khác vậy, cáo từ trước!”

Nói xong, hần thi lễ với nam tử Thánh Nguyên tộc một cái, ánh mắt quét qua ba người Diệp Trường Sinh một chút, sau đó

liền rời khỏi phòng này.

Chứng kiến nam tử Thánh Nguyên Tộc này là một tu sĩ Hợp Thể Kỳ, vậy mà ngang hàng với người này, trong mắt ba người Diệp Trường Sinh đều lộ ra vẻ khác thường.

Nam tử Thánh Nguyên tộc đứng dậy đưa tiền nam tử hai mắt bạc trắng kia, nữ nhi của hắn ngồi ở bên cạnh đám người Diệp Trường Sinh, cười duyên nói:

“Vi đạo hữu Nguyên Liệt đạo hữu xuất thân từ Thiên Kỵ tộc, đừng nhìn hắn một thân tu vi Luyện Hư trung kỳ, trên thực tế thực lực của hắn không kém gì những cường giả Luyện Hư đỉnh phong kia, bởi vậy mà cha ta cũng có chút coi trọng hắn!”

“Thiên Kỵ tộc?!”

Đám người Diệp Trường Sinh nghe được cái tên này, trong mắt lập tức lộ ra vẻ kinh ngạc, tộc này cũng không bình thường!

Thiên Kỵ tộc là chủng tộc tiếng tăm lừng lẫy trên đại lục Phong Nguyên, tuy số lượng tộc nhân không nhiều, nhưng mỗi người đều có thiên phú kinh người, thực lực cường đại.

Tốc độ tu hành của bọn họ vượt xa chủng tộc bình thường, thậm chí có thể nói là vi phạm lẽ thường.

Thông thường mà nói, chủng tộc tu hành có tốc độ nhanh, sau khi tu luyện, thực lực bình thường sẽ không đặc biệt mạnh, rất ít xuất hiện loại cường giả cấp bậc đỉnh cao này.

Tỷ như Nhân tộc chính là một ví dụ, Nhân tộc tu luyện tốc độ, tại Phong Nguyên đại lục các tộc cũng coi như là một loại nhanh, nhưng nhân tộc lại chỉ có một thực lực Đại Thừa bình thường.

Mà sau khi trưởng thành, chủng tộc có thực lực đặc biệt mạnh, tốc độ trưởng thành lại đặc biệt chậm, điển hình nhất chính là các loại sinh vật như Chân Linh.

Nhưng Thiên Kỵ tộc lại là ngoại lệ, tu luyện vừa nhanh, thực lực lại mạnh, sức chiến đấu vượt xa cùng cấp.

Bộ tộc này nếu không phải ở phương diện sinh con thì số lượng tộc nhân rất thưa thớt, nói không chừng có thể biến thành siêu cấp đại tộc.

Tuy nhiên ngay cả như vậy, hiện tại Thiên Độc tộc cũng được xưng là một trong bốn đại bí tộc của Phong Nguyên đại lục. Trong tộc có một trong mười đại cường giả của Phong Nguyên đại lục là Đại Thừa lão quái.

Tuy rằng không có Huyền Thiên Chi Bảo, cũng chưa cung phụng Chân Linh, nhưng cho dù là đối đầu với tộc lớn như Phù Du tộc, cũng không sợ chút nào.

Nhìn thân sắc kinh ngạc của ba người, nữ tử họ Ngôn nhẹ nhàng cười, nói: “Xem ra ba vị đạo hữu cũng đều đã nghe qua uy danh của tộc Thiên Ky, liền không cần tiểu muội giới thiệu nhiều nữa!”

“Vị Nguyên Liệt đạo hữu này, đã sắp tu thành tạo hóa đại danh đỉnh đỉnh của Thiên Ky tộc, cặp mắt màu trắng bạc kia chính là dấu hiệu!”

“Một khi tu luyện thành công loại Tạo Hóa Chi Thân này, thực lực của hắn còn tăng vọt đấy!” Nữ tử họ Ngôn cười yếu ớt nói.

Ba người Diệp Trường Sinh nghe xong sắc mặt khác nhau, không biết trong lòng nghĩ cái gì.

Lúc này, cánh cửa vừa mở ra, phụ thân nữ tử họ Ngôn đã trở về.

Hắn cười ha ha ngồi đối diện ba người Diệp Trường Sinh, ánh mắt đánh giá mọi người vài lần, cuối cùng rơi vào trên thân Diệu Ngọc có tu vi cao nhất.

“Vừa rồi có khách nhân khác ở đây, ngược lại không thể hướng ba vị đạo hữu nói lời cảm tạ, vừa rồi nghe tiểu nữ nói, ba vị đạo hữu là đến từ Nhân tộc, a... Vị đạo hữu này là bản thể ngược lại là hiếm thấy, lại là một con Băng Phượng!” Người này ngập ngừng nói, lời của hắn không khỏi làm cho Băng Phượng biến sắc.

Ánh mắt màu vàng nhạt quét qua thân thể mọi người một lượt, liền nhìn thấu bản thể. Thân thể của những Di tộc này, quả thật là một đám đều sâu không lường được a.

“Ha ha, đạo hữu không cần kinh ngạc, Thánh Nguyên tộc chúng ta có thiên phú đặc biệt về phương diện cảm giác khí cơ, ta không chỉ có thể cảm giác được bản thể của người, còn có thể nhìn ra vị đạo hữu và pháp lực bên cạnh người đều vượt

xa cùng giai!” Nam tử Thánh Nguyên tộc lại nhìn về phía Diệp Trường Sinh nói.

“Quả nhiên là kỳ quái, trước đây ta cũng từng tiếp xúc với một ít tu sĩ nhân tộc, nhưng trong nhân tộc các ngươi, tựa hồ rất ít có tu sĩ có thực lực vượt xa cùng giai, xem ra đạo hữu có thể từ lãnh địa nhân tộc lang bạt đến bên này, tuyệt không phải hạng người bình thường!”

Con ngươi màu vàng của nam tử Thánh Nguyên tộc rơi vào trên người Diệp Trường Sinh, nói ra những lời như vậy.

Diệp Trường Sinh nghe vậy bỗng nhiên cười một tiếng, lắc đầu nói: “Tiền bối nói đùa, Phong Nguyên đại lục có vô số chủng tộc cường đại, tu sĩ Hóa Thần nhiều không kể xiết, chút thực lực này của vãn bối sao có thể xưng là vượt xa cùng cấp?”

Hắn lắc đầu liên tục, ra vẻ thực lực của mình không đáng giá nhắc tới.

Tên nam tử Thánh Nguyên tộc kia nghe vậy lại cười ha hả, không bình luận.

Mà bên cạnh, nữ nhi của nàng lại nhẹ nhàng nở nụ cười, nói: “Diệp huynh vẫn là không nên khiêm tốn, thực lực của người như thế nào, tiểu muội đều nhìn thấy trong mắt!”

“Thánh Nguyên Tộc chúng ta tuy rằng tộc nhân thừa thốt, nhưng sau khi tu luyện, cũng là người phổ biến thực lực, tiểu muội trong cùng cấp bậc, tự hỏi cũng coi như là cao thủ!”

“Nhưng so với lời của Diệp huynh thì không tính là gì, tiểu muội thậm chí cảm giác được, nếu như cùng Diệp huynh đối đầu mà nói, ngay cả ba chiêu cũng không tiếp nổi đây!”

“Có thể thấy được, Diệp huynh trong cùng thế hệ ở Phong Nguyên đại lục, tuyệt đối được coi là cao thủ!” Nữ tử họ Ngôn cười xinh đẹp nói.

Diệp Trường Sinh nghe vậy lập tức lắc đầu như trống bỏi: “Chút thực lực ấy của ta không đáng nhắc tới, Ngôn tiên tử quá coi trọng ta rồi!”

“Ha ha, Diệp đạo hữu thật ra cũng giống mấy vị đạo hữu Nhân tộc mà Ngôn mỗ gặp trước đó, đều thích khiêm tốn!” Phụ thân nữ tử họ Ngôn vừa cười vừa nói.

Lập tức, hắn một lần nữa đem ánh mắt di chuyển trở lại trên người Diệu Ngọc, trong ánh mắt kim sắc, lộ ra một tia nghi hoặc.

Ánh mắt hắn đảo qua, không ngừng đánh giá, mà trên mặt Diệu Ngọc lại mang theo vẻ tươi cười bậc, không chút hoang

mang.

“Quái lạ, mặc dù khí tức trên thân đạo hữu là Nhân tộc, nhưng Ngôn mỗ luôn cảm thấy có chút quỷ dị, phỏng phất không đúng chỗ nào, nhưng lại nhìn không ra!” Hắc nhìn chăm chú một lát, nhúu mày nói ra.

Diệu Ngọc nghe rồi cười: “Có thể vẫn bồi tu luyện một loại công pháp nào đó đã đưa đến kết quả như vậy, vẫn bồi đích xác là nhân tộc, cũng không có vấn đề gì!”

Nghe nói như vậy, vẻ nghi hoặc trong mắt nam tử Thánh Nguyên tộc cũng không có tản đi, hiển nhiên là đáng vẻ không tin.

Nhưng đối mặt với mấy vị khách quý cứu con gái này, hắc hiển nhiên cũng không có đi cẩn thận nghiên cứu thân phận đối phương, điem đến mới thôi.

Cười cười, hắc nói: “Ba vị đạo hữu nếu có việc gì cần Ngôn mỗ hỗ trợ, xin cứ nói, chỉ cần Ngôn mỗ có thể làm được, nhất định tận lực đi làm!”

“Sự tình vẫn bồi muốn, lúc trước đã nói qua với Ngôn muội muội, vẫn bồi muốn mượn Truyền Tống Trận của Ngọc Bích thành truyền tống đến cương vực phụ cận Nhân tộc, kính xin tiền bồi trợ giúp một chút!” Diệu Ngọc không chút khách khí nói.

“Truyền tống về Nhân tộc sao? Ngọc Bích thành đích xác có truyền tống trận thông đến các nơi Phong Nguyên đại lục, bắt quá nổi thăng Nhân tộc lại không có, đạo hữu nếu muốn trở về, chỉ có thể lựa chọn loại truyền tống trận định hướng đến góc tây bắc đại lục, sau đó tự mình bay về!” Nam tử Thánh Nguyên tộc nói ra.

“Điều này không thành vấn đề!” Diệu Ngọc lập tức nói.

Nam tử Thánh Nguyên khẽ gật đầu: “Bình thường mà nói, định hướng đến địa phương truyền tống, mặc dù là địa phương mà Ngọc Bích thành đã lựa chọn trước đó, không thuộc về bất kỳ bộ tộc nào!”

“Nhưng thời điểm bên Ngọc Bích thành khảo sát địa điểm truyền tống đã là không biết bao nhiêu năm trước rồi, cho nên hiện tại nơi đó rốt cuộc có dạng gì, không ai có thể biết được!”

“Tốt nhất đạo hữu nên chuẩn bị tâm lý thật tốt, vạn nhất sau khi truyền tống đi, rơi vào địa phương cực kỳ nguy hiểm, thì cũng không phải là không có khả năng!”

Diệu Ngọc nghe nói như thế, bình tĩnh nhẹ gật đầu, hiển nhiên đã sớm chuẩn bị tâm lý.

“Đã như vậy, danh ngạch truyền tống trận này, liền do Long Dương thương hội chúng ta tranh thủ giúp đạo hữu lấy được!”
Nam tử Thánh Nguyên tộc rất quyết đoán đáp ứng.

Loại Truyền Tống Trận này có thể truyền tống nửa đại lục tiêu phí khổng lồ không nhỏ, một tu sĩ Luyện Hư chuyển bán toàn bộ thân gia cũng không nhất định có thể gom góp đủ.

Long Dương thương hội vì Diệu Ngọc dốc hết sức gánh vác tất cả phí tổn, coi như là báo đáp tình cảm xuất thủ cứu giúp của nàng.

Sau khi thương lượng xong với Diệu Ngọc, nam tử Thánh Nguyên Tộc lại chuyển hướng ánh mắt về phía Băng Phượng, nói ra: “Đạo hữu bản thể là Băng Phượng, mà ở đây vừa vặn có thứ cực kỳ trọng yếu đối với những sinh linh cầm loại các ngươi, vậy dùng cái này để báo đáp đi!”

Nói xong, hắn lấy ra một tấm da thú màu xanh nhạt, đặt lên bàn, đẩy tới trước mặt Băng Phượng.

Trên tấm da thú kia, có vô số chữ nhỏ lít nha lít nhít khắc ở phía trên, thoạt nhìn giống như là một bộ công pháp.

Băng Phượng mặt mang vẻ kinh ngạc đem da thú cầm lên, cẩn thận nhìn chăm chăm một hồi.

Đột nhiên, trên mặt nàng lộ ra vẻ chấn động, hoảng sợ nói: “Đây là Luyện Huyết Quyết?”

“Đúng vậy, chính là Luyện Huyết Quyết, là trong lúc vô tình thu mua nó từ ngàn năm trước của bản thương hội, một mực bảo tồn nơi này của ta.”

“Luyện Huyết Quyết chỉ có tác dụng với các sinh linh chủng cầm các ngươi, đối với Thánh Nguyên Tộc chúng ta vô dụng, ta lại không nỡ tùy tiện bán đi, vì vậy liền bảo tồn lại!”

“Hôm nay nếu như vừa vặn gặp được đạo hữu, mà ngươi lại có ân với tiểu nữ, ta liền tặng cho ngươi!” Phụ thân nữ tử họ

Ngôn ngấp ngừng nói.

Bằng Phượng kinh hỉ vạn phần cảm lấy da thú màu xanh, vội vàng nói: “Đa tạ tiền bối!”

“Không cần khách khí, đây là thứ người nên được!”

Phụ thân của nữ tử họ Ngôn nói, ánh mắt cuối cùng nhìn về phía Diệp Trường Sinh.

Hôm nay ba người xuất hiện ở đây, mỗi một người đều có thể khiến hắc ta lau mắt mà nhìn.

Mặc dù Diệu Ngọc là tu sĩ Luyện Hư, nhưng trên người lại mang theo một loại khí tức thần bí, làm cho hắc cũng nhìn không thấu, hắc luôn cảm giác đối phương có chút cổ quái.

Bằng Phượng bản thể là thiên địa linh thú, phi thường tiếp cận huyết mạch Thiên Phượng, chỉ cần không chết yếu, tương lai tất nhiên có thể trở thành cường giả một đời.

Vì vậy, hắc xuất phát từ bản tính thương nhân, đưa bộ công pháp kia ra ngoài, cũng coi như là lấy lòng, đầu tư trước tiên, giúp đỡ mấy người bằng hữu của con gái mình cho tương lai.

Còn Diệp Trường Sinh này lại khiến hắc cảm thấy hứng thú nhất.

Rõ ràng tu vi chỉ là Hóa Thần trung kỳ, nhưng pháp lực và thần thức trong cơ thể lại không lồ làm cho người ta kinh hãi. Bằng ánh mắt của hắc, nếu trong tay người này có linh bảo tương đối tốt, sợ là có năng lực vượt qua đại cảnh giới đối địch.

Ở Phong Nguyên đại lục, quả thực là một chuyện cực kỳ hiếm thấy.

Vượt qua tiểu cảnh giới, cũng không phải là một chuyện đặc biệt gian nan, trong các tộc, có không ít có thể làm được điểm này.

Nhưng vượt qua đại cảnh giới, loại chuyện này hắc mới nghe lần đầu.

Ít nhất, trước kia hắc chưa từng nghe nói đến hương án nào như vậy.

Dưới cái nhìn của hắn, trừ phi là Chân Linh non, nếu không gần như không ai có thể làm được điểm này.

“Đây cũng là một đối tượng đáng giá để đầu tư, nói đi nói lại, dường như tu sĩ Nhân tộc có thể đi vào trong tòa thành này, đều là những người đáng được lôi kéo một phen!” Nam tử Thánh Nguyên tộc thầm nghĩ như vậy trong lòng.

Chẳng qua suy nghĩ một chút cũng đúng, Nhân tộc cách thành này xa xôi như vậy, tu sĩ Nhân tộc có thể chạy đến đây, không biết đã trải qua bao nhiêu gian nguy.

Những kẻ có thể sống sót trong nguy hiểm trùng trùng này khẳng định là có kết giao gì đó.

Tu vi càng thấp tức là tiềm lực của đối phương càng cao.

“Diệp huynh có gì muốn, cứ việc nói ra!” Nam tử Thánh Nguyên tộc hướng về phía Diệp Trường Sinh cười thiện ý, nói.

Hắn mở cửa hàng trong Ngọc Bích thành, vốn là một ý niệm kết thiện duyên rộng rãi, cho dù là đối mặt với nhiều người có tu vi thấp hơn hắn như vậy, cũng có thể cười ha hả trao đổi thân thiết.

Mặc dù Diệp Trường Sinh chỉ là một tu sĩ Hóa Thần, hắn vẫn có thể xưng hô hòa khí “Diệp huynh” một câu.

Đương nhiên, hắn có thể xưng hô như vậy, nhưng Diệp Trường Sinh không thể tùy tiện làm rối loạn bối phận của tu tiên giới, nếu không như vậy có vẻ không biết tốt xấu.

“Nếu tiên bối đã nói như vậy, vậy hẳn bối cũng không khách khí nữa, tiên bối có từng nghe nói qua Tử Thần Thạch, loại tài liệu này chưa?” Diệp Trường Sinh cười cười, hỏi.

Trận bàn Bắc Đẩu Dẫn Linh trận mà Diệu Ngọc cho hắn khai phá cũng cần một dạng tài liệu có thể dẫn dắt lực lượng tinh thần, trước đó Diệu Ngọc đã chuẩn bị cho hắn ba khối Tụ Linh Tinh.

Nhưng công hiệu của thứ này kém xa Tử Thần Thạch, mà Diệu Ngọc cũng từng nói, tìm khắp Nhân tộc chỉ sợ không tìm thấy một khối.

Hơn nữa, nếu Diệp Trường Sinh muốn luyện lại pháp bảo bản mệnh, cũng cần Tử Thần Thạch, cho nên hắn đối với loại tài

liệu này cũng có chút đề ý.

Vừa nghe hắn nói ra cái tên này, cha nữ tử họ Ngôn lập tức nhướn mày, chậm rãi nói: “Thì ra Diệp huynh là muốn Tử Thần Thạch!”

“Lần này phiền toái rồi, Tử Thần Thạch cũng là tài liệu luyện khí đỉnh cấp, với quy mô thương hiệu của chúng ta cũng chưa từng tìm thấy!”

Nghe nói như vậy, trong mắt Diệp Trường Sinh hiện lên vẻ thất vọng, nếu như không cách nào có được Tử Thần Thạch, vậy xem ra hắn chỉ có thể đổi thành điều kiện khác.

Cũng may, gần đây hắn có rất nhiều thứ muốn tìm kiếm, cũng không sợ nói không ra điều kiện thích hợp.

Đang lúc hắn nghĩ nên đổi điều kiện gì, chợt nghe phụ thân của nữ tử họ Ngôn nói thêm:

“Bất quá ba năm sau tại đấu giá hội tại Ngọc Bích thành, có lẽ sẽ xuất hiện loại đỉnh cấp tài liệu này, nếu quả thật xuất hiện, bản thương hội nhất định sẽ toàn lực giúp Diệp đạo hữu giành được!”

“Vậy xin đa tạ tiên bối!” Diệp Trường Sinh vội vàng nói.

Nam tử Thánh Nguyên cười ha hả gật đầu.

Linh thạch đối với hắn mà nói cũng chẳng có bao nhiêu giá trị, nếu như có thể tiêu xài một ít linh thạch để giao hảo với một cường giả tương lai thì sẽ có thể kiếm được rất nhiều lời.

Đầu tư như vậy trong những năm qua, hắn đã làm rất nhiều lần.

Vị tu sĩ Luyện Hư của Thiên Độc tộc trước đó cũng là một trong những người từng bị hắn đầu tư.

“Tốt rồi, sự tình hai vị đạo hữu sau này bản thương hội sẽ toàn lực đi làm. Đúng rồi, Diệp Ngọc đạo hữu truyền tông về Nhân tộc thời gian hắn là ba năm sau a?” Phụ thân nữ tử họ Ngôn đứng lên hỏi.

“Không sai, vẫn bối không muốn bỏ qua đấu giá hội lần này, cho nên chỉ có thể chờ ba năm sau mới xuất phát!” Diệp Ngọc đáp.

“Vậy là tốt rồi, vậy ba vị cứ ở trong thành đợi ba năm, chờ đầu giá hội đi, nếu không chê thì có thể ở lại Long Dương thương hội chúng ta!” Phụ thân họ Ngôn cười ha hả nói.

Ngay sau đó, hắn lại nhìn thoáng qua ba người, rồi nói: “Mấy người các ngươi trước tiên nói chuyện với nhau đi, Ngôn mỗ còn có chuyện khác, không quấy rầy nữa!”

Nói xong, liền đi ra ngoài, trong phòng đã không còn vị tu sĩ Hợp Thể kỳ nào nữa, bầu không khí nhất thời trở nên nhẹ nhõm hơn một chút.

Nữ tử họ Ngôn khẽ cười một tiếng, nói: “Tiếp theo xin đề tiểu muội giới thiệu qua về Ngọc Bích thành cho ba vị đạo hữu!”

.....

Mấy ngày sau, ba người Diệp Trường Sinh từ trong lầu các xa hoa của Long Dương thương hội đi ra.

Đương nhiên bọn họ không thật sự giống như lời hai cha con Thánh Nguyên tộc kia nói, ở lại thương hội.

Mặc dù đôi phương có thể sẽ không để ý, nhưng bọn họ cũng có chút bất tiện.

Ba người Diệp Trường Sinh bay tới đâu đó trong thành, bay qua nửa tòa thành trì, trước mặt xuất hiện một màn sáng màu trắng.

Bên trong màn sáng bao phủ một mảng kiến trúc lớn.

Lầu các, miếu thờ, cung điện, tháp cao vân vân, thậm chí còn có một ngọn núi, trên ngọn núi mở ra một số lượng lớn sơn động.

Đây là ” Cư dân khu của Ngọc Bích thành”, bên trong có đủ loại nhà nào cũng cho người ngoài thuê, bất kể là muốn ở những kiến trúc thế nào thì nơi này hầu như đều có.

Nghe nói thời điểm xây thành, vài vị đại thần thông sáng lập ra tòa thành lớn này thi triển thủ đoạn thần quỷ khó lường, cứng rắn đem mấy linh mạch cực phẩm ngoại giới câu giữ lấy, an trí ở trong thành này.

Bởi vậy, Ngọc Bích thành trở nên linh khí cực kỳ cường thịnh, ở trên Phong Nguyên đại lục, đều được coi là thánh địa tu

luyện.

Khu cư trú này được bao quanh bởi một cấm chế cư trú liên toạ lạc trên một linh mạch cực phẩm ở đó.

Mấy nơi trong thành có thể cho người ở lâu dài, cung cấp cho người tu luyện linh địa, bất kỳ người nào tu vi, chỉ cần người bỏ ra được linh thạch, đều có thể thuê một tòa động phủ ở nơi này.

Thời gian thuê được tính theo trăm năm, giá cả cũng đắt quá mức, cho dù là nơi ở bên ngoài nhất, mỗi một trăm năm cũng phải một viên cực phẩm linh thạch.

Từ khi Diệp Trường Sinh hiểu rõ tình huống của Ngọc Bích thành này, liền sinh ra ý nghĩ ở lại đây một thời gian dài.

Tài nguyên trong tòa thành này rất phong phú, hơn nữa buôn bán còn cực độ phồn hoa, lượng lưu thông các loại vật tư cực lớn.

Đây là nơi thích hợp nhất để hắn chờ đợi. Ở nơi này, hắn chỉ cần hơi dụng tâm ngụy trang một phen, giao dịch vài thứ, sẽ không thiếu linh thạch sử dụng.

Với quy mô giao dịch nơi này, hắn mặc dù mỗi lần ra tay số lượng lớn tài nguyên, cũng không thu hút chút nào sự chú ý của người khác.

Mà đồng thời, nơi này cũng tuyệt đối không thiếu các loại đan dược cần thiết cho hắn tu hành.

Ít nhất trước khi giai đoạn Hợp Thể, các loại đan dược tinh tiến pháp lực cũng không thiếu một chút nào.

Đã như vậy, đợi ở chỗ này hiển nhiên là lựa chọn ưu tú nhất của hắn, hắn có thể ở mãi đến khi tòa thành này mất đi giá trị mới có thể.

Mà Băng Phượng cũng có ý định giống như vậy.

Nàng mới từ trong tay vị tu sĩ Thánh Nguyên tộc kia lấy được một môn công pháp thích hợp cho phi cầm linh thú tinh luyện huyết mạch, mà trong tay Diệp Trường Sinh cũng có Thiên Phượng chân huyết cho nàng sử dụng.

Như thế xem ra, chỉ cần nàng an tâm tiềm tu, tu vi có thể tăng trưởng.

Nếu vậy thì không cần phải ra ngoài lang bạt nữa.

Còn ở chỗ này thật là thuận tiện.

Chỉ có Diệu Ngọc muốn trở về Nhân tộc.

Kỳ thật, sau khi hiểu rõ chỗ tốt của thành này, trong lòng Diệu Ngọc vô cùng động lòng, nếu có thể, nàng nguyện ý ở trong thành thị như vậy.

Bên phía Nhân tộc, các loại tài nguyên chung quy là quá ít.

Nhưng nàng phải trở về một chuyến.

Chỉ có thể ở chỗ này được ba năm.

Ba năm thời gian, Diệu Ngọc tất nhiên không cần đi thuê một tòa động phủ, thời kỳ thuê động phủ ở đây đều là dựa theo trăm năm tính toán.

Vì vậy, ba người liền quyết định, để Diệp Trường Sinh thuê một tòa động phủ trước, ba người đều ở trong đó, chờ đợi hội đấu giá ba năm sau.

Đi dọc theo màn sáng kia, ba người Diệp Trường Sinh bay đến trước một gian đình nhỏ, thấy được một đám người đang vây quanh một khối địa đồ, phía trên có chỉ trở trở.

Nơi đây chính là địa phương đã thuê động phủ, trên một tấm địa đồ, mấy vạn tòa động phủ phiên bản hơi co lại xuất hiện ở trên đó.

Tấm bản đồ này tựa hồ là một loại pháp khí luyện chế có chút tinh diệu, chỉ cần điểm một chút quang điểm trên bản đồ kia, thần thức sẽ bị kéo vào trong điểm sáng kia, sau đó giống như là thân lâm kỳ cảnh, nhìn thấy quang điểm đại diện cho tướng mạo chính thức tòa động phủ kia.

Nếu như muốn thuê ở, có thể trực tiếp giao linh thạch ra trước tấm địa đồ này, sau đó liền có thể không chế được cấm chế pháp khí động phủ, toàn bộ hành trình không có bất kỳ người nào của Ngọc Bích thành xuất hiện.

Diệp Trường Sinh nhìn một hồi, sau đó chọn một tòa động phủ, giao ba khối linh thạch cực phẩm, thuê lại ba trăm năm.

Sau đó, một khối lệnh bài từ trong pháp khí địa đồ bay ra, rơi vào trong tay hắn.

“Đi thôi, chúng ta đi xem xem linh mạch cực phẩm nơi này ra sao!” Diệp Trường Sinh vừa cười vừa nói.

Ba người bay về phía màn sáng màu trắng kia, sau khi đi tới trước màn sáng, Diệp Trường Sinh thôi động pháp lực tấm lệnh bài kia, lập tức một đạo hào quang từ trên lệnh bài bay ra, bao cả ba người bọn họ lại.

Ba người đi về phía màn sáng kia, không hề bị ngăn cản gì, trực tiếp tiến vào khu cư trú này.

Theo chỉ dẫn của lệnh bài, ba người bay tới trước một tòa viện.

Nói là tiểu viện, kỳ thật nơi này như là một cung điện, mấy chục tòa cung điện to nhỏ nhỏ, công năng chia làm rất nhiều loại.

Sau khi dùng lệnh bài mở ra cấm chế liền tiến vào bên trong, một cỗ linh khí nồng đậm đến cực điểm đập vào mặt.

Diệu Ngọc có chút kinh ngạc nói: “Không ngờ linh khí nơi này lại nồng đậm như thế, quả nhiên là danh bất hư truyền.

Một tòa động phủ bình thường đã sắp so sánh với một ít nơi tu luyện đứng đầu của Nhân tộc rồi!”

Băng Phượng cũng có chút kinh ngạc: “Linh khí nơi này, có thể so với chỗ ở của các trưởng lão Thiên Uyên Thành!”

“Ngươi đã từng gặp trưởng lão của thành Thiên Uyên?” Diệp Trường Sinh tò mò hỏi.

Băng Phượng gật gật đầu, nói: “Sau khi đi Thiên Uyên Thành, từng gặp mặt một vị trong đó, bất quá cũng gặp một lần, nhưng lúc ấy đối phương động phủ linh khí nồng đậm, ta cũng có thể cảm nhận được!”

“Ha ha, xem ra chúng ta đã sớm hưởng thụ đãi ngộ của tu sĩ Hợp Thể kỳ hai tộc Nhân Yêu rồi!” Diệp Trường Sinh nhẹ giọng cười một tiếng, nói ra.

“Vây thiếp thân ngược lại dính lấy ánh sáng của Diệp huynh!” Diệp Ngọc nhẹ nhàng cười một tiếng, ánh mắt lưu chuyển nói.

“Có gì mà không có thơm lây chứ, động phủ lớn như vậy lại trống không. Tiễn bồi muốn ở bao lâu thì ở, ta không có ý kiến!” Trên mặt Diệp Trường Sinh mang theo ý cười nói.

Diệp Ngọc nghe vậy trên mặt lộ ra vẻ tiếc nuối: “Thật là có chút đáng tiếc, thật vất vả mới có thể đến Ngọc Bích thành một chuyến, nhưng ta phải nhanh chóng rời đi, thật sự là một điều tiếc nuối!”

Diệp Trường Sinh rất tán thành gật đầu, từ nơi này trở về Nhân tộc, chỉ cần mượn truyền tống trận là có thể rút ngắn khoảng chín thành lộ trình.

Nhưng muốn từ Nhân tộc đến đây, vậy thì thật sự quá khó khăn.

Có lẽ cũng chỉ có vị tu sĩ Đại Thừa kia của Nhân tộc mới có thể hoàn toàn không tổn thương chút lông tóc xuyên qua những hiểm địa nào đó, đến nơi này, tu sĩ Nhân tộc khác cũng phải chịu nguy hiểm nhất định.

Cho nên, đối với Diệp Ngọc mà nói, có lẽ cả đời này nàng sẽ có cơ hội đến Ngọc Bích thành.

“Chúng ta ở lại đây trước đã, chuyện sau này từ từ tính toán đi!” Diệp Trường Sinh đột nhiên nói.

Hai nàng đều gật đầu, thế là tiếp theo các nàng phân biệt tìm một gian phòng, đi vào ở.

Mấy ngày sau, ba người lại tập trung lại một chỗ, rời khỏi khu cư trú này, đi vào trong thành.

Đi vào một đường phố, hai bên đều là các loại cửa hàng rậm rạp chằng chịt, phong cách khác nhau, bên trong đặt các loại tài nguyên tu hành chủng tộc khác nhau.

Mục đích ba người tới nơi này, tự nhiên là vì mua sắm một số thứ mà mình cần.

Các loại đồ vật trong tòa thành này nhiều vô số kể, nói không chừng đã ở trong cửa hàng nào đó phát hiện mình trước kia mình khổ sở tìm kiếm, nhưng lại không tìm được đồ vật nào.

Cơ hội tốt như vậy đương nhiên không thể bỏ qua.

“Mở cửa hàng ở đây tựa hồ là một lựa chọn không tồi, chỉ tiếc đại bộ phận thời gian của ta đều phải dùng để tu hành, không lo được cái này!”

“Với tài nguyên trên tay ta, mở cửa hàng sợ là có thể kiếm được không ít linh thạch, Băng Phượng thì...thôi, ta cũng không nỡ để nàng làm loại chuyện này, hay là để sau này quyết định khác đi!” Diệp Trường Sinh nhìn cửa hàng đầy đường, trầm nghĩ.

Ba người liếc mắt nhìn nhau, đi về phía con phố.

.....

Trong thời gian ba năm kế tiếp, Diệp Trường Sinh một mực dùng dịch Chân Thiềm tu hành, thứ này không hổ là linh dịch dành cho tu sĩ Hóa Thần hậu kỳ tăng tiến pháp lực, bên trong ẩn chứa linh lực khổng lồ.

Diệp Trường Sinh dùng không ít, pháp lực trực tiếp dày thêm không ít.

Số lượng linh thạch trên người hắn, mấy năm qua cũng phát sinh không ít biến hóa.

Vốn lúc còn ở trong Thiên Uyên Thành, trên người hắn đã có hai trăm chín ngàn vạn linh thạch.

Sau này vì đột phá Hóa Thần trung kỳ, hắn đã hao tổn hơn phân nửa, nhưng muốn giết chết vị tu sĩ Luyện Hư của Lang tộc, Hắc Phượng tộc, Mộc Tộc mấy vị tu sĩ luyện hư cùng với Xa lão yêu và các tu sĩ Hóa Thần kỳ, trên người hắn liền nhiều thêm mấy trăm ngàn linh thạch.

Khi đến Ngọc Bích thành, trên người Diệp Trường Sinh còn có bốn trăm triệu linh thạch, nhưng ở trong Ngọc Bích thành, lại có không ít tiền vào và ra tiền.

Mua sắm các loại vật liệu dị tộc, thuê động phủ tốn không ít, đồng thời hắn cũng ra tay số lượng lớn vật liệu, kiếm được không ít linh thạch.

Tính toán một lượt, đại khái đều bị triệt tiêu, tổng linh thạch trên tay Diệp Trường Sinh hiện tại là bốn trăm triệu.

Nhưng Diệp Trường Sinh dùng Chân Thiềm dịch chỉ trong ba năm tu luyện, liền trực tiếp tiêu hao hết một ngàn vạn linh thạch.

Hơn nữa, hắn còn muốn phục chế một ít Thiên Phượng Chi Huyết cho Băng Phượng tu luyện, cái này cũng hao tổn không ít linh thạch, điều này không khỏi làm cho Diệp Trường Sinh chắt lưỡi, dựa theo tiêu hao tu luyện của hắn, bốn ức linh thạch căn bản không đủ dùng.

Dù sao, trong thiên hạ này cũng không có ai có thể giống như hắn, mỗi ngày xa xỉ dùng dịch Chân Thiềm để tu hành.

Hóa Thần tu sĩ bình thường, cả đời có thể dùng một bình dịch Chân Thiềm, giảm bớt hơn trăm năm khổ công, cũng xem như là tu hành tương đối xa xỉ.

Mà phương thức phục dụng như Diệp Trường Sinh, truyền đi dọa người khác.

Đối với Diệp Trường Sinh mà nói, linh khí nơi ở có nồng đậm hay không cũng không có ý nghĩa gì, dù sao hắn cũng không dựa vào việc hút linh khí để tu hành.

Chỉ cần hơi có chút linh khí, với hắn mà nói đã đủ rồi, toàn bộ quá trình tu hành của hắn đều nhờ uống thuốc.

“Trong tòa thành này, ta phải ôm mấy tỷ linh thạch mới có thể bỏ qua!” Diệp Trường Sinh trong lòng thầm nghĩ.

Hắn bây giờ, một mặt tu hành cần linh thạch, một mặt khác, muốn phục chế những thứ khác cũng cần linh thạch.

Lông chim Tuyền Cơ còn chưa phục chế, Thông Thiên linh bảo trước đó phân tích tồn tại Minh Quang cổ kính cũng không phục chế, thánh linh đan cũng cần phục chế.

Mấy thứ này, mặc dù không có thử, nhưng Diệp Trường Sinh không cần nghĩ cũng biết, khẳng định phải hao phí một lượng lớn linh thạch.

Còn có quy mô Phệ Kim Trùng cũng có thể mở rộng ra, cái này cũng cần không ít linh thạch.

Đối với Diệp Trường Sinh mà nói, muốn hoàn thành những điều này, ít nhất cũng cần khoảng một tỷ linh thạch.

Vì vậy, hắn đã chuẩn bị kỹ càng, ở trong Ngọc Bích thành này hảo hảo thao tác một phen.

Thời gian ba năm thoáng cái đã trôi qua, đến ngày tổ chức hội đấu giá, ba người Diệp Trường Sinh đều từ nơi tu luyện đi ra, nhìn nhau cười một tiếng, rời khỏi động phủ, hướng địa phương tổ chức hội đấu giá bay tới.

Hơn một canh giờ sau, bọn họ đã đi tới một con đường rộng lớn lạ thường, hai bên đường phố này có rất nhiều tu sĩ đang đi tới bên này.

Đấu giá hội tại Ngọc Bích thành, tu vi thấp nhất muốn tham gia cũng là Hóa Thần Kỳ, tu sĩ Hợp Thể kỳ đều sẽ xuất hiện vài trăm.

Có người nói, đôi khi thậm chí tồn tại cấp Đại Thừa đều xuất hiện ở đây.

Ba người Diệp Trường Sinh theo dòng người đi tới phía trước, dần dần đi tới cuối con đường này, trước mắt xuất hiện một tòa đại điện.

Đại điện cao ước chừng hơn trăm trượng, dài rộng gần nghìn trượng, bốn phía đứng sừng sững từng đám đông tu sĩ mặc áo giáp dạ dày, tu vi thấp nhất đều là Luyện Hư kỳ, thậm chí đại sảnh còn có một vị tu sĩ Hợp Thể kỳ mặc giáp dạ dày màu tím trần thủ.

Đây là vệ đội thành Ngọc Bích, thực lực cường đại, đủ để cho mấy tộc quần chung quanh đều kiêng kị vô cùng.

Dưới sự trấn thủ của một vị tu sĩ Hợp Thể kỳ, xung quanh không có ai dám làm càn, tất cả đều thành thành thật thật đi về phía cửa đại điện.

“Chúng ta cũng đi thôi, đầu giá hội sắp bắt đầu rồi!” Diệp Trường Sinh nhìn thoáng qua đám người chung quanh, nhẹ giọng nói.

Ba người đi vào đại điện, trong tòa đại điện này ngoại trừ ba cánh cửa thì chẳng có thứ gì khác.

Sau lưng ba cánh cửa là ba lối đi, mỗi lối đi đều có mấy vị cường giả vệ vệ thành Ngọc Bích đứng chờ sẵn. Từng tu sĩ tiến vào nơi đây dưới sự uy hiếp của bọn họ, thành thành thật thật tiến vào trong đường hầm.

Bên trái có một thông đạo, đi vào đều là các tu sĩ Hóa Thân, bên phải một cái thông đạo, tiến vào đều là các tu sĩ Luyện Hư.

Về phần thông đạo ở giữa lạnh lùng trong trẻo, không có mấy người ở đó.

Không nghi ngờ chút nào, đây là chuẩn bị cho tu sĩ Hợp Thể Kỳ trở lên.

Sau khi ba người Diệp Trường Sinh tiến vào nơi này, nhìn thoáng qua, lại đồng loạt bước vào lối đi ở giữa.

“Đứng lại, nơi đây không phải là nơi các ngươi có thể đi qua, không có tu vi Hợp Thể Kỳ...”

Một vị tu sĩ vệ sĩ Ngọc Bích thành cấp Luyện Hư thấy ba người Diệp Trường Sinh đi tới, lập tức hét to một tiếng, thần sắc trở nên bất thiện.

Nhưng mà, khi Diệp Ngọc lấy ra một khối ngọc bội bỗng nhoáng lên một cái, sắc mặt người này lập tức biến đổi, lời nói trong miệng im bật lại.

“Nguyên lai là khách quý của thương hội Ngọc Bích thành, các ngươi đi vào đi!” Người nọ tiếp nhận ngọc bội, cẩn thận nhìn thoáng qua, sau đó nhường đường ra.

Thứ này, tự nhiên chính là Long Dương thương hội đưa cho bọn họ.

Đấu giá hội Ngọc Bích thành là do rất nhiều thương gia lớn trong thành liên hợp tổ chức, Long Dương thương hội cũng là một trong số đó, tự nhiên là có năng lực an bài cho bọn họ một vị trí khách quý.

Sau khi tiến vào trong thông đạo, đám người Diệp Trường Sinh đi một hồi, tới trước cửa đá lóe lên, khảm ngọc bội lên một lỗ thủng trên cửa đá.

Sau một khắc, hào quang lóe lên, ba người bọn họ đều bị truyền tống ra ngoài.

Ánh sáng trắng hiện lên, Diệp Trường Sinh lập tức phát hiện ba người bọn họ đi tới một căn phòng, bốn phía gian phòng đều là vách tường, phía trước là một tấm rèm.

Xuyên qua tấm rèm này, có thể thấy rõ ràng tình cảnh phía dưới.

Đây là một không gian rộng lớn, cũng không biết rộng đến bao nhiêu. Giá phòng của bọn Diệp Trường Sinh đang lơ lửng giữa không trung.

Phóng mắt nhìn, chung quanh tất cả một mảng lớn phòng ốc giống nhau, lít nha lít nhít, dựa theo tin tức nghe được trước đó, phòng khách quý loại này có hơn một ngàn gian.

Tất cả đều là vì tu sĩ Hợp Thể kỳ trở lên, cùng với sự chuẩn bị cho khách quý của thương hội như bọn Diệp Trường Sinh.

Dưới những phòng khách quý này là một mảnh đất trống lớn, chính giữa đất trống, một tòa đài cao đột ngột từ mặt đất mọc lên.

Hiển nhiên, nơi đó là đài đấu giá, mà ở bốn phía đài đấu giá, từng vòng từng vòng, không biết đặt bao nhiêu chỗ ngồi.

Nghe nói, hội trường đấu giá này có khoảng mười vạn người có thể dung nạp.

Hiện tại, trên ghế ngồi đã ngồi lên không ít người, tất cả bọn họ đều lĩnh một kiện pháp khí, che đậy dung mạo cùng hình thể lại.

Trên cái ghế thấp nhất phía dưới đều là tu sĩ Hóa Thần, mà ở giữa không trung còn có từng vòng chỗ ngồi, phía trên là cường giả cấp Luyện Hư.

Ở phía trên bọn họ, lại là người trong phòng khách quý.

trật tự sâm nghiêm, cấp bậc rõ ràng, đây là tu tiên giới.

“Chúng ta ngược lại là nha đầu bám theo ánh sáng, có thể ngồi ở chỗ này, nếu không ngồi xuống phía dưới, dù là pháp khí có che đầy dung mạo, cũng có thân phận bị nhìn thấu nguy hiểm!” Diêu Ngọc nhìn thoáng qua phía dưới, nói.

“Đấu giá thân phận của mình là tốt nhất, đợi ở chỗ này, trừ phi là tu sĩ cấp bậc Đại Thừa nhòm ngó chúng ta, nếu không thân phận của chúng ta có lẽ sẽ không bại lộ ra ngoài!” Diệp Trường Sinh nói.

Mặc dù tại Ngọc Bích thành là hội đấu giá, tương đối an toàn, nhưng bọn họ cũng theo thói quen mà trở nên cảnh giác một phen.

Dù sao, ở nơi đất khách quê người này, lấy tu vi những người bọn họ, thật đúng là không tính là gì, nếu như có tồn tại Hợp Thể Kỳ muốn nhắm vào bọn họ mà nói, bọn họ một chút biện pháp cũng không có.

Ba người nói chuyện với nhau ước chừng khoảng một hai canh giờ, trong lúc này liên tục không ngừng có người tiến vào trong hội trường.

P phía dưới có nhiều chỗ ngồi như vậy, cũng dần dần ngồi đầy, ước chừng một phen, lần này người tham gia đấu giá hội, như thế nào đều có bảy tám vạn tu sĩ.

Mà những người này, còn đều là những tồn tại từ Hóa Thần trở lên.

Có thể thấy được trong tòa Ngọc Bích Thành này, rốt cuộc tụ tập bao nhiêu cao thủ các tộc.

“Keeng! keeng keeng...”

Liên tiếp chín tiếng chuông du dương thanh thúy, trên đài cao trung tâm đấu giá hội, một tòa pháp trận màu trắng hiển hiện.

Hào quang lóe lên, một bóng người từ đó truyền tống ra, đây là một lão giả tóc trắng xóa, mặt đầy hồng quang.

Sau khi người này xuất hiện, tiếng nói chuyện ông ông trong phòng đấu giá lập tức ngừng lại, trở nên lặng ngắt như tờ.

Người chủ trì đấu giá là một vị Hợp Thể đỉnh phong.

Hắn ta tươi cười chấp tay thăm hỏi bốn phía, sau đó đứng ở một cái bàn trên đài cao.

“Lần này đấu giá hội tại Ngọc Bích thành, do lão phu chủ trì, lão phu là trưởng lão Ngọc Bích Thành, Hỏa Vân Tử, nghĩ đến có không ít đạo hữu nhận ra lão phu.”

“Lần đấu giá hội này lấy ra đồ vật, tin rằng tuyệt sẽ không để cho mọi người thất vọng, so với hội đấu giá lần trước không kém chút nào, thậm chí còn hơn một bậc!”

“Lão phu có thể tiết lộ trước cho chư vị đạo hữu một chút tin tức, lần bán đấu giá này sẽ có linh bảo leo lên Hỗn Độn Vạn Linh Bảng, có thánh vật chống lại thiên kiếp, có đan dược giúp tu vi Hợp Thể kỳ tinh tiến, thậm chí có...”

“Hắc hắc, trước mắt cho lão phu giữ kín chuyện này, các vị đạo hữu sẽ biết nhanh thôi!”

“Hiện tại ta tuyên bố, đấu giá hội lần này, sẽ bắt đầu!”

Giọng nói của Hỏa Vân Tử không lớn, nhưng trong sân nhà lớn như vậy, tất cả mọi người đều nghe rất rõ ràng.

Trong lúc nhất thời, cảm giác chờ mong của mọi người tràn đầy, ánh mắt ai nấy đều sáng rực nhìn chăm chăm vào hắn, chờ đợi vật phẩm đầu giá kế tiếp.

Hỏa Vân Tử thấy bầu không khí không sai biệt lắm thì cười hắc hắc, hai tay lập tức vỗ một cái, Truyền Tống trận trên đài cao lập loè ánh sáng.

Mười hộp ngọc được trực tiếp truyền tống tới, tay áo Hỏa Vân Tử vung lên, tất cả hộp ngọc đều bay tới mặt bàn trước người hắn.

Cầm lấy một cái trong đó, hắn nhìn bốn phía chung quanh, cười ha ha nói: “Vẫn là quy củ cũ, bắt đầu đấu giá từ các loại đan dược!”

“Đầu tiên đấu giá chính là một lọ đan dược Cực Dạ đan phụ trợ đột phá bình cảnh Luyện Hư. Giá khởi điểm một ngàn vạn linh thạch, mỗi lần tăng giá không được thấp hơn một trăm vạn linh thạch!”

Vừa dứt lời, lập tức vang lên một mảnh thanh âm báo giá.

“Một ngàn năm trăm vạn linh thạch!”

Người này vừa mở miệng đã nâng giá lên một đoạn lớn, dọa một nhóm người lui ra.

Nhưng hiển nhiên, nơi đây số lượng tu sĩ Hóa Thần hậu kỳ rất nhiều, số lượng người giàu có không ít, lập tức có người không cam lòng yếu thế, nâng giá lên.

“Một ngàn sáu trăm vạn!”

.....

Cũng không lâu lắm, Diệp Trường Sinh đã nhìn bình đan dược này bị người ta dùng hai ngàn năm trăm vạn để lấy đi.

Hắn không khỏi cảm khái, thân gia của tu sĩ Hóa Thần trong Ngọc Bích thành này quả thật phong phú hơn nhiều so với

đám người của Thiên Uyên Thành.

Hóa Thần Hậu Kỳ của Thiên Uyên Thành, có thể xuất ra hơn hai ngàn vạn linh thạch cũng không có mấy người.

Đối với loại đan dược này, Diệp Trường Sinh cũng có chút hứng thú, mặc dù trên người hắn có Hắc Viêm đan, nhưng đột phá bình cảnh chỉ sợ ít sẽ không ngại nhiều.

Nhưng hắn cũng không vội, bởi vì trên loại đấu giá hội này, đan dược có thể phụ trợ đột phá bình cảnh Luyện Hư khẳng định không phải là ít.

Quả nhiên, kế tiếp, ông lão Hỏa Vân Tử kia lại liên tiếp lấy ra vài bình đan dược, đều có liên quan đến tu luyện.

Có lẽ là đan dược tinh thông pháp lực, hoặc là đan dược tinh tiến pháp lực của tu sĩ Luyện Hư hậu kỳ.

Trong đó, mấy bình đan dược có thể tinh tiến pháp lực của tu sĩ Luyện Hư, trực tiếp bán ra sáu bảy ngàn vạn linh thạch.

Diệp Trường Sinh đợi một lúc, lại xuất hiện một loại đan dược phụ trợ đột phá cảnh giới Luyện Hư.

Lúc này, hắn cũng tham gia đấu giá.

“Một ngàn tám trăm vạn!”

“Hai ngàn vạn!”

.....

Cuối cùng, bình đan dược này được hắn dùng hai nghìn ba trăm vạn.

Sau đó không lâu, Diệp Trường Sinh lại ra tay, đem một loại đan dược phụ trợ đột phá Hóa Thần hậu kỳ vỗ xuống, loại đan dược này hắn tiêu hết chín trăm vạn linh thạch.

Sau khi đạt được hai loại đan dược này, Diệp Trường Sinh tạm thời bất động, thờ ơ lạnh nhạt quan sát buổi đấu giá tiến hành.

Dần dần, một lọ đan dược có thể phụ trợ đột phá bình cảnh Luyện Hư trung hậu kỳ được cầm lên, những đan dược này xuất hiện, đẩy đấu giá hội lên một cao trào nhỏ.

Một lọ đan dược đột phá bình cảnh, giá cả trực tiếp tăng vọt lên hơn ức linh thạch.

Những luyện hư tu sĩ này, quả thực là bại gia bại sản tại đấu giá những linh dược này, nghĩ đến trước khi bọn họ tới, đã đem rất nhiều thứ trên người đổi thành linh thạch.

Đối với những đan dược này, tuy Diệp Trường Sinh cũng động tâm, nhưng lại không có ra tay cạnh tranh.

Trong một đoạn thời gian dài kế tiếp, hắn cũng không cần đến loại đan dược này, mà đấu giá hội này trăm năm sẽ cử hành một lần, cho nên căn bản không cần cấp bách.

Không cần tiêu phí linh thạch ở chỗ như thế này.

Hai người Băng Phượng cùng Diệu Ngọc đồng dạng cũng thờ ơ, trên người Băng Phượng căn bản không có bao nhiêu linh thạch, mà Diệu Ngọc tựa hồ đối với mấy cái này không có hứng thú.

Thời gian trôi qua từng phút từng giây, vật phẩm đấu giá của đan dược dần dần đi tới hồi kết thúc, đến cuối cùng cũng không xuất hiện đan dược có liên quan đến Hợp Thể kỳ, xem ra thứ đồ vật này đều sẽ được đặt ở khâu áp trục cuối cùng rồi.

“Tốt rồi, đấu giá đan dược kết thúc một thời gian, tiếp theo sẽ bắt đầu đấu giá các loại tài liệu!” Hỏa Vân Tử mặt mày hớn hớn nói.

Vật phẩm vừa lấy ra không có một chút tác dụng nào, điều này làm cho lão trong lòng cực kỳ vui sướng.

“Đầu tiên là lấy ra một tài liệu tuyệt đối khiến chư vị kinh hỉ!” Hỏa Vân Tử mặt đầy hồng quang, cười ha hả, từ trong hộp trước mặt lấy ra một cái bình ngọc.

Hắn hơi xốc nắp bình lên một chút, mọi người tại đây liền nghe được một trận thanh âm như sấm rền vang lên.

“Ầm ầm ầm!”

Phảng phất lôi kiếp giáng lâm, điều này làm cho tất cả các tu sĩ chịu đủ đau khổ lôi kiếp ở đây đều biến sắc, trong lòng còn dư thừa.

Nhưng trong tiếng sấm sét này, mọi người lại nghe được một tiếng sư tử hống khổng lồ, đình tai nhức óc.

Vừa nghe thấy tiếng sư tử hồng này, lập tức có người như ý thức được cái gì, trên mặt lộ ra sợ hãi lẫn vui mừng, kinh hô: “Đây chẳng lẽ là...”

“Chẳng lẽ là Hoàng Kim Lôi Sư?”

“Trong tiếng sấm sét xen lẫn sư tử hồng, không sai rồi, nhất định là Hoàng Kim Lôi sư!”

.....

Tùng đạo thanh âm tràn ngập kinh hỉ từ bốn phương tám hướng truyền đến, thậm chí có thanh âm xuất phát từ trong từng gian phòng khách quý trên bầu trời kia.

Ngay cả Diệu Ngọc sau khi nghe thấy âm thanh này, cũng lập tức nhin không được mà đứng thẳng lưng lên, ánh mắt sáng quắc nhìn xuống phía dưới.

“Ha ha, xem ra chư vị đạo hữu cũng đều đã nhận ra, lão phu cũng không thừa nước đục thả câu nữa!”

“Đúng vậy, trong bình này đích xác là thứ có quan hệ với Hoàng Kim Lôi Sư!”

“Tên tuổi Hoàng Kim Lôi Sư, mặc dù phần lớn chư vị đều xuất thân từ Phong Nguyên Đại Lục, nhưng chắc hẳn đã nghe nói qua!”

“Loại cổ thú này, được coi là một trong tam đại thánh thú của Lôi Minh đại lục, sau khi trưởng thành có thể so với cấp bậc Đại Thừa, mà vừa sinh ra đã có năng lực thao túng lôi điện!” Hỏa Vân Tử cười ha hả đem Hoàng Kim Lôi Sư giới thiệu với mọi người một phen.

Lúc này, đã có người vô cùng vội vàng hỏi: “Chẳng lẽ bên trong bình này chính là cốt tủy của Hoàng Kim Lôi Sư hay sao?”

Người hỏi những lời này hiển nhiên là một vị lão quái Hợp Thể, trong thanh âm mang theo một loại uy áp bề ngỗ. Hắn mở miệng, nhất thời những người cấp Hóa Thần luyện hư trong hội đấu giá không dám mở miệng.

Nhưng Hỏa Vân Tử chủ trì đấu giá lại coi như không thấy khí thế này của hắn, cười ha hả nói: “Đạo hữu nói đùa rồi, nếu

đúng là cốt tủy của Hoàng Kim Lôi Sư thì cho thẳng vào trong cấp bậc áp trực, cũng không lấy ra ngay bây giờ đâu!”

“Cốt tủy Hoàng Kim Lôi Sư rất đặc biệt sao?” Trong phòng khách quý, Băng Phượng có chút không hiểu hỏi.

Đây là lần đầu tiên nàng nghe nói đến loại sinh vật này, là một trong tam đại thánh thú của Lôi Minh Đại Lục, nghe qua có chút dọa người.

Chắc hẳn thực lực của Hoàng Kim Lôi Sư này so với Chân Linh chân chính cũng không kém bao nhiêu.

Dù sao, thực lực của Lôi Minh đại lục kia mạnh hơn xa Phong Nguyên đại lục, trên một đại lục này có thể được tôn làm ba Thánh thú lớn, thực lực của loại sinh vật này không cần nghĩ cũng biết.

Diệp Trường Sinh nghe vậy trong lòng hơi động, hẳn biết tên tuổi Hoàng Kim Lôi Sư này, đang muốn giải thích một phen.

Lúc này, lại nghe Diệu Ngọc mở miệng, trong giọng nói mang theo một tia kích động, nói ra: “Đúng như người chủ trì đấu giá kia nói, Hoàng Kim Lôi Sư trời sinh có năng lực thao túng lôi điện!”

“Cũng chính bởi vậy, dùng cốt tủy của hắn có thể luyện chế ra một loại Lôi Tủy Đan, sau khi phục dụng loại đan dược này, có thể làm cho thân thể người sở hữu năng lực ngăn cản lôi kích nhất định!”

“Có chút giống với Hàn tủy mà Yêu tộc các ngươi theo đuổi, bất quá Lôi Tủy Đan cao cấp hơn nhiều so với Hàn tủy, Lôi Tủy Đan đối với cấp bậc tu sĩ Hợp Thể cũng có tác dụng lớn!”

“Loại đồ vật hữu dụng đối với độ kiếp này, ngươi nghĩ xem phải quý giá cỡ nào!”

Diệp Trường Sinh cũng nói: “Nếu như trong bình kia thật sự là cốt tủy của Hoàng Kim Lôi sư, vậy tu sĩ Đại Thừa đến cũng phải động lòng!”

“Mặc dù luyện chế Lôi Tủy Đan rất khó, xác xuất thành công cực thấp, nhưng chung quy tu sĩ Đại Thừa vẫn có biện pháp giải quyết vấn đề này!”

Băng Phượng vừa nghe lời này, trên mặt lộ ra vẻ sợ hãi, lúc này nàng mới chính thức hiểu rõ các phòng khách quý còn lại, bọn tu sĩ Hợp Thể kỳ vừa rồi vì sao kích động như vậy.

Nhưng hề là đồ vật hữu dụng đối với độ kiếp, không ai có thể bình tĩnh đối đãi.

Nghe được những lời Diệp Trường Sinh nói, trên mặt Diêu Ngọc lộ ra vẻ kinh ngạc, hỏi: “Ngay cả điều này mà người cũng biết, trong Nhân tộc người làm sao tiếp xúc được những chuyện này?”

“Ha ha, ta chỉ thích đọc sách mà thôi, ngẫu nhiên đọc được mấy quyển sách cổ này!” Diệp Trường Sinh đột nhiên nói.

Diêu Ngọc bán tín bán nghi liếc hắn một cái, cũng không hỏi thêm nữa.

Dưới cái nhìn của nàng, trên người Diệp Trường Sinh vẫn luôn có một ít thứ thần bí bí, thường xuyên có biểu hiện không phù hợp với cảnh giới của hắn.

Điều này làm cho trong lòng nàng vẫn luôn có các loại suy đoán, bất quá nàng cũng không có ý nghĩ nghiên cứu vấn đề này, dù sao trên đời này, ai còn chưa có bí mật chứ?

Ba người ở trong phòng khách quý đàm luận Hoàng Kim Lô Sư, trong từng phòng bên ngoài, cũng truyền đến từng đạo thanh âm thất vọng.

“Không ngờ lại không phải cốt tủy của Hoàng Kim Lô sư? Thật đáng tiếc!”

“Haizz, lão phu đã cao hứng uống phí, thôi vậy, nếu không nhờ vào cốt tủy thì năng lực chống cự lôi kiếp đã bị tiêu hao rất nhiều!”

“Vậy trong bình này đến tột cùng là cái gì? Chẳng lẽ là huyết dịch Hoàng Kim Lô Sư? Giá trị này sẽ giảm đi rất nhiều!”

.....

“Ha ha, đạo hữu đoán không sai, trong này xác thực là một bình huyết dịch Hoàng Kim Lô sư, hơn nữa là đạt được huyết dịch tinh hoa trên người Hoàng Kim Lô sư trưởng thành, tuy rằng giá trị không bằng cốt tủy, nhưng cũng rất trân quý!”

“Dùng huyết dịch này luyện chế đan dược, đồng dạng có thể có công hiệu ngăn cản đại thiên kiếp nhất định, cái này đã rất khó rồi!” Hỏa Vân Tử cười ha hả nói.

Sau đó, hắn trực tiếp mở miệng nói: “Một lọ máu Hoàng Kim Lô Sư, giá khởi điểm hai ngàn vạn Linh Thạch, mỗi lần tăng giá không thể thấp hơn một trăm vạn Linh Thạch!”

Tiếng nói của hắn vừa rơi xuống, lập tức có từng thanh âm vang lên.

“Hai ngàn năm trăm vạn linh thạch!”

“Ba ngàn vạn linh thạch!”

.....

Thoạt nhìn, tuy rằng những tồn tại Hợp Thể kỳ trong phòng khách quý đối với bình huyết dịch này hứng thú giảm xuống rất nhiều, nhưng những tu sĩ Luyện Hư phía dưới lại hưng phấn kích động vô cùng.

Bình máu này có tác dụng giảm sút đối với tu sĩ Hợp Thể kỳ, nhưng đối với bọn họ thì lại vô cùng quý giá!

Tranh đoạt kịch liệt cũng vì bình máu này mà bị khơi lên, tuy rằng ngoài miệng nói công hiệu huyết dịch này không được, nhưng vẫn còn có một ít tu sĩ Hợp Thể kỳ tới cạnh tranh.

Cuối cùng giá cả được đẩy lên đến hơn tám nghìn vạn linh thạch, bị một vị tu sĩ Hợp Thể kỳ lấy đi.

Kế tiếp, Diệp Trường Sinh bọn người lại nhìn từng kiện tài liệu, linh dược không ngừng được mang lên, được những Hóa Thần, Luyện Hư tu sĩ nhiệt tình săn sóc, mỗi một kiện đều bán ra giá cực cao.

Về sau, những Linh Bảo kia, nhất là một ít Linh Bảo đã sắp tiếp cận leo lên Hỗn Độn Vạn Linh Bảng, càng đưa tới trong phòng khách quý, đám lão quái Hợp Thể kỳ kia nhiệt tình cổ vũ.

Thời gian trôi qua từng chút một, đại hội đấu giá đã diễn ra ba ngày không gián đoạn, nhưng mọi người ở đây không có ai cảm thấy mất kiên nhẫn, tinh thần sáng lạng nhìn chằm chằm từng kiện vật phẩm xuất hiện trên đài đấu giá.

Những vật này, mặc dù rất nhiều bọn họ sẽ không xuất thủ đấu giá, nhưng tham gia hội đấu giá lần này, bọn họ cũng có thể hiểu rõ công dụng của những vật này, kiến thức tăng lên không ít.

Ngày thứ tư, sau khi kiện Linh Bảo cuối cùng được đấu giá, tất cả vật phẩm đấu giá bình thường trên hội đấu giá cuối cùng đều kết thúc.

Lão giả mặt đầy hồng quang cười ha ha một tiếng, phủi tay nói: “Được rồi, kế tiếp chính là áp trực trực xích, chỉ sợ một ít đạo hữu đã chờ đến không kiên nhẫn được nữa, lão phu cũng không nói nhiều lời vô nghĩa!”

“Vật phẩm áp trực lần này tổng cộng có mười món, tin rằng mỗi một món cũng sẽ không khiến cho mọi người thất vọng!”

“Tiếp theo, chúng ta liền mời ra kiện áp trực phẩm thứ nhất!”

Hỏa Vân Tử nói xong vỗ tay một cái, truyền tổng trận sau lưng lóe lên hào quang, một cái bình ngọc xuất hiện trước mặt mọi người.

Hắn lấy bình ngọc ra, đặt lên bàn, nhẹ nhàng vặn một cái, mở nắp bình ra, lập tức có một trận tiếng sóng biển vang lên.

Trong tiếng gầm mang theo âm thanh sấm sét, lão giả cẩn thận đem cái bình nghiêng, nhắm ngay bàn tay của mình mà đổ ra một giọt đồ vật bên trong.

Một giọt chất lỏng màu đen lặn ra, chỉ một thoáng, tất cả mọi người trong đại sảnh phảng phất nghe được tiếng sóng nước quanh quần bên tai.

Một cỗ lực lượng Thủy thuộc tính nồng đậm từ giọt chất lỏng kia chảy ra, đồng thời mọi người còn thấy bên trong giọt chất lỏng màu đen kia, có từng đạo thiểm điện đen kịt lóe lên.

“Nguồn gốc của Quý Thủy Âm Lôi trong Ngũ Hành Thần Lôi, một giọt Quý Thủy chi tinh, giá trị vật ấy như thế nào, không cần lão phu nhiều lời chứ!”

Hỏa Vân Tử trưng bày giọt chất lỏng màu đen trước mặt mọi người một phen, sau đó dùng giọng điệu khẳng định nói.

“Cái gì? Dĩ nhiên là Quý Thủy Âm Lôi?”

“Ngũ Hành Thần Lôi, thật hiếm thấy!”

“Quý thủy chi tinh, cái này có thể dùng để luyện chế tài liệu thủy thuộc tính chí bảo a!”

.....

Cơ hồ cùng một lúc, mười mấy tiếng kinh hô từ các nơi phát ra, phần lớn đến từ khu khách quý của những tu sĩ Hợp Thể kia.

Trong lúc nhất thời, rất nhiều người nhìn thấy giọt chất lỏng màu đen này thì sắc mặt đại biến, ánh mắt lộ vẻ khát vọng vô cùng nóng bỏng.

Không ngừng thì thầm, tiếp đó là sự việc nổi lên, rất nhiều người đều nghe đến danh tiếng của loại vật này!

Mặc dù không biết thế nhưng hiện giờ khi nghe những người này nói chuyện với nhau thì lập tức hiểu rõ.

Diệp Trường Sinh cùng Diệu Ngọc sau khi nhìn thấy giọt chất lỏng này, cũng lập tức ngồi không yên, hai người liếc nhau, đều cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

Quý Thủy chi tinh này đối với bất cứ người nào trong hai người bọn họ mà nói đều là thứ vô cùng trọng yếu.

Diệp Trường Sinh gần như chỉ trong nháy mắt, trong lòng đã sinh ra suy nghĩ nhất định phải có được.

Quý Thủy chi tinh, đối với hãn tương lai tu luyện rất quan trọng, quan hệ đến Đại Ngũ Hành Uẩn Linh quyết hãn đạt được trong Kim Triều Ngọc Thư lúc trước.

Sau khi đạt được Đại Ngũ Hành Uẩn Linh Quyết, giữa Diệp Trường Sinh và Diệu Ngọc đã từng thương thảo qua rất nhiều lần công pháp tu luyện này.

Công pháp truyền lưu tới nay ở Tiên giới thường có một đặc điểm chung, đó chính là tu luyện rất chậm.

Đại khái là người Tiên Giới, không thiếu thời gian, về phương diện thọ nguyên và thiên kiếp, so với tu sĩ hạ giới thông dong hơn nhiều, cho nên bọn họ đối với công pháp truy cầu hoàn toàn khác với tu sĩ hạ giới.

Người Tiên Giới, theo đuổi loại công pháp tu luyện hơi chậm, nhưng sau khi tu luyện có thành tựu, uy lực lại rất lớn.

Những công pháp bên trong Kim Tử Ngọc Thư cơ hồ đều như thế, tỷ như Ngũ Tạng Đoán Nguyên Công muốn tu luyện thành công, ít nhất phải năm sáu vạn năm.

Đại Ngũ Hành Uẩn Linh Quyết mặc dù không khoa trương như vậy, nhưng muốn dựa vào môn công pháp này tu luyện tới Hợp Thể. Cảnh giới Đại Thừa, thời gian hao tổn còn dài hơn các công pháp khác không biết bao nhiêu lần.

Diệp Trường Sinh và Diệu Ngọc không phải người Tiên giới, tất nhiên không muốn từ từ tu luyện công pháp này.

Bởi vậy, hai người bọn họ đã từng thương thảo qua, nên làm thế nào để rút ngắn thời gian tu luyện môn công pháp này.

Đại Ngũ Hành Uẩn Linh Quyết, khó tu luyện ở chỗ làm sao trong ngũ tạng, uẩn dưỡng Đại Ngũ Hành Tiên Quang.

Đây chủ yếu là làm chậm tiến độ tu luyện của công pháp này, như vậy nếu giải quyết vấn đề này, tiến độ tu luyện của công pháp sẽ nhanh hơn rất nhiều.

Diệp Trường Sinh cùng Diệu Ngọc nghĩ ra biện pháp giải quyết, thu thập ngũ hành linh vật, uẩn dưỡng ở trong ngũ tạng, lấy ngũ hành chi khí này tẩm bổ ngũ tạng, từ đó làm ngũ tạng nhanh chóng uẩn dưỡng ra Đại ngũ hành tiên quang.

Đây là một phương pháp xử lý khéo léo, Diệp Trường Sinh bọn họ không biết người tu luyện môn công pháp này ở Tiên giới có phải tu luyện như vậy không, nhưng bọn họ không hề nghi ngờ là muốn làm như vậy.

Nếu không chỉ dựa vào ngũ hành chi khí do ngũ tạng bản thân uần dưỡng nồng đậm có thể uần dưỡng ra đại ngũ hành tiên quang, vậy không biết phải đợi bao nhiêu năm.

Nếu đã quyết định làm như vậy thì ngũ hành linh vật càng tinh thuần, càng cao thì càng tốt.

Vừa hay chính là, trong tay Diệp Trường Sinh vừa vặn có linh vật ngũ hành đỉnh cấp.

Về thuộc tính mộc, trong tay Diệp Trường Sinh có ba đại thần mộc, Kim Lôi trúc, Dưỡng Hồn mộc và Linh Nhân Chi Thụ.

Ba loại thần mộc này, bất cứ loại nào cũng có thể uần dưỡng vào gan, ở trong gan cung tẩm bổ khí mộc.

Chẳng qua ở phương diện lựa chọn loại thần mộc nào, Diệp Trường Sinh đã từng do dự hồi lâu.

Bởi vì ba loại thần mộc này đều có đặc thù riêng, sau khi đem chúng bỏ vào trong Đan cung thì chắc chắn sẽ khiến cho trong tương lai hắn tu luyện ra được Đại Ngũ hành tiên quang, sẽ xuất hiện những thần thông khác nhau.

Lựa chọn Thần mộc khác nhau đại biểu cho phương hướng phát triển khác nhau, từ khi quyết định dùng Ngũ Hành Linh vật tẩm bổ Ngũ Hành Tiên khí, Đại Ngũ Hành Uẩn Linh quyết này của Diệp Trường Sinh, cũng đã đi lên một con đường phát triển khác với tất cả mọi người.

Có thể người tu luyện ra được một tiên giới mà chính mình cũng không dự liệu được kết quả.

Đây có thể nói là một lần cải biên nho nhỏ đối với Đại Ngũ Hành Uẩn Linh Quyết của Diệp Trường Sinh, sau khi cải biên sẽ tu luyện ra kết quả như thế nào, bọn họ hiện tại không cách nào đoán trước được.

Nếu Diệp Trường Sinh lựa chọn Thiên Lôi Trúc mà nói, thì uy lực của Đại Ngũ Hành Tiên Quang trong cơ thể hắn sẽ phát triển theo hướng có uy lực cực lớn, phương hướng diệt địch.

Như vậy, sau này khi Diệp Trường Sinh thu thập ngũ hành linh vật khác, cũng muốn sưu tập một số thứ mang theo thuộc tính lôi.

Trên đời này có Ngũ Đại Thần Lôi, Ích Tà Thần Lôi là Mộc Thần Lôi, nói cách khác Diệp Trường Sinh muốn thu thập thần lôi bốn loại thuộc tính còn lại.

Mà nếu như hắn lựa chọn Dưỡng Hồn Mộc, vậy thì sẽ phát triển theo một phương hướng khác, hắn có thể dùng ngũ tạng làm chỗ ở, bồi dưỡng ra năm bộ hóa thân Ngũ Hành ở trong đó.

Không khó tưởng tượng, tương lai những ngũ hành hóa thân này tất nhiên có thể bồi dưỡng đến trình độ có nhiều loại thần thông không thể tưởng tượng nổi.

Đương nhiên, nếu chọn phương hướng này, tức là Diệp Trường Sinh cũng phải đi sưu tầm những thứ có khả năng uẩn dưỡng thần hồn khác.

Phương hướng cuối cùng chính là dùng Linh Nhãn Chi Thụ, phương hướng này rất đơn giản, chính là đẩy nhanh tốc độ tu hành.

Thời gian uẩn dưỡng ngũ hành linh khí rút ngắn thật lớn.

Nhưng cũng tương tự như vậy, Diệp Trường Sinh vẫn phải tìm kiếm bốn loại ngũ hành linh vật khác phối hợp với nhau cùng Linh Nhãn Chi Thụ.

Trước kia hắn vì vấn đề này mà nghiêm túc suy nghĩ qua, nhưng hiện tại xem ra, tựa hồ không cần suy nghĩ quá nhiều.

Lần đầu giá hội này đã vì hắn lựa chọn, Quý Thủy chi tinh đại biểu ngũ hành thủy thần lôi đã xuất hiện ở nơi này.

Nếu hắn xuất thủ đem giọt Quý Thủy chi tinh này thu được mà nói, vậy đại biểu cho trong Ngũ Hành Thần Lôi, hắn đã sưu tập được hai loại.

Còn về loại thứ ba thần lôi thuộc tính Hoả thì hắn cũng đã sớm có chuẩn bị.

Bên trong Ngũ Hành Thần Lôi, thật ra có rất nhiều loại thần lôi thuộc tính hỏa được chọn lựa.

Có thể dùng Thái Dương Chân Hỏa uẩn dưỡng Thần Lôi thuộc tính hỏa, cũng có thể dùng Thái Âm Chân Hỏa, còn có đủ loại phương pháp khác.

Về phương diện hỏa thuộc tính, cũng không giống như mấy loại thuộc tính khác, hoàn toàn là cố định.

Mà trên người Diệp Trường Sinh vừa vặn còn có Tinh Viêm Tiên Hỏa lợi hại hơn Thái Dương Chân Hỏa, Thái Âm Chân Hỏa, như vậy hẳn chỉ cần sưu tập được phương pháp bồi dưỡng ra thần lôi Hỏa thuộc tính, là có thể dùng Tinh Viêm Chi Hỏa bồi dưỡng ra nó.

Kể từ đó, liền có ba loại Ngũ Hành Thần Lôi, về sau hai loại Kim Thổ Thần Lôi này nếu như tìm không thấy, cũng không phải là không thể dùng cấp độ cao thay thế đồ vật.

Bởi vậy, khi nhìn thấy giọt Quý Thủy Chi Tinh này, Diệp Trường Sinh lập tức hạ quyết tâm, nhất định phải đoạt lấy nó.

Trong lúc tâm tư Diệp Trường Sinh nhanh chóng xoay chuyển, lão giả mặt đỏ bừng tuyên bố đấu giá bắt đầu.

“Tuy nói chỉ có một giọt, nhưng vô luận là gia nhập trong pháp bảo, hay là dùng để luyện chế đan dược, đều có thể phát huy ra hiệu quả kỳ diệu, giá trị của Quý Thủy Chi Tinh này chưa vị đều rõ ràng!”

“Hiện tại bắt đầu đấu giá, giá khởi điểm là một trăm triệu linh thạch, toàn bộ đều dùng linh thạch cực phẩm để đổi, mỗi lần tăng giá không được thấp hơn một trăm vạn linh thạch!”

“Một trăm ba mươi triệu linh thạch!”

“Một trăm năm mươi triệu linh thạch!”

.....

Cơ hồ là lão giả vừa mới dứt lời, lập tức liền vang lên từng đạo thanh âm, các tu sĩ Hợp Thể kỳ trong phòng khách quý, một hơi đem giá cả giọt Quý Thủy Chi Tinh này kéo gần đến hai trăm triệu linh thạch.

Những tu sĩ Hóa Thần, Luyện Hư phía dưới kia chỉ có thể đứng nhìn, đối với loại giá cả này có thể nói nghẹn họng nhìn trân trối.

Bọn họ cũng biết, buổi đấu giá áp trực tiếp theo đã không còn chuyện gì liên quan đến bọn họ nữa.

Chờ ở chỗ này, đơn giản chính là muốn tăng thêm kiến thức mà thôi!

“Hai trăm triệu linh thạch!” Diệp Trường Sinh cũng mở miệng, không khỏi khiến Diêu Ngọc bên cạnh nhìn theo.

Một tu sĩ Hóa Thần xuất ra hai trăm triệu linh thạch để cạnh tranh, thật sự khó tin.

Tên khốn này, linh thạch trên người mang theo còn nhiều hơn cả nàng, quả thật là một chuyện lạ.

“Hai trăm triệu một ngàn vạn!”

Đến một bước này, người còn đang cạnh tranh Quý Thủy Chi Tinh đã không còn nhiều.

Tuy rằng Quý Thủy chi tinh trân quý, nhưng dù sao chỉ có một giọt, số lượng quá ít, có thể mua được hai trăm triệu đã là cao nhất.

Nói thật, đến giá này, đã có một chút vượt qua giá cả nên có.

Nhưng ngay cả như vậy, vẫn có người không hy vọng bỏ qua vật ấy, tiếp tục tranh đoạt.

“Hai trăm ba mươi triệu linh thạch!”

“Hai trăm bốn ngàn vạn, Minh Thần Tử của Linh Quỷ tộc lão phu, giọt Quý Thủy chi tinh này đối với ta mà nói rất trọng yếu, mong rằng chư vị đạo hữu nể mặt!” Một thanh âm già nua từ trong phòng khách quý nào đó phát ra.

“Cái gì? Người của Linh Quỷ tộc?”

“Người của cường tộc bực này cũng chạy tới Phong Nguyên đại lục chúng ta?”

“Vốn tưởng người của đảo Địa Giao tới đây đã đủ khiến người ta kinh ngạc, không ngờ lại có người của tộc Linh Quỷ!”

.....

Trong phòng đấu giá vang lên một hồi thanh âm thì thầm, hiển nhiên thân phận của Linh Quỷ Tộc không phải chuyện đùa.

Vị lão giả chủ trì đấu giá kia khẽ cau mày, tựa hồ có chút không vui!

“Linh Quỷ tộc là một trong tam đại Thủy tộc, người xác định muốn cùng người này tranh đoạt Quý Thủy chi tinh không?” Trong phòng khách quý, Diệu Ngọc khẽ cau mày nói với Diệp Trường Sinh.

Diệp Trường Sinh cũng nhú mày, thanh danh của Linh Quỷ tộc này, hẳn trước kia cũng có nghe nói qua, đối phương là một trong ba đại Thủy tộc đứng ngang hàng với Hải Vương tộc.

Tam đại Thủy tộc, đây chính là một cái tên khiến cho bất kỳ một bộ tộc nào trên Phong Nguyên đại lục đều nghe thấy biến sắc.

Linh giới có ba khối đại lục, trên đó có vô số cường giả, nhưng trong hải dương rộng lớn bao la kia, số lượng cường giả ẩn nấp cũng không ít hơn so với trên đại lục.

Thậm chí, một ít tộc đàn đứng đầu trong biển, thực lực cường đại vượt xa các tộc quần lớn trên đại lục.

Ví dụ như ba đại Thủy tộc này.

Bất cứ ai trong bọn họ cũng được xưng tụng là siêu cấp đại tộc.

Siêu cấp đại tộc mạnh bao nhiêu, tất nhiên là không cần nhiều lời rồi, nó hơi xuất ra một phần mười thực lực, cũng đủ tiêu diệt Nhân tộc một cách nhẹ nhõm.

Lúc trước, trên không trung, Giác Xi tộc, một trong những đại tộc siêu cấp của Lôi Minh đại lục, vì đối phó Chân Tiên Mã Lương hạ giới, trực tiếp xuất động ba tôn Chân Linh cùng với sáu vị Đại Thừa cấp Chân Linh.

Mà như vậy tuyệt đối không phải toàn bộ lực lượng của nó, ngay cả Đại Thừa cấp Chân Linh cũng có thể lôi ra sáu vị, Đại Thừa bình thường phải có đến bao nhiêu người?

Loại đại tộc siêu cấp này, trên Phong Nguyên đại lục không có bất kỳ bộ tộc nào dám trêu chọc vào.

Vừa nghe tới thanh danh của Linh Quỷ tộc, rất nhiều người không dám cạnh tranh.

Ngay cả Diệu Ngọc cũng có chút lo lắng.

Mà Diệp Trường Sinh lại không thèm để ý cười, hắn nhìn về phía Diệu Ngọc hỏi: “Nếu có người cùng Linh Hoàng cạnh tranh một vật phẩm, Linh Hoàng chưa từng cạnh tranh, vậy người này chẳng lẽ liền trêu chọc toàn bộ Nhân tộc sao?”

Diệu Ngọc vừa nghe lời này liền hiểu ra ý tứ của hắn, ngập ngừng nói: “Đương nhiên là không, không những không biết, ngược lại có thể sẽ có rất nhiều người thích nhìn thấy một màn này!”

“Chính là như vậy, ngay cả người như Linh Hoàng cũng không thể đại diện cho Nhân tộc, vậy vị tu sĩ Hợp Thể này làm sao có thể đại diện cho Linh Quỷ tộc?”

“Cùng hắn cạnh tranh, nhiều lắm chỉ đắc tội một mình hắn mà thôi, cùng Linh Quỷ tộc có quan hệ gì? Cho nên quang hoàn trên người hắn nhiều lắm cũng chỉ là lấy ra dọa người mà thôi!”

“Đương nhiên, đắc tội tồn tại Hợp Thể Kỳ cũng không phải là chuyện sáng suốt, nhưng yêu thủy chi tinh này, ta nhất định phải lấy xuống!”

Diệp Trường Sinh nói, lại lần nữa báo ra giá tiền của mình.

“Hai trăm năm mươi triệu linh thạch!”

Cái giá vừa xuất hiện này lập tức làm cho phòng đấu giá yên tĩnh một lát, một ít tu sĩ Hợp Thể âm thầm nhíu mày không thôi.

Đúng là có người muốn cùng vị tu sĩ Hợp Thể kỳ của Linh Quỷ tộc kia cạnh tranh.

Cũng không biết lai lịch của nó ra sao mà lá gan lại lớn như vậy.

Một tràng cười lạnh vang lên, cuối cùng vị tu sĩ Hợp Thể của Linh Quỷ tộc cũng chỉ lạnh lùng nói vài câu: “Tốt! Tốt! Tốt! Tốt!”

Cũng không phải hắn không ra được giá cao hơn, mà là một phần linh thạch trong tay hắn có hạn, phải chuẩn bị cho vật phẩm áp trục sau này, thứ hai chỉ có một giọt Quý Thủy chi tinh, được đưa tới giá tiền như vậy, đã có chút không đáng.

Giá cả tăng lên quá nghiêm trọng, vì vậy sau khi cẩn thận cân nhắc một chút, cuối cùng vị tu sĩ Hợp Thể kỳ của Linh Quỷ tộc này đành phải từ bỏ.

Diệp Trường Sinh lấy giá hai trăm năm mươi triệu lấy được giọt nước Quý này.

Sau khi giao nộp linh thạch, giọt chất lỏng màu đen này xuất hiện trong tay của hắn.

Trong phòng, hai người khác đi tới, con ngươi ba mắt nhìn chằm chằm giọt chất lỏng đen kịt này cả buổi.

Bên trong linh lực Thủy thuộc tính nồng đậm, cùng với không ngừng lóe ra điện mang đen kịt, làm cho mấy người bọn họ sợ hãi thán phục không thôi.

“Xem ra ngươi thật sự định dùng phương pháp tu luyện Đại Ngũ Hành Uẩn Linh Quyết!” Diệu Ngọc có chút hâm mộ nói.

“Có thể nói, đi trước một bước xem một bước, có thể gom tất cả ngũ hành linh vật lại hay không còn chưa biết được, nói không chừng cuối cùng ta chỉ có thể tìm loại đồ vật ngũ hành phổ thông kia uẩn dưỡng trong cơ thể trước!” Diệp Trường Sinh ngập ngừng nói.

“Muốn có được đồ vật Ngũ Hành cao cấp nhất, khó khăn cỡ nào, bất quá cho dù hiện tại ngươi chỉ chiếm được một loại trong đó, về sau tốc độ tu luyện Đại Ngũ Hành Tiên Quang cũng tăng nhanh không ít, tu luyện ra uy lực cũng tăng vọt!” Về mặt Diệu Ngọc cảm thán nói ra.

“Ha ha, trải qua một phen cạnh tranh kịch liệt, Quý Thủy Chi Tinh thuộc về ai, tiếp theo chúng ta liền mời ra vật phẩm áp trực thứ hai!” Hỏa Vân Tử cười sang sảng, kéo tầm mắt mọi người trở về bàn đấu giá.

Ánh sáng truyền tổng lóe lên, một hộp ngọc xuất hiện trên đài cao, Hỏa Vân Tử mở hộp ra, lập tức một cây quạt màu lam xuất hiện trong hộp.

“Thiên Hà phiên, chín ngàn sáu trăm bốn mươi bốn vị Thông Thiên linh bảo xếp hạng trên Hỗn Độn Vạn Linh Bảng có uy lực vô cùng!”

“Về Thông Thiên Linh Bảo, có lẽ cũng không cần lão phu giới thiệu nhiều nữa. Chư vị đều biết giá cả, hiện tại bắt đầu cạnh tranh, giá khởi điểm là tám ngàn vạn Linh Thạch, mỗi lần tăng giá không được thấp hơn một trăm vạn Linh Thạch.”

“Một trăm triệu linh thạch!”

“Một trăm năm mươi triệu!”

.....

Sau khi Thông Thiên Linh Bảo này xuất hiện, nhóm tu sĩ Hợp Thể kỳ trong phòng khách quý bắt đầu tranh đoạt kịch liệt, hiển nhiên phần lớn bọn họ đều vì thứ này mà tới.

Cuối cùng Thông Thiên Linh Bảo này rơi vào tay vị Linh Quỷ tộc hợp thể vừa cùng Diệp Trường Sinh tranh đoạt Quý Thủy chi tinh kia, bị đối phương dùng giá ba ức linh thạch lấy đi.

“Lạc Linh Đan, số lượng không nhiều có thể phụ trợ tu sĩ Hợp Thể sơ kỳ đột phá bình cảnh trung kỳ linh dược. Giá khởi điểm một ức hai ngàn vạn linh thạch, mỗi lần tăng giá không được thấp hơn một trăm vạn linh thạch!”

“Một trăm năm mươi triệu!”

“Hai trăm triệu!”

.....

“Tham Nguyệt chu, trên Hỗn Độn Vạn Linh Bảng xếp thành chín nghìn tám trăm hai mươi một vị, giá khởi điểm là một trăm triệu linh thạch...”

.....

Đám người Diệp Trường Sinh trơ mắt nhìn từng kiện từng kiện vật phẩm áp trực đều bị bán đi với giá mấy ức linh thạch.

Mỗi thứ đồ vật nơi này xuất hiện đều làm bọn họ động tâm, đáng tiếc linh thạch trên người sớm đã không đủ cạnh tranh với những người này.

Đương nhiên, cho dù linh thạch có đầy đủ, bọn họ cũng không dám cạnh tranh một kiện đồ vật áp trực nữa.

Sau khi chờ đợi liên tiếp mấy vật phẩm đấu giá, cuối cùng Diệp Trường Sinh cũng nghe được cái tên mình chờ đã lâu.

“Tứ Thần thạch, tài liệu đỉnh cấp, không chỉ có thể dùng để luyện khí, còn có thể dùng để luyện chế vài loại đan dược cực kỳ trân quý, giá bắt đầu là tám ngàn vạn linh thạch...”

Tử Thần Thạch, đây chính là tài liệu mà Diệp Trường Sinh tâm niệm niệm niệm, đối phương xuất hiện ở trên áp trực hoàn, ít nhiều cũng khiến cho Diệp Trường Sinh kinh ngạc một chút.

Xem ra mức độ quý giá của thứ này vượt quá tưởng tượng của hắn.

Diệp Trường Sinh không khỏi nhìn thoáng qua Diệu Ngọc, đối phương lúc này cũng nhìn lại, có chút tiếc nuối nói:

“Tử Thần Thạch này là loại tài liệu trân quý bậc nào, nếu người thật sự để nó vào trong trận pháp kia, mà xem nó như đồ tiêu hao, thì có chút lãng phí rồi!”

“Người nói như vậy, ta trái lại cũng không nỡ dùng thứ này. Nếu đã có ba viên Tụ Linh Tinh, vậy ta có lẽ tạm thời giữ lại Tử Thần Thạch, đợi sau này hãy dùng!” Diệp Trường Sinh cười gằn nói.

Diệu Ngọc nghe vậy khẽ thở dài một hơi, nếu Tử Thần Thạch này rơi vào trong tay nàng, mang về Nhân tộc, nàng tuyệt đối có thể phát huy được hiệu dụng lớn nhất của nó.

Hạ xuống tay Diệp Trường Sinh, trong mắt nàng nhất định sẽ bị chôn vùi.

Lúc hai người nói chuyện với nhau, đấu giá Tử Thần Thạch đã bắt đầu.

Giá cả một đường tăng vọt, rất nhanh vượt qua một ức năm ngàn vạn linh thạch, đến cuối cùng, càng là dùng một ức tám ngàn vạn linh thạch mua được một gian phòng khách quý.

“Đây chắc là người của Long Dương thương hội?” Diệp Trường Sinh thầm nghĩ trong lòng.

Phụ thân của nữ tử họ Ngôn của Thánh Nguyên tộc đã từng đồng ý sẽ giúp hắn lấy được vật ấy, hiện tại Diệp Trường Sinh chỉ hy vọng đối phương tuân thủ lời hứa.

Sau Tử Thần Thạch, trên đấu giá hội lại xuất hiện vài kiện vật phẩm áp trực, sau đó liền đi tới trên kiện vật cuối cùng.

Hỏa Vân Tử cẩn thận cầm một bình ngọc màu trắng lên bàn, thần sắc ngưng trọng nhìn xung quanh vài lần.

Hai tay hắn vỗ một cái, trên Truyền Tống Trận sau lưng loé lên quang mang, chỉ một thoáng bốn thân ảnh đều bị bao trùm dầy dày xuất hiện trong phòng đấu giá.

Khí tức không lồ trên người tỏa ra, không ngờ cũng là bốn vị tu sĩ Hợp Thể kỳ. Sau khi bốn người bọn họ xuất hiện, liền không nói một lời đứng ở bốn phía Hỏa Vân Tử, phảng phất đang thủ hộ hắn.

“Món vật phẩm đấu giá cuối cùng này thật sự là quá mức quý trọng, cho nên lão phu không thể không mời bốn vị trưởng lão trong thành đến tọa trấn, hy vọng chư vị đạo hữu sau khi thấy vật phẩm đấu giá kế tiếp, đừng có động tâm tư!” Ánh mắt Hỏa Vân Tử nhìn bốn phía, trong ánh mắt ẩn chứa một tia cảnh cáo.

Tư thế này của hắn cũng không làm cho đám tu sĩ Hợp Thể kỳ trong phòng khách quý nổi giận, ngược lại trong lòng những người này càng thêm tò mò, đến cùng là vật quý trọng đến mức nào mà có thể làm cho chủ động hội đấu giá vừa rồi đưa ra hành động cẩn thận như vậy.

Một số người nóng lòng đã không nhịn được mở miệng hỏi: “Hỏa Vân Tử đạo hữu, rốt cuộc trong bình kia chứa thứ gì mà lại dùng đại trận như vậy?”

“Hắc hắc, là vật gì, đạo hữu sẽ biết ngay thôi!”

Hỏa Vân Tử cười hắc hắc, lập tức xoay người thi lễ với bốn vị tu sĩ Hợp Thể, nói: “Làm phiền bốn vị đạo hữu rồi!”

“Hỏa lão khách khí rồi, đây là việc mà chúng ta nên làm, nếu đã lấy thù lao thì phải giúp đỡ người ta làm việc!” Trong không khí, âm thanh của một nam tử vang lên.

Hỏa Vân Tử gật đầu, lập tức xoay người lại, cầm bình ngọc màu trắng lên, hít sâu một hơi, cất cao giọng nói: “Món đồ cuối cùng của cuộn sách hôm nay chính là... tham thiên tạo hóa lộ một giọt!”

“Cái gì?!”

“Nói hươu nói vượn!”

“Hỏa Vân Tử, ngươi nói đùa gì thế?”

“Phùng Thiên Tạo Hóa sao có thể xuất hiện trên đấu giá hội loại này?”

.....

Cái tên này vừa nói ra, đại bộ phận tu sĩ ở đây đều mang vẻ mặt mờ mịt, hiển nhiên cho tới bây giờ chưa từng nghe nói Tham Thiên Tạo Hóa Lộ rốt cuộc là cái gì.

Nhưng sắc mặt một ít tu sĩ Hợp Thể kỳ trong phòng khách quý lại cuồn cuộn, kinh hãi khó tả, từng người nhao nhao đứng dậy, toàn thân bộc phát ra khí tức cường đại, phảng phất sau một khắc sẽ xuất thủ cướp đoạt.

Càng có người trực tiếp không khống chế nổi rung động trong lòng, há mồm lớn tiếng la lên, một bộ hoàn toàn không thể tin tưởng.

“Ầm!”

“Ầm!”

.....

Bốn phía, trong hơn một ngàn toà phòng khách quý kia, không biết có bao nhiêu người trong lòng kích động, thả ra khí tức trên người mình, trong lúc nhất thời, một loại không khí khủng bố nổi lên ở trên bầu trời phòng đấu giá.

Sắc mặt những tu sĩ cấp Hóa Thần và Luyện Hư bên dưới đều trắng bệch, hai cổ chiến đấu cảm hận không thể lập tức thoát khỏi nơi đây.

Khí tức đáng sợ đè nén bọn họ, làm trong lòng bọn họ kinh hãi tới cực điểm, sợ sau một khắc, những tu sĩ Hợp Thể này một lời không hợp, trực tiếp đánh nhau.

Trong phòng khách quý, Diệp Trường Sinh cũng trong nháy mắt sắc mặt đột biến, mặt mũi tràn đầy vẻ không thể tin nhìn về phía lão giả trên đài cao kia.

Mà Diệu Ngọc càng kích động hơn, lập tức đứng dậy, đi về phía trước một bước, một đôi mắt gắt gao nhìn chằm chằm vào bình ngọc màu trắng trong tay Hỏa Vân Tử.

Chỉ có một mình Băng Phượng mặt mũi mờ mịt, trong đôi mắt đẹp tràn đầy vẻ khó hiểu, không rõ vì sao bọn Diệp Trường Sinh lại có phản ứng kịch liệt như vậy.

“Hừ!”

Tiếng hừ lạnh vang lên, bốn vị tu sĩ Hợp Thể kỳ xung quanh Hỏa Vân Tử đồng loạt bước lên trước một bước, khí thế như dờn núi lấp biển hướng bốn phía dũng mãnh lao tới.

Uy áp kinh khủng kia, trong chớp mắt giống như bị dội một thùng nước lạnh lên đầu, làm cho không ít người lập tức thanh tỉnh lại.

“Vậy mà đều là tu sĩ Hợp Thể đỉnh phong!” Diêu Ngọc nhìn không được mà biến sắc, giống như sợ hãi than một tiếng, lui về phía sau một bước, một lần nữa ngồi xuống.

Chỉ là, bộ ngực đang phập phồng của nàng lại có biểu thị rõ ràng, tâm tình của nàng vẫn vô cùng kích động khó kiềm chế.

“Tại Ngọc Bích thành, chẳng lẽ chư vị đạo hữu còn muốn xuất thủ cưỡng đoạt sao?” Hỏa Vân Tử ánh mắt lạnh lùng nhìn bốn phía một vòng, lạnh giọng nói ra, trong thanh âm tràn đầy ý cảnh cáo.

Phối hợp với lời nói của hắn, khí tức trên người bốn bóng người kia càng trở nên cường thịnh, thậm chí mơ hồ hợp thành một, phảng phất bốn người này hoàn toàn là một thể.

Tình huống như vậy khiến một số tu sĩ hợp thể căng thẳng trong lòng.

Có thể biểu hiện như thế, hoặc là bốn vị tu sĩ Hợp Thể là huynh đệ tỷ muội ruột thịt, lại tu luyện cùng một loại công pháp, hoặc là bốn người bọn họ là cùng một người hóa thân.

Nhưng mặc kệ bọn họ có thân phận ra sao, có một điểm có thể xác định rõ ràng, đó chính là bốn người này tất nhiên tinh thông thuật hợp kích, tuyệt đối không thể trêu chọc.

Bất quá, mặc dù sợ hãi khí thế bốn vị tu sĩ Hợp Thể đỉnh phong này biểu hiện ra, nhưng vẫn có người mở miệng.

Một vị Hợp Thể tu sĩ lạnh lùng nói: “Hỏa đạo hữu, chẳng lẽ ngươi không nên giải thích một chút Tham Thiên Tạo Hóa Lộ này là chuyện gì?”

“Ta cũng không tin các ngươi thật sự có thể xuất ra Tham Thiên Tạo Hóa Lộ, nếu như thật sự có, cũng không có khả năng xuất hiện tại đấu giá hội của chúng ta!”

Hỏa Vân Tử nghe vậy cười ha ha một tiếng, không nhanh không chậm nói: “Vị đạo hữu này nói không sai, chúng ta làm sao có thể lấy ra được nơi này thật sự có Tham Thiên Tạo Hóa?”

“Nếu thực sự có một giọt, chỉ sợ chân linh thượng cổ, mười đại cường giả như vậy của Linh giới đều sẽ tìm tới cửa, Ngọc Bích thành này cũng sẽ bị hủy trong chốc lát!”

“Vậy rốt cuộc Sâm Thiên Tạo Hóa của ngươi là thế nào?” Vị tu sĩ Hợp Thể dường như có chút không kiên nhẫn hỏi.

Hỏa Vân Tử vừa định mở miệng giải thích, lúc này lại có một đạo thanh âm già nua vang lên: “Chờ một chút, trước đó, Hỏa đạo hữu có nên giải thích một chút cho những người chúng ta không hiểu về Tham Thiên tạo hóa hay không?”

“Giấu Tham Thiên Tạo Hóa hiển nhiên là...” Hỏa Vân Tử cười khà khà, đang định giải thích lai lịch của Tham Thiên Tạo Hóa.

“Câm miệng!”

Lúc này, bỗng nhiên một tiếng quát to từ trong phòng khách quý vang lên, cắt đứt lời nói của y, tựa hồ không muốn để y tiếp tục nói nữa.

Mọi người nghe thấy lời này, không khỏi đều biến sắc, một ít tu sĩ Hợp Thể kỳ nhin không được suýt chút nữa tức giận mắng thành tiếng.

Đại đa số mọi người ở đây đều chưa bao giờ nghe qua danh tiếng của Tham Thiên Tạo Hóa, nhưng vừa nhìn thấy phản ứng của người biết che trời tạo hóa, làm sao còn không biết, đây hiển nhiên là một loại đồ vật cực kỳ kinh thiên động địa.

Đang muốn tập trung tư tưởng lắng nghe, hiểu rõ loại chuyện bí ẩn này, kết quả lại bị cắt ngang như vậy.

Đều là Hợp Thể lão quái, cho dù tâm tình ai cũng không tốt hơn được bao nhiêu, người nóng tính một chút liền trực tiếp mắng chửi.

Nhưng nhìn kỹ lại, thanh âm kia là phát ra từ phòng khách quý của tu sĩ Hợp Thể Linh Quỳnh Tộc kia, một ít tu sĩ Hợp Thể nhìn không được mở miệng, muốn mắng chửi người khác cũng phải nuốt lại.

Siêu cấp đại tộc, quả thực không thể trêu vào!

Nhưng là, Hỏa Vân Tử chủ trì đấu giá kia cho tới giờ đều là bộ dạng cười ha hả hiền lành, sắc mặt lập tức âm trầm xuống.

“Đạo hữu Linh Quỳnh tộc, người hết lần này tới lần khác phá hỏng quy củ, chẳng lẽ thật sự cho rằng Ngọc Bích thành chúng ta không dám bắt nạt người hay sao?”

Giọng nói lạnh lùng của hắn quanh quẩn trong phòng đấu giá. Theo tiếng nói của hắn rơi xuống, bốn vị tu sĩ thủ hộ lấy hắn phóng thích ra khí tức khổng lồ trên người, bao phủ phòng khách quý của tu sĩ Hợp Thể của Linh Quỳnh Tộc.

Trong phòng khách quý, vị tu sĩ Hợp Thể kỳ của Linh Quỳnh tộc nhìn không được mà biến sắc.

Liên tưởng đến bối cảnh thành Ngọc Bích này, trong lòng của hắn không khỏi phát lạnh.

Dù cho hắn có lai lịch to lớn hơn nữa, nếu như thực sự khiêu khích Ngọc Bích thành, chỉ sợ mấy người nơi này sẽ không chút do dự liên thủ giết chết hắn.

Mà Linh Quỳnh tộc, phần lớn cũng không thể vì vậy mà lấy Ngọc Bích thành như thế nào.

Nghĩ đến những điều này, sắc mặt hắn khó coi dị thường, đành phải kiên trì nói: “Vừa rồi tại hạ lỡ mồm, mong chư vị đạo hữu thứ lỗi!”

“Hừ!”

Hừ lạnh một tiếng, Hỏa Vân Tử cũng nhắm mắt ra hiệu với bốn người.

Bốn người kia thu hồi khí tức bản thân, lại một lần nữa an tĩnh thủ hộ xung quanh hắn.

“Phùng Thiên Tạo Hóa này, chính là một loại tiên dịch truyền lưu từ thượng giới xuống, nghe nói cho dù ở thượng giới, cũng

là vật cực kỳ trân quý, rất nhiều năm trước, không biết vì sao có không ít truyền lưu đến giới diện hạ cấp chúng ta!”

“Những này truyền lưu tới nay tiên dịch, mỗi một giọt đều là trân quý khó có thể tưởng tượng, đủ để dẫn tới cấp bậc Chân Linh tranh đoạt, nghe nói loại này bên trong Tiên dịch, ẩn chứa thiên đại bí mật, đối với những cường giả muốn phi thăng mà nói, có được hấp dẫn trí mạng!”

“Đương nhiên, bí mật này rốt cuộc là cái gì, thì không phải người có cấp độ như chúng ta có thể tiếp xúc được, nhưng cái này cũng không có nghĩa là tham thiên tạo hóa lộ sẽ không có tác dụng đối với chúng ta!”

“Loại tiên dịch này có rất nhiều hiệu dụng khó tin, nghe nói cho dù là tuyệt đỉnh cường giả, bị thương thể nghiêm trọng, chỉ cần ăn vào một giọt, lập tức khôi phục trạng thái toàn thịnh, tất cả thương thế đều sẽ khôi phục như lúc ban đầu!”

“Điều quan trọng hơn là, bên trong tiên dịch này ẩn chứa một chút tiên linh lực, đây là thứ Linh giới chúng ta căn bản tiếp xúc không tới!”

“Tiên Linh Lực có chỗ tốt gì, không cần ta nói, chư vị cũng biết, một khi đạt được một chút xú, đối với tu vi chúng ta cũng rất có ích!” Hỏa Vân Tử êm tai nói, đại khái hướng mọi người giải thích một phen công hiệu tham thiên tạo hóa.

Bất quá có thể nhìn ra, mặc dù là hẩn, hiểu biết về loại tiên dịch này cũng cực kỳ có hạn, cũng không rõ bên trong nó ẩn chứa loại bí mật Thời Gian Pháp Tắc nào.

Trong phòng khách quý, thần sắc Diệp Trường Sinh cũng khôi phục bình thường, vừa rồi trong nháy mắt chợt biến sắc, giống như chưa bao giờ phát sinh qua.

“Linh giới xuất hiện Tham Thiên Tạo Hóa ngược lại cũng là chuyện bình thường, dù sao trước kia đúng là có không ít người được lưu truyền ra ngoài!”

“Nhưng ta vốn tưởng người của đấu giá hội sẽ biết chi tiết về Tham Thiên Tạo Hóa đan, kết quả xem tình hình thì hẩn cũng không biết!” Diệp Trường Sinh thầm nghĩ trong lòng.

Hẩn biết rất rõ về sự hiểu biết của hẩn về Tham Thiên Tạo Hóa, so với bất kỳ người nào ở đây, hơn nữa hẩn biết rõ, bản

đầy của Tham Thiên Tạo Hóa Lộ có thể dùng để luyện chế một thứ gọi là Tham Thiên Tạo Hóa Đan.

Nhưng rốt cuộc Tham Thiên Tạo Hóa Đan này là cái gì, cũng rất ít người có thể biết được.

Tựa hồ, chỉ có Linh Vương, Nguyên Ma cũ nát mới hiểu rõ chi tiết cụ thể.

“Vật kinh người như thế, nếu đã xuất hiện ở hội đấu giá hôm nay, khẳng định là có vấn đề gì?” Một người hỏi như vậy.

Hỏa Vân Tử cười khà khà, nói: “Đúng là như thế, giọt Tham Thiên Tạo Hóa này có lẽ là Tham Thiên Tạo Lộ pha loãng hơn mấy trăm lần, nếu không như thế, chúng ta tuyệt đối không dám lấy ra bán đấu giá!”

“Tị hóa mấy trăm lần?”

Nghe y nói vậy, mọi người tại đây đều nhúu mày.

pha loãng đến loại trình độ này, công hiệu còn có thể còn lại bao nhiêu?

“Mặc dù pha loãng như vậy, nhưng Tiên Linh Lực vẫn tồn tại bên trong Tham Thiên Tạo Hóa Lộ, đương nhiên trân quý không cần nói cũng biết!”

“Được rồi, lão phu đã giới thiệu công hiệu của Tham Thiên Tạo Hóa Lộ. Kế tiếp bắt đầu đấu giá, giá khởi điểm hai trăm triệu Linh Thạch, mỗi lần tăng giá không được thấp hơn năm trăm vạn Linh Thạch!”

Hỏa Vân Tử vừa nói xong, phần đông tu sĩ Hợp Thể kỳ ở đây lập tức không chút do dự ra giá.

Nhất là những người xuất thân từ các đại tộc kia, ra giá có thể nói là điên cuồng, bọn họ hiểu rõ về Tham Thiên tạo hóa hiển nhiên so với Đại Thừa bình thường hơn.

“Tán dịch mấy trăm lần sao? Ngược lại không biết loại trên tay ta xem như đã pha loãng đi bao nhiêu lần đây!” Diệp Trường Sinh thầm nghĩ trong lòng.

Lộ của Tham Thiên Tạo Hóa trên tay hắn là lúc ở Nhân giới, được phục chế từ tiểu bình của Hàn Lập.

Lục dịch của Nhân giới so với lục dịch do tiểu bình sinh ra ở Linh Giới kém hơn không biết bao nhiêu lần.

Trên thực tế, cho dù Tiểu Lục bình sản sinh lục dịch tại Linh Giới cũng không phải là lục dịch thật sự.

Ước chừng chỉ có tác dụng với Tham Thiên Tạo Hóa Cương.

Mà trên tay hắn có Tham Thiên Tạo Hóa Lộ, khả năng kém hơn một giọt đang đầu giá.

Bởi vì Nhân giới Tham Thiên Tạo Hóa Lộ, bất luận là dùng phương pháp gì, đều không thể bảo tồn trong thời gian dài, rất nhanh sẽ tiêu tán, cho người ta cảm giác là một loại sản phẩm không ổn định.

Mà những thứ này của Linh giới có thể lưu truyền tới nay, hiển nhiên là có thể lưu giữ trong thời gian dài.

Tạo hóa chọc trời xuất hiện trên đầu giá hội cùng với Tham Thiên Tạo Lộ mà Hàn Lập sinh ra trong tiểu bình ở nhân giới có gì khác nhau, trong lòng Diệp Trường Sinh cho tới nay đều có chút suy đoán.

Đầu tiên có thể khẳng định chính là bên trong mỗi giọt lục dịch ẩn chứa Thời Gian Pháp Tắc hẳn là không có khác biệt gì, đều có thể làm cho linh dược tăng trưởng trăm năm.

Như vậy khác biệt này rất có thể chính là trên Tiên Linh Lực.

Suy nghĩ sâu xa hơn một phen, vì sao tham thiên tạo hóa lộ tại sao có thể bảo tồn trong thời gian dài như vậy ở Nhân giới lại có thể bảo tồn trong một thời gian dài?

Rất có thể là bởi vì có thể ổn định Thời Gian Pháp Tắc chi lực, loại lục dịch kia của Nhân giới không có Tiên Linh Lực, cho nên là phiên bản không ổn định.

Dưới tình huống không cách nào ổn định chịu đựng Thời Gian Pháp Tắc, tự nhiên là không dùng được bao lâu liền tiêu tán.

Như vậy xem ra, hẳn là sau khi Hàn Lập phi thăng đến Linh giới, bởi vì Linh giới gần Tiên giới hơn so với Nhân giới, cho nên Tiểu Lục Bình có thể hấp thu được Tiên Linh Lực.

Điều này cũng dẫn đến lục dịch bản Linh Giới có thể làm năng lượng Giải Đạo Nhân ra tay, dù sao Giải Đạo Nhân Tiên Khôi Lỗi này ra tay chính là cần tiên linh lực.

Mà ở nhân giới, bình nhỏ không cách nào hấp thu được Tiên linh lực, loại lục dịch sản sinh ra có đẳng cấp phi thường thấp, cũng bởi vậy có thể được Phong Hi yêu thú cấp chín uống vào rồi luyện hóa.

“Như vậy xem ra, lục dịch trên tay ta sau khi đến Linh Giới, ngoại trừ thúc dục linh dược, vẫn rất khó phát huy ra tác dụng khác!”

“Muốn có được lục dịch cao cấp hơn vẫn phải phục chế lại từ trên người Hàn Lập một lần nữa?”

“Nhưng cơ hội này làm sao mà lấy được đây?” Diệp Trường Sinh thầm nghĩ.

“Không ngờ lại là Tham Thiên Tạo Hóa Lộ, vậy mà thật sự có thứ này!” Về mặt Diệu Ngọc một bên tràn đầy vẻ phức tạp nói ra.

“Đúng vậy, không ngờ trên đời thật sự có loại linh vật Tiên gia này, thực khiến người ta khiếp sợ!” Diệp Trường Sinh cũng gật đầu nói.

Vừa nghe hắn nói như vậy, trên mặt Diệu Ngọc nhất thời lộ ra một tia cổ quái, đôi mắt không ngừng đánh giá hắn trên người hắn.

“Sao vậy?” Diệp Trường Sinh khẽ nhú mày, hỏi.

“Vừa rồi ta chú ý tới, lúc ngươi nghe đến tên Tham Thiên Tạo Hóa Lộ cũng có vẻ rất kinh ngạc, ngươi làm thế nào mà biết được thứ do Tham Thiên Tạo Hóa hiển lộ vậy?” Diệu Ngọc cẩn thận đánh giá hắn rồi hỏi.

Nàng hiện tại càng ngày càng hiểu kỳ đối với Diệp Trường Sinh, một tu sĩ Hóa Thần nho nhỏ vậy mà biết nhiều như vậy.

Hơn nữa, hắn còn là tu sĩ phi thăng, không phải là tu sĩ bản địa của Linh giới, theo lý mà nói, hắn nên đối với những bí văn này hiểu rõ càng ít hơn mới đúng.

Thật sự nói không thông, rốt cuộc trên người hắn có bí mật gì?

“Ta thấy được trong sách cổ!” Diệp Trường Sinh đột nhiên nói.

“A, vậy ngươi xem cổ tịch thật đúng là nhiều!” Diệu Ngọc vẻ mặt không tin nói.

Đối với cái có Diệp Trường Sinh làm vậy, nàng cũng lười chẳng muốn nói gì.

Quay đầu đi, tiếp tục chú ý phòng đấu giá, lúc này giữa các tu sĩ Hợp Thể kỳ cạnh tranh đã đến tình trạng gay cấn.

Khối sương mù che trời này được pha loãng gấp trăm lần, đã bị đẩy lên giá trên bốn trăm ức linh thạch.

Đến bước này, những tu sĩ Hợp Thể kỳ này đều đang táng gia bại sản cạnh tranh vật phẩm.

Trên người bọn họ hơn phân nửa là không có nhiều linh thạch như vậy, sau này nhất định sẽ bán không ít bảo vật ra để đổi lấy linh thạch.

Nhưng ngay cả như vậy, bọn họ cũng một bộ dáng không muốn từ bỏ.

“Năm trăm triệu linh thạch!”

Bỗng nhiên, một đạo thanh âm vèo vèo rơi vào trong tai mọi người, chỉ một thoáng, tất cả mọi người giống như là bị trọng chùy vô hình gõ một cái, sắc mặt trở nên trắng bệch.

“Đại Thừa lão quái?!”

Cảm nhận được lực lượng kỳ dị trong thanh âm này, không ít người biến sắc tại chỗ, sau khi rung mình một cái, vội vàng thu hồi tất cả ý niệm trong đầu, không nói một lời.

Sắc mặt những tu sĩ Hợp Thể đang cạnh tranh Tham Thiên Tạo Hóa càng đại biến, một số người không cam lòng há to miệng, nhưng cuối cùng vẫn không dám nói thêm một chữ nào nữa.

“Năm trăm triệu năm ngàn vạn linh thạch!”

Lúc này, lại một giọng nói bình tĩnh vang lên.

Nghe đến đó, trong lòng những tu sĩ Hợp Thể kỳ kia run lên bần bật, không khỏi thầm nghĩ rốt cuộc hội đấu giá này hấp dẫn không biết bao nhiêu tồn tại cấp bậc Đại Thừa đến đây.

“Năm trăm tám mươi triệu linh thạch, đạo hữu nếu có thể xuất ra giá cao hơn, giọt tham thiên tạo hóa này lão phu liền chấp tay nhường đường!”

“Ha ha, đa tạ đạo hữu, sáu ức linh thạch!” Đạo thanh âm kia không chút khách khí nói.

.....

Cuối cùng, một giọt Tham Thiên Tạo Hóa lộ bị một vị đại thừa thần bí dùng sáu ức linh thạch lấy đi, buổi đấu giá này cứ vậy kết thúc.

Nhưng dư âm đấu giá hội vẫn chưa tản đi, ngược lại ở trong thành, các tộc chung quanh lần lượt nổi lên sóng lớn không nhỏ, dẫn phát rất nhiều tranh luận.

Mà sau khi hội đấu giá kết thúc, ba người Diệp Trường Sinh cũng lập tức tới chỗ Long Dương thương hội.

Nữ tử họ Ngôn của Thánh Nguyên tộc đã ở chỗ này chờ bọn họ.

Khi nhìn thấy ba người Diệp Trường Sinh xuất hiện, trên khuôn mặt vui sướng của nữ tử họ Ngôn kia toát ra ý cười, đầu tiên là nói với Diêu Ngọc:

“Diêu Ngọc tỷ tỷ, danh ngạch truyền tông trận của ngươi đã lấy tới tay, ngươi bất cứ lúc nào cũng có thể tiến vào Truyền Tông điện của Ngọc Bích thành tiến hành!”

Nói xong, nàng đưa một khối lệnh bài như hắc ngọc tới.

Diêu Ngọc vội vàng nhận lấy, trên mặt lộ ra vẻ vui mừng. Đã có tư cách truyền tông này, sự tình về nhân tộc cũng đã hoàn thành chín phần!

“Đa tạ muội muội, cũng phải đa tạ Long Dương thương hội các ngươi, việc này giúp rồi!” Diêu Ngọc mang theo vẻ cảm kích nói.

“Tỷ tỷ nói gì vậy, chỉ là một danh ngạch truyền tông trận, làm sao so được với việc tỷ tỷ xuất thủ cứu giúp!” Nữ tử họ Ngôn huỳnh liên tục lắc đầu nói.

Bất quá Diêu Ngọc lại biết, danh ngạch truyền tông này, cũng không phải đơn giản là “Khu vực” mà đối phương dùng để miêu tả.

Có thể truyền tông được đến Truyền Tông Trận khoảng cách xa như vậy, một lần năng lượng sinh ra tiêu hao thế nào cũng phải hơn ức linh thạch, muốn có được vị trí này, số linh thạch tiêu hao cũng không phải ít.

Mặc dù Long Dương thương hội có tài đại khí thô, hoàn toàn không quan tâm tình huống linh thạch, nhưng khoản linh thạch này, cũng không phải số lượng nhỏ.

Diêu Ngọc ghi nhớ phần thiện ý này trong lòng.

Nữ tử họ Ngôn lại nhìn về phía Diệp Trường Sinh, lấy ra một cái hộp ngọc, đưa tới nói: “Diệp huynh, trong này chính là ngươi muốn Tử Thần Thạch!”

“Quả nhiên là do Long Dương thương hội chụp được!” Diệp Trường Sinh thở phào nhẹ nhõm.

Tiếp nhận hộp ngọc, trình trọng nói: “Đa tạ Ngôn tiên tử trợ giúp các người!”

“Diệp huynh các người quá khách khí rồi!” Nữ tử họ Ngôn vừa cười vừa nói.

Diệp Trường Sinh mở hộp ngọc ra, trong đó có một khối đá màu tím lớn như linh thạch, cầm lấy khối đá, hắn cảm giác được cỗ năng lượng kỳ dị tinh thuần đến cực điểm trong đó.

Diệu Ngọc thấy cảnh này không nhịn được thở dài một tiếng, dường như còn đang vì loại tài liệu đỉnh cấp này mà bị Diệp Trường Sinh coi là tiêu hao phẩm mà tiếc hận.

Nữ tử họ Ngôn nhìn thấy điệu bộ của nàng lại sinh ra hiểu lầm, khẽ cười một tiếng, hỏi: “Thế nào, Diệu Ngọc tỷ tỷ là đang cảm thấy khổ sở vì phải chia tay với Diệp huynh sao?”

“Nói cái gì vậy?” Diệu Ngọc nghe nói như thế, thần sắc đầu tiên là ngạc nhiên, sau đó lập tức phủ định.

Nữ tử họ Ngôn nghe thế thì cười hì hì, không nói gì nữa.

Bất quá ánh mắt Băng Phượng lại trở nên kỳ quái, có chút hồ nghi nhìn chằm chằm vào vẻ khả nghi trong ánh mắt Diệu Ngọc.

.....

Sau khi rời khỏi Long Dương thương hội, Diệp Trường Sinh và Băng Phượng cùng nhau đưa Diệu Ngọc đến Truyền Tống điện ở Ngọc Bích thành.

“Lần này đi từ biệt, không biết khi nào mới gặp lại, Diệu Ngọc tiên bối bảo trọng!” Diệp Trường Sinh nhìn thoáng qua cung điện cao lớn phía trước, quay đầu nói với Diệu Ngọc.

Diệu Ngọc nhìn Diệp Trường Sinh, tựa hồ muốn nói gì, nhưng cuối cùng lại thở dài một tiếng, buồn bã nói:

“Thiên Nhai Lộ Viễn, Diệp huynh, sau này người và ta sẽ là trời nam đất bắc, chỉ hy vọng Diệp huynh sớm ngày có thể đột phá đến Hợp Thể cảnh, lúc trở về Nhân tộc, trong Thiên Linh Cảnh, Diệu Ngọc chờ người!”

Hai người nói ra những lời này, bầu không khí không khỏi có chút nặng nề, mặc dù thời gian quen biết cũng không dài, nhưng hai người ở chung với nhau một thời gian, đã có phần thương thức lẫn nhau.

Chỉ là, lần từ biệt này, sau này muốn gặp lại chỉ sợ sẽ khó khăn.

Đại lục mệnh mông vô tận nguy hiểm trùng trùng, lại có đại thiên kiếp bất cứ lúc nào cũng có một cây đao treo lơ lửng trên đỉnh đầu người, không ai biết tương lai bọn họ có thể sống đến lúc gặp mặt lần nữa hay không.

Trong lúc nhất thời, trong lòng hai người đều có chút cảm khái.

Diệu Ngọc lại nhìn về phía Băng Phượng, cười nhẹ: “Băng Phượng muội muội, hi vọng chúng ta còn có ngày gặp lại!”

“Tỷ tỷ bảo trọng!” Băng Phượng cũng nói một câu với vẻ mặt phức tạp.

Nàng đối với Diệu Ngọc lúc đầu cũng không phải rất ưa thích, thậm chí còn có chút địch ý mông lung, chỉ là trong khoảng thời gian ở chung này cũng có thêm vài phần hảo cảm.

Hôm nay thấy nàng muốn rời khỏi, trong lòng không nở, nhưng không biết vì sao, vậy mà cũng có một tia nhẹ nhõm.

Dường như nàng ta ở bên này sẽ tạo cho nàng ta áp lực nhất định.

Loại cảm giác này, làm cho Băng Phượng không khỏi âm thầm nhú mày.

“Chẳng lẽ ta sợ vợ ta và... Sao có thể!”

“Đúng rồi, Diệp huynh ở Nhân tộc bên kia còn có chuyện gì quan trọng hay không, thiếp thân có lẽ có thể giúp được Diệp huynh một ít!” Diệu Ngọc giống như nhớ ra cái gì đó, hỏi.

Diệp Trường Sinh nghe vậy trong lòng hơi động, trầm ngâm một lát, cuối cùng nói: “Cảm tạ hảo ý của tiên bối, nếu như có công phu, giúp ta chăm sóc một chút những đồng đội lúc ở Thiên Uyên Thành một chút!”

Cuối cùng hắn vẫn không hoàn toàn tin tưởng Diệu Ngọc, không nói thẳng cho nàng đám người Nam Cung Uyển có thể sẽ phi thăng lên, để nàng đi hỗ trợ chiếu cố.

Chỉ là để đối phương hỗ trợ chiếu cố đám người Hứa Huyền Vũ mà thôi.

Bất quá, đây cũng coi là một đạo hậu chiêu.

Đám người Nam Cung Uyển từ trong thông đạo đi lên, Hứa Huyền Vũ tất nhiên sẽ biết.

Mà nếu Hứa Huyền Vũ có thể liên hệ với Diệu Ngọc, tương lai đám người Nam Cung Uyển nếu gặp phải nguy cơ gì, cũng có thể mượn nhờ lực lượng của vị Diệu Ngọc tiền bối này.

Mà nếu đám người Nam Cung Uyển bình yên vô sự, như vậy Diệu Ngọc cũng sẽ không dễ dàng biết quan hệ giữa các nàng và Diệp Trường Sinh.

Nói như vậy, nếu Diệu Ngọc thật sự có ác ý gì với Diệp Trường Sinh thì cũng không thể nào thông qua phương thức bắt lấy đám người Nam Cung Uyển để uy hiếp Diệp Trường Sinh.

Mặc dù đối với cô gái thần bí này rất có hảo cảm, nhưng Diệp Trường Sinh vẫn không kiêng nể ác ý lớn nhất để phỏng đoán người khác.

Nghe được lời nói của Diệp Trường Sinh, Diệu Ngọc gật đầu cười nói: “Ta nhớ kỹ rồi, tuy thực lực của ta bình thường, nhưng trong Thiên Linh Cảnh, có không ít tài nguyên có thể điều động được, giúp người chăm sóc mấy vị bằng hữu cũng không thành vấn đề!”

“Ta đi đây, Diệp đạo hữu, sau này hãy bảo trọng!”

Diệu Ngọc chấp tay, lập tức xoay người bước vào trong tòa đại điện.

“Cũng hy vọng người có thể bình yên vượt qua đại thiên kiếp lần này!” Diệp Trường Sinh yên lặng nói.

Quay đầu lại nhìn về phía Băng Phượng, hắn kinh ngạc nói: “Chúng ta đi thôi!”

.....

Trở lại động phủ thuê trong Ngọc Bích thành, cuộc sống của Diệp Trường Sinh đã bình tĩnh trở lại.

Trong khoảng thời gian kế tiếp, chuyện hắc phải làm chính là khổ tu, đem pháp lực tăng lên, sau đó mượn nhờ trên hội đấu giá đạt được đan dược trùng kích Hóa Thần hậu kỳ.

Đương nhiên, còn có một việc không thể thiếu chính là định kỳ ra ngoài bán một ít tài liệu để đổi lấy linh thạch.

Bốn trăm triệu linh thạch trên người Diệp Trường Sinh, ở trên hội đấu giá đã tiêu hết hơn hai trăm tám ngàn vạn, tiếp theo nếu không hảo hảo kiếm một đợt, đều sắp không chống đỡ nổi hắc cùng Băng Phượng tu hành.

Vì vậy, Diệp Trường Sinh liền sống một cuộc sống ổn định như vậy.

Ở trong động phủ phục dụng dịch Chân Thiềm an tĩnh tu hành ba đến năm, sau đó thay đổi thành bộ dáng khác nhau đi ra ngoài bán một phần vật tư trên tay của cửa hàng nào đó tại Ngọc Bích thành.

Hắc đem những tạp vật không cần thiết trên người những người lúc trước thu được bán ra, hơn nữa còn thỉnh thoảng thả ra các loại đan dược, linh bảo cấp Hóa Thần.

Quy mô thương nghiệp tại Ngọc Bích thành khá lớn, bởi vậy mỗi một lần bán ra hắc đều có thể kiếm mấy ngàn vạn linh thạch, nhưng đặt ở toàn bộ Ngọc Bích thành vẫn không gây nên chú ý.

Như thế một năm dần trôi qua, vòng tay trữ vật của hắc cũng dần dần tràn đầy, số lượng linh thạch tích góp được cũng càng ngày càng nhiều.

Một ngày nào đó vài chục năm sau, sau khi Diệp Trường Sinh từ cửa hàng trở về, lại nhìn thấy Băng phượng bế quan đã lâu, rốt cuộc đã xuất quan.

Tu vi trên người nàng thành linh đã là Hóa Thần trung kỳ.

“Chúc mừng ngươi!” Diệp Trường Sinh đi tới, trên mặt mang theo ý cười.

Nhờ có hắc cung cấp Thiên Phượng huyết dịch, lại có Luyện Huyết Quyết lấy được từ phụ thân của nữ tử họ Ngôn, Băng

Phượng vừa tinh luyện huyết mạch của bản thân, vừa tinh tiến tu vi, kết quả trong mấy chục năm ngắn ngủn đã thực hiện đột phá tu vi.

Tốc độ này, có thể nói là kinh người!

Bởi vậy có thể thấy được, thiên tư của Băng Phượng quả thật bất phàm, mà hiện tại nàng đã tinh luyện huyết mạch, chỉ sợ tiềm lực càng thêm thâm hậu rồi.

“Nếu như ngày nào đó ta tu luyện tới Hợp Thể, về tới Nhân tộc, nhất định phải tìm ra Động Thiên Thủ Vương, từ chỗ đối phương đạt được Nghịch Linh Chân Âm Đại Pháp!”

“Có công pháp này, linh thú như Băng Phượng cũng có thể tu luyện thành Chân Linh!” Diệp Trường Sinh trong lòng thầm nghĩ.

“Người lại đi vào những cửa hàng kia?” Băng phượng mang theo một tia thân thiết hỏi.

“Ừm, lần trước giết chết những người kia, nhất là Mộc tộc Luyện Hư kia, đạt được lượng lớn tài nguyên, ta không dám dùng hết trong một lần, chỉ có thể chậm rãi giao dịch từng lần một để đổi lấy linh thạch!” Diệp Trường Sinh nói.

Hắn đem tất cả tất cả để lên trên người Mộc Tộc luyện chết kia.

Dù sao, trước đó Diệp Trường Sinh giải thích cho nàng chính là lúc Mộc tộc Luyện Hư đi ra ngoài, tựa hồ mang theo toàn bộ tài nguyên trong gia tộc của gã.

Nhất định là tài nguyên của một gia tộc luyện hư có giá trị không thấp, để cho Diệp Trường Sinh đổi lấy mấy trăm triệu linh thạch là không thành vấn đề. Băng Phượng đối với điều này cũng không hoài nghi quá nhiều.

Chỉ là, khi thấy Diệp Trường Sinh đang bồn ba bên ngoài, còn nàng vẫn luôn ở trong động phủ tu luyện, trong lòng nàng ít nhiều có chút áy náy.

Hình như mình đã thành một gánh nặng, ăn uống đều bị Diệp Trường Sinh chịu trách nhiệm.

Cúi đầu xuống, Băng Phượng khẽ cắn môi nói: “Bây giờ ta đã trở thành gánh nặng của ngươi rồi, không thể giúp ngươi được nữa!”

“Sao ngươi có thể có ý nghĩ như vậy? Ngươi có thể giúp ta nhiều chuyện, cái này không phải, nếu không có ngươi bên cạnh, nói không chừng ta lại không nhận được đi nhiệm hoa thơm cỏ rồi!” Diệp Trường Sinh tiến lên kéo tay nàng, như có ám chỉ nói.

Băng Phượng vừa nghe lời này, nhất thời trên mặt hiện ra một vòng hồng nhạt, trong đôi mắt đẹp tràn đầy vẻ xấu hổ nhìn hẩn.

Những năm gần đây, vì chút Thiên Phượng huyết này, nàng không thể không khuất phục dưới thâm tình của Diệp Trường Sinh, làm rất nhiều chuyện không thể nào nói ra với người khác.

Những chuyện này, có một số lúc ở Nhân giới nàng đã từng làm, nhưng khi đó, nàng hoàn toàn bị bức bách, chưa từng phối hợp qua.

Nhưng hôm nay đã mấy lần có chút bất đồng.

Băng Phượng cũng không biết vì sao mình lại như bị ma, lúc giúp đỡ Diệp Trường Sinh làm những chuyện này, trong lòng vẫn không có mâu thuẫn gì.

Chỉ là, sau mỗi lần nhớ lại, nàng đều cảm giác mình làm những chuyện kia quá nhẹ nhàng, do đó xấu hổ không thôi.

Mới vừa định cãi nhau vài câu, nhưng nghĩ tới hiện tại mình hoàn toàn là ỷ lại vào Diệp Trường Sinh, lửa giận không khỏi bị đè nén xuống.

Băng Phượng quay đầu đi, có chút suy sụp nói: “Dù sao hiện tại ta cũng không nghĩ ra ta còn có tác dụng gì đối với người, cho dù là làm linh thú, trong lúc chiến đấu người cũng sẽ không để cho ta đi ra ngoài mạo hiểm!”

“Hơn nữa, với thực lực của người bây giờ, trong chiến đấu ta hoàn toàn không giúp được người!”

“Ngay cả đi bán tài nguyên đổi lấy linh thạch, ta cũng không giúp được người!” Băng Phượng càng nói, thần sắc càng cô đơn, nàng cảm thấy mình là người không có giá trị gì.

Nhìn thấy bộ dạng sa sút này của nàng, trong lòng Diệp Trường Sinh không khỏi có chút trùu mến, xích lại gần, hai tay ôm lấy vòng eo thon của nàng, cúi đầu nhẹ giọng nói:

“Không cần nghĩ mãi chuyện này, không cần tăng thêm gánh nặng cho mình, vì sao người nhất định phải giúp ta ở những phương diện này?”

“Ý của người đối với ta, xưa nay không phải dùng “Giá trị” gì để so sánh, người chính là người, không cần người phải làm gì, chỉ cần có người ở đây, ta cũng đủ rồi!”

Vuốt ve mái tóc như mây của nàng, Diệp Trường Sinh thâm tình vô cùng nói: “Nhà chúng ta có người mới hoàn chỉnh, sau này ta phụ trách kiếm linh thạch dưỡng gia, người chỉ cần phụ trách mỹ mạo là được rồi!”

“Phi!”

Vừa nghe thấy hắn nói năng khéo léo như vậy, Băng Phượng lập tức khẽ thở một tiếng theo thói quen.

Nhưng, lập tức nàng như nghĩ tới điều gì, ngây ngẩn cả người, hốc mắt ửng đỏ, trong mắt phượng ứa ra thủy quang dịu dàng.

Tuy rằng nghe vẫn giống như trước kia, hoa ngôn xảo ngữ, nhưng gia hỏa này cho tới nay, không phải chính là làm như vậy sao?

Tuy hắn tổn tâm huyết khiến người ta sinh hận, nhưng hắn đối đãi với mỗi nữ nhân, đều cho yêu thương của mình thật rộng rãi.

Nếu không có hắn, có mấy nữ nhân ở Nhân giới tu luyện tới cảnh giới Nguyên Anh được chứ?

Chỉ sợ có không ít đã sớm tọa hóa, trở thành một đám bụi trần rồi tản đi.

Mà hiện tại, các nàng lại trở thành tu sĩ Nguyên Anh kỳ, hưởng thụ hơn một ngàn năm thọ nguyên.

Thậm chí, Diệp Trường Sinh còn trải sẵn con đường phi thăng cho các nàng.

Cho dù không thể phi thăng ở Nhân giới, Diệp Trường Sinh thậm chí còn chuẩn bị tương lai hạ giới tiếp đón các nàng.

Trong tu tiên giới, làm được điểm này thì có mấy người?

Có mấy người có thể đem nhiều tài nguyên như vậy không thềm để ý tặng cho nữ nhân của mình?

Đại đa số người tu tiên, bên cạnh tuy có một đồng nữ nhân, nhưng đừng nói cho họ tài nguyên, có thể không coi các cô như lô đỉnh đã là hiếm có rồi.

Lấy thử nghiệm của chính Băng Phượng mà nói, nhiều thiên phượng huyết như vậy, hẳn lại không chút do dự tất cả cho mình.

Thiên Phượng Huyết này không chỉ có tác dụng với thân thể Băng Phượng của nàng, mà còn có tác dụng không nhỏ với Nhân Tộc.

Nhưng bản thân Diệp Trường Sinh lại không cần cho nàng tất cả, điều này khiến trong lòng Băng Phượng có thể không cảm động được sao?

Như người như Diệp Trường Sinh, ở trong tu tiên giới, cơ hồ tìm không thấy người thứ hai, vô luận nhìn như thế nào, đem mình phó thác cho hắn đều là một lựa chọn không hối hận.

Nghĩ đến những điều này, từ trước tới nay Băng Phượng ngạo mạn nguy trang rốt cuộc triệt để tháo xuống.

Nàng lẳng lẳng nhìn Diệp Trường Sinh, trên khuôn mặt xinh đẹp thiên hương quốc sắc kia, đột nhiên, nở ra nụ cười nhẹ nhàng.

Đôi mắt đẹp ngấn lệ, gương mặt dịu dàng nở nụ cười yếu ớt. Vẻ mỹ lệ kinh tâm động phách này, trước kia Diệp Trường Sinh chưa từng gặp qua.

Hắn ngẩn người, lập tức ôm chặt lấy Băng Phượng.

“Chờ sau khi ta đột phá Luyện Hư, có lẽ hắn đã là Luyện Hư đỉnh phong rồi, lúc đó dâng lên nguyên âm thân thể Băng Phượng của ta, hắn là có thể giúp hắn tiến giai hợp thể!”

“Có lẽ đây là trợ giúp lớn nhất của ta đối với hắn!” Băng Phượng trong lòng thầm nghĩ.

.....

Như thế lại qua vài chục năm, Diệp Trường Sinh vẫn lặp lại cuộc sống trước kia, dùng đan dược hoặc dịch Chân Thiềm tu hành, sau đó cách một đoạn thời gian lại ra ngoài buôn bán một ít tài nguyên.

Cứ như vậy, trong vòng tám mươi năm sau khi hắn đi vào Ngọc Bích thành, số lượng linh thạch mà hắn nắm giữ trên người đã đạt đến hơn một tỷ.

Mà tu vi của hắn, rốt cục cũng đã thành công đột phá Hóa Thần hậu kỳ.

Trong phòng tu luyện, Diệp Trường Sinh mở mắt ra, toàn thân trên dưới, một cỗ khí tức cường đại lan tràn ra bốn phương, pháp lực mệnh môn lưu động trong kinh mạch hắn, khí thể toàn thân vô cùng nhiếp người.

“Rốt cuộc đột phá, bình cảnh Hóa Thần hậu kỳ này so với ta tưởng tượng còn kiên cố hơn một chút, cũng may mua được đầy đủ đan dược phụ trợ!” Diệp Trường Sinh trong lòng thầm nghĩ.

Hắn ta đứng dậy, trong hai con ngươi bộc phát ra tinh quang khiếp người.

“Tiếp theo, ta phải chuẩn bị cho việc tu hành Hoá Thần hậu kỳ, tuy nhiên trên mặt thành Ngọc Bích lưu hành những đan dược phụ trợ tu sĩ Hóa Thần hậu kỳ tinh tiến pháp lực này, đối với ta mà nói tựa hồ không quá đủ dùng!”

“Hơn phân nửa vẫn phải tìm đan dược cấp bậc Luyện Hư mới được. Ha ha, trên thực tế pháp lực lưu động trong cơ thể ta đã sớm không thua gì tu sĩ Luyện Hư rồi!” Diệp Trường Sinh thầm nghĩ trong lòng.

Hắn đi về phía trước, vừa định đi ra phòng tu luyện, bỗng nhiên trong lòng hơi động, ngừng lại.

Tay áo bào run lên, một đoàn ngân sắc hỏa diễm từ trong tay áo hắn bay ra.

Hỏa diễm biến hóa một cái, huyền hóa thành một con hỏa điều màu bạc, nhảy nhót vô cùng bay quanh người Diệp Trường Sinh.

Trong đôi mắt của hỏa điều kia, rất có linh trí, thân mật chà xát lên mặt của Diệp Trường Sinh, tóc tai bù xù.

Đóa Tinh Viêm Chi Hỏa này từ trong giấc ngủ say tỉnh lại, dường như đã trải qua một lần tiến hóa, khí tức càng thêm cường thịnh.

Uy lực loại tiên linh chi hỏa này mạnh hơn không ít, bây giờ nó cũng coi như một sát chiêu lớn trong tay Diệp Trường Sinh.

Đi ra khỏi phòng tu luyện, Diệp Trường Sinh liền thấy Băng Phượng đang ở bên ngoài chờ hắn.

Trên mặt nàng mang theo nụ cười dịu dàng uyển chuyển, hai chân ngọc thon dài, đi về phía trước.

Vừa rồi Diệp Trường Sinh vừa đột phá động tĩnh bên này đã bị nàng cảm ứng được, là lấy nàng lập tức tới đây chờ.

Băng Phượng từ sau khi mượn thiên phượng chi huyết đột phá Hóa Thần trung kỳ, tu vi những năm gần đây cũng đang không ngừng tiến bộ.

Có cung cấp của Diệp Trường Sinh, nàng không thiếu tài nguyên, lại thêm nàng thông qua Thiên Phượng Chân Huyết tinh luyện huyết mạch, tư chất càng thêm kinh người.

Tu luyện gần như có thể dùng từ ngàn ngày ngàn dặm để hình dung, một thời gian ngắn không gặp, khí tức trên người nàng đã dày đặc hơn rất nhiều.

Lại không mấy năm nữa, xem ra có thể đem pháp lực tu luyện đến Hóa Thần trung kỳ đỉnh phong rồi.

Băng Phượng quen thuộc chui vào trong lòng hắn, những năm gần đây, hai người trái lại thật sự giống như một đôi đạo侣 tu đại đạo ở chung.

“Nhớ ta không?” Diệp Trường Sinh cúi đầu, thêu lên hương thơm trên mái tóc của nàng, nhẹ giọng hỏi.

“Ừm, nghĩ rồi, rất muốn!” Băng Phượng nhẹ giọng nói.

“Lần này xuất quan hảo hảo tiếp ngươi!” Diệp Trường Sinh càng ôm chặt lấy nàng, nhẹ giọng nói.

Băng Phượng nghe vậy, trong đôi mắt đẹp chảy ra ý vui vẻ.

.....

Một hai năm sau tình cảm với Băng Phượng, Diệp Trường Sinh lại bắt đầu vì tu luyện.

Hiện tại mặc dù hắn là Hóa Thần hậu kỳ, nhưng muốn nhanh chóng tinh tiến pháp lực, chỉ có thể đi tìm đan dược cấp Luyện Hư.

Nhưng Diệp Trường Sinh sau khi chạy tới rất nhiều cửa hàng lớn của Ngọc Bích thành, lại chẳng đạt được gì, không đạt được dù chỉ là một hạt đan dược cấp Luyện Hư.

Điều này quả thực làm cho hắn có chút kinh ngạc, hắn vốn cho rằng những thương gia này có thể lấy ra bán cả linh bảo, hắn là tồn tại một hai bình đan dược cấp Luyện Hư.

Nhưng sau một phen hỏi thăm, cả nhà cũng không có.

Cẩn thận nghe ngóng, Diệp Trường Sinh mới biết được, đan dược cấp Luyện Hư căn bản sẽ không xuất hiện trong tay những thương nhân này.

Dù cho bọn hắn đạt được một ít đan dược cấp bậc này, cũng sẽ lập tức sử dụng, hoặc là lưu lại đến đấu giá hội trăm năm một lần thượng phẩm tối đa hóa lợi ích.

Chẳng qua suy nghĩ cẩn thận một chút, cho dù trong những cửa hàng này thật sự có bán loại đan dược này, dường như cũng không tới phiên hắn.

Trong Ngọc Bích thành này, ít nhất cũng có mấy ngàn tu sĩ Luyện Hư, phạm xuất hiện một hạt, cũng lập tức sẽ bị người khác cướp sạch.

Loại tài nguyên tu luyện này vô cùng trân quý, cho dù ở nơi nào trong Linh giới cũng chẳng khác nhau là mấy.

Có lẽ cũng có địa phương có thể cung ứng lượng lớn đan được cấp Hóa Thần, nhưng tuyệt đối không có khả năng xuất hiện số lượng Luyện Hư.

Chỉ có tại Ngọc Bích thành trên hội đấu giá mới có thể một lần xuất hiện mấy chục bình, thậm chí hơn trăm bình đi phân phối đấu giá.

Cứ như vậy, Diệp Trường Sinh muốn có được đan được cấp Luyện Hư, cũng chỉ có thể chờ đợi hội đấu giá hai mươi mấy năm sau.

Nếu không muốn chờ đợi, hắn có thể tự mình đi luyện chế loại đan được cấp bậc này.

Diệp Trường Sinh sau khi cẩn thận suy nghĩ một chút, liền cảm thấy loại chuyện này cũng có thể thực hiện được, trình độ luyện đan của hắn sớm muộn gì cũng phải tăng lên một bậc, không bằng nhân dịp này.

Hắn nghĩ tới trước kia ở Thiên Uyên Thành lấy được một loại đan phương cấp luyện hư.

Đăng Long Đan!

Phương pháp luyện chế loại đan được này hắn vẫn còn ở trong thành Thiên Uyên, vừa lúc mua tới.

Luyện chế Đăng Long Đan cần không ít tài liệu trân quý, trong đó đại bộ phận tài liệu trên người hắn đều có, chỉ có một loại chủ tài Chi Long Quả còn thiếu.

“Không bằng tới Long Dương thương hội hỏi một chút xem có Chi Long quả hay không, nếu như không có, cũng có thể hỏi một chút bọn họ có đan phương cùng tài liệu luyện hư cấp bậc khác hay không!” Diệp Trường Sinh trong lòng thầm nghĩ.

Lập tức, hắn hướng phía Long Dương thương hội đi tới.

Khi hắn ở trong thương hội, tìm được nữ tử họ Ngôn, nói rõ ý đồ đến đây của mình, nữ tử họ Ngôn lập tức có chút kinh ngạc nói:

“Chi Long Quả? Diệp huynh là muốn tự mình luyện chế Đăng Long Đan sao? Lấy pháp lực của Diệp huynh, Hóa Thần Kỳ ăn đan được cấp Luyện Hư, cũng thích hợp! “

“Đúng vậy, tay nghề luyện đan của Diệp mẫu cũng không tệ, tính thử tự mình luyện chế một phen!” Diệp Trường Sinh vừa cười vừa nói.

Trong mắt nữ tử họ Ngôn lộ ra vẻ do dự, nhẹ giọng nói:

“Chính mình luyện chế đan dược quả thật là một lựa chọn không tồi, một bình Đăng Long đan, nguyên liệu giá cả cũng bất quá chỉ khoảng ngàn vạn linh thạch, luyện chế thành đan bán ra giá tiền lại có thể trên năm ngàn vạn linh thạch!”

“Nếu Diệp huynh có bản lĩnh luyện đan này, làm như vậy quả thật là cách làm tiết kiệm linh thạch, tuy nhiên Diệp huynh tới lại có chút không khéo!” Trong mắt nữ tử họ Ngôn xuất hiện vẻ áy náy nói ra.

“Ý tiên tử là?”

“Trước đó không lâu trong thương hội chúng ta vẫn có một đám Chi Long quả, nhưng không khéo chính là, lúc trước luyện đan, tất cả đều hao hết, hiện tại chính thương hội chúng ta cũng đang nghĩ biện pháp thu được Chi Long Quả!” Nữ tử họ Ngôn lắc đầu nói.

“Vậy sao... Vậy ở đây các ngươi còn có tài liệu luyện đan dược cấp Luyện Hư sao?” Diệp Trường Sinh khẽ nhíu mày, hỏi.

“Thật ra có một đám tài liệu Nguyệt Dương đan chưa dùng hết, thứ này vốn là để chuẩn bị cho hội đấu giá, dưới tình huống bình thường tuyệt đối không thể bán ra!”

“Bất quá lấy giao tình cùng thương hội của chúng ta mà nói, tiểu muội có thể làm chủ, hơi cân đều đặn một chút cho Diệp huynh, nhưng số lượng này lại không thể quá nhiều!” Nữ tử họ Ngôn suy tư một chút, nói ra.

“Diệp mẫu cũng không cần quá nhiều, có một phần là được rồi, trước tiên ta sẽ thử xem trình độ luyện đan của mình có đủ để luyện chế loại đan dược cấp bậc này không!” Diệp Trường Sinh lập tức có chút kinh hỉ nói.

Nữ tử họ Ngôn nghe vậy gật gật đầu: “Diệp huynh xin đợi một lát, tiểu muội đi qua liền quay về!”

Dứt lời, hần liền rời khỏi phòng, đi lấy tài liệu Nguyệt Dương đan kia.

Qua một hồi, khi nữ tử họ Ngôn trở về, trên tay đã có thêm một vòng trữ vật.

“Trong này chính là đan phương cùng tài liệu Nguyệt Dương đan, Diệp huynh không cần lấy ra linh thạch, coi như là tiểu muội tặng cho ngươi!” Nhìn thấy bộ dáng Diệp Trường Sinh muốn lấy linh thạch, nữ tử họ Ngôn nhẹ giọng cười nói.

“Cái này làm sao được?” Diệp Trường Sinh lập tức lắc đầu như trống bỏi, lấy ra mười viên linh thạch cực phẩm.

Hắn không muốn thiếu nhân tình của người ta như vậy, cái được gọi là ân cứu mạng, lần trước đã sớm trả xong rồi.

Hơn nữa, Diệp Trường Sinh còn nhờ cây Long Dương thương hội không ít chuyện, không thể cứ liên tục như vậy mãi được.

Thấy thái độ kiên quyết của Diệp Trường Sinh, nữ tử họ Ngôn liền hiểu rõ tâm tư của hắn, nhẹ giọng cười nói: “Đã như vậy, tiểu muội nhận lấy những linh thạch này đi!”

Diệp Trường Sinh thấy thế, cũng thu hồi vòng tay trữ vật kia, lập tức lại hỏi: “Đúng rồi, chuyện lần trước phó thác tiên tử, hiện tại có tin tức gì không?”

Nữ tử họ Ngôn nghe vậy, trong mắt lộ ra vẻ tiếc nuối, lắc đầu nói: “Đang muốn nói với Diệp huynh đây, Ngũ Hành Thần Lô kia hạ lạc quả thực khó tìm, cho dù là thể lực thương hội chúng ta cũng không cách nào sưu tập được tin tức có liên quan đến nó!”

Diệp Trường Sinh nghe vậy cũng không có gì bất ngờ, thở dài, bình tĩnh nói: “Bất kể thế nào, đa tạ tiên tử hỗ trợ!”

“Ừm, sau này nếu có tin tức liên quan, tiểu muội sẽ báo ngay cho Diệp huynh!” Nữ tử họ Ngôn nói.

“Đa tạ tiên tử!”

Diệp Trường Sinh nói xong liền đứng dậy cáo từ.

Sau khi trở lại động phủ của mình, hắn liền bắt đầu chuẩn bị luyện chế loại đan dược gọi là Nguyệt Dương Đan này.

Đầu tiên, hắn lấy ra một ít đan dược cấp bậc Nguyên Anh để luyện tay, làm quen kỹ nghệ luyện đan một phen. Sau đó mới đi luyện chế đan dược cấp bậc Hóa Thần, nâng cao trình độ luyện đan của mình.

Đợi sau khi nắm chắc, lại đến luyện chế Nguyệt Dương Đan.

Nửa tháng sau, bên phía Diệp Trường Sinh bỗng nhiên lại nhận được tin tức của nữ tử họ Ngôn:

“Diệp huynh, tin tức liên quan tới Ngũ Hành Thần Lô!”

Trong truyền âm phù vang lên thanh âm như vậy, trong lòng Diệp Trường Sinh hơi động, sau khi thu hồi truyền âm phù, liền bay về phía Long Dương thương.

Đến nơi đây liền thấy nữ tử họ Ngôn cùng với một bóng người quen thuộc đang đứng chờ hắn.

Một thân ảnh thoạt nhìn không khác nhân loại bình thường bao nhiêu, bất quá con mắt lại một mảnh trắng bạc.

Nguyên Liệt!

Đây là tu sĩ Luyện Hư trung kỳ mà bọn Diệp Trường Sinh gặp lúc tới Ngọc Bích thành, hắn vậy mà cũng xuất hiện ở chỗ này.

Nhìn thấy người này, trong lòng Diệp Trường Sinh hơi động, lập tức biết được tin tức nữ tử họ Ngôn nhắc tới hẳn là có liên quan tới người này.

“Diệp huynh đến rồi!”

Nữ tử họ Ngôn mỉm cười mời hắn ngồi xuống, sau đó nói với Diệp Trường Sinh: “Có lẽ Diệp huynh đã hiểu rõ Nguyên Liệt đạo hữu của Thiên Kỵ tộc, có lẽ cũng không cần tiểu muội giới thiệu quá nhiều!”

Diệp Trường Sinh gật gật đầu, chấp tay về phía nam tử trắng bạc trong mắt đối diện, nói: “Kính ngưỡng đã lâu!”

“Diệp đạo hữu!” Vị tu sĩ Thiên Kỵ tộc này cũng chấp tay.

“Lần này là Nguyên mỗ muốn mời đạo hữu đến đây một chuyện!” Nguyên Liệt lập tức nói ra.

“VẬY... Có tin tức liên quan tới Ngũ Hành Thần Lô trên tay đạo hữu không?” Diệp Trường Sinh trực tiếp hỏi, mặc dù đối diện là một tu sĩ Luyện Hư, nhưng hắn không chút khách khí xưng một câu đạo hữu.

Nguyên Liệt cũng không có ý kiến gì với cách xưng hô này của hắn, gật đầu nói: “Trong tay Nguyên mỗ đích xác có tin tức liên quan đến thần lô ngũ hành!”

“Chẳng qua, Diệp huynh có thể từ trong tay Nguyên mỗ lấy được tin tức này hay không, còn phải xem biểu hiện của Diệp huynh mới được!”

“Ồ? Ý của Nguyên đạo hữu là?” Diệp Trường Sinh hí mắt lại, nhú mày hỏi.

“Ngũ Hành Thần Lô trân quý như vậy, cùng bất luận tin tức gì liên quan đến nó, đều là tương đương trân quý, Diệp huynh chỉ sợ cũng sẽ không nghĩ là có thể dễ dàng đạt được a?”

“Nguyên mỗ bên này đang trừ tính một chuyện, cần một ít nhân thủ, nếu thực lực Diệp huynh đủ cường đại mà nói, Nguyên mỗ liền có thể kéo Diệp huynh vào trong đội ngũ này, thù lao tự nhiên chính là đồ vật liên quan đến Ngũ Hành Thần Lô kia!”

“Nhưng nếu như thực lực của Diệp huynh không đủ, vậy tin tức liên quan đến Ngũ Hành Thần Lô này, đương nhiên sẽ vô duyên với ngươi rồi!” Sắc mặt của Nguyên Liệt Bình thản nói.

Diệp Trường Sinh nheo mắt, ân cần hỏi: “Chuyện có thể khiến người như Nguyên huynh đều tính toán cẩn thận, hiển nhiên tuyệt đối không đơn giản!”

“Chỉ sợ ít nhất phải là tu sĩ Luyện Hư tham dự mới được. Diệp mỗ là một tu sĩ Hóa Thân, Nguyên huynh sao lại muốn tìm ta?”

Nguyên Liệt nghe vậy cười ha hả, thưởng thức trà trên bàn, chậm rãi nói ra: “Ta chọn người đồng hành, thứ nhất muốn loại bỏ người bản địa Ngọc Bích thành này, thứ hai là bài trừ tộc nhân các tộc chung quanh Ngọc Bích thành, thứ ba là muốn loại bỏ những người đại tộc kia!”

“Ba người này, Diệp huynh cũng không phù hợp, là lấy Nguyên mỗ liền tìm tới người!”

Hắn cẩn thận nhìn Diệp Trường Sinh, lại nói: “Còn có điểm thứ tư, người đồng hành phải có thực lực cường đại, ít nhất phải có chiến lực cấp Luyện Hư. Cho nên ta muốn khảo sát thực lực của Diệp huynh!”

Nghe đối phương nói như vậy, Diệp Trường Sinh lập tức hiểu rõ hơn phân nửa việc đối phương muốn làm là một chuyện rất quan trọng.

Bài trừ xong Ngọc Bích thành và tộc đàn xung quanh, là loại trừ địa đầu xà, rồi loại bỏ Quá Giang Long trong đại tộc, đây là không muốn người trong đội ngũ đem tin tức tiết lộ ra ngoài, từ trong tộc tìm kiếm trợ giúp.

Cho nên đối phương coi trọng Diệp Trường Sinh, xuất thân từ Nhân tộc của Diệp Trường Sinh, tuyệt đối không có khả năng từ trong tộc lôi ra một trợ thủ cường đại đến Ngọc Bích Thành.

Dù sao, Nhân tộc thật sự là cách Ngọc Bích Thành quá xa, hơn nữa cũng không giống như những đại tộc kia có thể trực tiếp thông qua truyền tống trận ở nơi này.

Nói theo một mức độ nào đó, hắn ta cũng được coi là một người có bối cảnh không có bối cảnh gia tộc ở nơi này.

“Xem ra thân phận Diệp mỗ xuất thân tiểu tộc, khiến cho Nguyên huynh yên tâm. Nguyên huynh nói như vậy, ngược lại làm cho Diệp mỗ tò mò, Nguyên huynh rốt cuộc muốn làm cái gì?” Trên mặt Diệp Trường Sinh mang theo ý cười bề ngoài nói.

“Diệp huynh rất thông minh, chính bởi vì thực lực nhân tộc suy yếu, Nguyên mỗ mới mời được Diệp huynh tới đây!”

“Mặt khác, tuy rằng ngày đó chúng ta chỉ gặp mặt một lần, nhưng lấy trực giác nhạy cảm của Nguyên mỗ, lại có thể nhận thấy được thực lực của Diệp huynh không phải tu sĩ Hóa Thần bình thường có thể so sánh!”

“Hiện tại, Diệp huynh tiến giai Hóa Thần hậu kỳ, nghĩ đến thực lực lại tăng trưởng không nhỏ, nhưng có phải đã đạt tới thần thông cấp Luyện Hư hay không, Nguyên mỗ lại không cách nào xác nhận, cho nên phải thử một lần thần thông của Diệp huynh! “

Nguyên Liệt Nguyên cũng không nói ra sự tình hẩn trừ tính đến tột cùng là cái gì, ngược lại đem đề tài trở lại về ngay từ đầu.

“Như vậy, Nguyên huynh dự định thăm dò thực lực Diệp mỗ thế nào?” Diệp Trường Sinh gọn gàng dứt khoát hỏi.

“Phương pháp sao, tự nhiên là rất đơn giản, chỉ cần để cho Diệp huynh xuất thủ là được, bất quá Nguyên mỗ cũng không muốn tự mình ra tay thăm dò Diệp huynh!”

“Vừa đúng lúc, Nguyên mỗ gần đây đáp ứng phụ thân của Nguyên mỗ nhờ vả, muốn tiên vào Lạc Nguyệt sơn mạch một chuyến, tìm kiếm một ít Chi Long quả, cho nên dự định mời Diệp huynh cùng đi!” Trên mặt Nguyên Liệt lộ ra ý cười, ngập ngừng nói.

“Thì ra là thế, người muốn tìm một tay chân miễn phí, để Diệp mỗ giúp người làm việc?” Diệp Trường Sinh có chút không biết nói gì.

Lúc này, nữ tử họ Ngôn vẫn một mực yên lặng nghe hai người nói chuyện với nhau lại khẽ cười một tiếng, nói: “Cũng không thể nói như vậy, Diệp huynh nếu gia nhập việc này, cũng có thể đạt được lợi ích không nhỏ!”

“Sự tình tìm kiếm Chi Long Quả, là thương hội chúng ta giao phó cho Nguyên huynh!”

“Chúng ta cung cấp tình báo quan trọng nhất, Nguyên huynh đi mang loại tài liệu chính luyện chế Đăng Long Đan này tới đây, sau đó chúng ta thu mua với giá sáu thành từ trong tay Nguyên huynh!”

“Trước đó không lâu Diệp huynh không phải tới tìm tiểu muội đòi Chi Long Quả sao? Lúc này đây, Diệp huynh nếu cùng Nguyên huynh đi, chỉ sợ có thể thu hoạch không ít Chi Long Quả!” Nữ tử họ Ngôn cười dài nói.

“Ha ha, nguyên lai là Ngôn tiên tử thương hội các người muốn Chi Long Quả, đã như vậy, trực tiếp nói cho Diệp mỗ một tiếng là được, Diệp mỗ thừa nhận quý thương hội nhiều tình cảm như vậy, điểm này vẫn phải giúp một chút!” Diệp Trường Sinh lộ ra vẻ mặt hào sảng nói.

Nữ tử họ Ngôn khẽ cười một tiếng, nói: “Bản thân lần trước Diệp huynh nếu như tiếp nhận phần tài liệu kia của tiểu muội tặng, tiểu muội sẽ không chút khách khí tìm Diệp huynh!”

“Nhưng Diệp huynh không tiếp nhận, tiểu muội cũng không tiện tìm người ra tay giúp đỡ, nếu không phải Nguyên huynh muốn khảo sát thực lực của Diệp huynh, tiểu muội cũng sẽ không mời Diệp huynh đến đây! “

“Xem ra lúc ấy Diệp mỗ đã phụ ý tốt của tiên tử. Thôi vậy, chuyện lần này ta đồng ý. Bất quá trước đó, ta muốn hỏi Nguyên huynh một chút. Loại Ngũ Hành Thần Lôi mà người nói là loại thuộc tính nào?” Diệp Trường Sinh lại nhìn về phía Nguyên Liệt hỏi.

“Là Mậu Thổ Thần Lôi thuộc tính Thổ!” Nguyên Liệt Phong nói.

“Mậu Thổ Thần Lôi sao? Xem ra Diệp mỗ còn thật sự phải nghĩ biện pháp gia nhập đội ngũ của Nguyên huynh!” Diệp Trường Sinh nghe vậy cười nói.

Nguyên Liệt gật đầu: “Nguyên mỗ tin tưởng, với thực lực của Diệp huynh chỉ cần không che giấu tu vi hẳn là không khó gia nhập tiểu đội này!”

“Nếu Diệp huynh đã quyết định như vậy thì ba tháng sau chúng ta gặp nhau ở đây, sau đó cùng nhau xuất phát!”

Nguyên Liệt Thiên nói xong, đứng dậy cáo từ hai người rời đi.

Đợi đến khi người này rời đi, Diệp Trường Sinh cũng đang định đứng dậy cáo từ, lúc này chợt nghe thấy nữ tử họ Ngôn cười khẽ một tiếng:

“Diệp huynh có biết vị Nguyên đạo hữu này khảo sát thực lực của ngươi, thật sự muốn mời ngươi làm chuyện gì không?”

Vừa nghe thấy lời này, thân hình Diệp Trường Sinh vừa muốn đứng lên lại dừng lại, hỏi: “Chẳng lẽ Ngôn tiên tử biết chút gì?”

“Nếu như tiểu muội đoán không sai, việc Nguyên huynh muốn làm chính là đi xông pha vào di chỉ Bạch Hồ nhất tộc thời Thượng Cổ!” Nữ tử họ Ngôn nhẹ nhàng cười nói.

“Thượng Cổ Bạch Hồ nhất tộc?” Lòng mày Diệp Trường Sinh nhíu lại, hẳn chưa từng nghe nói tộc đàn này có danh hiệu như vậy.

“Theo như lời nói của tiểu muội, đó là thời kì Thượng Cổ cực kỳ xa xưa, xa xưa gần như không thể nhận ra!”

“Khi đó, không biết vì sao, toàn bộ Linh giới bỗng nhiên nhắc lên một hồi đại chiến kinh thiên động địa, rất nhiều tộc đàn cường đại công phạt lẫn nhau, đại lượng Chân Linh bị triệu hoán đến chém giết lẫn nhau, một hồi sinh linh đồ thán đại kiếp cứ như vậy mở màn!”

“Toàn bộ Linh giới, trong trận chiến đó, không biết có bao nhiêu chủng tộc trực tiếp bị diệt, Thánh Nguyên Tộc chúng ta, cũng trong trận đại chiến kia, cung phụng Chân Linh chết trận, Huyền Thiên Chi Bảo đều bị hủy, hơn phân nửa Đại Thừa trong tộc bị giết, cứ như vậy tộc đàn tán loạn, lưu lạc đến tình trạng hôm nay!” Gương mặt nữ tử họ Ngôn chuyển động, biến thành thần sắc bi thương, cười khổ nói.

Diệp Trường Sinh nghe vậy lập tức động dung, hẳn cũng nghĩ tới một số truyền thuyết.

“Trong trận chiến đó, chủng tộc bị tiêu diệt nhiều vô số kể, cũng là từ đó về sau, mới có không gian quật khởi của Giác Xi tộc, Linh Quý tộc!” Lúc nữ tử họ Ngôn nói ra lời này, khóe miệng lộ ra một tia trào phúng.

“Trận đại kiếp nạn kia quá kịch liệt, chủng tộc và chân linh tham chiến đã chết hơn phân nửa, ngay cả mặt trời và mặt trăng ở Linh giới cũng rơi xuống vài cái!”

Diệp Trường Sinh nghe thế, thần sắc hơi đổi, hỏi: “Chẳng lẽ, Lạc Nguyệt sơn mạch bên ngoài Ngọc Bích thành chính là...”

“Diệp huynh đoán không sai, Lạc Nguyệt sơn mạch bởi vì một vàng trắng rơi xuống nên mới có tên như vậy!”

“Nhưng mà, trên thực tế, tại thời kỳ thượng cổ, Lạc Nguyệt sơn mạch cũng không gọi Lạc Nguyệt sơn mạch, nó là lãnh địa Bạch Hồ nhất tộc, nhưng Bạch Hồ nhất tộc tại thượng cổ bị diệt, cái tên chính thức sơn mạch này dần dần bị người quên lãng!” Nữ tử họ Ngôn thở dài một tiếng, chậm rãi nói ra.

“Nói cách khác, ở sâu trong Lạc Nguyệt sơn mạch này, vẫn có một ít thứ liên quan đến Thượng Cổ Bạch Hồ nhất tộc, mà Nguyên đạo hữu chính là đề ý đến một kiện đồ vật nào đó bên trong đó, muốn mời người cùng đi thăm dò?” Diệp Trường Sinh suy nghĩ một chút, liền minh bạch ý tứ của nữ tử họ Ngôn.

“Đúng vậy, thực lực của Thượng Cổ Bạch Hồ nhất tộc, mạnh hơn rất nhiều siêu cấp đại tộc bây giờ. Mặc dù bọn họ đã bị tiêu diệt, nhưng chỉ cần để lại một ít đồ vật, đối với tu sĩ cấp độ như chúng ta mà nói, giá trị không thể đo lường được!” Nữ tử họ Ngôn nhẹ nhàng cười nói.

“Đã như vậy, chỗ đó đến bây giờ còn chưa bị các tộc san bằng, vợ vết sạch sẽ, vậy nhất định là có nguyên nhân sao?” Diệp Trường Sinh giận dữ hỏi.

“Ha ha, Diệp huynh một câu liền nói ra điểm mấu chốt!”

“Từ khi mặt trăng Linh giới bị hủy, không biết đã dẫn phát chuyện gì biến mất ở Lạc Nguyệt sơn mạch, bên trong trung tâm sơn mạch xuất hiện một luồng cương phong màu đen kinh khủng. Bị gió mạnh này bao phủ, không ai dám xông vào!”

“Nghe nói, ngay cả những cường giả Đại Thừa cấp cũng vô cùng kiêng kỵ chuyện này, năm tháng dài đằng đẳng qua đi, không có mấy người dám tiến vào nơi đó, bởi vậy nơi đó cũng được xếp vào một trong những cấm khu của Phong Nguyên đại lục!”

“Nhưng mà, cách mỗi vạn năm, cương phong ở khu vực hạch tâm dãy núi không biết tại sao lại giảm đi hơn phân nửa, lúc này mang theo một loại Định Phong Châu đặc thù thì có thể tiến vào bên trong cương phong an toàn hơn!” Nữ tử họ Ngôn nhẹ giọng nói.

“Tương đối an toàn? Nói cách khác mặc dù có loại Định Phong Châu kia, tiến vào trong đó vẫn có nguy hiểm hay không? Hơn nữa, vị đạo hữu Thiên Kỵ tộc này một tu sĩ Luyện Hư còn dám tiến vào, chẳng lẽ tiến vào vùng đất trung tâm sơn mạch này, đối với đẳng cấp tu vi cũng có hạn chế?” Diệp Trường Sinh hỏi.

Hắn cũng không cho rằng một tu sĩ Luyện Hư dám hợp thể, tu sĩ Đại Thừa kỳ đi tranh đoạt cái gì.

Vị Luyện Hư này của Thiên Kỵ tộc có can đảm tiến vào nơi đây, hơn phân nửa tu sĩ Hợp Thể kỳ trong dãy núi này không thể nào đi vào được.

“Diệp huynh nói không sai, người có thể tiến vào vùng trung tâm dãy núi kia tu vi cao nhất chỉ có thể là Luyện Hư kỳ!”

“Về phần nguy hiểm, loại này là nơi ở của chiến trường thượng cổ, khẳng định có rất nhiều nguy hiểm, các loại cấm chế còn sót lại, các loại cương phong càng thêm mãnh liệt, đều có thể trở thành nhân tố trí mạng!” Nữ tử họ Ngôn cười khẽ một tiếng nói.

“Vậy vì sao tu vi bị hạn chế dưới Hợp Thể kỳ?”

“Đây là bởi vì loại Định Phong Châu này có thể bảo hộ tu vi người cao nhất chính là Luyện Hư cấp!” Nữ tử họ Ngôn cười khỏ một tiếng, nói như vậy.

“Cái này...” Diệp Trường Sinh có chút kinh ngạc, không nghĩ tới là vì nguyên nhân này.

“Thời gian nghiên cứu Định Phong Châu này chưa tới mười vạn năm, là pháp khí được một vị luyện khí đại sư ở Phong Nguyên đại lục nghiên cứu ra!”

“Mà từ sau khi vị đại sư luyện khí kia vẫn lạc dưới thiên kiếp, rốt cuộc không còn ai có thể cải tiến loại pháp khí này. Pháp khí này, tu vi có thể bảo hộ có hạn, một khi tu sĩ Hợp Thể kỳ sử dụng, sẽ không có hiệu quả chút nào!”

“Cho nên, những tu sĩ Hợp Thể kỳ trở lên tự nhiên không dám tiến vào bên trong dãy núi rồi!” Nữ tử họ Ngôn nói.

“Cái này... Uy lực của cương phong đều đại giảm, không dám tiến vào trong, lẽ nào những Đại Thừa kia vẫn không dám tiến

vào?”

“Ôn Phong dạng gì, uy lực giảm đến mức này mà tu sĩ Đại Thừa lại chùn bước?” Diệp Trường Sinh nhú mày.

Về nguyên nhân vì sao cương phong suy yếu, những tồn tại Đại Thừa kỳ kia vẫn không dám tiến vào trong mảnh di chỉ kia, nữ tử họ Ngôn cũng không rõ ràng cho lắm.

Nàng chỉ biết, năm tháng dài đằng đẵng đến nay, hoàn toàn chính xác chưa nghe nói có tu sĩ Đại Thừa nào tiến vào chỗ đó.

Dương nhiên, rốt cuộc có người đi qua hay không thì cũng không ai biết được. Tóm lại tin tức trên mặt ngoài là Đại Thừa cùng tu sĩ Hợp Thể không thể tiến vào di chỉ trong dãy núi.

“Trong này tất nhiên có điều gì kỳ lạ, nếu không Linh Giới không có khả năng có cái gì đó làm suy yếu hơn phân nửa, sau đó còn có thể ngăn trở cường giả cấp Đại Thừa.” Diệp Trường Sinh thầm nghĩ trong lòng.

Sau khi nghe được nữ tử họ Ngôn giải thích, hắn nhớ lại lúc mới tới Ngọc Bích thành, vị tu sĩ Thiên Độc tộc kia đã nói chuyện với phụ thân của nữ tử họ Ngôn ở Lạc Nguyệt sơn mạch biến động trong khu vực trung tâm.

Hình như đám rắn cấp Hóa Thần mà nữ tử họ Ngôn gặp phải chính là từ trung tâm khu này mà ra.

Nghĩ tới những chuyện này, Diệp Trường Sinh bèn hỏi: “Chính vì chuyện này mới khiến cổ thú trong Lạc Nguyệt sơn mạch chạy ra ngoài?”

“Vì sao cấm chế ở khu trung tâm lại yếu đi như vậy, những con cổ thú này lại muốn chạy ra ngoài? Chúng nó đang sợ cái gì?”

Nữ tử họ Ngôn nghe vậy lắc đầu cười khổ: “Nguyên nhân trong đó, tiểu muội không thể nào biết được, chỉ là nghe người ta nói, giống như sau mỗi lần khu vực trung tâm phát sinh biến động, sẽ có một loại áp lực lớn lao từ bên trong truyền đến, khiến cho cổ thú cảm ứng được!”

“Những cổ thú này cũng vì vậy mà chạy ra ngoài, mà những nơi buôn bán xung quanh Ngọc Bích thành sẽ tạo thành phiền phức rất lớn, bởi vậy sau mỗi lần phát sinh chuyện như vậy,

Ngọc Bích thành đều sẽ tổ chức các tu sĩ trong thành ra ngoài săn giết hung thú!”

“Mà chỉ có người giết chết một lượng lớn hung thú nhất định mới được Ngọc Bích thành ban thưởng một kiện Định Phong Châu, bởi vậy những người này mới có thể tiến vào khu trung tâm thăm dò di chỉ Bạch hồ!”

“Thì ra Định Phong châu là do Ngọc Bích thành nắm giữ, nếu như vậy bất kỳ ai muốn vào di chỉ đều phải làm công cho bọn họ một lần!” Diệp Trường Sinh trong lòng thầm nghĩ.

Sau một hồi trò chuyện, Diệp Trường Sinh liền biết Thiên Kỳ tộc nguyên bản muốn để hắn làm gì, trong lòng hắn suy tư, đứng dậy, chấp tay nói: “Đa tạ tiên tử giải thích nghi hoặc, Diệp mỗ cáo từ trước!”

Nữ tử họ Ngôn cũng đứng dậy, gật đầu nói: “Nếu Diệp huynh thật sự muốn theo Nguyên liệt tiến vào di chỉ Bạch hồ, thì nên chuẩn bị đầy đủ một chút!”

“Những người tiến vào nơi đó, có thể sống sót trở về ba thành cũng là không tệ rồi!”

“Diệp mỗ sẽ nghiêm túc suy nghĩ!” Diệp Trường Sinh gật đầu nhẹ.

Sau khi rời khỏi Long Dương thương hội, Diệp Trường Sinh bay thẳng về phía động phủ, đồng thời trong lòng suy tư.

Trong tay Nguyên Liệt Tự nắm giữ tin tức liên quan đến Mậu Thổ Thần Lô, xem ra lần này thật đúng là phải cùng hắn đi một chuyến đến khu trung tâm Lạc Nguyệt sơn mạch.

Nếu như thế, trước tiên cùng hắn đi lấy Chi Long Quả một chuyến, sau khi thu hồi Chi Long quả, còn phải trợ giúp Ngọc Bích thành đi thanh lý hung thú chạy ra khỏi sơn mạch.

Bất quá, hai việc này đối với hắn mà nói cũng không tính là chuyện xấu.

Bản thân Chi Long Quả chính hắn cũng đang tìm kiếm, lần này vừa đúng lúc có thể có được một ít.

Hơn nữa, nếu như đã dám tiếp lấy ủy thác này của Long Dương thương hội, như vậy có nghĩa là thực lực của cổ thú thủ hộ Chi Long quả sẽ không vượt quá thời kỳ.

Như thế, Diệp Trường Sinh kia cũng không sợ, chỉ cần không phải Hợp Thể Kỳ, hắn bây giờ đều có biện pháp ứng phó.

Đánh không lại, ít nhất cũng có thể chạy trốn.

Mà việc sau đó, trợ giúp Ngọc Bích thành thanh lý hung thú cũng chưa chắc là chuyện xấu, dù sao bọn họ là muốn tiến vào khu vực trung tâm Lạc Nguyệt sơn mạch, dọc theo đường đi khẳng định đụng phải không ít hung thú.

Hiện tại đi theo người của Ngọc Bích thành thanh lý một đợt, đợi đến lúc bọn họ muốn tiến vào, gặp phải phiền toái sẽ giảm bớt rất nhiều.

“Tóm lại tiếp theo là không thể thiếu đấu pháp, Nguyên Liệt mời ta ba tháng sau xuất phát. Trước đó, ngươi hãy luyện lại pháp bảo bản mệnh của ta trước một chút!” Diệp Trường Sinh trong lòng thầm nghĩ.

Sau khi trở lại động phủ, hắn liền lấy ra toàn bộ Tử Thần Thạch và Bản Mệnh Pháp Bảo.

Lần này trọng luyện pháp bảo bản mệnh, cần hao phí không ít công phu, lúc trước hắn đã chuẩn bị lượng lớn tài liệu phụ.

Lúc luyện chế Nhân giới, sử dụng một ít phụ tài lại phải loại bỏ trong lần sử dụng này, bởi vì những vật kia dù sao cấp độ cũng không đủ.

Sau khi trọng luyện, pháp bảo bản mệnh có thể tăng lên tới cấp bậc Linh Bảo.

Đại môn phòng tu luyện của Diệp Trường Sinh đóng lại, hắn lấy từ trong vòng trữ vật ra từng cái hộp ngọc, tay áo vung lên, mở tất cả những hộp ngọc này ra.

Sau đó chỉ một cái, từng kiện tài liệu trân quý bay lên, lơ lửng trên không.

Hai mắt Diệp Trường Sinh nhắm nghiền, mi tâm lóe lên hào quang, một người tí hon màu vàng bay ra, hai mắt nhắm nghiền.

Nguyên Anh xuất khiếu, tiểu nhân màu vàng thoát nhìn không khác gì Diệp Trường Sinh, bỗng nhiên mở hai mắt ra, trong mắt lại là một mảnh quang mang như thủy tinh, thoát nhìn có chút quỷ dị.

Trong ngực gã ôm một mặt gương nhỏ tinh xảo, một mặt trắng bạc, một mặt màu tím, quang mang lưu chuyển, lập loè từng đạo phù văn.

Tiểu nhân màu vàng ném đi, ném tấm gương nhỏ kia ra ngoài, lơ lửng trên không, sau đó há miệng phun ra một ngọn lửa màu vàng, vọt tới tấm gương nhỏ kia.

.....

Thời gian ba tháng thoáng cái đã qua, mắt thấy sắp đến thời gian ước định giữa Diệp Trường Sinh và Nguyên rồi, đại môn phòng tu luyện vẫn đóng chặt, không có bất cứ động tĩnh gì.

Mãi cho đến sáng hôm Diệp Trường Sinh cùng Nguyên Liệt hẹn gặp mặt, trên cửa phòng tu luyện mới lóe lên quang mang, một bóng người từ đó đi ra.

Một mặt gương toàn thân màu tím lơ lửng trên đỉnh đầu của hắn, tinh xảo không gì sánh được, mịt mờ khí lưu động, vô số phù văn lóe lên mà qua, tấm gương này, bây giờ đã thoát thai hoá cốt rồi.

Hào quang lóe lên, tấm gương biến mất trong cơ thể, Diệp Trường Sinh hất tay áo, rời khỏi động phủ.

Trong Long Dương thương hội, khi Diệp Trường Sinh đến, thấy hàng nguyên đã ngồi ở đó.

“Diệp huynh hôm nay tới đây, xem ra là muốn đáp ứng lời mời của Nguyên mỗ?” Một đôi mắt trắng bạc ở Nguyên Liệt nhìn lại, cười ha ha hỏi.

“Diệp mỗ đối với việc Nguyên huynh muốn làm cảm thấy hứng thú, cần thận cân nhắc một chút, liền quyết định đáp ứng!” Diệp Trường Sinh nhẹ giọng cười một tiếng, nói.

Nguyên Liệt gật đầu: “Đã như vậy, chúng ta lên đường thôi, mang những Chi Long Quả kia tới đây, thuận tiện cũng để Nguyên mỗ nhìn thử thực lực của Diệp huynh!”

“Chi Long Quả kia ở trong ngọc giản này!” Nữ tử họ Ngôn đứng một bên thân nhiên cười, đem một quả ngọc giản đưa tới.

Nguyên Liệt Bộ đã biết rõ nội dung bên trong, liền không động đây, mà Diệp Trường Sinh tiếp nhận ngọc giản, cẩn thận xem xét.

Nguyên lai Long Dương thương phát hiện chi long quả này sinh trưởng ở trong Lạc Nguyệt sơn mạch một địa phương phi thường bí mật, lúc đầu là một vị tu sĩ Hóa Thần của thương hội vô tình xâm nhập vào đó phát hiện ra.

Lúc ấy người này vừa phát hiện ra nơi này có một lượng lớn Chi Long quả, nhất thời mừng rỡ, loại linh dược này đúng là thứ mà thương hội cần thiết nhất.

Linh dược có thể làm pháp lực của tu sĩ Luyện Hư tinh tiến sao mà trân quý?

Một khi nộp vật này lên trên, hẳn có thể đạt được vô số lợi ích.

Nhưng khi người này muốn hái Chi Long quả, mới phát hiện trong sơn cốc này có một đám Huyết Tích Thú sinh trưởng, trong đó có một đầu tu vi mạnh nhất đã đạt tới Luyện Hư đỉnh phong.

Lúc đó, người này thiếu chút nữa đã bị dọa cho hồn phi phách tán, vội vàng giận dợn không khiến đám huyết tích thú chú ý, nhanh chóng chạy ra ngoài.

Sau khi đem tin tức báo lên, Long Dương thương hội lập tức bắt đầu tính toán đem những Chi Long Quả này lấy ra như thế nào.

Nhưng số lượng tu sĩ Luyện Hư của Long Dương thương hội cũng không nhiều, đại đa số đều bận việc của mình, căn bản không điều ra được mấy vị.

Thực lực của những người có thể tụ tập đến đây đều có hạn, sợ rằng không thể đối phó được với đám Huyết Tích thú kia.

Mà chủ nhân thương hội cũng bận rộn, không có khả năng đi Lạc Nguyệt sơn mạch một chuyến để tự mình xử lý loại chuyện này, vì vậy Long Dương thương hội liền nghĩ tới những người có giao hảo với bọn họ.

Trong đó, người thích hợp nhất không thể nghi ngờ chính là Nguyên Liệt, mặc dù người này là Luyện Hư trung kỳ, nhưng bởi vì thiên phú thần thông của Thiên kị tộc, một thân thực lực cũng không kém hơn bao nhiêu so với tu sĩ Luyện Hư hậu kỳ.

Vì vậy, chuyện cuối cùng biến thành bộ dáng hôm nay.

“Huyết Tích thú cấp Luyện Hư ít nhất có năm con sao? Còn có một con Luyện Hư đỉnh phong, điều này rất khó đối phó!”
Diệp Trường Sinh buông ngọc giản xuống, nhẹ giọng nói.

“Khó đối phó, nói cách khác vẫn có thể đối phó được! Xem ra thần thông của Diệp huynh quả nhiên không giống như ta dự đoán, bất phàm!”

“Huyết Tích thú Luyện Hư đỉnh phong kia cứ giao cho ta, những con còn lại, chúng ta cũng không cần phải giải quyết nhanh chóng, sử dụng nhiều thủ đoạn để dụ chúng ra, từng chút từng chút một giết chết bầy hung thú này!”

“Chỉ cần nguyện ý bỏ chút thời gian, giải quyết đám hung thú này đối với chúng ta không là vấn đề!” Nguyên Liệt dị thường tự tin nói.

Diệp Trường Sinh trong lòng cân nhắc một chút, sau đó gật đầu nói: “Cũng tốt, đã như vậy, chúng ta lên đường thôi!”

“Được, Diệp huynh sáng khoái, chúng ta lập tức lên đường!”
Nguyên Liệt cười lớn một tiếng, đứng dậy.

“Vây tiểu muội xin đợi tin vui mừng của hai vị đạo huynh!”
Nữ tử họ Ngôn khẽ cười một tiếng nói.

“Đi thôi!”

Hai người Diệp Trường Sinh cùng Nguyên Liệt rời khỏi Long Dương thương hội, lập tức rời khỏi Ngọc Bích thành đối mặt Lạc Nguyệt sơn mạch, đi về hướng Lạc Nguyệt sơn mạch.

Dãy núi này thoạt nhìn không nhỏ danh khí trên toàn bộ đại lục, so với những ngọn núi hùng vĩ mà Diệp Trường Sinh từng gặp trước kia không có gì khác nhau.

Rừng rậm xanh um tươi tốt bao trùm phía trên dãy núi trùng điệp, ngọn núi kỳ thạch, dòng suối phi thác tô điểm ở giữa, vô số linh dược trân kỳ lặng yên sinh trưởng tại nơi linh khí hội tụ.

Những chỗ này lại dẫn tới đủ loại sinh vật man hoang tụ tập, bọn họ thường thường linh trí tương đối thấp, nhưng thần thông lại không kém chút nào, tu sĩ cùng giai, rất nhiều đều không thể thắng bọn họ.

Ở phương diện này Đại Bì Thiên Đạo vẫn rất công bằng, người linh trí thấp cấp cho hấn thân thông cường đại, người có linh trí cao cường lại dành cho hấn thân thể suy yếu.

Tuy nhiên cho dù đã có loại hành động cân bằng này, nhưng nếu chính thức đánh nhau, sinh vật có linh trí thấp vẫn phải chịu thiệt thòi lớn.

Lạc Nguyệt sơn mạch bởi vì nó có tài nguyên phong phú như thế, dẫn đến Ngọc Bích thành cùng một ít tiểu tộc chung quanh, rất nhiều tu sĩ đều quanh năm suốt tháng tiến vào trong đó thám hiểm.

Hoạt động buôn bán ở Ngọc Bích thành này có thể phồn vinh như thế, cũng không thoát khỏi liên quan tới những tài nguyên phong phú bên trong Lạc Nguyệt sơn mạch.

Dưới tình huống lượng lớn tu sĩ ra vào, dần dần một số người thu thập tin tức cũng tổng kết ra mấy con đường tiến lên núi tương đối an toàn.

Những nơi đó không có cấm chế thượng cổ khiến người ta rơi vào chỗ chết vô hình, cũng không có cổ thú cường đại từ sâu trong dãy núi tụ tập lại, so với nguy hiểm gặp phải lại giảm đi rất nhiều.

Muốn đi đến nơi nào của Diệp Trường Sinh và Nguyên Liệt ngay ở lộ tuyến an toàn như vậy.

Hơn mười ngày sau, tại một chỗ thấp trong Lạc Nguyệt sơn mạch, truyền đến một trận thanh âm bạo liệt trầm thấp, nương theo tiếng bạo liệt này, từng đợt tiếng kêu thảm thiết, hoặc là tiếng tê mình không ngừng vang lên.

Chỉ thấy trên bầu trời xuất hiện một đàn quái điều dài chừng mấy ngàn trượng hí minh, vũ cánh, mà trong đàn quái điều này lại có mấy trăm đoàn ngân quang lớn bằng xa luân đột nhiên xuất hiện, sau đó đồng thời bạo liệt mở ra.

Những ngân quang này sau khi phát nổ hóa thành một mảng gió lốc màu bạc mờ mịn, trong gió có tiếng xé gió mãnh liệt, từng cây ngân châm thật nhỏ ở trong đó gào thét bắn nhanh.

Tốc độ những ngân châm này cực nhanh, lập loè cơ hồ bắt không được bóng dáng nó, mỗi một cái chớp động, trên bầu trời liền có một con quái điều gào thét một tiếng, ngã xuống.

Theo vòi rồng quét qua, hơn một ngàn con quái điều trong chớp mắt đã có đến mấy trăm con rơi xuống, hoàn toàn mất hết sinh cơ.

Trên bầu trời những con quái điều còn lại vô cùng hoảng sợ, nhao nhao chạy trốn về phía xa.

Những ngân châm thật nhỏ kia cũng không thêm truy kích, sau khi tiêu diệt con quái điều trong không gian này liền xoay vòng một cái, bắn nhanh về phía hai bóng người trên bầu trời.

Vòi rồng màu bạc theo mấy trăm cây châm này trở về cũng lập tức biến mất, từng cây châm bạc đều chui vào trong thân thể ngân quang lóe ra giữa bầu trời kia.

“Thần thông của Nguyên huynh thật đúng là làm cho người ta bội phục. Bọn dị đồng điều này rất khó đối phó, Nguyên huynh tiện tay liền đuổi đi rồi!” Diệp Trường Sinh cười tùm tùm nhìn về phía người bên cạnh, toàn thân lóe lên ngân quang nói.

“Ha ha, Diệp huynh quá khen, Dị Đồng Điều tuy rằng khó chơi, nhưng đặt ở trong mắt cao thủ chân chính thì không tính là gì, ta tin tưởng Diệp huynh cũng có thực lực thoải mái giải quyết đám phi cầm này!” Ngân quang trên người bóng người bên cạnh tán đi, trên mặt hiện ra một tia ý cười, lúng túng nói ra.

“Diệp mỗ cho dù có thể đối phó, cũng sẽ không như Nguyên huynh nhẹ nhàng như ý!” Diệp Trường Sinh lắc đầu liên tục, bộ dáng thực lực của mình thấp kém, không đáng nhắc tới.

Nguyên Liệt nghe vậy mỉm cười, cũng không biết có phải là tin tưởng lời của hắn hay không.

Lão nhìn thoáng qua dãy núi xa xa, trong mắt xuất hiện vẻ lo lắng, nhìn chằm chằm đám quái điều trên mặt đất một lát, thở dài một tiếng, nói ra:

“Ngay cả dị đồng điều loại chim chóc sinh sống ở khu vực hạch tâm cũng xuất hiện ở khu vực bên ngoài này rồi. Xem ra biến hóa ở khu vực hạch tâm rất nhanh sẽ đạt tới đỉnh phong!”

“Biến hóa theo lời Nguyên huynh là chỉ chuyện di chỉ Bạch Hồ sao?” Ánh mắt Diệp Trường Sinh lóe lên, quay đầu hỏi.

“A, xem ra Diệp huynh cũng đã nghe nói về chuyện này. Không sai, đúng là di chỉ Bạch Hồ. Xem tình hình này, qua khoảng mười năm nữa, di chỉ có thể mở ra rồi...”

Nguyên bộ nhìn dãy núi xa xa, nhẹ giọng nói, đến cuối cùng, thanh âm dần dần trầm thấp xuống, mơ hồ không thể nghe thấy.

Thu hồi ánh mắt, thần sắc hàng nguyên trở nên như thường, quay đầu nói với Diệp Trường Sinh: “Diệp huynh, cách chỗ sơn cốc bí ẩn kia không xa, chúng ta đi thôi!”

Diệp Trường Sinh nhẹ gạt đầu, hai người lập tức hóa thành lưu quang hướng một chỗ Lạc Nguyệt sơn mạch bay tới.

Một dãy núi liên miên bị sương mù màu trắng bao phủ, thân ảnh Diệp Trường Sinh và Nguyên xuất hiện ở đây, hai người nhìn về ngọn núi phía trước một hồi, sau đó nhìn nhau, nhanh chóng bay về phía trước.

Cũng không lâu lắm, bọn hắn xuất hiện ở giữa hai ngọn núi không lồ. Nơi đây tạo thành một thung lũng, ở giữa còn có một thác nước chảy xuống.

Khu sơn cốc này thật sự là bí ẩn dị thường, nếu không phải trước đó có được tình báo, hai người Diệp Trường Sinh rất khó có thể tìm được nơi đây.

Trong sơn cốc cây cỏ tươi tốt, cự mộc che trời đột ngột từ mặt đất mọc lên, đem toàn bộ sơn cốc đen kịt âm u, nước chảy róc rách mà qua, trong không khí tràn đầy hơi nước ẩm ướt.

Mà trung tâm khu vực này lại xuất hiện một mảnh đất trống, chung quanh không có nhiều linh thảo thấp bé mọc trên mặt đất.

Chính giữa những linh thảo này lại có một cây cỏ lớn màu tím đậm cao tới ba bốn mươi trượng, mỗi một phiến lá cây đều phẳng phát cự kiếm thẳng tắp lên, xung quanh sinh ra vô số gai nhọn thoát nhìn sắc bén dị thường.

Tại trong những phiến lá hình kiếm này, thế nhưng lại sinh ra một chuỗi quả giống như quả bồ đào.

Những quả này, mỗi một quả đều to bằng nắm tay, căng tròn mượt mà, tựa hồ tràn đầy chất lỏng trong suốt, tản ra một mùi thơm mê người.

Khi thần niệm đảo qua những quả này, liền thần niệm phát hiện trong đó thành linh bao bọc một cái hạt của một con tiểu

long trông rất sống động, mỗi cái đều óng ánh trong suốt, giống như đúc.

Nhìn thấy loại thực vật và trái cây kỳ dị này, Diệp Trường Sinh và Nguyên Liệt lập tức nhận ra, đây là Chi Long Quả bọn hắn muốn tìm kiếm.

Loại tài liệu chính luyện chế Đằng Long Đan này ba vạn năm mới có thể kết quả một lần, một chuỗi Chi Long Quả, phía trên có chừng mười hai mươi ba khóa, giá trị cực kỳ trân quý.

Nhưng thần thức của hai người cũng chỉ thoáng lóe lên rồi biến mất, sau đó lập tức nhìn về hướng khác của sơn cốc.

Bên cạnh thác nước kia có một sơn động thật lớn, cửa động cao chừng hơn trăm trượng. Từ xa nhìn lại, rất dễ cảm ứng được loại khí hung sát bên trong sơn động.

Ở trước sơn động, trên một vùng đất bằng phẳng, có mấy con quái vật toàn thân đỏ như máu đang nằm nhoài phun ra nuốt vào linh khí xung quanh.

Trong đó vài con hình thể nhỏ hơn một chút, dài mười mấy trượng, khí tức trên thân tại giai đoạn Hóa Thần kỳ, mà một con dài hai ba mươi trượng, khí tức thì tại giai đoạn Luyện Hư.

“Đây chính là Huyết Tích thú rồi, hiện tại xuất hiện ở bên ngoài chỉ là số ít, đại bộ phận đều ở trong sào huyệt của nó. Nếu như chúng ta tùy tiện xâm nhập, tất nhiên sẽ đem tất cả Huyết Tích thú đều trêu chọc ra!” Nguyên Liệt truyền âm nói với Diệp Trường Sinh.

Căn cứ tình báo, nơi này chỉ ít có năm con huyết tích thú cấp luyện hư, trong đó còn có Luyện Hư đỉnh phong, bất kể là Diệp Trường Sinh hay Nguyên Liệt, đều chưa từng nghĩ lao thẳng vào đánh nhau với đám Huyết Tích thú này.

Vỗ trừ vật trạc, sau khi một đạo bạch quang hiện lên, trên tay Nguyên Liệt đã xuất hiện một bạch sắc khô lồi giống như viên hầu.

“Đây là một con Khôi Lồi cao cấp mà Nguyên mô lúc trước mua, có thể mượn nhờ vật ấy, trước tiên chúng ta có thể dẫn dụ một nhóm Huyết Tích Thú trong đó đi ra, sau đó rất nhanh sẽ giết chết nó!” Nguyên Liệt nói ra.

Diệp Trường Sinh nghe vậy gật gật đầu, huyết Tích Thú linh trí không cao, cho nên thông qua thủ đoạn dụ địch cũng không khó lắm.

Đây cũng là phương án trước đó hai người đã thương nghị giải quyết đám Huyết Tích Thú này.

Vì vậy, lúc này hai người hướng phía xa xa bay đi, đồng thời đem khôỉ lồi kia lưu tại nơi này.

Qua một lúc lâu, chỉ thấy thân thể khôỉ lồi này lưu lại bỗng nhiên biến lớn lên, biến thành một con khỉ màu trắng cao hơn ba trượng, mạnh mẽ lao ra, hóa thành một đạo bạch quang trực tiếp hướng gốc cây Chi Long sinh trưởng kỳ dị kia bay tới.

Khí tức trên thân bạch viên vừa mới phát ra, đám Huyết Tích thú nằm sắp trong sơn cốc lập tức đã nhận ra động tĩnh.

Một tiếng rống lớn vang lên, con Huyết Tích thú hình thể cực lớn kia bỗng há to cái miệng, một luồng ánh sáng đỏ bắn ra, bắn thẳng về phía con vượn trắng kia.

Tốc độ cực nhanh!

Nhưng thân hình bạch viên cũng tương đối linh hoạt, nhảy vọt lên một cái, liền tránh thoát.

Ánh sáng màu đỏ kia dừng lại, lập tức quét ngang tới, nhìn kỹ, đó là một cái lưỡi dài vô cùng.

Khỉ trắng linh hoạt nhảy vọt, nhanh chóng bỏ chạy ra ngoài sơn cốc, sau mấy cái nhảy đã biến mất không thấy gì nữa.

Huyết Tích Thú thấy vậy, trong mắt xuất hiện thần sắc dữ tợn, lập tức giận dữ rồi gầm lên một tiếng rồi xông ra ngoài. Mấy con huyết Tích Thú Hóa Thần ở phía sau cũng giận dữ theo.

“Động thủ!”

Lúc Huyết Tích Thú đuổi theo Bạch Viên đi tới chỗ mai phục của Diệp Trường Sinh và Nguyên Anh, một tiếng hét to vang lên, hai người lập tức từ sau lưng đỉnh núi nhảy ra.

“Ầm!”

Thiên địa nguyên khí kịch liệt dao động, hai người ra tay đều mãnh liệt không gì sánh được, Liệt Nguyên vung tay, trước

người liền có mấy trăm cây châm bạc trôi nổi, mà trên đỉnh đầu Diệp Trường Sinh xuất hiện một tấm gương nhỏ màu tím.

Tấm gương vừa xuất hiện, lập tức ánh sáng tím tăng vọt, vô số phù văn lưu động trên đó, hội tụ một chỗ, chỉ một thoáng ngưng tụ thành một cột sáng màu tím.

Cột sáng trực tiếp hướng về phía Huyết Tích thú cấp độ Hóa Hư mà đi. Nguyên bản thấy thế, không có cùng Diệp Trường Sinh tranh đoạt đối thủ, vung tay lên, những cây châm bạc kia nhao nhao bắn về phía vài con Huyết Tích thú cấp Hóa Thần.

Đạo quang trụ màu tím kia lấy thế sét đánh không kịp bưng tai, thoáng cái liền chiếu xạ trên người Huyết Tích thú cấp luyện hư, nhưng kỳ quái chính là con Huyết Tích Thú kia đang bao phủ trong hào quang màu tím, trên người lại không xuất hiện bất cứ chỗ nào dị thường.

Một chút tổn thương cũng không có, toàn thân hoàn toàn bình thường, thậm chí còn gào thét vọt về phía Diệp Trường Sinh, một cái lưỡi thật dài bắn ra, hung mãnh vô cùng.

Nhưng sau một khắc, vô số phù văn huyền ảo từ trong tử quang tuôn ra, mãnh liệt vọt vào trong cơ thể Huyết Tích thú, con Huyết Tích thú kia lập tức không nhúc nhích.

Từ trong đầu lưỡi bắn ra “lạch cạch” một cái, rơi xuống mặt đất, hai mắt huyết thú ngẩn ra, dường như đã mất đi hồn phách.

Bên kia, sau khi Nguyên Liệt nhìn thấy cảnh này, đồng tử bỗng nhiên co rút lại, có chút kiêng kỵ liếc nhìn tấm gương trên đỉnh đầu Diệp Trường Sinh.

Trong ánh mắt màu trắng bạc của hắn nổi lên một đạo quang mang quỷ dị, vậy mà trực tiếp thấy được tình huống trong cơ thể Huyết Tích thú.

Chỉ thấy trên một viên nội đan màu máu, vô số phù văn màu tím trống rỗng hiện lên, đan vào thành từng sợi xiềng xích, trói lại viên nội đan kia.

Mà bên trong nội đan, một hư ảnh Huyết Tích Thú hơi co lại, toàn thân hiện ra hồng quang, gào thét, muốn phá tan sự giam cầm của những phù văn màu tím này, nhưng dù thế nào cũng không thể thành công.

Tấm gương này, vậy mà trực tiếp công kích thần hồn người ta.

Hào quang lóe lên, trên tay Diệp Trường Sinh xuất hiện một thanh giáo ngắn bằng đồng xanh, hắn cầm giáo ngắn trong tay hung hăng chém về phía trước.

Sau đó một đạo ánh sáng lóe lên, đầu con Huyết Tích thú luyện hư cấp kia bay lên cao, “Ừng ục” một cái, dừng lại bất động trên mặt đất.

Ngay sau đó, Diệp Trường Sinh bắt lấy tấm gương màu tím, nhẹ nhàng nhoáng lên một cái.

Chỗ lỗ hồng thi thể Huyết Tích Thú xuất hiện một đạo tử quang, những phù văn kia ngưng tụ thành xiềng xích bao vây lấy viên nội đan kia bay ra, hướng Diệp Trường Sinh bên này bay tới.

Diệp Trường Sinh lấy ra một cái bình ngọc, thu nó vào trong bình.

Trong chớp mắt, hắn liền thoải mái giải quyết con cổ thú cấp luyện hư này, mà một bên khác, nguyên danh cũng giải quyết mấy con Tích thú Hóa Thần, con mắt màu bạc trở nên như thường.

Ha ha cười một tiếng, nói: “Thần thông của Diệp huynh quả nhiên như Nguyên mỗ dự đoán, sâu không lường được, lần này Nguyên mỗ có thể yên tâm mời Diệp huynh gia nhập sự kiện kia rồi!”

Vừa rồi Diệp Trường Sinh dễ dàng chém giết con Huyết Tích Thú này, xem như đã hoàn toàn nhận được sự tán thành của vị tu sĩ Thiên Kỳ tộc này.

Dưới cái nhìn của hắn, thần thông quý dị như thế, ngay cả hắn cũng có chút khó lòng phòng bị, thực lực của Diệp Trường Sinh thậm chí còn mạnh hơn Luyện Hư sơ kỳ bình thường.

Nếu không có một ít thủ đoạn át chủ bài, hắn thậm chí cũng không dám mời người này, miễn cho sau khi thật sự kéo vào, ngược lại khiến mình bị áp chế.

Khẽ cười một tiếng, Diệp Trường Sinh nói: “Xem ra thủ đoạn vụng về của Diệp mỗ cuối cùng cũng khiến Nguyên huynh tán

thành ta rồi, Diệp mỗ ngược lại càng ngày càng chờ mong, chuyện Nguyên huynh muốn làm rốt cuộc là chuyện gì!”

“Ha ha, chuyện này chờ chúng ta giải quyết xong những Huyết Tích Thú này, Nguyên mỗ tất nhiên sẽ nói ra toàn bộ!”

Nguyên Liệt cười ha ha một tiếng nói.

“Đi thôi, chúng ta qua xem tình hình trong sơn cốc kia, những con Huyết Tích Thú này chết ở chỗ này, những con Huyết Tích Thú trong sơn cốc có ngốc nữa, chỉ sợ cũng đã phát hiện ra có gì đó không đúng rồi!” Diệp Trường Sinh mỉm cười nói.

Hai người thu thập nơi này một phen, sau đó bay về hướng ngọn sơn cốc kia.

Lúc trở lại sơn cốc này, trong cốc đã là một mảnh đại loạn, hơn mười đầu Huyết Tích thú xuất hiện trong sơn cốc, gào thét ầm ĩ.

Trong đám huyết tích thú này, có bốn đầu thực lực đã đạt đến cấp Luyện Hư, còn lại đại bộ phận là Hóa Thần, Nguyên Anh.

“Xem ra là phát động toàn bộ tổ ong rồi. Không phải nói có một con huyết tích thú có thể so với luyện hư đỉnh phong sao? Sao không thấy nó?” Nguyên Liệt nghi hoặc truyền âm với Diệp Trường Sinh.

“Ai mà biết được, có lẽ đã ra ngoài rồi, chúng ta thử một chút nữa xem có thể dụ được những con Huyết Tích thú này ra không?” Diệp Trường Sinh hỏi.

Nguyên Liệt ánh mắt chớp động, trầm ngâm một chút, nói: “Vậy thử lại lần nữa đi!”

Kỹ thuật cũ của hai người lại được lặp lại, nhưng lần này lại không thành công.

Khi đám Huyết Tích thú phát hiện ra Khôi lồi thì đích xác sẽ xông lên thử giết chết chúng, nhưng sau khi Khôi lồi chạy ra ngoài sơn cốc thì chúng lại chỉ đuổi tới miệng sơn cốc, sau đó không bao giờ muốn tiến về phía trước một bước nữa.

“Chẳng lẽ đám hung thú này phát hiện ra vấn đề? Với linh trí của chúng nó không nên a!” Nguyên Liệt có chút nghi hoặc nói.

“Như thế xem ra, kế dụ địch đã thất bại, dù thế nào Huyết Tích thú cũng không muốn đi ra, có lẽ chúng ta phải nghĩ cách khác!” Ánh mắt Diệp Trường Sinh lộ vẻ do dự nói.

Nguyên Liệt nghe vậy, suy nghĩ một chút, lắc lắc đầu, nói: “Thôi, muốn tiếp tục cũng chỉ lãng phí thời gian, chúng ta trực tiếp giết vào đi!”

“Ồ? Lúc trước không phải Nguyên huynh kiêng kị con Huyết Tích thú Luyện Hư đỉnh phong kia, không dám trực tiếp giết vào sao?” Diệp Trường Sinh nghe vậy sững sốt, lập tức cười hỏi.

“Nhưng chúng quy con Huyết Tích thú Luyện Hư đỉnh phong kia không xuất hiện, mặc kệ nó vì nguyên nhân gì mà rời khỏi nơi đây, chúng ta cũng không thể bởi vì nó mà quán chân không tiến!”

“Với thực lực của Nguyên mỗ và Diệp huynh, giết chết đám Huyết Tích thú này không thành vấn đề, nếu con Luyện Hư đỉnh phong kia đến, chúng ta lập tức bỏ chạy là được!” Nguyên Liệt nói.

“Đã như vậy, Diệp mỗ đành phải bồi tiếp Nguyên huynh một chuyến!” Diệp Trường Sinh cười dữ tợn nói.

“Ha ha, ta biết ngay Diệp huynh có điều này mà, xem ra thực lực của Diệp huynh còn vượt qua dự liệu của Nguyên mỗ, chúng ta đi thôi!”

Nói xong, hần bay về phía sơn cốc, khoe miệng Diệp Trường Sinh mỉm cười, cũng đi theo.

Một lát sau, phía trên sơn cốc kia, lập tức truyền đến một trận tiếng rống to, ngay sau đó, lại theo trận trận thanh âm kêu gào thảm thiết, thiên địa nguyên khí phát sinh ba động kịch liệt.

Thế nhưng, cũng không lâu sau, loại chấn động này liền lắng xuống.

Trong một mảnh sơn cốc hỗn độn, Diệp Trường Sinh và Nguyên Liệt đứng trước một đám thi thể Huyết Tích thú, trên mặt đều là vẻ trầm tư.

“Những gia hỏa này, hẳn là thủ hộ tòa sơn động kia, rốt cuộc bên trong là cái gì?” Nguyên Liệt ánh mắt chớp động, lúng

túng nói ra.

“Có lẽ là vật gì đó trọng yếu, bất quá ta cũng không muốn tìm tòi nghiên cứu, như thế nào, Nguyên huynh chẳng lẽ muốn đi vào nhìn xem?” Diệp Trường Sinh chợt cười một tiếng, hỏi.

“Ha ha, hay là chúng ta nên đem những Chi Long Quả này hái trước đi!” Nguyên Liệt nghe rồi cười nói.

Hai người lập tức bay đến phía trước gốc cây thực vật to lớn kỳ quái kia, đem toàn bộ những quả nhỏ rơi xuống, thu vào trong hộp ngọc.

Khi tất cả Chi Long Quả này đều được hái xuống, trong lòng hai người đều thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Sau đó, ánh mắt Nguyên Liệt lại lần nữa nhìn về phía sơn động to lớn kia, trong mắt tràn đầy vẻ kích động.

Diệp Trường Sinh thấy thế, ánh mắt lóe lên, không nói gì, đứng ở phía sau Nguyên Liệt, dáng vẻ như vô ý tiến vào sơn động kia.

Nhưng hắn cũng không rời đi, hiển nhiên hắn tuyệt không nói như vậy trên miệng, có hứng thú với sơn động này hay không.

Hắn không muốn tùy tiện tùy tiện bước vào, dù sao trong lòng hai người đều biết, căn cứ tình báo mà nói, nơi này còn có một con Huyết Tích Thú Luyện Hư đỉnh phong.

Ai biết đối phương có thể ở trong sơn động kia hay không?

Vì vậy, Diệp Trường Sinh càng muốn chờ sau khi vị trí nguyên này đi vào thăm dò trước một bước, hắn cũng đi vào theo.

Một mảnh trầm mặc, Nguyên Liệt bỗng nhiên đi về phía trước vài bước, đi tới lối vào sơn động kia.

Hắn xem ra, giống như là muốn tiến vào bên trong.

Diệp Trường Sinh tinh thần phấn chấn, tính đi theo phía sau hắn.

Lúc này, đột nhiên một tiếng gầm gừ trầm thấp từ trong sơn động truyền đến.

“Grào!”

Thanh âm bỗng nhiên biến lớn, ầm ầm nổ vang bên tai hai người, ngay sau đó một đạo hồng quang từ trong sơn động phi nhanh đến, tốc độ nhanh đến cực điểm.

Nguyên Liệt Cơ hồ không kịp phòng bị, trực tiếp bị đạo hồng quang kia giữa ngực bụng mở ra một cái động lớn, hồng quang hiện ra, lại là một cây lưỡi dài mảnh.

Đầu lưỡi kia thẳng băng, lại tựa như một cây mâu đâm rất dài, xuyên thẳng người tên Nguyên Liệt này lên mặt.

Diệp Trường Sinh thấy cảnh này, trong lòng chấn động không kịp ngẫm nghĩ, thân hình “Vèo” một cái, trực tiếp biến mất, dốc sức liều mạng bỏ chạy ra ngoài.

“Vèo!”

Sau khi cái đầu lưỡi kia móc lấy nguyên bản, cũng không bỏ qua chút nào, nhanh chóng đuổi theo Diệp Trường Sinh, muốn xâu hấn vào phía trên.

Một ngọn núi nhỏ đen sì xuất hiện trước người Diệp Trường Sinh, hắn ôm ngọn núi nhỏ xoay người lại, vừa vận chận được đầu lưỡi màu đỏ đang cấp tốc lao đến kia.

Cuối cùng vẫn là hàng nguyên đột nhiên bị tập kích, cho Diệp Trường Sinh một tia thời gian chuẩn bị, hơn nữa hàng nguyên trên lưỡi kia kịch liệt gãy dựa, khiến tốc độ của nó giảm bớt rất nhiều, lúc này mới khiến cho Diệp Trường Sinh có cơ hội ngăn cản.

“Àm!”

Đầu lưỡi màu đỏ giống như mâu bén nhọn, đâm mạnh vào Nguyên Từ sơn.

Vốn dĩ với độ khủng bố của cái đầu lưỡi này, Linh Bảo bình thường đều có thể dễ dàng phá vỡ, xuyên thấu.

Nhưng vật này đối mặt với Nguyên Từ sơn, tuy hiện tại chỉ là một kiện Linh Bảo, nhưng chất liệu của nó lại dùng để luyện chế Huyền Thiên chi bảo, nào dễ dàng bị xuyên thấu như vậy?

Sau một tiếng va chạm kịch liệt, cả người Diệp Trường Sinh trực tiếp bị đánh bay ra ngoài, sắc mặt hắn trắng bệch.

Không kịp đáp xuống đất, sau khi dời đi cự lực trên không trung, Diệp Trường Sinh lập tức xoay người cực tốc hướng xa xa bay đi.

Mà bên kia, Nguyên Liệt phát ra một tiếng rống giận kinh thiên động địa, toàn thân bộ tộc phát ra ngân quang sáng chói, trên tay xuất hiện một cây búa thật lớn, cả người gã tăng vọt, trở nên cao chùng ba trượng.

Tay hắn nắm cự phủ, hung hăng chém về phía đầu lưỡi màu đỏ kia, đầu lưỡi kia vậy mà mềm dẻo dị thường, mãnh liệt bắn ra, liền đánh văng cự phủ kia ra, không chịu chút tổn thương nào.

Nhưng đầu lưỡi tựa hồ cũng vì vậy mà đau nhức, nhanh chóng co rút trở về, Nguyên Liệt vội vàng từ trên đó thoát thân, cũng không lo được lỗ thủng trên ngực kia, nhanh chóng vỗ vòng tay trừ vật, trên tay xuất hiện một phù lục màu trắng mờ.

Hướng trên người mình vỗ phù lục một cái, cả người hấn hóa thành một đạo bạch quang, “Vèo” một cái biến mất không thấy.

Hai người bất luận là ai, sau khi đầu lưỡi này xuất hiện, chỉ lo chạy trốn, chút đấu chí cũng không có.

Bởi vì khí tức truyền tới từ đầu lưỡi kia lại là một vị tồn tại Hợp Thể Kỳ.

Khi đạo khí tức này xuất hiện, hai người bọn họ lập tức minh bạch vì sao những con Huyết Tích Thú kia lại tử thủ sơn động, cùng với tại sao Luyện Hư đỉnh phong trong thông tin lại không xuất hiện.

Hóa ra nó đã tiến hành đột phá trong sơn động!

Hiện tại vừa đột phá thành công, lập tức liền phát động trả thù hai người xâm nhập sơn cốc.

Mặc dù đây là một con hung thú vừa đột phá, nhưng là thần thông cấp Hợp Thể, hai người ai cũng không muốn thử nghiệm.

Hai người trong nháy mắt biến mất, ló vào sơn động kia chợt lóe lên một đạo quang mang, một con Huyết Tích Thú dài chừng trăm trượng xuất hiện, ánh mắt hung ác vạn phần, sau khi ngửa mặt lên trời gầm lên một tiếng, quang mang lóe lên, liền biến mất tại chỗ, đuổi theo.

“Hy vọng vị đạo hữu Thiên Kỳ tộc này có thể bình yên sống sót, ta còn hi vọng từ trên người hấn biết được tung tích Mậu Thổ Thần Lôi!” Cảm nhận được sau lưng không có bất cứ động tĩnh gì, Diệp Trường Sinh trong lòng thầm nói.

Hắn chạy cả buổi, không thấy có người đuổi theo, liền biết con Huyết Tích Thú kia hẳn là đuổi theo hàng ngũ nguyên bản.

Dù sao người này bị đầu lưỡi xuyên thủng, có khả năng là để lại mùi của hấn, truy tung nhất định là tương đối thuận tiện.

Diệp Trường Sinh hy vọng vận khí của đôi phương tốt một chút, đừng để bị nuốt vào bụng hung thú.

Sau đó, một đường nhanh chóng phi hành đi, xuyên qua trùng điệp dãy núi, đi ra hướng bên ngoài Lạc Nguyệt sơn mạch.

Nửa tháng sau, khi Diệp Trường Sinh lại lần nữa nhìn thấy tường thành hùng vĩ của Ngọc Bích thành, hắn trong lòng thờ phào nhẹ nhõm.

Trên đường đi, mặc dù cũng gặp không ít cổ thú, nhưng cũng may là trong đó cũng không có linh thú cấp bậc Hợp Thể.

Chỉ cần không phải cổ thú Hợp Thể, hắn không cần sợ hãi, dù sao Luyện Hư cấp bậc hắn cũng có biện pháp đối phó.

Sau khi dòng người tiến vào Ngọc Bích thành, Diệp Trường Sinh đi về phía Long Dương thương hội.

Khi hắn tiến vào thương hội này, nữ tử họ Ngôn biết được tin tức, lập tức tiến lên đón.

“Diệp huynh, rốt cuộc các người đã trở về... Chậc... chỉ có một mình Diệp huynh người trở về sao?” Nữ tử họ Ngôn nhìn thấy bóng dáng một mình Diệp Trường Sinh, lập tức có chút kinh ngạc hỏi.

“Hành động lần này xảy ra một chút vấn đề nhỏ!” Diệp Trường Sinh cười khỏ một tiếng nói.

Hai người tiến vào một gian tĩnh thất, sau khi ngồi xuống, Diệp Trường Sinh rủ rủ nói, giải thích chuyện lúc trước gặp gỡ với nữ tử họ Ngôn một lần.

Nữ tử họ Ngôn sau khi nghe xong, sắc mặt hơi đổi, nói: “Nói như vậy, sinh tử của Nguyên đạo hữu, Diệp huynh cũng không biết?”

“Đúng vậy, lúc ấy hung thú kia phát điên, một tu sĩ Hóa Thần như ta sao dám tới gần, vội vàng trốn thoát. Hiện tại tung tích của Nguyên đạo hữu như thế nào, ta cũng không rõ lắm!” Diệp Trường Sinh thở dài một tiếng nói.

Trong mắt hắn mang theo vẻ tiếc hận nồng đậm, phảng phất vì tào ngộ của vị đạo hữu Thiên Kỳ tộc kia mà cảm thấy tiếc nuối.

Đương nhiên, trên thực tế cũng là như thế, hắn cũng không hy vọng đối phương sẽ chết như vậy.

Dù sao thì phải từ trong miệng gã biết được tung tích của Mậu Thổ Thần Lô mới được, đợi đến sau khi mình đạt được thần

lôi này, vị đạo hữu Thiên Kỵ tộc kia chết sống cũng không liên quan gì đến gã.

“Ai, chỉ có thể cầu nguyện Nguyên đạo hữu có thể bình yên trở về!” Nữ tử họ Ngôn cũng thở dài một tiếng.

Lập tức nàng lại hỏi: “Đã như vậy, những Chi Long Quả này, Diệp huynh nguyện ý bán không?”

Diệp Trường Sinh gật gật đầu, Chi Long Quả hắn phân đến sáu, tính toán tự mình lưu lại một quả, còn lại tất cả đều bán cho Long Dương thương hội.

Mặc dù bán với giá sáu thành, nhưng cái giá này hắn là cao hơn nhiều so với chính hắn phục chế.

Hắn dùng Chi Long Quả này đổi lấy linh thạch, lại đi phục chế Chi Long Quả, cứ như vậy, có thể kiếm được không ít giá chênh lệch.

Cầm năm hộp ngọc ra, Diệp Trường Sinh đẩy tới trước người nữ tử họ Ngôn, nói: “Diệp mỗ tổng cộng có được sáu cái, năm cái này bán cho quý thương hành đi!”

Thấy Diệp Trường Sinh lấy ra nhiều như vậy, nữ tử họ Ngôn nhất thời có chút kinh ngạc, nàng vốn tưởng rằng Diệp Trường Sinh nguyện ý bán một hai cái đã không tệ rồi.

“Đa tạ Diệp huynh!” Nữ tử họ Ngôn vội vàng nói.

“Tiên Tử khách khí, đây vốn là tình báo do Thương hội các người cung cấp, hơn nữa Diệp mỗ cũng thừa nhận không ít tình hình thương hội, chút đồ vật này tính là gì chứ?” Diệp Trường Sinh lắc đầu cười nói, bộ dáng không thèm để ý chút nào.

Nữ tử họ Ngôn cười khanh khách xuất ra ba mươi khối linh thạch cực phẩm cho Diệp Trường Sinh, sau đó nói: “Theo hiểu biết của ta đối với Nguyên đạo hữu, hắn cũng không nhất định sẽ chết như vậy. Nếu hắn còn sống trở về, tiểu muội bên này nhất định sẽ kịp thời thông tri cho Diệp huynh!”

Diệp Trường Sinh cười ha ha, đứng dậy chấp tay nói: “Vay phiền tiên tử rồi, Diệp mỗ cáo từ trước!”

Nói xong, chấp tay rời đi.

Đợi đến khi bóng lưng của hắn biến mất không thấy gì nữa, trong mắt nữ tử nói chuyện xuất hiện vẻ kỳ dị, thâm nghĩ: “Ngay cả thần thông lớn như Nguyên đạo hữu cũng không rõ sống chết, hắn lại có thể dễ dàng trở về!”

“Thủ đoạn của vị Diệp đạo hữu này so với ta tưởng tượng còn lợi hại hơn nhiều!”

.....

Sau khi Diệp Trường Sinh trở lại động phủ, tiếp tục rèn luyện tăng lên kỹ thuật luyện đan của mình, trong lòng không phân tâm, dường như quên hết tất cả chuyện bên ngoài.

Như thế, qua một năm liên tiếp, một đạo truyền âm phù bay đến trước động phủ của hắn.

“Ồ? Hắn về rồi à? Dùng thời gian một năm, xem ra là tròn tới chỗ nào chữa thương rồi!” Diệp Trường Sinh thâm nghĩ trong lòng.

Hắn thu hồi truyền âm phù, lập tức bay về phía Long Dương thương.

Sau khi đến nơi, Diệp Trường Sinh thấy được vẻ mặt tái nhợt của nam tử họ Nguyên của Thiên Kỳ tộc.

Thấy hắn, người này gượng cười, chấp tay nói: “Diệp huynh, cuối cùng chúng ta cũng gặp lại rồi!”

“Ngày đó xảy ra chuyện bất ngờ, tu vi của ta lại thấp kém, không giúp đỡ được Nguyên huynh cái gì, trước hết rời đi, mong Nguyên huynh chớ trách!” Diệp Trường Sinh cũng chấp tay nói.

Nguyên Liệt nghe vậy cười ha hả, nói: “Nguyên mỗ sao lại trách Diệp huynh, nếu như đổi lại là chính Nguyên mỗ, ngày đó cũng sẽ làm như vậy!”

“Con súc sinh kia thực sự lợi hại, đuổi theo Nguyên mỗ hơn nửa tháng trong Lạc Nguyệt sơn mạch!” Khoé mắt Nguyên Liệt Không co quắp một chút nói.

“Chúng ta diệt nhiều tộc nhân như vậy, cướp đi Chi Long Quả người ta vất vả thủ hộ, người ta có thể không hận sao?” Diệp Trường Sinh trong lòng thâm nghĩ.

Bất quá, sau khi nghe được Nguyên Liệt lời này, trong lòng hắn cũng có chút kinh ngạc.

Ám đạo gia hỏa này thủ đoạn cũng lợi hại, ngày đó bị đầu Huyết Tích thú kia xuyên thủng, còn có thể chạy trốn nửa tháng, sống sót.

Có thể thấy được át chủ bài của người này tất nhiên cũng không ít, không phải là nhân vật dễ đối phó.

“Đại nạn không chết, tất có hậu phúc, đây có lẽ là một loại dấu hiệu, Nguyên huynh có thể từ trên Huyết Tích Thú kia sống sót, nói rõ tương lai chuyện Nguyên huynh đang trừ tính cũng tất nhiên thành công!” Diệp Trường Sinh cười ha ha nói.

“Mời Diệp huynh tới đây đang muốn nói rõ việc này, trải qua chuyện này, Nguyên mỗ đối với thực lực Diệp huynh không còn nghi ngại nữa, cho nên hiện tại Nguyên mỗ thành ý mời Diệp huynh gia nhập vào việc này, không biết Diệp huynh có bằng lòng hay không?” Vị Thiên Kỵ tộc nam tử sắc mặt tái nhợt nói.

Diệp Trường Sinh không có lập tức đáp ứng, mà trên mặt lộ ra vẻ đắn đo, một lát sau, hỏi: “Trước đó, Nguyên huynh có nên nói cho Diệp mỗ hay không, người trừ tính rốt cuộc là chuyện gì?”

Nam tử họ Nguyên nghe vậy cười cười, lúng túng nói: “Vị trí trung tâm Lạc Nguyệt sơn mạch là di tích Bạch Hồ Diệp huynh cũng biết, chuyện Nguyên mỗ muốn làm chính là tiến vào trong di tích lấy một thứ!”

“Tức độ nguy hiểm của di chỉ Bạch Hồ kia khiến cho người nghe biến sắc, Nguyên huynh đây là cho ta một vấn đề nan giải đó!” Diệp Trường Sinh giận dữ nói.

“Ha ha, cầu phú quý trong nguy hiểm, tu sĩ chúng ta muốn đi càng xa con đường tu hành, không mạo hiểm một chút sao được?” Nguyên Liệt không thềm để ý chút nào nói.

“Tuy nói như thế, nhưng cũng phải xem nguy hiểm và tỉ lệ thành quả của thu hoạch như thế nào. Nguyên huynh tiến vào di chỉ kia, thứ muốn tìm kiếm rốt cuộc là cái gì?” Diệp Trường Sinh con người nhú lại, chậm rãi hỏi.

“Là một thứ gọi là Thiên Tâm Dịch!” Tinh quang trong mắt Nguyên Liệt lóe lên, nói ra.

“Thiên Tâm Dịch?” Trên mặt Diệp Trường Sinh cùng nữ tử họ Ngôn đồng thời lộ ra vẻ khó hiểu.

Thứ này, bọn họ xưa nay chưa từng nghe nói qua.

“Ha ha, chư vị không biết Thiên Tâm Dịch là chuyện rất bình thường, đây là một loại linh dịch chỉ có trong Thiên Kỵ tộc chúng ta lưu truyền, vật ấy đối với người muốn luyện thể, có công hiệu tương đối nghịch thiên!”

“Có thể nói, đây là một loại thánh vật phương diện luyện thể, theo Nguyên mẫu được biết, trên đời này cơ hồ không có thứ gì khác ở phương diện luyện thể có thể so sánh!” Nguyên Liệt Côn Bằng nói ra.

Vừa nghe nói như thế, Diệp Trường Sinh cùng nữ tử họ Ngôn lập tức động dung.

Giọng điệu lớn như thế, vậy mà Thiên Tâm Dịch lại lợi hại đến mức này?

“Mấu chốt nhất chính là, loại linh dịch này có tác dụng tương đối trọng yếu với tạo hóa thân thể của Thiên kỵ tộc chúng ta, nếu như có thể đạt được một chút xú thì Nguyên mẫu chắc chắn có thể tiến vào Hợp Thể kỳ và ngưng kết ra tạo hóa chân chính!” Trên khuôn mặt tái nhợt của Nguyên Liệt lộ vẻ khát vọng.

“Tạo hóa thân thể, hảo gia hỏa... Khó trách gia hỏa này trăm phương ngàn kế muốn tiến vào di tích bạch hồ kia!” Diệp Trường Sinh trong lòng thầm nghĩ.

Thân thể tạo hóa của tộc Thiên Kỵ, đó là thần thông tuyệt đỉnh, mặc dù là ở trong tộc Thiên Kỵ, cũng không có mấy người có thể tu luyện thành công.

Nghe nói, sau khi loại tạo hóa thân thể này thi triển ra, người của Thiên Kỵ tộc ở phương diện nhục thân, liền ngang bằng với tồn tại cấp một Chân Linh.

Loại đồ vật liên quan đến đại đạo trong tương lai của mình như vậy, chẳng trách lại được liệt vào hàng ngũ nguyên thần coi trọng tới mức độ này.

“Di tích Bạch Hồ này, Nguyên mỗ nhất định phải đi một chuyến, hiện tại ngay cả Thiên Tâm Dịch là đồ vật trọng yếu Nguyên mỗ cũng nói ra, Diệp huynh rốt cuộc ý tứ thế nào?” Ánh mắt Nguyên Liệt sáng ngời nhìn về phía Diệp Trường Sinh hỏi.

Diệp Trường Sinh khẽ nhú mày, trầm tư một lát rồi nói: “Tu sĩ Nhân tộc chúng ta thường rất ít khi đặt chân tới luyện thể chi đạo, nói thật thứ này đối với ta không có sức hấp dẫn quá lớn!”

“Chẳng lẽ Diệp huynh không muốn thứ có liên quan với Mậu Thổ Thần Lôi sao? Hơn nữa, ta thấy thân thể Diệp huynh không hề thua kém con cồ thú cùng cấp bậc, thân thể như thế, hiển nhiên là đã tu luyện qua công pháp luyện thể!”

“Theo như ta hiểu rõ về Nhân tộc các người thì thân thể của các người khá gầy yếu, nếu như không có cố ý luyện thể thì không thể có biểu hiện như vậy!” Nguyên Liệt Côn Bằng nói.

“Ha ha, không nghĩ tới Nguyên huynh còn có hiểu biết đối với loại tiểu tộc như Nhân tộc chúng ta, tuy nhiên nói đến Mậu Thổ Thần Lôi, Nguyên huynh dù sao cũng phải để cho Diệp mỗ nhìn thấy một ít thứ liên quan đến Mậu Thổ Thần Lôi mới được, nếu không Diệp mỗ làm sao có thể tin lời nói của Diệp mỗ bằng miệng không!” Diệp Trường Sinh không chút khách khí đưa ra điều kiện.

Nguyên Liệt nghe vậy sửng sốt, lập tức cười ha ha một tiếng, nói: “Ngược lại Nguyên mỗ suy nghĩ không chu toàn, tại hạ hiện tại liền đem những thứ liên quan đến Mậu Thổ Thần Lôi cho Diệp huynh xem một chút!”

Nói xong, Nguyên Liệt vỗ Túi Trữ Vật, một viên châu màu vàng đất xuất hiện ở trong tay hắn, viên châu kia trên, có hào quang màu vàng lấp lánh chớp động.

Diệp Trường Sinh vừa nhìn thấy hạt châu này, con mắt liền nhú lại, trong mắt lóe lên tinh quang rồi biến mất.

“Đây là hạt châu mà Nguyên mỗ vô tình có được dùng Hậu Thổ Túc Nhuỡng luyện chế, Diệp huynh muốn Mậu Thổ Thần Lôi ở trong đó thai nghén!”

“Vật ấy đối với ta không có chút tác dụng nào, chỉ cần Diệp huynh đáp ứng gia nhập vào hành trình Nguyên mẫu lần này, sau đó Nguyên mẫu liền đưa vật này cho Diệp huynh!” Nguyên Liệt nói ra.

“Ta muốn cẩn thận quan sát hạt châu này một chút!”

“Yêu cầu này, xin thứ cho Nguyên mẫu không cách nào đáp ứng, không phải Nguyên mẫu không tin Diệp huynh!” Nguyên Liệt cười tủm tỉm thu hạt châu kia vào.

Điều này khiến cho Diệp Trường Sinh không biết nói gì, xem ra đối xử với hắn rất là cẩn thận, sợ rằng hắn dùng bí thuật thần không hay quỷ không hay đem hạt châu này đánh tráo.

Lấy linh giới to lớn, các loại bí thuật tầng tầng lớp lớp, cũng không phải không có thủ đoạn quỷ dị như vậy.

Đôi phương làm vậy là sợ hắn lén lút đổi trư, lấy đi hạt châu sau đó cự tuyệt lời mời của hắn.

“Nếu như trong tay Nguyên huynh có vật ta muốn, vậy chuyển đi tới di chỉ Bạch Hồ lần này, xem ra Diệp mẫu không đi cũng không được!” Thần sắc Diệp Trường Sinh nghiêm lại, lập tức quyết đoán đáp ứng.

Mười năm sau, tại chân một ngọn núi nào đó bên ngoài Lạc Nguyệt sơn mạch, từng đợt âm thanh đánh nhau kịch liệt truyền đến.

Bảo quang bắn ra bốn phía, các loại pháp bảo bay nhanh trên bầu trời, ánh sáng rực rỡ tỏa ra, hàng loạt thần thông đáng sợ tản ra gọn sóng kinh người.

Vài đạo nhân ảnh đứng ở trong quang mang rực rỡ này, điều khiển từng kiện pháp bảo đem một đám hung thú đang tấn công về phía bọn họ xoắn giết.

Một người trong đó, trên đỉnh đầu lơ lửng một tấm gương màu tím, tấm gương chìm nổi, thỉnh thoảng tản mát ra từng đạo quang hoa màu tím mờ mờ.

Trong quang hoa màu tím này, vô số phù văn huyền ảo phức tạp bay cuộn cuộn, mỗi lần gương chiếu vào trên người một con hung thú, con hung thú này liền không thể động đậy.

Sau đó, đạo nhân ảnh kia lập tức sử dụng đoản qua đồng xanh trên tay vẽ ra một đạo quang nhận, trong khoảnh khắc chém giết hung thú bị định trụ kia.

Trước mặt đám hung thú xông tới quá nhiều lúc, người này lại lấy từ trong ngực ra một cây quạt ngũ sắc, quạt ra một mảng lớn hỏa diễm, đem những hung thú thực lực xông lên kia nhao nhao thiêu đốt.

Bên cạnh người này là một nam tử có con mắt màu trắng bạc. Người này phát tay, tạo thành mấy trăm cây phi châm màu bạc. Những cây phi châm này bay ngang qua bay lại trên bầu trời, xuyên tới bay lui, mỗi một lần chớp động đều mang theo tính mạng của một con hung thú.

Hai người xuất hiện ở đây dĩ nhiên chính là Diệp Trường Sinh và Nguyên.

Mà ở bên cạnh bọn họ còn có hai bóng người khác.

Một người thoát nhìn có chút kỳ quái, hoàn toàn là một người đá, toàn thân là nham thạch màu nâu xám tạo thành, một đôi

mắt màu xanh lục, trong tay nắm một cây thạch côn to lớn, mỗi một cái huy động đều đập chết một đám hung thú.

Khí tức trên thân gã cũng phi thường khổng lồ, đã là một vị tu sĩ Luyện Hư trung kỳ.

Mà ở bên kia, là một vị ngoại hình tướng mạo có chút tương tự với nhân loại, nhưng tỉ lệ lại tương đương khoa trương.

Đầu cùng hai chân người này đều là bình thường, nhưng thân trên lại dài hơn một trượng, hơn nữa giữa sườn mọc ra hai đôi cánh tay, hiển nhiên cũng không phải là của nhân loại.

Tên sáu tay này tu vi kém hơn một chút so với tên toàn thân đều là tảng đá kia, nhưng cũng là Luyện Hư sơ kỳ.

Nơi đây có bốn người ngăn cản đám hung thú này, trong đó có ba người đều là Luyện Hư kỳ, chỉ có một mình Diệp Trường Sinh là tu sĩ Hóa Thần hậu kỳ.

Khi thấy Diệp Trường Sinh lợi dụng Chu Thiên Tinh Thần Kính cố định một con hung thú Luyện Hư, sau đó dùng Thiên Ma Qua chém giết nó, người đá kia nhin không được cảm thán một tiếng.

Thanh âm hần có chút nặng nề nói: “Trước đây Diệp huynh xuất thân Nhân tộc Nham mỗ chưa từng nghe nói qua, chẳng lẽ là giống với Thiên kị tộc của Nguyên huynh, thuộc về bí tộc gì?”

“Nham huynh nói đùa, Nhân tộc sao tính là bí tộc gì chứ, bất quá là một tiểu tộc không biết tên trên Phong Nguyên đại lục mà thôi!” Diệp Trường Sinh nhẹ giọng cười một tiếng, lắc đầu nói.

“Tộc nhỏ? Tiểu tộc có thể bồi dưỡng ra nhân vật như Diệp huynh, cũng thật sự là hiếm thấy!” Tên nam tử thân dài sáu tay kia cũng nhin không được nói ra.

“Hắc hắc, Hầu huynh nói không sai, Vân Cương tộc chúng ta và Hầu huynh xuất thân Trường Thân tộc cũng đều được coi là tộc đàn bậc trung trên Phong Nguyên đại lục rồi. Hai người chúng ta coi như là những kẻ siêu phàm thoát tục trong tộc, khó tìm địch thủ trong cùng giai!”

“Nhưng hôm nay nhìn thực lực của Diệp huynh, hai người chúng ta tựa hồ cũng không coi là cái gì, nếu như Diệp huynh tiến giai Luyện Hư, hai người chúng ta liên thủ chỉ sợ cũng không nhất định là đối thủ của ngươi!” Người đá kia thanh âm nặng nề nói.

“Ha ha, hai vị đạo huynh nói cũng quá khoa trương rồi, Diệp mỗ nào có lợi hại như vậy!”

“Thật sự phải tiến giai Luyện Hư, có thể chống đỡ được một chiêu nửa thức dưới tay hai vị đạo hữu, Diệp mỗ tương lai đã đủ để đưa ra khoác lác rồi!” Diệp Trường Sinh cười ha ha, vội vàng nói.

“Diệp huynh quá khiêm tốn rồi, theo ta thấy nếu ngươi tiến giai Luyện Hư, sợ rằng Nguyên mỗ cũng không phải là đối thủ của ngươi!” Thiên Độc tộc Nguyên bộ cũng có chút kiêng kỵ nhìn thoáng qua pháp bảo của Diệp Trường Sinh nói.

“Nguyên huynh, ngay cả ngươi cũng tới giễu cợt ta! Ta có pháp bảo này cũng có thể đối phó một con hung thú linh trí thấp kém, chống lại tu sĩ bình thường cũng không đủ sức, huống chi Nguyên huynh các ngươi cũng là loại người như vậy!” Diệp Trường Sinh liên tục lắc đầu nói.

Giờ phút này, bốn người xuất hiện ở đây chính là người muốn tiến vào Bạch Hồ di chỉ.

Ngoại trừ Diệp Trường Sinh, hai người còn lại một người có xuất thân từ một tộc đàn trung đẳng có tên Vân Cương tộc, tộc đàn này làm cho người ta cảm thấy có chút kỳ lạ chính là toàn thân đều do các loại đá tạo thành, là một loại sinh mệnh vô cùng hiếm thấy.

Tu sĩ Vân Cương tộc, thân thể cứng rắn bất hủ, lực lượng lớn vô cùng, trên phương diện tu luyện thân thể rất có đặc sắc.

Mà càng kỳ lạ chính là, người của bộ tộc này sau khi chết đi, nếu như thân thể không bị hủy diệt mà nói, sẽ biến thành một loại tài liệu luyện khí tuyệt hảo.

Ở trong bộ tộc này có một loại truyền thống, bọn họ sẽ đem tổ tiên tất cả thân hình tất cả đều luyện vào thân thể mình hoặc là chính vũ khí của mình, dùng cái này để gia tăng uy lực.

Theo bọn họ thấy, đây cũng là một phương thức thương tiếc tổ tiên, tổ tiên của mình dùng một phương thức khác, tồn tại vĩnh viễn trong thân thể mình.

Nam tử tên là Nham Tâm này là thiếu chủ Hôi Nham bộ lạc lớn nhất Vân Cương tộc, trong thân thể không biết đã luyện vào bao nhiêu di hài tổ tiên.

Đồng thời, cái cây gậy đá kia cũng bởi vì duyên cớ luyện nhập vào không ít tổ tiên thân thể nên trở nên uy lực vô cùng, rất ít có Linh Bảo nào có thể so sánh.

Vị Nham Tâm này cũng là một người tiền đồ vô lượng, dưới sự gia trì của liệt tổ liệt tông, tương lai tiến vào Hợp Thể kỳ tuyệt đối không phải vấn đề.

Người này bởi vì đồng dạng khao khát Thiên Tâm Dịch có nhiều chỗ tốt đối với việc luyện thể, vì vậy liền tiếp nhận lời mời của Nguyên Liệt, gia nhập vào lần thám hiểm này.

Mà người còn lại, chính là Hầu Minh, cũng xuất thân từ tộc đàn trung đẳng, vị trí xuất sắc nhất của bộ tộc này chính là ở trong cơ thể gã có thể chứa đựng rất nhiều pháp lực vượt trội hơn so với những chủng tộc khác.

Hơn nữa, người của tộc trường thân phổ thông các loại pháp thuật uy lực lớn, lại phối hợp pháp lực hùng hồn của nó, thường thường có thể phát huy ra sức chiến đấu phi thường cường đại.

Trên phương diện tu luyện thân thể, Trường Thân tộc cũng không có ưu thế gì, bất quá lần này mời vị nam tử tộc nhân tên là Hầu Thân Minh này, lại là một trong số ít người Luyện Thể.

Người này hiển nhiên cũng vì thiên tâm dịch mà đến, hi vọng loại thánh vật luyện thể trong truyền thuyết của tộc Thiên Kỳ này có thể giúp hắn tinh tiến một phen.

Ngay từ đầu, hai vị tu sĩ Luyện Hư này nhìn thấy mời Nguyên Tu Sĩ Hóa Thần, hay là xuất thân từ một tiểu tộc chưa bao giờ nghe nói qua như Nhân tộc, liền có chút khó hiểu.

Nghi ngờ kéo Diệp Trường Sinh lên, dọc con đường này có khi nào bọn họ sẽ vì thế mà chịu thiệt thòi không.

Nhưng mấy ngày nay, trong quá trình trợ giúp Ngọc Bích thành quét sạch hung thú, bọn hắn dần dần thấy được thực lực của Diệp Trường Sinh, không khỏi rất là sợ hãi thán phục.

Thậm chí, bọn họ âm thầm cảm thấy, mặc dù chính mình so với tu sĩ Nhân tộc này cao hơn một đại cảnh giới, nhưng thật sự cùng giao thủ, chính mình cũng chưa chắc sẽ là đối thủ.

Bởi vậy, cũng có vài phần kính ý đối với Diệp Trường Sinh.

Có bốn người như bọn họ ở đây, chỉ cần không gặp phải hung thú cấp Hợp Thể thì bọn họ không cần phải sợ.

Cũng không lâu lắm, một đám hung thú của nơi này đã bị đám người Diệp Trường Sinh dọn dẹp sạch sẽ.

Nguyên Liệt Hồ thu hồi ngân châm, nhìn về phía xa một cái, lập tức thở dài nói: “Hung thú bên ngoài Lạc Nguyệt Sơn Mạch đã thanh lý gần hết, đi vào chỗ sâu sẽ có thể gặp phải hung thú cấp Hợp Thể!”

“Vậy không phải chuyện chúng ta có thể giải quyết được nữa rồi!” Nam tử Nham Tâm buồn bực nói.

“Căn cứ vào những ghi chép trước kia, Ngọc Bích thành sẽ không đắc tội hung thú trong dãy núi quá mức ác độc. Cấp hợp thể hung thú, bọn chúng hơn phân nửa là không dám đi đối phó quy mô lớn, cuộc hoạt động tiêu diệt này cũng không sai biệt lắm sẽ kết thúc!” Nam tử của Trường Thân tộc cũng nói.

“Vậy xem ra chúng ta sắp đạt được Định Phong Châu rồi!” Nguyên Liệt thì thảo tự nói, đồng thời trong ánh mắt bắn ra vẻ cực nóng.

Đám người bọn họ ở đây làm công cho Ngọc Bích thành, chính là vì Định Phong châu mà Ngọc Bích thành nắm giữ.

Nếu không có vật ấy thì ai cũng không thể xuyên qua bạch hồ di chỉ được một chút, tiến vào bên trong.

“Đi thôi, chúng ta đến địa điểm tiếp theo, ta đoán chừng Định Phong Châu sắp phát xuống rồi!” Nguyên Liệt cười nhẹ một tiếng, lập tức bốn người quét dọn chiến trường một lớp, sau đó rất nhanh rời khỏi nơi đây.

Một năm sau, trong Ngọc Bích thành, Diệp Trường Sinh rút cuộc cũng có một viên Định Phong Châu do chém giết không

ít hung thú mà được Ngọc Bích thành ban thưởng.

“Xin hỏi đạo hữu, lần này có tổng cộng bao nhiêu người đạt được Định Phong Châu?” Trong một tòa đại điện tại Ngọc Bích thành, sau khi nhận được một viên Định Phong Châu, bỗng nhiên hướng người Ngọc Bích thành phân phát Phong Châu hỏi.

Bản thân tu sĩ Ngọc Bích thành kia vốn không muốn trả lời, nhưng sau khi nhìn kỹ Nguyên Liệt, thần sắc nhất thời rung mình, chấp tay nói:

“Hóa ra là đạo hữu của tộc Thiên Ky, hân hạnh, lần này người đạt được Định Phong châu cũng không tính là nhiều, chỉ có mấy trăm người mà thôi!”

Vừa nghe nói như thế, đám người Nguyên Liệt, Diệp Trường Sinh liếc nhìn nhau, thần sắc đều ngưng trọng.

Mặc dù người này nói không nhiều lắm, nhưng mấy trăm người thì trong mắt bọn họ vẫn là rất nhiều.

“Như vậy mấy trăm người này không phải đều là tu sĩ Luyện Hư kỳ chứ?” Diệp Trường Sinh bỗng nhiên trầm giọng hỏi.

Vị tu sĩ Ngọc Bích thành kia sau khi thoáng nhìn hắn một cái, suy nghĩ một chút, đáp: “Chủ yếu là Luyện Hư tu sĩ, số người Hóa Thần kỳ chiếm chưa đủ một thành!”

“Nói như thế, vẫn có mấy trăm tên Luyện Hư kỳ tiến vào bên trong, xem ra chúng ta phải cẩn thận rồi!” Nguyên Liệt hơi nhíu mày nói ra.

Bốn người đi ra khỏi thạch điện, giọng nói nặng nề của Nham Tâm của Vân Cương tộc vang lên: “Ta nghe nói lần này Phù Du tộc trực tiếp phái ra mười mấy vị cường giả Luyện Hư đi vào Ngọc Bích thành, chắc chắn là nhắm vào di chỉ Bạch hồ này!”

“Đâu chỉ Phù Du tộc, Cổ Lê tộc, Cự Thủ tộc đều có người đến, nếu gặp bọn hắn trong di tích, chỉ dựa vào những người chúng ta, tình huống sẽ rất không ổn!” Hầu Minh tộc trưởng than nhẹ một tiếng nói.

Hắn liên tiếp điểm ra tên mấy đại tộc tiếng tăm lừng lẫy trên Phong Nguyên đại lục, tâm tình có chút lo lắng.

Cũng khó trách nó lại làm như thế, những người trong các tộc lớn chạy tới đây, nói như thế thì chắc chắn lợi hại hơn so với những tiểu tộc đàn như chúng.

Cũng chỉ có những người thuộc các đại tộc có thể so sánh với những người này.

Hơn nữa, những đại tộc như Tu tộc, Cổ Lê tộc, một hơi trực tiếp chạy ra hơn mười người tới đây, mỗi người đều là tinh nhuệ, tuyệt đối không dễ đối phó như vậy.

Nguyên Liệt nhìn thấy bộ dạng có chút lo lắng của hai người này, vội vàng an ủi nói: “Việc này không cần quá lo lắng, chúng ta muốn đi, chưa chắc là xung đột với người của những tộc này!”

“Chúng ta lấy cơ duyên của chúng, bọn họ muốn tìm thứ mà chúng ta muốn, không can thiệp vào chuyện đó là được rồi!”

“Tuy nói thế... Ài!” Hầu Minh của tộc trưởng không khỏi thở dài một tiếng.

“Diệp huynh, ngươi thấy sao?” Nguyên Liệt lại nhìn Diệp Trường Sinh hỏi.

“Nếu đã quyết định phải đi, vậy không thể lùi bước trong lúc này, vào trong tùy cơ hành sự là được!” Diệp Trường Sinh đột nhiên nói.

“Ha ha, Diệp huynh nói đúng, coi như chúng ta sau khi đi vào gặp những người đó, cùng lắm chúng ta đào tẩu là được, cũng không nhất định phải cứng đối cứng với bọn họ!”

“Bọn hấn tiến vào di tích Bạch Hồ, cũng không phải là vì giết chết bao nhiêu tu sĩ chủng tộc khác, mà là vì tìm kiếm cơ duyên, sẽ không hao phí quá nhiều thời gian cùng tinh lực trên người chúng ta!” Nguyên Liệt Phong cười một tiếng nói.

Nghe y nói vậy, hai người Trường Thân tộc và Vân Cương tộc gật đầu nhẹ, nhưng nhìn thần sắc của bọn họ, hiển nhiên vẫn mang theo vẻ sầu lo.

Thực lực của hai người bọn họ mặc dù cũng coi là cường đại, nhưng là tự hỏi muốn tiến vào trong di tích bạch hồ mấy trăm người này, lại không được tính là đứng đầu.

Sau khi đi vào bọn họ cũng không chắc mình có thể sống sót ra ngoài hay không.

Nhưng vì Thiên Tâm Dịch, hai người vẫn quyết định cược một phen.

Con đường tu hành chính là như vậy, ngoại trừ người thực sự là được trời ưu ái ra, chưa một ai có thể thuận phong xuôi nước, không gặp bất cứ nguy hiểm gì trên đường đi tới.

Những người như bọn họ sớm đã bồi hồi ở bên bờ sinh tử không biết bao nhiêu lần.

Nếu ngay cả chút mạo hiểm này cũng không dám làm, căn bản tu luyện không đến cảnh giới ngày hôm nay, sớm đã tọa hóa rồi.

Đây là hiện tượng phổ biến của tu tiên giới, một mặt cơ hồ mỗi người đều tham sống sợ chết, trân trọng cái mạng nhỏ của mình không gì sánh được.

Nhưng về phương diện khác, khát vọng đối với trường sinh đại đạo, lại để cho bọn họ tình nguyện mạo hiểm tính mạng, cũng muốn đi tìm.

Nếu để cho một người bình an cả đời, sống sống không tai không kiềm tiêu hao tổn hao thọ nguyên và tạo ra nguy hiểm thật lớn, đi truy tìm một cơ hội trường sinh lựa chọn, cơ hồ tất cả cao giai tu sĩ đều sẽ lựa chọn đồ đợi sau.

Nếu như không có lựa chọn giác ngộ như vậy, bọn họ cũng không tu luyện đến cao giai.

Đương nhiên, trên thực tế nếu không có Đại Thiên Kiếp phù thôi mệnh thì phần lớn tu sĩ sau khi đột phá Luyện Hư lập tức sẽ mất đi khả năng tiến thủ.

Cả đời cũng sẽ an ổn ở lại trong hang ổ của mình, cho dù tu vi không tăng lên chút nào, cũng không muốn đi mạo hiểm.

Chính vì đại thiên kiếp cho nên mới khiến cho đám người này không ngừng truy cầu cảnh giới cao hơn, không ngừng mạo hiểm tìm kiếm các loại cơ duyên.

“Chư vị đạo hữu, chúng ta chuẩn bị một phen, tháng sau liền xuất phát đi, trung tâm dãy núi Bí Phong suy giảm thời gian

chỉ có khoảng một năm, chúng ta cũng không thể lãng phí quá nhiều thời gian!” Nguyên Liệt Khung nói ra.

Diệp Trường Sinh gật đầu: “Vậy một tháng sau gặp lại, Diệp mỗ cáo từ trước!”

Nói xong, hắc thu hồi viên Định Phong Châu, bay về phía xa.

Hai người Vân Cương tộc và Trường Thân tộc kia thấy thế, cũng nhao nhao cáo từ Nguyên Liệt rồi rời đi.

Nhìn thấy ba người rời đi, Nguyên Liệt híp mắt lại, quay đầu nhìn về dãy núi kia, lẩm bẩm nói: “Hy vọng hết thủy lần này đều có thể thuận lợi!”

Trở lại trong động phủ, Diệp Trường Sinh vừa vào cửa đã thấy Băng Phượng đang chờ ở đây.

“Định Phong Châu đã lấy được chưa?” Băng Phượng sau khi nhìn thấy hân liên vội vàng nghênh đón, trong giọng nói mang theo một tia lo lắng hỏi.

“Ừm, đã lấy được rồi, tháng sau sẽ xuất phát đi vào Lạc Nguyệt sơn mạch!” Diệp Trường Sinh nhẹ giọng nói.

Băng Phượng nghe vậy có chút lo lắng, không khỏi nói: “Không nói đến trong di tích kia nguy hiểm bậc nào, chỉ là trên đường đi tới di tích đã gặp nhiều trở ngại, chỉ sợ hung thú Hợp Thể cũng có khả năng gặp được!”

“Với tu vi hiện tại của ngươi, tiến vào trong đó thật sự quá nguy hiểm!”

Diệp Trường Sinh nghe vậy nhẹ giọng cười, đi tới vòng eo mảnh khảnh của nàng, thấp giọng nói: “Đừng thấy ta hiện tại chỉ là Hóa Thần hậu kỳ, nhưng cho dù đụng phải Luyện Hư hậu kỳ, ta cũng có lòng tin có thể đấu một trận!”

“Đương nhiên ta đánh không lại mãnh thú Hợp Thể kỳ, nhưng chạy trốn tóm lại vẫn có thể trốn!”

“Hơn nữa, những năm gần đây ta nghiên cứu nghiên cứu phù lục chi đạo, đã có thể một lần nữa luyện chế công hiệu ẩn nấp của Thái Nhất Hóa Thanh Phù mạnh hơn, chỉ cần mượn dùng loại phù lục này, ta đủ để giấu diếm được thần thức của tu sĩ Hợp Thể kỳ!” Diệp Trường Sinh an ủi nàng.

Kỳ thực, những năm gần đây, dưới sự dốc lòng nghiên cứu của hân, lĩnh ngộ của hân tại lĩnh vực bùa chú đâu chỉ là tăng nhanh như gió.

Chẳng những có thể luyện chế Thái Nhất Hóa Thanh Phù lợi hại hơn, mà còn nắm giữ hai loại phù triện khác trên nửa trang Kim Khuyết Ngọc Thư.

Chúng theo thứ tự là Giáp Nguyên Phù và Cửu Cung Thiên Càn Phù.

Giáp Nguyên Phù là một loại Khôi Lỗi Phù, khi thi triển loại phù lục này, có thể triệu hoán ra một cái ảnh khôi lỗi có tu vi tương đương với Diệp Trường Sinh đối địch.

Mà Cửu Cung Thiên Càn Phù thì lại là một loại phù trận.

Cái gọi là phù trận, tên như ý nghĩa chính là dùng phù lục để kết trận.

Cửu Cung Thiên Càn Phù luyện chế tương đối phiền toái, cũng cần hao phí đại lượng tài liệu, nhưng sau khi loại phù lục này luyện chế thành công, kết thành phù trận cũng tương đối lợi hại.

Công hiệu duy nhất của phù trận chính là vây khốn địch, có thể giam địch nhân cường đại ở trong đó.

Luyện chế một bộ phù trận như vậy, gặp phải tu sĩ Hợp Thể, nội tình của Diệp Trường Sinh cũng sẽ tăng lên rất nhiều.

Còn về loại phù trận cuối cùng trong Kim Từ Ngọc Thư, Thiên Qua Phù về phương diện công kích, đến bây giờ Diệp Trường Sinh vẫn chưa thể lĩnh ngộ.

Loại phù trận này càng thêm đáng sợ, tựa hồ loại cấp bậc tu vi này của hắn vẫn chưa từng tiếp xúc qua.

Nghe thấy Diệp Trường Sinh nói vậy, vẻ lo lắng trong mắt Băng Phượng vẫn chưa giảm bớt, nàng nhẹ giọng nói: “Lần này ta sẽ đi cùng ngươi, ở lại trong Linh Thú Trắc của ngươi!”

“Tuy ta ở phương diện chiến đấu không giúp được gì cho ngươi, nhưng ta muốn ở bên cạnh ngươi!” Trong mắt Băng Phượng hiện ra một tia nhu tình nói.

Trên thực tế, thực lực của nàng cũng tương đối kinh người, mặc dù là Hóa Thần trung kỳ, nhưng đối đầu Hóa Thần hậu kỳ cũng không sợ chút nào.

Nhưng không biết vì sao, chiến lực của Diệp Trường Sinh quá mức nghịch thiên, sớm đã đạt tới cấp bậc Luyện Hư.

Băng Phượng này cho dù thiên phú có kinh người, nàng cũng không thể nào ở Hóa Thần trung kỳ mà đạt tới cảnh giới đối địch.

Bởi vậy, đối với cuộc chiến ngày hôm nay của Diệp Trường Sinh, nàng có rất ít chỗ có thể giúp đỡ.

Nhưng ngay cả như vậy, nàng vẫn muốn đi theo bên cạnh Diệp Trường Sinh, không muốn ở trong động phủ này, lo lắng hãi hùng chờ hấn.

“Được rồi, chúng ta cùng đi, người ở trong vòng tay linh thú của ta, chỉ cần ta không chết, nhất định sẽ bảo vệ tốt cho người!” Diệp Trường Sinh ôm chặt lấy Băng Phượng, cúi đầu nhẹ giọng nói.

.....

Một tháng đúng hạn mà tới, sau khi Diệp Trường Sinh thu thập động phủ một phen, liền tới gần cửa thành Lạc Nguyệt sơn mạch, hội họp cùng ba người Nguyên Liệt Phong.

“Diệp huynh cũng tới rồi, chúng ta lên đường thôi!” Thấy Diệp Trường Sinh đến, Nguyên Liệt liền gọi mọi người, bay vào trong Lạc Nguyệt sơn mạch.

“Nếu chuyến này thuận lợi, lấy được Thiên Tâm Dịch, sau này ta tu luyện Tiểu Bắc Đẩu Tinh Nguyên Công cũng có thể giảm độ khó, giảm bớt rất nhiều phiền toái!” Diệp Trường Sinh trong lòng thầm nghĩ.

Đối với hấn mà nói, hai việc trọng yếu nhất chuyến này chính là lấy được viên Hậu Thổ Châu trong tay Thiên Tâm Dịch và Nguyên.

Hậu Thổ Châu kia, nguyên Liệt đồng ý cho hấn đến địa phương cất giữ Thiên Tâm Dịch trong di chỉ, sau đó liền đưa cho hấn.

Chỉ cần có vật này, Diệp Trường Sinh lại lần nữa nắm giữ một loại ngũ hành linh vật, tiếp theo cũng chỉ còn lại có kim thuộc tính, không có manh mối.

Hấn đi theo sau lưng mấy người Nguyên Liệt, trong đầu hồi tưởng lại những năm qua đạt được các loại địa đồ liên quan đến Lạc Nguyệt sơn mạch.

Khu vực ngoại vi Lạc Nguyệt sơn mạch, đối với Ngọc Bích thành mà nói, cũng không tính là bí mật gì, địa phương nào

tương đối an toàn, những nơi nào phi thường nguy hiểm, những tư liệu này đều dễ dàng có được.

Nhưng đến khu hạch tâm sau khi bị cương phong màu đen bao phủ, tình báo liên quan lại rớt xuống Đoạn Nhai thức.

Cực kỳ ít ỏi!

Nhưng, sau khi hao hết thủ đoạn, Diệp Trường Sinh vẫn nhận được một phần liên quan.

“Từ bên ngoài tiến vào khu hạch tâm này có thể sẽ gặp phải một ít nguy hiểm, nhưng trong tình huống bình thường thì không thể nào chết người được!”

“Chỉ khi chân chính tiến vào di chỉ Bạch Hồ, mức độ nguy hiểm mới tăng mạnh!”

“Nhưng đoạn đường tiếp theo vẫn phải cẩn thận là thượng sách!” Diệp Trường Sinh thầm nghĩ trong lòng.

.....

Ba tháng sau, bốn người Diệp Trường Sinh sắc mặt tái nhợt xuất hiện trên một ngọn núi, nhìn trời đất tối om phía trước, cực kỳ âm trầm.

Đó là một khu vực bị âm vụ màu đen dày đặc bao phủ, căn bản không thấy rõ bên trong đến tận cùng là tình huống gì, chỉ có thể nhìn thấy cương phong lạnh thấu xương khuấy động âm vụ biến ảo thành các loại hình dạng.

Phóng mắt nhìn lên bầu trời, vô luận là nơi cao bao nhiêu, đều là bị loại âm vụ dày đặc này bao phủ.

Vạn trượng, mười vạn trượng, trăm vạn trượng...

Phảng phất loại âm vụ cùng cương phong này giống như là từ chỗ cao nhất trên vòm trời rủ xuống, cả phiên thiên địa đều bị nó phong tỏa hết, muốn tiến vào di chỉ bạch hồ, cũng chỉ có thể xông vào cương phong âm vụ này.

Căn cứ tình báo lấy được trước đó, càng đi lên cao, cương phong càng mãnh liệt.

Định Phong Châu trên người đám người Diệp Trường Sinh chỉ có thể bảo đảm an toàn từ địa phương thấp nhất tiến vào di chỉ

Bạch hồ, một khi bay lên quá cao thì an toàn này cũng không có cách nào cam đoan.

“Cuối cùng cũng đến bên ngoài di chỉ rồi, chúng ta tu dưỡng một chút, điều chỉnh trạng thái đến tốt nhất, sau đó mới tiến vào!” Nguyên Liệt nhìn phiến âm vụ một lát, sau đó quay đầu nói ra.

Ba người Diệp Trường Sinh đều gật đầu, nhìn sắc mặt của bọn họ, hiển nhiên dọc đường bọn họ hao tổn nguyên khí không nhỏ.

Bởi vì trước đó bọn họ quả thực đã gặp phải vài con hung thú khó đối phó.

Trong đám hung thú Hợp Thể kỳ lại có loại sở trường về phương diện tốc độ, tương đối khó đối phó.

Dù chạy trốn cũng khó mà thoát được, tốc độ của đôi phương còn nhanh hơn bọn họ, cuối cùng đám người Diệp Trường Sinh phải hao phí một cái giá lớn mới có thể bỏ chạy được.

Nhưng cũng chính vì vậy, bốn người đều mang bộ sắc mặt tái nhợt.

Bộ dáng tổn hao quá lớn này, nhất định là không thể trực tiếp tiến vào di tích kia.

Cho nên, lúc này bốn người liền tìm một cái sơn động, dùng trận pháp vây quanh sơn động, ẩn nấp ở trong đó, bắt đầu điều tức.

Ngay lúc bốn người Diệp Trường Sinh trốn trong sơn động khôi phục nguyên khí, trên những ngọn núi khác bên ngoài di tích cũng xuất hiện từng bóng người.

Những người này, có hình một bóng, có kết bè kết lũ, khí tức trên thân từng người đều bất phàm.

Trong đó, dễ thấy nhất chính là một đám mười mấy con côn trùng khí tức hung hãn vô cùng, bọn chúng có cái thì giống như ruồi, có cái giống chuồn chuồn, hình dạng cũng khác nhau ở các chi tiết, nhưng khí tức lại tương tự nhau.

Cô tộc!

Tộc này có thể được xưng là đệ nhất cường tộc Phong Nguyên đại lục, cũng có rất nhiều nhân mã xuất hiện ở nơi đây.

Hơn mười con Giao Bằng, khí tức đều là Luyện Hư kỳ. Bọn chúng dừng lại trên một ngọn núi một lát, sau đó nhao nhao vỗ cánh bay vào khu vực bị sương mù cương phong bao phủ.

Vậy mà không hề có chút ý tứ nghỉ ngơi nào, trực tiếp xông vào di chỉ.

Ở một phương hướng khác, bảy tám nhân vật thân chim đầu đàn, trước ngực mọc ra hai tay có hình người, phía dưới lại mọc ra hai cái chân chim sinh vật đứng ở trên một ngọn núi, lẳng lặng nhìn về mảnh di chỉ này.

“Di chỉ Bạch Hồ đối với chúng ta mà nói, đây là một cơ hội khó có được, nếu như ở trong đó đạt được cơ duyên gì đó thì có lẽ chúng ta cũng có thể đột phá trở thành tồn tại cấp Thiên Cầm, từ đó trở thành một tồn tại quyền cao chức trọng trong tộc!” Một người trong đó trầm giọng nói.

“Hắc hắc, muốn đột phá trở thành cấp Thiên Cầm, nào dễ dàng như vậy? Tồn tại như vậy, trong toàn bộ tộc cũng bất quá là một hai ngàn vị mà thôi, bất quá cũng may những quái vật trong thánh sào trong tộc không tới, nếu bọn họ đều tới, thì còn có thể có cơ hội của chúng ta!”

“Lần này nghe nói có thể có mấy trăm người, bất quá duy nhất vượt qua Cổ Lê tộc chúng ta, cũng chỉ có đám người Tu tộc kia, chỉ cần không đụng tới những người còn lại của Phù Du tộc, đều không đáng sợ!”

“Đám người Cô tộc kia, chúng ta cũng chưa chắc đã sợ, chạy đến nơi này xa như vậy, cũng không phải là những người cốt lõi của Cô tộc kia, chúng ta gặp phải cũng chưa chắc đã không đối phó được bọn họ!”

“Bất kể nói như thế nào, chúng ta vẫn nên cẩn thận chút, có thể không nảy sinh xung đột với người của Cô tộc thì tận lực đừng xung đột, bây giờ chúng ta đi vào thôi, đi trước một bước!”

“Đi thôi!”

.....

Sau khi đám người Cổ Lê tộc thương nghị một phen, cũng nhao nhao bay về phía mảnh âm vụ kia, ngoại trừ bọn họ, còn có một số đội ngũ đại tộc cũng không ngừng lại mà xâm nhập vào bên trong di chỉ đó.

Mà càng nhiều người hơn là tìm một chỗ an toàn, dự định điều chỉnh bản thân đến trạng thái tốt nhất rồi mới tiến vào.

Bốn người Diệp Trường Sinh sau mấy ngày điều tức trong động phủ, dần dần điều chỉnh trạng thái đến tình huống tốt nhất, sau đó lại lần nữa hội tụ trên ngọn núi.

“Chúng ta cũng nên xuất phát thôi, hi vọng không có mục tiêu gì, đều giống với chúng ta!” Nguyên Liệt ánh mắt nhìn âm vụ phía xa, kinh ngạc nói ra.

“Đi thôi!”

Một nhóm bốn người bay về phía khu vực đó, trên tay Diệp Trường Sinh xuất hiện một hạt châu màu xanh nhạt, hắn nhìn chăm chăm hạt châu này một lát rồi ngửa đầu nuốt nó vào.

Lập tức, trên người hắn nổi lên một tầng thanh quang nhàn nhạt, bao trùm hoàn toàn hắn.

Mà ba người còn lại, lúc này cũng hành động giống như vậy.

Đây chính là Định Phong Châu, sau khi nuốt vào trong cơ thể, thanh quang phát ra có thể ngăn cách cương phong chung quanh bên ngoài cơ thể.

Sau khi bay được một lúc, ba người Diệp Trường Sinh đi tới khu vực tối đen như mực.

Phía trước là sương mù âm sát dày đặc, thứ này có thể áp chế thần thức nghiêm trọng, nghe nói cho dù tu sĩ Hợp Thể kỳ ở trong này, thần thức cũng không cách nào rời khỏi thân thể ngoài trăm trượng.

Mà trong đám sương mù âm sát này, gió mạnh đậm đặc đang thổi, bây giờ cương phong mà bọn Diệp Trường Sinh chứng kiến đã suy giảm nghiêm trọng tình huống phía sau.

Đứng tại biên giới âm sát vụ khí, nguyên vẹn vũ trụ vật trạc, trong tay xuất hiện một kiện pháp bảo, hắn đem pháp bảo hướng trong âm vụ ném đi.

Pháp bảo tản ra quang mang sáng ngời, tiến nhập trong phiên sương mù kia.

“Âm!”

Trong chớp mắt, pháp bảo kia bị một trận cuồng phong xoắn nát, hóa thành một đồng mảnh vỡ âm âm nổ tung.

Chứng kiến một màn này, trong lòng mọi người đều rung mình, trên mặt hai người Vân Cương Tộc cùng Trường Thân Tộc kia nhất thời xuất hiện vẻ tránh lui.

Nhưng Nguyên Liệt Nguyên cười hắc hắc một tiếng, lập tức không chút do dự trực tiếp bước vào bên trong hắc vụ.

Tiểu Phượng cuộn cuộn lao đến, nhưng khi bay đến trước hàng Nguyên, lại bị một tầng thanh quang mờ hồ ngăn trở.

“Chư vị, xem ra Định Phong Châu này hoàn toàn có thể ngăn cản cương phong nơi đây!” Nguyên Liệt xoay người lại nói.

Đám người Diệp Trường Sinh nghe vậy nhìn nhau cười một tiếng, cũng lần lượt đi vào trong.

Sau khi tiến vào trong vùng âm vụ này, Diệp Trường Sinh lập tức cảm giác thần thức của mình bị áp chế nghiêm trọng, không cách nào rời khỏi thân thể quá xa.

“Nơi này rất kỳ quái, nói cho cùng loại hoàn cảnh này được hình thành như thế nào? Chỉ vì một viên thiên thể từ trên trời rơi xuống nên cũng không tạo thành hiện tượng như vậy!” Diệp Trường Sinh trầm nghĩ trong lòng.

Về chỗ di chỉ này, tin tức hẳn có thể đạt được thực có hạn, dù sao lúc đầu ở trên không trung, cũng không có đề cập qua nội dung liên quan đến nó.

Chậm rãi đi tới phía trước, tiến vào khu vực hạch tâm này, mặt đất trước mặt ngược lại bằng phẳng rất nhiều, không giống bên ngoài núi non trùng điệp, khắp nơi đều là núi cao thâm cốc.

Trong khu vực bị âm vụ bao phủ này, mặc dù cũng có ngọn núi, nhưng số lượng lại ít đi rất nhiều, đại bộ phận khu vực đều là đất bằng.

Đặc điểm lớn nhất nơi này hình như chính là sự yên tĩnh, đi nửa ngày cũng không nghe thấy bất cứ âm thanh nào, chỉ có

bốn người Diệp Trường Sinh bước chân.

Phóng mắt nhìn khắp nơi, bốn phía đều tĩnh mịch, không có bất kỳ sinh cơ gì. Đường như ngoại trừ bốn người bọn họ, không có bất kỳ sinh linh nào khác.

Nhưng bốn người cũng không vì vậy mà buông lỏng cảnh giác, ngược lại càng thêm đề phòng, trên tay cầm pháp bảo, tùy thời đều có thể đánh ra.

Nơi này trước kia có thể có tỷ lệ thương vong cao như vậy, khẳng định không phải là không có nguyên nhân, cái khác không nói, ở đây có nhiều loại thượng cổ cấm chế lưu lại, cũng đủ để lấy mạng người.

Càng không cần phải nói, kỳ thật nơi đây cũng coi như là một chiến trường cổ xưa, bên trong vẫn còn lưu lại một ít thứ khiến người ta sợ hãi.

“Grào!”

Ba ngày sau, khi bốn người đi tới một hồ nước nho nhỏ, đột nhiên trong hồ nước kia vang lên một tiếng rống to kinh thiên động địa.

Ngay sau đó, một con quái xà chín đầu từ trong hồ chui ra, thân thể cao lớn chừng trăm trượng, toàn thân tản ra khí tức cực kỳ khủng bố, vừa xuất hiện liền khiến bốn người Diệp Trường Sinh nín thở.

“Huyền thú!”

Trong lòng Diệp Trường Sinh nhanh chóng hiện lên tin tức liên quan tới hung thú trước mắt này, đó là những tin tức mà hắn quyết định sau khi tiến vào di chỉ này.

Huyền thú là một loại sinh vật kỳ lạ chỉ có thể xuất hiện ở di chỉ Bạch Hồ này.

Nói chính xác hơn, thật ra chúng cũng không phải sinh vật mà chỉ là ảo ảnh một loại hư ảnh.

Nơi này, mặc dù là tộc địa trọng yếu của Thượng Cổ Bạch Hồ nhất tộc, nhưng bởi vì đã xảy ra đại chiến kinh thiên động địa, nơi này cũng là một chiến trường cổ xưa.

Thời kỳ Thượng Cổ, rất nhiều cường giả chết ở chỗ này, nghe nói trong đó thậm chí có tồn tại cấp Chân Linh cũng vẫn lạc.

Một chiến trường đáng sợ như thế tự nhiên sẽ có rất nhiều chỗ phi phạm.

Chẳng biết tại sao, những cường giả đã chết sau khi tham gia thượng cổ đại chiến kia, nơi đây xuất hiện một ít hư ảnh của bọn họ.

Không ai biết những hư ảnh này xuất hiện như thế nào, quỷ dị chính là, tuy bọn họ là hư ảnh, nhưng khi bọn họ tiến hành công kích, lại thực sự tạo thành thương tổn trên thân người khác.

Đồng thời, người từ bên ngoài tiến vào cũng có thể giết chết những hư ảnh này.

Có người suy đoán, sở dĩ trong di chỉ Bạch Hồ xuất hiện loại quái tượng này, đều là vì một mảnh vỡ của Huyền Thiên chi bảo bị đánh nát ở thời thượng cổ đang phát huy ảnh hưởng.

Pháp tắc còn sót lại của nó đã ngưng tụ được huyền tượng của những cường giả đã chết kia, đồng thời cũng thể hiện một phần chiến lực của bọn họ.

Nên mới xuất hiện hiện tượng như hiện tại.

So đấu với loại huyền thú này chẳng khác gì đang đánh nhau với một ít pháp tắc còn sót lại ở nơi đây.

Nói như vậy, nếu như giết chết con huyền thú này không cách nào đạt được bất cứ tài liệu gì từ trên người nó, vậy thì sẽ

không có ai nguyện ý đi chiến đấu với hư ảnh của những cường giả Thượng Cổ này.

Nhưng hoàn toàn ngược lại, khi nhìn thấy con huyền thú này, trên mặt bốn người Diệp Trường Sinh ngược lại lộ ra vẻ kinh hãi.

Bởi vì, căn cứ theo kinh nghiệm lúc trước người tiến vào nơi này tổng kết ra, thì xuất hiện nơi xuất hiện loại huyền thú này thì thường thường sẽ tồn tại một số thứ có linh tính cường đại dị thường.

Mà những vật có linh tính này đại đa số đều là những thứ có liên quan đến khi còn sống với những cường giả này, tựa hồ chính bởi vì những thứ này, mới có thể có huyền thú xuất hiện ở gần đó.

Nói cách khác, chỉ cần nhìn thấy huyền thú này là có nghĩa nơi đây có bảo vật.

Điều này làm sao dám người Diệp Trường Sinh có thể không kinh hãi chứ.

Mặc dù khí tức của con Cửu Đầu Xà trước mắt là ở Hợp Thể Kỳ, nhưng bốn người cũng không sợ, bởi vì loại ảo ảnh này có thể có được khoảng một thành thực lực của nó khi còn sống.

“Ra tay!”

Bốn người liếc mắt nhìn nhau, lập tức pháp bảo trong tay bay ra, tấn công con rắn chín đầu này.

“Ầm!”

Một trận chấn động mạnh mẽ lan ra, các loại pháp bảo hào quang lưu chuyển, liên tục vũ động trên bầu trời, kèm theo từng tiếng gào to kinh thiên động địa.

Gương màu tím trong tay Diệp Trường Sinh chiếu rọi ra một đạo quang mang, chiếu vào một đầu chín đầu của cự xà, chỉ một thoáng cái đầu kia không cách nào nhúc nhích.

Ngay sau đó, Thiên Ma Qua trực tiếp chém rụng cái đầu của cự xà.

Cái đầu lâu ở trên không trung giống như bọt nước trong mơ, lập tức liền tiêu tán, vô ảnh vô tung.

Bên kia, Nguyên Liệt sử dụng mấy trăm cây ngân châm hướng một cái đầu rắn bay đi, những ngân châm này bộc phát ra hào quang sáng chói, biến thành từng đoàn từng đoàn ngân sắc quang đoàn to bằng bánh xe.

Những ánh sáng màu bạc này cùng tụ lại một chỗ, tạo thành một cơn lốc, cuốn đầu lâu của con rắn khổng lồ phun ra độc thủy màu đen vào trong đó, chẳng chịt ngân châm bắn nhanh lên.

Cũng không lâu lắm, đầu lâu rắn lớn bị bắn thành cái sàng, ầm ầm ngã xuống đất, tiêu tán không thấy.

Nham Tâm của Vân Cương Tộc cầm một cây côn đá cực lớn, hung mãnh xông tới đập loạn cùng cái sừng rắn khổng lồ, tay cầm côn đá.

Cũng không lâu lắm, cái đầu lâu có thể hóa đá của con rắn lớn kia bị đập nát.

Còn Hầu Minh của tộc trưởng, sáu cánh tay không ngừng bấm niệm pháp quyết, dòng nước mãnh liệt từ xung quanh thân thể hắn xuất hiện, bao trùm lấy đầu lâu của cự xà đang phun ra hỏa diễm. Không lâu sau, cái đầu kia liền hòa tan vào trong đó.

Bốn người đều thi triển thủ đoạn ngăn cản những đầu lâu khác tiến công, đồng thời giải quyết đám đầu lâu của đám cự xà kia đi.

Cũng không lâu lắm, cự xà hung mãnh vô cùng ngã xuống mặt đất dưới sự vây công của bọn họ, ầm ầm tiêu tán không thấy.

Bốn người Diệp Trường Sinh thấy thế liếc nhìn nhau, rồi rít lập tức nhảy vào trong hồ.

Nếu con huyễn thú này chui ra từ trong hồ, vậy trong hồ khẳng định có liên quan đến nó.

Loại tồn tại cấp độ này, đồ vật lưu lại đối với bọn họ nhất định là bảo vật khó tìm.

Tìm kiếm một lát dưới đáy hồ, bốn người Diệp Trường Sinh đều bay ra khỏi hồ nước, trên tay mỗi người đều có hai ba gốc thực vật kỳ quái.

Toàn thân của thực vật đó có màu đỏ máu, nở ra chín đóa hoa với màu sắc khác nhau, mỗi đóa hoa đều như là một cái đầu rắn, chín cái đầu rắn đại biểu cho chín loại thuộc tính khác nhau.

Linh khí cực mạnh từ trên đó phát ra, làm cho người nhìn một cái liền có thể biết, loại thực vật kỳ lạ này tuyệt nhiên không tầm thường, có dược lực cực mạnh.

“Chư vị đạo hữu, có ai biết tên loại linh dược này không? Nhìn bộ dáng này, linh dược này hiển nhiên là do bị nhiễm huyết dịch của chín con rắn chết ở đây mà sinh trưởng!” Nguyên Liệt đánh giá vài lần loại linh thảo kiểu dáng kỳ lạ trong tay, nhìn về phía đám người Diệp Trường Sinh hỏi.

Nham Tâm của Vân Cương tộc và Hầu Minh Minh của Trường Thân tộc nghe vậy thì đều lắc đầu, bọn họ căn bản cũng không biết loại linh dược này là cái gì.

“Xem ra chư vị cũng không biết rồi, nhưng mặc kệ đây là vật gì, chỉ nhìn linh lực khổng lồ của nó, liền biết đây tuyệt đối không phải dược thảo bình thường, chúng ta ra ngoài rồi lại đi dò xét tin tức là được rồi!” Ánh mắt Diệp Trường Sinh lóe lên, nói.

“Diệp huynh nói có lý, vừa vặn mỗi người chúng ta đều thu hoạch được hai ba gốc, phân chia cũng coi như hợp lý, nơi đây không nên ở lâu, chúng ta mau chóng rời đi thôi!” Nguyên Liệt Tự nói.

Ba người Diệp Trường Sinh đều gật đầu, mọi người thu dược thảo nhìn như một con rắn chín đầu này lại, sau đó lập tức rời khỏi nơi này.

.....

Nửa tháng sau, trên một vùng sa mạc, một con côn trùng quái dị đang bị vài món pháp bảo vây công ngã trên mặt đất. Sau khi thân hình nó biến mất không thấy gì nữa, đám người Diệp Trường Sinh tiến lại gần, nhìn về phía một cái hang lớn đen kịt trên mặt đất.

Quạt động dưới lòng đất này chính là nơi con côn trùng chui ra vừa rồi, có thể sinh ra huyền thú, phía dưới tất nhiên có đồ vật trân quý gì đó.

Nhìn cửa động đen kịt kia, trong lúc nhất thời ánh mắt mọi người lập loè, đều có chút do dự.

Buông bỏ động quật này là chuyện không thể nào, nhất định bọn hãn phải đi xuống thăm dò một chút xem bên trong rốt cuộc có thứ gì.

Nhưng, nếu như tất cả mọi người đều suy nghĩ như vậy, vạn nhất phía trên xuất hiện biến cố gì, cũng không kịp phòng bị.

Phương pháp tốt nhất chính là để cho một hai người ở lại phía trên bảo vệ, còn lại mấy người đi xuống xem một chút.

Chỉ là, e rằng bốn người ở đây chẳng ai muốn ở lại chờ đợi cả.

Nhờ đám người phía dưới hợp lại, đem đồ vật sưu tầm được để giấu riêng thì sao?

Do dự một lúc, Nguyên Liệt chậm rãi nói: “Chúng ta bố trí một bộ trận pháp ở cửa động này đi, đem nó ẩn nấp đi, miễn cho bị người phát hiện!”

“Sau đó bốn người chúng ta đều đi xuống xem một chút, thế nào?” Hãn nhìn về phía ba người khác hỏi.

“Cũng được!” Vân Tục tộc và hai người Trường Thân tộc kia đều là vẻ mặt đồng ý gật đầu.

Diệp Trường Sinh nhìn chăm chăm bốn phương tám hướng, sau khi nhìn một hồi, cũng chậm rãi gật đầu, nói: “Như thế cũng được!”

“Tốt lắm, chúng ta tranh thủ thời gian đi!”

Sau khi Nguyên Bội nói xong, lập tức xuất ra một ít trận kỳ trận bàn, bắt đầu bận rộn trên mặt cát.

Còn Diệp Trường Sinh thì đi tới xung quanh động quật, thăm dò địa hình bốn phía.

Trên góc độ mọi người không nhìn thấy, từng con giáp trùng màu vàng to lớn từ trong cơ thể hãn bò ra, chui vào trong lòng đất, rất nhanh biến mất không thấy gì nữa.

Diệp Trường Sinh thần sắc tùy ý hướng bốn phía đánh giá, đồng thời khoe mắt cũng liếc qua, quan sát động tác của mấy người còn lại.

Nguyên Liệt đang bận rộn trận pháp, hai người Nham Tâm và Hâu Minh thì cau mày, cũng đi lại bốn phía như đang quan sát cái gì.

Thấy cảnh này, trong mắt của gã hiện lên một tia cười lạnh.

“Chư vị đạo hữu, được rồi, chờ sau khi chúng ta đi vào, Nguyên mỗ liền phát động trận pháp này, hẳn là có thể che giấu cửa hang một khoảng thời gian!”

“Chỉ cần không có ai cẩn thận chạy tới kiểm tra, chắc sẽ không bị phát hiện!” Nguyên Liệt nói.

Hâu Minh nghe vậy nhíu mày, hỏi: “Nói cách khác, trận pháp này vẫn có khả năng bị người phát hiện?”

“Vạn nhất sau khi có người phát hiện ra chúng ta mai phục tại chỗ này, chúng ta đi lên lại không phát hiện, vậy sẽ nguy hiểm đến tính mạng đấy!”

Nguyên Liệt nghe vậy sắc mặt không có bao nhiêu biến hóa, ngập ngừng nói: “Hậu huynh, ở loại địa phương này, mặc cho có trận pháp đỉnh cao, cũng không cách nào phát huy được bao nhiêu công hiệu, có thể làm được như thế này đã rất không dễ dàng rồi!”

“Ha ha, nơi này hoang vu như vậy, chúng ta một đường đi tới, chưa bao giờ gặp người khác, nào dễ dàng xuất hiện chuyện ngoài ý muốn như vậy!” Nham Tâm cười ha ha một tiếng, lớn tiếng nói.

Diệp Trường Sinh gật đầu nói: “Hẳn sẽ không xảy ra vấn đề gì, cho dù thật sự có người muốn làm bộ ngựa, cũng phải xem rốt cuộc chúng ta có phải là con ve sầu kia hay không mới được!”

Nguyên Liệt Chân mày nhíu lại, nói: “Trước khi tới chúng ta đã thương lượng nếu tẩu tán, nên gặp ở nơi nào, nếu thật sự nơi này xuất hiện địch nhân không thể chống đỡ, chia nhau đào tẩu là được!”

Nam tử tộc Trường Thân nghe vậy, lông mày mới hơi giãn ra, gật đầu nói: “Các vị đạo hữu nói rất đúng, chúng ta mau đi xuống đi!”

Bốn người lập tức chui vào trong động quật đen nhánh kia, sau khi bọn hắn đi vào, lối vào động quật loé lên quang mang, lập tức động quật liền biến mất không thấy.

Từ xa nhìn lại, tựa hồ chỉ là một vùng đất cát, không có bất cứ điểm gì dị thường.

Động quật dưới mặt đất này rất khô ráo, trong không khí tựa hồ không chứa một tia nước.

Động quật rất sâu, lan tràn sâu xuống dưới lòng đất không biết là nơi nào, sau khi đi được mười mấy dặm, đám người Diệp Trường Sinh mới cảm nhận được một tia ẩm ướt.

Phía trước truyền đến một hồi tiếng nước ào ào, đi về phía trước một khoảng cách, trước mắt thình lình xuất hiện một động động thạch nhũ.

Động quật rất cao, chừng mấy trăm trượng, bốn phương tám hướng cũng rộng gần nghìn trượng, từng cây thạch nhũ thiên nhiên đứng trên mặt đất, khởi động động động quật.

“Linh khí thật nồng đậm!” Nam tử thân tộc nhện không được nhú mày nói.

Đám người Diệp Trường Sinh nghe vậy, trong mắt cũng hiện lên vẻ kinh dị, nơi này linh khí tựa hồ có chút nồng đậm quá đáng.

Ngay cả giọt nước trong không khí, phảng phất đều hoàn toàn là dùng linh khí ngưng tụ thành, khiến người ta hít thở một hơi, liền cảm giác trong lòng sinh ra hương.

Sau khi đi vào động quật thạch nhũ thiên nhiên này, mọi người nhìn nhau, bước về phía nơi phát ra tiếng nước chảy.

Đi được mấy trăm trượng thì đã tới nơi phát ra tiếng nước, đây là một thác nước nhỏ, thác nước từ một khe nứt trên vách đá đổ xuống trăm trượng, nện vào trong một cái ao lớn trên mặt đất.

Ao nước này tựa hồ liên thông sông ngầm dưới lòng đất, dòng nước tụ hợp vào trong đó, lượng nước trong ao mấy may không gia tăng.

“Chờ một chút, đây là...”

Bốn người Diệp Trường Sinh cẩn thận quan sát thác nước cùng ao nước này, sau đó trong mắt lập tức lộ ra vẻ kinh ngạc.

Đây đâu còn là ao nước?

Dòng nước từ trên vách đá chảy xuống rõ ràng là nồng đậm đến cực hạn, ngưng tụ thành linh khí thuộc tính chất lỏng.

“Đây xem như cái gì? Linh Nhãn Chi Tuyên? Linh Nhãn Chi Hà? Hay là Linh Nhãn Chi Hồ?” Nguyên Liệt ngây ngốc một lát, rồi cuộc cười khò một tiếng nói.

Đại thủ bút như vậy, chính là trước kia bọn họ chưa từng thấy qua.

Có thể đem linh khí ngưng tụ đến mức độ này, hơn nữa còn hội tụ thành một dòng sông dưới đất, đây là chưa từng nghe qua.

Không biết phải đem bao nhiêu cực phẩm linh mạch hội tụ tại đây mới có thể hình thành tình cảnh như vậy.

Phải biết rằng, mặc dù là trong loại Linh Nhãn Chi Tuyên này, nước chảy cũng chỉ là được nhuộm nước linh khí mà thôi.

Mà không giống dòng nước nơi đây, hoàn toàn chính là do linh khí trạng lỏng hội tụ mà thành.

“Chí xa xỉ của tộc đàn thời thượng cổ, quả nhiên là chúng ta khó có thể tưởng tượng được sao?” Hầu Minh miệng lưỡi khô khốc nói.

Mấy người đứng trước cái ao nhỏ trạng thái linh khí này chốc lát, có chút không biết nên làm những gì.

Loại linh khí thể lỏng này chỉ có thể hội tụ đến một số lượng nhất định mới có thể sinh ra hiệu dụng kinh người.

Bọn họ không cách nào mang đi toàn bộ, chỉ có thể mang đi một phần nhỏ, nhưng mang đi một phần nhỏ này thì không có bất kỳ ý nghĩa gì.

“Đó là cái gì?” Đột nhiên, Trung tâm nham thạch chỉ vào đáy ao, trong một cái góc lẳng lặng nằm một tảng đồ vật màu trắng, nói ra.

Mọi người nghe vậy nhìn nhau, một lát sau, Nguyên Liệt tiến lên, vớt nó từ dưới đáy ao lên.

Đây là một bộ trùng lột xác, toàn thân trắng noãn như ngọc, bên trên tản ra ánh sáng lộng lẫy lấp lánh, đồng thời cũng có một loại uy thế kinh người.

“Vừa rồi con Minh Sa Trùng này khi còn sống đã lột xác, khí tức này... Con trùng này chỉ sợ tu vi đã Hợp Thể trung kỳ!” Nguyên Liệt có chút kinh hỉ nói.

Đám người nghe vậy, trong mắt đều lộ ra vẻ vui mừng.

Minh Sa Trùng lột xác là tài liệu tuyệt hảo để luyện chế pháp bảo phòng ngự.

Dùng cái này lột xác làm chủ tài liệu, luyện chế ra bảo vật có lẽ có thể leo lên Hỗn Độn Vạn Linh Bảng!

“Ha ha, đây dĩ nhiên là một bộ trùng lột đầy đủ, mặc dù chúng ta có bốn người, mỗi người cũng có thể được chia không ít!” Nam tử tộc Trường Thân cười lớn nói.

“Nguyên mỡ sẽ tìm nơi yếu ớt để phá vỡ!” Trên mặt Nguyên Liệt cũng mang theo vẻ tươi cười nói ra.

Hắn rất nhanh cắt đứt trùng thể này từ những nơi yếu nhược, phân tách thành bốn phần không sai biệt lắm, mỗi người đều chiếm được một phần trong đó.

“Hồ linh dịch này nên làm gì?” Sau khi thu hồi trùng lột, nam tử tộc trưởng đột nhiên hỏi.

“Hắc hắc!” Nham Tâm bỗng nhiên cười khan một tiếng, trên tay lấy ra một cái bát đá.

“Nếu như có không gian Linh Bảo, có thể chứa đựng lượng lớn, tương lai có thể cải thiện tốt hoàn cảnh tu hành của chúng ta!”

Hắn vừa cười vừa nói, đồng thời đưa tay đánh ra một đạo pháp quyết, trên chén đá kia phát ra một đạo quang mang, hướng thủy linh dịch kia hút tới.

Diệp Trường Sinh thấy thế cũng lấy ra Hắc Phong Kỳ của mình vung lên, lập tức một đạo vòi rồng bay về phía trong ao nước kia.

Tựa như rồng hút nước vậy, đại lượng linh khí thể lỏng bị cuốn vào trong Hắc Phong Kỳ, không gian rộng lớn của Hắc Phong Kỳ lập tức được lấp đầy.

Cùng lúc đó, ánh mắt Diệp Trường Sinh cũng lơ đãng đảo qua khe đá to lớn chảy ra linh dịch hình thành thác nước trên vách đá.

Bên trong mơ hồ có kim quang lóe lên một cái rồi biến mất.

Thấy hai người lấy ra không gian linh bảo thu lấy linh dịch, nam tử tộc trưởng hâm mộ không thôi, trên người hắn cũng không có loại bảo vật này.

Vì vậy hắn không khỏi nhìn về phía Nguyên Liệt Khung, đề nghị nói: “Nguyên huynh, chúng ta đi xem phía sau vách đá kia rốt cuộc là cái gì?”

“Ngược lại Hầu mỗ đối với linh dịch này rốt cuộc sinh ra hứng thú thế nào!”

Nguyên Liệt nghe vậy trên mặt lộ ra vẻ do dự, chậm rãi gật đầu, nói: “Cũng tốt, nếu như chúng ta không thu được linh dịch, vậy đi dò xét một phen nguyên nhân sinh ra linh dịch!”

Nghe hai người nói chuyện, trong lòng Diệp Trường Sinh căng thẳng, hắn nhìn như đang tập trung thu lấy linh dịch, ánh mắt trong lúc lơ đãng bắt đầu đánh giá hai người Hầu Minh cùng Nguyên Liệt.

Hai người này đi về phía khe đá kia.

Tuy nói đó là một khe đá, nhưng cũng gần như cao vài thước, đào bới một hồi vẫn có thể tiến vào trong đó.

Hai người đi tới trước khe đá, pháp bảo trên tay lập loè quang mang, tựa hồ muốn từ trong khe đá này đào ra một thông đạo hướng vào bên trong.

Lúc này, trong khe đá, số lượng linh dịch chảy ra bỗng nhiên giảm bớt rất nhiều.

Cảnh tượng này khiến cho mọi người sửng sò, còn chưa chờ bọn họ làm gì thì số lượng linh dịch chảy ra từ trong khe đá càng ngày càng ít, trong chớp mắt đã trực tiếp cạn kiệt.

Chỉ còn lại vài dòng nước nhỏ chậm rãi từ trong khe đá chảy ra, hoàn toàn không còn tư thế phun ra như trước kia.

Tình cảnh này khiến đám người Nguyên Liệt kinh ngạc, không rõ vì sao lại phát sinh biến cố như vậy.

Không khỏi, hai người này nhìn về phía hai người Diệp Trường Sinh và Nham Tâm đang thu lấy linh dịch trong hồ.

Chẳng lẽ bởi vì hai người này thu linh dịch trong ao nên mới dẫn đến biến cố như vậy?

Nhưng hai người này cũng rất mờ mịt, dung tâm là vẻ mặt khó hiểu.

Còn trong lòng Diệp Trường Sinh lại trầm nghĩ.

“Chẳng lẽ Phệ Kim Trùng bên kia đã làm gì?” Diệp Trường Sinh trong lòng trầm nghĩ.

Vừa rồi sau khi nhìn thấy khe hở linh dịch chảy ra kia, hắn liền thông qua tâm thần liên hệ với Phệ Kim Trùng, ra lệnh cho chúng tiến vào trong khe đá thăm dò tình huống bên trong.

Bởi vì trong di tích này, thần thức bị áp chế nghiêm trọng, cho nên Diệp Trường Sinh cũng không sợ đám người nguyên liệt phát hiện hắn Phệ Kim Trùng.

Hiện tại, Phệ Kim Trùng sau khi đi vào cũng không lâu lắm, liền xảy ra tình huống như vậy, rất có thể biến cố bên trong liên quan đến Phệ Kim Trùng.

Điều này khiến trong lòng Diệp Trường Sinh hơi lo lắng.

Đây là hắn hao phí hơn ngàn vạn linh thạch bồi dưỡng ra một trăm con Phệ Kim Trùng thành thực thể, nhưng ngàn vạn lần không thể xảy ra vấn đề.

Bất quá, cũng may thông qua liên hệ tâm thần, Diệp Trường Sinh cảm ứng được Phệ Kim Trùng bên kia cũng không có

truyền đến tin tức nguy hiểm gì, điều này khiến cho hấn an tâm hơn một chút.

Không còn dòng linh dịch chảy ra từ trong khe đá kia, linh dịch trong ao nhanh chóng bị Diệp Trường Sinh và Nham Tâm thu sạch sẽ.

Nhìn cái ao trống rỗng trước mắt, Hần Minh của tộc trưởng thân nhất thời khó có thể tiếp nhận, y đề nghị với hàng Nguyên Liệt: “Nguyên huynh, linh dịch trong này đột nhiên đình chỉ chảy ra bên ngoài, xem ra đã xảy ra biến cố gì rồi!”

“Chúng ta có nên qua đó xem thử hay không, nói không chừng có thể tìm thấy thứ gì đó!”

Nguyên Liệt nghe vậy chân mày nhíu lại, vừa rồi trước khi linh dịch không bị đoạn lưu, hấn còn có hứng thú tiến vào trong đó cẩn thận xem xét một chút.

Nhưng bây giờ linh dịch bỗng nhiên bị đoạn lưu, có thể thấy bên trong khẳng định có cổ quái, nói không chừng sẽ chọc ra nguy hiểm to lớn gì đó, điều này khiến cho hấn trong lúc nhất thời do dự.

Một lát sau, hấn lắc lắc đầu, nói: “Thôi bỏ đi, chúng ta tốt nhất vẫn là không cần thêm rắc rối nữa rồi!”

“Nguyên huynh? Chỉ là đi xem mà thôi!” Hần Minh có chút bất mãn nói.

Nguyên Liệt thở dài, nhìn về phía Nham Tâm, hỏi: “Nham huynh, ý ngươi thế nào?”

Nham Tâm vừa mới chứa đi không ít linh dịch, đã sớm hài lòng, nào còn nguyện ý đi truy cứu căn nguyên linh dịch này, vạn nhất xảy ra chuyện gì lại dẫn tới đây?

Vì vậy hấn cười hắc hắc, nói: “Chúng ta đợi trong động quật dưới lòng đất này có thời gian hơi lâu, không thể cứ ở chỗ này mãi được, phải đi xem xem tình huống bên ngoài là như thế nào!”

Nguyên Liệt lại đem ánh mắt nhìn về phía Diệp Trường Sinh, Diệp Trường Sinh thoáng trầm ngâm một chút, nói: “Trong di tích này khắp nơi đều là nguy hiểm, loại địa phương có thể

sinh ra dịch thể linh khí này, ở thời kỳ thượng cổ, chắc hẳn chính là một nơi trọng yếu của Bạch Hồ tộc này!”

“Đã như vậy, chỗ này khẳng định ẩn tàng nguy hiểm không ít, các loại cấm chế, huyền thú đáng sợ, không cẩn thận liền có khả năng khiến chúng ta rơi vào hiểm địa!”

“Mục đích chủ yếu của chúng ta khi tới nơi này vẫn là Thiên Tâm Dịch, tốt nhất là đừng gây thêm rắc rối trong những chuyện này nữa!”

Diệp Trường Sinh cũng biểu đạt ý kiến phản đối, điều này khiến sắc mặt Hầu Minh có chút âm trầm.

“Hầu huynh, ở nơi này chúng ta cố gắng cẩn thận một chút!” Nguyên Liệt nói với Hầu Minh.

Hầu Minh có chút bất mãn nhẹ gật đầu, cuối cùng cũng không đưa ra ý nghĩ muốn đi thăm dò khe hở kia một phen.

Bốn người tìm tòi động quật này một lần nữa, sau đó cũng không phát hiện gì, đành đi theo đường lúc trước.

Vừa đi tới lối ra động quật, Nguyên Liệt Tự bỗng nhiên dừng bước, thần sắc ngưng trọng.

“Nguyên huynh, làm sao vậy?” Nham Tâm Vân Cương tộc hỏi.

Nhìn thấy bộ dạng nguyên bản như vậy, trên mặt bọn họ cũng lập tức lộ ra vẻ cảnh giác.

“Có chút không đúng!” Nguyên Liệt trầm giọng nói.

“Trận pháp của ta đã từng bị người đụng chạm!”

Hắn vừa dứt lời, trong tay đám người Diệp Trường Sinh lập tức xuất hiện từng kiện pháp bảo, bộ dáng như tùy thời đều có thể ra tay.

“Chắc chắn! Không hổ là người Thiên Kỵ tộc, lực cảm giác ngược lại rất sâu sắc!” Một thanh âm âm lạnh lẽo từ bên ngoài động quật truyền đến.

Theo đạo thanh âm này rơi xuống, một trận thanh âm vô cánh truyền đến, trong tiếng “Ông ông”, phảng phất có sâu bọ gì đang hướng bên này bay tới.

Sắc mặt Nguyên Liệt thoáng một cái đại biến, lập tức “Vèo” một cái, bay ra khỏi động quật, đi ra phía ngoài sa mạc.

Ba người Diệp Trường Sinh cũng theo sát phía sau, xuất hiện tại chỗ này, sau đó liền thấy được bốn phía cát bụi xuất hiện hơn mười con cự đại Côn Bằng.

Mỗi một con đều dài mười mấy trượng, khí tức trên thân tương đối khổng lồ.

Người của Cô tộc!

“Các vị đạo hữu, đây là ý gì?” Sắc mặt Nguyên Liệt âm trầm nhìn mười mấy con Tỳ Hưu, tâm tình dĩ nhiên bất ổn tới cực điểm.

“Ha ha, ở địa phương này gặp nhau, còn có thể là ý gì đây? Giao tất cả đồ vật trên người các người ra, chúng ta có lẽ tha cho các người một con đường sống!” Một con Tỳ Hưu to lớn lạnh lùng nói.

Mười mấy người Tu tộc xuất hiện ở đây, tất cả đều ở Luyện Hư kỳ, thậm chí bên trong còn có cường giả Luyện Hư hậu kỳ, cho dù nhìn thế nào, bốn người Diệp Trường Sinh cũng không có khả năng chiến thắng bọn họ.

Một đội ngũ cường đại như vậy, dù là một ít tu sĩ Hợp Thể sơ kỳ cũng chưa chắc có thể giải quyết được bọn họ.

Bốn người Diệp Trường Sinh vừa nhìn thấy những người này, lập tức liền buông tha ý nghĩ chiến đấu một phen với đối phương.

“Chư vị, chúng ta hãy tụ họp tại nơi ước định!”

Nguyên Liệt truyền âm cho mọi người xong, đột nhiên hét to một tiếng, toàn thân nổi lên ngân quang sáng chói.

Ngân quang bao lấy thân thể hắn, trong giây lát cả người biến thành một người khổng lồ cao hơn ba trượng, tay cầm một thanh búa lớn, khí thế trên người đã áp sát Luyện Hư đỉnh phong.

“Tạo hóa thân?!”

Một tiếng thét kinh hãi truyền đến từ đám người Cô tộc kia, tựa hồ có người nhận ra sự biến hoá của thân thể Nguyên Liệt,

kinh ngạc vô cùng.

“Còn chưa phải là tạo hóa thân thể thật sự, mau ngăn nó lại!”
Một tiếng gầm thét, một con Côn Bằng hình thể to lớn nhất phóng về phía hàng nguyên, sau lưng mấy con Toan Nghê đuổi theo vây công về phía nó.

Khi hàng nguyên phát động chiêu số áp đáy hòm, ba người Diệp Trường Sinh cũng nhao nhao hành động.

Chỉ thấy toàn thân Nham Tâm Tộc Vân Cương bỗng nhiên nổi lên màu vàng đất, nương theo một trận thanh âm âm âm, thân thể của gã đột nhiên triệt để nứt vỡ, hóa thành một đồng cát vàng.

Gió thổi một cái, những cát vàng này tan vào trong đất cát, triệt để dung nhập vào, biến mất không thấy gì nữa.

Trong chớp mắt, khí tức của vị tu sĩ Vân Miên tộc này đã biến mất vô tung vô ảnh, phảng phất như đã biến mất trên đời.

Bên kia, Hầu Minh sáu tay tộc Trường Thân bậm niệm pháp quyết, cát vàng dưới chân bỗng nhiên tụ lại, hóa thành một đầu sa long, bao phủ y vào bên trong.

Con Sa Long kia chui xuống đất, biến mất không thấy đâu nữa.

“Hừ!”

Một vị Tu sĩ Tu tộc thấy cảnh này, phát ra tiếng hừ lạnh, cùng một chỗ với mấy vị Tu tộc chung quanh vỗ cánh, chỉ một thoáng, một gợn sóng vô hình lan tràn ra bốn phía.

Phàm là nơi mà gợn sóng này đi qua, cát vàng trên mặt đất đều rung động lắc lư một hồi. Ngay sau đó, một dòng cát vàng hoàn toàn khác biệt với cát vàng bình thường trên mặt đất bị chấn động bay ra ngoài.

Sau một hồi biến hóa hạt cát kia, phía trên mặt cát xuất hiện một gương mặt người, xem hình dạng thì chính là trái tim Nham Thạch của Vân Cương tộc.

Hắn thông qua Thổ Động Thuật tinh diệu đến cực điểm chui vào dưới mặt đất chuẩn bị bỏ chạy, kết quả bị thiên phú thần thông của Cô tộc tìm ra.

Mà bên kia, pháp thuật Hầu Minh cũng mất đi hiệu lực, bị gọn sóng kỳ dị kia tác động đến, Hoàng sa tụ thành trường long lập tức sụp đổ. Y từ trên cát chui ra, mặt mũi tràn đầy vẻ âm trầm.

Bên phía Diệp Trường Sinh, mọi người nhao nhao chạy trốn khiến cho một mảng hỗn loạn, đồng thời hắn cũng nhanh chóng bắn đi, hướng về một hướng khác hoàn toàn với ba người còn lại bỏ chạy.

Không có gì bất ngờ xảy ra, phía sau có mấy vị tu sĩ Phù Du tộc đuổi theo.

Thoạt nhìn, tu vi Hóa Thần kỳ của hắn cũng không khiến đôi phương quá coi trọng, chỉ có ba người đuổi theo, hơn nữa đều là Luyện Hư sơ trung kỳ.

Với tu vi của ba người này, Diệp Trường Sinh cũng không hề sợ hãi, có điều hắn không muốn ở chỗ này trực tiếp ra tay đối phó đối phương.

Vạn nhất một Hóa Thần tu sĩ như hắn xuất thủ chặn lại mấy vị Luyện Hư tu sĩ, đưa tới Cô tộc chú ý, trọng điểm chiếu cố hắn một phen, hắn có thể chịu đựng không được.

Vì vậy Diệp Trường Sinh không giao thủ với ba người này mà nhanh chóng bỏ chạy, đồng thời bàn tay lật lại, trên tay xuất hiện hai tấm phù trận màu bạc.

Đây là hai tấm phù lục có chút kỳ lạ, trên mỗi tấm đều khắc rõ một đạo bóng người lam nhân, hai đạo nhân ảnh này tất cả đều mơ hồ, một bộ chiến giáp màu vàng bao trùm toàn thân.

Trong đó bóng người trên một tấm phù lục màu bạc, tay cầm một cây trường thương màu vàng, mà trên tấm phù lục kia, hai tay cầm đao.

Điều thần kỳ ở chỗ hai đạo nhân ảnh ở trên phù trận từ từ chớp lên, thỉnh thoảng huy động binh khí trong tay, lại giống như là vật sống vậy.

Trong tay Diệp Trường Sinh xuất hiện hai tấm phù lục, sau đó đem chúng hợp lại trong hai tay, nhất thời ngân mang chớp động, hai tấm phù lục dĩ nhiên bạo liệt thành hai tiếng phanh phanh.

Sau đó, ngân quang chớp động, hai đạo kim sắc hư ảnh cấp tốc bắn ra, sau khi xoay quanh phụ cận một vòng, liền nhanh chóng biến lớn, trở nên cao giống như thân hình Diệp Trường Sinh, toàn thân tản ra khí tức cường đại Hóa Thần hậu kỳ.

Diệp Trường Sinh vung tay lên, hai đạo thân thể màu vàng lập tức lao về phía ba con Toan Nghê cực lớn đang đuổi theo.

“Ảnh khôi lỗi?!” Một thanh âm kinh ngạc phát ra từ trên người một con Tỳ Hưu.

“Không ngờ lại là Ảnh Quý Lỗi đã phục chế tu vi hoàn toàn, trên người này lại có những thứ này, nhất định phải lấy hết!” Một giọng nói vô cùng kích động vang lên.

Ảnh Quý Lỗi phù triện có thể hoàn toàn phục chế tu vi người khu phù khắc giới này là phi thường hiếm, có thể làm được điều này, không cái nào không phải là phù lục tiên gia tinh diệu chí cực.

Diệp Trường Sinh sử dụng hai tấm phù lục này, tự nhiên là Giáp Nguyên Phù nghiên cứu từ trong Kim Từ Ngọc Thư.

Loại Ảnh Quý Lỗi phù triện này, nếu ở tại cả Linh giới mà nói, đều xem như là tốt nhất.

Hai đạo ảnh khôi lỗi chặn hai con Tỳ Hưu sơ kỳ Tỳ Hưu, vừa mới giao thủ, hai con Tỳ Hưu liền cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

Bởi vì bọn họ phát hiện pháp lực của hai ảnh khôi lỗi này cực kỳ cường thịnh, tu sĩ Hóa Thần Hậu Kỳ bình thường không thể sánh bằng.

Vị Tu sĩ Tu tộc Luyện Hư trung kỳ kia thấy thế, phần bụng chột phồng lên, bỗng nhiên mở cái miệng lớn, trong chốc lát lít nha lít nhít sâu nhỏ từ trong miệng bay ra, phô thiên cái địa vọt tới Diệp Trường Sinh.

Vị Tu sĩ Tu tộc này, rốt cục sử dụng ra thần thông khu trùng đại danh đỉnh đỉnh nhất của bộ tộc bọn họ.

Diệp Trường Sinh không nhận ra loại kỳ trùng phô thiên cái địa này, nhưng hẳn cũng biết, tuyệt đối không thể rơi vào trong đó, nếu không kết cục cũng chẳng tốt đẹp gì.

Vuốt ve Linh Thú trạc trên tay, trong lòng Diệp Trường Sinh thậm chí sinh ra một loại xúc động muốn thả Phệ Kim Trùng ra, cùng đối phương so đấu.

Cho đám người Tu tộc này một chút Phệ Kim Trùng nho nhỏ rung động!

Nhưng trong chớp mắt, hắn liền bỏ qua ý nghĩ này, sợ rằng vừa nhìn thấy Phệ Kim Trùng, thì những người Phù Du tộc này giống như bị điên quăng đi mấy người còn lại, chạy tới đuổi giết hắn.

Diệp Trường Sinh vung tay áo lên, một ngọn lửa màu bạc từ trong tay áo bay ra, hóa thành một con chim lửa màu bạc linh động.

Con hỏa điều màu bạc này có đôi mắt đỏ bừng như bảo thạch, sau khi đi ra ngoài kêu to một tiếng, hai cánh rung lên.

Một đoàn hỏa diễm màu bạc bay ra, đón gió trướng lên, chỉ một thoáng trở nên phô thiên cái địa, tựa như một tấm màn trời khổng lồ màu bạc, bao phủ chằng chịt đám kỳ trùng đang xông tới kia.

Tu sĩ Cô tộc thả ra đám kỳ trùng này, dụng một cái đèn ngọn lửa màu bạc kia, lập tức liền hóa thành tro bụi, bị đốt sạch sành sanh, một tia cũng không còn.

Trong chớp mắt, đã có mấy ngàn con, mấy vạn con kỳ trùng bị thiêu hủy, mà ngọn lửa màu bạc kia càng cháy càng mạnh, không có ý tiêu giảm xuống chút nào.

Tu sĩ Tu tộc thấy thế đau lòng kêu một tiếng sợ hãi.

Bên này, sau khi Diệp Trường Sinh điều khiển Tinh Viêm Hỏa Điều giết chết số lượng lớn kỳ trùng do tu sĩ Tu tộc thả ra, sắc mặt cũng lập tức trắng bệch.

Dù sao, sử dụng ngọn lửa này cũng tiêu hao pháp lực của hắn, thiêu chết nhiều kỳ trùng như vậy, pháp lực hắn tiêu hao khó có thể đánh giá.

Diệp Trường Sinh lập tức lấy ra thiên linh dịch kỳ dược mà Diệu Ngọc đã dùng để khôi phục pháp lực, ngửa đầu uống một giọt, đem pháp lực tiêu hao trong nháy mắt khôi phục.

Cùng lúc đó, hắn cũng không ngừng nghỉ chút nào, nhanh chóng bỏ chạy về phía trước.

Hai cánh tu sĩ Luyện Hư trung kỳ Tu tộc Tu Sĩ Tu tộc kia cấp tốc vỗ, trong âm thanh ông ông dòn dập, chỉ một thoáng một đạo phong bạo khủng bố vô hình ngưng tụ thành trước người gã.

Hai cánh hắn chậm rãi thôi động, cổ phong bạo vô hình kia chỉ một thoáng bay ra, đụng vào tường lửa khổng lồ màu bạc kia.

“Ầm!”

Sau một tiếng vang kinh thiên động địa, bức tường lửa kia thoáng cái bị phong bạo vô hình thổi tan ra.

Nhưng lúc này, Diệp Trường Sinh sau bức tường lửa đã bay ra xa mấy trăm đến hơn ngàn dặm.

Tu sĩ Luyện Hư trung kỳ của Tu tộc thấy thế hù lạnh một tiếng, rất nhanh đuổi theo.

Mà hai người còn lại cũng phụ trách đuổi giết Diệp Trường Sinh, sau khi giải quyết nhanh con khôi lỗi Hóa Thần hậu kỳ trước mắt, cũng nhao nhao đi theo.

Bên phía Diệp Trường Sinh, mấy bóng người nhanh chóng biến mất.

Mà ở mấy phương hướng khác, ba người Nguyên Liệt Thần cũng đại triển thần thông, Nguyên Liệt bằng vào một thân thần

thông, nhanh chóng phá vỡ vòng vây, sau đó hóa thành một đạo ngân quang, lấy một tốc độ cực nhanh lao đi.

Mà Cô tộc bên kia cũng là người coi trọng hãn nhất, bao gồm cả hai vị Luyện Hư hậu kỳ đuổi giết đại quân trực tiếp đuổi theo, bộ dáng như thề phải xếp hàng Nguyên Sát Nhân.

Phía Hầu Minh, sau khi gã chạy một đoạn đường khác, đối mặt với mấy tên tu sĩ Phù Du vây công lên, gã bỗng nhiên cười quỷ dị, vẫy tay một cái.

Chỉ một thoáng, trên mặt đất chợt dâng lên mấy chục tấm phù lục ngũ quang thập sắc.

Đây không biết từ khi nào, đám tu sĩ Phù Du tộc đã mai phục ở nơi đây mà không kịp phòng bị, đuổi theo hãn tới địa phương có Phù triện vây quanh.

Hầu Minh cười lạnh một tiếng, hét lớn một tiếng: “Bạo!”

Oanh một cái, mấy chục tấm phù lục kia nhanh chóng nổ tung, một cỗ ba động kinh khủng lan tràn ra bốn phía.

Hầu Minh chỉ huy phù triện nổ tung, cũng không thèm liếc nhìn kết quả của vụ nổ này, sáu tay vung ra, thi triển pháp thuật Ngự Phong nhanh chóng biến mất.

Một lát sau, tại chỗ ánh sáng chớp động, mấy vị tu sĩ Tu tộc sắc mặt tái nhợt kia hiện ra thân hình, bên ngoài thân thể bọn họ có một đám thi thể giống như giáp xác rơi trên mặt đất.

Thoạt nhìn, vừa rồi bọn họ đang khu sử những con trùng này chống đỡ bạo tạc của phù lục.

“Đuổi theo!”

Một tiếng quát lạnh vang lên, mấy vị tu sĩ Cô tộc này nhanh chóng đuổi theo hướng Hầu Minh.

Trong bốn người Diệp Trường Sinh, ba người trước đào vong đều phí hết một phen tay chân, nhưng tên Nham Tâm này, lại là thoát thân vô cùng nhẹ nhõm.

Sau khi hãn bị chấn động từ trong trạng thái độn thổ thoát ly ra, người này cười hắc hắc, đột nhiên ngồi xếp bằng trên mặt đất, hai tay kết một ấn.

Đồng thời, âm thanh chú ngữ trong miệng hắc tụng niệm có từ ngữ cấp tốc đọc ra.

Trong chớp mắt, trên người hắc nổi lên một đạo quang mang.

Thấy một màn này, mấy tên tu sĩ Phù Du tộc đuổi giết hắc tự nhiên cảm thấy có chút không ổn, nhao nhao khẽ quát một tiếng, rất nhanh hướng hắc xuất thủ.

Nham Tâm không tránh không né, mặc cho những công kích này đánh tới trước mặt hắc, khi một vị tu sĩ Tu tộc há mồm phun ra đạo phong bay tới trước mặt Nham Tâm, hào quang trên người hắc cũng trở nên cực kỳ mãnh liệt.

Quang mang đạt tới cực sáng, nhanh chóng lóe lên, chỉ một thoáng quang mang trên người Nham Tâm trở nên mờ đi, thân thể hòn đá kia trở nên mất đi quang trạch, từng vết rạn thật nhỏ xuất hiện trên thân thể nó.

Đạo Phong Nhận kia bay thật nhanh qua, lập tức chém thân thể Nham Tâm thành hai nửa.

Mà công kích của tu sĩ Tu tộc khác theo sát phía sau, trong chớp mắt đã đánh Nham Tâm thành bột mịn.

Chứng kiến một màn này, mấy vị Tu sĩ Tu tộc đều sửng sốt, sau đó nhanh chóng quay đầu nhìn về phía xa xa.

Chỉ thấy cách đó trăm dặm, một người đá bỗng nhiên từ trên mặt đất bay lên, trên thân thể vốn âm u đầy tử khí của hắc loé lên quang mang, hai mắt bỗng nhiên mở ra, một cỗ chấn động từ trên đó phát ra.

“Di hình hoán vị, khôi lỗi thể thân!” Một vị Tu sĩ Tu tộc sắc mặt tái nhợt nghiêng răng nghiêng lợi nói, hắc liếc mắt một cái liền nhận ra loại bí thuật Nham Tâm sử dụng này.

Hắc vậy mà chẳng biết lúc nào, ở nơi xa chôn một cái thân thể đá, mượn dùng bí thuật bộ tộc bọn họ, một khi ở chỗ này gặp phải nguy hiểm, hắc bất cứ lúc nào cũng có thể chuyển mình qua đó.

Nham Tâm cười hắc hắc, hóa thành một cỗ cát vàng, chui vào dưới mặt đất, trong chớp mắt biến mất không thấy.

Mấy tên tu sĩ Tu tộc kia thấy thế, vừa định đuổi theo, nhưng đã bay không xa, rốt cuộc không cảm ứng được khí tức Nham

Tâm.

Bọn họ lập lại chiêu cũ, muốn dùng thiên phú thần thông của Cô tộc đẩy Nham Tâm từ dưới đất ra, nhưng bất luận thi triển loại bí thuật này thế nào, tâm đều triệt để biến mất giống như vậy, rốt cuộc không cách nào tìm ra.

Mấy vị tu sĩ Tu tộc này thấy thế biết rõ, bọn họ đã bỏ lỡ cơ hội tốt nhất, Nham Tâm sớm đã mượn Thổ Độn thuật chạy trốn không thấy bóng dáng.

Mấy người nhìn về phía những kẻ chạy trốn ba hướng khác, giờ phút này trên ba hướng này cũng không có một bóng người nào.

Mấy vị tu sĩ Phù Du tộc nhìn nhau một hồi, sau đó đều đứng tại chỗ, không có đuổi theo người nào nữa.

Qua một lúc sau, phương hướng liệt nguyên đào tẩu, năm gã Tu sĩ Tu tộc sắc mặt xanh mét bay trở về.

Nhìn bộ dạng bọn họ như vậy, liền biết vị tu sĩ Thiên Độc tộc này, cuối cùng vẫn đào tẩu từ trong tay bọn họ.

Cũng không lâu lắm, đám người truy tung tộc trưởng Hầu Minh cũng nhao nhao bay trở về, sắc mặt cũng rất khó coi.

Thấy một màn như vậy, trong đám tu sĩ Phù Du tộc, sắc mặt mấy người đầu lĩnh đều đã trở nên khó coi vô cùng.

Cô tộc bọn họ nhiều người như vậy, vậy nhốt mấy tên tu sĩ không chút danh tiếng nào, bị người của Thiên Kỳ tộc đào tẩu thì cũng thôi đi, vậy mà ngay cả mấy tộc đàn xuất thân như bọn họ cũng không quen biết, vậy mà cũng chạy thoát rồi!

Đây quả thực là một chuyện mất thể diện.

Bất quá cũng may còn có đội ngũ truy sát một đường chưa trở về, vì vậy đám tu sĩ Tu tộc này liền nhìn về hướng Diệp Trường Sinh chạy trốn kia, yên lặng chờ đợi.

.....

Diệp Trường Sinh dùng Tinh Viêm Chi Hỏa cùng Giáp Nguyên Phù cản những tu sĩ Tu tộc kia một hồi, sau đó nhanh chóng chạy trốn về phía trước, bay ra mấy trăm dặm.

Phát hiện mấy người phía sau hấn đã giải quyết xong bức tường lửa do ảnh khôi lỗi và Tinh Viêm Chi Hỏa hình thành, hơn nữa đang dần đuổi theo, hấn lập tức ngừng lại.

Hai tay áo đồng thời rung lên, lập tức chi chít chẳng chịt phù lục bắn ra, bay quanh hấn trên dưới, phù văn màu bạc như ẩn như hiện.

Những phù lục này có vẻ thần bí dị thường, tất cả có khoảng chừng một trăm lẻ tám lá.

Hai tay Diệp Trường Sinh bấm niệm pháp quyết, điểm chỉ về phía đồng phù lục này vài cái, nhất thời những phù lục này bỗng chốc hóa thành hơn trăm đạo ngân mang, lóe lên rồi biến mất vô ảnh vô tung trước người Diệp Trường Sinh.

Sau một khắc, trên không trung phía trước một mảnh đất trống loé lên ngân quang, một trăm lẻ tám tấm phù lục thoáng hiện ra.

Chúng nó khẽ chuyển động, xếp thành một cái hương án kỳ quái, sau đó ngân quang chớp động, dần dần những phù lục này biến mất trong không khí.

Bàn tay Diệp Trường Sinh khẽ lật, trên tay xuất hiện một tấm phù lục màu tím, hấn thúc giục pháp lực, phù lục màu tím lập tức nổ tung.

Sau đó, một đoàn tử vụ đem hấn bao trùm, tử vụ bên ngoài mấy cái ngân sắc phù văn bay múa, sau đó lóe lên rồi chui vào trong tử vụ biến mất.

Trong chớp mắt, sương mù màu tím biến mất, tại chỗ trống rỗng chẳng có thứ gì.

Diệp Trường Sinh dùng Thái Nhất Hóa Thanh Phù ẩn nấp.

Sau khi hấn biến mất, không lâu sau những tu sĩ Tu tộc kia liền nhao nhao bay tới.

Trong ba con Côn Bằng hình thể khổng lồ kia, bộ khí trên đầu chấn động vài cái, có chút khó hiểu nói: “Mùi ở đây biến mất rồi!”

“Cẩn thận có bẫy!”

“Một tên tu sĩ Hóa Thần, chính là có bấy, há có thể làm gì được chúng ta?”

Người này vừa mới dứt lời, đột nhiên bầu trời xung quanh bọn họ lóe lên ánh sáng, một trăm lẻ tám tấm phù triệu ngân quang lóng lánh xuất hiện, vừa vắn bao bọn họ vào bên trong.

Ngay sau đó, Diệp Trường Sinh thúc giục pháp quyết, những phù lục này đồng thời bạo liệt ra, một quang trận khổng lồ màu bạc mờ ảo hiện ra.

Ở trong quang trận, hư ảnh một tòa cung điện to lớn như ẩn như hiện, phảng phất như mọi người lâm vào trên bầu trời Tiên Cung.

Toàn thân cung điện ngân quang xán lạn, vô số phù văn bay múa xung quanh, đồng thời tiếng tiên nhạc réo rắt từ giữa trung tâm mơ hồ truyền ra, làm cho tâm thần người ta thư thái.

Nhưng nếu có người lưu ý muốn nghe, thì thanh âm thiên nhạc lại không còn sót lại chút gì.

Ba người Tu tộc lập tức cảm thấy không ổn, đang muốn cấp tốc bỏ chạy thì quang trận đã rơi xuống.

Ngân quang chợt lóe, bọn họ bị bao vào trong đó.

Ba vị Tu sĩ Tu tộc này nhất thời sắc mặt đại biến, cẩn thận nhìn bốn phía, chỉ thấy trước mắt bỗng nhiên sáng lên ngân quang, bọn họ thoáng cái liền ở trong một mảnh sương mù trắng mịt mờ.

Khắp nơi quét qua, thấp thoáng có thể thấy được cung điện trên tường cao, đình đài lầu các, trùng trùng điệp điệp, cũng không biết có bao nhiêu thứ.

Thoạt nhìn, bọn họ giống như thoáng cái bị truyền tống đến diệu địa Tiên Cung nào đó.

Tuy nhiên ba người này cũng không phải hạng phàm tục nên lập tức hiểu rõ tình cảnh của bản thân, dường như bọn họ bị nhốt trong một trận pháp nào đó.

Bất quá trận pháp kia có chút kỳ lạ, tựa hồ là dùng một trăm lẻ tám tấm phù lục vừa rồi để phát động, hiện tại chỉ cần thoát ly trận pháp, hẳn là sẽ không có vấn đề gì.

Nghĩ đến điều này, ba người lập tức trấn định lại.

Trận pháp trước mắt này hiển nhiên là dùng để vây khốn địch, cho dù ba người bọn họ trong thời gian ngắn không phá được, cũng không đến mức có nguy hiểm đến tính mạng, cùng lắm là mất đầu người kia mà thôi.

Ba vị Tu Sĩ Tu tộc này, lập tức thi triển ra đủ loại thủ đoạn công kích không gian chung quanh, thử phá vỡ trận pháp này.

Nhưng, bất kể bọn họ công kích như thế nào, dùng hết thủ đoạn, thậm chí thả ra hàng ngàn hàng vạn kỳ trùng, cũng không cách nào lay động được trận pháp bao phủ bọn họ.

Điều này làm cho ba người trong lúc nhất thời có chút kinh ngạc.

Trong di chỉ Bạch Hồ này, bởi vì không chỗ nào không có Âm Sát vụ khí, bất luận là trận pháp gì, cũng sẽ bị ảnh hưởng nghiêm trọng.

Nhưng tòa trận pháp trước mắt này, tựa hồ bỏ qua âm sát vụ khí chung quanh.

Ba người bọn họ đương nhiên không biết, quang trận mà bọn họ đang ở chính là một bộ Cửu Cung Thiên Càn pháp trận mà Diệp Trường Sinh đã hao tổn rất nhiều tâm huyết mới luyện chế thành.

Phù triện này tổng cộng có một trăm lẻ tám lá, ngàn dặm biến hóa, ở phương diện vây khốn thần diệu dị thường, ngay cả tu sĩ Hợp Thể kỳ tiến vào cũng phải bị vây khốn trong chốc lát.

Càng không cần nói đến mấy tu sĩ Luyện Hư sơ, trung kỳ, về cơ bản sau khi tiến nhập bộ phù trận này, bọn họ cũng đừng nghĩ tới việc dựa vào chính mình đi ra ngoài.

Chỉ có thể chờ đợi linh lực trên phù lục tiêu hao hầu như không còn.

Nhưng Diệp Trường Sinh hiển nhiên sẽ không cho bọn họ cơ hội này, đang lúc ba vị tu sĩ Tu tộc liều mạng công kích pháp trận, đột nhiên một trận âm thanh kỳ quái vù vù vang lên.

Trong lòng bọn họ cả kinh, nhìn lại bốn phía, chỉ thấy từng con giáp trùng dữ tợn dài nửa xích không biết từ lúc nào xuất hiện chung quanh sương trắng.

Vừa nhìn thấy những con bọ cánh cứng này, ba gã Tu tộc tu sĩ Tu tộc sắc mặt lập tức đại biến, thất thanh hô lớn: “Phệ Kim Trùng? Sao có thể? Đây là Phệ Kim Trùng trưởng thành!”

Vẻ kinh hãi xuất hiện trên mặt bọn họ, nhìn thấy loại kỳ trùng này, bọn họ sợ hãi tới cực điểm.

.....

Không biết qua bao lâu, tiếng kêu thảm thiết trong trận pháp dần dần ngưng lại, quang trận thật lớn liền tán đi, tại chỗ chỉ còn lại có vài vòng tay trữ vật cùng một số thi thể.

Đám Tu sĩ Tu tộc cùng với kỳ trùng của bọn họ đại bộ phận đều bị Phệ Kim Trùng của Diệp Trường Sinh ăn sạch.

Diệp Trường Sinh giơ tay nhặt lấy vòng trữ vật, đồng thời vẫy tay một cái, triệu hồi tất cả Phệ Kim Trùng trở về.

Nương theo một trận âm thanh vù vù, những kỳ trùng dữ tợn này bay trở về trong vòng tay linh thú.

“Lần này xem như ngươi lời to rồi, ngay cả Tụ Linh ngọc cũng lấy được!” Bên trong một cái vòng linh thú khác của Diệp Trường Sinh, truyền đến âm thanh của Băng Phượng.

“Là chúng ta kiếm lớn mới đúng, của chính là của ngươi!”
Diệp Trường Sinh lập tức cười tủm tỉm đáp lại, có thể thấy được giờ phút này tâm tình của hắn tương đối tốt.

Hắn kinh hãi là do đám Phệ Kim Trùng trước khi tiến vào động quật dưới đất đã được hắn thả ra ẩn nấp.

Khi hắn và đám người Nguyên Liệt chui vào sâu trong động quật, Phệ Kim Trùng cũng một đường đi theo, hơn nữa dưới mệnh lệnh của Diệp Trường Sinh chui vào trong cái khe kia tìm kiếm nguồn linh khí nồng đậm đến cực hạn trong động quật dưới mặt đất.

Kết quả, đám Phệ Kim Trùng này thật đúng là đã tìm được căn nguyên ở bên trong.

Kia chính là tụ linh ngọc như lời Băng Phượng mới vừa nói.

Có rất ít người từng nghe nói Tụ linh ngọc này, nhưng chỉ cần là người từng nghe qua, hề lấy được một khối lập tức sẽ mừng rỡ như điên.

Vật này, đối với một người trợ giúp có lẽ rất nhỏ, nhất là đối với tu sĩ cấp cao mà nói, tác dụng không phải đặc biệt lớn.

Nhưng đối với người chấp chương của một thế lực mà nói, vật ấy giá trị quả thực khó có thể đánh giá.

Tụ Linh ngọc là một trong những vật tốt nhất để phát triển thế lực, là một trong những vật phụ trợ tốt nhất cho tộc đàn lớn mạnh.

Mặc dù thứ này chỉ lớn cỡ ngón cái, nhưng chỉ cần bố trí nó ở một chỗ, không bao lâu, Tụ Linh ngọc có thể cải tạo nơi này thành thánh địa tu luyện có thể so với linh mạch cực phẩm.

Độ trân quý của linh mạch cực phẩm, ở linh giới khó có thể đánh giá được.

Tựa như Ngọc Bích thành, chỉ dựa vào vài cực phẩm linh mạch tụ tập, liền diễn biến thành thánh địa tu hành ở Phong Nguyên đại lục đếm được trên đầu ngón tay.

Nói như vậy, có thể có được một cực phẩm linh mạch, cũng coi như là đặc biệt sống dưỡng tại Linh giới.

Không có tộc đàn Đại Thừa thì không có tư cách nắm giữ linh mạch cực phẩm, mà tộc đàn như Nhân Yêu thì cực phẩm linh mạch của hai tộc cộng lại cũng chỉ có hai ba cái mà thôi.

Tại linh giới, phân bố một linh mạch cực phẩm, hoàn toàn có thể khiến cho hai chủng tộc nổi lên một hồi sinh tử đại chiến.

Ít nhất, đối với Nhân tộc mà nói chính là như thế. Mất đi linh mạch cực phẩm duy nhất, Nhân tộc liền muốn từ nay về sau thất bại không gượng dậy nổi.

Bên trong linh mạch cực phẩm, tốc độ tu sĩ cấp thấp các tộc thường thường sẽ nhanh hơn rất nhiều. Kể từ đó, tỉ lệ tu sĩ cấp cao xuất hiện cũng sẽ tăng lên.

Nhưng cho dù là cực phẩm linh mạch tốt hơn nữa, cũng không cách nào so sánh với một khối Tụ linh ngọc.

Dù sao thể tích cực phẩm linh mạch quá mức khổng lồ, di động có chút không tiện, mà Tụ Linh Ngọc lại có thể tùy thân mang theo, tùy thời đều có thể cải tạo một nơi nào đó thành thánh địa tu luyện đỉnh cấp.

Như vậy giá trị vật ấy cao bao nhiêu tự nhiên không cần nói cũng biết.

Mà để cho Diệp Trường Sinh vui mừng nhất chính là trong động quật dưới lòng đất kia, đám Phệ Kim Trùng phát hiện Tụ Linh Ngọc không phải là một khối.

Mà nó có tới sáu cái!

Cũng khó trách ở chỗ đó, linh khí nồng đậm đều hóa thành trạng thái lỏng.

Diệp Trường Sinh từ Phệ Kim Trùng tìm được sáu khối Tụ Linh Ngọc, cả người có chút ngốc trệ.

Sáu khối Tụ Linh Ngọc này để ở bên ngoài, sợ là sẽ bị những đại tộc, các Đại Thừa của siêu cấp đại tộc kia đến cướp đoạt.

Mà ở chỗ này, lại là yên lặng không nghe thấy gì chôn ở dưới cát vàng, không người biết được.

“May mắn tạm thời ta để Phệ Kim Trùng vào nhìn thoáng qua, nếu không thì bỏ qua mấy thứ này!” Diệp Trường Sinh thấp giọng cảm khái một câu.

Lập tức, hắn xuất ra mấy cái hộp ngọc, đem tất cả Tụ Linh Ngọc cẩn thận phong ấn ở trong đó, cũng dùng phù triện dán lên trên hộp ngọc, cấm chế bắt đầu.

Đợi đến sau này, thực lực của hắn mạnh mẽ lên, trở lại trong nhân tộc, những Tụ Linh Ngọc này cũng có thể làm được.

” tiếp theo người tính toán như thế nào?” Thanh âm Băng Phượng từ trong Linh Thú thủ trục truyền đến.

“Đi tụ họp cùng ba người kia đi, có điều dọc theo đường đi, ngược lại cũng có thể tiện đường thăm dò di chỉ này!” Diệp Trường Sinh nói.

.....

Mười mấy ngày sau, một cái hồ nhỏ có kích thước khoảng ba bốn dặm, trên không tràn ngập sương mù màu xanh sẫm, một người một thú đang giao thủ kịch liệt.

Núi nhỏ đen nhánh không ngừng nện xuống, trên giáo đồng xanh đánh ra từng đạo kinh khủng quang nhận, Ngân sắc Hỏa Điều bay múa, nhắc lên đầy trời hỏa diễm.

Người xuất thủ chính là Diệp Trường Sinh, đối diện hắn là một con hồ ly màu trắng sinh trưởng chín đuôi, hai mắt hồ ly này u lục, chín cái đuôi màu trắng mềm dẻo đến cực điểm nâng ngọn núi lớn đen nhánh kia lên.

Hai mắt hắn chớp động, từng màn ảo ảnh hương diễm đến cực điểm chớp động trước mặt Diệp Trường Sinh, không ngừng ảnh hưởng tới tâm trí của Diệp Trường Sinh.

Bất quá, Diệp Trường Sinh đã quen nhìn tràng diện lớn như vậy, đối mặt với loại mê hoặc không đáng nhắc tới này, ngay cả nhìn cũng chẳng thềm liếc mắt.

Mà thần thức của hắn cường đại dị thường, loại ảo giác này rất khó mê hoặc được hắn.

Hắn thúc giục từng kiện từng kiện linh bảo, tấn công con Cửu Vĩ Bạch Hồ trước mắt.

Con bạch hồ này, khi còn sống ước chừng là tu sĩ cấp Hợp Thể, xuất hiện ở chỗ này mặc dù ảo giác không bằng một phần lực lượng của nó, nhưng quả thực làm cho Diệp Trường Sinh phải tốn một phen tay chân.

Sau khi tiêu hao hết các loại thủ đoạn, thậm chí ngay cả Phệ Kim Trùng cũng phải ra ngoài, cuối cùng Diệp Trường Sinh cũng phá vỡ phòng ngự của con bạch hồ này.

Nguyên Từ sơn âm ầm ầm nện xuống, kèm theo một tiếng vang kinh thiên động địa, huyền ảnh bạch hồ kia bị đập nát, tiêu tán giữa thiên địa.

Diệp Trường Sinh thu hồi pháp bảo, thân hình nhoáng một cái, liền chui xuống đáy hồ.

Ao nước này nhìn như bình thường, nhưng sâu không thấy đáy, Diệp Trường Sinh bay mất thời gian trọn vẹn một nén nhang mới khó khăn lắm đến đáy hồ.

Dựa theo những nơi có huyền thú xuất hiện, tất có quy luật bảo vật tồn tại, Diệp Trường Sinh cẩn thận tìm kiếm một phen.

Quả nhiên, dưới đáy hồ có một động thiên khác, một toà cung điện óng ánh như thủy tinh tinh linh đứng vững ở sâu trong đáy hồ.

Cung điện này chiếm diện tích ước chừng hơn mười mẫu, toàn thân dùng thủy tinh xây thành, ở dưới thủy quang chiết xạ lộ ra màu sắc rực rỡ dị thường, cho người ta một loại cảm giác nhắm mắt cũng thật không chân thực.

Một góc đại môn cung điện đã bị hư hao, cấm chế nguyên bản tồn tại nơi này tựa hồ đã bị phá hư, nhìn như là bị người nhanh chân đến trước.

Diệp Trường Sinh thấy vậy lập tức cảnh giác, chậm rãi đẩy cửa điện, đi vào trong đó.

Xuất hiện ở trước mắt là một hành lang rộng chừng hơn mười trượng, hơn nữa còn dùng các loại thủy tinh xây thành, có vẻ hoa lệ dị thường.

Mà hai bên hành lang là từng cây cột thủy tinh to gần trượng được sắp xếp chỉnh tề, trên cột đá có khắc đủ loại hình xăm cổ thú, tinh xảo không gì sánh được.

Diệp Trường Sinh cẩn thận đánh giá xung quanh vài lần, sau đó liền cực kỳ cẩn thận đi thẳng về phía trước.

Trên hành lang rất yên tĩnh, không có chút khí tức nào, phẳng phất nơi đây không có một bóng người.

Nhưng Diệp Trường Sinh vẫn cực kỳ cảnh giác bước từng bước một về phía trước, cẩn thận đề phòng có thể rơi vào bẫy gì đó.

Đi thẳng đến cuối hành lang, sau khi tiến vào một gian đại điện, hắn vẫn không nhìn thấy bất cứ bóng người nào.

“Không có ai sao?”

Diệp Trường Sinh trong lòng có chút kinh ngạc, nơi đây hình như thật sự không có bất kỳ tu sĩ dị tộc nào.

Nhưng cấm chế ở cửa cung điện rõ ràng đã bị phá vỡ.

Chẳng lẽ là người đến đây từ một vạn năm trước đã phá vỡ cấm chế?

Nhưng điều này cũng không có khả năng, nếu sớm có người tiến vào thì bảo vật nơi đây khẳng định đã bị lấy đi.

Như vậy, sau khi mất đi vật phẩm có linh tính, nơi này cũng sẽ không hình thành huyền thú nữa.

Diệp Trường Sinh nhìn quanh bốn phía đại điện, chỉ thấy trong đại điện trống rỗng, không có người nào.

Trên mặt hắn lộ vẻ nghi hoặc, đi về phía trước vài bước, đột nhiên nghe được sau lưng có một thanh âm nhu hòa:

“Phu quân?!”

Nghe được giọng nói này, thân hình Diệp Trường Sinh chấn động mạnh, lập tức quay đầu nhìn lại, phía sau có một vị tuyệt sắc giai nhân mặc áo trắng đang nhìn hắn với vẻ mặt đầy kinh hãi.

Nam Cung Uyển!

“Phu quân, cuối cùng ngươi cũng đến thăm ta!” Nam Cung Uyển trên mặt lộ ra vẻ kinh hãi, nhanh chóng hướng trong lòng Diệp Trường Sinh đánh tới.

Thần sắc Diệp Trường Sinh chấn động, đáy mắt hiện lên một tia nhu tình, vươn hai tay ra, tựa hồ muốn nghênh đón Nam Cung Uyển.

Nam Cung Uyển thấy thế trên mặt lộ ra vẻ vui mừng, càng thêm nhu tình chân thành hướng Diệp Trường Sinh tiến tới,

nhưng khi nàng tới gần bên người Diệp Trường Sinh, đột nhiên một đoàn ngân sắc hỏa diễm từ trên thân Diệp Trường Sinh bay ra, trong nháy mắt liền bao phủ Nam Cung Uyển vào trong đó.

“Phu quân, ngươi thật ác tâm!” Nam Cung Uyển thấy thể sắc mặt đại biến, trong mắt tràn đầy vẻ đau thương, mặt mũi tràn đầy vẻ không thể tưởng tượng nổi nhìn hắn.

Ngân sắc hỏa diễm rất nhanh bao phủ Nam Cung Uyển, lúc này bên cạnh vang lên một thanh âm tràn đầy kinh hãi không thể tưởng tượng nổi:

“Phu quân, ngươi đang làm gì vậy?!”

“Vì sao ngươi phải hạ độc thủ với Nam Cung tỷ tỷ?”

“Phu quân, ngươi đã quên chúng ta, ngươi không muốn chúng ta nữa sao?”

“Ngươi có niềm vui mới ở Linh giới, muốn giết chết chúng ta sao?”

.....

Từng tiếng kinh hô vang lên bên tai Diệp Trường Sinh. Đám người Nguyên Dao, Trần sư tỷ, Tử Linh lần lượt xuất hiện, ai nấy khóc lóc kể lể.

Sắc mặt Diệp Trường Sinh lạnh lẽo, ngọn lửa màu bạc quanh thân quét qua, đốt cháy những nữ nhân này hầu như không còn.

“Diệp Trường Sinh! Thiên ngoại ma đầu! Kẻ xâm lấn! Giết!”

Sau lưng Diệp Trường Sinh, bỗng nhiên lại vang lên một giọng nói lạnh lùng vô tình.

Quay đầu nhìn lại, chẳng biết từ lúc nào sau lưng đã xuất hiện một con mắt màu vàng, lạnh như băng nhìn chằm chằm vào hắn.

Một thanh trường mâu màu vàng từ trong con mắt đó bắn ra, bắn thẳng về phía Diệp Trường Sinh.

Trường mâu kia phảng phất như là thiên địa chi phạt, mang theo một loại khí tức khiến người ta không dám làm trái.

Dường như bất kể là ai, chỉ cần gặp trường mâu này, sẽ không còn sinh ra tâm tư đối kháng với nó nữa.

Nhưng Diệp Trường Sinh chỉ giãy dựa một cái, ánh mắt liền lạnh lùng, hừ nhẹ một tiếng, hai con ngươi đột nhiên trở nên quỷ dị.

Một mảnh tinh quang từ trong con mắt của hắn xuất hiện, ngưng tụ thành một sợi tơ tinh quang, từ trong mắt hắn bay ra, đánh tới trường mâu màu vàng kia.

“Àm!”

Tinh quang tuyến cùng trường mâu màu vàng chạm vào nhau, một cỗ ba động kinh khủng lan ra, làm cả tòa đại điện đều lay động một cái.

“Bán ảo thuật trước mặt ta?!”

Diệp Trường Sinh hừ lạnh một tiếng, trong đôi mắt bắn ra tinh quang, hóa thành hai thanh phi đao, nhắm về phía con mắt màu vàng kia.

“Rắc rắc!”

Khi hai thanh phi nhận đụng vào con mắt màu vàng kia, trong nháy mắt cặp mắt màu vàng óng vỡ vụn ra như lưu ly vỡ vụn, vỡ thành từng mảnh nhỏ.

“Àm!”

Phong bạo vô hình quét ra, Diệp Trường Sinh chỉ cảm thấy thế giới trước mắt bắt đầu sụp đổ. Một trận bạch quang qua đi, hắn phát hiện mình đang đứng ở trong hồ nước.

Chung quanh là một mảnh đen kịt, sóng nước dập dờn bốn phương, trước mặt là một mảnh di tích lưu lại.

Sao có thể có cung điện phú lệ đường hoàng gì chứ, nào có vách tường đủ mọi màu sắc nào xuất hiện trước mắt, chỉ có một bức tượng hồ ly tàn vỡ vụn.

Bộ dáng khôi điều tàn này vốn đã bị tàn phá, hiện tại càng phát ra ” Tạt sát! Tạt sát!” Thanh âm, trong chớp mắt vỡ vụn đầy đất.

Một đạo linh lực còn sót lại cũng từ trên tượng điều tàn tản đi, cả tòa điều thi cứ như vậy triệt để ảm đạm xuống, biến thành

một đồng đá vụn.

“Vừa rồi đã xảy ra chuyện gì?” thanh âm có chút nghi hoặc của Băng Phượng truyền đến trong đầu hắn.

“A... Người vừa phát hiện dị thường gì sao?” Thần sắc Diệp Trường Sinh giãn ra, chậm rãi hỏi.

“Không... Ta chỉ thấy người lén xuống đáy hồ, sau khi tới trước tòa tượng điêu tàn này thì ngây ngốc một chút, sau đó ta phát hiện thần thức của người bắt đầu nổi lên sóng gió kịch liệt!”

“Chúng ta tới nơi này đã bao lâu rồi?” Diệp Trường Sinh nhướn mày, hỏi.

“Không bao lâu, từ khi nhìn thấy tượng điêu khắc này, đến chỗ thần thức của người sinh ra dao động, trước sau bất quá khoảng một hơi thở đi!” Trong giọng nói của Băng Phượng, mang theo một tia ý hỏi thăm.

Nàng có chút tâm ý tương thông với Diệp Trường Sinh, vừa rồi nhận ra trong khoảnh khắc ngắn ngủi đó, tâm cảnh Diệp Trường Sinh sinh ra chấn động kịch liệt.

Hơn nữa, thần thức của hắn cũng vô cùng khủng bố, tựa hồ đem tất cả thần thức tiềm tàng phóng ra, cùng vật gì đó đại chiến một hồi.

Gợn sóng đầy đáng sợ kia đã khiến cho lòng Băng Phượng chấn động không thôi.

Nàng suy đoán trong nháy mắt Diệp Trường Sinh nhìn thấy tượng điêu tàn này, hẳn là đã gặp phải chuyện gì đó.

“Thì ra trong lúc vô tình rơi vào ảo ảnh sao? Thật đúng là đáng sợ, may mà thần thức của ta đủ mạnh, còn từng tu luyện Ngự Ma ấn!” Diệp Trường Sinh trong lòng nghĩ lại mà sợ.

Ảo cảnh vừa rồi thật khó lòng phòng bị.

Hơn nữa cẩn thận nhớ lại một lúc, Diệp Trường Sinh phát hiện không ngờ ảo cảnh đó không chỉ có một tầng.

Hắn tao ngộ liền có hai tầng, tầng thứ nhất là hắn lâm vào ảo cảnh tòa cung điện ngũ quang thập sắc kia.

Tầng ảo cảnh này chỉ làm tê liệt nhận thức của hần, lại không có bất cứ tính công kích gì, không có bất cứ nguy hiểm nào.

Loại ảo cảnh này rất dễ bỏ lỏp phòng ngự người.

Tầng thứ hai huyền cảnh là đám người Nam Cung Uyển xuất hiện. Trọng Huyền Cảnh này cũng có tính công kích rất yếu, có mang tính tê liệt.

Nếu hần không thể phân biệt được, vậy rất có thể hần sẽ lại sa vào tầng thứ ba huyền cảnh, tầng thứ tư...

Cứ lún vào mỗi một tầng thì khả năng tránh thoát lại càng thấp, đến cuối cùng phỏng chừng sẽ hoàn toàn chết ở trong ảo cảnh.

Cũng may Ngự Ma ấn của hần trời sinh có tác dụng chống cự, khiến hần phát hiện dị thường tại tầng thứ hai, trực tiếp phá vỡ ảo cảnh.

Về phần con mắt kim sắc xuất hiện cuối cùng kia, có lẽ là huyền cảnh căn cứ vào sự sợ hãi nhất trong lòng người ta, tạo thành một đạo phòng tuyến.

Nếu như không cách nào phá huỷ vật sợ nhất kia, chỉ sợ cũng không cách nào thoát ly huyền cảnh được.

Cũng may là thần thức của Diệp Trường Sinh cực kỳ cường đại, phá vỡ ảo cảnh vô hình này.

Bức tượng điêu khắc này thật là tà môn.

Xem ra con hồ ly Cửu Vĩ bị giết chết ở bên ngoài kia, chính vì vậy mà biến ảo ra linh tính.

Bất quá bây giờ điêu giống này đã bị huỷ, Diệp Trường Sinh cũng chỉ mất đi đồ vật sản sinh ảo thuật.

Đây đúng là một chuyện có chút đáng tiếc.

Nhưng hần cũng không đến mức không thu hoạch được gì.

Diệp Trường Sinh ánh mắt nhìn về phía bên cạnh, Băng Phượng cũng theo đó nhìn sang, có chút nghi hoặc nói:

“Người này là... Tại sao hần chết ở nơi này? Còn có vẻ chưa bị bất cứ thương tổn gì!”

Băng Phượng ngược lại bởi vì thân là linh thú của Diệp Trường Sinh nên không bị kéo vào ảo thuật, nhưng nếu Diệp Trường Sinh sinh tử trong ảo thuật, nàng tất nhiên cũng không thể nào sống sót được.

Mà vừa rồi Diệp Trường Sinh trong huyền thuật nhìn như đã trải qua thời gian rất dài, nhưng kỳ thật chỉ một chớp mắt mà thôi, Băng Phượng cũng chưa kịp nhắc nhở hắn.

Nói cách khác, trong khoảnh khắc đó, Băng phượng đã bồi hồi một lần trên đường sinh tử.

Nếu trong khoảnh khắc đó, Diệp Trường Sinh không thoát ra khỏi ảo cảnh, vậy Băng phượng kia cũng sẽ chết vì hắn.

Diệp Trường Sinh nhìn bộ hài cốt không biết là của chủng tộc nào, ngập ngừng nói: “Vừa rồi ta gặp phải ảo thuật, người này hẳn là không có thoát thân khỏi huyền thuật, cho nên đã chết!”

Tiến về phía trước hai bước, đi tới trước thi cốt kia, Diệp Trường Sinh nhẹ nhàng chạm một cái, bộ bạch cốt kia trong chớp mắt liền hóa thành tro bụi.

“Dưới hoàn cảnh nơi đây, những vật này dù trước kia có cường đại hơn nữa, cũng không thể nào chống đỡ sự ăn mòn trong vạn năm qua!” Diệp Trường Sinh có chút đáng tiếc nói.

Ánh mắt của hắn nhìn về phía vòng tay trữ vật, pháp bảo rơi xuống mặt đất kia, những vật này, vừa đụng vào liền triệt để hóa thành tro bụi.

Trong đó có vài món bảo vật, dùng ánh mắt của Diệp Trường Sinh mà nhìn, tất nhiên nó là một loại Linh Bảo, nhưng ở chỗ này, vẫn bị ăn mòn không thể nào trường tồn.

“Ồ, lá cờ này...”

Mỗi lần Diệp Trường Sinh chạm vào một món đồ, món đồ kia sẽ lập tức hóa thành tro bụi biến mất, chỉ khi tay hắn chạm tới từng lá cờ, lá cờ này lại không có bất cứ phản ứng nào.

Diệp Trường Sinh kinh ngạc ồ lên một tiếng, cầm lá cờ lên, cầm trong tay.

Một cảm giác lạnh lẽo truyền đến, lá cờ này, toàn thân màu đỏ đậm, dài khoảng nửa thước, trên mặt phiến không có chút linh quang nào, chỉ có vài đạo linh văn màu xanh khắc ở trên đó.

“Đây là cái gì?” Trên mặt Diệp Trường Sinh lộ ra vẻ nghi hoặc.

Lá kỳ phiên này có thể tồn tại ở đây một thời gian dài như vậy mà vẫn không hề hao tổn gì, hiển nhiên tuyệt đối không phải vật bình thường.

Phải biết rằng ngay cả mấy món linh bảo kia rõ ràng đều bị hư hỏng rồi, kỳ phiên này lại có thể tồn tại.

Điều này chứng tỏ đối phương hơn phân nửa là đồ vật còn cao cấp hơn cả linh bảo.

“Chẳng lẽ là một kiện thông thiên linh bảo?” Trong lòng Diệp Trường Sinh nổi lên suy nghĩ như vậy.

Cây cờ trên Hồn Độn Vạn Linh Bảng có hình thông thiên linh bảo, có thể đều có mấy trăm kiện, đa số Diệp Trường Sinh đều không thể nắm giữ kỹ càng tình báo, chỉ biết mỗi cái tên.

Vì vậy, hắn cũng vô pháp thông qua bề ngoài kỳ phiên này, đoán được rút cuộc là kiện Thông Thiên Linh Bảo nào.

Toàn thân Pháp lực rót vào trong đó, lá cờ đỏ thẫm này lại không có bất kỳ phản ứng nào, pháp lực của Diệp Trường Sinh tựa như trâu đất xuống biển, ngay cả bọt nước cũng không nhấc lên được.

Tình huống này so với lúc trước hắn đạt được kiện Thông Thiên Linh Bảo kia không sai biệt lắm.

Hồn Nguyên giản nằm trên bảng xếp hạng của Hồn Độn Vạn Linh, nhưng Diệp Trường Sinh cũng không thể sử dụng, chỉ có thể phát ra chút ít ánh sáng.

Nhìn dáng vẻ của Thông Thiên Linh Bảo này, hơn phân nửa so với Hồn Nguyên giản còn đáng sợ hơn, có thể xếp hạng trên Hồn Độn Vạn Linh Bảng rất cao.

Băng Phượng cũng phát hiện kỳ phiên này có chút bất thường, hơi kinh ngạc hỏi: “Đây là Thông Thiên Linh Bảo sao?”

“Hắn là vậy, chỉ là ta không cách nào phán đoán được cụ thể là cái nào!” Diệp Trường Sinh lắc đầu nói.

Lúc trước hắn và Diệu Ngọc có thể nhận ra Minh Quang cổ kính và Hồn Nguyên giản, đó là bởi vì hai kiện Thông Thiên Linh Bảo này từng truyền lưu thời gian rất dài trong Nhân tộc, là dùng các loại ghi chép kỹ càng lưu truyền tới nay.

Còn lá cờ nhỏ này, hiển nhiên là Thông Thiên Linh Bảo do đệ tộc nắm giữ trong tay, Nhân tộc chưa bao giờ có bất kỳ tin tức nào liên quan đến nó.

Là lấy hắn căn bản không cách nào nhận ra.

Sau khi thưởng thức lá cờ này một hồi, Diệp Trường Sinh cất vào trong ngực, nói khẽ: “Không ngờ tiến vào đây lại nhận được một kiện Thông Thiên Linh Bảo, thật đúng là niềm vui ngoài ý muốn!”

Băng Phượng khẽ cười một tiếng, nói: “Vận khí của ngươi thật sự tốt!”

“Ha ha, nếu vận khí của ta không tốt, làm sao lại nhận được sự hồng nhan làm bạn của ngươi!” Diệp Trường Sinh cười nói.

Bất quá, cùng lúc tán tỉnh Băng Phượng, trong lòng hắn lại không cảm thấy mình vận khí tốt chút nào.

Nếu là một chiêu vô ý, vừa rồi có thể trực tiếp chết dưới ảo cảnh đó.

Diệp Trường Sinh không hề nghi ngờ dù là tu sĩ Luyện Hư đỉnh phong xâm nhập nơi này, cũng sẽ bị huyền cảnh vô thanh vô tức âm tử.

Cũng phải nhờ hắn tu luyện qua Ngự Ma Ấn, mới có thể thoát thân ra từ trong đó.

Tiếp tục tìm kiếm đáy hồ một lần nữa, sau đó Diệp Trường Sinh không phát hiện thứ gì có giá trị, liền bay ra khỏi hồ nước, đi về phía xa.

Nửa tháng sau, Diệp Trường Sinh theo một phần bản đồ thô ráp chỉ dẫn đi tới trước một ngọn núi nhỏ, sau khi đi quanh một vòng, hắn phát hiện bên cạnh một khối đá nhỏ không đáng chú ý ở dưới chân núi có một sơn động.

Đứng bên ngoài sơn động, Diệp Trường Sinh thả ra Truyền âm phù đi vào.

Cũng không lâu lắm, bên trong truyền đến một trận tiếng cười ha ha, ngay sau đó hai đạo nhân ảnh từ trong sơn động đi ra, một người hai mắt trắng bạc, một người cả người đều là đá.

Chính là hai người Nguyên Liệt cùng Nham Tâm, nhìn thấy Diệp Trường Sinh, trong mắt Nguyên Liệt lóe lên vẻ vui mừng, cười ha ha nói: “Diệp huynh bình an tới, thật sự là đáng mừng!”

“Dọc con đường này vô cùng nguy hiểm, có thể bình an tới đây thật không dễ!” Diệp Trường Sinh chấp tay thở dài nói.

“Hắc hắc, Diệp huynh có thể thoát thân từ thủ hạ mấy người kia, thần thông thật đúng là không tầm thường!” Nham Tâm đánh giá hần một cái, cười hắc hắc nói.

Diệp Trường Sinh lắc đầu thở dài: “May mà có vài tên tu sĩ Phù Du tộc đuổi theo ta tu vi thấp như vậy, như thế ta mới có thể miễn cưỡng thoát đi!”

“Nếu đổi lại là một người có tu vi hơi cao một chút, ta cũng không còn cách nào gặp được hai vị đạo hữu nữa rồi!”

“Lại nói, Diệp mỗ bội phục nhất vẫn là Nguyên huynh, nhiều cường giả Tu tộc truy kích như vậy, kết quả vẫn bị người trốn thoát!” Diệp Trường Sinh quay đầu nhìn về phía Nguyên Liệt, chấp tay nói.

Một vẻ kính nể tự nhiên hiện ra trên mặt hần.

Nham Tâm nghe vậy cũng rung đùi đắc ý nói: “Đúng vậy, nếu ta bị đội hình truy sát như vậy, dù ta có nhiều thủ đoạn hơn nữa cũng không cách nào chạy trốn được!”

“Thủ đoạn của Nguyên huynh quả nhiên làm ta bội phục!”

Nguyên Liệt nghe được lời này cười khan hai tiếng, nói: “Hai vị đạo hữu không nên giấu cợt Nguyên mỗ, ngày đó vì thoát thân, Nguyên mỗ cũng là bỏ ra đại giới không nhỏ!”

“Bất quá nói đi cũng phải nói lại, nếu Diệp huynh cũng đến rồi, vậy chỉ còn lại có một mình Hầu huynh thôi, chúng ta đợi thêm một thời gian nữa đi!” Nguyên Liệt nhìn thoáng qua phía xa xa, trong thần sắc mang theo một tia lo âu nói ra.

Nham Tâm nghe lời ấy con ngươi chuyển động, bỗng nhiên cười hắc hắc, hỏi: “Đúng rồi Nguyên huynh, bây giờ cách nơi

chứa Thiên Tâm Dịch kia đến tột cùng còn xa không?”

“Không xa, chỉ cần mười ngày nữa là chúng ta có thể đến nơi!”

“Đã như vậy, nếu thiếu một người, chúng ta tới chỗ đó cũng không thành vấn đề chứ?” Bỗng nhiên Nham Tâm hỏi.

Diệp Trường Sinh và Nguyên Liệt lập tức hiểu được ý của hắn, đây là muốn bỏ mặc Hầu Minh, ba người bọn họ một mình xuất phát.

Nguyên Liệt nhú mào, lúng túng nói: “Nham huynh nói đùa!”

“Nguyên mỗ mời ba vị, cũng không đơn thuần chỉ là vì trên đường đi có thể trợ giúp lẫn nhau, chống cự các loại nguy hiểm, càng là phải mượn nhờ ba vị lực lượng mới được!”

“Sau khi đạt đến điểm cuối, muốn lấy được Thiên Tâm Dịch thì cần phải mượn sức mạnh của bốn tu sĩ Luyện Hư, thiếu một người cũng không được, vì lẽ đó nếu như chúng ta bỏ mặc Hầu huynh, một mình tiến lên thì cũng không cách nào lấy được Thiên Tâm Dịch kia!”

Nham Tâm vừa nghe thế, con mắt lập tức xoay chuyển, cười khan hai tiếng, nói: “Thì ra là như vậy sao, hắc hắc, vừa rồi Nham mỗ chỉ là thuận miệng nói, hai vị đừng yên tâm đi vào!”

“Ha ha, ta biết ngay Nham huynh đang nói đùa, hay là chúng ta vào đợi Hầu huynh đi!”

“Nếu như Hầu huynh cuối cùng cũng không xuất hiện thì chúng ta có thể sẽ tạm thời lôi kéo thêm một đồng đội ở chỗ này rồi!” Nguyên Liệt cười ha ha hai tiếng.

Lập tức, ba người tiến vào trong sơn động, yên tĩnh chờ đợi.

Ba ngày sau đó, chỗ cửa sơn động lóe lên hào quang, Hầu Minh mới xuất hiện trước mặt mọi người.

“Hầu huynh, cuối cùng ngươi cũng tới!” Nhìn thấy thân ảnh của hắn, Nguyên Liệt vẻ mặt vui mừng đứng dậy nghênh đón.

Hầu Minh ánh mắt hướng trong sơn động đánh giá một chút, sau đó cười nói: “Xem ra Hầu mỗ là người cuối cùng đến!”

“Ta chờ ngươi, nếu như Hầu huynh đã đến vậy chúng ta cũng có thể lên đường, Hầu huynh có cần nghỉ ngơi hai ngày

không?” Nguyên Liệt rất ân cần hỏi han.

Hầu Minh lắc đầu nói: “Trực tiếp xuất phát đi, không cần nghỉ ngơi gì nữa!”

“Được, chừ vị, chúng ta lập tức lên đường đến mục tiêu cuối cùng!” Nguyên Liệt xoay người lại nói với Diệp Trường Sinh và Nham Tâm.

Hai người tự nhiên sẽ không có ý kiến gì, thế là bốn người này lại lần nữa hội tụ cùng xuất phát, dưới sự dẫn dắt của Nguyên Liệt, tiến đến mục tiêu cuối cùng.

.....

Nửa tháng sau, trước một dãy núi chập chùng, đám người Diệp Trường Sinh xuất hiện.

Phiến sơn mạch trước mắt này, nhìn làm cho người ta cảm giác có chút kỳ quái, phía trên quá mức bằng phẳng, phẳng phát không phải tự nhiên hình thành.

Tại một bên dãy núi đối diện với mọi người, một sơn động cực lớn xuất hiện trước mắt. Sơn động đen nhánh, phẳng phát thông vào chỗ sâu không đáy bên trong lòng đất.

Sơn động trên dưới, hai hàng cột đá to hơn trượng, dài vài chục trượng sinh trưởng ra, phẳng phát răng trong miệng một con cự thú, bén nhọn không gì sánh được.

Nhìn dãy núi quỷ dị cùng sơn động kỳ quái trước mặt, lông mày Diệp Trường Sinh hơi nhíu lại, hắn cảm thấy mình như đang đi vào trong miệng một con thú khổng lồ.

“Nơi đây sợ là có điều gì kỳ quặc!” Thanh âm Băng Phượng vang lên trong lòng hắn.

“Thiên Tâm Dịch loại này, khẳng định không phải tùy tùy tiện tiện là có thể đạt được, tiếp theo khẳng định phải gặp phải nguy hiểm gì, nói không chừng xuất hiện huyền thú thực lực có thể so với tu sĩ Hợp Thể kỳ đều có khả năng!” Diệp Trường Sinh đáp.

“Ngươi định làm như thế nào?” Trong giọng nói của Băng Phượng mang theo một tia lo lắng.

“Ta sẽ thả Phệ Kim Trùng ra, lát nữa ngươi cũng dùng Thái Nhất Hóa Thanh Phù ẩn nấp đi, đi theo phía sau chúng ta, ta thuận tiện cho ngươi mấy bộ Giáp Nguyên Phù và Cửu Cung Thiên Càn Phù, ngươi xem tình huống bố trí Cửu Cung Thiên Càn Phù!” Diệp Trường Sinh âm thầm phân phó.

“Cửu Cung Thiên Càn Phù? Ngươi hoài nghi hàng Nguyên kia...” Giọng nói của Băng Phượng mang theo vài phần kinh ngạc.

“Tâm phòng người không thể không có lý do, cho dù liệt nguyên là thật tâm thật ý muốn dẫn chúng ta đi tìm Thiên Tâm Dịch, ta cũng phải đề phòng những nguy hiểm khác xuất hiện ở đây!”

“Huống chi, người Liệt Nguyên này tâm cơ thâm trầm, ta nhìn không thấu hẩn, cho nên tốt nhất vẫn là phòng hẩn một tay!” Diệp Trường Sinh nói.

“Cũng đúng, ngươi nói như vậy, ta thật ra cảm giác được nơi đây nguy hiểm nhất chính là Nguyên Liệt!” Băng Phượng như có điều suy nghĩ nói.

Đang lúc Diệp Trường Sinh trao đổi với Băng Phượng trong lòng, hàng nguyên bản dẫn đường phía trước bỗng nhiên ngừng lại.

Xoay người lại, hướng về phía ba người cười một tiếng, nói: “Thiên Tâm Dịch đang ở trong sơn động phía trước kia, muốn lấy ra được, còn phải tốn thêm chút sức lực, cần bốn người chúng ta hợp lực mới được!”

“Ở một nơi xa xôi như vậy, Nguyên huynh rốt cuộc là như thế nào biết được nơi này tồn tại Thiên Tâm Dịch?” Hầu Minh đột nhiên hỏi.

Lông mày hẩn co rút lại, nhìn sơn động phẳng phát mở ra miệng lớn kia, trong lòng có chút bất an.

“Là một vị tiền bối của tộc ta từ vạn năm trước tới nơi đây phát hiện ra, chư vị có thể yên tâm, vị tiền bối kia chính là chính hẩn lấy được Thiên Tâm dịch, tu thành tạo hóa chi thân đại danh鼎鼎 của tộc ta!”

“Trong quá trình lấy Thiên Tâm Dịch, hẩn cũng không gặp phải nguy hiểm gì lớn, cho nên lần này ta mới mời ba vị đạo

hữu tới!” Trên mặt Nguyên Liệt lộ ra nụ cười, ầm ập nói ra.

“Nhưng nơi đây cho người ta cảm giác không ổn!” Giọng nói của Nham Tâm nặng nề nói.

Nguyên Liệt phía sau nhìn thoáng qua dãy núi kia, quay đầu lại khẽ cười một tiếng, nói: “Căn cứ tộc ta phỏng đoán, mảnh này dãy núi này rất có thể là từ thời thượng cổ một con cự thú chết đi hình thành!”

“Cho nên, nơi này thoát nhìn mới có thể kỳ quái như vậy, bất quá chư vị cũng không cần lo lắng, một cái chết lâu như vậy cổ thú, đến hôm nay còn có thể tạo thành bao nhiêu ảnh hưởng đối với chúng ta?”

“Kỳ thực nơi này là một thi thể cự thú, ngược lại là một chuyện tốt, bởi vì điều này có nghĩa là trong cơ thể nó không có tồn tại đồ vật cấm chế gì cả!” Nguyên Liệt chậm rãi nói.

“Nhưng như vậy cũng đồng nghĩa với việc có thể xuất hiện huyền thú càng thêm đáng sợ!” Hầu Minh sắc mặt rất xấu hổ nói.

“Chẳng lẽ dọc đường đi tới đây đã gặp phải huyền thú có thực lực cường đại đến mức chúng ta không cách nào ứng phó sao?” Long mày của Nguyên Liệt nhíu lại, hỏi ngược lại.

“Chuyện này...” Hầu Minh thoáng nhíu mày.

“Huyền Thú ở chỗ này tu vi cao nhất cũng chỉ miễn cưỡng đạt tới cấp độ Hợp Thể mà thôi. Gặp phải loại huyền thú này, dù chúng ta đánh không lại thì chạy trốn cũng không thành vấn đề!”

“Có là huyền thú cao cấp nào đi nữa, căn bản cũng không phải là huyền thú trong di tích này có thể huyền hóa ra!”

“Huống chi, những huyền thú kia đến bây giờ cũng không đuổi theo không bỏ, chỉ cần chúng ta trốn khỏi phạm vi kia, bọn hấn sẽ không truy đuổi nữa!” Nguyên Liệt trầm giọng nói ra.

“Nói cho cùng, chư vị chẳng lẽ cảm thấy có thể không mạo hiểm bất luận thứ gì, liền có thể đạt được Thiên Tâm Dịch loại thánh dược luyện thể này sao?” Nguyên Liệt lại nhìn về phía mọi người hỏi.

Nơi này ba người, nếu đi theo Nguyên Liệt vào trong di chỉ Bạch hồ, bọn họ khẳng định đối với các loại phong hiểm đã sớm có chuẩn bị.

Đương nhiên ta không sợ chuyện sắp tới nơi rồi, đột nhiên lùi lại một bước.

Bây giờ đám người Nham Tâm nói ra loại phản nản này, đơn giản là muốn xem xem có thể moi được thêm tin tức hữu dụng từ trong Nguyên Liệt hay không mà thôi.

Nghe xong mấy lời này, thần sắc Hầu Minh cùng Nham Tâm dần dần thả lỏng. Hầu Minh gật đầu nói: “Nguyên huynh nói rất có lý, nhưng tại hạ có chút bó tay bó chân!”

“Vì dịch Thiên Tâm, mạo hiểm một chút cũng đáng giá!” Tâm Nham cũng gật đầu nói.

“Diệp huynh, ý của ngươi là?” Nguyên Liệt nghiêng đầu nhìn sang phía Diệp Trường Sinh hỏi.

“Nếu chư vị đều quyết định muốn đi vào, Diệp mỗ tự nhiên sẽ không lâm trận lùi bước. Bất quá Nguyên huynh có phải nên thực hiện lời hứa của ngươi không?” Diệp Trường Sinh hỏi.

Nguyên Liệt nghe vậy cười ha ha, nói: “Chỉ cần đến nơi đó, thứ Diệp huynh muốn, Nguyên mỗ lập tức sẽ giao cho Diệp huynh!”

“Đã như vậy, chúng ta đi thôi!” Diệp Trường Sinh thở dài một tiếng, gật gật đầu nói.

Bốn người không nói thêm gì nữa, lần lượt bước về phía trước, thân ảnh của bọn họ dần dần biến mất trong sơn động.

Thông đạo này rất sâu, đám người Diệp Trường Sinh đi được hơn mười dặm, rẽ vào thành rất nhiều khúc quanh co, dần dần đi tới một địa phương trống trải.

Diệp Trường Sinh đi phía sau ba người Nguyên Liệt, trong lúc lơ đãng, phía sau hắn chợt loé lên một đạo hào quang rồi biến mất.

Băng phượng mượn tác dụng ẩn nấp của Thái Nhất Hóa Thanh Phù, lặng yên không một tiếng động rời khỏi bên cạnh Diệp Trường Sinh, ẩn nấp phía sau bọn họ.

Trong một cái vòng tay linh thú trên tay nàng có chứa trăm con Phệ Kim Trùng thành thực.

Sau khi nhìn thấy đám người Diệp Trường Sinh đi xa, Băng phượng liền thả Phệ Kim Trùng trong vòng linh thú ra.

Đám Phệ Kim Trùng này lập tức lóe lên kim quang, biến mất trên mặt đất, chui vào lòng đất hướng về phía Diệp Trường Sinh chui vào.

Băng Phượng thấy thế trong mắt hiện lên một tia kinh hồng, lập tức cũng lặng yên không một tiếng động đuổi theo.

Khóe miệng Diệp Trường Sinh nhếch lên, thần thức bên trong di tích này bị áp chế nghiêm trọng, bằng không muốn Băng Phượng ẩn nấp dưới mí mắt mấy người này, thật đúng là không dễ dàng.

Đám người Diệp Trường Sinh đi thẳng tới một nơi tương đối rộng rãi trong động quật. Sau khi Nguyên Liệt nhìn thấy tình huống nơi đây, trên mặt lập tức lộ ra vẻ vui mừng, nói: “Chư vị, cuối cùng chúng ta cũng đến nơi rồi!”

Nghe hắn nói vậy, hai người Hầu Minh cùng Nham Tâm có chút thở phào nhẹ nhõm.

Dọc đường đi, bọn họ vẫn luôn căng thẳng, vô cùng cảnh giác chú ý hết thấy phía trước.

Kết quả, cái gì cũng không xảy ra, cái gì nguy hiểm cũng không gặp, cứ như vậy một đường thuận lợi đi vào.

Điều này làm cho trong lòng hai người thở dài một hơi, đồng thời cũng ám đạo nguyên liệt quả nhiên không nói dối, nơi này hoàn toàn chính xác không có chỗ nguy hiểm gì.

Như vậy, chỉ cần lấy được Thiên Tâm Dịch, hắn có thể bình yên rời đi.

Nghĩ đến đây, hai người không khỏi có thêm vài phần chờ mong, ánh mắt nhìn khắp bốn phía, cẩn thận đánh giá hoàn cảnh chung quanh.

Sau khi Diệp Trường Sinh tiến vào đây, ánh mắt không ngừng quan sát bốn phía.

Nơi này thoạt nhìn như là một chỗ phòng khách, vách đá bốn phía rất khô ráo, trơn nhẵn, trên đó mang theo tinh tế hoa văn.

Phòng khách trống rỗng, chỉ có trung tâm là một đài cao.

Trên đài cao rất trơn nhẵn, lõm xuống dưới giống như một cái ao nhỏ vậy.

Trong cái ao nhỏ này ẩm ướt một tia khí tức, có một tầng chất lỏng óng ánh đỏ bừng yên tĩnh nằm ở trong đó.

Mà ở phía trên đài cao là một cái tượng điêu khắc hình đầu rồng, miệng rồng mở ra, bên trong cũng ẩm ướt một chút.

Mọi người nhìn thoáng qua liền minh bạch, chất lỏng đỏ bừng trong ao nhỏ trên đài cao kia, hẳn là từ bên trong đầu rồng này

chảy xuống.

Chất lỏng này chẳng lẽ chính là mục tiêu của Nguyên Liệt Cốc?

Trong lòng mọi người hiện lên vài suy đoán.

Chỉ thấy lúc này, hai hàng lông mày đã nhíu lại, thờ dài một tiếng nói: “Quả nhiên đúng như ta dự đoán, Thiên Tâm Dịch vẫn chưa ngưng tụ ra!”

“Ý của Nguyên huynh là?” Hầu Minh tiến lên một bước, ánh mắt hùng hực nhìn chằm chằm chất lỏng đỏ bừng kia vài lần, sau đó chuyển hướng Nguyên Liệt hỏi.

“Hầu huynh không nên hiểu lầm, thứ chảy xuôi bên trong ao không phải là Thiên Tâm Dịch mà là một loại đồ vật phối hợp với Thiên Tâm Dịch, mặc dù cũng có hiệu dụng luyện thể nhất định, nhưng so với Thiên Tâm Dịch chân chính thì vẫn còn kém rất xa!”

“Dựa theo tộc trưởng ta kể lại, Thiên Tâm Dịch chân chính hẳn là một loại chất lỏng màu vàng!” Nguyên Liệt cau mày nói ra.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Nguyên huynh, người mang chúng ta đến nơi đây nhưng không nhìn thấy Thiên Tâm Dịch, cái này không thể nói rõ a?” Nham Tâm nhíu mày, trầm giọng hỏi.

“Ha ha, Nham huynh đừng nóng vội!” Thần sắc trên mặt Nguyên Liệt lại trở nên bình thản, xoay người lại cười ha ha nói.

“Loại tình huống này ta đã sớm dự liệu được!”

“Vạn năm trước, thời điểm trưởng bối kia của bộ tộc ta tìm tới nơi này, phát hiện Thiên Tâm Dịch cũng chỉ có non nửa bình. Chính là bình này, vẫn là tích lũy trong gần trăm vạn năm qua!”

“Hôm nay cách lúc tiền bối của tộc ta lấy đi toàn bộ Thiên Tâm Dịch chỉ khoảng vạn năm, nơi đây không ngưng tụ ra được Thiên Tâm Dịch mới, ngược lại là chuyện rất bình thường!” Nguyên Liệt Côn Bằng nói ra.

“Vậy ý của Nguyên huynh là?” Hầu Minh nhíu mày hỏi.

“Nguyên huynh nếu sớm biết việc này, lại dẫn chúng ta tới nơi này, vậy chứng tỏ là có phương pháp khác có thể thu hoạch Thiên Tâm Dịch a?” Diệp Trường Sinh băn khoăn hỏi.

“Ha ha, Diệp huynh nói không sai, đây chính là nguyên nhân vì sao ta nhất định phải tập trung bốn người tới nơi này!” Nguyên Liệt khẽ cười một tiếng, trên mặt bộ dạng như nắm hết trong lòng bàn tay.

Vẻ mặt này làm cho hai người Hầu Minh và Nham Tâm thả lỏng, ánh mắt lần nữa cẩn thận đánh giá bốn phía.

“Trước đó đã nói qua với chư vị, địa phương chúng ta đang ở, rất có thể là trong cơ thể một con cự thú Thượng Cổ!” Nguyên Liệt nhìn về phía mọi người nói ra.

“Chắc hẳn lúc chư vị tiến vào, cũng một mực âm thầm tính toán khoảng cách, các người nghĩ xem, nếu chúng ta thật sự là ở trong cơ thể một đầu cự thú, vậy hiện tại hẳn là ở vị trí nào?” Trên mặt Nguyên Liệt lộ ra vẻ tươi cười thần bí, nói ra.

Hầu Minh nghe vậy lập tức biến sắc, hoảng sợ nói: “Là trái tim!”

“Đúng vậy, chính là trái tim!”

“Vị tiền bối của bộ tộc ta từng suy đoán qua, cái gọi là Thiên Tâm Dịch rất có thể chính là tinh huyết bên trong trái tim của con quái thú cổ xưa này!” Nguyên Liệt khẳng định nói.

“Vị trí của chúng ta, hẳn là trong một vùng không gian phía dưới trái tim, mà tổ tiên tộc ta đạt được Thiên Tâm Dịch từ vạn năm trước, chẳng qua là từ bên trong trái tim này chảy ra một chút tinh huyết mà thôi!”

“Nếu như chúng ta có thể đánh vỡ tầng chướng bích này, tiến vào bên trong trái tim chân chính của con cự thú Thượng Cổ này, muốn bao nhiêu thứ như Thiên Tâm Dịch chẳng phải là có bấy nhiêu?” Trên mặt Nguyên Liệt lộ ra một tia hưng phấn nói ra.

Lời này nói ra làm hai người Hầu Minh cùng Nham Tâm cũng lập tức trở nên nóng bỏng, ánh mắt nhìn về phía nơi đây lập tức trở nên bất đồng.

Diệp Trường Sinh lại nhướn mày, nói: “Cái này đã qua nhiều năm như vậy, cho dù con cự thú thời thượng cổ này có mạnh hơn nữa, hiện tại huyết dịch còn có thể còn lại bao nhiêu?”

“Hơn nữa, Thiên Tâm Dịch này còn là tinh huyết trong lòng, nói vậy chất lỏng màu đỏ này chính là huyết dịch bình thường bên trong trái tim hẳn phải không?”

“Ta cũng không cho rằng gần trăm vạn năm qua đi, trên đầu cự thú này còn có thể lưu lại bao nhiêu tinh huyết, dù sao ngay cả nhục thân của nó, cũng đã hoàn toàn hóa đá rồi!” Diệp Trường Sinh đảo mắt nhìn xung quanh nói.

Lời của hắn giống như chậu nước lạnh, lập tức khiến cho hai người Hầu Minh cùng Nham Tâm vui vẻ bình tĩnh lại.

“Ha ha, Diệp huynh ngược lại là vô cùng cẩn thận, người nói đúng, trăm vạn năm trôi qua, con thượng cổ cự thú này khẳng định còn thừa không ít tinh huyết!”

Trên mặt Nguyên Liệt mỉm cười, chậm rãi nói: “Nhưng mặc dù chỉ còn lại có một chút xíu, đối với bốn người chúng ta mà nói cũng tuyệt đối đủ chia rồi!”

“Cho dù chỉ là một giọt Thiên Tâm Dịch cũng có thể làm cho thực lực thân thể chúng ta tiến bộ một đoạn dài!” Nguyên Liệt nhẹ giọng nói.

“Đã như vậy, vì sao lúc trước vị tiền bối kia không lấy toàn bộ Thiên Tâm Dịch đi?” Hầu Minh nhíu mày hỏi.

“Vị tiền bối kia của tộc ta lúc trước tiến vào nơi đây, tu vi cũng là tại Luyện Hư kỳ, mặc dù hắn là Luyện Hư đỉnh phong, nhưng lấy thực lực của hắn, cũng vô pháp đánh tan chương bích này!” Nguyên Liệt nói xong, ngón tay chỉ về phía bức tượng điêu khắc đầu rồng kia.

Nghe y nói vậy, hai hàng lông mày Hầu Minh và Nham nhíu lại, ngay cả tu sĩ Thiên Độc tộc Luyện Hư đỉnh phong cũng không thể đánh tan.

“Hừ, để ta thử vách tường này có chắc chắn hay không đã!” Nham Tâm hừ lạnh một tiếng, tay cầm cây thạch côn sải bước về phía trước.

Toàn thân hắt sáng lên hào quang màu vàng đất sáng chói, trên cây côn đá trong tay cũng nổi lên hoàng quang, cả người trong nháy mắt trở nên vô cùng dày nặng, lúc đi đường phẳng phát một ngọn núi đang di động.

Nham Tâm giờ lên cao cao Thạch Côn trong tay, một cỗ khí tức kinh khủng từ trên thân nó bốc lên, lực lượng cường đại hội tụ.

“Ầm!”

Hắn nện một côn trùng điệp lên trên vách đá, chỉ một thoáng bộc phát ra một tiếng oanh minh kinh thiên động địa, quang mang màu vàng đất bộc phát ra, một cỗ khí lãng cường đại từ phía trước đẩy ra.

“Phanh!”

Thạch côn mang theo lực lượng kinh khủng nện vào vách tường kia, vách tường vẫn lù lù bất động, thạch côn bị hung hăng bắn ngược trở về, Nham Tâm lùi lại mấy bước, khí tức trên thân lập tức suy giảm xuống.

Hai cánh tay gã nắm thanh côn đá kia run nhè nhẹ, bột đá từ lòng bàn tay tuôn rơi xuống, hai bàn tay thiếu chút nữa bị chấn vỡ.

Nham Tâm có chút kinh hãi nhìn vách đá phía trước, tựa hồ có chút không dám tin tưởng đối phương vậy mà chắc chắn đến loại tình trạng này.

Nguyên Liệt thờ ơ nhìn cử động của hắn, trong mắt lơ đãng hiện lên một tia trào phúng, nhưng lóe lên tức thì, hắn cười ha ha một tiếng, nói:

“Hiện tại Nham huynh đã thí nghiệm qua, xem ra chư vị đạo hữu hẳn là không có nghi vấn gì a?”

“Hồ thẹn, diện thạch bích này quả nhiên vô cùng kiên cố, căn bản không phải bất kỳ người nào chúng ta có thể phá vỡ!” Nham Tâm xoay người lại, thanh âm nặng nề nói.

“Nhưng cho dù chúng ta liên hợp lại, chỉ sợ cũng không cách nào đánh vỡ vách tường này!” Diệp Trường Sinh đột nhiên nói.

“Nhưng nếu Nguyên huynh đã sớm biết những chuyện này rồi, chắc là đã sớm chuẩn bị kỹ càng, nếu không thì cũng sẽ không mang theo chúng ta tới đây!” Hầu Minh nhìn về phía Nguyên Liệt nói.

“Không sai, lúc Nguyên mỗ rời khỏi tộc, cũng đã chuẩn bị kỹ càng rồi!”

Nguyên Liệt Bàn nói, đưa tay vỗ vòng tay trữ vật, trên tay xuất hiện một tượng đá.

Nhìn kỹ, đây đúng là một con ác quỷ đã chết, diện mạo vô cùng dữ tợn, chỉ nhìn một cái đã khiến trong lòng người ta có một loại hàn ý lạnh lẽo.

“Đây là?”

Thấy cảnh tượng điêu tàn này, mọi người nhú mày.

“Đây là một kiện khôi lỗi bí thuật mà Nguyên mỗ lấy ra từ trong tộc, sau khi một kích toàn lực tương đương với tu sĩ Hợp Thể trung hậu kỳ, bất quá cần ít nhất bốn vị tu sĩ Luyện Hư liên thủ, mới có thể miễn cưỡng kích phát!” Nguyên Liệt cảm Ác Quỷ điêu khắc đối với mọi người giải thích.

“Con rồi bí thuật?!”

Nghe thấy cái tên này, ba người Diệp Trường Sinh đều có chút kinh ngạc, cảm thấy hứng thú, ánh mắt rơi vào trên con rối kia nhìn kỹ lại.

Cái gọi là bí thuật khôi lỗi, kỳ thật là một loại vật cùng loại với phù bảo phổ biến trong tu sĩ cấp thấp.

Uy lực của khôi lỗi này tương đối lớn, nhưng mỗi lần sử dụng phải tiêu hao một lượng lớn pháp lực mới có thể thúc giục được.

Hơn nữa sau khi thúc giục chỉ có thể phát động công kích một lần.

Nhưng chỉ có công kích lần này cũng đủ để thay đổi toàn bộ chiến cuộc.

Dù sao uy lực của một kích này vượt xa tu vi có thể thúc giục khôi lỗi.

Một kích toàn lực của tu sĩ Hợp Thể trung hậu kỳ đủ để tiêu diệt một mảng lớn tu sĩ Luyện Hư.

“Không ngờ trên tay Nguyên huynh lại có thứ này, quả thật khiến người khác ước ao!” Hầu Minh như đang tán phục.

“Có thể so với Hợp Thể trung hậu kỳ, lần này, vách tường này khẳng định có thể bị phá vỡ!” Trên mặt Nham Tâm cũng lộ vẻ vui mừng nói ra.

“Khó trách Nguyên huynh nhất định phải tập hợp đủ bốn người, Diệp mỗi cuối cùng cũng hiểu được. Bất quá trước đó, Nguyên huynh nên đưa vật kia cho ta chứ?” Diệp Trường Sinh nhe răng cười, nói.

Nghe hắn nói vậy, hai người Hầu Minh cùng Nham Tâm đều hiện lên dị sắc.

Bọn họ không khỏi hiếu kỳ, rốt cuộc giữa Diệp Trường Sinh và nguyên danh bàn về giao dịch gì, xem ra trong danh sách có thứ mà Diệp Trường Sinh cần.

Tuy hiếu kỳ nhưng hai người đều sáng suốt không có hỏi đến.

Dù sao đây cũng là việc riêng của hai người bọn họ.

Đến nơi này, Nguyên Liệt cũng không kéo theo nữa, rất là sáng khoái lấy ra một cái vòng tay trữ vật, ném qua cho Diệp Trường Sinh.

“Đồ vật ở ngay phía trước, Diệp huynh thu cho tốt vào!” Hắn ngập ngừng nói.

Diệp Trường Sinh tiếp nhận vòng tay trữ vật, thần thức thăm dò vào trong xem xét, trong đó chỉ có một hạt châu màu vàng đất, phía trên lóe lên lôi điện màu vàng nhạt.

Quả nhiên là viên Hậu Thổ Châu dùng Hậu Thổ Tức Nhưỡng luyện thành kia, Diệp Trường Sinh tương lai chỉ cần thanh lý tạp chất trong hạt châu này, đem nó trở về nguyên dạng Hậu Thổ Tức Nhưỡng, liền có thể để vào trong cơ thể uẩn dưỡng.

Thu hồi vòng tay trữ vật, trong lòng Diệp Trường Sinh thở phào nhẹ nhõm, mục tiêu lớn nhất chuyến đi lần này đã đạt thành.

Tiếp theo, vô luận là chuyện gì xảy ra, hắn đều xem như tiến thối có thừa, không nên lo lắng chuyện Hậu Thổ Châu nữa.

Trên mặt lộ ra ý cười, Diệp Trường Sinh cười ha ha nói: “Nguyên huynh sáng khoái, tiếp theo Diệp mỗ nhất định toàn lực ứng phó, hiệp trợ chư vị đạo hữu phá vỡ vách tường này!”

“Tốt, như vậy kế tiếp liền mời chư vị đạo hữu cùng ra tay!” Trên mặt Nguyên Liệt lộ ra vẻ vui mừng, vội vàng nói.

Đám người Diệp Trường Sinh đều gật đầu, thế là mọi người liền phân tán ra, đặt pho tượng ác quỷ ở giữa, bốn người mỗi người đứng một góc.

Lập tức, bốn đạo pháp lực bộc phát ra, bắn vào trong pho tượng Ác Quỷ kia.

Pháp lực bàng bạc sau khi rót vào trong tượng điêu khắc, trên tượng điêu khắc nổi lên một đạo ô quang, trừ lần đó ra cũng không có bất kỳ phản ứng gì.

“Chư vị đạo hữu, xin gia tăng pháp lực rót vào!” Nguyên Liệt thấy thế, vội vàng nhắc nhở một câu.

Đám người Diệp Trường Sinh nghe vậy, pháp lực trên người tuôn ra càng nhiều, truyền vào tượng điêu khắc, theo pháp lực rót vào lượng càng lúc càng nhiều, ô quang trên người ác quỷ cũng càng ngày càng cường thịnh.

Nhưng ác quỷ này vẫn không có bất cứ phản ứng gì, bốn người thấy thế, chỉ có thể tiếp tục rót thêm nhiều pháp lực vào.

Dần dần, khi sắc mặt bốn người đều tái nhợt, khô lổ kia vẫn bất động.

Đến bước này, Hầu Minh cùng Nham Tâm hai người có chút ngồi không yên, Hầu Minh sắc mặt âm trầm nói: “Nguyên huynh, nếu cứ tiếp tục như vậy, chúng ta cũng sẽ bị hút cạn rồi!”

“Khô lổ này vẫn không thể phát động sao? Nguyên huynh, tiếp tục như vậy chúng ta cũng không có nhiều pháp lực để khô lổ này tiêu hao!” Nham Tâm cũng nói.

Sắc mặt Nguyên Liệt lúc này cũng có chút tái nhợt, nhưng hắn vẫn vô cùng trầm trọng: “Chư vị, đây là một kích toàn lực có

thể so với Khôi Lỗi của tu sĩ Hợp Thể trung, hậu kỳ, muốn thúc giục nó, nào có dễ dàng như vậy?”

“Tuy nhiên ta có thể cam đoan chư vị nhất định sẽ còn lại chút pháp lực, thôi động con rối này cần tiêu hao pháp lực, Nguyên mỗ đã cẩn thận tính toán qua, bốn người chúng ta tuyệt đối đủ rồi!”

“Hừ!”

Nghe y nói vậy, Hầu Minh khẽ hừ một tiếng, có chút không vui.

Tiêu hao pháp lực chỉ còn một chút, ở địa phương này là hành vi nguy hiểm bậc nào, mặc cho trong lòng ai cũng rõ ràng.

Nhưng mũi tên lại ở trên dây, không thể không bắn, hiện tại đã truyền vào lượng lớn pháp lực, lúc này nếu như rút pháp lực về thì coi như kiếm củi ba năm thiêu một giờ.

Dù sao bọn họ vẫn hy vọng có được Thiên Tâm Dịch kia, hơn nữa nhìn sắc mặt Diệp Trường Sinh và Nguyên Liệt cũng trắng bệch, tiêu hao quá độ, nỗi lo lắng trong lòng bọn họ cũng tiêu tán đi một ít.

Bất kể thế nào, pháp lực hai người kia cũng đang bị tiêu hao, tình cảnh của mọi người đều giống nhau, cũng không cần sợ có người phản bội sẽ ra tay.

Hai người cẩn thận cân nhắc một chút, rồi cũng thoải mái hơn.

Muốn tiêu hao pháp lực, tất cả mọi người đều đang tiêu hao, ngược lại không sợ người nào lén lút giữ lại lượng lớn pháp lực, đến lúc đó trực tiếp ra tay lừa gạt mọi người một phen.

Chẳng qua ngay cả như vậy, vì phòng ngừa vạn nhất, bọn họ một bên vận chuyển pháp lực, một bên lấy từ trong vòng trữ vật ra các loại đan dược, một mạch nuốt vào bụng, bắt đầu luyện hóa đan dược khôi phục pháp lực.

Cứ như vậy, mọi người vẫn cuộn cuộn không ngừng rót pháp lực vào, mãi tới khi pháp lực trong cơ thể Diệp Trường Sinh chỉ còn lại khoảng ba thành thì hào quang trên bức tượng điêu tàn mới đột nhiên sáng rực lên.

Một cỗ khí tức mạnh mẽ bộc phát ra, đám người thấy thế, nhao nhao ngừng pháp lực trong tay lại, nhìn lại Ác Quỷ tàn ảnh kia.

Chỉ thấy trên tượng điêu khắc bộc phát ra ô quang sáng chói, vốn tượng điêu khắc chỉ cao vài thước, đột nhiên thể tích nhanh chóng biến lớn, cao chừng một trượng.

Trên thân gã phát ra một cỗ khí tức kinh khủng, hai con mắt đỏ tươi kia phát sáng lên, nhìn chăm chăm về phía trước.

“Đi!”

Nguyên Liệt thấy thế, trên mặt hiện lên vẻ kích động, vội vàng chỉ tay một cái, chỉ về phía vách tường kia.

Ác quỷ điêu khắc thành khôi lỗi thấy thế, trầm thấp rống lên một tiếng, lập tức đi về phía trước một bước, mở ra miệng lớn, một cỗ ô quang kinh khủng ở bên trong ngưng tụ lại.

Đám người Diệp Trường Sinh thấy thế, lập tức lui về phía sau, tránh bị công kích tiếp theo tác động đến.

“Ông!”

Khi năng lượng của con khôi lỗi bí thuật này được súc tích đến mức tận cùng thì trong miệng nó xuất hiện một quả cầu ánh

sáng màu đen nhánh lớn cỡ nắm tay.

Quang cầu đen nhánh này rung rung một hồi, bên trong ẩn chứa lực lượng khủng bố, khiến cho mọi người ở đây cảm nhận được, đều có một loại cảm giác run rẩy.

Một kích này, tuyệt đối đã đạt đến trình độ Hợp Thể hậu kỳ.

Nếu như nhắm vào bọn họ công kích, chỉ sợ trong khoảnh khắc bọn họ đã tan thành tro bụi.

Cũng may sau khi thúc giục bí thuật khôi lỗi chỉ có thể phát động một lần công kích, nếu không Nguyên Liệt chỉ sợ có thể dựa vào thứ này mà giết sạch cả ba người bọn họ.

Trong đầu đám người Nham Tâm hiện lên ý nghĩ như vậy.

Tuy nhiên, so với bọn họ, Diệp Trường Sinh ngược lại có vài phần tự tin.

Ngay tại dưới chân cách đó không xa, một trăm con Phệ Kim Trùng thành thực đang ẩn núp.

Cho dù cuối cùng Nguyên Liệt cũng phải cấp cho hắn một ít, bằng vào những thứ này Phệ Kim Trùng, hắn cũng có thể ngăn cản được.

Nhìn con rối kia tụ lực trước vách tường, chẳng biết từ lúc nào trong tay Diệp Trường Sinh đã xuất hiện một cái bình. Hắn ngửa đầu uống linh dịch bên trong, pháp lực nhanh chóng khôi phục lại.

“Ầm!”

Năng lượng của khôi lỗi bí thuật tích súc đến mức tận cùng, sau đó mãnh liệt bộc phát ra, quả cầu ánh sáng đen nhánh kia hướng vách tường kia vọt tới.

Chỉ một thoáng, phảng phất một vầng thái dương đen nhánh nổ tung, trước mắt đám người Diệp Trường Sinh chợt tối sầm lại, phảng phất như tất cả đều bị bóng tối nuốt chửng.

Toàn bộ động quật đều rung chuyển, lực lượng kinh khủng này thực sự làm cho người ta kinh hãi.

Nham Tâm và Hầu Minh pháp lực suy yếu, thậm chí dưới cổ dao động này, đều có chút đứng không vững.

Nhìn thấy tư thái bọn họ như vậy, trong mắt Nguyên Liệt lộ vẻ lạnh lùng.

“Rắc rắc!”

“Phanh!”

Thanh âm võ vụn vang lên, khi một mảnh ô quang tán đi, đám người chỉ nghe một hồi thanh âm loạn thạch rơi xuống đất.

Hương Tiễn nhìn lại, khô lổĩ ác quỷ kia chẳng biết lúc nào, một lần nữa thu nhỏ lại thành bộ dáng tượng điêu luyện ban đầu.

Mà vách tường nguyên bản đã biến mất không thấy gì nữa, tại chỗ chỉ còn lại một đồng đá vụn.

Phía sau vách tường là một mảnh không gian rộng lớn, trong phiên không gian này, vô số thứ như mạch máu giăng khắp nơi, lít nha lít nhít.

Nhưng những thứ này, đều đã hoá đá.

Tựa hồ đây là trái tim của thượng cổ cự thú rồi, chỉ là trái tim này hiện tại cũng đã hoàn toàn hóa đá, bên trong trống rỗng.

Chỉ có một nơi ở gần nhóm người Diệp Trường Sinh, là một chiếc ao nhỏ dài tầm một trượng, trong ao có huyết dịch đỏ tươi tựa như nước đang sôi vậy, nó không ngừng nhấp nhô bốc lên bọt khí.

Mà ở giữa dòng máu đỏ tươi kia, một đoàn chất lỏng màu vàng to bằng đầu người tụ tập cùng một chỗ, chìm nổi ở trong máu.

Một cỗ khí tức thánh khiết từ trên đó tản ra.

“Thiên Tâm Dịch!”

Hầu Minh cùng Nham Tâm nhìn thấy chất lỏng màu vàng kia, trong nháy mắt trên mặt lộ ra thần sắc mừng rỡ, vất vả khổ cực chạy tới nơi đây, rốt cuộc nhìn thấy mục tiêu theo đuổi.

“Không sai, đó chính là Thiên Tâm Dịch, hiện tại không cần dùng đến các ngươi nữa!” Nguyên Liệt thanh âm bỗng nhiên vang lên.

Lời hắn vừa nói ra, lập tức khiến tâm tình kích động của Nham Tâm và Hầu Minh giống như bị giội một chậu nước lạnh xuống, trong nháy mắt liền yên lặng trở lại.

Trên mặt hai người lộ ra vẻ cảnh giác, theo bản năng lui về phía sau một bước, lạnh lùng nhìn về phía Nguyên Liệt, hỏi: “Nguyên huynh, người đây là ý gì?”

“Có ý gì? Các người cho rằng ta sẽ chia sẻ Thiên Tâm Dịch này với các người sao?” Nguyên Liệt cười lạnh một tiếng, trên tay loé lên quang mang, bỗng nhiên xuất hiện một tấm phù lục.

“Đa tạ chư vị đạo hữu đã giúp ta ra tay, tiếp theo Thiên Tâm Dịch này ta sẽ thay các người dùng!”

Nguyên Liệt Hồ cười ha ha, dán tấm phù lục lên trên người mình, chỉ một thoáng khí tức suy yếu trên người gã trong chớp mắt đã trở nên cường thịnh.

Pháp lực của hắn vậy mà trong nháy mắt đã khôi phục đến đỉnh phong.

“Hồi linh phù?!”

Nham Tâm quát to một tiếng, trong mắt toát ra vẻ kinh hãi.

“Nguyên Trách, chẳng lẽ người còn muốn đồng thời giết chết ba người chúng ta sao?” Hầu Minh hoảng sợ hét lớn, đồng thời sáu cánh tay nhanh chóng vũ động, dường như đang thúc dục một loại pháp thuật nào đó.

“Ha ha ha ha, giết chết ba người pháp lực các người tổn hao nhiều, có gì khó?”

Nguyên Liệt cười lớn, đồng thời trên thân bộc phát ra ngân quang sáng chói, thân thể mãnh liệt tăng vọt tới cao hơn ba trượng, một cây rìu khổng lồ xuất hiện trong tay hắn.

Khí tức của hắn đã tăng vọt đến Luyện Hư đỉnh phong, dựa vào thực lực này, giết chết ba người trước mắt tựa hồ là việc dễ dàng.

“Liều mạng với hắn!” Nham Tâm giờ thách côn, đập mạnh xuống hàng nguyên.

Tại địa phương này, Thổ Độn Thuật tinh diệu của hắn đã hoàn toàn bị phế bỏ, dù sao đây cũng là thân thể một con thượng cổ cự thú ngày trước.

Hắn không thể thi triển Thổ Độn Thuật ở chỗ này, nếu không cần phải mượn con bí thuật Khôi Lỗi kia đi phá vỡ vách tường kia, hắn chỉ cần sử dụng độn thuật xuyên qua là được.

Nếu như không cách nào vận dụng Thổ Độn Thuật đắc ý nhất, vậy hắn cơ hồ không có khả năng từ trong nguyên liệt chạy thoát.

Chỉ có thể liên hợp với mọi người chống cự người này.

Nhìn thấy tâm nham thạch xông lên, trong mắt Nguyên Liệt hiện lên một tia khinh thường, đồng thời ánh mắt gã có chút kiêng kỵ liếc qua Diệp Trường Sinh đứng ở bên kia, thần sắc không chút kinh hoảng.

Một tay cầm cự phủ, hung hăng đánh về phía Nham Tâm, đồng thời Nguyên Liệt một tay vỗ trử vật thủ trạc, chỉ một thoáng mười mấy đạo lưu quang từ bên trong bắn ra.

“Đi!”

Hắn quát lạnh một tiếng, chỉ về phía Diệp Trường Sinh.

Đó đúng là mười mấy con bạch viên khôi lỗi, nhìn khí tức trên người, mỗi con đều là Hóa Thần trung kỳ.

Chỉ dựa vào những Khôi Lỗi này, đương nhiên không có khả năng giết chết Diệp Trường Sinh, hiển nhiên Nguyên Liệt chú ý là trước dùng những Khôi Lỗi này cuốn lấy Diệp Trường Sinh, chờ hắn giải quyết xong hai người khác, lại đi thu thập Diệp Trường Sinh.

Theo Nguyên Liệt xem, bằng vào những Khôi Lỗi này, hắn là có thể làm cho nguyên khí hao tổn rất lớn một phen công phu như Diệp Trường Sinh mới có thể miễn cưỡng giải quyết.

Mà đến lúc đó, hắn đã sớm thu thập hết hai người còn lại.

Nhưng hắn không biết là, trên người Diệp Trường Sinh cũng có thứ lập tức khôi phục pháp lực, đã sớm khôi phục pháp lực của mình tới đỉnh phong.

Chỉ là, chẳng biết tại sao, Diệp Trường Sinh cũng không lập tức bại lộ thực lực của mình, mà là sắc mặt tái nhợt, chỉ huy Nguyên Từ sơn mãnh liệt đập lên những khôi lỗi này, đánh ngang tay với một đám khôi lỗi Hóa Thân trung kỳ.

Bên kia Nguyên Liệt, đồng thời thả ra khôi lỗi, cự phủ của hắn mãnh liệt nện xuống, lập tức đập bay Nham Tâm ra ngoài.

Mà lúc này, sáu cánh tay Hầu Minh cũng đã múa may rất nhanh, một con giao long màu xanh xuất hiện trước người y, một cỗ phong linh lực nồng đậm từ trên người giao long phát ra.

“Đi!”

Hầu Minh Tật quát một tiếng, giao long màu xanh mãnh liệt bay ra, vọt tới hàng ngũ nguyên.

Giao long màu xanh này dường như là thủ đoạn ép đáy hòm của Hầu Minh, vừa xuất hiện đã khiến khí tức trên người Hầu Minh lập tức giảm đi rất nhiều, đồng thời sắc mặt y cũng trở nên trắng bệch.

Giao long màu xanh bay tới, trong mắt Nguyên Liệt hiện lên một tia trào phúng, toàn thân ngân quang chớp động, từng quả lôi cầu màu bạc nháy mắt bị ngưng kết ra.

Những lôi cầu này bay nhào tới, bắn về phía giao long màu xanh.

“Ầm!”

Một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên, đầu Giao Long màu xanh kia thoáng chốc bị nổ tan xương nát thịt, mà những quả cầu màu bạc kia vẫn là vô cùng hung mãnh nhào tới Hầu Minh Phi.

Thấy cảnh này, trong mắt Hầu Minh lập tức hiện lên vẻ hoảng sợ.

Sáu cánh tay gã điên cuồng huy động, tựa hồ muốn làm gì đó, nhưng lúc này một mảnh lôi cầu màu bạc đã tràn lên.

Trong tiếng nổ vang, ánh bạc lóng lánh, thân thể Hầu Minh trong nháy mắt bị nhấn chìm, trông có vẻ không sống nổi.

Mà cùng lúc đó, thân ảnh hàng nguyên cũng chợt xuất hiện ở trước mặt Nham Tâm, hai tay giơ cao cự phủ, mãnh liệt phách một cái.

Thấy tình hình này, khí tức trên người Diệp Trường Sinh cũng mãnh liệt bộc phát, chỉ huy Nguyên Tử sơn lập tức biến lớn, đập xuống.

Gần như cùng lúc với Nguyên Liệt, một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên, khi Nguyên Liệt Liệt Tượng nổ tung thành một đồng đá vụn, Diệp Trường Sinh cũng đập nát tất cả đám Khôi Lỗi kia.

Nghe thanh âm bên này, Nguyên Liệt hơi kinh ngạc xoay người lại, lập tức thấy được khí tức toàn thân Diệp Trường Sinh tăng vọt.

“Pháp lực của ngươi...”

Về mặt hấn kinh ngạc, tựa hồ có chút khó tin, vì sao pháp lực của Diệp Trường Sinh cũng khôi phục đến đỉnh phong?

“Thế nào, Nguyên huynh tưởng rằng trên đời này chỉ có ngươi mới có thể có được thứ có thể khôi phục pháp lực trong nháy mắt?” Diệp Trường Sinh chậm rãi hỏi.

Ánh mắt Nguyên Liệt hơi âm trầm, hấn thật sự không nghĩ tới thứ này lại xuất hiện trên người Diệp Trường Sinh.

Có thể trong nháy mắt khôi phục pháp lực đồ vật trân quý ở Linh giới, ngay cả những tu sĩ Hợp Thể kỳ cũng phần lớn không tìm được một kiện.

Nhưng trên người Diệp Trường Sinh lại xuất hiện một loại, một tu sĩ Nhân tộc hóa thần nho nhỏ lại có thể có được thứ này, quả thực là khó mà tin nổi.

Bất quá, thần sắc Nguyên Liệt Thần sắc trong chớp mắt đã khôi phục bình tĩnh.

Cho dù Diệp Trường Sinh khôi phục được pháp lực thì có thể làm gì?

Hiện tại hấn mượn tạo hóa chi thân bán thành phẩm, đã có thực lực gần như Luyện Hư đỉnh phong, cho dù Diệp Trường Sinh có lợi hại thế nào, cũng chỉ là một Hóa Thần hậu kỳ mà thôi.

Tuy nhiên, sau khi suy nghĩ một chút, bỗng nhiên nói như vậy: “Nếu Diệp huynh khôi phục đến đỉnh phong, ngược lại là có tư cách cùng Nguyên mẫu nói điều kiện!”

“Hay là như này, những Thiên Tâm Dịch kia, người ta chia đều được không? Dù sao ta cũng ngưng tụ ra tạo hóa thân thể, cũng không cần dùng nhiều như vậy, hai người chúng ta cũng không cần đánh đánh giết giết!”

Vừa nghe được lời này của đối phương, Diệp Trường Sinh đầu tiên là 1 ô, sau khi cẩn thận đánh giá đối phương vài lần, bỗng nhiên cười, nói: “Tốt, đề nghị này của Nguyên huynh ta có chút tán thành!”

“Ha ha ha, vậy là tốt rồi, vậy chúng ta cùng nhau đi vào sao?”

Nguyên Liệt Nói xong, đưa tay bày cái tư thế mời, đồng thời trên tay loé lên quang mang, một thanh cự phủ kia biến mất không thấy gì nữa.

Diệp Trường Sinh thấy thế, thần sắc căng thẳng dần dịu xuống, cũng chậm rãi nói một câu: “Được!”

Hắn chậm rãi gật đầu, thân thể vẫn không nhúc nhích, vẫn đứng tại chỗ.

Nguyên Liệt thấy thế, thần sắc chợt lạnh xuống, lạnh lùng hỏi: “Diệp huynh đây là ý gì? Xem thiện ý Nguyên mẫu như không?”

Sắc mặt hắn trầm xuống, một cỗ sát ý bỗng nhiên bộc phát ra, phảng phất sau một khắc liền muốn trở mặt.

Diệp Trường Sinh nhẹ nhàng cười, trên người bỗng nhiên tuôn ra một mảnh hơi quang, quét xung quanh thân thể hắn.

Chỉ một thoáng, trong khu vực bị hơi quang quét qua, vốn nhìn như không có vật gì, nhưng trong chớp mắt liền có từng cây ngàn chầm nổi lên, bị giam cầm trong hơi quang, rung động giãy giụa, nhưng không cách nào thoát ra được.

“Nguyên huynh nói vậy là có ý gì?” Diệp Trường Sinh nhẹ nhàng cười hỏi.

Ánh mắt của Nguyên Liệt Hoàn toàn trở nên băng hàn, ha ha cười một tiếng: “Nguyên Tử Thần Quang, được được được, ta vẫn xem thường ngươi rồi!”

“Một người như ngươi mà đã trưởng thành thì tương lai chắc chắn sẽ là trụ cột của một tiểu tộc như Nhân tộc, tương lai sau này cũng sẽ có hy vọng trở thành một trong những cường giả Linh giới!”

“Chỉ tiếc là, ngươi lại gặp phải ta, hôm nay nhất định phải chết ở đây!” Nguyên Liệt nói, trên mặt lộ ra vẻ dữ tợn.

Cự phủ vừa biến mất lại một lần nữa trở về trong tay hắn, ngân quang trên người hắn tăng vọt, từng khóa lõi cầu bắt đầu ngưng tụ ra.

“Thủ đoạn của ta, còn nhiều thủ đoạn mà ngươi không biết!” Diệp Trường Sinh hừ lạnh một tiếng.

“Cái gì?”

Nguyên Liệt Hồ kinh hô một tiếng, sau một khắc sắc mặt hắn lập tức biến đổi, chỉ thấy chung quanh thân thể hắn, một trăm lẻ tám tám phù lục màu bạc bỗng nhiên xuất hiện.

“Phanh!” Một tiếng, những phù lục màu bạc trong nháy mắt nổ tung, trong chớp mắt một tòa quang trận khổng lồ xuất hiện, bùng xuống, bao phủ Nguyên Liệt vào trong đó.

“Đây là cái gì?”

Nguyên Liệt Hồ có chút kinh hãi nhìn quang mang trước mắt lóe lên, sau đó liền xuất hiện bạch vụ nồng đậm cùng với đình đài lầu các trong sương mù.

“Trận pháp?!”

Hắn kinh hô một tiếng, không rõ tại sao mình lại đột nhiên rơi vào trong trận pháp như vậy, vội vàng vùng rìu chém ra chung quanh, chấn động kinh khủng hướng xa xa chém tới.

Lực lượng này có thể so với một kích của Luyện Hư đỉnh phong, lập tức làm cho tòa trận pháp này ông ông rung động, bộ dáng có chút bất ổn.

Bất quá, cũng may trận pháp này vẫn đủ kiên cố, mặc dù thực lực của nguyên liệt rất mạnh, nhưng cũng không có năng lực tùy tiện phá vỡ nó.

Diệp Trường Sinh thấy thế, lập tức rít lên một tiếng, trên mặt đất, trên trăm đạo kim quang sau khi nghe được thanh âm này

đột nhiên xuất hiện.

Con bọ cánh cứng màu vàng dữ tợn dài nửa xích, phóng vào trong trận pháp, đồng thời Diệp Trường Sinh cũng thôi động Nguyên Từ sơn tiến vào trận pháp, hung hăng đập về phía cự nhân màu bạc cao ba trượng.

Bên cạnh hào quang màu tím lóe lên, Băng Phượng xuất hiện bên cạnh nàng, một đoàn sương mù màu tím bao phủ trên người nàng, trong sương mù mang theo vài đạo phù văn màu bạc.

Sau một khắc, những sương mù màu tím này cấp tốc co vào, một lần nữa hóa thành một tấm phù lục màu tím nhạt, trở về trong tay Băng Phượng.

Mượn dùng Thái Nhất Hóa Thanh Phù, Băng Phượng thành công ấn núp tiến vào, hơn nữa đem một trăm lẻ tám tấm Cửu Cung Thiên Càn Phù bố trí xuống.

Lần này, Nguyên Liệt một chiêu vô ý, trực tiếp rơi vào trong phù trận, tình huống trở nên rất là không ổn.

Mà Diệp Trường Sinh cũng không nói đến võ đức, đã gọi tất cả các loại thủ đoạn tới.

Vừa vung tay lên, hơn trăm con Phệ Kim Trùng “vèo” một cái từ trên mặt đất chui ra, hướng phía trong trận pháp bắn nhanh đi.

“Phệ Kim Trùng? Làm sao có thể?” Trong phù trận kinh hô một tiếng, linh giới này tựa hồ vô luận là ai, nhìn thấy Phệ Kim Trùng cũng phải kinh ngạc một chút.

Cự trùng ở Linh giới hung danh quả thực không phải tầm thường.

Hơn trăm con Phệ Kim Trùng trưởng thành uy lực, mọi người đã chứng kiến qua đều nói rất tốt, hiện tại những con hung trùng này thân hình kiên cố gần như không thể phá vỡ, hung trùng hung hãn không sợ chết xông lên, lập tức khiến cho hàng ngũ nguyên nhân lâm vào tình thế nguy hiểm.

Hắn điều khiển mấy trăm cây ngân châm đánh nhau kịch liệt với đám Phệ Kim Trùng.

Nhưng những ngân châm này căn bản không phá được phòng ngự của Phệ Kim Trùng, chỉ có thể dựa vào lực lượng cường đại đánh nó không ngừng lui về phía sau.

Nguyên Liệt thấy thế vội vàng thả ra mấy món pháp bảo như Mộc Thạch, hoặc là vây khốn, hoặc là ngăn trở một ít Phệ Kim Trùng, tạm thời giải quyết nguy hiểm của bản thân.

Mà Diệp Trường Sinh cũng không có nhìn, Nguyên Từ sơn lần lượt đập xuống, va chạm với thanh cự phủ liệt liệt kê Nguyên.

Trước mặt có thể so với Luyện Hư đỉnh phong thực lực, Nguyên Từ sơn căn bản không làm gì được hắn.

Diệp Trường Sinh lại phóng ra tinh viêm chi hỏa, chim chóc màu bạc vỗ mạnh hai cánh, hỏa diễm hùng hực trào ra, hướng về những pháp bảo mộc thạch được liệt kê ở hàng ngũ Nguyên phóng tới.

Nguyên Liệt thấy thế sắc mặt đột nhiên biến đổi, hắn hoàn toàn dựa vào mấy món pháp bảo này để ngăn cản Phệ Kim Trùng của Diệp Trường Sinh, nếu mấy món pháp bảo này bị hủy đi, những Phệ Kim Trùng kia sẽ lập tức xông lên.

Trên người Nguyên Liệt Kê ngưng kết ra từng quả lôi cầu màu bạc, đây là một trong những thần thông tạo hóa của Thiên Kỳ Tộc bọn hắn, tuy rằng bây giờ Thiên Độc Tộc vẫn chưa ngưng tụ ra tạo hóa thân chân chính, nhưng hắn đã có thể sử dụng một chút thủ đoạn có liên quan đến nó.

Lôi cầu màu bạc hung mãnh vô cùng, từng viên từng viên chuyển động, bay vút về phía Tinh Viêm Hỏa Điều.

Sau khi chúng bay vào trong ngọn lửa màu bạc kia, lập tức âm âm nổ tung, mỗi một viên lôi cầu nổ tung, sẽ nổ tung một mảng lớn hỏa diễm.

Nhưng mặc kệ hắn nổ tung bao nhiêu ngọn lửa, Tinh Viêm Hỏa Điều lại ngưng tụ ra lượng lớn hỏa diễm, Nguyên Liệt cũng không thể không đối ứng ngưng tụ ra càng nhiều lôi cầu màu bạc.

Chiến đấu giữa hai người đã trở thành một trận so đấu pháp lực.

Thời điểm trước khi Diệp Trường Sinh gặp đối thủ, trên cơ bản bằng vào Linh Bảo sắc bén, Tinh Viêm Hỏa Điều, Phệ Kim Trùng cường hãn, rất nhanh có thể giải quyết đối thủ.

Nhưng hôm nay sau khi giao thủ với tu sĩ Thiên Độc tộc này, lại lâm vào bế tắc, đối phương bất kể là pháp bảo hay là thần thông đều không kém gì hắn.

Sau khi thi triển ra tạo hóa bán thành phẩm, có được thực lực Luyện Hư đỉnh phong, đủ cao hơn hẳn một đại cảnh giới.

Điều này khiến Diệp Trường Sinh khó có thể vượt cảnh giới, dễ dàng giết chết đối phương.

“Diệp huynh, ngươi không làm gì được ta, ta cũng không giết được ngươi, không bằng hai người chúng ta dừng tay, chia đều những Thiên Tâm dịch kia, thế nào?” Âm thanh của Nguyên Liệt trong trận pháp vang lên.

“Dừng tay? Xin lỗi Nguyên huynh, Diệp mỗ không có thói quen này!”

“Về phần ngươi nói ta không làm gì được ngươi? Chỉ sợ Nguyên huynh đối với tình trạng hiện tại của ngươi có chút lạc quan, chỉ cần chậm rãi tiêu hao, chiếm cứ ưu thế chính là ta!” Diệp Trường Sinh cười ha ha, nói với Nguyên Liệt bị nhốt trong trận pháp.

Vừa nghe nói như thế, trong lòng Nguyên Liệt Nhất lập tức trầm xuống, sắc mặt trở nên khó coi.

Đúng như Diệp Trường Sinh nói, bị nhốt trong trận pháp này, một lúc lâu sau, người tình huống không ổn tuyệt đối là hắn.

Dù sao, hắn cũng không có năng lực phá vỡ trận pháp này đi ra ngoài, điều này cũng đồng nghĩa với việc hắn thủy chung rơi vào một tình huống bị động.

Trên thực tế, nếu không có Diệp Trường Sinh nhất định phải giết chết hàng nguyên, hắn hoàn toàn có thể trực tiếp lấy đi Thiên Tâm Dịch bên trong, sau đó một mình rời đi.

Nguyên Liệt đúng là không có bất kỳ biện pháp nào, dù sao hắn cũng còn bị nhốt ở trong trận pháp này.

Bây giờ đối với nguyên liệt mà nói, kết quả tốt nhất lại là Diệp Trường Sinh trực tiếp lấy đi thiên tâm dịch, mặc kệ hắn bị nhốt trong trận pháp này.

Sau đó hắn chậm rãi đem trận pháp phá vỡ, còn có thể miễn cưỡng bảo trụ một mạng.

Thế nhưng, nếu Diệp Trường Sinh không làm theo, nhất định phải đẩy hắn vào chỗ chết, vậy hôm nay khả năng hắn sẽ vẫn lạc.

Đừng nhìn hấn hiện tại dùng tạo hóa thân thể thực lực cường đại không gì sánh được, nhưng tạo hóa chi thân này tiêu hao cũng là tương đương khủng bố.

Pháp lực của hấn có thể chống đỡ được bao lâu cũng khó mà nói!

Diệp Trường Sinh cười hắc hắc, chỉ huy Nguyên Từ sơn mãnh liệt đập, đồng thời Thiên Ma Qua trong tay cũng xuất hiện, không ngừng chém ra từng lưỡi dao bắn về phía tạo hóa thân của nguyên thần.

Hấn không sợ tiêu hao chút nào.

Qua một lúc, nguyên liệt có chút không chống đỡ nổi, trầm giọng nói: “Diệp huynh, ta cũng không cần Thiên Tâm Dịch nữa, tất cả đều tặng cho ngươi, ngươi thả ta ra trận được không?”

“Tới bây giờ Nguyên huynh còn muốn nói những lời ngây thơ này sao?” Diệp Trường Sinh cười hắc hắc, tiếp tục chỉ huy Nguyên Từ sơn đập mạnh.

“Diệp huynh, chẳng lẽ ngươi thật sự muốn giết ta sao? Ngươi không sợ đắc tội Thiên Kỵ tộc chúng ta sao? Nhân tộc nhỏ bé như các ngươi cũng không có năng lực che chở cho ngươi!” Thanh âm Nguyên Liệt lạnh thêm vài phần, trong giọng nói mang theo vài phần uy hiếp.

“Chắc chắn, Thiên Kỵ tộc ta quả thật không thể trêu vào, nhưng giết chết ngươi tại nơi này, ai biết là ta giết ngươi chứ?”

“Nhờ vào thủ đoạn nhỏ uy hiếp này mà để ta buông tha ngươi. Nguyên huynh, ngươi tìm sai ý định rồi!” Diệp Trường Sinh cười lạnh hai tiếng.

Sau đó, hấn không để ý tới người này nữa, tấn công mạnh.

Thời gian dần qua, ngân quang trên người Nguyên Liệt càng phát ra ảm đạm, số lượng lôi cầu ngưng tụ ra cũng càng ngày càng ít.

Diệp Trường Sinh uống một giọt Thiên Linh Dịch, sau khi khôi phục pháp lực toàn bộ, chỉ tay một cái, khí thể Tinh Viêm Hỏa Điều tăng vọt một đoạn dài.

Ngọn lửa màu bạc hùng hực mãnh liệt tuôn ra, trong sắc mặt khó coi của nguyên thần, những lôi cầu kia hao hết sạch, cũng không có nổ tan tất cả hỏa diễm màu bạc kia.

Ngân sắc hỏa diễm còn sót lại nhào tới trên người mấy món pháp bảo như Mộc Thạch kia, trong chớp mắt, dưới hỏa diễm kinh khủng này thiêu đốt, vài món pháp bảo này trong khoảnh khắc bị thiêu hủy.

Phệ Kim Trùng thoát khôn, điên cuồng xông lên, nằm sấp trên thân thể màu bạc, cắn xé từng mảng lớn.

Trên mặt Nguyên Liệt lộ ra vẻ kinh hoảng, trong ánh mắt tràn đầy vẻ hoảng sợ, la lớn, không ngừng cường bức lợi dụ Diệp Trường Sinh, muốn để hắn dừng tay.

Diệp Trường Sinh Quyền coi như không nghe thấy, bất quá trong lòng hắn cũng âm thầm cảm thán, người này so với trước kia hắn gặp được rất nhiều người đều có cốt khí hơn nhiều.

Dù gặp phải tình thế nguy hiểm như thế, cũng không có cầu xin tha thứ nhiều lần.

“Ầm!”

Nguyên Từ sơn lại nện xuống lần nữa, cự phủ trong tay lập tức bị đập bay ra ngoài, pháp lực của hắn đã không còn lại bao nhiêu, không cách nào ngăn cản hung mãnh của Nguyên Từ sơn công kích.

Diệp Trường Sinh thấy thế vội vàng thúc giục Linh Bảo trên tay, từng đạo công kích, nhanh chóng vọt tới.

“Ầm!”

Một tiếng vang kinh thiên động địa vang lên, Nguyên Liệt bị Nguyên Từ Sơn đập mạnh xuống đất, một đạo ánh sáng lóe lên, hai cánh tay hắn bay lên.

“A!

!”

Tiếng gào thét thống khổ vang lên, Phệ Kim Trùng men theo vết thương của hắn mà xông vào, nhanh chóng thôn phệ thân thể hắn.

“Xoẹt!”

Lại là một đạo ánh sáng bay qua, đầu lâu của Nguyên Liệt bay lên cao, một đạo ngân quang chọt lóe lên, Nguyên Anh trong cơ thể hắt bay ra, lúc ngân quang chớp động tựa hồ muốn xông ra khỏi phù trận này.

Nhưng phù trận chỉ lóe lên quang mang, Nguyên Anh của hắn lại một lần nữa xuất hiện tại chỗ, thân hình Diệp Trường Sinh lóe lên, cả người trực tiếp xuất hiện ở trong trận.

Một tay duỗi ra, nắm chặt Nguyên Anh ở trong tay.

“Diệp huynh... A!

!”

Sau một tiếng kêu thảm thiết, ánh mắt Nguyên Anh trong nháy mắt trở nên vô cùng thống khổ, không còn nhúc nhích.

Đôi mắt của Diệp Trường Sinh chớp động tinh quang, ngưng tụ thành thần thức thực chất nhằm phía Nguyên Anh trong đó, ý đồ sưu hồn.

Nhưng trên thân Nguyên Anh của hắn lại chớp động ngân quang, làm cho thần thức của Diệp Trường Sinh không thể nào xâm nhập vào.

“Đừng vọng tưởng, người của Thiên Kỵ tộc chúng ta, Nguyên Anh không thể bị sưu hồn được!”

Nguyên Liệt Tự giống như chịu đựng thống khổ cực lớn, sắc mặt Nguyên Anh có chút dữ tợn nói.

“Ồ, đã vậy ngươi không còn giá trị gì nữa rồi!” Diệp Trường Sinh lạnh lùng nói.

Lập tức, trên tay hắn loé lên quang mang, Nguyên Anh liệt kê trong chớp mắt hóa thành tro bụi, âm âm nổ tung.

Cái này vì có thể lấy được Thiên Tâm Dịch mà trăm phương ngàn kế bố trí rất lâu Thiên Kiêu của Thiên Kỵ tộc, cuối cùng vẫn là lúc vừa mới nhìn thấy Thiên Tâm Dịch tự đã vẫn lạc tại đây.

Diệp Trường Sinh không khỏi có chút cảm khái, liệt kê người này nếu không có lòng tham như vậy, nguyện ý chia sẻ Thiên Tâm Dịch với ba người đồng hành mà đến, hắn có lẽ cũng không rơi xuống mức độ như vậy.

Chỉ cần đạt được Thiên Tâm Dịch, tu thành tạo hóa thân chân chính, nói không chừng tương lai sau này những người này Đại Thừa đều có hy vọng.

Dù sao, mặc dù là trong bộ tộc như Thiên Kỵ tộc thì người có được tạo hóa cũng không có mấy người.

Băng Phượng vung tay lên, đem Cửu Cung Thiên Càn Phù hình thành trận pháp thu hồi, chậm rãi đi qua nói: “Người này nếu gặp không phải ngươi, hôm nay tất cả mưu kế của hắn tất cả đều có thể thành công!”

“Ha ha, hắn ngàn vạn lần không nên, không nên trêu chọc lên đầu ta, nếu không cũng không đến mức rơi vào kết cục như vậy!” Diệp Trường Sinh cười ha ha một tiếng nói.

Hắn vẫy tay thu trữ vật trạc của Nguyên Liệt Giới vào, thần thức mơ hồ đảo qua bên trong, trên mặt lập tức lộ ra vẻ vui mừng.

Túi trữ vật của vị tu sĩ Luyện Hư này của Thiên Kỵ tộc, thật đúng là không để cho hắn thất vọng.

Diệp Trường Sinh lại nhặt lấy trữ vật trạc của hai người Hầu Minh và Nham Tâm trên mặt đất cùng với các loại pháp bảo rơi xuống, lại thu Phệ Kim Trùng về.

Ngay sau đó cười nói với Băng Phượng: “Đi thôi, chúng ta đi xem Thiên Tâm Dịch!”

Nói xong, kéo tay Băng Phượng xuyên qua vách tường bị đá thông kia, đi tới bên trong trái tim của con cự thú thời thượng cổ này.

Trong một ao huyết dịch trước mắt, một đoàn chất lỏng màu vàng to bằng đầu người đang chìm nổi.

Diệp Trường Sinh lấy ra một cái đỉnh bằng ngọc, cẩn thận bỏ toàn bộ chất lỏng màu vàng kim trong huyết trì vào trong.

Một mùi thơm ngào ngạt đập vào mặt, chỉ ngửi thấy một cỗ khí tức này đã khiến cả người Diệp Trường Sinh thông suốt, nhẹ nhàng như muốn bay lên.

“Cái gọi là thiên tâm dịch này, quả nhiên hiệu quả kinh người!” Băng Phượng hơi kinh ngạc nói.

“Cũng không biết con cự thú thượng cổ chết ở chỗ này đến tột cùng có thân phận gì, vậy mà có thể sinh ra tinh huyết như vậy, không biết làm sao còn là một đầu Chân Linh!” Diệp Trường Sinh nhẹ giọng nói.

Hắn lại lấy ra mấy cái đỉnh, đem huyết dịch còn lại trong huyết trì thu vào.

Những huyết dịch này tuy rằng không bằng Thiên Tâm Dịch thể nhưng tuyệt đối không phải là vật phạm tục, nếu như lấy để luyện dược thì sợ rằng có thể phát huy tác dụng lớn.

“Tinh huyết của Chân Linh thượng cổ sao? Thật sự có khả năng, chỉ là không biết là Chân Linh nào!” Trên mặt Băng Phượng lộ ra vẻ mặt nóng lòng muốn thử.

Là một người đã dùng rất nhiều huyết dịch Thiên Phượng, hiểu biết đối với huyết dịch chân linh vượt xa tầng trước.

Nhìn thấy Thiên Tâm Dịch màu vàng kim trước mắt, nàng không khỏi nghĩ đến nó, so với Thiên Phượng huyết, như thế nào?

“Người uống một giọt thử xem?” Diệp Trường Sinh mỉm cười nói với Băng Phượng.

Hắn thu hết tất cả máu huyết trong mấy cái đại đỉnh này vào, chỉ để lại trong lòng bàn tay một giọt Thiên Tâm Dịch màu vàng, đưa tới trước mặt Băng Phượng, cười xấu xa hướng về nàng ra hiệu.

Băng Phượng trừng mắt nhìn hắn, sắc mặt ửng đỏ tiến tới, như súng vật, nhẹ nhàng liếm vào lòng bàn tay hắn một cái, đem giọt Thiên Tâm Dịch màu vàng kia liếm đi.

Hơi nhắm mắt lại, trên mặt Băng Phượng lập tức nổi lên một tầng kim quang, trong chớp mắt kim quang này đã lan tràn đến toàn thân nàng, làm cả người nàng đắm chìm trong tầng kim quang này, thoát nhìn mang theo một tia thần thánh.

Ngay sau đó, nàng bỗng nhiên hóa thành nguyên hình, biến thành một con phượng hoàng toàn thân trắng nõn như ngọc dài hơn một trượng, toàn thân dấy lên hàn diễm trắng mờ mờ.

Bên trong hàn diễm bao phủ một tầng kim quang, theo tầng kim quang này dần dần bị hấp thu tiến vào trong cơ thể nàng,

lông vũ toàn thân nàng đều giãn ra.

Hàn diễm trên người càng phát ra khí thể cường thịnh, một cỗ hàn ý lạnh lạnh hướng bốn phía lan tràn ra, trong chớp mắt trong phiến khu vực này, trên mặt đất một tầng hàn băng thật dày bắt đầu ngưng kết.

Lông đuôi Băng Phượng rung động, không gian chung quanh bắt đầu trở nên bất ổn, ánh sáng màu bạc tràn ngập ra, làm cho người ta có một loại cảm giác kỳ dị.

“Đây là...” Diệp Trường Sinh nhìn biến hóa của Băng Phượng, trong mắt hiện lên một tia kinh ngạc.

” Giọt Thiên Tâm Dịch này lại có năng lực xúc tiến huyết mạch tiến hóa!” Thanh âm của Băng Phượng có chút kinh hi truyền đến, hàn ý phát ra trên người càng ngày càng cường thịnh.

Huyết mạch của nàng đang tu luyện Luyện Huyết quyết, đồng thời đạt được lượng lớn tinh huyết Thiên Phượng mà Diệp Trường Sinh nuôi nấng, vốn đã vô cùng tinh thuần, hiện tại lại phát sinh tiến hóa.

Nếu tiếp tục như vậy, nói không chừng nàng có thể tu luyện thành Chân Linh.

Băng Phượng nhin không được nhẹ giọng kêu một tiếng, tiếng phượng hót vang lên ở trong cơ thể cự thú này, trong mắt nàng giờ phút này tràn đầy vui mừng lẫn sợ hãi.

“Không sai không sai, không nghĩ tới Thiên Tâm Dịch còn có tác dụng như vậy!” Diệp Trường Sinh sờ sờ cằm nói, hiện tại hắn càng thêm hiếu kỳ không biết cự thú Thượng Cổ này rốt cuộc có thân phận gì.

Kim quang dần dần biến mất, băng phượng thu cánh lại, ngân quang chợt lóe, một lần nữa tử áo bạc lại biến thành hình dáng của ngân bào nữ tử.

Nàng cười tủm tỉm nói: “Đúng là niềm vui bất ngờ, thiên tâm dịch này quả thực là diệu dụng vô cùng!”

“Đúng vậy, thật đúng là niềm vui ngoài ý muốn!” Bỗng nhiên, một thanh âm thanh thúy dễ nghe vang lên bên tai hai người.

Đây là một giọng nói trong trẻo lạnh lùng, tuyệt vời vô cùng, làm cho người ta nghe được trong nháy mắt, liền sinh ra một loại tâm tình vừa sợ hãi lại vừa sợ hãi.

Dường như có một vị nữ tử thành thực xinh đẹp xuất hiện trước mắt, nàng cao cao tại thượng, giống như một vị nữ hoàng đế vậy.

Trong thanh âm kiêu ngạo cùng tự tin kia, không thể nghi ngờ là khí chất mà người ngồi quanh năm ở địa vị cao mới có thể có, chỉ nghe được đạo thanh âm này, đủ để làm cho tu sĩ bình thường trong lòng sinh ra cảm giác sợ hãi.

Nhưng cũng sẽ khiến dục vọng lớn mật trong lòng tu sĩ điên cuồng khuếch trương, muốn đè ép chủ nhân của thanh âm này.

Người bình thường thì không đủ định lực, nhưng sau khi nghe được âm thanh này thì lập tức nhiệt huyết sôi trào.

Lúc này máu thịt Băng Phượng sôi trào lên, nghe được thanh âm này, toàn thân nàng đột nhiên bộc phát ra một trận hào quang sáng lạn, huyết mạch trong cơ thể toàn bộ kích phát, nhịn không được phát ra một tiếng phượng hót rõ to.

Còn Diệp Trường Sinh chỉ cảm thấy toàn thân lạnh lẽo.

Thanh âm này mặc dù nghe bình thản, nhưng bên trong ẩn chứa loại khí thế khủng bố kia, hẳn có thể cảm ứng được rõ ràng.

Thần thức của hắn quét qua khắp nơi, nhưng dù thế nào cũng không cách nào phát hiện âm thanh này phát ra từ nơi nào.

Dường như có một vật thần bí kinh khủng bao phủ lấy hắn, cả người hắn lạnh như băng, như rơi vào hầm băng, trong chớp mắt nhất cử nhất động cũng không thể động đậy!

“Các ngươi thật là to gan, dám xông vào nơi này, còn dám hủy nơi này!” Thanh âm lạnh lùng từ tính kia tiếp tục vang lên bên tai hai người.

Ánh bạc lóe lên, một bóng người cao ráo mặc váy xanh xuất hiện trước mặt hai người. Nương theo đó là một mùi thơm xộc

vào mũi và một loại uy hiếp kinh khủng.

Đây không nghi ngờ gì chính là một mỹ nữ tuyệt sắc, vóc người xinh đẹp không chút tì vết, tiên dung hoàn mỹ tất cả đều có thể dễ dàng gọi ra ảo tưởng của người khác.

Nhưng giờ phút này Diệp Trường Sinh lại chỉ cảm thấy toàn thân lạnh như băng, một chút suy nghĩ trong lòng cũng không cách nào sinh ra, hắn cảm giác trước mặt người đột nhiên xuất hiện này, hắn tựa như một con kiến tiện tay bóp chết.

Khí tức của đối phương sâu không lường được, hoàn toàn không thể cảm giác được cường giả ở cấp độ nào.

Chỉ một giọng nói vang lên thôi đã khiến Diệp Trường Sinh không thể cử động, đây là thần thông cường đại cỡ nào?

Nữ tử tuyệt sắc sau khi xuất hiện, kinh ngạc lườm Diệp Trường Sinh một cái, lập tức đem ánh mắt rơi vào trên người Băng Phượng.

Dưới ánh mắt chăm chú của nàng, huyết dịch trên người Băng Phượng phảng phát cháy lên, toàn thân Hàn Diễm trở nên vô cùng mãnh liệt.

Trong lòng nàng cả kinh, phảng phát như cảm ứng được cái gì, rung động không gì sánh được nhìn về phía nữ tử váy xanh đột nhiên xuất hiện này.

“Không nghĩ tới tùy tiện đi ra một chút, liền gặp một tiểu bối trên người ta đang chảy máu, người tên là gì?” Nữ tử váy xanh ánh mắt ôn hòa nhìn về phía Băng Phượng hỏi, loại thần thái thân thiết này, phảng phát như đối đãi với con của mình vậy.

Băng Phượng rung động trong lòng, sắc mặt cũng lập tức trở nên vô cùng cung kính, mang theo một loại sùng kính ngưỡng mộ nói: “Vãn bối từ nhỏ chỉ có cái tên Băng Phượng này!”

Nghe được đoạn đối thoại của hai người này, Diệp Trường Sinh trong lúc nhất thời có chút ngây ngốc.

“Cái này mẹ nó... không phải chứ?” Giờ phút này trong lòng của hắn đã nhắc lên sóng to gió lớn, tựa như gặp phải chuyện gì không thể tưởng tượng nổi, ánh mắt không ngừng biến ảo.

“Đường qua dòng máu của nàng sao? Nữ nhân này là Thiên Phượng sao?” Tâm thái Diệp Trường Sinh luôn luôn bình tĩnh

không chút gợn sóng, giờ phút này đã là rung động tốt đỉnh.

Nữ nhân thần bí này, mới vừa xuất hiện vài câu, cũng đã để lộ ra lượng tin tức khổng lồ.

“Băng Phượng sao? Xem ra ngươi do ta ở Linh Giới huyết dịch cảm ứng thành, chỉ là không ngờ rằng năm đó tùy tiện ta tùy tiện bồi huyết dịch, lại nuôi dưới huyết mạch tinh thuần như vậy, tiềm lực của ngươi không tệ!” Cô gái váy xanh nói, trên mặt xuất hiện một nụ cười mỉa mai.

“Tiền bối thật sự là.... Thiên Phượng?” Băng Phượng thần sắc vô cùng kích động, đầy mong đợi lại thật cẩn thận hỏi.

Thân phận của cô gái trước mặt quả thật khiến nàng chấn động quá lớn.

Thiên Phượng, loài chim này chính là Thần Linh tối cao vô thượng, là tín ngưỡng của chúng nó.

“Không phải ngươi đã cảm ứng được rồi sao?” Nữ tử váy xanh nhẹ răng cười, nói ra.

Nghe được lời thừa nhận thân phận của mình, Băng Phượng trong nháy mắt mừng rỡ vô cùng, vội vàng hành lễ nói: “Vãn bối bái kiến Thiên Phượng tiền bối!”

Cô gái váy xanh gật đầu, nói: “Tới đây đi, để ta xem thử, ta tới đây vốn là để thương nhớ một người bạn cũ, không ngờ còn gặp được một vãn bối như ngươi!”

“Ngươi và ta thật hữu duyên, có nguyện theo ta tu hành không?”

Nữ tử váy xanh thuận miệng nói một câu, liền nói ra một câu khiến đại đa số sinh linh cảm loại có thể kinh hỉ đến điên cuồng.

Băng Phượng cơ hồ muốn đáp ứng ngay lập tức, nhưng nàng vừa định nói “ắt hảo”, trong lòng lại nhảy dựng lên, xuất hiện một cỗ tình không muốn.

Đôi mắt đẹp nhìn về phía Diệp Trường Sinh, Băng Phượng có chút khó xử nói: “Tiền bối, ta...”

Nữ tử váy xanh nghe vậy, ánh mắt chuyển hướng về phía Diệp Trường Sinh bên này, sau khi tùy ý đánh giá một chút, bỗng

nhiên sắc mặt nàng trầm xuống, lạnh lùng nói:

“Người dám gieo linh thú cấm chế trên người tộc nhân của ta!”

Vừa nghe thấy thanh âm lạnh như băng này, trong lòng Diệp Trường Sinh lập tức “Lộp bộp” một cái, trái tim lập tức chìm xuống đáy cốc.

Lần này kết thúc rồi!

Chân long thiên phượng, loại sinh linh này, kiêng kỵ nhất chính là người khác đem tộc nhân của bọn họ thu làm linh thú.

Trong lịch sử đã từng có người thu một con rồng nhỏ làm linh thú, kết quả tập thể Chân Long trên Long đảo xuất động, trực tiếp hủy diệt cả giới diện của người đó.

Phải biết rằng đây chính là một giới diện cấp độ bằng Linh giới, tuy thực lực chính thể có thể không bằng Linh giới, nhưng so với Ma giới thì chỉ mạnh hơn chứ không kém.

Thiên Phượng nhất tộc, mặc dù Diệp Trường Sinh chưa từng nghe nói qua hương án như vậy, nhưng nghĩ hẳn ở phương diện này bá đạo tuyệt không thua gì Chân Long nhất mạch.

Nếu đổi lại là trước kia, thời điểm huyết mạch Băng Phượng mạnh hơn, khế ước linh thú giữa nàng và Diệp Trường Sinh không phải là vấn đề lớn có thể bày ra trước mặt.

Dù sao, Giao Long cùng loài chim phượng bình thường không được chân chính Chân Long Thiên Phượng coi là tộc nhân gì, người chỉ cần đứng ở trước mắt bọn họ bày ra, bất luận người giết chết nhiều hơn nữa hay là đem nó thu làm linh thú, cũng sẽ không có người đến tìm người phiền toái.

Nhưng tình huống hiện tại lại có chút khác biệt.

Huyết mạch của Băng Phượng ở từng bước tinh luyện, vậy mà hiện tại lại được Thiên Phượng tán thành như vậy.

Tính nghiêm trọng của sự việc lập tức thay đổi.

Diệp Trường Sinh thâm cảm thấy xúi quẩy, vội vàng mở miệng nói: “Kính xin tiên bối bớt giận, vẫn bối làm chuyện này...”

“Xin tiền bối bớt giận, khế ước linh thú này là văn bối chủ động sáng lập cùng phu quân!” Diệp Trường Sinh còn chưa nói xong, ngân quang chợt lóe, Băng Phượng chắn trước người hắn, cung kính hướng nữ tử váy xanh thi lễ một cái nói.

“Phu quân?!”

Nữ tử váy xanh vốn mặt mũi tràn đầy sát khí lập tức kinh ngạc, không khỏi ánh mắt đánh giá trên người Diệp Trường Sinh và Băng Phượng vài lần.

Nàng chậm rãi hỏi: “Hai người các ngươi đã kết làm đạo侶?”

“Vâng, văn bối đã sớm cùng phu quân kết làm đạo侶, khế ước linh thú này, thật ra là hai người chúng ta vì kỷ niệm việc này, muốn liên kết tâm ý với nhau, cho nên mới làm như vậy!” Sắc mặt Băng Phượng kính cẩn nói.

“Hừ, muốn tâm ý tương liên, các loại đồng tâm khế ước còn nhiều, vì sao phải chọn loại khế ước linh thú này?” Sắc mặt nữ tử váy xanh lạnh lùng hỏi, trong thần sắc, vẫn là một bộ dạng không tin.

Băng Phượng nghe vậy, trong lúc nhất thời ngây ngẩn cả người, cũng không biết nên trả lời vấn đề này như thế nào.

Linh thú khế ước này làm sao mà có, nàng và Diệp Trường Sinh đều rất rõ ràng.

Chỉ là chuyện Diệp Trường Sinh ép buộc nàng lúc trước, hôm nay Băng Phượng xem ra, ngược lại trở thành một đoạn hồi ức ngọt ngào giữa đôi bên.

Cô đã sớm không hận những chuyện Diệp Trường Sinh đã làm với cô, ngược lại bây giờ lại cảm thấy những chuyện trước kia đều là một loại tình cảm.

Chỉ là, chuyện này dù thế nào cũng không thể nói thật sự cho vị tiền bối trước mắt này biết được.

Nếu không người mà Diệp Trường Sinh đang yêu thương nhất chỉ sợ trong khoảnh khắc sẽ bị giết chết.

Băng Phượng chỉ có thể nói dối.

Nhưng bị nữ tử váy xanh hỏi như vậy, nàng lại không biết nên trả lời như thế nào.

Đúng vậy, người muốn tâm ý tương liên, rõ ràng có đồng tâm hiệp ước tốt hơn, tại sao người phải lựa chọn loại kế ước linh thú mang theo tính vũ nhục rõ ràng này?

Vấn đề này nếu đổi lại là Diệp Trường Sinh, hẳn chỉ chớp mắt liền nghĩ ra mười mấy lời giải thích hợp tình hợp lý.

Chỉ là, sau khi hắn há to miệng, vẫn không có lên tiếng.

Hắn bây giờ sợ rằng không thích hợp mở miệng, mà hắn cũng không dám sử dụng bất kỳ phương pháp truyền âm nào, tại trước mặt nữ tử này, bất luận sử dụng thủ đoạn gì đều là phí công.

“Như thế nào? Không nói được?” Thanh âm nữ tử váy xanh nghiêm khắc lên, mày liễu dựng thẳng, một cỗ sát khí từ trên thân nàng bốc lên.

Nàng này cũng chẳng phải loại lương thiện gì, là một Thiên Phượng tương đương ở Linh Giới, nàng ở thời kỳ thượng cổ, tại giới này lưu lại uy danh hiển hách.

Nàng tức giận, cho dù là Đại Thừa của Linh Giới cũng phải hãi hùng khiếp vía, huống chi là hai tên tiểu bối trước mắt này.

“Văn bối... văn bối... văn bối...” Băng Phượng lúng búng, mặt đỏ ửng, phảng phất vô cùng ngượng ngùng.

“Đây là một chút sở thích đặc thù của văn bối, kính xin tiền bối tha thứ!” Trên khuôn mặt trắng nõn của Băng Phượng mang theo vẻ xấu hổ đỏ bừng, có chút lúng túng cùng khó xử nói ra lời như vậy.

Lời nói của Bình Lam phảng phất mang theo uy lực long trời lở đất, chỉ một thoáng đã khiến cho sắc mặt nữ tử váy xanh đại biến.

Khuôn mặt vốn lạnh như băng, sát khí đầy mặt của nàng bỗng nhiên trở nên kinh ngạc vô cùng.

“Người nói cái gì?!”

Nàng phảng phất như không thể tin, dùng một loại ánh mắt khó có thể hình dung nhìn về phía Băng Phượng.

Ánh mắt kia như nhận được một sự rung động thật lớn.

Những người trẻ tuổi này, thật sự thích chơi như vậy sao?

Nhưng nàng liếc mắt một cái liền nhìn ra, nguyên âm Băng Phượng còn chưa hề mất, hiển nhiên cũng không phải là hạng người phóng túng gì.

Nhưng sao cô lại thích cái kiểu này?

Đây còn là hậu đại huyết mạch của mình sao?

Nữ tử váy xanh há to miệng, nhất thời không còn gì để nói.

Nếu như không phải thật sự cảm nhận được máu của mình đang lưu động trong cơ thể Băng Phượng, nàng tuyệt đối quay đầu bước đi, thậm chí có thể trực tiếp ra tay giết chết hai người này.

“Kính xin tiên bối không nên trách tội phu quân!” Băng Phượng nhin xuống sự giận dữ và xấu hổ trong lòng, sắc mặt bình tĩnh nói.

Lúc này hẳn ta đã mất hết mặt mũi!

Khiến chính mình nói ra lời xấu hổ như vậy, đều phải trách hẳn!

“Đúng là tên khốn!” Băng Phượng oán hận thầm nghĩ.

Khóe mắt nữ tử váy xanh co giật hai cái, vẫn là một loại tâm tình chần động. Nàng nhìn chăm chăm Băng Phượng nửa ngày, cuối cùng vẫn chậm rãi nói: “Mặc kệ ngươi có lý do gì, loại khế ước này, ta tuyệt đối không cho phép xuất hiện trên người ngươi!”

Nói xong, nàng hất tay, Băng Phượng chỉ cảm thấy trên người truyền ra một tiếng vang thanh thúy.

Lập tức, nàng nhận ra, điểm liên hệ giữa mình và Diệp Trường Sinh đã bị cắt đứt.

Trong lúc nhất thời, một cảm giác vắng vẻ xông lên đầu, nàng cảm giác mình dường như đã mất đi vật trân quý gì đó.

Trong lòng Diệp Trường Sinh giật thót, chỉ cảm thấy khế ước linh thú giữa mình cùng Băng Phượng trong khoảnh khắc đã bị đoạn tuyệt.

Ánh mắt hắn biến ảo, nhưng không nói một lời, nỗ lực giảm bớt cảm giác tồn tại của mình.

Sắc mặt nữ tử váy xanh phức tạp đánh giá Băng Phượng, trong lúc nhất thời nàng lại có loại cảm giác áy náy xông lên đầu.

Huyết mạch của Băng Phượng tuy so ra kém Thiên Phượng thuần chủng, thế nhưng đã cực kỳ tinh thuần, không hề thua kém cường độ huyết mạch hậu duệ Thiên Phượng thuần chủng và một ít tu sĩ hậu duệ của chủng tộc khác.

Tương lai của nàng có thể tu thành Chân Linh hay không, nữ tử váy xanh không nắm chắc, thế nhưng với thực lực của nàng, nàng cũng nắm chắc có thể bồi dưỡng Băng Phượng đến cảnh giới Đại Thừa.

Một Phượng tộc huyết mạch tương đối tinh khiết như vậy, trong cơ thể chảy xuôi vẫn là huyết dịch của nàng, dưới cái nhìn của nàng đây không thể nghi ngờ là như con gái mình tồn tại.

Nhưng nàng ta trưởng thành thành thành bộ dáng này, tư tưởng có chút không đúng.

Đây là hậu quả khi mình giáo dục thiếu thốn.

Nếu có thể sớm phát hiện ra Băng Phượng, mang nàng đến bên người dạy bảo, nàng tuyệt đối sẽ không để cho Băng Phượng biến thành bộ dạng này.

Bất quá bây giờ cũng chưa muộn, nhất định phải chuyển tư tưởng của Băng Phượng qua.

Nghĩ đến những thứ này, nữ tử váy xanh liền dùng ngữ khí không thể nghi ngờ nói: “Người đi theo ta, ta dẫn người đi tu hành!”

“Tiền bối, ta...” Băng Phượng lộ vẻ do dự.

Nàng vừa muốn nói cái gì, liền nghe nữ tử váy xanh lạnh lùng nói: “Người nếu không cách nào quyết định, ta liền giết hắn, giúp người làm ra quyết định!”

Vừa nghe nói như thế, nhất thời Băng Phượng sợ tới mức hoa dung thất sắc, vội vàng nói: “Tiền bối, tuyệt đối không thể, vẫn bối đi theo người là được!”

“Hừ!”

Nhìn thấy bộ dáng khấn trương như thế của Băng phượng, nữ tử váy xanh không vui hừ lạnh một tiếng.

Nàng hất tay lên, Băng Phượng liền lập tức hóa thành nguyên hình, biến thành một con phượng hoàng màu trắng, thân hình nhanh chóng thu nhỏ lại, được thu vào trong tay áo nàng.

Nữ tử váy xanh nhìn về phía Diệp Trường Sinh, trong ánh mắt mang theo vẻ đánh giá.

“Tiểu tử Nhân tộc, ngươi tên là gì?” Một lát sau, giọng nói của nàng không nghe ra vui buồn hay tức giận.

“Văn bối tên là Diệp Trường Sinh, đa tạ tiên bối hạ thủ lưu tình!” Diệp Trường Sinh thành thật nói.

Trước mặt vị đại lão này, hắn ta không dám có bất cứ tâm tư gì.

“Hừ, ngươi nên biết, nếu không phải nha đầu kia cầu tình cho ngươi, bọn tọa đã sớm đem ngươi hóa thành tro bụi!” Nữ tử lạnh giọng nói một câu.

Thấy sắc mặt Diệp Trường Sinh kính cẩn, nghe được lời nói đàng đàng sát khí của mình, nhưng vẫn có vẻ trấn định, không kiêu ngạo không siểm nịnh, nữ tử váy xanh âm thầm gật đầu.

Vẫn là một nam nhân được nha đầu này lựa chọn được xem là đáng tiếc, không đến mức chịu không nổi như vậy.

Bất quá muốn để nàng hài lòng, cũng không dễ dàng như vậy, nàng từ thời thượng cổ sống đến bây giờ, gặp qua nhiều thiên kiêu các tộc, trong đó trở thành Đại Thừa cũng không ít.

Nhưng được nàng tán thành, có được mấy người?

Dù là Đại Thừa bình thường, nàng cũng không để vào mắt!

Đối với nữ tử váy xanh, Nhân tộc cũng không xa lạ gì, đây là một chủng tộc vô cùng cường đại, cho dù là nàng cũng vô cùng kiêng kỵ.

Nhưng nàng lại không để Nhân tộc ở Linh giới vào mắt.

Nhân tộc ở Linh giới xưa nay chưa từng sinh ra cường giả gì, những Đại Thừa kia ngay cả mười vạn năm thọ mệnh cũng không sống nổi.

Đối mặt với nàng, cũng là tồn tại dễ dàng bị giết chết như vậy, tu sĩ như vậy, sao có thể lọt vào mắt nàng được.

Liếc mắt nhìn qua, nàng liền nhìn thấu nội tình của Diệp Trường Sinh, pháp lực của hắn, thần thức cùng với hắn tu luyện công pháp gì, tuổi tác là bao nhiêu...

Những thứ này, trong mắt nữ tử quần xanh không có bất cứ bí ẩn nào đáng nói.

Diệp Trường Sinh có thể có thực lực càn quét cảnh giới chiến đấu, nàng tự nhiên cũng đã nhìn ra, bất quá cái này đối với nữ tử váy xanh mà nói, cũng chỉ là miễn cưỡng dừng lại mà thôi.

“Trong sáu ngàn năm, nếu người không có thực lực đối thoại bình đẳng với ta, sau này nha đầu kia sẽ không gặp mặt người nữa. Ý của ta, người hiểu chưa?” Nữ tử váy xanh lúng túng nói ra.

Sáu ngàn năm, cũng chỉ là thời gian hai đại thiên kiếp của Nhân tộc mà thôi.

Đối với đại đa số tu sĩ nhân tộc đã ngoài Luyện Hư kỳ, khoảng thời gian này cũng không thể coi là dài đằng dặc.

Đại đa số tu sĩ cao cấp Nhân tộc đều vượt lên trên bốn năm đại thiên kiếp ở Luyện Hư kỳ.

Nếu có thể may mắn tiến vào Hợp Thể cảnh, thì có thể sống thêm bảy tám đại thiên kiếp nữa.

Nếu là gặp vận khí cắt chó, tiến giai Đại Thừa kỳ, lại có thể dưới Đại Thừa thiên kiếp kiên trì mấy lần.

Trước mặt thọ nguyên như vậy, sáu ngàn năm cũng không tính là gì.

Thời gian sáu ngàn năm, có thể tu luyện tới Hợp Thể, đều được xưng là thiên tài nhân tộc vạn năm khó gặp.

Mà nếu có thể trong sáu ngàn năm tu luyện đến cảnh giới Đại Thừa, đó lại càng là tuyệt thế thiên tài mười vạn năm khó gặp.

Mà yêu cầu của nữ tử váy xanh lại cao hơn nhiều. Có thể đứng ngang hàng với nàng, chỉ là Đại Thừa bình thường còn chưa được.

Thậm chí, cường giả trong Đại Thừa cũng không làm được.

Bởi vì, cho dù là những cường giả xếp hạng trong mười thứ hạng đầu của Linh giới, đại đa số cũng chỉ có thực lực Chân Linh bình thường.

Mà nàng, lại là Thiên Phượng cao cấp nhất trong các chân linh.

Đương nhiên, yêu cầu của nữ tử váy xanh đối với Diệp Trường Sinh thực sự không phải là trông cậy vào hãn thật sự có thể tu luyện tới cấp bậc như Chân Long Thiên Phượng.

Thậm chí cũng không trông cậy vào việc hãn có thể tu luyện đến trình độ Chân Linh bình thường.

Chỉ cần hãn có thể mạnh hơn chút ít Đại Thừa, là có thể thừa nhận hôn sự giữa Diệp Trường Sinh và Băng Phượng.

Nếu Diệp Trường Sinh còn chưa tu luyện tới Đại Thừa, vậy cũng không cần bàn nữa. Đời này hãn sẽ không bao giờ gặp lại Băng Phượng.

Trừ phi có một ngày Băng phượng có thể trưởng thành đến mức so với nữ tử váy xanh còn mạnh hơn.

Nhưng hiểu biết, sau khi nàng nói ra những lời này, lông mày Diệp Trường Sinh nhíu lại, ngập ngừng nói: “Không cần sáu ngàn năm, trong một ngàn năm, ta sẽ xuất hiện trước mặt tiên bối!”

Lời này vừa nói ra khỏi miệng, đôi mắt phượng của nữ tử lập tức rung rung, hơi giận nói: “Cuồng vọng!”

“Có phải cuồng vọng hay không, chẳng phải đến lúc đó tiền bối sẽ biết sao?” Diệp Trường Sinh không kiêu ngạo không siểm nịnh nói.

“Được! Phượng nha đầu, ngươi cũng nghe thấy rồi đó, đây là lời hấn nói, nếu trong một ngàn năm hấn không có thực lực đánh một trận với ta, ngươi cũng đừng trách ta quyết tâm chia rẽ hai người các ngươi!” Nữ tử váy xanh lạnh lùng nói.

Trong tay áo nàng, Băng Phượng đang ngồi trong Hồn Độn, vẻ mặt không nề.

Nhưng khi nghe được những lời này của nàng, trên mặt Băng Phượng lại lộ ra nụ cười tự tin, nói: “Vãn bối tin tưởng phu quân có thể làm được điều này!”

“Hừ, ngươi ngược lại tràn đầy tự tin!” Nữ tử váy xanh không vui hừ lạnh một tiếng.

Lập tức lại nhìn về phía Diệp Trường Sinh, lông mày nhíu lại nói: “Nơi này vốn là nơi một vị bằng hữu của ta ngủ say, các ngươi tự tiện xông vào, vốn nên trị tội!”

“Nhưng nhìn tình cảm của nha đầu này, hôm nay ta tiến ngươi rồi đi, sau này nếu ngươi không có đủ thực lực, tốt nhất đừng xuất hiện ở đây nữa!”

Nói xong, Diệp Trường Sinh cũng không đợi Diệp Trường Sinh nói chuyện, nàng nhẹ nhàng vung tay lên, một đạo ngân quang bao lấy Diệp Trường Sinh, tại chỗ xuất hiện một vết nứt không gian. Ngân quang bọc lấy Diệp Trường Sinh đi vào trong khe hở không gian, trong chớp mắt biến mất không thấy gì nữa.

“Tiền bối, đó là.... phu quân.. Hấn đi nơi nào?” Băng Phượng lập tức có chút lo lắng hỏi, bộ dạng vô cùng khẩn trương.

“Hừ, ta sao biết được, khe hở không gian này dưới khả năng truyền tống tùy cơ, hấn xuất hiện ở bất kỳ địa phương nào cũng có thể!” Thanh sam nữ tử vẻ mặt không quan tâm nói.

“A...”

Băng Phượng lập tức ngã ngồi ở trong mảng hồn độn đó, khuôn mặt đầy vẻ ngốc trẻ.

Một lát sau, hốc mắt nàng hơi đỏ lên, mang theo nức nở cầu khẩn: “Tiền bối, xin ngài bỏ qua cho phu quân đi, với tu vi của hần, nếu bị truyền tống đến một chỗ hiểm địa...”

Nàng có chút hoài nghi, vị tiền bối này đang cố ý làm khó Diệp Trường Sinh.

“Ngươi vừa rồi không phải là còn tin tưởng hần mười phần sao?” Nữ tử váy xanh vẻ mặt bất động nói.

“Tiền bối, van xin ngài!” Băng Phượng lại chỉ cầu xin.

“Được rồi, cô nha đầu ngốc này, nếu ta đã quyết định đánh cược như vậy với hần, làm sao lại cố ý hại hần được?”

“Đích thật là hần bị ta tùy tiện truyền tống ra ngoài, nhưng truyền tống lại có chút quan hệ sâu xa, tại sao lại tùy tiện chết?” Trên mặt nữ tử váy xanh mang vẻ không vui nói.

“Tiền bối sao không trực tiếp đưa hần về Ngọc Bích thành!” Băng Phượng vẫn vô cùng lo lắng nói.

Vừa nghe nói như thế, nữ tử váy xanh nhất thời hừ lạnh một tiếng: “Ngươi cho rằng để cho hần trở lại Ngọc Bích thành thì hần sẽ an toàn sao?”

“Hoàn toàn tương phản, đây là trực tiếp để hần đi chịu chết, ta truyền tống hần ra ngoài ngược lại cứu hần một mạng!”

“Về phần sau này, ha ha, chỉ xem hần có thể thoát khỏi tai nạn này hay không thôi, nếu như không cách nào tránh được tai nạn này thì cũng đừng mơ tưởng rằng có một ngày hần có thể tới đón ngươi!”

Vừa nghe nữ tử váy xanh nói, Băng Phượng nhất thời cực kỳ hoảng sợ: “Ý tứ tiền bối là? Rốt cuộc trên người phu quân có kiếp số gì?”

“Việc này ngươi không cần phải xen vào. Nếu hần còn sống xuất hiện trước mặt ngươi, ngươi tự nhiên sẽ biết. Nếu không thể, vậy ngươi cũng không cần biết!” Nữ tử váy xanh lạnh lùng nói.

Băng Phượng nghe vậy sắc mặt trong nháy mắt trở nên trắng bệch, nàng biết vị Thiên Phượng tiền bối này tuyệt đối sẽ không dùng loại chuyện này để lừa gạt nàng.

Trên người Diệp Trường Sinh, rốt cuộc là có kiếp số gì?

Loại kiếp thức này, lại có thể làm cho nữ tử váy xanh nói ra như vậy, thật là làm cho nàng kinh hoảng không gì sánh được.

Nhưng mặc cho nàng nghĩ như thế nào, cũng hoàn toàn không nghĩ ra.

Vì vậy, Băng Phượng chỉ có thể quỳ gối trong không gian Hỗn Độn này, cầu khẩn nói: “Kính xin tiền bối cứu giúp một chút!”

Vừa thấy bộ dạng của nàng, sắc mặt nữ tử váy xanh lập tức trầm xuống: “Tiểu nha đầu nhà ngươi, đừng có không biết tốt xấu!”

“Có thể đưa hắn ra ngoài, đã là ta cho hắn một cơ hội rồi!”

“Kính xin tiền bối đại phát từ bi, nếu phu quân chết, vẫn bói sống trên đời còn có ý nghĩa gì!” Băng Phượng phảng phất như không nghe thấy nàng nói không vui, cầu khẩn nói.

“Ngươi đang uy hiếp ta?” Giọng nói của nữ tử váy xanh trở nên lạnh lẽo.

“Văn bói không dám, cái mạng nhỏ này của văn bói ở chỗ tiền bối tính là gì chứ? Chỉ cầu tiền bối có thể xuất thủ cứu giúp, về sau văn bói nhất định sẽ nghe lời tiền bối, không dám có bất kỳ chỗ nào vi phạm!” Băng Phượng quỳ gối trong Hỗn Độn, mặt mũi tràn đầy vẻ đau thương nói.

Nữ tử váy xanh nghe nói như thế, sắc mặt khó coi đứng nguyên tại chỗ một lát, cuối cùng hừ lạnh một tiếng, vung tay lên. Một đạo hào quang năm màu bay ra, chui vào trong hư không, biến mất không thấy gì nữa.

“Tốt, đây là giới hạn lớn nhất ta có thể giúp hắn, nếu ngươi lại đưa ra yêu cầu gì, ta lập tức đi qua giết hắn, tuyệt tâm tư của ngươi!” Nữ tử váy xanh lạnh lùng nói ra.

Băng Phượng nghe thế, nhất thời trong lòng phát lạnh, sắc mặt vô cùng tái nhợt, cúi đầu.

Nhất cử nhất động của nàng, tự nhiên không chạy thoát khỏi hai mắt nữ tử váy xanh. Nhìn bộ dạng khó chịu này của nàng, trong mắt nữ tử váy xanh cũng hiện lên một tia không đành lòng.

Băng Phượng là hậu duệ huyết mạch duy nhất mà nàng phát hiện trong mấy trăm vạn năm qua, tất nhiên là sẽ được nàng trân trọng.

Năm đó khi nàng đại chiến ở Linh giới thì từng lưu lại một ít huyết dịch, cũng có một vài sinh linh mượn nhờ huyết dịch này để trở thành hậu duệ của nàng.

Ví dụ như nói các thế gia Thiên Phượng của nhân tộc.

Nhưng những sinh linh kia, tất cả đều không cách nào được nàng tán thành, bởi vì Thiên Phượng Chi Huyết trong cơ thể nàng thật sự quá mỏng manh.

Mà Băng Phượng là người duy nhất có huyết mạch tinh khiết đến mức khiến nàng tán thành.

Trên thực tế, nàng cũng rất nghi hoặc, theo lý thuyết, lấy chút huyết dịch nàng lưu lại, cho dù tất cả đều dùng trên một người, cũng không đủ để sáng tạo ra một hậu duệ huyết mạch tinh khiết đến mức này.

Huyết mạch Băng Phượng tinh thuần, quả thực làm cho nàng hoài nghi nha đầu này có phải là từ trong bụng nàng chui ra không.

Nữ tử váy xanh thân là thân thể Thiên Phượng, sống qua năm tháng dài đằng đẳng như vậy, chưa bao giờ có nam tử nào lọt vào mắt nàng. Nàng cũng không cảm thấy tương lai nàng sẽ cùng với ai sinh ra con nối dõi.

Bởi vậy, Băng Phượng có thể là hậu duệ duy nhất trong cuộc đời này của nàng, nên nàng coi trọng Băng Phượng hơn xa so với mình tưởng tượng của Băng Phượng.

Vừa nhìn thấy bộ dạng khó chịu không gì sánh được của Băng Phượng, trái tim nàng cũng mềm nhũn thêm vài phần.

Thầm nghĩ: “Nha đầu kia nếu quá lo lắng, sau này hình thành tâm ma cũng không tốt đẹp gì, ta còn phải an ủi nó vài câu!”

Vì vậy hắn liền nói: “Ta cho hắn một tín vật, phàm là người có chút kiến thức ở Linh giới, hắn là đều có thể nhận ra, người không cần quá lo lắng an nguy của hắn!”

“Trong giới diện này, không có ai dám không nể mặt ta!”

“Tiền bối nói thật sao?” Băng Phượng lập tức kinh hỉ nhảy dựng lên.

“Chẳng lẽ ta lại lừa gạt một tiểu nha đầu như ngươi ư?”

“Tiền bối đại từ đại bi, người đẹp tâm thiện, văn bối liền biết, lấy một vị Chân Tiên xinh đẹp như tiền bối cũng phải cam bái hạ phong, nhất định...”

Băng Phượng liên tiếp nịnh hót, nghe được nữ tử váy xanh cũng nhin không được cười.

Nếu đổi lại là người khác thối phồng nang như vậy, nang ngay cả liếc mắt nhìn cũng lười nhìn, nhưng lời này từ trong miệng Băng Phượng nói ra, lại để cho nang hưởng thụ vô cùng.

“Nha đầu ngươi, ngược lại không nhìn ra ngươi nhanh mồm nhanh mồm như vậy!” Nữ tử váy xanh cười mắg.

“Còn không phải là học từ tên bại hoại kia sao!” Băng Phượng thâm nghĩ, nghĩ tới đây, trong đôi mắt phượng xinh đẹp kia của nang, không khỏi lại dâng lên vẻ lo lắng.

“Tốt, hiện tại ngươi cuối cùng cũng có thể cùng ta an tâm trở về tu luyện rồi chứ?” Nữ tử váy xanh nhẹ giọng hỏi.

“Văn bối nguyên ý đi theo tiền bối, nhất định không cô phụ sự kỳ vọng của tiền bối!” Băng Phượng vội vàng nói.

“Với tu vi của ngươi, tương lai tu thành Đại Thừa không thành vấn đề, nhưng có thể đúc thành thân thể Thiên Phượng Chân Linh hay không còn phải nhìn vào vận mệnh của ngươi. Đi thôi, ta mang ngươi về ở Phượng!”

Nữ tử váy xanh nói xong, hất tay lên, ngân quang hiện lên, thân ảnh kia trong chớp mắt biến mất không thấy gì nữa.

.....

Trên mặt biển mênh mông bát ngát, gió êm sóng lặng, sóng xanh biếc dập dờn, nước biển màu lam vô cùng trong suốt, thỉnh thoảng có một vài sinh vật hải dương kỳ dị từ mặt biển nhảy ra, vẫy dưới ánh mặt trời chiếu xuống, tản mát ra ánh sáng bảy màu.

Phóng mắt nhìn lại, đây là một mảnh cảnh sắc tường hòa, nước biển trong suốt phản chiếu bầu trời xanh biếc, bãi cát màu

vàng óng xa xa cho người ta một loại cảm giác ấm áp.

Nếu có thể nằm ở trên bờ cát kia, mặc cho gió nhẹ thổi qua, thủy triều nhẹ nhàng đánh vào lòng bàn chân, tất nhiên là một loại hưởng thụ vô cùng thích ý.

Nhưng mà ngay trong lúc an lành này, đột nhiên trên bầu trời vô thanh vô tức xuất hiện một cái khe màu trắng cực lớn.

Cái khe này trong chớp mắt dài đến mấy trăm trượng, phẳng phất mở ra một cái mắt, yêu dị vô cùng.

Một vệt ánh bạc “Vèo” lóe lên rồi biến mất, từ trong khe hở màu trắng bay ra rồi sau đó rơi vào trên vòm trời.

Ngân quang tán đi, thân ảnh Diệp Trường Sinh xuất hiện ở trong đó, thần thức hắn nhanh chóng đảo qua bốn phía, sau đó lập tức trợn mắt há hốc mồm.

Vừa nhìn về phía dưới, hắn biết mình đã không còn gần Ngọc Bích thành nữa.

Ngọc Bích thành chính là trung bộ Phong Nguyên đại lục, mà hiện tại, hắn lại bị truyền tống đến bờ biển.

Lần này, không biết bị chuyển đi bao xa.

Diệp Trường Sinh trong lúc nhất thời, có chút không biết nói gì.

Vị Thiên Phượng kia, tiện tay hất hắn văng ra xa như vậy, cùng Ngọc Bích thành là bên bờ không thể dính vào.

Mà Diệp Trường Sinh cũng không dám nói ra lời oán giận, ai biết được ngày đó Phượng Hoàng có thể thần thông quảng đại nghe thấy hay không.

Về phần thân phận của đối phương, Diệp Trường Sinh đã sớm đoán được.

Con Thiên Phượng này hẳn là con Thiên Phượng mà Diệp Trường Sinh và Băng Phượng đã bàn luận khi đi ngang qua Nam Cấn đại sa mạc.

Cũng chính là trong suy đoán của Diệp Trường Sinh, là tỷ muội tốt của Bảo Hoa.

Nghe đồn đối phương ở thời kỳ Thượng Cổ đánh nhau với một con Hỏa Ngạc cấp Chân Linh tạo thành mảnh sa mạc địa hình này.

Một ít huyết dịch cùng mấy cọng lông chim của nàng cũng rơi xuống, bị tu sĩ Mộc tộc cùng Nhân tộc nơi đó đạt được.

Bởi vậy, trong Nhân tộc xuất hiện Thiên Phượng thế gia, vừa vặn thế gia kia cũng còn họ Diệp.

Nghĩ đến những điều này, Diệp Trường Sinh cũng không biết nói gì, hắn cũng đã đoán được, lần này có thể đem con Thiên Phượng này dẫn ra, hẳn là do Băng Phượng luyện hóa quá nhiều máu của nàng.

Cho nên nói, xét cho cùng, có thể có kết quả của ngày hôm nay, chính là vì hắn đã phục chế ra huyết dịch Thiên Phượng.

“E rằng vị Thiên Phượng kia cũng rất kinh ngạc, nàng căn bản không có chảy nhiều máu như vậy!” Khóe miệng Diệp Trường Sinh co lại, trong lòng thầm nghĩ.

Hắn đứng tại chỗ yên lặng cân nhắc một hồi.

Băng phượng bị đối phương mang đi, đây là cơ duyên của Băng Phượng. Có vị Thiên Phượng này bồi dưỡng, tiền đồ của Băng Phượng không thể hạn lượng.

Chỉ là, hắn bị ném tới đây, cũng không biết là chuyện tốt hay chuyện xấu nữa!

Diệp Trường Sinh không khỏi ngửa mặt lên trời thở dài một tiếng, hắn vốn định ở Ngọc Bích thành an ổn tu hành tới Luyện Hư trung hậu kỳ sau đó mới cân nhắc rời khỏi.

Đang lúc hắn ngửa mặt lên trời không nói gì, đột nhiên vết nứt không gian vừa mới khép kín không bao lâu lại lần nữa mở ra, một đoàn hào quang năm màu bay ra.

Một cây ngũ sắc linh vũ dài ba thước chậm rãi bay xuống trước mặt hắn.

Linh giới, trong một không gian nào đó không biết nơi nào đó, có một toà miếu thờ lơ lửng trong hư không.

Toàn thân miếu thờ này có màu xám đen, tản ra một trận sương mù màu xám mờ mịt bao trùm nó lại, khiến người ta không thấy rõ hình dáng cụ thể của miếu thờ.

Bên trong miếu thờ, mấy bóng người mơ hồ hồ, mỗi người ngồi ngay ngắn trên một đài cao hơn mười trượng, đang trò chuyện gì đó với nhau.

Những bóng người này đều bị linh quang che lại hơn phân nửa hình dáng, làm cho không người nào có thể nhận ra thân phận cụ thể của chúng. Phía sau chúng đều có mấy tên cầu phục sức khác nhau, nam nữ già trẻ đều có, mỗi tên đều kính cẩn dị thường.

Ở giữa đài cao, một tòa tế đàn khắc rõ vô số hoa văn phức tạp đứng ở đó, tản ra một loại khí tức thần bí.

Ở trung tâm tế đàn có một lỗ thủng hình tròn đường kính hơn tấc, trong lỗ thủng dâng lên một đạo khí lưu màu xám, nhìn tựa như suối phun, bay thẳng lên, cách vị trí không đến một trượng, khí lưu khuếch tán ra bốn phía, tạo thành một tấm rèm hình khuyển, bao lại toàn bộ tế đàn.

Phía trên cột trụ màu xám này có một lá cờ nhỏ tối tăm mờ mịt, trên lá cờ có khắc mấy đạo phù văn màu vàng.

Ngay khi Diệp Trường Sinh từ trong vết nứt hư không đi ra, xuất hiện trên mặt biển, đột nhiên lá cờ nhỏ màu xám “Ông” rung động một hồi.

Vừa có động tĩnh, lập tức kinh động đến mấy người đang nói chuyện kia, ánh mắt của tất cả mọi người trong miếu thờ đều hướng về phía lá cờ nhỏ được khí lưu màu xám nâng lên kia.

“Đây là có chuyện gì? Huyền Thiên linh vật sao lại đột nhiên sinh ra cảm ứng?” Một đạo thanh âm già nua có chút không hiểu hỏi.

“Chẳng lẽ là...” Đối diện, một bóng người được bao phủ trong bạch quang vuốt vuốt chòm râu, trên mặt lộ ra vẻ kinh nghi bất định.

“Có thể dẫn phát âm kỳ phản ứng, chỉ có thể là Dương kỳ xuất thế, đây là thiên đại hỉ sự!” Một đạo thanh âm, nhin không được run rẩy nói, trong thanh âm tràn ngập vui mừng.

“Đúng, nhất định là Dương kỳ, mau báo cáo việc này cho chư vị đại nhân!”

Trong lúc nhất thời, bầu không khí vốn an lành yên bình nơi đây lập tức bị phá vỡ, rồi loạn lên, những thân ảnh bị quang mang bao phủ kia, từng người nhao nhao bay ra miếu thờ, hướng một nơi nào đó bên ngoài bay đi.

Hoặc là trực tiếp lấy ra một cái linh bàn, như là ở bên trên vẽ cái gì đó.

Trong khi bọn họ phản ứng lại, thì đồng thời những đệ tử phía sau bọn họ, trên mặt mỗi người đều lộ ra vẻ kinh hãi.

Một nửa Huyền Thiên linh vật này xuất thế?

Chẳng lẽ nói, Linh Giới sẽ vì vậy mà nhắc lên một trận gió tanh mưa máu sao?

.....

Một cây ngũ sắc linh vũ dài ba thước rơi xuống trước mặt Diệp Trường Sinh, này trường linh trong suốt, trong thải hà chớp động ngũ sắc phù văn như ẩn như hiện, hàm chứa linh khí cực kỳ kinh người.

“Thiên phượng linh vũ!” Diệp Trường Sinh cầm lấy lông vũ năm màu, trong lúc nhất thời có chút kinh ngạc.

Linh vũ dài ba thước lẳng lẳng nằm trong lòng bàn tay hắn, Diệp Trường Sinh nhìn cái lông chim này, thần sắc biến đổi.

“Mà thôi, đưa đồ dâng tới cửa, đừng có ngu ngốc mà không muốn!” Diệp Trường Sinh nói nhỏ, thu cây linh vũ này vào.

Hắn ngửa đầu nhìn bầu trời, cả người đều lộ ra vẻ tiêu điều.

Băng Phượng bị người ta mang đi, trong lòng hắn nói không muốn, đó là điều không thể nào.

Nhưng hắn cũng không có khả năng ngăn cản chuyện này, thứ nhất không có thực lực đó, thứ hai đây cũng là cơ duyên của Băng Phượng.

Đối với Băng Phượng mà nói, đi theo bên cạnh Thiên Phượng khẳng định tốt hơn nhiều so với bên cạnh hắn.

Mặc dù hắn có thể cung cấp đầy đủ tài nguyên tu luyện, nhưng đồ vật ở tầng cao hơn, hắn lại không cung cấp được.

Mà con thiên phượng kia, lại có thể cho nàng tất cả những thứ nàng cần thiết.

Cái vẻ rách nát trong mắt người như vậy, đặt lên người loại người có tu vi như Diệp Trường Sinh, cũng là thứ cực kỳ quý giá.

“Một ngàn năm, ta thật đúng là đặt cho mình một mục tiêu quá phận!” Trên mặt Diệp Trường Sinh không khỏi lộ ra một nụ cười khổ.

Muôn cùng con Thiên Phượng kia khoa tay múa chân, nói thế nào cũng phải có tu vi Đại Thừa kỳ.

Dùng một ngàn năm thời gian, từ Hóa Thần hậu kỳ tiến cấp đến Đại Thừa kỳ, điều này thấy thế nào cũng là chuyện không thể.

Thiên tư kinh khủng hơn nữa, người có thể trong một ngàn năm tiến giai đến Luyện Hư trung hậu kỳ đã là tốc độ không thể tưởng tượng nổi rồi.

Nếu có thể tiến giai hợp thể, cũng được coi là thiên tài Linh giới mười vạn năm khó gặp.

Tiến giai Đại Thừa, đó quả thực là chuyện hoang đường, chưa bao giờ nghe nói qua.

Dù sao, ngay cả Hàn lão ma như vậy cũng vô số lần mở hack, trực tiếp từ Luyện Hư sơ kỳ một hơi nhảy đến Luyện Hư đỉnh phong, cũng không thể trong một ngàn năm hoàn thành thành thành tựu này.

Diệp Trường Sinh cùng Thiên Phượng đưa ra ước định như vậy, thoạt nhìn có điểm giống như máu nóng dâng lên, bất tỉnh nhân sự mới làm ra.

Nhưng thực ra không phải như vậy, xưa nay Diệp Trường Sinh không phải người dùng tình cảm, hắn dám đưa ra quyết định như vậy, đương nhiên cũng có phần nắm chắc.

Nguồn gốc từ Thánh Linh Đan lấy được từ trong động phủ của Thiên Bảo Thượng Nhân.

Hắn bây giờ, bất cứ lúc nào cũng có thể phục chế ra một viên Thánh Linh Đan.

Thánh Linh Đan có thể hợp thể, tu sĩ Đại Thừa kỳ sau khi phục dụng trong năm trăm năm, tốc độ tu luyện, ngộ tính, năng lực cảm giác thiên địa đều gia tăng ba bốn lần.

Đây là một loại gia trì cực kỳ kinh khủng, tuy chỉ có năm trăm năm, nhưng tu hành năm trăm năm này có thể so với năm ngàn năm bình thường.

Nói cách khác, Diệp Trường Sinh nhìn như chỉ có thời gian ngàn năm, nhưng trên thực tế sau khi có Thánh Linh Đan, thời gian của hắn rất có hạn.

Chỉ cần hắn có thể trong vòng ngàn năm tiến giai hợp thể, đồng thời sau khi tiến giai hợp thể, thời hạn ngàn năm còn có mấy trăm năm, hắn sẽ nắm chắc tu hành đến Đại Thừa.

Bất quá, thời gian đồng thời gian cũng không đủ, các loại linh vật đột phá bình cảnh, cũng phải trừ phòng chuẩn bị.

Nếu không, bị bình cảnh mắc kẹt mà nói thì có nhiều thời gian hơn nữa cũng vô dụng.

“Sau này tu hành, phải tính toán thật tốt một phen!” Diệp Trường Sinh than nhẹ một tiếng, ánh mắt nhìn khắp bốn phía.

Hiện giờ việc hắn phải làm chính là tiến hành bế quan ở một địa phương thích hợp.

Diệp Trường Sinh nhìn thoáng qua hải dương bao la bát ngát này, lập tức hóa thành một đạo độn quang, hướng bờ biển bên kia bay tới.

Đứng giữa không trung, hắn nhìn hình dáng lục địa phía xa một chút.

Vùng bờ biển này nhìn không thấy điểm cuối, bờ biển bên cạnh, hoặc bãi cát, hoặc vách đá ngầm, hoang vu không gì

sánh được.

Ngẫu nhiên có một ít thú mang theo pháp lực trên người qua lại trong đồng loạn thạch này, nhưng tu vi của chúng nó đều rất thấp.

Hướng sâu trong lục địa nhìn lại, mấy trăm dặm bên ngoài xuất hiện một mảnh màu xanh lá. Từ xa nhìn lại, đó là một tòa sơn mạch, thoát nhìn quy mô có chút không nhỏ.

Loáng thoáng, Diệp Trường Sinh có thể cảm ứng được linh khí bên kia cũng coi như không tệ. Hắn tung người bay về phía trước, dự định quan sát một chút hoàn cảnh phạm vi vạn dặm xung quanh.

Nếu như không có gì dị thường, trước hết cứ ở sơn mạch này mở động phủ, bế quan tu hành một thời gian ngắn.

Một lát sau, Diệp Trường Sinh xuất hiện trước dãy núi kia.

Hắn cẩn thận quan sát một phen, phát hiện chung quanh cơ bản không có tộc đàn nào tụ cư, chỉ có một ít cỏ thú không có linh trí, những cỏ thú này có tu vi cao nhất cũng chỉ tương đương với tiêu chuẩn của thất cấp yêu thú mà thôi.

“Xem ra linh khí nơi này hoang vu tới mức không có chủng tộc nào ở lại!” Diệp Trường Sinh thầm nghĩ trong lòng.

Hiện tại hắn cũng vô pháp phán đoán mình rốt cuộc ở nơi nào, thậm chí ngay cả ở Phong Nguyên Đại Lục cũng không biết.

Rõ ràng nơi này là nơi nào là quan trọng, bất quá Diệp Trường Sinh cũng không vội đi tìm tộc đàn chung quanh.

Hắn phải tăng thực lực của mình lên một lần nữa, nhất là tăng một phần năng lực bảo vệ tính mạng của mình lên.

Chỉ có đảm bảo an toàn cho bản thân, hắn mới có thể an tâm đi tiếp xúc với các tộc đàn xung quanh.

Nơi này linh khí mỏng manh, cũng vừa vặn, dù sao hắn tu hành chưa bao giờ dùng hấp thụ linh khí, mà trực tiếp uống thuốc.

Diệp Trường Sinh tìm một nơi có linh khí trong dãy núi này coi như cũng tạm được, mở động phủ, bố trí cấm chế xong mới tạm ở lại.

Ngồi trong động phủ, Diệp Trường Sinh hất tay áo, lập tức rầm rầm, trên mặt đất rơi xuống một đống đồ vật, ánh sáng mười màu, linh khí bức người.

Đó là một ít vòng tay trữ vật, pháp bảo, thậm chí còn có thi thể.

Tất cả những thứ này đều là đồ vật mà Diệp Trường Sinh lấy được trong hành trình di tích bạch hồ lần này, hắn đem mấy cái vòng tay trữ vật mở ra cẩn thận xem xét.

“A... Nhiều tài liệu như vậy, còn có đan dược, pháp lực tinh tiến của Luyện Hư trung kỳ, phù lục, pháp bảo...”

Diệp Trường Sinh nhìn lên từng cái, trong vòng tay trữ vật của những người này phát hiện lượng lớn các loại tài liệu dị tộc.

Những tài liệu này đều có thể dùng để luyện chế hơn mười kiện Linh Bảo, thậm chí có chút tài liệu, nếu phát huy thoả đáng, nói không chừng đều có thể luyện chế ra Thông Thiên Linh Bảo.

“Những người này đích thật là giàu có, riêng những tài liệu này sợ là đều có thể bán được một hai trăm triệu linh thạch!”
Diệp Trường Sinh trong lòng thầm nghĩ.

Ngoại trừ tài liệu, hắn còn phát hiện các loại Linh dược, nhất là trong vòng tay trữ vật của Nguyên Liệt, hắn trực tiếp phát hiện ra nhiều loại Linh dược trân quý không kém Chi Long Quả chút nào.

Những linh dược này, cơ hồ đều dùng để luyện chế các loại đan dược cần thiết cho Luyện Hư kỳ.

Đương nhiên, các loại Linh Bảo tất nhiên là không thể thiếu, trong mấy cái vòng tay trữ vật này, Diệp Trường Sinh phát hiện được mười mấy kiện Linh Bảo.

Trong đó cao nhất là mấy trăm cây ngân châm, cự phủ, cùng với Thạch Côn trong tay Nham Tâm.

Nhất là cây côn đá của Nham Tâm.

Trong đó lẫn vào không ít tài liệu tổ tiên của hắn, dùng ánh mắt của Diệp Trường Sinh nhìn, thạch côn này sau khi tinh luyện một phen, hơn phân nửa có thể leo lên Hỗn Độn Vạn Linh Bảng.

Còn có thân thể Nham Tâm cũng là như thế, bên trong cũng có không ít tổ tiên vật liệu, đều có thể dùng để luyện bảo.

Đồng đồ vật này gộp giá trị lại, tùy tiện liền vượt qua một tỷ linh thạch.

Đương nhiên, số lượng linh thạch Diệp Trường Sinh lấy được từ những người này cũng không ít, cộng lại ước chừng có ba trăm triệu.

Cuối cùng Diệp Trường Sinh lấy lá cờ thần bí lấy được trong di chỉ Bạch Hồ ra, cẩn thận quan sát trong tay.

“Đây rốt cuộc là thứ gì?” Ánh mắt Diệp Trường Sinh lộ vẻ nghi hoặc.

Lá cờ màu đỏ này quả thực khiến hắn không thể nhìn thấu, mặc kệ hắn rót bao nhiêu pháp lực vào, cũng không thể đưa tới bất kỳ phản ứng nào.

Cẩn thận đánh giá một hồi, sau đó Diệp Trường Sinh dẫn ra một đạo hồ quang điện màu vàng thô to, cẩn thận từng li từng tí oanh kích lên mặt cờ.

“Phanh!”

Sau khi Tịch Tà Thần Lôi đụng vào mặt cờ lập tức tán đi, lá cờ vẫn không có bất kỳ động tĩnh gì, Tịch Tà Thần Lôi cũng không tạo thành bất kỳ tổn thương nào đối với nó.

Diệp Trường Sinh thấy thế, lại sử dụng Tinh Viêm Hỏa Điều đốt một phen, vẫn không có bất kỳ phản ứng nào.

Kế tiếp, bất kể hắn dùng phương pháp nào để nghiên cứu lá cờ này, cũng sẽ không sinh ra bất kỳ phản ứng gì.

Điều này làm cho Diệp Trường Sinh có chút buồn bực.

“Lấy pháp lực hiện tại của ta, mặc dù Thông Thiên Linh Bảo không thúc giục được, nhưng tóm lại vẫn có thể sinh ra một chút phản ứng a?”

“Điều này làm cho ta một chút phản ứng cũng không kích phát ra được, làm sao đều xếp hạng một ngàn trên Vạn Linh Bảng rồi!”

“Trong một ngàn người, có mấy chục món bảo vật hình lá cờ, xếp hạng cao nhất không thể nghi ngờ là Phiên Thiên kỳ xếp

hạng thứ chín!”

“Rốt cuộc cái này là cái gì? Không phải là lá cờ bằng trời chứ?” Diệp Trường Sinh trong lòng thầm nghĩ.

Lập tức, hắn liền cảm thấy ý nghĩ này của mình có chút buồn cười, lấy thể lực lớn như Hách Liên Thương Minh, cũng không tìm được lá cờ che trời.

Hắn nhặt được trong di chỉ?

Đây ít nhiều cũng có chút mơ mộng hão huyền rồi!

“Mặc kệ nó là thân phận gì, đây hắn là một kiện thông thiên linh bảo vô cùng lợi hại. Đợi sau khi ta đột phá Luyện Hư, có thể thử tới thử một chút có thể thôi động được hay không!” Diệp Trường Sinh trong lòng thầm nghĩ.

Trên mặt hắn lộ ra vẻ do dự, cân nhắc thật lâu. Cuối cùng, hắn không biết nghĩ đến cái gì, đem lá cờ trịnh trọng màu đỏ bỏ vào trong một cái hộp ngọc, bên ngoài dán lên phù lục rậm rạp chằng chịt, bắt đầu phong cấm.

Hắn hoàn toàn ngăn cách khí tức lá cờ này.

Sau đó, hắn trịnh trọng đặt vào trong vòng tay trữ vật quan trọng nhất, trong đó còn có Hỗn Nguyên giản, Kim Từ Ngọc Thư cùng với Huyền Thiên Quả Thật.

Sau khi thu hồi vật ấy, Diệp Trường Sinh kiểm kê lại những thứ trên mặt đất một lượt, rồi cất kỹ những thứ khác nhau, sau đó trong mắt lộ ra vẻ trầm tư.

“Tiếp theo một là muốn tăng cường năng lực bảo vệ tính mạng, hai là muốn tăng cường lá bài tẩy, tăng cường năng lực bảo vệ tính mạng, phục chế chuyện lông chim Côn Bằng, nên đặt lộ trình rồi!” Diệp Trường Sinh trong lòng thầm nghĩ.

Lúc ở thành Thiên Uyên của Nhân tộc, hắn từ trong hội đấu giá Man Hoang lấy được một chiếc xương cánh Thiên Bằng, khi đó hắn có thể phục chế lông chim Côn Bằng, luyện chế một kiện pháp bảo phi hành.

Chỉ là trước kia Diệp Trường Sinh vẫn luôn bận rộn nắm chặt thời gian tăng lên pháp lực, cho nên cũng không lo được chuyện này.

Nhưng bây giờ, sau khi gặp phải chuyện di chỉ Bạch hồ lần này, hắn lập tức đem chuyện này lên nhật trình, định mau chóng luyện chế pháp bảo này.

Vừa vặn đoạn đường này, từ trong vòng tay trữ vật của tu sĩ các tộc đạt được không ít tài liệu trân quý, trong đó có một phần là có thể luyện nhập vào đôi cánh kia.

Bằng vào những tài liệu trân quý này, cộng thêm lông chim Tuyên Cơ, hắn là có thể luyện chế ra một đôi cánh không tệ rồi.

Từ sau khi tiến giai Hóa Thân, Diệp Trường Sinh đã mất đi ưu thế tốc độ, có lẽ lại có thể trở về lần nữa.

“Thiên Phượng Vũ cũng có thể dùng để luyện chế cánh, chỉ là đôi cánh này là của Thiên Bằng Sí Cốt, gia nhập Thiên Phượng Vũ mà nói, rốt cuộc có chút bất hòa thuộc tính, người có muốn gia nhập hay không?” Ánh mắt Diệp Trường Sinh lộ ra vẻ trầm tư.

Hắn rất thèm thuồng không gian thần thông của Thiên Phượng nhất tộc, cây linh vũ này hắn cũng không định để không, tốt nhất là trực tiếp phục chế ra một đồng lớn.

Đến lúc đó, chỉ sợ con Thiên Phượng này khi nhìn thấy cánh lần nữa, cũng phải kinh ngạc đến ngây người, lông của nó cả đời cũng không còn nhiều như vậy.

Dựa theo kế hoạch của Diệp Trường Sinh, tốt nhất là có thể lấy được đôi cánh của chim phượng, cộng thêm lông của Thiên Phượng, luyện chế ra một đôi cánh.

Như vậy hẳn liền có hai đôi cánh, một đôi cánh Côn Bằng chuyên tấn công tốc độ, một đôi Thiên Phượng có thuộc tính không gian, có thể để hắn xuyên qua không gian.

Nếu như có thể có được thần thông Kinh Trập Thập Nhị Biến, có thể hóa thân thành hình thái chân linh...

Chắc chắn, vậy tương lai chỉ cần không gặp phải Đại Thừa, sẽ không ai bắt được hắn!

“Mà thôi, đem lông Thiên Phượng luyện nhập vào trong Thiên Bằng Sí Cốt, đối với ta mà nói chỉ sợ là có chút được không bù mất, tốt nhất là hoàn toàn là lông chim Côn Bằng, như vậy ở phương diện tốc độ mới có thể đạt tới cực hạn!”

“Dù sao ta cũng khác với Hàn lão ma, khi Hàn lão ma luyện Phong Lô Sí, trên tay chỉ có mỗi cộng lông chim, cho nên không thể không đem lông của Thiên Phượng thêm vào!” Diệp Trường Sinh thầm nghĩ trong lòng.

Rất nhanh hắn liền quyết định, luyện chế ra một đôi cánh chuyên tấn công với tốc độ của lĩnh vực.

“Kể từ đó, tốc độ bảo vệ tính mạng sẽ có, trừ cái đó ra, còn phải thêm vào nhiều lá bài tẩy, Phệ Kim Trùng thành thực thể một trăm con không đủ dùng, trực tiếp làm một ngàn con!”

“Nhưng cứ như vậy, thần thức còn phải tăng cường, vừa vặn ấn thứ ba của Cực Thần ấn pháp ta còn chưa tu luyện, nhân cơ hội cũng tu luyện ấn thứ ba đi!” Diệp Trường Sinh trong lòng thầm nghĩ.

Vừa nghĩ đến Cực Thần Ấn Pháp, trong mắt hắn hiện lên một tia kinh nghi bất định.

Công pháp nghịch thiên như vậy mà ở nhân giới lại bị hắn dễ dàng đạt được như vậy, hơn nữa còn tu luyện thoải mái như vậy.

Hắn cảm giác trong này có rất ít tồn tại một vài chỗ quỷ dị.

Bất quá lấy thực lực hắn bây giờ, cân nhắc những thứ này cũng vô dụng, đã đến thì nên an toàn, nếu đã chiếm được môn công pháp này, vậy tiếp tục tu luyện là được.

Diệp Trường Sinh hơi quy hoạch một chút việc cần làm, sau đó bắt đầu bế quan tu luyện.

Tầng thứ ba của Cực Thần ấn pháp gọi là Tâm Viên Ấn, sau khi tu luyện xong đạo ấn thuật này, có thể dùng thần thức phát động huyền thuật, khiến đối phương vô thanh vô tức trúng chiêu.

Thậm chí, đối với việc thần thức không đủ mạnh, cũng không có người nào có thể đặc biệt chống cự được thần thông hoặc pháp bảo của huyền thuật, sau khi tu luyện xong đạo ấn thuật này, chỉ cần liếc mắt một cái liền có thể dẫn động tâm ma của đối phương.

Đương nhiên, sau khi tu luyện đạo ấn thuật này, thần thức vẫn sẽ tăng gấp bội so với trước kia.

Thời gian hai mươi năm thoáng cái đã qua, trong khoảng thời gian này động phủ của Diệp Trường Sinh vẫn không có bất cứ động tĩnh gì, lặng yên không một tiếng động.

Chung quanh ngẫu nhiên có một số loại thú đi ngang qua, cũng không phát giác được nơi này rõ ràng có một tòa động phủ, bên trong vậy mà có người cư trú.

Trong dãy núi hoang vu này, một mực không có bất kỳ ai tới quấy rầy, Diệp Trường Sinh an ổn tu hành ở đây.

Trong thời gian hai mươi năm, hắn một bên tu hành Tâm Viên Ấn, một bên không ngừng phục chế linh thảo bồi dưỡng Phệ Kim Trùng.

Đem một con phệ kim trùng bồi dưỡng thành phí tổn là mười vạn linh thạch, lần này hắn trực tiếp bồi dưỡng chín trăm, hao phí chín ngàn vạn linh thạch.

Cho tới bây giờ, đám Phệ Kim Trùng này không sai biệt lắm đã đến biên giới thành thực, chỉ cần rút ra linh khí ngũ hành quán chú một phen, là có thể làm cho chúng triệt để biến thành thành thực thể.

Quá trình này, đại khái cần thời gian khoảng mấy tháng.

Diệp Trường Sinh truyền ngũ hành linh khí vào trong cơ thể mấy con Phệ Kim Trùng cuối cùng, sau đó hắn trở lại phòng tu luyện, tiếp tục tu luyện Tâm Viên Ấn.

Tu luyện đạo ấn pháp thứ ba này, độ khó so với trước kia cũng tăng đột ngột, càng về sau, muốn tăng thần thức gấp bội thì càng khó.

Trước kia khi thực lực của Diệp Trường Sinh còn yếu, thần thức cũng không mạnh, khi đó làm cho thần thức trở nên khó hơn gấp bội.

Cực Thần ấn pháp đệ nhất trọng trăm hồn ấn, hắn tu luyện trúc cơ kỳ, tầng thứ hai ngự ma ấn là kết đan kỳ tu luyện.

Khi đó tu luyện hai môn ấn pháp này, coi như trôi chảy, trên cơ bản không gặp bình cảnh.

Nhưng hiện tại, khi luyện Tâm Viên Ấn tầng thứ ba, tốc độ tu luyện của Diệp Trường Sinh trở nên chậm hơn rất nhiều.

Đây đại khái là bởi vì thần thức của hắn hiện tại quá khổng lồ, muốn tăng gấp đôi, khó không thể đánh giá.

“Sau khi tiến giai lên Nguyên Anh, ta mơ hồ cảm thấy dùng tu vi Nguyên Anh kỳ để tu luyện tầng thứ ba ấn pháp này, hầu như không có khả năng thành công. Hiện tại vừa nhìn thấy, quả nhiên là thế!”

“Ngay cả tu sĩ Hóa Thần cũng khó tu luyện tới vậy!” Diệp Trường Sinh thầm nghĩ.

Bất quá, sau một phen cảm khái, hắn vẫn nhắm mắt lại, trong mi tâm sáng lên quang mang, tiếp tục tu hành.

Tuy rằng cái trọng ấn pháp này rất khó, nhưng là hắn đã tu luyện hai mươi năm, khoảng cách thành công tu luyện cũng không sai biệt lắm chỉ còn một bước cuối cùng.

Một tháng sau, mi tâm Diệp Trường Sinh lóe lên tinh quang, từng sợi tinh ti như thực chất bắn ra, nếu có người ở đây, nhìn thấy sợi tinh ti này, chỉ sợ trong nháy mắt đều sẽ hôn mê bất tỉnh.

Đó là lực lượng thần thức đã ngưng đọng đến mức tận cùng, khiến người ta chỉ nhìn thoáng qua mà thôi, thần thức bản thân như gặp phải trùng kích.

Từng sợi tinh ti bắn ra, chỉ một thoáng đã bao trùm toàn thân Diệp Trường Sinh.

Mãi cho đến mấy canh giờ sau, mi tâm của hắn lại lóe lên hào quang, tất cả những tinh ti này đều thu trở về.

Trong nháy mắt toàn bộ thần niệm đều hội tụ lại, thân thể Diệp Trường Sinh nhoáng một cái, sắc mặt trở nên trắng bệch.

Hắn mở to mắt, trong hai tròng mắt loé lên tinh quang rồi biến mất.

Xoa xoa huyết Thái Dương, Diệp Trường Sinh cảm thấy đầu mình đau ê ẩm.

Đây là dấu hiệu thân thể sắp chịu không nổi thần thức, thần thức của hắn thật sự quá khổng lồ, mà cường độ nhục thể của hắn lại theo không kịp.

“Xem ra sau khi luyện hư phải mau chóng tu luyện Tiểu Bắc Đẩu Tinh Nguyên Công, nếu không thần thức khổng lồ như vậy có thể làm nổ đầu ta!” Diệp Trường Sinh khẽ nhíu mày trầm nghĩ.

Hắn đứng dậy lại đi xem tình huống Phệ Kim Trùng một chuyến.

Hai tháng sau, trước mặt Diệp Trường Sinh xuất hiện chín trăm con bọ cánh cứng dài nửa xích, toàn thân tản ra khí tức cực kỳ hung hãn.

Nhìn mấy con Phệ Kim Trùng này, trên mặt hắn lộ ra ý cười, vung tay lên thu tất cả vào trong vòng tay linh thú.

Lúc này đã có một ngàn con Phệ Kim Trùng thành thực, nếu một lần được thả ra, hợp thể tu sĩ sau khi thấy được hơn phân nửa sẽ sợ đến chạy trốn.

Tuy nhiên dù hiện tại thần thức hắn có thể so với Hóa Thần hậu kỳ bình thường gấp tám lần, cũng không thể điều khiển nhiều phệ kim trùng thành thực như vậy.

Theo kinh nghiệm của Hàn Lập, có thần thức tương đương với Hợp Thể đại thành mới có thể điều khiển bình thường nhiều như vậy.

Sau khi thí nghiệm xong, Diệp Trường Sinh phát hiện mình có thể điều khiển khoảng ba trăm con.

“Như vậy xem ra, sau khi ta tiến giai Luyện Hư, hẳn là có thể chậm rãi điều khiển tất cả Phệ Kim Trùng này!” Diệp Trường Sinh trong lòng thầm nghĩ.

Một ngàn con Phệ Kim Trùng thành thực tạm thời đủ, có điều Diệp Trường Sinh cũng không vì vậy mà dừng việc bồi dưỡng Phệ Kim Trùng thành thực.

Hiện tại trên người hắn có rất nhiều linh thạch, hoàn toàn chống đỡ bồi dưỡng một ít phệ kim trùng thành thực, đợi sau khi bồi dưỡng ra mấy vạn con, liền có thể thử tiến đến Phệ Kim Trùng Vương.

Đây là một công trình lâu dài, phải từ từ.

Sau khi hoàn thành quá trình bồi dưỡng Phệ Kim Trùng, Diệp Trường Sinh bắt đầu lấy ra lượng lớn tài liệu Man Hoang, thử luyện chế từng kiện pháp bảo, linh bảo.

Hắn muốn tăng cường trình độ luyện khí của mình.

Dù sao, lần này khác với lần trọng luyện pháp bảo bản mệnh, lần này phải luyện chế một kiện pháp bảo ít nhất là cấp Linh Bảo. Vì không đến mức làm cho tài liệu lãng phí hết, hắn phải tăng thực lực luyện khí lên, nắm chắc đầy đủ mới được.

Vì vậy, thời gian kế tiếp, Diệp Trường Sinh một bên luyện khí, một bên tiếp tục bồi dưỡng Phệ Kim Trùng.

Dần dần, trên tay hắn xuất hiện rất nhiều đỉnh cấp pháp bảo, thậm chí là linh bảo.

Sau khi tiêu hao một lượng lớn tài liệu, liên tiếp luyện chế hơn mười kiện linh bảo, Diệp Trường Sinh cảm giác trình độ luyện khí của mình có lẽ cũng không còn nhiều lắm.

Chỉ sợ so với vị Xích đại sư ở Thiên Uyên Thành thấy đều mạnh hơn rồi.

Dù sao, đôi phương cũng không có xa xỉ như hấn có thể xuất ra nhiều tài liệu đỉnh cấp để luyện khí như vậy.

Sau khi thu lại một đồng pháp bảo và tài liệu luyện chế ra, Diệp Trường Sinh thở phào nhẹ nhõm, tĩnh dưỡng ba ngày.

Ba ngày sau, hấn an tĩnh ngồi trên mặt đất, tay áo vung lên, trước người xuất hiện một đồng lớn đồ vật.

Một đôi xương cánh Thiên Bằng cực lớn xuất hiện, ở trên tản ra một cỗ khí tức cường đại, Thiên Bằng tuy rằng đã chết từ lâu, nhưng uy áp vẫn ở trên người nó.

Số lượng nhiều đến nỗi lông chim của một số lượng lớn đến mức khiến tu sĩ Đại Thừa đều ghen tị vạn phần, chỉ đếm qua một cái đã có tới trăm gốc, đây là do Diệp Trường Sinh tiêu phí mấy ngàn vạn linh thạch mới phục chế ra.

Còn có một đồng lớn bình lọ, hộp ngọc, bên trong chứa đựng đều là các loại tài liệu Man Hoang trân quý.

Với thần thông hiện tại của Diệp Trường Sinh, đương nhiên lúc luyện khí không cần mấy thứ như luyện khí lô.

Nó há miệng phun ra một quả cầu lửa màu bạc, quả cầu lửa màu bạc hóa thành một con chim lửa vây xung quanh nó phát ra những tiếng hót lạnh lạnh.

Diệp Trường Sinh khẽ cười một tiếng, chỉ tay một cái, lập tức, con chim lửa này sau một trận quay cuồng, vậy mà biến ảo thành một hỏa lô to lớn cuộn cuộn lửa bạc.

Diệp Trường Sinh đem xương cánh Thiên Bằng ném vào trong lò lửa, tiếp theo chỉ tay một cái, trên mặt đất một hộp ngọc tự động mở ra, bên trong có một loại chất lỏng màu xanh bay ra, chui vào lò lửa.

Ngay sau đó, Diệp Trường Sinh lại đặt vào trong lò lửa mấy viên linh thạch cực phẩm thuộc tính gió, sau đó vung tay áo lên, một cái rương mở ra, bên trong có mấy khối khoáng thạch màu trắng kỳ dị bay vào trong lò...

Trọn vẹn một tháng sau, một hồi tiếng cười ha hả từ trong tòa động phủ này truyền đến.

Chỉ thấy Diệp Trường Sinh đứng ở trung tâm mật thất, trong tay cầm một đôi cánh óng ánh long lanh, vẻ mặt mừng rỡ.

Đôi vũ sí này phát ra ánh sáng màu xanh mờ mịt, phảng phất như thủy tinh trong suốt, từng chiếc lông vũ trên đó tản mát ra linh lực phong thuộc tính mạnh mẽ, làm cho người ta một loại cảm giác mềm mại không gì sánh được.

Phảng phất như chỉ nhìn thoáng qua, chính mình liền trực tiếp bay lên, quả thực có chút khó tin.

Diệp Trường Sinh nhìn cặp lông cánh thu nhỏ trong tay, không hề che giấu vẻ vui mừng trên mặt, hắn mơ hồ cảm thấy cặp cánh này đã vượt qua phạm trù của linh bảo bình thường.

“Nói không chừng đều có một tia khả năng leo lên Hỗn Độn Vạn Linh Bảng!” Diệp Trường Sinh trong lòng thầm nghĩ.

Trên thực tế loại bảo vật này dùng tài liệu Chân Linh luyện chế ra, khả năng có thể leo lên Hỗn Độn Vạn Linh Bảng rất cao, hầu như rất ít người có thể lên được.

Dù sao, từ trên tài liệu mà nói, đây chính là đôi tài liệu hàng đầu của Linh giới.

Duy nhất hạn chế trình độ, chính là trình độ người luyện bảo, nếu như trình độ không đủ, cho hắn tài liệu tốt, cũng không làm nên chuyện gì.

Diệp Trường Sinh đối với trình độ của mình vẫn còn có chút lo lắng, đối với việc có thể luyện chế ra thông thiên linh bảo hay không, hắn vẫn có chút không xác định.

Dù sao hắn cũng chỉ là một tu sĩ Hóa Thần hậu kỳ, những tài liệu này nếu để vào tay đám tu sĩ Hợp Thể kỳ, khẳng định có thể luyện chế ra thông thiên linh bảo trên bảng.

Mà trong quá trình luyện khí, Diệp Trường Sinh cũng đã cảm giác được chính mình không thể đem toàn bộ lông chim lấp lánh này sử dụng được, chẳng qua chỉ khu động một phần nhỏ mà thôi.

Bởi vậy, hiện tại hắn cũng không xác định được Linh Bảo này đạt tới tầng thứ gì.

Bất quá, cho dù không lên bảng, hắn đối với đôi lông cánh này cũng tương đương hài lòng, một tay nhẹ nhàng vuốt ve lông cánh long lanh trong suốt, Diệp Trường Sinh khẽ nói: “Nếu là dùng Thiên Bằng Sí luyện thành, vậy gọi là Thiên Bằng Sí đi!”

Nói xong, hắn cắn chót lưỡi, phun ra một ngụm tinh huyết, trong nháy mắt, trên đôi cánh trong suốt óng ánh như thủy tinh màu xanh phủ kín một tầng hồng quang.

.....

Ở Linh giới, phàm là chủng tộc có thể ổn định chỗ đứng, chiếm cứ một khu vực nhất định, đều sẽ từ trên trời rơi xuống một khối kỳ thạch thiên ngoại như vậy, bên trên có in Hồn Độn Vạn Linh Bảng.

Trên bảng này ghi chép các loại Huyền Thiên chi vật xuất hiện ở Linh Giới hoặc là thiên địa sinh ra, hoặc là thông thiên linh bảo do người luyện chế, cũng tùy thời sẽ thay đổi, trên bảng mỗi một kiện bảo vật gia tăng, liền ý nghĩa cuối cùng một kiện sẽ bị đào thải.

Mỗi một kiện bảo vật trong bảng danh sách này đều là vật không tầm thường, thường chỉ có số ít cường giả mới may mắn có được một kiện linh vật trên bảng.

Ngày hôm nay, lúc Diệp Trường Sinh luyện chế ra cánh Thiên Bảng, ở các nơi trong Linh giới, một khối ngọc bích óng ánh cao tới trăm trượng, tràn ngập phù văn hai màu vàng bạc, đột nhiên hào quang tỏa sáng, đồng thời phát ra từng trận thanh âm thanh minh, thanh âm này xông thẳng lên chín tầng trời, truyền khắp bốn phía.

Tu sĩ các tộc bảo vệ Hồn Độn Vạn Linh Bảng thấy cảnh này, giật mình không thôi, đưa mắt nhìn về phía thạch bích.

Bảng danh lại có thay đổi, lần này lại là linh bảo gì trèo lên?

“Là ngân quang, xem ra lại có người luyện chế ra một kiện thông thiên linh bảo!” Một vị tu sĩ tộc nào đó nhìn thấy ngân sắc quang mang này, rất có kinh nghiệm nói.

Trong lúc nói chuyện, đồng thời trong lòng của hắn cũng âm thầm thở phào nhẹ nhõm một hơi, may mắn là ánh bạc.

Nếu như là kim quang, vậy thì cực kỳ ghê gớm rồi, toàn bộ Linh giới đều sẽ chấn động ba lần, tộc đàn như bọn họ nói không chừng cũng sẽ gặp nạn.

Các tộc nhìn thấy động tĩnh của bảng đơn này, đồng loạt hướng ánh mắt nhìn lên trên ngọc bích, chỉ thấy nơi nào đó

ngọc bích lên bảng cuối cùng, nguyên bản xếp ở nơi đó phù văn màu bạc, đột nhiên mờ hồ một cái.

Sau đó nhẹ nhàng nhoáng lên một cái, mấy chục hàng phù văn màu bạc ở phía sau đồng loạt dịch chuyển về phía sau một vị, một loạt phù văn màu bạc mới xuất hiện trên bảng danh sách.

“Thiên Bằng sí, nghe như là một bảo vật phi hành!”

“Ai có vận khí tốt như vậy, không ngờ lại luyện ra được một kiện Thông Thiên Linh Bảo loại phi hành, đây chính là rất hiếm thấy đấy!”

“Chín ngàn chín trăm năm mươi sáu tên, hay cho một cái Thiên Bằng sí, chẳng lẽ là người của Phi Linh tộc luyện chế ra?”

.....

Nhìn thấy dòng chữ viết này, trên mặt mỗi người đều lộ ra vẻ hâm mộ, hoặc là tò mò.

Mà người của Phi Linh tộc nhìn thấy động tĩnh của Hỗn Độn Vạn Linh Bảng thì tất cả đều kinh ngạc, mỗi ánh mắt đều hướng về phía Thiên Bằng tộc nhìn tới.

Chẳng lẽ đây là thông thiên linh bảo do Thiên Bằng tộc luyện chế ra?

Lúc này Thiên Bằng tộc lại muốn thêm một kiện bảo vật cấp bậc tộc!

Những người Phi Linh tộc này, hâm mộ vô cùng nghĩ như thế.

Tin tức rất nhanh được truyền ra ngoài.

Còn Diệp Trường Sinh đối với việc này lại không hề hay biết, hắn yêu thích ngắm nghía đôi cánh này một hồi, sau đó liền thu nó vào trong cơ thể, bắt đầu dùng pháp lực của mình ân cần săn sóc.

Cái này chính hắn luyện chế ra Linh Bảo, hắn ngược lại không cần tu luyện Thông Bảo Quyết gì, dùng tinh huyết mình tương luyện, hắn có thể trực tiếp khu động.

Tâm niệm Diệp Trường Sinh hơi động, đột nhiên phía sau hắn ánh sáng màu xanh lóe lên, trực tiếp xuất hiện một đôi cánh màu xanh.

Đôi cánh màu xanh này phảng phất như sinh trưởng trên người hắn, không có chút nào bất hòa với hắn.

“Không tệ không tệ, nếu không phải bảo vật vừa luyện thành, còn cần ôn dưỡng một đoạn thời gian, ta nhịn không được muốn thử tốc độ của nó một chút!” Trên mặt Diệp Trường Sinh lộ vẻ vui mừng nói.

Đồng thời, trong lòng hắn cũng có chút mát mát, nếu đôi cánh này đã được hắn điều khiển, vậy chứng tỏ nó không có leo lên Hỗn Độn Vạn Linh Bảng, hoặc có thể nói ít nhất không có xếp hạng cao hơn trên bảng danh sách.

Xem ra quả nhiên là trình độ luyện khí của mình có hạn sao?

Bất quá đây cũng là một chuyện tốt, nếu như linh bảo này có thể xếp hàng trên bảng đơn, hắn cũng chỉ có thể đứng nhìn.

Nếu luyện chế ra một kiện Thông Thiên Linh Bảo mà pháp lực của mình không thể khu động được thì thật là buồn cười.

Diệp Trường Sinh tâm niệm vừa động, Thiên Bằng hai cánh sau lưng biến mất, xuất hiện ở hai tay nguyên anh của hắn, pháp lực màu vàng bao vây lấy, chậm rãi chìm nổi.

“Tiếp tục tu hành đi!”

Diệp Trường Sinh thu thập đồng tài liệu pháp bảo còn lại trên mặt đất một phen, sau đó lại ngồi xuống bắt đầu dùng đan dược tu hành.

Đan dược hắn dùng để tinh tiến pháp lực là lấy được từ Nguyệt Dương đan trong Long Thương Hội ở Ngọc Bích thành. Loại đan dược này thích hợp sử dụng cho Luyện Hư sơ kỳ, nhưng dùng trên người Diệp Trường Sinh thì vừa vặn.

Mượn loại đan dược này, pháp lực của hắn nhanh chóng tăng trưởng.

Như thế, hắn ngồi trong động phủ không hề nhúc nhích, thời gian một năm trôi qua rất nhanh, dãy núi này vẫn yên tĩnh trước sau như một.

Thời gian thấm thoát trôi qua, năm tháng như thoi đưa, trong từng lần xuân đi thu đến, thời gian tám mươi năm thoáng cái đã qua.

Dưới tình huống không ngừng phục dụng đan dược, Diệp Trường Sinh đem pháp lực của mình tu luyện đến Hóa Thần đỉnh phong, khoảng cách đột phá Luyện Hư chỉ còn một bước ngắn.

Khi cảm giác được pháp lực bản thân tiến không được, Diệp Trường Sinh thu hồi Nguyệt Dương đan nhanh chóng kháng dược tính này, ánh mắt lộ ra vẻ ưu sầu.

“Bây giờ trong ngũ hành linh vật, mộc thuộc tính, thủy thuộc tính và thổ thuộc tính đều đã có sẵn. Hỏa thuộc tính tuy vẫn chưa có thể bồi dưỡng ra thần lôi, nhưng ta cũng có thể dùng tinh viêm chi hỏa để thay thế ghen hỏa linh lực trong trái tim trước!”

“Chỉ là, linh vật đỉnh cấp của kim loại này vẫn không có đầu mối!”

“Trên tay của ta ngược lại có không ít linh vật Kim thuộc tính, cũng không phải là không thể dùng được những vật này, chỉ là

mấy thứ này phẩm cấp tương đối thấp, chất chứa ra ngũ hành linh khí không đủ phẩm chất!”

“Thứ hai, nếu như không cách nào gom đủ Ngũ Hành Thần Lôi, lúc trước ta có cầu tạo đại thần thông liền không cách nào thực hiện được, cái này có chút tiếc nuối!”

Diệp Trường Sinh sờ sờ cằm, trên mặt lộ ra vẻ trầm ngâm.

Hoặc là bây giờ hắn đi thử đột phá Luyện Hư kỳ, sau đó dùng linh vật ngũ hành kim thuộc tính cấp một luyện nhập vào trong phối ôn dưỡng ngũ hành linh khí, sau đó tu luyện Đại Ngũ Hành Uẩn Linh Quyết.

Hoặc là đi tìm linh vật có ngũ hành Kim thuộc tính đỉnh cấp, tốt nhất là tìm được thứ có liên quan tới thần lôi Kim thuộc tính để đột phá.

Nếu như lựa chọn cái trước, loại thần thông Đại Ngũ Hành Tiên Lôi mà hắn nghĩ lúc trước, liền trực tiếp phế bỏ.

Nếu như lựa chọn cái sau, thời gian đột phá Luyện Hư phải kéo dài về sau một thời gian.

Ngồi trong phòng tu luyện, Diệp Trường Sinh trầm ngâm thật lâu, cuối cùng than nhẹ một tiếng, nói: “Thôi, ta không có nhiều thời gian để lãng phí như vậy, cùng lắm là mất mười năm!”

“Trong vòng mười năm, nếu như không cách nào tìm được ngũ hành linh vật thuộc tính Kim đứng đầu, vậy cũng chỉ có thể dùng những cấp bậc này thay thế thôi!”

Sau khi quyết định, Diệp Trường Sinh đứng dậy, thu thập mọi thứ trong động phủ.

Hắn dự định đi ra xem tình huống xung quanh, tìm hiểu xem bên này là tộc đàn nào, xem có phải chủng tộc có thể tiếp xúc hay không.

Sau khi ra khỏi động phủ, sau lưng Diệp Trường Sinh lóe lên ánh sáng xanh, một đôi cánh màu xanh xuất hiện.

Cánh vỗ một cái, chỉ chớp mắt hắn đã biến mất.

Trên bầu trời mấy vạn trượng, Diệp Trường Sinh cảm thụ được tốc độ cực nhanh của đôi cánh thiên bằng sau lưng mang

tới, tặc lưỡi không thôi.

Trong chớp mắt, dãy núi lúc trước đã bé quan mấy trăm năm, trực tiếp biến mất vô tung vô ảnh ở phía sau hắn.

Tốc độ của Diệp Trường Sinh đã đạt tới mức khiến tu sĩ cùng cấp khó có thể theo kịp.

Hắn đập cánh, gió lạnh lâm liệt tấp tới hắn, chẳng những không trở thành trở ngại của hắn mà còn trở thành trợ lực của hắn.

Trên đỉnh đầu, là liếc mắt nhìn không thấy điểm cuối, phía dưới thân thể là mây khói nồng đậm, chồng chất lên nhau, ngăn trở sơn hà phía dưới.

Đây là Diệp Trường Sinh rất ít khi đến nơi, lại đi lên trên nữa, đó là tầng cương phong, dù là tu sĩ như hắn cũng không dám dễ dàng xâm nhập vào trong cương phong.

Trên thực tế, độ cao như vậy trước nay đều rất ít tu sĩ đến, bởi vì nơi đây mặc dù không có cương phong, nhưng tuyệt cường cửu thiên hàn khí cùng âm lãnh vẫn không phải tu sĩ bình thường có thể thừa nhận.

Nếu như không có vòng bảo hộ mà nói, cho dù là tu sĩ cấp cao, tại địa phương này thân thể cũng chịu tổn thương.

Nhưng Diệp Trường Sinh được cặp cánh thiên bằng che chở phía sau lại không sợ hàn khí và gió mạnh, những thứ này sẽ chỉ trở thành trợ lực của hắn.

Hắn vỗ cánh một cái, xa xa nhìn lại, giống như một con đại bàng giống như, nhanh như lưu vân vạch phá thiên khung.

“Tiễn Phù lay động lên chín vạn dặm, Tuyết Vân Khí, Phụ Thanh Thiên, không hổ là Côn Bằng!” Diệp Trường Sinh cười ha ha một tiếng, không khỏi đọc xong đoạn văn chương rõ ràng kiếp trước.

“Văn chương đạo hữu, ha ha ha ha!”

Một tiếng cười sang sảng bỗng vang lên giữa những nơi mà Diệp Trường Sinh bay qua, tiếng cười xộc thẳng lên chín tầng mây, khiến những đám mây xung quanh lập tức tan vỡ.

Diệp Trường Sinh lập tức rùng mình, suýt nữa quay đầu bỏ chạy.

Vừa nãy thần thức của hắn đã đảo qua nơi đó thế nhưng không một ai phát hiện ra, đây là một khu vực rất hoang vu, không có sinh linh nào mạnh mẽ cả.

Mà bây giờ, hắn liền thuận miệng niệm vài câu, kết quả đem người chiêu mộ đến rồi.

Người này có thể khiến thần thức của hắn cũng không cách nào phát hiện, tu vi mạnh bao nhiêu?

“Lão phu Cửu Việt tộc Việt Long, kính xin đạo hữu xuống gặp mặt một lần!”

Thanh âm già nua lại lần nữa vang lên, ngay sau đó mây đen cuộn cuộn trên bầu trời, sau một trận cuồng phong, một con quái điều chín đầu dài hơn ngàn trượng hiện thân.

Quái điều chín đầu đều hung ác dữ tợn, nhưng một thân linh vũ ngũ sắc sắc sỡ, phi thường diễm lệ, cho người ta một loại cảm giác không hài hòa.

Nháy mắt khi chín con quái điều này xuất hiện, Diệp Trường Sinh đã biết, hắn căn bản không có khả năng bay đi.

“Cái này mẹ nó... Ta đi ra ngoài thử một chút tốc độ của cánh Thiên Bằng, liền cho ta cả Đại Thừa?” Diệp Trường Sinh nhất thời không nói nên lời.

Cái tên Việt Long này, sao hắn có thể không biết?

Vị này chính là Đại Thừa lão quái, một trong bảy mươi hai chi của Phi Linh Tộc!

Hắn như thế nào cũng không nghĩ tới, tại nơi vắng vẻ này còn có thể gặp được lão quái cấp bậc này.

“Mặt rồi!” Diệp Trường Sinh thở dài, lặng lẽ giấu cọng Thiên Phượng linh vũ kia vào trong tay áo.

Nếu đã bị đối phương mời, vậy hắn cũng không có khả năng chạy mất dưới mí mắt của một vị Đại Thừa.

Ngay cả Thiên Phượng cũng đã gặp rồi, gặp lại một vị Đại Thừa cũng không sao.

Diệp Trường Sinh tự an ủi mình, vỗ cánh thiên bằng, bay về nơi phát ra âm thanh kia.

“Không nghĩ tới, ta bị truyền tống đến Phi Linh tộc bên này, tộc quần này, hình như cung phụng cũng là tộc đàn sùng bái Thiên Phượng!”

“Nàng ném ta tới đây, là tùy ý làm, hay là nói cố ý?” Trong lòng Diệp Trường Sinh dâng lên suy nghĩ như vậy.

Diệp Trường Sinh hạ xuống mặt đất trên một sườn núi nhỏ, thấy được lão giả xấu xí cao khoảng hai trượng đối diện kia.

Người này thân khoác vũ y sắc sỡ, một tay chống một cây hoàng mộc quả trượng nhìn như bình thường, ánh mắt bình thản nhìn hắn.

“Văn bối Diệp Trường Sinh, bái kiến Việt tiền bối!” Diệp Trường Sinh hành lễ nói.

Ánh mắt Việt Long nhìn đánh giá trên người hắn, ha ha cười cười, nói: “Nơi đây là một trong thất đại động phủ của lão phu, ngày thường tuy rằng ngẫu nhiên có tu sĩ đi ngang qua, nhưng chưa có ai có thể kinh động lão phu!”

“Hôm nay lúc lão phu tiềm tu, chợt cảm nhận được một cỗ khí tức Côn Bằng nồng đậm, liền thả ra thần thức dò xét đến tận cùng. Không nghĩ tới mới nghe được mấy câu tán dương của đạo hữu!”

“Đã quấy nhiễu tiền bối thanh tu, là lỗi của văn bối, mong tiền bối thứ lỗi!” Diệp Trường Sinh vội vàng nói.

“Ha ha, không sao! Không sao! Diệp đạo hữu xuất thân Nhân tộc a, vừa rồi lão phu thiếu chút nữa coi ngươi là người Thiên Bằng tộc, một thân lông chim Côn Bằng này của ngươi là?” Sắc mặt Việt Long rất bình thản hỏi, tay đỡ trên Hoàng Mộc Quả Tử, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Diệp Trường Sinh nghe vậy trong lòng rung mình, thầm nghĩ mình hư trương thanh thế một phen, nếu không loại lão quái vật này sợ là sẽ ra tay cướp đoạt những cọng lông của Côn Bằng trên người hắn.

“Những lông vũ này đều do một vị tiền bối tặng cho, nếu không văn bối làm sao có năng lực đi tìm nhiều lông chim của

Côn Bằng như vậy!” Diệp Trường Sinh trên mặt không chút dị dạng nói.

“A? Tiền bối ngươi nói là?” Việt Long nghe vậy, trên mặt lập tức lộ ra vẻ ngưng trọng.

Diệp Trường Sinh rất quyết đoán lấy cây Thiên Phượng Linh vũ trong tay áo ra, đưa tới, nói: “Chính là vị tiền bối này!”

Càng nhìn thấy linh vũ này, sắc mặt càng trở nên thận trọng, tiếp nhận linh vũ, cẩn thận cảm ứng khí cơ trong đó, trên mặt lộ ra vẻ phức tạp.

“Vừa rồi lão phu đã cảm ứng được cỗ khí tức trên người ngươi, chỉ là không ngờ ngươi lại may mắn tận mắt nhìn thấy vị đại nhân đó!”

“Vẫn bối cũng chỉ vì có quan hệ sâu xa với vị tiền bối kia nên mới tìm được một lần cơ hội bái kiến, hơn nữa còn nhận được lông vũ Côn Bằng mà vị tiền bối kia ban tặng!” Diệp Trường Sinh lập tức nói, đẩy toàn bộ sự việc của Côn Bằng lên trên người Thiên Phượng.

Vừa nghe lời này của hắn, mí mắt không khỏi giật giật vài cái, trong lòng sinh ra cảm giác khiếp sợ.

Nhiều lông chim như vậy, chẳng lẽ vị Thiên Phượng đại nhân kia cùng với Chủ Bằng đại nhân bùng nổ một hồi sinh tử đại chiến?

Chiến đấu của Chân Linh cấp bậc này, tất nhiên là kinh thiên động địa, dù là Đại Thừa như hắn, bị cuốn vào trong đó cũng phải tan xương nát thịt.

Trong lòng hắn không khỏi nổi lên sóng to gió lớn, Phi Linh tộc bọn họ cơ hồ là sùng bái tất cả Chân Linh cầm loại, trong đó Thiên Phượng tất nhiên là tôn sùng nhất, nhưng địa vị Tỳ Hưu cũng không kém.

Mặc dù huyết mạch của hắn là truyền thừa của Chân Linh Cửu Đầu Điều, nhưng sự tôn kính của hắn đối với hai loại Chân Linh này, không thua kém chút nào Cửu Đầu Điều cả.

Hiện tại vừa nghĩ đến Thiên Phượng cùng một con Côn Bằng có khả năng bộc phát qua sinh tử đại chiến, hắn không khỏi

hải hùng khiếp vía, chỉ có thể âm thầm hy vọng hai vị Chân Linh đại nhân đều bình yên vô sự.

Bất quá, nhân vật như Thiên Phượng, lại đem chiến lợi phẩm cấp cho tiểu tử nhân tộc này, điều này quả thực làm cho Việt Long nghĩ mãi mà không rõ.

Hắn nhìn trái nhìn phải, Diệp Trường Sinh cũng không giống người được Thiên Phượng Thanh ưu ái.

Tiểu tử này, trừ pháp lực hùng hậu một chút, thần thức mạnh lên một chút, trên người một chút Thiên Phượng huyết mạch cũng không có, làm sao có được Thiên Phượng coi trọng?

Nghĩ mãi không ra, càng không tùy tiện phỏng đoán, hắn biết loại sinh vật sống hơn trăm vạn năm như Thiên Phượng này, có chút ý nghĩ hắn không thể đoán được.

Nếu Thiên Phượng coi trọng tiểu tử này như vậy, vậy mình sẽ không ra tay với tu sĩ Nhân tộc này.

Việt Long cười ha ha một tiếng, trả Thiên Phượng Linh Vũ lại cho Diệp Trường Sinh, nói: “Nếu Diệp đạo hữu có thể được vị đại nhân kia thưởng thức, vậy người chính là khách quý của Phi Linh Tộc chúng ta rồi, đạo hữu không ngại mời tới động phủ của lão phu ngồi một chút?”

Giờ phút này Việt Long nghiêng nhiên đã coi Diệp Trường Sinh trở thành một nhân vật của Thiên Phượng sứ giả, không hề coi khinh hắn vì pháp lực của mình.

“Tiền bối mời, văn bối nào dám không đáp ứng, đây là vinh hạnh của văn bối!” Diệp Trường Sinh vội vàng chấp tay đáp.

Đồng thời, trong lòng của hắn cũng âm thầm dâng lên một tia ý nghĩ.

“Nếu như nhớ không lầm, nguyên lai là khi Trung Cổ lão ma nhìn thấy càng ngày càng rõ ràng, thì người này đang luyện chế một kiện Ngũ Hành Chí Bảo, có lẽ từ chỗ của hắn có thể đạt được tin tức liên quan đến kim thuộc tính Thần Lô!”

“Nhưng như vậy ngược lại ta phải lấy ra một số thứ có thể khiến hắn động tâm rồi!” Diệp Trường Sinh thầm nghĩ trong lòng.

Việt Long cười ha ha một tiếng, vung tay lên, sau một khắc hấn và Diệp Trường Sinh đồng thời xuất hiện trong một tòa động phủ phía dưới ngọn núi nhỏ này.

“Mời Diệp đạo hữu ngồi!” Việt Long vung tay lên, hai cái bồ đoàn xuất hiện trên mặt đất.

“Vẫn bối sợ hãi, nào dám ngồi đối diện với tiên bối!” Diệp Trường Sinh vội vàng nói.

“Ha ha, Diệp đạo hữu không cần quá mức câu nệ, ngươi đã cầm cây linh vũ này trong tay, chính là có tư cách ngồi đối diện lão phu!” Việt Long không thềm để ý chút nào nói.

Diệp Trường Sinh thấy thế, cũng không từ chối, ngồi xuống.

Việt Long gật đầu, lại nói: “Diệp đạo hữu có thể kể lại tình cảnh lúc ngươi nhìn thấy Thiên Phượng đại nhân cho ta nghe một chút không?”

Diệp Trường Sinh gật gật đầu, đem chuyện gặp được Thiên Phượng trong di chỉ Bạch Hồ kể ra.

Hắn cũng không có đi bịa đặt lung tung làm cái gì, dù sao trước mặt loại tồn tại này tùy tiện bịa đặt rất dễ bị đối phương nhìn ra.

Nhưng hắn cũng không có khả năng hoàn toàn nói rõ sự thật, vì vậy liền chuyển đề đến một số chi tiết của ngày đó, đem thái độ của Thiên Phượng đối với hắn, từ lạnh như băng, biến thành phi thường thương thức.

Việt Long tự nhiên không hoài nghi điều gì, dù sao trên tay Diệp Trường Sinh đều có linh vũ của Thiên Phượng.

Hơn nữa, hắn còn chiếm được nhiều cọng lông Côn Bằng như vậy, nếu như không phải do Thiên Phượng ban cho thì toàn bộ Linh Giới cũng không thể tìm được nhiều lông chim Côn Bằng như vậy.

Cho nên, dưới tình huống có những bằng chứng bằng sắt này, Việt Long tự nhiên không có hoài nghi đối với lời nói của Diệp Trường Sinh.

“Thì ra là thế, bạch hồ di chỉ lão phu cũng biết, một vị thượng cổ chân linh vẫn lạc bên trong là hảo hữu của vị đại nhân kia!” Việt Long gật gật đầu nói, đối với việc Thiên Phượng xuất hiện ở nơi đó, hắn tuyệt không cảm thấy kỳ quái.

“Diệp đạo hữu có thể được Thiên Phượng đại nhân coi trọng, tương lai Linh giới này tất có một chỗ đứng cho ngươi!” Việt Long trên mặt lộ ra tươi cười nói.

“Tiền bối làm hại ta rồi!” Diệp Trường Sinh vội vàng lắc đầu.

“Ha ha, xem tu vi hiện tại của Diệp đạo hữu, đột phá Luyện Hư hẳn không là vấn đề a, tiến giai Hợp Thể cũng có hi vọng rất lớn. Đại Thừa kỳ, hắc hắc, chỉ cần Thiên Phượng đại nhân có thể giúp ngươi một chút, muốn tiến giai Đại Thừa lại có gì khó?” Việt Long không cho là đúng nói.

Dưới cái nhìn của hắn, người có thể được Thiên Phượng nhìn trúng, trên cơ bản đều có cơ hội tu luyện đến Đại Thừa.

Cho dù bản thân không có năng lực đó, Thiên Phượng cũng có thể dựa vào tài nguyên chất ngươi đến cảnh giới đó.

Điểm này là mẫu thân nghi ngờ, dùng tài nguyên Thiên Phượng nắm giữ tuyệt đối có thể làm được.

Dù sao, người ta là người sống trên trăm vạn năm, nắm giữ các loại tiểu thế giới, các loại tài nguyên hàng đầu không biết có bao nhiêu.

Những thứ khác không nói, chỉ riêng Huyền Thiên chi bảo thì chân linh đứng đầu tuyệt đối không thiếu.

Như các đại tộc ở Linh Giới, siêu cấp đại tộc, bọn họ có thể cung phụng Chân Linh đều là loại thực lực tương đương bình thường, Chân Long Thiên Phượng căn bản chướng mắt Huyền Thiên Chi Bảo của bọn họ.

Cho nên, trong lòng càng nghĩ, tương lai Diệp Trường Sinh có thể đạt tới cảnh giới như hắn.

“Ai, vẫn bồi hiện tại còn chưa chắc đột phá được Luyện Hư kỳ, sao dám vọng tưởng cảnh giới như tiền bối!” Diệp Trường Sinh lắc đầu, mặt mày ủ rũ nói.

“A, ta thấy thân thức pháp lực của Diệp đạo hữu đều dày đặc đến cực điểm, vượt xa cùng cấp, hắn là nắm giữ thiên địa nguyên khí không có vấn đề gì mới đúng, tiến giai Luyện Hư hắn là có nắm chắc chứ?”

“A, đúng rồi, Nhân tộc các người hình như có vấn đề linh căn gì đó, hắn là Diệp đạo hữu nắm giữ phương diện ngũ hành chi lực gặp phiền toái?” Càng như nghĩ tới điều gì, hỏi.

“Tiền bối tuệ nhãn như đuốc, vẫn bối đích xác là bị chặn lại ở cửa ải này, vẫn bối muốn tìm một ít đỉnh cao ngũ hành linh vật để uân dưỡng ngũ hành linh khí trong cơ thể, chỉ tiếc vật trân quý bậc này, thật sự là khó có thể tìm được!” Diệp Trường Sinh trong lòng nhảy dựng, vội vàng nói ra những lời như vậy.

“Cơ hội tới rồi!” Hắn âm thầm nghĩ.

“Ngũ Hành Linh Vật sao? Diệp đạo hữu hiện tại sưu tập được mấy loại?” Việt Long hơi hí mắt, hỏi.

Kỳ thật gần đây vị tu sĩ Đại Thừa của Phi Linh Tộc này cũng đang sưu tập ngũ hành linh vật, hắn đang chuẩn bị để luyện chế một kiện Ngũ Hành Chí Bảo.

Ngũ Hành chí bảo này đối với hắn độ kiếp phi thường trọng yếu, bởi vậy vừa nghe được tin tức liên quan đến ngũ hành linh vật, hắn ngược lại đặc biệt quan tâm đến.

“Văn bối tìm được ba loại linh vật có thuộc tính Thủy Thổ Mộc, hiện tại còn thiếu Kim thuộc tính và hỏa!” Diệp Trường Sinh cân nhắc một chút rồi nói.

Việt Long nghe vậy ánh mắt lập tức sáng lên, hỏi: “Linh vật Mộc thuộc tính là cái gì?”

“Là một đoạn Kim Lôi Trúc mà văn bối vô tình gặp được trong di chỉ Bạch Hồ!”

Vừa nghe đến ba chữ “Kim Lôi Trúc”, trong mắt Việt Long lập tức hiện lên vẻ vui mừng.

Bởi vì Thượng cổ Tà Long tộc cơ hồ hủy diệt toàn bộ Thiên Lôi Trúc ở Linh giới, nên rất khó tìm được Kim Lôi Trúc ở Linh Giới.

Loại linh vật đỉnh cao có giá trị tương đương, tùy tiện một gốc lấy ra hơn một ức linh thạch cũng không kỳ quái.

Hơn nữa, đây còn là có tiền mà không mua được.

Kim Lôi Trúc cũng là một trong những tài liệu càng muốn thu thập, là vừa nghe Diệp Trường Sinh nói ra lời này, càng tỏ ra động tâm.

“Những năm gần đây lão phu cũng sưu tập qua một ít ngũ hành linh vật, kim chúc này cùng hỏa thuộc tính, trong tay lão phu liền có không ít, không biết Diệp đạo hữu muốn là loại nào?” Việt Long cười ha ha, hỏi.

Nghe y nói vậy, Diệp Trường Sinh thầm vui mừng, thầm nghĩ quả nhiên có hy vọng.

“Văn bối muốn tìm phương pháp luyện chế Thái Ất Kiếp Dịch và Chí Hỏa Thần Lôi!” Diệp Trường Sinh cũng không quanh co, trực tiếp nói ra mục đích của mình.

Thái Ất Kiếp Dịch kia chính là một loại Linh vật Kim thuộc tính chí kim, hơn nữa bên trong cũng có thể ẩn chứa Kim Thần Lôi Thái Ất lôi.

Đây là một thứ cùng cấp bậc với Kim Lôi Trúc, bất quá bởi vì lịch sử Linh giới, Kim Lôi Trúc ngược lại quý giá hơn Thái Ất Kiếp Dịch rất nhiều.

“Thái Ất Kiếp Dịch sao? Vừa hay trong tay lão phu còn có một lọ, nhưng lão phu cũng không thể lấy ra tất cả được!”

“Như vậy đi, lão phu có thể chia cho Diệp đạo hữu nửa bình Thái Ất Kiếp Dịch, sau đó dùng Kim Lôi Trúc trong tay Diệp

đạo hữu để đổi, như thế nào?”

“Thuận tiện, lão phu cũng có thể đưa cho người phương pháp luyện chế Chí Hỏa Thần Lô này!” Việt Long đưa ra một phen giao dịch.

Diệp Trường Sinh nghe thế, vội vàng chấp tay cung kính nói: “Vãn bối sao dám nhận đồ của tiền bối. Nếu tiền bối muốn Kim Lô Trúc, vãn bối xin tặng tiền bối!”

Việt Long cười ha ha một tiếng, lắc đầu nói: “Diệp đạo hữu không nên khách khí với lão phu, giữa ta và người giao dịch, lão phu cũng đạt được không ít chỗ tốt đấy!”

“Phương pháp luyện chế Chí Hỏa Thần Lô này không phải là bí mật gì trong Đại Thừa, dùng để đổi Kim Lô trúc của người, lão phu đã chiếm không ít tiện nghi rồi!”

Diệp Trường Sinh nghe vậy trên mặt lộ ra nụ cười, nói: “Nếu tiền bối nói như vậy, vậy vãn bối liền cả gan cùng tiền bối làm ra giao dịch này!”

Nói xong, Diệp Trường Sinh lấy từ trong vòng tay trữ vật ra một nửa Kim Lô trúc.

Hắn cong ngón tay búng ra, kim sắc hồ quang điện to lớn ở trên đó bộc phát ra, hào quang lóng lánh làm cho nụ cười trên mặt càng thêm nồng đậm.

Đoạn Kim Lô Trúc này cũng không phải rất dài, cũng không phải là một cây hoàn chỉnh, mà là Diệp Trường Sinh lấy xuống một phần nhỏ.

Đây vốn là hắc chuẩn bị để vào trong cơ thể uẩn dưỡng ngũ hành linh khí, không nghĩ tới hôm nay vừa vận dụng phải Việt Long, liền lấy ra.

Đưa đoạn Kim Lô Trúc này tới, càng cẩn thận đánh giá vài lần, sau đó đại thủ vung lên, trước người xuất hiện một cái bình ngọc và một cái ngọc giản.

Đưa hai vật này đến trước mặt Diệp Trường Sinh, càng cười ha ha nói: “Diệp đạo hữu, mời cất kỹ!”

“Đa tạ tiền bối!”

Diệp Trường Sinh cũng không thèm nhìn tới, trực tiếp thu hai món đồ này vào trong một cái vòng tay trữ vật.

Việt Long thấy thế, lại lần nữa cười một tiếng, lại nói: “Thật ra, lão phu còn muốn làm một cuộc giao dịch với Diệp đạo hữu!”

“Mời tiên bối nói!” Diệp Trường Sinh vội vàng nói.

Việt Long nheo mắt, nhìn về đôi cánh Thiên Bằng sau lưng Diệp Trường Sinh, khẽ cười một tiếng, nói: “Không biết trên người Diệp đạo hữu còn có lông chim non dư thừa không?”

“Cái này... Tất cả vãn bối của Côn Bằng đều dùng trên đôi cánh Thiên Bằng này rồi, trên người cũng không dư thừa!” Diệp Trường Sinh cân nhắc một chút rồi nói.

“Là như vậy sao... Đôi cánh Thiên Bằng của Diệp đạo hữu luyện chế có chút thô sơ!” Con người Việt Long đảo một vòng, bỗng nhiên nói như vậy.

“Tiền bối tuệ nhãn, vãn bối thực lực không đủ, đích xác là không thể phát huy ra uy lực chính thức của đám Vũ Dư Chi Vũ này!” Diệp Trường Sinh cười khỏ nói.

Việt Long gật đầu, nói: “Không những luyện chế thô ráp, hơn nữa còn lộ ra khí tức Côn Bằng, cũng chính vì vậy, lão phu mới có thể dễ dàng cảm ứng được khí tức Côn Bằng đậm đặc trên người ngươi!”

“Làm như thế, không khác gì đưa nhỏ cầm kim hành trong phố xá sầm uất, rất dễ khiến người khác chú ý, nếu đổi lại là một Đại Thừa không dễ nói chuyện như vậy, thậm chí đổi lại là cái loại tu sĩ Hợp Thể kỳ không quen biết Thiên Phượng đại nhân, đều có khả năng đưa tới tai họa!” Việt Long làm ra bộ dáng chủ tâm sâu xa, nói ra.

Diệp Trường Sinh nghe vậy trong lòng hơi động, hẳn biết đối phương nói ra lời hù dọa người ta, lại muốn cùng hắn giao dịch.

Đương nhiên đối phương nói cũng có lý.

Lúc luyện chế cánh Thiên Bằng, Diệp Trường Sinh cũng dùng các loại tài liệu trân quý, che giấu khí tức của Toan Nghê.

Sau khi luyện chế thành công, trong mắt hắn, khí tức mờ mịt đã ẩn ẩn không lộ ra.

Nhưng dù sao Diệp Trường Sinh cũng chỉ là một tu sĩ Hóa Thần, ánh mắt chắc chắn không bằng tồn tại cấp Đại Thừa.

Dưới cái nhìn của hắn, sự tồn tại của cấp Đại Thừa xem ra chính là trăm ngàn lỗ hổng.

Đối phương nói lời này, khẳng định không phải là tùy ý bịa ra hù dọa hắn, dù sao lúc Diệp Trường Sinh trải qua nơi đây, thật đúng là bị Việt Long cảm ứng được loại khí cơ này.

Như thế xem ra, trên Thiên Bằng Sí này cũng tồn tại tai họa ngầm, cũng may gặp được Đại Thừa như Việt Long.

Lúc Diệp Trường Sinh đang suy nghĩ, liền nghe Việt Long tiếp tục nói: “Như vậy đi, lão phu có thể giúp Diệp đạo hữu luyện chế cánh Thiên Bằng này một lần nữa, coi như thù lao, lão phu muốn lấy đi mười tám cái lông vũ Côn Bằng ở trên cánh Thiên Bằng này. Diệp đạo hữu người thấy thế nào?”

“Sau khi lão phu trọng luyện, cho dù là tồn tại cùng cấp bậc với lão phu thì đứng trước mặt Diệp đạo hữu cũng sẽ không dễ dàng nhìn ra đây là chiếc cánh được luyện chế từ lông chim Côn Bằng!” Việt Long cười híp mắt nói.

“Văn bói cầu còn không được, đa tạ tiền bói!” Diệp Trường Sinh lập tức phát tay, đem đôi cánh Thiên Bằng ở sau lưng đưa lên.

Càng bắt lấy cánh thiên bằng, khẽ vuốt một cái, nhất thời cười ha ha hai tiếng.

Ngay sau đó, hắn cong ngón tay bắn ra một đạo quang mang, đạo quang mang kia bao Thiên Bằng Sí lại trong đó.

Sau một hồi biến hóa kịch liệt, bên trong đoàn hào quang kia, mười tám cái lông vũ màu xanh liên tiếp bay ra.

Sau đó, càng ngày càng liên tiếp đánh mấy đạo pháp quyết vào cánh thiên bằng, khiến đoàn quang mang kia không ngừng biến động.

Ước chừng sau thời gian một chén trà, càng vẩy tay, đoàn hào quang kia cũng tan đi.

Đôi cánh Thiên Bằng màu xanh biếc giống như lưu ly ngọc thạch yên tĩnh phiêu phù ở không trung, Diệp Trường Sinh dùng thần thức dò xét lên, mơ hồ cảm giác Thiên Bằng sí giống như đã xảy ra biến hóa gì đó, nhưng lại không cách nào nhìn ra được rốt cuộc là chỗ nào biến hóa.

“Lão phu chỉ là hơi điều chỉnh mấy pháp trận trên đôi cánh này một chút, đem khí tức mật mờ tiết ra đều che lấp mà thôi!”

“Về phần quá nhiều, lão phu cũng không làm, nếu tinh luyện một phen, chỉ sợ Diệp đạo hữu ngươi trong thời gian rất dài sẽ không cách nào thúc giục đôi cánh này rồi!” Việt Long cười ha ha một tiếng nói ra.

“Đa tạ tiền bối tương trợ, vẫn bối vô cùng cảm kích!” Diệp Trường Sinh tiếp nhận Thiên Bằng Sí, sau đó vội vàng nói.

Càng Long gật gật đầu, lại vung tay lên, trong động phủ lập tức xuất hiện một giọt nước. Giọt nước này kéo dài biến ảo xong biến thành một tấm gương bình thường.

Một hình ảnh từ trong gương hiện ra, trong hình ảnh kia là một khối ngọc bích óng ánh, tràn ngập phù văn vàng bạc.

Trước ngọc bích, vài người sau lưng mang theo cánh đang kinh ngạc nhìn biến hóa phát sinh trên ngọc bích.

Chỉ thấy một cái tên Ngân Khoa Văn vốn được xếp ở cuối chín ngàn chữ viết, bỗng nhiên mơ hồ một cái, tách ra một đạo ngân sắc quang mang sáng chói.

Sau đó, thứ hạng của hắn tăng vọt, trực tiếp xông lên hơn một ngàn, xuất hiện ở vị trí tám nghìn sáu trăm hai mươi một người.

“Cái này...” Trên mặt Diệp Trường Sinh lộ ra vẻ sợ hãi lẫn thán phục.

“Ha ha, lấy tài liệu này cho dù ngươi có thể luyện chế ra một ngàn Linh Bảo Thông Thiên bài danh đầu tiên cũng không có gì lạ. Nếu đôi đôi Sí Cốt kia thành Sí Cốt cấp Đại Thừa thì có khả năng một trăm Linh Bảo Thông Thiên này xông vào được đầu tiên, tuy nhiên hiện tại lão phu cũng không dám nâng cao thực lực cho ngươi quá nhiều!”

“Bằng không, đôi cánh này chỉ sợ Diệp đạo hữu ngươi không dùng được!” Việt Long cười tủm tỉm nói.

“Cái thứ tự hiện tại, vẫn bối khó có thể điều khiển được rồi!” Diệp Trường Sinh nhìn dòng chữ Ngân Khoa Văn trên bảng, mặt lộ vẻ dờ khóc dờ cười nói.

“Không sao, chờ Diệp đạo hữu ngươi tiến vào Luyện Hư kỳ, bằng pháp lực hùng hậu của ngươi, hẳn là có thể thôi động!” Việt Long không thêm để ý chút nào nói.

“Vậy xem ra vẫn bối phải quấy rầy Phi Linh tộc một thời gian rồi!” Diệp Trường Sinh chấp tay nói.

“Không sao, Diệp đạo hữu muốn ở lại Phi Linh Tộc bao lâu thì ở, thậm chí muốn gia nhập Phi Linh Tộc cũng được!”

“Tiền bối nói đùa!” Diệp Trường Sinh nghe vậy lắc đầu liên tục.

“Lão phu cũng không phải nói giỡn, Diệp đạo hữu không ngại suy nghĩ một chút, Phi Linh Tộc chúng ta có thể cung cấp tài nguyên, có thể cung cấp nhiều hơn so với Nhân tộc các ngươi!” Việt Long cười hắc hắc, trên mặt lộ ra vẻ nghiêm túc nói.

“Hơn nữa, nếu ngươi bằng lòng gia nhập Phi Linh Tộc, lão phu cùng với hai vị đạo hữu khác của tộc ta đều có thể thu ngươi làm đệ tử, dốc lòng dạy bảo. Nếu như ngươi trở lại Nhân tộc thì sẽ không có đãi ngộ thế này!”

Càng âm âm lại há miệng ra, đã quăng ra một đề nghị vô cùng hấp dẫn cho Diệp Trường Sinh.

Trở thành đệ tử của tu sĩ Đại Thừa, đây là cơ duyên mà tu sĩ Hợp Thể kỳ mới miễn cưỡng có được.

Hiện tại lại đồng ý hứa hẹn quan trọng với một tu sĩ Hóa Thần Kỳ như hắn, có thể thấy được vị Đại Thừa Phi Linh tộc này coi trọng hắn như thế nào.

Đương nhiên, Diệp Trường Sinh cũng biết đối phương coi trọng hắn như vậy, chẳng qua là bởi vì hắn có quan hệ với Thiên Phượng mà thôi.

Nếu không có tầng quan hệ này, loại tu sĩ Hóa Thần như hắn, dù cho biểu hiện có nghịch thiên, cũng không tiến vào Đại

Thừa kỳ được.

“Đề nghị của tiền bối thực khiến lòng người động, chỉ tiếc vẫn bối có tình cảm không dứt bỏ được đối với Nhân tộc!” Diệp Trường Sinh thở dài một tiếng nói.

“Hắc hắc, Diệp đạo hữu không cần vội vàng trả lời, không ngại cứ ở Phi Linh tộc một thời gian ngắn rồi nói tiếp!” Việt Long cười hắc hắc nói.

“Đa tạ tiền bối thông cảm, vậy vẫn bối xin cáo từ trước!”

Diệp Trường Sinh nói xong, lại lần nữa thi lễ với vị lão tổ Đại Thừa của Phi Linh Tộc này, sau đó rời khỏi động phủ này.

Rời khỏi động phủ Việt Long, Diệp Trường Sinh cầm đôi cánh Thiên Bằng trong tay, trong lòng thầm nghĩ.

“Lão gia hỏa này sẽ không lưu lại ấn ký thần niệm gì trong đôi cánh Thiên Bằng chứ?” Trong lòng của hắn âm thầm nghĩ.

Mặc dù khả năng này rất thấp, nhưng cũng không phải là không có, nếu như đối phương lưu lại một đạo ấn ký, vậy thì bất cứ lúc nào hắn cũng có thể bị đối phương nắm giữ.

Không thể không đề phòng người, sau khi Diệp Trường Sinh suy nghĩ một chút vẫn quyết định phong ấn đôi cánh này lại trước.

Dù sao sau khi được luyện công long trọng, tạm thời hắn cũng không thể sử dụng đôi cánh này được nữa.

Đợi đến lúc tiến giai Luyện Hư, bằng vào thần thức khổng lồ của hắn, không kém chút nào so với tu sĩ Hợp Thể Kỳ. Nếu quả thật cặp cánh này có ấn ký gì, hắn cũng có thể cảm ứng được đôi chút.

Hơn nữa, bản thân còn có Nguyên Từ Thần Quang, Tinh Viêm Chi Hỏa, dùng hai kiện thần thông vô khổng bắt nhập kiểm tra một lần, có thể cam đoan trên cánh Thiên Bằng không có vấn đề gì.

Diệp Trường Sinh lấy ra một cái hộp ngọc, đem cánh Thiên Bằng thu nhỏ lại, bỏ vào trong đó, sau đó dán lên các loại phù lục, ném vào trong vòng tay trữ vật.

Sau đó, hắn nhanh chóng bay về hướng tòa động phủ ở bờ biển sơn mạch.

Sau khi trở lại trong động phủ, Diệp Trường Sinh ngồi xếp bằng dưới đất, lẳng lặng hồi tưởng lại kinh lịch một ngày qua đi, liền lấy thu hoạch hôm nay ra.

Đầu tiên là sau khi mở bình ngọc kia ra, Diệp Trường Sinh nhìn thấy bên trong chứa non nửa chất lỏng óng ánh màu trắng. Bên trong chất lỏng kia, từng tia chớp màu trắng không ngừng tuôn ra.

“Là loại Thái Ất Kiếp Dịch tinh thuần nhất, trực tiếp giao dịch với tu sĩ Đại Thừa, đích thật là thuận tiện hơn nhiều so với việc bản thân ta vất vả khổ cực đi tìm kiếm!” Diệp Trường Sinh thầm nghĩ.

Hắn nhìn cẩn thận một lúc, liền đem bình ngọc đẩy lại, đặt ở trên mặt đất trước mặt.

Sau đó, lại nhặt lên miếng ngọc giản kia, cẩn thận xem xét.

Bên trong ngọc giản là một đoạn văn tự lớn, bên trong chính là phương pháp luyện chế Hỏa Thần Lôi.

Diệp Trường Sinh cầm lấy ngọc giản, đi vào mật thất, bắt đầu tìm hiểu bí pháp luyện chế này.

Nửa ngày sau, cửa mật thất mở ra, hắn một lần nữa đi ra, trên mặt lộ ra vẻ do dự.

“Luyện chế Chí Hỏa Thần Lôi này, ngoại trừ một loại hỏa diễm đứng đầu, còn cần không ít vật liệu, cũng may những vật này trên người ta đều có, cũng không cần đi tìm nữa!”

“Lần này mọi chuyện đều đã có chuẩn bị, chỉ cần luyện chế ra Hỏa Thần Lôi, là có thể đem Ngũ Hành Linh vật bỏ vào trong cơ thể uẩn dưỡng rồi!” Diệp Trường Sinh trong lòng thầm nghĩ.

Lúc này, hắn lấy ra từng kiện vật liệu, bắt đầu luyện chế Hỏa Thần Lôi.

Nửa tháng sau, trong động phủ của Diệp Trường Sinh truyền ra tiếng sấm ầm ầm.

Trong tay hắn nắm một đoàn hồng quang, bên trong hồng quang thỉnh thoảng thoát ra từng đạo thiểm điện màu đỏ, loại thiểm điện màu đỏ này cho người ta một loại cảm giác cực kỳ nguy hiểm.

“Thành công rồi!”

Diệp Trường Sinh nhìn quang sáng màu đỏ này, ánh mắt lộ ra vẻ vui mừng.

Hắn vung tay lên, trong nháy mắt một loạt đồ vật đồng loạt xuất hiện trước mắt hắn.

Vạn năm Kim Lôi Trúc, Quý Thuỷ Chi Tinh, Hậu Thổ Tứ Cung, Thái Ất Kiếp Dịch cùng với Tinh Viêm Chi Hỏa, ngũ hành linh vật đỉnh cấp đã gom góp đủ, Ngũ Hành Thần Lôi cũng đều có đủ.

Vỗ trừ vật trạc, sau khi một đạo kim quang hiện lên, trong tay Diệp Trường Sinh xuất hiện một trang Kim Triện Ngọc Thư, nhìn Kim Triện Văn chẳng chịt bên trên, trên mặt hắn lộ ra ý cười.

Hắn vung tay lên, mang theo năm loại linh vật tiến vào trong mật thất, bắt đầu cẩn thận gieo năm loại linh vật này vào trong cơ thể.

Trước dờ Kim Lôi Trúc vào trong gan, một tháng sau, được chỉ một Kim Lôi Trúc phát ra cảm nhiễm, gan của hắn biến thành một mảnh bích lục.

Bên trong màu xanh biếc này lại lóe lên kim sắc quang mang, đó là Ích Tà Thần Lôi đang phun trào.

Diệp Trường Sinh dùng pháp lực bản thân bao lấy Kim Lôi Trúc cùng lá gan, để nó không ngừng thích ứng lẫn nhau, mãi cho đến khi trong gan thai nghén ra một tia Mộc khí, hắn vung tay lên, trước người lại nhiều thêm một ngọn lửa màu bạc.

Bên trong ngọn lửa màu bạc lóe lên tia chớp màu đỏ, đây là Tinh Viêm Chi Hỏa và Tinh Viêm Tiên Lôi đã được luyện chế ra. Diệp Trường Sinh há mồm hút vào, hút ngọn lửa này vào trong cơ thể.

Hỏa diễm vừa nhảy lên đã xuất hiện trong tim. Lần này, trái tim và Tinh Viêm Chi Hỏa dung hợp cũng khá dễ dàng.

Dù sao, đây là Tinh Viêm Chi Hỏa vẫn luôn được trong cơ thể Diệp Trường Sinh uân dưỡng, hơn nữa ngọn lửa này còn rất có linh tính, hoàn toàn có thể tuân theo mệnh lệnh của Diệp Trường Sinh.

Cũng không lâu lắm, trái tim Diệp Trường Sinh đã bị nhuộm thành màu bạc, bên trong có lóe quang màu đỏ đang chớp động.

Dựa theo trình tự Ngũ Hành tương sinh, Diệp Trường Sinh dung hợp Kim Lôi Trúc cùng Tinh Viêm Tiên Hỏa vào trong

cơ thể, hai loại linh vật này tiếp xúc với hắc trong thời gian dài, dung hợp lại với nhau tương đối dễ dàng.

Nhưng ba loại kẻ tiếp lại không dễ dàng xử lý như vậy, sau khi Diệp Trường Sinh dời thổ tức thổ nhượng vào trong ruột, khí quan bản thân xung đột không ngừng với loại linh vật từ bên ngoài đến này.

Dùng hơn một năm thời gian, Diệp Trường Sinh mới chậm rãi đem loại xung đột này hóa giải, sau đó bắt đầu để ruột gan thai nghén ra Thổ Chi Khí.

Sau đó, cô kỹ của Diệp Trường Sinh dần dần dời Thái Ất Kiếp Dịch vào trong phổi, đưa tinh hoa Quý Thủy vào trong thận tạng.

Đợi đến khi ngũ tạng của hắc hoàn toàn bị nhuộm thành năm loại màu sắc, một tuần hoàn Ngũ Hành ổn định dần dần được xây dựng lên.

“Mặc dù hương ngũ tạng cho thêm ngũ hành linh vật xem như là thứ ta nghĩ mù, nhưng nói không chừng còn đang đánh loạn đây này!”

“Bách Mạch Luyện Bảo Quyết kia không phải chính là luyện các loại pháp bảo linh vật vào trong cơ thể mình sao, nói không chừng bộ công pháp Bách Mạch sơn này, chính là phải luyện ngũ hành linh vật vào ngũ tạng mới có thể tu hành tốt hơn!” Diệp Trường Sinh thầm nghĩ trong lòng.

Hắc không khỏi thở dài một tiếng, nếu như trên tay hắc có Bách Mạch Luyện Bảo Quyết, vậy lúc này tiến hành luyện ngũ hành linh vật vào trong cơ thể, có thể dễ dàng hơn rất nhiều.

“Tiếp theo, chờ ngũ hành linh khí tràn đầy ngũ tạng, sau đó đột phá tu luyện Đại ngũ hành Uẩn Linh quyết!” Diệp Trường Sinh nghĩ như vậy, ánh mắt lộ ra thần quang trong veo.

Mấy năm sau, Diệp Trường Sinh cảm giác ngũ hành linh khí trong cơ thể hoàn toàn tràn đầy, hắc lập tức tiến vào mật thất, bắt đầu bế quan.

Vung tay lên, mấy cái bình ngọc liền xuất hiện trước mặt hắc, trong đó là các loại đan dược mà Diệp Trường Sinh chuẩn bị để đột phá Luyện Hư.

Kể cả Hắc Viêm đan, bao gồm nhiều loại thủ đoạn hắc đều chuẩn bị, chuẩn bị đầy đủ làm tỉ lệ đột phá của hắc tăng lên tới một mức độ cực cao.

Diệp Trường Sinh vùng tay lên, cửa mắt thất đóng lại, linh quang cấm chế chớp động, trong động phủ hoàn toàn yên tĩnh.

Thời gian chậm rãi trôi qua, trong chớp mắt đã trôi qua nửa năm. Đột nhiên một ngày nào đó, trên đỉnh núi nơi động phủ của Diệp Trường Sinh xuất hiện một thiên tượng cực kỳ kinh người.

Bầu trời vạn dặm trong xanh bỗng nhiên vang lên tiếng sét liên tiếp không ngừng, thanh âm đình tai nhức óc, khiến cho những con cổ thú cấp thấp ở trong khu vực này sợ hãi chạy trốn.

Trong chớp mắt, từng đóa linh vân màu ngà sữa từ trong thiên khung lẳng không hiện hiện ra, sau đó đồng loạt hướng đỉnh núi tụ tập lại.

Trong phương viên vạn dặm trên ngọn núi lớn nhỏ, trên mặt đất khe đá, cây cối, trong dòng sông bỗng nhiên đồng thời hiện ra quang điểm đủ mọi màu sắc, nhất tề hướng lên bầu trời bắn nhanh đi.

Tới độ cao nhất định, mặt ngoài những quang điểm này co rút lại, nhao nhao vỡ tan ra, biến thành từng mảnh ánh sáng năm màu, bắn nhanh tới chỗ động phủ của Diệp Trường Sinh.

Gần như chỉ sau thời gian uống cạn một chén trà nhỏ, cự sơn chỗ Diệp Trường Sinh đã bị ngũ sắc quang hà dày đặc bao phủ một tầng lại một tầng, hoàn toàn bị nhuộm thành ngũ sắc.

Dị tượng kinh người vẫn còn tiếp tục, những linh vân màu trắng sữa trên bầu trời giờ phút này lại ngưng tụ thành một vân hoàn thật lớn đường kính hơn trăm dặm.

Bên trong vân hoàn, thiên địa nguyên khí nồng đậm mãnh liệt hội tụ tới, ngưng tụ đến cực hạn, tựa như một cái phễu, trút xuống ngọn núi phía dưới Vân Hoàn.

Một cỗ khí thế kinh khủng lan ra, toàn bộ dã thú trong phạm vi vạn dặm đều cảm giác được linh áp cực lớn từ phía thiên tượng truyền đến, cả đám bị dọa nằm rạp trên mặt đất run rẩy không ngừng, mặc cho mãnh thú bình thường có hung ác đến

đâu lúc này cũng kinh hồn bạt vía, cốt Tùng lỏng, tứ chi vô lực.

Một cỗ chân động vô hình lan tràn ra bốn phía, khiến cho mấy bóng người trùng hợp đi ngang qua bên này kinh ngạc nhìn sang.

Sau khi mấy bóng người kia hơi nói chuyện với nhau, liền vỗ cánh thật nhanh bay về phía bên này.

Cũng không lâu lắm, liền có hai đạo nhân ảnh xuất hiện cách sơn mạch bề quan Diệp Trường Sinh không xa, có chút kinh ngạc nhìn về phía bên này.

“Thiên tượng kinh người như thế, xem ra là có người muốn tiến giai Linh Suất rồi!” Một thân ảnh nam tử thân hình cao lớn, lưng đeo một đôi cánh màu vàng to lớn chậm rãi nói.

“Ở khu vực này, người này đến cùng là của bộ tộc nào? Bạch huynh, đây chẳng lẽ là một vị thánh tử nào đó ẩn tàng của Thiên Bằng tộc các ngươi sao?”

Bên cạnh bóng người màu vàng, một vị vóc người hơi thấp một chút, cánh sau lưng hơi nhỏ một chút, đồng thời hình dáng nam tử năm màu hỏi.

“Hoa huynh thật biết nói đùa, Thiên Bằng tộc chúng ta cũng chỉ có mấy vị thánh tử mà thôi, còn tu vi đến mức không cao, nào có thể tiến giai lên được sự tồn tại của linh soái!”

“Nói đi cũng phải nói lại, Ngũ Quang tộc các ngươi vốn là một trong năm chi nhánh mạnh nhất của Phi Linh Tộc chúng ta, bên trong tộc có tàng long ngọc hổ, cường giả vô số, xuất hiện ở chỗ này, có lẽ là người của Ngũ Quang Tộc các ngươi đúng không?” lưng đeo một đôi cánh màu vàng nói ra.

“Ha ha, Ngũ Quang tộc chúng ta đích xác có mấy người đang đứng ở biên giới đột phá, bất quá bọn họ đều không có ở đây, trừ bọn họ ra, hẳn là không có khả năng có người ẩn núp rồi!”

“Nếu không, ta thân là Thánh chủ Ngũ Quang tộc, không đến nỗi không biết!” Người kia nói.

“Không phải của Ngũ Quang tộc các ngươi, chẳng lẽ lại là người của Xích Dung tộc sao?” Người đôi cánh màu vàng nói ra lời này, đồng thời sắc mặt cực kỳ khó coi.

Người có đôi cánh ngũ sắc nhìn thấy vẻ mặt biến ảo của hắn, trong lòng hơi động, giống như đang nghĩ tới điều gì, nụ cười trên mặt cũng hơi thu lại.

“Có phải là người của Xích Dung tộc hay không, chờ chúng ta nhìn thấy thì sẽ biết!”

Hắn vừa nói xong, thiên tượng bên kia, lại bắt đầu phát sinh biến hóa.

Trên ngọn núi khổng lồ đã bị nhuộm thành ngũ sắc, nương theo vân hoàn trên bầu trời mạnh mẽ khuếch trương ra, chỉ một thoáng phảng phất có một cỗ hấp lực to lớn hình thành, những ngũ sắc quang hà bám vào trên ngọn núi khổng lồ kia, điên cuồng tràn vào trong vòng mây kia.

Cũng không lâu lắm, ngũ sắc quang hà bao bọc cự sơn đều bị kéo vào, cự sơn khôi phục nguyên trạng, mà vân hoàn trên bầu trời kia đã triệt để biến thành hình ngũ sắc.

Từ xa nhìn lại, giống như một cái phễu năm màu, hoặc như là một cái chén to năm màu.

Thanh âm lôi đình liên tiếp không ngừng đột nhiên ngừng lại, toàn bộ thiên địa trở nên yên tĩnh không gì sánh được, chỉ còn lại quang mang năm màu trong vân hoàn đang chớp động, giống như bão táp sắp đến yên tĩnh vậy.

Đột nhiên một tiếng long ngâm từ chỗ sâu trong cự sơn phát ra, kim quang trên đỉnh núi chột lóe, hiện ra một tôn pháp bàn to lớn.

Pháp tướng này thân hình cao tới mấy ngàn trượng, toàn thân kim quang lập lòe, phảng phất như thực thể, đầu hơi ngẩng lên, trên gương mặt vốn mơ hồ không rõ xuất hiện hai luồng kim mang lóe loẹt lóa mắt, nhìn tựa như một đôi mắt thuần kim, mặt không biểu tình nhìn chằm chằm vân vòng trên không.

Đột nhiên, pháp tướng kia mở ra miệng lớn, bỗng dung hét dài một tiếng, âm thanh kinh thiên động địa, chấn động khiến cho tất cả thú vật chung quanh đang nằm sắp trên mặt đất đều run lên bần bật, thất khiếu chảy máu.

Nương theo thanh âm thét dài này, năm đạo quang mang bỗng nhiên từ trong lòng núi bắn nhanh ra, phảng phất năm đầu

trường hà, hướng cái kia cực lớn Pháp Tướng dũng mãnh lao tới.

Trong năm dòng sông dài kia, năm loại lôi điện phát ra tiếng sấm nổ vang, nhảy nhót, một cỗ khí tức kinh khủng lan ra.

Theo năm đầu trường hà này càng ngày càng nhiều ngũ sắc quang mang nhảy vào thể nội pháp tướng màu vàng kia, dần dần, màu vàng pháp tướng bị triệt để nhuộm thành ngũ sắc.

Thân hình ngũ sắc cao tới mấy ngàn trượng xuất hiện giữa thiên địa, khuôn mặt nó cũng dần dần rõ ràng lên, lộ ra gương mặt Diệp Trường Sinh.

Ánh mắt hấn đảo qua bốn phía, những nơi bị hấn nhìn thấy, những con thú nằm trên mặt đất lạnh run, trong miệng không ngừng phát ra tiếng gào thét.

Xa xa, hai bóng người đang đứng trên một đỉnh núi đối diện với hai ánh mắt này, lập tức trong lòng hai người phát lạnh, phảng phất như bị uy hiếp cực lớn.

“Cái này... Hoa huynh, có làm lẫn không, một người vừa mới tiến giai Linh Suất lại khiến cho ta cảm giác nguy hiểm như vậy?” Người lưng đeo cánh màu vàng nói.

“Vừa rồi ta cũng cảm giác được một cỗ hàn ý từ đáy lòng tán phát ra, tựa hồ thực lực người này không thể coi thường, lần này xem ra trong Phi Linh Tộc chúng ta lại sắp xuất hiện một vị đồng đạo khó lường rồi!” Người Ngũ Sắc sí kia nói.

“Người này chẳng lẽ thật sự là vị thánh tử nào đó?” Người màu vàng kinh nghi bất định nói.

“Ta nghĩ không phải, thí luyện vực sâu sắp bắt đầu rồi, nếu người này thật sự là thánh tử, chắc chắn sẽ không đột phá vào lúc này!” Người kia lắc đầu.

.....

Nương theo hai đạo nhân ảnh nói chuyện với nhau, thân thể pháp tướng to lớn kia bỗng nhiên há miệng khê hấp, trong thoáng chốc ngũ sắc quang mang trong vân hoàn cực lớn trên đỉnh đầu y, tất cả đều hóa thành một dòng sông dài, tràn vào thể nội đạo pháp tướng kia.

Quang mang diễm lệ lóe lên, thân thể pháp tướng to lớn kia run rẩy không ngừng, trên mặt hiện ra vẻ thống khổ, phẳng phát ngũ sắc quang hà rót vào thân thể mỗi một phần, đều sẽ càng làm cho nó thống khổ thêm một tầng.

Mà trình độ quang hà rót vào phi thường kinh người, vền vền chỉ một lát công phu, tất cả quang hà trong vân hoàn đều biến mất vô tung vô ảnh.

Thậm chí chỗ linh vân nhũ bạch sắc kia, dưới một tiếng quát chói tai của pháp tướng, cũng lập tức hóa thành mây trăm khoả quang cầu nhũ bạch sắc lơ lửng bất định ở phụ cận.

Sau đó pháp tướng há to miệng phun ra một cỗ ngũ sắc hà quang, đem bạch sắc quang cầu này nhao nhao hút vào trong bụng, rồi luyện hóa.

Làm xong hết thấy, vẻ thống khổ trên mặt pháp tướng giảm đi không ít, ngay sau đó pháp tướng mấy ngàn trượng này nhanh chóng thu nhỏ lại, trở nên lớn như người bình thường.

Ánh mắt của bóng người năm màu kia nhìn thoáng qua bốn phía, rồi cuộc lại trực tiếp khoanh chân ngồi xuống đỉnh núi, hai tay bấm niệm thần chú, lơ lửng bất động trên không trung.

Khắp trời linh áp kinh người cùng thiên tượng tất cả đều không thấy bóng dáng, dường như tất cả đều khôi phục bình thường.

Những con thú bị đề ở phía xa kia lúc này mới miễn cưỡng có thể đứng dậy, chúng nó sau khi nghẹn ngào vài tiếng, liền kinh hoàng dị thường nhao nhao chạy như điên về phía hang ổ của mình, căn bản không dám nhìn tiếp về phía ngọn núi khổng lồ nữa.

“Xem ra người này đã thành công trùng kích cảnh giới Linh Soái, hiện tại đang cảm ngộ thiên địa nguyên khí!” Thân ảnh cao lớn trên cánh vàng thờ dài một tiếng, bộ dạng lo lắng vô cùng.

“Số lượng thiên địa nguyên khí khổng lồ như thế rót vào cơ thể, Bạch huynh, lúc trước ngươi tiến giai Linh Suất, có dẫn động nhiều thiên địa nguyên khí như vậy sao?” Người cánh ngũ sắc nhin không được nhìn về phía người bên cạnh hỏi.

Tên cánh vàng cười khỏ một tiếng, nói: “Hoa huynh nói đùa, Bạch mỗ nếu có thần thông như vậy, sớm đã tiến giai Hợp Thể kỳ rồi, đâu đến nỗi khiến Thiên Bằng tộc chúng ta lưu lạc đến mức này!”

Ngũ sắc cánh sau khi trầm mặc một lúc, thờ dài một tiếng: “Ta cũng xa xa không bằng, xem ra vị Tấn Linh soái này chưa từng gặp mặt, thực lực quả thật cường đại kinh người!”

“Cũng không biết hần thuộc bộ tộc nào, quang hà năm màu trên người vừa rồi phun trào kia, Hoa huynh, thật không phải tộc nhân Ngũ Quang tộc các người sao?”

Ngũ sắc cánh sau khi chân chờ một chút, vẫn nói: “Ta ngay từ đầu cũng có chút hoài nghi, nhưng cẩn thận cảm ứng một chút, trên thân người này không có khí tức Ngũ Quang tộc chúng ta!”

“Bất quá Bạch huynh người cũng không cần lo lắng, người này hiển nhiên cũng không phải là Xích Dung tộc, nhìn bộ dáng lôi quang toàn thân hần chớp động, chẳng lẽ là người Lôi Tước tộc?”

Thân ảnh Kim Sí nghe vậy khẽ giật mình, cẩn thận suy nghĩ, lập tức lắc đầu nói: “Hần là không phải, người của Lôi Tước tộc chưa từng nghe nói qua có năm loại lôi điện đồng thời ngự sử, hơn nữa...”

Người cầm kim sí trên mặt lộ ra vẻ chân chờ.

“Hơn nữa cái gì?”

“Hơn nữa ta cảm giác ngũ hành thuộc tính lôi điện năm loại kia, có chút tinh diệu!”

“Nguyên lai Bạch huynh người cũng phát hiện, con đường tu hành của người này thật sự là không giống bất kỳ chi của Phi Linh Tộc chúng ta, chẳng lẽ là người của Dị Tộc?” Trên mặt người Ngũ Sắc Vũ lộ ra vẻ kinh nghi bất định.

“Khó mà nói được, nếu quả thật là người của Dị tộc, chỉ cần không phải là chủng tộc đối địch với chúng ta, chúng ta cũng không cần đi trêu chọc, xem trước một chút đi!”

“Bạch huynh nói có lý, chúng ta trước tiên lấy lễ đối đãi, xem biểu hiện của người này thế nào rồi lại nói, nghĩ tới người này vừa mới đột phá, hần là phải cần một đoạn thời gian rất dài mới có thể ra ngoài!” Người Ngũ sắc cánh nói.

“Ừm, chúng ta hay là nên đi thôi, đợi ở chỗ này sợ là muốn đưa tới địch ý của người này, không cần vô duyên vô cớ trêu chọc như vậy!” Người cánh vàng nói ra.

Lập tức, hai người nhìn nhau gật đầu, đều thả ra một đạo Truyền Âm Phù hướng ngọn núi kia bay đi, rồi sau đó mở

cánh, ly khai nơi đây.

Trong chớp mắt, hai đạo thân ảnh này liền biến mất tại chỗ, thế là mảnh khu vực này quay về yên tĩnh.

Mà ngũ sắc nhân ảnh trên cự sơn xa xa, chỉ là hai mắt đóng chặt, đối với tất cả như không nhìn thấy, không biết chút nào.

Một ngày, hai ngày, năm ngày, mười ngày...

Ròng rã hai tháng thời gian trôi qua, bóng người này vẫn đang lơ lửng trên không đỉnh núi, không có động đậy một chút nào, chỉ có màn sáng bao phủ bóng người ngũ sắc càng phát ra óng ánh loá mắt.

Trong lúc này, ngẫu nhiên có chút không biết Thiên Tượng Thú Tộc từ bên ngoài xông vào khu vực này, sau khi tiến vào phạm vi trăm dặm trong cự sơn, một cỗ sương mù màu trắng hiện lên, rồi nhao nhao biến mất không thấy.

Cả tòa cự sơn phụ cận thoát nhìn như là bị người bày ra một cái siêu đại cấm chế, hơn nữa càng đi vào trung tâm, uy năng của cấm chế càng thần diệu.

Qua nửa tháng sau, bóng người trong quang mạc đột nhiên thân thể run lên, ngũ sắc hà quang bên ngoài thân lưu chuyển một hồi, rốt cục mở hai mắt ra.

Sau đó một tiếng thét dài phát ra từ trong miệng bóng người, âm thanh chấn động cả trường dã!

Sau khi tiếng hú dừng lại, bóng người lập tức đứng dậy, hai tay bấm một cái pháp quyết, sau đó trong chớp mắt tán loạn ra, biến mất không thấy.

Sâu trong cự sơn, trong mật thất, Diệp Trường Sinh bỗng nhiên mở hai mắt ra, ánh mắt lộ ra một tia mừng rỡ.

Dưới sự hỗ trợ của nhiều loại đan dược như Hắc Viêm đan, rốt cuộc hắn đột phá Luyện Hư thành công, nhất cử dẫn tới thiên địa nguyên khí trong phạm vi vạn dặm quán thể, cả người cường đại đến cực hạn.

Giờ phút này, mặc kệ là pháp lực hay là thân thể, thần thức đều tăng vọt, thần thông phóng đại, giờ tay nhắc chân đều tạo cho người ta một loại cảm giác uy hiếp phi thường đáng sợ.

Quan trọng hơn chính là, sự khổng chế thiên địa nguyên khí của hắn càng thêm kinh khủng.

Diệp Trường Sinh nhắm hai mắt lại, thiên địa nguyên khí vốn cảm ứng có chút mơ hồ không rõ, bây giờ trở nên rõ ràng dị thường, phảng phất đưa tay đều có thể tụ tập những nguyên khí này vào trong tay, bỗng dưng bắt được.

Bỗng nhiên mí mắt hắn khẽ động, rốt cuộc lại đưa tay hướng hư không phụ cận trao một cái.

“Xuy xuy...” tiếng xé gió truyền ra, năm đạo tinh mang từ năm đầu ngón tay bắn nhanh ra, ngay sau đó phụ cận loé lên điểm điểm linh quang, vô số ngũ sắc quang điểm to bằng hạt gạo trống rỗng hiện ra, lóe lên chui vào trong tinh mang.

Theo những ngũ sắc quang điểm này chui vào, trong chớp mắt tinh quang đại trướng, một ngũ sắc đại thủ trong suốt từ trong hư không quỷ dị hiện ra.

“Quả là thế, sau khi tiến vào Luyện Hư kỳ, trình độ nắm giữ thiên địa nguyên khí so với Hóa Thần Kỳ cách biệt một trời một vực.” Diệp Trường Sinh mở hai mắt, tinh quang lóe lên sau đó nói.

Hóa Thần kỳ tu sĩ, chẳng qua là có thể mơ hồ cảm ứng được sự tồn tại của thiên địa nguyên khí đồng thời cũng chỉ có thể hơi chút da lông mà thôi.

Đến tận Luyện Hư kỳ mới có thể tính là chân chính nắm giữ thiên địa nguyên khí.

Mượn nhờ thiên địa nguyên khí gia trì, trong lúc giờ tay nhắc chân thi triển bất luận công pháp gì, đều sẽ lợi hại hơn không ít so với trước kia.

Diệp Trường Sinh vung tay lên, đánh tan bàn tay lớn năm màu óng ánh kia, sau đó nhìn vào trong ngũ tạng của mình.

Ngũ tạng đã hoàn toàn biến thành màu sắc năm loại, vô số lôi quang phun trào, bao trùm ngũ tạng, từng đoàn từng đoàn mây tia năm màu lượn lờ ở giữa.

Trong ráng mây, Diệp Trường Sinh loáng thoáng có thể cảm nhận được một loại sức mạnh kỳ dị đang thai nghén, đó là Đại

Ngũ Hành Uẩn Linh Quyết mới có thể sản sinh ra Ngũ Hành Tiên Quang.

Trong cơ thể ngoại trừ ngũ tạng phát sinh biến hóa, pháp lực chảy ở giữa kinh mạch cũng từ màu vàng biến thành màu ngũ sắc.

Thậm chí ngay cả Nguyên Anh cũng thay đổi, nguyên anh màu vàng nguyên bản biến thành ngũ sắc, công pháp này biểu thị thuộc tính ngũ hành mà Diệp Trường Sinh tu hành.

Diệp Trường Sinh vung tay, mở cửa mật thất, đi về phía một căn phòng cách vách.

Cửa đá mở ra, bên trong là một mảnh mặt đất và vách tường bằng ngọc, trên vách tường mấy trăm con giáp trùng màu vàng dữ tợn không gì sánh được bò lên.

Nhìn một màn này, trên mặt Diệp Trường Sinh lộ ra một vòng vui vẻ, khẽ nói: “Xem ra không bao lâu nữa, đám Phệ Kim Trùng này cũng sắp trưởng thành rồi!”

Những năm gần đây, hắn một mực bồi dưỡng Phệ Kim Trùng, đem từng đám Phệ Kim Trùng trưởng thành thúc dục ra.

Cộng thêm mấy trăm con trước mắt này, trong tay hắn đã có ba ngàn con Phệ Kim Trùng thành thực.

Đương nhiên, vì thúc dục đám Phệ Kim Trùng này, hắn tiêu phí cũng không ít, trọn vẹn hơn hai trăm triệu linh thạch rơi vào.

Hơn nữa những năm gần đây hắn phải phục chế các loại tài liệu như lông chim, lông chim, lông chim, vật liệu cần dùng để tu hành, sau khi Diệp Trường Sinh đi thẳng một mạch mười mấy ức linh thạch, hiện tại chỉ còn lại có khoảng tám trăm triệu.

“Sau khi tiến giai Luyện Hư, tốc độ thúc dục Phệ Kim Trùng hắn là có thể nhanh hơn không ít, dù sao ta tu hành công pháp Ngũ Hành, quán chú ngũ hành linh khí sẽ thuận tiện hơn nhiều!”

Diệp Trường Sinh ở trong trùng thất chờ một lát, liền xoay người rời khỏi, đi tới cửa động phủ lớn.

Bên trong một mảnh linh quang có hai đạo quang mang đang đảo quanh, phân biệt hiện ra màu sắc khác nhau.

Diệp Trường Sinh vậy tay, đem hai đạo quang mang kia thu lại, xem xét một chút liền biết được nội dung bên trong.

“Thánh chủ của Thiên Bằng tộc cùng Thánh chủ của Ngũ Quang tộc? Thiên Bằng tộc hiện tại còn có Thánh chủ, ta nhớ rõ lúc đó trên không trung Hàn Lập tới nơi này, Thánh chủ của bọn hắn đã chết sạch rồi!” Diệp Trường Sinh trong lòng nghĩ thầm.

“Bất quá, nếu đã gặp phải hai tộc này, vậy đây cũng là phía Tây nhất của Phi Linh Tộc rồi?”

“Ha ha, Thiên Bằng tộc thật ra có thời gian đến bái phỏng một chút, Kinh Chập Thập Nhị Biến kia, ta vẫn thấy rất thêm!”
Diệp Trường Sinh trong lòng nghĩ như vậy, trên mặt lộ ra vài phần vui vẻ.

Với cặp cánh thiên bằng của hắn hiện giờ, nếu như có thể thi triển kinh chập thập nhị biến, biến thân thành Côn bằng thì tốc độ cũng không biết sẽ nhanh tới mức nào.

Lại luyện chế thêm một đôi thiên phượng sí, biến thân thành thiên phượng nói trực tiếp có thể thi triển không gian thần thông.

Đây quả thực là năng lực bảo vệ tính mạng lớn nhất, chỉ cần không đụng phải tu sĩ Đại Thừa thì không cần phải lo lắng.

“Tuy nhiên, cánh Thiên Bằng thì cũng thôi đi, sau khi luyện chế ra cánh Thiên Phượng này thì không cần phải sống chết thể nhưng cũng không thể dễ dàng lấy ra được!”

“Nếu không, giống như lúc trước, bị người ta phát giác được khí tức Thiên Phượng phía trên, ta cũng không thể giải thích nhiều Thiên Phượng Linh Vũ như vậy là từ đâu tới!”

“Thiên Phượng quan hệ với ta cho dù tốt, cũng không có khả năng nhờ nhiều lông như vậy cho ta!”

Trên mặt Diệp Trường Sinh lộ ra vẻ do dự, sau một lúc lâu, hắn cất bước một lần nữa đi về phía phòng tu luyện.

Đóng cửa đá lại, hắn vung tay áo, một đạo bạch quang xuất hiện ở trước mắt.

Đó là một cái hộp ngọc, phía trên dán từng tấm phù lục đủ mọi màu sắc.

Diệp Trường Sinh nhẹ nhàng thổi một hơi, những phù lục này lập tức nhao nhao phiêu tán xuống.

Phất tay mở hộp ngọc ra, bên trong là một đôi cánh màu xanh óng ánh sáng long lanh.

Nhìn đôi cánh này, con người Diệp Trường Sinh nhú lại, một chùm tinh ti mảnh từ trong mắt bắn ra, hướng về đôi cánh kia bắn nhanh đi.

Thần thức không lồ của hắn bắt đầu quét qua cặp cánh thiên bằng này.

Thần thức của Diệp Trường Sinh hiện tại so với tu sĩ Hợp Thể bình thường chỉ mạnh hơn chứ không kém, dưới thần thức kinh khủng như vậy, bên trong cánh Thiên Bằng hiển hiện rõ ràng.

Sau khi dùng thần thức cẩn thận dò xét một lát, cũng không phát hiện bất cứ thứ gì khác thường.

Diệp Trường Sinh lại vung tay lên, một mảnh hào quang màu xám bao lại Thông Thiên Linh Bảo này, cẩn thận dò xét một lát, vẫn không phát hiện vấn đề gì.

Hắn vẫn cảm thấy không an toàn, lại dùng Tinh Viêm Chi Hỏa thiêu đốt Thiên Bằng Sí một lần nữa, cho đến cuối cùng vẫn không phát hiện ra có vấn đề gì.

“Xem ra là ta suy nghĩ nhiều rồi, Việt Long này xuất phát từ sự tôn sùng đối với Thiên Phượng, hắn không đến nỗi làm loại chuyện này!”

“Nếu không, nếu ta đột nhiên ngày nào đó gặp được Thiên Phượng, hắn lại lưu lại ấn ký trên người ta, bị Thiên Phượng phát hiện, chẳng phải đắc tội lớn với Thiên Phượng?” Diệp Trường Sinh trong lòng thầm nghĩ.

Cẩn thận kiểm tra vài lần, hắn có thể xác định trên cánh thiên bằng này không có vấn đề gì.

Dù sao nguyên từ thần quang này, cho dù là thần thức cấp Đại Thừa xâm lấn, cũng có thể phát giác được, có vật ấy kiểm tra, hết thấy dị thường đều không thể giấu được.

Diệp Trường Sinh thu Thiên Bằng sí vào trong cơ thể, được Nguyên Anh nắm màu hai tay nâng, ôn dưỡng.

Sau đó, hắn lại vung tay lên, trước người lại xuất hiện hai cái hộp ngọc, trên mỗi hộp ngọc cũng dán rất nhiều phù lục.

Khi nhìn thấy hai hộp ngọc này, thần sắc Diệp Trường Sinh lập tức ngưng trọng.

Hắn thở nhẹ một hơi, vung tay mở một hộp ngọc trong đó ra, bên trong lộ ra một đồ vật dài bằng ngón cái.

Toàn thân vật ấy màu xám bạc, trên đó khắc rõ vô số phù văn màu tím, nhìn tựa như một thanh giản rút nhỏ đi rất nhiều.

Đây chính là Thông Thiên Linh Bảo mà Diệp Trường Sinh lấy được trong động phủ của Thiên Bảo Thượng Nhân - Hỗn Nguyên giản.

Cầm lấy chuỗi Thông Thiên Linh Bảo này, Diệp Trường Sinh pháp lực mãnh liệt rót vào trong đó, chỉ một thoáng, trên Hỗn Nguyên giản này, sáng lên hào quang màu xám bạc chói mắt.

Phù văn màu tím nhao nhao phun trào, một cỗ khí tức kinh khủng từ trên đó lan ra, phẳng phất có thể xé rách thiên địa.

Theo pháp lực hắn đưa vào trong đó càng ngày càng nhiều, chậm rãi phù văn màu tím xếp đặt, xuất hiện một phân văn tự màu tím.

Diệp Trường Sinh thấy thể trong lòng vui vẻ, văn tự này đúng là thông bảo bí quyết của bảo vật này.

Hắn vội vàng âm thầm ghi nhớ, dự định sau này tu luyện một phen, đến khu động Thông Thiên Linh Bảo này.

Quả nhiên vẫn giống như dự liệu trước đó, sau khi tiến giai Luyện Hư, hắn có thể khu động hơn chín nghìn Hỗn Nguyên giản xếp hạng trên Vạn Linh Bảng này.

Sau khi thưởng thức một lúc, Diệp Trường Sinh cất Hỗn Nguyên giản đi, ánh mắt lại nhìn về phía một hộp ngọc khác.

Thần sắc của hắn càng thêm ngưng trọng, hít sâu một hơi, phát tay mở hộp ngọc ra.

Bên trong có một lá cờ màu đỏ an tĩnh nằm, linh văn màu xanh khắc trên đó, làm cho người ta có một loại cảm giác kỳ

dị.

Diệp Trường Sinh giờ tay bắt lấy lá cờ, pháp lực mệnh môn toàn thân điên cuồng lao vào trong lá cờ.

Lần này, lá cờ này không có phản ứng gì giống như lần trước, mà sáng lên hồng quang mĩa mai, đồng thời những Linh văn màu xanh kia cũng đang chớp động.

Nhưng cũng chỉ đến đây thôi, bất luận Diệp Trường Sinh thúc giục pháp lực như thế nào, lá cờ này cũng chỉ làm ra chút phản ứng.

Ngoài ra, không còn động tĩnh nào khác.

“Cái này...”

“Như thế nào đều ở trong một trăm hạng đầu nhỉ? Không phải thật sự là Phiên Thiên kỳ chứ?” Diệp Trường Sinh trên mặt lộ ra thần sắc kinh nghi bất định.

Lá cờ có thể đi vào top một trăm của Hỗn Độn Vạn Linh Bảng không nhiều lắm, điều này khiến hắn rất dễ nghĩ tới việc lật cờ Huyền Thiên Chi Bảo xếp hạng chín.

“Nếu quả thật là Phiên Thiên kỳ, vậy nhạc tử sẽ lớn lắm!”
Diệp Trường Sinh trầm nghĩ trong lòng.

Diệp Trường Sinh thần sắc có chút âm tình bất định nhìn chăm chăm lá cờ này thật lâu, cuối cùng, hắn tìm ra một cái hộp ngọc dùng tài liệu đặc thù luyện chế, thu nhập vào trong đó.

Loại tài liệu này có thể ngăn cách tất cả ngoại giới cảm ứng, cũng có thể phong ấn khí tức lá cờ hoàn toàn, về sau hắn lại dán lên trên các loại phù lục phong cấm.

Hắn đặt hộp ngọc này vào trong vòng tay trữ vật, sau đó quay đầu chui vào mật thất, tiếp tục tu hành.

Hôm nay sau khi tiến giai đến Luyện Hư kỳ, công pháp tu hành của hắn liền thay đổi toàn diện, tu luyện Đại Ngũ Hành Uẩn Linh Quyết và Tiểu Bắc Đẩu Tinh Nguyên Công tu luyện thân thể đều phải bắt lại.

Đại Ngũ Hành Uẩn Linh Quyết chỉ cần từng bước phục dụng đan dược, luyện hóa ngũ hành pháp lực liền có thể tiếp tục tu luyện.

Diệp Trường Sinh hiện tại là Luyện Hư sơ kỳ, nhưng lấy thực lực của hắn, trực tiếp phục dụng đan dược thích hợp cho tu sĩ Luyện Hư trung kỳ cũng được.

Trên tay hắn hiện tại có vài loại đan dược Luyện Hư kỳ, trong đó đẳng long đan là luyện hư sơ trung kỳ cũng có thể dùng.

Còn có một loại Ngũ Hỏa Đan thích hợp cho hắn phục dụng, loại đan dược này là hắn lấy được từ trong túi trữ vật của người trên Nguyên Liệt Giới.

Có hai loại đan dược này, trong giai đoạn đầu Diệp Trường Sinh không thiếu đan dược, có thể tiếp tục tu luyện.

Bên phía Đại Ngũ Hành Uẩn Linh Quyết cũng không có vấn đề gì lớn, mà bên phía Tiểu Bắc Đẩu Tinh Nguyên Công, Diệp Trường Sinh cũng đã sớm chuẩn bị sẵn trận pháp tiếp dẫn lực lượng tinh thần.

Tiểu Bắc Đẩu Tinh Nguyên Công tu luyện trong cơ thể tu luyện bảy cái huyền khiếu, loại huyền khiếu này diệu dụng vô cùng, có thể một đường dùng đến đỉnh điểm Tiên Giới.

“Tiểu Bắc Đầu Tinh Nguyên Công mặc dù chỉ là một bộ công pháp cơ bản, nhưng đặt ở Linh giới loại cấp độ này, cũng đủ kinh người rồi!” Diệp Trường Sinh trong lòng thầm nghĩ.

Dựa theo miêu tả trên công pháp, công pháp này nếu có thể tu luyện đến đại thành, dưới một quyền liền có thể thoải mái phá toái hư không, chỉ bằng nhục thân đã có thể tranh phong cùng Tiên Nhân chân chính.

“Dựa theo kinh nghiệm của Hàn Lập tại Linh Hoàn Giới, nếu tu luyện môn công pháp này tới đại thành, sau khi luyện thành Chân Cực Chi Khu, chỉ sợ Linh Giới này cũng không cách nào chứa được ta, trực tiếp bài xích ta ra ngoài!”

“Tuy nhiên đó cũng là chuyện sau này, hiện tại ta chỉ là một tiểu tu sĩ Luyện Hư, dường như không nên nghĩ đến những chuyện đó!” Diệp Trường Sinh thầm nghĩ trong lòng.

Mặc dù sau khi tu thành môn công pháp này, uy lực cực lớn, nhưng ngược lại là, tu luyện cũng có không ít tai hại.

Đầu tiên là quá trình tu luyện công pháp này vô cùng thống khổ, người tâm chí không đủ kiên định căn bản không cách nào kiên trì đến cuối cùng.

Tuy nhiên đối với điểm này, Diệp Trường Sinh cũng không cảm thấy có vấn đề gì, bởi vì phạm là công pháp luyện thể, tu luyện đều sẽ không có chuyện không làm cho người ta cảm thấy đau đớn.

Dù sao, thân thể Nhân tộc vốn rất yếu kém, muốn tăng cường thể chất, đó là đang đem thân thể vốn có xé rách một lần nữa đắp nặn lại.

Vết rách thống khổ càng mạnh có nghĩa là loại công pháp luyện thể này càng lợi hại.

Còn có một người chính là tiếp dẫn tinh quang chi lực cực kỳ khó khăn, dù sao tinh thần ở sâu trong thiên khung mệnh môn, quá mức xa xôi, cho nên tu luyện công này cũng cực kỳ hao phí thời gian.

Bất quá điểm này Diệp Trường Sinh cũng đã chuẩn bị, nếu như không có cùng Diệu Ngọc làm một khoản giao dịch như vậy, tốc độ hẳn tu luyện môn công pháp này có thể sẽ rất chậm.

Nhưng sau khi có trận pháp của Diệu Ngọc, hẳn là có thể tăng tốc độ lên không ít.

“Sau khi tu luyện Cực Thần ấn pháp tới tầng thứ ba, thân thể cũng sắp không chịu nổi thần thức nữa, hiện tại chủ yếu vẫn là nên tu luyện Tiểu Bắc Đầu Tinh Nguyên Công, tăng cường thân thể lên đi!” Diệp Trường Sinh thầm nghĩ trong lòng.

Hắn khẽ nhắm mắt lại, nhớ lại phương pháp tu luyện Tiểu Bắc Đầu Tinh Nguyên Công một phen, sau đó ánh mắt nhìn lên phía trên động phủ.

Diệp Trường Sinh lượn một vòng trong động phủ, chọn một gian mật thất thích hợp, còn mở ra một cái lỗ thủng lớn có thể nhìn thấy bầu trời.

Đêm này, chính là lúc thiên thanh khí lắng, toàn bộ bầu trời không có một tia vân khí, một vầng trăng tròn lơ lửng trong bầu trời đầy sao, thỉnh thoảng có từng đạo lưu tinh trong nháy mắt hiện lên.

Diệp Trường Sinh ngồi dưới đại động, lấy trận pháp do Diệu Ngọc khai phá ra. Sau khi bố trí trận kỳ, trên mặt đất của mật thất này đã được sắp xếp theo sắp xếp của Bắc Đầu Thất Tinh.

Thiên Xu, Thiên Tuyền, Thiên Ki, Thiên Quyền, Ngọc Hành, Khai Dương, Diêu Quang, bảy viên Đại Tinh này, mỗi một viên đều lớn như bồ đoàn. Diệp Trường Sinh giờ phút này đang ngồi ở vị trí Thiên Xu Tinh thứ nhất trong Thất Tinh Bắc Đầu.

Sau khi khảm một viên Tử Thần Thạch vào trong trận bàn, trận pháp ông một tiếng khởi động.

Diệp Trường Sinh lập tức cảm giác một phần của mình là thần thức bị trận pháp xé rách, kinh qua trận pháp vận chuyển, tia thần thức này lại bị một luồng lực lượng thần bí bao vây lấy, trực tiếp hướng lên bầu trời phóng đi.

Xông qua tầng cương phong, Diệp Trường Sinh chỉ cảm thấy tia thần thức của mình như đi tới một mảnh mênh mông, quạnh hiu, trong thế giới đen kịt, xa xa một thể chiếu sáng to lớn xuất hiện, trên đó tản mát ra tinh lực mạnh mẽ.

Diệp Trường Sinh liền ý thức được đây hẳn là Thiên Xu Tinh, thần thức của hắn được lực lượng thần bí của trận pháp bao

bọc, chậm rãi tiếp cận ngôi sao này.

Khi tới gần ngôi sao này, Diệp Trường Sinh phảng phất thấy được một con ngân lang khổng lồ xuất hiện trước mắt, há mồm gầm rú hiêu kỳ với hắn.

Thần niệm của hắn bám vào, sau đó sinh ra liên hệ với bản thể của mình, ngay sau đó, một luồng tinh huy nhỏ bé từ trên Thiên Xu Tinh phát ra, vẫy về phía Diệp Trường Sinh đang ngồi xếp bằng trên mặt đất.

Trong mật thất động phủ, Diệp Trường Sinh nhắm nghiền hai mắt ngồi xếp bằng ở trên Thiên Xu Tinh, từng sợi tinh quang xuyên thấu qua lỗ thủng lớn phía trên chiếu xuống, khiến cho cả người hắn như chìm trong một đoàn ngân quang nhàn nhạt.

Diệp Trường Sinh bắt đầu vận chuyển Tiểu Bắc Đẩu Tinh Nguyên Công, đồng thời vươn tay hướng trận pháp đánh ra một đạo pháp quyết.

Chỉ một thoáng, trên trận pháp tản mát ra quang mang sáng ngời, bảy ngôi sao lớn bỗng nhiên đại thịnh quang mang, trong đó viên thứ nhất nhất sáng tỏ, giữa bạch quang chớp động, lăm lăm tám bạch quang trống rỗng hiển hiện, tràn ngập hư không bốn phía chung quanh hắn, mơ hồ hợp thành vô số đồ án ngôi sao.

Diệp Trường Sinh thân ở trong phiên tinh hải này, thân hình như ẩn như hiện, có vẻ mờ mịt không rõ.

Trong miệng hắn lẩm bẩm, hai tay mười ngón không ngừng biến hóa, chậm rãi vận chuyển pháp quyết Tiểu Bắc Đẩu Tinh Nguyên Công.

Quanh thân hắn vô số lỗ chân lông dần ra, đem những ánh sao đang lượn lờ bên người hắn tất cả đều nuốt vào, tiến nhập vào trong cơ thể hắn.

Chỉ một thoáng, hắn cảm giác thân thể của mình như bị vô số châm rậm rạp chằng chịt đâm vào, máu thịt bị cắt ra từng chút từng chút, thiêu đốt, đóng băng...

Đủ loại cảm giác ừ ừ kéo tới, thân thể Diệp Trường Sinh khẽ run lên, lông mày cau lại, hít một hơi khí lạnh.

Lập tức, hấn phát hiện cảm giác giống như kim đâm này cũng không phải do đau đớn sinh ra ảo giác, mà là thân thể hấn thật sự phảng phất ở dưới những ánh sao này phun trào, bị vạn kiếm đâm xuyên.

Giờ phút này, toàn thân hấn chẳng chịt kim nhãn, máu tươi từ đó chảy ra, rất nhanh nhuộm đỏ thân thể hấn.

Càng nguy hiểm hơn chính là, những tia sáng tinh thần kia tán loạn trong cơ thể hấn, phảng phất vô số lưỡi dao nhỏ vận vẹo, đau đớn nhập vào cốt tủy.

Nếu không phải trước kia nhục thân hấn đã hạ xuống căn cơ cực mạnh, hơn nữa trước kia cũng tiếp xúc qua những linh khí bị Linh giới đồng hóa, trở nên ôn hòa tinh quang, đối với điều này đã có năng lực chống cự nhất định.

Chỉ sợ hấn đã khó có thể chịu đựng nổi rồi.

Nhưng một lát sau, lông mày hấn nhíu chặt dần dần giãn ra, bởi vì hấn rõ ràng cảm giác được, những tia sáng tinh thần kia dần dần phân giải, hóa thành lực lượng tinh quang tinh thuần nhất, dung nhập vào các nơi trên thân thể.

Diệp Trường Sinh trong lòng nhất thời dâng lên kinh hãi, loại tinh quang chi lực này đối với cải tạo thân thể mạnh hơn nhiều so với trước đây.

Hấn hít sâu một hơi, rất nhanh đè xuống mừng rỡ cùng đau đớn trên người, toàn lực vận công.

Càng có nhiều lực lượng tinh thần được dẫn xuống, đâm vào thân thể của hấn, cũng được Tiểu Bắc Đầu Tinh Nguyên Công thôi động, vận chuyển dọc theo một loại công pháp nào đó.

Đến cuối cùng, trên không động phủ của hấn, vậy mà xuất hiện một cột sáng thông thiên to bằng nắm đấm, lực lượng tinh thần không ngừng từ phía trên dẫn xuống để cho hấn tu luyện.

Nhưng lực lượng tinh thần dẫn tới càng nhiều, Diệp Trường Sinh cũng càng phải thừa nhận thống khổ.

“Không được, tu luyện như vậy không cách nào kéo dài lâu, loại lực lượng tinh thần trực tiếp dẫn động này không phải hiện tại ta có thể thừa nhận!” Diệp Trường Sinh ngừng vận chuyển công pháp, toàn thân máu me đầm đìa thẫm ngẫm.

Hắn nhú mảy suy nghĩ một hồi, bỗng nhiên há miệng phun một cái, một đạo tử quang xuất hiện ở trước mắt.

Chu Thiên Tinh Thần Kính, bản mạng pháp bảo này bị hắn lấy ra.

“Pháp bảo bản mạng và ta tâm ý tương thông, có lẽ có thể dùng được thì giúp ta tu hành thôi!” Diệp Trường Sinh thầm nghĩ.

Hắn sinh ra một ý nghĩ tinh lọc tinh quang.

Từ trên Thiên Xu Tinh dẫn xuống tinh lực thô kệch, có ôn hòa, hắn muốn dùng bản mạng pháp bảo đem loại tinh lực tổn thương đối với thân thể lớn chặn lại, chỉ để lại tinh lực ôn hòa cho hắn tu hành.

Kể từ đó, độ khó tu luyện lập tức giảm xuống không ít.

Sau này thân thể hắn trở nên mạnh mẽ hơn, từ từ thích ứng với trùng kích của tinh lực, có thể không cần lọc đi như vậy.

Hơn nữa, làm như vậy cũng đồng nghĩa với việc dùng tinh lực rèn luyện pháp bảo bản mệnh, thuộc về một công đôi việc.

Sau khi nghĩ tới đây, Diệp Trường Sinh lập tức đem Chu Thiên Tinh Thần Kính lơ lửng trên đỉnh đầu, sau đó tiếp tục dẫn động tinh lực trên trời.

Quang trụ tinh lực to bằng nắm tay nện xuống, bị Chu Thiên Tinh Thần Kính ngăn trở, tám gương phản phát như động không đáy, người đến không cự tuyệt thu tất cả tinh lực vào, sau đó tám gương phản chiếu ra một ít quang mang nhu hoà, trên người Diệp Trường Sinh.

Tuy những ánh sao này vẫn khiến thân thể Diệp Trường Sinh run rẩy, cảm thấy cực kỳ đau đớn, nhưng so với lúc trước thì tốt hơn rất nhiều.

Cũng không lâu lắm, Diệp Trường Sinh lại lấy ra một cái bình ngọc, hắn vung tay, bình ngọc liền tự động mở ra, một cỗ hương thơm nồng đậm tràn ngập ra.

Trong đó là một loại chất lỏng màu vàng, Diệp Trường Sinh há miệng hút vào, một giọt chất lỏng chứa trong bình ngọc hút vào trong cơ thể.

Đây tự nhiên là Thiên Tâm Dịch lấy được từ di chỉ Bạch Hồ lúc trước, trong tay có loại đồ vật rất có ích đối với luyện thể, Diệp Trường Sinh đương nhiên sẽ không bỏ qua.

Sau khi hút Thiên Tâm Dịch vào trong cơ thể, toàn thân Diệp Trường Sinh lập tức khởi động từng luồng hào quang màu vàng.

Hào quang màu vàng cùng ngôi sao chói lọi đồng thời bao phủ nó, khiến cho nó thoát nhìn có chút thần bí, như là thần tiên ngồi ngay ngắn ở trên đài cao.

Những vết thương tinh tế như lỗ kim này, dưới kim quang phun trào rất nhanh liền chữa trị, tuy rằng không lâu sau lại bị lực lượng tinh thần đâm thủng, nhưng chỉ cần kim quang còn, bất luận vết thương trên người hắn đều được tu bổ tốt ngay lập tức.

Trong quá trình lôi kéo lặp đi lặp lại như vậy, tuy rằng Diệp Trường Sinh phải chịu đựng thống khổ, nhưng lực lượng ẩn chứa trong máu thịt lại càng ngày càng mạnh.

Nghĩ đến chỉ cần tu luyện môn công pháp này, những lực lượng tinh thần đã tính khó thuận này sớm muộn gì cũng khó có thể phá vỡ nhục thể của hắn, thành thành thật thật chui vào lỗ chân lông.

Diệp Trường Sinh cảm thụ được ánh sao tắm rửa, cực lực vận chuyển công pháp, thời gian dần trôi qua, nỗi đau vạn kiếm xuyên thân cũng bị hắn vớt ra sau đầu, cả người hoàn toàn đắm chìm trong tu luyện.

Thời gian trôi qua, trong nháy mắt đã qua một đêm.

Trong động phủ, Diệp Trường Sinh vẫn khoanh chân ngồi trên tinh đồ đầu tiên, trên người toả ra ánh sáng yếu ớt, mỗi một thớ thịt đều bắt đầu nổi lên hào quang như tinh thần, xương cốt cũng hiện ra điểm điểm tinh quang.

Diệp Trường Sinh ngừng vận chuyển công pháp, một khi đến ban ngày, cảm ứng của Linh giới đối với lực lượng tinh thần sẽ trở nên mỏng manh.

Cái này cũng làm cho Diệp Trường Sinh cảm thấy có chút kỳ quái, loại giới diện này rõ ràng không phải tinh cầu gì, tại sao cũng xuất hiện tình huống này?

Hơn nữa, nói cho cùng những ngôi sao này đến tột cùng là cái gì?

Đối với những vấn đề này, trong lòng hắc vẫn luôn có một chút tò mò.

Bất quá, cẩn thận tìm tòi những thứ này, hình như cũng không có ý nghĩa gì, cái này cũng không phải hắc có thể tìm tòi nghiên cứu, lập tức hắc ném những vấn đề này ra sau đầu.

Hắc vung tay lên, dẫn động đại trận chung quanh, che cái cửa mật thất kia lại.

Sau đó, Diệp Trường Sinh rời khỏi mật thất này, đi vào một gian tu luyện khác, bắt đầu ăn đan dược, tu luyện Đại Ngũ Hành Uẩn Linh Quyết.

Rất nhanh, từng tầng từng tầng quang mang ngũ sắc từ trên người hắc tuôn ra, bao phủ cả người hắc lại.

Điều này làm cho hắc thoát nhìn giống như ở trong một quang kén ngũ sắc, trên quang kén này có rất nhiều lôi điện tinh mịn chớp động.

Màu vàng, màu đỏ, màu trắng, màu vàng, màu vàng, trên thiểm điện năm màu, bộc phát ra các loại khí tức khác nhau, bên trong ngũ tạng của hắc, không ngừng phát ra âm thanh sấm rền.

Trong chớp động lôi điện này, pháp lực trên người Diệp Trường Sinh dần dần dày đặc lên.

Cứ như vậy, ban ngày hắc tu luyện Đại Ngũ Hành Uẩn Linh Quyết, ban đêm dẫn động lực lượng tinh thần tu luyện Tiểu Bắc Đẩu Tinh Nguyên Công, ngày cứ như vậy ngày qua ngày.

Trong lúc tu luyện công pháp, hắc cũng không quên tiếp tục nuôi dưỡng Phệ Kim Trùng thành thực.

Đồng thời, cũng thuận tiện đem Hồn Nguyên giản Thông Bảo Quyết tu luyện một phen, đem Thông Thiên Linh Bảo này để vào trong cơ thể mình ôn dưỡng.

Sau đó, Diệp Trường Sinh lại hao phí năm ngàn vạn linh thạch, cũng đem Minh Quang Cổ Kính này Thông Thiên Linh Bảo phục chế ra.

Thông Thiên Linh Bảo này xếp hạng cao hơn Hồn Nguyên giản, bất quá bây giờ Diệp Trường Sinh cũng miễn cưỡng có thể vận dụng.

Hắn tu luyện Minh Quang Cổ Kính Thông Bảo Quyết, đồng dạng đem đối phương để vào trong cơ thể ôn dưỡng.

Có hai kiện thông thiên linh bảo này, Diệp Trường Sinh tự tin cho dù gặp được tu sĩ Hợp Thể cũng có thể đấu một trận.

Dù sao, đại đa số tu sĩ Hợp Thể trong tay không thể lấy ra được một kiện Thông Thiên Linh Bảo. Pháp bảo của bọn họ kém xa Diệp Trường Sinh.

Trong lúc tu hành an ổn, thời gian từng ngày trôi qua, thực lực của Diệp Trường Sinh từng bước tăng cường, đồng thời số lượng linh thạch trên người cũng từng chút một giảm bớt.

Hiện tại các phương diện hắn tiêu hao linh thạch vẫn có rất nhiều, bồi dưỡng Phệ Kim Trùng cần có linh thạch, tu luyện Đại Ngũ Hành Uẩn Linh Quyết cần có linh thạch, tu luyện Tiểu Bắc Đẩu Tinh Nguyên Công phải tiêu hao tử thần thạch, cũng cần linh thạch phục chế.

Mấy chục năm sau một buổi tối, trong mật thất động phủ, Diệp Trường Sinh vẫn ngồi xếp bằng ở vị trí hình ngôi sao đầu tiên trên trận pháp, quanh thân hắn hoàn toàn bị tinh quang sáng chói bao phủ.

Ở trên bụng lão có một điểm lam quang nở rộ, cực kỳ dễ làm người khác chú ý.

Sau khi điểm sáng màu lam co rút lại, phảng phất như đang hô hấp.

Lực lượng tinh quang chung quanh hội tụ đến hơn phân nửa bị quang điểm này thôn phệ.

Trên mặt Diệp Trường Sinh đã không còn vẻ thống khổ, chỉ có bình cương yên tĩnh.

Trong lúc bất chợt, tinh thần chi lực quanh người hắn chấn động một hồi, lam sắc quang điểm trên bụng đột nhiên nở rộ quang huy chói mắt, quay cuồng không thôi.

Lam quang chợt lóe lên, bên trong hiện ra một cái phù văn huyền ảo tinh thần.

Phù văn sau khi lặn tròn một lát, liền lóe lên rồi biến mất, chui vào trong cơ thể của hắn.

Diệp Trường Sinh mở to mắt, trên mặt lộ ra nụ cười mừng rỡ.

Hắn đã tu luyện hoàn thành tầng thứ nhất Tiểu Bắc Đẩu Tinh Nguyên Công, thành công ngưng tụ ra Huyền khiêu thứ nhất.

Diệp Trường Sinh đứng dậy, xòe bàn tay ra, nhìn làn da hơi có chút óng ánh của mình, phảng phất như trong đó có chứa vô tận tinh quang.

Hắn lấy ra một kiện pháp bảo, đưa tay bóp một cái, trực tiếp bóp thành một mảnh nhỏ.

Cường độ thân thể này không chỉ tăng gấp mười lần so với trước kia.

Hắn bây giờ, không cần bất cứ pháp bảo gì, cũng không cần pháp lực, chỉ dựa vào nhục thân sợ là đều có thể chống lại tu sĩ

Luyện Hư.

Uy động của thân thể này, đối với tu sĩ Nhân tộc bình thường mà nói, quả thực không thể nào tưởng tượng được.

Dù sao tu sĩ nhân tộc thân thể gầy yếu là có tiếng, cho dù là thân thể Luyện Hư cấp, vẫn có thể bị lực lượng vạn cân đánh trọng thương.

Sau khi ngừng vận chuyển công pháp, điểm sáng màu lam trên bụng Diệp Trường Sinh cùng với hào quang óng ánh phía dưới làn da biến mất không thấy gì nữa, hắn lại khôi phục nguyên dạng, thoát nhìn giống như chưa từng xảy ra chuyện gì thay đổi.

Bất quá, nếu là cách hắn gần một chút, sẽ mơ hồ nhận ra được loại lực lượng nhục thân đáng sợ kia.

Diệp Trường Sinh vung tay lên đem trận pháp trên mặt đất thu vào, lại đi tới trùng thất cách vách, đem mấy trăm con Phệ Kim Trùng thành thực thu vào.

Hiện tại trên người hắn tổng cộng có năm nghìn con Phệ Kim Trùng thành thực, vì bồi dưỡng ra Phệ Kim Trùng này, linh thạch trên người hắn quả thực tiêu hao không ít.

Hơn nữa những năm gần đây tu luyện tiêu hao, hiện tại linh thạch trên người Diệp Trường Sinh đã rút xuống con số bốn trăm triệu.

Diệp Trường Sinh thu dọn sạch sẽ mọi thứ trong động phủ, sau đó đi tới cửa động phủ.

Chỗ đó lại xuất hiện mấy đạo truyền âm phù, đảo quanh trong trận pháp.

Diệp Trường Sinh phát tay thu lấy truyền âm phù, phát hiện hai người Phi linh tộc phát ra truyền âm phù vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy hắn đột phá Luyện Hư.

Nhìn từ tin tức hai người lộ ra, hai vị này không ngờ đều là Thánh chủ Phi Linh Tộc.

Một người là Thánh chủ của Ngũ Quang tộc, một người là Thánh chủ của Thiên Bằng tộc, mấy chục năm nay hai người này đã chạy về bên này mấy lần rồi.

Dường như rất bức thiết muốn biết rõ thân phận của hắn.

Diệp Trường Sinh sau khi suy nghĩ, nhẹ giọng cười, thu những Truyền Âm Phù này vào, lập tức trở về phòng tu luyện, đi tu luyện Đại Ngũ Hành Uẩn Linh Quyết.

Qua hai tháng, bên ngoài động phủ của hắn, hai đạo quang mang bỗng nhiên bay tới.

Sau khi hào quang tản đi, hai bóng người lộ ra từ trong đó, chính là hai người lần trước nhìn thấy Diệp Trường Sinh đột phá Luyện Hư.

Phía sau lưng là thánh chủ Thiên Bằng tộc mang một đôi cánh màu vàng thật lớn, cùng với thánh chủ Ngũ Quang tộc lưng đeo cánh ngũ sắc.

“Vị đạo hữu này còn chưa xuất quan sao?” Ánh mắt vị Thánh Chủ Ngũ Quang tộc kia nhìn về phía ngọn núi mà Diệp Trường Sinh đang ở, khẽ nhíu mày nói.

“Vừa mới tiến cấp phi linh soái nên cũng cố một thời gian ngắn. Vài chục năm không ra cũng là chuyện bình thường!”

“Bất quá ta và người đều đã điều tra qua một phen, chúng ta phía tây cách nơi đây tương đối gần trong mười nhánh, không có bất luận một nhánh nào có người chạy đến đây đột phá Luyện Hư, xem ra hơn phân nửa người này là tu sĩ dị tộc gì đó!” Thiên Bằng tộc Thánh Chủ nhíu mày nói ra.

“Cũng không biết đây là bộ tộc nào, cách Phi Linh Tộc chúng ta gần nhất hẳn là Trường Thân tộc, nhưng người của Trường Thân Tộc mà nói, sẽ không chạy đến địa phương này!” Trên mặt Thánh Chủ Ngũ Quang Tộc lộ ra vẻ nghi hoặc.

“Đi thôi, chúng ta không ngại đi bái phỏng vị đạo hữu này một chút, tìm hiểu thăm dò lai lịch đối phương!” Thánh chủ Thiên Bằng tộc ánh mắt lóe lên, nói ra.

Hai người vỗ cánh bay về phía động phủ của Diệp Trường Sinh, liếc mắt nhìn nhau, đều là hét lớn, thanh âm từ xa truyền tới: “Thiên Bằng tộc Bạch Viễn (Ngũ Quang tộc Hoa Dạ) đến bái kiến đạo hữu!”

Diệp Trường Sinh từ lúc hai người này xuất hiện đã nhận ra bọn họ, hiện tại vừa nghe thấy âm thanh này, trong mắt không

khỏi lộ ra vẻ trầm tư.

Hiện tại cũng đã đến thời điểm có thể cùng tộc nhân tiếp xúc được một chút, vừa lúc đi kiêu thử thức lực một trong những tộc đàn của Phong Nguyên đại lục này.

Đương nhiên, quan trọng nhất chính là, nó vẫn còn nhớ tới kinh Trập Thập Nhị Biến của Thiên Bằng Tộc, vừa vận nhân cơ hội này tiếp xúc với Thiên Bằng Tộc một phen.

Nghĩ tới đây, Diệp Trường Sinh liền nhẹ giọng cười, đứng dậy mang tất cả mọi thứ trong động phủ tới, sau đó mở cửa động phủ ra.

“Hai vị đạo hữu đại giá quang lâm, xin thứ cho Diệp mỗ không thể nghênh đón từ xa!” Diệp Trường Sinh cao giọng nói.

Thanh âm cuộn cuộn từ trong động phủ bay ra, ngay sau đó sương trắng bao phủ ngọn núi này tán đi, lộ ra một cái thông đạo, thông tới vị trí động phủ của Diệp Trường Sinh.

Thánh chủ Thiên Bằng tộc và Thánh chủ Ngũ Quang tộc đứng ở bên ngoài thấy vậy liếc mắt nhìn nhau, lập tức vỗ cánh bay về phía này.

“Tính toán thời gian một lần ba trăm năm thí luyện Địa Uyên có lẽ đã sớm kết thúc rồi, không biết lần thí luyện Địa Uyên này, thu hoạch của Thiên Bằng tộc như thế nào?” Nhìn hai đạo thân ảnh đang tiến tới trước mặt này, trong mắt Diệp Trường Sinh lộ ra vẻ trầm tư.

Theo hiểu biết của hắn, Thiên Bằng tộc ở thí luyện địa uyên lần lượt, thành tích là càng ngày càng thảm thiết, tới cuối cùng thậm chí ngay cả vài tên Thánh tử cũng không tiếp nổi.

Đối với hắn mà nói, hiện trạng hiện tại của Thiên Bằng tộc tự nhiên càng thảm càng tốt, chỉ ở tình huống nguy hiểm, bọn hắn mới có thể đáp ứng giao dịch với Diệp Trường Sinh.

Dù sao, thứ Diệp Trường Sinh muốn chính là liên quan đến lợi ích hạch tâm của Thiên Bằng tộc.

Nếu như không phải bị ép đến tuyệt đối, Thiên Bằng tộc sẽ không có người nguyện ý bán đứng lợi ích trung tâm của tộc người mình.

Chỉ chớp mắt, hai giọng nói này đã xuất hiện trước mặt hắn, sau khi nhìn thấy Diệp Trường Sinh đều sững sờ.

“Diệp huynh hình như không phải người của Phi Linh Tộc chúng ta?” Ánh mắt Thánh Chủ Ngũ Quang Tộc lóe lên, hỏi thẳng.

“Ha ha, không sai, Diệp mỗ cũng không phải xuất thân Phi Linh Tộc, chẳng qua là vừa đúng lúc ở chỗ này bế quan mà thôi!” Diệp Trường Sinh cười ha ha một tiếng nói.

Nghe Diệp Trường Sinh quyết đoán thừa nhận, ánh mắt hai người lộ ra một tia dị sắc, bất quá trong chớp mắt, thần sắc liền khôi phục lại bình thường.

Phi Linh tộc đối với người dị tộc, cũng không có địch ý đặc biệt, chỉ cần không phải là những chủng tộc đối địch với bọn hắn, bọn hắn cũng sẽ không bắt buộc đánh sinh tử với đối phương.

Vì vậy, vừa nghe Diệp Trường Sinh nói vậy, hai người bọn họ không hề nảy sinh bất cứ địch ý nào.

Ngược lại Thánh chủ Thiên Bằng tộc còn thở dài nhẹ nhõm một hơi, may mắn người trước mắt này không phải là người của chi nhánh đối địch của bọn họ.

“Nơi linh khí mỏng manh này, Diệp huynh cần gì phải ở lại nơi này bế quan, không bằng tới Ngũ Quang tộc chúng ta làm khách, Ngũ Quang tộc chúng ta có thể cung cấp cho Diệp huynh nơi tu hành tốt hơn!” Thánh Chủ Ngũ Quang tộc cười ha ha một tiếng, nói một phen lấy lòng.

Tuy rằng Diệp Trường Sinh chỉ là tu sĩ Luyện Hư sơ kỳ, nhưng hai người bọn họ lại rất coi trọng hắn.

Những điều này tự nhiên là do ngày hắn đột phá Luyện Hư kỳ, khiến cho hai người này cảm thấy sợ hãi.

Còn có lượng thiên địa nguyên khí mà hắn từng nuốt vào kia, cũng làm cho hai người này kinh hãi không thôi, bọn họ kết luận thân thể của Diệp Trường Sinh tất nhiên vượt xa tu sĩ cùng cấp.

“Hoa huynh khách khí, Diệp mỗ sao dám tùy ý quấy rầy Ngũ Quang tộc, mời hai vị vào!” Diệp Trường Sinh đưa tay ra hiệu,

mời hai vị Thánh chủ Phi Linh Tộc này vào động phủ của mình.

Tuy rằng tu vi hai người này đều ở Luyện Hư đỉnh phong, nhưng tu sĩ Luyện Hư sơ kỳ Diệp Trường Sinh đối mặt với bọn họ lại có vẻ cực kỳ bình tĩnh.

Điều này làm cho hai vị Thánh chủ Phi Linh tộc cũng tâm tắc kêu kỳ lạ.

Sau khi vào trong động phủ, phân chủ khách ngồi xuống, Diệp Trường Sinh cười khẽ một tiếng, nói: “Hàn xá đơn sơ, mong hai vị đạo hữu đừng ghét bỏ!”

“Đâu có đâu có, hai người chúng ta đã bái phỏng Diệp huynh nhiều lần rồi, hôm nay có thể gặp được Diệp huynh, cũng coi như giải khai một số ý niệm tò mò trong lòng, phong cách động phủ của Diệp huynh, chính là tu sĩ chúng ta nên có!” Thiên Bằng tộc Thánh chủ cười ha ha nói.

“Xin thứ cho tại hạ mắt vụng về, thật sự không nhìn ra, Diệp huynh rốt cuộc thuộc chủng tộc nào?” Thánh chủ Ngũ Quang tộc đánh giá một hồi, sau đó đột nhiên hỏi.

“Ha ha, Diệp mỗ xuất thân ở góc tây bắc Phong Nguyên đại lục, có một tộc đàn tên là Nhân tộc, hai vị đạo hữu không biết cũng là chuyện bình thường!” Diệp Trường Sinh nhẹ giọng cười nói.

“Nhân tộc?”

Thánh chủ Ngũ Quang tộc và Thánh chủ Thiên Bằng tộc nhất thời hai mặt nhìn nhau, vắt óc suy nghĩ một phen, sau đó thật sự không nhớ được bất cứ chuyện gì có liên quan đến chủng tộc này.

“Cái này... Xem ra là tại hạ kiến thức nông cạn!” Thánh chủ Thiên Bằng tộc cười khổ một tiếng nói ra.

“Nhân tộc chúng ta chỉ là một tiểu tộc tầm thường trên Phong Nguyên đại lục, đạo hữu chưa từng nghe nói qua cũng là chuyện bình thường!” Sắc mặt Diệp Trường Sinh bỗng nhiên nói.

“Với tu vi của đạo hữu, có thể từ khu vực phía Tây Bắc của Phong Nguyên đại lục chạy đến nơi này, quả thực là không

dễ!” Trên mặt thánh chủ của Thiên Bằng tộc lộ ra vẻ cảm khái.

Diệp Trường Sinh lắc đầu thở dài nói: “Cũng là bởi vì có chút ngoài ý muốn Diệp mỗ mới chạy đến địa bàn quý tộc. Nếu không phải như vậy, Man Hoang lớn như vậy, Diệp mỗ nào có năng lực đi ngang qua!”

Thánh chủ Ngũ Quang tộc nghe Diệp Trường Sinh nói vậy, trên mặt lộ ra vẻ trầm tư.

Sau một lát, hắn bỗng nhiên kinh hô một tiếng, nói: “Lúc trước trong tộc không phải truyền ra một tin tức nói, thông thiên linh bảo mới xuất hiện trên Hỗn Độn Vạn Linh Bảng kia, người có được Thiên Bằng Sí không phải là Nhân tộc sao?”

“Hơn nữa nghe nói người này đang ở trong lãnh địa của Phi Linh Tộc chúng ta, thậm chí còn gặp qua vị tiền bối kia của Cửu Việt Tộc...”

Thánh chủ Ngũ Quang tộc dùng một loại thần sắc kinh nghi bất định nhìn Diệp Trường Sinh, tiếng nói cũng theo đó càng ngày càng thấp.

Thiên Bằng tộc Thánh chủ vừa nghe thấy lời này, trên mặt cũng lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, không khỏi rất chấn động nhìn về phía Diệp Trường Sinh.

“Chẳng lẽ Diệp huynh là cái kia...”

“Nguyên lai tin tức này đã truyền khắp Phi Linh Tộc rồi sao? Không sai, Diệp mỗ đích xác gặp qua Việt tiền bối của quý tộc một lần!” Diệp Trường Sinh cười cười, không có giấu diếm gì nói.

Vừa nghe nói như thế, ánh mắt hai vị Thánh chủ Phi Linh Tộc nhìn về phía Diệp Trường Sinh xoát một cái, lập tức phát sinh biến hóa cực lớn.

Trong ánh mắt tăng thêm mấy phần thận trọng, đồng thời lại hâm mộ không thôi.

” Diệp huynh thế nhưng lại có cơ hội bái kiến vị tiền bối kia, thật khiến người ta hâm mộ!” Thánh chủ Thiên Bằng tộc thở dài một tiếng, trên mặt lộ ra vẻ hướng về hắn.

Mà trong mắt Thánh chủ Ngũ Quang tộc lại càng hiện ra một bộ dạng hận không thể thay thế.

Cả Phi Linh Tộc cũng chỉ có ba vị Đại Thừa lão tổ, bình thường những người này đều là thần long thấy đầu không thấy đuôi, nào có tư cách bọn họ bái kiến.

Diệp Trường Sinh không ngờ có thể nhìn thấy một trong số họ, quả thực là một tin tức có thể chấn động toàn bộ Phi Linh Tộc.

Mà tính toán thời gian, lúc hắn bái kiến vị Việt lão tổ kia, sợ rằng vẫn là ở Hóa Thần kỳ, cái này càng ghê gớm hơn rồi.

“Thì ra Diệp huynh là khách quý của Phi Linh tộc chúng ta, hai người chúng ta thất kính!” Thánh chủ Thiên Bằng tộc về mặt trịnh trọng nói.

Đồng thời, trong lòng hắn cũng âm thầm không ngừng, cánh của Thiên Bằng kia nghe có vẻ có quan hệ với tộc Thiên Bằng bọn họ.

Cánh Thiên Bằng trong tay người này, đến tột cùng là thứ như thế nào đây?

“Nào có tính là khách quý gì, Diệp mỗ chẳng qua là may mắn bái kiến Quý tộc Việt tiền bối thôi!” Diệp Trường Sinh cười dữ tợn nói.

“Ha ha!”

Vừa nghe thấy lời này của hắn, Thánh chủ Ngũ Quang tộc và Thánh chủ Thiên Bằng tộc đều lắc đầu cười khẽ, hiển nhiên không nghĩ rằng Diệp Trường Sinh có thể nhìn thấy chuyện này, giống như hắn nhẹ nhàng băng quơ miêu tả vậy.

Trong lòng hai người tương đối hiếu kỳ, vì sao một tộc tu sĩ nhỏ bé không có danh tiếng gì lại có thể nhìn thấy càng ngày càng nhiều.

Nơi này nhất định có nguyên nhân gì đó, bất quá bọn họ cũng biết, lấy thân phận bọn họ cũng không thích hợp đi dò hỏi mấy thứ này.

Nhưng bất kể thế nào, trong lòng hai người đều có thêm vài phần tâm tư muốn kết giao tốt với Diệp Trường Sinh.

Thiên Bằng tộc Thánh chủ bỗng nhiên nói: “Kỳ thật lần này hai người chúng ta đi ra, là muốn tham gia một hội giao dịch, thuận miệng tới nhìn một cái, không nghĩ tới là thật sự bái kiến Diệp huynh!”

“Ồ? Hội giao dịch?” Trên mặt Diệp Trường Sinh lộ ra thần sắc hứng thú.

“Đúng vậy, là mười chi nhánh phía tây Phi Linh Tộc chúng ta liên hợp tổ chức một hội giao dịch, nếu như Diệp huynh cảm thấy hứng thú, không ngại đi theo hai người chúng ta cùng đi xem?” Thánh Chủ Ngũ Quang tộc cũng cười nói.

“Hai vị đạo hữu nói như vậy, ta ngược lại cũng muốn đi kiểm tiếp một phen!”

“Ha ha, vậy thì tốt, để hai người chúng ta đưa Diệp huynh tới đó!” Thánh chủ của Thiên Bằng tộc rất hào sảng cười to.

“Vậy làm phiền hai vị đạo hữu!”

Nói xong, ba người đứng dậy, rời khỏi động phủ này, bay tới địa điểm tổ chức hội giao dịch.

Cũng không lâu lắm, bọn hắn liền xuất hiện trước một đỉnh núi lớn, toàn bộ đỉnh núi tựa hồ bị một kiếm gọt bằng, lộ ra một bình đài lớn mấy ngàn trượng.

Từ xa nhìn lại, trên bình đài kia có mấy trăm tên thân hình không chét lớn so với Nhân tộc, hình dáng bên ngoài cũng tương tự giống Nhân tộc, chỉ là người sau lưng đeo cánh.

Đây chính là tu sĩ Phi Linh tộc, những cái cánh phía sau bọn họ thoạt nhìn không giống nhau, mỗi một loại cánh đều đại biểu một loại bản thể khác nhau.

Diệp Trường Sinh đưa mắt nhìn lại, thằng cha này, mấy trăm người trên đài cao này toàn bộ đều là tu sĩ Luyện Hư.

Điều này khiến hắn cảm thán không thôi.

Cũng không phải hắn chưa từng thấy qua nhiều tu sĩ Luyện Hư như vậy, mà là thực lực của Phi Linh tộc đích thật là làm cho người ta thán phục.

Nếu như không tính bây giờ Ngũ Quang tộc không còn ở Phi Linh Tộc mà nói là Đại Thừa họ Dịch thì chỉ có Diệp Trường Sinh biết, Phi Linh Tộc có ba vị Đại Thừa.

Nhìn từ phương diện này, Phi Linh tộc tựa hồ so với hai tộc Nhân Yêu liên hợp mạnh hơn một vị Đại Thừa, chênh lệch cũng không phải đặc biệt lớn.

Chỉ cần trong hai tộc Nhân Yêu lại xuất ra một vị Đại Thừa, bộ dáng giống như có thể cao hạ cấp với tộc Phi Linh.

Nhưng thật ra khi nhìn thấy số lượng tu sĩ Hợp Thể Kỳ thì có thể biết thực lực của Nhân Yêu lưỡng tộc cũng không sánh bằng Phi Linh Tộc.

Trong bảy mươi hai chi của Phi Linh tộc, Thiên Bằng tộc xếp hàng cuối cùng như vậy, đều có năm đến sáu vị tu sĩ Hợp Thể kỳ.

Toàn bộ Phi Linh tộc gộp lại, tu sĩ Hợp Thể kỳ có được bao nhiêu?

Sợ rằng không phải có bảy tám trăm rồi!

Mà hai tộc Nhân Yêu, một mình một tộc hợp thể tu sĩ cũng có khoảng năm sáu mươi người, hai tộc cộng lại mới có hơn một trăm người.

Chênh lệch này, không phải lớn bình thường.

Ngay cả tu sĩ hợp thể mà cũng có chênh lệch lớn như vậy thì số lượng tu sĩ Luyện Hư lại càng không cần suy nghĩ.

Như vậy xem ra, cho dù là hai ba tiểu tộc gộp lại cũng không nhất định có thể đánh lại một tộc đàn trung đẳng như Phi Linh tộc.

Ngay cả tộc đàn trung đẳng cũng mạnh như thế, vậy tộc lớn thì sao?

Siêu cấp đại tộc đâu rồi?

Giác Xi Tộc và Hải Vương Tộc chỉ cần xuất ra một phần mười lực lượng, là có thể dễ dàng gạt bỏ Phi Linh Tộc.

Từ đó có thể thấy được thực lực của đại tộc siêu cấp mạnh tới mức nào.

Nhân tộc ở Linh Giới muốn biến thành cường tộc, còn có một đoạn muốn đi rất dài.

Lấy thể lực của Phi Linh tộc, trước mắt xuất hiện nhiều tu sĩ Luyện Hư như vậy cũng không kỳ quái chút nào.

Ba người Diệp Trường Sinh trong ánh mắt tò mò bay tới đài cao này.

Đại đa số ánh mắt tò mò đều hướng về phía Diệp Trường Sinh, hiển nhiên người dị tộc này đã gây nên tò mò của người dị tộc.

“Hoa huynh, vị này là?” Một cái trán căng một cái thịt lớn, sau lưng có một đôi cánh trắng nõn đi lên phía trước, tò mò hỏi.

“Vị này chính là Liêu đạo hữu của Tiên Hạc tộc!” Thánh chủ Thiên Bằng tộc ở một bên nói với Diệp Trường Sinh.

Thánh chủ Ngũ Quang tộc giới thiệu với đối phương thân phận của Diệp Trường Sinh.

“Vị Diệp đạo hữu này đến từ Nhân tộc!”

Nói đến hai chữ Nhân tộc, phần lớn Phi Linh tộc nhân sắc mặt lộ ra mờ mịt.

Chỉ có một số ít người ánh mắt sáng lên giống như là nghĩ tới điều gì.

“Hắn chính là người mà Việt tiền bối của Cửu Việt tộc tự mình gặp qua, các người hẳn là đã nghe qua!” Thánh chủ Ngũ Quang tộc trên mặt lộ ra một tia cười mỉa mai, nói như thế.

“Cái gì? Được Việt tiền bối tiếp kiến?”

“Nguyên lai hắn chính là người nắm giữ Thiên Bằng sí kia!”

“Một Linh Soái, có thể được Việt tiền bối tiếp kiến...”

.....

Trong lúc nhất thời, nơi đây trở thành một mảnh tiếng xôn xao, tất cả mọi người đều dùng một loại kinh ngạc chấn động ánh mắt nhìn Diệp Trường Sinh.

Ánh mắt đủ loại màu sắc, bên trong mang theo ánh nhìn nồng đậm, dường như muốn nhìn thấu Diệp Trường Sinh đến cùng có chỗ nào bất thường.

Dù bọn họ có như thế nào cũng không thể nhìn ra chỗ dị thường, người này ngoại trừ sau lưng không có một đôi cánh ra thì thoát nhìn không khác mấy người của Phi Linh Tộc.

Không cảm giác được hắn có chỗ nào xuất chúng.

Hắn làm thế nào mà có được sự ưu ái của Việt lão tổ?

Thực sự là khó mà tin nổi!

Thánh chủ Ngũ Quang tộc và Thánh chủ Thiên Bằng tộc liếc nhìn nhau, đều thấy được ý cười trong mắt đối phương.

Nơi đây đại khái chỉ có hai người bọn họ biết Diệp Trường Sinh không phải người bình thường.

Đây chính là người lấy thực lực Luyện Hư sơ kỳ đã có thể khiến bọn họ sinh ra cảm giác uy hiếp.

Đám người Phi Linh Tộc dùng biểu tình hâm mộ ghen tị không ngừng đánh giá Diệp Trường Sinh, cơ hội yết kiến lão tổ này thật sự là quá khó có được.

Rất nhanh, một ít người nhạy bén liền có phản ứng, đi tới chào hỏi Diệp Trường Sinh.

“Diệp đạo hữu, tại hạ là Hoắc Lâm của Giác Lộ tộc, thật vinh hạnh có thể gặp được Diệp đạo hữu!”

“Tại hạ Lôi Tước tộc mình giác, bái kiến Diệp đạo hữu!”

.....

Trong chớp mắt, Diệp Trường Sinh đã bị một đám người vây quanh.

Những Phi Linh tộc này luyện hư tu sĩ, có không ít người đều là Thánh chủ trong tộc, ở trong tộc có đủ phân lượng, hiện tại đều hướng Diệp Trường Sinh bày ra thiện ý.

Khi một vị nam tử màu da khá sẫm, sau lưng mọc ra một đôi cánh hồng to lớn đi lên, Diệp Trường Sinh nghe được vị thánh chủ Thiên Bằng tộc nhin không được phát ra một tiếng hừ lạnh.

Hắn không khỏi dăm chiêu nhìn về phía nam tử có đôi cánh đỏ thẫm này, vẻ mặt tươi cười nói:

“Tại hạ Xích Dung tộc Thánh chủ Thiên Cương, bái kiến Diệp đạo hữu!”

Vị này cũng là một tu sĩ Luyện Hư đỉnh phong, Diệp Trường Sinh thấy thế liền mỉm cười đáp lại người này.

Căn cứ vào hiểu biết của hắn về Phi Linh tộc, phiền toái lớn nhất mà Thiên Bằng tộc gặp phải hiện tại chính là Xích Dung tộc này.

Theo Thiên Bằng tộc dần dần suy sụp, có thể thông qua địa uyên thí luyện, đạt được phi linh chư tộc tán thành thánh tử càng ngày càng ít, mấy lần gần nhất càng không có một người có thể thông qua thí luyện.

Mà thánh chủ Thiên Bằng tộc cũng đồng dạng giảm xuống, nếu tất cả thánh chủ đều chết sạch, ngày đó bằng tộc liền vô pháp bảo trì thân phận một trong khu vực chủ yếu.

Đến lúc đó, trong Phi Linh tộc một số lượng lớn có thể thôn tính toàn bộ Thiên Bằng tộc.

Mà Xích Dung tộc này, chính là muốn thôn tóm một tộc đàn của Thiên Bằng tộc.

Giữa hai tộc luôn có chút quan hệ đối địch, cũng khó trách Thánh chủ Thiên Bằng tộc thấy Thánh chủ Xích Dung tộc không đối phó như vậy.

Chẳng qua Diệp Trường Sinh và Xích Dung tộc cũng không có ân oán gì, bởi vậy khi đối phương tiến lên lộ ra khuôn mặt tươi cười, hẳn tự nhiên sẽ không để cho đối phương khó xử.

Nhưng lập tức, vị Thánh chủ Xích Dung tộc này liền mở miệng mời Diệp Trường Sinh tới bên hắn tụ tập lại.

Diệp Trường Sinh nhìn theo ánh mắt đối phương, chỉ thấy bên kia có hơn mười vị tu sĩ Luyện Hư, trong đó hơn phân nửa đều là người của Xích Dung tộc, Luyện Hư đỉnh phong cũng không ít.

Khi Diệp Trường Sinh nhìn lại, trên mặt đám người kia đều lộ ra nụ cười, một bộ dạng vô cùng hoan nghênh Diệp Trường Sinh.

Vị Thánh chủ Xích Dung tộc này, chính là đang phô bày ra thực lực của bộ tộc mình với Diệp Trường Sinh.

Nếu Diệp trường sinh muốn tạo quan hệ với Phi Linh tộc, ăn ở Phi Linh tộc sẽ nhiều hơn, không nghi ngờ phần Xích Dung tộc sẽ trở nên tốt hơn nhiều so với Thiên Bằng tộc.

Thấy một màn này, vị Thánh chủ Ngũ Quang tộc kia trên mặt lộ ra nụ cười sâu xa.

Thực lực của Ngũ Quang tộc bọn họ không hề yếu hơn Xích Dung tộc, mà ở trong mười nhánh phía tây thì Ngũ Quang tộc và Xích Dung tộc là mạnh nhất.

Bất quá Ngũ Quang tộc từ trước đến nay đều rất điệu thấp, trên cơ bản không ra mặt bao nhiêu.

Ngược lại Xích Dung tộc cho tới nay đều rất sinh động, ở các phương diện đều thích nhảy nhót, thậm chí có vài người còn truyền ra tiếng tru tâm, nói Xích Dung tộc bọn họ vội vã mở rộng thực lực như vậy, chính là muốn vượt qua Cửu Việt tộc.

Vừa nghe những lời này, Xích Dung tộc vội vàng phủ nhận.

Đùa sao, Cửu Việt tộc bọn họ dám đắc tội.

Bất quá, dã tâm của bọn họ bưng bưng, tất cả mọi người đều biết, khó trách người ta hoài nghi bọn họ như thế.

Ân oán giữa Thiên Bằng tộc cùng Xích Dung tộc, vị thánh chủ Ngũ Quang tộc này tất nhiên hiểu rất rõ.

Mặc dù quan hệ giữa Ngũ Quang tộc và Thiên Bằng tộc không tồi, hai người đều là một trong những chi nhánh lâu đời của Phi Linh tộc, mà vị Thánh chủ Ngũ Quang tộc này lại có quan hệ duy nhất với vị Thánh chủ của Thiên Bằng tộc hiện tại.

Nhưng những chuyện trọng đại như thế này, hẳn lại không có chút ý nghĩ nào xuất đầu lộ diện, những thứ này không có quan hệ gì với hắn.

Hắn không thể bởi vì nguyên nhân này mà liên lụy đến bộ tộc của mình.

Vì vậy, hắn đứng ở một bên xem kịch, dự định xem sự tình sẽ phát triển theo hướng nào.

Trên mặt thánh chủ Thiên Bằng tộc lộ ra vẻ khó coi, một loại buồn bực uất ức trào dâng trong lòng.

Hắn vất vả lắm mới có quan hệ với vị khách quý có thân phận lớn có lai lịch như Diệp Trường Sinh này, kết quả Xích Dung tộc lập tức muốn ra tay sao?

Nhìn từ các phương diện, ngoại nhân như Diệp Trường Sinh hẳn là phải có chi nhánh cường đại của Xích Dung tộc chứ không phải chi nhánh nhỏ yếu như Thiên Bằng tộc.

Đây là suy nghĩ nhất trí của mọi người.

Bởi vì hiển nhiên một nhánh quân mạnh mẽ, có thể dành cho Diệp Trường Sinh càng nhiều lợi ích.

Bởi vậy, ngay cả Thánh chủ Xích Dung tộc, Thánh chủ Thiên Bằng tộc, tất cả tu sĩ luyện hư của Phi Linh tộc đều tin tưởng,

sau khi Thánh chủ Xích Dung tộc mời như vậy, Diệp Trường Sinh nhất định sẽ đi theo đối phương.

Trong lòng thánh chủ Thiên Bằng tộc không khỏi xuất hiện một luồng lửa giận.

Xích Dung tộc nơi nơi đều ức hiếp Thiên Bằng tộc bọn họ, càng ngày càng được một tác lại muốn tiến một thước, hắn hận không thể tại chỗ này đánh nhau to.

Nhưng cuối cùng hắn cũng không dám, một mình hắn căn bản đánh không lại nhiều cường giả như vậy.

Thứ hai, hắn làm như vậy không khác gì cho Xích Dung tộc một cái cớ, để cho đối phương được một tác lại muốn tiến một thước.

Nghĩ đến đây, trong lòng thánh chủ Thiên Bằng tộc không khỏi thấy chán nản, thở dài một tiếng, trên mặt lộ ra vẻ tiêu điểm.

“Vốn còn nghĩ muốn mời vị Diệp đạo hữu này đến trong tộc du lãm, xem ra cuối cùng lại bị Xích Dung tộc cướp mất!”
Thánh chủ Thiên Bằng tộc trong lòng thầm nghĩ.

Ánh mắt Diệp Trường Sinh tùy ý quan sát vài lần, sau đó nhìn rõ vẻ mặt của mọi người xung quanh.

Sau một phen suy tính, hắn đại khái đã hiểu rõ suy nghĩ của bọn họ.

Trên mặt hắn hiện ra một vòng ý cười.

Nếu dưới tình huống bình thường, Diệp Trường Sinh có thể sẽ thực sự đi theo qua, cùng những tu sĩ đồng cấp Phi Linh Tộc này làm quen không phải là chuyện xấu.

Nhưng hiện tại, hắn lại đang mưu đối với tộc Thiên Bằng, hiển nhiên sẽ không dễ dàng làm ra biểu hiện đầu đối đầu của tộc Thiên Bằng.

Vì thế, Diệp Trường Sinh liền vui vẻ cười nói: “Đa tạ Thiên huynh thịnh tình đã mời, bất quá Diệp mỗ bên này còn có một số việc muốn cùng vị đạo hữu Thiên Bằng Tộc này thương nghị, sau đó lại đi quấy rầy đạo hữu, thế nào?”

Nghe được lời này của Diệp Trường Sinh, vị Thánh chủ Xích Dung tộc nhất thời lộ ra vẻ ngạc nhiên, thoạt nhìn giống như có chút không thể tin được.

Không chỉ là hắn, đám Thánh chủ Thiên Bằng tộc, Thánh chủ Ngũ Quang tộc bên cạnh Diệp Trường Sinh đều có chút kinh ngạc, không hiểu tại sao hắn lại nói ra những lời như vậy.

Cự tuyệt với việc Xích Dung tộc yêu cầu mà đi, việc này nhìn thế nào cũng không phải là một sức lực lượng chính xác a.

Trên mặt vị Thánh chủ Ngũ Quang tộc thoáng cái lộ ra thần sắc có chút tò mò.

Mà vị Thánh chủ Xích Dung tộc kia thì sắc mặt lúc xanh lúc trắng, cuối cùng chấp tay nói: “Vậy xin đợi Diệp huynh tương lai đại giá quang lâm!”

“Không dám không dám!” Diệp Trường Sinh cười nói.

Thánh chủ Thiên Bằng tộc dường như có chút không thể tin được, sau khi ngậy người vài giây giây sau, trên mặt lập tức toát ra vẻ vui mừng.

“Đa tạ Diệp huynh!” Thánh chủ của Thiên Bằng tộc lập tức nói.

Diệp Trường Sinh chú ý tới trong mắt người này mang theo vẻ cảm kích nồng đậm, dường như cách làm vừa rồi của hắn là đã giúp đỡ Thiên Bằng tộc lớn bao nhiêu.

Diệp Trường Sinh như vậy trong lòng có chút cảm khái.

Đôi khi có một thân phận siêu nhiên mang tới nhiều chỗ tốt mà không tưởng tượng nổi.

Kỳ thật hôm nay hắn không làm gì, cũng chỉ thuận miệng nói hai câu như vậy, nhưng lập tức liền thu hoạch cảm kích với Thánh chủ Thiên Bằng tộc.

Hảo cảm của vị Thánh chủ này đối với hắn tăng lên rất nhiều, sau này Diệp Trường Sinh muốn cùng Thiên Bằng tộc đàm phán giao dịch, không thể nghi ngờ sẽ thuận tiện hơn rất nhiều.

Diệp Trường Sinh trong lòng âm thầm cười vài tiếng, nói với Thiên Bằng tộc thánh chủ: “Bạch huynh nói cái gì vậy, giao

dịch hội này chính là do người cùng Hoa huynh mang ta tới, đã như vậy, Diệp mỗ tự nhiên cũng phải có qua có lại!”

“Ha ha, ta biết ngay Diệp huynh là một người đáng giá kết giao mà!” Thánh Chủ Ngũ Quang tộc cười ha ha nói.

Diệp Trường Sinh cũng nhiệt tình khách sáo vài câu.

Theo hắn, Ngũ Quang tộc này cũng có chút giá trị, hắn cảm thấy rất hứng thú với bộ tộc này.

Một mặt, hắn rất muốn biết tộc này cùng Mạc Lan thánh cầm đại biểu cho Yêu tộc Khổng Tước nhất tộc rốt cuộc có gì khác nhau.

Mặt khác, hắn cũng rất muốn đạt được huyết dịch của ngũ sắc khổng tước.

Trong tộc Ngũ Quang khẳng định có loại chân huyết này tồn tại.

Hiện tại hắn tu luyện công pháp ngũ hành, nếu có thể đạt được loại chân linh huyết dịch này, có lẽ sẽ có chỗ tốt không nhỏ.

“Giao dịch hội sắp bắt đầu. Diệp huynh, chúng ta tìm một chỗ ngồi xuống đi!” Thiên Bằng tộc thánh chủ đề nghị.

Diệp Trường Sinh tự nhiên gật đầu.

Lập tức, ba người này liền tìm một chỗ đất trống, ngồi xuống, chờ đợi giao dịch hội bắt đầu.

Tham gia giao dịch hội lần này, tất cả đều là tu sĩ Luyện Hư kỳ, một vị lão giả Tiên Hạc Tộc tiến lên tuyên bố giao dịch hội bắt đầu, từng vị tu sĩ Phi Linh Tộc liền lục tục đi tới vị trí trung tâm đài cao, lấy đồ vật của mình cùng với đồ vật muốn giao dịch ra.

Diệp Trường Sinh im lặng nhìn những người này tiến hành giao dịch, trong đó, hắn nhìn thấy không ít tài nguyên mà hắn có chút hứng thú, chỉ Phi Linh Tộc mới có.

Một khi gặp được thứ hữu dụng đối với mình, Diệp Trường Sinh lập tức sẽ ra tay, đem mấy thứ này trao đổi.

Cơ hội như vậy cũng là hiếm thấy, có thể được tu sĩ cấp Luyện Hư giao dịch hội lấy ra tuyệt đối sẽ không kém.

Phía sau lại có một vị tu sĩ Phi Linh Tộc trực tiếp lấy ra một bộ thi cốt Hỏa Phượng cấp Luyện Hư, điều này nhất thời khiến ánh mắt Diệp Trường Sinh sáng lên.

Hắn vẫn luôn tìm kiếm thi cốt loài chim phượng, dùng cái này để luyện chế một đôi cánh thiên phượng.

Chỉ tiếc, tu vi bộ hài cốt này quá thấp, cuối cùng hắn không trao đổi vật này.

Bất quá, nhìn thấy bộ thi cốt này, cũng làm cho Diệp Trường Sinh trong lòng dấy lên hi vọng.

Tại Phi Linh Tộc, nói không chừng thật có thể tìm được một cỗ thi cốt loài chim phượng cấp Hợp Thể.

Đến cuối cùng, người đi lên càng ngày càng ít, Diệp Trường Sinh nhìn vào khoảng trống, cũng đứng ở phía trên.

“Một lọ đan dược Đằng Long Đan có thể giúp tu sĩ Luyện Hư tiến pháp lực, không cần trao đổi tài liệu gì, chỉ trao đổi linh thạch!”

Giọng nói của Diệp Trường Sinh vừa rơi xuống, lập tức khiến mọi người chú ý.

Cơ hồ tất cả mọi người đều nhìn lại.

Bất kể là ở địa phương nào, đan dược giúp cho pháp lực của tu sĩ Luyện Hư tinh tiến đều vô cùng trân quý, ngoại trừ một ít đấu giá hội đỉnh cao của các tộc, cơ hồ rất khó ở trong giao dịch tầm thường nhìn thấy.

Luồng tính thiếu hụt này dù cho có đặt vào trong bộ tộc siêu cấp thì cũng là như thế, bởi vì số lượng tu sĩ Luyện Hư của bộ tộc siêu cấp này càng kinh khủng hơn.

Đám tu sĩ Luyện Hư tham gia đấu giá hội này căn bản không nghĩ tới nơi này vậy mà xuất hiện đan dược cấp Luyện Hư.

Đồng thời, loại đan dược này cũng là dùng linh thạch để mua, chứ không phải đổi lấy bất kỳ kỳ kỳ kỳ kỳ trên dị vật nào.

Điều này không khỏi làm cho đông đảo tu sĩ Luyện Hư của Phi Linh Tông rất là kinh ngạc.

Cách làm này của đối phương có vẻ có chút khó tin, chẳng lẽ vị tu sĩ Nhân tộc có thể tự mình tiếp kiến này, trên người rất

thiếu linh thạch sao?

Linh thạch và tài liệu quý giá cái nào trân quý hơn, ở tu tiên giới không có bất cứ nghi vấn gì, rất nhiều tài liệu là người dùng linh thạch căn bản không mua được.

Thánh chủ Thiên Bằng tộc, Thánh chủ Ngũ Quang tộc, thậm chí đám người Thánh chủ Xích Dung tộc vừa mới mời Diệp Trường Sinh, trên mặt đều lộ ra vẻ kinh ngạc.

Vừa mừng vừa kinh ngạc, lại cảm thấy kinh ngạc, nhưng mặc kệ Diệp Trường Sinh ôm tâm tư gì để dùng bình đan dược này đổi lấy linh thạch, bọn họ đều không có khả năng bỏ qua cơ hội lần này.

Vì vậy, lập tức do một vị tu sĩ Luyện Hư của Phi Linh Tộc hô giá: “Năm ngàn vạn linh thạch!”

Vừa nghe thanh âm này, mọi người tại đây lập tức kịp phản ứng, người giàu có đương nhiên không thể buông tha cơ hội lần này, vì vậy bắt đầu nhao nhao kêu giá.

“Năm nghìn năm trăm vạn Linh Thạch!”

“Sáu ngàn vạn linh thạch!”

.....

Giao dịch hội này cuối cùng lại bị Diệp Trường Sinh biến thành một hội đấu giá nhỏ.

lọ Đăng Long Đan kia trực tiếp vỗ ra giá tám ngàn vạn linh thạch, bị vị thánh chủ Xích Dung tộc kia lấy đi.

Thấy một màn như vậy, sắc mặt của Thánh chủ Thiên Bằng tộc trở nên khó coi vô cùng, hắn vừa mới tham gia tranh đấu vừa rồi, nhưng ở trên tài lực chung quy là không thể so sánh với người của Xích Dung tộc.

Dù sao, Xích Dung tộc có nhiều người đến như vậy, vị Thánh chủ Xích Dung tộc kia chỉ cần hơi mượn một chút linh thạch là có thể dễ dàng áp chế được hắn.

Có bình đan dược này, lực lượng Xích Dung tộc lại sẽ tăng cường lên một chút, việc này đối với Thiên Bằng tộc quả thật không phải là tin tốt gì.

Diệp Trường Sinh thấy cảnh này, nhe răng cười, lại lấy ra một cây dược thảo kỳ lạ màu đen khô héo, cất cao giọng nói: “Một cây Khô Ảnh Thảo chín trăm năm, vẫn dùng linh thạch trao đổi!”

“Cái gì? Là cỏ Khô Ảnh?”

“Ta muốn, một ngàn vạn linh thạch!”

“Một ngàn vạn linh thạch mà cũng muốn bắt? Ta trả hai ngàn vạn linh thạch!”

.....

Sau nửa canh giờ, trên tay Diệp Trường Sinh xuất hiện một vòng trữ vật, bên trong đều cất giữ linh thạch.

Hắn tại hội giao dịch này liên tiếp lấy ra hơn mười loại đan dược, tài liệu phi thường trân quý, từ trên thân những tu sĩ Luyện Hư tộc này đổi lấy linh thạch khoảng bốn ức.

Kể từ đó, tổng số linh thạch trên người hắn lại đạt tới tám trăm triệu.

Nếu như không phải sợ hãi quá kinh thế hãi tục, Diệp Trường Sinh không thể không vất kiệt linh thạch trên người các tu sĩ Luyện Hư này mới được.

Lần xuất thủ này của hắn cũng làm cho những tu sĩ Luyện Hư này lau mắt mà nhìn hắn.

Có thể không nháy mắt đem nhiều vật trân quý như vậy ra đổi lấy linh thạch, người này quả nhiên là một kẻ hung ác.

Không hổ là nhân vật có thể được Đại Thừa lão tổ tiếp kiến, hàm lượng vàng ròng này...

Trong lúc nhất thời, đám người Phi Linh Tộc bắt đầu suy đoán, rốt cuộc trong vòng tay trữ vật của Diệp Trường Sinh có bao nhiêu kỳ trân dị bảo.

Bất quá suy đoán thì suy đoán, nếu để cho bọn họ nảy sinh ác tâm gì, bọn họ tuyệt đối không dám.

Dù sao đây cũng là người có quan hệ với Việt lão tổ, ai dám trêu chọc chứ!

Sau khi giao dịch hội chấm dứt, Diệp Trường Sinh ở dưới sự đi cùng của thánh chủ Thiên Bằng tộc cùng với thánh chủ Ngũ Quang tộc, rời khỏi đỉnh núi này.

Dọc theo đường đi, hai vị thánh chủ này trái lại giảng thuật cho Diệp Trường Sinh rất nhiều sự tình liên quan tới Phi Linh Tộc.

Phi Linh tộc lúc đầu không có nhiều như thế, Phi Linh tộc ngay từ đầu chính là tộc của Cửu Việt tộc, Nam Lũng tộc, Thiên Bằng tộc, Ngũ Quang tộc cùng một số đàn các loại chân linh được tin phụng cầm vì tự bảo vệ mình liên hợp cùng nhau.

Nói cách khác, thật ra Phi linh tộc cũng giống như Nhân Yêu lưỡng tộc, đều là tiểu tộc liên hợp với nhau.

Mấy tiểu tộc này liên hợp lại, về mặt thực lực liền coi là một tộc đàn trung đẳng, bọn họ ở chung quanh tiến hành khai thác thôn tính, đem rất nhiều tộc đàn nhỏ, thậm chí ngay cả bộ tộc nhỏ cũng không xưng cũng không được thôn tính.

Những tộc đàn này, đều là các loại phi cầm, sau khi tụ hợp rất nhiều tiểu tộc, mới có cái tên Phi Linh tộc này.

Cũng dần dần, xác định một ít truyền thống của bảy mươi hai chủ chi và Phi Linh tộc hiện tại.

Chính là bởi vì có đại lượng các tộc nhỏ, Phi Linh Tộc mới có thể mạnh như vậy, mới có được nhiều tu sĩ như vậy.

Chỉ là, theo thời gian trôi qua, Thiên Bằng tộc ngày xưa như Phi Linh tộc như mặt trời, hiện giờ đã lưu lạc tới biên giới bị người khác thôn phệ.

Mà tiểu tộc Xích Dung tộc năm xưa được dung hợp tiến vào lại dần dần quật khởi, đồng thời sinh ra tâm tư thâm tóm Thiên Bằng tộc.

Loại chuyện này đối với tộc Thiên Bằng mà nói, đả kích không thể nói là không lớn.

“Nói như vậy, hiện tại Thiên Bằng tộc cũng chỉ còn lại vị Thánh chủ là Bạch huynh thôi sao?” Trên mặt Diệp Trường Sinh lộ ra vẻ như có điều suy nghĩ hỏi.

Thiên Bằng thánh chủ nghe vậy thở dài một tiếng: “Không sai, lúc đầu ngoại trừ ta ra, còn có một vị Thánh chủ khác, nhưng

mà vài chục năm trước, vị Thánh chủ kia bởi vì một lần ngoài ý muốn mà chết!”

“Cho nên hiện tại Thiên Bằng tộc, cũng chỉ có mình ta! “

Thiên Bằng tộc Thánh chủ nói lời này, trên mặt lộ ra một tia thống khổ phần nộ, cả người phảng phất như đang đè nén cái gì đó.

“Cái chết của vị đạo hữu kia của Thiên Bằng tộc, rất có thể là do Xích Dung tộc hạ thủ, chỉ có Thánh chủ của Thiên Bằng tộc tất cả đều chết hết, hơn nữa không có Thánh tử thông qua địa uyên thí luyện, kế thừa máu của Côn Bằng Chân Thánh, như vậy Xích Dung tộc mới có thể thôn tóm Thiên Bằng tộc!”

“Một tộc đàn không có Thánh chủ, tộc đàn không có kế thừa chân huyết, không cách nào trở thành một trong bảy mươi hai chi chính!” Thánh chủ Ngũ Quang tộc ở một bên ngậm ngừng nói, nói ra cảnh ngộ nhỡ lớn nhất Thiên Bằng tộc hiện tại.

“Nếu như ta nhớ không lầm, thí luyện Địa Uyên lần trước của quý tộc, hẳn là mấy chục năm trước đã cử hành rồi?” Ánh mắt Diệp Trường Sinh lóe lên nói.

Thiên Bằng tộc thánh chủ nghe vậy thở dài một tiếng, nói:

“Diệp huynh nói không sai, lần trước thí luyện địa uyên đã sớm kết thúc rồi, mà ở lần thí luyện địa uyên kia, hai vị thánh tử của tộc thiên bằng chúng ta đều chết ở trong địa uyên!”

“Căn cứ vào điều tra của chúng ta, cái chết của hai vị thánh tử kia của tộc ta rất có thể cũng là Xích Dung tộc gây nên, bọn hắn thật sự muốn đuổi tận giết tuyệt chúng ta!” Thiên Bằng thánh chủ sắc mặt khó coi nói.

“Vậy Thiên Bằng tộc các ngươi phải nghĩ cách, cải biến loại quần cảnh này!” Trên mặt Diệp Trường Sinh lộ ra vẻ tiếc nuối, mang theo một tia ý nghĩ thăm dò hỏi.

461

Nghe được lời của Diệp Trường Sinh, sắc mặt của Thánh chủ Thiên Bằng tộc trở nên có chút bất đắc dĩ, hắc cùi khổ lắc đầu, nói:

“Hôm nay còn có biện pháp nào đây? Hoặc là Đại trưởng lão Thiên Bằng Tộc chúng ta tiến giai Đại Thừa, như vậy nguy cơ tự nhiên dễ dàng hóa giải rồi!”

“Hoặc là Bạch mỗ là vị Thiên Bằng Thánh chủ duy nhất tiến giai Hợp Thể, từ đó, bằng huyết dịch của Côn Bằng chân thánh ta kế thừa, cũng có thể làm cho quyền nói của Thiên Bằng tộc tăng lên rất nhiều! “

“Hiện giờ, chỉ có hai biện pháp này, thế nhưng hai biện pháp này đều gần như không thể thực hiện được!”

Thiên Bằng tộc Thánh chủ lắc đầu nói, tựa hồ đối với khả năng tiến giai Hợp Thể của mình tuyệt đối không để ý.

Hiện tại hắc là Luyện Hư đỉnh phong, nhìn tựa hồ chỉ cách Hợp Thể một bước.

Nhưng từ xưa đến nay, một bước này không biết có thể ngăn trở bao nhiêu thiên kiêu các tộc, luyện hư tu sĩ số lượng rất nhiều, thế nhưng có thể tu luyện đến hợp thể lại thường thường là rất ít ỏi không có mấy.

Vị thánh chủ Thiên Bằng tộc này tuy rất có lòng tin với chính mình, nhưng hắc lại không cho rằng mình có thể tiến giai hợp thể, ít nhất là trong khoảng thời gian ngắn không thể làm được.

Mà nếu trong khoảng thời gian ngắn không thể làm được, vậy thì cảnh vật của Thiên Bằng tộc sẽ không được cải thiện bao nhiêu.

Loại việc muốn cho Đại trưởng lão Thiên Bằng tộc trở thành tu sĩ Đại Thừa càng là mờ mịt, cơ hồ là không thể thực hiện được.

Độ khó đột phá Đại Thừa nhiều hơn so với đột phá Hợp Thể, nếu không Phi Linh tộc nhiều như vậy Hợp Thể, làm sao chỉ

có mấy vị Đại Thừa.

“Như vậy xem ra, nguy cơ của Thiên Bằng tộc là khó có thể giải trực tiếp, Bạch huynh người cẩn thận một chút, bằng không thì nếu người ngã xuống, Thiên Bằng tộc các người sẽ thật sự nguy hiểm!” Diệp Trường Sinh ra vẻ quan tâm đến an nguy của Thiên Bằng tộc.

Lời này khiến cho Thánh chủ Thiên Bằng tộc có chút cảm động.

Hắn ta thở dài một tiếng, thấp giọng nói: “Xích Dung tộc sẽ không bỏ qua cho ta, hiện tại ta chỉ có thể cố gắng tránh bọn chúng!”

Thánh Chủ Ngũ Quang tộc ở một bên trầm mặc không nói, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Ba người một đường đi, rất nhanh đã vượt qua mảng lớn đồi núi, rừng rậm, đã trải qua các loại bình nguyên, núi sông, không biết bao nhiêu vạn dặm, dần dần phía dưới bắt đầu xuất hiện các loại sinh linh vũ cánh.

Nhìn đám tộc nhân cấp thấp phía dưới, Thánh chủ Ngũ Quang tộc đột nhiên hỏi: “Diệp huynh tiếp theo muốn đi hướng nào, là đi Ngũ Quang tộc chúng ta làm khách hay là đi Thiên Bằng tộc làm khách?”

Diệp Trường Sinh nghe vậy cười, nói: “Diệp mỗ đối với tộc Thiên Bằng cảm thấy có chút hứng thú, đi trước một chuyến Thiên Bằng tộc đi, sau này nếu có cơ hội nhất định sẽ đến Ngũ Quang tộc bái phỏng!”

Thánh chủ Ngũ Quang tộc sớm đã nhìn ra tâm tư của hắn, nghe nói vậy cũng không kinh ngạc, cười ha ha một tiếng, nói: “Diệp huynh nắm giữ cánh Thiên Bằng, cảm thấy hứng thú với Thiên Bằng tộc cũng là tất nhiên!”

“Đã như vậy, tại hạ xin đợi Diệp huynh trở về trong Ngũ Quang Tộc!”

Diệp Trường Sinh nghe vậy chấp tay, nói: “Hoa huynh đi thông thả!”

Thánh Chủ Ngũ Quang tộc nhẹ gật đầu, lập tức cáo biệt hai người, cánh năm màu sau lưng vỗ mạnh một cái, rất nhanh

liền biến mất không thấy đâu.

Diệp Trường Sinh quay đầu nhìn về phía thánh chủ của Thiên Bằng tộc, bỗng nhiên sau lưng hắn thanh quang chợt lóe, một đôi cánh thiên bằng xuất hiện trên lưng, cánh thiên bằng này thoát nhìn trông rất sống động, không hề giống như được luyện chế ra.

Thiên Bằng tộc Thánh chủ nhất thời trên mặt lộ ra vẻ ngạc nhiên, theo ánh mắt của hắn nhìn, đôi cánh này hoàn toàn giống như là sự thật.

Căn bản hắn không nhìn ra bất cứ sơ hở nào.

Diệp Trường Sinh hiện tại, bất luận nhìn thế nào cũng đều đã trở thành một tộc nhân Thiên Bằng tộc chân chính.

Mức độ tương tự này khiến Thánh chủ Thiên Bằng tộc hắn không thể nhìn ra chút dị thường nào.

Trong lòng thánh chủ Thiên Bằng tộc không khỏi hiếu kỳ, đôi cánh mà Diệp Trường Sinh luyện chế đến tột cùng là bằng cách nào.

Trong lòng hắn biết rõ, lai lịch đôi cánh này khẳng định là có chút quan hệ với Thiên Bằng tộc, chỉ là không biết quan hệ này là cái gì.

Nhưng hắn cũng rất sáng suốt không hỏi.

Dù sao Diệp Trường Sinh cũng đã gặp qua lão tổ Đại Thừa của Phi Linh Tộc, nếu vị lão tổ tông kia không tìm Diệp Trường Sinh gây phiền toái vì đôi cánh Thiên Bằng này thì nói rõ lai lịch đối với đôi cánh Thiên Bằng này không thành vấn đề.

Đã như vậy, hắn loại này bên trong Phi Linh Tộc tiểu nhân vật cũng không cần phải truy cứu cái này.

Vì thế, Thánh chủ Thiên Bằng tộc dè dặt kinh ngạc trong lòng xuống, chỉ cười nói: “Diệp huynh đôi cánh Thiên Bằng này thật sự thần diệu khó lường, hiện tại xem ra ngươi đã không khác gì so với tộc nhân Thiên Bằng Tộc rồi!”

“Ha ha, bản thân đôi cánh Thiên Bằng này chính là Diệp mỗ ở trong Man Hoang nhặt được một bộ hài cốt Thiên Bằng, dùng

cái này luyện chế ra, không nghĩ tới thế mà còn leo lên Hồn Độn Vạn Linh Bảng!”

“Hiện tại lấy đôi cánh này ở trước mặt Bạch huynh ra, hy vọng Bạch huynh không lấy làm phiền lòng!”

Thiên Bằng tộc Thánh chủ vừa nghe lời này, lập tức lắc đầu giống như trống đánh, vội vàng nói: “Bạch mỗ nào có thể gặp kỳ quái, đây cũng là vận khí của Diệp huynh mà thôi! “

“Thiên Bằng di hài này, có thể là thời điểm các vị tiên bối của tộc Thiên Bằng chúng ta ra ngoài du lịch đã chết rồi, loại chuyện này trước kia là không tới!” Thiên Bằng tộc Thánh chủ thở dài một tiếng nói.

Trước kia, tại thời điểm Thiên Bằng tộc của bọn họ mạnh mẽ, hai tộc đã chết ở bên ngoài một hai vị tu sĩ Hợp Thể, căn bản sẽ không tạo ra gọn sóng lớn.

Nhưng bây giờ bất đồng, hiện tại vẫn lạc một vị tu sĩ Luyện Hư, cũng sẽ dẫn phát cực lớn chú ý.

“Diệp mỗ cũng cảm thấy bộ hài cốt kia có thể là một vị tiên bối nào đó lưu lại, cho nên lần này cố ý đến Thiên Bằng tộc để xem tình huống của Thiên Bằng Tộc!” Trên mặt Diệp Trường Sinh mang theo một tia tươi cười ấm áp nói.

Điều này làm cho Thánh chủ Thiên Bằng tộc không khỏi cảm thấy vị Diệp đạo hữu thực sự có chút thiện ý đối với Thiên Bằng tộc bọn họ.

Có thể là vì nhận được đôi cánh thiên bằng này?

Nhưng bất kể thế nào, đây cũng là một chuyện tốt, thái độ của Diệp Trường Sinh không khỏi khiến cho người này âm thầm vui mừng.

Hai người phi hành về phía trước, dần dần đi tới lãnh địa của Thiên Bằng tộc, ở đây hoạt động không nhỏ tộc nhân cấp thấp của Thiên Bằng tộc.

Những tộc nhân cấp thấp này đều là thân chim, hoàn toàn là hình dáng loài chim bằng, không có điểm đặc biệt con người.

Căn cứ theo lời vị thánh chủ của Thiên Bằng tộc này nói, đại bộ phận chi nhánh của Thiên Bằng tộc cùng với Phi Linh tộc cũng biến hình.

Điểm này tựa hồ cùng Yêu tộc có chút giống nhau, nhưng chỗ khác biệt là ở chỗ Yêu tộc sẽ đem tất cả bản thân hóa thành hình người, mà Phi Linh Tộc lại không như vậy, bọn họ sẽ giữ lại một đôi cánh.

Chuyện này ngược lại có chút khác biệt thú vị.

Tới Linh giới lâu như vậy, Diệp Trường Sinh đối với những sinh vật như Yêu tộc, Yêu thú, cổ thú này cũng đại khái có một nhận thức.

Kỳ thật ở Linh Giới, cái gọi là yêu thú, cổ thú đều chỉ là một loại phân chia đại khái của hai tộc nhân yêu mà thôi.

Đối với Nhân tộc Linh Giới mà nói, đều là các loại thú đầu, sống trong phạm vi do Yêu tộc quản lý gọi là Yêu thú, không nằm trong tay Yêu tộc gọi là Cổ Thú.

Mà đối sang chủng tộc khác, ví dụ như nói Phi Linh tộc, bọn họ đem toàn bộ thú triều gọi là yêu thú, trong bộ tộc này, căn bản không có yêu thú hay cổ thú.

Cũng chính vì vậy, Phi Linh tộc gọi những lão quái hợp thể trong địa uyên kia là Yêu Vương, nhưng trên thực tế, yêu vương địa uyên này không có chút quan hệ nào với Yêu Tộc.

Đây chỉ là cách xưng hô của Phi Linh tộc mà thôi.

Nói trên bản chất mà nói, yêu thú chính là cổ thú, cổ thú chính là yêu thú, cũng là một con hổ, đặt ở trong mắt nhân yêu hai tộc, có thể gọi là yêu thú, đặt ở trong mắt chủng tộc khác, có thể gọi nó là cổ thú.

Bọn họ đều là thú loại!

Có rất nhiều chủng tộc của Linh giới, trước khi chúng sinh ra linh trí đều là những thành viên trong loài thú này.

Bọn họ có huyết mạch giống nhau, ví dụ như Giao Long của Yêu tộc và Giao Long trong hẻm núi lớn của Giao Uyên đều là huyết mạch Giao Long, chim Bằng của Yêu tộc, Khổng Tước nhất mạch, Thiên Bằng tộc của Phi Linh tộc, Ngũ Quang tộc cũng có huyết mạch giống nhau, nguồn gốc của nó chính là Toan Nghê và Khổng Tước năm màu.

Hồ ly nhất mạch của Yêu tộc, cùng với Thượng Cổ Bạch Hồ nhất tộc, cùng với Tứ Đồng Linh Hồ cấp Đại Thừa nào đó ở

Linh Giới hiện tại, huyết mạch của bọn hắn tất cả đều đến từ Chân Linh Cửu Vĩ Hồ.

Những chủng tộc bất đồng này, thật ra bản chất của bọn họ đều giống nhau.

Mà sau khi sinh ra linh trí, sẽ bị chia làm chủng tộc khác nhau, chỉ là bởi vì con đường tu hành bọn họ lựa chọn không giống nhau.

Yêu tộc sẽ trực tiếp hóa thành hình người ở cấp tám, sau này cũng sẽ dùng hình dạng con người để tu hành.

Mà đám Giao Long, Bạch Hồ thượng cổ trong đại hạp cốc của Giao Uyên kia bọn họ cũng không có hóa hình, bọn họ chỉ bảo trì bản thể của mình tu hành, mãi cho đến khi tu vi cao hơn mới lo lắng chuyển hóa thành hình người.

Về phân dị tộc như Thiên Bằng tộc, lại đi một con đường hóa hình khác nhau.

Thiên Bằng tộc có người ở thời kỳ Trúc Cơ có thể trực tiếp hóa hình, điểm này cùng yêu tộc lại hoàn toàn bất đồng.

Nhưng mặc kệ những chủng tộc này lựa chọn con đường tu hành như thế nào, mục tiêu cuối cùng của bọn họ đều là nhất trí.

Đó chính là dựa vào Chân Linh.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao, sau khi đến Tiên Giới không có nhiều kỳ kỳ dị dị chủng tộc phân chia như vậy.

Đi theo vị thánh chủ Thiên Bằng này, Diệp Trường Sinh dần dần đi tới trước một dãy núi hùng vĩ, sau khi tiến vào nơi đây, trên đường gặp nhiều Thiên Bằng tộc nhân.

Trong đó có hóa thân thành đại điều phi hành, cũng có cả hình người không chút hoang mang đi đường.

Diệp Trường Sinh chú ý tới những người Thiên Bằng Tộc trên đường gặp phải, tuy rằng lớn nhỏ có cánh có hình dạng giống nhau, nhưng màu sắc vẫn có chút khác biệt.

Trong đó lấy màu xanh và màu trắng là nhiều nhất Thiên Bằng nhân, tiếp theo lại có cánh ngân sắc.

Mặt khác còn có hai loại màu vàng và màu đen, nhưng mà số lượng Thiên Bằng nhân cực kỳ thừa thớt, Diệp Trường Sinh một đường đi tới, ngoại trừ Thiên Bằng tộc Thánh chủ là màu vàng, cũng không gặp được cái gì khác.

Hai người bay một ngày trong mảnh sơn mạch này, chợt gặp phải một đội ngũ tuần tra của Thiên Bằng nhân.

Một chi người này bay tới trước mặt, ước chừng có hơn ba mươi người tạo thành, mỗi một người đều mặc bạch sắc cốt giáp, một tay nắm lấy ngân sắc trường mâu, từ khí tức phát ra, xem ra tu vi đều là Trúc Cơ cùng Kết Đan.

Trong đó tên cầm đầu Thiên Bằng nhân vừa thấy Thiên Bằng Thánh chủ, trên mặt lập tức lộ ra thần sắc vô cùng cung kính, cung kính tiến lên chào hỏi.

“Tham kiến Thánh chủ đại nhân, mấy vị trưởng lão có lệnh, sau khi Thánh chủ trở về lập tức đi Vạn Bằng Điện. A, vị đại nhân này là...” Người này Thiên Bằng nhân vừa nói xong, ánh mắt rơi lên người Diệp Trường Sinh, không khỏi có chút kỳ quái.

Tu vi vị trước mặt sâu không lường được, nhưng thoát nhìn có chút lạ mắt, giống như trước kia chưa bao giờ thấy qua.

Có thể đi cùng Thánh chủ đại nhân thì thân phận của người này nhất định không đơn giản, lại có tu vi cao như thế, hiển nhiên là nhân vật trọng yếu bên trong Thiên Bằng tộc.

Nhưng các nhân vật trọng yếu của Thiên Bằng tộc chính mình cũng biết, trước mắt vị này thật sự là kỳ quái.

Ánh mắt thủ lĩnh đội tuần tra này sau khi quan sát hai cánh màu xanh sau lưng Diệp Trường Sinh vài lần, trong lòng thoáng có chút kinh ngạc.

“Vị này chính là Diệp huynh, là khách quý của Thiên Bằng tộc chúng ta, các người nhìn thấy hắn như nhìn thấy ta cũng phải tôn kính!” Thánh chủ Thiên Bằng tộc nghe thấy trưởng lão triệu kiến, sắc mặt hơi trầm xuống, lập tức nói với những người này.

Vừa nghe nói như vậy, lập tức những vệ sĩ tuần tra Thiên Bằng tộc trên mặt đều lộ ra vẻ kinh ngạc rung động, vội vàng hành lễ với Diệp Trường Sinh.

“Tham kiến Diệp tiên bối, tiên bối có mắt không trông, xin Diệp tiên bối tha thứ lộ!” Người của Thiên Bằng tộc cung kính nói.

Diệp Trường Sinh khoát tay áo, ý bảo bọn họ không cần đa lễ.

“Diệp huynh, trưởng lão trong tộc tìm ta hẳn là có chuyện quan trọng. Tuy nhiên trước đó, ta vẫn nên bồi tiếp Diệp huynh đến bốn tộc tìm chỗ ở đi!” Vị thánh chủ Thiên Bằng tộc quay đầu lại nói với Diệp Trường Sinh.

“Bạch huynh nếu có việc cần đi trước, cũng không nên vì Diệp mỗ mà trì hoãn!” Diệp Trường Sinh trên mặt lộ ra ý cười nói.

“Ha ha, không trì hoãn nữa, Diệp huynh xin mời theo ta đến đây!” Thánh chủ Thiên Bằng tộc nói rồi mang theo Diệp Trường Sinh bay về phía trước.

Ánh mắt vô cùng kinh ngạc lưu lại phía sau lưng.

Đám người Thiên Bằng tộc này không khỏi âm thầm xâm phạm.

Vị Diệp tiên bối này rốt cuộc có lai lịch gì, không ngờ lại để cho Thánh chủ đối đãi thận trọng như thế, hơn nữa còn không tiếc để các trưởng lão chờ đợi, cũng muốn bồi tiếp hẳn đi trước an bài.

Thực sự là khó mà tin nổi!

Bay theo vị thánh chủ Thiên Bằng tộc này một hồi lâu, Diệp Trường Sinh chỉ cảm thấy hai mắt sáng ngời.

Một tòa thành trì khổng lồ không cách nào nhìn thấy điểm cuối xuất hiện trước mặt bọn họ.

Thành này dựa lưng vào núi, bốn phía là cự sơn xanh ngắt cao chừng vạn trượng, mà tường thành thì dùng một loại gạch trắng nõn xây thành, cũng không quá cao, có vẻ chỉ tầm hơn hai mươi trượng.

Thành này không có cửa thành mở ra, phía trên thành trì bị một màn sáng dày đặc bao phủ, chỉ là mấy chỗ trên tường thành bố trí mấy cây cột to lớn thẳng tắp, đủ mọi màu sắc, tản ra hào quang mịt mờ.

Chính giữa những cây cột có rất nhiều Thiên Bằng nhân vỗ cánh bay qua, ra vào thành.

Diệp Trường Sinh nhìn thấy một màn này, ánh mắt lộ ra vẻ tò mò, tu sĩ Phi Linh Tộc không giống như Nhân Tộc hay chui vào sơn động, bọn họ bình thường đều ở trong các loại tháp cao.

“Trong tòa thánh thành này, tộc nhân chừng ba bốn ngàn vạn của Thiên Bằng tộc chúng ta, đương nhiên dân cư bốn tộc xa không chỉ có điều này, mặc dù Thiên Bằng tộc chúng ta ở trong Phi Linh tộc khá yếu, nhưng dân cư trên một tỉ vẫn là có!”

“Chỉ là, những tộc nhân không thể hóa hình thông thường không thể tiến vào Thánh thành!” Thánh chủ của Thiên Bằng tộc nói với Diệp Trường Sinh.

Diệp Trường Sinh gật đầu, ánh mắt bỗng nhiên rơi vào ánh sáng tỏa ra từ những cây cột to lớn kia, hỏi: “Ta thấy những ánh sáng này có lẽ là một loại cấm chế rất lợi hại đúng không?”

Nghe được lời này của Diệp Trường Sinh, trên mặt Thánh chủ Thiên Bằng tộc lập tức lộ ra một tia kiêu ngạo, nói:

“Diệp huynh tuệ nhãn như đuốc, cấm chế Thiên Bằng của bốn thành, tại toàn bộ Phi Linh Tộc nổi danh! Chỉ cần có cấm chế này, chống đỡ địch nhân mấy lần cũng không thành vấn đề, từ thời thượng cổ, bốn tộc đã nhiều lần tránh được nguy hiểm diệt tộc.”

“Xem ra nội tình của Thiên Bằng tộc cũng lưu lại không ít a, dù sao cũng là tộc đàn đã từng huy hoàng qua!” Diệp Trường Sinh trong lòng thầm nghĩ.

Vị thánh chủ Thiên Bằng tộc này mang theo Diệp Trường Sinh đi tới trước một tòa tháp cao linh khí cực kỳ nồng đậm, hần quay đầu lại, trên mặt mang theo nụ cười nhiệt tình nói:

“Đây là nơi mà Thiên Bằng tộc chúng ta chiêu đãi khách nhân có quyền năng nhất, Diệp huynh ở trong tộc Thiên Bằng trong khoảng thời gian này, tạm thời ở chỗ này đi! “

Diệp Trường Sinh cười dữ tợn, không có ý kiến gì với loại an bài này, cười nói: “Vậy xin đa tạ Bạch huynh!”

“Diệp huynh khách khí, Bạch mỗ cáo từ trước, đợi sau khi gặp chư vị trưởng lão, lại đến bái kiến Diệp huynh!”

“Đúng rồi, trong thành này có rất nhiều nơi có cấm chế, không thể dễ dàng đi vào, nhưng Diệp huynh cầm khối lệnh bài này, ngược lại là có thể đi vào đại bộ phận địa phương trong thành!”

Thánh chủ Thiên Bằng tộc nói xong, đưa cho Diệp Trường Sinh một khối lệnh bài màu trắng, sau đó rất nhanh rời khỏi nơi này.

Diệp Trường Sinh tiến vào trong phòng trên ngọn tháp cao này, mơ hồ xem xét, đây là một tòa động phủ vô cùng hoàn chỉnh, các loại tiện nghi đều đầy đủ.

Đồng thời, linh khí cũng cực kỳ nồng nặc, hiển nhiên là một nơi tu luyện bảo địa hiếm có.

Ở trên một cái bàn trong động phủ, vị trí rất dễ thấy để một ống trúc màu xanh biếc to cỡ ngón cái, dài khoảng vài tấc, ánh sáng lưu chuyển không ngừng.

Diệp Trường Sinh đi tới phía trước, cầm lấy thần niệm ống trúc tiến vào bên trong xem xét, liền thấy trên ống trúc có một bộ địa đồ to lớn dị thường rõ ràng.

Đây là bản đồ cả tòa thánh thành Thiên Bằng, sau khi Diệp Trường Sinh nhìn một hồi, đại khái đối với thánh thành Thiên Bằng tộc có một cái hiểu biết.

Ánh mắt hắn rất nhanh đã chuyển đến đại điện giao dịch của thánh thành Thiên Bằng, tòa đại điện này tu kiến ở trong một ngọn núi lớn biên giới của thánh, toàn bộ lòng núi đều là dùng để cho người ta trao đổi mua bán.

Diệp Trường Sinh sau khi cẩn thận đánh giá vài lần, liền nhớ kỹ vị trí đại điện giao dịch này, sau đó đi quanh vài vòng trong động phủ, lập tức bay ra khỏi động phủ, hướng phía đại điện giao dịch bay đi.

Mỗi lần đến một địa phương mới, thu thập một ít tài liệu đặc biệt của địa phương, đây là một cái lệ cũ của Diệp Trường Sinh.

Sau khi rời khỏi tháp cao một thời gian, Diệp Trường Sinh tới biên giới thánh thành của Thiên Bằng tộc, đứng trước một kiến trúc kỳ quái kiến tạo.

Kiến trúc này gần vách núi cao chừng ngàn trượng, đại lượng người Thiên Bằng tộc ở đây lui tới, phi thường náo nhiệt.

Cảnh tượng này không khỏi khiến Diệp Trường Sinh nhớ tới tình cảnh khi hắn tới phường thị trong Thiên Uyên Thành.

Diệp Trường Sinh lắc đầu cười, thả người bay về phía tòa kiến trúc kia, sau khi xuyên qua đại môn, trước mắt bỗng nhiên xuất hiện một không gian cực lớn.

Trước mắt là một thông đạo dài không thể nhìn thấy cuối, hiện ra trước mặt, hai bên đều là từng tầng kiến trúc cao lớn giống như cung điện.

Đại lượng Thiên Bằng nhân bay vào giữa những kiến trúc này, bay lên bay xuống, thân hình Diệp Trường Sinh nhoáng một cái, đi tới một khối đất trống ở giữa tòa kiến trúc này.

Nơi này có một cây cột đá cao hơn mười trượng đứng vững, mặt trên quang mang chớp động, thỉnh thoảng có các loại văn

tự như ẩn như hiện.

Xung quanh cột đá có rất nhiều người của Thiên Bằng tộc tụ lại, hơn nữa còn trao đổi gì đó.

Ánh mắt Diệp Trường Sinh nhìn về phía cột đá kia, chỉ thấy mặt ngoài cột đá từ giữa chia làm hai, trái rộng chỉ chút chữ viết, một nửa lấp lóe màu đỏ, một nửa nổi lên màu xanh biếc.

Những văn tự này đều là tên của các loại vật phẩm, hoặc là đan dược, hoặc là tài liệu linh bảo.

Thời gian lại có một ít Thiên Bằng nhân tiến lên lưu lại một số văn tự trong khu vực màu đỏ, hoặc là lưu lại từng văn tự trong khu vực màu xanh biếc kia.

Diệp Trường Sinh quét mắt vài lần, sau đó hiểu rõ tác dụng của cây cột này.

Trong khu vực màu đỏ, tất cả tin tức đều liên quan tới việc thu mua một vật phẩm nào đó, mà trong khu vực màu xanh lá kia, tin tức ghi chép đều liên quan đến việc bán ra vật phẩm nào đó.

Những người Thiên Bằng tộc này lại dùng phương pháp này để bán ra hoặc thu mua vật phẩm, cũng coi như là một đặc biệt khác trong tâm.

Hiển nhiên thứ gì đó trên cột đá đều là nhu cầu cấp bách hoặc là vật đặc biệt quý hiếm, mà muốn tuyên bố tin tức trên đó, cũng phải tiêu phí một lượng linh thạch không nhỏ.

Nhưng ngay cả như vậy, vẫn có rất nhiều tu sĩ tiến lên lưu lại tin tức trên cây cột kia, hiển nhiên so với những thứ bọn họ muốn giao dịch, chút linh thạch ấy không tính là gì.

Loại phương pháp giao dịch mà người Thiên Bằng tộc dùng này, chính là đại địa nâng cao tỷ lệ thành công giao dịch, quả thật là tiện lợi cực kỳ.

Trên mặt Diệp Trường Sinh không khỏi lộ ra thần sắc hứng thú, sau khi tiến lên quan sát một lúc, hắn cũng để lại một đạo tin tức ở khu vực màu đỏ:

Thu mua một bộ khung xương chim phượng loại cấp Hợp Thể, giá cả nghị luận, ngoại tân tháp chín tầng mười ba động phủ!

Sau đó, ánh mắt Diệp Trường Sinh cẩn thận quan sát khu vực màu xanh lục kia, phát hiện không ít tài liệu khiến hắn cảm thấy hứng thú.

Hắn lập tức ghi nhớ những tin tức này, sau đó tiến về những địa phương đó tiến hành giao dịch.

Lúc Diệp Trường Sinh đang loanh quanh trong phường thị, vị thánh chủ Thiên Bằng tộc kia cũng mang về mặt ngưng trọng đi tới chỗ trọng yếu nhất của Thiên Bằng tộc, trong Thiên Bằng điện.

Thiên Bằng điện lớn như vậy, chỉ có ba đạo nhân ảnh ngồi ở đây.

Cầm đầu là một thiếu nữ áo trắng sau lưng mọc lên cánh lông màu vàng, diện mạo có chút phổ thông, nhưng khí tức trên người lại cường đại đến cực điểm.

Đây đúng là một vị cường giả Hợp Thể hậu kỳ, tu vi như vậy mặc dù là ở tộc đàn như Phi Linh Tộc cũng rất hiếm thấy.

Hai bên thiếu nữ áo bào trắng là một vị lão giả râu đỏ thân hình cao lớn và một vị trung niên mỹ phụ.

Khí tức trên thân hai người này, đều là Hợp Thể kỳ.

Thiên Bằng tộc có ngũ đại trưởng lão, nơi đây đồng thời xuất hiện ba vị, còn triệu kiến Thiên Bằng tộc Thánh chủ, hiển nhiên đây là Thiên Bằng tộc xuất hiện chuyện trọng đại gì rồi, cho nên mới có những hành động như thế.

“Văn bối bá kiến Đại trưởng lão, Tư trưởng lão, Phong trưởng lão!” Thiên Bằng tộc Thánh chủ tiến vào trong đại điện, nhìn thấy ba vị tu sĩ Hợp Thể kỳ này, liền vội vàng hành lễ nói.

“Thánh Chủ không cần đa lễ, ngươi thân là người kế thừa chân huyết của bản tộc Kính Chân thánh, địa vị trên cao ngang hàng với chúng ta!” Vị lão giả râu đỏ kia mỉm cười nói.

Thiên Bằng tộc Thánh chủ nghe vậy liền vội vàng khách khí hai câu, rồi sau đó ngồi ở đối diện ba vị trưởng lão.

Mặc dù lý thuyết nói hắn có thể cùng ba vị trưởng lão đồng bằng, nhưng dù sao hắn cũng không phải là tu sĩ Hợp Thể kỳ, làm sao có can đảm trước mặt ba vị trưởng lão.

“Ba vị trưởng lão gọi ta đến đây là có chuyện gì?” Thánh chủ Thiên Bằng tộc dẫn đầu hỏi.

Ba vị tu sĩ Hợp Thể kỳ này nghe vậy trầm mặc một lúc, sau đó thiếu nữ áo trắng ở chính giữa nói ra: “Bên Liên tịch trưởng lão hội đã gửi thông báo tới, đã đến lúc ngươi đi chấp hành nhiệm vụ thủ vệ Địa Uyên rồi.”

“Cái gì?”

Vừa nghe lời này, Thánh chủ Thiên Bằng tộc nhất thời sắc mặt đại biến.

Nghe được tin mình sắp bị điều đến Địa Uyên, sắc mặt vị thánh chủ Thiên Bằng tộc này lập tức trở nên khó coi vô cùng.

Mà giờ phút này sắc mặt ba vị trưởng lão trong đại điện đồng dạng cũng rất khó coi, cả đám đều mặt âm trầm, phảng phất như gặp phải phiền toái cực lớn.

Trong đại điện tràn ngập một cỗ không khí ngưng trọng, trong lúc nhất thời tòa cung điện này tượng trưng cho trung tâm quyền lực của Thiên Bằng tộc, lâm vào trong yên tĩnh một mảnh tử khí âm u.

Không biết qua bao lâu, âm thanh của thánh chủ Thiên Bằng tộc mới dị thường khổ sở nói: “Hoài trách Uyên thủ vệ địa phương, đây là việc mà mỗi vị thánh chủ các chi đều phải làm, đã ra lệnh rồi, ta đây cũng không thể thời lời sử dụng!”

“Nếu chỉ là thủ vệ địa phương thì đương nhiên không có vấn đề gì, nhưng bây giờ là lúc nào mà Xích Dung tộc nhìn chăm chăm tộc ta như hổ đói, vị Thánh chủ trước bị chết không minh bạch, nếu người lại đi Địa Uyên...”

Vị lão giả có thân hình cao lớn, râu đỏ kia sắc mặt dị thường âm trầm nói như thế, trong ánh mắt không che giấu lo lắng chút nào.

“Phong thánh chủ đã chết, hai vị thánh tử được phái ra thí luyện lần trước cũng đã vẫn lạc ở trong Địa Uyên, hiện tại Bạch Thánh chủ lại đột nhiên nhận được điều lệnh của Địa Uyên, không cần nghĩ cũng biết đây tuyệt đối là trò quỷ của Xích Dung tộc, bọn họ thật sự là muốn ép Thiên Bằng tộc chúng ta vào tuyệt lộ!” Mỹ phụ trung niên lạnh lùng nói.

Thiếu nữ áo trắng ngồi ở chính giữa sắc mặt vẫn rất bình tĩnh, sau khi nghe được lời mấy người này nói, bình tĩnh nói:

“Vô luận như thế nào, Địa Uyên điều lệnh đều không thể từ bỏ quá khứ, Bạch Thánh Chủ đã nhận được điều lệnh, vậy nhất định phải trong vòng ba tháng đến được địa uyên!”

“Nhưng mà, Đại trưởng lão, nếu làm như vậy thì không nghi ngờ gì nữa, chính là đặt vị Thánh chủ cuối cùng của bộ tộc ta

vào hoàn cảnh nguy hiểm nhất!” Ông lão râu đỏ vội vàng nói.

“Vậy Tư trưởng lão người có ý kiến gì? Chẳng lẽ muốn chống lại mệnh lệnh của liên tịch trưởng lão hội hay sao?” Bạch bào thiếu nữ lạnh lùng hỏi.

“Ta...”

Hồng phát lão giả trên mặt lúc xanh lúc trắng, cuối cùng không nói gì nữa.

“Trong liên tịch trưởng lão hội cũng có đại trưởng lão đòi trước của bộ tộc ta ở bên trong, nếu trưởng lão tộc ta không thể ngăn cản cái điều lệnh này, vậy nói rõ không chỉ một nhà Xích Dung tộc ở giở trò quỷ, hơn phân nửa đám người Độ Nha tộc cũng gia nhập trong đó!” Mỹ phụ trung niên ngữ khí trầm trọng nói.

“Hừ, những chi nhánh này của bọn họ sớm muốn tách bỏ tộc ta, hiện tại đụng phải một cơ hội ngàn năm khó gặp như vậy, khẳng định sẽ không dễ dàng buông tha!” Thiên Bằng tộc đại trưởng lão lạnh lùng nói.

“Vậy chúng ta nên làm gì bây giờ?” Mỹ phụ trung niên nhìn Đại trưởng lão hỏi.

“Chuyện này chúng ta không có biện pháp, chỉ có thể bị động ứng đối, cẩn thận phòng bị!” Nữ tử áo bào trắng trầm ngâm một lát, nói ra.

Nàng bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn về phía Thiên Bằng tộc Thánh chủ, ngữ khí bình thản hỏi: “Ta nghe nói người hôm nay mang về một vị khách quý, người nọ cũng là người Thiên Bằng tộc ta? Hắn có thân phận gì?”

Thiên Bằng tộc Thánh chủ nghe vậy, tạm thời đè xuống tâm tình lo lắng trong lòng, thở dài nói: “Ta ngược lại hi vọng người nọ là người của Thiên Bằng tộc chúng ta!”

“Ồ? Vì sao nói như vậy? Chẳng lẽ hắn có chỗ nào hơn người?” Đại trưởng lão Thiên Bằng tộc nghe vậy, cảm thấy hứng thú hỏi.

“Đó là một vị tu sĩ mới tiến giai Linh Suất, đừng nhìn hắn chỉ là Linh Suất sơ giai, làm cho ta có cảm giác không thua gì một vị Linh Suất đỉnh phong, thậm chí ta còn hoài nghi...”

”hoài nghi cái gì?” Nhìn bộ dáng của nó, mấy vị trưởng lão Thiên Bằng tộc đều cảm thấy hứng thú.

“Ta hoài nghi ngay cả ta cũng không phải là đối thủ của hần!”
Thánh chủ Thiên Bằng tộc cười khò một tiếng nói.

“Cái gì?”

“Làm sao có thể?”

Mấy vị trưởng lão Thiên Bằng tộc nghe được lời này nhất thời vô cùng kinh ngạc, mặt mũi tràn đầy vẻ không thể tin nhìn về phía hần.

Trên mặt thánh chủ Thiên Bằng tộc mang theo một tia nhớ lại nói: “Ban đầu ta chính mắt thấy hần lúc tiến giai linh soái, thiên địa nguyên khí hần nuốt nạp, so với lúc ta tiến giai linh soái hậu kỳ nuốt còn nhiều hơn!”

“Hơn nữa, ta vẫn luôn cảm giác pháp lực trong cơ thể hần còn mạnh mẽ hơn ta rất nhiều!”

Vừa nghe thấy Thánh chủ Thiên Bằng tộc nói như vậy, mấy vị trưởng lão này nhất thời trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc.

Bọn họ biết vị Thánh chủ này của nhà mình không thể tùy tiện biên chút đồ để lừa gạt bọn họ, lời của lão nhất định là sự thật.

Nói như vậy, người như thế nào lúc tiến giai Luyện Hư sơ kỳ liền có thể có sức chiến đấu có thể đánh bại Luyện Hư đỉnh phong?

“Rốt cuộc người kia có thân phận gì?” Ánh mắt thiếu nữ mặc bạch bào lóe lên hỏi.

“Hần là một vị tu sĩ Nhân tộc, là vị tu sĩ Nhân tộc được vị tiên bối của Cửu Việt tộc kia tiếp kiến!” Thánh chủ Thiên Bằng tộc nói.

“Cái gì?”

“Không ngờ lại là hần?”

Mấy vị trưởng lão của Thiên Bằng tộc vừa nghe lời này, lập tức liền kinh ngạc, ngay cả thiếu nữ áo bào trắng bình tĩnh nhất sắc mặt cũng khẽ chấn động một chút.

“Nguyên lai là người này, nghe nói hắn có được Thiên Bằng sí, Thiên Bằng sí là thứ gì, người từng thấy hắn lấy ra chưa?” Bạch bào nữ tử khẽ cau mày hỏi.

“Vẫn bồi đã thấy, cánh của Thiên Bằng tộc chúng ta trời sinh một đôi cánh độc nhất vô nhị, chỉ có điều uy lực của đôi cánh kia so với tộc nhân Thiên Bằng chúng ta cường đại hơn nhiều!” Thánh chủ Thiên Bằng tộc nói.

“Hắn có được Thiên Bằng Sí này, lại chạy đến Thiên Bằng tộc, đến tộc cùng là vì cái gì?”

Vị đại trưởng lão tộc Thiên Bằng nhú mày, bộ dáng có chút hoài nghi lo lắng.

“Căn cứ vào quá trình tiếp xúc với hắn, người này hắn là có hảo cảm nhất định với Thiên Bằng Tộc chúng ta, khả năng có ý bất lợi rất thấp đối với Thiên Bằng Tộc!” Thiên Bằng tộc Thánh chủ cân nhắc một chút, nói ra.

“Hừ!”

Đại trưởng lão có chút không vui hừ lạnh một tiếng, nàng cảm thấy phán đoán của vị Thánh chủ này của nhà mình không khỏi cũng quá võ đoán.

Chuyện này còn chưa tiếp xúc với đối phương bao lâu, liền cảm thấy đối với Thiên Bằng tộc không có ác ý?

“Loại người này nếu như không có mục đích, sẽ không chạy đến Thiên Bằng tộc chúng ta giống như vậy, vô luận là phương diện tới, Ngũ Quang tộc, Xích Dung tộc loại này đều thích hợp hắn đi!” nữ tử áo bào trắng lạnh lùng nói.

“Đại trưởng lão nói rất đúng!” Thiên Bằng Thánh chủ cúi đầu nói.

Trong đại điện lại là một trận trầm mặc khó nói, qua một hồi, vị đại trưởng lão tộc Thiên Bằng này cuối cùng nói:

“Mặc kệ thế nào, nếu hắn đã tới Thiên Bằng Tộc thì ta cũng phải gặp mặt người này một lần, hai ngày nữa người mời hắn tới đây đi!”

.....

Diệp Trường Sinh sau khi hoàn thành mấy khoản giao dịch, liền từ đại diện giao dịch của Thiên Bằng tộc về tới nơi ở của mình.

Vừa đến đây không mấy hai ngày, Thánh chủ của Thiên Bằng tộc liền tìm tới cửa.

”Diệp huynh ở tại nơi này đã quen chưa?” Thiên Bằng tộc Thánh chủ vẻ mặt vô cùng nhiệt tình cười nói.

“Mọi chuyện đều tốt, đa tạ Bạch huynh nhiệt tình khoản đãi!” Diệp Trường Sinh cười ha ha nói.

Thiên Bằng thánh chủ nghe vậy cười một tiếng, lập tức nói: “Diệp huynh, đại trưởng lão tộc ta muốn gặp ngươi một lần, không biết ý của Diệp huynh là?”

Vừa nghe nói như thế, Diệp Trường Sinh trong lòng thầm nghĩ: cơ hội tới rồi!

“Ồ? Đại trưởng lão quý tộc muốn gặp ta? Ha ha, ta đi vào địa giới quý tộc, vốn nên chủ động bái phỏng đại trưởng lão quý tộc, không nghĩ tới đại trưởng lão lại tìm ta trước tiên. Bạch huynh, chúng ta đi thôi!”

Thấy Diệp Trường Sinh sáng khoái như vậy, Thiên Bằng Thánh Chủ cũng sảng sốt, lập tức cười ha ha một tiếng, nói: “Diệp huynh xin mời đi theo ta!”

Hai người rời khỏi nơi này, hướng xa xa bay đi, sau thời gian bay một bữa cơm, Thiên Bằng Thánh chủ mang theo Diệp Trường Sinh đi tới trước một tòa tháp cao hình tròn cao hơn mười trượng.

“Phía trước chính là nơi ở của Đại trưởng lão rồi, Bạch mỗ sẽ không tiến vào cùng với Diệp huynh nữa!” Thiên Bằng Thánh chủ miễn cưỡng cười nói.

Hắn thoát nhìn, vậy mà có vẻ sợ hãi vị đại trưởng lão này, điều này làm cho Diệp Trường Sinh trong lòng âm thầm ngạc nhiên.

“Đa tạ Bạch huynh!” Diệp Trường Sinh chấp tay nói lời cảm tạ, lập tức bay về phía tòa tháp cao này.

“Bái kiến Diệp tiên bối, đại trưởng lão chờ đợi tiên bối đã lâu!” Diệp Trường Sinh vừa bay tới, lối vào liền có hai thiếu

nữ Thiên Bằng Tộc có tướng mạo thanh tú đi ra, mặt mũi tràn đầy vẻ kính cần nói.

Diệp Trường Sinh nghe vậy gật gật đầu, nói: “Đã phiền Đại trưởng lão đợi lâu rồi!”

Lập tức, hắn bước vào trong đó, vừa tiến vào trong phòng, hắn liền phát hiện nơi đây vô cùng đơn giản.

Trong phòng ngoại trừ mấy cái ghế đá và bàn đá, thì khắp nơi đều không có vật gì.

Đối diện hắn có một vị thiếu nữ áo trắng khí tức sâu không lường được đang ngồi trên ghế đá, nàng nhìn về phía Diệp Trường Sinh.

Diệp Trường Sinh biết, đây chính là Kim Duyệt đại trưởng lão của tộc Thiên Bằng.

Diệp Trường Sinh chấp tay nói: “Vãn bối Diệp Trường Sinh, ra mắt tiền bối!”

Thiếu nữ khoát tay, nói: “Thiếp thân tên là Kim Duyệt, mời Diệp đạo hữu ngồi xuống đi!”

Diệp Trường Sinh cũng không khách khí, lập tức kéo một cái ghế, ngồi ở đối diện vị đại trưởng lão tộc Thiên Bằng này.

“Ta nghe nói Diệp đạo hữu là tu sĩ Nhân tộc?” Thiếu nữ dò xét hắn vài lần, sau đó hỏi.

“Vãn bối đích thật là đến từ Nhân Tộc, bởi vì một ít nguyên nhân mà lưu lạc tới khu vực của Phi Linh tộc!” Diệp Trường Sinh chậm rãi nói.

“Có thể từ Nhân tộc lưu lạc tới đây, xem ra Diệp đạo hữu người thực sự gặp phải biến cố khó có thể tưởng tượng được, nếu không cự ly xa như vậy, lấy tu vi của người sẽ rất khó khổ cứng!” Kim Duyệt như có chút đắc dĩ suy nghĩ nói.

“Ồ, nghe tiền bối nói như vậy, chẳng lẽ tiền bối đã đi qua Nhân tộc sao?” Ánh mắt Diệp Trường Sinh lóe lên hỏi.

“Đương nhiên đã từng đi qua, ta thậm chí còn từng bái phỏng quý tộc Linh Hoàng trong một thể hệ Tam Hoàng, đối với khôi lỗi bí thuật xuất thần nhập hóa của hắn, rất là bội phục.” Trên mặt Kim Duyệt lộ ra vẻ nhớ lại nói.

“Linh Hoàng?” Nghe được lời ấy, ánh mắt Diệp Trường Sinh hơi động một chút.

“Ta nghe nói Diệp đạo hữu có một đôi cánh Thiên Bằng, có thể để thiếp thân nhìn xem sao?” Kim Duyệt chuyển lời nói, nói như thế.

“Điều này đương nhiên không có vấn đề gì!” Diệp Trường Sinh nói.

Lập tức sau lưng hắn hào quang chợt lóe, một đôi cánh màu xanh xuất hiện.

Ánh mắt Kim Duyệt nhìn chăm chăm vào đôi cánh màu xanh kia, ánh mắt lộ ra vẻ kinh ngạc rung động.

“Không ngờ lại dùng lông chim của Côn Bằng chân thánh luyện chế thành, Diệp đạo hữu quả nhiên là phúc duyên thật lớn!” Kim Duyệt kinh ngạc vô cùng nói.

“Tiền bối tuệ nhãn!” Diệp Trường Sinh cười hắc hắc, lập tức thu hồi đôi cánh kia, không để cho đối phương nhìn nhiều.

Ánh mắt Kim Duyệt chớp động vài cái, thần sắc trở nên bình tĩnh, sau đó nói: “Hai ngày gần đây ta nghe nói Diệp đạo hữu đang tìm kiếm một bộ hài cốt của loài chim phượng Hợp Thể?”

“A, tiền bối ngay cả tin tức như vậy cũng thăm dò được, không sai, ta đang cần một bộ hài cốt như vậy!” Diệp Trường Sinh trong lòng khẽ động, nói.

“Trong bí khố tộc ta có một bộ hài cốt Hợp Thể đỉnh phong của Vân Phượng, có lẽ cái này có thể thỏa mãn nhu cầu Diệp đạo hữu cần!” Kim Duyệt bỗng nhiên nói.

Diệp Trường Sinh nghe vậy trong lòng vui vẻ, Vân Phượng này giống như Băng Phượng, đều là loài chim phượng rất tiếp cận huyết mạch Thiên Phượng.

Hắn sớm biết trong tộc Phi Linh khẳng định có sử dụng loại hài cốt này, không nghĩ tới lại không tốn bao nhiêu công phu, trực tiếp gặp ở trong tộc Thiên Bằng.

“Đúng là một niềm vui bất ngờ, nhưng chỉ sợ tiền bối sẽ không trực tiếp đem vật ấy tặng cho ta chứ?” Sắc mặt Diệp Trường Sinh bình thản hỏi.

“Ha ha, Diệp đạo hữu là người thông minh, đồ quý giá như vậy, thiếp thân đương nhiên không thể tặng miễn phí!”

“Tiền bối có điều kiện gì, xin mời mở ra đi!” Diệp Trường Sinh trực tiếp quyết đoán nói, hẳn biết đối phương đang muốn cùng hắn đàm phán giao dịch.

Kim Duyệt nghe vậy cười, không vội vàng nói: “Diệp đạo hữu có nghe nói qua khu vực mà Phi Linh tộc chúng ta đang quản lý, có một địa uyên bí cảnh?”

“Địa Uyên sao... Diệp mỗ tới Phi Linh tộc lâu như vậy, tự nhiên là có nghe nói qua, nghe nói trong đó âm khí dày đặc, sinh trưởng rất nhiều Yêu vật, thậm chí còn có Yêu Vương cấp Hợp Thể!” Diệp Trường Sinh nhẹ nhàng cười nói.

“Ha ha, không sai, cái gọi là âm khí của Nhân tộc các ngươi chính là hắc ám chi khí ở bên Phi Linh Tộc chúng ta, theo chúng ta thấy đó là một nơi tràn ngập hắc ám chi khí, vô cùng nguy hiểm!”

“Trong địa uyên kia có đại lượng yêu vật, đối với Phi Linh tộc chúng ta nổi sinh ra uy hiếp rất lớn, tại lối vào địa uyên, Phi Linh tộc chúng ta quanh năm là bố trí trọng binh canh gác!” Kim Duyệt Duyệt Dận nói.

Diệp Trường Sinh nhướng mày, lắc đầu nói: “Theo hiểu biết của ta về Địa Uyên, ta cũng không cho rằng Địa Uyên nho nhỏ này có thể tạo thành uy hiếp đối với Phi Linh Tộc. Chỉ bằng chút yêu vật ở Địa Uyên kia, Phi Linh Tộc dễ dàng bị tiêu diệt đi!”

Chỉ là một cái vực sâu, bên trong cũng chỉ có mấy tồn tại Hợp Thể Kỳ, có thể sinh ra uy hiếp đối với Phi Linh Tộc cỡ bảy tám trăm Hợp Thể?

“Ha ha, Diệp đạo hữu nói cũng đúng, nếu quả thật muốn giải quyết Địa Uyên, lấy thực lực Phi Linh Tộc chúng ta, tất nhiên không khó giải quyết!”

“Chỉ tiếc là, bên trong địa uyên kia sinh trưởng một ít linh dược đối với Phi Linh tộc chúng ta rất trọng yếu, chúng ta không dám dễ dàng phá vỡ hoàn cảnh của Địa Uyên, cho nên chỉ có thể để nó như vậy!” Kim Duyệt thở dài một tiếng.

“Thì ra là thế, vậy nguyên nhân tiền bối nhắc tới việc này là gì?”

“Địa uyên tuy rằng đối với các tu sĩ Hợp Thể kỳ chúng ta mà nói không tính là cái gì, nhưng là đối với các tu sĩ hợp thể có uy hiếp rất lớn!”

“Mà Thánh chủ của tộc ta, trước đó không lâu vừa nhận được lệnh điều động phải bị điều đi đảm nhiệm thủ vệ địa phương, đây là một nhiệm vụ vô cùng nguy hiểm!” Khóe mắt Kim Duyệt co giật nói.

Diệp Trường Sinh nghe lời này của đôi phương, hơi suy nghĩ một chút liền hiểu được chuyện đôi phương lo lắng.

“Mặc dù thực lực tổng thể Địa Uyên không mạnh, nhưng số lượng yêu vật bên trong lại vô cùng khổng lồ, bởi vậy cần thủ vệ Địa Uyên thỉnh thoảng tiến vào trong đó tiêu diệt một ít yêu vật!”

“Đây là một nhiệm vụ vô cùng nguy hiểm đối với thủ vệ Địa Uyên, bao năm qua số người vẫn lạc trong nhiệm vụ không ít!”

“Đương nhiên, đối với Thiên Bằng tộc chúng ta mà nói, càng nguy hiểm hơn không phải ở trong địa uyên yêu vật!” Vị đại trưởng lão tộc Thiên Bằng này nói như vậy.

Diệp Trường Sinh tự nhiên biết đối phương nói tới chuyện càng nguy hiểm hơn là chuyện gì.

Mặc dù hắn không biết tình huống cụ thể, nhưng chỉ sợ hiện tại vị thánh chủ duy nhất của Thiên Bằng tộc bị điều đi tới Địa Uyên, tuyệt đối là có điều bí mật.

“Nếu như ta nhớ không lầm, vị Thánh chủ cuối cùng của Thiên Bằng tộc này hình như cũng là vì yêu vật trong địa uyên lao ra mà chết, tính theo thời gian, cũng chỉ còn lại khoảng hai trăm năm!” Diệp Trường Sinh trong lòng thầm nghĩ.

Cái chết của vị thánh chủ này nhất định là có vấn đề, cũng khó trách hiện tại vị đại trưởng lão của Thiên Bằng tộc này có vẻ mặt rất khó coi.

Diệp Trường Sinh đại khái đã hiểu được chuyện đối phương lo lắng, nhưng hắn vẫn không rõ vì sao đối phương lại muốn kể chuyện này.

Chẳng lẽ trông cậy vào hắn nói mấy câu với vị lão tổ Việt Long kia để đối phương can thiệp vào chuyện này?

Diệp Trường Sinh cũng không cảm thấy mặt mũi mình có thể lớn đến mức này, cho dù vị lão tổ Việt Long cuối cùng đáp ứng thỉnh cầu của hắn, Diệp Trường Sinh hơn phân nửa cũng phải nợ đối phương một ân tình, đây là điều hắn không muốn.

Ánh mắt của hắn đánh giá Kim Duyệt, chờ đợi đối phương nói tiếp.

“Nếu như cứ mặc cho Thánh chủ đi tới Địa Uyên đảm đương thủ vệ như vậy, vậy đối với Thiên Bằng tộc chúng ta mà nói là một chuyện vô cùng nguy hiểm, Thiên Bằng tộc chúng ta không thể ngồi yên mặc kệ!” Kim Duyệt nói.

“Vậy ý của đại trưởng lão là?”

“Nhân số thủ vệ Địa Uyên rất nhiều, ngoại trừ Thánh chủ các tộc cần đi tuần tra định kỳ một khoảng thời gian, còn phải từ các tộc triệu tập rất nhiều tu sĩ!”

“Thánh chủ bị điều đi Địa Uyên lần này, bốn tộc định phái ra mấy vị hộ vệ cấp Luyện Hư đi cùng!” Kim Duyệt nói.

Diệp Trường Sinh nghe vậy tròn mắt hơi híp lại, ngập ngừng hỏi: “Đại trưởng lão sẽ không muốn Diệp mỗ đi với vị Thánh chủ này tới vực sâu, bảo vệ hần chứ?”

“Diệp đạo hữu rất thông minh, thiếp thân đúng là tính toán như vậy, người hãy tới địa uyên bảo vệ thánh chủ bản tộc, thân thủ thiếp thân thủ có thể đưa cho đạo hữu một cốt của Vân Phượng!” Kim Duyệt nhẹ giọng cười nói.

Diệp Trường Sinh khẽ nhú mày, một lát sau hần hỏi: “Ta muốn biết vị thánh chủ các người ở Địa Uyên này phục vụ bao lâu?”

“Dựa theo quy định, mỗi vị Thánh Chủ cứ cách một đoạn thời gian lại phục vụ ba trăm năm, cho nên Diệp đạo hữu chỉ cần bảo vệ hần ba trăm năm là được!” Trong mắt Kim Duyệt mang theo một tia chờ mong nói.

Trong mắt nàng ba trăm năm căn bản không tính là gì, đương nhiên phần lớn người ở Linh Giới xem ra, ba trăm năm đối với một vị tu sĩ Luyện Hư thì không tính là gì.

Nhưng Diệp Trường Sinh không thể nào bỏ ra ba trăm năm để làm loại chuyện này.

Vì vậy, hần trực tiếp lắc đầu, quả quyết cự tuyệt đề nghị của Kim Duyệt: “Chuyện này không có khả năng, ta không có nhiều thời gian để lãng phí như vậy!”

Kim Duyệt nghe vậy thần sắc dừng lại, lông mày lập tức nhú lại.

Theo nàng điều kiện này đã rất là hậu đãi rồi, một bộ xương của Hợp Thể cấp Vân Phượng sao có thể dễ dàng lấy được như vậy.

Nàng muốn để Diệp Trường Sinh đi làm hộ vệ, một mặt là bởi vì Thiên Bằng Thánh chủ nói cho bọn họ chiến lược của Diệp Trường Sinh cực mạnh.

Ngoài ra cũng là vì thân phận của Diệp Trường Sinh.

Hần cùng Việc Long lão tổ đã gặp qua, là khách quý của Phi Linh tộc, các chi của Phi Linh tộc cũng không có người nào

dám ra tay với hắn.

Mặc dù nói, một ngoại nhân muốn hắn gia nhập nội thủ vệ, không phù hợp với quy củ của Phi Linh tộc.

Nếu như bề ngoài mà nói, Diệp Trường Sinh căn bản không có khả năng gia nhập thủ vệ Địa Uyên.

Nhưng mà, đúng lúc hắn lại có một đôi cánh Thiên Bằng, làm bộ thành tộc nhân bằng trời, hầu như không ai có thể nhìn ra được.

Bắt đầu từ đó, hắn trà trộn vào thủ vệ dưới đất uyên thì không có vấn đề gì nữa.

Mà nếu như ở thời khắc mấu chốt, Thiên Bằng Thánh chủ vô ý rơi vào bẫy của các tộc đàn Xích Dung, Diệp Trường Sinh đúng lúc xuất hiện thân phận, có thể khiến Xích Dung tộc sinh ra kiêng kị, từ bỏ kế hoạch xuống tay.

Cứ như vậy, tuy rằng thân phận của Diệp Trường Sinh có thể bị bại lộ, nhưng nể mặt lão tổ Việt Long, người của Phi Linh Tộc cũng sẽ không làm gì hắn, hơn phân nửa sẽ nhắm mắt mở cho qua.

Mà Thiên Bằng tộc che giấu thân phận của Diệp Trường Sinh, giúp hắn gia nhập thủ vệ Địa Uyên, chuyện này có thể rất lớn, cân nhắc tới lão tổ Việt Long, liên tịch trưởng lão có đem chuyện này làm lớn hay không.

Như vậy Thiên Bằng tộc cùng lắm chịu một chút xử phạt mà thôi.

Nhưng sự trừng phạt này so với an nguy của Thánh Chủ thì không đáng nhắc tới.

Để cho Diệp Trường Sinh đi bảo vệ Thiên Bằng Thánh chủ, với thân phận của hắn tại thời khắc mấu chốt đích thật có thể cứu Thiên Bằng Thánh chủ một mạng.

Mấy ngày trước khi nghe Thiên Bằng Thánh chủ nói đến chuyện của Diệp Trường Sinh, trong lòng Kim Duyệt liền sinh ra ý nghĩ như vậy.

Lúc ấy nàng quyết định gặp tu sĩ Nhân tộc này một lần, chỉ là lúc ấy nàng còn chưa nghĩ ra sẽ dùng cái gì để đả động tu sĩ Nhân tộc này.

Vì vậy nàng bảo người điều tra Diệp Trường Sinh trong khoảng thời gian qua đi tới Thiên Bằng tộc rốt cuộc đã làm gì.

Khi biết được đối phương cần mua hài cốt chim của chim phượng cấp Hợp Thể thì Kim Duyệt lập tức biết cơ hội đến, vội vàng đi tới gặp mặt Diệp Trường Sinh.

Đồng thời, hiện tại đưa ra một phen giao dịch như vậy.

Chỉ là nàng không nghĩ tới Diệp Trường Sinh căn bản không muốn làm thủ vệ ba trăm năm, nếu thật sự ở chỗ này ba trăm năm, hắn sợ là không kịp thời mở ra Quảng Hàn giới.

Lôi Minh đại lục cùng Quảng Hàn giới là địa phương mà Diệp Trường Sinh nhất định phải đi một chuyến, vậy các loại cơ duyên trong đó thật sự quá trọng yếu.

Bên ngoài Ma Kim Sơn Mạch có Kim Từ Ngọc Thư, Huyền Thiên Tàn Bảo cùng Kỳ Lân bản nguyên.

Trong Quảng Hàn giới có linh dược Tiên giới, có Thái Diệu Hư Linh Đan cực kỳ trọng yếu đối với tiến giai Đại Thừa, có núi Thái Ất Thanh Sơn cần thiết để luyện chế Nguyên Hợp Ngũ Cực Sơn.

Những vật này mặc kệ là món nào cũng là bảo vật vô giá, hiện tại chắt chiu một chỗ, Diệp Trường Sinh làm sao có thể dễ dàng bỏ qua.

Bởi vậy, hắn sẽ không lãng phí quá nhiều thời gian cho phi linh tộc bên này.

Kim Duyệt trầm mặc một lát sau, bỗng nhiên nói: “Nếu Diệp đạo hữu không muốn tiếp nhận lời đến này, như vậy có thể nghe một đề nghị khác của thiếp thân không?”

“Mời tiên bối nói!”

Hai đầu lông mày của Kim Duyệt hiện lên vẻ ngưng trọng, nàng nói: “Biện pháp tốt nhất để giải quyết thoát khỏi hoàn cảnh khó khăn khi ở Thiên Bằng tộc của chúng ta là có thể khiến Thánh chủ của bốn tộc tiến giai hợp thể!”

“Nhưng với tình huống hiện tại của hắn, nếu như không có cơ duyên vượt quá mức, có thể phải qua mấy ngàn năm nữa mới có cơ hội tiến giai!”

“Nhưng tình huống của Thiên Bằng tộc chúng ta, hẳn là có hiểu biết một chút về tình huống rồi, chúng ta không có thời gian dài như vậy để chờ đợi, cho nên nhất định phải tìm kiếm thêm cơ duyên!”

Diệp Trường Sinh nghe vậy trên mặt lộ ra vẻ đăm chiêu, hỏi: “Vậy cơ duyên ngoài định đoạt là?”

“Cơ duyên vượt quá mức này có liên quan tới Địa uyên!” Kim Duyệt lên tiếng, ánh mắt càng thêm ngưng trọng.

“Tiêu trước ta cùng Diệp đạo hữu nói qua, trong địa uyên sinh trưởng một ít linh dược đối với Phi Linh tộc chúng ta rất trọng yếu, trong đó có một loại Âm Nghiệt quả có thể phụ trợ tu sĩ tộc Thiên Bằng tộc chúng ta tiến giai Hợp Thể!”

Nghe đến đó Diệp Trường Sinh liền hiểu rõ ý tứ của đôi phương, hỏi: “Vậy tiên bối muốn ta tiến vào trong Địa Uyên giúp Thánh Chủ Thiên Bằng tộc các người thu lấy Âm Nghiệt Quả?”

“Chính xác, đây chính là con đường thứ hai mà thiếp thân đã nghĩ ra từ Thiên Bằng Tộc!” Kim Duyệt nói.

Diệp Trường Sinh nhíu mày: “Vì sao Thiên Bằng tộc các người lại không đi Địa uyên? Lấy thực lực tiên bối tiến vào Địa Uyên tầng bảy đem Âm Nghiệt Quả lấy ra có lẽ không có vấn đề gì chứ?”

“Diệp đạo hữu có điều không biết, nếu như người như ta như vậy tiến vào Uyên Uyên, rất dễ khiến cho đám yêu vương chú ý. Nếu như bị bọn họ vây công, cho dù là ta cũng không thể bình yên thoát thân!” Kim Duyệt lắc đầu nói.

“Đương nhiên, quan trọng hơn chính là, Phi Linh tộc chúng ta có truyền thống như thế này thì tu sĩ Hợp Thể các tộc không được tự tiện tiến vào trong vực sâu, vì lẽ đó cho dù là trưởng lão Hợp Thể của Thiên Bằng tộc, kể cả thiếp thân cũng không thể tùy tiện đi vào!”

Vừa nghe Kim Duyệt nói lời này, Diệp Trường Sinh hơi nhíu mày.

Xem ra đây chính là bí ẩn của Phi linh tộc.

Bất quá nói trở lại cũng đúng, nếu như không có hạn chế này, mấy vị yêu vương trong địa uyên kia đã sớm bị giết chết sạch rồi.

“Vậy Âm Nghiệt Quả ở tầng mấy Địa Uyên?” Diệp Trường Sinh suy nghĩ một chút rồi hỏi.

“Tầng thứ bảy!” Kim Duyệt nhìn hắn một cái thật sâu nói.

Sắc mặt Diệp Trường Sinh lập tức biến đổi, có chút lạnh lùng nói: “Tiền bối đang đùa giỡn với ta sao? Địa Uyên tầng bảy không biết đã tụ tập bao nhiêu Yêu vật cường đại, ngươi muốn để ta đi vào loại địa phương nguy hiểm này?”

“Nếu như Âm Nghiệt quả dễ lấy như vậy, Thiên Bằng tộc chúng ta cũng không cần tìm tới Diệp đạo hữu rồi, chúng ta đã sớm mang tới!” Kim Duyệt mặt không đổi sắc nói.

“Bên trong vực sâu có Yêu vương Hợp Thể tồn tại, tầng thứ bảy nguy hiểm trùng trùng điệp điệp, ta là một tu sĩ Luyện Hư kỳ, chạy vào trong đó chẳng khác nào đi tìm chết!” Diệp Trường Sinh liên tục lắc đầu.

“Ha ha, Diệp đạo hữu chỉ sợ có chút quá khiêm tốn rồi, thiếp thân nghe Thánh chủ tộc ta nói đến hắn cũng không nhất định là đối thủ của ngươi, trong địa uyên kia có thể tạo thành uy hiếp với ngươi lại có mấy người?”

“Hơn nữa, cánh Thiên Bằng của Diệp đạo hữu ở trên Hỗn Độn Vạn Linh Bảng xếp hạng cũng không thấp, lực lượng Phong thuộc tính nồng đậm như thế, chỉ dựa vào tốc độ chỉ sợ cũng không khó chạy thoát khỏi tay tu sĩ Hợp Thể nhỉ?” Kim Duyệt hơi nheo con ngươi hỏi.

“Ha ha, xem ra Đại trưởng lão đã hỏi thăm rõ ràng tin tức của ta rồi, Thiên Bằng sí của ta quả thực có tốc độ rất nhanh, nhưng dù là như vậy, ta cũng không có khả năng dễ dàng đi vào địa uyên mạo hiểm!” Diệp Trường Sinh liên tục lắc đầu nói.

“Nếu như Diệp đạo hữu nghĩ như vậy, bản tộc không thể đem bốn cốt hài cốt của Vân Phượng cho ngươi!” Kim Duyệt lắc đầu nói.

“Đại trưởng lão đây là tại uy hiếp Diệp mô sao? Thiên Bằng tộc không chịu bán hài cốt của Vân Phượng ta, vậy ta có thể đi

tìm chi nhánh khác, ta không tin trong toàn bộ bảy mươi hai chi nhánh của Phi Linh tộc, cũng chỉ có Thiên Bằng tộc các ngươi có vậy!” Diệp Trường Sinh cười lạnh một tiếng nói.

Có lẽ đôi lại là tộc đàn khác, cho dù là Tu tộc lớn như vậy, hẳn khả năng cũng không thể tìm được một bộ hài cốt chim phượng thích hợp.

Nhưng tại Phi Linh Tộc, Diệp Trường Sinh dám khẳng định nơi này nhất định có không ít hài cốt chim phượng, trong bảy mươi hai chi của Phi Linh Tộc, có mấy chi đều là Thiên Phượng hậu duệ giống như Hắc Phượng Tộc.

Hợp Thẻ Cốt hài trong tay bọn họ khẳng định không ít, chẳng qua là giao dịch với bọn hắn so với giao dịch cùng Thiên Bằng tộc càng phiền toái hơn một chút mà thôi.

Vừa nghe Diệp Trường Sinh nói vậy, sắc mặt Kim Duyệt lập tức trở nên vô cùng khó coi.

Nàng có lòng muốn dùng tu vi của mình chấn nhiếp một chút khí thế của Diệp Trường Sinh, nhưng lại nghĩ tới bối cảnh của một tầng lão tổ càng lớn hơn trên người đối phương thì nàng lập tức cảm nhận được một loại vô lực.

Uy hiếp thì không thể uy hiếp, nàng là một tu sĩ Hợp Thể hậu kỳ, đối mặt với một tu sĩ Luyện Hư sơ kỳ lại bó tay luống cuống, chuyện này không thể không nói cũng là một loại tình huống quái dị.

Nhưng kế tiếp, lời nói của Diệp Trường Sinh lại khiến tâm trạng của nàng càng tệ hơn.

“Đối với ta mà nói, hài cốt Vân Phượng không nhất định phải có, cùng lắm chỉ có thể coi như là dẹt hoa trên gấm!”

“Cho nên ta không vội, nên cấp bách là Thiên Bằng tộc các ngươi phải không? Nếu vị thánh chủ này chết, ngày kia Bằng tộc sẽ bị tiêu diệt, Kim đại trưởng lão, nếu thật sự phát sinh chuyện như vậy, ngươi chính là tội nhân của Thiên Bằng tộc!” Diệp Trường Sinh thản nhiên nói.

Bộ dáng khí định thần nhàn của hắn, mang theo nụ cười thoải mái nhìn bạch bào thiếu nữ đối diện.

Trong lòng Kim Duyệt cảm thấy giận dữ, nàng không nhịn được hừ lạnh một tiếng.

Sau một lúc lâu, nàng bỗng nhiên bình tĩnh lại, nhìn Diệp Trường Sinh hỏi: “Vậy Diệp đạo hữu muốn cái gì? Nếu như ngươi không muốn đáp ứng giao dịch này, chỉ sợ trực tiếp rời đi rồi?”

Diệp Trường Sinh nghe vậy trên mặt lộ ra ý cười, đây coi như là bước vào chính đề.

“Ta muốn lựa chọn một viên Thiên Bằng xá lợi!” Diệp Trường Sinh nói ra mục đích thật sự của hắn.

“Cái gì? Không thể nào!” Vừa nghe được điều kiện này, Kim Duyệt biến sắc, quyết định cự tuyệt, phảng phất như không có được một chút thương lượng nào.

“Đại trưởng lão cho rằng giao dịch này không thể chấp nhận sao?” Diệp Trường Sinh đột nhiên hỏi.

“Hừ, Thiên Bằng xá lợi tộc ta tộc tổng cộng cũng chỉ có hơn mười hạt mà thôi, mỗi một hạt đều là Thánh vật sau khi các đời đại trưởng lão của bản tộc tọa hóa, sao có thể đưa cho người?” Kim Duyệt sắc mặt âm trầm nói.

Thiên Bằng xá lợi đối với Thiên Bằng tộc là phi thường trọng yếu, các đời tới nay chỉ có Thiên Bằng Thánh chủ mới có tư cách dung hợp một viên.

Dù sao, đây cũng là do lịch đại từ trước tới nay từng vị đại trưởng lão Hợp Thể đỉnh phong lưu lại, bên trong ẩn chứa Côn Bằng chi lực nồng nặc.

Mượn thứ này, Thiên Bằng tộc thánh chủ tu luyện tốc độ có thể nhanh hơn rất nhiều tốc độ, cái này đối với Thiên Bằng tộc là một loại rất trọng yếu chế tạo cao thủ đồ vật.

Đương nhiên, bọn họ sẽ không dễ dàng lấy vật này ra cho người khác.

“Ta yêu cầu Thiên Bằng xá lợi chính là vì tốt cho Thiên Bằng tộc các người, dù sao cũng chỉ có đạt được Thiên Bằng xá lợi, ta mới có thể thao túng đôi cánh Thiên Bằng này tốt hơn, từ đó mà không bị tộc đàn khác phát hiện manh mối.”

“Như thế mới có thể tiến vào trong vực sâu, tìm kiếm thứ giúp Thánh chủ của các người tiến giai hợp thể!” Diệp Trường Sinh mỉm cười nói.

“Hừ, hiện tại việc người sử dụng Thiên Bằng sí đã đủ để giấu diếm đại bộ phận người của Phi Linh tộc, có thể nhìn ra được manh mối, toàn bộ Phi Linh tộc cũng không vượt quá năm ngón tay!” Kim Duyệt hừ lạnh một tiếng nói, hiểu nhiên với cái có này của Diệp Trường Sinh không tin.

Bất quá trên mặt nàng cũng dần dần lộ ra vẻ trầm tư, phảng phất như đang cân nhắc lợi hại.

“Đại trưởng lão vẫn nên suy nghĩ kỹ càng về tương lai của Thiên Bằng tộc đi!” Diệp Trường Sinh thâm ý sâu sắc nói.

“Hừ, dù cho toàn bộ thánh chủ Thiên Bằng tộc của chúng ta đều đã chết, bộ tộc ta còn có thánh tử, vẫn chưa tới mức bị người khác chiếm đoạt!” Đại trưởng lão của Thiên Bằng tộc không vui hừ lạnh một tiếng.

“Ha ha, ta nghe nói lần thí luyện Địa Uyên trước đó không có lấy một tên thánh tử còn sống đi ra, Đại trưởng lão sao dám đảm bảo tiếp theo sẽ có người còn sống đi ra?” Diệp Trường Sinh lắc đầu cười nói.

“Nếu như có thể có được một cơ hội lựa chọn xá lợi Thiên Bằng, mặc dù không dám đưa ra mười thành cam đoan, nhưng ta sẽ tận lực mang Âm Nghiệt Quả đi!” Trên mặt Diệp Trường Sinh lộ ra vẻ tự tin nói.

Kim Duyệt nghe thấy vẻ giận dữ trên mặt biến mất, bắt đầu trầm tư.

Cẩn thận đắn đo một hồi, nàng bỗng nhiên ngẩng đầu lên, nói: “Tốt, ta đáp ứng ngươi!”

“Chẳng qua, chuyện này cũng không phải là chính ngươi tiến về Địa Uyên thu hồi Âm Nghiệt Quả đơn giản như vậy!”

“Sau khi hái được Âm Nghiệt quả thì nhất định phải dùng hết trong vòng mấy canh giờ, vì thế Thánh chủ của tộc ta và người cùng đi vực sâu bảy tầng!” Kim Duyệt nói.

Nghe nói lời ấy Diệp Trường Sinh nhướng mày, mang theo một người, vậy độ khó không thể nghi ngờ đối với hắn là tăng lên.

“Nếu quả thật như vậy, trước tiên ta phải lấy được Thiên Bằng xá lợi rồi mới tới Địa Uyên, hơn nữa ta cũng không chắc chắn có thể khiến vị Thánh Chủ các ngươi an toàn hay không!” Diệp Trường Sinh đột nhiên nói.

Vừa nghe nói như vậy, Kim Duyệt cũng không lộ ra vẻ mặt tức giận gì cả, mà hỏi: “Vật thân làm sao tin tưởng sau khi tiến vào Uyên ngươi nhất định sẽ trợ giúp Thánh chủ của bản tộc?”

“Vậy thì lập lời thề Tâm Ma đi, sau khi ta tiến vào Địa Uyên, nhất định trong phạm vi khả năng có thể trợ giúp Thánh Chủ của quý tộc, nếu như gặp phải kẻ địch ngay cả ta cũng không đối phó được, vậy thì không thể trách ta được!” Diệp Trường Sinh nói.

Trên mặt Kim Duyệt lộ ra nụ cười mỉa mai, nói: “Còn phải thêm một câu nữa. Nếu người thực sự gặp phải Yêu vương, nếu người có thể mang Thánh chủ của tộc ta thoát đi, nhất định phải mang theo hắn. Chỉ khi người tuyệt đối không thể trốn thoát thì mới có thể rời đi một mình!”

Diệp Trường Sinh suy nghĩ một chút, liền gật đầu nói: “Không thành vấn đề!”

Có cánh Thiên Bằng ở đây, chỉ bằng vào mấy vị Hợp Thể Yêu Vương ở trong Uyên kia, khẳng định là không cách nào nắm được hắn.

Vì lẽ đó, khi tiến vào bên trong địa uyên ông ta cũng không lo lắng cho an nguy của mình.

Điều lo duy nhất là Thiên Bằng Thánh chủ có thể kéo chân hắn hay không, chẳng qua hắn lại đem lời xấu nói ra trước mặt, nói cho Kim Duyệt nếu việc không thể làm, hắn sẽ không vì Thiên Bằng Thánh chủ đánh mất mạng của mình, mà Kim Duyệt cũng đáp ứng việc này, điểm này cũng không thể trách Diệp Trường Sinh.

“Vậy thì tốt, người cứ đợi mấy ngày trước đi, chờ mấy vị trưởng lão của tộc ta thương lượng kỹ rồi sẽ cho người đến chọn lựa xá lợi Thiên Bằng!” Kim Duyệt suy nghĩ một chút rồi nói.

“Cũng tốt, vậy Diệp mỗ cáo từ trước!”

Diệp Trường Sinh nói xong, rời khỏi chỗ ở Kim Duyệt.

Vài ngày sau, Diệp Trường Sinh nhìn thấy vị thị nữ Kim Dật kia tới tìm hắn.

“Diệp tiên bối, đại trưởng lão bảo ta mời ngài tới!” Vị thị nữ kia đi tới nơi ở của Diệp Trường Sinh rồi nói.

Diệp Trường Sinh gật đầu nói: “Vậy làm phiền đạo hữu dẫn đường!”

Dưới sự dẫn dắt của thị nữ, lần này Diệp Trường Sinh đi tới một tòa tháp cao khác, sau khi tiến vào đây, gặp được ba vị trưởng lão của Thiên Bằng tộc đang ở trong tộc.

Kim Duyệt, còn có một ông lão râu đỏ, và một mỹ phụ trung niên.

Nháy mắt khi thấy Diệp Trường Sinh xuất hiện, ngoại trừ Kim Duyệt, trên mặt hai người còn lại lộ ra vẻ tò mò, nhìn về phía hắn.

“Bái kiến chư vị tiên bối!” Diệp Trường Sinh chấp tay, sau đó ánh mắt hướng bốn phía đánh giá một chút, rất nhanh liền dừng lại ở trước người Kim Dật mấy cái hộp.

“Diệp đạo hữu, trải qua thương nghị của mấy vị trưởng lão bản tộc, chúng ta đã đồng ý giao dịch với bản tộc!” Thanh âm Kim Duyệt thanh thúy vang lên.

“Người lập lời thề, hộ tống thánh chủ bản tộc tiến vào trong tầng bảy Địa Uyên, tìm kiếm Âm Nghiệt quả kia, bản tộc cho người một cỗ hải cốt của Vân Phượng, cùng với để người chọn lựa một viên Thiên Bằng xá lợi!”

Diệp Trường Sinh gật gật đầu, nói: “Ta nhất định sẽ cố gắng hết sức giúp đỡ Thiên Bằng Thánh chủ tìm được Âm Nghiệt Quả!”

“Vây thiếp thân xin đa tạ Diệp đạo hữu, nơi này là hải cốt của Vân Phượng, Diệp đạo hữu nhận lấy trước đi!” Kim Duyệt nói, đem một cái hộp ngọc đưa qua.

Diệp Trường Sinh nhẹ nhàng thổi một hơi, đem mấy tấm phù lục dán ở trên hộp ngọc thổi rơi, sau đó ánh mắt hướng bên trong nhìn vào.

Trong đó là một bộ hải cốt trắng nõn đã thu nhỏ rất nhiều, trên xương có khắc một ít vân văn, linh khí tinh thuần từ trên đó phát ra.

“Quả nhiên là hải cốt Vân Phượng, lần này Thiên Phượng Sí không có vấn đề!” Diệp Trường Sinh trong lòng vui vẻ thầm nghĩ.

Hắn đem nắp hộp ngọc đặt lại, sau đó không chút khách khí thu vào, ánh mắt lại nhìn về phía một cái hộp khác trên bàn.

Đó là một cái hộp báu đồng thau, trên đó khắc rõ đại lượng hoa văn phong cách cổ xưa, còn có tranh án loại Côn Bằng giương cánh, một cổ khí tức Man Hoang xa xưa đập vào mắt.

“Đây chính là xá lợi của lịch đại Đại trưởng lão Thiên Bằng tộc ta, trước đó ta đã đáp ứng với Diệp đạo hữu có thể lựa chọn ở chỗ này một viên, hiện tại thiếp thân mang theo!” Kim Duyệt Duyệt nói.

Nàng nhẹ nhàng đưa tay đem Thanh Đồng hộp báu mở ra, bên trong lộ ra mười mấy khoả nhũ bạch sắc viên châu, đây chính là Thiên Bằng xá lợi.

Ánh mắt Diệp Trường Sinh rơi vào những hạt châu kia, hắn có thể cảm ứng rõ ràng, bên trong mỗi một hạt châu đều ẩn chứa một lực lượng cực kỳ khổng lồ.

Nếu là người của Thiên Bằng tộc, sau khi hấp thu một hạt châu như vậy nhất định có thể đạt được rất nhiều chỗ tốt.

Những lực lượng Côn Bằng này có mạnh có yếu, hiển nhiên xá lợi Côn Bằng chỉ lực do Đại trưởng lão lưu lại đã bị mất đi không ít.

“T xá lợi này là của đại trưởng lão đời nào?” Diệp Trường Sinh giống như tùy ý chỉ vào một viên Xá Lợi trong đó hỏi.

“Đây là xá lợi mà đại trưởng lão đời thứ mười lăm lưu lại!”

“Viên này đâu?”

“Là Đại trưởng lão đời thứ mười hai lưu lại!”

.....

Diệp Trường Sinh chỉ vào mỗi một viên xá lợi bên trong Thanh Đồng hộp báu cẩn thận hỏi thăm, mà Kim Duyệt cũng không có chút không kiên nhẫn giải thích cho hắn biết lai lịch của mỗi viên xá lợi.

Dựa theo ước định trước đó của hai người, những xá lợi này có thể tùy ý Diệp Trường Sinh chọn một viên, cho nên hiện tại nàng giải thích như vậy, cũng coi như là đang thực hiện ước định.

Sau khi Diệp Trường Sinh tìm hiểu thân phận mỗi viên xá lợi một lần, bỗng nhiên chỉ vào một viên tương đối âm đạm, nói:

“Vậy xá lợi của Hồng Vân đại trưởng lão xem như là viên xá nhất trong số này phải không?”

“Không sai, đây là xá lợi mà đại trưởng lão đòi thứ chín hồng vân lưu lại, bất quá viên xá lợi này...” Kim Duyệt tựa hồ là do dự một chút, phảng phất như là có gì đó cố kỵ.

“Sao vậy, đại trưởng lão không muốn giao viên xá lợi này ra à?” Diệp Trường Sinh hơi híp mắt hỏi.

Kim Duyệt lắc đầu, trên mặt hiện ra một tia cổ quái: “Diệp đạo hữu nếu muốn khôi xá lợi này, thiếp thân tất nhiên là không có ý kiến gì!”

“Vậy là tốt rồi, ta liền muốn viên xá lợi lâu năm nhất kia, nghe nói Hồng Vân đại trưởng lão tại vị, Thiên Bằng tộc các người đúng là đang ở thời điểm cường thịnh!” Diệp Trường Sinh nở nụ cười khó hiểu nói.

Thiên Bằng tộc ba vị trưởng lão thấy hắn đưa ra lựa chọn như vậy, trên mặt đều lộ ra một tia cổ quái.

Những ngày này trưởng lão bằng tộc đối với này xá lợi lai lịch là rất rõ ràng, vị đại trưởng lão thứ chín hồng vân cũng là một cái kỳ nhân.

Người này đột nhiên chết trong Thiên Bằng tộc là một cái kẻ khó hiểu phi thường, không có bất cứ nguyên do gì.

Mà xá lợi còn sót lại ngoài lực Côn Bằng, còn lưu lại một ít lực lượng thần niệm hỗn tạp trước khi chết.

Một khi lực lượng thần niệm này bị hút vào trong cơ thể thì sẽ lưu lại hậu hoạn cho người luyện hóa.

Cũng chính vì vậy, viên xá lợi này vẫn được lưu lại, không có bị bất kỳ người nào của Thiên Bằng tộc luyện hóa.

Hiện tại nếu Diệp Trường Sinh muốn khóa xá lợi này, mấy vị trưởng lão của Thiên Bằng tộc này tự nhiên sẽ không có ý nghĩ gì ngăn cản.

Dù sao xá lợi này lưu tại Thiên Bằng tộc cũng sẽ không bị bắt luận kẻ nào luyện hóa, vừa vặn nhân cơ hội này tiến ra ngoài.

Dùng một viên xá lợi không ai cần tiến hành trao đổi với Diệp Trường Sinh, trong mắt của những trưởng lão này lại là chiếm được tiện nghi lớn.

Tuy nhiên Đại trưởng lão Kim Duyệt lại suy nghĩ nhiều hơn một chút, nàng đang suy nghĩ vì sao Diệp Trường Sinh cố ý lựa chọn một viên xá lợi như vậy.

Xá lợi lực ẩn chứa trong hồng vân đại trưởng lão đời thứ chín là ít nhất, điểm này Diệp Trường Sinh hẳn là có thể cảm ứng được.

“Đại trưởng lão sống ở giới thứ chín là thời kỳ Thiên Bằng tộc chúng ta đang ở mức cường thịnh, chẳng lẽ hẳn muốn thông qua cái kia xá lợi lưu lại tinh thần lực để thăm dò một ít bí mật của Thiên Bằng tộc chúng ta?” Trong lòng nàng tuôn ra ý nghĩ như vậy.

Nhưng mặc kệ hiện tại nàng nghĩ thế nào, giao dịch cũng đã hoàn thành, nàng không cách nào đổi ý, vì thế chỉ có thể như

vậy nhìn Diệp Trường Sinh thu viên xá lợi kia lại.

“Côn Bằng xá lợi này ẩn chứa Côn Bằng lực bên trong Thiên Bằng xá lớn cũng không ít, Diệp đạo hữu không cần chúng ta ra tay giúp người luyện hóa một phen sao?” Kim Duyệt bỗng nhiên hỏi.

Diệp Trường Sinh lắc đầu, nói: “Không cần, ta có thể luyện hóa xá lợi này!”

Kim Duyệt nghe được lời này miễn cưỡng cười, lập tức nói: “Vậy thì mời Diệp đạo hữu phát ra lời thề đi!”

Diệp Trường Sinh nhẹ gật đầu, lập tức phát hiện một lời thề Tâm Ma.

Đại Trát nói không lâu sau sẽ giả bộ thành Thiên Bằng tộc, theo Thiên Bằng thánh chủ trà trộn vào trong thủ vệ Địa Uyên, sau đó cùng hần thừa dịp diệt trừ yêu vật không gian tiến vào sâu trong Địa Uyên tìm kiếm Âm Nghiệt Quả.

Trong quá trình này, nếu Thánh chủ Thiên Bằng gặp phải nguy hiểm thì Diệp Trường Sinh nhất định phải ra tay giúp đỡ.

Nếu gặp phải hai người bọn họ cũng không đối phó được nguy hiểm, như vậy Diệp Trường Sinh phải hiệp trợ Thiên Bằng thánh chủ thoát đi.

Chỉ có thể tại sự tình cực độ nguy hiểm, Diệp Trường Sinh tự mình có thể chạy thoát lại không thể hiệp trợ Thiên Bằng Thánh Chủ chạy thoát, hần mới có thể một mình rời đi, không quản Thiên Bằng Thánh Chủ chết sống.

Sau khi lập lời thề như vậy, Diệp Trường Sinh liền mang theo hai kiện đồ vật hôm nay lấy được rời khỏi, chỉ còn lại ba vị trưởng lão Thiên Bằng tộc ở trong đại điện thần sắc âm tình bất định trầm tư.

Một ngày sau, Diệp Trường Sinh ngồi ở trong một gian phòng ngủ trong tháp khách quý của Thiên Bằng tộc, hai mắt khép hờ khoanh chân ở trên giường gỗ.

Hai tay hần bầm niệm pháp quyết, trên người hào quang màu xanh chợt lập lòe bất định.

Hai cánh màu xanh sau lưng lóe lên, bộc phát ra một loại khí tức mật mờ cực kỳ nồng đậm. Giờ khắc này, Diệp Trường Sinh

giống như hóa thành một con Bê Ngạn nhỏ.

Không biết qua bao lâu, đôi cánh sau lưng hắn mới thu lại, thanh quang trên người hắn từ từ mở ra.

“Trong xá lợi Côn Bằng ẩn chứa lực Côn Bằng thật đúng là khổng lồ, như vậy để ta tiến hành biến thân Côn Bằng sẽ không có vấn đề!” Diệp Trường Sinh mở hai mắt ra, trong lòng trầm nghĩ.

Sau khi tách ra với mấy vị trưởng lão Thiên Bằng Tộc, hắn liền trở về chỗ ở của mình bắt đầu luyện hóa xá lợi Thiên Bằng Tộc.

Sau khi luyện hóa bộ phận thần niệm ẩn chứa trong đó, Diệp Trường Sinh thành công nhận được Kinh Trập Thập Nhị Biến.

Bởi vậy, hắn có thể biến thành mười hai loại Chân Linh, Tỳ Hưu, Thiên Phượng, Chân Long, chỉ cần có thể đạt được máu huyết của những Chân Linh này, hắn đều có thể thi triển biến hóa tương ứng.

Hiện tại, đối với hắn mà nói, biến hóa dễ dàng nhất, cũng là biến hóa giống nhất hắn là Giao Bằng rồi.

Một mặt hắn có được cánh Côn Bằng, mặt khác hắn cũng chiếm được Côn Bằng lực ẩn chứa trong Hồng Vân Xá Lợi tương trợ.

Mà hắn cũng căn cứ khẩu quyết Kinh Trập Thập Nhị Biến, luyện hóa một bộ phận chân huyết Tỳ Hưu.

Đợi sau này luyện hóa xong một bộ phận chân huyết Thiên Phượng, đồng thời luyện chế ra Thiên Phượng sí, lại đi học tập biến thân của Thiên Phượng.

Đến khi nắm giữ được hai loại biến thân này, phương diện bảo vệ tính mạng trên cơ bản sẽ không có vấn đề gì.

Đương nhiên, sau khi luyện hóa những lực lượng tinh thần trong Thiên Bằng xá lợi, Diệp Trường Sinh cũng phân tích viên xá lợi chỉ thuần túy là Côn Bằng một phen, chờ đợi về sau nếu cần có gì có thể trực tiếp phục chế.

Loại lực lượng Côn Bằng này vẫn có không ít tác dụng, có lợi rất lớn đối với việc nắm giữ biến thân Côn Bằng.

“Vị Hồng Vân trưởng lão này cũng là kỳ nhân một đời, có thể sáng chế ra loại thần thông Kinh Trập Thập Nhị Biến này!”
Diệp Trường Sinh sờ sờ cằm, thoáng cảm khái thâm nghĩ.

Nắm giữ mười hai loại biến hóa của Chân Linh, đây tuyệt đối là một loại cuồng tưởng.

Nhưng nếu như hoàn thành điểm này mà nói thì thực lực sẽ tăng lên tới một mức độ khó mà tin nổi.

Nếu thật sự có thể tinh thông tất cả mười hai loại Chân Linh Pháp Tướng, có được rất nhiều thần thông chân linh, chỉ sợ dù có gặp Chân Tiên cũng có thể đấu một trận.

Đây cũng là lúc đầu Hồng Vân đại trưởng lão của Thiên Bằng tộc khai sáng Kinh Chập Thập Nhị Biến, người này thân mang tài năng kinh thiên vĩ địa, lúc trước hắn khai sáng ra loại thần thông này cũng ôm vọng tưởng muốn nhập toàn bộ Phi Linh tộc.

Giả như hắn tu luyện thành Đại Thừa, lại mượn nhờ thần thông Kinh Trập Thập Nhị Biến, dung hợp nhiều loại Chân Linh huyết dịch, nói không chừng thật đúng là chuyện có thể khiến hắn làm thành chuyện này.

Nhưng đáng tiếc, hắn cuối cùng thất bại hoàn toàn.

Mặc dù hắn là tồn tại Hợp Thể hậu kỳ, cũng hao tổn tâm cơ sưu tập được rất nhiều Chân Linh chi huyết luyện hóa, nắm giữ đủ loại biến hóa, nhưng cuối cùng bởi vì thần niệm cùng nhục thân không cách nào đuổi kịp, bị rất nhiều chân huyết phản phệ, từ đó nổi điên mà chết.

Mà bởi vì chuyện này làm quá mức bí ẩn, Hồng Vân vọng tưởng cả Thiên Bằng tộc không người biết được, kinh chập Thập Nhị Biến của hắn ở trong Thiên Bằng tộc, cũng trở thành một chuyện bí ẩn.

Kim Duyệt tộc trưởng lão Thiên Bằng căn bản không biết trong xá lợi ẩn tàng pháp quyết kinh thể này, cũng không biết được Diệp Trường Sinh cố ý tìm kiếm hồng vân vì kinh chập thập nhị biến.

Khóe miệng Diệp Trường Sinh lộ ra một vòng ý cười, thân thể nhẹ nhàng chấn động, quần áo trên người hắn tất cả đều rút đi,

lộ ra trên ngực một cái đồ án chim bằng màu xanh trông rất sống động.

Đây chính là pháp tướng Thiên Bằng, khi xuất hiện thì đã đánh dấu rằng hắn nắm giữ được sự biến hóa của Thiên Bằng.

Trong lòng của hắn hơi động một chút, pháp tướng kia lập tức phát sinh biến hóa, từ hình xăm một con Đại Bằng màu xanh nhạt, bỗng nhiên loé lên ngũ sắc quang mang, bỗng nhiên biến thành một con Khổng Tước năm màu xòe lông cánh ra.

Ngay sau đó kim quang đại phóng, lại hóa thành một cái hình Kim Viên đang ngửa đầu điên cuồng gào thét, quang mang chớp động, Kim Viên biến thành một đầu Thiên Long trông rất sống động, lập tức ngũ sắc quang mang lại lần nữa tỏa ra, một con Thiên Phượng hiển hiện hết uy nghiêm...

Sau mấy lần biến hóa, trên người Diệp Trường Sinh lóe lên bạch quang, pháp tướng trước ngực biến mất không thấy đâu nữa.

Vài loại pháp tướng xuất hiện, đại biểu cho các loại biến hóa trong Kinh Trập Thập Nhị Biến mà hắn đang nắm giữ.

Kinh Trập Thập Nhị Biến liên quan đến mười hai loại Chân Linh, hiện tại Diệp Trường Sinh đã nắm giữ Côn Bằng, Ngũ Sắc Khổng Tước, Sơn Nhạc Cự Viên, Chân Long, Thiên Phượng biến hóa.

Đợi sau khi luyện nhập tất cả năm loại tinh huyết này vào trong cơ thể mình, hắn có thể biến thành năm loại Chân Linh này, đồng thời thi triển thần thông tương ứng của đối phương.

“Hiện tại trên tay ta có chân huyết của Toan Nghê và Thiên Phượng, chân huyết Sơn Nhạc Cự Viên ở bên Ma Kim Sơn Mạch, Chân Long Chân Huyết Nhân tộc có, chân huyết của Ngũ Sắc Khổng Tước, có lẽ phải đến Ngũ Quang tộc mưu đồ một phen!”

“Có điều, chuyện này nhất định phải chờ ta trở về từ Địa Uyên!” Diệp Trường Sinh trầm nghĩ trong lòng.

lần này hắn đi Uyên, kỳ thật cũng không chỉ là bởi vì phải tiến hành nhiều lần giao dịch này với Thiên Bằng tộc, cũng có rất nhiều nhân tố của hắn.

Đối với loại thứ gọi là quán tính thời không này, từ trước tới nay Diệp Trường Sinh đều có một loại lo lắng.

Lúc này ở trên không trung, Nguyên Dao và Nghiên Lệ đã xuất hiện trong vực sâu dưới lòng đất. Mà bây giờ thời không này, mặc dù vận mệnh của hai tỷ muội này đã bị Diệp Trường Sinh thay đổi, nhưng Diệp Trường Sinh lại không thể hoàn toàn xác định các năng lực chắc chắn sẽ không xuất hiện ở đó.

Dù sao trong thời không, có đôi khi thứ này cũng rất lợi hại.

Không khéo sau khi Diệp Trường Sinh phi thăng, Nguyên Dao và Nghiên Lệ lại xuất hành lần nào đó, vừa hay lại gặp phải La Hâu, nuốt bọn họ vào, sau đó các năng lực bị chuyển dời đến nơi đây.

Diệp Trường Sinh trong lòng lo lắng như vậy, cho nên hẳn muốn tới Địa Uyên nhìn một chút, xem đôi tỷ muội này có hay không rơi vào lão lộ quán tính này.

Mặt khác, Diệp Trường Sinh cũng muốn nhìn xem có thể tiến vào Minh Hà chi địa liên hệ với vị tiên bối Nhân tộc Thanh Nguyên Tử này hay không.

Trên người Thanh Nguyên Tử vẫn có không ít thứ mà y muốn có, như phương pháp luyện chế Kim Cương Diệt Ma Lô, giống như Minh Hà thần nhũ vậy.

Đương nhiên, Diệp Trường Sinh còn muốn thông qua Thanh Nguyên Tử để cùng vị thái thượng trưởng lão của Phù Du Tộc kia nắm giữ biên tuyến, để sau này có thể từ trong tay đối phương mưu cầu phương pháp bồi dưỡng Phệ Kim Trùng Vương.

Căn cứ theo lời Diệp Trường Sinh biết, hiện tại Thanh Nguyên Tử hẳn là đang cần một người đáng tin giúp y tìm kiếm các loại tài liệu có thể giúp đỡ độ kiếp ở bên ngoài.

Hắn cần đợi ở Minh Hà chi địa trì hoãn thiên kiếp, không dám dễ dàng đi ra ngoài.

Nhưng có thật nhiều tài liệu trân quý lại một mực không thể tìm được ở Minh Hà chi địa. Chúng đều phân tán tại các nơi trong Linh Giới, cần đại lượng thời gian đi tìm kiếm.

Bởi vậy, bây giờ Thanh Nguyên Tử vô cùng cần một trợ thủ, lấy thân phận Nhân tộc Diệp Trường Sinh, hẳn là có thể thu được một ít tín nhiệm của đối phương.

Diệp Trường Sinh đi tìm hắn, tức là hai người hợp thì lưỡng lợi!

“Nhưng nói đi cũng phải nói lại, nếu các nàng Dao nhi không xuất hiện trong Địa Uyên, vậy Thanh Nguyên Tử không thu được đồ đệ này rồi?” Trong lòng Diệp Trường Sinh đột nhiên nảy sinh ý nghĩ như vậy.

Nguyên Dao vì nguyên nhân có Thiên Âm Chi Thể nên được Thanh Nguyên Tử thu làm đệ tử, về sau mới chính thức trở thành truyền nhân y bát của Thanh Nguyên Tử.

Nhưng bây giờ vùng trời này, Nguyên Dao rất có thể sẽ không xuất hiện trong địa uyên, vậy Thanh Nguyên Tử hơn phân nửa là không thu được một đệ tử như vậy.

“Nói như vậy, nếu Hàn Lập có thể vào Phi Linh Tộc trong mấy trăm năm gần đây, hơn nữa còn tiến nhập Địa Uyên, tiến nhập Minh Hà chi địa, vậy chẳng phải hắn sẽ được Thanh Nguyên Tử thu làm đệ tử?” Diệp Trường Sinh thầm nghĩ.

Hắn nhớ ra, lúc đầu Thanh Nguyên Tử muốn thu Hàn Lập làm đệ tử, nhưng bởi vì Nguyên Dao đột nhiên xuất hiện, khiến hắn từ bỏ Hàn Lập, đổi lấy Nguyên Dao làm đệ tử.

Nhưng bây giờ nếu như Nguyên Dao không xuất hiện, thì Thanh Nguyên Tử kia hơn phân nửa sẽ dựa theo ý nghĩ lúc đầu của hắn, sau khi gặp Hàn Lập liền trực tiếp thu làm đệ tử.

“Như thế xem ra, chẳng phải ta là gián tiếp trợ giúp Hàn lão ma tìm Đại Thừa sư phụ?”

“Hàn lão ma, người phải cảm ơn ta nha!” Diệp Trường Sinh trong lòng âm thầm nói.

Sau khi luyện hóa hồng vân xá lợi, cũng không lâu lắm, Diệp Trường Sinh liền nhận được truyền tin của Kim Duyệt bên kia, chuẩn bị xuất phát.

Mấy canh giờ sau, Diệp Trường Sinh xuất hiện trong một tòa đại điện vĩ đại được xây bằng đá trắng phong cách cổ xưa.

Trong điện trang nghiêm túc mục, chính giữa đặt một bàn đá trắng giống như bàn thờ, hai bên đặt năm cái ghế đá.

Giờ phút này trong điện ngoại trừ Kim Duyệt, Lão giả râu đỏ, mỹ phụ cùng Thiên Bằng Thánh chủ, trên ghế đá còn có thêm một nam tử cao gầy mặc hắc bào.

Toàn thân người này tản ra hắc khí mông lung, khuôn mặt bị che khuất không cách nào thấy rõ, nhưng sau lưng một đôi cánh đen nhánh phát sáng, đúng là một đôi cánh.

Khi Diệp Trường Sinh nhìn thấy thân ảnh của người này, liền biết vị này đại khái chính là một trong ngũ đại trưởng lão của Thiên Bằng tộc.

Khi Diệp Trường Sinh tiến vào trong cung điện này, vị Thạch trưởng lão này cũng tò mò nhìn hắn, đánh giá từ trên xuống dưới.

Diệp Trường Sinh tâm niệm khê động, nhớ tới chuyện có liên quan tới vị Thạch trưởng lão này.

Nghiêm túc mà nói, vị Thạch trưởng lão này cũng không phải là người Thiên Bằng Tộc, lão xuất thân từ một chủng tộc gọi là Ô Linh Tộc, trước đây thật lâu Ô Linh Tộc cũng là một trong bảy mươi hai chi của Phi Linh Tộc.

Nhưng sau đó, Ô Linh tộc này gặp tình cảnh tương tự với Thiên Bằng tộc hiện tại, Thánh chủ chết toàn bộ, Thánh tử cũng không thể thông qua địa uyên thí luyện, kế thừa chân huyết.

Vì thế, liền mất đi tư cách trở thành một trong bảy mươi hai chi nhánh, bị Thiên Bằng tộc thôn tính.

Lúc trước, Diệp Trường Sinh ở trong tộc Thiên Bằng cũng gặp qua không ít tu sĩ lưng mang cánh chim đen kịt, có lẽ chính là người của Ô Linh tộc.

Mà người của Thiên Bằng tộc bình thường kia, nếu gặp phải người của Ô Linh tộc thì lập tức có hành độ cao ngạo, coi như là loại thống tộc cấp thấp.

Có thể thấy được Ô Linh tộc ở trong tộc Thiên Bằng cũng đãi kiện không tốt.

Nghĩ đến cũng là người của Thiên Bằng tộc rõ ràng biết rõ, gia tộc phụ thuộc mình là như thế nào đãi lễ, cho nên khi nghĩ đến muốn bị người khác thôn tóm trở thành chủng tộc phụ thuộc, mới có thể sợ hãi như thế.

“Diệp đạo hữu, ngươi đã tới, không lâu sau chính là thời hạn cuối cùng của liên tịch trưởng lão hội hạ lệnh, cho nên ngươi và thánh chủ bốn tộc đều phải xuất phát!” Kim Duyệt nhìn thấy Diệp Trường Sinh đến, trên mặt lộ ra vẻ mỉm cười nói.

Diệp Trường Sinh gật gật đầu, nói: “Trong Phi Linh Tộc cũng có không ít người quen biết ta, xem ra ta phải ẩn tàng dung mạo một chút rồi!”

Nói xong, phía sau Diệp Trường Sinh xuất hiện một đôi cánh màu xanh, đồng thời trên người lóe lên ánh sáng màu xanh, biến thành một đại hán sắc mặt khô vàng.

Kim Duyệt tộc trưởng lão Thiên Bằng nhìn thấy một màn này, cẩn thận đánh giá một lát, đều là tấm tắc tán thán.

“Không nghĩ tới Diệp đạo hữu lại có loại bí thuật này, nếu không phải trước đó lão phu biết rõ dung mạo của ngươi, chỉ sợ hiện tại căn bản nhìn không ra manh mối!” Vị Hồng tu lão giả kia tán thán nói.

“Xem ra thần thức của Diệp đạo hữu cường đại vượt quá suy đoán của thiếp thân, như vậy thiếp thân lại càng có phần nắm chắc, biến hóa thuật trong tay này cũng làm cho tu sĩ Hợp Thể kỳ khó có thể nhìn thấu!” Kim Duyệt có chút động dung nói.

Diệp Trường Sinh nghe vậy nhẹ giọng cười, loại biến hóa thuật này cũng là hấn lấy được trên người những dị tộc đã giết chết, tuy rằng những bí thuật kia không thích hợp cho tu sĩ nhân tộc sử dụng, nhưng sau khi Diệp Trường Sinh cải biến một chút, cũng khai sáng ra bí thuật thích hợp cho bản thân.

Hôm nay dùng một lần quả nhiên hiệu quả phi phàm.

Lần này, trên cơ bản không ai có thể nhìn thấu diện mục thật của Diệp Trường Sinh.

Cộng thêm cặp cánh ở sau lưng hấn, khí tức Thiên Bằng nồng nặc kia, sợ rằng sẽ không có người hoài nghi thân phận của Thiên Bằng tộc hấn.

“Đa tạ Diệp huynh đáp ứng giúp ta!” Thiên Bằng tộc Thánh chủ đứng dậy, thi lễ nói với Diệp Trường Sinh.

“Bạch huynh không cần khách khí, ta đáp ứng việc này cũng là quý tộc trả giá nhất định, đơn thuần thuộc giao dịch!” Diệp Trường Sinh mỉm cười nói.

Thiên Bằng thánh chủ lại cười nói: “Đổi người khác, đổi mặt với uy danh tầng bảy của Địa Uyên, cho dù có trả nhiều thù lao hơn nữa, cũng không muốn đi, cho nên tại hạ vẫn phải cảm ơn Diệp huynh một phen!”

“Ha ha, Bạch huynh quá khách khí rồi!” Diệp Trường Sinh cười ha ha.

Kim Duyệt đứng lên nói: “Được rồi, hiện tại lên đường, để để đề phòng vạn nhất, lần này để ta tự mình dẫn các người tới địa uyên bên kia đi!”

“Làm phiền đại trưởng lão!” Thiên Bằng thánh chủ vội vàng hành lễ nói.

Nửa tháng sau, trên một cao nguyên hoang vu dị thường, một con cự cầm màu trắng bay vút qua bầu trời, trên lưng cự cầm có năm bóng người đang ngồi.

Trừ Diệp Trường Sinh, Kim Duyệt và Thiên Bằng Thánh chủ, lại nhiều thêm một nam một nữ tu sĩ cấp Luyện Hư của Thiên

Bằng tộc.

Đây cũng là một trong những hộ vệ do Thánh chủ Thiên Bằng an bài, nhưng hai người này sẽ không tham gia vào chuyện xâm nhập tầng bảy của Thất Uyên.

Mọi người ngồi ở trên lưng cự cầm, từng người đều trầm mặc không nói gì, ánh mắt nhìn về phía trước.

Cũng không lâu lắm, trên cánh đồng nguyên bản hoang vu dị thường, bỗng nhiên xuất hiện một bức tường lớn, tường thành cách bọn họ khoảng ngàn dặm, từ xa nhìn lên, hiện lên hai màu xanh xám.

Liếc nhìn qua, tường lớn này kéo dài sang hai bên, nhìn không thấy cuối, độ cao chừng ba bốn trăm trượng, phía trên có từng đội tu sĩ Phi Linh Tộc lưng đeo cánh bay qua lại dò xét.

Trên tường đá, cứ cách lại hơn trăm trượng, đều có một cây ngọc trụ trắng noãn đứng vững ở đó.

Mấy cái trụ này chỉ cao có mười trượng, nhưng mặt ngoài thanh quang chớp động, từng đạo phù văn huyền ảo dị thường minh ẩn ở trên, cũng không biết là sử dụng vào việc gì.

Ở một bên tường là từng tòa lầu các hình trụ cao chừng gần ba bốn mươi trượng, trong tầm nhìn có khoảng mấy ngàn tòa.

Ở trong những lầu các này, có rất nhiều tu sĩ Phi Linh tộc ra ra vào vào, mỗi người tu vi không tồi, có chút bộ dáng tinh nhuệ.

Tình cảnh này, ngược lại làm cho Diệp Trường Sinh nhớ tới Thiên Uyên Thành, Nhân Yêu lương tộc.

Đây chính là địa uyên, tu sĩ Phi linh tộc xây dựng tường chắn này cũng là để phòng yêu vật trong địa uyên xông ra.

Nơi này quanh năm trú đóng mấy vạn đại quân Phi Linh Tộc, chi đại quân này có chút tinh nhuệ, nghe nói quanh năm đóng quân tại đây, sức chiến đấu hơn xa tu sĩ cùng giai.

Khi đám người Diệp Trường Sinh dần dần tới gần nơi đây, trên tường thành bên kia, đột nhiên một nam tử trung niên mặc chiến giáp màu xanh bay tới.

“Nguyên lai là đại trưởng lão Thiên Bằng tộc, trưởng lão các tộc không được phép phép phép tiến vào nơi đây, chẳng lẽ đạo hữu không biết cấm lệ này?” Người đàn ông trung niên sau khi bay tới, ánh mắt quét qua trên người mọi người một lượt, lập tức nói.

Khí tức trên thân người này sâu không lường được, dĩ nhiên là một vị Hợp Thể đỉnh phong.

“Nguyên lai gần đây thay phiên nhau ở đây chính là Kim huynh, tiểu muội tới nơi này là đưa thánh chủ bốn tộc vào trong thủ vệ Địa Uyên, đây là tiếp nhận mệnh lệnh của trưởng lão đoàn!” Kim Duyệt nhẹ nhàng cười nói.

“Thì ra là thế, Thánh tử quý tộc cũng nhận được điều kiện này, mấy vị này muốn cùng nhau gia nhập Địa Uyên thủ vệ sao?” Nam tử trung niên nhìn thoáng qua đám người Diệp Trường Sinh, hỏi.

“Kim huynh cũng biết hiện giới của Thiên Bằng tộc chúng ta, vì an nguy của Thánh chủ, tiểu muội đành phải thêm mấy người theo đến đây, mong rằng Kim huynh không để ý!” Kim Duyệt nhẹ giọng nói.

“Hừ, tranh đấu giữa những chi nhánh các người, ta cũng lười chú ý, bất quá người làm như vậy, cũng không tính là vi quy, bốn người này lưu lại, đạo hữu hay là mau chóng rời đi!” Trung niên nam tử ngập ngừng nói.

Nghe thấy lời nói không chút khách khí này, Kim Duyệt cũng không tức giận, ngược lại nhẹ giọng cười một tiếng, lập tức quay đầu lại nói với bốn người Diệp Trường Sinh: “Thời gian tiếp theo, các người an tâm ở Uyên thủ vệ ở đây đi!”

“Cẩn tuân mệnh lệnh của Đại trưởng lão!” Bốn người nói thế.

Kim Duyệt gật đầu, lập tức nói với trung niên nhân: “Đã như vậy, bốn vị tộc nhân Thiên Bằng này, tiểu muội giao cho Kim huynh!”

Nói xong, nàng vỗ vỗ lông chim dưới chân, con cự cầm này xoay người, hướng về con đường lúc trước bay đi.

Bốn người Diệp Trường Sinh đứng giữa không trung, vị nam tử trung niên mặc chiến giáp màu xanh đột nhiên quét mắt nhìn bọn họ vài lần, lập tức nói: “Các người đi theo ta!”

Nói xong, dẫn mọi người đến trước một tòa tháp cao màu trắng, đối diện với khí tức của một vị lão giả Luyện Hư kỳ nói:

“Phạm đạo hữu, bốn người này liền giao cho ngươi, ngươi đưa bọn hắn vào trong đội ngũ Địa Uyên thủ vệ, tốt nhất là biên vào trong cùng một đội ngũ!”

“Vẫn bối đã biết!” Lão giả nghe thế vội vàng thi lễ một cái, đồng thời trên mặt mang vẻ tò mò đánh giá đám người Diệp Trường Sinh một hồi.

.....

Một năm sau, Diệp Trường Sinh cùng Thiên Bằng Thánh chủ xuất hiện ở trên mặt đất rộng lớn, nhìn lại nơi đây, trong vòng vạn dặm không có một ngọn cỏ nào, một mảnh tĩnh mịch.

Ngẩng đầu nhìn lên, trên bầu trời là một tầng sương mù xám trắng hình thành vụ hải, dày đặc dị thường, căn bản không cách nào nhìn thấy biên giới, dày đặc vô cùng.

Phiến vụ hải này cùng với khe hở lưu lại trên mặt đất, chỉ có ba bốn mươi trượng mà thôi, nhìn chật hẹp dị thường, bên trong có một loại tiếng gió rít quái dị không ngừng vang lên, phảng phất như có thể thôn phệ hết thảy.

Nơi đây chính là vực sâu, bí cảnh Địa uyên mà Phi Linh Tộc nắm giữ tổng cộng chia làm bảy tầng, càng xuống sâu thì không gian càng rộng lớn, đồng thời cũng càng nguy hiểm.

Trong địa uyên này có vô số yêu vật sinh số âm khí nơi đây mà tu luyện lên, cứ cách một đoạn thời gian thì yêu vật này sẽ lao ra khỏi Uyên Uyên, đánh sâu vào Phi Linh tộc.

Vì phòng ngừa yêu vật gây họa, Phi Linh Tộc ngoại trừ ở nơi đây đóng quân trọng binh, còn thường xuyên phái các loại tiểu đội tinh nhuệ tiến vào trong địa uyên để tiêu diệt yêu vật nơi đây.

Sau khi đám người Diệp Trường Sinh bị xếp vào trong thủ vệ Địa Uyên, đây là lần đầu tiên chấp hành loại nhiệm vụ này.

Đồng hành tổng cộng có bốn người, vừa lúc chính là Thiên Bằng tộc bốn vị luyện hư tu sĩ này, bốn người bọn họ đều bị quán trong cùng một tiểu đội.

Nhìn về bốn phía một hồi, Thiên Bằng thánh chủ bỗng nhiên quay đầu lại, đối với hai vị tu sĩ Luyện Hư của Thiên Bằng tộc thấp giọng nói cái gì đó.

Hai người kia liên tục gật đầu, đồng thời có chút sầu lo liếc nhìn lẫn.

Thiên Bằng thánh chủ xoay người lại, nói với Diệp Trường Sinh: “Diệp huynh, chúng ta đi thôi!”

Diệp Trường Sinh gật đầu, kế hoạch mà hai người lập tức đưa ra được, sau khi tiến vào địa uyên liền bay về phía sâu bên trong.

Cũng không lâu lắm, một mảnh đại địa đen vàng giao nhau bỗng nhiên xuất hiện trước mắt hai người, mặt đất xanh um tươi tốt, mọc lên cây cối cực lớn rậm rạp dị thường, thậm chí còn có vài con đại điều màu xám hình thể quái dị, xoay quanh không ngừng trên không trung.

“Đây chính là một tầng địa uyên chân chính!” Thiên Bằng Thánh Chủ nhìn đại địa rộng lớn phía trước, nhin không được thở dài một tiếng nói.

“Địa Uyên tầng một tuy rằng cũng bị hắc ám khí tức ăn mòn trong thời gian dài, thế nhưng luận trình độ là tầng lớn nhất của Địa Uyên tầng bảy, bình thường chỉ có một ít yêu vật cấp thấp sinh trưởng, những yêu vật này không thể tạo thành bất cứ uy hiếp gì với hai người chúng ta. “

“Với tu vi của chúng ta, chỉ khi tiến vào tầng bốn trở xuống mới có thể gặp nguy hiểm. Tiến vào tầng bảy mà nói thì tỷ lệ gặp phải những Yêu Vương Địa Uyên kia sẽ tăng lên rất nhiều!” Thiên Bằng Thánh Chủ nói.

“Vậy chúng ta tận lực chú ý đi, nếu quả thật gặp phải những Yêu Vương kia, cũng chỉ có thể tự cầu phúc thôi!” Diệp Trường Sinh đột nhiên nói.

Lập tức, hần thả người hướng phía dưới bay đi, Thiên Bằng Thánh chủ thấy thế cũng vội vàng theo sau.

Một tiếng quái minh vang lên, quái điều màu xám phía dưới dường như phát hiện ra thân hình hai người bọn họ, không chút do dự lập tức bay thẳng tới.

Diệp Trường Sinh hai mắt nhú lại, há mồm phun ra một đoàn ngũ thải quang mang, quang mang kia vừa xuất hiện liền đem mấy con quái điều màu xám kia bao phủ ở trong đó, sau đó năm đạo lôi quang hiện lên, những quái điều này trong khoảnh khắc bị đánh thành tro tàn.

Thiên Bằng thánh chủ một bên thấy một màn này không khỏi đồng tử co rút lại, tuy rằng Diệp Trường Sinh chỉ tiêu diệt được mấy con tiểu quái không đáng kể.

Thế nhưng hào quang năm màu kia cùng với khí tức khủng bố trong lôi đình năm màu tản ra, lại cảm giác được một loại nguy hiểm mãnh liệt.

“Vị Diệp đạo hữu này đến tốt cùng làm sao tu luyện được một thân thần thông cường đại như vậy, quả thật khiến người ta tò mò!” Thánh chủ của Thiên Bằng tộc âm thầm nghĩ.

Sau một lúc lâu, hắn nói thêm: “Có hơn mười chỗ từ tầng thứ nhất tiến vào cửa vào tầng thứ hai, khoảng cách gần chúng ta nhất phải phi hành được một hai ngày, trong quá trình này hắn là sẽ không gặp phải nguy hiểm gì.”

Con người Diệp Trường Sinh hơi nhú lại, nói: “Mặc dù căn cứ tình báo của Phi Linh Tộc các người, những Yêu Vương Địa Uyên kia trên cơ bản đều hoạt động dưới tầng ba, nhưng khả năng bọn chúng đột nhiên xuất hiện trên tầng ba cũng không phải là không có, người ta và người vẫn nên phòng bị một chút!”

“Diệp huynh nói rất đúng, kỳ thật không chỉ là Yêu Vương, bên trong địa uyên ngoại trừ những tồn tại cấp Hợp Thể này, còn có một ít sinh vật nguy hiểm khác. Chúng tuy rằng chỉ là cấp bậc Linh Suất, nhưng thực lực vẫn rất mạnh, chỉ hy vọng dọc đường chúng ta không gặp lại bọn hắn!” Thiên Bằng Thánh chủ nói.

Lập tức, hai người một đường cẩn thận phi hành về phía trước, bay chừng mười mấy canh giờ, đi tới một toà sơn cốc khổng lồ có sương mù xám trắng quay cuồng.

Diệp Trường Sinh và Thiên Bằng Thánh chủ đứng trên không sơn cốc, cẩn thận đánh giá tình cảnh phía dưới.

“Xem ra nơi này không có vấn đề gì, dọc theo nơi này đi tiếp một ngày, chúng ta liền đến tầng thứ hai.” Thiên Bằng Thánh Chủ nhìn một lát rồi nói.

“Vậy chúng ta liền đi thôi!” Diệp Trường Sinh nói xong, hai cánh màu xanh sau lưng vỗ mạnh, lập tức chui vào trong sương mù màu xám phía dưới.

Thiên Bằng Thánh Chủ thấy thế cũng lập tức theo sau.

Hôi sắc sương mù cũng không tính là nồng đậm, cho dù xâm nhập vào trong đó, cũng có thể mơ hồ nhìn thấy tình cảnh hơn mười trượng phụ cận.

té vào trong sương mù, thỉnh thoảng sẽ có vài con phi xà dài một thước mang cánh xuất hiện, muốn tập kích hai người bọn họ, nhưng lập tức bị hai người dễ dàng tiêu diệt.

Một lúc lâu sau, bọn họ cũng đi ra khỏi sương mù, xuất hiện ở cuối sơn cốc.

Tại một chỗ vách núi đá to lớn của sơn cốc, thành linh xuất hiện một cái khe nứt to lớn trông rỗng vỡ ra.

Tỳ Hưu, trông như đang đi sâu vào trong lòng đất vậy.

Nhìn thấy khe hở này, hai người Diệp Trường Sinh dừng lại một chút rồi không chút do dự bay vào.

Thông qua nơi này chính là tầng thứ hai của Địa Uyên, mặc dù thông đạo này cũng có một chút vật nguy hiểm, nhưng đối với tu vi hai người mà nói, những thứ này căn bản không đáng kể chút nào.

Cũng không lâu lắm, Diệp Trường Sinh và Thiên Bằng Thánh Chủ liền từ trong một cái khe thật lớn bay ra, hai người xuất hiện ở trên bầu trời.

Nhìn xuống phía dưới, trên mặt đất là một mảnh hoàn cảnh giống như đầm lầy, khắp nơi đều là khí tức của những cây cỏ mục nát phát ra.

“Tiếp theo, thông đạo tiến vào tầng thứ ba cũng chỉ có ba cái, trong đó cái gần chúng ta nhất chính là Vạn Đăng đạo!”

“Chúng ta mau chóng đi qua đi!” Thiên Bằng Thánh chủ ánh mắt nhìn lướt qua hoàn cảnh xung quanh nói.

“Ừm, tuy nhiên trước đó, trước tiên giải quyết tên trộm này đã!” Khóe miệng Diệp Trường Sinh nổi lên một tia cười lạnh, đột nhiên nói như vậy.

Thiên Bằng Thánh Chủ nghe vậy lập tức sững sờ, còn đang phản ứng lại người theo dõi mà Diệp Trường Sinh nói đến khi nào.

Diệp Trường Sinh chợt động, thân hình cấp tốc rơi xuống, đồng thời một chùm ngũ sắc quang mang từ trong cơ thể hắn phát ra, hội tụ trước ngực, bắn nhanh lên trên mặt đất.

“Àm!”

Cột sáng năm màu kèm theo từng trận lôi quang mãnh liệt va chạm vào trong đầm lầy phía dưới, chỉ một thoáng trên mặt đầm lầy nước bùn đen tung tóe cao trăm trượng, một hố to lớn bị cột sáng năm màu của Diệp Trường Sinh nổ tung.

Trong cái hố kia, một bóng dáng đen nhánh toàn thân bị nước bùn bao lấy bỗng nhiên xuất hiện, thân hình nhảy lên muốn thoát ra.

Kết quả, ngũ sắc quang trụ hàng lâm, bao phủ nó vào trong, chỉ một thoáng cái bóng đen kia không thể động đậy.

Ngay sau đó, ngũ sắc lôi quang hiện lên, bóng đen kia trong chớp mắt đã bị nổ thành bột mịn.

“Đây là...” Thiên Bằng Thánh chủ thấy cảnh này nhất thời trợn mắt há hốc mồm, vừa rồi thần thức của hắn đảo qua nhưng là không có phát hiện chút dị thường nào.

Vậy mà vừa mới tiến vào tầng thứ hai, đã bị người ta nhìn trộm rồi, đây cũng không phải là dấu hiệu tốt.

“Diệp huynh, cái này... Đây rốt cuộc là cái gì?” Thiên Bằng Thánh chủ thần sắc có chút kinh nghi bất định hỏi.

“Nếu như ta không nhìn lầm, hắn là một loại Khôi Lỗi dùng thủ pháp đặc thù luyện chế!” Diệp Trường Sinh đột nhiên nhìn hắn một cái, nói.

“Khôi lỗi?!”

Thiên Bằng thánh chủ không khỏi có chút tắc lưỡi, cái bóng đen kịt vừa rồi xuất hiện chỉ trong nháy mắt, nhưng khí tức trên thân nó cũng bị hắn phát giác rõ ràng.

Đó là một tồn tại cấp bậc linh soái, kết quả bị một đạo ánh sáng năm màu của Diệp Trường Sinh dễ dàng giết chết.

Vị Diệp đạo hữu này thật không phải người của Ngũ Quang tộc sao?

Bất quá những ý niệm này chỉ chợt lóe lên trong đầu hấn, lập tức hấn trở nên lo lắng.

“Có thể luyện chế ra loại khôi lỗi này, chẳng lẽ sau lưng là một vị Địa Uyên Yêu Vương sao?”

Sắc mặt Diệp Trường Sinh vẫn bình thản, nói: “Ai biết được, có lẽ là một vị Yêu vương!”

Thấy thần sắc âm tình bất định của đối phương, Diệp Trường Sinh còn nói: “Thế nào, Bạch huynh người muốn lùi bước sao? Đừng quên ta đáp ứng cơ hội cùng người tiến vào Địa Uyên chỉ có một lần, nếu như lần này người muốn lùi bước, cũng bằng việc ta trực tiếp hoàn thành giao dịch đó!”

Thiên Bằng thánh chủ nghe được lời ấy, trên mặt lộ ra vẻ đắn đo, vừa rồi khi Diệp Trường Sinh phát hiện con khôi lỗi này, đích thật là hấn sinh ra ý nghĩ lùi bước.

Dù sao, có thể thả ra loại khôi lỗi này để giám thị rất có thể là một vị Địa Uyên Yêu Vương, tồn tại bức này bọn họ không thể đối phó được.

Nhưng sau khi cẩn thận cân nhắc một phen, hấn phát hiện mình không còn lựa chọn nào khác, tựa hồ chỉ có thể tiếp tục đi về phía trước.

Nếu như không cách nào đạt được Âm Nghiệt Quả, tiền đồ của Thiên Bằng tộc kia sẽ trở nên vô cùng nguy hiểm.

Hiện tại không có bao nhiêu chỗ trống có thể khiến hấn do dự, lần tiến vào địa uyên này chẳng khác gì là đã ép hết tất cả mọi thứ lên nó.

Vận mệnh tiền đồ tương lai của mình cùng với vận mệnh tiền đồ của Thiên Bằng tộc!

“Thôi, chúng ta tiếp tục đi, hy vọng khôi lỗi này không liên quan đến Yêu Vương!” Thiên Bằng thánh chủ thần sắc âm tình bất định nói.

“Vậy thì đi thôi!” Diệp Trường Sinh nói xong, hai cánh sau lưng vỗ mạnh, hóa thành một luồng sáng bay về phía trước.

Thiên Bằng Thánh Chủ khẽ cắn môi, cũng vội vàng đi theo.

Hai người không biết rằng, cùng lúc Diệp Trường Sinh diệt sát con khôi lỗi kia, ở tầng sâu địa uyên đã có người nhìn thấy trọn vẹn một màn này.

Trong lòng một ngọn núi nhỏ, một người thần bí toàn thân đều được trường bào đỏ tươi bao phủ, đang nằm trên một chiếc ghế đen sì, mà trên một cái bàn đá bên cạnh lại đặt một cái gương đồng cực lớn.

Hình ảnh trong gương đồng kia dừng lại trong nháy mắt khi đại ngũ hành tiên quang của Diệp Trường Sinh tiêu diệt con khôi lỗi kia.

“Thời gian gần đây ngày nào cũng để ta giám thị Địa Uyên, vốn tưởng rằng đám người Lục Túc chỉ lo nghĩ vớ vẩn, không ngờ tới thực sự có kẻ khó giải quyết xuất hiện!” Huyết bào nhân cười nhẹ một tiếng rồi nói.

“Chẳng qua hai người này cũng có chút ý tứ, thoát nhìn hắn là Phi Linh Tộc Nhân Thiên Bằng Tộc, kia sơ giai Linh Suất tiểu tử, thần thức tương đương lợi hại ah!”

“Nếu như luyện chế người này thành Quỷ Hồn Âm Linh gì đó, chỉ sợ sẽ rất cường đại a. Ha ha, đáng tiếc ta không có hứng thú với chuyện này, bất quá Quỷ Bà Tử bên kia hình như đang thu thập sinh linh thần hồn mạnh mẽ...”

“Lấy người này làm lễ vật, hắn là có thể đổi lấy một con Huyết Ngư của nàng nhỉ?” Ánh mắt huyết bào nhân lóe lên, tựa hồ nghĩ tới điều gì.

“Tóm lại hai người này tuyệt đối không thể ngồi nhìn bỏ qua, bọn ta vừa mới phát hiện ra địa phương kia, đang muốn đi vào thời khắc mấu chốt để thăm dò, tuyệt đối không thể để người Phi Linh Tộc phát hiện ra manh mối gì!”

“Nhưng dùng tu vi của hai người này, trừ phi bản thể ta xuất động, nếu không chỉ sợ còn không dễ giải quyết bọn hắn, nhưng bản thể của ta... Mà thôi, xem ra còn phải nhờ viện thủ!”

“Vừa rồi trong thần thông mà người này vừa sử dụng, năm loại thần lôi kia thoát nhìn thế nào cũng giống ngũ hành thần

lôi a, ha ha, nhất là Mộc Thần Lôi kia, sẽ có người cảm thấy hứng thú!”

Huyết bào nhân ngồi dậy, trong mắt hiện lên vẻ do dự, tựa hồ đang suy nghĩ xem tiếp theo nên làm như thế nào.

Một lát sau, tay áo hắn run lên, một viên châu trong suốt bắn ra, sau khi xoay một vòng, liền dừng trước mặt hắn.

Một tay bấm niệm pháp quyết, một đạo hồng quang nhập vào trong viên châu, viên châu này vừa chuyển, huyết quang đại phóng lên.

Một lát sau, một âm thanh của phụ nhân già nua từ trong huyết châu bay ra: “Địa huyết, tìm ta có chuyện gì? Ngươi không biết lão thân đang chuẩn bị huyết thực, để bọn ta mở đường hầm đó ra sao?”

“Ha ha, lão phu liên lạc đạo hữu tự nhiên không phải vô duyên vô cớ, gần đây ta phát hiện một cái cực phẩm tinh hồn, đạo hữu cảm thấy hứng thú hay không?” Huyết bào nhân cười ha hả nói.

“Cái gì? Tinh hồn cực phẩm? Máu huyết của ngươi không phải là lừa gạt lão thân đấy chứ?” Thanh âm của lão phụ nhân kia lập tức cao lên.

“Đạo hữu cảm thấy lão phu là loại người như vậy sao? Lão phu chưa từng có hứng thú lừa gạt người khác, cực phẩm âm hồn này, đạo hữu ngươi cứ nói có muốn hay không đi!” Huyết bào nhân hắc hắc cười quái dị hai tiếng nói.

“Nếu thật sự có, lão thân dĩ nhiên là muốn, nhưng Địa Huyết lão quái ngươi chỉ sợ không có hảo tâm tặng lão thân một cái tinh hồn cực phẩm a?”

“Ha ha, đó là tất nhiên, ta đưa tinh hồn này cho ngươi, ngươi cho ta một con Huyết Ngư cực phẩm vạn năm được không?” Huyết bào nhân đưa ra giao dịch.

Viên châu kia sau một hồi trầm mặc, lập tức truyền đến thanh âm lão phụ nhân kia: “Thành giao!”

Lập tức thanh âm lão phụ nhân bên kia viên châu chợt biến mất, mà viên châu lập tức ngừng chuyển động, hồng quang cũng trong nháy mắt biến mất vô tung vô ảnh.

Huyết bào nhân thấy vậy cười hắc hắc, trong mắt lộ ra vẻ trầm tư:

“Chỉ dựa vào hai con khôi lồi Linh Suất đỉnh phong trên tay ta e rằng khó mà đối phó được với hai người này, còn phải mượn thêm một người trợ giúp nữa!”

“Hai người kia một là Linh Suất sơ giai của Phi linh tộc, một là Linh Suất đỉnh phong, ba vị cường giả Linh Suất đỉnh phong, hẳn không khó để hạ gục bọn họ!”

Nghĩ tới đây, huyết bào nhân lại lần thứ hai đánh ra một đạo pháp quyết, huyết quang bắn vào trong viên châu kia, không lâu sau, một thanh âm nữ tử lạnh lùng truyền đến:

“Địa huyết, ngươi tìm bản cô nương có chuyện gì.”

“Lão phu có một khoản giao dịch muốn cùng Mộc Thanh cô nương đàm phán một chút!” Huyết bào nhân cười ha ha, nói ra.

“Bản cô nương đang bận rộn, đối với giao dịch của ngươi lại không có hứng thú. Nói trở lại, ngươi không tranh thủ thời gian sưu tập huyết thực dùng để cúng tế, còn nói chuyện giao dịch gì đó, ngươi không sợ bộ phận phụ trách của ngươi sưu tập chưa đủ sao?” Thanh âm của nữ tử kia trở nên có chút băng lãnh nói.

“Lão phu có thu thập đủ hay không cũng không nhọc Mộc tiên tử quan tâm. Chẳng qua lời nói giao dịch này của lão phu, Mộc tiên tử nhất định sẽ cảm thấy hứng thú!”

“Ồ? Khẩu khí lớn như vậy? Vậy ngươi thử nói xem!”

“Đạo hữu có muốn Ích Tà Thần Lô?” Huyết bào nhân bỗng cười hỏi.

“Cái gì? Ích Tà Thần Lô? Chẳng lẽ trên tay ngươi có Ích Tà Thần Lô?” Thanh âm nữ tử nọ lập tức bị cắt đứt.

“Lão phu tự nhiên sẽ không có Ích Tà Thần Lô gì, bất quá lão phu lại có thể cung cấp tin tức ích Tà Thần Lô cho đạo hữu. Đạo hữu thấy thế nào?” Huyết bào nhân hỏi.

“Vậy ngươi muốn cái gì?” Nữ tử bình tĩnh trở lại, tra hỏi.

“Không có gì, tại hạ muốn mượn huyết giao cấp bậc Linh Suất đỉnh phong của đạo hữu dùng một lát.” Huyết bào nhân hơi hốt trả lời.

“Huyết Giao?” Trong thanh âm nữ tử kinh ngạc.

“Ta muốn tiêu diệt hai vị linh soái phi linh tộc, chỉ bằng vào lực lượng bên ta không đủ, cho nên phải mượn thủ hạ của đạo hữu, hiện tại bọn họ ở tầng thứ hai, ta nhất định phải nhanh chóng làm việc!” Huyết bào nhân nói.

“Hừ, Ích Tà Thần Lôi của ngươi sẽ không nằm trên hai người kia chứ?” Nữ tử trầm mặc trong chốc lát, đột nhiên lạnh lùng hỏi.

“Ha ha, Mộc tiên tử quả nhiên thông minh, Ích Tà Thần Lôi đích xác là ở trên người hai người kia. Sao vậy, bây giờ đạo hữu có đồng ý giao dịch này không?”

“Có thể, chẳng qua phải đợi sau Ích Tà Thần Lôi kia cho ta mới được!”

“Ha ha, vậy phải xem số lượng ích Tà Thần Lôi trên hai người này là bao nhiêu!” Huyết bào nhân tựa hồ không muốn đáp ứng quá mức sáng khoái, nói như vậy.

Nữ tử đối diện kia nghe vậy hừ lạnh một tiếng, biết lão quái này cũng có ý với Ích Tà Thần Lôi, nàng lạnh lùng nói: “Ta sẽ nhanh chóng phái Huyết Giao phái đi.”

“Cứ để hắn tới Vạn Đăng đạo chờ đợi là được rồi, ta thấy hắn hai người kia phải đi vào tầng ba rồi!” Huyết bào nhân nói.

Hạt châu màu máu kia loé lên quang mang, lập tức lại thẳm đục đi xuống.

Huyết bào nhân vẫy tay một cái, thu hạt châu vào, trên mặt lộ ra một tia cười lạnh.

Vạn Đăng đạo, đây là một trong mười mấy con đường thông đến tầng thứ hai của Địa Uyên.

Tên như ý nghĩa, đây là một con đường cỏ mọc đầy dây leo thô to, những dây leo này xanh tươi ướt át, tản mát ra một loại hương khí kỳ dị.

Diệp Trường Sinh cùng Thiên Bằng Thánh Chủ sau khi tiến vào nơi đây lập tức ngừng hô hấp, không để cho mình hít vào một chút mùi vị nào.

Loại dây leo này phát ra mùi hương kỳ dị là một loại độc vật vô cùng kịch liệt, mặc dù hai người đều là Luyện Hư tu sĩ, nhưng cũng không may mắn không hy vọng bị loại độc tính này nhập thể.

Ngoại trừ độc khí tỏa ra từ trong không khí, ở trong Vạn Đăng đạo còn có một loại nguy hiểm khác, đó chính là ở bên trong những dây leo xanh tươi ướt át này, thỉnh thoảng thoát ra một ít rắn nhỏ màu xanh.

Loại tiểu xà này tuy rằng tu vi không quá mạnh, nhưng tốc độ lại rất nhanh, vả lại trên đầu rắn còn có gai nhọn sắc bén, có thể dễ dàng phá vỡ vòng bảo hộ.

Một khi không cẩn thận mà nói, bị loại rắn nhỏ này phá vỡ vòng bảo hộ, cắn trúng đem nọc độc rót vào, thì sẽ rất phiền toái.

Diệp Trường Sinh và Thiên Bằng Thánh chủ thời khắc đều cẩn thận, bên ngoài cơ thể không ngừng lượn lò từng đạo quang mang, đem con rắn nhỏ xung quanh tụ lại đánh chết.

Hai người một đường đi tới, một đường rơi xuống rất nhiều thi thể.

Sau khi phi hành liên tiếp một ngày, cuối cùng hai người cũng rời khỏi Vạn Đăng Đạo.

Trước mắt là một mảnh không gian rộng lớn hơn, đỉnh đầu là một mảnh đen kịt, sương mù phi thường dày đặc lượn lò, phía sau sương mù là một mảnh vách núi.

Vách núi là mặt đất ở tầng thứ hai của Địa Uyên, cũng là đỉnh chóp tầng ba, từ xa nhìn lại, hai người Diệp Trường Sinh như bay ra từ một cái động lớn trên bầu trời.

Theo hai người bọn họ bay ra, sương mù sau lưng bắt đầu chuyển động, một lần nữa chậm rãi che cái lỗ lớn kia lại.

Thiên Bằng thánh chủ thở dài một hơi, thông đạo ở tầng thứ hai và tầng thứ ba rút cuộc cũng đi hết.

Kế tiếp, chỉ cần bọn họ không đi vào một ít hiểm địa mà đi thẳng đến tầng thông đạo thông lên tầng thứ ba, tầng thứ tư, hẳn là sẽ không gặp phải biến cố gì.

Đang lúc hần nghĩ như vậy, lại thấy toàn thân Diệp Trường Sinh bỗng nhiên lóe lên hào quang, quay đầu lại nói với hắn: “Người bảo vệ tốt chính mình, đừng chết ở đây!”

Đang lúc Thiên Bằng Thánh Chủ giật mình, vội vàng nhìn bốn phương tám hướng, đột nhiên trên đỉnh đầu hai người vang lên một tiếng sấm rền.

Sau một hồi huyết vụ quay cuồng, trên đỉnh đầu hiện ra một mảnh huyết vân, trong mây có tiếng sấm nổ lớn, từng đạo tia chớp huyết sắc hiện ra.

“Đây là cái gì?” Thiên Bằng Thánh chủ kinh hô một tiếng, sắc mặt lập tức trở nên xanh mét.

Hắn lập tức hiểu ra, đây là trùng mai phục.

Chẳng lẽ có liên quan tới việc thông qua tầng thứ hai gặp phải con Nê Khôi Lỗi kia?

Nhưng giờ phút này trong lòng hắn đã không rảnh ngẫm nghĩ, vội vàng toàn thân thanh quang lóe ra, thả ra một kiện hộ thân Linh Bảo chuẩn bị ngăn cản đợt tập kích kế tiếp.

“Àm âm âm!”

Người âm thầm mai phục hai người còn chưa xuất hiện, sấm sét trên bầu trời đã chuẩn bị đến cực hạn, một cỗ khí tức hủy diệt khủng bố tràn ngập ra.

Uy thế này khiến Thiên Bằng thánh chủ rung mình, lôi điện đáng sợ như thế, hắn không có mười tầng nắm chắc chắn có thể kết thúc.

Đang lúc trong lòng hắn suy nghĩ nên làm thế nào để hóa giải lôi điện này, đã thấy Diệp Trường Sinh bay thẳng lên trên, như muốn trực tiếp nhảy vào bên trong lôi điện kia.

“Diệp huynh...?”

Khi hắn vừa định nói xem liệu Diệp Trường Sinh làm như vậy có quá mạo hiểm hay không, đã thấy trên người Diệp Trường Sinh toả ra hào quang năm màu.

Từng chùm tiên quang năm màu từ trên người hắn bay ra, hội tụ lại trên đỉnh đầu, biến thành một đám mây năm màu lớn ba trượng.

Trong đám mây, lôi điện cuộn cuộn, năm loại tia chớp màu sắc tản mát ra khí tức đáng sợ, phảng phất có một loại khí thế muốn hủy thiên diệt địa.

Ngũ sắc vân đoàn này trái lại cùng huyết sắc đám mây trên bầu trời hô ứng lẫn nhau, cả hai thủ đoạn thoát nhìn có chút tương tự nhau.

Trong nháy mắt khi đám mây ngũ sắc cùng tia chớp xuất hiện trên đỉnh đầu Diệp Trường Sinh, ở một góc khuất phía dưới, bỗng nhiên truyền ra một tiếng thét kinh hãi:

“Ngũ Hành Thần Lôi?!”

“Àm!”

Trong nháy mắt khi tiếng kinh hô này vang lên, đám mây năm màu lớn ba trượng trên đỉnh đầu Diệp Trường Sinh chột bay ra.

Giống như một đạo ngũ sắc lưu tinh, cấp tốc độn vào bên trong mảnh huyết vân kia.

Lập tức, các màu quang mang của các loại tia chớp đem khu vực hắc ám này chiếu sáng rực, tiếng nổ vang đình tai nhức óc không ngừng vang lên.

Hai đám mây chạm vào nhau, các loại tia chớp bắt đầu va chạm, trong đó ẩn chứa khí tức hủy diệt, khiến cho người nhìn qua liền cảm thấy run như cầy sấy.

“Thực lực của Diệp huynh tất nhiên là không cần nhiều lớn, thực lực người giao thủ với hắn cũng cực kỳ bất phàm, không kém một vị Thánh chủ nào của Phi Linh tộc chúng ta!” Thiên Bằng Thánh chủ trong lòng nghĩ như vậy.

“Àm!”

Hai đoàn thiểm điện giằng co bất quá chốc lát, ngũ sắc vân đoàn dễ như trở bàn tay quét sạch đám mây màu máu kia, tia chớp màu máu cũng trong chớp mắt biến mất.

Cùng lúc đó, thân hình Diệp Trường Sinh nhanh chóng rơi xuống, nơi bụng sáng lên một đoàn lam quang, toàn thân hắn được một tầng ánh sáng nhàn nhạt bao lấy, giống như một vị tiên nhân đắm chìm trong ánh sao.

“Ô! “

Ngay lúc Diệp Trường Sinh cấp tốc hướng phía dưới phóng đi, trong không khí đột nhiên vang lên tiếng rít bén nhọn, quả thực như muốn đâm thủng màng nhĩ.

Nương theo tiếng rít bén nhọn này là một đạo huyết quang tốc độ nhanh đến cực hạn, hầu như là lóe lên một cái rồi biến mất, liền xuất hiện ở trước mặt Diệp Trường Sinh.

Loại tốc độ này làm cho người ta căn bản khó có thể phòng ngự, nếu như là Linh soái của Phi Linh Tộc, dưới sự đánh lên như vậy, khả năng là trực tiếp trúng chiêu.

Nhưng dường như Diệp Trường Sinh đã sớm có phòng bị, trong lúc huyết quang lao tới trước mặt, hắn há mồm phun ra

một luồng hào quang ngũ sắc.

Đoàn quang mang này ngưng tụ thành một ngũ sắc đại thủ, vừa đứng chắn trước đoàn huyết quang này.

Đại thủ hé ra đóng lại đạo huyết quang kia.

Nhìn kỹ, đó là một cây huyết châm to cỡ cọng lông, một cỗ khí tức âm lãnh tà ác mơ hồ từ trên đó truyền đến.

“Làm sao có thể? Ngươi vậy mà bắt được Huyết Hà Minh Châm của ta?” Một tiếng kinh hô vang lên, trong thanh âm tràn ngập cảm xúc khó tin.

Theo thanh âm này vang lên, một đoàn huyết vụ cách đó không xa xuất hiện, trong huyết vụ mơ hồ có bóng người, vốn trên mặt người này mang theo vẻ tươi cười, nhưng giờ phút này nụ cười đã hoàn toàn ngưng kết.

Trong mắt tràn đầy vẻ kinh hãi, phảng phất như thế nào cũng không thể tin được một màn trước mắt.

Cũng khó trách người này làm ra vẻ mặt như thế, phải biết rằng Huyết Hà Minh Châm của hắn dựa vào việc đánh lén đã giết chết không biết bao nhiêu người rồi, trước kia Phi Linh Tộc chạy đến Địa Uyên Linh Soái đã có không ít chết dưới tay hắn.

Mà những người kia, đến chết cũng không biết rốt cuộc mình chết như thế nào.

Huyết Hà Minh Châm kia ác độc đến cực điểm, một khi đánh trúng, cho dù là làn da hơi bị phá vỡ một chút, cũng có thể trong lúc nhất thời hóa thành một vũng máu.

Loại pháp bảo này luyện chế ra đã làm phé đi sức lực cực lớn của người bị huyết vụ này.

Huyết Hà Minh Châm, cùng với Huyết Cương Thiên Lôi trước đó phóng ra, đây là hai đại thủ đoạn ép đáy hòm đối địch của người này, trước kia đối đầu bất kỳ địch nhân nào đều là vô vọng mà không được lợi.

Ngoại trừ tu sĩ Hợp Thể kỳ, hắn chưa từng gặp phải nhân vật nào mà không giải quyết được cả.

Kết quả hôm nay, sau khi gặp được người này, lại nhiều lần thất thủ.

Dưới tình huống đánh lén, còn bị đối phương dễ dàng hóa giải hai đại thủ đoạn áp đáy hòm này.

Đây chỉ là nhân vật Linh Suất sơ giai, một Linh Suất cao giai khác còn chưa ra tay.

Thấy một màn này, bóng người trong huyết vụ trong lòng đã nảy sinh thoái ý.

Hắn đột nhiên xoay người, nhìn về phía một nơi khác, quát khẽ một tiếng: “Còn không ra tay?”

Theo thanh âm của hắn rơi xuống, bên kia loé lên hai đạo huyết quang, xuất hiện hai tiểu nhân màu đỏ như máu cao hơn một xích.

Hai người tí hon này đều mi thanh mục tú, nhìn không ra tuổi tác lớn bao nhiêu, bọn họ mặc chiến giáp màu đỏ kỳ lạ, mặt ngoài chiến giáp mình khắc rậm rạp chằng chịt phù văn, xem ra chính là vật phi phạm.

Đồng thời, da thịt bọn chúng cũng đỏ tươi ướt át, tản mát ra một loại mùi máu tanh làm cho người ta ngửi thấy muốn nôn, hiển nhiên tuyệt không phải sinh linh bình thường.

Khi hai người tí hon này xuất hiện, ánh mắt lạnh như băng của họ lập tức rơi lên người Diệp Trường Sinh, khiến hắn có cảm giác như hai con rắn độc đang nhìn chăm chăm vào mình.

“Đều là tu sĩ Linh Suất đỉnh phong ư?” Trên bầu trời, Thiên Bằng Thánh chủ đang cẩn thận phòng bị, nhìn thấy hai tiểu nhân này xuất hiện, trong lòng cả kinh.

Hắn vội vàng thanh quang loé lên toàn thân, muốn bay qua trợ giúp Diệp Trường Sinh.

Đối phương xuất hiện ba vị cao thủ cấp linh soái, chỉ để cho Diệp Trường Sinh một mình đối địch, hắn sợ rằng lực bất tòng tâm.

Hai huyết sắc tiểu nhân xuất hiện, trong nháy mắt hai cột sáng màu máu từ trong miệng phun ra, tốc độ cực nhanh, loé lên một cái rồi biến mất, liền xuất hiện ở trước mặt Diệp Trường Sinh.

Đối mặt với loại công kích mà tu sĩ Luyện Hư đỉnh phong cũng phải thận trọng đối đãi, Diệp Trường Sinh chỉ tùy ý vung tay lên, bàn tay hắn chỉ tỏa ra tinh quang đón lấy hai đạo huyết quang kia.

“Phanh!”

Một tiếng nổ vang lên, lập tức hai đạo huyết quang kia lại trực tiếp bị một bàn tay của hắn đánh tan.

“Cái gì?”

Nhìn thấy một màn này, mọi người tại đây đều là đại kinh thất sắc, không thể tin có người dùng nhục thân đỡ được công kích như vậy.

Mà khi huyết quang bị Diệp Trường Sinh đánh tan, bầu trời phía trên, một đám mây năm màu liền hạ xuống, xa xa bao hai người tí hon màu máu lại.

Hai huyết sắc tiểu nhân vốn một kích không trúng kia, sau đó hai cánh sau lưng xuất hiện, đang muốn mượn nhờ thần thông độn ly, kết quả bị ngũ sắc quang mang này bao lại, lập tức không nhúc nhích.

“Khôi lỗi của Huyết lão quái lại không làm gì được đôi phương sao?” Trong lòng bóng người trong huyết vụ kia đang suy nghĩ như thế, trước mắt tinh quang chợt lóe, Diệp Trường Sinh đã tay không xuất hiện ở trước mặt hắn.

Trong lòng của hắn rung mình, vội vàng thả người bay về phía sau, đã thấy Diệp Trường Sinh đã nắm chặt một nắm đầm lóe ra tinh quang đánh tới.

Cùng lúc đó, ánh mắt hắn vừa lúc đối diện với ánh mắt của Diệp Trường Sinh, chỉ thấy trong ánh mắt đối phương có ánh sáng lấp lánh.

Vừa nhìn thấy trong ánh mắt kia, bóng người trong huyết vụ liền cảm thấy một trận đau nhức kịch liệt kéo tới, ngay sau đó chính là trước mắt tối sầm.

Sau đó, hắn cứ như vậy triệt để lâm vào trong bóng tối.

Ở trong thị giác của Thiên Bằng Thánh Chủ, hắn vừa định bay xuống trợ giúp Diệp Trường Sinh, đã thấy ngũ sắc tiên quang kia bao hai huyết sắc tiểu nhân lại, sau đó lôi quang phun trào,

trong chớp mắt hai huyết sắc tiểu nhân toàn thân khí tức vô cùng khủng bố trực tiếp bị lôi quang đánh nát, sây khô.

Nơi này trống rỗng, không lưu lại bất cứ thứ gì.

Mà khi ánh mắt hắn chuyển dời sang bên kia, muốn nhìn xem tình huống người trong huyết vụ kia, lại nhìn thấy năm đốm Diệp Trường Sinh lóe ra tinh quang kia đánh vỡ huyết vụ, đập vào trên thân thể bị sương mù che chắn kia.

“Àm!”

Huyết vụ bị đánh tan, một con yêu vật thân người đầu giao huyết hồng bị Diệp Trường Sinh đập bay ra ngoài.

“Huyết Giao!”

Trong nháy mắt nhìn thấy yêu vật đầu giao thân người này, Thiên Bằng Thánh chủ chính là đồng tử co rụt lại, nhận ra thân phận của yêu vật này.

Đúng là loại tồn tại đáng sợ này, một con giao long Linh Suất đỉnh phong, kỳ thực lực vô cùng mạnh mẽ.

Hơn nữa, nhục thân của hắn cũng kiên cố khó có thể tưởng tượng, tu sĩ cùng giai rất ít có thể so sánh với cường độ thân thể.

Chính vào thời điểm Thiên Bằng Thánh Chủ nghĩ như vậy, đã thấy thân thể Huyết Giao kia bay ngược ra ngoài, sau đó Diệp Trường Sinh trong chớp mắt lại xuất hiện trước mặt lão.

Một quyền nữa lại đánh ra, thân thể Huyết Giao kia trực tiếp bị một quyền của gã xuyên thủng, một viên Giao Đan liên tục bị móc ra toàn bộ nguyên thần.

“Cái này...”

Thấy Diệp Trường Sinh lưu loát như thế liền thu thập ba đôi thủ cùng cấp với mình, Thiên Bằng Thánh Chủ nhất thời trợn mắt há hốc mồm.

Hai huyết sắc tiểu nhân thật ra thì không nói, thế nhưng ngay cả con huyết giao này, trước mặt hắn cũng yếu ớt giống như hồ giấy?

Hắn còn chưa kịp ra tay mà toàn bộ hành trình đã cứ thế diễn một vở kịch rồi.

Không phải hấn không muốn ra tay, mà là Diệp Trường Sinh căn bản không cho hấn có bất cứ cơ hội nào.

Từ lúc mai phục đến lúc diệt sát toàn bộ địch nhân, tốc độ này thật sự quá nhanh, hấn căn bản không tìm được cơ hội xuất thủ.

Lúc này, Thiên Bằng Thánh Chủ mới thật sự cảm nhận được, hình như bản thân đến để kéo chân Diệp Trường Sinh thật.

Hấn là một Linh Suất đỉnh phong, không thể trợ giúp được gì cho đối phương.

Nếu như không có mình, liệu đối phương có gặp được Yêu vương cũng có thể đơn giản đào tẩu hay không?

Trong lòng Thiên Bằng Thánh Chủ không khỏi toát ra ý nghĩ như vậy, trong lúc nhất thời, trong ánh mắt hấn nhìn về phía Diệp Trường Sinh không khỏi mang theo một tia kính sợ.

Diệp Trường Sinh nhanh chóng thu dọn chiến trường một chút, sau đó xoay đầu lại, nói với Thiên Bằng thánh chủ: “Xem ra trong địa uyên này đã có người theo dõi chúng ta, cố gắng tăng nhanh tốc độ!”

Nghe nói như vậy, Thiên Bằng thánh chủ vội vàng gật đầu, nói: “Diệp huynh nói phải, chúng ta mau chóng đi xuống đi!”

Lập tức, hai người hóa thành lưu quang, bay về phía xa.

Càng xuống sâu, mỗi một tầng lại càng lớn, cho dù có người theo dõi bọn họ, muốn tìm được bọn họ cũng cực kỳ khó khăn.

Thiên Bằng Thánh Chủ ôm ý nghĩ như vậy mới dám đi theo Diệp Trường Sinh về phía trước, nếu không, hấn sợ là phải lùi bước.

Khi Diệp Trường Sinh dùng thủ đoạn lôi đình diệt sát hai con huyết khôi lỗi kia, sâu trong một tòa cung điện dưới lòng đất, người mặc huyết bào vốn nhàn nhã nằm trên ghế đột nhiên ngồi bật dậy.

Hai mắt hắn trợn lên, khuôn mặt đầy vẻ kinh ngạc: “Làm sao có thể? Hai con rồi kia mất hết cảm ứng?”

“Tất cả chúng nó đều bị giết chết? Hai con huyết khôi lỗi Linh Suất đỉnh phong, làm sao có thể trong nháy mắt bị giết chết tất cả được?”

Huyết bào nhân tựa hồ không dám tin, thì thào nói nhỏ, trên mặt lộ ra vẻ giận dữ.

Hắn đi trên mặt đất một hồi, bỗng nhiên hừ lạnh một tiếng, trong tay áo bay ra một viên châu màu máu.

Tay hắn bắt pháp quyết, huyết sắc hạt châu sau khi chuyển động một chút, phía trên tách ra một đạo quang mang.

Sau một lát, hạt châu bên kia truyền đến một thanh âm: “Địa huyết, sao nhanh như vậy đã tìm bốn cô nương? Bên kia người đã có kết quả?”

“Hừ, hai huyết khôi lỗi cao cấp nhất của lão phu trong nháy mắt toàn bộ chết đi! ” Huyết bào nhân bị gọi là Địa Huyết Bào Nhân sắc mặt âm trầm dị thường nói.

“Cái gì? Làm sao có thể?” Trên hạt châu kia truyền đến thanh âm lập tức bén nhọn lên, phảng phất người nói ra lời này mang theo vẻ cực kỳ kinh ngạc.

“Loại chuyện này lão phu có cần phải lừa gạt người sao?” Sắc mặt huyết bào nhân có chút khó coi nói.

“Chẳng lẽ là lão gia hỏa Phi Linh Tộc nào đó lẻn vào được sao?” Trong thanh âm mang theo một tia kinh nghi bất định của nữ tử kia.

“Có lẽ là không, lão gia hỏa Phi Linh Tộc sẽ không dễ dàng chạy vào trong Địa Uyên, nếu thật sự có người tiến vào, đợi ở

tầng thứ nhất Lục Túc đạo hữu hẳn là có phát giác mới đúng!”
Huyết bào nhân lắc đầu phủ định.

“Đó là vì sao? Nếu như không phải là lão gia hỏa Hợp Thể Kỳ thì ta cũng không tin tu sĩ cấp Linh Soái lại có thể dễ dàng giết chết mấy người cùng cấp như vậy!”

“Bồn cô nương bên này phái Huyết Giao đi, hiện tại cũng không có động tĩnh gì. Nếu Huyết Khôi Lỗi của ngươi đã bị tiêu diệt, vậy Huyết Giao của ta phỏng chừng cũng bị người ta giết!”

Nữ tử nói đến đây, trong thanh âm mang theo một tia hàn ý, sát ý lăm lăm không chút che giấu bạo phát ra.

“Như thế nào, Mộc tiên tử muốn tự mình xuất thủ sao? Động phủ của ngươi ngay tại tầng thứ ba, nếu như tự mình động thủ, thì sẽ tiện lợi rất nhiều!” Huyết bào nhân cười hắc hắc nói.

Nghe nói như thế, nữ tử họ Mộc kia hừ lạnh một tiếng, nói: “Bồn cô nương còn phải hoàn thành nhiệm vụ sưu tập huyết thực, kiện đại sự kia cũng không thể chậm trễ!”

“Nói như vậy nghĩa là, Mộc tiên tử không muốn động thủ? Ngươi muốn trở mắt nhìn Tịch Tà Thần Lôi từ trong mắt chạy mất sao?” Huyết bào nhân cười hắc hắc hỏi.

Trên hạt châu màu máu, trong lúc nhất thời trầm mặc, không có bất kỳ thanh âm nào phát ra.

Sau một lúc lâu, nữ tử bên kia mới một lần nữa nói: “Nếu đúng như lời ngươi nói, chẳng qua chỉ là linh soái của hai Phi Linh Tộc mà thôi, chỉ sợ giờ phút này bọn họ đã nhận ra có chút vấn đề rồi!”

“Cho dù bây giờ ta ra ngoài tìm bọn họ, bọn họ hơn phân nửa chạy trốn tầng thứ hai, ta đuổi không kịp rồi!”

Huyết bào nhân nghe vậy, sắc mặt trầm xuống, chậm rãi nói: “Chúng ta không có ấn kí gì trên hai người kia, căn bản không thể thăm dò vị trí cụ thể của đối phương!”

“Hiện tại nếu như muốn bắt lấy bọn họ, chỉ có hai phương án, hoặc là để cho Chu đạo hữu tầng hai ngăn chặn cửa ra vào giữa tầng hai và tầng ba, hoặc là để Lục Túc đạo hữu đi tới

cửa ra vào giữa tầng thứ nhất và tầng thứ hai!” Huyết bào nhân chậm rãi nói.

Nghe nói như vậy, nữ tử bên kia hạt châu hừ lạnh một tiếng, nói: “Người nói thật êm tai, thông đạo tầng hai cùng tầng ba, một mình Chu đạo hữu ngăn lại như thế nào?”

“Mà thông đạo giữa tầng hai và tầng một có hơn mười lối đi, Lục Túc đạo hữu càng không thể nào không đi chặn!”

Huyết bào nhân nghe vậy cười hắc hắc, nói: “Nếu đã như vậy, vậy thì cứ để Lục Túc đạo hữu ngăn ở lối ra của Địa Uyên, đợi hai người kia xuất hiện!”

“Địa Huyết, việc tại Côn Bằng ngăn cửa ra đã rất thảm thiết, vạn nhất bị mấy lão gia hỏa Phi Linh tộc kia phát hiện, cho dù Lục Túc đạo hữu là người có thần thông quảng đại nhất trong chúng ta cũng không thể ngăn cản được hắc vân công!”

“Lão phu cũng không còn cách nào khác, hắc hắc, dù sao lão phu cũng không phải rất muốn ích Tà Thần Lôi kia, dứt khoát để cho hai tiểu tử của Phi Linh Tộc bình yên rời đi!” Huyết bào nhân cười quái dị hai tiếng nói.

“Hừ, đã như vậy, cũng như lời người nói đi, dứt khoát buông tha hai người này, để cho bọn họ bình yên rời đi!”

Trên hạt châu huyết sắc, truyền đến âm thanh thanh thúy của nữ tử này, hào quang liền ảm đạm xuống.

Huyết bào nhân thấy vậy nhấc tay một cái, thu hồi hạt châu kia, lập tức trong hai tròng mắt chớp động huyết mang, tựa hồ đang suy nghĩ cái gì.

Sau một lúc lâu, y bỗng nhiên phát ra tiếng cười quái dị hắc hắc, thân hình lóe lên, trực tiếp biến mất không thấy gì nữa.

Tầng thứ ba của Địa Uyên có một mảnh Hắc Vụ Lâm, đây là một trong những tuyệt cảnh được đánh dấu trên địa đồ của Phi Linh tộc, nghe nói một khi bước vào nơi đây, tuyệt đối không thể còn sống đi ra.

Giờ phút này, tại một chỗ trong rừng sương mù đen, một chỗ dùng vô số hắc mộc dựng lên đại điện, một bóng đen dị thường mơ hồ ngồi trong một đóa hoa màu vàng lớn gần trượng, một tay chống cằm không nhúc nhích.

Một lát sau, thân hình hần bỗng nhiên di chuyển, ngồi thẳng lên, thì thảo tự nói: “Chỉ sợ Địa Huyết lão quỷ kia sẽ không thật sự buông tha như lời hần nói. Bất quá hần đang ở tầng thứ tư, muốn bắt lấy hai người kia chỉ sợ là cao tới không bằng!”

“Bất kể thế nào, Ích Tà Thần Lôi ta cũng không thể dễ dàng buông tha. Từ lúc Thượng Cổ Tà Long tộc hủy diệt toàn bộ Ích Tà Thần Lôi của Linh giới, muốn gặp lại loại vật này cũng rất khó!”

Sau khi nói nhỏ một hồi, nàng này đột nhiên giống như đã hiểu ra điều gì, đột nhiên một tay vỗ vào Kim sắc cự hoa ở dưới chân.

Cự hoa khẽ run lên, đột nhiên từ trong bắc hoa phun ra một mặt kính tròn ánh vàng rực rỡ, kiểu dáng cổ xưa, mơ hồ có phù văn chớp động ở trên đó.

Bóng người đứng trên đóa hoa khổng lồ màu vàng kia há miệng phun ra một luồng khí màu xanh chui vào trong tấm gương màu vàng.

Nhất thời kim quang mặt ngoài gương chợt nhoáng lên một cái, tuôn ra một trận kim hà, ánh sáng mờ chớp động, một hình ảnh dần hiện ra rõ ràng.

Sau một lúc lâu, trong hào quang màu vàng kia xuất hiện một thân ảnh được bao phủ trong hắc bào, thân hình người này thoáng động, truyền ra thanh âm dờ dẩn của nam tử: “Mộc đạo hữu, người tìm ta có chuyện gì.”

Trong bóng đen nữ tử kia sau khi nghe được thanh âm này, nở nụ cười, hỏi:

“Lục Túc huynh, số lượng huyết thực huynh thu thập được ở tầng một thế nào rồi? Có đưa tới đủ chỗ Kinh Không Ma kia không?”

“Số lượng huyết thực của ta bên này không sai biệt lắm đã đủ rồi, chỉ cần mấy người các người đừng cản trở phía sau, ta có tiến vào Minh Hà chi địa cũng không thành vấn đề!” Nam tử trầm mặc trong chốc lát, sau đó lạnh lùng nói.

“Bỏn cô nương sẽ không làm vương chân hần, huyết thực của ta cũng đã sưu tầm gần hết rồi, nhưng Địa Huyết lão quái bên

kia, sợ là... Ha ha!” Nữ tử vừa nói, bỗng nhiên cười lạnh hai tiếng, dường như có ý kiến rất lớn đối với Địa Huyết lão quái.

“Mộc đạo hữu tìm tới ta chẳng phải là muốn nói chuyện này sao?” Thanh âm nam tử kia vẫn rất đờ đẫn nói.

“Ha ha, Lục Túc huynh đúng là không có kiên nhẫn, cũng được, không nhiều lời vô nghĩa với người, ta muốn làm một cuộc giao dịch với Lục Túc huynh, thế nào?” Nữ tử vừa cười vừa nói.

“Giao dịch? Tại thời khắc mấu chốt này, ta không muốn lãng phí thời gian, cho nên tốt nhất Mộc đạo hữu đừng nói ra cái gì lãng phí thời gian giao dịch.” Nam tử không chút sợ hãi nói.

“Ha ha, nếu như Lục Túc huynh vẫn chưa hoàn thành nhiệm vụ sưu tầm huyết thực, vậy tiểu muội đương nhiên không dám quấy rầy huynh. Nhưng nếu nhiệm vụ Lục Túc huynh đã hoàn thành không sai biệt lắm, vậy thì Lục Túc huynh này tuyệt đối là có thời gian hoàn thành!” Nữ tử dị thường tự tin nói.

“Nếu Mộc đạo hữu đã nói như vậy, người cứ nói qua nội dung của giao dịch đi!” Thanh âm của nam tử lạnh như băng, bình tĩnh dị thường.

“Có hai người Phi Linh tộc tiến vào trong Uyên, ta cùng Địa Huyết đạo hữu phân biệt phái ra tay đuổi giết hai người này, kết quả lại bị hai người này đánh ngược trở lại, hiện tại hai người này đang chạy trốn tại Địa Uyên...” Nữ tử họ Mộc giảng giải đại khái sự tình một phen.

Vừa nghe nói như thế, nam tử vốn luôn bình tĩnh không chút xao động đột nhiên trong thanh âm xuất hiện một ít phập phồng:

“Người của Phi linh tộc? Có tu vi gì ngay cả các người cũng không thể khống chế được? Bọn hắn sẽ không tiến sâu vào nội Uyên mà phát hiện ra kế hoạch của chúng ta chứ?”

Khi hỏi vấn đề cuối cùng, âm thanh của người này càng cao hơn rất nhiều, tạo thành sự đối lập rõ ràng với toàn bộ quá trình trước kia.

Thoạt nhìn, phảng phất như chỉ có sự tình sâu xa của Địa Uyên mới có thể khiến cho hắn quan tâm.

“Đó là hai vị Linh Suất, một người sơ giai, một người đỉnh phong, nhưng thực lực của hai người này hiển nhiên không thể theo lẽ thường mà phán đoán, hai thủ hạ của ta Huyết Giao và Địa Huyết lão quái là hai khôi lỗi đỉnh phong, đều bị bọn họ tiêu diệt hết!”

“Về phần bọn hắc có thể xâm nhập Địa Uyên hay không, dựa vào phán đoán của ta và Địa Huyết lão quái, có lẽ bọn hắc sẽ không đi xuống dưới.”

“Đương nhiên, nếu như bọn họ thực sự đi xuống thì địa huyết ở ngay tầng thứ tư, hắc là có thể phát hiện ra bọn họ!” Thanh âm của nữ tử họ Mộc bình tĩnh nói.

“Như thế rất tốt, hiện tại đang vào thời khắc mấu chốt, tuyệt đối không thể để cho người Phi Linh Tộc phát hiện Minh Hà chi địa, nếu không tất cả mưu đồ của chúng ta đều sẽ thất bại trong gang tấc!” Nam tử áo đen kia phảng phất thở dài một hơi nói ra.

“Hai người này có quan hệ gì với giao dịch của người?” Hắc lại hỏi.

“Hai người kia trên người có Tịch Tà Thần Lô, đây là thứ ta muốn tìm được, cho nên ta muốn mời Lục Túc huynh ở tầng thứ nhất ngăn đám Phi Linh tộc nhân lại. Nếu có thể đạt được Ích Tà Thần Lô, tiểu muội sau tất có hậu báo!”

Nữ tử họ Mộc vừa dứt lời, lập tức nghe thanh âm nam tử áo đen đối diện vang lên bén nhọn: “Người nói trên người bọn họ có Tịch Tà Thần Lô?”

“Đúng vậy, Lục Túc huynh đây là...”

Nghe được giọng điệu của hắc, nữ tử họ Mộc có chút kinh nghi bất định, chẳng lẽ vị Lục Túc huynh này cũng có ý kiến gì với Ích Tà Thần Lô?

“Quá tốt rồi, nhất định phải nhanh chóng tìm ra hai người này!” Thanh âm nam tử áo đen kia dị thường quyết đoán nói.

“Lục Túc huynh cũng cảm thấy hứng thú với Ích Tà Thần Lô trên người hai người kia sao?” Nữ tử họ Mộc hỏi dò.

“Ha ha, ta xác thực cảm thấy hứng thú với Ích Tà Thần Lôi, bất quá mục đích của ta lại không giống các ngươi. Sau khi tiến vào Minh Hà Chi Địa, Tịch Tà Thần Lôi có tác dụng lớn, cho nên mới muốn tìm hai người này!” Thanh âm nam tử áo đen khôi phục bình tĩnh nói.

“Minh Hà chi địa? Lục Túc huynh ngươi không phải nói đùa chứ?” Nghe được lời này, thanh âm nữ tử họ Mộc lập tức trở nên kích động.

“Hừ, loại chuyện này ta có gì phải nói giỡn chứ? Trong Minh Hà chi địa kia, có một loại kết giới Minh Hà phi thường lợi hại!”

“Minh Hà kết giới tuy nói là lấy âm khí làm cấm chế, nhưng trong đó lại ẩn chứa đại lượng minh ma chi khí, loại vật này tương đối khó giải quyết!”

“Nếu muốn phá vỡ Minh Hà kết giới, chúng ta phải trả một cái giá không nhỏ, nhưng bây giờ có Tịch Tà Thần Lôi này, lại có thể thoải mái hơn rất nhiều!” Nam tử áo đen trầm giọng nói ra.

“Có chuyện như vậy sao? Lục Túc huynh trước kia ngươi không nói với chúng ta những việc này! Lại nói, vì sao Lục Túc huynh ngươi biết rõ ràng Minh Hà chi địa như thế?” Nữ tử họ Mộc ánh mắt chợt lóe, hỏi.

“Như thế nào? Mộc đạo hữu muốn tìm hiểu lai lịch của ta sao? Sở dĩ ta biết những chuyện này, đó là bởi vì ta từng đi qua Minh Hà chi địa một lần, đáp án Mộc đạo hữu có hài lòng hay không?” Trong thanh âm nam tử áo đen mang theo một tia hân ý.

Nữ tử họ Mộc trong lòng rung mình, vội vàng cười ha hả, nói: “Tiểu muội không có hoài nghi ý của Lục Túc huynh, nhưng nhìn bộ dạng này của Lục Túc huynh, tiểu muội hẳn là không cần phải trả giá gì chứ?”

“Hừ, hai người này ta sẽ ở tầng một chờ bọn hắc, chỉ cần bọn hắc tới, ta sẽ lập tức bắt giữ!”

Thanh âm nam tử áo đen vừa rơi xuống, kim hà trên gương kia liền tán đi, liên hệ giữa hai người bị cắt đứt.

Nữ tử trong bóng đen khẽ vươn tay, đưa tấm gương tới, một lần nữa để vào trong đóa hoa khổng lồ dưới thân.

Lập tức, gã cúi đầu, tựa hồ đang suy nghĩ gì đó.

“Minh Hà chi địa... rốt cuộc hắn đã ẩn giấu bao nhiêu Lục Túc rồi? Người này quá thần bí, vẫn nên đề phòng hắn chút!”

.....

Diệp Trường Sinh cùng Thiên Bằng Thánh chủ đối với mấy vị Yêu Vương này trao đổi hoàn toàn không biết gì cả, bọn hắn một đường nhanh chóng từ tầng thứ ba tiến vào tầng thứ tư, sau đó từ tầng thứ tư tiến vào tầng thứ năm.

Dọc theo con đường này, không còn gặp phải phiền toái gì nữa, chỉ có một ít tiểu lâu la đuôi mù xông lên, nhưng kết quả lại bị hai người nhẹ nhàng giết chết.

Sau khi hai người tiến vào tầng thông đạo lên tầng thứ tư, không bao lâu, một đạo huyết quang xẹt qua trời cao, nhanh chóng đáp xuống nơi này.

“Tới chậm một bước rồi, tốc độ của hai người này quả thật rất nhanh!” Huyết quang thu lại và lộ ra bóng người mặc huyết bào kia.

“Bọn hắn lại còn dám xuống dưới, đây là không sợ hãi, hay là nói...”

“Phía dưới là địa bàn của Quỷ Bà Tử, ta sợ không nên thông tri cho nàng một tiếng?”

Hắn đứng ở lối vào, trong mắt huyết mang chớp động, tựa hồ đang suy nghĩ cái gì đó.

Sau một lúc lâu, người này bỗng nhiên cười quái dị một tiếng, cũng không thông tri bất luận kẻ nào, dứt khoát trực tiếp ngồi ở lối vào thông đạo, chờ đợi.

Đương nhiên là hai người Diệp Trường Sinh không biết chuyện xảy ra sau khi bọn họ tiến vào.

Sau khi hai người tiến vào tầng năm, hắc ám chi khí nơi này càng ngày càng nồng đậm, ngược lại sắc mặt Diệp Trường

Sinh vẫn như thường, nhưng Thiên Bằng Thánh Chủ ít nhiều cũng có chút khó coi.

Hắc ám chi khí trong Uyên Uyên này đối với Phi Linh tộc bọn họ mà nói, cũng không phải là vật tốt gì, nếu ở trong hoàn cảnh như thế này thời gian đợi lâu, đương nhiên sẽ đối với thân thể bọn họ sẽ bị tổn hại nghiêm trọng.

Hiện tại, hắc ám chi khí khắc khắc vận chuyển pháp lực chống đỡ những hắc ám chi khí đập vào mặt này.

Hiện tại tình huống tầng thứ năm còn được, nhưng nếu như đến tầng thứ sáu, tầng thứ bảy, hắc ám chi khí càng thêm nồng đậm, vậy pháp lực của hắc ám chi khí tiêu hao kịch liệt đến cỡ nào?

Xét tới điểm này, cũng khó trách sắc mặt của Thiên Bằng Thánh Chủ trở nên không tốt.

Bất quá, tuy rằng khí hắc ám càng phát ra nồng đậm, nhưng một đường đi tới không gặp phải bất kỳ sinh vật nào có tu vi tương đối cao chặn đường, điều này làm cho hắc ám chi khí rất hài lòng.

Như thế, dọc theo đường đi vô cùng bình tĩnh, hai người trực tiếp tiến nhập vào trong tầng thứ bảy.

Nơi này đã ngưng kết hắc ám chi khí đến cực điểm, sau khi đến nơi này, hai người trở nên càng thêm cẩn thận, tốc độ vận chuyển pháp lực cũng giảm xuống không ít, trở nên đề phòng trước đó chưa từng có.

Tầng thứ bảy Địa Uyên, bởi vì hắc ám chi khí quá nồng đậm, nảy sinh ra đại lượng yêu vật cường đại. Trong đó một ít yêu vật mặc dù linh trí chưa khai mở, nhưng thần thông mạnh mẽ khiến mấy vị Yêu Vương Địa Uyên cũng phải kiêng kỵ không gì sánh được.

Loại tồn tại này, hai người Diệp Trường Sinh tự nhiên không muốn dễ dàng trêu chọc, bọn họ cẩn thận từng li từng tí vòng qua những khu vực ẩn chứa khí tức nguy hiểm, dần dần đi tới địa phương có khả năng tồn tại Âm Nghiệt Quả.

Sau khi liên tiếp tìm kiếm vài nơi, Thiên Bằng Thánh Chủ rút cuộc đến một sơn cốc, trên mặt lộ ra vẻ sợ hãi lẫn vui mừng.

“Tìm được rồi, kia chính là âm Nghiệt quả!” Thiên Bằng Thánh chủ chỉ vào một gốc cây thấp bé phía trước nói.

Diệp Trường Sinh nhìn theo hướng hắc chỉ, chỉ thấy nơi đó sinh trưởng một cây nhỏ cao nửa người, cành cây khô héo đen kịt, từng tia khí tức âm lãnh khuếch tán ra.

Trên đầu cành cây có mấy trái cây chẳng chút thu hút nào, toàn thân chúng khô quắt lạ thường, phẳng phất như quả táo bị khô đen, khiến người khác vừa nhìn qua đã dễ dàng bỏ qua.

Nhưng Thiên Bằng Thánh chủ lại nhìn mấy trái cây này, trên mặt hưng phấn vô cùng.

Dọc đường đi, mục tiêu của hắc chỉ cuối cùng cũng đã được thực hiện.

Cẩn thận đánh giá tình huống chung quanh một phen, hai người cũng không phát hiện bất luận yêu thú gì thủ hộ bên cạnh Âm Nghiệt Quả.

Thiên Bằng thánh chủ đi ra phía trước, thật cẩn thận hái xuống một quả trên cây, sau đó nói với Diệp Trường Sinh:

“Diệp huynh, Âm Nghiệt Quả này nhất định phải dùng trong mấy canh giờ sau, làm phiền người hộ pháp giúp ta!”

Diệp Trường Sinh nhẹ gật đầu, nói: “Đã như vậy, chúng ta tìm một chỗ an toàn đi, người mau chóng luyện hóa Âm Nghiệt Quả này!”

Thiên Bằng thánh chủ gật gật đầu, thật cẩn thận đem viên Âm Nghiệt Quả kia bỏ vào trong một cái hộp ngọc, thu vào.

Lập tức, hắc chỉ nhìn thấy Diệp Trường Sinh cũng đưa tay hái xuống một quả Âm Nghiệt, phẳng phất như hiếu kỳ, cầm ở trong tay quan sát tỉ mỉ.

Thiên Bằng thánh chủ có chút tò mò hắc chỉ lấy quả này làm gì, dù sao Âm Nghiệt Quả này ngoại trừ hữu dụng đối với Thiên Bằng tộc, đối với bất kỳ chủng tộc nào khả năng cũng vô dụng.

Diệp Trường Sinh không thể dùng trái cây này ngay tại chỗ, như vậy đợi thêm mấy canh giờ nữa, trái cây này sẽ tự nhiên mà hòa tan mất.

Cái này không thể nghi ngờ là lãng phí một quả Âm Nghiệt Quả.

Bất quá nghĩ lại, hắn cũng chỉ có thể uống một viên mà thôi, Âm Nghiệt quả này đặt ở trong địa uyên, Thiên Bằng tộc bọn hắn căn bản không thể có được nhiều lấy được, lãng phí rồi.

Vì thế, Thiên Bằng Thánh chủ cũng không nói gì, đợi sau khi Diệp Trường Sinh thu lại quả kia, hai người bay khỏi hẻm núi này, rất nhanh tìm một chỗ không có yêu thú nào.

Sau khi tại trên ngọn núi mở động phủ, Thiên Bằng thánh chủ tiến vào bên trong bắt đầu luyện hóa âm Nghiệt Quả này, mà Diệp Trường Sinh thì ở bên ngoài hộ pháp cho hắn.

Diệp Trường Sinh lấy ra viên Âm Nghiệt Quả kia, cẩn thận đánh giá một lát, trên tay sáng lên một đạo quang mang, phân tích nó.

Mặc kệ có tác dụng hay không, trước phân tích rồi lại nói, nói không chừng về sau sẽ đụng phải chỗ hữu dụng.

Đây cũng là một thói quen từ trước tới nay của Diệp Trường Sinh, phân tích tất cả kỳ trân dị vật gặp phải, khi gặp phải thì có thể trực tiếp phục chế.

Thiên Bằng thánh chủ luyện hóa Âm Nghiệt quả mất tròn ba ngày. Khi hắn ta từ trong động phủ đi ra, Diệp Trường Sinh có thể cảm giác rõ ràng khí chất trên người đối phương không giống nhau.

Côn Bằng huyết mạch trên người hắn phảng phất ngưng luyện một tầng, cả người có loại cảm giác thông thấu, xem ra Âm Nghiệt Quả này đối với Thiên Bằng Tộc đích xác là bất thường.

“Chúc mừng Bạch huynh, xem ra sau này không bao lâu nữa, Diệp mỗ phải gọi ngươi một tiếng tiên bối!” Trên mặt Diệp Trường Sinh mang theo ý cười chấp tay nói.

“Diệp huynh thật sự là làm hại đến ta rồi, nếu không nói tới tại hạ có thể thành công tiến giai hay không, cho dù là tiên giai, cũng không dám tại trước mặt Diệp huynh làm lớn tiền bối!” Thiên Bằng Thánh Chủ trên mặt lộ ra vẻ cười khổ vội vàng nói.

“Ha ha, mặc kệ thế nào, nếu đã luyện hóa Âm Nghiệt Quả, như vậy dựa theo Thiên Bằng tộc các ngươi nói, tỷ lệ Bạch

huynh tiến giai đều tăng nhiều, tiếp theo chúng ta trở về đi!”
Diệp Trường Sinh cười ha ha một tiếng nói.

“Hết thầy theo lời của Diệp huynh!” Thiên Bằng Thánh chủ rất khách khí nói.

Cho dù thành công dùng Âm Nghiệt Quả, khả năng tiến giai cũng tăng lên nhiều, hẳn đối với Diệp Trường Sinh vẫn không dám chậm trễ, trong lòng vẫn có một loại kính sợ.

“Đi thôi!”

Hai người hóa thành lưu quang bay về phía xa, xuyên qua một số khu vực nguy hiểm, tiến nhập tầng sáu Địa Uyên, rồi sau đó từ tầng thứ sáu tiến vào tầng thứ năm.

Hai người tổn hao hơn một ngày, từ trong thông đạo tầng thứ năm đến tầng thứ tư đi ra, Diệp Trường Sinh bỗng nhiên dừng bước.

Nhìn thấy tư thái này của Diệp Trường Sinh, Thiên Bằng thánh chủ đi theo hắn dọc theo sẽ lập tức hiểu rõ, nơi đây lại có vấn đề gì.

Thanh quang từ trên người Thiên Bằng Thánh chủ bốc lên, ánh mắt của hắn kinh nghi nhìn phía trước, trầm giọng hỏi:
“Diệp huynh, lại có kẻ địch gì sao?”

“Lần này e rằng người của chúng ta sẽ không thể coi thường. Bạch huynh, người phải cẩn thận một chút đấy!” Diệp Trường Sinh nói xong, sau lưng xoạt một cái, hai cánh màu xanh xuất hiện, một cỗ phong linh lực nồng đậm xuất hiện quanh hai người.

Thấy tư thái Diệp Trường Sinh thận trọng như vậy, Thiên Bằng Thánh Chủ lập tức liên ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề.

Có thể khiến Diệp Trường Sinh đối xử như thế, chẳng lẽ kẻ địch mới xuất hiện này là...

Yêu vương!

Trong đầu Thiên Bằng Thánh Chủ hiện ra hai chữ này, chỉ một thoáng sắc mặt của hắn trở nên tái nhợt.

Nếu quả thật đó là một vị Yêu vương, hẳn không nắm chắc có thể sống sót rời khỏi nơi này.

Cảm nhận được phong linh lực trên người Diệp Trường Sinh tuôn ra, Thiên Bằng Thánh Chủ cũng nghe được truyền âm của hắn: “Đợi lát nữa nhò vào lực lượng của Côn Bằng, ngươi trực tiếp bay ra ngoài, để ta ngăn chặn kẻ đó!”

Thiên Bằng thánh chủ nhẹ gật đầu, hắn biết mình ở lại chỗ này cũng chỉ là cản trở mà thôi.

Nếu hắn thoát khỏi nơi đây, Diệp Trường Sinh cũng không cần cố kỵ lời thề, chiến hay lùi, lựa chọn không gian lớn hơn rất nhiều.

“Chắc chắc, cảm giác của tiểu gia hỏa thật là nhạy cảm!” Ngay lúc hai người trao đổi, một giọng nói như vậy vang lên.

Ngay khi âm thanh này vừa vang lên, thì một bóng người toàn thân bao phủ trong huyết sắc trường bào xuất hiện trước mặt hai người.

Khi nhìn thấy đối phương, sắc mặt Thiên Bằng Thánh Chủ lập tức biến đổi, hấn kinh hô một tiếng: “Địa Huyết Yêu Vương?!”

Trong thanh âm tràn đầy ý vị sợ hãi, những Yêu vương ở Uyên Uyên này, thanh danh ở Phi Linh tộc cũng không nhỏ.

Địa Huyết lão quái này lại là một vị yêu vương có thời gian sống trong Địa Uyên lâu, uy danh của nó tự nhiên đã lưu truyền.

“A, không ngờ rằng ngươi lại có thể nhận ra lão phu, xem ra, không cần lão phu nói lời thừa nữa, hai tiểu gia hỏa các ngươi cứ thế mà chạy đến địa uyên sâu như vậy, lão phu cho dù không xuất thủ cũng không được rồi!”

“Nếu như không muốn chết, vậy giao Thiên Lô Trúc ra đây, có lẽ lão phu sẽ tha cho các ngươi một mạng!” Địa Huyết lão quái trầm giọng nói.

“Thiên Lô Trúc là cái gì?” Sắc mặt Thiên Bằng Thánh Chủ lập tức âm trầm xuống, vừa cẩn thận phòng bị vừa nói.

“Hắc hắc, lúc này còn phải giả ngây giả dại sao? Các ngươi đã không đưa, lão phu đành phải tự mình lấy!”

Huyết lão quái vừa thoát ra được một chữ cuối cùng thì trên bầu trời đã xuất hiện một mảnh huyết vân quay cuồng, trong chớp mắt mảnh huyết vân kia trở thành một huyết sắc đại thủ, hung hăng hướng về phía hai người ép xuống.

“Có thể điều động nhiều thiên địa nguyên khí như vậy?!”

Trong nháy mắt nhìn thấy huyết sắc bàn tay lớn kia, Thiên Bằng thánh chủ sắc mặt trắng bệch, trong lòng hiện lên ý nghĩ như vậy.

Đây có lẽ chính là sự khủng bố của tu sĩ Hợp Thể kỳ, năng lực điều động cùng không chế đối với thiên địa nguyên khí của

bọn họ là không thể theo kịp.

Thiên Bằng thánh chủ theo bản năng hướng Diệp Trường Sinh nhìn tới, chỉ thấy hắn không chút hoang mang, hai tay chà xát, một đoàn ánh sáng ngũ sắc bỗng nhiên xuất hiện.

Tiên quang ngũ hành uẩn dưỡng trong ngũ tạng phun ra ngoài, tạo thành một bàn tay lớn năm màu trước người Diệp Trường Sinh, nghênh đón bàn tay huyết sắc to lớn kia.

“Àm!”

Hai bàn tay to chạm vào nhau, lập tức một cỗ ba động kinh khủng lan tràn ra bốn phương, thiên địa nguyên khí kịch liệt ba động, từng đạo sóng khí đẩy ra, dễ như trở bàn tay nghiền nát tất cả những thứ chạm vào chung quanh.

Bàn tay lớn năm màu cùng bàn tay lớn màu máu giằng co, tại dưới ánh mắt khó tin của Thiên Bằng Thánh chủ, ngũ sắc bàn tay to lớn vậy mà chặn lại được bàn tay lớn màu máu.

Ngay sau đó, tiếng sấm ù ù vang lên, chỉ thấy trên bàn tay lớn năm màu đột nhiên xuất hiện năm loại lôi điện, màu vàng, màu trắng, màu đỏ...

Năm loại lôi điện này đồng loạt xuất hiện, sau đó nổ vang một tiếng, trong nháy mắt cùng bộc phát ra, một loại lực lượng hủy diệt tính từ trong đó thai nghén ra, trong khoảnh khắc phá hủy hết thảy chung quanh.

Đại thủ màu máu kia trong chớp mắt bị ngũ sắc lôi điện nổ tung hóa thành tro bụi, kéo theo huyết vân cuộn cuộn phía sau tất cả đều nổ tung, không còn một mảnh, một chút nào nhìn cũng không thấy.

“A!”

Trong nháy mắt lôi điện nổ vang, Địa Huyết lão quái cũng phát ra một tiếng kêu to kinh ngạc, như tị xạ hạt nhảy về phía sau, tựa hồ muốn tránh khỏi ngũ sắc lôi điện này.

“Quả nhiên là Ích Tà Thần Lôi, còn có Ngũ Hành Thần Lôi khác. Tiểu tử, ngươi thật là tạo hóa lớn!”

Ngay lúc Địa Huyết lão quái thét chói tai, Diệp Trường Sinh cũng hướng Thiên Bằng thánh chủ khẽ quát một tiếng: “Đi!”

Sau một khắc, nhờ linh lực phong thuộc tính nồng đậm phát ra từ đôi cánh trên Diệp Trường Sinh, đôi cánh vàng sau lưng Thiên Bằng Thánh chủ rung lên.

“Xoạt” một cái, trong nháy mắt hắc đã xuất hiện ở chỗ cách đó vài dặm, thoáng cái đã bay ra khỏi thông đạo, xuất hiện ở tầng thứ tư trong không gian rộng lớn.

Mà cùng lúc đó, đôi cánh màu xanh sau lưng Diệp Trường Sinh cũng rung lên, xuất hiện ở tầng thứ tư trên mặt đất, xung quanh là một mảnh bầu trời lơ lửng, làm cho người ta có một loại cảm giác vô cùng áp lực.

“Muốn chạy sao?”

Địa Huyết lão quái hét lên một tiếng, hai tay mạnh mẽ bấm niệm pháp quyết, sau đó, hắc hét lớn một tiếng: “Đi ra!”

Sau một khắc, trên mặt đất chung quanh bốc lên tám đạo huyết quang, trong mỗi một đạo huyết quang, đều ẩn chứa một đạo khí tức cường đại.

Trong tám đạo huyết quang, hai đạo trực tiếp hướng Thiên Bằng thánh chủ bay đi, mà sáu đạo khác thì tất cả đều hướng về phía Diệp Trường Sinh đánh tới.

Cùng lúc đó, huyết bào nhân cũng trực tiếp bay về phía Diệp Trường Sinh.

“Khôi lỗi?!”

Thiên Bằng thánh chủ kinh hô một tiếng, sắc mặt âm trầm nhìn hai con khôi lỗi màu huyết sắc che ở trước người hắc.

Những con khôi lỗi này giống với những con lúc trước bọn hắc nhìn thấy, hiển nhiên chúng đều xuất phát từ một người, trước mắt hai con khôi lỗi này đều có khí tức Linh Suất đỉnh phong.

Hơn nữa, làm trong lòng hắc trầm xuống chính là hai con khôi lỗi này đều ăn mặc như người Phi Linh tộc, sau lưng đều có một đôi cánh.

Xem tốc độ vừa rồi của bọn họ thì tốc độ di động của hai con Khôi Lỗi này hiển nhiên không thua gì tu sĩ Phi Linh Tộc.

Điều này có nghĩa là, nếu như hắn không giải quyết được hai con Khôi Lỗi trước mắt này, vậy thì đừng mong có thể thoát đi được.

Còn bên phía Diệp Trường Sinh, trong sáu con rối vây công hắn, cũng có hai ba con trên người đều mang theo cánh của Phi Linh Tộc.

Sáu con Khôi Lỗi này vừa tới liền trực tiếp vây công Diệp Trường Sinh, có con Khôi Lỗi hình hồ há mồm phun ra một đạo hồng quang. Trong hồng quang kia ẩn chứa pháp lực cực kỳ cường đại, vậy mà có thể so với một kích toàn lực của tu sĩ Luyện Hư đỉnh phong.

Có con khôi lỗi hai cánh vỗ một cái, lập tức ngọn lửa màu đỏ phô thiên cái địa đánh úp về phía Diệp Trường Sinh.

Còn có con rối chà xát hai tay chằng chịt những quả lôi cầu màu đỏ, lần lượt đập về phía Diệp Trường Sinh.

Càng có con rối hình con vượn cầm búa lớn đỏ như máu, sải bước lao về phía Diệp Trường Sinh, mãnh liệt chém xuống.

Sáu con khôi lỗi này, không có một con nào là dễ đối phó, cho dù là tu sĩ Hợp Thể kỳ bình thường gặp phải khôi lỗi này vây công, cũng phải luống cuống tay chân ứng phó một hồi lâu mới có khả năng giải quyết.

Diệp Trường Sinh tự nhiên cũng không dám khinh thị những khôi lỗi này, hắn vỗ một tay vào ót, một tầng quang mang tối tăm mờ mịt hiện ra, ngay sau đó một ngọn núi nhỏ đen kịt từ đỉnh đầu hắn bay lên.

Tiểu sơn nhanh chóng biến lớn, cao vài chục trượng, trên đó thả ra một mảng lớn quang mang màu xám.

Những lôi cầu màu máu kia vừa gặp những quang mang màu xám này, liền lập tức bị giam cầm ở trong đó, ở trong quang mang màu xám chìm nổi, mặt ngoài không ngừng chớp động huyết quang, phảng phất muốn nổ tung ra, nhưng từ đầu đến cuối đều không nổ tung.

Đồng thời, Diệp Trường Sinh vung tay áo lên, một con hỏa điều màu bạc bay ra, hai mắt hỏa điều linh động hướng bốn phía nhìn lại, sau đó lập tức lộ ra vẻ lạnh như băng, hai cánh

vỗ mạnh, ngọn lửa màu bạc phô thiên cái địa lao về phía những con khôỉ lồi này.

Các loại thủ đoạn công kích của đám khôỉ lồi tại trước mặt ngân sắc hỏa điều tựa hồ cũng không đáng kể, mặc kệ là công kích gì, đều bị ngân sắc hỏa diễm nuốt vào trong đó, sau đó thiêu đốt hầu như không còn.

Thấy một màn như vậy, huyết bào nhân biến sắc, tay áo vung lên, bốn đạo huyết quang từ trong tay áo bay ra.

Sau khi bốn đạo huyết quang rơi trên mặt đất, biến thành bốn khôỉ lồi hình người, không ngờ lại là bốn khôỉ lồi cấp bậc Luyện Hư.

Bốn con khôỉ lồi này đều dựa theo phương vị nhất định mà đứng yên, sau đó đồng loạt há mồm phun ra một đạo hồng quang. Bốn đạo hồng quang này đánh vào nhau, cùng trên bầu trời hình thành một chùm sáng màu máu to bằng đầu người.

Huyết sắc quang đoàn này co rút lại, dường như nhịp tim đang đập, mỗi một lần nó nhảy lên, đều có một đạo huyết vụ phun ra ngoài.

Đám huyết vụ này bay về phía ngọn lửa màu bạc, rơi xuống ngọn lửa màu bạc, trong lúc nhất thời không bị ngọn lửa thiêu hủy, mà là như giò bọ bám vào xương, dính sát vào phía trên.

Ngân sắc Hỏa Điều thấy thế giận dữ, phát ra một tiếng kêu to rõ to, bỗng dung bốc lên trên không trung, dung nhập vào trong ngọn lửa màu bạc kia.

Chỉ một thoáng, uy thế hoả diễm màu bạc đại tăng, thiêu đốt những huyết vụ kia không ngừng lui lại.

Nhưng những huyết vụ này cũng cực kỳ cứng cỏi, trong thời gian ngắn không cách nào thiêu đốt sạch sẽ, giằng co cùng ngọn lửa màu bạc.

Mà lúc này, huyết bào nhân cũng có động tác khác, hai tay hẩn khép lại, trong miệng lẩm bẩm, lúc hai tay mở ra, một viên châu màu máu đã xuất hiện ở trước người.

Huyết bào nhân không ngừng tụng niệm chú ngữ, mặt ngoài hạt châu màu máu lập loè huyết quang, không ngờ lại giống

như một khối huyết nhục, ngọc ngậy, trong chớp mắt đã biến thành một đoàn huyết quang to bằng đầu người.

Trong huyết quang kia, một loại khí tức cực kỳ tà uế tràn ngập ra, làm cho người ngửi muốn ói, chỉ là khí tức huyết quang tràn ngập, đã khiến quang mang trên Nguyên Từ sơn trên đỉnh đầu Diệp Trường Sinh suy yếu đi không ít.

Diệp Trường Sinh trong lòng rung mình, có thể làm cho Linh Bảo của hắn phản ứng như thế, đoàn huyết quang này tất nhiên là một loại pháp bảo có thể ô uế cực kỳ.

Không thể để Linh Bảo của mình nhiễm phải loại huyết quang này, Diệp Trường Sinh thấy thế vươn tay ra, từng đạo lôi quang năm màu bắt đầu lóe lên trên tay.

Sau một khắc, năm chùm tia sáng tinh tế từ năm ngón tay của Diệp Trường Sinh bắn ra, năm chùm sáng này phân biệt thành năm chùm vàng, đen, đỏ, xanh, xanh.

Chùm sáng màu vàng bắn vào trên mặt đất, trong chớp mắt, trên mặt đất liền cuộn cuộn đất vàng, bụi bặm cuộn cuộn, một mùi tanh đất truyền đến.

Bụi đất màu vàng cuộn cuộn này trong chớp mắt đã vây Địa Huyết lão quái vào trong.

Thấy một màn này, Địa Huyết lão quái trong lòng kêu lên một tiếng, thầm cảm thấy không ổn.

Khi bụi bặm màu vàng cuộn cuộn bốc lên, hắn chỉ cảm thấy linh lực quanh thân trở nên trì trệ, pháp lực vận chuyển trong người trở nên chậm lại rất nhiều, đồng thời không chế thiên địa nguyên khí cũng lập tức giảm xuống không ít.

Không chỉ như thế, xung quanh thân thể hắn, trong bụi đất màu vàng kia, vô số tia chớp màu vàng sẫm lóe lên, quay cuồng mãnh liệt hướng hắn mà đến.

Nhận ra đây là thiểm điện gì, huyết bào nhân sắc mặt đại biến, toàn thân đều tuôn ra một đoàn huyết quang lớn bao bọc chính mình lại, không dám để cho những tia chớp màu vàng này đụng đến trên người mình chút nào.

Tia chớp màu vàng bắt đầu khởi động, mỗi một lần oanh kích đều làm cho màn hào quang màu máu trên người huyết bào

nhân giảm đi một tầng lớn.

Mà cùng lúc đó, phía đông huyết bào nhân, lục sắc xanh biếc xanh biếc xuất hiện, một mảnh sinh cơ bùng bùng, vạn vật xuất hiện.

Màu xanh lá kia do một mảng lớn rừng trúc hình thành, rừng trúc này xanh tươi ướt át, trên mỗi một cây trúc đều lóe lên điện mang màu vàng.

“Vèo! Vèo! Vèo...”

Những cây trúc kia đột ngột từ mặt đất mọc lên tựa như những mũi tên nhọn, bắn thẳng về phía người mặc huyết bào, tia chớp màu vàng chớp động đùng đùng ở giữa, khí thế vô cùng dọa người.

Đồng thời, ở phía bắc huyết bào nhân, một mảng lớn hắc thủy cuộn cuộn, rõ ràng hắc thủy này chiếm diện tích cũng không lớn, nhưng liếc mắt nhìn lại, lại cho người ta một loại cảm giác mênh mông như đại dương mênh mông.

Trong hắc thủy cuộn cuộn, một tầng sóng lớn nhấc lên, phô thiên cái địa đánh xuống huyết bào nhân. Bên trong sóng lớn, tia chớp màu đen phát ra tiếng nổ vang ù ù, làm cho người nhìn thấy phải sợ hãi.

Phía nam người mặc huyết bào là một mảng nham thạch to lớn phun trào, phảng phất như xuất hiện một ngọn núi lửa. Những nham thạch nóng chảy này chậm rãi tụ tập lại, tạo thành một người khổng lồ toàn thân chảy xuôi hỏa diễm.

Cự nhân cao chừng trăm trượng, xuất hiện trong nháy mắt, liền lấy tư thế nhìn xuống Huyết bào nhân, vươn bàn tay to lớn ra, trong lòng bàn tay tuôn ra hồng quang, hình thành một viên lôi cầu màu đỏ to như căn phòng.

Cự nhân nhanh như chớp nắm lấy lôi cầu, hung hăng đè xuống. Trong lôi đình kia, ẩn chứa khí tức hủy diệt cực kỳ khủng bố, làm mí mắt huyết bào nhân giật giật, trong lòng dâng lên từng đợt cảm giác bất an.

Giờ phút này trong lòng vị Địa Uyên Yêu Vương này đang cực kỳ buồn bực, lại có chút kinh hãi.

Vì sao một tu sĩ Linh Suất sơ giai lại có thể phát động thần thông đáng sợ như vậy.

Ở vào thần thông này, trong lòng hắn hiện lên cảm giác bất an mãnh liệt.

Bốn phía cùng với Ngũ Hành chi lực phun trào dưới chân, cùng với lôi quang cuồn cuộn xuất hiện chung quanh, cho hắn một loại cảm giác chính mình sắp bị hủy diệt.

Bụi mù màu vàng, tên trúc lóe ra lôi quang màu vàng, Hỏa Diễm Cự Nhân, sóng lớn Hắc Thủy cùng với các loại binh khí có tia chớp màu trắng lượn lờ phía tây, những thứ này một mình đối mặt, đều khiến cho hắn sinh ra cảm giác khó mà ứng đối.

Hiện tại, đồng loạt xuất hiện khiến cho hắn trong lúc nhất thời không biết nên chống đỡ như thế nào cho tốt.

Huyết lão quái khẽ quát một tiếng, sáu con khôi lỗi đang vây công Diệp Trường Sinh thoảng cái hóa thành sáu đạo huyết quang bay về bên người hắn.

Những con khôi lỗi này bao quanh hắn, bảo hộ hắn.

Cùng lúc đó, hai tay Địa Huyết lão quái ôm viên quang cầu màu máu từ đầu người phóng to ra như bánh xe, ném mạnh lên trời.

Sau khi quả cầu ánh sáng màu máu bay lên bầu trời, giống như một vàng mặt trời màu máu, ầm ầm nổ tung.

“Ầm!”

Nương theo tiếng vang kinh thiên động địa này, chỉ một thoảng trên bầu trời phảng phát xuất hiện một cái động lớn, một đầu huyết hà nồng đậm sền sệt đến cực điểm từ trong đại động chảy ra.

Mùi tanh nồng nặc tràn ra, kèm theo mùi vị ác tanh làm cho người ta buồn nôn, trong huyết hà kia tản mát ra một loại ba động tà uế, âm lãnh đến cực điểm, phảng phát lực lượng tà ác nhất rơi xuống thế gian.

Địa Huyết lão quái đứng ở phía dưới Huyết Hà, lúc cả con sông đổ xuống vừa vắn đổ lên người hắn ta, cả người hắn ta phảng phát cực kỳ thoải mái, trên mặt lộ ra thần sắc thoải mái.

Dòng sông màu máu cuộn cuộn rơi xuống, trong chớp mắt tạo thành một hồ nước màu đỏ lớn vài chục trượng.

Đồng thời theo dòng sông màu máu trong động lớn trên bầu trời không ngừng chảy xuống, diện tích hồ nước màu máu này cũng đang không ngừng khuếch trương.

Trên mặt đất, bụi bặm màu vàng dưới sự bức bách của huyết hà không ngừng co rút lại.

Cùng lúc đó, trong hồ nước màu máu kia, vô số quái vật tướng mạo dữ tợn, xấu xí đột nhiên bay lên, trong tay cầm các loại binh khí, bay về bốn phương tám hướng.

Chúng nó bay về phía đông, đón lấy mảnh trúc tiễn bắn nhanh đến, bay về phía tây, quần lấy từng kiện binh khí lóe ra bạch quang.

Đồng thời, trong hồ nước màu máu lại xuất hiện hai con mãng xà hình thể cực lớn, cuộn cuộn, phân biệt nghênh đón sóng lớn ngập trời từ phương bắc cuốn tới cùng với Hỏa Diễm Cự Nhân phía nam.

“Âm! Âm! Âm...”

Tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên ở chỗ này, phạm vi mười dặm xung quanh đều hóa thành chiến trường, Hỏa Diễm Cự Nhân, binh khí màu trắng cùng với vô số quái vật bay ra khỏi hồ nước màu máu kia đang chiến đấu.

Mặc dù thần lôi ngũ hành này vô cùng sắc bén, thế nhưng những con quái vật đi ra từ hồ nước màu máu kia cũng chẳng hề tầm thường chút nào, mỗi một con đều mạnh mẽ cực kỳ, không cách nào dễ dàng tiêu diệt được.

Hơn nữa, những quái vật này tựa hồ không ngừng cuộn cuộn, theo huyết hà trong lỗ lớn trên bầu trời không ngừng trào ra, những quái vật kia cũng không ngừng sinh trưởng ra.

Tiên quang ngũ hành của Diệp Trường Sinh đối đầu với thần thông này của Địa Huyết lão quái, song phương bộc phát ra chiến đấu kinh thiên động địa.

Điều này làm cho Thiên Bằng Thánh chủ đang chiến đấu với hai con khôi lỗi bên cạnh thấy vậy thì trong lòng run sợ, thậm chí nghĩ đây là quái thai gì?

Hắn tự nghĩ thực lực của mình cũng là bất phàm, nhưng sau khi nhìn thấy tình cảnh chiến đấu của hai người này, hắn liền biết nếu như hắn đối đầu với hai người này, chỉ sợ trong hai ba chiêu có thể kêu người ta dọn dẹp sạch sẽ.

Địa Huyết lão quái kia thì không nói, một tu sĩ Hợp Thể biểu hiện ra sức chiến đấu như vậy cũng hợp lý.

Nhưng Diệp Trường Sinh, một linh soái sơ giai tu sĩ, vì sao cũng có thể mạnh đến mức này?

Điều này là rất hợp lý!

Cảm nhận được bên trong chiến trường, nguyên khí dao động kinh khủng, tiếng sấm sét nổ vang, Thánh chủ Thiên Bằng biết rõ, nếu như hắn xuất hiện ở bên trong chiến trường, chỉ sợ trong khoảnh khắc sẽ bị những thủ đoạn công kích này giết chết.

Diệp Trường Sinh đứng trên mặt đất, cảm thụ được pháp lực trong cơ thể cuộn cuộn như nước chảy xuống, lấy tốc độ điên cuồng hạ xuống, phương thức chiến đấu như vậy, hấn căn bản không thể kiên trì quá lâu.

Đại Ngũ Hành Tiên Quang phối hợp với Ngũ Hành Thần Lôi, uy lực to lớn thật sự là lớn, nhưng tiêu hao pháp lực, cũng khủng bố đến cực điểm.

Mà Địa Huyết lão quái bị Ngũ Hành Tiên Quang bao vây, giờ phút này sắc mặt cũng khó coi tới cực điểm.

Hắn không ngờ chính mình đều xuất ra chiêu thức ẩn giấu, nhưng vẫn không thể phá vỡ thần thông Ngũ Hành này của đối phương.

Không chỉ có thế, ngược lại bản thân còn có xu thế bị áp chế.

Ngũ Hành Thần Lôi kia, mỗi một loại đều có uy lực cực lớn, mà trong đó làm cho hắn kiêng kỵ nhất chính là Ích Tà Thần Lôi màu vàng kia.

Đối với hắn mà nói, quả thực là Thiên Khư.

Những mũi tên lôi điện màu vàng lượn lờ kia, hầu như không có bất kỳ quái vật nào có thể ngăn cản, bắn ra một mũi tên, dễ dàng có thể tiêu diệt quái vật trước mặt.

Nhất định sẽ có một lượng lớn quái vật xông thẳng lên trước ngã sau mới có thể tiêu hao hết sạch ích Tà Thần Lôi, sau đó mới có thể ngăn cản được một mũi tên bằng trúc như vậy.

Thậm chí, có đôi khi những trúc tiễn này còn bắn tới trước mặt hắn, hắn không thể không khu động mấy khối lôi tiễn lên ngăn cản.

Chiến đấu giữa hai người cứ giằng co như vậy, trong thời gian ngắn không thể phân ra thắng bại.

Địa Huyết lão quái lúc này trong lòng chấn động không thể tả nổi, hắn không thể tưởng tượng nổi, một Linh Suất sơ giai lại có thể bức một tu sĩ Hợp Thể kỳ tới mức độ này.

Rốt cuộc đối phương là quái vật gì?

Chân Linh non sao?

Nhìn thấy đám khói lồi này được Địa Huyết lão quái bảo hộ, Diệp Trường Sinh hít một hơi thật sâu, không thể tiếp tục giằng co nữa.

Hắn há miệng uống một giọt thiên linh dịch, lập tức duỗi tay ra, trên tay hào quang chọi lóe, xuất hiện một cây ngân sắc tiến.

Trên giản lóe lên phù văn màu tím, một loại khí tức huyền ảo từ trên đó tràn ngập ra.

Đúng là Thông Thiên Linh Bảo Hồn Nguyên giản!

Pháp lực toàn thân Diệp Trường Sinh điên cuồng tràn vào trong Hồn Nguyên giản, chỉ một thoáng, phù văn màu tím trên Cửu Tiết giản cuộn cuộn, bỗng nhiên biến lớn, trở nên to bằng cánh tay trẻ con, dài khoảng sáu bảy thước.

Một cỗ khí tức kinh khủng từ trên cây giản này truyền đến, Diệp Trường Sinh ném nó đi, Hồn Nguyên giản bay lên không trung.

Tử sắc phù văn cuộn cuộn nhập vào trong giản, trong chớp mắt, tất cả tử sắc phù văn trên người Thông Thiên Linh Bảo đều biến mất, chỉ còn lại có một tấm giản màu xám bạc.

Hồn Nguyên giản dừng lại trên không trung, lơ lửng trên dưới, phát ra khí tức cực kỳ cô đọng. Diệp Trường Sinh thấy thế, một tay bấm niệm pháp quyết.

“Vèo!”

Viên giản nọ thoáng cái đã bay đến trên đỉnh đầu Địa Huyết lão quái, một đạo quang sáng màu xám bạc rủ xuống, bao lão quái lại.

Huyết lão quái lập tức phát hiện pháp bảo này xuất hiện, hắn chỉ cần nhìn một cái, liền dễ dàng nhìn thấu uy thế đáng sợ của kiện pháp bảo.

Hét lên một tiếng, trên mặt Địa Huyết lão quái lộ ra vẻ hoảng sợ, đập mạnh một chùy vào ngực, há mồm phun ra một đoàn huyết vụ.

Huyết vụ này bay đến đỉnh đầu của hắn, trong chớp mắt liền biến thành một tầng huyết vân lớn nhỏ, huyết vân dày cực kỳ, quay cuồng, bắt đầu chuyển động.

Đồng thời, Địa Huyết lão quái ra lệnh một tiếng, sáu con khôỉ lồi đứng bên cạnh hắn cũng đồng loạt hóa thành một đạo huyết quang, bay đến trên đám mây máu trên đỉnh đầu hắn.

Mỗi một khôỉ lồi đều tay kết pháp quyết, phát ra một đạo huyết quang, ngưng tụ thành một mảng lớn huyết sắc quang tráo, ngăn trên đỉnh đầu.

Cùng lúc với hành động này của Địa Huyết lão quái, Diệp Trường Sinh cũng đã ra lệnh: “Đi!”

Hắn chỉ xuống dưới một cái, Hỗn Nguyên giản đang trôi nổi trên không trung của Địa Huyết lão quái nhẹ nhàng rơi xuống, không chút ần chứa khói lửa, nhìn phẳng phất như không có chút lực lượng nào.

“Rầm!”

Giống như bong bóng khí nổ tung, sau một tiếng vang thanh thúy, màn hào quang màu máu kia trong khoảnh khắc bị phá vỡ.

Ngay sau đó, một cỗ chấn động vô hình khuếch tán ra, sáu con Khôỉ Lồi Luyện Hư đỉnh phong kết ấn thủ vệ của Huyết lão quái vô thanh vô tức hóa thành tro bụi bay đi.

Hỗn Nguyên giản rơi vào trên mảng huyết vân sền sệt kia, khiến huyết vân kia chấn động mạnh một cái, trực tiếp “Phanh” một tiếng, tán loạn ra.

Địa Huyết lão quái không hề phòng bị xuất hiện ở dưới, trên mặt tràn đầy vẻ sợ hãi.

Diệp Trường Sinh chỉ tay một cái, Hỗn Nguyên giản lại bay lên cao, khóa chặt lấy Địa Huyết lão quái ở phía xa.

Nương theo một tiếng “Roi” của Diệp Trường Sinh, hắn chỉ cảm thấy pháp lực trong cơ thể mất đi hơn nửa trong khoảnh khắc.

Toàn thân Hỗn Nguyên giản chấn động, lập tức nhẹ nhàng hạ xuống lần nữa.

“A!

!”

Sau tiếng kêu thảm thiết kinh thiên động địa, chỉ nghe “Ầm” một tiếng giòn vang, thân thể Địa Huyết lão quái lập tức tán loạn, hóa thành một đoàn huyết vụ, tứ tán ra.

Không có Địa Huyết lão quái chủ trì, huyết hà trên bầu trời cái hang lớn đang chảy xuôi chậm rãi khép lại. Trên mặt đất, vô số quái vật đều bất động.

Một cơn gió thổi qua, bọn chúng đều tán loạn, biến mất không thấy đâu nữa.

Cứ như chưa bao giờ xuất hiện.

Trên chiến trường bên này lập tức trống rỗng, theo Diệp Trường Sinh thu hồi Đại Ngũ Hành tiên quang, nguyên bản chỉ thấy kỳ quái, chiến trường thanh thế hùng vĩ giờ chẳng còn lại gì.

Phảng phất như các loại quang mang bay tán loạn tại chỗ, các loại thần thông đáng sợ chưa từng xuất hiện qua.

Chỉ có những dấu vết lồi lõm trên mặt đất kia, cái hố to lớn im ắng kể lại trình độ chiến đấu kịch liệt lúc trước.

Mà trên chiến trường bên kia, Địa Huyết lão quái vừa chết, những Khôi Lỗi kia của hắn cũng không có dừng lại, vẫn tiếp tục há miệng phun ra từng đạo quang mang, cùng Tinh Viêm Hỏa Điều và Thiên Bằng Thánh Chủ đánh nhau.

Chẳng qua, mấy khôi lỗi này không thể khống chế được chủ nhân điều khiển, thủ đoạn công kích của chúng lập tức dữ dội đi rất nhiều, bị Thiên Bằng thánh chủ bắt được sơ hở, lần đầu đem hai con khôi lỗi này tiêu diệt hết.

Mà bốn con khôi lỗi bên phía Tinh Viêm Hỏa Điều cũng bị Diệp Trường Sinh dùng Nguyên Từ sơn mãnh liệt đập vài cái, tất cả đều bị tiêu diệt.

Đến lúc này, một vị tu sĩ Hợp Thể kỳ tràn đầy niềm tin đến chặn đường bọn họ, cùng với toàn bộ khôi lỗi của họ đều bị hủy diệt.

Diệp Trường Sinh vẫy tay, Cửu Tiết giản màu xám bạc bay trở về trong tay hắn, chui vào trong cơ thể hắn tiếp tục ôn dưỡng.

Tiếp đó tay áo hắn run lên, Nguyên Từ sơn và Tinh Viêm Hỏa Điều hóa thành lưỡng đạo quang mang, bay vào trong cơ thể

hắn biến mất không thấy gì nữa.

Trên chiến trường, chỉ còn dư lại hai cánh sau lưng hắn đập ra từng đạo phong linh lực nồng đậm quanh quần.

Thiên Bằng thánh chủ bay tới, giờ phút này thần sắc trong mắt hắn đã không thể dùng kính sợ để hình dung nữa rồi, trận chiến vừa rồi mang đến cho hắn chấn động là khó có thể tưởng tượng.

Trong mắt hắn, Diệp Trường Sinh nghiêm nhiên đã trở thành tồn tại còn đáng sợ hơn so với người như Đại trưởng lão.

Mặc dù thực lực Đại trưởng lão mạnh hơn nhưng trong lòng Thiên Bằng Thánh Chủ lại xuất hiện một suy nghĩ vô cùng chắc chắn, đó chính là về sau Diệp Trường Sinh nhất định sẽ phát triển đến vượt qua Đại trưởng lão.

Nhân vật như hắn, có lẽ tương lai tiến vào Đại Thừa kỳ cảnh giới xa không thể với tới kia, đều là có một tia hi vọng.

Một người linh soái sơ giai đã chém giết được một Hợp Thể lão quái. Loại chiến quả này vô cùng huy hoàng, dù là kinh thế hãi tục cũng khó có thể hình dung.

Linh giới các tộc, trăm ngàn năm qua cơ hồ chưa từng nghe nói đến nhân vật như vậy, ngay cả Chân Linh non sỏi trong truyền thuyết cũng chưa từng nghe nói có chiến tích như vậy.

Giờ phút này, trong lòng thánh chủ Thiên Bằng, mặc dù Diệp Trường Sinh là tu sĩ đồng cấp với hắn, nhưng địa vị đã không còn là cùng thế hệ với hắn, đã không phải là hắn có thể xưng huynh gọi đệ.

“Chúng ta rời khỏi đây, tu dưỡng một thời gian rồi lên đường đi!” Diệp Trường Sinh nhìn xung quanh vài lần rồi nói.

“Toàn bộ do Diệp đạo hữu phân phó!” Thiên Bằng thánh chủ lập tức cung kính trả lời.

Hai người vỗ cánh, chớp mắt đã biến mất.

Phía dưới một ngọn núi cao lớn nào đó ở tầng thứ tư của Địa Uyên tu kiến một tòa cung điện dưới đất.

Một chỗ trong cung điện tu kiến một tòa huyết trì lớn vài chục trượng, giờ phút này trong huyết trì, huyết thủy cuộn cuộn,

phảng phất đun sôi, không ngừng toát ra bọt khí.

Bỗng nhiên, huyết thủy quay cuồng một trận, một thân hình từ trong đó lộ ra, đứng dậy.

Đây là một người toàn thân mặc trường bào màu máu, nếu Diệp Trường Sinh và Thiên Bằng Thánh Chủ ở đây mà nói, tất nhiên sẽ nhận ra, đây không ngờ là huyết bào nhân bọn họ vừa gặp phải.

Chỉ là, người mặc huyết bào kia rõ ràng đã bị Diệp Trường Sinh giết chết, thế nhưng nơi đây lại xuất hiện thêm một bộ nữa.

Sau khi huyết bào nhân từ trong huyết trì đứng lên, sắc mặt khó coi tới cực điểm, một cỗ khí tức âm lãnh từ trên thân y lan ra, tràn ngập cả tòa cung điện.

Trong cung điện trống rỗng, ngoại trừ hai hàng khô lồi đứng hai bên thì không còn sinh linh nào khác.

Cỗ không khí đè nén kia kéo dài hồi lâu, huyết bào nhân trên người mới bỗng nhiên phát ra thanh âm âm lạnh lẽo:

“Ngay cả một cỗ bản thể của ta cũng bị diệt sát, rốt cuộc tiểu tử kia có lai lịch gì?”

“Chỉ là một tu sĩ Linh Suất lại bộc phát ra sức chiến đấu ngang ngửa với tu sĩ Hợp Thể kỳ. Chẳng lẽ người này là đệ tử do lão quái vật Phi Linh Tộc trên mặt đất dạy dỗ ra?”

“Mà thôi, mặc kệ hắn có thân phận gì, loại nhân vật này lại không thể trêu chọc. Cũng may nhiều năm trước ta truy tìm khô lồi đại đạo, đã bỏ qua nhục thân, nếu không lúc này đây...”

Huyết bào nhân đứng trong cung điện trầm mặc thật lâu.

Hôm nay một trận chiến này quả thực đã mang đến cho hắn sự rung động cực lớn, đến nay trong lòng hắn vẫn không thể nào tin được kết quả này, hắn lại bị một tu sĩ Linh Soái tiêu diệt.

Nhưng mặc kệ hắn có thể tiếp thu, sự thật đều bày ra trước mắt, trong lòng hắn rất là kiên cố, không còn có ý định trêu chọc hai người Diệp Trường Sinh nữa.

Hắn buông tha cho thân thể sau lưng, chỉ có hai cổ khô lồi có thể dùng để ký gửi mà thôi. Hiện tại một cổ trong số đó đã bị diệt sát, hắn cũng không dám mạo hiểm thêm lần nữa.

Nếu cổ tàn thi này bị hủy, hắn thật sự sẽ chết.

Huyết bào nhân tỉnh táo suy nghĩ một phen, sau đó trực tiếp đóng cửa chính cung điện lại, mở ra tất cả cấm chế, thả đại quân khô lồi của mình thủ hộ động phủ, sau đó bắt đầu bế quan.

Hắn cũng không đi thông báo cho mấy vị yêu vương khác, mà là tự mình trốn đi, bắt đầu vội vàng luyện chế thân thể khô lồi mới.

Diệp Trường Sinh và Thiên Bằng Thánh Chủ ở một địa phương bí mật tĩnh dưỡng một ngày, điều chỉnh trạng thái của mình đến tốt nhất, sau đó lại lần nữa bay về phía xa.

Lúc này đây, trên cơ bản hai người không tiếp tục gặp phải phiền toái gì lớn nữa, một đường bay đến tầng thứ ba, sau đó không tốn chút sức lực nào đi tới tầng thứ nhất.

Sau khi đi đến tầng này, trên mặt Thiên Bằng Thánh Chủ lộ ra vẻ vui mừng nồng đậm.

Dọc theo con đường này, trải qua thăng trầm, nhưng cuối cùng sống sót trở về, đợi đến lúc rời khỏi Địa Uyên, liền có thể chính thức xin phép bế quan, đột phá Hợp Thể.

Về sau, chính là tiền bối rất tốt đang chờ hắn, một khi hắn đột phá Hợp Thể, địa vị hắn ở Phi Linh tộc đã tăng lên rất nhiều,

vận mệnh của Thiên Bằng tộc cũng sẽ cải biến theo, trong thời gian ngắn không cần phải lo lắng sống bị thôn phệ.

Đương nhiên, hết thảy đều là nhờ có Diệp Trường Sinh, nếu như không có hắn tương trợ, chính mình tuyệt đối không có khả năng còn sống tiến vào tầng thứ bảy, đạt được Âm Nghiệt Quả kia.

Càng không thể còn sống mà rời đi.

Diệp đạo hữu, quả nhiên là đại cứu tử của Thiên Bằng tộc!

Tại thời điểm trong lòng thánh chủ Thiên Bằng tộc cảm khái, trong lòng Diệp Trường Sinh cũng đang suy nghĩ.

“Xem ra với thực lực của ta hôm nay, đối chiến với tu sĩ Hợp Thể đích xác không cần lo lắng, chỉ cần không phải là tu sĩ Hợp Thể trung hậu kỳ, ta đều có sức đánh một trận.”

“Gặp phải người Hợp Thể trung hậu kỳ, ta cũng có thể dễ dàng chạy trốn. Hôm nay trong vực sâu này, có thể tạo thành uy hiếp với ta cũng chỉ có Lục Túc xuất thân của Phù Du tộc!”

“Chẳng qua, lần này xuống dưới lại không đụng phải quỷ bà kia, không biết mấy người Dao Nhi có xuất hiện trong Địa Uyên hay không, có rơi vào tay người nọ hay không!”

“Sau khi tiễn Thánh chủ Thiên Bằng tộc đi, có lẽ ta có thể đi xuống xem một chút? Dù sao ở bên trong địa uyên này, ta không có gì phải sợ!”

Diệp Trường Sinh trong lòng cân nhắc những ý nghĩ này, đồng thời cũng cùng thánh chủ Thiên Bằng tộc hướng phía trước bay đi.

Địa Uyên Chi Môn cách nơi đây cũng có chút khoảng cách.

Hai người bay ước chừng một ngày, xa xa đã nhìn thấy cánh cửa Địa Uyên kia.

Lúc này, Thiên Bằng Thánh Chủ đã hoàn toàn yên lòng, trên mặt tràn đầy vẻ hưng phấn kích động.

Mà Diệp Trường Sinh sau khi bay về phía trước một khoảng, sắc mặt chợt trầm xuống, trong ánh mắt chớp động tinh quang nhìn về phía một ngọn núi xa xa.

Ánh mắt Thiên Bằng Thánh Chủ nhìn theo hắn, sau khi nhìn thấy tình cảnh trên ngọn núi kia, sắc mặt hắn lập tức trở nên khó coi.

Trên ngọn núi nằm hai cỗ thi thể, thi thể kia thuộc về Phi Linh Tộc nhân.

Xác thực hơn, đó là thi thể hai tộc nhân Thiên Bằng Tộc, chính là hai thủ vệ cấp Linh Soái trước kia hộ tống Thiên Bằng Thánh Chủ đi vào trong địa uyên.

Kim Duyệt an bài cho Thánh chủ Thiên Bằng tộc có ba người, trừ Diệp Trường Sinh ra thì hai người này, hiện tại hai người này đều chết ở đây.

Trong lòng Thiên Bằng Thánh Chủ bị ai phản nộ, đồng thời cũng vô cùng sợ hãi nhìn nam tử áo đen đứng bên cạnh thi thể hai người kia.

“Đây là...”

Thanh âm Thiên Bằng Thánh Chủ run rẩy, không khỏi có chút miệng lưỡi khô khốc, nuốt nước bọt, trong mắt mang theo vẻ sợ hãi nhìn đạo thân ảnh hắc bào kia.

Khi nhìn thấy lần đầu tiên, hắn đã đoán được thân phận của đối phương.

Đây chính là vị Yêu vương mạnh mẽ nhất ở vực sâu dưới lòng đất kia.

“Xem ra đã gặp phải kẻ khó chơi rồi, người không muốn thấy nhất lại xuất hiện trước mắt chúng ta!” Diệp Trường Sinh thở dài một tiếng, nói.

“Ồ, đạo hữu không muốn gặp ta như vậy sao?”

Một giọng nói bình thản vang lên bên tai hai người, ngay sau đó bóng người áo đen kia chợt lóe lên, sau một khắc đã xuất hiện trước mặt Diệp Trường Sinh.

Hai cánh sau lưng Diệp Trường Sinh và Thiên Bằng Thánh chủ chớp động thanh quang, chuẩn bị chạy đi bất cứ lúc nào.

“Hai vị không cần sốt ruột, ta tới tìm các ngươi cũng không có ác ý!” Người áo đen nhìn hành động của hai người, không ngờ lại nói vậy.

“Không có ác ý?”

Diệp Trường Sinh nhìn hai cỗ thi thể trên đỉnh núi, cười lạnh một tiếng. Đây cũng không giống như là hành động không có ác ý gì.

Thấy tầm mắt của hắn, người áo đen nhìn thoáng qua ngọn núi bên kia, lúng túng nói: “Trên thân hai người kia không có thứ ta muốn, cho nên đã chết!”

“Hai vị đạo hữu hắn là người mà ta muốn tìm chứ gì? Nếu không phải vậy thì đáng tiếc, vận mệnh của các người cũng sẽ giống như hai người kia!”

“Các hạ muốn cái gì?” Thiên Bằng thánh chủ nghe vậy trầm giọng hỏi.

“Thứ ta muốn rất đơn giản, nghe nói trên người các người có Ích Tà Thần Lô. Hắn là các người đã lấy được Thiên Lô Trúc. Giao Thiên Lô Trúc ra đây, ta sẽ xoay người rời đi!” Giọng Hắc bào nhân vô cùng bình thản.

Thiên Bằng Thánh Chủ nghe vậy trong lòng cả kinh, nhớ tới Ngũ Hành Thần Lô mà Diệp Trường Sinh thi triển ra.

Hắn quay đầu nhìn về phía Diệp Trường Sinh, lại nghe Diệp Trường Sinh nói: “Không thể nào!”

“Không có gì là không thể!”

Hắc bào nhân nghe được lời này, thanh âm đột nhiên trở nên băng hàn, vừa dứt lời, thân hình chợt lóe lên, vọt tới hướng hai người.

Tốc độ nhanh tới cực điểm, nhanh tới mức hai người gần như không phát hiện được.

Chỉ là, cuối cùng trong nháy mắt khi hắn xông tới, hai cánh sau lưng Diệp Trường Sinh lóe lên, trong chớp mắt liền biến mất tại chỗ.

Sau một khắc, người áo đen xuất hiện tại vị trí ban đầu hắn đợi, một tay bắt vào khoảng không.

Hắn kinh ngạc kêu lên một tiếng, lập tức thân hình lại chợt lóe, xuất hiện ở vừa bay ra ngoài, sắc mặt tái nhợt, đang kinh hoảng chạy trốn trước mặt Thiên Bằng Thánh chủ.

Chỉ nhẹ nhàng vung tay lên, Thiên Bằng Thánh Chủ liền phát hiện thân mình không tự chủ được bay về phía người áo đen kia, lập tức bị đối phương bóp lấy cổ, nắm ở trong tay.

Ánh sáng màu xanh lóe lên, thân ảnh Diệp Trường Sinh xuất hiện ở phương xa, lạnh lùng nhìn bên này.

“Hiện tại đồng bạn của ngươi đã rơi vào trong tay ta!” Hắc bào nhân ngập ngừng nói.

“Vậy thì sao?” Trên mặt Diệp Trường Sinh lộ ra một tia cười lạnh, tùy tiện nói.

“Ngươi không quan tâm đến sống chết của hắc sao?” Giọng nói của người áo đen mang theo chút kinh ngạc.

“Tuy rằng rất đáng tiếc, nhưng nếu như cháu thật sự muốn giết hắc thì ta cũng chỉ có thể nhìn hắc chết đi mà thôi!”

“Dù sao, ta cũng không thể vì hắc mà vứt bỏ cái mạng nhỏ của mình!” Diệp Trường Sinh vẻ mặt đương nhiên nói.

“Ta không cần mạng nhỏ của ngươi, ta chỉ cần Thiên Lôi Trúc!” Thanh âm người áo đen một lần nữa trở nên bình thản.

“Vậy thì thật đáng tiếc, Thiên Lôi Trúc cũng là vật mà ta không thể cắt bỏ, hơn nữa ta cũng không thể nào xác định được sau khi ngươi lấy được Thiên Lôi Trúc có thể hủy ước giết hắc hay không, cho nên ta không thể giao Thiên Lôi Trúc cho ngươi!” Diệp Trường Sinh trầm giọng nói.

Người áo đen nghe vậy trầm mặc, sau một lát, hắc ngập ngừng nói: “Ngươi chính là Linh Soái có tự tin nhất mà ta từng thấy!”

“Nguồn sức mạnh đến từ thực lực, tốc độ của ta nhanh đến mức làm cho ngươi không đuổi kịp, cho nên ta có thể chậm rãi nói chuyện ở trước mặt ngươi!” Diệp Trường Sinh cười một tiếng nói.

“Không đuổi kịp sao? Ta thật muốn thử lại lần nữa!”

Dứt lời, người áo đen không ngờ một tay đã đem Thiên Bằng Thánh Chủ ném xuống mặt đất, sau đó thân hình chợt lóe lên, biến mất không thấy gì nữa.

Cùng lúc đó, hai cánh sau lưng Diệp Trường Sinh cũng rung lên, trong phút chốc hóa thành một đạo thanh quang biến mất

không thấy bóng dáng.

“Vèo!”

“Vèo!”

.....

Trong lúc nhất thời, mảnh không gian này, thanh quang cùng hắc quang không ngừng chớp động, hầu như không ai có thể nắm bắt được quỹ tích của bọn hắn.

Không biết qua bao lâu, người áo đen bỗng nhiên ngừng lại, một cỗ khí tức âm lãnh từ trên người hắn phát ra.

Hiển nhiên, giờ phút này tâm tình của hắn không mấy vui vẻ.

Mà cách đó không xa, sau khi ánh sáng xanh lóe lên, Diệp Trường Sinh cũng xuất hiện tại chỗ, cười gằn nhìn hắn.

“Sao nào, bây giờ ngươi còn cảm thấy có thể đuổi kịp ta nữa không?” Diệp Trường Sinh không chút khách khí hỏi.

Hắc bào nhân không có trả lời, quay đầu nhìn thoáng qua Thiên Bằng Thánh Chủ ngã trên mặt đất phía xa xa, vẫn không nhúc nhích nói:

“Ta còn chưa giết chết đồng bạn của ngươi, ta nghĩ chúng ta có lẽ có thể làm giao dịch!”

“Ngươi nói thử xem!” Diệp Trường Sinh khoanh tay, nói.

“Ta thả ngươi là bằng hữu, ngươi cho ta mượn Thiên Lô trúc một chút được không?” Người áo đen hỏi.

“Mượn? Nói vậy cũng thật thú vị, ta cảm thấy đồ mượn đi còn có lúc trả lại!”

“Nhưng nếu ngươi nói giao dịch, ngược lại ta cũng có một đề nghị!” Ánh mắt Diệp Trường Sinh lóe lên, nói như thế.

“Ồ? Ngươi nói xem!” Hắc bào nhân tựa hồ có chút hứng thú, hỏi.

“Ta không có khả năng cho ngươi mượn Thiên Lô Trúc, nhưng ta có thể dùng Thiên Lô Trúc giúp ngươi. Ta muốn ngươi tìm Thiên Lô Trúc đơn giản là cần Ích Tà Thần Lô đúng không?”

“Ta có thể dùng Ích Tà Thần Lôì giúp ngươi, ngươi thả đồng bạn này của ta đi!” Diệp Trường Sinh nói như thế.

Hắc bào nhân nghe nói như thế, trong lúc nhất thời lại có chút trầm mặc, sau một lát, trong thanh âm của hắn nổi lên một chút gợn sóng, hỏi: “Ý của ngươi là, muốn trở thành người hợp tác với ta?”

“Một Linh Suất sơ giai tu sĩ, nói ra những lời này không cảm thấy buồn cười sao?” Hắc bào nhân lạnh lùng nói.

“Có phải buồn cười hay không, trong lòng ngươi rõ ràng nhất, nếu lời nói của ta buồn cười, vậy ngay cả ta cũng bắt không được ngươi, chẳng phải là càng thêm buồn cười sao!” Diệp Trường Sinh cười lạnh một tiếng nói.

Nghe hắn nói vậy, người áo đen không tức giận chút nào, ngược lại nghiêm túc suy nghĩ một lát.

Hắn gật gật đầu, nói: “Ngươi nói đúng, chỉ dựa vào tốc độ này của ngươi, thật sự có tư cách nói chuyện bình đẳng với ta!”

“Nói như vậy, đối với ngươi trở thành một người hợp tác, cũng không phải là không được, ha ha, thật sự là có ý tứ, ta không ngờ lại cùng Phi Linh tộc nói chuyện hợp tác với nhau!”

“Ta cũng không phải là người Phi Linh Tộc!” Diệp Trường Sinh ngập ngừng nói.

Người áo đen lập tức kinh ngạc ồ lên một tiếng, cẩn thận nhìn Diệp Trường Sinh vài lần, kinh ngạc nói: “Ngay cả ta cũng nhìn lầm, ngươi thật sự không phải là người của Phi Linh Tộc, khó trách ngươi không quan tâm đến sự sống chết của tộc nhân Thiên Bằng kia!”

“Cũng tốt, ngươi không phải người của Phi linh tộc, ta đối với ngươi càng yên tâm!”

Nghe y nói vậy, Diệp Trường Sinh cười dữ tợn.

Hắn biết sợ vị Lục Túc Yêu Vương này vẫn có kiêng kị rất lớn với việc kéo hắn nhập bọn, lo lắng hắn sẽ dẫn lão quái vật Phi Linh tộc sau lưng tới đây.

Nhưng hiện tại, sau khi hắn cho ra thân phận tộc nhân của mình, có thể bỏ đi một phần bản khoản của đối phương, khiến đối phương cho rằng hắn cùng Phi Linh tộc không có nhiều quan hệ.

“Ta chỉ vì một chút nguyên nhân đặc thù giả bộ thành tộc nhân Thiên Bằng tộc, không thể không lén vào Địa Uyên này mà thôi, hiện tại có thể thoát ly Phi Linh tộc cũng coi như là một chuyện tốt đối với ta!” Sắc mặt Diệp Trường Sinh bình thản nói.

Lục Túc nghe vậy, giọng nói không ra hỉ nộ, nói một câu: “Vậy thì chúc mừng đạo hữu rồi!”

Đối với những lời này của Diệp Trường Sinh, vị Lục Túc Yêu Vương này bán tín bán nghi, cũng không có tín nhiệm hoàn toàn.

Nhưng hắn xem ra Diệp Trường Sinh có thân phận gì cũng không sao cả, chỉ cần trên người hắn có Ích Tà Thần Lôi là đủ rồi.

Về phần quan hệ giữa hắn và Phi Linh tộc, đối với Lục Túc mà nói thật sự không để ý.

Tu sĩ Hợp Thể của Phi Linh tộc hẳn không hề sợ chút nào, mà những người thực sự lợi hại kia...

Nếu như bọn họ có thể xuống đây, chắc chắn đã dạy dỗ hết đám Yêu vương Địa Uyên này từ lâu rồi.

Lục Túc cầm trong tay Thiên Bằng Thánh chủ, lại nhìn về phía Diệp Trường Sinh nói: “Làm sao ta có thể xác định sau khi ta thả đồng bạn của ngươi đi, ngươi sẽ thực hiện lời hứa trước đó chứ?”

Diệp Trường Sinh nghe vậy cười cười: “Rất đơn giản, ta phát lời thề Tâm Ma là được rồi!”

“Chẳng qua, trước đó chúng ta phải nói rõ nội dung giao dịch cụ thể mới được, ngươi muốn mượn Ích Tà Thần Lôi của ta làm cái gì, phải nói rõ ràng trước, nếu không ta cũng không muốn lập lời thề không minh bạch!” Diệp Trường Sinh ngập ngừng nói.

Lục Túc nghe vậy, hắc bào giật giật, truyền ra một giọng nói bình thản không chút gợn sóng, nói: “Lời thề Tâm Ma quả thật đáng tin, tu sĩ càng là cao giai, ước thúc tâm ma lại càng lớn. Ha ha, ngươi muốn biết tình hình cụ thể thế nào cũng được. Bất quá trước đó, ngươi phải phát lời thề trước, không thể tiết lộ nội dung cuộc nói chuyện giữa hai người chúng ta ra ngoài!”

“Điều ấy đương nhiên không thành vấn đề!” Diệp Trường Sinh gật đầu nói.

Thế là, lúc này hắn phát ra một lời thề, sẽ không nói dối giữa hắn và Lục Túc cho bất luận kẻ nào.

Thấy một màn như vậy, Lục Túc hài lòng gật gật đầu, đã có một tầng bảo đảm, gã mới có thể yên tâm nói chuyện về Minh Hà chi địa cho Diệp Trường Sinh biết.

“Nếu Diệp đạo hữu đã bày ra thành ý, vậy ta cũng không thể tiếp tục che giấu nữa, liên quan đến chuyện tại sao ta cần Tịch Tà Thần Lôi, Diệp đạo hữu xin nghe cho kỹ.”

“Nơi sâu trong tầng bảy Địa Uyên...”

Lục Túc kể đại khái cho Diệp Trường Sinh nghe chuyện sâu trong vực sâu cùng Minh Hà chi địa một phen, cùng với tình

hướng đại khái của Minh Hà chi địa.

Đương nhiên, tên này nhất định giấu giếm không ít nội dung không nói cho Diệp Trường Sinh biết.

Bất quá chuyện này cũng không sao, đối với tình huống bên trong Minh Hà chi địa, Diệp Trường Sinh biết có lẽ còn rõ ràng hơn hẳn.

Thông qua cuộc nói chuyện của sáu chân, Diệp Trường Sinh đại khái biết được mấy vị Yêu vương này còn chưa chính thức tiến vào Minh Hà chi địa.

Do vậy, khi Hàn Lập đi vào vực sâu, mấy vị Yêu Vương nơi này đang chuẩn bị cho lần tiến vào Minh Hà thứ hai.

Hiện tại xem ra, đoạn thời gian gần đây hẳn là lần đầu tiên bọn họ tiến vào.

Lần tiến vào này, tất cả bọn hắn đều không chuẩn bị đủ, không được bọn hắn tâm niệm niệm niệm Minh Hà thần nhũ, thậm chí bởi vậy mà chết mất một vị Yêu Vương.

Đến lần thứ hai tiến vào, tuy bọn họ chuẩn bị sung túc, nhưng lại đưa tới lực lượng thủ vệ của Tu tộc, kết quả bị đối phương mượn Ngũ Long Trát của Thanh Nguyên Tử, giết đến tổn thất nặng nề...

Diệp Trường Sinh hồi tưởng lại những tin tức này, trong lòng âm thầm nghĩ: “Như vậy xem ra, lần này tiến vào hẳn sẽ không gặp phải thủ vệ của Phù Du tộc!”

“Chính vì lần này xâm nhập khiến Tu tộc nổi lên chú ý, đây là lần thứ hai những Yêu Vương này tiến vào mới gặp được vài tên cường giả Kim Từ cấp của Cô tộc!”

“Diệp đạo hữu, bên trong Minh Hà cấm chế kia ẩn chứa lượng lớn Minh Ma chi khí, nếu có thể được người trợ giúp, chúng ta muốn vượt qua cửa ải kia sẽ thuận tiện hơn nhiều!” Lục Túc nói.

“Theo tiên bối nói, minh hà cấm chế kinh khủng như thế, lấy ta nắm giữ Tịch Tà Thần Lô, chỉ sợ khó có thể phá vỡ cấm chế này!” Diệp Trường Sinh cau mày nói.

“Điều này sao có thể? Chỉ cần phát huy được uy lực chân chính của Ích Tà Thần Lô, mặc dù là một vị tu sĩ cấp Linh

Tướng, cũng đủ trợ giúp chúng ta phá vỡ Minh Hà cấm chế kia!” Lục Túc dùng ngữ khí nghi hoặc nói.

“Nhưng nếu ta không cách nào phát huy ra uy lực chân chính của Ích Tà Thần Lôì thì sao?” Diệp Trường Sinh đột nhiên nói.

“Ý Diệp đạo hữu là?” Trong thanh âm Lục Túc, mang theo một tia kinh ngạc.

“Từ khi Diệp mỗ đạt được Thiên Lôì Trúc, về việc sử dụng Ích Tà Thần Lôì, vẫn luôn tự mình tìm tòi, Ngự Lôì Thuật cấp cao này, từ trước tới nay chưa từng học qua!” Diệp Trường Sinh nói.

Lục Túc nghe vậy, cẩn thận nhìn Diệp Trường Sinh, phát hiện dáng vẻ của hắn không giống như đang nói dối.

Vì vậy hắn nói: “Lại có việc này... Ngự Lôì chi thuật cấp cao này đích xác là không dễ đạt được, với tu vi của ngươi trước kia chưa từng tiếp xúc qua cũng là bình thường!”

“Vừa hay bên trong đám yêu vương Địa uyên chúng ta có mấy vị nắm giữ một loại tế lôì thuật có thể phát huy ra uy lực lớn nhất của Ích Tà Thần Lôì!”

“Chỉ cần Diệp đạo hữu nguyện ý giúp chúng ta phá vỡ cấm chế Minh Hà kia, hiện tại ta có thể hứa hẹn, nhất định mấy vị đạo hữu còn lại sẽ truyền thụ Tế Lôì Thuật kia cho Diệp đạo hữu!” Lục Túc nói ra.

Diệp Trường Sinh nghe vậy trong lòng vui vẻ.

Hắn tiếp xúc với mấy vị yêu vương Địa Uyên này, trong rất nhiều mục đích giao dịch, hắn có một cái là tế lôì thuật này.

Tuy rằng hắn đã sưu tập được Ngũ Hành Thần Lôì, nhưng Diệp Trường Sinh chưa bao giờ học qua thủ đoạn ngự lôì cao thâm gì, hắn vận dụng Ngũ Hành Thần Lôì chỉ dừng lại ở mức độ tương đối thô thiển.

Đương nhiên, ngay cả như vậy, sau khi hắn dung nhập Ngũ Hành Thần Lôì vào Đại Ngũ Hành Tiên Quang, uy lực thần thông hình thành vẫn vô cùng kinh khủng.

Tu sĩ Luyện Hư cùng giai một khi rơi vào trong Đại Ngũ Hành Tiên Quang, thì chỉ trong nháy mắt sẽ bị Ngũ Hành Thần Lôì giết chết.

Mà tu sĩ Hợp Thể kỳ nếu rơi vào trong đó cũng sẽ gặp phải uy hiếp cực lớn.

Nhưng loại trình độ này vẫn không thể khiến cho Diệp Trường Sinh hài lòng, hẳn biết rõ, bản thân không thể hoàn toàn khai thác hoàn toàn uy lực của Ngũ Hành Thần Lôi.

Mà môn Tế Lôi thuật mà Yêu Vương Địa Uyên nắm giữ này lại có thể làm được điểm này.

Dựa theo tình huống nguyên bản, Tế Lôi thuật này tăng lên rất khủng bố với Ích Tà Thần Lôi.

Đương nhiên, thuật Tế Lôi là một loại thuật ngự lôi cao cấp, không chỉ có tác dụng đề thăng Ích Tà Thần Lôi mà cả Ngũ Hành Thần Lôi cũng có.

Nếu như học được loại Ngự Lôi thuật này, vậy uy lực của Diệp Trường Sinh có thể tăng lên thêm một cấp bậc nữa so với Đại Ngũ Hành Tiên Quang.

Đến lúc đó nói không chừng chỉ cần bao phủ tu sĩ cấp Hợp Thể là có thể giết chết ngay tại chỗ.

“Đã như vậy, chúng ta sẽ nói rõ. Các người truyền Tế Lôi Thuật kia cho ta, ta sẽ giúp các người phá vỡ cấm chế Minh Hà kia!”

“Đương nhiên, giao dịch giữa chúng ta chỉ giới hạn ở đây thôi, làm xong việc này, giữa chúng ta sẽ một đao cắt đôi!” Diệp Trường Sinh đột nhiên nói.

“Ha ha, chẳng lẽ Diệp đạo hữu không có ý kiến gì với Minh Hà thần nhũ sao? Phải biết rằng đó là một thứ có thể làm cho tu sĩ Hợp Thể điên cuồng, toàn bộ Linh giới cũng chỉ có Minh Hà chi địa. Trừ nó ra, không còn một ai!” Lục Túc ngập ngừng nói, thanh âm bình tĩnh không chút gợn sóng, không nghe ra bất cứ cảm xúc nào.

“Vật trân quý như vậy, vẫn nên để chư vị tiên bối cấp Hợp Thể hưởng dụng đi. Diệp mỗ chỉ là một tu sĩ Luyện Hư, làm sao có tư cách tiếp xúc thứ này?” Diệp Trường Sinh lắc đầu nói.

“Lời Diệp đạo hữu sai rồi, theo ta thấy người tiên giai Hợp Thể cũng là chuyện sớm muộn, đến lúc đó muốn tìm Minh Hà

thần nhũ chỉ sợ cũng đã muộn!” Lục Túc dường như chưa từ bỏ ý định, muốn kéo Diệp Trường Sinh xuống nước.

Diệp Trường Sinh vẫn lắc đầu, chậm rãi nói: “Tiền bối nói đùa rồi, ta chỉ là một tu sĩ Luyện Hư sơ kỳ, còn có thể vượt qua mấy lần đại thiên kiếp mà còn không biết, sao dám nghĩ tới chuyện Hợp Thể kỳ?”

“Tiền bối nói ta nhất định có thể tiến giai hợp thể, chỉ sợ là xem trọng ta rồi!” Diệp Trường Sinh thở dài một tiếng nói.

Lục Túc nghe vậy nhìn hắn một cái thật sâu, nói: “Thôi, nếu Diệp đạo hữu không muốn loại kỳ vật Minh Hà thần nhũ này, vậy ta cũng không nói nhảm thêm nữa, vậy người hãy phát thể đi!”

Diệp Trường Sinh theo giao dịch lúc trước, phát ra tâm ma thể.

Ước định chỉ cần Lục Túc thả Thiên Bằng Thánh Chủ an toàn trở về, hơn nữa Địa Uyên Yêu Vương còn truyền thụ Tế Lôi Thuật cho hắn, như vậy Diệp Trường Sinh liền dùng Tịch Tà Thần Lôi trợ giúp bọn họ vượt qua Minh Hà cấm chế.

Đợi đến khi hắn phát ra lời thề xong, Lục Túc hài lòng gật đầu nhẹ.

Vì thế, hắn lập tức ném Thiên Bằng Thánh chủ thân thể ra xa, sau đó nói với Diệp Trường Sinh: “Diệp đạo hữu, đi thôi, ta giới thiệu mấy vị đạo hữu khác cho người một phen!”

Diệp Trường Sinh nhìn thoáng qua, xác nhận Thiên Bằng Thánh Chủ không lâu sau hắn là có thể tỉnh lại, đồng thời trở lại Phi Linh Tộc, liền gật gật đầu, không để ý tới hắn nữa.

Nó hứa hẹn cho Thiên Bằng tộc coi như là hoàn thành, dọc theo đường đi, hắn cũng coi như là tận tâm tận lực.

Hai người lập tức bay về phía xa.

Động phủ của Lục Túc ở tầng thứ nhất của Địa Uyên bị sương mù nồng đậm bao phủ trong sào huyệt âm u, sau khi đến nơi này, Diệp Trường Sinh sẽ không có tiếp tục mà đứng ở bên ngoài động phủ Lục Túc nhìn tình cảnh bên này.

Trên mặt đất, khắp nơi đều là thi thể các loại thú, to nhỏ, tất cả đều là một tầng yêu vật thường thấy.

Những yêu vật bị bắt đến đây chính là được chuẩn bị để làm huyết thực.

Chỉ có lượng lớn đồ ăn mới có thể giúp bọn hắc mỗ mở ra thông đạo đi tới Minh Hà chi địa.

Lục Túc đứng ở cửa động phủ, nói với Diệp Trường Sinh: “Diệp đạo hữu không vào ngồi sao?”

Diệp Trường Sinh nở nụ cười dữ tợn, nói: “Hay là thôi đi, liên không phiền đến Lục Túc tiên bối rồi!”

Lục Túc nghe vậy nhẹ gật đầu, cũng không nói thêm gì nữa, đi vào trong động phủ của mình.

Hắc mỗ biết Diệp Trường Sinh vẫn nghi ngờ hắc mỗ, cũng không tức giận, tự mình đi vào trong động phủ, đi liên hệ với mấy vị Yêu Vương còn lại.

Còn Diệp Trường Sinh lại tìm một chỗ trống trải bên ngoài động phủ, tạm thời ngồi xếp bằng xuống, chờ đợi mấy vị Yêu Vương khác xuất hiện.

Vài ngày sau, bên ngoài động phủ của Lục Túc lóe lên hào quang, một nam tử trung niên dáng người khôi ngô xuất hiện, trên người này tản ra một cỗ khí tức bạo ngược âm lãnh.

“Chu đạo hữu đại giá quang lâm, xin thứ cho tại hạ không có tiếp đón từ xa!” Trong động phủ Lục Túc, truyền đến thanh âm Bình Thương Vô Ba.

“Lục Túc huynh, người triệu tập chúng ta tới là vì tên tiểu tử Linh Suất kia?” Nam tử trung niên nhìn thoáng qua Diệp Trường Sinh ngồi xếp bằng trên đỉnh núi phía xa, lớn tiếng hỏi.

“Không sai, người này trên người có Ích Tà Thần Lô, có thể làm cho chúng ta một sức lực lớn!” Động phủ hào quang chợt lóe, hắc bào quang tráo thân thể Lục Túc xuất hiện ở đây.

“Nếu như ta nhớ không lầm, lúc trước khi người truyền tin, đã coi người này là nhân vật có thể ngang hàng với chúng ta!” Một giọng nói của phụ nữ trung niên truyền đến.

Theo thanh âm rơi xuống, một phụ nhân tóc trắng xuất hiện trước động phủ Lục Túc, ánh mắt nàng lạnh lùng nhìn thoáng qua Diệp Trường Sinh phía xa.

“Lam đạo hữu cũng tới, không sai, vị Diệp đạo hữu này hoàn toàn chính xác có thể trở thành tồn tại đứng ngang hàng với chúng ta, chúng ta có không ít chỗ cần mượn lực lượng của hắn!” Lục Túc đối với phụ nhân trung niên mới xuất hiện đánh tiếng nói.

Cuộc đối thoại của mấy người này, Diệp Trường Sinh cũng nghe thấy, khi vị phụ nhân tóc trắng kia xuất hiện, trong lòng hắn chợt động, mở mắt ra nhìn về phía đối phương.

Người này chính là người gần nhất trong mấy vị yêu vương an bài động phủ tại tầng dưới tầng cuối cùng của Địa Uyên.

Quý bà!

Đây là một tu sĩ dùng thân thể của yêu quý để thành đạo, cả Trung Nguyên Dao lẫn Nghiên Lệ đều bị người này bắt coi như nô bộc.

“Nhanh tới bái phỏng vị quý bà này thôi!” Diệp Trường Sinh thầm nghĩ trong lòng.

“Một tên Linh Suất sơ giai tu sĩ, có tài đức gì có thể ngồi ngang hàng với chúng ta?” Nam tử trung niên khôi ngô lạnh lùng nói.

“Tự nhiên là bởi vì thực lực người này bất phàm, trải qua sự nghiệm chứng của ta, ta cho rằng người này có thể cùng ngồi ngang hàng với chúng ta, như thế nào, Chu đạo hữu đối với quyết định của ta có nghi vấn gì sao?” Lục Túc bình thản hỏi.

Thần sắc trên mặt nam tử khôi ngô lập tức cứng lại, có chút khó coi.

Lục Túc thân là một trong sống lâu nhất tại địa uyên, là một vị yêu vương có thực lực mạnh nhất, không ai nguyện ý trêu chọc hắn. Căn nhiên nam tử trung niên cũng không nguyện ý đắc tội với gia hỏa thần bí này.

“Ha ha, Chu đạo hữu, người nhìn lầm rồi, thực lực vị Diệp đạo hữu kia tuyệt đối có thể ngang hàng với chúng ta!” Một giọng nói của nữ tử trẻ tuổi vang lên.

Sau đó, một đóa hoa lớn màu vàng xuất hiện, trên đóa hoa lớn là một nữ tử trẻ tuổi đang ngồi xếp bằng.

Diệp Trường Sinh nhìn thấy nàng ta, liền biết hẳn ta chính là Thảo Mộc Thanh – bản thể của Yêu vương Địa Uyên.

Sau khi nàng này xuất hiện, ánh mắt nhìn thoáng qua phía Diệp Trường Sinh, trong ánh mắt mang theo một tia kiên ki không nói rõ được.

“Mộc đạo hữu nói như vậy là có ý gì? Chẳng lẽ ngay cả một tu sĩ Linh Suất sơ cấp cũng nhìn không ra sao?” Nam tử khôi ngô sau khi nhìn thấy nàng liền xoay người trầm giọng hỏi.

Nữ tử gọi Mộc Thanh nghe vậy khẽ cười một tiếng, hỏi: “Chu đạo hữu có biết vì sao Địa Huyết lão quái đến bây giờ còn chưa tới?”

Mộc Thanh vừa đề cập tới Địa Huyết lão quái thì phản ứng của mọi người đều không giống nhau.

Xa xa, lông mày Diệp Trường Sinh nhíu lại, nghĩ thầm rằng có thể đám Yêu Vương này đã biết chuyện hấn diệt sát Địa Huyết lão quái.

Mà Lục Túc cùng phụ nhân tóc trắng kia thì khẽ nhíu mày, phảng phất như nhớ ra cái gì đó.

Chỉ có vị đại hán khôi ngô kia là vẻ mặt khó hiểu.

Hắn lạnh lùng nói: “Mộc đạo hữu nói như vậy, ta cũng cảm thấy hoài nghi, sao Địa Huyết lão quái vẫn chưa tới?”

“Ngay cả Lam đạo hữu cũng đã đến, Địa Huyết lão quái gần nàng ta hơn cũng đã đến rồi, hiện tại còn tới, chẳng lẽ không muốn tới sao?” Vị đại hán khôi ngô chau mày nói.

Lục Túc nghe vậy cũng có chút lạnh lùng nói: “Lúc trước khi ta liên hệ với Địa Huyết đạo hữu, không liên lạc với hắn, cũng không biết có phải là hắn cố ý làm như vậy hay không!”

“Địa Huyết lão quái, đây là ý gì? Hắn không muốn gia nhập chuyện này?” Đại hán khôi ngô lập tức mở to hai mắt nhìn, hỏi.

Lúc này, Mộc Thanh lại nghe thấy, khẽ cười một tiếng, nói: “Các vị đạo hữu không biết, Huyết lão quái bên kia có thể đã xảy ra chuyện!”

Nàng nói vậy khiến mọi người đều nhíu mày, xảy ra vấn đề là sao?

“Tiểu muội tới muộn như thế, cũng là bởi vì tạm thời đi báo phỏng Địa Huyết lão quái một chuyến, kết quả các người đoán xem ta nhìn thấy cái gì?”

“Địa Huyết lão quái phong bế động phủ, không thấy bất cứ ai, đồng thời phóng đại quân khôi lỗi ra thủ hộ xung quanh, không ai được tới gần!” Mộc Thanh khẽ cười nói.

“Cái gì?”

Nghe nàng nói lời này, sắc mặt mấy vị Yêu Vương khác trở nên khó coi.

Địa Huyết lão quái làm ra loại hành động này, nhưng cũng không phải là bình thường, chỉ khi hắn ta gặp phải nguy cơ cực lớn, mạng sống có khả năng bị uy hiếp mới có thể tự bảo vệ mình.

Chẳng lẽ có người nào đó uy hiếp đến tính mạng của hắn?

Nhưng là, bên trong địa uyên này có năng lực uy hiếp đến Địa Huyết lão quái, mấy người này đều không có ra tay với Địa Huyết lão quái!

Lục Túc tựa hồ nghĩ tới điều gì, nhìn về phía Mộc Thanh hỏi: “Mộc đạo hữu, trước khi ngươi cùng ta liên hệ, nói cho ta biết sự tình về Diệp đạo hữu, ngươi đã cùng Địa Huyết đạo hữu truy sát Diệp đạo hữu hay chưa?”

Mộc Thanh nghe vậy thì cười cười nói: “Không sai, ban đầu tin tức liên quan đến người này chính là Địa Huyết lão quái nói cho ta biết, ta cùng Địa Huyết lão quái đồng thời ra tay, ta đã phái thủ hạ Huyết Giao ra ngoài, Địa Huyết lão quái phái ra hai con khôi lồ Linh Suất đỉnh phong, kết quả chúng ta cũng không thể làm gì được vị Diệp đạo hữu này!”

“Lúc ấy nghĩ đến việc sưu tập huyết thực, ta không tiện tự mình ra tay, lại sợ bọn chúng trực tiếp chạy ra khỏi Địa Uyên, vì vậy đã đem tin tức nói cho Lục Túc huynh ngươi biết!”

“Nhưng Địa Huyết lão quái... Ha ha, ta không tin hắn sẽ ở trong động phủ của mình bất động, ta đoán hắn hẳn là đi ra ngoài tìm Diệp đạo hữu!” Mộc Thanh Chỉ nói.

Nghe đến đó, mấy vị Yêu Vương khác cũng hiểu rõ bọn họ đang nói gì, nam tử khôi ngô mở to hai mắt, hỏi: “Ý của các ngươi là Địa Huyết lão quái đã ăn thiệt thòi lớn với tu sĩ Linh Suất này?”

“Tình huống cụ thể như thế nào thì cũng chỉ có người trong cuộc là biết, chúng ta dựa vào suy đoán thì không đoán ra được!” Lục Túc nói.

Sau đó ánh mắt hắn nhìn về phía Diệp Trường Sinh bên kia, cất cao giọng nói: “Diệp đạo hữu, chư vị đạo hữu cũng đã tới, ngươi cũng lại đây gặp mặt chư vị một lần đi!”

Diệp Trường Sinh nghe vậy, thản nhiên đứng dậy, không nhanh không chậm bay tới.

Mấy vị Yêu Vương kia đều âm thầm đánh giá hắn, khi nhìn thấy điệu bộ nhàn nhã tự tại của hắn thì đánh giá trong lòng hắn cao hơn một chút.

Người này ở trước mặt bọn họ ngơ ngác như thể khẳng định là có sức mạnh nhất định.

Chẳng lẽ Địa Huyết lão quái thật sự bị thua thiệt rồi?

“Diệp đạo hữu đối với Địa Huyết đạo hữu có hiểu rõ không?”
Lục Túc hỏi.

Diệp Trường Sinh nghe vậy cười ha hả, nói: “Địa Huyết là ai?”

Nghe thấy lời này của hắn, mấy vị yêu vương đều biến sắc khác nhau, từng đạo ánh mắt không ngừng dò xét trên người hắn.

“Nói như vậy, ý của Diệp đạo hữu là, người không biết huyết sao?” Lục Túc nói ra.

“Ta chưa bao giờ nghe nói đến địa huyết nào cả, xem ra giữa chúng ta đã sinh ra hiểu lầm gì đó!” Diệp Trường Sinh cười tủm tỉm nói.

Mấy vị Yêu Vương nghe vậy nhìn hắn một cái thật sâu, tuy rằng hắn không thừa nhận, nhưng những người này nhất trí cho rằng Địa Huyết lão quái làm ra cử động khác thường như vậy, nhất định là có chút quan hệ với hắn.

Có thể khiến Địa Huyết lão quái lặng yên không một tiếng động đóng cửa cảm khách, người này thật sự không thể khinh thường.

Trong lúc nhất thời, trong lòng mấy vị Yêu vương này đều sinh ra một tia kiêng kỵ, ánh mắt ám đạo Lục Túc quả nhiên tàn nhẫn, nhìn ra người này không tầm thường.

“Vậy xem ra đây thật đúng là một hồi hiểu lầm. Ha ha, Diệp đạo hữu không biết lời nói của Địa Huyết đạo hữu, việc này hơn phân nửa là không quan hệ với Diệp đạo hữu!”

“Bất quá, Địa Huyết đạo hữu bỏ đi một lần này, xem ra hẳn thật sự không muốn tham gia chuyện kia, từ đó bốn người chúng ta muốn thu thập huyết thức ăn lại nhiều hơn!” Lục Túc nói.

“Vậy thời gian chúng ta tiến vào Minh Hà lại chậm hơn một chút?” Đại hán khôi ngô mặt mũi tràn đầy vẻ không vui nói.

“Dù không có Địa Huyết đạo hữu lùi bước, ta cũng định chậm trễ thời gian tiến vào!” Lục Túc đáp lại.

“Lục Túc huynh đã quyết định như vậy, chẳng lẽ là có liên quan tới vị Diệp đạo hữu này?” Phụ nhân tóc trắng tò mò nhìn thoáng qua Diệp Trường Sinh, hỏi.

“Đúng vậy, trên người Diệp đạo hữu có Tịch Tà Thần Lô, chuyện này ta đã nói cho các người, bất quá Diệp đạo hữu chỉ nắm giữ Ích Tà Thần Lô, nhưng không nắm giữ Ngự Lô Thuật cao cấp tương ứng, cho nên chúng ta bỏ chút thời gian, truyền thụ cho hắn mấy thứ này!” Lục Túc nói ra.

“Ngự Lô Thuật? Lại nói Lục Túc huynh còn chưa nói cho chúng ta biết vì sao tiến vào Minh Hà chỉ địa nhất định phải dùng đến Tịch Tà Thần Lô?” Vị đại hán họ Chu khôi ngô kia trừng mắt nói ra.

“Ngược lại tại hạ sơ sót, quên nói cho chư vị đạo hữu, bên ngoài Minh Hà chỉ địa có một đạo cấm chế Minh Hà phi thường lợi hại, bên trong ẩn chứa đại lượng minh ma chi khí. Nếu có thể mượn nhờ Ích Tà Thần Lô, chúng ta phá vỡ đạo cấm chế này liền thuận tiện hơn nhiều!”

“Cấm chế Minh Hà? Lục Túc huynh người làm thế nào biết được Minh Hà chỉ địa có cấm chế Minh Hà? Chẳng lẽ người...” Ánh mắt phụ nhân tóc trắng lóe lên, hỏi.

Lục Túc nghe vậy, trên người lập tức tản mát ra một tia hàn ý, lạnh lùng nói: “Lam đạo hữu đang hoài nghi ta sao?”

“Ha ha, thiếp thân sao dám hoài nghi Lục Túc huynh, bất quá Lục Túc huynh nắm giữ một ít tin tức máu chốt lại che giấu, không nói cho chúng ta biết, tóm lại là làm cho trong lòng mấy người chúng ta có chút bận tâm a!” Bạch Phát phụ nhân then thùng nói ra.

Nữ tử trẻ tuổi ngồi trên đóa hoa khổng lồ màu vàng cũng bỗng nhiên cười một tiếng, nói: “Tiểu muội cảm thấy Lam tử tử nói có lý. Trong Minh Hà chi địa có Minh Hà thần nhũ là do Lục Túc huynh nói cho chúng ta biết!”

“Tuy rằng không biết rõ tình huống cụ thể của Minh Hà chi địa, nhưng tiểu muội cũng không cảm thấy chúng ta có thể dễ dàng đi đến được Minh Hà thần nhũ kia, chắc chắn sẽ gặp một vài chuyện nguy hiểm!”

“Hiện tại, chúng ta đều là những người cùng trên một chiếc thuyền, Lục Túc huynh nếu như giấu diếm cái gì đó, để cho chúng ta sau khi tiến vào trong đó gặp phải bất trắc, đây cũng không phải là chuyện tốt a!”

Mộc Thanh nói đến đây, phu nhân tóc trắng và đại hán khôi ngô liên tục gật đầu. Ba người ánh mắt đều sáng ngời nhìn Lục Túc toàn thân bao phủ trong hắc bào, trên người tản ra một loại khí tức thần bí.

Bọn họ đối với thân phận mạnh nhất của vị yêu vương Địa Uyên này đã rất hiếm thấy.

Diệp Trường Sinh đứng ở một bên, khoanh tay, trên mặt mang theo ý cười, rất hứng thú nhìn mấy lục đục với nhau.

Hiện tại, Mộc Thanh cùng ba vị Yêu Vương liên hợp lại, dùng một loại tư thế bức cung yêu cầu Lục Túc nói ra những thứ mà hắn biết.

Toàn thân Lục Túc tản ra khí tức băng lãnh, giằng co cùng ba người này hồi lâu, cuối cùng mới chậm rãi mở miệng:

“Ba vị đạo hữu hiểu lầm rồi, có một số việc không phải là ta giấu diếm không nói, mà là ta cũng vô pháp xác định thật giả, cho nên không nói cho ba vị.”

“Về tình huống Minh Hà chi địa, thật ra ta cũng không biết nhiều, tất cả những gì ta biết, đều từ trên thân một vị Yêu Vương Địa Uyên trước kia biết được!”

“Đương nhiên, địa uyên khi đó hoàn toàn khác với hiện tại, trong mấy người các ngươi, địa huyết tới sớm nhất còn chưa xuất hiện, cho nên các ngươi không biết việc này!”

“Như Minh Hà Thần Nhũ, Minh Hà cấm chế những thứ này, đều là ta từ trong mảnh ngôn ngữ của vị Yêu Vương kia biết được, thật giả cũng không thể xác định, cho nên ta kéo Diệp đạo hữu tới đây cũng chỉ là phòng ngừa vạn nhất mà thôi!”
Lục Túc nói ra.

Nghe nói như thế, mấy vị Yêu Vương đều nhú mày, đáng vẻ không quá tin tưởng.

“Minh Hà chi địa ngoại trừ có Minh Hà cấm chế ra, còn có rất nhiều quý vật. Cái này đối với chúng ta mà nói cũng có thể tạo thành một ít uy hiếp!”

“Trừ cái đó ra, còn có cái gì, không phải là ta có thể biết được!” Thanh âm Lục Túc khôi phục lại bình thản nói.

Nghe hắn nói lời này, ba vị Yêu Vương còn lại đều lập loè ánh mắt.

Bọn họ biết, chỉ sợ Lục Túc vẫn còn che giấu không ít thứ.

Bất quá, hiện tại cũng không thể lại đi bức bách Lục Túc, bọn họ vẫn rất kiêng kỵ vị Yêu Vương mạnh nhất Địa Uyên này.

“Ha ha, thì ra là vậy, xem ra là chúng ta hiểu lầm Lục Túc huynh!”

“Ha ha, đích xác, nếu như Lục Túc huynh nắm rõ Minh Hà chi địa như vậy, thì việc hắn kéo chúng ta vào đây làm gì, chính mình một mình tiến vào Minh Hà chi địa là được!” Đại hán khôi ngô cười hắc hắc nói.

.....

Sau khi mấy vị Yêu Vương trò chuyện một lúc, bốn người đều nhìn về phía Diệp Trường Sinh.

Lục Túc nói: “Trong khoảng thời gian tiếp theo, chúng ta tranh thủ thời gian sưu tập huyết thực, đồng thời phải có một người truyền thụ Tế Lôi Thuật cho Diệp đạo hữu, các người ai muốn đến?”

Lục Túc vừa mới nói xong, Mộc Thanh liền nói: “Tiểu muội tinh thông tế lôi thuật, cứ để tiểu muội truyền thụ cho Diệp đạo hữu đi!”

“Thiếp thân tại phương diện Tế Lôi thuật tạo nghệ cũng không kém, hay là để thiếp thân đến đây!” Vị phụ nhân trung niên kia cũng tiến lên một bước nói.

Trong lúc nhất thời, bầu không khí giữa hai nữ nhân bắt đầu ngưng trệ, có chút gay gắt nhìn nhau.

Diệp Trường Sinh rất hứng thú nhìn cảnh tượng này.

Hắn biết, hai người này tích cực truyền thụ Tế Lôi Thuật như thế, cũng không phải bởi vì nhiệt tình làm thầy lớn như vậy.

Mà là vì bọn họ đều có suy nghĩ với Ích Tà Thần Lôi mà thôi.

Mộc Thanh vốn là cây cỏ thành tinh nên chắc chắn rất hứng thú với loại Mộc Thần Lôi này.

Mà phụ nhân trung niên kia là thân thể yêu quý, Ích Tà Thần Lôi có tác dụng khắc chế cường đại đối với nàng, cho nên nàng không thể bỏ qua Tịch Tà Thần Lôi.

“Như vậy đi, một mình hai vị đạo hữu dạy một nửa, trước hết để cho Diệp đạo hữu đi theo Mộc đạo hữu học tập một đoạn thời gian, sau đó lại theo Lam đạo hữu học tập một đoạn thời gian, như thế nào?” Lục Túc bỗng nhiên đưa ra đề nghị như vậy.

“Diệp đạo hữu, ngươi cảm thấy thế nào?” Lục Túc xoay người lại nhìn Diệp Trường Sinh hỏi.

“Đương nhiên ta không có ý kiến gì, đi theo ai học cũng được!” Diệp Trường Sinh thản nhiên nói.

“Vậy còn hai người các ngươi thì sao?” Lục Túc lại nhìn về phía hai người kia.

“Nếu Lục Túc huynh đã nói như vậy, tiểu muội nào dám có ý kiến, cứ theo như lời Lục Túc huynh nói đi!” Mộc Thanh nhẹ nhàng cười nói.

Phụ nhân trung niên hừ nhẹ một tiếng, không có ý kiến phản đối.

Vì vậy, việc này cứ quyết định như vậy, mấy vị Yêu Vương này sau khi thương nghị một phen về những chuyện khác, cũng không lâu lắm, mỗi người liền tản đi.

Diệp Trường Sinh đi theo Mộc Thanh tới động phủ của nàng.

.....

Trong một gian sảnh đường toàn thân xanh biếc, thân ảnh Diệp Trường Sinh cùng Mộc Thanh xuất hiện ở đây.

Phòng khách vắng vẻ, ngoại trừ bảy tám cửa hàng thông tới chỗ hân ra thì không còn thứ gì khác.

Nhưng Diệp Trường Sinh thân ở nơi đây, có thể cảm ứng được rõ ràng linh khí nồng đậm tản mát ra từ dưới đất và bốn vách tường, nơi đây hiển nhiên là một thánh địa tu hành.

Hơn nữa, đối với người tu hành công pháp Mộc thuộc tính mà nói, càng là nơi đáng quý, ở chỗ này tốc độ tu hành rõ ràng có thể nhanh gấp bội so với nơi khác.

“Diệp đạo hữu, mời ngồi!”

Mộc Thanh mở một chiếc bàn bằng gỗ, mời Diệp Trường Sinh ngồi xuống, hai người đối diện.

Ánh mắt Diệp Trường Sinh đảo qua, tinh tế đánh giá vị yêu vương này, dung mạo nàng rất là thanh tú, không được coi là xuất chúng, nhưng có một loại khí chất thanh linh đặc biệt.

Điều này có lẽ có liên quan đến thân phận Mộc Linh của nàng, kỳ thật Diệp Trường Sinh vẫn luôn rất tò mò, nếu dùng lực dịch đồ vào những Yêu vật Mộc thuộc tính này sẽ có kết quả ra sao?

Tại thời điểm hân đánh giá Mộc Thanh, đối phương cũng đang đánh giá hân, tựa hồ đang suy đoán, một tu sĩ cấp bậc Linh Suất như hân, làm sao có được sức chiến đấu cường đại như vậy.

Trầm mặc một lúc, Mộc Thanh nói: “Thời gian tiếp theo sẽ do thiếp thân đến dạy Diệp đạo hữu tế lôi thuật, nhưng trước đó, thiếp thân có một vấn đề muốn hỏi Diệp đạo hữu một chút.”

“Ồ, mời Mộc tiên bối nói!” Diệp Trường Sinh đột nhiên nói.

“Trên người Diệp đạo hữu có Kim Lôi Trúc dư thừa không?” Mộc Thanh hỏi.

“Hết rồi!” Diệp Trường Sinh trả lời rất dứt khoát.

Vừa nghe nói như thế, thần sắc Mộc Thanh liền cứng lại, sau khi trầm mặc một lát mới nói: “Vậy thật đúng là làm cho

người ta tiếc nuôi!”

“Nếu như không có Kim Lôi Trúc, vậy có thể mời Diệp đạo hữu cô đọng một ít Ích Tà Thần Lôi cho ta, thiếp thân sẽ cho Diệp đạo hữu thù lao tương ứng!”

Nghe y nói vậy, Diệp Trường Sinh nhướn mày hỏi: “Ích Tà Thần Lôi còn có thể tặng cho người khác không?”

“Thủ đoạn bình thường tất nhiên là không được, bất quá thiếp thân dạy cho Diệp đạo hữu tể lôi thuật có phương pháp cô đọng lôi cầu, dùng phương pháp này có thể cô đọng Ích Tà Thần Lôi một phen!” Mộc Thanh nói.

Diệp Trường Sinh nghe vậy trong lòng hơi động, nói: “Việc này cũng không phải không được, nhưng ta chỉ chấp nhận dùng máu Chân Linh để đổi lấy Ích Tà Thần Lôi!”

Sở dĩ Diệp Trường Sinh chuyên môn đưa ra một yêu cầu như vậy, tự nhiên là bởi vì hắn biết trên người Mộc Thanh có một phần Chân Linh Chi Huyết.

Hơn nữa lại là máu ngũ sắc khổng tước mà hắn rất muốn.

Khi hắn nói ra lời này, trong động phủ này lập tức lâm vào một mảnh trầm mặc.

Mộc Thanh nhìn chằm chằm vào hắn cẩn thận đánh giá một phen, sau một lát bỗng nhiên cười nói: “Nếu như không phải trước kia không quen biết với Diệp đạo hữu thì thiếp chút nữa đã cho rằng yêu cầu này của Diệp đạo hữu là do mình định thân vì ta rồi!”

“A, ý tiên bối là, trên tay người thật sự có Chân Linh Chi Huyết?” Trên mặt Diệp Trường Sinh đúng lúc lộ ra một tia kinh hỉ hỏi.

Mộc Thanh nghe vậy thì cười ha ha nói: “Không sai, trên thân thủ của thiếp đích xác nắm giữ một phần chân linh huyết, có thể coi như là vật phẩm giao dịch cho Diệp đạo hữu!”

“Năm đó khi yêu triều bộc phát, ta từng mạo hiểm giết một gã trưởng lão Phi Linh tộc, kết quả từ trên người hắn lấy được một lọ Chân Thánh Chi Huyết Phi Linh tộc.”

“Theo ta được biết, Chân Thánh Chi Huyết của Phi Linh tộc ở trong Phi Linh tộc, là vật cực kỳ trân quý, vô luận là chi nhánh của Phi Linh tộc nào, loại vật ấy cũng sẽ không nhiều lắm, nếu không phải ta may mắn, chỉ sợ cũng khó có được vật ấy.” Trên mặt Mộc Thanh lộ ra một tia cảm khái nói.

Diệp Trường Sinh nghe vậy trong lòng rung mình, thầm nghĩ vị Yêu vương này cũng là một nhân vật không thể khinh thường.

Người có thể trở thành trưởng lão của Phi linh tộc khẳng định đều là tu sĩ Hợp thể, có thể đánh chết một vị tu sĩ Hợp Thể kỳ, bất kể xuất phát từ nguyên nhân gì, nàng vận dụng thủ đoạn gì, đều nói rõ thực lực của nàng không tầm thường.

“Vậy cụ thể là loại máu Chân Thánh nào?” Trên mặt Diệp Trường Sinh tràn đầy vẻ kinh hãi, hỏi, bộ dáng vô cùng chờ mong.

“Là chân linh chi huyết của Ngũ Sắc Không Tước, như thế nào, thứ này đối với ngươi hẳn là phù hợp yêu cầu a?”

“Thậm chí, ngươi xem như chiếm được đại tiện nghi, chân huyết của Ngũ Sắc Không Tước này, cũng không thể so với Chân Linh huyết dịch bình thường!” Mộc Thanh tính toán bộ dáng vận khí tiểu tử ngươi tốt nói ra.

Lời này của nàng cũng không sai, Ngũ Sắc Không Tước chi huyết đích thật là một loại phi thường khó có thể đạt được.

Ngũ sắc không tước tại trong rất nhiều chân linh thanh danh hiển hách loại, là phi cầm chân linh đáng sợ đứng đầu.

Chỉ sợ cũng chỉ có Thiên Phượng cùng một số Chân Linh đỉnh giai có thể đạt được một con Ngũ Sắc Không Tước, đổi lại là những người khác, chưa như Du Thiên Côn Bằng, Thất Đầu Kiêu, cũng chưa chắc có thể mạnh hơn so với Ngũ sắc Không Tước.

“Không ngờ lại là chân huyết của Ngũ Sắc Không Tước, vận khí của tiên bối cũng không tệ, lại có thể đạt được thứ này!” Diệp Trường Sinh trên mặt lộ ra ý cười nói.

“Như vậy là ngươi đã đồng ý giao dịch với ta rồi sao?” Mộc Thanh hỏi.

“Không thành vấn đề!”

“Tốt, như vậy trong đoạn thời gian kế tiếp, Diệp đạo hữu theo ta học tập tế lôi thuật đi, chờ lúc ngươi có thể cô đọng Ích Tà Thần Lôi, chúng ta sẽ tiến hành giao dịch này!” Mộc Thanh gật đầu nói.

“Vậy xin đa tạ tiên bối!”

.....

Một tháng sau, tại một nơi nào đó tại tầng thứ ba, trên một ngọn núi, thân ảnh của Diệp Trường Sinh cùng Mộc Thanh xuất hiện ở đây.

Diệp Trường Sinh ngẩng đầu nhìn thoáng qua bầu trời, thần sắc nghiêm nghị giờ hai tay lên, hai tay hất nhanh chóng bấm ra một đạo pháp quyết.

Chỉ một thoáng, bốn phía vang lên tiếng nổ âm âm, vô số kim hồ tinh tế trong chớp mắt bắn ra, xoay quanh thân thể hắn không ngừng.

Ngay sau đó điện hồ dần dần trở nên thô to, hơn nữa hướng bốn phía điên cuồng phóng lớn, khí thể tương đương dọa người.

Một lát sau, trong lõi quang kinh người, một cái điện vòng hình tròn thật lớn dần dần hình thành.

Cùng lúc đó, dưới sự thúc giục của pháp quyết của Diệp Trường Sinh, một đám phù văn quỷ dị lóe lên kim quang từ trong hai tay tuôn trào ra, nhao nhao chui vào trong điện hồ bốn phía không thấy bóng dáng.

Một màn thần bí xuất hiện!

Trong nháy mắt khi hồ quang điện thô to từ bốn phía chui vào trong phù văn, đột nhiên tất cả đều giống như bọt biển, im ắng vỡ vụn ra, hóa thành một vàng sáng mờ mịt đường kính mấy trượng.

Thân ở trong vàng sáng, thân hình Diệp Trường Sinh mơ hồ không rõ, nhưng trong miệng khó hiểu tiếng chú ngữ liên tiếp không dứt.

Mà vàng sáng màu vàng chuyển động, bên trong phù văn màu vàng cuộn cuộn không ngừng, hơn nữa mơ hồ truyền ra thanh âm vù vù. Dần dần, thanh âm này càng ngày càng vang, dần dần trở nên chói tai bén nhọn!

Đột nhiên một tiếng sét đùng đoàng vang lên!

Kim quang bỗng nhiên sáng ngời, quang mang cực kỳ chói mắt, nhưng cũng trong nháy mắt, vàng sáng lập lòe sau đó biến mất không thấy.

Thân hình Diệp Trường Sinh lần nữa hiển lộ ra, một tay bấm niệm pháp quyết, một tay năm ngón nhẹ nhàng nâng lên, cách lòng bàn tay khoảng một thước, một quả cầu tròn to bằng nắm

tay phẳng phất bằng vàng ròng, không nhúc nhích lơ lửng ở nơi đó.

Viên cầu này không hề bắt mắt, ngoại trừ những hoa văn bắt đồng bên ngoài thì hào quang mừng rỡ dị thường, không có chút linh áp nào giống như một vật liệu bình thường vậy mà thôi.

Nhưng vừa nhìn thấy kim cầu này, thần sắc Mộc Thanh phía xa liền trở nên ngưng trọng.

Mà lúc này, mặt mũi Diệp Trường Sinh cũng tràn đầy ngưng trọng, bàn tay nâng kim cầu lên, năm ngón tay nhẹ nhàng bắn ra.

“Phốc xuy” một tiếng, kim cầu liền hóa thành một đạo kim quang hướng trời cao bắn nhanh đi.

Sau một cái chớp động, liền biến mất không thấy.

Cơ hồ cùng lúc đó, tay kia của Diệp Trường Sinh lại “xoẹt” một tiếng, trong lòng quang chớp động, một cái phù văn màu vàng cực lớn, đồng dạng bắn về phía chỗ cao không thấy bóng dáng.

“Ầm ầm” một tiếng.

Trên bầu trời phụ cận đột nhiên cuồng phong gào thét, mây đen giăng đầy, một đoàn kiêu dương màu vàng như ẩn như hiện trong mây đen, tiếp theo một cỗ khí tức kinh người phảng phất có thể hủy diệt thiên địa từ trong kim dương phóng lên tận trời.

Mặt ngoài kiêu dương, vô số điện quang cuồng thiểm bất định, tiếng sấm sét lại liên miên không dứt, trầm thấp kinh người.

Khuôn mặt Mộc Thanh hiện lên vẻ chấn động, khí tức toát ra trong tầng mây đã tạo cho nàng một cảm giác uy hiếp mãnh liệt.

Cho dù là nàng cũng không dám đón đỡ công kích như vậy, bởi vì nguy hiểm quá lớn.

Nhất thời, trong lòng Mộc Thanh nảy sinh sự nghi ngờ.

Đem loại pháp thuật Ngự Lôi cấp cao như Tế Lôi thuật dạy cho Diệp Trường Sinh đến cùng có phải là một quyết định

chính xác hay không?

“Ầm ầm ầm...”

Trên bầu trời, thanh âm sấm sét đình tai nhức óc không ngừng vang lên.

Mặt trời màu vàng tiếp tục một tiếng lôi minh cực lớn, đột nhiên phun ra một cột sáng màu vàng to như vại nước, ầm vang hung hăng nện xuống mặt đất.

Vừa lúc đánh trúng mặt đất không một bóng người trên người Diệp Trường Sinh.

Làm cho người ta hoảng sợ xuất hiện.

Nơi quang trụ đi qua, ngọn núi nhỏ dưới chân lập tức tan thành tro bụi, một hắc sắc đại động hiện ra.

Kim sắc quang trụ duy trì mấy hơi thời gian, sau đó trên không trung phía dưới phảng phất như ánh mặt trời chói chang chột lóe kim quang, bỗng nhiên bạo quang một cái, ngay sau đó liền biến mất trong hư không, phảng phất như chưa từng xuất hiện.

Chỉ có cái lỗ đen trên mặt đất kia vô thanh vô tức kể lại công kích kinh thiên động địa vừa rồi.

Hào quang lóe lên, Mộc Thanh xuất hiện bên cạnh Diệp Trường Sinh, sắc mặt ngưng trọng nhìn về phía đại động phía dưới.

Chỉ thấy bên trong cửa động tối đen, một mùi hồ tiêu điều xông vào mũi, mà động này sâu không thể nhìn thấy điểm cuối.

Trong ánh mắt nàng hiện lên một tia chấn động, uy lực như vậy dù là nàng cũng may mắn không muốn chạm vào.

Mộc Thanh khẽ cười một tiếng, thản nhiên nói: “Xem ra Diệp đạo hữu đã sơ bội nắm giữ được tể lôi thuật, sau đó cố gắng thêm nữa là có thể càng thêm thuần thực!”

Nói xong, nàng quay đầu lại, dùng một loại ánh mắt kỳ dị nhìn Diệp Trường Sinh nói: “Ích Tà Thần Lôi đáng sợ quả nhiên danh bất hư truyền. Nắm giữ Tể Lôi Thuật này xong, thực lực của Diệp đạo hữu chỉ sợ lại lần nữa tăng vọt a?”

“Chỉ sợ sau này ngay cả thiếp thân cũng không nhất định là đối thủ của đạo hữu!” Mộc Thanh nói tới lời này, trong lòng mang theo một loại kiêng kỵ thật sâu.

“Ha ha, tiền bối nói đùa, ta chỉ là một tu sĩ Linh Suất nho nhỏ, làm sao dám so sánh với Yêu vương cấp Hợp Thể!” Diệp Trường Sinh nhẹ nhàng như mây gió nói.

“Lại nói, thuật Tế Lôi này phát động chậm như vậy, chờ ta kích phát loại Ích Tà Thần Lôi này, tiền bối đã sớm giết chết ta rồi, làm sao có thể tạo thành uy hiếp đối với tiền bối?”

Diệp Trường Sinh lắc đầu nói, vẻ mặt ta thực lực thấp kém, đáng vẻ người quá coi trọng.

Mộc Thanh rõ ràng không tin, nói ra: “Hiện tại phát động chậm, chờ tu vi Diệp đạo hữu tiến giai, thực lực càng mạnh, khả năng khống chế Ích Tà Thần Lôi càng mạnh, đến lúc đó phát động nhanh hơn nhiều!”

“Ha ha, nếu Diệp đạo hữu tương lai cũng có thể tu luyện tới Hợp Thể cảnh giới giống chúng ta, thiếp thân cũng không dám đối địch với người!”

“Ta là một tu sĩ Linh Suất sơ giai, hiện tại bàn luận chuyện hợp thể vẫn là quá sớm!” Diệp Trường Sinh giận dữ nói.

Mộc Thanh nghe vậy liền cười cười: “Diệp đạo hữu đừng quên giao dịch giữa ta và người, hiện tại Diệp đạo hữu đã có năng lực bước đầu ngưng luyện Ích Tà Thần Lôi, đợi sau khi cô động ra lôi cầu, người có thể đạt được chân huyết của ngũ sắc không tước rồi!”

.....

Hai tháng sau, Diệp Trường Sinh giao một đỉnh gỗ đặc chế cho Mộc Thanh, bên trong tràn đầy Ích Tà Thần Lôi do Tế Lôi thuật ngưng kết.

Mộc Thanh ánh mắt ẩn chứa một tia kích động nhận lấy lôi cầu này, sau đó lấy ra một bình ngọc, đưa qua nói:

“Trong này chính là chân huyết của Ngũ Sắc Không Tước kia, mời Diệp đạo hữu giữ chặt!”

Diệp Trường Sinh tiếp nhận bình nhỏ đỏ tươi này, mở nắp bình ra, lập tức từ bên trong truyền đến một tiếng thanh minh,

ngũ sắc quang mang chột lóe, một con ngũ sắc khổng tước từ trong đó bay ra.

Hai cánh chột lóe, một đạo linh áp kinh người trần ngập ra, lông đuôi của khổng tước diễm lệ này hiện ra vô sắc.

Thanh, hồng, bạch, hoàng, hắc!

Loại chân linh Ngũ Sắc Khổng Tước này trời sinh đã nắm giữ thần thông ngũ hành, đại thần thông ngũ sắc lại nổi danh khắp chư giới.

Cảm nhận được khí tức Chân Linh nồng đậm này, Diệp Trường Sinh hài lòng nhẹ gật đầu, cong ngón tay búng ra, thu đầu Ngũ Sắc Khổng Tước vào trong bình.

Chân huyết ngũ sắc khổng tước trong tay Mộc Thanh tuyệt đối là chân linh huyết phi thường tinh thuần, điều này tuyệt đối phù hợp với yêu cầu của Kinh Trập Thập Nhị Biến.

“Dựa theo miêu tả của Kinh Trập Thập Nhị Biến, mỗi khi luyện hóa một loại chân huyết là có thể khiến uy lực môn thần thông này tăng lên khoảng ba thành!”

“Nếu luyện hóa toàn bộ mười hai loại tinh huyết thì thực lực của mỗi loại Chân Linh biến thân đều sẽ tăng lên gấp bốn lần lúc đầu!”

“Tuy không biết loại tăng cường này là thật hay giả, thế nhưng cho dù là hàm chứa thủy phạm, loại nâng cấp này cũng khá khủng bố!” Diệp Trường Sinh thầm nghĩ.

Hiện tại trong tay hắn đã có ba loại chân linh huyết, tất cả đều luyện hóa đều có thể hoàn toàn nắm giữ Côn Bằng, biến thân của Thiên Phượng cùng ngũ sắc khổng tước.

Biến thân Côn Bằng phối hợp với cánh Thiên Bằng có thể khiến tốc độ của hắn đạt tới mức phi thường kinh người.

Thiên Phượng biến thân phối hợp với Diệp Trường Sinh tính luyện chế Thiên Phượng sí, có thể khiến hắn nắm giữ được thần thông xuyên qua không gian.

Mà biến thân của Ngũ Sắc Khổng Tước, nếu phối hợp với Đại Ngũ Hành Tiên Quang của hắn, nói không chừng có thể khiến cho uy lực thần thông này của hắn lần nữa tăng lên.

Lại phối hợp với uy lực của thuật Tế Lôi đối với Ngũ Hành Thần Lôi...

Ba thứ này chồng lên nhau, ngay cả bản thân Diệp Trường Sinh cũng không thể đoán được thần thông này của hắn sẽ cường đại tới mức nào.

Thấy Diệp Trường Sinh đem cái bình màu máu kia thu vào, Mộc Thanh Lăng cười, lại nói: “Diệp đạo hữu học ở chỗ ta đã không sai biệt lắm rồi, dựa theo ước định đi tới chỗ Lam tử ty để học Tế Lôi thuật!”

“Ha ha, vị Lam tử ty kia đã không chờ được, thúc giục mấy lần rồi!” Trên mặt Mộc Thanh nở một nụ cười khó hiểu nói.

Diệp Trường Sinh nghe nói như thế, trong lòng thầm nghĩ: “Ngự Lôi thuật này đã học được kha khá từ Mộc Thanh, giờ lại đến chỗ Quỷ Bà Tử, chỉ sợ cũng không học được gì, nhưng cuối cùng ta vẫn phải đến đó xem một chuyến!”

Nghĩ như vậy, hắn liền chấp tay, nói: “Vây đa tạ tiền bối đã truyền thụ, vẫn bối xin cáo từ!”

“Diệp đạo hữu đi thông thả!”

Đợi sau khi thân ảnh Diệp Trường Sinh biến mất, khóe miệng Mộc Thanh dần dần lộ ra vẻ tươi cười, trong tay nâng đỉnh nhỏ làm bằng gỗ kia, nhìn từng viên Ích Tà Thần Lôi tựa như quả cầu kim loại bên trong, trên mặt lộ ra một tia sắc lạnh.

.....

Quỷ bà tử thân có yêu quỷ thân thể, vị trí lập động phủ so với mấy yêu vương khác càng gần tầng dưới lòng đất hơn.

Âm khí nồng nặc nơi này đối với tu hành của nàng rất có lợi.

Nhưng ngay cả như vậy, vị yêu vương này cũng không dám tiến vào tầng thứ bảy phía dưới cùng, mà đang ở tầng sáu.

Bởi vì tầng âm khí kinh khủng kia, cho dù là nàng cũng có chút không chịu nổi.

Khi Diệp Trường Sinh đến nơi, lập tức nhận được sự tiếp đãi nhiệt tình của vị Yêu vương này.

Mấy con quỷ vật biến thành thị nữ trẻ tuổi đi ra, dẫn Diệp Trường Sinh vào trong động phủ yêu vương, Diệp Trường

Sinh ở nơi đó thấy được phụ nhân tóc trắng.

“Xem ra mấy người Dao Nhi thật sự không có tới Địa Uyên, như vậy ta cũng có thể thở phào nhẹ nhõm!” Diệp Trường Sinh thầm nghĩ.

Vừa rồi hắn cẩn thận quan sát một phen, không phát hiện ra thân ảnh của Nguyên Dao và Nghiên Lệ, cũng không cảm nhận được bất kỳ khí tức gì ở chỗ này.

Như vậy xem ra vận mệnh của các nàng đã hoàn toàn bị thay đổi.

“Xin chào Lam tiên bối!”

Diệp Trường Sinh đi vào cung điện cuộn cuộn âm khí này, chấp tay nói.

“Mời Diệp đạo hữu ngồi, Diệp đạo hữu rốt cục đã được lão thân đến đây!” Trên mặt phụ nhân tóc trắng cố nặn ra một nụ cười rồi nói.

“Ha ha, thật sự là Mộc tiên bối muốn giữ vãn bối lại, vãn bối cũng không có biện pháp, mong tiên bối thứ tội!” Diệp Trường Sinh cười ha ha một tiếng nói.

Nghe lời ấy, phụ nhân tóc trắng hừ lạnh một tiếng, phảng phất có chút không vui, lạnh lùng nói: “Mộc đạo hữu luôn như vậy, chuyện ước định tốt, nàng chung quy muốn sinh ra chút biến cố!”

“Nếu Diệp đạo hữu ước định với nàng chuyện gì, sau này phải chú ý một chút!” Phụ nhân tóc trắng nói.

Diệp Trường Sinh nghe đối phương nói vậy, trong lòng thầm nghĩ: “Xem ra mâu thuẫn giữa hai vị Yêu Vương này rất sâu!”

Yêu vương được gọi là quỷ bà này lại trắng trợn châm ngòi hấn cùng Mộc Thanh quan hệ, tựa hồ ngay cả một chút ý định duy trì vẻ hài hòa cũng không có.

Trên mặt hắn lộ ra vẻ mỉm cười, nói: “Đa tạ tiên bối quan tâm, về sau vẫn bối sẽ chú ý!”

Phụ nhân tóc trắng nghe vậy gật đầu nhẹ, nói ra: “Diệp đạo hữu có thể hiểu được khổ tâm của lão thân là tốt rồi!”

“Đúng rồi, không biết trong khoảng thời gian này Diệp đạo hữu ngoại trừ học tập Tế Lôi Thuật ra, còn có trao đổi gì với nàng nữa không?” Phụ nhân tóc trắng đột nhiên hỏi.

Lời này lập tức khiến Diệp Trường Sinh hơi ngạc nhiên, vị Yêu vương này trực tiếp như vậy sao?

Cũng không cần phải che dấu một chút, trực tiếp bắt đầu hỏi thăm chuyện về Mộc Thanh.

Nhìn thấy biểu tình của Diệp Trường Sinh, phụ nhân tóc bạc vội vàng nói: “Lão thân cũng là lo lắng Diệp đạo hữu trúng phải gian kế gì đó, mặc dù nói dưới tình huống bình thường sẽ không phát sinh chuyện như vậy, nhưng vị Mộc đạo hữu kia... Ha ha!”

Trên mặt phụ nhân tóc trắng lộ ra một tia quan tâm, nói như thế.

Nhưng Diệp Trường Sinh lại nhạy cảm phát hiện ra một tia lo lắng không muốn người khác chú ý từ trong ánh mắt của đối phương.

Dường như vị Yêu Vương này đang lo lắng điều gì.

Trong lòng của hắn khẽ động, ý niệm nhanh quay ngược trở lại, trong chớp mắt hiện lên các loại tin tức lộn xộn trong đầu.

Diệp Trường Sinh cười dữ tợn, bất động thanh sắc hỏi: “Tiền bối quan tâm như vậy, thật đúng là làm cho văn bối được sung

ái mà lo sợ!”

“Nếu nói những chuyện khác, cũng không phải là không có. Ta cùng Mộc tiên bối làm một khoản giao dịch!”

“Ồ? Giao dịch gì?” Phụ nhân tóc bạc lập tức tỉnh táo lại, ân cần hỏi han.

“Vãn bối dùng phương pháp đặc thù ngưng luyện một ít Ích Tà Thần Lôi, giao cho Mộc tiên bối, đổi lấy một ít Chân Linh Chi Huyết từ chỗ Mộc tiên bối!” Diệp Trường Sinh cẩn thận quan sát biểu tình của vị Yêu Vương này, chậm rãi nói.

Khi hắn nói đến Ích Tà Thần Lôi, vẻ mặt phụ nhân tóc trắng bỗng nhiên biến đổi, cả người thần sắc âm trầm xuống.

Sắc mặt nàng bỗng nhiên trở nên vô cùng khó coi, trong mắt lóe lên vẻ sợ hãi rồi biến mất.

Nhìn đến đây, trong lòng Diệp Trường Sinh đại khái cũng có phán đoán, trên mặt lộ ra vẻ tươi cười.

Phụ nhân tóc trắng tựa hồ không có chút nào che giấu tâm tình của mình trước mặt Diệp Trường Sinh, sắc mặt có chút cứng ngắc, chậm rãi hỏi: “Mộc đạo hữu lấy được bao nhiêu Tịch Tà Thần Lôi từ chỗ Diệp đạo hữu?”

Diệp Trường Sinh nghe vậy nhẹ giọng cười, ngập ngừng nói: “Số lượng này chỉ sợ không thích hợp để nói cho tiên bối biết, như vậy không hợp quy củ!”

Sắc mặt vị phụ nhân tóc trắng cứng lại, thần sắc không khỏi có chút khó coi, một lát sau, nàng khẽ nhếch khóe miệng, trên mặt lộ ra một tia tiểu ý khó coi.

“Không sao, lão thân hiểu cho Diệp đạo hữu lo lắng!”

“Nếu Diệp đạo hữu có thể giao Ích Tà Thần Lôi này cho Mộc Thanh, vậy cũng không để ý tiến hành giao dịch với lão thân chứ?” Phụ nhân tóc trắng hỏi.

Diệp Trường Sinh trong lòng hơi động, hỏi: “Tiền bối cũng muốn Tịch Tà Thần Lôi trên tay Diệp ỗ sao?”

“Đúng vậy, lão thân đối với mấy thứ này cũng cảm thấy rất hứng thú, nếu như Diệp đạo hữu nguyện ý, giữa chúng ta cũng

có thể tiến hành giao dịch một lần!” Ánh mắt phụ nhân tóc trắng sáng rực lên, nói.

“Tiền bối có máu Chân Linh trong tay không?” Trên mặt Diệp Trường Sinh lộ ra vẻ trầm ngâm, suy nghĩ một hồi rồi hỏi.

“Loại vật này làm sao dễ dàng có được như vậy được, lão thân không có chân linh chi huyết, bất quá lại có một loại đồ vật có thể gia tăng ba thành đột phá bình cảnh, hữu dụng với tu sĩ Linh Suất, Diệp đạo hữu người thấy thế nào?”

“Đây chắc cũng là thứ mà ngươi cần?” Vị phụ nhân tóc bạc nhìn Diệp Trường Sinh hỏi.

Diệp Trường Sinh nghe vậy trong lòng vui vẻ, đồ vật phụ trợ đột phá bình cảnh Luyện Hư, hẳn hiện tại còn không có một món nào.

Vốn định thu thập phi linh tộc, nhưng còn chưa kịp đi sưu tập đã đi tới bên trong vực này.

Bây giờ nếu như có thể trả một chút Ích Tà Thần Lôi để đổi lấy thứ này, hẳn cũng rất vui vẻ.

Diệp Trường Sinh nhướn mày nói: “Trên người Diệp mỗ vẫn còn một số thứ có thể giúp đột phá bình cảnh, nhưng ta cũng không ngại có thêm một loại!”

“Nhưng nếu tiền bối chỉ có thể lấy ra thứ này, trao đổi ích Tà Thần Lôi cũng không có nhiều Chân Linh máu có thể đổi được như vậy!” Diệp Trường Sinh nhìn đối phương nói.

Hắn muốn nhìn xem có thể ép ra thêm được vật gì từ trên người vị Yêu vương này hay không.

Không ngờ, phụ nhân tóc bạc nghe vậy trên mặt lộ ra ý cười, nói: “Lão thân cũng không cần nhiều như vậy, Diệp đạo hữu chỉ cần cấp cho ta một phần nhỏ Ích Tà Thần Lôi dùng để nghiên cứu là đủ rồi!”

“Nguyên lai tiền bối muốn nghiên cứu loại thần lôi này sao? Được rồi, ta có thể cô đọng một hai quả lôi cầu đưa cho tiền bối!” Diệp Trường Sinh hơi có chút tiếc nuối nói.

Hắn đại khái đã minh bạch vị Yêu Vương này muốn đổi lấy Ích Tà Thần Lôi là vì cái gì.

Với thân thể yêu quý của đôi phương, Ích Tà Thần Lôi có uy hiếp nghiêm trọng đối với nàng, nàng muốn ích Tà Thần Lôi quá nửa là nghiên cứu ra biện pháp tránh bị Ích Tà Thần Lôi thương tổn.

Mà người mà nàng phòng bị, cũng không phải Diệp Trường Sinh, quá nửa là vị Mộc Thanh Yêu Vương kia.

Diệp Trường Sinh vốn cho rằng Mộc Thanh hỏi hấn muốn ích Tà Thần Lôi là vì sau khi tiến vào Minh Hà chi địa thì đi thăm dò chỗ Ma phân kia, đạt được ma khí cường đại bên trong.

Nhưng sau khi cẩn thận suy nghĩ, có lẽ hiện tại những Yêu vương này còn chưa biết trong Minh Hà chi địa có một tòa ma phân, các nàng phải trải qua lần thăm dò này mới có thể làm rõ được.

Kể từ đó, Mộc Thanh tất nhiên không thể chuẩn bị nhầm chắc.

Như vậy nàng yêu cầu những Ích Tà Thần Lôi này, rất có thể là vì nhắm vào người nào đó.

Mà người bị nàng nhắm vào, có lẽ chính là quý bà trước mắt này.

Chỉ sợ giữa hai người này có ân oán rất lớn.

Diệp Trường Sinh nhớ lại chuyện cũ giữa mấy vị Yêu vương, Mộc Thanh từng gặp phải một nguy cơ nghiêm trọng, có một lần nàng không ở trong động phủ, bản thể từng bị người tập kích, suýt chút nữa bị hủy diệt.

Dường như kẻ tập kích bản thể của nàng chính là bị một vị Yêu Vương nào đó sai khiến.

Mà trên tay Quý Bà Tử dường như vừa vặn có một kiện đồ vật chứa linh khí Mộc thuộc tính cực kỳ nồng đậm, điều này khiến cho người ta không thể không sinh ra một chút liên tưởng.

Thấy Diệp Trường Sinh đáp ứng giao dịch, phụ nhân tóc bạc lộ vẻ vui mừng, nói: “Đây là viên Liệt Nguyên đan ta lấy được khi yêu triều tại Địa Uyên năm xưa giết chết tu sĩ Phi Linh Tộc!”

“Loại đan dược này đối với yêu vật trong địa uyên chúng ta mà nói thì không có tác dụng gì, nhưng đối với người ngoại giới các ngươi thì lại có hiệu quả không thể tưởng tượng nổi!”

“Chỉ tiếc, Liệt Nguyên Đan này chỉ có một viên, nếu không số lượng đan dược này càng nhiều, tỷ lệ có thể tăng lên đột phá bình cảnh cũng càng cao! “

“Nếu Diệp đạo hữu có thể có được mười viên tám viên, vậy tỷ lệ đột phá bình cảnh Linh Suất trung giai phải tăng lên đến bảy thành đây!” Phu nhân tóc trắng lấy ra một bình ngọc màu xanh nói.

Diệp Trường Sinh tiếp nhận bình ngọc, mở ra xem, bên trong là một viên đan dược đỏ búng, to bằng ngón cái, thoát nhìn giống như một viên Hồng Ngọc Tủy Châu.

Một mùi vị quái dị đập vào mắt, Diệp Trường Sinh nắm đan dược trong tay cẩn thận quan sát, trên mặt lộ ra ý cười.

Với ánh mắt của hắn đương nhiên có thể nhìn ra đan dược này có thần diệu như lời Quỷ Bà Tử nói hay không.

Đem đan dược thu vào trong bình ngọc, Diệp Trường Sinh khẽ cười nói: “Đa tạ tiền bối, không nghĩ tới chuyến đi Địa Uyên lần này của ta có thể có nhiều thu hoạch ngoài ý muốn như vậy!”

“Diệp đạo hữu chớ quên món đồ đã đáp ứng lão thân!” Phu nhân tóc trắng nhắc nhở.

“Đó là đương nhiên, kỳ thực Ích Tà Thần Lôi ta đã chuẩn bị xong trên người!” Diệp Trường Sinh nói xong, từ trong tay áo lấy ra một cái hộp gỗ, đưa tới.

Phu nhân tóc trắng mở hộp ra, bên trong thình lình xuất hiện một quả cầu kim loại, cảm thụ khí tức hủy diệt trong đó, sắc mặt nàng hơi đổi.

Nhưng lập tức nàng vui vẻ, thu viên Ích Tà Thần Lôi này vào.

“Từ trình độ cô động quả lôi cầu này, Diệp đạo hữu đã học được không sai biệt lắm Tế Lôi Thuật, bất quá vì phòng ngừa Mộc đạo hữu giấu diếm, lão thân hay là đem Tế Lôi Thuật chính mình nắm giữ truyền thụ cho Diệp đạo hữu a, Diệp đạo hữu có thể tra thiếu một chút!” Phu nhân tóc trắng nói ra.

“Cầu còn không được, đa tạ tiền bối!” Diệp Trường Sinh mỉm cười nói.

Hai vị Yêu Vương này âm thầm phân cao thấp, ngược lại khiến cho hần thu hoạch tương đối khá.

.....

Một ngày nửa tháng sau, tại tầng bảy của Địa Uyên, trong một mảnh sa mạc vô cùng hoang vu, có mấy đạo nhân ảnh xuất hiện ở đây, ở phía sau bọn họ là vô số yêu ảnh, số lượng có khoảng chừng mấy vạn.

Những yêu vật này đại bộ phận đều là yêu vật phân bố các cấp, hiện tại chúng đều được đưa đến đây.

Có một số Yêu vật đã bị tàn sát, nhưng huyết dịch vẫn còn lưu lại trong cơ thể, bốc lên hơi nóng hầm hập, một bộ dạng vừa chết không bao lâu.

Nhưng kỳ thật chúng nó đã bị giết thời gian rất lâu, cũng không biết bị thủ đoạn gì giữ lại lúc vừa mới chết, nhìn có chút quỷ dị.

Những yêu vật còn sống kia, trong mắt đều là vẻ hoảng sợ, mặc dù không biết chúng bị mang đến nơi đây là vì cái gì, nhưng đối với vận mệnh tiếp theo của mình, những yêu vật này đều đã có cảm ứng.

Phía trước những yêu vật này là năm bóng người đang lẳng không đứng.

Một người đầu đội nón lá màu đen, đem toàn thân bao phủ mưa gió không lọt qua, trên đỉnh đầu, lơ lửng một viên nhân cầu thật lớn hơn một trượng, chớp động lên hơi mang quỷ dị.

Người này chính là Lục Túc, thần bí nhất trong đám yêu vương Địa Uyên.

Cách Lục Túc không xa có một đóa kim hoa thật lớn lơ lửng trên không trung, Mộc Thanh đứng ở trên hoa ngẩng đầu nhìn lên không trung.

Ở cách đó không xa, Diệp Trường Sinh và phụ nhân tóc trắng xoá đứng lơ lửng trên không trung, thần sắc bọn họ đều cực kỳ ngờ ngác.

Ở xa nhất, là vị đại hán khôi ngô kia. Gã đứng ở trên không mấy vạn yêu vật, toàn thân phóng xuất ra một loại khí tức khủng bố, khiến những yêu vật kia không dám động dấy.

Đám người cứ như vậy đứng ở không trung, tựa hồ đang chờ đợi cái gì, không biết qua bao lâu, thân thể Lục Túc bỗng nhiên khẽ động, thanh âm băng lãnh phân phó: “Chu đạo hữu, thời gian không sai biệt lắm, nhanh nhanh kính dâng huyết thực.”

Đại hán khôi ngô nghe được lời này, gật gật đầu, một tay vung xuống dưới thân.

Chỉ một thoáng, trên thân những yêu vật kia, mặc kệ là còn sống hay là đã chết, tất cả đều dâng lên một mảnh sương mù đỏ tươi.

Từng đợt tiếng gào đau đớn kinh thiên động địa từ trên thân những yêu thú còn sống vang lên, mà tất cả mọi người ở đây mắt điếc tai ngơ.

Đại hán khôi ngô cười ha hả hai tiếng, trên mặt lộ ra nụ cười dữ tợn khoái trá, hai tay múa rất nhanh, đồng thời miệng lầm bầm.

Theo những động tác này của hắn, huyết vụ trên thân những yêu vật trên mặt đất dâng lên càng ngày càng dày.

Những huyết vụ kia hội tụ cùng một chỗ, bỗng nhiên trở nên nồng đậm không gì sánh được, ngưng tụ thành từng giọt máu đỏ tươi.

Trong chớp mắt, một lượng lớn huyết cầu liền ngưng tụ lại.

Khi tiếng gào rú trên mặt đất dần dần biến mất không thấy gì nữa, Diệp Trường Sinh nhìn xuống dưới, chỉ thấy từng yêu vật kia thân thể khô quắt đến cực điểm, một bộ dạng hoàn toàn bị rút khô hết máu huyết.

Mà trên bầu trời, xuất hiện một huyết cầu đường kính ba bốn mươi trượng thật lớn.

Nhìn thấy quả cầu máu này, trong nháy mắt Mộc Thanh cũng bắt đầu chuyển động. Nàng bay đến phía trước huyết cầu, lấy ra một chiếc bình ngọc nhỏ màu đen sau đó lâm bầm vào mấy giọt chấm động trên huyết cầu.

Chỉ một thoáng, một mùi thơm kỳ dị từ trên huyết cầu tản ra, nhanh chóng tràn ngập bốn phía.

Hương này cực kỳ nồng đậm, phảng phất có thể xuyên thấu không gian.

Cũng không lâu lắm, phía trên huyết cầu truyền ra tiếng sấm rền ầm ầm, phụ cận một trận chấn động không gian, từng đoàn từng đoàn mây tía màu bạc từ hư không hiện ra, sau đó xoay quanh một trận, tạo thành một vòng xoáy khổng lồ quỷ dị.

Vòng xoáy đường kính gần mười trượng, bên trong ngân hà quay cuồng, hơn nữa càng ngày càng sáng, đồng thời từng trận bạo minh truyền ra, phảng phất như có vật gì đó phá không hiện thế.

Thần sắc Diệp Trường Sinh khẽ động, ánh mắt nhìn về phía vòng xoáy kia, không gian nơi đó đang bị bóp méo, phảng phất như có thứ gì đó đang giãy giụa muốn thoát ra ngoài.

Cũng không lâu lắm, không gian bên trong vòng xoáy rớt cuộc vỡ vụn ra, hắc quang lóe lên, từ bên trong một cánh tay màu bạc lông xù duỗi ra, sau khi vung vẩy vài cái, lập tức một cánh tay độc nhất vô nhị cũng thò ra.

Hai cái móng tay đen thui, cái tay khổng lồ hơn một trượng nắm lấy mép lỗ xoáy, chia ra hai bên, không gian hơn trăm trượng phụ cận vỡ vụn ra từng khúc!

“Rúc rúc” vài tiếng như gà gáy từ bên trong hắc động truyền ra.

Nghe được thanh âm này, trên mặt các Yêu Vương đều lộ ra vẻ ngưng trọng, ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm vào hai cánh tay kia.

Cũng không lâu lắm, hai cánh tay kia liền xé rách ra toàn bộ không gian, thân thể chính chủ xuất hiện ở trước mặt mọi người.

Đây là một con quái vật vô cùng xấu xí.

Nó có được một cái đầu lâu màu bạc lớn mấy chục trượng, mặt ngoài xù xì, không có một sợi lông nào, giữa lông mày có một con mắt xanh biếc nhô ra hơn phân nửa.

Phía dưới một con mắt, một cái miệng rộng toét ra, bên trong hiện đầy răng nhỏ tinh tế, phảng phất sắc bén dị thường.

Quý dị nhất chính là, con quái vật này lại có một cái đầu trọc như vậy, lại không có thân thể, chỉ có một đôi cánh tay lông xù từ đầu tới tai, hiện ra quang mang màu bạc nhạt.

“Kính Không ma đi ra rồi. Kế tiếp phải dựa vào nó để mở thông đạo tiền về Minh Hà chi địa!” Lục Túc lạnh lùng nói.

Còn lại mấy vị Địa Uyên yêu vương nghe vậy trên mặt lộ ra vẻ sợ hãi cùng cảnh giác nhìn con quái vật này.

Khóe miệng Diệp Trường Sinh khẽ giật giật, nghĩ thầm xem con quái vật này lớn lên cũng quá quái, đây tuyệt đối là quái vật ly kỳ nhất mà hắn từng gặp.

Con quái vật này sau khi xuất hiện, một con mắt vừa chuyển, lập tức rơi vào huyết cầu cực lớn, chớp động lên quang mang yêu dị.

Đối với Diệp Trường Sinh cùng mấy vị Yêu Vương, dường như hấn căn bản không hề nhìn thấy.

Cái đầu thật lớn phát ra một tiếng hừ nhẹ, miệng lớn hé ra, một cỗ ngân hà phun ra, đem tất cả huyết cầu phía dưới tất cả đều quán vào trong đó, quay về.

“Phốc” một tiếng, huyết cầu bị quái vật một ngụm nuốt vào.

Kinh Không ma quang mang chợt lóe, toàn thân biến thành màu đỏ tươi, phảng phất bị nuốt vào huyết thực trong nháy mắt nhuộm đỏ.

Vài tiếng ợ sảng khoái từ trong miệng phát ra, đầu cự đại trở nên lung lay, thân hình lập tức chuyển động, trở lại hắc sắc đại động, trong nháy mắt biến mất vô tung vô ảnh.

Kinh Không Ma cứ vậy rời khỏi.

Mà thần sắc của bốn đại Yêu vương đều rất bình thản, không có tiến lên ngăn cản, chỉ để lại cái hang lớn đen xì lơ lửng ở trên không trung.

“Tốt lắm, Kinh Không Ma đã xé rách không gian thông đạo, chúng ta mau chóng đi vào thôi!” Âm thanh lạnh như băng Lục Túc vang lên.

Nhưng sau khi hấn vừa dứt lời, ba vị Yêu Vương còn lại không một tên nào động đậy.

Lục Túc thấy vậy cũng không nói gì thêm, bỗng nhiên thân hình khẽ động, trực tiếp bay về phía đại động đen kịt kia.

Đợi đến khi gã kia hoàn toàn chui vào bên trong đại động, thần sắc đại hán khô ngô bình tĩnh nói: “Lục Túc đạo hữu đã đi vào rồi, chúng ta cũng đi thôi, Diệp đạo hữu, mời người trước tiên đi vào!”

Hai vị Yêu Vương còn lại cũng đều hướng ánh mắt về phía Diệp Trường Sinh, một bộ được hắt vào trước, bọn họ mới có thể đi theo vào.

Diệp Trường Sinh thấy thế cười dữ tợn, hai cánh sau lưng vỗ mạnh, xoạt một cái hóa thành một đạo thanh quang, cũng bay vào trong thông đạo kia.

Ba vị Yêu Vương phía sau lập tức theo sau.

Lối đi trước mắt rất dài, nhưng ngoài ý muốn vậy mà rất vững chắc, tuy rằng lung la lung lay, nhưng so với những đường hầm không gian mà Diệp Trường Sinh từng gặp trước kia thì tốt hơn rất nhiều.

Thân ảnh Lục Túc đang ở phía trước, hắt phi hành rất chậm, một bộ dáng cẩn thận từng li từng tí, giống như tùy thời chuẩn bị tránh né cái gì.

Diệp Trường Sinh thấy thế cũng đề cao cảnh giác, chậm rãi theo sau.

Thông đạo màu đen cũng không quá dài, Diệp Trường Sinh chỉ phi hành về phía trước hơn nghìn trượng thì dừng lại, phía trước xuất hiện một không gian khác.

Một luồng hơi lạnh thấu xương lan tới, tựa hồ ngay cả xương tủy của con người cũng bị đông cứng, tu sĩ tu vi thấp kém bình thường khi tới đây sợ là sẽ lập tức bị đông chết trong nháy mắt.

Diệp Trường Sinh bay ra thông đạo, nhìn về phía trước, chỉ thấy ở ngoài mấy trăm trượng, một màn nước trắng xóa ngăn trở đường đi.

Màn nước này giống như một cái lồng sáng thật lớn, bao lại không gian phía trước rộng lớn, muốn tiến vào vùng không gian kia, chỉ có thể phá vỡ màn nước này mà thôi.

Ánh mắt Diệp Trường Sinh quan sát tỉ mỉ, nước xuất hiện trước mắt có màu ngà sữa, đục ngầu vô cùng, tản ra khí tức âm hàn cực hạn.

“Đây chính là cấm chế Minh Hà mà Tu tộc thiết lập để bảo vệ Minh Hà chi địa!” Diệp Trường Sinh thầm nghĩ trong lòng.

Mấy đạo hào quang lóe lên phía sau, Mộc Thanh, Quỷ Bà Tử và ba vị Yêu Vương cũng xuất hiện sau lưng Diệp Trường Sinh.

Lục Túc phía trước một thân hắc bào, lẳng lẳng đứng trên không trung nhìn màn nước kia, không nhúc nhích, không biết suy nghĩ cái gì.

Qua hồi lâu, hắn mới phảng phất phản ứng lại, xoay người nói: “Diệp đạo hữu, kế tiếp phải làm phiền ngươi rồi!”

“Vẫn bồi sẽ cố hết sức!” Diệp Trường Sinh gật đầu đáp.

Lục Túc nghe vậy hài lòng gật đầu, lại nhìn về phía mấy vị Yêu Vương còn lại nói: “Cấm chế Minh Hà này muốn phá vỡ, phiền toái đến cực điểm. Ngoại trừ Diệp đạo hữu dùng Ích Tà Thần Lôi đánh tan Minh Thủy ma khí ra, chúng ta cũng phải xuất thủ tách Minh Thủy ra!”

“Lục Túc huynh cứ việc phân phó là được!”

“Chỉ cần có Minh Hà thần nhũ, mặc kệ chuyện gì, chúng ta đều sẽ tận tâm kiệt lực!”

.....

Mấy vị Yêu Vương nhao nhao tỏ thái độ, Lục Túc thấy thế gật đầu nhẹ.

Lập tức, năm người bọn họ xếp thành một hàng, đôi mắt với màn sáng của nước Minh Hà, thần sắc đều trở nên ngưng trọng.

Trên người Lục Túc bắt đầu khởi động một cỗ hắc quang, mà dưới chân Mộc Thanh, cự hoa màu vàng bắt đầu nhanh chóng xoay tròn.

Trên tay phụ nhân tóc trắng xuất hiện một cái chuông nhỏ đen kịt, mà đại hán khôi ngô thì trong hai tròng mắt bộc phát ra hai chùm kim quang, gắt gao nhìn thẳng vùng nước Minh Hà kia.

Diệp Trường Sinh thấy thế cũng động, hai tay hắn bấm niệm pháp quyết, lập tức trên người kim hình cung lượn lờ, một tầng lưới điện hiện lên, lại tiếp tục nổ vang một tiếng, biến thành một vầng sáng màu vàng.

Phù văn màu vàng bay múa xung quanh, vàng sáng lóe lên ngưng tụ thành một viên cầu màu vàng, nhẹ nhàng lơ lửng trên một tay.

Trên tay Diệp Trường Sinh nâng viên cầu màu vàng, thần sắc nghiêm nghị nhìn động tác của mấy vị Yêu Vương.

Bọn hắn bắt đầu thử phá cấm, sau một tiếng vang thật lớn, Lục Túc một tay nhấc lên, vỗ mạnh về phía trước, chỉ một thoáng một cột sáng màu đen từ trong tay hắn phun ra.

Đạo quang trụ này vô cùng tráng kiện, ngăm đen sáng bóng làm cho người ta có loại cảm giác phi thường nguy hiểm. Những nơi quang trụ đi qua, thậm chí không gian phụ cận đều vẩn vèo biến hình một hồi, phảng phất nổi lên nếp nhăn.

Cột sáng lóe lên một cái rồi biến mất, trực tiếp chui vào trong vùng Minh Thủy kia.

Minh Thủy vốn bình tĩnh không chút gợn sóng, đột cuộc biến hóa thành từng vòng gợn sóng nhộn nhạo lên. Lập tức Minh Hà Chi Thủy bắt đầu điên cuồng xoay tròn lấy cột sáng làm trung tâm, hơn nữa càng lúc càng nhanh, phát ra tiếng nổ vang đinh tai nhức óc.

Mộc Thanh thấy thế cũng nhanh chóng ra tay, thể tích kim hoa dưới chân điên cuồng biến lớn, bắt đầu chuyển động, hóa thành một quang luân màu vàng rực rỡ, bay thẳng đến phía trước.

Quang luân này đường kính mấy trượng, chuyển động đồng thời bộc phát ra thanh âm phong lôi, rất nhanh đâm vào minh thủy bên trong, nhất thời mặt nước vốn xoay tròn trên mặt nước hiện lên kim quang, đột cuộc phát ra tiếng oanh minh trầm trọng, sau đó tách ra.

Một lỗ thủng màu trắng lấy cột sáng làm trung tâm chậm rãi kéo dài ra, nhưng mà bốn phía màn nước run rẩy kịch liệt, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể trào tới, một lần nữa lấp đầy lỗ hổng này.

Hiển nhiên thông đạo này cực kỳ bất ổn, bất cứ lúc nào cũng có thể sụp đổ.

Lúc này, mấy đạo công kích vừa đúng lúc xuất hiện, đại hán khô ngô trong đôi mắt bắn ra hai đạo kim quang, vọt vào lỗ

thùng kia.

Mà chuông nhỏ màu đen cũ kỹ trong tay vị phu nhân tóc trắng kia cũng bắn ra một đạo hắc quang, đụng vào vùng Minh Thủy kia.

Dưới sự liên thủ của nhiều công kích như vậy, một hồi âm thanh kinh thiên động địa vang lên. Minh Hà triệt để bị tách ra, rồi một đạo cao ước chừng vài chục trượng, hạp cốc rộng chừng vài chục trượng chậm rãi hình thành.

Nhưng vào thời khắc này, phụ cận trong màn nước bắt đầu truyền ra một trận tiếng vang quái dị, tiếp theo từng sợi hắc ti trong suốt lóe lên từ trong Minh Thủy hiển hiện ra.

Những chỉ đen này rậm rạp chằng chịt, điên cuồng hướng về mấy vị Yêu Vương duy trì pháp lực của hạp cốc khổng lồ kia vọt tới, bao trùm lại.

Trong chớp mắt, vài tên yêu vương liên thủ phóng ra công kích kinh người, vô luận quang trụ hay quang luân nhận mang, ở dưới những hắc ti này, vậy mà đều âm thầm hạ xuống, thế công lập tức chậm lại, có xu thế suy sụp.

“Diệp đạo hữu mau xuất thủ!” Thanh âm dồn dập của Lục Túc lập tức vang lên.

Diệp Trường Sinh nghe vậy cũng không kéo dài, bàn tay đang nâng kim cầu trong hư không, năm ngón tay nhẹ nhàng bắn lên trên.

“Phốc xuy” một tiếng, kim cầu hóa thành một đạo kim quang bắn nhanh lên không trung.

Mà tay còn lại của hắn nhanh chóng chỉ chỉ vài cái, một cái phù văn màu vàng cực lớn hiện ra.

Sau một tiếng sấm sét đánh trời đất, bầu trời phụ cận bỗng nhiên cuồng phong gào thét, mây đen dày đặc, một vòng kiêu dương kim sắc hiện ra trong mây đen, một cỗ khí tựa như hủy thiên diệt địa từ trong mây đen phóng lên cao.

Mặt ngoài mặt trời này điện quang cuồng thiểm bất định, tiếng sấm sét liên miên không dứt, trầm thấp kinh người.

Về mặt Diệp Trường Sinh ngưng trọng, trong miệng truyền ra tiếng chú ngữ tối nghĩa, một ngón tay điểm nhẹ lên mặt nước

phía trước.

Chỉ một thoáng, một đạo quang trụ màu vàng to như vạc nước từ trong kiêu dương màu vàng trên bầu trời phun ra, chớp động mấy cái liền đánh vào trên Minh Hà Chi Thủy.

“Ầm” một tiếng trầm đục quái dị từ trên mặt nước phát ra, kim sắc quang trụ trong nháy mắt tiếp xúc mặt nước, hóa thành từng vòng kim sắc lôi hồ khuếch tán ra bốn phía.

Những nơi lôi quang đi qua, hắc ti óng ánh hiện ra trong nước Minh Hà, đều bị kim quang làm thành tro bụi.

Thấy tình hình này, bọn người Lục Túc mừng rỡ, vội vàng tự mình thôi động thần thông tiếp tục điên cuồng tấn công mặt nước. Cũng không lâu lắm, thông đạo như hẻm núi này liền xuyên qua toàn bộ màn nước, tạo thành một thông đạo đi thông đến Minh Hà chi địa.

“Đã đả thông, chúng ta mau qua đó!” Trong thanh âm Lục Túc mang theo một tia mừng rỡ nói.

Lập tức, chính hắn lập tức hóa thành một đạo hắc quang bay về phía thông đạo kia, đám người Diệp Trường Sinh thấy thế cũng lập tức đi theo.

Cũng không lâu lắm, mấy người bọn họ đã đi xuyên qua thông đạo này, đi tới Minh Hà chi địa chân chính.

Tình cảnh trước mắt khiến mọi người ngơ ngác.

Bạch cốt trắng phau, không thể nhìn thấy phân cuối!

Ở phía trước mọi người, trên một mảnh bình nguyên rộng lớn vô ngần, rậm rạp chằng chịt các loại xương cốt rơi lả tả.

Những bạch cốt này lớn nhỏ không đều, hiển nhiên là do nhiều loại sinh linh lưu lại, chúng nó hoặc chồng chất thành một đống cao ngất, hoặc có màu sắc loang lổ, lộ ra vẻ cổ xưa dị thường.

Từng đợt mùi hôi thối mơ hồ từ sâu trong bình nguyên bạch cốt truyền ra, khiến cho người ta ngửi thấy rồi tâm thần có chút không yên.

“Đây là Minh Hà chi địa?”

Nhìn một màn trước mắt này, trên mặt mấy vị Yêu Vương đều lộ ra vẻ kinh dị, ánh mắt từng người đều nhìn về phía Lục Túc.

Giọng nói của Lục Túc Bình thản nhiên vang lên: “Mấy vị đạo hữu không cần nhìn ta như vậy. Ta cũng chưa từng thấy qua Minh Hà chi địa có bộ dáng ra sao, nhưng chúng ta đã thông qua Minh Hà cấm chế, vậy thì đây chính là Minh Hà chi địa rồi.”

“Lục Túc đạo hữu, chúng ta nghe theo lời người nói Minh Hà Thần Nhũ mới đi theo vào, hiện tại đến nơi này, người cần phải dẫn chúng ta đi tìm Minh Hà Thần Nhũ!” Thanh âm đại hán khô khan lạnh lùng nói.

“Chu đạo hữu không cần sốt ruột, ta càng muốn lấy được Minh Hà thần nhũ hơn các người, tuy nhiên Minh Hà thần nhũ cụ thể ở nơi nào ta cũng không biết, chuyện này còn cần chúng ta đi thăm dò một phen!”

“Cũng may Minh Hà chi địa này theo hiểu biết của ta, nói lớn cũng không lớn, chúng ta tốn hao mấy tháng, hẳn là có thể đại khái thăm dò một lần!” Lục Túc nói.

“Diệp đạo hữu tiếp theo có tính toán gì muốn cùng chúng ta không?” Mộc Thanh bỗng nhiên quay đầu, ánh mắt lóe lên hỏi.

“Hắc hắc, cái này thì không cần, ta đối với Minh Hà thần nhũ không có hứng thú. Ta dự định thăm dò Minh Hà chi địa một chút, sau đó sẽ không đi cùng mấy vị đạo hữu nữa!” Hai cánh màu xanh sau lưng Diệp Trường Sinh xuất hiện, ngập ngừng nói.

“A, chẳng lẽ Diệp đạo hữu cảm thấy có thể dựa vào chính mình ly khai Minh Hà chi địa? Đây chính là một không gian độc lập, nếu như không có mấy người chúng ta ra tay, chỉ dựa vào thực lực của chính Diệp đạo hữu, chỉ sợ...” Thanh âm Lục Túc có chút băng lãnh nhìn lại nói.

“Điều này cũng không nhọc mấy vị đạo hữu quan tâm, Diệp mỗ tự có biện pháp!” Diệp Trường Sinh nói, hai cánh sau lưng rung lên, trong chớp mắt liền biến mất vô tung vô ảnh.

Một màn này nhất thời làm cho mấy vị Yêu Vương hai mắt nhìn nhau, trong lòng không ngừng nổi lên nghi ngờ.

Diệp Trường Sinh là một Linh soái, có biện pháp nào dựa vào chính mình rời khỏi Minh Hà chi địa này?

Đợi đến khi thân ảnh của hắn biến mất không thấy gì nữa, ánh mắt mấy vị Yêu Vương lập tức âm trầm xuống.

Phải biết rằng, không ít người trong bọn họ vốn đều có ý nghĩ qua cầu rút ván giết người, nghĩ đến sau khi thông qua cấm chế Minh Hà, liền liên thủ ám toán, giết chết Diệp Trường Sinh.

Một ngoại nhân như vậy vẫn làm cho bọn họ có chút không yên lòng, hơn nữa Ích Tà Thần Lôi trên người hắn cũng làm cho mấy vị Yêu Vương trông mà thèm.

Nhưng không nghĩ tới, hắn lại có thể cảnh giác như vậy, vừa tiến vào liền một mình rời đi.

Điều này làm cho mấy người kia có một loại cảm giác như vệt bị luộc chín bay đi.

“Xem ra tiêu tử này đã nhận ra một chút tâm tư của chúng ta, cho nên mới kiêu diễm như vậy!” Ánh mắt Mộc Thanh lóe lên, ngập ngừng nói.

“Hừ, ta đã sớm nói lúc ở Địa Uyên sẽ nghĩ biện pháp giải quyết hắn, đoạt được Tích Tà Thần Lôi, chúng ta làm gì còn cần hắn nữa?” Sắc mặt đại hán khôi ngô có chút dữ tợn nói.

“Chu đạo hữu, việc này chúng ta cũng đã thảo luận qua rồi. Trong Địa Uyên này, rất có thể việc giết chết hắn sẽ khiến pháp bảo Kim Lôi Trúc hư hao, có điểm yếu đối với đại kế để chúng ta tiến vào Minh Hà chi địa. Bây giờ còn nói những chuyện này làm gì?” Trên mặt phụ nhân tóc trắng lộ rõ vẻ không kiên nhẫn.

Nghe mấy người nói chuyện với nhau, Lục Túc bỗng nhiên cười lạnh một tiếng, trong thanh âm không chứa bất kỳ tình cảm nào, nói: “Các ngươi thật đúng là nghĩ rằng đã ăn chắc tiêu tử kia?”

“Ta đã sớm nói, người này thực lực bất phàm, chỉ sợ không kém tu sĩ Hợp Thể sơ kỳ bình thường, hơn nữa so với Hợp Thể đại thành tốc độ kia, muốn giết hắn cơ hồ là không có khả năng!”

Đại hán khôi ngô nghe vậy nhăn mày lại, có chút không tin nói ra: “Lục Túc huynh, người cũng quá xem trọng gã rồi?”

“Là hiểu biết của các người đối với hắn không đủ, các người chỉ biết rõ pháp lực của tiểu tử kia rất hùng hồn, nhưng lại không biết, nhục thân của người này cũng là hàng đầu!”

“Nếu như ta không nhìn lầm, tiểu tử này chỉ sợ đi theo con đường pháp thể song tu, nhục thân cường đại vượt xa ta. Nếu các người giao thủ với hắn, chỉ sợ vội vàng không đề phòng sẽ ăn thiệt thòi lớn!” Lục Túc lạnh lùng nói ra.

“Pháp thể song tu? Đạo hữu không nhìn lầm chứ?” Phụ nhân tóc trắng hô to một tiếng, bộ dáng phảng phất vô cùng kinh ngạc.

“Ha ha, tại hạ có một loại thần thông thiên phú, vừa lúc có thể nhìn thấy sự mạnh mẽ của thân thể một người, người này là tu sĩ nhân tộc ở góc hẻo lánh của Phong Nguyên đại lục, cũng không biết như thế nào lại chạy tới bên này! “

“Theo ta được biết, Nhân tộc là một trong những tộc có nhục thân yếu nhất ở Phong Nguyên đại lục, nhưng mà tiểu tử này lại tu luyện đến loại tình trạng này, hiển nhiên trên người hắn có bí mật gì đó!” Lục Túc bình thản nói.

Vừa nghe lời này của hấn, sắc mặt mấy vị Yêu Vương còn lại đều biến ảo, lời nói của Lục Túc khiến bọn hấn rung động rất lớn.

Người dám đi con đường pháp thể song tu, bất luận ở trong bộ tộc nào cũng tuyệt đối hiếm thấy.

Hơn nữa, một khi tu luyện thành công, pháp lực thần thông loại người này sẽ vượt xa tu sĩ cùng cấp, tác chiến vượt cảnh giới là chuyện đơn giản giống như ăn cơm uống nước vậy.

“Như thế xem ra, tương lai người này nếu tiến giai cảnh giới Hợp Thể, chẳng phải chúng ta liên thủ cũng không phải là đối thủ của hấn?” Sắc mặt đại hán khôi ngô khó coi nói.

“Hừ, vậy hấn phải tiến giai lên Hợp Thể mới được. Pháp thể song tu tiến giai khó khăn hơn so với phương pháp tu luyện bình thường rất nhiều lần.” Lục Túc nói.

“Nói như vậy, Địa Huyết lão quái kia chỉ sợ cũng không đơn giản là ăn quả đặng trong tay tiểu tử này!” Mộc Thanh bỗng nhiên nói.

“Hắc, chẳng lẽ Mộc đạo hữu cho rằng thực lực tiểu tử này còn có thể cường đại hóa thân đến tiêu diệt Địa Huyết lão quái sao?” Mặt mũi đại hán khôi ngô tràn đầy vẻ không tin nói ra.

“Hấn dù mạnh mẽ như thế nào, vượt qua một hai tiểu cảnh giới cũng không sai biệt lắm, vượt qua đại cảnh giới tuyệt đối là không thể nào!”

“Ha ha, chuyện này ai mà biết được, chờ chúng ta trở về hỏi Địa Huyết lão quái, hết thấy sẽ rõ ràng!” Mộc Thanh Chỉ cười cười nói.

.....

Lúc mấy vị yêu vương đang nói chuyện với nhau, đột nhiên từ những thi hài ở xung quanh truyền đến mùi hôi thối nồng đậm.

Bọn họ lập tức phát hiện loại biến hóa này, trong lòng vội vàng đề cao cảnh giác, đang cẩn thận từng li từng tí quan sát tình hình chung quanh.

Đột nhiên, từ một chỗ cực xa bên trong Bạch Cốt Hoang Nguyên truyền đến một trận tiếng thét kinh thiên động địa, lập tức liền thấy một cổ âm khí xám trắng từ phương xa cuộn cuộn mà đến, như là thủy triều, quét sạch đại địa.

Khí xám này liếc mắt một cái không cách nào nhìn thấy giới hạn, những nơi khí xám đi qua, bạch cốt trên mặt đất nhao nhao đứng thẳng lên, tạo thành từng bộ từng bộ khô lâu hình thù kỳ quái.

Những khô lâu này lớn nhỏ không đều, hai mắt đại phóng hồng quang, nhìn về phía mấy vị Yêu Vương Lục Túc.

Nhìn thấy cảnh này, mấy vị Yêu Vương biến sắc, đại hán khô ngô không khỏi nói: “Đây là cái gì?”

“Chỉ sợ đó là thủ đoạn ngăn địch nào đó ở Minh Hà chi địa a, trước khi tiến vào chúng ta không phải đã chuẩn bị tốt để ứng phó các loại nguy hiểm rồi sao? Xem thực lực những quỷ vật này cũng không tính là quá mạnh, hẳn là không thể tạo thành uy hiếp quá lớn với chúng ta!” Thanh âm Lục Túc bình thản nói.

Nhưng mặc dù hắn nói như vậy, mấy vị Yêu Vương còn lại nhìn đại quân khô lâu phía xa đang nhanh chóng thành hình kia, sắc mặt vẫn rất khó coi.

Thực lực đại quân xương khô này mặc dù không mạnh, nhưng số lượng thật sự là quá nhiều, nếu trong đó có một vài bộ xương khô Quỷ Vương thực lực cường đại cuốn lấy bọn hắn, một bầy quỷ vật kia xông lên, đủ để làm cho bọn hắn nguyên khí đại thương.

“Bất luận thế nào, chúng ta cuối cùng vẫn phải đi tìm kiếm Minh Hà thần nhũ, vượt qua những quỷ vật này thôi!” Lục Túc nói, hóa thành một đạo hắc quang bay về phía trước.

Mấy vị Yêu Vương còn lại đưa mắt nhìn nhau, sau khi do dự một chút, cũng nhao nhao vọt tới.

Đã đến nơi đây, vậy thì không còn đường lui nữa, chỉ có thể đi về phía trước.

Hy vọng Minh Hà chi địa không có nguy hiểm đến mức khiến bọn hắn bó tay luống cuống.

“Âm âm âm!”

Một lát sau, từng tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên, những Yêu Vương kia xông vào trong biển xương khô mênh mông, cùng đại quân quỷ vật va chạm.

Các loại quang mang quét qua đại quân quỷ vật, va chạm với khí xám kia, vô số quỷ vật cấp thấp trong chớp mắt đã bị nghiền thành bột phấn.

Nhưng rất nhanh, một ít bộ xương mạnh mẽ liền điên cuồng vọt lên, dây dưa cùng những Yêu Vương này.

Những quỷ vật này sẽ không dễ dàng giải quyết như vậy, từng con đều tồn tại cấp bậc Luyện Hư kỳ, trong đó thậm chí có một ít cường giả có thể so với Luyện Hư hậu kỳ.

Điều này làm cho mấy vị yêu vương trong lòng kinh ngạc, đồng thời cũng có chút lo lắng.

Mới vừa tiến vào Minh Hà chi địa đã gặp phải quỷ vật như vậy, về sau còn phải gặp thứ đáng sợ tới mức nào nữa?

Minh Hà chi địa này, quả nhiên không phải là nơi tốt lành gì.

Bất quá cũng may bây giờ vẫn chưa xuất hiện quỷ vật cấp bậc Hợp Thể gì, nếu không bọn hắn có khả năng cũng phải quay đầu rời đi rồi.

Tại một nơi cách rất xa những Yêu Vương này, một đoàn ngũ sắc quang mang bộc phát ra, quét ngang qua, cuốn rất nhiều quỷ vật vào trong đó, sau đó tiếng sấm rền vang, cuốn tất cả quỷ vật vào trong đó giết chết tất cả.

Hào quang năm màu thu lại, thân hình Diệp Trường Sinh xuất hiện ở đây, tuy hắn bay về một hướng khác, nhưng cũng đụng phải những quỷ vật này.

“Có lẽ đám âm cốt này không khó ngăn cản những Yêu Vương kia, chỉ là không biết tiếp theo bọn chúng có thể xâm nhập vào nơi sâu bao nhiêu, cuối cùng có mấy ai còn sống trở về?” Diệp Trường Sinh trong lòng thầm nghĩ.

Hắn tiện tay vung ra một đạo quang mang, đánh tan mấy đầu khô lâu xông lên, khoe miệng lộ ra một tia cười lạnh.

Mấy vị Yêu Vương kia đang có chủ ý gì, sao hắn có thể không biết được.

Những người này e rằng không muốn hắn và ngoại nhân chia sẻ bí mật với bọn họ, nếu Diệp Trường Sinh đi theo bọn họ, dọc theo đường đi còn phải phòng bị các loại thủ đoạn âm u.

Vì đề phòng ngừa vạn nhất, hắn vẫn tách khỏi những người này.

Với tu vi của hắn, chỉ cần không xông vào mấy địa phương nguy hiểm kia, trên cơ bản sẽ không có vấn đề gì quá lớn.

“Có lẽ ta đi cũng khiến mấy người kia kinh ngạc. Dù sao thông đạo trở về nằm trong tay bọn họ, một mình ta thấy thế nào cũng không giống là một nơi có thể rời khỏi Minh Hà chi địa!” Diệp Trường Sinh thầm nghĩ trong lòng.

“Hắc hắc, ai cũng không nghĩ tới ta có thể phục chế một đồng lớn Thiên Phượng linh vũ!”

Thân hình Diệp Trường Sinh chợt loé lên, đánh nát một mảng lớn khô lâu, bay về phía trước.

Đối với sự tin tưởng của hắn, chính là Thiên Phượng linh vũ lấy được từ Thiên Bằng tộc.

Mượn nhờ mấy thứ này, hắn luyện chế ra một bộ Thiên Phượng Sí, lại kết hợp Kinh Trập Thập Nhị Biến cùng Thiên Phượng Chân Huyết, đủ để nắm giữ thần thông xuyên không gian.

Cũng giống như Kinh Không Ma kia, thực lực của quái vật kia cũng không tính là quá mạnh, nhưng lại có thể mở ra thông đạo giữa vực sâu và Minh Hà chi địa, dựa vào thiên phú không gian của nó.

Mà một khi Diệp Trường Sinh nắm giữ những thủ đoạn này, cũng có thể có loại năng lực không gian này, cho nên hắn tuyệt không lo lắng về vấn đề trở về.

“Trước tiên thử vận may vậy. Ở lại Minh Hà chi địa một đoạn thời gian, xem có thể tìm được Thanh Nguyên Tử hay không. Nếu không tìm thấy, ta sẽ luyện chế Thiên Phượng Sí rời đi!”

“Vừa vặn vị trí không gian của Địa Uyên kia ta cũng nhớ kỹ, mượn cái này đã thông một cái không gian thông đạo trở về

cũng không thành vấn đề!”

Diệp Trường Sinh trong lòng nghĩ như vậy, chớp động mấy cái liền, sau đó không lâu liền lao ra khỏi biển Bạch Cốt, đi sâu vào trong Minh Hà chi địa.

Mà ở bên kia, mấy vị Yêu Vương Địa Uyên cũng lao ra khỏi Bạch Cốt Chi Hải, nhưng bởi vì một ít Quỷ vật cường đại trùng kích, bọn họ thoáng cái bị tách ra.

Vài tên Yêu vương đáp xuống những phương hướng bất đồng, tự mình thăm dò vào chỗ sâu trong Minh Hà chi địa.

.....

Bảy ngày sau, trên không một hồ nước đen nhánh, Diệp Trường Sinh chỉ huy Tinh Viêm Chi Hỏa cùng một con quỷ vật cực lớn toàn thân xanh biếc, dài ba cái đầu đang giao chiến.

Tinh Viêm Hỏa Điều phát ra một tiếng hét to rõ, đồng thời hai cánh vỗ mạnh, cuồn cuộn hỏa diễm màu bạc nhào tới, bao phủ con quỷ vật vào trong đó.

Nương theo một trận tiếng gào rú kinh thiên động địa, con quỷ vật này bị thiêu cháy không còn một mảnh.

.....

Một tháng sau, phía trên một cánh rừng cây khô héo, Diệp Trường Sinh xuất hiện ở chỗ này, hai tay vẽ ra hồ quang điện màu vàng thật lớn, đánh chết một mảng lớn dơi huyết sắc.

.....

Hai tháng sau, hắn xuất hiện trong một đám khô lâu quỷ vật, dưới bụng sáng lên một đoàn hào quang màu lam, toàn thân bọc lấy tinh quang, tay không tác sát nhảy vào trong đám khô lâu.

Hắn đánh ra một chương, trực tiếp đánh tan một đầu quỷ vật cấp Luyện Hư.

Hắn tay không tác sát, không sử dụng bất luận pháp bảo gì, cũng không vận dụng pháp lực, chỉ dùng nhục thân, liền gọn gàng giết đám quỷ vật trước mắt không còn một mảnh.

“Quỷ vật ở Minh Hà chi địa này nhiều vô số kể, thật đúng là nhiều vô số kể!” Khoé miệng Diệp Trường Sinh co giật một chút, âm thầm thầm nghĩ.

Hai tháng này, hắc cơ hồ không gián đoạn chút nào, chém giết cùng những quỷ vật này. Quỷ vật vùng Minh Hà, căn bản là vô số, giết không hết.

Trong Địa uyên mấy con Yêu vương kia cũng không rõ ràng tình huống cụ thể của Minh Hà chi địa cùng lai lịch những quỷ vật này, nhưng Diệp Trường Sinh lại rõ ràng.

Hắn biết, Minh Hà chi địa này thật ra là thể nội một con Chân Linh La Hầu đã vỡ lạc, những quỷ vật này đều là âm khí trong cơ thể La Hầu nảy sinh ra.

“Trong cơ thể con La Hầu kia của Nhân giới chỉ có thể nảy sinh loại tiểu quái này, mà Linh giới con này lại có thể thai nghén ra nhiều quái vật đáng sợ như vậy, chênh lệch giữa hai bên thật sự là quá lớn!”

“Nhưng nói đi cũng phải nói lại, vì sao Quỷ vật trong cơ thể Nhân giới sau khi bị đánh chết có thể đạt được Hồn Thạch, còn Hồn Thạch của Linh giới thì lại không được?” Diệp Trường Sinh đứng trên mặt đất, trên mặt lộ vẻ tiếc nuối.

Những quỷ vật nơi Minh Hà này sau khi đánh chết thì chết, không bỏ lại thứ gì cả.

Điều này làm cho Diệp Trường Sinh cảm thấy có chút đáng tiếc, nếu như có thể lấy được Hồn Thạch từ trong cơ thể những Quỷ vật này, chắc chắn phẩm chất sẽ tốt hơn nhiều so với loại ở Nhân giới.

Cùng lúc Diệp Trường Sinh diệt sát những quỷ vật này, tại một nơi nào đó trong Minh Hà chi địa, trước một mảnh sơn mạch tối tăm mờ mịt, thân ảnh đại hán khôi ngô xuất hiện ở nơi đây.

“Tư trí nhớ của mấy con Quỷ vật cao giai biết được dãy núi này gọi là Âm Cốt sơn mạch, nghe nói bên trong có ẩn giấu bí mật cực lớn...”

“Hắc hắc, chẳng lẽ nơi đây cất giữ Minh Hà thần nhũ? Xem ra đã bị ta nhanh chân đến trước rồi!”

Đại hán khôi ngô lẫm lẫm, cẩn thận nhìn chung quanh một chút, thần sắc cảnh giác không gì sánh được.

Sau một lát, hắc rớt cuộc hóa thành một đạo lưu quang vọt vào trong dãy núi kia, rất nhanh biến mất không thấy gì nữa.

Sau khi hắc rời đi không lâu, một thân ảnh được bao phủ trong hắc bào xuất hiện ở đây, im lặng nhìn phương hướng đại hán khôi ngô rời đi không nhúc nhích.

Không biết qua bao lâu, cho đến phiên sơn mạch tối tăm mờ mịt kia truyền đến tiếng đánh nhau kinh thiên động địa, Hắc bào nhân phảng phất vừa mới bị đánh thức, thân hình thoát một cái hóa thành một đạo ô quang bay về phía trước.

.....

Bên kia, trong một góc hẻo lánh ở Minh Hà chi địa, một ngọn núi nhỏ không ngừng toát ra ma khí đen kịt, bóng dáng hai nữ tử xuất hiện ở đây, giằng co lẫn nhau.

Trong đó có một nữ nhân chân đạp trên một đóa hoa lớn màu vàng, sắc mặt lạnh lùng không có bất kỳ biểu lộ gì, toàn thân có một loại sát khí.

Mà nữ tử còn lại là một phụ nhân tóc trắng, trên người tản ra khí tức vô cùng âm lãnh, lạnh lùng nhìn nữ tử đối diện.

Hai người giằng co với nhau, im lặng không nói một lời, một luồng sát ý vô hình dâng lên từ giữa hai người, khiến sườn núi nhỏ này thêm vài phần điều hiu.

Không biết qua bao lâu, nữ tử chân đạp trên hoa lớn màu vàng bỗng nhiên cười một tiếng tự nhiên, tiếng cười như chuông bạc vang vọng giữa thiên địa.

“Lam tử tử làm thế nào tìm được nơi này? Tiểu muội thật vất vả mới có thể giết một con quỷ vật, thông qua sưu hồn đối phương biết được chỗ ở của tòa ma phân này, không nghĩ tới ở chỗ này gặp được Lam tử tử, thật là trùng hợp!”

Phụ nhân tóc trắng nghe thế, khóe miệng giật giật, vẻ châm chọc trong mắt lóe lên rồi biến mất, lúng túng nói: “Lão thân cũng vô tình đụng phải chỗ này, nguyên lai tới nơi này gọi là ma phân sao?”

“Ha ha, xem ra Lam tử tử không biết tình huống nơi đây, vậy thì để tiểu muội giảng giải vài câu đi!”

“Căn cứ vào trí nhớ những Quỷ vật kia, thì nơi này là một chỗ đặc thù trong Minh Hà chi địa. Nghe nói trong đó có mai táng vài món ma khí đứng đầu, được gọi là Ma phần!”

“Sao vậy, Lam tử tử động tâm rồi sao? Có cần theo tiểu muội xuống dưới thăm dò một phen, lấy mấy món ma khí kia ra không?” Chân nữ tử đạp trên cự hoa màu vàng vén tóc mai, nhẹ răng cười nói.

Nghe nói như thế, phụ nhân tóc trắng chẳng những không cảm thấy cao hứng, ngược lại sắc mặt trở nên khó coi.

Nàng hơi có chút tức giận thầm nghĩ: “Nếu sớm biết nơi này có một tòa ma phần, ta sẽ cùng tiểu tử kia đổi thêm mấy viên Ích Tà Thần Lôi!”

Mà giờ phút này, nữ tử chân đạp trên hoa lớn màu vàng trên mặt mang theo vẻ tươi cười, trong lòng cũng đang nghĩ:

“Vốn chuẩn bị ích Tà Thần Lôi này là dùng để đổi phó lão yêu bà này, hiện tại xem ra không thể để phí trên người!”

“Lúc mới tới, thoáng nhìn qua, ta lại nhìn thấy bên trong ma phần có một hạt châu giống với bản nguyên chi lực của ta!”

“Lực lượng ẩn chứa bên trong hạt châu kia là hơn mười lần bản thể ta. Nếu như có thể lấy được thứ này, hà tất ta phải đi tìm Minh Hà thần nhũ gì chứ?”

“Dựa vào hạt châu kia, ta nói không chừng đều có thể nhìn thấy một tia Đại Thừa cảnh như vậy, nhất định phải nghĩ biện pháp đạt được vật ấy!”

Nữ tử chân đạp kim sắc cự hoa nghĩ đến Ích Tà Thần Lôi trên người mình, trong lòng nóng như lửa đốt không gì sánh được.

Dựa vào Ích Tà Thần Lôi này, nàng cũng không phải là không có xâm nhập ma phần, khả năng lấy được hạt châu kia.

“Ma khí mặc dù tốt, nhưng tu sĩ Linh giới chúng ta chưa chắc có thể phát huy được bao nhiêu uy lực, lão thân sẽ không tham gia náo nhiệt này!” Khóe mắt phụ nhân tóc trắng co quắp một chút, sau đó nói.

“Ồ? Thật sự Lam tử tử muốn từ bỏ sao? Phải biết rằng những ma khí kia kém xa thông thiên linh bảo trên Hồn Độn Vạn Linh Bảng, nếu chúng ta lấy được một món thì thực lực sẽ tăng lên rất nhiều!”

“Hừ, những đồ vật tốt này, cứ để cho Mộc muội đi, lão thân đi trước!” Phụ nhân đầu bạc nói xong, trực tiếp quay người bay khỏi nơi đây.

Nữ tử được nàng gọi là Mộc muội muội tự nhiên chính là Mộc Thanh rồi. Nàng nhìn bóng lưng vị phụ nhân tóc trắng kia, mãi đến khi đối phương hoàn toàn biến mất mới cười lạnh một tiếng.

“Rời đi? Ta không tin ngươi lại cam tâm rời đi!”

“Ha ha, bất quá cũng không sao, cho dù sau này ngươi lại tiến đến thì đã sao? Ở trên số lượng Tịch Tà Thần Lô, chẳng lẽ ngươi còn có thể vượt qua ta?”

Mộc Thanh cười lạnh hai tiếng, ánh mắt nhìn về trung tâm của tiểu sơn.

Phía trên có một cái động lớn, bên trong là ma khí đen kịt cuộn cuộn, sâu không thấy đáy.

Trong mắt nàng hiện lên vẻ nóng bỏng, thả người nhảy lên, trực tiếp chui vào trong động đen kịt kia.

Nàng biết rõ nơi này tất nhiên tồn tại nguy hiểm rất lớn, Minh Hà chỉ địa này mặc dù nàng cũng không hiểu rõ căn kẽ tình huống, thế nhưng chỉ là tiến vào trong một thời gian ngắn này, nàng đã thấy được chỗ này đáng sợ thế nào.

Tuy nhiên, dù vậy, nàng cũng muốn xông vào địa phương này xem xét.

Vì hạt châu kia thoáng nhìn kinh hồng, bốc lên một ít mạo hiểm đáng giá.

Huống chi, trong tay nàng còn có Ích Tà Thần Lôi, có hiệu quả nhất định khi đối phó ma khí.

Cho nên khi Mộc Thanh tiến vào nơi đây tựa hồ vẫn có chút lo lắng nhất định.

Sau khi nàng tiến vào không lâu, xa xa một đạo hào quang hiện lên, thân ảnh phu nhân tóc trắng một lần nữa xuất hiện ở chỗ này.

Nàng lại trở về rồi.

Phu nhân tóc trắng đã giết hồi mã thương đứng ở trên ngọn núi nhỏ này nhìn một hồi, sắc mặt giận dữ, cũng thoáng cái nhảy vào trong cái hang bốc lên ma khí kia.

Sau khi tiến vào từ cái động trong Ma phần kia, trước mắt hẳn là một Ma Uyên cực lớn sâu không thấy đáy. Giữa ma khí bốc lên, phảng phất có thể nhìn thấy một ít pháp bảo cường đại bay qua.

Nhìn thấy những ma khí kia, trong mắt phu nhân tóc trắng lóe lên vẻ nóng bỏng, nhanh chóng bay về phía trước.

.....

Nơi nào đó trên gò đất, Diệp Trường Sinh cầm trong tay một sinh vật kỳ quái như ẩn như hiện.

Âm khí toàn thân sinh vật này, khí tức trên thân coi như cường đại, đã đến cấp bậc Luyện Hư trung hậu kỳ.

Đây hiển nhiên là một Quỷ Vương cường đại. Dựa theo tình huống những Quỷ vật ở Minh Hà chi địa này, loại Quỷ Vương cấp bậc như vậy hẳn là có linh trí tương đối cao.

Trên đầu con Quỷ Vương này mọc ra hai cái sừng màu đỏ, hai con ngươi có màu đỏ như máu, nhưng lúc này hai mắt đờ đẫn không chút hào quang.

Còn trong mắt Diệp Trường Sinh lại lóe lên ánh sáng lộng lẫy kỳ dị, từng chùm sáng tựa như những sợi tơ óng ánh bắn thẳng vào mắt con Quỷ Vương này.

Không biết qua bao lâu, sau khi Diệp Trường Sinh lấy được thứ mình muốn từ trong trí nhớ của con Quỷ Vương này, liền tiện tay vỗ một cái.

Đầu của con Quỷ Vương này lập tức như quả dưa hấu bị đập nát bét, sau đó thân thể lập tức hóa thành một đoàn âm khí biến mất hầu như không còn.

Ánh mắt Diệp Trường Sinh nhìn về phía xa, trong lòng thầm nghĩ: “Chỗ Thanh Nguyên Tử hẳn là bị một môn trận pháp gọi là Thất Môn Tỏa Âm Trận bao phủ, chỗ đó tồn tại một mảnh quỷ vụ...”

“Từ trí nhớ của những cao giai Quỷ Vương này, bọn hắn không dám tới gần khu vực Minh Hà này quá nhiều, nhưng có quan hệ với Thanh Nguyên Tử hẳn là chỗ đó rồi!”

“Có điều, vị trí ở đây cách chỗ ta quá xa, còn phải bay một quãng thời gian nữa!” Diệp Trường Sinh thầm nghĩ.

.....

Đang lúc Diệp Trường Sinh chạy về hướng động phủ của Thanh Nguyên Tử, trong dãy núi tối tăm mờ mịt kia, bóng dáng đại hán khôi ngô xuyên thẳng qua như ẩn như hiện.

Hắn rất nhanh đi ngang qua khu vực dãy núi màu xám, dọc đường chém giết đại lượng quỷ vật, lúc này đi vào trung tâm dãy núi, bộ pháp của hắn rốt cuộc ngừng lại.

Phía trước xuyên qua dãy núi trùng điệp, sau đó trước mắt bỗng nhiên sáng ngời, xuất hiện một thung lũng bằng phẳng to lớn.

Liếc mắt một cái, thung lũng này rộng chừng hơn mười dặm, bốn phía đều bị núi non màu xám liên miên không dứt vây quanh.

Mà thung lũng chính giữa lại bị một màn sáng màu đen bao trùm, màn sáng này đen kịt dị thường, làm cho người ta căn bản không cách nào xuyên thấu qua màn sáng nhìn thấy bên trong rốt cuộc có đồ vật gì.

Lúc đại hán khôi ngô xuất hiện ở đây, trên mặt hắn lập tức xuất hiện vẻ vui mừng, lắm bả nói: “Nơi đây quả nhiên có cổ quái, chẳng lẽ Minh Hà thần nhũ thật sự đặt ở chỗ này?”

Tiếng nói của hắn vừa mới rơi xuống, đột nhiên một trận tiếng rít vang lên trong vùng đồi núi kia, ngay sau đó một đoàn quỷ vật khí tức trên thân tương đương cường đại lao ra, điên cuồng đánh tới vị đại hán khôi ngô này.

Đại hán khôi ngô biến sắc, nhiều quỷ vật cường đại như vậy, mặc dù là hắn cũng không muốn chính diện va chạm vào nhau.

Nếu cứng rắn đối chọi với bọn người kia, sợ là sẽ ăn thiệt thòi lớn.

Trong lúc nhất thời, hắn ta muốn lùi bước.

Nhưng vừa nghĩ tới khả năng nơi đây tồn tại Minh Hà thần nhũ, trong mắt hắn chợt lóe lên vẻ do dự, sau đó ngoan cố, toàn thân bốc lên hào quang màu ám kim xông tới.

Đại hán khôi ngô dù sao cũng là một vị tu sĩ Hợp Thể, đám quỷ vật trước mắt này mặc dù tạo cho hắn uy hiếp thật lớn, nhưng trải qua một phen kịch chiến, hắn vẫn giải quyết tất cả những quỷ vật này.

Chỉ là, sau khi giải quyết xong, sắc mặt hắn cũng trở nên tái nhợt không gì sánh được, hiển nhiên là nguyên khí đã tiêu hao không ít.

Nhìn con quỷ vật cuối cùng hóa thành một đoàn âm khí tiêu tán, trong mắt đại hán khôi ngô lóe lên một tia nhẹ nhõm.

Rốt cuộc đã giết sạch những quỷ vật này, tiếp theo chính là muốn phá vỡ mảnh cấm chế trước mắt này, tiến vào bên trong nhìn xem bên trong có Minh Hà thần nữ hay không.

Vì thế, hắn cười hắc hắc, đưa tay đánh ra một đạo kim quang sáng chói, hung hăng hướng mảnh màn sáng bao phủ thung lũng bắn nhanh đi.

“Ông!”

Đạo kim quang kia đánh trúng phiến màn sáng kia, màn sáng phát ra một tiếng vù vù, ngay sau đó kịch liệt run rẩy lên.

“Xem ra ta có thể phá vỡ cấm chế này!” Đại hán khôi ngô thấy cảnh này, trên mặt hiện vẻ vui mừng.

Nhưng mà, sau một khắc, sắc mặt hắn lại lập tức biến đổi.

Bên trong màn sáng hiện lên một đạo ngân hồ, lóe lên một cái rồi biến mất xuất hiện ở trước mặt hắn, quang mang ngân hồ thu vào, hiện ra một đầu quái thú màu đen to cỡ mã câu.

Quái thú này hình thể không quá lớn, ngoại hình giống như một con sói hoang, nhưng lưng nó trải rộng lên phiến, trên đầu sinh ra một sừng màu bạc, hai mắt kim hoàng, tứ chi trắng kiện có hồ quang màu bạc quán quanh.

Con thú này bộ dáng không quá hung ác, nhưng vừa hiện thân thì hai mắt màu vàng đã cho đại hán khôi ngô một loại cảm giác áp bách mãnh liệt.

Trong lúc nhất thời, một cảm giác vô cùng nguy hiểm từ trong lòng đại hán khôi ngô dâng lên, trong nháy mắt hắn liền ý thức được, con quái thú kỳ dị trước mắt này tuyệt đối không phải là nhân vật dễ đối phó.

Loại cảm giác áp bách này hắn chưa bao giờ cảm nhận được trên người Lục Túc.

Nguy hiểm!

Đại hán khôi ngô đã cảnh giác cao nhất, hắn nhanh chóng lui về phía sau, đồng thời phát tay vung ra mấy cái pháp bảo dạng vòng vàng rực rỡ, ném về phía quái vật kỳ dị kia.

Một tiếng gầm nhẹ, quái thú kỳ dị kia há miệng phun ra một đoàn thiểm điểm, tia chớp lập tức bao trùm mấy cái vòng pháp bảo đại hán khôi ngô vung ra.

Chỉ nghe một tiếng nổ vang âm âm, mấy miếng pháp bảo kia trong khoảnh khắc bị lôi điện khủng bố nổ thành bột phấn.

Ngay sau đó, tứ chi quái thú kỳ dị kia khẽ động, lập tức hóa thành một đạo ngân hồ bắn ra, trong chớp mắt đã bỏ lại phía sau mấy trăm trượng.

Đại hán khôi ngô thấy cảnh này sợ đến vong hồn đại phiêu, không nghĩ tới quái vật này còn tinh thông lôi điện thuật, lần này phiền phức lớn rồi.

Hắn hoảng sợ đến cực điểm, nhanh chóng chạy trốn về phía xa, nhưng trong chớp mắt, đám tia chớp màu bạc kia đã đuổi kịp hắn.

Sau đó, chính là một hồi kinh thiên động địa tiếng gầm rú vang lên, màu bạc, màu vàng, màu đỏ, các loại hào quang màu đen không ngừng lóe ra tại khu vực này.

Ở giữa còn kèm theo âm thanh gào rú kinh thiên động địa của con quái vật kỳ dị kia, cùng với tiếng rống to khủng bố đến cực điểm của đại hán khôi ngô.

Cũng không lâu lắm, đánh nhau kịch liệt này chậm rãi ngừng lại, các loại thanh âm cũng dần dần biến mất, quái vật kỳ dị kia cắn một thi thể còn sót lại, trầm thấp rít lên vài tiếng rồi biến mất trong màn sáng.

Chờ cho nó biến mất đã lâu, trên đồi núi xa xa, phía sau một gốc cây khô héo đen kịt, toàn thân bao phủ trong hắc bào xuất hiện bóng người.

Đây chính là yêu vương bí ẩn nhất của Lục Túc.

Chỉ là giờ phút này hắn cũng không như trước kia, toàn thân bị hắc bào bao lại, đầu lâu lộ ra.

Tướng mạo Lục Túc thoát nhìn, cũng không có gì thần kỳ, nửa dưới khuôn mặt gã giống hệt một nam tử bình thường.

Hơn nữa da thịt kia có tính đàn hồi, thoát nhìn vẫn còn cực kỳ trẻ tuổi, làm cho người ta một loại cảm giác thiếu niên, rất khó

liên tưởng đến hắc đung là yêu vương sống ở trong Địa Uyên lâu năm nhất.

Chỉ là, nhìn kỹ sẽ phát hiện tướng mạo hắc bất thường, đôi mắt kia rõ ràng là một đôi mắt xanh biếc.

Đây là loài sinh vật có cặp mắt, đôi mắt Lục Túc khiến người ta liên tưởng đến Tu tộc tiếng tăm lừng lẫy nhất Phong Nguyên đại lục.

Cũng khó trách Lục Túc muốn dùng hắc bào đem mặt mũi của mình cũng che đi, nếu như gã lộ ra cặp mắt của mình mà nói, chỉ sợ rất dễ dàng khiến mấy vị Yêu Vương còn lại đoán được thân phận của Cô tộc gã.

Giờ phút này, Lục Túc nhìn thung lũng đằng xa đại hán khôi ngô đã chết kia, ánh mắt không thể nghi ngờ có chút khó coi.

“Minh Lôi thú, những lão già kia rõ ràng sắp xếp thứ quái vật này ở chỗ này, khó trách vì không được an bài thị vệ tộc nào cả!”

“Chu đạo hữu cứ như vậy mà chết đi... Đáng tiếc, thực lực của con Minh Lôi Thú này thật sự rất khó đối phó, cho dù là ta cũng không nắm chắc mười phần!”

“Có Minh Lôi thú tọa trấn tại nơi đây, xem ra lần này quá trắng!” Lục Túc thì thảo tự nói, trong ánh mắt toát ra thần sắc không cam lòng.

Hắn có chút tiếc nuối nhìn thật sâu khu vực thung lũng kia vài lần, sau đó quyết đoán quay người rời khỏi nơi đây.

Khi nhìn thấy Minh Hà thần nữ của Minh Lôi Thú trong nháy mắt, hắn đã biết lần này không thể lấy được Minh Hà thần nữ.

Chẳng qua cũng may lần này hắn vốn không có kỳ vọng gì nhiều, lần đầu tiên xâm nhập, hắn cũng chỉ là vì dò đường mà thôi.

Sau khi hiểu rõ tình huống nơi này, đợi đến lần thứ hai tiến vào, nhất định phải lấy đi tất cả Minh Hà thần nữ trong lúc tiến vào.

“Cũng không biết Mộc đạo hữu và Lam đạo hữu bây giờ đi đâu? Mà thôi, ở đây ta phải lưu lại một ít dấu hiệu, tránh để

cho sau khi các nàng xông vào nơi đây cũng bị Minh Lôi thú giết chết!”

“Nếu các nàng đều chết hết thì ta cũng không thể tìm được nhiều trợ thủ như vậy, chỉ dựa vào một mình ta thì không thể lấy được Minh Hà thần nhũ ở nơi này!” Lục Túc thì thào nói.

Hắn dừng lại trong vùng đồi núi này một lúc lâu, sau đó mới để lại một vài thứ, rồi mới triệt để bay khỏi nơi đây.

Lúc này, hai vị Yêu Vương khác bị Lục Túc quan tâm đang ở chỗ sâu trong ma phần tìm kiếm.

Ma khí cuộn cuộn đập vào mặt khiến hai vị yêu vương Hợp Thể không tu ma công này nhú chặt mày.

Các nàng một trước một sau nhanh chóng chui vào chỗ sâu, Mộc Thanh ở phía trước nhất, trên đoá hoa lớn màu vàng dưới chân phát ra một đoàn kim quang lớn, bao bọc cả người nàng lại, phòng ngừa ma khí xâm nhập.

Trong tay nàng đang cầm một viên cầu màu vàng, chuẩn bị ra ngoài ứng phó với ma phần nguy hiểm.

Đây là Tịch Tà Thần Lôi lấy được từ chỗ của Diệp Trường Sinh, giờ phút này trở thành bảo đảm lớn nhất trong tay Mộc Thanh.

Nàng cẩn thận từng li từng tí tiềm nhập xuống dưới, chỉ là qua hồi lâu, đã sắp đi vào dưới đáy Ma Uyên vạn trượng này, vẫn không gặp phải bất kỳ nguy hiểm gì.

Điều này khiến trong lòng nàng không khỏi có chút nghi hoặc.

“Lẽ nào nơi đây cũng chỉ có những ma khí này, mà không có bất kỳ sinh linh hay là cấm chế nào cả?” Trong lòng nàng thầm nghĩ như thế.

Đang lúc nàng nghĩ như vậy, đột nhiên phía trước chợt lóe lên một đạo quang mang xanh biếc, chui vào sâu trong Ma Vực.

Tuy chỉ thoáng nhìn nhưng Mộc Thanh vẫn thấy rõ ràng, đó là một hạt châu xanh biếc, trong mắt nàng lóe lên vẻ sợ hãi lẫn vui mừng, nhanh chóng lao vào bên trong.

Đó là thứ mà cô ta đang tìm.

Sau khi đi xuống thêm mấy trăm trượng thì đã tới dưới đáy của ma phần này, Mộc Thanh nhìn thấy hạt châu màu xanh biếc yên tĩnh lặng trôi nổi ở phía xa.

Bên trong cái mộc thuộc tính bốn nguyên chi lực khổng lồ kia không hề che dấu mà phát ra, loại khí tức này đối với Mộc Thanh mà nói, quả thực có sức hấp dẫn trí mạng.

Trong mắt nàng lập tức hiện ra vẻ mừng như điên, bước chân kim lòng không được bước về phía trước một bước.

Nhưng ngay lập tức, nàng ngừng lại, thần sắc cảnh giác nhìn chung quanh, nhìn hồi lâu.

Chỉ là, bất luận nàng nhìn thế nào, đều không nhìn thấy xung quanh có bất kỳ chỗ nào nguy hiểm, hạt châu kia vẫn an tĩnh như vậy chìm nổi.

Khí tức trí mạng này làm cho Mộc Thanh khó có thể chống đỡ nổi.

Ánh mắt nàng lập loè chốc lát, cuối cùng trong lòng giận dữ, thầm nghĩ: “Thôi vậy, dù sao ta cũng không mang bản thể ra, cho dù ở chỗ này gặp nguy hiểm gì, bất hạnh vẫn lạc, trong Địa Uyên còn có bản thể của ta!”

Nghĩ như vậy, nàng không tự kìm hãm được vươn tay ra, hướng về hạt châu màu xanh biếc kia mà đánh tới.

Mộc Thanh không gặp phải bất cứ chuyện gì ngoài ý muốn, cũng không gặp nữa mà thành công nắm chặt viên châu kia trong tay.

Việc này khiến nàng ngớ người, lẽ nào lại thuận lợi như vậy?

Cái này cũng phải tới quá dễ dàng đi?

Trong hạt châu này chứa đựng bốn nguyên chi lực Mộc thuộc tính nồng đậm, đủ để cho nàng nhìn thấy một tia cơ hội tiến giai Đại Thừa, nhưng bây giờ lại nhẹ nhõm đạt được như vậy.

Nàng đem hạt châu này lẳng lặng để ở trong tay, quan sát một hồi, sắc mặt trở nên âm tình bất định.

Luôn cảm thấy có vài phần quý dị, không nên nhẹ nhõm như vậy a.

Từ trong trí nhớ những Quỷ vật cao giai kia biết được, đây là một chỗ cấm kỵ trong Minh Hà chi địa, bình thường những Quỷ vật kia tuyệt đối không dám tới đây.

Chỉ dựa vào những ma khí này mà có thể khiến những quỷ vật kia e ngại không thôi?

Đang lúc trong đầu Mộc Thanh xuất hiện ý niệm này, đột nhiên viên châu bỗng nhiên lóe lên quang mang xanh tươi, sau đó trở nên đen kịt.

Một cỗ ma khí lạnh lạnh từ trong đó tuôn ra, cuộn cuộn như thủy triều, trong chớp mắt đã đem Mộc Thanh bao phủ.

biến hóa này khiến Mộc Thanh hoảng hốt, ánh mắt lộ ra vẻ sợ hãi nồng đậm, nàng vội vàng vung tay muốn ném hạt châu này ra ngoài.

Chỉ là, chẳng biết lúc nào, hạt châu này vậy mà phản phát giống như mọc trên tay nàng, làm sao cũng không thể ném đi được.

“A!

!”

Một tiếng kêu thảm thê lương từ trong miệng Mộc Thanh phát ra, hạt châu trở nên đen kịt kia lập tức chui thẳng vào trong cơ thể nàng, nhô lên trên da của nàng, rất nhanh xuyên qua.

Trong chớp mắt, hạt châu đen kịt này đã xuất hiện ở chỗ Nguyên Anh Mộc Thanh, một cỗ ma khí đen kịt tuôn ra, bao vây Nguyên Anh Mộc Thanh lại.

Cuối cùng một tiếng hét thảm vang lên, thân hình Mộc Thanh bỗng nhiên dừng lại.

Sau đó không lâu, đôi mắt của nàng bỗng nhiên mở ra, lộ ra một đôi mắt đen kịt, không có bất kỳ con ngươi nào trắng mắt.

Một cỗ khí tức yêu dị làm cho người không rét mà run từ đôi mắt này phát ra.

Ngay sau đó, trên người Mộc Thanh hiện ra từng luồng Mộc Chi Khí cực kỳ tinh thuần cùng với ma khí đen nhánh cuộn cuộn.

Hai loại khí tức này phi thường hòa hợp cùng nhau, không chút xung động, một cỗ khí tức đáng sợ từ trên người Mộc Thanh tản ra.

“Hay cho một bộ thân thể Mộc Yêu. Lúc ma thể vô thượng sắp đại công cáo thành, một thân thể Mộc Yêu như vậy lại đưa tới cửa. Quả nhiên là ý trời!”

Một đạo thanh âm xa lạ từ thể nội Mộc Thanh phát ra, thanh âm này nghe hơi khàn khàn, nhưng yêu mị đến cực điểm, làm cho người ta nghe xong trong lòng liền cảm thấy tà niệm ùn ùn, phảng phất muốn rơi vào cảnh sung sướng vô biên.

Xem ra, vị Yêu vương Mộc Thanh này đã bị một người không biết tên trực tiếp đoạt xá.

Sau khi có người thôn phệ thân thể nàng, thôn phệ ký ức của nàng, đôi mắt nàng phát ra ánh sáng lộng lẫy kỳ dị.

Hắn nhẹ nhàng vung tay lên, một đỉnh Ích Tà Thần Lô mà lúc trước Diệp Trường Sinh đưa cho Mộc Thanh liền xuất hiện ở trước mắt.

Vừa rồi xảy ra chuyện đột ngột, Mộc Thanh ngay cả một viên Ích Tà Thần Lôi cũng chưa kịp xuất ra đã trực tiếp bị người này đoạt xá.

Hiện tại, một đồng Tịch Tà Thần Lôi này đều rơi vào trong tay đối phương.

Nhìn những lôi cầu màu vàng kia, trong mắt vị tồn tại không biết này hiện lên một tia kiêng kỵ.

“Ích Tà Thần Lôi! Hay cho một cái Ích Tà Thần Lôi, dĩ nhiên rơi vào trong tay một tu sĩ Nhân tộc, người này tưởng là họa lớn của Thánh giới ta!”

“Lấy thực lực cấp bậc Luyện Hư vậy mà có thể chống lại những tu sĩ Hợp Thể này, tu sĩ Nhân tộc này sau khi trưởng thành, tất nhiên sẽ tạo thành phiền toái rất lớn với Thánh tế Thánh giới ta, không bằng sớm xóa bỏ đi!”

Trong đôi mắt Mộc Thanh tản mát ra quang mang lạnh lùng, dùng thanh âm yêu mị đến cực điểm kia nói.

Nàng đứng tại chỗ một lát, liền nhẹ nhàng vung tay lên, cẩn thận từng li từng tí thu những Tịch Tà Thần Lôi này vào.

Sau đó, thân hình nàng lóe lên, trong chớp mắt biến mất không thấy gì nữa.

Một chỗ nào đó bên trong ma phần, phụ nhân tóc trắng đang dùng ánh mắt hùng hực truy đuổi một món ma khí tản ra khí tức khủng bố.

Cô ta đã bay trong Ma Vực này một lúc lâu, sau khi lên vào mấy ngàn trượng, liền thấy được món ma khí này.

Vì vậy, vị yêu vương này lập tức bỏ qua việc truy tung Mộc Thanh, trực tiếp đuổi theo ma khí này.

Chỉ là, ma khí này giống như đã thông linh, mượn ma khí cuộn cuộn nơi này mà độn tẩu xuất quỷ nhập thần, làm cho nàng đuổi theo nửa ngày cũng không đuổi kịp.

Trong lòng phụ nhân tóc trắng hung ác, trên tay xuất hiện một cái chuông nhỏ đen kịt, cũ nát.

Nàng cầm cái chuông này, đang định làm gì đó thì đột nhiên trước mắt loé lên quang mang, một thân ảnh quen thuộc xuất

hiện.

“Mộc đạo hữu, sao lại là ngươi?” Trong lòng phụ nhân tóc trắng âm thầm cảnh giác, trên mặt lộ ra một tia lãnh ý hỏi.

Ích Tà Thần Lôi trong tay nàng tuy không nhiều như Mộc Thanh nhưng vị phụ nhân tóc bạc cũng không định nhượng bộ với Mộc Thanh, bởi vì nàng sợ Mộc Thanh trở mặt với mình, tùy thời đều có thể ra tay.

Nhiều lắm, Mộc Thanh nghe được lời nói của nàng, nhưng lại không có chút ý muốn trả lời.

Ngược lại ánh mắt lạnh lùng đánh giá nàng một cái, dùng một đạo thanh âm xa lạ nói: “Thì ra là một bộ yêu quỷ thân thể!”

Phụ nhân tóc trắng nghe vậy bỗng ngẩn ra, lập tức phản ứng lại, lớn tiếng nói: “Không đúng, ngươi không phải Mộc Thanh, ngươi là người phương nào?”

Mộc Thanh cười lạnh một tiếng, đoá kim sắc cự hoa dưới chân dâng trào ra cuộn cuộn ma khí, trong chớp mắt đã bao phủ phụ nhân đầu bạc vào bên trong.

“Àm!”

Trong nháy mắt khi ma khí xông tới, phụ nhân tóc trắng cầm một viên Ích Tà Thần Lôi trong tay kích phát, sau đó thân hình nhanh chóng phóng về phía xa xa.

Trong mắt nàng ta tràn ngập sự sợ hãi, kinh hãi muốn chết, đây rốt cuộc là thứ gì, ngay cả Mộc Thanh cũng bị thôn phệ.

Tuy rằng cho đến nay vẫn không đối phó với Mộc Thanh, rất xem thường đối phương, thế nhưng phụ nhân tóc bạc lại biết rõ, Mộc Thanh đến cùng là một đối thủ có thực lực cường đại đến mức nào.

Ngay cả nàng cũng đã bị đoạt xá, dù thế nào thì mình cũng không phải là đối thủ của vị tòn tại không biết này.

Cho nên, trong khoảnh khắc phát hiện có điểm gì đó không đúng, nàng trực tiếp thả ra một khóa Ích Tà Thần Lôi duy nhất trong tay.

Vật này đối phó tà ma là lợi hại nhất.

Đương nhiên, phụ nhân tóc trắng chính mình cũng là trong phạm vi bị khắc chế của Ma khí thâm uyên, bởi vậy, trong nháy mắt khi viên kiêu dương màu vàng kia bộc phát đến, nàng cũng bị trùng kích cực lớn.

Nhưng uy thương do Ích Tà Thần Lôi tạo thành lại kém xa so với Mộc Thanh tạo thành.

Trong nháy mắt kim sắc kiêu dương xuất hiện, Mộc Thanh liền nhanh chóng hướng về phía sau rút lui, đồng thời trên người tuôn ra đại lượng ma khí Mộc thuộc tính, từng tầng tầng từ phía trước người.

“Ầm!”

Tiếng nổ kinh thiên động địa, lực lượng khủng bố của Ích Tà Thần Lôi trong chớp mắt đã đánh tan tầng vách ngăn ma khí này.

Nhưng cùng lúc đó, ánh mắt Mộc Thanh lại lạnh lùng, hai tay vũ động, tạo thành một cái dấu.

Trong chớp mắt, Chân Ma Chi Khí phô thiên cái địa từ bốn phương tám hướng vọt tới, dày đặc vô cùng bao bọc viên kiêu dương màu vàng kia lại.

Nương theo một hồi tiếng vang kịch liệt, hào quang màu vàng yếu bớt đi, đồng thời rất nhanh biến mất không thấy gì nữa.

Thân ảnh Mộc Thanh lại lần nữa xuất hiện ở phía xa, lạnh lùng nhìn thoáng qua hướng phụ nhân tóc trắng chạy trốn, sau đó thân hình lóe lên, biến mất không thấy gì nữa.

Cũng không lâu lắm, thi thể phụ nhân tóc trắng liền xuất hiện ở vị trí gần đỉnh Ma phân, chìm nổi trong ma khí.

Thân ảnh Mộc Thanh xuất hiện ở nơi đó, trong hai tròng mắt nàng xuất hiện một tia sắc lạnh, lầm bầm nói: “Uy Tà Thần Lôi này còn muốn uy lực vượt qua ta dự liệu!”

“Nếu trên người kia có lượng lớn Tịch Tà Thần Lôi thì ta cũng không dễ đối phó với hắn!”

“Hơn nữa ma thể vô thượng của ta còn chưa đại thành, tùy tiện rời khỏi nơi đây chỉ sợ sẽ bị mấy lão già kia nắm lấy cơ hội...”

“Sự mạo hiểm này, vẫn là không thể mạo hiểm, không bằng dùng một tia phân thân nhập vào người này, đi ra ngoài xem xem nhân tộc tiểu tử kia rốt cuộc là như thế nào!”

Nàng thì thào nói nhỏ một hồi, sau đó bỗng nhiên há miệng phun ra một đạo hắc quang.

Hắc quang kia chui vào trong cơ thể phụ nhân tóc trắng, lóe lên rồi biến mất, một lát sau, phụ nhân tóc trắng ngã xuống bỗng nhiên đứng lên.

Trong mắt nàng loé lên quang mang, hai mắt vậy mà cũng biến thành một mảnh đen kịt, không trắng mắt chút nào.

“Mau đi đi, cẩn thận một chút, làm phiền ngươi!” Mộc Thanh nói với phụ nhân đầu bạc.

“Ngươi chính là ta, ta chính là ngươi, có gì phiền phức!” Thân sắc phụ nhân tóc trắng cứng ngắc nói.

Lập tức, thân hình nàng lóe lên, trực tiếp bay ra khỏi ma phân, thả người bay về phía xa.

Mộc Thanh ở tại lối vào ma phân một lúc rồi quay người trở về.

.....

“Cũng không biết những Yêu vương kia có phải là đi đến Âm Cốt sơn mạch chứa Minh Hà thần nhũ cùng ma phân có giữ lại ma khí không?”

“Nếu quả thật đi những nơi đó, chỉ sợ bọn họ gặp xui xẻo rồi!” Diệp Trường Sinh vừa phi hành, vừa trầm nghĩ như thế.

Hai nơi đó đều ẩn chứa nguy hiểm cực lớn, mặc dù hắn cũng mơ ước Minh Hà thần nhũ, thế nhưng sau khi tiến vào Minh Hà chi địa này, lại không có chút nào có ý đồ với Minh Hà thần nhũ.

Bởi vì hắn biết, nơi cất giữ Minh Hà thần nhũ là do Minh Lôi thú bảo vệ.

Hơn nữa không chỉ có một con!

Loại dị thú cường đại này, dù là Yêu Vương Lục Túc cũng không nắm chắc có thể đối phó được, càng không cần phải nói đến gã.

Chạy đến chỗ kia, thuần túy chỉ là tìm đường chết.

Trong tình huống đám Yêu vương kia không biết chuyện, đụng đầu vào chắc chắn sẽ tổn thất nặng nề.

“Không biết lần này có giống như ngày đó hay không, chỉ có vị Yêu vương họ Chu kia vẫn lạc. Nếu như có thể chết thêm mấy tên, cũng không phải là chuyện xấu!” Diệp Trường Sinh không có ý tốt thâm nghĩ.

“Nếu như bọn họ lại đi tới ma phần một lần nữa thì tổn thất càng thêm nặng nề hơn nữa, dù gì bên trong cũng có sinh vật khiến Thanh Nguyên Tử phải kiêng kỵ!”

“Chắc chắn, chuyện này đám Yêu vương đúng là xui xẻo!” Diệp Trường Sinh thâm nghĩ như vậy.

Diệp Trường Sinh là rất rõ nước ở Minh Hà chi địa này sâu bao nhiêu, cho nên mặc dù biết trong này có rất nhiều cơ duyên, nhưng hắn đều thành thành thật thật, không có đi truy tìm.

Hắn chỉ muốn tìm Thanh Nguyên Tử, nếu không tìm được, vậy trực tiếp rời đi.

Nói chung, tuyệt đối không thể xâm nhập vào một số cấm kỵ chi địa.

Đang lúc trong lòng hắn nghĩ như vậy, đột nhiên trên một ngọn núi cách đó không xa, một đạo quang mang hiện lên.

Ngay sau đó, thân ảnh phụ nhân tóc trắng xuất hiện trước mặt Diệp Trường Sinh.

Diệp Trường Sinh nhìn thấy một màn này lập tức dừng bước, trong lòng dâng lên một tia kinh nghi, cau mày nhìn phụ nhân tóc trắng phía trước.

Luôn cảm thấy khí tức trên người vị Yêu vương này có chút khác biệt so với những gì nàng đã thấy lúc trước.

“Diệp đạo hữu, không nghĩ tới lại gặp ngươi ở đây!” Trên mặt phụ nhân tóc trắng lộ ra một tia vui vẻ cứng ngắc, chậm rãi dời bước về phía Diệp Trường Sinh.

“Chờ một chút, xin tiên bối dừng một chút!” Diệp Trường Sinh hô to một tiếng, đồng thời hai cánh sau lưng lóe lên ánh

sáng màu xanh, trong chớp mắt biến mất tại chỗ.

Mà ngay khi hấn vừa biến mất, ngay chỗ lúc ban đầu hấn đứng, phụ nhân tóc trắng xuất hiện, vẻ mặt lạnh lùng.

Ngoài mấy trăm trượng, Diệp Trường Sinh xuất hiện, cau mày nhìn vị khách không mời mà đến này, chuẩn bị bỏ trốn mất dạng.

Trong khoảnh khắc vừa rồi, hấn cảm nhận được từ trên người đối phương một cỗ khí tức sâu không lường được.

Đây tuyệt đối không phải thứ quý bà tử có thể có được, xem ra đối phương đã xảy ra vấn đề gì.

“Diệp đạo hữu thật đúng là nhạy bén!” Khoé miệng phụ nhân tóc trắng nhếch lên một tia cười châm chọc, lạnh lùng nói.

“Tiền bối xưng hô thế nào?” Ánh mắt Diệp Trường Sinh ngưng tụ, dò hỏi.

“Ha ha, không nghĩ tới một tu sĩ Luyện Hư sơ kỳ như ngươi, thần thức rõ ràng còn mạnh hơn cả chủ nhân cũ kia, khó trách có thể phát hiện ra thân thể này!” Phụ nhân tóc trắng lạnh lùng vô cùng nói.

Sau khi nàng vừa nói xong, trong nháy mắt thân hình chợt lóe lên, lập tức biến mất không thấy gì nữa.

Mà cùng lúc đó, hai cánh sau lưng Diệp Trường Sinh cũng lập tức rung lên, lực lượng Côn Bằng bao vây lấy hấn cấp tốc bay về nơi xa.

Tốc độ của hấn nhanh đến cực hạn, hóa thành một đạo ánh sáng màu xanh, trong chớp mắt liền xuất hiện ở phía xa, tránh né phụ nhân tóc trắng tập kích lần nữa.

“Vèo! Vèo...”

Trên bầu trời, hai đạo quang mang bắn nhanh ra, một trước một sau truy đuổi, tốc độ của bọn họ đều nhanh đến cực hạn, hầu như là tu sĩ Hợp Thể kỳ bình thường không theo kịp.

Mà bên trong hai đạo hào quang, đạo thanh quang kia lại cao hơn một bậc, rất nhanh liền kéo dài khoảng cách với đạo hắc quang phía sau.

đuổi một hồi, phát hiện căn bản không đuổi kịp, thế là đạo hắc quang kia liền ngừng lại.

“Diệp đạo hữu xin ngừng một chút, thiếp thân cũng không có ác ý!”

“Tiền bối vừa tới đã hạ độc thủ với ta, cái này còn có thể gọi là không có ác ý sao?” Bóng dáng Diệp Trường Sinh trên không trung vang lên.

Đồng thời, hắn cũng kéo mình tới khoảng cách đủ an toàn rồi ngừng lại, hai tay chà xát, mảnh lớn kim sắc điện hồ từ trên người xuất hiện, bao bọc hắn lại.

Nhìn thấy những kim sắc lôi điện trên người hắn, trong mắt phụ nhân tóc trắng ngưng tụ, sát ý lóe lên rồi biến mất.

“Không nghĩ tới trong Nhân tộc lại có thể xuất hiện nhân tài như ngươi, xem ra Thánh tế lần tiếp theo sẽ gặp phiền toái không nhỏ!” Phụ nhân tóc trắng lúng túng nói.

Diệp Trường Sinh nghe vậy nhú mày, kinh ngạc nói: “Thì ra tiền bối là người của Ma giới, không biết nên xưng hô như thế nào, tại hạ tự hỏi cũng có vài phần hiểu biết về Thánh Tổ Ma giới, chưa bao giờ nghe nói qua tiền bối như vậy!”

Tiếng cười thanh thúy vang lên, tia yêu mị kia mang theo cảm giác ngứa ngáy, giống như thứ gì đó sắp bị câu ra.

Diệp Trường Sinh nhú mày, Ngự Ma Ấn vận chuyển, ngăn cản lại tiếng cười này mang theo mị hoặc, phòng ngừa đối phương ăn mòn thể xác và tinh thần của hắn.

“Tiền bối làm như vậy cũng không có chút thành ý nào, nếu như không có chuyện gì, vẫn bối xin đi trước!” Diệp Trường Sinh lạnh lùng nói.

Nghe được lời này của hắn, trong mắt phụ nhân tóc trắng hiện lên một tia kinh ngạc, lập tức khẽ cười nói: “Ngay cả Thiên Ma mị âm của ta cũng có thể ngăn cản, thần thức của ngươi cường đại thật đúng là làm cho người ta kinh ngạc!”

“Được rồi, nếu như không làm gì được ngươi, vậy ta cũng không muốn đối địch với ngươi nữa, ta muốn hỏi ngươi mấy vấn đề!” Phụ nhân tóc trắng lúng túng nói.

“Đương nhiên có thể, nhưng trước đó kính xin tiên bối trả lời một chút về vấn đề vừa rồi của tại hạ chứ? Ta còn không biết nên xưng hô với tiên bối như thế nào đây?” Diệp Trường Sinh thần sắc không đổi đề tỉnh.

Tỳ Hưu nhìn hẩn một cái, phụ nhân tóc trắng thần sắc thông dong nói: “Trước đây tên của ta là Minh La!”

“Minh La?!” Diệp Trường Sinh nghe được cái tên này nhúu mày lại, cứ như đã từng quen biết, như thể từng nghe ở đâu.

“Như thế nào, ngươi biết ta?” Trên mặt phụ nhân tóc trắng hiện lên một tia kinh ngạc hỏi.

“Hình như là từng nghe nói qua!” Diệp Trường Sinh có chút không xác định nói.

“Được rồi, mặc kệ ngươi có từng nghe qua ta hay không, ta đã trả lời vấn đề của ngươi, như vậy kế tiếp ta sẽ hỏi ngươi!”

“Lần phát động Thánh tế tiếp theo, ngươi biết không?” Khi vị phụ nhân tóc trắng nói đến câu này, trên mặt lộ ra một tia ngưng trọng.

“Thánh tế? Là các ngươi Ma giới xâm lấn Phong Nguyên đại lục đúng không? Chuyện này ta làm sao biết được, ta chẳng qua chỉ là một tu sĩ Luyện Hư nho nhỏ, thời gian Ma giới xâm lấn là cơ mật tối cao trong tộc!” Diệp Trường Sinh đột nhiên nói.

Nghe hẩn nói vậy, phụ nhân tóc bạc nhất thời nhúu mày.

Câu trả lời của Diệp Trường Sinh khiến phu nhân tóc trắng cảm thấy rất kinh ngạc, dưới cái nhìn của nàng, Diệp Trường Sinh đã là một tu sĩ Luyện Hư, ở trong Nhân tộc, như thế nào đều được coi là cao tăng.

Nhân vật ở cấp độ như thế này hẳn là có hiểu biết đôi chút về một vài đại sự của Nhân tộc, dù sao Nhân tộc cũng không phải là chủng tộc mạnh mẽ gì.

“Diệp đạo hữu là một tu sĩ Luyện Hư nói không biết chuyện về Thánh tế, thiếp thân lại không tin!” Phụ nhân tóc bạc khẽ nhíu mày.

“Tiền bối có chỗ không biết, Luyện Hư cảnh giới này trước đó không lâu cũng mới tiên giai, bất quá ta ngược lại chợt nhớ tới thân phận tiền bối!” Diệp Trường Sinh sau khi liếc nhìn thật sâu đối phương, nói.

“Ồ? Trong nhân tộc các ngươi, ta có truyền thuyết gì không?” Phụ nhân tóc trắng nghe được lời này tựa hồ có chút hứng thú, thế là quay đầu nhìn về phía Diệp Trường Sinh hỏi.

“Cũng không phải là trong Nhân tộc có truyền thuyết về tiền bối, mà là tại địa phương khác ta tình cờ nhìn thấy ghi chép có liên quan đến tiền bối!” Trên mặt Diệp Trường Sinh hiện ra vẻ mỉm cười, ngập ngừng nói.

“Tiền bối hẳn là quen biết với Bảo Hoa Thủy Tổ, một trong Tam Đại Thủy Tổ của Ma giới?” Diệp Trường Sinh hỏi, đồng thời ánh mắt lặng yên không một tiếng động cẩn thận quan sát thần sắc của phụ nhân tóc trắng.

Vừa nghe lời này của hắn, ánh mắt phu nhân tóc trắng lộ ra vẻ kinh ngạc, sau khi sửng sốt một chút, lập tức nhẹ nhàng cười một tiếng, trong tiếng cười lười biếng mang theo ý tứ mỉa mai hoặc không kiềm chế.

“Không ngờ một tu sĩ Nhân tộc nho nhỏ cũng biết quan hệ của Thánh Tổ chúng ta!”

“Đúng vậy, ta và Bảo Hoa quen biết nhau, không những thế, chúng ta còn là tỷ muội có quan hệ rất tốt, người nhắc tới tên

Bảo Hoa tỷ tỷ, chẳng lẽ trước kia cũng từng nghe nói về tỷ ấy?” Lần đầu tiên phụ nhân tóc trắng quan sát tỉ mỉ Diệp Trường Sinh một phen, hỏi.

“Đại danh của Bảo Hoa Thánh Tổ - Thủy Tổ trước tiên là Ma giới nằm trong Nhân tộc chúng ta, đương nhiên lưu truyền rất rộng rãi, cơ hồ chỉ cần là người hơi chú ý một chút ma kiếp đều sẽ biết cái tên này!” Diệp Trường Sinh bất động thanh sắc nói.

Vừa nghe được lời này của hắn, phụ nhân tóc trắng thoáng biến sắc, mày nhíu lại, lạnh lùng nói:

“Trong lời của người có ẩn ý, thủy tổ ở trước Thánh giới là có ý gì? Người muốn nói cái gì? Người biết những gì?”

“Tiền bối chẳng lẽ còn không biết sao?” Trên mặt Diệp Trường Sinh lộ ra vẻ kinh ngạc, giống như biểu hiện phi thường khó tin đối với phụ nhân tóc trắng.

“Rất lâu trước đó ta bởi vì một chút ngoài ý muốn rời khỏi Thánh giới, lưu lạc đến thân thể La Hầu này, liên quan rất nhiều chuyện ở Thánh giới, ta đích thật không biết, nếu người biết cái gì, nếu nói cho ta biết, ta có thể cho người chỗ tốt nhất định!” Phụ nhân tóc trắng lúng túng nói ra.

“Vậy tiền bối cứ nói trước một chút xem có thể cho ta chỗ tốt gì không đã!” Diệp Trường Sinh mỉm cười, nói.

Nghe hắn nói lời này, bạch phát phụ nhân nhăn mày lại, trong mắt lóe lên vẻ không vui.

Từ lúc nào mà một tiểu tu sĩ Luyện Hư kỳ lại có thể cò kè mặc cả với nàng như vậy?

Nếu là gác lại lúc nàng toàn thịnh, trực tiếp một chương đem đối phương đập chết, bắt lấy Nguyên Anh sơ hồn ngay.

Nhưng đáng tiếc là nàng đối với Nhân Tộc tiểu tu sĩ này đúng là có chút không thể làm gì.

Tuy rằng thực lực của đối phương không thể chống lại nàng, nhưng tốc độ lại quá nhanh.

Nếu là bản thể của nàng đi ra, có lẽ còn có thể bắt được người này, nhưng hiện tại chỉ là một luồng phân hồn ký thác ở trên

thân thể Hợp Thể Yêu Vương này, về phương diện tốc độ cũng không tính là đứng đầu.

Vừa rồi đã thử qua, không thể bắt lấy Nhân Tộc tiểu tu sĩ.

Hơn nữa, cũng không biết tên khốn này tu luyện như thế nào, thần thức không ngờ cũng mạnh mẽ như vậy, vậy mà có thể chống đỡ được sự tập kích của Thiên Ma mị âm của nàng.

Vì vậy, hiện tại vị Thánh Tổ Ma giới này có thể nói là vô cùng phiền muộn.

Nàng đường đường là cường giả Đại Thừa, vậy mà ngay cả một tiểu tu sĩ Luyện Hư cũng không thể làm gì, truyền ra ngoài còn không khiến người ta cười chết.

Hơn nữa, nhìn bộ dạng hiện tại của đôi phương, lại còn muốn gây khó dễ cho nàng, điều này khiến trong lòng nàng càng thêm phẫn nộ.

Bất quá, mặc dù trong lòng tương đối bất mãn, nhưng nàng vội vàng muốn biết tin tức liên quan đến Bảo Hoa, cho nên liên tục tạm thời nhịn cơn tức này, không cùng tiểu tu sĩ nhân tộc trở mặt.

“Trong ma phần của ta có vài món ma khí cường đại, uy lực tương đương với thông thiên linh bảo có thể leo lên Hỗn Độn Vạn Linh Bảng của các người, ta có thể tặng người một món, người thấy sao?”

“Một tu sĩ Luyện Hư như người có thể đạt được một kiện pháp bảo cấp bậc thông thiên linh bảo, đây là cơ duyên cực lớn, rất nhiều cường giả Hợp Thể kỳ cả đời cũng không thể đạt được một kiện!” Phụ nhân tóc trắng chậm rãi nói, trong thanh âm mang theo vô tận hấp dẫn.

“Ma khí có thể so với Thông Thiên Linh Bảo sao? Nghe rất mê người, chỉ tiếc ta xưa nay không tu luyện ma công, người cho ta loại cấp bậc ma khí này cũng vô dụng!” Diệp Trường Sinh ngập ngừng nói.

“Vậy người muốn cái gì?” Phụ nhân tóc bạc nghe nói như thế, nhíu mày hỏi.

Nàng nhìn ra được, tất nhiên là Diệp Trường Sinh có mưu đồ lớn hơn, chỉ sợ hẳn phải giờ công phu sư tử ngoạm rồi.

Ngay cả ma khí cũng chướng mắt, vậy khẩu vị của hắc lớn bao nhiêu?

Trong lúc nhất thời phụ nhân tóc trắng trong lòng càng thêm bất mãn, nhân tộc tu sĩ này cũng quá được một tác lại muốn tiến một thước.

“Ta nghe nói Ma giới có một nơi gọi là Tây Linh Trì?” Diệp Trường Sinh như lơ đãng hỏi.

Nhưng vừa nghe lời này của hắc, sắc mặt phụ nhân tóc trắng bỗng nhiên đại biến, toàn thân bộc phát ra một cỗ khí tức cường đại, lạnh lùng vô cùng hỏi thăm:

“Người làm thế nào biết sự tồn tại của Tây Linh Trì? Điều này trong chư giới hắc là chuyện tuyệt mật, chỉ tồn tại cấp Đại Thừa mới có thể hiểu rõ một hai!”

“Cái này đương nhiên là vẫn bồi nhìn thấy trên một bản cổ tịch, trên bản cổ tịch này không chỉ ghi chép sự tình Tây Linh Trì cùng Tịnh Linh Liên, còn kể lại rất nhiều sự tình của Thánh Tổ Ma giới, tỷ như Bảo Hoa Thánh Tổ!” Diệp Trường Sinh liếc mắt nhìn đối phương nói.

“Đúng rồi, tốt nhất tiền bối đừng kích động, nếu không vẫn bồi dưới sự kinh hãi, không cần thận xóa đi những ký ức này từ trong đầu, vậy thì không tốt rồi!” Diệp Trường Sinh nhìn thấy bộ dạng phụ nhân tóc trắng muốn ra tay bạo tẩu, vội vàng nhắc nhở.

“Hừ, không cần người nhiều lời, ta tự có chừng mực!” Phụ nhân tóc trắng hừ lạnh một tiếng, khí tức trên người từ từ hạ thấp xuống.

Cũng khó trách nàng kích động như vậy, Tây Linh Trì tại ma giới tuyệt đối là một nơi vô cùng trọng yếu.

Mặc dù chỗ đó đối với tu sĩ Ma giới mà nói, một chút tác dụng cũng không có, chẳng những không có tác dụng, ngược lại có rất nhiều chỗ xấu.

Nhưng mà, Tây Linh Trì đối với tu sĩ các giới hấp thu linh khí mà nói, chính là thứ trân quý khó có thể tưởng tượng.

Đó là một loại cơ duyên có liên quan tới tiền giai Đại Thừa!

Hai chữ Đại Thừa này đối với tu sĩ các giới mà nói, quả thực giống như thanh thiên cao không thể với tới.

Phàm là thứ có quan hệ mật thiết với hai chữ này đều khiến tu sĩ các giới lâm vào điên cuồng.

Mà Tây Linh Trì của ma giới cùng với Tịnh Linh Liên sinh trưởng bên trong Tây Linh Trì, chính là một thứ có thể tăng tỷ lệ tiến giai lên Đại Thừa trên diện rộng.

Điều này quả thực là vật mà bất kỳ tu sĩ nào hấp thu linh khí đều tha thiết ước mơ.

Chính vì Tây Linh Trì có công hiệu nghịch thiên như thế, cho nên cho dù nó không có nửa điểm chỗ tốt đối với tu sĩ Ma giới, Ma giới hàng năm cũng phải cường giả trấn thủ Tây Linh đảo, phòng ngừa tu sĩ ngoại giới tiến vào.

Người trấn thủ Khô Linh Đảo không phải là tam đại Thủy Tổ mạnh nhất Ma giới, mà chính là một ít Thánh Tổ xếp hàng đầu.

Bởi vậy có thể thấy, tu sĩ ma giới coi trọng Tây Linh trì ra sao.

Cách nghĩ của bọn họ rất đơn giản, chính là hại người hại mình.

Mặc dù thứ này vô dụng đối với ta, nhưng ta không thể để cho người khác đạt được, nếu không tăng cường thực lực của giới diện khác thì làm sao bây giờ?

Bất quá hai kiện đồ vật này từ khi sinh ra đến nay, cũng đích xác mang đến cho Ma giới rất nhiều phiền toái.

Nếu như không phải tiến vào Tây Linh trì ngâm mình đồng thời phục dụng Tịnh Linh Liên có nguy hiểm rất lớn, chỉ sợ Ma giới đã sớm bị cường giả các giới công chiếm.

“Một tên tu sĩ Luyện Hư nho nhỏ như ngươi mà cũng dám có chủ ý với Tây Linh Trì?” Phụ nhân đầu bạc lạnh lùng hỏi.

“Con người luôn phải có một chút mộng tưởng, nói không chừng tương lai ta sẽ có khả năng tu luyện tới Hợp Thể đỉnh phong thì sao?”

“Cho nên nói, ta tự nhiên là chuẩn bị một chút cho tiến giai Đại Thừa, nếu tương lai ta có thể tu luyện đến Hợp Thể đỉnh

phong, đến lúc đó ta cũng không đến mức không có đầu mối đối với chuyện tiến giai. Nếu ta không cách nào tu luyện đến cảnh giới như vậy, vậy ta cũng sẽ không phải chịu tổn thất gì!” Diệp Trường Sinh nói.

“Hừ, từ khi ta sinh ra ý thức đến nay, đây là lần đầu tiên nghe nói có người ở thời điểm Luyện Hư sơ kỳ đã chuẩn bị để tiến giai Đại Thừa!” Khoé miệng phu nhân tóc trắng lộ ra một tia trào phúng, ngập ngừng nói.

Hiển nhiên vị thánh tổ ma giới này đang cười nhạo Diệp Trường Sinh mơ tưởng xa vời.

Theo nàng, Diệp Trường Sinh có lẽ có tiến giai Đại Thừa, nhưng đó đã là chuyện không biết bao nhiêu năm sau.

Hiện tại chỉ vì chuẩn bị cho loại chuyện này, quả thực có chút hoang đường.

“Tiền bối chưa nghe nói có nghĩa là không còn tồn tại!” Diệp Trường Sinh bình thản nói.

“Tây Linh Trì không có khả năng cho phép người đi vào, đó là một trong những nơi quan trọng nhất Thánh giới ta, người đời yêu cầu khác đi!” Phu nhân tóc trắng lạnh lùng nói, một lời liên cự tuyệt yêu cầu của Diệp Trường Sinh.

“Vậy thì hết cách rồi! Xem ra tiền bối không muốn biết vì sao Bảo Hoa Thánh Tổ lại biến thành Thủy Tổ trước, cũng không muốn biết rốt cuộc bây giờ Bảo Hoa Thánh Tổ sống hay chết, cùng với hiện tại nàng đang ở nơi nào!” Diệp Trường Sinh nói.

“Người nói cái gì?” Nghe y nói vậy, phu nhân đầu bạc bỗng nhiên biến sắc.

Chỉ vài câu ngắn ngủi, tin tức mà Diệp Trường Sinh đề lộ ra đã khiến tâm thần nàng chấn động mạnh.

Sinh tử của Bảo Hoa? Tung tích Bảo Hoa?

Rốt cuộc đây là chuyện gì?

Ngay từ đầu khi nghe Diệp Trường Sinh nói Bảo Hoa đã biến thành Thủy Tổ trước, nàng còn cho rằng Bảo Hoa đã biến mất hoặc là độ Thiên Kiếp xảy ra vấn đề, thậm chí có thể là... Phi thăng!

Những tin tức này, trong mắt nàng mặc dù rất quan trọng, nhưng còn không có trọng yếu có thể khiến nàng buông bỏ một chút giới hạn Thánh Tổ thân là Thánh giới.

Chỉ cần nàng tới Thánh giới một chuyến là mọi chuyện đều rõ ràng.

Nhưng bây giờ Diệp Trường Sinh trong khi nói lộ ra những tin tức này, lại cấp cho nàng một loại cảm giác cực kỳ bất an, nghe như bảo hoa luân lạc đến tình trạng sinh tử chưa biết sao?

Rốt cuộc Thánh giới đã xảy ra chuyện gì?

Mắt thấy khí tức trên người vị Thánh Tổ này lại trở nên cuồng bạo, bộ dáng như sắp ra tay, Diệp Trường Sinh vội vàng nhắc nhở:

“Tiền bối đừng kích động, cho dù người ra tay cũng không bắt được ta, hà tất phải bày ra tư thái này chứ?”

“Hơn nữa, dù người không cẩn thận bắt được ta, cũng đừng mơ tưởng lấy được bất kỳ tin tức gì từ ta, ta chính là chuyên môn tu luyện công pháp phong bế thần thức đấy, cho dù là tu sĩ Đại Thừa cũng đừng hòng sưu hồn được ta!”

Diệp Trường Sinh trên mặt mang theo nụ cười bề ngoài, một bộ vô cùng thông dong nói những lời này, điều này làm cho khóe mắt phụ nhân tóc trắng đang sốt ruột bốc cháy kia giật giật.

Thật sự muốn lập tức bắt giữ tên tiểu tử Nhân tộc trước mắt này, rút xương rút hồn phục vụ.

Nhưng đúng như đối phương đã nói, nàng căn bản không có cách nào bắt được tiểu tử này, chỉ có thể một mình hờn dỗi.

Sau khi hít vào mấy hơi thật sâu, phụ nhân tóc bạc miễn cưỡng đè xuống lửa giận trong lòng, hừ lạnh một tiếng nói:

“Nếu như người đặt hy vọng tiến giai Đại Thừa vào Tẩy Linh Trì, ta đây chỉ có thể nói người nhất định phải thất vọng!”

“Người cho là Tẩy Linh Trì hiệu quả nghịch thiên như trong truyền thuyết hay sao?”

“Trong thánh giới chúng ta tồn tại năm tháng dài đằng đẳng, không biết có bao nhiêu tu sĩ các giới đã từng vào Tẩy Linh

trì, sau lưng những người này mỗi người đều có chỗ dựa cực kỳ cường đại, cho dù lấy sự cường đại của thánh giới chúng ta, cũng không dám trêu chọc!”

“Nhưng những người tiến vào Tây Linh Trì này, cuối cùng có thể thành công tiến giai lên Đại Thừa, mười không đủ một, nói cách khác Tây Linh Trì có thể cung cấp tỷ lệ thành công chỉ có một thành!”

“Hơn nữa, phạm là người thất bại, đời này liền hoàn toàn mất đi hi vọng tiến giai Đại Thừa, nghe những lời này, người còn muốn tiến vào Tây Linh trì sao?” Phụ nhân tóc trắng nhìn Diệp Trường Sinh, cười lạnh vài tiếng nói.

“Tỷ lệ một thành, đã rất là trân quý, có thể liều mạng với bất kỳ tu sĩ Hợp Thể hậu kỳ nào!”

“Dù sao đây cũng là cơ duyên tiến giai Đại Thừa, cho dù chỉ có một phần mười tỷ lệ, cũng đủ để một ít tộc đàn phát động chiến tranh, cho nên cho dù tiền bối nói nhiều như vậy, mục đích ta muốn đi vào Tây Linh Trì, vẫn sẽ không cải biến!”
Diệp Trường Sinh lúng túng nói.

Trải qua tai hại của Tây Linh Trì cùng Tịnh Linh Liên, hẳn đương nhiên là biết rõ.

Nếu như không có những tai hại này, Tây Linh Trì này đã sớm bị nhóm Ma giới thủy tổ hủy diệt rồi, nếu như bọn họ không hủy diệt, những cường giả các giới khác chỉ sợ sẽ lập tức đánh Ma giới, cướp đoạt Tây Linh Trì.

Tuy nhiên, Diệp Trường Sinh lại biết rõ tai hại này có phương pháp giải quyết, mà tin tức này chỉ sợ ngay cả vị Minh La Thánh Tổ này cũng không biết.

Thật ra có rất nhiều biện pháp giải quyết khuyết điểm của Tây Linh Trì, nhưng đối với Diệp Trường Sinh mà nói, chỉ có thể tiếp xúc được một loại.

Đó chính là Thái Diệu Hư Linh Đan trong Nghiễm Hàn Giới!

Thái Diệu Hư Linh Đan là một loại đan dược có thể phụ trợ tiến giai Đại Thừa, nhưng đồng thời, nó cũng có tác dụng kỳ diệu đối với việc giải quyết khuyết điểm của Tây Linh Trì.

Nếu như ngâm rửa linh trì cùng phục dụng Tịnh Linh Liên trước phục dụng một hạt Thái Diệu Hư Linh Đan, sẽ có một nửa tỷ lệ trừ đi tai hoạ ngấm Tẩy Linh Trì.

Tỷ lệ tiến giai một thành và một nửa của tỷ lệ tẩy đi một nửa, thoát nhìn có vẻ như rất lố, nhưng trên thực tế, cái này đối với tu sĩ Hợp Thể hậu kỳ mà nói, đã là tương đương nghịch thiên cơ duyên.

Đáng giá để lấy mạng đi liều!

Dù sao đây cũng là cơ hội tiến giai Đại Thừa, tìm khắp các giới cũng không kiếm được bao nhiêu.

Diệp Trường Sinh đặt hy vọng tiến giai của mình lên Tẩy Linh Trì, hẳn biết chỉ có cách giúp đỡ tiến giai Đại Thừa.

Đương nhiên, lấy Linh giới to lớn, tiến giai Đại Thừa cơ duyên khẳng định cũng không ít, nhưng những cơ duyên này muốn thu hoạch độ khó, cùng khả năng tiến giai thành công, chỉ sợ cũng không tốt hơn tẩy linh trì bao nhiêu.

Điều này là do những cường giả các giới mà ngay cả các khai tổ ở Ma giới đều không đặc tội nổi, lựa chọn đưa con cháu mình vào Tẩy Linh Trì là có thể nhìn ra.

Trước khi tiến vào Tẩy Linh Trì, các thủy tổ Ma giới không thể không nói rõ ràng tỷ lệ tiến giai của Tẩy Linh trì cho mấy người này.

Nhưng ngay cả như vậy, những người này vẫn lựa chọn tiến vào Tẩy Linh Trì tìm cơ hội đột phá.

Có thể thấy được, cho dù tỷ lệ thành công của Tẩy Linh Trì như vậy, phóng tầm mắt nhìn khắp thế giới, cũng xem như là một loạt những bên trong tốt nhất.

Bởi vậy cũng có thể nhìn ra, tiến giai Đại Thừa là khó khăn cỡ nào!

Cho nên từ đầu đến cuối, Diệp Trường Sinh đều đặt hy vọng tiến giai Đại Thừa lên Tẩy Linh Trì.

Bởi vì hắn biết rõ, trừ điều đó ra, không có khả năng hắn lại tìm được cơ duyên tốt hơn rồi.

Tiến giai Đại Thừa, bản thân đã là một chuyện bác vận khí.

Đương nhiên, hắn tiến vào Tẩy Linh Trì, còn có một mục đích là cho Phệ Kim Trùng của mình cũng ở trong Tẩy Linh Trì tẩy luyện một phen.

Như vậy là có thể trợ giúp hắn bồi dưỡng Phệ Kim Trùng Vương.

“Nếu ngươi đã khẳng khẳng muốn tiến vào Tẩy Linh Trì, ta cũng không nói thêm gì nữa, ta có thể đáp ứng ngươi trong chuyện này nhất định sẽ giúp ngươi!” Phu nhân tóc trắng suy nghĩ một hồi, sau đó bỗng nhiên nói.

“Có thể không đủ trợ giúp, ta cần tiền bồi hộ tống, bằng không ta cũng không nắm chắc có thể đi tới Tây Linh Trì!” Diệp Trường Sinh cười ha ha nói.

Nghe lời ấy, trên mặt phụ nhân tóc trắng bỗng nhiên xuất hiện một mảng sát khí, lạnh lùng nói: “Người không cảm thấy người yêu cầu quá đáng sao?”

“Quá đáng? Ta không cho rằng, ta cho rằng những tin tức liên quan tới Bảo Hoa trong tay ta, hoàn toàn đáng giá để người làm như vậy!”

“Đương nhiên, cái này cũng phải xem quan hệ giữa người cùng Bảo Hoa, nếu người căn bản không quan tâm Bảo Hoa Tử Công mà nói, vậy người tự nhiên có thể không nhìn ta nắm giữ những tin tức này!” Diệp Trường Sinh nói.

Phụ nhân tóc bạc nghe vậy thần sắc âm trầm bất định, tin tức bảo hoa đối với nàng thực sự quan trọng, nhưng trợ giúp người này tiến vào Tây Linh Trì, cũng không phải là nàng có thể dễ dàng đáp ứng.

Đang lúc nàng suy nghĩ đắn đo, Diệp Trường Sinh bỗng nhiên lại nói: “Ta cũng không phải hiện tại muốn làm giao dịch cùng tiền bồi, hiện tại ta chỉ đề nghị một chút!”

“Nếu ngày nào đó may mắn tiến giai lên Hợp Thể kỳ, ta sẽ lại đến tìm tiền bồi, khi đó chúng ta lại bàn về chi tiết giao dịch, như thế nào?”

“Trong khoảng thời gian này, không bằng tiền bồi suy nghĩ một chút, xem có đáng giá giao dịch với ta không!” Diệp Trường Sinh đột nhiên nói.

“Chờ người tiến giai hợp thể? Vậy đã đến lúc nào rồi, người muốn chúng ta chờ thêm mấy ngàn vạn năm sao?” Ánh mắt phụ nhân tóc trắng lạnh lẽo, dữ tợn hỏi.

“Ha ha, vậy tiền bồi liền cầu nguyện ta có thể mau chóng tiến giai đi. Đương nhiên, nếu như trong tay tiền bồi có vật gì có thể giúp ta nhanh chóng tiến giai, ta cũng không ngại hiện tại đưa ra một ít tin tức để đổi lấy tiền bồi!” Diệp Trường Sinh nhe răng cười nói.

“Hừ, người cũng quá tham lam đi, đừng nói là trong tay ta không có thứ này, cho dù là có, cũng không thể cho người!”

Phụ nhân tóc trắng hừ lạnh một tiếng nói.

“Chắc chắc, tiền bối nói lời này thật sự làm cho người ta tiếc nuối, nếu tiền bối không chịu giúp ta, vậy ta chỉ có thể tự mình chậm rãi tìm kiếm cơ duyên đột phá, như vậy, không biết lúc nào mới có thể tiến giai hợp thể lần nữa gặp lại tiền bối!”

“Hy vọng trong khoảng thời gian này, Bảo Hoa Thánh Tổ có thể bình yên vô sự, dù sao tình cảnh hiện tại của nàng cũng rất nguy hiểm!” Diệp Trường Sinh ngửa mặt lên trời thở dài một tiếng nói.

“Tiền bối, vậy chúng ta lần sau gặp lại!” Trên mặt Diệp Trường Sinh nở ra nụ cười sáng lạn, sau đó hai cánh sau lưng khẽ động, muốn rời khỏi nơi này.

“Khoan đã!”

Phụ nhân tóc trắng quát lớn một tiếng, gọi Diệp Trường Sinh lại.

Thần sắc trên mặt nàng thay đổi một chút, cuối cùng từ trong vòng tay trữ vật lấy ra hai cái bình ngọc.

“Hai bình Phách Âm Đan cùng Hạo Nguyệt Đan trong này có thể giúp ngươi luyện hư kỳ tinh tiến pháp lực!”

“Ta chỉ có khả năng lấy ra mấy thứ này thôi, đây là ta lấy được từ trên thân của người phụ thân này!”

“Đúng rồi, ta còn giết chết một tu sĩ Hợp Thể kỳ, nàng là cùng đi với ngươi tiến vào Minh Hà chi địa này. Nếu không ngươi theo ta đi ma phần nhìn xem, nói không chừng từ trên người nàng tìm được cái gì đó có ích cho tu vi của ngươi!” Sắc mặt phụ nhân tóc trắng bình thản nói với Diệp Trường Sinh.

Diệp Trường Sinh nghe vậy, khước mắt co quắp hai cái, lập tức lắc đầu nói: “Hay là thôi đi, thực lực ta thấp kém, không quấy rầy bản thể tiền bối nữa, có hai bình đan dược là đủ rồi!”

“Hừ!”

Phụ nhân tóc trắng hừ lạnh một tiếng, ném hai bình đan dược kia qua, lúng túng nói: “Chỗ tốt đã cho ngươi, hiện tại ngươi nên biểu hiện ra một chút thành ý đi!”

Thần thức của Diệp Trường Sinh quét một vòng qua hai bình đan dược, sau khi không phát hiện dị thường gì mới yên tâm thu vào.

Sau đó nói: “Điều duy nhất ta có thể nói cho tiền bối biết bây giờ chính là bảo hoa bị phản bội tại Ma giới, mất đi vị trí tổ tiên, đồng thời tu vi cũng rớt xuống Đại Thừa!”

“Tin tức tốt là, nàng còn sống!”

“Tin tức xấu là, rất có thể nàng sẽ nhanh chóng bị tìm ra, tới lúc đó kết cục của nàng sẽ ra sao, ta cũng không cần nhiều lời nữa?”

Miệng Diệp Trường Sinh giật giật, liền nói ra một câu khiến cho sắc mặt phu nhân tóc trắng đại biến.

Trong mắt nàng tràn đầy vẻ kinh hãi, khí tức toàn thân xao động, bộ dáng vô cùng tức giận, phần nộ quát hỏi: “Là ai phản bội nàng? Có phải là tên tiện tỳ Lục Cực kia không?”

“Ta đã sớm biết! Tên tiện tỳ này! Ta muốn băm thây nàng thành vạn đoạn!” Phu nhân tóc bạc ra vẻ tức giận, gầm lên, mắng mắng một vị Ma giới thánh tổ.

Thấy cảnh này, trong lòng Diệp Trường Sinh vui vẻ, khoe miệng nhếch lên, thiếu chút nữa bật cười.

Đám tử muội Ma giới kia vạch trần thật sự rất thú vị.

“Đúng rồi, xin nhắc tiền bối một câu, người đi Ma giới nghe ngóng tin tức của Bảo Hoa thì không thể xác định được, người muốn biết tung tích Bảo Hoa chỉ có thể thông qua ta!”

“Hơn nữa, nếu tiền bối tới Ma giới, tốt nhất nên cẩn thận một chút, một cự nhân bảo hoa như người làm không khéo sẽ bị nhảm vào đấy!”

“Như vậy, vẫn bối xin cáo từ, hy vọng chúng ta sẽ gặp lại ở đây, cố gắng sớm một chút!” Diệp Trường Sinh nhe răng cười nói một câu, sau đó hai cánh vỗ mạnh biến mất không thấy đâu nữa.

Đợi đến khi hắn đã rời đi, người đàn bà tóc bạc vốn đang tức đến nổ phổi lại lập tức bình tĩnh lại.

Nàng nhìn theo hướng Diệp Trường Sinh rời đi, thần sắc trở nên âm tình bất định.

“Bay về hướng kia, chẳng lẽ tiểu tử này thật sự có quan hệ với lão quái vật nào đó ở Minh Hà chi địa?”

“May mà bản thể của ta không đi ra, nếu không nói không chừng đã trúng kế!”

“Bất quá tin tức mà tiểu tử này cung cấp, cũng không biết là thật hay giả...”

“Bất kể thế nào, ta cũng không thể ngồi nhìn bỏ qua, tên tiện tỳ Lục Cực kia, ta đã sớm biết nàng không phải là người tốt, nếu nàng thật sự phản bội lời của tỷ tỷ, tuyệt không kỳ quái chút nào!”

“Ta phải mau chóng tu thành vô thượng ma khu, rời khỏi đây đi Thánh giới xem một chút!” Phu nhân tóc trắng thì thảo nói nhỏ một tiếng, hào quang lóe lên, nhanh chóng biến mất.

“Không ngờ ở chỗ này cũng có thể gặp được tỷ muội Bảo Hoa, tỷ muội Bảo Hoa này sao lại nhiều như vậy?” Diệp Trường Sinh vừa bay nhanh về phía trước, vừa nghĩ như vậy.

Hắn đi đi chỉ Bạch Hồ, đụng phải tỷ muội Thiên Phượng Bảo Hoa, đến Minh Hà chi địa, lại đụng phải tỷ muội Bảo Hoa Minh La.

Mà tương lai hắn còn định tới dãy núi Ma Kim, nơi đó lại có Bảo Hoa bản tôn.

“Bất quá điều này cũng là niềm vui ngoài ý muốn. Bảo Hoa tỷ muội này cũng không đơn giản, tương lai sau khi tu thành vô thượng ma khu, thực lực tất nhiên là đứng đầu Ma giới!”

“Ta phải đi một chuyến tới Ma Kim sơn mạch lấy mảnh vỡ Huyền Thiên Như Ý nhận trong bảo hoa đến tay, để lấy được Minh La tín nhiệm!”

“Sau đó để nàng phát lời thề Thiên Ma, giúp ta tiến vào Tẩy Linh trì, như vậy hành trình ở Ma giới mới được bảo đảm!”

“Tiếp nữa, đi Quảng Hàn Giới lấy ra một vị Linh Dược cực kỳ trọng yếu đối với Bảo Hoa chữa thương, dùng vật này đổi lấy Bảo Hoa giúp ta tiến vào Tẩy Linh Trì!”

“Có hai vị Thánh Tổ này hỗ trợ, ta lo gì ngâm mình không tới ao chứ?” Diệp Trường Sinh thầm nghĩ trong lòng.

Nói như vậy, tiến hành giao dịch với nhân vật cấp bậc này là một chuyện rất nguy hiểm, đặc biệt là Diệp Trường Sinh còn đang bức hiếp các nàng.

Nhưng Diệp Trường Sinh không sợ, bởi vì hắn biết, Minh La so với hắn còn gấp hơn.

Từ phản ứng vừa rồi của nàng xem thì sinh tử của Bảo Hoa đối với nàng mà nói là rất trọng yếu.

Hơn nữa, Diệp Trường Sinh còn muốn đưa biến số này của Thanh Nguyên Tử vào trong đó, để Thanh Nguyên Tử đảm nhiệm chỗ dựa của hắn một lần.

Cứ như vậy, hắn không sợ Minh La không đồng ý giao dịch cùng hắn.

Về phần làm sao để Thanh Nguyên Tử giúp hắn, cái này lại phải mưu tính một phen.

Tuy nhiên, trong lòng Diệp Trường Sinh cũng đã có phán đoán.

Giao dịch với Minh La bên này hắn là có thể làm được, mà bên Bảo Hoa, nàng so với Minh La càng khản trương hơn.

Nếu không có vị linh dược Tiên Giới kia, nàng không cách nào chữa thương khôi phục tu vi, điều này có nghĩa là nàng luôn ở trong một hoàn cảnh cực độ nguy hiểm.

Mà Minh Trùng Mậu lại sắp thoát khốn mà ra, đối với Bảo Hoa mà nói đây là một chuyện tuyệt đối kéo dài không được, cho nên nàng rất gấp!

Chỉ cần cô nóng nảy, không gian mà Diệp Trường Sinh giao dịch với cô có thể di chuyển cũng lớn rồi.

.....

Mấy ngày sau, Diệp Trường Sinh trải qua một quãng thời gian bay nhanh, rốt cuộc cũng xuất hiện trên một mặt nước quý dị.

Nước chảy phía dưới trong bích vụ mang màu đen, còn có một tầng hắc vụ mờ mịt lượn lờ ở trên, thoát nhìn tương đối quý dị!

Diệp Trường Sinh phóng tầm mắt nhìn lại, tại đây không biết biển rộng bao la vô tận trong thủy vực, các loại hòn đảo lớn nhỏ trải rộng trên đó, tinh la kỳ bố.

Mỗi hòn đảo đều bị một tầng khói đen bao phủ, mà Hắc Vụ Diệp Trường Sinh này cũng không xa lạ gì.

Đây chính là quỷ vụ hắn đã gặp qua ở Loạn Tinh Hải tại Nhân giới, lúc trước quỷ vụ tại Nhân giới gần như là đánh đâu thắng đó.

Nhưng cho tới bây giờ, với tu vi của Diệp Trường Sinh, đương nhiên sẽ không sợ thứ này.

Hơn nữa, bản thân quỷ vụ là do La Hầu thể nội sản sinh, mà Diệp Trường Sinh lại có thể mượn Kinh Trập Thập Nhị Biến biến thành thân thể Côn Bằng, đối với quỷ vụ cũng có hiệu quả khắc chế nhất định.

Cho nên hôm nay sau khi tới đây hắn tuyệt đối không sợ hãi chút nào, trực tiếp vỗ hai cánh sau lưng bay vào trong hắc vụ.

Hắn vừa đi vào thì khói đen liền bốc lên, nhào thẳng về phía hắn.

Nhưng trên người Diệp Trường Sinh lóe lên ánh sáng màu xanh, sau đó một cỗ lực lượng cương mãnh nồng đậm vọt ra, lập tức xua tan tất cả quỷ vụ đang tuôn về phía hắn.

Hắn vỗ hai cánh, trong quỷ vụ bay về phía trước một khoảng cách.

Cũng không lâu lắm, vốn hắc vụ thoát nhìn bình tĩnh dị thường, đột nhiên không hiểu bắt đầu quay cuồng.

Ngay sau đó một cỗ gió lốc không hiểu từ phía dưới gào thét ra, chỉ một thoáng, mảng lớn hắc vụ phía dưới trong nháy mắt biến thành một vòng xoáy khổng lồ, tiếng quỷ khóc sói tru đại tác.

Thân hình đại bàng do Diệp Trường Sinh biến thành chợt ngừng lại, trong vòng xoáy phía dưới truyền ra một lực hút to lớn, khiến tốc độ của hắn biến chậm mấy phần.

Diệp Trường Sinh đang muốn bay lên trên, thoát khỏi cỗ hấp lực này, đột nhiên trong toàn bộ vòng xoáy tiếng lôi minh đại

tác, vô số đạo tia chớp màu đen như mực từ các nơi nổi lên rậm rạp chằng chịt.

Cảnh tượng này rất quen thuộc, lúc trước ở Âm Minh chi địa, Diệp Trường Sinh cũng từng gặp qua chuyện này.

Tia chớp màu đen chằng chịt đánh về phía Diệp Trường Sinh, Diệp Trường Sinh biến thành Thiên Bồng hai cánh vỗ một cái, vô số phong nhận rậm rạp chằng chịt hiện ra, đón đánh tới.

“Âm!”

Âm thanh nổ vang lên trong khu vực này, sức mạnh của đôi với thiên địch va chạm lập tức tạo nên gợn sóng cực lớn.

Ngày xưa tia chớp màu đen mà Diệp Trường Sinh không hề có năng lực chống cự, dưới phong nhận lại bị đánh tan rất nhiều, không cách nào vọt tới trước mặt Diệp Trường Sinh.

Đôi cánh Diệp Trường Sinh lại rung lên, chỉ một thoáng toàn thân ánh sáng màu xanh tăng vọt, mãnh liệt bay lên trên, tránh thoát vòng xoáy khổng lồ này truyền đến lực hấp dẫn.

“Ồ!”

Một thanh âm kinh ngạc vang lên bên tai hắn, thanh âm này già nua dị thường, ẩn chứa uy năng sâu không lường được.

Khoảnh khắc nghe được giọng nói này, Diệp Trường Sinh thâm nghĩ trong lòng: “Đến rồi!”

“Vậy mà có thể tránh thoát Thất Môn Tỏa Âm Trận của ta, ta vốn tưởng rằng có một tên tu sĩ Hợp Thể kỳ tới đây, không nghĩ tới chỉ là một tiểu gia hỏa Luyện Hư kỳ!”

Tiếng ong ong vang lên bên tai Diệp Trường Sinh, hắn căn bản không thể nào biết thanh âm này truyền tới từ đâu.

“Vãn bối vô ý xâm nhập nơi đây, quấy rầy tiên bối tu hành, mong rằng tiên bối thứ tội, vãn bối sẽ rời đi ngay!” Diệp Trường Sinh chấp tay, lớn tiếng nói.

“Hóa ra là một tiểu tử Nhân tộc, nếu đã đến nơi này, vậy tới gặp mặt lão phu đi!”

Thanh âm già nua dị thường kia nói như thế, lập tức sương mù phía dưới bốc lên quay tròn, xuất hiện một cái thông đạo, thông xuống phía dưới chỗ cực sâu.

Trên mặt Diệp Trường Sinh lộ ra vẻ mặt vô cùng thấp thỏm, thật cẩn thận hướng bốn phía nhìn một chút, cung kính nói: “Tiền bối đã mời, vãn bối sao dám không đáp ứng!”

Nói xong, hai cánh rung lên, bay về phía thông đạo đen nhánh kia, sau khi phi hành được một khoảng, trước mắt bỗng nhiên sáng ngời.

Một tòa đại sảnh phong cách cổ xưa phủ kín cát trắng, diện tích không nhỏ, rộng khoảng hơn trăm trượng.

Nhưng trong phòng khách lớn như vậy, lại chỉ có rải rác vài món đồ gia dụng mà thôi, ngoại trừ vài cái bàn ra, cũng chỉ có mấy bồn cây cổ quái đặt ở bốn góc đại sảnh.

Mà trên một cái ghế ở chính giữa đại sảnh có một lão giả áo xám đang ngồi.

Râu dài ba thước, khuôn mặt bình thường, dùng tinh quang bắn ra bốn phía quét về phía Diệp Trường Sinh.

“Bái kiến tiền bối!” Mặt mũi Diệp Trường Sinh tràn đầy vẻ thận trọng, cung kính nói.

Lão giả cẩn thận đánh giá hắn vài lần, ngoài ý muốn nói: “Thì ra trong cơ thể ngươi có tinh huyết, khó trách có thể thoát khỏi Thất Môn Tỏa Âm Trận, bất quá ngươi lại là người Nhân tộc, chẳng lẽ là Chân Linh thể gia nào sao?”

“Nhưng ta còn nhớ, bên trong nhân tộc hẳn là không có Chân Linh thể gia nào liên quan đến Côn Bằng, chẳng lẽ là mới xuất hiện?” Lão giả nói, trên mặt lộ ra vẻ nghi hoặc.

“Không ngờ ngay cả Chân Linh thể gia của Nhân tộc cũng biết, chẳng lẽ tiền bối từng đi qua Nhân tộc?” Diệp Trường Sinh có vẻ vô cùng kinh ngạc hỏi.

“Hắc hắc! Đâu chỉ đi qua, lão phu vốn là người Nhân tộc, lão phu trước kia không nói đến tên nữa, hiện tại chỉ họ một chữ “Khương”. Lão giả nở nụ cười, nhìn về phía Diệp Trường Sinh trong ánh mắt lộ ra một tia hòa ái.

“Cái gì, tiền bối đúng là tiền bối của Nhân tộc chúng ta?” Diệp Trường Sinh kinh ngạc thở nhẹ một tiếng, mặt mũi tràn đầy vẻ khó tin.

“Như thế nào, chẳng lẽ lão phu là người Nhân Tộc rất kỳ quái sao?” Lão giả cười hắc hắc nói.

“Đương nhiên không phải, vẫn bối chỉ là không nghĩ tới, ở cách xa khu vực Nhân tộc như vậy mà vẫn có thể nhìn thấy tiền bối bản tộc, thật sự là một chuyện may mắn.” Trên mặt Diệp Trường Sinh lộ ra vẻ cảm khái nói.

“Lão phu tuy xuất thân từ Nhân tộc nhưng thân thể hiện tại không phải là bộ thân thể trước kia, mà là dưới cơ duyên xảo hợp, đoạt thân thể “Trường Nguyên Tộc” vô cùng hiếm thấy.”

“Người chủng tộc này trời sinh đã tinh thông các loại thần thông công pháp, trong cơ thể có nhiều loại thiên phú tu luyện không thể tưởng tượng nổi, mỗi một loại đều đủ để cho kỳ tài tu luyện của nhân tộc chúng ta nhìn mà than thở.” Lão giả cười ra một đôi bàn tay nhìn thoáng qua, ung dung nói.

“Quả nhiên là Trường Nguyên Tộc, khi vẫn bối du lịch đại lục, đã nghe nói qua uy danh của chủng tộc này, nghe nói bọn họ là một trong tứ đại bí tộc của Phong Nguyên Đại Lục!” Trên mặt Diệp Trường Sinh lộ ra vẻ đăm chiêu nói.

“Hắc hắc, lời này cũng không tồi, mặc dù trên Phong Nguyên đại lục có nhiều chủng tộc, thiên phú tu luyện lợi hại hơn

không biết bao nhiêu chủng tộc, nhưng Trường Nguyên tộc ở trong đó vẫn là loại đứng đầu!” Lão giả vừa cười vừa nói, xem ra bộ dạng rất hài lòng với nhục thân của bộ tộc trường Nguyên.

Lời nói vừa chuyển, lão giả còn nói thêm: “Người cũng thật lợi hại, nhìn tu vi hiện tại của người, hẳn là Hóa Thần Kỳ người đã chạy ra du lịch đại lục rồi nhỉ?”

“Chính là lão phu năm đó, cũng là đến Luyện Hư kỳ mới dám đi ra, còn kém chút vẫn lạc ở Man Hoang bên trong. Nếu không may mắn thoát xá, lão phu cũng sẽ thành một đồng xương khô trong Man Hoang rồi!”

“Người có thể an toàn đến đây, vận khí thật không bình thường a, điểm này cho dù là lão phu, cũng không cách nào so sánh với người!” Lão giả đánh giá Diệp Trường Sinh, cười cười nói.

“Nào dám so sánh với tiền bối, vận bối cũng là xuất phát từ một vài nguyên nhân, không thể không rời khỏi Thiên Uyên Thành!” Diệp Trường Sinh trên mặt lộ ra vẻ bất đắc dĩ nói.

Nghe thấy Thiên Uyên Thành, ánh mắt lão giả lộ ra vẻ hoài niệm, vuốt râu dài, hòa ái nói: “Lão phu ban đầu cũng ở Thiên Uyên Thành phục vụ một thời gian, hiện tại cũng không biết người quen năm đó, còn lại mấy người!”

“Hầu dịch ở Thiên Uyên Thành? Tiền bối chẳng lẽ cũng là phi thăng tu sĩ?” Diệp Trường Sinh trên mặt lộ ra thần sắc kinh ngạc hỏi.

“Ồ? Người cũng là tu sĩ phi thăng?” Lão giả vừa nghe nói như thế, trên mặt lộ ra vẻ ngoài ý muốn.

“Vẫn bối phi thăng lên từ một Nhân Giới!”

“Nhân giới? Nhân tộc quản hạt trong giới diện, trong mười dặm chỉ ít tám người được gọi là Nhân giới!” Lão giả cười lắc đầu nói ra.

“Đúng vậy, nhưng Nhân giới này xuất thân của vẫn bối không đơn giản, có vài vị tiền bối phi thăng ở Linh giới cũng sáng chế ra danh tiếng rất lớn, có lẽ tiền bối cũng biết bọn họ!” Diệp Trường Sinh cười nói.

“Ồ? Những người này đều là những ai, người nói xem! Nói không chừng bên trong thực sự có cốt tủy của lão phu!” Lão giả có chút hứng thú nói.

“Nếu nói người nổi tiếng nhất, đương nhiên là một vị tiên bối tên là Thanh Nguyên Tử cùng một vị Băng Phách tiên tử tiên bối!” Diệp Trường Sinh trên mặt lộ ra vẻ chờ mong nói.

Vừa nghe lời này của hắn, bàn tay vuốt chòm râu của lão giả lập tức dừng lại một chút, trên mặt lóe lên vẻ ngoài ý muốn rồi biến mất.

Lập tức, hắn lộ ra vẻ như cười như không, lúng ta lúng túng hỏi: “Người Thanh Nguyên Tử này rất nổi danh trong Nhân tộc sao?”

“Đâu chỉ có danh tiếng, quả thực là đại danh鼎鼎, truyền thuyết Thanh Nguyên Tử dùng cảnh giới thấp để đối đầu với cảnh giới cao, ở trong Nhân tộc đã lưu truyền rất rộng rãi!”

“Chỉ tiếc, vị tiên bối này từ sau khi thâm nhập Man Hoang, liền không có tin tức, ai!”

Diệp Trường Sinh thở dài một tiếng thật sâu, trên mặt tràn đầy vẻ tiếc nuối.

“Nguyên lai là như vậy sao? Thật sự là trùng hợp, lão phu trước khi đoạt xá tên tu sĩ Trường Nguyên Tộc này cũng có một cái tên, gọi là Thanh Nguyên Tử!”

“Không biết Thanh Nguyên Tử này cùng Thanh Nguyên Tử trong miệng tiểu hữu có phải cùng một người hay không?” Lão giả trên mặt lộ ra ý cười nói.

Diệp Trường Sinh nhất thời vẻ mặt kinh ngạc, phảng phất như không dám tin hỏi: “Điều này... Không thể nào? Tiên bối thật sự là vị Thanh Nguyên Tử tiên bối sáng lập Thanh Nguyên Kiếm Quyết?”

“Sao, chẳng lẽ ta lại lừa gạt người ư?”

“Không dám, văn bối thật sự quá kinh hỉ, Thanh Nguyên Tử tiên bối chính là kiêu ngạo của giới chúng ta, nhìn thấy tiên bối tu luyện đến cảnh giới cao thâm như thế, văn bối thật sự là vui mừng khôn xiết!” Mặt mũi Diệp Trường Sinh tràn đầy vẻ kinh hỉ nói.

Nghe nói như thế, trên mặt Thanh Nguyên Tử không khỏi lộ ra vài phần vui vẻ, thần sắc cũng thân thiết hơn rất nhiều.

Xem ra, đây là một hậu bối ngưỡng mộ mình, không tệ không tệ!

Ở địa phương này có thể gặp được những người đều xuất thân từ Nhân Giới, thật đúng là kỳ tích, tâm tình của hắn không khỏi rất tốt.

Gã cười ha hả nói: “Mời tiểu hữu ngồi, còn chưa thỉnh giáo tiểu hữu xưng hô như thế nào?”

“Vãn bối họ Diệp, gọi là Diệp Trường Sinh, tiền bối gọi ta Tiểu Diệp là được rồi!” Diệp Trường Sinh vẻ mặt nhiệt tình nói.

Thanh Nguyên Tử nghe vậy trên mặt lộ ra vẻ vui vẻ hòa ái, sau khi thoáng trầm ngâm một chút, ánh mắt khẽ quét qua thân thể Diệp Trường Sinh, trong mắt hiện lên một tia kim mang, trên mặt lộ ra vài phần kinh ngạc.

“Tiểu hữu tu vi mặc dù không cao, nhưng công pháp tu luyện thật đúng là có chút ý tứ. Không chỉ ngũ hành pháp lực trong cơ thể cực kỳ hùng hậu, vượt qua bất luận tu sĩ đồng cấp nào, ngay cả ngũ tạng bên trong cũng ẩn chứa đại lượng pháp lực, xem ra là tu luyện công pháp khó lường gì đó!”

Lão giả này chỉ nhìn thoáng qua, thậm chí ngay cả vấn đề trong ngũ tạng của Diệp Trường Sinh cũng nhìn ra, quả nhiên là lợi hại phi thường.

“A, ngũ tạng tiểu hữu thật là có chút ý tứ, môn công pháp này của ngươi quả thực lợi hại!” Thanh Nguyên Tử sau khi nhìn một chút, liên tục gật đầu tán dương.

Diệp Trường Sinh trong lòng hơi có chút kinh ngạc kiêng kị, nhẹ nhàng cười, nói: “Vãn bối cũng là vận khí tốt, chiếm được công pháp một vị tiền bối Nhân tộc lưu lại, tu luyện mù quáng thành cái dạng này hôm nay!”

Thanh Nguyên Tử nghe vậy cười cười, có chút lơ đãng.

Tuy hắn rất hiếu kỳ với công pháp của Diệp Trường Sinh, nhưng cũng không có nghĩ tới việc tới xem.

Tu luyện đến cảnh giới bây giờ của hần, sống lại nhiều năm như vậy, hần kỳ công diệu pháp gì mà trước giờ chưa thấy qua.

Lấy thân phận tu sĩ Đại Thừa kỳ của hần đương nhiên sẽ không quá chú ý đến công pháp của một tên tiểu bối, bởi vậy hần thuận miệng nói một câu, cũng không có thâm nhập mà truy vấn.

Ánh mắt lại nhìn vài lần trên người Diệp Trường Sinh, Thanh Nguyên Tử kinh ngạc ồ lên một tiếng, nói: “Quái tai, thân thể tiểu hữu hình như cũng mạnh mẽ thần kỳ!”

“Xem ra người đã lựa chọn con đường pháp thể song tu, khó trách có thể chạy tới bên này. Con đường này cũng không dễ đi a. Ngay cả lão phu năm đó cũng không dám đi!” Thanh Nguyên Tử lắc đầu, vẻ mặt cảm khái nói.

“Vấn bối thì tu vi thế nào, còn phải nói là thể song tu. Trong Nhân tộc kia, còn phải nhìn xem một trong Tam Hoàng, một vị Tam Hoàng Địa Nguyên Thánh Hoàng. Con đường pháp thể song tu của vị tiền bối kia mới là người đi xa nhất trong Nhân tộc chúng ta!” Diệp Trường Sinh khiêm tốn cười, nói.

“Thiên Nguyên Thánh Hoàng sao? Ha ha, đã nhiều năm như vậy rồi, hần vẫn chưa tiến giai Đại Thừa, xem ra hy vọng đời này không lớn!” Thanh Nguyên Tử cười cười nói, bộ dạng như quen biết với Thiên Nguyên Thánh Hoàng.

“Tiền bối cũng từng nghe nói tới Thiên Nguyên Thánh Hoàng sao?” Diệp Trường Sinh thử hỏi một câu.

“Đó là đương nhiên, thời điểm lão phu mới phi thăng, Tam Hoàng Thất Yêu Vương cũng đã có thanh danh lớn như vậy trong Nhân tộc rồi. Nhớ ngày đó lão phu còn từng kính ngưỡng vị Thánh Hoàng này đấy!” Thanh Nguyên Tử khẽ cười một tiếng, lắc đầu nói ra.

“Vậy thật đúng là... Hiện tại những người này đều phải kính ngưỡng tiền bối!” Diệp Trường Sinh cũng là một tiếng cười khẽ nói.

Tam Hoàng của Nhân tộc, đặc biệt là Thiên Nguyên Thánh Hoàng, người này tuyệt đối là một vị xuất sắc tuyệt thế, lục lợi

khắp các lịch sử của Nhân tộc, cũng tìm không được mấy người có thể so sánh với hắn.

Nhưng cho dù là hắn, thủy chung vẫn không thể tiến giai Đại Thừa, điều này không thể không khiến người ta thổn thức.

“Thôi, vừa rồi còn nói muốn hỏi Diệp tiểu hữu một chút về Nhân tộc, nếu Diệp tiểu hữu không ngại, không ngại kể lại cho lão phu một phen!” Trong mắt Thanh Nguyên Tử hiện lên vẻ nhớ lại, nói với Diệp Trường Sinh như thế.

“Tiền bối hỏi, văn bối không dám che giấu bất cứ điều gì!”

Diệp Trường Sinh suy nghĩ một chút, liền bắt đầu kể lại hiện trạng của hai tộc Nhân Yêu từ Thiên Uyên Thành cho Thanh Nguyên Tử nghe.

Trong quá trình này, Thi thoảng Thanh Nguyên Tử còn mở miệng hỏi thăm một vài cái tên.

Mà những cái tên này, có Diệp Trường Sinh đã từng nghe nói qua, đã có danh tiếng lừng lẫy trong Nhân tộc, có cái chưa từng nghe thấy.

Hắn cẩn thận nói hết những gì mình biết, Thanh Nguyên Tử nghiêm túc lắng nghe, trên mặt lộ ra ý cười, một hồi lại im lặng không nói, trong mắt hiện lên vẻ tiếc nuối.

Không biết qua bao lâu, cuộc nói chuyện giữa hai người mới dừng lại.

Thanh Nguyên Tử trầm mặc một hồi, chuyển đề tài sang, ha ha cười cười, nói: “Diệp tiểu hữu có thể chạy đến nơi này, không dễ dàng nha!”

Thấy vẻ hỏi thăm trong mắt đối phương, Diệp Trường Sinh lập tức nói: “Văn bối trên thực tế là bị mấy tu sĩ Hợp Thể bức bách tiến vào nơi đây!”

Nói xong, Diệp Trường Sinh liền kể đại khái chuyện của mấy vị Yêu Vương Địa Uyên kia cho Thanh Nguyên Tử nghe.

Thanh Nguyên Tử nghe được lời hắn, sắc mặt hòa hoãn nhẹ gật đầu.

Hắn ở trong Minh Hà chi địa, bản thân đã cùng mấy vị thái thượng trưởng lão Tu tộc làm một cuộc giao dịch. Hắn ở chỗ

này trì hoãn thiên kiếp, đồng thời cũng phải đảm đương nhiệm vụ bảo hộ Minh Hà chi địa.

Đương nhiên, sự bảo vệ này cũng chỉ có hạn độ, hắn không thể nào việc gì cũng vì Cô tộc mà quan tâm, chỉ cần phòng ngừa mảnh không gian này bị phá hư là được.

Bây giờ nghe Diệp Trường Sinh nói xong, hắn mới biết những người này chỉ là mấy con cá nhép, không đáng để hắn quan tâm, thế là hắn yên tâm.

Nhưng trong chớp mắt, trên mặt hắn lại lộ ra một tia vui vẻ bí hiểm, nói: “Không nghĩ tới trên người Diệp tiểu hữu lại có pháp bảo Kim Lôi Trúc luyện chế thành, năm đó lão phu đã từng cực khổ tìm kiếm qua Kim Lôi Trúc, chỉ tiếc không thể tìm được!”

“Nói đến cũng là do văn bối vận khí tốt, ở trong giới chúng ta người kia may mắn tìm được một ít Kim Lôi Trúc, dùng cái này luyện chế thành một kiện pháp bảo, bởi vậy có thể sử dụng Ích Tà Thần Lôi!” Trên mặt Diệp Trường Sinh lộ ra một tia cảm khái nói.

Thanh Nguyên Tử nghe vậy, trong mắt hiện lên vẻ vui mừng, vội vàng hỏi: “Có chuyện muốn cùng tiểu hữu thương nghị một chút, ngươi thấy thế nào?”

“Tiền bối cứ việc phân phó là được, còn nói chuyện gì!” Diệp Trường Sinh rất hào phóng nói.

“Trên người tiểu hữu còn có Kim Lôi Trúc dư thừa, nếu như có, lão phu nguyện ý cùng ngươi làm một khoản giao dịch!” Trong mắt Thanh Nguyên Tử mang theo một tia chờ đợi nói.

Trên người Kim Lôi Trúc Diệp Trường Sinh dĩ nhiên là có, chẳng qua hắn đang suy nghĩ xem có thể lấy ra hay không và lấy ra bao nhiêu thì thích hợp.

Lấy ra quá nhiều, nhất định là không được. Đồ vật quý trọng như Kim Lôi Trúc, ngươi lấy nhiều như vậy ra, bất kể là ai cũng đều biết bên trong có vấn đề.

Diệp Trường Sinh suy nghĩ một chút, cân nhắc một chút rồi nói: “Trên người văn bối quả thật còn sót lại một gốc Kim Lôi Trúc, đây là lúc trước ta cố ý lưu lại dùng khi luyện chế pháp bảo!”

“Chỉ có một cây thôi sao?” Trong mắt Thanh Nguyên Tử không khỏi hiện lên vẻ thất vọng.

“Ha ha, có được một cây đã không tệ rồi!” Diệp Trường Sinh trong lòng thầm nghĩ.

Trên mặt hắn lộ ra vẻ khó xử, nói: “Kim Lôi Trúc vốn là đồ vật cực kỳ khó tìm, vẫn bối lúc đầu vì đạt được mấy thứ này, cũng là phế đi sức lực chín trâu hai hổ!”

“Nhưng nói đi cũng phải nói lại, chúng ta xuất thân từ hạ giới kia, quả thật có không ít Kim Lôi Trúc. Nếu tiền bối cảm thấy hứng thú thì có thể đi xem một chút!”

“Lấy tu vi tiền bối, trở lại hạ giới hẳn là không có khó khăn gì!” Diệp Trường Sinh bất động thanh sắc nhìn Thanh Nguyên Tử nói.

Thanh Nguyên Tử nghe vậy lắc đầu tiếc nuối, nói: “Tiểu hữu có điều không biết, sở dĩ lão phu ở trong vùng không gian này cũng là vì muốn duy trì thiên kiếp!”

“Một khi ta rời khỏi nơi này thì chẳng mấy chốc nữa thiên kiếp sẽ kéo tới, bởi vậy ta không thể rời khỏi vùng không gian này một cách dễ dàng được!”

“Lại có chuyện như vậy? Thật là đáng tiếc!” Diệp Trường Sinh lắc đầu, thở dài nói.

Thanh Nguyên Tử nghe vậy, trên mặt lộ ra vẻ mỉm cười, nói: “Mặc dù lão phu không thể rời khỏi phiến không gian này, nhưng tiểu hữu ngươi có thể được!”

“Ta ư? Ý của tiền bối là bảo ta tới nhân giới thu thập Kim Lôi Trúc, sau đó đưa cho tiền bối?” Diệp Trường Sinh hỏi.

“Không sai, lão phu đang có ý này, tiểu hữu yên tâm, chỉ cần ngươi có thể tìm cho ta nhiều Kim Lôi Trúc hơn, lão phu tuyệt sẽ không bạc đãi ngươi!” Thanh Nguyên Tử cười híp mắt vuốt chòm râu dài nói.

Diệp Trường Sinh trong lòng hơi động, lần này tìm đến Thanh Nguyên Tử, một mặt là vì muốn tạo dựng quan hệ với hắn, mặt khác là muốn xem trên người lão gia hỏa này có thứ gì tốt hay không.

Diệp Trường Sinh vẫn nhớ rõ, Trung Thanh Nguyên Tử từng
thề thốt, sau khi thu Nguyên Dao làm đồ đệ, nàng nắm chắc
bốn năm phần có thể tiến vào cấp bậc Hợp Thể kỳ.

Nói cách khác, trên tay lão già này chắc chắn không thiếu
những tài nguyên có thể giúp người khác đột phá tới Hợp Thể.

Hiện tại trên người Diệp Trường Sinh đã có đan dược phụ trợ đột phá đến Luyện Hư trung kỳ, khả năng thành công rất lớn khi tiến vào Luyện Hư trung kỳ.

Đương nhiên, nếu lại cho thêm vài loại đan dược, hẳn cũng không cự tuyệt.

Mà tài nguyên phụ trợ đột phá Luyện Hư hậu kỳ, mặc dù trên đời này rất khó tìm được, nhưng ở chỗ Thanh Nguyên Tử thì không thành vấn đề.

Giá cả một loại trợ giúp đột phá Luyện Hư hậu kỳ là chừng một ức linh thạch, mà một gốc Kim Lôi Trúc giá cả hơn một ức linh thạch.

Bằng vào gốc Kim Lôi Trúc này, hẳn là không khó đổi lấy vài loại đan dược từ Thanh Nguyên Tử.

Diệp Trường Sinh sau khi hạ quyết tâm, lập tức nói: “Xin tiên bối yên tâm, chỉ cần ta có thể trở lại Nhân tộc, nhất định phải nghĩ biện pháp cướp đoạt tất cả Kim Lôi trúc của thế giới kia về!”

Thanh Nguyên Tử nghe vậy hài lòng gật đầu nhẹ, trong ánh mắt lộ ra một tia vui mừng.

Bất quá, trong lòng hẳn cũng có chút nghi hoặc, vì sao lúc trước hẳn ở Nhân giới, cũng không có tìm được gì cả?

Cái gì mà Kim Lôi Trúc, căn bản không tìm được bao nhiêu, kết quả Diệp Trường Sinh lại có thể tìm được nhiều như vậy trong Nhân giới.

Xem ra, sau khi mình phi thăng, trong Nhân giới đã xảy ra rất nhiều biến cố.

“Diệp tiểu hữu chỉ cần giúp ta tìm được Kim Lôi Trúc, ta có thể đáp ứng một ít yêu cầu của tiểu hữu!” Thanh Nguyên Tử cười tủm tỉm nói.

Diệp Trường Sinh nghe vậy trên mặt cũng lộ ra vẻ mỉm cười, từ trong vòng tay trữ vật lấy ra một cái hộp, nói:

“Chuyện ở Nhân giới sau này chúng ta sẽ bàn, cây Kim Lôi Trúc này trong tay vẫn bối trước hết đưa cho tiền bối!”

Diệp Trường Sinh đưa hộp ngọc kia tới, trên mặt tràn đầy vẻ tươi cười nhìn Thanh Nguyên Tử.

Sắc mặt Thanh Nguyên Tử bỗng nhiên trầm xuống, trong thanh âm tràn đầy vẻ không vui mà hỏi: “Như thế nào, chẳng lẽ Diệp tiểu hữu cảm thấy lão phu không trả nổi Kim Lôi Trúc này sao?”

Diệp Trường Sinh vội vàng cười, nói: “Đâu có đâu có, vẫn bối sao dám nghi ngờ tài lực của tiền bối!”

“Chỉ là tại nơi ta và tiền bối gặp nhau tại quê hương, vốn là đã là may mắn của ta rồi. Chi Kim Lôi Trúc này coi như là lễ vật dành cho tiền bối, vẫn bối nào dám nhận thù lao!”

Thanh Nguyên Tử nghe vậy lắc đầu liên tục: “Diệp tiểu hữu quá khách khí rồi, Kim Lôi Trúc đồ vật trân quý như vậy, ta cũng không thể lấy không của người được, như vậy đi, người có yêu cầu gì cứ việc nói ra!”

“Nếu như tiểu hữu còn nói tặng miễn phí gì đó, cũng đừng trách lão phu không khách khí!” Thanh Nguyên Tử sắc mặt trầm xuống nói.

Diệp Trường Sinh nghe vậy bất đắc dĩ cười nói: “Nếu tiền bối đã khẳng khẳng muốn mua Kim Lôi Trúc thì vẫn bối cũng không kiên trì được nữa!”

“Bên này vẫn bối quả thật có một vài thứ đồ vật!”

“Tiền bối đối với tu vi của ta cũng thấy rõ ràng. Ta chỉ là một tu sĩ Luyện Hư sơ kỳ, trên đại lục mệnh mông này cũng không coi vào đâu. Muốn trở lại Nhân tộc, chỉ dựa vào chút tu vi ấy thì căn bản là không đủ!”

“Cho nên, vẫn bối muốn đổi lấy một ít thứ có thể phụ trợ đột phá bình cảnh từ chỗ tiền bối, để đề cao tu vi, tương lai càng dễ trở lại Nhân tộc hơn, hoàn thành lời dặn dò của tiền bối!”
Diệp Trường Sinh nghiêm mặt nói.

“Thì ra là thế, tăng tu vi tài nguyên lên sao? Bằng tu vi người Luyện Hư kỳ, ngược lại nơi lão phu vừa vặn có một ít đồ vật thích hợp cho người dùng, người cảm hết đi đi!”

Thanh Nguyên Tử nói xong, tay áo vung lên, trước người lập tức xuất hiện bốn cái bình ngọc chìm nổi.

Hắn trước tiên cầm lấy một cái bình ngọc màu xanh trong đó, nói: “Trong này là một lọ Âm Nguyên Dịch, vật ấy là một loại bí dược của Trường Nguyên Tộc, có hiệu dụng rất lớn đối với việc đột phá bình cảnh Luyện Hư hậu kỳ!”

“Chỉ một lọ này, liền có thể tăng người ba thành tỷ lệ đột phá!” Thanh Nguyên Tử cười híp mắt nói.

Diệp Trường Sinh nghe vậy trong lòng cả kinh, có thể tăng lên ba phần tỷ lệ, cái này giá trị dịch Âm Nguyên quả thực khó mà đánh giá!

Tùy tiện đi lên một đấu giá hội, đều có thể thoải mái bán ra giá hơn một trăm triệu linh thạch.

Quả nhiên Thanh Nguyên Tử ra tay hào phóng, chỉ riêng bình Âm Nguyên Dịch này thôi đã có thể đổi được một gốc Kim Lôi Trúc rồi.

Ánh mắt Diệp Trường Sinh lại nhìn về phía bình ngọc khác.

Nắm lên một cái bình ngọc màu trắng, Thanh Nguyên Tử nói: “Đây là luyện Nguyên Đan, có thể tăng tiến pháp lực của tu sĩ Luyện Hư hậu kỳ, thậm chí đối với tu sĩ Hợp Thể sơ kỳ cũng có tác dụng nhất định!”

“Đây cũng là đan dược lúc trước lão phu dùng qua, thậm chí lão phu đột phá Luyện Hư trung kỳ, cũng là dựa vào loại đan dược này. Nói cách khác, đan dược này đối với đột phá bình cảnh Luyện Hư trung kỳ cũng là hữu dụng!” Thanh Nguyên Tử cười híp mắt giới thiệu.

Tiếp theo, hắn lại cầm hai bình ngọc còn lại lên, nói: “Trong hai bình ngọc này, theo thứ tự là Thiên Hỏa Đan cùng Linh Vân Đan, đều là đan dược hữu dụng đối với Luyện Hư hậu kỳ tu sĩ!”

“Ta thấy mặc dù người là tu sĩ sơ kỳ nhưng pháp lực lại rất hùng hồn, vượt xa tu sĩ cùng cấp. Chờ sau khi người tiến cấp lên Luyện Hư trung kỳ thì người có thể trực tiếp phục dụng hai loại đan dược này!”

“Đa tạ tiền bối đã tặng, vẫn bối nhất định không phụ lòng tiền bối!” Diệp Trường Sinh vội vàng tiếp nhận bốn bình ngọc, nói ra.

Thanh Nguyên Tử vừa ra tay, một đường tu hành tới Luyện Hư đỉnh phong hắc cũng không thiếu tài nguyên, đây thật đúng là một món quà lớn.

Thấy Diệp Trường Sinh nhận lấy những tài nguyên này, Thanh Nguyên Tử cười hắc hắc, đột nhiên lại hỏi: “Đúng rồi, nếu trên người Diệp tiểu hữu có pháp bảo Kim Lô Trúc, năm đó hẳn là cũng lấy được không ít lá Kim Lô Trúc nhỉ.”

“Trên người vẫn bối đích xác có một ít lá Kim Lô Trúc, loại vật này phi thường kỳ lạ, không phải vàng cũng không phải gỗ, vẫn bối một mực không tìm được công dụng gì, nhưng thoát nhìn cũng không giống là đồ vật bình thường, cho nên tất cả đều thu được thỏa đáng.” Trong lòng Diệp Trường Sinh hơi động, lập tức nói ra.

“Tốt! Tốt! Ngươi có nguyện ý đem lá Kim Lô Trúc này cùng lão phu làm một cuộc giao dịch?” Lão giả trong mắt lộ vẻ vui mừng hỏi.

“Tiền bối vừa rồi cho ta tài nguyên đã vượt quá một cây Kim Lô Trúc giá cả, sự tình giao dịch, mong rằng tiền bối không nói nữa, những lá cây này vẫn bối đưa cho tiền bối là được!”

“Chỉ là, kính xin tiền bối giải thích nghi hoặc một chút, những chiếc lá này rốt cuộc có tác dụng gì, vẫn bối trong lòng tò mò!” Trên mặt Diệp Trường Sinh lộ ra một tia tò mò hỏi.

Thanh Nguyên Tử nghe vậy cười hắc hắc, nói: “Trong Nhân tộc lại rất ít người biết chuyện này, nhưng trong Trường Nguyên Tộc thì chuyện ai cũng biết, nói cho ngươi cũng không sao cả.”

“Những lá Kim Lô Trúc này có hai loại công dụng, một loại có thể dùng để luyện chế Kim Cương Diệt Ma Lô. Về phần đối phó với ma vật, uy lực to lớn còn trên cả Ích Tà Thần Lô.”

“Chờ tới lúc ngươi ứng đối với Vực Ngoại Thiên Ma, ngươi sẽ biết kim cương diệt ma lô này quan trọng thế nào!”

“Mà công dụng còn lại chính là lá trúc này có thể cho một ít linh trùng ăn, cũng có tỷ lệ biến dị rất lớn. Đương nhiên cái

này cần cần nuốt tương đối nhiều lá Kim Lôi Trúc mới được.”

Thanh Nguyên Tử nói xong, trên tay hào quang lóe lên, nói:
“Nếu đã nói đến đây rồi, phương pháp luyện chế Kim Cương Diệt Ma Lôi này cũng để cho người vậy!”

Nói xong, hắn đưa ra một cái ngọc giản màu xanh.

Lão này biết rõ trên người Diệt Trường Sinh chắc chắn sẽ cho mình một ít lá Kim Lôi Trúc, bất quá hắn cũng không để ý chuyện này, lá Kim Lôi Trúc hắn cần trong khoảng thời gian ngắn cũng không nhiều.

Chỉ cần ứng phó được thiên kiếp tiếp theo là đủ rồi.

Có thứ này uy hiếp khiến Vực Ngoại Thiên Ma không cần lo lắng.

Diệt Trường Sinh tiếp nhận ngọc giản, trên mặt hiện lên vẻ vui mừng.

Vực Ngoại Thiên Ma là một loại uy hiếp rất lớn, chúng nó vô hình vô sắc, như tâm ma nhưng so với tâm ma còn lợi hại hơn gấp trăm lần.

Bọn chúng luôn thích xuất hiện lúc độ kiếp, một khi không thể ngăn cản được thì thân thể sẽ tan vỡ, tinh hồn nguyên thần sẽ bị ô uế và cũng sẽ trở thành một thành viên trong Thiên Ma.

Đã có phương pháp luyện chế Kim Cương Diệt Ma Lôi, tương lai bất kể là đối phó với Vực Ngoại Thiên Ma hay là đối phó với tu sĩ Ma tộc, đều có thêm một thủ đoạn áp đáy hòm.

Tiếp nhận ngọc giản, Diệt Trường Sinh phát tay về phía trữ vật trạc một cái, nhất thời thanh quang chớp động, hai cái hộp gỗ màu xanh biếc liền xuất hiện ở trong tay.

Tiếp theo cổ tay run lên, hộp gỗ ném về phía đối diện.

Lão giả chân tay không động, trong mắt chớp động quang mang kỳ lạ, hai cái hộp gỗ vừa đến trước người liền quỷ dị dừng lại giữa không trung.

Nấp hộp “Phốc phốc” hai tiếng, phân biệt ở trong bạch quang tự động mở ra, lộ ra bên trong ánh vàng rực rỡ phẳng phát như một chồng lá trúc được chế tạo từ vàng ròng.

“Không sai, quả nhiên là lá Kim Lôì Trúç.” Ánh mắt lão giả đảo qua hộp ngọc, trong nháy mắt liên phân biệt thật giả, trên mặt lộ vẻ hài lòng.

Tay áo bào lão rung lên, hai hộp gỗ một lần nữa khép lại, biến mất không thấy bóng dáng.

Được lá Kim Lôì Trúç cùng Kim Lôì Trúç, trong lúc nhất thời lão giả tâm tình rất tốt, cười ha ha nói với Diệp Trườg Sinh: “Nơi đây mặc dù không thích hợp cho tiểu hữu ở lâu, nhưng ở lại một thời gian ngắn cũng không thành vấn đề!”

“Tiểu hữu không ngại ở chỗ này vài ngày, lão phu vừa lúc có rất nhiều chuyện muốn cùng tiểu hữu thảo luận một phen!”

Thanh Nguyên Tử nói rất khách khí, nhưng Diệp Trườg Sinh biết, tâm tình lão đầu này tốt, muốn cho hắn một chút lợi ích, chỉ điểm hắn.

Một vị tu sĩ Đại Thừa chỉ điểm, thật sự là cầu còn không được, Diệp Trườg Sinh lập tức về mặt tươi cười gật đầu nói: “Vãn bối đang muốn lắng nghe tiên bối dạy bảo đây!”

Thanh Nguyên Tử nghe vậy cười hắc hắc hai tiếng, đột nhiên hai tay vỗ nhẹ một cái.

Tiếng vỗ tay vừa rơi xuống, bên ngoài cửa đại sảnh chợt lóe lên bạch quang, một bóng trắng mờ ảo từ hư không hiện ra.

“Ánh nô, người đưa Diệp đạo hữu đến phòng ta chiêu đãi khách nhân nghỉ ngơi một chút đi, hắn có nhu cầu gì, người cứ việc thỏa mãn là được.” Lão giả phân phó với bóng trắng.

“Vâng, chủ nhân!” Bạch Ánh khom người, cung kính đi thường trả lời.

Thần niệm của Diệp Trườg Sinh quét qua bóng trắng, khẽ nhướn mày, khí tức trên thân bóng trắng này đã là Luyện Hư hậu kỳ.

Diệp Trườg Sinh hướng về phía Thanh Nguyên Tử thi lễ, sau đó liền đi theo bóng trắng được gọi là Ánh Nô này rời khỏi đại sảnh này, liên tiếp xuyên qua vài đầu thông đạo, sau khi đi qua mấy tòa đại sảnh, được dẫn tới trước một tiểu viện.

Tiểu viện này do hơn mười gian nhà đá lớn nhỏ khác nhau tạo thành.

Mặc dù không tinh xảo hoa mỹ nhưng cũng chinh tề một cách chinh tề.

Bạch Ảnh chỉ về phía mảnh sân nhỏ này, nói: “Đạo hữu cứ nghỉ ngơi ở đây đi, mặt khác khuyên đạo hữu một câu, tuyệt đối đừng xông loạn ở đây, nếu như muốn tìm ta, cứ gọi ta một tiếng là được.”

Bạch Ảnh nói xong, thân hình nhoáng lên một cái, liền quỷ dị không thấy.

Diệp Trường Sinh cười dữ tợn, đi vào trong sân, tiến vào một gian phòng nghỉ ngơi.

Qua một ngày, Thanh Nguyên Tử mời hắc tới, mượn cơ hội nói chuyện với nhau, trong lúc vô ý liền chỉ điểm mấy vấn đề về việc tu hành của hắc, lập tức khiến cho Diệp Trường Sinh được lợi không nhỏ.

Cứ như vậy ba ngày liên tiếp, mỗi ngày Thanh Nguyên Tử đều sẽ mời hắc tới chỉ điểm một phen, giao lưu mấy canh giờ.

Chỉ trong vài ngày ngắn ngủi, tu vi của Diệp Trường Sinh tăng lên không ít, trên mặt lấp lánh ánh sáng, hiển nhiên là đạt được không ít chỗ tốt.

Về sau, tần suất chỉ điểm của Thanh Nguyên Tử không thường xuyên như vậy, cách hai ba ngày mới có thể gọi Diệp Trường Sinh tới trao đổi một phen.

Như thế liên tiếp nửa tháng sau, khi Thanh Nguyên Tử lại gọi Diệp Trường Sinh lại, hắc lại không nhắc tới chuyện đó nữa.

“Diệp tiểu hữu hắc không có ý định ở lại chỗ này một mực chứ?” Thần sắc Thanh Nguyên Tử hòa ái hỏi.

“Nơi đây âm khí quá thịnh, bất lợi cho việc tu hành của văn bối. Tất nhiên là ta không muốn ở lại đây trong thời gian dài. Chỉ tiếc, muốn ra ngoài cũng không dễ dàng!” Diệp Trường Sinh thở dài một tiếng nói.

“Cái này có gì khó? Lão phu có thể tự mình đưa Diệp tiểu hữu ra tay!” Thanh Nguyên Tử vuốt râu dài, cười ha hả nói.

“Vậy xin đa tạ tiên bối!” Diệp Trường Sinh lập tức tươi cười cảm tạ.

“Người nhớ kỹ trước đi, lão phu làm vậy cũng không phải là miễn phí, ta còn muốn cùng người làm tiếp một khoản giao dịch nữa.” Lão giả híp mắt nói.

“Mời tiên bối nói!”

“Tiểu hữu có hứng thú với Minh Hà thần nhũ không?” Thanh âm lão giả ngưng lại hỏi.

“Thần nhũ là vật quý giá, văn bối khẳng định muốn có!” Diệp Trường Sinh không chút do dự nói.

“Vậy thì tốt rồi, trước đây ta đã nói với người, ta vì trì hoãn thiên kiếp hàng lâm lần tiếp theo nên không cách nào rời khỏi không gian này, thế nhưng vẫn có một vài thứ vô cùng trọng yếu với ta chỉ có thể tìm được ở bên ngoài.”

“Chỉ cần người giúp ta thu thập đủ, trong vòng ngàn năm sẽ đưa đến cho ta. Ta sẽ lấy một lọ Minh Hà thần nhũ trao đổi với người. Giao dịch này tiểu hữu cảm thấy thế nào?” Lão giả hỏi.

“Tiền bối có thể cho văn bối xem trước muốn thu thập thứ gì hay không rồi nói sau!” Diệp Trường Sinh suy nghĩ một chút rồi hỏi.

Thấy thái độ cẩn thận của hắn như vậy, trên mặt lão giả lộ ra vẻ hài lòng.

Hắn vung tay lên, một khối thanh sắc ngọc giản bắn ra.

Diệp Trường Sinh cầm lấy ngọc giản này, nhìn một lát, lắc đầu nói: “Tiền bối, tuy rằng thứ trong ngọc giản của người không tính là nhiều, nhưng ta biết chỉ là một hai phần mười mà thôi.”

“Nhưng những người biết đến như vậy, cũng không có cái nào mà không phải là dị thường trân quý, nếu không có cơ duyên, ngay cả thấy mặt lạnh cũng không có.”

“Minh Hà thần nhũ cũng không phải là đồ vật đơn giản, Diệp tiểu hữu cũng không nên coi thường nó, hơn nữa người cũng không cần đem tất cả danh sách tìm được, chỉ cần có hai phần ba, ta sẽ dùng thần nhũ trao đổi cùng người.” Lão giả thông dong nói.

“Hai phần ba? Nếu như vậy, cũng không phải là không có hy vọng làm được!” Diệp Trường Sinh suy nghĩ một phen, liền gật đầu nhẹ.

“Nói như vậy, tiểu hữu đáp ứng giao dịch này? Nếu là như thế, ta đưa ngươi rời khỏi Minh Hà chi địa, coi như ta đặt cọc vậy.”

Diệp Trường Sinh nghe vậy cười hắc hắc, nói: “Vậy đa tạ tiền bối!”

Trong lòng của hắn tính toán cũng không phải là lấy những tài liệu trân quý này chỉ đổi lấy một lọ Minh Hà thần nhũ, tương lai đàm phán giao dịch cùng Minh La, còn phải dựa vào Thanh Nguyên Tử làm chỗ dựa.

Bất quá, đây cũng là chuyện về sau, nếu có thể tiến giai hợp thể, trở lại đây trao đổi với Thanh Nguyên Tử cũng không muộn.

Vài ngày sau, trên đỉnh một ngọn núi vô danh trong một ngọn núi màu xám trắng khổng lồ, có bố trí một tòa pháp trận rộng hơn trăm trượng.

Chỗ biên giới pháp trận này do tám đài cao tạo thành, mỗi một tòa đài cao đều cắm một cây cự phiên cao lớn, phù văn hai màu vàng bạc trên lá cờ có chút chớp động không ngừng.

Ở trung tâm pháp trận, Diệp Trường Sinh đứng khoanh tay, thần sắc nghiêm nghị.

Bên ngoài pháp trận, trường bào Thanh Nguyên Tử tung bay, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời sương mù mờ mịt.

Trên không trung, một đạo bạch ngân cực lớn dài hơn trăm trượng di động như ẩn như hiện.

“Mặc dù ta không có cách nào cam đoan sẽ truyền tống người đến nơi nào, nhưng vị trí ra ngoài khẳng định là gần Phi Linh Tộc, điểm này Diệp đạo hữu cứ việc yên tâm!” Thanh Nguyên Tử nói với Diệp Trường Sinh.

“Nếu người có thể truyền tống ta tới Lôi Minh đại lục, ta đây mới thật sự cảm kích người!” Diệp Trường Sinh nói thắm trong lòng.

Nhìn thoáng qua sắc trời, Thanh Nguyên Tử lại nói: “Đã đến lúc rồi, ta sẽ thi pháp đưa người rời khỏi Minh Hà chi địa.”

“Đa tạ tiền bối!”

Lão giả nghe vậy cười hắc hắc, hai tay bấm niệm pháp quyết, chỉ một lát “Ầm ầm” một tiếng vang thật lớn, sau một tiếng sét đánh giữa trời quang, bầu trời phụ cận bỗng nhiên mây đen dày đặc, cuồng phong nổi lên.

Ngay sau đó tám cái thượng đài cự phiên đồng thời run lên, phiên diện đón gió đong đưa, toàn bộ pháp trận bắt đầu ông minh.

Linh ti đủ mọi màu sắc hiện ra tại phụ cận pháp trận, hóa thành từng sợi quang hà hướng tám cây cự phiên bay tới.

Tám cây cự phiên linh quang chớp động, dần dần xuất hiện vạn đạo quang hà, từng đợt linh áp kinh người mơ hồ lộ ra.

Lão giả quát khế một tiếng, tám cự phiên vừa chuyển, từ trên tiểu phiên đồng thời bắn nhanh ra tám đạo quang trụ to cỡ miệng bát, chọt lóe lên rồi nhập vào không thấy bóng dáng.

Trong chớp mắt, tám cự đại phù văn hiện ra, mỗi cái đều lớn như căn phòng, kim quang chói mắt không ngừng chuyển động.

Lập tức, Diệp Trường Sinh cảm giác được không khí quanh thân xiết chặt, chỉ cảm thấy bốn phía có chút mơ hồ, sau đó hần liền biến mất không thấy.

Thanh Nguyên Tử đứng chấp tay, lẳng lặng nhìn Diệp Trường Sinh bị những phù văn màu vàng kia bao bọc vào bên trong, thân ảnh lập tức biến mất trong vùng không gian này.

“Hy vọng hần đừng để lão phu chờ lâu quá!” Sau một lúc lâu, hần mới thở dài một tiếng.

Thiên kiếp Đại Thừa kỳ khủng bố, cho dù hần nhớ lại cũng không rét mà run.

Nếu những tài liệu mà Diệp Trường Sinh sưu tầm được có thể kịp thời đưa đến trong tay hần, vậy hần nắm chắc có thể vượt qua thiên kiếp lần tiếp theo hơn rất nhiều.

Vì vậy, hần vẫn ôm kỳ vọng rất cao đối với Diệp Trường Sinh.

.....

Bên ngoài Minh Hà, trong một mảnh sương mù màu đen, nương theo một khe hở đen kịt xuất hiện, một bóng người từ đó bay ra.

Diệp Trường Sinh vừa từ trong khe hở không gian bay ra, lập tức đem thần thức thả ra nhìn xung quanh một phen.

Bốn phía tất cả đều là sương mù đen kịt, những sương mù này tựa hồ có tác dụng ngăn trở thần thức nhất định, thần niệm của hần chỉ có thể nhìn thấy đồ vật cách xa mấy trăm trượng, nhìn về phía xa cái gì cũng không thấy rõ ràng.

Hơn nữa, Diệp Trường Sinh đứng ở trong đó, cũng cảm giác được pháp lực lưu động trên người mình bị tắc nghẽn.

Hắn ngẩng đầu nhìn lên phía trên, chỉ thấy tại bầu trời mơ hồ, cái khe hở không gian mà hắn phun ra kia đã hợp thành một cái khe nhỏ, đồng thời trong nháy mắt khi hắn nhìn qua, rốt cục biến mất vô tung vô ảnh, phẳng phất chưa bao giờ xuất hiện qua.

Tuy chỉ là trong nháy mắt, nhưng Diệp Trường Sinh lập tức phát hiện trong nháy mắt khi khe hở không gian biến mất, từng sợi khí đen từ bên trong toát ra, lập tức dung nhập vào trong sương mù đen ở đây, rốt cuộc nhìn không ra lẫn nhau.

“Xem ra sương mù nơi này đều chảy ra từ khe hở không gian này, ẩn chứa âm khí trong cơ thể La Hâu, khó trách lại có lực cản pháp lực!” Diệp Trường Sinh thầm nghĩ.

Nhưng trong cảm giác của hắn, sương đen nơi đây không chỉ có thể ngăn trở pháp lực vận hành.

Đồng thời, tựa hồ còn thôn phệ sinh cơ chung quanh, có một loại âm khí cực kỳ nồng đậm ở bên trong.

Loại hắc vụ này là do hai loại đồ vật tạo thành, một loại là tuyệt linh chi khí chảy ra từ trong cơ thể La Hâu, một loại là âm khí cực mạnh khác.

Diệp Trường Sinh đương nhiên biết âm khí này là thứ gì, đây là âm khí Chân Linh.

Ở chỗ sâu trong hắc vụ, có một thi thể Chân Linh Cửu Tẩu điều, hơn nữa thi thể thông linh, đã tu luyện tới trình độ hiện nay có thể so với tu sĩ Hợp Thể, khoảng cách đến Cửu U Minh Thi có thể so với Đại Thừa chỉ kém một bước.

“Bất kể là Chân Linh Âm Khí hay là thi thể Chân Linh, có lẽ đều là đồ tốt tuyệt hảo, mặc dù ta không biết công dụng của chúng, nhưng từ phản ứng của hai người Trung Giác Xi Tộc cùng Hải Vương Tộc nhìn thấy vật ấy, chúng nó khẳng định có tác dụng rất lớn!”

“Ta ngược lại là có thể cân nhắc đem vật ấy lấy đi, bất quá lấy tu vi hiện tại của ta bây giờ đi đối phó thi thể con chim chín đầu kia, nhất định sẽ gây ra động tĩnh lớn!”

“Vẫn nên chờ tu vi của ta tiến thêm một bước, qua đây xem thử!” Diệp Trường Sinh thầm nghĩ.

Sắc mặt hần trầm tư suy nghĩ một hồi, một lát sau liền thả người hương xa xa bay đi.

Thu lấy chân linh âm khí cùng thi thể Cửu Đầu Điều kia, hần vẫn có nắm chắc nhất định, điều duy nhất hần kiêng kỵ chính là, Cửu Đầu Điều này chính là Thủy Tổ của Cửu Việt Tộc.

Nếu hần thu tổ tiên người ta lại, Cửu Việt tộc sẽ có phản ứng gì?

Cho nên, cho dù muốn làm, cũng phải tận lực vô thanh vô tức đem chuyện này làm xong, tốc chiến tốc thắng đem Cửu Đầu Điều bắt lại.

“Nơi này hần là một mảnh đất cũ của Hàn lão ma, sau khi đi vào địa giới của Phi Linh Tộc, mở ra động phủ là một bán đảo, còn tòa sơn mạch này... chắc là Hắc Ẩn sơn mạch?” Diệp Trường Sinh nhìn dãy núi trùng trùng điệp điệp ở phía xa xa, trầm nghĩ.

Nơi này mặc dù nằm ở tổ tiên của Cửu Việt tộc, nhưng khoảng cách tới tộc địa của Cửu Việt Tộc ngược lại là vô cùng xa xôi, nơi đây là tộc địa của Thiên Bằng Tộc.

Thế nhưng bởi vì từ trong khe nứt không gian này toát ra khí tức Minh Hà chi địa, khiến người Thiên Bằng tộc mười phần căm ghét.

Dù sao Minh Hà chi địa là do thân thể La Hầu biến thành, toát ra khí tức, đối với Thiên Bằng nhân có được huyết mạch Côn Bằng mà nói, tự nhiên là cực kỳ chán ghét.

Cũng chính vì vậy, người của Thiên Bằng tộc rất ít khi đến nơi này, cũng vì vậy mà nơi này có rất nhiều yêu thú sinh sống.

“Hành trình Địa Uyên lần này ngược lại thu hoạch đầy đủ a, tài nguyên tu luyện đến Luyện Hư đỉnh phong hôm nay là không thiếu, lại ngoài ý muốn gặp phải Minh La!”

“Chỉ cần hoạt động thoả đáng, sau này đi tới Ma giới Tây Linh Trì, sẽ có thêm một tầng bảo đảm!”

“Đúng rồi, ta còn có chân huyết của Ngũ Sắc Không Tước mà, sau này còn phải luyện chế cánh Thiên Phượng nữa đây!”

“Còn có Minh Hà thần nhũ, thứ đồ chơi này cũng có thể gia tăng tốc độ tu hành, đợi sau khi tiến vào Hợp Thể kỳ, dùng

Minh Hà thần nhũ bơi lên toàn thân, có thể khiến thể chất của con người trở nên càng thêm thích hợp tu hành, có thể thu nạp càng nhiều thiên địa nguyên khí!”

“Kể từ đó, chẳng khác nào tiết kiệm lượng lớn thời gian tu hành, điểm này rất là then chốt!” Diệp Trường Sinh hơi híp mắt, trầm nghĩ.

Sau khi điểm thu hoạch lần này, hắn phát hiện chuyển đi Địa Uyên này của mình đúng là không uổng công.

Bất quá, muốn lấy được Minh Hà thần nhũ, còn phải giúp Thanh Nguyên Tử thu thập những tài liệu kia.

Tuy rằng lão đầu tử cho hắn hơn phân nửa đồ vật trong danh sách đều là vật khó tìm, nhưng Diệp Trường Sinh biết rõ kịch bản, tự nhiên biết đi thu thập những tài liệu này như thế nào.

Bất quá, đây cũng là phải tới Lôi Minh Đại Lục mới được.

“Xem ra phải nhanh chóng mưu đồ đi Lôi Minh đại lục mới được, điều này thật sự quá trọng yếu, có quá nhiều cơ duyên đều ở bên kia!” Diệp Trường Sinh trong lòng thở dài một tiếng, ánh mắt nhìn về phương xa.

Về cách đi đại lục này, hắn không có quá nhiều biện pháp, chỉ có thể đi mượn truyền tông trận vượt đại lục của những đại tộc kia.

Nhưng cứ như vậy, bị giết một khoản lớn là chuyện không thể tránh khỏi. Muốn có được một danh ngạch truyền tông vượt qua đại lục, không có mấy trăm khối linh thạch cực phẩm, chỉ sợ không thể lấy ra nổi.

Hơn nữa, điều kiện này còn phải xem có điều kiện gì kèm theo hay không.

Do vậy mà truyền tông trận của mười ba tộc của Đạo Vân thượng nhân đã bị phế đi rất nhiều.

Nếu như không muốn trả cái giá thật lớn, vậy phải đi tìm Hách Liên Minh, tiếp xúc với bọn họ, đấu giá tư cách truyền tông của bọn họ.

Nhưng bởi vì trong lòng Diệp Trường Sinh loáng thoáng có suy đoán, hắn tuyệt đối không muốn tiếp xúc với thế lực siêu cấp này.

“Ta phải tranh thủ thời gian đi bái phỏng vị Việt Long lão tổ kia một chút, hỏi thăm một chút chuyện liên quan đến phương diện này của lão!”

“Như vậy, trước đó, ta vẫn không thể luyện chế ra Thiên Phượng Sí, tránh bị lão già này phát giác ra cái gì đó!” Diệp Trường Sinh thầm nghĩ.

Hắn một đường phi hành về phía trước, cũng không lâu lắm, chỗ biên giới sương mù màu đen gần một ngọn núi hoang, hắc vụ đột nhiên quay cuồng một trận, một bóng người từ bên trong bắn nhanh ra.

Bóng người này thoáng dừng lại, mấy cái chớp động đã đến trên đỉnh núi hoang sơn, sau đó hào quang chợt tắt, hiện ra thân hình.

“Đi ra rồi, tiếp theo nên đi tu luyện thôi!” Diệp Trường Sinh nhìn một dãy núi xa xa bị mây mù lượn lờ, trong lòng thầm nghĩ.

Sau vài cái chớp động, hắn liền hóa thành một đạo độn quang biến mất không thấy.

Rất nhanh, sâu trong Hắc Ân sơn mạch, trước một ngọn núi lớn linh khí khá dư thừa, ngũ sắc quang mang chợt lóe lên, thân ảnh Diệp Trường Sinh xuất hiện ở chỗ này.

“Cứ ở chỗ này khai mở động phủ đi!” Diệp Trường Sinh thì thào một tiếng, bay về phía ngọn núi nào đó, trên tay hiện ra quang mang, bắt đầu phách trảm.

Cũng không lâu lắm, một tòa động phủ đã bắt đầu hình thức ban đầu, Diệp Trường Sinh lập tức lấy khí cụ bày trận ra, rải cấm chế xung quanh động phủ xuống.

Cũng không lâu lắm, một mảng sương mù trắng mờ mịt bao phủ động phủ này, Diệp Trường Sinh tiến vào trong đó, lại để lại trong động phủ một loạt cấm chế.

Tất cả những việc này sau khi làm xong, hắn ở trong hai gian thạch thất cực lớn, đem một mảnh bạch ngọc dán lên, sau đó đem Phệ Kim Trùng trong Linh Thú thủ trạc phóng ra.

Diệp Trường Sinh đem trùng thất chia làm hai gian, trong đó một gian đem hơn chín vạn con Phệ Kim Trùng chưa thành

thực thả vào.

Mà một gian trùng thất khác, an trí năm ngàn con Phệ Kim Trùng thành thực thể.

Những con Phệ Kim Trùng này đều hung hãn dị thường, vừa mới xuất hiện liền tản ra từng trận khí tức khủng bố vô cùng hung ác.

Nếu có người ngoài ở đây nhìn thấy nhiều Phệ Kim Trùng như vậy, sợ rằng không phải bị dọa chết tại chỗ.

Diệp Trường Sinh tiếp tục thúc dục phệ kim trùng, đợi đến khi đem tất cả Phệ Kim Trùng này thúc, hẳn có thể dùng lá Kim Lôi Trúc nuôi nấng chúng nó, để chúng nó phát sinh biến dị.

Chẳng qua, nếu muốn thúc dục tất cả Phệ Kim Trùng này, vậy cần không ít linh thạch tiêu hao.

Gần như có thể nói là một con số trên trời, dù sao đây cũng là một trăm ức linh thạch mà.

Đối với nhân tộc, số lượng một trăm ức linh thạch như vậy là một con số tương đối lớn, muốn lấy ra nhiều linh thạch như vậy quả thật không dễ chút nào.

Bất quá, so với chiến lực mà mười vạn con Phệ Kim Trùng đại biểu, tựa hồ linh thạch này lại không tính là gì.

Nếu quả thật có cơ hội đi bồi dưỡng nhiều phệ kim trùng thành thực như vậy, đừng nói là một trăm triệu linh thạch, cho dù là một trăm vạn ức, các tộc ở Linh giới vẫn sẽ táng gia bại sản để bồi dưỡng.

“Trong bất tri bất giác, đám Phệ Kim Trùng này đã trở thành tiêu kim thú lớn nhất trên người ta!” Diệp Trường Sinh trong lòng thầm nghĩ.

Hắn lắc đầu, rời khỏi trùng thất, đi tới phòng tu luyện cách vách.

Ngồi xếp bằng trên mặt đất phòng tu luyện, Diệp Trường Sinh lấy ra một cái bình ngọc, vuốt vuốt, trên mặt lộ ra vẻ trầm ngâm.

“Chẳng phải Ngũ Sắc Không Tước chân huyết trong này dường như không tinh thuần như vậy, ta phải phục chế lượng

lớn trước, sau đó chiết xuất một phen, lại hấp thu luyện hóa đi!” Diệp Trường Sinh trong lòng thầm nghĩ.

Muốn luyện hóa là tốt nhất, nếu không phải chân huyết ngũ sắc Không Tước tinh thuần như vậy thì uy lực sau khi luyện hóa sẽ không có nhiều như vậy.

Diệp Trường Sinh nghĩ như vậy, rất nhanh hắn đã tiêu hao một lượng lớn linh thạch, phục chế mấy chục phần chân huyết Không Tước năm màu này.

Sau đó, hắn tụ tập lại một chỗ những ngũ sắc không tước chân huyết này, trên tay sáng lên huyết sắc quang mang, bao những ngũ sắc huyết dịch này lại thành một đoàn.

Thuật chiết xuất mà Diệp Trường Sinh sử dụng là do hắn tham khảo từ Luyện Huyết quyết mà vị tu sĩ Thánh Nguyên Tộc kia đưa cho Băng Phượng.

Luyện Huyết quyết vốn thích hợp cho việc tinh luyện huyết mạch của bản thân sinh linh phi cầm, sau khi Diệp Trường Sinh sửa chữa lại cũng có thể tinh luyện chân huyết bên ngoài cơ thể.

Bỏ ra hơn nửa năm, một đoàn chân huyết không tước ngũ sắc cực lớn, cuối cùng bị hắn luyện hóa thành một đoàn huyết dịch to bằng nắm tay.

Diệp Trường Sinh há mồm nuốt vào, trực tiếp nuốt đoàn máu này vào trong bụng, ngũ sắc quang mang trên mặt chợt lóe rồi biến mất, bắt đầu luyện hóa.

Cũng không lâu lắm, thân hình hắn bỗng nhiên nhoáng một cái, trên thân hiện ra một đoàn ngũ sắc quang mang nồng đậm.

Ngay sau đó, Diệp Trường Sinh vốn ngồi xếp bằng dưới đất trong chớp mắt liền biến thành một con không tước toàn thân lóng lánh hào quang năm màu.

Không tước ở trên đuôi năm loại linh vũ màu sắc dị thường chói mắt, xanh, vàng, trắng, đỏ, đen lóe lên ngũ sắc quang mang, một cỗ khí tức cường đại phát ra.

Hai con người linh động lóe lên, Không Tước năm màu há mồm, phun ra tiếng người: “Biến thành chân linh rồi ngay cả kết cấu nội tạng trong cơ thể cũng thay đổi!”

“Tuy nhiên hình như có thể nghĩ biện pháp đem Đại Ngũ Hành Tiên Quang ẩn chứa trong ngũ tạng lúc đầu thông qua cái đuôi thi triển ra, cái đuôi như vậy vừa đảo qua, Đại Ngũ Hành Tiên Quang phun ra ngoài...”

Trong ánh mắt chờ mong lóe lên một cái rồi biến mất, Diệp Trường Sinh một lần nữa biến hóa trở lại, sau đó đi ra động phủ, đi tới một ngọn núi ở phía xa.

Trong lòng của hắn mặc niệm vài tiếng, vừa vận chuyển Kinh Trập Thập Nhị Biến, chỉ một thoáng lại lần nữa biến thành không tước vô cùng diễm lệ kia.

Hai cánh hắn vỗ mạnh, bay trên không trung, nhìn về một đỉnh núi ở phía xa xa.

Tiên quang ngũ hành trong cơ thể bắt đầu lưu động, một lát sau, trên cái đuôi của Khổng Tước năm màu bắt đầu lập lòe lôi điện năm màu.

Đồng thời, thân quang ngũ hành thai nghén ở đây, chỉ một thoáng, sắc sỡ loá mắt không gì sánh được.

Diệp Trường Sinh trong lòng khê động, huy động đuôi quét qua, năm đạo ánh sáng trùng trùng điệp điệp hướng ngọn núi xa xa kia quét tới.

Cơ hồ trong chớp mắt, năm đạo tiên quang kinh thiên nung theo chớp giạt âm âm hạ xuống, bao lại đỉnh núi kia.

“Âm!”

Sau một tiếng vang to lớn, ngũ sắc tiên quang lóe lên rồi biến mất, đỉnh núi tại chỗ đó trực tiếp biến mất không thấy gì nữa, phẳng phất chưa từng tồn tại.

“Không sai, thật muốn tìm một tu sĩ Hợp Thể kỳ thử uy lực hiện tại của Đại ngũ hành tiên quang ta đây!” Diệp Trường Sinh trong lòng thầm nghĩ.

Hắn đập cánh bay thẳng lên trời cao, chiếc lông đuôi xinh đẹp liên tục xõa ra bên ngoài, thử dùng uy lực của tiên quang ngũ hành mà thân thể Khổng Tước năm màu triển khai ra.

Mãi tới nửa canh giờ, Diệp Trường Sinh mới một lần nữa trở về động phủ của mình.

Hắn ngồi xếp bằng dưới đất, điều tức một lúc, sau đó lấy ra một bình đan dược, bắt đầu tu luyện.

Thời gian cứ như vậy bắt đầu vô thanh vô tức trôi qua, Diệp Trường Sinh lại lần nữa mở ra kiếp sống bế quan tu luyện của mình.

Hắn vẫn giống như trước kia, ban ngày tu luyện Đại Ngũ Hành Uẩn Linh Quyết, buổi tối tu luyện Tiểu Bắc Đẩu Tinh Nguyên Công.

Hiện tại hắn tu luyện Tiểu Bắc Đẩu Tinh Nguyên Công đã không còn giống với trước kia.

Vị trí hắn ngồi xếp bằng đổi lại giữa Thiên Xu Tinh cùng Thiên Cương Tinh, đồng thời tiếp dẫn tinh quang xuống cũng từ một đạo nguyên lai một đạo biến thành hai đạo.

Từ xa nhìn lại, hai cột sáng cực kỳ mờ lung từ trên vòm trời xa xôi hạ xuống, đi vào trong động phủ của Diệp Trường Sinh.

Diệp Trường Sinh trên đỉnh đầu, Chu Thiên Tinh Thần Kính lơ lửng, rửa sạch tinh lực tiếp dẫn mà đến một phen, sau đó truyền vào trong cơ thể Diệp Trường Sinh.

Diệp Trường Sinh không ngừng luyện hóa những tinh lực này, đồng thời thỉnh thoảng còn há miệng ăn vào một giọt Thiên Tâm Dịch, tăng nhanh tốc độ tu hành.

Hào quang màu vàng cùng ngôi sao ánh sáng bao bọc lấy hắn, khiến cho hắn thoát nhìn thần bí dị thường.

Giờ phút này nếu có người trong động phủ của hắn, vừa nhìn thấy bộ dáng này của hắn là lập tức đoán được công pháp mà Diệp Trường Sinh tu luyện hắn là một loại công pháp cực kỳ cao cấp.

Công pháp bình thường rất khó tu luyện ra dị tượng như vậy.

Thời gian chậm rãi trôi qua, một buổi tối qua, Diệp Trường Sinh đứng dậy từ trong phòng tu luyện đặc thù này.

Sắc mặt tuy rằng có chút tái nhợt, nhưng toàn thân trên dưới tản ra oánh quang, trên mỗi một tác da thịt đều lóe ra tinh quang giống như ngôi sao.

Hắn đi về hướng trùng thất cách vách, cho những Phệ Kim Trùng này ăn một ít linh dược, sau đó liền đi một gian phòng tu luyện khác, điều tức một phen, bắt đầu nuốt đan dược tu hành Đại Ngũ Hành Uẩn Linh Quyết.

Quang mang ngũ sắc lại lần nữa bao phủ hắn, thiên địa nguyên khí chung quanh động phủ nhẹ nhàng vọt tới bên này.

Thời gian như nước chảy, trong chớp mắt đã đi cực xa, thường nói, trong núi không năm tháng, trên đời đã ngàn năm.

Lần bế quan tu hành này của Diệp Trường Sinh mặc dù không khoa trương như ngàn năm, nhưng một hơi của hắn cũng đã vài chục năm không xuất quan.

Lần bế quan này của hắn, mãi cho đến tận đêm sáu mươi năm sau, rút cuộc tu hành cũng thấy được thành quả rõ ràng.

Trong mật thất động phủ, Diệp Trường Sinh ngồi xếp bằng trên trận pháp Diệu Ngọc đưa hắc, hai cột sáng do tinh lực hóa thành đập xuống.

Quanh thân hắc đều được tinh quang bao bọc, mà trên bụng hắc, một đoàn lam quang cực kỳ bắt mắt, lam quang này phảng phất là một khiêu huyết, trong lúc nuốt một cái, đại lượng tinh quang bị hút vào trong đó.

Trong khiêu huyết này thỉnh thoảng có một đạo phù văn huyền ảo hiện lên, chỉ nhìn một chút đã khiến người ta có một loại cảm giác choáng váng đầu óc.

Mà tại vị trí lệch bên trái của điểm sáng màu lam, lúc này lại xuất hiện một điểm sáng màu lam khác.

Quang điểm này đồng dạng lại nở rộ quang mang, co rút lại, phảng phất như đang hô hấp vậy.

Lượng lớn tinh lực lượn lờ quanh người Diệp Trường Sinh bị điểm sáng này hấp dẫn, hoàn toàn nuốt chửng.

Sắc mặt Diệp Trường Sinh bình tĩnh, hai tay tạo ra một thủ ấn kỳ quái, trong miệng tựa hồ lầm bầm.

Sau một lát, đột nhiên lực lượng tinh thần chung quanh thân thể hắc chấn động kịch liệt một hồi, trên điểm sáng màu lam kia tỏa ra quang huy chói mắt, quay cuồng không thôi.

Tại thời điểm quang mang sáng chói nhất, một cái phù văn huyền ảo hình ngôi sao nổi lên, sau khi chuyển động mấy lần, lóe lên liền biến mất tiến nhập vào trong cơ thể của hắc.

Quang điểm màu lam thứ hai trong chớp mắt đã không hề khác gì với quang điểm thứ nhất.

Diệp Trường Sinh mở to mắt, trong mắt hiện lên vẻ vui mừng, tu luyện tầng thứ hai của Tiểu Bắc Đẩu Tinh Nguyên Công.

Hắc ngưng kết ra hai huyền khiêu, cường độ thân thể lại đột nhiên tăng mạnh.

“Không nghĩ tới Tiểu Bắc Đẩu Tinh Nguyên Công lại đột phá trước, tiếp theo liền toàn lực tu luyện Đại Ngũ Hành Uẩn Linh Quyết!” Diệp Trường Sinh đứng dậy, nhìn bàn tay óng ánh của mình, thì thào lầm bầm.

Sau khi đi xem Phệ Kim Trùng một chuyến, Diệp Trường Sinh tiếp tục ngồi xếp bằng tu luyện Đại Ngũ Hành Uẩn Linh Quyết.

Ngũ sắc quang mang bao phủ bên ngoài cơ thể hắn, co rút lại, thân bí dị thường.

Thời gian chậm rãi trôi qua, thời gian chậm rãi qua đi, đã qua vài chục năm.

Ngày hôm đó, khi Diệp Trường Sinh ngồi trong động phủ của mình bế quan, hắn không biết là ở ngoại giới, đã xảy ra một đại sự kinh thiên động địa.

Một hồi đại kiếp, yên lặng không một tiếng động bắt đầu ở Linh Giới, đặc biệt Phong Nguyên Đại Lục đã nổi lên.

.....

Góc tây bắc của Phong Nguyên đại lục, trong một khu vực cực kỳ vắng vẻ, nơi đây có mấy tiểu tộc cư ngụ không nổi danh trên Phong Nguyên đại lục.

Liên minh giữa Nhân tộc và Yêu tộc chính là một trong những tiểu tộc này, đối với liên minh hai tộc mà nói, một tòa thành trì trọng yếu nhất chính là Thiên Uyên Thành nắm giữ tiến vào thông đạo Man Hoang.

Thiên Uyên Thành bao năm qua đều có vô số tu sĩ trấn thủ tại đây, nơi này hội tụ đại lượng đại lượng cường giả nhân yêu hai tộc, càng là tụ tập cả phi thăng tu sĩ.

Giờ phút này, tại một tòa động phủ nào đó trên Thúy Lang Sơn, năm nữ tử hiện ra ở đây, ngồi xếp bằng, tựa hồ đang bàn luận cái gì đó.

Nếu là có người ngoài ở đây, sau khi nhìn thấy năm người này tất nhiên sẽ cảm thấy vô cùng kinh ngạc, bởi vì năm người này, không một ai không dung mạo tuyệt sắc.

Bất cứ một vị nào trong hai tộc Nhân Yêu đều có thể gọi là tuyệt sắc, rất ít người so sánh được.

Nhưng giờ phút này, có chừng năm người đều tụ tập ở chỗ này, không thể không nói, đây là một kỳ cảnh nhân gian.

Nhìn kỹ các nàng ăn mặc càng khiến người ta kinh ngạc, bởi vì tất cả năm người này đều mặc áo giáp của Thanh Minh vệ.

Nói cách khác, đây là năm vị tu sĩ cấp bậc Hóa Thần.

Điều này không thể không nói, đây là một kỳ tích.

Bản thân nữ tu cấp cao cũng rất ít thấy, mà nữ tử xinh đẹp lại càng thêm ít, hiện tại vậy mà đồng thời có năm người tụ ở chỗ này, đối lại là bất luận kẻ nào chứng kiến một màn này đều tấm tắc lấy làm kỳ lạ.

Trên thực tế, nơi đây xuất hiện năm cô gái, mỗi một cô đều có danh tiếng không nhỏ ở trong thành Thiên uyên.

Một mặt là bởi vì thực lực các nàng xuất chúng, các nàng đại đa số đều là tu sĩ phi thăng.

Thực lực ở Thiên Uyên Thành, số lượng Thanh Minh Vệ cũng có thể coi là xuất sắc.

Mà một phương diện khác là vì mỗi người bọn họ đều là khuynh quốc khuynh trần, dung mạo xuất chúng, khiến cho rất nhiều nam tu truy tán.

Phải biết rằng, đại đa số giới diện trên đời này, đại đa số chủng tộc càng cao giai thì số lượng nam giới càng nhiều hơn nữ giới.

Điều này cũng dẫn đến, sau mỗi một nữ tu cấp cao, đều có đại lượng nam tu cấp cao xếp hàng theo đuôi mục tiêu.

Cũng không phải nói đám nam tu này ham sắc đẹp đến cỡ nào, mà nếu như có thể song tu với một vị nữ tu không sai biệt lắm, đối với nhau đều là chỗ tốt rất lớn.

Từ xưa tới nay, song tu chỉ đạo là một con đường mau chóng tăng tiến tu vi.

Nếu đã muốn chọn bạn lữ song tu, tự nhiên là thiên phú tốt hơn một chút, mỹ mạo càng có thể làm cho người ta động tâm.

Sau khi mấy cô gái này xuất hiện ở Thiên Uyên Thành, xưa nay không thiếu người theo đuôi, cho tới nay không biết có bao nhiêu tu sĩ cùng cấp bày ra tình yêu cho các nàng thấy.

Nhưng khiến cho đại đa số nam tu ở Thiên Uyên Thành tiếc nuối là đại đa số nữ tử đều tỏ vẻ mình đã sớm có phu quân.

Danh hoa có chủ!

Đây thực sự là một chuyện bi thương!

Đương nhiên, nếu như những người này biết được phu quân theo như lời mấy vị nữ tử này, đều là cùng một người, cũng không biết bọn họ nên có tâm tình gì.

“Nghệ Vũ muội muội, làm phiền người nói cho chúng ta nghe một chút chuyện phu quân nhà ta biến mất ở trong Man Hoang đi, mỗi chi tiết đều không nên bỏ qua!” Một vị nữ tử dung mạo tuyệt lệ, ung dung hào phóng nói với một nữ tử khác đôi mắt óng ánh bên cạnh.

Nếu như Diệp Trường Sinh có mặt ở đây, tất nhiên sẽ nhận ra. Cô gái này có đôi mắt sáng ngời chính là bộ hạ trước kia của hắn, con gái của gia chủ Hứa gia, Hứa Miêu Vũ.

Nàng hiện tại, dĩ nhiên cũng đã là một vị tu sĩ Hóa Thần sơ kỳ, khi tách ra với Diệp Trường Sinh, nàng mới chỉ là Nguyên Anh trung kỳ.

Tốc độ tu luyện này quả thực có chút kinh người, không thể nói là không khủng bố.

Bất quá, cũng chỉ có Hứa Kính Vũ tự mình biết, nàng có thể tu luyện nhanh như vậy, cũng phải dựa vào tài nguyên tu luyện mà lúc Diệp Trường Sinh sắp đi cho nàng.

Chính những tài nguyên tu luyện này đã giúp Hứa Huyền Vũ tiến giai Hóa Thần sơ kỳ trong thời gian mấy trăm năm ngắn ngủi này.

Bây giờ, nghe thấy lời nói của nữ tử ung dung hào phóng kia, trên mặt Hứa Diệp Vũ không khỏi lộ ra một nụ cười bất đắc dĩ.

Vị Nam Cung tỷ tỷ này đã không biết vấn đề này đã hỏi nàng bao nhiêu lần rồi.

Những gì nên nói nàng đều đã nói qua, nhưng mấy vị tỷ tỷ này vẫn gọi nàng tới để hỏi các loại chi tiết.

Ngoại trừ một ít đồ vật không thể nói ra khỏi miệng, Hứa Kính Vũ đã đem bất cứ chuyện gì nàng biết về Diệp Trường Sinh nói cho mấy người này.

Tuy nhiên, mặc dù bị câu hỏi lần lượt như vậy, nàng cũng không phải là mất kiên nhẫn, bởi vì nàng rất hiểu tâm tình của mấy vị tỷ tỷ này.

Chẳng những các nàng vô cùng lo lắng chuyện sống chết của Diệp Trường Sinh, bản thân Hứa Huyền Vũ cũng vô cùng quan tâm.

Từ lúc ở chung với Diệp Trường Sinh, trong lòng nàng đã bắt tri bất giác lưu lại bóng dáng của Diệp Trường Sinh.

Nàng với Diệp Trường Sinh có chút ảo tưởng, còn từng nghĩ tới sau khi tu vi của mình tăng lên tới giai đoạn có thể đánh đồng với Diệp Trường Sinh, liền hỏi hắn một chút, xem hai người có thể kết thành song tu đạo侶 hay không.

Vốn dĩ nàng cũng có ý nghĩ như vậy.

Chỉ là, lúc Hứa gia nắm giữ cái thông đạo không gian kia, vị tỷ tỷ xinh đẹp trước mắt liên tiếp xuất hiện, hơn nữa sau khi biết được thân phận của các nàng, trong lòng Hứa Huyền Vũ không ngừng than thở.

Nàng vốn cho rằng Diệp Trường Sinh là một mình.

Không ngờ vị đội trưởng này lại có nhiều kiêu thê mỹ thiếp như vậy ở hạ giới.

Mỗi một vị ở đây, đều là nữ tử kinh tài tuyệt diễm, bất kỳ một người nào cũng có thể khiến cho một đám người truy tán.

Nhưng tất cả bọn họ đều ủy thân cho một người!

Trong lòng Hứa Báo Vũ yên lặng niệm tên bốn người phía trước.

Nam Cung Uyển, Lăng Ngọc Linh, Nguyên Dao, Bạch Dao Di.

Bốn người các nàng chia làm hai nhóm từ hạ giới phi thăng lên, người đầu tiên đi lên chính là Nam Cung Uyển và Bạch Dao Di, sau đó chính là Lăng Ngọc Linh và Nguyên Dao.

Hôm nay cách các nàng phi thăng đến đây đã hơn hai trăm năm.

Bất quá từ sau các nàng, trong thông đạo kia cũng không có người phi thăng lên nữa.

“Đội trưởng hình như có ân oán gì đó với Thiên Khuê Lang Vương, bị thủ hạ Lang Vương đuổi giết...”

Hứa Kỳ Vũ lại kể lại chuyện Diệp Trường Sinh tiến vào Man Hoang lần nữa, đồng thời trong lòng nàng thầm suy tư, có nên kể chuyện về Thiên Linh Cảnh cho mấy người này nghe không?

Lúc trước bên phía Thiên Linh Cảnh bỗng nhiên có một nhân vật trọng yếu đi vào trong Thiên Uyên Thành, liên hệ với nàng, nàng thông qua những người bên kia, biết được một ít tin tức có liên quan đến Diệp Trường Sinh.

Nhưng giờ phút này nàng lại do dự, có nên nói những tin tức này cho mấy người trước mắt hay không.

Nàng tạm thời còn không muốn để người bên Thiên Linh Cảnh biết quan hệ giữa mấy người trước mắt và Diệp Trường Sinh, bởi vì nàng không biết Thiên Linh Cảnh bên kia, rốt cuộc thái độ của nàng với Diệp Trường Sinh là như thế nào.

Nếu là ôm ác ý, vậy chẳng phải nàng trực tiếp đem nhược điểm của Diệp Trường Sinh đưa đến tay đối phương sao?

Đồng thời, nàng cũng không dám nói cho mấy người Nam Cung Uyên biết, bởi vì nàng sợ mấy người này sau khi biết được sẽ chủ động liên hệ với Thiên Linh Cảnh bên kia.

“Bất kể thế nào, tương lai chúng ta nhất định phải tìm được phu quân!” Nghe Hứa Huyền Vũ kể, Nam Cung Uyên nói như chém đinh chặt sắt.

“Nếu như chúng ta đều có thể tiến giai lên Luyện Hư kỳ thì có năng lực lang bạt Man Hoang, đến lúc đó chúng ta liền thủ tiến vào Man Hoang tìm kiếm hắc hắc!” Lăng Ngọc Linh gật gật đầu phụ họa.

Nghe nói như thế, Hứa Báo Vũ một trận do dự, ánh mắt nàng lóe lên vài cái, cuối cùng vẫn nói: “Tiểu muội cảm thấy, mấy vị tỷ tỷ không nên mạo muội làm ra cử động mạo muội như vậy!”

“Luyện Hư kỳ tiến vào Man Hoang, nguy hiểm vẫn là quá lớn, huống hồ, ta cảm thấy lấy thần thông đội trưởng, sống từ Man Hoang trở về tuyệt đối không phải là vấn đề!”

“Nếu đội trưởng tương lai trở về, lại phát hiện mấy vị tỷ tỷ không có ở đây, chẳng phải là muốn tạo thành rất nhiều phiền phức?” Hứa Báo Vũ nói.

“Lời của Huyền Vũ muội muội có lý, chỉ là muội không thể hiểu được nỗi nhớ phu quân của chúng ta!” Lăng Ngọc Linh thở dài một tiếng nói.

“Ta hiểu!” Hứa Kính Vũ nghe vậy thần sắc tối sầm lại, trong lòng yên lặng nói.

“Luyện Hư Sơ Kỳ đã tiến vào Man Hoang, đích xác là có chút liêu lĩnh, tin tưởng với năng lực phu quân, mặc dù ở trong Man Hoang, cũng có thể giống như cá gặp nước trưởng thành, chúng ta có lẽ nên tin nhiệm gã nhiều hơn một chút!” Nam Cung Uyển suy nghĩ một chút, nói ra.

“Nam Cung tỷ tỷ nói có lý, ta cũng cho rằng nên ở Nhân tộc chờ phu quân vài năm, nếu quả thật không có hy vọng thì đi tìm hắn cũng không muộn!” Nguyên Dao ôn nhu nói.

“Ta chưa bao giờ cảm thấy hắn sẽ chết ở trong Man Hoang, sự tình liên quan tới hắn, ta thật sự không cần quan tâm quá nhiều!” Bạch Dao Di nhẹ giọng cười một tiếng, Tỳ Hưu nói.

“Chúng ta cần phải làm, chỉ cần bảo vệ thật tốt chính mình là được!”

“Đồng thời, còn có một việc, chính là phải nghĩ biện pháp tìm hiểu rõ ràng thông đạo kia rốt cuộc là làm sao?” Bạch Dao Di nhìn chúng nữ một vòng, nói.

Nói đến chuyện thông đạo, sắc mặt chúng nữ lập tức đều trầm trọng lên.

Thông đạo mà Bạch Dao Di nhắc tới tự nhiên là chỉ thông đạo nghịch linh bản đơn giản mà Diệp Trường Sinh bố trí ở Tiểu Cung ở Nhân giới.

Những tu sĩ ở Nhân giới này khi còn Hóa Thần sơ kỳ đã phi thăng đến Linh Giới, tất cả đều dựa vào thông đạo này, nếu như không có thông đạo này, đại đa số những người này đều sẽ chết già ở Nhân Giới, hoặc là chết trong không gian trộm phép.

Diệp Trường Sinh lưu lại thông đạo này cứu các tu sĩ nhân giới, Nam Cung Uyển các nàng có thể phi thăng lên đây hoàn toàn là nhờ vào thông đạo này.

Vốn dĩ Nam Cung Uyển, Lăng Ngọc Linh, Nguyên Dao và Bạch Dao Di bốn nàng này chính là những nữ tử có tư chất tốt nhất bên cạnh Diệp Trường Sinh, hiện tại không có ở đây, mà tư chất có thể so sánh với các nàng cũng chỉ có mỗi Tử Linh.

Trước khi phi thăng, Diệp Trường Sinh đã để lại cho các nàng đủ tài nguyên tu luyện, đồng thời cũng để lại cả phương pháp đột phá Hóa Thần.

Cho nên, các nàng ở sau khi Diệp Trường Sinh phi thăng khoảng hai trăm năm, lần lượt tu thành Hóa Thần, phi thăng lên.

Mà những nữ nhân còn lại ở Nhân giới, xác suất đột phá Hóa Thần tương đối thấp hơn rất nhiều.

Trong tình huống tài nguyên sung túc, các nàng không thể đột phá Hóa Thần trong mấy trăm năm này, như vậy khả năng sau này dựa vào chính mình để đột phá rất nhỏ.

Nhưng khả năng có nhỏ cũng không có nghĩa là không có khả năng này.

Đám người Nam Cung Uyển nhìn tới thì từ hạ giới các nàng đều có cơ hội đột phá phi thăng lên đường.

Các nàng cũng liên hệ mật thiết với Hứa gia, chú ý đến biến hóa của thông đạo kia.

Chờ những tử muội kia tới Linh giới.

Kết quả, sau khi các nàng đi lên, không qua mấy chục năm, thông đạo kia liền bỗng nhiên xảy ra biến cố to lớn.

Căn cứ vào miêu tả của người Hứa gia, thông đạo kia lập tức sụp xuống, không gian tiết điểm trực tiếp biến mất không thấy, giống như là xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn xảy ra vậy.

Đám người Nam Cung Uyển sau khi nghe xong chuyện này, tự nhiên giật nảy cả mình, các nàng còn dành thời gian đi qua một chuyến xem một chuyến thông đạo kia.

Kết quả đúng như lời người của Hứa gia nói, thông đạo bị hủy, không biết xuất phát từ nguyên nhân gì mà cứ như thế mà biến mất ở trong không gian phong bạo.

Kết quả này, tất nhiên là làm cho đám người Nam Cung Uyển kinh hãi, thông đạo đã bị hủy, còn những tử muội hạ giới kia thì làm sao bây giờ?

“Dựa theo kế hoạch chúng ta dự định, sau hai người chúng ta sẽ phi thăng chính là vị Bạch lão quỷ cùng vị Hàn sư đệ của phu quân Đại Tấn Thái Nhất môn kia!”

“Hiện tại thông đạo xảy ra vấn đề, hơn phân nửa là xuất hiện ở trên hai người kia, rất có thể chính là lúc bọn hắn phi thăng dẫn xuất một ít biến hóa không hiểu, làm cho thông đạo trực tiếp hủy đi!” Lăng Ngọc Linh hồi tưởng một chút rồi nói.

Vừa nghe lời này, Nam Cung Uyển, Nguyên Dao đám người đều là khòe mắt theo bản năng co quắp một chút.

“Hơn phân nửa vấn đề nằm ở trên người vị Hàn sư đệ của phu quân kia! “

“Từ lúc còn ở Nhân giới, phu quân đã cảnh cáo chúng ta ngàn vạn lần không nên cùng một chỗ phi thăng với vị Hàn sư đệ này, người này là thân thể tai sát, luôn có thể khắc tử người khác chính mình chạy trốn từ cõi chết, quả nhiên là như thế!”

“May mắn lúc trước chúng ta không vội vã tổ đội cùng vị Hàn đạo hữu này, nếu không chỉ sợ một người trong tử muội chúng ta cũng khó thoát khỏi vận rủi!”

“Bạch lão quỷ của Thái Nhất Môn thật sự gặp xui xẻo rồi!”

.....

Chúng nữ nghị luận một hồi, đều cảm thấy có chút may mắn, cảm giác mình như tránh được một kiếp.

Lúc này, Hứa Huyền Vũ ở một bên có chút tò mò hỏi: “Vị Hàn đạo hữu này chính là tu sĩ phi thăng vừa đến Thiên Uyên Thành mấy năm trước sao?”

“Nghe nói thực lực người này không giống bình thường, rất có phong thái của đội trưởng năm đó!”

“Không sai, đúng là người này, cho nên chúng ta mới nói vị Bạch đạo hữu kia xui xẻo, người này sống sót đi tới Thiên Uyên Thành, mà Bạch đạo hữu hơn phân nửa là vẫn lạc tại không gian thông đạo rồi!” Bạch Dao Di lắc đầu nói.

“Nếu vị Hàn đạo hữu này đã đến Thiên Uyên Thành, vậy chư vị tỷ tỷ các người có hỏi qua về chuyện hắn có liên quan đến không gian thông đạo không?” Hứa Đình Vũ tò mò hỏi.

“Đương nhiên là có hỏi, chúng ta thỉnh Hướng sư huynh ra mặt, đem tất cả những người từ Nhân giới phi thăng lên đây, sau đó hỏi thăm một phen về chuyện thông đạo không gian kia! “

“Chỉ tiếc, ngôn ngữ người này câu nệ đôi chút, không moi ra được nhiều tin tức hữu dụng!” Nguyên Dao thở dài nói ra.

Hứa Báo Vũ nghe vậy trong mắt hiện lên vẻ trầm tư: “Nếu gã không chịu nói rõ, vậy sự việc khẳng định không gian thông đạo sụp đổ có liên quan với gã!”

“Chuyện này hơn phân nửa là liên quan đến bí mật gì đó của hắn, cho nên hắn có giấu giếm!” Hứa Huyền Vũ nói ra mẩu chốt trong đó.

“Ân, vị Hàn đạo hữu này thần thần bí bí, trên người khẳng định có bí mật gì đó, điểm này năm đó phu quân cũng đã nói với chúng ta! “

“Bất quá người tu tiên, nhất là người đã tu luyện đến cảnh giới ta, trên người ai còn không có chút bí mật? Bằng vào bí mật trên người vị Hàn đạo hữu này, chúng ta cũng không quan

tâm, chỉ là muốn biết rốt cuộc hấn làm thông đạo không gian kia sụp đổ thế nào mà thôi?”

“Chỉ tiếc, vô luận hỏi như thế nào, người này đều là ẩn hồ từ, từ chối đều là ngoài ý muốn!”

“Hiện tại truy cứu trách nhiệm vị Hàn đạo hữu này cũng không có tác dụng gì, việc cấp bách trước mắt vẫn là mau chóng nghĩ cách liên lạc với Nhân giới!”

“Muốn tìm được nhân giới sao có thể khó! Không có một vị tu sĩ Hợp Thể kỳ cộng thêm một kiện Nghịch Tinh Bàn, bằng vào chính chúng ta căn bản không làm được!”

“Hay là liên hệ với vị Linh Lung yêu phi kia?”

“Không được, thái độ của nàng còn chưa rõ ràng, chúng ta tuyệt đối không được để lộ dưới ánh mắt của nàng!”

“Vậy thì chúng ta vẫn phải nghĩ cách mượn nhờ lực lượng của Tam Hoàng thôi!”

“Tam hoàng sao...” Nghe thấy chúng nữ thương nghị, trong mắt Hứa Huyền Vũ hiện lên vẻ dăm chiêu.

.....

Trong Thiên uyên thành có một dãy núi gọi là Quỳnh Lại sơn, dãy núi này là một trong những dãy núi được đông đảo tu sĩ Thiên Uyên thành hội tụ, có lượng lớn động phủ được mở ra ở trên.

Nguyên bản dãy núi này được phân chia đến tu sĩ Nguyên Anh. Trong mấy năm gần đây, đột nhiên xuất phát từ nguyên nhân, dãy núi này cũng bắt đầu mở cửa cho tu sĩ Hóa Thần.

Bất kỳ một vị tu sĩ Hóa Thần nào cũng có thể lựa chọn mở động phủ ở trong tòa sơn mạch này, bởi vì địa phương này so với nơi đây tu sĩ Hóa Thần hội tụ linh khí tại núi Thụy Lang kém hơn rất nhiều, trên thực tế rất ít có tu sĩ Hóa Thần đến nơi đây.

Nhưng rất ít không có nghĩa là không có, còn thật sự có nhiều người không so đo linh khí, lựa chọn mở động phủ ở nơi hoang vắng.

Hàn Lập là một trong số đó! Lỡ mất rồi.

Lúc hắn tới Thiên Uyên Thành, vừa vặn đụng vào Quỳnh Lại Sơn này bị phân chia cho tu sĩ Hóa Thần, cho tới nay vẫn muốn tìm kiếm động phủ hẻo lánh của hắn, tự nhiên là chọn một chỗ hoang vắng trên Quỳnh Lại Sơn này.

Hắn vốn cho rằng nơi này rất bình thường, sẽ không có người tranh đoạt với hắn mới đúng.

Kết quả, hắn vừa mới tuyển chọn động phủ, liền gặp một vị tu sĩ Hóa Thần hậu kỳ chạy lên đây cũng muốn tranh đoạt động phủ này.

Sau một phen tranh đấu, Hàn Lập tất nhiên là đánh bại vị tu sĩ Hóa Thần Hậu Kỳ đoạt lấy động phủ này.

Kết quả này cũng khiến cho thanh danh hắn vừa tới thành Thiên Uyên đã lan truyền rất nhiều.

Bất quá Hàn Lập không tính toán mấy cái danh tiếng này bị mất, hắn ước gì tất cả mọi người không nên chú ý đến hắn, danh khí quá lớn cũng không phải là chuyện tốt.

Giờ phút này, Hàn Lập đang ngồi trong động phủ của mình, thần sắc biến ảo bất định, tựa hồ đang suy nghĩ chuyện gì đó.

Trên bàn tay hắn cầm một cái hộp trắng noãn như ngọc, mặt ngoài hộp ngọc này có dán bảy tám cái cấm chế phù, chớp động đủ loại màu sắc linh quang.

Hàn Lập do dự một chút rồi xé bỏ phù lê mặt ngoài hộp ngọc, mở nắp hộp ra.

Một đồ vật dài vài tấc lóe lên bạch sắc quang mang, thỉnh linh xuất hiện ở trong hộp.

Hắn duỗi một tay ra, lấy vật ấy ra khỏi hộp ngọc, đặt trước mặt mà nhìn kỹ, đồng thời dùng ngón tay xoa xoa vài cái.

Vật này toàn thân tròn vo, bề mặt tròn trịa trơn nhẵn không gì sánh được, có chút óng ánh, thoát nhìn tựa như là một hồ lô còn chưa hoàn toàn thành hình.

Dài chừng nửa xích, mặt ngoài trải rộng một ít hoa văn màu xanh lá cây không biết tên, nhìn qua giống như vàng mà không phải gỗ, sờ vào thì có chút co dãn, cũng có chút ôn lạnh.

Trong tay cầm cái hồ lô này, thần sắc Hàn Lập trở nên có chút âm tình bất định.

Không ai biết hẳn sau khi tiến vào thông đạo nghịch linh kia, rốt cuộc gặp phải cái gì.

Sự tình kỳ quái như vậy khiến cuộc đời Hàn Lập không bao giờ muốn gặp lại lần thứ hai.

Hắn ước chừng trì hoãn hơn một trăm năm mới miễn cưỡng tìm được đường sống trong chỗ chết.

Bất quá, lần tao ngộ này cũng không phải là chuyện xấu, chí ít là hắn đã lấy được vật trong tay.

Đã kinh nghiệm qua một lần, Hàn Lập tự nhiên biết đây là cái gì.

Huyền Thiên Quả Thật!

Lúc ở Nhân giới hắn từng lấy được một cây Huyền Thiên Tiên Đăng, kết quả bị Diệp sư huynh dùng Thiên Lôi Trúc đổi lấy.

Đó chính là một khoản mua bán thất bại nhất mà cả đời Hàn Lập làm ra!

Liên quan tới Huyền Thiên Tiên Đăng, lúc ấy hắn giao dịch cũng không hiểu nhiều, lại thêm Thiên Lôi Trúc là thứ mà hắn cần, cho nên hắn cũng không đau lòng.

Nhưng kết quả, sau khi có những hiểu rõ về vật này, Hàn Lập đã cảm thấy hối tiếc.

Trước khi phi thăng, hắn đã niệm sớ với cây Huyền Thiên Tiên Đăng này nhưng kết quả phi thăng lại gặp phải một cây Huyền Thiên Tiên Đăng mới, đừng nói đến chuyện cao hứng như thế nào.

Trải qua một phen khó khăn, Hàn Lập lấy được Huyền Thiên Tiên Đăng mới, hơn nữa lại dùng lục dịch tưới tẩm, đem nó bồi dưỡng thành Huyền Thiên Quả Thực hiện tại.

Chỉ là khi có được Huyền Thiên Quả Thật, hắn lại có chút phát sầu.

Bởi vì hắn không biết bây giờ quả Huyền Thiên quả này có thể dùng để làm gì? Lỡ rồi...

Chẳng lẽ đây là một chiếc hồ lô, chẳng lẽ là muốn bồi dưỡng ra một kiện pháp bảo?

Hàn Lập đã nghiên cứu viên Huyền Thiên Quả Thực này mấy ngày, trong thời gian này bất luận là đao chém lửa, làm như thế nào, quả thực này đều không có bất cứ phản ứng.

Điều này làm cho Hàn Lập có chút không biết nói gì, chẳng lẽ viên Huyền Thiên Quả Thật này phải làm như vậy?

Hắn có chút không cam lòng đem pháp lực toàn thân điên cuồng rót vào trong đôi mắt, trong lỗ thủng chột bạo xạ ra quang mang kỳ lạ màu lam đậm, hắn muốn mượn nhờ linh mục trực tiếp nhìn thấu bên trong vật ấy.

Ngoài ý muốn chính là, hai mắt trực tiếp nhìn xuyên qua, ở bên trong hắn lại thấy một quang điểm nhũ bạch sắc to bằng hạt đậu, nhẹ nhàng chớp động, tựa hồ yếu ớt dị thường.

Hàn Lập thấy linh mục có hiệu quả, trong lòng rung lên, tiếp tục quan sát tình hình bên trong, chỉ là ngoại trừ điểm sáng màu trắng sữa này, bên trong quả thực cũng không có bất cứ dị thường nào khác.

Sắc mặt hắn biến ảo bất định.

Ngón tay vô thức vuốt ve quả này hồi lâu, ánh mắt Hàn Lập đột nhiên ngưng lại, dừng ở nơi nào đó của quả không nhúc nhích, trên mặt dần dần xuất hiện một tia cổ quái.

Tại chỗ tầm mắt hắn dừng lại, trải rộng một ít hoa văn màu xanh lá cây.

Hàn Lập như bị điện đánh trúng, trong đầu linh quang chột lóe, tựa hồ nhớ tới cái gì, lại cảm thấy có chút không thể tưởng tượng được.

Màu sắc và hình vẽ của những hoa văn này, làm cho hắn liên tưởng đến một vật.

Ngẫm nghĩ lại, hình dạng hoa văn mặt ngoài món đồ vật kia, màu sắc tuy không hoàn toàn giống Huyền Thiên Quả Thật, nhưng lại có bảy tám phần tương tự.

Sao hắn vẫn chưa nhớ tới vật ấy?

Hàn Lập đột nhiên dùng một tay nắm lấy trữ vật trạc, lập tức một chiếc túi da nhìn như bình thường xuất hiện trong tay.

Miệng chiếc túi da hướng xuống dưới, một chiếc bình nhỏ màu xanh lặn ra, bị nắm lấy.

Đúng là chiếc bình thần bí.

Hắn cẩn thận nhận vào trong bình nhỏ và Huyền Thiên Quả Thật, nhất thời hai mắt híp lại.

Hai thứ đó tuy hình dạng thể tích lớn không giống nhau, nhưng mặt ngoài lại xuất hiện hoa văn màu xanh sẫm, thật sự có vài phần tương tự.

Chẳng lẽ hai cái này có cái gì đó sâu xa, thần bí tiểu bình cũng là dùng Huyền Thiên Quả Thật luyện chế ra sao?

Lại nghĩ đến thần thông không thể tưởng tượng được của chiếc bình, tim Hàn Lập bỗng nhiên đập xuống.

Hắn càng nghĩ càng cảm thấy có khả năng.

Chất liệu của bình nhỏ này mặc dù không giống với Huyền Thiên Quả Thật, nhưng đồng dạng là một loại tài liệu đến nay không rõ, nói nó là một loại Huyền Thiên nào đó, thật đúng là có thể giải thích thông suốt.

Nhẹ nhàng suy nghĩ ước lượng vật trong tay, Hàn Lập nhẹ thở ra một hơi, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên chiếc bình.

Hắn bỗng nhiên mở nắp bình ra, một giọt chất lỏng xanh biếc thông thoáng xuất hiện.

Ánh mắt sau khi nhìn một hồi trên giọt chất lỏng, Hàn Lập đem nó nhẹ nhàng nhỏ ở trên miệng hồ lô quả kia.

Lục dịch quang mang chột lóe, lập tức vô thanh vô tức, vô thanh vô tức chui vào bên trong Huyền Thiên Quả Thật.

Trong hai mắt Hàn Lập lập tức lóe lên lam quang chói mắt, ánh mắt của hắn thấy rõ ràng hết thảy bên trong quả.

Chỉ thấy giọt lục dịch vừa tiến vào bên trong, lập tức dung nhập vào một điểm bạch quang ở trung tâm, một lát sau, quang điểm nguyên bản mờ lung bỗng chốc lớn hơn một phần.

Thấy tình cảnh này, trên mặt Hàn Lập rút cuộc xuất hiện vẻ vui mừng, xem ra trong bình nhỏ này sinh ra lục dịch đối với Huyền Thiên Quả Thật là hữu dụng.

Sau này có thể dùng lục dịch tiếp tục tưới trái cây, xem thử sẽ phát sinh biến cố gì!

Hàn Lập cũng không biết, trong nháy mắt khi lục dịch dung nhập vào quang điểm màu trắng trong Huyền Thiên Thực, một chuyện đáng sợ phát sinh.

Ở chỗ cách Thiên Uyên Thành không biết bao nhiêu trăm ngàn dặm, trong Thiên Linh Cảnh của Nhân tộc, trung tâm một toà tiểu đảo huyền phù đang trôi nổi trên cao vạn dặm, có một khối ngọc bích óng ánh cao tới trăm trượng tràn đầy ký hiệu kim ngân lượng sắc.

Ngay trong nháy mắt đó, kim quang trên khối ngọc bích này đột nhiên đại phóng, đồng thời phát ra từng trận thanh minh, âm thanh này xông thẳng lên chín tầng mây, truyền khắp hòn đảo.

Hai gã lục bào tu sĩ đang nhắm mắt xếp bằng ở dưới ngọc bích, đồng thời hai mắt đồng thời mở ra giật mình.

“Là kim quang!” Một người trong đó lập tức lộ vẻ khiếp sợ.

Tên còn lại, sắc mặt chỉ một thoáng đã trở nên trắng bệch, ánh mắt cuống quýt nhìn về phía ngọc bích kia.

Mà gần như cùng lúc đó, các nơi trên hòn đảo này, lại có hơn mười đạo độn quang cảm ứng được bên này xuất hiện phía sau, đồng thời hướng chỗ ngọc bích bắn nhanh đến.

Chỉ trong phút chốc công phu, phía dưới ngọc bích đã đứng đầy hơn mười tên lục bào tu sĩ, nhìn kim quang trên ngọc bích chớp động, trên mặt mỗi người đều mang vẻ khiếp sợ.

Một lát sau, kim quang trên ngọc bích dần dần biến mất, nhưng hơn mười tên tu sĩ phía dưới, đồng thời vô cùng khẩn trương nhìn chăm chăm vào ngọc bích, dường như đang chờ cái gì đó, lại có bộ dáng vô cùng sợ hãi.

Hào quang tán đi, chỉ thấy phù văn màu vàng vốn xếp ở hàng ngũ hành trên đỉnh ngọc bích, đột nhiên đồng thời mờ hồ.

Sau đó nhoáng lên một cái, đồng thời di chuyển xuống phía dưới một hàng, mà trên vị trí thứ năm lại hiện ra một hàng kim văn xa lạ.

Phía dưới nhìn thấy hàng chữ vàng này, sắc mặt mười mấy tên tu sĩ bỗng nhiên đồng thời đọng lại, tất cả đều lộ ra thần sắc kinh hãi vô cùng.

“Huyền Thiên linh vật! Quả nhiên là Huyền Thiên linh vật hiện thế! “Huyền Thiên Hóa Khí Hồ”, Huyền Thiên linh vật mới xuất hiện này lại còn xếp hạng năm!”

“Xong! Đã xong! Lại một lần đại kiếp Linh giới sắp giáng lâm!” Không biết qua bao lâu, một lão giả tóc trắng xóa lục bào vô ý thức thì thào.

Các tu sĩ còn lại hình như cũng đã tỉnh táo lại một ít, nhưng sắc mặt mỗi người đều tái nhợt, ánh mắt lộ ra vẻ cực kỳ sợ hãi, không có người nào muốn mở miệng nói chuyện.

Không bao lâu sau, từng đạo kinh hồng từ trên Phi đảo độn ra, thẳng đến Tam Cảnh Thất Địa của Nhân Giới.

Sau đó không lâu, cao tầng hai tộc Nhân Yêu bắt đầu rối loạn, từng mệnh lệnh liên quan, thông qua con đường đặc thù, bí mật phát ra cho một số ít tồn tại ở các nơi.

Mà cùng lúc đó ở các nơi khác của Linh giới, trong các đại tộc đàn, trên mỗi một tòa Hồn Độn Vạn Linh Bảng, đều xuất hiện mấy chữ Kim Triện Văn là Huyền Thiên Hóa Khí.

Chỉ một thoáng, trong tu sĩ cao tăng các đại tộc, tất cả đều nhắc lên một trận phong ba.

Các tộc nhỏ kinh hãi và sợ hãi vô cùng, giống như tận thế sắp giáng lâm, cuống quýt tìm hiểu tin tức, tìm đường sống.

Tộc đàn trung đẳng cũng sợ hãi tương tự, nhưng hơi chút tỉnh táo một chút, đem tầm mắt nhìn về phía những tiểu tộc kia, âm thầm tự đánh giá lần này muốn kéo ra tiểu tộc nào huyết tề mất.

Mà đại tộc thì nóng mắt vô cùng, trong lòng có một tia ý tứ đối với Huyền Thiên chi bảo, nhưng nhìn thứ hạng năm cao lên, vẫn kiềm chế tất cả tâm tư.

Cuối cùng bọn họ dồn dập hạ lệnh, yêu cầu trong tộc lập tức đình chỉ tất cả hoạt động cỡ lớn, cẩn thận thủ bị, cẩn thận đề phòng ngoại địch.

Chỉ có linh giới siêu cấp đại tộc có thể ngạo thị chư tộc nhìn thấy biến hóa của Vạn Linh bảng, mới hưng phấn hẳn lên.

Những tộc đàn này lập tức nhao nhao phát động lực lượng, mời tới những đại sư am hiểu Thiên Cơ diễn toán nhất, suy tính vị trí Huyền Thiên Linh Vật này.

Trong lúc nhất thời, Linh Giới xem ra cũng giống như trước kia, nhưng âm thầm lại gió nổi mây phun, các tộc đều trong thoáng chốc căng thẳng, âm thầm tăng cường phòng bị của mình.

Chính là kẻ đầu sỏ gây nên tất cả những chuyện này, Hàn Lập đối với những chuyện này tự nhiên là hoàn toàn không biết gì cả.

Còn Diệp Trường Sinh đang bế quan đối với biến cố này hoàn toàn không biết gì cả.

Sau khi Tiểu Bắc Đầu Tinh Nguyên Công đột phá tầng thứ hai, lại mấy chục năm nữa trôi qua, cuối cùng Diệp Trường Sinh cũng tu luyện tới điểm máu chột.

Hắn liên tiếp ăn vào mấy loại linh dược dùng để đột phá bình cảnh, sau khi tĩnh tọa nửa năm đột nhiên một ngày, thiên địa nguyên khí xung quanh động phủ điên cuồng vọt tới bên này.

Toàn thân Diệp Trường Sinh bị một lồng ánh sáng năm màu bao phủ, cả người hắn giống như được thai nghén trong ngũ sắc quang kén, kén ánh sáng này phồng lên co rút lại, thoát nhìn như đang hô hấp.

Cũng không lâu lắm, đột nhiên cái kén co rút lại mãnh liệt, ánh sáng năm màu lần lượt chui vào trong cơ thể Diệp Trường Sinh, chớp mắt đã biến mất không thấy gì nữa.

Khi tia sáng cuối cùng biến mất, Diệp Trường Sinh bỗng nhiên mở mắt, trong đôi mắt loé lên ngũ sắc quang mang rồi biến mất, một cỗ khí tức cường đại từ trên người hắn bộc phát ra.

Tiến vào Luyện Hư trung kỳ rồi!

Bé quan hơn một trăm năm, tiểu Bắc Đầu Tinh Nguyên Công tu luyện đến tầng thứ hai, tu vi tiến vào Luyện Hư trung kỳ, pháp lực, nhục thân, thần thức đều điên cuồng tăng lên.

“Lần này đột phá, thực lực lại tăng lên không ít, bây giờ đụng phải Hợp Thể trung kỳ sợ là đều có thể đấu một trận!” Diệp Trường Sinh thầm nghĩ.

Hắn đứng dậy, bỗng nhiên như có mây, như là nghĩ tới cái gì, đưa tay từ trong một vòng tay trữ vật, lấy ra một cái hộp ngọc.

Há mồm thổi những phù lục đủ loại dán trên hộp ngọc xuống, Diệp Trường Sinh mở hộp ngọc ra, bên trong xuất hiện một lá cờ màu đỏ thắm.

Hắn nhắc lá cờ này lên, pháp lực toàn thân nhanh chóng tràn vào trong đó, cũng không lâu lắm, trên lá cờ kia sáng lên.

Nhưng cũng chỉ vậy, theo pháp lực của Diệp Trường Sinh rót vào trong đó càng ngày càng nhiều, trên lá cờ cũng chỉ sáng lên quang mang, mấy phù văn kia nhúc nhích một chút, sau đó liền không có phản ứng.

Cuối cùng, Diệp Trường Sinh trực tiếp rót chín thành pháp lực toàn thân vào trong đó, nhưng vẫn không thể thúc giục lá cờ thần bí này.

Thấy cảnh này sắc mặt Diệp Trường Sinh bỗng trầm xuống.

“Quả nhiên là... món đồ kia sao?” Sắc mặt của hắn trở nên cực kỳ khó coi, cầm lấy lá cờ này, có chút do dự không biết phải làm sao.

Hắn bây giờ, cơ hồ có thể xác định lá cờ trong tay này chính là Phiên Thiên kỳ Dương kỳ xếp thứ chín trên Hồn Độn Vạn Linh Bảng.

“Con mẹ nó, ta nhặt được một lá cờ tùy tiện mà vẫn có thể là Phiên Thiên kỳ?” Trong lòng Diệp Trường Sinh dâng lên một cảm xúc khó có thể tin.

Kiểm được một món Huyền Thiên chi bảo nhưng hắn không cách nào cao hứng được, bởi vì hắn biết rõ, món Huyền Thiên chi bảo này là có bấy to!

Phiên Thiên kỳ là một đôi, phân thành âm kỳ Dương kỳ, trên tay hắn ta là Dương kỳ, mà Âm kỳ kia hiện tại đang nằm trên tay Hách Liên Thương Minh.

Hách Liên thương minh chính là quái vật khổng lồ đứng đầu Linh giới, có thể nói là thế lực mạnh nhất Linh giới cũng không ai phản đối.

Chắc chắn bọn họ sẽ không bỏ qua Huyền Thiên chi bảo này, một khi đụng phải quái vật khổng lồ này, với tu vi hiện tại của Diệp Trường Sinh, chỉ sợ có chết cũng không biết chết như thế nào.

Cho dù hắn kéo theo da hồ kéo đại kỳ, đem tên Thiên Phượng ngẩng lên hơn phân nửa cũng không có tác dụng gì.

Hách Liên thương minh không dám đắc tội với toàn bộ Thiên Phượng tộc, nhưng bọn họ không sợ khi đối mặt với một con Thiên Phượng đơn độc.

“Những người này nhất định sẽ dùng thủ đoạn bói toán như vậy để suy tính tung tích lá cờ này. Chắc chắn Hách Liên Thương Minh không thiếu cao thủ ở phương diện này!”

“Ta một mực đem lá cờ này cùng Huyền Thiên Quả Thật, Thiên Phượng Linh Vũ đặt chung một chỗ, hắn là ít nhiều có thể quấy nhiễu một ít suy diễn của Hách Liên Thương Minh, nhưng không thể đem toàn bộ hy vọng ký thác vào bên trong!”

“Nếu muốn giữ vững lá cờ này thì ta phải không ngừng di động, không thể ở lại một chỗ quá lâu được, hiện giờ phải mau chóng rời đi thôi!” Diệp Trường Sinh thầm nghĩ.

Hắn vốn có ý định rời khỏi Phi Linh Tộc, tiến về Lôi Minh đại lục. Hiện tại sau khi xác định thân phận Phiên Thiên kỳ, ý nghĩ của hắn càng thêm mãnh liệt.

“Lúc trước trong cơ thể La Hầu ở Minh Hà chi địa, chắc hẳn Hách Liên thương minh không suy tính được. Bây giờ đã thoát khỏi cơ thể La Hầu, chỉ sợ bọn hắn sắp tìm tới cửa rồi. Ta phải tranh thủ thời gian mượn Truyền Tống Trận của Phi Linh Tộc rời đi!”

Diệp Trường Sinh trong lòng hạ quyết tâm, lập tức thu thập tốt động phủ, hủy đi động phủ này, thu hồi tất cả tài liệu cấm chế đại trận bên ngoài, sau đó bay về phía xa.

Ở khu vực Âm Minh Chi Hải này là lãnh địa của Thiên Bằng tộc, mà lần trước Diệp Trường Sinh nhìn thấy địa phương của Phi Linh tộc, rồi đồng thời tới gần Thiên Bằng tộc cùng Ngũ Quang tộc.

Diệp Trường Sinh muốn đến chỗ đó, còn phải phi hành một khoảng cách rất xa, nhưng khoảng cách này dưới tốc độ cực nhanh của Thiên Bằng Sí hãn, cũng không tính là gì.

Mười mấy ngày sau, Diệp Trường Sinh liền bay khỏi lãnh thổ của Thiên Bằng tộc, đi tới phụ cận Ngũ Quang tộc.

Một ngày này, hắn phi hành đến một chỗ linh khí mỏng manh, người thừa thốt hoang vắng, đột nhiên xa xa một đạo ngũ sắc kinh hồng hướng hắn bên này lướt tới.

Từ xa nhìn lại, dường như bóng người trong cầu vòng năm màu này đã bị thương tích gì đó, khí tức toàn thân yếu ớt.

Diệp Trường Sinh nhướng mày, không muốn trêu chọc thêm phiền toái gì, hai cánh vỗ mạnh định bay về phía xa.

Lúc này, bóng người trong cầu vòng năm màu kia tựa hồ cũng nhìn thấy hắn, nhanh chóng bay tới, đồng thời cất tiếng hô to:

“Đạo hữu Thiên Bằng tộc, xin cứu ta một mạng, tại hạ Ngũ Quang tộc Thánh chủ, tất có hậu báo!”

“Thánh chủ Ngũ Quang tộc?” Trong lòng Diệp Trường Sinh khẽ động, thần thức hướng đạo cầu vòng năm màu kia cẩn thận đảo qua, nhất thời phát hiện bóng người trong đạo cầu vòng này là một nam tử trung niên xa lạ.

Ngay tại lúc người này cao giọng hô to thì trên đỉnh núi xa xa, một đạo ngũ sắc quang hoa cấp tốc lao đến.

Khí thể trong hào quang ngũ sắc kia, thoát nhìn khí thể so với vị thánh chủ Ngũ Quang tộc này càng cường thịnh hơn vài phần.

Diệp Trường Sinh thấy thế, không thêm để ý, trực tiếp vỗ cánh bay về phía xa.

Đây thoát nhìn như là chuyện nội đấu của Ngũ Quang tộc, hẳn lười để ý tới.

Nếu đổi lại là vị Thánh chủ Ngũ Quang tộc mà hẳn biết kia, hẳn có thể còn nổi hứng muốn cứu viện, nhưng vị này hẳn một chút cũng không nhận ra, tự nhiên là lười để ý tới.

Thấy Diệp Trường Sinh không liên quan tới mình trực tiếp rời đi, sắc mặt vị Thánh Chủ Ngũ Quang tộc kia bỗng trở nên trắng bệch, lại nhìn thấy cầu vòng đuổi theo phía sau, trong mắt lão lộ ra vẻ tuyệt vọng, cao giọng hô:

“Ngư Vạn Sơn, giết ta ngươi cũng đừng nghĩ dễ chịu, các trưởng lão trong tộc sẽ không bỏ qua cho ngươi! Trên Tu Di Động Thiên Đồ này có ấn ký do Đại trưởng lão lưu lại, ngươi đừng tưởng rằng có thể lặng yên không một tiếng động giết chết ta mà không bị người phát hiện!”

“Hắc hắc, ấn ký lão gia hỏa kia ngươi cho rằng người cá ta sẽ không có cách nào xóa đi sao?”

“Đừng tưởng rằng ngươi gọi tên Tu Di Động Thiên Đồ là có thể cứu ngươi một mạng, tên tộc nhân Thiên Bằng Tộc kia chỉ là Linh Suất trung kỳ, ngay cả Linh Suất đỉnh phong cũng không phải đối thủ của ta, ngươi cho rằng người kia dám chạy tới đoạt Tu Di Động Thiên Đồ sao?”

“Hắn muốn dám tới, ta đồng loạt giết là được, dù sao Thiên Bằng tộc đã sa sút rồi, giết chết người này cũng không có người nào có thể truy cứu ta người nào đó!” Người trong ngũ sắc kinh hồng đuổi tới kia lạnh lùng nói.

“Àm!”

Một tiếng động kinh thiên động địa vang lên, vị tu sĩ Ngũ Quang tộc có tên là Ngư Vạn Sơn Ngũ Quang Tộc, trực tiếp xông lên không chút do dự ra tay với vị Thánh chủ Ngũ Quang Tộc kia.

“Ngư Vạn Sơn? Họ Ngư? Tộc nhân Ngũ Quang? Tu Di Động Thiên Đồ?”

Xa xa, thần thức Diệp Trường Sinh nghe được những tin tức này liền ngừng lại, trên mặt lộ ra vẻ đăm chiêu.

“Chẳng lẽ là Ngư điểm chủ?”

Hắn bỗng nhiên nhớ tới vị kỳ tài của Ngũ Quang tộc, lấy tu vi Hợp Thể Sơ Kỳ thiếu chút nữa làm cho người của Hàn Lập hợp thể trung kỳ.

Đây hoàn toàn không phải là nhân vật đơn giản!

“A!”

“Thủy!”

Một tiếng hét thảm truyền đến, vị thánh chủ Ngũ Quang tộc kia không kiên trì được bao lâu đã bị nam tử họ Ngư dễ dàng chém giết.

Sau khi người này giết chết vị Thánh chủ Ngũ Quang tộc này, tay chân nhanh nhẹn nhanh chóng thu dọn chiến trường.

Ở trong ngực Thánh chủ Ngũ Quang tộc, hắn lấy ra một bức họa, mở ra xem một chút, bên trên đúng là một bức tranh sơn thủy.

Nhìn thấy sơn thủy họa này trong nháy mắt, trên mặt nam tử họ Ngư lộ ra vẻ mỉm cười.

Sau đó, hắn nhanh chóng thu bức tranh sơn thủy vào, đồng thời sắc mặt âm trầm nhìn về phía Diệp Trường Sinh đang bay đi.

Hai cánh người này vỗ một cái, rất nhanh hướng bên này bay tới, xem ra là không có ý định buông tha bất luận kẻ nào nhìn thấy hắn, tựa hồ là muốn giết người diệt khẩu.

Diệp Trường Sinh đứng yên tại chỗ, đợi trong chốc lát, liền thấy vầng sáng năm màu kia nhanh chóng lao về phía hắn.

Một tiếng cười lạnh từ trong hào quang truyền ra: “Người thật to gan, không ngờ còn không trốn, chờ Ngư mỗ ở chỗ này sao?”

“Chủ tiệm Ngư?” Diệp Trường Sinh dò hỏi.

Vừa nghe nói như thế, người này bỗng nhiên biến sắc, lạnh lùng nói: “Ngư mỗ quả thật là ở Thiên Bằng tộc mở một cửa hàng, người rốt cuộc là người phương nào, ta chưa bao giờ thấy qua Thiên Bằng tộc có tu sĩ linh soái như ngươi!”

“Ta là ai cũng không quan trọng, quan trọng là Ngư đạo hữu đuổi theo, là tính xử trí ta thế nào đây?” Diệp Trường Sinh cười dữ tợn hỏi.

“Hắc hắc, ngươi sẽ không cho rằng đã nhìn thấy bí mật của ta, vẫn còn sống mà rời đi chứ?”

“Mặc dù không biết ngươi có lòng tin gì dám ở trước mặt ta trấn định như thế, nhưng không sao cả, ta lập tức có thể biết hết thủy cù của ngươi!” Nam tử trung niên nhìn rất là gầy gò lạnh lùng nói.

Lập tức, hắn động quang cấp tốc hướng Diệp Trường Sinh bên này lao tới.

“Ha ha, trong nháy mắt khi biết được thân phận của ngươi, ta cũng đã đánh chủ ý lên ngươi rồi, ngươi ngược lại là đưa tới cửa!”

Diệp Trường Sinh khòe miệng nhếch lên mỉm cười, bỗng nhiên trên người sáng lên ngũ sắc quang mang, cả người sau một trận biến hóa, dĩ nhiên biến thành một con ngũ sắc Khổng Tước.

Chuyện này lập tức dọa cho nam tử trung niên không gầy đôi diện giật nảy mình: “Rốt cuộc ngươi là ai? Vì sao lại biến thành chân thân Khổng Tước? Loại thủ đoạn này trong Ngũ Quang tộc cũng chỉ có Thánh tử và Thánh chủ kế thừa huyết dịch Khổng Tước Chân Thánh mới có thể!”

“Ha ha, ta là ai rất quan trọng sao? Nếu ngươi có thể sống sót, tự nhiên có cơ hội biết thân phận của ta!” Diệp Trường Sinh

biến thành Khổng Tước hai con mắt chớp động, miệng khép lại phát ra thanh âm.

Nam tử trung niên khô gầy thấy thế, sắc mặt nghiêm trọng, lập tức hào quang năm màu trên người biến hóa một hồi, cũng biến thành Khổng Tước thân.

Biến hóa thuật này của Diệp Trường Sinh khiến hấn động tâm, hấn hành tẩu giữa các tộc phi linh cần nhất chính là loại thủ đoạn có thể che giấu thân phận này.

“A, ngươi cũng có thể tiến hành biến hóa chân thân của Ngũ Sắc Khổng Tước, xem ra ngươi cũng là một vị Thánh Chủ nào đó của Ngũ Quang tộc phải không?” Diệp Trường Sinh tựa hồ tuyệt không nóng nảy, không chút hoang mang hỏi.

Nghe Diệp Trường Sinh hỏi, trong mắt Ngư điểm chủ hiện lên vẻ âm lãnh, giống như nhớ tới chuyện cũ không chịu nổi quay đầu lại, khuôn mặt lập tức trở nên có chút vẩn vơ.

“Hừ, đợi sau khi ngươi chết, Ngư mỗi đương nhiên sẽ nói cho ngươi biết!” Hừ lạnh một tiếng, hào quang trên người lóe lên, một đạo ánh sáng năm màu vọt về phía Diệp Trường Sinh.

“Vậy thì để ta nhìn xem thần thông năm màu của Thánh Chủ Ngũ Quang tộc ngươi lợi hại như thế nào, hay là thần thông năm màu của ta lợi hại!”

Diệp Trường Sinh khẽ cười một tiếng, trong mắt hiện lên kỳ quang, sau lưng lông đuôi khẽ động, cũng là một chùm ngũ sắc tiên quang thật lớn hiện lên.

Chùm tiên quang này cuộn cuộn giáng lâm, thanh thế vô cùng đáng sợ. Sau khi đụng vào ngũ sắc quang mang của chủ tiệm cá, cơ hồ trong chớp mắt đã bao phủ nó vào trong đó.

“Ngũ Hành Thần Lô?! Ngươi vậy mà có Ngũ Hành Thần Lô?” Nam tử trung niên khô gầy nhìn thấy Diệp Trường Sinh trong ánh sáng ngũ sắc lóe ra lô quang, bỗng nhiên sắc mặt đại biến kinh hô lên.

Cơ hồ trong chớp mắt, sắc mặt hắn “xoạt” một tiếng trở nên trắng bệch, mà ngũ sắc thần thông hắn phóng ra khi đụng phải Diệp Trường Sinh cũng gần như là vừa chạm là vỡ.

Sắc mặt chủ tiệm cá đại biến, chứng kiến thần thông ngũ sắc thần thông của mình ngay cả chút năng lực chống cự cũng không có, hắn liền biết mình hơn phân nửa không phải đối thủ của tu sĩ thần bí trước mắt này.

Một tu sĩ Linh Suất trung kỳ thế mà lại áp đảo cả người của Linh Suất đỉnh phong như hắn, điều này thật sự là rất tà môn.

Huống chi, Ngư điểm chủ tự hỏi hắn không phải là tu sĩ đỉnh phong bình thường, thực lực của hắn vượt xa đồng giai, cho dù gặp phải trưởng lão các tộc Hợp Thể kỳ, cũng có thể miễn cưỡng giao thủ một phen.

Pháp lực của hắn trong cùng cấp xem như vô cùng hùng hậu, nhưng hiện tại, vậy mà gặp được một người so với hắn còn muốn thái quá hơn.

Ngư điểm chủ cuống quít há mồm phun ra một tấm gương, đồng thời trong tay cũng xuất hiện một cây quạt ngũ sắc.

Trên tấm gương kia mãnh liệt toả ra bạch quang mịn mờ, thanh thể to lớn, hiển nhiên cũng là một kiện Linh Bảo không tệ.

Mà khi cây quạt phe phẩy, lượng thiên địa nguyên khí không lồ xung quanh được điều động, tạo thành một thanh trường thương năm màu cực lớn, mãnh liệt phóng về phía Diệp Trường Sinh.

Cùng lúc đó, Ngư điểm chủ nhanh chóng lui về phía sau, hắn cũng không đem hy vọng ngăn cản Diệp Trường Sinh ký thác vào hai kiện linh bảo này.

Kết quả không ngoài sở liệu của hắn, tấm gương kia ngăn cản trong một sát na, liền phát ra một tiếng nổ âm âm, trong một trận bạch quang lập loè, tấm gương bạo liệt thành vô số mảnh vỡ bay tán loạn ra ngoài.

Nhưng tốt xấu gì tấm gương cũng hơi ngăn cản một chút, tranh thủ thời gian cho trường thương ngũ sắc xuất hiện.

Trường thương năm màu mãnh liệt phóng tới, thanh thể to lớn, bắn vào trong Đại Ngũ Hành Tiên Quang của Diệp Trường Sinh, khuấy động Ngũ Hành Tiên Quang, tựa hồ muốn triệt để quấy tan nó.

Nhưng ngay lập tức, sau một tiếng lôi điện nổ vang, thanh trường thương ngũ sắc cực lớn này lập tức bị đánh nát.

Sắc mặt chủ tiệm Ngư biến đổi, không nghĩ tới hai kiện Linh Bảo mà hắn đặc ý nhất trong tay lại không chịu nổi một kích dưới lớp ngũ sắc tiên quang kia.

Người này đến tột cùng là lai lịch gì, Ngũ Hành Tiên Quang của hắn lại là thần thông gì?

Đây tuyệt đối không phải là con đường của Ngũ Quang tộc, Ngư điểm chủ hiểu rõ Ngũ Quang tộc còn sâu hơn Thánh chủ Ngũ Quang tộc bình thường.

Nhưng tình hình trước mắt này đã không cho phép hắn suy nghĩ kỹ nữa, Ngư điểm chủ hít sâu một hơi, sắc mặt chỉ một thoáng trở nên tái nhợt, một đạo màu đỏ bất thường liền hội tụ tại mi tâm của hắn.

“Xem ra phải hao tổn tu vi mấy trăm năm!” Trong lòng của hắn âm thầm hiện lên ý niệm như vậy, đồng thời hai tay nhanh chóng bấm một cái pháp quyết.

Chỉ một thoáng, một mảnh ngũ sắc quang hải diễm lệ dĩ thường từ bên người hắn xuất hiện, âm âm cuồng quyền về phía Diệp Trường Sinh.

Cùng lúc đó, Ngư điểm chủ hai tay nhanh chóng bấm niệm pháp quyết, pháp lực thể nội trực tiếp tuôn trào ra, làm cho ngũ sắc hà quang nguyên bản khí thể kinh người, vù vù một trận, lại có vô số phù văn hiển hiện ra.

Những phù văn này cuộn cuộn bất định, đồng thời mơ hồ hình thành từng tầng cấm chế huyền diệu, phô thiên cái địa nghênh đón đại ngũ hành tiên quang của Diệp Trường Sinh.

Toàn bộ hành trình của Diệp Trường Sinh rất là ngạc nhiên nhìn chủ tiệm cá thi triển ra các loại thủ đoạn. Hắn không dùng thủ đoạn khác nữa, chỉ riêng một đạo Đại Ngũ Hành Tiên Quang đã làm cho chủ tiệm Ngư gia phải dùng hết tất cả vốn liếng.

Ngũ sắc quang hải nghênh đón tiên quang Ngũ Hành của Diệp Trường Sinh, lần này, ngũ sắc quang hải không giống như ngũ sắc thần quang lúc trước, vừa tiếp xúc là vỡ vụn.

Mà là giằng co với Đại Ngũ Hành Tiên Quang của Diệp Trường Sinh, nhưng khi trong Đại Ngũ Hành Tiên Quang, Ngũ Hành Thần Lô lại gầm lên một tiếng, biển ánh sáng năm màu kia cũng lập tức tán loạn.

Ngư điểm chủ thấy cảnh này thần sắc hoảng hốt, đối mặt với hào quang Đại Ngũ Hành trùng trùng điệp điệp hướng hắn vọt tới, lông vũ toàn thân diễm lệ toàn bộ đều bay ra, hóa thành một thanh ngũ sắc quang kiếm, xếp đặt trước người.

“Vèo! Vèo! Vèo...”

Những kiếm quang ngũ sắc này nhanh chóng bắn vào trong Đại Ngũ Hành Tiên Quang, va chạm với ngũ sắc Thần Lô

lượn lơ bên trong Đại Ngũ Hành Tiên Quang, phát ra tiếng nổ vang kinh thiên động địa.

“Bắt đầu đại chiến cõi lòng chưa?” Khóe miệng Diệp Trường Sinh nhếch lên thành một nụ cười trào phúng, rầm rầm bấm tay niệm thần chú, trong ngũ tạng càng nhiều thanh, hoàng, bạch, xích, hắc quang bắn nhanh ra.

Những quang mang này dung nhập vào trong Đại Ngũ Hành Tiên Quang, uy lực Đại Ngũ Hành Tiên Quang kia chỉ một thoáng lại lần nữa tăng cường lên rất nhiều.

Phạm vi bao phủ của nó cũng vô cùng lớn, cơ hồ trong chớp mắt, tất cả kiếm quang ngũ sắc đều bị đánh tan.

Tiên quang ngũ hành thông thiên triệt địa mênh mông ùn ùn hàng lâm, thân ở trong đó Ngự điểm chủ, nhất thời có một loại cảm giác bầu trời sụp đổ, đập xuống.

Ở trong phạm vi bao phủ của luồng tiên quang Ngũ hành này, hẳn không thể nào trốn tránh được nên chỉ có thể đón đỡ.

Nhưng trực tiếp đón đỡ, căn bản không thể cứng rắn tiếp được, trong ánh mắt tuyệt vọng của hắn, màn sáng to lớn thông thiên triệt địa kia hoàn toàn bao phủ hắn ta vào trong.

“A!

!”

Tiếng kêu thảm thiết tê tâm liệt phế vang lên, thế nhưng lập tức lại có tiếng sấm rền vang, tiếng kêu thảm thiết này hoàn toàn bị phủ lấp tức, không nghe được nửa điểm.

Một lát sau, ánh sáng Ngũ Hành tản đi, Diệp Trường Sinh nhìn thấy vị trí của quán chủ Ngự điểm, một thi thể cháy đen nằm thẳng tắp.

Trên thân thi thể kia đã không còn nửa điểm sinh cơ, nguyên anh Ngự điểm chủ xuất khiếu cũng bị Ngũ Hành Thần Lô bóp giết.

Vốn các loại thi thể cùng pháp khí trữ vật kia, dưới Ngũ Hành Thần Lô, tuyệt đối không có khả năng may mắn thoát khỏi.

Nhưng Diệp Trường Sinh tận lực điều khiển uy lực của Đại Ngũ Hành Tiên Quang, ngược lại giữ lại mấy thứ này.

Trên mặt hấn lộ ra một tia hứng thú, đưa tay về phía trước vung lên, một đạo hào quang năm màu đem đồ vật trên người chủ tiệm cá cùng tất cả thi thể của hấn đều bao lại.

Sau đó Diệp Trường Sinh lập tức xuất hiện đôi cánh màu xanh sau lưng, hai cánh rung lên, biến mất ở nơi này.

Trên dãy núi hoang vắng này tìm một chỗ yên tĩnh, Diệp Trường Sinh hạ xuống, sau đó đặt thi thể chủ tiệm Ngư ở trước mặt, quan sát cẩn thận.

Hấn rất tò mò về thân gia truyền kỳ của vị nhân vật truyền kỳ này, dù sao chủ tiệm Ngư dù gì cũng là tu sĩ sống mấy vạn năm, hơn nữa xuất thân bất phàm, vẫn luôn nghĩ biện pháp nhân công bồi dưỡng một con Lôi thú, giá trị con người hấn là rất phong phú mới đúng.

Tin rằng những thứ trên người đối phương sẽ không khiến mình thất vọng! Thất lạc...

Ánh mắt của Diệp Trường Sinh nhìn về phía bức tranh thủy mặc kia, tuy đây là lần đầu tiên hấn thấy bức họa này nhưng biết rõ đây là một pháp bảo không gian hiếm có.

Đây là Tu Di Động Thiên Đồ của Ngũ Quang Tộc, Tu Di Động Thiên Đồ là bảo vật trấn tộc của Ngũ Quang Tộc, tổng cộng có bảy bộ, đương nhiên món trước mắt này cũng không phải là một trong bảy bộ kia.

Mà là một kiện vật phẩm giống như chế tạo, hoặc có thể nói là khuyết điểm, lúc trước Tu Di Động Thiên Đồ mà Ngũ Quang Tộc lợi dụng Linh cốt Ngũ Sắc Khổng Tước luyện chế ra cũng không phải là bảy bộ, mà là mười bộ.

Nhưng đáng tiếc chính là, trong ba bộ luyện chế này lại xuất hiện một ít tỳ vết, kết quả công hiệu giảm đi nhiều, một trong ba kiện đó chính là một trong ba kiện tỳ vết kia.

Bất quá, tuy là vật khuyết điểm nhỏ nhất, nhưng đây cũng tuyệt đối là một kiện Linh Bảo phi thường lợi hại, Linh Bảo loại không gian cho tới bây giờ cũng không thấy nhiều.

Diệp Trường Sinh sau khi ngắm nghía vài cái, liền cẩn thận cất giấu Tu Di Động Thiên Đồ này, Linh Bảo này ở một số phương diện nào đó so với hấn đều tốt hơn.

Dù sao, trong không gian Hắc Phong kỳ, không cách nào thu nạp linh khí, thiên địa nguyên khí... các loại đồ vật, mà Tu Di Động Thiên Đồ này, lại có thể liên thông với thiên địa bên ngoài, có thể sử dụng làm đồ vật tùy thân động phủ.

Thần thức thăm dò vào trong vòng tay trữ vật của chủ tiệm cá, Diệp Trường Sinh lập tức thấy được bên trong chất đầy các loại hộp ngọc, bình nhỏ.

Hắn tùy tiện lấy ra mấy cái, bóc phù lục dán phía trên, mở ra nhìn, bên trong vậy mà đại đa số đều lóe ra các loại tài liệu lôi quang.

“Gia hỏa này tựa hồ đang thu thập các loại tài liệu Lôi thuộc tính, ngược lại là tiện nghi cho ta rồi!” Diệp Trường Sinh nhìn những tài liệu này, mỉm cười nói.

Sau khi xem xét đại khái những tài liệu này một lần, hắn liền phân loại cất vào trong vòng tay trữ vật của mình.

“A... Cái này hẳn là Thanh La quả kia?” Ánh mắt Diệp Trường Sinh lộ ra sắc mặt vui mừng, cẩn thận đánh giá cẩn thận quả màu xanh trong một cái hộp gỗ trong tay.

Hắn cảm thấy một cỗ dược hương thấm vào lòng người xông vào mũi, trong hộp gỗ thành hình có một viên to bằng nắm tay, xanh biếc dị thường, phẳng phất giống như quả đào phỉ thúy, phía dưới thậm chí còn có hai mảnh lá cây màu đỏ quái dị.

Nháy mắt khi nhìn thấy quả này, Diệp Trường Sinh lập tức nhớ tới cùng nghe đồn có liên quan tới Thanh La quả này.

Thanh La quả là một loại tài liệu chính trong truyền thuyết về “Thiên la đan”, loại trái cây này đối với tu sĩ các tộc mà nói tuyệt đối là một trong những loại linh quả mà hắn muốn có nhất.

Thiên La đan cũng không phải là loại đan dược có thể trực tiếp giúp người đột phá bình cảnh, nhưng tại đại bộ phận cao giai tu sĩ hoặc thậm chí là Hợp Thể kỳ trong mắt lão quái vật, giá trị của đan dược này tuyệt đối là đan dược có thể phụ trợ đột phá cảnh giới.

Đây là bởi vì dược tính của Thiên La đan vô cùng kỳ lạ, nó có thể dung hợp hoàn mỹ cùng đại bộ phận linh dược mà không có bất kỳ xung đột nào trên dược tính.

Điều không thể tưởng tượng được chính là, nếu dùng cùng các loại linh dược khác, Thiên La đan sẽ có công hiệu đến ba thành đến năm thành công hiệu dược tính nghịch thiên.

Nói cách khác, nếu trong tay Diệp Trường Sinh có một loại linh đan nào đó có thể một hơi gia tăng mười năm pháp lực, nhưng nếu đem đan dược này hỗn hợp ăn cùng Thiên La đan, thì có xác suất gia tăng mười hai năm đến khoảng mười lăm năm.

Loại hiệu quả tăng ích này, ngoại trừ vài loại thần dược Tiên đan trong truyền thuyết cũng không có ai thí nghiệm qua, mặt khác vô luận là trên cấp bậc đan dược nào thì phần lớn đều hữu dụng.

Kể từ đó, giá trị của Thiên La đan hiển nhiên là khó có thể đánh giá, trên tay một tu sĩ càng có giá trị, loại đan dược vô cùng trân quý, hẳn lại càng muốn dùng cùng một viên Thiên La đan.

Vạn nhất gặp vận khí cắt chó, khiến hiệu quả đan dược gia tăng mấy thành, vậy lợi ích mang tới quả thực là khó có thể đánh giá.

Nằm mơ cũng phải cười toe toét!

Chẳng qua hiệu quả của Thiên La đan thực sự là có hiệu quả.

Đan dược này xem thường quá rồi, người có vận khí kém, cho dù liên tiếp phục dụng bảy tám viên, cũng có thể là một viên không có hiệu lực.

Mà người may mắn, khả năng liên tiếp ba bốn viên đều sẽ có hiệu quả, đến tốt cùng hiệu quả là như thế nào, cho tới bây giờ chưa có ai nghiên cứu ra cả.

Thứ nhất là không có đủ số liệu các mẫu để điều tra, thứ hai là tỷ lệ của Thiên La đan dường như hoàn toàn là hỗn độn.

Bất quá mặc dù xác suất phụ trợ Thiên La đan quý dị như thế, nhưng từ nay về sau linh đan sinh thế đến nay, vẫn làm cho vô số tu sĩ lâm vào điên cuồng.

Nhân tộc phụ cận Thanh La quả vền vẹn hơn ngàn năm, toàn bộ liền bị đào móc không còn một mảnh.

Điều làm cho người ta buồn bực chính là, Thanh La quả thành thực đã hơn năm sáu ngàn năm, mà mỗi một gốc linh thụ chỉ có thể kết xuất được một quả như thế, mỗi một khi hái được, cả gốc quả sẽ hoàn toàn mất đi linh khí, từ đó về sau trở thành một gốc cây bình thường.

Cho nên cho dù có đại tông đại phái cùng thế lực lớn muốn hao tổn tâm huyết tâm tư bồi dưỡng quả này, cũng là một chuyện được mất nhiều hơn được.

Cho nên ở trong nhân tộc, cho dù ngẫu nhiên có loại đan dược này trước mặt, cũng cơ hồ sẽ lập tức bị mấy lão quái Hợp Thể kỳ kia ra giá cao mua đi vận khí cá cược.

Nhưng đối với Diệp Trường Sinh mà nói, hắn không cần phải lo lắng về chuyện đánh cược vận khí.

Vận khí thật không tốt, nếu có đủ số lượng thì hắn vẫn có thể làm cho Thiên La đan có hiệu quả.

Có quả Thanh La quả này, hắn có thể luyện chế lượng lớn Thiên La đan, sau đó dùng đan này để phụ trợ mình tiến giai.

Cứ như vậy, tỷ lệ đột phá bình cảnh Luyện Hư hậu kỳ tăng vọt.

Bình cảnh của Hợp Thể đại cảnh, bình cảnh Hợp Thể trung hậu kỳ, đan dược này đều có thể sản sinh tác dụng.

Vật này quả thực là sau khi đánh chết chủ kiếm cá thì lấy được vật hữu dụng nhất.

Khóe miệng Diệp Trường Sinh nhếch lên, âm thầm mừng rỡ đem Thanh La quả trân trọng cất đi.

Sau đó ánh mắt lại nhìn về túi trữ vật của Ngư điểm chủ.

Đồ vật phía sau, phần lớn là một ít vật phẩm giá trị không cao, một kiện Linh Bảo, hai bình đan dược tăng tiến tu vi, còn có phù lục, Linh Dược vân vân.

Diệp Trường Sinh cất kỹ những thứ này, để cho hắn có chút kinh hỉ chính là hắn còn tìm được trong vòng tay trữ vật của Ngư điểm chủ tổng cộng một trăm triệu năm ngàn vạn linh thạch.

Hắn thu tất cả những vật này vào, sau đó ánh mắt rơi vào trên thi thể Ngự điểm chủ.

“Nếu nhớ không lầm, gia hỏa này là tộc nhân đích hệ của Ngũ Quang Tộc, huyết mạch trong cơ thể phi thường tinh thuần, thậm chí có khả năng chính là hậu duệ của Ngũ Sắc Không Tước!”

“Cũng không biết làm sao hắn lại biến thành dạng như ngày hôm nay, nhưng điều này cũng không quan hệ gì, tranh đấu nội bộ Ngũ Quang tộc không liên quan đến ta, nhưng chân huyết Không Tước trên người tên này lại là thứ ta cần!”

Diệp Trường Sinh vung tay áo, lập tức một ngọn lửa màu bạc từ trong tay áo bay ra, nhào về phía thi thể bên dưới.

Trong chớp mắt, thi thể cháy đen của Ngư điểm chủ bị lôi điện thiêu đốt đã bị ngân điểm bao vây lại, còn có mùi tanh nhàn nhạt từ bên trong tản ra.

Sau khi thiêu đốt một lát, Diệp Trường Sinh vẫy tay, ngọn lửa bạc hóa thành một con chim nhỏ linh hoạt, sau khi bay quanh hần hai vòng, há mồm phun ra một đoàn huyết dịch ngũ sắc to bằng quả trứng gà.

Cân nhắc ước lượng huyết dịch năm màu trong tay, Diệp Trường Sinh lập tức cảm giác được độ tinh thuần của đoàn huyết dịch này còn hơn cả hần tưởng tượng.

“Thân phận của gia hỏa này thật đúng là thú vị!” Diệp Trường Sinh nhẹ giọng tự nói một câu, thu vũng máu này vào.

Sau đó, cổ tay hần lật một cái, trong tay lập tức xuất hiện một cái vòng tay trữ vật.

Đây là vòng tay trữ vật của Thánh chủ Ngũ Quang tộc bị chủ Ngư điểm giết chết lúc này, thần thức của Diệp Trường Sinh thăm dò vào trong đó, cẩn thận đánh giá.

Vị Thánh chủ Ngũ Quang tộc này so với chủ cửa hàng Ngư điểm thì thân gia mỗi như rất nhiều, Diệp Trường Sinh trong vòng tay trữ vật chỉ phát hiện bảy ngàn vạn linh thạch.

Các loại tài liệu, đan dược, linh dược, hoàn toàn không cách nào so sánh với số lượng và chất lượng của chủ tiệm cá, chỉ có hai ba kiện Linh Bảo coi như có được.

Bất quá, linh thạch trên thân hai người này ngược lại cũng làm dịu tình huống Diệp Trường Sinh đang thiếu thốn linh thạch.

Vốn dĩ hần là một người rất giàu có, lúc từ Minh Hà chi địa đi ra, trên người mang theo tám ức linh thạch, dồi dào hơn hầu hết tất cả tu sĩ Hợp Thể kỳ.

Nhưng mà, hần tu hành cần đại lượng linh thạch, đồng thời trên người hần còn có Phệ Kim Trùng này tiêu hao linh thạch

đại hộ.

Những năm gần đây, hắn lại bồi dưỡng thêm ba ngàn con Phệ Kim Trùng thành thực, tổng số lượng Phệ Kim Trùng thành thực tới tám ngàn con.

Nhưng điều này cũng trực tiếp tiêu hao hắn ba ức linh thạch, lại thêm tu luyện tiêu hao ba trăm triệu linh thạch, tổng số linh thạch trên người hắn lập tức giảm xuống hai trăm triệu.

Bây giờ cộng thêm lần này kiếm được hơn hai trăm triệu, tổng số linh thạch của hắn ước chừng bốn ức hai ngàn vạn.

“Trên người ta có nhiều linh bảo, đan dược, vật liệu như vậy, nên cân nhắc bán đi một ít, ta chỉ cần giữ lại một món là đủ!”

“Những vật này giá trị cộng lại, dễ dàng vượt qua một tỷ linh thạch, đều là ta vất vả khổ cực kiếm được từ tay nhà cướp của!”

“Chỉ tiếc, hiện tại trên người có Phiên Thiên Kỳ như vậy định hỏa, ta không thể ở tại một chỗ an ổn được, muốn giống như trước kia kiếm linh thạch, cuối cùng có chút phiền toái!”

“Phải nghĩ biện pháp tiêu trừ cái quả bom hẹn giờ này mới được, nhưng cũng không thể trực tiếp ném Phiên Thiên kỳ đi được?”

Thần sắc Diệp Trường Sinh biến thành âm tình bất định, hắn suy tính một lát, cuối cùng thở dài một cái, đưa ánh mắt một lần nữa trở lại vòng tay trữ vật trước mắt.

Hắn lấy những thứ bên trong ra, phân loại cất kỹ, từng cái hộp ngọc, một cái bình ngọc được hắn thu vào trong vòng tay trữ vật của mình.

Chỉ là, sau một lát, tay Diệp Trường Sinh đột nhiên dừng lại, ánh mắt nhìn chăm chăm vào một món đồ vừa lấy ra trên tay, bất động.

Trong tay hắn đang nắm một chiếc đèn cổ bằng đồng!

Đèn cổ đồng thau này nhìn cũng không có gì thần kỳ, thế nhưng trong nháy mắt khi Diệp Trường Sinh chứng kiến nó, trong lòng liền cuộn cuộn dâng lên một ít ký ức.

Đó là ký ức lúc đại chiến với người Mạc Lan ở biên cảnh Cửu Quốc Minh.

Khi đó, thánh nữ của Mạc Lan nhân dùng để triệu hồi cổ đặng của Mạc Lan thánh cầm, thoát nhìn nó giống hết chiếc đèn trước mắt này.

Chiếc đèn này vừa xuất hiện, lập tức khiến cho trong lòng Diệp Trường Sinh dâng lên từng đợt suy đoán.

Cuối cùng thì Mạc Lan thánh cầm có liên hệ gì với Ngũ Quang tộc?

Từ lúc Nhân giới cùng vị cường giả thượng giới thần bí nói chuyện với nhau, xem ra đối phương hẳn là một vị đại lão Hợp Thể của Yêu tộc.

Nhưng mà, sau khi Diệp Trường Sinh phi thăng đến Linh giới, cũng không có người nào có thể tương ứng với Mạc Lan thánh cầm trong khi Yêu tộc tìm được bất cứ thân phận gì.

Trong Yêu tộc cũng có Không Tước tộc, nhưng mà trong tộc Không Tước cũng không có cường giả Hợp Thể.

Bất quá trước kia Diệp Trường Sinh cũng loáng thoáng nghe nói Không Tước tộc đã xuất hiện qua một vị cường giả Hợp Thể, hơn nữa người này còn thiếu chút nữa dẫn theo Không Tước tộc trở thành một trong bảy đại Vương tộc của Yêu tộc.

Chỉ là vị đại lão này sau đó mất tích trong Man Hoang một cách khó hiểu, Không Tước Tộc lại lần nữa xuống dốc.

“Chẳng lẽ con này của Thánh cầm ngũ quang đi vào trong tộc? Bất kể thế nào, chiếc đèn cổ này xuất hiện ở đây, nhất định là có liên quan đến nàng!”

“Không ngờ lại gặp được tin tức của vị cố nhân này!” Diệp Trường Sinh tâm niệm vừa động, thu ngọn cổ đặng này vào, sau đó lập tức bay về phía xa.

Mấy ngày sau, Diệp Trường Sinh đi tới một chỗ hoang vắng giáp ranh giữa Thiên Bằng tộc và Ngũ Quang tộc.

Linh khí nơi này tương đối mỏng manh, bình thường chỉ sợ sẽ không có người cho rằng nơi này tồn tại tu sĩ nào cả.

Nhưng trên thực tế, một trong ba người mạnh nhất của Phi Linh tộc đã mở ra một tòa động phủ ở đây.

Diệp Trường Sinh rơi xuống trước đó chứng kiến Việt Long, nhìn ngọn núi nhỏ trước mặt, lớn tiếng nói: “Văn bối Diệp Trường Sinh, bái kiến Việt tiền bối!”

“Không biết Việt Long có phải đang ở trong động phủ này không, nếu như không ở đây thì còn phải tới động phủ khác tìm hân!” Diệp Trường Sinh thầm nghĩ.

Ý niệm trong đầu hân vừa hiện lên, liền nghe được trong động phủ truyền đến một đạo thanh âm cười ha ha.

“Ha ha, tiểu hữu tới rồi! Lão phu không tiện nghênh đón, tiểu hữu mời vào!”

Âm thanh càng vang dội, sườn núi nhỏ phía trước bỗng nhiên nứt ra, một thông đạo xuất hiện trước mặt Diệp Trường Sinh.

Diệp Trường Sinh thi lễ một cái, từ trong thông đạo này đi vào, trước mặt xuất hiện một tòa đại sảnh.

Trong đại sảnh, ngồi trên một cái bồ đoàn là một vị lão giả xấu xí, thân hình cao lớn, ánh mắt hòa ái nhìn về phía Diệp Trường Sinh.

“Bái kiến tiền bối!” Diệp Trường Sinh thi lễ một cái, cung kính nói.

Việt Long gật đầu cười, nói: “Tiểu hữu hôm nay sao lại có việc muốn tìm lão phu đến đây? Chẳng lẽ là đã nghĩ thông suốt, muốn bái nhập làm môn hạ của lão phu?”

“Ha ha ha, tiền bối nói giỡn rồi, văn bối tư chất thật sự ngu dốt, làm đệ tử của tiền bối chẳng phải là làm mất mặt tiền bối sao!”

“Tiểu hữu tư chất cũng không phải là ngu dốt, hai lần chúng ta gặp mặt cũng chỉ cách nhau hơn hai trăm năm, ngươi lại trực tiếp từ Linh Tướng hậu kỳ nhảy đến Linh Suất trung kỳ!”

“Nếu như đây đều là tư chất ngu dốt, vậy người nào có thể tính là tư chất xuất chúng? Phải biết rằng, lão phu năm đó cũng mất trọn vẹn hơn chín ngàn năm mới tu luyện đến Linh Suất trung kỳ!” Việt Long lắc đầu cười nói.

Sau khi nhìn thấy tu vi của Diệp Trường Sinh, trong lòng hắn lại càng coi trọng Diệp Trường Sinh.

Thầm nghĩ, không hổ là người có thể bá kiến vị đại nhân kia, tu vi tiến độ này thực sự có thể dọa cho cầm người.

“Ha ha, kỳ thực lần này vẫn bồi tới là muốn nghe ngóng một chuyện!” Diệp Trường Sinh bật cười ha ha, sau đó kéo đề tài vào quỹ đạo.

“A? Người muốn hỏi thăm điều gì?” Việt Long nghe vậy hai mắt hơi híp lại, hỏi.

“Vẫn bồi muốn hỏi một chút, thông qua con đường nào, có thể đến được Lôi Minh đại lục nhanh nhất?” Diệp Trường Sinh hỏi.

“Đại lục Lôi Minh? Người đến đó làm gì?” Việt Long vừa nghe nói như thế, lông mày lập tức nhíu lại.

“Đại lục Lôi Minh không thể so được với đại lục Phong Nguyên, nơi đó cường giả tầng tầng lớp lớp, siêu cấp đại tộc san sát, tiểu hữu đến đó, cho dù có quan hệ với Thiên Phượng đại nhân cũng sẽ có nguy hiểm nhất định!”

Trong lời nói của hắn có hàm ý cảnh cáo nhất định.

Tộc đàn trên Phong Nguyên đại lục không có mạnh mẽ đặc biệt, cho dù là cường tộc như Hồng tộc, đối với Thiên Phượng cấp bậc này cũng tương đương kiêng kỵ.

Nếu bọn họ không có xung đột lợi ích nghiêm trọng với Diệp Trường Sinh mà nói, nể mặt mũi cây lông chim kia, tuyệt đối sẽ không dễ dàng trêu chọc Diệp Trường Sinh.

Dù thế nào cũng phải nể mặt.

Nhưng đại lục Lôi Minh thì lại khác, hầu như mỗi một đại tộc siêu cấp ở Lôi Minh đại lục đều có thực lực chính diện chống lại Thiên Phượng.

Nếu như dưới tình huống bình thường, bọn họ có thể nguyện ý bán cho Thiên Phượng chút thể diện, nhưng nếu như Diệp Trường Sinh xung đột với bọn họ, chỉ sợ cho dù là Thiên Phượng, sức uy hiếp cũng không mạnh như vậy.

Dù sao, xét cho cùng, trong tay Diệp Trường Sinh cũng chỉ có thể lấy ra một cái lông chim mà thôi.

Hắn không thể gọi Thiên Phượng tới đây.

Nếu hắn có thể để cho thiên phượng hàng lâm linh giới, mà ở trước mắt bao người chẳng lẽ hắn có thể vượt qua linh giới.

Nhưng mấu chốt là y không làm được điều này, như vậy nếu chỉ dựa vào một cọng lông vũ, cũng không đủ để những tộc lớn siêu cấp kia kiêng kỵ ở trên một ít lợi ích mấu chốt nhượng bộ với y.

Cho nên, càng là Việt Long cảnh cáo Diệp Trường Sinh. Hắn đi tới Lôi Minh đại lục, thì sẽ không chiếm được lễ vật như ở trong Phi Linh Tộc.

Diệp Trường Sinh tự nhiên cũng hiểu được đạo lý trong đó, hắn bắt đầu dĩ cười cười, nói: “Vãn bối cũng không muốn chạy ra xa như vậy, chỉ là vãn bối vô tình rơi xuống Lôi Minh đại lục, vãn bối nhất định phải đi tìm hắn, cho nên không thể không tìm kiếm phương pháp tiến về Lôi Minh đại lục!”

“Cố nhân gì, trọng yếu như vậy?” Việt Long nhướng mày hỏi.

“Thực không dám giấu giếm, là một vị đạo lữ của vãn bối!”
Diệp Trường Sinh thở dài một tiếng, vẻ mặt tang thương nói.

Càng ngày, ánh mắt lóe lên vẻ hiểu rõ, nếu là đạo lữ thì thật sự vô cùng quan trọng.

Hắn ta thở dài, nói: “Người đã muốn đi Lôi Minh đại lục, lão phu cũng không thể cưỡng ép lưu người được!”

“Bất quá có chuyện chắc người cũng không biết, ta phải nói cho người biết trước, hiện tại Linh giới cũng không yên ổn, phong ba cuộn cuộn, mạch nước ngầm bắt đầu khởi động, vào thời điểm này, phát sinh chuyện gì đều có khả năng phát sinh!”

“Cho dù Thiên Phượng đại nhân có danh tiếng cũng không nhất định có thể bảo vệ được người!” Thần sắc Việt Long nghiêm túc nói.

Diệp Trường Sinh nghe vậy trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc, trầm ngâm một chút, hỏi: “Chẳng lẽ Linh giới đã xảy ra đại sự gì sao?”

“Quả thật đã xảy ra một chuyện lớn, chuyện này lớn đến mức khiến cho lão phu hiện tại cũng không thể không tọa trấn trong tộc, may may không dám đi ra ngoài.”

“Dù sao, trước loại biến cố này, cho dù là Phi Linh Tộc chúng ta, cũng có thể không cẩn thận mà biến mất!” Trong lời nói của Việt Long, mang theo ý tứ lo lắng.

Điều này khiến cho Diệp Trường Sinh sau khi ngừng lại rất kinh ngạc, hẩn híp mắt lại, dò hỏi: “Xin hỏi tiên bối là chuyện thể nào mà nghiêm trọng tới mức này, tiên bối tiện thể tiết lộ một chút?”

Nhìn hẩn một cái, Việt Long tức giận nói: “Nói cho ngươi cũng được, trên Hồn Độn Vạn Linh Bảng xuất hiện một kiện Huyền Thiên Chi Bảo mới!”

“Cái gì?” Diệp Trường Sinh vừa nghe xong lời này, nhất thời sắc mặt đại biến, trong mắt tràn đầy vẻ kinh ngạc cùng không thể tưởng tượng nổi.

Lần này hẩn thật sự bị kinh ngạc!

Một kiện Huyền Thiên chi bảo mới, điều này sao có thể?

Huyền Thiên Trảm Linh Kiếm hẩn còn chưa kích hoạt đâu!

Linh giới sao lại xuất hiện một Huyền Thiên chi bảo? Đây là hẩn dẫn tới hiệu ứng hồ điệp gì chứ?

Hay nên nói là...

“Ha ha, lão phu vừa mới biết chuyện này cũng khá là kinh ngạc, nhưng đây chính là sự thật, không có cách nào!”

“Có thể khiến tiên bối coi trọng như vậy, thứ hạng của món Huyền Thiên chi bảo này chắc không thấp chứ?” Diệp Trường Sinh suy nghĩ một chút rồi hỏi.

“Đúng vậy, nếu như Huyền Thiên chi bảo này xếp hạng thứ mười, thì nhiều lắm chỉ ảnh hưởng tới một đại lục!”

“Nhưng lần này đây xuất hiện Huyền Thiên chi bảo xếp hạng năm, thanh thế sẽ tạo nên một hồi đại kiếp nạn thật lớn ở Linh giới!” Thần sắc Việt Long ngưng trọng nói ra.

“Xếp hạng năm?” Diệp Trường Sinh hô nhẹ một tiếng, lập tức nghĩ tới Hàn Lập.

“Chẳng lẽ đây là Hàn lão ma?”

“Chắc chắn là hấn, trừ hấn ra, không thể có nguyên nhân nào khác, tiểu tử này lại lấy được một quả Huyền Thiên Quả Thật từ chỗ nào!” Trong lòng Diệp Trường Sinh vô cùng khẳng định nghĩ.

Hấn lập tức liền tập trung vào trên người Hàn Lập, dù sao đôi phương là thân phận mặt mũi của một người con trai, sau khi lấy đi Huyền Thiên Trảm Linh Kiếm, Hàn Lập luôn có thể được bồi thường ở các phương diện.

“Thanh Huyền Thiên chi bảo kia gọi là Huyền Thiên Hóa Khí Hồ, hiện tại phỏng chừng siêu cấp đại tộc bên Lôi Minh đại lục kia cũng đã bắt đầu rục rịch rồi!”

“Đại lục Phong Nguyên của chúng ta, không thể nhúng tay vào loại Huyền Thiên Chi Bảo cấp độ này được, chỉ có thể lảng lảng mà nhìn những đại tộc siêu cấp tranh đoạt kia!” Việt Long thở dài một hơi nói ra.

“Về phần điều người muốn biết, biện pháp tốt nhất để đi Lôi Minh đại lục, chính là mượn nhờ thế lực thương nghiệp kéo dài khắp toàn bộ Linh giới, Hách Liên Thương Minh!”

“Bọn hấn sẽ định kỳ tổ chức hội đấu giá, danh ngạch đấu giá hội vượt qua Truyền Tống Trận đại lục, tu vi của người mặc dù thấp một chút, nhưng bằng vào thân phận, được Hách Liên thương minh tán thành, gia nhập hội đấu giá cũng không phải là việc khó!”

“Hách Liên thương minh, chắc người cũng nghe nói qua?” Việt Long nói, đột nhiên hỏi một câu.

“Thế lực đại danh鼎鼎鼎鼎 như vậy, vẫn bồi tự nhiên là có nghe nói qua, tục truyền bọn họ là thế lực đệ nhất Linh giới, so với Giác Xi tộc còn mạnh hơn mấy phần!” Diệp Trường Sinh trên mặt lộ ra vẻ nhớ lại nói.

Ai ngờ, vừa nghe lời này của hấn, sắc mặt Việt Long dĩ nhiên lập tức biến đổi, vội vàng nói: “Như vậy cũng không nên nói lung tung!”

“Nếu người muốn đi đại lục Lôi Minh, tốt nhất là đừng tùy tiện đàm luận sự tình có liên quan đến Giác Xi tộc và siêu cấp đại tộc!” Về mặt Việt Long cảnh báo nói.

“Điểm kiêng kị ấy vẫn bối tự nhiên là biết, cũng chỉ ở trước mặt tiền bối nói một chút mà thôi, đổi lại là thứ ta không tín nhiệm, ta đương nhiên sẽ không tùy tiện đàm luận!” Diệp Trường Sinh trên mặt mang mỉm cười giải thích, đồng thời hướng về Việt Long còn tỏ vẻ tốt một chút.

“Người hiểu rất tốt, nếu người muốn mượn nhờ hội đấu giá của Hách Liên thương mình, tốt nhất nên chuẩn bị đầy đủ cực phẩm linh thạch, vị trí Truyền Tống Trận vượt qua đại lục cũng không rẻ đâu!” Việt Long gật đầu nói.

Nghe được lời này của Việt Long, trong lòng Diệp Trường Sinh có chút dở khóc dở cười.

Hắn không muốn mượn Truyền Tống Trận của Hách Liên Thương Minh, nhưng hết lần này tới lần khác chỉ giới thiệu cho hắn về Hách Liên Thương Minh Truyền Tống Trận.

Nếu hắn thật sự tới Hách Liên thương minh, vậy không phải là đưa hàng tới cửa sao?

Suy nghĩ nhanh một chút, Diệp Trường Sinh trên mặt lộ ra nụ cười bất đắc dĩ, nói: “Tiền bối, cái truyền tống trận này của Hách Liên thương minh chỉ sợ vẫn bối không cách nào mượn nhờ!”

“A? Vì sao vậy?” Trên mặt Việt Long lộ ra vẻ kinh ngạc, trong ánh mắt mang theo dò hỏi nhìn lại.

“Vẫn bối đi tới Phi Linh Tộc bên này, đúng là vị đạo lữ truy tìm vẫn bối kia. Căn cứ theo một ít dấu vết mà vẫn bối phát hiện những năm gần đây, vị đạo lữ kia của vẫn bối chính là bởi vì xung đột với Hách Liên Thương Minh cho nên mới lưu lạc đến Lôi Minh đại lục!”

Diệp Trường Sinh mặt không đổi sắc bịa chuyện một phen, Việt Long cũng không có suy nghĩ quá nhiều về lời nói của hắn là thật hay giả.

Hắn suy nghĩ một chút rồi nói: “Với thân phận của ngươi, nếu như mâu thuẫn giữa vị đạo lữ kia của ngươi và Hách Liên Thương Minh không lớn như vậy mà muốn hóa giải là chuyện rất nhẹ nhàng!”

“Tiền bối nói rất đúng, vẫn bối dự đoán lấy tu vi của vị đạo lữ kia, làm sao lại nảy sinh xung đột nghiêm trọng với Hách Liên Thương Minh được!”

“Tuy nhiên, vẫn bối cho rằng cho dù muốn hóa giải ân oán lần này, cũng phải là ta tìm tới vị đạo lữ kia mới được!” Diệp Trường Sinh thở dài một tiếng nói.

Việt Long nghe vậy nhìn hẩn một cái thật sâu, nói: “Người đã quyết định như vậy, lão phu cũng không nói thêm gì nữa!”

“Nếu như người không muốn mượn nhờ Truyền Tống Trận của Hách Liên Thương Minh, vậy cũng chỉ có thể suy nghĩ con đường khác đi thôi!”

“Ở Phong Nguyên đại lục, ngoại trừ thế lực Hách Liên Minh, thì người còn thiết lập Truyền Tống Trận vượt qua đại lục cũng chỉ có những đại tộc kia mà thôi!”

“Chỉ có điều, muốn từ trong tay những đại tộc kia đạt được một danh ngạch truyền tống, đó cũng không phải là chuyện đơn giản, người phải chuẩn bị tâm lý cho tốt!” Việt Long nói ra.

Diệp Trường Sinh nghe vậy gật đầu: “Điều này tự nhiên vẫn bởi có chuẩn bị, vì có thể mượn dùng truyền tống trận, vẫn bởi nguyện ý trả giá một chút!”

“Nhưng mà, việc này còn phải xem những tộc lớn này sẽ đưa ra yêu cầu như thế nào!”

Việt Long suy nghĩ một chút rồi nói: “Người đi vào những tộc lớn khác, chỉ cần lấy tín vật của Thiên Phượng đại nhân ra, bọn họ sẽ vẫn lấy lễ đối đãi với người!”

“Ở phương diện truyền tống trận, bọn họ hơn phân nửa sẽ không làm khó dễ người, nghĩ đến cùng lắm là bảo người thay bọn họ làm chút chuyện thôi!”

“Nói như vậy, vẫn bởi cũng yên tâm, như vậy xem ra, vẫn bởi phải chuẩn bị thêm một ít Linh Thạch rồi!” Diệp Trường Sinh trên mặt lộ ra vẻ mỉm cười nói.

Việt Long gật đầu nhẹ: “Phi Linh Tộc chúng ta có truyền tống trận thông tới Cổ Lê tộc, người có thể mượn truyền tống trận này để tới Cổ Lê tộc!”

“Cổ Lê tộc cũng không bài xích tu sĩ bên ngoài, người qua bên kia hẩn là sẽ không có vấn đề gì!”

“Vậy xin đa tạ tiên bối!” Diệp Trường Sinh đứng dậy, cung kính thi lễ nói.

“Đúng rồi, còn có một việc muốn thỉnh giáo tiên bối!” Diệp Trường Sinh suy nghĩ một chút rồi nói.

“Tiểu hữu cứ nói đừng ngại!”

“Vãn bối sau khi từ trong địa uyên đi ra, trên lãnh địa của Thiên Bằng tộc phát hiện một mảng Âm Minh Chi Hải lớn, cảm giác ở đó có chút kỳ lạ, là muốn thỉnh giáo một chút tiền bối kia rốt cuộc là thứ gì?” Diệp Trường Sinh vẻ mặt tò mò hỏi thăm.

Vừa nghe lời này của hắn, lông mày càng nhíu lại, kinh ngạc nhìn hắn một cái, nói:

“Lai lịch Âm Minh Hải kia có chút không đơn giản, kỹ càng cũng không cách nào nhiều lời với ngươi, ngươi chỉ cần biết đó là một mảnh Chân Linh Âm Khí là được!”

“Chân Linh hình thành nên phiên âm khí Chân Linh kia, là một vị tổ tiên của Cửu Việt tộc ta, lấy người của Phi Linh Tộc không có quấy rầy nơi đó!”

Trên mặt Diệp Trường Sinh nhất thời lộ ra thần sắc bừng tỉnh đại ngộ, nói: “Thì ra là thế, không ngờ lại là một vị Chân Linh tiền bối. Vãn bối quả nhiên là mở mang kiến thức!”

“Chân Linh Âm Khí kia ngược lại có thể dùng để luyện chế một ít Pháp bảo lợi hại. Đương nhiên, nếu là có người tu luyện công pháp Âm Minh thuộc tính, vậy Chân Linh Âm Khí kia cũng có ích lợi không nhỏ với tu vi của hắn!” Việt Long suy nghĩ một chút rồi nói.

Trên đại lục Phong Nguyên rất ít người biết tác dụng của Âm khí Chân Linh, nhưng đối với nhân vật cấp Đại Thừa như Việt Long thì đó không phải là điều bí mật gì.

Mảnh Âm Minh Chi Hải kia, mặc dù là Đại Thừa như hắn, kỳ thật cũng rất động tâm.

Nếu tất cả đều bị hắn lấy đi, hắn có thể dùng cách này để luyện chế một kiện Thông Thiên Linh Bảo không tệ.

Nhưng đáng tiếc, sản sinh những Chân Linh Âm Khí kia chính là tổ tiên Cửu Việt tộc của hắn, điều này làm cho hắn không cách nào động thủ.

Hơn nữa, thi thể vị tổ tiên kia của gã còn nằm trong đó tiến hành thi biến, hiện tại đã là sinh vật cấp bậc Hợp Thể, chỉ cần

bước ra một bước cuối cùng, liền có thể trở thành một vị Thi Hoàng cấp Đại Thừa.

Điều này làm cho hắn càng không thể động vào chân linh âm khí, nếu cỗ thi thể này lột xác thành công, Cửu Việt Tộc hắn tương lai lại muốn có thêm một vị cường giả cấp Đại Thừa.

“Vãn bối lần đầu tiên nghe được cách dùng chân linh âm khí, đa tạ tiền bối giải thích nghi hoặc cho vãn bối!” Diệp Trường Sinh cung kính thi lễ một cái nói.

Càng Long gật đầu nhẹ, ánh mắt híp lại đánh giá hắn một cái, tựa hồ xem thấu tâm tư của hắn, ngập ngừng nói:

“Nếu như ngươi cảm thấy hứng thú với âm khí Chân Linh kia, thu đi một chút cũng không sao, nhưng không được lấy quá nhiều, cũng không được quấy nhiễu đến vị tồn tại bên trong đang ngủ say kia!”

“Khụ khụ, vãn bối đích xác đối với Chân Linh Âm Khí có chút cảm thấy hứng thú, nhất định sẽ không quấy nhiễu vị tiền bối kia đâu!” Diệp Trường Sinh cam đoan nói.

Việt Long nghe vậy nói: “Vậy ngươi cứ làm đi, mặt khác ngươi cũng phải chuẩn bị đầy đủ linh thạch, bất kể là truyền tống trận của phi linh tộc chúng ta hay là truyền tống trận của Cổ Lê tộc đều cần một lượng lớn linh thạch!”

“Linh thạch này, Phi Linh Tộc chúng ta sẽ không vì ngươi mà miễn trừ!” Việt Long loảng xoảng nói.

“Vãn bối đã rõ!”

“Vậy xin đa tạ tiền bối, vãn bối xin cáo từ, đi chuẩn bị linh thạch!” Diệp Trường Sinh lần nữa thi lễ, sau đó rời khỏi động phủ Việt Long.

Hắn một đường phi hành nhanh chóng, rất nhanh lại lần nữa đi tới trước Âm Minh Chi Hải kia.

Nhìn âm vụ vô biên vô hạn, Diệp Trường Sinh vung tay áo, trước người xuất hiện một bình ngọc đen kịt. Hắn mở bình ngọc, hướng tới Âm Minh chi hải, tay nắm một cái pháp quyết, khẽ quát một tiếng:

“Thu!”

Trong chốc lát trong bình ngọc đen kịt truyền đến một tiếng vang thanh thúy, miệng bình từ từ chuyển động, mặt hướng về sương mù xa xa.

Một đạo cột sáng vừa thô vừa to từ trong bình ngọc bay ra, bắn nhanh về phía phiến vụ hải đen kịt kia, cột sáng vừa tiến vào âm vụ, liền lập tức quấy nó lên.

Hắc vụ ở phụ cận quay cuồng một hồi, lập tức cuộn cuộn hướng về phía cột sáng, một khi bị cuốn vào trong cột sáng, lập tức liền bị một cỗ hấp dẫn đến trong bình ngọc đen kịt.

Trong chớp mắt, cột sáng do bình ngọc hình thành đã bị sương mù đen kịt bao phủ, tạo thành một cột sương mù, cột sương mù này với tốc độ kinh người cuốn lấy Chân Linh Âm Khí vào bên trong bình ngọc đen kịt.

Cái bảo vật này hút vào với tốc độ cực nhanh, kinh người dị thường. Những nơi quang trụ đi qua, chỉ chốc lát công phu liền phân ra một mảng lớn đất trống, nhưng lập tức bốn phía hắc vụ cuộn cuộn mà đến, một lần nữa đem chỗ đất trống kia bao phủ lại.

Kiện pháp khí này tựa hồ dung lượng vô cùng vô tận, mặc cho hắc vụ cuộn cuộn không dứt rót vào trong đó, nhưng một chút dị dạng cũng không có.

Diệp Trường Sinh nắm pháp quyết, trên mặt lộ ra ý cười nhìn mảnh âm vụ cuộn cuộn mà đến.

Âm khí Chân Linh đối với hắn không có tác dụng quá lớn, nhưng đối với Nguyên Dao thì nó lại là một loại tài nguyên vô cùng trân quý.

Bình ngọc trong tay hắn cũng là vật thu được sau khi giết chết kẻ địch.

Đây là một kiện pháp khí trữ vật khó có được, không gian bên trong là tương đối lớn, hắn là có thể chứa đựng không ít Chân Linh Âm Khí.

Chỉ bất quá, dù cho bảo vật này của hắn hấp thu số lượng hắc vụ kinh người, nhưng là độ rộng hắc minh vụ cũng thật sự không phải chuyện đùa.

Diệp Trường Sinh ở trong khu vực này chờ đợi trọn vẹn mấy canh giờ, chẳng qua cũng chỉ hấp thu được một phần ngàn khói đen trong biển sương mù.

Xem ra nếu thật sự hấp thu toàn bộ Hắc Minh vụ hải không còn một mảnh, không có một hai tháng công phu thì cũng đừng nghĩ tới chuyện đó.

Đương nhiên, mặc dù hẳn có thể có nhiều thời gian như vậy, cũng không có đại không gian pháp khí đi dung nạp mệnh môn Chân Linh Âm Khí như vậy.

Huống chi, Diệp Trường Sinh cũng đáp ứng Việt Long, sẽ chỉ thu một phần rất nhỏ, tận lực không ảnh hưởng tới sự lột xác của thi hài Chân Linh ở giữa Âm Minh Vụ Hải.

Chỉ là, hành động này của hắn không hề thu hút sự chú ý của thi thể của con chim chín đầu này, thế nhưng cũng đã kinh động tới sinh linh nào đó đang sinh sống ở trong biển sương mù này.

Người này vốn đang bế quan tiềm tu, tu hành đã đến một thời khắc vô cùng quan trọng.

Kết quả, đột nhiên phát hiện âm khí Chân Linh quanh người thoáng cái đã tiêu tán đi rất nhiều, trở nên vô cùng mỏng manh.

Công pháp của hắn đang đi ở thời khắc mấu chốt, bỗng nhiên phát sinh biến cố như vậy, thiếu chút nữa khiến việc tu luyện của hắn xảy ra vấn đề.

Người này trong lòng kinh hãi, lập tức thả ra thần thức hướng bốn phía thăm dò một phen.

Kết quả phát hiện tất cả âm khí trong này đều tụ về một nơi nào đó.

Hắn lập tức hiểu rõ, đây là có người đang thu lấy Chân Linh Âm Khí, người này trong lòng giận dữ, lập tức vọt tới bên này.

“Kẻ nào dám quấy rối phong vân nơi đây, dám can đảm quấy nhiễu tu hành của ta?” Một tiếng hét lớn phẫn nộ từ trong vụ hải truyền ra, ngay sau đó một cái bóng đen sì lập tức lao đến chỗ Diệp Trường Sinh.

Diệp Trường Sinh đang hết sức chuyên tâm thu lấy âm khí Chân Linh, nghe được một tiếng hét lớn như vậy, lông mày kiếm không khỏi nhú lại, nhìn về phía bên kia.

Chỉ thấy bên trong vụ hải, một thanh niên đầu có sừng màu trắng, khuôn mặt xanh biếc bay ra.

Hắn mặt mũi tràn đầy vẻ giận dữ, hùng hổ xông tới, bộ dáng muốn tìm phiền toái.

Thần niệm của Diệp Trường Sinh quét qua người đối phương, phát hiện đây cũng là một tu sĩ Luyện Hư kỳ, trên thân người này tản ra âm khí cực kỳ nồng đậm, thoát nhìn là tu luyện một loại công pháp quỷ đạo nào đó.

Mà sau khi người này bay ra ngoài chứng kiến Diệp Trường Sinh, sắc mặt cũng biến đổi, ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm vào đôi cánh màu xanh sau lưng hắn.

“Thiên Bằng tộc nhân?! Người đúng là Thiên Bằng tộc nhân!” Trong mắt của hắn hiện lên hận ý thật sâu, nhưng trong lúc nhất thời cũng không có hành động thiếu suy nghĩ, rõ ràng là kiêng kị tu vi của Diệp Trường Sinh.

Hắn chỉ mới là Luyện Hư sơ kỳ, mà Diệp Trường Sinh lại là Luyện Hư trung kỳ, rõ ràng không phải đối thủ.

Sau khi người này nhìn rõ tu vi của Diệp Trường Sinh, trong lòng lập tức nảy sinh ý định rút lui.

Nhưng cẩn thận suy nghĩ lại, hắn ở tại phiến vụ hải này trải qua năm tháng dài đằng đẳng, con đường tu hành cũng là thích ứng cùng âm khí nơi này, đúng là người chiếm cứ địa lợi, mượn dùng nơi đây mệnh mệnh âm khí, không phải là không có hy vọng cùng người trước mắt đấu một trận.

Vì thế, trong lòng của hắn liền hơi yên ổn lại, ánh mắt lạnh lùng nhìn nam tử Thiên Bằng tộc này.

Ánh mắt Diệp Trường Sinh sau khi liếc nhìn đối phương, nói: “Người là Hạo Thú tộc nhân? Nghe nói năm đó Thiên Bằng tộc đem tất cả cao giai yêu thú trên hòn đảo này tất cả đều giết sạch, Hạo Thú tộc các người là nhất tộc bị giết nhiều nhất!”

“Nhưng hiện tại người vẫn còn sống ở chỗ này, hơn nữa còn trốn trong Âm Minh Chi Hải chuyển tu Quỷ đạo, xem ra năm

đó là người sống sót!”

Diệp Trường Sinh kinh ngạc vài câu nói ra chi tiết của thanh niên, người này cơ hồ trong chớp mắt sắc mặt đại biến, trên mặt lộ ra một tia dữ tợn.

“Người có ý gì? Chẳng lẽ Thiên Bằng tộc các người còn muốn đuổi tận giết tuyệt không thành?”

“Ha ha, ta không phải người Thiên Bằng tộc, không có hứng thú giết người, nhưng nếu người chủ động muốn đi lên tìm chết, vậy thì đừng trách ta không khách khí!” Mặt Diệp Trường Sinh không thay đổi nói.

Nghe hắn không chút khách khí nói lời này, trong mắt thanh niên lóe lên một tia phẫn nộ, hừ lạnh nói: “Ta ngược lại muốn nhìn xem người rốt cuộc có bao nhiêu phần thần thông!”

Vừa dứt lời, gã liền bỗng nhiên há miệng ra, lập tức một cỗ âm phong tối tăm mờ mịt tuôn trào ra, cuốn thẳng đến Diệp Trường Sinh.

Người này trong lòng cho rằng mình chiếm ưu thế địa lợi, mặc dù đánh không lại Diệp Trường Sinh vẫn có thể đào tẩu, không ngờ lại trực tiếp động thủ, muốn cùng Diệp Trường Sinh chiến đấu một phen với vị “Thiên Bằng tộc” này.

Thấy cảnh này, Diệp Trường Sinh cười lạnh một tiếng, hào quang năm màu trên người lóe lên, chớp mắt chính là một luồng tiên quang ngũ hành bay ra.

Âm khí tối tăm mờ mịt kia vừa tiếp xúc với Đại Ngũ Hành Tiên Quang, trong khoảnh khắc liền vỡ vụn ra, gần như không có lực chống cự.

Thanh niên sùng trâu kia thấy vậy, trong lòng cả kinh, chỉ một đòn này hắn đã biết Diệp Trường Sinh tuyệt đối không phải nhân vật hắn có thể khiêu chiến, vì vậy trong lòng lập tức thoái ý đại thịnh.

Thân hình hắn nhoáng một cái, hóa thành một cỗ âm phong, đang muốn dung nhập vào trong hắc vụ chung quanh, lúc này ngũ hành tiên quang kia lại giáng lâm.

Tiên quang cuộn cuộn bao phủ hắn lại, khiến hắn không cách nào động đậy được, bên trong tiên quang, lôi điện năm màu

lấp lóe bên trên đỉnh đầu của thanh niên này, cứ như chỉ cần sau một khắc sẽ xông thẳng lên giết chết hắn vậy.

Thanh niên Hạo Thú tộc kia không thể nhúc nhích bất kỳ một chỗ nào, nhưng con mắt cũng có thể nhìn thấy những lôi điện kia, cảm thụ được uy thế khủng bố trong lôi điện kia, một cổ sợ hãi muốn làm cho gã tan vỡ xông lên đầu.

Lúc này, giọng nói của Diệp Trường Sinh lại vang lên: “Giữa ngươi và ta đều không có ân oán gì, chẳng có hứng thú gì với việc giết ngươi!”

“Bất quá nếu ngươi không thức thời, ta cũng không ngại trên tay thêm xuất ra một vong hồn!”

Ánh mắt nhìn về phía thanh niên sừng trâu, trên mặt Diệp Trường Sinh lộ ra một tia tiếu ý, nói:

“Nếu như ngươi muốn giữ mạng, chúng ta không ngại đến giao dịch đi!”

Nói xong, trong hai tròng mắt của hắn lập loè tinh quang, một chùm tinh ti bay ra, phác họa thành một cái phù văn kỳ lạ, bay vào trong cơ thể thanh niên.

Ngay sau đó, Diệp Trường Sinh vung tay lên, tiên quang năm màu bao phủ thanh niên sừng trâu chỉ trong chốc lát đã biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Người sống sót của Hạo Thú Tộc này đột nhiên phát hiện thân thể có thể cử động, Ngũ Hành Tiên Quang đang giam cầm hắn biến mất không thấy gì nữa, mà những lôi điện tản ra khí tức khủng bố đến cực điểm kia cũng không còn lập loè nữa.

Thân hình hắn theo bản năng lóe lên, muốn lập tức thoát khỏi nơi đây.

Kết quả, khi hắn vừa mới hóa thành một đạo âm phong mờ mịt, đang muốn bay về phía xa, liền nghe thấy một tiếng hừ lạnh vang lên.

Ngay sau đó, hắn phát hiện pháp lực toàn thân mình đều không thể điều động, thân thể cũng trở nên cứng rắn, không thể động chút nào, trực tiếp hóa thành nguyên hình, rơi xuống trên mặt đất.

“Còn muốn chạy trốn trước mặt ta?” Diệp Trường Sinh hừ lạnh một tiếng nói.

“Người đã làm gì ta vậy?” Thanh niên Hạo Thú tộc sợ hãi đến cực điểm, lớn tiếng hỏi.

“Không làm gì cả, ta chỉ dùng chút thủ đoạn nhỏ thôi, cam đoan người không thể chạy trốn mà thôi!” Diệp Trường Sinh sắc mặt như thường nói.

Nghe nói như thế, sắc mặt thanh niên Hạo Thú Tộc kia lập tức âm trầm xuống, trở nên vô cùng khó coi.

Hắn không cam lòng điều động pháp lực thể nội, lại phát hiện làm sao cũng không cách nào phá tan loại giam cầm này. Thử vài lần, hắn liền biết loại thủ đoạn nhỏ này không phải chính mình có thể phá được.

Hắn cũng không phải là loại người tâm tính không chịu nổi, phát hiện mình không cách nào tránh thoát khốn cảnh, mạng nhỏ đã nằm trong tay người khác, nhưng hắn cũng bình tĩnh lại.

Ánh mắt hắn nhìn về phía Diệp Trường Sinh, hơi có vẻ bình tĩnh hỏi: “Người muốn ta làm cái gì?”

Diệp Trường Sinh nghe vậy cười dữ tợn: “Nghe nói Hạo Thú Tộc các người có một loại thiên phú đặc thù, có thể bắt sống Kim Tủy Tinh Trùng sao?”

Vừa nghe lời này của hắn, nhất thời sắc mặt thanh niên đại biến, vẻ mặt khó tin nói: “Đây là bí mật của Hạo Thú tộc chúng ta, người làm sao mà biết được?”

“Hắc hắc, ta làm sao biết được, người cũng đừng quản nữa, người đã có bản lĩnh này, vậy người còn có chút tác dụng với ta!”

“Người giúp ta bắt... Ba mươi đúng không, ta cũng không yêu cầu quá nhiều, bắt ba mươi đôi Kim Tủy Tinh Trùng cho ta, thuận tiện đi tìm một ít Kim Mẫu San Hô tới, ta có thể tha cho người một mạng!” Diệp Trường Sinh nói.

Vừa nghe thấy yêu cầu của hắn, vị thanh niên tộc Hạo Thú này thiếu chút nữa đã chửi ầm lên.

Ba mươi đôi?

Còn không đòi hỏi quá nhiều?

Hắn đi đâu vậy, đi đâu tìm ba mươi hai Kim Tủy Tinh Trùng đây?

Đây không phải là nói đùa sao?

“Yêu cầu này của ta không có khả năng hoàn thành, Kim Tủy Tinh Trùng làm sao mà tìm được, ta căn bản không có khả năng tìm được ba mươi đôi!”

“Vậy xem ra người không muốn cái mạng nhỏ của mình rồi!”
Diệp Trường Sinh thất tha thất thểu nói.

Vừa nghe lời này của gã, sắc mặt thanh niên Hạo Thú Tộc lập tức trở nên vô cùng khó coi, gã cúi đầu trầm ngâm một lát, nói ra:

“Ta chỉ có thể cố hết sức đi bắt, nếu như hòn đảo này không có đầy đủ Kim Tủy Tinh Trùng, vậy thì cho dù người giết ta, ta cũng không có cách nào!”

Diệp Trường Sinh vung tay lên, thanh niên Hạo Thú Tộc liền phát hiện thân thể mình có thể chuyển động.

Hắn đứng dậy, lần này ngược lại không có thử chạy trốn nữa, mà ánh mắt lạnh lùng nhìn Diệp Trường Sinh.

Đối với sự sợ hãi và phần nộ trong lòng người này, Diệp Trường Sinh hoàn toàn không để ý, hắn giận dữ nói: “Vậy ngươi đi đi, tốt nhất là nhanh lên, ta không ở lại đây được mấy ngày, không thể chờ ngươi được nữa đâu!”

“Mặt khác, hình như trong dãy núi này còn có một chút tộc nhân Hạo Thú nhất tộc các ngươi à? Ngươi có thể gọi bọn họ đến giúp ngươi, không cần đi một mình làm!” Diệp Trường Sinh phảng phất hảo tâm nhắc nhở như vậy.

Hạo Thú tộc thanh niên nghe vậy, không nói một lời trực tiếp hướng nơi xa bay đi.

Diệp Trường Sinh nhìn thoáng qua phía sau, không để ý tới người này nữa, tiếp tục thôi động bình ngọc màu đen hấp thu Chân Linh Âm Khí nơi đây.

Hắn muốn thanh niên Hạo Thú Tộc này tìm kiếm Kim Tủy Tinh Trùng cùng Kim Mẫu San sa đều là thánh vật luyện thể có tác dụng rất lớn đối với luyện thể, mặc dù so ra kém Thiên Tâm Dịch của hắn, nhưng hai kiện đồ vật này đối với hắn tu hành Tiểu Bắc Đẩu Tinh Nguyên Công, có lẽ có thể trợ giúp nhất định.

Hơn nữa, nếu đem đi bán, chỉ sợ cũng không khó đổi lấy một lượng lớn linh thạch.

Kỳ thật cát Kim Mẫu kia còn đỡ một chút, mặc dù khó tìm, nhưng tóm lại vẫn có thể tìm được một ít.

Mà Kim Tủy Tinh Trùng đúng là vật vô cùng quý hiếm.

Loại côn trùng này, hầu như không cách nào bắt giữ được, bởi vì chúng là một loại sinh vật cực kỳ kỳ lạ.

Kim Tủy Tinh Trùng là một loại sinh vật nửa tinh nửa trùng, bình thường chúng nó giấu sâu trong các loại khoáng thạch quý hiếm dưới mặt đất, thậm chí khó tìm và phát hiện.

Mà coi như gặp một con thì cũng không cách nào bắt được, bởi vì một khi bị bắt, loại kỳ trùng này sẽ lập tức mất hết sinh cơ, hóa thành một khối tinh thạch.

Mà một khi biến thành tinh thạch, loại sinh vật này hoàn toàn mất đi hiệu dụng của luyện thể.

Nhưng trên đời này có rất nhiều thứ thường thường đều là sinh vật kỳ lạ tương sinh tương khắc, Kim Tủy Tinh Trùng cũng không phải không có khả năng khắc chế nó.

Có thể khắc chế Kim Tủy Tinh Trùng chính là Hạo Thú nhất tộc, thần thông trời sinh của chúng có thể khiến chúng tìm được Kim Tủy Tinh Trùng trong vô số khoáng thạch, hơn nữa còn phòng ngừa đối phương biến thành tinh thạch.

Cũng chính vì vậy, sau khi Diệp Trường Sinh nhìn thấy vị thanh niên Hạo Thú Tộc này, sẽ tha cho đối phương một mạng, để gã giúp mình đi tìm Kim Tủy Tinh Trùng.

Diệp Trường Sinh đợi ở chỗ này hai ngày, mãi đến khi trong bình ngọc đen chứa đầy Âm khí Chân Linh, hắn mới ngừng lại, bấm pháp quyết, cẩn thận niêm phong bình ngọc lại.

Mặc dù hắn thu được nhiều âm khí Chân Linh như vậy nhưng vẫn không khiến cho Cửu Đầu Điều ở trung tâm chú ý, xem ra những chân linh âm khí này so với Âm Minh Chi Hải, thực sự không đáng nhắc tới.

Lại đợi thêm mấy canh giờ, Diệp Trường Sinh liền thấy phía xa có một đạo độn quang cực tốc bay tới, trong độn quang có một đạo thân ảnh, chính là thanh niên Hạo Thú tộc kia.

Người này nhanh chóng bay tới trước mặt Diệp Trường Sinh, vung tay áo lên, lập tức một khối khoáng vật như thủy tinh to bằng nắm tay từ trong tay áo hắn bay ra, xếp chồng chất chỉnh tề trước mặt Diệp Trường Sinh.

Ba mươi khối tinh thể, con số vừa vặn phù hợp với yêu cầu của Diệp Trường Sinh, hắn phát một tay lên, một khối tinh thể bay vào tay.

Diệp Trường Sinh ngưng mắt nhìn kỹ, chỉ thấy trong tinh thể long lanh trong suốt, thỉnh thoảng ngưng kết một đôi tiểu trùng màu ngà sữa, dài khoảng hai tấc vẫn không nhúc nhích.

Thần niệm cường đại của hắn trong nháy mắt hóa thành vô số tinh ti xuyên thấu tinh thể, tác dụng lên trên một con tiểu trùng trong đó.

Nhất thời trên thân thể tiểu trùng nổi lên một tầng sữa quang mang màu trắng sữa, vừa chuyển động, từ trong miệng phun ra một giọt dịch vàng kim hoàng sắc, cũng rót vào trong tinh thể.

Toàn bộ tinh thể lập tức đại biến quang mang, trở nên xán lạn kim quang.

“Không sai, đúng là Kim Tủy Tinh Trùng, phẩm chất thượng giai!” Diệp Trường Sinh nói, tay áo vung lên, thu tất cả Kim Tủy Tinh Trùng vào.

Thanh niên Hạo Thú Tộc thấy thế, lại lấy ra một cái túi màu xanh, hắn đem cái túi đổ trên mặt đất, nhất thời một dòng cát màu vàng tím từ bên trong tràn ra, trong nháy mắt chất thành một đồng lớn trên mặt đất.

“Đây là Kim Mẫu San Hô sa rồi, số lượng này hẳn là phù hợp với yêu cầu của ngươi chứ?” Thanh niên Hạo Thú Tộc hỏi.

Trong tay Diệp Trường Sinh xuất hiện một kiện pháp khí, bỏ toàn bộ cát vàng tím này vào trong, sau đó ngáp ngừng nói:

“Được rồi, ngươi tự do rồi, nhưng ta nhắc nhở ngươi một câu, sau này ngươi không nên tùy tiện động thủ với đám người vừa đi vào Âm Minh Chi Hải!”

Diệp Trường Sinh nói xong, một tay phát lên, một đạo tinh ti từ trong cơ thể thanh niên Hạo Thú Tộc bay ra.

Trong mắt người này hiện lên vẻ vui mừng, không nói một lời lập tức hóa thành một cỗ âm phong chui vào trong Âm Minh chi hải, biến mất không thấy gì nữa.

Diệp Trường Sinh đạt được thứ mình muốn, cũng không làm gì đối với người này.

Hắn còn hảo tâm khuyên bảo người này một câu, nếu như đối phương nghe lọt vào tai hắn, sau này có lẽ còn có thể bảo trợ được cái mạng nhỏ.

Nhưng nếu không nghe lọt tai, cho dù không chết ở trên tay của hắn, về sau làm gì cũng sẽ chết trên tay Hàn lão ma.

Diệp Trường Sinh thu hồi Kim mẫu san hô, sau lưng thanh quang lóe lên, bay về phía xa.

Hai ngày sau, tại một nơi vắng vẻ nào đó trong thánh thành của Thiên Bằng Tộc, thân ảnh của Diệp Trường Sinh xuất hiện ở đây.

Nơi này là chỗ ở của Đại trưởng lão Kim Duyệt tộc, Diệp Trường Sinh được một thị nữ dẫn dắt tới nơi đây, nhìn thấy bạch y thiếu nữ.

Trên mặt Kim Duyệt mang theo một tia kinh ngạc, sau khi thấy Diệp Trường Sinh tu vi lại tiến thêm một bước, nàng cũng không biết tâm tình của nàng như thế nào.

Nàng biết rõ Diệp Trường Sinh vừa mới tiến cấp Linh Suất, đã qua bao nhiêu năm, là Linh Suất trung kỳ.

Người khác muốn đột phá cảnh giới này, không tốn mấy ngàn năm, mấy vạn năm căn bản không dám nghĩ đến.

Mà hắn dường như căn bản không có bình cảnh ngăn cản, dễ dàng vượt tới.

Sau khi bình phục một chút kinh ngạc trong lòng, trên mặt Kim Duyệt lộ ra một nụ cười, nói: “Xem ra Diệp đạo hữu trong khoảng thời gian Diệp đạo hữu biến mất này, cũng là có kỳ ngộ khác! “

“Vãn bối có chút may mắn, đạt được một chút cơ duyên. Lần này đến tìm tiền bối, là có một phần lợi ích muốn tặng cho tiền bối!” Trên mặt Diệp Trường Sinh mang theo ý cười nói.

“Chỗ tốt?” Kim Duyệt nghe vậy trên mặt lộ ra một tia kinh ngạc.

“Không sai, là chỗ tốt, trên người vãn bối có chút đồ vật muốn bán ra, tiền bối nếu có đầy đủ linh thạch, những vật này tuyệt đối sẽ không làm cho ngài thất vọng!” Diệp Trường Sinh cười dữ tợn nói.

Nghe nói như vậy, Kim Duyệt trong lòng khẽ động, lập tức hỏi: “Diệp đạo hữu muốn bán cái gì? Hay là trước hết hãy để thiếp thân nhìn qua một chút!”

Diệp Trường Sinh mỉm cười, tay áo vung lên, trước người lập tức nhiều ra mấy hộp ngọc.

Kim Duyệt có chút tò mò nhận lấy hộp ngọc, mở ra nhìn, nhất thời phát ra một tiếng thét kinh hãi.

“Đây là... Đan dược của Luyện Hư kỳ tinh tiến pháp lực, thứ này mà người cũng bán đứng?” Kim Duyệt có chút khó tin nhìn hắn hỏi.

“Đối với Đẳng Long Đan bây giờ ta đã vô dụng, có gì mà không thể bán!” Diệp Trường Sinh lắc đầu nói.

“Cái này đối với Thiên Bằng tộc các người mà nói, tuyệt đối là chỗ tốt cực lớn à? Ta đưa cho mấy thứ này, có thể làm cho thực lực Thiên Bằng tộc tăng lên không ít, mà ta cần, chỉ có linh thạch, người có thể xuất ra số lượng lớn linh thạch, những vật này đều có thể đổi đi!” Diệp Trường Sinh thần sắc như thường nói.

Nghe được lời này của hắn, Kim Duyệt cảm thấy càng thêm khó tin.

Lấy những thứ trân quý này chỉ để đổi lấy linh thạch, cái này nghe cũng quá ly kỳ đi.

Loại tài nguyên tu hành này, cho dù có người muốn bán ra, hơn phân nửa cũng là lấy vật đổi vật, rất ít đổi lấy linh thạch.

Mà nghe ý của Diệp Trường Sinh là, không chỉ bình Đẳng Long Đan này, những vật khác hắn đều đổi thành linh thạch.

Kim Duyệt mở ra mấy hộp ngọc khác, thần sắc trên mặt dần dần biến thành chết ruột.

Trong mấy bình ngọc Diệp Trường Sinh đưa ra tất cả đều là các loại đan dược.

Có đan dược của Luyện Hư kỳ tinh tiến pháp lực, có đan dược phụ trợ đột phá Luyện Hư Bình Cảnh, thậm chí còn có đan dược có thể khiến cho tu sĩ Luyện Hư đột phá bình cảnh trung, hậu kỳ.

Trên người hắn có bao nhiêu đan dược a?

Mấy thứ này, đều lấy ra bán ư?

Kim Duyệt hít sâu một hơi, lập tức hô to ra ngoài cửa: “Tiểu Vũ, người vào!”

Thị nữ dẫn Diệp Trường Sinh tới chỗ này đi tới, cung kính thi lễ một cái, hỏi: “Có gì phân phó không? Đại trưởng lão!”

“Người đi gọi tất cả các trưởng lão còn ở trong tộc tới đây, nhân tiện nói với bọn họ mang linh thạch dự trữ trong tộc tới đây!” Kim Duyệt lập tức phân phó.

Thị nữ kia nghe vậy tò mò nhìn Diệp Trường Sinh một cái, sau đó lập tức cung kính lên tiếng, đi ra ngoài.

Cũng không lâu lắm, trong căn phòng Kim Duyệt này, Thiên Bằng tộc còn ở trong tộc hai vị trưởng lão đều xuất hiện ở đây, trong tay bọn họ cầm từng kiện pháp khí trữ vật, bên trong tràn đầy linh thạch.

“Cái này... Những thứ này Diệp đạo hữu người thật sự muốn bán?” Vị Tư trưởng lão kia kinh ngạc vô cùng hỏi thăm.

“Thứ ta lấy ra đều là muốn bán, chỉ cần Thiên Bằng tộc các người có năng lực ăn!”

“Ha ha, Diệp đạo hữu nói đùa rồi, Thiên Bằng Tộc chúng ta không nói những thứ khác, linh thạch dự trữ vẫn phải có!” Một vị trưởng lão khác lập tức vừa cười vừa nói.

.....

Cũng không lâu lắm, Diệp Trường Sinh cùng Thiên Bằng Tộc mấy vị trưởng lão đều mang theo tươi cười rời khỏi nơi đây.

Cơ hồ ai cũng vui vẻ ra mặt, đối với khoản giao dịch này vô cùng vừa lòng.

Diệp Trường Sinh lấy ra một ít đan dược, linh dược cùng các loại tài liệu, trực tiếp đổi lấy tám trăm triệu linh thạch từ trong tộc Thiên Bằng.

Trong này chủ yếu là những đan dược kia kiếm tiền, ví dụ như Đằng Long đan, một lọ có thể đổi lấy năm ngàn vạn linh thạch.

Mà Diệp Trường Sinh lấy ra vài loại đan dược còn lại có thể trợ giúp đột phá bình cảnh Luyện Hư trung hậu kỳ, mỗi một bình đều trực tiếp bán được một đến hai trăm triệu linh thạch.

Ngược lại các loại tài liệu kia, mặc dù cũng rất trân quý, nhưng trên giá cả vẫn còn xa mới có thể so sánh với đồ vật có thể tăng lên tu vi.

Có những tài nguyên này, thực lực của Thiên Bằng tộc nhất định có thể được tăng lên rất lớn, cho nên các trưởng lão tộc Thiên Bằng đều vui vẻ ra mặt.

Hiện tại thái độ của bọn họ đối với Diệp Trường Sinh quả thực là tốt đến cực điểm, từ sau khi Diệp Trường Sinh xuất hiện, tình trạng của Thiên Bằng tộc liền lập tức thay đổi.

Từ nguyên lai đến nguy hiểm, biến thành hiện nay vui sướng phồn vinh.

Một mặt Thánh chủ đã nhận được Âm Nghiệt quả ở sâu trong vực, hiện tại đang bế quan, tương lai khi xuất quan thì Thiên Bằng tộc hơn phân nửa sẽ có thêm một vị trưởng lão Hợp Thể.

Mặt khác, lúc này đây Diệp Trường Sinh đem ra những tài nguyên này, có thể trợ giúp Thiên Bằng tộc thực lực đại tiến, mấy vị Linh Suất kỳ tu sĩ Linh Suất hậu kỳ.

Những người này, tương lai cũng là quân dự bị cho trưởng lão Hợp Thể!

Đương nhiên, bọn họ chiếm được nhiều chỗ tốt như vậy, Diệp Trường Sinh cũng kiếm được không ít chỗ tốt.

Có những linh thạch này, kim lưu do Diệp Trường Sinh không kiệt, cũng lập tức trở về một vết máu lớn.

Sau khi đạt được tám ức linh thạch của Thiên Bằng tộc, tổng lượng linh thạch trên người Diệp Trường Sinh lập tức đi tới mười hai ức hai ngàn vạn.

Nhưng còn chưa đủ, Diệp Trường Sinh lại hướng ánh mắt về phía Ngũ Quang tộc.

Hắn tính chiếu miêu họa hổ ở trong tộc cũng bán ra một ít thứ.

Bất quá lần này không thể giống như ở Thiên Bằng tộc, lập tức lấy ra đại lượng đan dược tinh tiến tu vi.

Nếu như hắn còn có thể lấy ra đan dược, vậy đan dược trên người hắn có quá nhiều, cũng có chút khó nói.

Diệp Trường Sinh tung người bay về phía Ngũ Quang tộc, cũng không lâu lắm, hắn đã đi tới chi mạch có thể xếp vào năm thứ hạng đầu của Phi Linh tộc.

Thực lực của Ngũ Quang tộc rõ ràng mạnh hơn rất nhiều so với Thiên Bằng Tộc, sau khi Diệp Trường Sinh đi tới Thánh thành, vừa vào cửa liền lập tức cảm nhận được khí tức không giống nhau.

Trên đường đi về phía trước, dọc theo đường đi hắn nhìn thấy lượng lớn tộc nhân ngũ quang sau lưng đeo Ngũ sắc cánh.

Thực lực tổng hợp của những người này mạnh hơn nhiều so với những tu sĩ đi trên đường cái của Thiên Bằng tộc, Hóa Thần, cấp bậc Nguyên Anh thường xuyên có thể thấy được.

Thậm chí ngẫu nhiên còn có thể nhìn thấy một ít tu sĩ Luyện Hư đi tới đi lui trong một mảnh tháp cao ở khu vực trung tâm, thậm chí ngẫu nhiên có trưởng lão Hợp Thể qua lại.

“Thực lực tổng hợp của Ngũ Quang tộc có lẽ chỉ kém Nhân tộc một chút, nghe nói trưởng lão Hợp Thể của bọn họ có hơn ba mươi người!” Diệp Trường Sinh trong lòng thầm nghĩ.

Hắn ở trong tòa thành này đánh giá một vòng, hắn một người lưng mang cánh Thiên Bằng, tiến vào Thánh thành của Ngũ Quang tộc này, thật ra cũng không khiến quá nhiều người chú ý.

Thiên Bằng tộc cùng Ngũ Quang tộc là hàng xóm, quan hệ giữa hai bên đều rất tốt, là người của hai tộc này thường xuyên đi lại trao đổi.

Diệp Trường Sinh ở trong Thánh thành Ngũ Quang tộc đi một lúc, sau đó theo một con đường, đi tới trước một quần thể kiến trúc cao lớn.

Nơi này tu sĩ lui tới càng nhiều, rất nhiều cung điện, lầu các san sát, bên trong trưng bày các loại đồ vật làm cho người hoa mắt.

Chỗ này là của phường thị Ngũ Quang tộc, sau khi Diệp Trường Sinh đến nơi này, thần thức quan sát một hồi, liền đi tới trước một tòa cung điện.

Một vị tu sĩ Ngũ Quang tộc ăn mặc kiêu sai vật nhìn thấy Diệp Trường Sinh dừng lại ở đây, lập tức thần sắc vô cùng cung kính chạy ra đón chào:

“Tiền bối, ngài có gì muốn, vật tư chỗ chúng ta tuy không dám nói có tất cả, nhưng tuyệt đối là cửa hàng lớn số một số người đứng đầu Ngũ Quang tộc!”

“Ta và gia chủ người có chút giao tình, muốn gặp hần một chút, người đi thông báo thử xem!” Diệp Trường Sinh ngập ngừng nói.

“Xin hỏi tiền bối xưng hô như thế nào?” Tên tu sĩ Ngũ Quang tộc kia nghe nói như thế, có chút kinh ngạc hỏi.

“Ta họ Diệp!” Diệp Trường Sinh ngập ngừng nói.

Vừa nghe thấy họ tên này, tinh thần tên tu sĩ Ngũ Quang tộc kia lập tức phấn chấn, vội vàng nói: “Lão gia xác thực nói qua hần có một vị bằng hữu của họ Diệp, tiền bối xin chờ một chút, vẫn bối sẽ đi thông báo cho lão gia ngay!”

Diệp Trường Sinh nhẹ gật đầu, lập tức rất là tùy ý đi vào trong cửa hàng này, bắt đầu đánh giá.

Những tu sĩ Ngũ Quang tộc đang ở trong cửa hàng quan sát phát hiện hần có một người tu vi cường đại đi tới nơi đây, thần sắc cả đám đều rung mình, từng người lặng yên không một tiếng động tránh né hần.

Diệp Trường Sinh coi như không thấy, hần chờ đợi ước chừng một canh giờ, liền nghe được bên ngoài cửa hàng truyền đến một tiếng cười ha ha.

“Ha ha ha, Diệp huynh, người cuối cùng cũng chịu tới Ngũ Quang tộc chúng ta rồi, xin thứ cho Hoa mỗ không thể nghênh đón từ xa!”

Nương theo tiếng cười to, một đạo thân ảnh tiến vào trong cửa hàng, dung mạo rất quen thuộc đối với Diệp Trường Sinh, chính là vị thánh chủ Ngũ Quang tộc xuất hiện cùng với Thiên Bằng Thánh chủ lúc trước.

“Thăm hỏi thăm đột ngột, Hoa huynh đừng chê ta mang đến phiền toái cho người là được, nào có chuyện gì có thể thứ tội!” Diệp Trường Sinh cười khách sáo vài câu.

“Đi, Diệp huynh, uống chén trà trên lầu!” Thánh chủ Ngũ Quang tộc kéo Diệp Trường Sinh lên lầu, hai người an tĩnh ngồi trong một gian phòng, sau khi mỗi người uống một ngụm trà, hàn huyên.

Qua một thời gian, Diệp Trường Sinh mới có mục đích lần này tới Ngũ Quang tộc nhờ vị Thánh chủ này.

“Thật ra lần này tới Ngũ Quang tộc là muốn làm giao dịch với huynh!” Diệp Trường Sinh đặt chén trà xuống nói.

“A, Diệp huynh nói rồi!” Thánh chủ Ngũ Quang tộc lập tức tỉnh táo tinh thần.

“Hiện tại trên tay Diệp mỗ có một số tài nguyên không dùng được muốn bán ra, đổi lấy một ít linh thạch. Không biết Hoa huynh nhiều nhất có thể điều động bao nhiêu linh thạch?” Diệp Trường Sinh khẽ cười một tiếng, nhìn về phía đối phương hỏi.

Nghe hắn nói vậy, vẻ kinh ngạc trên mặt Thánh chủ Ngũ Quang tộc lóe lên rồi biến mất, không nghĩ tới Diệp Trường Sinh tới tìm hắn là vì mục đích như vậy.

Hắn suy nghĩ một chút, nói: ” cá nhân ta tuy chỉ có hơn một trăm triệu linh thạch, nhưng ta còn có thể điều động một ít tài nguyên của gia tộc, những thứ này cộng lại, hẳn là có thể điều động khoảng sáu ức linh thạch!”

“Sáu trăm triệu sao? Được, vậy Hoa huynh cứ xem những tài nguyên ta lấy ra đi!”

Diệp Trường Sinh cười nói, lập tức lấy ra một đồng chai lọ, hộp ngọc bảo đỉnh, thi hài yêu thú, kỳ thạch quái mộc, linh bảo pháp bảo chất đồng ở trước mặt thánh chủ Ngũ Quang tộc.

Nhiều đồ vật như vậy, nhất thời cả kinh, Thánh chủ Ngũ Quang tộc có chút trợn mắt há hốc mồm.

“Diệp huynh, ngươi thân là một tu sĩ Linh Suất, bộ thân gia này cũng thật phong phú một chút chứ?”

“Những thứ này ngươi đều muốn bán?” Hắc phản phát có chút không thể tin được hỏi lại.

“Không sai, đại đa số những vật này để lại trên người ta cũng vô dụng, mà hiện tại ta lại đang thiếu linh thạch, cho nên bán hết đi!” Diệp Trường Sinh gật gật đầu, thần sắc như thường nói.

Thánh chủ Ngũ Quang tộc nghe vậy không khỏi tắc lưỡi, lập tức ánh mắt hắc nhìn vào đồng tài liệu kia, cẩn thận đánh giá.

“Căn Thiên Tuyết Mộc này giá trị xấp xỉ hai trăm vạn Linh Thạch, khối Hỏa Tổ Thạch này bán bảy trăm vạn Linh Thạch không thành vấn đề, quả trứng Dạ Thú này có thể bán được hơn một trăm vạn Linh Thạch, cho Diệp huynh xem như một trăm vạn đi...”

Thánh chủ Ngũ Quang tộc cảm từng món đồ lên, tính ra được một cái giá rồi đặt sang một bên.

Diệp Trường Sinh ở một bên nghe hắc nói ra những giá cả này, liên tục gật đầu, không có bất cứ dị nghị gì.

Những thứ Thánh chủ Ngũ Quang tộc đưa ra đều có giá cả rất cao, người này cũng không nhân cơ hội này giảm giá, ngược lại rất nhiều thứ đều cho Diệp Trường Sinh giá cả trong hội đấu giá mới có thể bán được.

Diệp Trường Sinh biết vị Thánh chủ Ngũ Quang tộc này muốn mượn chuyện này để lôi kéo hắc, hắc bất động thanh sắc nhìn, không có bất kỳ biểu hiện gì.

“Đây là... Kim Tủy Tinh Trùng? Diệp huynh quả nhiên là đại thủ bút, một hơi lấy ra hai mươi đôi Kim Tủy Tinh Trùng, đây là Hoa mỗ chưa từng nghe thấy!”

Sau khi mở ra một cái hộp ngọc, vị thánh chủ Ngũ Quang tộc nhất thời trợn mắt há hốc mồm.

Hai mươi khối tinh thạch nằm trong đó và những con trùng bị niêm phong trong đó, hẳn làm sao có thể không biết?

Kim Tủy Tinh Trùng, đây chính là thánh vật luyện thể đại danh đỉnh đỉnh!

Diệp Trường Sinh lập tức lấy ra hai mươi đôi, chuyện này nếu truyền ra ngoài thì thật quá đáng sợ!

“Đây cũng là Diệp mỗ trong lúc vô ý có được, ta cũng không am hiểu về luyện thể, mấy thứ này rơi vào trong tay ta cũng không có tác dụng gì, cho nên liền bán đi!” Diệp Trường Sinh ha ha cười nói.

Mặt mũi tràn đầy vẻ rung động nhìn hẳn một cái, Thánh Chủ Ngũ Quang tộc lắc đầu nói: “Diệp huynh thật đúng là cho ta một kinh hỉ, khoản giao dịch này tuyệt đối là một khoản giao dịch lớn nhất mà tại hạ làm từ lúc còn sống tới nay!”

“Những Kim Tủy Tinh Trùng này, nếu như truyền tin tức ra ngoài, không biết sẽ có bao nhiêu người cảm thấy hứng thú với luyện thể chạy đến Ngũ Quang tộc chúng ta để mua sắm!”

“Như vậy đi, ta dựa theo giá trị một đôi Kim Tủy Tinh Trùng năm trăm vạn linh thạch để tính, hai mươi đôi Diệp huynh này tính một ức linh thạch a!” Thánh Chủ Ngũ Quang tộc suy nghĩ một chút rồi nói.

Diệp Trường Sinh nghe vậy gật đầu, nói: “Cái giá này rất là hậu hĩnh, đa tạ đạo hữu!”

“Diệp huynh khách khí rồi, người chịu bán những thứ này cho ta, đối với ta mà nói cũng có lợi rất lớn, chờ ta hơi vận hành một chút, đem những tài nguyên này bán ra ngoài, sau này danh khí cửa hàng này của ta cũng sẽ tăng lên nhiều đấy!”

Thánh Chủ Ngũ Quang tộc vừa cười vừa nói.

Tiếp theo, hẳn lại mở ra một cái túi vải màu xanh, nhìn thoáng qua sau, kinh ngạc nói: “Đây là Kim mẫu San Hô sa đi, cũng là vật luyện thể, tuy nhiên, những vật này giá trị thấp hơn Kim Tủy Tinh Trùng rất nhiều, một túi này liền tính một ngàn vạn linh thạch đi!”

.....

Hai người ở trong gian phòng này hơn nửa ngày, đem những thứ mà Diệp Trường Sinh lấy ra lần lượt định giá.

Sau đó, hắn rời khỏi gian phòng này, đi tới một nơi trống trải phía sau lầu các, kiểm nghiệm những linh bảo, uy lực của pháp bảo mà Diệp Trường Sinh lấy ra, đồng thời định giá.

Sau khi Diệp Trường Sinh lấy ra tất cả những thứ này kiểm kê xong xuôi, Thánh chủ Ngũ Quang tộc có chút tặc lưỡi nói:

“Bốn trăm chín ngàn ngàn linh thạch, tính là năm ức linh thạch đi, đây là sinh ý lớn nhất tại hạ từng làm từ khi còn sống rồi!”

“Ha ha, ta cũng không nghĩ tới hành tẩu đại lục nhiều năm như vậy, trên thân góp nhặt nhiều đồ vật trân quý như vậy, thật sự là có chút vượt quá dự liệu của ta!” Diệp Trường Sinh cười ha ha một tiếng nói.

“Hành tẩu đại lục có thể đi thành người giàu có như vậy, Diệp huynh cũng là người duy nhất ta gặp được!” Thánh chủ Ngũ Quang tộc lắc đầu nói.

“Diệp huynh đợi một lát, chờ ta điều động linh thạch tới!” Thánh Chủ Ngũ Quang tộc nói thêm.

Diệp Trường Sinh gật đầu, hai người một lần nữa trở lại gian phòng trang nhã, thưởng trà đàm luận, mà chuyện điều động linh thạch, vị thánh chủ này cũng đã phân phó xuống.

“Đúng rồi, có một chuyện ta còn muốn thỉnh giáo Hoa huynh một phen!” Diệp Trường Sinh giống như chợt nhớ tới cái gì, nói ra.

“Thỉnh giáo không dám nhận, Diệp huynh cứ việc hỏi, ngoại trừ một số thứ thật sự không thể nói ra, Hoa mỗ nhất định là biết gì nói nấy không dám giấu diếm!” Thánh chủ Ngũ Quang tộc rất thẳng thắn nói.

“Ha ha, Diệp mỗ muốn hỏi chính là chuyện có liên quan đến Ngũ Quang tộc các ngươi, nhưng hắn không phải là bí mật gì!”

Diệp Trường Sinh sau khi cười ha ha một tiếng, chợt thần sắc nghiêm túc lại: “Hoa huynh đối với tộc đàn ngoài ngũ sắc

Khổng Tước huyết của ngũ quang tộc các ngươi, hiểu được bao nhiêu?”

Vừa nghe lời này của hắn, Thánh chủ Ngũ Quang tộc đối diện chột lóe dị sắc rồi biến mất, trầm ngâm một lát rồi nói:

“Huyết mạch Chân Long Thiên Phượng Tỳ Hưu giống như Chân Linh lưu truyền rất rộng rãi ở Linh Giới, huyết mạch Ngũ Sắc Khổng Tước ở Linh Giới cũng đều có ở các nơi!”

“Khổng Tước chúng ta sinh linh, có sinh linh một mình tu hành ở giữa Man Hoang Linh Sơn, có tụ thành tộc quần to nhỏ, giữa đôi bên đi qua con đường tu hành khác nhau, hình thức cũng khác nhau!”

“Căn cứ theo hiểu biết của ta, tuy rằng Khổng Tước tộc có rất nhiều, nhưng Ngũ Quang tộc chúng ta không hề nghi ngờ là một chi cường thịnh nhất trong đó!”

“Ngoại trừ Ngũ Quang tộc ra, những tộc đàn khác đại đa số đều phụ thuộc vào các tộc quần thể lớn ở Linh giới, có thể có được một hai vị tu sĩ hợp thể, xem như là vô cùng cường đại!”

“Diệp huynh muốn hỏi, chẳng lẽ là khổng tước tộc đàn trong yêu tộc kia?” Thánh chủ Ngũ Quang tộc đôi mắt lóe lên, hỏi như thế.

“Ồ? Hoa huynh cũng biết yêu tộc sao?” Diệp Trường Sinh trong lòng khẽ động, như vô ý hỏi.

“Cái này dĩ nhiên là biết, liên minh hoa mỡ nhân yêu hai tộc cũng từng nghe nói qua, Diệp huynh đến từ Nhân tộc, là lấy Hoa mỡ suy đoán Diệp huynh muốn hỏi hắn là một đầu ngũ sắc Khổng Tước huyết mạch trong liên minh yêu tộc cùng Nhân tộc!” Thánh Chủ Ngũ Quang tộc cười dữ tợn nói.

“Vậy Hoa huynh có hiểu gì về huyết mạch khổng tước này không?” Diệp Trường Sinh thần sắc bình thản hỏi thăm.

“Việc này nói đến còn có chút kiêng kỵ, nhưng nếu là Diệp huynh hỏi, vậy nói một chút cũng không sao!”

“Kỳ thật huyết mạch Khổng Tước tộc này, ngược lại phát sinh chuyện gì với Ngũ Quang tộc chúng ta, Đại trưởng lão bản tộc đời trước biến mất chính là có quan hệ với việc này!” Trên mặt Thánh Chủ Ngũ Quang tộc lộ ra vẻ thờ dài.

Nghe y nói vậy, Diệp Trường Sinh lập tức tỉnh táo lại, không chút biến sắc hỏi: “Đại trưởng lão đời trước?”

“Đúng vậy, vị tiên bối kia là một trong những người của Ngũ Quang tộc chúng ta từ khi ở Linh Giới trở thành một trong những người kinh diễm nhất, ban đầu trong tộc ký thác kỳ vọng vào hắn, cho rằng hắn có hy vọng tiến giai lên Đại Thừa kỳ!”

“Nhưng sau đó vị tiên bối này lại vô cớ mất tích, điều này cũng đã trở thành một giấc mộng bất ngờ của Ngũ Quang tộc chúng ta!” Thánh Chủ Ngũ Quang tộc thở dài nói.

“Vậy cái này có quan hệ gì với một chi không tước huyết mạch yêu tộc kia?”

Ánh mắt Thánh Chủ Ngũ Quang tộc lộ ra một tia hồi ức: “Cụ thể là nguyên nhân gì thì chúng ta cũng không rõ lắm, nhưng Đại trưởng lão đời trước chính là sau khi báỉ phỏng cường giả của Ngũ Quang tộc đến từ Yêu tộc thì đã biến mất rồi.”

“Mà vị cường giả Không Tước nhất mạch của Yêu tộc kia cũng gần như biến mất cùng lúc, lấy Ngũ Quang tộc chúng ta nhất trí cho rằng Đại trưởng lão biến mất hẳn là có quan hệ với người này!”

“Thì ra là thế? Trên thực tế trong Yêu tộc, vị tiên bối này biến mất cũng vẫn luôn là một điều hồ sơ!” Diệp Trường Sinh cười ha ha một tiếng nói.

Trong lòng hắn đại khái có thể xác định, vị cường giả Không Tước nhất mạch này hơn phân nửa chính là Mạc Lan thánh cầm.

Mà Đại trưởng lão đời trước của Ngũ Quang tộc, chi sợ chính là vị Đại Thừa họ Dịch xuất hiện ở Tiểu Tu La giới kia.

Như thế xem ra, việc Mạc Lan thánh cầm mất tích thật sự có rất nhiều huyền cơ a!

“Ồ? Vị cường giả Yêu tộc kia cũng mất tích sao?” Thánh Chủ Ngũ Quang tộc rất tò mò hỏi.

“Không sai, vị tiên bối kia đến nay cũng chưa từng trở lại Yêu tộc!”

Thánh Chủ Ngũ Quang tộc nghe vậy ánh mắt lộ vẻ do dự, một lát sau mới nói: “Xem ra rất có thể đây là nơi hai vị tiên bối đi thăm dò, sau đó bị vây ở trong đó rồi!”

Kỳ thật Thánh chủ Ngũ Quang tộc muốn nói là vẫn lạc, nhưng sau khi suy nghĩ một chút, hắn vẫn nói thành hai người bị nhốt.

“Có lẽ vậy, chuyện giữa những đại nhân vật này, chúng ta hiện giờ cũng không còn cách nào hiểu rõ nữa!” Diệp Trường Sinh lập lời hai chữ có thể nói.

Trong lòng của hắn rõ ràng, vị Đại Thừa họ Dịch kia cũng không bị vây khốn, chỉ là không biết đối phương vì sao không muốn trở lại Ngũ Quang tộc.

Xem đủ loại tình huống, chỉ sợ giữa Mạc Lan thánh cầm và Đại Thừa họ Dịch là có ân oán không nhỏ.

Từ đủ loại tin tức mà Diệp Trường Sinh có được xem xét, Mạc Lan thánh cảm hiện tại hẳn là đang bị vây ở một địa phương nào đó - không có cách nào thoát thân.

Nhưng ít nhất phương diện tính mạng của cô tạm thời không có vấn đề, nếu không cô cũng không thể đưa phân thân tới Nhân giới.

Nhưng bây giờ không có vấn đề, không có nghĩa là tương lai cũng không có vấn đề, Mạc Lan thánh cảm rất có thể cuối cùng bị vị tu sĩ họ Dịch của Ngũ Quang tộc kia giết chết, hoặc là luyện thành pháp bảo.

Đối với vị lão tiên bối từng giúp đỡ mình tại Nhân giới này, tương lai nếu Diệp Trường Sinh có thực lực, hẳn cũng không ngại giúp đỡ Mạc Lan thánh cảm một tay.

Nhưng bây giờ hẳn cũng không muốn dính vào chuyện của đối phương, hôm nay cũng chỉ là tiện đường hỏi thăm một phen mà thôi.

Mặc dù hiện tại hẳn đã nghe được tung tích của Mạc Lan thánh cảm, nhưng cũng không có ý định tìm kiếm vị Hợp Thể yêu vương này.

Diệp Trường Sinh cười ha hả đem đề tài vượt qua, cứ như vừa rồi hẳn chỉ muốn hỏi một câu như vậy, không có ý đồ thâm vấn vị Đại trưởng lão của Ngũ Quang tộc kia.

Thánh Chủ Ngũ Quang tộc cũng không hoài nghi chuyện này, chủ đề nói chuyện phiếm của hai người cấp tốc chuyển dời đến nơi khác.

Chung quy, theo hẳn thấy, Diệp Trường Sinh phát ra lời hỏi như vậy là rất bình thường.

Nhân tộc và Yêu tộc chung quy là liên minh, Diệp Trường Sinh muốn biết một số chuyện về Yêu tộc chẳng có gì lạ.

Đợi hai người hàn huyên mấy canh giờ, dưới lầu truyền đến một hồi tiếng bước chân, ngay sau đó người mà Thánh Chủ Ngũ Quang tộc phái ra ngoài lấy linh thạch.

Bốn năm kiện pháp khí trữ vật đặt ở trước mặt hai người, Thánh chủ Ngũ Quang tộc cười ha hả nói: “Bên này ta có thể điều động linh thạch, có rất nhiều linh thạch bậc thấp, bậc trung, mong rằng Diệp huynh không lấy làm phiền lòng!”

“Nếu trả toàn bộ linh thạch cực phẩm và linh thạch cao giai thì ta không thể nào trả nổi số lượng nhiều như vậy!”

“Ha ha, không sao, ta có thể hiểu Hoa huynh khó xử!” Diệp Trường Sinh cười cười nói.

Ngay sau đó hắn cầm lấy mấy món pháp khí trữ vật, nói với Thánh chủ Ngũ Quang tộc: “Diệp mỗ còn có một chút chuyện quan trọng, lần này không quấy rầy Hoa huynh nữa!”

Thánh chủ Ngũ Quang tộc nghe vậy lập tức cảm thấy tiếc nuối, hắn còn muốn để Diệp Trường Sinh ở lại Ngũ Quang tộc để trò chuyện thêm một thời gian nữa.

Giao hảo với người như vậy với hắn tuyệt đối không phải là chuyện xấu.

“Nếu Diệp huynh có việc, vậy mau đi làm đi, sau này nếu Diệp huynh rảnh rồi, hoan nghênh tới Ngũ Quang tộc chúng ta bất cứ lúc nào!”

Diệp Trường Sinh nhẹ gật đầu, lập tức cáo từ vị Thánh chủ Ngũ Quang tộc nhiệt tình dị thường này.

Đợi đến khi hắn rời đi, vẻ mặt người này cảm thán nói: “Khoảng cách này lần trước gặp hắn mới qua bao lâu chứ, tu vi lại tiến giai, không biết lần sau gặp lại, người này sẽ tu luyện tới mức nào!”

“Lão gia, vừa rồi đại trưởng lão truyền đến tin tức, Phí Thánh Chủ vô cớ vẫn lạc, hiện tại tung tích không rõ, cũng không biết bị người nào giết chết, đại trưởng lão bảo lão gia ngài lúc xuất hành cẩn thận một chút!” Một thanh âm từ ngoài cửa vang lên.

“Cái gì? Phí huynh vậy mà đã chết?” Vị Thánh Chủ Ngũ Quang tộc này nghe được tin tức này, lập tức sắc mặt đại biến, bởi vì thu hoạch được khá nhiều với Diệp Trường Sinh mà giờ phút này đã không còn sót lại chút gì.

Một loại kinh ngạc, vẻ khó tin từ trong mắt hắn tuôn ra.

“Đúng vậy, Phí Thánh Chủ tựa hồ là bị người giết, hiện tại các trưởng lão đang điều tra, nghe nói có thể là có quan hệ với phản đồ kia!” Thanh âm bên ngoài lại lần nữa vang lên.

“Là hử sao? Cái đó cũng không kỳ quái!” Nghe nói như thế, vẻ kinh ngạc trên mặt vị Thánh chủ Ngũ Quang tộc này dần dần tiêu tán, bắt đầu trầm tư.

.....

Sau khi Ngũ Quang tộc rời đi, Diệp Trường Sinh lập tức đi tới chỗ tộc địa của Cửu Việt tộc.

Truyền Tống Trận của Phi Linh tộc được thiết lập ở trong tộc này, là tộc mạnh nhất Phi Linh tộc, trong Cửu Việt tộc tập trung tài nguyên lớn nhất của Phi Linh tộc, là cường giả nhiều nhất.

Sau khi lấy ra thân phận, Diệp Trường Sinh được Cửu Việt tộc nhiệt tình hoan nghênh, một vị trưởng lão Hợp Thể tự mình ra mặt, dẫn hắn đến đại điện nơi Truyền Tống Trận.

“Diệp đạo hữu, căn cứ theo phân phó của Việt tiên bối, chúng ta có thể vì ngươi mà mở ra Truyền Tống Trận này, nhưng ngươi cần phải thanh toán phí tổn tương ứng với truyền Tống trận!” Vị trưởng lão Hợp Thể tóc trắng xoa xoa cười tủm tỉm nói.

“Bao nhiêu linh thạch?” Diệp Trường Sinh bình tĩnh hỏi.

“Chỉ cần một ức linh thạch là đủ!” Vị trưởng lão Hợp Thể Cửu Việt tộc mang theo nụ cười hiền lành nói.

Diệp Trường Sinh nghe được con số này cũng không cảm thấy kinh ngạc, lúc trước Diệu Ngọc ở Ngọc Bích thành mượn cự ly xa truyền Tống đến xung quanh nhân tộc, cũng hao phí hơn một trăm triệu linh thạch.

Nếu như không phải vị tu sĩ Hợp Thể kia của Thánh Nguyên Tộc trợ giúp Diệu Ngọc moi móc linh thạch này, thì với số linh thạch lúc ấy trên người Diệu Ngọc mang theo, có khả năng cũng không trả nổi phí truyền Tống.

Cửu Việt tộc bên này thu phí đối với hắn, hắn là giá tiền bình thường.

Xem ra đám người này cũng rất hiện thực, tuy rằng người là khách quý của Phi Linh tộc, nhưng cần chi một tiền cũng không cần thiết.

“Truyền tông trận cự ly xa bên này cần một ức linh thạch, nghĩ đến truyền tông trận vượt đại lục trong Cổ Lê tộc kia, thế nào đều được khoảng một tỷ linh thạch nhỉ?”

“Khó trách Trung Nguyên Hàn Lập vì có thể mượn dùng Truyền Tông Trận vượt đại lục của Thiên Vân mười ba tộc mà phải trả giá lớn như vậy, giúp bọn họ làm nhiều chuyện như vậy!” Diệp Trường Sinh trong lòng thầm nghĩ.

Trung Nguyên, nếu như không phải vị Đại Thừa họ Ông kia ra tay, Hàn Lập khả năng cũng không gom đủ phí dụng dùng Thiên Vân mười ba tộc vượt đại lục Truyền Tông Trận.

Truyền Tông Trận vượt qua đại lục này thực sự tiêu hao rất lớn.

“Xem ra lần này tới Cổ Lê tộc cũng phải nghĩ biện pháp kiếm nhiều linh thạch một chút!”

“Đan dược, tài liệu, linh bảo các loại, phải chuẩn bị thêm một ít!” Trong lòng Diệp Trường Sinh nổi lên đủ loại tâm tư.

Hiện tại trên người hắn, tổng cộng linh thạch là mười bảy ức hai ngàn vạn, bất kể là truyền tông trận cự ly xa trước mắt, hay là truyền tông trận vượt đại lục trong tương lai đều là đủ dùng rồi.

Nhưng sau khi dùng xong truyền tông trận, trên tay hắn có thể còn lại không nhiều, mấy trăm triệu linh thạch, bất kể là bồi dưỡng Phệ Kim Trùng, hay là cung cấp cho hắn tu hành, đều không đủ.

Vì vậy, hắn nhất định phải kiếm chắc được một khoản từ Cổ Lê tộc.

Trên tay Diệp Trường Sinh xuất hiện một vòng trữ vật, đưa cho vị tu sĩ Hợp Thể kỳ của Cửu Việt tộc kia, nói: “Trong này là một trăm triệu linh thạch, xin tiền bồi hãy cất kỹ!”

Vị tu sĩ Hợp Thể của Cửu Việt tộc nhận lấy vòng tay trữ vật, cũng không thèm nhìn, trực tiếp thu vào, cười tủm tỉm nói: “Diệp đạo hữu, mời đứng lên truyền tông trận đi!”

Diệp Trường Sinh nghe vậy gật đầu nhẹ, cất bước đi tới trung tâm đại điện.

Trên mặt đất trong đại điện khắc chằng chịt các loại dấu vết phù văn, thoát nhìn vô cùng phức tạp.

Khi hắn đứng ở chỗ trung tâm, vị tu sĩ Hợp Thể của Cửu Việt tộc đã ra lệnh một tiếng, lập tức có mấy vị tu sĩ Cửu Việt tộc nguyên bản đang đứng chờ trong đại điện đi ra phía trước, trên mặt đất được khảm một khối cực phẩm linh thạch.

“Diệp đạo hữu, sau này còn gặp lại!” Hợp Thể trưởng lão của Cửu Việt Tộc chấp tay nói với Diệp Trường Sinh.

Lập tức, hắn ra lệnh một tiếng, lập tức trên mặt đất sáng lên một đạo bạch quang ngút trời, trong bạch quang thân ảnh Diệp Trường Sinh nhanh chóng mờ hồ, biến mất không thấy gì nữa.

.....

Phía nam Phong Nguyên đại lục có một mảnh lãnh thổ phi thường rộng lớn, ở trên mảnh lãnh thổ rộng lớn này, phân bố rậm rạp chằng chịt gần mấy ức ngọn núi lửa.

Đây là một quần thể núi lửa khổng lồ khó có thể tưởng tượng được, quanh năm bị một làn sương mù màu xám cực nóng bao phủ.

Bất cứ người nào tới gần khu vực núi lửa này đều bị làn sương mù màu xám này ngăn trở. Dưới tình huống bình thường, cho dù là tu sĩ cấp bậc Nguyên Anh, tự tiện xông vào trong màn sương mù màu xám này cũng có khả năng là vì hỏa độc công thể mà vẫn lạc.

Chỉ có tu sĩ hóa thân trở lên mới có thể thử nghiệm xuyên qua phiến sương mù xám kia, chính thức tiến vào trong đám núi lửa.

Bất quá cho dù như vậy, cũng rất ít tu sĩ hóa thân trở lên tự ý xâm nhập trong đám núi lửa, mặc dù bên trong đó sinh trưởng lượng lượng lớn linh dược trân quý, cùng với rất nhiều quặng vật quý hiếm chỉ có nơi đây mới có.

Đây là bởi vì, dãy núi lửa này là một trong số ít các đại tộc thuộc khu vực Cổ Lê tộc chiếm giữ của Phong Nguyên đại lục.

Núi lửa cùng sương mù xám này chính là thiên nhiên bảo hộ tộc địa Cổ Lê tộc, đồng thời ở biên giới, hàng năm còn có đội tuần tra Cổ Lê tộc tuần tra.

Do đó, nếu như tự tiện xông vào thì rất có khả năng sẽ bị đội tuần tra này bắt được.

Cổ Lê tộc mặc dù là một đại tộc hữu hảo với ngoại tộc, nhưng nếu như người không được bọn họ cho phép tiến nhập tộc địa của bọn họ, vậy bọn họ cũng sẽ không khách khí với người.

Xử tử cũng xem như là người có may mắn rồi.

Muốn từ ngoại giới tiến vào tộc địa Cổ Lê tộc, con đường duy nhất chính là đi qua mấy thông đạo cố định.

Trên mấy thông đạo này, không chỗ nào không bị trùng trùng điệp điệp hùng quan thủ hộ, trong những cửa ải này, tích trữ trọng binh, cường giả vô số.

Nếu như ngoại tộc muốn đánh vào vài toà hùng quan này, không biết phải trả giá bao nhiêu.

Dù sao, dưới địa hình núi lửa đặc thù này, bất luận kẻ nào chống lại tu sĩ cùng cấp của Cổ Lê tộc, thực lực đều sẽ yếu đi vài phần.

Cổ Lê tộc nổi tiếng tại Linh giới là am hiểu không hỏa thuật, thần thông hỏa đạo của bọn họ kinh thiên động địa.

Trên đường đi đến Thánh Hỏa thành đệ nhất đại thành Cổ Lê tộc, càng trải rộng hơn mười mấy cửa ải hùng quan cự ải, ở giữa tích trữ mấy ngàn vạn chiến sĩ Cổ Lê tộc.

Bất cứ người ngoại tộc nào, đi trên con đường này, sau khi nhìn thấy những binh sĩ tràn ngập sát khí này, cũng không dám có bất cứ thứ gì lơ đãng.

Diệp Trường Sinh đi theo sau đám người, hướng về cửa ải cuối cùng trên đường đi tới Thánh Hỏa thành, cảm thụ được nhiệt độ chung quanh càng ngày càng nóng rực, hắc không khỏi nhăn mày.

Mặc dù Cổ Lê tộc đối với ngoại tộc rất là hữu hảo, nhưng hoàn cảnh tộc đàn này sinh hoạt cũng dẫn đến mặc dù người ngoại tộc muốn đến trong tộc bọn họ, căn bản cũng không đợi được bao lâu.

Dưới nhiệt độ cao như vậy, rất nhiều tu sĩ căn bản không thể đợi lâu, nếu không chỉ sợ sẽ gây tổn hại không nhỏ đối với tu hành của bọn họ.

Bất quá, tuy hấn cảm thấy không thoải mái, nhưng Tinh Viêm Chi Hỏa trong cơ thể hấn lại hoạt động mãnh liệt, đáng về hoan hô nhảy nhót muốn đi ra.

Nếu như không phải Diệp Trường Sinh lo lắng đóa hoa lửa này sẽ gây ra sóng gió gì trong Cổ Lê tộc, mệnh lệnh hấn ở lại trong cơ thể, chỉ sợ đóa tiên hỏa này đã lao ra, tùy ý ngao du xung quanh.

“Rốt cuộc cũng sắp đến Thánh Hỏa thành, nghe nói cho dù tòa thành này đặt ở toàn bộ Phong Nguyên đại lục, cũng tuyệt đối là đứng đầu, hôm nay rốt cục có thể kiến thức một phen!”

Một giọng nói vang lên cách Diệp Trường Sinh không xa, Diệp Trường Sinh quay đầu nhìn lại, chỉ thấy người nói là một con quái vật đầu chim thân người.

Trên đầu con chim kia, mấy chùm lông chim đỏ tươi dựng thẳng lên, tựa như hỏa diễm thiêu đốt phiêu đăng.

Người này cũng không biết là tu sĩ của chủng tộc nào, tu vi thoát nhìn như Luyện Hư hậu kỳ, toàn thân lóng lánh hồng quang.

Thoạt nhìn, trong hoàn cảnh như thế này, đáng về của hấn tương đối thoải mái, rất là thích ý híp mắt lại.

“Sinh linh Hỏa thuộc tính, trong cơ thể tựa hồ còn có chút huyết dịch Thiên Phượng, thoát nhìn như là sinh linh Phượng loại nào đó!” Diệp Trường Sinh đánh giá đối phương một chút, trong lòng âm thầm nghĩ.

Bên cạnh hấn, là hai nam tử dáng người thấp bé, hai tay dài kỳ lạ, làn da màu xanh sẫm, khuôn mặt hai người thoát nhìn cực kỳ tương tự.

Một nam tử trong đó nghe được sinh vật đầu chim thân người kia nói ra, cười ha ha một tiếng, nói: “Huynh đài là từ nơi nào tới? Cũng là tới tham gia Cổ Lê tộc ngàn năm một lần thủy hỏa thịnh hội sao?”

“Ha ha, đạo hữu nói đùa, chút tu vi ấy của tại hạ có tư cách gì tham gia Thủy Hỏa thịnh hội chứ, chỉ là tới tham gia náo nhiệt mà thôi!” Tên nam tử đầu chim thân người liên tục lắc đầu nói.

“Lấy tu vi đạo hữu, có tư cách gì, mà ta có thể cảm giác được huyết mạch đạo hữu không tầm thường, hiển nhiên thần thông rất mạnh, nói không chừng thật sự có thể được Cổ Lê tộc tuyển đi tham gia Thủy Hỏa Đại Hội đấy!” Tên nam tử da xanh mở miệng vừa cười vừa nói.

“Đạo hữu quá coi trọng ta rồi, hơn nữa tại hạ cũng giống như Cổ Lê tộc, đều là chủng tộc trong lĩnh vực Hoả đạo, chỉ sợ căn bản không có tư cách tham gia Thủy Hỏa đại hội!” Nam tử đầu chim lập tức khoát khoát tay nói ra.

Hai gã kia nhìn hần một cái, trong đó một tên khác cười hắc hắc, nói: “Vậy cũng đúng, đáng tiếc, ta vốn tưởng rằng tương lai có thể cùng đạo hữu giao thủ một phen đây!”

“Chính xác, huynh đệ chúng ta rõ ràng cảm giác được thực lực của đạo huynh không tầm thường!”

Trong lúc hai người nói chuyện này, ánh mắt cũng bất giác nhìn sang phía Diệp Trường Sinh.

“Hai vị đạo hữu Lục phu tộc mới thật sự là muốn tham gia Thủy Hỏa đại hội chứ?” Nam tử đầu chim kia hỏi ngược lại.

“Hắc hắc, đạo hữu đoán không sai, huynh đệ chúng ta xác thực muốn thử một lần, xem có tư cách đó được Cổ Lê tộc ưu ái hay không!” Một trong hai nam tử nói.

Thoạt nhìn hai người này hẳn là một đôi huynh đệ ruột thịt, hơn nữa thực lực tất cả đều đạt đến Luyện Hư đỉnh phong.

Trong đám người Diệp Trường Sinh thực lực đỉnh cao, vừa nghe huynh đệ hai người nói lời này, ánh mắt mấy người xung quanh nhìn về phía bọn họ, lập tức mang theo vẻ kiêng kỵ.

Phảng phất có can đảm tham gia thủy hỏa đại hội này, đều là tồn tại ghê gớm gì đó.

Hai nam tử Lục phu tộc kia nói chuyện với nam tử đầu chim, động một chút liền nhìn về phía Diệp Trường Sinh bên này.

Cuối cùng không nhịn được nữa, một người trong đó bước nhanh về phía trước, đi tới bên cạnh Diệp Trường Sinh, chợt cười một tiếng, nhẹ giọng hỏi:

“Xin hỏi đạo hữu xuất thân từ bộ tộc nào, bộ dáng này rất hiếm thấy!”

Diệp Trường Sinh nghiêng đầu đi, kinh ngạc nhìn đối phương một cái, nói: “Tại hạ chỉ là xuất thân một tiểu tộc không chút danh tiếng, không có gì để nói, cho dù có nói, đạo hữu cũng chưa chắc đã nghe nói qua!”

“A, cái này thật đúng là có ý tứ, tiểu tộc bên trong lại có thể bồi dưỡng được đạo hữu cường giả!” Nam tử da xanh trong mắt lộ ra vẻ kinh ngạc nói ra.

“Đạo hữu hỏi những thứ này là có gì chỉ giáo sao?” Diệp Trường Sinh nhìn đối phương hỏi.

“Ha ha, không tới mức giáo dục, chẳng qua là cảm thấy thực lực đạo hữu cường đại, mặc dù chỉ là Luyện Hư trung kỳ, nhưng ngay cả huynh đệ chúng ta cũng nhìn không thấu pháp lực, cho nên muốn nhận biết một phen mà thôi!” Một vị nam tử da xanh vừa cười vừa nói.

“Ồ? Các người còn có thể cảm ứng được pháp lực của ta?” Diệp Trường Sinh nghe vậy nheo mắt, cẩn thận đánh giá đối phương.

Hắn tự hỏi lấy cảnh giới cùng pháp lực của hắn hiện tại, cho dù là tu sĩ Hợp Thể kỳ cũng không nhất định có thể dễ dàng cảm ứng được sự mạnh yếu của pháp lực hắn.

Kết quả hai vị tu sĩ luyện hư nơi này nói ra chỗ này hắn có điểm không tầm thường.

Tên nam tử đầu chim thân người kia nghe hai gã tu sĩ da xanh nói lời này, cũng là kinh ngạc vô cùng nhìn Diệp Trường Sinh một cái.

Một tên Luyện Hư trung kỳ lại có thể khiến cho hắn cũng vô cùng kiêng kị hai tộc nhân da xanh coi trọng như vậy sao?

Hắn hướng bên này đi tới, cười ha ha, nói: “Vị đạo hữu này có chỗ không biết, Lục Phu tộc bọn hắn có được thiên phú thân thông chính là có thể cảm ứng được pháp lực mạnh yếu của người khác!”

“Ồ trong chiến đấu, không biết bọn họ chiếm được bao nhiêu lợi thế nữa!”

“Thì ra là thế, đúng là hiếm thấy bát quái!” Diệp Trường Sinh mỉm cười nói.

“Đạo hữu cũng là vì Thủy Hỏa Đại Hội kia mà đến sao?” Một trong hai người da xanh hỏi.

“Cái gì là thủy hỏa đại hội?” Diệp Trường Sinh lại hỏi ra một vấn đề khiến bọn họ đều cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

“Cái này... Đạo hữu ngay cả Thủy Hỏa Đại Hội cũng không biết, tại sao vào lúc này lại chạy đến Cổ Lê tộc?” Tên đầu chim thân người nam tử kia rất là kinh ngạc hỏi.

“Lại nói, không biết Thủy Hỏa đại hội, đạo hữu chắc không phải xuất phát từ bộ tộc đàn phụ cận? Chẳng lẽ là từ một địa phương khác của Phong Nguyên đại lục truyền tống tới đây?” Hai gã nam nhân da xanh như có điều suy nghĩ nói.

“Đúng là lần đầu tiên tại hạ nghe tới chuyện Thủy Hỏa đại hội, chẳng lẽ trong này có huyền cơ gì?” Ánh mắt Diệp Trường Sinh lộ vẻ tò mò hỏi.

Hắn cũng không hiểu nhiều về Cổ Lê tộc, cái gì mà Thủy Hỏa Đại Hội, đó là chưa từng nghe nói qua.

Sau khi bị truyền tống đến bên này, hắn tốn không ít thời gian mới tìm được con đường đi thông đại thành đệ nhất Cổ Lê tộc.

Khoảng cách xa truyền tống trận kia cũng không đưa hắn đến một tòa thành trì nào đó của Cổ Lê tộc, mà chỉ đưa hắn tới gần Cổ Lê tộc.

Tựa hồ loại truyền tống trận vượt khoảng cách của chủng tộc này chỉ là đem truyền tống đi đến một phương hướng nào đó, chưa bao giờ cố định truyền tống tới địa phương nào đó.

Mà những Truyền Tống Trận vượt qua đại lục kia, tựa hồ cũng có loại đặc thù này.

Chỉ có Diệp Trường Sinh biết, truyền tống người từ một địa phương cố định đến một địa phương cố định khác, chỉ có truyền tống trận mà Hách Liên thương minh nắm giữ.

Đương nhiên, đây cũng không phải vì kỹ thuật của Hách Liên thương minh dẫn trước Linh giới.

Mà thuần túy là bởi vì các tộc ở Linh giới không muốn những tộc đàn khác nắm giữ một loại truyền tống trận có thể trực tiếp truyền tống tới tộc địa của bọn họ.

Ngộ nhờ bộ tộc này nổi lên ác tâm trực tiếp đánh lên bọn chúng thì sao?

Xuất phát từ đủ loại bản khoản, loại truyền tống trận vượt qua chủng tộc này, tựa biến thành hôm nay bộ dạng này, chỉ có thể định hướng truyền tống một khoảng cách.

Hơn nữa, còn là một chiều!

Điều này cũng dẫn đến Diệp Trường Sinh tốn một khoảng thời gian đi tìm con đường thông tới Cổ Lê tộc.

Cũng có lẽ bởi vì hắn tiếp xúc với một ít tu sĩ có tu vi không cao nên chưa bao giờ nghe qua sự tình thủy hỏa đại hội.

Hiện tại nghe ý tứ trong lời nói của mấy người này, thủy hỏa đại hội này giống như là đại hội khó lường gì đó, Diệp Trường Sinh liền nổi lên lòng hiếu kỳ.

Nghe hắn hỏi, vị đầu chim kia thân người nam tử lắc đầu nói: “Huyền cơ gì gì đó, chưa tới mức đó!”

“Phần lớn tu sĩ cấp thấp Thủy Hỏa đại hội này chưa từng nghe nói qua, nhưng trong tu sĩ Luyện Hư chúng ta, cũng không tính là bí mật gì!”

“Hôm nay đông đảo tu sĩ Luyện Hư đến đây, trên cơ bản đều nhằm vào đại hội lần này!” Nam tử đầu chim thân người nói.

Diệp Trường Sinh đưa mắt nhìn lại, chung quanh cùng mấy người bọn họ tiến vào cửa ải hiểm yếu trước mắt, khoảng chừng mấy trăm người.

Những người này từ sáu phân trở lên đều là tu sĩ Luyện Hư kỳ, trong đó thậm chí có mấy vị khí tức vô cùng tối nghĩa. Diệp Trường Sinh vừa nhìn đã biết đây là tu sĩ Hợp Thể kỳ.

Có thể hội tụ nhiều tu sĩ cấp cao như vậy, đại hội thủy hỏa hiển nhiên không tầm thường.

“Cái gọi là hỏa trong thủy hỏa đại hội, liền chỉ Cổ Lê tộc am hiểu hỏa đạo thần thông, mà thủy này, đạo hữu đoán là chỉ bộ tộc nào?” Một vị nam tử da xanh cười híp mắt hỏi.

Diệp Trường Sinh nghe vậy suy nghĩ một chút, nói: “Cổ Lê tộc ở bờ biển, chẳng lẽ nước này là một tộc đàn trong biển?”

“Đích xác là tộc đàn trong biển, bất quá đây cũng không phải tộc đàn bình thường trong biển! Đạo hữu có từng nghe nói qua danh hào tam đại Thủy tộc?” Đầu chim thân người kia hỏi.

“Tam đại Thủy tộc? Chẳng lẽ Thủy Hỏa đại hội này có liên quan tới Mặc Nguyệt tộc?” Lòng mày Diệp Trường Sinh nhú lại, có chút ngạc nhiên hỏi.

Cái gọi là Tam đại Thủy tộc, chính là ba siêu cấp đại tộc sinh sống ở trong Linh Giới hải dương, trong đó có Hải Vương tộc kết minh với Giác Xi tộc, có Linh Quỷ tộc mà Diệp Trường Sinh đã từng thấy ở Ngọc Bích thành, người cuối cùng chính là Mặc Nguyệt tộc.

Tộc này ở vị trí nghỉ lại trong biển cả tương đối gần Phong Nguyên Đại Lục, vừa vặn chính là ở trong hải vực phía nam đại lục, lấy Diệp Trường Sinh lập tức nghĩ tới bộ tộc này.

Lại nói tiếp, tuy rằng trên đất liền có vô số tộc quần, cường giả xuất hiện lớp lớp, nhưng số lượng cường giả trong hải dương cũng không ít.

Tam đại Thủy tộc uy danh hiển hách, bất kỳ một bộ tộc nào đều có thực lực cường đại đến mức không thể tưởng tượng nổi, có thể tùy ý nhìn xuống một tộc trên Phong Nguyên đại lục.

Bất quá, ở trong Linh Giới, cũng lưu truyền lại một loại thuyết pháp như vậy.

Đừng nhìn tam đại Thủy tộc hình như xưng bá hải dương, nhưng thật ra trong đại dương Linh giới, tộc mạnh nhất lại không phải bọn hắn.

Đệ nhất cường tộc hải dương chân chính, hẳn là Giao Long nhất mạch!

Cường giả Giao Long tầng tầng lớp lớp trong biển sâu mênh mông, cấp bậc Đại Thừa tuyệt đối không ít. Thế lực lớn của Giao Long nhất mạch, Quang Diệp Trường Sinh từng nghe nói qua liền có Địa Giao đảo, Hải Long Cung, Thủy Ba phủ vân vân.

Các thế lực này tuy tiện lợi ra đều có thể thoải mái nghiền ép hai tộc Nhân Yêu, thậm chí ngay cả tộc đàn trung đẳng như Phi Linh tộc cũng không nhất định là đối thủ của bọn họ.

Ngoài ra, trong biển còn có lượng lớn cường giả Giao Long độc hành, giao long một mình.

Cũng may là những Giao Long này phân tán, đều là tu hành riêng, chưa bao giờ tụ tập lại một chỗ mà hình thành nên một tộc quần, nếu không thì danh tiếng đệ nhất Linh Giới đã sớm rơi xuống đầu bọn họ rồi.

Lời của mấy vị Dị tộc này ngược lại làm cho Diệp Trường Sinh có chút hứng thú, thân là Mặc Nguyệt tộc, một trong ba đại Thủy tộc, chạy đến đất liền làm cái gì mà thủy hỏa đại hội?

“Đạo hữu đoán không sai, chính là Mặc Nguyệt tộc, Thủy Hỏa đại hội bắt nguồn từ tranh chấp giữa Mặc Nguyệt tộc và Cổ Lê tộc!”

“Vị trí hiện tại của chúng ta là ở phía bắc của Cổ Lê tộc, nếu đi về phía nam một chút thì tộc địa Cổ Lê tộc sẽ một mực kéo dài đến trong biển rộng phía nam!”

“Tại một mảnh hải dương phía nam này, có chừng mấy ngàn hòn đảo lớn nhỏ, rải rác các hòn đảo, tạo thành một quần đảo!”

“Trong quần đảo này, có lượng lớn tài nguyên dự trữ vô cùng trọng yếu đối với Cổ Lê tộc!”

“Đây là một nơi vô cùng trọng yếu đối với Cổ Lê tộc, nếu như mất đi quần đảo này mà nói thì thực lực của bộ tộc bọn họ sẽ tổn thất không ít!”

“Nhưng hết lần này tới lần khác, quần đảo này cũng gần địa bàn của Mặc Nguyệt tộc, đồng thời cũng có không ít tài nguyên vô cùng quan trọng đối với Mặc Nguyệt tộc, bọn họ cũng không muốn từ bỏ hòn đảo này một cách dễ dàng!”

“Vì vậy, sau khi song phương bạo phát mấy trận đại chiến tranh đoạt quần đảo này, thủy hỏa đại hội liền ra đời!” Nam tử đầu chim thân người hướng Diệp Trường Sinh đại khái giới thiệu một chút lai lịch của Thủy Hỏa đại hội.

“Vậy nghe cái này, cái gọi là Thủy Hỏa đại hội, chính là Cổ Lê tộc và Mặc Nguyệt tộc vì tránh chiến tranh mà lựa chọn một loại thủ đoạn giải quyết trong hòa bình?” Diệp Trường Sinh như có điều suy nghĩ hỏi.

“Đúng vậy, bất quá Thủy Hỏa đại hội này cũng không tính là hòa bình, bởi vì phương pháp mà song phương giải quyết quần đảo phụ thuộc vẫn là tranh đấu, chỉ bất quá quy mô rút nhỏ đi rất nhiều mà thôi!” Một mạng nam tử da xanh lác đầu nói ra.

Nghe được lời nói của mấy người này, trong lòng Diệp Trường Sinh đã có một cái suy đoán.

“Cổ Lê tộc và Mặc Nguyệt tộc đã ước định, cứ cách ngàn năm lại tiến hành một lần tranh đấu, quyết định trong thời gian ngàn năm kế tiếp, là vấn đề phân chia tài nguyên cho quần đảo!”

“Trận tranh đấu này được người ta gọi là Thủy Hỏa đại hội. Mỗi lần đại hội Thủy Hỏa, hai bên đều phái ra mười tên tu sĩ cấp Luyện Hư cùng ba gã tu sĩ cấp Hợp Thể tiến hành giao đấu!”

“Theo tình huống cuối cùng thắng cục nhiều hay ít để quyết định sự phân chia tài nguyên!”

Nghe nói như thế, trong lòng Diệp Trường Sinh hơi động, hỏi: “Nghe mấy vị đạo hữu vừa mới nói các người cũng có thể tham gia thủy hỏa đại hội này, chẳng lẽ thủy hỏa đại hội cũng mở ra với ngoại tộc?”

Vấn đề này vừa hỏi ra, vị trong hai vị nam tử da xanh lại cười hắc hắc, nói: “Mặc Nguyệt tộc bên kia ngược lại không có quan hệ với ngoại tộc, nhưng Cổ Lê tộc bên này, thịnh hội này chuyên môn vì tu sĩ ngoại tộc mà tổ chức!”

“Ồ? Chỉ giáo cho?”

“Thế nhân đều biết, thủy hỏa tương khắc, mấy ngàn năm sau khi phương pháp giải quyết tranh chấp này định ra, trong cuộc chiến giữa hai tộc, vẫn luôn là cục diện Mặc Nguyệt tộc thắng mà Cổ Lê tộc thua!”

“Cái này cơ hồ là không có gì lo lắng, khác nhau ở chỗ Mặc Nguyệt tộc là đại thắng, hay là vấn đề thắng nhỏ, thậm chí có một lần chiến đấu, Cổ Lê tộc không ai thắng được, đây là lần bi thảm nhất!”

“Về sau, Cổ Lê tộc xem, như vậy không được, nếu tiếp tục kéo dài, bộ tộc bọn họ sẽ triệt để mất đi tài nguyên trong quần đảo kia, vì vậy bọn họ có ý đồ khác!” Nam tử da xanh vừa cười vừa nói.

Nam tử đầu chim một bên nghe bỏ sung một câu: “Cổ Lê tộc sở dĩ thua khó coi như vậy, cũng không phải bởi vì thực lực tộc nhân bọn họ kém xa các cường giả Mặc Nguyệt tộc như vậy!”

“Mà là bởi vì ngay từ đầu song phương đã đem ước định chiến trường tại phía kia quần đảo trong một tòa đảo nhỏ bên trên!”

“Nơi đó dù sao cũng ở sâu trong hải dương, Cổ Lê tộc một thân thần thông Hỏa đạo, ở loại địa phương này bị khắc chế gắt gao, mà Mặc Nguyệt tộc thân là một trong tam đại Thủy tộc, lại chiếm hết ưu thế!”

“Cái này giảm cái kia lâu, Cổ Lê tộc tự nhiên chỉ có thể thảm bại!”

Diệp Trường Sinh nghe vậy lập tức hiểu rõ tất cả, cười hỏi: “Cho nên Cổ Lê tộc định đi mời ngoại viện, tìm những tu sĩ am hiểu thần thông thủy đạo, hoặc là khắc chế thần thông thủy đạo, thay thế bọn họ đi so đấu với Mặc Nguyệt tộc?”

“Ha ha, không sai, Cổ Lê tộc dựa vào biện pháp này, mới thay đổi được cục diện thảm bại lần thứ hai!”

“Vì để cho những tu sĩ dị tộc này bán mạng cho bọn hắn, Cổ Lê tộc thường thường sẽ đưa ra đãi ngộ thập phần hậu đãi, đây cũng là nguyên nhân hai huynh đệ chúng ta sẽ tới nơi này!” Một vị nam tử Lục Phu tộc nói.

Tên đầu chim kia nghe vậy cười một tiếng, cũng nói: “Mà để tận lực hấp dẫn càng nhiều cường giả dị tộc, Cổ Lê tộc trước mỗi lần tại đại hội thủy hỏa, đều sẽ tổ chức một đại giao dịch hội!”

“Cuộc thịnh hội quy mô như thế này cũng không hiếm thấy ở Phong Nguyên đại lục chúng ta, mỗi lần thịnh hội diễn ra, đừng nói là tu sĩ Luyện Hư chúng ta, ngay cả Hợp Thể, tồn tại cấp Đại Thừa cũng bị hấp dẫn đến không ít!”

“Cho nên, đạo hữu là tới giao dịch lần này?” Diệp Trường Sinh nhìn người này hỏi.

Nam tử đầu chim thân người nhẹ gật đầu: “Không sai, đại giao dịch hội tổ chức mấy chục lần giá hội, trong đó có chút quy cách cao đến có thể hấp dẫn tu sĩ Đại Thừa xuất hiện!”

“Mà các loại trao đổi nhỏ dưới bí mật sẽ càng là nhiều không đếm xuể, nếu là có thể ở chỗ này trao đổi được một ít đột phá bình cảnh tài nguyên, hoặc là chống lại thiên kiếp Linh Bảo, đó quả thật là thiên đại cơ duyên!”

“Cho nên, giao dịch hội như vậy, tại hạ há dễ dàng bỏ qua?”

“Ha ha, Cổ Lê tộc này cũng thông minh!” Diệp Trường Sinh nhẹ giọng cười nói.

Dùng đại lượng cường giả giao dịch hội hấp dẫn đến, sau đó đưa ra đề giá khiến bọn họ không cách nào cự tuyệt, từ trong bọn họ lựa chọn ra thực lực đủ mạnh, đi trợ giúp Cổ Lê tộc cùng Mặc Nguyệt tộc giao đấu.

Trong quá trình này, Cổ Lê tộc nhìn như muốn trả thù lao cho những cường giả dị tộc tham gia đại hội Thủy Hỏa này.

Nhưng trên thực tế, bọn họ có thể từ trong hoạt động tổ chức giao dịch hội kiếm được càng nhiều.

“Như thế xem ra, ta lại bắt kịp thời điểm tốt, vừa vặn đi vào Cổ Lê tộc trước thủy hỏa đại hội này!” Diệp Trường Sinh cười ha ha một tiếng nói.

“Vây cũng là vận khí của đạo hữu!”

Đoàn người vừa nói, vừa đi về phía trước, đi qua cửa ải hiểm yếu này, xa xa đã thấy được phong thái đệ nhất đại thành của Cổ Lê tộc.

Phía trước, không biết đó là bao nhiêu vạn dặm bên ngoài, có một toà sơn phong hùng vĩ đến cực điểm, toàn thân ngọn núi có màu nâu đen, mặt ngoài lộ ra vô số vết rạn.

Bên trong những vết rạn chằng chịt lóng lánh hồng quang, thỉnh thoảng có chất lỏng màu đỏ tươi từ trong đó chảy ra, theo nham thạch nâu đen chảy xuống phía dưới.

Từ xa nhìn lại, dường như bên ngoài thân thể của một sinh linh nào đó đang có vô số mạch máu giăng khắp nơi chảy ra.

Đây đúng là một ngọn núi lửa cực kỳ to lớn.

Tại đỉnh núi lửa, phía trên một mảnh chất lỏng màu đỏ tươi, một toà đại thành đen kịt hiện ra.

Cự thành hùng vĩ đến mức người ta khó có thể tưởng tượng, mặt ngoài lóe ra linh quang màu đỏ mông lung, hiển nhiên đó là cấm chế thập phần lợi hại.

Chỉ cần nhìn thoáng qua toà thành lớn này, sẽ làm cho người ta có một loại cảm giác nóng bỏng hai mắt.

“Thánh Hỏa thành, đến rồi!” Nam tử đầu chim thân người, mặt mũi tràn đầy cảm khái nói.

Cổ Lê tộc đệ nhất đại thành xuất hiện trước mắt mọi người, đối với đại đa số mọi người mà nói, đại thành quy mô này, cả đời cũng chỉ có thể nhìn thấy tòa này.

Còn đối với Diệp Trường Sinh đã chứng kiến qua Ngọc Bích thành mà nói, thành trì như vậy, sau khi hấn gặp lại, cũng không có nhiều kinh ngạc và chấn động như vậy nữa.

Nam tử đầu chim thân người bên cạnh gã cùng với hai vị huynh đệ da xanh hai vị huynh đệ kia ngược lại trợn mắt há hốc mồm, hiển nhiên đây là lần đầu tiên nhìn thấy thành trì như vậy.

Trong lòng bọn họ tràn ngập cảm giác chấn động.

Tộc quần xuất thân của ba người này đều thuộc tộc đàn trung đẳng nào đó, mà những tộc đàn trung đẳng này đều dừng lại quanh Cổ Lê tộc, ở một mức độ nào đó, bọn họ được xem là một ít tộc đàn trong phạm vi thế lực Cổ Lê tộc.

Cổ Lê tộc cứ cách ngàn năm lại tổ chức một lần thủy hỏa đại hội, thu hút về cơ bản đều là người của những tộc đàn nhỏ này.

Đừng nhìn những người này chỉ là tộc đàn nhỏ, thực lực chính thể lại kém xa Cổ Lê tộc.

Nhưng, trong những tộc đàn này cũng chưa bao giờ thiếu những người có thiên tư tuyệt diệu, về mặt thực lực đấu pháp, trong những tộc đàn này cũng có không ít tồn tại không kém gì thiên kiều Cổ Lê tộc.

Những người này, ở trong tộc đàn ban đầu, muốn đạt được tài nguyên đỉnh cao là cực kỳ khó khăn, dù sao thì trần nhà của tộc cũng đã được đặt ở đó.

Nhưng ở Cổ Lê tộc bên này, những đan dược phụ trợ giúp bọn họ đột phá cảnh giới Hợp Thể kia, cũng không phải là xa không thể chạm tới.

Tựa như Thiên Vân mười ba tộc tại đại tộc Lôi Minh đại lục, sẽ có loại đan dược phụ trợ tiến giai hợp thể như Vạn Diệu đan.

Cổ Lê tộc đồng dạng nắm giữ loại bí dược này.

Chạy đến Cổ Lê tộc là tu sĩ Luyện Hư đỉnh phong Thủy Hỏa đại hội, trong mười người, chỉ sợ chỉ ít có chín người là vì loại linh dược này mà tới.

Mà để có thể lôi kéo những người này góp sức cho mình, Cổ Lê tộc mỗi lần cũng sẽ thả ra một ít loại đan dược này để dụ dỗ những người này.

Sau khi trợn mắt há hốc mồm nhìn hùng thành đen kịt kia một hồi, ba người này mới hồi phục tinh thần, sau đó quay người nhìn lại, Diệp Trường Sinh đã không thấy bóng dáng.

“Di, vị đạo hữu không biết chủng tộc này chạy trốn ngược lại là rất nhanh!” Nam tử đầu chim thân người kinh ngạc nói một câu.

“Hắc hắc, đại khái là bởi vì vị trí của nó cách tộc đàn chúng ta xuất thân quá xa, hẳn cảm thấy giao hảo cùng chúng ta cũng không có ý nghĩa, cho nên đi thôi!” Một vị nam tử Lục phu tộc nói ra.

“Bất quá nói trở lại, vị đạo hữu này thật đúng là không đơn giản, vừa rời từ trên người hắn ta cảm nhận được một loại cảm giác uy hiếp mãnh liệt!” Một gã nam tử da xanh cảm khái nói.

“Không thể nào, hắn chỉ là tu sĩ Luyện Hư trung kỳ?” Nam tử đầu chim thân người tựa hồ có chút không dám tin nói ra.

“Luyện Hư trung kỳ thì thế nào, chung quy trên đời này có một ít thiên kiêu khó lường có thể vượt cảnh giới tác chiến!”

“Đạo hữu không nên xem thường người trong thiên hạ!” Nam tử da xanh cười híp mắt nói.

“Có thể vượt cảnh giới tác chiến, không có cái nào không phải là loại người thiên chi kiêu tử kia, vị đạo hữu này...” Nam tử đầu chim thân người ánh mắt lộ ra vẻ kinh ngạc.

“Ha ha, nếu vị đạo hữu này nhất trí với chúng ta như vậy, xem ra huynh đệ chúng ta muốn đạt được danh ngạch tham gia Thủy Hỏa đại hội kia, độ khó lại tăng lên rồi!” Một vị nam tử da xanh lắc đầu cảm khái nói.

.....

Diệp Trường Sinh không từ biệt, bỏ qua mấy vị tu sĩ dị tộc kia, đi vào trong một tòa đại điện ở đằng sau cửa ải này.

Đây là một tòa đại điện truyền tông, là nơi truyền tông người đến đệ nhất đại thành của Cổ Lê tộc.

Giờ phút này, trong đại điện truyền tông đã đứng đầy tu sĩ các tộc, xem qua chừng hơn một ngàn người, từng người đều vô cùng cường đại.

Tu sĩ Luyện Hư kỳ trở lên, có thể chiếm bốn thành trở lên, thậm chí còn có bảy tám đạo thân ảnh không chút nào che giấu khí tức Hợp Thể của mình.

Số lượng tu sĩ đẳng cấp cao tụ tập ở đây rất nhiều, đủ để khiến người ta ghen hòng nhìn trần trời.

Mà đây mới chỉ là khoảng thời gian gần đây nhất hội tụ đến Cổ Lê tộc cao giai tu sĩ, cũng không phải là toàn bộ nhân số tham gia đại hội giao dịch này của Cổ Lê tộc.

Nghe nói, trước đây qua nhiều lần đại hội giao dịch, tu sĩ Hóa Thần có thể hấp dẫn tới gần mười vạn người.

Sau khi các vị tu sĩ giao nộp một số linh thạch nhất định thì bị Truyền Tông Trận truyền tông vào Thánh Hỏa thành.

Diệp Trường Sinh dọc theo đội ngũ, giao cho tu sĩ thủ vệ trận pháp có một vạn linh thạch, sau đó cũng đứng lên truyền tông trận.

Tòa truyền tông trận dưới chân gã chiếm diện tích chừng mấy trăm trượng, phía trên đứng mấy trăm tên tu sĩ các tộc, trong đó cũng bao gồm một ít tu sĩ Cổ Lê tộc.

Ánh mắt Diệp Trường Sinh đảo qua tu sĩ tộc này, cảm nhận được một loại khí tức hỏa diễm cực nóng.

Cổ Lê tộc là một tộc đàn làn da ngăm đen, cao chừng ba trượng, dài sáu cánh tay.

Bộ tộc này ở trên Phong Nguyên đại lục, cũng là một chủng tộc tương đối có kiến thức, trong tộc có vô số cường giả, càng có một vị lão quái Đại Thừa có tên là Thập Đại cường giả của Phong Nguyên đại lục.

Đây cũng là một trong những nguyên nhân khiến tộc này dám dấy lên chiến tranh với Mặc Nguyệt tộc, một trong ba đại Thủy tộc.

Diệp Trường Sinh không hiểu nhiều về bộ tộc này, nhưng hắn cũng biết, bộ tộc này có người có thể tham gia trận chiến vây quét Mã Lương.

Nghĩ lại, cho dù thực lực của bộ tộc này không bằng Cô tộc, chỉ sợ cũng sẽ không kém bao nhiêu.

“Thực lực chủng tộc càng cường đại, ta cuốn đi lượng lớn linh thạch trong tộc lại càng không thu hút quá nhiều sự chú ý!”

“Tại Phi Linh Tộc, ta chiếm được hơn mười ức linh thạch, trong tộc này cũng không thể quá khách khí!” Diệp Trường Sinh trong lòng thầm nghĩ như thế.

Khi suy nghĩ của hắn nổi lên, trên truyền tống trận dưới chân lấp loé một trận bạch quang, lập tức thân ảnh mấy trăm người bọn họ đều mơ hồ một cái, biến mất ngay tại chỗ.

Sau khi bọn họ rời đi, lập tức lại có một nhóm người đứng lên truyền tống trận, được bạch quang lấp loé truyền tống đi.

Cứ như vậy, một đoàn tu sĩ các tộc không ngừng được truyền tống vào trong thành lớn đệ nhất Cổ Lê tộc.

Trước mắt bạch quang chợt lóe, Diệp Trường Sinh liền phát hiện mình xuất hiện trong một cung điện toàn bộ là ngọc thạch óng ánh màu đỏ.

Sau khi đến nơi này, nhiệt độ không khí xung quanh lập tức tăng vọt mấy lần, đến một mức khiến người ta khó có thể chịu đựng.

Tu sĩ cấp cao thấy vậy thì thần sắc vẫn như thường, nhưng những tu sĩ từ Nguyên Anh và Nguyên Anh trở xuống, cùng với những tu sĩ có thuộc tính tương khắc cùng Cổ Lê tộc, thoáng cái đầu đầy mồ hôi.

“Hoan nghênh chư vị tới Thánh Hỏa thành. Mời mọi người theo lão phu tới đây. Mỗi người trong các vị đều cần đăng ký tên cùng tộc danh!”

Hào quang lóe lên, một vị lão giả Cổ Lê tộc xuất hiện trước mặt mọi người, chấp tay nói.

Đã đến địa bàn của người ta, tất nhiên phải nghe người ta an bài. Diệp Trường Sinh và mấy trăm người tự nhiên là không đi nghị gì, đi theo vị lão giả này tới một tòa thiên điện.

Thiên điện này cũng rất rộng lớn, dài rộng mấy ngàn trượng, ở tận cùng bên trong có mười mấy cái bàn, một ít tu sĩ Cổ Lê tộc Nguyên Anh kỳ đang ngồi trong tay cầm từng khối ngọc giản khắc ghi cái gì đó.

Tu sĩ các tộc đến đây đều xếp hàng phía sau mười mấy cái bàn, tuy rằng nơi này không thiếu người có tu vi cao thâm, tính cách kiết ngạo.

Nhưng mà, tất cả mọi người vẫn xếp thành hàng thật, không có ai đi gây sự, thậm chí ngay cả những người lớn tiếng ồn ào cũng không có.

Hết thấy tự nhiên là vì mỗi người trong bốn góc của tòa đại điện này đều ngồi một lão giả làn da ngăm đen, khí tức trên người bọn họ vậy mà đều là Hợp Thể trung hậu kỳ.

Dưới sự kinh sợ của mấy vị cường giả này, đương nhiên không có ai dám lỗ mãng.

Đám người nhích về phía trước, rất nhanh Diệp Trường Sinh cũng xuất hiện trước bàn hương án kia.

Một vị tu sĩ Nguyên Anh Cổ Lê tộc sau khi nhìn hẩn một cái, cung kính nói: “Kính xin tiên bối nói một chút tên của người cùng chủng tộc xuất thân!”

“Diệp Trường Sinh, xuất thân từ Nhân tộc!”

“Nhân tộc?” Khi nghe thấy cái tên này, trên mặt vị tu sĩ Cổ Lê tộc này lộ vẻ mờ mịt, trong mắt xuất hiện một vòng mờ mịt.

Cái tên chủng tộc này hẩn thật sự chưa từng nghe nói qua.

Cho tới nay, tu sĩ tham gia Thủy Hỏa Đại Hội của Cổ Lê tộc trên cơ bản đều là một ít tộc đàn trung gần Cổ Lê tộc.

Tu sĩ những tộc đàn này cách Cổ Lê tộc khá gần, cho nên kịp thời tham gia thịnh hội này.

Về phần những tu sĩ tộc đàn ở xa hơn thì cũng không phải chưa từng xuất hiện, nhưng bọn họ thường thường là những chủng tộc khá nổi danh.

Tu sĩ tiểu tộc danh bất truyền giống như Nhân tộc, nhiều năm qua đại khái vẫn là lần đầu tiên tới Cổ Lê tộc, khó trách vị tu sĩ Nguyên Anh Cổ Lê tộc này tuyệt không biết.

“Nhân tộc?! Đây không phải là một tiểu tộc ở góc tây bắc của Phong Nguyên đại lục sao? Đạo hữu sao có thể từ Nhân tộc đến Cổ Lê tộc chúng ta?”

Một giọng nói vang lên bên cạnh, một vị tu sĩ Luyện Hư Cổ Lê tộc đi tới, trong mắt mang theo vẻ hoài nghi nhìn Diệp Trường Sinh.

Hắn thực sự rất khó tin tưởng có người dám nói dối người Cổ Lê tộc trên địa bàn Cổ Lê tộc, nhưng hắn khó mà tin được, một tu sĩ tây bắc của Phong Nguyên đại lục lại có thể chạy tới phía nam của Phong Nguyên đại lục.

Đối phương nếu là một tu sĩ Hợp Thể thì không nói, nhưng đây chỉ là một vị Luyện Hư.

“Đạo hữu như thế nào lại đến Cổ Lê tộc chúng ta? Không phải là một đường vượt qua đại lục chứ?” Trong mắt vị tu sĩ Cổ Lê tộc luyện hư kia mang theo một tia hỏi thăm.

“Tại hạ mượn truyền tống trận của Phi Linh tộc tới đây!” Diệp Trường Sinh ngược lại không có dấu hiệu gì, liền thành thật nói ra.

“Phi Linh Tộc? Phi Linh Tộc cách Cổ Lê Tộc chúng ta cực xa, có thể truyền tống đến bên này, hẳn là truyền tống trận cự ly viễn siêu a?”

“Không phải lão phu khinh thường đạo hữu, chỉ là một tu sĩ Luyện Hư như ngươi sao có thể mượn dùng truyền tống trận của Phi Linh Tộc ở cự ly xa?”

“Loại đại trận này, cũng không phải dễ dàng khởi động!” Vị tu sĩ Luyện Hư Cổ Lê tộc kia lắc đầu nói.

“Quý tộc đối với mỗi tu sĩ tới Thánh Hỏa thành đều phải kiểm tra kỹ càng như vậy sao?” Diệp Trường Sinh không trả lời vấn đề của hắn, ngược lại nhìn chung quanh một cái, hỏi.

Hắn cũng cảm thấy có chút kỳ quái, trên đường đi qua Cổ Lê tộc không chế nhiều cửa ải như vậy, nhưng không có người nào tiến hành điều tra thân phận bọn họ.

Kết quả là đến đại bản doanh Cổ Lê tộc, ngược lại bắt đầu điều tra thân phận mới đến, đây có phải là quá muộn rồi không?

Nếu muốn điều tra thân phận thì phải điều tra ngay từ đầu mới đúng.

“Đây là đương nhiên. Mỗi lần đại hội giao dịch, tộc ta đều tràn vào rất nhiều cường giả các tộc. Để tránh một số chuyện xảy ra không ai muốn nhìn thấy, cho nên mỗi người tiến vào đều phải đăng ký kỹ càng!”

“Những vị đạo hữu khác ở đây đều là những chủng tộc biết rõ căn nguyên, phần lớn bọn họ đều ở phía nam đại lục Phong Nguyên, Cổ Lê tộc chúng ta hiểu rất rõ tộc đàn của bọn họ, cho nên bọn họ điều tra rất ít.

“Nhưng đạo hữu người khác, lai lịch của người nghe có chút kỳ, cho nên cũng đừng trách lão phu tra xét kỹ càng như thế!” Vị lão giả Cổ Lê tộc kia ngược lại rất hòa nhã giải thích.

“Vậy xem ra ta phải giải thích rõ ràng lai lịch. Kỳ thật ta có thể mượn truyền tống trận của Phi Linh tộc, là vì ta quen biết với một vị tiền bối Đại Thừa của Phi linh tộc!” Diệp Trường Sinh nói.

“Đại Thừa?”

Vừa nghe nói như thế, lão giả kia nhất thời trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc, nhìn về phía Diệp Trường Sinh trong ánh mắt, lập tức trở nên khác với lúc trước.

Có thêm rất nhiều ý coi trọng!

“Xin hỏi là vị tiền bối nào?”

“Việt Việt tiền bối của Cửu Việt tộc!” Diệp Trường Sinh thần sắc như thường nói.

Tên tu sĩ Cổ Lê tộc kia nghe vậy trong lòng có chút kinh ngạc, hẩn thẩn nghĩ người là một tu sĩ Nhân tộc, tại sao lại có quan hệ với Đại Thừa của Phi Linh tộc?

Đang lúc hẩn muốn hỏi thêm gì đó, đột nhiên giữa hai người lóe lên hào quang, một thân ảnh già nua xuất hiện.

Diệp Trường Sinh nhất thời giật mình, người đến chính là một trong bốn vị tu sĩ Hợp Thể của Cổ Lê tộc ngồi ở góc phòng.

Người xuất hiện trước mắt này chính là tu sĩ Hợp Thể đỉnh phong, thực lực sâu không lường được.

“Nguyên lai là người có quan hệ với Việt tiên bối, đạo hữu xin mời đi theo ta!” Vị tu sĩ Hợp Thể Cổ Lê tộc này thần sắc bình thản nói với Diệp Trường Sinh.

Nhân vật dính đến cấp bậc Đại Thừa, bọn hắn cần phải coi trọng, cho nên một vị tu sĩ Hợp Thể trực tiếp ra mặt.

Vị tu sĩ Hợp Thể của Cổ Lê tộc này đi đến một cánh cửa trong góc đại điện, Diệp Trường Sinh thấy thế, ánh mắt lóe lên cũng đi theo.

Tiến vào phiên môn này, đi tới một gian Thiên điện nhỏ hơn vài chục trượng.

Vị tu sĩ Hợp Thể của Cổ Lê tộc kia dừng lại, xoay người lại hỏi: “Một Nhân tộc như đạo hữu sao có thể được tiên bối Đại Thừa của Phi Linh tộc ưu ái?”

“Trong này tự nhiên có chút nguyên do, nếu không với tu vi của ta làm sao có thể nhìn thấy nhân vật bậc này!” Diệp Trường Sinh cười dữ tợn nói.

Ý niệm trong lòng hắn bắt đầu khởi động, thâm nghĩ đã đến lúc mình kéo lá cờ lớn bằng da hổ.

Tay áo khẽ động, một cọng lông chim ngũ sắc xuất hiện trong tay Diệp Trường Sinh, hắn khẽ cười nói: “Bởi vì tại hạ từng may mắn được gặp mặt một vị tiên bối, cho nên Việt tiên bối của Phi Linh tộc đối với ta coi trọng như thế!”

“Đây là...”

Vị tu sĩ Hợp Thể kỳ của Cổ Lê tộc này vừa nhìn thấy lông chim tỏa ra khí tức nồng đậm, lập tức sợ hãi, ánh mắt lộ vẻ không thể tin nổi.

“Đây chẳng lẽ là..... tiên bối mà đạo hữu nói tới chẳng lẽ là một vị Chân Linh cấp Thiên Phượng?” Vị tu sĩ Cổ Lê tộc vô cùng kinh ngạc hỏi.

“Đúng vậy, ta từng may mắn gặp được một vị Thiên Phụng tiên bối, cũng nhận được sự tán thưởng của đối phương, ban cho cọng lông chim này!” Diệp Trường Sinh mặt không đổi sắc nói nhảm.

Vừa nghe nói như thế, ánh mắt vị tu sĩ Hợp Thể kỳ của Cổ Lê tộc kia nhìn về phía hắn lập tức trở nên rất khác biệt.

Có khó mà tin được, có tìm hiểu, cũng có nồng đậm nghi hoặc.

Hắn không thể nào hiểu nổi, vì sao vị tu sĩ Nhân tộc này có thể dính líu quan hệ với Thiên Phụng?

Lại lịch cái lông chim này, vị tu sĩ Cổ Lê tộc này tốt xấu gì cũng là tồn tại Hợp Thể đỉnh phong, không đến mức nhìn không ra.

Hắn liếc một cái liền có thể nhận ra lông vũ này khác với Thiên Phượng Linh Vũ bình thường.

Thiên Phượng linh vũ bình thường, mặc kệ là thông qua đường nào lấy được, đều tuyệt không có khả năng có khí tức như vậy.

Trên thực tế, linh vũ của Thiên Phượng tại linh giới vẫn truyền lưu số lượng, tuy rằng không tính nhiều, nhưng cũng không nhiều.

Mười mấy cây thì có.

Khí tức trên người những chân linh này, những tu sĩ có chút kiến thức ở Linh giới, đều biết chuyện gì xảy ra.

Cho nên, vị Cổ Lê tộc tu sĩ Hợp Thể kỳ này liếc mắt là có thể nhìn ra, rễ của Diệp Trường Sinh lấy ra này cực kỳ khác biệt.

Nếu không phải thiên phượng tự mình ban cho, hắn cũng không thể đạt được một sợi lông vũ như vậy.

Nói như thế thì những lời hắn nói đều có khả năng đó ư?

Hắn đã từng gặp Thiên Phượng?

Chuyện này quả thực là khó tin, Linh giới Đại Thừa đâu chỉ mấy trăm, nhưng có thể cùng Chân Long Thiên Phượng thật sự kiếp bậc này gặp mặt, cũng tuyệt đối là không nhiều lắm.

Hiện tại, lại bị một tu sĩ luyện hư nho nhỏ làm được.

Điều này làm cho trong lòng vị tu sĩ Hợp Thể kỳ của Cổ Lê tộc rung động không thôi.

Tu sĩ Nhân tộc trước mắt này có địa vị ghê gớm, thật đúng là không thể đối với hắn là tu sĩ bình thường được.

Cổ Lê tộc tu sĩ trong lòng cân nhắc một chút, liền trên mặt lộ ra ý cười, cười ha ha một tiếng, nói: “Nguyên lai đạo hữu cùng

cấp nhân vật Chân Linh giao tiếp, quả nhiên làm cho người ta hâm mộ!”

“Thân phận lai lịch của đạo hữu không có vấn đề, sau này có thể tùy ý đi lại trong Cổ Lê tộc chúng ta, chỉ cần đạo hữu nguyện ý, cũng có thể ở lại trong Cổ Lê tộc một thời gian dài!”

“Đa tạ tiên bối!” Diệp Trường Sinh nghe vậy chấp tay.

Vị tu sĩ Hợp Thể của Cổ Lê tộc kia lắc đầu nói: “Không cần khách khí, lần này đạo hữu đến Cổ Lê tộc chúng ta, cũng là vì chuyện của Thủy Hỏa đại hội sao?”

“Thực không dám giấu giếm, tại hạ sau khi đến Cổ Lê tộc, mới nghe được đủ loại tin đồn về Thủy Hỏa đại hội, trước đó, đối với lần đại hội này hoàn toàn không biết!” Diệp Trường Sinh cười khan hai tiếng nói.

“Người nêu xuất thân từ Nhân tộc, cách Cổ Lê tộc xa như vậy, không biết thủy hỏa đại hội ngược lại cũng rất bình thường!”

“Theo lão phu biết, từ khi Nhân tộc có mặt ở Linh giới, có thể chạy đến Nhân tộc trong Cổ Lê tộc chúng ta, lại không đủ số lượng, thật sự là rất hiếm thấy!”

“Diệp đạo hữu chỉ sợ là tu sĩ nhân tộc duy nhất trong mấy vạn năm gần đây tới thăm!” Tên tu sĩ Hợp Thể Cổ Lê tộc kia có chút cảm khái nói.

“Dù sao thực lực Nhân tộc chúng ta thấp kém, khoảng cách lại quá mức xa với Cổ Lê tộc!” Diệp Trường Sinh lắc đầu thở dài nói.

“Đúng rồi, còn chưa thỉnh giáo tiên bối xưng hô như thế nào?” Diệp Trường Sinh như vừa mới nhớ ra, hỏi.

“Người có thể gọi lão phu là Ô tiên sinh!”

“Hóa ra là Ô tiên bối!” Diệp Trường Sinh chấp tay, thi lễ với đối phương một cái.

Đồng thời trong lòng hắn cũng khẽ động, thầm nghĩ vị cường giả Đại Thừa thuộc mười đại cường giả của Phong Nguyên đại lục Cổ Lê tộc kia, có vẻ cũng là họ Ô.

“Đúng rồi, nếu Diệp đạo hữu không phải vì Thủy Hỏa đại hội mà đến, vậy nguyên nhân là vì sao phải vận dụng truyền tống

trận cự ly xa, từ Phi Linh tộc đến Cổ Lê tộc chúng ta?” Trên mặt lão giả họ Ô lộ ra vẻ khó hiểu hỏi.

“Vẫn bồi đến Cổ Lê tộc, kỳ thật là muốn mượn nhờ Truyền Tống Trận vượt đại lục của quý tộc!” Diệp Trường Sinh trầm ngâm một chút, nói ra mục đích chuyến đi này của mình.

“Truyền tống trận vượt qua đại lục?” Vừa nghe nói thế, lông mày lão giả họ Ô lập tức nhíu lại.

“Không ngờ lại là yêu cầu như vậy!” Lão giả họ Ô lắc đầu, phảng phất như sự yêu cầu mà Diệp Trường Sinh đưa ra làm cho lão cảm thấy rất kinh ngạc.

“Chẳng lẽ Truyền Tống Trận vượt đại lục của quý tộc là không mở ra bên ngoài hay sao? Theo vẫn bồi biết, trước kia cũng không phải là không có ai mượn Truyền Tống Trận vượt đại lục của quý tộc!” Diệp Trường Sinh dò hỏi.

“Cũng không phải, Truyền Tống Trận vượt đại lục của tộc ta đích xác có thể mở cho ngoại nhân sử dụng, lấy thân phận Diệp đạo hữu, sử dụng Truyền Tống Trận này đương nhiên không có vấn đề!”

“Bất quá, căn cứ quy củ tộc ta cho tới nay, muốn mượn dùng khóa đại lục truyền tống trận, ngoại trừ phải nộp đủ linh thạch cực phẩm cho Cổ Lê tộc chúng ta, còn phải làm ra cống hiến thật lớn với Cổ Lê tộc!” Lão giả thâm ý sâu sắc liếc nhìn Diệp Trường Sinh một cái nói.

Đối với yêu cầu này, Diệp Trường Sinh đã sớm có chuẩn bị, trước khi tới hẳn đã biết không có khả năng chỉ dựa vào linh thạch mà mượn truyền tống trận của đối phương.

Trên đời này, chỉ có một cái Hách Đại Lục Truyền Tống Trận có thể dùng linh thạch để bán Truyền Tống Trận, cũng chỉ có một cái Hách Liên Thương Minh.

“Tiền bồi nói một chút về cống hiến này phải lấy như thế nào đi, nói thật với thực lực của vẫn bồi, không thể nào thật sự cống hiến lớn với Cổ Lê tộc!” Diệp Trường Sinh nhíu mày nói.

“Hắc hắc, nếu là lúc bình thường, tất nhiên là không có khả năng, nhưng hiện tại thì khác, Diệp đạo hữu nếu đã nghe nói tới Thủy Hỏa Đại hội, vậy hẳn là biết phải như thế nào mới có

thể thu được một cơ hội truyền tống như vậy! ” Lão giả họ Ô cười hai tiếng nói.

“Ý của tiên bối là tham gia Thủy Hỏa đại hội, thay Cổ Lê tộc xuất chiến, chiến thắng tu sĩ Mặc Nguyệt tộc kia?” Diệp Trường Sinh suy nghĩ một chút, liền hiểu rõ ý tứ của đối phương.

Thật ra, trước đó ở ngoài Thánh Hỏa thành, lúc nghe mấy tên tu sĩ Di tộc giảng thuật chuyện thủy hỏa đại hội, Diệp Trường Sinh cũng đã mơ hồ có dự cảm, cơ hội vượt qua đại lục truyền tống trận hơn phân nửa sẽ rơi vào chuyện này.

“Không sai, người nếu có thể trong mười trận chiến cấp Luyện Hư mà thắng Cổ Lê tộc chúng ta, tự nhiên chúng ta có thể cho người một cơ hội truyền tống rồi!” Lão giả họ Ô nói.

“Tiên bối thật đúng là coi trọng ta rồi, ta chỉ là một tu sĩ Luyện Hư trung kỳ, sao có thể giúp các người thắng được trận thi đấu như vậy?”

“Theo ta được biết, những người dám tham gia loại chiến đấu này, trên cơ bản đều là tu sĩ Luyện Hư đỉnh phong!” Sắc mặt Diệp Trường Sinh bình thản nói.

“Hắc hắc, Diệp đạo hữu thật quá khiêm tốn, người mặc dù là Luyện Hư trung kỳ, nhưng lão phu nhìn ra được, pháp lực của người còn muốn vượt qua tu sĩ Luyện Hư hậu kỳ bình thường!”

“Thật sự là kỳ quái, một tu sĩ Luyện Hư trung kỳ, pháp lực đã sắp có trình độ ngang với tu sĩ Hợp Thể kỳ, cũng khó trách người lại có được sự chú ý của bậc Chân Linh!” Lão giả họ Ô vẻ mặt không thể tin nổi nói.

“Lấy thực lực của người để chiến thắng tu sĩ Luyện Hư đỉnh phong bình thường chỉ sợ không khó, cho nên lão phu vẫn rất coi trọng Diệp đạo hữu!” Lão giả họ Ô cười hắc hắc nói.

“Quý tộc thật đúng là cho ta một vấn đề nan giải. Ta mặc dù tự hỏi thực lực có mấy phần, nhưng là trên đời này thiên kiều hạng người biết bao nhiêu, người cùng cảnh giới so với ta mạnh hơn nhiều như lông trâu. Ta thật đúng là không có lòng tin!” Diệp Trường Sinh thở dài nói.

Chỉ là, tuy trong miệng hắn nói không tự tin, nhưng nhìn bộ dạng này của hắn, lại không thể nhận ra là hắn không có lòng tin.

Lão giả họ Ô thấy một màn như vậy trong lòng âm thầm cười, lập tức còn nói thêm: “Mặc kệ Diệp đạo hữu ngươi có lòng tin hay không, nhưng muốn mượn dùng truyền tông trận vượt qua đại lục, cũng chỉ có con đường này thôi!”

“Mặt khác, ta còn phải nhắc nhở ngươi, chỉ có đủ tư cách cũng vô dụng, ngươi còn phải chuẩn bị đầy đủ linh thạch cực phẩm!”

“Hắc hắc, một lần vận dụng truyền tông trận của đại lục là đủ khiến cho một tồn tại Hợp Thể Kỳ táng gia bại sản!” Lão giả họ Ô cười tùm tùm nói.

“Vậy xem ra vẫn bối phải hảo hảo chuẩn bị một phen rồi. May mắn ta du lịch Man Hoang đã lấy được không ít tài liệu man hoang, vừa vận lần này tham gia giao dịch hội, đổi nhiều linh thạch một chút!”

“Diệp đạo hữu có chuẩn bị thì tốt, được rồi, nếu thân phận của ngươi không có vấn đề gì, vậy ngươi có thể rời đi!”

“Thánh thành Cổ Lê tộc chúng ta khổng lồ, đủ cho ngươi hảo hảo du lãm một đoạn thời gian, lão phu cũng không kéo dài thời gian nữa, hy vọng tương lai tại Thủy Hỏa đại hội có thể nhìn thấy thân ảnh Diệp đạo hữu!” Lão giả họ Ô cười híp mắt nói.

Lập tức, hắn vung tay lên, trong gian thiên điện này mở ra một cánh cửa, lộ ra thế giới bên ngoài.

Diệp Trường Sinh chấp tay thi lễ một cái, lập tức bay ra khỏi Thiên Điện, đi tới Thánh Hỏa thành phía ngoài.

Lập tức trước mắt hắn xuất hiện một mảnh thế giới rộng lớn, toà hùng thành trước mắt này nhìn qua quả thực vô biên vô hạn, căn bản không nhìn thấy điểm cuối.

Trong thành từng tòa kiến trúc cao lớn đột ngột từ mặt đất mọc lên, thậm chí cao vút trong mây, khiến cho người nhìn không thấy đỉnh phong.

Trên những kiến trúc vô cùng cao lớn này, các loại linh quang lóng lánh, thoạt nhìn là thiết trí có cấm chế lợi hại, đồng thời thỉnh thoảng có không ít người Cổ Lê tộc từ trong những kiến trúc này bay vào bay ra.

Cảnh tượng này, cực kỳ làm cho Diệp Trường Sinh nghĩ tới Thiên Uyên Thành, Thiên Uyên Thành cấu tạo cũng có chút tương tự với tòa thành này.

Đồng dạng trong thành cũng có cự tháp lớn lớn, bên trong tháp là trọng binh sinh sống tích lũy trong Thiên Uyên Thành.

Bất quá khí thế của Thiên Uyên Thành kém xa tòa Thánh Hỏa Thành này rồi, so với tòa thành này mênh mông, Thiên Uyên Thành trái lại càng như là một tòa thành nhỏ tay áo trân quý rồi.

Phía dưới những kiến trúc cao lớn này là những kiến trúc san sát.

Bất quá mặc dù nói thấp bé, nhưng những kiến trúc này cũng mấy trăm trượng, cao mấy ngàn trượng, tựa hồ Cổ Lê tộc này sở hữu kiến trúc tương đối cao lớn.

Trên đỉnh những kiến trúc này phần lớn đều có một ngọn lửa đang thiêu đốt, hoặc là màu đỏ, hoặc là màu đen, màu lam.

Thoạt nhìn không giống nhau, có lẽ là đại biểu cho thứ gì đó.

Diệp Trường Sinh như có điều suy nghĩ thu hồi ánh mắt, bay về phía một con đường phía trước, sau khi rơi xuống đất, xung quanh dòng người qua lại, số lượng tu sĩ lui tới rất nhiều.

Phần lớn đều là Cổ Lê tộc, nhưng cũng có không ít tu sĩ dị tộc, đối với những tu sĩ dị tộc này, đám người Cổ Lê tộc phảng phất đã không còn cảm thấy kinh ngạc nữa, mặc kệ nhìn chủng tộc kỳ quái gì cũng không có gì ngoài ý muốn.

Diệp Trường Sinh dễ dàng trà trộn vào bên trong những tu sĩ vắng lai, không tạo ra chú ý gì.

Hắn chậm rãi đi lại, đánh giá các loại kiến trúc dọc phố, trong lòng cân nhắc chuyện tiếp theo cần làm.

Đầu tiên là phải kiểm thật nhiều linh thạch, sau đó là phải đi nghe ngóng sự tình Thủy Hỏa Đại Hội một phen.

Tuy rằng lúc nói chuyện với vị tu sĩ Hợp Thể đỉnh phong Cổ Lê tộc kia, Diệp Trường Sinh biểu hiện ra thái độ lập lòe nước đôi.

Nhưng trên thực tế, trong lòng hắn cũng đã quyết định chủ ý tham gia đại hội này, đổi lấy một danh ngạch mở ra truyền tông trận vượt đại lục.

Loại chuyện này, đối với hắn mà nói cơ bản không có khó khăn gì.

Hắn hôm nay, dù là tu sĩ Hợp Thể kỳ cũng có thể giết, chẳng lẽ còn sợ một ít tu sĩ Luyện Hư sao?

Diệp Trường Sinh có đủ tự tin có thể giúp Cổ Lê tộc thắng một trận chiến, hắn xem ra, yêu cầu này của Cổ Lê tộc dễ dàng ngoài ý liệu.

Vốn là trước khi tới Cổ Lê tộc, hắn còn chuẩn bị để đối phó với các loại khó khăn mà tộc này gây ra.

Hồi tưởng lại những chuyện mà Hàn Lập muốn đạt được khi đạt được danh ngạch truyền tông trận vượt qua đại lục, mà những chuyện mà Thiên Vân mười ba tộc đã làm, Diệp Trường Sinh vẫn cảm thấy, yêu cầu của Cổ Lê tộc dành cho mình chỉ sợ cũng không quá dễ dàng.

Kết quả hiện tại yêu cầu này vẫn nằm ngoài dự liệu của hắn.

Đương nhiên, ngoại trừ chuyện này, Cổ Lê tộc trong lần tổ chức giao dịch hội này tuyệt đối không thể bỏ qua.

Loại giao dịch hội cấp độ lớn như thế này có quá nhiều trân kỳ dị vật, phải chú ý cẩn thận một phen.

Sau khi đã quyết định, ánh mắt Diệp Trường Sinh dễ dàng hơn rất nhiều, tùy ý đảo qua bốn phía kiến trúc, chọn một gian lâu các kiểu thức, đi tới.

Đây là một cửa hàng, quy mô cũng không lớn lắm, đồ vật bày trên kệ cũng đều là vật phẩm rất phổ thông.

Trong tiệm chường quầy là một tộc nhân Cổ Lê có tu vi Kết Đan kỳ, vốn người này đang ngồi trên một cái ghế phía sau quầy, say sưa đọc một mảnh trúc trong tay.

Vừa thấy Diệp Trường Sinh tới, hắn lập tức tươi cười đứng dậy đón chào: “Vị tiền bối này, muốn thứ gì? Bản điểm chuyên bán ra rất nhiều loại vật phẩm đặc biệt, bản đồ và một ít...”

“Cho ta một tấm bản đồ thánh thành, càng kỹ càng tốt!” Diệp Trường Sinh liếc mắt đánh giá đôi phương, sau đó nói.

Vừa nghe nói như thế, chương quỹ mặt mày lập tức hớn hở từ phía dưới quầy trước mặt lấy ra một phiến đá đen kịt, vẻ mặt nhiệt tình nói:

“Đây là địa đồ tốt nhất của bản điểm. Nó có đánh dấu tỉ mỉ tất cả kiến trúc có thể đánh dấu ở Thánh thành. Giá trị một ngàn khối linh thạch!”

Một tấm bản đồ bán một ngàn linh thạch, Diệp Trường Sinh biết đây là đôi phương xử bọn ngoại tộc như bọn họ oan đầu to.

Hắn có cảm giác rất giống với thời kiếp trước sau khi tiến vào Cảnh Khu mới mua đồ vật.

Bất quá, lấy thân phận của hắn quả thực cũng không dễ so đo những thứ này, hơn nữa Diệp Trường Sinh cũng không để ý chút linh thạch này, vì thế liền tiện tay ném qua mười khối linh thạch bạc trung.

Lập tức, vị chương quỹ kia mặt mũi tươi cười đem địa đồ cung kính dâng lên.

“Ta hỏi ngươi thêm vài chuyện!” Diệp Trường Sinh nhận bản đồ, tùy ý hỏi.

“Tiền bối xin hỏi, văn bối nhất định biết gì nói vậy!” Chương quỹ bán ra bản đồ, sau đó vô cùng nhiệt tình nói.

“Mười người Cổ Lê tộc các ngươi chọn lựa tham gia Thủy Hỏa đại hội ở thời điểm nào, địa điểm nào? Còn nữa, phường thị Cổ Lê tộc các ngươi ở khu vực nào, đại giao dịch hội tổ chức lúc nào? Cũng có hội đấu giá nào?”

Diệp Trường Sinh hỏi liên tiếp rất nhiều vấn đề, nghe được những vấn đề này, nụ cười trên mặt vị chương quỹ kia càng lúc càng nồng đậm.

“Vấn đề tiền bối nói đến là rất nhiều tu sĩ ngoại tộc vừa tới Thánh thành chúng ta đều sẽ hỏi. Về những việc này, văn bối đã ghi chép toàn bộ vào trong khối ngọc giản này. Tiền bối chỉ cần xem hết ngọc giản là có thể tìm hiểu toàn bộ!”

“Khối ngọc giản này nếu bán một mình, cũng phải mấy trăm khối linh thạch. Nhưng nếu tiền bối đã mua bản đồ, vật ấy coi như tặng kèm theo, đưa cho tiền bối đi!” Vị trưởng quỹ Cổ Lê tộc này tươi cười thân thiện đưa ra một ngọc giản.

500

Sau khi rời khỏi cửa hàng Cổ Lê tộc này, Diệp Trường Sinh nắm trong tay bản đồ Thánh Hỏa thành cùng với ngọc giản ghi chép các loại tin tức có liên quan tới Thánh Hỏa thành, trên mặt lộ ra vẻ hứng thú.

Chương quỹ cửa hàng kia hoàn toàn không có lừa hấn, phần bản đồ này cùng tin tức trong ngọc giản có ghi lại tương đối căn kẽ. Diệp Trường Sinh xem xong, rất nhanh đã hiểu đại khái về Cổ Lê tộc.

Nhất là lần đại hội Thủy Hỏa và đại hội giao dịch này, cũng không tới mất chút nào.

Sau khi khắc họa tất cả những tin tức này vào đầu, Diệp Trường Sinh thu hồi hai vật phẩm, ánh mắt nhìn về con đường phía trước.

Hắn nhanh chóng đi xuyên qua phố phố Cổ Lê tộc, mặc dù là lần đầu tiên tới, nhưng động tác của hắn cũng đã có chút thuần thục.

Mấy canh giờ sau, Diệp Trường Sinh đi tới trước một tòa lầu các cao lớn, nhìn cấm chế mật mờ lóe ra trên lầu các linh quang, trên mặt hắn lộ ra vẻ mỉm cười.

Nơi này là địa phương bán công pháp bí tịch lớn nhất của Cổ Lê tộc, hơn nữa chỗ này đối với ngoại tộc cũng mở ra.

Diệp Trường Sinh đối với các loại bí tịch ngoại tộc này vẫn cảm thấy rất hứng thú, nhất là Cổ Lê tộc, thân là một trong các đại tộc, các loại bí thuật cao thâm trong tộc chỉ sợ nhiều vô số kể.

Có thể đạt được mấy loại lời nói, đối với hắn cũng là một cái cực kỳ tham khảo.

Sau khi Diệp Trường Sinh tiến vào gian lầu này, chứng kiến bên trong đã có không ít tu sĩ Dị tộc cũng tụ tập ở đây.

Hiển nhiên, những người này cũng nghĩ giống hắn đến chỗ này.

Khi hấn đi vào, lập tức có một vị lão giả Cổ Lê tộc tươi cười đẩy mặt tiến lên đón.

“Hoan nghênh tiền bối tới Viêm Quang các chúng ta, trong bản các nắm giữ công pháp bí thuật tối đa của Cổ Lê tộc chúng ta. Tiền bối có công pháp bí thuật nào muốn tìm, có thể nói cho văn bối một chút, văn bối có thể giúp tiền bối tìm kiếm!” Người này vẻ mặt tươi cười nói với Diệp Trường Sinh, đồng thời nói chuyện, thần sắc cũng lộ ra một tia tự đắc.

Diệp Trường Sinh nghe vậy lông mày nhướng lên, kinh ngạc nói: “Ta đi vào chỉ là tùy tiện nhìn xem, muốn thứ gì còn chưa nghĩ ra, nếu như ta có thứ gì muốn, sẽ tới tìm người!”

Nghe được lời như vậy, lão giả Cổ Lê tộc kia cũng không ngoài ý muốn, lần nữa cung kính thi lễ một cái, lập tức nói ra: “Văn bối tùy ý gọi đến, cung chúc tiền bối có thể tìm được thứ mình muốn!”

Diệp Trường Sinh nghe vậy nhẹ gật đầu, từ chối cho ý kiến đi tới một cái giá sách thật lớn.

Lại nói tiếp, hấn thật ra cũng biết một ít bí thuật thần thông đỉnh tiêm của Cổ Lê tộc, ví dụ như Chúc Dung Thần Hỏa, nhưng loại thần thông này đừng có mơ, Cổ Lê tộc khẳng định là nghiêm phòng tử thủ, không có khả năng để lộ cho ngoại tộc.

Vì vậy, hấn cũng không đi tìm ông lão này lãng phí thời gian.

Lập tức, chỉ một mình hấn nhìn lên.

Diệp Trường Sinh đọc sách rất nhanh, đại bộ phận các loại ngọc giản, thư quyển, hấn đều là lật một cái liền buông xuống, không có quá nhiều hứng thú quan tâm.

Lấy thực lực và ánh mắt của hấn bây giờ, có thể làm cho hấn để ý đến công pháp bí thuật rất ít.

Mặc dù nơi này có rất nhiều công pháp đủ khiến cho Hóa Thần Luyện Hư Tu Sĩ nhìn thấy vui mừng, nhưng đối với hấn mà nói, đích thật tác dụng không lớn.

Nhìn mấy canh giờ, Diệp Trường Sinh liền đạp lên thang lầu, đi tới tầng hai của tòa lầu các này.

Công pháp bí tịch nơi đây ít đi rất nhiều, nhưng phần lớn lại có vẻ càng thêm tinh diệu, ngược lại có một ít công pháp có thể làm cho Diệp Trường Sinh nhìn xong ngừng chân rất lâu.

Cũng không lâu lắm, hắn lại đi tới tầng thứ ba của lầu các, đây đã là nơi cao nhất mà những tu sĩ ngoại tộc bọn hắn có thể đi tới. Nơi này xuất hiện một ít công pháp, vậy mà đối với tu sĩ Hợp Thể kỳ cũng có thể sinh ra ý nghĩa tham khảo nhất định.

Thậm chí Diệp Trường Sinh còn thấy được công pháp chủ tu của mấy bộ tu sĩ Hợp Thể kỳ, điều này khiến hắn thoáng có chút kinh ngạc.

Loại công pháp này ở trong Nhân tộc, thế nhưng quý giá vô cùng, có thể làm đồ vật áp trực Man Hoang hội ở Thiên Uyên thành, cần hao phí mấy trăm vạn linh thạch trở lên mới có thể lấy được.

Nhưng ở chỗ này, lại tùy tiện bày ra, thoát nhìn Cổ Lê tộc bên trong, căn bản không thiếu loại công pháp này.

Xem ra khí tượng đại tộc này, quả thật không thể tính toán theo lẽ thường.

Sau khi chờ ở Viêm Quang các một ngày, Diệp Trường Sinh tay không đi tới một tầng trong đại sảnh, tìm được lão giả ban đầu chào hỏi mình.

Người này sau khi nhìn thấy Diệp Trường Sinh, lập tức mỉm cười, cung kính hỏi: “Tiền bối có gì phân phó không?”

“Các người có pháp môn bồi dưỡng thần thông Hỏa đạo khá tốt không?” Diệp Trường Sinh có chút mong đợi hỏi.

Lão giả nghe vậy trầm ngâm một chút, nói: “Tiền bối muốn hỏi loại pháp môn có thể tinh luyện Bản Mệnh Thần Hỏa tinh thuần kia, tăng lên uy năng Thần Hỏa bản mệnh đúng không?”

“Đúng vậy, chính là thứ này!” Diệp Trường Sinh gật gật đầu khen ngợi.

Lão giả suy nghĩ một chút, lập tức cười khỏ một tiếng, nói: “Nói thật, loại bí pháp này ở trong Cổ Lê tộc chúng ta, cũng phi thường trọng yếu, rất ít truyền ra ngoài cái loại kia!”

“Nếu như tiền bối muốn loại bí pháp có thể trợ giúp tu sĩ cấp độ như ngài, thì gần như không thể tìm thấy trong bất cứ một

cửa hàng nào của Cổ Lê tộc, bởi vì những thứ này trong tộc tuyệt đối không cho phép bán!”

“Trên thực tế, mặc dù Cổ Lê tộc chúng ta cũng chỉ có rất ít người mới có thể tiếp xúc loại bí pháp này!” Lão giả lắc đầu nói ra.

“Vậy ý của ngươi là, nếu ta muốn mua loại bí thuật này, có thể mua được đều là loại kém cỏi?” Diệp Trường Sinh tra hỏi.

“Không sai, bất quá trong những công pháp bí thuật bán ra này, bản các có thể cung cấp tuyệt đối là loại đứng đầu!” Lão giả lập tức nói.

“Vậy ngươi dẫn ta đi xem đi!” Diệp Trường Sinh gật gật đầu, từ chối cho ý kiến nói.

Lão giả nghe vậy trên mặt hiện lên vẻ vui mừng, lập tức mang theo Diệp Trường Sinh đi tới trước một giá sách ở góc lầu một của lầu các.

“Tất cả nơi này đều là bí thuật có quan hệ với tinh luyện bản mạng thần hỏa!” Lão giả chỉ vào giá sách nói.

Diệp Trường Sinh thấy trên một giá sách có hàng ngàn hàng vạn loại bí thuật, khóe mắt không khỏi giật giật.

Lão giả nhìn hẩn một cái, nhãn châu xoay động, cười ha hả nói: “Trên thực tế, mặc dù nơi này có rất nhiều bí thuật, nhưng tương đối thích hợp với loại tu vi như tiền bối thì cũng chỉ lác đác vài loại mà thôi!”

“Ồ, vậy ngươi chọn mấy loại này đi!” Diệp Trường Sinh lập tức nói.

Lão giả nghe vậy liền vội vàng ở trước giá sách bận rộn một hồi, lập tức lấy ra bảy tám khối ngọc giản, thư tịch, phiến đá các loại màu sắc khác nhau.

“Xích Viêm Quang Thuật này có thể tinh luyện bản mệnh thần hỏa tinh thuần, hình thành một loại pháp thuật thần thông uy lực cực lớn, lúc đấu pháp có thể tăng thêm không ít ưu thế!”

Lão giả nói xong, đưa ra một quả ngọc giản màu đỏ nhàn nhạt, Diệp Trường Sinh nhìn mấy lần, lập tức nhướng mày.

Xích Viêm Quang Thuật này đích xác có vài phần hiệu quả đối với chiết xuất hỏa diễm, hơn nữa còn có thể hình thành một loại thần thông Xích Viêm Thần Quang.

Nhưng loại thần thông này cũng chỉ có thể phát huy tác dụng cường đại ở cấp bậc Nguyên Anh, về sau thì không được như vậy nữa.

Với Tinh Viêm Chi Hỏa mà hiện tại Diệp Trường Sinh đang nắm giữ, hơn phân nửa môn thần thông này không có một chút tác dụng nào.

“Cửu Luyện Ngưng Hỏa Thuật tại đây mở ra lối riêng, áp dụng một loại phương pháp tinh luyện bất đồng so với thuật bình thường...”

Lão giả vừa giới thiệu, vừa đưa các loại công pháp cho Diệp Trường Sinh, mà Diệp Trường Sinh sau khi xem xong, đều nhú mày không thôi.

Quả nhiên người như thế nói, có thể đem ra bán những công pháp này, không có một chút mặt hàng nào là tốt, trên cơ bản đều tại cảnh giới này của hắn phát huy không được tác dụng quá lớn.

“Môn Diễm Linh quyết này ngoại trừ có thể chiết xuất hỏa diễm, còn có thể uân dưỡng linh tính, ý vị hỏa diễm có linh tính là gì. Tiền bối hửn là rõ ràng, một khi có thể tạo ra linh tính trong hỏa diễm, vậy vô luận là đấu pháp hay là luyện đan luyện khí, tóm lại hết thảy đều dùng được hỏa diễm, đều sẽ chiếm tiện nghi!” Lão giả mặt mũi tươi cười giới thiệu.

Nói xong, hắn đưa tấm da thú đen kịt ghi lại Diễm Linh Quyết kia tới.

Diệp Trường Sinh nghe vậy nhú mày, hắn căn bản không để lời của người này trong lòng.

Bởi vì hắn biết, tuy lão nhân này nói là Thiên Hoa Thần, nhưng loại công pháp này hơn phân nửa vẫn không có tác dụng gì với hắn.

Diệp Trường Sinh trong lòng thở dài một tiếng, nhận lấy tấm da thú này, thầm nghĩ có lẽ mình đã tìm sai chủ ý, muốn tìm ra bí thuật mà hắn xem trọng ở loại địa phương này thật đúng là có chút mơ mộng hão huyền.

Chỉ là, khi ý nghĩ trong lòng hắn vừa mới hiện lên, đột nhiên, từ sau khi tiến vào lãnh địa Cổ Lê tộc đã bắt đầu sinh động hẳn lên, tinh viêm chi hỏa bị hắn trấn an xong, đột nhiên trở nên nóng nảy.

Tinh Viêm Chi Hỏa di chuyển trong cơ thể Diệp Trường Sinh, xao động không thôi, đồng thời trong lòng Diệp Trường Sinh truyền đến một khát vọng thật sâu.

Diệp Trường Sinh trong lòng cả kinh, đáy mắt lóe lên dị sắc rồi biến mất, vội vàng dùng tâm thần cảm ứng, trấn an Tinh Viêm Chi Hỏa xao động, đồng thời ánh mắt nhìn về phía tám da thú màu đen trong tay.

Nhìn mấy lần, Diệp Trường Sinh hơi kinh ngạc hỏi: “Đây là một môn bí thuật không trọn vẹn?”

Chỉ thấy trên tám da thú lớn cỡ hai ba bàn tay kia chỉ có rải rác mấy trăm chữ, nhìn chỉ là một chữ đầu tiên, căn bản không có nội dung tiếp theo.

Nghe được lời này của hắn, ánh mắt lão giả lộ ra vẻ xấu hổ, cười khan hai tiếng, nói: “Đây chính là trước kia bản các vô tình có được một môn bí thuật không trọn vẹn, bởi vì bí thuật không đầy đủ, không cách nào phán đoán ra thứ cấp độ gì, cho nên đặt ở chỗ này!”

“Tiền bối đừng nhìn đây là một môn bí thuật không trọn vẹn, nhưng nó tuy chỉ có mấy trăm chữ, luận thuật lại hết sức sâu sắc, có thể tưởng tượng nếu môn bí thuật này là đầy đủ, vậy tuyệt đối là một môn bí thuật vô cùng cao thâm!”

“Đương nhiên, nếu môn bí thuật này thật sự nguyên vẹn, cũng sẽ không đặt ở bản các bán đi!” Lão giả cười hai tiếng nói.

“Hừ!”

Diệp Trường Sinh bỗng nhiên cười lạnh hai tiếng, nói: “Tổng cộng chỉ có mấy trăm chữ, trong đó chín thành văn tự đều là giới thiệu nội dung của môn công pháp này, chỉ có rải rác mấy chục chữ đề cập tới việc bồi dưỡng linh tính hỏa diễm, đều chỉ là mở đầu!”

“Bí thuật như vậy, mặc dù cao thâm, chỉ với chút nội dung này, căn bản một chút giá trị cũng không có, các người đem

loại tàn thiên này bán ra, không phải linh thạch của tu sĩ đến bên ngoài hồ sao?”

Diệp Trường Sinh vừa nói ra lời này, lão giả kia lập tức biến sắc, vội vàng nói: “Tiền bối nói lời ấy sai rồi, Viêm Quang các chúng ta chưa từng lừa đảo linh thạch khách hàng, từ trước đến nay chúng ta đều buôn bán công bằng, chỉ cần người coi trọng, giá bán của chúng ta tuyệt đối sẽ không cao hơn giá thị trường đâu!”

“Mặc dù loại bản các hư nhược này lấy ra bán, nhưng cho tới bây giờ cũng không có tuyên truyền giả dối qua, mỗi lần đều sẽ rõ ràng nói rõ ràng cho khách hàng đây là một thiên bí thuật không trọn vẹn, không dám giấu diếm chút nào!”

Diệp Trường Sinh nghe vậy hừ lạnh một tiếng, thần sắc lại hòa hoãn vài phần, ngập ngừng nói: “Cũng may là người không có ở bộ công pháp này trên dưới cấm chế, che giấu nội dung phía sau đi gạt người. Bằng không nếu thật sự bị người ta mua đi rồi phát hiện ra không đúng, chẳng phải là làm hỏng danh tiếng Cổ Lê tộc các người sao?”

“Tiền bối nói phải, Viêm Quang các chúng ta ở phương diện danh dự, luôn luôn vô cùng coi trọng, tuyệt đối không dám tiến hành tuyên truyền giả dối lừa khách hàng!” Lão giả nhiều lần cam đoan nói.

Diệp Trường Sinh gật gật đầu, ném tám da thú kia qua một bên, phảng phất như không chút hứng thú.

Rồi lại nói: “Người tiếp tục giới thiệu những công pháp khác đi!”

Lão giả nghe vậy, thở dài một hơi, tiếp tục giới thiệu từng bộ công pháp còn lại trong tay cho Diệp Trường Sinh một lần.

Sau khi Diệp Trường Sinh xem xong, thần sắc không có bất kỳ biến hóa nào, những công pháp này đều không thể khiến hắn cảm thấy hứng thú.

Hắn ném bản công pháp cuối cùng vào một bên, thở dài một tiếng, nói: “Đúng như người nói, không có mặt hàng tốt gì!”

Lão giả nghe vậy, cười khan hai tiếng, vội vàng nói: “Bí thuật thực sự lợi hại, đều ở trong thánh điện Cổ Lê tộc chúng ta, bắt

quá những bí thuật kia cũng không phải người ngoại tộc như tiên bối có thể tiếp xúc được!”

“Trên thực tế, Cổ Lê tộc chúng ta làm như vậy cũng không có gì kỳ quái, ta nghĩ chủng tộc xuất thân từ tiên bối, chỉ sợ cũng sẽ đề phòng nghiêm ngặt bí thuật?” Lão giả cười hắc hắc hỏi.

“Lời này của ngươi nói cũng không sai, bất quá những công pháp bí thuật này mặc dù vô dụng với ta, nhưng tóm lại có mấy phần tác dụng tham khảo. Mấy quyển mới rồi ngươi lấy ra, tất cả đều bán cho ta đi, bao nhiêu linh thạch?” Diệp Trường Sinh vung tay áo lên, ném bảy, tám bản công pháp bí thuật kia sang một bên, nói.

“Một vạn linh thạch là được!” Lão giả nghe vậy lập tức tươi cười nói.

Diệp Trường Sinh thấy thế gật đầu, lấy ra một quả linh thạch bậc cao ném cho lão giả kia, lập tức thu hết những công pháp bí tịch này vào.

Một phần bí thuật tàn thiên kia tự nhiên cũng ở trong đó, vị lão giả Cổ Lê tộc này thấy thế cũng không kinh ngạc cái gì, thần sắc cung kính đưa Diệp Trường Sinh ra khỏi lầu các này.

“Có thể khiến Tinh Viêm Chi Hỏa vội vàng như vậy, tấm da thú này rốt cuộc là cái gì? Thôi vậy, ta phải tìm một chỗ nghỉ ngơi, trước ở lại, sau đó tìm tòi nghiên cứu cẩn thận!” Trong lòng Diệp Trường Sinh thầm nghĩ như thế.

Cũng không lâu lắm, hắn đi tới trước một dãy cung điện rộng lớn, sau khi nộp một ít linh thạch, đã nhận được một toà tiêu viện có thể ở tạm.

Đây là địa phương Cổ Lê tộc chuyên môn cung cấp cho tu sĩ ngoại tộc, thời khắc sắp tới đại hội giao dịch, nơi này đã bị tu sĩ các tộc sắp đầy.

Bất quá, lấy tu vi Diệp Trường Sinh vẫn dễ dàng chiếm được một chỗ ở. Sau khi tiến vào nơi đây, trong hai tay áo hắn lập tức bay ra hơn mười cán trận kỳ đủ loại màu sắc, rơi vào các nơi trong sân, che đầy nơi này lại.

Sau khi làm xong, Diệp Trường Sinh đi vào một gian phòng, giơ tay phát một cái lên vòng tay trữ vật, tấm da thú kia lập tức xuất hiện trước mắt.

Tấm da thú này từ góc độ của Diệp Trường Sinh mà nhìn, không có bất cứ chỗ nào thần kỳ.

Đương nhiên, điều này cũng không kỳ quái, nếu như hắn chỉ cần liếc mắt cũng có thể nhìn ra vấn đề về tấm da thú này, vậy thì sớm đã bị người khác phát giác rồi.

Diệp Trường Sinh sau khi đánh giá vài lần, liền cong ngón tay búng ra, một ngọn lửa màu bạc xuất hiện trước mắt.

Tinh Viêm Chi Hỏa trong cơ thể hắn được phóng thích ra. Hỏa này mới vừa xuất hiện, liền hung phấn kêu to một tiếng, cánh vỗ hai cái, bay thẳng đến tấm da thú đen kịt kia.

Ngọn lửa màu bạc bao trùm lấy tấm da thú, Diệp Trường Sinh chứng kiến một màn này không hề ra tay ngăn cản, ngược lại trong mắt lộ vẻ hứng thú.

Dưới Ngân sắc hỏa diễm thiêu đốt, da thú đen kịt kia trong chớp mắt đã bị đốt cháy không còn một mảnh.

Đang lúc Diệp Trường Sinh sửng sốt, cho rằng tấm da thú này cứ như vậy bị hủy, đột nhiên trong ngọn lửa màu bạc kia, lăm lăm ánh sáng màu vàng hiện lên.

Diệp Trường Sinh thấy rõ ràng, những kim sắc quang mang này hiển nhiên là từ trong tro bụi sau khi tấm da thú bị thiêu hủy bay ra.

Kim sắc quang mang chớp động một lát, sau đó đột nhiên bắt đầu tụ tập lại cùng một phương hướng, tạo thành từng vãn tự cổ quái.

Diệp Trường Sinh vừa nhìn thấy vãn tự màu vàng này, nhất thời sắc mặt cả kinh, phảng phất có chút khó tin.

Quả thực hắn có chút kinh ngạc.

Lúc trước hắn đã đoán trước nội dung của tấm da thú này, cảm thấy nó là một loại bí thuật che giấu.

Nhưng hắn thật không ngờ, cấp bậc của bí thuật này lại cao đến vậy?

Những văn tự vàng kim này ở Linh Giới không có mấy người có thể nhận ra, nhưng hắc lại nhận ra, đây chính là văn tự của Kim Triệu Văn giới.

Đây đúng là một quyển bí thuật dùng Kim Từ Văn viết, nói cách khác, cấp bậc của đối phương ít nhất cũng là cấp bậc trong nội trang Kim Từ Ngọc Thư?

Trong lòng Diệp Trường Sinh dâng lên một cảm giác chấn động, lần này tới Cổ Lê tộc thật đúng là chuyến này không uổng!

Nhìn những Kim Triệu Văn này sắp xếp tổ hợp thành một mảnh công pháp bí thuật, Diệp Trường Sinh vội vàng ngưng thần nhìn kỹ, đem nội dung ghi tạc trong lòng.

Mà sau khi hắc ghi nhớ toàn bộ, Tinh Viêm Hỏa Điều phát ra một tiếng hét to rõ, rầm một tiếng vỗ cánh bay lên, trực tiếp há miệng nuốt những văn tự màu vàng này vào.

“Cái này...”

Nhìn loại biến hóa này, Diệp Trường Sinh hơi suy nghĩ một chút liền hiểu rõ, nghĩ đến loại bụi màu vàng này đối với Tinh Viêm Hỏa Điều có ích lợi gì.

Vì vậy con chim này ngay cả bụi cũng không buông tha, nuốt sạch.

Sau khi thôn phệ bụi màu vàng, trên thân Tinh Viêm Hỏa Điều sáng lên từng điểm kim quang, thân thể nó thoáng cái đã lung lay.

Diệp Trường Sinh vội vàng vẫy tay một cái, ngọn lửa lập tức bay trở về trong cơ thể hắc, bắt đầu ngủ say.

“Diễm Linh quyết, thật đúng là có ý tứ!” Sau khi thu hồi Tinh Viêm Chi Hỏa, Diệp Trường Sinh sờ cằm, hồi tưởng lại những Kim Triệu Văn nhìn thấy lúc trước, trên mặt lộ ra vẻ tươi cười.

Bí thuật ẩn tàng trong da thú màu đen là Diễm Linh quyết hoàn chỉnh, đây là một quyển bí thuật làm sao bồi dưỡng bản mạng chân hỏa.

Đúng như vị lão giả của Viêm Quang các kia nói, loại bí thuật này có thể khiến bản mệnh chân hỏa của tu sĩ sinh ra một tia linh trí, dần dần trở thành vật thông linh.

Đây là một thủ đoạn cực kỳ nghịch thiên. Phải biết rằng tinh viêm chi hỏa của Diệp Trường Sinh có thể sinh ra linh trí của mình, đó là bởi vì trùng hợp, hơn nữa Diệp Trường Sinh lại dùng thái âm, thái dương hai loại chân hỏa dung hợp mới có thể hình thành.

Dưới tình huống bình thường, muốn bản mệnh chân hỏa sinh ra linh trí gần như là chuyện không có khả năng.

Toàn bộ Linh giới, hỏa diễm có linh trí cũng không có mấy loại.

Mà bí thuật này có thể thông qua thủ đoạn nhân công để bồi dưỡng ra linh tính hỏa diễm, quả thực có chút thủ đoạn hóa phàm thành tiên.

Mặc dù nói, Tinh Viêm Tiên Hỏa của Diệp Trường Sinh đã có linh trí của mình, nhưng điều này cũng không có nghĩa là bộ công pháp này không có tác dụng.

Linh trí Tinh Viêm Tiên Hỏa cũng không tính là cao, bây giờ giống như một đứa bé ngây thơ như vậy, nếu như Diệp Trường Sinh dựa theo thủ đoạn trên môn bí thuật này bồi dưỡng Tinh Viêm Tiên Hỏa, tất nhiên có thể khiến linh tính của nó tăng trưởng nhanh chóng.

Hơn nữa, môn bí thuật này không chỉ lợi hại như vậy.

Nửa phần trên của bí thuật chính là giảng thuật bồi dưỡng bốn mạng chân hỏa cùng với thủ đoạn trợ giúp nó hóa hình, mà phần dưới lại giảng giải phương pháp tu hành bản mệnh chân hỏa sau khi hóa hình.

Nói cách khác, để cho ngọn lửa tên thật của mình làm một loại sinh linh dựa theo bí thuật này mà tu luyện.

Một phần bí thuật này trực tiếp an bài Bản Mệnh chi hỏa của một tu sĩ an bài rõ ràng.

Đối với tu sĩ mà nói, công pháp như vậy có thể nói là giá trị vô lượng, một khi dựa theo phương diện này mà nói bồi dưỡng thành công, tương đương với làm cho mình thêm ra một tay chân trung thành và tận tâm, thực lực siêu quần.

Hơn nữa chiến thủ này có thể tùy thân mang theo, tâm ý hoàn toàn tương thông với chủ nhân, người muốn để nó vẫn giống

như trước đây, sử dụng làm một loại thần thông, nó có thể làm thần thông mặc cho người phát huy.

Khi người muốn để nó một mình đi ứng đối địch nhân, nó lại có thể từ thần thông của bản thân người biến thành một sinh linh đi nghênh địch, nó còn hữu dụng hơn cả bản mạng linh thú.

“Việc này thật đúng là niềm vui ngoài ý muốn a, tùy tiện nhìn một cái công pháp đã đụng phải một môn bí thuật như vậy!”

“Chắc chắn, vận khí của ta cũng không tệ, sau này con tiểu Tinh Viêm Hỏa Điều này có thể trợ giúp ta càng nhiều hơn!” Diệp Trường Sinh tâm tư dâng trào, âm thầm nghĩ.

Hắn nhắm mắt tìm hiểu môn công pháp này một đoạn thời gian, sau đó lại lần nữa đứng dậy, bước ra bên ngoài.

Lần này là đi phường thị Cổ Lê tộc mua sắm một nhóm vật tư đặc sản nơi này.

Đây cũng là lệ cũ của Diệp Trường Sinh, trong Cổ Lê tộc vẫn có rất nhiều tài nguyên hắn cảm thấy hứng thú.

Dưới sự hướng dẫn của bản đồ, hắn không tốn chút sức nào đi tới phường thị Cổ Lê tộc, đi quanh một cửa hàng.

Tuy rằng hiện tại còn chưa tới thời điểm đại giao dịch hội chính thức bắt đầu, nhưng thời gian này đã có rất nhiều tu sĩ các tộc rời đi.

Phường thị nơi này cũng có vẻ náo nhiệt đặc biệt.

Diệp Trường Sinh ở trong phường thị trải qua một đoạn thời gian rất dài, sau khi dùng hết lượng lớn linh thạch, trong vòng tay trữ vật lại nhét đầy các loại vật tư.

Tiêu phí thời gian ba ngày, ngoại trừ những thứ đồ vật thật sự khó có thể mua được ở trong phường thị, Diệp Trường Sinh mua tất cả những thứ mình cần.

Sau đó, nó cất bước về phía một tòa nhà cao bằng tháp.

Hỏa Vân tháp!

Diệp Trường Sinh nhìn một tấm biển hiệu trên cửa tháp cao, ánh mắt khê nhúc nhích, bước về phía trước.

Thấy hấn đi tới, lập tức có một vị tu sĩ Cổ Lê tộc tiến lên đón.

Đây là một vị tu sĩ Luyện Hư, hấn hơi chần chờ hỏi: “Đạo hữu cũng tới tham gia Thủy Hỏa đại hội sao?”

Người tới đây đương nhiên đều là vì Thủy Hỏa đại hội mà đến, nhưng người này sau khi nhìn thấy Diệp Trường Sinh lại có chút không xác định.

Bởi vì nói như vậy, người tham gia Thủy Hỏa đại hội đều là tu sĩ Luyện Hư đỉnh phong, chỉ ít cũng là tu sĩ Luyện Hư hậu kỳ.

Nhưng Diệp Trường Sinh lại chỉ là một tu sĩ Luyện Hư trung kỳ, người như vậy cũng dám tới tham gia thủy hỏa đại hội sao?

“Không sai, ta tới tham gia Thủy Hỏa đại hội!” Diệp Trường Sinh cười dữ tợn nói.

Tên tu sĩ Luyện Hư Cổ Lê tộc kia nghe nói như thế, nhìn không được hỏi một câu: “Đạo hữu thật sự muốn tham gia?”

Diệp Trường Sinh khẽ nhú mày, nói: “Sao vậy? Chẳng lẽ quy củ của quý tộc đã được sửa lại, người như ta thì không thể tham gia?”

“Vậy thì không có, đạo hữu muốn tham gia thì vào đăng ký đi, đạo hữu hấn là người thứ hai trăm ba mươi một báo danh tham gia!” Tên tu sĩ Cổ Lê tộc kia thần sắc biến đổi, lập tức nói ra.

Diệp Trường Sinh nghe vậy gật gật đầu, đi vào tòa tháp cao, lưu lại tên cùng tộc danh của mình ở chỗ một vị tu sĩ Hợp Thể của Cổ Lê tộc.

.....

Bảy ngày sau, ở một nơi nào đó trong Cổ Lê tộc, trong một không gian bí mật dưới lòng đất, hơn bốn trăm người như Diệp Trường Sinh tham gia Thủy Hỏa đại hội được dẫn tới đây.

Bọn hấn tiến hành từng tràng tỷ thí bí mật, từ đó chọn lựa ra tám người tham gia Thủy Hỏa đại hội.

Nghe nói hai vị còn lại là do thiên kiêu của Cổ Lê tộc xuất chiến.

.....

“Nhân tộc, Diệp Trường Sinh thắng!”

Trong một tòa đại điện trống trải, sau khi Diệp Trường Sinh đánh bại một vị tu sĩ dị tộc Luyện Hư đỉnh phong đối diện, một tiếng hét cao từ bên cạnh vang lên.

Vị tu sĩ Hợp Thể kỳ Cổ Lê tộc chủ trì giao đấu dùng một loại ánh mắt kinh dị nhìn Diệp Trường Sinh một cái, vị tu sĩ Nhân tộc Luyện Hư trung kỳ này đã thắng liên tiếp năm trận.

Toàn bộ quá trình, hấn biểu hiện tương đối thoải mái, giống như căn bản không vận dụng bao nhiêu thủ đoạn, liền dễ dàng đánh bại đối thủ.

Hắn một đường nhìn xem vị tu sĩ Nhân tộc này thắng được, thực lực của người này thật sự là sâu không lường được, ngay cả hắn cũng không nhìn ra người này rốt cuộc mạnh bao nhiêu.

Ngay vừa rồi, đối thủ của hắn, một vị cường giả Luyện Hư đỉnh phong liên tiếp chiến thắng bốn trận, người này tuyệt đối là một loại tồn tại có thực lực mạnh nhất trong các tu sĩ Luyện Hư.

Nhưng kết quả là, giữa lúc Diệp Trường Sinh phát tay, một đạo ánh sáng năm màu tuôn ra, trực tiếp nhẹ nhõm trấn áp vị cường giả Dị tộc này.

Điều này quả thực có chút khó tin, xem tư thái cử trọng nhược khinh của người này, chẳng lẽ hắn đã có thực lực có thể chống lại tu sĩ Hợp Thể rồi?

Này không khỏi cũng quá kinh thế hãi tục đi?

Sau khi nghe vị tu sĩ Hợp Thể kỳ Cổ Lê tộc tuyên bố mình thắng lợi, Diệp Trường Sinh liền thoải mái đi ra khỏi gian đại điện này, đi tới một gian thiên điện bên cạnh nghỉ ngơi.

Phía sau lưng, đối thủ của hắn, vị tu sĩ Luyện Hư dị tộc kia vẻ mặt không cam lòng, nhìn bóng lưng của hắn, đồng thời trong ánh mắt cũng hiện lên một tia sợ hãi.

Rốt cuộc đây là ai?

Quá mạnh mẽ!

Vừa rồi có lẽ ngay cả một nửa thực lực của đối phương cũng không bức ra được.

Đối phương không sử dụng bất cứ pháp bảo gì chỉ cần một đạo thần thông là có thể trấn áp hấn dễ dàng.

Đây là thủ đoạn khủng bố cỡ nào?

Sao hấn lại xui xẻo gặp phải nhân vật yêu nghiệt như vậy?

Giờ phút này trong lòng vị cường giả Dị tộc này có thể nói là ngũ vị tạp trần.

Hấn tự hỏi chính mình tuyệt đối có thể trúng vào hàng ngũ của một trong tám người kia, kết quả là gây kích trầm sa ở chỗ này.

Điều này không thể trách chính mình không đủ mạnh, mà là đối thủ thật sự quá biến thái.

Có lẽ đây là suy nghĩ chung của những người đã từng giao thủ với Diệp Trường Sinh.

Diệp Trường Sinh không để ý đến những người bị hấn đánh bại sẽ nghĩ như thế nào, cũng không biết rung động trong lòng vị tu sĩ Hợp Thể của Cổ Lê tộc chủ trì thi đấu.

Hấn tĩnh tọa trong Thiên điện mấy canh giờ, sau đó một thanh âm vang lên bên tai:

“Trận chiến cuối cùng sắp bắt đầu rồi, Diệp đạo hữu, mời vào đi!”

Sau trận chiến này, tuyển ra tám vị tu sĩ tham gia Thủy Hỏa đại hội.

Diệp Trường Sinh nghe vậy liền đứng dậy, lần nữa tiến vào trong cung điện kia. Kết quả nhìn thấy những người kia, khiến hấn sinh ra một tia kinh ngạc.

“Là người?!”

Người nhìn thấy Diệp Trường Sinh cũng hét lên một tiếng kinh hãi, trong giọng nói mang theo vẻ mãnh liệt không thể tin nổi.

“Thật đúng là trùng hợp, chúng ta lại gặp mặt!” Diệp Trường Sinh sau khi kinh ngạc một chút, nhìn về phía tu sĩ Lục phúc

tộc đối diện vừa cười vừa nói.

Người này chính là một trong ba vị tu sĩ dị tộc mà ngày trước mới vừa tới bên ngoài Thánh Hoả thành nhìn thấy.

Cũng không biết vị tu sĩ Lục phu tộc này là ca ca trong hai huynh đệ kia hay là đệ đệ.

Hai huynh đệ này đều có tu vi Luyện Hư đỉnh phong, hơn nữa đều có thực lực phi phàm, tất cả đều tham gia Thủy Hỏa đại hội lần này.

Bọn họ đến đây chính là vì phần thưởng của Cổ Lê tộc.

Kết quả, trùng hợp chính là, vị này đã gặp phải Diệp Trường Sinh.

“Ngày đó đạo hữu đi vội vàng, còn chưa kịp thỉnh giáo cao tính đại danh của đạo hữu!” Nam tử da xanh chấp tay với Diệp Trường Sinh nói.

“Tại hạ họ Diệp, tên Trường Sinh, xuất thân Nhân tộc, xin hỏi đạo hữu xưng hô như thế nào?” Khóe miệng Diệp Trường Sinh mỉm cười nói.

“Tại hạ tróc Nguyên, về phần chủng tộc xuất thân từ tại hạ, Diệp huynh hẳn đã biết, là Lục Phu tộc!” Người này cẩn thận đánh giá Diệp Trường Sinh.

Diệp Trường Sinh nghe vậy gật đầu nhẹ, sau khi Lục phu tộc này đi tới khu vực này cũng có hiểu biết, là một tộc đàn trung đẳng, xem như là một tộc đàn gần Cổ Lê tộc, mạnh hơn một chút.

“Không ngờ lại đụng phải Diệp huynh, xem ra việc tiêu diệt ta thật có chút bất hạnh!” Nam tử da xanh nhìn Diệp Trường Sinh với bộ dạng thông dong, khóe miệng giật giật, có chút không cam lòng nói.

“Mặc dù trước đó quen biết với Tiêu đạo hữu, nhưng Diệp mỗ có lý do nhất định phải nắm được vị trí này, tiếp theo sẽ không nhường nhịn nữa!” Diệp Trường Sinh nói.

“Ha ha, tiêu diệt mỗ cũng có ý này!”

Chứng kiến hai người đã chuẩn bị kỹ càng, vị tu sĩ Hợp Thể Cổ Lê tộc chủ trì thi đấu lập tức hô to một tiếng:

“Trận cuối cùng, bắt đầu!”

Vừa nói xong, vị nam tử da xanh lập tức xuất thủ, gã há miệng phun ra một đạo âm phong tối tăm mờ mịt, chỉ một thoáng âm phong phô thiên cái địa, phảng phất muốn thổi đi linh hồn người khác, muốn bao phủ mảnh thiên địa này.

Đồng thời hai tay hắn duỗi ra, hai cánh tay hóa thành hai con giao long màu xanh biếc bắn nhanh ra, một cỗ khí thể kinh khủng từ trên đó phát ra, phảng phất như hai con giao long này thật sự đã là Luyện Hư đỉnh phong ra tay.

Nam tử da xanh xuất thủ mãnh liệt không gì sánh được, toàn thân lượn lờ khí thể kinh người, nếu là tu sĩ Luyện Hư bình thường đụng phải một chiêu này của gã, chỉ sợ trong chớp mắt sẽ không chết cũng bị thương.

Mà trên thực tế, hắn một đường giết thẳng tới đây, cũng chính là dựa vào thủ đoạn như vậy, tung hoành vô địch.

Chỉ là, lần này rốt cuộc hắn cũng gặp phải một vài rắc rối không cách nào chống lại.

Ngay lúc vị nam tử da xanh này xuất thủ, ngũ sắc tiên quang sau lưng Diệp Trường Sinh lóe lên, trong nháy mắt phô thiên cái địa Đại Ngũ Hành tiên quang mãnh liệt xông ra ngoài.

Sau khi Ngũ Hành Tiên Quang đụng vào sương mù tối tăm mờ mịt kia, thoáng giằng co một chút, lập tức đem mảnh sương mù âm u này chôn vùi.

Cùng lúc đó, hai con giao long cũng bị lôi quang năm màu oanh kích, trong chớp mắt vết thương chồng chất.

“Ầm!”

Một tiếng bạo hưởng, Ngũ Hành Thần Lô bộc phát ra tiếng nổ vang, ngay sau đó nam tử da xanh đụng một cái liền bay ngược ra sau.

“Quả nhiên vẫn như vậy, không có bất kỳ biến hóa nào!” Vị tu sĩ Hợp Thể Cổ Lê tộc chủ trì thi đấu thấy một màn này, trong lòng trầm nghĩ.

Xem ra chỉ dựa vào những tu sĩ Luyện Hư này thì rất khó thăm dò thực lực chân chính của Diệp Trường Sinh.

Bất quá, nghĩ đến những việc này, trong lòng vị tu sĩ Cổ Lê tộc này cũng hiện ra một tia vui mừng.

Chuyện này đối với Cổ Lê tộc bọn họ mà nói cũng là một chuyện tốt.

Diệp Trường Sinh, tu sĩ Nhân tộc này biểu hiện càng hung mãnh, khả năng hấn chiến thắng Mặc Nguyệt tộc cũng càng cao.

Nghĩ đến những điều này, vị tu sĩ Hợp Thể kỳ của Cổ Lê tộc trong ánh mắt nhìn về phía Diệp Trường Sinh, cũng không tự chủ được nhiều hơn một phần thiện ý.

“Nhân tộc Diệp Trường Sinh thắng, hoan nghênh Diệp đạo hữu trở thành một trong tám vị ngoại viện do bản tộc mời!” Vị lão quái Cổ Lê tộc này nhìn về phía Diệp Trường Sinh, vẻ mặt ôn hoà nói.

“Đa tạ tiền bối không chối từ, chủ trì trận chiến lần này!” Diệp Trường Sinh cũng cười cười, chấp tay hướng đối phương thi lễ một cái nói.

“Diệp đạo hữu khách khí, khối lệnh bài này xin nhận lấy, trong khoảng thời gian tiếp theo đến khi thủy hỏa đại hội chấm dứt, Diệp đạo hữu đều là khách quý Cổ Lê tộc chúng ta, hưởng thụ một ít ưu đãi!”

Người này vừa nói xong thì ném một tấm lệnh bài bằng ngọc thạch trắng nõn bằng ngà voi sang. Diệp Trường Sinh nhận lấy, cảm nhận được một loại xúc cảm ôn nhuận.

Đồng thời, hấn có chút kinh dị phát hiện, trong ngọc thạch lệnh bài này có một cỗ linh khí kinh người hội tụ. Khi hấn cầm

lệnh bài trong tay, thiên địa linh khí chung quanh đều đang thông thả hướng hẳn hội tụ tới.

“Xem ra lệnh bài này còn là một kiện dị bảo, đeo trong đó một thời gian dài chỉ sợ sẽ có lợi không nhỏ cho tu luyện!” Diệp Trường Sinh thầm nghĩ.

Đưa lệnh bài ra, thân hình vị tu sĩ Hợp Thể kỳ Cổ Lê tộc này liền lóe lên, biến mất không thấy.

Lập tức, trong tòa đại điện này cũng chỉ còn lại Diệp Trường Sinh và vị nam tử da xanh kia.

Người này dĩ nhiên từ dưới đất đứng lên, vừa rồi giữa hai người chiến đấu thuộc loại luận bàn tính chất, Diệp Trường Sinh cũng không hạ tử thủ.

Cũng bởi vậy, tuy rằng khí sắc vị nam tử da xanh kia khó coi một chút, nhưng cũng không tổn thất quá nhiều nguyên khí dưới chiêu Đại Ngũ Hành Tiên Quang của Diệp Trường Sinh.

Hắn ngược lại cũng rất lưu manh cười ha ha, nói: “Lúc nhìn thấy Diệp huynh bên ngoài Thánh Hỏa thành, huynh đệ chúng ta liền cảm thấy thực lực của Diệp huynh bất phàm, hôm nay nhìn qua, quả nhiên là mạnh đến kinh người!”

“Giết mổ không bằng Diệp huynh. Hôm nay thất bại coi như tâm phục khẩu phục!” Hắn cười khổ lắc đầu nói.

Nếu như nói hắn khổ chiến một phen rồi mới bại dưới tay Diệp Trường Sinh, thì khả năng người này còn có chút không cam lòng, sẽ có ý nghĩ tương lai có thể hòa nhau về một ván.

Nhưng mà, vừa rồi Diệp Trường Sinh hoàn toàn là người nghiền ép hắn, trong nháy mắt Đại Ngũ Hành Tiên Quang xuất hiện, loại cảm giác hoàn toàn không cách nào chống lại này, hắn biết rõ, mình và Diệp Trường Sinh hoàn toàn không cùng một đẳng cấp.

Chỉ sợ dù hắn có cố gắng thế nào cũng không thể đạt tới cấp độ chiến lực này.

Sau khi suy nghĩ rõ ràng điểm này, trong lòng của hắn cũng không có nhiều không cam lòng và oán hận như vậy, ngược lại dâng lên một loại ý nghĩ muốn kết giao lôi kéo quan hệ với Diệp Trường Sinh.

Diệp Trường Sinh chấp tay nói: “Vừa rồi ra tay đắc tội chỗ nào, kính xin tiêu diệt huynh thứ lỗi!”

“Diệp huynh khách khí rồi, bởi vì cái gọi là không đánh không quen biết, trải qua trận chiến vừa rồi, Diêm mỗ lại có ý giao hảo bằng hữu với Diệp huynh rồi!”

“Ha ha, không biết Diệp huynh thời gian gần đây có đề ý đến chuyện giao dịch hội hay không?” Vị Lục phu nhân này chuyển đến chủ đề khác.

“Giao dịch hội Diêm mỗ đương nhiên vẫn luôn chú ý, còn cách đấu giá hội loại lớn nhất khoảng mười mấy ngày nữa?” Ánh mắt Diệp Trường Sinh lóe lên hỏi.

“Diệp huynh nói không sai, bất quá mấy ngày gần đây, Cổ Lê tộc đã tràn vào rất nhiều tu sĩ các tộc, trong này đã có chút nóng vội, đạo huynh không đợi được nữa, bắt đầu bí mật xây dựng từng hội giao dịch nhỏ, không biết Diệp huynh có hứng thú với những thứ này không?” Nam tử Lục Phu tộc hỏi.

“Ồ? Diêm mỗ đang lo không có cơ hội để kiến thức đạo hữu các tộc đấy!” Ánh mắt Diệp Trường Sinh sáng lên nói.

“Ha ha, nếu đã như vậy, không bằng cùng với thiêu mỗ đi tham gia vài cuộc giao dịch hội?”

“Đang muốn mời thiêu huynh dẫn kiến!”

Hai người nhìn nhau cười một tiếng, sau đó lập tức rời khỏi cung điện này.

Vừa rồi còn đang đánh nhau tàn nhẫn, giờ khắc này lại giống như là hảo hữu chí giao nhiều năm, vừa nói vừa cười, vừa hòa khí.

Hai người đi ra khỏi nơi thi đấu được thiết kế đặc biệt dưới mặt đất, đi tới Thánh Hỏa thành trên mặt đất, xa xa thấy được hai bóng người đang chờ đợi.

Khi nhìn thấy khuôn mặt này rất giống mình, cũng là tộc nhân da xanh lục, khí tức trên người vô cùng uể oải, vẻ mặt ban Nguyên cũng biến đổi mãnh liệt.

Hắn cười khò một tiếng, nói: “Xem ra đệ đệ ta chỉ sợ cũng không trúng tuyển trở thành một trong tám đệ tử kia!”

Diệp Trường Sinh híp mắt nhìn về phía đó, chỉ thấy hai người đang chờ ở đó cũng chính là hai người mà ngày đó hắn tới Thánh Hỏa thành gặp.

Trong đó có một vị cũng là Lục phu nhân Luyện Hư đỉnh phong, nghe khẩu khí đồn rao nguyên là đệ đệ của hắn.

Hai huynh đệ này quả nhiên là không tầm thường, thực lực cường đại, tất cả đều là người nổi bật trong cùng cấp bậc.

Mà người còn lại, chính là nam tử đầu chim thân người kia.

Thấy Diệp Trường Sinh và Trục Nguyên đi cùng nhau, hai người bên kia đều lộ vẻ kinh ngạc.

Bọn họ nhanh chóng tiến lên đón, trên mặt nam tử đầu chim thân người đầy vẻ kinh ngạc hỏi: “Phái huynh, đây là....”

“Ha ha, các người lúc trước đã gặp qua một lần rồi, nhưng vẫn là Dung mỗ giới thiệu cho các người một phen đi!”

“Vị này chính là Diệp đạo hữu xuất thân từ Nhân tộc!” Nam tử da xanh chỉ vào Diệp Trường Sinh, nói.

Lập tức, hắn lại chỉ vào nam tử đầu chim thân người nói: “Đây là Khung đạo hữu Bạo Viêm tộc, một thân uy lực Xích Nhật Hỏa kinh thiên động địa, đủ để đốt sông nấu biển!”

Nam tử đầu chim thân người vừa nghe nói như thế, lập tức lắc đầu như trống bỏi, vội vàng nói: “Diệt huynh nói cũng quá khoa trương rồi, tại hạ nào có thần thông như vậy!”

“Muốn nói thần thông quảng đại, còn phải là Đồ Trạch. Trận luận bàn nhỏ giữa chúng ta lúc trước đã nói rõ thực lực của ngươi!”

“Dưới tình huống ta chiếm hết địa lợi, vẫn không phải giết sạch đối thủ của ngươi, có thể thấy được thần thông của ngươi đã là đệ nhất nhân trong đám chúng ta!”

Khi nam tử đầu chim thân người nói ra lời này, trên mặt mang theo một tia cảm khái, thoạt nhìn hắn đối với vị tu sĩ Lục phu tộc này cũng tương đương kính phục.

Nhưng vừa nghe được lời này của hắn, mặt Phá Nguyên lập tức trở nên trắng bệch, biến ảo một lát, cuối cùng hắn cười khổ một tiếng, nói:

“Khung huynh thật sự quá coi trọng ta rồi. Đúng là đệ nhất nhân trong đám chúng ta đang ở trước mắt ngươi, chỉ tiếc là không phải giết chết ta!”

“Ồ, Sát huynh đâu nói ra lời ấy. Chẳng lẽ?” Nam tử đầu chim thân người đưa ánh mắt không thể tin được nhìn về phía Diệp Trường Sinh.

“Huynh trưởng ngay cả ngươi cũng không có lấy được một trong tám danh ngạch kia sao?” Tên nam tử da xanh khác nghe vậy vô cùng kinh ngạc hỏi.

Trâu Nguyên lắc đầu, tiếc nuối nói: “Với thân thông của ta tất nhiên là có một tia hi vọng, chỉ tiếc là ta gặp được Diệp huynh, ngay cả một chiêu của hắn cũng không có tiếp tục thì làm sao dám mơ tưởng tới danh ngạch Thủy Hỏa đại hội kia chứ!”

“Cái gì?!”

Lời hắn vừa nói ra, lập tức khiến cho hai người kia giật nảy cả mình, nhao nhao đưa ánh mắt kinh hãi nhìn về phía Diệp Trường Sinh.

“Thế nào, chẳng lẽ hai vị không tin? Chuyện không vẽ vang cỡ này, ta không cần phải nói bừa, thực lực của Diệp huynh cường đại như thế tuyệt đối là vượt qua tưởng tượng của các ngươi!”

“Theo ta thấy, nói hắn là đệ nhất nhân Luyện Hư chỉ sợ cũng không vấn đề!” Vị nam tử da xanh này một bộ vô cùng tôn sùng Diệp Trường Sinh.

“Biệt huynh, ngươi cũng quá khoa trương đi!” Diệp Trường Sinh lắc đầu nói.

“Ha ha, ta không khoa trương một chút, làm sao có vẻ như ta thua ngươi là chuyện đương nhiên!” Nam tử da xanh vuốt đầu cười ha ha nói.

Nghe tới đây, hai người còn lại đã có thể xác định, giết Nguyên quả thật không đùa giỡn chút nào, hắn quả thật đã thua Diệp Trường Sinh.

Trong lúc nhất thời, nam tử đầu chim thân người không nhịn được nuốt một ngụm nước bọt, có chút rung động nhìn Diệp Trường Sinh.

“Đúng rồi, quên giới thiệu, vị này chính là kẻ bắt nạt đệ đệ của ta!” Nam tử da xanh lại chỉ về phía đệ đệ của mình nói.

“Bái kiến Tiêu đạo hữu!” Diệp Trường Sinh chấp tay chào.

Giết rừng rồi thi lễ một cái, lập tức thở dài một tiếng, nói:

“Xem ra lần này hai huynh đệ chúng ta vô duyên với nhau rồi!”

“Hắc hắc, quả nhiên ngươi cũng bị tuyển? Bất quá cũng không sao, tuy rằng thủy hỏa đại hội vô duyên, nhưng tốt xấu gì còn có giao dịch hội, chúng ta chung quy có thu hoạch xa xỉ!” Trát Nguyên cười hắc hắc nói.

“Vừa hay, ta lôi kéo Diệp huynh đi ra, chính là muốn dẫn hắn đi tham gia một trận giao dịch hội, chúng ta cùng nhau đi thôi!” Phá Nguyên nói như thế.

Ba người còn lại nghe xong, tự nhiên đều gật đầu.

Vì vậy bốn người này liền một đường bước đi về phía một tòa kiến trúc xa xa.

“Diệp huynh, ngươi chỉ một chiêu đã đánh bại được Diêm huynh rồi sao?”

” hoà Ngũ Hành Thần Lô vào trong thần thông, Diệp huynh, thần thông này của ngươi cũng đáng sợ quá nhỉ?”

“So với việc ngươi thần thông cảm thán hắn thì ta càng kinh ngạc hơn là Diệp huynh có năng lực gom góp đủ tài liệu Ngũ Hành Thần Lô, điều này thật sự có chút không dễ dàng a!”

“Ta bắt đầu cảm thấy hứng thú với Nhân tộc xuất thân của Diệp huynh, nhìn từ các phương diện, công pháp Diệp huynh tu luyện tuyệt đối không đơn giản, có thể xuất ra công pháp như vậy, nhân tộc cũng tuyệt đối không thể khinh thường!”

.....

Dọc đường đi, bởi vì khiếp sợ trước thực lực của Diệp Trường Sinh, nên mấy người này không ngừng nói về các loại thảo luận của hắn.

Đến tận khi đi đến một tòa nhà đá tầm thường, lúc này mới dừng lại.

“Đến nơi rồi!”

Trâm Nguyên nói, tiến lên gõ cửa thạch ốc. Một lát sau, cửa sau của cửa sau thò ra một cái đầu. Sau khi quan sát đám người Tập Nguyên cùng Diệp Trường Sinh, nói: “Hóa ra là Phách đạo hữu của tộc da xanh, những người này đều do người mang đến sao?”

“Không sai, mấy người này đều là tiêu diệt bạn tốt của ta, bọn họ cũng cảm thấy hứng thú với trao đổi hội lần này, cho nên mới bắt giết rồi đem theo bọn họ!”

“Nếu là giết đạo hữu bảo vệ, vậy không thành vấn đề, mời các người vào!” Người nọ quan sát tỉ mỉ đám người Diệp Trường Sinh vài lần rồi nói.

Trâm Nguyên nghe vậy cười hắc hắc, trên người nổi lên một tầng hào quang xanh biếc, che khuất thân hình của mình.

Thấy tình huống này, ba người Diệp Trường Sinh cũng nhao nhao thi triển thủ đoạn, che mặt mình lại.

Mà người trong cửa kia nhìn thấy bọn họ làm như vậy, cũng không có bất kỳ chỗ nào kỳ quái, phảng phất không trách cứ như vậy.

Tiến vào trong nhà đá, mọi người đi vào một thông đạo dưới lòng đất, rẽ ngang rẽ dọc, đi tới một gian phòng trống trải.

Chính giữa gian phòng có một đài cao, giờ phút này phía trên không có một bóng người, mà chung quanh thì thừa thớt hơn mười bóng người đang ngồi.

Tất cả những người này trên người đều lóe ra quang mang đủ màu sắc, hiển nhiên là che giấu dung mạo của mình mà đến.

Sau khi bốn người Diệp Trường Sinh đi vào, cũng đều bắt động thanh sắc tìm một góc ngồi xuống, nhắm mắt dưỡng thần lẳng lặng chờ đợi.

Giao dịch hội giống như vậy, đám người một đường tu hành lên tham gia không biết bao nhiêu lần, đối với tình hình nơi này tự nhiên sẽ không cảm thấy có chút kỳ quái.

Liên tiếp mấy canh giờ sau, trong mật thất không ngừng có người đi vào, rất nhanh đã đến nơi này nhân số đạt đến hơn trăm người.

Khi gian phòng không sai biệt lắm đã gần đầy, bên ngoài vang lên một tiếng kéo kẹt, cửa đóng lại, ngay sau đó một bóng người toàn thân lóe ra bạch quang đi lên đài cao:

“Được chư vị đạo hữu cất nhắc, lão hủ ra mặt tổ chức trao đổi hội lần này, cảm tạ sự ủng hộ của chư vị!”

“Nói nhảm cũng không nhiều lời, mọi người đều biết quy tắc trao đổi này là gì, bây giờ bắt đầu từ lão hủ luôn đi!”

Lão giả toàn thân tản ra bạch quang nói, tay áo hất lên, trước một cái bàn trên đài cao trước người lập tức xuất hiện một cái hộp ngọc.

“Nội đan của Âm Ảnh Thú cấp Luyện Hư đôi lấy một con Huyết Nghĩ!”

Lão giả vừa nói xong, nhất thời trong phòng trở nên yên ắng, không có ai lên tiếng.

Hiển nhiên con Địa Huyết Nghĩ này không phải thứ gì dễ dàng lấy được.

Sau một lát, trong góc mới có một thanh âm trầm thấp vang lên: “Ta không có Địa Huyết Nghĩ trưởng thành, chỉ có một đôi Địa Huyết Nghĩ ấu trùng, đạo hữu cảm thấy như vậy được không?”

“Ấu trùng Địa Huyết Nghĩ, phải bồi dưỡng mấy ngàn năm mới có thể thành thực...” Người này nghe có chút do dự.

“Thôi, ấu trùng thì ấu trùng, đạo hữu mời lên!” Cuối cùng, hắn thở dài một tiếng, có chút bất đắc dĩ nói như vậy.

Trong góc phòng có một đạo thân ảnh được bao phủ trong hồng quang đi lên phía trước, cùng lão giả giao dịch một phen.

Cứ như vậy, buổi giao dịch này được mở màn.

Từng vị tu sĩ che đậy thân hình đi lên đài cao, lấy ra bảo vật của mình, nói ra những thứ mình muốn trao đổi.

Người giao dịch thành công, tự nhiên đều vui mừng, từng người tâm tình vui vẻ đi xuống.

Mà người chưa đạt được thứ mình muốn, lại thở dài một tiếng, đi xuống.

Bất quá bọn họ cũng không thất vọng, bởi vì bọn họ biết, trong khoảng thời gian tiếp theo, giao dịch hội nhiều không đếm xuể.

Tóm lại, có cơ hội sẽ lấy được thứ mình muốn.

Diệp Trường Sinh trên mặt mang theo ý cười, nhìn những tu sĩ này lấy ra từng món bảo vật trân quý.

Hắn chưa từng nghe nói tới rất nhiều thứ ở nơi này, lần này coi như là tăng thêm kiến thức.

Hắn cơ bản không có ra tay, bởi vì những đồ vật mà những người này lấy ra cơ hồ không có thứ nào khiến hắn cảm thấy hứng thú.

Mãi tới khi một tu sĩ trong làn khói đen đi lên đài. Sau khi nói ra thứ mình nắm giữ, Diệp Trường Sinh đột nhiên bắn ra tinh quang.

“Một viên Hạo Âm Hàn Phách Thạch đổi lấy một đóa hoa Mộc Hương năm ngàn năm trở lên!”

Hạo Âm Hàn Phách Thạch!

Thứ này là cái gì, trong lòng Diệp Trường Sinh đã quá rõ ràng, vừa nghe tới cái tên này, tinh thần hắn lập tức chấn động, bắt đầu chuyên chú.

Nguyên Hợp Ngũ Cực Sơn là một kiện Hậu Thiên Huyền Thiên Chi Bảo mà hắn cho tới nay đều muốn luyện chế, vật ấy có diệu dụng vượt quá dự liệu của người ta trên phương diện ngăn cản thiên kiếp.

Sau này hắn khẳng định dùng được Huyền Thiên chi bảo này hay nói đúng hơn là Tiên Khí.

Chỉ là, muốn luyện chế Nguyên Hợp Ngũ Cực Sơn này, độ khó cực lớn, cần năm loại tài liệu chính đều là thứ trên đời khó tìm.

Hắn đã có Nguyên Từ sơn, Thái Ất Thanh Sơn tại Quảng Hàn giới, Bắc Cực Nguyên sơn ở nhân giới, tương lai có thể thu lấy.

Đại Âm Dương Ngũ Hành Sơn còn lại ở ma giới, vị trí Diệp Trường Sinh cũng biết, tương lai nếu đủ thực lực, hắn có thể đi tới ma giới một chuyến đem về.

Chỉ có Hạo Hàn Phách Sơn này, nguyên lai trong đó không nói cụ thể xuất hiện ở nơi nào, Diệp Trường Sinh cũng không thể nào tìm kiếm.

Nhưng không nghĩ tới hôm nay, vật ấy lại chủ động đưa tới tận cửa.

Đối với người khác mà nói, một khối Hạo Âm Hàn Phách Thạch khẳng định không làm được gì, không thể dùng vật này luyện chế thành một ngọn núi.

Nhưng đối với Diệp Trường Sinh mà nói, chuyện này hoàn toàn không phải vấn đề.

Gần như ngay khi nghe được lời này của Hạo Hàn Phách Thạch, trong lòng Diệp Trường Sinh nảy sinh ý chí bắt buộc.

Mà đôi phương yêu cầu cây hương hoa trong tay hấn cũng không ít, thứ này là đan dược luyện chế hấn lấy được tại Ngọc Bích thành lúc trước - tài liệu chính của Nguyệt Dương đan.

Lúc đó Diệp Trường Sinh từng nhận được một đóa hoa Mộc Hương ở Long Dương thương hội, còn dùng lục dịch bồi dưỡng đến vạn năm sử dụng.

Mặc dù trước đó hấn vì hiềm Nguyệt Dương đan dược lực quá yếu nên buông tha, nhưng loại linh dược này trên tay hấn vẫn còn một gốc.

Bây giờ vị tu sĩ này đòi lấy mộc hương hoa, chỉ sợ cũng là vì luyện chế Nguyệt Dương Đan!

“Lại là Hạo Âm Hàn Phách Thạch, đây chính là tài liệu cực hàn đỉnh cấp, nếu như gia nhập vào pháp bảo, chỉ sợ có thể tăng thêm không ít uy lực đây!”

“Cái này đối với những người tu luyện công pháp cực hàn mà nói, có thể nói là chí bảo!”

“Hắc hắc, trong tay lão phu lại có Mộc Hương Hoa, chỉ tiếc Hạo Âm Hàn Phách Thạch này vô dụng với ta!”

“Đúng vậy a, có loại mộc hương hoa này, ta luyện chế thành đan dược tăng tiến pháp lực của mình, so với một loại tài liệu tạm thời không dùng được thì tốt hơn nhiều lắm!”

.....

Xung quanh vang lên từng đợt âm thanh nghị luận, tên tu sĩ trên đài cao vừa nghe lời này, lập tức có chút thất vọng đứng lên.

Hạo Âm Hàn Phách Thạch là tài liệu cực phẩm không sai, nhưng dù sao trong tay hấn cũng chỉ có một viên, tác dụng có thể phát huy cũng không phải đặc biệt lớn.

Chuyện này nếu như Diệp Trường Sinh chặt một miếng nhỏ Nguyên Từ sơn bán đi, phỏng chừng cũng không bán được bao nhiêu.

Vì dấu sao thứ này cũng phải có quy mô lớn nhất định mới có thể phát huy tác dụng lớn như vậy.

Tên tu sĩ dị tộc kia nhìn chung quanh, nhìn hồi lâu, kết quả không ai nhúc nhích.

Trong lòng hắn không khỏi thở dài, tay đặt trên hộp ngọc chứa Âm Phách Thạch của Hạo, chuẩn bị thu hồi nó, đột nhiên một thanh âm từ trong góc vang lên:

“Các hạ có thể cho ta xem một chút thành sắc của Hạo Hàn Phách Thạch này của ngươi không?”

“Trong tay đạo hữu có một hương hoa?” Vừa nghe nói như thế, tên tu sĩ dị tộc kia lập tức kinh hãi vô cùng nhìn về phía bóng người lên tiếng kia, vội vàng hỏi.

Diệp Trường Sinh bất động thanh sắc nói: “Chỉ cần Hạo Thiên Âm Hàn Phách của ngươi không có vấn đề, ta nhất định có thể cho ngươi một gốc Mộc Hương Hoa!”

“Mời đạo hữu xem!”

Tên tu sĩ dị tộc kia ngược lại không lo lắng dưới trường hợp này, Diệp Trường Sinh dám cầm lấy Hạo Âm Hàn Phách Thạch của hắn, sau đó trực tiếp bỏ chạy.

Nơi này có nhiều tu sĩ như vậy, nếu như làm loại chuyện này, chắc chắn phải bị mọi người tập trung công kích.

Dưới tình huống hơn trăm vị Luyện Hư vây công, cho dù là Hợp Thể lão quái cũng cảm thấy lạnh lẽo!

Do đó, hắn rất là an tâm ném hộp ngọc kia qua.

Diệp Trường Sinh mở hộp ngọc ra xem, nhất thời một cỗ hàn ý lạnh lẽo từ trong hộp ngọc phát ra, một khối đá trắng tinh khiết hoàn mỹ yên tĩnh nằm ở trong hộp ngọc, tựa như một bông tuyết.

Cầm nó trong tay, sau khi Diệp Trường Sinh cẩn thận đánh giá một phen, chợt cười nói: “Quả nhiên là Hạo Âm Hàn Phách Thạch không giả, vật này ta muốn!”

Nói xong, nó đẩy hộp ngọc lại rồi đứng dậy đi lên đài cao, tới trước mặt tên tu sĩ Dị tộc kia.

“Đạo hữu nên đem Mộc hương hoa năm ngàn năm lấy ra cho ta xem!” Thanh âm tên tu sĩ dị tộc kia rất là nóng bỏng nói.

“Ở đây ta cũng không có Mộc Hương Hoa năm ngàn năm!”

Diệp Trường Sinh vừa dứt lời, vị tu sĩ dị tộc kia lập tức giận tím mặt: “Cái gì? Chẳng lẽ đạo hữu đang trêu chọc ta?”

Tỳ Hưu cười, Diệp Trường Sinh nói: “Đạo hữu đừng vội, mặc dù ta không có Mộc Hương Hoa năm ngàn năm, nhưng dù sao cũng có một cây một vạn năm!”

“Cái gì?”

Vị tu sĩ dị tộc kia kinh hãi, rồi lập tức trở nên vui mừng, một vạn năm mộc hương hoa, cái này thật sự là vượt qua suy nghĩ của hắn!

“Chẳng qua, mộc hương hoa một vạn năm này, người chỉ dùng khối Hạo Âm Hàn Phách Thạch này đổi lấy sợ rằng cũng không đủ?” Diệp Trường Sinh cười dữ tợn hỏi.

Tên tu sĩ dị tộc kia nghe nói như thế cũng là một trận trầm ngâm, đúng như Diệp Trường Sinh nói, hòn đá này của hắn không cách nào đổi lấy một cây hoa mộc hương vạn năm.

Suy tư một lát, người này lấy ra một cái bình ngọc, nói ra: “Trong này chứa Kim Dương dịch, mặc dù chỉ có một giọt, nhưng tăng thêm viên Hạo Âm Hàn Phách Thạch này, hắn là đủ để đổi lấy gốc Mộc Hương kia của đạo hữu rồi chứ?”

“Kim Dương dịch?!”

Nghe thấy tên này, đám tu sĩ các tộc dưới đài lập tức đưa ánh mắt nhìn lại, không ít người thậm chí phát ra tiếng kinh hô.

“Không ngờ là bí dược Kim Dương dịch do Cổ Lê tộc bồi dưỡng bốn mạng chân hỏa!”

“Cái này thật đúng là hiếm thấy, bình thường Kim Dương dịch rất ít truyền ra ngoài!”

“Đối với người tu luyện có bốn mạng chân hỏa mà nói, đây chính là một việc vô cùng quan trọng!”

.....

Từng tiếng thán phục vang lên, Diệp Trường Sinh tất nhiên cũng từng nghe nói qua Kim Đồng dịch này chứa lượng vàng.

Xem ra người giao dịch cùng hắn này tám chín phần mười là một vị tu sĩ Cổ Lê tộc Luyện Hư.

Vậy mà lại lấy ra cả loại bí dược này, tuy rằng chỉ có một giọt, nhưng cũng đủ để trợ giúp cực lớn cho Diệp Trường Sinh.

Diệp Trường Sinh lập tức cười nói: “Đương nhiên có thể, nếu đạo hữu đã lấy ra dịch Kim Dương, vậy ngươi cứ lấy Vạn Niên Mộc Hương Hoa của ta đi!”

Nói xong, Diệp Trường Sinh vung tay lên, trước mặt xuất hiện một cái hộp gỗ, đưa tới.

Vị tu sĩ ẩn nấp trong sương mù sau khi tiếp nhận hộp gỗ, lập tức không thể chờ đợi được mở ra nhìn thoáng qua, một cỗ mùi hương thâm ruột từ trong đó tản ra.

“Quả nhiên là Vạn Niên Mộc Hương Hoa, đa tạ đạo hữu!”

Nói xong, hắn đưa cái bình ngọc chứa Kim Dương dịch cho Diệp Trường Sinh. Sau khi thu hồi bình ngọc, trong lòng thâm than quả nhiên chuyên này không đến sai.

Hạo Âm Hàn Phách Thạch và Kim Dương Dịch đều là đồ vật có tác dụng lớn đối với hắn, Kim Dương Dịch này sau có thể phục chế số lượng lớn, sử dụng trên Tinh Viêm Chi Hỏa.

Chỉ cần tiêu hao đủ số lượng, tuyệt đối có thể khiến uy lực Tinh Viêm Chi Hỏa tiến nhanh, nâng cao một bước.

Tên tu sĩ Cổ Lê tộc kia sau khi giao dịch hoàn thành với Diệp Trường Sinh, liền rời khỏi đài cao, mà Diệp Trường Sinh cũng không có rời đi.

Hắn thừa cơ cũng lấy đồ của mình ra.

Vung tay lên, mấy cái bình ngọc xuất hiện trên bàn, Diệp Trường Sinh cao giọng nói: “Đây là Đăng Long Đan rất có ích đối với việc tăng cường pháp lực cho tu sĩ Luyện Hư sơ, trung kỳ, tổng cộng có năm mươi viên, dựa theo giá mỗi viên năm trăm vạn linh thạch để bán, đạo hữu cảm thấy hứng thú có thể tiến lên giao dịch!”

“Cái này...”

Hành động này của Diệp Trường Sinh làm cho vị tu sĩ Cổ Lê tộc vừa mới tiến hành một đợt giao dịch với hắn rất kinh ngạc.

Trong lúc nhất thời, người này trợn mắt há hốc mồm, đứng trên mặt đất, có chút im lặng nhìn những bình ngọc mà Diệp

Trường Sinh lấy ra.

Hắn phí công tốn sức đổi lấy một gốc mộc hương hoa, chính là vì luyện chế đan dược có thể tiến pháp lực Luyện Hư kỳ.

Kết quả người cùng hắn giao dịch này trở tay lấy ra nhiều đan dược như vậy, người này cũng quá thái quá rồi?

“Đăng Long Đan? Ta đã nghe qua đan dược này, không chỉ hữu dụng đối với tu sĩ Luyện Hư sơ, trung kỳ, cho dù là tu sĩ Luyện Hư hậu kỳ, cũng có thể dùng loại đan dược này tu hành!”

“Không ngờ lần giao dịch này lại xuất hiện Đăng Long Đan. Thật tốt quá, lần này ta có hi vọng đột phá bình cảnh Luyện Hư trung kỳ rồi!”

“Đạo hữu, ta muốn mười viên!”

“Ta muốn năm viên!”

.....

Trong lúc nhất thời, các loại thanh âm vui mừng không ngừng vang lên bốn phía, trong chớp mắt liền có hơn mười đạo thân ảnh trực tiếp bay đến xung quanh Diệp Trường Sinh, vây hắn lại.

“Ta tới trước, đạo hữu có nên bán đan dược cho ta trước hay không?”

“Hừ, thứ trước thì sao chứ? Ta nguyện ý dựa theo giá năm trăm năm mươi vạn linh thạch mà mua mười hạt!”

“Ta nguyện bỏ ra ba ngàn vạn linh thạch để mua năm hạt Đăng Long đan!”

.....

Đám người này xem ra người muốn mua đan dược quá nhiều, mà đan dược lại quá ít, vậy mà trong lúc nhất thời đấu giá lại.

Điều này khiến cho Diệp Trường Sinh nhất thời có chút dở khóc dở cười, hắn chỉ muốn bán một ít đan dược đổi lấy linh thạch, không nghĩ tới những người này lại khát cầu đan dược như vậy.

Diệp Trường Sinh vẫn đánh giá thấp sức hấp dẫn của loại đan dược có thể tinh tiến pháp lực này.

Mặc dù bình thường hẳn coi loại đan dược này như kẹo mà ăn, căn bản không đáng giá.

Thế nhưng đặt ở bên ngoài, bất kể là tiểu tộc hay là đại tộc, thậm chí là siêu cấp đại tộc, loại đan dược này vừa xuất thế, liền có thể thu hút sự tranh giành.

Vô luận ở địa phương nào, đan dược cấp Luyện Hư đều là tài nguyên cực kỳ khan hiếm.

Mặc dù nói loại đan dược này là dùng để tinh tiến pháp lực, nhưng trên thực tế đại bộ phận tu sĩ sau khi có được đều sẽ dùng vào thời khắc mấu chốt để đột phá bình cảnh.

Trên đời này không có mấy tu sĩ có thể xa xỉ đến mức dùng loại đan dược này tinh tiến pháp lực, phương thức tu hành của đại bộ phận bọn họ vẫn là đả tọa khổ tu.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao tu sĩ Luyện Hư phải tu hành hơn vạn năm, mấy vạn năm sau mới có thể tiến giai hợp thể.

Mà những thứ chân chính có thể trợ giúp đột phá bình cảnh Luyện Hư, như Diệp Trường Sinh lấy được dịch Âm Nguyên từ chỗ Thanh Nguyên Tử, trên đời này chỉ có số rất ít người tài lực bối cảnh vô cùng hùng hậu mới có thể dùng được.

Đại bộ phận tu sĩ Luyện Hư là vô duyên với những thứ này!

“Các vị đạo hữu đừng vội, cứ từ từ, người trả giá cao sẽ được!” Trong lòng Diệp Trường Sinh nở nụ cười, vội vàng trấn an những tu sĩ Luyện Hư đang vô cùng kích động của các tộc.

Sau đó, đan dược mà hắn đưa ra, cơ bản đều dựa vào sáu trăm vạn linh thạch mà bán được với giá ba trăm triệu linh thạch.

Mà chi phí phục chế những đan dược này của Diệp Trường Sinh chỉ là bốn ngàn vạn linh thạch!

Giao dịch bất cứ giá nào cũng khiến hắn kiếm được hai trăm sáu mươi triệu linh thạch.

Kỳ thật trong tay Diệp Trường Sinh còn có rất nhiều đan dược, nhưng hắn biết rõ đạo lý tài bất lộ trắng, không có một hơi ở

trên hội giao dịch này lấy ra quá nhiều.

Đợi sau khi hấn đi xuống, giao dịch hội trên đài tiếp tục tiến hành, có điều những vật phẩm giao dịch kế tiếp, sẽ không xuất hiện thứ gì khiến cho Diệp Trường Sinh cảm thấy hứng thú.

Mãi đến khi hội giao dịch chấm dứt, hấn không còn ra tay nữa, đợi sau khi rời khỏi đây, cùng hai vị huynh đệ tộc da xanh, cùng với nam tử Bạo Viêm tộc gặp nhau, bốn người rất ăn ý không đàm luận bất cứ nội dung gì liên quan đến giao dịch hội.

Bốn người nói chuyện phiếm một lát, sau đó tự mình tản đi, trở lại chỗ ở của mình.

Trong một khoảng thời gian sau đó, Diệp Trường Sinh không ngừng tiếp nhận lời mời của đôi huynh đệ kia cùng với nam tử bạo viêm tộc, tham gia từng hội giao dịch ngầm.

Những tộc đàn này sinh sống quanh Cổ Lê tộc, trong Thánh Hoả thành, đúng là có một ít ưu thế tình báo.

Rất dễ liên hệ với người tổ chức các hội giao dịch ngầm, thu được tin tức chính xác cùng vào sân đấu.

Mà Diệp Trường Sinh là người thuần chất ngoại lai, ở phương diện này cũng không có bất kỳ đầu mối nào, nếu như không có ai dẫn dắt, hấn có khả năng sẽ không tìm được hội giao dịch dưới đất này.

Từ phương diện này mà nói, huynh đệ Lục phu tộc cùng nam tử đầu chim thân người đích xác đã giúp hấn không ít.

Bởi vậy, trong các hội giao dịch, Diệp Trường Sinh cũng có một ít trợ giúp nho nhỏ cho bọn họ, để bọn họ cũng đạt được lợi ích không nhỏ.

Đương nhiên, những người này đạt được chỗ tốt cũng không cách nào so sánh với hấn.

Trong những hội giao dịch này, Diệp Trường Sinh không ngừng xuất thủ, lấy các loại tài liệu quý hiếm, linh dược, đan dược, linh bảo đổi lấy linh thạch.

Mười mấy ngày sau, trận đấu giá hội cỡ lớn đầu tiên chính thức tổ chức, Diệp Trường Sinh đã thông qua các loại giao dịch ngầm lớn nhỏ ở hội kiếm mười hai ức linh thạch.

.....

Lúc Diệp Trường Sinh ở trong Cổ Lê tộc trắng trợn kiếm linh thạch, đồng thời ngoại giới bởi vì Huyền Thiên chi bảo mới xuất hiện mà nhắc lên trận sóng gió càng ngày càng nghiêm trọng.

Trên cơ bản mỗi một lần Huyền Thiên chi bảo xuất thế, đều sẽ ở Linh giới nhắc lên một hồi đại kiếp. Nếu như bảo vật này ngay từ đầu rơi vào trong tay những đại tộc hoặc siêu cấp đại tộc, tình huống ngược lại khá tốt.

Nhưng nếu những cường tộc Linh giới này không có đạt được ngay lập tức, thì những tộc đàn còn lại sẽ gặp rủi ro lớn.

Thậm chí, trong lịch sử Linh giới, một ít Huyền Thiên Chi Bảo bài danh phi thường cao, sau khi xuất thế, trực tiếp dẫn phát toàn bộ bách tộc Linh giới đại chiến.

Nói đến bốn chữ đại chiến bách tộc, hầu như tất cả các tộc đàn trong Linh giới đều nghe đến mà biến sắc.

Đại chiến bách tộc quét qua toàn bộ Linh giới lần trước, chính là Huyền Thiên Chi Bảo xếp hạng thứ ba “Hóa Thiên Thuần” mà chủ nhân ban đầu của nó mang theo trên ba đại lục liên tục chạy trốn gần vạn năm.

Mấy ngàn năm nay, cơ hồ toàn bốn tám chủng tộc trong Linh giới đều bị cuốn vào trong đó, phần lớn tiểu tộc bị diệt tộc không chút lưu tình, hoàn toàn biến mất trong lịch sử của Linh Giới.

Trận tranh đấu này, thậm chí đưa tới sự tham dự của Chân Linh vực ngoại, cuối cùng Hóa Thiên thuần bị một tôn Huyền Vũ Chân Linh cướp đi, bách tộc đại chiến mới có thể ngừng lại.

Cổ Lê tộc bên trong một mực an tĩnh, vì chuẩn bị thủy hỏa đại hội sắp đến, tựa hồ không chút hứng thú với Huyền Thiên Hóa Khí Hồ kia.

Nhưng trên thực tế, không phải tộc này không có hứng thú, mà là bọn họ thật sự không dám tranh đoạt.

Nếu như là Huyền Thiên Chi Bảo xếp hạng trong top mười của Hỗn Độn Vạn Linh Bảng, bọn họ có thể sẽ có hứng thú tranh đoạt.

Bởi vì mười tên sau Huyền Thiên Chi Bảo sẽ không khiến cho những siêu cấp đại tộc đó vượt qua một đại lục đến cướp đoạt, dù sao đại tộc bản thổ của Phong Nguyên đại lục cũng không phải dễ trêu chọc như vậy.

Nếu không đủ trù mã, bọn họ cũng không muốn đắc tội!

Nhưng dù sao đây cũng là Huyền Thiên Chi Bảo xếp hạng mười, thậm chí còn xếp hạng thứ năm.

Đệ nhất đệ nhị Linh giới Huyền Thiên Chi Bảo là vũ khí đáng sợ nhất do Linh giới thai nghén ra. Hai kiện Huyền Thiên Chi Bảo này mạnh đến mức cho dù là Đại Thừa bình thường cũng khó có thể thúc giục được.

Có thể nói, bất kỳ một vị Đại Thừa nào cũng chỉ cần đạt được một trong hai kiện Huyền Thiên chi bảo này, hơn nữa còn có năng lực thúc giục chúng, như vậy bọn họ lập tức sẽ có được thực lực Chân Linh đỉnh cấp như Chân Long Thiên Phượng chém giết.

Hai kiện Huyền Thiên chi bảo này từng nổi lên gợn sóng ngập trời trong lịch sử Linh giới, nhưng đáng tiếc chính là, hai kiện bảo vật này đều không thuộc về cường giả Linh giới.

Tại thời kỳ thượng cổ Bách tộc đại chiến, hai kiện Huyền Thiên chi bảo này đã bị Vực ngoại Chân Long Thiên Phượng cướp đi.

Huyền Thiên Chi Bảo thứ ba cùng thứ tư ở Linh Giới cũng đồng dạng nhắc lên hạo kiếp, nhưng cuối cùng vẫn là tránh

không được kết quả bị Vực ngoại chân linh lấy đi.

Nói cách khác, Huyền Thiên chi bảo hiện tại vẫn đang ở trong Linh giới, thật ra Huyền Thiên Hóa Khí Hồ xếp hạng thứ năm là mạnh nhất.

Trước mặt Huyền Thiên chi bảo như vậy, những tộc lớn siêu cấp kia chắc chắn sẽ dùng hết khả năng của mình để cướp đoạt.

Điều này sẽ không có bất cứ điều bất ngờ nào!

Một kiện Huyền Thiên Chi Bảo mạnh như vậy, nếu bị những siêu cấp đại tộc kia cướp được, vậy bọn hắn lập tức có thể cung phụng mấy vị Chân Linh vô cùng cường đại đến đây.

Huyền Thiên Hóa Khí hồ lô có khả năng hấp dẫn Chân Linh, tuyệt đối mạnh hơn cung phụng bọn họ hiện nay rất nhiều.

Chân Linh cũng phải chia đẳng cấp.

Những tộc lớn đứng đầu Linh giới như Giác Hoàng tộc, mấy con chân linh bọn họ thờ như hươu vàng, vó rồng, Thái tước, chỉ là những Chân Linh hạ vị bình thường nhất mà thôi.

Mà ở hạ vị chân linh hơn nữa, có một ít trung vị chân linh khá mạnh mẽ là sáu cánh cốt cự, chín đầu điều, lều hồng... mấy loại chân linh này, các tộc ở Linh giới đều không có một nhà nào có thể cung phụng.

Cho tới Chân Linh thượng vị như Kỳ Lân, Toan Nghê, Kim Ô, Khổng Tước năm màu, bảy đầu Kiêu thì càng thêm hiếm thấy, Linh giới gần như là không gặp được.

Tuy nhiên Hách Liên Thương Minh lại dựa vào khế ước Tiên Nhân để lại, không cung cấp bất kỳ một kiện Huyền Thiên chi bảo nào, liền khế ước bốn đầu Chân Linh Hắc Nghê Thú.

Từ phương diện này mà nói, Hách Liên thương minh không hổ danh là thế lực mạnh nhất Linh giới.

Mà Chân Linh Chân Long Thiên Phượng đỉnh cấp thì không cần nghĩ nữa, các tộc ở Linh giới căn bản là không có khả năng khế ước loại tồn tại này.

Nhưng bây giờ, Huyền Thiên Hóa Khí hồ xuất hiện lại làm cho Giác Tộc và các tộc lớn của Linh Giới thấy được một tia

hy vọng.

Một tia Chân Linh có thể khế ước đến trung vị, thậm chí là Chân Linh thượng vị.

Vậy bọn họ sao có thể bỏ qua cơ hội như vậy?

Chắc chắn sẽ toàn lực ứng phó để tranh đoạt.

Dưới tình huống như vậy, những đại tộc ở Phong Nguyên đại lục tự nhiên cũng không dám xen vào trận chiến tranh đoạt Huyền Thiên Hóa Khí Hồ này.

Cho nên, bất luận bọn họ có nhiều không cam lòng hơn nữa, bọn họ cũng chỉ có thể trơ mắt nhìn, mặc cho các đại tộc siêu cấp của Lôi Minh đại lục dồn dập chạy đến Phong Nguyên đại lục tàn sát bừa bãi.

Từ sau khi Hỗn Độn Vạn Linh Bảng xuất hiện dị biến, Thiên Cơ đại sư đỉnh cấp do các tộc nuôi dưỡng dồn dập ra tay, trong tình huống hao phí một cái giá lớn như vậy, vị trí của Huyền Thiên Hóa Khí Hồ này đã được những người đề tâm này xác định rồi.

Theo lý thuyết, Huyền Thiên Chi Bảo xuất thế ở nơi nào, lấy thực lực của Nhân Yêu hai tộc hoàn toàn không thể đoán trước.

Nhưng hết lần này lại có một gã Hợp Thể kỳ có thiên phú tiên đoán thần thông, bởi vì tự biết không có hy vọng vượt qua lần đại thiên kiếp này, vậy mà lại kích phát tiềm lực, dùng pháp lực cả đời xem bói tung tích bảo vật này.

Kết quả là quả đoán, Huyền Thiên Hóa Khí Hồ này nằm ở góc tây bắc của hai tộc Nhân Yêu ở Phong Nguyên Đại Lục.

Ở góc tây bắc này bao gồm nhân tộc, Yêu tộc, Linh tộc, Mộc tộc, Dạ Xoa tộc, Ảnh tộc, sáu bảy chủng tộc lớn nhỏ khác nhau.

Sau khi tin tức này truyền ra, người trong sáu bảy tiểu tộc lập tức hoảng sợ, hoảng sợ đến cực hạn.

Bọn họ biết, vì lấy được Huyền Thiên chi bảo, những siêu cấp đại tộc đó sẽ không lưu tình chút nào huyết tể bọn họ một hai cái, dùng cái này để suy tính ra vị trí Huyền Thiên chi bảo.

Vì để tránh cho bộ tộc của mình trở thành một trong những thành viên được hiến tế kia, những chủng tộc này lập tức hành động.

Trước khi cường giả của siêu cấp đại tộc tới, chém giết đủ nhiều dị tộc, lấy việc này làm tế phẩm là có thể bảo vệ bộ tộc của mình không bị huyết tế.

Ba tộc Dạ Xoa tộc, Ảnh Tộc, Mộc tộc lập tức thương lượng chuẩn bị liên thủ, bọn họ muốn tấn công Thiên Uyên thành.

Mà hai tộc Nhân Yêu hiển nhiên cũng là ứng đối với dị tộc công thành lần này, bọn họ đương nhiên không có khả năng ngồi yên chờ chết.

Trong mấy tiểu tộc này, ngược lại Linh tộc từ đầu đến cuối lại vô cùng an ổn, một chút động tác khác thường cũng không có, có một loại cảm giác vững vàng ngồi trên đài câu cá.

Đương nhiên không phải các tu sĩ Linh tộc tự tin đến mức cảm thấy bọn họ có năng lực chống lại siêu cấp đại tộc, đơn thuần chỉ đơn giản là vì số lượng tộc nhân Linh tộc thật sự quá ít.

Với chút nhân khẩu này của bọn họ, cho dù là huyết tế người ta cũng không thể tìm ra bọn họ.

Trong tình huống như vậy, đương nhiên bọn họ lười ra tay tiêu hao thực lực bản thân, vui vẻ xem náo nhiệt vô cùng sáng khoái.

Trong hai tộc Nhân Yêu, vị tu sĩ Hợp Thể kỳ của Yêu tộc sau khi xem bói ra được vị trí của Hồ Thiên Hóa Khí, không biết xuất phát từ nguyên nhân gì mà cao tầng hai tộc, cũng chính là hai vị tu sĩ Đại Thừa kia vô cùng xác định nhận định một việc:

Đó chính là Huyền Thiên chi bảo này không phải là bản địa Linh Giới sinh ra, cũng không nằm trong những tộc đàn khác, ngay trong Nhân Yêu lưỡng tộc.

Hơn nữa Huyền Thiên chi bảo này ở trong mấy người gần đây phi thăng lên đây!

Thông qua liên hệ cùng trưởng lão hội của thành Thiên Uyên, hai vị Đại Thừa Nhân Yêu tộc trên cơ bản đem Huyền Thiên chi bảo mới xuất hiện này tập trung vào trong đám người.

Mấy năm gần đây Hàn Lập mới xuất hiện tại Thiên Uyên Thành tự nhiên là người khả nghi lớn nhất.

Hắn vừa mới đến, liền bộc phát ra chuyện như vậy, mặc cho ai cũng sẽ hoài nghi trên người hắn.

Hàn Lập không biết bí mật trên người hắn là Huyền Thiên Hồ Lô kỳ thật đã bị một số cao tăng của hai tộc Nhân Yêu đoán được.

Nhưng cho dù đoán được trên người hắn có thể có huyền thiên chi bảo này, cao tăng hai tộc Nhân Yêu cũng không có bất cứ hành động gì.

Ngược lại giả câm vờ điếc, phảng phất hoàn toàn không biết gì cả.

Bọn họ không có thử sưu hồn Hàn Lập, hoặc trực tiếp giết chết hắn, lục soát toàn bộ đồ vật trên người hắn.

Mà là trực tiếp định ra một kế hoạch, đem Hàn Lập cùng mấy vị tu sĩ phi thăng vào Thiên Uyên Thành mấy năm gần đây nhanh chóng đưa ra khỏi Thiên Uyên Thành.

Đám người Hàn Lập vì Diệt Trần Đan, không thể không tiếp nhận một ít nhiệm vụ tiêu hao thời gian rất dài, nguy hiểm rất lớn xâm nhập bên trong Man Hoang.

Thành chủ Thiên Uyên quốc giải thích là, trưởng lão hội Lôi La chân nhân cùng Kim Việt thiền sư vì bảo trụ tu sĩ phi thăng không ở trong dị tộc công thành tử thương quá nhiều, cho nên tuyên bố loại nhiệm vụ này để bọn họ đi tiếp đón.

Nghe như hai vị trưởng lão xuất phát từ một lòng tốt vậy.

Trên thực tế, mục đích của bọn họ lại chỉ là nhanh chóng đưa mấy vị ôn thần có khả năng cầm Huyền Thiên chi bảo đi.

Tốt nhất là để cho bọn họ thâm nhập đến Man Hoang, dẫn tai họa vào trong chủng tộc khác, để cho bọn họ ở lại chỗ này, nhân yêu hai tộc chỉ sợ sẽ vì chuyện này mà bị diệt tộc.

Chẳng qua, cùng lúc một số tu sĩ phi thăng được đưa ra ngoài, thanh niên tài tuấn trong hai tộc Nhân Yêu cũng bởi vì nguyên nhân giống như vậy, được đưa ra khỏi Thiên Uyên Thành.

Làm như vậy tự nhiên là để cho hai tộc một ít hạt giống, nếu trong đại kiếp tiếp theo, Nhân Yêu lương tộc bất hạnh bị diệt mà nói, những nhân tài ưu tú nhất này tương lai chưa hẳn không có cơ hội để hai tộc một lần nữa quật khởi.

Trận đại kiếp nạn này, ở đại tộc Diệp Trường Sinh hoàn toàn không cảm giác được, nhưng tiểu tộc cũng bởi vậy mà đã đến biên giới sinh tử tồn vong.

Huyền Thiên chi bảo là bảo vật bậc này, cho dù là ai cũng đều biết nó cường đại đến nghịch thiên.

Một khi đạt được, lập tức có thể khiến thực lực của mình bạo tăng.

Nhưng vô luận là Mạc Giản ly vị Đại Thừa Nhân tộc này hay là Đại Thừa Yêu tộc Ngao Khiếu này, cũng không có ý định tìm tới Huyền Thiên chi bảo này trên tay mình.

Bởi vì bọn họ biết rõ điều này sẽ mang đến tai ương ngập đầu cho hai tộc.

Đương nhiên một kiện Huyền Thiên chi bảo có thể hấp dẫn một vị cung phụng Chân Linh, một khi có Chân Linh tọa trấn, hai tộc Nhân Yêu rất nhanh sẽ có thể bước vào hàng ngũ đại tộc Linh giới.

Nhưng là, Chân Linh cũng không phải lập tức có thể gọi đến, trong khoảng thời gian lấy được Huyền Thiên Chi Bảo và gọi tới Chân Linh, đã đủ đem hai tộc Nhân Yêu diệt thêm mười mấy lần rồi.

Mà tương tự, bọn họ cũng không dám lấy Huyền Thiên chi bảo đi giao dịch với siêu cấp đại tộc.

Bởi vì bọn họ không có cách nào cam đoan tin tức sẽ không để lộ ra ngoài một chút nào, mà một khi tin tức bị tiết lộ ra ngoài, bọn họ căn bản không sống nổi, gặp mặt các siêu cấp Đại Thừa của các siêu cấp đại tộc liên tục tiếp bị cường giả các tộc đánh chết.

Cho nên, Mạc Kỳ và Ngao Khiếu quyết định giả câm giả điếc, phảng phất như chính mình hoàn toàn không biết Huyền Thiên chi bảo ở trong tộc mình.

Hàn Lập dưới tình huống hoang dã ẩn nấp, không thể không thoát ly khỏi cuộc sống an ổn của Thiên Uyên Thành, tiến vào Man Hoang.

Hắn quả thực có chút phiền muộn vô cùng, không rõ chính mình vì sao không cách nào có được một đoạn thời gian an ổn tu hành?

Ở nhân giới hắn vẫn như vậy, hắn đã đến nơi nào rồi, từ chỗ nào bắt đầu phát sinh náo động, làm cho hắn không thể an tâm tu luyện.

Kết quả là bây giờ đã đến Linh giới, bộ dáng này vẫn như vậy.

Mới vừa tới Thiên Uyên thành chưa được mấy năm mà giờ lại hỗn loạn phát sinh, không hiểu sao lại bị dị tộc công thành, quả thật khiến người ta buồn bực đến thổ huyết.

Nhưng không có biện pháp, thành Thiên Uyên không chế Diệt Trần đan, hắn không thể không đi chấp hành những nhiệm vụ này vì Diệt Trần đan.

Khác với Hàn Lập chính là, Hướng Chi Lễ và Phong lão quái đều xuất thân từ Nhân Giới, không cần mạo hiểm như vậy.

Thời gian phi thăng linh giới của bọn họ sớm đã hơn ba trăm năm, không cần dùng Diệt Trần Đan nữa, muốn thoát khỏi Thiên Uyên Thành cũng không thành vấn đề.

Mặc dù hai lão gia hỏa này không có ra khỏi Thiên Uyên Thành lúc này, nhưng bọn họ cũng không có tiến nhận loại nhiệm vụ nguy hiểm kia, an ổn ở lại Thiên Uyên Thành.

“Làm sao bây giờ? Chúng ta phải đi tiếp những nhiệm vụ kia chứ?” Trong một tòa động phủ nào đó của thành Thiên Uyên, Nam Cung Uyển và năm nàng lại hội tụ một chỗ, nhíu mày thương nghị chuyện dị tộc công thành sắp tới.

” dị tộc công thành cực kỳ nguy hiểm, không biết có bao nhiêu người vì vậy mà chết đi, nếu như trước đó tiến vào Man Hoang mà nói thì tựa hồ quả thật có thể bảo tồn tính mạng của chúng ta!”

“Nhưng mà, ta thấy sao cũng thấy lần này trưởng lão hội tuyên bố một loạt nhiệm vụ nguy hiểm có chút quý dị đây?” Lăng Ngọc Linh cau mày nói.

“Không sai, ta cũng có loại cảm giác này. Nhiệm vụ này nói là vì tốt cho tu sĩ phi thăng chúng ta, nhưng bây giờ tiến vào Man Hoang, làm sao có thể an toàn được?”

“Nếu như những dị tộc kia chuẩn bị tấn công Thiên Uyên Thành, trong những Man Hoang Giới Vực gần Thiên Uyên Thành kia, khẳng định đã tràn đầy thám tử các tộc, thám báo các người, chúng ta tùy tiện đi ra, nói không chừng sẽ đụng phải đại quân dị tộc, như vậy thật sẽ chết không có chỗ chôn!” Nguyên Dao lắc đầu nói.

“Chúng ta cứ ổn định lại đã, tìm hiểu thêm một chút tin tức rồi nói sau!” Nam Cung Uyển cũng cau mày nói.

“Không cần tìm hiểu, gia tộc tiểu muội bên kia truyền đến tin tức, nghe nói là từ bên Tam Hoàng truyền đến, lần này dị tộc công thành có nguyên nhân rất kỳ lạ, chúng ta tốt nhất không nên tiến vào Man Hoang vào lúc này!” Hứa Dục Vũ nhìn chúng nữ, do dự một chút rồi nói.

“Ồ? Tin tức bên phía Tam Hoàng sao? Chỉ giáo cho?” Đám người Nam Cung Uyển nghe được là tin tức có liên quan tới Tam Hoàng, thần sắc lập tức ngưng trọng lên.

“Lần này náo động, không chỉ lan đến Nhân tộc chúng ta, thậm chí toàn bộ đại lục đều bị cuốn vào trong một vòng xoáy như vậy, chúng ta bất kể đi nơi nào đều không thể được an ổn!”

“Lúc này tiến vào Man Hoang thì càng nguy hiểm, ở lại trong Nhân tộc ngược lại còn có khả năng giữ được tính mạng cao hơn!” Hứa Đình Vũ kể lại những tin tức mình có được.

“Liên lụy tới toàn bộ đại lục?” Nghe nói thế, trên mặt bốn người Nam Cung Uyển lập tức lộ ra thần sắc rung động không gì sánh được.

Mặc dù chưa từng du lịch qua Man Hoang, nhưng Phong Nguyên đại lục rộng lớn cỡ nào, các nàng đại khái vẫn có một khái niệm.

Đây đúng là một hồi nguy cơ lan đến toàn bộ đại lục, không khỏi cũng quá kinh khủng đi?

“Đúng vậy, mức độ nguy cơ của trận này vượt quá dự liệu của chúng ta, bất quá cụ thể là vì tình huống gì, cũng không phải là

thứ mà tiểu muội có thể biết được, tóm lại bốn vị tỷ tỷ tốt nhất không nên nhận nhiệm vụ của Trương Lão hội vào lúc này mà rời đi!” Về mặt Hứa Báo Vũ nghiêm túc cảnh báo.

Nhìn thấy bộ dạng nghiêm túc trước nay chưa từng có của nàng, đám người Nam Cung Uyển nhìn nhau thêm vài lần, trong lòng đều nặng nề thêm mấy phần.

“Đa tạ Côn Bằng Vũ muội muội báo cho biết, đây là một tin tức vô cùng trân quý!” Chúng nữ vội vàng cảm ơn Hứa Huyền Vũ.

“Chư vị tỷ tỷ quá khách khí, lúc trước đội trưởng chiêu cổ ta nhiều phen, nếu như không có đội trưởng, nào có tu vi hôm nay của Nghê Vũ? Hiện tại đội trưởng không có ở đây, Nghê Vũ đương nhiên dốc hết sức giúp mấy vị tỷ tỷ!” Sắc mặt Hứa Báo Vũ đỏ lên, vội vàng nói.

Nghe được lời này của nàng, Nam Cung Uyển cùng mấy nữ tử kia trên mặt hiện lên vẻ như cười mà không phải cười.

Đều là người từng trải, tâm tư của Hứa Tra Vũ còn không rõ sao?

Chẳng qua các nàng không muốn nghĩ ra suy nghĩ trong lòng Hứa Diễm Vũ mà thôi, vì vậy vẫn giả bộ hồ đồ.

Tuy Hứa Quỳ Vũ cũng là người sống mấy trăm năm, hơn nữa còn là một tu sĩ Hóa Thần, thế nhưng trên phương diện tình cảm, nàng thực sự không có bất kỳ kinh nghiệm nào.

Nàng tự cho rằng bản thân che giấu rất tốt, không có để lộ ra bất cứ ý đồ bất chính nào với Diệp Trường Sinh, biểu hiện của nàng đều chỉ là hai chữ báo ân.

Nhưng trên thực tế, trong mắt Nam Cung Uyển và đám Nguyên Dao, tình cảm của nữ tử đã sớm bị nhìn thấu rõ ràng.

Đối với chuyện Hứa Kính Vũ thương Mộ Diệp Trường Sinh, đám người Nam Cung Uyển cũng không cảm thấy có gì kỳ quái.

Với sự hiểu biết của các nàng đối với vị phu quân của mình, bất kỳ một nữ nhân nào, chỉ cần sau khi tiếp xúc với hắn một thời gian ngắn, trên cơ bản đều sẽ phát sinh chuyện như vậy.

Mặc dù hắn không chủ động trêu chọc, nhưng dưới sự lạnh lẽo di chuyển của hắn, đại đa số nữ nhân vẫn có ấn tượng tốt với hắn.

Mà một khi hắn chủ động thì lại càng ghê gớm hơn.

Cũng không biết, đối với vị kiều vũ muội muội này, vị phu quân kia của các nàng rốt cuộc có chủ động tấn công hay không.

Đây là điểm kỳ lạ trong lòng đám người Nam Cung Uyển.

Bất quá bây giờ hiển nhiên là không có thời gian cùng tinh lực đi đào móc loại bí mật nhỏ này, chúng nữ đều đang thần sắc nghiêm túc lo lắng cuộc chiến dị tộc công thành kế tiếp.

“Nếu đây là tin tức từ bên phía Tam Hoàng truyền đến, lại trải qua Hứa gia nghiệm chứng, vậy nhất định là đáng tin cậy!”

“Nếu như vậy, chúng ta tiến vào Man Hoang sẽ là một chuyện tương đối nguy hiểm, nhất định phải thận trọng suy xét!”

“Diệt Trần đan, lượng mà chúng ta cần cũng không nhiều, không cần thiết phải chấp hành nhiệm vụ mạo hiểm như vậy

chỉ vì chút đan dược kia!”

“Chúng ta thành thành thật ở lại Thiên Uyên Thành đi, dị tộc công thành tuy nguy hiểm, nhưng tỷ muội chúng ta hợp tác, cũng không phải là không có khả năng an toàn vượt qua!”

.....

Chúng nữ nghị luận âm ỉ, rất nhanh liền thương lượng kế hoạch tiếp theo.

Sau khi nghe được những lời này của các nàng, trong mắt Hứa Dục Vũ hiện lên một tia dị sắc. Nàng không biết quyết định này của mình có chính xác hay không.

Tin tức trong Man Hoang rất nguy hiểm, nàng tự nhiên là lấy được từ chỗ Thiên Linh Cảnh.

Từ sau khi người Thiên Linh Cảnh tìm được Hứa Quỷ Vũ, Hứa Quỷ Vũ liền bắt đầu dần dần tiếp xúc với người bên kia.

Tuy nhiên trong quá trình này, vì phòng ngừa Thiên Linh Cảnh tiếp xúc với nàng ta nên nàng ta có địch ý với Diệp Trường Sinh trên thực tế, muốn nắm được nhược điểm này của hắn ta mà không để lộ chút tin tức nào cho đám người Nam Cung Uyển biết.

Thế nhưng, sau khi chuyện dị tộc công thành lớn như vậy xảy ra, Hứa Giác Vũ lập tức đứng ngồi không yên.

Nàng do dự liên tục, rốt cục vẫn là hướng bên kia tiết lộ một chút chuyện nữ nhân Diệp Trường Sinh, kết quả lập tức bên kia liền truyền đến đề nghị bảo các nàng không nên đi trong Man Hoang.

Hứa Dục Vũ nhờ vào con đường tin của Hứa gia bên kia Thiên Nguyên Thánh Hoàng, cũng đích xác xác chứng minh Thiên Linh Cảnh bên kia không có lừa bịp nàng, hiện tại tiến vào Man Hoang đích thật là cử tử nhất sinh.

Vì thế, lúc này mới có những lời nàng nói với đám nữ tử Nam Cung Uyển.

“Từ hành động này xem ra, Thiên Linh Cảnh bên kia dường như hoàn toàn chính xác không có địch ý đối với đội trưởng, bất quá còn phải tiếp tục quan sát quan sát!”

“Ta chỉ nói cho những người kia là đạo lữ có đội trưởng, nhưng không có nói cho đạo lữ có mấy người, đều là những người nào, người bên kia hẳn là không dễ dàng tìm được thân phận chính thức của đạo lữ đội trưởng a?”

“Nói cho cùng, người của Thiên Linh Cảnh hoàn toàn không thể tưởng tượng được, đội trưởng còn có nhiều đạo lữ như vậy!” Nghĩ đến những điều này, trên mặt Hứa Huyền Vũ lộ ra một tia cười khổ.

“Nghệ Vũ muội muội, kế tiếp dị tộc công thành, chúng ta bắt tay ứng đối!” Lúc này Nam Cung Uyển nói.

“Ừ, toàn bộ nghe Nam Cung tỷ tỷ phân phó, chúng ta cẩn thận tính toán một phen, chỉ cần Thiên Uyên thành không bị phá, chúng ta có lẽ không khó khăn gì trong trận đại chiến này để bảo toàn bản thân!” Hứa Đình Vũ vội vàng nói.

“Đi vào Thiên Uyên Thành này mấy trăm năm qua chúng ta đều lần lượt mua vài món Linh Bảo, có át chủ bài nhất định, thực lực của chúng ta cũng coi như là người nổi bật trong đám tu sĩ cùng giai, chỉ cần cẩn thận một chút, hẳn là không có trở ngại gì!” Lăng Ngọc Linh đồng ý gật đầu nhẹ.

Linh bảo này, bình thường chỉ có Luyện Hư tu sĩ mới miễn cưỡng có được một kiện, nhưng chúng nữ thân là phi thăng tu sĩ, trên người cũng không thiếu Linh Bảo.

Một mặt lúc trước Diệp Trường Sinh phi thăng đã phục chế lại cho các nàng cờ Hắc Phong cùng Nguyên Từ sơn, mặt khác sau khi tới Linh giới, tại đấu giá hội Vạn Hoang tại Thiên Uyên Thành, các nàng cũng xuất thủ mua vài món linh bảo.

Bởi vậy cũng có thể nhìn ra, tài lực trên người các nàng đích thật là hùng hậu vô cùng.

Chuyện này cũng không có gì kỳ quái, dù sao Diệp Trường Sinh cũng để lại thế lực thương nghiệp lớn như vậy ở Nhân giới, thu thập được số lượng lớn linh thạch là chuyện rất bình thường.

Nếu như không phải bởi vì mấy cô gái này không giống Diệp Trường Sinh, có thể phục chế năng lực linh thạch cấp thấp thành linh thạch cực phẩm, không cách nào mang theo lượng

lớn linh thạch đến Linh giới, sợ rằng mỗi người trong các nàng đều sẽ có thân gia mấy trăm triệu.

Nhưng cho dù chỉ có thể mang theo một số ít thì thân gia của các nàng cũng vượt xa tu sĩ Hóa Thần bình thường, ngay cả một số tu sĩ Luyện Hư cũng không sánh bằng.

“Những vạn năm linh dược kia, chúng ta cũng phải mau chóng chuyển hóa thành tu vi của chúng ta. Nhưng nói đi cũng phải nói lại, vị Hàn sư đệ kia của phu quân lấy đâu ra nhiều linh dược vạn năm như vậy, thật kỳ quái?” Bạch Dao Di khẽ cau mày nói.

“Đây có lẽ là bí mật của người này, có lẽ hắn ở Nhân giới phát hiện một cái Linh Miếu Viên lớn như thế!” Lăng Ngọc Linh suy nghĩ một chút rồi nói.

“Chúng ta không cần phải đi thăm dò bí mật của người này, trên người hắn có thuộc tính tai họa, tiếp xúc quá nhiều có thể sẽ mang đến phiền toái cho chúng ta. Bất kể như thế nào, những linh dược vạn năm này của hắn, cuối cùng không phải là tiện nghi cho chúng ta sao?” Nguyên Dao tự nhiên cười nói.

Chúng nữ nhìn nhau, đều khẽ nở nụ cười.

Những năm gần đây, các nàng đã lấy được không ít linh dược vạn năm từ chỗ Hàn Lập.

Lúc ở Nhân giới, bởi vì Diệp Trường Sinh đối với thông đạo phi thăng đặc biệt quý giá, dẫn đến một đoạn thời gian rất dài trước khi đột phá Hóa Thần.

Dù sao hắn cũng không khống chế được thế lực cực lớn gì, muốn thu thập nhiều linh thạch như vậy tuyệt đối không phải là chuyện dễ dàng.

Vì có thể mau chóng chuẩn bị đầy đủ linh thạch, Hàn Lập liền không hề cố kỵ đem một lượng lớn vạn năm linh dược ra bán đấu giá.

Quả thật hắn không hề cố kỵ chuyện này chút nào. Dù sao khi hắn tiến vào Nguyên Anh hậu kỳ, sau khi Diệp Trường Sinh phi thăng, Nhân giới còn có thể có ai có thể uy hiếp được hắn nữa?

Cho nên, tại thời điểm Nguyên Anh hậu kỳ, Hàn Lập liền bắt đầu đem vạn niên linh dược ra bán.

Mà vạn năm linh dược hẳn bán ra đều thông qua đủ loại con đường buôn bán, rồi lại rơi vào trong tay đám người Nam Cung Uyển.

Thời kỳ Nhân giới của Hàn Lập đích thật không thiếu một chút nào cả vạn năm linh dược. Trên thế giới này, hẳn dư thừa vượt quá tưởng tượng.

Lúc trước ở trên không trung, trên người Hàn Lập có Huyền Thiên Tiên Đẳng cùng Phệ Kim Trùng hai đại hộ ăn tài nguyên này, cho nên lục dịch của hắn kỳ thật cho tới nay cũng không dư dả.

Chẳng hạn như Huyền Thiên Tiên Đẳng kia, cần một trăm vạn năm mới có thể bồi dưỡng thành thực, nói cách khác cần khoảng một vạn giọt lục dịch, cái này tiêu hao lục dịch là cực lớn.

Mà Phệ Kim Trùng càng không cần phải nói, nhìn Diệp Trường Sinh vì bồi dưỡng Phệ Kim Trùng, trả giá lớn bao nhiêu cũng có thể biết đồ vật này ăn tài nguyên cỡ nào.

Lúc trước, Hàn Lập bởi vì hai kiện đồ vật này trải qua một quãng thời gian dài, cho tới khi lên tới Linh giới mới dư dả lên được.

Nhưng bây giờ thời không, gánh nặng trên người Hàn Lập tất cả Diệp Trường Sinh đều giúp hắn gánh vác, thời kỳ Nhân giới Hàn Lập tự nhiên là giàu chảy mỡ.

Vạn niên linh dược trên người hắn, sợ là có thể có mấy trăm cây.

Tùy tiện trả vài chục gốc là có thể dễ dàng đổi lấy một danh ngạch mượn nhờ thông đạo Nghịch Linh để phi thăng.

Nhưng đám người Nam Cung Uyển với linh dược thu được từ trên người hắn còn rất nhiều, sau khi Hàn Lập xuất hiện tại Thiên Uyên Thành, bọn người Nam Cung Uyển liền vì chuyện không gian thông đạo sụp đổ mà tìm tới hắn.

Hàn Lập tự nhiên là muốn phụ trách chuyện này, cho dù hắn không thừa nhận thông đạo không gian này là do hắn làm sập,

nhưng cuối cùng hắn vẫn phải gánh chịu trách nhiệm này.

Đổi lại là người khác, kỳ thật Hàn Lập khả năng là tùy tiện bồi thường chút, thậm chí cũng sẽ không bồi thường, hắn cũng không phải là người lương thiện gì.

Nhưng dù sao đây cũng là nữ nhân của Diệp sư huynh, mặc dù bây giờ Diệp Trường Sinh không có ở trong Thiên Uyên Thành, nhưng Hàn Lập biết rõ, Diệp sư huynh tuyệt đối không phải là người dễ dàng ngã xuống ở trong Man Hoang.

Nữ nhân của y, Hàn Lập không dám đắc tội, bởi vậy y phải chịu trách nhiệm này, đồng thời tiến hành bồi thường.

Bồi thường cuối cùng tất nhiên là dùng hình dáng vạn năm linh dược tiến hành. Kết quả là mấy người Nam Cung Uyển lấy được trên người Hàn Lập rất nhiều Vạn niên linh dược.

Cũng chính vì vậy, tài nguyên tu hành ở cảnh giới Hóa Thân các nàng vẫn luôn rất dư dả, tiến độ tu vi cũng vượt xa tốc độ của người thường.

“Vạn niên linh dược cần phải cẩn thận sử dụng, một lần không thể thả quá nhiều, chúng ta chỉ cần đổi lấy một ít tài nguyên cần thiết nhất là được!”

“Chẳng mấy chốc Man Hoang Đấu Giá Hội sẽ lại tiếp tục tổ chức, lần này chúng ta phải toàn lực bắt giữ một vài thứ có thể trợ giúp đột phá cảnh giới!”

Chúng nữ trò chuyện với nhau, rất nhanh đã có một loạt đề tài bàn luận.

.....

Tại Cổ Lê tộc Diệp Trường Sinh xa xôi đối với chuyện phát sinh trong Thiên Uyên thành cũng không biết, đương nhiên cho dù là biết được, hiện tại hắn cũng bất lực đi thay đổi cái gì.

Hắn từ sau khi rời khỏi mấy hội giao dịch dưới đất, liền về chỗ ở của mình, lấy ra Kim Dương Dịch và Hạo Âm Hàn Phách Thạch lấy được lúc trước.

Sau khi phân tích Hạo Âm Hàn Phách Thạch một lần, chỉ giữ lại một chút, tiện thể phục chế một khối rồi thu vật này vào.

Sau đó, Kim Dương dịch bị lấy ra, Diệp Trường Sinh đầu tiên là phân tích, sau đó phục chế nguyên một bình Kim Dương dịch.

Ngay khi hắn cầm Kim Dương dịch lên tay, Tinh Viêm Chi Hỏa trong cơ thể lập tức thức tỉnh, hơn nữa còn truyền đạt tới một loại ý chí cực kỳ khát khao.

Trong lòng Diệp Trường Sinh hơi động, gọi Tinh Viêm Chi Hỏa từ trong cơ thể ra, đoàn tiên hỏa này lập tức vọt tới trên tay hắn, hót dài một tiếng, há miệng hút một cái, liền hút toàn bộ đoàn chất lỏng bồi dưỡng hỏa diễm này vào trong cơ thể.

“Chiêm chiêm!”

Tinh Viêm Hỏa Điều đích thân mở bàn tay Diệp Trường Sinh, dùng đầu cọ cọ bên cạnh, đồng thời truyền ra một cỗ ý chí còn muốn.

“Đúng là tham lam!” Diệp Trường Sinh cười nói. Sau khi đùa với con chim lửa màu bạc vài cái, trên tay Diệp Trường Sinh lại lần nữa xuất hiện rất nhiều chất lỏng màu vàng.

Từ khi đến Cổ Lê tộc, sau khi thôn phệ tám da thú ghi chép Diễm Linh Quyết cùng những Kim Triện Văn kia, linh trí của con tiên hỏa chi linh này liền tăng trưởng rất nhiều, trong ánh mắt nhìn về phía Diệp Trường Sinh cũng nhiều ra rất nhiều linh tính.

Không biết sau khi phục dụng những Kim Dương dịch này, linh trí đoàn tiên hỏa này sẽ tăng trưởng đến mức nào.

Ánh mắt Diệp Trường Sinh lộ ra một tia mong chờ, không ngừng phục chế Kim Dương dịch cho con chim này dùng.

Mà tiêu gia hỏa này cũng thật sự là đủ tham, một mực phục dụng Kim Dương Dịch, sau khi nuốt Diệp Trường Sinh hao tổn ba ngàn vạn Linh Thạch mới phục chế ra Kim Dương dịch xong, mới ngừng lại.

Tinh Viêm Hỏa Điều loạn choạng, giống như uống say vậy, bay đến trên vai Diệp Trường Sinh, cọ sát mặt hắn một hồi, sau đó thân hình lóe lên rồi biến mất.

Nó chui vào trong cơ thể Diệp Trường Sinh, bắt đầu ngủ say.

Ánh mắt Diệp Trường Sinh lộ vẻ do dự.

“Phương thức bồi dưỡng tiên hỏa của ta dường như đã đi lên một con đường hoàn toàn khác so với Hàn Lập, nhưng cuối cùng vẫn là kém một đường đấy chứ?”

“Mặc kệ, xem tình hình hiện tại, phương thức bồi dưỡng này của ta đối với Tinh Viêm Hỏa Điều mà nói cũng là một chuyện tốt!”

“Tương lai nó sẽ trưởng thành ra sao, cũng khiến người ta chờ mong rồi!” Diệp Trường Sinh thầm nghĩ.

Tinh Viêm Hỏa Điều sau khi ngủ say ở trong cơ thể, Diệp Trường Sinh không lâu sau lại nhận được lời mời của nam tử da xanh, đi tham gia các loại giao dịch hội.

Sau khi tham gia giao dịch hội ngầm hơn mười ngày liên tiếp, Cổ Lê tộc tổ chức đại hội giao dịch lần này rất cuộc đi tới kịch vui trọng điểm.

Một buổi đấu giá hội quan trọng sắp được tổ chức, trên những hội đấu giá này sẽ có đại lượng kỳ vật quý hiếm được đưa ra đấu giá.

Trận đấu giá này tự nhiên cũng dẫn phát sự chú ý của Diệp Trường Sinh, khiến hắn vô cùng động tâm là trong lần đấu giá này, Cổ Lê tộc sẽ thả ra số lượng Chúc Thần đan nhất định!

Chúc Thần Đan là một loại đan dược đỉnh cấp chỉ Cổ Lê tộc mới có, loại đan dược này cho dù đặt ở toàn bộ đại lục cũng có tiếng tăm lừng lẫy.

Mỗi một lần loại đan dược này xuất thế, đều sẽ dẫn phát một phen tranh đoạt sóng lớn, mỗi một hạt Chúc Thần Đan, đều sẽ bị đấu giá với giá trên trời.

Sở dĩ có thể gây ra sóng nhiệt như vậy, nguyên nhân rất đơn giản, Chúc Thần đan là một loại đan dược có thể phụ trợ đột phá bình cảnh Hợp Thể.

Đối với tu sĩ Luyện Hư, đây là lực hấp dẫn trí mạng.

Đối với tu sĩ Hợp Thể thậm chí là Đại Thừa kỳ mà nói, đều có lực hấp dẫn cực lớn.

Bởi vì chỉ một viên Chúc Thần Đan, nhất định có thể sáng chế ra một vị tu sĩ Hợp Thể, mà một vị tu sĩ Hợp Thể, đối với một tộc đàn mà nói, tính trọng yếu không nói cũng biết.

Cho dù tại trong đại tộc, sự ra đời của một vị tu sĩ Hợp Thể, cũng tuyệt đối là chuyện đáng quan tâm của cả tộc.

Chúc Thần Đan là bí dược của Cổ Lê tộc, nhưng cho dù là giàu có của Cổ Lê tộc, cũng rất khó luyện chế ra lượng lớn Chúc Thần Đan.

Lúc bình thường, ngay cả trong tộc bọn họ còn không đủ dùng, làm sao có thể chảy ra?

Cũng chỉ có trên đại giao dịch hội ngàn năm một lần này, Cổ Lê tộc vì muốn hấp dẫn càng nhiều tu sĩ Luyện Hư đỉnh phong đến, mới có thể thả ra số lượng lớn Chúc Thần Đan để tiến hành đấu giá.

Mà đám người chạy tới từ Cổ Lê tộc lúc này cũng không biết có bao nhiêu mục tiêu đều đang nhìn chăm chăm vào phía trên này.

Đương nhiên Diệp Trường Sinh cũng là một trong số những người này.

Với tài lực trên người Diệp Trường Sinh, tự nhiên không lo lắng không có một viên Chúc Thần đan.

Quy cách của đấu giá hội hội tại Thánh Hỏa thành tuyệt đối là vô cùng cao siêu, vì nghênh đón một cái cửa đỏ, Cổ Lê tộc đem không ít vật chuẩn bị áp trực đều đặt lên tất cả ở đấu giá hội này.

Chỉ là kiến trúc thấp nhất để tham gia đấu giá hội đã được thiết kế vào cấp bậc Luyện Hư, nghe nói còn có tồn tại cấp Đại Thừa xuất hiện.

Lời nói này là đủ lớn, rất khó khiến cho mọi người chú ý, cơ bản những người cảm thấy hứng thú với giao dịch hội lần này đều xông tới.

Buổi sáng ngày hội đấu giá bắt đầu, Diệp Trường Sinh cũng tới đúng giờ trong hội trường, trước mắt hắn thành hình xuất hiện một tòa kiến trúc to lớn hình tròn.

Kiến trúc này cao chừng hơn trăm trượng, dài chừng gần nghìn trượng, ở đỉnh kiến trúc có một ngọn lửa đỏ đậm đang nhảy nhót, làm cho người ta sau khi nhìn thấy trong lòng sinh ra một loại kính sợ.

Hiển nhiên thân phận của ngọn lửa này tuyệt đối không bình thường.

Mà bốn phía của tòa đại điện này có một loạt giáp sĩ đang đứng bất động, ước chừng có mấy trăm người, khí tức trên người bọn họ vô cùng nhiếp người, tất cả đều là tồn tại cấp bậc Luyện Hư kỳ.

Trong đó có bảy tám vị Cổ Lê tộc tu sĩ Hợp Thể không hề che giấu khí tức của bản thân, đứng trước đại điện, ánh mắt lạnh lùng quét qua từng người đi tới.

Diệp Trường Sinh sau vài lần quan sát những vệ sĩ này, liền theo đám người tiến vào trong đại điện.

“Quý khách lệnh, thì ra đạo hữu là một trong những người tham gia Thủy Hỏa đại hội, mời đi bên này!”

Sau khi tiến vào trong đại điện, Diệp Trường Sinh đem tin tức khách quý mà vị tu sĩ Hợp Thể của Cổ Lê tộc đưa cho hắn vào trong thông đạo tiếp dẫn. Đối phương lập tức dẫn hắn tới một nơi khác trong đầu giá hội.

Diệp Trường Sinh thấy người tiến vào thông đạo này trên cơ bản đều là cấp bậc Hợp Thể, rất ít xuất hiện tu sĩ hợp thể.

Hắn theo chỉ dẫn tiến vào thông đạo này, đi nửa ngày, đi tới cuối thông đạo, trước mắt xuất hiện một cánh cửa.

Đẩy cửa tiến vào trong đó, sau một trận bạch quang hiện lên, Diệp Trường Sinh phát hiện mình bị truyền tống đến một gian nhà đá.

Bốn phía thạch ốc hoàn toàn ngăn cách với bên ngoài, Diệp Trường Sinh phóng thần thức ra ngoài, lại phát hiện thần thức của hắn đụng phải vách tường thạch ốc này, lập tức bị bắn ngược trở về.

“Xem ra nơi này có thể ngăn cách thần thức, bảo mật nơi này cũng không tồi!” Diệp Trường Sinh thầm tán thưởng trong lòng.

Ánh mắt của hắn nhìn về phía trước, chỉ thấy trên vách đá phía trước xuất hiện một màn sáng, màn sáng kia như là sóng nước lưu động, đồng thời phía trên xuất hiện một ít hình ảnh.

Hình ảnh kia phản ứng lại, chính là tình huống đại sảnh đấu giá bên ngoài thạch ốc, Diệp Trường Sinh thông qua màn sáng này chứng kiến từng tu sĩ che đậy thân hình đi vào đại sảnh đấu giá, ngồi trên từng chiếc ghế.

Đại sảnh đấu giá này dường như vô cùng nhỏ, dài rộng chỉ vài trăm trượng.

Nhưng nhìn kỹ lại phát hiện trong này có chứa mấy chục vạn cái ghế, cái này tựa hồ là vận dụng một loại kỹ thuật không gian nào đó.

Ở trong gian nhà đá này, có một cái bàn, trên bàn đặt một phiến đá, Diệp Trường Sinh nhìn thoáng qua liền biết phiến đá kia hẳn là một loại pháp khí giúp hắn gọi giá.

Hắn không cần hô lên giá của mình, chỉ cần viết lên phiến đá liền có thể hiện ra ở bên ngoài.

Đại khái sau khi nhìn vài lần, hắn bắt đầu nhắm mắt dưỡng thần, chờ đợi đấu giá hội bắt đầu.

Lại nói tiếp, hội đấu giá này còn có mấy kiện đồ vật hắn kỳ thác đến đấu giá, không biết có thể bán ra cái giá gì.

Diệp Trường Sinh ngồi trong đại điện đã hơn một canh giờ, trong khoảng thời gian này không ngừng có rất nhiều dị tộc nhân tràn vào.

Trên những ghế dựa kia rất nhanh đã trở thành không còn chỗ ngồi, từng thân ảnh che lấp thân phận của mình, lấp đầy toàn bộ phòng đấu giá.

Mà từng tòa thạch ốc lơ lửng giữa không trung cũng lục tục lấp đầy người, cơ bản đều là tu sĩ Hợp Thể kỳ tiến vào nơi đây.

Cũng không biết trong truyền thuyết có thể xuất hiện tồn tại Đại Thừa nơi đây, có đến hay không.

“Đương đương...”

Một tiếng chuông du dương thanh thúy vang lên, đại hội đấu giá rút cuộc đã bắt đầu.

Ở trung tâm đại sảnh, cũng giống như đại sảnh đấu giá bình thường, có một đài cao hơn mười trượng.

Trên đài cao, lặng yên không một tiếng động, một bóng người hiện lên trước mắt mọi người, đây là một lão giả Cổ Lê tộc, khí tức trên người đã đạt đến Hợp Thể đỉnh phong.

Đây là một tồn tại vô cùng cường đại. Sau khi hắn xuất hiện, trong đại sảnh đấu giá lập tức yên tĩnh trở lại, loáng thoáng có âm thanh vang lên:

“Không nghĩ tới ngay cả Phần lão quý của Trưởng Lão hội cũng xuất hiện!”

Lão giả tựa hồ danh khí không nhỏ trong Cổ Lê tộc, lại còn là một thành viên của trưởng lão hội, quả thực làm cho người ta kinh ngạc.

Sau khi xuất hiện, hắn nhìn thoáng qua bốn phía, sau đó trên mặt lộ ra một tia vui vẻ: “Đại danh của Phần mỗ chắc hẳn chư vị đạo hữu cũng đã nghe nói qua, lần này đấu giá hội do tại hạ chủ trì!”

“Đồng thời sau đó còn có mấy cuộc đấu giá hội, cũng sẽ tại hạ chủ trì, hoan nghênh chư vị đạo hữu đến lúc đó cổ động!”

“Tại hạ cũng không nhiều lời vô nghĩa, vào thẳng chủ đề đấu giá hội lần này sẽ xuất hiện số lượng Chúc Thần Đan vượt xa quá khứ, chắc hẳn rất nhiều đạo hữu đều vì vật ấy mà đến?”

“Ha ha, lần này tuyệt đối sẽ không làm mọi người thất vọng, ngoài Chúc thần đan, chúng ta còn chuẩn bị rất nhiều thứ hữu dụng đối với tu sĩ Hợp Thể kỳ, thậm chí còn có một ít đồ vật mà tiền bối Đại Thừa kỳ cảm thấy hứng thú. Tốt lắm, ta cũng không nhiều lời nữa, thỉnh chư vị chờ mong đấu giá hội tiếp theo!” Lão giả Cổ Lê tộc cười tùm tùm nói.

Hắn vừa nói xong, hạ phàm lập tức vang lên một trận thanh âm huyền ảo nho nhỏ.

Có đồ vật Đại Thừa kỳ cảm thấy hứng thú, chẳng lẽ lần này thật sẽ xuất hiện Đại Thừa lão quái?

Lúc trước trên đấu giá hội có khả năng xuất hiện chuyện Đại Thừa kỳ, chẳng qua là nghe đồn hiện tại tựa hồ có khả năng tọa trấn!

Thấy người phía dưới động tĩnh như vậy, lão giả này cười hắc hắc một tiếng, vung tay lên, trước người xuất hiện một đồng hộp lớn nhỏ không đồng nhất.

Ngay lúc mọi người cho rằng vật phẩm đấu giá đầu tiên sẽ xuất hiện trong hộp này thì lão giả Cổ Lê tộc lại vung tay áo lên, trên tay xuất hiện một miếng ngọc giản.

“Lần này vật đấu giá có chút đặc thù, nó là một kiện đồ vật mà các tiền bối Đại Thừa đã nhìn thấy tuyệt đối động tâm, nhưng các tiền bối Đại Thừa cũng không nhất định nguyện ý dùng linh thạch đem bán đấu giá!” Lão giả nắm chặt ngọc giản trong tay, há miệng nói ra một câu như vậy.

Lời này khiến mọi người không hiểu gì cả, đây là lời nói gì?

“Phân lão quái, đừng thừa nước đục thả câu nữa, mau mau nói đây là thứ gì?” Trong nhà đá tựa hồ có người không đợi được nữa, không nhịn được nói.

“Hắc hắc, đạo hữu an tâm một chút, hỏi trước chư vị một vấn đề!”

Lão giả Cổ Lê tộc nói xong, ánh mắt hướng bốn phía nhìn thoáng qua: “Chư vị đã từng nghe nói qua loại Phượng Linh bàn này chưa?”

“Phượng Linh bàn?”

Vừa nghe thấy tên này, đại bộ phận tu sĩ đều mang vẻ mặt mờ mịt, hiển nhiên chưa bao giờ nghe qua cái tên này.

Nhưng có một số ít tu sĩ thân thể chấn động mãnh liệt, trong ánh mắt bắn ra tinh quang làm cho người ta sợ hãi, khí tức trên thân lập tức trở nên cường thế.

“Phượng Linh bàn là cái gì?”

“Không ngờ lại là Phượng Linh bàn, Phần lão quái, các người cũng thật hào phóng!”

Hai loại âm thanh khác nhau lập tức vang lên ở đây, hai loại thái độ này đại biểu cho hai loại khác nhau, chỉ có người biết được Phượng Linh bàn mới hiểu rõ sức nặng của ba chữ này.

Phần lão quái nói cũng không sai, đây là thứ mà tu sĩ Đại Thừa nhìn thấy cũng động lòng.

Thậm chí vì chuyện này mà đánh nhau cũng không phải không có khả năng, dù sao thì thứ này thật sự quá hiếm thấy!

“Xem ra đại đa số đạo hữu không biết Phượng Linh bàn rồi, như vậy trước khi tiến hành cạnh tranh, lão phu cần phải giới thiệu cho chư vị đạo hữu một chút về loại pháp khí trong truyền thuyết này rốt cuộc là loại tồn tại gì!”

Vị lão giả Cổ Lê tộc kia đột nhiên cười, thần sắc rất là thông dong, không nhanh không chậm nói ra tác dụng của Phượng Linh Bàn.

“Nói thật ra thì rất đơn giản, Phượng Linh bàn này chỉ có một tác dụng, đó chính là thuấn di!” Hắn nói như thế.

“Thuấn di? Thuấn di được khoảng cách bao nhiêu?” Vừa nghe nói như thế, lập tức có người nhin không được hỏi.

Mọi người đều phấn chấn tinh thần, thứ liên quan đến thứ thuấn di này thì chắc chắn sẽ không đơn giản.

Một kiện đồ vật có thể thuấn di người ta, dùng để chạy cũng là thứ yếu, quan trọng nhất là lúc đấu pháp hoàn toàn có thể cứu

người một mạng.

“Vị đạo hữu này hỏi đến chỗ máu chốt, Phụng Linh bàn có thể thuận di khoảng cách vượt qua đại bộ phận người ta tưởng tượng, bình thường chúng ta nhìn thấy các loại bí bảo, có thể thuận di ngàn dặm, vạn dặm, đều xem như là dị bảo trân quý khó có thể tưởng tượng!”

“Mà khoảng cách với Phụng Linh bàn này có thể thuận di là... trăm vạn dặm!” Lão giả Cổ Lê tộc mỉm cười, sau khi dừng lại một chút liền nói ra khoảng cách khiến rất nhiều người hít thở không thông này.

“Cái gì?”

“Ngàn vạn dặm? Sao có thể?”

“Trong nháy mắt có thể vượt qua trăm vạn dặm, chuyện này... thật đáng sợ, chẳng trách cường giả Đại Thừa cũng phải thềm thuồng!”

“Có được vật này tại thời điểm đấu pháp quả thực là đứng ở thể bất bại a!”

.....

Từng tiếng than thở vang lên, mọi người lúc này mới hiểu được vì sao Phần lão quái nói món đồ này có thể khiến tu sĩ Đại Thừa đều động tâm.

Nhưng cũng có người cảm thấy có chút không thể tin được, tại sao lại có vật nghịch thiên như vậy.

Một đạo tiêm tế thanh âm vang lên: “Phần lão quái, ngươi không phải nói đùa chứ? Loại vật này làm sao có thể tồn tại trên đời?”

Nghe được tiếng chất vấn này, lão giả Cổ Lê tộc cười hắc hắc, cao giọng nói: “Chư vị có loại nghi ngờ này cũng không kỳ quái, đồ vật có thể thuận di trăm vạn dặm nghe thật dọa người!”

“Nhưng nếu các ngươi biết được cây Linh bàn này do thứ gì đó luyện chế thành, thì sẽ hiểu tại sao nó lại có hiệu quả nghịch thiên như vậy!”

“Là vật gì luyện chế thành?” Lập tức có người hỏi.

“Linh vũ Thiên Phượng!” Lão giả Cổ Lê tộc nhìn bốn phía một vòng, nói ra một câu khiến cho trong sân lập tức an tĩnh.

“Chư vị chắc hẳn cũng biết, Thiên Phượng trời sinh đã nắm giữ Chân Linh Không Gian Pháp Tắc, linh vũ của chúng nó quanh năm nhiễm khí tức Không Gian Pháp Tắc, có đủ loại diệu dụng khó tin!”

“Loại Phượng Linh bàn này, chính là một kiện pháp khí không gian có thể phát huy ra Không Gian Pháp Tắc trên Thiên Phượng Linh Vũ, đương nhiên, muốn luyện chế thành công, quả thực rất khó, bởi vì nó cần trọn vẹn mười tám cây Thiên Phượng Linh Vũ mới có thể thành công!”

“Khả năng lục soát khắp toàn bộ Linh giới cũng có thể tìm được tài liệu luyện chế một kiện Phượng Linh bàn, dùng vật này mới có thể trân quý như thế!”

“Đương nhiên, nếu có người có thể trực tiếp tìm được Thiên Phượng, đạt được mười tám cây linh vũ thì cũng không khó luyện chế ra một kiện pháp khí như vậy!”

Nghe nói như vậy, mọi người trong phòng đấu giá nhất thời trong lòng chửi thề không thôi, tìm Thiên Phượng cần mười tám cây linh vũ?

Thật đúng là ý nghĩ hảo huyền!

Chỉ sợ cái này còn khó hơn so với việc sưu tập Thiên Phượng Linh Vũ toàn bộ Linh Giới!

Trong phòng khách quý, Diệp Trường Sinh ngồi thẳng lên, ánh mắt lộ ra hai chùm tinh quang.

“Không ngờ lần đấu giá này lại xuất hiện thứ như vậy, quả thực có chút kinh người!” Ý niệm trong lòng Diệp Trường Sinh cuộn cuộn không ngớt.

Hắn đương nhiên biết cái Phượng Linh bàn này là vật gì, tựa hồ trên đời này cũng chỉ có bảo hoa dựa vào quan hệ với Thiên Phượng, luyện chế thành công mấy món.

Lúc ứng phó Minh Trùng Mẫu, bảo hoa còn dùng vật này làm thù lao, để mấy vị dị giới Đại Thừa đi bán mạng.

Thứ này đích thật là đồ vật để tu sĩ Đại Thừa muốn chiếm cứ, bất luận là tu vi Đại Thừa cao cỡ nào, cho dù là có thể chém

giết Chân Linh, ứng đối Chân Tiên, chỉ cần hấn chưa từng tiếp xúc qua Không Gian Pháp Tắc, vậy hấn khẳng định sẽ cảm thấy hứng thú đối với thứ này.

Nhưng Diệp Trường Sinh cũng biết, đồ vật nghịch thiên như vậy, nếu thật sự xuất hiện thì cũng không thể lấy ra trong đấu giá hội cấp độ này.

“Nếu là vật nghịch thiên như vậy, Cổ Lê tộc các người khẳng định không có khả năng thật xuất ra một kiện Phượng Linh Bàn bán đấu giá a?” Lập tức một thanh âm lạnh như băng trong phòng khách quý vang lên.

Vừa nghe lời này, các tu sĩ khác vô cùng kích động cũng lập tức nhao nhao bình tĩnh lại.

Đúng vậy, nếu như thật sự có thứ này xuất hiện thì dù thế nào cũng không tới phiên bọn họ đi tranh đoạt.

Lão giả Cổ Lê tộc cười hắc hắc, nói: “Đạo hữu nói không sai, nếu quả thật có Phượng Linh bàn, bản tộc tuyệt đối không thể lấy ra!”

“Trên thực tế, hôm nay đấu giá chỉ là phương pháp luyện chế của Phượng Linh bàn!” Hấn nói xong, đem ngọc giản đặt ở trước bàn.

“Chỉ là phương pháp luyện chế thôi a...”

Vừa nghe nói như thế, sự nhiệt tình của mọi người lập tức biến mất, trên mặt rất nhiều người đều lộ ra vẻ thất vọng.

Chỉ có phương pháp bán đấu giá của Phượng Linh bàn thì không cách nào khiến cho bọn họ hứng thú.

Dù sao, ai cũng không cho rằng tương lai mình có cơ hội tập trung đủ linh vũ Thiên Phượng đi luyện chế một pháp khí như vậy.

Cho nên mới nói, phương pháp bán đấu giá này có lấy được cũng vô dụng, đơn thuần là một cái gân gà!

“Ha ha, tuy rằng chỉ là phương pháp luyện chế, nhưng dù sao vật ấy cũng có liên quan đến Thiên Phượng, chư vị cảm nó tới đây tìm hiểu một phen, nói không chừng có thể tìm hiểu được vật gì đó từ trong phương pháp luyện chế này!”

“Nhất là đối với những đạo hữu tinh thông Luyện Khí Thuật, vật ấy vẫn có giá trị rất lớn!”

“Có muốn vật này hay không, tùy thuộc vào chư vị đạo hữu. Phía dưới đấu giá bắt đầu, giá quy định năm trăm vạn linh thạch, mỗi lần tăng giá không được thấp hơn năm mươi vạn linh thạch!” Lão giả Cổ Lê tộc cười ha ha nói.

Tiếng nói của hắn vừa dứt, trong phòng đấu giá hoàn toàn yên tĩnh, hiển nhiên vật ấy đã bị lạnh.

Không có mấy người nguyện ý tiêu phí một lượng lớn linh thạch mua sắm một kiện đồ vật vô cùng vô dụng như thế, linh thạch đều phải tiêu phí tại đấu giá hội này, mỗi một phần linh thạch đều vô cùng trân quý.

Chứng kiến một màn này, trên mặt lão giả Cổ Lê tộc không có chút dị dạng nào, an tĩnh chờ đợi một lát.

Qua một lúc, một thanh âm từ bốn phía phòng đấu giá vang lên: “Ta ra năm trăm năm mươi vạn linh thạch!”

Một đạo thanh âm này phá vỡ yên tĩnh, lập tức lại có mấy thanh âm vang lên:

“Sáu trăm vạn linh thạch!”

“Sáu trăm năm mươi vạn linh thạch!”

Thậm chí, trên gian phòng khách quý phía trên cũng xuất hiện một con số: bảy trăm vạn linh thạch!

“Tám trăm vạn linh thạch!” Diệp Trường Sinh cũng viết ra giá cả của mình.

“Tám trăm năm mươi vạn!”

“Chín trăm vạn!”

.....

Cuối cùng, phương pháp luyện chế của Phương Linh bàn này với giá một ngàn hai trăm vạn linh thạch rơi vào tay Diệp Trường Sinh, sau khi vượt qua cái giá này, liền không còn ai cạnh tranh với hắn nữa.

Thấy một màn này, trên mặt lão giả Cổ Lê tộc lộ ra ý cười, vật phẩm đầu tiên đưa ra giá cả như vậy, cũng coi như là một khởi đầu không tệ.

Hắn lập tức cầm lấy một cái hộp ngọc, cao giọng nói:

“Tiếp theo bắt đầu đấu giá kiện thứ hai, Thất Diệp Liên, hai vạn năm được linh, là một ít chủ tài trân quý đan dược tốt nhất, giá quy định ba trăm vạn linh thạch, mỗi lần tăng giá không được thấp hơn năm mươi vạn linh thạch!”

“Năm trăm vạn!”

“Sáu trăm vạn linh thạch!”

.....

Lần này rõ ràng náo nhiệt rất nhiều, lúc gốc linh dược quý hiếm này đi ra, rất nhiều tu sĩ lập tức nhao nhao ra giá.

Còn Diệp Trường Sinh thì dựa người về phía sau, thản nhiên nằm ở trên ghế, lẳng lặng nhìn.

Cũng không lâu lắm, gốc linh dược này đã được bán với giá một nghìn vạn.

Theo sát phía sau, lão giả Cổ Lê tộc lại lấy ra từng kiện linh dược, tài liệu, đan dược, các loại, mỗi một kiện đều đấu giá giá không thấp.

Đợi sau khi tất cả đồ vật trong mười mấy cái hộp kia đều được đập xong, hắc vung tay lên, trước người lại nhiều ra một đồng vật phẩm.

Lần này là một ít linh bảo trân quý, trong đó không thiếu loại phòng ngự, có thể trợ giúp rất lớn đối với việc độ kiếp.

Những linh bảo này tự nhiên là dẫn tới các tu sĩ Luyện Hư đoạt lấy, thậm chí một ít tồn tại Hợp Thể cũng nhin không được liên tiếp ra tay.

Nhưng điều này rất khó khiến Diệp Trường Sinh hứng thú, hắc lẳng lặng nhìn, sau mấy canh giờ liên tiếp, rốt cuộc trên hội trường vang lên thanh âm khiến hắc cảm thấy hứng thú.

“Một lọ Liệt Nguyên Đan tổng cộng có mười viên, chư vị chắc cũng đều biết Liệt Nguyên Đan này là đan dược phụ trợ đột phá bình cảnh Luyện Hư, một lọ này có thể giúp cho tu sĩ Luyện Hư sơ kỳ tăng thêm bảy tám phần tỷ lệ đột phá, có thể nói là đan dược nghịch thiên!”

“Chư vị đạo hữu đang bị kẹt tại bình cảnh không nên bỏ lỡ, các vị đạo hữu trong nhà có văn bối cần đột phá cũng không nên bỏ lỡ!” Thanh âm của lão giả Cổ Lê tộc vang lên trong phòng đấu giá.

Cái này lập tức dẫn tới một hồi bạo động trong phạm vi nhỏ, trận đấu giá này đến bây giờ, vẫn là lần đầu tiên xuất hiện loại đồ vật có thể giúp tu sĩ Luyện Hư đột phá bình cảnh, hơn nữa vừa mở ra đã là hạ giá nặng như vậy.

Điều này làm cho những tu sĩ Luyện Hư kia có thể trấn định được, từng người đều lập tức vô cùng kích động nhìn lại, hai mắt sáng ngời có thần, không cách nào bình tĩnh được.

Không chỉ tu sĩ Luyện Hư sơ kỳ kích động, tu sĩ Luyện Hư trung kỳ cũng vô cùng kích động, cảm xúc dâng trào.

Liệt Nguyên đan kia tuy nói đối với tu sĩ Luyện Hư sơ kỳ tiến hành đột phá có tác dụng lớn nhất, nhưng điều này cũng không có nghĩa là vô dụng đối với tu sĩ Luyện Hư trung kỳ!

Nếu như chỉ có một hai viên thì không nói, nhưng đây là mười viên!

Loại đan dược như Liệt Nguyên Đan này hiệu quả chính là số lượng càng nhiều, tỷ lệ chồng lên đột phá càng lớn.

Số lượng mười khóa khi tu sĩ Luyện Hư trung kỳ đột phá bình cảnh hậu kỳ, cũng có thể phát huy tác dụng cực lớn.

Nghe tiếng nghị luận phía dưới, khóe miệng Diệp Trường Sinh nhếch lên thành một đường cong.

Liệt Nguyên Đan này chính là đan dược hắn lấy ra bán đấu giá, là vật có thể trao đổi được với vị Quỷ Bà kia trong Địa Uyên. Lúc trước hắn đột phá Luyện Hư trung kỳ, cũng là dựa vào loại đan dược này.

“Tiếp theo bắt đầu đấu giá, giá quy định bốn ngàn vạn linh thạch, mỗi lần tăng giá không được thấp hơn một trăm vạn linh thạch!” Lão giả Cổ Lê tặc tuyên bố giá cả xong, trong tràng lập tức từng thanh âm gấp gáp không thể đợi.

“Sáu ngàn vạn linh thạch!”

“Bảy ngàn vạn linh thạch!”

“Chín ngàn vạn linh thạch!”

.....

Còn không đợi đại bộ phận mọi người mở miệng, giá cả đan dược này lập tức bị đẩy lên chín ngàn vạn, lần này, nhất thời làm cho các tu sĩ Luyện Hư sơ, trung kỳ trợn mắt há hốc mồm.

Bọn họ quả thực đều muốn chửi ầm lên, mặc dù đã sớm biết loại đan dược này đối với thân gia của bọn họ hơn phân nửa là

vô duyên, nhưng trong lòng bọn họ thế nào đều có một tia ảo tưởng!

Kết quả giấc mơ của bọn họ còn chưa tỉnh, giá tiền này liền mạnh mẽ lôi bọn họ từ trong mộng ra ngoài.

Điều này làm cho tâm tình bọn họ tốt thế nào?

Nhưng vừa nghe thấy giá tiền này là những người trong phòng khách quý phía trên hô lên, những người này lập tức không nói một lời.

Không dám oán giận chút nào.

Mặc dù lấy tài sản của bọn họ mà bán đi một phần vật phẩm, cũng không phải là không thể tranh giành.

Nhưng ai cũng biết, giá chín ngàn vạn này không phải là kết thúc, mà chỉ là một khởi đầu.

“Một trăm triệu linh thạch!”

“Một trăm mười triệu!”

“Một trăm hai mươi triệu!”

.....

Trong chớp mắt, giá cả bình đan dược này đã được đẩy lên tới một ức bốn nghìn vạn.

Giờ này khắc này, rất nhiều tu sĩ Luyện Hư đã miệng lưỡi khô cứng, bọn hắn chưa bao giờ nghĩ tới có ngày một loại đan dược cấp bậc Luyện Hư lại có thể bị bán đấu giá đến loại giá này.

Đây là có tài đức gì?

Đến bước này, các tu sĩ Quảng Đại Luyện Hư lại lần nữa hiểu rõ đạo lý kia:

Trên đời này có rất nhiều đan dược có thể phụ trợ đột phá cảnh giới, nhưng tuyệt không phải những tu sĩ có thân gia bối cảnh như bọn họ có thể sử dụng được.

Không có Hợp Thể kỳ bối cảnh, căn bản không có khả năng tiếp xúc với loại đan dược này trên con đường thông thường.

Muốn đột phá sao?

Khá lắm!

Cách duy nhất chính là tự mình đi vào sinh ra tử, đi thâm nhập Man Hoang tìm kiếm các loại tài liệu luyện đan, tài nguyên trân quý, đi mạo hiểm giành lấy một con đường.

Tóm lại, chính là muốn hạ phó bản, muốn vừa chết vừa cầu sinh!

Hi vọng ở trên hội đấu giá có thể mua được tài nguyên có thể khiến cho mình đột phá?

Đừng có mơ!

Đó là đãi ngộ của phú ca, đời thứ hai mới có!

“Một ức bốn ngàn năm trăm vạn, lão hủ có một vị tôn nữ đang đột phá trên quan khẩu, mong rằng chư vị đạo hữu đi giúp!”

“Đạo huynh, người có hậu nhân cần đan dược này, nhưng tại hạ cũng có đạo lữ gặp phải đột phá a, đan dược này ta cũng không thể buông tha, một ức năm ngàn vạn linh thạch!”

Nghe nói như thế, thanh âm già nua kia thờ dãi một tiếng, không nói gì nữa.

Giá cả cao hơn hẳn không phải là không trả nổi, chỉ là cao hơn nữa thì phải suy xét kỹ, vì tôn nữ của mình, trả giá nhiều linh thạch như vậy có đáng không?

Cuối cùng, lộ Liệt Nguyên đan này với giá một trăm triệu năm ngàn vạn linh thạch rơi vào tay một nam tử.

Diệp Trường Sinh thấy một màn như vậy trên mặt lộ ra ý cười, bình đan dược này giá cả vẫn có chút vượt quá dự liệu của hắn.

Một trăm năm mươi triệu linh thạch, đây là một khoản giao dịch có giá cao nhất từ trước đến nay trong hội đấu giá.

Nhưng đây mới chỉ là bắt đầu, kế tiếp lão giả Cổ Lê tộc một hơi xuất ra bảy tám kiện tài liệu hoặc là Linh Bảo có liên quan độ kiếp, những vật này không có cái nào không phải là bị những tu sĩ Hợp Thể kỳ kia doạ dẫm.

Đại đa số đều bán ra giá hơn một trăm triệu linh thạch, thậm chí có một kiện giá cả gần ba trăm triệu linh thạch.

“Tiếp theo đấu giá Viêm Ma Kỳ, đây là thông thiên linh bảo trên Hồn Độn Vạn Linh Bảng xếp hạng bảy nghìn sáu trăm bốn mươi bốn, là linh bảo công kích cường đại!”

“Có lẽ liên quan tới kiện linh bảo này, không cần ta giới thiệu nhiều, giá khởi điểm một trăm triệu linh thạch, mỗi lần tăng giá không được thấp hơn một ngàn vạn linh thạch!” Lão giả Cổ Lê tộc cao giọng nói ra.

Đấu giá hội tiến hành đến bước này, rốt cục cũng có Thông Thiên Linh Bảo leo lên được Hồn Độn Vạn Linh Bảng xuất hiện.

Điều này lập tức dẫn tới sự tranh giành của các tu sĩ Hợp Thể, trong lúc nhất thời, giá cả của vật ấy nhanh chóng tăng vọt, trong chớp mắt đã tới hai trăm triệu linh thạch.

Đến cuối cùng, lại trực tiếp dùng giá trên trời bốn trăm triệu linh thạch thành giao.

Một màn này khiến cho những tu sĩ Luyện Hư đang ngồi trong đại sảnh tặc lưỡi không thôi.

Theo sát phía sau Thông Thiên Linh Bảo này, lại là vài kiện Thông Thiên Linh Bảo xuất hiện. Những Linh Bảo này ngày bình thường ngay cả bóng dáng cũng không thấy, nhưng tại đấu giá hội lại liên tiếp xuất hiện, không thể không khiến cho người ta cảm khái thủ bút Cổ Lê tộc đích thật bất phàm.

“Được rồi, đồ vật chuẩn bị bán đấu giá tiếp theo chắc hẳn chưa vị cũng đã chờ từ lâu rồi? Chắc hẳn rất nhiều đạo hữu đến Cổ Lê tộc chúng ta, chính là vì đồ vật này!”

Sau khi bán đấu giá một kiện Thông Thiên Linh Bảo, vị lão giả Cổ Lê tộc kia xuất ra mấy bình ngọc, trên mặt mỉm cười nói.

Vừa nghe lời này của hắn, đại bộ phận tu sĩ lập tức ý thức được những thứ chứa trong bình ngọc kia, trong lúc nhất thời tinh thần mọi người chấn động, vô cùng chuyên chú.

“Chúc thần đan, đây là một trong số ít đại sư của Cổ Lê tộc chúng ta mới có thể luyện chế bí dược, đối với đột phá bình cảnh Hợp Thể sẽ có tác dụng rất lớn!”

“Tình huống cụ thể của loại đan dược này, chắc hẳn cũng không cần lão phu giới thiệu quá nhiều, chư vị đều hiểu rõ nó lợi hại cỡ nào!”

“Như vậy, kế tiếp lão phu tuyên bố phương thức đấu giá những Chúc Thần Đan này, nơi này hết thảy có ba bình Chúc Thần Đan, mỗi một bình đều có ba viên, như vậy chúng ta sẽ phân ba lượt đấu giá!”

“Mỗi một lần đều đập rơi một lọ trong đó, xin chư vị đạo hữu suy nghĩ kỹ rồi mới ra giá!”

Lão giả Cổ Lê tộc nhìn quanh bốn phía, trên mặt lộ ra vẻ tươi cười.

“Mỗi bình giá quy định một trăm triệu linh thạch, mỗi lần tăng giá không được thấp hơn một ngàn vạn linh thạch, tiếp theo sẽ đấu giá bình Chúc Thần Đan thứ nhất!”

Sau khi tiếng nói của Phần lão quái thuộc Cổ Lê tộc rơi xuống, trên phòng đấu giá liên tiếp vang lên tiếng kêu giá.

“Một trăm hai mươi triệu linh thạch!”

“Một trăm ba mươi triệu linh thạch!”

“Một trăm năm mươi triệu linh thạch!”

.....

Không chỉ có tu sĩ Luyện Hư ngồi ở trong đại sảnh hô giá, trong các gian phòng khách quý cũng có không ít tu sĩ Hợp Thể kỳ hô giá.

Nói như vậy, tu sĩ Luyện Hư khẳng định không thể cùng tu sĩ Hợp Thể kỳ so đấu giá trị bản thân, nhưng mà tại trước Chúc Thần Đan này, tình huống lại có chút khác biệt.

Trước khi hội đấu giá mở ra, mọi người cũng đã nhận được tin tức, lần này sẽ xuất hiện Chúc Thần Đan, như vậy những tu sĩ Luyện Hư đỉnh phong muốn Chúc Thần Đan tất nhiên sẽ đem tất cả đồ vật trên người bán hết, đổi lấy lượng lớn linh thạch.

Đồng thời bọn họ có thể tìm người mượn dùng linh thạch từ tộc đàn, tóm lại hiện tại trên người bọn họ chỉ sợ cầm mấy khối linh thạch gấp mấy lần linh thạch kim lưu bình thường của bọn họ.

Mà những tu sĩ Hợp Thể kỳ kia, trên người cũng có rất nhiều linh thạch, nhưng bọn họ lại rất ít có người có thể toàn lực tham gia tranh giành thần đan.

Bởi vì lần đấu giá hội này, đồng dạng có rất nhiều đồ vật rất có ích đối với tu sĩ Hợp Thể, mỗi một kiện đều là giá trên trời, bọn họ khẳng định phải tiết kiệm cho những vật kia.

Như vậy linh thạch bọn họ có thể lấy ra cũng không nhất định có nhiều tu sĩ Hư chuẩn bị tắng gia bại sản để mua Chúc thần đan như vậy.

Vì thế, trong phòng đấu giá này, lần đầu tiên xuất hiện tình huống tu sĩ Luyện Hư cạnh tranh ngang ngửa với tu sĩ Hợp Thể kỳ.

Tại người truy ta đuổi, giá cả bình Chúc Thần Đan thứ nhất đã bị đẩy lên hai trăm triệu linh thạch.

Đến nơi này, đã dọa lui không ít người, trong lòng bọn họ luôn ôm một tia may mắn tâm lý, cho rằng bình này không đập được, chung quy có thể chụp được một bình mà thôi.

Nhưng cũng có người cảm thấy, nhất định sẽ có rất nhiều người ôm tâm tư mua được một bình, như vậy sẽ dẫn đến một bình, thậm chí một lọ Chúc Thần đan cuối cùng cạnh tranh sẽ càng thêm tàn khốc, cho nên bọn họ đặt toàn bộ hy vọng của mình vào bình thứ nhất.

Vì thế, đám người này được ăn cả ngã về không, giá cả Chúc thần đan càng ngày càng cao.

“Hai trăm năm mươi triệu linh thạch!”

“Hai trăm sáu mươi triệu linh thạch!”

“Ba trăm triệu linh thạch!” Diệp Trường Sinh cũng viết xuống cái giá của mình, bày ra tư thế bất buộc, một hơi tăng giá lên bốn ngàn vạn.

Thái độ hung hăng này lập tức hù dọa một đám người, trong lúc nhất thời trong phòng đấu giá yên tĩnh trở lại.

Đến bước này, người có thể tiếp tục đấu giá đã không còn nhiều nữa.

“Ba trăm ngàn vạn linh thạch, phía sau còn có hai bình đan dược, đạo hữu cần gì phải tranh một bình này với ta?” Một giọng nói già nua vang lên.

“Ba trăm hai ngàn vạn, tương tự đưa cho đạo hữu, sau đó còn hai bình nữa đây, không cần sốt ruột!”

“Ba trăm ba ngàn vạn, nếu đạo hữu còn có thể tiếp tục hô giá, vậy bình chúc thần đan này liền để cho đạo hữu!”

“Ba trăm bốn mươi triệu linh thạch!” Diệp Trường Sinh không chút do dự tăng giá.

“Ai!”

Một tiếng thở dài vang lên, người cạnh tranh kia rời khỏi, Diệp Trường Sinh lấy được bình Chúc Thần Đan này.

Nhìn thấy bình đan dược này bị bán tới giá này, trên mặt vị lão giả Cổ Lê tộc kia đều nở hoa.

Hắn tuyên bố bình Chúc Thần Đan này thuộc về ai, lập tức theo tuyên bố bình Chúc Thần Đan thứ hai đấu giá.

Kết quả, giá cuối cùng của bình Chúc Thần đan này cũng dừng lại ở ba trăm bốn ngàn vạn linh thạch, bị người vừa rời cạnh tranh với Diệp Trường Sinh đoạt được.

Mà đến lọ cuối cùng Chúc thần đan thì rất nhiều người đã không còn lựa chọn nào khác, không thể không đem một ít linh thạch không được phép dùng ở đây bỏ vào trong.

Kết quả, bình Chúc Thần đan thứ ba này dùng giá ba trăm tám ngàn vạn để đấu giá bị một vị tu sĩ Luyện Hư thần bí trong phòng đấu giá bắt lấy.

Đấu giá của Chúc Thần Đan kết thúc, kế tiếp cạnh tranh, cũng không có quan hệ với Diệp Trường Sinh nữa.

Vật áp trục của đấu giá hội lần này, một ít đan dược phụ trợ tăng tiến pháp lực của tu sĩ Hợp Thể, trực tiếp bán ra giá năm sáu trăm triệu linh thạch khủng bố.

Mà kiện vật phẩm đấu giá cuối cùng, trên một Hồn Độn Vạn Linh Bảng xếp hạng hơn bốn ngàn Linh Bảo có tính phòng ngự thông thiên, càng làm cho những người trong phòng khách quý điên cuồng.

Thứ này, nếu như cầm tới độ thiên kiếp thì bọn họ còn gì đáng sợ chứ?

Những tu sĩ Hợp Thể này điên cuồng cạnh tranh Thông Thiên Linh Bảo này. Nhưng cuối cùng, Thông Thiên Linh Bảo này lại bị một vị đại thừa kỳ nghỉ là dùng giá mười hai ức Linh Thạch khổng lồ mua đi.

Trong thời gian gần nửa tháng sau, Cổ Lê tộc không ngừng tổ chức từng đợt đấu giá hội, mỗi một lần đều dẫn tới một đoàn tu sĩ hưng phấn tiến về phía trước.

Tuy quy mô có thể so sánh với lần đấu giá đầu tiên không nhiều lắm, nhưng những đấu giá hội phía sau này cũng xuất ra không ít tinh phẩm.

Trong thời gian này, Diệp Trường Sinh mỗi lần đấu giá hội đều có mặt, tuyệt đối không bỏ lỡ bất kỳ cơ hội nào.

Mà trong hội đấu giá lần này, hấn đích thật là chém được khá nhiều tài liệu, đã đạt được trên danh sách vài kiện tài liệu của Thanh Nguyên Tử.

Đương nhiên, đồ đạc của hấn cũng bán được không ít, những đan dược linh bảo này, vì Diệp Trường Sinh một hơi tụt liễm gần hai mươi ức linh thạch.

Cứ như vậy, tính cả giá trị tài phú mà trước đó Cổ Lê tộc thu được mười sáu ức linh thạch, cộng thêm mười hai ức linh thạch lấy được trong hội giao dịch, trong khoảng thời gian gần đây trên người Diệp Trường Sinh đã thu liễm không thể tưởng tượng.

Bất quá hiện tại linh thạch hấn lưu lại cũng không có nhiều quá khoa trương, dù sao hấn phục chế các thứ như đan dược, cũng phải tiêu hao phí.

Hơn nữa, đấu giá những vật phẩm như chúc thần đan, cũng tiêu phí của hấn không ít linh thạch, mãi đến khi hội đấu giá Cổ Lê tộc chấm dứt, Diệp Trường Sinh kiểm kê một chút linh thạch trên người, phát hiện tổng lượng linh thạch của mình đã tới hơn bốn mươi tỷ ba ngàn vạn!

Đây thực sự là một con số làm cho người ta sau khi xem đầu vầng mắt hoa, chỉ sợ trên đời này đại đa số tu sĩ đều không thể

nào tưởng tượng mình có được tài phú khổng lồ như vậy.

Hơn bốn trăm triệu, vừa nghe đã khiến người ta líu lưỡi, thực sự là tê cả da đầu.

Nhưng đối với Diệp Trường Sinh mà nói, nhiều linh thạch như vậy vẫn không đủ dùng, bởi vì trên người hắn có Phệ Kim Trùng đại hộ tham ăn tài nguyên này.

Muốn bồi dưỡng tất cả Phệ Kim Trùng thành thân thể, vậy cần tiêu hao tài nguyên trên mức độ một trăm ức linh thạch.

Bây giờ Diệp Trường Sinh chỉ còn tám ngàn con, còn kém xa lắm.

Hơn nữa, đem tất cả Phệ Kim Trùng, tất cả đều bồi dưỡng thành thực, đây là bước đầu tiên, sau này còn phải dùng lá Kim Lô Trúc bồi dưỡng những Phệ Kim Trùng trưởng thành này, để chúng thôn phệ tiến hóa với nhau.

Đối với Diệp Trường Sinh mà nói, bốn tỷ linh thạch còn lâu mới đủ.

Sau khi ba đợt giao dịch này kết thúc, cũng không lâu lắm, Diệp Trường Sinh nhận được tin tức, đại hội thủy hỏa sắp bắt đầu.

“Đánh xong trận này, rốt cục có thể tới Lô Minh đại lục?”
Diệp Trường Sinh cầm Truyền Âm phù trong tay, thâm thở dài một hơi, trong lòng thầm nghĩ như vậy.

Hắn lập tức bay về nơi mà Cổ Lê tộc đã nhắc tới.

.....

Mấy ngày sau, tại phía Nam của Phong Nguyên đại lục, một mảnh đại dương bao la bát ngát xuất hiện một hòn đảo trước mắt.

Quần đảo này rất rộng lớn, diện tích lục địa so với Cổ Lê tộc chiếm cứ không nhỏ hơn bao nhiêu, ở giữa có vô số hòn đảo to nhỏ nhỏ.

Trong vô số hòn đảo này, có một tòa hoang đảo rộng chỉ vài dặm trôi nổi mà không hề có chút cảm giác nào tồn tại trên mặt biển.

Nếu là lúc bình thường, một hòn đảo như vậy sẽ không khiến bất cứ kẻ nào chú ý.

Nhưng vào một ngày, trước sau lại có hai đạo khí tức cường đại hạ xuống hoang đảo này.

Diệp Trường Sinh đứng trên đảo nhỏ, cảm thụ được cát vàng dưới chân, ánh mắt hướng bốn phía nhìn quanh.

Thần thức đảo qua, không có phát hiện cái gì dị thường, đây chỉ là một tòa hoang đảo bình thường nhất.

Cách chỗ đối diện hần không xa, một đạo hào quang màu xanh sẫm đang cấp tốc bay tới, đó cũng không phải là phi hành trên bầu trời, mà là xuyên qua nước biển.

Trong quá trình xuyên qua, một đạo sóng nước thật dài bị kéo ra. Trong đạo sóng nước này, loáng thoáng tựa hồ có thiểm điện đen kịt đang du tẩu.

Thấy cảnh này, Diệp Trường Sinh không khỏi nheo mắt lại.

Trong chớp mắt, đạo sóng nước kia liền xuất hiện ở trước mắt hần, ầm một tiếng, tụ thành một cột nước vừa thô vừa to cao vài chục trượng, trên cột nước hiện ra một bóng người.

“Người chính là ngoại viện mà Cổ Lê tộc mời tới lần này? Một tu sĩ Luyện Hư trung kỳ, Cổ Lê tộc không có người sao?”

Cơ bắp người trên cột nước này cường tráng, hình thể cao lớn, có làn da đen kịt cùng một đôi mắt màu lam hình trăng lưỡi liềm.

Đây chính là tu sĩ Mặc Nguyệt tộc, chủng tộc này thường có năng lực thủy thuộc tính cường đại, có thể dễ dàng khống chế thủy nguyên tố, sử dụng đạo pháp và thần thông thủy hệ.

Mặc Nguyệt tộc tôn trọng trăng sáng cùng biển rộng, tin tưởng hai người này là nguồn suối sinh mệnh và trí tuệ, thân là tam đại Thủy tộc, tại phương diện lực lượng thuộc tính âm hàn, có được thiên phú hơn người.

Tại địa phương gần hải dương này, thực lực của bọn hần thường thường có thể phát huy mạnh hơn, đây cũng là một đặc thù của Thủy tộc.

Từ xưa đến nay, không có bao nhiêu người nguyện ý chiến đấu cùng tu sĩ Thủy tộc trong biển cả, bởi vì kia ít nhiều có chút cố hết sức nịnh nọt.

Đối mặt với sự giễu cợt của vị tu sĩ Mặc Nguyệt tộc này, sắc mặt Diệp Trường Sinh bình thản, không có bất cứ cảm xúc gì.

“Tốc chiến tốc thắng đi, ta không có nhiều thời gian để lãng phí với ngươi!”

Nói xong, khí thể trên người hắn bỗng nhiên biến đổi, hai tròng mắt trong chớp mắt biến thành ngũ sắc, ngũ sắc quang huy từ bên trong tràn ra.

Trên người hắn là một mảnh ngũ sắc quang mang hội tụ, trên đó có trận trận sấm rền, điện quang lập loè.

Nghe y nói vậy, tu sĩ Mặc Nguyệt tộc lập tức giận tím mặt, quát lạnh một tiếng: “Được, để ta xem ngươi có thần thông gì dám tới đánh một trận với tộc nhân Mặc Nguyệt tộc chúng ta!”

Nói xong, người này cũng bóp một cái dấu tay, toàn thân phun trào một cỗ hắc quang, lập tức sau lưng gã vang lên thanh âm triều tịch.

Ánh mắt Diệp Trường Sinh chớp động, một tay đưa về phía trước, hướng về phía vị tu sĩ Mặc Nguyệt tộc ở xa xa kia, nhấn xuống phía dưới một cái.

Ầm!

Trong tối tăm phảng phất phát ra một tiếng oanh minh đại hưởng, một cỗ ngũ sắc tiên quang nồng đậm từ trong cơ thể hắn tuôn trào ra, trùng trùng điệp điệp, khí thể bàng bạc hội tụ ở bên cạnh hắn.

Chỉ một thoáng, ngũ sắc quang sáng phô thiên cái địa, phảng phất muốn bao phủ cả tòa đảo nhỏ, trong đó điện chớp sấm sét vang dội không dứt bên tai, lôi đình đại biểu cho lực lượng ngũ hành oanh minh đại tác, du tẩu bất định, cho người ta một loại cảm giác áp bách mãnh liệt.

Năm loại lôi đình kia, mỗi loại thuộc tính đều không giống nhau, nhưng đều là những tồn tại vô cùng khủng bố, sau khi hợp lại cùng nhau tạo cho người ta một loại cảm giác muốn hủy thiên diệt địa.

Chúng kiến thanh thế đáng sợ này, sắc mặt vị tu sĩ Mặc Nguyệt tộc lập tức đại biến, trong miệng vội niệm chú ngữ, dẫu tay biến đổi, hét lớn một tiếng: “Lên!”

Rào rào!

Nương theo một tiếng vang kinh thiên động địa, phía sau hắn, trong thoáng chốc nước biển phương viên vạn dặm bốc lên không ngớt, mãnh liệt tụ lại, trong chớp mắt ngưng tụ thành một cột nước khổng lồ cao nghìn trượng, thô to trăm trượng.

Cột nước khổng lồ ngàn vạn tấn nước biển ngưng tụ thành này xuất hiện phía sau Mặc Nguyệt Tộc tu sĩ, thần sắc hắn ngưng trọng đánh ra mấy đạo thủ quyết, trong đôi mắt như trắng lười liềm kia, hai đạo quang mang bay ra, rơi vào trong cột nước to lớn phía sau.

“Ầm ầm ầm!”

Nương theo âm thanh sấm sét kinh thiên động địa, trong chớp mắt cột nước cực lớn kia trải rộng tia chớp lôi quang đen kịt, bộc phát ra tiếng nổ vang kinh người.

Trong lúc nhất thời, cột nước do nước biển ngưng tụ thành này lập tức trở nên vô cùng đáng sợ, tia chớp đen kịt kia cho người ta một cảm giác mãnh liệt hủy diệt.

Diệp Trường Sinh nhìn thấy tia chớp màu đen kia, trong mắt lại xẹt qua một tia cổ quái.

Đó là..... Quý Thủy Âm Lôi?

Chí Thủy Thần Lôi trong Ngũ Hành Thần Lôi, không nghĩ tới vị tu sĩ Mặc Nguyệt tộc này vậy mà cũng có thể vận dụng loại thần lôi này.

Việc này quả thực không dễ dàng, người này cũng khó trách được Mặc Nguyệt tộc phái đi làm một trong mười người thi đấu.

Có thể nắm giữ thần lôi ngũ hành ở trên cảnh giới này, lực chiến đấu kia tất nhiên là tuyệt đối không đơn giản.

Hơn nữa xem vận dụng Thủy Thần Lôi của người này, hiển nhiên hắn cũng nắm giữ loại Ngự Lôi Thuật cao cấp tương tự như Tế Lôi Thuật, có thể thôi phát uy lực Ngũ Hành Thần Lôi đến mức tận cùng.

Đây quả thực là một vị cường giả trong hàng ngũ tu sĩ Luyện Hư. Trong số những tu sĩ Luyện Hư mà Diệp Trường Sinh gặp lúc trước, chỉ sợ cũng chỉ có vị chủ tiệm cá này mới có thể phân cao thấp với người này.

Chẳng qua...

Diệp Trường Sinh cũng nắm giữ Quý Thủy Âm Lôi, hơn nữa hẳn không chỉ nắm giữ có như vậy, Ngũ Hành Thần Lôi hẳn đều nắm giữ.

Cho dù không sử dụng Đại Ngũ Hành tiên quang, chỉ bằng một loại thần lôi ngũ hành, lấy thủ đoạn Ngũ Hành tương khắc sao, hẳn cũng có thể đem vị tu sĩ Mặc Nguyệt tộc này khắc chế gắt gao.

Người này ở trước mặt hẳn dùng Quý Thủy Âm Lôi, quả thực là tự mình chuốc lấy cực khổ.

Một tay Diệp Trường Sinh nhấn xuống một cái, nhất thời trong phiên thiên địa này phảng phất vang lên một mảnh tiếng thét.

Tầng tầng lớp lớp, tiên quang năm màu phô thiên cái địa như ngưng tụ thành một bàn tay lớn năm màu, năm loại thần lôi bay lượn, hung hăng giáng xuống tu sĩ Mặc Nguyệt tộc.

Vị tu sĩ Mặc Nguyệt tộc kia vẻ mặt ngưng trọng vùng tay lên, sau lưng có một cột nước đen kịt vô cùng lớn lập tức nghênh đón, tựa như một đầu Giao Long màu mực, lắc đầu vẩy đuôi, thanh thế dọa người.

Trong lúc nó phát ra cột nước này, đồng thời vị tu sĩ Mặc Nguyệt tộc này lật tay một cái, trên tay lập tức xuất hiện một cây quạt đen kịt.

Người này cầm cây quạt trong tay, hít sâu một hơi, quạt mạnh về phía trước.

Chỉ một thoáng, khí tức trên người hắn liền suy yếu một hồi, phảng phất thôi động cây quạt này, bộ dạng tiêu hao thật lớn.

Nhưng cùng lúc đó, uy năng của cây quạt này cũng cực kỳ kinh khủng, nương theo nó quạt, vô số lôi cầu đen kịt xuất hiện trước mặt vị tu sĩ Mặc Nguyệt tộc này.

Số lượng thô sơ ước chừng mấy trăm quả, những quả lôi cầu đen kịt này không giống như lôi điện bình thường sau khi xuất

hiện nổ vang, ngược lại quỹ dị yên tĩnh vô cùng, một chút âm thanh cũng không có.

Nhưng chỉ cần dùng thần thức dò xét một phen liền có thể cảm nhận được uy năng khủng bố ẩn chứa bên trong những lôi cầu này.

Diệp Trường Sinh nhìn thấy những lôi cầu đen kịt này xuất hiện, trong mắt cũng hiện lên vẻ kinh ngạc.

Vị tu sĩ Luyện Hư tộc Mặc Nguyệt này quả thật không bình thường, cây quạt đen kịt này quạt ra những lôi cầu này lại có uy lực so với vài đợt thiên kiếp mạnh nhất lúc đại thiên kiếp của tu sĩ Luyện Hư.

Mấy trăm khóa lôi cầu này nện xuống, không khác gì cho người ta phải nhận lần thiên kiếp kinh khủng nhất trong Luyện Hư kỳ, tuyệt đối không dễ ứng phó.

Nếu như đổi lại là một tu sĩ Luyện Hư bình thường, nhìn thấy chiêu thức này, chỉ sợ sẽ bị dọa đến hồn vía lên mây, vội vàng chạy trốn.

Công kích như vậy, ai có thể chống đỡ nổi?

Nhưng sau khi Diệp Trường Sinh nhìn thoáng qua, sắc mặt vẫn cực kỳ bình thản.

Hắn một tay còn lại duỗi ra, năm chùm sáng lóng lánh từ năm ngón tay của hắn bay ra, hóa thành một bàn tay năm màu thật lớn, hướng lôi cầu đen kịt kia nhấn tới.

“Ầm!”

Bàn tay ngũ sắc mà Diệp Trường Sinh thả ra trước tiên cùng cột nước khổng lồ của tu sĩ Mặc Nguyệt tộc chạm vào nhau, chỉ một thoáng bên trong ẩn chứa vô số lôi điện như rắn nhanh chóng du động, va chạm lẫn nhau.

Một tiếng nổ kinh thiên động địa phát ra, lực lượng ngũ hành đối chiến với lực lượng thuần thủy, va chạm lớn như thế khiến cho cả hòn đảo nhỏ đều lay động vài lần.

Giằng co một lát, cột nước do tu sĩ Mặc Nguyệt tộc phát ra ầm ầm sụp đổ, phân thành ức vạn tán nước biển, ầm ầm hướng đến hòn đảo nhỏ nện xuống.

Bàn tay năm màu của Diệp Trường Sinh hướng về phía tu sĩ Mặc Nguyệt tộc đè xuống, điều này khiến trong mắt người này hiện lên vẻ kinh hãi.

Hắn lập tức há miệng phun một cái, một ấn tỳ màu xanh lam xuất hiện ở trước mắt.

“Đi!”

Vị tu sĩ Mặc Nguyệt tộc này há mồm phun ra một ngụm tinh huyết rơi vào trên ấn tỳ kia, sau đó quát lớn một tiếng, khí tức trên người bởi vậy càng trở nên suy yếu.

Ấn tỳ màu lam kia sau khi được tinh huyết của nó tắm bổ, lập tức phát ra một thanh âm như rỗng ngâm hồ gầm, một con quái vật cực lớn đầu hồ thân cá từ trong đó bay ra, nổi giận gầm lên một tiếng, sau đó nhanh chóng bay đến bàn tay ngũ sắc to lớn kia.

Trên thân gã tuôn ra lam quang dày nặng, tốc độ nhanh chóng xuất hiện trước bàn tay năm màu đang đè xuống kia, ngăn trở tu sĩ Mặc Nguyệt tộc sau lưng.

Toàn thân hải quái hình thể cực lớn này tuôn ra từng đạo lam quang, đan vào thành một tấm thủy vồng màu lam to lớn, chặn lại bàn tay tụ thành Ngũ Hành Tiên Quang.

Nhưng đây cũng là phí công phu, Ngũ Hành Thần Lôi trên bàn tay ngũ sắc đồng loạt vọt đến, sau một tiếng nổ vang, tấm thủy vồng khổng lồ màu lam kia cũng trong khoảnh khắc tan vỡ.

Sau đó, con quái vật biển cực lớn kia cũng bị bàn tay năm màu kia nắm chặt trong tay.

Tất cả mọi chuyện đều xảy ra trong chớp mắt, cùng lúc đó, một bàn tay năm màu của Diệp Trường Sinh chặn mấy trăm quả lôi cầu đen kịt kia lại, trên bàn tay không ngừng có lôi quang xuất hiện, cùng những lôi cầu kia triệt tiêu lẫn nhau.

Tại dưới Ngũ Hành Thần Lôi phối hợp lẫn nhau, trên bàn tay ngũ sắc kia phảng phất xuất hiện một cái ma bàn to lớn, đem mấy trăm khóa lôi cầu đen kịt kia nghiền nát ở trong đó.

Thấy một màn này, vị tu sĩ Mặc Nguyệt tộc này cuối cùng cũng vững tin rằng mình tuyệt đối không phải là đối thủ của vị viện trợ của Cổ Lê tộc này.

Người này không ngờ yêu nghiệt như vậy, rõ ràng thấp hơn hẳn một cảnh giới, lại có thể đánh cho hắn chật vật như vậy.

“Rốt cuộc đây là ai? Hắn tuyệt đối có năng lực chiến một trận với tu sĩ Hợp Thể!” Vị tu sĩ Mặc Nguyệt tộc này trong lòng vừa sợ vừa giận thầm nghĩ.

Chứng kiến mình liên tục thất bại, trong lòng hắn lập tức sinh thoái ý.

Hắn không phải là không có thủ đoạn khác, nhưng hắn biết, trước ánh sáng năm màu quý dị kia, hắn có thủ đoạn nhiều hơn nữa cũng không có tác dụng.

Căn bản không phải đối thủ.

Thần thông của người này thật sự quá mạnh mẽ, trừ phi trong tay mình có một kiện thông thiên linh bảo mới có khả năng chống lại được đối phương.

Nếu không có bảo vật cấp độ kia, hắn tiếp tục kiên trì cũng chỉ có một lần chết.

Tâm niệm nhanh chóng xoay chuyển, vị tu sĩ Mặc Nguyệt tộc lập tức đưa ra quyết định, bàn tay hắn khẽ đảo, trong lòng bàn tay xuất hiện một khối ngọc bội màu lam nhạt, trên ngọc bội lấp lánh ánh sáng óng ánh.

Hắn ném khối ngọc bội này về phía trước, ném lên không trung.

“Mặc Nguyệt bội cho ngươi, trận chiến này ta tài nghệ không bằng người, là người thắng!”

Vị tu sĩ Mặc Nguyệt tộc kia hô to một tiếng, ném ngọc bội kia ra, sau đó lập tức thu hồi pháp bảo của mình, nhanh chóng lui về phía sau.

Trong chớp mắt hắn liền lui vào trong nước biển, sau đó toàn bộ thân hình thoáng cái triệt để dung nhập vào trong nước, biến mất không thấy gì nữa.

Chạy rồi!

Diệp Trường Sinh thấy thế lông mày nhướng lên, thu hồi Đại Ngũ Hành Tiên Quang, vẫy tay, đem khối ngọc bội đen kịt kia chộp tới.

Mặc Nguyệt Bội này là biểu tượng của tu sĩ Mặc Nguyệt tộc, lần này trên thân mỗi tu sĩ Mặc Nguyệt tộc tham gia đại hội Thủy Hỏa đều có một kiện.

Đây là tín vật của bọn họ, giống như lệnh bài mà đám người Diệp Trường Sinh mang theo trên người Cổ Lê tộc đưa cho vậy.

Trong cuộc chiến thủy hỏa đại hội, một khi nhận được tín vật của đối phương, liền mang ý nghĩa là đánh bại đối phương.

Bây giờ vị tu sĩ Mặc Nguyệt tộc này ném Mặc Nguyệt bội ra, có nghĩa là hắn muốn nhận thua bảo toàn mạng.

Sau khi Diệp Trường Sinh thu hồi khối ngọc bội này, cũng không có đuổi theo đối phương.

Trận chiến này hắn chỉ cầu đánh bại đối phương, hiện tại đạt được mục đích cũng là đủ rồi.

Không cần vì Cổ Lê tộc mà đắc tội với siêu cấp đại tộc như Mặc Nguyệt tộc.

Tuy rằng giết chết một tu sĩ Luyện Hư, hình như cũng không tăng lên đến mức đắc tội với Mặc Nguyệt tộc, nhưng Diệp

Trường Sinh cảm thấy, tu sĩ Mặc Nguyệt tộc thực lực mạnh như vậy, xuất thân cũng không đơn giản.

Phía sau nói không chừng có thể lực lớn như Mặc Nguyệt tộc gì đó, cho nên hẳn hoàn toàn không cần phải đi xử lý đối phương.

Sau khi thu hồi ngọc bội, Diệp Trường Sinh hóa thành một luồng sáng bay về phương xa.

Cũng không lâu lắm, trên một hòn đảo cực lớn gần với lục địa, Diệp Trường Sinh biến thành độn quang xuất hiện ở chỗ này.

“Ồ, lần này có người trở lại nhanh như vậy sao?”

“Quái lạ, nhanh như vậy, vị này là ai? Bọn họ là tu sĩ cấp độ tranh đấu, đánh mấy ngày mấy đêm cũng không có gì lạ a!”

“Kết thúc trận chiến nhanh như vậy cũng hiếm thấy, chẳng lẽ lại trực tiếp nhận thua trở về?”

“Không thể nào?”

.....

Vừa nghe nói như thế, sắc mặt mấy vị tu sĩ Hợp Thể kỳ của Cổ Lê tộc trên đảo đều biến đổi, thần sắc mang theo một chút lo lắng.

Trong chớp mắt, trong lúc bọn họ nói chuyện, đạo độn quang kia đã bay tới, những tu sĩ Hợp Thể của Cổ Lê tộc cũng thấy rõ bóng người trong độn quang rốt cuộc là người nào.

“Là hắn?” Một người trong đó kinh ngạc hô nhỏ.

“Như thế nào, Ô huynh biết người này? Xem tu vi của hắn cũng chỉ là Luyện Hư trung kỳ, rốt cuộc là như thế nào tuyên người này?”

“Trách không được, chẳng lẽ hắn đi cửa sau rồi sao? Ai lấy đại kế ngàn năm của Cổ Lê tộc ta để chơi đùa chứ?”

.....

Trong lúc nhất thời, mấy vị Cổ Lê tộc trưởng lão hội tụ nơi đây sắc mặt đều có chút trầm xuống, cho rằng tu sĩ Luyện Hư trung kỳ trở về đầu tiên đại khái là không địch lại, trực tiếp nhận thua rồi?

Người này có thể bị chọn tới, sợ rằng không phải có bóng đen gì, trong lúc nhất thời cảm xúc trong lòng bọn họ quay cuồng lên.

“Chư vị đạo hữu sợ đều nghĩ sai rồi, người này tuyệt đối không phải là đầu hàng đối thủ mà trở về!” Vị tu sĩ Cổ Lê tộc vừa mới nhận ra, trên mặt mang theo ý cười nói.

“Ý của Ô huynh là?” Những người khác nghe vậy ánh mắt lộ ra vẻ kinh ngạc.

“Hắc hắc, các ngươi lập tức sẽ biết!” Vị lão giả họ Ô kia cũng im lặng, im lặng chờ đợi.

Trong lúc nhất thời, những tu sĩ Hợp Thể kỳ của Cổ Lê tộc lại trầm nghĩ lão giả này lại đang làm cái việc không quan trọng gì.

Bất quá lão giả họ Ô không nói, bọn họ cũng chỉ có thể chờ đợi.

Vì vậy, một đám thành viên của Cổ Lê tộc, sáu bảy tu sĩ Hợp Thể kỳ đều im lặng nhìn về phía Diệp Trường Sinh.

Trong khoảnh khắc, Diệp Trường Sinh biến thành ngũ sắc độn quang xuất hiện trước mặt bọn họ, sau khi đáp xuống mặt đất, trong lòng mấy vị trưởng lão Cổ Lê tộc đồng thời cả kinh.

Đánh giá Diệp Trường Sinh một chút, bọn họ phát hiện pháp lực toàn thân người này quả thực hùng hồn có chút quá đáng, thực lực tuyệt đối vượt xa cùng cấp.

Hơn nữa bọn họ mơ hồ cũng có thể cảm giác được, thần thức người này cường đại đến khủng khiếp, có thể khiến bọn họ mơ hồ cảm nhận được một loại cảm giác áp bách mơ hồ.

Lẽ nào...

Sau khi Diệp Trường Sinh rơi xuống đất, ném một khối ngọc bội đen kịt, chấp tay nói với mấy vị trưởng lão Cổ Lê tộc:

“May mắn không làm nhục mệnh, ta đã thắng trận đấu pháp này rồi!”

“Cái này... thật đúng là...”

Nghe y nói vậy, trên mặt mấy vị trưởng lão Cổ Lê tộc đều lộ ra vẻ kinh ngạc, trong ánh mắt tràn đầy lúng túng.

Mới vừa rồi còn đang bàn luận xem có nên trực tiếp đầu hàng hay không, kết quả là người ta trong chớp mắt đã ném ra tiêu chí thắng lợi.

Bất quá đều là người lão thành tinh, trong mắt bọn họ xấu hổ cũng là chột lóe rồi biến mất, lập tức trở nên tươi cười đầy mặt, hòa ái dễ gần đứng lên.

Một vị trưởng lão sắc mặt xuân phong nói: “Tốt tốt tốt! Tiểu hữu vì Cổ Lê tộc ta lập một đại công, muốn cái gì cứ việc nói ra!”

Cùng lúc đó, cũng có trưởng lão truyền âm hỏi thăm vị lão giả họ Ô kia: “Ô huynh, nhìn dáng vẻ ngươi vừa rồi, hẳn là biết thân phận người này? Hẳn rồi cuộc có lai lịch gì?”

“Hắc hắc, còn nhớ ta đã từng nói với các ngươi cái tên từ Nhân tộc đến đây, có quan hệ với Chân Linh Thiên Phượng không?” Lão giả họ Ô truyền âm nói với mấy vị đồng liêu này.

“Nhân tộc... Tiểu tử này cũng là Nhân tộc, chẳng lẽ người mà ngươi nói chính là hắn?” Một vị trưởng lão kinh ngạc hỏi.

“Không sai, đúng là người này, hắn cùng Thiên Phượng rốt cuộc là có quan hệ gì chúng ta không thể nào biết được, nhưng có thể cùng loại nhân vật kia tạo quan hệ, khẳng định không phải nhân vật đơn giản. Bởi vậy vị Diệp đạo hữu này có thể nhanh như vậy đạt được thắng lợi, ta tuyệt không kinh ngạc chút nào!” Lão giả họ Ô cười hắc hắc nói.

Bên này bọn họ âm thầm truyền âm, sau khi Diệp Trường Sinh nghe được câu hỏi của Cổ Lê tộc trưởng lão, chấp tay nói:

“Liên quan đến những gì ta muốn, ta đã sớm nói qua với vị Ô tiên bối này rồi, ta hi vọng mượn truyền tông trận vượt đại lục của quý tộc một lần!”

“Truyền Tông Trận vượt qua đại lục?”

Vừa nghe nói như thế, mấy vị trưởng lão Cổ Lê tộc lập tức biến sắc, có chút kinh ngạc.

Bọn họ vốn cho rằng Diệp Trường Sinh sẽ đưa ra yêu cầu hẳn là muốn một ít tài nguyên tu hành, ví dụ như nói Cổ Lê tộc bọn họ là người nổi tiếng nhất Chúc Thần đan.

Không nghĩ tới, vậy mà là đến vì Khóa Đại Lục Truyền Tổng Trận.

Muốn mở thứ này ra thì cũng không dễ dàng như vậy!

Mỗi một lần Truyền Tổng Trận vượt qua đại lục mở ra, tiêu hao to lớn dù là siêu cấp đại tộc cũng có chút đau đớn.

Thứ này luôn luôn có thể không sử dụng là vô dụng, bởi vì khi khởi động loại truyền tổng trận này, không đơn giản là tiêu hao linh thạch.

Còn có thể làm hao tổn một số tài liệu trân quý cấu thành Truyền tổng trận, mà loại tài liệu này tại Linh Giới luôn là thứ rất khó có được.

Tìm khắp toàn bộ đại lục chỉ sợ cũng tìm không được bao nhiêu, đây cũng là lý do vì sao chỉ có đại tộc mới có thể xây dựng lên Truyền Tổng Trận vượt qua đại lục.

“Nếu Diệp đạo hữu giúp tộc ta thắng trận này, như vậy tộc ta mở ra truyền tổng trận vượt đại lục cho người là không có vấn đề!” Lão giả họ Ô bỗng nhiên nói như vậy.

Nghe nói như thế, mấy vị trưởng lão Cổ Lê tộc còn lại cũng giống như bừng tỉnh đại ngộ, đều gật đầu nói: “Vì Diệp đạo hữu mở ra một lần cũng không thành vấn đề!”

“Nhưng linh thạch thì lại muốn Diệp đạo hữu tự mình tới, bất quá mấy lão già chúng ta đã thương lượng qua một chút, vì thưởng cho người một lần giải quyết đối thủ nhanh như vậy, chúng ta nguyện ý giảm bớt cho người!” Lão giả họ Ô hướng mấy vị trưởng lão còn lại liếc mắt một cái rồi nói.

“Người chỉ cần ra tám ức linh thạch là được rồi, điều kiện của chúng ta có nhiều hơn chút, tám ức linh thạch này cũng không cần tất cả đều là cực phẩm linh thạch!” Lão giả họ Ô nói ra điều kiện của Cổ Lê tộc.

“Vậy xin đa tạ chư vị tiên bối!” Diệp Trường Sinh nghe vậy chấp tay nói.

“Ha ha, không khách khí, Diệp đạo hữu xin mời theo lão phu đến đây!” Lão giả họ Ô nói, mang theo Diệp Trường Sinh hướng phía xa bay đi.

Sau khi trận chiến này của hắn kết thúc, cũng không cần ở chỗ này chờ những người khác, có thể sớm rời đi.

Bay theo lão giả họ Ô mấy ngày, trên đường còn mượn truyền tống trận vài lần, sau đó Diệp Trường Sinh cùng hắn một lần nữa trở lại Thánh Hỏa thành.

Sau khi tiến vào Thánh Hỏa thành, vị lão giả Cổ Lê tộc này cũng không nói thêm gì khác, trực tiếp mang theo Diệp Trường Sinh đi tới một chỗ bí ẩn dưới cung điện dưới mặt đất ở trung tâm Thánh Hỏa thành.

Tòa cung điện này được Cổ Lê tộc bảo vệ nghiêm mật, Diệp Trường Sinh một đường đi tới, không biết gặp phải bao nhiêu cường giả tinh nhuệ Cổ Lê tộc.

Dưới chân cung điện trong lòng đất này, trong một gian đại điện vô cùng rộng rãi, trên mặt đất khắc lên vô số hoa văn kỳ dị.

Tuy Diệp Trường Sinh không thể nhìn thấu trận pháp này, nhưng với tạo nghệ trận pháp của hắn vẫn có thể nhìn ra một chút đầu mối.

Toà trận pháp này hiển nhiên so với tòa Truyền Tống Trận cự ly xa của Phi Linh Tộc còn thâm ảo hơn nhiều.

Tu sĩ bình thường, chỉ sợ chỉ cần nhìn một cái sợ đến là đầu váng mắt hoa, tinh thần thụ động mãnh liệt.

“Diệp đạo hữu, sau này còn gặp lại. Lôi Minh đại lực không thể so với Phong Nguyên đại lực của chúng ta, ngươi hãy cẩn thận một chút!” Lão giả họ Ô nhìn thoáng qua trận pháp trên mặt đất, sau đó quay đầu nói với Diệp Trường Sinh.

“Đa tạ tiên bối nhắc nhở, văn bối nhất định sẽ chú ý!” Diệp Trường Sinh vội vàng chấp tay nói.

Lão giả họ Ô nghe vậy gật gật đầu, không nhiều lời nữa, chỉ chỉ trung tâm trận pháp kia, ý bảo Diệp Trường Sinh đứng lên.

Diệp Trường Sinh đưa một vòng tay trữ vật cho hắn, sau đó lập tức đi tới trận pháp kia.

Sau một lát, đột nhiên cả tòa cung điện dưới lòng đất này kịch liệt run rẩy một chút, một cột sáng to lớn thông thiên sáng lên,

từ trong cung điện dưới mặt đất xông ra, âm âm đánh lên bầu trời, bay thẳng đến chín tầng mây bên ngoài.

Thanh thế động tĩnh to lớn này lập tức hấp dẫn sự chú ý của một ít dị tộc nhân chung quanh, chỉ một thoáng quanh mảnh cung điện này lập tức xôn xao hẳn lên.

Phần lớn mọi người cũng không biết động tĩnh này đại biểu cho cái gì, bọn họ đều vô cùng hiếu kỳ suy đoán.

Nhưng cột sáng thật lớn sau mấy cái chớp động, liền lóe lên rồi biến mất không thấy, phảng phất như chưa bao giờ xuất hiện qua.

Điều này làm cho bọn họ cảm thấy hiếu kỳ đối với động tĩnh vừa rồi, đàm luận hồi lâu, nhưng một lúc sau, bọn họ cũng dần dần quên mất.

Cùng lúc đó, một chỗ trên Lôi Minh đại lục, trong một cột sáng phóng lên tận trời, thân ảnh Diệp Trường Sinh dần dần xuất hiện trong cột sáng.

Mà cùng lúc Diệp Trường Sinh truyền tống đến Lôi Minh đại lục, bên Phi Linh Tộc, trong động phủ càng ừ ừ, hai đạo thân ảnh khí tức sâu thẳm xuất hiện ở chỗ này.

Một vị thanh niên khuôn mặt nham hiểm, một vị lão giả tóc trắng xoá.

Đây là hai vị tu sĩ Hợp Thể đỉnh phong, đối mặt với vị Đại Thừa Việt Long này, tuy trên mặt bọn họ lộ ra vẻ cung kính thích hợp, nhưng lại không nhìn thấy bọn họ có chút kính sợ nào.

“Việt tiền bối, nói như vậy Phi Linh Tộc các vị bên này không có phát giác được chút nào dị thường sao?” Vị thanh niên khuôn mặt nham hiểm kia như thế đối với câu hỏi của Việt Long.

Việt Long nghe vậy, không chút khách khí trợn trắng mắt, hỏi: “Dị thường? Cái gì dị thường? Sự tình gì các ngươi nói cũng không khỏi cũng quá mức hoang đường, cái gì là trọng bảo Hách Liên Thương Minh rơi xuống địa bàn Phi Linh Tộc ta, loại chuyện này ta sao lại không biết?”

“Tiền bối, món bảo vật này thật sự phi thường trọng yếu đối với Thương Minh chúng ta, cho nên chúng ta cũng phi thường thành tâm cầu hỏi tiền bối, nếu như có thể lấy phương thức bình tĩnh thu hồi trọng bảo này thì không còn gì tốt hơn, nếu không chỉ sợ chúng ta ai cũng không muốn nhìn thấy kết cục tệ hại nhất của sự tình!” Trong mắt thanh niên râu quai nón hiện lên vẻ lạnh lùng rồi nói.

Vừa nghe nói như thế, càng giận tím mặt, một cỗ khí tức kinh khủng bộc phát từ trên người hắn, gắt gao bao phủ thanh niên mặt mũi âm trầm kia.

Trong nháy mắt, sắc mặt vị cường giả Thương Minh này lập tức trở nên trắng bệch, mồ hôi lạnh từ trên trán chảy xuống, thân hình liên tiếp lui về phía sau, bộ dáng đứng không vững.

“Tiền bối, người đang uy hiếp lão phu sao?” Sắc mặt của gã trở nên lạnh lạnh, trong ánh mắt sát ý tăng vọt, một lời không hợp liền muốn ra tay đánh nhau.

“Xin tiền bối bớt giận, Ngọc sư đệ hẳn tuyệt đối không có ý tứ như vậy, xin tiền bối đừng hiểu lầm!” Lúc này, lão giả bên cạnh vẫn tươi cười hơn hờ vội vàng mở miệng.

“Ngọc sư đệ có chút nóng vội, dù sao trọng bảo kia đối với Hách Liên Thương Minh mà nói thật sự quá trọng yếu, nếu chúng ta không cách nào mang về được kết quả, sợ rằng Minh Tôn đại nhân cũng sẽ giận lây sang chúng ta. Chính vì cân nhắc chuyện này nên Ngọc sư đệ mới nói năng lỗ mãng, kính xin tiền bối bớt giận!”

“Còn không mau xin lỗi Việt tiền bối!” Lão giả sau khi nói xong những lời kia, lập tức quay đầu một bộ dáng vô cùng nghiêm khắc, quát lớn vị thanh niên Âm Quát kia.

Âm Quát thanh niên nghe vậy liền vội vàng hướng về phía Việt Long thi lễ một cái, cung kính nói: “Vãn bối vừa rồi quá mức nóng vội, mạo phạm tiền bối, thỉnh tiền bối đại nhân đại lượng, không nên so đo!”

Lúc Việt Long nghe thấy tên Minh Tôn, sâu trong đáy mắt hiện lên một tia kiêng kỵ, sát ý nổi giận trên người cũng chậm rãi tiêu tán đi.

Cái tên Minh Tôn này, đối với toàn bộ Linh giới đều là vang dội!

Việt Long không thể trêu vào người như Minh Tôn, đồng thời hắn cũng không thể trêu vào Hách Liên thương mình, cho nên biết rõ hai vị tiểu bối này đang hò hét trước mặt hắn, một kẻ hát mặt trắng diễn kịch, hắn cũng không thể làm gì được hai người này.

Đúng như đôi phương đã nói, nếu Phi Linh tộc không thể đưa ra một kết quả, tiếp theo không phải là hai tu sĩ hợp thể đơn giản như vậy.

“Cái kiện các người gọi là trọng bảo kia, đến tột cùng là vật gì?” Mắt Việt Long nhú lại, ngập ngừng hỏi.

“Cái này... Vãn bối cũng không biết!” Lão giả trong mắt hiện lên một tia do dự, sau đó liên tiếp cười khò.

“Các người không biết còn tới hỏi lão phu?” Việt Long vừa nghe nói như thế, lửa giận trên người lập tức lại bốc lên, bộ dáng như muốn thôn phệ người khác.

Vừa nhìn thấy bộ dạng này của hắn, lão giả Hách Liên Thương Minh kia trong lòng lại hơi hồi hộp một chút.

Hắn cũng không biết lão già Việt Long này biểu hiện ra sự nổi giận rốt cuộc là tính tình nóng nảy hay là giả bộ nữa.

Nhưng bất kể thế nào, nếu đối phương đã bày ra tư thế này, hắn nhất định phải đáp lại.

“Kính xin tiền bối bớt giận, trước khi hai người vẫn bối xuất phát, Minh Tôn đại nhân cũng không nói rõ trọng bảo này rốt cuộc là cái gì, chỉ là cho chúng ta một kiện cảm ứng, nói là sau khi đến Phi Linh Tộc, tự nhiên có thể cảm ứng được vật ấy tồn tại!”

Nghe được lời này của lão giả, mắt Việt Long hiện lên vẻ kinh ngạc, ngay cả hai vị tu sĩ Hợp Thể đỉnh phong cũng không biết?

Không!

Không nhất định không biết, hắn trong ý nghĩ liền bác bỏ ý nghĩ của mình, hai người này hơn phân nửa là biết, chỉ là không muốn nói cho mình mà thôi.

Khẩu khí nghiêm mật như thế, xem ra cái này gọi là trọng bảo, quả nhiên là không tầm thường a!

“Đến các ngươi cũng không biết, cái gọi là trọng bảo này không phải là Huyền Thiên chi bảo chứ? Chẳng lẽ các ngươi đang tìm Huyền Thiên Hóa Khí Hồ Lô mới xuất hiện?” Trong đôi mắt của Việt Long bắn ra hai đạo hào quang làm cho người ta sợ hãi.

Vừa nghe nói như thế, trong lòng lão giả tóc bạc lập tức máy động, Hách Liên thương minh đích xác cũng đang tìm kiếm Huyền Thiên Hóa Khí Hồ Lô, nhưng hai người bọn họ lần này đến Phi Linh Tộc không phải vì Huyền Thiên Hóa Khí Hồ, mà là vì Phiên Thiên Kỳ.

“Tiền bối nói đùa, bản thương minh nào dám có chủ ý với Huyền Thiên Hóa Khí Hồ Lô!” Lão già tóc bạc cười khan hai

tiếng, nói.

“Hắc hắc, các người không dám có chủ ý này, Linh Giới còn có người nào dám đánh? Không cần nói với ta là các người không tìm kiếm Huyền Thiên Hóa Khí Hồ Lô!” Việt Long cười lạnh hai tiếng rồi nói.

“Khụ, có lẽ bản mình cũng đang tìm Huyền Thiên Hóa Khí Hồ Lô, nhưng đây không phải mục đích hai sư huynh đệ chúng ta tới đây, chúng ta chỉ là vì kiện trọng bảo mất đi trong Thương Minh, còn lại một mục mặc kệ!” Lão giả tóc trắng xấu hổ cười nói.

“Đã như vậy, các người còn hỏi lão phu làm gì? Không phải người vừa rồi nói rõ lão gia hỏa Tôn kia cho các người cảm ứng món đồ trọng bảo kia sao?”

“Các người đã tới địa bàn của Phi Linh Tộc, hẳn là có thể dễ dàng cảm ứng được vị trí món trọng bảo kia rồi chứ?”

“Như thế nào, chẳng lẽ các người còn sợ lão phu ngăn cản các người sao? Người yên tâm, chỉ cần các người xác định vị trí món trọng bảo kia, trên dưới Phi Linh Tộc nhất định phối hợp!” Ánh mắt Việt Long lộ ra một tia châm chọc nói.

“Cái này...” Lão giả nghe nói như thế, trên mặt lập tức lộ ra vẻ xấu hổ càng thêm nồng đậm.

“Kỳ thật sau khi chúng ta đến Phi Linh Tộc, kiện cảm ứng kia cũng không có tác dụng!” Lão giả tóc bạc cân nhắc một chút rồi nói.

“Ân? Người đang trêu chọc lão phu sao? Nếu như không cảm ứng được, vậy chứng minh món trọng bảo kia không ở trong Phi Linh Tộc chúng ta, còn tới quấy rầy lão phu làm gì?”

“Khụ, Việt tiên bối, Thương Minh chúng ta dám khẳng định trọng bảo này tất nhiên là xuất hiện tại Phi Linh Tộc, dù sao kết quả này cũng là Đại sư đồng lão xem bói đứng đầu của Thương Minh chúng ta ra tới tay!” Lão giả tóc trắng thần sắc cung kính vô cùng nói.

Vừa nghe đến cái tên Đồng lão, sắc mặt Việt Long lập tức trở nên âm tình bất định.

“Không nghĩ tới các ngươi ngay cả lão già kia cũng mời ra, còn nói không phải Huyền Thiên chi bảo? Cho dù không phải Huyền Thiên Hóa Khí Hồ, chỉ sợ cũng là một kiện Huyền Thiên chi bảo khác?”

“Điều này... Văn bối cũng không rõ!” Lão già tóc bạc vội vàng sửa lại trang phục hồ Đồ.

“Hừ, nếu lão già kia xem bói tính ra được, vậy hẳn là không sai. Nói như vậy, hẳn là Minh Tôn cho các ngươi vật cảm ứng có vấn đề!”

“Không ngờ đại danh鼎鼎鼎鼎 Minh Tôn cũng có lúc thất thủ!” Càng có chút âm dương quái khí nói.

“Có phải Minh Tôn đại nhân thất thủ hay không còn khó nói, cũng có khả năng là người đánh cắp trọng bảo Thương Minh chúng ta đã mượn truyền tống trận ly khai Phi Linh Tộc, cho nên chúng ta muốn nhờ tiền bối trong khoảng thời gian này mở ra ghi chép về Truyền Tống Trận cự ly xa!” Thanh niên âm hồ kia nói ra.

“Nói bừa! Đây là tin tức tuyệt mật của Phi Linh Tộc chúng ta, làm sao có thể cho người ngoài biết được?” Sắc mặt Việt Long lạnh lẽo, lập tức bác bỏ.

Cũng không phải hẳn cố ý làm khó hai vị tu sĩ Hách Liên Thương Minh này, mà chính xác là tư liệu tuyệt mật khi khởi động Truyền Tống Trận. Điều này đối với một tộc mà nói, liên quan trọng đại, tuyệt đối không có khả năng tiết lộ ra ngoài.

Dường như hai vị cường giả Thương Minh kia cũng biết việc này có chút làm khó dễ, sau khi hai người liếc nhau, vị lão già tóc trắng xoa xoa nhẹ giọng cười một tiếng, nói:

“Nếu như tiền bối không muốn mở Truyền Tống Trận khởi động ghi chép lại với chúng ta thì chúng ta còn có một phương án khác!”

“Phương án gì, nói ta nghe một chút!” Việt Long thân nhiên nói.

“Phát động huyết tể một lần, hai người chúng ta nhờ vào huyết tể chi lực, có thể xác định hướng đi của kiện trọng bảo kia!” Lão già tóc bạc bỗng nhiên nói ra.

Vừa nghe nói như thế, sắc mặt Việt Long hơi đổi, bàn tay vuốt chòm râu hơi dừng lại, lạnh giọng nói: “Phi Linh Tộc chúng ta sẽ không chấp nhận huyết tể!”

“Đương nhiên sẽ không có tộc nhân huyết tể quý tộc, quý tộc quanh người không phải còn có không ít tiểu tộc sao? Trong đó, có vài tộc đàn thậm chí ngay cả tu sĩ Đại Thừa cũng không có, làm sao có tư cách đặt chân ở Linh giới? Không bằng lần này lôi ra huyết tể đi!” Lão giả tóc bạc cười ha hả nói.

Càng long lanh nghe vậy, trầm ngâm một chút, cũng nhẹ nhàng gật đầu.

Huyết tể loại tiểu tộc ngay cả Đại Thừa cũng không có này, một chút độ khó cũng không có, loại phương án này lập tức tiếp nhận.

Một tiểu tộc biến mất, cũng có thể khiến Phi Linh tộc có được một chút ích lợi, đồng thời cũng không cần đem tư liệu Truyền Tống Trận bí mật trong tộc mở ra, có thể nói là hai bên cùng có lợi.

Bình thường, bởi vì phải giữ thế cân bằng chiến lược với mấy tộc đàn trung đẳng xung quanh, nên những tộc đàn nhỏ này, Phi Linh Tộc bọn họ không dám tùy tiện ra tay đối phó.

Dù sao, giữa tộc đàn và tộc đàn cũng cần phải có một thứ gì đó hoà hoãn hơn.

Nhưng lần này, nhờ vào uy thế của Hách Liên thương minh, Phi Linh tộc lại có thể quang minh chính đại mở rộng một chút.

Trong lòng của hắn tính toán như vậy, lại nghe lão giả tóc bạc kia nói: “Bất quá, chỉ bằng hai sư huynh đệ chúng ta, chỉ sợ cũng không đủ để huyết tể bộ tộc, cho nên còn phải nhờ Phi Linh tộc trợ giúp một chút!”

Lời này càng hợp ý, thế là sắc mặt hắn lập tức dịu xuống, ôn tồn nói: “Chuyện này ta sẽ phân phó trưởng lão hội, phi linh tộc nhân sẽ phối hợp hành động của các ngươi!”

“Vậy xin đa tạ tiên bối, văn bối hai người cáo từ trước!” Lão giả tóc trắng cùng thanh niên Âm Quát hướng Âm Quát thi lễ một cái, sau đó hai người lui ra ngoài.

Đợi đến khi thân ảnh hai người biến mất, sắc mặt càng ngày càng trầm ngâm.

“Hách Liên thương mình đang tìm kiếm một kiện Huyền Thiên Chi Bảo, mà lại không phải là Huyền Thiên Hóa Khí Hồ Lô mới xuất hiện kia, rốt cuộc là kiện nào?”

“Huyền Thiên Chi Bảo chưa biết tung tích từ trước đến nay cũng chỉ có hai ba kiện mà thôi, nếu Hách Liên thương mình lại tìm được một kiện nữa, thực lực tất nhiên sẽ tăng vọt...”

Trong lòng Việt Long nghĩ như vậy, trong mắt lộ ra vẻ lo lắng.

Một lát sau, hắn lại cười cười, Hách Liên Thương Minh mạnh mẽ không mạnh, đây không phải là vấn đề mà hắn nên quan tâm, lo lắng chính là đám đại tộc kia.

“Cái Huyền Thiên chi bảo này không phải có liên quan tới tiểu tử kia đấy chứ?” Việt Long nheo mắt, trong đầu hiện ra gương mặt của Diệp Trường Sinh.

Hắn suy nghĩ một chút, lập tức cảm thấy nghi ngờ của Diệp Trường Sinh chắc chắn là lớn nhất.

“Hắc hắc, tiểu tử này lá gan cũng không nhỏ, dám tranh đồ với Hách Liên Thương Minh, ngược lại phải xem ngươi có năng lực bảo trụ Huyền Thiên chi bảo này không!” Việt Long cười hắc hắc, sau đó ngồi xuống bồ đoàn, nhắm mắt dưỡng thần.

Mặc dù đoán được đồ vật mà Hách Liên Thương Minh muốn tìm hơn phân nửa nằm trong tay Diệp Trường Sinh, nhưng Việt Long không có ý định đem tin tức này nói cho Thương Minh.

Cái này đối với hắn, đối Phi Linh tộc không có bất kỳ chỗ tốt nào, không phù hợp lợi ích của bọn họ.

Giả câm giả điếc mới là chính lý.

Cứ mặc cho đám Thương Minh kia giày vò đi!

.....

Trên đại lục Lôi Minh, tại một nơi hoang nguyên nào đó, một cột sáng màu trắng vừa thô vừa to thông thiên triệt địa đột nhiên trống rỗng xuất hiện. Xung quanh cột sáng này, không gian một hồi run rẩy, dường như trở nên cực kỳ không vững.

Từng đạo lực lượng vô hình phảng phất gợn sóng khuếch tán ra, nhanh chóng ở chung quanh trên cánh đồng hoang vu nhấc lên một trận cuồng phong, cuốn lên bụi đất đầy trời hướng bốn phía khuếch tán ra.

Cách cột sáng thô to này không xa, một tiếng long ngâm to lớn vang lên, vang vọng giữa đất trời, phảng phất là sinh vật Giao Long nào đó bị quang trụ vừa xuất hiện này làm kinh động.

Đây là một đầu thân dài mấy chục trượng, sau lưng mọc ra một đôi cánh năm màu, thoát nhìn như là giao long hung thú.

Nhìn kỹ, ngoại trừ một đôi lông cánh điểm lệ dị thường, toàn thân hung thú này kim quang chói mắt, thoát nhìn không khác gì giao long.

Trên lưng giao long có năm bóng người cao lớn đang đứng, thoát nhìn tướng mạo của bọn họ có rất nhiều điểm tương tự với Nhân tộc.

Chỉ là trên đỉnh đầu mỗi người đều sinh trưởng một cái sừng nhỏ tinh xảo, cái sừng này có màu sắc khác nhau, sừng của năm tên tu sĩ Dị tộc trên đỉnh đầu không có cái nào giống nhau.

Cầm đầu là một cái sừng màu bạc trên đỉnh đầu, khí tức trên thân thoát nhìn là ở tiêu chuẩn Hợp Thể kỳ, ba nam một nữ sau lưng, độc giác trên đỉnh đầu hiện ra bốn màu đen, lục, hồng, bạch, bọn họ đều là tu sĩ Luyện Hư trung hậu kỳ.

Nếu như có tu sĩ đại lục Lôi Minh ở đây, tất nhiên sẽ lập tức nhận ra, nhóm năm người này tất cả đều là tu sĩ Giác Xi Tộc tiếng tăm lừng lẫy trên Lôi Minh đại lục.

Giờ phút này, ánh mắt cả đám tu sĩ Giác Xi Tộc này đều bị cột sáng khổng lồ phía xa hấp dẫn.

Trong đó có một lão giả khôi ngô đội một sừng nhìn thấy cột sáng màu trắng này, trong nháy mắt trên mặt liền lộ ra vẻ kích động, vội vàng nói:

“Cột sáng màu trắng thông thiên, loại dị tượng này chẳng lẽ là nơi đây xuất hiện một Nghiễm Hàn Lệnh?”

“Nghe nói lúc Nghiễm Hàn Lệnh xuất thế, chính là một cột sáng màu trắng trống rỗng xuất hiện trên đại địa, động tĩnh nơi

đây rất có thể chính là Quảng Hàn Lệnh!” Nữ tử mặc trang phục thiếu phụ một sừng màu trắng trên đầu cũng vô cùng kích động nói.

Hai gã tu sĩ Luyện Hư Giác Xi tộc nghe lời này, trên mặt cũng nhao nhao lộ ra vẻ kích động, ánh mắt bọn họ đồng loạt nhìn về phía thanh niên sừng bạc đứng ở hàng đầu tiên.

“Đại nhân, chúng ta qua đó xem thử? Đây rất có thể là một tấm Quảng Hàn Lệnh xuất thế rồi!” Xích Giác thanh niên đề nghị như thế, trong ánh mắt nóng bỏng không thêm che giấu.

Điều này cũng khó trách, quảng hàn lệnh đối với bọn họ mà nói là trọng yếu lắm, tất cả Giác Phù tộc tu sĩ đều hiểu rõ.

Trên thực tế, lần này bọn họ từ trong tộc đi ra chính là vì tìm kiếm Nghiễm Hàn Lệnh, một khi có thể đạt được một cái, trở về giao cho tộc đàn, vậy có thể đạt được chỗ tốt vô số kể.

Nhất là đối với hai vị Luyện Hư đỉnh phong trong năm người này mà nói, một khi bọn họ có thể tìm được một Nghiễm Hàn Lệnh, bọn họ sẽ có tư cách nhờ vả Nghiễm Hàn Lệnh mà tiến vào bên trong Nghiễm Hàn Giới.

Nghiễm Hàn Giới có thể mang tới chỗ tốt khó mà tưởng tượng được!

Điều này đáng để bọn họ liều mạng.

Nghe được lời nói của những tên thuộc hạ, đôi mắt của ngân giác tuấn mỹ nam tử liền hướng bạch sắc quang trụ bên kia nhìn vài lần, trên mặt lộ ra vẻ mỉm cười.

“Đại nhân, Thiên Huyền La Bàn không có phản ứng, có lẽ không phải là Quảng Hàn Lệnh, chúng ta vẫn nên chú ý một chút!” Cuối cùng vị thanh niên sừng xanh kia có chút thận trọng nói ra.

Nghe nói như vậy, ngân giác nam tử ha ha cười, ngập ngừng nói: “Thiên Huyền La Bàn không phải thời khắc nào cũng chuẩn xác, trước kia cũng không phải là chưa từng phát sinh qua Quảng Hàn Lệnh xuất thế mà Thiên Huyền La Bàn có tình huống sinh ra phản ứng!”

“Động tĩnh như vậy cho dù không phải Quảng Hàn Lệnh xuất thế, cũng tất nhiên là dị bảo gì đó kinh người, chúng ta lập tức

qua đó xem!” Thanh niên sừng bạc nói.

Nghe nói như thế, lão giả sừng đen kia nhất thời mừng rỡ, vội vàng há mồm hô một tiếng, một thanh âm quái dị từ trong miệng hắn phát ra.

Lập tức, con Giao Long mang cánh dưới chân bọn họ phảng phất như nhận được mệnh lệnh gì đó, vèo một cái, thân thể khổng lồ chỉ là nhoáng lên một cái, liền mơ hồ một cái, biến mất không thấy.

Trong chớp mắt, con giao long này đã xuất hiện cách đó vài dặm, vận tốc cực nhanh quả thực làm cho người ta ghen hòng nhìn trần trời.

Cũng không lâu lắm, đầu Giao Long này liền mang theo những tộc nhân Giác Xi Tộc này xuất hiện cách đó mấy trăm trượng.

Giờ phút này, cột sáng màu trắng thô to kia đã biến mất không thấy, mà ở chỗ cũ, là một thanh niên nam tử dung mạo tuấn lãng đứng ở không trung, ánh mắt nhìn bốn phía, phảng phất quan sát tình cảnh chung quanh.

Thanh niên lạ lẫm kia tự nhiên là nhìn thấy đội ngũ Giác Xi tộc này, bất quá khiến Giác Xi tộc những người này cảm thấy vô cùng bất ngờ chính là, vị thanh niên nam tử tu vi bất quá chỉ là Luyện Hư trung kỳ này, vậy mà sau khi nhìn bọn họ một cái, liền dời ánh mắt qua.

Tựa hồ như căn bản không để bọn họ ở trong lòng.

Một màn này, nhất thời làm cho mấy tu sĩ Giác Xi tộc vội vã chạy tới tức giận trong lòng, Giác Xi tộc bọn họ đi các nơi Lôi Minh đại lục, nơi nào không phải đều dùng kính sợ, ánh mắt sùng kính nhìn bọn họ?

Tu sĩ trước mắt này không biết là chủng tộc gì, rõ ràng tu vi không cao, nhìn thấy một vị tu sĩ Hợp Thể, vậy mà còn không mau lại đây chào?

Vô lễ đến cực điểm!

Trong lúc nhất thời, trong lòng đám tu sĩ Giác Xi tộc không hèn mà cùng nổi lên sát tâm.

Đương nhiên, chỉ dựa vào tư thế vô lễ của thanh niên này thì không đủ để bọn họ sinh ra sát ý, người của Giác Xi tộc cũng không thô bạo đến mức này.

Người có thể thô bạo như vậy, cũng không tu luyện được.

Thứ thật sự khiến bọn họ nảy sinh sát ý là người này lại xuất hiện phía trước cột sáng khổng lồ kia.

Hiển nhiên thứ trong cột sáng hơn phân nửa đã rơi vào trong tay người này.

Nếu như đó là một tấm Nghiễm Hàn Lệnh, cũng đủ để bọn họ nảy sinh sát tâm đối với vị thanh niên của chủng tộc xa lạ này rồi.

Bất quá mặc dù trong lòng tràn đầy sát ý, nhưng các tu sĩ Giác Xi tộc này biểu hiện ra vẻ mặt vẫn bất động thanh sắc, mặc kệ có phải là muốn giết đối phương hay không, dù sao cũng phải đem bối cảnh của đối phương làm rõ mới được.

Không thể tùy tiện động thủ với tu sĩ xa lạ, vạn nhất đối phương có lai lịch khó lường gì thì sao?

Vì thế, vị lão giả Giác Hoàng tộc khoé đen kia vẻ mặt tươi cười tiến lên một bước, chấp tay hỏi: ” Đoàn người chúng ta ngẫu nhiên đi ngang qua nơi đây, không nghĩ tới vừa vặn gặp được đạo hữu, thật đúng là trùng hợp!”

“Xin hỏi đạo hữu xưng hô thế nào? Chủng tộc xuất thân của đạo hữu thoát nhìn có chút lạ lẫm, Lôi Minh đại lục chúng ta tựa hồ chưa gặp qua chủng tộc nào giống như đạo hữu!” Trong mắt lão giả sừng đen mang theo một tia dò hỏi, nói như vậy.

Ánh mắt Diệp Trường Sinh ngưng lại nhìn tu sĩ Giác Xi tộc đối diện, hắn không nghĩ tới vừa mới truyền tống tới đây đã đụng phải đoàn người như vậy.

Thật là trùng hợp!

Thần thức thăm dò bốn phía một phen, không phát hiện bất luận khí tức gì khác, nhìn nơi này không có nguy hiểm gì.

Tựa hồ cũng chỉ có đội tu sĩ Giác Xi tộc này, trừ điều đó ra hẳn là không còn ai khác!

Ánh mắt đảo qua, Diệp Trường Sinh liền nhìn ra trong lòng mấy vị tu sĩ Giác Xi tộc này không có ý tốt, trong lòng hắn cười lạnh một tiếng.

Vì vậy tại sao nói ra ngoài du lịch Man Hoang vô cùng nguy hiểm, bởi vì sau khi người của các chủng tộc khác nhau gặp nhau ở dã ngoại, trên cơ bản cũng sẽ không có ý nghĩ chung sống hòa thuận.

Sát tâm nổi lên là chuyện rất bình thường, một bên diệt một phương cũng là chuyện bình thường.

Nhất là dưới tình huống tu vi song phương không cùng đẳng cấp, thoát nhìn bề ngoài, tựa hồ đội Tu Sĩ Giác Xi tộc này có thể giết chết một tu sĩ Luyện Hư trung kỳ như hăn là dư sức.

Dù sao, đối phương chính là một vị Hợp Thể kỳ, hai vị Luyện Hư đỉnh phong, hai vị Luyện Hư trung kỳ.

Nhìn thế nào cũng mạnh hơn hăn quá nhiều!

Nói theo một mức độ nào đó, Man Hoang ở Linh Giới rất giống một mảnh rừng rậm đen, tu sĩ các tộc tiến vào Man Hoang, sau khi gặp nhau, phần lớn bọn họ sẽ thử giết chết đối phương.

Đội nhân mã Giác Xi tộc này còn biết đến trước tiên hỏi thăm lai lịch của hăn, vậy cũng coi như là cẩn thận.

Trên mặt Diệp Trường Sinh lộ ra một vòng tiêu ý cao thâm mạt trắc, ngập ngừng nói: “Tại hạ cũng không phải xuất thân tộc đàn đại danh鼎鼎 gì, nói ra cái tên chỉ sợ chư vị cũng không nhận ra!”

Nghe nói như thế, bốn vị tu sĩ Luyện Hư của Giác Xi tộc đều nhú mày, câu trả lời này làm cho bọn họ âm thầm yên lòng, nhưng cũng không hài lòng lắm.

Bọn họ rất tò mò không biết tu sĩ tướng mạo thoát nhìn giống như Giác Xi tộc bọn họ đến tột cùng xuất thân từ bộ tộc nào!

Lúc này, khoe miệng thanh niên sừng bạc kia lộ ra một nụ cười, lúng túng nói: “Đạo hữu xem thường Giác Xi tộc chúng ta rồi, cho dù ngươi không nói, ta cũng có thể nhận ra, ngươi là tu sĩ Nhân tộc phải không?”

“Nghe nói Nhân tộc bất quá là một tiểu tộc trên Phong Nguyên đại lục, đạo hữu ngược lại có chút bất phàm, còn có thể chạy đến Lôi Minh đại lục!” Vị tu sĩ Giác Xi tộc này trong mắt loé lên một tia lãnh sắc nói ra.

Nghe được mấy chữ Phong Nguyên đại lục, nhất thời một đám tu sĩ Luyện Hư Giác Tộc lộ ra vẻ khinh thường.

Mà khi nghe được người này chỉ là một tiểu tộc, trên mặt bọn họ càng lộ ra ý cười, trong ánh mắt loé lên vẻ dữ tợn rồi biến

mất.

Diệp Trường Sinh nhướng mày, ngập ngừng nói: “Không nghĩ tới trong đám tu sĩ Hợp Thể Giác Xi tộc, cũng có hạng người kiến thức rộng rãi như thế!”

“Hợp thể sao? Ha ha, đó là cách nói của Phong Nguyên đại lục các người, tại Lôi Minh đại lục chúng ta, đạo hữu nên gọi ta là tiền bối Thánh giai mới đúng!” Thanh niên sừng bạc Tỳ Hưu cười một tiếng nói ra.

Lúc này, lão giả sừng đen phía sau hắn đã nhe răng cười tiến lên một bước, quát lạnh với Diệp Trường Sinh: “Đạo hữu vừa rồi lấy được cái gì từ trong cột sáng màu trắng kia? Giao ra đây, đây không phải thứ người có thể nuốt vào sao!”

Nghe nói như thế, ngân giác thanh niên trên mặt lộ ra vẻ hứng thú.

Thật ra với kiến thức của hắn, không khó nhìn ra được cột sáng vừa rồi có lẽ không liên quan gì đến Quảng Hàn lệnh, sau khi hắn tới đây lại cảm nhận được một loại chấn động không gian rất nhỏ ở nơi đây.

Nghĩ lại, hắn là truyền tông trần sinh ra dao động.

Bất quá, mặc dù nhìn thấu hết thảy, hắn cũng không giải thích gì, ngược lại cứ như vậy nhìn thủ hạ của mình quát hỏi Diệp Trường Sinh.

Hắn rất hứng thú muốn nhìn xem đám tu sĩ Nhân tộc vừa mới truyền tông tới đây sẽ đối phó với đám người này như thế nào?

“Đạo hữu vẫn nên suy nghĩ rõ ràng thì hơn, có vài thứ không phải tu sĩ tiểu tộc như người có thể tiếp xúc, vẫn là ngoan ngoãn giao ra đi!”

“Đúng vậy, giao ra vật ấy, chúng ta có lẽ sẽ còn buông tha một mạng của đạo hữu, nếu không ở loại địa phương này, phát sinh chuyện gì cũng có thể xảy ra!”

Mấy tu sĩ Giác Xi tộc này vừa nói vừa từ từ tản ra, hiện lên hình thái nửa vây quanh hướng Diệp Trường Sinh xông tới.

Mà vị ngân giác tu sĩ hợp thể cầm đầu kia thì có chút hứng thú, hai tay đang ôm chặt nhìn một màn này.

Bất kể nhìn như thế nào, một trận chiến này cũng không cần hấn ra tay, chỉ dựa vào những thủ hạ này đủ thoải mái đem người trước mắt này diệt sát.

Một người có thể mượn dùng để dịch chuyển truyền tống trận trên đại lục, trên người hẳn là có chút tài sản?

Hy vọng có thể mang đến cho hắn một chút kinh hi.

Nếu không, trên người người này hẳn là có một kiện linh bảo, một kiện linh bảo cũng coi như là thu hoạch không nhỏ.

Về phần người trước mắt này có thể mượn nhờ Khóa Đại Lục Truyền Tống Trận tới đây, có hay không có bối cảnh khó lường, điểm ấy mấy người Giác Xi Tộc thì không cần nhắc.

Chỉ cần không phải bối cảnh cấp Đại Thừa, bọn họ sẽ không cần để ý.

Mà nếu quả thật có bối cảnh cấp Đại Thừa, cũng không đến mức một mình một ngựa có tu vi Luyện Hư trung kỳ chạy đến một đại lục khác.

“Tới thật đúng lúc, nếu các ngươi không ra tay với ta, thì ta cũng ngại ra tay với các ngươi đấy!” Diệp Trường Sinh trong lòng cười lạnh hai tiếng thầm nghĩ.

Hắn thờ ơ lạnh nhạt nhìn những tu sĩ Giác Xi tộc này dần dần xông tới, bỗng nhiên há mồm phun ra một đoàn ngũ sắc quang mang.

Đại ngũ hành tiên quang này vừa ra, lập tức liền có xu thế phô thiên cái địa, trùng trùng điệp điệp hướng mấy vị tu sĩ Giác Xi tộc nghiền ép mà đi.

Chùm hào quang này vừa mới xuất hiện, sắc mặt vị tu sĩ Ngân Giác Hợp Thể kỳ của Giác Xi tộc lập tức đại biến, kinh hô một tiếng: “Không tốt! Cẩn thận!”

Lấy nhãn lực của hắn tự nhiên không khó nhận ra chỗ đáng sợ của đạo thần thông này, tiên quang trùng trùng điệp điệp kia, trong tiên quang có vô số lôi đình chạy đi, khiến hắn sau khi xem có một loại cảm giác không thở nổi.

Nhân tộc tiêu tử này lại có thể nắm giữ thần thông mạnh mẽ như vậy?

Đồng thời phát ra tiếng kinh hô, hấn cũng không dám có chút chậm trễ, vội vàng khoanh chân ngồi xuống, đồng thời trên sừng độc giác trên đỉnh đầu lóe lên ngân quang, một chùm hào quang sáng chói chạy ra khỏi Thiên Linh Cái của hấn.

Trong chùm quang mang này, ẩn chứa một loại ba động khủng bố, hiển nhiên bao hàm lực lượng cực mạnh.

Trong chớp mắt, quang mang màu bạc kia chớp động một cái, đột nhiên nổ rộ ra, biến thành một hư ảnh mặt xanh nanh vàng, nhưng trên người là một hư ảnh lân phiến to lớn ngân quang lập lòe.

Mà ngay khi hư ảnh này vừa xuất hiện, tất cả thiên địa nguyên khí trong khu vực phụ cận đều bị điều động một cái.

Vô số điểm sáng từ mặt đất xung quanh bỗng nhiên bay lên, điên cuồng hội tụ về hư ảnh mặt xanh nanh vàng cao chừng trăm trượng, cao chừng trăm trượng.

Cơ hồ trong chớp mắt, thân hình hư ảnh to lớn kia liền biến thành đồ sù, khí thế càng thêm đáng sợ.

Cùng lúc đó, bốn gã tu sĩ Giác Xi tộc còn lại sau khi thấy cảnh này cũng đều lập tức xuất thủ.

Bọn họ hoặc là trên độc giác trên đầu đồng dạng toả ra quang hoa sáng chói, hoặc là thả ra từng kiện linh bảo, hoặc là thi triển ra từng đạo thần thông uy lực cường đại.

Những ánh sáng đủ màu sắc này sau khi lao ra từ trên người bọn họ, cũng lập tức chặn lại Tiên quang Ngũ Hành của Diệp Trường Sinh.

Dù cho trong tiên quang, lôi đình phun trào, đồ án đánh cho những pháp bảo lung lay sắp đổ, nhưng bằng vào mấy người này hợp lực, vẫn đủ để cho Đại Ngũ Hành Tiên Quang không thể tiến lên phía trước.

Nhưng Diệp Trường Sinh vừa phóng thích Đại Ngũ Hành Tiên Quang, cũng không bỏ qua.

Cùng lúc đó hấn vỗ Linh Thú Hoàn một cái, chỉ một thoáng một mảnh kim quang từ trước người hấn bay qua, chui vào trong Đại Ngũ Hành Tiên Quang, dưới mảnh tiên quang minh mông này che giấu, biến mất không thấy gì nữa.

Cùng lúc đó, Diệp Trường Sinh cũng lật bàn tay một cái, trên tay xuất hiện một Hồn Nguyên giản mang phong cách cổ xưa, phù văn màu tím chớp động, một cỗ ý vị không hiểu từ trên đó phát ra.

Pháp lực của Diệp Trường Sinh tràn vào trong đó, với thực lực hiện tại của hắn, thúc giục Thông Thiên Linh Bảo này hoàn toàn dễ dàng.

Pháp lực hùng hồn của hắn lập tức khiến Hồn Nguyên giản bộc phát ra hào quang sáng chói, Cửu Tiết giản này lập tức bay lên, lặng yên không một tiếng động hướng vị tu sĩ Hợp Thể Giác Xi tộc sừng bạc kia bay đi.

“Kẹt kẹt kéo kẹt!”

Tại nơi mấy vị Luyện Hư Tu Sĩ Giác Xi tộc kia vất vả ngăn cản Đại Ngũ Hành Tiên Quang bốn phương tám hướng tụ lại cùng với Ngũ Hành Thần Lô sụp đổ trong đó, đột nhiên trên những pháp bảo của bọn họ vang lên từng đạo thanh âm kỳ quái.

Giống như có thứ gì đó đang gặm nhấm pháp bảo của bọn họ, mấy tu sĩ Giác Xi tộc này tập trung nhìn vào, nhất thời sắc mặt mỗi người đại biến, trong mắt hiện lên vẻ hoảng sợ vô cùng.

“Phệ Kim Trùng?! Làm sao có thể!” Vị hắc giác lão giả kia phảng phất nhìn thấy cái gì không thể tưởng tượng nổi, chỉ một thoáng đã sợ đến mặt cắt không còn chút máu.

Mà mấy người còn lại cũng không khá hơn chút nào, mặc cho ai khi nhìn thấy bộ cánh cứng cực lớn dữ tợn kia đều đều đứng hai cổ, hoảng sợ khó nói nên lời.

Phệ Kim Trùng, chính là lưu lại ấn tượng khắc sâu trong trí nhớ sâu sắc cho các tu sĩ Lô Minh đại lục bọn hắn.

Trong giây lát này, mấy tu sĩ Giác Xi tộc nảy sinh ý nghĩ muốn lập tức đào tẩu.

Đồng thời, bọn họ lập tức có người phải thực hiện.

Chỉ là hình như vẫn hơi chậm một chút.

Trong chớp mắt, pháp bảo mà mấy người bọn họ tung ra ngăn cản tiên quang Đại ngũ hành đã bị cắn nuốt không trọn vẹn rơi xuống dưới.

Không có mấy món pháp bảo ngăn cản này, tiên quang Ngũ Hành Đại Ngũ Hành của Diệp Trường Sinh mãnh liệt vọt vào, dưới một tiếng nổ vang của Ngũ Hành Thần Lô, thân ảnh mấy tu sĩ Giác Xi tộc này lập tức bao phủ ở trong đó.

Vài tiếng kêu thảm thiết truyền đến, nhưng lập tức không có bất cứ động tĩnh gì.

Có lẽ trước khi bọn hắc chết, bọn hắc còn gửi gắm hi vọng vì vị thanh niên sừng bạc kia có thể cứu bọn hắc một mạng.

Nhưng đáng tiếc chính là lúc này vị thanh niên sừng bạc kia cũng khó bảo toàn bản thân.

Hư ảnh mặt xanh nanh vàng từ trên sừng bạc bay ra kia đang hấp thu thiên địa nguyên khí chung quanh, sau khi trở nên sứ thật, tản mát ra khí tức vô cùng khủng bố.

Hiển nhiên, con quái vật mặt xanh nanh vàng này là một loại thủ đoạn cực kỳ cường đại, có lẽ đây là một loại tài năng thần thông của Giác Xi tộc.

Trong quá khứ chiến đấu, loại thủ đoạn này từng mang đến cho tu sĩ Giác Xi tộc thắng lợi rất nhiều, mang đến cho địch nhân bọn họ phiền phức thật lớn.

Lúc này đây, vị Ngân Giác Hợp Thể tu sĩ Giác Xi tộc vốn tưởng rằng cũng có thể bằng đạo thần thông này tiêu diệt được tên tu sĩ Nhân tộc quỷ dị đối diện này.

Chỉ là, khi hư ảnh khổng lồ này vừa định hướng Diệp Trường Sinh đi tới, trên bầu trời trên đỉnh đầu hắc, đột nhiên xuất hiện một thanh giản chín tầng tử quang mờ mịt.

Cửu tiết giản chỉ là nhẹ nhàng đập xuống, lập tức chỉ nghe “Rắc” một tiếng giòn vang.

“Grào!”

Một tiếng gào thét kinh thiên động địa từ trong miệng quái vật khổng lồ mặt xanh nanh vàng kia phát ra, Hỗn Nguyên giản vừa rơi xuống, lập tức giống như gậy đánh dưa hấu, đập đầu nó nát nhừ.

Quái vật khổng lồ này chỉ kịp phát ra một tiếng rên rỉ, liền trực tiếp bị thần uy của Hỗn Nguyên giản đánh tan.

“Thông Thiên Linh Bảo?!” Sắc mặt thanh niên sừng bạc lập tức trở nên trắng bệch, trong mắt tràn đầy thần sắc không thể tin.

Pháp bảo có thể dễ dàng giết chết tổ tiên chi linh của hắn như vậy, tất nhiên là leo lên thông thiên linh bảo của Hỗn Độn Vạn Linh Bảng.

Linh Bảo bình thường tuyệt đối không có thủ đoạn như vậy.

Cảnh tượng này khiến hắn không cách nào tiếp nhận nổi.

Thông Thiên Linh Bảo cấp độ, cho dù là Giác Xi tộc bọn họ, cũng chỉ là một trong mấy trăm kiện mà thôi, tu sĩ Hợp Thể có thể nắm giữ Thông Thiên Linh Bảo, còn chưa đến một phần mười của Giác Xi Tộc.

Tu sĩ Hợp Thể sơ kỳ như hắn chưa bao giờ có được một cơ duyên như vậy.

Nhưng hiện tại hắn lại phát hiện trên người một tu sĩ nhỏ bé luyện hư trung kỳ.

Nếu là lúc bình thường, thấy một phân cơ duyên như vậy ở trước mắt hắn, hắn sẽ mừng rỡ như điên.

Nhưng bây giờ tình huống không ổn, tựa hồ hắn đã biến thành người khác.

Sau khi nhất giản đánh nổ con quái vật mặt xanh nanh vàng kia, Hỗn Nguyên giản tiếp tục bay lên, xa xa tản mát ra một đạo quang mang, bao lại vị tu sĩ Hợp Thể Giác Xi Tộc kia.

Người này thấy thế lập tức sắc mặt đại biến, sắc mặt trắng bệch, vội vàng há miệng phun một cái, một mâm tròn xuất hiện trước người, giọt giọt máu chuyển động hướng về phía trước ghênh kích.

Mà cùng lúc đó, hai tay áo hắn hất lên, chỉ một thoáng các sắc quang mang loạn vũ, sáu bảy đạo quang hoa từ trong tay áo bay ra, mãnh liệt đánh tới Hỗn Nguyên giản.

Vị tu sĩ Hợp Thể Giác Tộc này, vậy mà trực tiếp tế ra bảy tám kiện linh bảo, muốn dùng cái này để ngăn cản Hỗn Nguyên giản của Diệp Trường Sinh.

Chỉ là, người này không có chú ý tới, khi hấn hết sức chăm chú ngăn cản Hồn Nguyên giản, xung quanh người hấn đã có Đại Ngũ Hành Tiên Quang lan tràn lên.

Trong những tiên quang này, một ít kim sắc giáp trùng dữ tợn lớn cỡ một xích bay múa, khí thế hung hăng vọt lên.

“A... Đây là...”

Vị tu sĩ Hợp Thể Giác Xi tộc này còn chưa kịp phát ra bao nhiêu kinh hô, liền lập tức bị hơn một ngàn con Phệ Kim Trùng thành thực vây quanh lại.

Cơ hồ trong thời gian chớp mắt, bảo quang trên người hấn đã bị thôn phệ không còn.

Cho dù hấn kịp thời triệu hồi hai kiện linh bảo, ý đồ ngăn trở Phệ Kim Trùng, nhưng chúng cũng không phải là loại pháp bảo mộc thạch, không cách nào khắc chế được Phệ Kim Trùng.

Trên thực tế, cho dù là loại pháp bảo mộc thạch, cũng chưa nhất định có thể khắc chế được nhiều Phệ Kim Trùng thành thực thể như vậy.

Kèm theo một tiếng kêu thảm thiết ngăn ngủi, vị tu sĩ Hợp Thể Giác Xi Tộc này đã bị Phệ Kim Trùng ăn sạch sẽ.

Mà con Giao Long mang cánh kia cũng không ngoại lệ, bị Phệ Kim Trùng ăn sạch sẽ.

Diệp Trường Sinh vẫy tay, triệu Hồn Nguyên giản trở về, thu hồi vào trong tay áo.

Hắn bởi vì không muốn hủy diệt linh bảo do tu sĩ Hợp Thể Giác Xi tộc phóng ra, cho nên mới vừa rồi không có chân chính khu động Hồn Nguyên giản này uy lực, chỉ là kiềm chế đối phương một chút.

Thừa dịp đối phương dùng pháp bảo để ngăn cản Hồn Nguyên giản, đồng thời thôi động Phệ Kim Trùng đem đối phương diệt sát.

Như vậy, chiến lợi phẩm cũng được giữ lại tối đa.

Trên mặt Diệp Trường Sinh mang theo nụ cười, vung tay thu hồi tiên quang Đại Ngũ Hành đã phóng xuất.

Đồng thời, hắn phát ra một tiếng thanh minh, lập tức hai ngàn con giáp trùng dữ tợn xung quanh đều giống như nhận được tín hiệu, nhanh chóng tụ lại hướng Diệp Trường Sinh.

Theo những con Phệ Kim Trùng này bay trở về trong Linh Thú Hoàn, Diệp Trường Sinh nhẹ nhàng thở ra, sắc mặt trở nên tái nhợt.

“Xem ra với thần thức của ta hiện tại, thúc dục hai ngàn con Phệ Kim Trùng thành thực vẫn còn có chút cố hết sức, chỉ có thể kiên trì trong chốc lát!”

“Nếu có thể có một cuộc chiến kéo dài, đáng lẽ phải thúc giục năm trăm đến tám trăm con là vừa vặn thích hợp!”

“Nói cách khác, sức chiến đấu thường quy của ta là năm đến tám trăm con Phệ Kim Trùng, sức chiến đấu bộc phát thì ít nhất phải hai ngàn con, thậm chí còn có thể thử ba ngàn con!”
Diệp Trường Sinh thầm nghĩ.

Đương nhiên Phệ Kim Trùng cũng chỉ là một phần sức chiến đấu của hãn mà thôi.

Các thủ đoạn còn lại của hãn, tỷ như Kinh Trập Thập Nhị Biến Thân Chân Linh mang đến chiến lực chồng chất lên nhau, tỷ như tu luyện thân thể cường hãn của Tiểu Bắc Đầu Tinh Nguyên Công mang đến, lại tỷ như Thiên Bằng Sí mang tới tốc độ cực nhanh, đều còn chưa từng động tới đối địch.

Ngoài ra, hãn còn có các thủ đoạn Tinh Viêm Tiên Hỏa, Giáp Nguyên Phù, Cửu Cung Thiên Càn Phù, Minh Quang Cổ Kính...

Sở dĩ không thể dùng đến những thủ đoạn này, là bởi vì địch nhân của hãn cũng không đủ để bức hãn ra những thủ đoạn này.

Hiện tại hãn gặp đại đa số đối thủ, cho dù là cường giả Hợp Thể kỳ, chỉ dựa vào một chiêu Đại Ngũ Hành Tiên Quang cũng đã đủ để ứng đối.

Đạo thần thông này đích thật không phụ trợ Diệp Trường Sinh lúc trước vất vả sưu tập Ngũ Hành Thần Lô hao phí tinh lực, chỉ dựa vào một đạo thần thông này cũng đủ khiến cho Diệp Trường Sinh có được thực lực vô địch trong số tu sĩ cùng cảnh giới.

Thần thức của Diệp Trường Sinh hướng bốn phía đảo qua, lập tức vẫy tay một cái, nhất thời một đồng đồ vật hình dạng như vòng tay trũ vật xuất hiện trên tay hãn.

Sau khi kiểm kê chiến lợi phẩm một phen, trên mặt hãn nhanh chóng xuất hiện ý cười.

Tài sản của một đội tu sĩ Giác Xi tộc này quả nhiên phong phú, chỉ là linh thạch đã vỡ vét từ trên người bọn họ hơn bốn trăm ngàn vạn.

Điều này trực tiếp làm cho linh thạch trên người Diệp Trường Sinh tăng lên ba mươi bảy tỷ, số lượng tăng nhiều.

Nhưng mà từ những người này chiếm được chiến lợi phẩm trong đó, linh thạch còn không tính là đại đầu, những Linh Bảo kia mới là thứ đắt đỏ nhất.

Diệp Trường Sinh vơ vét tổng cộng từ trên thân năm người này tới mười ba mươi bốn kiện linh bảo. Những linh bảo này nếu tất cả đều đổi thành linh thạch, giá trị sợ là nhẹ nhõm vượt qua sáu ức linh thạch.

Đương nhiên, ngoại trừ các loại tài liệu, đan dược, Phù lục ra thì những thứ này đều có giá trị không nhỏ, nếu tính toàn bộ bán đi thì cũng có thể đổi lấy vài trăm triệu linh thạch.

Diệp Trường Sinh đem tất cả những thứ này phân ra các loại rồi cất đi, sau đó lại nhìn về phía trước người lơ lửng từng miếng ngọc giản.

Thần thức thăm dò vào trong những ngọc giản này, hẩn cần thận quan sát.

Không có gì bất ngờ xảy ra, tất cả đều là các loại công pháp bí thuật của Giác Xi tộc, tuy rằng đại đa số Diệp Trường Sinh không tu hành được, nhưng tham khảo một phen cũng không tệ lắm.

Hẩn kiểm tra từng ngọc giản một lần, sau đó thu đại bộ phận ngọc giản vào.

Cuối cùng, trước người Diệp Trường Sinh để lại ba miếng ngọc giản, trong đó một miếng là một bộ địa đồ, là bản đồ chính thể liên quan tới Lôi Minh đại lục.

Giác Xi tộc, Thiên Vân mười ba tộc, Hắc Nho tộc, các tộc đàn lớn nhỏ trên Lôi Minh đại lục đều đánh dấu kỹ càng ở bên trong, hơn nữa một ít địa phương sông núi khá nổi danh, tất cả đều có ý ghi chú.

Bản đồ này đối với Diệp Trường Sinh lại vô cùng quan trọng.

Vừa tới đại lục Lôi Minh, hai mắt hẩn đã bị nhuộm đen, vừa vận hẩn cần bản đồ như vậy.

Ngoại trừ bản đồ này, trong hai cái ngọc giản còn lại, một cái trong đó vẫn là bản đồ.

Bất quá địa đồ này so sánh mà nói phạm vi nhỏ hơn rất nhiều, cũng tinh tế hơn rất nhiều.

Trên tấm bản đồ này có một hồ nước thật lớn, Diệp Trường Sinh thấy được một ký hiệu rõ ràng.

Đây là vật lấy được trong vòng tay trữ vật của vị tu sĩ Hợp Thể Giác Xi tộc kia, nhìn bộ dáng người này tựa hồ rất để ý nơi này.

Diệp Trường Sinh từ đầu đã không rõ thứ mình cố ý đánh dấu trên bản đồ rốt cuộc là cái gì.

Nhưng khi hắn xem ngọc giản cuối cùng, lập tức hiểu ra.

Trong quả ngọc giản cuối cùng ghi chép lại tỉ mỉ tư liệu Phúc Thiên Linh Quy, một trong tam đại thánh thú của Lôi Minh Đại Lục, bao gồm Phúc Thiên Linh Quy ưa thích cái gì, nhược điểm là cái gì.

Thoạt nhìn, vị tu sĩ Hợp Thể kỳ Giác Xi Tộc tựa hồ đang mưu đồ săn giết một con Phúc Thiên Linh Quy.

Mà địa điểm ghi chép trong tấm bản đồ kia chính là khu vực một cái động phủ Phúc Thiên Linh Quy.

“Tam đại thánh thú trên Lôi Minh đại lục đều là những vật khó lường, phạm là những thánh thú tu luyện đến thành niên đều có thể đạt tới cấp bậc Đại Thừa, lá gan người này cũng không nhỏ!” Diệp Trường Sinh nhìn những ngọc giản này, trong lòng thầm nghĩ.

Bất quá lại nói tiếp, vị Giác Xi tộc này cũng coi như là vận khí không nhỏ, dù sao Tam Đại Thánh Thú đều là sinh vật rất khó nhìn thấy.

Mặc dù tìm trên toàn bộ đại lục Lôi Minh cũng không thấy được mấy con, vậy mà vẫn bị người này phát hiện ra một con.

Đã có thể để hắn nhìn nhập, cũng như có chủ ý, nghĩ đến tu vi của Phúc Thiên Linh Quy này hẳn là không cao.

Loại tin tức tam đại thánh thú chưa tu luyện đến Đại Thừa này, tin tức truyền ra chỉ sợ sẽ làm không ít đại tộc, siêu cấp đại tộc hưng phấn.

Dù sao, nếu thu phục thì chắc chắn sẽ là một vị cường giả Đại Thừa trong tương lai.

Dù không thu phục được thì cũng không sao, Phúc Thiên Linh Quy toàn thân là bảo vật, giết chết xong có thể đạt được lượng lớn vật liệu trân quý không gì sánh được.

Hoàng Kim Lôi Sư giống như cùng là một trong tam đại thánh thú, tài liệu trên người Hoàng Kim Lôi Sư có hiệu quả ngăn cản thiên kiếp, Phúc Thiên Linh Quy cũng có loại đặc tính này.

Nghe nói loại thần quy này có được huyết thống Huyền Vũ, nếu một thân giáp xác của nó luyện chế thành pháp bảo mà nói thì sức phòng ngự gần như là không thể phá vỡ!

Diệp Trường Sinh hồi tưởng lại đủ loại thuyết pháp liên quan tới Phúc Thiên Linh Quy, thần sắc cẩn thận xem xét mấy cái ngọc giản này một hồi, cuối cùng cười hắc hắc, đem ngọc giản thu lại, Thiên Bằng Sí mở ra, hướng phương xa bay đi.

Hắn vừa phi hành, vừa mượn tám bản đồ kia xác nhận vị trí của mình.

Mãi cho đến khi bay mấy trăm vạn dặm, phát hiện mấy địa điểm mang tiêu chí, Diệp Trường Sinh mới có thể xác định được vị trí của hắn.

“Vậy mà lại bị truyền tống tới một khu vực giữa Giác Phù tộc cùng Cự Linh tộc!” Sắc mặt Diệp Trường Sinh thoáng cái liền trở nên khó coi.

Đây cũng không phải là tin tức tốt, vô luận là Giác Xi tộc hay Cự Linh Tộc đều không phải chủng tộc dễ trêu chọc.

Hai tộc này đều là siêu cấp đại tộc, Cự Linh tộc chính là chủng tộc bị mấy vạn Phệ Kim Trùng trục xuất khỏi Linh giới trong lịch sử.

Bộ tộc này nắm giữ Huyền Thiên Chi Bảo Phá Thiên Chùy, Phá Thiên Chùy này xếp hạng thứ bảy trên Hỗn Độn Vạn Linh Bảng.

So với lá Phiên Thiên kỳ trong tay Diệp Trường Sinh còn cao hơn một bậc.

Đương nhiên, từ sau khi Huyền Thiên Hóa Khí Hồ Lô xuất hiện, thứ hạng hai kiện Huyền Thiên chi bảo này rớt xuống phía sau một người, hiện tại phiên kỳ thứ chín, Phá Thiên chùy thứ tám.

” Giác Xi tộc cùng Cự Linh Tộc cũng không phải chủng tộc hữu hảo gì với ngoại tộc!” Diệp Trường Sinh nhú mày, hồi

tưởng lại các loại tin tức liên quan tới hai siêu cấp đại tộc này.

Trên Lôi Minh đại lục, Thiên Vân mười ba tộc quần hỗn cư nhiều chủng tộc như vậy, thường tương đối hữu hảo với tu sĩ dị tộc.

Bởi vì bản thân bọn họ cũng đã là một đồng chủng tộc tụ hợp cùng nhau, bởi vậy cũng không bài xích nên có nhiều Dị tộc hơn nữa.

Trong mười ba tộc Thiên Vân, có không ít khách khanh của dị tộc gia nhập, số lượng tu sĩ dị tộc định cư quanh năm trong các đại thành lớn.

Mà Giác Xi tộc cùng Cự Linh Tộc hoàn toàn khác nhau, hai chủng tộc này giống như là có sở thích sạch sẽ của chủng tộc nào đó.

Bọn họ căn bản không tiếp nhận ngoại tộc, nếu có ngoại tộc không thông báo đã xuất hiện trên địa bàn của họ, người nhẹ trực tiếp bị trục xuất, người nặng sẽ bị giết ngay tại chỗ.

Mặc dù đựng phải một ít lương tài mỹ ngọc cực kỳ kinh người, Giác Xi tộc động tâm muốn kéo vào trong chủng tộc của mình, bọn hắn cũng sẽ lợi dụng một loại phương pháp tẩy linh chuyển chủng tộc người này thành huyết mạch Giác Xi tộc, sau đó mới có thể tiếp nhận.

Bộ dáng của Cự Linh Tộc cũng không khác là mấy.

Sau khi hồi tưởng lại đủ loại tình báo về hai chủng tộc này, Diệp Trường Sinh biết, tuyệt đối không thể ở lại đây lâu.

“Tìm một nơi thích hợp, luyện chế ra Thiên Phượng Sí, sau đó nhanh chóng chạy trốn!” Diệp Trường Sinh cân nhắc trong lòng một hồi, đi loanh quanh một vòng, tìm một nơi linh khí tương đối hoang vu, mở một tòa động phủ, bố trí các loại cấm chế, sau đó chui vào.

Trong động phủ, sau khi Diệp Trường Sinh hoàn thành bố trí các cấm chế, liền yên tĩnh ngồi xuống.

Lấy thực lực cùng trận pháp tạo nghệ của hắn bây giờ, hắn tin tưởng động phủ này tồn tại cho dù là tu sĩ Hợp Thể đại thành đi ngang qua, cũng không cách nào dễ dàng phát hiện.

Ở trên lãnh địa loại dị tộc này, hẳn không thể không cẩn thận như thế.

Sau khi an tọa điều tức một thời gian, Diệp Trường Sinh bỗng nhiên mở hai mắt, hai luồng tinh quang từ trong mắt bắn mạnh ra.

Hắn đã điều chỉnh trạng thái của mình đến tốt nhất, kế tiếp là bắt đầu luyện chế Thiên Phượng Sí.

Diệp Trường Sinh vươn tay trao một cái, hư không trước người lập tức xuất hiện một cái hộp ngọc. Hắn mở hộp ngọc ra, bên trong có một cái lông ngũ sắc tươi đẹp xuất hiện.

Hai ngón tay hắn vuốt cây ngũ sắc linh vũ này, sau khi quan sát tỉ mỉ một hồi, trong mắt loé lên quang mang, hắn vung tay lên, trước người xuất hiện một đồng cực phẩm linh thạch.

Diệp Trường Sinh cầm lấy linh thạch cực phẩm, bắt đầu phục chế linh vũ Thiên Phượng, cũng không lâu lắm, trước người hắn liền xuất hiện trọn vẹn một trăm lẻ tám linh vũ Thiên Phượng giống nhau như đúc.

Diệp Trường Sinh nhìn những này Thiên Phượng Linh Vũ, trong mắt lộ ra vẻ trầm tư.

“Thiên Phượng sí này trong dự đoán của ta chỉ có năng lực xuyên qua không gian, đây là sử dụng đơn giản đối với không gian ẩn chứa trong Thiên Phượng linh vũ!”

“Năng lực Không Gian Pháp Tắc tuyệt đối không chỉ là xuyên qua không gian, còn có công kích, phòng ngự, thuần di vân vân!”

“Đương nhiên, lấy thực lực cảnh giới bây giờ của ta, căn bản chưa tiếp xúc qua Không Gian Pháp Tắc, cũng không trông cậy có thể kích phát tất cả năng lực trong Thiên Phượng Linh Vũ ra!”

“Nhưng năng lực thuần di này, lại có thể suy xét rồi!” Trong mắt Diệp Trường Sinh lộ ra vẻ trầm tư thâm nghĩ như vậy.

Hắn đối với Không Gian Pháp Tắc trong Thiên Phượng Linh Vũ chỉ giới hạn trong quá trình xuyên không, khi luyện chế Thiên Phượng Sí cũng chuẩn bị kích phát ra loại năng lực này.

Vốn hần không có khả năng kích phát thuần di, nhưng tình huống bây giờ lại có chút khác biệt.

Lúc trước đem bán linh bàn lấy được chính là một loại pháp khí có năng lực kích phát thiên phượng linh vũ thuần di.

Diệp Trường Sinh cũng không định luyện chế Phượng Linh bàn. Hần dự định tập hợp năng lực của Phượng Linh bàn vào đôi cánh Thiên Phượng.

Điểm ấy cũng không phải không làm được, dù sao hần có đủ nhiều Thiên Phượng Linh Vũ, hần không thiếu tài liệu, chỉ thiếu phương pháp luyện chế mà thôi.

Còn bây giờ, phương pháp luyện chế đã lấy được từ Cổ Lê tộc trong đấu giá hội.

Cho nên, việc kế tiếp của hần chính là tìm hiểu phương pháp luyện chế của Phượng Linh bàn, sau đó đem phương pháp chuyển dời đến chỗ Thiên Phượng linh vũ.

Diệp Trường Sinh lấy ra phương pháp luyện chế Phượng Linh bàn lấy được từ đấu giá hội Cổ Lê tộc, sau khi dùng thần thức dò xét vào trong đó, liền nhắm hai mắt yên tĩnh tìm hiểu.

Thời gian từng ngày trôi qua, động phủ mở ra tại nơi hoang vu đã lĩnh này từ đầu đến cuối vẫn không khiến cho bất luận kẻ nào chú ý.

Mãi cho đến một ngày, đột nhiên một mảng lớn thiên địa nguyên khí kinh người từ động phủ hội tụ lại, từng mảng lớn linh quang hội tụ lại thành điểm sáng hội tụ vào bên trong động phủ.

Động tĩnh kinh người bức này lập tức dẫn tới một ít yêu thú cấp thấp trong phạm vi mấy vạn dặm chú ý, chúng nó đều hướng bên này tụ tập lại.

Chỉ là, khi những con yêu thú này tới trước động phủ này, hơn nữa một vài con có linh trí đã tiến vào trong động phủ, lại phát hiện động phủ này đã là một tòa động phủ bị bỏ lại.

Tất cả những thứ khác đều bị thu hút, chỉ để lại một khoảng không gian rộng rãi, không tồn tại chút nào.

Chỉ có thông qua một ít khí tức lưu lại, trong những yêu thú này linh trí tương đối cao minh ngộ ra, tựa hồ trước đó có một

vị tiền bối cao nhân nào đó ở lại.

Ngoài trăm vạn dặm, phía sau Diệp Trường Sinh xuất hiện một đôi cánh lóng lánh ngũ sắc quang hoa, đôi cánh này thoát nhìn toàn thân óng ánh long lanh, quang hoa lưu chuyển, tựa như là tinh thạch xinh đẹp chế tạo thành.

Đôi cánh khê vồ, ánh bạc lóe lên, Diệp Trường Sinh biến mất ngay tại chỗ.

Sau một khắc, trên bầu trời cách đó trăm vạn dặm, ngân quang chớp động, thân ảnh của hắn xuất hiện ở nơi đó.

Sau khi cùng địa đồ trong trí nhớ tiến hành đối chiếu một phen, trên mặt Diệp Trường Sinh lộ ra một tia hưng phấn.

“Thật đúng là cự ly trăm vạn dặm, có vật này, về sau chạy đi thật sự quá thuận tiện!”

“Loại vật có thể thuận di này, trong chiến đấu cũng có thể phát huy ra chiến quả ngoài ý liệu, mặc kệ gặp phải địch nhân như thế nào, chỉ cần là loại tồn tại không vừa gặp mặt liền khiến cho ta không thể động đây, ta đều có thể mượn Thiên Phượng Sí này đào tẩu!”

Ánh bạc lóe lên, thân ảnh của hắn lại lần nữa biến mất.

Cứ như vậy, Diệp Trường Sinh không ngừng mượn nhờ Thiên Phượng Sí tiến hành thuận di, rất nhanh xuyên qua khu vực giao giới giữa Giác Xi tộc cùng Cự Linh Tộc.

Sau khi pháp lực bản thân tiêu hao khá nhiều, hắn sẽ lập tức dùng Thiên Linh Dịch khôi phục pháp lực, sau đó tiếp tục vận dụng Thiên Phượng Sí thuận di.

Vùng đất giao nhau này quá mức nguy hiểm, Diệp Trường Sinh không muốn ở lại đây lâu.

.....

Khi hắn một đường chạy nhanh, bên ngoài Phi Linh tộc, một địa phương sinh tồn của một tiểu tộc nào đó, đột nhiên một ngày này sinh hoạt yên bình của bọn hắn bị phá vỡ.

Một đám chiến sĩ cường đại chấp cánh lao vào trong tộc này, nhìn thấy bất cứ sinh linh nào, đều không phân biệt nam nữ già trẻ, bắt đầu tàn sát.

Cho dù trong bộ tộc này cũng có không ít tu sĩ cường đại, nhưng số lượng của nó ở trước mặt các chiến sĩ có cánh này, lại không đáng nhắc tới.

Tại một số tồn tại cường đại dẫn dắt, cũng không lâu lắm bộ tộc này toàn bộ chống cự đều bị tan rã. Trong toàn bộ tộc quần, ngoại trừ rất ít người thông qua một ít con đường bí mật thoát đi, còn lại đều bị những đại quân mang cánh này tiêu diệt.

Cũng không lâu lắm, trong khu vực máu chảy thành sông này, có mấy bóng người xuất hiện ở đây. Trong đó có hai người một người tóc trắng xóa, khuôn mặt hòa ái, một người tướng mạo âm trầm, khí thế lạnh lùng.

Hai người này hiển nhiên chính là hai vị Hợp Thể tu sĩ xuất hiện tại động phủ của Việt Liên Minh ngày trước. Mà mấy người đi cùng bên cạnh bọn họ đương nhiên chính là mấy lão gia hỏa của trưởng lão hộ tộc Phi Linh.

Nhìn huyết dịch dưới chân đang dần dần hội tụ thành một hồ nước không lồ, một vị lão giả Phi Linh Tộc thần sắc bình thản hỏi: “Những thứ này hẳn là đủ rồi chứ?”

Nghe y nói vậy, hai vị trong hợp thể của Hách Liên Thương Minh cẩn thận quan sát một phen, sau đó nhẹ gật đầu, nói: “Cũng gần đủ rồi, những tế phẩm này hẳn là đủ phát động một lần huyết tế.”

Nghe nói như vậy, mấy vị lão giả của Phi Linh tộc liếc mắt nhìn nhau, đều gật đầu.

Xem ra sau khi hoàn thành lần huyết tế này, cuối cùng đã có thể tiến những gia hỏa phiên toái này đi rồi.

Hai vị tu sĩ Hợp Thể Kỳ của Hách Liên Thương Minh liếc nhìn nhau, rồi lập tức bay về phía tòa Huyết Hồ trên bầu trời, bắt đầu bận rộn sống lưng.

Bọn họ lấy ra các loại tài liệu, bắt đầu ở bên trên bố trí một tòa trận pháp tế đàn. Mà trong các chiến sĩ Phi Linh tộc lưng đeo cánh, cũng có không ít tiếp nhận bọn họ điều động, bắt đầu ở trên phiến huyết hồ này bận rộn hẳn lên.

Cũng không lâu lắm, một tòa tế đàn to lớn, được sương mù huyết hồng bao phủ hiện ra trước mắt mọi người.

Tế đàn này tản ra huyết quang mờ mịt, phía dưới là một vùng huyết hồ phồng lên không ngớt, bên trong huyết hồ đang lơ lửng rất nhiều thi hài, nhìn không thấy đầu.

Hai vị tu sĩ Hợp Thể kỳ của Hách Liên thương minh bắt đầu trở nên luống cuống, đứng ở trên tế đàn, tay bắt pháp quyết, thấp giọng tụng niệm chú ngữ, tựa hồ như đang triệu hoán cái gì đó.

Cũng không lâu lắm, mặt ngoài huyết hồ bắt đầu dao động phập phồng lên, đồng thời từng luồng từng luồng hắc khí trên mặt hồ bắt đầu ngưng kết, một trận thanh âm quỷ khóc sói tru từ trong phiến hắc vụ kia vang lên, vang vọng giữa thiên địa.

Mấy vị trưởng lão của Phi Linh Tộc lạnh lùng nhìn chằm chằm vào mảnh huyết hồ, không có bất kỳ biểu tình gì, im lặng nhìn hai vị tu sĩ Hợp Thể kỳ của Hách Liên Thương Minh thi pháp.

Rất nhanh, huyết hồ trung tâm tế đàn, triệt để bị một mảnh huyết mông mông quang hoa bao phủ lại, bên trong mơ hồ truyền ra từng tiếng chú ngữ tối nghĩa.

Nghe tiếng chú ngữ tối nghĩa kia, các chiến sĩ Phi Linh tộc xung quanh đột nhiên đều cảm thấy đầu óc choáng váng, bọn họ không khỏi lui về phía sau, rời xa tòa tế đàn màu máu kia.

Thanh âm quỷ khóc sói tru kéo dài hồi lâu, các trưởng lão Phi Linh tộc nghe được cũng đều nhú mày lại, cảm thấy một tia khó chịu.

Khi bọn họ sắp cảm thấy không kiên nhẫn, đột nhiên, tiếng chú ngữ kia im bặt, không có bất cứ dấu hiệu nào ngừng lại.

“Đây là có chuyện gì? Vì sao không cách nào cảm ứng được?” Một đạo thanh âm thờ hờn hèn vang lên.

Vừa nghe nói như vậy, các trưởng lão Phi Linh Tộc liếc mắt nhìn nhau, trong mắt mỗi người tựa hồ đều hiện lên vẻ hả hê.

Nghe vậy, kế hoạch của hai người Hách Liên thương minh đã không thể thành công.

Chuyện này đối với bọn họ mà nói, thấy thế nào cũng là tin tốt, vì vậy trong đám trưởng lão Phi Linh tộc này có mấy vị không nhịn được thàn cười lạnh hắc hắc.

Trung tâm huyết hồ tế đàn, hai vị tu sĩ Hợp Thể Kỳ của Hách Liên Thương Minh đều có thần sắc âm trầm, sắc mặt vô cùng khó coi.

“Ngay cả huyết tế cũng không cảm ứng được, nói rõ người nắm giữ Dương kỳ kia đã đưa bảo vật tới chỗ cực xa, nói không chừng đã vượt qua đại lục!” Tên thanh niên thần sắc âm trầm nói.

“Cũng chưa chắc, ngươi đã quên phụ cận nơi này là địa phương nào rồi sao?” Lão giả tóc trắng xoa suy nghĩ một chút, bỗng nhiên nói như thế.

“Ý ngươi là... Thánh địa Cô tộc?” Thanh niên Âm Quát giống như nghĩ tới điều gì, kinh ngạc hỏi.

“Đúng vậy, căn cứ tình báo của Thương Minh chúng ta, thánh địa Cô tộc này rất có lai lịch, nếu người nọ tiến vào nơi đây mà nói, chúng ta không cảm ứng được cũng là chuyện bình

thường!” Đôi mắt lão già tóc bạc lóe lên tinh quang, ngập ngừng nói.

“Vậy làm sao bây giờ? Chẳng lẽ chúng ta còn phải đi Cô tộc một chuyến? Phù Du tộc cũng không thể so với Phi Linh Tộc, không dễ trêu chọc như vậy!” Thanh niên râu quai nón bỗng nhiên cười khỏ một tiếng, nói như thế.

“Xông vào Cô tộc khẳng định là không được, thánh địa của bọn hắc tuyệt đối không thể để cho ngoại nhân đi vào, xem ra chúng ta vẫn phải trở về một chuyến, trở lại Thương Minh, báo cáo sự tình lên trên, xem chư vị đại nhân quyết định như thế nào!” Lão giả suy nghĩ một chút rồi nói.

“Cũng tốt, cứ theo lời người nói đi, việc này chúng ta đã tận lực!” Âm Quát thanh niên lập tức đồng ý nói.

Lập tức, hai người bay ra khỏi tế đàn, hướng những trưởng lão Phi Linh tộc bay đi.

.....

Như trời sau, Diệp Trường Sinh đứng trên một đỉnh núi nhỏ ngẩng nhìn phương xa, trên bầu trời phía trước hắn, bất ngờ có một tòa thành to lớn đang lơ lửng bất động.

Thành thị thân ở cách mặt đất mấy vạn trượng trên bầu trời, chẳng những mây trắng lượn lờ bốn phía, toàn thân nó sử dụng một loại tài liệu màu trắng không biết tên xây dựng mà thành, làm cho người ta nhìn thấy một mảnh đều là màu trắng.

Thành này ở địa phương cao như thế, cộng thêm thể tích khổng lồ, thật sự là rất khó không khiến cho mọi người chú ý.

Mà càng làm cho người chú ý chính là chung quanh cự thành, có hơn mười khối cầu lớn trắng noãn dị thường, từ xa nhìn lại tựa hồ không quá lớn, nhưng nếu đến gần, lại có thể rõ ràng nhìn ra, chúng đúng là quái vật khổng lồ đường kính vạn trượng.

Đây chính là đại thành xếp hạng thứ ba trong Thiên Vân mười ba tộc, cũng là trọng trấn quân sự quan trọng nhất đối mặt với Thiên Vân chư tộc Giác Xi tộc - Vân Thành!

Phòng vệ Vân Thành rất đáng sợ, những quả cầu cực lớn vây quanh thành trì này chính là đòn sát thủ phòng vệ của vạn cổ

tộc cùng Thạch Kiến Tộc trong mười ba tộc Thiên Vân Tộc hợp tác, tạo ra một loại phòng vệ.

Nghe nói cho dù là tu sĩ Hợp Thể Kỳ chống lại loại hình cầu to lớn không hề phòng chút nào cũng phải chịu thiệt thòi lớn.

Diệp Trường Sinh đứng ở trên sườn núi, nhìn ra phía xa Vân Thành một hồi, sau đó thả người hóa thành một đạo quang mang, hướng tòa thành lớn này bay tới.

Sau khi tới gần sẽ phát hiện, Vân Thành không lồ gần như che phủ hơn nửa bầu trời phía trước, tạo thành một cái bóng rộng lớn.

Trên đường đi, Diệp Trường Sinh cũng bắt đầu nhìn thấy dị tộc tu luyện giả khác độn quang, cùng với một ít thú xa, linh chu, các loại pháp khí phi hành khác nhau.

Càng đến gần Vân thành, số lượng tu luyện giả dị tộc cũng không ngừng tăng vọt lên.

Những tu luyện giả dị tộc này hiển nhiên không phải tất cả đều là tu sĩ của Thiên Vân mười ba tộc, trước khi tới Diệp Trường Sinh cũng đã điều tra tư liệu về Thiên Vân mười ba tộc một phen.

Hiện tại hắn đưa mắt nhìn lại, ở bên ngoài Vân Thành nhìn thấy không ít tu sĩ các tộc không phải Thiên Vân, cái này nói ngày mai Vân Thập Tam tộc đúng là như trong truyền thuyết, đối với ngoại tộc vô cùng hữu hảo bao dung.

Diệp Trường Sinh theo những độn quang này phi hành về phía trước, cũng không lâu lắm, hắn đi tới trước một cửa thành thật lớn của Vân Thành.

Ở trước cửa thành, mười mấy tên cầm vệ mặc chiến giáp nhất nhất, thần sắc nghiêm nghị đứng ở hai bên cửa thành, nhìn những người muốn tiến vào cửa thành, mỗi người đều đang kiểm tra cái gì đó.

Tốc độ kiểm tra của bọn họ rất nhanh, cũng không lâu lắm đến phiên Diệp Trường Sinh.

Cái gọi là “Kiểm tra”, thật ra cũng chỉ là vài tên thủ vệ đang cầm trên tay mấy cái pháp bàn kiểu dáng kỳ lạ, không ngừng nhìn quét những khuôn mặt xa lạ kia.

Đồng thời trong tay một người khác cầm một kiện đồ vật, vừa nghe vừa nhớ.

Diệp Trường Sinh nhìn thoáng qua liền biết, những thủ vệ này là lấy việc đăng ký mặt người của mỗi tu sĩ tiến vào Vân Thành.

Gã đi lên phía trước, trước mặt là một thủ vệ Luyện Hư sơ kỳ toàn thân bao bọc trong chiến giáp cầm một pháp bản, nhìn thoáng qua Diệp Trường Sinh.

Đồng thời, một vị thủ vệ bên cạnh hỏi: “Tên họ? Tộc danh?”

“Diệp Trường Sinh đến từ Nhân tộc!”

Nghe được tên tộc nhân của hắn, những thủ vệ Thiên Vân mười ba tộc này cũng không có vẻ gì kinh ngạc, tên thủ vệ phụ trách đăng ký lưu lại tên và tính mạng của Diệp Trường Sinh trên một kiện pháp khí.

Diệp Trường Sinh nhìn thấy người này viết bên cạnh cái tên của hắn là “Thượng tộc bát giai”!

Đây là tu vi đăng ký của hắn, thượng tộc bát giai chính là Luyện Hư trung kỳ.

Lôi Minh đại lục phân chia đẳng cấp với tu sĩ vẫn tương đối thống nhất, không giống Phong Nguyên đại lục, các tộc đều có cách xưng hô của chính các tộc.

Tại Lôi Minh đại lục, tu vi dưới Nguyên Anh kỳ xưng hô hạ tộc, Luyện Khí, Trúc Cơ, Kết Đan tam cảnh phân biệt đối ứng với cửu giai của hạ tộc.

Phía trên Nguyên Anh chính là thượng tộc, Luyện Hư hậu kỳ chính là thượng tộc cửu giai.

Mà tu sĩ Hợp Thể kỳ được xưng là Thánh tộc, đại cảnh giới Hợp Thể đối ứng với Thánh tộc tam giai.

Về phần tu sĩ Đại Thừa kỳ, xưng hô của toàn bộ Linh giới vẫn tương đối thống nhất, không có quá nhiều vật gì đáng chú ý.

“Đạo hữu là lần đầu đến Vân Thành?” Lúc này, thủ vệ Vân Thành cầm pháp bản ghi lại tướng mạo của Diệp Trường Sinh đột nhiên hỏi.

“Đúng vậy, Diệp mỗ ngưỡng mộ đại danh của Vân Thành đã lâu, hôm nay đặc biệt đến đây bái phỏng!” Ánh mắt Diệp Trường Sinh lóe lên, thần nhiên nói.

“Vây mời đạo hữu đợi một lát, chờ ta giúp đạo hữu luyện chế một khối lệnh bài thân phận, sau đó đạo hữu cầm lệnh bài mới có thể thông suốt trong Vân Thành!” Người này nói như thế.

“Vây làm phiền các hạ rồi!” Diệp Trường Sinh nghe vậy chấp tay nói.

Cũng không lâu lắm, người này đã luyện chế một khối ngọc bài có tư liệu đơn giản hàm chứa Diệp Trường Sinh đưa cho hắn.

“Có một số việc vẫn phải nói cho đạo hữu một chút. Trong Vân thành là nơi Thiên Vân chư tộc ở chung với nhau, số lượng người dị tộc từ bên ngoài đến cũng không ít, có người ở lại đây vài trăm năm thậm chí hơn một ngàn năm cũng không chịu rời đi. Cho nên trong thành ngoại trừ một số chỗ ở lâm thời, còn có một nơi chuyên môn cho thuê động phủ.”

“Chỉ là phí tổn những địa phương này thật sự xa xỉ, nhưng đạo hữu nếu muốn lưu lại thành này một thời gian tương đối dài, điểm phí tổn này cũng không thể tiết kiệm được.”

“Mặt khác đạo hữu còn phải nhớ một việc, ở trong thành ngàn vạn lần không được tranh đấu hoặc đơn giản vận dụng linh lực, nếu không bị cấm chế phát hiện, nhẹ thì trục xuất khỏi Vân thành, nặng thì phế bỏ tu vi pháp lực.”

“Điểm này kể cả là trưởng lão mười ba tộc chúng ta cũng sẽ không tùy tiện vi phạm.” Vị thủ vệ Vân Thành này thần sắc nghiêm khắc nói.

“Đa tạ đạo hữu nhắc nhở!” Diệp Trường Sinh tiếp nhận ngọc bài, chấp tay nói.

“Trong ngọc bài ngoại trừ có tin tức thân phận đơn giản của ngươi, còn có một bộ địa đồ, nơi có thể thuê động phủ, cùng với nơi phải tìm người nào đó thuê ở động phủ, ta cũng thuận tiện giúp đạo hữu đánh dấu được!”

“Đạo hữu muốn thuê động phủ, có thể trực tiếp thuận theo bản đồ này tìm kiếm!” Trong thanh âm người này mang theo một tia hiền lành, nói như thế.

Diệp Trường Sinh nghe xong lời này lập tức sững sốt.

Hóa ra lão huynh này hơn nửa ngày đã nhiệt tình với hắn như vậy, là bởi vì hắn có quan hệ gì với gian sản?

Trong lòng hắn dâng lên một cỗ khác thường, cười cười, nói: “Thật là phiền toái đạo hữu, ta đã biết, nếu có cần, ta nhất định sẽ thuận theo bản đồ đi tìm!”

Nghe hắn nói vậy, thủ vệ Vân Thành kia hiển nhiên hết sức cao hứng, nghiêng người nhường đường: “Mời đạo hữu vào!”

Diệp Trường Sinh gật gật đầu bay vào, sau khi ra khỏi cửa thành, trước mắt xuất hiện một con đường rộng rãi, hai bên đều là cửa hàng cao thấp không đồng nhất, có không ít người đi lại trên đường.

Hắn đánh giá vài lần, sau đó đại khái nhận thức về thực lực của Thiên Vân mười ba tộc.

Tòa Vân thành này mặc dù không bằng Thánh Hỏa thành của Cổ Lê tộc, nhưng hầu như cũng không sai biệt lắm.

Số lượng cường giả rất nhiều, trong rất nhiều đại thành mà Diệp Trường Sinh từng đi qua, Vân thành này có thể xếp thứ ba, gần bằng Ngọc Bích thành và Thánh Hỏa thành.

Thiên Vân mười ba tộc đều không quá mạnh, chỉ có thể xưng là một tiểu tộc, nhưng dưới sự liên thủ của mười ba tộc, thực lực ở Linh giới cũng có thể coi là cường tộc.

Tuy rằng chính thể vẫn không thể so sánh với Giác Xi tộc, nhưng cũng có sức đánh một trận.

Sau đó liên hợp với đại tộc Dạ tộc xung quanh, những tộc nhân như bạo Minh tộc hơi yếu một chút, bọn họ cũng coi như dư sức đối chiến với Giác Xi tộc.

Lôi Minh đại lục cạnh tranh, so với Phong Nguyên đại lục vẫn phải kịch liệt một chút, những đại tộc này hầu như lúc nào cũng phát sinh chiến tranh.

Đối với Thiên Vân mười ba tộc mà nói, chiến tranh cơ hồ là chuyện thường ngày, giữa bọn họ cùng Giác Xi tộc đã không biết qua bao nhiêu lần đại chiến.

Không phải Giác Xi tộc đánh chiếm một thành, chính là Thiên Vân mười ba tộc chiếm đất, hiện tại tuy rằng giữa hai tộc này tương đối hòa bình, nhưng Diệp Trường Sinh lại biết, loại hòa bình này sẽ không kéo dài quá lâu.

Không lâu sau, ba mươi tộc Hậu Vân sẽ bộc phát đại chiến với Giác Xi Tộc.

“Đại lục Lôi Minh tuy rằng có nhiều tài nguyên, nhưng cạnh tranh cũng thật sự tàn khốc, ngay cả siêu cấp đại tộc như Giác Xi tộc cũng phải đến bảo vệ liên minh Hải Vương tộc. So sánh ra, các tộc ở đại lục Phong Nguyên đã quá mức hòa khí rồi!”

“Cũng khó trách khi nhắc tới Phong Nguyên đại lục, những tu sĩ đại tộc trên Lôi Minh đại lục đều là vẻ mặt khinh thường, thực lực chính thể hai bên quả thật không cách nào so sánh!” Trong lòng Diệp Trường Sinh âm thầm suy nghĩ.

Hắn than nhẹ một tiếng, căn cứ địa đồ trong lệnh bài thân phận kia nhanh chóng đi tới phía trước, xuyên qua từng đầu đường phố, rất nhanh đi tới một tòa núi cao.

Ngọn núi này cao hơn ba ngàn trượng, mặt xanh biếc, đồng thời một cỗ linh khí tinh thuần xông vào mặt, linh khí kinh người như vậy, hiển nhiên trong núi ẩn chứa cực phẩm linh mạch.

Diệp Trường Sinh nhìn xung quanh, đồng dạng cũng là núi lớn, phụ cận còn có bảy ngọn, độ lớn tất cả đều không khác nhau là mấy.

Đây chính là “Bát Vân Sơn” tiếng tăm lừng lẫy của Vân Thành!

Cái gọi là Bát Vân Sơn, nghe nói đã rất lâu về trước, vài tên đại thần thông trong Vân Thành thi triển thủ đoạn quỷ thần khó lường, mạnh mẽ đem tám ngọn núi lớn trên mặt đất di chuyển đến Vân Thành.

Hơn nữa bọn họ còn giam cầm tám linh mạch cực phẩm ở địa phương khác, đánh vào trong núi, từ đó hình thành thánh địa tu hành dạt dào linh khí hôm nay!

Tám tòa linh sơn này là linh địa duy nhất có thể cho người ở lâu dài ở Vân Thành, cho người tu luyện, trên đó mở ra rất nhiều động phủ lớn nhỏ.

Động phủ này cũng không phải do người nào đó có tư chất, tất cả đều là cho thuê bên ngoài, đương nhiên niên hạn cho thuê

động phủ này phải dùng trăm năm, hơn nữa phí tổn đắt kinh người.

Nhưng dù vậy, phần lớn động phủ trên Bát Vân sơn cũng đã được thuê đi ra ngoài, thậm chí có lúc còn xuất hiện cục diện cung không đủ cầu.

Diệp Trường Sinh cầm lệnh bài thân phận, nhìn cái bảng hiệu bên trong một chút, sau đó cười dữ tợn, đi thẳng về phía trước.

Cũng không lâu lắm, hắn xuất hiện trước một vách núi hẻo lánh trên sườn núi, nơi đây có một cánh cửa đá khảm nạm trên vách đá cao mấy trượng.

Tay áo Diệp Trường Sinh run lên, một khối lệnh bài bay ra, chui vào trong vách đá.

Lập tức, cửa đá kia kéo kẹt mở ra, Diệp Trường Sinh đi vào trong đó.

Đây là hắn bỏ ra ba khối linh thạch cực phẩm, thuê một tòa động phủ ba trăm năm.

Sau khi tiến vào trong đó, quan sát một chút, Diệp Trường Sinh liền phát hiện các loại chuẩn bị trong động phủ này tương đối đầy đủ, linh khí cũng cực kỳ đầy đủ.

Không kém hơn động phủ hắn thuê ở tại Ngọc Bích thành.

Sau một phen bận rộn, Diệp Trường Sinh bắt đầu bố trí cấm chế của mình trong tòa động phủ này.

Mặc dù bản thân động phủ này mang theo cấm chế rất cường đại, nhưng Diệp Trường Sinh từ trước đến nay không có đem hy vọng gửi gắm trên người người khác, hắn khẳng định vẫn phải dùng chính bản thân cấm chế.

Sau khi bố trí mấy trận pháp cường đại, Diệp Trường Sinh bố trí xong trùng thất, đặt từng con Phệ Kim Trùng vào trong.

Lập tức, hắn liền đóng cửa động phủ, bắt đầu bế quan khổ tu tại đây.

Trong phòng tu luyện, Diệp Trường Sinh vung tay, trước mặt xuất hiện một đồng bình ngọc, trong bình đều chứa các loại tài nguyên tu hành đan dược.

Hai loại đan dược Thiên Hỏa Đan, Linh Vân Đan này là lúc trước Thanh Nguyên Tử đưa cho hắn, có thể tăng tiến pháp lực của tu sĩ Luyện Hư hậu kỳ.

Nhưng đối với Diệp Trường Sinh mà nói, dùng trung kỳ cũng đủ rồi.

Dịch Âm Nguyên, đây là bí dược phụ trợ đột phá bình cảnh Luyện Hư hậu kỳ của Trường Nguyên Tộc, có thể tăng tỷ lệ đột phá lên ba thành.

Thiên La đan, đây là đan dược mà Diệp Trường Sinh cướp được từ trên người chủ tiệm Ngư – Thanh La quả, là một loại đan dược đánh cuộc vận khí.

Cũng may số lượng Thiên La đan trên người hắn cũng đủ nhiều, không sợ đánh cược không đủ xác suất.

Diệp Trường Sinh đem mấy thứ này bày ra trước mắt, tất nhiên là bởi vì hắn định một hơi tu luyện tới Luyện Hư hậu kỳ.

Điều này mang ý nghĩa hắn sẽ bỏ qua một đoạn thời gian rất dài, trước mắt trong Thiên Vân mười ba tộc coi như tương đối an ổn, Hách Liên thương minh muốn tìm được nơi đây, chỉ sợ không dễ dàng như vậy.

Một khi hắn vượt qua đại lục, muốn tiếp tục dựa vào phương pháp huyết tế cảm ứng được Huyền Thiên chi bảo, trên cơ bản là không có khả năng.

Trên thực tế, khi Diệp Trường Sinh đến Cổ Lê tộc, Hách Liên thương minh đã không thể nào huyết tế ở gần Phi Linh tộc mà cảm ứng được chuyện hắn ở Cổ Lê tộc, dù sao thì khoảng cách này thật sự quá xa.

Hiện tại nếu Hách Liên thương minh muốn tra rõ vị trí của hắn ta, chỉ có thể thông qua hai loại thủ đoạn.

Một là dọc theo truyền tống trận đuổi theo, từ Phi Linh Tộc tìm được Cổ Lê tộc, rồi từ Cổ Lê tộc tìm được vị trí truyền tống đến Lôi Minh đại lục.

Hiện tại Diệp Trường Sinh không biết tình huống bên phía Phi Linh Tộc như thế nào, nhưng hắn hơi nghĩ một chút liền biết rõ Hách Liên Thương Minh căn bản không có khả năng thông qua phương thức này tìm được hắn.

Bởi vì hắc truyền tống tới Lôi Minh đại lục, nhưng ở Giác Phù tộc cùng Cự Linh tộc bên kia, chỗ đó cách Thiên Vân mười ba tộc quả thực là xa không biên giới.

Cho nên cho dù đuổi tới Lôi Minh đại lục, cũng không làm nên chuyện gì.

Như vậy, muốn tìm được hắc chỉ có thể mượn nhờ phương pháp thứ hai.

Đó chính là nhờ Thiên Cơ đại sư trong Thương Minh tiến hành bói toán một lần nữa.

Nhưng bản thân thứ bốc quẻ này đúng là một chuyện nghịch thiên mà đi, đặc biệt là chuyện xem bói càng lợi hại, đối với thuật bói toán sư phản phê càng nghiêm trọng.

Diệp Trường Sinh cũng không tin Thiên Cơ Đại sư của Hách Liên Thương Minh có thể không hề cố kỵ xem bói Huyền Thiên Chi Bảo.

Cho nên hắc cũng không lo lắng đối phương trong ngắn hạn sẽ tìm tới cửa.

Chẳng qua nếu đối phương thật sự tìm tới cửa, vậy thì lấy đại kỳ Thiên Phượng trong mười ba tộc, đem cái tên “người Thiên Phượng coi trọng” này công khai ra mọi người, dùng cái này để tiến hành đánh cuộc với Hách Liên Thương Minh.

Cuối cùng chẳng qua là bán Phiên Thiên kỳ cho bọn họ là được rồi.

Đương nhiên, đối với Diệp Trường Sinh mà nói, Phiên Thiên kỳ có thể không bán thì không bán, dù sao đây cũng là Huyền Thiên chi bảo duy nhất, hắc không cách nào phục chế được.

Bán đi một món thì thiếu mất một kiện, trong số chỉ bảo Huyền Thiên hiện có ở Linh Giới, so với Phiên Thiên Kỳ tốt hơn cũng chỉ có Phá Thiên Chùy, Mê Thiên Chung, Ngân Quân Thiên Thư và Huyền Thiên Hóa Khí Hồ.

Nhưng bất kể là kiện nào, hắc cũng không thể dễ dàng lập kế hoạch được, Huyền Thiên chi bảo duy nhất trong tương lai hắc có thể bồi dưỡng ra cũng chỉ có Huyền Thiên Trảm Linh Kiếm.

Cho nên mới nói, vì để Hách Liên Thương Minh đưa ra chút tài nguyên, bán đi bảo vật Huyền Thiên tuyệt đối không được.

Trừ phi đối phương có thể cho hắn cơ duyên đột phá Đại Thừa.

Nhưng đó là không có khả năng, nếu quả thật có thì người của Thương Minh đã sớm dùng hết rồi, làm sao có thể cho một người ngoài chứ.

Diệp Trường Sinh cũng không đặt hy vọng đột phá Đại Thừa của mình lên người Hách Liên thương mình, phương hướng hắn tính toán vẫn là Tẩy Linh trì giữa Quảng Hàn giới và Ma giới.

Nhưng bây giờ hắn phải phục dụng đan dược, mau chóng tiến vào cảnh giới Luyện Hư hậu kỳ.

Diệp Trường Sinh mở bình ngọc ra, đổ ra một viên đan dược màu đỏ thẫm, ngửa đầu nuốt xuống.

Chỉ một thoáng, một cỗ dược lực nồng đậm không gì sánh được xông vào trong cơ thể của hắn, cấp tốc hóa thành một dòng nước xiết, du tẩu trong kinh mạch.

Diệp Trường Sinh lập tức vận chuyển Đại Ngũ Hành Uẩn Linh Quyết, bắt đầu luyện hóa đoàn dược lực này.

.....

Thời gian thấm thoát thoi đưa, trong chớp mắt một trăm năm trôi qua.

Một ngày này, trong một tòa động phủ trên Bát Vân Sơn, đột nhiên một cỗ khí tức cường đại lóe lên rồi biến mất, lập tức vô số thiên địa nguyên khí bốn phía tụ thành một đoàn, cuộn cuộn mà đến, chui vào trong tòa động phủ này.

Cỗ động tĩnh này lập tức thu hút sự chú ý của đông đảo tu sĩ chung quanh, rất nhiều người đưa mắt nhìn về phía bên này, trong mắt từng người mang theo thần sắc cực kỳ hâm mộ.

“Lại có vị đạo hữu nào đột phá cảnh giới!”

“Ai, lão phu tiến vào cấp bảy đã sáu ngàn năm, chẳng biết lúc nào mới có thể tiến thêm một bước đột phá, hôm nay nhìn thấy động tĩnh này, thật đúng là làm cho người ta hâm mộ a!”

“Trình huynh còn có tâm tư suy nghĩ đột phá, thật sự làm cho tiêu đệ hâm mộ, lần đại thiên kiếp tiếp theo của ta cũng chỉ có một trăm năm, có vượt qua được hay không cũng không biết được!”

“Con đường tiên xa, đêm dài đằng đặc, chúng ta cũng chẳng biết lúc nào mới có thể đi đến cuối đường, đức thành trường sinh chân chính a!”

“Trường Sinh Chân Tiên quá mức hư vô mờ mịt, cuộc đời này có thể tiến vào Thánh giai đã đủ hài lòng!”

“Ý tưởng của ta và Dư huynh giống nhau, loại người như chúng ta cũng không cần lo lắng đến chuyện xa xôi không thể chạm đến ở Đại Thừa Chân Tiên. Có thể tiến vào Thánh giai, đời này cũng đủ rồi!”

“Ha ha, chờ các ngươi chính thức tiến vào Thánh Giai, lại bắt đầu nói: Phi Thăng Chân Tiên xa xa không thể với tới, có thể tiến vào Đại Thừa liền đủ nói như vậy rồi!”

“Ha ha ha ha, Trình huynh nói có lý!”

“Bất quá nói trở lại, người đột phá nơi này chẳng lẽ là vị tiền bối nào? Xem động tĩnh thiên địa nguyên khí này, không giống tu sĩ thượng tộc có thể làm được!”

“Điều này thật đúng là khó nói, bình thường mà nói đột phá của tồn tại Thánh tộc, sẽ dẫn phát đủ loại thiên địa dị tượng, tuyệt không phải thiên địa nguyên khí đơn giản trước mắt này bạo động!”

“Vậy thì kỳ quái, không phải tiền bối thánh tộc, ngươi ta là thượng tộc tu sĩ, sao có khả năng dẫn phát thiên địa nguyên khí bạo động quy mô này!”

“Có lẽ vị đạo hữu này tu luyện công pháp gì đó cường đại dị thường, chờ khi nào có thời gian chúng ta có thể cùng nhau đi bái phỏng vị đạo hữu này một chút! “

“Ha ha, tốt, ta cũng muốn xem thử rốt cuộc nó là thần thánh phương nào, có thể gọi ra gọn sóng nguyên khí kinh người như vậy!”

.....

Một đám tu sĩ Luyện Hư Hợp Thể đứng xa xa nhìn về phía động phủ của Diệp Trường Sinh, đàm luận một hồi lâu rồi mới tản đi.

Bọn họ đều bị động tĩnh lúc Diệp Trường Sinh đột phá Luyện Hư hậu kỳ thu hút mà tới, động tĩnh to lớn như vậy lúc bình thường tuyệt đối không thấy nhiều.

Bọn họ gần như ngay lập tức vững tin, tu sĩ ở đây tuyệt đối không phải là người thường!

Trong lúc nhất thời, không biết bao nhiêu người trong lòng cao hứng muốn kết giao.

Trong động phủ, Diệp Trường Sinh ngồi xếp bằng trên mặt đất, hai con ngươi đang nhắm chặt bỗng nhiên mở ra, hai chùm ngũ sắc quang hoa hiện lên trong mắt hắn.

Một cỗ khí thể kinh người từ trên người hắn bộc phát ra, nhưng lập tức lại biến mất không thấy gì nữa.

Hắn xòe bàn tay ra, nhìn làn da óng ánh kia, ngũ sắc pháp lực chảy xuôi trong kinh mạch dưới máu thịt, trên mặt dần dần lộ ra vẻ mỉm cười.

Không nghi ngờ chút nào, lần này sau khi kết thúc bế quan, thực lực lại tăng vọt một lần nữa.

Hắn bây giờ đối mặt với tu sĩ Hợp Thể trung kỳ cũng nắm chắc có thể đem hắn diệt sát.

Nếu gặp phải tu sĩ Hợp Thể hậu kỳ, chưa chắc đã có thể đánh được, nhưng trốn thoát khỏi tay hắn thì tuyệt đối không phải là vấn đề.

Nói cách khác, hiện tại chỉ cần hắn không gặp phải cường giả cấp bậc Đại Thừa, thiên hạ to lớn là có thể đi khắp nơi rồi.

Diệp Trường Sinh đứng dậy, vung tay cắt tất cả bình ngọc đầy đất trong phòng tu luyện đi, sau đó đẩy cửa ra, như cách vách đi tới.

Đẩy cửa trùng thất ra, bên trong có một đồng lớn kim sắc giáp trùng dữ tợn lít nha lít nhít nằm ở trên vách tường không nhúc nhích.

Diệp Trường Sinh nhìn số lượng lớn sâu bọ trong này, trên mặt lộ ra ý cười.

Một trăm năm qua, động tác bồi dưỡng Phệ Kim Trùng thành thực cũng vẫn luôn không kéo xuống, sau khi tiêu hao hơn hai mươi ức linh thạch, thể Phệ Kim Trùng trưởng thành trên tay hắn đã đạt đến ba vạn con.

Hiện tại không sai biệt lắm đã có thể làm cho Phệ Kim Trùng tiến hóa tiến hóa một bước rồi, ba vạn con Phệ Kim Trùng thành thực thể, có thể thử nuôi dưỡng nửa Trùng Vương.

Diệp Trường Sinh đem tất cả Phệ Kim Trùng thu vào, lập tức đi tới cửa động phủ, tay áo vung lên, cửa động phủ mở ra.

Nhất thời, một đồng Truyền Âm Phù đủ mọi màu sắc bay tới, sau khi Diệp Trường Sinh đại khái nhìn qua một lần, liền vứt toàn bộ mấy thứ này qua một bên.

Hắn thả người hóa thành một vầng sáng năm màu, bay về phía phường thị Vân Thành xa xa.

Lần này đi, chính là gần mười ngày, khi Diệp Trường Sinh từ trong phường thị đi ra, trên người hắn ngoại trừ có thêm một ít vật đặc hữu của Thiên Vân mười ba tộc, còn có thêm mấy trăm triệu linh thạch.

Hắn đem toàn bộ linh bảo, đan dược lấy được sau khi giết chết những tu sĩ Giác Xi tộc trước đó bán hết ra ngoài phường thị.

Những thứ này bán ra, trực tiếp khiến linh thạch trên người hắn đi tới hơn mười lăm tỷ.

Lúc Diệp Trường Sinh từ phường thị trở về, lại thấy hai bóng người đang quanh quẩn ngoài động phủ của mình, dường như đang chờ đợi cái gì đó.

“Đây là...” Diệp Trường Sinh chứng kiến một màn này, ánh mắt lộ vẻ nghi hoặc.

Hắn thả người bay lên phía trước, tới gần, thấy hai người này cũng quay người lại.

Một nam tử thoạt nhìn là thiếu niên, cùng với một lão giả tóc trắng xoá, tu vi hai người là Luyện Hư trung kỳ, một là Luyện Hư sơ kỳ.

Khi thấy hắc xuất hiện, hai người này phảng phất có chút kinh ngạc, cẩn thận đánh giá tu vi của hắc một phen, khi nhìn thấy thực lực của hắc Luyện Hư hậu kỳ, trong mắt hai người đều hiện lên một tia thận trọng.

Phi về phía trước, vị lão giả Luyện Hư sơ kỳ kia chớp tay hỏi: “Đạo hữu cũng mộ danh mà đến, bái phỏng chủ nhân nơi này sao?”

Diệp Trường Sinh nghe vậy, trong mắt hiện lên một tia vui vẻ khó hiểu: “A, các người tới nơi này chính là vì bái phỏng chủ nhân của nơi này?”

Lão giả nghe vậy cười ha ha, nói: “Đạo hữu cần gì biết rõ còn cổ hủ, chủ nhân nơi đây lúc trước đột phá cảnh giới, dẫn tới động tĩnh lớn như vậy, chúng ta đều suy đoán người này tất nhiên là một vị đạo hữu thần thông cực lớn, tự nhiên là muốn giao hảo một chút!”

“Chẳng lẽ đạo hữu tới nơi này không phải vì chuyện này?”

Lão giả nọ tựa hồ có chút kinh ngạc.

Khóe miệng Diệp Trường Sinh nhếch lên, khẽ cười một tiếng, nói: “Lại còn có loại chuyện này!”

“Xem ra đạo hữu thật sự không biết chuyện này, chẳng lẽ là gần đây mới từ bên ngoài tới đây?” Lão giả rung đùi đắc ý nói, trong ánh mắt mang theo một tia tò mò.

Hắc có chút cảm khái, thở dài nói: “Đáng tiếc vị đạo hữu này thật ra cũng không có cùng người giao lưu, chúng ta tới bái phỏng nhiều lần, đều là động phủ cửa lớn đóng chặt, không có bất cứ động tĩnh gì!”

Trong lúc lão giả đang cảm khái, đột nhiên thiếu niên Luyện Hư trung kỳ bên cạnh mình quan sát tỉ mỉ Diệp Trường Sinh, sắc mặt cả kinh, dường như đang nghĩ tới điều gì, nhìn chăm chăm Diệp Trường Sinh xem đi xem lại.

Một lát sau, hắn cười khò một tiếng, lắc đầu nói: “Hoàng lão đầu, ta và ngươi sợ là mắt không trông, người chúng ta muốn thăm hỏi đang ở trước mắt!”

“Cái gì?” Lão già tóc bạc kia nghe thế lập tức kinh ngạc, có chút không thể tin nhìn về phía Diệp Trường Sinh.

“Không thể nào?” Trong lúc nhất thời thần sắc của hắn trở nên lúng túng, nếu như người trẻ tuổi Thượng tộc cấp chín trước mắt này thật sự là chủ nhân động phủ này, vậy hắn nói nửa ngày như vậy chẳng phải là xấu hổ chết đi sao?

Thiếu niên kia lại cười một tiếng, nói: “Vị đạo hữu này thoát nhìn như mới vừa tiến vào thượng tộc cửu giai không bao lâu, nhưng tạo cho ta lực áp bách, lại vượt xa bất luận vị thượng tộc nào trước đây từng thấy, thậm chí ta thiếu chút nữa hoài nghi đạo hữu là một vị tu sĩ Thánh tộc!”

“Tu sĩ Thượng tộc có thể làm được điều này không nhiều, lại nghĩ đến động tĩnh gây ra lúc đạo hữu đột phá lúc trước, cho nên ta có ít nhất bảy thành có thể kết luận, đạo hữu không phải đến bái phỏng chủ nhân nơi đây giống chúng ta, mà bản thân chính là chủ nhân nơi đây!” Thiếu niên kia nhìn chăm chăm Diệp Trường Sinh nói.

Diệp Trường Sinh nghe vậy cười ha ha, cũng không có ý giấu diếm hai người này, gật đầu nhẹ, nói: “Thật sự là ta tạm ở trong động phủ này, nếu hai vị đạo hữu đến đây bái phỏng ta, vậy mời vào!”

Nói xong, Diệp Trường Sinh vung tay lên, một khối lệnh bài trong tay áo bay ra, tiến nhập cắm chế trên vách đá đại môn động phủ.

Sau một khắc, cấm chế kia giống như gợn sóng nhộn nhạo lên, lập tức quang mang lóe lên, cửa đá mở ra, lộ ra động phủ ở

bên trong.

Đến giờ phút này lão giả tóc trắng mới thật sự xác nhận thân phận của Diệp Trường Sinh, trong lúc nhất thời tâm tình phức tạp khó nói nên không biết nên nói gì.

Hai người sau khi đi theo Diệp Trường Sinh tiến vào động phủ của hắn, tùy ý liếc nhìn bốn phía, sau đó liền liếc mắt nhìn nhau, trong lòng xuất hiện đủ loại ý niệm.

Giờ phút này trong lòng hai người đều có suy nghĩ tương tự, thậm chí vị đạo hữu này có thể cường đại như thế, nhìn bộ dáng động phủ hắn không có trang trí gì, hiển nhiên đây là một vị khổ tu sĩ.

Đi vào trong vài bước, hai vị này càng thêm sợ hãi than, nhìn bộ dáng động phủ của Diệp Trường Sinh, quả nhiên là có thể dùng từ đơn sơ để hình dung.

Trong số tu sĩ ở tầng thứ bốn họ thì tương đối ít thấy, khổ tu sĩ không phải là không có, nhưng một lòng khổ tu đến loại tình trạng này thì thật đúng là hiếm thấy.

Trong động phủ này ngay cả một thị thiếp xinh xắn bung trà rót nước cũng không có thì thôi, đến các loại linh thú khôi lỗi cũng không nhìn thấy.

Quan sát động phủ của Diệp Trường Sinh, ông lão tóc trắng xoa kia lập tức cười khổ một tiếng, nói: “Ta cũng hiểu vì sao đạo hữu có thể cường đại như vậy, tuy rằng trong lòng lão phu cũng hướng về Tiên đạo, nhưng căn bản không cách nào kiên định được như vậy.”

“Lão phu thật sự là xấu hổ, rất muốn sau này đem hơn mười thị thiếp trong động phủ đuổi hết đi!” Lão giả tóc bạc lắc đầu nói.

Nghe nói như thế, thiếu niên bên cạnh nhất thời cười nhạo một tiếng, liếc xéo nói: “Hoàng lão đầu, người cũng đừng có tâm huyết dâng trào nữa, ta không tin người thật sự có thể buông được nhiều thị thiếp kiều mị như vậy? Đừng để hôm nay quyết định như vậy, qua mấy ngày nữa sẽ hối hận!”

Nghe được lời này của hắn, lão giả họ Hoàng kia ngượng ngùng cười, hắn vừa rồi cũng chỉ thuận miệng nói ra mà thôi,

làm sao có thể thật sự đem toàn bộ những người kia đuổi ra ngoài?

Cho dù hẳn thực sự có ý chí đó, công pháp hẳn tu luyện cũng không cho phép!

“Mỗi người đều có đại đạo của mỗi người, đạo hữu ngược lại cũng không cần học ta!” Diệp Trường Sinh nghe được cuộc đối thoại của hai người, xoay người lại, vừa cười vừa nói.

“Mời hai vị vào!” Hắn dẫn hai người tới phòng tiếp khách trong động phủ, duỗi tay điểm một cái, lập tức trên mặt đất xuất hiện mấy cái bồ đoàn.

“Hàn xá đơn sơ, mong rằng hai vị không nên ghét bỏ!” Nói xong, hắn ngồi ngay ngắn trên một cái bồ đoàn.

“Nào có, có thể tiến vào động phủ của đạo hữu bái phỏng một hai, cũng là phúc khí của chúng ta, sao có thể có ý nghĩ ghét bỏ?”

Hai người nói xong, mỗi người đều ngồi ngay ngắn trên một cái bồ đoàn trong đó.

Diệp Trường Sinh vừa ngồi xuống vừa âm thầm đánh giá hai người này, nghĩ thầm xem có thể moi được bao nhiêu tin tức từ trên người hai người này.

Hắn cũng mới đến Lôi Minh đại lục, mặc dù đã ở trong động phủ này trăm năm, nhưng trong vòng trăm năm này cơ bản hắn đều bế quan, đại môn không ra hai cánh cửa không bước ra.

Chính vì vậy, đừng tưởng thời gian hắn đi vào đại lục Lôi Minh đã không ngắn, nhưng hiểu biết về một khối đại lục này và vị trí Thiên Vân mười ba tộc vẫn rất ít, không đầy đủ.

Vừa vặn hôm nay hai vị này đến thăm hỏi, vậy hắn cũng có thể thuận tiện biết được một ít tin tức liên quan đến Lôi Minh đại lục từ miệng những người này.

“Hai vị đạo hữu xưng hô thế nào?” Diệp Trường Sinh vừa quan sát hai người này, vừa nói.

“Tại hạ họ Hoàng, là người của vạn cổ tộc!” Lão già tóc bạc lên tiếng đầu tiên.

Hắn vừa nói xong, người có bộ dáng thiếu niên chấp tay nói:
“Tại hạ Bạch Nguyên, Tinh tộc nhân!”

Nghe hai người tự giới thiệu, Diệp Trường Sinh mỉm cười nói:
“Hóa ra hai vị đều là người của Thiên Vân mười ba tộc, tại hạ họ Diệp, không phải xuất thân từ Thiên Vân mười ba tộc!”

“A, Diệp huynh thì ra là người ngoại tộc sao? Ha ha, bên trong Vân Thành số lượng không ít người ngoại tộc, không nghĩ tới trong đó còn có người như Diệp huynh!” Tên lão giả họ Hoàng lập tức rất là nhiệt tình nói.

Tuy hai người này đều là tộc nhân bản tộc của Thiên Vân mười ba tộc, nhưng đối mặt với ngoại tộc nhân lại không có chút kỳ thị nào, có thể thấy được bầu không khí mười ba tộc này đích thật tốt.

Diệp Trường Sinh cười cười nói: “Diệp mỗ là từ một hòn đảo ở hải ngoại tới Vân Thành, nói thật, đây là lần đầu tiên đến Lôi Minh đại lục, cũng là lần đầu tiên đến Thiên Vân mười ba tộc, đối với rất nhiều chuyện nơi này, đều vô cùng lạ lẫm!”

Hắn vừa nói ra lời này, hai vị luyện hư tu sĩ Thiên Vân mười ba tộc đối diện lập tức nghe ra ý tứ ngoài lời nói của hắn, hai người liếc nhau, nhẹ giọng nở nụ cười.

“Không nghĩ tới Diệp huynh còn xuất thân như vậy, thật sự là khó có được, hai người chúng ta thân là địa chủ, mặc dù tu vi không bằng Diệp huynh, nhưng nếu bàn về hiểu biết về Lôi Minh đại lục, vậy khẳng định là không kém!”

“Nếu Diệp huynh không chê, ba người chúng ta có thể luận đạo một phen, trao đổi đoạt được!” Thiếu niên Tinh tộc kia nói như thế.

Diệp Trường Sinh trong lòng đang có ý này, vừa nghe hai người nói lời này, lập tức lộ ra sắc mặt vui mừng, cười lớn nói: “Ha ha, Diệp mỗ cầu còn không được!”

Nói xong, gã vung tay lên, trước mặt ba người liền hiện ra một cái bàn bạch ngọc.

Diệp Trường Sinh lấy từ trong vòng tay trữ vật ra một bầu rượu, lại lấy ra ba cái chén bích ngọc xanh tươi ướt át, đặt lên bàn.

Hắn mỉm cười với hai người, nói: “Hai vị mời thưởng thức một chút Thiên Linh Bích Tửu của Diệp mẫu!”

Nói xong, hắn đích thân cầm lấy bình rượu rót cho hai người kia mỗi người một chén, sau đó cũng rót cho mình một chén.

Hai vị tu sĩ Thiên Vân tộc kia thấy thế liếc mắt nhìn nhau, ngược lại không chút kiêng kỵ cầm chén rượu mà Diệp Trường Sinh đưa tới lên, nhẹ nhàng nhấp một ngụm.

“Rượu ngon!” Nước rượu xanh biếc kia vừa mới vào trong miệng, ánh mắt hai người lập tức sáng lên, phát ra thanh âm tán thưởng.

Rượu mà Diệp Trường Sinh lấy ra có vị thuần hậu, sau khi vào miệng, làm cho người ta một loại cảm giác thần hồn phiêu nhiên.

Mà rượu vừa vào bụng, trên mặt hai người lập tức lộ ra vẻ kinh ngạc, phảng phất có chút khó tin.

“Cái này... Pháp lực của ta lại di động một chút, Thiên Linh Bích Tửu này...” Trên mặt lão già tóc bạc lộ ra vẻ kinh ngạc nồng đậm.

“Rượu này của Diệp huynh thật là khó lường, dĩ nhiên đối với tu sĩ thượng tộc chúng ta cũng có thể sinh ra hiệu quả, chỉ uống một ngụm, liền làm cho ta cảm giác pháp lực nồng hậu thêm một phần, cái này nếu là thường uống...” Thiếu niên Tinh tộc kia cũng mặt mũi tràn đầy vẻ kinh ngạc nói.

Diệp Trường Sinh nghe vậy trên mặt lộ ra ý cười, rượu này là hắn đoạt được từ Cổ Lê tộc trong giao dịch hội lần nào đó, nghe nói là linh tửu dùng hơn một ngàn loại linh dược luyện chế thành, đối với tu sĩ Luyện Hư đều rất có ích lợi.

Chỉ cần tùy tiện uống vào một ngụm là có thể khiến pháp lực tăng trưởng một chút, đối với những tu sĩ Luyện Hư này mà nói, quả thực là một loại linh vật hiếm có.

Đương nhiên, Diệp Trường Sinh không quá xem trọng pháp lực tăng trưởng từ rượu Thiên Linh Bích này, dù sao hắn là người có thể tùy thời dập đầu được đan dược, pháp lực tăng trưởng từ một viên đan dược không biết nhiều hơn bao nhiêu lần so với loại rượu này.

Nhưng đối với hai vị tu sĩ Thiên Vân Tộc trước mặt mà nói, tính mạng bọn họ không dễ như vậy, căn bản không có khả năng dựa vào việc giày vò đàn dược để tăng trưởng tu vi. Cho nên khi bọn họ phát hiện kỳ hiệu của Thiên Linh Bích Tửu này, kinh ngạc không thôi.

“Loại Thiên Linh Bích Tửu này là đặc sản trên quần đảo Diệp mỗ, là Diệp mỗ tốn hao mấy trăm năm thu thập tài liệu, thật vất vả mới luyện chế được một bình như vậy. Hôm nay nhìn thấy hai vị đạo hữu hợp ý như vậy, vừa vặn lấy ra!” Diệp Trường Sinh tươi cười nói.

Hắn muốn nghe ngóng từ miệng hai người các sự tình về Lôi Minh đại lục, tự nhiên là phải cấp cho họ một ít chỗ tốt.

Hai người này cũng rất thức thời, biết Diệp Trường Sinh không phải cho không bọn họ, vì thế đều mở đề tài, đàm luận.

Vì vậy, trong quá trình nói chuyện với hai người này, Diệp Trường Sinh nhanh chóng hiểu rõ đủ loại chuyện nhàn hạ trong Lôi Minh đại lục, đủ loại nhân tình phong tục, biết được rất nhiều chuyện bí mật liên quan tới các đại tộc siêu cấp, đại tộc lưu truyền trong đó.

“Nói đến bát đại kỳ thú Linh Giới, kỳ thật trên Lôi Minh đại lục chúng ta có khoảng năm loại, thậm chí nghe nói tại phụ cận Thiên Vân mười ba tộc chúng ta, đã từng xuất hiện hai loại Nhân Diện Giao cùng Hồng Vũ Nha!”

“Hắc hắc, nghe nói hai loại kỳ thú này trưởng thành có thể so với nửa Chân Tiên Đại Thừa tu sĩ, chính là những tồn tại cao nhất của mười ba tộc chúng ta, gặp bọn họ cũng phải thận trọng vô cùng! “

“Nhưng nói đi cũng phải nói lại, trên đại lục Lôi Minh chúng ta, nổi danh nhất vẫn là ba đại thánh thú chứ không phải bát đại kỳ thú.”

“Đúng vậy, tuy rằng thực lực của tam đại thánh thú cùng bát đại kỳ thú không kém bao nhiêu, đều là sinh linh mạnh nhất dưới chân linh, nhưng sở dĩ tam đại thánh thú được gọi là thánh thú, cũng là có nguyên nhân nhất định! “

Diệp Trường Sinh mỉm cười, nghe hai người này giảng giải về các loại sinh vật cường đại của Lôi Minh đại lục.

Đề tài giữa ba người bọn họ chuyển biến rất nhanh, đầu tiên là bàn tán về các tộc đàn cường đại trên Lôi Minh đại lục, từ các loại siêu cấp đại tộc, Huyền Thiên chi bảo, mười đại cường giả các loại đề tài, đàm luận đến Thiên Vân mười ba tộc cùng với một ít đại tộc quanh đó, về phía sau lại chuyển hướng đến Chân Linh Kỳ Thú các loại.

Sau khi nói xong một số Chân Linh cường đại trên Lôi Minh đại lục, hai người này liền đàm luận đến những kỳ thú dưới Chân Linh kia, tự nhiên khiến cho tám đại kỳ thú và ba đại Thánh Thú khác chú ý đến nhau.

Nghe đến đó, trên mặt Diệp Trường Sinh lộ vẻ tò mò hỏi: “Vì sao tam đại Thánh thú lại có địa vị tôn sùng hơn cả bát đại kỳ thú?”

Lão giả họ Hoàng nghe vậy vuốt vuốt chòm râu, cười hắc hắc nói: “Tất nhiên là vì bát đại kỳ thú không thể giúp chúng ta chống đỡ thiên kiếp, mà mỗi một loại trong tam đại thánh thú đều có tác dụng chống lại thiên kiếp, cho nên bọn chúng liền biến thành tam đại thánh thú!”

” chống cự thiên kiếp?”

“Không sai, ba loại thánh thú này đều có năng lực chống đỡ thiên kiếp, đối với tu sĩ chúng ta mà nói, trọng yếu cỡ nào, chỉ sợ không cần ta nhiều lời, Diệp huynh cũng hiểu được!” Lão giả họ Hoàng vừa cười vừa nói.

Thiếu niên họ Bạch kia cũng cười hắc hắc, nói: “Trong đó, cốt tủy Hoàng Kim Lôi sư có thể luyện chế thành đan dược để hạ thấp thương tổn của Thiên kiếp đối với tu sĩ, mai rùa Phúc Thiên Linh Quy có thể luyện chế linh bảo có tính phòng ngự, kháng tính của linh bảo này đối với thiên kiếp mạnh hơn rất nhiều so với các phòng ngự linh bảo khác!”

“Về phần nội đan cuối cùng của Cửu Vĩ Thần Ngạc, có thể dùng để luyện chế một loại Thần Ngạc đan, loại đan dược này có thể làm trì hoãn thời gian thiên kiếp phủ xuống!” Thiếu niên Tinh tộc lần lượt giới thiệu kỳ hiệu của ba loại thánh thú này với nhau.

Diệp Trường Sinh nghe vậy, hai mắt hơi nheo lại, ngập ngừng nói: “Chắc hiệu quả chống cự thiên kiếp đều có hạn? Nói cách

khác, chẳng phải tam đại thánh thú này đã sớm bị tu sĩ Lôi Minh đại lục các người chém tận giết tuyệt?”

“Ha ha, Diệp huynh nói không sai, hiệu quả ba loại linh thú này chống cự thiên kiếp càng lúc càng kém, đối với các cường giả mà nói, năng lực chống cự thiên kiếp của tam đại thánh thú thực lực bình thường thật sự là như muối bỏ biển, không đáng nhắc tới.”

“Ví dụ như đối với tồn tại cấp Đại Thừa mà nói, tam đại thánh thú cấp Hợp Thể có thể trợ giúp thiên kiếp của bọn họ hoàn toàn là có ít hơn có. Bọn họ muốn mượn nhờ lực lượng của tam đại thánh thú, vậy cũng chỉ có thể đi săn giết tam đại thánh thú cấp Đại Thừa.”

“Nhưng loại khó khăn này, không cần ta nhiều lời, Diệp huynh nói vậy cũng rõ ràng chứ?” Lão giả họ Hoàng vừa cười vừa nói.

Diệp Trường Sinh nghe vậy nhẹ gật đầu, bất kỳ một tồn tại Đại Thừa nào cũng đều không thể khinh thường, huống chi ba đại Thánh Thú này còn được xưng là cường giả gần với Chân Linh.

Chỉ sợ đối với đa số Đại Thừa mà nói, sự cường đại của ba đại thánh thú còn đáng sợ hơn cả thiên kiếp.

Mà ba đại thánh thú cấp Hợp Thể lại không có tác dụng gì với bọn họ, bọn họ tự nhiên sẽ rất ít đi săn giết ba đại thánh thú.

Mà tiếp nữa, tu sĩ Hợp Thể cấp muốn săn giết tam đại thánh thú, vậy cũng chỉ có thể đi tìm hợp thể cấp một, chỉ sợ cấp bậc luyện hư đối với bọn họ cũng không có nhiều hiệu quả.

Nhưng sinh vật như tam đại thánh thú, khi đạt tới cấp Hợp Thể cũng đã vô cùng cường đại rồi, hầu như không có bao nhiêu Hợp Thể đều có thể cùng cấp độ vượt qua chúng.

Cũng chính vì vậy, sinh linh như tam đại thánh thú mới có thể sinh sôi nảy nở đến nay ở Lôi Minh đại lục.

Nghe đến đó, Diệp Trường Sinh không khỏi nhớ tới tấm địa đồ mình vẽ được trên người tên Giác Xi tộc kia, phía trên có ghi chép lại địa phương Phúc Thiên Linh quy, một trong tam đại thánh thú.

Diệp Trường Sinh đang suy nghĩ chuyện này, lại nghe thiếu niên Tinh tộc kia nói: “Thật ra ngoại trừ có thể chống cự thiên kiếp, trên thân ba đại thánh thú này đều có không ít diệu dụng!”

“Ví dụ như, nội đan Hoàng Kim Lô Sư kia có thể giúp con người tu luyện thần thông lôi đạo, một khi có được một viên, đại đa số thần thông lôi đạo đều có thể vì vậy mà đại thành. Loại Thánh Thú này, đối với những người tu luyện lôi thuật thì nó quan trọng đến cỡ nào, tất nhiên không cần nói nhiều.”

“Nội đan Phúc Thiên Linh Quy cũng có chút kỳ diệu, nếu là uống vào sẽ có hiệu quả luyện thể nhất định. Nhưng bình thường mà nói, những cường giả tu vi cao thâm kia nếu thật sự đạt được một viên nội đan Phúc Thiên Linh Quy, lại rất ít cầm đi luyện thể!”

“Bởi vì số lượng này có chút lãng phí, nội đan của Phúc Thiên Linh Quy ở chỗ kỳ diệu nhất, có thể dùng để luyện khí, dùng đồ vật tạo ra, tự nhiên có thể ngăn cách tất cả sự dò xét của ngoại giới, nghe nói dù là Thiên Cơ Thuật diễn toán cũng sẽ bị ngăn cản!”

Nghe y nói vậy, trong mắt Diệp Trường Sinh lập tức lóe lên một tia sáng kinh người rồi biến mất, trong lúc nhất thời có chút dâng trào cảm xúc.

“Loại đặc chất này đối với các đại cường tộc mà nói là càng thêm trọng yếu, dù sao một tộc nào đó cũng không có cái gì không muốn để cho ngoại nhân dò xét bí mật chứ?” Thiếu niên Tinh tộc tiếp tục nói.

“Vậy Cửu Vĩ Thần Ngạc có gì đặc biệt đâu?” Diệp Trường Sinh bình phục tâm tình hơi có chút kích động trong lòng, bắt động thanh sắc hỏi.

“Huyết nhục Cửu Vĩ Thần Ngạc có thể rèn luyện thần thức, nói không khoa trương chút nào, nếu vận khí người nghịch thiên đến có thể nuốt sống một con Cửu Vĩ Thần Ngạc cùng cấp bậc, như vậy thần thức của người trong vòng trăm năm có thể tăng vọt ít nhất ba thành!”

“Lại nghịch thiên như vậy?” Diệp Trường Sinh như bị dọa cho nhảy dựng, vô cùng kinh ngạc hỏi.

“Ha ha, Diệp huynh cũng bị kinh ngạc, năm đó tại hạ vừa mới nghe nói đến công dụng kỳ diệu của huyết nhục Cửu Vĩ Thần Ngạc, cũng đã chấn kinh rất lâu rồi.”

“Lại nói tiếp, trong ba đại thánh thú này, ta nghĩ đến nhất vẫn là Cửu Vĩ Thần Ngạc này, loại thánh thú này thật sự là quá kinh người!” Thiếu niên Tinh tộc cười ha hả nói.

“Nhưng Cửu Vĩ Thần Ngạc cũng là loại Thánh thú có số lượng ít nhất trên Lôi Minh đại lục hiện tại, nghe nói có khả năng cả Lôi Minh đại lục đều tìm không ra năm con!” Lão giả họ Hoàng lắc đầu nói.

“Chắc chắn, hai vị nói ta bây giờ cũng vô cùng mong chờ có thể bắt được một trong tam đại thánh thú rồi!” Diệp Trường Sinh sờ sờ cằm, cảm khái nói.

“Ha ha, với thực lực của Diệp huynh, chỉ cần không phải ba đại thánh thú cấp bậc Thánh tộc, chắc chắn người đều có thể giết chết chúng!”

“Chỉ có điều, ba đại thánh thú này kỳ thực cũng không dễ trêu chọc, có rất nhiều thánh thú sinh sống khi còn nhỏ theo chân thánh thú trưởng thành, những thánh thú trưởng thành kia không có con nào mà không phải là tồn tại cấp bậc Đại Thừa, thế thì không dễ trêu chọc!”

“Cũng chính vì vậy, tuy rằng mỗi một chủng Tam Đại Thánh Thú đều có hiệu quả thần kỳ như thế, nhưng Lôi Minh đại lục chúng ta có can đảm đi săn giết chúng nó, chung quy cũng chỉ là một phần rất nhỏ, đại bộ phận tu sĩ đừng phải đều tránh né thật xa!” Thiếu niên Tinh tộc nói ra.

“Điều này cũng đúng, nếu đổi lại là ta, đừng phải một con ba đại thánh thú vị thành niên, ta cũng sẽ hoài nghi sau lưng nó liệu có một con trưởng thành hay không.”

“Vừa nghĩ tới điều này, đương nhiên ta sẽ lập tức rời xa chúng!” Diệp Trường Sinh cười dữ tợn nói.

“Vô luận là tam đại thánh thú hay bát đại kỳ thú, đối với chúng ta mà nói đều là thứ xa không thể chạm tới. Lại nói, nghe nói gần đây tinh tộc Minh đại sư các ngươi lại luyện chế thành công một lò Vạn Diệu đan?” Nói xong, lão giả họ Hoàng lại nói sang chuyện khác, nhìn về phía thiếu niên họ Bạch hỏi.

.....

Mọi người lại vây quanh Vạn Diệu đan một phen nói chuyện, Diệp Trường Sinh bất động thanh sắc cùng hai người này đàm luận đủ loại chuyện, nhưng trong lòng đã nghĩ ra phương hướng khác.

Đợi sau khi tiễn hai người này đi, Diệp Trường Sinh đóng cửa động phủ, tĩnh tọa trong phòng tu luyện, trên mặt lộ ra vẻ do dự.

Bàn tay hần khê lật, trên tay xuất hiện một khối ngọc giản. Trong ngọc giản ghi chép lại địa đồ khu vực của Hồ Thiên Linh Quy.

Vị tu sĩ Giác Xi tộc kia tựa hồ vì việc này mà đã mưu đồ đã lâu, lão điều tra đủ loại thói quen sinh hoạt của Phúc Thiên Linh Quy vô cùng rõ ràng.

Lúc trước Diệp Trường Sinh cũng không để ý tới việc này, hần đến Lôi Minh đại lục chủ yếu là để tăng cao tu vi. Tuy Phúc Thiên Linh Quy toàn thân là bảo vật, nhưng Diệp Trường Sinh trước đây lại không có ý định đánh với đối phương.

Nhưng hôm nay sau khi nói chuyện với hai vị tu sĩ Thiên Vân mười ba tộc này, hần lại đổi loại thánh thú này động tâm.

Nguyên nhân đương nhiên rất đơn giản, hần nhìn trúng hiệu quả ngăn cách thiên cơ của nội đan đối phương. Nếu như có thể lấy được... Có lẽ... Có thể ngăn trở sự cảm ứng của Hách Liên Thương Minh đối với Phiên Thiên Kỳ trên tay hần.

“Việc này không thể trì hoãn, đã qua hơn trăm năm, xác suất lớn Hách Liên thương minh sắp tìm tới cửa, nhất định phải giải quyết nhanh chuyện Phiên Thiên kỳ!” Diệp Trường Sinh trên mặt lộ ra vẻ kiên quyết.

Cũng không lâu lắm, Diệp Trường Sinh liền rời khỏi động phủ, tiếp tục ra khỏi Vân Thành, hai cánh sau lưng vỗ một cái, không rõ tung tích.

.....

Trên đại lục Lôi Minh, trước một hồ nước khổng lồ, thân ảnh Diệp Trường Sinh xuất hiện ở đây.

Bốn phía hồ nước này đều là núi cao trùng điệp, trên ngọn núi mọc đầy cây xanh rậm rạp. Dưới chân núi là hẻm núi sâu không thấy đáy, trong hẻm núi mọc đầy các loại kỳ hoa dị thảo, tràn đầy khí tức thần bí.

Ở một nơi nào đó trên mặt hồ có một khu rừng rậm rạp, trong rừng rậm mọc đầy các loại cây cối to lớn, tán cây cao vút trong mây, cành lá rậm rạp, thỉnh thoảng lại có một vài sinh vật kỳ quái qua lại.

Nơi này có một loại khí tức làm cho người ta không rét mà run, cả khu hồ nước đều phi thường thần bí cùng nguy hiểm.

Diệp Trường Sinh giờ phút này đang đứng ở trong rừng rậm rạp này, hai con người nhìn chăm chú hồ nước phía trước, sau lưng hai đôi cánh đang chớp động.

Lúc này, hắn đã từ trong lãnh địa của Thiên Vân mười ba tộc, bay đến mảnh đất mà Phúc Thiên Linh Quy đang nghỉ ngơi.

Hai đôi cánh sau lưng hắn mở ra, tùy thời chuẩn bị chạy trốn.

Vạn nhất gặp phải nguy hiểm gì đó không thể ngăn cản, bằng vào đôi Thiên Phượng Sí này của hắn, hắn là không khó để chạy trốn.

” Phúc Thiên Linh Quy à, hy vọng người đừng để cho ta thất vọng!” Diệp Trường Sinh thầm nghĩ trong lòng.

Hắn nhìn chăm chăm hồ nước phía trước, đột nhiên bắt đầu hành động.

Tay áo bào run lên, lập tức một trăm lẻ tám tấm phù lục từ trong tay áo hắn bay ra, nhanh chóng sắp xếp thành một trận hình, sau đó chậm rãi chui vào trong hư không.

Cửu Cung Thiên Càn Phù!

Diệp Trường Sinh lại lấy loại phù trận này ra.

Bổ trí xong Cửu Cung Thiên Càn Phù Trận, Diệp Trường Sinh lập tức từ trong vòng tay trữ vật lấy ra một cái bình ngọc, hắt mở bình ngọc ra, ngửi một chút khí tức bên trong, trên mặt lập tức lộ ra ý cười.

Đây là nước dãi phân tiết ra từ vòng tay trữ vật của tu sĩ Hợp Thể Kỳ Giác Xi tộc, đây là thứ mà Phúc Thiên Linh Quy thích dùng nhất.

Tên tu sĩ Giác Hoàng tộc kia vì bắt giết Phúc Thiên Linh Quy nơi này, có thể nói là đã chuẩn bị xong các loại chuẩn bị, liền chờ có cơ hội đến đây thao tác.

Kết quả không ngờ hắn còn chưa động thủ đã bị Diệp Trường Sinh giết, những thứ này chỉ tiện nghi cho Diệp Trường Sinh.

Nghĩ tới đây, Diệp Trường Sinh cười hắc hắc, hắn còn phải cảm tạ vị tu sĩ Hợp Thể của Giác Xi tộc kia.

Nhìn hồ nước sâu không lường được ở phía xa, nếu so sánh với hồ nước này thì chẳng bằng nói đây là một đại trạch mênh mông.

Cái này so với đại dương mênh mông của Loạn Tinh Hải Nhân giới, cũng không kém chút nào. Ở trong một hồ nước mênh mông như vậy, để hắn đi tìm tung tích Phúc Thiên Linh Quy, đó chính là mò kim đáy biển.

Chỉ có thể dựa vào loại đồ vật mà Phúc Thiên Linh quy ưa thích câu được rồi.

Diệp Trường Sinh bỏ nước dãi của bình Tán Thần Trùng này vào trong Cửu Cung Thiên Càn Trận, sau đó bàn tay vung lên, trên tay xuất hiện một phù lục màu tím nhạt.

Hóa Thanh Phù!

Diệp Trường Sinh không chế tám phù lục này, lập tức một làn sương mù màu tím bay lên trời, bao bọc hắn vào trong. Từ từ, sương mù màu tím biến mất, thân hình của Diệp Trường Sinh cũng biến mất tại chỗ.

Nơi đây thoáng chốc yên tĩnh trở lại, ngoại trừ cái bình ngọc kia thì không có vật gì khác, phẳng phật như chưa từng xuất hiện qua cái gì.

Cứ như vậy, khí tức trong bình ngọc phát ra dưới tác dụng của mấy cái phù chú mà Diệp Trường Sinh tận lực thêm vào, không ngừng lan tràn ra bốn phía.

Còn Diệp Trường Sinh thì rất kiên nhẫn chậm rãi chờ đợi.

Một lần chờ đợi này trọn vẹn bảy ngày, đang lúc Diệp Trường Sinh đang suy nghĩ có nên đổi phương hướng bố trí lại hay không, đột nhiên, trong hồ nước xa xa có động tĩnh.

Trên mặt hồ một hồi gợn sóng lăn tăn nước, ngay sau đó, một cái mai rùa màu đen to lớn trôi lên mặt nước.

Mai rùa này rộng chừng mấy ngàn trượng, từ xa nhìn lại giống như một quảng trường đen kịt lơ lửng ở trên mặt nước.

Mặt ngoài của mai rùa có lượng lớn đường vân màu vàng thần bí giống như là vật sống lưu chuyển không ngừng, khiến cho người ta cảm thấy một luồng khí tức thần bí.

Một tiếng gầm thét vang lên, dưới mặt nước xuất hiện một cái đầu lâu cực lớn. Cái đầu này vô cùng dữ tợn, nhìn qua vô cùng xấu xí.

Trên khuôn mặt mọc đầy những nốt nhỏ, là một đôi mắt màu vàng vô cùng nhỏ, trong mắt lóe lên dã tính, tham lam.

Hắn ngẩng đầu lên, ngửi ngửi bốn phía, một cỗ chân động vô hình từ trong mũi nó tán phát ra.

Gợn sóng này lan tràn ra, Diệp Trường Sinh lập tức cảm giác được từng gợn sóng lan tràn qua trên người mình.

Loại rung động vô hình này phảng phất như đang dò xét cái gì, nhưng khi đụng phải Diệp Trường Sinh, dưới tác dụng thần kỳ của Thái Nhất Hóa Thanh Phù, gợn sóng này không bị ngăn trở lan tràn mà qua, không nhận bất kỳ hình ảnh nào.

Sau khi tra xét một phen, con Phúc Thiên Linh Quy này vững tin xung quanh không có sinh linh nào ở ngoài, vì vậy nó yên tâm bay về phía này.

Mai rùa khổng lồ phảng phất như một mảnh lục địa di động, cũng không lâu lắm con sinh linh khí tức kinh khủng này liền leo lên lục địa.

“Tu vi này có lẽ đã là vừa mới tiến vào Hợp Thể sơ kỳ không bao lâu, nhưng sức chiến đấu chỉ sợ có thể so với tu sĩ Hợp Thể trung kỳ!” Diệp Trường Sinh núp ở một bên, đánh giá vài lần Thánh thú đại lục Lôi Minh này, trong lòng thầm nghĩ.

Ánh mắt của hắn nhìn chằm chằm động tác của Phúc Thiên Linh Quy này, không lâu sau, liền thấy đối phương đã vọt tới trước cái bình ngọc mà hắn đặt trước.

Nghiêm túc mà nói, Phúc Thiên Linh Quy cũng không tính là cái gì lỗ mãng, linh trí đặc biệt thấp kém sinh vật, nó xuất hiện trên mặt nước lúc, đã dùng một loại thiên phú thần thông dò xét xung quanh.

Trong tình huống bình thường, cho dù là tu sĩ có tu vi cao hơn nó mấy cấp bậc cũng không thể che giấu bản thân trước thần thông của nó.

Trận pháp có kỳ diệu đến mấy, thủ đoạn ẩn nấp cường đại đến mấy cũng vô dụng, bởi vậy con Phúc Thiên Linh Quy này không chút cố kỵ bơi lại đây.

Nhưng nó làm sao cũng không liệu được là, người phục kích nó đều dùng phù lục Tiên giới lấy được từ trong Kim Khuyết Ngọc Thư, bằng bản mệnh thần thông của nó, căn bản không cách nào dò xét được khí tức những phù lục Tiên giới này.

Khi nó vọt tới trước bình ngọc, cảm thấy lập tức phát động, một trăm lẻ tám tám phù lục thoáng hiện trong hư không, lập tức xây dựng ra một tòa phù trận thật lớn, vây Phúc Thiên Linh Quy vào trong đó.

Con thánh thú này lập tức nhận ra có điều gì đó không đúng, ngửa mặt lên trời gào thét một tiếng, phù văn màu vàng đất trên mai rùa bắt đầu điên cuồng di chuyển.

Hai con mắt nhỏ màu vàng của nó nổ bắn ra quang mang dọa người, hung mãnh dị thường hướng bên cạnh va chạm, lập tức liền đánh vào phù trận do Cửu Cung Thiên Càn Phù xây dựng.

Lập tức, tòa phù trận kia bắt đầu kịch liệt lay động, đồng thời Diệp Trường Sinh cũng cảm giác được dưới chân mặt đất bắt đầu lay động một trận, phảng phất có người đang lay động đại địa.

Trên sông núi chung quanh vô số đá vụn cuộn cuộn rơi xuống, mặt đất trở nên giống như mặt nước, cao thấp chập chùng, nhắc lên trùng điệp gợn sóng hướng tòa phù trận này âm vang đánh tới.

Diệp Trường Sinh thấy cảnh này liền lập tức biết đây là Phúc Thiên Linh Quy đang phát động thiên phú thần thông của nó, ý đồ trong ngoài giáp công phá tòa phù trận này.

Hắn lập tức ra tay, trong tay áo bay ra một cây Cửu Tiết giản, trên Cửu Tiết giản tản ra hào quang màu tím mịt mờ, bay lên cao, sau đó âm âm nện xuống.

Một cỗ khí thế làm cho người ta sợ hãi từ trên Hỗn Nguyên giản phát ra, bây giờ Diệp Trường Sinh sau khi tiến vào Luyện Hư hậu kỳ, uy lực của Thông Thiên Linh Bảo này có thể phát huy ra càng thêm kinh khủng.

Một kích như vậy, dù là tu sĩ Hợp Thể hậu kỳ cũng phải thận trọng đối đãi, xuất ra toàn bộ thủ đoạn để phòng ngự.

Nhưng con Phúc Thiên Linh Quy này phảng phất như không nhìn thấy, căn bản không để ý tới Hỗn Nguyên giản bay xuống trên đỉnh đầu, chỉ là liên tục va chạm Cửu Cung Thiên Càn Phù Trận.

“Âm!”

Khi Hỗn Nguyên giản rơi xuống, đường vân màu vàng đất bên ngoài thân Phúc Thiên Linh Quy lóe lên, một màn sáng màu vàng mờ mịt xuất hiện, tựa như màng thai bao trùm hoàn toàn thân hình nó.

Hỗn Nguyên giản hùng hổ xông tới, lại trực tiếp đụng vách, trong tiếng vang kịch liệt, bị đẩy lùi ra sau.

Thấy một màn này, ánh mắt Diệp Trường Sinh ngưng tụ, đây là lần đầu tiên Hỗn Nguyên giản thất bại, trước kia chưa bao giờ xuất hiện loại tình huống này.

Lực phòng ngự của Phúc Thiên Linh Quy này cũng không phải nói đùa.

Nhưng Hỗn Nguyên giản vô dụng, Diệp Trường Sinh cũng không phải không dùng thủ đoạn đối phó với đối phương.

Hắn há mồm phun ra một đoàn ngân quang, lập tức hóa thành một con hỏa điều màu bạc, hai cánh phát ra một trận, hiện ra bên trong phù trận.

Chỉ một thoáng, hỏa diễm màu bạc đầy trời trút xuống, lập tức vây quanh Phúc Thiên Linh Quy, thiêu đốt tầng vòng bảo hộ như màng thai màu vàng kia.

Đồng thời Diệp Trường Sinh vỗ linh thú trạc, một mảnh kim quang từ trên người hắn bay ra, hóa thành giáp trùng dữ tợn đầy trời, nhanh chóng đánh vào trong trận pháp.

“Grào!”

Một tiếng rống lớn từ miệng Phúc Thiên Linh Quy phát ra, con thú này tựa hồ cũng phát hiện tình huống không đúng, trong đôi mắt nhỏ hiện lên vẻ hoảng hốt, điên cuồng vô cùng va chạm với quang trận do phù triện tạo thành.

Quang trận trong khoảnh khắc bị đụng trúng lung lay sắp đổ, mắt thấy Cửu Cung Thiên Càn trận sắp sụp đổ, lúc này Diệp Trường Sinh vươn tay ra, hướng trên mặt đất nhấn một cái.

Trên bàn tay hắn, năm chùm ngũ sắc quang mang óng ánh bắn ra, chui vào trong thiên địa chung quanh.

Một lát sau, trên mặt đất, ánh sáng màu vàng đất cuộn trào mãnh liệt, sóng xanh dập dờn, cây cối đột ngột mọc lên từ mặt đất, một thế giới ngũ hành trong chớp mắt xuất hiện ở trước mắt.

Trong thế giới ngũ hành này, đại địa trở nên vô cùng vững chắc, vừa rồi Phúc Thiên Linh Quy mượn thiên phú thần thông triệu tập đến lực lượng Thổ hành đều bị trấn áp, chỗ thiên địa của nó phảng phất biến thành thế giới trong lòng bàn tay của Diệp Trường Sinh.

Không cách nào điều động ngoại lực, uy thế Phúc Thiên Linh Quy trùng kích trận pháp lập tức giảm đi hơn phân nửa, trong chớp mắt, Cửu Cung Thiên Càn Trận kia bằng mắt thường cũng có thể thấy được vững chắc.

Tinh Viêm Hỏa Điều kêu dài một tiếng, phóng xuất ra hỏa diễm càng thêm nóng bỏng, màng hào quang màu vàng đất bao phủ dưới hỏa diễm thiêu đốt, quang mang dần dần ảm đạm xuống.

Khi lực phòng ngự của Phúc Thiên Linh Quy không bằng lúc trước, rốt cục có Phệ Kim Trùng cắn rách màn hào quang màu vàng đất chui vào.

Chứng kiến một màn này, đôi mắt nhỏ của Phúc Thiên Linh Quy hiện lên vẻ hoảng sợ, bỗng nhiên đầu lâu tứ chi nó khẽ động, mãnh liệt rút cả thân thể vào trong mai.

Ngay sau đó, hai nửa quy xác trên dưới của nó hợp lại, trở nên kín kẽ, hoàn toàn bao bọc vào bên trong, không chút sơ hở.

Phúc Thiên Linh Quy không nhúc nhích, màn sáng màu vàng đất trên người cũng hoàn toàn biến mất, chỉ còn lộ ra một đôi mai rùa đen kịt.

Nhưng cho dù đôi mai rùa này có thiêu đốt Tinh Viêm Tiên Hỏa như thế nào cũng vô dụng, khiến Phệ Kim Trùng cắn như thế nào cũng không thể cắn nát.

“Cái này...”

Diệp Trường Sinh thấy cảnh này, khóe mắt giật giật.

Loại sinh vật kế thừa huyết mạch Huyền Vũ như Phúc Thiên Linh Quy, sức phòng ngự chắc chắn vượt quá dự liệu của hắn.

Quy xác này căn bản không thể phá vỡ trong thời gian ngắn, trừ phi hắn nguyện ý tốn hao thời gian mấy tháng hoặc thậm chí một năm để dùng Tinh Viêm Tiên Hỏa chậm rãi thiêu đốt, hoặc là dùng Phệ Kim Trùng chậm rãi cắn, mới có thể công phá một đôi quy xác này.

Nhưng hắn không có khả năng chậm rãi tiêu phí ở nơi này, vạn nhất con rùa này có bằng hữu thân thích gì đó thì sao?

“Chẳng qua, người cho rằng làm như vậy thì ta không có cách nào sao?” Trong mắt Diệp Trường Sinh hiện lên thần sắc kỳ dị.

Hắn đi về phía trước, đi tới trước trận pháp Cửu Cung Thiên Càn, nhìn thân thể không chỗ xuống tay, thân thể cao lớn, khóe miệng dần dần lộ ra vẻ mỉm cười.

Đôi cánh sau lưng Diệp Trường Sinh vỗ mạnh, trên tay hắn xuất hiện một luồng sáng bạc, hắn giơ tay, ném luồng ánh bạc này ra ngoài.

Đoàn quang mang màu bạc này sau khi tiến vào trong trận pháp liền bay lên trên người Phúc Thiên Linh Quy, dán trên mai rùa.

Diệp Trường Sinh phát ra một mệnh lệnh, sau một khắc, những phệ kim trùng thành thực kia nhao nhao hướng đoàn hào quang màu bạc kia bay đi, khi chúng rơi vào trên chùm sáng màu bạc kia, ngân quang lóe lên, lập tức biến mất không thấy.

Cơ hồ là cùng một thời gian, một tiếng gào thét nặng nề từ bên trong mai rùa vang lên, ngay sau đó, tiếng gào thét này trở nên thâm trầm.

Bất quá sau một lát, kèm theo một tiếng gầm điên cuồng, mai rùa Phúc Thiên Linh Quy tự động mở ra, tứ chi cùng đầu lâu đều từ bên trong chui ra, con thánh thú này điên cuồng va chạm Cửu Cung Thiên Càn Phù Trận, tựa hồ có chút hoảng hốt muốn xông ra ngoài.

Trên thân thể đen kịt của hắc bất ngờ lại có thêm từng đoàn từng đoàn kim quang, nhìn kỹ thì tất cả kim quang này đều là những giáp trùng dữ tợn to lớn.

Những bộ cánh cứng này găm cắn huyết nhục Phúc Thiên Linh Quy, chui vào trong cơ thể nó, phá hư sinh cơ.

Cũng không lâu lắm, con Hợp Thể Thánh Thú điên cuồng giãy dụa liên ngừng giãy dụa, thân thể trở nên cứng ngắc.

Một lát sau, bên ngoài da của nó vỡ ra một cái lỗ lớn, mấy con Phệ Kim Trùng chấp một viên nội đan to bằng nắm tay bay ra.

Diệp Trường Sinh thấy thế cười hắc hắc, vung tay lên, thân thể khổng lồ của Phúc Thiên Linh Quy lập tức biến mất không thấy gì nữa, ngay sau đó những Cửu Cung Thiên Càn Phù kia cũng hóa thành hai chùm ngân quang tiến vào trong tay áo hắn.

Phệ Kim Trùng và Tinh Viêm Chi Hỏa cũng trong chớp mắt đã bị Diệp Trường Sinh lấy đi, sau khi dọn dẹp sạch chiến trường, Thiên Phượng Sí sau lưng Diệp Trường Sinh rung lên, biến mất không thấy.

Trong động phủ Vân Thành, Diệp Trường Sinh mượn Thiên Phượng Sí nhanh chóng trở lại nơi đây. Hắn đóng cửa động phủ lại, sau đó lập tức lấy thi thể Phúc Thiên Linh Quy ra.

Thân hình con thú khổng lồ kia đã biến thành dài hơn một trượng ở chỗ hắn, mặc dù đã chết nhưng vẫn có một loại khí

tức hung hãn mãnh liệt từ trên thân nó phát ra.

Diệp Trường Sinh nhìn thi thể Phúc Thiên Linh Quy, trên mặt dần dần lộ ra nụ cười, thu hoạch lần này cũng không nhỏ.

Phúc Thiên Linh Quy được xưng là một trong tam đại thánh thú của Lôi Minh đại lục, có thể nói là cả người đều là bảo vật, cho dù máu thịt có mang ra bán cũng có thể đổi được rất nhiều linh thạch.

Đương nhiên, Diệp Trường Sinh cũng sẽ không làm chuyện như vậy, trên người hắn có lượng lớn đồ vật có thể đổi lấy linh thạch, không cần đem loại sinh vật có trọng lượng như Phúc Thiên Linh Quy đem ra ngoài bán.

Làm như vậy sẽ làm cho người ta hoài nghi hắn giết được một con Phúc Thiên Linh Quy, loại tin tức này truyền ra ngoài cũng không phải là một chuyện tốt.

Diệp Trường Sinh nhìn một lát, sau đó bắt đầu động thủ, hắn kéo thân thể Phúc Thiên Linh Quy từ trong giáp xác ra, cẩn thận thu hồi một đôi quy xác trân quý nhất, cất kỹ.

Hắn không nghi ngờ chút nào, lấy mai rùa này có thể dễ dàng luyện chế ra một kiện Linh bảo có tính phòng ngự thượng giai, leo lên Hỗn Độn Vạn Linh Bảng tuyệt đối không thành vấn đề.

Về phần có thể bò lên tới bậc cao như vậy, thì phải xem trình độ luyện chế của người đó rồi.

Trình độ luyện khí của Diệp Trường Sinh không phải là đứng đầu, dù sao những năm gần đây hắn cơ bản không có kỹ thuật nghiên cứu luyện khí, cho nên tạm thời cũng không lãng phí tài liệu tuyệt hảo này.

Dù sao trên người cũng có một kiện Thông Thiên Linh Bảo phòng ngự Minh Quang Cổ Kính, cho nên hắn cũng không vội vã luyện chế một kiện khác.

Sau khi thu hồi cái xác rùa này, hắn lại móc móc lên trên thân con linh quy này, móc mắt, nội tạng, xương cốt ra rất nhiều thứ.

Những thứ này đều là tài liệu luyện khí hoặc luyện đan tuyệt hảo, là đồ vật trân quý không gì sánh được.

Đến cuối cùng, Diệp Trường Sinh đào sạch tất cả những thứ đáng giá trên người Phúc Thiên Linh Quy. Hắn cong ngón tay búng ra, một ngọn lửa màu bạc từ trên tay hắn bay ra, bao trùm thân thể Phúc Thiên Linh Quy. Dưới Tinh Viêm Chi Hỏa thiêu đốt, thân thể Phúc Thiên Linh Quy rất nhanh liền thu nhỏ lại, dần dần, máu thịt biến mất không thấy.

Đến cuối cùng, sau khi ngọn lửa màu bạc biến mất, trong hư không trước mắt Diệp Trường Sinh xuất hiện một đoàn huyết dịch màu vàng lớn chừng quả đấm.

Huyền Vũ chân huyết!

Phúc Thiên Linh Quy ẩn chứa huyết mạch Huyền Vũ vô cùng nồng đậm, mà Diệp Trường Sinh giết chết con này lại là một con Phúc Thiên Linh Quy cấp bậc Hợp Thể, bởi vậy hắn từ trên người con thánh thú này tinh luyện ra lượng lớn Huyền Vũ chân huyết.

Kinh Trập Thập Nhị Biến bao hàm mười hai loại pháp quyết Chân Linh có Huyền Vũ tồn tại, sau khi luyện hóa đoàn Huyền Vũ Chân Huyết này, Diệp Trường Sinh không chỉ có thể nắm giữ một loại Chân Linh biến hóa mới, đồng thời mấy loại Chân Linh biến hóa khác cũng có thể đề cao uy lực.

Toan Nghê, Thiên Phượng, Ngũ Sắc Không Tước, Huyền Vũ, bây giờ hắn đã nắm giữ bốn loại biến hóa của Chân Linh, uy lực Kinh Trập Thập Nhị Biến đã tăng lên tới cấp bậc trung đẳng.

Sau khi thu hồi Huyền Vũ chân huyết, Diệp Trường Sinh lập tức lấy ra viên nội đan Phúc Thiên Linh Quy đã lấy được ngày hôm đó.

Cẩn thận đánh giá một phen, Diệp Trường Sinh nhe răng cười, lập tức mang theo viên nội đan này đi vào trong phòng tu luyện.

Mấy ngày sau, khi hắn từ trong phòng tu luyện đi ra, trên tay đã có một cái hộp màu đen, phía trên hộp có linh văn màu vàng đất thần bí.

Diệp Trường Sinh lập tức liên tiếp phục chế mấy cái hộp này, sau đó đem tất cả những đồ vật trọng yếu như Phiên Thiên Kỳ, Huyền Thiên Quả Thật đều cất vào trong.

“Không biết Phúc Thiên Linh Quy này có phải nội đan như hai người mười ba tộc kia nói hay không, có thể che đậy thiên cơ, ngăn cản các loại thủ đoạn thôi diễn.”

“Nếu như có thể, ta cũng không cần lo lắng bị lật cờ sẽ trêu chọc người của Hách Liên thương mình. Nếu không được, còn phải tính toán khác!” Diệp Trường Sinh trong lòng thầm nghĩ.

Hắn vẫn ôm kỳ vọng vào nội đan Phúc Thiên Linh Quy, dù sao uy danh của loại thánh thú này tốt xấu gì cũng lưu truyền vô tận năm tháng ở Lôi Minh đại lục, đây là tồn tại trải qua khảo nghiệm lịch sử lâu dài.

“Tâm phúc đại họa này cuối cùng cũng đã giải quyết một chút, tiếp theo tiếp tục tu luyện!” Ánh mắt Diệp Trường Sinh lóe lên, trong lòng thầm nghĩ.

Khi Diệp Trường Sinh đang ở trong động phủ yên tĩnh tu luyện, ở một nơi bí ẩn nào đó trên Phong Nguyên đại lục, bên cạnh một tòa cung điện, có hai bóng người đi tới.

Một trong hai người này là một lão giả tóc trắng xoá, một người khác là một vị thanh niên tướng mạo hung ác nham hiểm, đây đúng là hai vị tu sĩ Hợp Thể Kỳ của Hách Liên Minh xuất hiện ở Phi Linh Tộc.

Giờ phút này, hai người đứng ở bên ngoài cung điện chờ đợi, thần sắc tựa hồ có vẻ lo lắng hiện lên, phảng phất gặp chuyện gì đó phi thường vội vàng.

Hai người chờ khoảng vài canh giờ, cửa lớn cung điện bỗng nhiên kéo kẹt một tiếng, rốt cuộc mở ra.

Một tu sĩ bộ dáng đồng tử từ bên trong đi ra, sau khi nhìn thấy hai vị cường giả Hợp Thể này, cung kính thi lễ một cái, nói: “Hai vị sư thúc, đã lâu không gặp?”

“Nhạc sư diệt, rốt cuộc Đồng đại sư có chuyện gì, hai người chúng ta đã đợi mấy chục năm rồi, chuyện này không phải Đồng đại sư là không được!” Trong giọng nói của vị lão giả tóc trắng xoá kia mang theo vài phần vội vàng nói.

Có trời mới biết mấy năm nay hai người bọn họ sau khi trở về Phi Linh Tộc một chuyến, trong nội bộ Thương Minh đã chịu áp lực lớn đến mức nào.

Đồng tử kia nghe hấn nói vậy, trên mặt lập tức lộ ra vẻ khó xử, lắc đầu nói: “Hai vị sư thúc, không phải Đồng sư không muốn gặp các người, mà là thương thế lão nhân gia người đến bây giờ còn chưa khôi phục, thật sự là không cách nào tiến hành bói toán tiếp, nếu không sẽ nguy hiểm đến tính mạng!”

Nghe nói như thế, lão giả tóc bạc cùng thanh niên râu quai nón nhất thời sắc mặt tối sầm lại. Mặc dù hai người đã sớm đoán ra kết cục như vậy, nhưng đến thời điểm chân chính nghe được, một quả tim vẫn đập mạnh.

“Nếu như không có Đồng đại sư xem bói, thì không cách nào xác định được tung tích kiện Phiên Thiên kỳ kia, chúng ta cũng không có cách nào tìm kiếm nữa!” Lão giả tóc bạc lắc đầu thở dài nói.

Đồng tử được hai người gọi là Nhạc sư điệt nghe vậy thở dài, nói: “Hai vị sư thúc cũng không phải không biết, Đồng sư đã xem bói ba lần Huyền Thiên Chi Bảo rồi!”

“Lần đầu tiên xem bói Dương kỳ, lại không có chút thu hoạch nào, thậm chí còn bị phản phê nghiêm trọng!”

“Lần thứ hai xem bói tuy rằng tính ra Phiêu Thiên kỳ ở trong khu vực Phi Linh tộc, nhưng lại một lần nữa bị phản phê, thương thế vốn đã rất nghiêm trọng rồi, về sau lại xem bói Huyền Thiên Hóa Khí Kỳ một lần nữa, lúc này đây tuy cũng coi như là ra được vị trí của Huyền Thiên Hóa Khí, nhưng Đồng Sư sau vài lần phản phê, đã ngắt ngay tại chỗ...”

Đồng tử nói tới đây, sắc mặt cũng càng ngày càng khó coi.

Đối với bất cứ quẻ sư nào mà nói, không muốn bói toán chính là một thứ huyền thiên chi bảo, tính ra tung tích của món này sẽ gặp phải thiên khiển.

Mà vị Đồng đại sư này trong hơn trăm năm gần gũi liên tục bói toán ba lần Huyền Thiên Chi Bảo, không vẫn lạc đã xem như là hấn có phúc duyên thâm hậu rồi.

Nghe đến đó, lão giả tóc bạc cùng thanh niên Âm Quát cũng không khỏi thở dài, tựa hồ bọn họ đích xác không nên quấy rầy vị Đồng đại sư này nữa. Nhưng nếu như không có sự trợ giúp của đôi phương, căn bản bọn họ không thể nào tìm kiếm Dương Kỳ Phiên Thiên kỳ kia rốt cuộc đã bị đưa tới nơi nào.

“Nếu bói toán lại Huyền Thiên chi bảo một lần, Đồng Sư sợ là nguy hiểm đến tính mạng, cho nên trong thời gian ngắn không được, hai vị sư thúc xin trở về đi, đợi sau khi thương thế đồng sư khỏi hẳn, sư diệt sẽ thông tri cho các người!”

Tên tu sĩ có bộ dáng đồng tử kia trực tiếp hạ lệnh đuổi khách.

Nghe nói như vậy, lão giả đầu bạc cùng thanh niên râu quai nón nhất thời hai mặt nhìn nhau.

Đợi đến lúc thương thế của Đồng đại sư hồi phục, phải chờ bao nhiêu năm?

Cho dù trong Hách Liên thương minh có vô số linh đan diệu dược, các loại linh dược chữa thương càng là tồn tại đỉnh cao của Linh giới.

Đương nhiên loại Linh dược này vô cùng trân quý, nhưng nếu dùng trên người Đồng đại sư thì rõ ràng Hách Liên Thương Minh không hề keo kiệt chút nào.

Cho nên thương thế của vị Đại sư này có thể khôi phục lại với tốc độ nhanh nhất.

Nhưng cho dù như thế, thời gian khôi phục thương thế cần thiết cũng phải dùng mấy trăm năm tính toán.

Mà hai người bọn họ chờ được mấy trăm năm này sao?

“Nhạc sư diệt, chờ một chút!” Nhìn thấy đồng tử kia đóng lại đại môn, lão giả tóc bạc vội vàng đưa tay hô to, muốn ngăn cản, tựa hồ lão còn muốn nói gì đó.

Lúc này, một giọng nói già nua vang lên phía sau: “Không cần làm khó Đồng đại sư!”

Hai người nhìn lại thì thấy một ông lão tóc đỏ phơ đang đi về phía này.

Nhìn thấy lão giả này, hai vị tu sĩ Hợp Thể kỳ của Hách Liên thương minh lập tức lộ ra vẻ mặt vô cùng cung kính.

Bọn họ vội vàng hành lễ: “Tổng chấp sự đại nhân, sao ngài lại tới đây?”

Người tới rõ ràng chính là Hách Liên thương minh - tổng chấp sự Minh Tôn ở Phong Nguyên đại lục. Vị lão giả tóc đỏ này có uy tín vô thượng trong Hách Liên thương minh.

“Chuyện liên quan đến Phiên Thiên kỳ, ta cũng không thể không xuất quan, thương thế của Đồng đại sư chưa hồi phục, các ngươi không cần làm phiền hấn!” Thần sắc Minh Tôn bình thản nói.

Trước mặt đám tu sĩ Thương Minh, hấn lại không hề có bất cứ hành động gì.

“Vậy Phiên Thiên Kỳ phải làm sao?” Mặt thanh niên râu quai nón lộ vẻ do dự, hỏi.

“Chuyện này ta sẽ nhờ cậy Bích Ảnh bên Huyết Thiên đại lục đi làm, năng lực bói toán của hắn không dưới Đồng đại sư, các người không cần phải xen vào!” Minh Tôn Chủ nói.

Nghe y nói vậy, hai gã tu sĩ Hợp Thể vội vàng cung kính nói: “Vâng!”

“Có Bích Ảnh đại nhân ra tay hắn là không thành vấn đề!”
Trong lòng hai người đều âm thầm suy nghĩ như thế.

Bích Ảnh thân là Tổng chấp sự của Hách Liên thương minh tại Huyết Thiên Đại Lục, cũng không phải là một cường giả bình thường, uy tín trong đám thương minh cũng cực cao.

“Hai người các người đi tới Phi Linh Tộc lần nữa, lần này cần phải điều tra rõ xem có nhân vật khả nghi nào muốn mượn Truyền Tống Trận của bọn họ rời đi, hiểu chưa?” Minh Tôn phân phó nói.

Nghe nói như thế, hai vị tu sĩ Hợp Thể kỳ nhất thời lộ ra vẻ khó xử: “Nhưng mà đại nhân, lão quỷ Việt Long kia rất mạnh mẽ, lần trước khi chúng ta đi, hắn kiên quyết không cho chúng ta xem xét ghi chép truyền tống!”

“Hừ, hắn có thể cứng hơn Thương Minh chúng ta sao? Các người nói cho hắn biết, nếu Thương Minh không thể lấy được bất kỳ manh mối nào từ Phi Linh Tộc, vậy Phi Linh Tộc không cần tiếp tục tồn tại nữa!” Giọng Minh Tôn bình thản, đột nhiên mang theo một tia lãnh ý lạnh lẽo.

Nghe nói như thế, hai vị Thương Minh hợp thể nhất thời rùng mình một cái, trong lòng âm thầm chấn kinh: “Chẳng lẽ Minh Tôn đại nhân muốn ra tay? Lấy thực lực của lão nhân gia người, toàn bộ Đại Thừa của Phi Linh tộc cộng lại cũng không phải đối thủ của người sao?”

Nghĩ tới đây, trong lòng hai người nhất thời dâng lên một tia hưng phấn kích động.

“Ta sẽ đi Tu tộc một chuyến, cùng bọn họ thương nghị việc tiến vào trong cơ thể La Hầu tìm hiểu đến cùng, Tu tộc cách Phi Linh tộc cũng không xa, nếu như mấy lão già Phi Linh tộc làm khó dễ các ngươi, các ngươi lập tức bóp nát ngọc phù này, ta sẽ lập tức xuất hiện!” Minh Tôn nói xong, vung tay lên, hai đạo lưu quang bay đến trên tay hai gã Thương Minh hợp thể kia.

“Cần tuân mệnh lệnh của đại nhân!” Hai vị Thương Minh hợp thể vội vàng cung kính nói.

Thái độ cứng rắn của Minh Tôn lập tức khiến hai người này ý thức được, lần này thương minh thực sự sẽ hành động.

Bởi vậy có thể thấy được, phiên phiên bán thiên kỳ đối với thương minh đúng là vô cùng trọng yếu.

Lại nói tiếp, mặc dù Hách Liên Thương Minh nắm giữ Huyền Thiên Chi Bảo không chỉ có một kiện, nhưng phiên bản hoàn chỉnh Phiên Thiên Kỳ cũng tuyệt đối là một trong những tồn tại đứng đầu.

Người có thể xếp hạng cao hơn Phiên Thiên Kỳ, cũng chỉ có Ngân Quân Thiên Thư.

Huyền Thiên chi bảo này trước khi Huyền Thiên Hóa Khí hồ lô xuất hiện, nằm trong Huyền Thiên chi bảo của Linh Giới, xếp hạng cao nhất.

Đối với Hách Liên thương minh trước mắt mà nói, muốn tăng thực lực của mình lên, cách tốt nhất chính là đem phiên bản hoàn chỉnh phiên kỳ ra.

Mặc dù Huyền Thiên Hóa Khí Hồ rất tốt, nhưng lại có quá nhiều siêu cấp đại tộc nhìn chăm chăm vào Huyền Thiên chi bảo này, Hách Liên thương minh không nắm chắc lắm nhất định có thể đạt được.

Như liên minh của Hải Vương tộc và Giác Xi tộc khí thể hung hãn, đã xuất phát đến Phong Nguyên đại lục. Chỉ dựa vào thực lực của Hách Liên thương minh hẳn không thể đối phó với hai đại tộc siêu cấp này.

Bởi vậy, Hách Liên Thương Minh thật ra không có kỳ vọng gì lớn đối với Huyền Thiên Hóa Khí Hồ. Bọn họ đem càng nhiều trù mã đặt trên người Phiên Thiên Kỳ.

Một khi có được phiên bản Phiên Thiên kỳ hoàn chỉnh, thực lực Hách Liên thương minh lập tức có thể tăng vọt, dù sao thứ hạng của phiên bản Phiên Thiên kỳ đã đạt tới hạng chín.

Như Hải Vương tộc, những siêu cấp đại tộc như Linh giới của Mặc Nguyệt tộc, nắm giữ thứ hạng của Huyền Thiên chi bảo đều không cao như vậy.

Thương Minh rất coi trọng Phiên Thiên kỳ như thế, vậy hẳn là Phi Linh tộc không dám khua môi múa mép nữa, tộc đàn bậc trung này muốn chống lại Thương Minh, không khác gì lấy trứng chọi đá.

Hai vị tu sĩ Hợp Thể kỳ hưng phấn rời đi, Hồng Phát lão giả vẫn đứng yên tại chỗ, bộ dáng trầm mặc.

Hắn chau mày, ánh mắt lộ ra một tia lo lắng: “Trong thời gian ngắn có liên tiếp hai kiện Huyền Thiên chi bảo xuất hiện, lẽ nào Linh giới lại muốn tiến vào thời buổi rối loạn sao?”

“Lần trước xuất hiện loại tình huống này, thế nhưng vẫn là trăm vạn năm trước a, hi vọng không nên xuất hiện lại kiếp số hủy thiên diệt địa năm đó!”

Hắn thở dài một tiếng thật sâu, lập tức vung tay áo, thân hình dần dần biến mất không thấy.

Trong lúc Hách Liên thương minh đang khua chiêng gõ trống tìm kiếm Huyền Thiên chi bảo hạ lạc, Diệp Trường Sinh vẫn lặng lẽ tu hành trong động phủ ở Vân thành.

Đan dược trong tay hắn có thể tinh tiến pháp lực của Luyện Hư hậu kỳ chỉ có một loại, đó chính là luyện nguyên đan lấy được ở chỗ Thanh Nguyên Tử.

Bất quá mặc dù chỉ có loại này, nhưng cũng đủ rồi, dù sao luyện nguyên đan này đối với tu sĩ Hợp Thể đều hữu dụng.

Chỉ dựa vào loại đan dược này, cũng không khó đẩy pháp lực của Diệp Trường Sinh tới trình độ Luyện Hư đỉnh phong.

Đương nhiên, lần tu luyện này hắn cũng không có ngồi trong động phủ quá lâu, mà thường xuyên mở động phủ ra gặp một ít tu sĩ Luyện Hư của Thiên Vân mười ba tộc đến báỉ phỏng luận đạo một phen, đi theo bọn họ tham gia một ít giao dịch hội dưới đất.

Đương nhiên, mười năm tổ chức đấu giá hội Vân Thành một lần, Diệp Trường Sinh cũng sẽ không bỏ qua bất kỳ lần nào, đấu giá hội này mỗi lần đều do bốn tộc trong Thiên Vân mười ba tộc liên hợp tổ chức, bởi vậy cũng được gọi là đấu giá hội của tứ tộc.

Bất quá Diệp Trường Sinh sau khi liên tiếp tham gia mấy lần, lại phát hiện trân phẩm trên những đấu giá hội này thật sự là có hạn, hoàn toàn không giống lần trước Hàn Lập tham gia, các loại tài nguyên trân quý phân ra một đồng lớn.

Diệp Trường Sinh hơi suy nghĩ một chút, liền minh bạch nguyên nhân trong đó. Hàn Lập tham gia lần đó, hẳn là bởi vì Giác Xi tộc công thành, cao tầng Thiên Vân chư tộc vì khích lệ sĩ khí, cho nên thả ra rất nhiều thứ bình thường khó thấy.

Thậm chí ngay cả loại đan dược trân quý phụ trợ Vạn Diệu đan đột phá Hợp Thể cũng đã phóng ra. Hiện tại, bốn tộc này đấu giá hội, có thể thả ra một ít đan dược cấp Luyện Hư, cũng xem như hiếm thấy.

Trong mấy lần đấu giá hội, Diệp Trường Sinh liên tiếp thả ra không ít đan dược, kết quả mỗi một lần đều trở thành vật áp trục của đấu giá hội.

Hắn thấy thế liền đem mình đóng gói thành một luyện đan đại sư, không ngừng tại Thiên Vân mười ba tộc thả ra các loại đan dược cấp Luyện Hư vì mình mà vớt vát của cải.

Thời gian dần trôi qua, sau khi hắn thả ra đan dược nhiều lần, ở trong Vân Thành hắn cũng dần dần có chút danh khí, thậm chí còn được một ít tu sĩ Hợp Thể kỳ của Thiên Vân chư tộc coi trọng.

Những năm gần đây, liên tiếp có lão quái Hợp Thể đến bái phỏng Diệp Trường Sinh. Những người này hoặc là để cho Diệp Trường Sinh giúp bọn họ luyện chế loại đan dược nào đó, hoặc là dứt khoát tới lôi kéo hắn, muốn hắn gia nhập trong một tộc nào đó trở thành khách khanh.

Loại lôi kéo này đương nhiên là cự tuyệt, bất quá đối với những người kia nhờ hắn hỗ trợ luyện đan, hắn ngược lại không chối từ, vui vẻ đồng ý.

Trong lúc trợ giúp bọn họ luyện chế đan dược, Diệp Trường Sinh cũng nhân cơ hội này đem trình độ luyện đan của mình tăng lên rất nhiều.

Giúp những người này luyện đan đối với việc tu hành của Diệp Trường Sinh cũng tạo thành phiền toái nhất định, nhưng Diệp Trường Sinh làm chuyện này cũng không phải làm không công cho bọn họ.

Mỗi một lần có người đến cầu cửa, hắn đều sẽ đưa ra yêu cầu, để đối phương đáp ứng hắn một số chuyện. Những chuyện này hoặc là sưu tập tài liệu, hoặc là tìm hiểu một ít tin tức gì đó, không giống nhau.

Diệp Trường Sinh ngược lại mượn cơ hội này nhờ lên không ít lông dê từ trên người những tu sĩ Hợp Thể kia, đem không ít tài liệu trong danh sách tài liệu Thanh Nguyên Tử đưa cho hắn đều từ trên thân những người này đổi qua.

Đương nhiên, Diệp Trường Sinh cũng không quên hướng Thiên Vân mười ba tộc đưa ra yêu cầu, một số năm sau để hắn mượn truyền tống trận vượt đại lục của tộc này.

Đợi sau khi ra khỏi Nghiễm Hàn Giới, hắn muốn mượn đại trận này rời khỏi Lôi Minh đại lục, trở về trong Nhân tộc.

Mượn nhờ Khóa Đại Lục Truyền Tống Trận khẳng định không phải chỉ móc Linh Thạch là đủ, còn phải giúp chư tộc Thiên Vân hoàn thành các loại sự tình.

Bất quá sau khi Diệp Trường Sinh gánh vác tên tuổi Luyện Đan Đại sư, Thiên Vân chư tộc đưa ra điều kiện cho hắn trên cơ bản chính là luyện đan.

Sau khi giúp các tộc bọn họ luyện chế một ít đan dược, Diệp Trường Sinh cũng thuận lợi lấy được một vị trí truyền tống. Chỉ cần hắn muốn truyền tống, bất cứ lúc nào cũng có thể vận dụng truyền tống trận vượt đại lục của tộc mình.

Sau khi hoàn thành việc này, hắn coi như là đã giải quyết xong một phiền toái tương lai. Tiếp theo, chỉ cần dựa theo phương pháp tính toán trước đó, lấy đi cơ duyên Lôi Minh đại lục bên này là có thể rời đi.

Như thế, Diệp Trường Sinh chậm rãi tu hành lại một trăm hai mươi năm, cuối cùng đẩy pháp lực của hắn lên tới Luyện Hu

đỉnh phong.

Đồng thời, trong thời gian một trăm hai mươi năm này, hắn cũng mượn các loại giao dịch hội, đấu giá hội, đạt được bảy mươi ức linh thạch.

Đương nhiên, dưới sự tiêu hao của các phương diện, số linh thạch này cuối cùng cũng không thể giữ lại bao nhiêu. Hắn tu luyện cần tiêu hao linh thạch, các loại phục chế cần tiêu hao linh thạch, trọng yếu nhất là bồi dưỡng thành thể phệ kim trùng cần tiêu hao linh thạch.

Một trăm hai mươi năm trôi qua, tổng số linh thạch trên tay hắn chỉ còn lại hai mươi ức, nhưng tổng số Phệ Kim Trùng trưởng thành cũng tới tám vạn năm nghìn con.

Đến bước này, hoàn toàn có thể trực tiếp thử bồi dưỡng Bán Trùng Vương.

Nhưng Diệp Trường Sinh vẫn không sốt ruột, hắn định sau khi rời khỏi Nghiễm Hàn Giới sẽ lại đi bồi dưỡng Bán Trùng Vương, trước đó vẫn nên tận lực bồi dưỡng toàn bộ Phệ Kim Trùng thành thân thể.

Dù sao Diệp Trường Sinh cũng biết, tương lai bất luận thế nào, Phệ Kim Trùng này cũng phải thôi thúc toàn bộ, nếu không sẽ không thể đào tạo ra Trùng Vương chân chính.

Mặc dù theo lý luận của Cô tộc, một vạn con Phệ Kim Trùng trưởng thành liền đủ để bồi dưỡng ra Phệ Kim Trùng Vương, nhưng đây chỉ là suy đoán của Phù Du Tộc mà thôi.

Tu tộc dù sao cũng không thật sự bồi dưỡng ra Trùng Vương, thậm chí ngay cả Bán Trùng Vương cũng không có, bọn họ tự nhiên không biết cụ thể tình huống bồi dưỡng Trùng Vương, cũng bởi vậy suy đoán của bọn họ có sai lệch.

Mà Diệp Trường Sinh lại biết rõ, nguyên lai thời điểm Hàn Lập bồi dưỡng Phệ Kim Trùng Vương, là đem toàn bộ phệ kim trùng trưởng thành nện vào, mới bồi dưỡng ra ba con bán trùng vương.

Phệ Kim Trùng trên tay Diệp Trường Sinh so với Hàn Lập lúc đầu nhiều hơn một chút, nhưng dù vậy, hắn mơ hồ có dự cảm, sau này thời gian bồi dưỡng Trùng Vương, Phệ Kim Trùng cũng đều bị ném vào.

Nghĩ lại, thôn phệ thêm mấy vạn con Phệ Kim Trùng Trùng vương, có thể so với con Phệ Kim Trùng của Trung Lập còn mạnh hơn một chút.

Nói cách khác, hẳn nhất định phải bồi dưỡng tất cả Phệ Kim Trùng thành thực. Đã như vậy, sớm thúc dục chúng cũng không có gì khác nhau.

Sau khi phát hiện pháp lực của mình không thể tiến thêm nữa, bước tiếp theo chỉ có thể đột phá Hợp Thể, Diệp Trường Sinh liền dừng lại lần bế quan tu hành này.

Hắn ngồi trong phòng tu luyện, lấy ra một tấm địa đồ, cẩn thận xem xét.

Một lát sau, ánh mắt của hắn dừng lại ở một góc trên bản đồ, khóe miệng lộ ra vẻ mỉm cười.

Nơi đó đã ở vào biên giới của địa đồ, bên ngoài Lôi Minh đại lục, là ở trong một vùng hải vực.

Tại phiên hải vực này, có một mảng lớn hòn đảo to nhỏ nhỏ, trong đó có một quần đảo phía trên đánh dấu mấy chữ “Hỏa san hô quần đảo”.

Nhìn đánh dấu này, Diệp Trường Sinh cười hắc hắc, thầm nghĩ: “Hàn sư đệ, sư huynh ở chỗ này chờ ngươi!”

Nói xong, Diệp Trường Sinh thu hồi bản đồ, đứng dậy đi ra ngoài, thu dọn động phủ của mình trống không, sau đó hắn liền rời khỏi Vân Thành, lặng yên không một tiếng động đi tới khu vực biên giới Lôi Minh đại lục, tới gần hải dương.

Sau đó nhờ vào thiên phượng sí thuận di, hắn hướng một hướng trong biển không ngừng thuận di qua.

Đợt này, là đi ôm cây đợi thỏ, chờ đợi Hàn Lập đến.

Diệp Trường Sinh đi chờ Hàn Lập, tự nhiên không phải bởi vì hắn thật sự cùng Hàn Lập có tình nghĩa huynh đệ gì thâm hậu.

Mà là bởi vì hắn đang mưu đồ trên người Hàn Lập một kiện đồ vật.

Căn cứ vào trí nhớ, việc Hàn Lập gặp phải huyết tể của Giác Xi tộc và Hải Vương tộc ở Phi Linh Tộc được cử hành bởi vì vậy mà huyền thiên chi bảo được phát hiện.

Sau đó, trong lúc nguy cấp, Huyền Thiên Chi Bảo hấp thu hơn phân nửa tinh huyết trên người hắn, miễn cưỡng phá vỡ không gian, để hắn xuyên thẳng qua khoảng cách vô cùng xa, đi thẳng tới gần quần đảo san hô Hỏa Minh đại lục.

Trên hòn đảo kia, Hàn Lập hôn mê một đoạn thời gian.

Đây cũng chính là cơ hội của Diệp Trường Sinh, có thể nhân cơ hội này phân tích lực dịch trong tiểu bình và linh giới một phen.

Đương nhiên, Diệp Trường Sinh kỳ thật cũng không thể xác định Hàn Lập kiếp này còn có giống như lúc trước trên không trung, rơi xuống trên Hỏa san hô quần đảo.

Dù sao, sau khi hắn xuất hiện ở thế giới này, quỹ tích thời không vẫn xảy ra biến hóa không nhỏ.

Huyền Thiên Chi Bảo trên người Hàn Lập cũng không còn là Huyền Thiên Trảm Linh Kiếm, mà biến thành Huyền Thiên Hóa Khí Hồ.

Trên thực tế, Diệp Trường Sinh hiện tại cũng không thể khẳng định trăm phần trăm là Huyền Thiên Hóa Khí hồ là do Hàn Lập chính ra, mặc dù khả năng hắn là lớn nhất, nhưng dù sao cũng là vạn nhất.

Nếu như Hàn Lập không có được Huyền Thiên Hóa Khí Hồ Lô, hắn có thể sẽ không đến Lôi Minh đại lục.

Diệp Trường Sinh đối với Hàn Lập bây giờ tình huống như thế nào, hoàn toàn không có bất luận cái gì, hắn không biết vận mệnh Hàn Lập có thể vận chuyển giống như vậy hay không.

Từ góc độ của bản thân gã mà nói, gã vẫn tương đối hy vọng vận mệnh Hàn Lập không có thay đổi quá lớn, như vậy gã cũng có thể ôm cây đợi thỏ ở Hỏa San Hô quần đảo.

Đương nhiên, nếu như thay đổi cũng không sao, coi như mình chờ ở chỗ này mấy chục năm đi, dù sao cũng không có tổn thất bao nhiêu.

“Nếu như Hàn Lập không có rơi vào quần đảo Hỏa San Hô, vậy hắn sẽ không cách nào mượn truyền tống trận bên này tiến về Lôi Minh đại lục, cũng sẽ không cách nào đạt được Nghiễm

Hàn Lệnh tiến vào bên trong Vân Thành. Như vậy, quỹ tích vận mệnh của hắn cải biến quá lớn!”

“Cho nên mới nói, nếu như Hàn Lập muốn tiến vào Nghiễm Hàn Giới, địa phương hắn rơi xuống tất nhiên là Hỏa San Hô quần đảo! Phải xem quỹ tích thời không của thế giới này có bao nhiêu quán tính!” Diệp Trường Sinh trong lòng âm thầm suy nghĩ.

Dưới tốc độ đi đường của Thiên Phượng sí, Diệp Trường Sinh không mất nhiều thời gian đã tới vùng hải vực trên bản đồ.

Trong vùng biển này có một tộc đàn tên là Oa thị nhất tộc sinh sống, mà ở trên mảnh Hỏa San Hô quần đảo này, có một chi nhánh của Oa thị nhất tộc sinh sống ở Hỏa Dương tộc.

Bộ tộc này nửa thân trên là thân người, nửa dưới lại là bộ tộc thân rắn đen kịt.

Oa Thị nhất tộc tuy rằng đặt tên rất lợi hại, nhưng thực lực lại tương đối yếu ớt, căn bản không thể khiến cho người ta chú ý ở Lôi Minh đại lục bên này.

Sau khi Diệp Trường Sinh hạ xuống vùng biển này, hắn lập tức trở thành người mạnh nhất trong khu vực này.

Đứng trên đảo chính của Hỏa San Hô, Diệp Trường Sinh dò xét xung quanh một lượt, lập tức phát hiện người mạnh nhất trên hòn đảo này - một tu sĩ Kết Đan!

“Người này hắn là Đại Tế Ti của Hỏa Dương Tộc trong vùng biển này rồi, nhưng mà hôm nay ta cũng không cần phải tiếp xúc với bọn họ!” Diệp Trường Sinh âm thầm suy nghĩ trong lòng.

Sau khi hắn dùng thần thức tìm tòi một phen, liền lập tức đáp xuống một hòn đảo nhỏ vắng vẻ, hai ngón tay huy động, phóng xuất ra từng đạo kiếm khí, bắt đầu ở chỗ này mở động phủ.

Kế tiếp, có lẽ hắn muốn ở chỗ này một thời gian ngắn, vừa vặn có thể nhân cơ hội này tu luyện Tiểu Bắc Đầu Tinh Nguyên Công một phen.

Môn công pháp này là hấp thu tinh lực trên trời, đối với hoàn cảnh linh khí cũng không yêu cầu quá cao, bởi vậy hắn đi vào loại địa phương hoang vu này cũng không có vấn đề gì.

Hơn nữa, nơi này cũng cực kỳ vắng vẻ, vừa vặn có thể che giấu động tĩnh hắn tu luyện Tiểu Bắc Đầu Tinh Nguyên Công.

Từ khi tu luyện tầng thứ hai xong, tiến vào tầng thứ ba, động tĩnh tu luyện Tiểu Bắc Đầu Tinh Nguyên Công đột nhiên gia tăng gấp mấy lần, một khi vận chuyển công pháp, liền muốn tiếp dẫn ba đạo Bắc Đầu Tinh Lực xuống, thanh thể này tương đương to lớn.

Tiếp tục ở lại Vân Thành tu luyện, Diệp Trường Sinh sợ dẫn đến biến cố không cần thiết. Cho nên, hắn dứt khoát đi ra, tại địa phương vắng vẻ này vừa chờ đợi Hàn Lập, vừa đem thân thể tu luyện.

Sau khi mở động phủ xong xuôi, Diệp Trường Sinh lập tức bố trí xong các loại trận pháp cấm chế. Cũng không lâu lắm, toàn bộ hoang đảo này đều bị một tòa trận pháp khổng lồ bao phủ, tin rằng mặc dù là tồn tại Hợp Thể Kỳ, rơi vào trong trận pháp này cũng phải hao phí một ít thủ đoạn mới có thể thoát thân.

Sau khi hoàn thành việc bố trí động phủ của mình, Diệp Trường Sinh lại lập tức đem một loại pháp khí có tính giám sát phân tán bố trí tại các nơi trên hải vực này.

Hắn bố trí liên tục mấy ngàn miếng, cam đoan chung quanh cho dù xảy ra bất kỳ động tĩnh gì, bản thân cũng có thể lập tức phát hiện ra.

Làm xong hết thảy, Diệp Trường Sinh liền mở ra trận pháp cấm chế, tiến vào trong động phủ tu luyện Tiểu Bắc Đầu Tinh Nguyên Công.

Rất nhanh, ba đạo tinh quang mờ mịt tựa như trụ trời từ trên bầu trời xa xôi hạ xuống hòn đảo nhỏ này, chui vào bên trong một ngọn núi thấp bé trên đảo.

Một màn kinh người này lập tức kinh động đến đám người Hỏa Dương tộc đang nghỉ ngơi trong mảnh hải vực này. Đột nhiên một màn này khiến cho bọn họ vừa kinh ngạc vừa sợ hãi.

Một ít tộc nhân Hỏa Dương sau khi trải qua hoảng loạn ngổn ngang nhất, cả gan đã tới gần hòn đảo này.

Nhưng bọn họ lập tức phát hiện tinh quang này hạ xuống hòn đảo đã bị một mảnh sương mù trắng xóa che phủ, bên trong rất cuộc xảy ra chuyện gì, căn bản không thấy rõ.

Khi bọn họ tiến vào trong vùng sương mù này thì lại phát hiện vô luận bọn họ đi trong sương mù bao lâu, đi được bao xa, cuối cùng vẫn cứ đứng tại chỗ.

Hỏa Dương tộc nhân cũng không phải hạng người không có kiến thức, bọn họ lập tức nhận ra nơi này hẳn là bị một tòa trận pháp bao phủ.

Chỉ là, người bố trí trận pháp ở đây, đến tột cùng là địch hay bạn, bọn họ không có cách nào phán đoán, chỉ có thể bất an đứng nhìn.

Cuối cùng, Đại Tể Ti của tộc này, một vị phụ nhân Kết Đan kỳ đi tới ngoài đảo, đang quan sát mấy ngày, hơn nữa thử trao đổi với bên trong mà không có kết quả gì.

Nàng ra lệnh, sau này bất kỳ tộc nhân Hỏa Dương nào cũng không được tới gần hòn đảo này.

Sau đó, nàng quyết đoán di dời tộc nhân trên hai hòn đảo nhỏ bên cạnh đảo này, hoàn toàn rời xa khu vực này.

Mặc dù dưới mệnh lệnh của Đại Tể Ti, dị trạng xuất hiện trên hòn đảo này bị ép xuống, nhưng ở trong lòng người Hỏa Dương tộc, nơi đây vẫn là một tai họa ngầm.

Tuy bọn họ đã cách xa hòn đảo này, nhưng đối với việc giám thị và phòng bị trên đảo, bọn họ vẫn không dừng lại dù chỉ một khắc.

Chỉ là, bất luận bọn họ có làm ra hành động gì, đối với hòn đảo này cũng chẳng có ý nghĩa gì, người trên đảo hoàn toàn không để những phòng bị này vào trong mắt.

Thời gian trôi qua từng ngày, ba đạo tinh lực hình thành cột sáng ngày đêm không ngừng từ trên vòm trời nện xuống, mỗi khi đến ban ngày, tinh lực sẽ yếu bớt, mà mỗi khi đến buổi tối, tinh lực lại trở nên vô cùng cường thịnh.

Vô luận là trời nắng hay là trời sập, vô luận là gió thổi hay là mưa, cột sáng tinh lực như vậy vẫn luôn từ trên vòm trời tiếp dẫn xuống, chỉ có lúc ngẫu nhiên mới có thể ngừng lại.

Cứ như vậy, Hỏa Dương tộc nhân ngay từ đầu vô cùng cảnh giác, đến đoạn sau, dần dần cũng trở nên chết lặng.

Trên hòn đảo kia không có phát sinh bất kỳ biến hóa gì, vẫn luôn là dạng này.

Một hồi sau, khi bọn họ mời một vị cường giả cấp bậc Hóa Thần đi dò xét tình huống của hòn đảo này, vẫn không có bất cứ kết quả gì, bộ tộc này triệt để buông tha việc giám thị hòn đảo này.

Đại khái cũng là ý thức được, với thực lực của người trên đảo, bất luận bọn họ làm gì, đều sẽ không ảnh hưởng đến người ta.

Tương tự, nếu người ta muốn làm gì đó cho bọn họ, thì bất kể bọn họ phòng bị thế nào cũng vô dụng.

Cứ như vậy, vài chục năm thời gian chậm rãi trôi qua, trong vài chục năm này, nếu như nói trên hòn đảo kia có xảy ra biến hóa gì hay không, thì cũng chỉ có trên bầu trời tinh quang hạ xuống một ngày nào đó, từ ba đạo bỗng nhiên biến thành bốn đạo.

Bốn cột sáng lực lượng tinh thần nện xuống, rơi vào trong động phủ, sau khi trải qua Chu Thiên Tinh Thần Kính rèn luyện, đều chui vào trong cơ thể Diệp Trường Sinh.

Trên da thịt Diệp Trường Sinh lóe ra tinh quang mờ lung, huyết nhục toàn thân có một loại cảm giác tràn đầy, đồng thời ở giữa ngực bụng hắn có bốn viên quang điểm màu lam lóe ra.

Trong những điểm sáng này, có ba viên vô cùng sáng ngời, xé rách tinh quang nhiều nhất qua, mà viên thứ tư thì lại tối sầm dị thường, nhưng mỗi khi có một sợi tinh quang chui vào trong đó, nó lại trở nên hơi sáng lên thêm một phần.

Hiển nhiên đây là đang trưởng thành.

Theo thời gian trôi qua, quang điểm thứ tư càng phát ra sáng ngời, rốt cục đến một ngày nào đó. Sau khi thôn phệ tia tinh quang cuối cùng, đột nhiên quang điểm kia mãnh liệt tỏa ra hào quang sáng chói.

Ngay sau đó, một phù văn kỳ lạ từ trong quang điểm bay ra, lóe lên chui vào trong đó.

Chỉ thấy điểm sáng thứ tư này sáng ngời y như ba viên còn lại vậy.

Diệp Trường Sinh nhắm chặt hai mắt đột nhiên thở phào nhẹ nhõm, mở hai mắt ra, trên mặt lộ vẻ vui mừng.

Hao phí mấy chục năm khổ công, rốt cục đã luyện thành tầng thứ ba và tầng thứ tư Tiểu Bắc Đẩu Tinh Nguyên Công.

Hôm nay, trên thân hắn đã có bốn tinh khiêu, lực lượng nhục thân dĩ nhiên vượt qua đại bộ phận tu sĩ Đại Thừa, vền vẹn so với những Đại Thừa pháp thể song tu kia, cùng tu sĩ dùng Giao Long, sinh linh họ Phượng tiến giai Đại Thừa huyết mạch.

Không dùng pháp lực một chút nào, không sử dụng bất cứ pháp bảo hay thần thông gì, chỉ dựa vào thân thể này, Diệp Trường Sinh đã có thể xé rách tu sĩ Hợp Thể kỳ.

Sau khi thực lực thân thể tăng vọt, chiến lực của Diệp Trường Sinh cũng theo đó phát sinh một lần tiến bộ lớn, hiện tại hắn tự tin có thể cùng tu sĩ Hợp Thể hậu kỳ đối chiến mà không rơi xuống hạ phong.

Có thể nói, hiện giờ chỉ cần không gặp phải cường giả cấp Đại Thừa thì hắn chẳng sợ gì cả, có thể ung dung ứng đối.

“Một thân thực lực này, sau khi tiến vào Nghiễm Hàn Giới về cơ bản sẽ không gặp được cường địch nào nữa!”

“Hung thú mạnh nhất Nghiễm Hàn Giới chỉ là một ít Hợp Thể Kỳ, mặc dù không mượn nhờ Tinh Đồ quán thể, ta cũng có thể đơn giản ứng đối.”

“Huống chi bản thân ta đi Quảng Hàn giới chính là để tinh đồ quán thể, nhưng không biết tinh đồ này có thể tăng tu vi của ta tới mức nào!”

“Chỉ cần có thể tiến vào hợp thể, ta cũng có thể giết loạn trong Nghiễm Hàn Giới!” Diệp Trường Sinh híp mắt, trong lòng xuất hiện đủ loại ý niệm.

Hiện giờ, hắn đã có được bản lĩnh tùy ý tung hoành trong Man Hoang rồi.

Ngoại trừ tồn tại cấp Đại Thừa có thể tạo thành uy hiếp với hắn, còn lại hắn không cần sợ gì cả.

Mà tồn tại cấp Đại Thừa, nghe thì về số lượng hình như rất nhiều, có hơn mấy trăm ngàn, nhưng lấy sự rộng lớn của Linh

giới, lúc thăm dò trong Man Hoang, muốn gặp loại nhân vật này, xác suất thật sự là quá thấp!

Chỉ dựa vào chiến lược, Diệp Trường Sinh tự tin hiện tại hắn đã có thể đánh đồng với tồn tại Tam Hoàng Thất Yêu Vương.

Đứng dậy, thu hồi trận pháp bố trí trên mặt đất, Diệp Trường Sinh bước tới trùng thất cách vách. Ở trong đó hiện tại có một nhóm Phệ Kim Trùng cuối cùng do hắn thúc giục, đợi sau khi đem tất cả Phệ Kim Trùng này thúc, tất cả Phệ Kim Trùng trên người hắn đều trở thành hình thể thành thực.

Mười vạn con Phệ Kim Trùng thành thực, nghe cũng đủ làm cho da đầu người ta run lên, trên đời này không có ai có thể chống lại.

Hoàn thành bước này, Diệp Trường Sinh có thể bắt đầu bước tiếp theo bồi dưỡng Phệ Kim Trùng. Hắn đi tới trước trùng thất, mở cửa lớn ra, liền thấy bên trong là giáp trùng dữ tợn nằm sắp trên vách tường ngọc thạch.

Cảm thụ được khí tức trên người chúng, không thể nghi ngờ đều đã trưởng thành. Diệp Trường Sinh mỉm cười, vội vàng phát tay thu hết đám Phệ Kim Trùng vào trong Linh Thú Hoàn.

Hoàn thành hết thấy, Diệp Trường Sinh thở nhẹ một hơi, xoay người tiến vào một gian phòng khác, nghiên cứu phù lục.

Hiện tại trong nửa trang Kim Khuyết Ngọc Thư trên tay hắn, bốn loại phù triện chỉ có Thiên Qua Phù có tính công kích còn chưa nghiên cứu ra, một khi có thể luyện chế loại phù triện này ra, vậy sức sống của hắn có thể tăng lên rất nhiều.

Uy lực của Thiên Qua Phù không thể khinh thường, ngay cả tu sĩ Hợp Thể trung hậu kỳ cũng không dám ngạnh kháng. Mà nếu sau khi số lượng nhiều, đối với Đại Thừa cũng đủ tạo thành uy hiếp.

Mà người như Diệp Trường Sinh từ trước đến nay không phải lo lắng về vấn đề số lượng.

“Mặc dù với trạng thái hiện tại của ta, mượn nhờ Chúc Thần đan và Thiên La đan lấy được ở Cổ Lê tộc trước đó, xác suất có không nhỏ có thể trực tiếp đi thử đột phá Hợp Thể. Nhưng qua một đoạn thời gian nữa Quảng Hàn Giới sẽ mở ra, cũng

không thể đột phá ngay vào lúc này được!” Diệp Trường Sinh thầm nghĩ trong lòng.

Y nhất định phải có những thứ trong Nghiễm Hàn Giới, mà muốn tiến vào Nghiễm Hàn Giới, chỉ có thể đặt tu vi dưới Hợp Thể kỳ, nếu không quy tắc của Quảng Hàn Giới sẽ không cho phép tiến vào.

Diệp Trường Sinh cũng không thiếu thời gian mấy năm như vậy, hẳn tự nhiên sẽ không vì nhỏ mà bỏ qua Quảng Hàn giới mà trực tiếp đi đột phá Hợp Thể kỳ.

Bởi vậy trong mấy năm qua, hắn đã hơi đè ép tu vi của mình, chờ đợi sau khi tiến vào Nghiễm Hàn Giới rồi mới tiến hành đột phá.

Ngay khi Diệp Trường Sinh suy nghĩ về phù lục, bên phía Phi Linh Tộc, lão tổ của Việt Long cực kỳ âm trầm nhìn hai vị hợp thể tìm tới cửa.

Lúc này lại là hai vị hợp thể, nhưng không còn là hai vị Hợp Thể của Hách Liên Thương Minh.

Giác Xi tộc đến từ một trong những đại tộc siêu cấp của Lôi Minh đại lục cùng hai vị Hợp Thể của Hải Vương tộc, một trong tam đại Thủy tộc. Hai người này mặc dù tu vi chỉ là Hợp Thể trung kỳ, nhưng thân phận bọn hắn quá mức trọng yếu, Việt Long vẫn không thể không tiếp kiến hai người này.

Giờ phút này, lửa giận trong lòng hắn như bị thiêu đốt, vô cùng mãnh liệt.

Quả thật Phi Linh Tộc của hắn hơi yếu, nhưng các người cũng không thể liên tục như thế, cứ ba lần mà chạy đến tận cửa khi nhục a?

Phía trước hắn vừa mới bị hai vị Hợp Thể của Hách Liên Thương Minh mượn uy hiếp của Minh Tôn, nên hắn không thể không đáp ứng đem ghi chép mở ra Truyền Tống Trận giao cho đối phương, để cho đối phương đi dò xét xem bên trong những người mượn dùng Truyền Tống Trận này có nhân vật nào khả nghi hay không.

Lửa giận của hắn vẫn còn chưa biến mất, kết quả bên này lại là hai tên siêu cấp đại tộc không thể trêu vào được tìm tới cửa.

Chuyện này quả thực khinh người quá đáng!

Tuy rằng hai vị sứ giả này đều từ đại lục tới, khoảng cách xa không thể đánh giá Phi Linh tộc, bọn họ căn bản không có khả năng suất lĩnh đại quân công đánh Phi Linh tộc, nhưng Việt Long vẫn may mắn không dám đắc tội đối phương.

Hoàn toàn chính xác, Giác Xi tộc và Hải Vương tộc không thể phái đại quân leo lên Phong Nguyên đại lục, dù sao truyền tông trận vượt qua đại lục kia tiêu hao thực sự cao thái quá, đưa một nhánh đại quân tới đây tiêu hao quá lớn.

Nhưng trên thực tế, người ta căn bản không cần điều động đại quân, chỉ cần bốn năm Đại Thừa mới có thể dễ dàng tiêu diệt Phi Linh Tộc bọn họ.

Dưới tình huống này, càng là Việt Long tự nhiên là không dám trêu chọc đối phương chút nào, chỉ có thể nén giận, thậm chí ngay cả hai vị tu sĩ Hợp Thể này quấy nhiễu tổ tiên của bộ tộc bọn họ, cái chuyện tình an bình của con chim chín đầu kia, hẳn cũng không thể truy cứu.

Thế nhưng ngoài sự phẫn nộ, Việt Long cũng vô cùng khó hiểu, vì sao động một chút lại có người muốn đến tộc bọn họ bên này làm huyết tể?

Chẳng lẽ Huyền Thiên Hóa Khí hồ lô thật sự rơi vào trên người bộ tộc bọn họ?

Nhưng Phi Linh Tộc cũng không phải là không có nhân tài xem bói, từ lúc Huyền Thiên Hóa Khí Hồ xuất hiện, càng nói người ta xem bói qua thì món Huyền Thiên Chi Bảo kia căn bản không liên quan gì đến bọn họ.

Chẳng lẽ là bị người từ khu vực bên ngoài kéo tới?

Nhưng nếu là vậy thì vì sao lần trước hai người Hách Liên Thương Minh tiến hành huyết tể không phát hiện?

Dưới huyết tể, Huyền Thiên chi bảo không cách nào độn hình mới đúng!

Việt Long đương nhiên xem Hách Liên Thương Minh và Huyền Thiên chi bảo mà hai đại tộc siêu cấp truy tìm thành một kiện, nhưng hẳn hoàn toàn không ngờ rằng, hai thế lực này căn bản chính là vì Huyền Thiên chi bảo khác nhau.

Nhưng bất kể thế nào, bộ tộc bọn họ cũng thật sự là quá xui xẻo, nhiều lần gặp loại tai họa này. Nếu như không phải ba vị Đại Thừa của Phi Linh tộc hơi coi như có chút thực lực, chỉ sợ những cường tộc này đã sớm thuận tay tiêu diệt bọn họ!

Nhưng mặc dù trong lòng lửa giận liên tục, thì Việt Long lại không có bất kỳ biện pháp nào, đối mặt với những thế lực cường đại này, hẳn hoàn toàn không thể làm gì.

Chỉ có thể âm trầm nghiêm mặt, lạnh lùng nói: “Lão phu đã nhắc nhở trưởng lão hội tộc ta, các người muốn được hiệp trợ, có thể đi tìm bọn họ, bọn họ sẽ toàn lực phối hợp!”

“Đa tạ tiền bối tương trợ, văn bối vô cùng cảm kích!” Nghe nói như thế, hai vị tu sĩ Hợp Thể từ Lôi Minh đại lục đi lên mang theo nụ cười đắc ý, hướng về phía Việt Long hành lễ nói lời cảm tạ, sau đó rời khỏi tòa động phủ này.

Lần này, quy mô huyết tể của Giác Xi tộc và Hải Vương tộc tiến hành có thể lớn hơn quy mô huyết tể của Hách Liên thương minh, nói cách khác, huyết tể lần này tuyệt đối sẽ không đơn giản giống như lần trước.

Chỉ sợ đang có tám năm muốn tiêu diệt mấy tiểu tộc tồn tại Đại Thừa, hơn nữa còn phải giết chết một lượng lớn hung thú Man Hoang mới có thể thỏa mãn yêu cầu của hai tộc này.

Nhưng muốn làm chuyện này mà nói, cho dù Phi Linh tộc là tộc đàn trung đẳng, cũng sẽ tổn thất nặng nề.

Cũng không lâu lắm, dưới sự chủ trì của trưởng lão hội Phi linh tộc, vô số đại quân trong Phi linh tộc ùn ùn tụ tập lại, trùng trùng điệp điệp hướng tới Man Hoang rời xa lãnh địa.

Lần này, bọn họ muốn đi cuộc chiến diệt tộc càng thêm thảm liệt, không biết tại như vậy trong chiến đấu, lại có bao nhiêu người muốn vẫn lạc, trở thành tương lai huyết tể phát động, trong biển máu một đồng bạch cốt.

Động tác của Phi Linh tộc rất nhanh, thậm chí có chút cảm giác quen thuộc, dù sao cũng không phải là lần đầu tiên.

Hàn Lập đối với biến hóa phát sinh ở trong Phi Linh tộc hoàn toàn không có bất cứ phát hiện gì, hắn lẳng lặng đứng tại trên Hắc Minh Đảo quản lý của Thiên Bằng tộc, ở nơi này mở động phủ yên tĩnh tu hành.

Nơi này là nơi Diệp Trường Sinh đã từng tu hành, Hàn Lập sau khi tới hòn đảo này, dò xét một phen, cũng phát hiện một ít dấu vết, ý thức được Diệp Trường Sinh có thể cũng đã từng ở đây một thời gian.

Hắn biết rõ chuyện Diệp Trường Sinh đã tới nơi này, vô luận là từ Thiên Bằng Tộc bên kia, hay là trong miệng mấy vị Yêu Vương còn lại của Địa Uyên, hoặc là từ trong miệng Thanh Nguyên Tử, Hàn Lập cũng không khó biết tin tức Diệp sư huynh xuất hiện ở nơi đây.

Sau khi nghe được những tin tức này, trong lòng Hàn Lập chỉ có một cảm khái, xem ra mình quả thật không có đến nhầm chỗ.

Địa phương mà Diệp sư huynh xuất hiện tất nhiên sẽ có một ít cơ duyên kinh người. Trong lúc lơ đãng hắn cũng có được không ít chỗ tốt. Đây là quy luật sau khi hắn ở Nhân giới đã trải qua nhiều lần sự kiện, đạt được.

Hắn đối với vị sư huynh này vẫn có một phen hiểu rõ, người này tựa hồ đối với thiên tài địa bảo có một loại khả năng phát giác kinh người, luôn có thể chạy tới nơi có vô số bảo tàng.

Cũng không biết, trên người vị sư huynh này rốt cuộc có bí mật gì, hắn thông qua phương pháp gì mà làm được như vậy.

Đây là một trong những nghi hoặc của Hàn Lập.

Sau khi gặp mặt Thanh Nguyên Tử, trong lòng Hàn Lập sinh ra một loại ảo giác, tựa hồ hắn hoàn toàn đang lặp lại con đường Diệp sư huynh đi qua?

Sau khi sinh ra loại ý tưởng này, Hàn Lập trong một thời gian rất dài có chút không biết nói gì, tâm tình phức tạp đến nỗi không biết nên nói cái gì.

Đương nhiên, hắn hoàn toàn không rõ ràng, không phải là hắn đang lặp lại con đường của Diệp sư huynh, mà là Diệp sư huynh đã đi trước với hắn.

Nếu như biết điểm này mà nói thì không biết Hàn Lập lại có tâm tình gì nữa.

Chuyến đi Phi Linh Tộc lần này, thu hoạch của Hàn Lập cũng tuyệt đối không tính là nhỏ, cái khác tạm thời không nói, chỉ

cần là bị Thanh Nguyên Tử thu làm đồ đệ, truyền đi sợ là làm cho không biết bao nhiêu người hâm mộ muốn chết.

Một tu sĩ Đại Thừa thu một tu sĩ Hóa Thần làm đồ đệ, chuyện này nghe như nói mộng giữa ban ngày, hơi có chút không thể tưởng tượng nổi.

Nhưng Thanh Nguyên Tử thật đúng là làm như vậy, sau khi phát hiện Hàn Lập tu luyện Thanh Nguyên Kiếm Quyết mà lão ở lại nhân giới, lão liền lập tức động tâm tư thu đồ đệ, muốn cho Hàn Lập kế thừa y bát của mình.

Nhưng trên thực tế Hàn Lập không muốn bá sự phụ này một chút nào, dù sao bí mật trên người hắn quả thật có hơi nhiều.

Những vật kia, từng kiện từng kiện cũng không dám để Thanh Nguyên Tử biết rõ, nếu không lão cũng vô pháp xác định Thanh Nguyên Tử sẽ phản ứng thế nào.

Giết hắn hoàn toàn không phải không có khả năng, trước mặt cơ duyên bực này, không có mấy người có thể bảo trì tâm thái bình thường.

Cho nên, mặc dù một vị tu sĩ Đại Thừa kỳ chỉ điểm cho mình tu hành, loại chuyện này nghe vô cùng mê người, nhưng trong lòng Hàn Lập vẫn phi thường kháng cự.

Nhưng chung quy lại hắn không có lựa chọn, hắn không thể cự tuyệt hảo ý của một vị tu sĩ Đại Thừa, như vậy tương đương sáng loáng nói cho người ta biết, trên người ta có bí mật không tầm thường.

Vì vậy, hai thầy trò cuối cùng cũng kết thành.

Công bằng nói, Thanh Nguyên Tử đích xác là một sư phụ tốt khó gặp, hắn thật sự đối đãi Hàn Lập như truyền nhân y bát, chỉ cần là địa phương có thể giúp được Hàn Lập, hắn cũng không có chỗ nào keo kiệt cả.

Những đan dược tiến hành giao dịch với Diệp Trường Sinh, các loại đan dược đột phá bình cảnh, trên người Thanh Nguyên Tử còn thừa lại một mạch đưa cho Hàn Lập.

Mà phương thuốc mà Hàn Lập cần, cùng với các loại hạt giống linh dược, Thanh Nguyên Tử cũng có thể dễ dàng cung cấp cho hắn.

bằng vào mấy thứ này, Hàn Lập cũng đủ dễ dàng tiến nhập vào luyện hư cảnh giới, thậm chí là luyện hư trung hậu kỳ bình cảnh cũng không cần quá lo lắng.

Nhưng một phương diện Hàn Lập đối với Thanh Nguyên Tử vô cùng cảm kích, một mặt lại phi thường e ngại bí mật trên người bại lộ, cuối cùng hắn vẫn lấy có thuyết phục Thanh Nguyên Tử, để đổi phương truyền tông ra khỏi Minh Hà chi địa.

Sau khi rời khỏi Minh Hà chi địa, Hàn Lập trong lòng buông lỏng, rốt cục cũng không cần phải lo lắng sợ hãi gì nữa. Hắn chung quy càng thích nhất là một thân một mình tu hành, không thích ứng với phương thức ở cùng một chỗ với người khác hơn.

Tại Hắc Minh Đảo, sau hơn một trăm năm bế quan, Hàn Lập thành công đột phá đến Luyện Hư kỳ. Sau khi tiến vào cảnh giới này, hắn cũng không có vội vã rời khỏi nơi này, mà tiếp tục bồi dưỡng linh dược trong tay, dự định cứ như vậy yên tĩnh tu hành.

Chỉ là, cả cuộc đời Hàn Lập tựa hồ vĩnh viễn cũng không có được một cơ hội vĩnh viễn an ổn tu hành. Sau khi hắn lại bế quan vài chục năm, đột nhiên bên ngoài động phủ của hắn xuất hiện một mảnh huyết vân.

Mảnh huyết vân này xuất hiện tương đối đột ngột, sau khi Hàn Lập phát hiện vật ấy, hắn lập tức ý thức được không ổn, vội vàng thu thập động phủ, chuẩn bị bắt đầu chạy trốn.

Chỉ là, hắn chạy không bao xa, đám mây máu kia lập tức đuổi theo, đem hắn bao phủ xuống phía dưới. Một tòa huyết sắc quang trận từ trong huyết vân xuất hiện, trên quang trận tản mát ra một đạo quang mang, bao lại Hàn Lập, làm cho thân thể hắn lập tức nóng lên, một cái hồ lô màu xanh lục đột nhiên từ trên người hắn bay ra.

“Không tốt!”

Hàn Lập thâm cảm thấy không ổn, vội vàng đưa tay bắt lấy cái hồ lô này, nhưng khiến hắn không nghĩ tới chính là mặt ngoài hồ lô chẳng biết lúc nào xuất hiện một cái gai bén nhọn, hơn nữa mũi nhọn kia thoáng cái liền dễ như trở bàn tay đâm thủng

nhục thân của hắn đã được Phạm Thánh Chân Ma Công rèn luyện qua.

Chỉ một thoáng, tinh huyết toàn thân Hàn Lập lập tức chui vào trong hồ lô, sắc mặt của hắn xoẹt một cái liền trở nên trắng bệch.

Một loại thần sắc kinh hãi từ đáy mắt hắn nổi lên, Hàn Lập liền mạng vung tay lên, muốn ném hồ lô kia ra ngoài.

Không ngờ, hồ lô kia lại vô cùng kỳ lạ, dính chặt trên tay của hắn, dù thế nào cũng không thể cắt đuôi được, chỉ là hấp thu tinh huyết của hắn.

Trái tim Hàn Lập đập mạnh xuống đáy cốc, một cảm giác suy yếu từ khắp nơi trên người hắn ập tới, như thủy triều bao phủ hắn.

Ở một nơi cách đó không biết bao nhiêu vạn dặm, trong biển máu, hai vị tu sĩ Hợp Thể của Giác Xi tộc và Hải Vương tộc được phái đến Phong Nguyên đại lục đang đứng trên một tòa tế đàn. Hai người bấm pháp quyết, thúc giục mảnh huyết hải này.

Đột nhiên, trên mặt hai người đồng thời lộ ra sắc mặt vui mừng, trong đó vị tu sĩ Hợp Thể Giác Xi Tộc vô cùng kinh hỉ hô nhỏ một tiếng: “Tìm được rồi!”

Xa xa, nghe được lời này, mấy vị tu sĩ Hợp Thể kỳ của Phi linh tộc nhất thời hai mặt nhìn nhau, tâm tình trở nên không tốt.

“Nhanh, nhất định phải bắt cho bằng được!” Vị tu sĩ Hải Vương tộc kia vô cùng lo lắng thúc giục, hai người bấm niệm pháp quyết tốc độ càng nhanh hơn, huyết hải dưới chân cũng thoáng cái nhấc lên từng đợt sóng to gió lớn.

Bên kia, Hàn Lập trơ mắt nhìn huyết sắc quang trận thật lớn trên đỉnh đầu hướng mình rơi xuống, mà chính hắn lại không thể động đậy, huyết dịch toàn thân đều bị hồ lô xanh tươi ướt át kia hút đi.

“Ầm!”

Một tiếng oanh minh to lớn vang lên, trên toà huyết sắc quang trận kia bắn ra một đạo quang mang, trực tiếp đánh ra một đại

động đen kịt trong hư không.

“Không gian thông đạo!”

Chứng kiến một màn này, Hàn Lập gần như phát ra tiếng rên rỉ nói ra thân phận hồ sâu cực lớn này.

Tình huống không ổn chút nào!

!

Tòa quang trận này tựa hồ muốn thông qua thông đạo không gian này đưa hắn đến nơi nào đó.

Hàn Lập dùng ngón chân suy nghĩ cũng biết, đối diện với không gian thông đạo này không có khả năng là địa phương tốt lành gì, bị nó hút đi sợ là phải cử tử nhất sinh.

Trong lòng hắn run lên, nhưng lại không có bất kỳ biện pháp nào, không thể ngăn trở quang trận kia hạ xuống.

Trong chớp mắt, phạm vi lỗ thủng đen kịt kia khuếch trương ra, lập tức bao Hàn Lập và hồ lô vào, một người một hồ lô rơi vào trong không gian thông đạo, huyết sắc quang trận kia cũng theo sát lên, tựa hồ muốn bọc bọng họ nhanh chóng đến nơi cần tới.

Đang lúc Hàn Lập lo lắng vạn phần đột nhiên hồ lô ngừng hấp thu tinh huyết của hắn, một đạo quang mang xanh biếc từ đó bạo phát ra.

Miệng hồ lô bỗng nhiên mở ra, một đạo bạch khí từ bên trong bay ra, chỉ một thoáng liền tràn ngập bốn phía, bao trùm toàn bộ không gian.

Sau khi bạch khí kia xuất hiện, huyết sắc quang trận kia gào thét một tiếng, trong nháy mắt sụp đổ hủy diệt. Cùng lúc đó, không gian thông đạo cũng phát ra một tiếng rên rỉ “xoẹt xoẹt”, ầm ầm nổ tung, Hàn Lập bị bạch khí bao vây, rơi vào trong không gian loạn lưu vô biên.

Trên quần đảo Hỏa San Hô, Diệp Trường Sinh đang cầm nửa trang Kim Từ Ngọc Thư nhìn kỹ, đột nhiên trước người hắn có một mặt gương phát ra một tiếng vù vù, ngay sau đó trên đó hiện lên một đạo bạch quang, một bức tranh từ trên đó xuất hiện.

Trong vô thanh vô tức, một vết nứt không gian thật lớn bỗng nhiên xuất hiện, lập tức một thân thể từ trong khe hở không gian kia rơi xuống, nặng nề đập trên bờ cát bờ biển, tạo ra một cái hố to lớn.

“Chắc chắc, Hàn sư đệ, cuối cùng ngươi cũng tới!”

Ngồi trong động phủ, Diệp Trường Sinh thấy được một màn này, chỉ một thoáng tinh thần phấn chấn, trên mặt lập tức lộ ra ý cười.

Chờ ở chỗ này vài chục năm, rốt cục đã đợi Hàn Lập ôm cây đợi thỏ, thân hình Diệp Trường Sinh lập tức lóe lên, biến mất trong động phủ.

Trong chớp mắt, hắn đã xuất hiện ở chỗ Hàn Lập rơi xuống, nhìn vị sư đệ trước mắt sắc mặt trắng bệch, hai mắt nhắm chặt lâm vào hôn mê, Diệp Trường Sinh lập tức phát ra tiếng cười hắc hắc.

Hắn lập tức không khách khí tiến về phía trước một bước, đi tới trước người Hàn Lập, ngồi xổm trên người hắn mò mẫm vài cái, một cái túi xuất hiện trên tay hắn.

Đem cái túi kia mở ra, bên trong là một cái bình nhỏ màu xanh lá cây, toàn thân dày đặc các loại hoa văn thần bí.

Chương Thiên Bình!

Trước khi thiên địa này xuất hiện, Huyền Thiên Chi Bảo được dựng dục ra đầu tiên trong Hỗn Độn cuối cùng cũng rơi vào tay hắn.

Diệp Trường Sinh lập tức không chút khách khí trên tay tản ra một đạo bạch quang, bao bọc lấy cái bình nhỏ màu xanh sẫm này.

Không biết qua bao lâu, bạch quang tán đi, Chương Thiên Bình đã bị hắn phân tích tồn tại, Diệp Trường Sinh lại nhẹ nhàng vặn nắp bình một cái, kết quả nắp bình dễ dàng bị mở ra.

Chứng kiến một màn này, Diệp Trường Sinh trong lòng vui mừng, nắp bình có thể dễ dàng mở ra, nói rõ trong bình có lục dịch.

Hắn nghiêng nắp bình, lập tức một giọt lục dịch xanh tươi bên trong lẫn ra, rơi vào trong lòng bàn tay hắn.

Diệp Trường Sinh lập tức phân tích giọt lục dịch này, sau đó trả về, đậy nắp bình, đưa tiểu bình này trở về nguyên chủ.

“Hàn sư đệ, lúc ở Nhân giới ngươi còn thiếu ta một ân tình chưa hồi đáp, hôm nay vừa vận một đợt này coi như trả nhân tình kia!”

“Nhân tình này không có kéo dài đến Tiên Giới để trả lại, coi như ngươi chiếm đại tiện nghi, ngươi liền vui vẻ đi!” Diệp Trường Sinh cười hắc hắc, nói như thế.

Lập tức, hắn nhìn thoáng qua chung quanh, sau đó thân hình lóe lên, biến mất không thấy gì nữa.

Hủy diệt động phủ mình lưu lại trên hòn đảo này, Diệp Trường Sinh trực tiếp rời khỏi nơi đây.

Tới nơi này vốn là vì Chương Thiên bình và lục dịch của Hàn Lập, hiện tại mục đích đã đạt được, Diệp Trường Sinh kia cũng sẽ không tiếp tục ở chỗ này nữa, phát động Thuần Di thuật rời khỏi quần đảo Hỏa San Hô, chạy về hướng Lôi Minh đại lục.

Sau khi đi được mấy canh giờ, Hàn Lập đang hôn mê mới từ từ tỉnh dậy. Hắn nhìn bầu trời trên đỉnh đầu, cảm thụ khí tức khác thường xung quanh, lập tức ý thức được, chính mình dường như lại tới địa phương xa lạ nào đó.

Thần thức thả ra, cẩn thận quan sát hoàn cảnh chung quanh một phen, lại dò xét thân thể của mình một phen, trên mặt Hàn Lập lộ ra vẻ cười khổ.

Tinh huyết toàn thân hơn phân nửa bị hút đi, khí huyết mất đi, tu vi của hắn cũng trực tiếp giảm xuống không ít. Xem ra tiếp theo phải tốn một khoảng thời gian để khôi phục tu vi.

Mỗi lần chạy đến một địa phương mới, đều phải giảm tu vi một lần, Hàn Lập đã sắp ngã xuống rồi!

Nghĩ tới đây, Hàn Lập vội kiểm tra cánh tay của mình một chút, phát hiện phía trên có thêm ấn ký màu xanh lá hình hồ lô.

Sau khi phát ra một kích, hồ lô này liền chui vào trong cánh tay của hắn, trực tiếp hóa thành một dấu vết.

Đối với biến hóa thần bí của Huyền Thiên Quả Thật, trong lòng Hàn Lập một chút manh mối cũng không có, hắn căn bản không rõ chuyện gì xảy ra.

Cũng không biết sau này vật ấy có còn mang đến cho hắn nguy hiểm như trước không. Nghĩ tới đây, Hàn Lập thở dài một hơi, vội vàng kiểm tra Chương Thiên Bình của mình một chút.

Không thành vấn đề!

Tập trung giải đáp mấy vấn đề gần đây hỏi, khu bình luận trả lời lại rất phiền toái:

Ngày thứ nhất, vấn đề mới được cập nhật.

Đầu tháng ba tháng ta đã bắt đầu công việc, mỗi sáng tám giờ chuẩn bị đi làm, buổi tối sáu giờ tan, đợi trở lại chỗ ở gần bảy điểm, cho nên thời gian thay đổi mỗi ngày có hạn, hiện tại hình thức chữ Khải của ta mỗi ngày đều đặt bảng sáu ngàn chữ, sáu chu thiên mỗi ngày đều có hơn một vạn chữ, như vậy mới đảm bảo một vòng năm vạn sáu ngàn chữ, trung bình đến mỗi ngày tám ngàn đổi mới.

Cho nên hiện tại có thể duy trì hai là đã là cực hạn rồi, thời đại cạnh tranh ba một đi không trở lại.

.

Hai, vấn đề về Huyền Thiên chi bảo.

Cái này trước mắt có đề cập qua mấy lần, nhưng ngón tay vàng của vai chính thì không thể nào sao chép được Huyền Thiên chi bảo.

Nói một cách nghiêm chỉnh, cũng không phải không có cách nào phục chế Huyền Thiên chi bảo, mà là sau khi phục chế ra sẽ bị Thiên Đạo hủy đi quy tắc, bởi vì Huyền Thiên chi bảo có tính duy nhất.

Tính duy nhất này cũng không phải ta nói qua, nguyên lai cũng có nói qua, đồ vật huyền thiên chi bảo trên đời chỉ có một kiện, đồng lý, Huyền Thiên Tiên Đẳng, Huyền Thiên Quả Thực cũng không thể chế ra nhiều.

Mà nhân vật chính của Chương Thiên Bình có thể phục chế, chỉ cần có thể cung cấp đầy đủ năng lượng, là có thể phục chế ra, bởi vì cách vị của Chương Thiên Bình quá cao, nó không phải do Tiên Giới dựng dựng ra, mà là vật ngang cấp với Tiên Giới, cho dù người phục chế ra một kiện, quy tắc Thiên Đạo cũng không phá hủy được Chương Thiên Bình, cho nên không có chuyện gì.

Mặt khác, bình luận khu có người nhắc tới việc đưa Huyền Thiên Quả Thật đến Quảng Hàn giới hấp thu pháp tắc trở nên mạnh hơn, điều này cũng không thể thực hiện được. Bởi vì Huyền Thiên Quả Thật chỉ có thể hấp thu pháp tắc của thế giới mà hấn đản sinh ra.

Kỳ thật nguyên bản ghi chép về Huyền Thiên chỉ bảo có chút hỗn loạn, linh giới thiên vài lần được thiết kế, có lẽ mọi người cũng đều đã nghe qua sự việc thiết kế, cho nên thứ này cũng không thể nghiên cứu tỉ mỉ được, quyển sách này dựa theo bản này hiện tại khá thịnh hành để thiết kế.

Ba, vấn đề là Phệ Kim Trùng.

Có người nói có thể dùng trên tay nhân vật chính mười vạn con Phệ Kim Trùng bồi dưỡng mấy con trùng vương, điều này cũng không thể thực hiện được. Phệ Kim Trùng Vương là tồn tại cấp Đại Thừa, nó đã tiếp xúc với Thôn Phệ Pháp Tắc, nó sẽ tự nhiên cắn nuốt tất cả các Phệ Kim Trùng khác.

Nói cách khác, chỉ cần có một con trùng vương ra đời, như vậy ở bên người nó sẽ không còn có bất kỳ con Phệ Kim Trùng nào khác, còn lại tất cả đều sẽ bị Trùng Vương nuốt hết, căn bản không có khả năng đi bồi dưỡng thêm một con trùng vương.

Ngoài ra còn có một phệ kim trùng thành thực mạnh đến mức nào, dựa theo thiết kế đặt ra Phệ Kim Trùng thành thực đại khái tương đương với Nguyên Anh tu sĩ, nhưng bởi vì giáp xác của nó quá cứng, thực lực có khả năng vượt xa Nguyên Anh bình thường.

Về thể phệ kim trùng thành thực có cứng rắn bao nhiêu, nguyên lai thuyết pháp là không thể phá vỡ, cơ hồ không cách nào phá vỡ.

Cách nói này cũng không phải là nói đùa, nguyên lai xác thực có tiền lệ cụ thể, phòng ngự Phệ Kim Trùng trưởng thành chỉ sợ ngay cả Đại Thừa cũng phá không được.

Ví dụ một: Độ Kiếp kỳ Hư Linh muốn lấy Phệ Kim Trùng thành thực luyện chế Vạn Linh Tán chống lại phi thăng kiếp.

Ví dụ hai: Linh Vương không chế Ngụy Tiên Khôi tự bạo, nổ Nguyên Ma thành trọng thương, Hàn Lập ở ngay bên cạnh,

dùng Phệ Kim Trùng trưởng thành làm hộ thuẫn bảo vệ mình, kết quả Phệ Kim Trùng của hắn một con cũng không bị nổ chết.

Bốn mươi. Vấn đề về Luyện Thần Thuật.

Nhân vật chính không thể tu luyện Luyện Thần Thuật, nguyên lý của Luyện Thần Thuật tăng cường thần thức là hấp thu lực lượng thần thức dồi dào kiếp kiếp của mình trong Luân Hồi, tập trung ở một đời này, cho nên có thể tu luyện thần thức không lộ như vậy.

Nhưng mọi người đều biết, nhân vật chính là người xuyên không, hắn không có tiền vào luân hồi của thế giới này, cho nên hắn không thể hấp thu lực lượng thần thức trong luân hồi, như vậy Luyện Thần Thuật sẽ vô dụng đối với hắn.

Sao phải đợi Hàn Lập, không thể nhắc tới Quảng Hàn giới?

Quảng Hàn giới mở ra một vạn năm một lần, thời gian mở ra là cố định, không phải người muốn vào là có thể vào, cho dù người không muốn chờ Hàn Lập, thì cũng phải đợi đến lúc Quảng Hàn giới mở ra mới có thể đi vào, mà thời gian Trung Quảng Hàn giới mở ra vừa vặn là mấy năm Hàn Lập chạy tới Lôi Minh đại lục.

Người bạn tốt của Lục Hoa có phải là vấn đề của Thiên Phượng đại trưởng lão hay không.

Không phải, Thiên Phượng đại trưởng lão và bạn tốt không phải cùng một người, Bảo Hoa có thể yết kiến Thiên Phượng đại trưởng lão (đa nghi) đồng thời nhận được một cộng linh vũ của đối phương, hắn là đã nhận được hảo hữu của mình giới thiệu.

Bạn tốt của Bảo Hoa rốt cuộc là Thiên Phượng nào, nguyên bản trong đó cũng chưa từng nói qua, trong quyển sách, ta căn cứ theo một ít chi tiết suy luận ra, nguyên lai nhắc tới Bảo Hoa từ trong tay bạn tốt của mình mượn được Huyền Thiên Chi Bảo Đỉnh Hoàng Đỉnh Đỉnh, mà Nam Cấn đại sa mạc lại là một con Thiên Phượng thuộc tính phong thổ song thuộc tính tạo thành, cho nên ta liền đem hai con Thiên Phượng này liên hệ cùng một chỗ.

Nhìn thiên phượng phượng vũ và thiên phượng huyết ở lại
Mộc Tộc cùng nhân tộc, con phượng này hẳn là một con Thái
Phượng, cũng chính là phượng hoàng màu ngũ sắc.

Mà linh vũ nguyên bản của Trung Thiên Phong đại trưởng lão
là màu đỏ đậm toàn thân, suy đoán vị đại trưởng lão này hẳn là
một con Hỏa Phượng, cho nên hai vị này rõ ràng không phải
cùng một người.

Nơi này muốn phổ cập một chút, Thiên Phượng cấp Chân
Linh thật ra cũng có rất nhiều loại, tựa như Chân Long có Mộc
Long như Điện Phi Nhi, có Tử Tinh Long Phiên Tử, Kim
Long có Kim Long như đại trưởng lão Kim Long, còn có Bạch
Long như Tiểu Lục Tử...

Thiên Phượng cũng vậy, có Thái Phượng, có Hỏa Phượng, có
Mộc Phượng, Ô Phượng (Hẳn là tổ tiên Hắc Phượng nhất tộc).

Văn chương. Hợp Thể kỳ tu hành cần tốn bao nhiêu năm mới
có vấn đề.

Cái này là vấn đề trước đó ta đã nói qua nhiều lần nhưng vẫn
có người hỏi, nơi này giải thích một lần nữa.

Bình thường, nếu như chuẩn bị tốt đồ vật đột phá bình cảnh,
hơn nữa toàn bộ hành trình gấp rút tu hành, như vậy Hợp Thể
kỳ đại khái bốn trăm năm có thể tiến giai một tiểu cảnh giới.

Nói cách khác, từ Hợp Thể sơ kỳ đến Hợp Thể đỉnh phong,
khoảng chừng một nghìn hai trăm năm.

Nhưng thời gian thật sự tu hành, không cần nhiều thời gian
như vậy.

Ví dụ như trước đó đã từng nói, nhân vật chính có Thánh Linh
đan, đan dược này có thể tăng thêm thời gian tu hành ba bốn
lần.

Nói cách khác, chỉ dựa vào viên thuốc này đã có thể ép thời
gian tu hành của nhân vật chính lên đến ba trăm năm.

Nhưng trên thực tế, nhân vật chính tốn thời gian còn ngắn hơn
ba trăm năm, bởi vì còn có rất nhiều cơ duyên khác có thể tăng
tốc độ tu hành lên.

Ví dụ như tinh đồ quán thể của Nghiễm Hàn Giới, chẳng hạn
như Minh Hà thần nhũ có thể gia tăng tốc độ tu hành ba thành.

Mà đan dược tinh tiến tu vi Hợp Thể kỳ cùng với đan dược cần thiết đột phá bình cảnh cũng trên cơ bản đều có thể mưu đồ đoạt được, một đồng lớn linh dược trong dược viên Quảng Hàn giới đại bộ phận đều có tác dụng hữu dụng đối với Hợp Thể Đại Thừa.

Trên đầu giá hội Hắc Vực cũng có đan dược có thể đột phá bình cảnh Hợp Thể, Chân Linh thể gia trên tay có bí phương dùng chân linh huyết luyện chế hợp thể đan dược vân vân, mấy thứ này hơi mưu đồ một phen, rất dễ tới tay.

Cho nên, cuối cùng nhân vật chính phải hợp thể chờ đợi thời gian tuyệt đối không quá dài.

Mà khi tiến vào Ma giới cũng không cần phải đợi tới lúc Ma giới giáng lâm mới có thể tiến vào, mượn dùng Nghịch Tinh Bàn có thực lực cấp Đại Thừa mà nói thì có thể trực tiếp tiến vào.

Vì vậy nhân vật chính chỉ cần tu luyện tới Hợp Thể đỉnh phong là có thể trực tiếp đi vào Ma giới nghĩ cách ngâm nước.

Mậu. Liên quan đến vấn đề ăn hết tài nguyên và thực lực của nhân vật chính...

Ta thực sự không ngờ gần đây lại có người nhảy ra nói nhân vật chính ăn hết tài nguyên gấp nhiều lần tu sĩ cùng cảnh giới. Nếu đem những tài nguyên này dùng trên người những tu sĩ cùng cảnh giới khác, bọn họ đã sớm thăng cấp mấy đại cảnh giới rồi.

Vấn đề này ta còn nhớ mình đã giải thích rất nhiều từ trước, lúc Nhân giới giới thiên Trúc Cơ giải thích, lúc còn Nguyên Anh giải thích, kết quả cho tới bây giờ vẫn có người không cách nào hiểu được nhảy ra chất vấn đến.

Ta cũng phục, hôm nay giải thích lại một lần đi.

Đầu tiên, nhân vật chính không có ăn nhiều tài nguyên gấp nhiều lần tu sĩ cùng cảnh giới. Đích xác, nhân vật chính tiêu hao tài nguyên nhiều hơn so với cùng cảnh giới, nhưng cũng không có nhiều đến mức khoa trương như vậy, nhiều lắm chỉ có thể là gấp năm ba lần.

Mà những tài nguyên ăn nhiều vào này, cũng đều chuyển hóa thành chiến lực, hoặc nhân vật chính làm sao có thể vượt qua

đại cảnh giới tác chiến chứ?

Không tiêu tốn nhiều tài nguyên thì lấy đâu ra chiến lược?

Lúc này có người muốn nói, rõ ràng nhân vật chính ăn nhiều đan dược như vậy, đan dược mà tu sĩ cùng cảnh giới có thể còn không bằng một phần mười của hắn, thậm chí là 1%, người sao có thể nói nhân vật chính chỉ ăn tài nguyên gấp năm năm lần tu sĩ cùng cảnh giới chứ?

Chuyện này ta chỉ có thể nói người suy nghĩ quá phiến diện, người chỉ nhìn chăm chăm vào loại tài nguyên này của đan dược, lại quên mất tu hành của tu sĩ phương thức có bao nhiêu loại, dùng đan dược là một loại phương thức, đả tọa hấp thu linh khí từ bên ngoài tu hành cũng là một loại phương thức, hai loại phương thức đều tiêu hao tài nguyên, chỉ có điều một loại tu hành nhanh một loại chậm mà thôi.

Đưa một ví dụ cho ta giải thích:

Giả như từ Luyện Hư sơ kỳ tiến vào Luyện Hư trung kỳ, tu sĩ bình thường cần một vạn đơn vị, mà vai chính cần ba vạn đơn vị.

Tu sĩ bình thường đả tọa tu hành một năm, hấp thu thiên địa nguyên khí tương đương với tài nguyên đơn vị 1 – 3, mà nhân vật chính vật đan dược tu luyện một năm, hấp thu ba trăm đơn vị tài nguyên.

Vì vậy nhân vật chính dùng một trăm năm mới tới Luyện Hư trung kỳ, còn tu sĩ Luyện Hư bình thường cần mấy ngàn năm, hơn vạn năm mới có thể đột phá.

Trong quá trình này, nhân vật chính đích xác ăn đan dược gấp mười lần tu sĩ bình thường, nhưng điều này cũng không có nghĩa là tài nguyên hắn ăn chính là mấy chục lần tu sĩ bình thường.

Trên thực tế song phương ăn tài nguyên cũng không chênh lệch lớn như vậy, chỉ có điều những tài nguyên này có thể làm vật dẫn khác nhau, một loại là đan dược, tốc độ tu luyện nhanh, một loại là tốc độ tu luyện của thiên địa nguyên khí bên ngoài chậm.

Cho nên các người nhìn thấy nhân vật chính động một chút là tiêu hao mấy trăm triệu linh thạch để phục chế đan dược, mà

các tu sĩ khác cả đời cũng không dùng được nhiều linh thạch như vậy, giống như nhân vật chính tiêu hao tài nguyên nhiều hơn so với các tu sĩ khác.

Trên thực tế song phương tiêu hao tài nguyên không sai biệt lắm, chẳng qua tu sĩ bình thường là mô hình ép buộc, chỉ có thể thông qua phương thức tĩnh tọa hấp thu linh khí (trắng trắng) để từ từ tu hành.

Mà nhân vật chính là một phú hào dùng kim loại để đổi lấy rất nhanh thông qua chuyện tu hành dùng thêm kim đổi lấy, không uổng công chơi gái thiên địa.

Người đem chút linh khí bình thường hấp thu từ trong thiên địa đổi thành linh thạch mà nói, số lượng mấy trăm triệu cũng không ít hơn bao nhiêu so với nhân vật chính.

Cho nên các người cũng có thể từ tài nguyên tiêu hao của vai chính nhìn ra được cung cấp nuôi dưỡng một tu sĩ đối với thiên địa mà nói gánh nặng sẽ lớn bao nhiêu.

Một vị tu sĩ Hợp Thể kỳ, có thể linh thạch trên người hắn chỉ có mấy trăm triệu, nhưng hắn tu luyện đến cảnh giới hôm nay, từ thiên địa hấp thu linh khí đổi thành linh thạch mà nói, tùy tiện cũng được mấy tỷ rồi.

Đối với thế giới mà nói, tu sĩ chính là u ác tính, cho nên muốn dùng thọ nguyên, thiên kiếp từng bước hạn chế bọn họ, nếu như không có chút hạn chế nào, những tu sĩ này sớm muộn gì cũng phải ăn sạch thiên địa.

Ừm, từ trên một mức độ nào đó mà nói, tu sĩ bản chất giống với mẫu thân Minh Trùng.

Hàn Lập thở dài một hơi, nhưng chẳng biết tại sao, trong lòng lại dâng lên một cảm giác khác thường. Nhìn Chương Thiên Bình trong tay, Hàn Lập cảm giác chính mình giống như đã bỏ lỡ cái gì!

“Gần đây phát sinh sự tình quá nhiều, ta cũng có chút nghi thần nghi quỷ!” Hàn Lập cười khở một tiếng, đem loại cảm giác khác thường này quy công cho mình đa nghi.

Hắn miễn cưỡng chống đỡ thân thể, đi về phía xa, muốn kiểm tra cẩn thận một phen hoàn cảnh hiện tại của mình.

.....

Tại biên giới đại lục Lôi Minh, địa phương gần mười ba tộc Thiên Vân có một hải vực tên là Tử Vi Hải. Trên mảnh hải vực này có rất nhiều hải thú cường đại sinh sống. Cho tới nay, Thiên Vân tộc đều rất ưa thích đến khu vực này săn giết hải thú, thu hoạch các loại tài liệu trân quý yêu đan.

Đối với người Thiên Vân tộc sinh sống gần Tử Vi Hải mà nói, đây là điều mà rất nhiều người bọn họ trông cậy vào sinh tồn, dựa vào việc tu hành.

Bất quá trong thời gian dài, số người Thiên Vân tộc sinh trưởng ở biển Tử Vi gần biển đều không tính là mạnh, trong đó người nổi bật quá cũng chỉ là Hóa Thần kỳ mà thôi.

Nhưng gần đây xung quanh Tử Vi Hải lại gió nổi mây vần, đột nhiên có rất nhiều cường giả tràn vào.

Nơi này phát sinh biến hóa căn nguyên ở chỗ một ngày nào đó, có người phát hiện trên một hòn đảo nhỏ trên Tử Vi hải, một con Nhân Diện Giao còn trẻ!

Đây là một tin tức không tầm thường, sớm nghe đồn tại phụ cận Thiên Vân mười ba tộc địa có người mặt người qua lại, nhưng là vẫn chưa có ai có thể chứng thực điểm này.

Nhưng mà hôm nay lại thật sự có một đầu Nhân Diện Giao xuất hiện trong tầm mắt mọi người, điều này lập tức đưa tới

một phần nhỏ đám người trong Thiên Vân mười ba tộc náo động.

Nhân Diện giao chính là một trong bát đại kỳ thú của Linh Giới, nếu như có thể thuận lợi trưởng thành đến giai đoạn trưởng thành, tất nhiên có thể trở thành tồn tại Đại Thừa.

Loại kỳ thú này giống như tam đại thánh thú, ở toàn bộ Linh giới đều rất ít thấy, thậm chí rất có khả năng cả Linh giới cũng chỉ có ở trong Tử Vi hải này mà thôi.

Tin tức này xuất hiện, không biết làm cho bao nhiêu người hưng phấn kích động, nếu có thể bắt được đầu giao thủ của con ấu niên nhân này, thu phục được nó, vậy chẳng phải là tương lai sẽ có một vị đả thủ cấp Đại Thừa sao?

Ngẫm lại cũng khiến người ta cảm thấy kích thích, trong lúc nhất thời không biết có bao nhiêu tu sĩ lòng hám lợi chạy tới vùng biển này.

Trong những tu sĩ này, có bốn vị khách khanh có tu vi cao nhất chính là đại chủ thành thứ ba của Thiên Vân mười ba Vân Thành chạy tới đây.

Vân Thành là tòa thành gần nhất trong mười ba đại thành của Thiên Vân mười ba tộc, bốn đại khách khanh này cũng không phải là người của Thiên Vân mười ba tộc, mà là bốn vị cường giả từ ngoại tộc gia nhập vào.

Bốn người không ai không là cao thủ Hợp Thể trung kỳ, cho dù đặt ở trong Vân thành, bọn họ cũng là một thế lực hết sức quan trọng.

Theo lý mà nói, người có thể tu luyện tới cảnh giới này đều biết nặng nhẹ.

Nhưng không biết vì sao, đầu óc bốn người nóng lên, ùn ùn chạy đến vùng phụ cận Tử Vi hải để bắt con giao diện giao còn nhỏ này.

.....

“Này, hiện tại tình huống Linh Việt đảo bên kia là như thế nào? Ta hình như nghe nói có người cầm xuất nhập hải vực phụ cận đó!”

“Hừ, còn có thể xảy ra chuyện gì? Tung tích Nhân Diện Giao xuất hiện ở bên kia, hiện tại có người sợ Nhân Diện Giao bị cướp đi, cho nên phong tỏa hải vực, không để cho bất luận kẻ nào cũng tiến vào, chỉ có bọn hản tự chạy đi bắt!”

“Ai mà bá đạo như vậy? Không sợ khiến cho nhiều người tức giận sao?”

“Hắc hắc, hiện tại vùng biển này đã tụ tập không ít thượng tộc tồn tại, người cảm thấy có thể khiến cho những thượng tộc này đều phải nín nhịn, chịu thiệt thòi này, ngoan ngoãn không dám tới gần, còn có thể là ai chứ?”

“Chẳng lẽ là... sự tồn tại của Thánh tộc?” Thanh âm này đột nhiên vô cùng kinh ngạc.

“Ngoại trừ tồn tại Thánh tộc thì còn có thể là ai, hừ hừ, không nghĩ tới một con Nhân Diện Giao hỗn huyết, ngay cả tồn tại bậc này cũng bị kéo tới!”

“Vậy thì khó trách, có tồn tại Thánh tộc xuất hiện, những người còn lại khẳng định phải tránh lui!”

“Ha ha, không chỉ đơn giản như vậy, nếu như chỉ là sự tồn tại của một vị Thánh tộc xuất hiện, còn chưa đủ để khiến nhiều Thượng tộc như vậy nhượng bộ.”

“Ý đạo hữu không phải chỉ mỗi một vị Thánh tộc xuất hiện thôi sao?”

“Đúng vậy, xuất hiện bốn vị Thánh tộc, hơn nữa đều là cấp hai Thánh tộc, hình như bọn họ đến từ bên Vân Thành, hiện tại hai người bọn họ đang tuần tra khu vực phụ cận Linh Việt đảo, ngăn cản những người còn lại tiến vào nơi đó, hai người còn lại thì xâm nhập vào Linh Việt đảo, đi bắt con Nhân Diện Giao kia!”

“Chắc chắn, mặc dù lão đệ cho tới bây giờ ta không nghĩ tới bản thân có thể bắt được Nhân Diện Giao này, chỉ là tới xem náo nhiệt, nhưng cũng không ngờ lại gặp phải loại trận chiến này. Bốn vị tiên bối Thánh tộc ra tay, xem ra Giao Diện này trốn không thoát rồi!”

“Có lẽ vậy, Nhân Diện Giao này nghe nói cũng không đơn giản, mặc dù chỉ là tuổi nhỏ, nhưng đã có vài loại bản mệnh thần thông Nhân Diện Giao Thần Quỷ khó lường, hơn nữa

nghe nói tu vi cũng đã là tồn tại thượng tộc, muốn bắt cũng không dễ dàng như vậy!”

.....

Trên một hòn đảo gần Tử Vi Hải, Diệp Trường Sinh hơi nhíu mày, dùng thần thức cường đại nghe mấy người phía xa trò chuyện với nhau.

Hắn vừa dùng Thiên Phượng Sí thuần di tới bên này, đang muốn uống chút thiên linh dịch, khôi phục một chút pháp lực, sau đó lại tiến hành thuần di, kết quả đột nhiên nghe được mấy người xa xa đàm luận đến ba chữ “Nhân Diện Giao”.

Lúc đó Diệp Trường Sinh ghé lỗ tai, cẩn thận lắng nghe, kết quả sau khi nghe xong vài câu, hắn liền hiểu rõ chuyện gì đã xảy ra.

Trong đó, con gái của Nhân Diện Giao bị bốn vị Hợp Thể Khách khanh của Thiên Vân mười ba tộc bắt được vào trong Vân Thành, ở đấu giá hội của tứ tộc bị lấy ra đấu giá.

Kết quả tại thời điểm sắp bị bán đấu giá, Nhân Diện Giao cấp Đại Thừa xuất hiện, trong cơn thịnh nộ thiếu chút nữa giết chết bốn tên Hợp Thể kia.

Nếu không phải có họ Ông Đại Thừa ngăn lại, chỉ sợ Thiên Vân mười ba tộc đã chết không ít người.

Bây giờ cách lần đấu giá của bốn tộc ở Vân Thành tiếp theo cũng không được mấy năm, mấy vị khách khanh ở Vân Thành này chắc hẳn là vào lúc này đã bắt con gái nhỏ của Nhân Diện Giao đi rồi.

Nghĩ tới đây, Diệp Trường Sinh hơi có chút cảm khái lắc đầu, âm thầm nghĩ: “Bốn tên gia hỏa này lá gan cũng thật lớn, đòi tiền không muốn sống phải không!”

Tuy rằng hắn cũng giết được một con Phúc Thiên Linh Quy không sai biệt lắm so với Nhân Diện Giao, nhưng tình huống của hắn và bốn người này lại hoàn toàn khác nhau.

Con Phúc Thiên Linh Quy mà hắn giết chết kia đã là cấp Hợp Thể rồi, cũng không biết đã sinh ra bao nhiêu năm tháng rồi. Hầu như có thể khẳng định đây là một cuộc sống riêng biệt.

Vị Giác Xi Tộc kia hợp thể nhằm vào Phúc Thiên Linh Quy, là đã điều tra rất nhiều thứ, tư liệu phi thường tỉ mỉ, cơ hồ trăm phần trăm có thể xác định phụ cận khu vực phụ cận con Phúc Thiên Linh Quy kia không có sinh vật cường đại nào khác.

Vì vậy, khi Diệp Trường Sinh đi săn giết, cũng không sợ đối phương có thể có thân thích bằng hữu gì.

Đương nhiên, cho dù đối phương thật sự có thân bằng hảo hữu, hơn nữa lại ở phụ cận, Thiên Phượng sí ở trên người hắn cũng có thể đào tẩu.

Nhưng con Nhân Diện Giao này ra đời còn chưa tới trăm năm, còn xa mới chỉ được một thân một mình. Điều này có nghĩa cha mẹ nó tất nhiên đang ở ngay gần đây.

Kết quả, những người này vẫn chạy tới muốn bắt, nhất là bốn vị khách khanh của Vân Thành, đều là tồn tại cấp Hợp Thể, trước khi đến cũng không điều tra rõ Tử Vi Hải đến tột cùng là đạo tràng của ai, đã liều lĩnh chạy tới.

Sơ sẩy như vậy, bọn họ cũng xứng đáng ăn phải thiệt thòi lớn.

Con Giao Diện Nhân trẻ tuổi này cũng không phải dễ trêu chọc, phụ thân nó thân là Giao Diện của người trưởng thành, thần thông quảng đại thì cũng thôi đi, đáng sợ nhất chính là mẫu thân của nó.

Mẫu thân hắn xuất thân Hồ tộc, đồng dạng có được Chân Linh huyết thống, thực lực so với Nhân Diện Giao còn mạnh hơn rất nhiều, tuyệt không phải Đại Thừa bình thường có thể so sánh.

Có bối cảnh mạnh mẽ như vậy, Vân Thành không bị dỡ bỏ, cũng coi như là may mắn.

Phải biết rằng hiện tại Thiên Vân chư tộc đang cùng Giác Xi tộc khai chiến, vạn nhất đôi vợ chồng này dưới cơn tức giận gia nhập trận doanh Giác Xi tộc, Thiên Vân chư tộc thật đúng là gặp vận rủi lớn!

“Đây là nhân tình đưa tới cửa, nếu không đi xem một chút?”
Diệp Trường Sinh sờ cằm, ánh mắt lóe lên, trong lòng bắt đầu suy tư.

Cứu được con Nhân Diện Giao kia đối với hắn mà nói không có gì khó khăn, như vậy mặc dù có khả năng đắc tội với tứ đại khách khanh của Vân Thành, nhưng đồng thời hắn cũng đạt được nhân tình gia giao.

Cái trao đổi này nhìn thế nào cũng có lời!

Sau một lúc suy nghĩ ngắn ngủi, trên người Diệp Trường Sinh hiện lên một đạo quang mang, tướng mạo của hắn lập tức phát sinh biến hóa, hoàn toàn biến thành một người khác.

Lấy thần thức mạnh mẽ của hắn bây giờ, sau khi biến đổi tướng mạo, chỉ cần không phải tu sĩ cấp bậc Đại Thừa, sẽ nhìn không thấu diện mạo vốn có của hắn.

Cho nên Diệp Trường Sinh cũng không sợ đối địch với tứ đại khách khanh Vân Thành sẽ gây ra phiền phức gì cho hắn.

Sau khi biến thành một nam tử khô gầy sắc mặt vàng vọt, hai cánh sau lưng hắn lóe lên, bay về phía Linh Việt đảo.

Linh Việt đảo, bên ngoài hải vực, hai vị tu sĩ Hợp Thể trung kỳ thần sắc lạnh lùng quét mắt nhìn bốn phương, mỗi khi phát hiện có một đạo độn quang bay qua bên này, bọn họ liền lập tức chạy tới đuổi đi.

Dưới sự xua đuổi của hai người, không bao lâu sau vùng biển này đã trở nên trống rỗng.

Mà ở trên đảo, có hai vị tu sĩ hợp thể khác đứng ở các phương vị khác nhau, trên mặt mang theo vẻ kinh hãi, thả ra thần thức, tại bốn phía cẩn thận quét qua.

Đảo này có chút không lồ vô biên, một con thú nhỏ nấp ở trong đó, đích thật là tốn không ít thời gian của bọn hắn đi tìm kiếm.

“Tìm được rồi!” Sau khi tìm tòi một lát, đột nhiên trong hai người có một vị vóc người thướt tha, nhưng xú phụ mặt đầy lân phiến xanh biếc kinh hãi không gì sánh được thở nhẹ một tiếng.

Lập tức, trên tay nàng này xuất ra một tấm phù lục, tựa hồ muốn kích phát nó ra ngoài.

Nhưng lập tức, trên mặt nàng lộ ra một tia do dự, nhãn châu xoay động, liền đem phù lục thu vào.

Một người tóm được thu hoạch so với thu hoạch của hai người so với cùng bắt được thì lợi ích còn lớn hơn nhiều!

Nàng lập tức thả người cấp tốc bay về phía bên kia, cũng không lâu lắm đã đến một chỗ trước đầm nước nhỏ rộng chừng vài chục trượng.

Bên cạnh thủy đầm, bất ngờ có một tiểu thú màu tím nháy nhót đuôi theo mấy con bướm đang nhảy múa.

Con thú này thân thể chỉ dài có nửa xích, nhưng hai con ngươi đen thui chuyển động không ngừng, linh động phi thường, thoát nhìn như linh trí đã mở, độc nhất vô nhị giống với ánh mắt của thường nhân.

Nếu nói điểm khác biệt duy nhất với Linh Hồ bình thường, đại khái chính là bên ngoài tai mũi con thú này, lại sinh ra mấy miếng lân phiến màu bạc quý dị.

Nhưng những miếng lân phiến này lại chỉ lớn cỡ móng tay, nếu không nhìn kỹ thì không cách nào dễ dàng phát hiện ra.

Nhìn thấy tiểu thú màu tím này, trong nháy mắt trên mặt xú phụ có chút kinh ngạc, thầm nghĩ đây thật là Nhân Diện Giao huyết thống sao?

Sao lại có cảm giác trên người hắn có huyết thống hồ ly nhiều hơn một chút?

Nhưng căn cứ tình báo lấy được lúc trước, giao diện giao lúc nhỏ đích xác dài như vậy.

Sắc mặt nàng biến đổi một chút, lập tức vèo một cái bay đến trên không Tiểu thú màu tím, cong ngón tay búng ra, một đạo quang mang xanh biếc từ đầu ngón tay bắn ra, hướng về phía tiểu thú kia.

Nhìn kỹ, đạo lục quang kia đúng là một đầu độc xà thè ra đỏ tươi, thân dài chừng một trượng, uốn lượn, giống như muốn trói con thú nhỏ màu tím kia lại.

Lúc công kích bất thành linh xuất hiện, tiểu thú màu tím đang chơi đùa kia phảng phất mới phản ứng kịp, trong nháy mắt bộ lông màu tím toàn thân nổ tung, làm ra một bộ phòng ngự.

Trên mặt nàng lộ ra biểu tình cực kỳ kinh sợ, trong miệng gầm nhẹ một tiếng, da lông tử quang lưu chuyển một hồi, một hư

ảnh từ trên thân nàng nổi lên, bảo hộ thân thể nàng vào trong đó.

Hư ảnh này rõ ràng là một con Giao ảnh màu bạc.

Giao ảnh này mơ hồ dị thường, chỉ có thể miễn cưỡng phân biệt rõ ràng hình thái mà thôi, nhưng xú phụ phát ra một kích độc xà, sau đó lại lập tức như trâu đất xuống biển vô tung vô ảnh.

Lập tức, giao ảnh màu bạc phảng phất như hấp thu con rắn độc màu xanh biếc này, ngừng đầu hót lên một tiếng giận dữ, hình thể tăng vọt gấp mấy lần, khí thế kinh người đến cực điểm!

Xú phụ thấy cảnh này, không kinh sợ mà còn lấy làm mừng, trên mặt lộ ra thần sắc mừng rỡ như điên, trong lòng quát khẽ: “Không sai, đây chính là Nhân Diện Giao!”

Tâm tình của nàng có chút kích động, tuy rằng Giao mặt người này không thể độc chiếm, nhưng dù sao thì nàng cũng đã phát hiện ra, cũng là nàng nắm bắt được, tương lai phân phối thể nào cũng là nàng coi trọng.

Xú phụ không dám chậm trễ, vội vàng bàn tay khê lật, trên tay xuất hiện một tấm ti vồng màu xanh, đem ti vồng kia ném xuống, nhất thời ti vồng biến thành một mảnh màu xanh mênh mông, hướng tử sắc tiểu thú kia bao phủ xuống.

Nhìn thấy một màn này, trên mặt tiểu thú màu tím kia lộ ra vẻ hoảng sợ phần nộ, lập tức nhãn châu nó chuyển động, giống như nghĩ tới cái gì, bỗng nhiên thân thể khê động.

Ngay sau đó, “Phốc xuy” một tiếng, một đoàn hào quang màu tím từ bên ngoài thân con thú bộc phát ra, hào quang cực kỳ chói mắt.

Xú phụ đang nhìn chăm chú tiểu thú này không khỏi nhắm mắt lại, lúc mở ra, lại phát hiện tiểu thú màu tím đã không thấy nữa!

“Cái gì?” Trên mặt nàng lộ ra vẻ kinh ngạc, có chút không thể tin được.

Tiểu thú này chẳng qua chỉ là tu sĩ giai cấp sơ cấp của thượng tộc, làm sao có thể biến mất dưới mí mắt thánh giai của nó chứ?

Xú phụ trong lòng cả kinh, lập tức lại nghĩ, đây có phải là Nhân Diện Giao thiên phú thần thông nào đó hay không?

Nhĩ đến đây, trong lòng nàng lại nảy sinh cảm giác vui mừng lẫn sợ hãi, thiên phú thần thông của ấu thú mặt người Giao này biểu hiện ra càng lợi hại, đối với nàng mà nói thì giá trị càng lớn.

“Tiểu súc sinh, còn dám ở trước mặt ta giờ trò chiêu trò như thế?” Xú phụ trên mặt lộ ra vẻ dữ tợn, bộ mặt bộ mặt kia xanh biếc mãnh liệt nhúc nhích một hồi, chỗ mi tâm bỗng nhiên vỡ ra một đạo khe hở.

Trong khe nứt kia, một con mắt rắn lộ ra, tản mát ra u lục quang mang, nhìn bốn phía.

Dưới con mắt rắn của xú phụ này, hết thấy tựa hồ trở nên không có chỗ che giấu, xoay chuyển ánh mắt, liền thấy xa xa hơn mười dặm có một đạo hào quang màu tím vèo vèo vội vã bay về phía xa.

Tốc độ hào quang màu tím này nhanh tới cực điểm, vậy mà có thể so với Thánh tộc sơ cấp, quả thực có chút khó tin.

Thấy một màn này, xú phụ trên mặt lại lộ ra nụ cười lạnh, lập tức thu hồi pháp bảo phóng ra, thân hình nhoáng một cái, liền hóa thành một đoàn sương mù màu xanh mờ mịt, dùng một tốc độ cực nhanh đuổi theo hướng bên kia.

Dù tốc độ của tiểu thú này nhanh thế nào, làm sao chạy thoát khỏi tay nàng được?

Quang mang màu tím cùng sương mù màu xanh mờ kia trong chớp mắt biến mất không thấy gì nữa, một đuổi một chạy không biết đã chạy bao xa.

Cạnh hồ nước nhỏ này lập tức yên tĩnh trở lại.

Không bao lâu sau, đột nhiên, tử quang lóe lên, con thú nhỏ màu tím kia không ngờ lại xuất hiện ở bên đầm nước, trong con người đen kịt lộ ra vẻ đắc ý, hướng phương hướng xú phụ rời đi nhe răng, sau đó lập tức hóa thành một đạo tử quang hướng ngược bay đi.

Tuy nhiên tốc độ của nó lại chậm hơn so với tốc độ ánh sáng tím dẫn dắt Xú phụ đi lúc này quá nhiều, nhưng rất nhanh, nó cũng chạy ra ngoài hơn mười dặm.

Nơi này đã là biên giới hòn đảo, tiểu thú màu tím đang muốn chui vào trong biển cả.

Đột nhiên, trước mặt lóe sáng, một lão giả mặt mũi hiền lành, râu dài, dáng người thấp bé xuất hiện trước mặt nó.

“Tiểu gia hỏa, ngươi muốn chạy đi đâu?” Lão giả mặt mày hiền lành nói, duỗi ra một bàn tay to hướng tiểu thú màu tím chớp tới.

Trong đôi mắt linh động của tiểu thú màu tím hiện lên vẻ kinh hoàng, toàn thân lại lần nữa bộc phát ra hào quang màu tím chói mắt đến cực điểm, hào quang lập lòe qua đi, thân ảnh nó đã biến mất không thấy gì nữa.

Thần thức của lão giả từ mi thiện mục kia hướng bốn phía quét qua, nhưng cái gì cũng không có phát hiện, trống rỗng.

Hắn không khỏi âm thầm kinh hãi, huyết thống Nhân Diện Giao này không khỏi cũng quá mạnh mẽ, thiên phú thần thông phát động lên, thậm chí ngay cả tu sĩ như hắn cũng không thể dễ dàng phát hiện ra manh mối.

Nhưng thân là một gã tu sĩ của Thánh tộc, thủ đoạn của hắn không chỉ có như vậy, bàn tay vừa lật, trên tay xuất hiện một cái bình nhỏ, lão giả mở bình nhỏ, từ bên trong lấy ra một giọt chất lỏng màu xanh.

Hắn dùng ngón tay nhúng lên chất lỏng màu xanh này, sau đó quẹt lên trên mắt mình một cái, sau một khắc, trong đôi mắt hắn liền lập tức phát ra hai đạo thanh quang.

Dưới thanh quang này, tất cả đều không có chỗ trốn, bị lão giả nhìn thấy rất rõ ràng.

Hắn nhìn thấy, cách đó mấy chục dặm có một đạo tử quang đang dùng tốc độ cực nhanh chạy vội tới, tựa hồ chính là Tiểu Hồ đã đào tẩu.

Thấy một màn này, lão giả cũng không lập tức đuổi theo, gương mặt từ mi thiện mục bỗng nhiên trở nên dữ tợn, cười lạnh nói: “Chỉ là huyền thuật, cũng muốn lừa gạt lão phu?”

Hắn búng mạnh ngón tay, một tia sáng màu xanh bắn ra, bay về một phía hư không.

Sau một khắc, thanh quang dường như là đánh trúng cái gì, bạo liệt ra, tử sắc tiểu thú hiện ra, đồng thời tứ chi co lại, thân thể lặn một cái xuống dưới mặt đất.

Trong mắt gã tràn đầy vẻ kinh hoàng, không nghĩ tới huyền thuật của mình lại bị người trước mắt này phát hiện, lần này không đường để trốn.

Ánh mắt tiểu thú màu tím lộ ra vẻ đau buồn, đồng thời phần nộ đến cực điểm nhìn chằm chằm lão giả mặt mày hiện lạnh,

bộ dáng muốn triệt để nhớ kỹ đối phương.

Nhìn thấy một màn này, lão giả mặt mũi hiền lành lại lơ đãng, ngược lại cười ha ha một tiếng, nói: “Tốt! Tốt! Tốt! Linh trí cao như thế, thủ đoạn nhiều như thế, tương lai thành tựu không thể hạn lượng a!”

Vừa nói, hắn vừa duỗi bàn tay to lớn bắt lấy con thú nhỏ màu tím này.

Cho dù tiểu thú màu tím tả xung hữu đột muốn cướp đường mà chạy, nhưng cho dù nó có chạy như thế nào cũng không thể thoát khỏi phạm vi bao phủ của bàn tay này.

Mất thấy tử sắc tiểu thú đã bị bàn tay này bắt lấy, đột nhiên trong hư không xuất hiện một trận gợn sóng, một tay đột nhiên duỗi ra nắm chặt sau gáy tiểu thú.

Đột nhiên bị bắt lại, tiểu thú màu tím hoảng sợ đến cực điểm, tứ chi giãy giụa, toàn thân lập loè hào quang, hư ảnh một con Ngân Giao như ẩn như hiện, tựa hồ đang chuẩn bị chiêu số gì đó.

Lúc này, một tiếng nói ôn nhuận vang lên: “Tiểu nha đầu, đừng lộn xộn, ta tới cứu ngươi đây!”

“Àm!”

Vừa dứt lời, một tiếng nổ vang truyền ra. Người đột nhiên xuất hiện này đã giao thủ với lão giả mặt mũi hiền lành kia.

Tiểu thú màu tím tuy rằng không thể nói chuyện, nhưng nghe hiểu tiếng người cũng không thành vấn đề, vừa nghe nói thế, trong đôi mắt đen nhánh như bảo thạch của nó lập tức hiện lên vẻ kinh nghi, động tác giãy dụa cũng trở nên chậm lại.

Lập tức, nó liền lập tức phát hiện, người một tay bắt lấy nó này, trên thân tựa hồ có một loại khí tức quen thuộc truyền đến.

Cẩn thận ngửi một chút, lúc này mới phát hiện loại khí tức quen thuộc này dường như có chút giống với mẫu thân của mình.

Cảm nhận được cỗ khí tức gần với mẫu thân, trong lòng tiểu thú hiện lên một loại cảm giác an bình, kêu lên ô ô vài tiếng rồi yên tĩnh trở lại.

Một đôi con ngươi đen nhánh không ngừng chuyển động, linh động vô cùng đột nhiên xuất hiện trên người này nhìn lại.

Diệp Trường Sinh một tay nâng tiểu thú lên, sau đó ôm vào trong lòng, một cánh tay giữ chặt nó, làm ra dáng vẻ bảo vệ.

Hành động này lập tức khiến cho tiểu thú vừa rồi trong lòng đang lo lắng sợ xuất hiện một loại cảm giác ấm áp.

Mà một tay khác của hắn, đã đem một cái màu xám bạc dài hơn một thước, trên đó khắc vô số phù văn màu tím, chín đốt giản cầm ở trong tay.

Vị lão giả mặt mày hiện từ đối diện giờ phút này sắc mặt đã âm trầm đáng sợ.

Con vịt đã nấu chín bay rồi, vẫn bị người đoạt đi dưới mí mắt của hắn. Việc này làm sao hắn có thể chấp nhận được?

Lửa giận xông lên đầu, ánh mắt lão giả lạnh như băng nhìn người đối diện, sát ý trong mắt không chút che giấu nói: “Chỉ là thượng tộc tu sĩ, cũng dám tại lão phu trước mặt ra tay, quả nhiên là không biết sống chết!”

Dứt lời, hắn cũng không nhiều lời, há mồm, một viên châu màu xanh phun ra ngoài miệng, đánh về phía Diệp Trường Sinh.

Đồng thời hai tay hắn vũ động, niệm động pháp quyết, bên ngoài thân bỗng nhiên mơ mơ hồ hồ xuống, trước người trong nháy mắt hiện ra ba loại màn sáng màu sắc khác nhau.

Tuy ngoài miệng lão giả này chẳng thêm ngó tới Diệp Trường Sinh, nhưng khi ra tay lại cực kỳ cẩn thận, trong lúc phát động công kích, lão vội vàng tạo ra mấy vòng bảo hộ cho mình.

Hiển nhiên, vừa rồi giao thủ ngắn ngủi làm cho hắn đại khái nhận biết về thực lực của Diệp Trường Sinh, biết người trước mắt tuyệt đối không thể lấy Thượng tộc Cửu giai bình thường để nhìn thấy.

Pháp lực hùng hồn trong cơ thể kia, mặc dù vừa rồi va chạm rất nhỏ, nhưng hắn cũng có thể cảm giác được, chỉ sợ so với hắn cũng không kém bao nhiêu.

Viên châu màu xanh kia bay ra, tỏa ra hào quang rực rỡ, một vàng hào quang màu xanh mờ mịt từ trên đó bắn ra, chen chúc

nhau lao về phía Diệp Trường Sinh, phảng phất như muốn bao phủ hẳn vào bên trong.

Nhưng lúc này, đột nhiên phía trên viên châu màu xanh xuất hiện một đạo hào quang màu xám bạc.

Mặt ngoài quang mang màu xám bạc có vô số phù văn màu tím chạy qua lại, ngay sau đó lóe lên tử quang, chín đốt chùy màu xám bạc mãnh liệt nện xuống.

Hỗn Nguyên giận hung mãnh dị thường, trong quá trình hạt châu màu xanh kia rơi xuống, bên ngoài tản mát ra từng tầng từng tầng quang tráo màu xanh dễ dàng bị đánh nát, giống như bọt biển không chịu nổi một kích.

“Àm!”

Hỗn Nguyên giận nặng nề đập lên viên châu màu xanh, lập tức đánh bay linh bảo đặc ý của lão giả ra ngoài, linh quang mặt ngoài ảm đạm, thiếu chút nữa đã bị đánh cho không hoạt động được.

Thấy một màn này lão giả đau lòng kêu lên một tiếng, mà lúc này, trong mắt Diệp Trường Sinh lại xẹt qua một đạo sát ý, trong lòng một ác độc, thầm nghĩ một khi đã không làm thì hai bên cùng chết đi, giết hết mấy người này đi!

Ban đầu, hắn quyết định sau khi cứu được con giao long mặt người tí hon này liền trực tiếp rời đi, dù sao đối phương có bốn vị tu sĩ Hợp Thể trung kỳ, cũng không dễ đối phó.

Nhưng hiện tại, vừa nhìn thấy mấy người này đơn độc, hắn lại cải biến chủ ý, dần dần nổi lên sát tâm.

Nghĩ đến là làm, Diệp Trường Sinh lập tức chỉ tay, Hỗn Nguyên giận hung hăng ném về phía lão giả kia, đồng thời hắn há mồm phun một cái, một đoàn ngân quang từ trong miệng bay ra.

Ngân quang này lập tức hóa thành một con hỏa điều, vỗ cánh phát ra một tiếng thanh minh với lão giả kia, lập tức một đoàn hỏa diễm màu bạc bay ra, trong nháy mắt bao lão giả vào bên trong.

Lão giả kia cũng không dám chậm trễ chút nào, một mặt bấm niệm pháp quyết, để viên châu màu xanh bị hỗn nguyên giận

đập bay trở về, một mảnh thanh quang rơi xuống lại gia tăng cho hấn một tầng vòng bảo hộ.

Một phương diện khác lại há mồm phun ra một tiểu thuấn như bạch ngọc, nhanh chóng bay ra ngoài, đón lấy Hồn Nguyên giản đang cấp tốc bay tới kia.

Đồng thời, trên tay hấn cũng xuất hiện một cây quạt, hung hăng vỗ một cái về phía hỏa diễm màu bạc đang phô thiên cái địa kia.

Chỉ một thoáng, linh quang đầy trời hiện lên, vô số quang mang cuồn thiểm không thôi, lượng thiên địa nguyên khí chung quanh trong thiên địa bị tụ tới, hội tụ chung quanh cây quạt.

Theo nó vỗ, vô số thiên địa nguyên khí trở nên cuồn bạo, một cỗ cuồn phong lập tức nhấc lên, cát bay đá chạy xông về phía ngọn lửa màu bạc, khí thế hung hăng không gì sánh được, bộ dáng tựa hồ muốn thổi bay ngọn lửa màu bạc.

Tu sĩ Hợp Thể ra tay, quả thật uy lực vô cùng, nếu là tu sĩ Luyện Hư đỉnh phong bình thường ở trước mặt, sợ rằng dễ dàng bị cuồn phong diệt sát.

Tiểu thú màu tím sau khi nhìn thấy công kích như vậy, trong đôi mắt linh động không khỏi hiện lên một vòng lo lắng, không biết người này làm cho nó cảm thấy có chút thân cận, có thể ngăn trở một đạo công kích như vậy hay không.

“Àm!”

Cuồn phong cuốn tới, sau khi gặp ngọn lửa màu bạc kia, phảng phất đụng phải một bức tường hỏa diễm, lại không thể lay động. Bức tường hỏa diễm vững chắc không gì sánh được, không thể phá vỡ, đồng thời mơ hồ có xu thế phản ngược lại áp chế cuồn phong kia.

Ngọn lửa màu bạc vô cùng khủng bố, lão giả đứng từ xa nhìn lại cũng có thể cảm nhận được một loại uy lực làm hấn kinh hồn táng đảm, hấn không khỏi biến sắc, cắn răng, cầm lấy cây quạt trong tay đang muốn lần nữa triệu tập thiên địa nguyên khí, phát động công kích.

Đột nhiên, “Phanh” một thanh âm thanh thúy vang lên, Hồn Nguyên giản lại lần nữa đập trúng tám thuấn bạch ngọc nhỏ

kia. Theo tiếng va chạm này, mấy tiếng vỡ thanh thúy vang lên.

Một tiểu thuẫn bạch ngọc, vậy mà dưới một kích của Hồn Nguyên giản, bị đánh nát, biến thành mấy khối mảnh vỡ lưu quang bắn ra bốn phía.

“Không thể nào! Đây là... Thông thiên linh bảo?!” Lão giả trên mặt lộ ra vẻ kinh hãi, vẻ mặt không thể tưởng tượng nổi, phảng phất hoàn toàn không thể tin được.

Trong chớp mắt, Hồn Nguyên giản liền bay đến trước mặt viên châu màu xanh kia, hung hăng đập xuống.

Lão giả thấy thế ánh mắt lộ ra vẻ hoảng sợ, sắc mặt vội vàng hung ác, há miệng phun ra một đoàn tinh huyết, rơi vào trên thân hạt châu màu xanh kia.

Viên châu màu xanh lập tức đại phóng quang mang, từng gợn sóng màu xanh lần lượt từ trên đó tuôn ra, chặn Hồn Nguyên giản rào rạt lại.

Lúc này, một tiếng kinh hô xa xa vang lên: “Người nào, dám tới phá hỏng chuyện tốt của chúng ta? Lam đạo hữu, ta tới giúp người!”

Nói xong, tiếng xé gió truyền đến, xa xa một đạo quang mang xanh biếc cực tốc hướng bên này bay tới.

Là mục xấu xí bị huyền thuật tiểu thú màu tím dẫn đi phát hiện không thích hợp, tìm tới.

Diệp Trường Sinh thầm nghĩ không ổn, cũng không thể để bốn người này tụ hợp lại.

Hắn nắm tay niệm thần chú, hào quang trên người Tinh Viêm Hỏa Điều lập tức sáng rực, một tiếng thanh minh vang lên, há miệng phun ra ngọn lửa màu bạc khủng bố hơn trước.

Ngân sắc hỏa diễm vừa xuất hiện, lập tức áp đảo mảnh cuồng phong kia, mãnh liệt phóng tới hướng lão giả, bao vây lại lão.

Cây quạt trong tay lão giả tung ra vài màn gió, lập tức bao trùm chung quanh, ngăn cản tinh viêm tiên hỏa trùng kích.

Đồng thời, trên người hắn cũng có ba bốn màn sáng lấp lóe, bố trí tầng tầng lớp lớp bảo vệ, ngăn cản từng đạo công kích của

Diệp Trường Sinh.

Trong lòng lão giả thoáng yên tâm, lập tức hướng vị xú phụ đang ở xa xa dám đến kia truyền âm: “Người này khó giải quyết, nhanh chóng triệu hai vị đạo hữu khác đến!”

“Cái gì?” Xú phụ trong lòng cả kinh, tình thế nghiêm trọng như thế sao?

Nàng ta cũng không dám kéo dài, vội vàng lấy ra một đạo phù lục, ở trên đó nhanh chóng viết mấy chữ, lập tức phù lục kia không lửa tự cháy, trong chớp mắt biến mất không thấy gì nữa.

Nhìn thấy xú phụ đang bay tới, Diệp Trường Sinh hừ lạnh một tiếng, thân hình lóe lên, đột nhiên biến mất.

Đang lúc thần thức lão giả tìm kiếm tung tích hắn, sau lưng hắn ngân quang chợt lóe, Diệp Trường Sinh từ hư không xuất hiện, trên bàn tay như bạch ngọc lóe ra tinh quang nhàn nhạt, nhẹ nhàng hướng phía trước vài đạo màn sáng nhả một cái.

“Phanh! phanh! phanh!”

Chỉ nghe thấy vài tiếng nổ lớn vang lên, lập tức các loại quang mang cuồn cuộn hiện vài cái, mấy vòng bảo hộ quanh người lão giả trong khoảnh khắc đã bị phá vỡ.

“Cái gì?”

Trong lòng lão giả kinh hãi đến cực điểm, lão liếc mắt một cái liền nhìn ra được thân thể người này đơn giản phá vỡ trùng điệp phòng ngự của hắn.

Đang lúc hắn kinh hãi, đột nhiên cảm thấy đỉnh đầu đau xót, ý thức một hồi mê man.

Diệp Trường Sinh đập một chưởng lên đầu ông lão, mặc dù chủng tộc của người này ở phương diện thân thể cũng có chút xuất chúng, lực phòng ngự kinh người.

Nhưng mà, dưới một chưởng này của hắn, cỗ nhục thân này không chút sức chống cự bị hắn đập nát, đầu cùng với nửa thân trên trong chớp mắt đã bị đánh thành một đoàn huyết vụ, chỉ còn lại hai cái chân trơ trọi đứng giữa không trung.

Một đạo thanh quang bắn nhanh ra, Nguyên Anh lão giả trên mặt lộ ra vẻ kinh hoảng thất thố, vội vàng vội vàng thoát đi.

Nhưng sau một khắc, ngũ sắc quang mang lóe lên rồi biến mất, kèm theo từng trận sấm sét, Nguyên Anh của gã bị đánh thành bột mịn.

Diệp Trường Sinh toàn lực ra tay, trong khoảnh khắc, nhanh chóng giết chết lão giả Hợp Thể trung kỳ này.

Mà lúc này, vị xú phụ kia mới vừa xông tới.

Chứng kiến một màn này, người này không chút do dự quay đầu bỏ chạy.

Diệp Trường Sinh sao có thể để đối phương chạy thoát?

Thiên phượng sí sau lưng hắn khẽ vỗ cánh, trong chớp mắt thân hình biến mất không thấy gì nữa.

Sau một khắc, hắn liền xuất hiện ở trước mặt xú phụ, một chưởng đè xuống.

Xú phụ trong lòng hoảng hốt, vội vàng phun ra một tiểu đỉnh màu xanh lá đón.

“Ầm!”

Một tiếng nổ mạnh réo rất vang lên, đỉnh này trực tiếp bay ngược ra sau, hóa thành một đoàn ánh sáng màu xanh lá, tựa như thiên thạch, ầm ầm đập xuống mặt đất, tạo thành một cái hố to.

Diệp Trường Sinh một tay không ngờ lại đập bay linh bảo uy lực khá lớn này ra ngoài.

Loại phong cách tác chiến chỉ dựa vào nhục thân mà kháng Linh Bảo này, quả thực là bình sinh sừ phụ hiếm thấy.

Thân thể người này không ngờ mạnh mẽ đến vậy, xú phụ trong lòng hiện ra một cỗ không thể tưởng tượng nổi, lập tức nàng hiểu được người trước mắt dĩ nhiên là một vị pháp thể song tu cường giả.

Dùng thân thể để đối kháng với linh bảo, nghe nói loại phương thức chiến đấu này chỉ có Chân Linh mới có thể làm được.

Tồn tại cấp Chân Linh, chỉ dựa vào thân thể đã có thể đối kháng Thông Thiên Linh Bảo phi thường cường đại, Linh Bảo tầm thường, mặc cho công kích thế nào, ngay cả da trên người bọn họ cũng không thể cắt.

Trên thực tế, tồn tại Chân Linh cấp sở dĩ cường đại, một nguyên nhân trong đó là tất cả bọn hắn đều lấy phương thức Pháp Thể song tu tiến giai Đại Thừa.

Bọn họ tự nhiên đi chính là con đường pháp thể song tu, cho dù không sử dụng chút pháp lực nào, bọn họ cũng có thể dựa

vào nhục thân đi đối kháng Đại Thừa bình thường.

Mà ngoại trừ Chân Linh, đừng nói là Linh giới, tất cả các giới chung quanh đều cộng lại, người đi trên pháp thể song tu cũng không có mấy người tiến giai Đại Thừa.

Thế nhưng, chỉ cần là đi con đường này, tất nhiên là tồn tại tiếng tăm lừng lẫy trong Đại Thừa, ví dụ như Thủy Tổ của Ma giới Niết Bàn.

Mỗi người đều biết pháp thể song tu vô cùng mạnh mẽ, thế nhưng từ đầu đến cuối đều không có mấy người đi theo con đường này, chỉ vì con đường song tu của pháp thể muốn tu hành thì vô cùng gian nan.

Loại người này rất hiếm thấy ở Linh giới, xú phụ sao cũng không ngờ hôm nay mình lại gặp được một vị.

Khó trách tu vi của đối phương có thể trở lên chống lại đám Thánh tộc bọn họ.

Cho dù trong lòng kinh hãi đến cực điểm, nhưng giờ phút này cũng không cho phép nàng suy nghĩ nhiều, trong hai tay áo của xú phụ tuôn ra vô số rắn độc, rậm rạp chằng chịt vọt tới hướng Diệp Trường Sinh.

Diệp Trường Sinh lại vung tay lên, một đoàn ngũ sắc quang mang lóe lên rồi biến mất, trước mắt lập tức trống rỗng, những con độc xà kia dường như chưa bao giờ xuất hiện.

Xú phụ thấy thế sửng sốt, còn không đợi nàng hiểu rõ chuyện gì xảy ra, trên đỉnh đầu bỗng nhiên truyền đến một tiếng vù vù.

“Ông!”

Hư không rung động lắc lư, trong màu xám bạc xen lẫn hào quang màu tím, nhanh như chớp giáng xuống.

Xú phụ thấy thế hoảng sợ không gì sánh được, vội vàng khẽ quát một tiếng, toàn thân bộc phát ra lục quang sáng chói, lục quang tạo thành một tầng vòng bảo hộ, bao nàng vào bên trong.

Đồng thời, trên đỉnh đầu nàng bay lên mấy tấm lân phiến xanh biếc, tiến lên nghênh đón.

Mấy miếng lân phiến này vậy mà vô cùng cứng rắn, lập tức chặn thế công của Hồn Nguyên giản lại.

Thấy một màn như vậy, xú phụ nội tâm thở dài một hơi, vừa rồi trên đường bay tới, nàng đã chứng kiến uy thế Thông Thiên Linh Bảo này.

Có thể che chắn thì tốt rồi!

Đang lúc nàng định lấy ra một kiện linh bảo tấn công Diệp Trường Sinh, đột nhiên trước người vang lên một đạo thanh âm “Phanh”.

Sau khi lục quang chợt hiện, thân hình nàng bỗng nhiên đau xót, ngay sau đó mắt tối sầm lại, ý thức hoàn toàn biến mất.

Diệp Trường Sinh một quyền phá tan vòng phòng hộ của ả đàn bà xấu xí, năm ngón tay cong lên, tóm lấy Nguyên Anh, bóp nát, giải quyết vị tu sĩ Hợp Thể trung kỳ này.

Tiểu hồ ly màu tím trong ngực thấy cảnh này, trong mắt lóe lên một loại đại cừu được báo, sự ủy khuất cùng phần nộ trong lòng được hóa giải, trong ánh mắt nhìn về phía Diệp Trường Sinh, không khỏi thân cận hơn nhiều.

Diệp Trường Sinh không để ý tới biến hóa của tiểu thú trong lòng, ánh mắt nhìn về phía một hòn đảo khác, bên kia có hai đạo độn quang đang cấp tốc bay tới.

Khóe miệng hẩn lộ ra vẻ cười lạnh, Thiên Phượng Sí phía sau khẽ động, trong chớp mắt biến mất không thấy.

Sau một khắc, kim quang đầy trời bỗng nhiên bộc phát ra, vô số giáp trùng dữ tợn xuất hiện, vây hai tên tu sĩ Hợp Thể vội vã vọt tới kia vào trong.

Sau một trận gầm thét nhục mạ và kinh hô cầu xin tha thứ, cũng không lâu lắm tiếng kêu thảm thiết vang lên, ngay sau đó, thanh âm dần dần lắng xuống, hai vị tu sĩ Hợp Thể bị Phệ Kim Trùng ăn sạch sẽ.

Bốn vị tu sĩ Hợp Thể kỳ từ Vân Thành đi xa đến đây, vất vả tất cả để khổ công tìm kiếm Nhân Diệu Thú non đến đây tất cả đều chết hết.

Diệp Trường Sinh nắm chặt bàn tay, đem thi thể, túi trữ vật của những người này, tất cả pháp bảo lưu lại đều thu vào, sau

đó hai cánh sau lưng “Vù” một cái, cả người biến mất không thấy.

Cách Cực xa Linh Việt đảo trên mặt biển, thân ảnh Diệp Trường Sinh xuất hiện ở đây. Hắn ôm lấy tiểu hồ ly màu tím trong ngực lên, nhô lông trên đầu đối phương nói:

“Tiểu nha đầu, với chút tu vi của ngươi mà không ngoan ngoãn ở trong nhà, còn dám chạy ra? Không biết thế giới bên ngoài sẽ rất nguy hiểm sao?”

“Ô ô!”

Tiểu hồ ly màu tím há mồm kêu vài tiếng, trong đôi mắt như hắc ngọc thạch tràn đầy ủy khuất, phảng phất đang biện bạch cái gì đó.

Diệp Trường Sinh nghe không hiểu tiếng kêu ô ô của đối phương là có ý gì. Mặc dù con Nhân Điện Giao Tiểu Nhân này đã có tu vi Nguyên Anh sơ kỳ, nhưng ở phương diện tâm trí lại hoàn toàn vẫn chỉ là một tiểu hài tử.

Nó không chỉ không biết ngôn ngữ, cũng không cách nào hoá hình, giống như hài tử năm sáu tuổi của nhân loại, có thể nói ra cũng chỉ có cha mẹ nó mới biết được.

Nhưng Diệp Trường Sinh cũng không để ý điểm này, hắn không hy vọng có thể trao đổi gì với thằng nhãi này, chỉ cần hắn nói ra lời của thằng nhãi này thì hắn có thể hiểu là được.

Lần này, cũng không thể cứu không nó.

Diệp Trường Sinh thở dài náo nê, sờ sờ mũi đối phương, trách cứ: “Hiện tại đã biết nguy hiểm chưa? Vừa rồi nếu không phải ta đúng lúc đi ngang qua, ra tay cứu một mạng, chỉ sợ ngươi sẽ bị mấy tên xấu xa kia bắt đi!”

“Nếu như kỳ thú Linh Giới như các ngươi bị bắt đi thì hậu quả khó mà lường được, sẽ rất thâm trọng!”

“Cũng may trên người ngươi có một cỗ khí tức làm ta cảm thấy quen thuộc, trước kia bên cạnh ta cũng có một con tiểu hồ ly như ngươi, nhìn thấy ngươi nhớ ra vị cố nhân kia, cho nên vừa lúc ra tay cứu một mạng!”

.....

Diệp Trường Sinh liên miên cần nhần nói rất nhiều với tiểu thú này, nói tới con tiểu hồ ly này nước mắt lưng tròng nằm sấp ở trên người hắn, cảm thấy ủy khuất, đồng thời trong lòng cũng sinh ra một loại cảm giác ấm áp được quan tâm.

Trên người Diệp Trường Sinh vốn mang theo một loại khí tức gần với mẫu thân, điều này khiến cho nó cảm thấy vô cùng thân thiết.

Sau đó, Diệp Trường Sinh lại cứu nó vào thời khắc nguy hiểm, cứ để nó lưu luyến không rời.

Hiện tại nhìn như trách cứ, kì thực quan tâm nói nó, điều này làm cho trong lòng tiểu hồ ly màu tím sinh ra một loại cảm giác ấm áp dễ chịu.

Một loại tình cảm lưu luyến trẻ con từ đáy lòng nó sinh ra, nó nhìn về phía Diệp Trường Sinh, trong lúc nhất thời trong mắt hiện ra rất nhiều thân cận.

Thấy tiểu hồ ly màu tím này tâm trạng chuẩn bị không sai biệt lắm, Diệp Trường Sinh ngừng thuyết giáo, sau đó thần sắc ôn hòa nói: “Tiểu nha đầu, nhà ngươi ở đâu, ta đưa ngươi tới đó đi!”

Tiểu hồ ly màu tím đuôi móng vuốt non mịn ra, chỉ về phía trong biển cả một hướng, Diệp Trường Sinh thấy thế lập tức vỗ cánh thiên vũ hướng bên đó bay đi.

Trên đường phi hành, hắn cố ý bỏ lớp nguy trang đó, biến thành bộ dạng như sợ tiểu hồ ly nhận lầm hắn.

Bất quá, khi nhìn thấy dung mạo hắn phát sinh biến hóa, tiểu hồ ly màu tím lại không một chút kinh ngạc, phản phát đã sớm nhận ra dung mạo lúc trước hắn thể hiện ra cũng không phải là thật.

Điều này làm cho trong lòng Diệp Trường Sinh dăm chiêu, xem bộ dáng của tiểu gia hỏa này, rõ ràng là hồ ly huyết mạch áp đảo huyết mạch giao long.

Nó hẳn là kế thừa một ít thiên phú thần thông Hồ Ly huyết mạch, có thể chế tạo huyền tượng cùng xem thấu nguy trang các loại.

Sau khi bay một lúc trên biển, bốn chân tiểu hồ ly bỗng nhiên đạp một cái, đầu cọ cọ Diệp Trường Sinh.

Diệp Trường Sinh ngừng lại, ánh mắt nhìn về phía nàng, lại thấy tiểu hồ ly chỉ chỉ mặt biển phía dưới.

Diệp Trường Sinh liền ý thức được động phủ phía dưới hẳn là Nhân Diện Giao rồi, hắn ôm tiểu hồ ly hỏi: “Người một mình về nhà được không?”

Tiểu hồ ly vội vàng gật đầu, nhưng lại lập tức ánh mắt lộ ra một tia không nỡ.

Diệp Trường Sinh khẽ cười một tiếng, đặt nó lên mặt biển nói: “Mau về nhà đi, đừng chạy lung tung bên ngoài!”

Tiểu hồ ly kêu lên ô ô vài tiếng, Diệp Trường Sinh sờ đầu nó: “Sau này có cơ hội chúng ta gặp lại!”

Nói xong, lại thúc giục tiểu hồ ly về nhà nhanh lên, tiểu hồ ly thấy thế không nỡ nhìn nó một cái, chui đầu vào trong hải dương.

Đứng trên mặt biển một lát, Diệp Trường Sinh phát giác chung quanh không có bất kỳ động tĩnh gì, hết thấy đều an tĩnh vô cùng.

“Vợ chồng mặt người Giao hẳn là không ở nhà!” Trong lòng của hắn thầm nghĩ.

“Cũng đúng, nếu bọn họ ở nhà, tiểu nha đầu này căn bản không có khả năng bị bắt đi!”

“Cũng không biết bọn họ trở lại lúc nào, ta cũng không thể ở đây chờ, nếu không cũng quá công lợi, hay là rời đi trước, đợi sau này gặp lại, xem bọn họ sẽ trả lại ta món nợ ân tình này như thế nào!”

Trong lòng Diệp Trường Sinh âm thầm suy nghĩ, trực tiếp vỗ cánh rời khỏi hải vực này, căn cứ chỉ thị trên bản đồ, hướng một tòa thành thị có tên là Lục Quang Thành bị Thiên Vân mười ba tộc khổng chế bay đi.

Trong tòa thành trì này có Quảng Hàn Lệnh tồn tại.

Vừa phi hành, Diệp Trường Sinh cũng vừa kiểm kê thu hoạch được khi giết chết bốn vị tu sĩ Hợp Thể kia.

Gia sản của tu sĩ Hợp Thể trung kỳ tự nhiên sẽ không làm cho người ta thất vọng, Diệp Trường Sinh từ trên thân bốn người này chỉ là linh thạch đã vơ vét được chín trăm triệu.

Linh thạch trên người Diệp Trường Sinh trước đó vì bồi dưỡng Phệ Kim Trùng, tiêu hao chỉ còn lại có ba trăm triệu, hiện tại tăng thêm chín trăm triệu này liền có mười hai trăm triệu.

Ngoại trừ linh thạch, mười tám kiện Linh Bảo trên thân bốn người này cũng có giá trị xa xỉ, dễ dàng bán ra chín đến một tỷ linh thạch.

“Nhưng đáng tiếc là ta không thể xử lý đồ vật trên người bốn người này trong Vân Thành được. Bằng không người ta đã biết bốn vị khách khanh này do ta giết chết rồi!” Trong lòng Diệp Trường Sinh âm thầm nghĩ.

Linh Bảo, pháp bảo, đan dược, linh dược, tài liệu, công pháp vân vân, Diệp Trường Sinh từ trên thân bốn người này thu được lượng lớn tài nguyên.

Hắn hơi đánh giá giá giá những vật này, tính toán một chút liền phát hiện sợ là đã vượt qua 4 tỷ.

“Vẫn là đánh cướp, giết người cướp của càng nhanh càng tốt!” Diệp Trường Sinh âm thầm cảm khái trong lòng.

Ban đầu khi ở Vân Thành, hắn khổ cực buôn bán, tốn hơn một trăm năm mới kiếm được mấy tỷ linh thạch.

Kết quả là sau khi giết bốn tu sĩ Hợp Thể này, liền dễ dàng kiếm được các loại vật tư giá trị mấy tỷ linh thạch.

Loại phương thức đến tiền này càng nhanh hơn chính là rất rõ ràng!

“Bình đan dược này hẳn là dùng để tinh tiến tu vi Luyện Hư! Bình này cũng thế, đây là đan dược phụ trợ đột phá bình cảnh Luyện Hư Trung Kỳ...” Diệp Trường Sinh kiểm tra từng bình ngọc trong tay, nhận ra bình đan dược chứa trong đó.

Mấy tên tu sĩ Hợp Thể kỳ này có năm sáu loại đan dược tinh tiến pháp lực Luyện Hư kỳ, thậm chí còn có hai loại có thể đột phá bình cảnh Luyện Hư kỳ.

Có điều Diệp Trường Sinh không thấy đan dược cấp Hợp Thể nào trên người bọn họ.

Bất quá điều này cũng không có gì kỳ quái, tại toàn bộ Linh giới cũng tìm không ra bao nhiêu đan dược cấp Hợp Thể.

Linh giới các giai tầng tu sĩ có thể tiếp xúc đại khái tài nguyên tu luyện cũng có một quy luật như vậy:

Tu sĩ cấp Hóa Thần cơ hồ mỗi người đều có thể dùng được đan dược đạt cấp Hóa Thần, chỉ bất quá có thể thường dùng một phần nghìn, một phần vạn cũng không đến.

Mà tu sĩ Luyện Hư cấp, có thể phục dụng đan dược tinh tiến Pháp lực khả năng không đến một phần mười, mà có thể phục dụng một lượng lớn Linh giới cũng tìm không ra mấy người.

Đến cấp Hợp Thể, có thể phục dụng loại đan dược cấp độ này cũng chỉ có 1%, về phần phục dụng lượng lớn?

Cái đó chưa bao giờ có!

Mà cấp Đại Thừa thì không cần phải nói, đan dược giúp tu sĩ Đại Thừa tinh tiến pháp lực, đừng nói là Linh giới, ngay tại toàn bộ giới diện Tiểu Nam Châu này, có thể tìm ra mười loại hay không cũng khó nói.

Tài nguyên tu luyện càng lên cao lại càng trân quý, cái này bất kể là ở Nhân giới, hay là Linh giới đều là quy luật trước sau như một.

Cho nên, Diệp Trường Sinh không tìm được đan dược cấp Hợp Thể từ trên thân mấy người này, hắn cũng không cảm thấy kỳ quái, nếu như mấy người này thật sự có thể may mắn lấy được một viên, chỉ sợ đã sớm nuốt vào luyện hóa, cũng không đợi bị thu được.

Tuy nhiên mặc dù không có được đan dược cấp độ này, nhưng tiếp theo một bình ngọc mở ra, lại khiến cho trên mặt Diệp Trường Sinh lập tức lộ ra vẻ sợ hãi lẫn vui mừng.

“Đây là... Vạn Diệu đan!”

Nhìn ba viên đan dược lẳng lặng nằm trong bình ngọc, Diệp Trường Sinh liếc mắt một cái đã nhận ra thân phận của nó.

Vạn Diệu đan, đây là đan dược mà sau khi hắn đi vào Thiên Vân mười ba tộc luôn muốn có được, đây chính là đan dược nổi danh nhất của Thiên Vân các tộc.

Có thể phụ trợ tiến giai hợp thể thì đan dược như vậy ở bất cứ tộc đàn nào cũng đều không thấy nhiều.

Diệp Trường Sinh vốn còn dự định tham gia đấu giá hội của tứ tộc sẽ đấu giá loại đan dược này, kết quả bây giờ giết chết bốn vị khách khanh Hợp Thể này xong, lại trực tiếp lấy được từ trên người bọn họ.

Đây thật đúng là một điều kinh hỉ!

“Như vậy ngược lại là tiết kiệm cho ta không ít tiền!” Về mặt Diệp Trường Sinh tràn đầy vui mừng thầm nghĩ.

“Tiếp theo chính là Nghiễm Hàn Lệnh, Lục Quang Thành lấy Nghiễm Hàn Lệnh, sau đó lại đi Ma Kim Sơn Mạch một chuyến, lấy đi cơ duyên nơi đó, còn lại thì chờ tiến vào Nghiễm Hàn Giới thôi!” Diệp Trường Sinh thầm nghĩ trong lòng.

Hắn nhanh chóng bay về phía trước, một đường chạy nhanh dọc theo hướng thành lục quang.

Lúc này ngược lại không có vận dụng Thiên Phượng Sí, ngoại trừ khoảng cách cực xa, hoặc là dưới tình huống vội vã chạy đi, hắn mới có thể đem Thiên Phượng Sí tiến hành thuận di.

Dưới tình huống bình thường, ngược lại là không cần, đặc biệt là hiện tại ở trong lãnh địa của mười ba tộc Thiên Vân, nếu như quá mức thường xuyên vận dụng Thiên Phượng Sí, một khi không cẩn thận không may đụng phải Đại Thừa nào, vậy thì không ổn rồi.

Năm sáu ngày liên tiếp trôi qua, trong lúc Diệp Trường Sinh còn đang đi đường, trong một tòa động phủ ở dưới đáy biển Tử Vi Hải, một thanh niên nam tử mặc áo bạc cùng một vị thiếu phụ xinh đẹp mặc váy tím xuất hiện ở đây.

Khi tức trên thân hai người này tối tăm không gì sánh được, cho người ta một loại cảm giác áp bách mãnh liệt, hiển nhiên đều là tồn tại tu vi không đơn giản.

Tòa động phủ này ước chừng thuộc về hai người bọn họ, hai người vô cùng thuần thực nắm động thủ quyết, muốn mở ra cấm chế động phủ kia.

Lúc này, đột nhiên thiếu phụ tướng mạo xinh đẹp kia lộ ra một tia kinh nghi, động tác trên tay ngừng lại, cau mày nói: “Cấm chế động phủ đã bị mở ra!”

“Hả? Trừ ta và ngươi ra, còn có ai có thể mở ra cấm chế động phủ này? Chẳng lẽ là Viện nhi?” Nam tử áo bạc lộ vẻ kinh hãi.

“Chắc vậy, nha đầu này có thể lúc trước nhớ kỹ phương pháp mở cấm chế động phủ này, lén lút chạy ra ngoài!” Trong mắt nữ tử váy tím lóe lên một vòng lo lắng nói.

Nghe nói như thế, ngân bào nam tử lập tức bấm nhanh ngón tay vô cùng nhanh chóng, trên mặt tràn đầy vẻ lo lắng, vội vàng mở động phủ cấm chế, tiến nhập vào trong đó.

Khi nhìn thấy một con tiểu hồ ly màu tím nằm sấp trước bàn trong động phủ, hắc buông lỏng mãnh liệt, tiểu nha đầu này không xảy ra chuyện là tốt rồi.

Hai vợ chồng bọn họ, bởi vì có một số chuyện đi thăm người khác nên không tiện mang theo con gái mình, vì vậy đành để tiểu nha đầu này trong động phủ.

Bản thân cấm chế bên trong động phủ này đáng sợ, cho dù là tồn tại cấp Đại Thừa đến tấn công, trong thời gian ngắn cũng không đánh nổi.

Mà nếu có người đối mặt với cấm chế nơi này, phu phụ bọn họ cũng có thể cảm ứng được, lập tức chạy tới, cho nên hai người

bọn họ cũng yên tâm hơn.

Chỉ là ai cũng không nghĩ tới, tiểu nha đầu này vậy mà học được phương pháp mở ra cấm chế, còn ngơ ngác đi ra ngoài.

Vừa mới bắt đầu nhìn thấy cấm chế động phủ kia bị mở ra, trong lòng hai vợ chồng lập tức hiện ra một cỗ lo lắng không gì sánh được, sợ con gái mình chạy loạn.

Bọn họ biết rõ lấy huyết mạch con gái bọn họ, đi ra ngoài sẽ khiến cho bao nhiêu người ngấp nghé, vạn nhất gặp phải chuyện gì bất trắc...

Hiện tại nhìn thấy tiểu nha đầu này an bình tĩnh lặng lẽ ở chỗ này, tâm tình hai người vừa đề thăng lập tức bình tĩnh lại, sự lo lắng trong lòng tan biến thành mây khói.

Sắc mặt nam tử áo bạc dữ tợn, trên mặt lộ ra vẻ trách cứ, đang muốn giáo dục một phen.

Lúc này tiểu hồ ly đang nằm sấp đột nhiên vênh miệng, nước mắt lưng tròng khóc hu hu lên.

Vừa khóc lập tức làm cho vợ chồng hai người lo lắng, nam tử áo bạc cũng bất chấp trách cứ, nữ tử váy tím vội vàng vọt tới ôm lấy tiểu hồ ly, vội vàng hỏi:

“Viện nhi, con làm sao vậy? Chịu thiệt gì, mau nói cho mẫu thân biết đi!”

Nói xong đồng thời giơ tay vỗ lên lưng tiểu hồ ly, ánh sáng tím lập tức lưu chuyển một hồi, tiểu hồ ly biến mất thay vào đó là một cô bé tuổi tác không lớn.

Cô bé này da thịt trắng như tuyết, hai mắt đen nhánh, trên đầu có vài bím tóc nhỏ màu tím, lộ ra vẻ cực kỳ đáng yêu.

Nữ đồng ôm nữ tử váy tím vào trong ngực, há miệng phát ra thanh âm “Nha a”, nắm quả đấm nhỏ không ngừng vung vẩy, khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy ủy khuất, phảng phất phi thường tức giận.

“Cái gì?” Vừa nghe thấy tiếng Y Nhi kêu lên trong miệng cô bé, sắc mặt hai vợ chồng lập tức trở nên âm trầm, trở nên vô cùng đáng sợ, một cỗ sát ý kinh khủng từ trên người bọn họ phát ra, khiến cả tòa động phủ đều trở nên ngột ngạt.

Khuôn mặt thanh tú của nam tử áo bạc càng thêm dữ tợn, một bộ dạng lửa giận ngút trời, hận không thể lập tức đại khai sát giới, máu chảy thành sông.

Về mặt nữ đồng tràn đầy ủy khuất, sau khi không chế mấy tên bại hoại muốn bắt giữ nàng, trên mặt bỗng nhiên lại lộ ra vẻ hưng phấn, hoa chân múa tay khoa chân khoa tay cả buổi, đồng thời trong miệng Y Y Y nha nha thuật lại rất nhiều.

Nghe được nữ nhi nhà mình nói, đôi vợ chồng này sắc mặt dần dần hòa hoãn lại, hai người nhìn nhau, đều thấy được vẻ may mắn trong mắt đối phương.

May mắn có người hảo tâm đi ngang qua ra tay cứu giúp, nếu không hậu quả này thật khó mà lường được.

Bất quá trên thân người này còn chảy xuôi khí tức tương tự nữ tử váy tím?

“Phu nhân, cứu Viện nhi người chẳng lẽ là tộc nhân của người sao?” Nam tử áo bạc mang theo vẻ trầm ngâm hỏi.

“Có khả năng, Hồ tộc chúng ta từ trận chiến thời Thượng Cổ về sau, tộc nhân liền tứ tán tại Linh Giới các nơi, người này có lẽ là một người trên người mang theo một tia huyết thống Hồ Tộc!” Nữ tử váy tím hồi tưởng một chút rồi nói.

Nam tử mặc ngân bào cùng nữ tử váy tím kỳ thật đối với loại người xuất hiện huyết thống Hồ tộc bên ngoài cũng không cảm thấy kỳ quái, huyết thống Thiên Hồ tộc lưu truyền rất rộng rãi ở trên đời này.

Đại đa số huyết thống sinh vật có quan hệ với hồ ly đều có thể theo dõi tới tộc Bạch Hồ bị tiêu diệt ở đại lục Phong Nguyên từ thời thượng cổ, tỷ như Tử Hồ tộc, Hồ tộc và Tứ Đồng Linh Hồ phụ thân trong Ngân Nguyệt ở Yêu tộc.

Hiện tại xuất hiện một người có huyết thống Hồ tộc cũng không có gì kỳ quái, nếu là chuyện bình thường, vợ chồng bọn họ cũng căn bản sẽ không đi chú ý, nhưng hiện tại, người này cứu con gái bọn họ, tình huống liền có chỗ bất đồng.

Lúc vợ chồng hai người đang trao đổi, tiểu nha đầu kia vẫy tay, lại Y Y nha nha nha nha nói rất nhiều chuyện với cha mẹ.

Nghe những lời này của nàng, trên mặt nữ tử váy tím lộ ra nụ cười cứng chiều, nói: “Biết, biết, phụ thân cùng mẫu thân nhất định sẽ hảo hảo cảm tạ vị đại ca ca kia. Viện nhi yên tâm!”

“Sau này cũng không nên ra ngoài chạy loạn nữa. Nếu như không phải vị đại ca ca này xuất thủ cứu giúp, viện nhi bị những người xấu bắt đi hậu quả thật không thể tưởng tượng nổi!” Nữ tử váy tím lại vội vàng dặn dò một câu.

Tiểu nha đầu nghe vậy vội vàng gật đầu như gà con mổ thóc, hiển nhiên kinh lịch lần này làm cho nàng cũng nghĩ mà sợ không thôi, không dám lại giống như trước kia, dặn dò cha mẹ không để ở trong lòng.

“Lại nói tiếp, thực lực người này có thể trở lên là tu sĩ tộc, diệt sát tu sĩ Thánh tộc, quả thực là không tầm thường! Nghe Viện nhi nói lời này, hắc hắc là người pháp thể song tu, dám đi con đường này, ngược lại có mấy phần khí phách!” Nam tử mặc ngân bào cảm khái nói.

Nữ tử váy tím nghe vậy lại thản nhiên cười, nói: “So với những thứ này, ngược lại ta càng thêm kinh ngạc hắc hắc có thể khu sử nhiều phệ kim trùng thành thực như vậy, điều này cũng không tầm thường!”

Nam tử áo bạc nghe vậy nhẹ gật đầu, bọn hắc thân là người ở Lôi Minh đại lục, ấn tượng đối với Phệ Kim Trùng còn sâu sắc hơn nhiều so với người ở đại lục khác.

Một người có thể khu sử mấy ngàn con Phệ Kim Trùng thành thực, hiển nhiên tương lai tuyệt sẽ không là một nhân vật đơn giản, ngược lại đáng để kết giao lôi kéo một phen.

“Nếu như hắc đã không còn ở bên này rồi, vậy ngươi cũng nên đi tìm hắc một chuyến đi, mang sự cảm tạ của vợ chồng chúng ta tới đây!” Cô gái váy tím trầm ngâm một chút, sau đó nói với nam tử áo bạc.

Nam tử áo bạc nghe vậy gật đầu: “Vậy ta đi ra ngoài một chuyến, phu nhân bên Thanh Giao điện phó thác chuyện cũng đừng quên!”

“Chuyện này ngươi yên tâm!” Sau khi hai vợ chồng nói chuyện vài câu, nam tử áo bạc liền đưa tay chộp vào hư không

trên người nữ nhi một cái, lập tức một luồng khí cơ bị hấn nắm ở trong tay.

Nắm lấy sợi khí cơ này, thân hình hấn lóe lên, liền xuất hiện ở trên không động phủ. Trên mặt biển, nam tử áo bạc cảm nhận được trong không khí chung quanh có khí tức tương tự sợi khí cơ này, một lát sau, ánh mắt của hấn nhìn về một phương hướng.

“Trong mùi này xác thực có khí tức tương tự phu nhân, nhưng đại bộ phận lại là khí tức Nhân tộc, người này chẳng lẽ là hỗn huyết Nhân tộc cùng Hồ tộc? Bất quá tiểu tử này chạy ngược lại rất nhanh!” Nam tử áo bạc nhìn hoàn cảnh chung quanh, lúng túng nói ra.

Ngay sau đó, hấn dùng thần thức quét qua bốn phía, lông mày lập tức nhíu lại.

“Tử Vi Hải trở nên náo nhiệt như vậy sao? Bình thường cũng không có nhiều tu sĩ Thượng tộc như vậy, đều là vì viện nhi nhà ta phải không?”

Nói xong, khuôn mặt thanh tú của nam tử áo bạc lập tức trở nên dữ tợn, sát ý lạnh lùng từ trên người tản ra.

“Nếu đã tới, cũng đừng đi, những người này tự mình chịu chết, Ông huynh, cũng đừng trách ta không niệm tình bạn giữa người và người!” Nam tử áo bạc trong miệng thì thoả nói nhỏ vài câu, trong nháy mắt trên thân tăng vọt ngân quang.

Trên Tử Vi hải, sau khi bốn vị tu sĩ Hợp Thể kỳ vô thanh vô tức biến mất, các tu sĩ còn lại vẫn chưa kịp phản ứng, căn bản không biết bốn vị tu sĩ cường đại vô cùng đã chết trong suy nghĩ của bọn họ.

Mặc dù Linh Việt đảo bị mấy người kia chiếm, bọn họ không dám đi qua, nhưng vẫn có một số người không vì thế mà từ bỏ, vẫn ôm một tia hy vọng đối với Nhân Diện Giao, chờ mong mình có thể nhặt được.

Giờ phút này bọn họ đang du đãng trên Tử Vi hải, mang theo ảo tưởng đối với Nhân Diện Giao con, dù sao nếu như có thể bắt được, đó chính là một khoản tài phú khó có thể ước lượng.

Trong lúc đám người này đang tưởng tượng về tương lai, đột nhiên trên bầu trời Tử Vi hải vang lên một tiếng rỗng ngậm.

Đám người nghe được thanh âm này đều là kinh hãi, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, sau một khắc, bọn họ thiếu chút nữa bị dọa chết khiếp.

Chỉ thấy một sinh vật toàn thân trắng bạc, mặt người, mọc ra sừng rồng đột nhiên xuất hiện ở giữa bầu trời, thân hình vô cùng khổng lồ, xuất hiện như che khuất bầu trời, một đôi mắt to lớn như hồ nước lạnh lùng nhìn chằm chằm bọn hắn.

“Grào!”

Tiếng rồng giận dữ vang vọng trong thiên địa, chỉ một thoáng đám tu sĩ trên Tử Vi hải sắc mặt trở nên trắng bệch, vạn phần kinh hãi xuất hiện trong mắt bọn họ, không ít người bấp chân đảo một vòng, giờ khắc này thậm chí chạy trốn cũng không được.

“Nhân Diện Giao!”

Một đạo thanh âm thâm lương vang lên, nói ra thân phận cự thú đột nhiên xuất hiện này.

Đây chính là Nhân Diện Giao mà bọn họ vẫn luôn vất vả khó cực truy tìm, thế nhưng giờ phút này khi nhìn thấy con Nhân Diện Giao này, những người này chỉ hận không có để thêm mấy cái chân, nhiều thêm mấy đôi cánh, không thể lập tức chạy trốn.

Bọn họ đang tìm giao diện, chứ không phải tìm giao diện thành niên.

Cho đến giờ phút này, đám tu sĩ Thiên Vân mười ba tộc mới ý thức được, Nhân Diện Giao con cũng có cha mẹ, không phải hoang dã sinh ra, cha mẹ chúng cường đại đến mức bọn chúng tuyệt đối không thể trêu chọc.

Nhưng giờ phút này hiểu được những điều này, dường như đã muộn mất rồi, chỉ nghe một tiếng gầm thét kinh thiên động địa, sau đó con Nhân Diện Giao khổng lồ kia mở ra cái miệng to như chậu máu, hút mạnh một cái.

Nhất thời trên Tử Vi hải, hơn trăm vị thượng tộc tu sĩ tìm kiếm Nhân Diện Giao non khắp nơi đều bị một cỗ hấp lực khổng lồ lôi kéo nhập vào trong cái mồm to như chậu máu kia.

Bất kể bọn họ giãy giụa như thế nào, phản kháng như thế nào, cuối cùng đều không thể tránh khỏi vận mệnh bị một ngục ăn hết.

Trước mặt một vị cường giả Đại Thừa cảnh, những thượng tộc tu sĩ này căn bản không đủ.

Ngân quang co rút, thân hình khổng lồ vắt ngang ở trên bầu trời biến mất không thấy gì nữa, Nhân Diện Giao một lần nữa hóa thành bộ dáng nam tử mặc ngân bào, lạnh lùng nhìn bốn phía một cái, lập tức hướng phía lục địa bay đi.

.....

Trên Lôi Minh đại lục, Diệp Trường Sinh điều khiển cánh thiên bằng, nhanh chóng bay về phía trước, chỉ cần đi thêm vài ngày nữa là có thể đến Lục Quang thành.

Dọc theo đường đi, ven đường Diệp Trường Sinh gặp không ít tu sĩ Giác Xi tộc, thậm chí có một lần hắn còn nhìn thấy một tòa chiến thuyền Giác Xi tộc cấp thành, phía trên lít nha lít nhít cường giả Giác Xi tộc không biết bao nhiêu.

Phương hướng đại quân này đi tới chính là Thiên Vân mười ba tộc, trong lòng Diệp Trường Sinh biết Giác Xi tộc và Thiên Vân mười ba tộc đã bắt đầu chiến tranh.

Hắn tránh hướng đại quân Giác Xi Tộc tiến lên, vòng một đoạn hành quân về phía Lục Quang Thành.

“Lần này nhất định phải lấy được Quảng Hàn Lệnh, bằng không Thiên Vân mười ba tộc sẽ không để một ngoại nhân như ta mượn trận pháp của bọn họ tiến về Nghiễm Hàn Giới!” Diệp Trường Sinh thầm nghĩ như thế.

Hắn nghĩ như vậy, sau khi bay thêm vài canh giờ nữa, bỗng nhiên trong vòng tay trữ vật của hắn phát ra tiếng vù vù.

Diệp Trường Sinh trong lòng cả kinh, liền tranh thủ cầm vòng tay trữ vật lên xem kỹ, phát hiện bên trong pháp khí chứa đồ này có một vật tỏa ra bạch quang mờ mịt.

Nháy mắt khi nhìn thấy vật ấy, trong lòng Diệp Trường Sinh hơi động, vội vàng lấy vật ấy ra.

Đây là một kiện pháp khí hình la bàn, là trước đó Diệp Trường Sinh vừa truyền tống đến Lôi Minh đại lục, từ trên người đội

tu sĩ Giác Xi tộc kia lấy được.

Ở đại lục Lôi Minh nhiều năm như vậy, tìm hiểu nhiều nơi bên dưới, đại khái Diệp Trường Sinh cũng hiểu rõ tác dụng của thứ này.

Thiên Huyền La Bàn, đây là một loại pháp khí đặc thù ở Lôi Minh đại lục, có thể cảm ứng vị trí Quảng Hàn Lệnh xuất hiện.

Từ trước đến nay, khi trên Lôi Minh đại lục xuất hiện Quảng Hàn Lệnh đều không theo quy luật nào cả, căn bản không cách nào dự liệu được chúng sẽ tan vỡ ở nơi này. Loại pháp khí có thể đưa người vào Nghiễm Hàn Giới tựa hồ hoàn toàn là tùy cơ.

Bởi vì Nghiễm Hàn Lệnh bình thường trong mấy trăm năm trước khi mở ra Nghiễm Hàn Giới, thời gian cũng tương đối khẩn cấp, vì có thể tìm được Nghiễm Hàn Lệnh rải rác khắp nơi, các tộc trên Lôi Minh đại lục liền luyện chế ra loại pháp khí chuyên môn dùng để cảm ứng Quảng Hàn Lệnh này.

Chỉ cần mang vật này mang theo trên người, một khi trong phương viên ba trăm ngàn dặm có Nghiễm Hàn Lệnh xuất thế, lập tức sẽ bị cảm ứng được.

Tiểu đội Giác Xi tộc lúc trước bị Diệp Trường Sinh giết chết chính là mang theo loại pháp khí này tìm Quảng Hàn Lệnh khắp thế giới, kết quả đụng phải Diệp Trường Sinh.

“Quảng Hàn Lệnh...”

Trong mắt Diệp Trường Sinh hiện lên vẻ đăm chiêu, mặc dù đi Lục Quang thành cũng có thể đạt được Nghiễm Hàn Lệnh, nhưng nếu như nơi này cũng xuất hiện một con, vậy chi bằng cứ qua đó nhìn xem.

Nghĩ tới đây, hắn lập tức thuận theo chỉ dẫn trên la bàn, phương hướng phi hành thay đổi, nhanh chóng bay về hướng Nghiễm Hàn Lệnh vừa ra.

Hai mươi mấy vạn dặm bên ngoài, khi Diệp Trường Sinh bay đến nơi đây, lập tức thấy được phía trước xuất hiện một cột sáng thông thiên.

Trên cột sáng thông thiên này lóe ra bạch quang, có vô số phù văn vờn quanh cột sáng bay múa, đồng thời tiên âm liên miên,

phảng phất nơi đó có bảo vật tiên gia xuất thế.

Chứng kiến cột sáng này Diệp Trường Sinh trong lòng vui vẻ, dị tượng này cùng cột sáng truyền tống trận cực giống dị tượng xuất hiện lúc Nghiễm Hàn Lệnh xuất thế, liên quan tới đủ loại miêu tả dị tượng, lúc trước ở Vân Thành hẳn đã nghe không ít người nói qua.

Nghiễm Hàn Lệnh xuất hiện trước mắt, Diệp Trường Sinh cũng không vì vậy mà kích động quá mức, thần thức của hắn hướng bốn phía quét qua một phen, sau đó ánh mắt hơi híp lại, ở một phương hướng khác cách đó không xa, giờ phút này cũng có một đạo hào quang màu bạc đang cấp tốc hướng bên này vọt tới.

Xem ra phát hiện Quảng Hàn Lệnh này không chỉ có một mình hắn. Cũng đúng, nơi này nằm ở khu vực giao giới giữa Thiên Vân mười ba tộc và Giác Xi tộc, hiện tại song phương hắn là đang khai chiến, số lượng tu sĩ khẳng định cũng không ít.

Ý niệm trong lòng Diệp Trường Sinh khẽ động, lập tức hai cánh sau lưng vỗ mạnh, lấy tốc độ cực nhanh trong chớp mắt đã vọt tới trước cột sáng màu trắng kia.

Hắn duỗi một tay ra, chộp tới cột sáng màu trắng kia, khi tay hắn chạm vào cột sáng màu trắng kia, một cỗ lực cản truyền đến.

Diệp Trường Sinh hơi dùng lực, liền tùy tiện đột phá lực đạo tắc này, tay vươn vào trong cột sáng Tiên âm trận, bắt lấy một khối lệnh bài mang phong cách cổ xưa dài nửa thước.

Nhìn kỹ, một mặt lệnh bài lập lòe kim quang, một mặt ngân quang điểm tuyết, mặt ngoài trải rộng chằng chịt hoa văn huyền ảo, đồng thời trên mỗi mặt đều khắc một chữ cổ.

Không phải là Ngân Khoa Văn, cũng không phải Kim Triện Văn, mà là một loại văn tự cổ xưa chưa bao giờ thấy qua.

Mặc dù không biết hai chữ này, nhưng Diệp Trường Sinh cũng biết hai chữ này, chính là Quảng Hàn.

Mặt ngoài lệnh bài tuy rằng linh quang chói mắt, nhưng thoát nhìn đã có không ít chỗ hao tổn, hơn nữa một mặt lại sờ vào băng hàn rét thấu xương, một mặt lại vô cùng nóng rực, phẳng phất như có hai loại thuộc tính băng hỏa.

Diệp Trường Sinh sau khi hơi hơi quan sát Nghiễm Hàn Lệnh một chút, liền không tiếp tục chạm đến nữa, hấn sợ trực tiếp đem Nghiễm Hàn Lệnh kích phát luôn ở chỗ này.

Bàn tay khê lật, trên tay xuất hiện một hộp ngọc, Diệp Trường Sinh đang định bỏ Nghiễm Hàn Lệnh vào trong, lại nghe phía xa truyền tới một tiếng hét lớn: “Dừng tay!”

Nương theo tiếng hét lớn này, một con giao long màu bạc từ đằng xa lao tới, hùng hổ lao về phía Diệp Trường Sinh.

Trong nháy mắt khi nhìn thấy Giao Long màu bạc này, Diệp Trường Sinh trong lòng cả kinh, vô thức cho rằng đây là Nhân Diện Giao đuổi theo.

Nhưng mà lập tức, ý thức của hắn liền không có khả năng yếu như vậy, khí tức trên thân con giao long này hắn cẩn thận cảm ứng một chút, sau đó phát hiện chỉ là cấp độ Luyện Hư đỉnh giai, cùng một dạng với hắn.

Diệp Trường Sinh trong lòng buông lỏng, lập tức ánh mắt sâu kín nhìn vị Giao Long màu bạc vội vã xông lên này, hắn không có gì phải lo lắng.

Giao long màu bạc vọt tới cách Diệp Trường Sinh không xa thì ngừng lại, toàn thân lóe lên ánh bạc, biến thành một nam tử có khuôn mặt giống với Nhân tộc bình thường.

Bất quá làn da người này phi thường thô ráp, mặt ngoài sinh trướng từng đạo lục văn, mặc trên người một kiện chiến giáp màu bạc, trên chiến giáp sinh đầy gai nhọn màu đỏ như máu, mơ hồ có một mùi huyết tinh từ trên đó phát ra.

Ánh mắt người này dần dần đến cực điểm, ánh mắt nhìn Diệp Trường Sinh phẳng phất như đang nhìn một thi thể, hoàn toàn không để hắn vào mắt.

Thoạt nhìn, vị tu sĩ Giao Long nhất tộc này đối với thực lực của mình rất có lòng tin, hoàn toàn không đem một tu sĩ cùng cấp với mình để vào trong mắt.

“Buông Nghiễm Hàn Lệnh xuống, có thể để cho người bình yên rời đi!” Nam tử mặc chiến giáp màu bạc thần sắc lạnh lùng nói ra, trong ánh mắt mang theo một tia nhìn xuống, dường như để cho Diệp Trường Sinh bình yên rời đi là ban ân cho hắn lớn đến mức nào.

Từ khi bước vào tu tiên giới tới nay, Diệp Trường Sinh đã gặp qua không nhiều người như vậy, trong người tu tiên rất ít xuất hiện loại cao ngạo không gì sánh được, không để tu sĩ đồng cấp vào mắt chút nào.

Nhưng Diệp Trường Sinh cũng có thể cảm giác được, đối phương đây không phải giả vờ, mà trong lòng quả thật có suy nghĩ như vậy, hắn có một loại tự tin cường đại khó có thể hình dung.

Loại tư thái này, Diệp Trường Sinh không khỏi khiến hắn nhớ tới vị Chân Tiên Mã Lương hạ giới kia.

Trong lòng hắn ý thức được, người này hoặc là một đại nhân vật khó lường phụ thân hoặc đoạt xá mà đến, hoặc chính là như hắn, sức chiến đấu vượt xa tu sĩ cùng cấp, giết chết không ít tồn tại cùng cấp, cho nên dưỡng thành một loại tâm thái cao ngạo.

Bất quá mặc kệ lai lịch thế nào, Diệp Trường Sinh cũng không sợ hãi đối phương, trên mặt hắn lộ ra một nụ cười lạnh như băng, nhếch miệng cười một tiếng, hàm răng tuyết trắng cho người ta một loại cảm giác sáng sủa không gì sánh được.

“Lâu lắm rồi không giết tu sĩ cùng cấp, hôm nay người tự mình đưa tới cửa thì ta cũng chẳng khách khí đâu!” Diệp Trường Sinh hờ hững dùng một loại tư thái càng thêm giống như đang nói chuyện với người đàn ông mặc chiến giáp màu bạc.

Nghe hắn nói vậy, trong mắt nam tử mặc chiến giáp màu bạc lóe lên một vòng sát ý lạnh lùng rồi biến mất, khí tức trên thân tản mát ra dần dần cường đại lên, đồng thời cực kỳ có lực uy hiếp và cảm giác áp bách.

Cảm nhận được khí thế này, trong lòng Diệp Trường Sinh âm thầm gật đầu, đây xác thực là một tồn tại thực lực vượt xa đồng cấp.

Hắn cũng không nói nhảm nhiều nữa, trên thân nổi lên lam quang, giữa ngực bụng sáng lên bốn khỏa ngôi sao màu lam, thân hình lóe lên, tốc độ cực nhanh xuất hiện trước mặt nam tử mặc chiến giáp màu bạc, đánh ra một quyền.

Không dùng thủ đoạn khác, Diệp Trường Sinh trực tiếp dứt khoát dùng lực lượng thân thể đi chém giết đối phương.

Cử động này của hắn, làm cho nam tử mặc chiến giáp màu bạc kia trong mắt giật mình, lập tức cũng huy động nắm đấm, tiến lên nghênh đón.

Người này thật sự không ngờ rằng Diệp Trường Sinh dùng thân thể để giết hắn. Hắn cảm thấy mình đã nhìn lầm, tu sĩ cùng cảnh giới trước mặt lại có trình độ không tầm thường ở thân thể.

Nhưng hắn cũng không sợ hãi, cường độ thân thể từ trước đến nay cũng là điểm mạnh của hắn, hắn cũng không cảm giác được nhục thân của mình so với tu sĩ đồng cấp.

Một luồng chiến ý bùng bùng từ trong mắt hắn lao ra, trên nắm tay lượn lò ánh bạc chói lọi, hắn đấm mạnh một quyền về phía Diệp Trường Sinh.

Giao Long màu bạc sau khi đánh ra một quyền này, trong lòng liền chờ mong một khắc sau thanh âm xương cốt vỡ vụn vang lên, loại thanh âm này trong năm tháng tu hành trong quá khứ, hắn cũng không biết đã nghe qua bao nhiêu lần.

Lấy thân thể cường đại của hắn, sau khi không biết bao nhiêu đối thủ gặp phải hắn, bị mấy quyền dễ dàng đánh chết, đây chính là chỗ cường đại của người luyện thể.

Hắn rất muốn biết tu sĩ trước mặt này thoát nhìn cũng là tu sĩ luyện thể, nhục thân có thể chống đỡ một quyền này của hắn hay không.

Đủ loại ý niệm hỗn loạn xuất hiện trong đầu hắn, đến khi hắn chờ cho tiếng xương cốt vỡ vụn ra, thì sau một khắc đúng là đã vang lên tiếng xương cốt vỡ vụn.

Đầu Giao Long màu bạc này sau khi nghe thanh âm này, đang muốn nhìn về phía đối phương, chờ mong nhìn thấy gương mặt dữ tợn đau đớn của đối phương, bỗng nhiên một cỗ thống khổ kịch liệt từ trên tay hắn truyền đến.

Đau quá!

Xương cốt như bị xé rách, thống khổ đau đớn này đã không biết bao nhiêu năm rồi hấn chưa từng cảm nhận qua.

Trên thực tế, trong đời hấn tu hành, cũng chỉ có một hai lần cơ hội cảm nhận được đau đớn như vậy, đau đớn như vậy cách hấn rất xa, nhưng không nghĩ tới, hôm nay lại một lần nữa được đưa tới trên người hấn.

Một loại cảm xúc hỗn tạp không thể tưởng tượng và sợ hãi dâng lên trong lòng hấn, hấn không cách nào lý giải, không cách nào tiếp nhận kết quả này.

Người bị đánh nát xương cốt không phải người đối diện mà lại là hấn?

Lấy nhục thể cường đại của hấn, điều này sao có thể?

Nhưng hấn đã định trước là sẽ không có được một đáp án, sau khi Diệp Trường Sinh một quyền đánh nát cánh tay của hấn, liền theo sát lên, một chưởng đao chém bay đầu lâu của hấn ra ngoài.

Sau một khắc, một hư ảnh màu xanh từ trong thi thể Giao Long màu bạc bay ra.

Đây là một tia nguyên thần thể nhưng nguyên thần cũng không phải là giao long mà là một con Kỳ lân màu xanh.

Khoảnh khắc thấy Kỳ Lân này, Diệp Trường Sinh đã hiểu: “Hóa ra là ngươi!”

“Ngươi biết ta? Chẳng lẽ ngươi cũng là...” Hư ảnh Kỳ Lân màu xanh kia kinh hô một tiếng, trên mặt lộ ra vẻ thất kinh, có chút khó tin nhìn Diệp Trường Sinh, đồng thời trong thần sắc cũng có chút thoải mái.

Nếu người trước mắt này cũng xuất thân giống như hấn, vậy việc hấn thảm bại như thế cũng không phải là không thể đồng ý.

Diệp Trường Sinh biết đối phương muốn nói gì, cười lạnh một tiếng: “Ha ha, như thế nào, nếu ta xuất thân giống ngươi, ngươi sẽ dễ chịu hơn một chút sao?”

Nói xong, Diệp Trường Sinh giơ tay bắt lấy hư ảnh Kỳ Lân màu xanh này, trong hai mắt, từng đạo thần niệm như tơ bắn ra, vọt tới hư ảnh này trong cơ thể.

Lập tức một trận tiếng kêu thảm thiết vang lên, hư ảnh Kỳ Lân màu xanh kia dưới thần thức khổng lồ của Diệp Trường Sinh suu hồn, hầu như không hề có sức chống cự.

Thần thức của Diệp Trường Sinh thăm dò vào trong, nhanh chóng lướt qua đại bộ phận ký ức của hư ảnh Kỳ Lân này, chuyên môn hướng về phía bộ phận mà mình muốn.

Vị trí sào huyết Kỳ Lân của Ma Kim Sơn Mạch, thời gian và phương pháp mở ra...

“Không, người không phải là ta!” Hư ảnh Kỳ Lân kia đột nhiên gầm lên giận dữ, phảng phất như hiểu được điều gì, pháp lực toàn thân bạo động, một luồng khí thể đáng sợ từ trên thân nó bùng phát ra.

“Mơ tưởng lấy được bất cứ thứ gì từ chỗ ta!” Hấn gầm lên, thân thể co rút lại, một cỗ khí tức đáng sợ bộc phát ra.

“Ầm!”

Hư ảnh Kỳ Lân kia trực tiếp nổ tung, tựa như một vòng mặt trời màu xanh, uy thế cực kỳ khủng bố.

Hào quang lóe lên, Diệp Trường Sinh tóm lấy thân hình con giao long màu bạc ở phía xa, nhúu mày nhìn mặt trời màu xanh phía trước đang nổ tung.

“Tự bạo... Thật đúng là tiếc nuối!” Trên mặt Diệp Trường Sinh lộ ra vẻ thất vọng. Hấn vừa rời từ trong trí nhớ của Kỳ Lân biết được tin tức về sào huyết của Ma Kim Sơn Mạch, đang muốn đi thăm dò ký ức còn lại của hấn, nhưng đạo nguyên thần này lại trực tiếp tự bạo, không muốn cho hấn đạt được những bí mật kia.

Đối với loại nguyên thần có thực lực cực cao khi còn sống này, mặc dù hiện tại vô cùng suy yếu, nhưng đối phương muốn tự nổ Diệp Trường Sinh cũng không thể ngăn cản.

Khi nhìn thấy hư ảnh Kỳ Lân này, hấn mới hiểu được con Giao Long màu bạc này có thân phận gì.

Giao long màu bạc bị đoạt xá phụ thân, sau khi chết bị một con Kỳ lân cấp bậc Chân Linh phân hoá thành nguyên thần đoạt xá.

Khó trách đối phương kiêu ngạo như thế, cũng đúng là như vậy, trước đây người này tồn tại từng sống ở Linh giới, tu sĩ bình thường làm sao có thể là đối thủ của hắn?

Chỉ sợ đừng phải bất luận kẻ cùng cấp nào, người này đều có thể tùy tiện diệt sát, chỉ là không nghĩ tới lại rơi vào tay Diệp Trường Sinh.

Bản nguyên Kỳ Lân mà Diệp Trường Sinh muốn tìm kiếm chính là đến từ cuộc đời trước của người này, con Kỳ Lân cấp Chân Linh này bởi vì đánh nhau với cường địch mà chết rồi.

Nhưng trước khi ngã xuống, nguyên thần của hắn trực tiếp tự bạo, phân hoá thành mười vạn phân phân tán khắp nơi trong Linh Giới, trong đó phần lớn nguyên thần đều bị vị cường địch kia giết chết, nhưng cũng có mấy đạo nguyên thần trốn thoát.

Trong trí nhớ những Nguyên thần trốn thoát này có một ít ký ức đã phục chế tự bạo trước khi tự bạo, ký ức này cũng không hoàn toàn toàn, chỉ là một phần nhỏ trước người Kỳ lân cấp Chân Linh kia.

Nhưng chỉ trong một phần cực nhỏ này lại ẩn chứa không ít cơ duyên tạo hóa, đây là chuẩn bị cho Kỳ Lân tiếp tục chuẩn bị cho mình sau này.

Tin tức về sào huyệt của Kỳ Lân, đây chính là một trong những tạo hóa quan trọng nhất mà Diệp Trường Sinh đạt được trong trí nhớ của nó.

Bản nguyên một sợi Kỳ Lân bên trong không chỉ có thể làm cho người ta đột phá Hợp Thể tỷ lệ bạo tăng, ngay cả sau khi hợp thể, thậm chí bình cảnh Đại Thừa kỳ cũng có tác dụng không nhỏ.

“Là niềm vui ngoài ý muốn, vốn ta còn tưởng rằng muốn đi tìm nữ tử kia của Tinh tộc hợp tác, hiện tại xem ra cũng không cần, chỉ dựa vào một mình ta cũng có thể mở ra huyệt động Kỳ Lân, thu hoạch một tia bản nguyên Kỳ Lân kia rồi!” Diệp Trường Sinh trong lòng thầm nghĩ.

Hắn cười hắc hắc, thu thi thể con Ngân Giao này vào, ánh mắt nhìn về phía xa, cau mày nói: “Người đưa miếng Nghiễm Hàn Lệnh này tới thật đúng là không ít!”

Trong phạm vi thần thức của hắn có khả năng thăm dò được, lại có bảy tám đạo hồng quang đang hướng bên này xông đến, trong mỗi một đạo hồng quang phát ra chấn động không phải thượng tộc bát giai cửu giai thì cũng là Thánh tộc.

“Lại là tu sĩ Giác Xi tộc, ta thật đúng là có duyên với tộc này!” Diệp Trường Sinh cười lạnh, lập tức vỗ cánh nghênh đón những người này.

Hai vị Hợp Thể sơ kỳ, sáu vị Luyện Hư trung hậu kỳ, giải quyết hết những người này thì vấn đề không lớn.

Cũng không lâu lắm, mảnh thiên địa trống trải này liền vang lên thanh âm đấu pháp thật lớn, cũng không lâu lắm, từng tiếng kêu thảm thiết vang lên, lập tức thất kinh cầu xin tha thứ, tiếng chửi mắng không ngừng.

Nhưng rất nhanh, những âm thanh này đều yên tĩnh lại, Diệp Trường Sinh giết hai tiểu đội Giác Xi tộc này tìm kiếm Nghiễm Hàn Lệnh.

” Giác Xi tộc lại đưa bảo vật tới cho ta!” Diệp Trường Sinh cầm đồng pháp khí trữ vật trong tay, trong lòng thầm nghĩ.

Hắn phát hiện tựa hồ đã tìm được một con đường tắt để đi, căn bản không cần hao tổn tâm lực đi làm ăn, trực tiếp giết người đoạt bảo tốc độ và hiệu suất cũng nhanh hơn không biết bao nhiêu lần.

Dem trữ vật pháp khí của Ngân giao lúc trước đoạt xá vị Kỳ lân đoạt xá kiếm kê một phen, Diệp Trường Sinh phát hiện trên thân người này hai trăm triệu linh thạch.

Ngoài ra, Linh Bảo trên người này cũng có năm sáu kiện, mức độ giàu có vượt xa so với tu sĩ Luyện Hư bình thường.

Trong đó có một kiện pháp bảo trường kiếm màu bạc khiến Diệp Trường Sinh thậm chí còn hoài nghi đây có phải là linh bảo thông thiên leo lên được Hỗn Độn Vạn Linh Bảng không.

Mặc dù chưa tu luyện Thông Bảo Quyết này, không cách nào hoàn toàn thúc giục lực lượng, nhưng Diệp Trường Sinh chỉ

nhìn qua vài lần như vậy, liền có thể phát hiện chỗ bất thường của Linh Bảo này.

Về phần đan dược cấp bậc Luyện Hư kỳ, số lượng trên người này cũng không ít, mặc dù chỉ là một tu sĩ Luyện Hư, nhưng người này so với các tu sĩ Hợp Thể bình thường còn tiềm hơn.

Mà trên người những người Giác Xi tộc kia, Diệp Trường Sinh vợ vét được chín trăm triệu linh thạch, hai mươi mấy món linh bảo, lượng lớn các loại tài liệu linh dược.

Đây lại là một khoản tiền lớn!

Trên mặt Diệp Trường Sinh mang theo nụ cười phân loại những vật này, kiểm kê từng thứ một rồi thu vào.

Đang lúc hắn chuẩn bị vỗ vỗ mộng rời khỏi nơi đây, đột nhiên trong hư không phía sau lưng vang lên một đạo thanh âm:

“Pháp thể song tu có thể đi tới loại trình độ như ngươi, ta thật đúng là lần đầu tiên nhìn thấy, khó trách ngươi có thể thoải mái giết chết những tu sĩ Thánh tộc kia!”

Diệp Trường Sinh trong lòng cả kinh, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy sau lưng chẳng biết từ lúc nào xuất hiện một nam tử mặc ngân bào, khuôn mặt thanh tú, sắc mặt bình tĩnh nhìn hắn.

Thần thức đảo qua, Diệp Trường Sinh lại phát hiện thần thức rơi vào trên người nam tử áo bạc này lại là một mảnh trống rỗng, phẳng phất nơi đây không tồn tại thứ gì.

“Đại Thừa!”

Trong lòng hắn lập tức hiểu rõ tu vi của người tới, trong nháy mắt này, trong lòng hắn lập tức xuất ra Thiên Phượng Sí thuận di chạy trốn, đồng thời thiếu chút nữa đã thực hiện.

Tuy nhiên cũng may là Diệp Trường Sinh lập tức phát hiện ra thân phận của người này, từ khi tức quen thuộc trên người đối phương, hắn đã hiểu được người trước mắt này rốt cuộc là ai.

Con Nhân Diện Giao trưởng thành kia, tu sĩ cấp Đại Thừa kia cần xé!

Diệp Trường Sinh làm bộ cái gì cũng không biết, vội vàng chấp tay, dáng vẻ thận trọng hỏi: “Không thể kịp thời bái kiến tiên bối, kính xin tiên bối thứ tội, xin hỏi tiên bối là?”

“Thế nào, khí tức trên người ta ngươi không phát giác ra sao?”
Nam tử mặc ngân bào dữ tợn hỏi.

Nghe hấn nói vậy, trên mặt Diệp Trường Sinh lộ ra vẻ hồi tưởng, phảng phất như đang nghĩ tới điều gì.

Một lát sau, “Tiền bối nói như vậy, ta ngược lại có chút nhớ kỹ, dường như lúc trước ta tiện tay cứu một tiểu gia hỏa khí tức trên người có chút tương tự với tiền bối!” Diệp Trường Sinh mặt lộ vẻ phong cương vân khinh nói.

Dường như việc cứu tiểu hồ ly kia chỉ là tiện tay hấn làm, căn bản không đáng giá nhắc tới.

Ừm, dù sao hấn cũng vừa vặn đi ngang qua chỗ đó, thuận tiện cứu người, cũng không phải mang theo tâm tư công lợi gì đến đó.

Hấn chỉ là kẻ yếu đuối đáng thương, làm chuyện tốt không cần được hồi báo, chứ tuyệt đối không phải vì phụ mẫu của đối phương là đại nhân vật khó lường gì.

Nghe Diệp Trường Sinh nói vậy, trên mặt nam tử mặc ngân bào lộ ra một nụ cười hòa ái, ngữ khí trở nên hòa hoãn hơn rất nhiều, nói: “Tiểu nha đầu mà ngươi cứu chính là nữ nhi nhà ta!”

“Cái gì? Tiểu nha đầu kia không ngờ lại là con gái của tiền bối... Đám người kia thật to gan!” Diệp Trường Sinh vẻ mặt không thể tin nói.

Đối với việc này chàng trai áo bạc cũng tràn đầy đồng cảm, gật gật đầu nói: “Đúng là gan to thiệt, dám đánh chủ ý lên con gái ta, vì lẽ đó ta đưa tất cả bọn họ lên đường!”

Nghe thấy lời này của đối phương, trong lòng Diệp Trường Sinh nảy sinh một ý tưởng khác thường, dù sao hấn cũng là người có ý đồ với nữ nhi của đối phương.

Bất quá trên mặt hấn vẫn là thần sắc như thường, thở dài nói: “Vãn bối quả thực không nghĩ tới một tiểu nha đầu tiện tay cứu được lại là nữ nhi của một vị tiền bối Đại Thừa. Lúc ấy ta chỉ vì bộ dạng đáng thương của tiểu nha đầu kia, thoát nhìn rất giống một cố nhân của ta, cho nên nổi lên lòng trắc ẩn!”

Nam tử áo bạc nghe vậy, cẩn thận đánh giá hấn một cái, nói: “Trên người ngươi đích xác có chút khí tức Hồ tộc, nhưng xem ra cũng không phải ngươi có huyết mạch Hồ tộc gì, mà là

bởi vì người cùng một tu sĩ Hồ tộc có huyết mạch tinh thuần trong thời gian rất lâu!”

“Tiền bối tuệ nhãn như đuốc!” Diệp Trường Sinh chấp tay.

Nhân Diện Giao thở dài một tiếng, lại nói: “Vợ chồng chúng ta ra ngoài thăm bạn, không quản giáo mà để tiểu nha đầu kia ngây ra. Nếu không có đạo hữu ra tay cứu, chỉ sợ nha đầu kia đã bị người ta hạ độc thủ rồi!”

“Ân đạo hữu xuất thủ, vợ chồng chúng ta khó quên, hôm nay Đồ mỗ tìm đến đạo hữu, chính là muốn báo đáp ân tình của đạo hữu một phen!” Thân sắc giao nhân hiền lành nói ra một phen như vậy.

Hắn đối với chuyện Diệp Trường Sinh cứu con gái hắn cũng không hoài nghi quá nhiều, không nghĩ tới Diệp Trường Sinh xuất phát từ tâm tư kiếm lợi gì mới làm ra loại chuyện này.

Bởi vì hắn xem ra, một cái thượng tộc tu sĩ, căn bản không có khả năng rõ ràng con gái hắn chi tiết, thậm chí hắn căn bản không có khả năng biết hai vợ chồng bọn họ tồn tại.

Ngay cả tu sĩ Thánh tộc cũng không biết rõ điểm này, trên đời này bọn họ biết vợ chồng bọn họ định cư trong Tử Vi Hải, ngoại trừ một ít tu sĩ Hải tộc thì cũng chỉ có Đại Thừa của một ít tộc đàn phụ cận mà thôi.

Mà sự tồn tại của nữ nhi bọn họ, ngay cả những Đại Thừa tương đối quen thuộc với bọn họ cũng còn chưa biết, dù sao nữ nhi bọn họ sinh ra mới khoảng trăm năm, đặt ở trên độ thời gian bọn họ như vậy mà nói, vắn vắn trăm năm cũng không tính là gì.

Cho nên, một người căn bản không thể biết được những người này ra tay cứu con gái mình, khả năng người này xuất phát từ tâm tính công lợi là rất nhỏ.

Huống chi giao long liếc mắt một cái đã nhìn ra thân phận Nhân tộc của Diệp Trường Sinh, một tu sĩ chạy từ Phong Nguyên đại lục tới, bởi vì biết rõ thân phận phụ phụ bọn họ mà chạy đi cứu con gái mình khả năng là không.

“Vãn bối thuận tay làm thôi, sao dám đòi hỏi báo với tiền bối!” Diệp Trường Sinh lắc đầu nói.

“Sao vậy, đạo hữu cảm thấy tính mạng của con gái ta không đáng tiếc như vậy?” Khuôn mặt giao trầm xuống, bộ dạng tức giận nói.

“Vãn bối không dám!”

“Nếu đã không dám, vậy ta muốn tặng vật gì, ngươi cứ lấy lấy!” Giao Diện nói như thế.

Bàn tay hần khê lật, trên tay xuất hiện một cây châm nhỏ màu đỏ thẫm dài hơn tấc, cầm cây châm này lên, Nhân Diện Giao nói:

“Nghe nha đầu Viện nhi kể lại, thủ đoạn của ngươi đối địch tương đối phong phú, ta cũng sẽ không cấp cho ngươi quá nhiều thứ vô dụng không dùng đến cấp thấp!”

“Lúc ngươi đối chiến với đám tu sĩ Thánh tộc của Thiên Vân Tộc, lấy ra món Cửu Tiết giản kia hẳn là Hồn Nguyên giản cuối cùng của Hồn Độn Vạn Linh Bảng?” Mặt người Giao hỏi.

“Tiền bối tuệ nhãn như đuốc, trên tay vãn bối đích thật có Hồn Nguyên giản!” Diệp Trường Sinh chấp tay nói.

“Ha ha, ngươi thật ra vận khí tốt, một tu sĩ thượng tộc có thể nắm giữ phần lớn tu sĩ Thánh tộc đều vô dụng!”

“Có điều Hồn Nguyên giản bài danh hơi thấp, Diệt Hồn châm này xếp hạng năm ngàn trên Hồn Độn Vạn Linh Bảng, vậy tặng ngươi hộ thân đi!”

Giao Diện nói xong, ném cây châm màu đỏ thẫm tới, trong lòng Diệp Trường Sinh khê động, vội vàng đưa tay nhận lấy.

“Diệt Hồn Châm này là năm đó phu nhân ta luyện chế sử dụng, lúc vừa xuất thế, ngay trên Vạn Linh Bảng xếp hạng hơn ba ngàn, bây giờ lại dần dần rớt xuống hơn năm ngàn tên!”

“Phu nhân ngươi sống bao lâu rồi!” Diệp Trường Sinh trầm nghĩ trong lòng.

Có thể làm cho một kiện Thông Thiên Linh Bảo từ hơn ba ngàn tên đến hơn năm ngàn danh tiếng, tuổi tác cũng không nhỏ a.

Mà Nhân Diện Giao nhìn không giống như là rất lớn, chẳng lẽ là Lão Ưng ăn gà con?

Diệp Trường Sinh thầm phỉ nhổ trong lòng, trên mặt lại không nhìn ra chút khác thường nào, ngược lại rất cảm kích hướng tới mặt người khác nói lời cảm tạ.

Sau đó, liền thấy giữa lúc đối phương lật tay, trên tay lại nhiều ra hai cái bình ngọc.

Nhân Diện Giao cầm trong đó một cái bình ngọc, mở ra nhìn một chút, nói: “Đây là Mị Tâm Đan, là một loại bí dược của thượng cổ Hồ tộc, có thể phụ trợ đột phá bình cảnh nhị giai Tam giai của Thánh tộc!”

“Ta thấy với tu vi hiện tại của ngươi và thủ đoạn của ngươi, hẳn là đột phá Thánh tộc không thành vấn đề chứ?” Dùng một loại ngữ khí vô cùng chắc chắn của Nhân Diện Giao nói.

Tùy tiện đánh giá vài lần, hẳn có thể nhìn ra vài phần nội tình Diệp Trường Sinh.

Dưới cái nhìn của hắn, Diệp Trường Sinh một mặt pháp lực hùng hậu không gì sánh được, một mặt thân thể lại tương đối cường đại, hơn nữa thần thức cũng vượt xa cùng giai.

Này ở các phương diện cơ hồ là không dùng bất luận khuyết điểm gì, người này cho dù không mượn bất cứ ngoại lực nào, xác suất đột phá Thánh tộc cũng hơn năm thành.

Bởi vậy, trên tay hắn có đồ vật giúp đột phá Hợp Thể, nhưng hắn không cấp cho Diệp Trường Sinh, bởi vì hắn cảm thấy Diệp Trường Sinh đột phá cảnh giới này tuyệt đối không phải vấn đề.

“Vấn đề đích xác đã chuẩn bị xong đồ vật đột phá Thánh tộc, về phương diện này cũng không dám làm phiền tiền bối!”

Diệp Trường Sinh vội vàng nói.

Nhìn thấy vật này mặt người giao ra, trong lòng của hắn cũng không phải không có kinh hỉ, Mị Tâm Đan có thể tới đúng lúc.

Mị Tâm Đan, phối hợp với Thiên La Đan, lại thêm bốn nguyên của Kỳ Lân, bình cảnh Đại Thừa đều có tác dụng nhất định, lại thêm Minh Hà thần nhũ của Thanh Nguyên Tử...

Đã có mấy thứ này, hẳn hầu như không thể gặp phải bình cảnh cản đường tu luyện, về sau cơ hồ chính là một con đường bằng phẳng.

Giao Diện nghe vậy gật đầu nhẹ, đưa bình ngọc này cho Diệp Trường Sinh, sau đó lại cầm một bình ngọc khác nói:

“Đây là một chút huyết dịch của Chân Linh Thiên Hồ thời Thượng Cổ, nơi này ta có một đan phương, người có thể dùng máu Chân Linh làm tài liệu chính luyện chế một loại đan dược tên là Chân Linh Đan, loại đan dược này có thể xúc tiến tu vi tăng nhanh chóng, chẳng những hữu hiệu với tu sĩ Hợp Thể kỳ, mà đối với những tu sĩ vừa mới tiến vào Đại Thừa cũng có công dụng!”

Nói xong, hắn lấy ra một quả ngọc giản cùng với một bình ngọc khác.

“Đa tạ tiền bối trọng thưởng!” Diệp Trường Sinh trong lòng kinh hỉ vạn phần, người này mặt giao con ông quả nhiên không cứu sai.

“Tu hành cho tốt đi, với tư chất của đạo hữu tương lai không thể hạn lượng, một nhà chúng ta thật ra rất chờ mong có thể gặp mặt đạo hữu lần nữa!” Sắc mặt nam tử áo bạc hòa ái hướng Diệp Trường Sinh gật gật đầu, lập tức thân hình vô thanh vô tức biến mất không thấy.

Nhân Diện Giao ngược lại là dứt khoát vô cùng quyết đoán, chuyến này chính là vì tặng bảo hoàn ân tình cho Diệp Trường Sinh, sau khi đưa xong liền trực tiếp rời đi.

Làm việc này ngược lại khiến Diệp Trường Sinh âm thầm tán thưởng, hắn thích dứt khoát như vậy, không hỏi thăm chi tiết của hắn, cũng không hoài nghi hắn cái gì, chỉ báo đáp ân tình sau đó tiêu sái rời đi.

Thu hồi những vật được Nhân Diện Giao tặng, Diệp Trường Sinh một đường nhanh chóng hướng phía Vân Thành bay đi, thu hoạch lần này hắn thật sự không thể tưởng tượng được như trước khi xuất phát.

Trên đường trở về, Diệp Trường Sinh trên đường đi ngược lại gặp không ít tu sĩ Giác Xi tộc, trong này cũng không thiếu một ít thánh giai tồn tại, nhưng chỉ cần là ý đồ ngăn hắn lại, tất cả đều bị hắn nhanh chóng mấy chiêu chém giết.

Cơ hồ không gặp phải trở ngại gì lớn, Diệp Trường Sinh thuận lợi về tới trong Vân thành.

“Hài cách huyết Kỳ Lân trong trí nhớ nguyên thần Kỳ Lân kia mở ra còn có hai, ba năm thời gian, bất quá ta đi tới trước, hẳn là có thể cưỡng ép mở ra huyết Kỳ Lân và nhìn thấy Đạo Linh bên trong!” Diệp Trường Sinh trong lòng thầm nghĩ.

Kỳ lân nguyên bản đã đoạt xá Ngân Giao này và con Kỳ Lân - người phụ thuộc Tinh tộc nữ tử kia đều lựa chọn sau ba năm sào huyết Kỳ Lân có thể mở ra tiến vào trong sào huyết kia.

Bởi vì nếu không tiến vào thời điểm này mà quấy nhiễu đến huyết Linh thì sẽ không cách nào đạt được bản nguyên Kỳ Lân này từ trên người nó.

Nhưng Diệp Trường Sinh lại biết, cái huyết linh kia đã bị Thiên Ngoại Ma Quân đoạt xá từ lâu rồi, huyết linh xảy ra vấn đề, đương nhiên cũng không cần đợi đến năm đó mới tiến vào, tiến vào sớm chỉ sợ cũng không thành vấn đề.

“Xem ra cần phải chuẩn bị chút, luyện chế trận pháp mở ra huyết Kỳ Lân kia!” Diệp Trường Sinh thầm nghĩ trong lòng.

Sau khi trở lại động phủ của mình ở Vân Thành, hắn bắt đầu bận rộn. Căn cứ tin tức sưu hồn lấy được từ trên thân con Kỳ Lân nguyên thần kia, mở ra huyết Kỳ Lân cần mượn nhờ một loại trận pháp đặc thù, phần lớn tài liệu luyện chế trận pháp này trên người Diệp Trường Sinh đều có, tuy nhiên còn có vài loại tài liệu quan trọng hắn chưa thu thập qua.

Vì vậy, Diệp Trường Sinh lại đi một chuyến đến Vân Thành phường thị, thu mua mấy loại tài liệu này, sau đó tại trong động phủ luyện chế hơn nửa tháng, đem bộ trận kỳ này luyện chế ra.

Cùng lúc đó, hắn cũng đem Diệt Hồn Châm của Nhân Diện Giao lấy được để tu luyện một phen, đem kiện Thông Thiên Linh Bảo này nuôi dưỡng.

Trên Vạn Linh Bảng xếp hạng hơn năm ngàn Thông Thiên Linh Bảo uy lực to lớn vượt xa người bình thường tưởng tượng.

Phần lớn tồn tại Hợp Thể đỉnh phong trong tay đều không thể lấy được một kiện Thông Thiên Linh Bảo xếp hạng cao như vậy, một khi có một kiện, lập tức có thể trở thành người hợp thể mạnh nhất trong tộc, gần với Đại Thừa.

Dù sao, số lượng Đại Thừa giới có mấy trăm đến mấy ngàn, dựa theo số lượng năm sáu kiện Thông Thiên Linh Bảo trong tay tu sĩ Đại Thừa, số lượng bài danh năm nghìn trước trên cơ bản nằm trong tay tu sĩ Đại Thừa.

Tu sĩ Đại Thừa như Diệt Hồn Châm của Diệp Trường Sinh nhìn thấy cũng động tâm.

Hợp Thể tu sĩ, vậy càng không cần phải nói!

Phụ phụ mặt người Giao có thể đưa ra Thông Thiên Linh Bảo này, có thể thấy được bọn họ đối với Diệp Trường Sinh cũng vô cùng cảm kích.

Hoàn thành những chuẩn bị này, Diệp Trường Sinh lập tức bay về phía Ma Kim Sơn Mạch, trong vòng hơn trăm năm ở quá khứ, hắn đã hiểu rất rõ ràng.

Ma Kim Sơn Mạch là một vạn năm trước bỗng nhiên xuất hiện bên ngoài Vân Thành, chỗ đó vốn chỉ là một mảnh hoang nguyên bình thường, phía trên cái gì cũng không có.

Nhưng vạn năm trước, một trận phong bạo không gian đột nhiên xuất hiện, kèm theo một hồi âm thanh kinh thiên động địa, nơi đó đột nhiên xuất hiện một dãy núi đen kịt, trên dãy núi này có rất nhiều ma thú sinh sống, còn không ngừng phun ra ma khí.

Sau khi dãy núi này xuất hiện thì lập tức có một lượng lớn cao giai ma thú vọt ra, trong đó thậm chí còn có thánh giai ma thú, điều này đã tạo thành xung kích rất lớn cho người của Thiên Vân tộc ở gần đó.

Sau đó cao tầng Thiên Vân mười ba tộc tiến vào bên trong, sau khi thăm dò một phen, phát hiện sơn mạch này cùng với Thủy Tổ Bảo Hoa của Ma giới liền mang tới đây.

Bảo hoa hiển nhiên là từ Ma giới chạy trốn ra, cao tầng Thiên Vân tộc cũng không biết Ma giới đã xảy ra cái gì, nhưng bởi vì sợ uy danh của Bảo Hoa, cùng với kiêng kỵ thân phận đối phương, mặc dù lúc đó nàng bị thương rất nặng, Thiên Vân tộc vẫn không có cùng nàng động thủ, ngược lại tiến hành đàm phán một phen, hai bên đã đạt thành một ít hiệp nghị.

Bảo hoa trói buộc những ma thú kia không cho phép rời khỏi ngọn núi này, mà Thiên Vân tộc lại hứa hẹn nơi đây có thể làm nơi chữa thương cho bảo hoa.

Đồng thời Thiên Vân tộc cũng ước thúc tu sĩ Thánh giai trở lên không được phép tiến vào trong mảnh sơn mạch này, bất quá dưới Thánh giai cũng có thể ở trong một tháng cố định tiến vào bên trong tâm bảo thám hiểm vào.

Tòa sơn mạch này tuy rằng vô cùng nguy hiểm, nhưng trong đó thực sự có không ít cơ duyên, làm cho người Thiên Vân tộc vừa yêu vừa hận, cho nên gọi nó là Ma Kim Sơn Mạch.

Trong đầu Diệp Trường Sinh hồi tưởng lại các loại tin đồn có liên quan tới Ma Kim Sơn Mạch, vỗ cánh thiên bằng bay nhanh về hướng dãy núi kia.

Mấy ngày sau, hắn bay qua một dãy núi vô danh, phía trước bỗng nhiên xuất hiện một mảng lớn mây mù màu xanh hình thành vụn hải vô biên.

“Đây chính là Thanh Linh Vân Hải của cấm chế Ma Kim Sơn Mạch, cũng là lối vào duy nhất để tiến vào Ma Kim Sơn Mạch.” Diệp Trường Sinh nhìn phiến vụn hải màu xanh này, trong lòng thầm nghĩ.

Năm đó các cường giả của Thiên Vân Tộc bố trí một tòa đại trận ở bên ngoài Ma Kim Sơn Mạch, bao vây toàn bộ dãy núi này, chỉ để lại một lối ra vào.

Nếu tu sĩ bên ngoài muốn vào trong Ma Kim Sơn Mạch săn giết ma thú, cũng chỉ có thể từ lối ra này mà đi, nơi khác một mực không thể nào xâm nhập.

Nhìn phiến biển mây màu xanh kia, Diệp Trường Sinh thả người bay tới phía trước, cũng không lâu lắm, khi hắn tới gần mảnh biển mây màu xanh kia, liền lập tức nghe được thanh âm ầm ầm trầm đục, phảng phất chính tiếng sấm bên trong đại tác, thanh thế cực kỳ kinh người.

Thân hình Diệp Trường Sinh khẽ động, lật tay một cái, trong tay xuất hiện một khối lệnh bài ánh vàng rực rỡ, giương lên

phía dưới, một đạo kim quang trực tiếp chui vào trong sương mù không thấy bóng dáng.

Nhất thời nguyên bản đám sương mù giờ tay không thấy ngũ chỉ, ở nơi kim quang đi qua đều lui tránh, bỗng nhiên tạo thành một thông đạo thiên nhiên.

Người bình thường lần đầu tiên tới Ma Kim Sơn Mạch, cần một ít thử thách phức tạp mới có thể tiến vào một thị trấn nhỏ, sau đó ở nơi đó tiếp tục trải qua thử thách, mới có thể đạt được danh ngạch tiến vào Ma Kim Sơn Mạch.

Đây cũng là người Thiên Vân mười ba tộc vì bảo hộ một ít người nhỏ yếu trong tộc, miễn cho bọn họ không công đi vào dãy núi kia tặng mạng.

Nhưng Diệp Trường Sinh đã sớm có chuẩn bị, hắn lại không cần phiền toái như vậy, các loại khảo nghiệm không liên quan gì tới hắn, hắn trực tiếp dùng tám lệnh bài này tiến vào trong biển mây.

Thông qua đầu thông đạo kia, Diệp Trường Sinh trong nháy mắt liền bay vào hải vụ hơn mười dặm, đột nhiên ánh mắt hắn lóe lên, ở phía dưới mây mù nhìn thấy một khu kiến trúc, thấy cảnh này Diệp Trường Sinh lập tức hạ xuống phía dưới, sau khi tới gần mới thấy rõ quần thể kiến trúc này là mấy trăm gian nhà đá lớn nhỏ không đều, phân ra hai hàng tạo thành một trấn nhỏ hẹp dài.

Mà ở trung tâm trấn, một toà lầu các khổng lồ cao vài chục trượng, chia làm năm tầng, dùng cự thạch màu nâu xanh xây thành, thoát nhìn dị thường đáng chú ý.

Trên đường phố của trấn trấn, tựa hồ có một số người đang đi lại trên đó, nhưng số lượng cũng không nhiều lắm.

Độn quang thu vào, Diệp Trường Sinh xuất hiện trước lầu các cực lớn, chỉ thấy trên cửa chính lầu các thành linh có một tấm biển, phía trên viết ba chữ cổ “Lôi Vân Các” rồng bay phượng múa.

Nơi này chính là nơi lĩnh ngộ pháp khí thông qua cấm chế, chỉ có ở nơi này có một loại pháp khí gọi là Ích Lôi Tán mới có thể an toàn tiến vào Ma Kim Sơn Mạch.

Diệp Trường Sinh mơ hồ cảm nhận được ở trong Lôi Vân Các có mấy đạo khí tức vô cùng cường đại, hắn biết chỗ này hẳn là có tồn tại cấp bậc Thánh tộc tọa trấn, hơn nữa cũng không chỉ có một vị.

Hắn cất bước tiến vào trong đó...

“Ta có vài điểm nhất định phải nhắc nhở đạo hữu, Ích Lôi Tán trước mặt ta nhận chủ, đề phòng bị người khác cướp đi. Hơn nữa sau khi ô nhận chủ, chỉ có thể hiệu lực một tháng mà thôi, qua kỳ hạn này thì sẽ vô dụng.”

“Cũng chính là nói, đạo hữu phải đi ra khỏi dãy núi trong vòng một tháng, nếu không chỉ có thể ở bên trong ma khí ma hóa, chính thức trở thành ma vật.” Một vị trung niên chấp sự Lôi Vân Các bộ dáng nho sinh nhắc nhở.

Diệp Trường Sinh từ trong tay người này tiếp nhận một cái ô nhỏ màu bạc nhạt, dù này chỉ lớn vài tấc, nhưng tinh xảo dị thường, mặt ngoài khắc rõ chi chít phù văn.

“Đa tạ đạo hữu nhắc nhở.” Hắn gật gật đầu, cầm dù nhỏ trong tay ném lên không trung, sau đó há miệng ra.

Một đoàn nhỏ tinh huyết hóa thành huyết vụ phun ra, một chút đem tiểu ô màu bạc bao lại.

Hắn lảm bảm bắt đầu đánh ra từng đạo pháp quyết, luyện hóa kiện pháp khí này. Cũng không lâu lắm, toàn thân chiếc ô nổi lên một tầng huyết quang, nhưng lập tức tản ra, khôi phục lại như thường.

Diệp Trường Sinh vẫy tay một cái, chiếc ô bạc thu nhỏ lại, bay vụt về phía hắn, lóe lên một cái đã không thấy đâu nữa.

Toàn bộ quá trình nhận chủ trong tích tắc đã hoàn thành.

Trên mặt vị chấp sự Lôi Vân Các này xuất hiện vẻ kinh ngạc, hiển nhiên cũng có chút giật mình với tốc độ Diệp Trường Sinh nhận chủ Ích Lôi Tán cực nhanh, phải biết rằng pháp khí này cũng không dễ dàng luyện hóa như vậy.

Sau khi hoàn thành nhận chủ, Diệp Trường Sinh tự nhiên là cáo từ, vị chấp sự Lôi Vân Các phía sau hắn nhìn theo bóng lưng hắn rời khỏi, ánh mắt lóe lên không thôi.

“Vị Diệp đạo hữu đại danh đỉnh đỉnh tại Vân Thành này nếu muốn cái gì thì trực tiếp tuyên bố nhiệm vụ sai người đi tìm giúp hắn là được, không cần tự mình mạo hiểm đến Ma Kim Sơn Mạch đâu? Đan dược của hắn, không biết có bao nhiêu người muốn!” Trong lòng người này âm thầm suy nghĩ.

Ma Kim Sơn Mạch vô cùng nguy hiểm, cho dù là thượng tộc cử giai tiến vào cũng có khả năng vẫn lạc, dù sao trong đó có Thánh giai ma thú.

Hắn quả thực có chút nghĩ không ra người giống như Diệp Trường Sinh, hà tất gì phải tới loại địa phương này!

Diệp Trường Sinh lại không biết suy nghĩ của vị chấp sự Lôi Vân Các này, sau khi nhận được Ích Lôi Tán, hắn lập tức dùng cái ô này xuyên qua cấm chế biển mây màu xanh, đi tới bên trong Ma Kim Sơn Mạch.

Trước mắt xuất hiện một cảnh tượng kỳ lạ, phóng mắt nhìn lại trên mặt đất tất cả đều là một mảnh đen sì, bị một tầng sương mù nồng đậm đặc bao phủ, tầng sương mù đen kịt này cao chừng ba bốn trăm trượng.

Mà cách mặt đất ba bốn trăm trượng lại là một mảnh tối tăm mờ mịt, khắp nơi đều phiêu đảng ma khí màu xám, hoàn toàn khác biệt phía dưới ma khí đen kịt kia, giới hạn giữa hai bên rõ ràng, phẳng phất như hai giới âm dương cách nhau.

Thần thức của Diệp Trường Sinh phóng ra, phát hiện thần thức của mình chỉ có thể phóng ra ngoài hai ba trăm trượng, bị áp chế nghiêm trọng.

Nhưng phạm vi mà mắt hắn có thể nhìn thấy lại rất xa, nhờ Minh Thanh Linh Mục, có thể nhìn thấy xa bốn trăm trượng, ở chỗ này con mắt ngược lại so với thần thức đều có thể dùng.

Đối với loại tình huống này, Diệp Trường Sinh ngược lại không cảm thấy kinh ngạc, đây là điều hắn biết trước khi tới đây. Thị lực của người bình thường có thể ở nơi này nhìn mười mấy trượng đã rất lợi hại rồi, mà hắn có thể nhìn thấy ở xa bốn trăm trượng, ngược lại là chiếm ưu thế lớn.

Sau khi hắn xác định lại phương hướng một chút thì nhanh chóng bay về trước tìm kiếm một vị trí mang tính đặc trưng,

sau đó căn cứ vào trí nhớ để tìm kiếm vị trí sào huyết của Kỳ Lân kia.

Bay chừng một canh giờ sau, Diệp Trường Sinh bỗng nhiên ngừng lại, nhìn về phía cách đó không xa.

Chỉ thấy ở phương hướng cách đó không xa, sương mù kịch liệt quay cuồng một trận, phảng phất như có sinh vật gì muốn từ bên trong đi ra. Cũng không lâu sau, bóng đen lớn mấy trượng đã xuất hiện rồi.

Chúng nó chỉ lóe lên vài cái, ngay khi tiếng kêu quái dị vang lên thì chúng đã lao ra khỏi làn sương mù, hiển lộ hình dáng trước mặt Diệp Trường Sinh.

Đây là một con Ma cầm đầu trọc trông như Kên kên, nhưng những gương mặt ma cầm này lại là từng khuôn mặt nữ nhân, vốn dĩ sinh ra hai mắt, vậy mà trên dưới song song bốn con mắt xanh biếc.

Khuôn mặt nữ tử đầu trọc thoát nhìn có chút thanh tú, bỗng chốc trở nên cực kỳ dữ tợn.

Mà trong năm ma cầm, bốn cái lông chim đen trắng giao nhau đại khái có bộ dáng Luyện Hư sơ kỳ, duy chỉ có một cái lông chim trắng như tuyết ở giữa, khí tức cũng cường đại nhất, đã có tu vi Luyện Hư hậu kỳ.

“Khanh khách! Dĩ nhiên là người Linh giới, thật tốt quá! Người Linh giới lần trước ăn kia, vẫn là chuyện của mấy trăm năm trước.” Con ma cầm cường đại nhất nhìn thấy Diệp Trường Sinh xong, không ngờ lại phát ra tiếng người ngậm hồ nói không rõ, thanh âm lại thô ráp dị thường, cực kỳ khó nghe.

Diệp Trường Sinh nghe vậy mặt không chút thay đổi nhìn năm con ma cầm này, trong ánh mắt lộ ra hồi ức, tựa hồ đang nghĩ tới cái gì.

Mà con ma cầm Luyện Hư hậu kỳ này tựa hồ linh trí cực cao, cũng không vội vã mang bốn gã thủ hạ vô tới, mà lơ lửng ở xa xa quạt hai cánh, bốn con yêu mục quái dị không ngừng quét tới trên người Diệp Trường Sinh, phảng phất thực lực hai bên lớn nhỏ.

“Hóa ra là mặt người cuu, được được!” Diệp Trường Sinh đột nhiên lộ vẻ vui mừng, ánh mắt nhìn về phía mấy con ma cầm

kia trở nên khác hẳn.

Bị loại ánh mắt này của hắn nhìn, trong lòng mấy con ma cảm lập tức có cảm giác sợ hãi, con Luyện Hư hậu kỳ cầm đầu kia nhìn không được nữa, thét chói tai mang theo bốn con ma cảm còn lại xông lên.

Diệp Trường Sinh lại vươn tay hướng về hư không phía trước nhấn một cái, lập tức một mảnh thiểm điện màu vàng tuôn trào ra, tiếng sấm đại tác, vô số hồ quang điện màu vàng chớp động lên điện quang yêu dị, nháy mắt tràn ngập gần mẫu, đem năm con ma cảm vội vàng không kịp chuẩn bị toàn bộ bao phủ dưới uy năng.

“Ích Tà Thần Lôi?!” Cưu mặt người cầm đầu kia vậy mà nhận ra thân phận kim sắc thiểm điểm này, lập tức hoảng sợ dị thường phát ra một tiếng thét kinh hãi.

Lập tức, năm con ma cảm này đổi mặt với kim sắc lôi điện giáng xuống, cơ hồ đồng thời giương hai cánh lên, nhất thời năm đoàn bạch sắc hỏa diễm lớn nhỏ không đồng nhất hùng hổ từ trên người chúng bay ra, tiếp theo “Phốc phốc” vài tiếng, sau đó liền bạo liệt ra, hóa thành hơn trăm con bạch sắc hỏa bước, hướng về phía kim sắc lôi điện phóng tới.

Loại bạch sắc hỏa diễm này sau khi tiếp xúc với kim sắc thiểm điện, vậy mà chặn Ích Tà Thần Lôi cho tới nay đổi mặt với ma vật, song phương bắt đầu giằng co.

Thấy cảnh này, Diệp Trường Sinh không kinh sợ mà còn lấy làm mừng, trên mặt lộ ra nụ cười, nói nhỏ: “Quả nhiên là Kim Ô Chân Hỏa, mấy con mặt người khô gầy trên người có chứa huyết thống Kim Ô!”

Nói xong, hắn vung tay áo lên, đem Tinh Viêm Hỏa Điều đã khảm cấp phóng ra, nhất thời sau khi một đoàn ngân quang hiện lên, Tinh Viêm Hỏa Điều khí thế hùng hăng hướng năm con ma cảm kia vọt tới.

Hai cánh nó vỗ một cái, một ngọn lửa màu bạc lao ra, bao trùm Kim Ô Chân Hỏa màu trắng lại, Tinh Viêm Hỏa Điều há miệng nuốt vào, trực tiếp nuốt những ngọn lửa màu trắng này vào.

Mấy con ma cầm này vừa nhìn thấy hỏa điều màu bạc hiện lên, biểu tình trên mặt trở nên cực kỳ kỳ quái, có sợ hãi, cũng có vẻ vui mừng lẫn sợ hãi, nhưng nhiều hơn là thần sắc tham lam không chút che giấu.

Nhưng khi nhìn thấy hỏa điều màu bạc lập tức nuốt hết hỏa kim ô chân hỏa của chúng nó thì trên mặt mấy con ma cầm này nhất thời lộ ra vẻ kinh sợ, trong lúc nhất thời bốn con ma cầm tu vi tương đối thấp vỗ hai cánh xuống phía dưới, quay đầu chuyển hướng bộ dáng muốn đào tẩu.

Tinh Viêm Hỏa Điều đâu để bọn chúng rời đi, hét dài một tiếng, phóng ra mảng lớn hỏa diễm, che khuất cả bầu trời, trực tiếp bao vây khu vực này lại, bao vây năm con ma cầm vào trong.

Sau đó, nó mãnh liệt vọt một cái, nháy mắt xuất hiện trước mặt một con ma cầm, há mồm phun ra một ngọn lửa màu bạc tinh thuần đến cực điểm, trực tiếp bao con ma cầm này vào trong.

Sau một tiếng hét thảm, con ma cầm này trong chớp mắt đã bị Tinh Viêm Hỏa Điều luyện hóa. Tinh Viêm Hỏa Điều há miệng hút lấy, nuốt ngọn lửa kia vào trong bụng.

Diệp Trường Sinh chứng kiến trong ngọn lửa kia ẩn ẩn có một ít phù văn màu trắng bạc lấp lòe, hiển nhiên là Kim Ô Chân Hỏa luyện chế ra từ trên thân con quái vật mặt người.

Ngay sau đó, Tinh Viêm Hỏa Điều cũng bắt chước làm theo, đem ba con ma cầm còn lại đều luyện hóa nuốt vào. Tại chỗ này chỉ còn lại con kia có tu vi cao nhất mặt người.

Con thú này lúc này vô cùng hoảng sợ, bốn mắt chớp động, đột nhiên há miệng phun ra một viên châu màu trắng sữa.

Viên châu này trắng nõn không tỳ vết, tản ra bạch mang chói mắt, đúng là ma hạch ma cầm này tu luyện không biết bao nhiêu năm, bây giờ thấy tình hình không ổn, trực tiếp phun ra.

Ma hạch này bất quá chỉ lớn chừng nắm tay, nhưng sau khi phun ra, bạch mang trong nháy mắt hóa thành hàng ngàn châm nhỏ, nhoáng lên một cái, hướng Tinh Viêm Hỏa Điều bắn tới.

Mấy ngàn cây châm nhỏ này uy lực vô cùng, vậy mà lập tức đâm ra vô số lỗ nhỏ trên thân thể Tinh Viêm Hỏa Điều, tuy

rằng ngân quang lóe lên, những thương thể trên người Tinh Viêm Hỏa Điều lập tức khôi phục, nhưng uy thể thoáng cái giảm bớt một mảng lớn.

Ngân sắc hỏa diễm chung quanh thoáng cái trở nên mờ mịt, mà mặt người kia Cửu Chứng kiến một màn này trong lòng vạn phần kinh hãi, đang muốn thừa cơ hội này chạy đi.

Lúc này, Diệp Trường Sinh một mực quan chiến đã xuất thủ, cong ngón tay búng ra, một đạo hào quang năm màu nhập vào trong cơ thể Tinh Viêm Hỏa Điều.

Chỉ một thoáng, ngân quang trên thân con hỏa điều này lập tức tăng vọt, từ trạng thái uể oải ban đầu trở nên sáng láng, tê mình một tiếng, vù một cái bay ra, há mồm phun ra Ngân sắc hỏa diễm tinh thuần đem mặt người nọ và bạch sắc ma hạch bao vây lại.

Theo tinh viêm chi hỏa thiêu đốt, cũng không lâu lắm con kia mặt người Cửu liên biến mất không thấy gì nữa, Tinh Viêm Hỏa Điều từ trên thân nó luyện hóa ra huyết dịch màu trắng bạc nuốt vào trong bụng.

Sau đó con chim này vui sướng dị thường bay đến trước mặt Diệp Trường Sinh, phảng phất như muốn biểu đạt một phen cảm giác vui sướng.

Mà đúng lúc này, Diệp Trường Sinh lại giơ tay ra đặt trước mặt nó, cứ như muốn cái gì đó.

Ngân sắc hỏa diễm vốn đang vui sướng dị thường bỗng chốc cứng đờ, trong ánh mắt lộ ra vẻ nhân tính đáng thương, đi đến gần, không ngừng dùng lông chim trên đầu vuốt ve mặt hắn, phảng phất như đang cầu khẩn cái gì đó.

“Nghe lời, ta còn có thể thiếu đi người sao?” Diệp Trường Sinh sờ sờ lông chim lửa màu bạc càng ngày càng linh trí, tức giận nói.

Nghe nói như thế, con chim lửa này phảng phất như nghĩ tới điều gì, vỗ cánh bay đến trước mặt Diệp Trường Sinh, bắt đặc dĩ nó há mồm phun một cái. Một đoàn huyết dịch màu trắng tinh thuần đến cực điểm xuất hiện trên tay Diệp Trường Sinh.

Trong huyết dịch màu trắng này ẩn chứa đại lượng phù văn màu bạc, lúc phù văn lưu động, cho người ta một loại cảm giác nóng rực không gì sánh được, phảng phất bên trong ẩn chứa lực lượng có thể thiêu hủy hết cả thế gian.

Mơ hồ những phù văn này xen lẫn thành một hư ảnh cự đại quái điều thân dài hơn mười trượng, hư ảnh này toàn thân mạ vàng, hai mắt đen nhánh, rất giống một con quạ đen, dưới thân lại sinh ra ba cái móng vuốt.

Tam Túc Kim Ô!

“Chân huyết Kim Ô, không tệ không tệ, lại thu thập được một loại máu Chân Linh! Tuy trong Kinh Trập Thập Nhị Biến không có biến hóa của Kim Ô, nhưng loại chân huyết này có thể phát huy tác dụng không nhỏ!” Diệp Trường Sinh nhìn huyết dịch trong tay, mỉm cười nói.

“Chiêm chiêm!” Ngân sắc hỏa điều bên cạnh không nỡ lại ủy khuất kêu hai tiếng.

Diệp Trường Sinh cười trấn an một chút, sau đó trên tay trái toát ra một đoàn bạch quang, bao trùm đoàn huyết dịch này, triệt để phân tích một lần.

Sau đó, hần cong ngón tay búng ra, huyết dịch màu trắng nhất thời hóa thành một đạo quang mang bay đến trước Ngân Sắc Hỏa Điều. Ngân sắc Hỏa Điều lập tức vô cùng kinh hãi há miệng nuốt xuống.

Sau khi nuốt đoàn tinh huyết này, vẻ ủy khuất trong mắt hỏa điều lập tức biến mất không thấy gì nữa, thay vào đó là thần thái vô cùng thân thiết quyến luyến, không ngừng cọ cọ bên người Diệp Trường Sinh.

“Được rồi được rồi, cái tên nhà ngươi, cũng không biết từ đâu mà học được mấy kỹ năng diễn xuất này, mau đi luyện hóa đồng chân huyết Kim Ô đi!” Diệp Trường Sinh tức giận nói.

Tinh Viêm Hỏa Điều nghe vậy lập tức kêu lên vài tiếng chiêm chiêm, phảng phất như đang nói chuyện gì đó, sau đó bị Diệp Trường Sinh một phát bắt được, nhét vào trong cơ thể.

Sau khi giải quyết xong mấy con quái vật mặt người xuất hiện ngoài ý muốn, Diệp Trường Sinh tiếp tục đi sâu vào trong Ma Kim Sơn Mạch, rất nhanh hắn lại gặp phải một đám ma thú lao ra.

Chỗ sâu trong Ma Kim Sơn Mạch này, số lượng ma thú thực sự không ít, hơn nữa từng con đều có tu vi cực mạnh, cho dù là Diệp Trường Sinh cũng cảm thấy có chút phiền toái đối với chuyện này, dọc theo đường đi không ngừng đánh giết các loại ma thú đột nhiên toát ra.

Cho tới mấy ngày sau, hắn xuất hiện ở một đỉnh núi nhỏ, nhìn vào một mảnh sơn mạch xa xa, hai mắt híp lại.

“Cuối cùng cũng đã tới, Kỳ Lân con kia an trí sào huyết ở cái địa phương không đáng chú ý này, e rằng rất nhiều người cũng khó có thể nghĩ tới!” Diệp Trường Sinh trong lòng thầm nghĩ.

Hắn đứng ở trên đỉnh núi nhìn một chút, sau đó lập tức thả người tiến vào trong dãy núi, nơi đây núi lớn nhỏ xếp chồng lên nhau, liên miên một mạch, đi thẳng về phía trước mấy ngàn dặm, Diệp Trường Sinh dừng lại trước một dãy núi bình thường.

“Hắn là chỗ này rồi!” Diệp Trường Sinh đứng ở trước núi, nhìn một lát, thả người bay lên trên, chuyển động vòng quanh cả ngọn núi, dường như đang tìm kiếm thứ gì đó.

Sau một lúc lâu, hắn dừng lại trước một vách đá thoạt nhìn rất bình thường ở giữa sườn núi, vách đá này cao hơn trăm trượng, ánh sáng xám trắng bóng loáng, ngoại trừ một ít khí đen trôi nổi tại phụ cận, cũng không có gì khác lạ.

Diệp Trường Sinh cong ngón tay búng ra, một đạo hào quang bắn nhanh ra, bay về phía vách đá kia, chỉ nghe “Phốc phốc” một tiếng trầm đục, vách đá cực kỳ cứng rắn kia trong nháy mắt tiếp xúc với đạo hào quang kia, lại nhện nhạo lên từng vòng gợn sóng.

Tiếp theo, mặt ngoài hắn mơ hồ, một tầng sương mù màu đen nồng đậm tử khí trầm trọng xuất hiện.

Cả vách đá dựng đứng này lại là một cái cửa vào động thật lớn.

“Hiện tại động phủ này hẳn là bị một con Ma viên Hợp Thể trung kỳ chiếm cứ. Trên người con Ma viên này có huyết mạch Sơn Nhạc Cự Viên Chân Linh, hơn nữa còn có Kim Từ Ngọc Thư, Huyền Thiên tàn phiến...” Diệp Trường Sinh nhìn cửa vào sơn động, ánh mắt trở nên sâu thẳm.

Căn cứ nội dung trong trí nhớ của hắn, Ma viên chiếm giữ ở đây là một vị thống lĩnh trong đại quân Ma giới vạn năm trước truy sát Bảo Hoa.

Nó vô ý ngã vào trong Linh Giới, sợ bị Bảo Hoa phát hiện, liền trốn ở trong dãy núi ma kim này.

Về sau, sau khi con ma thú này phát hiện bảo hoa vẫn chưa xuất hiện, lá gan dần dần lớn lên, dĩ nhiên thừa dịp thủ hạ của Bảo Hoa không chú ý, trộm đi một mảnh vỡ Huyền Thiên của Bảo Hoa.

Huyền Thiên Tàn Phiến vốn là một kiện Huyền Thiên chi bảo thuộc về Bảo Hoa - Huyền Thiên Như Ý Nhận rơi xuống, lúc trước trong đại chiến, Huyền Thiên Như Ý Nhận vỡ vụn thành ba mảnh, một mảnh trong đó liền bị con Ma Viên này trộm tới.

Dùng Huyền Thiên Tàn Phiến này, có thể luyện chế ra một kiện Huyền Thiên Tàn Bảo uy lực cực lớn, vượt xa Thông Thiên Linh Bảo phổ thông, đây quả thực là một cái không nhiều cơ duyên.

Diệp Trường Sinh nhìn ma khí nồng đậm ở lối vào sơn động, trầm ngâm một lát, ánh mắt chợt lóe, đi vào bên trong.

Hào quang lóe lên, hắn xuất hiện trong một thông đạo thật lớn, thông đạo này dài rộng hơn mười trượng, hơn nữa bốn vách tường thông đạo đều là do một tảng đá đen kịt chưa bao giờ nhìn thấy qua xây thành.

Đi trong thông đạo một hồi, ma khí nồng đậm trở nên mỏng manh đi nhiều, mơ hồ hiện ra một cái cửa thật lớn bạch quang, xuất hiện trước mặt hắn.

“Tuy con Ma viên này có thực lực Hợp Thể trung kỳ, nhưng thời gian trước nó lại bị người đánh trọng thương, bây giờ còn có thể còn lại một hai phần mười thực lực đã là không tệ rồi, giết chết nó cũng không thành vấn đề!” Diệp Trường Sinh đứng ở lối ra này, trong lòng thầm nghĩ.

Hắn cất bước trực tiếp tiến vào trong đó, quang mang chợt lóe, hắn lặng yên xuất hiện tại lối vào một gian đại sảnh.

Diệp Trường Sinh nhìn vào bên trong, đại sảnh này có hình tròn, rộng lớn vô cùng, đường kính chừng hơn trăm trượng.

Tại trung tâm đại sảnh có một cái pháp trận màu vàng lớn hơn ba mươi trượng, bốn phía pháp trận đứng vững mười hai cây cột đá đen nhánh cao mấy trượng, phía trên điêu khắc một ít bản án yêu ma mặt xanh nanh vàng, dữ tợn dị thường.

Từ trong những đồ án này phun ra từng luồng ma khí đen kịt, những ma khí này lập tức bay về phía trung tâm pháp trận.

Mà tại trung tâm pháp trận này đặt một cái giường lớn màu đỏ như máu, phía trên nằm một đầu Cự Viên màu đen thân dài mấy trượng.

Con vượn này nhe hàm răng nanh ra, bốn cái chân dài, đầu sinh ba cái sừng quái dị ngút trời, trên sừng hoàng quang lập lòe.

Mà trên lồng ngực có một vết thương màu tím, lớn cỡ đầu người, thậm chí có thể nhìn thấy rõ ràng mấy cái xương sườn cùng một trái tim đen kịt có chút nhúc nhích không ngừng.

Nhưng quý dị chính là, hai mắt Cự Viên nhắm nghiền, bên ngoài thân chớp động ô quang, đem ma khí bốn phía chậm rãi hút vào trong cơ thể.

Mà chiếc giường lớn huyết hồng ở dưới thân lại có một tầng huyết vụ quay cuồng, cũng không ngừng dừng động hướng trên người cự viên.

Thoạt nhìn, đầu Cự Viên này đang chìm sâu vào giấc ngủ say, ngay cả sự tiến vào của Diệp Trường Sinh cũng không nhận ra mấy may.

Trên mặt Diệp Trường Sinh lộ ra một tia cười lạnh, lật bàn tay một cái, trên tay xuất hiện một cây châm màu đỏ thẫm, hắn vận chuyển pháp lực, sau khi hồng mang trên cây châm này lấp lóe một chút, lập tức trong lòng bàn tay hắn nhảy lên một cái, trực tiếp biến mất không thấy gì nữa.

Diệt Hồn Châm!

Hai vợ chồng Giao này đã đem Thông Thiên Linh Bảo mà hắt tắng ra, thông thiên linh bảo này đánh lén rất có chỗ độc đáo.

Diệp Trường Sinh chỉ tay một cái, nhất thời, một đạo hồng quang bắn ra với tốc độ kinh người, chớp mắt đã tới trước mặt Ma viên đang nằm trên giường huyết ngọc.

Ánh sáng màu đỏ lóe lên, lúc Diệt Hồn Châm bên trong đang muốn chui vào trong cơ thể Ma Viên, bỗng nhiên “Đương” một tiếng, trên thân thể Cự Viên vốn nhìn như không có vật gì, bỗng nhiên toàn thân bao trùm một tầng chiến giáp màu tím cực kỳ chặt chẽ.

Lực phòng ngự của bộ chiến giáp màu tím này dường như vô cùng mạnh mẽ, vậy mà chặn được hơn năm ngàn Diệt Hồn Châm xếp hạng trên Hồn Độn Vạn Linh Bảng. Diệt Hồn Châm đâm vào trong chiến giáp màu tím, phần đuôi không ngừng rung động, bộ chiến giáp này nhưng lại bất lực.

“Đây chắc chắn là một kiện chiến giáp không thua gì Thông Thiên Linh Bảo!” Diệp Trường Sinh thấy một màn như vậy, trong lòng lập tức kết luận.

Bị công kích như vậy, trên giường máu, một bóng người thành linh đã ngồi dậy, chính là Ma Viên màu đen mặc chiến giáp màu tím!

Chỉ là giờ phút này Ma viên này ngoại trừ ba cái sừng nhọn màu vàng trên đỉnh đầu, mỗi một tác trên thân đều bị chiến giáp bao trùm cực kỳ chặt chẽ, không có một tia rò rỉ. Thậm chí ngay cả hai mắt trên mặt giáp đều bị hai khối thủy tinh màu trắng thay thế, làm cho người ta nhìn không thấy mấy may biểu tình.

Từ xa nhìn lại, con thú này phảng phất như một cỗ khôi lỗi kim loại cực lớn.

Nhưng Diệp Trường Sinh lại chú ý thấy chiến giáp màu tím này không phải hoàn hảo không tổn hao gì, chẳng những nhiều chỗ vỡ vụn ra, còn có vài vị trí đã hòa tan một mảng cháy đen.

Ánh mắt của hắn nhìn lướt qua trên thân Ma viên, sau đó lập tức rơi vào trước người đối phương, thành linh lơ lửng đồ vật lấp lánh trên mặt đất kia.

Đó là một thanh tàn nhận dài nửa xích, lấp loé tử quang, nửa thân trên đã không cánh mà bay, toàn thân nó hơi hơi hơi mờ, bên trong mơ hồ còn có đồ vật bơi lội không thôi.

“Đó là...”

Hai mắt Diệp Trường Sinh nhú lại, thấy rõ trong thân đao kia là một thứ giống giao mà không phải giao, giống như phượng mà không phải phượng.

Vật này thoát nhìn, thật ra có chút giống vũ giao của Giác Xi Tộc, nhưng nhìn kỹ lại hoàn toàn bất đồng.

Tuy rằng cũng mọc ra một đôi cánh thật lớn, thân thể rất giống giao long, nhưng đôi cánh này lại không có một cái lông vũ, mặt ngoài bị lớp vảy màu tím bao trùm, hơn nữa phần lưng cánh cũng không phải là một đôi, mà là hai đôi, hơn nữa một lớn một nhỏ.

Càng đáng chú ý chính là, trên mũi thứ này còn có một cái sừng màu vàng dài, bộ dáng nhìn có chút buồn cười.

Khoảnh khắc thấy thanh tàn nhận này, Diệp Trường Sinh mỉm cười, đây chính là mảnh vỡ của lưỡi đao Huyền Thiên Như Ý.

Đầu quái thú kỳ dị bên trong những thanh tàn nhận kia cứ du động một chút, thì tàn nhận cũng theo đó chớp động một cái, mà uy áp trên thân nó cũng theo đó mà mạnh mẽ thêm một phần.

Khi nhìn thấy Ma viên đưa tay tựa hồ muốn lấy một lưỡi đao gãy kia, ánh mắt Diệp Trường Sinh chớp động, lập tức chỉ tay một cái.

Mặc dù hiện tại pháp lực trên người Ma viên này chỉ là Luyện Hư đỉnh phong, nhưng Diệp Trường Sinh lại không muốn để đối phương điều khiển thanh Huyền Thiên Tàn Nhận kia.

Loại pháp bảo đẳng cấp này một khi phát huy ra uy lực thì lực phá hoại khó có thể đánh giá.

Ánh sáng màu đỏ lóe lên, Diệt Hồn Châm lại lần nữa xuất hiện, bắn về phía Ma Viên.

Chẳng qua lần này lại nhắm nhắm vào chỗ tàn phá trên chiến giáp màu tím.

Ma viên kia tựa hồ có chút kinh hoảng, há mồm phát ra một tiếng gầm rú kinh thiên động địa, hai cánh tay khép lại, hướng một luồng hồng quang Côn Bằng kia ngăn cản.

Hào quang lóe lên, Diệt Hồn Châm đang bị hai bàn tay kia nắm lấy đột nhiên biến mất không thấy đâu nữa.

Sau một khắc, nó xuất hiện tại chỗ rách nát của chiến giáp màu tím trên thân Ma viên, mãnh liệt bắn ra, trong nháy mắt chui vào trong cơ thể Ma viên.

“Grào!

!”

Tiếng gào thét thống khổ vang lên, Ma viên lập tức như phát điên, vọt mạnh về phía Diệt Trường Sinh, vùng nắm đấm thật lớn, như muốn đập vỡ đầu Diệt Trường Sinh.

Tốc độ cực nhanh, trong chớp mắt đã xuất hiện trước mặt Diệt Trường Sinh.

Đối mặt với một kích khí thể hung hãn này, Diệt Trường Sinh lại không có chút ý tứ tránh né nào, hắn vươn một bàn tay lên trên, bàn tay trắng nõn như ngọc, đối lập rõ ràng với cánh tay của Ma viên dữ tợn kia.

Xem ra bàn tay này hoàn toàn không chịu nổi một kích của Ma viên.

Nhưng mà sau một khắc, khiến người ta không tưởng được chính là, bàn tay kia vững vàng nâng nắm đấm to lớn của Ma viên lên, không chút sứt mẻ đứng yên tại chỗ, khiến cho nắm đấm kia cũng khó có thể tiến thêm chút nào nữa.

“Grào!”

Một đòn hung ác của Ma viên lại không có bất kỳ hiệu quả gì, nó phản nộ phát ra một tiếng gầm thét, đang muốn hành động tiếp, đột nhiên thân thể cứng đờ, không nhúc nhích nữa.

Một bãi máu đen sì từ chỗ tổn hại của chiến giáp chảy ra, Diệt Trường Sinh vẫy tay một cái, một cây châm nhỏ màu đỏ thẫm từ trong cơ thể Ma viên bay ra, xuất hiện trong tay hắn.

Con Ma viên này đã bị hắn dễ dàng giải quyết!

Nếu như con Ma viên này ở vào thời kỳ toàn thịnh mà nói, Diệp Trường Sinh cũng không nắm chắc mười phần nhất định có thể giết chết được gia hỏa này.

Dù sao đây cũng là một vị cường giả Hợp Thể trung kỳ đỉnh phong, có Chân Linh huyết mạch, gần như pháp thể song tu, pháp bảo trên tay cũng lợi hại vô cùng.

Huyền Thiên Tàn Nhận thì không nói, này tử sắc chiến giáp lại cũng là nhất kiện Thông Thiên Linh Bảo cấp bậc phòng ngự pháp bảo, một công một thủ đều là đứng đầu, coi như là đối mặt Hợp Thể hậu kỳ tu sĩ, này Ma Viên cũng không kém chút nào.

Thậm chí tu sĩ hậu kỳ bình thường có thể cũng không phải là đối thủ của hắn.

Có lẽ cũng chính vì vậy, con Ma viên này mới có thể lén lút sống lâu như vậy.

Nhưng hôm nay Diệp Trường Sinh lại gặp nó sau khi bị trọng thương, lần này mặc cho nó có nhiều thủ đoạn hơn nữa cũng không làm được gì, bị Diệp Trường Sinh dùng Diệt Hồn Châm dễ dàng giết chết.

Thân thể to lớn của Ma viên “Oanh” một tiếng ngã trên mặt đất, Diệp Trường Sinh đi ra phía trước, đem thanh tàn nhận dài nửa xích trên giường ngọc huyết ngọc kia cầm lên.

Trên mặt hắn lộ vẻ vui mừng ngưng thần nhìn bảo vật trước mắt, chỉ thấy bảo vật này gần như trong suốt, từng đạo tử quang từ trên đó bộc phát ra, tựa hồ muốn giã giụa từ trong tay Diệp Trường Sinh ra ngoài.

Trên tay Diệp Trường Sinh chảy xuôi ngũ sắc quang mang, bao bọc chặt chẽ, khiến nó không cách nào giãy dụa.

“Huyền Thiên Tàn Bảo của Ma giới thao túng trái lại có chút phiền phức, còn phải nghĩ biện pháp xử lý một phen!” Diệp Trường Sinh nhìn mảnh tàn nhận trước mắt, trầm nghĩ.

Nói như vậy, Linh Giới tu sĩ không cách nào trực tiếp điều khiển Ma Giới pháp bảo, bởi vì hai hệ thống tu luyện không cùng một bộ.

Nhưng điều này cũng không phải là tuyệt đối, chính như ma giới tu sĩ có thể cường hành ma hóa linh giới pháp bảo, sau đó tiến hành khống chế, linh giới tu sĩ cũng có thể đem ma giới pháp bảo tiến hành linh hóa.

“Nếu như có thể tu luyện ma công, ngược lại là có thể trực tiếp thao túng Huyền Thiên tàn bảo này, đáng tiếc ta chưa từng tiếp xúc với ma công!” Diệp Trường Sinh có chút tiếc nuối thầm nghĩ.

Bất quá tiếc nuối thì tiếc nuối, hắn thật ra cũng không có suy nghĩ quá nhiều, loại chuyện liên quan đến công pháp chủ tu này, cũng không có khả năng vì thao túng một kiện Huyền Thiên tàn bảo mà sửa đổi.

Dù sao trên người hắn cũng không phải là không có Huyền Thiên chi bảo hoàn chỉnh, chỉ cần hắn muốn bất cứ lúc nào cũng có thể đánh thức Huyền Thiên Trảm Linh Kiếm.

Hào quang ngũ sắc từ năm ngón tay của Diệp Trường Sinh chảy ra rót vào bên trong những lưỡi dao, ánh sáng màu tím từ từ bị trục xuất ra ngoài, đổi thành một mảng hào quang ngũ sắc.

Linh vật bên trong lưỡi dao bị hào quang năm màu này bao phủ, tinh thần vốn sáng láng lập tức trở nên uể oải. Một tia ma khí màu tím từ trong cơ thể linh vật kia chảy ra, sau đó phân tán giữa thiên địa.

Thay vào đó chính là quang mang năm màu bổ thêm vào, quá trình này rất chậm, phảng phất rút tỉ bóc kén, thoát nhìn cần thời gian rất dài mới có thể hoàn thành loại chuyển đổi này.

Diệp Trường Sinh ngược lại không có trực tiếp đi linh hóa Huyền Thiên tàn bảo này, về sau có rất nhiều thời gian, hắn tạm thời đem cất đi, sau đó ánh mắt nhìn về phía địa phương còn lại trong đại sảnh.

Cả tòa đại sảnh, ngoại trừ thi thể Ma viên dưới chân, cùng với trận pháp Ma viên dùng để khôi phục thương thể phía trước thì không còn có vật gì đáng chú ý nữa.

Vì vậy, ánh mắt Diệp Trường Sinh một lần nữa trở lại chiếc giường ngọc màu máu mà lúc trước Ma viên nằm trên đó, yên lặng đặt trên mặt đất, chớp động huyết quang mờ mịt.

Hai mắt Diệp Trường Sinh cẩn thận đánh giá, hắn vẫn chưa phát hiện được điều gì khác thường ở mặt ngoài giường ngọc, nhưng khi thần niệm của hắn tiếp xúc với giường ngọc này thì bỗng nhiên bị bắn ngược lại, giường máu này vậy mà không cách nào dùng thần niệm xâm nhập vào trong đó.

Trong mắt Diệp Trường Sinh lộ ra lam mang, cẩn thận nhìn chăm chăm giường ngọc một lát, đột nhiên đưa tay đánh ra một đạo pháp quyết.

Một đạo quang mang chui vào trong giường ngọc, sau một hồi an tĩnh, giường ngọc màu máu đột nhiên đại phóng huyết quang, một đám cổ văn màu bạc lớn chừng quả đấm từ trên giường máu hiển hiện ra, sau đó xoay quanh một chút, ở trước

mặt Diệp Trường Sinh hợp thành một thiên kinh văn thần bí dị thường.

“Ngân Khoa Văn!”

Lai lịch của loại văn tự này Diệp Trường Sinh làm sao có thể không biết. Hắn lập tức xem qua một lần tất cả nội dung của quyển kinh văn này, ghi tạc trong lòng.

“Quả nhiên là Huyền Thiên Luyện Khí Thuật!” Trên mặt Diệp Trường Sinh lộ ra vẻ vui mừng, mục tiêu lần này tiến vào Ma Kim Sơn Mạch là đạt được, có thể nói là vô cùng thuận lợi.

Huyền Thiên Luyện Khí Thuật, đây là thủ đoạn luyện khí của Tiên Giới, những nội dung luyện khí kia, đối với Linh giới tu sĩ mà nói, có thể nói là hoang đường.

Nhìn thế nào cũng đều là chuyện không thể, bất luận là luyện chế thủ pháp hay sử dụng tài liệu, nghe phảng phất như là Thiên Phương Dạ lễ nhái.

Nhưng Diệp Trường Sinh lại biết rõ Huyền Thiên Luyện Khí Thuật này Hàm Kim lượng, bảo vật dùng bí thuật này luyện chế ra có thể đánh đồng với Huyền Thiên Chi Bảo, cũng chính vì vậy môn luyện khí thuật này mới được xưng là Huyền Thiên Luyện Khí Thuật.

Trong bản kinh văn này “Luyện Sơn”, “Dung Hải” loại thủ đoạn nghịch thiên này lại chỉ là phương pháp luyện khí đơn giản nhất.

Cái gì mà dung nạp tinh thần vào một lò, đá tập Nhật Nguyệt, xương Chân Linh, đúc thành Bất Hủ thần điện các loại, nếu như tu sĩ không rõ chân tướng nhìn thấy những nội dung này, sợ rằng sẽ cảm thấy con Ma viên này sẽ bện ra gạt người.

Nhưng tất nhiên Diệp Trường Sinh sẽ không hoài nghi những ghi chép trên này, nhất là khi hắn nhìn thấy phương pháp luyện chế Nguyên Hợp Ngũ Cực Sơn.

Nguyên Hợp Ngũ Cực Sơn, Hậu Thiên Huyền Thiên chi bảo, có hiệu quả ngoài dự đoán của mọi người khi chống lại thiên kiếp, chủ tài luyện chế là năm tòa Cực Sơn, ngoài ra còn có lượng lớn phụ tài trân quý đến cực điểm.

Sau khi nhìn kỹ nội dung luyện chế Hậu Thiên Huyền Thiên chi bảo duy nhất trước mắt, Diệp Trường Sinh mở hai mắt ra.

Hắn suy nghĩ một chút, hai mắt lần thứ hai nhìn về phía giường ngọc màu máu, bàn tay duỗi ra, bỗng nhiên một mảnh kim quang xuất hiện trong tay hắn, nhất thời “Ầm ù ù” đại tác, vô số hồ quang điện màu vàng hết sức nhỏ từ trong ngón tay bắn ra, hóa thành một tấm lưới màu vàng đem giường máu che lại.

Ích Tà Thần Lôi oanh kích, huyết sàng này lập tức sụp đổ từng khúc, huyết khí bị lôi quang quét sạch, sau đó trong lưới điện màu vàng, thỉnh thoảng hiện ra một khối nhũ bạch sắc ngọc bài lớn cỡ bàn tay, phía trên mơ hồ có phù văn màu bạc quay cuồng không ngừng.

“Ngoại trang Kim Từ Ngọc Thư!” Trên mặt Diệp Trường Sinh lộ ra vẻ hài lòng, đưa tay nắm lấy khối ngọc bài này.

Nội dung ghi chép trên ngọc bài đương nhiên là vừa rồi hắn nhìn thấy Huyền Thiên Luyện Khí Thuật. Diệp Trường Sinh lúc này lấy ra một cái hộp ngọc từ trong vòng tay trữ vật, cẩn thận bỏ ngọc bài vào trong đó, dán lên mấy tấm phù lục cấm chế, mới yên tâm thu vào.

Sau đó, ánh mắt của hắn mới hướng thi thể Ma viên nhìn tới.

Theo Ma viên vẫn lạc, kiện chiến giáp màu tím kia của hắn cũng mất đi uy năng trước đó, quang mang trở nên ảm đạm.

Diệp Trường Sinh đi lên phía trước, lột bỏ chiến giáp này, cẩn thận cất kỹ, dùng phù lục phong cấm nó lại.

Sức phòng ngự của chiến giáp này không thể khinh thường, tuy rằng bị hủy hoại không ít, nhưng tương lai sau khi tu bổ, vẫn có hi vọng có thể trở thành một kiện Thông Thiên Linh Bảo có sức phòng ngự kinh người.

Trong huyết động của Ma viên này đích thật chỗ tốt rất nhiều, nhưng đáng tiếc là Diệp Trường Sinh không tìm được cái gì đó từ trên người đối phương.

Hắn cẩn thận đánh giá cổ thi thể này một hồi, đưa tay từ trong cơ thể móc ra một viên châu đen nhánh óng ánh.

Viên châu này lớn chừng quả trứng gà, mặt ngoài tản ra hắc khí mờ mịn, rõ ràng là Chân Ma Chi Khí cực kỳ tinh thuần.

Đây chính là ma hạch của Hợp Thể Ma Viên, đối với một số người mà nói thì đây là thứ trân quý khó có thể tưởng tượng được.

Sau khi cẩn thận kiểm tra lại một lần nữa, hắn không phát hiện thêm thứ gì từ trên thân của con Ma Viên này, vì vậy cong ngón tay búng ra, một ngọn lửa màu bạc bay ra.

Tinh Viêm Hỏa Điều vũ cánh phun ra một ngọn lửa lớn tinh thuần, bao phủ thi thể Ma viên vào trong đó.

Trong lúc vô thanh vô tức, thi thể to lớn của Ma Viên bắt đầu rút nhỏ lại. Cũng không lâu lắm, khi Tinh Viêm Tiên Hỏa một lần nữa trở lại trong cơ thể Diệp Trường Sinh, tại chỗ lưu lại một vật thể lập lòe huyết quang, phảng phất như kết tinh.

Hai mắt Diệp Trường Sinh nhú lại, một ngón tay trong tay áo đột nhiên hơi cong lại, tiếng xé gió vừa vang lên, một đạo kinh phong bắn nhanh ra, chỉ chợt lóe đã đánh lên trên hồng sắc kia.

“Phanh” một tiếng giòn vang, kết tinh vỡ vụn, từ bên trong chảy ra một dòng chất lỏng màu đỏ thẫm cực kỳ sền sệt.

Chất lỏng vừa lộ ra trong hư không liền quay cuồng ngưng tụ, biến ảo thành một tiểu hâu màu đỏ sẫm cao nửa thước.

Con khí này kêu lên một tiếng, từ trên thân nó toát ra một cỗ khí tức Man Hoang làm cho người ta động dung.

Sơn Nhạc Cự Viên!

Sau khi tiến vào dãy núi Ma Kim, Diệp Trường Sinh ngược lại một hơi nhận được hai loại chân huyết Chân Linh, bất quá không giống với Kim Ô chân huyết là đoàn Sơn Nhạc Cự Viên này có thể luyện hóa kinh Trập Thập Nhị Biến của hắn.

Chân huyết này tinh thuần đã không thua gì Diệp Trường Sinh lấy được trước kia, chân huyết Thiên Phượng, dù sao đây cũng là từ trên người Hợp Thể Kỳ Ma Viên luyện hóa ra.

Cho dù không cần phục chế, đoàn chân huyết này cũng có thể làm cho hắn biến hóa Sơn Nhạc Cự Viên trong Kinh Chập Thập Nhị Biến tới mức cực kỳ cao thâm.

Lực lượng Sơn Nhạc Cự Viên lớn vô cùng, về phương diện chiến đấu có thiên phú trời cho.

Nghĩ tới đây, Diệp Trường Sinh không khỏi nghĩ tới chỗ mà Hàn Lập thích nhất là biển hầu lấy núi nện người.

Khóe mắt Diệp Trường Sinh run rẩy, bỏ tất cả chân huyết này vào trong một bình ngọc, thu vào.

Sau khi làm xong hết thấy, trong đại sảnh cũng không còn thứ gì có thể cho hắn ở lại nữa.

Thân hình hắn khẽ động, lập tức hóa thành một đạo kinh hồng hướng bên ngoài đại sảnh bay đi, sau vài cái chớp động liền biến mất vào trong thông đạo ma khí.

Diệp Trường Sinh ở trong đường hầm đen kịt tràn ngập ma khí này quẹo trái quẹo phải, như đang tìm kiếm thứ gì.

Thông đạo trong lòng ngọn núi này phi thường phức tạp, dọc theo thông đạo chính mà Diệp Trường Sinh tiến vào, hai bên trái phải kéo dài ra rất nhiều nhánh thông đạo, những thông đạo này cũng không biết thông hướng đến nơi nào, như là một mê cung vậy.

Diệp Trường Sinh vừa mới tiến vào một đường thẳng tiến, không đi qua bất cứ thông đạo nào, đi thẳng tới đại sảnh chỗ Ma viên.

Nhưng lần này, hắn lại tiến vào một lối rẽ, rẽ trái lượn phải phía dưới, đi hơn nửa ngày trong đó, cuối cùng ngừng lại ở cuối một đầu thông đạo.

Phía trước hơn mười trượng, rõ ràng là một vách đá đen kịt, đã đến cuối thông đạo, không có đường đi.

“Hắn là chỗ này rồi!” Diệp Trường Sinh cẩn thận quan sát tấm thạch bích này một lát, trong lòng khẳng định vô cùng thâm nghĩ.

Hắn lại nhìn chằm chằm thạch bích một lát, sau đó cong ngón tay búng ra, một đạo quang mang từ trên tay bắn nhanh ra, bắn về phía thạch bích kia.

Đạo hào quang kia lóe lên rồi lập tức chui vào trong vách đá. Chỉ sau một lát công phu, đột nhiên một tiếng rít trầm thấp từ sâu trong vách đá truyền ra. Tiếp theo ô mang trên mặt vách đá

lóa lên hạ xuống, đạo hào quang mà Diệp Trường Sinh bắn ra đã bị một lực cực mạnh đẩy ngược lại, từ trong vách đá bắn ngược ra ngoài.

Thấy cảnh này, Diệp Trường Sinh không còn hoài nghi nữa, đích thật là nơi này, sào huyết Kỳ Lân chính là ở chỗ này.

Hắn lúc này bàn tay vừa lật, trong tay bỗng nhiên nhiều ra một chồng trận kỳ màu xanh đã chuẩn bị từ trước, những trận kỳ này nhìn như bình thường, nhưng nhìn kỹ lại có thể phát hiện mặt ngoài trận kỳ vậy mà được khảm rậm rạp chẳng chịt tơ vàng mỏng, phẳng phát như từng tầng mạng nhện.

Cổ tay Diệp Trường Sinh run lên, mấy chục đạo thanh mang như lưu quang bắn ra, phân tán tại các nơi trong thông đạo, từng đạo thanh quang mờ mịt từ trên những trận kỳ này bắn nhanh ra, hội tụ cùng một chỗ, ở chính giữa tạo thành một quang đoàn màu xanh to cỡ đầu người.

Diệp Trường Sinh giơ tay chỉ một cái, chùm sáng màu xanh này bắn mạnh về phía vách đá đen kịt phía trước, kèm theo thanh âm ầm ầm, thanh thế rất lớn.

Quang đoàn màu xanh kia hung mãnh vô cùng đụng vào trên vách đá đen kịt, nhưng cũng không xuất hiện động tĩnh to lớn như trong tưởng tượng, ngược lại vô cùng quỷ dị an tĩnh. Quảng sáng màu xanh phẳng phát dính chặt ở trên vách đá đen kịt, lập tức quang mang lưu chuyển, hình thành một cái vòng xoáy, nhanh chóng khuếch tán ra.

Trong chớp mắt, quảng sáng xanh đen kịt kia đã tạo thành một cánh cửa màu xanh trên vách đá. Diệp Trường Sinh nhìn cánh cửa này, mỉm cười, cất bước đi vào.

Trước mắt là một mảnh không gian trống rỗng, thần thức quét ra bốn phía, phẳng phát cái gì cũng không tồn tại, làm cho người ta không khỏi hoài nghi có phải mình đã tới nhầm chỗ hay không.

Diệp Trường Sinh quan sát xung quanh một hồi, sau đó bàn tay lật một cái, trên tay xuất hiện một cái bình ngọc. Hắn mở bình ngọc ra, một đoàn huyết dịch màu xanh từ trong đó bay ra, hóa thành một con sên màu xanh dạt dào linh khí, chạy loạn trong không gian trong lòng núi này.

Chân huyết Côn Bằng!

Muốn triệu hoán ra huyết linh kia, nhất định phải dùng Chân Linh chi huyết này. Tuy rằng Diệp Trường Sinh biết bây giờ huyết linh này đã không còn là huyết linh thiên nhiên ban đầu nữa, đã bị Thiên Ngoại Ma Quân đoạt xá.

Nhưng hiện tại hắn vẫn phải giả vờ như cái gì cũng không biết, dùng chân linh chi huyết để dụ dỗ huyết linh.

Theo sự xuất hiện của Tiểu Hắc, huyết động đột nhiên xuất hiện một loại biến hóa khác thường, mặt ngoài thạch bích bốn phía đột nhiên lưu chuyển ô quang không ngừng, bắt đầu vận vẹo như sóng lại.

Tiếp theo những vách đá này đột nhiên vỡ ra từng tảng, một cái đồ vật mờ mịt bỗng nhiên từ trong vách đá hiện ra, nhìn kỹ thì cái này đúng là một trương mặt sáng lớn mấy trượng, trừ hai mắt, cái mũi cùng cái miệng rộng, không có bất kỳ đặc thù gì, căn bản nhìn không ra tuổi tác.

Mà gương mặt này vừa hiện ra, tựa hồ cảm ứng được dòng máu màu xanh nhạt kia, thần sắc gương mặt to lớn khẽ động, hai mắt nhắm chặt từ từ mở ra, lộ ra con ngươi đen kịt giống như bầu trời đêm.

Nó nhìn Chân Linh Chi Huyết màu xanh trước mặt, đột nhiên cả khuôn mặt to lớn hiện ra, một ngum liền đem dịch đoàn nuốt xuống, sau đó cả khuôn mặt lớn chợt lóe lên thanh sắc quang mang, lộ ra vẻ hài lòng thư sướng.

Ánh mắt lại nhìn lướt qua Diệp Trường Sinh cách đó không xa, khuôn mặt này mở lớn miệng, miệng nhanh chóng phồng lớn, trở nên hầu như bằng khuôn mặt.

Sau đó quang mang chợt lóe, khuôn mặt to ngưng kết hóa thành tảng đá màu trắng, cái miệng há to ra cũng theo đó biến ảo thành một cái thông đạo màu trắng, một mực thông đạo hướng xuống dưới mặt đất mà không biết tên.

Diệp Trường Sinh thấy cảnh này trong lòng cười lạnh một tiếng.

Dựa theo phương thức lấy chân linh bốn nguyên bình thường, sau khi hắn dùng chân linh chi huyết đem huyết linh triệu hồi ra, huyết linh sẽ nuốt chân linh chi huyết vào rồi lâm vào trạng

thái ngủ say. Trước khi ngủ say, nó sẽ mở ra một cái miệng rộng hình thành một cái thông đạo, mà chân linh bốn nguyên kia chính là ở bên trong thông đạo kia.

Thông đạo kia chính là thông đến phần bụng của huyết Linh, nói cách khác bốn nguyên Chân Linh ở trong cơ thể huyết Linh.

Như vậy hiện tại, Diệp Trường Sinh tựa hồ nên tiến vào trong thông đạo trắng xóa thâm thúy kia, tiến vào trong cơ thể huyết linh.

Nếu đổi lại là nguyên thần Kỳ Lân bị hấn giết chết kia, hoặc là cô gái kia của Tinh tộc, bọn họ có thể sẽ không chút do dự tiến vào trong thông đạo này, lập tức gặp phải ám toán của huyết linh đã bị Thiên Ngoại Ma quân đoạt xá.

Nhưng Diệp Trường Sinh dĩ nhiên biết bản chất của huyết linh này, đương nhiên sẽ không làm như vậy.

Thần thức của hắn đắm chìm vào trong cơ thể mình, thấy được một Nguyên Anh phóng thích ra ngũ sắc quang mang, hai cánh tay Nguyên Anh nhỏ duỗi ra, trên tay trái đang cầm một châm nhỏ màu đỏ thẫm.

Từng đạo hào quang ngũ sắc dũng mãnh tiến vào bên trong châm nhỏ, không ngừng đào tạo linh tính của Thông Thiên Linh Bảo này.

Mà trong tay kia lại cầm lấy một thanh tàn nhận màu tím nhạt, ngũ sắc quang mang nồng đậm không ngừng dũng mãnh tràn vào bên trong tàn nhận, làm cho màu tím mặt ngoài tàn nhận càng phát ra yếu ớt, dần dần chuyển hóa thành ngũ sắc.

Mà dưới chân Nguyên Anh còn đặt hai kiện thông thiên linh bảo, một cái là Hồn Nguyên giản màu xám bạc, một cái là minh quang cổ kính giống như được làm từ thanh đồng.

Ngoại trừ bốn kiện bảo vật này ra, trước người Nguyên Anh còn lơ lửng một đoàn hỏa cầu lập lòe màu bạc, hỏa cầu này cũng không nhúc nhích, an tĩnh vô cùng.

Nhìn kỹ, trong ngọn lửa nguyên bản ngân sắc vốn có pha lẫn các ngọn lửa màu trắng sữa, hơn nữa trong quả cầu lửa mơ hồ có ngân sắc phù văn chớp động không thôi.

Đây tự nhiên chính là Tinh Viêm Hỏa Điều còn đang hấp thu Kim Ô Chân Hỏa, lần này nó hấp thu huyết dịch Kim Ô cùng chân hỏa, sợ là lại phát sinh một lần tiến hóa.

Bản thân Kim Ô Chân Hỏa cũng là một trong những loại hỏa diễm đỉnh cấp nhất trên đời. Đối với Tinh Viêm Hỏa Điều mà nói, quả thực cũng là vật đại bổ.

Diệp Trường Sinh thu hồi ánh mắt trên người Tinh Viêm Hỏa Điều, tâm niệm vừa động, cây châm đỏ thắm liền từ trên tay Nguyên Anh biến mất, xuất hiện trên tay hắn.

Diệp Trường Sinh vung ra một bài, cây châm màu đỏ thắm kia nhất thời hóa thành một đạo xích quang mĩa mai, lấy một tốc độ nhanh đến không thể tưởng tượng hướng cái kia làm bộ, mở miệng rộng hình thành một cái thông đạo huyết linh bay đi.

“Grào!”

Một tiếng gầm giận dữ vang lên, cái huyết linh này tuyệt đối không ngờ người này lại giở trò này với mình, vậy mà đều không tiến vào thông đạo kia, trực tiếp hướng về phía nó.

Lẽ nào người này nhìn ra điều gì?

Trong lòng của Huyết Linh thất kinh, từ khi hắn đoạt xá tới giờ thì đã chiếm cứ thân thể này rất lâu rồi, trong khoảng thời gian này từng có vài vị tu sĩ bị nguyên thần Kỳ Lân phụ thân tiến tới nơi đây.

Những người này thật may mắn vì đã đến nơi này, vừa thấy mình làm bộ làm tịch mở ra thông đạo, lập tức sẽ không chút do dự bay vào trong đó, sau đó bị hắn ám toán, bị hắn nuốt mất.

Hôm nay người trước mắt này, hắn vốn cho rằng người này cũng muốn đi vào những người kia, kết quả không ngờ người này ra bài không theo lẽ thường, vậy mà không tiến vào trong cơ thể hắn tìm kiếm bốn nguyên Chân Linh, ngược lại ra tay với hắn.

Tức giận hừ một tiếng, huyết linh cũng không thể tiếp tục giả bộ nữa, khuôn mặt vốn đã hóa đá thoáng cái bắt đầu chuyển động, trong mắt hàn mang chột lóe, há to mồm ra.

Nhất thời phụ cận nổi lên một trận hắc phong cuộn cuộn truyền đến, một cái động lớn khoảng một mẫu, trong phút chốc hiện ra trước người hắc quang, bên trong ẩn chứa hắc quang xoay quanh, phảng phất như muốn đem thế gian tất cả nuốt vào trong đó.

Trong cái động lớn đen ngòm, đột nhiên phun ra một mảng lớn hào quang màu đen, vừa lúc đánh vào trên Diệt Hồn Châm, hóa thành mấy cái phù văn màu đen, thoáng cái đã đem Diệt Hồn Châm bao vây lại.

Ngay sau đó, hào quang màu đen cuộn ngược trở về, giống như muốn kéo Diệt Hồn Châm vào trong cái động lớn đen kịt kia.

“Đại Thôn Diệt thuật!” Chứng kiến cảnh này, trong lòng Diệp Trường Sinh hơi động, âm thầm suy nghĩ, đây tựa hồ là một loại thần thông thiên phú của bộ tộc Kỳ Lân.

Hắn vung tay lên, cây châm đỏ thắm lập tức lóe lên, lưu lại tại chỗ hư ảnh như bọt biển, bản thể trong chớp mắt đã trở về tay mình.

Gương mặt quái dị kia thấy vậy lập tức phát ra một tiếng “Ồ” rất nhẹ, dường như cảm thấy vô cùng bất ngờ.

“Khí tức của con Ma viên kia biến mất lúc trước, chẳng lẽ là bị người chém giết.” Mặt nó mở ra một đôi mắt đen nhánh, nhìn về phía Diệp Trường Sinh truyền ra lời nói nặng nề.

“Nga, cảm ứng của các hạ thật sự nhạy bén. Ta nếu như ở đây, đầu Ma Viên kia tự nhiên không tồn tại trên thế gian.” Đôi mắt Diệp Trường Sinh lóe lên, chậm rãi trả lời.

“Hừ, ngược lại là tiện nghi cho ngươi, con Ma viên này sẽ ở chỗ này đặt chân dưỡng thương, nguyên bản chính là ta dụ dỗ nó đến, muốn đợi sau khi tu thành Chân Linh, liền xem nó như linh dược cần nuốt đại bổ một phen, Ma viên này còn tưởng rằng nơi đây trời sinh đã có ma khí tinh thuần như thế.”

Gương mặt quái dị từ chối cho ý kiến nói một câu.

“Ha ha, người trái lại tâm khí thật lớn, còn muốn tu thành Chân Linh Chi Thân!” Diệp Trường Sinh cười dữ tợn hai tiếng nói.

Gương mặt quái dị nghe vậy trên mặt loé lên vẻ giận dữ, lập tức lại lạnh lùng hỏi: “Người làm sao phát hiện ta không đúng?”

“Các hạ cho rằng chuyện như vậy, ta sẽ nói cho người biết sao?” Diệp Trường Sinh không chút khách khí nói.

Nghe nói như thế, gương mặt quái dị lập tức phát ra một tiếng cười gằn, thân hình khổng lồ vặn vẹo biến hình một hồi, sau đó từ trong ánh sáng màu đen phóng lớn ra bốn cái chân tay to lớn, thân hình cũng từ mập mạp biến thành cao lớn cường tráng, hóa thành một con kỳ lân toàn thân tỏa ánh sáng mịt mờ.

Kỳ Lân cao chừng mấy trăm trượng, từ xa nhìn lại phảng phất một toà núi lớn đen thui, tựa hồ so với hình thái lúc trước còn muốn lớn hơn vài phần.

Con quái kiến to lớn kia vừa khéo che ở trên trán Kỳ Lân, khuôn mặt vặn vẹo đáng chú ý dị thường, khiến con thú này lộ ra vài phần yêu dị.

Sau khi biến hóa hoàn thành, Kỳ Lân lần nữa há to miệng, phát động Đại Thôn Diệt thuật, uy năng của Đại Thôn Diệt thuật lần này mới chính thức triển khai ra.

Sau một hồi cười cạc cạc quái dị, bốn phía ánh sáng quỷ dị tối sầm lại.

Diệp Trường Sinh chỉ cảm thấy một luồng gió tanh thổi vào mặt, sau một khắc liền ở trong hư không đen kịt, chung quanh vô luận bầu trời hay là bốn phía, tất cả đều là một mảnh tối tăm mờ mịt, hắn phảng phất bị hút tới một không gian lạ lẫm khác.

Chung quanh mơ mơ hồ hồ, thần thức cùng thị lực của hắn tất cả đều giống như bị áp chế, không cách nào kéo dài ra quá xa.

“Ăn ta vào, cũng không sợ no chết người!” Diệp Trường Sinh hừ lạnh trong lòng.

Sắc mặt hấn lạnh lùng, đưa tay trao về phía trước, lập tức giữa năm ngón tay chảy ra năm đạo quang mang, trong năm đạo quang mang này lập loè loi quang, tụ hợp cùng một chỗ, lại trong trập trập phích lịch loi minh, ngưng tụ thành một đầu ngũ sắc điện giao dài hơn mười trượng.

Điện Giao này sau khi xuất hiện, chỉ lóe lên một cái, liền lắc đầu vẩy đuôi bỏ nhào về phía trước.

“Ầm ầm” một tiếng nổ lớn vang lên, điện giao cách đó hơn trăm trượng phảng phát như đụng phải một cái cấm chế nào đó phía trên, nhất thời một vòng ngũ sắc quang mang bạo liệt ra, tiếp đó từng vòng sóng khí kinh người tản ra.

Toàn bộ không gian run rẩy kịch liệt, dường như chỉ sau một khắc liền hoàn toàn tan vỡ mà ra.

Bất quá một tiếng tê minh truyền ra, đột nhiên phía trước lòng ánh sáng năm màu hiện ra một cái hắc động lớn hơn mười trượng, bên trong hắc sắc hà quang chỉ khẽ chuyển, ngũ sắc quang mang cùng với uy thế sinh ra kinh người, liền bị hấp thu hầu như không còn, biến thành vô hình.

Sau đó hắc động vặn vẹo, một nam tử mặc hắc bào, mặt đeo một chiếc mặt nạ màu trắng quý dị xuất hiện ở nơi đó.

Nhưng sau một khắc, nơi Hắc bào nhân xuất hiện lại có một đạo quang mang màu đỏ lóe lên, Diệt Hồn Châm vèo một cái bay qua, trực tiếp xuyên thấu thân thể Hắc bào nhân, lập tức thân hình Hắc bào nhân giống như bọt nước tan biến.

Chỉ là lập tức, những hắc khí kia sau khi thân hình tán loạn đột nhiên hóa thành từng đầu hắc xà dài hẹp, giống như nỏ bắn nhanh ra, tản ra các nơi, lại nhao nhao biến thành từng bóng người thấp bé.

Giống như Hắc bào nhân lúc trước, chỉ cao hơn một xích, nhưng có chừng trên trăm.

Mà hắc bào nhân thân hình dưới hồ, giống như ảo ảnh, lúc ẩn lúc hiện.

Khoảnh khắc sau, Diệt Trường Sinh đã xuất hiện bên trong vòng vây của đám người lùn.

“Cạc cạc, tiểu tử, khoan tay chịu chết đi! Ở trong thân thể ta, nguyên thần của ta chính là bất tử chi thân, chỉ có thể giết càng nhiều, vô cùng vô tận!” Một trận cười quái dị khó nghe, từ bốn phía hư không đặc ý truyền ra.

“Gia hỏa này đôi phó đúng là phiền phức, nhưng trên đời này làm gì có bất tử thân chân chính nào chứ?” Diệp Trường Sinh thầm nghĩ trong lòng.

Trên tay hắn loé lên quang mang, thanh tàn nhận vừa lấy được không bao lâu liền xuất hiện trong tay hắn, ngũ sắc quang mang tràn vào, lập tức “Ông” một tiếng chấn động, kiện tàn bảo Huyền Thiên này bị hắn cưỡng ép thúc giục.

Một đạo ngũ sắc quang nhận vu vu xuất hiện phía trước Diệp Trường Sinh, vô thanh vô tức chém tới vùng không gian đen kịt này.

“Cái gì? Làm sao có thể? Người lại có Huyền Thiên...”

Huyền Thiên Tàn Bảo này trong nháy mắt, huyết linh lập tức kinh hoảng, trong thanh âm tràn đầy vẻ không thể tin mà rống to.

Nhưng còn không đợi hắn nói xong, ngũ sắc quang nhận liền trăm phá mảnh không gian này, quét sạch tất cả những bóng người đen kịt kia vào trong đó, nhao nhao vô thanh vô tức chém giết.

“Ngay cả chuyện Huyền Thiên Tàn Bảo trong tay ma viên người cũng không biết mà vẫn dám dẫn đối phương vào!” Khóe miệng Diệp Trường Sinh lộ ra nụ cười trào phúng, lạnh lùng nói.

Theo một kích này của Huyền Thiên Tàn Bảo, vùng không gian đen kịt này lập tức sụp đổ, trong lòng núi, bụng của con Kỳ Lân đen kịt kia lập tức bị phá vỡ một cái động lớn, một bóng người từ bên trong bắn ra.

Khuôn mặt to lớn của Kỳ Lân bắt đầu vặn vẹo, dường như vô cùng thống khổ, vô số khí đen từ bên trong toát ra, giống như từng con rắn nhỏ màu đen đang điên cuồng nhảy múa, phát ra tiếng gào thét thê lương dị thường.

Diệp Trường Sinh thấy thế, năm ngón tay duỗi ra, năm chùm sáng hóa thành một màn sáng lói điện lóng lánh, trong nháy

mắt bao phủ gương mặt khổng lồ kia vào bên trong. Trong tiếng oanh minh của Ngũ Hành Thần Lô, thanh âm gào thét của con Kỳ Lân màu đen kia dần dần yếu bớt.

Cũng không lâu lắm, Kỳ Lân màu đen liền biến mất hoàn toàn không thấy, mà ở bên trong màn sáng năm màu, Diệp Trường Sinh lại thấy được một luồng khí trong suốt phiêu hốt bất định ở bên trong màn sáng năm màu tả xung hữu đột.

“Căn nguyên Chân Linh!” Nhìn thấy sợi khí thể trong suốt này, trong lòng Diệp Trường Sinh vui mừng, thần sắc toát ra vẻ kích động.

Cái gọi là “Chân linh bốn nguyên” là Hỗn Độn chi khí khi thiên địa sinh ra Chân Linh, phân ra ra một đám hỗn độn chi khí còn sót lại biến thành.

Đối với Tiên Thiên dựng dựng ra Chân Linh mà nói, loại Hỗn Độn Chi Khí này không có giá trị gì, đối với bọn hắn mà nói là gân gà tồn tại, cũng chính vì vậy, những Chân Linh này mới có thể tùy ý để sợi Bản Nguyên Chi Khí này ở lại trong sào huyệt.

Nhưng đối với tu sĩ bình thường, Chân nguyên chi khí này có tác dụng khó có thể đánh giá, gần như là một trong những linh vật cao cấp nhất trong thiên địa.

Sau khi hấp thu căn nguyên Chân Linh này, mặc dù không thể tiến hóa thành Chân Linh đồng cấp, thế nhưng thoát thai hoán cốt, tu vi tiến nhanh, nhưng tồn tại tiến giai cấp hợp thể lại rất có khả năng.

Ngẫm lại số lượng Chân Linh trong Linh giới quá ít, hắn có thể biết được mức độ ít ỏi của loại Chân Linh bản nguyên này.

Vật này chỉ xuất hiện khi Linh giới vừa mới sinh ra, hiện tại đã cách Linh Giới không biết bao nhiêu năm, có bao nhiêu thừa chức loại chân linh bản nguyên này.

Diệp Trường Sinh nhìn luồng căn nguyên này, cố gắng đè nén sự rục rịch trong lòng, muốn nuốt nó vào trong miệng, vỗ vòng tay trừ vật, trên tay xuất hiện một cái hồ lô màu tím.

Hắn cầm hồ lô tiến lên, cẩn thận đem luồng Bản Nguyên Chi Khí Chân Linh này cẩn thận thu vào, sau đó dán lên mấy tấm phù triện phong ấn nó ở trong đó.

Tạm thời hắn không trực tiếp phục dụng sợi Chân Linh bản nguyên chi khí này, bởi vì hắn sợ sau khi uống vào sẽ trực tiếp đột phá Hợp Thể kỳ.

Trên thực tế, từ sau khi Diệp Trường Sinh luyện thành ba bốn tầng của Tiểu Bắc Đầu Tinh Nguyên Công, tỷ lệ hắn đột phá Hợp Thể bản thân liền tăng vọt không ít, mặc dù không có Chân Linh bản nguyên, xác suất hắn đột phá Hợp Thể cũng tuyệt đối không thấp.

Huống chi, trên tay hắn còn có Chúc Thần Đan lấy được từ Cổ Lê tộc, có Vạn Diệu đan của Thiên Vân tộc, hai loại đan dược này phối hợp với Thiên La đan, dễ dàng có thể để hắn tiến vào Hợp Thể kỳ.

Nhưng Diệp Trường Sinh vẫn luôn dè ép nguyên nhân chưa từng tiến cấp, mấy năm nữa Thông Hàn giới sẽ mở ra, hắn không thể đột phá vào thời khắc này.

Cho nên, hiện tại có loại nghịch thiên chi khí như chân linh bản nguyên này ở đây, hắn cũng chỉ có thể nhìn xuống không có đem nó nuốt vào, một khi nuốt vật ấy vào trong cơ thể, có thể hắn sẽ không thể áp chế được.

Diệp Trường Sinh thu hồi hồ lô màu tím, sau đó nhanh chóng bước vào bên ngoài lòng núi. Mà giờ phút này, xung quanh hắn đã có không ít đá núi tuôn rơi xuống.

Sau khi hắn giết chết Huyết linh, ngọn núi này tựa hồ muốn sụp xuống. Vô số tảng đá lớn từ đỉnh đầu của tảng đá diên cuồng rơi từ trên xuống, trong nháy mắt liền ngăn chặn thông đạo nơi này lại.

Từ bên ngoài nhìn vào, cả ngọn núi đang sụp đổ với tốc độ kinh người, phẳng phất như một bàn tay vô hình đang đặt trên cả ngọn núi lớn, sau đó dùng sức đè ép xuống dưới.

Động tĩnh lớn như vậy lập tức đưa tới sự chú ý của một số ma vật bên ngoài, mấy con ma vật cấp cao lập tức vọt tới bên này, muốn tìm tòi xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Khi chúng nó tới gần ngọn núi sụp đổ kia, một con ma thú như linh cầu bay lên không trung ngửi ngửi vài cái, đột nhiên sắc mặt đại biến, cả kinh nói: “Nơi đây có một luồng khí tức mà ta thấy rất quen thuộc!”

“Khí tức gì?” Nghe lời hấn, mấy con ma vật còn lại lập tức kinh ngạc nhìn lại, trong ánh mắt mang theo vẻ hồi hăm.

“Là con Ma viên kia, các vị đại nhân đang tìm con Ma viên kia kìa!” Ma vật có hình dáng như linh cầu hét lớn, dường như phát hiện ra thứ gì đó ghê gớm, ánh mắt mang theo vẻ hưng phấn.

“Vẫn luôn tìm kiếm khắp nơi nhưng không tìm được hấn, hóa ra kẻ này đang trốn ở đây!”

“Cái gì?”

“Không ngờ lại là hấn? Thật tốt quá, phát hiện tung tích của con thú này, chắc chắn mấy vị đại nhân sẽ ban thưởng hậu hĩnh cho chúng ta!”

.....

Trong lúc nhất thời bộ dáng mấy con ma vật còn lại đều vô cùng kích động, kích động, muốn xông vào bên trong dãy núi đang sụp đổ kia.

Bọn họ đã từng nghe qua, con Ma Viên kia đã sớm bị thương nặng, một thân thực lực mười không còn một, mà bọn họ đều là ma vật đẳng cấp cao Luyện Hư hậu kỳ, chống lại con Ma Viên kia, cũng không phải không có sức đánh một trận.

Nếu có thể bắt được hấn, đừng nói là mấy vị đại nhân kia, chỉ sợ ngay cả Thánh Tổ lão nhân gia người sau khi tỉnh lại cũng sẽ có trọng thưởng?

Ngay tại thời điểm mấy con ma vật ngo ngoe muốn động, trong đó có một con ma thú đầu mang sừng trâu khí tức cường đại nhất ánh mắt lóe lên, lạnh lùng nói: “Đừng vọng tưởng, Ma viên kia căn bản không phải là thứ chúng ta có thể đối phó!”

“Lâm đạo hữu, người lập tức đi thông báo cho mấy vị đại nhân kia, chúng ta ở chỗ này canh chừng, phòng ngừa con Ma viên kia đào tẩu!”

“Chỉ cần kẻ này không ra, chúng ta sẽ không thể động. Cái mạng nhỏ của chúng ta có mất cũng không sao, làm lỡ đại sự của Thánh Tổ lão nhân gia, nhưng là ai cũng không thể đảm

đương!” Trên đầu mang theo sừng trâu con ma thú lạnh lùng nói ra.

Uy tín của gã tựa hồ khá cao, vừa nghe nói thế, mấy con ma thú còn lại lập tức dập tắt tâm tư rục rịch. Con ma thú giống như linh cầu được gọi lập tức nói:

“Lăng đạo hữu nói vậy, ta lập tức đi báo cho mấy vị đại nhân!”

Nói xong, con thú hóa thành một luồng sáng rồi biến mất, còn mấy con ma vật khác thì nhanh chóng bay về bốn phía của ngọn núi này, như muốn bao vây nó lại.

Lúc Diệp Trường Sinh rời khỏi ngọn núi lay động sụp đổ, vừa đúng lúc thấy được vài đạo lưu quang từ xa xa đang cực tốc bay tới bên này, trong những ánh sáng này lộ ra khí tức của từng người đều rất cường đại, tất cả đều là tồn tại Luyện Hư trung hậu kỳ.

“Ma thú? Ma thú cảnh giới như vậy hẳn không phải tán dưỡng trong Ma Kim sơn mạch chứ? Chẳng lẽ là thủ hạ của Bảo Hoa phát giác được động tĩnh bên này?” Diệp Trường Sinh thầm nghĩ trong lòng.

Hắn tạm thời không có ý định tiếp xúc với Bảo Hoa, vì vậy bước chân khẽ động, muốn bay khỏi nơi đây.

Lúc này, đột nhiên mấy bóng người kia cũng nhìn thấy hắn, lập tức một tiếng hét lớn vang lên: “Người Linh giới? Đứng lại!”

Mấy tên ma thú này vừa rồi cảm nhận được khí tức của con Ma viên bị Diệp Trường Sinh giết chết, bây giờ thấy một tu sĩ Linh giới xuất hiện ở đây, bọn chúng đương nhiên không thể dễ dàng buông tha người này.

Trong lúc nhất thời, trong đầu bọn họ thậm chí bỏ rất nhiều thứ.

Vì sao tu sĩ Linh giới này lại đột nhiên xuất hiện ở đây?

Hắn là một tồn tại Luyện Hư đỉnh phong, vậy mà có thể từ trên tay con Ma Viên kia còn sống đi ra, chẳng lẽ nói hắn cùng Ma viên kia có bí mật gì không muốn người biết?

Chẳng lẽ là con Ma viên kia liên hệ với tu sĩ bên ngoài Ma Kim Sơn Mạch, muốn mượn nhờ lực lượng những người này đào thoát được sao?

Đây cũng không phải là chuyện không có khả năng, dâng ra một kiện Huyền Thiên Tàn Bảo, đủ để nhận được sự che chở của một vị Đại Thừa.

Vạn năm trước người Thiên Vân tộc đã từng lập ước định với bảo hoa, không được phái người ngoài thánh giai tiến vào Ma

Kim Sơn Mạch, cho nên trước mắt xuất hiện một vị tu sĩ Luyện Hư đỉnh phong chạy tới liên lạc với con Ma viên này cũng không phải là không có khả năng.

Đây có khả năng là Thiên Vân tộc Đại Thừa nào đó giao dịch cùng con Ma viên này, cho nên bây giờ những ma thú này nhìn thấy Diệp Trường Sinh xuất hiện ở đây, tự nhiên không thể dễ dàng buông tha cho hắn.

Cũng khó trách bọn hắn lại hoài nghi cái con Ma Viên kia mạnh như thế nào, bọn hắn cũng không phải là không rõ ràng, ngay cả chính bọn hắn, nhiều người liên thủ như vậy đều cảm giác mình không phải là đối thủ của Ma Viên, mà tu sĩ Linh Giới trước mắt này bản thân ở trong Ma Kim Sơn Mạch bị áp chế, lại còn có thể còn sống đi ra, trong này nhất định có bí mật.

Mà động tĩnh ngọn núi sụp đổ vừa rồi, nói không chừng bên trong cũng có âm mưu, trong lúc nhất thời trong lòng bọn họ trở nên cảnh giác.

Bọn họ cho dù thế nào cũng không nghĩ tới Diệp Trường Sinh lại giết chết được con Ma Viên kia, đây dù sao cũng là chuyện hoang đường, Ma viên tuy rằng bị thương nặng, nhưng không phải là Thánh giai, về cơ bản cũng không có khả năng giết chết nó.

Cũng chính vì vậy, bọn họ đã liên tưởng đến chuyện này một cách dễ dàng, đó là chuyện người này là người đưa tin từ thế giới Đại Thừa bên ngoài phái tới.

Hiện tại, tự nhiên là muốn ngăn cản người này lại, nếu như hắn thật sự có mục đích này, như vậy đám người mình phá hỏng kế hoạch của đối phương, có thể nói là lập được đại công, tương lai sau khi Thánh Tổ lão nhân gia xuất quan, không chừng sẽ khen thưởng thế nào đây!

Vài con ma thú Luyện Hư trung kỳ hùng hổ lao đến, bọn chúng có đủ tự tin ngăn cản Diệp Trường Sinh.

“Người là ai? Dám tự tiện xông vào nơi đây? Người cùng Ma viên kia có quan hệ gì? Ngoan ngoãn theo chúng ta đi gặp mấy vị đại nhân!” Một trong số đó một con ma thú lớn tiếng quát.

Tuy rằng Diệp Trường Sinh là Luyện Hư đỉnh phong, nhưng bọn họ bên này cũng không phải là không có Luyện Hư đỉnh phong. Một vị Luyện Hư đỉnh phong, mấy vị Luyện Hư trung hậu kỳ, lực lượng như vậy đã có thể chống lại tu sĩ Hợp Thể sơ kỳ, chỉ là một Luyện Hư đỉnh phong, còn có cái gì không lấy được chứ.

Chỉ là... Khi nghe thấy mấy con ma thú hét lớn, trong mắt Diệp Trường Sinh hiện lên một tia lạnh lẽo, hắn còn chưa ra tay với chúng, kết quả đối phương lại không biết sống chết tìm tới cửa.

Lần này hắn không cần khách khí, sắc mặt lạnh lẽo, Diệp Trường Sinh vươn một bàn tay ra, hướng về phía trước nhấn một cái. Nhất thời, một bàn tay năm màu thật lớn trống rỗng xuất hiện phía trên mấy con ma thú kia, sấm chớp năm màu lập lòe, khí thế kinh người, mang theo một loại khí tức hủy diệt vạn vật, nhanh chóng hạ xuống.

“Cái gì?”

“Làm sao có thể?”

.....

Mấy tiếng kinh hô vang lên, theo sát chính là các sắc quang mang phóng lên tận trời, phóng tới bàn tay ngũ sắc to lớn kia, muốn ngăn cản nó.

Nhưng ngay lập tức, dưới sự bao trùm của bàn tay năm màu, phản công của mấy người kia giống như pháo hoa tách ra rồi biến mất, không cách nào rung chuyển được công kích phảng phất như Thượng Thương chi thủ này. Trong chớp mắt mấy tiếng kêu thảm thiết vang lên, bàn tay năm màu biến mất, để lại tại chỗ mấy bộ thi hài.

Diệp Trường Sinh tiến lên, đem thi hài mấy con ma thú này thu hồi, đem ma hạch móc ra, sau khi xử lý một chút liền nhanh chóng biến mất ở trước ngọn núi sụp đổ này.

Lúc này, ở một bên dãy núi Ma Kim, nơi này có một tòa đình viện có chút khác biệt, trong đình viện kỳ hoa khoe sắc, nước chảy róc rách một bức cảnh tượng tường hòa.

Nhưng rất nhanh, nơi yên tĩnh này bị vị khách đột nhiên tới phá vỡ. Đám ma thú như linh cầu vọt vĩa vọt tới nơi đây, báo

cho bọn họ biết khí tức lúc trước trong đình viện nhân nhĩ ngồi trên ghế nằm là một vị lão giả áo bạc nho nhã.

“Cái gì? Người nói các người cảm nhận được khí tức của Ma viên kia sao?” Sắc mặt vốn thản nhiên, bình thản nằm ở trên ghế, một bộ ngân bào lão giả vẻ mặt thản nhiên vừa nghe được lời này nhất thời không cách nào bảo trì được khí độ của hắn.

Hắn ngồi bật dậy từ ghế nằm, mặt mũi tràn đầy vẻ kinh ngạc, đồng thời trong ánh mắt mơ hồ mang theo một tia kích động.

“Không sai, đại nhân, lúc trước khi vây quét Ma viên, tiểu nhân cũng từng xuất thủ theo, cho nên rất quen thuộc với khí tức của Ma viên kia, tuyệt không dám quên!”

“Ngày nay đoàn người chúng ta vừa đi qua nơi đó, tiểu nhân liền nghĩ thấy khí tức trên thân Ma viên xuất hiện ở đó, vì vậy lập tức chạy đến báo tin cho đại nhân!” Ma thú như Linh cầu vô cùng cung kính nói.

Nghe nói như vậy, ông lão áo bạc cực kỳ vui mừng, vội vàng sai bảo ma thú giống như linh cầu:

“Bây giờ ta sẽ đi xem thử Ma viên kia thế nào, qua một khắc nữa, lại đi bẩm báo với mấy người khác, hiểu chưa?”

Nói đến đây, thần sắc lão giả áo bạc giận dữ, trong ánh mắt mơ hồ mang theo vài phần uy hiếp.

Linh cầu ma thú vừa nghe vậy liền biết, đây là công lao của vị đại nhân này muốn độc chiếm giải quyết Ma viên.

Nói cũng đúng, Ma viên bây giờ rất là thơm ngon, dù sao ai cũng biết trên người nó bị trọng thương, trong thời gian ngắn nó căn bản không cách nào chữa trị thương thế kia được, chỉ sợ bất kỳ một tên Hợp Thể sơ giai nào cũng đều có năng lực trăm sát nó.

Cho nên, công lao này có thể một thân một mình đạt được tự nhiên là tốt nhất, một khi làm xong chuyện này, qua hai năm nữa Thánh Tổ lão nhân gia hắn cao hứng, đem một mảnh Huyền Thiên Như Ý nhận cho hắn cũng không chừng.

Lão giả áo bạc ôm suy nghĩ như vậy lập tức bay ra ngoài, mà trong lòng con cầu ma thú kia cũng biết rõ suy nghĩ của hắn.

Người này không dám đắc tội với lão giả mặc áo bạc, vì vậy yên lặng chờ đợi trong sân.

Đồng thời, trong lòng hắn cũng đang suy nghĩ: “Nhân đại nhân nếu bắt được Ma viên kia, tìm về tàn phiến Huyền Thiên, không chỉ có thể mang tội lập công, còn có thể được Thánh Tổ đại nhân thưởng thức.

Hắn được chỗ tốt, đến lúc đó cũng không thể quên ta a, tùy tiện ban thưởng chút đồ, chắc là có thể khiến thực lực của ta tăng lên...”

Chỉ là, vị lão giả áo bạc kia vừa bay ra ngoài không bao xa, đột nhiên thân hình của hắn ngưng trệ, phản phát phát hiện chuyện gì không thể tưởng tượng nổi, trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc.

Hắn đưa tay lấy từ trong ngực ra mấy tấm mộc bài, mộc bài kia đen kịt mang theo một tia đỏ như máu, trên đó lượn lờ từng đạo hắc khí, lấy đường vân màu máu phác họa ra một ít hoa văn kỳ quái.

Tám mộc bài này vừa nhìn đã biết không phải là vật phàm, rất dễ làm cho người ta liên tưởng đến một ít pháp khí tà ác, chỉ là những mộc bài này giờ phút này rõ ràng vỡ tan.

Lão giả áo bạc sắc mặt âm hàn, lẩm bẩm nói: “Tất cả đều bị giết, lẽ nào bọn họ đánh rắn động cỏ? Bị Ma viên kia phát hiện, cho nên giết tất cả bọn họ?”

“Đồng thời giết chết nhiều người như vậy, ngay cả ta cũng không thể làm được, Ma viên kia nhất định là mượn Huyền Thiên tàn phiến, ha ha, bị thương nặng như vậy, còn dám tiếp tục thôi động Huyền Thiên tàn phiến, ta cũng muốn xem người còn bao nhiêu thực lực?”

Lão giả áo bạc nghĩ như vậy, trên mặt lộ ra một tia cười tàn nhẫn.

“Chắc chắn kẻ này đã thay đổi phương hướng, bị phát hiện ở một địa phương trước kia. Hiện tại hắn hẳn là trực tiếp chạy ra ngoài núi...” Trong mắt lão giả thoáng hiện vẻ do dự.

Tiếp theo, hắn thay đổi phương hướng, cũng không đi về phía ngọn núi mà hướng ra phía ngoài Ma Kim Sơn Mạch mà bay đi.

Cùng lúc hấn bay ra, cũng lấy ra một con ma thú giống như con chim nhỏ màu đen, sau khi phân phó vài câu, ma thú kia đột nhiên tản đi, hóa thành từng đạo khói đen, hướng các nơi trong Ma Kim Sơn Mạch tản đi.

.....

Diệp Trường Sinh cũng không đặt chuyện giết chết mấy con ma thú kia trong lòng, tuy rằng những thủ hạ kia là Bảo Hoa, nhưng bây giờ Bảo Hoa còn chưa thức tỉnh, cũng không có khả năng bởi vì chút chuyện nhỏ này mà thức tỉnh, cho nên hấn giết chết mấy người này căn bản không coi trọng.

Chỉ cần bảo hoa không xuất động, trong ma kim sơn mạch này sẽ không có thứ gì có thể uy hiếp được hấn, hấn muốn đến thì muốn đi là đi.

Diệp Trường Sinh một đường bay nhanh, rất nhanh đã tới lối ra Ma Kim Sơn Mạch. Tới nơi đây, hấn bỗng nhiên ngừng lại, hai mắt híp lại nhìn về phía trước.

Cái gọi là cửa ra thật ra chỉ là một mảng hư không trống rỗng mà thôi, dài không quá vài dặm!

Muốn rời khỏi Ma Kim Sơn Mạch, cũng chỉ có thông qua địa phương này, bị trận pháp bên ngoài tiếp dẫn ra ngoài.

Có điều chỗ hư không nhìn như không có một bóng người, dưới ánh mắt của Diệp Trường Sinh, lại có thể nhìn thấy một bóng đen giấu ở phía trước, tựa hồ đang chờ đợi cái gì.

“Tồn tại cấp Hợp Thể, xem ra là mấy con ma thú ở trung tâm sơn mạch rồi, đây là thủ hạ của Bảo Hoa!” Diệp Trường Sinh nhìn thoáng qua phía sau, trong lòng phán đoán.

“Đi ra đi, còn muốn che dấu đến khi nào nữa?” Ánh mắt Diệp Trường Sinh như điện nhìn về phía vị trí bóng đen đang ẩn nấp, trong ánh mắt mang theo một tia sát ý như có như không.

Một lát sau, thân ảnh một vị lão giả nho nhã mặc áo bạc xuất hiện trong hư không. Người này chau mày nhìn Diệp Trường Sinh, bộ dáng dường như cực kỳ khó hiểu.

Hấn quả thật không nghĩ ra được, vì sao một tu sĩ Luyện Hư kỳ lại có thể nhìn thấu nguy trạng thuật của hấn, hơn nữa

người này nhìn thấy một tồn tại Hợp Thể như hấn vậy, bộ dạng dĩ nhiên cũng không kinh ngạc chút nào.

Càng làm trong lòng hấn kinh ngạc chính là hấn rõ ràng có thể từ trên người này cảm nhận được khí tức của con Ma viên kia, hiển nhiên vị tu sĩ này ở Linh giới đã từng tiếp xúc qua với con Ma viên kia.

Rốt cuộc đây là người phương nào?

Thân phận và thực lực của Diệp Trường Sinh khiến lão giả áo bạc có chút không đoán được, trong ánh mắt của lão mang theo vẻ đánh giá, cẩn thận nhìn Diệp Trường Sinh, trong lòng dâng lên từng ý niệm.

“Đạo hữu xuất hiện ở đây chẳng lẽ là đến tặng cho ta sao?” Diệp Trường Sinh chấp hai tay sau lưng, thần sắc bình thản hỏi.

Nhìn thấy bộ dạng không sợ hãi của hấn, trong lòng lão giả áo bạc càng kinh ngạc, một tu sĩ Luyện Hư dám làm ra bộ dáng này trước mặt hấn tất nhiên là có chỗ dựa.

“Đạo hữu là người phương nào? Vì sao tiến vào Ma Kim Sơn Mạch?” Lão giả áo bạc trầm giọng hỏi.

“Sao vậy? Chẳng lẽ tiến vào Ma Kim sơn mạch còn phải thông báo với các người sao? Ta chỉ là một tu sĩ Luyện Hư, ta nhớ kỹ nội dung ước định giữa các người và Thiên Vân tộc năm đó, cũng không có điều khoản như vậy mà!” Diệp Trường Sinh ngập ngừng nói.

Lão giả áo bạc nghe vậy trong mắt lập tức hiện lên một tia giận dữ, lập tức hít sâu một hơi, lạnh lùng hỏi:

“Người cùng con Ma viên kia có quan hệ gì? Thân phận con Ma viên kia rất quan trọng, chuyện của nó là chuyện nội bộ Ma Kim sơn mạch chúng ta, hy vọng đạo hữu không nên nhúng tay!”

“Người nói là Ma viên chỉ có huyết mạch Sơn Nhạc Cự Viên sao? Thứ này đã chết trên tay ta, bây giờ người nói ra câu này đã muộn rồi!” Diệp Trường Sinh không chút để ý nói.

Vừa nghe nói như thế, trong mắt lão giả áo bạc hiện lên một tia trào phúng, đang muốn mở miệng cười nhạo, cảm thấy

Diệp Trường Sinh đang khoác lác, một tu sĩ Luyện Hư cũng muốn giết chết con Ma viên kia sao?

Nhưng khi hắn muốn mở miệng, đồng tử co rút lại mãnh liệt, không thể tin mà nhìn mảnh tàn nhận lóe ra hào quang ngũ sắc lóe lên trên tay Diệp Trường Sinh.

Mặc dù tàn nhận này đã bị biến đổi màu sắc, nhưng hắn làm sao có thể không biết thân phận của nó chứ?

Chính là mảnh vỡ Huyền Thiên Như Ý nhận mà lúc trước Ma viên lấy đi từ bọn họ, giờ phút này dĩ nhiên lại nằm trong tay người trước mắt này!

Lẽ nào hắn thật sự giết được con Ma viên kia?

Trong lòng lão giả áo bạc đột nhiên dâng lên một loại tâm tình không thể tưởng tượng nổi, trong ánh mắt lập tức tràn đầy vẻ không thể tin, khí tức trên thân cũng trong nháy mắt tăng lên một cái phi thường đáng sợ.

“Sao vậy? Đạo hữu chẳng lẽ muốn cùng ta ra tay?” Diệp Trường Sinh như cười như không nhìn về phía lão giả, mảnh tàn nhận trong tay đột nhiên sáng lên một đoàn hào quang năm màu, lập tức một loại khí tức vô cùng nguy hiểm từ trên đó toát ra.

Lão giả áo bạc cảm ứng được cỗ khí tức này, lập tức sau lưng xiết chặt, da đầu có chút tê dại, một loại cảm xúc sợ hãi dâng lên trong đáy lòng lão.

Hắn mơ hồ cảm thấy, nếu mình ra tay, có thể không phải là đối thủ của người trước mắt này.

Điều này rất kỳ quái, một tu sĩ Hợp Thể cảm thấy hắn không phải là đối thủ của một tu sĩ Luyện Hư, nhưng hiện tại trong lòng của ngân bào lão giả đích thật là có cảm giác như vậy.

Hắn trong lòng cả kinh, đa nhãn ma thân là một trong những tu sĩ Hợp Thể kỳ thủ hạ của Bảo Hoa, có thể sống sót từ đại chiến năm đó, tự nhiên là có chỗ bất phàm.

Hắn đặc ý nhất chính là dự cảm đối với nguy hiểm, năm đó cũng dựa vào loại năng lực này, hắn mới có thể lần lượt tránh thoát tử cục.

Hiện tại, khi loại cảm giác này lại lần nữa dâng lên trong lòng hắn, mặc dù hắn cảm thấy rất là không thể tin, nhưng cũng không thể không tin loại dự cảm này trong nội tâm của mình.

Trên mặt lão giả áo bạc nặn ra một nụ cười, ho khan hai tiếng, nói: “Sao thế nhỉ, đạo hữu giết chết con Ma viên kia, đây núi Ma Kim chúng ta sẽ chỉ cảm thấy cao hứng!”

“Đúng rồi, lúc trước lão phu có mấy người hạ xuống chỗ con Ma viên kia trị thương, không biết bọn họ...” Lão giả mặc áo bạc trong ánh mắt mang theo một tia dò xét hỏi.

“A, người nói là mấy con ma thú kia, bọn chúng vô lễ xông tới, bị ta giết, đạo hữu muốn đòi lại công đạo cho bọn chúng sao?” Diệp Trường Sinh loảng xoảng hỏi.

Vừa nghe nói như thế, trong lòng lão giả áo bạc nhất thời lập bộp một tiếng, mấy con ma thú lúc ấy đều bị đồng thời giết chết, bởi vì mệnh bài hắn nắm giữ cùng lúc vỡ vụn, cho nên hắn biết rõ điểm này.

Đồng thời diệt sát mấy người kia, điểm này ngay cả hắn cũng không cách nào làm được, lúc ấy hắn còn tưởng rằng là Ma viên kích phát Huyền Thiên Tàn Phiến động thủ, hiện tại nhìn thấy Huyền Thiên tàn phiến xuất hiện trên tay tu sĩ Linh giới này, hắn mới xác định người này làm như vậy.

Người này có thể kích phát Huyền Thiên Tàn Phiến, chính mình đích xác cũng sẽ không phải là đối thủ của hắn, kết hợp trong lòng cảm ứng được loại dự cảm nguy hiểm kia, lão giả áo bạc nhất thời trong lòng nảy sinh thoái ý.

“Ha ha, chỗ nào, mấy người kia va chạm với đạo hữu, đạo hữu giết bọn hắn cũng là chuyện đương nhiên, bất quá mảnh tàn nhận trong tay đạo hữu là bảo vật Thánh Tổ nhà ta, đạo hữu có nên cân nhắc trả hay không?”

“Thực lực đạo hữu có mạnh hơn nữa, cũng sẽ không nghĩ có thể chống lại nhân vật như Thánh Tổ nhà ta chứ?” Trong thanh âm lão giả áo bạc mơ hồ mang theo một tia uy hiếp nói ra.

Nhắc tới Thánh tổ nhà mình, hắn lại càng hăng hái hơn.

“Ha ha, người nói là Bảo Hoa Thánh Tổ sao?” Diệp Trường Sinh cười dữ tợn hỏi.

Nghe y nói ra tên Bảo Hoa, lão giả áo bạc sắc mặt lập tức biến đổi, thầm nghĩ người này chẳng lẽ là con nối dõi của một cường giả Đại Thừa nào đó của Thiên Vân tộc?

Người bình thường sẽ không thể nào biết được trong dãy núi này đang ngủ say là người phương nào, cái tên Bảo Hoa chỉ có cao tăng của Thiên Vân Tộc biết.

“Ta lấy mảnh vỡ này ở trong tay trước, nếu Thánh Tổ nhà ngươi muốn, có thể để cho nàng sau khi tỉnh lại đến tìm ta. Chỗ này của ta có một khoản giao dịch, có lẽ nàng sẽ cảm thấy hứng thú!” Diệp Trường Sinh thâm ý sâu sắc nói, lời này lập tức khiến lão giả áo bạc biến sắc.

Hóa ra người này tiến vào Ma Kim sơn mạch là vì Thánh Tổ đại nhân?

Nói như vậy, vừa nãy hắn gây ra động tĩnh như vậy, lại giết chết mấy thủ hạ của chính mình, chẳng lẽ là vì dẫn đám thủ hạ của những Bảo Hoa này ra, sau đó để cho bọn họ nói chuyện?

Trong lúc nhất thời, não bộ của lão giả áo bạc rất nhiều, nếu là tu sĩ Luyện Hư bình thường, dù đối phương có được thực lực tương đương Hợp Thể, nhưng muốn cùng Thánh Tổ đại nhân bàn giao dịch, lão giả áo bạc cũng lập tức cho rằng đây là si tâm vọng tưởng, tu luyện trong đầu xảy ra vấn đề.

Nhưng bây giờ, người trước mắt này rất có khả năng là đời sau của một vị cường giả Đại Thừa, lấy thân phận này của đối phương, lời nói ra cũng rất có sức nặng!

Hắn không thể không thận trọng đối đãi, hiện tại trong lòng hắn chỉ có thể cầu nguyện Thánh Tổ đại nhân mau mau tỉnh lại.

Diệp Trường Sinh sau khi nói ra những lời này, liền bay về phía lối ra, đi ngang qua lão giả áo bạc.

Mà ngân bào lão giả đứng yên tại chỗ, rút tay trong tay áo động đậy, cuối cùng cũng không dám ra tay, trơ mắt nhìn tu sĩ Luyện Hư có tu vi thấp hơn mình rời đi.

Diệp Trường Sinh sau khi rời đi không bao lâu, lập tức có mấy đạo độn quang cực tốc vọt tới bên này, hội tụ cùng lão giả mặc ngân bào, trong đó có một đạo huyết quang, một thanh âm tựa hồ không chờ nổi, hét lớn hỏi:

“Nhờ mắt, Ma Viên kia đi đâu rồi?”

Lão giả áo bạc nghe vậy trên mặt lộ ra một tia lãnh sắc, tức giận hừ một tiếng, tựa hồ đối với thái độ của người này phi thường bất mãn.

Nhưng gã cũng không giấu diếm không nói, lúc này trầm mặt, nói ra chuyện mới vừa phát sinh.

.....

Sau khi rời khỏi Ma Kim Sơn Mạch, Diệp Trường Sinh đi một mạch trở về Vân Thành. Sau khi tiến vào Vân Thành, hắn lập tức trở về động phủ của mình, bắt đầu kiểm kê thu hoạch lần này.

Một kiện Huyền Thiên Tàn Bảo, một tờ Kim Khuyết Ngọc Thư bên ngoài, một sợi Chân Linh bốn nguyên, một viên Hợp Thể Ma Thú Ma Hạch, hai loại Chân Linh huyết dịch, mấy khóa Luyện Hư Ma Hạch, một kiện Ma Giáp tàn phá...

Diệp Trường Sinh đem Huyền Thiên Tàn Bảo cùng căn nguyên Chân Linh đều phân tích một lần, dự định tương lai có lúc cần phục chế.

Mặc dù sau khi phục chế ra Huyền Thiên chi bảo hoàn chỉnh, không cách nào tồn tại trên đời, nhưng Huyền Thiên tàn bảo thì không có quan hệ.

Huyền Thiên Tàn Bảo không giống Huyền Thiên chi bảo có tính duy nhất không giống hoàn chỉnh, cho nên Diệp Trường Sinh muốn phục chế bao nhiêu mảnh Huyền Thiên tàn bảo cũng sẽ không xuất hiện vấn đề.

Dù sao loại vật này cũng giống Hậu Thiên Huyền Thiên chi bảo, sẽ không leo lên Hồn Độn Vạn Linh Bảng, như vậy mặc kệ hắn phục chế bao nhiêu mảnh cũng sẽ không khiến người khác chú ý.

Mà bản nguyên chi khí Chân Linh kia sau khi phục chế nhiều, thậm chí Diệp Trường Sinh còn hoài nghi chỉ dựa vào vật này

là có thể đẩy hấn lên Đại Thừa.

Việc này không phải là không có khả năng, dù sao đây cũng là Hỗn Độn khí thai nghén ra Chân Linh, tuy chỉ là đồ vật giống như cạnh góc liệu, nhưng hiệu quả tốt vượt quá dự liệu của đa số mọi người.

Đương nhiên, mặc dù có vật ấy, chuyện tiến vào Ma Giới Diệp Trường Sinh vẫn đang tính toán, chuẩn bị nhiều hơn một chút, tóm lại sẽ không lỗ vốn, cho nên hấn mới buông tha Ma Nhân ma gặp phải trong Ma Kim Sơn Mạch kia, để đối phương mang một ít bảo hoa đến.

Dựa vào gốc tiên dược trong Dược viên ở Quảng Hàn giới, Diệp Trường Sinh đã có tư cách cùng Bảo Hoa đàm phán giao dịch, mà hấn cũng tin tưởng, chờ sau khi hấn rời khỏi Nghiễm Hàn Giới, cũng sẽ có tư cách ngồi ngang hàng với Bảo Hoa.

Đến lúc đó, mặc dù đánh không lại Bảo Hoa, đào tẩu cũng tuyệt không phải vấn đề, dù sao hấn có Thiên Phượng Sí, so với Bảo Hoa Phượng Linh Bàn sử dụng còn linh hoạt hơn rất nhiều.

Bất quá, Diệp Trường Sinh tin tưởng mình và Bảo Hoa chắc chắn sẽ không đánh nhau, dù sao chỉ cần hấn từ Quảng Hàn giới trở về, như vậy trên tay hấn đã có đồ vật khiến bảo hoa ném chuột sợ vỡ bình, chỉ cần bảo hoa muốn trị thương cho nàng, nàng sẽ có cầu cạnh Diệp Trường Sinh, trong cuộc giao dịch này, người sốt ruột hơn rốt cuộc cũng là nàng.

Diệp Trường Sinh nhìn đồng đồ vật trước mắt, ánh mắt lộ vẻ cảm khái, Vân Thành này thật đúng là phúc địa, cơ duyên giấu ở đây thật sự là quá nhiều.

Đem bốn nguyên chi khí Chân Linh cùng Huyền Thiên tàn phiến cẩn thận thu hồi, Diệp Trường Sinh lại hướng ánh mắt về phía viên ma hạch kia, thứ này tạm thời hấn không dùng được, có thể phục chế một viên, bán ra loại ma hạch cấp độ này, sợ là có thể trở thành vật phẩm áp trục của đấu giá hội của bốn tộc Vân Thành.

Kiện chiến giáp tàn phá màu tím kia cũng là thứ đáng coi trọng, Diệp Trường Sinh luyện khí kỹ thuật không tốt, tạm thời không nghĩ tới tu bổ chiến giáp này tốt hơn, hấn đoán

chừng dựa theo trình độ luyện khí của hắc mà tu bổ, sợ rằng sẽ làm cho uy lực chiến giáp này giảm xuống không ít.

Bất quá cũng không sao, bây giờ trên tay hắc vừa vặn có một trang Kim Từ Ngọc Thư giảng thuật luyện khí chỉ đạo, tương lai cần thận lĩnh hội một trang Kim Triều Ngọc Thư này, cũng không khó tăng lên kỹ thuật luyện khí.

Bất quá, đây chính là tiêu phí không ít thời gian, mà đối với Diệp Trường Sinh mà nói, nếu có thể mau chóng tăng cao tu vi, hắc tuyệt đối không muốn lãng phí thời gian đi nghiên cứu luyện khí, các loại đồ vật như luyện đan.

Điều này không liên quan gì đến ước định giữa hắc và Thiên Phượng, mà là phong cách của hắc cho tới nay, chỉ khi tu vi của hắc trì trệ không tiến, hoặc là đến lúc không thể không nghiên cứu những thủ đoạn này, hắc mới dừng việc tu hành đi nghiên cứu mấy cái lĩnh vực này.

Ví dụ như, trước kia, vào lúc hắc thông qua việc luyện đan nâng cao tu vi, chỉ có tới kỹ thuật luyện đan phải tăng lên mới đảm bảo cho hắc tiếp tục tu hành nhanh chóng, lúc đó hắc mới dừng việc tu hành lại nghiên cứu kỹ thuật luyện đan.

Ví dụ như sau khi tiến vào Linh Giới, chỉ cần phải luyện chế món pháp bảo này để đảm bảo khi mình tiến vào Vạn Hoàng có thể bảo toàn tính mạng, Diệp Trường Sinh mới tốn thời gian nghiên cứu kỹ thuật luyện khí.

Mà nếu như không có những điều này cấp bách thúc giục, hắc sẽ không tốn chút thời gian nào trên những vật này.

Lúc ở Nhân giới hắc đã như thế, bây giờ đã đến Linh giới, vẫn chưa có thay đổi.

“Chẳng qua lần này sau khi từ Quảng Hàn giới đi ra, thế nào cũng phải tăng lên khoảng cách ngắn của hai lĩnh vực luyện đan và luyện khí. Dù sao đến lúc đó mình hắc là phải luyện chế đan dược cấp Hợp Thể, hơn nữa Luyện Nguyên Hợp Ngũ Cực Sơn cũng phải có kỹ thuật luyện khí nhất định, những chuyện này phải mất một khoảng thời gian nhất định!” Diệp Trường Sinh thầm nghĩ.

Đợi đến lúc tiến vào Hợp Thể kỳ, sau khi phục dụng Thánh Linh đan, có thể tăng ngộ tính lên mấy lần, đến lúc đó tìm hiểu

những thứ này hẳn là làm ít mà hiệu quả nhiều!

Diệp Trường Sinh thu hồi chiến giáp màu tím cùng mấy viên ma hạch kia, sau đó ánh mắt cuối cùng dừng ở tờ giấy vàng óng ngọc kia.

Trang ngoại vi giảng thuật về luyện khí chi đạo, còn ghi chép phương pháp luyện chế bốn năm loại hậu thiên huyền thiên chi bảo, có thể nói là kinh thế hãi tục!

Một tờ Kim Từ Ngọc Thư này nếu như lưu truyền ra ngoài, chỉ sợ sẽ dẫn tới toàn bộ Linh giới tranh đoạt.

Tuy rằng tài liệu luyện chế những Huyền Thiên Chi Bảo này đều là một số thứ chưa từng nghe thấy, ví dụ như đá Vắn Giới, hạt giống Tinh Thần, Lưu Ly Thần Ngọc các loại, có rất nhiều thứ, căn bản Hạ Giới không thể tiếp xúc được.

Nhưng đối với những thế lực siêu cấp của Linh giới mà nói, thu thập đủ tài liệu để luyện chế một kiện Huyền Thiên Chi Bảo cũng không phải là không có khả năng.

Mặc dù khả năng này có thể phải tốn mấy vạn năm, thậm chí mười vạn năm trở lên từ từ thu thập, nhưng bọn họ cũng không sao cả, đừng nói là mười vạn năm, dù là trăm vạn năm bọn họ cũng chờ được.

Vì một kiện Huyền Thiên chi bảo, tiêu phí nhiều thời gian như vậy hoàn toàn đáng giá.

Từ trình độ nào đó mà nói, một trang Kim Từ Ngọc Thư này mặc dù là ngoại trang, nhưng giá trị lại trân quý hơn hầu như tất cả nội dung bên trong.

Ít nhất đối với đa số tộc đàn ở Linh giới mà nói, bí pháp tu luyện ở Tiên giới không mạnh như Huyền Thiên chi bảo hấp dẫn bọn họ.

“Trên này, mỗi một kiện Huyền Thiên chi bảo hoặc là miêu tả Tiên Khí đều làm cho người ta động tâm cực kỳ, nhưng hiện tại ta có thể tiếp xúc cũng chỉ có một tòa Nguyên Hợp Ngũ Cực Sơn này thôi!” Diệp Trường Sinh vuốt ve Kim Triện Ngọc Thư, trong lòng âm thầm nghĩ.

Kế tiếp, phải xuống hạ giới từ Quảng Hàn giới một chuyến rồi! Thỉnh thoảng nghiên cứu kỹ thuật luyện khí.

Trong thời gian tiếp theo, Diệp Trường Sinh thường xuyên tham gia các loại giao dịch hội dưới đất trong Vân thành, đem một đồng lớn đồ vật hội tụ trong tay chậm rãi giao dịch ra ngoài.

Hắn ở Vân Thành hơn trăm năm, đối với một ít tu sĩ Hợp Thể kỳ đều có vài phần giao tình, cũng dần dần được kéo vào một ít giao dịch hội cấp Hợp Thể.

Mà hiện tại bởi vì tài nguyên chiến tranh giữa Giác Xi tộc và Thiên Vân tộc được mở ra, những hội giao dịch này cũng vô cùng hot. Những thứ mà Diệp Trường Sinh lấy ra rất dễ dàng xuất thủ ở hội giao dịch.

Những thi thể cùng ma hạch của ma thú bị giết chết trong Ma Kim Sơn Mạch, còn có các tài liệu linh bảo trước đó hắn giết chết những tu sĩ Giác Xi Tộc kia, tất cả đều bị hắn tại giao dịch hội này ra tay, đổi lấy hơn mười ức linh thạch.

Cộng thêm trước đó hắn giết chết những tu sĩ Giác Xi tộc kia, từ trên thân cướp đoạt linh thạch, linh thạch trên người Diệp Trường Sinh trong khoảng thời gian ngắn, lại trực tiếp tăng vọt đến ba tỷ.

Đây là một khoản tài phú kinh người, phần lớn tu sĩ Đại Thừa mang theo bên người linh thạch đều không có nhiều như vậy. Ai có thể tưởng tượng được một tu sĩ Luyện Hư mang theo nhiều linh thạch như vậy.

Trong lúc tham gia các loại giao dịch hội ngầm, Diệp Trường Sinh cũng chú ý tới các loại tình báo của Thiên Vân mười ba tộc. Cứ như vậy, một ngày, khi hắn nghe nói một tu sĩ dị tộc ở trong Vân thành ngoài ý muốn kích phát một Quảng Hàn Lệnh, Diệp Trường Sinh liền đoán được đây là việc Hàn Lập đã vào trong Vân thành!

“Quảng Hàn Giới hẳn là mở ra thêm ba năm nữa!” Diệp Trường Sinh trong lòng thầm nghĩ, hắn nhớ Quảng Hàn Giới không quá vài năm sau khi Hàn Lập đến Vân Thành mới mở ra, xem ra mình phải chú ý một chút, vào thời điểm thích hợp, có thể ném quả Quảng Hàn Lệnh trên tay ra, khiến cho Thiên Vân tộc chú ý.

Hắn lại đi một chuyến đến nơi bốn tộc Vân Thành tổ chức hội đấu giá, gửi mấy món đồ ở nơi này, chờ đợi sau đó bán đấu giá ra ngoài đổi lấy linh thạch.

Sau khi làm xong mọi chuyện, Diệp Trường Sinh yên lặng ngồi chờ trong động phủ của mình.

Nhân cơ hội này, hắn cũng nghiên cứu Thiên Qua Phù một phen, tám phù lục này chỉ còn thiếu một ít cửa ải cuối cùng, là hắn có thể triệt để tìm hiểu phương pháp luyện chế.

Lại nói bên Hàn Lập, hắn kể từ khi ngoài ý muốn rơi xuống Hỏa San Hồ quần đảo, cũng không phát hiện Chương Thiên Bình đã không còn là thuộc về mình hắn.

Hắn sinh hoạt tại chỗ kia một thời gian ngắn, sau đó cuốn vào tranh chấp giữa mấy tộc đàn bản địa Hỏa San Hồ quần đảo, cũng mượn cơ hội này biết được một tòa truyền tông trận thông đến Lôi Minh đại lục.

Trải qua một phen tranh đấu, Hàn Lập thu hồi một số tài liệu mấu chốt trên tòa Truyền Tông Trận kia, làm cho Truyền Tông Trận bị hư mất khôi phục nguyên dạng, hắn cũng mượn nó truyền tông đến Lôi Minh đại lục.

Đương nhiên, trong quá trình này, Hàn Lập may mắn không biết, hắn trảm sát một ít dị thú trong Hỏa San Hồ quần đảo, có một ít là hóa thân của Chân Tiên khô lâu ẩn núp dưới đáy biển sâu giám thị tình huống bên ngoài.

Nếu không phải bây giờ khô lâu ca không cách nào ra ngoài hành tẩu, không thể không tiếp tục trốn ở chỗ này, hắn nhất định sẽ lao ra tìm Hàn Lập gây phiền toái.

Sau khi truyền tông đến Lôi Minh đại lục, Hàn Lập đi tới trước khi Diệp Trường Sinh chưa nhận được Nghiễm Hàn Lệnh, muốn tới thành thị Lục Quang Thành kia.

Tòa thành này bây giờ đã bị Giác Xi tộc bao vây, vì chạy thoát thành công, đem mấy tấm Nghiễm Hàn Lệnh đưa về Thiên Vân Tộc, một vị Thiên Vân Tộc trong thành đem một quả Quảng Hàn Lệnh phó cho Hàn Lập.

Nghiễm Hàn Lệnh này hiển nhiên trở thành đồ vật của Hàn Lập, hắn hoàn toàn không có ý định trả lại Nghiễm Hàn Lệnh cho Thiên Vân Tộc, mang theo Nghiễm Hàn Lệnh cùng với con rối đại sư Giáp Thiên Mộc của Vạn Cổ Tộc trên đường đi cứu được trở về Vân Thành.

Hàn Lập không muốn đem chuyện Quảng Hàn Lệnh nói cho Thiên Vân tộc một chút nào, nhưng trời không chiều lòng người, hắn căn bản không biết lúc trước vị tu sĩ Thiên Vân tộc kia phỏ thác cái hộp này cho hắn là vật gì, vì thế tò mò liền mở ra xem.

Vừa nhìn qua không sao cả, hắn liền kích phát Nghiễm Hàn Lệnh này. Một cột sáng thông thiên từ chỗ ở của hắn phát ra, lập tức hấp dẫn không ít tu sĩ Hợp Thể kỳ của Vân Thành tới đây.

Từ đó, Nghiễm Hàn Lệnh này bại lộ trong tầm mắt của Thiên Vân Tộc, ngay cả Hàn Lập luôn muốn khiêm tốn cũng vô pháp điều thấp.

Hắn cứ như vậy xuất hiện ở trong tầm mắt mười ba tộc Thiên Vân, hơn nữa biết được đủ loại sự tình liên quan tới Nghiễm Hàn Giới.

Cũng khó trách một tu sĩ Luyện Hư như Hàn Lập có thể dẫn dắt nhiều đại lão Hợp Thể đỉnh phong của Thiên Vân Tộc chú ý đến hắn, chỉ vì tấm Nghiễm Hàn Lệnh mà hắn mang đến thật sự quá mức trân quý.

Nguyên bản trong Lục Quang Thành có gần năm khối Nghiễm Hàn Lệnh thuộc về Thiên Vân mười ba tộc, nhưng lần này Lục Quang Thành bị Giác Xi Tộc bao vây, từ trong đám người chạy ra, mang Nghiễm Hàn Lệnh ra ngoài cũng chỉ có một cái này của Hàn Lập.

Có thể tưởng tượng được, Quảng Hàn Lệnh này quan trọng đến cỡ nào đối với Thiên Vân tộc.

Nên biết, trong toàn bộ Vân thành bây giờ, Thiên Vân tộc xác nhận Nghiễm Hàn Lệnh có được cùng với tấm của Hàn Lập

chỉ có hai tấm mà thôi.

Mà toàn bộ Thiên Vân mười ba tộc nắm giữ Nghiễm Hàn Lệnh cũng chỉ có mười mấy cái, điều này dẫn đến mỗi một quả Quảng Hàn Lệnh đều được tộc này coi trọng không gì sánh được.

Sau khi từ đám tu sĩ Hợp Thể của Thiên Vân Tộc biết được tình huống của Quảng Hàn Lệnh và Quảng Hàn Giới, trong lòng Hàn Lập âm thầm kinh hãi.

Không nghĩ tới trên đời này lại có loại mảnh vỡ Tiên giới này tồn tại, cái này tiến vào trong đó mẫu thân chắc chắn có thể mang đến cho hắn chỗ tốt cực lớn.

Lúc này hắn bắt đầu chuẩn bị cho việc tiến vào Nghiễm Hàn Giới.

Hiện tại hắn vừa mới tiến vào Luyện Hư sơ kỳ, nếu như có thể tu luyện pháp lực tới Luyện Hư sơ kỳ đỉnh phong, thì sau khi tiến vào Nghiễm Hàn Giới, bằng vào linh khí nơi đó, chỉ sợ không khó tiến vào Luyện Hư trung kỳ.

Nghĩ tới đây, Hàn Lập lập tức bắt đầu ở trong Vân Thành luyện chế đan dược, tăng lên pháp lực của mình.

Đồng thời, hắn cũng không quên đi dạo loanh quanh trong phường thị, kết quả hắn bị một cô gái cùng với nguyên thần Kỳ Lân của Tinh tộc nhìn trúng, lấy ra một bộ chiến giáp Thiên Ma dự hoặc tiến vào bên trong Ma Kim Sơn Mạch.

Lúc này nguyên thần của vị Kỳ Lân này còn không biết, căn nguyên chân linh bên trong Ma Kim Sơn Mạch đã bị Diệp Trường Sinh lấy đi, hắn vẫn đang tận hết tâm lực mưu đồ chuyện này.

Thực lực của Giao Bằng rất yếu, một mình tiến vào Ma Kim Sơn Mạch khẳng định là không cách nào an toàn đến chỗ sào huyệt Kỳ Lân kia, cho nên bọn họ nhắm vào Hàn Lập, muốn cho tu sĩ Luyện Hư này hộ tống bọn hắn tiến vào.

Mà bọn họ lấy ra dự hoặc Hàn Lập, chính là một vị Vực Ngoại Thiên Ma chiến giáp đang cởi bỏ xuống.

Đây là một vật có khả năng phòng ngự vô cùng mạnh mẽ, nếu như là chiến giáp Thiên Ma nguyên bản e rằng lực phòng ngự

không thua kém gì so với Linh Bảo thông thiên ở trên Hồn Độn Vạn Linh Bảng.

Chỉ tiếc, chiến giáp Thiên Ma này hiện tại đã bị tổn hại nghiêm trọng, uy lực còn chưa đủ một phần mười bản hoàn chỉnh, dù cho tương lai có thể tu bổ thành công, nhiều lắm cũng chỉ tu bổ đến hai ba thành bản hoàn chỉnh.

Cứ như vậy, giá trị liền giảm xuống rất nhiều, nguyên bản một kiện Đại Thừa tu sĩ đều cảm thấy hứng thú hạ thấp đến Hợp Thể tu sĩ mới có thể nhìn được.

Bất quá ngay cả như vậy đối với Hàn Lập thì kiện chiến giáp này vẫn có sức hấp dẫn rất lớn.

Có thể nói, thứ này hoàn toàn được chế tạo vì hắn, dù sao thì loại chiến giáp Thiên Ma này cũng là người tu luyện ma công mới có thể điều khiển tốt hơn, mà vừa vặn hắn liền tu luyện đến ma công.

Muốn tu bổ Thiên Ma chiến giáp này, cần một viên ma hạch Hợp Thể, vì vậy Tỳ Hưu đưa ra Ma viên bị thương trong Ma Kim Sơn Mạch, muốn mời Hàn Lập tiến vào trong dãy núi săn giết con Ma viên kia.

Hàn Lập tự nhiên cũng đáp ứng, cuối cùng hai người ước định không lâu sau liền tiến vào bên trong Ma Kim Sơn Mạch đi một chuyến.

Chỉ là, hai người này nhắm vào thứ gì đó nhất định phải trở thành trăn trong giếng, những thứ mà bọn họ nhìn chằm chằm đều đã bị Diệp Trường Sinh lấy đi.

.....

Diệp Trường Sinh ở trong động phủ chờ một thời gian ngắn, cuối cùng cũng tới đấu giá hội mười năm một lần của Vân Thành, vì vậy hắn rời khỏi động phủ.

Đấu giá hội lần này bốn tộc hoàn toàn khác trước kia, quy mô hơn xa mấy lần hội đấu giá trước kia, thậm chí còn đem bí dược Vạn Diệu Đan nổi danh nhất Thiên Vân mười ba tộc lấy ra bán đấu giá.

Tất cả những điều này, tự nhiên là để nâng cao sĩ khí, dù sao hiện tại Thiên Vân chư tộc đang khai chiến với Giác Xi tộc.

Cũng chính vì vậy, Diệp Trường Sinh đối với đấu giá hội của tứ tộc cực kỳ coi trọng, hơn nữa hắn cũng định ký thác một vài thứ trong phòng đấu giá, thừa dịp một lần ra tay kiểm chút linh thạch.

Diệp Trường Sinh từ trong động phủ đi ra, liếc nhìn mọi nơi, sau đó trực tiếp hóa thành một đạo độn quang hướng dưới chân núi bay đi.

Nhưng không biết là có trùng hợp hay không, đúng lúc một đạo bạch hồng khác từ trên đỉnh núi bắn nhanh xuống, vừa lúc cùng Diệp Trường Sinh một trước một sau, đồng thời đến chân núi.

Hào quang chợt tắt, thân hình Diệp Trường Sinh và một gã hán tử trọc đầu đồng thời hiện ra.

Khuôn mặt đại hán hung ác, làn da lại có màu xám trắng.

Kể từ đó, hai người đều có chút ngoài ý muốn liếc mắt nhìn đối phương một cái.

“Tại hạ Thạch Kiến Tộc Thiết Kiên, bái kiến Diệp đạo hữu!”
Đừng nhìn dung mạo đại hán có chút dữ tợn, nhưng lời nói lại khách khí dị thường.

“Đạo hữu biết ta?” Thần niệm Diệp Trường Sinh đảo qua, phát hiện đối phương rõ ràng cũng là một gã Luyện Hư đỉnh giai, trên mặt lộ ra vẻ tươi cười nói.

“Ha ha, Thiết mỗ mặc dù vừa mới đi theo gia sư đến Vân Thành không bao lâu, nhưng đại danh Diệp đạo hữu cũng đã nghe nói qua, hy vọng có cơ hội cũng có thể nhờ Diệp đạo hữu trợ giúp luyện chế một lò đan dược!” Trên mặt đại hán mang theo vẻ tươi cười nhiệt tình nói ra.

“Không dám không dám, Diệp mỗ trình độ luyện đan cũng là chư vị đạo hữu Vân Thành ái mộ, trên thực tế cũng không có mạnh như vậy. Đạo hữu không cần kỳ vọng quá cao đối với ta!” Diệp Trường Sinh sau khi nghe gia sư của đối phương nói, con mắt hơi nheo lại, lập tức khách sáo nói.

“Diệp đạo hữu khiêm tốn quá, ta nghe nói đạo hữu luyện chế đan dược cần cho tu sĩ Thượng tộc chúng ta, xác xuất thành công còn cao hơn một ít nhân vật cấp Đại sư, thậm chí ngay cả đan dược cấp Hợp Thể, đạo hữu cũng có thể luyện chế, xác

xuất thành công cũng không thấp, trình độ này phóng tầm mắt vào Vân Thành, cũng tìm không được mấy người có thể so sánh!” Đại hán đầu hói tựa hồ đối với Diệp Trường Sinh vô cùng tôn sùng, mặt mũi tràn đầy vẻ tươi cười nói.

Diệp Trường Sinh nghe vậy mỉm cười, đang muốn nói gì, đột nhiên quay đầu nhìn về một hướng khác sau lưng, trong miệng phát ra một tiếng kêu nhẹ.

“Ồ? Diệp đạo hữu có phát hiện ra vấn đề gì không?” Đại hán đầu trọc nhìn bộ dạng của hắn, lập tức có chút kinh ngạc hỏi.

“Ha ha, không có gì, chỉ gặp một người quen cũ!” Diệp Trường Sinh mỉm cười nói.

Theo ánh mắt của hắn nhìn lại, đại hán đầu trọc nhìn thấy một đạo độn quang màu xanh từ trong một tòa động phủ xa xa bay ra.

Độn quang kia cũng bay về phía dưới núi, lúc bay đến trên nửa đường, phảng phất phát hiện thứ gì làm hắn vô cùng kinh ngạc, lập tức dừng lại, độn quang lóe lên một cái, hiện ra tâm tình kinh ngạc không gì sánh được.

Lập tức, độn quang kia tại giữa không trung dừng lại một chút, sau đó đột nhiên hướng bên này bay tới.

“Vị này là...” Nam tử đầu hói vừa nhìn thấy thân ảnh trong đạo độn quang màu xanh này, lập tức tròng mắt hơi híp lại, giống như đang nghĩ tới điều gì.

“Thiết huynh cũng biết vị này sao?” Diệp Trường Sinh thấy thế hỏi.

“Có lẽ Diệp đạo hữu vẫn ở trong động phủ không biết, vị này là khách khanh ngoại tộc mới gia nhập Vân Thành chúng ta, mặc dù tu vi của hắn kém hơn chúng ta một chút, nhưng lại kích phát được Nghiễm Hàn Lệnh, cũng bởi vậy mà được một ít trưởng lão Vân Thành mời, trở thành một khách khanh tu vi thấp nhất!” Nam tử đầu hói hơi híp mắt nói ra.

“A, thì ra là thế, chuyện này ta cũng đã nghe nói qua, không ngờ người kích phát Nghiễm Hàn Lệnh lại là cố nhân của ta!” Diệp Trường Sinh nói, đạo độn quang kia đã hạ xuống trước mặt hai người bọn họ, lộ ra một thanh niên tướng mạo bình thường.

Đích thị là Hàn Lập!

Giờ phút này, hắn có chút ngoài ý muốn, có chút kinh ngạc, thậm chí có chút không thể tưởng tượng nổi nhìn Diệp Trường Sinh, ánh mắt không ngừng đánh giá, tựa hồ đang xác nhận người trước mắt đến tột cùng có phải là Diệp Trường Sinh mà hắn biết hay không.

“Hàn sư đệ, sao, không biết vi huynh à?” Diệp Trường Sinh mỉm cười nói.

Vừa nghe lời này của hắn, trên mặt Thiết Kiên lập tức lộ ra vẻ ngoài ý muốn, không nghĩ tới quan hệ của hai người này thoát nhìn có vẻ rất thân cận.

Mà thần sắc Hàn Lập buông lỏng, bộ dáng quả nhiên như thế, chấp tay nói: “Bái kiến Diệp sư huynh, không nghĩ tới người và ta lại có thể gặp ở địa phương này!”

“Đúng vậy, mấy trăm năm không gặp, ta cũng không nghĩ tới có thể ở chỗ này nhìn thấy Hàn sư đệ, xem ra người và ta cũng giống nhau, lang bạt kỳ hồ nhiều nơi!” Diệp Trường Sinh trên mặt lộ ra một tia cảm khái nói.

Hàn Lập nghe vậy, mặt cũng lộ vẻ cảm khái.

Hắn ở Phi Linh Tộc sau khi biết sự tồn tại của Diệp Trường Sinh, vốn cũng đã cảm thấy rất kinh ngạc, Phong Nguyên đại lục có nhiều tộc quần như vậy, không ngờ Diệp Trường Sinh cũng giống như hắn, đều chạy tới địa bàn của Phi Linh Tộc.

Vậy thì cũng thôi đi!

Hắn gặp chuyện ngoài ý muốn như vậy, không cần thận lưu lạc đến Lôi Minh đại lục, nhưng bây giờ Diệp Trường Sinh vậy mà cũng xuất hiện ở chỗ này?

Điều này quả thực có chút khó tin!

Cũng không biết đây là trùng hợp hay là chuyện gì xảy ra, trong lòng Hàn Lập hiện tại có một loại cảm giác rất thái quá.

Thần thức của hắn quét qua tu vi của Diệp Trường Sinh, phát hiện thực lực của hắn đã là Luyện Hư đỉnh giai, nhất thời trong lòng nhảy dựng.

“Tiến độ tu vi của Diệp sư huynh không khỏi quá nhanh rồi!”
Hàn Lập không khỏi tắc lưỡi, có loại cảm giác khó tin.

Hắn có thể có tiến độ tu vi nhanh như vậy, toàn bộ nhờ vào bình nhỏ nghịch thiên cùng một loạt cơ duyên, mà Diệp Trường Sinh thế mà còn nhanh hơn hắn, quả thực có chút thái quá.

Hàn Lập cảm giác có lẽ không bao lâu nữa chính mình sẽ đối xung hô từ Diệp sư huynh thành Diệp sư thúc.

“Ha ha, không nghĩ tới Diệp đạo hữu lại quen biết Hàn đạo hữu như vậy. Đây thực sự là một tin tức lớn, hiện tại hai vị đạo hữu đi ra ngoài, chẳng lẽ cũng là lần đấu giá này tứ tộc sẽ có trận phẩm đấu giá, muốn tham gia thịnh hội này sao?” Thiết Kiên cười nói.

“Vị này chính là Thạch Kiên tộc Thiết đạo hữu!” Diệp Trường Sinh giới thiệu với Hàn Lập một phen.

“Bán kiến Thiết đạo hữu, đấu giá hội bốn tộc này là chuyện gì xảy ra?” Hàn Lập có chút kinh ngạc hỏi.

“Như thế nào, Hàn đạo hữu không biết tin tức này? A, cũng khó trách, đạo hữu mới đến Vân Thành chúng ta không lâu. Bốn tộc đấu giá hội này, là mười ba tộc chúng ta cứ cách mười năm...” Thiết Kiên nghe vậy lập tức giới thiệu lại chuyện đấu giá hội cho Hàn Lập một lần.

“Lại có thịnh hội như thế, Hàn mỗ thật không thể không đề ý tới một phen.” Hàn Lập chớp mắt sau, mặt lộ vẻ hứng thú.

“Đạo hữu có ý này, không ngại cùng chúng ta đồng hành đi. Không dối gạt Hàn huynh, lần đi Nghiễm Hàn Giới này, Thiết mỗ rất có thể cũng sẽ gia nhập trong đó. Nói không chừng chính là gia nhập vào nhóm Hàn đạo hữu này! Đến lúc đó, còn cần Hàn huynh chiếu cố nhiều hơn một chút.” Đại hán đầu hói cười ha ha một tiếng, thoát nhìn hào sảng dị thường.

Nhắc tới sự tình Quảng Hàn giới, Hàn Lập không khỏi âm thầm đánh giá Diệp Trường Sinh, lại phát hiện trên mặt hắn không có bất kỳ thần sắc khác thường nào, bộ dáng rất là bình tĩnh.

Vì vậy trong lòng hắn đã có phán đoán, Diệp sư huynh quả nửa cũng có danh ngạch tới Nghiễm Hàn Giới, nếu không hẳn

sẽ không trấn định như vậy.

Với sự hiểu biết của hắn về Diệp Trường Sinh, đoán chừng Quảng Hàn giới có cơ duyên kinh người thể này, Diệp Trường Sinh tuyệt đối sẽ không bỏ qua.

Chỉ sợ ý niệm hợp thể của vị sư huynh này đúng là đột phá vào Nghiễm Hàn Giới trong đầu.

“Đạo hữu nói đùa, Thiết đạo hữu thượng tộc cửu giai tu vi vượt xa tại hạ, đến lúc đó còn phải làm phiền đạo hữu chiếu cố ta nhiều hơn!” Hàn Lập Hàm Hồ cười ha ha.

“Đi thôi, đấu giá hội sắp tổ chức, chúng ta cũng không nên lè mề nữa!” Diệp Trường Sinh ở một bên mỉm cười nhìn hai người nói chuyện với nhau, lập tức mở miệng nói ra.

Vì thế ba người hoá thành ba đạo độn quang hướng bốn tộc đấu giá hội đi tới địa phương.

“Hàn sư đệ, sau khi đấu giá hội kết thúc nếu rảnh rồi, không ngại đến động phủ ta một chuyến!” Trên đường phi hành, Diệp Trường Sinh vô thanh vô tức truyền âm nói với Hàn Lập.

Hàn Lập nghe vậy ánh mắt ngưng tụ, lập tức giống như nghĩ tới điều gì, trong ánh mắt lộ ra một tia minh ngộ, vội vàng đáp lại:

“Sư huynh yên tâm, ta nhất định sẽ nhanh chóng bái phỏng sư huynh!”

“Ừm, vậy ta đợi ngươi!” Diệp Trường Sinh nghe vậy trong ánh mắt hiện lên một tia tán thành, lập tức không nói một lời cùng hai người Hàn Lập hướng phía phòng đấu giá bay đi.

Cũng không lâu lắm, ba người liền đi tới một con đường lớn, trên đường dòng người dày đặc, đã có rất nhiều tu sĩ đang đi về bên này.

Trong đó tu vi thấp nhất cũng là cấp bậc Hóa Thần, cấp độ Luyện Hư kỳ chỗ nào cũng có, thậm chí thỉnh thoảng sẽ có một tôn tại Hợp Thể kỳ đi ngang qua.

Thấy một màn như vậy, Hàn Lập khẽ lắc đầu, trong ánh mắt lộ ra vẻ cảm khái.

Hắn nhớ tới tình cảnh ở Thiên Uyên Thành, Thiên Uyên Thành tuyệt đối là Nhân Yêu hai tộc, gần với Thánh Đảo cường giả tụ tập.

Nhưng ở đó cao giai tu sĩ mới có bao nhiêu người?

Mà nơi đây, chỉ trong một hội đấu giá mà có thể đưa tới nhiều người như vậy, điều này không khỏi làm cho Hàn Lập cảm khái sự yếu đuối của hai tộc người Nhân Yêu.

Địa điểm tổ chức đấu giá hội ngay tại cuối con phố, là một tòa kiến trúc cao lớn khí phái, cửa ra vào tổng cộng có hai mươi mấy tên vệ sĩ áo lam canh giữ tại đó.

Mà đám vệ sĩ này lại đều là cấp bậc Luyện Hư kỳ!

“Hai vị đạo hữu, trong tay ta có một thứ gì đó tính đến Thiên Điện bán đi trước, để có thể gom thêm một ít linh thạch. Không biết các người có định đi qua xem không?” Thiết Kiên nhìn về phía hai người hỏi.

Hàn Lập nghe vậy trong lòng khẽ động, hắn cũng thiếu linh thạch, đang muốn đi đổi lấy một ít, vì thế liền nói: “Hàn mỗ cũng đang có ý này, không biết Diệp sư huynh?”

“Ta sẽ không đi!” Diệp Trường Sinh lắc đầu nói, hắn muốn đồ vật được bán đấu giá đã được an bài trong phòng đấu giá từ sớm.

Hiện tại trong tay hắn có chừng ba tỷ linh thạch, hoàn toàn là người không thiếu tiền, cũng không cần chạy đến Thiên Điện bán ra vật phẩm thấp hơn trong tay để đổi lấy linh thạch.

Nghe được lời này của Diệp Trường Sinh, Hàn Lập và Thiết Côn đều không có chút ngạc nhiên nào, ngược lại đáng vẻ quả nhiên là thế.

Thiết Kiên biết rõ kỹ thuật luyện đan của Diệp Trường Sinh cao siêu, mà hắn luyện đan cho người ta nhiều lúc cũng thường là linh thạch, cho nên hắn nhất định không thiếu linh thạch.

Mà Hàn Lập mặc dù không biết Diệp Trường Sinh ở trong Vân Thành tạo ra uy danh như thế nào, nhưng lấy sự hiểu biết của hắn tại Nhân giới đối với vị sư huynh này, người này tuyệt đối là người không kém tiền.

Lúc này, hai người Hàn Lập cùng Thiết Kiên đi vào một tòa thiên điện bên cạnh để đổi lấy linh thạch, mà Diệp Trường Sinh thì trực tiếp đi vào trong chủ điện, đi ngang qua một thông đạo hiện ra hoàng quang, hắn xuất hiện ở trong đại sảnh.

Thính đường này diện tích rộng lớn kinh người, hơn nữa còn chia làm ba tầng thượng trung hạ.

Tầng giữa cùng tầng dưới đều là những cái bàn ghế bình thường, mà chỉ có tầng cao nhất lại là những gian phòng giống nhau, hơn nữa mặt ngoài thỉnh thoảng có linh quang chớp động, tựa hồ có cấm chế gì đó ở phía trên.

Hiển nhiên phòng này chuyên chuẩn bị cho những người có thân phận và địa vị tại Vân Thành.

Diệp Trường Sinh ở Vân Thành hơn trăm năm, quen biết với không ít tu sĩ Hợp Thể, đương nhiên cũng có địa vị nhất định.

Tay hắn cầm một miếng ngọc phù, sau khi nhìn thoáng qua người phụ trách trong phòng đấu giá liền được dẫn vào trong một gian thạch ốc trên đỉnh.

Sau đó hắn liền ngồi yên ở đó chờ bắt đầu đấu giá.

Diệp Trường Sinh ngồi trong đại điện đã hơn một canh giờ, trong khoảng thời gian này không ngừng có rất nhiều dị tộc nhân tràn vào.

Điện phủ ba tầng nhìn rộng lớn không gì sánh được, bỗng chốc rậm rạp chằng chịt bóng người.

Đợi thêm một đoạn thời gian nữa, hầu như trong đại điện không còn chỗ trống nữa rồi.

“Đương đương” ba tiếng chuông du dương thanh thúy truyền đến, ngũ sắc quang hoa chớp động, cửa điện vốn đang mở từ từ đóng lại.

Sau khi cửa điện triệt để khép lại, đại hội đấu giá rốt cuộc sắp bắt đầu.

Tại đại sảnh phía trước dựng một cái đài cao hơn mười trượng, mà ở trung tâm đài cao thì minh ẩn một cái pháp trận màu lam, bên trong thì thả ra một cái bàn màu đỏ nhạt, mặt ngoài đồng dạng minh ẩn rậm rạp chằng chịt phù văn, nhìn thần bí dị thường.

Tại lúc cửa điện khép lại, quang mang pháp trận màu lam lóe lên, phát ra âm thanh vù vù trầm thấp.

Tại pháp trận các nơi thoáng hiện phù văn, một bóng người tại sau bàn chột lóe hiển hiện ra.

Pháp trận này dĩ nhiên là một cái Truyền Tống cấm chế.

Bóng người đọng lại, liền trở nên rõ ràng dị thường.

Là một nam tử trung niên tao nhã, một thân cẩm bào, mặt trắng không râu, giống hệt với Nhân tộc bình thường.

Diệp Trường Sinh thần thức đảo qua, phát hiện vị chủ trì đấu giá này tu vi Hợp Thể trung kỳ, khí tức dày đặc, hiển nhiên thực lực không tầm thường.

Nam tử trung niên có tiếng tăm không nhỏ ở Vân Thành, vừa thấy hắn xuất hiện, trong đại điện vốn đang ồn ào, thoáng cái đã yên tĩnh trở lại.

“Tại hạ áo vải tiêu sái, có lẽ ở đây có không ít đồng đạo nhận ra tại hạ. Tiêu mỡ sẽ không giới thiệu nhiều, đành vào thẳng chủ đề rồi.”

“Tràng đấu giá hội Tứ Tộc lần này, quy củ vẫn giống như trước, không nói thêm gì nữa. Bất quá có một tin tức tốt có thể sớm tiết lộ cho chư vị đạo hữu, chính là lần này trên hội đấu giá xuất hiện các kiện vật phẩm đấu giá giá tuyệt đối có giá trị vượt xa lúc trước, chư vị phải chú ý! Tốt, tại hạ tuyên bố, lần này bốn tộc bắt đầu đấu giá!”

Vị Tiêu Bồ này thanh âm không lớn, nhưng là quán chú linh lực vào, bất luận một góc nào trong đại điện đều có thể nghe thấy rõ ràng, hơn nữa chỉ vài câu đơn giản nói mấy câu liền treo lên hứng thú với hàng vạn người ở đây, sau đó đấu giá bắt đầu.

Ngay khi trung niên nhân vừa dứt lời thì lam sắc pháp trận ở phía dưới vù vù nổi lên, trên mặt bàn vốn trống tuếch bỗng nhiên hiện ra mười cái tiểu hình trận.

Đột nhiên hào quang chột lóe, trên bàn liền hiện ra mười mấy chiếc hộp lớn nhỏ không đồng nhất, cùng một khối ngọc bài lớn nhỏ.

Thấy tình hình này, đại bộ phận mọi người trong đại điện đều không nói một lời, ánh mắt nháy một cái, toàn bộ tập trung ở trên bàn.

Tiêu vải tiến lên, cầm lấy ngọc bài nhìn thoáng qua, thần niệm trong chốc lát tiềm nhập vào trong, nhìn không sót bất cứ tin tức gì bên trong.

Tiếp theo hắn bắt động thanh sắc đem một cái hộp ngọc thu vào trong tay, mở nắp ra.

“Cũng giống như mấy lần đấu giá trước, vật đấu giá đầu tiên vẫn là các loại vật liệu vật phẩm như nguyên liệu, đầu tiên là bắt đầu từ khối Phượng Hoàng Thạch này.” Một tay Tiêu Bố vung lên chiếc hộp trong tay, lập tức một vật từ bên trong bay ra.

Rõ ràng là một khối ngũ sắc Ban Lan, ngoại hình rất giống một khối đá đại điều kỳ quái.

“Phượng Hoàng thạch, chỉ có nơi sản sinh ra Chân Phượng, mới có thể thai nghén ra tài liệu quý hiếm, vô luận là luyện khí hay là luyện đan vào được, đều có giá trị cực cao. Một khối Phượng Hoàng thạch này có giá khoảng ba cân bốn lạng. Phẩm chất tốt, tuyệt đối không có tạp chất. Giá khởi điểm, hai trăm vạn Linh Thạch!” Tiêu Bố đánh giá tăng đá năm màu một chút, chậm rãi nói.

“Ba trăm năm mươi vạn “

“Bốn trăm vạn “

...

Người có thể tới nơi này tự nhiên đều là người biết hàng, biết Phượng Hoàng Thạch này trân quý cỡ nào, đương nhiên sẽ không xuất hiện tình huống hấp dẫn.

Sau một phen cạnh tranh, khối đá năm màu cuối cùng bị một nữ tử tộc mặc tộc màu xanh lá, lấy giá hơn năm trăm hai mươi vạn vỗ xuống.

Diệp Trường Sinh thần sắc bình thản nhìn tràng cảnh mọi người đấu giá, Phượng Hoàng thạch trước kia hắn cũng đã thu thập được, trong vòng tay trữ vật vẫn còn một miếng to bằng móng tay.

Loại tài liệu này, trên người hắn không thiếu, tài liệu so với Phượng Hoàng thạch còn trân quý hơn hắn cũng có không ít.

“Hỏa Thánh Liên, hai vạn năm tuổi, một ít thuốc dẫn dược liệu quý hiếm, giá quy định năm trăm vạn linh thạch.” Tiêu Vải áo lại mở một hộp ngọc ra, từ trong lấy ra một gốc hoa sen màu đỏ thắm.

“Một ngàn vạn linh thạch!” Dường như có người khát vọng cây linh dược này cực độ, trực tiếp há miệng tăng giá nó lên gấp đôi.

Giá cả này lập tức làm cho một ít tu sĩ cảm thấy hứng thú với cây linh dược này sợ hãi, trong lúc nhất thời trong phòng đấu giá yên tĩnh trở lại, rất nhiều người cau mày nhìn về phía người ra giá kia.

Đó là một gã dị tộc dáng người trắng kiện, hai mắt hơi tím, gã ôm hai tay, nhìn thấy từng ánh mắt lướt tới chung quanh, hừ lạnh một tiếng, bộ dạng mười phần tự tin.

Trên cái giá một ngàn vạn linh thạch này, mặc dù có mấy vị tu sĩ cũng cảm thấy hứng thú với gốc linh dược này, nhưng cuối cùng sau khi cân nhắc một chút vẫn không có ra khỏi miệng.

Kết quả người này chỉ ra giá một hồi như vậy mà đã đem cây Hỏa Thánh Liên này bán đấu giá xuống, không khỏi làm mọi người chú ý.

Diệp Trường Sinh đồng dạng cảm thấy hứng thú nhìn thoáng qua người này, ánh mắt lộ ra một tia kinh ngạc, gốc Hỏa Thánh Liên này đúng là một trong những vật phẩm đấu giá hãn lấy ra, vốn tưởng rằng sẽ có một phen cạnh tranh kịch liệt, không nghĩ tới lại nhanh như vậy liền hoàn thành đấu giá.

Cái giá này so với giá hãn dự đoán thấp hơn một chút, bất quá hãn cũng không sao cả, chút linh thạch ấy với hãn hiện tại không đáng nhắc tới.

Diệp Trường Sinh thu hồi ánh mắt, tiếp tục quan sát đấu giá hội tiếp tục tiến hành.

Cứ như vậy, Tiêu Bố quần áo từng người một tiếp một bảo vật trong hộp đều xuất ra, mà trong đại điện có rất nhiều tu luyện giả đẳng cấp cao, cơ hồ chỉ cần hãn nói sơ qua một chút, liền nhanh chóng bị người ta lấy đi những bảo vật ở phường thị này.

Mà chờ mười cái hộp ngọc vừa bị đập xong, truyền tổng trận lam quang chột lóe, lại xuất hiện bảy tám cái bình ngọc trên mặt bàn.

Lần này đấu giá lại là đấu giá nhiều loại linh dịch linh thủy.

Những vật này càng quý hiếm dị thường, mỗi một bình cơ hồ đều bị vô số người đồng thời tranh đoạt.

Giao dịch mấy bình trước, phần lớn cao hơn ba bốn lần giá quy định, làm cho không ít người trong đại điện hít một hơi khí lạnh.

Trong nháy mắt, những linh dịch trên bàn đã đập bảy tám phần, cuối cùng chỉ còn lại một bình nhỏ màu trắng ngà.

Tiêu Bố vẫn ở trong đấu giá, thần sắc vẫn rất thong dong, nhưng khi ánh mắt nhìn vào cái bình nhỏ cuối cùng, trong mắt lại hiện lên một tia lửa nóng.

Hắn tiếc hận hít nhẹ một hơi, sau đó một tay vươn ra hút vật ấy vào trong tay, thần sắc ngưng trọng, chậm rãi nói: “Lưu Ly Thiên Hỏa Dịch nửa bình, giá quy định một ngàn tám trăm vạn khối linh thạch!”

“Cái gì, Lưu Ly Thiên Hỏa Dịch? Ta không nghe lầm chứ? Đại hội đấu giá không ngờ lại có loại bảo vật này?”

“Chỉ có một ngàn tám trăm vạn! Lưu ly thiên hỏa dịch chỉ có giá sèn như vậy? Là thật hay giả?”

“Thứ này sao lại không phải là vật phẩm áp trực chứ? Nó chính là một trong bảy đại linh dịch của Linh Giới chúng ta đây!”

“Nói đùa sao? Lưu Ly Thiên Hỏa Dịch có thể xuất hiện trên đấu giá hội của chúng ta sao?”

.....

Khi tiếng nói của quần áo vải vừa dứt, trong đại sảnh lập tức trở nên huyên náo, một tiếng ồn ào vang lên, không ít người thậm chí trực tiếp từ trên ghế đứng dậy, nghen ngào hô lên tại chỗ, trên mặt tất cả đều là một bộ dáng khó có thể tin.

Cũng không ít người hai mắt gắt gao nhìn chằm chằm vào bình nhỏ trong tay Tiêu Bố, đều lộ ra ánh mắt tham lam, bộ

dáng rục rịch, phảng phất như muốn đi tranh đoạt.

Thậm chí không ít căn phòng ở tầng thứ ba đều truyền ra vài tiếng “Ồ” kinh ngạc, từng đạo ánh mắt chú ý tới đây, hiển nhiên những tồn tại Hợp Thể kỳ này đối với vật ấy cũng cảm thấy hứng thú.

Mà Diệp Trường Sinh một mực nhàn nhã ngồi yên lặng, nghe đến tên Lưu Ly Thiên Hỏa Dịch, cũng lập tức đứng thẳng người lên, tinh thần chấn động, hết sức chăm chú nhìn về phía đại sảnh phía dưới.

Lưu Ly Thiên Hỏa Dịch nằm trong danh sách của Thanh Nguyên Tử, là vật phẩm bắt buộc phải luyện chế vài loại đan dược trân quý.

Nghe nói linh dịch này cho dù không nhập đan luyện khí, lãng không phục một giọt, cũng có thể tiết kiệm được nhiều năm khổ tu.

Giá trị vật ấy to lớn như thế nào thì có thể tưởng tượng được.

Mà bởi vì vật này cũng không phải là thạch mộc có thể sinh ra mà là được tinh luyện từ một loại lửa thiên ngoại hiếm thấy, số lượng so với các linh vật cùng giai khác càng thêm ít ỏi, cho nên giá trị cũng trân quý hơn rất nhiều.

Chẳng qua là giờ phút này giá quy định Tiêu Bó đưa ra một ngàn tám trăm vạn linh thạch quả thực có chút quý dị, giá trị còn chưa bằng một phần mười Lưu Ly Thiên Hỏa Dịch này, cũng khó trách những người này kinh ngạc không gì sánh được.

Tiêu Bó vừa thấy phản ứng của đám người bên dưới như vậy cũng không quá bất ngờ, mỉm cười nói tiếp:

“Ta biết giá quy định của Lưu Ly Thiên Hỏa Dịch, làm cho chư vị đạo hữu cảm thấy giạt mình, nhưng là sẽ định giá thấp như thế, tự nhiên là có nguyên nhân.”

“Hỏa dịch này mặc dù cũng là từ ngọn lửa thiên ngoại tinh luyện ra, thế nhưng tại thời điểm tinh luyện xuất hiện xuất hiện một ít tì vết, cùng chân chính thành phẩm so sánh, có một điểm khiếm khuyết.”

“Nhưng có một điểm, Tiêu mỡ có thể cam đoan, mấy loại hiệu quả chủ yếu của Lưu Ly Hỏa Dịch bình thường, dịch này tuyệt đối đều có, chỉ có điều yếu đi rất nhiều mà thôi.”

“Tỳ vết phẩm!” Đám người vốn rối loạn bỗng trở nên yên tĩnh.

Rất nhiều người cau mày lại!

Trong đấu giá hội, linh dược tỳ vết, thậm chí là pháp bảo ví dụ, tại trước kia cũng không phải là chưa từng xuất hiện qua.

Nhưng mà mỗi một vật phẩm đấu giá trở về, nghe nói đều không có nhiều tác dụng, phần lớn đều không thể so sánh với chính phẩm.

Dù sao vô luận luyện đan hay là luyện khí, đối với tài liệu dụng lượng cùng hiệu năng yêu cầu đều cực kỳ nghiêm khắc, có một ít sai sót cùng khác biệt một chút như vậy, cũng rất có khả năng làm cho luyện chế đan dược cùng đồ vật dẫn đến thất bại.

Không ít người vốn hưng phấn dị thường, bỗng chốc bị giội một cái đầu nước lạnh, trở nên lý trí.

“Tỳ vết phẩm cũng phải vẽ ra một ngàn tám trăm vạn, vốn cảm thấy quá thấp, nhưng bây giờ nhìn lại, ngược lại là hư cao hơn rất nhiều.” Một nam tử không biết tên ở trong phòng thứ ba cười lạnh một tiếng nói.

Nghe hắn nói vậy, Tiêu Bố cũng mỉm cười, không tiếp lời mà đột nhiên vung tay áo lên.

Thanh quang chớp động, chiếc bình liền bay thẳng lên trời.

“Phốc xuy” một tiếng, một cột sáng đỏ xích hồng từ miệng bình bắn nhanh ra, tiểu đoàn chất lỏng màu đỏ theo từ trong miệng bình từ từ bay ra.

Trong sáng long lanh, ánh đỏ lập lòe!

Ánh mắt Tiêu Bố nheo lại, một tay nhoáng lên, ánh sáng trắng lóe lên, trong tay xuất hiện một thanh phi kiếm dài hơn một xích.

Hàn quang lập lòe, kiêu dáng cổ xưa, vừa nhìn đã biết phẩm giai không thấp.

Cổ tay hấn run lên, phi kiếm lập tức hóa thành một mảnh hàn quang chém về phía địch đoàn màu đỏ.

Một màn kinh người xuất hiện.

Hàn quang vừa tiếp xúc với chất địch, trong nháy mắt toát ra một cỗ bạch khí phát ra một tiếng “Xoẹt” quái dị, rồi toàn bộ phi kiếm thoáng cái biến thành hồng hoà tan, sau vài cái chớp động liền biến mất vào hư không.

Luồng chất lỏng này không ngờ lại có uy năng đáng sợ như vậy!

“Chư vị đạo hữu có thể nhìn rõ ràng, những Thiên Hỏa Dịch này mặc dù có tỳ vết, nhưng bản tính Dung Kim Hóa Thạch vẫn còn, dùng cho luyện đan luyện khí cũng rất có tác dụng.” Tiêu Bố nhìn ra do dự của mọi người ở đây, mở miệng giải thích một phen.

Sau đó hấn lại há mồm phun ra một đoàn linh khí màu xanh mờ ảo, đem hỏa dịch bao ở trong đó.

“Ầm ầm” một tiếng trầm thấp vang lên, hỏa dịch dường như Hỏa Phụng trùng sinh, cháy rào rạt lên, biến thành một hỏa cầu lớn nhỏ.

Một cỗ cực nóng từ trên đài cao tản ra, nhanh chóng hướng phía xa xa cuộn cuộn mà đi.

Trong lúc nhất thời, cả gian đại điện đều đặt mình trong nhiệt độ cao, vài hàng đệ tử nhân gần đài cao nhất thậm chí còn cảm thấy mình đang ở trong biển lửa dung nham.

Điều này không khỏi làm cho một số người biến sắc, nguyên bản trong dự đoán của bọn họ Lưu Ly Thiên Hỏa Dịch nếu bị luyện hồng, thì hẳn là không có bao nhiêu uy năng chính phẩm, nhưng hiện tại xem tình huống này, lại có chút bất đồng với dự đoán của bọn hắn rồi.

Trong lúc nhất thời, ánh mắt không ít người nhìn về phía Lưu Ly Thiên Hỏa Dịch lại trở nên nóng bỏng, tâm niệm chuyển động, đã bắt đầu đưa ra giá cả mà vật này có thể tiếp nhận.

Nếu đợi lát nữa giá định giá dịch Lưu Ly Thiên Hỏa không vượt quá mong đợi của bọn họ, vậy bọn họ không thể nghi ngờ sẽ bắt đầu tranh đoạt.

Trên đài cao, Tiêu Bố nhìn thấy bộ dạng của mọi người, trong lòng biết mục đích của mình đã đạt được, trên mặt lộ ra ý cười, hắn vẫy tay thu hồi chất lỏng màu đỏ vào trong bình ngọc.

“Lần này Lưu Ly Thiên Hỏa Dịch ra giá bắt đầu!” Hắn lập tức tuyên bố.

“Ba ngàn vạn!” Một giá tiền cực kỳ kinh người từ trong một góc đại điện nào đó lập tức truyền ra, lập tức đẩy giá quy định lên cao gần nửa.

Không ít người vốn cũng muốn ra giá cả kinh, không khỏi nhao nhao nhìn lại bên kia.

Chỉ thấy người ra giá rõ ràng là một nam tử sắc mặt bình thường, mặc một bộ trường bào ngăm đen.

Tuy người này đã thay đổi diện mạo, nhưng Diệp Trường Sinh sau khi nhìn thoáng qua liền lập tức biết vị này là Hàn Lập.

Thấy Hàn Lập mở miệng nói ra giá tiền như vậy, Diệp Trường Sinh không khỏi sờ sờ cằm, xem ra Thanh Nguyên Tử cũng là giao phó cho Hàn lão ma nhiệm vụ thu thập tài liệu.

Hắn vẫn cảm thấy rất hứng thú với Lưu Ly Thiên Hỏa Dịch này, đây không chỉ vì danh sách tài liệu của Thanh Nguyên Tử, mà còn vì thứ này có chút trợ giúp với Tinh Viêm Hỏa Điều trong cơ thể hắn.

Bất quá, Diệp Trường Sinh cũng không có ý định cạnh tranh với Hàn Lập, đem giá cả đẩy cao chỉ tiện nghi cho người khác.

Chờ sau khi đấu giá hội kết thúc, cùng Hàn Lập thương lượng một phen, mua được một ít từ tay hắn là được.

Hàn Lập ra giá này, làm cho không ít người muốn cạnh tranh trong lòng thầm nói một hồi, cuối cùng vẫn từ bỏ ý định ra giá.

Mặc dù loại Thiên Hỏa Dịch có tỳ vết này vẫn còn có chút quý hiếm, nhưng vật phẩm khuyết điểm chính là vật khuyết điểm nhỏ bé, giá cả một lần đưa tới tình trạng cao như thế, bọn họ tự nhiên là cảm thấy có chút được không bù mất.

Cả tòa đại điện lập tức yên tĩnh lại.

“Ba nghìn hai trăm vạn!” Bầu không khí yên tĩnh cũng không kéo dài quá lâu, rất nhanh có người tiếp tục ra giá, người cảm thấy hứng thú vật này tuyệt đối không ít.

“Bốn ngàn vạn!” Một cô gái Hợp Thể kỳ ở tầng ba cũng tăng giá.

“Bốn ngàn năm trăm vạn “

Hàn Lập mặt không chút thay đổi, lần nữa kêu giá tiền.

Vừa nghe thấy âm thanh này, mọi người trong đại điện không khỏi đem ánh mắt tất cả hướng về phía Hàn Lập bên kia, thần sắc mỗi người đều trở nên có chút quái dị.

Những người dám cạnh tranh với Thượng tộc ở đấu giá hội thật sự cũng ít thấy.

Diệp Trường Sinh cũng rất hứng thú quan sát cảnh tượng này.

“Bốn nghìn bảy trăm vạn!” Nữ tử Hợp Thể tầng ba tựa hồ có chút tức giận, băng hàn thấu xương lần nữa ra giá.

Hàn Lập nghe được giá cả như vậy, khóe mắt khẽ co rút, trong lòng nảy sinh ý định rút lui.

Cái giá này đã rất cao rồi, hấn căn bản không muốn tiếp tục cạnh tranh nữa, thứ nhất số lượng linh thạch trên người hấn có hạn, không thể tập trung tất cả vào vật ấy, thứ hai hấn cũng không muốn vì sự cạnh tranh giữa vật ấy và một vị tồn tại Hợp Thể kỳ mà kết thúc.

Hàn Lập trầm mặc một lúc, trong lòng bắt đầu tính toán: “Diệp sư huynh cũng tham gia đấu giá hội lần này, nghe Thanh sư nói, hấn cũng đem những tài liệu muốn sưu tập được cấp cho Diệp sư huynh một phần danh sách!”

“Nói như vậy, Lưu Ly Thiên Hỏa Dịch này cũng là thứ Diệp sư huynh muốn, không bằng chờ cho hấn đi cạnh tranh, ta không cần xen vào!”

Trong nội tâm Hàn Lập nghĩ đến điểm này, liền lập tức ngậm miệng lại, bắt đầu trầm mặc, phảng phất từ bỏ cạnh tranh.

Thấy cảnh này, lông mày Diệp Trường Sinh ở tầng ba nhú lại, sau khi suy nghĩ một chút liền minh bạch ý nghĩ của Hàn Lập.

Trên mặt hấn lộ ra một tia mỉm cười, cũng là an tọa như núi, bộ dáng tuyệt không sốt ruột, căn bản không có ý định đấu giá.

“Vị đạo hữu này ra giá bốn ngàn bảy trăm vạn, còn ai ra giá nữa không? Sau ba tiếng hồi, bình Thiên Hỏa Dịch này liền thuộc về vị đạo hữu này.” Tiêu Bố đợi một hồi, cao giọng nói ra.

Hấn hơi chậm, lại chờ đợi, vẫn không có người tiếp tục ra giá, vì thế áo vải chỉ có thể cao giọng nói:

“Lần đầu tiên!”

Vừa nghe thấy thanh âm này, trong lòng Hàn Lập nhất thời căng thẳng, ám đạo Diệp sư huynh chẳng lẽ thật sự không muốn ra tay sao?

Cuối cùng hấn khác với Diệp Trường Sinh, Diệp Trường Sinh có thể ngồi xem bình Lưu Ly Thiên Hỏa Dịch cần thiết này bị người khác lấy đi, nhưng hấn lại không thể làm như vậy.

Dù sao hấn cũng là đệ tử của Thanh Nguyên Tử!

“Lần thứ hai!”

Giọng nói của Tiêu Bố lại vang lên, Hàn Lập chau mày.

Hắn bỗng nhiên nghĩ tới một điểm, Thanh Nguyên Tử đưa cho hai người bọn họ danh sách, trên danh sách này trưng bày vật liệu khá nhiều.

Nhưng cũng không hẳn Thanh Nguyên Tử nhất định phải thu thập tất cả những tài liệu này vào tay, chỉ cần tìm được một phần trong đó là đủ rồi.

Dù chỉ cần một phần ba số lượng cũng đủ đối lấy Minh Hà thân nữ tử chỗ Thanh Nguyên Tử rồi.

Diệp sư huynh ở bên ngoài hành tẩu lâu như vậy, liệu có phải hắn đã sưu tập đủ tài liệu hay không, cho nên hoàn toàn không muốn cạnh tranh bình Lưu Ly Thiên Hỏa Dịch này?

Trong lòng Hàn Lập xuất hiện ý nghĩ như vậy.

Hắn không biết cụ thể Diệp Trường Sinh nghĩ cái gì, nhưng hắn biết, bản thân không đi đánh cược, bình Lưu Ly Thiên Hỏa Dịch này nhất định phải lấy được.

“Thứ nhất...”

Khi âm thanh của Tiêu Bố lại vang lên, chuẩn bị gọi lần thứ ba, Hàn Lập trong lòng thầm than một tiếng, miệng không chút do dự kêu ra giá cả “Năm ngàn vạn”.

“Năm ngàn vạn, vị đạo hữu này ra giá năm ngàn vạn, còn có ai muốn cạnh tranh với hắn không?” Sau khi nghe được thanh âm này, mặt mũi Tiêu Bố cười tươi nói.

“Hừ!” Một tiếng hừ lạnh thấu xương vang lên, tên Hợp Thể nữ tử ở tầng ba không lên tiếng.

Người này tựa hồ rất tức giận, không chỉ vì Lưu Ly Thiên Hỏa Dịch bị người khác cướp đi, mà còn vì Hàn Lập sớm đã không lên tiếng, muộn không lên tiếng, cố tình đợi đến khi Tiêu Bố Y tuyên bố thuộc hạ sẽ xuất đạo cướp đi.

Nàng vốn cho rằng thứ này sẽ rơi vào trong tay mình, kết quả vào thời khắc mấu chốt Hàn Lập lại đến một lần như vậy.

Có thể Hàn Lập dùng lương lực như vậy, sớm một chút hô giá người này cũng không có tức giận như vậy.

Hàn Lập nghe vậy trên mặt lộ ra một tia khổ sắc, đắc tội với một vị Hợp Thể cường giả cũng không phải là mong muốn của

hắn, nhưng trước mắt hắn lại không thể không làm như vậy.

“Tốt, năm ngàn vạn linh thạch, bình Thiên Hỏa Dịch này sẽ thuộc về vị đạo hữu này. Thỉnh đạo hữu lập tức đến Thiên Điện giao cắt linh thạch.” Tiêu Bố mặt tươi cười, nhanh chóng hỏi xong ba tiếng, lúc này mới giải quyết dứt khoát.

Diệp Trường Sinh thấy cảnh này cũng khẽ mỉm cười.

Đấu giá hội vẫn tiếp tục tiến hành đầu vào đây, trong lúc này, Diệp Trường Sinh trừ vài món vật phẩm xuất hiện ở phòng đấu giá của mình lúc gửi xuống mới chú ý một phen bên ngoài, còn lại đều nhắm mắt dưỡng thần, đối với từng kiện vật phẩm đấu giá vô cùng nóng nảy ở phía dưới không chút hứng thú.

Mấy canh giờ sau, trận đấu giá này mới kết thúc. Tiêu Bố tuyên bố chủ nhân của một kiện vật phẩm cuối cùng, trên mặt lộ ra vẻ hưng phấn.

“Tốt rồi, rốt cuộc đã đến áp trực hội đấu giá lần này, tin rằng chư vị đạo hữu cũng đã không đợi được, như vậy tại hạ cũng không nhiều lời vô nghĩa nữa. Tổng cộng có bốn kiện vật phẩm áp trực trong hội đấu giá lần này, tin rằng bất luận một kiện nào cũng sẽ không làm cho mọi người thất vọng!” Tiêu Bố mỉm cười nói.

Lập tức hắn nhẹ nhàng vỗ tay một cái, trên đài cao hiện lên một trận quang mang, sau đó bốn đạo thân ảnh xuất hiện ở chỗ này.

Đây đúng là bốn vị cường giả Hợp Thể kỳ, khí tức trên thân mỗi người đều mạnh mẽ dị thường, không khỏi làm cho thượng tộc trong đại sảnh trong nội tâm rung mình.

Trong đó có một bà lão tiến lên một bước, khàn khàn nói: “Khuông hội áp trực lần này do bốn người chúng ta liên thủ với Tiêu huynh, chư vị có ý kiến gì không?”

Các thượng tộc tu sĩ trong đại sảnh phía dưới tự nhiên là không dám có ý kiến, chẳng qua trong tầng ba có một số người đang nhú mày.

Một thanh âm hơi nghi hoặc vang lên: “Hoa lão phu nhân, các người đến chủ trì ta đương nhiên là không có ý kiến gì, chỉ là ta có chút nghi hoặc chính là dựa theo lệ cũ, không phải là tứ

đại khách khanh của Vân Thành các người ra ngoài chủ trì sao?”

Vừa nghe nói như thế, bốn vị Hợp Thể vừa xuất hiện trên đài cao, thêm nữa năm người Tiêu Bồ đều biến sắc, sắc mặt mơ hồ có chút khó coi.

“Đúng vậy, chúng ta nhận lệnh đến trợ giúp Vân Thành, nhưng đến lâu như vậy, cũng không thấy mặt của tứ đại khách khanh, ta nghe nói bọn hắn xảy ra chút vấn đề, có thật hay không?” Trong tầng ba lại có một thanh âm vang lên.

“Lão phu cũng nghe được chút phong thanh, nếu như thật sự có việc này, Tiêu huynh, các người cũng không nên giấu chúng ta mới phải!”

.....

Những Hợp Thể phía trên lập tức nhao nhao mở miệng, hiển nhiên bọn họ vô cùng chú ý đến an nguy của tứ đại khách khanh Vân Thành.

Điều này cũng khó trách, bốn người kia dù sao đều là Hợp Thể trung kỳ, bất luận đặt ở đâu cũng là một lực lượng vô cùng cường hãn, rất khó khiến người ta không chú ý.

Hiện tại an nguy của bọn họ xảy ra vấn đề, việc này ảnh hưởng rất lớn đối với toàn bộ Vân Thành, cũng khó trách đám tu sĩ Hợp Thể kỳ của Thiên Vân Tộc đều hỏi đến.

Nghe được mấy lời này, bà lão kia khẽ thở dài, sắc mặt lạnh lùng nói: “Chư vị không cần hỏi, các người đoán không sai!”

“Bốn vị đạo hữu kia đều ngã xuống cách đây không lâu!”

Vừa nói xong, lập tức toàn trường xôn xao, sắc mặt những Hợp Thể kỳ trong ba tầng phòng ốc đại biến, những tu sĩ Luyện Hư Hóa Thần phía dưới lại càng kinh hoàng vô cùng, sắc mặt từng người trong nháy mắt đều trở nên trắng bệch, trong mắt tràn đầy vẻ không thể tưởng tượng nổi.

Sự tồn tại của tứ đại khách khanh Vân Thành đối với bọn họ mà nói là cực kỳ có sức nặng, nhưng trước mắt tất cả đều chết, điều này là một đả kích rất lớn đối với bọn họ.

Những người này không khỏi hoài nghi, cái chết của bọn họ có phải là âm mưu của Giác Xi tộc hay không?

“Bốn vị đạo hữu kia rốt cuộc đã chết như thế nào?” Trong tầng ba, một thanh âm vang lên hỏi.

“Việc này đến nay vẫn không có kết quả điều tra, nguyên nhân cái chết của bọn hần, chúng ta không biết!” Ánh mắt lão ầu lóe lên một cái, phảng phất giấu diếm gì đó, nói ra.

Nghe những người này đối thoại, sắc mặt Diệp Trường Sinh bình tĩnh, nhìn không ra chút khác thường nào.

Hần tuyệt đối không lo lắng chuyện mình giết chết bốn người kia sẽ tiết lộ ra ngoài, dù sao hần cũng đã giết chết bốn người trên Tử Vi hải.

Người của Thiên Vân Tộc hơn phân nửa đã đem cái nồi này chụp lên trên người vợ chồng Giao.

Chỉ cần bọn họ hơi điều tra một chút, đại khái có thể rõ ràng tại sao tứ đại khách khanh của Vân Thành lại xuất hiện ở nơi đó.

Sau khi hiểu được ngọn nguồn, chỉ sợ những người này cũng không dám điều tra thêm, dù sao chuyện này cũng là do tứ đại khách khanh của Vân Thành đuối lý.

Chạy đến địa bàn của người ta bắt nữ nhi nhà mình, người ta giết bọn họ cũng là hợp tình hợp lý.

“Nhất định là âm mưu của Giác Xi tộc! Chư vị đạo hữu, tiếp theo chúng ta phải cẩn thận!” Bên trong tầng ba, một vị tu sĩ Hợp Thể kỳ lo lắng nói.

“Đạo hữu nói có lý, Giác Xi tộc thế tới rào rạt, thiết kế hại chết bốn vị đạo hữu cũng không phải chuyện không có khả năng! “

“Thiếu đi bốn vị đạo hữu này, muốn thủ vững ở Vân thành thì càng thêm khó a!” Một vị tu sĩ Hợp Thể buồn bã thở dài nói, nhất thời lời này gây nên một trận khủng hoảng.

Không chỉ có thượng tộc tu sĩ phía dưới sắc mặt có chút trắng bệch, mà ngay cả các tu sĩ Hợp Thể kỳ trong lầu ba cũng nhú mày.

Tuy rằng Thiên Vân mười ba tộc là đại tộc, trong tộc có rất nhiều tu sĩ Hợp Thể, thế nhưng ở chỗ Vân Thành này lại không có nhiều cường giả như vậy tụ lại.

Địa bàn của mười ba tộc rất lớn, địa phương cần thủ hộ rất nhiều, Vân Thành lại chỉ là đại thành xếp hạng thứ ba, nơi đây cũng chỉ có hơn một trăm tu sĩ hợp thể mà thôi.

Thoáng cái đã mất đi bốn vị cường giả Hợp Thể trung kỳ, ảnh hưởng lớn tới cuộc chiến đó là không thể đo lường được.

Nhìn thấy cảnh này khiến lòng người hoảng sợ, Tiêu Bố nhướng mày, trên mặt lập tức lộ ra ý cười, chấp tay nói:

“Thật ra chư vị không cần lo lắng, có một tin tức còn chưa thể nói cho chư vị!”

“Kỳ thật, gần đây không chỉ có Thiên Vân chư tộc chúng ta chết không hiểu được mấy vị đạo hữu, Giác Xi tộc bên kia cũng gặp phải tình huống tương tự!”

“Bọn chúng cũng có không ít cường giả Thánh tộc bị cường giả không biết tên giết chết, thậm chí người chết còn nhiều hơn cả Thiên Vân tộc chúng ta!”

“Cho nên, giữa hai bên chúng ta, lực lượng so sánh là không phát sinh biến hóa bao nhiêu!”

Lời này của Tiêu Bố khiến mọi người ở đây đều giật mình, rất nhiều người lộ vẻ kinh ngạc.

“Tiêu huynh, chuyện này là thật?” Một vị tu sĩ Hợp Thể kinh hãi vô cùng dò hỏi.

“Ha ha, Tiêu mỗ không dám lừa gạt chư vị đạo hữu loại chuyện này? Đây là tin tức Vân Thành chúng ta an bài thám tử trong Giác Xi Tộc truyền đến, tuyệt đối đáng tin cậy!” Tiêu Bố mặt mũi tươi cười nói.

“Lại có việc này, ha ha, đây là cường giả thần bí nào làm vậy?”

“Việc này không phải là chuyện chúng ta có thể biết được, Giác Xi tộc bên kia cũng không điều tra ra kết quả, nghe nói bọn họ còn xuất động mấy vị tồn tại ba cấp Thánh tộc tự mình điều tra việc này, chuyên môn tới địa phương mấy người chết đi nhìn qua, nhưng chẳng phát hiện gì cả!” Tiêu Bố giải thích.

“Hắc hắc, ngày thường Giác Xi tộc làm việc bá đạo, tự cho là trên đại lục Lôi Minh không ai có thể chống lại bọn hắn, không biết đắc tội bao nhiêu tán tu cường giả, nói không

chùng là vị tiên bối nào đó không ưa tác phong của bọn hấn, thay trời hành đạo!” Một vị Hợp Thể kỳ cười lạnh hắc hắc hai tiếng nói.

Nghe y nói vậy, tất cả mọi người của Thiên Vân Tộc đều vui vẻ gật đầu, hiển nhiên là đáng vẻ cực kỳ tán thành.

Danh tiếng Giác Xi tộc tại đại lục Lôi Minh cũng không tính là tốt, thống hận người bộ tộc này nhiều rồi. Chẳng qua bởi vì bọn họ quá mức cường đại, mơ hồ có đệ nhất chủng tộc Lôi Minh đại lục, thậm chí là đệ nhất cường tộc Linh giới uy phong, cho nên không người nào dám trêu chọc bọn họ.

Ngày thường cũng có rất ít người dám chuyên nhắm vào Giác Xi tộc, đi săn giết tu sĩ Hợp Thể kỳ của bọn họ, dù sao cho dù làm việc có bí mật thế nào, cũng sẽ có lúc thất thủ, vạn nhất bại lộ ra ngoài, đắc tội Giác Xi tộc chính là được không bù mất.

Nhưng ở thời khắc chiến tranh này, số lượng hợp thể mà Giác Xi tộc chết đi cũng không ít, đục nước béo cò một chút cũng không phải là không được.

Trong phòng đấu giá, những tu sĩ Thiên Vân tộc này đều đem người của Giác Tộc giết chết những tu sĩ Hợp Thể, coi như là một lão quái Đại Thừa nào đó đã từng bị Giác Tộc đắc tội.

Diệp Trường Sinh ngồi trong gian nhà đá, nghe nói như vậy trên mặt cũng lộ ra một tia ý cười khó hiểu.

Hắn tuyệt đối không lo Giác Xi tộc có thể điều tra được hắn, dù sao hắn có được Thiên Phượng Sí, đi lại như gió, tốc độ so với những tu sĩ Đại Thừa kia còn nhanh hơn, căn bản sẽ không bị người bắt được chút tung tích nào.

Sự việc diễn ra cũng không kéo dài quá lâu, sau khi tiếng nghị luận của phần đông tu sĩ Vân tộc chậm rãi hạ xuống, Tiêu Bồ gật đầu với bà lão bên cạnh.

Bà lão nhất thời hiểu được dụng ý, một tay sờ ống tay áo, lấy ra một vật đen sì, hất lên không trung, hiện ra trước mặt mọi người.

Phẩm chất áp trực xuất hiện, tự nhiên hấp dẫn sự chú ý của mọi người, trong nháy mắt từng ánh mắt đều tập trung tới.

Đây là một chiếc phi xa đen thui dài năm sáu trượng, mặt ngoài có hoa văn phong cách cổ xưa rậm rạp, đồng thời một luồng khí tức man hoang từ trên xe truyền tới.

Mà ở phía trước phi xa, có bốn con độc giác phi mã cũng đang kéo theo, những phi mã này chẳng những sau lưng có hai cánh màu đen, hơn nữa thân thể còn có một tầng hắc sắc chiến giáp.

Ở trên người bốn con phi mã còn có một gã hắc sắc giáp sĩ cao ngang người bình thường, mỗi người đều đeo kiếm, trang bị đầy đủ.

Vô luận là phi mã hay là kỵ sĩ, tất cả đều huyền phù trên không trung không nhúc nhích, hiển nhiên chúng đều là bốn con thú kỵ Khôi Lỗi!

Vô luận là phi xa hay là bốn tên kỵ sĩ, cả người đều hiện ra ánh sáng lạnh như băng, rõ ràng đều được luyện chế từ chất liệu mà thành.

“Đây chính là kiện vật đầu giá đầu tiên của đầu giá hội “Địa U chiến xa”, lai lịch của cỗ xe này chắc chắn có hơn phân nửa đạo hữu đều như sấm bên tai.”

“Mấy chục vạn năm trước, Địa Linh Tộc bị diệt tộc, nghĩ đến cũng không ít người có ấn tượng, dù sao Địa Linh Tộc năm đó, được xưng là đệ nhất cơ quan Khôi Lỗi Thuật ở Lôi Minh đại lục!”

“Bộ U chiến xa này chính là xuất phát từ tay của Địa Linh Tộc, là từ trong một di chỉ phát hiện ra, về phần công năng cụ thể, ta không thể nói, dù sao trong chư vị, nếu có người bán đầu giá lấy được chiếc U Chiến Xa này, khẳng định là không muốn vật này bị người khác biết đến công năng!”

“Tuy nhiên ta có thể nói rõ cho mọi người biết, dưới sự liên thủ của bốn con kỵ sĩ Khôi lỗi trên chiến xa này, có thể thi triển một loại bí thuật liên thủ bị thất truyền, đủ để ngăn cản một gã Thánh tộc sơ kỳ công kích.” Tiêu Bố hướng mọi người nhìn thoáng qua liền cười hắc hắc nói.

Vừa nghe thấy tên của Địa Linh tộc, không ít người ngồi ngay ngắn phía dưới liền lộ ra vẻ động lòng, nghe bốn gã khôi lỗi kỵ sĩ liên thủ liền có thể ngăn cản một gã Thánh tộc sơ giai, mọi người đều động tâm.

Những tồn tại Thánh tộc trong ba tầng nhà đá kia, hai mắt nhao nhao tỏa sáng, hận không thể lập tức nắm lấy chiến xa U tộc này.

“Cũng là thứ huyền diệu, thứ có thể ngăn cản tu sĩ cấp Hợp Thể rất hiếm thấy!” Diệp Trường Sinh thầm nghĩ trong lòng.

Hắn cũng động tâm rồi, nếu phục chế ra một đồng lớn thì sẽ ra sao?

Trong lúc hắn đang âm thầm suy nghĩ thì rốt cuộc Tiêu Bố đã báo ra giá sàn đấu giá “Địa U chiến xa” trên đài!

“Một bộ chiến xa U Chiến, giá khởi điểm một trăm hai mươi triệu, mỗi lần tăng giá không được thấp hơn một trăm vạn linh thạch!”

“Một trăm năm mươi triệu!”

“Một trăm sáu mươi triệu.”

.....

Đấu giá của chiến xa địa phương này vô cùng lộn xộn, từng tiếng một báo giá, đơn giản đột phá giá trên trời hai trăm triệu, nhưng vẫn có không ít người không muốn bỏ cuộc.

Cũng không lâu lắm, giá cả liên tiếp tục tăng lên, một đường tăng đến hai ức năm ngàn vạn, đến nơi này, người cạnh tranh mới dần dần ít đi.

“Ba trăm triệu linh thạch!” Diệp Trường Sinh một hơi tăng giá lên năm ngàn vạn, lập tức dọa sợ không ít người.

Nhiều như vậy Linh thạch, nơi đây chỉ ít có một nửa Hợp Thể tu sĩ không có được, mà cho dù có thể lấy ra cũng rất ít có thể vì một kiện Pháp bảo mà dốc hết toàn bộ lực lượng.

Trong lúc nhất thời, trong phòng đấu giá yên tĩnh trở lại, ánh mắt đám người lóe sáng đầy tiếc nuối nhìn chiếc chiến xa đen kịt kia.

Một món đồ có thể phát huy tác dụng lớn như vậy trong chiến đấu, chung quy là vô duyên với bọn họ.

“Ba trăm hai ngàn vạn linh thạch!” Lúc này, một giọng nói thanh thúy vang lên.

Mọi người không khỏi nhìn theo hướng âm thanh phát ra, chỉ thấy người mở miệng là một nữ tử che mặt, thân thể mềm mại.

Sau khi liếc mắt đánh giá tu vi nàng này, nhất thời không ít người trong lòng nhảy thềm lên, bởi vì nàng này bất quá chỉ là Hóa Thần trung kỳ, có thể có một số lượng lớn linh thạch như vậy trong người, thật sự có chút khó tin.

“Ba trăm ba ngàn vạn!” Diệp Trường Sinh có chút ngoài ý muốn, sau khi liếc mắt nhìn nữ tử che mặt, không chút do dự nâng cao giá cả.

“Ba trăm bốn mươi triệu!”

“Ba trăm năm mươi triệu!” Khi giá cả của Diệp Trường Sinh tăng lên tới mức này, rốt cuộc cô gái che mặt cũng rút lui, không lên tiếng nữa.

Cuối cùng chiếc U Chiến Xa này rơi vào tay Diệp Trường Sinh.

Tiêu Bố mặc áo báo cáo thuộc sở hữu của Địa U chiến xa, vẻ mặt tươi cười gật đầu với một vị tu sĩ Hợp Thể kỳ khác trên đài cao.

Người này thấy thế lập tức lấy ra một cái bình ngọc màu xanh, đưa tới trong tay Tiêu Bố. Tiêu Bố mở nắp bình, đồ từ bên trong ra một viên đan dược toàn thân xanh tươi, trên đó có một ít đường vân màu đỏ tinh mịn.

“Đây là... Thiên La đan?”

“Không sai, thật sự là Thiên La đan!”

“Không ngờ lại là Thiên La đan, trong đấu giá hội lần này lại có thứ này. Tiêu huynh, người giấu chúng ta thật khó!”

.....

Khi nhìn thấy đan dược xanh biếc kia, một ít tu sĩ tinh mắt lập tức nhận ra thân phận của nó, phát ra âm thanh mừng rỡ vô cùng.

Hiển nhiên, loại đan dược này trong lòng bọn họ địa vị tuyệt đối không tầm thường, trân quý dị thường.

Trong nhà ở tầng ba, sau khi Diệp Trường Sinh nhìn thấy Thiên La đan đi ra, tinh thần cũng chấn động, đây là một lo

đan được hẩn gửi ở hội đấu giá.

“Ha ha, đã có rất nhiều đạo hữu nhận ra rồi, không sai, đây là một lọ Thiên La đan!” Trên mặt Tiêu Bố tươi cười nói với mọi người.

“Chắc hẳn chư vị cũng đều biết diệu dụng của Thiên La đan, mặc kệ cùng hỗn hợp đan dược dạng gì, đều có thể gia tăng hiệu quả đến năm thành, điều này đối với một ít đạo hữu chuẩn bị trùng kích bình cảnh mà nói, là trân quý cỡ nào cũng không cần ta nhiều lời chứ?”

“Mặc dù nói loại đan dược này có hiệu lực hay không phụ vận khí, nhưng bên trong bình này có chừng sáu hạt Thiên La đan, mặc kệ vận khí kém bao nhiêu, tóm lại là một viên có thể thành công!”

“Phí lời ta cũng không nói nhiều, giá quy định một trăm năm mươi triệu linh thạch, mỗi lần đấu giá không được thấp hơn một trăm vạn linh thạch, tiếp theo bắt đầu!”

Tiêu Bố vừa dứt lời, lập tức có một giọng nói há mồm hô:
“Hai trăm triệu linh thạch!”

Vừa nghe được giá tiền này, các thượng tộc tu sĩ vốn cũng ôm một tia ý nghĩ trong lòng nhất thời trong lòng hùng hùng hổ hổ rồi khỏi cuộc cạnh tranh.

Thiên La đan này bất luận là chống lại Thượng tộc hay là đối với Thánh tộc đều có tác dụng, nhưng từ tài lực đến xem, hiển nhiên tồn tại Thượng tộc không có khả năng cạnh tranh với Thánh tộc.

“Hai trăm triệu một ngàn vạn!”

“Hai trăm ba mươi triệu!”

.....

Theo từng cái tồn tại Hợp Thể tăng ba ra giá, giá bình Thiên La Đan này cũng dần dần tăng lên đến hai trăm bảy mươi tám ngàn vạn.

“Ba trăm triệu linh thạch!”

Ngay từ đầu đã hô lên hai trăm triệu linh thạch tên Thánh tộc không biết tên kia, trầm mặc một chút, nói ra một con số làm

cho rất nhiều người trợn mắt há hốc mồm.

“Ba trăm triệu! Bên kia là Thiên Cơ Tử đạo hữu phải không? Bình Thiên La đan này đối với tiểu muội phi thường trọng yếu, mong rằng đạo hữu có thể thành toàn.” Tiếng cười thản nhiên vang lên, thanh âm một vị nữ tử từ trong gian nhà đá lâu ba nào đó phát ra.

“Lời này của Thái tiên tử không đúng rồi, Thiên La đan này đối với ngươi trọng yếu, chẳng lẽ đối với ta không quan trọng sao? Ta sẽ không dễ dàng buông tay, ba ức hai ngàn vạn!” Nam tử bắt đầu ra giá lại dữ tợn cười, không có chút ý tứ buông tay nào, lại hô ra một cái giá khác.

“Chẳng lẽ Thiên đạo hữu cảm thấy bằng những đan dược này là có thể tiến giai Đại Thừa sao? Thiên La đan mặc dù truyền ra rất mơ hồ, nhưng đối với bình cảnh Đại Thừa chỉ sợ là một chút tác dụng cũng không có, tiểu muội cạnh tranh bình đan dược này chẳng qua là muốn dùng trên người đệ tử mà thôi!” Nữ tử kia trầm mặc một chút rồi nói.

“Tiên tử làm sao biết ta đầu giá vật này không phải muốn dùng trên người đồ đệ của ta chứ?” Người tên Thiên Cơ Tử kia nghe vậy cười rồi nói.

“Ba trăm ba ngàn vạn Linh Thạch! Nếu như đạo hữu cũng muốn dùng nó trên người đệ tử của mình, vậy đạo hữu cũng đã muốn làm chuyện đó rồi, nếu đã như vậy, càng không nên cạnh tranh với ta!”

“Bình Thiên La đan này tổng cộng có sáu viên, chờ ta cạnh tranh được, đến lúc đó có thể thương nghị với đạo hữu một chút, cho ngươi mấy viên đệ tử cũng không thành vấn đề, đạo hữu cảm thấy thế nào?” Nữ tử được xưng Thái tiên tử vừa cười vừa nói.

Vừa nghe nói như thế, nam tử tên Thiên Cơ Tử trong nhà đá trầm mặc một lát, dường như đang cân nhắc lợi hại.

Cũng không lâu lắm, thanh âm của hắn lại lần nữa vang lên: “Tiên tử nói có lý, vậy theo như lời ngươi đi!” Sau khi người này nói xong, không lên tiếng nữa, hiển nhiên là lui ra cạnh tranh.

Nữ tử tên gọi Thái tiên tử kia lập tức nở nụ cười xinh đẹp, hiển nhiên tâm tình không tệ, ánh mắt nhìn về phía đài cao, ngập ngừng nói: “Tiêu đạo hữu, có phải nên tuyên bố hay không?”

Tiêu Bố nghe thế, ánh mắt lập tức căng thẳng, nụ cười trên mặt có chút miễn cưỡng.

Bây giờ trực tiếp tuyên bố, tựa hồ không hợp quy củ, phải chờ một thời gian mới được, nhưng nữ tử này là tồn tại thánh giai đỉnh phong, hắn không thể khiêu khích.

Hơn nữa, Thiên Cơ tử cạnh tranh với hắn vừa rồi cũng là một vị Thánh giai đỉnh phong, hai người này hiện tại lại như có hiệp nghị gì đó, hắn cứ kéo dài thời gian, có thể sẽ đắc tội với hai vị Thánh giai đỉnh phong.

Nghĩ tới đây, hắn liền không để ý quy củ, trực tiếp tuyên bố bình Thiên La Đan này thuộc về ai.

“Ba trăm bốn ngàn vạn!” Đột nhiên, từ nơi nào đó trong đại điện truyền đến một tiếng ra giá, ngăn trở lời nói của Tiêu Bố Y.

Thanh âm này rất dễ nghe, đây là thanh âm của một gã nữ tử.

Lần này, tất cả mọi người trong phòng đấu giá đều sửng sốt, không khỏi theo thanh âm nhìn lại, chỉ thấy người ra giá kia, rõ ràng là nữ tử che mặt lúc trước cạnh tranh với chiến xa U Giao với Diệp Trường Sinh.

Nhìn thấy người này, mọi người nhất thời có chút kinh ngạc, không khỏi kinh ngạc nhìn nhau.

Không chỉ kinh ngạc vì đối phương có thể lấy ra nhiều linh thạch như vậy, mà còn kinh ngạc cùng đối phương một tu sĩ Hóa Thần trung kỳ, lại dám cạnh tranh cùng tồn tại thánh giai đỉnh phong!

“Ba trăm năm mươi triệu!” Thanh âm của nữ tử được gọi là Thái tiên tử kia trở nên lạnh lẽo.

“Ba trăm sáu mươi triệu!” Nữ tử che mặt điềm tĩnh báo ra một cái giá.

“Ba trăm bảy mươi vạn! Dù cho có người ra giá cao hơn một khối linh thạch này, thiếp thân cũng lập tức chấp tay nhường đường.” Thanh âm Thái tiên tử đã lạnh lẽo dị thường.

Nhưng lời của nàng vừa dứt, nữ tử che mặt liền báo ra một cái giá “Tam ức tám ngàn vạn”.

Nghe được báo giá này, trong phòng đấu giá lập tức yên tĩnh lại, một cỗ sát ý như có như không từ trong gian nhà đá trên tầng ba phát ra, làm cho không biết bao nhiêu tu sĩ ở đây cảm thấy lo lắng bất an, da đầu tê dại.

Nhưng nữ tử che mặt kia dường như dường như không cảm nhận được loại sát ý này, ngay cả nhìn vào ba tầng nhà đá cũng không thèm nhìn lấy một cái.

Bộ dáng không sợ hãi không khỏi khiến trong lòng mọi người nổi lên rất nhiều suy đoán.

Tiêu Bố vội ho một tiếng, tuyên bố bình Thiên La Đan này thuộc về ai, sau đó lại lấy từ trong tay vị khách khanh thứ ba một hộp gỗ, mở ra, lập tức một thanh tiểu kiếm màu vàng đất từ bên trong lộ ra.

Tiêu Bố y một tay cầm chặt thanh kiếm, pháp lực truyền vào trong, lập tức một luồng khí thể kinh khủng từ thanh kiếm này bay lên.

“Trên Hỗn Độn Vạn Linh Bảng xếp hạng tám ngàn một trăm mười một Địa Vương Kiếm, giá khởi điểm một ức năm ngàn vạn linh thạch, mỗi lần tăng giá không được thấp hơn một trăm vạn linh thạch, tiếp theo đấu giá bắt đầu!”

Lúc này đây, Tiêu Bố quần áo ngược lại cũng không nói quá nhiều liên quan đến thanh kiếm này, ngược lại cũng đúng, uy năng của Thông Thiên Linh Bảo lại có người nào không rõ ràng cho nên không cần hẳn giới thiệu quá nhiều, những tồn tại Thánh giai trong tầng ba đều bắt đầu nhao nhao ra giá.

“Một trăm tám mươi triệu linh thạch!”

“Một trăm chín mươi triệu!”

.....

Giá cả liên tục tăng lên, cuối cùng thanh kiếm này bị một vị Thánh tộc dùng ba ức linh thạch lấy đi.

“Tốt, tiếp theo cuối cùng cũng tới đại hội đấu giá lần này của chúng ta, hắc hắc, tin tưởng không cần Tiêu mỗ nói gì, chư vị đạo hữu cũng có thể minh bạch là vật gì, chỉ là một lọ có mười

ba viên Vạn Diệu đan.” Tiêu Bố khẽ thở dài một hơi, trên mặt lộ ra vẻ tươi cười nói với mọi người.

“Vạn Diệu đan chẳng những là linh dược phụ trợ tuyệt hảo để đột phá Thánh tộc, hơn nữa sau khi ăn vào còn có tẩy tủy dịch kinh, cải thiện thể chất. Hơn nữa, chư vị cũng biết, Quảng Hàn Giới hẳn là trong vòng một trăm năm này sẽ mở ra.”

“Vân Thành chúng ta có hai quả Nghiễm Hàn Lệnh, có thể dẫn ba mươi vị đạo hữu cấp chín của thượng tộc đi vào, trong này chắc hẳn có không ít người chính là đệ tử của chư vị, nếu để cho bọn hắn sau khi tiến vào Nghiễm Hàn Giới dùng một viên Vạn Diệu Đan, tỷ lệ tiến giai Thánh giai sẽ tăng gấp bội!”

“Nếu không phải lần này cần chủ trì đấu giá, chỉ sợ Tiêu mỗ cũng sẽ không bỏ qua cơ hội cạnh tranh lần này!” Tiêu Bố vừa rung đùi đắc ý nói, thần tình tràn đầy vẻ tiếc hận.

Sau đó, hắn tiếp nhận một cái bình nhỏ màu bạc từ tay vị khách khanh cuối cùng, cũng nâng nó lên cao về phía mọi người!

“Bình Vạn Diệu đan này giá quy định ba trăm triệu, hiện tại bắt đầu cạnh tranh!” Tiêu Bố mỉm cười, mở miệng tuyên bố.

Giá ba trăm triệu linh thạch đối với đa số mọi người mà nói là thứ có thể mong đợi mà không thể với tới được.

Mặc dù Vạn Diệu đan này là chuẩn bị cho thượng tộc tu sĩ, nhưng trong phòng đấu giá đông đảo thượng tộc cửu giai tu sĩ đều biết rõ, bọn họ căn bản không thể tiến vào bình Vạn Diệu đan này cạnh tranh được.

Chỉ có thể nhìn những tồn tại Thánh giai trong tầng ba mở miệng hô lên giá cao đến không hợp thói thường.

Hiển nhiên, những tồn tại Thánh giai này đều đại biểu cho tộc đàn mình đến cạnh tranh bình đan dược này, nếu không lấy giá cả bình đan dược này, cho dù bọn hắn táng gia bại sản cũng mua không nổi.

Trong hơn mười tồn tại Thánh giai tầng ba, có thể mở miệng cạnh tranh bình đan dược này cũng chỉ có lác đác vài người.

Cuối cùng bình Vạn Diệu đan này bị người lấy đi với giá hơn chín trăm triệu linh thạch, buổi đấu giá cứ vậy kết thúc.

Diệp Trường Sinh đi ra phía sau phòng đấu giá, nhận lấy linh thạch, lần này hắn gửi vào hội đấu giá vài kiện vật phẩm, trong

đó vật phẩm xuất ra giá cao nhất tự nhiên chính là bình Thiên La đan kia.

Mấy món đồ còn lại giá cả cũng không tệ lắm, nhưng so sánh với Thiên La đan thì không đáng giá nhắc tới.

Sau khi khấu trừ linh thạch của phòng đấu giá, cuối cùng Diệp Trường Sinh tới tay hơn bốn trăm triệu linh thạch.

Bất quá loại trừ ba trăm triệu linh thạch hấn dùng để mua chiến xa U U Địa, năm ngàn vạn linh thạch, trên tay hấn chỉ cần bỏ vào hơn năm ngàn vạn linh thạch.

Cầm chiến xa Địa U lên, Diệp Trường Sinh trở lại động phủ của mình.

Cũng không lâu lắm, bỗng nhiên cấm chế bên ngoài động phủ bị kích động, thần thức Diệp Trường Sinh dò xét một chút, thấy Hàn Lập đã xuất hiện ở bên ngoài.

Hấn ta lập tức đứng dậy đi ra ngoài, mở cấm chế ra, vẻ mặt tươi cười nói: “Hàn sư đệ, người đến rồi!”

“Sư huynh mời, Hàn mỗ không dám không tới!”

“Mời vào!”

Diệp Trường Sinh mời Hàn Lập vào trong động phủ, hai người đi vào trong một gian thạch thất chuyên môn tiếp khách. Sau khi Diệp Trường Sinh rót vào hai chén trà mới ngồi xuống đối diện Hàn Lập.

Hấn thở dài một tiếng, ánh mắt lộ ra vẻ nhớ lại, chậm rãi nói: “Tính kỹ xem, ta rời khỏi Thiên Uyên Thành đã hơn sáu trăm năm, trong thời gian này đã xảy ra chuyện gì trong Nhân Tộc, ta hoàn toàn không biết, ta xuất thân ở Nhân Giới như thế nào rồi, ta cũng không biết!”

“Hôm nay mời sư đệ tới đây, chính là muốn hỏi một chút về những chuyện đã xảy ra trong Nhân tộc những năm gần đây, cùng với những đạo lý kia của vi huynh ở Nhân giới như thế nào rồi?”

Trước khi đến đây, Hàn Lập đã biết Diệp Trường Sinh tìm hấn là muốn hỏi những chuyện này, hấn không có chút bất ngờ nào.

Sau khi trầm ngâm một chút, Hàn Lập nói: “Hơn bốn trăm năm trước sư đệ đã ly khai Nhân tộc, bởi vậy bốn trăm năm qua Nhân tộc phát sinh biến hóa thế nào ta cũng không biết!”

“Chẳng qua chuyện bốn trăm năm trước, ta ngược lại có thể kể cho sư huynh một phen!”

“Hàn sư đệ nói chính mình biết là được rồi!” Diệp Trường Sinh vẻ mặt tươi cười, ngữ khí ấm áp nói.

Hàn Lập trầm ngâm một chút, liền chậm rãi mở miệng: “Các vị đạo lữ ở Nhân giới, ta hiểu các nàng đều là tu sĩ Nguyên Anh kỳ, trong đó có mấy vị thậm chí đều tu thành Hóa Thần!”

Nói tới đây, Hàn Lập không khỏi có chút cảm khái liếc nhìn Diệp Trường Sinh.

Nhớ ngày đó khi hắn ở Nhân giới tu thành Hóa Thần, không biết đã hao phí bao nhiêu tâm lực, xông xáo không ít hiểm địa mới có được đủ cơ duyên.

Mà đám nữ nhân ở nhân giới của Diệp Trường Sinh lại một đám nhẹ nhàng vô thanh vô tức tu thành Hóa Thần, chuyện này quả thực là làm cho người ta không biết nên nói cái gì mới tốt.

Hàn Lập biết những người này có thể tu thành Hóa Thần hơn phân nửa là có liên quan với Diệp Trường Sinh, hắn hiện tại rất tò mò không biết Diệp Trường Sinh đã để lại cho những người này cơ duyên gì để cho các nàng có thể dễ dàng đột phá Hóa Thần như vậy.

“Vậy các nàng ấy đều phi thăng lên đây sao?” Diệp Trường Sinh nghe thế liền vội vàng hỏi một câu.

“Ở trước Hàn mỗ, trong đạo lữ của sư huynh có bốn người phi thăng lên, các nàng phân biệt là Lăng đạo hữu ở Loạn Tinh Hải, Nam Cung đạo hữu cùng Nguyên đạo hữu của Trường Sinh minh, còn có Bạch đạo hữu của Đại Tấn Tiểu Cực cung!”

Nghe được lời này của Hàn Lập, Diệp Trường Sinh cũng không cảm thấy ngoài ý muốn, trong dự đoán của hắn, Nhân Giới có thể tự mình tu thành Hóa Thần chỉ có mấy người này.

Ngoại trừ bốn người này ra, nhiều lắm là có một Tử Linh nữa, nhưng Tử Linh nếu không đi vào Linh giới, vậy hơn phân nửa

là đi Ma giới rồi.

“Sau khi ra khỏi Nghiễm Hàn Giới, lập tức trở về Nhân tộc, nghĩ biện pháp đi tới Nhân giới một chuyến. Về phần Tử Linh bên kia, vẫn phải tính kế ở Ma giới, nàng hẳn là tới môn hạ Lục Cực, nếu muốn đối phó Lục Cực, còn phải tìm bảo hoa thương lượng!” Diệp Trường Sinh thầm nghĩ.

Lúc này, Hàn Lập lại tiếp tục thuật lại: “Mà sau ta, cũng không biết, sư đệ ở trong Nhân tộc cũng không có đợi bao nhiêu năm cũng bởi vì chuyện dị tộc công thành mà rời đi!”

Sắc mặt Hàn Lập như thường, hắn dẫn đo một chút vẫn không dám đem chuyện hắn phá bỏ không gian thông đạo nói cho Diệp Trường Sinh biết, sợ chọc phải lửa giận của vị sư huynh này.

Mặc dù trong chuyện này hắn đã bồi thường không ít, lúc ở Thiên Uyên Thành, bồi thường cho đám đạo lữ vạn năm linh dược cho Diệp Trường Sinh, nhưng Diệp sư huynh cũng không biết chuyện này, cho dù hiện tại hắn nói ra, Diệp sư huynh cũng không chắc sẽ tin.

Cho nên, Hàn Lập cảm thấy bản thân tạm thời vẫn không nên tự mình chuốc lấy khổ sở, đem chuyện này nói ra.

Dù sao hiện tại tu vi của mình và Diệp sư huynh chênh lệch khá lớn, một người vừa tiến vào Luyện Hư, một người đã là Luyện Hư đỉnh phong.

Mặc dù Hàn Lập tự tin với thực lực của mình có thể đối phó tu sĩ Luyện Hư đỉnh phong, nhưng là nhằm vào tu sĩ Luyện Hư đỉnh phong phổ thông, không bao gồm sự tồn tại của loại quái vật như Diệp sư huynh.

Hay là đợi sau này thực lực của mình tăng lên rồi nói sau, đợi đến khi có đủ lực để chống lại Diệp sư huynh, hẳn cũng không sợ Diệp sư huynh biết chuyện này.

“Dị tộc công thành đã xảy ra chuyện gì?” Diệp Trường Sinh liếc nhìn Hàn Lập với thâm ý sâu sắc, ngập ngừng hỏi.

“Chuyện này kỳ quặc, sư đệ ta cũng không biết xảy ra chuyện gì!” Hàn Lập lắc đầu nói.

“Ta nghe mấy người sư huynh nói, tình huống bình thường một vạn năm dị tộc công thành xảy ra một lần, khoảng cách trước kia còn không có bao lâu, lần này tới thực kỳ lạ!”

Nghe được lời này của Hàn Lập, Diệp Trường Sinh cười hắc hắc hai tiếng, nói: “Trước khi ngươi rời khỏi Thiên Uyên Thành, tình huống mấy vị đạo lữ kia của ta thế nào rồi?”

“Điểm ấy... Sư đệ ta cũng không rõ, các nàng đều tu luyện tới cảnh giới Hóa Thần trung kỳ, hơn nữa hình như cũng không có ý định rời khỏi Thiên Uyên Thành!”

“Lúc ấy trong Thiên Uyên Thành có một vị Luyện Hư tiền bối nói cho chúng ta biết, trong hội trưởng lão vì bảo vệ tu sĩ phi thăng, dị tộc không ở trong dị tộc công thành sẽ tổn thất quá nhiều, liền an bài một ít thời gian dài cho ta, nhiệm vụ có độ khó cao, thông qua nhiệm vụ kia ta lấy được đủ Diệt Trần Đan, từ đó về sau triệt để xâm nhập Man Hoang, rời khỏi lãnh địa nhân tộc!”

“Nhưng theo ta được biết, mấy vị đạo lữ của sư huynh không có ai gia nhập vào loại nhiệm vụ này cả, tựa hồ tất cả các nàng đều lưu lại Thiên Uyên Thành!” Hàn Lập cau mày nói.

Diệp Trường Sinh nghe vậy lại thở phào nhẹ nhõm, ở lại Thiên Uyên Thành dù sao cũng an toàn hơn đi tới Man Hoang nhiều, không biết lần dị tộc công thành chiến này các nàng có chịu nổi hay không.

Nghĩ tới đây, Diệp Trường Sinh hận không thể lập tức bay trở lại Thiên Uyên Thành, xác nhận an nguy của các nàng.

Nhưng chung quy lại hắn không có làm như vậy, dù sao cũng không kém mấy năm này, Quảng Hàn Giới sắp mở ra rồi, mà thời gian mở ra cũng rất ngắn ngủi, sẽ không trì hoãn đến phiên mình.

Có Thiên Phượng Sí, tốc độ muốn trở lại Thiên Uyên Thành sẽ rất nhanh, cho nên Diệp Trường Sinh cũng không cần nóng lòng ngay lúc này.

Sắc mặt hắn trầm tĩnh, không có bao nhiêu biểu lộ, làm cho Hàn Lập nhìn không ra trong lòng hắn rốt cuộc nghĩ cái gì.

Sau đó, Diệp Trường Sinh lại liên tiếp hỏi thăm rất nhiều vấn đề, đều là về tình huống ở Nhân giới cùng với tình huống mấy

vị đạo lữ của hắn trong Thiên Uyên Thành, Hàn Lập phàm là biết chuyện, đều trả lời từng người.

Hai người trò chuyện một hồi, Diệp Trường Sinh cũng có hiểu biết nhất định đối với tình huống của những nữ nhân của mình, nhưng cụ thể hơn vẫn là bản thân mình phải tự mình tìm hiểu.

“Hàn sư đệ có từng nghĩ sẽ quay về Nhân tộc không?” Diệp Trường Sinh bung chén trà trên bàn lên, nhấp một ngụm rồi hỏi.

Về Nhân tộc?

Vừa nghe đến vấn đề này, tim Hàn Lập đập mạnh một cái, lập tức lắng đầu, nói: “Sư đệ tạm thời còn chưa lo lắng quay về Nhân tộc, trước tiên đi du lịch trên Lôi Minh đại lục một phen, đợi khi có đủ thực lực rồi hẵng quay về!”

Bây giờ trở về Nhân tộc, vậy chờ Diệp Trường Sinh trở lại Nhân tộc, từ những đạo lữ kia của hắn biết hắn đem không gian thông đạo phá hủy mà nói, chẳng phải là sẽ gặp xui xẻo sao?

Đương nhiên, cho dù không có chuyện này, hiện tại Hàn Lập cũng không có ý định trở lại nhân tộc, dù sao hắn ở trong nhân tộc không có vấn đề gì, thật sự không cần vội trở về.

Nhân tộc có thể cung cấp tài nguyên cho hắn, là không phong phú như thế ở thế giới Man Hoang, du lịch qua những nơi này, tốc độ tăng trưởng tu vi so với trong nhân tộc nhanh hơn không biết bao nhiêu lần.

Kế hoạch trước mắt của hắn là lịch luyện trên Lôi Minh đại lục, đợi sau khi tu luyện đến Hợp Thể kỳ, đi tiếp xúc với gã Hách Liên thương minh như lời Thanh Nguyên Tử đã nói, mượn dùng thế lực này vượt qua Truyền Tống Trận, trở lại Phong Nguyên đại lục, sau đó đi Minh Hà chỉ địa tìm Thanh Nguyên Tử.

Trong quá trình này, những chuyện mà Thanh Nguyên Tử dặn dò đều đã hoàn thành, chờ sau khi trở về, mượn Minh Hà thần nữ của Thanh Nguyên Tử, tốc độ tu luyện của gã tại Hợp Thể kỳ hẳn là có thể nhanh hơn rất nhiều.

Đợi đến khi thấy Thanh Nguyên Tử xong, trở về Nhân tộc cũng không muộn, khi đó thực lực của mình cũng thuộc nhóm

cường giả trong Nhân tộc.

“Như vậy à!” Diệp Trường Sinh sau khi nghe được câu trả lời của Hàn Lập có chút tiếc nuối. Hắn vốn tưởng rằng có thể tìm người giúp hắn phân chia, mượn nhờ Truyền Tống Trận của Thiên Vân mười ba tộc giúp hắn vượt qua đại lục, hiện tại xem ra phải tự mình hoàn thành rồi.

Diệp Trường Sinh cũng không biết Hàn Lập không trở về nhân tộc có nhân tố quan trọng lo lắng hắn tìm phiền toái, bất quá chuyện Hàn Lập tổn hại nghịch linh thông đạo, cho dù Hàn Lập không nói, trong lòng hắn cũng đã sớm suy đoán.

Hắn không vì vậy mà tìm Hàn Lập gây sự, cũng bởi vì hắn phân tích Chương Thiên Bình và lục dịch, nếu không, chắc chắn sẽ khiến cho Hàn Lập bồi thường.

“Hàn sư đệ, vừa rồi ngươi ở trên đấu giá hội, có phải hay không đoạt được Lưu Ly Thiên Hỏa Dịch...”

.....

Sau đó không lâu, sắc mặt Hàn Lập vẫn như thường rời khỏi động phủ này. Đợi đến khi cửa động phủ sau lưng đóng lại, trong lòng hắn có chút thở dài một hơi, vội vàng không chế độ quang bay khỏi nơi đây.

Trong động phủ, trong tay Diệp Trường Sinh cầm một bình ngọc nho nhỏ, trong bình chứa vài giọt chất lỏng màu đỏ thẫm, chính là Lưu Ly Thiên Hỏa Dịch.

Hắn xuất ra một đồng linh thạch, bắt đầu phục chế thứ chất lỏng này. Cũng không lâu lắm trước mặt hắn liền xuất hiện một đồng lớn Lưu Ly Thiên Hỏa Dịch.

Diệp Trường Sinh nhìn những Lưu Ly Thiên Hỏa Dịch này, suy nghĩ một chút, đột nhiên há mồm, một ngọn lửa màu bạc phun ra ngoài miệng.

Hỏa diễm này vây quanh lấy hắn, bỗng nhiên phát ra một tiếng thanh minh, biến ảo thành một con ngân sắc hỏa điều.

Khí thể của hỏa điều màu bạc so với lần trước triệu hoán ra ở trong Ma Kim Sơn Mạch mạnh hơn không ít, khiến cho Diệp Trường Sinh bây giờ cũng mơ hồ cảm nhận được một loại cảm giác nguy hiểm.

“Xem ra sau lần cắn nuốt hết Kim Ô chân hỏa và Kim Ô huyết, con chim lửa này lại tiến hóa không ít!” Diệp Trường Sinh thầm nghĩ trong lòng.

Hắn vuốt ve bộ lông màu bạc của Tinh Viêm Hỏa Điều, chỉ tay một cái, Ngân Sắc Hỏa Điều lập tức bay về phía đoàn Lưu Ly Thiên Hỏa Dịch kia, bộ dạng như đã đợi không nổi.

Cả tòa động phủ bị dòng chất lỏng màu đỏ rực chiếu rọi đỏ rực toàn thân, từng luồng từng luồng sóng nhiệt từ trên đó truyền đến, mà Tinh Viêm Hỏa Điều vừa thấy dịch thể màu đỏ kia, lập tức hưng phấn dị thường.

Cự điều phát ra một tiếng thanh minh vui sướng, hai cánh mở ra, trực tiếp bay nhào đến đoàn chất lỏng kia, há miệng hút vào, một đoàn chất lỏng màu đỏ thắm lập tức tiến vào trong bụng nó, bị hấp thu sạch sẽ.

Ngay sau đó, hỏa điều kêu lên một tiếng vui sướng, xoay người bay thẳng đến Diệp Trường Sinh, tiếp theo hóa thành một đoàn hỏa cầu, nhập vào thân thể hắn rồi biến mất không thấy.

Sau khi thu hồi Tinh Viêm Hỏa Điều, Diệp Trường Sinh lại phục chế một lọ Lưu Ly Thiên Hỏa Dịch, dự định tương lai đưa Thanh Nguyên Tử đến đổi Minh Hà Thần Nhũ.

Sau đó, hắn lại lấy ra một hộp gỗ, nhìn mấy tấm phù lục dán mặt ngoài hộp ngọc, Diệp Trường Sinh trong lòng âm thầm nghĩ:

“Đã đến lúc kích phát Nghiễm Hàn Lệnh, nếu ta nhớ không lầm, cũng sẽ còn thừa khoảng ba năm nữa, Nghiễm Hàn Giới sẽ mở ra!”

Hắn nhẹ nhàng phát tay một cái, phù lục mặt ngoài hộp gỗ kia nháy mắt đều phiêu tán xuống, hộp mở ra, lộ ra đồ vật bên trong, đây rõ ràng là một khối lệnh bài mang phong cách cổ xưa dài nửa thước.

Một mặt kim quang chói mắt, một mặt ngân quang điểm tuyết, mặt ngoài trái rộng rậm rạp chằng chịt hoa văn huyền ảo.

Nghiễm Hàn Lệnh!

Đây là một tấm lệnh bài mà Diệp Trường Sinh phục chế qua, hấn lấy ra bản sao chép này, là muốn thử xem pháp tắc Quảng Hàn giới có thích hợp với loại phục chế này không.

Diệp Trường Sinh nhìn chăm chăm vào tấm lệnh bài này một lát, bỗng nhiên trên tay xuất hiện một mảnh tàn nhận, mặt ngoài tàn nhận có ngũ sắc quang hoa lưu chuyển, vừa nhìn đã biết không tầm thường, tuy rằng đã bị tàn phá, nhưng lại có một loại khí tức phi thường huyền ảo từ trên đó chảy ra.

Tàn phiến của Huyền Thiên Như Ý nhận!

Diệp Trường Sinh nắm lấy mảnh tàn nhận này, ngũ sắc quang mang trên tay dừng mãnh tràn vào trong đó, lập tức bên ngoài mảnh tàn nhận này lập tức dâng lên một đạo ánh sáng sắc bén. Diệp Trường Sinh dùng lưỡi đao vạch một đường lên bàn tay của mình, lập tức một vết thương xuất hiện trên đó, dòng máu ngũ sắc chảy ra từ đó.

“Môn công pháp này đã làm màu huyết dịch thay đổi rồi!”
Diệp Trường Sinh sau khi chứng kiến năm màu huyết dịch này, trong lòng thầm nghĩ.

Hắn nhỏ một giọt máu tươi lên lệnh bài Nghiễm Hàn, trong nháy mắt lệnh bài màu vàng bạc tỏa sáng hào quang, nhỏ vào vết máu trên bề mặt lệnh bài một chút rồi chui vào trong đó không thấy nữa.

Diệp Trường Sinh mặt không biểu tình chứng kiến một màn này, đợi sau khi huyết dịch hoàn toàn biến mất, đột nhiên lệnh bài kia phát ra một tiếng như rỗng ngậm, tiếp theo một đạo kim ngân quang trụ chợt lóe phóng lên cao, cũng không nhìn tất cả cấm chế mà Diệp Trường Sinh bố trí, lập tức xuyên thủng nóc nhà bay thẳng lên chín tầng mây.

Hầu như sau khi cột sáng thông thiên xuất hiện không qua mấy hơi thở, chiến sĩ Thiên Vân tộc dò xét phụ cận Bát Vân sơn lập tức đã nhận ra động tĩnh bên này, nhao nhao cực tốc bay tới.

Bọn họ vây quanh bên ngoài động phủ, nhìn cột sáng to lớn kia, sắc mặt từng người đều biến đổi, phảng phất như nhìn thấy thứ gì đó không thể tưởng tượng nổi.

Đang lúc bọn họ do dự muốn phá vỡ động phủ đi vào xem một chút, đột nhiên một đạo thanh âm nam tử già nua truyền đến: “Các người lui xuống trước đi, nơi này không phải là nơi các người có thể xử lý!”

Vừa dứt lời, không gian bên ngoài động phủ liền chấn động, một bóng người mơ hồ quỷ dị xuất hiện.

Nhìn thấy lão giả này trong nháy mắt, sắc mặt những giáp sĩ Vân Thành đều đại biến, vội vàng cung kính lui xuống, nhanh chóng bay khỏi nơi đây.

“Lão phu là Thiên Cơ Tử của Vạn Cổ Tộc, chẳng biết có thể đến gặp chủ nhân nơi này hay không?” Giọng nói của lão giả kia vang lên bên ngoài động phủ. Diệp Trường Sinh sau khi nghe được âm thanh này, lập tức tiến lên mở động phủ.

“Tiền bối mời vào, lấy thân phận tiền bối chịu phủ xuống hàn xá, tại hạ cầu còn không được.”

Trong khi nói chuyện, một lão giả mặc áo bào màu vàng, dáng người không cao, nhưng mập mạp đi đến. Phía sau hắn đeo một cái sọt cỏ quái như cái sọt, bộ dáng từ mi thiện mục.

Diệp Trường Sinh thần thức hướng trên người đối phương đảo qua, đã thấy đây là một vị lão giả Hợp Thể đỉnh phong, pháp lực hùng hậu sâu không thấy đáy, không thể phỏng đoán ra thực lực mạnh bao nhiêu.

Sau khi vị lão giả tên Thiên Cơ Tử này tiến vào, vừa định mở miệng nói chuyện, đột nhiên một tiếng cười ha hả vang lên bên ngoài, sau đó một âm thanh như sấm nổ vang lên:

“Ha ha, Thiên Cơ Tử, tốc độ của lão gia hỏa này rất nhanh, không nghĩ tới ta lại vội vàng đuổi theo, hay là để ngươi tới trước một bước!”

Nói xong, trong động phủ của Diệp Trường Sinh lóe lên hào quang, một thân ảnh cao ba trượng trực tiếp vọt vào, đập xuống mặt đất của động phủ.

Sau một tiếng oanh, mặt đất rung lên, bóng người to lớn này dường như có vẻ rất nặng.

Diệp Trường Sinh nhìn kỹ cũng không khỏi có chút kinh ngạc, người xông vào từ đầu xuống này, thân thể vậy mà một nửa thân thể, một nửa kim loại.

Một nửa của khối kim loại đen xám sáng, nổi lên ánh sáng xám quỳ dị, một nửa thân thể màu da cổ đồng, giống như thân thể đồng dạng không thể phá vỡ.

Mà nhìn lên phía trên, lọt vào tầm mắt là một khuôn mặt dữ tợn, dài màu xanh lá cây, chẳng những mũi và hai mắt to gấp

đôi người bình thường, đầu lâu vậy mà hiện lên hình tiêm trùy, mọc thừa thốt vài sợi lông xanh.

Pháp lực trên người người này cực kỳ hùng hậu, hiển nhiên cũng là Hợp Thể đỉnh phong, sau khi thấy quái nhân này, Thiên Cơ Tử cười khò lắc đầu nói: “Đoạn lão đệ, đệ cũng tới à!”

“Ta sao không thể tới? Vị này chính là kích phát Nghiễm Hàn Lệnh a? Đạo hữu có ý gia nhập Thạch Kiến Tộc chúng ta hay không? Chỉ cần đạo hữu nguyện ý gia nhập, lão phu nhất định sẽ nghĩ biện pháp an bài cho đạo hữu một khóa Vạn Diệu Đan, phụ trợ đạo hữu tiến vào Thánh Giai, như thế nào?”

Quái nhân này vừa xuất hiện, vậy mà trực tiếp há miệng mời chào Diệp Trường Sinh.

Nghe nói như vậy, lão giả tên là Thiên Cơ Tử cười ha hả, lắc đầu nói: “Đoàn lão đệ sợ là gây chú ý, vị Diệp đạo hữu này từ mấy chục năm trước đã được chư tộc chúng ta mời chào một phen, chỉ tiếc là hắn một lòng muốn mượn dùng Khóa Đại Lục Truyền Tống Trận trở về, cho nên không muốn gia nhập Thiên Vân chư tộc chúng ta!”

“Ồ? Các ngươi vậy mà đã sớm mời chào hắn, chẳng lẽ vị Diệp đạo hữu này còn có chỗ hơn người hay sao?” Quái nhân tóc xanh có chút kinh ngạc hỏi thăm.

“Gần đây Đoàn lão đệ đến Vân Thành là vì vậy mà không biết vị Diệp đạo hữu này đã nổi danh ở Vân Thành từ rất lâu rồi, về phương diện luyện đan, hắn có thiên phú khó chạm đến người thường!”

Quái nhân tóc xanh nghe vậy hai mắt nhú lại, không biết nhớ ra cái gì.

“Chính như vị tiền bối này nói, vân bối không có ý gia nhập Thiên Vân tộc, mong tiền bối thứ lỗi!” Diệp Trường Sinh chấp tay nói với quái nhân tóc xanh.

Đồng thời, trong lòng hắn thầm nghĩ: “Người này hẳn là vị Đoàn Thiên Nhận trưởng lão của Thạch Kiến Tộc kia, đã như vậy...”

Trong lòng hơi động, Diệp Trường Sinh vận chuyển Nguyên Từ Thân Quang, khiến trong cơ thể truyền ra một luồng khí

tức Nguyên Từ Thần Quang.

Cổ khí tức này vừa xuất hiện, lão giả tên Thiên Cơ Tử kia có cái gì khác thường cũng không nhận ra được, nhưng cái mũi của quái nhân tóc xanh đột nhiên co quắp một chút, tiếp theo trên mặt đột nhiên lộ ra vẻ khó tin gắt gao nhìn thẳng Diệp Trường Sinh, phảng phất như nhìn thấy thứ gì đó không thể tưởng tượng nổi.

Một màn quỷ dị như vậy, tự nhiên làm cho Thiên Cơ Tử ở bên cạnh cảm thấy kinh ngạc, lão đầu nhìn chăm chăm Diệp Trường Sinh, lại nhìn chăm chăm Đoạn Thiên Nhận, trong mắt hiện lên vẻ nghi hoặc.

“Đoạn lão đệ, ngươi cảm thấy có cái gì không đúng sao?”
Thiên Cơ Tử nhíu mày hỏi.

Đoạn Thiên Nhận nghe vậy trong lòng cả kinh, vội vàng cười khan một tiếng, nói: “Không có gì, chẳng qua là cảm thấy vị Diệp đạo hữu này pháp lực hùng hồn, vượt xa tu sĩ cùng cảnh giới, có chút kinh ngạc mà thôi!”

Thiên Cơ Tử nghe vậy khẽ gật đầu tán thành, nói: “Đúng vậy, pháp lực hùng hồn của Diệp đạo hữu đúng là hiếm thấy trong đời ta, chỉ sợ sau khi hấn tiến vào Thánh giai, tu sĩ cấp hai của Thánh tộc cũng không nhất định là đối thủ của hắn!”

“Hai vị tiên bối thật sự là quá đề cao ta rồi. Đúng rồi, hai vị tiên bối tới đây là vì cột sáng này, văn bối cũng không biết xảy ra chuyện gì, vừa rồi chỉ là trong lúc vô ý mở ra lấy được một hộp gỗ nhìn một chút, không nghĩ tới lại làm ra tình huống như vậy!” Diệp Trường Sinh tươi cười nói với hai người.

“Ồ? Ngươi không nhận ra Nghiễm Hàn Lệnh? Cũng đúng, nếu ngươi từ đại lục tới, vậy hắn là không hiểu biết nhiều về Nghiễm Hàn Giới lắm!” Thiên Cơ Tử nghe vậy đầu tiên là lộ vẻ kinh ngạc, sau đó lập tức hiểu ra thần sắc hòa ái nói.

“Quảng Hàn Lệnh ta có nghe nói qua, chỉ là không nghĩ tới đây là Quảng Hàn Lệnh sao? Không nghĩ tới trong lúc vô ý ta vậy mà kích phát vật ấy!” Mặt mũi Diệp Trường Sinh tràn đầy kinh ngạc nói.

“Hắc hắc, mặc kệ ngươi nhận không biết, cũng mặc kệ Quảng Hàn Lệnh này là từ đâu tới, nhưng nếu ngươi đã kích phát nó,

vậy hết thầy sẽ bắt đồng!” Đoạn Thiên Nhận cười hắc hắc hai tiếng nói.

Thiên Cơ Tử nghe vậy gật đầu phụ họa: “Không tệ, nếu đã kích phát được một Nghiễm Hàn Lệnh, như vậy cho dù Diệp đạo hữu tới đây là kẻ thù của Thiên Vân tộc chúng ta, hiện tại chúng ta cũng phải hóa thù thành bạn!”

“Ý của tiên bối là?”

“Diệp đạo hữu, chắc hẳn ngươi đã nghe chuyện về Quảng Hàn giới?” Thiên Cơ Tử hỏi.

“Văn bối này tự nhiên có nghe nói qua, nghe nói Quảng Hàn Giới kia hẳn là một không gian tàn phá phụ thuộc Chân Tiên Giới, không biết vì nguyên nhân nào mà nguyên nhân nào mà rơi xuống Linh Giới, mức độ thiên địa linh khí bên trong nồng đậm hơn Linh giới chúng ta gấp mười lần!” Diệp Trường Sinh trên mặt lộ ra vẻ hồi tưởng nói.

“Đúng vậy, quả thật Quảng Hàn Giới là như vậy, nhưng Diệp đạo hữu biết cũng không toàn diện, trong Nghiễm Hàn Giới kia không chỉ có lượng lớn linh dược linh quả khó tìm, mà còn có động phủ của Tiên Nhân, thậm chí là di hài đã từng xuất hiện.”

“Chẳng qua động phủ phát hiện trong Nghiễm Hàn Giới, trong di hài không lưu lại bảo vật hoặc là công pháp gì cả, cho nên chúng ta không cách nào xác định đó chính là di hài tiên nhân.”

“Nhưng chỗ kia chung quy là có đại lượng cơ duyên tồn tại, chỉ cần vận khí ngươi đủ tốt, có thể ở bên trong tìm được thứ có thể làm cho tồn tại cấp Đại Thừa cũng động tâm đấy!” Lão giả béo ục ịch cười híp mắt nói.

“Di hài tiên nhân sao? Thật đúng là để người ta hướng tới a, xem ra Nghiễm Hàn Lệnh trên tay ta chính là mấu chốt để tiến vào Nghiễm Hàn Giới?” Diệp Trường Sinh sờ sờ cằm, vẻ mặt như có điều suy nghĩ hỏi.

Thiên Cơ Tử gật nhẹ đầu, nói: “Không sai, muốn vào Nghiễm Hàn Giới cũng chỉ có thể mượn nhờ Nghiễm Hàn Lệnh, nhưng nếu không có lực lượng của một tộc chống lưng, cho dù đạt

được Nghiễm Hàn Lệnh, muốn vào Nghiễm Hàn Giới cũng chỉ là chuyện si tâm vọng tưởng.”

“Thực không dám giấu giếm, bên trong Nghiễm Hàn Giới có một số thứ, thậm chí đủ để ảnh hưởng sự mạnh mẽ suy yếu của bộ tộc. Cho nên Diệp đạo hữu phát hiện ra tám Quảng Hàn Lệnh này, Thiên Vân Tộc chúng ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua!” Về mặt Đoàn Thiên Nhận ở bên cạnh trịnh trọng nói.

“Ý của tiên bối là, Thiên Vân chư tộc muốn mượn khối Nghiễm Hàn Lệnh trong tay ta để tiến vào Nghiễm Hàn Giới?” Diệp Trường Sinh hỏi.

“Ha ha, đúng là như thế, một quả Quảng Hàn Lệnh có thể mang không ít người tiến vào Nghiễm Hàn Giới, mỗi lần Lôi Minh đại lục xuất thế có chừng mấy trăm khối Nghiễm Hàn Lệnh, mà mỗi khối có thể mang bao nhiêu người tiến vào bên trong, còn phải xem bố trí pháp trận truyền tống.”

“Các tộc Thiên Vân chúng ta đều phụ trách pháp trận của vạn cổ tộc chúng ta, nhưng năng lực lớn nhất cũng chỉ là một khối lệnh bài có thể cho mười mấy người tiến vào trong đó mà thôi.”

“Nghe nói có vài chủng tộc đặc biệt am hiểu trận pháp truyền tống cấm chế, có thể khiến cho một khối lệnh bài có thể mang hơn ba mươi người tiến vào trong đó.” Thiên Cơ Tử lắc đầu thở dài nói.

“Mấy trăm khối, như vậy xem ra mỗi lần tiến vào Nghiễm Hàn Giới nhân số đều khoảng mấy ngàn người, nhiều tu sĩ cấp bậc thượng tộc như vậy bỏ vào, sẽ không thái bình!” Sắc mặt Diệp Trường Sinh bình thản nói.

“Diệp đạo hữu nói không sai, quảng Hàn Giới kia nói nhỏ không nhỏ, nhưng nói lớn cũng không lớn, đối với mấy ngàn tu sĩ cảnh giới như ngươi mà nói, có vẻ có chút hẹp bé!”

“Các tộc trên Lôi Minh đại lục chưa bao giờ thiếu thù hận lẫn nhau, hiện tại gặp trường hợp này, tự nhiên phải hảo hảo chém giết một trận!”

“Không xong chính là, vị trí truyền tống mỗi tám lệnh bài đều là ngẫu nhiên, cho nên sau mỗi lần truyền tống đi, cũng chỉ có thể nghe theo mệnh trời!” Đoạn Thiên Nhận cũng nói.

Sau đó, hắn lại thở dài một hơi, nói: “Mấu chốt nhất chính là, sau khi Nghiễm Hàn Lệnh bị kích phát, cũng chỉ có thể kích phát người chủ trì của nó, chỉ có người này phối hợp, chúng ta mới có thể đưa những người khác vào bên trong Nghiễm Hàn Giới.”

“Một khi người kích phát Nghiễm Hàn Lệnh này chết, hoặc là không tiến vào Nghiễm Hàn Giới, tám Nghiễm Hàn Lệnh này tương đương với bị phế đi, cho nên vừa rồi chúng ta nói, cho dù Diệp đạo hữu cùng Thiên Vân tộc là cừu địch, hiện tại chúng ta cũng đều phải hóa thù thành bạn rồi!”

“Vây xem ra vẫn bồi phải tiến vào Nghiễm Hàn Giới một chuyến rồi!” Ánh mắt Diệp Trường Sinh lóe lên, nói.

“Hắc hắc, Diệp đạo hữu cũng đừng cảm thấy người chịu thiện, phải biết rằng hoàn cảnh thiên địa trong Quảng Hàn giới đủ cho người và các tu sĩ cấp chín của thượng tộc, tỷ lệ thành công ba thành!”

“Chỉ riêng điểm này đã có thể khiến cho bao nhiêu tu sĩ Thượng tộc điên cuồng rồi, Thiên Vân chư tộc chúng ta lần này đạt được không tới hai mươi khối Nghiễm Hàn Lệnh, số tu sĩ Thượng tộc có thể mang vào còn không tới ba trăm người!”

“Danh ngạch này trân quý như thế nào, Diệp đạo hữu không phải là người của Thiên Vân Tộc chúng ta sợ rằng còn không cảm giác được, nếu vị đạo hữu này có thể chuyển nhượng, sợ rằng trong Thiên Vân Tộc chúng ta sẽ bị cướp đầu!” Thiên Cơ Tử vừa cười vừa nói.

“Diệp đạo hữu bây giờ cũng đang ở biên giới đột phá Thánh giai, chuyến đi lần này của Nghiễm Hàn Giới, đủ để cho người đột phá thành công khả năng tăng gấp bội, ta không tin Diệp đạo hữu sẽ từ bỏ cơ hội lần này!” Đoàn Thiên Nhận hít mắt nói.

“Cho dù vẫn bồi muốn từ bỏ, chỉ sợ chư vị tiền bối cũng không cho phép!” Diệp Trường Sinh lắc đầu nói.

Nghe y nói vậy, Đoàn Thiên Nhận và Thiên Cơ Tử nhìn nhau cười một tiếng.

Hoàn toàn chính xác, Thiên Vân Tộc bọn hắn căn bản không có buông tha một quả Quảng Hàn Lệnh, một quả Quảng Hàn

Lệnh có thể mang mười lăm tu sĩ Luyện Hư đỉnh phong đi vào, chỉ cần trong những người này có thể có một hai người đột phá Hợp Thể, cũng có thể làm cho thực lực Thiên Vân Tộc bọn hắn gia tăng không ít.

Đây chính là đại cơ duyên cầu còn không được, bọn họ làm sao có thể buông tha dễ dàng như vậy, nếu như không phải bởi vì Nghiễm Hàn Lệnh nhận chủ mà không có cách nào thay đổi, bọn họ làm sao có thể để tu sĩ ngoại tộc nắm giữ Nghiễm Hàn Lệnh?

“Diệp đạo hữu yên tâm, với thực lực của ngươi tiến vào Nghiễm Hàn Giới, tu sĩ cùng cấp trên cơ bản sẽ không phải là đối thủ của ngươi, chỉ cần ngươi cẩn thận tránh né những cấm chế Tiên Nhân kia cùng với một ít cổ thú cường đại trong Nghiễm Hàn Giới là được!” Thiên Cơ Tử sắc mặt hòa ái nói.

“Ha ha, theo ta thấy Diệp đạo hữu sau khi tiến vào, có khả năng rất lớn có thể đột phá Thánh giai, đây là cơ duyên của ngươi, Diệp đạo hữu sau khi đi ra có thể cùng ngồi ngang hàng với chúng ta!” Đoàn Thiên Nhận cười hắc hắc, nhìn về phía Diệp Trường Sinh, trong ánh mắt có một ít quang mang không thể nói rõ đang lưu chuyển.

Hiển nhiên, vị cường giả Hợp Thể đỉnh phong của Thạch Kiến tộc này đã đánh chủ ý lên người Diệp Trường Sinh.

Mà Diệp Trường Sinh vừa rồi cố ý tiết lộ sự tồn tại của Nguyên Từ Thần Quang cho người này, tự nhiên cũng là muốn dẫn tới sự chú ý của vị này, ước gì đối phương đánh chủ ý lên người hắn.

“Bây giờ Nghiễm Hàn Lệnh đã bị kích phát tại nơi đây, xem ra Diệp đạo hữu phải đổi một tòa động phủ khác rồi. Kế tiếp chúng ta sẽ bố trí đại trận ở chỗ này, canh phòng nghiêm ngặt, mặc dù không có người phá hư Nghiễm Hàn Lệnh đã kích hoạt xong, nhưng vẫn nên cẩn thận thì hơn!” Thiên Cơ Tử nhìn thoáng qua cột sáng kim ngân sắc kia, vuốt chòm râu nói ra.

Đối với chuyện đổi động phủ, Diệp Trường Sinh tất nhiên không có ý kiến, Quảng Hàn Lệnh sau khi bị kích phát, không gian trong vòng mấy trăm trượng xung quanh sẽ bị khóa chặt, căn bản không thể dịch chuyển nó đi được.

Chỉ khi nào Nghiễm Hàn Giới chính thức mở ra Nghiễm Hàn Lệnh này mới có thể di động, do Diệp Trường Sinh cầm trong tay, dẫn dắt những người khác mượn nhờ trận pháp truyền tống đến Nghiễm Hàn Giới.

Đợi đến lúc trở về, vẫn phải nhờ tám Nghiễm Hàn Lệnh này, nếu không sẽ không cách nào trở về được, mà lúc trở về, tám Nghiễm Hàn Lệnh này cũng sẽ trở về Quảng Hàn Giới, đợi đến lần sau khi Nghiễm Hàn Giới sắp mở ra, nó lại lần nữa xuất hiện ở mọi ngóc ngách của Lôi Minh Đại Lục.

Đương nhiên, nếu muốn từ Nghiễm Hàn Giới trở về, ngoại trừ cần một Nghiễm Hàn Lệnh, còn phải có một tòa trận pháp tiếp dẫn, cũng chính là tòa trận pháp bắt đầu được truyền tống vào nhất kia.

Mà bố trí trận pháp như vậy lại vô cùng khó, ngoại trừ cần lượng lớn tài liệu quý hiếm, còn cần một số đại sư trận pháp tham dự.

Đây cũng chính là lý do mà hai vị cường giả Hợp Thể đỉnh phong của Thiên Vân tộc này sẽ nói, nếu không có một tộc đàn nào chống đỡ thì sẽ không thể nào sử dụng Nghiễm Hàn Lệnh được.

Những tộc bình thường, quả thật không có năng lực bố trí một tòa trận pháp đem người tiến vào trong đó.

Mà nếu là một thế lực mà nói, mặc dù thật là tài đại khí thô đến có thể bố trí ra một tòa trận pháp như vậy, cũng sẽ không có người thật sự đi thử nghiệm.

Bởi vì sau khi hấn truyền tống vào, trận pháp ở bên ngoài không có người thủ hộ, rất dễ dàng bị người phá hư, hơn nữa lúc trở về cũng cần bên ngoài có người thúc giục trận pháp dẫn người vào.

Không có sự trợ giúp của ngoại giới, vậy cứ ở mãi bên trong đi.

Mà hậu quả khi ở lại bên trong, không ai nguyện ý thử nghiệm, bởi vì trước đây người ở lại Nghiễm Hàn Giới không thể đi ra, cuối cùng tất cả đều vĩnh viễn biến mất, không ai biết là vì cái gì.

Một số cường giả từng suy đoán, khả năng chuyện này có quan hệ với pháp tắc của Quảng Hàn Giới, chỉ có trong thời gian đặc định cách mỗi một vạn năm, Nghiễm Hàn Giới Pháp Tắc mới có thể tiếp nhận tu sĩ ngoại giới.

Bình thường đều là giới pháp tắc nghiêm trọng bài xích tu sĩ của Linh giới.

Xuất phát từ những nguyên nhân này, Diệp Trường Sinh mới lựa chọn kích phát Nghiễm Hàn Lệnh ở Thiên Vân Tộc, mượn sức mạnh của bộ tộc này tiến vào Nghiễm Hàn Giới.

Chỉ dựa vào sức mạnh của một mình hắn, cho dù hắn có thể phục chế Nghiễm Hàn Lệnh nhiều hơn nữa, cũng chỉ có thể giương mắt nhìn.

Dưới sự an bài của Thiên Cơ Tử và Đoạn Thiên Nhận, Diệp Trường Sinh nhanh chóng được bố trí trong một tòa động phủ tốt hơn, mà vị trí vốn là động phủ trực tiếp bị thủ vệ của Vân Thành phong tỏa.

Một ít trận pháp đại sư bên trong Thiên Vân Tộc lập tức được triệu tập tới, bố trí xung quanh động phủ này, chuẩn bị nghênh đón Quảng Hàn Giới mở ra.

Thời gian mở ra Nghiễm Hàn Giới bình thường là không thể xác định, hiện tại trừ lý do vì Diệp Trường Sinh biết nguyên nhân, biết được thời gian mở ra Quảng Hàn Giới ra, những người còn lại đều không thể xác định.

Nói như vậy, sau khi Nghiễm Hàn Lệnh xuất hiện, có thể trong vòng mấy năm sẽ mở ra Nghiễm Hàn Giới, có khả năng là ở khoảng trăm năm.

Cuối cùng trước khi mở ra, các tộc trên Lôi Minh đại lục đã nắm giữ một loại pháp khí Quảng Hàn nghi báo động trước.

“Có lẽ không bao lâu nữa Thiên Nhận sẽ tìm tới ta?” Ngồi trong động phủ mới, Diệp Trường Sinh thầm nghĩ.

Nhớ tới đoạn truyền âm mà Đoạn Thiên Nhận truyền cho hắn trước khi đi, khóe miệng Diệp Trường Sinh không khỏi mỉm cười.

Nhớ tới đủ loại truyền thuyết có liên quan tới Quảng Hàn giới, trong lòng hắn không khỏi thờ dài. Nói lại thì Lôi Minh đại lục có thể mạnh như vậy, thực lực vượt xa hai khối đại lục khác, chỉ sợ cũng không thoát khỏi liên quan đến Quảng Hàn giới này.

Trong Nghiễm Hàn Giới có lượng lớn linh dược đỉnh cấp mà đại Thừa tu sĩ đều động tâm, có rất nhiều linh tài cực kỳ trân quý, sau khi lấy ra có thể luyện chế thành pháp bảo cấp bậc Thông Thiên Linh Bảo.

Ngoài ra, còn có rất nhiều động phủ tiên nhân, kỳ trân dị vật, những thứ này tuy rằng đều ẩn giấu bên trong các loại cấm chế đáng sợ, nhưng mỗi một lần mở ra, tóm lại sẽ khiến rất nhiều người có thu hoạch.

Cho dù không có bất kỳ kỳ ngộ gì, hoàn cảnh Quảng Hàn giới ngày đó cũng là một loại cơ duyên lớn nhất, có thể tăng ba thành tỷ lệ đột phá hợp thể khủng bố thêm vào, bất luận một người nào nhìn cũng phải đổ mắt.

Mỗi một lần tiến vào Lôi Minh đại lục có mấy ngàn người đi vào, phải chế tạo ra bao nhiêu tu sĩ Hợp Thể kỳ chứ?

Đây là một loại tăng phúc không khác gì với mấy ngàn người mở ra!

Mà trên thực tế, ngay từ đầu người có thể đi vào Quảng Hàn giới không chỉ có vậy.

Lịch sử xuất hiện tại Nghiễm Hàn Giới luôn luôn đổi theo thời viễn cổ, lúc ấy mấy siêu cấp đại tộc ở Lôi Minh đại lục phát động một hồi đại chiến cực kỳ trọng yếu, chúng đánh cho nhau máu chảy thành sông, cuối cùng nhao nhao vận dụng Huyền Thiên Chi Bảo.

Kết quả dưới sự hợp lực của mấy kiện Huyền Thiên Chi Bảo, trong lúc vô tình đánh nát hư không, đã thông thông đạo đi tới thế giới này.

Ngay từ đầu các tộc đại lục Lôi Minh vốn là muốn cường hành công chiếm giới này, nhưng sau khi bọn hấn thử nghiệm mới phát hiện, tập hợp mấy siêu cấp đại tộc, nhiều kiện Huyền Thiên chi bảo không ngờ vẫn không cách nào cưỡng ép xông vào Nghiễm Hàn Giới, cuối cùng mới dừng lại.

Bất quá, bọn hấn tấn công không biết là đã kích phát cơ chế gì, vậy mà lại để cho Nghiễm Hàn Lệnh nhao nhao xuất hiện, ban đầu xuất hiện Quảng Hàn Lệnh chừng chừng hơn một ngàn miếng.

Nhưng đã nhiều năm như vậy, những lệnh bài này đã bị hủy hơn phân nửa, cho nên bây giờ chỉ còn lại có mấy trăm cái.

Có thể tưởng tượng được, trong khoảng thời gian vừa xuất thế ở Quảng Hàn Giới, hơn một nghìn tám Quảng Hàn Lệnh đã mang đến cho các cường giả của Lôi Minh đại lục bao nhiêu.

Cũng chính vì vậy, thực lực Lôi Minh đại lục vượt xa hai khối đại lục khác.

Phải biết rằng, ở thời kỳ thượng cổ, Phong Nguyên đại lục cũng có siêu cấp đại tộc, thực lực không yếu hơn Lôi Minh đại lục bao nhiêu.

“Đại lục Lôi Minh có Quảng Hàn giới, Huyết Thiên đại lục có phó bản của Thiên Đỉnh cung, Phong Nguyên đại lục... Phong Nguyên đại lục cái gì cũng không có!” Diệp Trường Sinh lắc đầu cười bất đắc dĩ, ánh mắt nhìn thoáng qua cửa động phủ, sau đó ngồi tĩnh tọa.

Qua ước chừng mấy canh giờ sau, đột nhiên quang mang cấm chế trước cửa động phủ lóe lên, một đạo Truyền Âm Phù xuất hiện ở trong đó.

Diệp Trường Sinh đứng dậy đi tới, nhận lấy Truyền Âm Phù, sau khi nghe xong nội dung bên trong, hấn lập tức rời khỏi động phủ, bay về một hướng nào đó của Vân Thành.

Cũng không lâu lắm, Diệp Trường Sinh xuất hiện trước một tòa lầu các gọi là Thuần Hương Các, sau khi nhìn thấy tám biển trước cửa, hấn cất bước tiến vào trong đó.

Trước mặt có một gã thanh niên Tinh tộc có khuôn mặt tuấn tú, đang đứng ở bên trong cửa chờ đợi, vừa thấy gã tiến vào,

tên dị tộc nhân khoảng Kết Đan kỳ này, lập tức tươi cười tiến lên đón.

“Xin hỏi là Diệp tiên bối sao? Đoạn trưởng lão đã chờ ở gian khách quý đã lâu, tiên bối cứ đi theo vẫn bối là được rồi.” Thanh niên nói với Diệp Trường Sinh như thế.

“Đi trước dẫn đường đi!” Diệp Trường Sinh thần sắc như thường gật đầu.

Hắn dẫn đường, một lát sau Diệp Trường Sinh xuất hiện trong một gian phòng, đối diện hắn là hai bóng người đang ngồi.

Một người chính là Đoạn Thiên Nhận, người còn lại là một mỹ phụ Tinh tộc ước chừng hơn ba mươi tuổi, cũng là một vị cường giả Hợp Thể kỳ.

“Bái kiến hai vị tiên bối!” Diệp Trường Sinh chắp tay nói.

Hắn nhìn sơ qua một chút, liền hiểu thân phận vị mỹ phụ kia, người này hẳn là Thái anh Tinh tộc.

Nguyên lai chính là nàng này cùng Đoạn Thiên Nhận liên thủ mưu tính tòa Thái Diệu Hư Linh Đan trong động phủ Tiên nhân ở Hàn giới kia.

Trước đó, trong hội đấu giá bốn tộc, vị Thái tiên tử cạnh tranh Thiên La đan hẳn cũng là nữ nhân này, mà “Đoàn đạo hữu” kia thì không cần phải nói, chính là Đoạn Thiên Nhận rồi.

Bọn hắn mưu đồ Thiên La đan, chỉ sợ chính là vì đề độ tử của mình sau khi tiến vào Nghiễm Hàn Giới, khả năng tiến giai hợp thể lớn hơn nữa, từ đó lấy ra bí bảo trong tòa động phủ kia cho bọn hắn.

Nhưng bình Thiên La đan cuối cùng lại bị nữ tử Hóa Thần trung kỳ thần bí lấy đi.

“Diệp đạo hữu! Không cần đa lễ, mời ngồi.” Phụ nhân nhìn về phía Diệp Trường Sinh, vẻ mặt tươi cười nói.

Mà giờ phút này Đoạn Thiên Nhận đang cầm một bầu rượu màu phấn hồng trên mặt bàn, đang đổ rượu ngon vào trong miệng, chỉ là ánh mắt thoáng nhìn qua Diệp Trường Sinh, lại không có ý dừng tay.

“Diệp đạo hữu có thể đến, cũng tính là có duyên với thiếp thân Thuần Hương Các, không ngại cũng nếm thử rượu Cửu Hương Linh xem sao.” Mỹ phụ đưa tới một cái chén rượu, mỉm cười nói.

Nhìn dáng vẻ rượu Thiên Nhận kia, liền biết Cửu Hương Linh tửu tuyệt đối là một loại linh tửu tương đối trân quý, giá trị rất cao.

Diệp Trường Sinh nhận lấy chén rượu nhìn thoáng qua, Cửu Hương Linh tửu này óng ánh dính dính, bên ngoài có một chút phấn hồng, dưới chén rượu màu vàng tôn lên vẻ đẹp giống như hồ Nào hồ.

Càng đừng nói đến, từ trong chén rượu tỏa ra từng trận kỳ hương, ngửi nhẹ một cái, mùi thơm trong nháy mắt biến hóa mấy lần. Thật sự thần kỳ dị thường!

“Linh tửu này của ta chẳng những thơm hơn người, sau khi uống vào còn có thể nhìn sáng mắt khinh người, mỗi một miếng đều có thể tiết kiệm công lao khổ tu tháng dài.” Đôi mắt sáng của mỹ phụ lưu chuyển một hồi, sau đó thản nhiên nói.

“Rượu này thần kỳ như vậy, phúc duyên của văn bối cũng không nhỏ.” Diệp Trường Sinh cười nói, sau khi nói cảm ơn mới uống một hơi cạn sạch.

Phảng phất giống như một khối hàn băng vừa vào miệng, nhưng lập tức khối băng liền trở nên nóng dần lên, trở nên trắng nõn dị thường, hương thơm vô cùng.

“Quả nhiên là rượu ngon!” Diệp Trường Sinh tán thưởng một tiếng, đặt chén rượu xuống nói: “Không biết hai vị tiền bối tìm ta là có chuyện gì?”

Thải Lưu Anh nghe vậy nhìn thoáng qua Đoạn Thiên Nhận, trên mặt lộ ra nụ cười tự nhiên: “Nghe Đoàn huynh nói, trong cơ thể Diệp đạo hữu có lực lượng Nguyên Từ lưu chuyển, không biết là thật hay giả?”

Diệp Trường Sinh nghe vậy lông mày nhíu lại, bộ dạng như vô cùng cảm khái, nói: “Ta nói xem tại sao lúc ấy Đoàn tiền bối nhìn thấy ta lại có phản ứng như vậy, hóa ra là vì Nguyên Từ Chi Lực!”

“Bất quá tiền bối cũng thật là tuyệt vời, ngay cả nguyên từ chi lực ẩn tàng trong cơ thể ta như thể mà cũng có thể cảm ứng được!”

“Hắc hắc, Đoàn mỗ nếu ngay cả chút bồn sự này cũng không có, tu luyện nhiều năm như vậy chẳng phải là uổng công tu luyện sao? Bất quá tiểu tử ngươi che giấu cũng đủ sâu, lúc ấy nếu không phải là gợn sóng thật nhỏ trong nháy mắt kia, ta thật sự rất khó cảm ứng được!” Đoạn Thiên Nhận cười hắc hắc nói.

“Lúc ấy tâm tình vẫn bối kích động, thật không nghĩ tới lại để cho tiền bối cảm ứng được Nguyên Từ chi lực trong cơ thể, hai vị tiền bối chuyên môn vì Nguyên Từ chi lực mà tìm ta, chắc hẳn là có nguyên nhân rồi?” Diệp Trường Sinh bỗng nhiên hỏi.

“Đây là chuyện đương nhiên, chẳng qua trước đó, thiếp thân vẫn hi vọng tận mắt thấy Diệp đạo hữu thả ra Nguyên Từ Thần Quang mới có thể báo cho Diệp đạo hữu sự tình bước tiếp theo, Diệp đạo hữu cảm thấy thế nào?” Mỹ phụ cười dài nói.

“Điều này đương nhiên không thành vấn đề!” Diệp Trường Sinh nói xong, vung tay lên, một luồng ánh sáng mờ ảo hiện ra, tạo thành một màn sáng.

Tinh tộc mỹ phụ vừa thấy cảnh này, hai mắt sáng ngời, lập tức hai tay chà xát, nhất thời mấy khối hỏa cầu màu đỏ đậm xuất hiện, hướng Diệp Trường Sinh bay vút đến, đụng vào màn sáng tối tăm mờ mịt kia.

Mà trong nháy mắt đụng vào, sau vài tiếng trầm thấp vang lên, hỏa cầu ở trong quang hà liền chuyển động, giống như trâu đất xuống biển không thấy bóng dáng.

“Nguyên Từ Thần Quang chuyên khắc chế ngũ hành chi lực, quả nhiên thần diệu dị thường!” Mỹ phụ Tinh tộc vỗ tay một cái, trên mặt lộ vẻ vui mừng.

Đoạn Thiên Nhận cũng cười khà khà, nói: “Lần này ngươi chắc chắn không, có hẳn gia nhập, đại sự sẽ thành công!”

Thải Lưu Anh cười tủm tỉm nhìn về phía Diệp Trường Sinh: “Nói thật, ta và Đoàn huynh vì chờ người mang Nguyên Từ Thần Quang thần thông, đã đợi mấy ngàn năm rồi. Mắt thấy

vẫn chưa gom đủ nhân số, vốn hoàn toàn hết hy vọng, nhưng không ngờ Liễu Âm Hoa lại đưa đạo hữu tới trước mặt hai người chúng ta.”

“Lại cần nhiều người mang theo Nguyên Từ Thần Quang, xem ra kế hoạch của hai vị tiền bối không phải là chuyện nhỏ!” Diệp Trường Sinh thần sắc như thường nói.

“Đương nhiên, bây giờ có thể nói cho đạo hữu, chúng ta cần hiểu rõ người có Nguyên Từ Thần Quang làm một việc, chuyện này cũng chỉ có người có khả năng có được thần thông này mới có khả năng thành công, nhưng chỉ một người cũng tuyệt đối không thể làm được, người đã là người thứ ba có được Nguyên Từ thể.” Mỹ phụ nhẹ giọng giải thích.

“Hắc hắc, nếu như là hôm nay phát hiện Nguyên Từ Thần Quang trên người đạo hữu, hai người chúng ta còn lo lắng nên giúp đạo hữu tranh thủ một danh ngạch như thế nào. Dù sao đạo hữu chính là người ngoại tộc, nhưng hôm nay nếu đạo hữu kích phát Nghiễm Hàn Lệnh, vậy chúng ta không cần lo lắng bất kỳ điều gì nữa!” Đoạn Thiên Nhận vừa cười vừa nói.

“Xem ra chuyện này có liên quan tới Nghiễm Hàn Giới!” Trên mặt Diệp Trường Sinh lộ vẻ đăm chiêu.

“Không sai, kỳ thật việc này cũng cực kỳ đơn giản! Chính là hai người chúng ta cần Diệp đạo hữu cùng hai người có Nguyên Từ Chi Thể khác, cùng nhau hợp lực mở ra một chỗ cấm chế bí ẩn trong Nghiễm Hàn giới, từ bên trong lấy ra vài thứ. “

“Mấy thứ đồ này quan hệ đến thiên kiếp của ta và Đoàn huynh sau này thành bại, nếu có thể thành công, trong vòng mấy vạn năm ta cùng Đoàn huynh sẽ không vẫn lạc.” Thần sắc mỹ phụ ngưng trọng, chậm rãi nói.

Nghe y nói vậy, Diệp Trường Sinh thầm nghĩ trong lòng hai người này còn ẩn giấu một điểm, đó là chỗ kia không chỉ có thứ chống cự thiên kiếp, còn có đan dược có thể phụ trợ tiến giai Đại Thừa.

Bất quá lại nói, cho dù nơi đó chỉ có thủ đoạn chống lại thiên kiếp, cũng đủ để cho hai người này dùng hết tất cả, tiêu hao hết tất cả thủ đoạn.

Đại thiên kiếp vĩnh viễn là một lưỡi dao sắc bén treo trên đỉnh đầu các cường giả Linh giới.

Tuy nói bởi vì chủng tộc bất đồng, mỗi lần thời gian thiên kiếp phủ xuống cùng uy lực cũng có sự khác nhau, như nhân tộc là nhân tộc một lần đại thiên kiếp ba ngàn năm, mà có tộc đàn ước chừng trên vạn năm mới hàng lâm một lần đại thiên kiếp.

Đương nhiên, uy lực của loại đại thiên kiếp trận phủ xuống này khẳng định mạnh hơn nhiều so với ba ngàn năm của Nhân tộc.

Căn cứ vào tần suất thiên kiếp phủ xuống, thì uy lực của chúng cũng có chỗ bất đồng, thậm chí trong Linh giới còn có một số tộc đàn cứ cách vài chục năm lại có một lần đại thiên kiếp giáng lâm.

Mà uy lực của loại đại thiên kiếp này còn chưa đạt đến một phần mười uy lực của đại thiên kiếp của cường giả Nhân tộc.

Nhưng loại tộc quần này chung quy vẫn rất ít ỏi, vô luận là vạn năm giáng lâm một lần thiên kiếp, hay là vài chục năm giáng lâm một lần thiên kiếp, tộc đàn có loại đãi ngộ này đều là số rất ít.

Đại bộ phận các tộc đàn ở Linh giới đại thiên kiếp, trên cơ bản trong một ngàn năm đến năm ngàn năm, uy lực của nhau cũng không có lớn bao nhiêu.

Đại thiên kiếp của người Thiên Vân mười ba tộc cũng là như thế, không khác gì đại thiên kiếp của Nhân tộc.

Mỹ phụ Tinh tộc thở dài một tiếng, nói tiếp: “Cầm chế kia là ta phát hiện lúc tiến giai Thánh tộc tại Nghiễm Hàn Giới. Mặc dù thiếp thân lúc ấy không thể mở ra cầm chế, nhưng lại may mắn từ các địa phương khác biết được một bộ phận tình hình bên trong cầm chế.”

“Bên trong có vài thứ đồ vật đối với thượng tộc các người mà nói là đồ vật gân gà, nhưng đối với thánh tộc chúng ta mà nói, là vật cứu mạng lúc độ kiếp.”

“Nếu là cầm chế trong Nghiễm Hàn Giới, vậy chẳng phải là Tiên Nhân lưu lại sao. Trước kia tu sĩ các tộc tiến vào Nghiễm Hàn Giới, cũng có không ít vẫn lạc trong các loại cầm chế. Lấy thân phạm hiềm như thế, vẫn bồi cũng phải cẩn thận cân nhắc một phen!” Diệp Trường Sinh lộ ra tư thái cẩn thận nói ra.

“Diệp đạo hữu muốn cái gì?” Mỹ phụ nghe hắn nói, lập tức hiểu rõ ý tứ của hắn, trực tiếp hỏi.

Diệp Trường Sinh hơi trầm ngâm, lại nói, hiện giờ hắn nhu cầu cấp bách cũng không nhiều, bất luận là đột phá Hợp Thể, hay là tu hành hợp thể, hắn đều không thiếu tài nguyên.

Như vậy phương diện này thì không còn gì để tìm nữa rồi, hơn nữa cho dù là muốn tài nguyên cấp Hợp Thể, chỉ e hai người này cũng không bỏ ra nổi, cho nên Diệp Trường Sinh không yêu cầu những thứ bọn họ muốn vào trong phương diện này.

Về phần đấu pháp, cũng không cần trông cậy vào hai người này có thể xuất ra thứ gì tốt, Thông Thiên Linh Bảo chắc chắn không có khả năng, bọn họ nhiều nhất chỉ cấp cho Diệp Trường Sinh một hai kiện Linh Bảo hàng đầu.

Nhưng Diệp Trường Sinh cũng không thiếu cái này.

Sau khi suy nghĩ, Diệp Trường Sinh nói: “Vãn bối muốn thu thập một ít tài liệu, nếu hai vị tiền bối có, chúng ta có thể trao đổi một phen!”

“A, ngươi muốn cái gì, trước tiên để thiếp thân nhìn xem sao?” Thái Lưu Anh nghe vậy lập tức bộ dạng cảm thấy hứng thú hỏi.

Diệp Trường Sinh nghe vậy lập tức lấy danh sách mà Thanh Nguyên Tử liệt kê ra, đồ vật trên danh sách này hắn đã sưu tập được một phần năm.

Lại nhận được một ít lời nói, trên cơ bản cũng đủ đổi lấy một lọ Minh Hà thần nhũ rồi.

Đương nhiên, hắn thu thập những tài liệu này cũng không phải là vì Thanh Nguyên Tử, mà là vì chính hắn.

Dù sao đây cũng là vật liệu dùng được của một vị Đại Thừa, như vậy đổi với hắn mà nói, tương lai khẳng định cũng có ích, sưu tập trước một chút cũng không hư hỏng.

Thái Lưu Anh tiếp nhận danh sách kia, sau khi nhìn thoáng qua, sắc mặt bỗng nhiên biến đổi, nàng có chút kinh dị nhìn Diệp Trường Sinh một chút, lập tức đưa danh sách cho Đoàn Thiên Nhận, nói: “Đoàn huynh cũng đến xem đi!”

Đoàn Thiên Nhận tiếp nhận danh sách xem kỹ, con mắt lập tức nhíu lại, thâm ý sâu sắc nhìn về phía Diệp Trường Sinh, nói: “Diệp đạo hữu khẩu vị quả thực không nhỏ, rất nhiều thứ trên này là chúng ta đều không có tư cách sử dụng!”

“Hai vị tiền bối nghĩ đây là thứ ta muốn sao? Kỳ thực ta cũng chỉ làm việc cho một vị tiền bối thần thông quảng đại thôi!” Diệp Trường Sinh lắc đầu nói.

“Ngươi muốn nói cho ta biết vị tiền bối thần thông quảng đại kia là một tiền bối Đại Thừa kỳ đúng không?” Ánh mắt Đoàn Thiên Nhận lóe lên vẻ ngạc nhiên.

“Là nhân vật cảnh giới gì, chắc hẳn sau khi hai vị tiên bối nhìn danh sách này, trong lòng đều có phỏng đoán, cần gì vẫn bối nhiều lời chứ!” Diệp Trường Sinh trên mặt lộ ra vẻ tươi cười nói.

Đoạn Thiên Nhận và Thái Lưu Anh nghe vậy liếc nhau, trong lòng đều cuộn cuộn ý niệm.

Một lát sau, Thái Lưu Anh thở dài một tiếng, nói ra: “Chúng ta có thể đáp ứng yêu cầu của người, nhưng người đã liệt kê ra nhiều tài liệu như vậy, chúng ta không có khả năng tiễn người mà không cần đền!”

“Chuyện đó không thành vấn đề, vẫn bối có thể dùng linh thạch mua sắm. Đương nhiên nếu hai vị tiên bối cảm thấy hứng thú, trên tay vẫn bối cũng có một ít tài liệu quý hiếm, đan dược, có thể cùng hai vị tiên bối tiến hành trao đổi!” Diệp Trường Sinh lập tức nói.

“Thiếp thân không có hứng thú với linh thạch, ngược lại ta muốn nhìn xem Diệp đạo hữu có thể xuất ra bao nhiêu đồ để cho chúng ta động tâm!” Thái Anh Thiên Nhiên cười một tiếng nói ra.

Đoạn Thiên Nhận nghe vậy cũng khẽ gật đầu: “Đến cảnh giới như chúng ta, một vài thứ cơ bản không phải là linh thạch có thể mua được, hay là chúng ta trao đổi bằng vật gì đó đi!”

Diệp Trường Sinh cũng hy vọng phương thức này sẽ được tổ chức như vậy, liền gật đầu, sau đó ba người trực tiếp tổ chức một hội giao dịch cỡ nhỏ ở đây.

Hai vị này không hổ là cường giả Hợp Thể kỳ, gia sản phong phú vượt xa tu sĩ Hợp Thể kỳ bình thường, Diệp Trường Sinh cùng bọn họ trao đổi thu hoạch phong phú đến cực điểm.

“Được rồi, chuyện đã xong, người cũng nên đáp ứng yêu cầu của hai người chúng ta chứ?” Thái Lưu Anh thu lại hộp ngọc trước mặt, nhìn Diệp Trường Sinh nói.

“Hai vị tiên bối tương trợ như thế, vẫn bối sao lại không biết tốt xấu chứ? Vẫn bối nguyện ý tiến vào Nghiễm Hàn Giới, giúp hai vị tiên bối một tay.” Diệp Trường Sinh đứng dậy, ôm quyền nói với mỹ phụ và Đoạn Thiên Nhận.

“Rất tốt! Có Diệp đạo hữu tương trợ, việc này có thể thành. Việc cụ thể, trước khi mở ra Nghiễm Hàn Giới, ta cùng Đoàn huynh sẽ dẫn dò cẩn thận. Còn nữa, thứ ta vừa mới nói hy vọng không bị lộ ra ngoài.” Mỹ phụ mặt hiện ý cười, đồng thời miệng dẫn dò.

“Tiền bối yên tâm, vẫn bối biết nặng nhẹ trong đó. Nếu không có chuyện gì khác, vẫn bối xin cáo từ trước.” Diệp Trường Sinh chấp tay nói.

“Diệp đạo hữu đi thông thả!” Sau khi Diệp Trường Sinh rời khỏi, Thái Lưu Anh và Đoạn Thiên Nhận trong phòng đều hơi nhíu mày, bắt đầu thấp giọng nói chuyện với nhau, phảng phất như đang thương nghị điều gì.

Diệp Trường Sinh sau khi trở lại động phủ mới của mình, liền bắt đầu lấy ra một tờ Huyền Thiên Luyện Khí Thuật tìm hiểu. Hiện tại hắn đã đại khái tìm hiểu ra loại phương pháp luyện chế phù lục Thiên Qua Phù cuối cùng được ghi trong nửa trang Kim Cương Ngọc Thư kia, chờ sau khi có thời gian sưu tập tài liệu là có thể bắt đầu luyện chế.

Sau khi tìm hiểu ra Thiên Qua Phù, sự chú ý của hắn liền chuyển dời lên trên Huyền Thiên Luyện Khí Thuật, đợi đến lúc đem một trang Luyện Khí Thuật tìm hiểu bảy tám phần, là có thể thử nghiệm luyện chế Nguyên Hợp Ngũ Cực Sơn rồi.

Hiện tại tài liệu trên tay hắn đã đủ luyện chế hai tòa Cực Sơn, theo thứ tự là Hạo Âm Hàn Phách Sơn cùng Nguyên Từ Sơn, đợi sau khi đi một chuyến đến Nghiễm Hàn Giới, hơn phân nửa có thể đạt được toà Thái Ất Thanh Sơn kia.

Pháp bảo Nguyên Hợp Ngũ Cực Sơn này, năm tòa Cực Sơn hợp lại là một kiện Hậu Thiên Huyền Thiên chi bảo, nhưng nếu đem năm tòa Cực Sơn tách ra mà nói, kỳ thật mỗi một tòa Cực Sơn cũng không tính là kém, đều tương đương với một kiện Thông Thiên Linh Bảo.

Mà nếu tổ hợp ba tòa Cực Sơn lại với nhau, vậy tương đương với một kiện Thông Thiên Linh Bảo vô cùng lợi hại, cũng chính là thứ này không thể lên được Hỗn Độn Vạn Linh Bảng, nếu không nhất định có thể xếp hàng đầu trên bảng danh sách.

Cứ như vậy, trong mấy năm trước khi Nghiễm Hàn Giới mở ra, Diệp Trường Sinh chui đầu vào tìm hiểu Huyền Thiên Luyện Khí Thuật.

Cho đến một ngày, khi hắn đang nhắm mắt dưỡng thần trong động phủ, bỗng nhiên một đạo hồng quang từ bên ngoài mật thất bay vào, bắt đầu bay múa xung quanh.

Diệp Trường Sinh mở hai mắt ra, đưa tay nhiếp hồng quang tới lòng bàn tay, sau đó đưa tâm thần vào trong đó tra xét: “Quảng Hàn Giới sắp mở ra sao?”

Diệp Trường Sinh nói nhỏ một câu, sau đó thu hồi truyền âm phủ, sau đó liền rời khỏi động phủ bước ra ngoài.

Đây là truyền âm phủ mà Thái Lưu Anh phát tới, nói cho hắn đến một động phủ nào đó gặp nhau. Khi Diệp Trường Sinh đến được động phủ này, phát hiện nơi đây ngoại trừ hai người Thái Lưu Anh và Đoạn Thiên Nhận, thì còn có thêm hai bóng người.

Đứng sau Thái Lưu Anh là một nữ tử dáng người thuột tha, nhưng đầu đội một cái đầu bông màu trắng, khuôn mặt mơ hồ bị một đoàn tinh quang che chắn, không cách nào thấy rõ khuôn mặt cụ thể của nàng.

Mà sau lưng Đoạn Thiên Nhận là một đại hán dữ tợn da thịt xám xịt như nham thạch, hiển nhiên là người này cũng cùng Đoạn Thiên Nhận, đều xuất từ Thạch Trạch tộc.

Khí tức trên thân hai người này không hề nghi ngờ, cũng đều là Luyện Hư đỉnh phong, có thể coi là cao thủ một phương.

Nếu như vận khí hai người này tốt, sau khi tiến vào Nghiễm Hàn Giới, nói không chừng có thể đột phá đến Hợp Thể Kỳ.

“Vị này là Thạch Côn của Thạch Kiến Tộc, đệ tử của Đoàn huynh, còn người sau lưng thiếp thân chính là đệ tử của ta tên là Liễu Thủy Nhi, Diệp đạo hữu, đây hẳn là lần đầu tiên các ngươi gặp mặt!” Thái Lưu Anh nhìn thấy ánh mắt của Diệp Trường Sinh dò xét hai người này, vì thế mở miệng giới thiệu.

“Tiểu muội báỉ kiến Diệp huynh, nghe sư tôn nói Diệp huynh thần thông quảng đại, sau khi tiến vào Nghiễm Hàn Giới, mong rằng Diệp huynh chiếu cố nhiều hơn!” Nữ tử đội nón lá màu trắng tiến lên thi lễ một cái nói.

“Thạch mỗ cũng ngưỡng mộ đại danh của Diệp huynh đã lâu, lần này hành trình tới Nghiễm Hàn Giới đều phải dựa vào Diệp huynh rồi!” Đại hán Thạch Côn da thịt dừ tợn như nham thạch, trên mặt lộ ra một nụ cười chấp tay nói.

“Đâu có đâu có, hai vị quá đề cao ta rồi, chút tu vi này của ta sau khi tiến vào Nghiễm Hàn Giới còn phải dựa vào sự chăm sóc của hai vị nữa đấy!” Khóe miệng Diệp Trường Sinh nhếch lên, khẽ cười nói.

“Diệp đạo hữu cũng đừng khiêm tốn, kỳ thật mục đích lần này thỉnh Diệp đạo hữu tới đây rất đơn giản, chính là muốn cho các người làm quen trước một chút, đợi khi tới Nghiễm Hàn Giới, ba người các người còn phải đồng tâm hiệp lực.” Thái Lưu Anh chậm rãi nói.

“Tiền bối nói như vậy, chẳng lẽ Quảng Hàn Giới sắp mở ra.” Diệp Trường Sinh sau khi nghe vậy nhẹ giọng hỏi một câu.

“Đạo hữu không đoán sai, quảng Hàn nghi trong Thông Linh đại điện ở Vân Thành đã báo trước, nếu không có biến hóa ngoài ý muốn, ba ngày sau Nghiễm Hàn Giới sẽ được mở ra.” Đoạn Thiên Nhận bên cạnh sờ đầu nói ra.

“Ba ngày sao? Cũng tốt, xem ra thời gian ta ở lại trong Thiên Vân tộc không nhiều lắm!” Diệp Trường Sinh nói.

Đoạn Thiên Nhận và Thái Lưu Anh đều biết chuyện hẳn muốn mượn dùng khóa đại lục truyền tống trận là vì nghe được lời này cũng không cảm thấy ngạc nhiên, ngược lại Liễu Thủy Nhi và Thạch Côn nghe vậy có chút kinh ngạc liếc nhìn Diệp Trường Sinh.

“Kỳ thật người của Thiên Vân Tộc chúng ta đều hi vọng đạo hữu có thể lưu lại gia nhập vào nhóm của chúng ta, nhưng nếu đạo hữu đã khẳng khẳng muốn rời đi, chúng ta cũng không tiện khuyên nữa, lúc này gặp nhau ngoại trừ giới thiệu các người làm quen ra, còn có một số việc cần chú ý của Quảng Hàn Giới muốn giới thiệu cho các người một chút!” Thái Lưu Anh tự nhiên cười nhẹ nói ra sau.

“Vậy làm phiền tiền bối chỉ điểm một chút.” Diệp Trường Sinh nghe xong lời này lập tức nói.

Mỹ phụ Tinh tộc thấy vậy, hài lòng gật đầu, giảng giải:

“Ta chủ yếu nói một chút chính bản thân ta năm đó tiến vào Nghiễm Hàn Giới, cùng một chút nguy hiểm dễ dàng bỏ qua. Đầu tiên, sau khi tiến vào Nghiễm Hàn Giới, tốt nhất không nên đi đến những địa vực cực kỳ nóng lạnh kia. Những nơi đó, không phải là nơi có một ít hung thú băng hàn ở trong đó, mà là bị người ta bày ra cấm chế cực kỳ lợi hại. Lấy tu vi của các người mà nói, chỉ là chịu chết mà thôi. Thứ hai, nếu các người gặp phải...”

Thần sắc mỹ phụ Tinh tộc nghiêm nghị nói một hồi lâu, kể lại chi tiết một lần các loại hồ năm đó nàng gặp phải nguy hiểm giẫm qua, Đoạn Thiên Nhận bên cạnh cũng thỉnh thoảng bổ sung thêm một câu.

Hai người này đều từng đi qua Quảng Hàn Giới, hơn nữa nhờ vào linh khí bên trong trở thành tu sĩ Hợp Thể, hiểu biết của bọn họ về Quảng Hàn Giới vượt xa người thường.

Bất kể là Diệp Trường Sinh hay là nữ tử mặc áo choàng, hoặc là Thạch Côn, đều cẩn thận nghe, không dám có chút chậm trễ, dù sao đây chính là chuyện quan hệ đến an nguy của mạng nhỏ mình.

“Được rồi, không sai biệt lắm chính là những thứ này, Đoàn huynh người còn muốn bổ sung không?” Thái Lưu Anh sau khi nói xong, lại quay đầu nhìn thoáng qua Đoạn Thiên Nhận hỏi.

Đoàn Thiên Nhận lắc đầu: “Tiên tử nói rất cặn kẽ rồi, Đoàn mỗ không vẽ rắn thêm chân nữa, có thể giao thứ đó cho bọn chúng!”

Thái Lưu Anh nghe vậy cười cười, xuất ra ba miếng ngọc giản, đưa cho ba người, nói: “Các người cất kỹ thứ này rồi, bên trong ghi lại một loại bí thuật hợp kích, mặc dù không phức tạp, nhưng tốt nhất vẫn nên ghi nhớ trước khi xuất phát.”

“Một môn bí thuật này là đem Nguyên Từ Thần Quang cô đọng thành một thể, các người sau khi tiến vào Nghiễm Hàn giới tốt nhất nên diễn luyện một phen. Bí thuật này chẳng những bài trừ cấm chế kia, hơn nữa lúc đối địch cũng là một đại thần thông cực kỳ lợi hại, có thể bảo vệ các người bình an.”

“Vốn muốn cho các người sớm diễn luyện thành thực, thế nhưng phụ cận Vân Thành có rất nhiều người, vì phòng ngừa bị người khác nhìn trộm, cũng chỉ có thể để các người tiến vào Nghiễm Hàn Giới quen thuộc phối hợp như thế nào.” Thái Lưu Anh khẽ thở dài một tiếng nói ra.

Diệp Trường Sinh tiếp nhận ngọc giản, sau khi thần thức thâm vào trong xem xét, bên trong rải rác mấy ngàn chữ ghi lại một môn pháp quyết không quá tồi nghĩa, hắn chỉ nhìn thoáng qua đã lĩnh ngộ được bảy tám phần.

Sau khi đạt được môn bí thuật này, Diệp Trường Sinh cáo từ rời khỏi tòa động phủ kia, trở lại động phủ của mình đợi ba ngày, cảm chế động phủ của hắn bị xúc động, một đạo Truyền Âm Phù đưa vào.

Nghiễm Hàn Giới mở ra!

Sau khi Diệp Trường Sinh ra khỏi động phủ liền thấy bên ngoài động phủ có hơn mười người dị tộc đang chờ ở đó.

Cầm đầu bốn người một thân hoàng bào, đều là Luyện Hư cấp bậc tồn tại, những người còn lại thì cầm trong tay giáp sĩ ngân sắc trường qua, bộ dáng sẵn sàng đón quân địch.

“Diệp đạo hữu, huynh đệ chúng ta phụng mệnh Thiên Cơ Tử tiên bối, đặc biệt đưa đạo hữu đến đây hội hợp.” Cầm đầu là một gã hoàng bào đại hán vừa thấy Diệp Trường Sinh từ trong động phủ đi ra, lúc này liền ôm quyền nói.

“Vậy làm phiền các vị đạo hữu.”

Lập tức, dưới sự hộ tống của mấy người, Diệp Trường Sinh rất nhanh đi tới nơi mà hắn kích phát Nghiễm Hàn Lệnh, cũng chính là chỗ ở của tòa động phủ trăm năm tại Vân Thành.

Khu vực ngày hôm nay, hoàn toàn bị phong tỏa bởi từng tầng cảm chế dày đặc, hơn nữa ở xa xa trong những cảm chế này có thể nhìn thấy mấy chục cây cột cực lớn cao trăm trượng đột ngột từ mặt đất mọc lên, tạo thành một vòng vây, lấy động phủ làm trung tâm, chu vi hơn mười dặm đều bị cuốn vào trong đó.

Những cây cột này đều tỏa ra linh quang đủ mọi màu sắc, tạo thành một màn hào quang ngũ sắc như màn trời, che kín tất cả mọi thứ bên trong, người ngoài không thể thấy bất cứ thứ gì bên trong.

Phòng vệ nơi đây nghiêm mật đến cực điểm, đại lượng giáp sĩ, Khôi lỗi thủ vệ, phụ cận càng có từng tầng từng tầng cấm chế giống như thiên la địa võng.

Dưới sự hộ vệ của những người này, Diệp Trường Sinh thông suốt tiến vào khu vực cấm chế vây quanh, nhìn thấy tình cảnh bên trong.

Lúc trước tòa động phủ của hắn đã bị phá đến vô ảnh vô tung, nơi đây triệt để biến thành đất bằng, trên mặt đất thỉnh thoảng xuất hiện hai cái pháp trận đường kính mấy chục trượng, mặt ngoài khảm nạm vô số tinh thạch lớn chừng quả đấm, chỗ biên giới minh ẩn từng hoa văn huyền ảo phức tạp, chớp động quang mang màu sắc khác nhau, từ xa nhìn lại thật sự diễm lệ dị thường.

Ở giữa hai pháp trận, ngoại trừ một cái cung điện có đất khoảng vài mẫu ra thì không còn kiến trúc nào khác.

Mà vô luận là bốn phía pháp trận hay là cung điện to lớn kia, tất cả đều là bóng người lắc lư, ước chừng tụ tập mấy ngàn dị tộc nhân.

Diệp Trường Sinh tiến vào trong cung điện, đi tới một gian đại sảnh rộng rãi lạ thường, trong này chỉ có bốn năm mươi người, hoặc ngồi hoặc đứng, phân ra hai bên.

Ở giữa một cái ghế, có một gã bạch bào nhân hơn hai mươi tuổi đang ngồi, khí tức trên người này sâu không thể lường được, thần thức đảo qua, giống như là một mảnh hư vô, không tồn tại chút sinh linh nào.

Diệp Trường Sinh trong lòng rung mình, trong lòng biết đây hẳn là thanh niên họ Ông của Thiên Vân tộc trấn thủ Vân Thành.

Sau lưng hắn là bảy tám Hợp Thể Kỳ, Thiên Cơ Tử, Đoạn Thiên Nhận, Thái Lưu Anh đều nằm trong số đó, còn phía sau những người này đều là một vài nam nữ dung mạo khác nhau, khí tức ai nấy đều rất cường thịnh, tu vi giống như Diệp Trường Sinh, tất cả đều là tồn tại Luyện Hư đỉnh phong.

Diệp Trường Sinh vừa tiến vào nơi đây, lập tức hơn phân nửa ánh mắt “Bá” một cái, quét qua toàn bộ.

“Bái kiến chư vị tiên bối!” Diệp Trường Sinh thấy thế vội vàng thi lễ một cái nói.

“Ông tiên bối, vị này chính là Diệp đạo hữu trong lúc vô ý mở ra Nghiễm Hàn Lệnh!” Thiên Cơ Tử tươi cười hướng Đại Thừa giới thiệu.

Thanh niên họ Ông nhìn thoáng qua Diệp Trường Sinh, trong mắt hiện lên một tia kinh ngạc, ngập ngừng nói: “Nguyên lai ngươi là tu sĩ Nhân tộc, khó trách phải mượn dùng khóa đại lục Truyền Tống Trận!”

“Tiên bối biết chủng tộc của vãn bối?” Trên mặt Diệp Trường Sinh lập tức lộ ra vẻ khiếp sợ, phảng phất rất là khó tin, hỏi.

“Nào chỉ biết, năm đó ta còn quen biết mấy vị đạo hữu Nhân tộc các ngươi, từng có một phen giao tình, có một số việc... Mà thôi, chờ ngươi có thể đi ra, ta sẽ nói cho ngươi nghe!” Trong mắt thanh niên họ Ông lóe lên vẻ hiền lành nói.

Tiếp đó, tay áo hắn run lên, lập tức một thứ gì đó lóe lên ánh sáng màu bạc, bay thẳng về phía Diệp Trường Sinh, đồng thời giọng nói lại vang lên lần nữa:

“Ta xem ngươi vô luận là pháp lực hay là thần thức đều vượt xa cùng thế hệ. Chỗ ta có một kiện “Thiên Cương ấn” là di bảo ta lấy được khi còn trẻ, thi triển có chút hao phí thần niệm pháp lực, nhưng đối với thánh giai rất có tác dụng, đối với ngươi vừa vặn thích hợp. Vậy tặng cho ngươi đi.”

Hành động này của thanh niên họ Ông ngược lại là ngoài dự liệu của mọi người ở đây, Thiên Cơ Tử cùng các tồn tại Hợp Thể trực tiếp hai mặt nhìn nhau, mà những tu sĩ Luyện Hư phía sau bọn họ thì đều ném ánh mắt hâm mộ vô cùng đến.

Hai người Thái Lưu Anh và Đoạn Thiên Nhận rất là kinh ngạc, cẩn thận nhìn chằm chằm Diệp Trường Sinh, trong ánh

mắt hiện lên hào quang tối nghĩa khó nói lên lời.

Mà Liễu Thủy Nhi và Thạch Côn phía sau bọn họ ánh mắt lập tức rất khác biệt, có thể nói là lau mắt mà nhìn.

Diệp Trường Sinh vội vàng nói lời cảm tạ, một tay bắt lấy món bảo vật kia, hẩn tập trung nhìn xuống, đây rõ ràng là một khối tiểu ấn màu bạc lớn năm sáu tấc, hình dáng cổ xưa.

Đem ấn này xoay chuyển một chút, ở phía dưới mình ấn ba dòng văn tự màu tím to bằng hạt đậu, đúng là ba cổ văn cổ văn “Thiên khuyết đại ấn”.

Bất luận kẻ nào gặp phải chuyện như vậy chỉ sợ đều sẽ giật mình, thấp thỏm bất an. Dù sao một vị tôn tại Đại Thừa vô duyên vô cớ tặng cho mình bảo vật, chuyện này nhìn thế nào cũng đều là một chuyện kỳ quái.

Nhưng Diệp Trường Sinh cũng không kinh ngạc, hẩn dù sao cũng biết nguyên nhân Đại Thừa họ Ông này tặng bảo vật cho hẩn, bất động thanh sắc thu hồi món bảo vật kia. Diệp Trường Sinh lại hành lễ cảm ơn Đại Thừa họ Ông.

Kiện bảo vật này mặc dù không được xưng là Thông Thiên Linh Bảo, nhưng ở trong Linh Bảo cũng là cực kỳ cường đại, đỉnh cấp Linh Bảo cũng rất trân quý, dù sao đại bộ phận Hợp Thể tồn tại áp đáy hòm chỉ có loại cấp bậc này.

Đám người Đoạn Thiên Nhận cảm thấy không hiểu nổi chuyện đại Thừa đột nhiên ban thưởng bảo vật cho Diệp Trường Sinh, không hiểu được, nhưng bọn họ cũng không dám hỏi vị Đại Thừa này vì sao phải làm như vậy, vì thế ánh mắt mỗi người đều lóe lên, trong lòng hiện lên đủ loại suy đoán.

Còn thần sắc Thiên Cơ Tử lại hơi chế giễu, nhưng lập tức phản ứng lại, cười nói với Diệp Trường Sinh:

“Diệp đạo hữu dĩ nhiên có thể được Phú ông tiên bồi ban thưởng, xem như là thiên đại phúc khí. Có bảo vật này hộ thân, tại Quảng Hàn Giới hơn phân nửa là vô sự. Bất quá thời gian không còn nhiều, ta giới thiệu cho ngươi một chút đồng bạn tiến vào Quảng Hàn Giới a.”

“Vậy làm phiền Thiên tiên bồi phí tâm.” Diệp Trường Sinh chấp tay.

“Lần này Nghiễm Hàn Lệnh xuất hiện ở Vân Thành có ba cái, còn một cái bị một vị tu sĩ dị tộc ngoài ý muốn mở ra, vị đạo hữu kia họ Hàn, nghe nói Diệp đạo hữu cũng quen biết vị Hàn đạo hữu kia?” Thiên Cơ Tử như nhớ ra điều gì đó, hỏi.

“Không sai, ta và Hàn huynh quả thực là chỗ quen biết cũ!” Diệp Trường Sinh nhẹ gật đầu.

“Vây là tốt rồi, nếu là chỗ các người quen biết cũ, sau khi tiến vào Nghiễm Hàn Giới liền có thể chiếu cố lẫn nhau, ta giới thiệu cho người một chút về Nguyệt tiên tử!”

“Nàng ta giống như người, cũng là người kích phát Nghiễm Hàn Lệnh, sẽ dẫn một đội khác tiến vào bên trong.”

“Tuy rằng sau khi truyền tông, khả năng hai đội các người truyền tông đến một khu vực không lớn. Nhưng vạn nhất ở bên trong gặp phải, vẫn phải chiếu cố lẫn nhau một chút.” Thiên Cơ Tử chỉ chỉ một nữ tử mặc cung trang màu lam gần đó, khuôn mặt tái nhợt dị thường giới thiệu.

Diệp Trường Sinh nghe vậy gật đầu hỏi thăm đối phương một chút, vị Nguyệt tiên tử kia cũng gật đầu nhẹ với hắn.

“Vị này chính là Thạch Kiến Côn của Thạch Tộc, một thân thần thông phòng ngự xem như số một số hai trong số các người. Còn bên cạnh nữa là Phong Khiêm và Vân Đằng song sinh huynh đệ của Thanh Tộc, am hiểu việc liên thủ đối địch...” Thiên Cơ Tử giới thiệu tất cả những tu sĩ Luyện Hư đỉnh phong xuất hiện ở đây.

Hắn cũng không giới thiệu sâu, mỗi người chỉ nói đơn giản vài câu, dù sao mục đích của hắn là để mọi người quen biết, sau khi đi vào không nên tự giết lẫn nhau.

Đương nhiên, việc này có hữu dụng hay không thì không biết được.

Giới thiệu xong những người này, Thiên Cơ Tử lại ném một ngọc giản qua, nói: “Trong này có một đội tu sĩ không xuất hiện ở đây, Diệp đạo hữu sau khi tiến vào Nghiễm Hàn Giới phải dành thời gian xem xét!”

“Tại hạ hiểu rõ, làm phiền tiên bối!” Diệp Trường Sinh chấp tay nói.

Sau khi giới thiệu xong, Thiên Cơ Tử tách mọi người tại đây thành hai đội, lần lượt là Diệp Trường Sinh và vị Nguyệt tiên tử kia mỗi đội, Liễu Thủy Nhi và Thạch Côn đương nhiên được an bài ở trong đội của hắn.

Sau khi phân phối người xong, Thiên Cơ Tử lại bắt đầu giảng giải cho mọi người một số điều kiêng kỵ và cẩn thận trong Nghiễm Hàn Giới.

Tuy rằng đám người Diệp Trường Sinh đã sớm nghe những thứ này không chỉ một lần, nhưng giờ phút này vẫn hết sức chăm chú, không dám phân tâm chút gì.

Sau khi giảng giải xong, Thiên Cơ Tử lại vung tay lên, một luồng hào quang mờ mờ từ trong tay áo cuốn ra, lóe lên một cái đã hiện ra năm sáu chục kiện bảo vật lớn nhỏ khác nhau.

Những bảo vật này có vòng tròn, kim bát, tiểu phiên, quả trứng..., có thể nói đủ loại, bảo khí ngút trời.

“Những bảo vật này đều tìm thấy từ trong bí khố thành, vì các người chuyên này thuận lợi, chuyên môn ban cho các người. Mỗi một kiện đều không cần luyện hóa, có thể sử dụng. Nhưng một người chỉ có thể thu một kiện, còn lại lão phu sẽ tự thu hồi.” Hắn cao giọng cười một tiếng nói ra.

Những bảo vật này đều là Linh Bảo phẩm chất không tệ, mặc dù Diệp Trường Sinh chóng mắt, nhưng nếu đưa không đến cửa hắn sẽ không bỏ qua, vì vậy liền đưa tay lấy đi một kiện Pháp bảo hình dáng như lệnh bài.

Phân bảo vật xong, mọi người liền ra khỏi đại điện, đi tới trước hai tòa pháp trận ngoài điện. Diệp Trường Sinh theo cảm ứng, mang theo mười bốn người phía sau đi tới pháp lệnh Quảng Hàn do mình kích phát.

Cũng không lâu lắm, đám người Thiên Cơ Tử cũng đi ra, hơn nữa bọn họ còn mang theo một vật cao hơn mười trượng, toàn thân giống như một cái chuông lớn màu xanh, nhưng hết lần này tới lần khác, mặt ngoài lại xuất hiện mười tượng điêu khắc hai mắt nhắm nghiền.

Đây chính là Quảng Hàn Nghi, Thiên Cơ Tử đặt Quảng Hàn Nghi ở chính giữa hai tòa pháp trận, hơn nữa bấm ngón tay tạo

ra vài đạo thủ quyết, lập tức một đạo quang mang xông vào trong Quảng Hàn nghi.

Mặt ngoài chuông lớn màu xanh này lập tức muôn đạo hào quang, đồng thời vô số phù văn màu xanh hiện lên, mười cái đầu rồng trông rất sống động, bắt đầu nhúc nhích.

Kích phát pháp khí này xong, Thiên Cơ Tử không đề ý tới nữa mà lẳng lặng chờ đợi.

Như thế, thời gian trôi qua từng chút một, không biết qua bao lâu, đột nhiên một hồi tiếng long ngâm phóng lên tận trời.

Thần sắc mọi người khê động, đều nhìn về phía thanh âm vang lên, chỉ thấy kiện Quảng Hàn Nghi lúc này sáng lò mờ, mặt ngoài mười mấy cái đầu rồng vậy mà nhao nhao mở hai mắt ra, chớp động quang mang màu vàng đỏ kỳ lạ, giương cổ hét vang.

“Quảng Hàn Giới đã mở ra, bắt đầu kích phát pháp trận, mở ra thông đạo.” Một đạo thanh âm lạnh như băng bỗng nhiên từ trong đại điện truyền ra, chính là thanh niên họ Ông kia.

Nghe được một tiếng phân phó này, dị tộc nhân bốn phía pháp trận đã sớm chờ lệnh, lập tức đồng thời thúc giục trận kỳ trận bàn trong tay, vô số pháp quyết đủ mọi màu sắc từ trong pháp khí bay ra, nhao nhao chui vào trong pháp trận.

Hai pháp trận phát ra thanh âm vù vù, các loại linh thạch khảm nạm ở trên bắt đầu cuồng thiểm, tản mát ra khí tức cực kỳ kinh người.

Bị lực pháp trận ảnh hưởng, trên bầu trời trông rồng hiện ra mảng lớn mây đen, tiếp đó cuồng phong đại tác, từng đạo ngân xà trong mây hiện ra, chớp giật sấm rền, vòng xoáy màu đen lớn nhỏ không đều bỗng nhiên hình thành, bắt đầu thôn phệ lẫn xé nhau.

Theo thiên tượng kịch biến, phía trên pháp trận xuất hiện một lệnh bài màu vàng bạc lập loè phát sáng.

“Diệp đạo hữu, Nguyệt tiên tử, hai người dẫn người tiến vào pháp trận, có thể thôi động Nghiễm Hàn Lệnh rồi.” Thiên Cơ Tử nhìn thấy cảnh này, không chút do dự quát to.

Hai người Diệp Trường Sinh lập tức dẫn người vào trong pháp trận, sau khi tiến vào, mặt lệnh Quảng Hàn kia lập tức bay tới trước mặt hắn.

Diệp Trường Sinh thấy thế lập tức dùng phương pháp truyền thụ của Thiên Cơ Tử bắt đầu thúc dục Nghiễm Hàn Lệnh, hai tay hắn nhanh chóng bấm niệm pháp quyết, từng đạo pháp quyết lập tức được đánh vào bên trong Nghiễm Hàn Lệnh, trong chớp mắt kim ngân mang đại phóng, từ mặt ngoài bay ra vô số phù văn vàng bạc, những phù văn này vây quanh lệnh bài nhỏ xuống, hợp thành một cái phù văn quang trện đường kính cả trượng.

Trên phù văn quang trện này phun ra một cột sáng kim ngân to như vạc nước, cột sáng phóng lên tận trời, xông vào trong vòng xoáy màu đen nào đó trên không trung, lập tức vòng xoáy kia phẳng phất bị cự lực quấy động, lập tức hắc khí quay cuồng cuồng cuồng tăng lên, căn nuốt vòng xoáy nhỏ chung quanh, không ngừng lớn mạnh lên.

Mà ở trên bầu trời đối ứng của một pháp trận khác, đồng dạng một màn cũng đang diễn ra, bất quá ngăn ngừn vài nhịp thở công phu, những vòng xoáy khác trên không trung liền không còn sót lại chút gì, chỉ còn lại hai quái vật khổng lồ lớn gần dậm ở trên không trung không ngừng phun ra hắc khí nồng đậm.

Lúc này, Nghiễm Hàn Lệnh khê động, cột sáng màu vàng bạc bên trong vòng xoáy xuất hiện một vết nứt kim ngân, vết nứt này chỉ lớn bảy tám trượng, là một vết nứt không gian vô cùng quỷ dị.

Chứng kiến khe hở không gian này xuất hiện, những người Thiên Vân tộc chủ trì pháp trận chung quanh nhao nhao xuất thủ, thôi động pháp trận dưới chân bọn Diệp Trường Sinh.

Nhất thời trên pháp trận xuất hiện một đám ký hiệu thật lớn, những ký hiệu này sau khi vỡ vụn hóa thành một cỗ ngũ sắc hà quang đem đám người Diệp Trường Sinh bao vây vào trong, sau đó phóng lên cao, lao đầu vào trong cái khe màu vàng bạc trên không trung kia.

Sau khi bọn họ biến mất, vết nứt không gian kia cũng theo đó biến mất không thấy, một màn này đám người Thiên Cơ Tử

bỗng nhiên thở phào nhẹ nhõm.

.....

Khi từ trong trận pháp đi ra, Diệp Trường Sinh đã trải qua một trận mê muội rất nhỏ, lập tức thấy bọn họ xuất hiện ở trên không một dãy núi.

Trong tay hắn nắm một lệnh bài hai màu vàng bạc cổ xưa, đúng là Quảng Hàn Lệnh.

Mười bốn người Thạch Côn, Liễu Thủy Nhi cũng ở trong phương viên hơn mười trượng xung quanh hắn, chỉ là hai mắt cả đám đều giật giật, dường như phản ứng bình thường còn chưa kịp vượt giới qua khe hở không gian.

Cũng không lâu lắm, sau khi Thạch Côn và Liễu Thủy Nhi khôi phục tỉnh táo, Diệp Trường Sinh nói với hai người: “Hai vị đạo hữu, bây giờ chúng ta lên đường thôi!”

“Ừm, đương nhiên chúng ta cũng hành động cùng nhau.”
Thạch Côn cười ha ha đáp ứng một tiếng, mà Liễu Thủy Nhi cũng nhẹ nhàng gật đầu.

Vì vậy ba người Diệp Trường Sinh lập tức cùng nhau độn quang bay đi, rời khỏi nơi này.

Những người còn lại thấy một màn như vậy, cũng nhao nhao tản đi, hướng bốn phương tám hướng bắn nhanh rời đi, cũng không lâu lắm nơi đây liền không nhìn thấy một bóng người.

Sau khi bay được hơn mười vạn dặm, Diệp Trường Sinh bỗng nhiên ngừng lại, quay đầu nói với hai người sau lưng:

“Hai vị đạo hữu tiếp theo có tính toán gì vậy, trước tiên phá vỡ cấm chế hay là nói trước tiên xử lý sự tình khác rồi sau hẵng đi?”

“Dù sao chúng ta cũng đã đợi ở Nghiễm Hàn Giới hơn một năm, chuyện lấy bảo vật tạm thời không cần phải gấp gáp!”

Nghe Diệp Trường Sinh nói vậy, Liễu Thủy Nhi và Thạch Côn lập tức biến sắc, mày cau lại, Thạch Côn trầm giọng nói:

“Ý Diệp đạo hữu là? Chúng ta tự nhiên là càng sớm đi phá cấm chế xuất ra càng tốt, dù sao đây cũng là chuyện trọng yếu gia sư phân phó, không thể trì hoãn được! “

Liễu Thủy Nhi mặc dù mang khăn che mặt, nhưng cũng có thể làm cho người thấy vẻ mặt nhú mày của nàng, hiển nhiên nàng cũng đồng ý với lời nói của Thạch Côn, nhanh chóng phá vỡ cấm chế kia, hoàn thành phân phó của Đoạn Thiên Nhận và Thái Lưu Anh.

“Ý của ta là tạm thời không cần sốt ruột, từ nơi đó đi tới cấm chế, như thế nào cũng phải mất hai ba tháng thời gian a? Trong Nghiễm Hàn Giới này hung thú Thánh giai số lượng không ít, vạn nhất chúng ta đụng phải một hai cái mà nói, trì hoãn thời gian không nói, còn có khả năng bị mất mạng!”

“Không bằng ở đây thử đột phá Thánh Giai trước, nếu đột phá thành công, vậy chẳng phải phá vỡ cấm chế kia dễ dàng hơn rất nhiều sao?” Diệp Trường Sinh nói.

Nghe được lời này của hắn, Thạch Côn chau mày lại, miệng mở ra muốn nói điều gì đó, Liễu Thủy Nhi lại vượt lên trước một bước mở miệng:

“Chỉ sợ Diệp huynh có chỗ không biết, trong một năm này, hoàn cảnh thiên địa trong Quảng Hàn Giới càng về sau càng tốt, mà đối với người chúng ta muốn đột phá thiên địa có bao nhiêu chỗ tốt chắc hẳn không cần ta nhiều lời!”

“Chúng ta là tu sĩ đỉnh cấp thượng tộc, thường thường đợi đến hai tháng sau mới thử đột phá Thánh Giai, bởi vì hoàn cảnh khi đó đạt đến trạng thái tốt nhất, Diệp huynh lựa chọn ở thời điểm này, chỉ sợ không phải là lựa chọn sáng suốt! “

Thạch Côn cũng nhẹ gật đầu: “Huống hồ Diệp huynh vừa bế quan đã cần mấy tháng, trong khoảng thời gian này nếu là lãng phí thời gian, sẽ làm chậm trễ đại sự phía sau!”

Diệp Trường Sinh nghe được lời này của hai người, sắc mặt không đổi, vẫn mỉm cười nói:

“Ta sẽ không đột phá quá lâu, ta có thể đáp ứng các người chỉ cần thời gian hai tháng, trong vòng hai tháng nếu như ta không cách nào đột phá thành công, liền lập tức xuất quan đi đến chỗ cấm chế kia, như thế nào?”

“Hoặc là các người có thể đi trước một bước, chờ ta thử đột phá xong, ta sẽ đuổi theo các người, như vậy cũng miễn cho làm chậm trễ thời gian của các người!”

Nghe hắn nói vậy, Liễu Thủy Nhi và Thạch Côn lại quay sang nhìn nhau, trước khi tiến vào Nghiễm Hàn Giới, bọn họ trăm triệu lần không ngờ tới Diệp Trường Sinh lại giở trò này.

Mỗi một giây trong Nghiễm Hàn Giới đều vô cùng trân quý, Diệp Trường Sinh phải bế quan hai tháng, vậy hai tháng này bọn họ phải làm gì?

Bọn họ cũng không nghĩ trong hai tháng này bọn họ có thể đột phá Thánh giai, bởi vậy bọn họ chắc chắn sẽ không thử bế quan đột phá như Diệp Trường Sinh.

Mà trong hai tháng thăm dò địa phương khác, cũng không cách nào thăm dò được, dù sao thời gian quá ngắn.

Mà cấm chế kia chỉ có ba người dùng Nguyên Từ Thần Quang hợp lực mới có thể phá vỡ, cho nên hai người bọn họ bỏ lại Diệp Trường Sinh một mình tiến về chỗ đó mà nói, cũng không cách nào phá vỡ cấm chế kia.

Phương án Diệp Trường Sinh cho hai người bọn họ là để hai người đi trước, sau đó hắn đuổi theo.

Đi đến chỗ cấm chế kia ước chừng cần khoảng ba tháng, nhưng hai người bọn họ nếu đi trước hai tháng, Diệp Trường Sinh nào có tốc độ nhanh như vậy có thể đuổi kịp?

Liễu Thủy Nhi và Thạch Côn cũng không cho rằng Diệp Trường Sinh có tốc độ nhanh như vậy mà có thể đuổi kịp hai người bọn họ. Như vậy sau khi hai người bọn họ đến đó chắc chắn phải đợi Diệp Trường Sinh một thời gian.

Đây chỉ đơn thuần là lãng phí thời gian, mà lấy trong lòng bọn họ hiện tại không khỏi dâng lên một tia phần nộ.

Chẳng lẽ sẽ vì việc riêng của người này mà trì hoãn thời gian của tất cả mọi người sao?

Đương nhiên Diệp Trường Sinh không có ý định lãng phí thời gian, đột phá trước rồi mới đi tìm cảm chế kia, là hắn đã nghĩ được trước khi tiến vào Quảng Hàn giới.

Như vậy không những không lãng phí thời gian, ngược lại còn tiết kiệm không ít thời gian.

Dù sao, hắn là người có Thiên Bằng sí, hoàn toàn có thể mang theo hai người này nhanh chóng tiến về chỗ kia, mà tại lúc hắn tiến giai Hợp Thể, Thiên Bằng sí này ngược lại không có biện pháp khác mang theo hai người cùng đi.

Hơn nữa đợi sau khi thực lực của hắn mạnh hơn, rất nhiều nguy hiểm bên trong Nghiễm Hàn Giới cũng không cần quá để ý, Diệp Trường Sinh có thể tùy ý phát huy tốc độ của mình.

Bởi vì cái gọi là mài dao không làm lỡ công việc đôn củi!

Nhưng bây giờ Diệp Trường Sinh lại không định giải thích quá nhiều cho hai người này, bởi vì xác suất lớn vô luận hắn giải thích như thế nào, hai người này phỏng chừng đều không quá tin tưởng.

Tu sĩ của thế giới này thường thường đều có một đặc điểm, đó chính là tin tưởng phán đoán của chính mình, mà không chút tin lời người khác.

Đương nhiên, nếu như bọn họ không có điểm đặc biệt này thì cũng không thể sống tới hôm nay.

Người muốn để cho bọn họ tin tưởng, vậy phải đưa ra chứng cứ xác thực.

Nói cách khác, nếu Diệp Trường Sinh muốn để bọn họ tin hắn có Thiên Bằng sí tốc độ cực nhanh, vậy phải ở trước mặt hai người này biểu diễn tốc độ của Thiên Bằng Sí.

Nhưng sau khi biểu diễn xong, hai người này vẫn sẽ có hoài nghi, ví dụ như nói cánh của người đột nhiên bộc phát tốc độ nhanh như vậy, nó có thể kéo dài bao lâu?

Loại vấn đề này Diệp Trường Sinh không thể nào đi từng bước chứng minh cho bọn họ, cho nên hắn dứt khoát không giải thích, đợi đến lúc đó hai người này cũng sẽ hiểu rõ.

“Hai vị đạo hữu xin cứ tự nhiên, ta đi bế quan trước đã!” Diệp Trường Sinh chấp tay, bỗng nhiên bay về một đỉnh núi phía xa. Sau tiếng vang ầm ầm, hần mở ra một tòa động phủ, lá cờ đủ mọi màu sắc rải ra, một tòa đại trận nhanh chóng xuất hiện bảo vệ động phủ này.

Diệp Trường Sinh tiến vào trong đó rồi bắt đầu bế quan!

Nhìn thấy hành động này của Diệp Trường Sinh, hai người Thạch Côn và Liễu Thủy Nhi chau mày lên, cảm xúc bất mãn mãnh liệt dâng lên trong lòng bọn họ.

“Thạch huynh, người thấy nên làm gì bây giờ?” Liễu Thủy Nhi nhíu mày hỏi, trong giọng nói của nàng mang theo vẻ bất đắc dĩ.

Sắc mặt Thạch Côn cũng rất khó coi, sau khi lão trầm mặc một lát mới nói: “Hiện tại xem ra vị Diệp đạo hữu này đã quyết định, nhất định phải ở chỗ này tiến giai hợp thể mới được, chỉ sợ hai người chúng ta không cách nào thay đổi suy nghĩ của lão!”

“Vậy chúng ta nên làm gì bây giờ? Chẳng lẽ cứ ở đây chờ hần ở đây? Trước khi đến sư tôn bọn họ đã phân phó, bảo ba người chúng ta tận lực không nên tách ra, lấy ba người chúng ta liên thủ sử dụng thủ đoạn hợp kích bí thuật, dù gặp phải tồn tại Thánh giai cũng có thể ứng phó!” Liễu Thủy Nhi thần sắc âm trầm nói.

Sắc mặt Thạch Côn cũng khó coi, gật đầu phụ họa nói: “Hần nói để cho hai người chúng ta đi trước một bước, nhưng hai chúng ta đều không thể thực hiện được, dọc theo đường đi nguy hiểm trùng trùng, hai người chúng ta liên thủ có lẽ bình an tới đó, nhưng hần làm sao có thể làm được?”

“Đúng vậy, nếu hần chết trong Nghiễm Hàn Giới, vậy đại sư tôn sắp xếp cho chúng ta sẽ hoàn toàn thất bại!” Liễu Thủy Nhi nhíu mày lo lắng nói.

Thần sắc hai người đều rất khó coi, bởi vì lo lắng lý do Diệp Trường Sinh một mình không thể an toàn đến chỗ đó, bọn họ không đi trước như Diệp Trường Sinh nói.

Đương nhiên, bọn họ lo lắng cái mạng nhỏ của Diệp Trường Sinh cũng không phải vì bọn họ nảy ra thiện tâm, mà là nếu

như sống chết của Diệp Trường Sinh ở trong Nghiễm Hàn Giới này, vậy mục tiêu lớn nhất chuyên đi này của bọn họ sẽ không cách nào hoàn thành.

Dù sao cấm chế kia chỉ có ba người liên thủ mới có thể phá vỡ, thiếu bất kỳ người nào, cũng chỉ có thể công dã tràng lấy trúc lam mức nước!

“Vậy bây giờ chúng ta nên làm gì? Phải vì hấn mà lãng phí không công hai tháng sao?” Liễu Thủy Nhi nhíu mày hỏi.

Thạch Côn thần sắc âm trầm suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng thở dài một tiếng, nói ra:

“Chúng ta ở chỗ này chờ đợi mười ngày, nhân cơ hội này hai người chúng ta trước tiên tập luyện qua hợp kích bí thuật kia một chút, nếu như sau mười ngày, hấn còn không có bất kỳ động tĩnh gì, vậy hơn phân nửa này trong hai tháng này hấn cũng không có hi vọng đột phá, chúng ta trực tiếp đi tìm hấn, bức bách hấn xuất quan!”

Nghe được lời này của Thạch Côn, Liễu Thủy Nhi miễn cưỡng gật đầu, nhíu mày nói: “Bất kể như thế nào, việc này chúng ta sau khi trở về đều phải giảng thuật một chút cho sư tôn và Đoạn tiền bối!”

Thạch Côn cũng có chút tán đồng nói: “Không sai, để cho sư tôn bọn họ đi hỏi tội của người này, dù cho người này thật sự đã thành công đột phá thánh giai ở chỗ này, đối mặt với sư tôn thánh giai đỉnh phong bọn họ, chỉ sợ cũng không dễ dàng bàn giao như vậy!”

.....

Sau khi hai người thương nghị một phen, liền lạnh lùng nhìn thoáng qua hướng Diệp Trường Sinh bế quan, sau đó bay về một chỗ yên tĩnh, bắt đầu luyện tập hợp kích bí thuật.

Mà bên trong động phủ tạm thời, Diệp Trường Sinh đang nhắm mắt điều tức một lát, điều chỉnh trạng thái của mình đến tốt nhất, sau đó vung tay lên, trước người nhiều ra một cái hồ lô màu tím.

Trong này đúng là một luồng khí bản nguyên Chân Linh, đây là đồ vật Diệp Trường Sinh chuẩn bị đột phá hợp thể cho mình.

Kỳ thật trong dự đoán của hắn, nếu như thuận lợi, căn bản không cần thời gian hai tháng là có thể đột phá hợp thể. Sở dĩ nói hai tháng, cũng là để lại cho mình đủ thời gian để phòng đỡ các loại biến cố phát sinh.

Tĩnh tọa suy tư trong chốc lát, Diệp Trường Sinh mở ra nắp hồ lô kia, lập tức một sợi khí thể vô sắc từ đó bay ra, hắn há mồm hút một cái, liền hút một sợi khí kia vào trong miệng.

.....

Thạch Côn cùng Liễu Thủy Nhi luyện tập hợp kích bí thuật, dùng còn không đến nửa ngày, bỗng nhiên trên mặt đất chấn động kịch liệt một hồi, giống như Địa Long trở mình, chung quanh trên dãy núi cự thạch cuộn cuộn rơi xuống.

Hai người kinh hãi dị thường nhìn bốn phía, trong chớp mắt dừng ở phía xa ngọn núi mà Diệp Trường Sinh bế quan.

Ngọn núi kia vốn là bị các loại cấm chế đại trận hình thành sương trắng đầy trời bao phủ, nhưng bây giờ trong vụ hải vốn bình tĩnh, lại xuất hiện biến hóa kịch liệt.

Chỉ thấy ở trung tâm vụ hải, chẳng biết lúc nào toát ra mười mấy cột sáng màu bạc chói mắt, mỗi một cột đều cao hơn trăm trượng, mặt ngoài có phù văn màu vàng nhàn nhạt chớp động không ngừng.

Mà sương mù trong hải vụ quay cuồng kịch liệt, ánh mắt hướng bầu trời chung quanh nhìn lại, chỉ thấy bốn phương tám hướng tất cả đều là quang điểm đủ mọi màu sắc lơ lửng, những quang điểm này lấy một tốc độ kinh người hướng trung tâm hải vụ tuôn tới.

Liễu Thủy Nhi cùng Thạch Côn thần thức cảm ứng một chút, nhất thời sắc mặt trở nên trắng bệch, phản phát phát hiện cái gì đó không thể tưởng tượng nổi, trên mặt bọn họ tràn đầy vẻ khó tin, kinh hãi.

Trong phạm vi thần niệm cảm ứng của hắn, tất cả thiên địa nguyên khí đều như nổi điên hội tụ đến biển sương mù, lượng thiên địa nguyên khí tinh thuần đến cực điểm trong Quảng Hàn Giới kia, tất cả linh khí đều bị cuốn vào điên cuồng phun trào. Ngọn núi trung tâm biển sương dường như biến thành

một cái động lớn sâu không thấy đáy, đem thiên địa nguyên khí thôn phệ đến, hội tụ thành một cái vòng xoáy kinh người.

Trong nháy mắt bầu trời vụ hải, mảng lớn ngũ sắc linh vân ngưng tụ ra, che phủ hơn phân nửa bầu trời.

Từng trận tiếng sấm nổi lên, từng đạo tử sắc điện hồ hiện ra, đan xen vào nhau chớp hiện, giống như một con điện xà màu tím lúc ẩn lúc hiện trong mây. Ngay sau đó, một tiếng thét dài từ trong vụ hải truyền đến, tiếp theo một cỗ linh áp cực lớn nổi lên.

Linh áp này mạnh đến mức khó tin, cho dù cách xa mấy trăm dặm, Liễu Thủy Nhi cùng Thạch Côn cũng có cảm giác thân thể trầm xuống, hai mắt tối sầm, mơ hồ có một loại cảm giác áp lực ghệt thở truyền đến.

Đối với loại thiên tượng này, hai người đã là Luyện Hư đỉnh phong tự nhiên không thể không biết, bọn họ biết rõ điều này đại biểu cho cái gì, bởi vậy trong lúc nhất thời trong lòng hai người hiện ra nỗi sợ hãi vô hạn.

“Điều này... Sao có thể?” Sắc mặt Liễu Thủy Nhi tái nhợt, vẻ mặt không thể tin nổi.

Thạch Côn gầm nhẹ một tiếng: “Đây là nói đùa sao? Lúc hần tiến vào động phủ còn chưa đến nửa ngày, cho dù thiên tư của hần có kinh người cỡ nào, cũng không thể đột phá nhanh như vậy!”

Giờ khắc này, hai người chỉ cảm thấy miệng đắng lưỡi khô, từng luồng kinh ngạc, rung động, khó tin từ trong đáy lòng trào ra.

Đời này chưa từng gặp qua chuyện ly kỳ như vậy, từ xưa đến nay tu sĩ Luyện Hư đỉnh phong nào bế quan trước khi đột phá không được mấy tháng, chuẩn bị đầy đủ mới có thể đi thử đột phá.

Cho dù là loại người điều kiện bản thân hùng hậu kinh người, đột phá nắm chắc cực kỳ lớn như vậy, cũng phải bế quan trạng thái điều chỉnh mười ngày nửa tháng mới được.

Sao có thể như vậy vừa mới đi vào nửa ngày, đã trực tiếp bắt đầu thử đột phá?

Hơn nữa, hết lần này tới lần khác người này thật sự đã đột phá thành công, ít nhất đưa tới hiện tại thiên tượng kinh người như vậy, nói rõ đã cách tu sĩ chính thức trở thành Thánh giai không còn xa nữa.

Sau khi kinh ngạc, rung động, Liễu Thủy Nhi cùng Thạch Côn hai người liếc nhau, đều thấy được vẻ mặt đặng chất trong mắt đối phương.

Mà vào lúc này, trong ngũ sắc linh vân hội tụ trên không vụ hải đột nhiên truyền ra trận trận phạm âm, có các loại phù văn như ẩn như hiện trong mây.

Ngay sau đó, nương theo một tiếng thét dài, một đạo hư ảnh hình người cực lớn xuất hiện trong vụ hải. Thân ảnh này to lớn dị thường, toàn thân lưu chuyển hào quang ngũ sắc, khí thế cường đại kinh người, làm cho người ta có loại cảm giác áp bách không cách nào chống cự.

Thân ảnh này vừa mới hiện ra, ngũ sắc linh vân trên không trung lập tức cảm ứng được tiếng sấm nổi lên, rất nhiều tử sắc điện xà đồng thời bắn vào trong mây, hóa thành một hình thể không kém chút nào so với tử sắc cự giao của cự nhân ngũ sắc.

Một tiếng sét đánh kinh thiên động địa truyền đến, bên ngoài thân tử giao đại phóng điện quang, thân hình khế động, hùng hổ nhào xuống, trực tiếp hướng về phía ngũ sắc cự nhân.

Mà cự nhân ngũ sắc thấy tình hình như vậy, lại bình tĩnh dị thường, vươn hai bàn tay cực lớn ra, mãnh liệt vung lên, dùng một loại tốc độ bất khả tư nghị chụp lấy cái đuôi của tử sắc điện giao kia.

Tử Giao hình thể to lớn, khí thế hung mãnh dị thường, vậy mà cứ như là một con rắn nhỏ, bị người khổng lồ kia chộp vào trong tay.

Mà theo sát phía sau, hai tay người khổng lồ vận sức, trong tiếng sấm sét đinh tai nhức óc kia trực tiếp đem con giao long này vụn thành hai đoạn.

“Oanh” một tiếng, thân hình Tử Giao băng tán, lập tức hóa thành vô số hồ quang điện bay tứ tán.

Mà cự nhân ngũ sắc kia lại ngẩng đầu thật sâu hít một hơi thật sâu, miệng rộng mở ra, mảng lớn ngũ sắc quang mang phun ra, tản ra bốn phía, phảng phất hóa thành một tấm lưới lớn che khuất bầu trời, nhao nhao bao vây những hồ quang điện tản mạn kia vào trong, ngay sau đó lưới điện kia khẽ kéo, tất cả hồ quang đều bị hút vào trong miệng to cự nhân, trong nháy mắt tất cả điện quang đều biến mất không còn.

Xa xa, rất rõ ràng, Liễu Thủy Nhi cùng Thạch Côn từ đầu tới cuối đều trọn mắt há hốc mồm, bọn họ chưa bao giờ thấy qua trường hợp như vậy.

Trước kia tu sĩ khác tại thời điểm đột phá Hợp Thể, ai mà không sợ hãi lôi đình thiên kiếp xâm nhập xương tủy, căn bản không dám liều mạng, chỉ có thể sớm chuẩn bị các loại pháp bảo tránh kiếp, tại thời khắc này dùng pháp bảo ngăn cản.

Mà người tên Diệp Trường Sinh này, lại có thể trực tiếp ăn sạch những lôi đình kia, thế này cũng quá thái quá rồi?

Cảnh tượng hôm nay, quả thực là hai người Thạch Côn và Liễu Thủy Nhi bình đẳng, hai người cũng không biết nên đánh giá như thế nào, tâm tình cực kỳ phức tạp.

Mà bên kia, thiên tượng vẫn đang tiếp tục, hư ảnh ngũ sắc cự nhân sau khi thôn phệ thiên kiếp lôi điện, lại chuyển đầu, hai ánh mắt sáng chói nhìn về phía phiến ngũ sắc linh vân kia.

Nó mở cái miệng rộng, lập tức trong cái miệng không lồ như hồ đen kia truyền đến một cỗ hấp lực kinh khủng.

Mảnh ngũ sắc linh vân kia lập tức cuộn cuộn kịch liệt, phảng phất như bị quấy lên, sau đó xoay tròn, hình thành một vòi rồng cực lớn, tuôn vào trong miệng không lồ kia.

Sau một lát công phu, lượng lớn thiên địa nguyên khí trên bầu trời hội tụ mà thành ngũ sắc linh vân, vậy mà tất cả đều bị hư ảnh không lồ kia cắn nuốt không còn một mảnh.

Trên biển mây, bầu trời yên tĩnh trở lại, hoàn toàn trống rỗng, thiên địa nguyên khí là một điểm cũng không thấy, chỉ có bóng người to lớn kia đứng sừng sững, ánh mắt nhìn về phía bên

này, lập tức khiến trong lòng Liễu Thủy Nhi và Thạch Côn căng thẳng, trong nội tâm thấp thỏm bất an.

“Tình huống không ổn, tâm ma kiếp của hắc sếp bắt đầu rồi, nếu hắc không khống chế được tâm ma, dưới sự phát cuồng, chỉ sợ hai người chúng ta sẽ gặp vận rủi lớn!” Thạch Côn nhìn đạo thân ảnh to lớn kia, thanh âm khô khốc nói.

Không cần hắc nhắc nhở, Liễu Thủy Nhi cũng ý thức được điểm này, hai người lập tức không chút do dự cấp tốc lui về phía sau, quả thực như chạy trời chết, có thể chạy được bao xa liền chạy.

Mà ngay lúc bọn họ thối lui ra ngoài, thân ảnh cự nhân ngũ sắc trên biển mây bỗng nhiên kịch liệt run rẩy, khí tức trên người trở nên cuồng bạo, hai con người cũng lập tức xích hồng, từng cỗ hắc khí quỷ dị từ trong hư không xuất hiện, lượn lờ quanh người.

Cùng lúc đó, trong mật thất trong ngọn núi phía dưới, Diệp Trường Sinh ngồi xếp bằng trên mặt đất, thân thể không nhúc nhích, giống như vật chết.

Một cái Nguyên Anh năm màu cao nửa xích đang huyền phù trên thân thể, khuôn mặt vặn vẹo, hai mắt đỏ tươi như máu, cách đỉnh đầu không xa có một đoàn hắc khí to cỡ đầu người đang quay cuồng không ngừng, phát ra tiếng kêu quái dị.

Thanh âm này vừa lọt vào tai, lập tức làm cho người ta khó thở, khó có thể bình tĩnh tâm thần, cũng có một loại cảm giác khác thường cực kỳ khát vọng giết chóc.

Dưới tiếng kêu này, huyết quang trong mắt Nguyên Anh càng ngày càng đậm, quả thực như hai vũng máu sâu không thấy đáy, ý tứ điên cuồng đại thịnh, mắt thấy tia lý trí cuối cùng cũng phải mất đi.

Đột nhiên, sâu trong huyết đàm kia lơ đãng xuất hiện một điểm tinh quang, tinh quang lúc đầu rất nhỏ gần như không nhìn thấy, nhưng sau khi xuất hiện, trong chớp mắt liền khuếch trương ra, huyết quang trong mắt sau khi thấy điểm tinh quang này, giống như tuyết trắng thấy mặt trời, nhanh chóng tan rã xuống, trong chớp mắt biến mất không thấy gì nữa.

Cũng không lâu lắm, huyết sắc nồng đậm trong hai con ngươi càng phát ra mỏng manh, rất nhanh một đạo tinh quang kia triệt để chiếm cứ hai mắt Nguyên Anh. Sau khi một tia huyết sắc cuối cùng biến mất không thấy gì nữa, hai con ngươi Nguyên Anh kia trở nên trong trẻo.

Ngay sau đó, trong hai tròng mắt Nguyên Anh thần sắc giận dữ, hai chùm tinh ti từ trong đó bắn ra nhanh chóng bắn vào trong một đoàn hắc khí lớn chừng đầu người nọ.

Vừa tiếp xúc sợi tơ này, trong hắc khí liền truyền đến một tiếng hét thảm, ngay sau đó hắc khí ầm ầm nổ tung, tứ tán biến mất không thấy.

Sau khi hắc khí biến mất, Nguyên Anh năm màu kia ngửa đầu phát ra một tiếng thét dài, lập tức hư ảnh người khổng lồ trên biển mây bên ngoài động phủ mãnh liệt sụp đổ, thân ảnh khổng lồ kia hóa thành một mảng lớn phù văn năm màu.

Những ngũ sắc phù văn này hội tụ thành một dòng nước lũ năm màu, vọt tới bộ thân thể Nguyên Anh và Nguyên Anh dưới động phủ mãnh liệt kia.

Nhưng những phù văn năm màu này vừa tiếp xúc với cơ thể Nguyên Anh kia, liền lập tức lóe lên một cái rồi chui vào trong đó biến mất, giống như một cái động không đáy vậy, bất luận có bao nhiêu phù văn năm màu đến, tất cả đều bị thôn phệ sạch sẽ.

Theo dòng nước lũ năm màu dũng mãnh tràn vào, cả gian mật thất đều chớp động linh quang diễm lệ không thôi, đồng thời một cỗ kỳ hương từ trên thân thể tản ra.

Nhưng Nguyên Anh lại phảng phất như không nghe thấy, chỉ liều mạng thu nạp ngũ sắc phù văn do thiên địa nguyên khí trong hư không biến thành, thân hình lại bành trướng từng chút một với tốc độ mắt thường có thể thấy được.

Cũng không lâu lắm, Nguyên Anh của Diệp Trường Sinh đã cao chừng ba bốn thước, phảng phất như một đứa bé, mà lượng thiên địa nguyên khí bên ngoài vẫn đang không ngừng quán chú.

Theo nguyên khí không ngừng vọt tới, da thịt thân thể kia bắt đầu trở nên sáng long lanh, đồng thời phát ra mùi thơm càng

nồng đậm.

Mà Nguyên Anh phía trên trong vòng mây hơi thở, thân hình trong linh quang chớp động lại bành trướng giống như thân thể bình thường, hai mắt nhắm nghiền, nhẹ như không khoan chân lơ lửng ở không trung, giữa hai đầu lông mày lộ ra vẻ đau đớn.

Lúc này Nguyên Anh của Diệp Trường Sinh chỉ cảm thấy toàn thân nóng rực dị thường, trong cơ thể Nguyên Anh phảng phất đều tràn ngập một cỗ dung nham cực nóng, miệng nướng miệng lưỡi khô khốc, tứ chi xích hồng.

Đúng lúc này, một cỗ hấp lực cực lớn từ phía dưới thân thể bộc phát ra, Nguyên Anh không có chút phản kháng nào bỗng nhiên thu nhỏ lại hơn mười lần, lóe lên chui vào đỉnh đầu của thân thể, một lần nữa trở về trong pháp thân.

Nguyên bản năng lượng hỏa nhiệt tràn ngập trong cơ thể Nguyên Anh, thoáng cái đã tìm được một cái miệng phát ra, điên cuồng trút vào trong thân thể.

Thân thể Diệp Trường Sinh vốn đã óng ánh dị thường, khi luồng năng lượng nóng rực này tràn vào, thì mặt ngoài da thịt lập tức lưu chuyển một trận tinh quang, khiến cho thân thể trong nháy mắt trở nên mờ ảo, ngay cả dòng máu năm màu đang lưu động kia, da thịt trong suốt dị thường tràn ngập tinh quang, cùng với trắng noãn như ngọc, bên trên có khắc một ít phù văn kỳ dị, tựa như mơ hồ có thể thấy được.

Lúc này, Thạch Côn cùng Liễu Thủy Nhi đang liều mạng chạy trốn phía xa bỗng nhiên dừng lại, nhanh chóng ngừng lại, hai người kinh nghi bất định nhìn về mảnh biển mây phía sau lưng.

“Nhanh như vậy đã vượt qua tâm ma kiếp?” Liễu Thủy Nhi kinh ngạc không gì sánh được nói ra.

Thạch Côn lại cười khở một tiếng: “Chuyện này có gì đáng kinh ngạc chứ? Hôm nay trên người vị Diệp đạo hữu này, bất luận xảy ra chuyện gì, ta cũng không cảm thấy giạt mình!”

“Đi thôi, chúng ta qua đó xem thử, chờ hấn xuất quan đi!” Hấn cười khở một tiếng, nói với Liễu Thủy Nhi.

Liễu Thủy Nhi nghe thế, sắc mặt cũng lập tức trở nên khó coi. Hồi tưởng lại những lời hai người bọn họ nói cách đây không lâu, lại nhìn xem tình huống hiện tại.

Vị Diệp đạo hữu này, à không, sau khi Diệp tiên bối xuất quan, không biết sẽ đối xử với bọn họ như thế nào, có phải vì những lời nói trước đó của hai người bọn họ mà hạ tội bọn họ hay không?

“Chẳng lẽ ngực của hần không hẹp như vậy?” Liễu Thủy Nhi thấp thỏm bất an phỏng đoán, cùng Thạch Côn bay vào trong dãy núi kia.

...

Nửa ngày sau, trong mật thất trong lòng núi, Diệp Trường Sinh đang ngồi xếp bằng chậm rãi mở hai mắt ra. Một tia sáng năm màu hiện lên trong mắt hần.

Lần này đột phá tới Hợp Thể kỳ so với dự đoán sẽ thuận lợi hơn rất nhiều, Chúc Thần đan, Vạn Diệu đan, Thiên La đan trước đó đều không dùng tới, trực tiếp hút một ngậm Bản Nguyên khí Chân Linh vào, sau đó liền tại chỗ đột phá.

Toàn bộ quá trình có thể nói là thuận lợi vô cùng, quả nhiên như Nguyên Thần Kỳ Lân kia nói, một khi có thể đạt được một sợi Bản Nguyên khí Chân Linh kia, đột phá Hợp Thể kỳ liền trực tiếp thành chuyện như nước chảy thành sông.

Diệp Trường Sinh nhẹ thở ra một hơi, ánh mắt nhìn bốn phía, đột nhiên hần vươn tay, hư không chụp một cái, nhất thời trong hư không vang lên tiếng vù vù, từng điểm bạch quang cuồn cuộn, từng đạo phong nhận lớn cỡ bàn tay nổi lên.

Những phong nhận này mỏng vô cùng, hiện ra trạng thái hơi mờ, run nhè nhẹ trôi nổi giữa không trung, tràn ngập cả gian mật thất.

“Quả nhiên giống như trong truyền thuyết, sau khi bước vào Hợp Thể cảnh giới, cảm ứng và thao túng thiên địa nguyên khí vượt xa Luyện Hư kỳ, cơ hồ không hao phí pháp lực, liền có thể trực tiếp thao túng nguyên khí hóa hình công kích.” Diệp Trường Sinh nói nhỏ một tiếng.

Kỳ thật về trình độ khống chế nguyên khí của ba cảnh giới Hóa Thần, Luyện Hư, khác biệt chủ yếu giữa hợp thể chính là

với thiên địa nguyên khí. Theo tu vi tiến thêm một bước, trình độ không chế thiên địa nguyên khí cũng càng thêm sâu sắc.

Cảnh giới Hóa Thần chỉ là bước đầu tiếp xúc với thiên địa nguyên khí, mà cảnh giới Hợp Thể thì hầu như có thể hoàn toàn không chế thiên địa nguyên khí, đợi đến Đại Thừa, bắt đầu bước đầu tiếp xúc pháp tắc.

Chính vì chênh lệch giữa ba đại cảnh giới này cũng không quá lớn, điều này dẫn đến chiến lược giữa ba đại cảnh giới này đối lập cũng không phải rãnh trời như rãnh trời này.

Thông thường dưới tình huống bình thường, mấy tu sĩ Hóa Thần đỉnh phong liên thủ có thể chống đỡ được một vị tu sĩ Luyện Hư sơ kỳ, mà mấy vị tu sĩ Luyện Hư đỉnh phong liên thủ cũng có thể chống đỡ được một vị tu sĩ Hợp Thể kỳ.

Số lượng mấy vị “Mấy vị” trong này cũng không nhiều lắm, dưới tình huống bình thường bốn năm người liền không sai biệt lắm, mà nếu đổi lại là một người tinh thông liên thủ hợp kích bí thuật, hai Luyện Hư đỉnh phong liên thủ cũng đủ để chống đỡ tu sĩ Hợp Thể kỳ.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao Đoạn Thiên Nhận và Thái Lưu Anh lại cho rằng ba người Diệp Trường Sinh, Thạch Côn liên thủ hợp tác, sử dụng loại bí thuật dùng Nguyên Từ Thần Quang hợp kích kia, đủ để không sợ hãi những tồn tại Thánh giai trong Hàn giới.

Chính vì chênh lệch giữa mấy đại cảnh giới này không lớn, người như Diệp Trường Sinh mới có thể vượt qua đại cảnh giới tác chiến, thậm chí là vượt qua cả một đại cảnh giới, ví dụ như lúc hắn ở Luyện Hư sơ kỳ đã có lòng tin có thể chém giết Hợp Thể sơ kỳ.

Nhưng sau này, đến cảnh giới Đại Thừa, tình huống lại hoàn toàn khác biệt. Chênh lệch giữa Đại Thừa cùng Hợp Thể hầu như có thể dùng từ một trời một vực để hình dung, đó là một loại lột xác trên bản nguyên sinh mệnh.

Khác với mấy đại cảnh giới trước đó chính là, cho dù là mười mấy tu sĩ Hợp Thể đỉnh phong liên thủ, cũng khó có thể cùng một vị Đại Thừa làm địch.

Đương nhiên, sau khi Diệp Trường Sinh tiến vào Hợp Thể sơ kỳ, cũng không thể nào chống lại tồn tại Đại Thừa sơ kỳ, dù cho thủ đoạn của hắn có nhiều hơn nữa cũng vô dụng, trừ phi hắn lĩnh ngộ loại pháp tắc nào đó, hơn nữa còn có thể sơ bộ vận dụng loại pháp tắc này.

Nếu có thể làm được như thế này, vậy có thể nói là yêu nghiệt tồn tại rồi, tại Hợp Thể kỳ có thể lĩnh ngộ pháp tắc, loại nhân vật này phóng tầm mắt ra chư giới, tuyệt đối tìm không được mấy người, thậm chí tại Tiên Giới cũng là rải rác không có mấy.

Phải biết rằng, cho dù là tại Chân Tiên giới, trên chín thành tiên nhân cũng không có lĩnh ngộ pháp tắc, loại tiên nhân không thể lĩnh ngộ pháp tắc kia cũng gọi là Tán Tiên, thuyết pháp mười tiên cửu tán chính là vì vậy mà có.

Nếu như có thể lĩnh ngộ pháp tắc nào đó, cơ bản đồng nghĩa với việc người này trước khi tu luyện tới cảnh giới Kim Tiên sẽ không gặp phải trở ngại lớn nào.

Mà Diệp Trường Sinh biết chỉ có con Tu La Chu có thể lĩnh ngộ được pháp tắc trong thời kỳ Hợp Thể mà thôi.

Nhưng đối phương tựa hồ cũng bởi vì thiên phú chủng tộc mới có thể làm được điều này, dù sao Tu La Chu kia tương tự Chân Linh, trời sinh đã có thể lĩnh ngộ Thời Gian Pháp Tắc.

Nếu như không có thiên phú gia thành chủng tộc này, tu sĩ Hợp Thể kỳ có thể lĩnh ngộ pháp tắc hay không còn chưa biết, bởi vậy cũng có thể thấy được lĩnh ngộ pháp tắc trong Hợp Thể kỳ đã khó như thế nào.

Diệp Trường Sinh nhẹ giọng thở dài một tiếng, vung tay lên, phong nhận liền hóa thành một đoàn bạch quang biến mất.

Vừa nghĩ tới pháp tắc, hắn có chút do dự, không biết chính mình nên phát triển theo hướng loại pháp tắc này.

Tam đại Chí Tôn pháp tắc lần lượt là Thời Gian pháp tắc, Không Gian pháp tắc và Luân Hồi pháp tắc, nhưng ba loại pháp tắc này không có cái nào dễ dàng đi thông, mặc kệ đi con đường nào, trên cơ bản đều mang ý nghĩa phiền toái trùng trùng điệp điệp phía trước, mỗi đầu con đường đều có bóng người tựa như một tòa núi lớn vắt ngang ở nơi đó.

Muốn đi đến phần cuối con đường pháp tắc, tất nhiên phải đối đầu với bọn họ.

Sau khi thở dài, hắn không lo lắng chuyện này nữa, dù sao mấy thứ này cách mình còn quá xa, Diệp Trường Sinh nhắm hai mắt lại, bắt đầu dùng thần niệm cẩn thận kiểm tra tình huống chuẩn xác cơ thể và pháp lực sau khi mình tiến giai hợp thể, xem có chỗ nào không ổn hay không.

Trọn vẹn thời gian một bữa cơm sau, hắn mừng rỡ mở mắt ra.

Sau khi tiến giai hợp thể, thân thể càng trở nên mạnh mẽ hơn, mà pháp lực gia tăng cũng vượt xa tưởng tượng của hắn. Từ tình huống hiện tại, Diệp Trường Sinh tính ra mình đã có thực lực giết chết cường giả Hợp Thể đỉnh phong.

Như Thiên Cơ Tử, Đoạn Thiên Nhận, cùng với Tam Hoàng Thất Yêu Vương trong nhân tộc, chỉ sợ bây giờ cũng không thể chống đỡ được lâu dưới tay hắn.

Về phần hóa thân Đại Thừa tu sĩ có chiến lực mạnh hơn bọn họ một cấp, có đánh hay không thì không biết, dù sao Diệp Trường Sinh cũng chưa từng tiếp xúc với tồn tại bậc này, không cách nào biết rõ thực lực đối phương như thế nào.

Sau khi đè niềm vui sướng trong lòng xuống, Diệp Trường Sinh liền đứng dậy, hắn cũng không quên thân ở trong Nghiễm Hàn Giới, còn có rất nhiều chuyện cần làm.

Vung tay lên, thu lại trận kỳ cấm chế, Diệp Trường Sinh đi ra khỏi động phủ, liếc mắt liền thấy hai người Thạch Côn và Liễu Thủy Nhi đang im lặng chờ đợi ở đó.

Giờ phút này trên mặt hai người tràn đầy vẻ cung kính, không thấy Diệp Trường Sinh lúc đầu có ý định bế quan kinh sợ chút nào.

Khi nhìn thấy hắc đi ra, hai người này vội vàng thấp thỏm bất an tiến lên đón, trong lòng bỗng dưng cung kính hành lễ, nói: “Thạch Côn (Liễu Thủy Nhi) bái kiến Diệp tiên bối!”

Diệp Trường Sinh gật đầu, vẻ mặt hòa ái nói: “Hai vị đạo hữu khách khí, nếu ta đã đột phá, chúng ta lập tức tới chỗ cấm chế kia đi!”

Bộ dạng hiền lành này lập tức khiến cho nội tâm hai người này buông lỏng, trong ánh mắt hiện lên vẻ mừng rỡ, vội vàng gật đầu đáp ứng, một bộ dạng hoàn toàn lấy Diệp Trường Sinh làm chủ.

Vì vậy, trong nháy mắt bầu không khí giữa ba người này lại trở nên hòa thuận, không còn khắt trương như lúc trước nữa.

Sau lưng Diệp Trường Sinh thanh quang chợt lóe, một đôi cánh xuất hiện trên lưng, đôi cánh thiên bằng này có thể làm cho tốc độ của hắc kinh người, mà sau khi tiến vào Hợp Thể kỳ, tốc độ hắc có thể phát huy càng nhanh hơn.

“Đi thôi, ta dẫn các người một đoạn đường, mau chóng đến chỗ cấm chế kia!” Diệp Trường Sinh bình thản nói.

Nói xong, hai cánh sau lưng hắc vỗ một cái, hai bên cánh đều bay ra một chùm sáng màu xanh to bằng đầu người, chùm sáng màu xanh này bay đến bên người Thạch Côn và Liễu Thủy Nhi, lập tức bao vây hai người vào trong.

Trên hai chùm sáng màu xanh bay ra một sợi tơ màu xanh nối liền với cánh Diệp Trường Sinh, phảng phất tô lên cánh hắc, hai cánh Diệp Trường Sinh vỗ, sau khi một làn gió nhẹ thổi qua, thân ảnh ba người đã biến mất không thấy gì nữa.

Sau khi nhìn thấy tốc độ của cánh Thiên Bằng này, hai người Thạch Côn và Liễu Thủy Nhi mới thực sự hiểu rõ Diệp Trường Sinh để cho hai người bọn họ xuất phát trước, nói mình có thể đuổi kịp chỗ dựa của bọn họ.

Trong mắt hai người không khỏi hiện lên vẻ chần động, loại tốc độ kinh người này cho dù là sư tôn của bọn họ, chỉ sợ cũng không làm được, thực sự là khiến người ta ghen hòng nhìn trân trối.

Phía dưới sông núi rộng lớn cơ hồ trong chớp mắt đã biến mất không thấy gì nữa, căn bản ngay cả thấy rõ cũng không kịp. Chiều theo tốc độ như vậy, vốn là cần ba tháng lộ trình, hiện tại chỉ sợ ngay cả mười ngày cũng không dùng tới.

Điều này còn là suy xét trên đường đi có thể sẽ có một ít hung thú bản địa thánh giai cường đại của bản Hàn giới chặn đường, nhưng những hung thú kia thật sự có thể uy hiếp được Diệp Trường Sinh hôm nay sao?

Liễu Thủy Nhi và Thạch Côn không khỏi liếc mắt nhìn nhau, đều thấy được vẻ rung động trong mắt đối phương. Mặc dù bọn họ cũng không biết chiến lực của Diệp Trường Sinh đáng sợ bao nhiêu, nhưng nhìn biểu hiện của hắn khi tiến giai lên Thánh giai, chỉ sợ thực lực của người này vượt xa bọn họ tưởng tượng.

Tu sĩ Thánh giai bình thường, lúc vừa mới tiến giai, ít nhất phải bế quan mười ngày nửa tháng mới có thể miễn cưỡng củng cố cảnh giới của mình một chút, sau đó phải bế quan rất nhiều năm mới có thể sơ bộ nắm giữ được lực lượng của Hợp Thể kỳ. Mà người này, ngay cả một ngày thời gian cũng không dùng tới, đã hoàn thành quá trình trực tiếp xuất quan rồi.

Điều này chứng tỏ hắn quả thực là lòng tin mười phần, pháp lực cùng thần thức vững chắc vượt xa tu sĩ tầm thường.

Chưa nói đến suy nghĩ phức tạp của Liễu Thủy Nhi và Thạch Côn, Diệp Trường Sinh một đường vỗ cánh bay nhanh, cũng không lâu lắm đã bay đến trên một mảnh đại dương mênh mông.

Vùng hải dương này rộng lớn vô biên, ba người trên đường đi tới đều thấy những gợn sóng xanh biếc trông trải dập dờn, rất khó để thấy được hòn đảo.

Mà cho dù ngẫu nhiên xuất hiện một hai hòn đảo nhỏ, phía trên cũng tất nhiên là bị hung thú cường đại chiếm cứ, những

hung thú này cũng không che dấu khí tức của mình, khí thế cường đại chấn nhiếp từng người đi ngang qua.

Đọc đường bay tới đây, Diệp Trường Sinh bọn họ gặp phải hung thú cấp bậc Luyện Hư, ngẫu nhiên cảm nhận được một hai con hung thú cấp bậc Hợp Thể kỳ.

Mỗi lần Diệp Trường Sinh bay qua đỉnh đầu của loại hung thú hợp thể đó, đều sẽ khiến Liễu Thủy Nhi và Thạch Côn nắm mồ hôi lạnh, không khỏi âm thầm kinh hãi, sợ Diệp Trường Sinh đánh nhau với những hung thú này.

Mặc dù Diệp Trường Sinh có thể đánh thắng hung thú ở Nghiễm Hàn Giới hay không thì bọn họ không biết, nhưng một khi song phương giao thủ, hai người bọn họ nhất định sẽ bị ảnh hưởng nhất định.

Mà hiện tại hai người cũng không muốn gây thêm rắc rối, xung đột với đám hung thú bản địa Quảng Hàn giới này.

Bọn họ chỉ muốn nhanh chóng tới chỗ cắm chế kia, lấy bảo vật bên trong ra, hoàn thành nhiệm vụ sư tôn của mình.

Nhưng cũng may là bọn họ âm thầm mừng rỡ, tốc độ của Diệp Trường Sinh cực nhanh, cho dù bay từ trên đỉnh đầu những hung thú cấp Thánh, những hung thú Thánh giai kia cũng không kịp phản ứng.

Cho dù có phát giác được hành trình của bọn họ, đợi cho những hung thú Thánh giai này nổi giận muốn ra tay, đạo thanh quang kia đã không còn bóng dáng.

Tốc độ này thật sự là hiếm thấy giữa hai người Thạch Côn.

Bọn họ không khỏi âm thầm suy đoán, tốc độ như vậy có thể so sánh với cường giả Đại Thừa trong truyền thuyết hay không.

Bất quá, trạng thái yên lặng này cũng không kéo dài quá lâu. Khi Diệp Trường Sinh dẫn hai người bọn họ rời khỏi hải vực này, đột nhiên ở xa xa trên mặt biển nổi lên cuồng phong, một làn sương mù màu trắng mờ mờ xuất hiện trên biển, cũng nhanh chóng khuếch tán ra.

“Đó là cái gì?” Thần sắc Liễu Thủy Nhi khẽ giật mình, nhìn biến hoá không hiểu phát sinh ở phía xa kia, nhú mây, trong

mắt hiện lên vẻ lo lắng.

Mà Thạch Côn cũng có chút lo sợ bất an tiến đến, trước khi đến Quảng Hàn giới, Đoạn Thiên Nhận và thái lưu anh từng nói với bọn họ một số cấm kỵ trong Quảng Hàn giới.

Trong đó bao gồm cả dạng địa phương như thế nào tuyệt đối không thể đi, đừng phải thiên tượng gì đó tuyệt đối không thể tiếp cận.

Mà loại sương trắng đột nhiên xuất hiện trên mặt biển này tựa hồ cũng là một loại cấm kỵ, là thứ sau khi nhìn thấy liền lập tức muốn bỏ chạy thật xa, tuyệt đối không thể đi tới gần.

Trong lúc nhất thời hai người nhìn nhau, ánh mắt không khỏi nhìn về phía Diệp Trường Sinh.

Nơi này tu vi hần cao nhất, hiện tại hết thảy tự nhiên là lấy hần làm chủ.

Hai cánh sau lưng Diệp Trường Sinh dừng lại, mang theo hai người Liễu Thủy Nhi đứng ở không trung, hai mắt hít lại nhìn về phía trước.

Cơ hồ đồng thời lúc hần vừa mới làm ra cử động này, một trận tiếng kêu từ bờ biển xa xa truyền ra, đầy trời sương mù màu trắng một trận bốc lên, mặt biển phụ cận cũng một trận sóng cả mãnh liệt, đồng thời một cỗ khí tức kinh khủng Man Hoang tàn bạo từ phía dưới sương mù phóng lên trời!

Sau đó một con quái thú hình thể to lớn khó có thể tưởng tượng xuất hiện, từ trong biển hiện lên. Từ xa nhìn lại, nó mơ hồ là một con quái thú Cự Viên lông xù toàn thân, nhưng đầu lại mọc một sừng.

Quái thú này vừa bay ra khỏi biển, lập tức trong sương mù ngẩng đầu kêu lên một trận, thanh âm thế nhưng lại dị thường khó nghe sắc nhọn.

Nhưng hai người Liễu Thủy Nhi cùng Thạch Côn vừa nghe Đê Minh này, lập tức sắc mặt đại biến, vội vàng trên người linh quang lóe lên, hiện ra một tầng hào quang dày đặc bảo hộ bản thân ở trong đó, ánh mắt lộ ra vẻ sợ hãi liếc nhìn nhau.

Nguyên lai vừa rồi tiêm minh mới vào tai bọn họ, bọn họ liền lập tức cảm thấy hai tai ông ông một cái, màng nhĩ truyền đến

đau đớn dị thường, đồng thời tinh huyết toàn thân quay cuồng một trận, làm tay chân bọn họ một trận mềm nhũn dị thường.

Điều này không thể không khiến trong lòng bọn họ hoảng sợ, nhưng hai người không biết, tất cả chỉ là bắt đầu mà thôi.

Sau một khắc, tiếng kêu bén nhọn trong miệng hải thú phảng phất cự viên bỗng nhiên biến hóa, biến thành tiếng rống điên cuồng như sấm rền, tiếng gào cuồn cuộn không dứt, chấn động khiến bầu trời phụ cận vang lên ong ong!

Dưới tiếng rống, chẳng những hải vụ phụ cận nhanh chóng tán loạn biến mất, ngay cả nước biển phụ cận cũng bị sóng âm tác động, tạo thành vô số vòng xoáy kích động lớn nhỏ không đều.

Càng có vô số hải ngư, trực tiếp cái bụng cuồn cuộn từ trong biển sâu nổi lên, bị tiếng Hải thú mạnh mẽ chấn động mà chết.

Trong lúc nhất thời, khắp nơi trên mặt biển trăm dặm là một mảnh trắng xóa, trải rộng các loại thi thể hải ngư.

Lúc này ba người Diệp Trường Sinh đang ở trong phạm vi uy năng cũng bị ảnh hưởng.

Còn Diệp Trường Sinh thì chấp hai tay sau lưng, thần sắc ngơ ngác, phảng phất như tiếng rống kinh thiên động địa kia không ảnh hưởng chút nào tới hắn, nhưng hai người khác lập tức trở nên chật vật dị thường.

Bọn họ không những vòng bảo hộ trên người giống như bị trùng trùng một kích, kịch liệt đung đưa, sắc mặt cũng trở nên dị thường khó coi.

Ngọc dung dưới đầu bóng của Liễu Thủy Nhi tái nhợt một mảnh, thân hình không tự chủ được run nhè nhẹ, phảng phất tùy thời có thể từ không trung rơi xuống.

Mà Thạch Côn tuy rằng thân hình vẫn vững như bàn thạch, nhưng khuôn mặt vốn hung ác, giờ phút này lại gân xanh nổi lên, hai mắt lồi ra, bộ dáng phảng phất đang liều mạng.

Từ miệng cự thú phát ra tiếng rống càng lúc càng kinh người, thậm chí trong tiếng rống, bỗng nhiên một cỗ gợn sóng trong suốt mắt thường có thể thấy được bắn ra, nhanh chóng tán về bốn phương tám hướng.

Mặt biển phụ cận bị sóng gợn trong suốt cuốn qua, lồm vào sâu hơn mười trượng, tạo thành một cái hồ nước cực lớn trên mặt biển mênh mông cuộn cuộn, chỗ biên giới còn mở rộng ra với tốc độ cực kỳ đáng sợ.

Biển sóng cao mấy trăm trượng trong nháy mắt hình thành, phía sau phảng phất có một cỗ man lực đang liều mạng thúc đẩy, nhanh chóng cuốn về bốn phương tám hướng.

Mặc dù đám người Diệp Trường Sinh vẫn còn cách đó hơn mười dặm, nhưng bộ dáng phảng phất sau một khắc có thể lập tức lan đến.

Lần này trong mắt Liễu Thủy nhi cùng Thạch Côn đều lộ ra vẻ kinh hãi, nhưng kỳ quái là loại tiếng gầm này phảng phất có hiệu quả kỳ quái gì đó, làm cho hai người này chân như mọc rễ đứng tại chỗ, không thể động dấy.

Mắt thấy sóng âm trong suốt chớp động vài cái, sau đó đã đến cách bọn họ không tới một dặm, Thạch Côn hé miệng ra, trong cổ họng không ngờ phát ra vài tiếng tê tê khó hiểu, thân hình cao lớn cũng đồng thời chớp động hoàng mang vài cái, nhưng cuối cùng vẫn không cách nào di động thân hình mảy may.

Kể từ đó, trên mặt Thạch Côn lập tức lộ ra vẻ hoảng sợ, mồ hôi nóng trên trán cuộn cuộn chảy xuống. Mà Liễu Thủy Nhi trong ánh mắt đồng dạng lộ ra vẻ e ngại, nhưng bộ dáng cũng thúc thủ vô sách.

Hai người trở mắt nhìn gợn sóng trong suốt phía xa trong nháy mắt đã tới gần Trì Xích, như muốn cuốn tất cả bọn hắn vào trong, Diệp Trường Sinh lại đột nhiên bước về phía trước một bước, tiếp theo một tiếng hừ lạnh phát ra.

Thanh âm này nghe không lớn, nhưng rơi vào tai Liễu Thủy Nhi và hai người lại làm cho bọn hắn giật mình một cái, sau đó bên ngoài thân linh quang chột lóe, thân thể cứng đờ thoáng cái có thể chuyển động, trên mặt cả hai trong nháy mắt đều lộ ra vẻ mừng như điên.

Cùng lúc đó, theo bước chân Diệp Trường Sinh đạp về phía trước, một gợn sóng vô hình lan tràn về phía trước, đánh lên luồng sóng âm kỳ quái kia.

Lập tức, phảng phất có tiếng oanh minh kịch liệt vang lên, hai đạo sóng nước vô hình đụng vào nhau trong hư không, trong lúc nhất thời gây ra chấn động to lớn, từ trong cổ ba động này truyền ra sức mạnh, làm cho Liễu Thủy Nhi cùng Thạch Côn kinh hồn bạt vía.

Hai người chỉ cảm thấy bản thân phảng phất như là một con kiến trong sóng to gió lớn kia, bất cứ lúc nào cũng có thể bị một cái đầu sóng đánh cho tan xương nát thịt trước cổ sức mạnh to lớn không thể ngăn cản này.

“Àm!”

Hai đạo sóng lớn chỉ giăng co trong chốc lát, liền trực tiếp phân ra thắng bại, một đạo gọn sóng mà Diệp Trường Sinh đập ra nhằm thế dễ như trở bàn tay phá huỷ sóng âm của cự thú, lập tức trùng trùng điệp điệp vọt tới hướng cự thú kia.

Cảm nhận được bên này chấn động, đầu hải thú phía xa kia giống cự viên, lập tức trùng lớn hai con mắt giống như mặt trời trên bầu trời, hung quang hơi lóe lên, đầu hơi lắc một cái, nhìn bọn hắn bên này.

“Grào!”

Một tiếng rống to kinh thiên động địa, Cự Viên Hải Thú xoay người lại, song quyền mạnh mẽ đập ra, tốc độ cực nhanh đánh ra ngàn vạn ảo ảnh, đập tới trên đạo sóng vô hình kia, đập vỡ nát nó.

Đồng thời, lão hải thú bước vọt về phía Diệp Trường Sinh, hai chân đập trên mặt biển, nhấc lên gọn sóng ngập trời.

“Đây là hải thú gì, làm sao lại có đại thần thông như vậy, chẳng lẽ chính là Chân Linh Sơn Nhạc Cự Viên trong truyền thuyết?” Thạch Côn nhìn cự thú xa xa đang chạy thẳng đến, trong lòng hoảng sợ vô cùng hỏi.

“Không thể nào là Sơn Nhạc Cự Viên, nếu thật sự là Chân Linh, chúng ta đã sớm vẫn lạc thân vong rồi, bất quá cho dù không phải Sơn Nhạc Cự Viên, hơn phân nửa là kế thừa Chân Linh huyết mạch Địa Hung Thú nào đó, ta cảm thấy có chút giống với hung thú Thượng Cổ trong truyền thuyết “Trần Hải Viên”.” Sắc mặt Liễu Thủy Nhi trắng bệch nhìn chằm chằm vào Cự Viên đang xông tới, không chút do dự nói.

“Trần Hải Viên! Chính là con hung viên có thể xé nát giao long trong truyền thuyết nuốt sống tồn tại cấp bậc Thánh!” Thạch Côn nghe vậy thì hít vào một hơi khí lạnh.

“Hắn là con thú này không giả. Dù sao Thiên Hồng Thiên Hồng thần thông của Trần Hải Viên, cũng là đại danh đỉnh đỉnh ở thời thượng cổ.” Liễu Thủy Nhi cười khò một tiếng nói ra.

Hai người nói xong, ánh mắt đều nhìn về phía Diệp Trường Sinh, trong ánh mắt mang theo một loại sợ hãi cùng kính sợ nói không rõ được.

Bọn họ nhìn thấy rõ ràng, vừa rồi Diệp Trường Sinh hiển nhiên là có ý định ước lượng sức mạnh của Trần Hải Viên này, cho nên mới hành động như vậy.

Bằng không, trực tiếp mang theo hai người bọn họ bay đi là được rồi, nào còn có thể trực tiếp phản kích trở về?

Một tu sĩ mới vừa tiến vào thánh giai lại khiêu chiến loại hung thú có thể nuốt sống thánh giai này, không nói những thứ khác, phần dũng khí này thật sự là bọn họ bình sinh ít thấy.

Trên thực tế, coi như là sư tôn của hai người bọn họ đến nơi đây, nhìn thấy loại thượng cổ hung thú như Trần Hải Viên, hơn phân nửa cũng phải đối đãi thận trọng, cân nhắc cân nhắc.

Cuối cùng rất có thể là nhường đường đi, chứ không lựa chọn chính diện cứng đối cứng với con hung thú này.

“Hai vị đạo hữu tiếp theo tự chăm sóc bản thân, nếu bất hạnh bị liên lụy, cũng đừng trách Diệp mỗ trước đó không nhắc nhở!” Trong mắt Diệp Trường Sinh lóe lên một tia hưng phấn nói.

Hắn nhìn cự thú khổng lồ phía trước sải bước mà đến, đáy mắt xuất hiện một tia nóng rực.

Vừa nãy hắn hoàn toàn có thể tránh khỏi con Trần Hải Viên này thế nhưng không hề làm thế, cũng bởi vì lúc nhìn thấy con hung thú cổ xưa này thì một tia chiến ý của hắn bị dẫn dắt nổi lên.

Vừa mới đột phá cảnh giới Hợp Thể, đang muốn nghiệm chứng sức chiến đấu của mình. Trần Hải Viên thực lực không

thua gì cường giả Hợp Thể đỉnh phong này đánh một trận, lại là một cơ hội cầu còn không được.

Đương nhiên, còn có một nguyên nhân khác nữa là, toàn thân con hung thú như Trần Hải Viên này đều là báu vật, giết chết một con có khả năng đạt được thu hoạch khó có thể đánh giá được.

Như Thanh Nguyên Tử chính là giết chết năm con ác giao cùng cấp bậc với Trần Hải Viên vậy, đã luyện ra được Ngũ Long Trát đỉnh cấp thông thiên linh bảo.

Có thể thấy được giá trị của loài hung thú này kinh người thế nào.

Loại thượng cổ hung thú này đã sớm tuyệt chủng tại Linh Giới, cũng không ít, nơi mà bọn người Diệp Trường Sinh sống ở mảnh hải vực này gọi là Bát Hung Hải.

Nói đúng ra, nơi đây có tám con thượng cổ hung thú cường đại đến cực điểm, Trần Hải Viên cũng chỉ là một trong số đó.

Tám con hung thú thượng cổ này mỗi con đều có thể so với cường giả Hợp Thể đỉnh phong, đương nhiên, trong đó có tồn tại cấp bậc Đại Thừa hay không, cái này cũng không ai biết.

Nếu như thật sự có, vậy với thực lực hiện giờ của Diệp Trường Sinh cũng phải quay đầu chạy trốn.

Vừa nghe Diệp Trường Sinh nói vậy, Liễu Thủy Nhi và Thạch Côn liền biết hẳn thật sự muốn cùng thượng cổ hung thú như Trần Hải Viên đại chiến một hồi.

Hai người cũng bất chấp kinh hãi vì hấn lấy đầu ra lá gan lớn như vậy, không nói hai lời, trực tiếp hóa thành một đạo độn quang cực tốc lao ra ngoài.

Làm gì còn dám dừng lại ở đây, chỉ hận không thể lập tức rời xa trung tâm của trận chiến này mười vạn tám ngàn dặm, xa xa không thể nhìn thấy bến bờ.

Diệp Trường Sinh nhắc nhở một câu sau đó không để ý tới hai người này nữa, mà ánh mắt sáng quắc nhìn về phía Cự Viên đang dấy lên sóng gió vô biên.

Theo Trần Hải viên kia đi tới phía trước, từng đạo sóng lớn cao mấy ngàn trượng từ trên biển nhấc lên, phô thiên cái địa đánh về phía Diệp Trường Sinh.

Trước con sóng lớn như vậy, thân ảnh nhỏ bé của Diệp Trường Sinh căn bản không có ý nghĩa, phảng phất như một đoá bọt nước nào đó đang bao phủ hẳn vào trong.

Thấy cảnh này, hai tay Diệp Trường Sinh bấm niệm pháp quyết, huyền công trong cơ thể vận chuyển, trong nháy mắt tiếp theo, một luồng kim quang sáng chói từ trên người hẳn phát ra.

Hắn hét lớn một tiếng như sấm sét giữa trời quang, kim quang trên người giống như kiêu dương chói mắt, vô số lông dài màu vàng óng từ trên người hẳn bỗng nhiên sinh trưởng ra, răng nanh trắng hếu xuất hiện ở trong miệng, trong nháy mắt, hẳn liền biến thành một con cự viên giống như được chế tạo từ vàng ròng.

Hình thể Cự Viên này cũng khổng lồ vô biên, không nhỏ hơn Trần Hải Viên bao nhiêu, toàn thân bộc phát ra một cỗ khí tức thô bạo hung ác, uy áp kinh khủng lan tràn ra bốn phía.

Trong hai tròng mắt Cự Viên lóe ra kim quang chói mắt, đồng thời ngực đến bụng, xuất hiện bốn điểm sáng màu lam to lớn như bốn ngôi sao.

Điểm sáng kia ở bên trong lóe ra, làm cho thân hình khổng lồ của Cự Viên bịt kín một tầng hào quang giống như ngôi sao.

“Không nghĩ tới ta cũng có một ngày biến hầu đánh người!” Trong miệng Cự Viên phát ra cuộn cuộn sóng âm, lan tràn ra bốn phía, hai người Thạch Côn cùng Liễu Thủy Nhi phía xa đang liều mạng chạy trốn thấy một màn này, lập tức thiếu chút nữa đã quên cả phi hành.

“Hắn chẳng lẽ là hậu duệ Chân Linh?” Trong lòng hai người đồng thời hiện lên một cái suy đoán không thể tưởng tượng nổi.

Cũng khó trách bọn họ lại nghĩ như vậy, quả thật dọc đường đi Diệp Trường Sinh biểu hiện thực lực quá mức kinh người.

Kinh người đến mức khiến bọn họ khó có thể tin được, cũng chỉ có lời giải thích của dòng dõi Chân Linh mới có thể nói

được rõ ràng.

Hiện tại, hắn biến thân thành một con vượn khổng lồ như vậy, chẳng phải cũng là bằng chứng trái sao?

Diệp Trường Sinh biến thân Cự Viên tự nhiên là thi triển thân thông kinh Trập Thập Nhị Biến chân linh biến thân, dựa vào Chân Linh huyết mạch Sơn Nhạc Cự Viên mà lúc trước hắn đạt được luyện hóa. Hắn sau khi thi triển biến thân này, thực lực đã vô hạn tiếp cận với Sơn Nhạc Cự Viên chân chính kia.

Trước mắt, trong Kinh Trập Thập Nhị Biến mà Diệp Trường Sinh đang nắm giữ tổng cộng có năm loại biến thân Thiên Phượng, Ngũ Sắc Không Tước, Đào Ngột, Huyền Vũ, Sơn Nhạc Cự Viên.

Kỳ thật đối mặt với con Trần Hải Viên này, hắn có rất nhiều thủ đoạn có thể đối phó được đối phương, ví dụ như trực tiếp thúc dục tàn phiến của Huyền Thiên Như Ý nhận, không bao lâu nữa là có thể chém giết được con Trần Hải Viên này.

Dù sao, trên tay hắn chính là đại bộ phận Đại Thừa cũng không cách nào có được Huyền Thiên tàn bảo, trong Đại Thừa tu sĩ, một khi có người có thể đạt được cấp độ này bảo vật, lập tức có thể trở thành cường giả ở một giới, có hy vọng đi cạnh tranh thập đại cường giả như vậy.

Mà bây giờ, một kiện bảo vật như vậy rơi vào tay tu sĩ Hợp Thể kỳ, có thể tưởng được đối với thực lực của vị tu sĩ Hợp Thể kỳ này tăng lên lớn đến cỡ nào.

Nhưng mà, chính bởi vì biết mượn nhờ Huyền Thiên tàn bảo có thể nhẹ nhàng giết chết con Trần Hải Viên này, Diệp Trường Sinh ngược lại không có làm như vậy, hắn ngược lại muốn mượn con Trần Hải Viên này để xem thực lực thân thể mình cường đại đến mức nào.

Bởi vậy, hắn lựa chọn biến thân Sơn Nhạc Cự Viên, đi chém giết thân thể đối phương một phen.

Sau khi con Cự Viên màu vàng này lặn không xuất hiện, vùng hải dương này lại lần nữa nhắc lên sóng gió ngập trời.

Đầu sóng kia cao bao vây hai con cự thú kinh khủng vào trong, che chắn thân hình chúng lại, khiến hai người Thạch

Côn và Liễu Thủy Nhi ở phía xa không cách nào thấy rõ bên trong rốt cuộc xảy ra chuyện gì.

Đương nhiên, hai người cũng không có gan đi nhìn, chỉ là một mực tránh lui, sợ chính mình cách khu chiến trường kia còn không đủ xa.

“Àm!”

“Àm!”

.....

Xa xa, tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên, kèm theo tiếng gầm thét kinh khủng, mặc dù đã cách cực xa nhưng hai người Thạch Côn và Liễu Thủy vẫn bị chấn động đến đau cả tai.

Sắc mặt hai người trắng bệch, chưa tỉnh hồn rốt cục dừng lại ở một nơi cực xa, cố gắng mở to hai mắt, thả ra thần thức quan sát cuộc chiến kinh khủng bên kia.

Mà ở những phương hướng còn lại, cũng không thiếu những tu sĩ mới vừa tiến vào Nghiễm Hàn Giới, bị truyền tống đến Lôi Minh đại lục trong Bát Hung Hải này.

Những người này tự nhiên cũng đều cảm ứng được rõ ràng đại chiến bên kia kinh thiên động địa, trong lúc nhất thời trên mặt những người này đều lộ ra vẻ hoảng sợ, liệu mạng bay về hướng ngược lại, có thể rời xa nơi đây càng xa càng tốt.

“Àm!”

“Àm!”

.....

Liễu Thủy Nhi và Thạch Côn đứng ở trên bầu trời, nhìn mặt biển dưới chân lần lượt trùng trùng điệp điệp đánh tới mấy trăm trượng, sóng biển cao hơn ngàn trượng, sắc mặt hai người dần dần chết lặng.

Động tĩnh to lớn này đều là do hai thân ảnh khổng lồ ở trung tâm chiến trường tạo thành.

Dưới sự chiến đấu của bọn hắn, nước biển ở trung tâm chiến trường đều sắp bị bốc hơi. Một vòng xoáy đường kính lớn, đường kính vượt qua vạn trượng xuất hiện dưới chân bọn hắn, vòng xoáy nổi thẳng đáy biển.

Nước biển nơi đó bị một cỗ man lực vô hình gạt ra, hóa thành từng đạo sóng to gió lớn khuếch tán ra bốn phía.

Nhìn trận chiến này, Liễu Thủy Nhi và Thạch Côn cảm thấy cảm xúc dâng trào, thầm nghĩ nếu như tu sĩ có thể tu luyện đến mức này, thật sự cả đời này không lỗ.

Nếu bọn họ cũng có thể có chiến lực lớn như vậy, thế thiên hạ to lớn, đi đâu mà chẳng được?

Nếu như có thể tiến thêm một bước nữa, vậy thì có thể thật sự giống như Chân Linh, tùy ý du tẩu giữa thiên địa, cùng ra khỏi chư giới, được đại trường sinh, Đại Tiêu Dao!

“Liễu tiên tử, ngươi cảm thấy vị Diệp... Có phải Diệp tiên bối là đối thủ của Trần Hải Viên kia không?” Thạch Côn hít sâu một hơi, quay đầu lại hỏi Liễu Thủy Nhi.

Liễu Thủy Nhi sắc mặt tái nhợt nhưng hai con ngươi lại sáng ngời dị thường, nàng nhẹ nhàng lắc đầu, nói: “Ta không biết hắn có thể đánh qua Trần Hải Viên hay không, nhưng ta biết cho dù như thế nào, loại chiến lực này của hắn, tuyệt đối là ta không thể đạt tới!”

Thạch Côn nghe vậy khẽ gật đầu tán đồng: “Ngay cả Thạch mỗ cũng có vài phần tin tưởng việc tiến vào Thánh giai, nhưng tự hỏi cho dù có trở thành Thánh giai tu sĩ, cũng tuyệt đối không có khả năng đạt tới trình độ như vị Diệp tiên bối này!”

Có thể nói, lúc này hai người bọn họ thật sự tâm phục khẩu phục.

Lúc trước theo Diệp Trường Sinh đột phá tới Hợp Thể kỳ, tuy hai người bọn họ biểu hiện ra ngoài rất là cung kính, nhưng trong lòng ít nhiều vẫn có chút không phục, cũng không coi Diệp Trường Sinh là người giống tiên bối.

Trong tiềm thức của hai người, Diệp Trường Sinh vẫn là tu sĩ ngang cấp với mình.

Bởi vì, hai người này đối với việc mình tiến giai vào Hợp Thể cũng có lòng tin nhất định, bọn họ bản thân chính là tu sĩ Luyện Hư đỉnh phong, lần này tiến vào Nghiễm Hàn Giới, ngoại trừ trợ giúp sự tôn của bọn họ phá vỡ cấm chế kia ra, còn một chuyện trọng yếu khác chính là đột phá trở thành tu sĩ Thánh giai.

Vì thế bọn họ cũng đã chuẩn bị đầy đủ, chuẩn bị không ít các loại thủ đoạn phụ trợ, khả năng đột phá thành công rất cao.

Mà một khi đột phá thành công, bọn họ cũng sẽ trở thành tồn tại cùng cấp bậc với Diệp Trường Sinh, tự nhiên sẽ khiến bọn họ đối với Thánh giai Diệp Trường Sinh không có quá nhiều kính sợ.

Dù sao, Diệp Trường Sinh cũng chỉ dẫn trước bọn họ một bước mà thôi, qua mấy tháng nữa bọn họ hơn phân nửa cũng có thể đi tới một bước này.

Nhưng bây giờ, sau khi nhìn thấy tình cảnh chiến đấu như vậy, ngạo khí còn sót lại trong lòng bọn họ cũng tiêu tán vô ảnh vô tung.

Diệp Trường Sinh biểu hiện ra phần sức chiến đấu này, tuyệt đối không phải là một tu sĩ mới vừa tiến vào thánh giai có thể làm được, đây là sức chiến đấu đỉnh cao hàng thật giá thật.

Đây là thực lực ngang với sư tôn bọn họ!

“Sau này Diệp tiên bối chính là tồn tại ngang hàng với sư tôn hai người chúng ta, cho dù chúng ta cũng thành công tiến giai lên Thánh giai, hai người liên thủ hơn phân nửa cũng không phải là đối thủ của hắn!” Thạch Côn cười khỏ một tiếng nói ra.

Tiếng nói của gã vừa rơi xuống, trên mặt biển xa xa, đột nhiên vang lên một tiếng gào thét kinh thiên động địa.

Âm thanh gầm thét này đã át đi âm thanh của Thạch Côn, khiến cho tất cả âm thanh trong phạm vi không biết bao nhiêu dặm này đều không còn tồn tại, chỉ còn sót lại tiếng gào thét này mà thôi.

Nghe được tiếng rống giận dữ này, Thạch Côn và Liễu Thủy Nhi nhìn sang, chỉ thấy bốn phía chiến trường chỗ hai con cự thú kia, sóng biển cao mấy ngàn trượng âm âm rơi xuống.

Trong âm thanh âm âm, nước biển từ bốn phương tám hướng chảy ngược đến, phảng phất vạn sông đổ về, khí thế bàng bạc đập xuống, lấp vào phía vòng xoáy không lồ kia.

Chiến đấu đã đình chỉ!

Nước biển bốn phía bị bức ra ngoài lập tức lấp đầy, va chạm lẫn nhau, chỗ trung tâm vòng xoáy kia, đùn ra một cột nước

cao mấy trăm trượng.

Đường kính cột nước này chừng vài dặm, trên đó đứng sừng sững hai đạo thân ảnh hùng vĩ, bọn họ cao lớn khôn cùng, toàn thân tản ra khí tức tức tức sát thô bạo, khiến cho người chỉ cần nhìn một cái liền muốn máu mặt đều nứt ra.

Cự Viên toàn thân hiện ra kim quang cùng tinh quang màu lam khí thể càng thêm hùng vĩ, giờ phút này đúng là thời khắc tinh khí thần của nó kéo lên tới đỉnh phong, toàn thân tản ra hào quang giống như mặt trời, làm cho người ta cảm giác giống như thần như ma.

Mà một con cự viên khác, bá chủ Trần Hải Viên của Bát Hung Hải, khí tức hung hãn thô bạo của nó lại đột nhiên rơi xuống ngàn trượng. Toàn thân nó vốn đang lập lòe sáng lên, từng cọng lông dựng đứng rủ xuống, hai cái chân thô to giống như cột trụ trời quỳ gối trên mặt biển, thân hình như cự nhạc âm âm đồ xuống.

Sau khi Thạch Côn và Liễu Thủy Nhi nhìn thấy một màn này, trong mắt tràn đầy vẻ kinh hãi cùng khó tin, thuận theo thân thể buông xuống của Trần Hải Viên nhìn lên trên, lúc nhìn thấy đỉnh chóp thân thể Trần Hải Viên, ánh mắt bọn họ trong nháy mắt ngưng trệ.

Cái đầu khổng lồ hung ác vô biên kia, giờ phút này lại đang bị hai bàn tay khổng lồ tựa như đúc từ vàng ròng ôm lấy, mạnh mẽ bóp nát!

Như quả dưa hấu bị đánh nát, từng dòng nước màu đỏ hồng từ trên cái đầu hung ác chảy xuống hội tụ thành dòng suối, trong chớp mắt đã nhuộm đỏ một mảng lớn hải vực.

“Thạch huynh! Xem ra sư tôn của ta và người cũng không cách nào cùng hấn sòng vai mà đứng được rồi!” Tỳ Hưu nhìn một hồi lâu, Liễu Thủy Nhi phục hồi tinh thần lại, quay đầu nói với Thạch Côn như thế.

Thạch Côn nghe vậy há hốc miệng, nhưng cũng không biết phải nói gì, cuối cùng chỉ thở dài một tiếng thật sâu.

.....

Khi Thạch Côn và Liễu Thủy Nhi lần nữa trở lại trước mặt Diệp Trường Sinh, hắn đã một lần nữa biến thành hình người,

đồng thời thu thi thể Trần Hải Viên kia vào.

Lúc này hai vị thiên kiêu Thiên Vân tộc này lại cung kính kính, không còn nửa phần ngạo khí.

“Chúc mừng Diệp tiên bối đã giết chết Trần Hải Viên, phải nhận được một thân trân bảo!”

“Tiền bối thần thông quảng đại, pháp lực vô biên, quả thực khiến cho vãn bối kính nể!”

.....

Một trận võ mông ngựa võ tới, Thạch Côn và Liễu Thủy Nhi nhìn thấy vết máu Tỳ Hưu trong nước biển dưới chân, trong lòng không biết có bao nhiêu hâm mộ.

Dù sao, đây chính là một con thượng cổ hung thú hoàn chỉnh a, giá trị của nó không kém gì một con Nhân Diện giao - Linh giới đỉnh cao.

Sau khi vị cường giả Hợp Thể đỉnh phong bình thường chết đi, giá trị thi thể kém xa so với loại hung thú uy danh hiển hách này.

Luận về độ trân quý, thi thể của con Trần Hải Viên này đã không thua gì Hồn Nguyên giản trên tay Diệp Trường Sinh hoặc là Minh Quang Cổ Kính rồi.

Diệp Trường Sinh vỗ vỗ tay, chẳng buồn để ý tới lời tâng bốc của hai người này, cười gằn nói: “Đã chậm mất một chút thời gian, chúng ta mau chóng lên đường thôi!”

Nói xong, hai cánh màu xanh sau lưng xuất hiện, một đoàn Thanh Phong trống rỗng xuất hiện, cuốn Liễu Thủy Nhi cùng Thạch Côn lên, ba người dùng một tốc độ kinh người chạy về chỗ cần đến.

Trong chớp mắt, bọn họ liền rời khỏi mảnh hải dương này, bỏ lại Bát Hung Hải ở phía sau.

Mà phía trước lại xuất hiện mấy mảnh hung địa uy danh hiển hách không kém Bát Hung Hải bao nhiêu, theo thứ tự là Vạn Cầm lĩnh, Húc Nhật sa mạc cùng Âm Thú sâm lâm.

Trong Vạn Cầm lĩnh này cư trú hàng vạn các loại linh cầm, mỗi một con thực lực đều tương đối cường đại, đáng sợ hơn

chính là trong đó còn có ba con hung cầm uy danh từ thời thượng cổ không thua kém Trấn Hải Viên chút nào.

Cho dù Diệp Trường Sinh có giết chết Trấn Hải Viên, nhưng vẫn không muốn mạnh mẽ xông vào Vạn Cầm Lĩnh.

Bởi vì không giống với đại đa số hung thú trong Bát Hung Hải sinh sống đơn độc. Hắn đánh nhau với Trấn Hải Viên gây ra động tĩnh lớn như vậy, nhưng không có hung thú nào khác xuất hiện cả.

Mà hung thú sống quần cư trong Vạn Cầm lĩnh, một khi gặp phải kẻ thù bên ngoài cường đại xâm lấn, ba con hung cầm đầu Hợp Thể đỉnh phong, hơn vạn con hung cầm cùng xuất động...

Cảnh tượng đó không phải trò đùa!

Hai bên Vạn Cầm Lĩnh, một bên là sa mạc Mặt trời, một bên là rừng rậm ám thú.

Trong đó Húc Nhật Sa mạc đối với Diệp Trường Sinh mà nói thì không có gì, nhưng đối với Liễu Thủy Nhi cùng Thạch Côn mà nói, lại là một nơi tuyệt đỉnh nguy hiểm, bị ánh mặt trời chỗ đó chiếu rọi, chỉ sợ không bao lâu hai người này sẽ toi mạng.

Vì vậy, cuối cùng Diệp Trường Sinh lựa chọn thông đạo an toàn nhất ở Âm Thú Sâm Lâm, hai cánh rung lên, mang theo hai người bay nhanh qua.

Sau khi đi xuyên qua rừng rậm ám thú, ba người lại lục tục đi qua vài chỗ hiểm địa, sau khi phi hành không biết bao nhiêu vạn dặm, rốt cuộc đã đến một mảnh sa mạc.

Phi hành về phía trước một khoảng cách, trên đoạn đường này, cảnh sắc trong lòng đất vẫn như một, lọt vào trong tầm mắt là hoàng môn phong sa, phế tích đổ nát như ẩn như hiện trong bão cát.

Phi hành trên không trung, đám người Diệp Trường Sinh mơ hồ nhìn sơ qua khu di chỉ này.

Diện tích nơi này rộng lớn, dài rộng chừng hai ba trăm vạn dặm, trong đó không ít địa phương rõ ràng có cấm chế tiên nhân lưu lại trường tồn từ tuyên cổ, nhìn có vẻ nguy hiểm dị thường.

Trước khi đến đây, Thái Lưu Anh và Đoạn Thiên Nhận từng nhắc nhở Diệp Trường Sinh địa vực của bọn họ tương đối nguy hiểm, có thượng cổ cấm chế tồn tại.

Mà chỗ mà hai người Thái Lưu Anh nhớ mãi không quên kia chính là một chỗ nguy hiểm nhất trong đó.

“Nơi này hẳn không chỉ có đám Thái Lưu Anh muốn tìm kiếm một bảo tàng, chắc chắn còn có những thứ khác, ví dụ như thứ mà Giác Xi tộc đứng giữa dùng bản đồ để mưu đồ!” Nhìn sa mạc mênh mông vô ngần này, Diệp Trường Sinh thầm nghĩ trong lòng.

Khu sa mạc này hẳn là một nơi trọng yếu nhất trong Quảng Hàn Giới, bên trong ẩn tàng không ít cơ duyên.

Nhưng trên mảnh sa mạc này, lại chỉ có ba người bọn họ, bởi vì tốc độ của Diệp Trường Sinh quá nhanh, còn lại nhắm mục tiêu ở đây vẫn chưa kịp chạy tới.

“Sau khi ra khỏi cung điện này, có lẽ chúng ta có thể nghĩ biện pháp thăm dò nơi đây một chút!” Diệp Trường Sinh thầm nghĩ trong lòng.

Hắn mang theo Liễu Thủy Nhi cùng Thạch Côn tiếp tục phi hành mấy vạn dặm phía trước, rồi cuộc độn quang dừng lại.

Hai mắt Diệp Trường Sinh híp lại nhìn về phía trước, chỉ thấy trên mặt sa mạc xa xa xuất hiện một luồng ánh sáng màu trắng đường kính hơn trăm trượng chậm rãi chuyển động trong gió cát, mặc cho cuồng phong gào thét nhưng vẫn không hề hấn gì.

Hơn nữa bão cát vừa tiếp xúc với hà quang này đều lóe lên rồi biến mất, như là bị thôn phệ trong đó.

Càng làm cho nơi đây tăng thêm vài phần không khí quỷ dị chính là bốn phía hào quang, từng đồng xương thú phủ đầy một chỗ, trong đó hơn phân nửa đều bị cát vàng bao phủ vào trong.

Bất quá cũng có chút lộ ra xương tóc cháy đen, không biết tồn tại bao nhiêu năm, có một số lại trắng nõn như mới, rõ ràng là hài cốt dị thú mới chết.

Lúc này trong tay Liễu Thủy Nhi đã có thêm một cái pháp trận cổ quái lớn chừng bàn tay, cẩn thận nhìn qua.

“Không sai, chính là nơi này, đây chính là nơi cấm chế mà gia sư cùng Đoạn tiền bối nói tới.” Sau một lúc lâu, Liễu Thủy Nhi thở dài một hơi, tự nói một tiếng.

“Nghe gia sư nói, cấm chế nơi đây là biến hóa của “Thái Ất Thanh Quang” được đặt song song với thời thượng cổ, muốn bài trừ cũng chỉ có thể khắc chế Nguyên Từ Thần Quang.” Liễu Thủy Nhi nhìn cấm chế bạch quang phía trước thì thảo nói.

Dứt lời, ánh mắt nàng ẩn chứa một tia sợ hãi nhìn thoáng qua Diệp Trường Sinh, phảng phất như đang chờ đợi quyết định của hắn.

Mà Thạch Côn ở một bên cũng một mực trầm mặc không nói, biểu tình tuy rằng bình thản, nhưng nhìn kỹ ánh mắt của hắn, cũng có thể phát hiện một tia khẩn trương.

Phảng phất như đang lo lắng cái gì đó!

Đã đến chỗ bảo tàng!

Thứ ẩn giấu trong bảo tàng này chính là hai vị Thánh giai Thánh Nhân đỉnh phong Đoàn Thiên Nhận và Thái Lưu Anh đều rất muốn có được, như vậy Diệp Trường Sinh chỉ là một tu sĩ mới vừa tiến vào Thánh giai, lẽ nào không chờ mong sao?

Hắn tuyệt đối không thể không động tâm!

Như vậy, ở tình huống như vậy, vạn nhất người này động lòng tham, giết chết hai người bọn họ rồi nuốt lấy bảo vật ở nơi này thì cũng không phải là không thể được.

Lấy thân thông mà lúc trước hắn biểu hiện ra có thể nhẹ nhàng giết chết Trần Hải Viên, chỉ sợ cũng không e ngại hai người Đoàn Thiên Nhận và Thái Anh.

Cho nên, hai người này tự nhiên trở nên lo lắng.

Cầm chế Thái Ất Thanh Quang nơi đây phi thường lợi hại, nhất định phải ba người bọn họ liên thủ mới có hi vọng phá vỡ.

Thế nhưng hiện tại tình huống sau khi Diệp Trường Sinh tiến giai lên Thánh giai đã không còn giống nhau, chỉ sợ không cần hai người bọn họ, người này cũng có thể dễ dàng phá vỡ cầm chế nơi này.

Điều này không khỏi khiến hai người lo lắng!

Diệp Trường Sinh nghiêng mắt liếc nhìn, thu hết vẻ khẩn trương cùng sợ hãi của hai người này vào trong mắt.

Hắn suy nghĩ một chút liền hiểu rõ lo lắng của hai người này.

Khẽ cười một tiếng, Diệp Trường Sinh lúng túng nói: “Các người đang lo lắng ta sẽ qua cầu rút ván sao?”

Lời này vừa nói ra, trực tiếp đem mọi lo lắng tầng thứ nhất ở đáy lòng hai người lựa chọn đặt lên mặt ngoài.

Sắc mặt Liễu Thủy Nhi và Thạch Côn “Xoát” một cái liền trở nên trắng bệch, mồ hôi lạnh rùng rùng rơi xuống, trong mắt hiện lên vẻ hoảng sợ.

Còn chưa đợi hai người bọn họ trả lời, Diệp Trường Sinh lại nhẹ giọng cười, nói: “Các ngươi yên tâm, ta chưa bao giờ là người như vậy!”

Dù sao vị trí di tích này là từ chỗ Đoạn Thiên Nhận và Thái Lưu Anh biết được, Diệp Trường Sinh cũng lập ước định với hai người này, phát ra lời thề. Lấy tính cách của hắn, đương nhiên sẽ không tùy ý xé bỏ hứa hẹn.

Trừ phi đối phương chủ động ra tay hủy diệt giao dịch, nhưng nhìn bộ dạng hiện tại của hai người Thạch Côn và Liễu Thủy Nhi, hiển nhiên không có khả năng chủ động tới trêu chọc hắn, bởi vậy Diệp Trường Sinh cũng không giết sạch hai người này, độc chiếm bảo địa.

Dù sao trước khi đến Quảng Hàn giới, ước định song phương lập xuống là phải giao vài thứ Đoạn Thiên Nhận và Thái Lưu Anh kia cho bọn họ là được.

Về phần phát hiện ra cái gì trong khu di tích này, tất cả đều thuộc về ba người bọn họ.

Mà với thực lực hiện tại mà nói, những bảo vật này phân chia như thế nào, còn không phải một mình Diệp Trường Sinh định đoạt?

Vì vậy, hắn cũng không có sát ý gì đối với hai người này.

Thuận miệng nói một câu, Diệp Trường Sinh cũng không để ý hai người này có tin hay không, trực tiếp đi thẳng về phía trước, nhìn về phía mảnh cấm chế bạch quang kia.

Thái Ất Thanh Quang là cùng Nguyên Từ Thần Quang đặt song song vài loại kỳ quang, là một trong ít đại thần thông trong thiên địa, vật ấy từ trước đến nay đều có danh xưng “Hư Nhận”, sắc bén dị thường.

Một khi phóng ra, uy năng gần như có thể so sánh với kiếm khí vô hình đại thành, có thể chém giết đối thủ trong vô hình.

Dùng kỳ quang này hình thành cấm chế, có thể nói là vô kiên bất tột, khó lòng phòng bị, Đoạn Thiên Nhận cùng Thái Lưu

Anh năm đó cũng không phải nhân vật đơn giản, nhưng đối mặt cấm chế do Thái Ất Thanh Quang hình thành, chỉ có thể là vọng dương hưng than.

Thái Ất Thanh Quang không giống Nguyên Từ Thần Quang, căn bản không thể tu luyện ngày một, chỉ có thể dựa vào thiên địa tạo hóa chỉ lực tự nhiên hình thành.

Cũng vì vậy mà ở Linh giới, kỳ quang này so với Nguyên Từ Thần Quang càng thêm hiếm thấy, tu luyện Nguyên Từ Thần Quang thỉnh thoảng còn có nghe nói qua. Nhưng mà tu luyện Thái Ất Thanh Quang, từ thời thượng cổ cũng chưa từng xuất hiện qua.

Đương nhiên, điều này cũng có nghĩa là nơi đây xuất hiện thanh quang Thái Ất Thái Ất cũng không phải do người luyện chế thành, mà là thiên nhiên phát ra.

Nói cách khác, phía dưới cấm chế này, có một thứ có thể phát ra ánh sáng Thái Ất màu xanh, mà món đồ kia chính là Thái Ất Thanh Sơn mà Diệp Trường Sinh cần để luyện chế Nguyên Hợp Ngũ Cực Sơn.

“Hai người các người lui lại phía sau một chút, chờ ta phá vỡ cấm chế nơi này!” Diệp Trường Sinh đột nhiên nói.

Liễu Thủy Nhi và Thạch Côn vội vàng lui về phía sau.

Cấm chế nơi đây lấy Thái Ất Thanh Quang làm chủ, chia làm ba tầng, mười một tầng, tầng sau lợi hại hơn tầng trước ba phần.

Phải phá vỡ toàn bộ cấm chế trong lúc phá cấm một hơi, nếu không chỉ cần chịu một tầng cấm chế trong đó một chút trì hoãn hành động, cấm chế trước đó đã phá trừ lập tức sẽ khôi phục như lúc ban đầu, dẫn đến kiếm củi ba năm thiêu một giờ.

Mà muốn làm được điểm này, chỉ bằng vào một vị Luyện Hư đỉnh phong căn bản không có khả năng làm được.

Bởi vậy trong dự đoán của Đoạn Thiên Nhận và Thái Lưu Anh, cần ba người Diệp Trường Sinh đồng tâm hiệp lực, liên thủ sử dụng bí thuật hợp kích mới có thể phá vỡ.

Nhưng tình huống bây giờ lại khác!

Bên ngoài thân Diệp Trường Sinh ánh sáng màu xám tro cuộn cuộn, nguyên từ thần quang thanh thể kinh người, hai tay hấn bầm niêm pháp quyết, lượng lớn pháp lực trong cơ thể chuyển hóa thành Nguyên Từ Thần Quang, trào ra, ở trước người hấn hóa thành một phù văn đường kính vượt qua mười trượng!

Phù văn to lớn toàn thân màu xám tro cuộn cuộn, khí thể vô cùng to lớn, theo Diệp Trường Sinh đưa tay chỉ một cái, nó rất nhanh liền lóe lên rồi lập tức chui vào trong rặng mây trắng phía dưới.

Một tiếng nổ trầm thấp truyền đến, bạch hà phảng phát như là một tờ giấy mỏng, bị phù văn đơn giản xé rách, hóa thành nhiều điểm linh quang biến mất không thấy nữa.

Nhưng phía dưới bạch hà lại lập tức hiện ra một tầng thanh sắc quang mạc, ký hiệu thật lớn không chút nào chần chờ tiếp tục rơi xuống, lại hung hăng nện xuống trên thanh quang.

Trong khoảnh khắc, từng đợt tiếng nổ đùng đùng như phong lôi liên miên vang lên, phù văn khổng lồ đại phóng hồi quang, phá vỡ từng tầng cấm chế phía dưới.

Cấm chế kia đã từng khiến cho hai người Đoàn Thiên Nhận và Thái Lưu Anh bó tay, trở mặt với phù văn khổng lồ, quả thực không đỡ nổi một đòn.

Phù văn khổng lồ rơi xuống, không hề có trở ngại, mãi cho đến khi cấm chế tầng thứ mười bị cưỡng ép phá vỡ, rốt cuộc cũng ngừng lại.

Cuối cùng nhất trọng cấm chế cũng hiện ra, đây là một bức họa khổng lồ do một màn sáng màu xanh tạo thành, từ phía dưới chậm rãi bay ra.

Trong họa quyền Thanh Sơn Thụý, vô số linh cầm xoay quanh trong đó, trọng điệp to to nhỏ nhỏ, phảng phát vô cùng vô tận.

Cùng lúc đó, một tòa sơn phong màu xanh lớn nhất trong bức họa lóe lên hào quang, chỉ một thoáng từng đoàn Linh quang từ trong bức họa bay ra.

Chim ảnh sáu màu trong ánh sáng màu xanh sống lại, hoặc là gương hai cánh, hoặc là gáy hú dài, nhao nhao từ trong họa quyền xông ra.

Đám linh cầm này có con há mồm phun ra từng đoàn hỏa cầu đỏ thẫm, có con vỗ cánh, phong nhận màu trắng bắn nhanh ra, còn có hai trảo tiếng sấm vang lên, từng đạo hồ quang điện màu bạc từ móng vuốt bắn ra.

Công kích lúc này lít nha lít nhít tựa như một con đập lớn được mở ra từ phía dưới đang ùn ùn kéo tới.

Trừ cái đó ra, ngọn núi màu xanh kia chớp động quang mang càng hóa thành từng hư ảnh mắt thường không cách nào nhìn thấy, trước một bước bắn nhanh tới phù vân không lồ màu xám.

Những thanh quang Thái Ất này số lượng rất nhiều, vượt xa mấy tầng cấm chế phía trước, phù vân không lồ bị nó xông tới, quang hà màu xám lại ảm đạm đi rất nhiều, ần ần có vẻ bị khắc chế.

Nhưng vừa nhìn thấy cảnh này, Diệp Trường Sinh lập tức vui mừng, hấn liếc mắt liền có thể nhìn ra cự sơn màu xanh trong tranh quyền kia chính là thứ hấn cần.

Hiển nhiên núi này đã được luyện chế thành một bộ phận của một loại tài liệu chính, cũng mượn sức mạnh gia tăng của họa quyền, uy năng to lớn dường như vượt xa dự liệu.

Nếu Diệp Trường Sinh còn chưa đột phá Hợp Thể, chỉ dựa vào bức họa quyền này có lẽ còn có thể xoay quanh hấn một chút, nhưng hiện tại, trước mặt thực lực tuyệt đối của hấn, mặc cho cấm chế này thiết trí tinh diệu, cũng không chịu nổi một kích.

Diệp Trường Sinh vươn tay ra phía trước, lập tức nguyên từ thần quang trên người hấn chợt hiện không ngừng, mãnh liệt lao ra, tạo thành một bàn tay bằng nguyên từ thần quang lớn che khuất bầu trời, hung hăng ấn xuống.

Bàn tay không lồ màu xám chộp vào trên quyền họa lóe ra ánh sáng màu xanh, cái gì chim bay, tóc xanh, kiếm khí, tất cả đều trong nháy mắt chợt tan biến.

Tầng cấm chế thứ mười một này cứ thế mà sụp đổ dễ dàng!

Mà hư không phía dưới, chỗ bức họa này biến mất lập tức hiện lộ ra một lỗ thủng khổng lồ, đường kính chừng hơn mười trượng, lơ lửng quỷ dị giữa không trung, chỗ rìa tản ra hào quang màu trắng sữa, hiển nhiên là một chỗ cửa vào.

Liễu Thủy Nhi và Thạch Côn sau khi nhìn thấy lỗ thủng khổng lồ này, ánh mắt lập tức trở nên nóng bỏng, hiển nhiên phía sau lỗ thủng kia chính là nơi cất giấu Đoàn Thiên Nhận và Thái Lưu Anh đã dặn dò.

Diệp Trường Sinh lại không lập tức nhìn về phía lỗ thủng kia, mà là đưa tay chộp một cái, sau khi bức tranh bị dập tắt, tại chỗ xuất hiện một ngọn núi lóng lánh thanh quang chộp vào trong tay.

Mặt ngoài ngọn núi màu xanh này không ngừng lóe ra quang mang, từng đạo công kích vô hình như kiếm khí từ trên đó phát ra, rậm rạp chằng chịt đánh tới ngăn cản công kích của Diệp Trường Sinh.

Thế nhưng dưới sự chống đỡ của Nguyên Từ Thần Quang, tất cả những kiếm khí vô hình này đều bị vô thanh vô tức hóa giải, cuối cùng đại thủ màu xám bắt được ngọn núi màu xanh, sau một phen áp chế, hào quang trên ngọn núi màu xanh dần dần ảm đạm xuống.

Nguyên Từ Thần Quang và Thái Ất Thanh Quang là thần thông khắc chế lẫn nhau, dưới sự áp chế của Nguyên Từ Thần Quang, tòa Thái Ất Thanh Sơn này đối với những người khác mà nói có chút khó giải quyết, khó có thể thu phục, lại bị Diệp Trường Sinh dễ dàng lấy đi.

Thái Ất Thanh Sơn to bằng nắm tay, bị Diệp Trường Sinh cắt vào trong một cái mộc đỉnh, dùng phù lục phong ấn lại.

Liễu Thủy Nhi và Thạch Côn đương nhiên nhìn thấy tình cảnh hấn lấy đi vật ấy, nhưng hai người lại không nói một lời, cái gì cũng không dám nói.

Lấy lịch duyệt của hai người này, đương nhiên cũng đoán ra được lai lịch chân thật của Thái Ất Thanh Sơn, muốn nói trong lòng không có ý kiến gì đối với kiện bảo vật này.

Nhưng nếu Diệp Trường Sinh đối với vật này cảm thấy hứng thú, vậy bọn họ đương nhiên không dám tùy ý nhúng tay, huống chi lần này phá cấm bọn họ cũng không xuất lực.

Cũng may bọn họ là đồ đệ của Đoàn Thiên Nhận và Thái Lưu Anh đại biểu cho hai vị tu sĩ Hợp Thể đỉnh phong, nếu không bọn họ không có tư cách tiến vào bảo địa này.

Sau khi thu hồi Thái Ất Thanh Sơn, trong lòng Diệp Trường Sinh nổi lên một tia vui mừng.

Lần này tới Quảng Hàn giới, mục đích đã có hai hoàn thành, theo thứ tự là đột phá Hợp Thể cùng lấy đi Thái Ất Thanh Sơn.

Hai chuyện này hoàn thành phi thường thuận lợi, cơ hồ không gặp trở ngại gì, Diệp Trường Sinh cũng bởi vậy đối với kế tiếp mấy mục tiêu có thêm vài phần tin tưởng.

Hắn bắt động thanh sắc bay vào trong cái lỗ màu trắng sữa thật lớn này, bốn phía đột nhiên hiện ra từng đoàn từng đoàn hào quang diễm lệ, cuốn về phía hắn.

Những diễm lệnh quang ngưng tụ thành một đám ký hiệu lớn nhỏ không đồng nhất, sau đó vây quanh Diệp Trường Sinh, xoay tròn tạo thành một ngũ sắc quang trận nhỏ, hắn vừa vặn ở chỗ trung tâm quang trận này.

Sau đó tiếng quang trện vù vù vang lên, từng trện chấn động không gian hiện ra, sau một khắc, Diệp Trường Sinh chỉ cảm thấy cảnh sắc bốn phía một hồi mơ hồ, cả người thoáng cái biến mất.

Hắn bị truyền tống đến một chỗ trên đài cao lạ lẫm, cả đài cao này đều là dùng đá xanh cự đại kiến tạo thành, mặt ngoài có chút hoa văn nhưng chưa nói gì tinh mỹ, cho người ta một loại cảm giác thô kệch nguyên thủy.

Dưới chân hắn khắc hoạ một truyền tống trện đường kính không quá hai trượng, mà cách đó không xa là một cầu thang dẫn thẳng xuống dưới đài.

Ánh mắt Diệp Trường Sinh chỉ nhìn lướt qua truyền tống trện và bệ đá, sau đó lập tức ngẩng đầu nhìn kỹ bốn phía.

Giờ phút này hắn phảng phất như ở trong một không gian khác, không trung chẳng những mặt trời treo cao, vạn dặm không mây, xanh thẳm dị thường, mặt đất bốn phía lại trải rộng các loại kỳ hoa dị thảo, thỉnh thoảng còn có từng luồng từng luồng gió nhẹ thổi qua, mang đến trện trện mùi hoa cỏ.

Bất quá hết thảy đều không bằng một ngọn núi nhỏ cao mấy trăm trượng gần đài cao bên cạnh làm người ta chú ý!

Ngọn núi này tuy không cao, nhưng trải rộng hơn mười dặm, hơn nữa thế núi lại kỳ lạ lạ. Cả ngọn núi từ trên xuống, lại thẳng đứng thẳng tắp giống như đao gọt, thân núi trắng loáng, trên đỉnh núi ngân quang chói mắt, lại có một tòa cung điện khổng lồ màu tím mờ, cơ hồ chiếm cứ cả đỉnh núi.

Bên cạnh loé lên quang mang, Thạch Côn cùng Liễu Thủy Nhi cũng lần lượt xuất hiện, tầm mắt hai người trong nháy mắt cũng bị tòa cung điện màu tím mờ này hấp dẫn.

Nơi đó chính là vị trí của bọn họ!

Trên người Thạch Côn loé lên hào quang, trực tiếp bay lên trời định bay về phía cung điện kia.

Nhưng hai chân hắn vừa mới chạm mặt đất vài thước, thân hình liền chấn động ngã trở xuống mặt đất, chân đạp trên mặt đất vậy mà phát ra một tiếng vang nặng nề, khiến cả tòa bệ đá cũng theo đó lung lay vài cái, thân thể hắn phảng phất trở nên nặng nề vô cùng.

Liễu Thủy Nhi kinh ngạc, cũng thử một lần, kết quả lập tức phát hiện sau khi bay lên không trung, liền thừa nhận được một cỗ cự lực.

Mà càng lên cao, loại áp chế cự lực này càng mạnh.

Nàng thử mấy lần, mới phát hiện manh mối, khẽ mở môi đỏ hơi kinh ngạc nói: “Cấm chế nơi đây không ngờ bá đạo như vậy, cách mặt đất một thước, lực cấm chế sẽ tăng thêm gấp đôi!”

“Dù sao cũng là cấm chế do tiên nhân lưu lại, tự nhiên vượt xa tưởng tượng của chúng ta. Chắc hẳn hai người các người cùng lắm chỉ có thể cách mặt đất bảy tám thước?” Diệp Trường Sinh nhìn bốn phía một chút, ánh mắt chớp lên hỏi.

Thạch Côn vội vàng thử một chút, sau đó cung kính gật đầu đồng ý, mà Liễu Thủy Nhi lại cười khỏ một tiếng:

“Vấn bối nhục thân thua xa Thạch huynh, lại là không cách nào như tiền bối nói cách mặt đất bảy tám thước, có thể cách mặt đất ba bốn thước đã là không tệ rồi!”

“Cấm chế tiên nhân quả thật không tầm thường, dù là ta chỉ sợ cũng vô pháp bay đến độ cao ngoài mười trượng, xem ra nếu chúng ta muốn đến cung điện kia, cũng chỉ có thể từng bước một leo núi thôi!” Diệp Trường Sinh nhìn thoáng qua cung điện màu tím mật mờ kia, nhẹ nhàng nói.

Hắn lập tức bước nhanh về phía trước, Thạch Côn và Liễu Thủy Nhi thấy thế, cũng vội vàng theo sau.

Đôi mắt ngọn núi của bọn hắn có một con đường núi thẳng tắp nối thẳng lên đỉnh núi. Đường núi này tất cả đều do một thềm đá màu trắng rộng khoảng một trượng tạo thành, từ xa nhìn lại giống như một con măng xà trắng đang nằm sấp trên đỉnh núi, làm cho người ta nhìn thấy có chút giật mình.

Ba người lần lượt bước lên cầu thang, nhanh chóng tiến về phía trước, nhưng khi bọn họ đạp chân lên bậc thang, lập tức

phát hiện chỗ cổ quái.

Trên thềm đá bỗng nhiên xuất hiện một cỗ hấp lực, khiến cho hai chân bọn họ bỗng nhiên trở nên nặng tựa ngàn cân, dường như chịu phải áp lực cực lớn.

Hơn nữa sau khi tiếp tục đi lên mấy bậc thang, bọn họ lập tức phát hiện ra nhất giai không ngờ nhất giai hấp lực lại lớn hơn một chút so với nhất giai.

Mặc dù điểm ấy gia tăng tại mấy bậc thềm đá phi thường nhỏ, có thể nói không đáng nhắc tới, nhưng chỉ cần một khi muốn từ chân núi đến bậc thềm đá nhiều nhất đạt tới vạn giai, cũng đủ làm cho người ta sờn hết cả gai ốc.

Bất quá cũng may chỉ cần đứng bất động tại chỗ, hấp lực thật lớn sinh ra trên bậc thang sẽ yếu đi một chút, thậm chí thời gian dài hơn một chút, đều có thể tán đi.

Diệp Trường Sinh biết sự cổ quái của bậc thang này hẳn là một loại thử thách, di chỉ của Quảng Hàn Giới này có thể có quan hệ với tông môn Vô Sinh Kiếm Tông đã diệt vong ở Tiên giới.

Mà hai điều kiện quan trọng để tu luyện kiếm pháp của Vô Sinh Kiếm Tông là nhục thân và thần thức đều phải đứng đầu trong cùng giai.

Cỗ bậc thang nơi đây, bất quá chỉ là một loại thử thách cường độ thân thể mà thôi.

Nhưng hẳn lại không sao cả, nhục thể của hắn cường đại vượt qua đại bộ phận không tu luyện nhục thân Đại Thừa, thế gian này có thể so với thân thể cường đại hơn hắn thì người có hạn.

Những bậc đá này mặc dù cổ quái, nhưng có thể tạo thành trở ngại đối với hắn là rất có hạn.

Mặc dù Diệp Trường Sinh không tận lực đẩy nhanh tốc độ, nhưng hầu như là trong thời gian ngắn ngủi đã bay tới đỉnh của bậc thang Vạn cấp.

Mà giờ khắc này, Thạch Côn bất quá mới leo lên hơn mười bậc thang mà thôi, mà Liễu Thủy Nhi nàng này lại càng leo lên bảy tám bậc thang.

Hai người lập tức trợn mắt há hốc mồm nhìn Diệp Trường Sinh trên đỉnh núi!

Diệp Trường Sinh quay đầu lại nhìn thoáng qua, trong lòng âm thầm suy nghĩ: “Lấy cường độ thân thể của Thạch Côn, cuối cùng leo đến đỉnh cũng không thành vấn đề, nhưng cần tiêu phí thời gian dài thì khó nói lắm!”

“Về phần Liễu Thủy Nhi này, nếu như không có thủ đoạn khác phụ trợ, chỉ sợ cũng đừng mong trèo lên được đến đây!”

Mỉm cười, Diệp Trường Sinh cũng không chú ý tới hai người này, ánh mắt nhìn sang cung điện màu tím trước mặt.

Cách hẳn hơn mười trượng, thỉnh linh một cái cửa điện cao hơn hai mươi trượng đứng sừng sững ở đó.

Cửa này đóng chặt, mặt ngoài có mấy chục viên Tinh Thạch màu sắc khác nhau khảm nạm lên đó, ở rìa khắc hoa văn phức tạp chằng chịt, sắp xếp theo thứ tự.

Diệp Trường Sinh hơi đánh giá một chút liền phát hiện mấy chục viên tinh thạch to bằng nắm tay kia đều là cực phẩm linh thạch quý hiếm dị thường, hơn nữa so với cực phẩm linh thạch của Linh giới còn tinh thuần hơn.

“Cực phẩm linh thạch của Tiên Giới sao?” Trong lòng của hắn mặc niệm một câu, nhận ra thân phận của những cực phẩm linh thạch này.

Linh thạch ở Tiên Giới so với linh thạch ở Linh giới thì tinh thuần hơn một chút, nhưng cũng không quá lớn, linh thạch cực phẩm mặc dù đã đến Tiên Giới nhưng cũng là tiền giao dịch chính, vô cùng trân quý.

Mà cực phẩm linh thạch kia lại cao hơn một bậc, Tiên Nguyên thạch ẩn chứa tiên linh lực, lại là vật trong truyền thuyết.

Mặc dù ở Tiên giới, trong tay đại bộ phận Chân Tiên cũng tuyệt đối không có mấy viên Tiên Nguyên Thạch, phàm là có một viên đều cất giữ, tuyệt không dễ dàng ra tay.

Ánh mắt Diệp Trường Sinh dừng lại trên những khối linh thạch cực phẩm này một lát, sau đó liền di chuyển xuống một bức tường cung điện màu tím bên cạnh cửa điện.

Những thứ này không biết dùng loại tài liệu nào xây thành tường vây, bất quá chỉ cao năm sáu trượng, nhưng bản thể tản ra quang mang quái dị màu tím mờ, mặt ngoài còn có một đám phù văn màu bạc lớn nhỏ không đồng nhất.

Phù văn màu bạc chính là Ngân Khoa Văn.

Thoạt nhìn trên đại môn này có cấm chế lợi hại gì.

Diệp Trường Sinh cười hắc hắc, lập tức đi tới phía trước, sau đó không qua mấy hơi thở, hai người Thạch Côn và Liễu Thủy Nhi phía dưới còn đang khó khăn leo núi liền nghe được mấy tiếng nổ đùng đoàng thật lớn.

Trong lòng hai người biết đây hẳn là Diệp Trường Sinh phá vỡ cấm chế nơi đây, chỉ tiếc hai người bọn họ hiện tại căn bản không nhìn thấy tình huống trên đỉnh núi, không biết xảy ra chuyện gì.

Điều này không khỏi làm cho trong lòng hai người có chút lo lắng, càng thêm cố gắng chống lại cỗ hấp lực càng ngày càng mạnh, chậm chạp dời về phía trước.

Nơi cửa cung điện, chỉ thấy cánh cửa lớn được khảm linh thạch cực phẩm Tiên giới từ lúc nào chẳng hay đã biến mất không thấy gì nữa. Diệp Trường Sinh đứng ở cửa, nhẹ nhàng cất bước vào trong đó.

Trước mắt hắn xuất hiện một quảng trường do gạch xanh trải thành, bốn phía đều là rào chắn bạch ngọc sáng long lanh. Còn phần cuối quảng trường là một chủ điện cao lớn màu tử kim.

Xa xa nhìn lại, phụ cận điện này còn có ba thiên điện khác chỉ lớn một phần ba chủ điện, hình chữ “Phẩm” vây quanh chủ điện vào trong.

Ngoại trừ những thứ này, phía sau chủ điện còn mơ hồ có một mảnh lâu các thấp bé, tựa hồ chiếm diện tích cực lớn.

Diệp Trường Sinh vừa mới bước vào quảng trường, thần thức trong cơ thể liền phun trào một trận, Ngự Ma Ấn trực tiếp bị kích phát, trong hai tròng mắt có hai chùm tinh quang bay ra, bắn vào phương xa, phảng phất đánh nát cái gì, phát ra tiếng vỡ vụn thanh thúy.

“Áo trận? Ha ha, cũng không cần ta chủ động ra tay nữa!”
Diệp Trường Sinh khẽ cười một tiếng, lẩm bẩm.

Hôm nay thần thức hắn càng ngày càng cường đại, ba loại ấn pháp năm xưa tu luyện Cực Thần Ấn Pháp nắm giữ cũng càng thêm cường đại.

Nhất là Ngự Ma Ấn này, nó chống đỡ tâm ma, huyền cảnh cùng với tất cả đặc tính bất lợi đối với người tu luyện, đối với Diệp Trường Sinh mà nói trợ giúp càng ngày càng lớn.

Đến Hợp Thể, sau cảnh giới Đại Thừa, tâm ma càng ảnh hưởng lớn với người tu tiên. Dù sao lúc này tâm ma đã không còn là tâm ma đơn giản, mà là thứ do Thiên Ngoại Ma dẫn tới.

Bản thể Thiên Ngoại Ma Đầu này, gần như là vật cường đại giống như Chân Linh, có thể tưởng tượng được khi đối phương ra tay đối phó những Hợp Thể, Đại Thừa tu sĩ, dù chỉ là một đạo hóa thân, uy lực lại đáng sợ đến cỡ nào.

Loại vô hình vô chất này trực tiếp tác dụng lên đòn tấn công của nguyên thần, thủ đoạn bình thường căn bản không thể phòng ngự.

Vì vậy, dù cho người có chiến lực cực kỳ mạnh mẽ nhưng trước mặt tâm ma vẫn là bó tay luống cuống.

Từ xưa đến nay, Linh Giới đỉnh giai tu sĩ thua kém tâm ma phía dưới rất nhiều, đây cũng là nguyên nhân mà sau khi đến cảnh giới này, tu sĩ đối với tâm ma thề thốt rửa càng thêm coi trọng.

Bọn họ không dám thề thốt, nếu không một khi vi phạm, sẽ nhận được bản thể Thiên Ngoại ma đầu kia.

Một khi xuất hiện loại tồn tại này, cho dù là tu sĩ cấp Đại Thừa, tám chín phần mười cũng phải vẫn lạc.

Nhưng đối với Diệp Trường Sinh mà nói, tâm ma không thể tạo thành uy hiếp quá lớn đối với hắn, tất nhiên là do Cực Thần ấn pháp do hắn tu luyện mà ra.

Trước mắt, tuy rằng huyền thuật đại trận nơi đây tinh diệu dị thường, nhưng dưới sự tự động của Diệp Trường Sinh ngự ma ấn phản kích, cũng không tạo thành trở ngại cho hắn bao nhiêu.

Sau khi phá xong ảo trận trên quảng trường, Diệp Trường Sinh thoả mái nhìn lại mấy tòa đại điện ở phía trước.

Khiến người ta chú ý nhất chính là tòa đại điện tử kim ở trung tâm kia. Điện này chính là chủ điện, trong lòng Diệp Trường Sinh biết bảo tàng lớn nhất bên trong bí cảnh này đang ở trong chủ điện này.

Đồng thời, hai người Đoạn Thiên Nhận và Thái Lưu Anh vất vả mưu đồ Thái Diệu Linh Đan cũng ở trong này.

Tuy rằng hai người này chưa từng tiến vào bí cảnh này, nhưng lúc trước khi bọn họ tiến vào Nghiễm Hàn Giới, đã sớm nhận được một chút tin tức liên quan tới bí cảnh nơi này từ những nơi khác.

Cũng bởi vậy, bọn họ đại khái biết trong này có thứ gì, thế nhưng thứ quan trọng nhất chính là:

Cho dù vị Khô Lâu Chân Tiên kia chuẩn bị quán đỉnh khôi phục tu vi cho mình, bọn hắn cũng không biết.

Diệp Trường Sinh cũng không vội vã tiến vào chủ điện, bảo vệ cấm chế tương đối lợi hại, nếu như hắn không ra tay, chỉ dựa vào hai người Liễu Thủy Nhi và Thạch Côn, chỉ sợ cũng không có năng lực phá vỡ.

Đã như vậy, trước hết không ngại đi qua mấy tòa thiên điện bên cạnh xem một chút, trong này cũng có tạo hóa không nhỏ.

Diệp Trường Sinh lập tức cất bước đi về phía một thiên điện, sau khi đi được vài bước, hắn liền xuất hiện trong một tòa đại điện ở phía trước.

Toà Thiên Điện này thoạt nhìn diện tích chỉ có một phần ba chủ điện, nhưng bất luận là kiểu dáng hay là tài liệu sử dụng đều giống nhau như đúc, thậm chí ngay cả cửa Thiên Điện cũng bất quá rút nhỏ vài phần.

Mà ở trên đó, cũng giống chủ điện kia, có một tấm bảng hiệu dùng Kim Triện Văn viết.

Có thể sử dụng Kim Triện Văn, có thể thấy được độ cao của cung điện này, có thể nói đúng sai là Chân Tiên không thể phô trương như vậy.

Phong cách của Diệp Trường Sinh luôn là gặp thứ tốt thì không thể bỏ qua, mặc dù không đến mức vơ vét ba thước, nhưng những nơi hắn đi qua, đồ vật giá trị tương đối cao khẳng định sẽ biến mất.

Mặc dù đại bộ phận những vật này hắn đều không dùng tới, nhưng hắn chưa bao giờ là một người cô đơn, trong nhà một đám người gào khóc đợi ăn uống, tự nhiên phải cần kiệm quản gia.

Cửa chính Thiên Điện trước mắt cùng tám biển kia hiển nhiên không phải là tài liệu bình thường, bằng không cũng gánh không nổi chữ Kim Triện Văn kia, thế là một trận thanh âm “Loảng xoảng” vang lên, hai cánh cửa lớn cùng tám biển trên đó đều bị hắn đỡ xuống thu lấy.

Ngoài ý muốn chính là, trên cửa chính Thiên Điện này lại không có bất kỳ cấm chế nào, đây cũng là một chuyện lạ.

Diệp Trường Sinh đi vào trong Thiên Điện này, trước mặt là một cái bàn thờ lớn trắng noãn như ngọc đặt phía trước đại điện, trên bàn dựng thẳng một cái điện thờ tử quang lóng lánh, bên trong chớp động quang mang, mơ hồ có một bức tượng thần mơ hồ không rõ.

Mà đối diện với hướng tượng thần, hàng trăm bộ đoàn màu nhũ vàng xếp thành hàng, đồng thời bốn góc đại điện đặt một lư hương màu xanh.

Một mùi đàn hương ngào ngạt tràn ngập cả gian đại điện, nơi này vậy mà là một cung điện phảng phất như chùa miếu.

Nơi đây cũng không nhỏ, hơn nữa hai bên còn có một cái cửa nhỏ, thông tới một địa phương khác.

Ánh mắt Diệp Trường Sinh quét nhanh qua đại sảnh, cuối cùng dừng lại trên hai hàng giá gỗ hai bên.

Giá gỗ trắng noãn như tuyết, mơ hồ tản mát ra hàn khí nhẹ nhẹ, đúng là “Tuyết Mộc” đại danh鼎鼎鼎鼎 của Linh giới.

Đây chính là loại tài liệu tuyệt hảo để luyện chế bảo vật bằng thuộc tính, ở chỗ này chỉ là một cái giá gỗ bình thường để đặt đồ vật, điều này cũng không khỏi quá mức xa xỉ, chỉ có thể nói không hổ là hàng đầu của Tiên gia!

Mà trên giá thành linh bày hơn mười kiện đồ vật màu sắc khác nhau, từ xa nhìn lại, có như ý, viên bát, tiểu chung các đồ vật.

Trên mặt Diệp Trường Sinh lộ ra ý cười, tay áo vung lên, lập tức đem những đồ vật này cùng với giá gỗ thu lại, không lưu lại bất cứ thứ gì, ngay tại chỗ lập tức trở nên vắng vẻ.

Những đồ vật bày trên giá này đều là linh khí bức người, không cái nào mà không phải bảo vật bán thành phẩm đỉnh cấp nhất.

Nếu tất cả đều do chủ nhân cũ luyện chế hoàn toàn, chỉ sợ đều là bảo vật có hi vọng trở thành Thông Thiên Linh Bảo tầng thứ nhất kia.

Mà bây giờ rơi vào tay Diệp Trường Sinh cũng không thể coi là Mông Trần được, tuy trình độ luyện khí của hắn không cao như vậy, nhưng sau khi hắn tốn chút thời gian đem trình độ luyện khí tăng lên, sớm muộn cũng có thể hoàn thiện những pháp bảo này.

Như vậy vài chục món bảo vật, nếu là lúc bình thường, muốn gom đủ luyện chế những bảo vật này đều muôn vàn khó khăn, vơ vét hết toàn bộ Nhân tộc chỉ sợ cũng không thu được bao nhiêu, nhưng nơi này lại dễ dàng bắt được trong tay.

Bên trong vòng tay trữ vật trên người Diệp Trường Sinh có rất nhiều tài liệu đỉnh cấp, đều là do những năm qua hắn đi ngang qua các tộc giao dịch, hoặc là giết người đoạt bảo, vất vả khổ cực đoạt lấy.

Nhưng trong những tài liệu đỉnh cấp này, tài liệu có thể luyện Thông Thiên Linh Bảo xác thực không nhiều lắm, dù sao tài liệu có thể đạt tới cấp độ kia, cho dù là tu sĩ Đại Thừa kỳ gặp được cũng phải động lòng.

Đây là thu hoạch đầu tiên sau khi tiến vào đây của Diệp Trường Sinh, chẳng khác gì sau này hắn đã cho hắn mười mấy món Thông Thiên linh bảo rồi.

Ánh mắt Diệp Trường Sinh lại nhìn về nơi khác, di chuyển xuống phía dưới, rơi vào trên bờ đoàn trên mặt đất kia.

Hắn vung tay áo lên, những bờ đoàn này đồng dạng biến mất không thấy gì nữa, tất cả đều bị hắn thu vào.

Những bờ đoàn này cũng không phải là vật phạm, Diệp Trường Sinh liếc mắt một cái đã nhìn ra chúng rõ ràng là dùng áo giáp thảo được luyện chế từ trong truyền thuyết.

Loại cây cỏ này nếu làm thành dạ xoa mặc vào, hầu như có thể tương đương với một kiện đỉnh giai chiến giáp, tại Linh giới loại áo giáp thảo này đã bị diệt sạch, nhưng ở chỗ này lại bị chế thành bồ đoàn, không thể không nói món này khá xa xỉ.

Diệp Trường Sinh cũng không tiếp tục cảm khái thủ bút của tiên nhân, sau khi thu hồi bồ đoàn, ánh mắt hắn lập tức nhìn chăm chăm vào một lư hương trong góc.

Trong lư hương còn có nửa cây hương cắm ở đó, nhưng màu sắc óng ánh, cũng không biết đã để ở đó bao nhiêu năm rồi.

Thần niệm hắn quét qua, có chút ngoài ý muốn phát hiện, lư hương kia lại chỉ là đồng xanh bình thường luyện chế thành, thậm chí ngay cả pháp khí cũng không được tính.

Bất quá tàn hương trong lư hương vẫn đang thiêu đốt kia lại tuyệt không tầm thường, vật này tên là Hắc U Băng Hương, đây chính là lúc đột phá Hợp Thể cảnh, phạt trừ trung tâm ma thánh vật!

Hợp Thể kỳ tâm ma kiếp, không biết ngăn trở bao nhiêu tu sĩ muốn tiến giai Luyện Hư đỉnh phong.

Kỳ thật, tu sĩ từ lúc đối mặt bình cảnh Nguyên Anh đã bắt đầu đối mặt với tâm ma kiếp, từ đó bắt đầu tâm ma kiếp biến thành một cửa ải cực kỳ gian nan.

Hơn nữa càng về sau cảnh giới, đối với tu sĩ muốn đột phá đại cảnh giới, Tâm Ma kiếp càng tạo ra trở ngại nghiêm trọng.

Mà trên đời này thứ có thể ngăn cản tâm ma thực sự ít đến đáng thương, dưới tình huống như vậy, giá trị của tàn hương này cao đến mức nào cũng có thể tưởng tượng được.

Lúc này ở trên không trung, Hàn lão ma chính là nhờ vào hương này để chống đỡ Hợp Thể Tâm Ma, bây giờ Diệp Trường Sinh nhìn thấy mùi hương này đương nhiên sẽ không bỏ qua, trực tiếp vui lòng nhận lấy.

Diệp Trường Sinh bản thân có ngự ma ấn, cho nên thời điểm đột phá Hợp Thể, tâm ma kiếp cũng không tạo thành trở ngại quá lớn, hiện tại tàn hương này đối với hắn cũng vô dụng.

Nhưng dẫu sao hắn cũng chỉ vì mưu đồ của người bên cạnh mình, hắn không thể bỏ qua cho cây nhang này.

Lúc này một tay hấn khẽ lật, trong tay xuất hiện một cái hộp trắng nõn như ngọc, cẩn thận cẩn thận dị thường.

Tiếp theo thân hình hấn liên tiếp lắc lư, lại tìm được hai đoạn tàn hương bị thiêu đốt quá nửa từ trong lư hương ở góc khác, đồng dạng thu vào.

Diệp Trường Sinh lại tìm kiếm xung quanh trong gian thánh đường này một phen, đáng tiếc đồ vật nơi đây vốn đã không nhiều lắm, ngoại trừ vài khay thờ thần bàn cùng điện thờ thờ đã sớm biến thành hài cốt linh quả màu xám trắng ra thì không còn bất cứ vật gì nữa.

Vì vậy, hấn liền đưa mắt nhìn về phía bàn thờ.

Bản thân bàn thờ lấp loé tử quang, cao chừng hơn một trượng, mà tượng thần bên trong lại xanh biếc ướt át, phẳng phất dùng lục ngọc cực phẩm điêu khắc thành.

Tượng thần này một thân đạo bào màu xanh lá, một tay ôm một thanh phát trần trắng như tuyết, tay kia nâng một cái hồ lô màu vàng tím, cầm có ba sợi râu dài, bộ dáng mơ hồ tiên phong đạo cốt.

Người cung phụng tượng thần này là Diệp Trường Sinh nào cũng không biết, nhưng hấn biết rõ người này chắc chắn là một nhân vật trọng yếu trong Vô Sinh Kiếm Tông ở Tiên giới.

Sau khi nhìn mấy lần, Diệp Trường Sinh buông tha tượng thần này, hấn biết tượng thần này chắc chắn có điểm cổ quái, nói không chừng có thể mượn nó liên hệ với nhân vật của Tiên giới.

Nhưng Diệp Trường Sinh vẫn không phản ứng, không lấy nó đi, cũng không phá hủy nó, mặc cho nó tiếp tục lưu lại đây.

Hấn không muốn dính líu nhân quả với bậc đại nhân vật như Tiên Giới, đây không phải chuyện tốt đẹp gì, hấn không giống như Hàn lão ma, nhất định phải tử thủ với thế lực Thiên Đình.

Chỉ cần hấn không tu luyện Thời Gian Pháp Tắc và Luyện Thần Thuật, vậy thì hấn và Thiên Đình không có mâu thuẫn gì.

Mà vừa hay chính là, Diệp Trường Sinh hết lần này tới lần khác đều không quá hứng thú đối với hai loại đồ vật này,

phương diện Thời Gian Pháp Tắc, hẳn không có bình nhỏ, vậy tu luyện nhất định sẽ chậm lại làm cho người ta tức giận.

Hơn nữa tu luyện Thời Gian Pháp Tắc mang đến phiền phức cũng là khó có thể tưởng tượng, nếu như nhất định phải lựa chọn Tam Đại Chí Tôn pháp tắc, Diệp Trường Sinh tình nguyện lựa chọn Không Gian Pháp Tắc.

Ma Chủ chung quy dễ đối phó hơn Cổ Hoặc Kim và Luân Hồi điện chủ. Nếu như hẳn thật sự lựa chọn Không Gian Pháp Tắc, vậy tương lai nếu như hẳn có thể phi thăng, chỉ cần ở lại Tiên giới, Ma Chủ khó có thể nhúng tay vào.

Thậm chí hẳn có thể gia nhập Thiên Đình, lựa chọn con đường phi thường lớn.

Mà nếu lựa chọn Thời Gian Pháp Tắc hoặc Luân Hồi Pháp Tắc, chẳng khác gì chủ động đi lên một con đường tìm chết, không có khí vận nghịch thiên tuyệt đối không sống nổi.

Nguyên sở dĩ Hàn Lập lựa chọn Thời Gian Pháp Tắc, hoàn toàn là bởi vì hẳn không biết sau lưng môn pháp tắc này có cái hố lớn như vậy, nếu như biết được tính cách của hẳn tuyệt đối cách môn pháp tắc này xa bao nhiêu liền tránh thật xa, tốt nhất lựa chọn một cái hoàn toàn không có Đạo Tổ, thậm chí không có pháp tắc Đại La đi tìm hiểu.

Mà bây giờ Diệp Trường Sinh đã biết mấy cái hố pháp tắc này lớn thế nào, tự nhiên sẽ không nhảy vào bên trong.

Hắn cũng sẽ không tự phụ đến nỗi cho rằng tương lai hẳn nhất định có thể giết chết mấy nhân vật phía sau pháp tắc này, một tu sĩ Hợp Thể nho nhỏ mà dám ôm ý tưởng như vậy không khỏi quá mức buồn cười.

Về phần Luyện Thần Thuật, Diệp Trường Sinh biết trong Nghiễm Hàn Giới tồn tại hai tầng đầu của Luyện Thần Thuật, đồng thời hẳn cũng biết vị trí đại khái ở đâu.

Nhưng hẳn cũng không thể tu luyện môn bí thuật này bởi vì Luyện Thần Thuật thật sự là một cái hố to hơn cả tam đại Chí Tôn pháp tắc.

Hầu như tất cả những người tu luyện Luyện Thần Thuật đều phát cuồng mà chết.

Một khi bí thuật tăng phúc thần thức nghịch thiên này bắt đầu tu luyện, hầu như không cách nào dừng lại, nhất định phải hoàn toàn tu luyện đại thành mới có thể loại trừ tai hại, nếu không, cuối cùng tất nhiên sẽ phát cuồng mà chết.

Mà muốn tu luyện thành đại thành sao mà khó khăn, tu luyện môn công pháp này hoàn toàn là đi lên con đường cử tử nhất sinh.

Nguy hiểm bức này lớn đến mức Diệp Trường Sinh không cách nào tiếp nhận, cho nên hắn không biết tu luyện Luyện Thần Thuật, hơn nữa trong lòng hắn biết lấy thân phận người xuyên không của mình, chưa tiến vào luân hồi của thế giới này, hơn phân nửa tu luyện là vô dụng.

Lắc đầu, Diệp Trường Sinh không đi xem tượng thần này nữa, thân hình khẽ động, bước về một cánh cửa bên cạnh.

Phía sau cửa là một hành lang, hai bên hành lang có hơn mười gian phòng trước. Những gian phòng này cũng không lớn, hơn nữa mỗi gian đều hoàn toàn giống nhau, có chút giống túc xá dành cho đệ tử ngoại môn.

“Trong lời đồn, Nghiễm Hàn Giới rất có thể là nơi đệ tử ngoại môn của Vô Sinh Kiếm Tông tu hành. Nhìn bố trí nơi này, khả năng này cũng không phải không có!” Diệp Trường Sinh trong lòng thầm nghĩ.

Mặc dù Nghiễm Hàn Giới là thế giới phụ thuộc Chân Tiên Giới, nhưng các loại đồ vật bên trong đều là thứ hợp thể tăng này.

Các loại thượng cổ hung thú trong giới này, tất cả đều là Hợp Thể kỳ, chẳng biết tại sao không có một ai tiến giai Đại Thừa, như Trần Hải Viên cùng bát hung hải Thượng Cổ hung thú kia, như ba con hung cầm trong vạn cầm lĩnh kia, tại mấy vạn năm trước chúng nó đã là Hợp Thể đỉnh phong, nhưng đã qua nhiều năm như vậy, chúng nó thủy chung ở tại cảnh giới này, không tiến thêm.

Đây dường như đang chịu một áp chế nào đó.

Mà các loại đan dược, bảo vật xuất hiện trong Nghiễm Hàn Giới, các loại cấm chế thủ hộ cũng đều là áp chế ở trình độ Hợp Thể, cũng không có quá nhiều thứ vượt quá trình hợp thể.

Như lúc trước Diệp Trường Sinh lấy đi những bảo vật kia, rõ ràng cũng là đại tông Tiên giới luyện chế cho tu sĩ Hợp Thể kỳ, nơi đây xuất hiện Thái Diệu Hư Linh Đan, là đan dược có thể phụ trợ tiến giai Đại Thừa, nhưng đồng thời cũng hữu dụng với bình cảnh Hợp Thể kỳ, hơn nữa tỷ lệ đột phá tăng lên cao hơn.

Cho nên đan dược này rất có khả năng là đan dược ở Tiên giới cấp cho Hợp Thể đệ tử trong tông chuẩn bị dùng để đột phá hợp thể trung hậu kỳ bình cảnh.

Mà ở nơi đây xuất hiện đủ loại bí thuật, công pháp, đều là cấp bậc nhập môn, thích hợp cho tu sĩ Luyện Hư Hợp Thể, những thứ này cũng đủ nói rõ rất nhiều.

Một đại tông Tiên giới, đệ tử ngoại môn là tu sĩ Hợp Thể kỳ, nghe qua vẫn rất hợp lý.

Diệp Trường Sinh nhanh chóng đẩy tất cả các cửa phòng ra, kiểm tra những gian phòng này một lượt.

Kết quả làm hắn thất vọng, phòng trong nơi này trang trí rất đơn giản, không có đồ vật trân quý gì.

Hắn nhanh chóng tìm tòi hơn mười gian phòng nơi này một lần, kết quả trừ bỏ được vài khối ngọc giản dùng một loại cổ văn ghi lại ra thì không thu hoạch được gì.

Những ngọc giản này là tùy ý đặt ở trên đầu giường một gian phòng ngủ, hơn phân nửa cũng không phải vật trọng yếu gì.

Diệp Trường Sinh lắc đầu, một lần nữa trở về sảnh chính, lại lập tức đi vào bên trong một mặt khác của đại sảnh.

Đồng dạng trải qua một đoạn thông đạo, hắn đã đi đến một dãy phòng ốc đặt song chình tề khác trước mặt.

Những căn phòng này hoàn toàn khác biệt sương phòng lúc trước, mỗi một gian phòng đều vuông vức, chỉ có một cái cửa nhỏ, không có bất kỳ cửa sổ nào, hơn nữa tất cả gian phòng hoàn toàn độc lập, cách nhau hơn mười trượng.

Hơn nữa mặt ngoài bốn phương này tất cả đều lấp lánh ngân quang, lại trải rộng ngân sắc phù văn, đúng là ngân khoa văn hắn quen thuộc dị thường.

Diệp Trường Sinh cẩn thận đánh giá vài lần, sau khi xác định mấy gian phòng này hẳn là tất cả đều là mật thất chuyên dùng cho tu luyện.

Trên cửa chính những phòng ốc này có tồn tại cấm chế thủ hộ, bất quá cấp độ cấm chế cũng không cao, Diệp Trường Sinh dễ như trở bàn tay liền bài trừ chúng.

Diệp Trường Sinh kiểm tra từng gian mật thất, trong đại đa số mật thất ở đây chỉ có một cái bồ đoàn, ngoài ra trống rỗng.

Nhưng khi kiểm tra đến gian mật thất thứ bảy thì hắn rút cuộc đã có thu hoạch.

Trên một vách tường gian phòng này treo một đồ hình lập lờ kim quang.

Mặt ngoài bức tranh này kim quang chói mắt, trong họa trái rỗng vô số khẩu kiếm màu vàng giống nhau.

Những phi kiếm này có tư thế riêng một cái, có lớn có nhỏ, lớn thì như cự kiếm kinh thiên, nhỏ thì chỉ dài hơn tấc, nhưng phóng tầm mắt nhìn lại, ngay cả hoa văn trên thân kiếm cũng thấy rõ ràng rành mạch, giống như là đang đến gần.

Mà kim kiếm như vậy đều ở trong họa quyển, theo lý thuyết nên lộ ra vẻ tạp nhạp dị thường, làm cho người ta căn bản không thể phân biệt nhau.

Nhưng bức tranh này nhìn lại, mỗi một thanh phi kiếm đều rất sống động, hơn nữa khí tức khác nhau làm cho người ta chỉ liếc mắt một cái là có thể thấy được sự khác nhau.

“Vạn Kiếm đồ!” Diệp Trường Sinh trong lòng mặc niệm, nói ra tên của vật này.

Đây là bí tịch nhập môn kiếm thuật của Vô Sinh Kiếm Tông, hắn nhìn thoáng qua, sau đó vung tay áo lên thu vật này vào.

Ngoại trừ gian mật thất này, tất cả trong mật thất đều trống rỗng, Diệp Trường Sinh rất nhanh xuyên qua những mật thất này, sau đó rời khỏi nơi đây.

Bay khỏi Thiên điện này, Diệp Trường Sinh nhìn về phía hai tòa Thiên điện khác.

Hắn lại lần nữa tung người bay vút vào bên trong một tòa trong đó, đập vào mắt là nhìn thấy bố trí không sai biệt lắm so với tòa Thiên Điện vừa rồi.

Nhưng trong sảnh chính của Thiên điện này, Diệp Trường Sinh lại thấy một lò luyện đan, trên một giá gỗ bên cạnh lò luyện đan đặt mấy bình ngọc.

Diệp Trường Sinh trong lòng vui vẻ, vội vàng bay về phía trước, sau khi cẩn thận kiểm tra một phen, xác nhận lò luyện đan này là một món trân phẩm khó gặp, trước kia trong lò luyện đan hắn đã thấy qua, sợ rằng không có cái nào có thể so sánh với vật này.

Mà trong mấy cái bình ngọc bên cạnh lò luyện đan, không chỗ nào không chứa một ít đan dược, khi Diệp Trường Sinh mở nắp bình ra, phát hiện những đan dược này vẫn mang theo linh khí bức người, hương thơm tỏa ra bốn phía.

Hiển nhiên bình ngọc này cũng không phải pháp khí bình thường, vậy mà bảo tồn những đan dược này lâu như vậy.

Diệp Trường Sinh cẩn thận kiểm tra vài loại đan dược này một phen, mặc dù không nhận ra, nhưng hắn đại khái đoán đây là một ít đan dược có thể tinh tiến pháp lực của tu sĩ Hợp Thể.

Thu hồi những đan dược này, Diệp Trường Sinh lại lần nữa đem đại điện cùng với một ít gian phòng kéo dài ra ngoài kiểm tra một phen, cũng không thu hoạch được nhiều.

Hắn liền rời khỏi nơi đây, trực tiếp đi tới tòa Thiên Điện thứ ba.

Tại tòa Thiên Điện này, hắn thu hoạch lớn hơn một chút, chẳng những ở trong sảnh chính tìm được mấy môn bí thuật của tiên gia, còn phát hiện một thanh phi kiếm cấp thông thiên linh bảo.

Đây là một kiện Thông Thiên Linh Bảo uy lực khá lớn, so với Hỗn Nguyên giản trong tay Diệp Trường Sinh lợi hại hơn rất nhiều.

“Không tệ không tệ!” Diệp Trường Sinh ngẫm nghĩ thanh kiếm nhỏ màu u lam, trên mặt lộ vẻ hài lòng.

Trên thân kiếm này có khắc hai chữ nhỏ bằng Ngân Khoa Văn, sau khi Diệp Trường Sinh quan sát tỉ mỉ, nhận ra hai chữ này chính là hai chữ “Hàn Nguyệt”.

“Hàn Nguyệt kiếm sao...” Diệp Trường Sinh nhìn thanh kiếm này, trong mắt lộ ra ý cười.

Lúc này hắn quyết định, chờ trở lại Nhân tộc, nghĩ cách đón đông đảo nữ nhân của mình từ Nhân giới lên, đến lúc đó hắn sẽ phục chế một thanh Hàn Nguyệt kiếm cho nhân thủ các nàng.

Dù sao món Thông Thiên Linh Bảo này hắn là Hồn Độn Vạn Linh Bảng không đăng lên được Linh giới, dù sao vật ấy cũng không phải được luyện chế từ Linh giới, cho nên hắn cũng không cần lo lắng nó có thể gây ra náo động gì không.

Sau khi rời khỏi ba tòa Thiên điện này, Diệp Trường Sinh nhìn về phía đình đài lầu các phía sau chủ điện.

Nơi đó cỏ cây xanh biếc, một cỗ Mộc Linh khí nồng đậm bao phủ hơn phân nửa, hơn nữa sau một cỗ gió nhẹ thổi tới, mơ hồ có chút dư hương khí kẹp ở trong đó.

“Nơi này lại có màn kịch mới rồi!” Diệp Trường Sinh khẽ cười một tiếng, kinh ngạc nói.

Phía sau chính là vườn thuốc, bên trong có lượng lớn linh dược có tác dụng với tu sĩ Hợp Thể thậm chí là Đại Thừa kỳ, thậm chí còn có khô lâu tiên nhân chuẩn bị chữa thương cho bản thân.

Đương nhiên, cây thuốc kia cũng rất quan trọng đối với Bảo hoa!

“Liên Bồng màu bạc, Luyện Ma Thảo, Hồng La Thảo, Thực Độc Tiên Thảo... Chậc chậc!”

Diệp Trường Sinh cất bước đi tới, sau mấy cái chớp động hần đã tới một vùng đất bằng phẳng giữa những lầu các này.

Ở chỗ này thành linh có một mảnh vườn lớn mấy mẫu, mùi thuốc mờ mịt kia đúng là từ bên trong tản ra.

Bất quá cả tòa dược viên này đều bị năm cây cột tử kim bao quanh, một màn sáng năm màu bao phủ nó vào trong.

Cầm chế nơi này lợi hại hơn nhiều, bất quá sau khi Diệp Trường Sinh đâm ra một quyền, màn sáng năm màu này chợt hiện vài cái, liền nhanh chóng diệt vong.

Mà cùng lúc đó, năm cây cột tử kim phát ra cầm chế cũng nhao nhao vỡ vụn, dưới uy lực một quyền này, âm vang ngã xuống đất.

Khuôn mặt thật sự của dược viên cứ như vậy hiển lộ ra.

Vườn cây cũng không lớn, bên ngoài dùng một loại hàng rào thấp bé dây leo xanh biếc bện thành, cửa viện bất quá là hai

tấm ván gỗ đơn giản lắp vào thành, cao khoảng ba trượng, thậm chí còn mở rộng ra nửa bên.

Diệp Trường Sinh bước vào trong đó, đầu tiên là nhìn thấy một loại Linh quả giống như quả ớt thường thấy nhất ở nhân gian.

Những quả này phát ra hồng quang khác thường, từ xa nhìn lại thì giống như một cái đèn lồng to bằng ngón tay cái, quả thực làm cho người ta yêu thích dị thường.

Mà toàn bộ Dược Điền trông trước mắt tất cả đều là loại Linh Dược này, xem ra chủ nhân Dược Viên hẳn là có chút coi trọng cùng với cần thiết.

“Chủ nhân dược viên này thật đúng là tửu quý!” Khóe miệng Diệp Trường Sinh giật giật, âm thầm nghĩ.

Những linh quả kỳ dị này chính là Hồng La tiên quả, mà trên thực tế Hồng la tiên quả này cũng không có tác dụng gì đặc biệt, chỉ có một tác dụng, đó chính là sản xuất một loại tiên tửu tuyệt thế nào đó.

Về Hồng la tiên tửu, trên đời lưu truyền đủ loại truyền thuyết, thổi phồng đến trên trời dưới đất ít có, phảng phất uống một ngụm là có thể đăng tiên.

Đương nhiên trên thực tế cũng không có khoa trương như vậy, chẳng qua loại rượu này ở Linh giới tên tuổi thật sự rất dọa người, dù sao đây cũng là thứ Tiên Nhân trong truyền thuyết uống.

Mặc dù Linh giới có nghe đồn về Hồng La tiên quả, thế nhưng lại chưa từng phát hiện qua Hồng La tiên quả, tự nhiên sẽ không có ai có thể ủ loại rượu này ra.

Bất quá rượu này có thể nói trân quý dị thường, nhưng cũng có thể nói không có trân quý, chỉ xem gặp phải hạng người gì.

Nếu đổi được một ít rượu đỏ tiên tửu tới Đại Thừa khát rượu như mạng, e rằng dùng một bình tiên tửu đổi lấy một kiện Thông Thiên Linh Bảo lợi hại chút cũng không thành vấn đề.

Nhưng đối với Đại Thừa rượu không tốt mà nói, lại không có giá trị gì.

Diệp Trường Sinh lại đưa mắt nhìn sang một hướng khác, nơi này trông một đồng linh dược xấu xí không chịu nổi, người bình thường nhìn thấy linh dược này nhất định phải nhíu mày, rất khó nhận ra.

Nhưng mà Diệp Trường Sinh có chuẩn bị mà đến, tự nhiên là biết tên loại linh dược này, linh dược này chính là Thực Độc Thảo, đã sớm diệt tuyệt ở Linh giới từ trăm vạn năm trước.

Tên như ý nghĩa, loại linh thảo này chính là thứ ẩn chứa kịch độc, nghe nói cho dù là tồn tại Hợp Thể cấp bậc khác ăn nhầm nó, cũng sẽ mất mạng.

Nhưng vừa vặn chính là kỳ độc ẩn chứa trong rễ cây và trái cây của cây này, đúng là khoa học bắt buộc để luyện chế hơn mười loại đỉnh giai linh dược, trong đó cũng bao gồm nhiều loại linh đan có thể trực tiếp thúc đẩy tiến cấp bậc tu vi Hợp Thể kỳ.

Nếu như bị những tu sĩ Hợp Thể kỳ khác nhìn thấy Dược Viên này, chỉ sợ mừng rỡ như điên. Một khi chiếm được tất cả Linh Dược trong vườn, tỷ lệ tiến giai Đại Thừa của người này sẽ tăng vọt.

Diệp Trường Sinh cười hắc hắc, nhanh chóng đem mỗi một gốc linh dược bên trong vườn cẩn thận hái ra, một mặt đem nó cẩn thận bảo tồn, một mặt rất nhanh phân tích một lần.

Cho dù trước khi đến đây hắn đã chuẩn bị đầy đủ, nhưng vẫn không thể nhận ra tất cả linh dược nơi đây. Mà có thể nhận ra, không có chỗ nào không phải linh dược đã tuyệt chủng từ lâu.

Trong đó thậm chí còn có vài loại Thanh Nguyên Tử dược liệt kê trong danh sách, phi thường gần với Linh Dược, có thể thấy được những Linh Dược này đối với tu sĩ Đại Thừa cũng là tương đương trọng yếu.

Cũng không lâu lắm, Diệp Trường Sinh liền thu gặt sạch sẽ tất cả linh dược ở khu vực này, sau đó ánh mắt hắn lại nhìn về phía một bên khác của vườn thuốc.

Dược điền trong vườn này số lượng không ít, có mấy khối dược điền như trước mắt này, diện tích rất lớn, trông trên trăm gốc Linh Dược.

Nhưng cũng có dược điền diện tích rất nhỏ, bên trong chỉ có năm sáu cây, vài chục cây.

Thậm chí còn có một ít dược điền bị cách ly ra, từng cái đều bị hàng rào gỗ cao vài thước vây quanh, hình thành mười cái thiên địa độc lập.

Mà linh dược trong vườn, hoặc là linh thụ cao mấy trượng, hoặc là linh hoa cao vài thước, còn có một chỗ lại vây quanh một linh tuyến lớn bảy tám trượng, trong nước suối thỉnh linh nổi lơ lửng một đóa sen nhỏ ngân quang lập lòe, thần kỳ dị thường.

Hiển nhiên những linh dược này có thể được chủ nhân dược viên trồng riêng, giá trị khó có thể đánh giá, khẳng định vượt xa Hồng La quả cùng Thực Độc Thảo phía trước.

Diệp Trường Sinh lập tức ra tay, vì phòng ngừa nơi này có chút linh dược có thể không cách nào di thực, hắn phân tích trước một lần, tiết kiệm sau mới bắt đầu thử thu hoạch tất cả.

Trong quá trình này, quả nhiên có hai ba loại Linh Dược vừa bị móc ra liền hóa thành một bãi nước thuốc, trực tiếp liền bị hủy diệt.

Trong lòng Diệp Trường Sinh biết loại linh dược tiên giới này khẳng định phải dùng một ít thủ pháp hoặc là pháp khí đặc thù mới có thể cấy ghép hoặc thu hoạch được.

Nhưng hiện tại ngay cả đại bộ phận linh dược hắn cũng không nhận ra, tự nhiên cũng không có khả năng biết được phương pháp nhổ trồng linh dược đặc thù kia.

Chẳng qua cũng may là sau này hắn có thể phục chế ra bất cứ lúc nào. Bởi như vậy, tai hại khi cấy ghép những linh dược này cũng không còn gì ảnh hưởng đối với hắn nữa.

Cuối cùng, Diệp Trường Sinh đi tới trước một cây Linh Dược cuối cùng bên trong vườn thuốc, đồng thời cũng là gốc Linh Dược trân quý nhất ở trước mặt.

Cái này gốc linh dược danh tự không ai biết, có lẽ toàn bộ hạ giới, cũng chỉ có Khô Lâu Chân Tiên cùng Linh Vương cùng mấy người biết gốc linh dược này.

Nhưng không hề nghi ngờ, vật này tất nhiên là một loại linh dược trân quý đến cực điểm, ở phương diện chữa thương có hiệu quả khó có thể tưởng tượng.

Đây là vật mà Khô Lôu Chân Tiên chuẩn bị chữa thương cho mình, đồng thời cũng là vật cực kỳ trọng yếu đối với thương thể của Bảo Hoa.

Đây là một cây hoa sen màu bạc trồng trong một ao nước. Sau khi nhìn cây hoa sen màu bạc kia vài lần, Diệp Trường Sinh thu hồi nó lại, tiếp đó toàn bộ ao nước nơi này đều bị cắt rời.

Cũng may vật này ngược lại không có vấn đề gì có thể di thực, Diệp Trường Sinh nhẹ nhõm lấy được cây ngân sắc liên bông này, đến lúc này toàn bộ dược viên đều bị hấn lực soát sạch sẽ.

Đồng thời, bên trong Bí Cảnh này, ngoại trừ tòa chủ điện kia, tất cả những nơi khác đều bị hấn vỡ vết sạch sẽ.

Sau khi Liễu Thủy Nhi và Thạch Côn tiến vào, chỉ sợ ngay cả một cọng lông cũng không tìm thấy.

Diệp Trường Sinh cười hắc hắc, cất bước đi ra khỏi vườn thuốc này, rời khỏi khu vực này, đi tới trước phòng khách chính.

Ánh mắt của hắn nhìn về phía toà chủ điện lớn nhất kia, toà đại môn đại điện tử kim này nhìn rất bình thường, cũng dùng tài liệu tử kim đúc thành, chỉ có mặt ngoài mình ẩn một ít hoa văn thô kệch đơn giản.

Mà phía trên đại môn cũng có một tấm bảng hiệu to lớn dài bảy tám trượng, phía trên viết mấy chữ cổ màu vàng.

Vẫn là Kim Triện Văn!

Cánh cửa lớn này không giống cánh cửa lúc trước, những nơi Diệp Trường Sinh đi qua trước kia, trên cơ bản đều không có cấm chế gì đặc biệt lợi hại.

Nhưng trước cửa chính của tòa chủ điện này, Diệp Trường Sinh liếc mắt một cái đã nhìn ra được, nơi đây có cấm chế vô cùng lợi hại.

Cấm chế này cường đại đến mức chỉ sợ Liễu Thủy Nhi cùng Thạch Côn hai vị tu sĩ Luyện Hư đỉnh phong này liên thủ oanh kích hơn nửa ngày cũng không cách nào phá vỡ được.

Bất quá đối với Diệp Trường Sinh mà nói, chuyện này đương nhiên không tính là gì, hắn cong ngón tay búng ra, một đạo khí nhận từ trong tay bay ra, bắn nhanh về phía hai cánh cửa phía trước.

“Ầm ầm ầm!”

Tiếng vang đinh tai nhức óc lập tức bộc phát ra, trước khi đạo khí nhận kia đánh trúng cửa lớn, vô số hồ quang điện màu tím từ trên cửa lớn xông ra, lập tức bao phủ khí nhận kia vào trong đó.

Hồ quang điện màu tím này rõ ràng không giống lôi điện bình thường, đồng thời bộc phát ra một cỗ khí tức cực nóng, làm cho người ta có cảm giác nguy hiểm.

“Có chút tương tự với loại lôi điện xuất hiện khi hợp thể thiên kiếp, đối với tu sĩ Hợp Thể bình thường mà nói, muốn phá vỡ cấm chế này cũng có chút khó khăn!” Diệp Trường Sinh sờ lên cằm, âm thầm suy nghĩ.

Sau một khắc, toàn thân hắn nổi lên tinh quang sáng chói, cũng không sử dụng bất luận pháp bảo gì, cũng không thúc giục thần thông pháp thuật gì, trực tiếp dựa vào nhục thân, huy động một nắm đấm hung hăng đập tới.

“Ầm!”

Một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên, cả tòa cung điện đều lay động vài cái, điện xà màu tím cuồn vũ vài cái, rốt cuộc vô lực tán loạn ra.

Hai cánh cửa lớn vàng tím trước mặt lắc lư mấy cái, sau đó ầm ầm ngã xuống đất, Diệp Trường Sinh tiến lên vung tay áo lên, thu tất cả vào.

Ngay lúc hắn thu hồi hai cánh cửa lớn, lối vào đại sảnh sau lưng chợt lóe lên hào quang, một đạo thân ảnh xuất hiện.

Thạch Côn trải qua hiểm trở, cuối cùng cũng leo hết được vạn bậc thang rồi leo lên.

Khi nhìn thấy cảnh tượng trước mặt, thần sắc hắn kinh ngạc, lập tức khôi phục bình thường.

Hắn bất động thanh sắc nhìn phòng các phía sau ba tòa Thiên Điện và Thiên Điện mấy lần, Thạch Côn trong lòng biết rõ

những nơi này chỉ sợ đã bị Diệp tiên bối vơ vét qua một lần.

Mặc dù có chút tiếc nuối, nhưng hắn cũng không dám biểu lộ ra thần sắc khác thường gì, chỉ là vẻ mặt tươi cười chấp tay nói:

“Diệp tiên bối thần thông quảng đại, khảo nghiệm bậc thang vạn trượng kia đáng sợ đến mức nào, ở dưới chân tiên bối lại như giẫm trên đất bằng!”

Trên mặt Diệp Trường Sinh lộ ra một tia cười mỉa mai, xoay người lại: “Tòa chủ điện này ta cũng vừa mở ra, đồ vật bên trong hẳn là thứ mà Đoàn Thiên Nhận đạo hữu và Thái Tiên Tử muốn!”

“Đợi Liễu tiên tử lên rồi, chúng ta cùng vào xem sao!” Diệp Trường Sinh chấp hai tay sau lưng, bỗng nhiên nói.

Thạch Côn tự nhiên không dám có bất kỳ dị nghị gì, cho dù Diệp Trường Sinh hiện tại nói hắn muốn nuốt độc tất cả bảo vật nơi đây, để hai bọn họ rút ra ngoài, vậy hắn cũng sẽ không có chút biện luận nào, lập tức lấy tốc độ nhanh nhất rời khỏi nơi đây.

Mà bây giờ nếu Diệp Trường Sinh đã tỏ thái độ như lúc trước nhưng vẫn phải dựa theo phương án đã ước định mà phân phối bảo vật ở đây, cái này đối với Thạch Côn mà nói, đương nhiên là tin tức không thể tốt hơn.

Kể từ đó, bên phía sư tôn cũng có thể nói chuyện như vậy.

Thạch Côn lẳng lẳng chờ đợi một lúc, sau đó phía sau lóe lên hào quang, toàn thân Liễu Thủy Nhi dán một đồng lớn phù lục, lóe ra các loại quang mang, sắc mặt tái nhợt dị thường đi tới.

Nàng ta nhìn thấy tình cảnh bên này cũng lập tức phản ứng, trong ánh mắt lóe lên thần sắc khác thường rồi biến mất, không nói một lời đi tới bên cạnh Thạch Côn.

“Được rồi, nếu Liễu tiên tử cũng tới, vậy chúng ta vào thôi!” Diệp Trường Sinh nhìn hai người, sau đó xoay người, đi về phía chủ điện.

Mà Thạch Côn và Liễu Thủy Nhi thấy thế cũng liếc nhau một cái, sau đó vội vàng đi theo.

Chủ điện trước mắt này tương động rộng lớn chừng gần nghìn trượng, đồng thời dung nạp mấy ngàn người cũng dư dả đủ rồi.

Đập vào mắt trước tiên, chính là những cây cột màu vàng tím trong đại điện kia, mỗi một cây đều to bằng một người, ước chừng có trên trăm cây.

Tại bốn phía trên vách tường đại điện còn treo từng kiện binh khí kiểu dáng cổ xưa, không phải giáo dài mà là cự phủ, mỗi cái đều ngân quang lóng lánh, linh khí bức người, thô to đảo qua, chừng gần ngàn kiện.

Dưới vách tường, cứ cách mỗi một đoạn, còn có một bộ khôi giáp đủ mọi màu sắc đặc biệt đặt ở nơi đó, khôi giáp bên trong trống trơn, nhưng mặt ngoài khắc dấu hoa văn tinh mỹ dị thường, vừa nhìn là biết chất lượng tuyệt đối không đơn giản.

Đối mặt một chỗ phía cuối của cửa điện, có một tấm bình phong thật lớn cao bảy tám trượng.

Bình phong này toàn thân thanh quang minh mông, phía trên vẽ một phiến kim ngân lưỡng sắc phù văn khắc ở mặt ngoài quái môn thật lớn.

Môn phái này hình dáng cổ xưa cực lớn, toàn thân đen nhánh, nhưng mặt ngoài hai loại phù văn đan xen lập lòe, lại phụ trợ mười hai phần thần bí.

Kim ngân phù văn này thành linh đúng là Ngân Khoa Văn cùng Kim Triện Văn hai loại linh văn Chân Tiên Giới.

Trước tấm bình phong có một bàn trà thấp bé, đặt một cái cổ đỉnh màu vàng.

Trừ điều đó ra, cả tòa đại điện trống trơn, không có bất kỳ vật gì trang trí, căn bản không cần ba người phí tâm đi tìm bảo vật gì.

Vừa thấy bộ dáng như vậy, Liễu Thủy Nhi và Thạch Côn cảm thấy bất ngờ, ánh mắt quét qua một lượt, tất cả đều dừng lại ở cái cổ đỉnh màu vàng kia.

Diệp Trường Sinh cất bước đi tới, đi tới trước tấm bình phong cực lớn và chiếc cổ đỉnh, hai người phía sau cũng đi theo.

Diệp Trường Sinh đứng trước tấm bình phong, thần sắc khẽ động, một luồng thần niệm lập tức thả ra, hướng về cánh cửa lớn được vẽ trên tấm bình phong tìm tòi.

Kết quả thần niệm vừa mới tiếp xúc với cánh cự môn, trong nháy mắt một cỗ cự lực to lớn từ trong bình phong chọt hiện ra, một luồng thần niệm còn chưa kịp phản ứng đã bị kéo vào trong bình phong, không còn có chút liên hệ nào liên hệ với bản thể của Diệp Trường Sinh.

Thạch Côn khẽ hừ một tiếng, thân hình lập tức lùi lại nửa bước, nhưng lập tức ổn định lại thân hình. Hiển nhiên vị này đã chịu thiệt thòi không nhỏ, tựa hồ tạo thành ảnh hưởng đối với hắn.

Liễu Thủy Nhi bởi vì có áo choàng che khuất nên không cách nào thấy rõ biểu lộ như thế nào, nhưng từ thân hình lơ đãng quơ quơ hai cái nhìn, khẳng định cũng đã nhận ra chỗ quỷ dị của bình phong này.

Diệp Trường Sinh lắc đầu cười cười, ánh mắt dừng lại ở cái cổ đỉnh màu vàng kia.

Toàn thân cổ đỉnh kim quang chói mắt, nhưng mặt ngoài minh ẩn một đoàn vân văn giống như mây mù.

Những hoa văn này phức tạp dị thường, phần lớn có hình xoắn ốc, trải rộng khắp cổ đỉnh, nhìn kỹ lại làm cho người ta có một loại cảm giác đầu vầng mắt hoa.

Diệp Trường Sinh nhướng mày, bất động thanh sắc thả thần niệm ra, đi quanh kim đỉnh vài vòng, căn bản không có cách nào rót vào trong đỉnh mấy may.

Cái đỉnh này cũng không biết là do tài liệu gì ngưng luyện mà thành, hoàn toàn ngăn cách thần niệm chỉ lực.

Bất quá hẳn cũng chú ý tới, lúc này hai bên đỉnh này phân biệt có một lỗ khảm lõm vào, tựa hồ chuyên môn khảm nạm hai thứ.

Mà giờ khắc này Liễu Thủy Nhi và Thạch Côn, ánh mắt đều nhìn chăm chăm vào kim sắc cổ đỉnh, không chớp mắt một cái.

Trên mặt Thạch Côn càng lộ ra vẻ mừng như điên.

“Như thế nào, nhị vị đạo hữu nhận ra kim đỉnh này!” Diệp Trường Sinh đột nhiên hỏi.

“Sư tôn đã bàn giao, đỉnh này hẳn là pháp khí chứa Hư Linh Đan, đồng thời sư tôn cần vài món pháp khí khác hẳn là ở bên trong!” Liễu Thủy Nhi nhẹ nhàng nói ra.

“Đã như vậy, thì mở cái đỉnh cổ này ra đi. Các người quen thuộc với cái đỉnh này như vậy, chắc chìa khóa mở ra hẳn là ở trong tay các người?” Diệp Trường Sinh tra hỏi.

Liễu Thủy Nhi cùng Thạch Côn nghe vậy, trong lòng nhất thời rùng mình, nhưng lập tức hai người đều cười, Thạch Côn nói: “Tiền bối nói không sai!”

“Tại hạ và Thái tiên bối đã sớm lấy được chìa khóa mở ra từ trong bí cảnh nào đó từ trước, để cho chúng ta mang nó trên người rồi!”

Nói xong, Thạch Côn phát tay một cái, kim quang lóe lên, một vật hiện lên trong lòng bàn tay lão.

Ánh mắt Diệp Trường Sinh nhìn tới, chỉ thấy vật kia kim quang xán lạn, hình chữ nhật, một đầu điều có một cái đầu rồng, phẳng phát là một vật giống như ấn tỳ.

Đồng thời, Liễu Thủy Nhi cũng lật tay một cái, trên tay cũng xuất hiện một vật gì đó kim quang lập lòe.

Vừa nhìn, tựa hồ cùng Thạch Côn trong tay đồ vật cực kỳ giống nhau, không sai biệt lắm, dài nhỏ tương tự, nhưng một khắc lại là một cái đầu phượng màu vàng sinh động như thật.

“Hai món đồ này tên là “Linh Lung bí thực”, hẳn là vật duy nhất mở ra kim đỉnh, thiếu một thứ cũng không được. Tuy rằng hai người chúng ta đều không biết tình hình trong điện, nhưng gia sư đã từng nói, vật có thể mở ra Linh Lung thực này, tám chín phần mười hẳn là chỗ cất giữ Hư Linh Đan.” Liễu Thủy Nhi cầm chìa khoá nói với Diệp Trường Sinh.

Diệp Trường Sinh nghe vậy gật đầu, vung tay lên, chìa khóa trên tay hai người rơi xuống tay hắn, hắn chộp lấy cái đỉnh kia, ánh mắt lóe lên trong lỗ khảm trên đỉnh, rót pháp lực vào hai cái chìa khóa.

Theo pháp lực rót vào, hai chiếc chìa khoá này lập tức nổ bắn ra kim quang, sáng chói không gì sánh được, đồng thời còn phát ra hai tiếng thanh minh, đồng thời tại trong kim quang hóa thành một đầu Giao Long màu vàng cùng một đầu Phượng Hoàng màu vàng.

Cả hai chỉ xoay quanh kim đỉnh một cái, rồi lập tức bay vụt sang hai bên, cắm vào trong hai cái lỗ khảm đó.

Sau đó, trên đỉnh phát ra thanh âm du dương giống như long ngâm, tiếp theo kim quang đại phóng, mặt ngoài kim đỉnh kia từng đoàn hoa văn hình xoắn ốc, bắt đầu xoay tròn như sóng lại, ngay cả trên đỉnh thả ra kim quang, cũng hiện ra hình thái vòng xoáy quỷ dị.

Theo thanh âm long phượng hợp minh vang lên, trong vạn đạo kim quang, cái nắp đỉnh kia thoáng cái mở ra, đồng thời trong đỉnh phong lôi thanh đại tác, sau một tiếng sét đánh giữa trời quang, mấy cái kim đoàn lớn nhỏ không đồng nhất từ phía dưới bắn nhanh ra.

Kim quang chớp động, những thứ từ trong đỉnh bay ra phảng phất linh tính rất cao, hướng bốn phương tám hướng bắn nhanh đi, giống như là muốn đào tẩu.

Diệp Trường Sinh vung tay áo lên, một chùm sáng vàng bao tất cả những quang đoàn này lại, kéo vào trong tay.

Đồng thời, trên tay trái gã phát ra một đoàn bạch quang, bao những quang đoàn kim sắc này lại, phân tích một lần.

Liễu Thủy Nhi và Thạch Côn thấy cảnh này, cũng không phát hiện ra điều gì dị thường, chỉ cho rằng Diệp Trường Sinh đang nghĩ biện pháp giam cầm những bảo vật trong đỉnh này.

Theo sự áp chế của Diệp Trường Sinh, những bảo vật muốn chạy trốn đều yên tĩnh lại, kim quang sáng chói mặt ngoài tản đi.

Vì vậy, Diệp Trường Sinh hất tay, trong một mảng quang đoàn trước mặt ba người, mấy món đồ từ trong đỉnh bay ra tất cả đều chìm nổi ở trong đó.

“Tất cả đều ở trong này, hai vị nhìn xem, những thứ Đoàn đạo hữu cùng Thái tiên tử lúc trước đã nói là muốn có thứ này, hai người các ngươi lấy đi, còn lại thuộc về ta!” Diệp Trường Sinh không chút khách khí nói.

Hắn lại không có chút ý tứ phân phối mấy món đồ vật này cho Liễu Thủy Nhi và Thạch Côn, bất quá hai người này nghe xong lời này cũng không có ý kiến gì.

Có thể đạt được phương án phân chia như vậy, bọn họ đã rất thỏa mãn rồi, tu tiên giới chung quy vẫn dùng nắm đấm nói chuyện, thực lực của bọn họ không bằng Diệp Trường Sinh, tự nhiên phải tiếp nhận phương án phân chia mà hắn nói.

Nếu không phải chuyện Diệp Trường Sinh coi như là người chú ý, không qua cầu rút ván, hai người đều không sống được tới bây giờ.

Diệp Trường Sinh vung tay, một vệt kim quang từ trong quang đoàn bay ra, rơi vào trong tay hắn, đây là một cái hồ lô màu vàng.

Sau vài lần đánh giá, hắn kinh ngạc nói: “Đây không phải là pháp khí chứa linh dược, mà là một bộ bảo vật hiếm thấy kim thuộc tính. Trừ bản thân hồ lô tựa hồ có chút thần thông ra, bên trong còn dưỡng dục mấy thanh phi kiếm không biết tên, cũng coi như là một kiện linh bảo tốt!”

“Đây là “Hồ Chung Kiếm” từ thời thượng cổ cho tới nay, nghe nói phương pháp luyện chế loại bảo vật này sớm đã thất truyền trên các đại lục.” Liễu Thủy Nhi nghe xong bỗng nhiên nhẹ giọng cười nói.

Diệp Trường Sinh gật gật đầu, tán thành cách nói của nàng, nơi này là địa bàn của Vô Sinh Kiếm Tông, đại đa số đồ vật hắn vơ vét được đều có liên quan tới kiếm.

Hắn vung tay áo lên, đem hồ lô màu vàng này thu vào, tuy rằng uy lực của vật ấy đối với hắn không tính là nhiều, nhưng đối với tu sĩ Hợp Thể kỳ mà nói, cũng coi như là một kiện dị bảo không tệ lắm.

Tiếp đó, hắn lại liên tiếp lấy được vài món đồ từ trong quang cầu ra, theo thứ tự là linh dược, tài liệu đã tuyệt chủng của Linh giới.

Những thứ này đều là Đoạn Thiên Nhận và Thái Lưu Anh lúc trước chỉ đích danh muốn, Diệp Trường Sinh đương nhiên sẽ không vi phạm hứa hẹn, vì vậy liền giao những thứ này cho Liễu Thủy Nhi và Thạch Côn đi phân phối.

Tiếp theo, hắn lại xuất ra hai kiện pháp bảo, theo thứ tự là một kiện pháp bàn hình lục giác, cùng một toà bảo tháp kim quang lập loè.

Hai món pháp bảo này nếu có thể được đặt ở trong đỉnh vàng này, vậy không cần nói chắc chắn là bảo vật có uy lực cực lớn, Diệp Trường Sinh đoán hai món pháp bảo này hẳn là có trình độ cuối cùng của Hỗn Độn Vạn Linh Bảng.

Sau khi phân phối toàn bộ bảo vật lấy từ trong đỉnh ra, trong quang đoàn cuối cùng chỉ còn lại một cái bình nhỏ màu tử kim.

Bình nhỏ này chỉ cao có vài tấc, nhưng toàn thân bóng loáng trong như gương, cũng có nhè nhẹ bạch khí vây quanh bình này quán quanh xoay quanh.

Vừa cảm ứng được trong bình nhỏ phát ra linh khí kinh người, sắc mặt Thạch Côn vui vẻ, trong mắt Liễu Thủy Nhi cũng hiện lên dị sắc.

Không thể nghi ngờ, đồ vật trong bình nhỏ này hẳn là Hư Linh Đan sư tôn hai người bọn họ ghi tâm niệm.

Diệp Trường Sinh không chút khách khí đem bình nhỏ mở ra, đưa vào lòng bàn tay, nhất thời ba viên đan dược ánh vàng rực rỡ rơi vào trong tay hắn.

Đan dược lớn chừng ngón cái, mặt ngoài có minh ấn rậm rạp chằng chịt đan văn, cộng thêm màu vàng rực rỡ xinh đẹp cùng biểu hiện vừa rồi biến ảo thành hình, thoát nhìn thật sự huyền diệu dị thường.

“Không sai, đan này chính là Hư Linh Đan!” Liễu Thủy Nhi tại đan dược xuất hiện nhất thời, trong đôi mắt đẹp dịu dàng hiện lên vẻ đại hỉ, lên tiếng kinh hô.

“Tổng cộng có ba viên đan dược, Đoàn đạo hữu và Thái tiên tử mỗi người một viên, còn lại một viên thì ta không có vấn đề gì chứ?” Diệp Trường Sinh nhìn về phía hai người, ngập ngừng hỏi.

Hai người này nào dám nói chữ không, liền vội vàng gật đầu, một bộ dạng vô cùng tán đồng.

Thế là Diệp Trường Sinh cong ngón tay búng ra hai viên Thái Diệu Hư Linh Đan trong đó bay về phía Liễu Thủy Nhi và Thạch Côn, còn viên cuối cùng bị hắn bỏ vào bình nhỏ màu tử kim, thu vào.

Tiếp theo, Diệp Trường Sinh vung tay áo, trực tiếp thu lại tất cả những thứ này, sau đó, hắn đứng trước tám bình phong kia không nhúc nhích.

Liễu Thủy Nhi và Thạch Côn thấy thế lập tức lui xuống, không dám quấy rầy hắn nữa. Cho dù bọn họ có suy nghĩ rất nhiều về tám bình phong cổ quái kia, giờ phút này cũng không dám tranh đoạt gì với Diệp Trường Sinh.

Dù sao, tất cả những thứ Đoạn Thiên Nhận và Thái Lưu Anh cần đều đã đưa cho bọn họ, Diệp Trường Sinh đã hoàn thành lời hứa của hắn, như vậy những vật khác, sẽ không có lý do gì để nhường cho bọn họ.

Bất quá Thạch Côn cùng Liễu Thủy Nhi vất vả khổ cực đi một chuyến, ngược lại cũng không đến mức không công đến, ánh mắt bọn họ nhìn về những binh khí treo trên vách tường đại điện cùng với dạ dày Giáp phía dưới.

Đẳng cấp của những vật này cũng không quá cao, đều là pháp bảo rất phổ thông, hắn là dùng để trang bị cho tu sĩ hoặc khôi lỗi đại quân.

Hai người này thấy bộ dáng Diệp Trường Sinh tựa hồ không có hứng thú với mấy thứ này, vì vậy liền nhao nhao lấy ra pháp khí trữ vật, thu những vũ khí khôi giáp này vào.

Thiên Vân Tộc đang khai chiến với Giác Xi Tộc, những binh giáp này đến rất đúng lúc.

Sau khi bọn họ thu hồi binh khí khôi giáp, quay đầu nhìn lại, bỗng nhiên phát hiện, phía trước tám bình phong đã trống không rồi.

Diệp Trường Sinh đột nhiên biến mất!

Mà trên tám bình phong màu xanh mờ mịt kia, cũng không biết từ lúc nào đã nổi lên bốn cổ văn màu tím.

“Động thiên trong bình” Liễu Thủy đồng tử co rụt lại, thì thào đọc lên.

“Cái bình phong này dĩ nhiên là một kiện Động Thiên Chi Bảo, nói như vậy bên trong khả năng cũng ẩn chứa đại cơ duyên nào đó đại tạo hóa!” Thạch Côn giống như sợ hãi nói ra, trong ánh mắt nhìn về phía tám bình phong kia tràn đầy vẻ nóng bỏng.

“Như thế nào, chẳng lẽ Thạch huynh cảm thấy hứng thú đối với đồ vật trong Động Thiên Pháp Bảo này sao? Hay là ngươi vào xem một chút!” Liễu Thủy Nhi khẽ cười một tiếng, bỗng nhiên nói như thế.

Thạch Côn nghe vậy sắc mặt nhất thời cứng đờ, sau khi cười khan vài tiếng liền nói: “Đâu có, tại hạ đối với nơi này không

cảm thấy hứng thú chút nào!”

“Nếu như Liễu tiên tử muốn xem thì tự mình đi vào xem đi, tại hạ còn muốn đi xem bên ngoài Thiên điện có đồ vật gì giá trị hay không!”

Thạch Côn nói xong, vậy mà trực tiếp xoay người rời khỏi chủ điện, dường như đối với động thiên bên trong bình phong không hề có chút suy nghĩ nào.

Liễu Thủy Nhi thấy thế cười lạnh một tiếng, cũng lập tức bay ra ngoài, đối với trọng bảo có thể tồn tại nơi này không lưu niệm chút nào.

Sau khi hai người rời đi, trong đại sảnh lập tức yên tĩnh lại, mà bên trong tám bình phong, Diệp Trường Sinh đi tới một không gian kỳ quái.

Nơi này nhìn lại, bốn phía đều là một mảnh tối tăm mờ mịt, duy chỉ có không xa đứng vững một cửa lớn toàn thân đen nhánh, phía trên hiện lên lít nha lít nhít kim ngân phù văn, lúc sáng lúc tối, có vẻ thần bí dị thường.

Trên mặt Diệp Trường Sinh xuất hiện một nụ cười thần bí, đi về phía trước, âm thầm nghĩ: “Chờ ta lấy đi tạo hóa nơi đây, chỉ sợ vị Khô Lâu Chân Tiên kia ngồi không yên!”

“Nhưng cũng không sao cả, mặc dù hắc không thua gì trên tay Linh Vương, nhưng chờ hắc tìm được ta, ta cũng không sợ hắc!”

Hắn cười hắc hắc, một bước bước tới, đi tới trước cánh cửa cực lớn đen nhánh kia, đánh ra một quyền. Lường sắc quang mang kim ngân cuồng thiểm vài cái, cánh cửa đen nhánh kia lập tức “Ầm” một tiếng nổ tung.

Diệp Trường Sinh cất bước tiến vào trong đó, rốt cuộc cũng thấy được vị trí hình dáng của nơi có tạo hóa lớn nhất trong Nghiễm Hàn Giới.

Thế giới sau cánh cửa rõ ràng chỉ là một quảng trường nhỏ lóng lánh thanh quang trên không trung, bốn phía đều là bích chướng màu xám, ngoại trừ cánh cửa lớn tiến vào kia, không có bất kỳ cánh cửa nào khác.

Mà toàn bộ quảng trường khắp nơi đều trống rỗng, ngoại trừ ở trung tâm có một đài cao hình tròn cổ quái, còn lại không có gì cả.

Thân hình Diệp Trường Sinh nhoáng một cái đã đi tới bên cạnh đài cao.

Diện tích đài cao không quá nhỏ, rộng chừng hơn ba mươi trượng, trên mặt đất in rõ một bức tranh tinh mỹ, vẽ nhật nguyệt tinh không, lớn nhỏ không đều sinh động như thật, hầu như trải rộng toàn bộ đài cao.

Mà ở trung tâm đồ án lại đặt một cái ghế thái sư xanh biếc, khí phái dị thường.

Trừ điều đó ra, bên cạnh đài cao còn có chín giáp sĩ cao bằng người, tay cầm giáo, cả người được bao phủ bởi dạ dày giáp, bọn họ không hề nhúc nhích, khí thế kinh người.

Hiển nhiên, đây là một loại khôi lỗi lợi hại, tư thế chín tên giáp sĩ thoạt nhìn có chút quái dị, không phải hai tay cầm giáo, mà là một tay đặt ở trước ngực làm động tác bấm niệm pháp quyết, tay kia nắm chặt bộ vị giữa giáo, dùng mũi giáo thẳng tắp chỉ lên không trung.

Nhìn theo hướng giáo bạc chỉ, chỉ thấy bầu trời xanh mờ mịt, ở một nơi không biết cao bao nhiêu thành linh có một quang đoàn màu hoàng kim, bên trong quang hà chậm chậm chuyển động, lộ ra huyền huyền khó lường.

Diệp Trường Sinh tự nhiên là biết vật này là gì, cười hắc hắc, ánh mắt hẩn nhìn về phía Tinh Thần Đồ trên mặt đất.

Theo ánh mắt của hắn chuyển đến đây, Tinh Thần Đồ kia phảng phất cảm ứng được cái gì đó, tinh thần lớn nhỏ không đều nhào nhào toả ra bạch quang trong trẻo, bắt đầu chuyển động theo quy luật của Nhật Nguyệt.

Bản thân nhật nguyệt cũng lúc lớn lúc nhỏ, bay lên hạ xuống, không ngừng lặp lại tuần hoàn này, năm tháng như dòng sông chảy đi chậm rãi bình tĩnh, nhưng lại thoáng qua.

Ánh mắt hắn dần dần đắm chìm vào, lẳng lặng nhìn hết thấy diễn biến ẩn chứa chân lý thiên địa pháp tắc, trong đầu nhất thời trống rỗng, lại không có chuyện gì suy nghĩ, cũng không

muốn suy nghĩ, chỉ là bị động thời gian trôi qua, mười năm, trăm năm, ngàn năm...

Phảng phất như chỉ trong nháy mắt đã trôi qua hàng vạn năm tháng.

Đột nhiên hắn giật mình, Ngự Ma ẩn tự động phản ứng, khiến hắn rơi khỏi trạng thái huyền diệu khó giải thích này.

Mà gần như ngay lúc Diệp Trường Sinh giật mình phục hồi lại tinh thần, toàn bộ tinh không tựa hồ cảm ứng được cái gì, hóa thành từng mảnh từng mảnh quang hà vỡ vụn biến mất.

Lúc Diệp Trường Sinh hoàn toàn thanh tỉnh, vẫn đứng bên đài cao nhìn chăm chăm Tinh Không Đồ trên mặt đất, lúc trước trải qua vô số năm tháng hoảng hốt, kỳ thật mới chỉ trong nháy mắt công phu.

Trong Tinh Không Đồ này vậy mà ẩn chứa một loại ảo trận vượt xa hẳn có thể hiểu được, ngay cả thần niệm cường đại của hắn cũng bị kéo vào trong đó.

Nếu không phải Ngự Ma Ấn tự vận chuyển, cưỡng ép đem thần niệm của hắn kéo trở về, chỉ sợ vừa rồi chỉ cần sơ sẩy một chút là hắn sẽ vĩnh viễn rơi vào ảo cảnh lúc này, cho đến khi biến thành một bộ xương trắng mà không tự biết.

Nhưng nhân họa đắc phúc chính là, vừa rồi trải qua trải nghiệm chân thật như thế, làm cho thật lâu thật cùng hiện thực, cảm giác cùng lý trí hoàn toàn mâu thuẫn phức tạp, một chút tràn ngập toàn bộ tâm trí.

Diệp Trường Sinh đứng tại chỗ, suy nghĩ một hồi lâu.

Hắn mơ hồ cảm giác được một phen kinh lịch vừa rồi, mặc dù nguy hiểm tới cực điểm, nhưng lại làm cho tâm cảnh của hắn tiến hành một phen tôi luyện khó được.

“Vật này, hẳn là một trận pháp chuyên dùng để tôi luyện tâm chí người khác!” Diệp Trường Sinh nảy sinh ý nghĩ như vậy.

Hắn không thể không cảm thán nơi này bố trí thật sự là quá mức tri kỷ, vừa phải chuẩn bị một pháp trận quán thể, có thể làm cho tu vi người ta bạo tăng, vừa lại chuẩn bị đến pháp trận tôi luyện tâm trí.

Trong tình huống bình thường, nếu tâm cảnh tu sĩ không đạt tới ma luyện nhất định, tu vi bạo tăng rất dễ khiến tâm tình mất cân bằng, thậm chí có thể tâm ma.

Cho nên tu sĩ Hợp Thể Đại Thừa kỳ trong tu tiên giới, rõ ràng có thủ đoạn quán đỉnh có thể khiến con cháu đời sau của mình một bước lên trời, nhanh chóng tăng cao tu vi.

Nhưng lại rất ít khi dùng loại phương pháp này, bởi vì thủ đoạn này tai hại quá lớn.

Nhưng tình huống nơi đây lại hoàn toàn khác, trực tiếp chuẩn bị một trận pháp tôi luyện tâm trí, giống như sợ tâm cảnh người không theo kịp.

Diệp Trường Sinh rơi vào bên trong ảo cảnh này chỉ trong nháy mắt, nhưng chỉ trong giây lát, hắn dường như đã trải qua thương hải tang điền, vạn thế luân hồi.

Tôi luyện như thế, khiến cho hắn tiếp theo cho dù tu vi bạo tăng, cũng không dễ xảy ra vấn đề gì.

Diệp Trường Sinh nghĩ tới đây, trên mặt lộ ra ý cười, ánh mắt hướng tới chiếc ghế thái sư màu xanh biếc kia nhìn lại.

ghế nhất này không phải kim mộc, nhưng toàn thân xanh biếc dị thường, hơn nữa mơ hồ nổi lên một tầng oánh quang trong suốt.

Mà giờ phút này, theo hắn từ trong huyền cảnh kia thoát ra, trên không rõ ràng nên không có vật gì, vậy mà xuất hiện một mảnh ngân sắc quang văn lơ lửng, chỉ có hơn trăm chữ, nhưng linh quang lấp lòe, tất cả đều là Ngân Khoa Văn tạo thành.

Diệp Trường Sinh đưa mắt nhìn lướt qua, liền nhớ kỹ những khẩu quyết này, đây là một bộ khẩu quyết kích phát vô cùng đơn giản, không đầu không đuôi, không có chút giải thích nào để nói rõ, quả thực có chút quý dị!

Nếu là người không hiểu rõ nơi đây chi tiết, nhìn thấy phần khẩu quyết này, có thể sẽ do dự, không dám dựa theo bộ khẩu quyết này kích phát.

Nhưng Diệp Trường Sinh lại cười hắc hắc, bước lên trước một bước, đi tới trước cái ghế màu xanh biếc.

Hắn nhìn xung quanh vài lần, bỗng nhiên vươn tay trái ra, một đạo bạch quang phát ra, đem đài cao trên mặt đất này nối liền trận pháp, ghế thái sư màu xanh biếc cùng với chín bộ khôi lỗi kia toàn bộ đều quét qua một lần.

Tạm gác lại đã rồi tính, nói không chừng về sau còn có thể phục chế ra được!

Tiếp theo, Diệp Trường Sinh ngẩng đầu nhìn về phía vòng xoáy màu vàng trên bầu trời, bay lên bầu trời, cũng quét hình một lần.

Làm xong hết thấy, hắn trở lại trên mặt đất, ngồi xuống cái ghế màu xanh biếc.

Diệp Trường Sinh không có gấp gáp niệm pháp quyết kia, mà trước tiên lấy từ trong vòng tay trữ vật ra từng kiện đồ vật.

Đầu tiên là Thánh Linh Đan lấy được trong động phủ Thiên Bảo Thượng Nhân mấy trăm năm trước, sau khi tiến vào cảnh giới Hợp Thể, rốt cuộc có thể phục dụng viên thuốc này.

Loại đan dược có thể gia tăng tốc độ tu hành lên ba bốn lần này có thể nói là nghịch thiên. Không cần phải nói, có tăng gấp ba bốn lần thì tỷ lệ đột phá bình cảnh của Hợp Thể kỳ thoáng cái tăng vọt lên.

Bản thân sử dụng phương pháp tinh đồ này quán thể tiến lên cảnh giới, cũng đã tăng xác suất đột phá lên không ít, hiện tại tăng thêm Thánh Linh đan, Diệp Trường Sinh mượn tinh đồ quán thể trực tiếp tu luyện tới Hợp Thể đỉnh phong hẳn là không thành vấn đề.

Hai cái bình cảnh ở giữa kia, đoán chừng rất khó ngăn cản hắn.

Bất quá Diệp Trường Sinh cũng không có bỏ qua như vậy, sau khi nuốt Thánh Linh Đan vào miệng, hắn lại lấy ra một cái bình ngọc cùng một hồ lô, trong bình ngọc chứa Mị Tâm Đan lấy được từ Nhân Diện Giao, vật này là bí dược của Thượng Cổ Hồ tộc, có thể phụ trợ đột phá bình cảnh của Hợp Thể trung hậu kỳ.

Mà thứ chứa trong hồ lô kia đương nhiên là một hồ lô chân linh bốn nguyên chi khí do Diệp Trường Sinh phục chế ra. Mượn dùng mấy thứ này, bình cảnh Hợp Thể trung hậu kỳ của hắn hẳn là tuyệt đối không thành vấn đề, có thể một hơi trực tiếp đột phá.

Sau khi chuẩn bị đầy đủ, Diệp Trường Sinh tự nhiên dựng tay lên hai bên ghe, miệng bắt đầu lầm bầm.

Hắn căn cứ phương pháp kích hoạt được ghi chép trong Ngân Khoa Văn lúc trước, theo tiếng chú ngữ vang lên quanh quần, không gian phụ cận lập tức xuất hiện biến hóa.

Chỉ thấy dưới cái ghế hắn thoáng cái lục quang chột hiện lên, từng cái phù văn màu bạc từ trên ghế nổi lên, quay chung quanh thân thể hắn bay múa lên.

Theo thanh âm chú ngữ dần dần vang lên, hư không trên đài cao cũng hiện ra điểm điểm linh quang ngũ sắc, hơn nữa càng ngày càng dày đặc, giống như vô số ngũ sắc bông tuyết ở trên hư không phiêu đảng không thôi, điểm lệ dị thường.

Diệp Trường Sinh trong lòng bình thản không chút gợn sóng, ánh mắt bình tĩnh nhìn biến hóa xung quanh, vừa tiếp tục niệm tụng chú ngữ vừa chờ đợi thiên địa nguyên khí khổng lồ sắp tới.

Ngay lúc hắn tụng niệm xong quyển chú ngữ kia, tinh không đồ án khắc họa dưới đài cao dưới chân đột nhiên toát ra tam sắc quang mang vàng bạc trắng.

Nhật nguyệt tinh thần trong quang mang nhanh chóng chớp động, nhao nhao hóa thành linh quang ba màu vỡ vụn ra, linh hà vừa quay cuồng, trong nháy mắt liền tổ hợp thành một quang trận thần kỳ lấy Ngân Khoa Văn, Kim Triện Văn cùng một loại phù văn màu trắng chưa bao giờ thấy qua tạo thành, cái này đem toàn bộ đài cao bao phủ ở trong đó.

Mà chín bộ ngân giáp khôi lỗi và Diệp Trường Sinh kia, vừa vắn ở vào chỗ yếu hại của trận nhãn, lại mơ hồ hình thành một loại liên hệ huyền diệu dị thường.

Sau một khắc, chín con khôi lỗi vốn không nhúc nhích bỗng nhiên có động tĩnh, chỉ thấy tất cả bọn chúng đều khẽ chuyển động, hoặc đi về phía trước, tự mình rời vị trí ban đầu nửa bước.

Bất quá nửa bước thay đổi, một cỗ ba động cảm chế khác trên đài lập tức nổi lên, cộng hưởng cùng quang trận, để tình hình trong trận biến đổi.

Ngũ sắc quang điểm vốn đang huyền phù trong hư không đột nhiên run rẩy kịch liệt, sau đó nhanh chóng nhập vào trong quang trận, cùng lúc đó, hai tay chín con khôi lỗi nắm chặt

ngân qua trong tay, một tầng kim hoàng sắc quang diễm từ trên thân chúng bốc lên.

Kim diễm ngân giáp tương giao làm nổi bật lên, làm cho đám khôỉ lồi này giống như thiên binh thiên tướng uy phong lẫm liệt.

Thực lực những Khôi Lồi này đều rất mạnh, theo uy thế trên người bộc phát, từng luồng từng luồng linh áp khổng lồ từ trên người chúng phóng lên trời.

Linh áp này cường đại, trong nháy mắt làm cho thiên địa nguyên khí phụ cận đài cao quay cuồng một trận, cuối cùng hình thành một cổ gió lốc mênh mông, gào thét phóng lên tận trời.

Diệp Trường Sinh hơi cảm ứng một chút, liền phát hiện những khôỉ lồi này mỗi một bộ đều có khí thế Hợp Thể, chính là không biết chiến lực có thể so được với tu sĩ Hợp Thể hay không, chỉ sợ cho dù kém hơn, cũng phải đạt tiêu chuẩn Luyện Hư đỉnh phong.

Theo cổ khí thế khủng bố này bộc phát, chín giáp sĩ thân tỏa hào quang màu vàng, vốn đang chỉ phía trên trường mâu màu bạc run lên, mỗi người phun ra một cột sáng màu vàng, trực tiếp vọt tới quang đoàn màu vàng óng trên bầu trời, lóe lên một cái rồi biến mất vào trong đó.

Nhất thời trong đoàn truyền ra “Ầm ầm” tiếng vang quái dị, quang hà bên trong nhanh chóng chuyển động, mơ hồ trong đó có một cái vòng xoáy khổng lồ đang chậm chậm hình thành.

“Phốc xuy” một tiếng, tam sắc quang trận dưới chân lưu chuyển một trận, một cái tam sắc ký hiệu cơ hồ bắn ra từ trong quang trận, chợt lóe lướt qua hướng không trung bắn nhanh đi.

Một lát sau, phù văn khổng lồ liền nhập vào trong vòng xoáy màu vàng, kim sắc quang hà kịch liệt quay cuồng, một tiếng sét đánh giữa trời quang truyền ra, tiếp theo một cổ chấn động không gian lạnh lạnh từ trong vòng xoáy phát ra.

“Ầm ầm” vài tiếng nổ vang, từ trong ngân qua của giáp sĩ phun ra kim sắc quang trụ đã to hơn gấp mấy lần, đủ như miệng bát.

Mà quang trận dưới chân Diệp Trường Sinh càng toả sáng hào quang, ngưng kết thành một màn sáng ba màu giống như thực thể, bao phủ cả tòa đài cao vào bên trong.

Trong màn sáng, vô số phù văn vàng bạc điên cuồng hiển hiện ra, mang theo từng trận Phạn âm bay thẳng đến chỗ Diệp Trường Sinh đang ngồi.

Cả tòa quang trận được kích phát đến cực hạn, tiếng ông minh càng thêm đinh tai nhức óc!

Cùng lúc đó, Diệp Trường Sinh bỗng cảm giác cảnh tượng bốn phía tối sầm lại, sau một khắc, hắc phản phát như lại một lần nữa đi tới bầu trời sao mênh mông trước kia từng trải qua.

Bất quá lần này từ một góc độ khác, từ trên cao nhìn xuống hết thấy, bên cạnh lơ lửng từng ngôi sao trắng nóng lớn nhỏ.

Mà tam sắc quang trận, giáp sĩ, vòng xoáy màu vàng dưới chân, các đồ vật rõ ràng cũng đều thân ở trong tình không.

Ngay sau đó, một cỗ không gian ba động kịch liệt từ trong vòng xoáy màu vàng óng trên đỉnh đầu truyền ra, chấn động giống như có vật hữu hình, hóa thành từng vòng từng vòng gợn sóng lấy mắt thường có thể thấy được, từ trong vòng xoáy phun ra, hướng bốn phương tám hướng điên cuồng tản đi. Những nơi đi qua, hư không mơ hồ một hồi, toàn bộ tình không phản phát trong nháy mắt bị thiên địa điên đảo, không cách nào tự chủ được.

Bỗng nhiên một tiếng nổ phản phát như xé rách thiên địa truyền ra, một cột sáng màu trắng sữa từ trong vòng xoáy màu vàng kim óng ánh phun ra, ầm ầm đánh vào quang trận trên đài cao, đem Diệp Trường Sinh trên ghế bao phủ vào trong đó.

Tình đồ bắt đầu quán thể rồi!

Trong cột sáng có tiếng sấm mơ hồ truyền ra, cũng có lít nha lít nhít ngũ sắc phù văn ẩn chứa linh lực cực kỳ tinh thuần, bên trong linh lực này còn có một loại khí tức mênh mông giống như ngôi sao.

Diệp Trường Sinh sắc mặt bình tĩnh ngồi trên ghế, nghênh đón đợt tấn công sắp tới. Khi cột sáng vừa chạm tới, hắc liền cảm thấy không gian xung quanh thân thể căng thẳng, một luồng sức mạnh kinh khủng nặng nề đè lên thân thể hắc, trong lúc

nhất thời Diệp Trường Sinh lại cảm giác mình có chút khó có thể di chuyển.

Bất quá sau khi dốc sức liều mạng giãy giụa vài cái, lấy thân thể cường đại cùng pháp lực hùng hậu của hắn, cuối cùng vẫn có năng lực chống cự nhất định với cỗ cự lực này, muốn thoát ly khỏi cái ghế vẫn có thể làm được.

Vì vậy hắn liền ngồi trên ghế, linh lực tinh thuần trong cột sáng cùng với phù văn năm màu, như thủy triều liều mạng rót vào trong cơ thể hắn, cơ hồ trong nháy mắt, khí tức trên người hắn bắt đầu tăng vọt, từng luồng từng luồng linh lực tinh thuần khó có thể tưởng tượng điên cuồng dũng mãnh tràn vào trong thân thể của hắn.

Diệp Trường Sinh vội vàng thúc dục Đại Ngũ Hành Uẩn Linh Quyết, bắt đầu luyện hóa những linh lực này, theo công pháp của hắn vận chuyển, khí tức trên người hắn không ngừng tăng lên.

Công pháp vận hành một chu thiên, tu vi của hắn liền tăng trưởng một ít, từng chu thiên không ngừng tuần hoàn, luyện hóa linh lực khổng lồ kia vào trong nguyên anh của hắn. Ngũ tạng hắn vừa mới tiến vào cảnh giới Hợp Thể không bao lâu, tu vi Diệp Trường Sinh đã bắt đầu tăng vọt.

Trong tình huống bình thường, tu sĩ sau khi tiến vào cảnh giới Hợp Thể, tu vi muốn tăng trưởng độ khó càng cao, tiêu phí thời gian tự nhiên càng ngày càng dài.

Từ Hợp Thể sơ kỳ, tu luyện pháp lực tới Hợp Thể sơ kỳ đỉnh phong, nếu đơn thuần là đả tọa khổ tu, không có mấy vạn năm căn bản đừng hòng làm được.

Mà nếu may mắn có thể đạt được một ít linh dược nghịch thiên hoặc đan dược, vậy tốc độ có thể gia tăng không ít.

Nhưng ngay cả như vậy, thời gian tu luyện cũng nhiều lắm là giảm xuống mấy ngàn mấy vạn năm mà thôi, không có tu sĩ Hợp Thể kỳ nào có thể có được nhiều linh dược đan dược như vậy khiến hắn không gián đoạn sử dụng.

Đương nhiên, Diệp Trường Sinh cũng có vận khí như vậy, Hàn Lập cũng có vận khí như vậy, nhưng cho dù là hai người bọn họ, trong lúc tu hành không ngừng cũng phải mất ba bốn trăm

năm mới có thể đem pháp lực từ sơ kỳ tu luyện đến sơ kỳ đỉnh phong.

Bởi vậy có thể thấy được, sau khi đạt tới Hợp Thể kỳ, muốn tăng tiên tu vi là một việc cực kỳ khó khăn. Nhưng hiện tại, dưới pháp trận Tinh Không Đồ, dưới sự quán chú món tiên khí trên đỉnh đầu, tu vi Diệp Trường Sinh cơ hồ là lấy một tốc độ không thể tưởng tượng tăng trưởng lên.

Có thể nói, mỗi một giây trôi qua, Pháp lực của hắn tăng trưởng có thể so với thành quả sau một năm uống thuốc.

Kết quả là, mới qua mấy canh giờ, hắn đã dùng một tốc độ bị người ngoại giới biết được, có thể hù chết vọt tới Hợp Thể sơ kỳ đỉnh phong, theo linh lực mãnh liệt tràn vào trong cơ thể, Diệp Trường Sinh bắt đầu thử trùng kích bình cảnh của Hợp Thể trung kỳ.

Không phục dụng Mị Tâm Đan, cũng không hấp thu Bản Nguyên khí Chân Linh, sau khi thử ba bốn lần, trong minh minh phảng phất phát ra một tiếng oanh minh, ngay sau đó tựa như ngân bình chợt vỡ ra, thân thể Diệp Trường Sinh chấn động, khí tức trên thân phát ra trong nháy mắt tăng vọt.

Đột phá Hợp Thể trung kỳ!

Đột phá này so với trong tưởng tượng của hắn dễ dàng hơn rất nhiều, không có mượn đan dược hoặc thủ đoạn phụ trợ lúc trước để đạt đến một điểm này.

Sau khi cảnh giới đột phá, Diệp Trường Sinh tiếp tục an ổn ngồi trên ghế, thừa nhận cột sáng màu trắng sữa trùng kích.

Khí tức trên người hắn lại lần nữa nhanh chóng tăng trưởng, từ Hợp Thể trung kỳ, chậm rãi từng bước một đi tới đỉnh cao của Hợp Thể trung kỳ, pháp lực không ngừng tăng trưởng. Lại qua mấy canh giờ nữa, Diệp Trường Sinh gặp bình cảnh Hợp Thể hậu kỳ.

Vẫn bình thường như trước, hắn bắt đầu thử trùng kích bình cảnh của Hợp Thể hậu kỳ, nhưng lần này đột phá lại gian nan hơn rất nhiều.

Mặc dù trước đó đã phục dụng một viên Thánh Linh Đan, mặc dù có linh lực tinh thuần như thế, nhưng bình cảnh Hợp Thể hậu kỳ vẫn là một cửa ải rất khó phá vỡ.

Linh giới số lượng tu sĩ Hợp Thể đâu chỉ mười vạn, nhưng có thể tu luyện đến Hợp Thể hậu kỳ thì mười phần không còn một, mặc kệ là ở trong chủng tộc nào, một khi có thể đạt đến cảnh giới này, cũng tuyệt đối là cao tăng của bộ tộc rồi.

Sau khi liên tiếp trùng kích mười mấy lần, linh hồn và thân thể Diệp Trường Sinh đều mơ hồ cảm thấy một tia thống khổ, đây là dấu hiệu thân thể bắt đầu không chịu nổi áp lực do trùng kích bình cảnh mang đến.

Nếu là tu sĩ bình thường, sợ rằng rất nhanh hồn phách sẽ bị xé nát, thân thể bạo thể mà chết. Trên thực tế, tu sĩ bình thường có khả năng căn bản không chịu nổi loại thô bạo quán thể này, tại kia nhũ bạch sắc quang trụ xuất hiện xông vào trong cơ thể một sát na, khả năng trực tiếp bạo thể mà chết.

Nhưng bất luận là thần hồn hay nhục thân, Diệp Trường Sinh đều mạnh mẽ đến mức khó tin, đối với loại áp lực này chịu được, thân thể của hắn hoàn toàn có thể chống đỡ được vài chục lần trùng kích bình cảnh.

Nhưng Diệp Trường Sinh cũng biết, nếu bây giờ không mượn dùng thủ đoạn khác, chỉ sợ vẫn rất khó phá tan bình cảnh hậu kỳ. Vì vậy hắn chậm rãi nâng cánh tay lên, mở hồ lô chứa bốn nguyên chi khí Chân Linh kia ra.

Một luồng khí tức vô sắc vô vị từ trong đó bay ra, Diệp Trường Sinh há mồm hút luồng khí bản nguyên Chân Linh này vào trong cơ thể.

Tiếp theo, hắn lại mở bình ngọc kia ra, một viên đan dược bên trong bay ra, hắn há miệng hút vào, hút nó vào trong cơ thể.

Có Mị Tâm Đan cùng bản nguyên chi khí Chân Linh gia trì, bình cảnh Hợp Thể hậu kỳ lập tức buông lỏng ra, Diệp Trường Sinh lại trùng kích một cái, sau một khắc âm âm trong tiếng, khí tức trên người hắn tăng vọt, cổ khí thể thiếu chút nữa hất bay chín bộ khôi lỗi đứng chung quanh ra ngoài.

Hợp Thể hậu kỳ rồi!

Trong thời gian ngắn ngủi liên tiếp đột phá hai tiểu cảnh giới, đây là chuyện kinh người cỡ nào, chỉ sợ đối với rất nhiều người, nghĩ cũng không dám nghĩ tới. Nhưng cột sáng màu trắng sữa trên đỉnh đầu vẫn không ngừng lại, vẫn đang điên cuồng trút xuống, rót vào trong cơ thể Diệp Trường Sinh, khiến pháp lực của hắn từng bước tăng trưởng.

Tu vi của Diệp Trường Sinh sau khi tiến vào Hợp Thể hậu kỳ, lại tiếp tục tăng trưởng với tốc độ kinh khủng, chỉ sau mấy canh giờ đã trực tiếp đạt tới Hợp Thể hậu kỳ đỉnh phong!

“Quả nhiên nếu như ta đoán trước, đột phá Hợp Thể hậu kỳ hoàn toàn không có vấn đề, cũng không biết có thể thừa cơ một hơi vọt tới Đại Thừa không?” Trong lòng Diệp Trường Sinh hiện ra ý niệm như vậy.

Đến Hợp Thể hậu kỳ đỉnh phong, hắn bắt đầu thử trùng kích Đại Thừa kỳ, nhưng bình cảnh Đại Thừa kỳ khó có thể đột phá, quả thực là người thường không cách nào tưởng tượng nổi.

Bất kể Diệp Trường Sinh thử như thế nào, cũng không có bất cứ hiệu quả gì, căn bản ngay cả một tia khả năng tiến vào cảnh giới này cũng không có.

Diệp Trường Sinh cắn răng một cái, cắn nuốt tất cả lượng khí trong hồ lô chứa đầy Chân Linh bản nguyên vào trong cơ thể, mượn nhờ những Bản Nguyên khí Chân Linh này tiếp tục trùng kích bình cảnh Đại Thừa.

Những này chân linh bản nguyên chi khí quả nhiên vẫn có hiệu quả, khi chúng tiến vào trong cơ thể Diệp Trường Sinh cũng bị hắn luyện hóa, bình cảnh Đại Thừa kia lập tức buông lỏng một tia, Diệp Trường Sinh vội vàng thừa cơ tiếp tục trùng kích bình cảnh.

Lần này, mơ hồ hắn có cảm giác muốn một cước bước vào Đại Thừa kỳ, nhưng sau mười mấy lần thử, hắn vẫn không thành công đột phá.

Đến lúc này, bởi vì không ngừng trùng kích bình cảnh, thần hồn và nhục thân của Diệp Trường Sinh cũng đã đau nhức kịch liệt, phảng phất như sắp bị xé rách, hắn biết năng lực chịu đựng của mình đã sắp tới cực hạn.

“Chuẩn bị đột phá bình cảnh Đại Thừa chung quy vẫn chưa chuẩn bị xong, dù ta có đủ linh vật phụ trợ, nhưng tâm cảnh rèn luyện của ta còn chưa tới, cho dù tiến vào cảnh giới này, cũng sẽ mang đến phiền toái rất lớn cho ta!” Trong lòng Diệp Trường Sinh thầm nghĩ.

Trên thực tế, về phương diện nhục thân và thần thức, hắn đã có đủ tư cách trùng kích Đại Thừa, dù sao nhục thể của hắn cường đại, thần thức còn mạnh hơn Đại Thừa bình thường.

Nhưng chỉ có những thứ này, lại không đủ để tiến vào cảnh giới Đại Thừa, cuối cùng Diệp Trường Sinh vẫn thiếu thời gian tích lũy nhất định.

“Một hơi đột phá nhiều cảnh giới như vậy, hay là trước tiên nghỉ ngơi một chút, tiêu hóa thu hoạch trước đó, miễn cho khiến ta nổ tung!” Diệp Trường Sinh trong lòng thầm nghĩ.

Suy nghĩ một chút hắn liền từ bỏ trùng kích Đại Thừa, thân thể hắn khẽ động, chống đỡ áp lực kinh khủng kia đứng lên, muốn thoát ly phạm vi bao phủ cột sáng màu ngà sữa này.

Tiếp tục ở lại chỗ này, sợ rằng linh lực kinh khủng này sẽ làm thân thể hắn căng nứt ra.

Chỉ là, khi hắn vừa bước ra ngoài một bước, đột nhiên một biến cố phát sinh từ trong cơ thể hắn, linh lực tinh thuần điên cuồng rót vào trong cơ thể hắn kia, đột nhiên như bị thứ gì dẫn dắt, tất cả đều chuyển hướng, tràn vào hướng trong hai tay của hắn.

Cùng lúc đó, trong hai tay trái phải của Diệp Trường Sinh, đột nhiên đều sáng lên một điểm sáng, điểm sáng kia thoát nhìn như là một cái vòng xoáy, đem linh lực đang xông vào trong cơ thể hắn điên cuồng cuốn vào trong đó.

Đột nhiên phát sinh biến cố như vậy, Diệp Trường Sinh trong lòng cả kinh, bước chân sắp phóng ra không nhúc nhích, mở to mắt, có chút không thể tưởng tượng nổi nhìn về phía biến hóa trong cơ thể.

Hai vòng xoáy xuất hiện trên hai tay dường như là cái động không đáy, mặc kệ là đến bao nhiêu Linh lực, tất cả đều vui vẻ cất chứa trong đó, một tia cũng không lộ ra ngoài. Cột sáng màu ngà sữa kia tuy rằng to lớn vô cùng, bên trong ẩn chứa nhiều Linh lực khó có thể tưởng tượng, nhưng sau khi tiến vào trong hai vòng xoáy này, lại không có một điểm bọt nước nào có thể tung tóe lên.

Nhìn biến hóa này, thần sắc Diệp Trường Sinh từ ngạc nhiên, đến khiếp sợ, lại như có điều suy nghĩ, biến ảo khó lường, cuối cùng thần sắc của hắn bình tĩnh lại, lui về sau một bước, ngồi trở lại trên cái ghế xanh biếc, mặc cho linh lực mênh mông tràn vào thân thể hắn, bị hai cái vòng xoáy trong hai tay kia thu nạp.

Trên đỉnh đầu vòng xoáy màu vàng óng kia, phẳng phất có vô cùng vô tận Linh lực tinh thuần, bộ dáng vĩnh viễn trút xuống không hết, mà hai vòng xoáy trong cơ thể Diệp Trường Sinh phẳng phất cũng là cái động không đáy, bất kể đến bao nhiêu, đều có thể dung nạp vào trong đó, mảy may tràn đầy ra.

Cứ như vậy, thời gian chậm rãi trôi qua, một canh giờ, hai canh giờ...

Không biết qua bao lâu, vòng xoáy màu vàng trên đỉnh đầu Diệp Trường Sinh phát ra một tiếng nổ vang, lập tức kim quang lóe lên, cột sáng màu ngà sữa kia bỗng nhiên biến nhỏ lại, dần dần biến mất không thấy gì nữa.

Trong vòng xoáy màu vàng óng kia tích góp linh lực tinh thuần tựa hồ tất cả đều trút ra.

Mà lúc này, trong hai tay Diệp Trường Sinh cũng xảy ra biến hóa, hai vòng xoáy kia lóe lên rồi biến mất, một lần nữa hóa thành hai điểm sáng, ngay sau đó điểm sáng này lóe lên, vậy mà tất cả đều bay ra khỏi cơ thể Diệp Trường Sinh.

Trong đôi mắt có chút lo lắng cùng hiếu kỳ của hắn, hai điểm sáng va chạm vào nhau, dung hợp thành một chùm sáng nhiều

màu mộng ảo.

Trong quang đoàn này, phảng phất ẩn chứa tất cả màu sắc thế gian, làm cho người không cách nào hình dung rõ ràng hình dáng của nó, chỉ là nhìn một cái, liền làm cho người ta cảm giác dường như bên trong ẩn chứa tất cả huyền bí, thần bí, thâm thúy, khó có thể dùng ngôn ngữ để hình dung.

Chùm sáng kỳ lạ này lóe lên, sau đó chui vào trong cơ thể Diệp Trường Sinh, trong lòng Diệp Trường Sinh cả kinh, vội vàng cẩn thận kiểm tra thân thể của mình, nhưng không phát hiện chỗ dị thường nào.

Sau khi quang đoàn kia tiến vào trong cơ thể hắn, liền hoàn toàn biến mất, phảng phất như trực tiếp biến mất.

Hắn kiểm tra cẩn thận thân thể của chính mình trong ngoài thân thể của mình, nhưng lại không phát hiện bất cứ thứ gì, điều này không khỏi khiến trong lòng hắn cảm thấy lo lắng.

Hai quang điểm đột nhiên xuất hiện trên hai tay kia là thân phận gì thì sao Diệp Trường Sinh lại không biết.

Hai vật này tất nhiên là vật trước đó có thể khiến hắn tiến hành phục chế, hiện tại đột nhiên thoát khỏi tay hắn, quả thực khiến hắn có chút khiếp sợ.

Đồng thời trong lòng mơ hồ cũng sinh ra một tia bất an, rốt cuộc biến hóa đột nhiên này là chuyện gì xảy ra?

Xảy ra chuyện gì thế?

Sau khi biến hóa này có dẫn phát ra vấn đề gì không?

Mấu chốt nhất chính là, hiện tại hai tay của hắn còn có năng lực như trước kia sao?

Diệp Trường Sinh xoay người lại, như thường ngày, vươn tay ra, nhắm ngay cái ghế màu xanh biếc trước mặt, chuẩn bị thử phân tích nó một phen.

Chỉ là, khi tâm niệm hắn vừa động, muốn ở trong lòng quát khê ra hai chữ. Đột nhiên, thân thể hắn run lên, ánh mắt chỉ một thoáng không ánh sáng, phảng phất mất đi hồn phách.

Thân thể của hắn cứng đờ tại chỗ không nhúc nhích, hai con ngươi vô thần, nhìn tựa như là loại người chìm vào trong

huyền cảnh.

Qua hồi lâu, trên người hấn mới xuất hiện một ít biến hóa, trong đôi mắt kia xuất hiện một sợi thần quang kỳ dị, đó là một loại quang mang rất khó dùng từ ngữ để hình dung, nó phẳng phát ần chứa hết thủy sắc thái thế gian này, lại phẳng phát không có bất kỳ màu sắc nào.

Một loại kỳ huyền, mỹ lệ, ý nhị thần bí từ trên người hấn phát ra, theo đôi tròng mắt màu sắc càng thêm nồng nặc, bên trong khí tức cũng càng phát ra nồng đậm.

Không biết qua bao lâu, khi màu sắc này phai mờ trong mắt Diệp Trường Sinh, Diệp Trường Sinh cũng lấy lại tinh thần.

Chỉ là, giờ phút này thần sắc của hấn trở nên cổ quái, đứng nguyên tại chỗ không nhúc nhích cả buổi, sắc mặt và thần sắc xen lẫn biến hóa, hiển nhiên tâm tình đã phức tạp đến cực điểm.

Qua hồi lâu, Diệp Trường Sinh mới than nhẹ một tiếng, ngẩng đầu lên, nhìn lại vòng xoáy màu vàng óng trên đỉnh đầu.

Thân hình hấn chợt lóe lên, bay lên bầu trời, xuất hiện trước vòng xoáy màu vàng óng kia.

Vươn tay ra, hấn muốn thăm dò vòng xoáy kia, chỉ là tay của hấn vừa mới tiếp xúc với vòng xoáy màu vàng óng kia, chỉ một thoáng vật này đã phát sinh biến hóa.

Lập tức vòng xoáy màu vàng óng vang lên thanh âm vù vù, tiếp đó loé lên quang mang, vậy mà trực tiếp hóa thành một vòng tròn màu vàng lớn gần mẫu.

Kim bàn khổng lồ này mặt ngoài rõ ràng khắc rõ một đồ án Tinh Không giống hệt với đồ án Tinh Không trên đài cao, đồng thời bốn phía nổi lơ lửng chằng chịt ngũ sắc phù văn.

Khi nhìn thấy vòng tròn màu vàng này, trên mặt Diệp Trường Sinh lộ ra sắc mặt vui mừng, vươn một tay, trên đầu ngón tay bắn nhanh ra năm chùm hào quang, hóa thành một bàn tay lớn năm màu, xuất hiện ở trên không vòng tròn màu vàng này.

Bàn tay lớn ần xuống, trên mâm tròn màu vàng phát ra kim quang sáng chói, tựa hồ muốn ngăn cản bàn tay lớn này,

nhưng vật ấy mặc dù thần diệu vô cùng, nhưng ở phương diện công phạt cùng phòng ngự lại không có một chút uy năng nào.

Bởi vậy, Ngũ Sắc Đại Thủ kia dễ dàng nghiền nát kim quang phát ra trên đó, một tay nắm lấy cái mâm tròn màu vàng này.

Ngũ sắc quang mang bao trùm mâm tròn màu vàng lại, sau một khắc, mâm tròn màu vàng nhanh chóng thu nhỏ lại, cuối cùng biến thành một cái mâm màu vàng đường kính chỉ vài tấc.

Diệp Trường Sinh nắm cái khay vàng này trong tay, ánh mắt lộ vẻ vui mừng, cẩn thận đánh giá một hồi.

Trên mâm tròn màu vàng khắc rất nhiều hoa văn kỳ dị, đồng thời còn có một ít văn tự kỳ dị vô cùng huyền ảo màu vàng.

Văn tự màu vàng kia tự nhiên chính là Kim Từ Văn, Diệp Trường Sinh từng học Kim Triện Văn, thế là cũng nhận ra nội dung mấy chữ viết này trên mâm tròn màu vàng.

Tụ Tiên bàn!

Đây hẳn là tên của bảo vật này, mặc dù không hiểu nhiều về món bảo vật này, nhưng Diệp Trường Sinh lại biết rõ giá trị của nó ra sao.

Bảo vật này không phải là bảo vật đơn giản, luận về độ trân quý còn trên đại đa số Huyền Thiên Chi Bảo.

Từ đẳng cấp mà nói, mâm tròn màu vàng này là một kiện Tiên Khí, cùng đẳng cấp với Huyền Thiên Chi Bảo.

Mà xét từ thuộc tính mà nói, mâm tròn màu vàng này là một kiện dị bảo không gian, bên trong ẩn chứa Không Gian Pháp Tắc, mặc dù ở Tiên Giới cũng có lai lịch rất lớn.

Vật này hẳn là có nhiều diệu dụng, đương nhiên cụ thể như thế nào, hiện tại Diệp Trường Sinh cũng không rõ chỉ có thể chờ hẳn luyện hóa món Tiên khí này rồi chậm rãi tìm hiểu.

Diệp Trường Sinh nhìn ngấm một lúc, cẩn thận cất giữ kiện Tiên khí này.

Đây hẳn là một kiện Tiên Khí phụ trợ, không có năng lực công phạt và phòng ngự, nếu không thì sẽ không bị Huyền Thiên Trảm Linh Kiếm chém vỡ bằng một kiếm.

“Vận dụng bảo vật này rất hợp ý, nói không chừng có thể thường xuyên làm ra mấy lần quán đỉnh!” Diệp Trường Sinh trong lòng âm thầm nghĩ.

Hắn thu hồi Tụ Tiên Bàn, sau đó lại nhìn về phía chiếc ghế xanh biếc và một bức tinh không trập đồ.

Ngay lúc Diệp Trường Sinh thu hồi kiện Tiên Khí này, trong một mật thất ở sâu trong Linh Giới, một bóng người cao gầy ngồi xếp bằng dưới đất, không nhúc nhích bỗng nhiên ngừng đầu. Hai đốm lửa xanh lục trong hốc mắt trông rỗng thoáng cái hiện ra, chiếu rọi khuôn mặt hắn rõ ràng dị thường.

Đây là một khuôn mặt bạch cốt khô lâu, hai ngọn lửa màu xanh lục trong hốc mắt chớp động không thôi, có vẻ cực kỳ quỷ dị.

Phía trước khô lâu này cách đó không xa, trưng bày mười hai cổ đăng bằng đồng xanh cao khoảng một xích, phía trên chớp động đăng điểm màu xanh lục lớn nhỏ không đều, lớn như trứng gà, nhỏ cũng có to bằng ngón cái.

Trong hai mắt khô lâu xuất hiện một tia kinh nghi, phảng phất đang lo lắng sợ hãi cái gì, nghiêng đầu suy nghĩ một lát, vừa rồi giống như nhớ ra cái gì đó, đột nhiên há miệng phun ra một đoàn ngân quang.

Trong ngân quang một cái mâm tròn màu bạc lớn cỡ lòng bàn tay hiện hiện bên trong, ngoại trừ màu sắc lớn nhỏ khác nhau, hình dáng bất ngờ giống hệt cái mâm tròn màu vàng bị Diệp Trường Sinh trong Quảng Hàn giới lấy đi.

Mặt ngoài mâm tròn màu bạc tản ra linh quang nhàn nhạt, phảng phất như đang truyền tin tức gì đó, hai đoàn lục hỏa trong đầu khô lâu sau khi nhìn chăm chăm vào linh quang kia cả buổi, đột nhiên “Phốc phốc” một tiếng, lục hỏa điên cuồng phát ra gấp mấy lần, lớn cỡ nắm tay.

Một tiếng rống to từ trong miệng bộ xương khô tuôn ra, tiếng hô vô cùng kinh sợ!

Bộ xương khổng lồ kia thoáng cái đã đứng dậy, dưới sự giận dữ, một cái xương tay đột nhiên hướng một bên trong hư không chớp tới, lập tức trong không gian nổi lên dao động, một cự trảo đen kịt trống rỗng nổi lên, đồng thời trảo xuống một bên vách tường.

“Oanh” một tiếng vang thật lớn vang lên, vách tường dày đặc bên mặt thật lớn đã bị cự trảo đánh nát, khô lâu tựa hồ vẫn không thể phát ra nội giận trong lòng, lại hướng một bên vách tường khác hé miệng ra, nhất thời bên trong hắc mang chớp động, tựa hồ muốn phun ra vật gì đó.

Nhưng vào lúc này, ánh mắt nó khẽ động, đột nhiên đảo qua mười hai cổ đẳng đang chớp động trên mặt đất, lục hỏa trong mắt chợt lóe, cuối cùng vẫn chậm rãi nhắm miệng lại, một chút tỉnh táo.

Trong miệng khô lâu răng nanh cắn loạn xạ một hồi lâu, sau đó mới oán hận hừ một tiếng, một lần nữa khoanh chân ngồi xuống.

Một lát sau trong mặt thất không phát ra tiếng động nào nữa, mà đẳng diễm lục sắc trên mười hai cổ đẳng kia, dưới sự chớp động đem nơi đây phản chiếu lúc sáng lúc tối.

...

Sau khi thu lấy vòng tròn màu vàng, Diệp Trường Sinh không chút khách khí hạ xuống đất, cũng thu chiếc ghế thái sư màu xanh biếc kia vào.

Tiếp theo, ánh mắt của hắn nhìn về phía chín con khô lồi, mỗi con trong chín con khô lồi này đều có thực lực Hợp Thể Kỳ, nếu như có thể lấy được tất cả thì chắc chắn đó là một phần trợ lực rất mạnh.

Mà từ sau khi hắn đem kim sắc viên bàn thu hồi, chín con khô lồi này vẫn không nhúc nhích.

Ánh mắt Diệp Trường Sinh nhìn về phía những con khôỉ lỗi này, tuy rằng thuật Khôi Lỗi của hắn không được coi là tinh thông, nhưng cũng có thể nhìn ra được kết cấu của những con khôỉ lỗi này cực kỳ đơn giản và thô ráp.

Mà chỗ trung tâm khám nạm những khôỉ lỗi này cũng không phải là linh thạch bình thường, mà là từng khối quái thạch màu đỏ như máu chưa bao giờ thấy qua.

Cũng không biết những quái thạch này là vật gì, bề mặt bóng loáng như gương, nhưng lại trải rộng vô số tơ mỏng màu vàng, hơi chớp động không ngừng, linh quang cực kỳ mờ mịt, phẳng phát tùy thời có thể tắt đi.

Rõ ràng là hành động lúc trước của khôỉ lỗi đã tiêu hao hơn phân nửa năng lượng ẩn chứa trong quái thạch. Nếu sử dụng toàn lực thì khôỉ lỗi này nhiều lắm chỉ còn lại có một hai kích.

Hắn suy nghĩ một chút, sau đó thò tay đánh ra một đạo quang mang hướng một cỗ Khôi Lỗi trong đó trùm tới, chỉ làm cho hắn cảm thấy ngoài ý muốn chính là, lúc đạo quang mang kia vừa mới bao lại Khôi Lỗi phía trước, toàn thân Khôi Lỗi đột nhiên cường thêm quang mang, tản mát ra khí tức cực kỳ nguy hiểm.

Ngay sau đó, ngay trong một sát na thời gian, chín con khôỉ lỗi trong tay đồng thời vung ngân qua, một đạo ngân mang kinh người chột lóe bắn ra, phân biệt chém về một con khôỉ lỗi khác gần nhất.

Vài tiếng trầm đục vang lên, chín bộ khôỉ lỗi đồng thời bị chém làm hai nửa ngã xuống đất rồi nhanh chóng nổ tung.

Trên đài cao thoáng cái đã đầy những mảnh vụn của khôỉ lỗi nổ tung, chín con khôỉ lỗi cứ như vậy biến mất vô ảnh vô tung.

“Còn bố trí thủ đoạn tự hủy trước à?” Diệp Trường Sinh vuốt cằm, thì thào nói nhỏ.

Hắn có chút đáng tiếc, lắc lắc đầu, vung tay lên thu tất cả tàn phiến khôỉ lỗi vào.

Tài liệu luyện chế những Khôi Lỗi này có lẽ không tầm thường, về sau có thể giao cho người chuyên nghiệp đi nghiên cứu.

Sau khi thu lấy mấy thứ này, trong không gian Tu Di đã không còn thứ gì giá trị nữa.

Thế là Diệp Trường Sinh bay ra ngoài không gian này.

Trong đại điện giờ phút này vẫn là không có một bóng người, hai người Thạch Côn và Liễu Thủy Nhi đã tìm tòi tất cả các nơi ngoại trừ bình phong, sau khi không phát hiện bất cứ thứ gì có giá trị, đành phải thở dài rời khỏi khu di chỉ này.

Bọn họ hiểu, hơn phân nửa đồ đạc nơi này đều bị Diệp Trường Sinh lấy đi, chỉ còn lại chút cơm thừa canh cặn.

Tựa hồ thu lấy mấy thứ này, cũng nên thỏa mãn?

Hai người biết, sau khi Diệp Trường Sinh tiến vào trong bình phong một thời gian dài vẫn chưa đi ra, bên trong bình phong chắc chắn có dị bảo kinh người.

Nhưng mặc dù biết điểm này, hai người cũng không dám thăm dò tòa bình phong kia chút nào.

Chỉ có thể do dự một chút rồi lập tức rời đi.

Thay vì ở chỗ này lãng phí thời gian chờ Diệp Trường Sinh đi ra, không bằng tiến về những nơi khác trong Quảng Hàn giới, xem có thể tìm được cơ duyên nào khác hay không.

Đợi sau khi bọn họ rời đi, trong một khoảng thời gian rất dài, trong đại điện này vẫn yên tĩnh, yên tĩnh, không có một chút động tĩnh nào.

Không biết qua bao lâu, cuối cùng trên bình phong có động tĩnh.

“Oanh” một tiếng nổ lớn vang lên, bình phong thật lớn trong đại điện đột nhiên từ một nơi nào đó bạo liệt ra, một đoàn hắc quang lớn gần trượng ở trên bình phong hiện ra, hơn nữa nhanh chóng xoay tròn, tạo thành một cái vòng xoáy loại nhỏ.

Tiếng xé gió vừa vang lên, một đạo độn quang từ trong vòng xoáy bắn nhanh ra, sau khi xoay quanh một cái, ở trung tâm đại điện hiện ra thân ảnh Diệp Trường Sinh.

“Đáng tiếc bảo vật Tu di này đã bị người ta luyện hóa hoàn toàn, không phải người ngoài có thể thu được. Nếu có được

bảo vật này, rất có công dụng.” Diệp Trường Sinh có chút đáng tiếc nói nhỏ một tiếng, ánh mắt nhìn bốn phía.

Thần niệm đảo qua, không phát hiện tung tích Thạch Côn và Liễu Thủy Nhi ở chỗ này, Diệp Trường Sinh cũng không cảm thấy kỳ quái.

Hắn vung tay áo lên, đi ra phía ngoài, cũng không lâu lắm liền rời tòa di chỉ này, xuất hiện trong Quảng Hàn giới.

Mà sau khi hắn rời đi, trong di chỉ này phảng phất như mất đi lực lượng chèo chống, toàn bộ không gian âm vang sụp đổ xuống, chôn vùi tất cả dấu vết vào trong không gian phong bạo.

Diệp Trường Sinh nhìn thoáng qua không gian sau lưng đã sụp đổ, nghiêng đầu sang chỗ khác, đang định bay khỏi nơi này.

Lúc này, trên bầu trời đột nhiên truyền đến một tiếng nổ vang.

Kèm theo tiếng nổ đình tai nhức óc, chỉ thấy ở nơi cuối chân trời cách đó không biết bao xa, bầu trời đột nhiên trở nên một mảnh đỏ bừng, từng đám mây lửa màu đỏ rực ngưng tụ lưu chuyển, phảng phất từng quả cầu lửa khổng lồ quay cuồng trên không trung không ngừng.

“Thiên kiếp?!” Trong mắt Diệp Trường Sinh hiện lên một tia kinh ngạc, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời.

Dưới sự trợ giúp của hắn trong trận pháp tinh đồ và tiên khí Tụ tiên bàn, hắn đã đột phá tới đỉnh cao của Hợp thể, không trải qua bình cảnh trung kỳ và hậu kỳ, hắn còn tưởng rằng sẽ không có thiên kiếp chứ!

Không ngờ bây giờ lại đi ra, thiên kiếp đột nhiên xuất hiện.

Đám mây lửa đầy trời sau khi ngưng tụ thành từng quả cầu lửa đỏ rực, hung mãnh đập xuống phía dưới, chỉ chít chằng chịt khiến người ta vừa nhìn vào đã sợ tới vỡ mật.

Uy thế những quả cầu lửa này vậy mà cường đại đến mức người ta khó có thể tưởng tượng, còn chưa đánh xuống thì đã mang theo một cỗ uy áp kinh khủng giáng lâm.

Cỗ áp bách này đáng sợ như thế, chỉ sợ lúc này nếu có một vị tu sĩ Luyện Hư đỉnh phong đứng ở đây, trong nháy mắt sẽ bị phá hủy.

Mà nếu như có một vị tu sĩ Hợp Thể hậu kỳ xuất hiện ở đây, chứng kiến loại thanh thể này chỉ sợ cũng vô cùng kinh ngạc rung động.

Vì uy thế của thiên kiếp trước mắt này còn mạnh mẽ hơn cả đại thiên kiếp mà bọn họ đã vượt qua.

Nói như vậy, thiên kiếp khi đột phá một cảnh giới này mạnh tới mức nào, toàn bộ đều phải xem thực lực của bản thân tu sĩ mạnh tới mức nào.

Thực lực càng mạnh thiên kiếp dĩ nhiên càng lợi hại.

Loại thiên kiếp thanh thể kinh người này xuất hiện, cũng nói lên thực lực của người độ kiếp ở một mức độ nào đó.

Hỏa cầu màu đỏ đầy trời nện xuống, đối mặt tu sĩ Hợp Thể bình thường không mượn nhờ thông thiên linh bảo khả năng cũng không đỡ nổi công kích khủng bố, nhưng trên người Diệp Trường Sinh chỉ toát ra tinh quang, chỉ bằng một đôi bàn tay, đập mạnh ra một quyền, đánh vỡ một mảnh hỏa cầu.

Giờ phút này, nếu như hắn bị người ngoài nhìn thấy, tất nhiên sẽ nhầm tưởng là một Chân Linh hình người. Bởi vì trừ Chân Linh ra, không người nào dám làm như vậy.

Cũng là Chân Linh nhục thân mới có thể cường đại đến loại cấp độ này.

“Àm!”

Diệp Trường Sinh sau khi xuất quyền đập vỡ tảng lớn hỏa cầu, lại há mồm phun ra một ngọn lửa màu bạc, ngọn lửa này vừa xuất hiện liền giống như thủy triều hướng lên bầu trời lao đi, trong chớp mắt đã bao trùm toàn bộ bầu trời, đem tất cả hỏa cầu đầy trời kia bao phủ ở trong đó, bộ dáng như muốn một hơi luyện hóa.

“Ông!”

Trên bầu trời nổ vang một trận, phản phát bị hành động này của Diệp Trường Sinh chọc giận, phía trên mây lửa đột nhiên sấm sét vang dội, mây đen cuộn cuộn từ hư không ngưng tụ lại, mơ hồ biến ảo thành từng đầu cự giao màu đen.

Những cự giao này có khí thế mạnh mẽ kinh người, giương nanh múa vuốt, chỉ một cái liền đã đem ngọn lửa màu bạc hình

thành màn trời xé rách ra. Ngay sau đó, tiếng sấm rung trời!

Từng đạo ngân hồ vô cùng thô to hiện ra bên ngoài thân Giao Long, đan vào nhau lập loè, thật kinh người!

Giao long này có khoảng một trăm lẻ tám con, bay lượn trên bầu trời, gần như khiến cho cả vùng trời đều trở nên đen ngịt, tạo cho người ta một loại lực áp bách không gì sánh kịp.

Nếu để cho tu sĩ Hợp Thể hậu kỳ nhìn thấy một màn như vậy, chỉ sợ sắc mặt kinh hãi không còn chút máu.

Nói như vậy, thời điểm tu sĩ Hợp Thể đột phá Hậu Kỳ, trong thiên kiếp có thể dẫn tới ba mươi sáu con Giao Long đã là cường giả thực lực kinh người.

Như Tam Hoàng của Nhân tộc và Yêu Vương của Yêu tộc, trên cơ bản đều ở cấp độ này.

Mà Hợp Thể hậu kỳ so với bọn hắn còn yếu hơn một chút, thời điểm đột phá dẫn tới hai mươi tư đầu, thậm chí là mười hai đầu Giao Long.

Số lượng Giao Long xuất hiện càng ít, thì chứng minh thực lực của người này càng yếu.

Nhưng bây giờ Diệp Trường Sinh vậy mà dẫn tới một trăm lẻ tám con giao long, đây chính là số lượng chưa từng nghe bao giờ.

Cũng thiệt thời nơi này là Quảng Hàn Giới, nếu ở ngoại giới mà bị người phát hiện thì tin tức này gần như sẽ truyền khắp các tộc ở Linh Giới.

Từng đợt long ngâm kinh thiên động địa vang lên, giao long phủ kín cả bầu trời hung mãnh lao xuống, trong miệng nó phun ra tia chớp màu đen, uy thế kinh người.

Diệp Trường Sinh ngẩng đầu nhìn lại, trong mắt xuất hiện một vòng sắc lạnh, hắc hắc mồm phun ra một đoàn ánh sáng năm màu.

Hào quang ngũ sắc này ban đầu chỉ lớn bằng móng tay, thế nhưng sau khi từ miệng Diệp Trường Sinh bay ra ngoài, đón gió tăng mạnh, nhanh chóng khuếch tán ra.

Trong chớp mắt, đoàn ngũ sắc quang mang này đã biến thành rộng mấy trăm dặm, đón những đầu Giao Long màu đen kia lao lên.

Đại Ngũ Hành Tiên Quang một lần nữa được hắt thi triển ra, đây là Đại Ngũ Hành Tiên Quang sau khi tiến vào Hợp Thể đỉnh phong, uy lực tự nhiên là kinh khủng kinh người.

Mà Ngũ Hành Thần Lô bên trong Đại Ngũ Hành Tiên Quang bắt đầu khởi động càng thêm đáng sợ, từng tia từng tia đều đủ để phá huỷ một mảnh núi cao.

Lôi kiếp đầu với thần lô, theo đại ngũ hành tiên quang xông lên bầu trời, chính là tiếng nổ vang đỉnh tai nhức óc, liên miên không dứt, kinh thiên động địa.

Khắp bầu trời, tiếng vang kịch liệt không ngừng, đồng thời các loại màu sắc hào quang bay múa, chói lọi không gì sánh được, nếu như không cảm thụ bên trong khủng bố hủy diệt khí tức bên trong mà nói, đây quả thật là một cảnh tượng vô cùng đẹp mắt.

Từng tiếng gào thét vang lên, những con giao long màu đen bị Ngũ Hành Thần Lô đánh cho da tróc thịt bong, xương trắng chi chít lộ ra.

Cũng không lâu lắm, những Thiên Kiếp này hình thành Giao Long ở bên trong Đại Ngũ Hành Tiên Quang, dần dần tán loạn ra, biến mất ở trong thiên địa.

Trận thiên kiếp thanh thế lớn như vậy cứ thế được hóa giải nhẹ nhàng, cho dù uy thế của thiên kiếp này là xưa nay chưa từng có trong cảnh giới, nhưng đối mặt với Diệp Trường Sinh hiện tại tu vi như vậy vẫn không đáng nhắc tới.

Sau thiên kiếp, một đoàn hắc khí yên lặng trong hư không bao phủ Diệp Trường Sinh, bao phủ hắt vào bên trong.

Khí đen kia chỉ cần nhìn lướt qua sẽ khiến cho lòng người sinh ra ảo niệm, dẫn động tâm ma.

Tâm ma kiếp tới rồi!

Lần này ma kiếp cũng hung hiểm như vậy, đồng thời theo Diệp Trường Sinh độ hai kiếp, càng thêm hung hiểm.

Chỉ là, cũng không lâu lắm, trong mắt Diệp Trường Sinh liền bộc phát ra tinh quang sáng chói, hắc khí bên ngoài cơ thể hắn tựa như băng tuyết gặp mặt trời nóng rực vào mùa hè, nhanh chóng tan rã.

Mây đen trên bầu trời tán đi, sa mạc này một lần nữa khôi phục một mảnh trời quang mây vạn dặm.

Thiên kiếp Hợp Thể trung hậu kỳ đã kết thúc!

Trận thiên kiếp này đến cũng nhanh mà kết thúc, trong lòng Diệp Trường Sinh cũng không có gợn sóng gì.

Hắn hôm nay quả thực rất khó đặt thiên kiếp như vậy vào mắt.

Cho dù sau này tu vi hắn khó có thể tiến thêm, bằng vào thực lực của hắn bây giờ, đại thiên kiếp của Hợp Thể kỳ nhiều không dám nói, độ ba năm mươi lần hắn là không thành vấn đề.

Mà nếu như hắn luyện chế ra Nguyên Hợp Ngũ Cực Sơn, rồi lại kích hoạt Huyền Thiên Trảm Linh Kiếm, thì Thiên Kiếp Hợp Thể kỳ có thể vượt qua bao nhiêu lần, ngay cả hắn cũng không tính ra được!

“Tiếp theo chính là phải đi xem Phi Hồng Ngư kia, dùng nội đan của nó luyện chế ra Thất Thái đan có thể cùng lá Kim Lôi Trúc phối hợp xúc tiến Phệ Kim Trùng tiến hóa!” Diệp Trường Sinh trong lòng thầm nghĩ.

Phi Hồng Ngư cụ thể ở nơi nào, trước khi hắn tiến vào Nghiễm Hàn Giới, đã nghe ngóng rõ ràng thông qua Thạch Kiến Tộc.

Bên này xác định địa đồ một phen, Diệp Trường Sinh liền lập tức hướng bên kia bay đi.

Vừa phi hành, hắn vừa nghĩ tới chuyện đó, trên mặt lộ ra thần sắc dăm chiêu.

Lần này thu hoạch trong bí cảnh kia vượt xa một đồng đan dược, linh dược, pháp bảo cùng một lần rút thể đơn giản.

Trên thực tế, dưới góc nhìn của Diệp Trường Sinh, thứ quý giá nhất trong bí cảnh lần này không phải thứ được quán thể, mà chính là biến hóa của bản thân hắn.

Nói chính xác hơn là, biến hóa trong hai tay hắn lúc trước.

Sau khi hấp thu số lượng lớn linh lực tích tụ trong Tụ Tiên Bàn, thứ không biết trong cơ thể hắn xảy ra biến hóa kịch liệt.

Diệp Trường Sinh vươn tay ra, bàn tay xòe ra đặt trước người, trong đầu hiện ra hình dạng một vật, đó là một viên linh thạch cực phẩm, chính là cực phẩm linh thạch hắn nhìn thấy ở trên cánh cửa lớn trước kia.

Trong đầu Diệp Trường Sinh hiện ra hình dạng cụ thể của cực phẩm linh thạch, trong lòng khẽ quát một tiếng: “Phục chế!”

Không giống như lúc trước hấp thu linh lực ngoại giới, hắn lại trực tiếp đi thử phục chế ra một đồ vật.

Mà ý niệm trong lòng Diệp Trường Sinh khẽ động, đột nhiên cánh tay vươn ra của hắn, linh lực thiên địa chung quanh điên cuồng trào tới.

Ánh mắt Diệp Trường Sinh gắt gao nhìn chăm chăm tình huống chung quanh, cẩn thận quan sát rốt cuộc chung quanh có bao nhiêu linh lực phun trào tới.

“Phương viên mười trượng sao?” Hắn quan sát tình huống linh lực bên người dâng trào, trong lòng xuất hiện một con số.

Tất cả thiên địa linh khí trong phạm vi mười trượng đều bị điều động tới, hội tụ trên tay hắn, ngưng tụ cùng một chỗ, phảng phất như muốn ngưng tụ thành một khối cực phẩm linh thạch.

Nhưng chỉ cần dựa vào linh khí trong phạm vi mười trượng, cho dù là địa phương linh khí ở Quảng Hàn giới vô cùng nồng đậm, cũng không thể ngưng tụ thành một khối cực phẩm linh thạch.

Bởi vậy lần thử nghiệm này Diệp Trường Sinh đương nhiên thất bại.

Một đoàn linh khí tụ tập cùng một chỗ vô cùng nồng đậm cũng không ngưng tụ thành một viên cực phẩm linh thạch, thế là trực tiếp tán loạn ra, một lần nữa tán mát ra chung quanh giữa thiên địa.

“Quả nhiên đã xảy ra biến hóa như vậy sao? Không chỉ có thể hấp thu năng lượng từ linh thạch, bây giờ còn có thể trực tiếp hấp thu linh khí trong thiên địa xung quanh, phục chế đồ vật, tuy phạm vi chỉ có mười trượng!” Diệp Trường Sinh nhìn tay của mình suy nghĩ xuất thần.

Lúc trước, sau khi hấp thu linh lực tinh thuần bên trong Tụ Tiên bàn, đồng thời sau khi xảy ra biến hóa, hắn liền mơ hồ nhận ra được bên ngoài của mình đã xảy ra biến hóa như thế nào.

Bây giờ thử một chút, quả nhiên đã phát sinh một lần tiến bộ rất lớn.

Diệp Trường Sinh lại lần nữa quát khê một tiếng: “Phục chế!”

Trong đầu hắn hiện ra một viên linh thạch cao giai. Ý niệm vừa động, thiên địa linh khí trong phương viên mười trượng lại mãnh liệt lao đến.

Sau khi hội tụ trên tay hắn, lần này những linh khí này thành công ngưng tụ thành một viên cao giai linh thạch.

Linh khí dư thừa tự động tán loạn ra, trên tay Diệp Trường Sinh xuất hiện một viên linh thạch cao giai giống hệt linh thạch hiện ra trong đầu hắn.

Lần này thành công rồi!

Tay Diệp Trường Sinh nắm lấy viên linh thạch cao cấp, trên mặt cũng không có quá nhiều kinh hỉ, ngược lại lâm vào trầm tư.

Thoạt nhìn, năng lực phục chế này đã có một lần tiến hóa, không cần giống như trước kia phải hấp thu linh khí trong linh thạch mới có thể tiến hành phục chế.

Hiện tại trực tiếp hấp thu linh khí trong thiên địa là được rồi, bất quá phạm vi hạn trong vòng mười trượng, bây giờ đối với hắn mà nói, hiệu quả vẫn có hạn.

Như vậy xem ra có chút gâp gà, quảng Hàn Giới linh khí kinh người như vậy, trong phương viên mười trượng linh khí đều phục chế không được cái gì, lại càng không cần phải nói trở lại Linh giới.

Nói cách khác, về sau nếu hắn muốn phục chế những vật phẩm cao giai kia, hơn phân nửa là vẫn phải sử dụng Linh Thạch.

Nhưng nếu như hắn tới một địa phương có linh lực vô cùng nồng đậm, nói thí dụ như Tẩy Linh Trì ở ma giới, năng lực phục chế sau khi tiến hóa có thể phát huy tác dụng phi thường kinh người.

Hắn có thể trực tiếp hút cạn Tẩy Linh Trì!

Nhưng năng lực phục chế này, biến hóa phát sinh lần này không chỉ có thể diễn ra trong lúc phục chế.

Hoặc là nói, từ đầu đến cuối Diệp Trường Sinh không hiểu rõ, gương mặt thật sự xuất hiện năng lực phục chế này trong cơ

thể hấn là cái gì.

Phục chế, chỉ là một góc băng sơn của gương mặt thật sự.

Mà hiện tại, những địa phương có năng lực thần bí đáng sợ như thế này mới bước đầu vạch ra màn che mặt cho hấn.

Diệp Trường Sinh lại lần nữa thử nghiệm, trong đầu hồi tưởng lại hình dạng một vật thể, đó là một vật phẩm trước khi hấn xuyên qua, kiếp trước hấn có được.

Một điện thoại di động!

Khi trong đầu hấn hiện ra hình dạng của vật ấy, tâm niệm vừa động, sau một khắc linh khí chung quanh nhanh chóng phun trào tới, hội tụ trên tay hấn.

Trong chớp mắt, một cái di động xuất hiện!

Này cùng này phương thế giới cách biệt không hợp, thậm chí có thể nói, đối phương thế giới này mà nói một cái phi thường thái quá, xuất hiện ở trong tay của hấn.

Ngón tay Diệp Trường Sinh vuốt ve màn hình của cái điện thoại di động này, ánh mắt lộ ra một tia kinh ngạc.

Giờ khắc này, trong lòng của hấn tựa như nhắc lên kinh đào hải lắng bình thường, đủ loại tâm tình, đủ loại ý niệm chen chúc đến, làm cho hấn thần sắc biến ảo, rốt cuộc không cách nào bảo trì bình tĩnh.

Một thứ vĩnh viễn không nên xuất hiện trên đời này lại thật sự xuất hiện.

Đương nhiên, điện thoại di động này không thể sử dụng, bởi vì xưa nay Diệp Trường Sinh không biết cấu tạo cụ thể của loại điện thoại này, bởi vậy hấn phục chế ra điện thoại chỉ là vỏ ngoài, bên trong là một đồng lộn xộn.

“Chỉ cần sự việc trong đầu ta tưởng tượng ra, có thể thông qua tiêu hao linh lực đem nó hiện ra, mặc kệ thứ này là cái gì, chỉ cần ta hiểu rõ hết thấy chi tiết bên trong, là có thể để nó trống rỗng xuất hiện trên đời này!”

“Đây là pháp tắc gì?” Trong lòng Diệp Trường Sinh rung động thầm nghĩ.

Đúng, hấn có thể làm được điều này là vì một loại pháp tắc.

Đây cũng là hấn ở trong bí cảnh kia, tìm hiểu vị trí Tinh Đồ quán thể một phen về loại năng lực phục chế phát sinh biến hóa trong cơ thể mình, sau đó hiểu ra một chút.

Trong loại biến hóa huyền diệu khó giải thích kia, hấn cảm nhận được một tia ý nhị pháp tắc.

Từ khi bắt đầu tiến vào thế giới này, loại hack như hấn, kỳ thật có thể là một loại pháp tắc, chỉ là hiện tại hấn cũng không biết cụ thể loại pháp tắc này tên gọi là gì.

Có thể tạo ra vật hư không!

Tạo Hóa Pháp Tắc?

Hay là... Không nghĩ pháp tắc?

“Nếu như nhớ không lầm, bên trong thế giới phạm nhân này, cũng không tồn tại hai loại pháp tắc này!”

“Nhưng nếu như ta đã xuyên không đến đây, vậy thế giới phạm nhân này khẳng định có chút bất đồng với thế giới phạm nhân ta biết trước kia, bởi vậy xuất hiện pháp tắc khác nhau cũng không phải không có khả năng!”

“Nhưng cụ thể loại pháp tắc này là loại nào?”

“Nếu như là Tạo Hóa Pháp Tắc, vậy có thể sáng tạo ra vạn vật trên đời, phục chế chỉ là một loại năng lực cơ bản của nó!”

“Mà nếu như là không suy nghĩ pháp tắc mà nói, đồng dạng có thể sáng tạo vạn vật, mà lại không nghĩ pháp tắc có thể làm được, còn không chỉ là đem các vật phẩm trong đầu tưởng tượng ra hiện ra!”

“Thậm chí là một vài chuyện, một vài tình cảnh, một đoạn lịch sử, một tương lai...”

Diệp Trường Sinh lẳng lẳng đứng trên không trung, trầm tư thật lâu.

Cuối cùng hấn nhẹ nhàng thở ra một hơi, thầm nghĩ: “Mặc kệ là pháp tắc gì, tóm lại đều là một chuyện tốt, bởi vậy xem ra con đường sau này của ta đại khái cũng phải đi như vậy!”

“Mặc kệ là pháp tắc gì, chờ ta tìm hiểu sâu hơn, có lẽ cũng hiểu được, hiện tại suy nghĩ nhiều vô ích!”

“Tuy nhiên cứ như vậy, con đường mà ta tìm hiểu pháp tắc so với người khác lại nhẹ nhõm hơn rất nhiều. Chỉ cần ta muốn tìm hiểu, tùy thời có thể ở trong cơ thể của mình bắt được loại thần vận pháp tắc kia!”

“Quả thực giống với những sơ đại chân linh kia, bọn họ trời sinh đã có pháp tắc trong cơ thể, mà ta tựa hồ còn lợi hại hơn một chút...”

Sau khi thu hồi lại rất nhiều ý niệm trong đầu, Diệp Trường Sinh nhanh chóng bay về phía trước, hần hiện tại chỉ cảm thấy con đường phía trước của mình sáng ngời vô cùng!

Một ngày sau, Diệp Trường Sinh bay đến một nơi ở Nghiễm Hàn Giới, xa xa đã nhìn thấy phía trước xuất hiện một hồ nước cực lớn mà không cách nào nhìn thấy phần cuối.

Mặt hồ xanh lam như biển, không trung vạn dặm không mây, một bức tranh gió cùng mặt trời đẹp mê người.

Sau khi so sánh với địa đồ một chút, Diệp Trường Sinh xác nhận nơi này hẳn là chỗ của Phi Hồng Ngư.

Thần thức của hắn buông ra, tìm tòi bốn phương tám hướng, hồ nước này to lớn vượt quá tưởng tượng, hoàn toàn có thể nói là một mảnh hải dương.

Liếc nhìn lại, ngoại trừ sóng xanh dập dờn, cuối cùng không nhìn thấy thứ gì khác.

Nhưng sau khi bay được một lúc, cuối tầm mắt của Diệp Trường Sinh rốt cục thấy được một điểm đen, càng lúc càng lớn, dần dần rõ ràng, đây là một hòn đảo khổng lồ trong hồ.

Đảo này rộng chừng hơn ngàn dặm, hơn nữa phía trên có hai ngọn núi một cao một thấp, song song lại đứng chung một chỗ.

Ngọn núi cao hơn một chút chừng hơn vạn trượng, mặt ngoài bụi bần, hơn phân nửa ngọn núi vậy mà không có một ngọn cỏ, ngọn núi thấp bé chút cũng có ba bốn ngàn trượng, nhưng toàn thân xanh biếc, cây cối rậm rạp dị thường.

“Xem ra chính là chỗ này!” Diệp Trường Sinh sau khi nhìn thấy hai ngọn núi này, rốt cuộc cũng có thể xác định hoàn toàn.

Không tới sai chỗ.

Ánh mắt của hắn nhìn xuống phía dưới, thần thức tìm tòi trong hồ nước, không lâu sau đã phát hiện một con quái ngư ẩn thân dưới đáy hồ.

Ngư này chỉ dài có một thước, nhưng toàn thân xanh biếc, lưng mọc ra hai cánh, hơn nữa nhìn kỹ thì đầu lại giống như độc xà, dưới bụng tựa hồ còn có một đôi móng vuốt mảnh mai cơ hồ không thể nào nhìn thấy được.

Đây chính là Phi Hồng Ngư mà hắn muốn tìm!

Trên mặt Diệp Trường Sinh lộ ra vẻ mỉm cười, cong ngón tay búng ra, một đạo quang mang bay ra, hóa thành một lưỡi kiếm sắc bén bay về phía đáy hồ, “xoẹt” một tiếng, con Phi Hồng Ngư bị hắn chém chết.

Sau đó hắn vung tay một cái, một viên nội đan màu xanh biếc từ trong thi thể Ngư bay ra, rơi vào trong tay hắn.

Ngay lúc Diệp Trường Sinh đem con Phi Hồng Ngư này chém giết, đột nhiên trong phạm vi vạn dặm vang lên từng đợt âm thanh quái dị rậm rạp quái dị.

Từng cột nước từ mặt hồ đồng loạt phun ra, nhìn qua rậm rạp chằng chịt, cũng không biết có bao nhiêu cột.

Sau khi cột nước tản đi, từng con cá lớn nhỏ hình thể không đều lơ lửng trong tầng trời thấp, đều dùng ánh mắt không chút tình cảm nhìn chăm chăm về phía Diệp Trường Sinh.

Những quái ngư này có hình thù y hệt con quái ngư đã chết đi kia.

Đây cũng là do hắn giết chết con Phi Hồng Ngư kia, đã làm kinh động đến toàn bộ bầy Phi Hồng Ngư.

Dưới tình huống bình thường, loại quái ngư này là sinh vật quần cư, hơn nữa trong thân thể chúng sẽ bài tiết ra một loại chất lỏng kịch độc. Bởi vậy nước sông chúng sống quần cư thường rất khó sinh tồn trong đó.

Cũng khó trách đoạn đường này Diệp Trường Sinh bay tới, không cảm ứng được trong hồ nước này có khí tức của yêu thú gì.

“Tất cả đều ra rồi sao? Vừa vặn, lấy nội đan của các người luyện chế Thất Thái Đan!” Trên mặt Diệp Trường Sinh lộ ra vẻ mỉm cười, thâm nghĩ.

Hắn cong ngón tay búng ra, một ngọn lửa màu bạc từ trên tay bay ra, hóa thành một con chim lửa linh hoạt, há mồm phun ra ngọn lửa màu bạc che khuất bầu trời.

Hỏa diễm đầy trời trong chớp mắt đã đem những bầy Phi Hồng Ngư này bao vây vào bên trong, sau đó chỉ chít chằng chịt, làm cho người ta nghe xong những tiếng kêu kì quái kia, tất cả Phi Hồng Ngư đều bị thiêu cháy không còn một mảnh.

Tinh Viêm Tiên Hỏa bay trở về, bọc lấy bốn năm vạn viên nội đan Phi Hồng Ngư bay đến trước mặt Diệp Trường Sinh.

Hắn vung tay lên, Tinh Viêm Tiên Hỏa bay trở về thể nội, đồng thời một mảng lớn nội đan đen nghìn nghịt kia cũng bị thu vào trong vòng tay trữ vật.

“Nếu nhớ không lầm, trên hòn đảo này có lẽ còn có một ít linh dược cực kỳ hiếm có ở Linh giới, qua xem một chút đi!” Diệp Trường Sinh thâm nghĩ.

Sau đó nó xoay người, bay về phía hòn đảo kia.

Cũng không lâu lắm, sau khi Diệp Trường Sinh thu gặt sạch sẽ linh dược quý giá trên đảo, liền hóa thành một đạo hồng quang, trong chớp mắt biến mất ở nơi đây.

.....

Giờ phút này, tại một góc vắng vẻ nào đó trong Nghiễm Hàn Giới, trên không một khu rừng đen kịt, hơn mười nam nữ đầu sinh các màu quái giác thần sắc cảnh giác đang bay ở chỗ này.

Khí tức trên thân mỗi người bọn họ đều tương đối cường đại, tất cả đều là Luyện Hư đỉnh phong, nhưng từ khí thể bọn họ phát ra, chỉ sợ những người này so với tu sĩ Luyện Hư đỉnh phong bình thường đều yêu cầu cường đại hơn một bậc.

Mà ở phía trước nhất đội ngũ này, một thanh niên trên trán mọc ra ba đoản giác màu vàng phát ra khí tức càng thêm kinh người.

Cảnh giới của người này cũng là Luyện Hư đỉnh phong, nhưng ẩn ẩn trong đó lại có một loại ý vị vượt qua Luyện Hư đỉnh

phong.

Thoạt nhìn, cho dù là gặp phải tu sĩ Hợp Thể Kỳ, người này cũng có thể giao thủ một chút.

Nhân vật bậc này tuyệt đối không nhiều ở Linh giới, thường thường chỉ có trong những tộc đàn cường đại nhất, tỉ mỉ bồi dưỡng người kiệt xuất nhất mới có thể có thực lực như vậy.

Vị thanh niên đầu mọc ba cái sừng vàng này thoạt nhìn chính là người như vậy, nếu như ngày sau hắn không vì bất ngờ mà ngã xuống, không khó tưởng tượng trong hàng ngũ đỉnh cấp cường giả của Linh giới trong tương lai, hơn phân nửa là có một chỗ của hắn.

Theo lý mà nói, bình thường trong Quảng Hàn Giới sẽ không xuất hiện nhân vật như vậy.

Loại hạt giống do các tộc tỉ mỉ bồi dưỡng, căn bản không cần đến sự gia tăng ảo cảnh của Quảng Hàn giới, đủ để đột phá hợp thể.

Trong tộc tài nguyên bình thường đều sẽ có một bộ phận ưu tiên cấp cho bọn họ, bọn họ tự nhiên không cần chạy đến địa phương nguy hiểm bực này liều mạng.

Còn bây giờ, nếu nơi này xuất hiện một nhân vật như vậy, như vậy chúng ta mục đích những người này đến Nghiễm Hàn Giới tuyệt đối không đơn giản.

Mười mấy thanh niên nam nữ trên đầu mọc sừng dài kia, trong ánh mắt nhìn về phía vị thanh niên kim giác này đều toát ra vẻ kính sợ.

“Đặc sứ đại nhân, nếu có thể lấy được món đồ kia, thật sự có thể làm cho Giác Xi tộc chúng ta hưng thịnh sao?” Một vị nam tử đầu đội hắc giác tiến lên, đi tới bên cạnh vị thanh niên sừng vàng, trong giọng nói mang theo một tia hưng phấn hỏi.

“Đương nhiên, không phải trước đó ta đã nói rồi sao? Lần này các trưởng lão tộc ta không tiếc hao phí đại lượng nguyên khí, mượn Huyền Thiên chi bảo của tộc ta để luyện chế năm kiện bảo vật nghịch thiên kia, chính là vì vật này!”

“Một khi chúng ta thành công, vậy Giác Xi tộc chúng ta sớm muộn gì cũng có một ngày có thể xưng bá toàn bộ Linh giới!”

Thanh niên sừng vàng siết chặt nắm tay, trong ánh mắt mang theo một tia cực nóng nói ra.

“Chỉ là, nếu như chỗ của vật kia đúng như đặc sứ đại nhân nói, chỉ sợ chỉ dựa vào những người chúng ta cũng khó có thể xâm nhập!” Một nam tử sừng trắng trên đỉnh đầu nói ra.

“Không sao, mặc dù chỗ đó không tiện tiến vào, nhưng chỉ cần các ngươi kết trận phối hợp với ta, ta liền đủ để thôi động món bảo vật kia, mượn nhờ bảo vật này, loại địa phương nào không vào được?” Kim giác thanh niên bỗng nhiên cười một tiếng nói ra.

Nghe nói như thế, đông đảo thanh niên Giác Xi tộc ở một bên trên mặt đều lộ ra vẻ kích động, chỉ cần vừa nghĩ đến vị đặc sứ này miêu tả cho bọn họ cái viễn cảnh kia, bọn họ liền cảm xúc bành trướng, kích động khó có thể tự kiềm chế.

Nếu như thật sự có thể thành công, Giác Xi tộc có thể hưng thịnh hay không tạm thời không quan tâm đến hẳn. Sau khi những người này trở lại trong tộc, lập tức sẽ có chỗ tốt khó có thể tưởng tượng.

Rửa mặt huyết mạch, leo lên Thiên Giác Thánh Sơn tu hành...

Đây là một đại cơ duyên vô cùng lớn, Thiên Giác Thánh Sơn, là nơi tu hành mà mỗi tu sĩ Hồng tộc từ nhỏ đều tha thiết ước mơ.

” Đặc sứ đại nhân, có thể nói cho chúng ta một chút tình huống của Thiên Giác Thánh sơn không?” Một nữ tộc nhân Giác Hoàng bước tới, trong ánh mắt mang theo vẻ mơ ước hỏi thăm.

“Ha ha, có thể, nếu nhiệm vụ lần này có thể thành công, sau này chư vị cũng sẽ giống như ta đang tu hành trên Thiên Giác Thánh Sơn!”

Thanh niên sừng vàng cười lớn, lập tức không kiêng kỵ chút nào đem một ít tình huống của Thiên Giác Thánh sơn nói cho người ngoài nghe.

Theo hẳn kể lại những ánh mắt đám tu sĩ Giác Xi tộc này càng thêm nóng bỏng, trong lòng chúng sinh ra khát vọng mãnh liệt.

Chỉ hận không thể lập tức hoàn thành nhiệm vụ vô cùng quan trọng này, rời khỏi Nghiễm Hàn Giới, trở lại tộc mình, leo lên Thiên Giác Thánh Sơn.

Bọn họ vừa trò chuyện tình huống về Thiên Giác Thánh Sơn, vừa phi hành cực nhanh về phía xa xa.

Trên đường, trong rừng rậm phía dưới thỉnh thoảng có một ít hung thú xông lên.

Thực lực những hung thú này vô cùng cường đại, nhưng trước mặt đội tu sĩ Xi Tộc này, chúng chẳng đáng kể chút nào, trong chốc lát không biết có bao nhiêu hung thú đã bị chém giết.

Nếu như không tính biến số này của Diệp Trường Sinh, đội tu sĩ Giác Xi tộc này tuyệt đối có thể tính là một nhóm người

mạnh nhất tiến vào Quảng Hàn giới trên Lôi Minh đại lục.

Những người còn lại, khi nhìn thấy bọn họ thì đều bỏ chạy, nếu không hơn phân nửa sẽ bị bọn họ giết chết.

Chỉ là hôm nay, thế lực mạnh nhất này đang bay về hướng đúng lúc gặp phải biến số kia!

.....

Sau khi Diệp Trường Sinh từ trong hồ nước lớn có Phi Hồng Ngư sinh sống bay ra, liền tính toán đi dạo các nơi trong Nghiễm Hàn Giới, xem có thể tìm được một ít cơ duyên nào không.

Tuy rằng hắn đã lấy đi thứ cơ duyên lớn nhất ở Nghiễm Hàn Giới, nhưng vẫn còn thứ ở bên trong Nghiễm Hàn Giới, thứ chưa hẳn không có giá trị cực cao.

Mặc dù có thể so ra kém trận pháp và tiên khí vì tinh đồ quán thể, nhưng tuyệt đối là cơ duyên lớn không thể bỏ qua.

Chỉ là, hắn cũng không hiểu rõ về Nghiễm Hàn Giới, kể lại về giới này cũng rất ít, cho nên ngoại trừ những nơi cơ duyên đã nắm trong tay ra, Diệp Trường Sinh cũng không biết trong giới này còn có cơ duyên gì khác.

Vì vậy chỉ có thể đi lung tung.

“Ngoại trừ Tinh đồ quán thể, nhiều khả năng nhất là một phần đại cơ duyên chính là thứ Giác Xi tộc kia đang mưu đồ, trong lúc đi loanh quanh, ta cũng không ngại tìm người của Giác Xi tộc, xem có thể cắt đứt đồ vật mà bọn họ đang tìm không!”
Diệp Trường Sinh trầm nghĩ trong lòng.

Sau khi trong lòng hắn vừa hiện lên ý niệm như vậy, thần thức tự nhiên phản ứng, cảm ứng được xa xa có người đến.

Diệp Trường Sinh vội vàng phóng thần thức ra, cẩn thận tìm kiếm, kết quả cách đây hơn vạn dặm, hắn thấy được một đội nhân mã đang bay về phía này.

Tổng cộng mười mấy người, đều đỉnh đầu sinh ra sừng nhọn, khí thế cường đại, người cầm đầu có ba cái sừng vàng càng khí thế bất phàm.

” Giác Xi tộc?!”

Trong lòng Diệp Trường Sinh hơi động, lập tức bay về phía bên kia.

Lấy tốc độ của hắn, tự nhiên là không bao lâu đã bay đến tầm mắt của đội tu sĩ Giác Xi tộc kia.

Khi phát hiện phía trước có người đang bay về phía bọn họ, tu sĩ Giác Xi tộc này lập tức cảnh giác, đều cẩn thận đem thần thức phóng ra cảm ứng cẩn thận đạo hồng quang đang vọt tới cuối cùng là có lai lịch gì.

Sau một thoáng cảm ứng, những người này lập tức sắc mặt đại biến, trong ánh mắt thanh niên sừng vàng cầm đầu càng hiện lên một tia chấn kinh, vội vàng quát lớn: “Nhanh chóng kết trận!”

Người đến một thân khí tức sâu thẳm khó dò, phảng phất hùng sơn cự nhạc cao xa, phảng phất rộng lớn mệnh môn, vậy mà một tu sĩ chỉ kém một chút nữa là có thể tiến vào Thánh giai dò xét không ra lai lịch.

Không cần phải nói, đây nhất định là cường giả cấp hai, cấp ba, chỉ có tồn tại như vậy mới có thể ngăn cản thần thức của hắn dò xét tu vi.

Những tồn tại có tu vi cường đại như vậy, bất kể đội ngũ nào tiến vào Nghiễm Hàn Giới trên Lôi Minh đại lục gặp phải, đều phải lập tức quay đầu đào tẩu.

Mặc dù đội ngũ Giác Xi tộc này thực lực vô cùng cường đại, đừng nói gặp được một vị tu sĩ Thánh giai, cho dù gặp phải mấy vị tu sĩ Thánh giai sơ kỳ, bọn họ cũng có thể đánh một trận.

Dù sao, bọn họ chính là hơn mười Luyện Hư đỉnh phong, hơn nữa còn tinh thông hợp kích chi thuật nên càng kinh người hơn nữa, trên tay bọn họ có Huyền Thiên Thánh khí.

Trên thực tế, cho dù gặp phải một hai vị Thánh tộc cấp hai, cũng chính là tu sĩ Hợp Thể trung kỳ, bọn họ cũng có lòng tin đánh một trận.

Nhưng mà, vị trước mặt xuất hiện này quả thực làm cho bọn họ có chút khó hiểu, thanh niên sừng vàng âm thầm phỏng đoán đối phương rất có thể đã là thánh giai đỉnh phong.

Hắn vốn định lập tức hạ lệnh cho mọi người trốn khỏi nơi đây, nhưng sau khi nhìn thấy tốc độ kinh người của đối phương, hắn lập tức từ bỏ ý định này.

Đối với việc chạy trốn bị đối phương đánh tan, chi bằng liên thủ kết trận ứng một phen.

Huống chi, đối phương mặc dù hướng bên này bay tới, nhưng cũng không nhất định là tới giết bọn họ.

Trong lòng thanh niên Giác Hoàng Giác của Giác Xi tộc nghĩ như vậy, đồng thời cũng nổi lên một tia nghi hoặc.

Theo lý mà nói, căn cứ theo rất nhiều tiền bối tiến vào Nghiễm Hàn Giới trước kia quan sát, tu sĩ dị tộc hoặc hung thú trong Nghiễm Hàn Giới trên cơ bản đều thành thành thật thật ở lại trong lãnh địa của mình, không thể chạy loạn được.

Vị trước mắt này, lại là chuyện gì xảy ra?

Hắn lại coi Diệp Trường Sinh như một tu sĩ bản địa của Nghiễm Hàn giới.

Điều này cũng đúng, ai cũng không thể nghĩ đến, một tu sĩ vừa mới tiến vào ngoại giới ngay cả một tháng cũng vô dụng, vậy mà trực tiếp từ Luyện Hư đỉnh phong tu luyện đến Hợp Thể đỉnh phong?

Chuyện này đúng là nằm mơ giữa ban ngày mà!

Ngay lúc Diệp Trường Sinh cực tốc bay tới, mười mấy người Giác Xi tộc kia cũng nhanh chóng đứng vững, trong tay mỗi người xuất hiện một mặt trận kỳ, trận kỳ màu bạc, trên đó có phù văn huyền ảo màu bạc lưu chuyển.

Đó chính là Ngân Khoa Văn!

Có thể xuất hiện Ngân Khoa Văn, hiển nhiên trận pháp mà các tu sĩ Giác Phù tộc liên thủ sử dụng không đơn giản, mà vị thanh niên cầm đầu trong tay bọn họ cũng xuất hiện một mặt trận kỳ.

Mà mặt trận kỳ kia lại có màu vàng, phía trên có mấy Kim Triện Văn Ấn đơn giản, theo hắn vung trận kỳ lên, một cổ kim quang từ trên người hắn phun ra ngoài.

Cùng lúc đó, mười mấy thanh niên Giác Xi tộc kia cũng nhao nhao lăm lăm trong miệng, tụng niệm chú ngữ, theo tiếng chú ngữ vang lên, Ngân Khoa Văn trên trận kỳ trên tay bọn họ đều bộc phát ra ngân quang sáng chói.

Lúc này, những tu sĩ Giác Xi tộc này nhao nhao ném trận kỳ trong tay, ném lên không trung, sau đó một bên tụng niệm chú ngữ, một bên hai tay nhanh chóng kết ấn, đánh ra từng đạo ấn quyết.

Sau khi đạo thủ ấn cuối cùng bay ra, một mặt trận kỳ trên mặt lập tức bộc phát ra một đoàn ngân quang, mỗi một đoàn ngân quang này phiêu hốt bay xuống, đem các thanh niên Giác Xi tộc nam nữ nhao nhao bao lại.

Trong nháy mắt, hơn mười đoàn ngân quang lớn nhỏ xuất hiện ở phía sau Kim Giác thanh niên, chúng nó dựa theo phương vị huyền ảo, chìm nổi trên không trung.

Thanh niên sừng vàng sau khi chứng kiến cảnh này, trong mắt lóe lên vẻ kiêu ngạo, một đám tu sĩ Luyện Hư như bọn hắn dám tiến vào Quảng Hàn giới mưu cầu cơ duyên to lớn kia, đảm nhiệm trọng trách đại hưng Giác Xi tộc, trên tay há lại không có át chủ bài?

Hôm nay bày đại trận ra, khiến cho Quảng Hàn giới cảm thụ được chỗ đáng sợ của nó một phen!

Đương nhiên, tốt nhất là để cho người này biết khó mà lui, có thể không động thủ thì sẽ không động thủ!

Trong lòng thanh niên kim giác nghĩ như vậy, tiểu kỳ màu vàng trong tay vung lên, mười mấy đoàn ngân quang sau lưng mãnh liệt chuyển động.

Chúng nhanh chóng xoay tròn, từng con bỗng nhiên vang lên một tiếng oanh minh, phía trên nhao nhao bắn ra một đạo ngân quang sáng chói.

Ngân quang này rộng khoảng một trượng, là một cột sáng vừa thô vừa to phóng thẳng lên trời, bên trong mỗi một cột sáng đều ẩn chứa một cỗ khí tức vô cùng cường đại.

Lúc mười mấy cột sáng phóng lên cao hơn trăm trượng trên bầu trời, bỗng nhiên ngừng lại, không phóng lên trời nữa mà nhao nhao lệch ra góc độ nhất định.

Sau đó, trên mười mấy cột sáng này nổ bắn ra hào quang đùng vào nhau, hội tụ thành một quang đoàn thật lớn, quang đoàn này trong chớp mắt biến ảo vạn vạo, hình ảnh một cự nhân mơ mơ hồ, cao hơn trăm trượng.

Vị thanh niên sừng vàng thấy Diệp Trường Sinh ở phía xa không có ý định dừng lại chút nào, tiếp tục vọt tới bên này, trong mắt liền hiện lên một đạo sắc lạnh.

Nó vung tiểu kỳ màu vàng lên, tiểu kỳ kia liền lập tức hóa thành một đoàn kim quang bao trùm nó lại, sau đó đoàn kim sắc này va chạm với thân ảnh cự lớn cao hơn trăm trượng kia.

Sau khi kim quang bay vào trong thân ảnh cự nhân màu bạc, nhanh chóng hội tụ trước trán, tạo thành một cái sừng màu vàng.

Sau đó, cự nhân màu bạc kia phảng phất như sống lại, trong hai con ngươi mãnh liệt toả ra hai chùm kim quang, tạo thành hai con ngươi màu vàng.

Trong con ngươi màu vàng óng kia lại ẩn chứa một tia thần sắc ngạo nghễ trong vẻ lạnh lùng, hiển nhiên giống hệt thần sắc thanh niên sừng vàng lúc trước.

Thoạt nhìn, người này đã khổng chế cự nhân cao hơn trăm trượng này, tiếp theo kim giác cự nhân mở ra cái miệng rộng hút xuống phía dưới, hơn mười vị tu sĩ Giác Xi tộc hình thành chùm sáng màu bạc liền bị hút vào trong bụng cự nhân này.

Sau một khắc, giữa ngực bụng Cự Nhân này liền xuất hiện mười quang đoàn, mười mấy quang đoàn này sắp xếp theo quy tắc nhất định, giống hệt đồ án bọn hắn đứng lúc trước hình thành, hiển nhiên đây là loại trận pháp huyền ảo.

Hết thấy đều phát sinh trong thời gian cực ngắn, đám tu sĩ Giác Xi tộc không đến mười hơi thở đã hoàn thành bố trí trận pháp hợp kích này, ngưng tụ thành cự nhân Giác Xi tộc cao hơn trăm trượng này.

Động tác của bọn họ thành thạo đến cực điểm, không có chỗ nào xa lạ, hiển nhiên đã luyện tập từ lâu.

Lúc Diệp Trường Sinh từ đằng xa bay tới, liền thấy biến hóa này, trong chớp mắt mười mấy người liền hội tụ thành cự nhân

trăm trượng này, đồng thời khí tức trên thân cự nhân này, rõ ràng đã đến trình độ Hợp Thể trung kỳ.

” Giác Xi tộc gốc rễ quả thực không đơn giản, dạng hợp kích trận pháp này đều có thể bố trí, không hổ là siêu cấp đại tộc Linh giới!” Diệp Trường Sinh trong lòng có chút ngoài ý muốn thầm nghĩ.

Xưa nay hợp kích trận pháp, nhân số càng nhiều càng khó bố trí, loại thủ đoạn này của Giác Xi tộc tại toàn bộ Linh giới tuyệt đối phi thường hiếm thấy, đoán chừng không có mấy tộc đàn có thể xuất ra trận pháp như vậy.

Nhìn Ngân Khoa Văn chảy xuôi trên thân cự nhân Bách Trượng Giác Xi tộc kia, trong hai tròng mắt chảy xuôi Kim Triện Văn, Diệp Trường Sinh liền biết loại trận pháp này phát ra hơn phân nửa là Tiên giới.

“Xin hỏi đạo hữu bay về phía chúng ta là có ý gì? Nếu đạo hữu không muốn đối địch với chúng ta thì xin dừng lại!” Thanh âm thanh niên kim giác cuồn cuộn truyền đến.

Lúc này, Diệp Trường Sinh cách bọn họ chỉ khoảng ngàn trượng, sau khi nghe nói như vậy, hắn vẫn mặc kệ, tiếp tục bay về phía trước.

Mà cùng lúc đó, bàn tay hắn khẽ chuyển, trên tay lại xuất hiện một thanh tàn nhận ngũ sắc quang huy.

Mảnh tàn nhận kia vừa xuất hiện, một vật trong cơ thể kim giác thanh niên lập tức phảng phất bị quấy nhiễu, rất nhỏ nhoáng một cái, phát ra một tiếng chuông ngân du dương.

Thanh niên sừng vàng cảm ứng được phản ứng của vật ấy, trong lòng lập tức hoảng hốt, trong đôi mắt màu vàng tràn đầy thần sắc khó tin nhìn về phía mặt tàn nhận trong tay Diệp Trường Sinh.

“Chẳng lẽ đây là một kiện Huyền Thiên chi bảo Tàn Phiến?” Trong lòng của hắn hiện lên ý niệm như vậy, trái tim lập tức trầm xuống.

Nếu đối phương đã lấy ra pháp bảo như vậy thì ý đồ rất rõ ràng, rõ ràng là muốn làm khó bọn họ.

Thanh niên sừng vàng cũng không nói nhảm nữa, giờ phút này gã không chế cự nhân trăm trượng này, một thân thực lực đã tới trình độ Hợp Thể trung kỳ, không sợ cùng đối phương đánh một trận.

Hắn bóp pháp quyết một cái, cự nhân màu bạc kia lập tức há miệng phun một cái, phun ra một đoàn thất sắc quang diễm.

Linh quang bảy màu lưu chuyển, một cái chuông nhỏ toàn thân trắng như tuyết, óng ánh sáng long lanh chợt lóe lên rồi hiện ra.

“Keng” một tiếng, phát ra thanh âm thanh thúy dễ nghe, cảnh tượng khó tin xuất hiện, Diệp Trường Sinh đang bay tới phía trước bỗng nhiên phảng phất lui về phía sau.

Đây là một cảnh tượng rất quý dị, rõ ràng Diệp Trường Sinh đang bay về phía trước, cho dù nhìn từ góc độ của hắn hay từ góc độ người đứng xem, hắn thật sự đang bay về phía trước.

Diễm này là do mẹ nghi ngờ.

Nhưng hắn nếu là bay về phía trước, hướng tới chỗ cự nhân Giác Xi Tộc kia bay đi, theo lý mà nói hắn cách cự nhân Giác Xi Tộc kia càng ngày càng gần.

Nhưng sự thực là hắn cách cự nhân Giác Xi tộc càng ngày càng xa, đây quả thực là một bức tranh khiến người ta không thể lý giải.

Pháp tắc!

Có thể làm được điều này chỉ có pháp tắc!

Trong chớp mắt khi tiếng chuông vang lên, Diệp Trường Sinh loáng thoáng cảm nhận được một tia ý nhị pháp tắc.

Đây cũng không phải là không gian pháp tắc dùng hai thủ đoạn kéo dài khoảng cách vô hạn, mà là một loại pháp tắc kỳ lạ khác.

Pháp tắc phảng phất như có năng lực điên đảo thiên địa, điên đảo nhận thức bình thường, vận vẹo quy tắc vật lý thường, đem khoảng cách giữa hai bên chuyển động, vật lý rút ngắn thành giữa hai bên, tương hướng vận động, khoảng cách vật lý kéo dài!

Diệp Trường Sinh khẽ nhú mào, cong ngón tay búng ra, một đạo kiếm khí từ đầu ngón tay bay ra, hướng về Cự Nhân Giác Xi Tộc kia bắn nhanh đi.

Thanh âm của tiêu chung trắng như tuyết kia cũng không biến mất, vẫn vang vọng chung quanh, cũng vì vậy, tác dụng của pháp tắc vẫn tiếp tục tăng lên.

Vì vậy, đạo kiếm khí mà Diệp Trường Sinh phát ra cũng chịu ảnh hưởng của pháp tắc này.

Kết quả là, hắn phát ra đạo kiếm khí bắn về phía cự nhân Giác Xi tộc, theo thị giác của hắn xem xét, đích thật là đang bắn về phía cự nhân Giác Xi tộc kia.

Nhìn từ góc nhìn của người xem, thậm chí là từ thị giác của cự nhân Giác Xi Tộc, đạo kiếm khí này cũng đích thật là đang bắn về phía cự nhân Giác Xi Tộc.

Nhưng ngay khoảnh khắc sau, một tiếng “rầm” vang lên, luồng kiếm khí này đã đâm thẳng vào thân thể Diệp Trường Sinh.

Đây chỉ là một luồng kiếm khí có tính thăm dò, cũng không có bao nhiêu uy năng bên trong, sau khi đụng vào người Diệp Trường Sinh, đương nhiên cũng không khiến hắn bị thương tổn gì.

Ngay cả da của hắn cũng không lau rách, đạo kiếm khí này liền tán loạn.

Nhưng thông qua lần thăm dò này, trong lòng Diệp Trường Sinh đại khái hiểu được quy tắc ẩn chứa trong chuông nhỏ trắng như tuyết này.

“Cũng may chỉ là một kiện Huyền Thiên Thánh khí, là phản chế chính thức Huyền Thiên chi bảo mà đến. Nếu là người giống nhau như đúc, vậy tự nhiên uy năng có hạn, không có khả năng đem chân chính pháp tắc giống như chế thành!”

“Nói cách khác, bên trong chuông nhỏ trắng như tuyết này ẩn chứa một tia thần vận của loại pháp tắc này, cũng không phải chân chính nắm giữ loại pháp tắc kia!”

“Nếu như giờ phút này người này cầm trong tay chính là Mê Thiên chung, vậy hôm nay ta thật đúng là có nguy hiểm vẫn lạc!” Diệp Trường Sinh trong lòng nổi lên ý nghĩ này.

Đôi phó pháp tắc, tự nhiên tốt nhất là cũng dùng pháp tắc!

Huyền Thiên Tàn Phiến trong tay Diệp Trường Sinh sáng lên hào quang năm màu. Hắn giờ thanh tân nhận này lên, nhắm

ngay người khổng lồ Giác Hoàng tộc cao hơn trăm trượng ở phía trước.

Khi cảm nhận được uy thế của thanh tàn nhận trong tay hắn, trong đôi mắt màu vàng của cự nhân Giác Tu tộc hiện lên vẻ ngưng trọng, pháp lực trên thân điên cuồng tuôn ra, tràn vào chuông nhỏ màu tuyết trắng kia.

Cái này toàn thân trắng như tuyết, tiêu chung óng ánh long lanh, tự nhiên là Giác Xi tộc nắm giữ Huyền Thiên chi bảo—
Mê Thiên Chung.

Đây chính là huyền thiên chi bảo chiếm vị trí thứ bảy trên Hỗn Độn Vạn Linh Bảng, so với Phá Thiên chùy còn mạnh hơn một chút, uy lực to lớn đến mức nào cũng có thể tưởng tượng được.

Nếu như chính phẩm ở đây, bằng vào năng lực điên đảo thiên địa quy tắc như đối phương, Diệp Trường Sinh chỉ dựa vào một kiện tàn bảo Huyền Thiên khẳng định không phải đối thủ.

Trừ phi hắn kích hoạt Huyền Thiên Trảm Linh Kiếm!

Bất quá bây giờ trong tay đối phương chỉ có một tia thần vận pháp tắc của Huyền Thiên Thánh Khí, mà trong tay Diệp Trường Sinh lại có tàn khí Huyền Thiên không trọn vẹn, hai người ai cao ai xuống cũng không cần nhiều lời.

Pháp tắc trong tay Diệp Trường Sinh mặc dù không trọn vẹn, nhưng tốt xấu gì thì đó cũng là pháp tắc chân thật, còn cái đồ vật chỉ có thần vận pháp tắc của đối phương thì tính là cái gì?

Bởi vậy, khi hắn muốn vận dụng tàn phiên Huyền Thiên Như Ý nhận, thì trận chiến này cũng đã có kết cục.

Diệp Trường Sinh đem thần thức thôi động đến cực hạn, trong hai tròng mắt tỏa ra tinh quang, rốt cục tại trong hư không bắt được một tia dấu vết.

Hai mắt của hắn thấy được từng vòng từng vòng gợn sóng màu trắng dập dờn trong mảnh thiên địa này, mà chính hắn cũng đang ở trong phạm vi bao phủ của gợn sóng màu trắng này.

“Keng” một tiếng, thanh niên sừng vàng vội vàng lần nữa thúc giục Huyền Thiên Thánh Khí trong tay. Từng vòng từng vòng

gợn sóng màu trắng từ trên tiểu chung trắng tuyết kia bay vọt về phía Diệp Trường Sinh.

Nếu như để cho loại sóng tuyết trắng kia vọt tới bên cạnh mình, sẽ phát sinh chuyện gì, ai cũng không cách nào dự liệu được.

Vừa rồi Huyền Thiên Thánh Khí chỉ thúc giục một tia công hiệu, liền sản sinh kết quả như vậy. Nếu để công kích này mạnh hơn, vậy cho dù Diệp Trường Sinh không vẫn lạc cũng sẽ bị thương nặng.

Cho nên hắn nhất định phải ngăn cản sóng tuyết trắng đang xông tới này.

Vì thế, Huyền Thiên Tàn Nhận trong tay hắn phát ra một tiếng vù vù, run lên, sau đó một đạo ngũ sắc quang nhận từ trong đó bay ra, hung hăng chém tới phía trước.

“Ông!”

Hư không rung động lắc lư, trong tầm mắt Diệp Trường Sinh, những gợn sóng màu tuyết trắng kia sau khi gặp đạo ngũ sắc quang nhận này lập tức tán loạn ra ầm ầm.

Ngũ sắc quang nhận trải mọi chông gai phóng tới Cự Nhân Giác Tu tộc, loại công kích quý dị lúc trước làm vụn vẹo quy tắc công kích vẫn chưa phát huy ra tác dụng.

Chứng kiến một màn này, thần sắc thanh niên kim giác kịch biến, lập tức nâng bàn tay cự nhân lên, bấm tay không ngừng gõ lên chuông nhỏ màu trắng tuyết kia.

“Keeng! keeng keeng...”

Tiếng chuông dồn dập vang lên, hoảng sợ như chuông vang loạn, từng gợn sóng trắng như tuyết mãnh liệt lao ra, tựa như thủy triều biển lớn liên miên không dứt, tầng tầng lớp lớp lao về phía quang nhận năm màu kia.

Mỗi một tầng sóng gợn tuyết trắng tách ra, ngũ sắc quang nhận kia sẽ tới sầm lại.

Mà đồng dạng, cự nhân Giác Phù tộc kia mỗi một lần đánh lên chuông nhỏ màu trắng như tuyết, ánh bạc trên người cũng mờ mịt đi một phần.

Hiển nhiên, thúc giục Huyền Thiên Thánh Khí như vậy đối với nó tuyệt đối là gánh nặng không nhỏ.

“Đương! Đương...” Tiếng chuông vang lên không ngừng, ngón tay vị thanh niên kim giác kia mơ hồ hiện ra huyết mang, mỗi khi bắn ra một chút, sắc mặt hắn bỗng nhiên trắng bệch ra.

Sau khi hơn mười tiếng chuông phát ra, trên mặt thanh niên đã không còn nửa phần huyết sắc.

Mà ở giữa ngực bụng của Giác Xi Cự Nhân, kết thành pháp trận hơn mười vị tu sĩ Giác Xi tộc Luyện Hư đỉnh phong khác, giờ phút này sắc mặt mỗi người cũng khó coi đến chết đi được.

Khí tức trên người bọn họ suy yếu, sắc mặt trắng bệch, không ít người đã khóe miệng chảy máu, hoảng sợ nhìn phía trước.

Trong cơ thể bọn họ không ngừng tuôn ra pháp lực, theo thanh niên sừng vàng không ngừng gõ chuông, pháp lực trên người bọn họ mất đi cũng càng nhanh chóng, trải qua mười mấy lần gõ chuông như vậy, không ít người trong bọn họ đã tổn thương nguyên khí.

Mà bên kia, đối thủ của bọn họ Diệp Trường Sinh dường như pháp lực vô cùng vô tận, sau khi chém ra một đạo ngũ sắc quang nhận, lại liên tiếp huy động Huyền Thiên tàn nhận, liên tục chém ra từng đạo quang nhận.

Mà sắc mặt của hắn, thậm chí ngay cả tái nhợt một phần cũng không có, phảng phất thôi động Huyền Thiên tàn khí này, đối với hắn mà nói không tiêu hao bao nhiêu.

Một đạo ngũ sắc quang nhận, liền cần thanh niên sừng vàng kia liên tiếp gõ bốn năm lần tiếng chuông mới có thể tiêu trừ, Diệp Trường Sinh một hơi chém ra nhiều đạo quang nhận như vậy, lấy pháp lực những tu sĩ Giác Xi tộc này, làm sao có thể ngăn cản.

Sau khi miễn cưỡng tiêu trừ bốn năm đạo quang nhận, một đạo quang nhận năm màu mà Diệp Trường Sinh chém ra liền xuất hiện ở trước mặt cự nhân Giác Xi tộc này.

Quang nhận lao ra, hung hăng trăm lên chuông nhỏ không hề phòng bị.

Sau một khắc, một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên, nương theo một cỗ khí lẫn kinh khủng hướng bốn phía lan tràn ra, đám người Giác Xi tộc trong cơ thể cự nhân giờ phút này đều thất khiếu chảy máu, thậm chí có mấy người bị đánh chết tại chỗ, Nguyên Anh bạo liệt ra.

Kiên Huyền Thiên Thánh Khí này, các tu sĩ Giác Hoàng tộc lại cứ như vậy bị chém nát, bất quá sau khi vỡ vụn, lại có một đạo bạch quang từ trung tâm vụ nổ bay ra, lóe lên biến mất không thấy.

Sau khi vật phẩm chế tạo giống như Mê Thiên Chung bị hủy diệt, lại là một đạo ngũ sắc quang nhận bắn nhanh đến, hung hăng chém lên thân cự nhân Giác Xi tộc cao trăm trượng kia.

Chỉ nghe “Ầm” một tiếng nổ vang, Giác Xi Tộc Cự Nhân lập tức nổ tung, hơn mười đạo thân hình trong cơ thể lập tức rơi xuống, khí tức mỗi người yếu ớt, sinh mệnh tựa như ánh nến trong gió, bộ dáng sắp tắt.

Bất quá thanh niên sừng vàng kia cuối cùng thực lực hùng hậu hơn người khác quá nhiều, tuy rằng gã cũng bị trọng thương, nhưng ngay lúc thân thể cự nhân nổ tung, gã liền hóa thành một đạo kim quang, vội vã bỏ chạy về hướng xa.

Hắn còn có năng lực chạy trốn, còn những tu sĩ Giác Xi tộc còn lại, ngay cả nhúc nhích một chút cũng không được.

Chỉ là khi hắn vừa mới bay ra ngoài không bao xa, phía sau hắn lại xuất hiện một ngũ sắc quang nhận, quang nhận chém qua, thân thể vị Giác Xi tộc tuấn kiệt này trong nháy mắt nổ tung.

Trong mưa máu, một đạo hư ảnh vô cùng kỳ dị lóe lên, như quỷ mị đánh về phía xa. Đây chính là độn quang do Nguyên Anh thanh niên biến thành!

“Ông!”

Hư không run lên, sau một khắc thân ảnh Diệp Trường Sinh thần bí khó lường xuất hiện ở trước mặt Nguyên Anh thanh niên sừng vàng này, một trảo mãnh liệt, Nguyên Anh này liền bị nó nắm ở trong tay.

Còn chưa đợi Nguyên Anh thanh niên kim giác phản ứng, Diệp Trường Sinh đã thành thạo sử dụng phù lục phong ấn

Nguyên Anh, sau đó bỏ vào trong một cái bình ngọc.

Tiếp theo, hắn nhanh chóng bay về hướng những tu sĩ Giác Xi Tộc đã không còn chút sức phản kháng kia, đem nguyên anh phong ấn lại.

Mười mấy vòng trụ vật xuất hiện trên tay hắn, Diệp Trường Sinh quét dọn chiến trường bên này một chút, chậm rãi biến mất ở nơi đây.

...

Trong lúc chuông nhỏ bị chém nát tại Nghiễm Hàn Giới, tại một cung điện thần bí ở phía xa xa trong Linh giới, ở tầng cao nhất của một tòa lầu các bị trùng trùng điệp điệp cấm chế bao quanh đột nhiên truyền ra một tiếng thét kinh hãi.

“Làm sao có thể?!” Trong tiếng kinh hô tràn ngập kinh ngạc cùng tức giận.

Ở lối vào lầu các, mấy tên kim giáp sĩ đứng thẳng thẳng, mặt ai nấy đều không chút biểu tình, dường như không nghe thấy tiếng động từ trong lầu các truyền ra.

Mà ở trong lầu các cao tầng có ba gã Giác Xi Nhân hình thái khác nhau, bọn họ nhìn một cái chuông lớn tuyết trắng trên bàn ngọc xanh biếc, trên mặt đều hiện ra vẻ ngưng trọng.

Trong đó phát ra tiếng kinh hô là một trung niên mỹ phụ ước chừng hơn ba mươi tuổi, trên đầu sinh ra một đôi sừng nhỏ màu xanh biếc, một tay che miệng, trong đôi mắt đẹp tràn đầy vẻ tức giận.

Chuông lớn trên bàn cao chừng một trượng, ngoại trừ lớn nhỏ, hình dạng hoàn toàn giống hệt cái chuông nhỏ mà thanh niên Kim Giác điều khiển.

Mà trên mặt đất phía dưới bàn ngọc lại có khắc rõ năm pháp trận nhỏ kim quang chớp động.

Trong bốn pháp trận kia đều trống trơn, duy chỉ có một cái pháp trận gần chuông lớn nhất lơ lửng một đoàn bạch quang.

Bạch quang và chuông lớn chớp động hào quang, phảng phất như đang hô ứng lẫn nhau.

“Không ngờ lại có một kiện Huyền Thiên Thánh Khí bị hủy, ngay cả Thần Chung Chân Linh, vật liệu làm chủ Thánh khí cũng tự động bay trở về. Xem ra tên đệ tử nắm giữ kiện Huyền Thiên Thánh Khí này đã vẫn lạc tại Nghiễm Hàn Giới không thể nghi ngờ.” Sắc mặt mỹ phụ khó coi nhìn chằm chằm vào bạch quang kia, tràn đầy tức giận nói.

“Chuyện này có chút cổ quái, chẳng lẽ tiểu gia hỏa nắm giữ Thánh khí kia rời khỏi đội ngũ, một mình mang theo Huyền Thiên Thánh khí đi giao thủ với người khác?” Một vị lão giả mặc áo bào trắng, khí tức trên người sâu không lường được vuốt chòm râu nói ra.

“Hừ, trừ điều đó ra thì còn nguyên nhân gì nữa? Trước khi bọn họ xuất phát, chúng ta đã nghiêm mật phân phó, tất cả mọi người phải cùng nhau hành động, tuyệt đối không thể rời khỏi đội ngũ, nhưng người này vẫn làm như vậy!” Một nam tử trung niên trên đỉnh đầu mọc ra một cái sừng dài màu lam có chút tức giận nói.

“Những tiểu gia hỏa này ngày thường tu hành ở Thiên Giác Thánh Sơn, chưa trải qua tôi luyện nhiều, trong lòng tất cả đều là ngạo khí, lần này tiến vào Nghiễm Hàn Giới, đoán chừng là coi thường người trong thiên hạ, một thân một mình thoát ly đội ngũ đi đuổi giết người khác, kết quả bị người khác giết chết!” Thần sắc mỹ phụ trung niên khôi phục bình tĩnh, nói như thế.

Đây là lời giải thích hợp lý nhất mà nàng nghĩ ra, ngoại trừ khả năng này, nàng không thể nghĩ ra lý do gì khác có thể khiến đệ tử nắm giữ Huyền Thiên Thánh khí vẫn lạc.

Bằng vào Giác Xi tộc dạy cho các tộc nhân phương pháp liên thủ, cho dù đụng phải hung thú cường đại thánh giai đỉnh phong, bọn họ cũng có năng lực có thể thoát đi.

Nhưng trong Quảng Hàn giới, tồn tại Thánh Giai đỉnh phong cũng nhiều như vậy, tình báo sớm đã bị người ta thăm dò rõ ràng, chỉ cần những người này cẩn thận một chút, theo lý mà nói sẽ không có khả năng gặp phải Thánh Giai đỉnh phong.

Cho nên, chỉ cần không rời khỏi đội ngũ liên thủ hành động, như vậy bọn họ sẽ phải nắm chi tiểu đội nắm giữ Huyền Thiên

Thánh khí ở Nghiễm Hàn giới hầu như không có khả năng chết đi.

Cũng vì vậy, bọn họ nhất trí cho rằng nhất định là vị tu sĩ nắm giữ Huyền Thiên Thánh khí thoát ly đội ngũ đơn độc hành động.

“Nhưng như vậy cũng không hợp lý lắm, theo lý mà nói, có được Huyền Thiên Thánh khí, cho dù gặp phải tồn tại nhị giai Thánh tộc, cũng có năng lực có thể toàn thân trở ra, chẳng lẽ người này thật sự ngốc đến mức chọc phải những hung thú thánh giai đỉnh phong kia?” Vị lão giả kia nói.

Mỹ phụ trung niên nhíu mày, lạnh lùng nói: “Mặc kệ tên đệ tử kia vẫn lạc như thế nào, đoàn người kia mất đi Huyền Thiên Thánh khí, cũng mất đi cơ hội đoạt được kiện đồ vật kia, việc này đối với đại kế của bản tộc có ảnh hưởng rất lớn.”

“Không sao, vật kia tổng cộng chia làm năm phần, chỉ cần bốn đội khác đắc thủ, lần kế tiếp khi Nghiễm Hàn Giới mở ra, vẫn sẽ không ảnh hưởng đến kế hoạch của bản tộc.” Nam tử trung niên nói như thế.

“Chỉ sợ mấy đội khác cũng xảy ra vấn đề!” Lão giả than nhẹ một tiếng, chậm rãi nói.

“Nếu thật sự phát sinh loại chuyện này, chỉ có thể nói cơ hội của bản tộc còn chưa tới, chúng ta cũng không cần quá lo lắng.” Trung niên nam tử mỉm cười trả lời.

“Ai!” Nghe nói như thế, mỹ phụ trung niên cùng vị lão giả kia đều thở dài một tiếng, hiển nhiên hai người này nhìn xa không có mở ra như vậy.

...

Diệp Trường Sinh cực tốc phi hành trên không trung, đồng thời từng cái một mở ra vòng tay trữ vật của những tu sĩ Giác Xi tộc kia, vơ vét bảo vật của bọn họ.

Các tu sĩ Giác Xi tộc này không thể nghi ngờ chính là tài sản hơn xa các tu sĩ cùng cấp khác, trên người mỗi người đều mang theo hơn một ức linh thạch cực lớn.

Mà linh thạch trên người thanh niên kim giác kia cũng càng nhiều thêm, ước chừng đạt đến hai trăm triệu.

Từ trên người những người này, Diệp Trường Sinh trực tiếp thu được hai mươi ức linh thạch, tăng thêm vốn dĩ hắn có ba ức linh thạch, điều này khiến tổng số linh thạch trên người hắn đi thẳng tới hơn năm tỷ.

Mà đây cũng không phải là tài phú lớn nhất của tu sĩ Giác Xi tộc này, bọn họ tiến vào Nghiễm Hàn Giới, ngoại trừ gánh vác đại kế trong tộc ra, tự nhiên cũng là có ý định giúp cho mình đột phá cảnh giới Hợp Thể.

Vì vậy, bọn họ cơ hồ trên người đều mang theo các loại tài nguyên phụ trợ đột phá Hợp Thể, trong đó có Chúc Thần Đan, Vạn Diệu Đan so sánh với Diệp Trường Sinh, Diệp Trường Sinh phát hiện ra ba loại.

Hơn mười tên tu sĩ này, cơ hồ là mỗi người một hạt!

Mà các loại thủ đoạn đối phó với tâm ma khác, các loại như đối phó với thiên kiếp, cũng đủ loại, giá trị khó có thể đánh giá.

Giá bán của một đồng đan dược này, tùy tiện liền vượt qua hai mươi ức linh thạch.

Trừ mấy thứ này ra, trên người mười mấy người này cơ hồ là nhân thủ gồm năm ba kiện linh bảo, như vậy Diệp Trường Sinh thoảng cái chiếm được hơn năm mươi kiện linh bảo.

Những Linh Bảo này được quy đổi thành Linh Thạch, cũng là số lượng gần hai, ba tỷ!

Ngoại trừ Linh Bảo, Diệp Trường Sinh còn từ trên người vị thanh niên sừng vàng kia lấy được một kiện Thông Thiên Linh Bảo.

Đây chính là Hỗn Nguyên Xích lấy được trên người của đôi phương sau khi giết chết Nguyên Anh của Trung Lập!

Thông Thiên Linh Bảo này giống hệt Hỗn Nguyên giản của Diệp Trường Sinh, xếp cuối Hỗn Độn Vạn Linh Bảng, đối với Diệp Trường Sinh hiện tại mà nói, đương nhiên không quá dùng được.

Nhưng đối với tu sĩ Hợp Thể kỳ khác, đây lại là một kiện bảo vật vô cùng trân quý.

Sau khi kiểm kê thu hoạch được từ những người này, Diệp Trường Sinh lại lấy ra nguyên anh của những tu sĩ Giác Xi tộc này, sưu hồn chúng.

Hắn cảm thấy rất hứng thú với đại kế mà Giác Xi tộc mưu đồ trong Quảng Hàn giới, nếu như đây là một phần cơ duyên hữu dụng với hắn, Diệp Trường Sinh vẫn rất muốn nắm tới tay.

Dù sao, hiện tại hắn ở trong Nghiễm Hàn Giới, cơ hồ là tồn tại vô địch, muốn cướp đoạt thứ gì, hoàn toàn không cần kiêng kỵ, có thể buông tay đi làm!

Nguyên Anh vỡ vụn ra từng mảnh trong tay Diệp Trường Sinh, sau khi sưu hồn thanh niên sừng vàng, Diệp Trường Sinh đại khái cũng đã biết được mưu đồ những người này tiến vào Nghiễm Hàn Giới.

Giác Xi tộc tiến vào Nghiễm Hàn giới tổng cộng có mười chín tiểu đội, trong đó có năm chính là vì chấp hành kế hoạch này, còn mười bốn tiểu đội còn lại thì phụ trách thả sương khói, che giấu hành động của bọn họ.

Năm tiểu đội này chia ra phụ trách đi đến năm nơi trong Nghiễm Hàn Giới, phá vỡ năm cấm chế, lấy ra một đồ vật.

Thứ này cụ thể là cái gì, bọn họ cũng không biết, bọn họ chỉ biết đồ vật trong cấm chế này, là liên quan đến cơ duyên Giác Xi tộc có thể hưng thịnh hay không.

Vị thanh niên kim giác này, là từ một nơi tên Thiên Giác Thánh Sơn của Giác Xi Tộc đi ra.

Thiên Giác Thánh Sơn chính là địa phương giống như Thánh đảo hai tộc Nhân Yêu, bên trong hội tụ một tộc thiên tài kiệt xuất nhất, là trung tâm của cả tộc.

Thanh niên sừng vàng thực lực vô cùng mạnh mẽ, là mười đại cường giả trong cùng cảnh giới với Thiên Giác Thánh sơn, sức chiến đấu vượt xa đồng cấp rất nhiều.

Là lấy hấn mới có thể được chọn chấp hành nhiệm vụ quan trọng này, mà mười mấy người hấn dẫn đầu này, cũng là một ít tồn tại đứng đầu trong tu sĩ Luyện Hư của Giác Thánh sơn bên ngoài Giác Xi tộc.

Nhưng kết quả, bây giờ tất cả những người này đều bị Diệp Trường Sinh giết chết.

Đừng nhìn hấn chỉ giết mười tu sĩ Luyện Hư, từ xuất thân, tư chất, tâm tính của những người này, tương lai khả năng bọn họ đột phá Hợp Thể kỳ là cực lớn.

Đám người này toàn bộ đều chết hết, mặc dù là siêu cấp đại tộc như Giác Xi tộc cũng là một tổn thất to lớn.

“Cuối cùng là vật gì, có thể khiến cho một đại tộc siêu cấp cũng cảm thấy có thể làm cho bọn họ hưng thịnh sao?” Diệp Trường Sinh hồi tưởng đến việc sưu hồn đoạt được, lâm vào trầm tư.

Giác Xi tộc đã là cường đại như vậy, còn có thể để cho bọn họ hưng phấn, vậy đồ vật bọn họ tính toán, liền thật sự là một thứ có thể kinh động toàn bộ Linh giới.

Loại đồ vật cấp độ này, một hai kiện Huyền Thiên chi bảo còn không đủ, ba năm kiện Huyền Thiên chi bảo, mới có thể đạt tới cấp bậc khiến Giác Xi tộc đại hưng.

Hoặc là, tăng lên bảy, tám vị Đại Thừa sức chiến đấu, hoặc là, mang đến chiến lực cấp bậc Chân Linh cho Giác Xi tộc.

Hơn nữa loại chân linh này, còn không phải là loại cung phụng trong tộc của bọn họ, chỉ có tại thời khắc máu chốt mới có thể triệu hoán ra, xuất thủ một lần Chân Linh.

Mà là bất cứ lúc nào cũng có thể ra tay, giống như Chân Linh Đại Thừa trong tộc mình vậy.

Đương nhiên, ngoài ra còn có phương pháp trợ giúp Giác Xi tộc nuôi dưỡng ra số lượng đông đảo tu sĩ cấp bậc Hợp Thể, Luyện Hư.

Một khi số lượng tu sĩ ở những tầng này nhiều thì số lượng tồn tại Đại Thừa cũng sẽ nhiều hơn.

Hay là còn có phương pháp có thể làm suy yếu uy lực của Thiên kiếp...

Khả năng này rất nhiều, hiện tại Diệp Trường Sinh căn bản không cách nào đoán được mưu đồ của Giác Xi tộc đến tột cùng là cái gì.

Hắn chỉ có thể tự mình mở cấm chế mấy chỗ này ra, lấy đồ vật bên trong lên mới có thể biết được.

Từ trong trí nhớ của vị thanh niên sừng vàng này, Diệp Trường Sinh biết được muốn phá vỡ cấm chế chỗ đó, lấy đồ vật bên trong ra rất khó.

Chỉ có đạt tới cấp bậc Đại Thừa, mới có thể phá vỡ cấm chế kia.

Giác Xi tộc để người của năm đội ngũ này mang Huyền Thiên Thánh khí vào, chính là vì phá vỡ cấm chế kia.

Đem Huyền Thiên Thánh Khí trong Thần Chung một tia linh tự bạo, liền có thể bộc phát ra uy lực Đại Thừa cấp bậc, dùng cái này đủ để phá vỡ cấm chế kia.

Ngay từ lúc thanh niên kim giác cầm Huyền Thiên Thánh Khí tiến vào Quảng Hàn Giới, cao tầng Giác Xi Tộc đã bố trí trên

Huyền Thiên Thánh Khí, một tia Chung Linh kia chỉ có lúc gặp cấm chế kia mới có thể tự bạo.

Nếu như không có đụng phải cấm chế, cho dù là Huyền Thiên thánh khí bị hủy đi, Chung Linh cũng sẽ không tự bạo, mà là trực tiếp rời khỏi Quảng Hàn giới, trở lại Giác Xi tộc trong.

Bởi vì đối với Giác Hoàng tộc mà nói, Chung Linh của Thần Chung cũng là vật cực kỳ trọng yếu, một khi tự bạo sẽ làm bản thể Thần Chung bị tổn thương, không có mấy vạn năm thời gian khó có thể khôi phục lại.

Cho nên nếu như không gặp phải cấm chế kia, bọn họ sẽ không làm cho thần chung linh tự bạo.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao sau khi Diệp Trường Sinh giết chết những tu sĩ Giác Xi tộc này, một tia sáng trắng trực tiếp biến mất, không có bất kỳ phản ứng nào.

“Lực lượng tăng cao nhất trong Bí Cảnh này bị áp chế ở Hợp Thể, mà cấm chế kia phải đạt tới cấp bậc Đại Thừa mới có thể phá vỡ, xem ra đồ vật ẩn giấu nơi này thật sự là khó lường!” Diệp Trường Sinh trầm nghĩ.

“Bất quá cũng may ta biết được vị trí năm vị trí trong ký ức của gia hỏa này, cũng biết được mấy tiểu đội Giác Xi tộc khác đã đi nơi nào, cùng cách liên hệ với phương pháp của bọn họ!”

“Hắc hắc!”

Diệp Trường Sinh mỉm cười, thân hình chợt biến mất.

Hắn tính toán tiêu diệt hết mấy tiểu đội Giác Tộc kia, sau đó đi thăm dò năm địa phương kia một chút, tìm ra đồ vật ẩn núp bên trong.

.....

Trong cung điện của Linh Giới Giác Xi tộc, mấy vị tu sĩ Hợp Thể kỳ của Giác Xi tộc sau khi nhìn thấy một đạo chuông Thần Linh bay trở về, tâm tình bắt đầu trở nên khó chịu.

Bọn họ bất lực với chuyện đã xảy ra trong Nghiễm Hàn Giới, chỉ có thể trơ mắt nhìn, đồng thời trong lòng cầu nguyện cho bốn đội nhân mã còn lại không xảy ra vấn đề gì.

Nhưng trời không thích người, ngay khi đạo Chung Linh Phi kia bay trở về, qua chưa đến ba ngày, bỗng nhiên hư không chung quanh cung điện “Ông” một tiếng rung động lắc lư, ngay sau đó một đạo bạch quang vù vù xuất hiện trong hư không, lóe lên một cái, sau đó tiến nhập vào trong một tòa trận pháp trên mặt đất.

Trên mặt đất bên trong năm toà Kim sắc pháp trận kia, lập tức liền có hai tòa bên trong đều có một đạo bạch quang mờ mờ đang chuyển động, chứng kiến một màn này, ba vị đại nhân vật Giác Xi Tộc sắc mặt thoáng cái liền âm trầm xuống, trở nên khó coi chưa từng có.

“Hai kiện Huyền Thiên Thánh Khí đều bị hủy diệt, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?” Trong thân sắc trung niên mỹ phụ mang theo vẻ lo lắng nồng đậm nói ra.

Nếu như chỉ bị hủy đi một thứ thì bọn họ còn có thể chịu đựng được nữa, nhưng hiện giờ cả hai thứ này đều bị hủy cả rồi, việc này khiến cho bọn họ đứng ngồi không yên.

Sự tình này nhìn thế nào cũng tràn đầy một loại mùi vị quỷ dị.

Lúc trước kiện Huyền Thiên Thánh Khí kia xảy ra vấn đề, còn có thể giải thích vì người chấp chương Thánh khí cuồng vọng tự đại, một thân một mình ra ngoài truy kích cường địch, kết quả bị đối phương phản sát, nhưng bây giờ kiện thứ hai cũng bị hủy đi, chẳng lẽ là nguyên nhân này sao?

“Chẳng lẽ có ai biết được kế hoạch của Giác Xi tộc chúng ta, ở trong Quảng Hàn giới nhằm vào tộc nhân của chúng ta?” Lão giả tóc trắng xoa kia lạnh lùng, trầm giọng nói.

“Ý của ngươi là có nội gian? Nhưng người biết kế hoạch này không có mấy người, mỗi người đều đáng tin cậy, ta cũng không cảm thấy ai sẽ mạo hiểm đi tiết lộ tin tức ra ngoài như vậy!” Mỹ phụ trung niên lắc đầu nói.

Nam tử trung niên kia cũng không tin: “Chắc không thể là do nội gian gây nên, hơn nữa cho dù có nội gian tiết lộ tin tức ra ngoài, chỉ dựa vào tu sĩ Luyện Hư trong Quảng Hàn Giới làm sao có thể chống lại nhóm tiểu đội do Giác Xi tộc chúng ta phái ra?”

“Đạo hữu nói cũng đúng, nhưng nếu không phải tin tức bị tiết lộ, vậy nguyên nhân này là gì?” Lão già tóc bạc nhú mày nói ra.

Mỹ phụ trung niên và nam tử trung niên liếc nhau, đều không nói gì, bọn họ cũng không biết nguyên nhân gì, nếu như bọn họ có thể hiểu được mà nói, thì sẽ không ngồi ở chỗ này nữa!

“Ôi! Hai kiện thì hai kiện, tổn hại hai kiện thánh khí, còn ba kiện nữa, chỉ cần ba đội ngũ kia có thể hoàn thành nhiệm vụ, vậy đại kế của chúng ta vẫn có hy vọng thành công!” Cuối cùng, nam tử trung niên kia thở dài một tiếng nói.

Bọn họ ngồi ở chỗ này, lo lắng bất an tiếp tục xem, kết quả sau vài ngày, hư không một lần nữa rung động, lại một đạo linh chung từ trong hư không bay ra, rơi vào trên mặt đất mảnh nhỏ trận pháp kia.

Lần này, ba vị tu sĩ Giác Xi tộc này rốt cuộc đứng ngồi không yên, sắc mặt mỗi người đều ngưng trọng chưa từng có, bọn họ biết, kế hoạch lần này đã thất bại hoàn toàn.

Đã tổn hại ba món thánh khí, như vậy cho dù hai đội ngũ còn lại thành công, cũng không làm nên chuyện gì.

“Việc này đã không phải là chuyện chúng ta có thể xử lý nữa rồi, mời Phong tiên bối tới xem một chút!” Lão già tóc bạc thở dài một tiếng, nói như thế.

Hai người kia nghe vậy thần sắc ngưng trọng gật đầu, lập tức lấy ra một tấm gương, đánh ra mấy đạo pháp quyết vào gương, hào quang trong gương chấn động một hồi, như sóng nước dập dờn, một lát sau một gương mặt xuất hiện trong gương.

Đây là một nam tử trung niên tướng mạo uy nghiêm, gương mặt màu vàng nhạt, trên trán có ba cái sừng ngắn màu vàng, ở giữa có một cái hơi dài, hai bên thì ngắn.

Người này xuất hiện ở trong mặt kính, ánh mắt đảo qua, lập tức thấy được tình huống trong năm cái pháp trận kia.

Nhất thời, sắc mặt vị trung niên nam tử thần sắc uy nghiêm này đại biến, hai luồng kim quang kinh người từ trong mắt bắn ra, thần sắc mơ hồ mang theo một tia nổi giận, quát hỏi:

“Đây là có chuyện gì? Làm sao có ba đội ngũ đều thất bại?”

“Phong tiền bối, việc này thực sự có kỳ quặc...” Trung niên mỹ phụ kia lập tức cung kính nói một ít phán đoán của ba người bọn họ cho nam tử với khuôn mặt uy nghiêm này biết.

Người này sau khi nghe xong những lời này, thần sắc âm trầm đáng sợ, sau khi trầm mặc một hồi, hần lạnh lùng nói một câu:

“Ta lập tức tới ngay!”

Dứt lời, mặt kính kia gợn sóng nhộn nhạo, dung mạo lập tức biến mất không thấy.

Mỹ phụ trung niên thu hồi tấm gương, nhìn về phía hai người khác, thở dài một tiếng, nói:

“Mọi chuyện đều phải đợi Phong tiền bối tới đây rồi mới tính, lần này tộc ta mưu đồ đại kế dài đằng đẳng như vậy thất bại, xem ra ba người chúng ta sẽ không thoát khỏi trừng phạt nhất định rồi!”

Nam tử trung niên cùng lão giả tóc trắng kia nghe vậy đều cười khò, lắc đầu, cũng không biết nên nói cái gì.

Bọn hắn chờ liên tiếp thời gian một ngày, bên ngoài tòa cung điện này bỗng nhiên hiện lên một đạo quang mang, vị nam tử kim giáp tướng mạo uy nghiêm kia xuất hiện ở trước bậc thang cung điện.

Mà đám giáp sĩ ngoài cung điện thị vệ vừa thấy người này, lập tức cung kính hành lễ, cao giọng hô:

“Tham kiến Phong thái thượng trưởng lão!”

Người tới chính là Thái Thượng trưởng lão Giác Xi tộc, một vị cường giả cấp bậc Đại Thừa.

Nghe được động tĩnh bên ngoài, ba người trong cung điện kia cũng trong chớp mắt tất cả đều chạy ra, thần sắc thấp thỏm bái kiến vị lão tổ Đại Thừa này.

Đại Thừa họ Phong gật đầu, lúng túng nói: “Đi vào trước rồi nói sau!”

Ba người nghe vậy không dám nhiều lời, tất cả đều khom người đợi sau khi Đại Thừa họ Phong tiến vào cung điện kia, cũng đứng thẳng người lên đi vào theo.

Chỉ là bọn họ vừa mới đi vào, đi tới cung điện thì trong hư không bỗng nhiên vù vù một trận, một đạo bạch quang bỗng nhiên xuất hiện, chợt lóe lên rồi biến mất, bay vào bên trong một trận pháp hình nhỏ trên mặt đất.

Chung Linh thứ tư cũng đã trở về, điều này có nghĩa là tiểu đội thứ tư cũng thất bại!

Đại Thừa họ Phong vừa mới đến nơi liền xảy ra chuyện như vậy, dường như là muốn cho hắn một cái hạ mã uy, điều này làm cho sắc mặt người này chỉ một thoáng đã trở nên vô cùng khó coi.

Toàn thân gã tản mát ra một cỗ khí tức âm hàn không gì sánh được, lập tức làm cho ba người sau lưng lo lắng bất an.

“Xem ra đại kế lần này đã hoàn toàn bị hủy!” Sau một hồi nhìn chăm chăm vào mấy tòa pháp trận kia, cuối cùng người này mới nói như thế, thanh âm bình tĩnh, nghe không ra hỉ nộ.

Nhưng trong lòng ba vị tu sĩ Hợp Thể kỳ kia lại căng thẳng, vội vàng tiến lên một bước, cung kính nói:

“Phong tiên bối, việc này nhất định có cổ quái, trước đó chúng ta đã tính đến tất cả tình huống, lại còn có thể xảy ra loại chuyện này...”

“Hừ, mỗi một người biết chuyện này, cùng với mỗi một tộc nhân đi ra từ Nghiễm Hàn Giới, đều phải đi Thiên Giác Thánh Sơn tiếp nhận kiểm tra, nếu để ta biết có ai là nội gian... Ta sẽ khiến hắn hối hận vì đã ở trên đời này!” Đại Thừa họ Phong lạnh lùng vô cùng nói.

“Cần tuân mệnh lệnh của thái thượng trưởng lão!” Ba vị Hợp Thể kia nghe vậy, vội vàng nói.

Lại im lặng một hồi, sau đó Đại Thừa họ Phong chậm rãi nói: “Các ngươi cũng biết vật kia trọng yếu đến cỡ nào!”

“Ở vị trí năm cấm chế kia, cứ mỗi một vạn năm lại có một lần biến hóa. Giác Xi Tộc chúng ta hao phí một cái giá cực lớn, trong mấy chục vạn năm tiến vào đó liên tục thăm dò, đã bố trí ra đủ loại bố trí, cuối cùng tại lần này mới xác định được vị trí của năm cấm chế kia!”

“Nếu như lần này chỉ có một hai tiểu đội thất bại, mà mấy tiểu đội khác đều thành công, đem đồ vật mang ra ngoài, cũng không phải là không thể chấp nhận!”

“Có mấy món này, lần sau trước khi tiến vào chúng ta liền có thể suy tính ra mấy món còn lại sẽ xuất hiện ở địa phương nào, do đó gom năm kiện pháp khí kia lại, lấy ra cái kia đủ để cho tộc ta hưng thịnh!”

“Nhưng hiện tại nhiều tiểu đội như vậy đều thất bại, vậy thì cho dù chúng ta có nhiều thủ đoạn hơn nữa, sau khi tiến vào cũng không cách nào tìm được vị trí năm cấm chế kia!”

“Điều này mang ý nghĩa cố gắng mấy chục vạn năm của bộ tộc ta cứ như vậy trôi theo dòng nước, kế tiếp lại dựa theo biện pháp cũ xác định năm vị trí cấm chế kia, ít nhất cũng phải tiêu phí thời gian hơn mười vạn năm!”

Đại Thừa họ Phong chậm rãi nói, mỗi lần hắn nói một câu, thần sắc ba vị tu sĩ Hợp Thể sau lưng lại trầm trọng thêm một phần.

Những chuyện mà Đại Thừa họ Phong nói bọn họ đều rõ ràng, ba người ở đây không ai không biết tầm quan trọng của chuyện này, nhưng bây giờ lời này nói ra từ miệng Đại Thừa họ Phong, lại để cho bọn họ cảm nhận được áp lực trước nay chưa từng có.

“Hiện tại thời gian Nghiễm Hàn Giới mở ra còn chưa tới một tháng, dù tất cả mọi người trên Lôi Minh Đại Lục đều liên hợp lại, muốn nhằm vào Giác Xi Tộc chúng ta, vậy cũng không thể trong thời gian ngắn làm được điều này!”

“Phong tiên bối, văn bối vừa suy nghĩ vừa nghĩ, nghĩ thế nào cũng không rõ vì sao lại phát sinh chuyện như vậy!” Trung niên mỹ phụ thờ dài nói ra.

“Đừng nói người không nghĩ ra, ta làm sao nghĩ thông được? Hừ, có thể xuất hiện loại tình huống này, hiện tại xem ra chỉ có một khả năng, đó chính là trong Quảng Hàn giới xuất hiện một vị cường giả Đại Thừa bản địa, hơn nữa người này đã biết

muru đồ Giác Xi tộc chúng ta!” Đại Thừa họ Phong hừ lạnh một tiếng nói.

“Điều này sao có thể?” Nghe nói như thế, ba vị Hợp Thể kia trong nháy mắt sắc mặt đại biến, trong đó vị lão giả tóc trắng phát ra tiếng kinh hô.

“Không phải các tộc đại lục Lôi Minh chúng ta đã sớm suy đoán, với hạn chế của quy tắc trong Quảng Hàn Giới, sẽ không xuất hiện cường giả cấp Đại Thừa đấy chứ?” Lão giả biến sắc nói ra.

“Sinh vật bản thổ không thể xuất hiện cường giả Đại Thừa, nhưng không có nghĩa là người bên ngoài tiến vào Nghiễm Hàn Giới cũng sẽ bị hạn chế như vậy!” Phong Thừa lạnh lùng nói.

“Nhưng cái này... Người tiến vào đều là thượng tộc đỉnh phong, ngay cả Thánh tộc cũng không có. Trong thời gian ngắn như vậy, làm sao có thể xuất hiện tồn tại cấp Đại Thừa chứ?”

Ba vị tu sĩ Hợp Thể kỳ vẻ mặt kinh ngạc và khó tin nổi, hiển nhiên bọn họ không tin trong Quảng Hàn giới sẽ xuất hiện tồn tại cấp Đại Thừa.

“Bất kể nói thế nào, bốn tiểu đội thật sự thất bại là ở chỗ này, hôm nay chúng ta cũng không thể nhìn như vậy!” Trong mắt Phong Thừa Đại hiện lên một tia lãnh quang nói ra.

“Ý của tiên bối là?” Nghe được lời này, ba vị tu sĩ Hợp Thể Kỳ trên mặt lộ ra vẻ nghi hoặc.

“Mặc kệ người kia là ai, nếu hắn đã hủy đi bốn kiện Huyền Thiên Thánh Khí, như vậy kiện cuối cùng kia đối phương hơn phân nửa cũng sẽ không bỏ qua. Đã như vậy, ha ha, sao có thể để hắn nhẹ nhõm hủy diệt thánh khí như thế?” Trong ánh mắt Đại Thừa họ Phong mang theo một tia tức giận nói.

Nghe nói như thế, ba vị tu sĩ Hợp Thể kỳ lập tức hai mắt nhìn nhau, bọn họ giống như đang nghĩ tới điều gì, trong mắt đều lộ ra vẻ chấn động.

“Phong tiên bối muốn giải khai hạn chế đối với Chung Linh sao?” Trung niên mỹ phụ đánh bạo hỏi một câu.

“Đúng vậy, ta sẽ cách không giải khai hạn chế của Chung Linh, để cho Chung Linh tùy thời tùy thời tự bạo, chỉ cần phá hư kế hoạch chúng ta người kia còn không phải Đại Thừa tu sĩ, vậy tại này Chung Linh tự bạo uy lực, quả nhiên không có đạo lý sống sót!” Sắc mặt Đại Thừa lạnh lùng nói.

“Cái này...” Ba vị tu sĩ Hợp Thể hai mặt nhìn nhau, nhưng cũng không dám nói ra lời chất vấn gì.

Không công khiến Chung Linh tự bạo, làm bản thể Thánh khí bị tổn thương, phải hơn vạn năm mới có thể khôi phục lại, mà Giác Xi tộc bọn họ lại không có bất kỳ thu hoạch nào. Ngay cả kẻ phá hư kế hoạch của bọn hắn có thể bị nổ chết hay không cũng không biết, vụ mua bán này nhìn thế nào cũng là lỗ.

Dựa theo suy nghĩ của bọn họ, nếu kế hoạch đã thất bại, vậy nên nghĩ tất cả biện pháp giảm bớt tổn thất, chứ không phải giống vị Đại Thừa họ Phong kia, tiếp tục mở rộng tổn thất.

Nhưng bọn hắn một đám tu sĩ Hợp Thể kỳ nào dám đưa ra nghi vấn với một vị Đại Thừa, vì vậy đều ngậm miệng không nói lời nào.

Đại Thừa họ Phong không để ý đến suy nghĩ của mấy người phía sau, hắn quay về phía năm tòa pháp trận nhỏ bé kia, một tay bấm niệm pháp quyết, thần sắc ngưng trọng đem một đạo kim quang đánh vào bên trong tòa pháp trận trống rỗng cuối cùng kia.

Lập tức, bên trong tòa pháp trận kia kim quang nhộn nhạo, phát sinh một ít biến hóa không hiểu.

Những pháp quyết do Đại Thừa họ Phong đánh ra đều bị pháp trận truyền tống rời đi, biến mất tại nơi đây.

Làm xong chuyện này, Đại Thừa họ Phong không nói gì, chỉ chấp tay sau lưng nhìn chuông lớn tuyết trắng trên bàn cùng với năm tòa pháp trận màu vàng trên mặt đất.

Chờ liên tiếp hai ngày, đột nhiên tòa trận pháp màu vàng cuối cùng run lên mãnh liệt, sau đó ầm vang nổ tung, hóa thành vô số đạo lưu quang biến mất không thấy.

.....

Cùng lúc đó, trong Quảng Hàn giới, Diệp Trường Sinh đứng ở không trung nhìn về phía trước, sau lưng hắn một đôi cánh đủ mọi màu sắc chót lóe lên, từng luồng từng luồng không gian chấn động vô hình lan ra.

Đôi cánh này so với Thiên Bằng sí còn nhỏ hơn một chút, nhưng màu sắc lại phi thường tươi đẹp.

Đây chính là Thiên Phượng Sí, vừa rồi đôi cánh này mang theo Diệp Trường Sinh phá vỡ không gian, trong nháy mắt trực tiếp lướt ngang hơn vạn dặm.

Cách đó vạn dặm, một cột sáng màu trắng thông thiên triệt địa xuất hiện, trong cột sáng kia tràn đầy lực lượng hủy diệt.

Biến cố này, là hắn trước đó hủy đi vài món Giác Hoàng tộc Huyền Thiên Thánh khí, chưa bao giờ gặp qua.

Chuông linh trong đó thế mà lại trực tiếp tự nổ!

“Đây là do tu sĩ Giác Xi tộc bên ngoài đưa ra ứng đối nào đó sao?” Diệp Trường Sinh trong lòng suy đoán.

Trên mặt hắn chậm rãi lộ ra vẻ mỉm cười, mặc kệ Giác Xi tộc ở bên ngoài cường đại như thế nào, nhưng trong Nghiễm Hàn Giới, đối phương lại hoàn toàn không thể làm gì, chỉ có thể mặc cho chuyện nơi này hoàn toàn không muốn nhìn thấy phương hướng.

Diệp Trường Sinh bay tới phía trước, sau khi dư chấn do tiếng chuông tự bạo lắng lại, tìm tòi khu vực kia một phen, sau đó trực tiếp phi độn rời khỏi.

Đợt chém giết năm tiểu đội Giác Xi tộc này khiến hắn thu hoạch cực kỳ phong phú, chỉ riêng linh thạch lấy được đã đạt tới hơn chín mươi ức, cộng thêm số linh thạch lúc đầu của hắn, hiện tại số linh thạch trên người Diệp Trường Sinh đã lên tới hơn một trăm hai mươi tỷ.

Giết người phóng hỏa Kim Yêu Đái!

Thông Thiên Linh Bảo ngoại trừ lấy được từ trên người thanh niên kim giác kia, trên thân mấy tiểu đội tu sĩ lại đạt được hai kiện, về phần thông thiên linh bảo trên người Diệp Trường Sinh đã đạt đến bảy kiện, đại đa số trên người Đại Thừa cũng không có nhiều Thông Thiên Linh Bảo như vậy.

Từ tài liệu của bản thân mà nói, cho dù không tính là viên Huyền Thiên Quả Thực kia, cũng không tính là nửa kiện Phiên Thiên Kỳ kia, tài phú trên người hắn cũng hoàn toàn nghiền áp chín thành Đại Thừa Tu Sĩ.

Dù sao số lượng Huyền Thiên Tàn Bảo đối với số lượng tu sĩ Đại Thừa mà nói, còn chưa đến một phần mười, mà Diệp Trường Sinh đã có được một kiện Huyền Thiên Tàn Bảo.

Lại càng không cần phải nói, hắn còn có một đồng Tiên Giới Linh Dược, phần lớn Đại Thừa cả đời cũng không tìm được Linh Dược trân quý như vậy.

“Tiếp theo, phải xem thử trong năm cấm chế kia rốt cuộc là cái gì, bây giờ khoảng cách tiến vào Nghiễm Hàn Giới còn chưa tới một tháng, ta còn có mười mấy tháng thời gian có thể tiêu xài một cách dễ dàng, cũng không thể lãng phí một cách vô ích!” Diệp Trường Sinh thầm nghĩ.

Hắn lập tức căn cứ vào những thứ sưu hồn đoạt được trong trí nhớ của những người này, hướng một nơi nào đó trong Quảng Hàn giới cực tốc bay đi.

Không lâu sau, Diệp Trường Sinh đã xuất hiện trong một sa mạc ở Quảng Hàn giới. Phiên sa mạc này thoạt nhìn rất là quen mắt, chính là mười ngày trước, hắn cùng Liễu Thủy Nhi, Thạch Côn đi tới sa mạc kia.

Trong năm cấm chế mà người Giác Xi tộc truy tìm có một chỗ trùng hợp ở trong sa mạc này, giống với vị trí Tinh Đồ quán thể.

Căn cứ vào đánh dấu trên bản đồ, địa phương cách chỗ tinh đồ rót thể kia cũng chỉ khoảng mười vạn dặm.

Sau khi Diệp Trường Sinh nhanh chóng bay tới nơi cần đến, từ rất xa đã thấy một vách tường đồ nát thê lương.

“Nơi này khắp nơi đều có di chỉ này, bên trong di chỉ cấm chế tiên gia trùng trùng điệp điệp, hầu như không ai dám xông loạn, thảo nào không có ai phát hiện điểm lạ ở nơi này!” Diệp Trường Sinh trong lòng thầm nghĩ.

Hiện tại, hắn đứng ở bên ngoài nhìn vào rất xa, mảnh di chỉ này thoạt nhìn rất giống với các loại di chỉ được phân bố rộng rãi trong sa mạc mênh mông, không có gì khác nhau.

Nếu như không phải trước đó lấy sưu hồn của tu sĩ Giác Xi tộc biết được lai lịch nơi này, hẳn có thể đã đi qua nơi đây, cũng sẽ bỏ qua chỗ bí ẩn này.

Căn cứ trí nhớ sưu hồn lấy được từ tu sĩ Giác Xi tộc, khu vực này hình như là một địa phương thí luyện, những cung điện không trọn vẹn bên trong kia, cấm chế đều là một ít khảo nghiệm người từ bên ngoài đến, chỉ có thông qua loại khảo nghiệm này mới có thể thăm dò được bí mật bên trong.

Đám người Giác Xi Tộc vốn dĩ tới đây, cũng định thành thành thật thật thông qua thử thách mới tiến vào.

Bất quá Diệp Trường Sinh không có ý định như vậy, hắn cười hắc hắc, trên tay xuất hiện mảnh Huyền Thiên tàn nhận, ngũ sắc quang mang quán chú tiến vào trong đó, hung hăng chém tới.

“Oành!” Dưới một kích của Huyền Thiên Tàn Nhận này, đại địa lập tức bị xé nát, xuất hiện một chiến hào sâu không thấy đáy, mà toàn bộ bức tường đồ nát trong khu vực này, cấm chế không trọn vẹn đều ở trong một trận quang mang chớp loạn, hoàn toàn sụp đổ xuống.

Trong hư không, một chùm sáng bỗng nhiên xuất hiện, đó là một đoàn bạch quang dài một trượng, sau khi Diệp Trường Sinh phá hủy nơi đây, liền lặng lẽ hiện lên ở không trung, có vẻ quỷ dị vô cùng.

Diệp Trường Sinh thân phụ thiên phượng sí đối với không gian chi lực từ trước đến nay tương đối miễn cảm, tự nhiên phát giác được đạo bạch quang này kỳ thật là một thứ giống như không gian tiết điểm. Ngũ sắc cánh sau lưng hắn phe phẩy, thân hình lóe lên, liền biến mất tại chỗ, chui vào trong đạo bạch quang kia.

Dựa vào lực lượng không gian của Thiên Phượng sí, hẳn chưa từng trải qua khảo nghiệm rườm rà, trực tiếp tiến vào.

Sau lưng tiết điểm này là một không gian không lớn lắm, chung quanh thoát nhìn tối tăm mờ mịt, không có bất kỳ vật gì tồn tại.

Chỉ có phía trước là một quảng trường rộng hơn nghìn trượng xuất hiện. Trung tâm quảng trường có một tòa cung điện cao

lớn, trước cửa điện có hai hàng đứng thẳng hai hàng gồm sáu con khôi lỗi.

Những khôi lỗi này thoạt nhìn không khác lắm so với những khôi lỗi mà Diệp Trường Sinh từng gặp ở Tinh Đồ rút vào, phong cách rất tương tự, bất quá thực lực lại kém hơn một chút, ước chừng đều có tu vi Luyện Hư đỉnh phong.

Lúc Diệp Trường Sinh xông vào nơi đây, tất cả những con rối này đều bị kích hoạt, chuyển động, tay nắm ngân qua, bước nhanh về phía hắn.

Trên lưới giáo lấp lánh ánh bạc, một luồng sát khí tràn ngập ra.

Tiện tay vỗ một cái, Diệp Trường Sinh đem sáu con rối này đánh thành mảnh vỡ, sau đó liền đi tới trước cửa điện kia, quan sát tỉ mỉ. Toàn thân cửa điện có màu tím, nhưng trên đỉnh lại có mấy cái phù văn màu vàng đang chạy. Diệp Trường Sinh đã gặp qua loại phù văn màu vàng này rất nhiều lần tự nhiên sẽ không nhận ra, đây chính là Kim Triện Văn.

Hắn nhìn chằm chằm cửa điện một hồi, đột nhiên xuất thủ một quyền, đánh tới cánh cửa màu tím này.

“Oanh!” Một tiếng nổ lớn long trời lở đất vang lên, quang mang tử kim bên ngoài đại môn màu tím lung lay hai cái, khôi phục bình thường, vẫn sừng sững không nhúc nhích.

Một màn này quả thực có chút kinh người, mặc dù Diệp Trường Sinh chỉ đơn thuần dựa vào lực lượng nhục thân đánh ra một quyền này, nhưng phải biết rằng thân thể hắn hôm nay cường đại vượt qua đại bộ phận tu sĩ Đại Thừa.

Cũng chỉ kém hơn so với các loại sinh linh như Giao Long, Phượng một ít ít là thân thể Đại Thừa của Chân Linh một chút, nhưng chờ sau khi hắn tu luyện xong đệ ngũ trọng của Tiểu Bắc Đẩu Tinh Nguyên Công, về mặt thân thể chỉ lực khẳng định không kém gì những Đại Thừa này.

Hiện tại, hắn thuần túy đánh ra một quyền nhục thân, chỉ sợ là tương đương với một kích Hợp Thể đỉnh phong.

Nói cách khác, hắn không dùng bất luận pháp lực gì, không sử dụng bất cứ pháp bảo hay thủ đoạn nào khác, chỉ bằng vào nhục thân cũng đủ để tranh phong cùng một vị tu sĩ Hợp Thể đỉnh phong.

Trên đời này, cho dù là trong Quảng Hàn giới, đại bộ phận cấm chế dưới một quyền này của hắn, cũng sẽ âm âm nổ tung.

Còn cánh cửa trước mặt vẫn sừng sững bất động, có thể thấy được cấm chế bảo vệ cánh cửa này đáng sợ tới mức nào.

“Quả nhiên như suy đoán của những tu sĩ Giác Xi tộc kia, chỉ có lực lượng Đại Thừa kỳ mới có thể cưỡng ép mở cửa chính này sao?” Diệp Trường Sinh trong lòng thầm nghĩ.

Diệp Trường Sinh nhíu mày, lùi lại một bước, tàn nhận năm màu trên tay bộc phát ra dao động khủng bố, chỉ một thoáng, một lưỡi dao ánh sáng dài vài tấc xuất hiện trên tay hắn. Hắn chém về phía trước một cái, lưỡi đao ánh sáng kia vô thanh vô tức bay ra, chém về phía cánh cửa lớn màu tím.

“Ầm!” Sau một tiếng nổ lớn, cánh cửa lớn trong nháy mắt nổ tung thành vô số khối vụn, hóa thành từng đạo lưu quang bay về bốn phương tám hướng.

Cửa điện mở rộng, lộ ra bên trong đại điện, Diệp Trường Sinh đi vào bên trong.

Đại điện trống rỗng, đưa mắt nhìn lại, cơ hồ nhìn không thấy thứ gì, trừ chỗ tận cùng bên trong, có một cái bàn không lớn lắm đặt ở đó.

Trên bàn chỉ bày một phiến đá vỡ vụn, phiến đá thoát nhìn cổ phác tự nhiên, phía trên chỉ có mấy cái phù văn đơn giản lưu lại, trừ cái đó ra, không còn vật gì khác.

“Đây là món đồ mà Giác Xi tộc tu sĩ muốn tìm sao?” Diệp Trường Sinh chụp lấy phiến đá, nhẹ giọng lầm bầm.

Phiến đá này thoát nhìn phong cách cổ xưa tự nhiên, một chút thần kỳ cũng không có, ngoại trừ mấy cái phù văn mà Diệp Trường Sinh phía trên hoàn toàn không hiểu, cũng không có bất kỳ địa phương nào có thể cùng cấp độ Đại Hưng của Giác Xi tộc dính vào trên đó.

Diệp Trường Sinh cầm phiến đá này cẩn thận ước lượng một phen, sau khi không có thu hoạch gì, hắn cũng không tìm tòi nghiên cứu nhiều, thu phiến đá vào.

Sau đó hắn cẩn thận quan sát những nơi khác trong cung điện một phen, kết quả chẳng phát hiện được gì cả, ngoại trừ phiến đá này thì không còn vật gì nữa.

Sau khi tiến hành kiểm tra tỉ mỉ một phen, Diệp Trường Sinh rời khỏi cung điện này, tiếp theo bay khỏi mảnh không gian này.

Đứng ở trên không sa mạc, hắn nhớ lại bốn vị trí còn lại, rồi sau đó chọn lựa một vị trí ở gần hắn nhất, hai cánh sau lưng rung lên, nhanh chóng bay đi.

Nơi thứ hai ở trên một ngọn núi cao, ở trong một sơn động không đáng chú ý giữa lưng núi, sau khi Diệp Trường Sinh phá vỡ một ít cấm chế, cũng tiến vào một tòa không gian độc lập.

Bố trí trong không gian này không khác chút nào với khu vực trong sa mạc lúc trước. Sau khi phá vỡ cấm chế nơi đây, Diệp Trường Sinh cũng phát hiện một phiến đá đứt gãy ở bên trong.

Hai phiến đá này hiển nhiên là từ trên cùng một đồ vật đứt gãy rơi xuống, Diệp Trường Sinh cầm hai phiến đá lên cùng một chỗ, quan sát một lúc, dựa theo phương hướng cả hai ăn khớp, nối chúng lại với nhau.

Khi hai phiến đá vỡ nát này va chạm vào nhau, lập tức bộc phát ra một đoàn bạch quang sáng chói.

Sau khi bạch quang tan đi, vết rách nguyên bản biến mất vô ảnh vô tung, hai phiến đá hợp thành một khối.

Thấy cảnh này, trong lòng Diệp Trường Sinh đã có phán đoán.

Rất nhanh hắn liền rời khỏi chỗ không gian này, đi tới địa điểm tiếp theo.

Diệp Trường Sinh liên tiếp đi tới một hải đảo, trong rừng rậm cùng với một ngọn núi lửa, lần lượt tìm được một phiến đá đứt

gãy ở ba nơi.

Khi hấn dán phiến đá cuối cùng vào chỗ đứt gãy, một trận bạch quang sáng chói không gì sánh được sáng lên, trong bạch quang có vô số phù văn đang du tẩu, một cỗ ba động vô hình khuếch tán ra.

“Có lực lượng không gian!” Diệp Trường Sinh thầm nghĩ.

Bởi vì duyên cớ Thiên Phượng Sí nên hấn đối với lực lượng không gian vẫn tương đối mẫn cảm, bởi vậy dễ dàng cảm ứng được không gian ba động từ trong đoàn ánh sáng trắng này phát ra.

Ánh sáng trắng tản đi, trong tay Diệp Trường Sinh xuất hiện một cái pháp khí bằng đá, pháp khí như la bàn, một ít hoa văn kỳ dị phân bố xung quanh la bàn, mà ở trung tâm lại là một cây kim chỉ, chỉ định một hướng nào đó.

Diệp Trường Sinh cầm la bàn lung lay một cái, phát hiện kim đồng hồ la bàn cũng sẽ xoay theo la bàn mà chuyển động, mũi nhọn của nó từ đầu đến cuối chỉ hướng cùng một phương hướng.

“Đây là...” Ánh mắt Diệp Trường Sinh lộ ra vẻ trầm tư.

Phương hướng chỉ của la bàn này, không thể nghi ngờ chính là chỗ bí mật mà Giác Xi tộc truy tìm, mà cỗ Không Gian Chi Lực Côn Bằng trong la bàn kia, lại thể hiện ra tác dụng của vật này, chỉ sợ không phải phương hướng chỉ định đơn giản.

“Tựa hồ nhìn là, có vài phần tương tự với Nghịch Tinh Bàn kia!” Diệp Trường Sinh thầm nghĩ trong lòng.

Cầm cái pháp khí này, hấn cẩn thận xem xét một hồi, rồi lập tức bay về hướng la bàn chỉ.

Tại một vài khu vực nằm ở trung tâm Quảng Hàn giới, có một mảnh thảo nguyên mênh mông bát ngát, trên thảo nguyên cũng không có bao nhiêu hung thú cường đại sinh sống, xem như là một khu vực tương đối an toàn trong giới này.

Nhưng đồng thời an toàn, cũng có nghĩa linh khí ở khu vực này tương đối thấp, trên thực tế trên thảo nguyên này vẫn chưa đến một nửa địa phương khác ở Nghiễm Hàn giới.

Linh khí thấp kém như vậy, đừng nói là sinh vật bản địa, coi như là tu sĩ từ bên ngoài đến cũng đều không vui vẻ đi vào mảnh thảo nguyên này.

Thảo nguyên mênh mông, cũng không có di chỉ hay cấm chế đồ vật tồn tại, cũng không có linh dược sinh trưởng, không có quặng tài đặc thù, đây chỉ là một mảnh thảo nguyên bình thường nhất.

Cũng chính vì vậy, thời điểm trải qua lần Quảng Hàn giới mở ra, bên trong tu sĩ các tộc hầu như không có người tới đây, trên địa đồ các tộc tu sĩ nắm giữ, mảnh thảo nguyên này sớm đã được liệt vào là vùng đất không có giá trị.

Chỉ là hôm nay, một đạo thanh quang ở phía xa lấy tốc độ kinh người xuất hiện trên mảnh thảo nguyên này.

“Vị trí la bàn chỉ có lẽ chính là chỗ này!” Tay Diệp Trường Sinh nắm một cái la bàn bằng đá, trong lòng thầm nghĩ.

Từ khi tiến vào mảnh thảo nguyên này, kim đồng hồ trên la bàn đột nhiên nhảy lên run rẩy, đồng thời trên la bàn cũng tản mát ra bạch quang mờ lung, một cỗ nhiệt độ nóng rực từ trên đó truyền đến.

Diệp Trường Sinh thuận theo phương hướng la bàn chỉ tiếp tục bay về phía trước hơn mười vạn dặm, đột nhiên kim đồng hồ trên la bàn điên cuồng chuyển động.

Khi nó nhanh chóng chuyển động, la bàn càng ngày càng nóng rực, hơn nữa mặt ngoài phát ra ánh sáng màu trắng cũng càng lúc càng nồng đậm.

Đột nhiên!

“Ông!”

Một hồi rung động, trung tâm la bàn đột ngột bắn ra một cột sáng màu vàng, xông về phía vòm trời.

“Àm!”

Lúc cột sáng kim sắc vọt tới độ cao vạn trượng, đột nhiên giống như bị cái gì ngăn trở, ngừng lại, phát ra một trận tiếng oanh minh.

Ngay sau đó, tiếng sấm ầm ầm vang lên, trên vòm trời một hồi sấm sét vang dội, trong chớp mắt từ trời quang vạn dặm trở nên mây đen giăng kín.

Bên trong mây đen dày đặc, thỉnh thoảng lại hiện lên tia chớp màu tím, chiếu sáng cả bầu trời đen kịt.

Cột sáng kim sắc tiếp tục từ trên la bàn phun ra, giống như một cây côn thô to, đưa vào trong mây đen đầy trời, bắt đầu quấy lên.

Lấy cột sáng kim sắc làm trung tâm, mây đen bốn phía xoay tròn, lập tức tạo thành một vòng xoáy thâm thúy, vòng xoáy kia phẳng phất như một cái thông đạo, xuất hiện ở giữa bầu trời.

Diệp Trường Sinh nheo mắt, hẩn từ trong vòng xoáy cảm nhận được một loại chấn động không gian, hiển nhiên sau lưng còn có càn khôn khác.

La bàn tiếp tục phun ra kim quang không ngừng, mãi cho đến một khắc đồng hồ sau, kim quang mới tán đi. Mà giờ phút này trên bầu trời, mây đen đầy trời tất cả đều hội tụ lại, ngưng tụ trong đường hầm đen kịt kia.

Trong đường hầm đen kịt, lôi điện màu tím không ngừng nổ vang, làm cho người ta có loại cảm giác nguy hiểm đến cực điểm.

Diệp Trường Sinh nhìn đường hầm kia, cẩn thận quan sát một lát rồi một tay nắm lấy la bàn, thân hình trong chớp mắt biến mất không thấy gì nữa.

Sau một khắc, hẩn xuất hiện ở dưới đường hầm vòng xoáy kia, sau khi dừng lại một chút, liền hóa thành một đạo quang mang, chui vào trong đó.

Đợi đến khi hẩn tiến vào, đường hầm vòng xoáy kia lập tức tán đi, biến mất không thấy.

Trên bầu trời, gió nhẹ mây trôi, cứ như phong vân biến ảo vừa rồi hoàn toàn là ảo giác, chưa từng xuất hiện.

Diệp Trường Sinh phát hiện mình đứng trên một tòa tế đàn, tế đàn đứng trong một hồ nước, trôi nổi ở trên đó, chung quanh ngoài nước hồ, không còn vật gì khác.

Thoạt nhìn hồ nước này có chút quỷ dị, toàn thân hồ nước đều là màu đen kịt, chỉ là nhìn một cái, phảng phất muốn hút linh hồn người ta vào, quỷ dị không gì sánh được.

“Pháp lực vô pháp điều động!” Hắc nhú mày, nhắm mắt lại, cẩn thận cảm ứng một hồi.

Giữa thiên địa, có từng đạo quy tắc vô hình bao phủ ở giữa, hàng lâm xuống, phảng phất từng đạo xiềng xích, khóa Nguyên Anh của hắn lại.

Từ trong nội thị thị của hắn nhìn lại, hai con ngươi Nguyên Anh của hắn nhắm chặt, phảng phất bị nhốt lại, không phản ứng chút nào.

Diệp Trường Sinh phát hiện Nguyên Anh của hắn mất đi liên hệ, đây là mới vừa tiến vào không gian này liền phát sinh biến cố.

Dường như trong không gian thần bí này có quy tắc kỳ lạ.

Hắn cố gắng thử một phen, lại phát hiện vô luận thế nào cũng không cách nào thoát khỏi loại trói buộc Nguyên Anh này.

“Ngay cả Nguyên Anh của ta mà cũng vậy khốn được. Không gian quy tắc này là do ai chế định? Ít nhất cũng phải là một vị Chân Tiên chứ?” Diệp Trường Sinh nhìn thiên địa bốn phía, trầm nghĩ.

Trong lòng hắn xuất hiện một tia lo lắng, mặc kệ nguyên nhân gì, ở địa phương như thế nào, pháp lực Nguyên Anh bị giam cầm, tóm lại làm cho trong lòng có chút bất an.

Ánh mắt của hắn quan sát bốn phía một phen, sau đó tại địa phương cách đó hơn mười dặm, nhìn thấy một tòa đảo nhỏ giữa hồ, trong lòng của hắn khẽ động, biết chỗ đó hẳn là chỗ bí mật ở đây.

“Xem ra muốn hiểu rõ hết thảy, chỉ có thể đi tới hòn đảo kia thôi, chỉ là pháp lực của ta đã hoàn toàn bị giam cầm, làm sao dẫn tới bên kia?”

Hắn cau mày, nhìn hồ nước đen kịt trước mặt, sau một lát đuổi chân ra thử dẫm đạp.

Kết quả phát hiện, phảng phất đạp trên mặt đất, hồ nước đen kịt này tựa hồ có một loại đặc tính kỳ quái.

Thân hình Diệp Trường Sinh nghiêng về phía trước, đem trọng lượng toàn thân mình đặt ở trên chân kia, kết quả phát hiện hồ nước vẫn ngay cả một tia nhọn nhọn cũng không có, dễ dàng tiếp nhận toàn bộ trọng lượng của hắn.

“Giám cầm pháp lực, là muốn cho ta cứ như vậy đi qua sao?”
Hắn hơi nhíu mày, đánh giá hòn đảo xa kia vài lần.

Sau đó, trực tiếp cất bước đi về phía trước.

Chỉ là vừa đi được hai bước, lông mày Diệp Trường Sinh liền nhíu một cái, bước chân liền ngừng lại.

Cúi đầu nhìn xuống hồ nước đen kịt dưới chân, trong ánh mắt của hắn như xuất hiện điều suy nghĩ.

“Thần thức đang xói mòn... Hồ nước này là đang hấp thu thần thức của ta?”

Hắn bước nhanh về phía trước, kết quả càng đi vào chỗ sâu, thần thức tiêu thất càng nhanh.

Mặc dù với thần thức khổng lồ không thể tưởng tượng của hắn, mất đi điểm ấy cũng không tính là gì, nhưng nếu tiếp tục dựa theo xu thế này, về sau vẫn khiến cho người ta có chút lo lắng.

Diệp Trường Sinh hít một hơi thật sâu, nhanh chóng đi về phía trước, khi hắn đi được hơn mười dặm đường, thần thức đã có năm mươi phần thất lạc.

Khi hắn lại đi thêm mười mấy dặm nữa, tổng số thần thức bị thất lạc đã đạt tới một phần mười thần thức của hắn.

Mà khi hắn đi được mười dặm cuối cùng lộ trình, đặt chân lên hòn đảo kia, thần thức trong cơ thể đã mất đi một phần tư.

“Một phần tư thần thức của ta đã tương đương gấp hai lần tu sĩ Hợp Thể đỉnh phong bình thường rồi, hồ nước này...”

Diệp Trường Sinh cau mày quay đầu nhìn lại, nước hồ quỷ dị, trên đời này người có thể từ nơi này đi tới chỉ sợ là rất ít.

“Nơi này.... Có chút ý tứ!” Diệp Trường Sinh sau khi xem xong hồ nước kia, ánh mắt lại nhìn về một ngọn núi cao ở trung tâm đảo.

Bốn mặt núi cao bóng loáng như tường, không có bất kỳ chỗ nào có thể leo lên. Chỉ có hướng về phía hắc, là có một con đường đá dẫn lên đỉnh núi.

Điều này hoàn toàn giống với tình huống hắc gặp trong bí cảnh do Tinh Đồ quán thể kia, bậc thang kia không cần phải nói, chắc hẳn là khảo nghiệm lực lượng thân thể.

Muốn đi thông lên đỉnh núi, tựa hồ chỉ có thể đi bậc thang kia, mặc dù không thử, nhưng Diệp Trường Sinh cũng biết, hơn phân nửa phương pháp khác không thể thực hiện được.

Người bố trí loại cảnh tượng này, chính là hy vọng bọn họ từ trên bậc thang kia đi lên, tự nhiên sẽ không cho bọn họ không gian để chui vào.

Bất quá ở trên đỉnh núi, ngược lại không giống như trong bí cảnh kia là một tòa cung điện, mà sừng sững một toà bảo tháp ba tầng.

“Hồ nước thần bí chắc là đang khảo nghiệm thần thức, nếu như không có thần thức gấp đôi tu sĩ cùng cấp thì đừng mơ có thể từ trong hồ nước đi tới, mà sơn đạo lại đang khảo nghiệm thân thể...”

“Ha ha, quả nhiên là Vô Sinh Kiếm Tông sao? Tiêu chuẩn tuyển nhận đệ tử của Vô Sinh Kiếm Tông có ba, một là có được thiên phú kiếm đạo, hai là thần thức mạnh hơn người, ba là thực lực thân thể vượt xa cùng giai!”

Diệp Trường Sinh hồi tưởng lại đủ chuyện liên quan tới Vô Sinh Kiếm Tông ở Tiên giới, trong lòng đại khái hiểu được cái gì.

Chẳng lẽ trong tòa tháp cao kia có truyền thừa của Vô Sinh Kiếm Tông?

Vô Sinh Kiếm Tông cũng là tồn tại giống như hoàng đế một phương trong Minh Hàn Tiên Vực, thực lực không thể khinh thường, cho dù là đối với tu sĩ Tiên giới, truyền thừa của hắc cũng là đồ vật trân quý.

Vô Sinh Kiếm Tông có ba truyền thừa đáng xưng đạo, thứ nhất chính là kiếm thuật đỉnh cấp mà bọn hắc nắm giữ.

Thứ hai là ba tầng đầu Luyện Thần Thuật, đây là công pháp dùng để tu luyện thần thức.

Hơn nữa Diệp Trường Sinh cũng biết Luyện Thần Thuật ở một nơi nào đó trong Nghiễm Hàn Giới, nếu như hắn muốn tìm, tiêu phí một khoảng thời gian nhất định cũng không phải không tìm được.

Thứ ba, chính là Đại Chu Thiên Tinh Nguyên Công công pháp Luyện Thể Công, có thể tu luyện ra ba mươi sáu Tinh Khiếu.

Hiện tại, Tiểu Bắc Đầu Tinh Nguyên Công mà Diệp Trường Sinh tu luyện chính là một vị tiên nhân tên là Lãnh Diễm lão tổ ở Tiên giới, căn cứ vào nửa phần trên của Đại Chu Thiên Tinh Nguyên Công mà đơn giản hóa ra.

Chỉ cần tu luyện thành công bảy Tinh khiếu Tiểu Bắc Đầu Tinh Nguyên Công, cũng đủ để cho hắn có được thực lực Chân Tiên chỉ dựa vào nhục thân.

Thân thể Chân Cực Chi Khu đủ để tu luyện ở hạ giới gần như vô địch.

Mà ba mươi sáu tinh khiếu Đại Chu Thiên Tinh Nguyên Công sau khi tu luyện thành công, càng chỉ dựa vào nhục thân đã có thể chống lại Kim Tiên.

“Nếu như nơi này thật sự có truyền thừa của Vô Sinh Kiếm Tông thì quả thật là một thứ rất kinh người, nhưng đối với tu sĩ Linh Giới mà nói, vật này còn không bằng một kiện Huyền Thiên chi bảo!”

“Chỉ dựa vào điều này e rằng cũng không đủ để tạo ra hi vọng cho Giác Xi tộc đại hưng!” Diệp Trường Sinh thầm nghĩ trong lòng.

Hắn cất bước đi tới phía trước, mặc kệ nơi đây đến tột cùng là vật gì, đến đỉnh sẽ biết.

bậc thang vạn trượng kia khảo nghiệm nhục thân cực kỳ khắc nghiệt, so với khảo nghiệm trong bí cảnh Tinh Đồ Quán Thể trước đó thì chặt chẽ hơn nhiều.

Dù sao ở chỗ đó, là có thể điều động pháp lực, mượn dùng các loại phù lục, pháp khí các loại thủ đoạn, mặc dù cường độ thân thể theo không kịp, cũng là có cơ hội thông qua khảo nghiệm.

Tỷ như Liễu Thủy Nhi kia chính là như thế.

Mà ở nơi này, dưới tình huống không cách nào thôi động pháp lực, liền không thể mưu lợi, chỉ có thể từng bước dùng nhục thân gánh vác.

Nhưng khảo nghiệm này đối với Diệp Trường Sinh mà nói vẫn là không tính là gì, lấy cường độ thân thể của hắn đi qua bậc thang vạn trượng này cũng là chuyện dễ dàng.

Cũng không lâu lắm, hắn đi tới đỉnh ngọn núi này, bước lên một tòa bình đài, ánh mắt nhìn về tòa tháp cao màu trắng phía trước.

Cửa lớn của tòa thạch tháp ba tầng này nhìn rất bình thường, Diệp Trường Sinh đi tới phía trước nhẹ nhàng đẩy, “Kẹt kẹt” một tiếng, cánh cửa cứ như vậy bị đẩy ra, lộ ra không gian bên trong.

Diệp Trường Sinh quan sát xung quanh một hồi, sau đó đi vào trong tòa tháp đá.

.....

Nhật thăng nguyệt lạc, năm tháng như nước chảy lẳng lẳng trôi đi, thương hải tang điền, thế sự biến ảo, vô cùng vô tận thiên địa vạn tượng đều hóa thành mây khói.

Phồn thịnh chuyển hướng suy bại, chớp mắt đã phảng phất như trời đông giá rét bao phủ thiên địa, toàn bộ thế giới đều đi vào đường cùng, tất cả thịnh vượng ngày xưa đều tán đi trong ánh hoàng hôn.

Màn đêm buông xuống, thế giới quanh hiu diệt, nhưng lại có biến hóa mới thai nghén, một chút ý xanh biếc nảy sinh trong đồng cỏ nát tường đỏ, nơi tuyệt địa gặp sống, lại nhoáng lên một cái, cây gỗ lớn che trời bao phủ mặt đất, sinh mệnh mới sinh ra như những điểm đom đóm nhấp nháy trong đó.

.....

Diệp Trường Sinh bỗng nhiên tỉnh táo lại, thấy mình đang ngẩn người nhìn chằm chằm vào một cái ao, phảng phất như thất thần, hồn nhiên không ý thức được mình làm cách nào đi tới nơi đây.

Hắn bấm ngón tay tính toán, bất tri bất giác đã qua hai canh giờ, chính hắn cũng đứng ở chỗ này ngơ ngác hai canh giờ.

“Đây là...”

Nhìn hồ nước kia, Diệp Trường Sinh lâm vào trầm tư.

Ao nước cũng không lớn lắm, chỉ rộng hơn một trượng, nước hồ trong suốt thấy đáy nhưng lại phảng phất như không nhìn thấy đáy, làm cho người ta một loại cảm giác thần bí khó lường.

“Trong ao này dường như có thứ gì đó!” Diệp Trường Sinh nhìn chăm chăm vào ao nước, nhẹ giọng nói một câu.

Vừa rồi hắn đẩy cửa ra, liền thấy ao nước này trước tiên, sau đó liền bị vật gì đó trong ao kéo vào trong lĩnh vực huyền cảnh kia.

Đến bây giờ hắn cũng không rõ, vừa rồi nhìn thấy rốt cuộc là ảo cảnh, hay là chân thực ghi chép qua cảnh tượng?

Vừa rồi cái hắn nhìn chính là rừng rực vạn tượng, là một cái thế giới được thai nghén ra, đến hủy diệt tàn phá, lại một lần nữa thai nghén ra sinh cơ trong phế tích.

Trong thời gian này, có vô số sinh linh cường đại được sinh ra, có chủng tộc chí cường quật khởi lên đỉnh, cũng có vô tận sát khí che khuất bầu trời, có xác chết trải khắp đồng hoang kéo dài sát phạt, có cường giả chết như sao, có kẻ yếu giáp hạt trùng thiên, có chủng tộc phồn thịnh rơi xuống đáy cốc, có sâu kiến khổ sở giãy dụa bò lên đỉnh cao vạn tộc.

Nhưng cuối cùng, vinh nhục của tất cả các chủng tộc sinh linh đều mất đi, đều sẽ theo một phương thế giới hướng về hoàng hôn mà tản đi, thế giới cũng sẽ già yếu, tử vong.

Nhưng ở bên trong những thi thể đã chết này, lại có thể thai nghén ra sinh cơ mới, sẽ có những gương mặt mới chôn vùi phế tích, sau đó bộ tộc mới sinh ra sẽ được tổ tiên truyền diễm truyền thuyết về chính mình ở đây.

Tất cả những thứ này tựa như là một vòng luân hồi!

Diệp Trường Sinh như một lữ khách đứng trên đỉnh núi, nhìn chăm chú vào mảnh ruộng tang thương dưới chân núi, tận mắt thấy thế giới có một lần sinh diệt.

Trong lúc nhất thời, vô số cảm xúc phức tạp trào dâng trong lòng hắn, bi thống, vui sướng, phẫn nộ, than thở, thù hận, thương hại...

Dường như hào quang đủ mọi màu sắc đan xen vào với nhau, bao phủ về phía hắn.

Mà trong cơn sóng cảm xúc cuộn trào mãnh liệt này, bản tâm của hắn lại bình tĩnh như nước, không gợn sóng, mưa gió an bình như núi.

Hắn lẳng lẳng đứng ngậy người tại chỗ mấy canh giờ, mặc cho những cảm xúc như thủy triều kia, ý niệm trong đầu dâng lên, giống như là bụi bặm, tầng tầng lớp lớp che kín bản tâm của hắn, chôn sâu vào trong lòng đất sâu nhất.

Tựa như là một viên minh châu bị chôn vùi dưới đất, rồi có một ngày bỗng nhiên tỉnh ngộ, phủi sạch bùn đất và tỏa ra ánh sáng.

Ta có Minh Châu một viên, bị Trần Lao khoá lâu, hôm nay hết sạch ánh sáng, chiếu phá vạn đoá sơn hà!

Diệp Trường Sinh mở hai mắt ra, trong đôi mắt của hắn có thêm một ý vị thanh tịnh thanh tịnh, giờ phút này hắn cảm thấy tâm cảnh của mình tăng trưởng khó có thể tưởng tượng.

Nhìn hồ tịnh thủy này, hắn bỗng nhiên vươn tay ra, hướng về phía ao nước lẳng không chớp một cái.

Lập tức, nước hồ vốn bình tĩnh không chút gợn sóng, giống như bị cái gì đó khuấy nhiễu, bắt đầu nhộn nhạo, quay cuồng. Dần dần đất bằng nổi sóng gợn, trong một cái ao nhỏ nhỏ lại sinh ra sóng to gió lớn, khí tượng mênh mông cuộn cuộn vạn dặm mây khói.

Sương mù từ trong nước ao bay lên, hơi bốc lên, đều hội tụ về bàn tay của Diệp Trường Sinh. Rất nhanh, chỗ nước trong ao hạ xuống, cuối cùng trực tiếp khô cạn, tất cả nước ao đều bị thu nạp vào tay Diệp Trường Sinh, hội tụ thành một hạt nước.

Diệp Trường Sinh nhìn chăm chăm giọt nước này, cẩn thận nhìn mấy lần, sau đó vẫn không có phát hiện chỗ nào kỳ lạ.

Đây chỉ là nước trong bình thường nhất, có thể cũng chỉ ẩn chứa linh khí trong đó hơi nhiều một chút, trừ điều đó ra, không còn vật gì khác.

“Không phải nước có vấn đề, mà là cái ao này có vấn đề!”

Ánh mắt Diệp Trường Sinh bỗng nhiên nhìn về phía cái ao đã khô cạn kia, cái ao cũng không sâu lắm, chỉ khoảng ba thước, đáy ao là một loại ngọc thạch màu trắng bóng loáng trơn nhẵn.

“Cầm chế?!”

Diệp Trường Sinh nhìn chăm chăm ngọc thạch màu trắng kia một lát, phát hiện một chút manh mối.

Trên ngọc thạch màu trắng kia ẩn giấu một loại cấm chế cực kỳ huyền diệu, nếu như không phải thần thức của hắn đã cường đại đến trình độ Đại Thừa bình thường cũng khó mà nhìn được, chỉ sợ thật đúng là không phát hiện được loại cấm chế này.

Trên tay Diệp Trường Sinh dần dần sáng lên một đoàn quang mang.

Từ khi tiến vào trong toà tháp này, pháp lực của hắn bị áp chế liên lập tức biến mất, hết thấy đều khôi phục bình thường, hắn bấm tay bắn ra một đạo quang mang, hóa thành một đạo kiếm khí bắn nhanh xuống đáy Ngọc Thạch Trì kia.

Kiểm khí dày đặc, sau khi chạm vào khối ngọc thạch màu trắng, thanh âm gì cũng không phát ra, cũng không có chấn động gì, cứ như vậy vô thanh vô tức, vậy mà trực tiếp bị ngọc thạch hút vào trong.

Diệp Trường Sinh thấy thế, đi vào trong ao khô cạn kia, đứng ở trên đáy ao ngọc thạch kia, hắn không cảm giác được chút dị thường nào.

Hắn giơ chân lên đạp mạnh xuống, lập tức vang lên một tiếng “Ông”, ngọc thạch dưới đáy ao rung động lắc lư một hồi. Một luồng kim quang nhanh chóng lóe lên, hóa giải sức mạnh của Diệp Trường Sinh vào trong vô hình.

“Có chút ý tứ!” Đôi mắt của Diệp Trường Sinh bắn ra tinh quang, hắn cong ngón tay búng ra một đạo xích quang nhanh như tia chớp bắn về phía khối ngọc thạch kia.

Diệt Hồn Châm!

Thông Thiên Linh Bảo lợi hại nhất trong tay Diệp Trường Sinh đã được vận dụng. Một kích này khiến Diệp Trường Sinh tự hỏi đã đạt tới tiêu chuẩn Đại Thừa, đủ để làm trọng thương tu sĩ Hợp Thể đỉnh phong bình thường.

“Ông!” Đoản châm màu đỏ thẫm bỗng nhiên đâm vào trên khối ngọc thạch kia, trong khoảnh khắc liền đâm vào, nhưng chỉ đâm vào không đến nửa tấc, pháp bảo này liền vô pháp di động về phía trước.

Phần đuôi rung động kịch liệt, giống như gặp phải lực cản khó có thể tưởng tượng.

Kim quang từ trong ngọc thạch dâng lên, hóa thành một đám phù văn màu vàng hướng lên trên bay tới, mỗi khi có một phù văn màu vàng đựng vào trên châm nhỏ màu đỏ thắm, đều sẽ làm Thông Thiên Linh Bảo này kịch liệt run rẩy.

Đồng thời, cũng làm cho hắn không ngừng lùi lại, Diệt Hồn Châm bị kéo căng ra, phảng phất như chịu một áp lực khó có thể thừa nhận.

Diệp Trường Sinh thấy thế vội vàng phát tay thu lại, Thông Thiên Linh Bảo này tựa hồ trong loại cấp độ chiến đấu hôm nay của hắn đã không đủ dùng, hắn sợ tiếp tục kiên trì, làm không tốt sẽ khiến pháp bảo này bị hủy.

Cầm chế trong khối ngọc thạch này thực sự lợi hại, không cần phải nói, tất nhiên là xuất từ bút tích tiên nhân.

Diệp Trường Sinh quan sát một lát, cuối cùng vẫn lấy ra mảnh vỡ Huyền Thiên Như Ý Nhận. Trên Huyền Thiên tàn bảo này sáng lên ngũ sắc quang mang, ngưng tụ thành một đạo ngũ sắc quang nhận dài hơn một trượng.

Pháp lực toàn thân hắn điên cuồng tràn vào trong tàn nhận, dùng toàn bộ lực lượng của bản thân, từ trên cao nhìn xuống, mãnh liệt chém xuống phía dưới một cái.

Một đạo ngũ sắc quang nhận dày đặc đánh lên ngọc thạch kia, vẫn là vô thanh vô tức, không có bất kỳ thanh âm nào phát ra, trên ngọc thạch phát ra kim quang sáng chói vô cùng, kim quang như tơ, gắt gao ngăn cản ngũ sắc quang nhận rơi xuống.

Nhưng trong ngũ sắc quang nhận ẩn chứa lực lượng cường đại khó có thể tưởng tượng, mặc dù bị ngăn cản, nhưng vẫn từng chút từng chút rơi xuống, chặt đứt những sợi tơ màu vàng kia, cuối cùng bắn vào trong ngọc thạch kia.

Sau một trận hào quang chớp động, bên trong ngọc thạch màu trắng kia nhiều hơn một tia ngũ sắc quang đoàn, vô số kim quang bao vây bên ngoài quang đoàn ngũ sắc kia, tựa hồ muốn luyện hóa nó.

Nhưng ngũ sắc quang đoàn lại vô cùng cứng cỏi, mặc dù đang tiêu tán một chút, nhưng thoát nhìn vẫn có thể kiên trì được lâu.

Lúc này, Diệp Trường Sinh giờ Huyền Thiên tàn nhận, lại mãnh liệt chém xuống, một đạo khí thể hoàn toàn không thua gì đạo ngũ sắc quang nhận công kích lúc vừa rồi lại xuất hiện, chui vào trong ngọc thạch.

Lần này, kim quang bên trong ngọc thạch tựa hồ cũng vô lực chống đỡ công kích mãnh liệt như vậy. Sau vài lần chớp động kim quang, tất cả kim quang đều âm âm tán loạn.

Mà vách đá kia cũng phát ra một tiếng vang thanh thúy, tựa như một bức tường thủy tinh, vỡ vụn ra, hóa thành từng đạo lưu quang tản đi, biến mất không thấy gì nữa.

Diệp Trường Sinh biết, bức tường bằng ngọc thạch này cũng không phải là ngọc thạch chân chính, mà chỉ là một màn sáng do cấm chế hội tụ mà thành mà thôi.

Sau khi chém vỡ màn sáng này, cấm chế cũng bị phá vỡ, vật được cấm chế cứng cõi bảo vệ này, cũng xuất hiện trước mặt Diệp Trường Sinh.

Phía dưới màn sáng cấm chế không có vật gì khác, chỉ có một hạt châu màu tím nhạt. Hạt châu này lớn cỡ nắm tay, toàn thân lóng lánh tử quang thần bí, làm cho người coi trọng, phảng phất muốn chìm vào trong đó.

Diệp Trường Sinh vươn tay ra, hạt châu màu tím này dễ dàng bị hấn nắm trong tay như vậy, một cảm giác mát lạnh thấm ruột thấm gan từ trên đó truyền đến.

“Đây là... pháp tắc chân động, đây là một kiện tiên khí?”

Trên mặt Diệp Trường Sinh bỗng nhiên lộ ra vẻ kinh ngạc, không nghĩ tới dưới đáy ao này lại có một thứ kinh người như vậy.

Đây là kiện Tiên Khí thứ hai mà hắn đạt được sau khi tiến vào Nghiễm Hàn Giới, kiện thứ nhất chính là mâm tròn màu vàng mà Tinh Đồ rót vào thể được, có quan hệ với Không Gian Pháp Tắc, những Nguyên lực tinh thuần mà Khô Lâu Chân Tiên chuẩn bị để quán thể được đặt trong kiện Tiên Khí kia.

Kiện Tiên khí kia không có lực phòng ngự cường đại gì, không có năng lực công kích, đơn thuần chỉ là một kiện Tiên khí có tính phụ trợ.

Phụ trợ tăng trưởng tu vi!

Kiên Tiên Khí kia tên là Tụ Tiên Bàn, tác dụng chính là tụ tập tiên linh chi khí trong thiên địa, hội tụ trong không gian kia, ngưng tụ thành linh lực tinh thuần không gì sánh được, từ đó không có bất kỳ tác dụng phụ trợ người khác tăng lên tu vi.

Dưới tình huống không có ai thúc giục, Tụ Tiên bàn sẽ tự động hấp thu thiên địa linh khí chung quanh, thẳng đến khi bên trong tràn đầy nguyên lực tinh thuần mới thôi.

Quá trình này sẽ rất dài, bắt đầu từ mười vạn năm, trăm vạn năm cũng không phải là không thể.

Cụ thể là thời gian bao lâu, được quyết định bởi hoàn cảnh linh khí. Nếu như ở Tiên Giới, thời gian sẽ rất ngắn, nếu như đặt ở Nhân Giới, Tụ Tiên Bàn sợ rằng vĩnh viễn không thể tích lũy được.

Hoàn cảnh trong Quảng Hàn giới có thể so với Tiên giới, bởi vậy lúc trước không lâu tiên đem Tụ Tiên Bàn đặt tại Bí Cảnh Quảng Hàn Giới, nguyên lực tinh thuần trong Tụ Tiên Bàn đã tích lũy được hơn mười vạn năm.

Hoàn cảnh là một nhân tố ảnh hưởng, đồng thời có người thúc giục cũng là một nhân tố ảnh hưởng, nếu dưới tình huống có người thúc giục, vậy thời gian nguyên lực tích lũy đây sẽ rút ngắn, mượn nhờ pháp tắc trong Tụ Tiên Bàn, có thể trong thời gian rất ngắn có thể súc tích đầy lần nữa.

Cụ thể thời gian dài bao nhiêu, chỉ xem người thôi động Tụ Tiên Bàn ứng dụng với loại trình độ nào.

Căn cứ tin tức Diệp Trường Sinh trước đó luyện hóa Tụ Tiên bàn thô thiển một phen, nếu có thể toàn lực thúc giục pháp tắc bên trong Tụ Tiên bàn một lần, thời gian tụ tập linh lực cũng đủ rút ngắn mười vạn năm.

Nói cách khác, nếu như ở Tiên Giới, sau khi toàn lực thúc giục pháp tắc bốn năm lần, đủ để chứa đầy nguyên lực tinh thuần trong Tụ Tiên Bàn.

Mà những nguyên lực tinh thuần này, một lần duy nhất đủ để cho một người bình thường trở thành Chân Tiên, chỉ cần hắn có thể chịu đựng được, hơn nữa không gặp phải hạn chế về phương diện tâm ma tâm cảnh bình cảnh.

Đối với người tán công trùng tu mà nói, Tụ Tiên bàn này có thể làm cho nó dễ dàng trở về đỉnh phong.

Nghe nói, Tụ Tiên bàn vô cùng nghịch thiên, nhưng nó vẫn có rất nhiều hạn chế, nếu không chỉ sợ Tiên khí này ở Tiên giới đã có thể xưng là chí bảo rồi.

Đầu tiên, muốn toàn lực thúc giục pháp tắc ẩn chứa bên trong Tụ Tiên Bàn cơ hồ là một chuyện không thể nào, ngoại trừ cần phải có pháp lực cấp Chân Tiên, còn cần luyện hoá Tiên Khí này ôn dưỡng mấy vạn năm, thậm chí là mười vạn năm, mới có thể làm được điều này.

Tiếp theo, mỗi một lần toàn lực thúc giục pháp tắc, đều sẽ làm cho tiên khí hao tổn, sau khi toàn lực thúc giục năm lần, Tụ Tiên Bàn không cách nào sử dụng nữa, cần tu dưỡng hơn vạn năm mới có thể khôi phục.

Điều này mang ý nghĩa là không thể dựa vào Tụ Tiên bàn để nhanh chóng chế tạo ra rất nhiều cao thủ, bằng không nếu có thể làm được điều này thì bảo vật này có thể xếp trong mười thứ hạng đầu tiên khí của Tiên giới cũng không thành vấn đề.

Đặt trong hoàn cảnh của Linh giới, dù cho Diệp Trường Sinh sau này có tiến giai Đại Thừa, hẳn muốn Tụ Tiên bàn tích lũy đầy nguyên lực e rằng cũng phải mất mười vạn năm mới có thể làm được.

Nhưng, nếu như hẳn muốn nhanh chóng tăng cao tu vi cho người bên cạnh, ngược lại cũng không nhất định phải tích tụ đầy nguyên lực, chỉ cần cấp cho bên trong một phần nhỏ, cũng đủ để tu vi của tu sĩ cảnh giới thấp nhanh chóng tăng lên.

Hơn nữa Diệp Trường Sinh cũng có thể trực tiếp dùng thủ đoạn phục chế đem Tiên khí chứa đầy nguyên lực phục chế ra, bất quá điều này chỉ sợ là linh thạch tiêu hao khó có thể ước lượng!

Nhìn từ phương diện này, Tụ Tiên bàn vẫn là một kiện Tiên khí vô cùng nghịch thiên, giá trị vượt xa đại bộ phận Huyền Thiên chí bảo.

Kiện Tiên khí này nếu như bị Giác Xi tộc cùng siêu cấp đại tộc đoạt được mà nói thì quả thực đủ để cho bọn họ hưng phấn rồi.

Đương nhiên, Giác Xi tộc ký thác hi vọng đồ vật hưng thịnh, lại không phải Tụ Tiên bàn này.

Đồng thời, có lẽ cũng không phải hạt châu màu tím mà Diệp Trường Sinh vừa nắm trong tay này.

Thần thức cùng pháp lực Diệp Trường Sinh tràn vào hạt châu màu tím nhạt này, sau một hồi tìm hiểu, hắt từ hạt châu màu tím nhận được một ít tin tức.

Viên châu này ẩn chứa một tia Luân Hồi Pháp Tắc, tựa hồ cũng là một kiện Tiên khí phụ trợ, kéo người vào trong Luân Hồi Huyền Cảnh tiến hành ma luyện.

Diệp Trường Sinh sau khi cảm ngộ một hồi, liền thu món tiên khí này vào, trong thời gian ngắn không cách nào hiểu rõ chi tiết về món tiên khí này.

Nhưng có nhìn thế nào thì kiện Tiên Khí này cũng không phải là hi vọng hưng thịnh của Giác Xi tộc.

Ánh mắt của hắn hướng nhìn chung quanh trong tháp này, đây là tầng thứ nhất của tháp đá ba, bên trong ngoại trừ ao nước này ra, cũng không có gì đáng chú ý cả.

Phía sau ao nước, một bậc thang dẫn tới thạch tháp tầng hai, Diệp Trường Sinh thấy thế đi tới.

Đi lên bậc thang, hắn đi tới tầng thứ hai của tháp đá, nơi này vẫn là một mảnh không gian không rộng lắm.

Tầng này cũng có chút trống rỗng, không có nhiều đồ vật, chính giữa có một cái bàn, trên bàn đặt năm thanh trường kiếm, đã nhiều năm như vậy, trên thân những trường kiếm này vẫn là linh khí bức người.

Phong cách năm thanh trường kiếm này rất giống với thanh Hàn Nguyệt kiếm mà Diệp Trường Sinh lấy được trước đó. Hắn lấy Hàn Nguyệt kiếm ra cẩn thận so sánh một phen, sau đó đại khái có thể xác nhận năm thanh trường kiếm này là bảo vật ngang với Hàn Nguyệt kiếm.

Đều là Thông Thiên Linh Bảo, nhưng cũng không tính là Thông Thiên Linh Bảo rất lợi hại, cùng Hỗn Nguyên giản loại tám lạng nửa cân.

“Có cảm giác giống pháp bảo của đệ tử nhập môn!” Trong lòng Diệp Trường Sinh thầm nhủ một câu.

Hắn vung tay áo lên thu hồi năm thanh trường kiếm, ánh mắt lại nhìn về phía sau bàn đá, nơi đó có hai tấm bia đá.

Đi tới trước mặt hai tấm bia đá này, Diệp Trường Sinh phát hiện trên tấm bia đầu tiên khắc đầy Kim Triện Văn, hiển nhiên trên đó có thể là ghi chép một môn công pháp.

” Tinh Hà Kiếm Kinh!” Diệp Trường Sinh nhẹ giọng lên tiếng, nói ra tên của môn công pháp này.

“Quả nhiên là Vô Sinh Kiếm Tông sao?” Trong mắt gã lộ ra một tia hiểu rõ, càng thêm khẳng định một tia suy đoán trong lòng mình.

Cánh Tinh Hà Kiếm Kinh này chắc chắn là một phần truyền thừa của Tiên gia, đối với tu sĩ có giới diện Linh giới cỡ này thì giá trị có thể tưởng tượng ra được.

Tinh Hà Kiếm Kinh là một môn công pháp có thể trực tiếp tu luyện đến Chân Tiên, yêu cầu tối thiểu của tu luyện bộ Kiếm Kinh này là Luyện Hư kỳ.

Trong giới diện như Linh giới, môn kiếm kinh này có thể nói là bảo điển tối cao của lĩnh vực kiếm đạo, những kiếm tu kia nếu biết công pháp này thì không biết sẽ điên cuồng tới mức nào.

Đương nhiên, Diệp Trường Sinh có Đại Ngũ Hành Uẩn Linh quyết, không cần dùng đến môn Kiếm Kinh này, dù sao trên cấp độ công pháp mà nói, Đại Ngũ Hành Uẩn Linh Quyết cùng Tinh Hà Kiếm Kinh này thuộc loại công pháp không sai biệt lắm, hắn đương nhiên không thể bỏ qua Đại Ngũ Hành Uẩn Linh Quyết đã tu luyện đã lâu, mà đi chuyển làm kiếm tu.

Nhưng ngay cả như vậy, Tinh Hà Kiếm Kinh đối với hắn mà nói giá trị cũng là cực lớn, tham khảo ý nghĩa cũng không cần nói, trong mọi người chung quanh ai muốn lấy kiếm đạo mà nói, môn Kiếm Kinh này không thể nghi ngờ chính là công pháp tốt nhất.

Vô duyên vô cớ đạt được một môn truyền thừa đỉnh cấp, ánh mắt Diệp Trường Sinh lộ ra ý cười, đem nội dung trên tám bia đá ghi lại toàn bộ, sau đó ánh mắt lại nhìn về phía một tấm bia đá khác.

Trên tám bia đá này, những văn tự được khắc lên đó cũng không phải là Kim Triện Văn, cũng không phải là Ngân Khoa Văn mà là một loại văn tự cổ xưa dị thường.

Cũng may loại văn tự này ở trong Nhân tộc cũng có truyền thừa, Diệp Trường Sinh cũng không đến mức không nhận ra.

Nội dung ghi chép trên tấm bia đá này là rất nhiều thứ phức tạp liên quan tới tác dụng của bí cảnh không gian này, những vật này ngược lại là nghiệm chứng suy đoán trước đó của Diệp Trường Sinh, đồng thời kết hợp với nội dung trên tấm bia đá và tin tức mình biết được, hắn cũng đại khái biết được lai lịch của Quảng Hàn giới này.

Đúng như lúc trước hắn đã đoán, trên thực tế Nghiễm Hàn Giới là nơi tu hành của một đại đệ tử ngoại môn của Minh Hàn Tiên Vực, đệ tử ngoại môn của Vô Sinh Kiếm Tông.

Trong trận đại chiến trăm vạn năm trước, Minh Hàn Tiên Vực bị hủy, Vô Sinh Kiếm Tông cũng theo đó bị tiêu diệt, không gian này cũng vì vậy mà rớt xuống Linh giới.

Cả tòa Nghiễm Hàn Giới này đều là nơi đệ tử ngoại môn của Vô Sinh Kiếm Tông tu hành, mà vị trí Tinh Đồ quán thể kia hẳn là một khu vực mà đệ tử ngoại môn của Vô Sinh Kiếm Tông hội tụ. Dựa trên bố trí có thể sẽ có trưởng lão giảng đạo, luyện đan, luyện khí các loại.

Mà mảnh không gian này của hắn chính là khu vực tiến hành khảo hạch của đệ tử Vô Sinh Kiếm Tông, chỉ có tu sĩ thông qua khảo hạch nơi này mới có tư cách trở thành đệ tử chính thức của Vô Sinh Kiếm Tông.

Phương thức lựa chọn môn đồ của Vô Sinh Kiếm Tông là như vậy:

Cách mỗi một vạn năm, bọn họ sẽ phát ra hơn một nghìn Quảng Hàn Lệnh ở trong Minh Hàn Tiên Vực, những Nghiễm Hàn Lệnh này sẽ xuất hiện một ít người có thiên phú tu hành kiếm đạo, hơn nữa tu vi đạt tới cấp độ Luyện Hư kỳ, người đạt được Nghiễm Hàn Lệnh này, liền có tư cách đi vào bên trong Quảng Hàn Giới.

Trong Nghiễm Hàn Giới, bọn họ đã tu hành trong một đoạn thời gian, sau đó tiến hành một cuộc khảo hạch. Cuối cùng chỉ có năm người có thể trở hết tài năng trong hơn một ngàn người trở thành đệ tử chính thức của Vô Sinh Kiếm Tông.

Năm người này, đương nhiên sẽ lấy được năm khối đá vỡ nát kia, sau đó tụ hợp bọn lại rồi đi vào trong bí cảnh này, là người thông qua được khảo nghiệm.

Một khi có thể thông qua hồ nước và thần thức bên dưới ngọn núi bên ngoài tháp tháp, khảo nghiệm thân thể thì có thể tiến vào trong tháp, đạt được một loạt chỗ tốt.

Lợi ích lớn nhất tự nhiên là ao nước tầng một của thạch tháp, dựa theo lời nói trên tấm bia đá kia, ao nước kia gọi là Vạn Mộng Luân Hồi Trì, có thể ma luyện giữa tâm cảnh tu sĩ, giảm xuống khả năng tâm ma bùng nổ, đối với tu sĩ mà nói là rất có ích lợi.

“Nói như vậy, hạt châu màu tím kia có lẽ gọi là Vạn Mộng Luân Hồi Châu?” Khi nhìn đến đây, Diệp Trường Sinh thầm nghĩ.

Mà chỗ tốt thứ hai trong thạch tháp chính là mấy thứ này, là pháp bảo nhập môn do tông môn tặng cho, cũng tức là trường kiếm cấp bậc thông thiên linh bảo.

Những tu sĩ Luyện Hư này, là một kiện trọng bảo giá trị khó có thể đánh giá, cho dù ở Tiên giới, Thông Thiên Linh Bảo vẫn là vật phẩm quý hiếm, không phải mỗi hợp thể đều có được một kiện, càng không cần phải nói đến luyện hư.

Dưới tình huống bình thường, tu sĩ Luyện Hư rất khó có thể thúc giục uy lực của Thông Thiên Linh Bảo, nhưng đệ tử do Vô Sinh Kiếm Tông lựa chọn há lại là nhân vật bình thường?

Bọn họ có thể thúc giục Thông Thiên Linh Bảo cũng là chuyện bình thường, cho nên Vô Sinh Kiếm Tông mới cho bọn họ loại pháp bảo cấp độ này làm lễ nhập môn.

Mà trên tấm bia đá tầng thứ hai này, công pháp này dành cho người có thể đi vào nơi đây. Tinh Hà Kiếm Kinh là công pháp Tiên gia cho đệ tử nhập môn tu hành. Người có thể tu luyện Tinh Hà Kiếm Kinh tới cuối đầu, cũng có tư cách trở thành đệ tử hạch tâm của Vô Sinh Kiếm Tông.

Mà trên tầng ba của tháp đá có đồ vật gì đó, trên tấm bia đá này ngược lại không nói ra, bất quá Diệp Trường Sinh cũng có thể đại khái đoán được, tầng thứ ba hẳn là chân chính đối với Giác Xi tộc mà nói, cũng đủ để cho bọn họ hưng phấn rồi!

Diệp Trường Sinh đứng ở tầng thứ hai một lát, đột nhiên vươn tay ra, vận dụng đại pháp lực, thử thu lấy hai tấm bia đá này.

Chỉ là, hắn vừa mới làm như vậy thì xung quanh tháp đá liền điên cuồng lóe lên các loại ánh sáng, các loại cấm chế bị kích phát, vọt mạnh về phía hắn.

Đối với tu sĩ Luyện Hư, cấm chế này là trí mạng đối với tu sĩ Hợp Thể kỳ, nhưng đối với Diệp Trường Sinh mà nói thì cái cũng không tính là gì.

Huyền Thiên Tàn Nhận trong tay hắn sáng lên quang mang, thuần thực phá hủy những cấm chế xung quanh, sau đó trực tiếp thu lấy hai khối bia đá này.

Tiếp theo, hắn bước lên cầu thang, đi đến tầng thứ ba của tháp đá, lối vào tầng ba có cấm chế cường đại vô cùng bảo vệ, nhưng sau một phen động tay động chân, cuối cùng Diệp Trường Sinh cũng phá vỡ tầng cấm chế này, thấy được tình huống cụ thể của tầng ba.

Nơi này là một tòa đại trận, đại trận tản mát ra bạch quang mịn mờ, mơ hồ tràn ngập toàn bộ tầng thứ ba.

Nhìn đại trận này, Diệp Trường Sinh khẽ nhíu mày. Trên mặt đất tầng này có khắc chỉ chít phù văn, những phù văn này thâm ảo đến một mức độ khó mà tưởng tượng nổi, khiến hắn căn bản không cách nào nhìn thấu mảy may. Thậm chí, lấy thần hồn cường đại của hắn, chỉ nhìn qua vài lần đã cảm thấy đầu vầng mắt hoa.

Hiển nhiên, đây là một tòa cực kỳ phức tạp đại trận, tác dụng chỉ sợ cũng tuyệt không tầm thường.

Diệp Trường Sinh nhìn đại trận kia, trong lòng đang suy nghĩ cách sử dụng đại trận này, đột nhiên, nơi ngực hắn bỗng nhiên có một vật phát nóng lên.

Diệp Trường Sinh vội vàng thò tay lấy vật kia từ trong ngực ra, đây là một lệnh bài hai màu vàng bạc.

Đúng là Quảng Hàn Lệnh, từ khi hắn tiến vào Nghiễm Hàn Giới, liền mang theo vật ấy.

Quảng Hàn lệnh nóng lên run rẩy, ở trong tay Diệp Trường Sinh nhảy lên không thôi, một bộ dạng muốn tránh thoát tay của hắn bay ra ngoài.

Diệp Trường Sinh thấy thế trong lòng hơi động, buông lỏng ngón tay ra, quả Quảng Hàn Lệnh kia lập tức bay ra khỏi tay hắn, chui vào trong tòa đại trận kia, chìm nổi bất định trong bạch quang.

“Đây là...” Chứng kiến cảnh này, dường như Diệp Trường Sinh đã hiểu ra điều gì đó.

Chẳng lẽ đại trận này là không chế Quảng Hàn Lệnh phát ra và thu về?

Trong lòng hắn khẽ động, thò tay ra xa một trảo, Nghiễm Hàn Lệnh kia dễ dàng bị hắn một lần nữa nắm vào trong đại trận, rơi vào trên tay hắn, không bị bất cứ cái gì ngăn trở.

Hơn nữa, sau khi Nghiễm Hàn Lệnh trở lại tay hắn, cũng không còn nóng rực run rẩy nữa, lẳng lẳng nằm trong tay hắn không động đậy.

“Nếu như vậy, đợi đến thời kỳ một năm kết thúc, Nghiễm Hàn Giới muốn đóng lại, tất cả Nghiễm Hàn Lệnh đều sẽ trở về nơi này, ta chẳng phải là có thể một tay bắt tất cả Quảng Hàn Lệnh?”

Diệp Trường Sinh dường như hiểu rõ cơ duyên hưng thịnh của Giác Xi tộc là cái gì, một Quảng Hàn Giới khiến thực lực Lôi Minh đại lục vượt xa hai khối đại lục khác, mà nếu chiếm Quảng Hàn giới làm của riêng, vậy đây chẳng phải là thật sự xưng bá toàn bộ Linh giới rồi sao?

Nếu không chế tòa trận pháp này thì chẳng khác nào đã không chế Nghiễm Hàn Lệnh phát ra.

Nếu như cao tăng Giác Xi tộc đủ thông minh, như vậy bọn họ sau khi mở ra nơi này nhất định sẽ làm hai việc.

Chuyện thứ nhất là cướp trận pháp có thể đưa một quả Quảng Hàn Lệnh vào tay.

Hiện tại đại đa số tộc quần trên Lôi Minh đại lục có khả năng bố trí trận pháp chỉ để lại một quả Quảng Hàn Lệnh mang theo mười mấy người, mà có tộc đàn am hiểu bố trí trận pháp lại có thể bố trí ra trận pháp có thể dẫn ba mươi người vào.

Cướp trận pháp kia về, số người mang một quả Quảng Hàn Lệnh tới Nghiễm Hàn Giới tăng gấp đôi, điều này có nghĩa là

mỗi lần Quảng Hàn Giới bồi dưỡng ra tu sĩ Hợp Thể Kỳ tăng gấp đôi.

Chuyện thứ hai là từng bước không chế Quảng Hàn Lệnh mà Giác Xi tộc đạt được.

Như lần này Giác Xi tộc tiến vào Quảng Hàn giới chỉ có hơn mười đội ngũ, số lượng còn không so được với Thiên Vân tộc, nhưng sau khi không chế sự phát ra Nghiễm Hàn Lệnh, Giác Xi tộc có thể làm cho bộ tộc lần tiếp theo lấy được Quảng Hàn Lệnh đạt tới hơn mấy chục miếng.

Sau đó, trong lần lượt mở ra Nghiễm Hàn Giới, căn cứ tình huống thực lực bộ tộc tăng trưởng, từng bước gia tăng số lượng Nghiễm Hàn Lệnh, cuối cùng đạt đến mức lũng loạn toàn bộ Nghiễm Hàn Lệnh.

Mà lúc đó, nhờ vào tài nguyên và linh khí ở Nghiễm Hàn Giới, Giác Xi tộc đã có thực lực có thể lấy sức một tộc chống lại hơn phân nửa Lôi Minh đại lục.

Như vậy, cho dù bọn họ nắm giữ tin tức Quảng Hàn Lệnh đưa ra con đường thì các tộc trên Lôi Minh đại lục cũng vô lực đi vây công Giác Xi tộc.

“Cho nên kế hoạch ban đầu của Trung Giác Phù Tộc chia làm hai hướng, một mặt bảo tiểu đội năm cánh quân tiến vào Nghiễm Hàn Giới tìm kiếm phiến đá đứt gãy kia, mặt khác phát động tiến công các tộc chung quanh trên Lôi Minh đại lục!”

“Rất có thể, bọn chúng phát động tấn công các tộc như Thiên Vân tộc đều làn khói mù, mục đích thật sự là vì muốn đạt được phương pháp bố trí trận pháp!” Diệp Trường Sinh thầm nghĩ trong lòng.

Hắn nhớ rõ, sau khi phá hủy kế hoạch của một tiểu đội Giác Xi Tộc, các trưởng lão Giác Xi Tộc cũng không quá để trong lòng, cho rằng vạn năm tiếp theo bọn họ có thể tiến vào Nghiễm Hàn Giới, tất cả đều có thể thành công.

Đồng thời, trong đó còn có một vị trưởng lão biểu thị cho dù kế hoạch trong Nghiễm Hàn Giới lần này thất bại cũng không sao, kế hoạch bên ngoài Nghiễm Hàn Giới thành công là được rồi.

Hiện tại xem ra, chủ mưu của Giác Xi tộc chính là loại có thể từng bước nắm giữ Nghiễm Hàn Giới trong tay mình.

Nếu quả thật là như vậy, ngày sau Giác Xi tộc kia cứ cách vạn năm có thể tiến vào Nghiễm Hàn Giới, người thoát cái đã tăng vọt đến mấy nghìn người, đồng thời từng bước lên mấy vạn người.

Mà trong những người này, chỉ cần một phần mười có thể thành công tiến giai Hợp Thể, số lượng Giác Xi tộc gia tăng một lần cũng sẽ là một con số kinh người.

Huống chi, người tiến vào Nghiễm Hàn Giới đã trải qua tuyển chọn tỉ mỉ, tỷ lệ tiến giai của bọn họ so với tu sĩ Luyện Hư đỉnh phong bình thường cao hơn một chút mới đúng.

Như vậy, về sau phỏng chừng cách mỗi vạn năm Quảng Hàn giới đều sẽ gia tăng cho Giác Xi tộc mấy trăm năm, cũng từng bước tăng lên hơn một ngàn, mấy ngàn tu sĩ Hợp Thể kỳ.

Giác Xi tộc thân là siêu cấp đại tộc, bản thân sở hữu số lượng hợp thể cũng chỉ khoảng bốn năm ngàn, mà đến lúc đó Quảng Hàn giới lại có thể cho bọn hắn duy nhất một lần tăng nhiều như vậy...

Mà phương pháp bồi dưỡng tu sĩ Hợp Thể kỳ trên Lôi Minh đại lục cũng không phải chỉ có mỗi Nghiễm Hàn Giới này, cho nên lại thêm số lượng những phương pháp khác tiến giai hợp thể, đây chính là một con số làm cho người ta hít thở không thông.

Tuổi thọ của một vị tu sĩ Hợp Thể cũng tương đương dài đằng đặc, giống như vị Vạn Cốt thượng nhân thực lực bình thường trong Nhân tộc, bình thường, sống từ lần ma kiếp trước đến nay, sống tới mấy vạn năm.

Vị Vạn Cốt thượng nhân này vẫn chỉ là một tu sĩ Hợp Thể sơ kỳ!

Bất quá nói trở lại, sống mấy vạn năm, trải qua mười mấy lần đại thiên kiếp, vị Vạn Cốt thượng nhân này chỉ là một tu sĩ Hợp Thể sơ kỳ bình thường, quả thật cũng là có chút thái quá.

Nhưng bất kể thế nào, những thứ này đều có thể nói rõ sau khi tiến giai hợp thể, sống mấy vạn năm trên cơ bản là dễ dàng.

Thậm chí có một vài người hợp thể lợi hại một chút có thể sống trên mười vạn năm, tỷ như vị đệ nhất Ma tôn của Ma giới kia, tiến giai hợp thể ít nhất cũng phải mười vạn năm rồi!

563

Thọ mệnh bình quân của tu sĩ Giác Xi tộc cũng không ngắn hơn Nhân tộc, thậm chí dài hơn!

Cái này lấy tuổi thọ để tính, Giác Xi tộc sau khi nắm giữ Quảng Hàn Giới, số lượng tu sĩ hợp thể sẽ tăng lên bao nhiêu?

Chỉ sợ mấy vạn người cũng không phải là không thể!

Điều này tương đương với làm cho thực lực Giác Xi tộc bạo tăng mấy lần, thậm chí là gấp mười lần trở lên.

Nhiều hợp thể như vậy, phải sinh ra bao nhiêu Đại Thừa?

Dựa theo tỉ lệ một trăm so một mà tính thì đây chính là một con số khá kinh người.

Kể từ đó, Giác Xi tộc độc bá cả một khối đại lục hoàn toàn không vấn đề, không cần cái gì Huyền Thiên chi bảo, cũng không cần cung phụng Chân Linh gì, ba vị Đại Thừa tu sĩ bày ra, ai dám chống lại bọn họ bộ tộc?

Nếu như một tộc đàn có thể cường đại đến tình trạng này, như vậy chỉ cần sau này bọn họ không lộ ra bất ngờ gì, thì sớm muộn gì bọn họ cũng có thể từng bước từng bước xâm chiếm Linh giới này.

Đến lúc đó, đại khái Linh giới đã sắp sửa đổi tên thành Giác Xi giới rồi!

Giống như Thiên Nha giới, một giới diện đều bị một tộc đàn chiếm cứ.

Đây chính là cơ hội hưng thịnh của Giác Xi tộc!

Nhưng hiện giờ kế hoạch của bọn họ đều bị Diệp Trường Sinh phá hỏng, tòa đại trận này cũng bị hắn phát hiện.

“Đợi sau khi tất cả Nghiễm Hàn Lệnh đều trở về, ta sẽ lấy hết Nghiễm Hàn Lệnh, sau đó phá hủy đại trận này, để cho đại trận này về sau cũng không thể thu hồi và phát ra Nghiễm Hàn Lệnh, nếu như vậy...”

“Sau này đại lục Lôi Minh sẽ mất đi Nghiễm Hàn Giới!” Diệp Trường Sinh trong lòng thầm nghĩ.

“Ừ, lấy hết Nghiễm Hàn Lệnh đi, nếu sau này không có đại trận này, một người chỉ cần lấy được một Nghiễm Hàn Lệnh, chẳng khác nào vĩnh viễn nắm giữ Nghiễm Hàn Lệnh, sẽ không bao giờ bị Quảng Hàn Giới lấy đi nữa!”

“Sau đó, Nghiễm Hàn Giới chẳng khác nào là vật của riêng ta, ta có thể mượn thế giới này để bồi dưỡng một thế lực vô cùng cường đại!”

“Chẳng qua việc này phải từ từ làm, phải làm một ít bí ẩn, không thể trở lại Nghiễm Hàn Lệnh với quy mô lớn ngay lập tức của Nhân tộc!” Diệp Trường Sinh trong lòng thầm nghĩ.

Hắn suy nghĩ một phen, sau đó nhanh chóng có chủ ý.

.....

Thời gian nhanh chóng trôi qua, một năm rất nhanh đã trôi qua, thời gian vừa hết, Quảng Hàn Giới đã bài xích tất cả những người tiến vào ra ngoài.

Diệp Trường Sinh lấy đi mấy trăm tấm Nghiễm Hàn Lệnh không coi ai ra gì, sau đó rời khỏi Nghiễm Hàn Giới, trở về Vân Thành.

Trước khi rời đi, hắn còn phát hiện một chuyện, đó chính là khi hắn nắm giữ năm phiến đá vỡ kia hình thành la bàn, quy tắc của Quảng Hàn giới cũng sẽ không sinh ra bất kỳ lực bài xích nào đối với hắn.

“Trong la bàn này mang theo lực lượng không gian, thoát nhìn còn có chút giống Nghịch Tinh Bàn, không biết có thể mượn la bàn từ bên ngoài tiến vào Nghiễm Hàn Giới hay không, nếu như có thể...”

Đứng trong trận pháp Vân Thành, trong lòng Diệp Trường Sinh hiện lên đủ loại suy đoán.

Hắn lắc đầu, bây giờ không phải là lúc nghĩ những thứ này, bởi vì trước mắt đã là một mảnh hỗn loạn.

Xa xa trên bầu trời các loại bảo vật bay múa đầy trời, quang đoàn đủ mọi màu sắc thỉnh thoảng bạo liệt ra.

Vô số dị tộc nhân lấy hàng ngàn đề tính đang cùng thi triển thần thông chém giết, trong đó non nửa số đó đều là Giác Xi

tộc nhân, mà những người còn lại thì là vệ sĩ của Thiên Vân tộc.

Tại chỗ cao hơn, hai tòa chiến chu Giác Xi Tộc giống như thành nhỏ không nhúc nhích, lơ lửng ở trên cao mấy vạn trượng, càng có nhiều Giác Xi Nhân cùng Thiên Vân Nhân chiến thành một đoàn.

Giác Xi tộc đã công phá Vân Thành!

“Quả nhiên vẫn giống như cũ sao?” Diệp Trường Sinh thầm nghĩ.

Trước khi tiến vào Nghiễm Hàn Giới, hắn đã giết tứ đại khách khanh của Vân Thành, đồng thời cũng giết rất nhiều người chuẩn bị tiến đánh Giác Xi tộc hợp thể của Vân Thành.

Kết quả là, thực lực song phương yếu kém không sai biệt lắm, vì vậy vận mệnh của tòa Vân Thành này liền giống như lúc đầu.

Cùng là bộ dáng bị Giác Xi tộc tấn công sắp hãm hại.

Cũng may lúc trước bọn người Diệp Trường Sinh tiến vào Nghiễm Hàn Giới, bố trí pháp trận tại Bát Vân Sơn, đây là nơi trọng yếu nhất trong Vân Thành, lực lượng hộ vệ cũng là mạnh nhất.

Cho nên hiện tại hai tòa pháp trận này không hề bị ảnh hưởng bởi chiến hỏa, mà trên đường phố ở Vân Thành xa xa, có một vị Hàn sư đệ, à không, hiện tại là pháp trận do Hàn sư diệt tiến vào Nghiễm Hàn Giới đã bị tu sĩ Giác Xi Tộc đánh đến trước mặt.

Diệp Trường Sinh đi ra tương đối trễ, chờ hắn đi ra ngoài rồi dùng thần thức quét qua, phát hiện Hàn Lập đang chiến đấu liều chết với đám tu sĩ Giác Xi Tộc kia.

Hiện tại Hàn Lập không giống như Nguyên Anh trung trực tiếp tiến cấp Luyện Hư đỉnh phong, tu vi của hắn vẫn ở Luyện Hư sơ kỳ, không có biến hóa gì.

Phần tu vi này trong loạn quân bây giờ, với thủ đoạn của Hàn Lập thì việc sống sót mặc dù không thành vấn đề, nhưng muốn thoát thân cũng tương đối vất vả.

Cũng may trong đám người của hắn, có một vị tu sĩ thành công đột phá Hợp Thể kỳ, gánh được đại bộ phận áp lực.

Kỳ quái chính là, song phương chiến đấu ở trong Vân Thành lại không có một ai ngoài Hợp Thể Kỳ, tu vi cao nhất cũng chỉ là một ít tồn tại đỉnh giai Luyện Hư mà thôi.

Điều này làm cho đột nhiên xuất hiện dị thường của vị Hợp Thể tu sĩ, làm hấp dẫn đại lượng hỏa lực.

Mà người này vừa mới đột phá Hợp Thể, phảng phất mới miễn cưỡng củng cố cảnh giới, đối với lực lượng Hợp Thể kỳ còn chưa quen thuộc, đối mặt hai vị Luyện Hư đỉnh giai vây công, chật vật dị thường.

Diệp Trường Sinh nhìn thoáng qua rồi thu hồi ánh mắt, hai đội trong hai tòa trận pháp bên này đã trở về.

Hai đội tu sĩ Thiên Vân Tộc này thực lực coi như hoàn chỉnh, tổng cộng có mười bảy mươi tám người còn sống, trong đó có hai vị thành công đột phá Hợp Thể Kỳ.

Tính cả Diệp Trường Sinh, nơi này liền xuất hiện ba vị hợp thể, Diệp Trường Sinh nguy trang tu vi của mình thành Hợp Thể sơ kỳ, tránh khỏi quá mức kinh thể hãi tục, do đó dẫn phát khó khăn gì đó.

Hiện tại hắn chỉ muốn mau chóng mượn nhờ Truyền Tống Trận vượt đại lục rời đi, không muốn khơi ra phiền toái gì.

Lấy thực lực hắn bây giờ, tận lực che giấu cho dù là tu sĩ Đại Thừa cũng nhìn không ra nội tình của hắn, chớ đừng nói chỉ là tu sĩ Hợp Thể kỳ cùng giai.

Trong hai người tiến giai hợp thể còn lại, một người là Nguyệt tiên tử lúc trước cùng dẫn đội với hắn.

Khi nhìn thấy ánh mắt của Diệp Trường Sinh nhìn lại, Nguyệt tiên tử này cũng nhìn về phía hắn, sau khi đánh giá trên người hắn một chút, nàng hiển nhiên cũng cảm ứng được tu vi Hợp Thể kỳ của hắn, vì vậy bỗng nhiên nhoẻn miệng cười, chào hỏi hắn.

Diệp Trường Sinh nhẹ gật đầu, ánh mắt bất động thanh sắc rời đi, nhìn về phía một người tiến giai hợp thể khác.

Đây là một ông lão tóc bạc, nếu như nhớ không lầm thì hẳn là người mà đội này hẳn mang vào.

Mà hai người Diệp Trường Sinh tương đối quen thuộc Liễu Thủy Nhi cùng Thạch Côn cũng đã an toàn trở về, bất quá hai người này hiển nhiên là đột phá thất bại, khí tức trên thân còn dừng lại ở Luyện Hư đỉnh phong.

Ánh mắt hai người này nhìn về phía Diệp Trường Sinh mang theo vẻ kính sợ rõ ràng, hiển nhiên còn nhớ rõ biểu hiện kinh người của hắn ở Quảng Hàn giới.

“Đây là có chuyện gì?” Một tiếng kinh sợ hô lên, từ trong miệng vị lão giả tóc bạc vừa đột phá Hợp Thể phát ra.

Người này tiến lên một bước, có chút khó có thể tin nhìn tình cảnh hỗn loạn ở phía xa, rõ ràng mới vừa rời đi một năm, chiến hỏa sao lại đột nhiên đốt đến Vân Thành còn ở phía sau?

Không chỉ hắn kinh sợ như vậy, còn lại tu sĩ Thiên Vân tộc, có một người tính là một người, tâm tình cũng không thể bình tĩnh, dù sao một màn trước mắt này cũng từng trùng kích quá lớn đối với bọn họ.

Đang lúc những người này kinh sợ nhìn tràng cảnh chiến hỏa bay tán loạn xa xa, một đội hơn trăm giáp sĩ bỗng nhiên nghênh đón bọn hắn.

cầm đầu là một gã đại hán mặt đen, tựa hồ nhận ra mấy người bọn họ, lúc này nhếch miệng cười ha hả nói:

“Các vị đạo hữu rốt cục từ Nghiễm Hàn Giới quay về, ông tiên bối đang chờ tin tức của chư vị ở Thông Linh Chiến Bảo, mời chư vị đi theo ta!”

“Thì ra là Bính tiên bối, chúng ta sao dám đợi ở đây.” Nguyệt tiên tử cùng lão giả vừa thấy đại hán mặt đen, liền thất kinh, vội vàng tiến lên thi lễ.

Vị đại hán mặt đen này lại là một người Hợp Thể hậu kỳ, cũng khó trách hai người này lại cung kính như thế.

“Nguyệt đạo hữu cùng Bạch đạo hữu đã tiến giai lên thánh giai, về sau cùng tại hạ ngang hàng là được, không cần khách khí như thế” Đại hán lại cười hì hì hướng hai người Nguyệt tiên tử đã tiến giai vẫy vẫy tay.

Sau đó, người này nheo mắt quan sát tỉ mỉ Diệp Trường Sinh, chấp tay nói: “Vị này là ngoại tộc Diệp đạo hữu, chúc mừng đạo hữu đột phá thánh giai!”

“Đạo hữu khách khí!” Diệp Trường Sinh chấp tay nói.

Đại hán mặt đen nghe vậy cười cười, cũng bắt quá nói nhiều, vẫy vẫy tay với mọi người, nói: “Chư vị xin mời đi theo ta, Ông tiên bối ở trong Thông Linh Chiến Bảo phía trước rồi!”

Nghe được tin tức của Ông tiên bối, đông đảo tu sĩ Thiên Vân tộc đều thở dài một hơi, đã có vị Thiên Vân Thái thượng trưởng lão Đại Thừa kỳ này ở đây, nghĩ đến thế cục có xấu đi nữa cũng không hại được nơi nào.

Vì vậy, dưới sự dẫn dắt của đại hán mặt đen, đoàn người Diệp Trường Sinh hướng sâu trong Bát Vân Sơn đi tới, mà hơn trăm tên giáp sĩ thì phân thành hai đội, một tả một hữu hộ vệ đám người bọn họ.

Trong mây mù phụ cận Bát Vân Sơn, khắp nơi đều là thanh đồng chiến xa cùng vô số cự đại khôi lỗi màu sắc khác nhau trải rộng trong đó, nơi đây đề phòng nghiêm ngặt dị thường.

Cũng không lâu lắm, sau khi mọi người bay qua một ngọn núi cao lớn, một tòa thành lớn vài dặm xuất hiện trước mắt.

Tòa thành này bị một bức tường cao bao phủ ở trong đó, trên tường thành ngồi xổm từng bộ từng bộ tàn tượng màu trắng bạc, hình dạng điêu khắc khác nhau, có hình thú, cũng có hình người.

Trong đó có hơn trăm trượng, nhỏ thì cũng cao bảy tám trượng, đưa nào cũng đồ dẫn bất động, nhưng lại có một cỗ sát khí không hiểu từ trên người chúng nó truyền ra.

Trên tường thành có một hàng vệ sĩ thanh giáp cầm giáo chỉnh tề dò xét, nhưng trên người không hề có chút dao động sinh mạng nào, mà hoàn toàn là những khôi lỗi hình người.

Mà ở phụ cận tòa thành, còn có mười mấy con khôi lỗi kim loại cao tới mấy trăm trượng, mỗi con cầm đao kiếm đứng sừng sững ở nơi đó.

Đám người hán tử mặt đen dẫn đầu, Diệp Trường Sinh trực tiếp hạ xuống trước tòa thành Thông Linh điện kia, sau đó ở

cửa hai gã vệ sĩ áo trắng liếc nhìn, nhao nhao tiến vào trong điện.

Người trong đại điện cũng không nhiều, bất quá chỉ có ba người mà thôi, một người trong đó ngồi ở ghế, thần sắc bỗng nhiên thông dong, chính là tên Đại Thừa kỳ của Thiên Vân Tộc - thanh niên họ Ông.

Hai người đứng bên cạnh bất quá chỉ là Luyện Hư kỳ, mặt lộ vẻ cung kính nghe người thanh niên phân phó.

“Tham kiến Thái Thượng trưởng lão!” Nguyệt tiên tử cùng lão giả vừa mới tiến vào trong điện, lập tức dẫn đầu tộc nhân Thiên Vân Tộc tiến lên hành đại lễ.

“A, các người đã trở về. Không sai, không ngờ có hai người tiến giai Thánh tộc. Các người hãy đứng lên hết đi.” Thanh niên vừa thấy Nguyệt tiên tử và vị lão giả kia, ánh mắt hơi sáng lên, khóe miệng nổi lên ý cười nói.

“Tiền bối, còn có một đội người ở vị trí khá xa, hẳn phải tốn một ít thời gian mới có thể đến được!” Đại hán mặt đen tiến lên thi lễ một cái, nói ra.

“A, là vị Hàn đạo hữu kia dẫn đầu đội ngũ sao? Vì để ngừa vạn nhất, người đi tiếp ứng bọn họ một chút đi!” Thanh niên họ Ông sau một phen suy tư, nói với đại hán mặt đen.

Đại hán mặt đen nghe vậy cung kính đáp ứng, lập tức đi ra đại điện.

Nghe được lời thanh niên họ Ông nói, đám người Nguyệt tiên tử đứng dậy, mỗi người đều thần sắc cung kính dị thường đứng ở hai bên.

Ánh mắt thanh niên họ Ông nhìn lướt qua những người này, sau đó nhìn về phía Diệp Trường Sinh.

“Diệp đạo hữu tiến vào Thánh Giai rồi, thật đúng là một việc vui, chúc mừng!” Thanh niên họ Ông vẻ mặt hiền lành hướng Diệp Trường Sinh nói như vậy.

Hắn đối với Diệp Trường Sinh lại là một sự chiếu cố đặc biệt, trên mặt mang theo ý cười, dường như nhìn thấy Diệp Trường Sinh tiến giai Hợp Thể, so với việc nhìn thấy hai vị tộc nhân

Thiên Vân tộc khác tiến giai Hợp Thể còn khiến hắn cảm thấy cao hứng hơn.

Một màn này quả thực có chút cổ quái, làm cho đông đảo Thiên Vân tộc nhân không hiểu ra sao, trong lòng rất là khó hiểu.

“Vãn bối may mắn đột phá, còn phải đa tạ chuyện tiên bối trước khi xuất phát tặng bảo vật!” Diệp Trường Sinh chấp tay nói.

Đồng thời trong lòng hắn cũng thở dài nhẹ nhõm một hơi. Người thanh niên họ Ông quả nhiên không nhìn ra hắn đã tiến giai Hợp Thể đỉnh phong.

Nếu bị người này nhìn ra, chỉ sợ còn có chút phiền phức, Thiên Vân tộc bên này không chừng sẽ gây ra chuyện gì.

Mà bây giờ Diệp Trường Sinh muốn mượn truyền tông đại trận của bọn họ, tự nhiên là có thể không gặp phải phiền toái, liền tận lực tránh gây ra phiền toái.

Thanh niên họ Ông nghe được lời này của hắn, cười gật gật đầu, rời ánh mắt, tiếp theo lại khoát tay áo.

Hai gã tu sĩ Luyện Hư kỳ bên cạnh lập tức cáo lui.

Mà thanh niên họ Ông thì ngồi bất động, mọi người cũng trầm mặc theo.

Chờ ước chừng nửa khắc đồng hồ, bên ngoài truyền đến một trận tiếng bước chân, lập tức đại hán mặt đen mang theo đoàn người tiến vào.

Khí tức trên thân đám người này hơi dao động, có ít người trên thân nhìn có chút chật vật, tựa hồ đã trải qua một trận đại chiến.

“Ông tiên bối, ta đã mang người đến!” Đại hán mặt đen chấp tay, nói với thanh niên họ Ông.

Đội ngũ phía sau hắn chính là đám tu sĩ Hàn Lập đi ra từ Nghiễm Hàn Giới, bọn họ cách nơi đây quá xa, trên đường tới đây còn phải trải qua một phen khổ chiến.

Những người này nhìn thấy thanh niên họ Ông thì tất cả đều mang vẻ mặt vui mừng, tất cả hướng về đại lễ phía trước.

Thấy trong đoàn nhân mã này cũng xuất hiện một vị tu sĩ Hợp Thể, thanh niên họ Ông hài lòng gật đầu, phân phó bọn họ đứng đây.

Thấy mọi người đến thì hắn đã mở miệng nói:

“Bây giờ tình thế tương đối đặc thù, nói ngắn gọn thôi. Các người cũng đã thấy được bộ dáng hiện tại của Vân Thành.”

“Sự tình rất đơn giản, chỉ là ta đã trúng bẫy của Giác Xi nhân, bị đối phương điều chủ lực tiền tuyến đến một hiểm cảnh, đồng thời thi kế tạm thời vây khốn. Mà Giác Xi tộc đại quân nhân cơ hội liên tục mười ba thành, một hơi đánh tới Vân Thành.”

“Còn tổng trận đồ cấm chế của bốn thành cũng bị đối phương đánh cấp, căn bản không có cách nào dựa vào cấm chế đại trận để đối phó với đại quân của đối phương, cho nên ít ngày nữa bốn thành sẽ từ bỏ. Các người cũng đừng ở đây lâu, lập tức rút lui đến Phục Giao thành gần nhất.” Thanh niên họ Ông ngập ngừng nói.

“Tình thế không ngờ lại tồi tệ như vậy! Nhưng nếu có tiền bối ở đây, như thế nào cũng không đến mức từ bỏ Vân Thành chứ.” Nguyệt tiên tử nghe lời này, mặt mày có chút hoa mỹ thất sắc.

Những người còn lại cũng đều lộ vẻ kinh hãi.

“Hắc hắc, các người chẳng lẽ cho rằng Giác Xi tộc không có Đại Thừa kỳ sao? Lần này xâm chiếm đại quân Giác Xi tộc, cũng có hai gã thái thượng trưởng lão Giác Xi tộc tới đây.”

“Bọn họ trước tiên truyền tin tức tới cho ta, lần đại chiến này của hai tộc, nếu ta không ra tay, hai người bọn họ cũng không ra tay.”

“Bằng không, hậu quả không cần nghĩ cũng biết, ta tất nhiên không có khả năng là đối thủ của hai gã cùng giai, nhưng hai người bọn họ liên thủ cũng không có nắm chắc đánh giết ta, lúc này mới ném chuột sợ vỡ đồ đấy.” Thanh niên họ Ông giải thích hai câu.

“Các người lập tức rời đi dưới sự dẫn dắt của Bính đạo hữu!” Hắc phát phát tay, nói với vẻ không thể nghi ngờ.

“Đúng rồi, Diệp đạo hữu trước tiên ở lại, ta có lời riêng muốn nói với ngươi.” Thanh niên họ Ông liếc Diệp Trường Sinh một cái, bỗng nhiên nói.

Diệp Trường Sinh thấy thế cũng không cảm thấy ngoài ý muốn, đứng nguyên tại chỗ bất động, mà mọi người còn lại đã được đại hán mặt đen dẫn dắt rời khỏi nơi đây.

“Diệp đạo hữu xuất thân Nhân tộc, có nghe nói qua một vị nữ tu trong Nhân tộc các người không?” Thanh niên họ Ông nhìn thấy nơi này không còn ai khác, nói với Diệp Trường Sinh.

“Vân bối tự thấy mình hiểu rõ Nhân tộc, theo như lời tiền bối, nếu như vị nữ tu này là một đại nhân vật nổi danh thì chắc hẳn vân bối cũng biết!” Diệp Trường Sinh nói.

“Ha ha, vị nữ tu mà ta muốn nói kia hẳn là có tiếng trong Nhân tộc các người, năm đó ta cũng du lịch qua Phong

Nguyên đại lục, không đánh mấy vị đạo hữu Nhân tộc các người, vừa rồi vị nữ tu kia chính là một trong số đó.” Thanh niên họ Ông cười nhẹ một tiếng nói.

“Người có biết Băng Phách tiên tử không?” Thanh niên họ Ông cũng không quanh co, trực tiếp hỏi như vậy.

Vừa nghe nói như thế, trên mặt Diệp Trường Sinh lập tức lộ ra vẻ tươi cười, nói:

“Nguyên lai tiền bối có giao tình với Băng phách tiên tử, cái này thật đúng là xảo hợp, cái khác không nói, nhưng Băng phách tiên tử vẫn tiền bối nhất định là biết được!”

“Không những biết, tiền bối đã từng có được truyền thừa của Băng Phách tiên bối!” Diệp Trường Sinh nói, há mồm phun ra một đoàn thanh quang.

Trong thanh quang một cái tiểu đỉnh như ẩn như hiện, đúng là Hư Thiên Đỉnh.

“Lại là Hư Linh Bảo Đỉnh? Mặc dù nhiều năm như vậy chưa từng thấy bảo vật này, nhưng mà khí tức phát ra so với năm đó biến hóa không lớn.” Trong mắt thanh niên họ Ông hiện lên vẻ kinh ngạc, nhìn chằm chằm bảo đỉnh, chậm rãi nói.

“Hư Linh Bảo Đỉnh? Tiền bối chỉ biết là vật này gọi là Hư Thiên Đỉnh!” Diệp Trường Sinh tươi cười nói.

“Hư Thiên Đỉnh?!” Nghe được cái tên này, thanh niên họ Ông hơi sững sờ, nhưng lập tức nhớ ra cái gì đó, một tay hướng tiểu đỉnh chớp một cái.

Tiểu đỉnh kia “Vèo” một tiếng liền bay đến trong tay của hắn.

Thanh niên họ Ông một tay nâng Hư Thiên Đỉnh, ngưng thần nhìn kỹ bảo vật này.

“Nhìn kỹ thì thấy đích xác có chút bất đồng với Hư Linh Đỉnh, thủ pháp luyện chế thì thô ráp hơn một chút, nhưng cũng không phải là vật phẩm giống nhau, giống như là một thí nghiệm phẩm thí luyện khi luyện chế Hư Linh Đỉnh trước mặt người thanh niên họ Ông sau khi chớp động hào quang trong chốc lát, nhướng mày nói.

Trên mặt Diệp Trường Sinh bất động thanh sắc, khác nhau giữa Hư Thiên Đỉnh và Hư Linh Đỉnh, hắn so với thanh niên

họ Ông càng thêm rõ ràng.

“Đỉnh này quả thật xuất từ Băng Phách đạo hữu, xem ra người quả nhiên có chút quan hệ sâu xa với nàng, ta ngược lại không tìm lắm người!”

“Sở dĩ gọi người lưu lại là vì muốn sau khi người quay về Nhân tộc, thay ta tìm được Băng phách tiên tử, trao đổi một vật và một lá thư mà thôi.” Thanh niên họ Ông sau khi buông lỏng năm ngón tay ra, cười cười nói.

Nói xong, trong tay hắn nhiên ra một hộp ngọc cùng một khối ngọc giản màu lam, cổ tay run lên, hai vật liền trực tiếp ném qua.

Diệp Trường Sinh đưa tay nhận lấy hai món đồ này, miệng nói: “Vẫn bồi nhất định sẽ cố gắng mang đến!”

Cúi đầu nhìn thoáng qua, chỉ thấy mặt ngoài hai kiện đồ vật này đều dán một đạo phù lục kim quang lập lòe, phong ấn hai vật cực kỳ chặt chẽ.

“Hai tấm phù lục này là ta cố ý luyện chế, ngoại trừ Băng Phách tiên tử hoặc là huyết mạch hậu nhân có thể mở ra, những người còn lại nếu cưỡng ép xé xuống, sẽ lập tức bạo liệt ra.”

“Nếu như đạo hữu ở trong Nhân tộc tìm không thấy Băng Phách tiên tử, liền đem vật ấy giao cho hậu nhân của nàng đi!”

“Đạo hữu nhớ kỹ việc này, đương nhiên Ông mỗi cũng sẽ không để cho người làm không công việc này, ở Lôi Minh đại lục ta có một ít tài liệu trân quý, sẽ tặng cho người làm thù lao”.

“Mặt khác, chuyện về siêu cấp truyền tông trận, bởi vì chiến sự bỗng nhiên nhanh quay ngược trở lại, tất cả truyền tông trận phụ cận đều đã bị phong kín rồi.”

“Mà siêu cấp truyền tông trận lại vừa lúc ở trong mật điện của Phục Giao thành, cũng đang phong bế. Ta sẽ phân phó cho người sử dụng Truyền Tông Trận này một lần. Đương nhiên trước đó, còn cần người phải đối với Tâm Ma phát thệ, nhất định sẽ thủ tín, ta mới phân phó được.” Thanh niên họ Ông bổn nói.

“Tiền bối đã nói như thế, vẫn bối làm sao còn đường từ chối!” Diệp Trường Sinh khẽ cười một tiếng, thần sắc như thường thu hai kiện đồ vật vào trong vòng tay trữ vật, sau đó đối với tâm ma phát một phen thệ.

“Hậu nhân của Băng Phách tiên tử sao... Không biết Hứa Quỷ Vũ có còn ở trong Thiên Uyên Thành hay không!” Diệp Trường Sinh thầm nghĩ trong lòng.

Thanh niên họ Ông thấy vậy, lúc này hài lòng gật đầu, lại từ trên người lấy ra ba cái hộp ngọc, bên trong đều chứa những tài liệu hần nói, trực tiếp ném tới.

“Được rồi, bây giờ ngươi có thể đi rồi.” Sau khi nhìn thấy Diệp Trường Sinh thu hồi những tài liệu kia, người này nói như vậy.

Diệp Trường Sinh nghe vậy đi ra khỏi Thông Linh Điện.

...

Khi hần ra ngoài điện, thấy một chiếc phi xa khổng lồ màu bạc đứng vững vàng ở cửa điện.

Chiếc xe dài chừng hơn hai mươi trượng, hình chữ nhật, mặt ngoài hoa văn tinh xảo, phía trước còn có sáu con quái thú to lớn như bộ ngựa, coi như linh thú kéo xe.

Đám người Hàn Lập cũng đã đứng ở trên xe, tên đại hán mặt đen kia thì lẳng lặng đứng ở đầu xe.

Những người này vừa thấy Diệp Trường Sinh đi ra, phần lớn ánh mắt đều quét tới, thần sắc khác nhau, bộ dáng như đang chờ hần.

“Diệp đạo hữu, lên đi. Chúng ta lập tức xuất phát.” Đại hán mặt đen cười cười với Diệp Trường Sinh, chào một tiếng.

“Đa tạ đạo hữu!” Diệp Trường Sinh chấp tay, thân hình thoát một cái đã tới phi xa.

Đại hán mặt đen cười hắc hắc, sau đó trong miệng gầm nhẹ một tiếng, sáu con quái thú trước xe lập tức hiện ra một đôi cánh, mang theo một cỗ phi xa khổng lồ bay lên trời.

Trong phút chốc bay lên, mặt ngoài phi xa cũng hiện ra một tầng hào quang xanh biếc, thoáng cái hóa thành một đoàn lục

quang phá không bay đi.

“Chúc mừng sự thúc tiến vào Hợp Thể kỳ, khoảng cách tới Trường Sinh Đại Đạo lại gần thêm một bước!” Bên cạnh Diệp Trường Sinh, Hàn Lập tựa hồ do dự một hồi, sau đó đi tới cung kính nói ra.

Khi lần đầu nhìn thấy Diệp Trường Sinh, phát hiện lúc nhìn không thấu tu vi của hắn, liền biết Diệp Trường Sinh hắn là đã tiến giai hợp thể.

Đối với điểm này, Hàn Lập cũng không cảm thấy hết sức bất ngờ, dù sao hắn cũng đã sớm dự liệu được Diệp Trường Sinh sẽ tiến vào Hợp Thể kỳ ở Hàn giới.

Đương nhiên, nếu như hắn biết Diệp Trường Sinh không chỉ là Hợp Thể Sơ Kỳ, mà là Hợp Thể Kỳ đỉnh phong, chỉ sợ cũng sẽ không bề nghề như bây giờ.

“Hàn sư điệt không cần khách khí, sớm muộn gì có một ngày ngươi cũng sẽ tu luyện tới cảnh giới này!” Diệp Trường Sinh nhìn hắn một cái rồi nói.

Hàn Lập nghe vậy lập tức cười khở một tiếng, hắn tiến giai Luyện Hư sơ kỳ còn chưa được mấy năm, Hợp Thể kỳ thật là xa vời.

Bất quá nghĩ đến lần này mình ở trong Nghiễm Hàn Giới đạt được những tạo hóa kia, trong lòng hắn cũng hơi an tâm hơn một chút, đối với đột phá Hợp Thể nhiều hơn mấy phần tự tin.

Có một ít thứ do sư tôn Thanh Nguyên Tử ban thưởng, cộng thêm thu hoạch trong Nghiễm Hàn Giới lần này, tiến giai hợp thể hắn là không vấn đề lớn.

“Sự thúc muốn rời khỏi Lôi Minh đại lục sao?” Hàn Lập sau khi ngẫm nghĩ liền hỏi.

“Không sai, ta sắp mượn Truyền Tống Trận của Thiên Vân Tộc rời đi, ngược lại ngươi thật sự không trở về Phong Nguyên Đại Lục sao?” Diệp Trường Sinh chấp hai tay sau lưng, ân cần hỏi.

“Sư điệt vẫn tính toán du lịch một đoạn thời gian tại Lôi Minh đại lục, nếu có một ngày thật sự may mắn tiến cấp Hợp Thể,

mới lại suy nghĩ về chuyện quay về Phong Nguyên đại lục!”
Sau khi Hàn Lập suy nghĩ một chút, nói như thế.

“Vây chúc người sớm ngày tiến giai Hợp Thể!” Diệp Trường Sinh nhẹ gật đầu nói.

Hàn Lập nghe vậy đáy mắt lặng yên không một tiếng động hiện lên một tia hâm mộ, kỳ thật hắn cũng rất muốn trở lại bên trong nhân tộc.

Tuy rằng hắn ở trong Nhân tộc không có vương bận gì, thế nhưng chung quy lại nơi đó vẫn là bộ tộc của mình, ở trong Nhân tộc, có thể làm cho hắn có một loại cảm giác an tâm.

Hiện giờ đang lang thang ở bên ngoài, tuy rằng có thể đạt được rất nhiều cơ duyên thế nhưng chung quy lại vẫn là phiêu bạt trong dị tộc, tạo cho người ta một loại cảm giác bất an không có chỗ ở cố định.

Tựa như kiếp trước Diệp Trường Sinh có rất nhiều người phải mua một căn phòng nhỏ mới có thể có được một loại cảm giác an tâm, tâm thái hiện tại của Hàn Lập cũng giống vậy.

Nhân tộc chính là “Phòng ốc” của hắn!

Huống chi không phải tộc loại chúng ta lòng dạ khác nhau, mặc dù trong những Dị tộc này cũng có không ít hảo hữu với ngoại tộc, nhưng nếu không cùng bọn họ là đồng tộc, bọn họ chung quy là ôm một tia bài xích tâm lý.

Cho nên trong lòng Hàn Lập muốn trở lại nhân tộc, chỉ là điều kiện hôm nay không cho phép mà thôi.

Nghĩ tới đây, trong lòng Hàn Lập không khỏi thờ dài một tiếng, có chút ước ao tu vi Diệp Trường Sinh hiện giờ.

Vốn giữa hắn và Diệp Trường Sinh chênh lệch tu vi không lớn như vậy, lúc ở nhân giới, giữa hai người cũng chỉ kém một cảnh giới nhỏ mà thôi.

Lúc Diệp Trường Sinh là Nguyên Anh hậu kỳ, hắn là Nguyên Anh trung kỳ. Sau khi Diệp Trường Sinh đột phá Hóa Thần, hắn đã tiến vào Nguyên Anh hậu kỳ.

Nhưng bây giờ làm sao mà chênh lệch một chút lại bị kéo đến lớn như vậy chứ?

Hắn mới là Luyện Hư sơ kỳ, Diệp Trường Sinh đã lập tức hợp thể?

Phải biết rằng càng đến hậu kỳ, tu vi cảnh giới lại càng khó có thể đột phá, theo lý mà nói hắn và Diệp Trường Sinh chênh lệch càng lúc càng nhỏ mới đúng.

Mà bây giờ lại hiện ra tình huống khác thường như vậy, chênh lệch không những không thu nhỏ, ngược lại đang không ngừng biến lớn, điều này quả thực làm cho trong lòng hắn khó chịu.

“Mặc dù vẫn phải lưu lại Lôi Minh đại lục, nhưng kế tiếp ta phải rời khỏi Thiên Vân tộc rồi, ai, chưa bao giờ chân chính an ổn tu hành qua một đoạn thời gian!” Trong lòng Hàn Lập thầm nghĩ.

Hắn quả thực cảm thấy có chút thái quá, hắn vừa chạy đến chỗ nào, nơi đó đã nổi lên chiến loạn.

Vừa đi Thiên Uyên Thành, liền đụng đến dị tộc công thành, vừa đi tới Phi Linh Tộc, đã đụng phải Yêu Vương đánh vào Minh Hà chi địa.

Vất vả bái sư Thanh Nguyên Tử, đạt được các loại tài nguyên tu hành, xác suất những bình cảnh Luyện Hư kỳ có thể đột phá cực lớn, y đang định ở Thiên Bằng tộc bên kia hảo hảo bế quan khổ tu mấy trăm năm một lần, tranh thủ một hơi tu luyện tới Luyện Hư đỉnh phong.

Kết quả là đụng phải người của Giác Xi tộc và Hải Vương tộc để huyết tề, được truyền tống đến Lôi Minh đại lục.

Thế cũng thôi, chạy tới dị đại lục cũng không phải là không thể chấp nhận được, hắn đang muốn khổ tu trong Vân thành mấy trăm năm, kết quả Giác Xi tộc cùng Thiên Vân tộc đại chiến gay cấn đến ngay cả Vân Thành bây giờ cũng đều sắp bị công phá.

Đương nhiên, Hàn Lập không biết là, nếu như hắn bây giờ lựa chọn trở lại nhân tộc, như vậy không lâu sau nhân tộc cũng sắp gặp phải ma kiếp, hắn đồng dạng không cách nào an ổn tu hành ở nhân tộc.

Tóm lại, chính là không thể bình tĩnh hơn, hắn căn bản không thể nào được an tâm tu hành trong một thời gian dài.

Hiện tại lại chạy thoát, né tránh những khu vực đại chiến này, hy vọng có thể tìm một nơi yên bình ở Lôi Minh đại lục, có thể tiếp nhận dị tộc tu hành đi!

Trong lòng Hàn Lập thở dài vận mệnh của mình nhiều thăng trầm, mà Diệp Trường Sinh bên này cũng đang thăm than liên quan đến Hàn Lập.

“Tiểu tử Hàn Lập Quảng Hàn giới này sau khi bị ta cướp mất cơ duyên, đến lúc đó hắn sẽ không bị con linh sủng kia của hắn giết chết chứ?”

Diệp Trường Sinh lại nhớ tới con Lục Dực Sương Công của Hàn Lập!

Ai cũng nói rằng tu vi của Hàn Lập tiến cấp nhanh chóng, dùng một ngàn năm xuất đầu tu luyện từ Hóa Thần tới Đại Thừa, thuộc về thiên tài Linh giới từ trước tới nay chưa bao giờ xuất hiện.

Nhưng trên thực tế con Lục Dực Sương Công của hắn còn nghịch thiên hơn so với hắn.

Khi tiến vào Linh Giới, tu vi của Tiểu Lục Tử thấp hơn Hàn Lập nhiều, nhưng sau đó cũng không kém Hàn Lập mấy năm đã tiến giai Đại Thừa. Mã Lương hạ giới lại là ngày sau lại tu luyện thành Chân Linh.

Từ phương diện này mà xét, con Lục Dực Sương Công này thực sự là nhân vật nghịch thiên nhất, chuyên chú nhất trong lịch sử Linh giới!

Dù sao người ta cũng không có treo Tiểu Lục bình như vậy.

Diệp Trường Sinh ngược lại không biết trong Linh giới của đời này có xuất hiện Lục Dực Sương Công không, hơn nữa người này có liên hệ đến động Thiên Thủ Vương hay không.

Nếu như vẫn giống như nguyên, con Lục Dực Sương Công này sau khi nhận được Nghịch Linh Chân Âm Đại Pháp, vậy không khéo Hàn Lập sẽ thật sự bị linh sủng của mình đè ép mất.

Với tốc độ tu hành nghịch thiên của Tiểu Lục Tử, nếu như kế tiếp Hàn Lập không có được đại cơ duyên kinh người gì, chỉ sợ thật sự chậm hơn đối phương một bước tiến vào Đại Thừa.

Như thế xem ra, tiền cảnh Hàn Lập quả thực có chút đáng lo!

Trong lòng hai người tự cân nhắc một số chuyện, thế là cứ như vậy trầm mặc lại.

Mà phi thuyền kia chở bọn họ, dọc theo đường đi nhanh chóng về hướng Phục Giao thành.

Tuy Giác Xi tộc đã đem chiến hỏa đẩy đến phụ cận Vân Thành, nhưng chỉ cần Vân Thành chưa chính thức công hãm, khu vực phía sau tự nhiên nằm trong tay Thiên Vân Nhân.

Cho nên phi xa bay về phía sau, trên đường cũng không phát sinh bất kỳ chuyện gì ngoài ý muốn.

Sau khi phi hành một đoạn thời gian, rốt cuộc bọn họ cũng tới được Phục Giao thành. Thành trì này hoàn toàn khác với thành mây trôi nổi trên không trung, tọa lạc trong một dãy núi bát ngát vô biên.

Non nửa tường thành căn bản chính là từng tòa sơn phong liên kết tu sửa mà thành, mà trong thành còn bao bọc lấy mấy ngàn ngọn núi lớn nhỏ.

Vô luận trên núi hay là giữa ngọn núi, đều xây dựng từng tòa phòng ốc lớn nhỏ không đồng nhất.

Vây quanh những ngọn núi này, từng con đường dài hẹp hình vòng cung đường đi cũng rậm rạp chằng chịt, tản ra khắp nơi, có chút kỳ lạ.

Lúc này Phục Giao thành hiền nhiên cũng bị đại quân Giác Xi tộc phương hướng Vân Thành ảnh hưởng, cách thành hơn mười dặm liền có thể cảm nhận được một bầu không khí khẩn trương.

Chẳng những từ phía thành trì truyền đến từng cỗ cấm chế dao động, từng đội, từng đội, mười người hoặc hơn trăm giáp sĩ tuần tra, cũng không ngừng đi tuần tra xung quanh khu vực phụ cận.

Ngay cả khi phi xa khổng lồ của đám người Diệt Trường Sinh mang theo tiêu chí của Thiên Vân, cũng bị mấy đội giáp sĩ liên tiếp ngăn lại, cũng dò xét mấy lần.

Đương nhiên sau khi cẩn thận tra xét, đại hán mặt đen xuất ra một khối lệnh bài chứng minh thân phận, bọn họ tự nhiên nhao nhao cáo lui rồi đi, vì vậy phi xa một đường không có trở ngại trực tiếp bay đến chỗ cửa thành, mới rơi xuống.

“Nguyên lai là Bính tiền bối, những người này đều từ Quảng Hàn giới trở về đạo hữu, mấy vị trưởng lão ở Vân Thành đã sớm dặn dò, kêu chư vị đạo hữu chờ tới, lập tức sẽ tới Tinh Vân Các gặp bọn họ.”

Nói chuyện chính là một gã giáp sĩ Luyện Hư kỳ phụ trách kiểm tra cửa thành, hắn liếc mắt liền nhận ra đại hán mặt đen, cung kính nói.

“Ừm, đã như vậy, mấy vị trực tiếp vào thành đi. Ta còn có việc, phải trở về Vân Thành.” Đại hán mặt đen không chút kinh ngạc với chuyện này, giáp sĩ hỏi thăm gật đầu, lại quay đầu nói với đám người Diệt Trường Sinh.

Mọi người tự nhiên không có ý kiến gì, thế là đại hán mặt đen trực tiếp thả người bay khỏi nơi đây, đám người Diệt Trường Sinh lập tức vào thành.

Phục Giao thành nhỏ hơn một chút so với Vân Thành, giờ phút này dòng người tấp nập qua lại trong thành, trên mặt rất nhiều người đều mang theo vẻ lo âu.

Thoạt nhìn, dân cư toà thành trì này so với Vân Thành sèn sệt hơn rất nhiều, có lẽ trước đó có không ít người từ trong Vân Thành rút xuống đi tới tòa Phục Giao Thành này.

Đám người Diệp Trường Sinh phi hành một đường trong Phục Giao thành, rất nhanh đã tới đỉnh một ngọn núi, nơi đây có một tòa lầu các.

Trên cửa chính lầu các treo một tấm biển màu vàng kim óng ánh, phía trên viết ba chữ cực lớn “Tinh Vân Các”, ngân quang lóng lánh, có chút bắt mắt.

Mà trước cửa hai bên thì có tám gã ngân y nhân lưng đeo trường kiếm, mặt không chút thay đổi đứng ở nơi đó.

Đồng thời, phía trước lầu các còn có một lão giả mặc áo bào màu vàng mập mạp, hai tay chấp sau lưng đang đứng đó.

Vừa thấy đám người Diệp Trường Sinh xuất hiện, lão giả mặc áo bào màu vàng lập tức tươi cười đi tới, người này chính là vị Thiên Cơ Tử thuộc Vạn Cổ Tộc trước đây hẳn quen biết tại Vân Thành.

“Các người đều trở về rồi, được được, các người vào trước đi, các vị trưởng lão đang chờ các người ở bên trong!” Thiên Cơ Tử cười ha hả nói với đám tu sĩ vừa trở về từ Nghiễm Hàn Giới.

Sau đó, ánh mắt người này lại nhìn về phía Diệp Trường Sinh, trong mắt mang theo một tia dị sắc, sau khi hơi đánh giá một chút, chấp tay nói:

“Diệp đạo hữu quả nhiên đã tiến vào Thánh Giai, chúc mừng chúc mừng!”

“Diệp mỗ ở trong Nghiễm Hàn Giới đạt được một ít cơ duyên nhỏ, mới có thể may mắn tiến giai.” Thần sắc Diệp Trường Sinh bình tĩnh nói.

“Hắc hắc, bình cảnh thánh giai rất khó khăn, từ xưa đến nay không biết chặn được bao nhiêu người, ngay cả lúc đầu lão phu vận khí mới có thể đột phá được! “

“Diệp đạo hữu có thể đột phá thành công, từ nay về sau thân phận sẽ khác biệt rất lớn, bất quá lúc trước nhìn thấy Diệp đạo

hữu, ta cảm thấy người khẳng định có thể thành công đột phá.”
Thiên Cơ Tử cười hắc hắc nói.

“Tu vi Hợp Thể kỳ tại Linh Giới cũng chỉ là nhân vật miễn cưỡng hơn được trên đài mà thôi, làm sao so được với đạo hữu Hợp Thể đỉnh phong. Huống chi theo ta thấy, chỉ sợ trong tương lai tỷ lệ tiến giai Đại Thừa rất lớn, đến lúc đó thật sự có hi vọng Trường Sinh Đại Đạo rồi!” Diệp Trường Sinh cười khách sáo nói.

Thiên Cơ Tử nghe xong rất là lắc đầu, bộ dáng không đồng ý, đang định nói gì đó, bỗng nhiên thần sắc của hắn sững sốt, dường như nghe được điều gì.

Trong lòng Diệp Trường Sinh hơi động, thần thức của hắn bắt được có người đang truyền âm cho Thiên Cơ Tử.

Với thần thức của hắn hôm nay có thể dễ dàng truyền âm đến mức này, bởi vậy hắn lập tức biết được là ai đang truyền âm cho Thiên Cơ Tử.

Một nụ cười như không phải cười chợt lóe lên trong mắt hắn.

Thiên Cơ Tử nghe xong trong chốc lát, đột nhiên nhìn về phía Diệp Trường Sinh, ánh mắt biến đổi, dáng vẻ không thể tưởng tượng nổi, thậm chí trong mắt còn mang theo vẻ kiêng kỵ.

“Diệp đạo hữu thật đúng là khó lường, lúc trước ngươi vẫn còn là tu sĩ thượng tộc, ta đã nhìn ra thực lực của ngươi vượt xa cùng giai, không nghĩ tới sau khi tiến vào thánh giai, lại còn có thể như thế, chỉ sợ hôm nay lão phu cũng không nhất định là đối thủ của ngươi!” Hắn dùng ngữ khí cực kỳ sợ hãi nói như thế.

“A, không ngờ đạo hữu nhanh như vậy đã biết chuyện trong Quảng Hàn giới!” Diệp Trường Sinh nhíu mày nói.

Ông lão áo bào vàng nghe vậy lập tức cười khò: “Nếu không phải là từ lời hai vị đạo hữu kia nói ra, ta tuyệt đối không tin những điều này!”

“Đạo hữu quả thực là thiên tài hiếm thấy trong đời lão phu, nhân vật như đạo hữu, tương lai nếu như không có tiến giai Đại Thừa mà nói thì thật sự là không có đạo lý!”

Lão giả sau khi cười khở nói xong, lại nói với Diệp Trường Sinh: “Có hai vị đạo hữu muốn gặp Diệp huynh, chúng ta có việc muốn thương nghị cùng Diệp huynh, không biết ý Diệp huynh thế nào?”

Thiên Cơ Tử lập tức thay đổi cách xưng hô với Diệp Trường Sinh, trở nên hết sức nhiệt tình.

“Là hai vị đạo hữu Đoàn Thiên Nhận và Thái Lưu Anh đúng không? Nếu gặp mặt hai người bọn họ thì... Cũng có thể!” Diệp Trường Sinh nghe vậy nhẹ gật đầu nói.

“Vậy Diệp huynh xin mời theo lão phu tới đây!” Ánh mắt Thiên Cơ Tử lộ ra một tia hưng phấn nói.

Lập tức, hai người đi vào trong Tinh Vân Các, rẽ ngang rẽ dọc, đi tới một căn phòng bí mật.

Tiến vào giá phòng, nơi đây có hai nam hai nữ đang ngồi, hai người khoanh tay đứng.

Bốn người này đều là những người mà Diệp Trường Sinh quen biết, chính là Thái Lưu Anh, Liễu Thủy Nhi cùng với Đoàn Thiên Nhận và Thạch Côn, hai cặp thầy trò.

Thấy hân đi tới, trên mặt mỗi người đều lộ ra biểu tình khác nhau, ánh mắt mỗi người đều cực kỳ phức tạp.

“Chúc mừng Diệp đạo hữu đã tiến vào Thánh Giai!” Đoàn Thiên Nhận chấp tay nói với Diệp Trường Sinh với thần sắc phức tạp.

“Diệp đạo hữu thật đúng là làm cho Đoàn huynh và ta một niềm vui lớn a, bất quá lần này may mắn nhờ có Diệp huynh, hai người chúng ta mới có thể có được thứ kia, đa tạ Diệp huynh rồi!” Thái Lưu Anh tự nhiên cười một tiếng, ánh mắt quang minh mị nói với Diệp Trường Sinh.

“Hai vị đạo hữu khách khí, đây vốn là giao dịch của chúng ta, Diệp mỗ đương nhiên sẽ tuân thủ.” Diệp Trường Sinh bình tĩnh nói.

Đoàn Thiên Nhận cười khà khà: “Với thực lực của đạo hữu, nếu trong Quảng Hàn Giới mà muốn bội ước, chỉ sợ đồ đệ của hai người chúng ta không cách nào cản trở được, cho nên lần này vẫn phải cảm tạ đạo hữu một chút!”

“Mặt khác, hai người chúng ta nghe nói đạo hữu đã lấy đi toàn bộ linh dược trong dược viên tại Nghiễm Hàn Giới, chúng ta muốn cùng đạo hữu giao dịch một phen!”

“Giao dịch sao, tất nhiên không gì không thể, ta tại Dược Viên ở Nghiễm Hàn Giới quả thực đã lấy được một ít Linh Dược, có thể cùng chư vị đạo hữu trao đổi, bất quá cái này cũng phải xem mấy vị đạo hữu có thể xuất ra bao nhiêu đồ vật để cho ta động tâm chứ!” Trên mặt Diệp Trường Sinh lộ ra một vòng vui vẻ nói.

Nghe y nói vậy, ba người Đoạn Thiên Nhận và Thiên Cơ Tử sắc mặt vui mừng khôn xiết, nếu Diệp Trường Sinh đồng ý giao dịch, đương nhiên là không còn gì tốt hơn.

Ba người bọn họ tự thấy địa vị của mình vang dội trong tộc, thỏa mãn yêu cầu của Diệp Trường Sinh hẳn không phải vấn đề.

“Diệp đạo hữu muốn cái gì cứ việc nói ra đi, chỉ cần chúng ta có thể lấy ra, nhất định sẽ không để Diệp đạo hữu thất vọng!” Thiên Cơ Tử vẻ mặt tươi cười gật đầu nói.

“Vậy thì tốt, Diệp mỗi muốn rất nhiều thứ, Thanh Loan, Lô Bằng, Mộng Ma, Đằng Xà, Đào Ngột, Chu Yểm, những chân linh này tùy ý một loại chân huyết, chư vị đạo hữu nếu ai có thể lấy ra một loại linh dược, lập tức có thể dựa vào ta đổi lấy một ít linh dược.”

“Ngoài ra, còn có Thiên Quang dịch, Tử Phong Mộc...”

Diệp Trường Sinh một hơi nói ra rất nhiều thứ, ngoại trừ vài loại huyết dịch Chân Linh Kinh Trập Thập Nhị Biến cần, còn có rất nhiều tu sĩ Hợp Thể kỳ nhìn thấy tài liệu sẽ cướp mất đầu, linh dịch, linh thảo, đan dược. v.v.

Đương nhiên, trong đồng đồ này có rất nhiều hiện tại xem ra hẳn không cần thiết, nhưng không sao cả, lấy ra nhét vào một chút thu thập cũng tốt, nói không chừng một ngày nào đó sẽ có tác dụng.

Mỗi lần gã nói ra một cái tên, thần sắc trên mặt ba người lại trầm trọng thêm vài phần. Cuối cùng, sau khi gã nói xong, trên mặt ba người này cũng tràn đầy vẻ cười khò.

“Diệp huynh thật đúng là..... Mấy thứ này tùy tiện một loại, cũng không phải chúng ta có thể tùy ý lấy ra trao đổi!” Đoạn Thiên Nhận nghẹn họng nhìn trần trời nói.

“Không sai, bất cứ thứ gì trong số những vật này cho dù là chúng ta cũng phải coi như trân bảo đấy!” Thiên Cơ Tử thở dài nói.

“Diệp mỗ ở trong Nghiễm Hàn Giới lấy được những linh dược tiên giới kia, giá trị đồng dạng không cách nào đánh giá, hiện tại có thể cho mấy vị đạo hữu xem trước một chút!”

Diệp Trường Sinh nói, lấy ra mấy hộp ngọc, mở ra để linh dược trong đó hiển lộ trước mặt ba vị tu sĩ Hợp Thể đỉnh phong.

“Viêm Hô Thảo! Vậy mà to lớn như thế!” Đoạn Thiên Nhận nghẹn ngào hô lên, trên mặt tràn đầy vẻ giật mình.

“Đây là vô thân hoa, ngay cả loại linh dược này cũng có!” Thái Lưu Anh tràn đầy vẻ sợ hãi lẫn vui mừng nhìn một cây kỳ hoa nói ra.

Thần sắc Thiên Cơ Tử cũng cực kỳ chấn động, sau khi ánh mắt biến ảo một phen, hắn bỗng lấy ra một cái bình ngọc, nói: “Lão phu có một lọ chân huyết Thanh Loan, có thể cùng đạo hữu trao đổi một phen!”

“Tốt, Thanh Loan chân huyết có thể đổi lấy một gốc linh dược tùy ý bên trong!” Diệp Trường Sinh gật gật đầu nói.

Thiên Cơ Tử sắc mặt vui mừng chọn lựa một cái hộp ngọc từ trong đó, tiếp đó ném chân huyết trong bình cho Diệp Trường Sinh.

Diệp Trường Sinh tiếp nhận chân huyết, kiểm tra một hồi rồi thu vào.

Thấy cảnh này, hai người kia cũng có chút nóng nảy, đôi mắt xinh đẹp Thái Lưu Anh lưu chuyển nói: “Thiếp thân không có mấy loại chân linh huyết kia như Diệp đạo hữu muốn, bất quá trong thân thủ thiếp lại có một đoàn chân huyết Lê hồng, không biết có thể lấy vật này đổi lấy một gốc linh dược không?”

Lê Hồng cũng là một loại chân linh, hơn nữa trong chân linh cũng tương đối lợi hại.

Diệp Trường Sinh nhíu mày nói: “Chân huyết Lê Hồng không phù hợp với nhu cầu của ta, tiên tử muốn đổi còn phải thêm một khoản linh thạch!”

“Được, cứ như vậy đi!” Thái Lưu Anh rất quyết đoán nói.

Vì vậy, dưới sự hấp dẫn của linh dược tương đối trân quý mà Diệp Trường Sinh lấy ra, ba người đều lấy ra một ít đồ vật trân quý trong tay trao đổi với hắn.

Ba người Thiên Cơ Tử tiến giai Hợp Thể không biết bao nhiêu vạn năm, cất giữ trên người khẳng định không ít, bọn họ ra tay cũng khiến cho Diệp Trường Sinh có được một ít tài nguyên cực kỳ trân quý.

Sau đó, Diệp Trường Sinh phát hiện không thể từ trên người ba người này lấy ra càng nhiều tài liệu trân quý, hắn liền đề nghị ba người có thể dùng linh thạch để mua linh dược.

Mặc dù trên người ba người này mang theo không nhiều linh thạch, nhưng địa vị của từng người bọn họ trong tộc đàn cũng không tầm thường, tự nhiên có thể triệu tập được rất nhiều linh thạch.

Vì vậy, khi Diệp Trường Sinh rời khỏi Tinh Vân Các, tổng lượng linh thạch trên người hắn đã tới một trăm sáu mươi vạn.

“Trừ đi linh thạch cần thiết cho lần truyền tống trận này, ta còn có thể còn lại một trăm năm mươi ức linh thạch!” Diệp Trường Sinh thầm nghĩ.

Hắn cất bước đi đến một khách sạn, thuê một gian phòng ở đây, tạm thời ở lại.

Truyền tống trận vượt qua đại lục còn cần một khoảng thời gian để chuẩn bị mới có thể mở ra, với thực lực của hắn cần phải đợi thêm một thời gian nữa.

Ngồi trong phòng khách sạn, sau khi Diệp Trường Sinh dùng trận pháp phong tỏa cẩn thận gian phòng, trên tay lóe lên ánh sáng, bỗng nhiên xuất hiện một cái hộp.

Cái hộp này chính là chiếc hộp mà hắn dùng Phúc Thiên Linh Quy luyện chế thành, che chắn Thiên Cơ, bên trong chính là

Huyền Thiên Quả Thật của hắn.

Diệp Trường Sinh tính kích hoạt Huyền Thiên Quả Thật!

Hắn đem một đồng lớn linh thạch cực phẩm chồng chất trên mặt đất, sau đó vươn tay ra, trong lòng mặc niệm một tiếng.

Sau một khắc, linh khí chung quanh điên cuồng hội tụ lại, nhất là trong đồng cực phẩm linh thạch kia, một hơi có hơn một nửa trực tiếp biến mất, hóa thành linh khí nồng đậm hội tụ ở trong tay hắn.

Trong chớp mắt, trên tay hắn xuất hiện một giọt chất lỏng xanh biếc, bên trong chất lỏng ẩn chứa linh lực kinh người, đồng thời lại tản mát ra một loại khí tức huyền diệu khó giải thích.

Đây là lực dịch của Linh giới, bên trong ẩn chứa tiên nguyên lực nhất định.

Diệp Trường Sinh nhìn thoáng qua đồng linh thạch cực phẩm trên mặt đất, phát hiện một hơi trực tiếp thiếu đi một trăm khối.

“Một giọt lực dịch một trăm triệu linh thạch sao? Tựa hồ Tiên Nguyên thạch trong Tiên giới một viên cũng tương đương với một trăm triệu linh thạch!” Diệp Trường Sinh thầm nghĩ.

Đối với số lượng linh thạch cần để phục chế lực dịch, hắn cũng không quá kinh ngạc, dù sao linh khí ẩn chứa trong Tiên Nguyên lực quả thực rất khó đánh giá.

Hơn phân nửa Tiên Nguyên lực ẩn chứa bên trong giọt lực dịch này còn muốn vượt qua một viên Tiên Nguyên Thạch.

Diệp Trường Sinh đem giọt lực dịch này không chút do dự nhỏ vào trên Huyền Thiên Quả Thật.

Khoảnh khắc sau, tại các nơi trong Linh giới, nơi trung tâm nhất của các đại tộc, trên từng khối Hỗn Độn Vạn Linh Bảng có hai màu vàng bạc đột nhiên phát ra một tiếng thanh minh.

Nương theo thanh âm trong trẻo, một cột sáng kim sắc phóng lên tận trời, trong nháy mắt hấp dẫn sự chú ý của tu sĩ các tộc đứng đầu Hỗn Độn Vạn Linh Bảng.

“Huyền Thiên chi bảo! Là Huyền Thiên chi bảo!”

“Trời ạ, lại có Huyền Thiên Chi Bảo xuất thế, sao có thể như vậy?”

“Mấy trăm năm gần gũi, Huyền Thiên Chi Bảo liên tiếp xuất thế, đây là chuyện gì xảy ra?”

.....

Tùng đạo, từng đạo, từng tiếng kinh hỉ hô vang lên, tất cả mọi người mặt mũi tràn đầy vẻ không dám tin nhìn bảng danh sách phát ra kim quang sáng chói kia.

Vô luận là trong bộ tộc nào, cơ hồ tại này kim quang sáng lên trong nháy mắt, lập tức có từng đạo đạo quang mang từ các phương hướng bay tới, Hồn Độn Vạn Linh Bảng dưới trong chớp mắt đã đứng đầy người.

Tất cả mọi người mở to hai mắt, nhìn chăm chăm vào khối bảng đơn kia, sau đó nhìn thấy mấy chữ Kim Từ Văn lớn xếp thứ ba trên bảng, “Hóa Thiên Thuần” bị đẩy xuống, vị trí ban đầu bị một hàng chữ khác thay thế.

Huyền Thiên Trảm Linh Kiếm!

Huyền Thiên Trảm Linh Kiếm xuất hiện lập tức đã kinh động toàn bộ Linh giới. Các đại tộc siêu cấp mừng rỡ như điên, nhao nhao phát động lực lượng, bắt đầu bói toán tung tung tích của Huyền Thiên Chi Bảo đứng thứ ba trên Hỗn Độn Vạn Linh Bảng này.

Mà những tiểu tộc quần trong đó lại vô cùng hoảng sợ, nhất là những tiểu tộc ở đại lục Phong Nguyên vừa trải qua tai kiếp Huyền Thiên Hóa Khí mang đến cách đây không lâu.

Đứng dưới Hỗn Độn Vạn Linh Bảng, bất cứ tu sĩ nào chứng kiến biến hóa này, sắc mặt ai nấy đều trắng bệch, miệng lảm bảm đại họa lâm đầu.

Đây chính là bảo vật Huyền Thiên ở vị trí thứ ba, so với Huyền Thiên Hóa Khí Hồ trước kia thì chấn động hơn nhiều.

Bảo vật này vừa xuất hiện liền có nghĩa nó là bảo vật cường đại nhất ở Linh giới.

Dù sao thì Huyền Thiên chi bảo thứ nhất cũng đã không còn ở Linh giới này.

Tu sĩ hơi có chút kiến thức sẽ không quên Hóa Thiên Thuần xếp thứ ba lúc trước mang đến đại nạn nào cho Linh giới.

Người có được Hóa Thiên thuần lúc trước mang theo kiện Huyền Thiên chi bảo này chạy trốn trở về ở ba đại lục, khiến cho hơn vạn năm hỗn loạn và chiến tranh.

Trong đó không biết bao nhiêu tiểu tộc đã bị tiêu diệt, toàn tộc sau khi diệt tộc lại trở thành vật liệu huyết tể, đây quả thực là một cơn ác mộng.

Hiện tại thứ mới xuất hiện này thậm chí còn đem Hóa Thiên thuần đè ép xuống, cái này sẽ dẫn phát bao nhiêu gió tanh mưa máu đây?

Toàn bộ tiểu tộc ở Linh giới bắt đầu kinh hồn bạt vía, đều chuẩn bị.

Huyền Thiên Trảm Linh Kiếm xuất hiện, làm cho những bảo vật dưới mình phía sau ngã xuống một gã, Huyền Thiên Chi

Bảo từ trăm linh kiếm theo số lượng Hóa Thiên Thuần, Hàn Thiên Cốt, Huyền Thiên Hóa Khí Hồ, Ngân Đô Thiên Thư, Mê Thiên Chùy, Phiên Thiên kỳ.

Đây là Huyền Thiên Chi Bảo mười thứ hạng đầu, trong đó Hóa Thiên Thuần và Hàn Thiên Đỉnh đều đã bị tổn tại cấp Chân Linh mang đi, bây giờ trong Huyền Thiên chi bảo của Linh Giới, Huyền Thiên Trăm Linh Kiếm cường đại nhất.

Diệp Trường Sinh cầm cái này có thể nói là đệ nhất chí bảo Linh giới chi bảo cần thận xem xét, liên quan tới việc vật ấy sau khi được kích hoạt sẽ tạo ra sóng lớn cỡ nào, hẳn tự nhiên là hiểu rõ trong lòng.

Chẳng qua không sao cả, hiện tại hắn cũng không sợ những người kia tìm tới cửa.

Diệp Trường Sinh tiếp tục phục chế ra lục dịch, nhỏ vào trái cây này, dần dần, một điểm sáng nho nhỏ bên trong quả từ từ biến lớn.

Lớn bằng hạt đậu nành, to bằng ngón cái, cuối cùng được hắn bồi dưỡng đến mức bằng hạt Lý Tử.

Mà giờ phút này, Huyền Thiên Quả Thực này cũng từ màu xanh sẫm biến thành màu vàng.

Phảng phất như đã hoàn toàn trưởng thành!

Sau khi tới một bước này, giọt lục dịch vào trong liền không có bất cứ tác dụng gì, thế là Diệp Trường Sinh liền thu hồi cực phẩm linh thạch trước người.

Một lần này hắn liền tiếp nhỏ lên mấy chục giọt lục dịch, linh thạch trên tay cũng thoáng cái chỉ còn lại khoảng một trăm một tỷ.

Bất quá Huyền Thiên Linh Bảo này cũng được hắn bồi dưỡng một hơi đến cảnh giới viên mãn, tiếp theo Diệp Trường Sinh liền trực tiếp vạch bàn tay ra, để cho máu của mình nhỏ lên.

Nhưng hắn lại dùng phương pháp huyết luyện để bồi dưỡng Huyền Thiên chi bảo này, chỉ có làm như vậy tương lai mới có thể khiến cho tương lai hắn có thể tìm ra đường ranh pháp tắc trong Huyền Thiên chi bảo này.

Pháp tắc chi tuyến, là một kiện Huyền Thiên Chi Bảo có khả năng phát huy ra uy lực lớn nhất, mượn nhờ pháp tắc chi tuyến, dưới một kích nhẹ nhõm có thể giết chết một vị Đại Thừa.

Thậm chí, một Chân Linh cũng không phải là không thể!

Nhưng là, muốn kích phát ra pháp tắc chi tuyến, độ khó lại đặc biệt lớn, bình thường Đại Thừa căn bản không làm được điểm này.

Mà Huyền Thiên Trảm Linh Kiếm cấp bậc Huyền Thiên chi bảo như Huyền Thiên chi bảo, Chân Linh bình thường chỉ sợ rất khó kích phát ra pháp tắc chi tuyến, nguyên bản ngay cả Trung Hàn Lập cũng phải là tam niết biến thân mới có thể miễn cưỡng kích phát, hơn nữa lấy pháp lực hùng hồn của hắn, cũng chỉ có thể kích phát ba lần.

Đương nhiên, năng lượng pháp lực cũng không đủ, muốn kích phát pháp tắc chi tuyến, còn phải cực kỳ phù hợp với Huyền Thiên chi bảo này mới được.

Nếu muốn làm được điều này thì phải đạt được Huyền Thiên chi bảo này trong cơ thể ôn dưỡng mấy vạn năm mới có thể đạt tới loại trình độ phù hợp này.

Đương nhiên còn có một phương pháp khác, đó chính là hành động như Diệp Trường Sinh hiện tại, dùng máu của mình để tế luyện bảo vật Huyền Thiên.

Như vậy có thể khiến mình và Huyền Thiên chi bảo đạt tới phù hợp nhanh nhất, không cần hao phí thời gian.

Đối với Đại Thừa hoặc Chân Linh khác, bọn hắn căn bản không cách nào làm được điểm này.

Bởi vì Huyền Thiên chi bảo mà bọn họ gặp phải đều đã hoàn toàn trưởng thành, xuất thế, từ trạng thái trái cây chuyển biến sang lại đây.

Tới lúc đó thì cũng đã chậm, không còn cơ hội đi huyết tế nữa.

Chỉ có Diệp Trường Sinh và Hàn Lập nắm giữ lực dịch như vậy, người có thể thúc dục được mới có thể nắm bắt chính xác thời cơ này.

Huyết dịch của Diệp Trường Sinh vừa chạm vào Huyền Thiên Trảm Linh Kiếm, mặt ngoài cây côn màu vàng lập tức lóe lên hào quang, huyết dịch bị hút vào.

Ngay sau đó, cây côn này đột nhiên dính vào tay Diệp Trường Sinh, một cỗ hấp lực cường đại từ trên đó phát ra.

Trong chớp mắt, máu huyết trong cơ thể Diệp Trường Sinh điên cuồng lao vào trong cây gậy màu vàng, bị liên tục hút đi.

Đối mặt với tình cảnh bức này, tu sĩ tầm thường có thể sẽ rất kinh hãi, nhưng sắc mặt Diệp Trường Sinh lại cực kỳ bình tĩnh.

Mặc kệ Huyền Thiên chi bảo này khẩu vị lớn bao nhiêu, lấy thân thể cường đại tuyệt luân của hắn, hoàn toàn chịu đựng được.

Cũng không lâu lắm, sau khi lượng máu lớn trong cơ thể Diệp Trường Sinh tràn vào Huyền Thiên Quả Thật, cuối cùng vật này cũng ngừng hấp thu.

Huyền Thiên Quả Thật vốn màu vàng, chỉ mất một lát đã biến thành màu đỏ tươi, trong đó còn kèm theo hào quang ngũ sắc.

Tiếp đó hoa văn xanh biếc bên ngoài quả chột nhúc nhích rồi hóa thành một đám phù văn huyền ảo không biết tên, kích cỡ bằng hạt gạo trải rộng ra xung quanh.

Mà cùng lúc đó, xung quanh thân thể Diệp Trường Sinh hiện ra vô số ngũ sắc quang điểm, nguyên một đám giống như thiêu thân lao đầu vào lửa hướng Huyền Thiên Quả Thật bổ nhào tới.

“Phốc xuy” một tiếng, Huyền Thiên Quả Thật một đầu chột lóe ra thúy mang, đột nhiên bắn ra một đạo hào quang minh mông hình mũi kiếm.

Lưỡi kiếm này sáng bóng dị thường, mặt ngoài bóng loáng như gương, nhưng ở trung tâm lưỡi kiếm, lại tựa hồ có khắc ẩn chứa một loạt ký hiệu cổ quái, tốc độ cao cực kỳ thẳng tắp.

Mà Huyền Thiên Quả Thật trước kia giờ phút này lại trở thành chuôi kiếm của nó, Diệp Trường Sinh vừa vịn nắm chặt thanh kiếm này.

Diệp Trường Sinh hơi thử quán chú pháp lực vào trong lưới kiếm, sau một khắc, mặt ngoài mũi kiếm lập tức sáng lên rậm rạp chẳng chịt phù văn màu xanh lá cây, một cỗ pháp tắc ba động leng keng từ trên đó lan ra.

Diệp Trường Sinh thấy thế vội vàng thu hồi pháp lực, không thật sự đi kích phát Huyền Thiên chi bảo này.

Theo pháp lực của hắn tán đi, hào quang Huyền Thiên chi bảo này loé lên, hóa thành một đạo ấn ngân màu vàng, xuất hiện trên cánh tay phải của hắn.

Sau khi vuốt ve vết tích trên cánh tay phải mấy lần, ánh mắt Diệp Trường Sinh chớp động, cảm ứng được mình chỉ cần rút pháp lực vào trong dấu ấn kia, là có thể tùy thời kích phát Huyền Thiên chi bảo này.

Hắn rũ xuống ống tay áo, che giấu dấu vết trên cánh tay, sau đó thu dọn gian phòng một phen, sắc mặt bình tĩnh ngồi xuống.

Vài ngày sau, đến thời gian ước định, Diệp Trường Sinh liền hướng phía Truyền Tống Trận vượt qua đại lục bay đi.

“Hàn sư đệ, ngươi cũng muốn đi về bên này sao?” Trên đường, Diệp Trường Sinh có chút bất ngờ nhìn thấy Hàn Lập ở bên kia.

“Ta chuẩn bị mượn Truyền Tống Trận Phục Giao Thành rời đi, sư thúc đây là muốn rời khỏi Lôi Minh Đại Lục sao?” Thần sắc Hàn Lập khẽ giật mình, sau đó cũng có chút kinh ngạc hỏi.

“Không sai, đã đến lúc nên rời đi!”

Diệp Trường Sinh nói xong, hai người nhanh chóng bay về phía trước.

Truyền Tống đại trận nằm trên một ngọn núi cao trong Phục Giao thành, cách vị trí của Diệp Trường Sinh và Hàn Lập vẫn còn khá xa.

Hai người vừa trò chuyện, vừa phi hành nhanh về phía trước, mãi cho đến khi ngọn núi cao sắp tới thì đột nhiên, trước mặt hai người có một cánh hoa màu hồng phấn nhẹ nhàng rơi xuống.

Đây là một cánh hoa đào thoát nhìn có chút giống như nở rộ, trong màu hồng nhạt mang theo chút trắng, làm cho người ta có một loại cảm giác kiều diễm uớt át. Lúc cánh hoa rơi xuống, một mùi thơm ngào ngạt cũng theo đó xông vào mũi.

Chứng kiến cánh hoa này bay xuống, Hàn Lập theo bản năng cảm giác được có chút không đúng, tuy rằng hắn không cảm ứng được gì, nhưng trời sinh tính cẩn thận, lập tức nhíu mày, cẩn thận đề phòng.

Mà Diệp Trường Sinh cảm ứng được hoàn cảnh xung quanh biến ảo, nhưng sau lưng tóc gáy đều dựng đứng lên, một cảm giác nguy hiểm dâng lên trong lòng.

Loại cảm giác nguy hiểm này, vị Đại Thừa họ Ông của Thiên Vân Tộc kia cũng chưa từng mang qua cho hắn.

Thực lực người đến cường đại vượt quá tưởng tượng, tuyệt đối không phải người họ Ông Đại Thừa có thể so sánh.

Diệp Trường Sinh lập tức cực kỳ cảnh giác, lúc này hắn đã đoán được chủ nhân của cánh hoa này, trong lòng thầm nghĩ: “Quả nhiên tìm tới tận cửa!”

Lập tức, một cỗ pháp lực tràn vào trong vết màu vàng trên cánh tay phải kia, ấn ngón màu vàng kia lập tức hơi nóng lên, bộ dạng tùy thời có thể bị triệu hoán ra.

Có Huyền Thiên chi bảo này trong người, trong lòng Diệp Trường Sinh trở nên vô cùng bình tĩnh, lập tức ánh mắt nhìn về hư không phía trước.

Một tiếng cười như chuông bạc vang lên, uyển chuyển dễ nghe cực kỳ, có một cỗ ý nhị mềm mại không nói ra lời, làm cho người ta nghe xong không khỏi hứng thú tìm hiểu dung mạo chủ nhân.

Cùng với tiếng cười khẽ tự nhiên, cảnh sắc trước mặt Diệp Trường Sinh và Hàn Lập biến đổi trong nháy mắt. Đường đi đến Phục Giao thành, lầu các đại điện, biến thành một thế giới màu hồng phấn.

Từng cánh hoa màu hồng nhạt từ không trung bay xuống, toàn bộ thế giới đều tràn ngập một loại cảm giác mộng ảo, gió nhẹ mềm mại nhẹ nhàng thổi đến, mang đến mùi thơm xộc vào mũi.

Cảnh tượng này phảng phất như ảo cảnh trong mơ của một thiếu nữ, cứ như vậy hiện ra trước mặt hai người. Mà ở phía trước hai người, ở chỗ xa mấy trăm trượng, có một gốc hoa to lớn cao hơn trăm trượng lẳng lẳng sừng sững.

Cây này toàn thân tím ngắt, trên cành nở rộ một loại Linh hoa màu hồng không biết tên, phảng phất như cự liên, nguyên một đám lớn chừng miện bát.

Mà dưới gốc cây này, lại có một đạo thân ảnh mỹ diệu tuyệt vời tựa hồ không phải người phàm, lẳng lẳng đứng ở nơi đó.

Đây là một nữ tử tóc đen, mặc váy dài tuyết trắng, hai chân cời trần, dung mạo khí chất khó mà dùng từ ngữ để hình dung.

Đôi mắt đen kịt như sao, sống mũi ngọc trắng tắp, da thịt mềm mại như tuyết khiến phong thái của nó trở nên vô song, vượt qua những người được gọi là tiên nữ trên thế gian này, chỉ cần nhìn một cái là khiến người ta say mê.

Nhưng một vị nữ tử có phong thái tuyệt thế như vậy xuất hiện ở trước mắt, vô luận là Diệp Trường Sinh hay Hàn Lập, cũng đều không có bình tĩnh lại tâm tình thương thức.

Hàn Lập trực tiếp tê cả da đầu, ánh mắt kinh hãi đến cực điểm, trong nháy mắt bảy mươi hai chuôi Thanh Trúc Phong Vân Kiếm từ trong cơ thể bay ra, bay múa quanh thân thể hắn.

Đồng thời hắn lại lập tức phun ra một cái cự đỉnh lơ lửng trên đỉnh đầu, trước người xuất hiện một tiểu thuấn, trên tay cầm một cây quạt, tay kia nắm chặt một linh phù màu xanh nhạt, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể đánh ra.

Trong nháy mắt, hắn liền xuất ra đủ loại thủ đoạn, cảnh giác nhìn bạch y nữ tử đối diện, mà sắc mặt khó coi tới cực điểm.

Kinh hãi, sợ hãi, phần nộ, khó hiểu... Có đủ loại cảm xúc tràn ngập trong lòng, đồng thời có một luồng hơi lạnh xông thẳng lên đỉnh đầu!

Trong nháy mắt khi nhìn thấy nữ tử kia, Hàn Lập liền biết những thủ đoạn của mình hơn phân nửa đều vô dụng, khả năng cũng chỉ có tám linh phù Thanh Nguyên Tử ban xuống kia có thể phát huy ra một chút tác dụng.

Nhưng tác dụng có thể lớn bao nhiêu, thật đúng là khó mà nói.

Thời khắc này, trong lòng hắn tràn đầy tức giận, một cô gái thần bí và mạnh mẽ như vậy tại sao lại đột nhiên tìm tới cửa?

Mặc kệ là nguyên nhân gì, bị tổn tại cường đại như vậy tìm tới, cũng tuyệt không phải chuyện tốt gì.

Hàn Lập thậm chí cũng hoài nghi, nàng này đột nhiên xuất hiện, có phải nguyên nhân tại sao hồ lô trên tay mình lại lộ ra ngoài không.

Mà bên kia, so với phản ứng ửng ửng của Hàn Lập, Diệp Trường Sinh trấn định hơn nhiều, hai tay trông trơn, cái gì cũng không lấy ra, thoát nhìn không hề phòng bị.

Nhưng trên thực tế, Huyền Thiên Trảm Linh Kiếm trên cánh tay hắn đã vận sức chờ phát động.

Tiếng cười nhu hòa lại lần nữa vang lên trên người bạch y nữ tử. Âm thanh lọt vào tai hai người, làm cho trong lòng hai người sinh ra một loại ý niệm muốn buông vũ khí xuống, không muốn đối địch với nhau.

Đây cũng không phải do pháp thuật thần thông gì đó của nữ tử áo trắng kia gây nên, cũng không phải đối phương sử dụng thuật mị hoặc mà đơn thuần xuất phát từ loại phong thái tuyệt thế kia của đối phương mang đến ảnh hưởng.

Giờ khắc này, Diệp Trường Sinh không khỏi cảm khái, ở Ma giới, nàng có một đồng con chó chết một mực liếm láp, thậm chí trong đó còn có không ít tồn tại cấp Đại Thừa, cũng không phải là không có lý.

Nương theo tiếng cười này, một cánh hoa hồng nhạt chậm rãi hướng Diệp Trường Sinh cùng Hàn Lập nhẹ nhàng bay tới.

Cánh hoa thoát nhìn rất xinh đẹp, mềm mại, làm cho người ta nhìn không được muốn thương tiếc, nhưng cánh hoa vừa mới tới gần, trên thân Hàn Lập liền phát ra “Phanh phanh! phanh...” “Âm thanh liên tiếp không ngừng.

Đồng pháp bảo hắn lấy ra trong chớp mắt đều trở nên ảm đạm thất sắc, bay ngược ra ngoài, bản thân Hàn Lập cũng bị một cỗ lực lượng vô hình đánh bay, khóe miệng tràn ra máu tươi.

Bên kia, Diệp Trường Sinh nhú mày, bỗng nhiên xòe bàn tay ra, năm chùm hào quang như tơ nhỏ từ trên năm ngón tay bắn

nhanh ra, đan vào quần quanh, biến ảo thành một thế giới tràn ngập lực lượng ngũ hành.

Ngũ Hành Thần Lôì ầm ầm xuất hiện trong phiên thế giới kia, hoàn toàn bao phủ lại, mà phiến cánh hoa màu hồng kia cũng bị bao vào trong.

“Ồ!”

Cô gái đứng dưới tán cây phát ra một tiếng kinh ngạc nhẹ nhàng, phảng phất như kinh ngạc với cảnh tượng trước mắt, đôi mắt đẹp rơi vào trên người Diệp Trường Sinh, quan sát hẩn tĩ mĩ, như muốn xem thấu hẩn.

Hiển nhiên, nữ tử áo trắng tựa hồ có chút kinh ngạc, bởi vì hiện tại Diệp Trường Sinh xuất hiện trước mặt nàng rõ ràng không hợp với tình báo.

Nàng biết được từ thủ hạ của mình, người này là một tu sĩ Luyện Hư đỉnh phong, hơn nữa còn có thực lực cấp bậc Hợp Thể.

Nhưng bây giờ, đối phương xuất hiện ở trước mắt mình, lại là một vị cường giả Hợp Thể đỉnh phong, hơn nữa vừa rời ra tay, rõ ràng đã có thực lực cấp Đại Thừa.

Điều này thật sự ngoài dự liệu của nàng, không khỏi làm cho nàng rất kinh ngạc.

Xem ra hơn phân nửa là thủ hạ của mình đã bị người này che giấu, không nhìn ra tu vi thật sự của đối phương.

Nghĩ tới đây, cô gái mặc áo trắng không kìm được mà sinh ra chút tâm lý muốn thăm dò, nàng muốn nhìn xem thử người có can đảm chạy tới địa bàn của nàng mà mạnh miệng nói ra, muốn cùng nàng làm một giao dịch, thực lực đến cùng là ở cấp độ nào?

Nếu thực lực người này không đủ xem, tự nhiên không có tư cách đàm phán giao dịch với nàng!

Vì thế, nữ tử cười nhẹ một tiếng, cánh tay ngọc nhẹ nhàng nâng lên, đem một đóa hoa lớn màu hồng sắc trên đỉnh đầu hái xuống, sau đó tùy ý ném về phía trước.

“Phốc xuy” một tiếng, đóa hoa khổng lồ màu hồng phấn chỉ chuyển động một cái, liền phát ra một tiếng trầm đục, rồi nổ tung ra, hóa thành một mảnh hào quang màu hồng cuộn cuộn bay lên.

Nhìn thấy hào quang màu hồng này, Hàn Lập sắc mặt kịch biến, cảm thấy trong lòng tuyệt vọng một trận, hấn nắm giữ một kiện Huyền Thiên chi bảo, đối với chấn động pháp tắc miễn cảm hơn nhiều so với người thường.

Khi hào quang màu hồng kia xuất hiện, trong nháy mắt hắn đã nhận ra ba động pháp tắc, giờ phút này hắn vô cùng xác định, trước mắt xuất hiện nữ tử thần bí này không thể nghi ngờ là một vị cường giả Đại Thừa.

Hơn nữa, cây hoa kia rất có thể là một kiện Huyền Thiên chi bảo.

Một vị lão tổ Đại Thừa chấp chương Huyền Thiên chi bảo, vị sư phụ tiện nghi Thanh Nguyên Tử đến cũng tặng không được.

Đang lúc trong lòng Hàn Lập hiện lên tâm tình tuyệt vọng, lại chứng kiến trên tay Diệp Trường Sinh quang mang nhoáng lên một cái, một lưỡi kiếm xanh biếc bỗng nhiên xuất hiện trong tay hắn.

“Đó là...” Trong mắt Hàn Lập lập tức hiện lên một tia kinh ngạc rung động, không hề nghi ngờ, đó cũng là một thanh Huyền Thiên chi bảo, từ phía trên hắn cảm nhận được một loại chấn động pháp tắc.

Diệp sư thúc cũng có được Huyền Thiên Chi Bảo?

Chẳng lẽ đây là...

Hàn Lập lập tức nghĩ tới gốc Huyền Thiên Tiên Đẳng mà Diệp Trường Sinh từng dùng Kim Lôi Trúc đổi lấy từ trên tay hắn.

Chẳng lẽ Huyền Thiên chi bảo này chính là sinh trưởng từ trên Huyền Thiên Tiên Đẳng?

Nhưng Diệp sư thúc.... Hắn như thế nào có thể làm cho Huyền Thiên Tiên Đẳng nhanh chóng ra hoa kết trái?

Trong lòng Hàn Lập xuất hiện một cảm giác khó tin, hắn có thể làm cho hồ lô trên tay mình nhanh chóng nở hoa kết trái, phát triển thành Huyền Thiên chi bảo, đó là bởi vì trên tay hắn có tiểu lục bình.

Nhưng làm sao Diệp Trường Sinh có thể làm được như vậy?

Cũng không thể nào trên đời này còn có hai cái bình nhỏ chứ?

Trong lòng hắn tràn ngập nghi vấn, đột nhiên nhìn thấy Diệp Trường Sinh một tay nắm lấy mũi kiếm xanh biếc kia, toàn thân bộc phát ra một cỗ khí tức vô cùng khủng bố.

Cổ khí thể này vừa bộc phát, lập tức khiến không gian xung quanh bắt đầu lay động, cánh hoa hồng nhạt đang bay đầy trời bị cuốn ngược lên, phóng lên tận trời, trở nên ngổn ngang không chịu nổi.

“Tu vi của hần...” Trong mắt Hàn Lập bỗng nhiên lộ ra thần sắc vô cùng kinh hãi, không thể tin, khó có thể lý giải, giống như gặp sự kiện ly kỳ nhất trên đời này, sự xuất hiện của nữ tử thần bí này cũng không mang đến cho hần xung kích lớn như vậy.

Theo vô số ngũ sắc quang mang mãnh liệt trên người Diệp Trường Sinh nhảy vào trong mũi kiếm kia, trên mũi kiếm xanh biếc bỗng nhiên hiện ra rậm rạp chằng chịt phù văn màu xanh lá cây, tiếp theo run nhẹ vài cái.

Lập tức hư không phụ cận rung động một hồi, Huyền Thiên Chi Kiếm đại thịnh quang mang, một tiếng thanh minh vang lên, theo Diệp Trường Sinh một kiếm chém xuống.

Một đạo kiếm quang xanh biếc hiện ra, giống như một đạo cửu thiên lôi điện chói mắt, chợt lóe lướt qua rồi biến mất ngay trước mặt một phiến hào quang màu hồng, trực tiếp chém xuống.

Uy thế một kiếm này, làm cho nữ tử áo trắng kia trong mắt cũng hiện lên vẻ kinh hãi, khuôn mặt vốn bình tĩnh không gợn sóng nổi lên, đôi môi phấn khẽ mở, trong thanh âm nhu hòa mang theo một tia kinh ngạc nói: “Huyền Thiên Chi Bảo?!”

“Phốc” một tiếng, phảng phất như tiếng cánh hoa phát ra, mảnh hào quang màu hồng trước khi lóe lên thanh quang đã bị trảm thành hai đoạn, một cỗ lực lượng pháp tắc phảng phất có thể hủy thiên diệt địa từ trong kiếm quang cuộn cuộn hiện lên, bao phủ hào quang vào trong đó.

Sau một phen quang mang dây dưa biến ảo, hào quang màu hồng kia cùng kiếm quang màu xanh đồng thời biến mất trong hư không, mà mảnh không gian này lắc lư kịch liệt, phảng phất tùy thời muốn sụp đổ.

Nữ tử áo trắng thấy thế hơi nhú mày, nhẹ nhàng vung tay lên, một đạo phản quang tản mát ra, mảnh không gian này vững chắc lại.

Nàng cũng không ra tay nữa, một đôi mắt đẹp rơi trên người Diệp Trường Sinh, sau khi thần nhiên cười, thanh âm nhu hòa mở miệng:

“Khó trách dám để thủ hạ của ta truyền cho ta lời ấy, đạo hữu còn chưa tiến giai Đại Thừa đã có thực lực như vậy, quả thực là bình sinh hiếm thấy!”

Tay Diệp Trường Sinh nắm Huyền Thiên Trảm Linh Kiếm, cũng không vì đối phương dừng tay mà buông lỏng cảnh giác.

Bảo hoa cũng không phải là nhân vật lương thiện gì, từ sau khi nàng ở Khô Linh Đảo nhìn thấy Hàn Lập, liền nói cười vui vẻ hạ sát thủ xem ra nàng có thể trà trộn thành Ma giới Thủy Tổ không phải không có nguyên nhân.

Nàng ta ở giữa chư giới gần đó đều có thanh danh lớn như vậy, thực lực cường đại, tâm cơ thâm trầm, mưu tính sâu xa, đây là ấn tượng phổ biến giữa các cường giả Đại Thừa đối với nàng ta.

Dù sao danh xưng Trí ma này cũng không phải tới tay không!

Loại người này trên cơ bản đều là thực lực tín phụng cao nhất, có thể khống chế được người tuyệt sẽ không khách khí với người, nếu trên người người có thứ nàng muốn, có thể giết người nàng tuyệt đối sẽ không giao dịch với người.

Nếu muốn giao lưu bình đẳng với đối phương thì phải có thực lực tương ứng mới được.

Đương nhiên, cái tên Bảo Hoa này có một ưu điểm là một khi nàng đạt thành hiệp nghị với nàng, như vậy nàng tuyệt đối là một người thủ tín, sẽ không dễ dàng bội ước.

Mà nếu người có giao tình với nàng, nàng sẽ càng là một bằng hữu đáng tin cậy.

Nàng là một người nhớ tình cũ, dù sao giống như Nguyên Sát từng phản bội, cuối cùng nàng cũng tha cho đối phương một mạng.

Có lẽ là vì nhược điểm này nên nàng mới lật xe, bị tử muội mình tín nhiệm nhất đâm rớt sau lưng.

Diệp Trường Sinh trong đầu hồi tưởng lại đủ loại tin tức liên quan tới Bảo Hoa, trên mặt lại lộ ra nụ cười, nói:

“Là Bảo Hoa tiền bối phải không? Ta xác thực bảo thủ hạ của người mang đến cho người một câu lời nhắn, như vậy nếu tiền bối tới tìm ta, vậy thì là cảm thấy hứng thú với giao dịch mà ta đưa ra sao?”

“Người dám mưu tính trên đầu của ta, thực khí phách không nhỏ, người nói không sai, ta đích xác rất có hứng thú đối với giao dịch theo như lời người nói. Người nếu tìm tới ta, vậy ta nghĩ tới khoản giao dịch này sẽ không làm cho người ta thất vọng chứ?”

Bảo Hoa cười khẽ nói, giọng nói ôn nhu dị thường, làm cho người ta có loại cảm giác như gió xuân. Nếu như xem nhẹ thân phận và thực lực của nàng, đây thật sự là một nữ tử rất dễ khiến người ta nảy sinh hảo cảm.

Diệp Trường Sinh nhẹ răng cười, nhìn thoáng qua Hàn Lập, mà lúc này, Hàn Lập cũng đang mặt mũi tràn đầy vẻ khó tin nhìn hắn.

Vốn tưởng rằng Diệp sư thúc chỉ đột phá Hợp Thể cảnh mà thôi.

Nhưng bây giờ, cảnh giới của Diệp Trường Sinh không hề giữ lại mà thể hiện ra, khiến hắn thiếu chút nữa rơi cả cằm.

Hàn Lập tròn tròn mắt, quả thực không thể hiểu nổi một màn này.

Khí tức trên người Diệp Trường Sinh rõ ràng trắng trợn đang ở Hợp Thể đỉnh phong, không thể làm giả được, cỗ khí tức kinh khủng kia, quả thực muốn áp bách khiến hắn hít thở không thông.

Giờ khắc này, trong lòng Hàn Lập thật sự là không biết có mùi vị gì.

Hắn không hiểu, thật sự không hiểu!

Rõ ràng trước khi tiến vào Nghiễm Hàn Giới, Diệp Trường Sinh vẫn chỉ là Luyện Hư đỉnh phong, vì sao có thể nhanh như vậy đã nhảy lên Hợp Thể đỉnh phong?

Phải biết rằng, tiến vào Nghiễm Hàn Giới cũng chỉ có một năm!

Một năm đó!

Một người làm sao chỉ cần thời gian một năm đã có thể vượt qua cả một đại cảnh giới, điều này thật không thể tưởng tượng nổi?

Trong lòng Hàn Lập dâng lên cảm xúc như dời sông lấp biển, mà hai người khác giờ phút này lại không chú ý trong lòng hẳn nghĩ như thế nào.

Khi nhìn thấy ánh mắt Diệp Trường Sinh, Bảo Hoa lập tức minh bạch ý tứ của hắn, chỉ tay một cái, một đạo hồng sắc quang mang hiện lên, sau đó Hàn Lập biến mất không thấy gì nữa.

Đây cũng là Bảo Hoa nể mặt Diệp Trường Sinh lưu thủ, từ khi bắt đầu nàng đã không sinh ra sát tâm quá mạnh, chỉ muốn thăm dò một phen xem thực lực của Diệp Trường Sinh ra sao.

Nếu không thì ngay từ đầu Hàn Lập đã chết đuối rồi, làm sao còn có thể sống đến bây giờ.

Bảo hoa sau khi đưa tất cả đồng pháp bảo Hàn Lập và hắn ra ngoài, đôi mắt đẹp lập tức nhìn về phía Diệp Trường Sinh, chờ hắn nói tiếp.

“Nếu như ta không nhìn lầm, thương thế trên người tiên bối vẫn rất nặng?” Diệp Trường Sinh bỗng nhiên cười một tiếng hỏi.

Nghe nói như thế lập tức Bảo Hoa đồng tử co rút lại, lập tức khôi phục bình thường, trên mặt lộ ra vẻ tươi cười tươi tắn: “Đạo hữu làm sao nhìn ra được?”

“Ha ha, rất đơn giản, với thực lực toàn thịnh của tiên bối, có thể so sánh cùng với những tồn tại như Chân Long và Thiên Phượng, một tu sĩ Hợp Thể như ta, sao có thể chống lại được?”

“Nhưng bây giờ, thực lực tiên bối chẳng qua là mạnh hơn một chút so với Đại Thừa bình thường, cộng thêm cây Huyền Thiên Hoa kia, có lẽ cũng có thể giết chết Đại Thừa, nhưng còn chưa đạt tới loại tình trạng siêu nhiên kia, hiển nhiên thương thế chưa khôi phục!” Diệp Trường Sinh bỗng nhiên nói.

Bảo Hoa nghe vậy trên mặt lộ ra một tia ngoài ý muốn: “Không nghĩ tới người đối với những việc này cũng hiểu rõ,

xem ra thiếp thân cũng không cần giới thiệu quá nhiều về tình huống của mình rồi!”

“Không sai, trong thời gian ngắn thương thể của thiếp thân không khôi phục được, như vậy đạo hữu có nói đến việc này, là có chỉ giáo gì không?”

Nàng vừa nói, đôi mắt đẹp không chớp mắt nhìn chăm chăm Diệp Trường Sinh, đáy mắt ẩn chứa một tia chờ mong.

Trước khi đi ra, nàng đã xem bói qua một lần, hi vọng khôi phục thương thể của nàng chính là ở Linh giới này. Hiện tại người trước mắt này đã tìm tới tận cửa, vậy...

“Nếu như nói, trong tay ta có thủ đoạn có thể khiến thương thể tiên bối triệt để khôi phục thì sao?” Trong mắt Diệp Trường Sinh lộ ra vẻ mỉm cười, nhẹ giọng nói.

Trong lòng Bảo Hoa run lên, thâm nghĩ như thế, xem bói trước đó không có phạm sai lầm.

Lập tức, đôi mắt nàng khẽ động, một trận tiếng cười như chuông bạc vang lên, khẽ vuốt mái tóc buông xuống đầu vai, thanh âm nhu hòa bảo hoa vang lên:

“Với thực lực của đạo hữu, hoàn toàn có thể coi là người trong chúng ta rồi. Đạo hữu không cần xưng hô tiên bối, bình bối tương giao là được, nếu không chẳng phải là thiếp thân quá già rồi sao?”

“Ha ha, với phong hoa tuyết đại của Bảo Hoa đạo hữu, nói là nhị bát thiếu nữ cũng có người tin, làm sao lại có người cảm thấy già? Huống chi đối với chúng ta mà nói, tuổi càng lớn, liền mang ý nghĩa thực lực càng mạnh!” Diệp Trường Sinh cũng không chút khách khí giao thiệp với đối phương.

Bảo Hoa nghe được lời ấy nhẹ nhàng che miệng cười một tiếng, mặc kệ được người ta tán thưởng như thế nào, nàng vẫn sẽ có một tia vui sướng, huống chi từ lời nói của người này, hẳn không phải loại người khó tiếp xúc, điều này làm cho trong lòng Bảo Hoa hơi thở phào nhẹ nhõm một chút.

“Đúng rồi, thiếp thân còn chưa biết nên xưng hô như thế nào?” Bảo Hoa lại nói như vậy, nàng không vội vàng hỏi thăm Diệp Trường Sinh rốt cuộc có thủ đoạn gì có thể khiến thương thể của nàng khôi phục.

Thấy Diệp Trường Sinh mỉm cười, cũng đi theo: “Tại hạ tên là Diệp Trường Sinh, xuất thân Nhân tộc. Nói đến chuyện này, Ma giới các ngươi vẫn có ân oán không nhỏ đấy!”

“Ồ? Trường Sinh sao? Thật ra có ngụ ý tốt. Bất quá ân oán theo như lời ngươi nói, chỉ sợ không liên lụy đến thiếp thân bên này. Nếu thiếp thân không nhìn lầm, vậy Diệp huynh tuổi hăn là không lớn chứ?”

“Từ một vạn năm trước, thiếp thân đã không còn là thủy tổ của Thánh giới, cho nên sau đó ân oán giữa Thánh giới các ngươi và bọn ta không còn liên quan gì tới thiếp thân nữa!”

“Từ trình độ nào đó mà nói, thiếp thân và Diệp huynh có kẻ địch giống nhau!” Bảo Hoa nhẹ nhàng cười nói.

Đối với chuyện Bảo Hoa nhìn ra phạm vi tuổi tác của mình, Diệp Trường Sinh cũng không cảm thấy kinh ngạc, dù sao hăn biết nàng này tại phương diện bói toán tạo nghệ nhiều giới diện chung quanh chỉ sợ là không ai có thể so sánh.

“Cho nên, cũng chính vì vậy, Diệp mỗ mới có thể tìm được Bảo Hoa đạo hữu tới làm giao dịch này!” Diệp Trường Sinh đột nhiên cười một tiếng nói.

Bảo Hoa nghe vậy thần sắc rốt cuộc trịnh trọng hăn lên: “Như vậy thiếp thân cũng không quanh co, xin hỏi thủ đoạn có thể khiến thương thể thiếp thân khôi phục như lời Diệp huynh nói, rốt cuộc là cái gì?”

“Là một gốc linh dược Tiên Giới!”

Vừa nghe Diệp Trường Sinh nói vậy, trong lòng Bảo Hoa vừa động, lập tức xuất hiện một cỗ kinh hỉ, điều này không kém mấy với nội dung nàng bói toán ra.

Lần này Bảo Hoa có khoảng bảy tám phần nắm chắc rằng trên người Diệp Trường Sinh đích thật có thứ có thể chữa trị cho thương thể của mình.

Vẻ vui mừng trong mắt nàng dần dần biến mất, nghiêm túc hỏi lại từ trước tới nay chưa từng có: “Như vậy, Diệp huynh muốn cái gì?”

“Ta vốn muốn nhờ Bảo Hoa đạo hữu giúp ta tiến vào Ma trì tây Linh, nhưng hiện tại xem ra, chỉ riêng điểm này thôi đã

không còn đủ nữa rồi!” Diệp Trường Sinh đột nhiên nói.

“Tây Linh Trì? Thì ra là người có chủ ý với nơi đó, lấy điều kiện bây giờ của người, khả năng tiến giai Đại Thừa đã rất cao rồi, tỷ lệ tăng lên một phần mười của Tây Linh Trì tự nhiên sẽ không quan trọng như vậy!”

“Chỉ riêng điểm này, đích xác không đủ để ta đổi lấy cây linh dược ở Tiên Giới kia, người còn muốn cái gì, nói hết ra đi!” Bảo Hoa thản nhiên nói.

“Kiện Ngự Lôi Ký trên người đạo hữu muốn cho ta mượn dùng một chút, ngoài ra còn có mấy điều kiện khác, tạm thời ta còn chưa nghĩ ra!” Diệp Trường Sinh cười cười nói.

Bảo Hoa nhất thời nhú mày, nàng hiện tại đối với chuyện mau chóng khôi phục thương thể vẫn còn tương đối sốt ruột, tự nhiên không cách nào cứ như vậy chờ đợi.

Vì vậy, nàng nhẹ giọng hỏi: “Vậy lúc nào Diệp huynh mới nghĩ kỹ?”

“Khó mà nói được, trước tiên chờ ta trở về Nhân tộc đã, xác định một số chuyện, có lẽ sẽ cho đạo hữu một câu trả lời thuyết phục!” Diệp Trường Sinh nói.

Bảo Hoa nghe vậy nhẹ giọng thở dài một tiếng.

Nàng biết, sự tình không đơn giản như vậy, muốn khôi phục thương thế tất nhiên phải trải qua một phen khó khăn trắc trở.

Nếu người trước mắt là một người Hợp Thể đỉnh phong bình thường, chỉ sợ nàng căn bản sẽ không nhiều lời vô nghĩa như vậy, đã sớm ra tay bắt đối phương vào rồi.

Thậm chí, nếu như Diệp Trường Sinh là một tu sĩ Đại Thừa bình thường, Bảo Hoa đều sẽ hung hãn xuất thủ, không tiếc bản thân trả giá thật lớn, cũng muốn đem đối phương diệt sát, cướp lấy gốc linh dược kia.

Nhưng nàng cũng đã thấy rõ ràng, trong tay người này có một kiện Huyền Thiên chi bảo rất lợi hại, chiến lực còn vượt qua Đại Thừa bình thường.

Điều này khiến nàng không nắm chắc, cho nên cuối cùng bảo hoa từ bỏ ra tay, lựa chọn làm một khoản giao dịch với Diệp Trường Sinh.

Nhưng không biết vì sao, Diệp Trường Sinh thậm chí không nghĩ kỹ điều kiện giao dịch cụ thể, khiến nàng rất khó xử.

Nếu như có điều kiện cụ thể, như vậy nàng tự tin với thực lực và nhân mạch của mình, tuyệt đối có thể giúp được Diệp Trường Sinh.

Bọt linh trì?

Không thành vấn đề, với thủ đoạn của nàng ta hoàn toàn có thể đưa người vào.

Mượn giấy nợ lời?

Cũng không thành vấn đề, kiện pháp khí này có thể giảm uy lực thiên kiếp, dù là đối với tu sĩ Đại Thừa kỳ cũng là một kiện trọng bảo. Diệp Trường Sinh đưa ra mượn kiện pháp khí này, Bảo Hoa cũng không cảm thấy ngoài ý muốn.

Nếu đổi lại là người khác, chỉ cần điều kiện mượn dùng Ngự Lôi Kỳ này, kỳ thật cũng đủ để trao đổi cây Linh Dược Tiên

Giới kia rồi.

Dù sao, Ngự Lô Ký chính là vật có thể bảo vệ tính mạng của cường giả Đại Thừa tại Đại Thiên kiếp.

Đổi lại là loại người sắp đối mặt với đại thiên kiếp như Thanh Nguyên Tử, nếu như trên tay hắn có cây tiên dược, chỉ sợ sẽ lập tức lấy ra trao đổi cùng bảo hoa.

Lại thêm Ngự Lô Ký ngâm Linh Trì, kỳ thực đã là điều kiện rất lớn rồi, đổi lại là những người khác, Bảo Hoa nhất định sẽ cho rằng đối phương đang giờ công phu sư tử ngoạm.

Nhưng đổi lại là Diệp Trường Sinh, tình huống cũng không giống lắm. Bảo Hoa nhìn ra được, với điều kiện cơ bản hiện nay của Diệp Trường Sinh, ngâm Tây Linh Trì đối với hắn mà nói tính trọng yếu của nó đã giảm xuống trên diện rộng.

Mà trong tay hắn lại có một kiện Huyền Thiên chi bảo lợi hại như vậy, đại thiên kiếp tương lai cũng tuyệt đối không phải vấn đề.

Đã như vậy, giá trị của hai món đồ này đối với hắn mà nói là rất thấp.

Bảo Hoa lại biết một ít bí địa của Ma giới có trợ giúp rất lớn đối với việc tiến giai Đại Thừa, nếu lấy ra làm thẻ cược, tuyệt đối là đủ tư cách.

Nhưng không biết vì sao, Diệp Trường Sinh là tu sĩ Linh giới, cũng không phải người tu luyện ma công, vậy những nơi này sẽ không có trợ giúp gì.

Kể từ đó, nàng lập tức cảm thấy trù mã trong tay mình có hạn.

Thở dài một tiếng, Bảo Hoa ôn nhu hỏi: “Sau khi Diệp huynh trở lại Nhân tộc, nhất định có thể cho thiếp thân một câu trả lời rõ ràng sao?”

“Cái này hiển nhiên, liên quan tới việc dùng gốc tiên dược này đổi lấy thứ gì đó trên người đạo hữu, trong lòng ta không sai biệt lắm, chỉ cần quay về Nhân tộc xác nhận một chuyện là được!” Diệp Trường Sinh cười dữ tợn nói.

“Vậy thì tốt, nếu đã như vậy, thiếp thân liền theo ngươi tới Phong Nguyên đại lục một chuyến!” Bảo Hoa nghe vậy quyết đoán vô cùng nói.

Nàng phải đi theo bên cạnh Diệp Trường Sinh, tránh cho tương lai xảy ra vấn đề gì.

Diệp Trường Sinh nghe vậy cười ha hả: “Có tuyệt thế tiên tử như đạo hữu đi theo bên cạnh, đương nhiên Diệp mỗ cầu còn không được!”

“Diệp huynh nói đùa, thiếp thân Bồ Liểu tư thế, làm sao có thể lọt vào mắt của Diệp huynh!” Bảo Hoa lắc đầu cười nói, đồng thời nàng vung tay lên, nhất thời mảnh huyễn cảnh giống như biến mất không thấy, Diệp Trường Sinh một lần nữa xuất hiện trên đường phố Phục Giao thành.

Mà bên người gã, một bộ quần áo màu trắng bảo hoa cũng không e ngại xuất hiện, tựa hồ không thèm để ý chút nào, đây là địa bàn Thiên Vân tộc.

Có thể làm cho thủy tổ Ma giới nghênh ngang xuất hiện ở Phục Giao thành, xem ra quan hệ giữa Thiên Vân tộc cùng nàng không đơn giản như vậy.

Trong lòng Diệp Trường Sinh tính toán: “Tây Linh Trì, Ngự Lôi Ký, còn có phương pháp tu luyện của Huyền Thiên Linh Vực, cùng với đối phó với Lục Cực, bảo vệ Tử Linh...”

“Bất kể nói như thế nào, phải tối đa hóa lợi ích mới được, sau này rất nhiều chuyện, vị thủy tổ Ma giới trước này đều là minh hữu, làm cho nàng khôi phục tu vi chỉ là có ích vô hại đối với ta, bất quá thời gian tiết điểm này phải nắm chắc mới được!”

Hai người đi ra từ Huyền Thiên Hoa Thụ, không khiến cho bất luận kẻ nào chú ý.

Cho dù là người mạnh nhất trong tòa thành này, cũng hoàn toàn không nhận thấy được vừa rồi trên đường phố này xảy ra một trận giao thủ ngắn ngủi như vậy.

Đi trên đường phố, phong thái tuyệt thế của Bảo Hoa lại không khiến cho bất luận kẻ nào chú ý, phảng phất người xung quanh tự động xem nhẹ nàng.

Ngoài mấy dặm phía trước, Hàn Lập cẩn thận từng li từng tí nhìn tình cảnh bên này, khi thấy Diệp Trường Sinh cùng Bảo Hoa đột ngột xuất hiện, hơn nữa có nói cười sảng khoái mà đi, hần lập tức mở to hai mắt nhìn.

Cái này... Không làm đấy chứ?

Vừa rồi còn đang đánh nhau sống chết, đáng vẻ hung hiểm giao phong, hiện tại trong nháy mắt liền nói cười.

Trong lòng hẩn lẩm bẩm không thôi, khi nhìn thấy ánh mắt Diệp Trường Sinh nhìn lại, Hàn Lập do dự một chút, kiên trì bay tới.

“Diệp sư thúc, đây là...” Hàn Lập chấp tay thi lễ một cái, sau đó có chút nghi hoặc nhìn tình cảnh giữa hai người.

“Vị này là Thủy Tổ Bảo Hoa đạo hữu Ma giới, vừa rồi nàng chỉ đùa một chút với chúng ta thôi!” Diệp Trường Sinh cười ha hả nói một câu.

Nghe nói như thế, khoé mắt Hàn Lập giật giật, trong lòng có ngàn vạn lời muốn nói ra.

Vừa rồi hẩn bị đối phương tiện tay đánh cho trực tiếp phun máu, suýt chút nữa bị gạt bỏ, kết quả bây giờ nói cái gì cũng chỉ là đùa thôi, chuyện ma quỷ như vậy mà hẩn sẽ tin sao?

Nhưng... thủy tổ của Ma giới?

Hàn Lập hít một hơi khí lạnh, dùng một loại ánh mắt bất khả tư nghị nhìn thoáng qua Bảo Hoa, đỉnh đầu phảng phất bị giội một chậu nước lạnh, toàn thân đều là hàn ý lạnh như băng.

Thân là tu sĩ nhân tộc, thủy tổ ma giới là tồn tại như thế nào hẩn tự nhiên biết rõ, dù sao năm đó hẩn cũng trải qua chuyện Côn Ngô Sơn, sau khi phi thăng tới Thiên Uyên Thành, cố ý tra tư liệu về phương diện này.

Lão ma nhiều năm như vậy mà lại xuất hiện ở đây?

Điều này cũng thì không nói, càng làm cho hẩn kinh hãi khó có thể nói chính là vừa rồi Diệp sư thúc vậy mà đánh ngang ngửa với loại tồn tại bậc này?

Chuyện này không khỏi cũng khó mà tin nổi!

Mặc dù đối với chiến lực của tu sĩ Đại Thừa kỳ cũng không hiểu rõ bao nhiêu, nhưng ít nhất Hàn Lập cũng biết rõ thủy tổ Ma giới cùng cấp bậc với Chân Linh.

Sợ rằng sư phó của mình Thanh Nguyên Tử cũng không phải là đối thủ!

Điều này làm cho Hàn Lập trong lòng rung động vạn phần, thực lực của Diệp sư thúc rốt cuộc đạt tới tầng thứ gì?

Nhìn Diệp Trường Sinh cùng nữ tử áo trắng đàm tiếu phong sinh, hiển nhiên hai người đã đạt thành giao dịch gì đó, lúc này Hàn Lập cũng đã hồi âm, hắn vừa rồi hắn là gặp tai ương Trì Ngư.

Đối phương là đến tìm Diệp sư thúc, hắn bất hạnh bị liên lụy vào.

Nghĩ thông suốt điểm này, hắn nhất thời có chút xúc động muốn thổ huyết.

Bên kia, Diệp Trường Sinh nói với Bảo Hoa: “Vị này chính là Hàn Lập cùng một tông môn với ta!”

Bảo Hoa sau khi nghe nói như thế, có chút đăm chiêu liếc nhìn Hàn Lập, sau khi cẩn thận đánh giá một phen, nàng có chút kinh ngạc nói:

“Vị sư diệt Diệp huynh này cũng giống như ngươi vậy, cùng pháp thể song tu, đi con đường này người có thể tu luyện đến cảnh giới như vậy cũng là không dễ dàng a!”

“Ồ, hắn tu luyện là...”

Trên mặt Bảo Hoa đột nhiên nổi lên vẻ ngoài ý muốn, giống như phát hiện ra cái gì kinh người, liền vươn ngọc thủ, một ngón tay chỉ về phía Hàn Lập.

Hàn Lập lập tức sờn cả tóc gáy, một cảm giác nguy hiểm khó nói lên lời dâng lên trong lòng, hắn vừa sợ vừa giận, hét lớn một tiếng, lập tức trước người loé lên kim quang, hiện ra một pháp tướng to lớn ba đầu sáu tay.

Pháp tướng này thân hình cao khoảng một trượng, toàn thân kim quang chói mắt, phẳng phất như thực thể, ba cái đầu chậm chậm vừa nhấc, lộ ra một khuôn mặt lạnh lạnh, trên sáu tay đều cầm một kiện pháp khí.

Sáu cánh tay kia động đậy, dùng một tốc độ cực nhanh chắn trước người, giống như đang ngăn cản một vật gì đó.

“Phụt!”

Sau một tiếng vang nhỏ, tất cả pháp khí sáu tay trong nháy mắt vỡ nát ra, hóa thành từng đạo lưu quang màu vàng tứ tán.

Bảo Hoa thấy thể thu ngón tay về, nàng cũng không có ác ý gì, chỉ là thăm dò một chút mà thôi.

Kết quả là nhìn thấy những điều mà nàng đã đoán trúng.

Không để ý đến thần sắc khó coi của Hàn Lập, Bảo Hoa từ từ nói: “Diệp huynh, không ngờ vị sư diệt này của người lại tu luyện Niết Bàn Thánh Thể đại danh鼎鼎 thánh giới chúng ta, hơn nữa đã tu luyện thành bộ dáng biến thân Niết Bàn!”

“Một môn công pháp này, cho dù ở Thánh giới chúng ta, cũng chỉ có Niết Bàn mới có một vị Thủy Tổ tu luyện thành công, muốn tu luyện đại thành, độ khó cực cao, vị sư diệt này tương lai nếu như không có thiên đại cơ duyên mà nói, muốn tu luyện môn công pháp này đại thành chỉ sợ là hy vọng không lớn!”

Hàn Lập đột nhiên bị công kích, đang kinh sợ, kết quả lại nghe những lời này, lập tức trong lòng hấn kinh hãi, sắc mặt thoáng chốc liền âm trầm xuống.

Rất khó tu luyện thành công?

Hắn thật đúng là không nghĩ tới chính mình dưới cơ duyên xảo hợp tu luyện môn ma công này, lại có lai lịch như vậy.

Nếu đúng như lời đối phương nói, vậy tương lai hắn phải làm sao bây giờ?

Trong lòng Hàn Lập hiện ra một tia lo lắng, hắn cảm thấy thủy tổ Ma giới không cần phải lừa gạt hắn.

“Ma giới các người công pháp luyện thể này, bản thân đã lưu truyền rất rộng, bị Nhân tộc chúng ta tu luyện cũng rất bình thường!”

“Đừng nói là Hàn sư diệt, năm đó ta cũng đã từng thấy phương pháp tu luyện Niết Bàn Thánh Thể này, nếu không phải ta đạt được công pháp thích hợp hơn, chỉ sợ cũng sẽ tu luyện môn công pháp này!” Diệp Trường Sinh cười một tiếng nói.

“Ồ? Diệp huynh bởi vì những công pháp khác bỏ qua phương pháp tu luyện Niết Bàn Thánh Thể, như thế xem ra công pháp

luyện thể của Diệp huynh hần là tương đương xuất sắc, chẳng trách khi thiếp thân đứng bên cạnh người cảm thấy Diệp huynh chỉ dựa vào thân thể đã có thể tạo thành uy hiếp trí mạng đối với ta!”

“Ha ha, chỉ có thể nói môn công pháp kia thích hợp với ta hơn thôi, chúng ta đi thôi, đừng đứng ở chỗ này nữa!” Diệp Trường Sinh cười dữ tợn, chuyển chủ đề.

Bảo Hoa nghe vậy chỉ nhẹ giọng cười cười, không nói thêm gì, theo Diệp Trường Sinh hướng ngọn núi nơi Truyền Tống Trận đặt.

Sau lưng hai người, thần sắc Hàn Lập âm tình bất định lấp lóe một lát, sau đó bắt pháp quyết thu hồi Phạm Thánh Pháp Tướng, sau đó xa xa đứng sau hai người, lại không muốn tới gần nữa.

Thực lực của hai người phía trước đều có thể nghiền ép hần.

Hần cũng không sợ Diệp Trường Sinh, dù sao hần cũng là người hiểu rõ Diệp Trường Sinh, biết tính cách hần như thế nào, bởi vậy cho dù tu vi song phương có chênh lệch lớn đến đâu, hần cũng sẽ không vì đi bên cạnh Diệp Trường Sinh mà cảm thấy lo sợ bất an.

Nhưng nữ nhân kia... Tuy nói đôi phương có phong thái tuyệt thế, nhưng dung mạo lại không đáng kể, chỉ riêng phần khí chất này thôi cũng là hiếm thấy trong đời Hàn Lập.

Nhưng cái tính cách này của đôi phương, thực sự khiến cho hần không muốn tiếp xúc với đôi phương chút nào.

Một lời không hợp liền đột nhiên ra tay, lão ma nhiều năm này thật sự quá nguy hiểm!

“Cũng chỉ có Diệp sư thúc mới có thể cùng người như vậy giao tiếp, nói về Diệp sư thúc hiện tại, phải đối xử theo như tồn tại Đại Thừa kỳ chứ?” Trong lòng Hàn Lập thầm nghĩ.

Hần nhìn hai người sóng vai mà đi kia, phong thái nữ tuyệt thế, nam anh tuấn tiêu sái, nếu không hiểu rõ thân phận cùng tu vi của bọn họ, sợ là sẽ cho rằng đây là một đôi thần tiên cuốn lữ.

Chờ đã... Thần tiên cuốn bạn lữ? Diệp sư thúc sẽ không có gì đó với vị thủy tổ ma giới này chứ?

Trong lòng Hàn Lập bỗng nhiên toát ra một ý nghĩ vớ vẩn như vậy, hắn đột nhiên cảm giác được, mặc dù nàng này hiện tại cùng Diệp sư thúc không có quan hệ, nhưng hai người bọn họ tương lai nói không chừng thực sự có cái gì đó!

Suy đoán này rất là thái quá, lời nói ra sợ rằng trong bao nhiêu giới diện chung quanh đều tìm không ra một người nào có thể tin tưởng.

Nhưng Hàn Lập lại một lần cảm thấy loại chuyện này rất có thể phát sinh!

Đây cũng không phải là suy đoán vô lý của hắn, là tổng kết trải qua kinh nghiệm rồi!

Vừa đi, Bảo Hoa một bên vẽ lên một cánh hoa, ở phía trên viết một ít nội dung, sau đó nhẹ nhàng đẩy một cái, cái này cánh hoa biến mất tại trong hư không.

Thấy Diệp Trường Sinh nhìn lại, nàng khẽ cười giải thích: “Đây là truyền tin cho một thủ hạ của thiếp thân!”

“Vốn chuyến này thiếp thân đi ra là muốn dẫn theo hắn, nhờ hắn hỗ trợ chạy chân xử lý một số chuyện, nhưng hiện tại nếu đã biết chỗ linh dược trị liệu thương thế, cũng không cần dùng đến hắn!”

Dứt lời, nàng bỗng nhiên nhẹ giọng thở dài, tựa hồ nghĩ tới điều gì, trong đôi mắt hiện lên một vòng đau thương.

“Lại nói tiếp, nhìn thấy thủ hạ mới thu kia, thiếp ngược lại nhớ tới từng là một vị bạn thân khuê trung mật, chỉ tiếc là trước khi thiếp thân tao ngộ biến cố, nàng đã biến mất không thấy nữa!”

Diệp Trường Sinh nghe thế, cười ha ha, trên mặt lộ ra một tia thần bí nói: “Thật là trùng hợp, ở Linh giới Diệp mỗ đã từng gặp qua nhiều bạn bè thân trong khuê phòng của Bảo Hoa đạo hữu!”

“Người nói là vị bạn tốt Thiên Phượng tộc của ta à? Trên người người mang khí tức của nàng, người khác có lẽ không phát hiện được, nhưng ta vừa gặp mặt liền có thể phát giác

ra!” Bảo Hoa Tỳ Hưu nói ra, trong ánh mắt nhìn về phía hắc cũng nhiều hơn một tia tò mò.

Nàng cũng có chút nghi hoặc, tu sĩ Nhân tộc này làm sao có quan hệ với người bạn tốt của nàng?

“Ha ha, không chỉ có vị này, ta từng gặp được bạn tốt của một vị đạo hữu, cũng xuất thân từ Ma giới!” Diệp Trường Sinh cực kỳ thâm ý nói.

“Người nói là...” Bảo Hoa bỗng nhiên dừng lại, nghiêng đầu lại, có chút kinh ngạc nhìn về phía hắc.

Trong lòng nàng hiện lên một suy đoán, suy đoán này khiến người ta nhìn không được có chút kích động.

Thấy trong mắt nàng tràn đầy chờ mong, chờ Diệp Trường Sinh vạch trần tiếp theo, Diệp Trường Sinh bỗng nhiên cười ha ha, nói: “Chờ ước định của ta thành lập rồi ta sẽ nói cho người!”

Nói xong, hắc nhanh chân bước về phía ngọn núi phía trước.

Nghe nói như thế, Bảo Hoa bỗng nhiên cảm giác có chút ngứa răng, véo véo nắm đấm thanh tú, cuối cùng buông ra, đi theo.

Không lâu sau, một ngọn núi nào đó trong Phục Giao Thành đột nhiên run lên kịch liệt, một cột sáng khổng lồ từ một nơi nào đó trong lòng núi phun ra, bay thẳng lên chín tầng mây.

Chỉ sau vài cái chớp động, cột sáng cực lớn liền chột lóe lướt qua rồi biến mất không thấy nữa.

Hàn Lập thần sắc phức tạp nhìn đạo quang trụ biến mất kia, một lát sau xoay người cũng bước lên một tòa truyền tống trận khác, cũng không lâu lắm quang mang lóe lên, hắn liền biến mất tại chỗ.

Hắn truyền tống đến một nơi không bị Giác Xi tộc khơi mào chiến hỏa lan đến, tiếp đó hắn chỉ cần có thể được một khoảng thời gian an bình tu hành.

Còn hai người Diệp Trường Sinh sau khi tách ra, bước lên Truyền Tống Trận vượt đại lục của Thiên Vân Tộc, trở lại Phong Nguyên Đại Lục.

.....

Nhân tộc hoàn toàn là một tiểu tộc tầm thường ở Phong Nguyên đại lục, thực lực không được coi là cường đại, cũng không có thiên phú chủng tộc đặc thù gì, lếch vào trong góc.

Nếu không phải có thực lực tương đương với Yêu tộc liên thủ, hơn nữa Tam Cảnh Thất Địa của hai tộc đều bị thượng cổ đại thần thông giả của hai tộc bố trí cấm chế phong bế hoàn toàn, khả năng tiểu tộc như Nhân tộc sớm đã biến mất ở Phong Nguyên đại lục rồi.

Bất quá so với những chủng tộc sớm tới không lo được, nhân tộc coi như may mắn một chút, đứng tại Linh giới trăm vạn năm, đại đa số thời điểm đều có thể ngồi ở trấn.

Nhân tộc trong lịch sử qua mười ba mươi bốn vị Đại Thừa, những Đại Thừa này tử vong cùng xuất thế cơ bản đều liên tục, trong khoảng thời gian gần đây chỉ có một lần bị cắt đứt.

Cũng may lần đoạn tằng Đại Thừa Nhân tộc kia vừa vắn ở vào thời kỳ cường đại nhất từ trước tới nay của Yêu tộc. Ngoài hai

vị Đại Thừa, hơn nữa biết rõ chỉ dựa vào Yêu tộc thì không thể lập tộc tại Linh giới, vì vậy kéo Nhân tộc một cái, nếu không Nhân tộc đã sớm biến mất rồi.

Trong lịch sử Nhân tộc có mười ba mươi bốn vị Đại Thừa, có người nhỏ yếu cùng loại với Mạc Giản Ly, chỉ có thể độ bảy, tám lần Đại Thừa kỳ Đại Thiên Kiếp.

Nhưng cũng có cường giả cực kỳ mạnh mẽ, là nhân vật khủng bố vượt qua ba mươi bốn mươi lần đại thiên kiếp của một cường giả giới chân chính.

Thần niệm hai tộc tu kiến Thiên Uyên Thành chân nhân chính là những tồn tại như vậy, Thiên Uyên Thành xuất phát từ tay hắn, cấm chế khủng bố bao phủ hai tộc Nhân Yêu cũng liên quan đến chuyện này.

Ở dưới sự bố trí của vị trận pháp này, lãnh địa của nhân yêu hai tộc cùng bên ngoài cũng chỉ có một cái thông đạo là Thiên Uyên Thành.

Vị trí địa lý của thành Thiên Uyên quan trọng như vậy, tất nhiên sẽ được hai tộc Nhân Yêu cực đoan coi trọng, rất nhiều lực lượng tinh nhuệ trong hai tộc Nhân Yêu hội tụ ở chỗ này.

Trong thành này càng có tụ tập số lượng tu sĩ Hợp Thể kỳ gần với trưởng lão hội của Thánh đảo, trưởng lão hội hàng năm thiết trí mười tên trưởng lão.

Nếu có người bất hạnh chết đi, trưởng lão hội lập tức sẽ ở hai tộc Nhân Yêu chọn ra người thích hợp để mời vào.

Mấy trăm năm trước đột nhiên phát sinh một lần dị tộc công thành kia cũng không gây tổn thương đến Thiên Uyên thành căn bản, tuy có hai vị trưởng lão bất hạnh vẫn lạc, nhưng Thiên Uyên thành vẫn sừng sững sừng sững.

Mỗi ngày đều có lượng lớn tu sĩ hai tộc Nhân Yêu từ trong thành Thiên Uyên ra ra vào, thâm nhập vào Man Hoang thế giới bên ngoài thám hiểm.

Đây không phải là danh xưng riêng của hai tộc Nhân Yêu ở thế giới Man Hoang mà là cách xưng hô tổng cộng của tất cả các tộc trên Phong Nguyên đại lục, Man Hoang chi khu trải rộng khắp toàn bộ đại lục.

Trên thực tế, các tộc đàn đại lục hiện nay, lãnh địa này đều được mở ra từ bên trong Man Hoang, bọn họ nhất trí gọi khu vực kia là thế giới Man Hoang.

Phạm vi thế giới Man Hoang này cực lớn, còn mênh mông hơn nhiều so với tất cả tộc địa của Phong Nguyên đại lục cộng lại.

Trong đó các loại hung thú quái vật không biết tên nhiều vô số kể, càng có một ít thiên hiểm tuyệt địa, cho dù là cao giai tu luyện giả tùy tiện tiến vào bên trong, cũng không có khả năng hoàn sống lại.

Hàng năm, số lượng người các tộc vẫn lạc trong Man Hoang nhiều vô số kể, nhưng dù vậy, vì tài liệu quý hiếm trong thế giới Man Hoang mà có một tia cơ duyên tạo hóa, tu luyện giả tiến vào bên trong vẫn tiếp tục tiến lên.

Đối với đại bộ phận tu sĩ hai tộc rời Thiên Uyên Thành mà nói, trên cơ bản bọn họ cũng không dám xâm nhập quá sâu vào Man Hoang địa vực, phần lớn cũng chỉ hoạt động trong lộ trình cách thành Thiên Uyên một tháng.

Nếu thực sự gặp được cổ thú cùng hung cực hung hoặc là hung hiểm gì đó thì còn có cơ hội trốn về Thiên Uyên Thành tìm kiếm che trở.

Đương nhiên cũng có không ít người tự nắm giữ thần thông bản thân, tài cao mật lớn trực tiếp xâm nhập sâu trong Man Hoang, bất quá như vậy thì tỷ lệ vẫn lạc tự nhiên tăng lên mấy lần.

Hôm nay ở trong một mảnh rừng rậm của Man Hoang, lại có vài tên tu luyện giả Nhân tộc ở trong loại nguy hiểm sắp vẫn lạc này.

Ba Nhân tộc, hai nam một nữ, bọn họ đang được che kín kín cả bầu trời, từng đàn bướm sắc sỡ năm màu đang bao vây xung quanh.

Những con bướm này đều to bằng bàn tay, trên người đủ mọi màu sắc, diễm lệ cực kỳ, khiến người ta vừa nhìn thấy nhất thời có cảm giác hoa cả mắt.

Loại hồ điệp diễm lệ đến cực điểm này, trong Man Hoang mỗi người đều vì nó mà cảm thấy sợ hãi.

Chúng nó tên là Thái Y Điệp, thực lực mỗi con có lẽ không được tốt lắm, nhưng chúng nó thường thường kết bè kết lũ xuất động, mấy vạn con, mấy chục vạn con tụ tập thành một đám.

Hơn nữa, bọn họ thường cũng có tốc độ kinh người, một khi bị đề mắt tới thì chắc chắn sẽ xong đời, cho dù là tu sĩ Luyện Hư cũng rất khó chạy thoát.

Hiện tại ba người đang bị vây trong đàn bướm bướm này chính là ba vị luyện hư cấp Thiên Uyên Thành, cả ba người tỏa ra ánh sáng rực rỡ.

Nhất là trên da mặt trần trụi lộ ra ngoài, tất cả đều là lốm đốm màu sắc rực rỡ, thoát nhìn quả thực dọa người.

Hoa văn này cùng màu sắc trên người những hồ điệp kia hoàn toàn giống nhau như đúc, xem ra mấy người kia đã trúng phải độc khí thái y đại danh đỉnh đỉnh của Thái Y Điệp kia.

Có thể chèo chống đến lúc này, cũng chứng tỏ công lực ba người này đã đủ thâm hậu.

Dưới sự vây công của ngàn vạn Thái Y Điệp, mấy người này đều đã sử dụng các loại pháp bảo kim quang trong tay, các loại phù lục, đan dược giải độc đều đã dùng hết, có thể nói là đã dùng hết toàn thân giải trí, nhưng vẫn không cách nào trốn được sinh thiên.

“Triệu huynh, người phóng ra Âm Hỏa Lôi kia đi, chúng ta chỉ có thể liều mạng một lần!” Một đạo thanh âm già nua vang lên, la lớn.

Người này là một vị Hồ Lão giả râu dê, giờ phút này trên mặt đã tràn đầy vẻ lo lắng, khí tức toàn thân suy yếu, nhìn bộ dáng đã nguyên khí đại thương.

“Không được, Âm Hỏa Lôi tuy uy lực to lớn, nhưng chúng ta cũng sẽ bị liên lụy, vòng bảo hộ bị phá ra mà nói, chết không thoát được!”

Người được gọi là Triệu huynh kia hô lên, là một vị trung niên nam tử thoát nhìn khoảng ba mươi tuổi, mặt trắng không râu, tướng mạo nho nhã.

“Bất chấp nhiều như vậy, chúng ta cho dù chết, cũng phải lôi kéo những súc sinh này cùng chết!” Lão giả râu dê tức giận hô.

Trong ba người, cô gái duy nhất là một thiếu phụ dung mạo xinh đẹp, lúc này cũng thở hồng hộc, khí tức toàn thân uể oải.

Nghe lão giả nói vậy, nữ nhân này cũng thê lương kêu gào: “Triệu huynh, không nên do dự nữa, liều mạng một phen, có thể tạo ra một con đường sống, nếu cứ tiếp tục như vậy thì chúng ta phải chết không thể nghi ngờ!”

Nghe nữ tử này cũng nói như vậy, nam tử trung niên nho nhã nộ rất cực sắc mặt giận dữ, hạ quyết tâm, trên tay hào quang chợt lóe, liền xuất hiện một viên châu đen kịt, bên trong hạt châu mơ hồ có chất lỏng gì đó đang lưu động.

Hắn cầm hạt châu này, đang muốn ném ra ngoài, lúc này, đột nhiên, trên không trung trên đỉnh đầu bọn họ, một trận chấn động không gian truyền đến.

“Ông!”

Không gian rung động lắc lư, hào quang lóe lên, sau đó bỗng nhiên có hai đạo thanh âm vô thanh vô tức xuất hiện trên đỉnh đầu bọn họ.

“Diệp huynh, lần này truyền tống tới đây, hẳn là phải tới lãnh địa của nhân tộc các ngươi rồi!” Một thanh âm nhu hòa uyển chuyển vang lên giữa bầu trời.

“Phượng Linh bàn của Bảo Hoa đạo hữu quả nhiên thần diệu, trong giây lát khoảng cách trăm vạn dặm chợt lóe rồi biến mất, khó trách tại sao giữa các giới có được thanh danh lớn như thế!” Đáp lại thanh âm của một nam tử.

“Ha ha, nếu như Diệp huynh muốn, thiếp thân có thể tặng một phần để tính vào việc giao dịch của hai người chúng ta!”

“Quên đi, ta không dùng được thứ này!” Nam tử trầm giọng nói.

Nữ tử nghe vậy cũng không tức giận, nhẹ giọng cười một tiếng, tiếng cười như chuông bạc làm cho người say mê: “Phía dưới tựa hồ là đạo hữu nhân tộc các ngươi!”

“Ừm, trong đó còn có mấy vị cố nhân của ta!”

Theo thanh âm này vang lên, nam tử kia cong ngón búng ra, một đạo ngân quang từ đầu ngón tay hắn bay ra, bắn nhanh về phía đàn bướm sắc sỡ kia phía dưới.

Ánh bạc thoáng hiện, hóa thành một con chim nhỏ màu bạc, toàn thân thiêu đốt ngọn lửa màu bạc hùng hực, một tiếng thanh minh vang vọng trời cao.

Lập tức, hai cánh vỗ một cái, chỉ một thoáng Ngân sắc hoá diễm đầy trời xuất hiện, phóng xuống phía dưới mãnh liệt.

Phía dưới, ba người đang muốn dùng ám hỏa lôi liễu mạng một lần, nhìn thấy trên đỉnh đầu bỗng nhiên xuất hiện hỏa diễm này, lập tức sợ tới hồn vía lên mây.

Bọn họ vèn vèn chỉ dùng thần thức đảo qua, liền phát hiện được chỗ khuyết bố của cỗ hỏa diễm này, chỉ sợ là lấy tu vi Luyện Hư kỳ của bọn họ, hơi chút dính liền mất mạng tại chỗ.

Sao đột nhiên lại xuất hiện một ngọn lửa như vậy?

Chẳng lẽ có hung cầm tuyệt thế nào đó vừa vùn đi ngang qua, tùy ý phun ra một ngọn lửa muốn thiêu chết những con sâu cái kiến bên dưới?

Trong lòng ba người sợ hãi vạn phần, có chút bối rối.

Nhưng ngay khoảnh khắc sau, bọn họ bỗng phát hiện, ngọn lửa màu bạc vừa chạm vào, vòng phòng hộ của bọn họ lập tức chuyển động vòng quanh, không có công kích bọn họ.

Mà mấy vạn con thái y điệp vũ cánh chung quanh bọn họ trong chớp mắt đã bị biển lửa này bao phủ vào trong.

Biển lửa tới nhanh mà lui cũng nhanh, cơ hồ chỉ trong nháy mắt, phảng phất ngay tại trước mặt bọn họ lóe lên một cái, rồi rất nhanh biến mất không thấy.

Sau đó, ba vị tu sĩ Nhân tộc Luyện Hư liền kinh ngạc phát hiện, mấy vạn con thái y điệp xung quanh biến mất, một con cũng không còn.

Trong lòng ba người kinh hãi vạn phần, đồng thời trong lòng cũng cảm thấy vui sướng khi sống sót sau tai nạn, không khỏi nhao nhao đưa mắt nhìn lên đỉnh đầu, thấy được hai nam nữ phong tư như tiên nhân phía xa.

Thời khắc này, ba vị tu sĩ Nhân tộc Luyện Hư kỳ làm sao không biết, đây là có đại thần thông giả đi ngang qua, thuận tay cứu bọn họ một phen.

Ba người quá đổi vui mừng, đang muốn lập tức bay lên bái kiến hai vị tiên bối này.

Chỉ là, bọn họ vừa mới động, thân hình liền mãnh liệt nhoáng một cái, trên mặt nổi lên từng luồng từng luồng quang mang sắc sỡ, sương mù màu sắc rực rỡ từ trong thất khiếu bọn họ toát ra.

“Nguy rồi, thải y độc!”

Trong lòng ba người lập tức trầm xuống, vui sướng vừa dâng lên trong lòng lập tức bị dập tắt, trái tim một lần nữa rơi vào vực sâu tuyệt vọng sâu không thấy đáy.

Thải y độc chính là kịch độc đại danh đỉnh đỉnh, nhân yêu cùng các loại tộc xung quanh ít có thủ đoạn có thể giải loại độc này, mấy người bọn họ ở chỗ này trúng loại độc này, cơ hồ là chết chắc rồi.

Đang lúc ba người tuyệt vọng, đột nhiên ba chùm lưu quang từ đằng xa bắn nhanh tới, hiện ra trước mặt ba người.

“Ăn viên đan dược này vào, vận công một khắc đồng hồ sau, độc có thể tự giải!” Thanh âm nam tử ôn nhuận vang lên bên tai ba người.

Nghe nói như thế, ba người lập tức không chút do dự, vội vàng cầm lên đan dược ăn vào. Mà vị nam tử trung niên mặt trắng không râu kia, tựa hồ cảm thấy đạo thanh âm này có chút quen thuộc, lớn gan len lén liếc vị tiên bối kia một cái.

Nhìn thoáng qua, thần sắc hẩn bỗng nhiên chấn động, sắc mặt kịch biến, trong ánh mắt đủ loại rung động kinh ngạc, cảm xúc khó tin trào lên.

Hắn cũng không dám nhìn nhiều, vội vàng ăn đan dược vào bàn ngồi xếp bằng trong hư không vận công luyện hóa đan dược.

Trên bầu trời, bỗng nhiên truyền tổng đến nơi này, tự nhiên chính là hai người Diệp Trường Sinh và Bảo Hoa.

Bảo Hoa có chút kinh ngạc nhìn chằm chằm vào đoàn ngân sắc hỏa diễm bay vào trong cơ thể Diệp Trường Sinh, trong mắt lộ ra hồi ức.

Một lát sau, nàng bùi ngùi cười: “Không ngờ Diệp huynh lại bồi dưỡng ra Tinh Viêm tiên hỏa trong truyền thuyết, đúng là làm người ta cực kỳ hâm mộ cơ hội!”

“Tinh Viêm Tiên Hỏa mặc dù thần diệu, nhưng đối với nhân vật như Bảo Hoa đạo hữu mà nói, tính là cái gì?” Diệp Trường Sinh cười một tiếng nói.

Bảo Hoa lại không tán thành lắm lời này: “Lời này của Diệp huynh sai rồi, cho dù là đi tới thượng giới, Tinh Viêm Tiên Hỏa cũng tuyệt đối là vật thụ thụ thụ, một đóa trong tay Diệp huynh này, sau khi trưởng thành một phen, chỉ sợ chống đỡ đại thiên kiếp cũng đủ rồi!”

Diệp Trường Sinh nhẹ giọng cười, đối với lời này của nàng từ chối cho ý kiến, hắn quay đầu nhìn về phía Bảo Hoa, hỏi:

“Đạo hữu sẽ không theo ta tiến vào Nhân tộc chứ?”

Hắn vừa nói ra lời này, lập tức một hồi tiếng cười như chuông bạc vang lên: “Thiếp thân trái lại muốn đi vào, chỉ sợ là ngày hôm sau, đừng nói là nhân yêu lưỡng tộc, mấy tiểu tộc chung quanh này sợ là tất cả đều bị kinh động, triệu tập cường giả đến vây công thiếp thân!”

“Khà khà!” Diệp Trường Sinh nghe vậy cười khan hai tiếng, lấy thân phận Bảo Hoa, nếu như xuất hiện ở trên mảnh đất khổ cực trải qua ma kiếp này, sợ là sẽ nhấc lên sóng gió ngập trời.

“Thôi, thiếp thân sẽ ở bên ngoài Thiên Uyên Thành chờ Diệp huynh đi, chờ sau khi Diệp huynh nghĩ xong điều kiện rồi, lúc nào cũng có thể liên lạc với thiếp thân!”

Bảo hoa dứt lời, khẽ cười một tiếng, thân thể hóa thành một đoàn cánh hoa hồng nhạt, gió cuốn một cái, biến mất không thấy gì nữa.

Nữ nhân này cứ như vậy rời đi!

Diệp Trường Sinh cũng không cảm thấy kinh ngạc, quay đầu nhìn về phía ba người bên dưới.

Lúc này, đã qua một năm kể từ khi hấn rời khỏi Thiên Vân Tộc rồi!

Trong lúc này, hấn cùng Bảo Hoa mượn nhờ Phượng Linh Bàn không ngừng thuận di, rất nhanh liền đi tới khu vực góc tây bắc của Phong Nguyên Đại Lục.

Vừa rồi sau khi thuận di tới, Diệp Trường Sinh vừa lúc nhìn thấy ba người phía dưới, lúc phát hiện trong ba người còn có hai vị cổ nhân, hấn liền ra tay cứu giúp một phen.

Thời gian một phút đồng hồ trôi qua rất nhanh, ba vị thiên vệ của thành Thiên Uyên kinh hãi phát hiện thái y độc trên người mình đã bị hóa giải hoàn toàn.

Ba người vội vàng đứng dậy, vẻ mặt kính sợ bay tới, chào Diệp Trường Sinh.

“Vãn bối bái kiến tiên bối, đa tạ tiên bối xuất thủ cứu trợ!” Vị lão giả râu dê có tu vi cao nhất dẫn đầu ba người hành lễ với Diệp Trường Sinh.

Chỉ là khi ngẩng đầu lên thì nhìn thấy gương mặt của Diệp Trường Sinh thì ông lão râu dê chợt ngây ngẩn cả người.

Đối với vị lão giả râu dê này mà nói, khuôn mặt Diệp Trường Sinh này cũng không có chút xa lạ nào.

Mặc dù đã mấy trăm năm không gặp, nhưng lúc trước Diệp Trường Sinh đã lưu lại ấn tượng vô cùng sâu sắc cho hắn.

Bởi vậy, hôm nay cẩn thận đánh giá, hắn lập tức nhận ra khuôn mặt vô cùng quen thuộc kia, chỉ là sau khi nhận ra, trong lòng hắn làm thế nào cũng không thể tin tưởng.

Không thể tưởng tượng nổi, kinh hãi, chấn động, nghi hoặc...

Đủ loại cảm xúc dâng lên trong lòng, mà người trung niên mặt trắng không râu bên cạnh hắn cũng không phải như thế này sao?

Khi nhìn thấy khuôn mặt này, hắn liền nghĩ đến văn bối từng khiến hắn phi thường thưởng thức kia.

Có một khoảnh khắc như vậy, thậm chí hắn hoài nghi người trước mắt này có phải là vị văn bối hắn nhớ sâu sắc hay không?

Nhưng trong chớp mắt, hắn lập tức dập tắt ý nghĩ này trong lòng, điều này sao có thể?

Năm đó văn bối kia tu vi cũng bất quá là Hóa Thần sơ kỳ, về sau nghe nói hắn tiến giai Hóa Thần trung kỳ, cũng không lâu lắm liền biến mất ở trong Man Hoang.

Tu vi cỡ đó, tiến vào Man Hoang có thể nói là chắc chắn phải chết không thể nghi ngờ, dù là may mắn sống sót, hiện tại mới qua mấy trăm năm, dù cho người này thiên tư lại xuất chúng, cũng nhiều lắm có thể tiến giai Luyện Hư cùng cấp với hắn mà thôi.

Đâu có thể giống như vị tiền bối trước mắt này, thực lực lại cường đại như thế?

Vị tiền bối trước mắt này, tu vi không thể nghi ngờ là tiến vào Hợp Thể kỳ, về phần đối phương rốt cuộc là ở cảnh giới nào, hắn cũng không nhìn ra chút nào.

Người có tư chất nghịch thiên cũng không thể tu luyện nhanh như vậy. Phải biết rằng bình cảnh Hợp Thể có thể khiến người ta bị kẹt lại hơn vạn năm.

Nhân tộc dù là loại tu sĩ thiên phú xuất chúng kinh người, tại Luyện Hư kỳ ít nhất cũng phải đợi ba đại thiên kiếp trở lên, nói cách khác cần trên vạn năm mới có thể đột phá.

Trên thực tế, phần lớn tu sĩ từ luyện hư đến hợp thể thường thường phải mất hơn hai vạn năm thời gian.

Chỉ dùng mấy trăm năm đã có thể tiến giai hợp thể, trước nay chưa từng nghe thấy!

Cho nên, mặc dù giờ phút này vị trung niên nam tử mặt trắng không râu nho nhã cùng lão giả râu dê trong lòng vô cùng khiếp sợ, nhưng cũng sẽ không cho rằng Diệp Trường Sinh chính là văn bối lúc trước bọn họ có ấn tượng sâu sắc.

Nhưng cho dù có thể xác định điểm này, trong lòng hai người cũng phảng phất nhắc lên sóng to gió lớn.

Cũng chỉ có thiếu phụ bộ dáng như vậy thì không có ấn tượng gì với gương mặt Diệp Trường Sinh, chỉ là sau khi nhìn thoáng qua, liền vô cùng cung kính hành lễ nói lời cảm tạ.

“Mấy vị không cần khách khí. nhắc tới ta còn từng quen biết các ngươi. Phải không, Triệu đạo hữu, Lý đạo hữu?” Trên mặt Diệp Trường Sinh mang theo một tia cười mỉa mai, nhìn về phía hai vị nam tử kia.

“Cái gì?!”

Nghe nói như vậy, nam tử trung niên mặt trắng không râu kia bất chấp thất thố, bỗng nhiên kinh hô một tiếng, ngẩng đầu lên, vẻ mặt rung động nhìn Diệp Trường Sinh.

Vị lão giả râu dê kia cũng không khá hơn chút nào, túm lấy chòm râu của mình thiếu chút nữa kéo đứt, trong mắt tràn đầy vẻ không thể tưởng tượng nổi.

“Hai vị đạo hữu, các ngươi có may mắn quen biết vị tiền bối này?” Thiếu phụ kia nhất thời kinh ngạc nhìn hai người bên cạnh, có chút lau mắt mà nhìn!

“Đâu chỉ là quen biết, lại nói tiếp, năm đó giữa chúng ta còn từng cộng sự đấy, khi đó ta là một vị thống lĩnh Thanh Minh

Vệ Thủ lĩnh dưới trướng hai vị đạo hữu, từng theo hai vị đạo hữu đi qua Thái Thú sơn mạch chấp hành nhiệm vụ một lần đấy!” Diệp Trường Sinh cười hắc hắc nói.

“Điều này...” Nghe nói như thế, thiếu phụ lập tức ngây ngẩn cả người, trong mắt tràn đầy vẻ không thể tin nổi.

Mà nam tử mặt trắng không râu cùng lão giả râu dê sắc mặt đã trắng bệch, vẻ mặt sợ hãi, hai người vội vàng hành lễ nói:

“Lúc ấy văn bối có mắt không trông, không nhìn ra tiền bối có thiên tư kinh người, nếu có chỗ mạo phạm, kính xin tiền bối thứ tội!”

Theo chính miệng Diệp Trường Sinh xác nhận, vô luận như thế nào hai người cũng không thể tin tưởng khả năng biến thành sự thật.

Người này thật sự là tu sĩ Hóa Thân phi thăng năm đó!

Điều này sao có thể?

Giờ phút này, tâm tình hai người đã phức tạp không biết nên miêu tả thế nào, sự thật trước mắt chính là chuyện ly kỳ nhất mà bọn họ được gặp bình sinh.

Diệp Trường Sinh nhìn hai vị Thiên Vệ mấy trăm năm trước vẫn là “tiền bối” này của Thiên Uyên Thành với dáng vẻ vô cùng sợ hãi, nhất thời có chút bật cười.

Trong hai người này, nam tử nho nhã mặt trắng không râu kia đúng là cao tăng Thiên Uyên thành, đệ tử Lôi Vô Quy của trưởng lão hội Lôi La chân nhân.

Còn vị Hồ Lão giả râu dê bên cạnh thì là họ Lý, là bạn tốt của Triệu Vô Quy, tu vi cao hơn hẳn một tầng, đang ở Luyện Hư trung kỳ.

Năm đó dưới sự dẫn dắt của hai người, Diệp Trường Sinh và bốn tiểu đội Thanh Minh vệ đã từng đi Thái Thú Sơn Mạch thực hiện một nhiệm vụ, trong một nhiệm vụ đó, chiến lược khủng bố của Diệp Trường Sinh khiến cho hai người này khắc sâu ấn tượng.

“Hai vị đạo hữu làm gì vậy? Năm đó các ngươi cũng không đắc tội gì với ta, bây giờ làm bộ dáng này, chẳng lẽ cảm thấy

Diệp mỗ là người lòng dạ hẹp hòi sao?” Diệp Trường Sinh bắn khoăn hỏi.

“Vãn bối không dám!”

“Vãn bối sao dám nghĩ như vậy chứ!”

Hai người càng thêm hoảng sợ, dáng vẻ mỗi người vô cùng khản trương.

“Được rồi, đứng lên đi, ta còn có một số việc muốn hỏi các người!” Diệp Trường Sinh lắc đầu nói.

Triệu Vô Quy cùng sơn dương lão giả nghe vậy thuận theo đứng lên, sắc mặt vô cùng cung kính, may mắn không nhìn ra chút khác thường nào đứng ở bên người Diệp Trường Sinh.

Nữ tử ở một bên trợn mắt há hốc mồm kia giờ phút này cũng đã phục hồi tinh thần lại, vội vàng cố gắng thu liễm thần sắc rung động không thể tưởng tượng của chính mình trên mặt, thay vào đó là vẻ mặt cung kính.

Hắn ngoan ngoãn đứng ở một bên, ánh mắt lại không ngừng vụng trộm dò xét Diệp Trường Sinh, đồng thời trong lòng cũng tò mò đến cực điểm.

Những thứ vừa nghe được kia đối với nàng thực sự là quá mức kinh thế hãi tục, làm cho tâm tình nàng khó có thể bình phục.

Quả thực không thể tưởng tượng, một người mấy trăm năm trước vẫn là Thanh Minh vệ, hiện tại thế mà đã là tu sĩ Hợp Thể cao cao tại thượng.

Nàng âm thầm hạ quyết tâm, sau khi trở về nhất định phải cẩn thận hỏi thăm chuyện của Triệu Vô Quy cùng lão giả họ Lý về vị tiên bối này.

“Nơi này cách Thiên Uyên Thành không xa phải không? Chúng ta vừa đi vừa nói chuyện thôi!” Diệp Trường Sinh nhìn về phía xa xa hỏi.

“Khởi bẩm tiên bối, nơi đây cách Thiên Uyên Thành còn một đoạn nữa, nếu tiên bối không chê, vãn bối nguyện ý dẫn đường!” Triệu Vô Quy cung kính nói.

“Cũng được!” Diệp Trường Sinh nghe vậy gật đầu.

Bốn người cùng hướng Thiên Uyên Thành bay tới, hiện tại tới gần thành này, Diệp Trường Sinh ngược lại không có nóng nảy, dọc theo đường đi cũng không có tận lực tăng tốc lên, mà là chậm rãi theo ba người Triệu Vô Quy phi hành, thuận tiện hỏi thăm các sự tình có liên quan đến Nhân tộc và Thiên Uyên Thành.

“Ta ở ngoại tộc nghe nói năm đó Thiên Uyên thành từng bị Di tộc vây công, kết quả cuối cùng là như thế nào, các người nói cho ta nghe một chút!”

“Không nghĩ tới tiền bối cũng biết chuyện di tộc công thành, năm đó tấn công Thiên Uyên Thành có Ảnh Tộc, Mộc Tộc cùng Dạ Xoa tộc, bọn họ quả thực khí thế tới hung hãn!”

“Nhưng ở Nhân Tộc cùng Yêu tộc liên thủ phòng thủ, thành Thiên Uyên cũng bảo vệ, chỉ là song phương tồn tại tổn thương nặng nề, thậm chí ngay cả tồn tại hợp thể cũng đã chết” Nói tới đây, trên mặt Triệu Vô Quy không khỏi lộ ra vẻ đau đớn.

Sự tồn tại của hắn chính là vẫn lạc trong trận phong ba này, điều này đối với hắn mà nói thực sự là một tin dữ.

“Vốn tất cả mọi người cho rằng trận đại chiến này đánh tới mức máu chảy thành sông khắp nơi mới chấm dứt, nhưng cuối cùng chẳng biết tại sao, chiến tranh lại đột nhiên ngừng lại một cách khó hiểu, đại quân ba tộc không hề có dấu hiệu báo trước liền rút lui!”

“Rút quân sao? Nhân tộc đúng là may mắn!” Diệp Trường Sinh cười ha ha một tiếng nói.

Lập tức, thần sắc hắn ngưng trọng vài phần hỏi: “Tại trận đại chiến này, các người có nghe qua tên của mấy nữ tử không, các nàng phân biệt gọi là Nam Cung Uyển, Nguyên Dao, Lăng Ngọc Linh, Bạch Dao Di!”

Diệp Trường Sinh sau khi hỏi ra mấy cái tên này, ánh mắt không chớp mắt liền nhìn chằm chằm mấy người kia, trong ánh mắt mơ hồ mang theo chờ mong.

Nghe vấn đề này của hắn, trong mắt đám người Triệu Vô Quy hiện lên một tia kinh ngạc: “Nam Cung Uyển, Nguyên Dao

bọn người ở trong Thiên Uyên Thành cũng coi như là một tồn tại có tiếng ở, chúng ta làm sao không biết!”

“Khó trách bọn họ lại có quan hệ gần gũi với Huyền Vũ tiên tử Hứa gia, hóa ra các nàng có quan hệ với tiên bối!” Triệu Vô Quy có chút kinh ngạc nói.

Hồi tưởng lại dung mạo mấy nữ tử cùng tu vi, hẳn không khỏi âm thầm tắc lưỡi, nữ tử quốc sắc thiên hương xuất chúng như vậy, tất cả đều có liên quan tới vị tiên bối này sao?

Cũng đúng, chỉ có nam tử như hắn mới có thể nắm giữ đồng thời nhiều nữ tử tuyệt sắc như vậy.

Năm đó từ khi bốn cô gái kia phi thăng lên Thiên Uyên Thành quả thật là có một thời gian vô cùng chói mắt, dung mạo của các nàng không biết để cho bao nhiêu nam tu sĩ tộc động tâm.

Kỳ thật, nếu bốn người này tách ra, một mình lui tới mà không gặp nhau thì cũng sẽ không khiến nhiều người chú ý như vậy.

Nhưng vấn đề là bốn vị tuyệt sắc mỹ nữ này lại có vẻ quan hệ thân mật vô cùng, phảng phất như tỷ muội xuất hành đều cùng hành động với nhau.

Điều này không thể không khiến cho rất nhiều người chú ý.

Một đám mỹ nữ chung quy càng có thể so sánh với một mỹ nữ.

Rất nhiều nam tu sĩ Hóa Thần độc thân nhìn thấy các nàng thì lập tức động tâm, năm đó thậm chí còn gợn ra một phen sóng gió.

Bất quá mấy nữ tử này thực lực xuất chúng, không hổ là tu sĩ phi thăng, cho dù các nàng chỉ là tu sĩ hóa thần sơ kỳ, nhưng đối mặt với Hóa Thần trung hậu kỳ, cũng có thể đánh một trận.

Trong tình huống bốn người liên thủ, nếu như không phải do tu sĩ Luyện Hư ra tay thì bọn họ cũng không làm gì được các nàng.

Cũng bởi vậy, mặc dù các nàng vô cùng xinh đẹp, thế nhưng trong thành Thiên Uyên có rất ít nam tu có thể tiếp cận các nàng.

Nghĩ tới đây, Triệu Vô Quy liền vô cùng cảm khái, lại nói năm đó lúc hắn nhìn thấy bốn nữ tử kia, cũng có chút động tâm.

Dù sao hắn cũng là người trước giờ không có đạo lữ, chẳng qua khi nghe được bốn cô gái này tuyên bố mình đã có đạo lữ, hắn liền cắt đứt phần tâm tư kia.

Hiện tại xem ra, lẽ nào bốn nữ đạo lữ đều có liên quan đến Diệp Trường Sinh?

“Bây giờ các nàng thế nào rồi?” Lúc Triệu Vô Quy nghĩ tới những chuyện này, liền nghe thấy Diệp Trường Sinh hỏi như vậy.

Hắn vội vàng tập trung tinh thần, cung kính đáp: “Khởi bẩm tiền bối, năm đó sau khi sự tình dị tộc công thành bùng nổ, bốn người này và nữ tử Hứa gia đều tham dự trận chiến đó ở trong Thiên Uyên thành. Đợi đến lúc chiến tranh kết thúc không lâu, các nàng liền rời khỏi Thiên Uyên Thành!”

“Về phần đi nơi nào, văn bối cũng không thể biết được, bất quá tiền bối sau khi trở lại Thiên Uyên Thành có điều tra qua một chút, hẳn là có thể tra được!”

“Bình thường mà nói, sau khi rời Thiên Uyên Thành Thanh Minh Vệ đều sẽ thông báo một chút về hướng của hắn, ở Thiên Uyên Thành có xếp mờ lò ghi chép, lấy thân phận tiền bối xem xét những bức tư án này tự nhiên là không có vấn đề!” Lão giả râu dê bên cạnh bổ sung tức một câu.

Diệp Trường Sinh nghe vậy khẽ gật đầu, thở dài một tiếng rồi không nói gì nữa.

Ba người Triệu Vô Quy thấy vậy cũng không dám nói thêm lời nào, vì vậy đoàn người liền nhanh chóng bay về phía trước.

Về sau, dưới tình huống Diệp Trường Sinh dùng cánh Thiên bằng gia trì tốc độ cho ba người kia, vốn cần một tháng mới có thể đi hết đường, bốn người chỉ dùng trong nửa ngày đã đến.

Tựa như trong tay Thiên vệ như Triệu Vô Quy, vốn là có Kim Đình Chu loại pháp khí có thể truyền tống, nhưng theo bọn họ nói, trong một trận chiến công thành dị tộc, Kim Đình Chu tổn thất không ít, lúc này mới để cho bọn họ rơi vào kết cục như bây giờ.

Nếu như còn có pháp khí kia, ngược lại bọn họ cũng sẽ không rơi vào vòng vây của bọn hồ điệp.

Đứng trước tường thành cao lớn bên ngoài Thiên Uyên Thành, vô luận là ba người Triệu Vô Quy, hay là Diệp Trường Sinh, trên mặt đều lộ ra vẻ cảm khái phức tạp.

“Tiền bối, chúng ta lập tức truyền tống trở về trong thành thôi.” Triệu Vô Quy ở một bên cẩn thận hỏi.

Thành Thiên Uyên mặt về phía địa vực hoang dã này chưa mở cửa, người bình thường muốn tiến vào thế giới hoang dã, cũng chỉ có thông qua trận pháp truyền tống đặc biệt mới có thể ra vào.

“Đi thôi!” Diệp Trường Sinh gật đầu nói.

Vì vậy, dưới sự hướng dẫn của ba người Triệu Vô Quy, bọn họ đi tới phía trước một tòa truyền tống trận, hào quang chột lóe, theo tiếng ông minh của pháp trận, bọn họ tiến vào thành.

Sau một hồi kiểm tra, sau khi xác định thân phận Nhân tộc của Diệp Trường Sinh không có vấn đề gì, trong ánh mắt khó tin của Thanh Minh vệ trong thủ vệ pháp trận, đám người Diệp Trường Sinh rời khỏi tòa tháp cao này.

Người này làm sao cũng không thể tưởng tượng được, một người mấy trăm năm trước cũng là Thanh Minh vệ như mình, hiện tại lại bị mấy vị tiền bối Thiên vệ cung kính đối đãi như thế nào.

“Tiền bối, nếu muốn điều tra câu đối của Thanh Minh vệ, cần sự đồng ý của trưởng lão hội, tiền bối người có muốn thông tri cho người của trưởng lão hội không?” Triệu Vô Quy ở một bên thật cẩn thận nói với Diệp Trường Sinh.

Diệp Trường Sinh nghe vậy lại gật đầu không thêm đề ý: “Không sao, các người đi thông báo cho trưởng lão hội đi!”

Triệu Vô Quy nghe vậy liền gật đầu, đưa mắt ra hiệu với lão giả râu dê, đối phương vội vàng thi lễ với Diệp Trường Sinh, lập tức hướng tòa tháp cao nhất phía xa bay đi.

Còn Diệp Trường Sinh cùng Triệu Vô Quy chậm rãi bay tới tòa tháp cao có chứa Thanh Minh vệ.

Một lát sau, khi bọn họ bay đến trước tòa tháp cao, bỗng nhiên từ xa có một đạo kim quang nhanh chóng lao đến.

Ngay sau đó, một tiếng thiên hiệu vang lên: “A di đà phật, Diệp đạo hữu đại giá quang lâm, lão nạp không nghênh đón từ xa, mong thứ tội!”

Thanh âm vừa dứt, một vị tăng nhân khoác áo cà sa màu vàng nhạt xuất hiện trước mặt Diệp Trường Sinh. Người này có râu tóc bạc trắng nửa xích, nếp nhăn tầng tầng lớp lớp trên mặt, hai mắt híp lại thành một khe hở, dường như ngay cả con mắt cũng không mở ra.

Khí tức trên người lão tăng này là Hợp Thể trung kỳ, hẳn là một trong những người mạnh nhất Thiên Uyên Thành, trong nháy mắt nhìn thấy đối phương, Diệp Trường Sinh cũng biết thân phận của đối phương.

Từ lúc hắn mới phi thăng tới Thiên Uyên Thành, đã nghe vô số truyền thuyết về người trước mắt này.

Kim Việt thiên sư, tu sĩ phi thăng còn sót lại trong trường lão hội của Thiên Uyên thành hiện giờ!

Tình cảnh của tu sĩ phi thăng tại Thiên Uyên Thành so với Diệp Trường Sinh kia còn tệ hơn, trên căn bản là có nhiệm vụ hung hiểm gì thì trưởng lão hội đều an bài cho tu sĩ phi thăng.

Mãi về sau, Kim Việt thiền sư cùng Lô La chân nhân lần lượt tu thành Hợp Thể cảnh giới, hơn nữa sau khi gia nhập trưởng lão hội, tình cảnh tu sĩ phi thăng mới tốt hơn chút ít.

Nhưng trong trận đại chiến mấy trăm năm trước, sau khi Lô La chân nhân vẫn lạc, bây giờ trong trưởng lão hội tu sĩ phi thăng cũng chỉ còn lại có một vị Kim Việt thiền sư.

Đối với trụ cột của vị tu sĩ phi thăng này, Diệp Trường Sinh tự nhiên là ngưỡng mộ kỳ danh đã lâu, lúc này cũng liền hai tay ôm quyền đáp lễ lại, nói:

“Không dám, Kim Việt đạo hữu khách khí, Diệp mạo muội đến, chắc phải đi bái phỏng đạo hữu mới đúng!”

Ánh mắt Kim Việt thiền sư quan sát từ trên xuống dưới một phen, da mặt lập tức run lên, có chút không thể tưởng tượng nổi nói: “Thì ra Diệp đạo hữu đã là tu sĩ Hợp Thể hậu kỳ, quả thực vượt quá dự liệu của lão nạp!”

Lời hần vừa nói ra, nhất thời làm Triệu Vô Quy cùng thiếu phụ bên cạnh sợ tới mức mặt cắt không còn chút máu.

Diệp Trường Sinh cũng không tận lực ẩn giấu tu vi, chỉ là lấy tu vi Luyện Hư sơ kỳ của hai người, đích thật là không cách nào nhìn thấu thực lực của hần.

Mà vị cường giả Hợp Thể hậu kỳ Kim Việt thiền sư này chỉ cách có một đường, tự nhiên có thể thấy rõ thực lực của Diệp Trường Sinh.

Lúc này, trong lòng của hần kinh ngạc không nhịn được liên tục niệm Phật hiệu, dù cho lấy tâm cảnh tu vi mấy vạn năm của hần, mặc cho gặp chuyện lớn hơn nữa, cũng có thể yên tĩnh như giếng cổ.

Nhưng giờ phút này, hần thật sự không cách nào bình tĩnh được, tu vi người trước mắt quả thực quá mức dọa người.

Hợp Thể hậu kỳ, thậm chí là Hợp Thể đỉnh phong, tu vi như vậy trong cả Nhân tộc, có mấy ai đạt tới được?

Cũng chỉ có Tam Hoàng, Lũng gia lão tổ, cộng thêm mấy lão già trên Thánh đảo, ngay cả mười người đều không tiếp nổi, nhưng hết lần này tới lần khác, trước mắt lại xuất hiện một người.

Hơn nữa, căn cứ theo cách nói của đối phương, mấy trăm năm trước hẳn vẫn là một thành viên trong Thanh Minh vệ.

Điều này có hợp lý không?

Kim Việt thiên sư không nhịn được hỏi: “Diệp đạo hữu thật sự xuất thân Thanh Minh vệ?”

“Ha ha, chẳng lẽ Đại sư không tin? Diệp mỗ vẫn còn bảo tồn lệnh bài của Thanh Minh vệ này!” Diệp Trường Sinh nói xong liền lấy ra một tấm lệnh bài, ném cho lão tăng.

Kim Việt thiên sư một tay bắt lấy, quan sát tỉ mỉ một phen, lập tức trên mặt lộ ra vẻ cười khở: “Không phải là lão nạp không tin, thật sự là tu vi đạo hữu... Thật sự là quá mức kinh người!”

“Đạo hữu biểu hiện như thế có thể nói là đệ nhất nhân tộc ta từ trước tới nay!” Kim Việt thiên sư nhịn không được cảm khái nói.

“Đại sư quá khen, Diệp mỗ chẳng qua là vận khí tốt mà thôi!”

“Ha ha, phàm là có thể tiến giai đến cảnh giới như chúng ta, có ai mà không phải là người có đại khí vận chứ? Nhưng tốc độ tu hành này của đạo hữu, tuyệt đối là trước nay chưa từng có ai đạt được, sau này chỉ sợ cũng khó có người có lai lịch!” Mặt lão tăng đầy nếp nhăn khẽ động, hiền lành dị thường nói.

Diệp Trường Sinh cười cười, mở đề tài nói: “Diệp mỗ muốn mượn hương án Thanh Minh vệ trong Thiên Uyên Thành này xem ra, đạo hữu cảm thấy được không?”

“Diệp đạo hữu nói, tự nhiên là không có vấn đề, lão nạp sẽ mở cấm chế ra!” Thần sắc Kim Việt thiên sư hiền lành nói.

Đừng nói Diệp Trường Sinh là một tu sĩ Hợp Thể đỉnh phong, cho dù hẳn vừa mới tiến vào Hợp Thể, đưa ra yêu cầu này, Kim Việt thiên sư cũng sẽ không chút do dự đáp ứng.

Trong Nhân tộc, tu sĩ Hợp Thể kỳ thật quá hiếm, mà tu sĩ Hợp Thể kỳ có xuất thân từ tu sĩ Phi Thăng lại càng hiếm thấy.

Trước khi Diệp Trường Sinh đến, trong Nhân tộc cũng chỉ có một mình hắn mà thôi.

Như vậy, tự nhiên phải muốn mượn sức của Diệp Trường Sinh một phen rồi, hơn nữa sau khi trải qua đại chiến công thành của dị tộc, thực lực của Thiên Uyên Thành suy giảm rất nhiều, các trưởng lão đang muốn lôi kéo người vào đây.

Đối mặt với loại tu sĩ Hợp Thể tạm thời còn chưa trở về như Diệp Trường Sinh này, mặc kệ là ai trong hội trưởng lão Thiên Uyên thành gặp hắn, đều sẽ vô cùng hiền lành.

Kim Việt thiên sư mang theo Diệp Trường Sinh tiến vào tòa lầu cao này, mà hai người Triệu Vô Quy thì lưu lại bên ngoài.

Đi tới trước một cánh cửa đá, lão tăng phát tay mở cấm chế ra, sau đó liền dẫn Diệp Trường Sinh đi vào.

Hắn lấy một phiến đá xuống giá sách, đưa cho Diệp Trường Sinh nói: “Đây là ghi chép kỹ càng về tất cả phi thăng tu sĩ trong gần ngàn năm qua, Diệp đạo hữu muốn sao chép một phần cũng không sao!”

Diệp Trường Sinh nhận lấy phiến đá cười nói: “Ta không có hứng thú với tin tức của những người khác, chỉ muốn điều tra mấy người mà thôi!”

Nói xong, thần thức hắn rót vào trong phiến đá, thấy được từng đoàn quang mang, thần thức chạm vào một đoàn quang mang trong đó, lập tức một cỗ tin tức hiện lên.

Danh tính, xuất thân từ giới diện, thời gian phi thăng, tu vi biến hóa vân vân, ghi chép bên trong rất kỹ càng.

Diệp Trường Sinh tản thần thức ra, rất nhanh liền tìm được mấy phần tin tức mình để ý.

Trong đó có một phần là liên quan tới ghi chép của hắn, xuất thân từ giới diện chỉ ghi chép lại một nhân giới không rõ ràng, hạ giới thuộc hạ giới của nhân tộc tám chín phần mười là cái tên này.

Thời gian hắn phi thăng, tu vi phi thăng, cùng với khi nào tiến vào Hóa Thần trung kỳ, đều có đại khái ghi chép.

Cuối cùng, về phần biến mất của hắn cũng có một câu nói ngắn gọn, trừ lần đó ra thì không còn nữa.

Sau khi Diệp Trường Sinh xem lướt qua một lần, lực chú ý chuyển dời đến mấy luồng bạch quang khác.

Tính danh: Nam Cung Uyển

Xuất thân từ giới diện: Nhân giới

Thời gian phi thăng: 11603 năm.

Tham gia vào chiến tranh chống lại công thành của dị tộc ở Thiên Uyên thành, biểu hiện vẻ ngoài, sau khi chiến đấu tu vi tiến giai Hóa Thần hậu kỳ, thoát ly Thiên Uyên thành, đi tới Thiên Linh Vực. (nghi ngờ có liên quan đến Linh Hoàng)

Tính danh: Nguyên Dao

.....

Trên mặt Diệp Trường Sinh lộ ra vẻ đã hiểu, năm người Nam Cung Uyển, Nguyên Dao, Lăng Ngọc Linh, Bạch Dao Di và Hứa Huyền Vũ sau khi dị tộc công thành đều rời đi.

Bốn người đầu tiên có tu vi nhao nhao tiến vào Hóa Thần hậu kỳ, Hứa Đình Vũ tiến cấp lên Hóa Thần trung kỳ, thực lực đều tăng lên không nhỏ.

Điều này làm cho trong lòng Diệp Trường Sinh có chút nghi hoặc, lúc trước hắn đưa lại cho Nam Cung Uyển tài nguyên cho chúng nữ không nhiều lắm, nhiều lắm là để cho các nàng tới đây một chút.

Các nàng bằng vào tài nguyên linh thạch linh dược của Nhân Giới, có thể tu luyện tới Hóa Thần trung kỳ đã là tốt rồi.

Phía sau cư nhiên lại dồn dập tiến giai lên Hóa Thần hậu kỳ, chẳng lẽ tại Linh Giới lại có cơ duyên gì sao?

Hắn vẫn bình tĩnh để tránh sự chú ý của mọi người, nếu đến bốn cô gái này tất cả đều đi đến Thiên Linh Vực thì hắn có thể yên tâm một chút.

Đối với lý do tại sao các nàng tới Thiên Linh Vực, trong lòng Diệp Trường Sinh có chút suy đoán.

Thần thức của hắn tiếp tục tra xét một phen, sau khi xác định ngoại trừ Nam Cung Uyển cùng bốn nàng này, không còn ai phi thăng lên nữa.

“Cũng không bình thường, mặc dù bọn Trần sư tử tư chất phổ biến không tốt như vậy, nhưng ta lưu lại một tòa Nguyên Từ sơn, mượn dùng Nguyên Từ Thần Thuật, các nàng chậm rãi mài, hắn là cũng có thể mài đến Hóa Thần Kỳ mới đúng!”

“Hơn nữa ở hạ giới, Bạch Mộng Hình là người có tư chất tâm tính vốn đã xuất chúng, hy vọng Nghiên Lệ đột phá cũng tương đối lớn, các nàng có thể thành công sao?” Diệp Trường Sinh thầm nghĩ.

Thần thức của hắn cuối cùng rơi vào trên một đoàn bạch quang, thăm dò vào trong đó xem xét một phen:

Tên họ: Hàn Lập

.....

Trên này ghi chép tình huống Hàn Lập phi thăng, thời gian sau bốn cô gái, so với các nàng thì muộn hơn rất nhiều năm đi tới Thiên Uyên Thành.

“Chẳng lẽ là Hàn Lập?” Diệp Trường Sinh sau khi nghĩ ra suy nghĩ này, cơ hồ lập tức liền xác định khả năng này.

Nhất định là Hàn Lập!

Hơn phân nửa là lúc hắn phi thăng đã để thông đạo xảy ra vấn đề rồi!

Diệp Trường Sinh cẩn thận xem xét tin tức trong phiến đá này một phen, sau đó không có phát hiện tin tức của Nhân giới Đại Tán Thái Nhất Môn Bạch lão quỷ.

Nói cách khác, vị Bạch Tính Hóa Thần này, không đến Thiên Uyên Thành, hoặc là đối phương chết ở Nhân Giới, hoặc là chết ở trên đường phi thăng.

Khả năng chỉ có thể là vế sau, bởi vì thông đạo nghịch linh bản đơn giản mà Diệp Trường Sinh bố trí kia, nhất định phải hai người cùng phi thăng mới được.

Nếu chỉ một người, thông đạo sẽ không cân bằng, sẽ xảy ra vấn đề.

Hàn Lập nhất định sẽ không mạo hiểm như vậy, cho nên thời điểm hắn đi lên, nhất định là hai người cùng phi thăng, mà người có thể cùng hắn phi thăng, chỉ có thể là Bạch lão quỷ.

Bạch lão quỷ chưa từng xuất hiện, trùng hợp ẩn chứa Hàn Lập đã làm xảy ra chuyện không may.

“Quả nhiên là người, Hàn Lập, thật không hổ là người!” Diệp Trường Sinh thầm nghĩ trong lòng.

Sau khi kết luận xong, hắn không ngạc nhiên chút nào cả, dù sao hắn biết rõ trên người Hàn Lập có thuộc tính thế nào.

Thần thức của Diệp Trường Sinh thâm nhập vào trong những chùm sáng khác, lại thấy được tình huống của mấy vị tu sĩ cùng phi thăng cùng một giới diện khác.

Hô lão ma đã sớm vẫn lạc, tất nhiên là không cần nhiều lời, mà Phong lão quái đi cùng Hường Chi Lễ kia vậy mà cũng vẫn lạc!

Người này chính là lần trước dị tộc chiến đấu công thành vẫn lạc, tu vi tại Hóa Thần trung kỳ.

Mà hảo hữu của hắn Hường Chi Lễ vẫn còn sống, hơn nữa còn tiến giai lên Hóa Thần hậu kỳ.

Từ sau khi tiến vào Linh giới, thiên tư của Hường Chi Lễ đã có chỗ phát huy, mấy trăm năm trước tiến giai Hoá Thần trung kỳ, không nói tới thời gian tiến giai Hóa Thần hậu kỳ, càng là dị tộc công thành trước đó.

Chỉ sợ Hường Chi Lễ bây giờ đã là tu sĩ Hóa Thần đỉnh phong, tiến giai Luyện Hư cũng có nhiều khả năng.

Chỉ là không biết tuổi thọ của hắn còn có thể chịu đựng được hay không, mặc dù nói sau khi tiến vào Linh giới, bởi vì thiên địa nguyên khí sung túc, những người này tuổi thọ đều kéo dài rất nhiều.

Nhưng lúc Hường Chi Lễ ở nhân giới, tuổi thọ cũng không nhiều, hiện tại qua mấy trăm năm như vậy, cho dù thọ mệnh kéo dài, hơn phân nửa cũng chống đỡ không được bao lâu nữa.

Thả phiến đá xuống, Diệp Trường Sinh thở phào nhẹ nhõm, xoay người lại ôm quyền nói: “Đa tạ đại sư tương trợ, tại hạ đã đạt được thứ muốn!”

Kim Việt thiền sư nghe vậy trên mặt lộ ra nụ cười hiền lành, chấp tay hành lễ mười cái, lại nói: “Diệp đạo hữu bây giờ trở về Nhân tộc, không biết có nơi nào đi?”

“Diệp mỗ sẽ đi tới Thiên Linh Vực kia một chuyến, tìm mấy cổ nhân!” Diệp Trường Sinh cười cười nói, đối với việc Kim Việt thiền sư hỏi hắn có mục đích gì, hắn tự nhiên không khó đoán.

“Vậy sau đó, Diệp đạo hữu sẽ gia nhập Thiên Linh Vực sao?” Thần sắc Kim Việt thiền sư có chút ngưng trọng hỏi thăm.

“Trước mắt việc này còn khó nói, tất cả phải chờ ta đến Thiên Linh Vực rồi mới tính!” Diệp Trường Sinh lắc đầu, không trả lời.

Kim Việt thiền sư nghe vậy thở dài một tiếng, lập tức nói thêm: “Vài chục năm sau, chính là đại thiên kiếp thứ hai mươi bốn của Linh Hoàng hàng lâm!”

“Trong Nhân tộc chúng ta, rất nhiều người đang chú ý tới trận đại thiên kiếp này, đại đa số đều không coi trọng Linh Hoàng. Dù sao trong lịch sử Nhân tộc, người có thể vượt qua hai mươi bốn đại thiên kiếp trong lịch sử Hợp Thể kỳ thực sự rất ít không có mấy, những người thực sự có thể vượt qua cửa ải này, đại bộ phận đều tiến giai Đại Thừa!”

“Nói thật lão nạp cũng không coi trọng Linh Hoàng, nếu như lần này Linh Hoàng vẫn lạc, Diệp đạo hữu ngược lại có cơ hội tranh đoạt vị trí Linh Hoàng một lần!”

“Vị trí Linh Hoàng trong Nhân tộc tất nhiên vô cùng tôn quý, nếu Diệp đạo hữu thật có thể lên làm Linh Hoàng, lão nạp cũng sẽ cảm thấy cao hứng!”

“Bất quá hiện tại, lão nạp đại diện Thiên Uyên Thành, vẫn muốn thử thuyết phục Diệp đạo hữu từ bỏ Thiên Linh Vực, gia nhập hội trưởng lão bốn thành!” Kim Việt thiền sư tuyên một tiếng phật hiệu, thành khẩn nhìn về phía Diệp Trường Sinh nói.

“Đạo hữu hắn là rất rõ ràng. Phi thăng tu sĩ chúng ta cùng tu sĩ bản địa đối mặt với tình huống này có chút bất đồng. Thiên Uyên Thành cơ hồ tụ tập chín thành phi thăng tu sĩ! “

“Nếu có đạo hữu cùng lão nạp cùng nhau bảo vệ, chắc chắn cải thiện tình cảnh của không ít tu sĩ phi thăng.” Kim Việt thiên sư nói, đồng thời thần sắc cũng ngưng trọng lại.

Hắn thở dài một tiếng: “Từ sau khi Lôi La chân nhân ngã xuống mấy trăm năm trước, tu sĩ phi thăng bên này, lão nạp sống không vững!”

“Nếu như Diệp đạo hữu gia nhập thì với tu vi của đạo hữu tất nhiên có thể trở thành người của hội trưởng lão Thiên Uyên thành, đến lúc đó tình cảnh của tu sĩ phi thăng có thể được cải thiện rất nhiều!”

Diệp Trường Sinh nghe xong lời ấy, thần sắc cũng nghiêm nghị vài phần, nhưng sau khi ánh mắt chớp động vài cái, hắn chậm rãi lắc đầu:

“Mặc dù Diệp môn thân là một thành viên trong các tu sĩ phi thăng, cũng biết tình cảnh của tu sĩ phi thăng, nhưng quả thực không muốn tham dự vào loại chuyện lục đục với nhau này, Diệp môn chỉ muốn yên tĩnh tu hành!”

“Bất quá chuyện đạo hữu nói, Diệp môn cũng sẽ chú ý, thân là một trong không nhiều tu sĩ phi thăng, cao giai tu sĩ, không cần đạo hữu nói, Diệp môn đều sẽ xuất thủ trợ giúp phi thăng tu sĩ cải thiện cảnh ngộ! “

“Chẳng qua, sự tình thế này cũng không cần phải gia nhập Thiên Uyên Thành mới có thể làm được, Diệp môn có tính toán khác! “

“Thì ra là thế, nếu đạo hữu đã có đại chí khác, hơn nữa đã hạ quyết tâm, lão nạp cũng không khuyên nhủ gì. Đạo hữu lần này tới Thiên Uyên Thành, có chuyện gì quan trọng sao? Có cần bản tăng giúp đỡ một chút không?”

Kim Việt thiên sư nhìn ra chủ ý của Diệp Trường Sinh đã định, khẽ thở dài một hơi rồi cũng không mở lời mời nữa.

“Nói như vậy cũng không có chuyện gì, Diệp môn có thể sau khi gặp vài người sẽ rời khỏi Thiên Uyên Thành!”

“Đúng rồi, ta nghe nói trong Yêu tộc Lang tộc, có một vị Ngân Quang tiên tử cũng là một thành viên của trưởng lão hội Thiên Uyên thành, đạo hữu có thể qua cầu một chút không, Diệp môn muốn gặp nàng một lần!” Diệp Trường Sinh nói như thế.

Kim Việt thiền sư nghe được lời ấy nhất thời ngẩn ra, lập tức cười khở một tiếng, nói: “Diệp đạo hữu quả nhiên thần thông rộng lớn, Ngân Quang tiên tử là trưởng lão bí mật của thành này, không có mấy người trong hai tộc Nhân Yêu biết được!”

“Không nghĩ tới Diệp huynh lại dễ dàng nói ra bí mật này, thôi, vốn dĩ chúng ta cũng định để cho Ngân Quang tiên tử đi đến trước đài, dù sao bây giờ Trưởng Lão hội còn có hai chỗ trống, lão nạp vốn là muốn Diệp đạo hữu và Ngân Quang tiên tử bổ sung vào hai chỗ trống này...”

“Nếu Diệp đạo hữu đã yêu cầu, vậy lão nạp tự đưa tin tức tới chỗ Ngân Quang tiên tử!” Kim Việt thiền sư suy nghĩ một chút, sáng khoái đáp ứng.

“Vậy đa tạ đạo hữu!” Diệp Trường Sinh chấp tay thi lễ một cái.

Trong một tòa lầu các nào đó ở Thiên Uyên Thành, Diệp Trường Sinh xuất hiện ở đây, đối diện hẳn là một vị lão giả hai mắt nhỏ bé, có vẻ hơi tròn trịa.

Giờ phút này, mặt mũi lão giả tròn trịa tràn đầy vẻ kính cẩn, thần sắc lộ ra một phần thật cẩn thận, bộ dáng có chút đứng ngồi không yên.

Trong ánh mắt hẳn nhìn về phía Diệp Trường Sinh vừa có chấn động không thể tưởng tượng nổi, cũng có kính nể mừng rỡ, có thể nói là phức tạp đến cực điểm.

“Nhiều năm không gặp, Hưởng sư huynh sao lại lạ lẫm như vậy?” Diệp Trường Sinh ngồi ngay ngắn, thưởng thức một ngụm trà thơm sau đó nói.

Lão giả tròn trịa đối diện tự nhiên chính là Hưởng Chi Lễ, vừa nghe Diệp Trường Sinh nói lời này, hẳn lập tức ngồi không yên, vẻ mặt kinh hoàng, vội vàng đứng dậy hành lễ nói:

“Tiền bối vạn lần chớ giết tiểu lão nhi, tiểu nhân nào dám làm sư huynh tiền bối, kính xin tiền bối quên xưng hô này!”

“Ha ha!” Nhìn ông lão mặt mũi đầy hoảng hốt phía đối diện, Diệp Trường Sinh nhẹ giọng cười cười.

Tu tiên giới là như thế, cho dù là giữa phụ tử huynh đệ, có đôi khi theo tu vi biến hóa, địa vị lẫn nhau cũng sẽ phát sinh kịch biến.

Mặc dù quan hệ giữa hẳn và Hưởng Chi Lễ cũng coi như không tệ, nhưng hiện tại lấy tu vi của hẳn, để cho tiểu lão nhân này lại nghe hẳn một tiếng sư huynh, sợ rằng hẳn cũng hoảng sợ không sống nổi.

Diệp Trường Sinh hồi tưởng lại Hưởng Chi Lễ vừa mới gặp, đối phương sau khi biết tu vi của hẳn thì vẻ mặt không thể tưởng tượng nổi kia, không khỏi cười thầm trong lòng.

“Thôi, vậy ta sẽ gọi người một tiếng hướng đạo hữu a, lại nói, chúng ta cũng đã rất lâu không gặp!”

“Hương đạo hữu tu vi tiến bộ không nhỏ, đã là Hóa Thần đỉnh phong, xem ra tiến giai luyện hư rất có hy vọng!” Diệp Trường Sinh nhẹ giọng cười nói.

Hương Chi Lễ nghe vậy ngả ngồi dưới đất, thở dài một hơi, cười khỏ nói: “Điều này tu vi của văn bối tiến bộ so với tiền bối tính là gì? Nếu cả đời này có thể tiến giai Luyện Hư, văn bối cũng không tiếc!”

Diệp Trường Sinh nghe vậy liếc mắt đánh giá hẩn, sau đó đột nhiên nói: “Nhìn về phía tình huống của đạo hữu lúc này, chỉ sợ thọ nguyên còn lại không nhiều lắm?”

Trên mặt Hương Chi Lễ lộ ra một tia cay đắng: “Tiền bối tuệ nhãn như đuốc, văn bối đích xác không có bao nhiêu thọ nguyên, mặc dù sau khi đi vào Linh giới, thông qua đủ loại thủ đoạn cũng kéo dài được không ít thọ mệnh, nhưng hiện tại đã không thể duy trì, nếu không thể đột phá Luyện Hư, văn bối trong vòng trăm năm sẽ tự nhiên tọa hóa!”

Nói đến chuyện mình chết, ánh mắt Hương Chi Lễ lộ ra một tia không cam lòng, hẩn nào có thể dễ dàng chấp nhận người đã chết như mình.

Nếu hẩn là loại người này, hẩn sẽ không hao phí nhiều tâm tư đi tìm không gian thông đạo ở Nhân giới như vậy.

Lại nói tiếp, với thiên tư của hẩn ở Nhân giới đều có thể tu hành đến cảnh giới này, nếu như cho hẩn một hoàn cảnh thích hợp thì hẩn đã sớm là tu sĩ Luyện Hư.

Bởi vậy, đối với vận mệnh hiện tại của mình, trong lòng vị đệ nhất Hóa Thần nhân giới này vẫn còn có chút không cam lòng.

Diệp Trường Sinh nghe hẩn nói vậy, không có tiếp tục đem đề tài đặt vào vấn đề này, ngược lại hỏi:

“Hương đạo hữu ở lại Thiên Uyên Thành một thời gian dài như vậy, chắc hẩn rất quen thuộc tình huống trong thành, Diệp mỗ có một số việc muốn hỏi người!”

”mời tiền bối nói, văn bối nhất định biết gì nói vậy!” Hương Chi Lễ lập tức cung kính nói.

Diệp Trường Sinh gật đầu, vì vậy bắt đầu hỏi sự tình liên quan tới đám người Nam Cung Uyển ở Thiên Uyên Thành, mà

Hương Chi Lễ lại nói ra những thứ mình biết được.

“Thì ra là thế, quả nhiên là Hàn Lập sao?” Khi nghe đến chuyện thông đạo không gian sụp đổ, Diệp Trường Sinh không có gì bất ngờ xảy ra, đã nghe được tên Hàn Lập.

Nghe mấy người Hương Chi Lễ nhắc tới đám người Nam Cung Uyển với việc bắt chẹt lấy số lượng linh dược từ Hàn Lập, trên mặt hắn lộ ra nụ cười hiển nhiên, khó trách Nam Cung Uyển các nàng có tài liệu nhanh như vậy liền tu hành.

Hương Chi Lễ từng nghe Hương Chi Lễ nói về chuyện của Nam Cung Uyển, nhưng Hương Chi Lễ biết được sự tình cũng không nhiều lắm, cho nên hắn cũng biết được vài thứ có hạn.

Xem ra, nếu muốn hiểu rõ tất cả Nhân giới cùng với Nam Cung Uyển chúng ta sau khi phi thăng, vẫn phải đợi tới lúc gặp mặt các nàng mới được.

Diệp Trường Sinh thở dài, lấy từ trong tay áo ra ba cái bình nhỏ, đặt lên bàn, chậm rãi nói:

“Ta nghe nói Phong lão quái chết ở trong dị tộc công thành, hiện giờ càng ngày càng ít người cùng một giới với chúng ta!”

“Hương đạo hữu nếu đột phá thất bại thì bất hạnh sẽ chết đi, với ta mà nói cũng là một chuyện đáng tiếc, cho nên hi vọng lần này đạo hữu có thể thành công tiến giai Luyện Hư!”

“Ba loại đan dược này đều hữu dụng với việc tiến giai Luyện Hư, chính là Diệp mỗi năm gần đây ở trong Man Hoang lang bạt lấy được, từ trong các tộc, hẳn là có thể trợ giúp không nhỏ cho đạo hữu!” Diệp Trường Sinh bình tĩnh nói.

Hương Chi Lễ nhìn ba bình ngọc kia, trên mặt lộ ra vẻ trung nhiên, một lát sau gạt mình phục hồi tinh thần, vội vàng nói:

“Như vậy sao được?”

“Cũng không có gì không được, những đan dược này với ta đã không có nửa phần tác dụng, hôm nay nếu dụng phải Hương đạo hữu, vậy ngươi có làm sao?”

“Tiền bối đại nghiệp đại.....” Trên mặt Hương Chi Lễ lộ ra vẻ chần chờ, theo hắn thấy Diệp Trường Sinh bên cạnh có một đồng nữ nhân như vậy, ai ai cũng cần tài nguyên. Nếu Diệp

Trường Sinh đưa thứ này cho hấn, vậy những gia thất kia sẽ làm sao?

“Ha ha, điểm ấy hướng đạo hữu cứ yên tâm, loại đan dược đẳng cấp này trong tay ta không thiếu, người yên tâm nhận lấy!” Diệp Trường Sinh cười ha ha một tiếng nói.

Hương Chi Lễ nghe vậy, không hề do dự, đan dược này đúng là thứ hấn thiếu hiện tại, hấn cũng không phải loại người dối trá, vì vậy liền thu hồi ba cái bình ngọc.

Tiểu lão thần sắc trịnh trọng, chấp tay nói: “Ân ơn tiên bối hôm nay, văn bối ghi nhớ trong lòng, nếu có thể may mắn đột phá thành công, về sau nếu tiên bối có chuyện gì cần chạy việc chân, xin cứ việc phân phó văn bối!”

Diệp Trường Sinh nghe vậy lập tức cười ha ha một tiếng: “Chuyện này mà cũng xa lạ, với giao tình giữa chúng ta, còn cần phải nói những lời như vậy sao?”

“Hướng đạo hữu, hôm nay thấy người bình yên thì ta an tâm, ta còn có việc phải đi trước!” Diệp Trường Sinh cười lớn một tiếng, đứng dậy, vung tay áo lên, thân hình đột nhiên biến mất.

Trong phòng, Hương Chi Lễ nhìn vị trí trống không kia, trên mặt vẻ phức tạp chợt lóe rồi biến mất.

Sau một lúc lâu, hấn thở dài một tiếng, lẩm bẩm nói: “Năm đó chạy một chuyến đến Hoàng Phong Cốc, sợ là chuyện chính xác nhất đời này của ta!”

.....

Từ lúc rời khỏi Hương Chi Lễ, Diệp Trường Sinh bay đến một tòa lầu các mà Kim Việt thiền sư cố ý an bài cho hấn, lặng lẽ chờ đợi.

Qua mấy canh giờ, đột nhiên một đạo truyền âm phù bay đến trước mặt hấn, Diệp Trường Sinh tiếp nhận truyền âm phù, trên mặt lộ ra vẻ mỉm cười.

Thân hình hấn bỗng nhiên lóe lên, sau đó biến mất không thấy gì nữa, không lâu sau, hấn xuất hiện trong một tòa tháp cao. Trong một cung điện nào đó trong tháp cao, Diệp Trường Sinh đi tới nơi đây, thấy nơi này đã có ba người đang chờ đợi.

Tòa điện phủ này vô luận là bàn ghế hay vách tường, đều là dùng một loại mỹ ngọc óng ánh trắng noãn xây thành, loại mỹ ngọc này loáng thoáng có tác dụng tụ tập linh khí, có chút giống Diệp Trường Sinh lấy được Tụ Linh Ngọc trong di chỉ bạch hồ, bất quá hiệu dụng lại cách biệt một trời một vực.

Diệp Trường Sinh biết chỗ này hẳn là một trong những nơi quan trọng nhất của thành Thiên Uyên, là chỗ họp bàn của trưởng lão.

Chờ ở chỗ này đợi ba người, Kim Việt thiền sư tất nhiên là không cần nói nhiều, trong hai người còn lại, một lão giả đầu đầy tóc trắng, nhưng da thịt mềm mại như hài nhi, khí tức trên thân gã ở Hợp Thể trung kỳ đỉnh phong, mơ hồ so với Kim Việt thiền sư còn mạnh hơn một bậc.

Mà người còn lại là một nữ tử đeo mặt nạ màu bạc, tóc đen khoác trên vai, lúc hắn xuất hiện, ánh mắt sáng quắc của nàng nhìn tới, đánh giá hắn.

Kim Việt thiền sư vội vàng đứng dậy, niệm một tiếng Phật hiệu, nói: “Diệp đạo hữu, người đã tới, vị này chính là Ngân Quang tiên tử mà người muốn gặp. Còn vị đạo huynh này, là trưởng lão hội của Thiên Uyên thành ta, Cốc huynh!”

Kim Việt thiền sư phân biệt chỉ vào nữ tử đeo mặt nạ giới thiệu một phen với lão giả tóc trắng, hai người cũng nhao nhao đứng dậy hành lễ với Diệp Trường Sinh.

Diệp Trường Sinh đáp lễ lại, nói: “Bái kiến hai vị đạo hữu!”

Ông lão tóc trắng kia cười ha ha, nói: “Lão phu không mời mà tới, kính xin Diệp huynh đừng trách tội, thật sự là lão phu rất tò mò về bộ dáng của Diệp huynh, cho nên mới tới đây gặp mặt!”

“Đâu có, làm phiền Cốc huynh đại giá cũng là vinh hạnh của Diệp mỗ!” Diệp Trường Sinh khách khí chấp tay nói.

Hắn biết vị lão giả họ Cốc này chính là người có thực lực mạnh nhất Thiên Uyên Thành, là người chủ trì Trưởng Lão hội, nhưng nghe nói người này cũng giống với Kim Việt Thiền Sư, quanh năm ở trong trạng thái bế quan, không nghĩ tới hôm nay lại đột nhiên xuất hiện.

“Diệp huynh khách khí, Diệp huynh có thể trong thời gian ngắn như vậy tu hành đến Hợp Thể đỉnh phong, quả thật là thiên tài xuất sắc nhất của nhân tộc chúng ta. Ta xem chỉ sợ không cần bao nhiêu năm, trong nhân tộc chúng ta lại có thêm một vị tu sĩ Đại Thừa!” Lão giả họ Cốc cười ha hả nói.

“Đạo hữu quá khen, cảnh giới Đại Thừa hư vô mờ mịt, bao nhiêu nhân kiệt xưa nay đều bị ngăn cản ở trước cửa ải này, ta không dám khinh ngôn nhất định có thể đột phá!” Diệp Trường Sinh lắc đầu, dáng vẻ không dám nhận.

Lão giả họ Cốc thấy thế nhẹ giọng cười, đề xuống kinh ngạc rung động trong lòng, hướng Diệp Trường Sinh chấp tay, nói:

“Hôm nay lão phu tò mò nên mới đến đây xem thử, hiện tại sự hiếu kỳ trong lòng đã được giải quyết xong, không thể lãng phí thời gian của đạo hữu được nữa!”

“Đạo hữu đi thông thả!” Diệp Trường Sinh chấp tay nói.

Lão giả họ Cốc lập tức cùng Kim Việt thiền sư đi ra ngoài, người này đến xem Diệp Trường Sinh trước, thật đúng là chỉ xuất phát từ trong lòng hiếu kỳ.

Trước đó vừa nghe Kim Việt thiền sư nói tới chuyện này, trong lòng hắn vô luận như thế nào đều không thể tin tưởng, mấy trăm năm thời gian từ Hóa Thần tu luyện tới Hợp Thể đỉnh phong, đùa cái gì vậy?

Nhưng hắn lại biết vị lão hữu Kim Việt thiền sư này không thể nào dùng chuyện này lừa gạt hắn, thế là hắn mang theo rung động và một tia hoài nghi đi tới nơi này.

Kết quả, sau khi tận mắt nhìn thấy tu vi Diệp Trường Sinh, hắn rốt cuộc xác định việc này xác thực là thật, giờ phút này tuy rằng thần sắc trên mặt hắn vẫn bình tĩnh, nhưng trong lòng đã là sóng to gió lớn bắt đầu khởi động.

Đợi sau khi hai người rời đi, trong gian đại điện này cũng chỉ còn lại Diệp Trường Sinh và cô gái đeo mặt nạ màu bạc.

Đôi mắt dưới mặt nạ của nàng nhìn về phía Diệp Trường Sinh, hỏi: “Nghe Kim Việt đạo hữu nói, Diệp đạo hữu chỉ tên đạo hữu muốn gặp ta một lần!”

“Không sai, xin hỏi Ngân Quang tiên tử có phải xuất thân từ lang tộc trong yêu tộc hay không?” Diệp Trường Sinh ngồi đối diện với nàng, thần sắc mang theo vài phần khác thường hỏi.

Ánh mắt nữ tử dưới mặt nạ lấp lóe, nhẹ giọng nói: “Không nghĩ tới Diệp đạo hữu ngay cả chủng tộc ta xuất thân cũng thăm dò được. Không sai, tại hạ đích thật xuất thân từ Ngân Lang tộc, Diệp đạo hữu có gì chỉ giáo sao?”

Diệp Trường Sinh nghe nói như thế, trên mặt lộ ra vẻ mỉm cười, hẩn tìm vị Ngân Quang tiên tử này tự nhiên là vì Linh Lung, cũng chính là chuyện của Ngân Nguyệt.

Năm đó khi tu vi hắn còn chưa đủ, chỉ có thể trợ mắt nhìn Ngân Nguyệt từ bên người rời đi. Hiện tại thực lực của hắn ở trong hai tộc Nhân Yêu, không có ai đáng kiêng kỵ, tự nhiên phải đem chuyện đáng tiếc năm đó bù đắp lại.

Hơn nữa năm đó Thiên Khuê Lang Vương phái người tới giết hắn, bức hắn rời khỏi Nhân Yêu hai tộc, thù này cũng là phải báo.

Vị Ngân Quang tiên tử này là một trong hai đại hợp thể của Ngân Lang tộc, thông qua nàng liên hệ thì vô cùng thích hợp.

“Nếu tiên tử là người của Ngân Lang tộc, vậy đã muốn biết cái tên Linh Lung rồi chứ?” Ánh mắt Diệp Trường Sinh nhìn chằm chằm vào đối phương, ngập ngừng nói.

“Linh Lung? Đạo hữu muốn hỏi thăm tin tức của Linh Lung muội muội?” Chân mày dưới mặt nạ của Ngân Quang tiên tử lập tức nhú lại.

Nàng cẩn thận đánh giá Diệp Trường Sinh vài lần, đột nhiên như nghĩ tới điều gì, trong giọng nói mang theo vài phần kinh ngạc: “Đúng rồi, nghe nói Diệp đạo hữu là một tu sĩ phi thăng, chẳng lẽ các hạ chính là...”

Dường như nàng muốn nói gì đó, nhưng lại có vài phần kiêng kỵ, không nói ra miệng, ngược lại ánh mắt có chút kỳ quái nhìn Diệp Trường Sinh.

Trong cao tầng của lang tộc, cho tới nay đều có một lời đồn:

Sau khi trở về từ hạ giới, con phi tử Linh Lung yêu phi của Thiên Khuê Lang Vương đã cùng Lang Vương ân đoạn nghĩa

tuyệt, ở hạ giới nàng gặp phải một nam nhân.

Tin đồn này thật sự là giả không có mấy người biết, phần lớn mọi người xem nó như tin đồn bát quái, không có mấy ai coi là thật.

Nhưng là một ít người tiếp xúc qua Linh Lung, hơn nữa hiểu rõ một chút chân tướng chân tướng ngân quang tiên tử, cũng rõ ràng lời đồn này không phải lời đồn không có căn cứ.

“Xem ra tiên tử quả nhiên nhận ra Linh Lung rồi?” Trên mặt Diệp Trường Sinh hiện ra vẻ mỉm cười nói.

“Tiên tử vừa rồi nói không sai, Diệp mỗ đích xác có chút liên quan tới Linh Lung, cho nên hôm nay mới tới tìm tiên tử!”
Diệp Trường Sinh mỉm cười khẳng định suy đoán trong lòng Ngân Quang tiên tử.

“Linh Lung muội muội năm đó cùng thiếp thân lớn lên cùng nhau từ nhỏ, như thế nào lại không biết? Diệp huynh tìm tới thiếp thân là muốn nghe ngóng chuyện có liên quan đến Linh Lung muội muội sao?” Ngân Quang tiên tử khẽ thở dài một hơi nói.

Thời khắc này, trong lòng nàng đúng là ngọn lửa hình bát quái hừng hực cháy lên, ánh mắt nhìn về phía Diệp Trường Sinh cũng càng ngày càng quái dị, nhưng trong giọng nói lại không lộ ra mảy may.

“Khó trách Linh Lung muội muội lại đối xử với hần... Ha ha, vị Diệp đạo hữu này thiên tư thực sự là hiếm thấy trên đời, hơn một ngàn tuổi Hợp Thể đỉnh phong...”

“Đúng vậy, Diệp mỗ đích thật là muốn hỏi thăm một ít về sự tình Linh Lung, mặt khác cũng muốn nhờ tiên tử giúp một việc, thay ta chuyển lời giúp Linh Lung!” Diệp Trường Sinh sắc mặt như thường nói.

Linh Lung hiện tại ở trong hai tộc Nhân Yêu, trên danh nghĩa vẫn là phi tử của Thiên Khuê Lang Vương.

Nhưng Diệp Trường Sinh lại như không hề kiêng kỵ, nói ra những lời như vậy.

Ngân Quang tiên tử nghe nói như thế, trong lòng cũng âm thầm chấn động không thôi.

Nếu vị tu sĩ Nhân tộc trước mắt này đem chuyện hấn cùng Linh Lung sắp xếp lên mặt bàn mà nói, cái này chẳng phải có nghĩa là hấn cùng Lang Vương nhất định phải có một trận chiến sao?

Một tu sĩ Hợp Thể đỉnh phong, lại từ hạ giới phi thăng lên, mà chỉ trong một thời gian ngắn đã tu luyện đến cảnh giới như vậy...

Nghĩ đến những quang sáng bao phủ trên người Diệp Trường Sinh, Ngân Quang tiên tử không khỏi âm thầm thương tiếc cho Thiên Khuê Lang Vương.

Tuy nàng chưa từng nhìn thấy thực lực của Diệp Trường Sinh, nhưng thông qua những lời nói đơn giản nghe được từ Linh Lung lúc trước, cùng với ghi chép về vị Diệp đạo hữu này trong Thiên Uyên Thành, nếu như Lang Vương muốn tìm người này gây sự, chỉ sợ là phải tự rước lấy nhục.

“Đánh chết là tốt nhất, tránh cho khỏi làm người ghê tởm!” Trong lòng Ngân Quang tiên tử âm thầm nghĩ nói, nàng và Linh Lung quan hệ vô cùng tốt, đối với Lang Vương một chút hảo cảm cũng không có.

Thậm chí nàng còn biết, nếu như không phải bởi vì trong Lang tộc, trừ Thiên Khuê ra, thật sự không có người nào có thể gánh nổi đại vị Yêu vương mà nói, Thiên Khuê đã sớm bị một cái tát đập chết rồi.

Hôm nay ngược lại là tốt rồi, nếu như vị lão tiên bối kia không hạ thủ được, để cho vị tu sĩ nhân tộc trước mắt này ra tay.

Ngân Quang tiên tử cũng là người có tính tình như vậy, nàng cũng sẽ không để ý việc giết chết Lang Vương có ảnh hưởng đến hưng suy của Lang tộc hay không.

Vì vậy, trong thanh âm nàng mơ hồ mang theo một tia hiên lành nói: “Chuyện Diệp huynh nói bất quá là chuyện tiện tay

mà thôi, người muốn ta mang cái gì cũng không thành vấn đề!”

“Được, vậy mời tiên tử nói cho Linh Lung biết, ta muốn gặp mặt nàng trong Thiên uyên thành một lần!” Sắc mặt Diệp Trường Sinh bỗng nhiên nói.

“Được, chuyện lần này thiếp thân nhất định sẽ được đưa tới!”

“Mặt khác, về hiện trạng Linh Lung muội muội, Diệp huynh cũng không cần lo lắng, từ khi nàng trở lại Linh giới, liền một mực đi theo Ngao Khiếu lão tiên bối tu hành, hết thấy đều an hảo. Lần trước khi ta gặp nàng, nàng đã tiến giai Luyện Hư trung kỳ!” Ngân Quang tiên tử nói ra.

Diệp Trường Sinh nghe vậy nhẹ gật đầu, việc này tuy rằng hắn đã sớm đoán trước, nhưng nghe Ngân Quang tiên tử xác nhận, trong lòng vẫn thả lỏng một chút lo lắng.

Tu vi Linh Lung tăng vọt trong dự liệu của hắn, sau khi song hồn hợp nhất, nàng đã thức tỉnh Thất Tinh Nguyệt thể đỉnh cấp nhất của Lang tộc, nếu như không có tốc độ tu hành này, ngược lại sẽ có vẻ kỳ quái.

Lại càng không cần phải nói, nàng còn đi theo bên cạnh Ngao Khiếu Đại Thừa lão tổ tu hành.

Trên thực tế, nếu như không phải bị nhốt ở hạ giới, lấy thiên tư Linh Lung năm đó, tu vi bây giờ tuyệt đối sẽ không kém Ngân Quang tiên tử, ít nhất cũng là Hợp Thể sơ kỳ.

Nhưng đi xuống hạ giới một chuyến này đối với Linh Lung mà nói không thể nói là phúc hay họa, dù sao nếu không có chuyện này, nàng rất có thể cả đời cũng không thể thức tỉnh Thất Tinh Nguyệt thể.

Thất Tinh Nguyệt Thể kia là một loại thể chất tương đương nghịch thiên, trụ cột hai tộc Nhân Yêu Ngao Khiêm bản thân đã có được loại thể chất này, một khi có thể thức tỉnh Thất Tinh Nguyệt thể, tỷ lệ tiến giai Đại Thừa là bạo tăng.

“Nghe tiên tử nói vậy, ta an tâm rồi, đa tạ tiên tử nguyện ý hỗ trợ!” Diệp Trường Sinh chấp tay nói.

Tiếp theo, hắn lại lấy từ trong vòng trữ vật ra một cái bình ngọc, đẩy về phía nữ tử đeo mặt nạ màu bạc, nói ra:

“Đây là một loại đan dược mà Diệp mẫu đã từng có được để tăng tiến pháp lực cho tu sĩ Hợp Thể kỳ, đối với ta mà nói bây giờ đã không còn tác dụng gì nữa, liền tặng cho tiên tử coi như thù lao lúc này!”

Diệp Trường Sinh như vậy vừa ra, có thể nói là đại thủ bút, lập tức liền chấn trụ ngân quang tiên tử, khiến nàng có chút khó tin nhìn lại.

Một lọ đan dược cho tu sĩ Hợp Thể kỳ tinh tiến pháp lực?

Đây là vật trân quý cỡ nào, phàm là tu sĩ Hợp Thể kỳ không ai không biết, không ai không hiểu.

Trong cả hai tộc Nhân Yêu, đan dược làm cho tu sĩ Hợp Thể kỳ tinh tiến pháp lực cũng chỉ có lác đác vài loại, mà mỗi loại muốn luyện chế đều phải hao phí một cái giá lớn.

Điều này cũng có nghĩa là, loại đan dược này sản lượng cực thấp, ở trong hai tộc Nhân Yêu lưu truyền cực ít, tu sĩ Hợp Thể bình thường căn bản đừng hòng đạt được.

Cũng chỉ có Tam Hoàng Thất Yêu Vương, một ít nhân vật như gia chủ Chân Linh thế gia mới có cơ hội sử dụng loại đan dược này để tinh tiến pháp lực.

Nhưng bây giờ, Diệp Trường Sinh dường như căn bản không để ý loại đan dược này, vừa ra tay đã lập tức gọi một lọ.

Đại thủ bút xa xỉ như vậy, chỉ sợ hai vị lão tổ Đại Thừa trong Nhân Yêu lưỡng tộc cũng chưa chắc có thể làm được.

Chỉ mang một câu liền đưa ra thứ như vậy, điều này khiến cho Ngân Quang tiên tử trong lúc nhất thời có chút không dám tiếp nhận.

Nàng chần chờ một chút, đang muốn từ chối, lại chợt như nhớ ra cái gì đó, nhãn châu xoay động, phát ra tiếng cười như chuông bạc.

“Diệp huynh có ý tốt như vậy, thiếp thân cảm thấy bất kính, thiếp thân của Diệp huynh nhất định sẽ mau chóng mang tới!”
Ngân Quang tiên tử nói, đưa tay cầm lấy bình đan dược kia.

Diệp Trường Sinh thấy thế trên mặt lộ ra ý cười, bình đan dược này là hãn lyy được ở trong Quảng Hàn giới.

Lại nói tiếp, đây là đan dược mà đại tông môn ở Tiên giới sử dụng, bất luận là đối với Hợp Thể sơ kỳ hay là Hợp Thể trung hậu kỳ đều có ích.

Hiệu dụng tăng tiến pháp lực, cũng vượt xa vài loại đan dược lưu truyền trong hai tộc Nhân Yêu có thể so sánh.

Đan dược như vậy, trên tay Diệp Trường Sinh có bốn năm loại, tất cả đều là lấy được trong chỗ tháp cao của Vô Sinh Kiếm Tông.

Ngoài ra, trong tay hắn còn có vài loại đan phương của Hợp Thể kỳ, trong đó trân quý nhất chính là Chân Linh đan mà Nhân Diện Giao tặng cho dùng máu Chân Linh làm tài liệu chính luyện chế.

Đương nhiên, còn có vườn thuốc trong Quảng Hàn giới đạt được Thực Độc Tiên Thảo, có thể dùng để luyện chế Thực Độc Đan, dược hiệu của loại đan dược này cũng không phải bình thường.

Hiện tại trên tay Diệp Trường Sinh nắm giữ đan dược cấp Hợp Thể, thành phẩm cùng đan phương có số lượng rất nhiều, còn muốn vượt qua tất cả đan dược của hai tộc Nhân Yêu cộng lại.

Tuy nhiên những đan dược này đối với hắn hôm nay lại không có chút tác dụng nào.

Sau khi giao phó chuyện Linh Lung cho Ngân Quang tiên tử, Diệp Trường Sinh rất nhanh liền rời khỏi Thiên Uyên Thành.

Bất quá hắn cũng không lập tức tiến về Thiên Linh Vực, mà đi đến thế giới Man Hoang trước, truyền tin cho Bảo Hoa bên kia.

Trải qua nhiều con đường nghiệm chứng, hắn đại khái đã có thể xác định được Tử Linh tất nhiên là đã phi thăng đi Ma giới. Nếu đã như vậy, giao dịch giữa chúng cùng Bảo Hoa nhất định phải tiến hành.

Diệp Trường Sinh đứng trên một ngọn núi cách Thiên Uyên Thành trăm vạn dặm, lẳng lặng chờ đợi một hồi.

Cũng không lâu lắm, đột nhiên trong hư không truyền đến một tiếng cười như chuông bạc, ngay sau đó cánh hoa màu hồng bay xuống, thân ảnh Bảo Hoa xuất hiện ở trước mặt.

“Diệp huynh nhanh như vậy đã quyết định sao?” Thanh âm Bảo Hoa nhẹ nhàng nói, thoạt nhìn có chút kinh ngạc.

Dù sao cách thời điểm nàng và Diệp Trường Sinh tách ra cũng chỉ khoảng một ngày, Diệp Trường Sinh lại lần nữa tìm tới cửa.

“Ta sẽ nhanh chóng đưa ra quyết định, chẳng lẽ đối với đạo hữu chẳng phải là chuyện tốt sao?” Diệp Trường Sinh cười dữ tợn hỏi.

“Ha ha, đối với thiếp thân mà nói tự nhiên là chuyện tốt, như vậy Diệp huynh có muốn cùng thiếp thân giao dịch hay không?” Thân sắc Bảo Hoa ngưng trọng lên, hỏi.

“Trước tiên bàn bạc điều kiện đi!”

“Mời Diệp huynh nói!” Bảo Hoa khẽ vuốt mái tóc rũ xuống vai, thân sắc bỗng nhiên nói.

Vì để đạt được gốc tiên dược kia khôi phục thương thể, nàng nguyện ý thỏa hiệp nhất định. Chỉ cần không chạm đến căn cơ của nàng, như vậy mặc kệ trả giá thể nào, nàng cũng sẽ cân nhắc thật cẩn thận.

“Chuyện thứ nhất, chính là lúc trước ta đã nói với Bảo Hoa đạo hữu, giúp ta đến Tẩy Linh Trì, mượn Ngự Lôi thể cho ta mượn dùng một chút!”

“Chuyện đó không thành vấn đề!” Bảo Hoa gật đầu nhẹ.

“Chuyện thứ hai, nghe nói đạo hữu đã từng có một loại phương pháp tu luyện Linh Vực?” Diệp Trường Sinh hỏi.

Lời này vừa nói ra, sắc mặt Bảo Hoa trong nháy mắt liền đại biến, trên thân liền nhin không được lộ ra một tia sát ý, trong mắt tràn đầy vẻ khó tin nhìn Diệp Trường Sinh.

Đây là thủ đoạn ép đáy hòm của nàng. Trên đời này ngoài bản thân nàng ra, không có ai biết cả, người trước mắt này như thế nào lại nghe nói tới điểm này?

Linh Vực, đó là thứ ở Tiên giới, là thủ đoạn mà chỉ có Tiên Nhân chân chính mới có thể nắm giữ.

Không có tu vi Chân Tiên, căn bản tu luyện không ra Linh Vực.

Bảo hoa từng có được một quyển phương pháp tu luyện Linh Vực, sau khi nàng bị phản bội, rơi xuống Linh giới vạn năm, nàng một mặt dưỡng thương, một mặt đau khổ nghiên cứu phương pháp tu luyện Linh Vực kia.

Kết quả, lại nói nàng quả nhiên là thiên túng chi tư, nàng thật từ trong quyển bí pháp kia tìm hiểu ra một loại phương pháp Đại Thừa kỳ cũng có thể tu luyện ra Linh Vực.

Huyền Thiên Hoa Thụ kết hợp với nàng ta, nàng ta tu luyện ra một loại Ngụy Linh Vực.

Mặc dù nói trên Linh Vực này có một chữ giả, nhưng dù sao cũng là vật vượt qua quy cách, sức chiến đấu của nó khó có thể đánh giá được.

Một hai kiện Huyền Thiên chi bảo đối với thực lực tu sĩ Đại Thừa đều không thể so sánh với Ngụy Linh Vực, có thể nói, Bảo Hoa từ sau khi nghiên cứu ra thứ này, thứ nên suy nghĩ chính là không phải ân oán oán của Ma Giới.

Mà phải phi thăng như thế nào đây!

ngụy Linh Vực trực tiếp làm tỷ lệ nàng phi thăng thành công bạo tăng!

Trên thực tế cũng chính nhờ có thủ đoạn ẩn giấu này, Bảo Hoa mới dám ly khai Ma Kim Sơn Mạch, đi ra tìm kiếm vật khôi phục thương thế.

Nhưng bây giờ, xưa nay nàng còn chưa từng lộ ra ngụy Linh Vực trước mặt người đời, làm sao Diệp Trường Sinh biết được?

Lời này cũng quá ngông cuồng đi?

Trong lòng Bảo Hoa tràn ngập cảm giác không thể tưởng tượng nổi.

“Đạo hữu không cần quan tâm ta như thế nào biết được, Diệp mỗ tự nhiên là có một số thủ đoạn người khác không biết!” Diệp Trường Sinh cười hắc hắc nói.

Bảo Hoa nghe lời ấy lập tức có chút kinh nghi bất định, trong lòng nàng thầm nghĩ: “Chẳng lẽ người này có thủ đoạn tiên tri?”

Lại nói tiếp, phương diện bói toán thì thủ đoạn của Bảo Hoa trong các giới chung quanh, nếu nói đứng thứ hai, chỉ sợ không ai có thể xếp hạng nhất.

Thủ đoạn xem bói của Hách Liên thương mình tại Huyết Thiên đại lục cũng rất lợi hại, nhưng so với Bảo Hoa vẫn còn kém một đoạn.

Nhưng ngay cả như vậy, Bảo Hoa tự hỏi chính mình tuyệt đối không có khả năng bói toán được thủ đoạn ẩn giấu của một vị Đại Thừa nào đó.

Nếu như Diệp Trường Sinh thật sự có loại thủ đoạn này, vậy không khỏi cũng quá khiến người ta sờn tóc gáy!

“Như thế nào, Bảo Hoa đạo hữu có nguyện ý lấy phương pháp người tu luyện ra Linh Vực để trao đổi cùng ta không?” Diệp Trường Sinh hỏi.

Ánh mắt Bảo Hoa biến ảo một lúc, trầm giọng nói: “Không sai, thiếp đúng là nắm giữ phương pháp tu luyện Linh Vực, nhưng muốn thiếp giao ra vật ấy, chỉ sợ không đơn giản như vậy!”

“Hắc hắc, Diệp mỗ không chỉ muốn phương pháp tu luyện Linh Vực của ngươi, Diệp mỗ còn muốn được bao gồm tâm đắc tu luyện của đạo hữu!” Diệp Trường Sinh cười gượng hai tiếng nói.

Nếu như chỉ cần dùng phương pháp tu luyện tới Linh Vực này, Diệp Trường Sinh kia phỏng chừng sẽ trợn mắt.

Ngay cả vị trí trí trí trí ma hoa Bảo Hoa này cũng cần hao phí thời gian vạn năm, mới có thể từ đó tìm hiểu ra phương pháp thích hợp cho tu sĩ Đại Thừa tu luyện Ngự Linh Vực.

Diệp Trường Sinh lại không cảm thấy ở phương diện ngộ tính bản thân mạnh hơn Bảo Hoa, nếu hắn có ngộ tính mạnh như vậy, vậy thì kiếp trước thì Thanh Bắc không đơn giản như ăn cơm uống nước sao?

Tùy tiện làm thành tựu giải thưởng linh tinh cũng không nói chơi, cái gì mà học toán thất đại nan đề, ở trước mặt loại người ngộ tính này tuyệt đối không phải chuyện nhỏ, loại nhân sĩ thành công chắc chắn này căn bản không cần xuyên qua.

Nói cho cùng, hắc và Hàn Lập cũng giống nhau, đều là người thường, thiên tu luyện đừng nói là so với Thanh Nguyên Tử, Băng Phách tiên tử, Đại Diễn thần quân cũng đều mạnh hơn bọn hắc.

Hai người bọn họ có thể tu luyện hoàn toàn chỉ dựa vào hack, không có hack bên ngoài, vậy thì giống như chúng sinh, chỉ có thể khổ sở giãy giụa.

Vì vậy Diệp Trường Sinh muốn lấy kinh nghiệm của bảo hoa, như vậy hắc sẽ không đi bất cứ đường vòng nào.

Bảo Hoa nghe vậy, sắc mặt lập tức âm trầm xuống: “Diệp huynh không cảm thấy yêu cầu này của ngươi quá đáng lắm sao?”

“Giao dịch giữa chúng ta, đã nghiêm trọng không đúng rồi, Diệp huynh muốn phương pháp tu hành Linh Vực, có thể, nhưng chuyện Tẩy Linh Trì cùng Ngự Lôi Ký phía trước, thiếp thân sẽ không thể đáp ứng ngươi!”

Diệp Trường Sinh nghe vậy trên mặt lộ ra nụ cười không nhanh không chậm, lúng túng nói: “Đạo hữu hắc là đã quên rồi, lúc ở Thiên Vân tộc ta từng nói qua, ta nắm giữ tung tích một cổ nhân của ngươi!”

Nghe hắc nói vậy thần sắc Bảo Hoa đột nhiên biến đổi: “Ý của Diệp huynh là?”

“Minh La Thánh Tổ hắc là hảo hữu quan hệ không tệ của ngươi phải không? Ta biết nàng ở nơi nào, tình cảnh của nàng bây giờ có thể tính là không tốt!” Diệp Trường Sinh nửa thật nửa giả nói.

“Quả nhiên là Minh La!” Bảo Hoa nghe được lời này, trong lòng âm thầm suy nghĩ, cái tên mà Diệp Trường Sinh nói ra cũng không có vượt quá dự liệu của nàng.

“Ngươi muốn dùng tung tích của Minh La muội muội tiến hành trao đổi với ta?” Bảo Hoa nhíu mày hỏi.

“Đúng vậy, trù mã bên phía ta là gốc tiên dược kia và dẫn ngươi đi gặp Minh La Thánh Tổ, để tỷ muội các ngươi đoàn tụ, bên kia ngươi giao cho ta những điều kiện lúc trước, như thế nào?”

“Mặt khác, nếu như giao dịch này của chúng ta thành giao dịch, giữa chúng ta có lẽ có thể kết minh hữu, tương lai đi Ma giới, ở trên một số sự tình nào đó, ta có thể ra tay trợ giúp Bảo Hoa đạo hữu!” Diệp Trường Sinh nói có thâm ý sâu sắc.

Bảo Hoa nghe vậy nhăn mày, trong mắt hiện lên vẻ do dự.

Không thể không nói, mỗi một điểm mà Diệp Trường Sinh nhắc tới đều khiến nàng động tâm, gốc tiên được kia cùng Minh La lại không cần nhiều lời, sau khi tiến vào Ma giới lại ra tay giúp nàng, đánh bạc này không thể nói là không lớn.

Nàng muốn tìm Lục Cực trả thù, thì phải có người kiềm chế được Nguyên Ma và Niết Bàn, hai người này không dễ đối phó.

Với thực lực hiện tại của Diệp Trường Sinh, đi đối phó loại nhân vật cấp Thủy Tổ này đương nhiên là không đủ, nhưng nếu hấn tiến giai đến Đại Thừa, vậy nguyên ma và Niết Bàn còn có thể là đối thủ của hấn sao?

Sau khi cẩn thận suy nghĩ, cuối cùng Bảo Hoa vẫn gật đầu: “Có thể, ta đáp ứng điều kiện của ngươi!”

Diệp Trường Sinh nghe vậy trên mặt lộ ra ý cười, hấn cùng Bảo Hoa có địch nhân giống nhau, đều muốn giết chết Lục Cực.

Điều đó thật ra cũng không quan trọng có giúp được hay không, trong chuyện này, hấn dựa vào ưu thế tin tức ngược lại chiếm một tiện nghi về bảo hoa.

Giao dịch xong, khí tức trên người Bảo Hoa cũng lắng xuống, trong ánh mắt nhìn về phía Diệp Trường Sinh, trong lúc bất tri bất giác đã mang theo một tia kiêng kỵ.

Người này quá thần bí mà, biểu hiện của hắn khiến Bảo Hoa có chút kinh hãi.

“Đã như vậy, trước hết ta có thể biểu hiện ra một chút thành ý, bây giờ sẽ hoàn thành phần giao dịch này!”

Diệp Trường Sinh nói xong, trong tay hào quang chợt lóe, xuất hiện một đoàn đồ vật màu bạc.

Sau khi ngân quang tán đi, trên tay hắn xuất hiện một đoạn rễ cây màu bạc, rễ cây màu bạc này ẩn chứa linh khí kinh người.

Bảo Hoa vừa nhìn thấy rễ cây màu bạc này, ánh mắt liền không cách nào bình tĩnh được, nàng làm sao không biết thứ này chính là thánh dược chữa thương tâm niệm nàng.

“Đây là đoạn đồ vật này lấy từ trên cây tiên dược kia, hắn là có thể trợ giúp Bảo Hoa đạo hữu khỏi một chút thương thế, ta muốn dùng nó đổi lấy Ngự Lôi Ký của đạo hữu!” Diệp Trường Sinh nói.

“Không thành vấn đề!”

Bảo Hoa không chút do dự đáp ứng, bàn tay khê đảo, trên tay xuất hiện một đoạn trúc phiến màu xanh dài nửa xích, phiến trúc bằng phẳng, trên đó khắc rõ một ít phù văn màu tím phức tạp thâm ảo.

Thoạt nhìn, làm cho người ta một loại cảm giác thần bí khó lường.

“Đây là bảo vật đã thành Đạo cùng ta, qua nhiều năm như vậy, không biết có bao nhiêu Đại Thừa đều đến mượn dùng, nhưng ta chưa từng đưa cho người ta, hôm nay là lần đầu tiên!” Bảo Hoa thở dài một tiếng nói ra.

Nếu không phải nàng lưu lạc tới bước đường này, không thể không cạnh người khác, nàng tuyệt không có khả năng mượn được bảo vật này.

Nên biết vật này đối với Thánh Tổ thực lực tiếp cận cấp bậc Chân Linh như Thiên Khấp Hạc Nhan đều là thánh vật có thể bảo vệ tính mạng dưới thiên kiếp, có thể tưởng tượng được giá trị vật ấy trân quý bao nhiêu.

Cũng chỉ có người cảnh giới như Bảo Hoa, tác dụng không lớn như vậy mà thôi, đổi lại là một Đại Thừa khác còn chưa tiến vào Độ Kiếp kỳ, gặp được vật ấy sợ là phải cướp bẻ đầu.

“Đội khi chúng ta gặp nhau lần tiếp theo, ta sẽ dẫn Bảo Hoa đạo hữu đi tìm Minh La Thánh Tổ, khi đó Ngự Lôi Ký này ta sẽ trả lại!” Diệp Trường Sinh cười dữ tợn nói.

Tiếp theo, hai người liền trao đổi vật trong tay, tay Diệp Trường Sinh nắm lấy Ngự Lôi Khách, trong lòng thở phào nhẹ nhõm.

Đối với hắn, khả năng thanh Ngự Lôi Tiễn này không có tác dụng lớn như vậy, nhưng đối với những người bên cạnh hắn thì nó lại khác.

Phục chế một cái thẻ ngự lôi, hoàn toàn có thể cam đoan chúng nữ bên cạnh hắn độ mấy chục lần đại thiên kiếp cũng không thành vấn đề.

“Kế tiếp đi đến Thiên Linh Vực, sau khi xác nhận an nguy của các nàng, liền nghĩ biện pháp đi đến Nhân giới đón những người còn lại đến!”

“Tiện đường lấy ngọn Bắc Cực Nguyên Sơn kia tới tay, sau đó ta liền có bốn tòa Cực Sơn, có thể bắt tay luyện chế Nguyên Hợp Ngũ Cực Sơn rồi!”

“Mặc dù chưa gom đủ bản đầy đủ, nhưng bốn tòa Nguyên Hợp Ngũ Cực Sơn cấp bậc Cực Sơn, cũng đủ để so với đỉnh cấp Thông Thiên Linh Bảo rồi!”

“Ngăn cản đa phần Đại Thừa kỳ Đại Thiên Kiếp cũng không thành vấn đề, huống chi tiến giai Đại Thừa Thiên Kiếp!”

“Luyện chế Nguyên Hợp Ngũ Cực Sơn, ừm... Còn phải tăng lên một chút kỹ thuật luyện khí, thuận tiện tu luyện Tiểu Bắc Đẩu Tinh Nguyên Công đến tầng thứ sáu, tu luyện xong Cực Thần Ấn Pháp cuối cùng, những thứ này chuẩn bị xong, không sai biệt lắm là có thể bắt tay vào ao ngâm trong Ma giới!”
Diệp Trường Sinh thầm nghĩ trong lòng.

.....

Sau khi hoàn thành giao dịch, Diệp Trường Sinh lại tách ra cùng bảo hoa, bảo hoa tìm một chỗ chuẩn bị đi luyện hóa đoạn rễ cây kia, mà Diệp Trường Sinh thì tiến vào Thiên Uyên thành, lập tức lại nhanh chóng rời khỏi Thiên Uyên Thành, bay về phía Thiên Linh Cảnh.

Muộn năng lực truyền tống của Thiên Phượng sí, cho dù khoảng cách của thành Thiên Uyên và Thiên Linh Cảnh khá xa xôi, nhưng Diệp Trường Sinh rất nhanh vẫn đi được tới đoạn đường này.

Thiên Linh Cảnh diện tích rộng lớn vô cùng, hùng sơn cự thành nhiều vô số kể, vô số tông môn, thế gia sinh sống trong mảnh khu vực này, mà thân là hạch tâm toàn bộ Thiên Linh Cảnh tự nhiên chính là Linh Hoàng thành đại danh鼎鼎 kia.

Các chủ thành của Tam Hoàng, Thất Yêu Vương thuộc Nhân Yêu nhị tộc có hai tòa tương đối đặc thù, một tòa là Huyền Vũ thành, thống trị hoàng đế. Huyền Vũ thành này được xây dựng trên lưng của một con Quy Hồn Linh.

Nghe nói thực lực của con rùa này ít có người trong hai tộc Nhân Yêu đến bằng, ngay cả bá hoàng cũng không nhất định có thể đánh lại nó.

Mà tòa thành khác tương đối đặc thù chính là thành chủ của Thiên Linh Cảnh, thành này được xây dựng dựa vào một cây thông thiên linh thụ. Nghe nói cây này được xây dựng từ Tam Hoàng của Nhân tộc, một vị lão tổ Đại Thừa từ nơi nào đó dời đến, kết quả trải qua nhiều năm như vậy đã trở thành bộ dáng thông thiên.

Từ xưa đến nay, Linh Hoàng các đời đều dựa vào cây cọc gỗ này bố trí không biết bao nhiêu cấm chế cường đại, khiến nó trở nên kiên cố như kim loại.

Bất quá Diệp Trường Sinh cũng biết, nguyên do trong lần ma kiếp sắp tới, bởi vì Thiên Linh Cảnh xui xẻo nhất, đối mặt với ma ban lớn nhất, tinh nhuệ của Ma tộc đều trút xuống tấn công Linh Hoàng thành, kết quả là tòa cổ thành sừng sững trăm vạn năm chưa từng bị công phá cứ như vậy mà bị hủy diệt.

Diệp Trường Sinh bay đến bên ngoài Linh Hoàng thành, khi nhìn thấy cự mộc che trời này cũng có chút liếc mắt.

Cho dù hắn ở các nơi trên Linh Giới du lịch, cũng coi như đã gặp qua không ít cự thành, như chỗ dựa phía sau Hách Liên thương minh là Ngọc Bích thành, Cổ Lê tộc xây dựng tại Thánh Hoả thành trên núi lửa, Thiên Vân tộc phiêu phù ở Vân thành...

Nhưng bây giờ đây là lần đầu tiên nhìn thấy xây dựng một tòa thành xây dựng trên mộc mộc trường, lại nói tiếp, loại kiến trúc này có chút giống Mộc Tộc.

Bộ cục Linh Hoàng thành hiển nhiên khác với những thành thị bình thường khác. Thành này không có tường thành, không có đường đi, hết thảy kiến trúc đều là dựa vào cây cối cao lớn không nhìn thấy đỉnh của cây cỏ thụ, phiến lá tạo thành.

Xa xa nhìn lại, cây to được gọi là Thiên Linh Thánh Thụ kia ở phần eo bắt đầu vươn ra từng cành cây trắng kiện, thân cây trong những chạc cây này thường rộng mấy ngàn dặm, đứng ở phía trên như giẫm trên đất bằng, cũng không nhìn thấy độ cong gì.

Cành lá xum xuê in bóng râm trăm vạn dặm trên mặt đất. Trên những cành lá đó, vô số cung điện lầu các sừng sững, muôn màu muôn vẻ, tựa như từng ngôi sao rải rác giữa những chiếc lá xanh.

Diệp Trường Sinh dần dần tới gần gốc thánh thụ này, sau khi đến phạm vi mấy vạn dặm cách thành này, hắn nhìn vào từng điểm linh quang lóe ra trên thánh thụ, bỗng nhiên dừng lại, sau đó toàn diện thả ra khí tức của bản thân.

Nhất thời một cỗ khí thế kinh khủng phóng lên cao, mang theo cảm giác áp bức khó có thể nói rõ xuất hiện trong thiên địa, giống như thượng cổ chân linh hàng lâm trong truyền thuyết, trong phút chốc đã kinh động toàn bộ tu sĩ toàn bộ Linh Hoàng thành.

Những tu sĩ có tu vi thấp cảm nhận được khí tức cường đại đột nhiên xuất hiện này, lập tức sắc mặt cả đám đại biến, trên mặt lộ vẻ hoảng sợ.

Bỗng nhiên xuất hiện một tồn tại cường đại như vậy, chẳng lẽ tới gây sự với Linh Hoàng thành?

Mà những cao tăng Linh Hoàng thành tu vi cao thâm khi cảm nhận được cỗ khí tức này, lập tức tất cả đều lộ ra vẻ kinh ngạc rung động, lấy tu vi của bọn hắn tự nhiên không khó để cảm thấy chủ nhân đạo khí tức này là tu vi cỡ nào.

“Cường giả Hợp Thể đỉnh phong, là Bá Hoàng giáng lâm hay là Thánh Hoàng tới bái phỏng?”

“Tu vi như thế, cả Nhân tộc cũng không có mấy người có thể sánh được. Người này xuất hiện giống trống khua chiêng như vậy, có thể nói là phô trương!”

“Không đúng, đây không phải khí tức quen thuộc, không thuộc về bất kỳ ai trong Bá Hoàng hoặc Thánh Hoàng, cũng không phải là lão tổ Lũng gia, đây là người nào?”

“Chẳng lẽ là một vị Yêu Vương nào đó?”

“Không thể nào, đây rõ ràng là khí tức của Nhân tộc, đột nhiên xuất hiện một vị cường giả như vậy, chẳng lẽ là người đến từ Thánh đảo?”

.....

Một trận nghị luận vang lên trong một tòa cung điện trên đỉnh Thiên Linh Thánh Thụ, ngay khi Diệp Trường Sinh thả ra khí tức, trong nháy mắt ở đây đã có bảy tám bóng người hội tụ lại.

Những thân ảnh này về cơ bản đều là Luyện Hư trung hậu kỳ tu sĩ, hiển nhiên những người này hiển nhiên là cao tăng Linh Hoàng thành.

Bọn hắn nghị luận xôn xao, suy đoán đạo khí tức đột nhiên xuất hiện này, trong lúc nhất thời bầu không khí trong đại điện có chút ngưng trệ, trên mặt mỗi người đều mang theo một tia lo âu.

Hiện tại cách đại thiên kiếp của Linh Hoàng chỉ có mấy chục năm, đột nhiên xuất hiện một vị cường giả như vậy, ý đồ thế nào đây?

Nếu người này không có ý tốt mà nói, sợ rằng Thiên Linh Cảnh đã không thể chống đỡ được rồi, dù sao Linh Hoàng hiện tại đang bị bế quan, căn bản không có khả năng xuất quan!

Khí tức lạ lẫm, không thuộc bất cứ ai trong quá khứ, điều này không khỏi khiến cho một số người liên tưởng đến một địa phương thần bí khó lường nhất, thần bí nhất trong hai tộc Nhân Yêu Thánh đảo. Đúng lúc này, Thánh đảo đang ở trên không trung nào đó của Thiên Linh Cảnh.

Nếu thật sự là người trên Thánh đảo giáng lâm, chẳng lẽ Thánh đảo có địch ý với Thiên Linh Cảnh?

Nghĩ tới đây, mí mắt của cao tăng thành Linh Hoàng này không khỏi giật giật, căng thẳng hẳn lên.

Lúc này, đột nhiên hai đạo lưu quang tuần tự từ trên Thiên Linh Thánh Thụ bắn nhanh đến, tiến nhập trong cung điện.

Quang mang tán đi, thân hình hai người hiện ra, trong đó có một thiếu phụ xinh đẹp mặc cung trang ngũ sắc, khí tức trên người là Hợp Thể trung kỳ, mà người còn lại là một nữ tử áo trắng có khuôn mặt thanh tú, dáng người nhỏ nhắn xinh xắn, tu vi đang là Hợp Thể sơ kỳ.

Chứng kiến hai vị nữ tử này xuất hiện, những người trong đại điện lập tức mang vẻ mặt cung kính tiến lên đón, mỗi người đều rói rít mở miệng:

“Bái kiến Liễu tiên bối, Lâm tiên bối!”

Hai nữ tử nhẹ gật đầu, lập tức mặt mang vẻ sầu lo nhìn về hướng truyền đến khí tức ngập trời kia.

Hai người này chính là hai vị tu sĩ hợp thể khác của Linh Hoàng thành, cũng là hai vị phó thủ của Linh Hoàng.

Vị thiếu phụ xinh đẹp mặc cung trang ngũ sắc tên là Liễu Thanh, người ta gọi là Thiên Linh tiên tử, am hiểu Khôi Lỗi Thuật, mà vị nữ tử họ Lâm kia am hiểu huyền thuật, người ta gọi là Thiên Huyền tiên tử.

Hai vị này trước khi gia nhập Linh Hoàng thành đã là tu sĩ Hợp Thể danh đỉnh đỉnh, như Thiên Linh tiên tử kia, Khôi Lỗi thuật được xưng là Nhân Yêu hai tộc đứng thứ hai, gần với Thiên Diệu Linh Hoàng.

Sở dĩ hai người gia nhập Linh Hoàng thành cũng bởi vì một đạo thuật Khôi Lỗi và ảo thuật mà bị thế hệ Linh Hoàng này thuyết phục.

Thân là phó thủ của Linh Hoàng, nếu như Linh Hoàng vẫn lạc trong đại thiên kiếp, hai người này tất nhiên là tồn tại có tư cách tiếp nhận Linh Hoàng nhất.

Chẳng qua, nguyên lai hai người này đều không tranh đoạt vị trí Linh Hoàng, mà vị trí Linh Hoàng kia lại bị một nữ tử Hợp Thể trung kỳ thần bí đoạt được, nàng này vậy mà có năng lực đánh bại mấy lão quái hợp thể hậu kỳ, trở thành một trong Tam Hoàng.

Cuối cùng trong ma kiếp, nữ nhân này đối mặt với đại quân ma tộc cũng mạnh mẽ giết ra được một con đường máu, chạy trốn ra ngoài.

Giờ phút này, sau khi hai vị tu sĩ Hợp Thể cảnh này xuất hiện, tu sĩ trong Thiên Linh Cảnh giống như có một tia chủ tâm, tất cả đều hướng ánh mắt về phía hai nàng phía trước.

Bất quá nếu cẩn thận chú ý một chút sẽ phát hiện, ánh mắt những người này đều hội tụ trên người Liễu Thanh, mà căn bản không nhìn vị Thiên Huyền Tiên Tử kia.

Nếu có người hơi dùng ánh mắt chạm vào cô gái này, cũng sẽ lập tức né tránh như tránh rắn rết, căn bản không dám nhìn nhiều.

Liễu Thanh cảm thụ được cỗ khí tức bên ngoài truyền đến này, không khỏi nhú mày, nhẹ giọng nói:

“Khí tức người này chưa từng xuất hiện ở trong Nhân tộc, chẳng lẽ thật sự là người từ Thánh đảo đến?”

“Bất kể người có phải người của Thánh đảo hay không, tại thời điểm này giống trống kua chiêng chạy đến Linh Hoàng thành, tóm lại là đáng để chúng ta cảnh giác một phen!” Thiên Huyền tiên tử nói.

Giọng nói của nàng rất nhẹ nhàng, khiến người nghe có cảm giác như tắm trong gió xuân, nhưng nghe kỹ lại khiến người ta có cảm giác ngứa ngáy trong lòng, sinh ra cảm giác kích động muốn xâm nhập thăm dò nàng.

“Bất kể thế nào, hiện tại chính là lúc Linh Hoàng đại nhân đang bế quan độ kiếp, tất cả chúng ta đều phải cảnh giác. Người tới nếu là khách thì thôi, chúng ta chiêu đãi thật tốt, nhưng nếu là địch nhân, mượn dùng Thiên Linh Thánh Thụ,

chúng ta cũng không sợ hấn!” Thần sắc Liễu Thanh ngưng trọng thấp giọng quát.

“Đúng vậy, ở trong Linh Hoàng thành này, cho dù là người như Thánh Hoàng, Bá Hoàng đến cũng không thể can rờ, huống chi còn có ta và Liễu tử tử tọa trấn, không có gì phải lo lắng cả!” Thiên Huyền tiên tử nói.

Nghe được lời này của hai người, thần sắc của đám tu sĩ Luyện Hư phía sau đều hòa hoãn lại, đều gật đầu, một bộ dáng vô cùng tán thưởng.

Chính xác, chưa nói đến Thiên Linh Thánh Thụ bản thân nó đã có rất nhiều diệu dụng, chỉ dựa vào các loại cấm chế Linh Hoàng thành trăm vạn năm qua đã đủ để ngăn cản cao thủ Hợp Thể hậu kỳ tấn công.

Như vậy xem ra, bọn họ thật sự không có gì phải lo lắng.

“Đi thôi, chúng ta ra ngoài xem người này là ai!” Liễu Thanh nói, chuẩn bị mang cao tăng Linh Hoàng thành trong đại điện này đi ra nghênh đón vị cường giả Nhân tộc thần bí này.

Mặc kệ đối phương ý đồ như thế nào, tóm lại là phải khách khí đi nghênh đón.

Chỉ là, khi bọn hấn vừa mới đi ra ngoài không được mấy bước, đột nhiên ở cửa có một đạo bạch quang hiện lên, sau đó một bóng người mặc váy trắng xuất hiện ở trước mặt mọi người.

Khi nhìn thấy thân ảnh này, sắc mặt của mọi người trong đại điện, kể cả hai vị tu sĩ Hợp Thể đều lộ vẻ kinh hãi.

“Linh Hoàng đại nhân, ngài ra đây bằng cách nào?”

“Linh Hoàng đại nhân, đại thiên kiếp sắp giáng lâm, sao ngài có thể mạo hiểm xuất quan như thế?”

.....

Tùng đạo thanh âm kinh ngạc không thể tưởng tượng nổi vang lên, trong mắt Liễu Thanh cùng Thiên Huyền tiên tử cũng lộ ra vẻ lo lắng, đồng thời trong mắt mang theo một tia ý hỏi thăm nhìn về phía nữ tử váy trắng bỗng nhiên xuất hiện này.

Theo lý mà nói, Thiên Diệu Linh Hoàng sắp đối mặt với đại thiên kiếp thứ hai mươi bốn, hấn là bề quan không chuẩn bị

thiên kiếp hoàn toàn mới đúng, dù sao việc này liên quan đến sống chết của nàng.

Có thể nào chỉ vì một vị tu sĩ Hợp Thể đỉnh phong tới bái phỏng liền dễ dàng xuất quan, việc mạo hiểm này quá lớn!

Vị Thiên Diệu Linh Hoàng đại danh鼎鼎 này quả thực là một tuyệt sắc nữ tử trên trời dưới đất khó tìm, một khuôn mặt trái xoan không có chút phần sắc nào hoàn mỹ không tỳ vết, nàng đứng ở chỗ này, liền làm cho mấy vị nữ tử trong đại điện mất đi màu sắc.

Khẽ thở dài một tiếng, Linh Hoàng lắc đầu nói:

“Thân phận của vị đạo hữu này ta biết, hắn là người quen cũ của ta năm xưa, là người mà ta phải cẩn thận ứng phó, cho nên không thể không xuất quan.”

“Liều muội muội, người đi mời đám người Nam Cung tiên tử tới đây, ta đi nghênh đón vị đạo hữu này!”

Nói xong, thân ảnh Thiên Diệu Linh Hoàng bỗng nhiên biến mất trước mắt mọi người, vô hình vô tung, không ai ở đây nhận ra nàng rời đi như thế nào.

Thấy một màn này, Liễu Thanh trong lòng thâm than một tiếng, nếu Linh Hoàng có thể vượt qua Đại Thiên Kiếp lần này mà nói, chỉ sợ rất có hy vọng trùng kích lên Đại Thừa kỳ một chút.

Nhưng muốn thành công vượt qua là chuyện rất khó khăn, dù sao đây cũng là lần đại thiên kiếp thứ hai mươi tư, trong lịch sử Nhân tộc có thể vượt qua nhiều đại thiên kiếp như vậy tu sĩ Hợp Thể kỳ quả thật không nhiều lắm.

Thiên Diệu Linh Hoàng, còn có Huyền Vũ Bá Hoàng, hai vị này lúc trước ma kiếp, cũng đã là một trong Tam Hoàng của Nhân tộc, bọn hắn ở cảnh giới Hợp Thể hậu kỳ này đã mấy vạn năm, có thể nghĩ công lực của bọn hắn thâm hậu cỡ nào.

Cũng có thể tưởng tượng được, bình cảnh Đại Thừa kỳ đáng sợ cỡ nào, làm cho những người xuất sắc nhất trong tộc cũng chậm chạp không cách nào đột phá.

Nghĩ đến đây, Liễu Thanh không khỏi thở dài trong lòng, lập tức bay ra cung điện đi tìm đám người Nam Cung tiên tử.

Nhưng trong lòng nàng cũng có chút nghi hoặc, vì sao Linh Hoàng muốn mời mấy vị này lại đây, chẳng lẽ đột nhiên xuất hiện vị cường giả Hợp Thể đỉnh phong này, có quan hệ gì với đám người Nam Cung tiên tử sao?

Liên tưởng đến chuyện trước kia Linh Hoàng để nàng điều tra chuyện đám người Nam Cung Uyển, Liễu Thanh dường như

mơ hồ hiểu ra điều gì đó.

Linh Hoàng đại nhân là thông qua che chở đám người Nam Cung Uyển, mượn sức một vị cường giả Hợp Thể đỉnh phong sao?

Vậy người này có phải là người mà Linh Hoàng đại nhân chọn người nối nghiệp cho mình không?

Khi Nam Cung Uyển và đám người Nam Cung Uyển đang đầy nghi hoặc bay đi, đám người Nam Cung Uyển cũng từ chỗ ở riêng của mình đi ra, tụ tập cùng một chỗ, nhúu mày cảm thụ đạo khí tức cường đại phía xa kia.

“Nam Cung tử tử, đạo khí tức này... Ta cảm giác có chút quen thuộc?” Trên khuôn mặt kiêu diễm của Nguyên Dao lộ ra một tia nghi hoặc, có chút kinh nghi bất định nhìn phương xa.

“Ta cũng có cảm giác như vậy, đạo khí tức này sao lại có chút giống phu quân...” Nam Cung Uyển trên mặt lộ ra vẻ chần chờ, hình như có chút không dám tin tưởng.

Dù có suy nghĩ kỳ lạ như thế nào, các nàng cũng không cách nào tin khí tức cường đại như vậy sẽ thuộc về Diệp Trường Sinh, dù sao đây cũng là khí tức vượt xa tu sĩ Hợp Thể kỳ bình thường.

Cho dù mấy người các nàng rất có lòng tin đối với tu vi của Diệp Trường Sinh, nhưng cùng lắm là cảm thấy tu vi hiện tại của hắn hẳn là ở Luyện Hư đỉnh phong hoặc là Hợp Thể kỳ, mà tuyệt đối không có khả năng là cảnh giới kinh thế hãi tục như Hợp Thể hậu kỳ.

“Khí tức quen thuộc như vậy, cho dù không phải phu quân, cũng tất nhiên là người có liên quan tới phu quân rồi, chúng ta hẳn là nên qua đó nhìn xem!” Lăng Ngọc Linh nói.

“Đúng vậy, nên như thế!” Trong âm thanh dồn dập phụ họa của chúng nữ, một đạo hào quang nhanh chóng bay tới, thân ảnh Liễu Thanh xuất hiện ở trước mặt các nàng.

“Liễu tiên bối, người đây là...” Sau khi đám người Nam Cung Uyển nhìn thấy thân ảnh Liễu Thanh, nội tâm lập tức nhảy dựng lên, mơ hồ như ý thức được điều gì đó.

“Linh Hoàng đại nhân kêu ta mời các người tới, tựa hồ là có một người cùng các người có quan hệ tới Linh Hoàng thành!”
Thần sắc Liễu Thanh phúc tạp nói với chúng nữ.

Vừa nghe lời này, chúng nữ nhất thời hai mắt nhìn nhau, đáy mắt lặng yên hiện ra một vẻ kinh hãi không thể tưởng tượng nổi.

Diệp Trường Sinh sau khi thả ra khí tức của mình, liền không nhanh không chậm hướng Linh Hoàng thành bay đi. Khi hắn tới gần gốc cự mộc che trời kia chưa tới trăm dặm, màn hào quang bao phủ gốc cự mộc phía trước chớp động một hồi, một cánh cửa xuất hiện trước mặt hắn, ngay sau đó từ trong cánh cửa đó bay ra từng bóng người.

Cầm đầu là một người mặc váy trắng, dung mạo như thiên tiên, tu vi Hợp Thể đỉnh phong.

Phía sau mấy đạo nhân ảnh, một vị tu sĩ Hợp Thể, nhiều vị tu sĩ Luyện Hư.

Cô gái dẫn đầu này Diệp Trường Sinh cũng không nhận ra, nhưng khi hắn nhìn thấy đối phương, hắn lại cảm ứng được một luồng khí tức quen thuộc.

Hắn không cần suy nghĩ nhiều, liền biết loại này quen thuộc đến từ đâu, vì thế cười ha ha, chấp tay, nói:

“Diệu Ngọc tiên tử, giữa hai chúng ta hẳn là mấy trăm năm không gặp!”

Đúng vậy, cô gái này chính là Diệu Ngọc của vị nữ tử thần bí mà trước đây Diệp Trường Sinh từng gặp ở ngoài Thiên Uyên thành, Diệp Trường Sinh từng cùng nàng thăm dò động phủ của Thiên Bảo Thượng Nhân, hơn nữa còn đi thành Ngọc Bích.

Diệu Ngọc lúc đó, thoạt nhìn chỉ là một tu sĩ Luyện Hư bình thường, bất luận là thực lực hay là dung mạo đều không có gì thần kỳ, nhưng ở chung với nàng, Diệp Trường Sinh đã sớm phát hiện một số điểm bất thường.

Hơn nữa, về sau tại Ngọc Bích thành, vị tu sĩ Hợp Thể kỳ của Thánh Nguyên Tộc kia nhìn thấy Diệu Ngọc biểu hiện, hiển nhiên cũng đem nàng xem thành tu sĩ ngang hàng, khi đó Diệp Trường Sinh liền mơ hồ đoán được chân thân Diệu Ngọc rất

có thể chính là nhân vật thần bí nhất trong Thiên Diệu Linh Hoàng.

Hiện tại vừa thấy mặt, quả nhiên là như thế, hai người mặc dù tướng mạo đáng người có nhiều khác biệt, nhưng khí tức trên người cũng không có bao nhiêu khác biệt.

Nghĩ lại, lúc trước luyện hư kỳ Diệu Ngọc kia, hẳn là một cỗ Khôi Lỗi của Linh Hoàng, dù sao vị Linh Hoàng này được xưng là đệ nhất khôi lỗi thuật của Nhân tộc, làm ra một cỗ Khôi Lỗi khiến người ta không thể phân biệt được thân phận hẳn là rất dễ dàng.

Nữ tử phong hoa tuyết đại đối đối diện kia nghe vậy nở nụ cười xinh đẹp, nhẹ giọng nói:

“Hóa ra lúc ấy Diệp huynh cũng đã nhìn thấu thân phận của ta, ta còn cho rằng hắn che giấu rất tốt!”

Hai người nói chuyện khiến cho các cao tăng Linh Hoàng thành phía sau Linh Hoàng rất là kinh ngạc, nhưng đồng thời cũng thở dài một hơi.

Thì ra vị tu sĩ Hợp Thể đỉnh phong cùng Linh Hoàng mới xuất hiện này là người quen cũ, như thế rất tốt, như vậy xem ra người này không phải đến tìm phiền toái!

Diệp Trường Sinh sau khi xác nhận thân phận của đối phương, cũng không quanh co lòng vòng, trực tiếp hỏi: “Nghe nói tất cả gia quyến của Diệp mỗi đều đến Linh Hoàng thành?”

“Đúng vậy, năm đó sau khi công thành của dị tộc Thiên Uyên thành kết thúc, các nàng được ta an bài đến đây, không lâu trưởng lão Thiên Uyên Thành còn truyền tin tức cho ta nói về sự tình của Diệp huynh. Ta vốn là không tin tưởng, nhưng hôm nay nhìn thấy Diệp huynh xuất hiện, ta không thể không tin được!”

Mặt mũi Linh Hoàng tràn đầy vẻ phức tạp nói, trong mắt vẫn mang theo một tia rung động.

Nàng làm sao có thể nghĩ đến, hơn nửa trăm năm trước còn là một tu sĩ Hóa Thần trung kỳ, hôm nay lại lập tức biến thành tồn tại cùng cảnh giới với nàng, cái này không khỏi cũng không thể tin được!

Trong lịch sử Nhân tộc xưa nay chưa từng nghe nói có người có thể tu hành nhanh như vậy, dù sao đây cũng không phải là cảnh giới thấp như Kết Đan Nguyên Anh, mà là đại cảnh giới Luyện Hư Hợp Thể.

Trên thực tế, bản thân Linh Hoàng vẫn rất coi trọng Diệp Trường Sinh, mức độ coi trọng này vượt xa bất kỳ người nào mà nàng từng tiếp xúc trước đây.

Trong quá trình tiếp xúc với Diệp Trường Sinh, Linh Hoàng kết luận tương lai hẳn nhất định có hi vọng có thể tiến cấp hợp thể, đồng thời thời gian này cũng không quá lâu.

Chính vì nguyên nhân này, nàng từ Ngọc Bích thành trở về mới đi hỏi thăm tin tức Diệp Trường Sinh. Khi biết được mấy vị đạo lữ của Diệp Trường Sinh ở Thiên Uyên Thành, lập tức mời các nàng tới.

Mục đích làm vậy đương nhiên là lôi kéo Diệp Trường Sinh, trả một cái giá nho nhỏ, thu được thiện cảm của một người có thể trở thành tu sĩ Hợp Thể kỳ, có sao lại không làm?

Mà nếu nàng nhìn lầm, Diệp Trường Sinh cuối cùng vẫn lạc ở trong Man Hoang, vậy cũng không sao cả, Nam Cung Uyên bọn chúng nữ tư chất cũng tương đối tốt, đáng giá nàng bồi dưỡng, nàng tuyệt đối không thiệt.

Đây là suy nghĩ lúc trước của Linh Hoàng, nhưng mặc cho nàng coi trọng Diệp Trường Sinh như vậy, cũng không thể nghĩ tới Diệp Trường Sinh có thể có thành tựu như ngày hôm nay!

Nhìn thấy thần sắc trong mắt đối phương, Diệp Trường Sinh biết rõ suy nghĩ của nàng, trên mặt lộ ra nụ cười, Diệp Trường Sinh nói:

“Diệp mỗ có thể có tu vi như ngày hôm nay, bất quá là vận khí tốt mà thôi!”

Linh Hoàng nghe vậy trầm nghĩ, có thể tu luyện đến cảnh giới như vậy, tất cả mọi người đều may mắn, nhưng vận khí của người cũng tốt hơn một chút.

Nàng lắc đầu, dè xuống rung động trong lòng, nghiêng người nói: “Mời Diệp huynh, ta đã cho người đi mời Nam Cung tiên tử, tin tưởng các người rất nhanh sẽ có thể gặp lại!”

“Vậy thì đa tạ đạo hữu!” Trong lòng Diệp Trường Sinh cũng hiện ra vẻ kích động, lập tức bay về phía trước, cùng đám người Linh Hoàng tiến vào Thiên Linh Thánh Thụ, bay tới trước một tòa đại điện.

Linh Hoàng dẫn Diệp Trường Sinh tiến vào trong đại điện. Chỉ chốc lát sau, vài luồng sáng nơi xa nhanh chóng bay về phía này. Diệp Trường Sinh liếc mắt nhìn qua, lập tức cảm nhận được vài luồng khí tức quen thuộc bên trong luồng sáng.

Nam Cung Uyển, Lăng Ngọc Linh, Bạch Dao Di, Nguyên Dao, còn có một vị... Hưu vũ, nàng cũng ở đây.

Cảm ứng được khí tức chúng nữ, Diệp Trường Sinh sao có thể ở chỗ này, ngăn nén kích động trong lòng, hấn quay đầu hướng Linh Hoàng chấp tay nói:

“Ân tình đạo hữu che chở các nàng trong lòng ghi khắc, ngày sau tất sẽ báo đáp, trước mắt Diệp mỗ cáo từ!”

Linh Hoàng biết được tâm tình của hấn khẽ cười nói: “Diệp huynh cứ việc đi là được, chờ khi nào rảnh rồi ta lại mời huynh uống trà!”

Diệp Trường Sinh chấp tay, quay người bay ra ngoài, từ rất xa đã thấy được từng lúm đồng tiền trong vài đạo độn quang.

Sự vui mừng lẫn sợ hãi tràn đầy trên mặt, mừng tới phát khóc khiến trong lòng Diệp Trường Sinh cũng kích động từng đợt. Hấn lập tức tung người bay tới, nghênh đón chúng nữ.

Liễu Thanh rất thức thời, chẳng biết lúc nào đã lặng lẽ rời đi, trong khu vực này chỉ còn lại đám người Diệp Trường Sinh.

Hứa Dục Vũ có chút do dự không dám tiến lên, tốc độ chậm nửa nhịp, rơi vào phía sau bốn nữ tử phía trước.

Mà Nam Cung Uyển cùng Lăng Ngọc Linh không chút kiêng kỵ, hốc mắt đỏ bừng bay tới.

“Phu quân!”

“Phu quân, cuối cùng người cũng trở lại rồi!”

“Phu quân, chúng ta đợi nhiều năm như vậy, rốt cục cũng chờ được người!”

.....

Từng tiếng kêu dịu dàng vang lên, gió thơm đánh tới, Diệp Trường Sinh trong chớp mắt liền bị bốn nàng bao vây, nhào vào người hắn. Các nàng nhin không được vui đến phát khóc, thấp giọng mồm năm miệng mười kể lể.

Trong lúc nhất thời, nơi đây oanh oanh yến, rất náo nhiệt, nhìn thấy phu quân ngày đêm nghĩ tới, mặc dù chúng nữ đều không phải là loại yêu đương nhỏ bé, nhưng vẫn là nhin không được thất thố, vẻ vui sướng tràn ra ngoài.

Diệp Trường Sinh cười ôn nhu, vuốt ve gò má các nàng, lau đi nước mắt, ngón tay lướt qua mái tóc mềm mại, ôm các nàng vào lòng.

Chẳng qua dù sao thì nữ nhân ở đây vẫn còn nhiều, hắn vẫn có chút không để ý. Nếu như gặp nhau đơn độc với các nàng, như vậy Diệp Trường Sinh có thể nhằm vào tính cách của từng người, đem một bụng lời lẽ ngọt ngào, mật ý nhu tình của tất cả đều trút ra ngoài.

Hiện tại dưới tình cảnh bức này, lại làm cho hắn có chút luống cuống tay chân, có chút lời cũng không dám nói ra.

Ngược lại hắn còn phải chú ý đến thái độ của mỗi nữ nhân, tận lực làm ra công bằng công chính, không thể nói với bất kỳ câu nào hoặc ít nói mấy câu, đối với cách dùng từ của mỗi người đều phải cân nhắc một chút.

Dù sao, nữ nhân vẫn rất mẫn cảm, nhất là vào thời điểm xa cách lâu ngày như vậy, các nàng sẽ càng chú ý một ít ngôn ngữ a, động tác tứ chi các thứ gì đó.

Nếu một ai đó quá mức quan tâm, những người khác nhất định sẽ cho rằng trong lòng các nàng không hề quan trọng với nữ nhân kia.

Từ trước đến nay hắn luôn rất nhớ rõ, đánh dấu mình sẽ đối xử bình đẳng với mỗi nữ tử như Diệp Trường Sinh sao có thể phạm phải sai lầm như vậy.

Cho nên sau khi hắn cùng Nam Cung Uyển hỏi han ân cần vài câu, liền lập tức ân cần hỏi Lăng Ngọc Linh mấy vấn đề. Sau khi Nguyên Dao ghé vào trên ngực hắn khóc một hồi, hắn lập tức dịu dàng thay Bạch Dao Di lau đi nước mắt ở khóe mắt.

Cuối cùng, hắn vẫn không quên đối với khuôn mặt xấu hổ của mình, không biết nên đi hay nên để lại Hứa Đình Vũ, lộ ra một nụ cười âm áp nam tử, quan tâm mấy câu nói của nàng, hóa giải sự xấu hổ của nàng, cho nàng một lý do hợp tình hợp lý lưu lại nơi đây.

Ban ngày, ở nơi công cộng này, ta và Diệp Trường Sinh cũng không thích hợp cho lắm. Cũng không lâu lắm, Diệp Trường Sinh cùng chúng nữ về tới cung điện mà các nàng ở.

Trong một tòa lầu các, đám người Diệp Trường Sinh ngồi vây quanh một cái bàn, Nam Cung Uyển cùng Nguyên Dao ngồi ở hai bên hắn, Lăng Ngọc Linh và Bạch Dao Di ngồi đối diện với hắn.

Về phần Hứa Huyền Vũ, sau khi đến nơi này nàng tự nhiên là không có ý tốt tiếp tục theo xuống dưới, có vẻ phiền muộn đi nơi khác.

Đối diện, ánh mắt Lăng Ngọc Linh ngọt ngào, mừng khắp khỏi nhìn hắn, nói: “Phu quân, cuối cùng chàng cũng đã trở về rồi, nếu như chàng còn không trở về thì tỷ muội chúng ta cũng phải cân nhắc việc tiến vào bên trong Man Hoang tìm chàng đó!”

“Đúng vậy, tất cả chúng ta tính sau khi đột phá Luyện Hư sẽ tiến vào Man Hoang thế giới truy tìm tung tích của ngươi!” Nguyên Dao cũng tươi cười thản nhiên nói.

Hiện giờ, bốn nữ tử này đều ở cảnh giới Hóa Thần đỉnh cao, vẫn chưa đột phá Luyện Hư kỳ, nhưng xem ra các nàng đã có thể trùng kích bình cảnh của Luyện Hư.

“Hồ đồ, thế giới Man Hoang nguy hiểm như vậy, các ngươi sao lại dám có ý nghĩ như vậy?” Diệp Trường Sinh nghe lời ấy, lập tức như con dê giận quát lớn.

Nam Cung Uyển cười yếu ớt, ôn nhu nói: “Chuyện này cũng không thể trách tỷ muội chúng ta, phu quân ngươi vừa đi đã mấy trăm năm, chúng ta vẫn luôn lo lắng an nguy của ngươi đây!”

“Đúng vậy, chúng ta không biết phu quân lợi hại như ngươi, trực tiếp tu luyện tới Hợp Thể đỉnh phong, còn tưởng rằng

người ở trong Man Hoang chịu khổ chứ!” Bạch Dao Di hé miệng cười cười, nhẹ nhàng nói.

Gặp gỡ kinh hỉ qua đi, chúng nữ liền có chút u oán, dù sao mấy trăm năm xa cách, cũng không dễ chịu gì.

Diệp Trường Sinh hắc hắc cười khan một tiếng, nói sang chuyện khác: “Về sau nếu ta có cơ hội sẽ kể lại chuyện ở Man Hoang cho các người nghe, ngược lại chuyện các người gặp ở Nhân giới và sau khi phi thăng, ta rất quan tâm!”

Vừa đến nhân giới, chúng thần sắc lập tức trở nên ngưng trọng, vui mừng rồi xa cách lâu ngày gặp lại, trên mặt mỗi người không khỏi lộ ra một vẻ lo âu.

Nam Cung Uyển thở dài một tiếng, nhẹ giọng nói: “Phu quân, thông đạo nghịch linh lúc trước ngươi tạo thành đã bị hủy diệt, bọn tử muội hạ giới dù có đột phá Hóa Thân, hiện tại chỉ sợ cũng không có cơ hội phi thăng lên được!”

“Ừm, chuyện này ta biết, chẳng mấy chốc ta sẽ có cách giải quyết!” Diệp Trường Sinh gật đầu nói, hắn cũng không lo lắng quá mức về chuyện thông đạo phi thăng.

Năm đó Băng Phách tiên tử, Linh Lung có thể làm ra Nghịch Linh Thông Đạo để xuống hạ giới, hắn không có lý do gì không làm được.

Chẳng qua là cần tiêu hao lượng lớn tài nguyên mà thôi, nhưng điều này đối với Diệp Trường Sinh mà nói cũng không tính là gì.

Nghe được ngữ khí khẳng định của hắn, đám người Nam Cung Uyển lập tức yên tâm, cảm xúc lo lắng trong lòng trong nháy mắt bị giải khai không ít.

Mặc kệ khi nào, mặc kệ tu vi của các nàng tăng trưởng đến mức nào, phu quân các nàng luôn là một người có thể làm cho các nàng cảm thấy an tâm.

Nếu như hắn không có bên cạnh, các nàng sẽ cảm giác được trên thế giới này có thứ gì đáng giá để lưu luyến, mà nếu như hắn ở bên cạnh, các nàng sẽ cảm thấy bất luận là khó khăn thế nào, tựa hồ cũng không tính là quá.

“Ngoại trừ việc này ra, còn có một việc ta cần phải nói với phu quân!” Lăng Ngọc Linh trầm ngâm một chút, trên mặt lộ ra vẻ lo lắng.

“Lúc trước Tử Linh tỷ tỷ cũng ở Nhân giới đột phá Hóa Thân cảnh giới, vốn là kế hoạch ta cùng nàng phi thăng lên, nhưng về sau nàng gặp được một hóa thân của một vị Ma giới Thánh

Tổ trong di chỉ, liền từ bỏ phi thăng Linh giới, chuyển tới Ma giới...”

Lăng Ngọc Linh nói ra một câu khiến Diệp Trường Sinh cũng không cảm thấy bất ngờ, nhưng sau khi nghe đến đó, Diệp Trường Sinh vẫn nhú mày:

“Vì sao Tử Linh phải từ bỏ phi thăng linh giới? Vị thánh tổ ma giới kia hứa hẹn gì với nàng?”

Lăng Ngọc Linh nghe vậy trên mặt lộ ra một tia cười khô: “Vị thánh tổ Ma giới kia đáp ứng mang nàng đi lên, đồng thời đem mẫu thân của nàng nhập thể, chuyển hóa thành tu sĩ Ma giới cũng mang theo Ma giới!”

“Chu Viện?!”

Diệp Trường Sinh thần sắc chấn động, lập tức hiểu ra quyết định của Tử Linh.

Nàng có thể tu luyện đến cảnh giới Hóa Thần, nhưng mẫu thân nàng lại không có thiên tư đó, nếu Tử Linh một thân một mình phi thăng Linh giới, đem mẫu thân của nàng vớt ở phía dưới mà nói, vậy mẫu thân của nàng rất có thể sẽ chết già ở trong Nhân giới.

Dù sao, lúc ở Nhân giới, tuổi thọ Chu viện đã không còn dài. Nàng lớn hơn Diệp Trường Sinh ba trăm tuổi, dù có thủ đoạn kéo dài thọ nguyên bao nhiêu, cũng không thể để cho một tu sĩ Nguyên Anh sống lâu như vậy.

Mặc dù lúc trước Diệp Trường Sinh phi thăng đã hứa hẹn với chúng nữ sau này sẽ xuống tiếp ứng các nàng, nhưng ai biết được hẳn phải tốn rất nhiều thời gian để trưởng thành, sau đó mới có thực lực tiếp ứng chứ?

Những nữ nhân khác đều có thể chờ được, bởi vì các nàng trên cơ bản là nhân vật ngang hàng với Diệp Trường Sinh. Cho dù không phải nhưng cũng có năng lực tiến giai Hóa Thần ở Nhân giới, tóm lại có thể chậm rãi chờ hẳn, chờ bảy tám trăm năm cũng không thành vấn đề.

Nhưng cuối cùng Chu Viện vẫn không được, cho nên Tử Linh phải tính toán tuổi thọ cho mẫu thân mình.

Diệp Trường Sinh trong nháy mắt liền hiểu được suy nghĩ của Tử Linh. Hắn không khỏi thán than Tử Linh quả là một đứa bé có hiểu tâm.

“Vị Thánh Tổ đã hứa hẹn với Tử Linh là vị Thánh Tổ nào?”
Diệp Trường Sinh thở dài một tiếng hỏi.

“Nghe Tử Linh tỷ tỷ nói, là một vị Lục Cực Thánh Tổ!” Lăng Ngọc Linh suy nghĩ một chút, sau đó lập tức nói.

“Lục Cực sao? Vậy thì không thành vấn đề, mặc dù người này tiếp nhận Tử Linh là không có ý tốt, thế nhưng trong khoảng thời gian ngắn Tử Linh và mẹ của nàng cũng sẽ không xảy ra vấn đề gì!”

“Không những thế, Tử Linh còn được nàng bồi dưỡng hết sức, các loại tài nguyên đều sẽ nghiêng xuống, nói không chừng bây giờ tu vi còn cao hơn các người đấy!” Diệp Trường Sinh nhẹ giọng cười nói.

Nghe hắn nói vậy, vẻ lo lắng trong lòng chúng nữ cuối cùng cũng biến mất, Nguyên Dao tò mò hỏi: “Phu quân sao lại biết những chuyện này?”

“Ha ha, trùng hợp chính là, trước khi trở về ta cũng quen biết một vị Thánh Tổ của Ma giới, nghe được một ít chuyện liên quan tới Ma giới!”

“Không bao lâu nữa ta sẽ tới Ma giới một chuyến, giải quyết triệt để vấn đề của Tử Linh!” Diệp Trường Sinh mỉm cười nói.

Chúng nữ Nam Cung Uyển nghe xong lời này, cũng không hoài nghi Diệp Trường Sinh có phải đang nói giỡn hay không, không nghi ngờ hắn là một tu sĩ Hợp Thể, làm sao có thể nói ra những lời giải quyết vấn đề của Thánh Tổ Ma giới.

Với sự hiểu biết của các nàng với Diệp Trường Sinh, đã nói ra như vậy, thì đại biểu hắn về căn bản là có năng lực đó.

Diệp Trường Sinh cũng không phải loại người thích nói nhiều lời, cũng chưa bao giờ mặt mũi bầm dập trước mặt nữ nhân của mình. Ngược lại, hắn thường là loại người có thực lực thập phần, nhưng lúc nói chuyện luôn biểu hiện ra năm sáu phần.

Nói đến Tử Linh, chúng nữ lại nói tới chuyện của rất nhiều người khác, mấy cái tên Trần Xảo Thiển, Tân Như Âm,

Nghiên Lệ đều xuất hiện bên tai Diệp Trường Sinh.

Dưới sự trợ giúp của những tài nguyên mà Diệp Trường Sinh để lại, các nàng không thể nghi ngờ gì nữa, tất cả đều đã trở thành tu sĩ Nguyên Anh hậu kỳ. Về phần có thể tiến giai Hóa Thần hay không còn phải xem phúc duyên của từng người.

Lúc các nàng Nam Cung Uyển phi thăng lên, đám người Trần Xảo Thiên không thể nghi ngờ là không thể nào tiến giai Hóa Thần, nhưng đã mấy trăm năm trôi qua, các nàng có thành công hay không, liền được Diệp Trường Sinh trở lại nhân giới tự mình đi xem.

Cứ như vậy, năm người bọn họ một mực ở lại trong đình này mấy canh giờ, đám nữ tử Nam Cung Uyển kể lại chuyện các nàng cho Diệp Trường Sinh nghe một lần, còn Diệp Trường Sinh cũng kể lại chuyện mình đã trải qua cho các nàng nghe.

Những chủng tộc mà hắn gặp được là các loại bí thuật kỳ quái. Bạch Hồ di chỉ, Phi Linh tộc địa uyên, Minh Hà chi địa, Quảng Hàn giới nghe được, lòng hiếu kỳ của chúng nữ tử không kìm nổi, tràn đầy tò mò với hoang dã cổ xưa.

Mãi cho đến khi hoàng hôn mờ mịt, Diệp Trường Sinh mới từ trong đình đi ra, một mình tìm tới Hứa Diệu Vũ.

Rửa mặt cô gái này một lúc lâu, bây giờ tự nhiên phải an ủi một chút. Diệp Trường Sinh biết lúc mình và đám đông nữ nhân tụ tập với nhau, Hứa Huyền Vũ một mình quanh quẩn, trong lòng khẳng định cũng không dễ chịu gì.

Cho nên, mình phải đúng lúc biểu hiện ra sự quan tâm đối với cô.

Khi Diệp Trường Sinh tìm tới nàng, thì Hứa Quỳnh Vũ đang ở trước một hoa viên bên ngoài cung điện, bóng lưng lẻ loi tro trọi nhìn có chút thê lương.

Diệp Trường Sinh cất bước đi về phía trước, lặng yên không một tiếng động tới phía sau Hứa Trường Vũ, một đôi tay lặng yên bịt kín hai mắt Hứa Diệu Vũ, lập tức dọa cho vị tiên tử bụng đầy tâm sự này nhảy dựng.

Dưới phản ứng nhanh chóng này, một thanh trường kiếm bốc lên hàn khí lạnh lẽo, với khí thế sét đánh không kịp bưng tai từ trên người nàng bắn nhanh ra, hướng phía sau phóng tới.

Sau khi đem pháp bảo đánh ra, trong lòng Hứa Quỳnh Vũ mới lộp bộp một tiếng, cảm ứng được đạo khí tức kia là ai, nàng nhất thời luống cuống tay chân muốn thu hồi pháp bảo, nhưng không ngờ pháp bảo kia lập tức bị người bắt được.

Nhất thời, trong lòng vị tiên tử xưa nay lạnh lùng cao ngạo lạnh lùng này tràn đầy ảo não, làm sao có thể đột nhiên ra tay với đội trưởng?

Hắn vất vả lắm mới tới xem bản thân, rõ ràng là mình mong đợi đã lâu, kết quả vừa thấy mặt đã cho hắn một kiếm trước.

Hốc mắt Hứa Dục vũ ửng đỏ, đã sắp bị mình mếu khóc, xoay người, muốn tránh khỏi tay Diệp Trường Sinh bao trùm ở trên hai mắt nàng, xoay người đi xin lỗi Diệp Trường Sinh.

Lúc này, Diệp Trường Sinh nhẹ nhàng nhấc nàng một cái, khiến nàng tựa vào lồng ngực kiên cố của mình. Hứa Kính Vũ lập tức cảm nhận được một loại cảm giác an tâm khó nói nên lời, đủ loại ảo não trong lòng nàng cũng lập tức tiêu tan, trở nên bình tĩnh lại.

Lúc này, tiếng nói ôn nhu vang lên bên tai nàng: “Vật liệu rèn đúc thanh kiếm này hẳn là năm đó ta tặng ngươi Vạn Niên Huyền Ngọc!”

Dựa vào lồng ngực Diệp Trường Sinh, gò má Hứa Dục Vũ ửng đỏ, sự kinh hỉ và ngỡ ngàng trong lòng không nhận được muốn tràn ra ngoài. Nàng biết rõ lấy quan hệ của hai người bây giờ, làm ra cử động như vậy cũng không thích hợp, nếu để cho mấy người Nam Cung tỷ tỷ biết được, phải làm sao để nhìn nàng?

Chỉ là, nàng tuyệt đối không muốn rời khỏi ngực của Diệp Trường Sinh, chỉ muốn cứ thế bị hắn ôm chặt, mãi tới khi già đi.

Giờ khắc này Hứa Nhược Vũ, cảm giác tội ác cùng cảm giác kích thích cùng tồn tại, lại có một loại vui sướng như trộm tình.

Nghe Diệp Trường Sinh nói vậy, tiếng nàng nhẹ nhàng “Ừm” như muỗi kêu.

“Vạn Niên Huyền Ngọc mặc dù là tài liệu đỉnh cấp, nhưng đối với ngươi hiện tại thì có chút không đủ dùng. Thanh kiếm này

ngay cả Linh Bảo cũng không phải, về sau làm sao hộ thân cho người được?”

“Vừa hay lần này ta đi du lịch trên đại lục, đi qua rất nhiều chủng tộc cùng bí cảnh, ta cố ý giúp người lưu ý một phen, chọn lựa vài món bảo vật thích hợp cho người!”

Diệp Trường Sinh nói xong, trên tay lóe sáng, đồng thời xuất hiện ba bốn kiện bảo vật lóng lánh hào quang, mỗi một kiện đều có linh khí bức người, trong đó có một kiện càng là thần vật tối nghĩa, mặc dù không lộ ra hào quang kinh người cỡ nào, nhưng chỉ cần hơi cảm ứng một chút, liền có thể phát hiện ra vật này không tầm thường.

Một khối ngọc bài màu xanh, tản ra hàn quang lạnh lẽo, một đôi ngọc câu màu trắng, hàn khí âm u, còn có cương ngân sắc nội giáp..., những cái này không cái nào không phải là đỉnh cấp linh bảo, vừa lúc thích hợp cho Hứa Diễm Vũ sử dụng.

Thanh tiểu kiếm màu lam nhạt cuối cùng mà Diệp Trường Sinh lấy được trong Nghiễm Hàn Giới, cũng lấy ra cho Hứa Huyền Vũ.

Mặc dù pháp lực hiện tại của nàng còn chưa đủ vận dụng pháp bảo này, nhưng đợi đến năm tháng ôn dưỡng trong cơ thể nàng, sau khi thực lực tăng trưởng lên, dùng đến sẽ phi thường thuận buồm xuôi gió.

“Đội trưởng, cái này....” Hứa Báo Vũ nhìn đồng bảo vật kia, trong mắt lộ ra vẻ chần động, dường như có chút không dám tin tưởng.

Bảo vật kinh người như vậy, mấy món trong đó rõ ràng là đỉnh cấp Linh Bảo thì không nói, còn thanh tiểu kiếm màu lam kia thậm chí so với Linh Bảo khí tức càng thêm lợi hại, chẳng lẽ là Thông Thiên Linh Bảo?

Đội trưởng không ngờ lại tặng bảo vật quý giá như thế cho mình, hần...

“Không được cự tuyệt nha, đây là ta vất vả khổ cực chọn cho người, người không biết ta vì lấy được những bảo vật này mà bóc lên bao nhiêu mạo hiểm, đây là tâm ý của ta, nếu như người cự tuyệt ta sẽ thương tâm!” Mặt mũi Diệp Trường Sinh tràn đầy thâm tình nói.

Mấy món bảo vật này trên thực tế là hấn chuẩn bị để gặp Hứa Mẫn Vũ trước đó tạm thời chọn lựa ra, bất quá lúc đối mặt với nữ nhân, khẳng định không thể nói thật.

Loại chiêu trò này dùng trên người những nữ nhân mà Nam Cung Uyển hiểu rõ căn nguyên cũng không có tác dụng gì. Dù sao các nàng cũng đã trải qua các chiêu trò của Diệp Trường Sinh nên hiểu rất rõ mọi sợi lông trên người hấn.

Nhưng dùng nữ nhân thuần tình như Hứa Huyền Vũ, trên căn bản là dễ như trở bàn tay, về phương diện này Diệp Trường Sinh tự hỏi cho tới bây giờ chưa bao giờ thất thủ.

Quả nhiên, nghe được lời này của hấn, Hứa Huyền Vũ cảm động nước mắt tuôn rơi, thanh âm nghẹn ngào nói: “Đội trưởng, ta...”

“Thế nào, có phải đặc biệt cảm động hay không? Phần tâm ý này của ta ngươi làm sao báo đáp ta? Nếu không, lấy thân báo đáp a?”

Diệp Trường Sinh vuốt ve gương mặt mềm mại của Hứa Diễm, trong thanh âm mang theo một tia ý cười nói.

“A?” Hứa Huyền Vũ kinh hô một tiếng, chỉ một thoáng mặt gã đỏ bừng, xấu hổ trong lòng cơ hồ không khống chế nổi.

Cô ngỡ ngác một hồi, đột nhiên xoay người lại, ngẩng đầu lên, đôi mắt sáng ngời nhìn về phía Diệp Trường Sinh, ánh mắt mang theo một tia chờ mong, khẽ nâng cằm, nhắm hai mắt lại.

Khí tức ấm áp nhào tới trên mặt Diệp Trường Sinh, hấn đột nhiên vuốt vuốt mái tóc của nàng, cười nói: “Đùa thôi!”

“Rắc vào!” Hứa Huyền Vũ cảm giác bản thân như tan nát, chỉ một thoáng mặt nàng trắng bệch, mở mắt ra, trong chớp mắt con ngươi rạng ngời rực rỡ liền âm đạm vô quang, bên trong chảy xuôi u ám làm người ta mê.

Nàng thất hồn lạc phách đứng đó, mặc cho tay của Diệp Trường Sinh vuốt ve trên mái tóc của nàng, ngỡ ngác không biết nên nói gì.

Diệp Trường Sinh bỗng nhiên cười ha ha, véo véo gương mặt trắng noãn của Hứa Huyền Vũ: “Mấy món pháp bảo liền đem mình bán, nha đầu ngươi bị ngu à?”

“Trong lòng ta, không phải người có thể sử dụng vài món pháp bảo kia để đánh giá, người là độc nhất vô nhị, quý giá lắm sao, chẳng lẽ người vì mấy món pháp bảo kia mà nguyện ý lấy thân báo đáp cho ta?”

Nghe y nói vậy, ánh mắt u ám của Hứa Huyền Vũ từ trong đáy mắt lập tức lóe sáng, nàng vội vàng ngẩng đầu, vội vàng nói: “Đội trưởng ta... Ta không phải, ta cho tới nay đều...”

“Ta biết, ta biết!” Diệp Trường Sinh đột nhiên cúi đầu, ngơ ngác nhìn hai cánh hoa kia, tàn phá bừa bãi.

Hứa Huyền Vũ chưa bao giờ trải qua trận thế này, làm sao có thể chịu đựng nổi, trong khoảnh khắc liền mềm nhũn, rúc đầu vào trong ngực gã, khuôn mặt kiều diễm, trong con người dịu dàng chớp động hào quang.

“Mấy ngày nữa ta sẽ tới tìm người, đến lúc đó hồi hận cũng vô dụng!” Diệp Trường Sinh xoa xoa đầu cô, sau đó tiêu sái rời khỏi.

Hứa Đình Vũ trải qua lần đại khai đại lạc lại đứng tại chỗ nhất thời không biết nên nói cái gì, một cảm giác chờ mong lặng yên từ đáy lòng lặng yên hiện ra.

Nàng vốn là một người tâm tình tương đối đạm mạc, nhưng ở Diệp Trường Sinh này, lại luôn bị hấp dẫn bất tri bất giác làm cho tâm tình phập phồng, không cách nào bình tĩnh lại.

Đây là những gì nàng trải qua, đương nhiên nàng không biết chính là, tâm tình của nàng sẽ phát sinh chập trùng, cũng là do Diệp Trường Sinh cố ý gây nên.

Nếu ngay cả một nữ sinh cũng không điều động được, nói thế nào nàng lại thích người.

Theo Diệp Trường Sinh thấy, hiện giờ Hứa Huyền Vũ quả thực dễ như trở bàn tay, loại mà hấp dẫn ngoạn ngoạn ngón tay là lấy được, có điều hấp dẫn không vội vã đi làm cái gì.

Đây cũng không phải hấn đột nhiên chuyển tính muốn tu thân dưỡng tính, mà bởi vì, hiện tại còn có bốn con cạp cái đang gào khóc đòi ăn chờ hấn nuôi.

Đây là buổi tối đầu tiên Diệp Trường Sinh gặp lại các đạo lữ của mình, lựa chọn đêm tốt đêm cùng ai làm một vấn đề khó khăn, mặc kệ chọn ai, chỉ sợ cũng không phải một lựa chọn chính xác.

Mà đám người Nam Cung Uyển tựa hồ cũng là cố ý làm khó hấn, cố ý tách ra, chờ hấn tìm đến, xem hấn muốn tìm người nào.

Đêm nay, mặc kệ hấn xuất hiện ở gian phòng nào, đều là một sự lựa chọn tặng đầu người.

Dù cho hấn muốn được đồng hành ngủ say thì cũng phải đối mặt với một vấn đề, đó chính là đi tìm người đầu tiên.

Mặc kệ hấn lựa chọn ai, đều là một phiên toái. Vì vậy, Diệp Trường Sinh sau khi suy nghĩ một chút, liền hạ quyết tâm, hôm nay phải mặt dày chút.

Thân hình hấn lóe lên, bỗng nhiên biến mất ngay tại chỗ. Sau một khắc, hấn xuất hiện trong một gian phòng trống không, sau khi nhìn quét mọi nơi một phen, xác định không có bất cứ vấn đề gì.

Diệp Trường Sinh bỗng nhiên toàn thân bộc phát ra một luồng chấn động đáng sợ, trầm giọng hét lớn: “Người là ai? Tới đây làm gì?”

Bốn người Nam Cung Uyển mặc dù đều ở tại chỗ của mình, nhưng trên thực tế các nàng đều hết sức chăm chú quan tâm động tĩnh bên ngoài, chờ xem Diệp Trường Sinh sẽ gõ cửa nào.

Kết quả, các nàng chờ ở đây, đột nhiên nghe một tiếng hét lớn như vậy, giống như có cường địch khó lường nào đó xuất hiện. Toàn thân Diệp Trường Sinh bộc phát ra một cỗ dao động kinh khủng, bị mỗi người bọn họ cảm nhận được rõ ràng.

Quá sợ hãi, trong lòng chúng nữ đâu còn suy nghĩ gì khác, từng người đều bay ra khỏi phòng của mình, vội vã hướng gian phòng mà Diệp Trường Sinh đang ở bay tới.

Chỉ là, vừa mới bay được nửa đường, các nàng mới đột nhiên phản ứng lại, tại Linh Hoàng thành này cấm chế trùng trùng điệp điệp, nơi đây lại là trọng yếu chi địa, nào sẽ đột nhiên xuất hiện cường địch gì.

Huống chi, nếu như thật sự có cường địch gì, lấy thực lực của các nàng nào có tư cách tham dự vào, tùy tiện chạy tới chẳng qua là thêm phiền toái mà thôi.

Vì vậy... đây là chiêu trò!

Khi chúng nữ vừa mới phản ứng lại thì đã chậm, từng chùm sáng từ trong phòng Diệp Trường Sinh bay ra, hóa thành từng chùm tia từng chùm đem chúng nữ trói lại, kéo vào trong phòng của hắn.

Leng keng leng keng leng keng!

Âm mưu quỷ kế của Diệp Trường Sinh đã thực hiện được, hoàn mỹ tránh được nan đề mà chúng nữ thiết trí cho hắn.

Nhưng trên thực tế cũng rất khó nói rõ đây có phải là bọn người Nam Cung Uyển mượn sức lừa gạt hay không, sớm đã nhìn thấu mưu kế của hắn, chẳng qua là làm bộ làm tịch cùng hắn diễn một tuồng kịch.

Dù sao, đối với phu quân nhà mình, người như thế nào, các nàng rất rõ ràng, trong các chiêu trò thì có rất nhiều.

Nhưng bất kể thế nào, Diệp Trường Sinh vẫn dựa vào những lá cờ nhỏ như vậy tránh được lần khảo nghiệm này, vì vậy cứ như vậy, hắn và chư vị đạo lữ của mình thật sự thực hiện ý nghĩa thật sự gặp lại nhau.

Sau đó, hắn dành thời gian đi gặp Hứa Huyền Vũ một chuyến, hoàn thành lời hứa của mình, không để cho vị nữ tử huệ tâm lan này trống không.

.....

Như thế, liên tiếp mười ngày thời gian, Diệp Trường Sinh cùng các vị đạo lữ kia ở trong khu vực này, vẫn không có

người đi ra khỏi khu vực này, đương nhiên cũng không có ai ngu xuẩn đến mức quấy rầy bọn họ.

Mười ngày sau, Diệp Trường Sinh hóa thành một đạo lưu quang, bay về một hướng khác của Thiên Linh Thánh Thụ.

“Diệp huynh tới nhanh như vậy sao?” Khi thấy hắn tới, Linh Hoàng có vẻ rất kinh ngạc.

Vốn dĩ cô tưởng mình phải đợi một, hai tháng, dù sao Diệp Trường Sinh cũng là năm đại mỹ nhân, sao có thể ứng phó dễ dàng được?

Nhưng không ngờ, bây giờ hắn lại tới tìm mình nhanh như vậy!

“Có chút chuyện quan trọng không thể trì hoãn, cho nên liền mau chóng đến tìm đạo hữu!” Diệp Trường Sinh thở dài một tiếng nói.

Những người Nhân giới còn đang chờ hắn, sao hiện tại hắn có thể đắm chìm trong ôn nhu hương?

Cho nên, sau khi hơi an ủi một chút đám người Nam Cung Uyển, Diệp Trường Sinh liền nhanh chóng đi tới chỗ Linh Hoàng.

Hắn tìm tới Linh Hoàng tự nhiên là vì việc xây dựng Nghịch Linh thông đạo, tuy rằng phương pháp hắn tạo ra có, nhưng rất nhiều người yêu nhị tộc vẫn phải làm phiền người của Thiên Linh Vực giúp đỡ, mà Nghịch Tinh Bàn cần thông đạo nghịch linh cũng phải tới tìm vị Linh Hoàng này mượn.

Nghịch Tinh Bàn là pháp khí vô cùng trân quý, cho dù trên tay rất nhiều Đại Thừa cũng không có, tỷ như Thanh Nguyên Tử, trong tay cũng chỉ có một pháp khí tương tự.

Nhưng mà trong hai tộc Nhân Yêu, trừ hai tu sĩ Đại Thừa của hai tộc tự mình nắm giữ một kiện Nghịch Tinh Bàn ra, thì mỗi trên tay Tam Hoàng Thất Yêu Vương cũng có một kiện.

Loại chuyện có thể tạo thành trợ giúp rất lớn đối với vượt giới, đối với Diệp Trường Sinh mà nói là không thể thiếu.

Dù sao, lần này hắn đích thực dự định chính chân thân mình hạ giới.

Nói như vậy, muốn làm được điều này căn bản là không thể, tu sĩ Hợp Thể đỉnh phong tuyệt đối không thể nào xuất hiện chân thân ở một vị trí thấp, cho nên đám người Động Thiên Thử Vương cùng Thánh Tổ Ma giới chỉ là đưa hóa thân xuống hạ giới mà thôi.

Nhưng loại chuyện này cũng không phải tuyệt đối, không phải cường giả cao cấp khác không cách nào xuống hạ giới, nếu không La Hầu cũng sẽ không xuất hiện trong thế giới đó.

Có thể né tránh loại quy tắc thiên địa này, tự nhiên là chỉ có Chân Linh, mà Diệp Trường Sinh nắm giữ Kinh Trập Thập Nhị Biến, vừa vặn có thể biến thành Thiên Phượng tinh thông Không Gian Chi Lực, tránh thoát khỏi hạn chế chân thân hạ giới loại này.

Nhưng làm như vậy, vẫn phải dựa vào lực lượng của Nghịch Tinh Bàn.

Luồng sóng này quả thực thiếu nợ vị Linh Hoàng này không ít nhân tình, kể từ khi nàng giúp đỡ đám người Nam Cung Uyên che chở, đến bây giờ lại phải mượn lực của nàng để xây dựng Nghịch Linh Thông Đạo.

Nhưng cũng không sao, Diệp Trường Sinh đã chuẩn bị một phần đại lễ cho nàng, đủ để triệt tiêu tất cả mọi tình của nàng.

“Theo như lời Diệp huynh, chuyện trọng yếu này là chỉ?” Trên mặt Linh Hoàng lộ ra vẻ tò mò, trong mắt mang theo ý dò hỏi.

Nhiều ngày qua, nàng vẫn luôn ở chỗ này không đi bẻ quan, đương nhiên cũng là để gặp mặt Diệp Trường Sinh một lần.

Mặc dù hai người đã mấy trăm năm không gặp mặt, nhưng lúc trước giữa hai người còn có một phần giao tình.

Mặc dù lúc ấy Hóa thân của Linh Hoàng cùng Diệp Trường Sinh ở chung không lâu, nhưng đối với tính cách của hắn lại có bảy tám phần hiểu rõ.

Bởi vậy, trong suy nghĩ của Linh Hoàng, Diệp Trường Sinh là một người đáng được tín nhiệm, như vậy có thể đem một số hậu sự phó phó thác cho hắn.

Với thực lực hiện tại của Diệp Trường Sinh, cũng đủ để chiêu cố tốt toàn bộ Thiên Linh Vực, cùng với... chăm sóc tốt hậu thủ của nàng.

“Chuyện này có mấy chuyện trọng yếu, một chuyện có liên quan đến bản thân ta, một chuyện cũng liên quan đến đạo hữu!” Diệp Trường Sinh ngồi đối diện Linh Hoàng, bỗng nhiên nói.

“Ồ, Diệp huynh còn có tinh lực để quan tâm đến ta sao?” Linh Hoàng trên mặt lộ ra vẻ tươi cười thản nhiên, bộ dạng có chút bất ngờ.

“Ta và ngươi cũng coi như là bằng hữu, làm sao không quan tâm? Tin tức ngươi muốn độ đại thiên kiếp, trong cả nhân yêu hai tộc cơ hồ không có mấy tu sĩ Hợp Thể không biết, Diệp mỗ nếu nghe nói vậy, tự nhiên phải quan tâm một phen!” Diệp Trường Sinh sắc mặt như thường nói.

Nghe nói như thế, Linh Hoàng trở nên trầm mặc, trên khuôn mặt như ngọc lộ ra vẻ phức tạp.

“Đạo hữu một khi đã biết chuyện này thì hẳn đã biết, ta muốn độ đại thiên kiếp này hầu như không có mấy tu sĩ Hợp Thể kỳ có thể độ được!”

“Trước mắt trong Nhân tộc, số lần vượt qua đại thiên kiếp Hợp Thể cũng chỉ có Huyền Vũ Bá Hoàng hơn ta, mà lão gia hỏa kia có thể vượt qua nhiều Đại Thiên kiếp như vậy lý do chắc hẳn đạo hữu cũng đã nghe nói, cái xác rùa kia luôn luôn chắc chắn!”

“Mà ta chưa bao giờ am hiểu điểm này, cho nên lần đại thiên kiếp này hơn phân nửa ta sẽ chết trong đó!”

Khi nói đến vận mệnh tương lai của mình, sắc mặt của Linh Hoàng ngược lại rất bình tĩnh, có vẻ đã nhìn thấu.

Diệp Trường Sinh nghe vậy cũng không khỏi cảm khái. Đại thiên kiếp hai mươi bốn lần, tuổi thọ Hợp Thể kỳ bảy vạn hai ngàn năm, trong trí nhớ của hắn, không có mấy người có thể vượt qua.

Mặc dù không cách nào so sánh được tuổi thọ Hợp Thể kỳ mười vạn năm của đệ nhất Ma tôn, nhưng con số Linh Hoàng này cũng rất kinh người.

Đúng như Kim Việt thiên sư nói, nếu như nàng có thể vượt qua lần đại thiên kiếp này, vậy tỷ lệ tiến giai Đại Thừa sẽ tăng lên rất nhiều.

“Cho nên lúc trước đạo hữu tìm kiếm động phủ của Thiên Bảo Thượng Nhân, cũng là vì đối phó Đại Thiên Kiếp sao?”

“Nhưng nếu như lúc trước đạo hữu đã đạt được Minh Quang cổ kính và Thánh Linh đan, chẳng lẽ còn chưa vượt qua chỗ dựa của đại thiên kiếp lần này?” Diệp Trường Sinh hỏi.

Linh Hoàng nghe vậy trên mặt lộ ra một tia cay đắng: “Trước khi mở ra động phủ của Thiên Bảo Thượng Nhân, ta chỉ có không đến nửa phần tỷ lệ có thể vượt qua lần thiên kiếp này!”

“Sau khi đạt được Minh Quang cổ kính, tỷ lệ thành công của ta tăng lên nửa thành. Sau khi phục dụng Thánh Linh đan, trải qua mấy trăm năm khổ tu như vậy, các loại trạng thái của ta đã được tăng trưởng trên diện rộng, cách Đại Thừa chỉ có một cước!”

“Nhưng tỷ lệ ta vượt qua đại thiên kiếp lần này lại chỉ tăng thêm hai thành, Diệp huynh không biết là trong mấy trăm năm này, ta đã từng thử đột phá Đại Thừa!”

Diệp Trường Sinh nghe vậy có chút trầm mặc, nếu Linh Hoàng không thành công đột phá, lúc trước thử chính là thất bại.

“Vì lẽ đó, trong tình huống không thành công tiến giai, hiện tại ta chỉ có thể đối mặt với đại thiên kiếp lần này, mà ta chỉ có tỷ lệ vượt qua ba phần!”

Diệp Trường Sinh thở dài, ba phần tỷ lệ vẫn lạc thật sự là quá lớn!

Mà muốn đột phá Đại Thừa, chỉ dựa vào một viên Thánh Linh Đan làm sao có thể thành công. Nói cho cùng Thánh Linh Đan cũng chỉ có tác dụng đối với tu sĩ Hợp Thể, gặp phải bình cảnh Đại Thừa, hơn phân nửa hiệu dụng sẽ đại giảm.

“Vậy đạo hữu dự định thế nào, cũng sẽ không chuẩn bị hậu chiêu gì chứ?” Diệp Trường Sinh trầm mặc một lát rồi hỏi.

Người có tu vi Linh Hoàng chắc chắn sẽ không cam lòng chết đi như vậy, dù sao cũng là người sống mấy vạn năm, dù thế

nào cũng phải mưu tính một ít đường lui cho chính mình.

“Diệp huynh nói không sai, chúng ta là người có tu vi như vậy đều phải chuẩn bị đường lui, có người len lén ẩn nấp hóa thân, có người giấu bản thể ở một vài nơi có thể trì hoãn thiên kiếp, còn có người lợi dụng bí pháp đem bản thân phân hóa thành mấy tồn tại, tự hạ cảnh giới!”

“Thủ đoạn của mỗi người đều căn cứ đặc điểm của mình mà ra, ta tự nhiên cũng không ngoại lệ!”

Nghe được lời này của Linh Hoàng, Diệp Trường Sinh phảng phất như hiểu được điều gì, hỏi: “Con rồi?”

“Đúng vậy, đồng đạo hai tộc Nhân Yêu nâng ta lên đứng đầu thuật Khôi Lỗi, nhưng ta có thể có được thuật Khôi Lỗi tinh xảo như thế, cũng không phải ngộ tính của ta xuất chúng cỡ nào, mà đơn thuần là vì năm đó ta đạt được một trang ngoại thư của Kim Khuyết Ngọc Thư, mặt trên có liên quan đến thuật Khôi Lỗi!”

Diệp Trường Sinh nghe vậy cũng không cảm thấy ngoài ý muốn, tồn tại cấp Tam Hoàng nắm giữ một trang Kim Từ Ngọc Thư hợp tình hợp lý.

“Như vậy, đạo cầu sinh của ngươi nằm trong một tờ Kim Từ Ngọc Thư này?”

“Ừ, trong Kim Từ Ngọc Thư này ghi lại một loại Mệnh Hồn Khôi Lỗi đẳng cấp cao nhất, loại Khôi Lỗi này một khi luyện chế thành công thì tương đương với mệnh lệnh thứ hai của chủ nhân!”

“Một khi bản thể vẫn lạc, Nguyên Anh lập tức được mệnh hồn khôi lỗi trùng sinh. Trùng sinh như vậy tương đương với bản thể hoàn toàn đổi thành một người khác, thậm chí có thể lừa gạt được Thiên Đạo!”

“Bởi vậy, dù cho bản thể không thể vượt qua thiên kiếp, thiên kiếp cũng sẽ không lan đến Mệnh Hồn Khôi Lỗi, hơn nữa mệnh hồn Khôi Lỗi này cũng không có hạn chế đoạt xá!”

“Nói cách khác, cho dù trước kia đã đoạt xá, vẫn có thể dùng Mệnh Hồn Khôi Lỗi này trùng sinh. Đương nhiên Mệnh Hồn Khôi Lỗi này cả đời cũng chỉ luyện chế được một cái, không thể luyện chế vô hạn!”

Nghe được lời này của Linh Hoàng, Diệp Trường Sinh nhớ lại một số tin tức ban đầu, lập tức hiểu ra cái gì đó.

Sau khi Linh Hoàng vẫn lạc, một tu sĩ Hợp Thể trung kỳ không biết từ đâu chui ra đánh bại mấy vị Hợp Thể hậu kỳ, đoạt được vị trí Linh Hoàng, hơn nữa còn mạnh mẽ tạo thành một con đường máu trong ma kiếp.

Tu sĩ Hợp Thể trung kỳ bình thường nào có thực lực đó?

Như thế xem ra, nữ tử thần bí đột nhiên xuất hiện chẳng lẽ vẫn là Linh Hoàng?

“Nhiều năm qua, ta vất vả khổ cực bồi dưỡng, rốt cục bồi dưỡng được một bộ mệnh hồn Khôi Lỗi, hơn nữa bồi dưỡng nó đến cảnh giới Hợp Thể trung kỳ, đây chính là hậu chiêu của ta!” Linh Hoàng nói ra.

Diệp Trường Sinh cười ha ha nói: “Xem ra ta đã lo lắng không công cho đạo hữu rồi!”

Trên mặt Linh Hoàng lộ ra vẻ tươi cười, lắc đầu: “Thật ra, nếu không phải vận bất đắc dĩ, ta thật sự không muốn vận dụng đến bước này, bởi vì mạng hồn khôi lỗi này còn có một hạn chế, đó chính là sau khi ký sinh vào khôi lỗi, tu vi vĩnh viễn không cách nào vượt qua người luyện chế!”

“Nói cách khác, ta chỉ có thể tu luyện nhiều nhất thân thể Khôi Lỗi này tới Hợp Thể đỉnh phong, sau đó thì không cách nào tiến thêm một bước nữa!”

“Kỳ thật ta đợi Diệp huynh nhiều ngày như vậy, là muốn thỉnh cầu Diệp huynh một chuyện, nếu ta chết trong thiên kiếp mà nói, kính xin Diệp huynh hỗ trợ chiếu cố một phen Thiên Linh Vực!”

“Diệp huynh tự mình muốn làm Linh Hoàng cũng được, nếu như không muốn, kính xin che chở ta một đoạn thời gian, ta cần điều chỉnh thân thể Khôi Lỗi Mệnh Hồn này một đoạn thời gian!”

Nghe được lời này của Linh Hoàng, trên mặt Diệp Trường Sinh lại lộ ra vẻ mỉm cười: “Với giao tình giữa đạo hữu và ta, làm việc này đương nhiên không gì không thể!”

“Chỉ là, hôm nay ta tới nơi này, thật ra là muốn đưa cho đạo hữu phương án khác!”

“Ồ?” Linh Hoàng lộ vẻ kinh ngạc, nàng nghe ra ý của Diệp Trường Sinh, lẽ nào hắn có biện pháp giúp mình vượt qua đại thiên kiếp lần này?

Trên tay Diệp Trường Sinh xuất hiện một thẻ tre màu xanh nhạt, trên thẻ trúc mình khắc đại lượng phù văn màu tím thần bí, mơ hồ có một loại khí tức huyền ảo thâm sâu từ trên đó phát ra.

Khi tấm thẻ tre này vừa xuất hiện trên tay Diệp Trường Sinh, ánh mắt Linh Hoàng lập tức bị thẻ tre hấp dẫn, rút cuộc không cách nào rời đi.

“Đạo hữu từng nghe nói tới Ngự Lôi Tiễn?” Diệp Trường Sinh cầm thẻ tre cười khẽ một tiếng hỏi.

Nghe đến cái tên Ngự Lôi Ký này, trên mặt Linh Hoàng lộ ra một tia suy tư, đối với người sống lâu năm như nàng mà nói, các loại thủ đoạn có thể ứng phó thiên kiếp, khẳng định là đã hiểu rõ rất nhiều.

Trước kia nàng mơ hồ nghe nói qua Ngự Lôi Thư, nhưng hiểu rõ cũng không nhiều.

Đây tựa hồ là một loại pháp khí có thể làm suy yếu uy lực thiên kiếp?

“Trong lúc ngẫu nhiên ta nhìn thấy ghi chép có liên quan đến Thánh Đảo, nghe nói cho dù là tồn tại cấp Đại Thừa cũng sẽ động tâm với thứ này?” Linh Hoàng dò hỏi.

“Ha ha, đạo hữu quả nhiên kiến thức rộng rãi, không sai, Ngự Lôi ký này là sẽ có trợ giúp rất lớn đối với tồn tại cấp Đại Thừa!”

“Tam đại Thủy đạo hữu của Ma giới đều biết phải không? Phần lớn trong số họ đều là tồn tại của năm tháng dài đằng đẳng, mà có một vị gần như xuất hiện từ ngày Ma giới ra đời, sống đến bây giờ.”

“Số lượng đại thiên kiếp mà nàng vượt qua có thể tưởng tượng được, mà nàng có thể vượt qua nhiều đại thiên kiếp như vậy, pháp khí được gọi là Ngự Lôi ký không thể bỏ qua!”

Diệp Trường Sinh chậm rãi nói ra một cái khiến Linh Hoàng sắc mặt đại biến, trong mắt đầy tin tức chấn động.

Thủy tổ mà hắn nói chính là Bảo Hoa, bản thể của Bảo Hoa là Bảo Hoàng Thánh Hoa, mà Bảo Hoàng Thánh Hoa này cũng không phải là thứ gì khác, chính là cây Huyền Thiên Hoa trong tay nàng nở ra đóa hoa.

Nói cách khác, kỳ thật Bảo Hoa là từ trên Huyền Thiên Chi Bảo đản sinh ra, là sinh linh Tiên Thiên tương tự Chân Linh sơ đại.

Đây cũng là một trong những nguyên nhân khiến thiên phượng cao ngạo như vậy, có thể kết bạn với bảo hoa, dù sao căn cơ

của hai người cũng tương tự.

Đương nhiên, điều này cũng không có nghĩa là năm tháng dài đằng đặc như Bảo Hoa và Sơ đại Chân Linh.

Bản thể của Bảo Hoa tuy rằng đã xuất hiện trước khi thiên địa Ma Giới sinh ra, nhưng là chờ nàng sinh ra ý thức, lại không biết là chuyện sau bao nhiêu năm, ít nhất Huyền Thiên Hoa Thụ phát triển thành thực phải cần trăm vạn năm thời gian.

Nhưng ngay cả như vậy, bảo hoa còn sống bao nhiêu năm cũng có thể nói là dài đằng đặc, vượt qua không biết bao nhiêu lần đại thiên kiếp.

“Cái thẻ Ngự Lôi này, ta có thể xác định, là thứ còn trân quý hơn Tam Thanh Lôi Tiêu Phù!” Diệp Trường Sinh đột nhiên nói.

Tam Thanh Lôi Tiêu Phù lại là thứ mà Linh Hoàng biết, đây là phù lục Tiên giới, có tác dụng suy yếu đối với Đại Thiên kiếp của tu sĩ Đại Thừa kỳ.

Nghe nói như thế, Linh Hoàng khiếp sợ hoa dung thất sắc, có chút khó tin hỏi: “Hắn là pháp khí trong tay Diệp huynh chính là Ngự Lôi Ký kia?”

“Không sai, Ngự Lôi Ký này là ta mượn từ chỗ một vị tôn tại Đại Thừa, tạm thời ta không dùng được thứ này, có thể cho đạo hữu mượn dùng một lát!” Diệp Trường Sinh cười cười, đưa thẻ tre màu xanh tới.

Tay Linh Hoàng có chút run rẩy tiếp nhận Ngự Lôi Tiễn, trên mặt vẫn mang vẻ mặt không thể tưởng tượng nổi, dường như đến bây giờ vẫn còn trong ảo mộng.

Sau khi bỗng nhiên kịp phản ứng, đôi mắt đẹp dịu dàng của nàng lập tức ẩn chứa vẻ cảm kích nhìn về phía Diệp Trường Sinh, phân ân tình này thật đúng là khó lường!

Giờ phút này nàng cảm khái vô cùng, quyết sách lúc trước mình đưa ra có thể là sáng suốt nhất trong cuộc đời mình đưa ra.

Kết quả này mang lại cho mình một hồi báo to lớn, vượt xa tưởng tượng.

“Cự Lôi Ký ít nhất có thể giúp người vượt qua xác xuất thành công của lần đại thiên kiếp này tăng lên năm thành, tăng thêm thủ đoạn chính người chuẩn bị trước đó, trừ phi trong quá trình thiên kiếp giáng lâm xảy ra chuyện ngoài ý muốn gì, nếu không lần này đại thiên kiếp của người có lẽ không thành vấn đề!” Diệp Trường Sinh cười cười nói.

Linh Hoàng hít một hơi thật sâu, trịnh trọng nói: “Diệp huynh, ta đã ghi nhớ ân tình này trong lòng, sau này phạm là chỗ có thể có được, kính xin Diệp huynh cứ việc phân phó!”

Nàng không hỏi đến việc xem rốt cuộc Ngự Lôi Ký mượn được từ tay vị Đại Thừa nào, cho dù vừa rồi Diệp Trường Sinh tiết lộ một chút, Ngự Lôi Ký thuộc về một vị thủy tổ của Ma giới, Linh Hoàng cũng không hỏi nhiều.

“Ha ha, đạo hữu không cần khách khí như thế, lấy giao tình giữa người và ta, ta mượn món pháp khí này không tính là gì, hơn nữa hiện tại ta còn có chỗ cần đạo hữu hỗ trợ!” Diệp Trường Sinh cười một tiếng tỏ vẻ không sao cả.

“Kính xin cứ việc phân phó!” Linh Hoàng lập tức tràn đầy cảm kích bày tỏ.

“Ta muốn xây dựng một thông đạo nghịch linh, hy vọng đạo hữu có thể giúp đỡ, ngoài ra cũng muốn mượn Nghịch Tinh Bàn của người dùng một lát!” Diệp Trường Sinh nói.

Trên thực tế, đối với người có được Thiên Phượng Sí như hắn mà nói, Nghịch Tinh Bàn cũng không phải là thứ bắt buộc, lực lượng cách giới hoàn toàn có thể hóa thân thành Thiên Phượng để triệt tiêu.

Nhưng để cho an toàn, hắn vẫn muốn lấy Nghịch Tinh Bàn của Linh Hoàng, thêm một tầng bảo đảm cũng an tâm hơn.

“Không thành vấn đề, Diệp huynh muốn xây dựng Nghịch Linh Thông đạo đi thông về phía hạ giới mà người đã phi thăng chứ? Ha ha, xem ra phong lưu của Diệp huynh vượt xa tưởng tượng của ta!” Linh Hoàng hé miệng cười cười, có chút trêu chọc nói.

Hiển nhiên, trải qua một phen nói chuyện giữa hai người vừa rồi, quan hệ với nhau đã cận kề hơn nhiều, Linh Hoàng thậm

chỉ lấy cuộc sống riêng của Diệp Trường Sinh để mở một chút trò đùa thanh nhã.

Ở tu tiên giới này, quan hệ bằng hữu muốn đạt tới một bước này cũng không dễ dàng, một thế giới người lừa ta gạt, đại đa số thời khắc khắc đều mang mặt nạ phòng bị người khác, giao tình nói chuyện rất ít xuất hiện.

Vừa rồi Linh Hoàng có gan tiết lộ chuyện bảo vệ tính mạng lớn nhất của mình cho Diệp Trường Sinh là mạo hiểm rất lớn, một khi Diệp Trường Sinh có ác ý gì, vậy cái mạng này của nàng sẽ không còn.

Từ đó cũng có thể nhìn ra nàng tín nhiệm Diệp Trường Sinh.

Mà Diệp Trường Sinh cũng báo đáp, mơ hồ tiết lộ tin tức mình và một vị thủy tổ Ma giới có cấu kết với nhau cho nàng, điều này cũng thể hiện sự tín nhiệm của hắn đối với Linh Hoàng.

Đến bước này, cảnh kết giao giữa hai người đã có chút hương vị tri tâm, đi thêm một bước nữa sẽ trở thành nhân vật tri kỷ bình thường, mà đi về phía trước...

“Sự tình Nghịch Linh Thông Đạo ta sẽ giao cho các nàng Liễu Thanh đi làm, lấy tài nguyên Thiên Linh Vực chúng ta làm được việc này cũng không khó, Diệp huynh chỉ cần chờ một chút là được rồi!”

“Về phần Nghịch Tinh Bàn, hiện tại ta liền có thể cho ngươi!” Nói xong, trên tay Linh Hoàng lóe lên hào quang, xuất hiện một cái mâm tròn màu trắng giống như được chế tạo từ bạch ngọc, nhưng lại tỏa ra hào quang màu lam nhạt.

Diệp Trường Sinh tiếp nhận vòng tròn này, sau đó quan sát tỉ mỉ một phen, xác thực từ phía trên cảm ứng được một cỗ không gian chấn động.

Nghịch Tinh Bàn này, chính thức là một loại kỹ thuật cao cấp, muốn luyện chế cần tiêu hao tài nguyên cực kỳ trân quý, mà lại không có mấy người có thể luyện chế ra.

Trong tay rất nhiều Đại Thừa thậm chí đều không có một kiện pháp khí như vậy, mà Nhân Yêu hai tộc bởi vì có được kỹ thuật truyền thừa luyện khí Tiên Giới, nên số lượng Nghịch Tinh Bàn có thể luyện chế tương đối nhiều.

Thu hồi mâm tròn, Diệp Trường Sinh trên mặt lộ ra nụ cười, chấp tay nói: “Đa tạ đạo hữu, lại nói, từ sau khi ta tiến giai hợp thể, còn rất ít trao đổi tâm đắc với tu sĩ cùng cảnh giới, hôm nay tốt không dễ có được cơ hội, đang muốn thỉnh giáo một phen!”

.....

Vì vậy, kế tiếp Diệp Trường Sinh lại cùng Linh Hoàng đàm luận hồi lâu, thời gian hần tiến vào Hợp Thể kỳ cũng chỉ khoảng một năm, về phần nhiều tu sĩ Hợp Thể kỳ đều biết, hần còn chưa biết, bởi vậy trong lần giao lưu này, hần đạt được không ít thứ từ trên người vị hợp thể Linh Hoàng cũ.

Đương nhiên, Diệp Trường Sinh pháp thể kiêm tu, lại trải qua không ít chủng tộc, gặp qua rất nhiều bí thuật, kiến thức cũng coi như bất phạm, ngược lại Linh Hoàng cũng đạt được không ít thu hoạch từ chỗ hần.

Đợi đến khi cuộc luận đạo này kết thúc, Linh Hoàng lại lần nữa tiến vào bế quan, nếu đã có Ngự Lôi ký, như vậy lần này nàng không thể không ôm tâm lý từ bỏ đi ứng phó rồi.

Thật ra trên người Diệp Trường Sinh còn có một số thứ có thể tạo thành sự trợ giúp cho thiên kiếp, ví dụ như những chiến giáp lột ra từ trên người Ma viên ở Ma Kim Sơn Mạch, ví dụ như vỏ bọc của Phúc Thiên Linh Quy.

Nhưng những vật này, muốn phát huy tác dụng, chỉ sợ rất lâu, cho nên hần cũng không lấy ra.

Có điều chỉ dựa vào một cái Ngự Lôi thể cũng đủ rồi, Linh Hoàng tương lai nếu muốn độ Thiên Kiếp Đại Thừa kỳ mà nói, thậm chí cũng có thể dùng vật này đi suy yếu Thiên Kiếp, từ đó gia tăng tỷ lệ tiến giai Đại Thừa.

.....

“Phu quân, nếu người thật sự hạ giới, liệu có nguy hiểm không?” Trên cây Thiên Linh Thánh, trong một cung điện, Diệp Trường Sinh và Nam Cung Uyển xuất hiện ở đây.

Nam Cung Uyển nghe được Diệp trường sinh nói muốn chân thân xuống dưới giới đón những người khác, nhất thời có chút lo lắng.

“Không sao, cùng lắm là sau khi đi xuống thực lực bị hạn chế một phen, nếu quả thật có điều gì ngoài ý muốn, ta nắm giữ biến thân Chân Linh, cũng có thể tùy thời ly khai thế giới kia!”

Diệp Trường Sinh khẽ vuốt mái tóc của nàng, ôm Nam Cung Uyển vào lòng, ôn nhu nói.

“Nhưng ta vẫn cảm thấy có chút nguy hiểm, không có biện pháp khác sao?” Nam Cung Uyển tựa vào lồng ngực của hắn, ngẩng đầu lên, trong đôi mắt đẹp hiện lên vẻ ưu sầu nói ra.

“Không phải là không có phương pháp khác, ví dụ như bồi dưỡng một luồng phân thân hạ giới, hoặc là tạo hình một hóa thân, nhưng những thứ này đều cần hao phí thời gian rất dài, chúng ta không thể chờ được!” Diệp Trường Sinh thở dài nói.

Đương nhiên hắn biết phải làm sao để càng thêm an toàn, chỉ có điều thời gian hắn không cần phải chờ đợi lâu như vậy.

Trung Nguyên, Hàn Lập thân là Linh giới đệ nhất Đại Thừa, vì hạ giới mà đều dùng Nguyên Hồn Đăng để bồi dưỡng một đám phân hồn mấy trăm năm mới có thể thành công.

Mà Động Thiên Thử Vương cùng con Khổng Tước kia chuẩn bị thời gian càng dài, phân thân hạ giới chưa bao giờ là dễ dàng như vậy.

Diệp Trường Sinh muốn nhanh chóng vớt người bên dưới ra, chỉ có thể dùng phương pháp thô bạo đơn giản nhất, chân thân trực tiếp hạ giới.

“Vậy đến lúc đó ngươi nhất định phải cẩn thận!” Nam Cung Uyển nhẹ giọng nói.

“Hắc hắc, ta rất quan tâm đến cái mạng nhỏ của mình, nếu không nắm chắc thì làm sao có thể làm được?”

Nam Cung Uyển nghe vậy thở dài một tiếng, gật đầu tựa vào ngực Diệp Trường Sinh, lắng lắng cảm thụ nhịp tim của hắn.

“Lại nói, trong khoảng thời gian gần đây, hai người chúng ta cũng rất ít khi có cơ hội ở chung một mình. Uyên Nhi, những năm gần đây vất vả cho con rồi!” Diệp Trường Sinh nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc nàng, thấp giọng nói.

“Uyên Nhi không khổ cực, người thật sự vất vả là phu quân!” Nam Cung Uyển hai tay vờn quanh eo nàng, ôn nhu nói.

“Những năm gần đây, lúc ta ra ngoài lang bạt, lúc nào cũng nhớ tới các ngươi, luôn nghĩ tới nhất định phải nhanh trở về, nhưng bởi vì đủ loại nguyên nhân, lại luôn luôn trì hoãn, mãi cho đến qua nhiều năm như vậy mới nhìn thấy các ngươi!”

“Ai, đều do đám dị tộc kia, chờ ta tu thành Đại Thừa, nhất định phải cho bọn chúng đẹp mắt!” Trên mặt Diệp Trường Sinh mang theo một tia sát khí nói.

“Phu quân, chuyện này cũng không thể trách bọn hắn được, chỉ có thể nói là thiên ý trêu ngươi, không cho chàng mau chóng trở về đoàn tụ với chúng ta mà thôi!” Nam Cung Uyên vội vàng nói, trấn an cảm xúc của Diệp Trường Sinh.

Nàng lại không muốn trượng phu của mình trêu chọc nhiều kẻ địch như vậy, không thể vì nguyên nhân không thể cùng các nàng đoàn tụ, mà hận đám dị tộc kia.

“Mà thôi, không nói những chuyện buồn bực này nữa, kỳ thật thời điểm ở bên ngoài mấy năm nay, ta vẫn quan tâm tới tu vi của các ngươi, bởi vậy cũng chuẩn bị cho các ngươi!”

Diệp Trường Sinh nói xong vung tay lên, trước mặt hai người liền có thêm một đồng lớn đồ vật ngũ quang thập sắc.

“Mấy thứ này là ta đặc biệt chuẩn bị cho ngươi, có phụ trợ tiến giai Luyện Hư kỳ, có đan dược tinh tiến pháp lực của Luyện Hư kỳ, có vài kiện Linh bảo dùng để hộ thân, còn có một kiện Thông Thiên Linh Bảo nữa. Mặc dù tạm thời ngươi không dùng đến nhưng trước hết có thể ở trong cơ thể ẩn tàng sẵn sàng một chút!”

Diệp Trường Sinh chỉ vào đồng đồ kia nói, Nam Cung Uyên căn bản không nhìn, hiện tại nàng hoàn toàn không muốn biết những thứ kia là cái gì.

Trong lòng nàng tràn đầy cảm động, yêu thương tràn đầy tràn ra, chỉ muốn cảm thụ sự ấm áp của phu quân, hận không thể dịch thân thể của mình vào trong thân thể của hắn.

“Phu quân!” Nam Cung Uyên dịu dàng gọi khẽ một tiếng, thanh âm bách chuyển thiên hồi, làm rung động nhân tâm.

Hai mắt nàng si mê quán lên, mị ý cơ hồ có thể nhỏ xuống.

Khoảng thời gian này, vẫn luôn không có cơ hội có thể ân ái một mình với Diệp Trường Sinh, sao có thể không tranh thủ thời cơ.

Diệp Trường Sinh trở về trong mười ngày này cơ hồ không có thời gian rảnh rỗi, nhưng với cường độ thân thể của hắn, như vậy mấy nữ nhân này ứng phó hoàn toàn không thành vấn đề.

Nó cúi đầu, nhẹ giọng cười nói: “Uyển Nhi, lần này chỉ có một mình con, vì phụ muốn con đi không được!”

.....

Hiệu suất thủ hạ của Linh Hoàng rất nhanh, ba ngày sau Diệp Trường Sinh đã nhận được tin. Tài liệu xây dựng Nghịch Linh Thông Đạo đã được chuẩn bị xong.

Tiếp theo liền lập tức bố trí đại trận, bản thân Linh Hoàng về phương diện trận pháp rất giỏi, bởi vậy trong Linh Hoàng thành, cũng chưa bao giờ thiếu đại sư trận pháp.

Tại một đám người bận rộn làm việc, lại qua mấy ngày, Liễu Thanh liền tìm đến Diệp Trường Sinh.

“Diệp đạo hữu, đại trận đã xây dựng xong, cũng đã định vị đến hạ giới mà người muốn đi kia. Hiện tại chúng ta đang bổ thêm linh thạch để chuẩn bị sung túc, ba ngày sau hẳn là người có thể xuất phát!” Thiếu phụ xinh đẹp mặc cung trang năm màu đứng trước mặt Diệp Trường Sinh nói.

“Như vậy rất tốt, đa tạ Liễu tiên tử. Ba ngày sau ta sẽ xuất hiện trước tòa đại trận kia!” Diệp Trường Sinh chấp tay khách khí nói.

“Không dám, đây đều là nhiệm vụ do Linh Hoàng đại nhân giao phó, tất nhiên chúng ta phải tận lực hoàn thành!”

“Ngược lại thiếp thân phải cảm tạ Diệp đạo hữu một phen, đạo hữu đến đây, liền để Linh Hoàng đại nhân nắm chắc thêm không ít thành công vượt qua đại thiên kiếp, đạo hữu xem như ân nhân trên dưới Linh Hoàng thành ta!” Trên mặt Liễu Thanh mang một tia cảm kích nói.

“Ha ha, tiên tử quá khách khí rồi, tiêu chuẩn của Diệp mỗi đối với ta luôn luôn là người Trích Thủy chi ân, ta nhất định dũng tuyên tương báo!”

“Lại nói, ta còn chưa có cảm ơn đạo hữu những năm gần đây
chiếu cố Dao nhi các nàng, mấy bình đan dược này là ta trong
lúc vô ý có được, hiện tại đã vô dụng, đành tặng cho đạo hữu
vậy!”

Diệp Trường Sinh nói xong, ném mấy bình ngọc qua.

Liễu Thanh tiếp nhận bình ngọc vừa nhìn, trên mặt lập tức lộ ra vẻ kinh hỉ nồng đậm.

Trong bình ngọc này, không có chỗ nào mà không có đan dược cực kỳ trân quý đối với tu sĩ Hợp Thể kỳ, trên đời khó tìm, Diệp Trường Sinh cứ như vậy tùy tiện đưa ra.

Liễu Thanh cùng Thiên Phượng thế gia Diệp gia giao hảo, trước kia cũng từ Diệp gia lấy được một ít thảo hồn đan, thảo hồn đan chính là đan dược đại danh鼎鼎 trong nhân tộc có thể tinh tiến tu vi.

Nhưng hôm nay nàng vừa lấy được loại đan dược này của Diệp Trường Sinh, sau đó mới phát hiện, so sánh với những đan dược này, Thảo Hồn Đan có đáng là gì đâu?

Có lẽ, bằng vào những đan dược này, nàng có hi vọng đột phá chướng ngại nàng rất nhiều năm, tiến vào Hợp Thể hậu kỳ.

Trong lúc nhất thời, vị thiếu phụ này không khỏi vẻ mặt cảm kích nhìn về phía Diệp Trường Sinh, trịnh trọng hành lễ nói:

“Đa tạ Diệp đạo hữu đã tặng, đại ân thiệp của đạo hữu ghi nhớ trong lòng!”

“Tiên tử không cần khách khí như thế, đây là thứ người nên được!” Diệp Trường Sinh cười cười, lắc đầu nói.

Liễu Thanh nghe được lời ấy thì trong lòng lại thở dài, những chuyện mà nàng làm năm xưa thì tính là gì?

Chẳng qua là thuận tay chiếu cố một chút đám người Nam Cung Uyển mà thôi, đây là tuân theo mệnh lệnh của Linh Hoàng.

Thời điểm nàng chiếu cố đám người Nam Cung Uyển, cũng không có tâm tư công lợi, ai ngờ hôm nay lại được báo đáp như vậy?

Liễu Thanh cáo từ rời khỏi nơi này, Nguyên Dao một bên nhìn xem một màn này, bỗng nhiên cười duyên một tiếng, nói: “Phu

quân, ta thấy dung mạo vị Thiên Linh Tiên Tử này cũng rất xuất sắc!”

“Nghĩ gì vậy? Ta là người như vậy sao?” Diệp Trường Sinh gảy nhẹ trán nàng, tức giận nói.

“Cũng không thể trách Dao Nhi nghĩ như vậy, tính cách phu quân ngươi cũng không phải không rõ ràng, vừa mới trở về vài ngày nay Nghệ Vũ muội muội cũng đã nhập môn, may mà vị Linh Hoàng đại nhân kia muốn độ đại thiên kiếp, nếu không phu quân ngươi vẫn không thể lập tức bắt nàng lại?”

Nguyên Dao làm ra một bộ dáng đáng thương nói, rất có một loại phong cách tình quái.

Là một nữ nhân đã sớm trở thành một thiếu phụ không biết bao nhiêu năm, tư thái thiếu nữ như vậy lại không xung đột chút nào, ngược lại còn mang đến cho người ta một loại mỹ ý tương phản.

“Khụ khụ, ta và Linh Hoàng chỉ là bằng hữu, ngươi không nên suy nghĩ lung tung! Lại nói tiếp, kế tiếp ta muốn đón một đám tỷ tỷ muội muội lên, các nàng tạm thời đều được an trí trong Thiên Linh Vực, cái này không phải có quan hệ tốt với Thiên Linh Vực sao?” Diệp Trường Sinh véo nhéo cái mũi xinh đẹp của nàng nói.

“Dao Nhi cũng nhớ nhung Nghiên Lệ tỷ tỷ rất lâu, rốt cuộc lần này cũng có thể đoàn tụ rồi!” Nói tới chuyện này, trên gương mặt thiên kiều bá mị của Nguyên Dao lập tức nổi lên một tia sầu lo.

Không biết những người hạ giới kia thế nào rồi.

“Hả? Ta chỉ nhớ tỷ tỷ Nghiên Lệ của ngươi thôi, không nhớ nhung người khác sao?” giọng của Diệp Trường Sinh thay đổi, nắm lấy khuôn mặt nàng nói.

Nguyên Dao nghe vậy cười hì hì: “Sao lại như vậy chứ? Xảo Thiên tỷ tỷ, đám người Như Âm tỷ tỷ ta đều nhớ, Dao Nhi hận không thể lập tức nhìn thấy các nàng đâu!”

“Ha ha, phu quân cũng nhớ Nghiên Lệ, nhất là lúc phu quân nhớ hai tỷ muội các ngươi hầu hạ ta, nhất định phải tranh đoạt cao thấp...”

Diệp Trường Sinh còn chưa nói xong đã lập tức bị Nguyên Dao che miệng lại, mặt nàng đỏ bừng, oán trách: “Phu quân, chàng nói bậy bạ gì vậy?”

Tiếp theo, nàng hừ nhẹ một tiếng, bỗng nhiên lại nheo mắt, dán lại gần, dùng ngữ khí ám muội nói: “Chẳng lẽ không có Nghiên Lệ tỷ tỷ bên cạnh, ta không thể hầu hạ được phu quân tốt sao?”

Nói xong, đôi mắt đẹp dịu dàng của nàng nhìn lại, trong đôi mắt sáng như nước mùa thu kia phảng phất ẩn chứa thiên ngôn vạn ngữ, làm cho người ta sau khi nhìn thấy liền say lòng ở trong đó.

“Dao Nhi, phu quân chờ mong biểu hiện của muội!” Diệp Trường Sinh ghé vào lỗ tai nàng nhỏ giọng nói.

.....

Ba ngày sau, khi Diệp Trường Sinh đứng ở trước tòa đại trận, đám người Nam Cung Uyển, Lăng Ngọc Linh đều chạy đến đưa tiễn, mà Nguyên Dao thì không có mặt ngoài dự kiến.

“Diệp đạo hữu, đại trận có thể khởi động rồi!” Liễu Thanh cùng Thiên Huyền tiên tử đi lên phía trước nói.

Diệp Trường Sinh gật đầu, nhìn về phía bên kia, chỉ thấy trên một mảnh lá cây phía trước, khắc rõ một toà đại trận rộng mấy chục dặm, trong trận pháp chi chít các loại hoa văn, đếm không hết.

Đó là đại trận hao phí không biết bao nhiêu linh tài trân quý mới tạo thành, trên đó chỉ là linh thạch cực phẩm, đã khảm hơn một ngàn miếng.

Mà trong trong ngoài ngoài, có mấy trăm vị tu sĩ Thiên Linh Cảnh phụ trách bảo vệ trận pháp này.

Muốn vượt qua giới diện, xưa nay không dễ.

Ngay cả truyền tống trận vượt đại lục không liên quan đến ranh giới lực cũng khó xây dựng như vậy, thông đạo nghịch linh vượt qua giới diện khó như vậy có thể tưởng tượng được.

Nhân giới thời thượng cô, linh giới tu sĩ vì xây dựa theo thông đạo đi xuống hạ giới mà hao phí nhiều tài liệu trân quý của hạ giới là khó có thể tưởng tượng được.

Đúng như Trung Linh Lung đã nói, để xây dựng thông đạo kia, hai tộc Nhân Yêu phải trả một cái giá khó có thể tưởng tượng.

Hiện tại Thiên Linh Vực có thể lấy tốc độ nhanh như vậy xây dựng ra đầu thông đạo này, trả giá cũng không thể nói là không lớn.

Tuy nhiên, năm đó vì một hạ giới mà phải trả cái giá lớn như vậy để xây dựng một thông đạo, bản thân cũng có chút kỳ quặc.

Hơn nữa, ngay cả người có thân phận như Linh Lung cũng phải xuống!

Phía Ma giới bên kia cũng hơi thái quá, vì xâm lấn một hạ giới mà ngay cả Thánh Tổ cũng đích thân ra tay.

Hơn nữa ở bên trong Hạ Giới không chỉ có hóa thân nguyên sát, mà còn có hóa thân của Lục Cực Thủy Tổ này, tính toán thời gian, lúc Ma giới xâm lấn, hẳn là Lục Cực vừa mới leo lên vị trí Thủy Tổ không bao lâu!

Diệp Trường Sinh mơ hồ cảm thấy, trong chuyện này có thể là có lý do gì đó không muốn người biết.

“Nhưng trong này rốt cuộc có vấn đề gì, vẫn phải đợi sau khi ta đi xuống lại xem xét!” Diệp Trường Sinh thầm nghĩ trong lòng.

Hắn đi về phía trước, đứng ở trước trận pháp, quay đầu nói với đám người Nam Cung Uyên: “Hắn là không cần bao lâu, các người chờ ta trở về!”

“Phu quân, trên đường nhớ cẩn thận!”

“Phu quân, chúng ta chờ người mang các nàng của Xảo Thiên tỷ tỷ về!”

.....

Đám người Nam Cung Uyên đều là đưa ra chúc phúc của mình, Diệp Trường Sinh gật gật đầu, nói: “Chờ sau khi trở về ta sẽ giúp các người đột phá Luyện Hư hộ pháp!”

Nói xong, hắn lại quay đầu đi, nhìn về phía Liễu Thanh cùng Thiên Huyền Tiên Tử, nói: “Làm phiền hai vị!”

“Diệp đạo hữu khách khí, đây là việc chúng ta nên làm!” Liễu Thanh hơi có vẻ nhiệt tình nói.

Vị Thiên Huyền tiên tử kia cũng gật đầu, thần sắc bình tĩnh biểu thị: “Diệp đạo hữu xin yên tâm, chúng ta sẽ bảo vệ tốt trận pháp này!”

Diệp Trường Sinh liếc mắt nhìn đối phương, thầm nghĩ sau khi trở về cũng nên tặng cho vị này một ít tạ lễ, hẳn chưa bao giờ keo kiệt đối với người từng giúp đỡ mình.

Diệp Trường Sinh đi về phía trung tâm trận pháp, trong tay lấy ra một cái khay ngọc màu trắng tỏa ra ánh sáng màu lam, trong lòng vừa động, sau lưng xuất hiện một đôi cánh ngũ sắc.

“Khởi động trận pháp!” Liễu Thanh sau khi nhìn thấy cảnh này liền ra lệnh.

Chỉ một thoáng, mấy trăm người đứng chung quanh trận pháp đồng loạt xuất ra một tiểu kỳ, chỉnh tề vung lên.

Lập tức tòa cự đại trận pháp này bộc phát ra một cột sáng màu trắng ngút trời, đồng thời hơn một ngàn viên linh thạch cực phẩm được khảm nạm trên bề mặt cũng nhanh chóng bốc cháy lên.

Cột sáng ngút trời màu trắng trùng kích lên không trung, trong chớp mắt, nơi đó xuất hiện một cái khe màu trắng.

Trong khe hở, mơ hồ có chấn động không gian truyền đến, cột sáng màu trắng lao ra từ trong trận pháp bắn vào trong khe hở kia, quấy lên khiến khe hở xoay tròn, dần dần hình thành một cái vòng xoáy thông đạo.

Diệp Trường Sinh thấy cảnh này, lập tức hóa thành một đạo lưu quang, ở trên Nghịch Tinh Bàn tản mát ra bạch quang bọc lại, xông vào trong thông đạo kia.

Theo hắn tiến vào, linh thạch trong trận pháp cơ bản cũng thiêu đốt hầu như không còn, quang mang dần dần ảm đạm xuống, cột sáng màu trắng trùng thiên kia cũng tán đi, vết nứt không gian trên không trung dần dần lấp đầy.

Liễu Thanh thấy thế lập tức phân phó những tu sĩ Thiên Linh Cảnh kia trong khoảng thời gian này muốn chính mình nhìn

chầm chầm trận pháp biến đổi, ngàn vạn lần không thể xảy ra vấn đề.

Sau đó nàng lại đi qua nhìn đám người Nam Cung Uyển, hỏi: “Diệp đạo hữu hẳn là phải tốn hao một khoảng thời gian mới có thể trở về, chư vị muội muội có cần đi nghỉ ngơi một lát không?”

Bọn người Nam Cung Uyển đều lắc đầu, Nam Cung Uyển nói: “Chúng ta hay là ở chỗ này chờ phu quân trở về đi!”

Trong lúc nói chuyện, trên tay nàng cũng lấy ra một cái khay ngọc màu trắng tản ra lam quang.

Nhìn qua, Nghịch Tinh Bàn này rất giống với Nghịch Tinh Bàn mà Diệp Trường Sinh mới lấy ra, chỉ có điều chỉ nhỏ hơn một chút.

Đây là một đạo ấn ký được phân ra từ Nghịch Tinh Bàn, khi Diệp Trường Sinh muốn trở về, sẽ thông qua bản thể Nghịch Tinh Bàn truyền tin tức, mà Nam Cung Uyển ở bên này cũng sẽ lập tức nhận được tin tức, sau đó để người Thiên Linh Cảnh kích phát tòa trận pháp kia, hình thành thông đạo nghịch linh.

“Đã như vậy, chư vị muội muội sẽ cùng hai người chúng ta ở chỗ này thủ hộ trận pháp a, lại nói, một đoạn thời gian rất dài chúng ta cũng không có tán gẫu tốt!” Liễu Thanh vừa cười vừa nói.

Bộ dạng nhiệt tình này của nàng, ngược lại làm cho Thiên Huyền tiên tử ở bên cạnh có chút nghi hoặc, Liễu Thanh vì sao nhiệt tình kéo quan hệ cùng bọn người Nam Cung Uyển như vậy?

Trong ấn tượng của nàng, Liễu Thanh cũng không phải là người phụ thế trước mắt.

“Bất quá nói trở lại, vị Diệp đạo hữu này vừa đến liền có thể giải quyết vấn đề Linh Hoàng đại thiên kiếp, tương lai nói không chừng chính là Đại Thừa thứ ba của Nhân Yêu lưỡng tộc, có quan hệ tốt với thế nhiếp hấn cũng không phải là chuyện xấu!”

Nghĩ như vậy, Thiên Huyền Tiên Tử cũng di chuyển bước chân, đi tới.

.....

Ngoại Tinh Hải từ năm đó đồng thời phát sinh kịch biến, đại lượng cường giả Ngoại Tinh Hải tử thương, mà sau khi phản nghịch Nội Tinh Hải bị Tinh Cung bình định, lực lượng hai bên đã xảy ra biến hóa long trời lở đất.

Yêu thú Ngoại Tinh Hải không còn sức chống lại sự mở rộng của Nhân tộc ở Nội Tinh Hải, lại thêm không ít tu sĩ Thiên Nam chạy đến Nội Tinh Hải, khiến cho thực lực của Nhân tộc bành trướng kịch liệt.

Vì vậy, nhân tộc không ngừng mở rộng ở Ngoại Tinh Hải, đánh cho yêu thú liên tục bại lui, không ít hòn đảo có tài nguyên phong phú bị nhân tộc cướp đoạt.

Trong thời gian này, yêu thú Ngoại Tinh Hải tự nhiên là không cam lòng cứ như vậy bị đè ép như vậy, cho nên bọn họ cũng đã thỉnh cầu không ít sự trợ giúp.

Dù sao hải dương tương thông, Đại Tán Ngoại Hải, loại yêu thú này thực lực chiếm thượng phong, yêu thú cường giả cũng có không ít.

Vì vậy, sau khi trả một số giá lớn, yêu thú Ngoại Tinh Hải mời tới không ít cường giả khác, cùng nhân tộc ở Nội Tinh Hải đẩy lên một hồi đại chiến.

Kết quả là trận đại chiến yêu thú này một bên thất bại thảm thiết dị thường, bên Nhân tộc chẳng biết tại sao, thoáng cái liền xuất hiện mấy vị cường giả Hóa Thần, còn có pháp bảo tương đối lợi hại, một hơi liền chém giết mấy đầu thập cấp yêu thú.

Vì vậy, sau trận chiến này yêu thú Ngoại Tinh Hải cũng không còn sức ngăn cản mở rộng Nội Tinh Hải nữa, yêu thú cấp tám chỉ có thể lui lại.

Lưu Phong đảo là một cứ điểm lớn nhất của Nhân tộc ở Ngoại Tinh Hải. Ở đây có rất nhiều tu sĩ Nhân tộc tụ tập ở đây, tạo thành tổ đội ra biển săn giết yêu thú.

Một ngày này, trên một tòa hoang đảo cách Lưu Phong đảo mấy ngàn dặm có ba vị tu sĩ Nhân tộc Kết Đan đang vây công một con vây cá cá mập yêu thú cấp bảy khá hiếm thấy.

Thực lực Kiếm Kỳ sa tất nhiên không yếu, nhưng ba vị tu sĩ Nhân tộc này hiển nhiên tinh thông thuật hợp kích, liên thủ ngược lại rất nhanh giết chết con yêu thú này.

“Chư vị đạo hữu, con yêu thú này sắp không kiên trì nổi nữa rồi, nó trước khi chết nhất định sẽ điên cuồng phản công, mọi người nhất định phải chú ý!” Trong ba người, một nho sinh mặc áo lam lớn tiếng hô.

“Ầm ầm!”

Ngay khi hắn vừa nói xong, trong nháy mắt trên bầu trời, một tiếng sét đình tai nhưc ọc vang lên.

Thanh âm này to lớn, chấn động khiến mấy vị tu sĩ đứng không vững, thiếu chút nữa từ không trung ngã xuống, đồng thời bọn họ cũng từ trong đạo thanh âm kia cảm nhận được một loại uy nghiêm muốn làm tâm thần bọn họ đều tan vỡ.

Dưới sự kinh hãi, ba người thậm chí bất chấp con yêu thú kia, vội vàng ngẩng đầu nhìn lên bầu trời.

Chỉ thấy, mấy ngàn trượng trên không trung, đột nhiên có vô số lôi điện màu tím vàng trống rỗng xuất hiện, lít nha lít nhít, như bầy rắn bay loạn, điên cuồng hướng về một đoàn quang ảnh ở giữa.

Đó là một quang ảnh ngũ sắc, từ xa nhìn lại thì tựa như là một sinh vật giống chim, thậm chí... khá giống với Phượng Hoàng trong truyền thuyết!

Tia chớp màu vàng tím điên cuồng lao về phía con chim kia, hóa thành vô số sợi xích quấn quanh nó, tựa hồ muốn nhốt con phượng hoàng này lại.

Mà trên thân Phượng Hoàng kia cũng không ngừng toát ra hào quang năm màu, tựa hồ đang chống cự cái gì đó.

Nhưng cuối cùng, tử kim thiểm điện vẫn đem nó bao vây, bao phủ ở trong đó, thiên khung lập tức bị một mảnh tử kim chi sắc bao phủ.

“Đó là... Cái gì?” Ba vị tu sĩ Kết Đan thấy một màn như vậy sắc mặt trắng bệch, trong lòng kinh hãi khó nói nên lời.

Thân thể ba người run rẩy, ngã trên mặt đất, chỉ có thể miễn cưỡng ngẩng đầu lên, nhìn tình cảnh trên bầu trời kia.

Hào quang màu vàng tím kia khiến bọn họ cảm thấy bản thân như là con kiến hôi đối mặt với thiên uy, nhỏ bé tới cực hạn.

Phảng phất hơi lay đánh một tia, liền lập tức tan xương nát thịt, triệt để diệt vong.

“Ầm ầm ầm!”

Lại là một tiếng sét đánh vang dội, trên bầu trời một mảnh lôi điện cùng ngũ sắc cầm điều quỷ dị biến mất không thấy, chỉ một thoáng trở nên trời quang vạn dặm, nguyên lai hết thấy đều vô tung vô ảnh.

Ba vị Kết Đan Tu Sĩ ngơ ngác nhìn một hồi lâu, sau đó mới phản ứng kịp, bọn họ cảm giác được thiên uy áp bách trên người mình đã biến mất.

Dưới sự kinh hãi, mấy người này lập tức đứng dậy, chuẩn bị nhanh chóng thoát khỏi nơi đây.

Nhưng lúc này, một giọng nói bình thản vang lên phía sau bọn họ: “Các ngươi là tu sĩ Loạn Tinh Hải?”

Đạo thanh âm này tuy bình thản không gợn sóng, nhưng lọt vào trong tai của mấy vị tu sĩ Kết Đan Kỳ, lại không hề thua kém tiếng sấm nổ vang bên tai.

Ba người hoảng sợ, vội vàng thả ra thần thức quét qua sau lưng, lại phát hiện sau lưng trống rỗng, cái gì cũng không có.

Quay đầu nhìn lại, bỗng nhiên nhìn thấy, trên mặt của một nam tử với xiềng xích màu vàng tím chằng chịt quấn quanh thân ảnh đang quán quanh xuất hiện ở trước mặt bọn họ.

Trên thân người này không có khí tức gì phát ra, nhưng đứng ở trước mặt hắn mấy người này liền giống như con sâu cái kiến đứng ở trước mặt thần minh, không chút nào có thể kháng cự.

Liên tưởng đến màn vừa rồi ở trên bầu trời nhìn thấy, ba người này lập tức loáng thoáng hiểu ra cái gì đó, tâm thần chấn động bọn họ may may không dám có dị tâm.

Trong ba người, vị đại hán mặc trang phục khỏe mạnh kia cực kỳ cung kính thi lễ một cái, thanh âm run rẩy nói: “Bái kiến tiền bối, đám văn bối đích thật đến từ Nội Tinh Hải!”

Nhìn thấy động tác này của hắn, hai người kia phảng phất mới phản ứng kịp, nho sinh áo lam cùng thiếu phụ tướng mạo xinh đẹp kia cũng vội vàng tiến lên thi lễ.

“Đứng lên đi, các người là tu sĩ Loạn Tinh Hải, vậy hẳn là có chút hiểu biết với tình huống Loạn Tinh Hải, nói cho ta biết tình huống Tinh Cung hiện tại cùng Diệu Âm Môn!” Thanh âm nam tử bình thản vang lên.

“Vâng, tiền bối!”

“Kể từ hơn một ngàn năm trước, sau khi Tinh Cung bình định Nghịch Tinh Minh phản loạn...” Vị nho sinh áo lam kia cực kỳ cung kính nói ra toàn bộ những gì mình biết.

Giờ phút này trong lòng ba người cực kỳ thấp thỏm bất an, đôi mắt tồn tại thần bí dị thường, thực lực khó lường này, bọn họ không dám có bất cứ sơ hở nào.

Diệp Trường Sinh nghe ba người này giảng giải, trong đầu hồi tưởng lại tình huống gặp phải lúc xuống hạ giới.

Cho dù hắn biến thân thành Thiên Phượng, nhưng tựa hồ vẫn không thể giấu được Thiên Đạo, một thân tu vi Hợp Thể đỉnh phong của hắn lập tức dẫn phát Thiên Đạo trấn áp, pháp tắc giáng xuống dưới, một thân thực lực bị áp chế đến Hóa Thần hậu kỳ.

Bây giờ xiềng xích màu tím đầy người khóa chặt tu vi của hắn, Diệp Trường Sinh không khỏi dờ khóc dờ cười, hắn đã ném trái đấm ngộ Mã Lương.

Bất quá mặc dù pháp lực bị áp chế, nhưng thân thể kinh khủng kia của hắn cũng không bị ảnh hưởng nhiều, cho dù có một tên tu sĩ Hợp Thể kỳ không bị áp chế hiện ra trước mặt hắn, hắn cũng có thể một cái tát chết.

Nghe ba người này giảng giải, trên mặt Diệp Trường Sinh như có điều suy nghĩ.

“A, nói như vậy, từ sau khi tu sĩ Hóa Thần của Tinh Cung Lăng Ngọc Linh phi thăng, Tinh Cung cũng không còn Hóa Thần tu sĩ xuất hiện nữa sao?”

“Tiền bối nói không sai, Tinh Cung bây giờ là do bốn vị đại tu sĩ Nguyên Anh hậu kỳ cùng quản lý, nghe nói các nàng đều là đệ tử lúc trước do vị Lão tổ kia thu nhận!”

“Vậy Diệu Âm môn thì sao?”

“Diệu Âm Môn từ sau khi Tử Linh tiên tử biến mất liền do Văn lão tổ quản lý, nghe nói vị Văn lão tổ này là một vị Hóa Thần trong truyền thuyết!”

“Văn Tư Nguyệt tiến giai Hóa Thần?” Diệp Trường Sinh hơi bất ngờ.

Ba vị Kết Đan tu sĩ kia nghe được lời này của hắn cũng không dám có hồi đáp, chỉ là đầu óc quay cuồng, suy đoán thân phận vị tiền bối này.

Nghe có vẻ như là quen biết với Văn lão tổ, hơn nữa khẩu khí còn rất lớn...

“Các ngươi biết tình huống Thiên Nam không?” Diệp Trường Sinh nhướn mày, tiếp tục hỏi.

“Khởi bẩm tiên bối, văn bối xuất thân là tu sĩ Thiên Nam!” Vị thiếu phụ dung mạo xinh đẹp kia dị thường kích động tiến lên một bước nói, trên khuôn mặt hiện ra hai luồng đỏ ửng.

“Nói hết những gì ngươi biết về Trường Sinh minh ra!”

“Vâng, Trường Sinh Minh bây giờ đã là thế lực lớn nhất Thiên Nam, lũng đoạn toàn bộ thương nghiệp Thiên Nam, nghe nói trong Minh có mấy vị đại tu sĩ Nguyên Anh hậu kỳ tọa trấn...”

Diệp Trường Sinh lắng lắng nghe, trên mặt không thấy vẻ mặt gì, đợi sau khi nữ tử nói xong, hần đại khái đối với tình huống Thiên Nam cũng có một chút hiểu rõ.

Năm xưa chính ma lưỡng đạo, Thiên Nam địa khu, Thiên Đạo Minh, Cửu Quốc Minh năm xưa, thời đại tứ túc đỉnh lập đã một đi không trở lại.

Trong thời gian mấy trăm năm cũng không dài, chính ma lần lượt suy tàn, Cửu Quốc Minh cũng bởi vì uy hiếp trên thảo nguyên mà giải tán.

Thay vào đó là một vài bá chủ mới.

Trường Sinh Minh trở thành bá chủ Thiên Nam không thể lay động, gần như trong bóng tối đã khống chế toàn bộ khu vực phía Bắc Thiên Nam.

Trong một thế lực này, chẳng những mấy trăm năm qua có hai vị tu sĩ Hóa Thần Nam Cung, Nguyên Dao còn mọc ra một đồng tu sĩ Nguyên Anh kỳ.

Cho tới bây giờ, tuy rằng Nam Cung Uyển hai người đã phi thăng, nhưng Trường Sinh Minh Nguyên Anh hậu kỳ đại tu sĩ lại có khoảng tám vị.

Số lượng tu sĩ Nguyên Anh đạt đến con số khủng bố hơn trăm người, chỉ dựa vào lực lượng Trường Sinh Minh đơn độc đấu với toàn bộ Thiên Nam cũng không thành vấn đề.

Thất Linh đảo nghiêm nhiên đã trở thành thánh địa của Thiên Nam tu tiên giới, mà lực lượng duy nhất Thiên Nam có thể chống lại Trường Sinh minh cũng chỉ có Hoàng Phong cốc của Việt quốc.

Việt quốc dưới sự dẫn dắt của Hoàng Phong cốc, từ một quốc gia cỡ trung khuếch trương thành một quốc gia lớn, vốn là sáu

phái Việt quốc, hiện tại cũng chỉ còn lại có bốn nhà, hơn nữa thực lực bốn nhà này đều đã đạt được trình độ tăng trưởng khác nhau.

Đương nhiên, trên thực tế ngoại trừ Hoàng Phong Cốc, ba phái còn lại cũng chỉ là phụ thuộc của Hoàng Phong Cốc.

Mà hiện tại Hoàng Phong Cốc là một siêu cấp đại tông môn có ba vị đại tu sĩ Nguyên Anh hậu kỳ, ba bốn mươi vị tu sĩ Nguyên Anh.

Toàn bộ Thiên Nam tu tiên giới, ngoại trừ hai nhà này, các tông môn còn lại đều không đáng nhắc tới, ngay cả một vị Nguyên Anh hậu kỳ cũng không thể sinh ra.

Theo lý thuyết, một núi không thể có hai hổ, trong mắt người khác, Trường Sinh minh khải định cùng Hoàng Phong cốc sẽ có một trận đại chiến.

Nhưng kỳ lạ chính là, mấy trăm năm qua, hai nhà này ở chung với nhau lại hòa thuận dị thường.

Nguyên nhân ở Thiên Nam hiện tại có mấy người biết chuyện này, nhưng có người suy đoán có thể là do quan hệ mật thiết với Hoàng Phong cốc, Trường Sinh minh.

Dù sao trong ba vị đại tu sĩ của Hoàng Phong cốc, có hai vị chính là họ Trần.

Mà trên Thất linh đảo cũng đồng dạng có hai vị đại tu sĩ hậu kỳ họ Trần.

Trần gia, có thể nói là thế gia đệ nhất Nhân giới rồi!

Từ miệng mấy người này liên tiếp nghe mấy cái tên quen thuộc, Diệp Trường Sinh yên lòng, thầm nghĩ: “Xem ra mọi chuyện ở nhân giới đều rất yên ổn!”

Cái này khiến tâm tình của hắn tốt hơn nhiều, cơn buồn bực vừa rồi bị thiên đạo áp chế tu vi cũng tan biến theo.

Trầm ngâm một chút, Diệp Trường Sinh ném ra một cái bình ngọc, nói: “Các người trả lời ta rất hài lòng. Các người cứ chia mấy viên đan dược trong này đi, có lẽ sẽ cho các người một cơ hội tiến giai Nguyên Anh!”

Dứt lời, thân ảnh của lão cũng đã biến mất không thấy.

Ba vị Kết Đan Tu Sĩ kinh ngạc đứng tại chỗ, nhìn hấn biến mất sừng sốt một lúc lâu, mới nhao nhao phản ứng lại.

Vội vàng mở bình ngọc kia ra, ngửi một cái, trên mặt ba người lập tức lộ ra thần sắc vui mừng quá đỗi.

Nhưng trong lúc vô cùng kinh hỉ thì đồng thời một tia cảnh giác đối với người bên cạnh cũng từ đáy mắt hiện ra.

Vị nho sinh áo lam ho nhẹ một tiếng, nói: “Có thể gặp được vị tiên bối này quả thật là chuyện may mắn nhất cả đời chúng ta, xem biểu hiện của hấn, nói không chừng chính là một vị tu sĩ Hóa Thần trong truyền thuyết!”

“Chúng ta nên dựa theo sự phân phó của tiên bối đem bình đan dược này chia đều ra, không nên ôm tâm tư khác!”

Lời này vừa nói ra khỏi miệng, lập tức nhận được sự đồng ý của hai người kia. Vị thiếu phụ xinh đẹp kia xuất thân từ Thiên Nam nói: “Dư huynh nói không sai, bất quá chúng ta hay là trước tiên xem đầu Yêu thú kia như thế nào đã!”

Nghe nói như thế, hai người còn lại mới nhớ tới đầu yêu thú kia, vội vàng quay đầu lại tìm kiếm, lại phát hiện con yêu thú kia chẳng biết lúc nào đã biến mất không thấy.

.....

Ngoại Tinh Hải, dưới vực biển vạn trượng, gần lãnh địa của Ngụy Vương tộc, có một khu vực phong ấn mà không ai biết.

Nơi này phong ấn một con cổ ma ở thời thượng cổ từng gây họa cho Nhân tộc, tin tức về cổ ma này chỉ có truyền lại trong Tinh Cung, người ngoài chưa bao giờ biết.

Một ngày này, nơi trung tâm phong ấn đột nhiên truyền đến một tiếng vang lớn, ngay sau đó nước biển điên cuồng phun trào, đáy biển xảy ra động tĩnh to lớn như đất rung núi chuyển.

Nhưng động tĩnh này cũng chỉ bùng phát một chút, sau đó liền lặng yên không một tiếng động bình tĩnh trở lại.

Tinh Cung trưởng lão kinh hãi đến đây nhưng lại nhìn thấy một màn khiến hấn vô cùng kinh ngạc.

Chân Ma Chi Khí bị trấn áp vạn năm ở đây dĩ nhiên lại biến mất một cách khó hiểu!

Mà tế đàn phong ấn tôn cổ ma kia cũng biến mất, nơi đó xuất hiện một cái hố to, bên trong chẳng có thứ gì cả!

Trong lúc mơ hồ, có linh khí tinh thuần đến cực điểm từ trong hố to kia phun ra, mà linh khí tinh thuần này tựa hồ còn ẩn chứa bất kỳ vật gì khác.

Nếu như có tu sĩ Hóa Thần ở đây thì hơn phân nửa sẽ vô cùng mừng rỡ khi phát hiện ra thứ này, đây chính là thiên địa nguyên khí cực kỳ quan trọng đối với bọn họ.

Với số lượng và tốc độ thiên địa nguyên khí xuất hiện nơi đây, sợ rằng không bao lâu nữa toàn bộ hoàn cảnh tu hành ở Ngoại Tinh Hải sẽ tăng lên một cấp bậc.

Sau khi phản ứng lại, vị Tinh Cung trưởng lão này lập tức vui mừng hớn hở vọt vào bên trong hố to, dốc sức liều mạng hấp thu linh khí tinh thuần từ trong hố xuất hiện.

Không khó tưởng tượng, sau khi trải qua lần cơ duyên này, tương lai hẳn có thể đột phá một hai tiểu cảnh giới cũng không phải không thể.

Bất quá cái này cũng là hấn trần thủ nơi đây nên lấy được.

Nội Tinh Hải, Diệp Trường Sinh sau khi bước ra một bước liền đến nơi đây, hấn ngẩng đầu nhìn về một chỗ trên bầu trời của Nội Tinh Hải.

Đó là nơi hư không mà tầm mắt người thường không cách nào chạm đến, trong hư không kia, ẩn tàng một tòa cung điện quy mô to lớn.

Hư Thiên Điện!

Nhìn thấy nơi này từng khiến cho toàn bộ Loạn Tinh Hải phong vân, trong mắt Diệp Trường Sinh lộ ra một tia hoài niệm.

Năm đó hẳn cũng đạt được không ít chỗ tốt trong điện này, hơn nữa còn giết chết lượng lớn nhân vật trọng yếu trong hai đạo Chính Ma ở Loạn Tinh Hải.

“Bằng Phách tiên tử xây dựng Hư Thiên điện này, một mặt là vì lưu lại cho Nhân tộc ở Loạn Tinh Hải một ít cơ duyên, nhưng trọng yếu hơn vẫn là vì trấn áp một nhóm cổ ma!”

Diệp Trường Sinh bước ra một bước, xuất hiện trước Hư Thiên điện, lúc này những xiềng xích màu vàng tím rậm rạp chẳng chịt trên người hắn đã biến mất không thấy gì nữa.

Đây không phải bị hắn hóa giải, mà là hắn dùng thủ thuật che mắt giấu xiềng xích tử kim, bây giờ tu vi của hắn còn bị áp chế.

Nhưng ngay cả như vậy, lấy tu vi Hóa Thần Hậu Kỳ của hắn, muốn tiến vào Hư Thiên Điện cũng không phải là vấn đề gì.

Diệp Trường Sinh bước ra một bước, xuất hiện bên trong Hư Thiên Điện, chậm rãi đi vào trong hành lang, tới tầng cao nhất Hư Thiên Điện, nhìn đài cao từng đặt Hư Thiên Đỉnh, trong mắt lộ ra vẻ hoài niệm.

Một lát sau, thân hình hắn chợt lóe, xuất hiện tại một khu vực mà chưa bao giờ bị ai phát hiện ở Hư Thiên điện.

Ở đây, từng gian thạch thất được sắp xếp ở hai bên, trên cửa chính của thạch thất có khắc những phù văn kỳ lạ, mặc dù đã trôi qua vô tận năm tháng thế nhưng vẫn vô cùng rạng ngời.

Ở bên trong thạch thất là Chân Ma Chi Khí nồng đậm đến cực điểm, trong ma khí từng cơn khí tức của Cổ Ma cường đại bị xiềng xích trói lại, phát ra tiếng gào rú.

Diệp Trường Sinh đi qua từng gian thạch thất, hắn đi qua mỗi một gian, cửa chính của tòa thạch thất kia đều bị phá vỡ, ngay sau đó cổ ma bên trong truyền đến tiếng kêu thảm thiết, cuối cùng tất cả ma khí đều biến mất hầu như không còn.

Cũng không lâu lắm, Diệp Trường Sinh từ trong Hư Thiên điện đi ra, cổ ma bị giam ở nơi này đều đã bị tịnh hóa, thiên địa nguyên khí vốn vì trấn áp chúng nó cũng chậm rãi từ trong điện tán phát ra.

Trong Thiên Tinh Thành, tổng bộ Diệu Âm Môn bây giờ là tòa nhà to lớn nhất, khí thế hào hùng nhất, hùng vĩ nhất trong thánh sơn.

Sau khi tiếp quản toàn diện thế lực của tứ đại thương minh, thế lực của Diệu Âm môn bành trướng một cách nhanh chóng, triệt để lũng đoạn hoạt động buôn bán ở Ngoại Tinh Hải.

Hiển nhiên Diệu Âm Môn đã trở thành thế lực lớn thứ hai ở Nội Tinh Hải, gần với Tinh Cung, hoàn toàn là một quái vật khổng lồ.

Nhưng, giữa hai nhà cũng không xuất hiện tình cảnh một núi không thể hai hồ, bởi vì ở tầng lớp cao tầng, Tinh Cung và Diệu Âm Môn là một nhà.

Rất nhiều trưởng lão Tinh Cung, đồng thời cũng là khách khanh của Diệu Âm Môn, mà rất nhiều đệ tử do Diệu Âm Môn bồi dưỡng ra, cuối cùng cũng có thể trở thành trưởng lão của Tinh Cung.

Trong người có ta, trong ta có người, trên cơ bản hai thế lực lớn có thể xem như cùng một thế lực.

Một ngày này, bên trong Diệu Âm Môn đang tổ chức một cuộc tụ hội cao cấp, rất nhiều trưởng lão Nguyên Anh Kỳ bị triệu tập tới, thậm chí trong đó có cả một trong bốn đại cự đầu của chấp chương Tinh Cung.

Bọn họ hội tụ ở đây để bàn bạc về khoảng thời gian gần đây, hoạt động kinh doanh của Tinh Hải Nhân tộc ở Ngoại Tinh Hải đã gặp phải rất nhiều yêu thú tập kích.

Có đầy đủ lý do cho rằng hoạt động tập kích này là do một ít yêu thú hóa hình ở Ngoại Tinh Hải ủng hộ, như vậy bây giờ có nên phát động một lần chiến tranh, đả kích yêu thú Ngoại Tinh Hải một phen nữa hay không?

Loại quyết sách trọng yếu này, mấy vị tu sĩ Nguyên Anh bình thường có thể quyết định, cho nên ngay cả một trong bốn đại cự thủ của Tinh Cung cũng xuất hiện.

Đương nhiên, người có địa vị cao nhất ở nơi này, thực lực mạnh nhất lại không phải là đồ đệ của vị Lăng lão tổ này, dù sao nàng cũng tới đây bái kiến một vị khác.

Người chủ trì buổi tụ hội lần này chính là Định Hải Thần Châm của Loạn Tinh Hải, cường giả đứng đầu Nhân tộc, Thần bảo vệ thương nghiệp của Tinh Hải, vô số nữ thần, cường giả Hóa Thần kỳ đức cao vọng trọng, Văn lão tổ.

Trong một tòa đại điện của Diệu Âm Môn, hơn trăm vị tu sĩ Nguyên Anh Kỳ hội tụ tại đây, tất cả đều mang vẻ mặt cung

kính nhìn một nữ tử trẻ tuổi mặc cung trang màu trắng đang ngồi ở vị trí chủ vị.

Nàng này dung mạo kiều diễm tuyệt mỹ, đôi mắt sáng long lanh lóe ra từng điểm tinh quang, mang theo vài phần thanh lãnh, dáng người ngạo nhân, lửa lóe hấp dẫn, có thể khiến nam nhân điên cuồng.

Nhưng vẻ mặt vẫn luôn đoan trang, ánh mắt lạnh lẽo, uy nghiêm nghiêm lẫm liệt không thể xâm phạm, ánh mắt buông xuống, tất cả mọi người bị nàng nhìn chăm chú đều cúi đầu chứ không dám nhìn thẳng.

Làm tu sĩ Hóa Thân duy nhất ở Loạn Tinh Hải, uy danh của Văn Tư Nguyệt đã vang vọng mấy trăm năm.

Liên quan tới vị Văn lão tổ này, trên người nàng quả thực mang theo vài phần sắc thái thần bí, nàng là sư muội đại danh鼎鼎 Tử Linh tiên tử.

Mặc dù không yêu nghiệt dung mạo như Tử Linh tiên tử, nhưng mỹ danh của Văn Tư Nguyệt lúc trước cũng đã lưu truyền khắp Loạn Tinh Hải.

Tam tiên tử của Diệu Âm môn, ở niên đại đó đã khiến không biết bao nhiêu người mơ màng.

Cho đến sau đó Tử Linh tiên tử và Chu Viện tiên tử đồng thời biến mất, chậm rãi chỉ còn lại mình Văn Tư Nguyệt.

Liên quan tới Văn Tư Nguyệt, kỳ thật trên người nàng lưu truyền rất nhiều truyền thuyết về tiểu đạo.

Ví dụ như có người nói rằng thực ra vị Tinh Cung Cung chủ chân chính thống nhất Loạn Tinh Hải là một con Kim Ti Tước mà Diệu Âm Môn nuôi dưỡng.

Cũng có người nói nàng thật ra là Chu Viện Tiên Tử vì mượn sức cung chủ đời trước Tinh Cung mà đưa ra một vị thị thiếp.

Khi Văn Tư Nguyệt dần dần cao cao tại thượng, rất nhiều người đối với nàng tràn đầy ảo tưởng, nhưng lại biết rõ mình không chiếm được nàng, vì vậy liền bắt đầu ảo tưởng ban đầu ở trước mặt vị Văn lão tổ này, là như thế nào Khúc Ý gặp gỡ, tận lực đi lấy lòng nàng.

Ở ngoại nhân, với cao cao tại thượng trước mặt công chúng, nữ thần lạnh lùng liễm liệt không thể xâm phạm trước mặt mọi người, nhưng lại âm thầm đứng trước mặt chủ nhân của nàng, hừ, bất quá lại là...

Dáng vẻ ngạo nhân của nàng, sợ là không biết đã bị đùa bỡn như thế nào nhỉ?

Người có loại ý nghĩ này ở Loạn Tinh Hải số lượng tuyệt đối không ít, đương nhiên, cũng có rất nhiều người không tán thành điểm này.

Nhất là tu sĩ trẻ tuổi Loạn Tinh Hải, trưởng thành mấy trăm năm gần đây!

Sao văn tiên tử bằng thanh ngọc khiết có thể là người như vậy được?

Nàng là nữ thần hoàn mỹ thần thánh, trên người nàng không thể có bất kỳ vết nhơ nào, không có nam nhân nào có thể có được nàng.

Nói đùa, cho dù là vị Tinh Cung Cung chủ lúc trước thì như thế nào, hiện tại người khác còn ở nơi nào?

Cho dù phía Tinh Cung và Diệu Âm Môn vẫn luôn là vị cung chủ này đột phá Hóa Thần phi thăng, nhưng người lớn lên từ thời đại mới, lại không có bao nhiêu tin tưởng điểm này.

Phi thăng?

Hư vô mờ mịt quá mức, không thể tin!

Hơn phân nửa vị Tinh Cung Cung Chủ kia ngay cả Hóa Thần Kỳ cũng không đột phá, sợ là chết ở chỗ nào rồi?

Mà Văn tiên tử, một vị tu sĩ Hóa Thần kỳ, đệ nhất cường giả Loạn Tinh Hải, nàng có thân phận ra sao?

Vị Tinh Cung Cung Chủ ban đầu có xứng với nó không?

Không nhìn thấy mọi người đều muốn cúi đầu trước Văn tiên tử, thì Tinh Cung có là gì đâu chứ?

Số lượng người có ý nghĩ này tuyệt đối không ít, thậm chí trong đại điện cũng có một ít tu sĩ Nguyên Anh trong lòng có ý nghĩ như vậy.

Bọn họ ở trong Diệu Âm Môn, chưa chắc không ôm ý nghĩ mượn cơ hội tiếp cận Văn tiên tử, mơ tưởng đến việc có thể được nàng ưu ái.

Chỉ bất quá, mặc kệ trong lòng những người này có ý nghĩ gì, hiện giờ đối mặt với vị Hóa Thần lão tổ này, không ai dám lộ ra vẻ khác thường.

Ngắt tắt tất cả ý niệm trong đầu, bọn họ cung kính đợi ở chỗ này, chờ Văn lão tổ giáo huấn.

“Chuyện thanh trừ cường giả yêu thú, ta sẽ nhìn chăm chăm vào con yêu thú cấp mười kia, còn lại các ngươi cứ ra tay giải quyết là được rồi, không cần làm gì cũng có thể kinh động đến ta!”

Nhìn đám Nguyên Anh tu sĩ phía dưới cúi đầu, thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng dễ nghe của Văn Tư Nguyệt vang lên.

Những tu sĩ Nguyên Anh phía dưới lập tức cung kính đáp ứng, kế tiếp liền có người ngẩng đầu, chuẩn bị hỏi thăm một ít chi tiết.

Nhưng vào lúc này, đột nhiên bên ngoài đại điện truyền đến thanh âm sột soạt của một nam tử:

“Ha ha, không nghĩ tới lại ở trong nhiều người như vậy, chỉ có một mình Tư Nguyệt ngươi có thể đột phá cửa ải này, tu thành Hóa Thần, thật đúng là cho ta một bất ngờ mà!”

Thanh âm nam tử này ôn hòa bình thản, nhưng đối với cách xưng hô của Văn Tư Nguyệt lại có vẻ rất là thân cận. Nghe nói như thế, trong lòng phần đông tu sĩ Nguyên Anh ở đây đều cả kinh, lập tức âm thầm phỏng đoán thân phận chủ nhân của thanh âm này.

Mà Văn Tư Nguyệt, khi nghe thấy thanh âm này, ngọc dung thanh lãnh bình thản lại biến sắc, cái miệng nhỏ nhắn khẽ nhếch, phảng phất có chút khó tin.

Trong đôi mắt sáng như nước mùa thu lập tức tràn ngập vẻ kinh nghi, đồng thời cũng có một tia kinh hỉ, chờ mong lặng yên hiện ra.

Mọi người nghe được âm thanh này, các loại phản ứng đều trong nháy mắt hiện lên, theo tiếng nói hạ xuống, một đạo thân ảnh chậm rãi hướng trong đại điện đi tới.

Đó là một nam tử dáng người thon dài, dung mạo tuấn lãng, trên mặt mang theo một tia ý cười.

Kỳ lạ chính là, hắn từ bên ngoài nghênh ngang đi tới nơi đây, mà những tên thủ vệ ngoài đại điện kết đàn, tu sĩ Trúc Cơ lại không phản ứng chút nào, dường như hoàn toàn không thấy hắn.

Đồng thời, những cấm chế đáng sợ có thể vây khốn tu sĩ Hóa Thần kia cũng không có bất kỳ phản ứng nào trước mặt hắn.

Tu sĩ Nguyên Anh ở đây dùng thần niệm đảo qua, nhìn về phía người này, lại phát hiện chỗ bọn họ đảo qua đều là một mảnh hư không, phẳng phất như không có gì.

Đây là người nào?

Một hòn đá kinh động ngàn tầng sóng, trong đại điện phân đông tu sĩ Nguyên Anh trong lòng kinh hãi đến cực điểm, rất nhiều người vắt hết óc suy tư thân phận người này.

Mà một ít tu sĩ Nguyên Anh tuổi tác tương đối lớn thì sắc mặt nhao nhao biến đổi, phẳng phất như nghĩ tới điều gì, mặt mũi tràn đầy vẻ rung động cùng vẻ không thể tưởng tượng nổi.

Thấy người này xuất hiện, Văn Tư Nguyệt ngồi ở vị trí đầu tiên bị chấn động tột đỉnh. Cô lão đạo đứng dậy, trong mắt tràn đầy nước mắt.

Hắn nhanh chóng tiến lên vài bước, tới trước mặt Diệp Trường Sinh, cô vén áo thi lễ, gương mặt tươi tắn mỉm cười, giọng nói run rẩy: “Tư Nguyệt tham kiến công tử!”

Àm!

Chứng kiến một màn này, trong lòng tất cả tu sĩ Nguyên Anh ở đây phẳng phất bị thiên lôi đánh trúng. Sau một tiếng nổ vang, cả đám đều rung động tột đỉnh.

Diệp Trường Sinh tiến lên đưa tay kéo tư thái ngạo nhân của Văn Tư Nguyệt vào trong lòng, đưa tay lau nước mắt trên hai gò má trắng nõn của nàng, dịu dàng nói: “Ta đến đón các nàng!”

Nghe nói như thế, Văn Tư Nguyệt lập tức rơi lệ, cúi đầu vùi sâu vào lồng ngực hắn, nước mắt tùy ý rơi xuống.

“Tất cả các người lui ra đi!” Diệp Trường Sinh nhìn xung quanh một cái, ra lệnh.

Tu sĩ Nguyên Anh ở đây đều là hạng cáo già, cho dù rất nhiều người còn chưa kịp phản ứng thân phận của Diệp Trường Sinh, nhưng thấy cảnh này, nào dám vi phạm mệnh lệnh của hắn.

Cả đám lập tức nối đuôi nhau chạy tới, không dám dừng lại một chút nào ở nơi này.

Sau khi nức nở một lát, Văn Tư Nguyệt mới ngẩng đầu lên, vẻ mặt vui sướng, kích động nói: “Công tử, mấy năm gần đây Tư Nguyệt không cô phụ mảnh sản nghiệp mà ngài lưu lại!”

“Người làm rất tốt, còn tốt hơn trong tưởng tượng của ta, ta muốn thưởng cho người thật tốt!” Diệp Trường Sinh vuốt mái tóc của nàng, hôn một cái thật sâu rồi ôn nhu nói.

“Nô gia giờ muốn được ban thưởng ngay bây giờ!” Văn Tư Nguyệt kiều mị nói, hai cánh tay to gan ôm lấy cổ Diệp Trường Sinh, tư chất mãnh liệt nghiền ép về phía lồng ngực Diệp Trường Sinh.

.....

Diệp Trường Sinh ở lại Thiên Tinh thành được một ngày. Sau khi hắn rời đi, Văn Tư Nguyệt lại lần nữa biến thành đệ nhất cường giả Loạn Tinh Hải.

Nàng triệu tu sĩ Nguyên Anh về, lạnh lùng nói: “Hủy bỏ kế hoạch bao vây yêu thú Ngoại Tinh Hải!”

“Mang tin ra ngoài, để tất cả tu sĩ Nguyên Anh trung kỳ trở lên trong Loạn Tinh Hải đến yết kiến Thiên Tinh Thành, mang theo tất cả những người có tư chất tốt nhất trong môn phái, có một thiên đại tạo hóa đang chờ bọn họ!”

“Đồng thời triệu tập tất cả tu sĩ trẻ tuổi xuất chúng của Diêu Âm Môn, Tinh Cung, các vị Nguyên Anh trung kỳ trở lên, trong khoảng thời gian gần nhất các vị trưởng lão đều ở lại trong Thiên Tinh Thành không được rời đi!”

“Mặt khác, hãy phát động nhân thủ thu thập tất cả tình báo của các yêu thú cấp chín trở lên trong Ngoại Tinh Hải, nhất định phải biết chính xác hành tung của bọn chúng!”

.....

Sắc mặt Văn Tư Nguyệt lạnh lùng, liên tiếp tuyên bố nhiều mệnh lệnh.

Các tu sĩ Nguyên Anh kia cung kính đáp ứng, đồng thời trong lòng cũng âm thầm kinh ngạc, đây là muốn làm gì?

Không hề nghi ngờ, biến hóa bất thành linh này chắc chắn có liên quan tới việc nam tử hôm qua đột nhiên xuất hiện.

Thân phận của người này, hiện tại đa phần đều đã rõ ràng trong lòng. Không nghĩ tới người biến mất gần ngàn năm nay lại đột nhiên xuất hiện?

Hắn thật sự là tu sĩ Hóa Thần? Bao năm nay hắn ở đâu? Lăng Cung chủ, Tử Linh tiên tử mất tích có phải có liên quan với hắn không?

Tại đây ngoại trừ số lượng rất ít mấy người, đại bộ phận tu sĩ Nguyên Anh đối với bí mật bên trong hoàn toàn không biết gì cả.

Trong lòng bọn họ đều mang cảm xúc kinh ngạc rung động, cả đám tận lực suy đoán vị Tinh Cung chủ đột nhiên xuất hiện này lại có chủ ý gì?

Rốt cuộc cũng có người không kiềm chế được sự hiếu kỳ trong lòng, lớn gan hỏi: “Văn tiên bối, hôm qua Thánh Tôn đại nhân bỗng nhiên xuất hiện, có phải là chuyện kia, thật sự đã thực hiện rồi hay không?”

Văn Tư Nguyệt liếc nhìn nàng, đây đúng là một trong tứ đại cự đầu của Tinh Cung ngày hôm qua, là đệ tử của cung chủ Lăng Ngọc Linh tiền nhiệm.

Đối mặt với nữ tử này, vẻ mặt nàng ôn hòa hơn vài phần: “Không sai, đại nhân đã từ Linh giới trở về, lần này tất cả chúng ta đều phải đi về Linh giới!”

Rào rào!

Lời này của Văn Tư Nguyệt giống như một hòn đá tạo nên sóng to gió lớn, lập tức khiến mọi người trong đại điện khiếp sợ đến nghẹn họng nhìn trân trối, không nói nên lời!

Linh giới?

Đây chỉ tồn tại ở giao diện trong truyền thuyết, thật sự tồn tại?

Vị lão cung chủ Tinh Cung kia, thật sự đi tới thượng giới này sao?

Bây giờ y còn trở về, dẫn mọi người cùng phi thăng?

Chuyện này quả thực quá mộng ảo!

Ở đây ngoại trừ Văn Tư Nguyệt ra, không ai có thể bình tĩnh được. Dù cho những lão quái Nguyên Anh này đều là hạng người tâm tư thâm trầm, giờ phút này cũng vô pháp bảo trì bình tĩnh.

Những lời này của Văn Tư Nguyệt thật sự là quá kinh thế hãi tục.

“Linh giới? Thật sự là Linh giới?”

“Văn tiên bối, Linh Giới thật sự tồn tại sao?”

“Chúng ta thật sự phải đi Linh giới rồi sao?”

.....

Lập tức, trong đại điện phảng phất chọc phải tổ ong vò vẽ, trong nháy mắt nổ tung, tất cả mọi người mồm năm miệng mười hỏi, kích động khó có thể kiềm chế.

Thấy một màn như vậy, Văn Tư Nguyệt nhất thời nhíu mày, thanh lãnh quát: “Yên lặng!”

“Có phải thật hay không, các ngươi sẽ biết ngay thôi, lập tức đi thực hiện phân phó vừa rồi của ta!”

“Văn tiên bối, phải chăng chỉ có tu sĩ Nguyên Anh trung kỳ trở lên mới có thể phi thăng lên, mà người Nguyên Anh sơ kỳ chúng ta không có cơ hội này?”

Một vị Nguyên Anh tu sĩ sau khi cân nhắc lời Văn Tư Nguyệt vừa nói, lập tức phát hiện một điểm bất thường, hỏi.

Nghe nói lời ấy Văn Tư Nguyệt nhíu mày nói: “Cũng không phải như thế, có một bộ phận Nguyên Anh kỳ cũng là có tư cách bị mang đi, còn phải xem biểu hiện của các ngươi như thế nào!”

“Mặt khác, ở lại Nhân giới cũng không có nghĩa là trường sinh vô vọng, hoàn cảnh ở Nhân giới dần dần cải thiện đến hình dạng thời kỳ thượng cổ, tu hành trở nên dễ dàng hơn, tương lai các ngươi không phải là không có cơ hội tự mình phi thăng!”

.....

Văn Tư Nguyệt vẽ mấy cái bánh để trấn an đám Nguyên Anh tu sĩ này, sau đó để cho bọn họ mang lòng đầy chờ mong đi làm việc.

Danh ngạch phi thăng rất trân quý, không thể mang tất cả mọi người phi thăng lên, Nghịch Linh Thông Đạo không chịu nổi cái phí tổn kia.

Huống chi, cho dù có năng lực đó, Diệp Trường Sinh cũng sẽ không làm như vậy, bởi vì một hơi mang toàn bộ cường giả đi chẳng khác nào chặt đứt truyền thừa của Nhân giới.

Tu hành giới có rất nhiều tri thức, bí tịch không ghi chép văn tự mà dựa miệng truyền miệng. Mà mấy lão quái Nguyên Anh này đa số cũng là gia hỏa ích kỷ tự lợi, làm sao có thể đem kinh nghiệm, công pháp dễ dàng truyền thụ ra ngoài?

Cũng chỉ khi bọn họ sắp già đi, bọn họ mới có thể lấy ra thứ gì đó ép đáy hòm.

Tựa như thời kì Thượng Cổ, sau ma kiếp, cô tu sĩ cũng mang đi không ít cường giả, kết quả một đợt kia liền khiến nhân tộc thất bại rất nhiều truyền thừa.

Chung quy vẫn phải có một nhóm lớn tu sĩ Nguyên Anh kỳ tới lưu thủ ở Nhân giới, nếu không Nhân tộc cũng có khả năng bị Yêu thú cản trở.

Cho nên, cuối cùng Diệp Trường Sinh phân phó cho Văn Tư Nguyệt chính là loại người tương đối xuất chúng trong tu sĩ Nguyên Anh sơ kỳ, hẳn sẽ một hơi mang những người này đi.

Mà tu sĩ Nguyên Anh trung kỳ trở lên, không cần đề cập, khẳng định phải mang tất cả đi, có thể tu luyện đến bước này đều là rồng phượng trong loài người.

Những người này đi tới sau, có thể sung làm thành lớp của mình, Diệp Trường Sinh ở Linh giới cuối cùng vẫn phải kiến tạo một phân cơ nghiệp cho mình.

Theo những tu sĩ Nguyên Anh này đi chấp hành mệnh lệnh của Văn Tư Nguyệt, toàn bộ Loạn Tinh Hải lập tức nổ tung, tin tức về Linh Giới với tốc độ điên cuồng khuếch tán ra bốn phương tám hướng.

Các sự tích có liên quan đến vị Tinh Cung Cung chủ kia được lan truyền rộng rãi.

Tu sĩ của Loạn Tinh Hải đời tiếp theo mới phát hiện, ngàn năm trước vị cường giả đã dương danh Loạn Tinh Hải này không

ngờ lại có đủ loại hành động vĩ đại kinh người như vậy!

Mà những tin tức này, cũng theo truyền tống trận nhanh chóng lan về phía Thiên Nam.

Tuy nhiên trước đó Diệp Trường Sinh cũng đã rời khỏi Loạn Tinh Hải, tiến vào khu vực Thiên Nam.

Hắn chấp hai tay sau lưng, nhìn non sông tươi tốt dưới chân, ánh mắt lộ ra vẻ cảm khái.

Thân hình thoát một cái, hắn xuất hiện trên một đường phố phồn hoa, dòng người xuyên thẳng qua, đi sát qua bên cạnh hắn, lại hồn nhiên không phát giác.

Hoàng Đô Việt Quốc!

Cái này đã sớm biến thành quốc gia của một nước, hiện tại đô thành cùng với hoàng cung tu kiến không biết so với lúc đó Diệp Trường Sinh xa hoa khí phái bao nhiêu người.

Bố cục hoàn toàn khác với trí nhớ của hắn, khiến Diệp Trường Sinh không khỏi thờ dãi, ở chỗ này không tìm được ký ức quen thuộc.

Trong hoàng cung cũng tồn tại một ít khí tức tu sĩ, bên trong thậm chí có tồn tại Kết Đan kỳ, xem ra những năm gần đây Hoàng tộc Việt quốc lẫn lộn cũng không tệ.

Thân hình chợt lóe, hắn bỗng nhiên biến mất, sau một khắc đã xuất hiện trong Hoàng Phong Cốc.

Đi qua vài ngọn núi, mấy vị lão tổ Nguyên Anh hậu kỳ trong Hoàng Phong cốc không có chút phát hiện nào.

Sau một phen hoài niệm về quá khứ của mình, Diệp Trường Sinh biến mất ở chỗ này, kế tiếp Yểm Nguyệt tông, cảm địa màu máu và rất nhiều nơi đều để lại dấu chân của hắn.

Đồng thời lúc du lịch trên đại địa Thiên Nam, hắn cũng tìm ra mấy nơi bí mật trấn áp ma khí, giải quyết Chân Ma chi khí nơi đó, thúc đẩy cảnh vật Thiên Nam khôi phục.

Sau khi làm xong hết thấy, Diệp Trường Sinh đi tới trận chiến cuối cùng lúc mình trở về Thất Linh Đảo, trước Trụ Ma Cốc.

Từ hơn một ngàn năm trước, Trục Ma Cốc mở ra, không gian nơi đây ngày càng trở nên ổn định, càng ngày càng nhiều tu sĩ xâm nhập Trục Ma Cốc tìm kiếm tiên duyên.

Một ngàn năm qua, cơ duyên nơi này cũng bị tìm kiếm bảy tám phần, nhưng vẫn có một số bí địa được che dấu cực sâu ngẫu nhiên bị phát hiện.

Tin tức như vậy hấp dẫn quần tu sĩ trước ngã xuống, tiếp tục lao vào Trục Ma Cốc, một ngàn năm qua đi, chưa từng có người nào hủy diệt được.

Một ngày này, trong Trục Ma Cốc bỗng nhiên bạo phát ra một tiếng nổ kinh thiên động địa, làm cho mặt đất phụ cận cốc rung lên một cái.

Tiếp theo, một đạo cầu vòng năm màu xuyên thủng trời cao, bay vào trong bầu trời xanh, biến mất ở chín tầng mây.

Động tĩnh lớn như vậy lập tức kinh động tu sĩ du đang gần đó, lúc này một đám người chạy tới xem xét chuyện gì xảy ra.

Kết quả những người này sau khi tới nơi xảy ra chuyện, tất cả đều kinh hãi.

Chỉ thấy một ngọn núi vốn ngăn cản trong nội cốc Trục Ma Cốc bỗng nhiên biến mất vô tung vô ảnh, mà tại chỗ chỉ còn lại một hố sâu vô cùng lớn.

Trong hố sâu mơ hồ có một ít tia sáng màu trắng bạc phun ra ngoài.

“Bắc Cực Nguyên Quang!”

Tu sĩ có chút kiến thức uyên bác lập tức gọi ra lai lịch của quang ti ngân bạch này, lúc này không biết bao nhiêu người kinh hỉ lập tức nhảy vào trong hố, muốn sưu tập một ít Bắc Bằng Nguyên Tinh.

Nhưng đáng tiếc chính là, Bắc Cực Nguyên Tinh lưu lại nơi này số lượng cực ít, bọn họ cuối cùng cũng không có thu hoạch lớn.

Ngược lại một ít tông môn xuất thân, rất nhiều người hiểu rõ sự tình cơ mật trong tu tiên giới, nhìn thấy hố sâu này trong lúc nhất thời rung động không thôi.

“Năm đó ngay cả tu sĩ Hóa Thần cũng không làm gì được Bắc Cực Nguyên Sơn lại bị người lấy đi sao? Người nào có năng lực lớn như vậy?!”

.....

Hơn một ngàn năm trước, Vô Biên Hải là một nơi tuyệt linh nổi danh tại Thiên Nam, nơi này không có chút linh khí nào. Đến mảnh hải dương này rồi thì đừng mong có thể bổ sung bất cứ thứ gì.

Sau đó, bởi vì Cổ ma Truy Ma Cốc xuất thế, làm cho dòng suối ma khí trong Vô Biên Hải hiện ra, một tia linh khí tinh thuần tràn áp ma khí từ trong vòng xoáy lớn tiết ra.

Chỉ là từng tia linh khí này, liên tục tiếp làm cho sinh cơ trong Vô Biên Hải dâng trào, thậm chí xuất hiện thánh địa tu hành như Thất Linh đảo.

Hiện tại với tư cách là tổng bộ của Liên Minh Trường Sinh, địa vị của đảo Thất Linh ở Thiên Nam vô cùng cao quý. Trên bảy hòn đảo này, không biết hội tụ bao nhiêu cường giả.

Trên một hòn đảo gần như có hơn vạn tu sĩ, chất lượng bình quân của những tu sĩ này đều rất cao, xét về tư chất thì không có gì đặc biệt kém.

Bất quá, Linh Giao Đảo đứng đầu Thất Linh Đảo là một điều ngoài ý muốn, trên hòn đảo lớn nhất, linh khí cũng thịnh vượng nhất này, lại không có bao nhiêu người, tu sĩ ở trên đảo này tổng cộng vẫn chưa tới ba trăm người.

So với những hòn đảo khác phồn hoa hơn, hòn đảo này có thể nói nhân khẩu thưa thớt.

Tuy trên đảo ít người nhưng chắc chắn hòn đảo này là hòn đảo quan trọng nhất trong Thất Linh đảo, là trái tim và đầu óc của Trường Sinh minh.

Những người ở trên đảo đều là nhân vật trung tâm của Trường Sinh minh, lấy đám người Trần Xảo Thiển, Tân Như Âm,

Nghiên Lệ làm trung tâm, lại thêm các đệ tử môn đồ của các nàng, những người này cơ hồ đều là Nguyên Anh chân nhân.

Mà những đệ tử Luyện Khí Trúc Cơ bình thường đều là những người có quan hệ thân thiết với bọn họ trên đảo, tư chất mỗi người đều không tầm thường, không phải song linh căn hay là dị linh căn thì đến cả Thiên linh căn cũng có vài vị.

Có thể nói, một khi có thể bước lên hòn đảo này, trên cơ bản cũng đồng nghĩa với tiên đồ vô lượng, tương lai tu thành Kết Đan tu sĩ đều là bảo đảm, vận khí tốt một chút, Nguyên Anh cũng là có hy vọng rất lớn.

Ngày bình thường, hòn đảo này cấm người ngoài tiến vào, nhưng hôm nay, một thân ảnh lặng yên không một tiếng động xuất hiện trên đảo, cũng không có phát hiện ra bất luận kẻ nào.

Ở trung tâm hòn đảo này có một ngọn núi, mặt trời trên đỉnh núi là một sườn núi bằng phẳng. Trên sườn núi mọc đầy một loại Linh hoa kỳ lạ, ngoại trừ loại hoa này còn có thể tụ lại Linh khí, còn có thể tinh lọc dơ bẩn.

Đồng thời, còn có giá trị cực cao.

Một ngày này, trước biển hoa, một thân ảnh nữ tử mặc váy dài màu thủy lam xuất hiện ở đây, dung mạo tú lệ, là một mỹ nhân không hơn không kém, nhưng hai đầu lông mày nàng lại ngưng kết một vòng ưu tư.

Nếu có đệ tử Trường Sinh Minh nhìn thấy bóng dáng nàng ta mà nói, tất nhiên sẽ lộ ra một vẻ cung kính, bởi vì vị tiên tử này chính là Trần Xảo Trần lão tổ của mấy vị lão tổ của Trường Sinh minh.

Một vị đại tu sĩ Nguyên Anh hậu kỳ sống đã được một ngàn năm trăm năm. Tại cả khu Thiên Nam này đều là đại danh鼎鼎.

Dưới bố cục hiện tại của Nam Vô Hóa Thần, đại tu sĩ Nguyên Anh hậu kỳ như Trần Xảo Thiên không thể nghi ngờ là tồn tại có thực lực đứng đầu.

Chỉ là, hôm nay vị Trần lão tổ được Vạn Tu Tôn tôn sùng đã lộ ra thần sắc phiền muộn như vậy.

“Cho dù hao hết sinh ý này, có lẽ cũng không có hi vọng tiến giai Hóa Thần rồi, chẳng lẽ thật sự phải ngăn cách âm dương với hần sao?” Trần Xảo Thiển trong lòng trào ra vô hạn buồn sầu.

Nàng tiến vào Nguyên Anh hậu kỳ, tu luyện tới Nguyên Anh đỉnh phong đã mấy trăm năm, nhưng thủy chung không thể đột phá.

Những năm gần đây, nàng đã thử qua không biết bao nhiêu phương pháp, Nguyên Từ Thần Quang chi thuật kia, nàng cũng đã sớm tu luyện thành công.

Nhưng dù có thần quang nguyên từ gia trì, nàng vẫn không cách nào đột phá cửa ải sống còn này.

Nguyên nhân cụ thể, kỳ thật trong lòng Trần Xảo Thiển cũng rõ ràng, nàng cùng người mình yêu cách xa nhau giữa hai thế giới, không biết tình huống hiện tại của hần, sợ bản thân vĩnh sinh cũng không thể gặp lại hần nữa.

Trong lòng có loại cảm xúc sợ hãi này, như vậy không cách nào vượt qua cửa ải tâm ma này.

Thọ nguyên của nàng cũng không còn thừa nhiều, nếu như không cách nào đột phá, khả năng vượt qua hơn một trăm năm, nàng liền muốn tọa hóa tại chỗ này.

Đứng trước biển hoa một hồi, nữ tử lặng lẽ thở dài một tiếng, thu hồi phiền muộn tràn đầy trong lòng, dự định quay người rời đi.

“Suờ đệ, có lẽ lúc này chúng ta không còn cơ hội gặp lại nữa, hi vọng người ở Linh giới cũng có thể tu luyện đến đỉnh phong, cùng các nàng Nam Cung tỷ tỷ gặp gỡ, chăm sóc tốt cho các nàng, cùng đạt được Trường Sinh đại đạo!” Trần Xảo Thiển trong lòng thầm nghĩ như vậy.

Nàng nhẹ nhàng di chuyển bước chân đang muốn rời đi, lúc này, đột nhiên, nơi không xa sau lưng, truyền đến một giọng nói nam tử ôn hòa:

“Suờ tỷ, ta đã trở về!”

Bỗng nhiên, thanh âm khắc sâu trong đầu nàng vang lên, Trần Xảo Thiển run lên, giống như bị sét đánh, cứng đờ bất động.

Một lát sau, nàng chậm rãi quay đầu lại, thần sắc mang theo vui mừng khó tin, chờ mong...

Đồng thời, còn kèm theo một tia sợ hãi, giống như sợ hãi hết thảy đều là giả dối, chỉ là chính mình sinh ra ảo giác nghe.

Phảng phất tốc độ thời gian trôi qua chậm hơn, nàng chậm rãi quay đầu lại, thấy được đạo thân ảnh quen thuộc kia.

Hắn không có bất kỳ biến hóa nào, giống hệt như lúc trước rời khỏi Nhân giới, trên mặt mang theo nụ cười dịu dàng, thâm tình nhìn về phía hắn.

Trần Xảo Thiển ngừng thở, mang theo vài phần lo nghĩ dùng thần thức, dùng các loại thủ đoạn để tra xét Diệp Trường Sinh.

Thậm chí, nàng còn hoài nghi bản thân có phải là tâm ma đột phát hay không, liền vội vàng vận chuyển một môn bí pháp có thể thanh tâm tĩnh thần, để cho tâm tình kích động của mình bình phục một chút.

Bất kể nói như thế nào, dù sao cũng là Nguyên Anh Hậu Kỳ đại tu sĩ, đối với mình có phải bị lâm vào tâm ma hay không, hoặc là trúng chiêu ảo thuật, còn có khả năng phán đoán.

Sau khi liên tiếp vận dụng nhiều loại thủ đoạn, Trần Xảo Thiển lập tức phán định mình tuyệt đối ở vào trạng thái bình thường, trên người không có bất kỳ dị thường nào, như vậy người đột nhiên xuất hiện này...

“Sư tỷ, đừng sợ, thật sự là ta đã trở về!” Giọng nói của Diệp Trường Sinh lại lần nữa vang lên, sau một khắc hắn liền xuất hiện trước người Trần Xảo Thiển, một tay ôm nàng vào lòng.

Nước mắt tùy ý tuôn trào, Diệp Trường Sinh nhìn thân thể mềm mại đang run rẩy trong lòng, khóc đến mức trời đất tối tăm, thở dài một tiếng, ôm chặt lấy cô, chôn dưới mái tóc của cô, ngửi hương vị của cô.

Không biết qua bao lâu, tâm tình kích động của Trần sư tỷ mới khôi phục bình tĩnh, nằm ở trong ngực hắn, dùng giọng hơi khàn khàn nói:

“Những năm gần đây, chúng ta vẫn luôn nhớ rõ câu nói lúc trước ngươi nói, chờ ngươi tới đón chúng ta, vốn cũng sắp hết hy vọng rồi!”

“Là lỗi lầm của ta, không kịp thời hạ xuống!”

“Không, đừng nói như vậy, ngươi là người cực khổ nhất, ta biết rõ, ngươi có thể tu luyện đến mức tiếp ứng chúng ta một bước này, tuyệt đối không dễ dàng...” Trần sư tử nói liên miên một hồi rất nhiều.

Nỗi khổ tương tự tích tụ mấy trăm năm rốt cục có thể giải khai, hiện tại nàng hận không thể lập tức đem tất cả mọi thứ trong lòng nói ra cho nàng.

“Như Âm muội muội những năm gần đây một mực nghiên cứu trận pháp, nàng cảm giác mình đột phá Hóa Thần không có hi vọng, cho nên hi vọng có thể nghiên cứu ra vài món vật thay thế, một lần nữa xây dựng ra một thông đạo không cần tu vi Hóa Thần liền có thể phi thăng!”

“Nghiên Lệ muội muội thì vẫn luôn ở bên ngoài du lịch, đi qua bảy đại tuyệt địa của Đại Tấn, hy vọng có thể tìm ra một con đường tiến giai Hóa Thần.”

“Ngược lại Tư Nguyệt muội muội ở Loạn Tinh Hải kia mạnh hơn so với chúng ta, nàng tiến giai Hóa Thần!”

“Ta biết, lúc ta hạ giới đã trở về Loạn Tinh Hải, chờ sau khi ta dẫn các người trở về, bình cảnh Hóa Thần gì đó chẳng là gì cả!” Diệp Trường Sinh nhẹ nhàng xoa đầu của nàng nói.

Ôn tồn một hồi, Trần Xảo Thiên đột nhiên đẩy hấn ta một cái, nói:

“Người mau đi xem Như Âm tử tử đi, tử ấy cũng vẫn luôn nhớ người đấy!”

Diệp Trường Sinh nghe vậy cười cười, ghé vào bên tai nàng nhẹ giọng nói:

“Tối nay chờ ta!”

Dứt lời, thân hình hấn lóe lên, chợt biến mất không thấy.

Trong một mật thất nào đó trên Linh Giao đảo, Tân Như Âm cầm trong tay một tòa trận bàn, lông mày nhíu chặt nhìn chăm chăm, phảng phất như đang suy tư điều gì đó.

“Đây là cực hạn của ta sao? Nghịch linh thông đạo, luôn cảm giác có điểm gì mấu chốt bị kẹt, nếu như có thể có được một ít

tư liệu trận pháp của thượng giới... “

“Nhưng bây giờ vị Mạc Lan thánh cầm kia cũng không ở trên thảo nguyên, nếu như có thể tìm được nàng mà nói...” Tân Như Âm thì thào nói nhỏ.

“Ta biết tung tích của Thánh Cầm Mạc Lan, nhưng ngươi không cần đi tìm nàng, đợi khi lên thượng giới, ngươi muốn biết bao nhiêu tri thức trận đạo là có thể hiểu rõ!” Một giọng nói bỗng nhiên vang lên trong mật thất này.

Thân ảnh Diệp Trường Sinh lặng yên hiện lên, trên mặt tràn đầy ý cười ôn nhu nhìn về phía Tân Như Âm.

“Ngươi...thật là ngươi...” Tân Như Âm bỗng nhiên mặt mũi tràn đầy kích động, hốc mắt ướt đẫm nhìn hắn, trong mắt vẫn mang theo vẻ không thể tin, dường như không thể tin được cảnh tượng trước mắt lại là sự thật vậy.

Nàng lắc lư thân thể, run rẩy đi về phía trước, đưa tay muốn chạm đến khuôn mặt của hắn.

“Ta đã trở về, Như Âm, những năm gần đây khổ cực cho các ngươi rồi!” Diệp Trường Sinh than nhẹ một tiếng, vội vàng tiến lên ôm Tân Như Âm vào lòng, trấn an cảm xúc của nàng.

Xưa nay Tân Như Âm luôn kiên cường, là một cô gái ngoài mềm trong cứng, nhưng giờ phút này hai mắt nàng đỏ bừng, không ngừng nằm trong lòng Diệp Trường Sinh khóc nức nở.

Mấy trăm năm chờ đợi, nội tâm nàng làm sao dễ chịu được, hôm nay vừa thấy Diệp Trường Sinh, tình cảm tương tư tích góp từng chút một những năm gần đây bộc phát ra.

“Phu quân, cuối cùng chàng cũng trở về rồi!” Trong giọng nói mang theo tiếng khóc nức nở, Tân Như Âm nghẹn ngào nói.

“Ừm, ta đã trở về. Lần này ta dẫn các ngươi đi lên, để cho các ngươi về sau không cần lo lắng về thọ nguyên nữa!”

“Như Âm, rất nhanh thôi, ngươi sẽ có thể đi gặp lại các nàng Uyển Nhi rồi, chúng ta sẽ đoàn tụ ở Linh giới, sau này sẽ không bao giờ tách ra nữa!” Diệp Trường Sinh thấp giọng nói, không ngừng vuốt ve mái tóc của nàng.

Hắn thấp giọng an ủi hồi lâu, Tân Như Âm kích động vui sướng cảm xúc mới thư giãn lại, một lát sau, nàng ngẩng đầu

lên hỏi:

“Người đi xem Xảo Thiển tử tử sao?”

“Ừm, nhìn kia, khi ta vừa mới tới đảo này thì đã gặp được nàng rồi!” Diệp Trường Sinh nhìn đôi môi đỏ mọng kiêu diễm của nàng nói. Tiếp đó hắn cúi đầu nhìn xuống hai cánh hoa màu đỏ tươi kia. Lập tức hai tay Tân Như Âm quần lên nhau.

Mấy trăm năm tương tư, xa cách gặp lại, ngàn lời vạn lời, không bằng một lần ân ái thấu xương.

Tân Như Âm với một thân váy đỏ liệt hỏa, rực cháy nở rộ, uyển chuyển ngâm nga trước mặt Diệp Trường Sinh, tìm mọi cách, mãi cho tới khi mặt trời lặn xuống phía tây, nàng mới nằm trên giường một bãi bùn nhão, ngay cả ngón tay cũng không động đậy được.

Diệp Trường Sinh ở bên cạnh nàng ôn tồn một hồi, nhỏ giọng nói, khiến thể xác và tinh thần của rất nhiều năm trôi qua đều căng cứng khiến nàng chìm vào giấc ngủ say.

Sau đó, hắn lập tức rời đi, đi tìm Trần sư tử, lại cùng vị sư tử đã chờ từ lâu này cộng đồng Mộc ái hà.

Diệp Trường Sinh rất có chừng mực, hắn là người đầu tiên thấy Trần sư tử, liền không đưa chính mình sau khi trở về Thiên Nam cho sư tử, mà là cho Tân Như Âm, kể từ đó, đối với hai người mà nói, đều rất công bằng.

Sau khi ở chung với hai người một thời gian, Diệp Trường Sinh lại dẫn hai người tới một chỗ, tùy ý hưởng thụ mấy ngày.

Sau đó, hắn mới từ Thất Linh đảo rời đi, đi làm chuyện khác. Diệp Trường Sinh đầu tiên đi tới chỗ vòng xoáy lớn cách không xa Thất Linh đảo kia, đem tất cả ma khí tinh thuần bên trong tinh lọc hết, chuyển hóa thành từng khối cực phẩm linh thạch.

Làm xong chuyện này, tai họa ngầm ở khu Thiên Nam đã được giải quyết, thân hình hắn lóe lên, xuất hiện ở Đại Tấn.

Căn cứ tin tức Trần Xảo Thiển cùng Tân Như Âm cung cấp, hiện tại Nghiên Lệ đang thăm dò một vài cái tuyệt địa của Đại Tấn.

Diệp Trường Sinh biết, trong bảy tuyệt địa này, đại bộ phận đều có quan hệ với Thượng Cổ Ma tộc, năm đó trước khi cổ tu sĩ rút lui, cổ ma đại bộ phận đều bị phong cấm ở tuyệt địa như vậy.

Hắn dò xét tuyệt địa một lần, phát hiện bên trong có ma khí gì, liền lập tức tinh lọc hết.

Dưới sự tịnh hóa của Diệp Trường Sinh, hoàn cảnh thiên địa của Nhân giới này từ lúc nào không hay đã cải thiện rất nhiều.

Nghĩ đi nghĩ lại, cũng không cần bao nhiêu năm, thiên địa hoàn cảnh ở Nhân giới sẽ biến thành thượng cổ, linh khí sung túc, thiên địa nguyên khí tuy rằng không tính là nhiều, nhưng tốt xấu cũng có thể chống đỡ tu sĩ Hóa Thần tu luyện đến hậu kỳ.

Sau khi hần rời đi, bên Thất Linh đảo bên kia náo nhiệt hẳn lên, từng đạo mệnh lệnh từ trên Linh Giao đảo hạ xuống. Rất nhanh tổ chức khổng lồ này bắt đầu khu động, từng đội tu sĩ không ngừng ra vào trên đảo, đem một tin tức đưa về các nơi ở Thiên Nam.

Các thế lực lớn ở Thiên Nam rất nhanh cũng giống như các thế lực ở Loạn Tinh Hải, biết được Nguyên Anh trung hậu kỳ tu sĩ bị triệu tập, rất có thể được đưa đến Linh Giới trong truyền thuyết.

Toàn bộ Thiên Nam đều sôi trào lên, phảng phất trải qua một hồi động đất, không ai có thể bình tĩnh trở lại. Mặc dù là lão Vương Bát tiếm tu mấy trăm năm không để ý đến thế sự trong rừng sâu núi, cũng bị câu dẫn ra ngoài.

Thậm chí, ngay cả Mạc Lan thảo nguyên cách vách cũng có tin tức như vậy, tin tức hội tụ Nguyên Anh trung hậu kỳ tu sĩ từ Thiên Nam lan tràn ra bốn phía.

Đại Tấn, Thiên Sa đại lục, Ngũ Long Hải vân vân, phạm là khu vực bị mạng lưới thương nghiệp Trường Sinh minh chạm vào, đều tiếp nhận được tin tức như vậy.

Mặc kệ những lão quái Nguyên Anh biết được tin tức này trong lòng có nghi ngờ gì, nhưng đã cân nhắc đây là tin tức Trường Sinh Minh đưa tới, vậy nhất định phải coi trọng một chút. Vì vậy sau khi cân nhắc một phen, những người này nhao nhao chạy về phía Thiên Nam.

Bọn họ cũng không sợ đây là âm mưu của Trường Sinh minh, dù sao mấy trăm năm qua Trường Sinh minh vẫn luôn uy tín

tốt đẹp, thứ hai cho dù Trường Sinh minh rất mạnh, nhưng cũng không thể đồng thời đắc tội nhiều thế lực như vậy.

Trường Sinh Minh Nguyên Anh hậu kỳ đại tu sĩ số lượng rất nhiều, làm cho người kính sợ, nhưng cũng biết Đại Tán tu tiên giới có trên trăm vị Nguyên Anh hậu kỳ đại tu sĩ.

Ở phía đông Đại Tán, có một tòa thâm uyên sâu không thấy đáy, thâm uyên này bên trong tràn ngập một loại sương mù có thể áp chế thần thức và thị lực người ta, cho dù là Nguyên Anh hậu kỳ đại tu sĩ đi xuống cũng nhìn không tới ngoài trăm trượng.

Ngoại trừ những thứ này, sương mù còn có độc tố nhất định, đồng thời dưới hoàn cảnh đặc thù như vậy, sinh tồn một ít Yêu thú kỳ lạ, hết thảy làm cho vực sâu này biến thành một nơi cực kỳ nguy hiểm.

Đối với tu sĩ mà nói, đây là một tòa tuyệt địa, bọn hắn sợ tránh còn không kịp, cho dù là đại tu sĩ Nguyên Anh hậu kỳ tiến vào bên trong cũng có nguy cơ vẫn lạc.

Đây chính là tuyệt uyên một trong thất đại tuyệt địa của Đại Tán, mặc dù tuyệt uyên nguy hiểm đến cực hạn nhưng ngày thường vẫn thỉnh thoảng có một vài tu sĩ Nguyên Anh chạy tới thăm dò nơi đây.

Bởi vì một ít linh dược sinh trưởng ở trong Tuyệt Uyên tuyệt đối không chỉ có thể giới bên ngoài, đối với việc luyện chế một ít đan dược đặc thù mà nói thì linh dược này cực kỳ trọng yếu.

Một ngày này, bên cạnh Tuyệt Uyên xuất hiện một thanh niên trẻ tuổi, hắn đứng trên bầu trời nhìn một hồi, thân hình lóe lên, liền đi vào bên trong tuyệt uyên.

Dưới đáy tuyệt uyên, trong một sơn động bí ẩn nào đó, một hồi chiến đấu kịch liệt bỗng nhiên bộc phát.

Song phương chiến đấu, một sinh vật kỳ lạ được quang mang tối đen như mực bao bọc, bề ngoài vô cùng dữ tợn, trên thân mọc ra tám cánh tay, trên mỗi cánh tay đều cầm một kiện ma khí cường đại.

Nếu người có xuất thân từ thời thượng cổ truyền thừa xuống nhìn thấy con quái vật này, tất nhiên sẽ nhận ra nó là một trong

những cỗ ma xâm lấn nhân giới từ thời thượng cổ.

Thực lực của con cỗ ma này cường hãn tuyệt luân, gần như muốn khôi phục lại dáng vẻ của Hóa Thần Kỳ, tên tu sĩ Nhân tộc đối diện hần mặc dù là cường giả Nguyên Anh hậu kỳ, nhưng thủ hạ của cỗ ma này cũng chỉ miễn cưỡng tự bảo vệ mình mà thôi, xem ra không bao lâu nữa, vị tu sĩ Nhân tộc này sẽ phải bại dưới tay Cỗ Ma.

Người đối địch với Cỗ ma là một nữ tử, cả người được bao phủ bởi ánh sáng xanh chói lọi, khuôn mặt xinh đẹp, mái tóc đen buông xuống như thác nước, dưới váy xanh là tư thái lung linh.

Đây vốn là một cô gái như tuyệt thế tiên vậy nhưng giờ khắc này lại nhú mày, sắc mặt vô cùng khó coi, dưới sự công kích đầy hung mãnh của cỗ ma ở đối diện thì chỉ có thể miễn cưỡng chống đỡ mà thôi.

Trong mắt Cỗ ma lộ ra thần sắc âm lãnh, mỹ mạo nữ tử đối diện đối với hần mà nói không có ý nghĩa, ánh mắt của hần hùng hực nhìn chằm chằm đối phương, phảng phất như thấy được pháp lực hùng hồn của Nguyên Anh.

Cái đó đối với mình mà nói, chắc chắn là mỹ vị vô thượng?

Một khi cắn nuốt nguyên anh của người này, tu vi của mình sẽ khôi phục không ít, trở lại thánh giới trong tầm tay.

Giết chết một tu sĩ Nguyên Anh Hậu Kỳ đối với hần mà nói cũng không khó khăn bao nhiêu, nhưng khi gặp nữ tử này, hần lại đứng tường, đánh mãi không được.

Bởi vì trên tay đối phương quả thực có một ít thủ đoạn phi thường lợi hại, pháp bảo, phù lục đứng đầu, tầng tầng lớp lớp khôi lỗi cường đại, thậm chí còn có một con độc trùng hung ác có thể so với Nguyên Anh hậu kỳ quay chung quanh nàng, giúp nàng chia sẻ không ít áp lực.

Hần mặc dù pháp lực ngập trời, có thể áp chế người này, nhưng trong thời gian ngắn muốn bắt đối phương cơ hồ là nằm mơ.

Hơn nữa, hần còn không ngăn được đối phương đào tẩu, chỉ là đối phương một mực không trốn chạy, mà kiềm chế hần, tựa hồ đang chờ đợi cái gì.

Cổ ma biết đối phương đang có chủ ý gì, khẳng định đem tin tức nơi đây truyền ra ngoài, chờ viện binh đến.

Thời kỳ thượng cổ hẳn đã kiến thức qua sự lợi hại của tu sĩ Nhân tộc ở giới này, nếu như bị những người kia xông tới, cho dù hãn pháp lực ngập trời, cũng tuyệt đối không chiếm được gì.

Nhìn thanh sắc quang tráo làm sao cũng không cách nào công phá kia, Cổ ma trong lòng trở nên bức bối.

Cô gái đang chiến đấu với cổ ma không phải ai khác mà chính là Nghiên Lệ đã tiến vào trong tuyệt uyên thăm dò, nàng vốn không có quan hệ gì với cổ ma ở đây nên bị liên lụy cũng là chuyện ngoài ý muốn.

Vốn dĩ nàng tiến vào nơi đây là vì truy tìm một con dị thú có tác dụng luyện được, kết quả đuổi theo đuổi theo, đuổi tới nơi này, thấy được mấy vị tu sĩ Nguyên Anh Đại Tấn bị con cổ ma này giết chết, nuốt lấy nguyên anh cảnh.

Lúc ấy nàng lập tức nhận ra thân phận của cổ ma, cũng biết ngàn vạn lần không thể để đối phương rời khỏi nơi đây, nếu không rất có thể sẽ tạo thành một tràng tai nạn cho tu tiên giới.

Cho nên, mặc dù biết mình không phải là đối thủ, nhưng nàng vẫn ra tay, đồng thời cũng lập tức dùng Vạn Lý phù truyền tin tức, phát cho Tiểu Cực cung ở gần nàng nhất, cầu viện trợ.

Nơi đó có một vị tu sĩ Hóa Thần tọa trấn, còn có mấy vị Nguyên Anh hậu kỳ, nếu như xuất thủ mà nói trấn áp đầu cổ ma này chỉ sợ cũng không khó.

“Rống!” Đang lúc Nghiên Lệ ôm tâm tư kéo dài, Cổ ma kia không chờ nổi nữa, tám cánh tay vung lên, khuôn mặt đầy lân phiến màu đen bỗng nhiên đỏ lên.

Lập tức một luồng chấn động kinh khủng tràn ngập trong không gian dưới đất này, mặt đất rung lên, một đoàn huyết quang bắt đầu ngưng tụ giữa tám cánh tay của cổ ma.

Nghiên Lệ thấy vậy nhất thời biến sắc, nàng có thể nào không biết đây là một thủ đoạn vô cùng lợi hại, xem uy thế như thế này thì có thể khiến bản thân bị trọng thương.

Nghiên Lệ cắn răng một cái, lập tức vẫy tay một cái, triệu hồi những pháp bảo trở về bảo vệ bên cạnh mình, sau đó nàng nhanh chóng lui về phía sau như muốn né tránh chiêu này.

Nhưng Cổ ma sao có thể dễ dàng thoát thân như thế được?

Nghiên Lệ vừa mới bay ra được mấy trượng, đoàn huyết quang liền từ trên cổ ma thủ bay ra, lặng yên không một tiếng động đánh úp về phía Nghiên Lệ.

Trên mặt Nghiên Lệ hiện lên vẻ sợ hãi, nàng cắn răng định thi triển thủ đoạn hao tổn rất lớn nguyên khí để chống cự lại đoàn huyết quang này.

Lúc này, đột nhiên, một bàn tay duỗi ra không biết từ chỗ nào, đặt lên bờ vai của nàng, làm khí huyết trong cơ thể nàng vừa mới bốc cháy lên lập tức lắng xuống, ngăn trở cử động độc sức liều mạng của nàng.

Một bóng người xuất hiện bên cạnh Nghiên Lệ. Đó là một nam tử dung mạo tuấn lãng, gương mặt lạnh lùng, vung tay lên. Sau khi lôi quang màu vàng hiện lên, đoàn huyết quang kia và Cổ Ma lập tức tan thành mây khói, hóa thành bụi trần.

Vừa nhìn thấy người này xuất hiện, Nghiên Lệ ngây dại đứng nguyên tại chỗ một lúc lâu, dường như đã mất đi hồn phách.

“Sao vậy, không biết ta à?” Trên mặt Diệp Trường Sinh lộ ra nụ cười, vuốt mũi của nàng nói.

Sương mù thoáng chốc từ trong đôi mắt xinh đẹp của Nghiên Lệ bay lên: “Phu... Phu quân, là người thật sao?”

“Đúng vậy, là ta, ta đến đón các ngươi đây!” Trên mặt Diệp Trường Sinh mang theo nụ cười ôn hòa. Nghiên Lệ nhìn thấy mà mũi cay cay, lập tức chui vào trong lòng hắn.

Hai người đứng lặng thật lâu trong huyết động dưới mặt đất này, cân nhắc với nhau, mãi đến khi nói ra hết tình cảm trong lòng mới thôi.

Sau đó, hai người dắt tay nhau từ trong hang động bay ra. Diệp Trường Sinh sau khi tinh lọc ma khí nơi đây xong, hai người rời khỏi Tuyệt Uyên.

Sau khi tìm được Nghiên Lệ, Diệp Trường Sinh dẫn nàng đi du lịch khắp Đại Tấn, trong thời gian này đương nhiên cũng có

không ít ân ái.

Đồng thời, Nghiên Lệ cũng không quên gửi tin cho người của Tiểu Cực cung, nàng nói cho người bên kia biết chuyện về Cổ ma đã được giải quyết xong.

Đồng thời nàng còn bảo người của Tiểu Cực cung trong khoảng thời gian này không nên ra ngoài, có nhân vật trọng yếu có thể sẽ đến.

Lời này khiến đám người Tiểu Cực cung, nhất là lão tổ Hóa Thần, Bạch Mộng Hình cảm thấy rất là nghi hoặc.

Rốt cuộc là nhân vật trọng yếu nào sắp tới?

Diệp Trường Sinh cũng không vội vã tiến về Tiểu Cực cung. Hắc và Nghiên Lệ đã đi dạo ở Đại Tấn, giải quyết toàn bộ những thứ có liên quan tới cổ ma.

Trong đó tất nhiên là không tránh khỏi Côn Ngô sơn này.

Trạm cuối cùng, hai người đi tới trước Côn Ngô sơn, hành tẩu ở những nơi đã trải qua chiến đấu năm xưa, ngược lại trong lòng Diệp Trường Sinh rất bình tĩnh.

“Nguyên Sát à, sau khi tới Ma giới, đây cũng là một kẻ địch không thể khinh thường!” Trong lòng của hắc thâm nghĩ.

Chẳng qua hôm nay, hắc dù có gặp Nguyên Sát thì cũng không có gì phải sợ hãi.

Diệp Trường Sinh phá vỡ phong ấn năm đó dốc hết tâm tư chữa trị, hấp thu sạch sẽ Chân Ma khí bên trong, phóng xuất ra thiên địa nguyên khí.

Trong Côn Ngô Sơn trấn áp ma khí nhiều như vậy, nồng đậm chỉ điểm từ trước tới nay Diệp Trường Sinh đã gặp qua, là một trong những ma khí cuộn cuộn lợi hại nhất.

Dù sao, đây cũng là một thứ có quan hệ đến hóa thân của một vị Thánh tổ, toàn bộ linh khí tinh hoa ở Đại Tấn đều bị điều tới trấn áp nơi đây.

Sau khi Diệp Trường Sinh rút ma khí nơi đây đi, tu tiên giới Đại Tấn sẽ phồn hoa đến mức độ nào.

“Sau này Đại Tấn tu tiên giới sợ không phải bồi dưỡng ra hơn mười vị Hóa Thần tu sĩ rồi!” Diệp Trường Sinh trong lòng

thăm nghĩ.

Từ nay về sau, nhân tố chế ước Nhân giới tu sĩ tại Hóa Thần kỳ ra tay hoặc tiến hành đột phá đã không còn tồn tại nữa.

” Kể từ đó, thiên địa nguyên khí quý giá của nhân giới có thể một lần nữa trở nên cân bằng!” Nhìn Côn Ngô Sơn, Diệp Trường Sinh trong lòng thăm nghĩ.

Nếu như muốn nói thiên địa nguyên khí cùng thiên địa linh khí có cái gì khác nhau, vậy khác biệt lớn nhất có lẽ chính là trong thiên địa nguyên khí bao hàm vật chất trường sinh, mà trong thiên địa linh khí không có.

Bình thường, tu sĩ sau khi tiến vào Luyện Hư kỳ, liền có thể đạt được trường sinh trên lý thuyết.

Nhưng trên thực tế, loại trường sinh này là trường sinh giả thì tu sĩ cũng không đạt được thọ nguyên vĩnh cửu, chân chính không lo lắng thọ nguyên chỉ có Chân Linh hoặc Chân Tiên.

Thọ nguyên của tu sĩ thật ra là được thiên địa nguyên khí sung túc kéo dài, mà phần lớn tu sĩ bởi vì thiên kiếp tồn tại nên không thể sống tới lúc thọ nguyên của mình hao hết, cho nên cho rằng đây là trường sinh.

Nếu như không có thiên kiếp quấy nhiễu, Linh giới vẫn sẽ xuất hiện tu sĩ vì thọ nguyên hao hết mà chết.

Nói ví dụ như, con Côn Bằng Linh Quy trong thành Huyền Vũ, là một tồn tại cấp Hợp Thể đỉnh phong, tiến thêm một bước, có hi vọng trở thành cường giả Chân Linh, nhưng kỳ thật hiện tại thọ nguyên của nó cũng đã đến mức hao tổn.

Lúc Hàn Lập kích hoạt Huyền Thiên Trảm Linh Kiếm, Bá Hoàng đang khắp nơi tìm đồ vật có thể kéo dài tuổi thọ cho Kỳ Linh.

Đương nhiên, thiên địa nguyên khí đối với thọ nguyên kéo dài, cũng chỉ giới hạn ở tu sĩ hóa thần trở lên, bởi vì tu sĩ phía dưới Hóa Thần căn bản tiếp xúc không được thiên địa nguyên khí.

Cho nên, vô luận là giới diện nào, tu sĩ dưới Hóa Thần đều có thọ nguyên cố định, đến Hóa Thần trở lên mới có thể căn cứ hoàn cảnh mà biến hóa.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao Hường Chi Lễ ở nhân giới cũng sắp hết thọ nguyên, kết quả sau khi chạy đến linh giới lại sống hơn một ngàn năm.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao, trước kia ở Nhân giới, tu sĩ Hóa Thần tùy tiện ra tay sẽ mất thọ mệnh.

Bởi vì trong thiên địa nguyên khí mà bọn họ điều động không có sự tồn tại của vật chất Trường Sinh, kết quả dùng tuổi thọ của chính mình để bù đắp khuyết thiếu của những vật chất trường sinh này.

Hiện tại Diệp Trường Sinh đã giải quyết xong những ma khí nguyên nguyên, như vậy những vật chất trường sinh lưu lại vì phong ấn ma khí nơi đây sẽ một lần nữa tản ra tới trong thiên địa của Nhân giới.

Những vật chất Trường Sinh này tuy rằng không thể kéo dài bao nhiêu thọ mệnh cho tu sĩ Hóa Thần, nhưng chỉ ít cũng mở ra công xiềng cho bọn họ tiến hành đột phá.

Mỗi cảnh giới sau khi hóa thần, không có trường sinh vật thì không cách nào đột phá.

“Ta đã đem Côn Ngô sơn sửa chữa cấm chế một phen, về sau có thể làm cứ điểm của Trường Sinh minh tại Đại Tấn!” Diệp Trường Sinh xuất hiện bên cạnh Nghiên Lệ nói.

“Đệ nhất Tiên sơn Nhân giới, một phần gia nghiệp lớn đấy!” Nghiên Lệ hơi bĩu môi, vừa cười vừa nói.

“Ta làm ra công hiến lớn như vậy ở Nhân giới, lấy đi một tòa tiên sơn duy nhất thì tính là cái gì!” Diệp Trường Sinh cười ha ha.

Tuy rằng Thiên Nam là nơi Trường Sinh Minh lần đầu, thế nhưng Đại Tấn dù sao mới là trung tâm của Nhân Giới, không chế Côn Ngô Tiên Sơn, về sau Trường Sinh Minh ở Nhân Giới có thể thế lực thật sự bành trướng không người nào có thể sánh bằng!

Nếu cứ tiếp tục như vậy, sớm muộn gì cũng sẽ biến Nhân giới thành giới riêng của Diệp Trường Sinh.

Đối với loại khả năng tương lai này, Diệp Trường Sinh thờ ơ lạnh nhạt, không tận lực thúc đẩy, cũng không có khả năng

ngăn cản.

Nói cho cùng, đến bây giờ thực lực của hắn, đúng là một giới diện cấp thấp không đề vào mắt.

Nếu như đây không phải là giới diện hắn trưởng thành, hắn căn bản không có khả năng đi quan tâm.

Trong Tiểu Cực Cung, Diệp Trường Sinh gặp được Bạch Mộng Hình, nàng là người thứ hai trong số những người ở Nhân giới, trừ Văn Tư Nguyệt ra nàng là người tiến giai Hóa Thần.

Nghĩ lại, nàng có thể tiến giai Hóa Thần, hơn phân nửa lúc trước cũng đã được Bạch Dao Di trợ giúp không ít, dù sao hai người này chính là tỷ muội.

Đương nhiên, chuyện này liên quan đến việc tư chất của nàng xuất chúng, nếu không cho dù có nhiều tài nguyên hơn nữa thì nàng cũng không thể phá được cửa ải này.

Bạch Mộng Hình dù sao cũng là người dựa vào thực lực của mình mà có thể tu luyện tới Nguyên Anh trung kỳ, hoàn toàn khác so với loại người thuần túy dựa vào Diệp Trường Sinh kéo lên như Trần sư tỷ và Tân Như Âm.

Nếu có thể đột phá Hóa Thần trong Nhân giới, vậy Bạch Mộng Hình trong suy nghĩ của Diệp Trường Sinh tự nhiên nặng lại rất nhiều.

Nữ tử này xuất chúng, tương lai đi Linh giới, tiến giai luyện hư không là không thành vấn đề, thậm chí hợp thể cũng có một chút khả năng.

Tất cả những chuyện này phải xem Diệp Trường Sinh có thể dành cho nàng bao nhiêu tài nguyên.

Thế lực Tiểu Cực Cung do Bạch Mộng Hình cầm đầu không thể nghi ngờ chính là tông môn mạnh nhất Đại Tấn hiện giờ, vì vậy Diệp Trường Sinh liền để nàng ra mặt triệu tập tu sĩ Nguyên Anh của Đại Tấn.

Mà chính hắn, trong lúc này là đi xử lý một ít yêu thú cấp chín, cấp mười, còn thuận tiện tìm kiếm mấy người.

Mặc dù đây chỉ là một hạ giới, nhưng bên trong quả thực vẫn có chút Ngọa hổ tàng long.

Vả lại không đề cập tới Diệp Trường Sinh đến từ Linh giới, cũng không đề cập tới những hóa thân Ma tộc đã biến mất kia,

trong hạ giới này, còn có một số tồn tại cấp bậc Hóa Thần tiêu điều tự tại.

Ví dụ như, một con Mạc Lan Thánh Cầm nào đó, lại ví dụ như, một con Thiên Lan Thánh Thú nào đó.

Loại hóa thân ẩn nấp ở hạ giới này, thật ra không chỉ có hai người này, lần này Diệp Trường Sinh hạ giới đến đây, loáng thoáng nhận ra được không ít.

Bất quá, hắn cũng không đi tìm từng tên từng tên một, mục tiêu của hắn chỉ có hai người, một là Thiên Lan thánh thú, một là bạn cũ Mạc Lan thánh cầm này.

Nếu như hắn cố tình ẩn nấp mà nói, muốn tìm ra bọn hắn ở Nhân giới cũng không dễ dàng. Nhưng Diệp Trường Sinh đã luyện hóa qua chân huyết của Ngũ Sắc Không Tước, có thể nhờ vào đó cảm ứng được sự tồn tại của Thiên Lan Thánh Cầm.

.....

Phía tây bắc Thiên Sa đại lục có một ngọn núi nhỏ không đáng chú ý, trên đỉnh ngọn núi nhỏ này có một gốc cây kỳ quái, lấp lánh ngũ sắc quang mang sinh trưởng.

Thân cành của nó có màu nâu đen, nhưng lá cây mọc ra lại có màu sắc ngũ sắc rực rỡ, cây cối cũng không cao, chỉ khoảng ba bốn trượng, nhưng đường kính chủ yếu cũng to hơn một trượng.

Ngọn núi nhỏ này ngày thường rất ít người tới đây, bởi vậy người bản địa Thiên Sa đại lục căn bản không biết nơi đây lại có một gốc cổ thụ kỳ lạ như vậy.

Mà bọn họ lại càng không biết, trên cây cổ thụ này có một con Không Tước toàn thân óng ánh giống như lưu ly đang nghỉ ngơi.

Thân thể không tước này có màu xanh nhạt, nhưng phần đuôi lại mọc ra năm cái lông vũ năm màu, nhìn có chút kỳ lạ.

Không Tước ngày thường đều nhắm mắt, nằm trên cây không nhúc nhích, mà cây cổ thụ kia thì không ngừng có ánh sáng năm màu không ngừng chảy vào trong năm cái lông đuôi kia, tắm bổ cho năm cái lông vũ này.

Nhưng một ngày này, Khổng Tước đã hơn trăm năm chưa mở mắt đột nhiên mở mắt ra, một đôi mắt lóng lánh hào quang mông ảo giống như lưu ly nhìn về thảo nguyên xa xa.

Trong thảo nguyên mênh mông, một bóng người từ chân trời phía xa chậm rãi đi tới, đây là một nam tử Nhân tộc dáng người cao gầy, bước chân của hắn thoạt nhìn rất chậm, giống như đang tản bộ trong sân vắng vậy, nhưng trong chớp mắt, thân ảnh của hắn đã từ chân trời xa xa đi xuống chân núi.

Nhìn thấy thân ảnh nam tử này, đồng tử khổng tước màu xanh bao phát ra một vòng khiếp sợ không thể tưởng tượng nổi.

Từ khi đặt chân đến nay thế giới này, đã qua hơn một ngàn năm, đối với nó mà nói cũng không dài dòng, nó rất ít sinh ra tâm tình như vậy, trên cơ bản không có khả năng cảm thấy quá mức rung động với vật gì.

Nói cho cùng đây cũng chỉ là một hạ giới mà thôi, có gì đáng để nó kinh ngạc chứ?

Nhưng hôm nay, con khổng tước này lại không cách nào duy trì bình tĩnh được, vẻ chấn động khó nói lên lời từ trong mắt nó bắn ra, nhìn thấy nó phảng phất như gặp phải quỷ, làm thế nào cũng không thể tin được!

Nó từ trên cây đứng dậy, lúc này bóng người nam tử cao ráo kia cũng đã xuất hiện ở trước mặt nó, trên mặt mang theo nụ cười âm áp, lúng túng nói:

“Mạc Lan tiên tử, từ khi chia tay đến giờ không có việc gì chứ?”

“Là người thật sao?” Trong con ngươi đỏ tươi như bảo thạch của Mạc Lan thánh cầm vẫn mang theo một tia không thể tin được, thanh âm hơi run rẩy.

Hào quang năm màu trên người lóe lên, một cô gái mặc áo gấm năm màu, dung mạo tuyệt diệu xuất hiện trước mặt Diệp Trường Sinh.

Mạc Lan thánh cầm hóa thành hình người, tràn đầy kinh ngạc nhìn từ trên xuống dưới đánh giá Diệp Trường Sinh một phen, lại phát hiện nàng không nhìn ra năng tu vi của Diệp Trường Sinh đến tột cùng đã đến mức độ nào.

Tuy nói bộ thân thể này của nàng chỉ có tu vi Hóa Thần sơ kỳ, nhưng với năng lực của nàng, cho dù là tu sĩ Luyện Hư xuất hiện ở trước mặt cũng không thể không thấy rõ tu vi!

Chẳng lẽ...

“Diệp huynh... Là từ thượng giới xuống ư?” Mạc Lan thánh cầm trợn to hai mắt hỏi.

“Ha ha, ngoại trừ thượng giới, Diệp mỗ còn có thể từ chỗ nào xuống?” Diệp Trường Sinh cười lớn một tiếng, hỏi ngược lại.

“Quả thật như thế, nếu đã có thể từ thượng giới xuống đây, chứng tỏ tu vi của đạo hữu ít nhất cũng là Luyện Hư kỳ? Thậm chí ngay cả ta đều nhìn không thấu, xem ra thực lực đạo hữu tại thượng giới đã phát triển tương đối khủng bố rồi!” Trên mặt Mạc Lan thánh cầm lộ ra vẻ phức tạp nói.

Dù thế nào nàng cũng không dám nghĩ tới tu vi của Diệp Trường Sinh, dù sao lần này Diệp Trường Sinh mới lên tiếng mấy trăm năm, sao có thể tu hành nhanh như vậy?

Cho tới nay nàng vẫn cảm thấy Diệp Trường Sinh thiên tư cực kỳ xuất chúng, tốc độ tu hành khẳng định vượt xa người thường, nhưng trong thời gian ngắn như vậy, tu hành tới Luyện Hư trung hậu kỳ mới là bình thường, Hợp Thể kỳ không khỏi quá mức thái quá.

Nghe được suy đoán của nàng, Diệp Trường Sinh cười cười, không giải thích gì nhiều, ngược lại nói:

“Ta tại thượng giới nghe qua một ít chuyện về Yêu tộc, rất cuộc đoán được thân phận tiên tử. Tiên tử là một thế hệ Không Tước Yêu Vương mấy vạn năm trước phải không?”

Yêu tộc ở Linh giới cũng là một chủng tộc hỗn tạp, do một đoàn chủng tộc lớn tạo thành, trong bảy đại Vương tộc cường đại nhất mỗi một tộc đều có năm vị hợp thể trở lên, mà ngoại trừ Thất Đại Vương tộc, trong Yêu tộc còn có một ít cường tộc.

Không Tước tộc là một trong số đó, tuy rằng bộ tộc này không thuộc về bảy đại Vương tộc, nhưng năm đó Không Tước Yêu Vương so với thất đại Yêu Vương thì không rơi vào thế hạ phong chút nào.

“Ha ha, xem ra Diệp huynh tại thượng giới xác thực hiểu được không ít chuyện, không sai, thiếp thân đích thật xuất thân Khổng Tước tộc!” Mạc Lan thánh cảm ánh mắt lóe lên, khẽ cười một tiếng nói.

“Không chỉ như thế, Diệp mỗ còn đi qua Phi Linh Tộc, biết càng nhiều sự tình liên quan tới tiên tử!” Diệp Trường Sinh thần sắc bình thản nói.

Nghe được ba chữ Phi Linh tộc, Bồn Lan thánh cảm rút cuộc cũng biến sắc, bộ dáng tựa hồ có chút không dám tin.

Sau khi nhìn chằm chằm vào Diệp Trường Sinh một lát, Mạc Lan thánh cảm cười khổ một tiếng:

“Không nghĩ tới Diệp huynh đã điều tra rõ ràng nội tình của ta như thế, nếu Diệp huynh ngay cả Man Hoang cũng đã đi qua, như thế xem ra, người hẳn là tu sĩ Luyện Hư đỉnh phong rồi nhỉ?”

“Bước tiếp theo, phải tiến giai hợp thể, thiếp thân nơi này ngược lại có chút kinh nghiệm cùng sự việc cần chú ý khi tiến giai tới Hợp Thể, có thể cùng Diệp huynh nói chuyện!” Mạc Lan thánh cảm tựa hồ nghĩ tới điều gì, nói như thế.

Diệp Trường Sinh nghe thế, khoe miệng nhếch lên, mỉm cười, có chút ngiên ngẫm hỏi:

“Tiên tử tặng cho ta kinh nghiệm Hợp Thể, hẳn không phải là tặng không? Người muốn cái gì?”

Nhìn thấy nụ cười của Diệp Trường Sinh có chút cổ quái, trong lòng Mạc Lan thánh cảm cũng có chút nghi hoặc, bất quá nàng cũng không nghĩ nhiều, cười khanh khách nói:

“Không có gì, chỉ là muốn kết thiện duyên với Diệp huynh mà thôi. Nếu ngày sau Khổng Tước tộc gặp phiền toái, kính xin Diệp huynh giúp ta chiếu cố một phen!”

Diệp Trường Sinh nghe vậy, nhú mày, quan sát tỉ mỉ nàng sau đó nói:

“Ta đoán được Tiên Tử hẳn là đang ở trong khốn cảnh nào đó, không nghĩ tới người lại không có lòng tin có thể còn sống đi ra như vậy?”

Mạc Lan thánh cầm lắc đầu thở dài một tiếng: “Nếu có hy vọng sống sót trở ra, ta cũng không đến mức bồi dưỡng hóa thân này!”

Diệp Trường Sinh nghe xong lời này, cũng không hỏi nàng thêm nữa, chỉ khẽ cười một tiếng, nói:

“Nhưng mà giao dịch của tiên tử thì ta lại không có cách nào đáp ứng!”

“Ồ? Ý của Diệp huynh là?” Mạc Lan thánh cầm hơi nhú mày.

“Kinh nghiệm đột phá tới Hợp Thể kỳ, ta không cần!” Diệp Trường Sinh thông dong nói.

Mạc Lan thánh cầm nghe nói như thế, chân mày càng nhú chặt hơn. Nàng nhìn chăm chăm Diệp Trường Sinh, dường như đang nghĩ tới điều gì đó không thể tưởng tượng nổi. Môi anh đào khẽ mấp máy, lỗ chân lông chợt thu nhỏ lại:

“Người... Người không phải đã tiến giai hợp thể đấy chứ?”

“Ha ha!” Diệp Trường Sinh cười khẽ một tiếng, không trả lời, không thừa nhận cũng không phủ nhận.

Mạc Lan thánh cầm đã tiếp xúc với Diệp Trường Sinh một thời gian, đối với tính cách của hắn cũng biết đôi chút. Nhìn thấy bộ dáng này của hắn, trong lòng nàng lập tức hiểu rõ, người này nhất định đã là tu sĩ Hợp Thể kỳ, bằng không hắn sẽ坦然 nhiên phủ nhận.

Mấy trăm năm tiến giai hợp thể, người này quả nhiên là yêu nghiệt, đây cũng quá bất hợp lý rồi!

Mạc Lan thánh cầm trong lòng như dời sông lấp biển, ngũ vị tạp trần, dùng ánh mắt phức tạp nhìn Diệp Trường Sinh, không biết nên nói cái gì.

Nhưng một lát sau, trong lòng nàng cẩn thận suy nghĩ, hình như chuyện này nếu phát sinh trên người Diệp Trường Sinh thì cũng không phải không thể chấp nhận được, có lẽ là như vậy.

Dù sao, hắn vốn là một nhân vật yêu nghiệt không thể dùng lẽ thường để phỏng đoán.

Mạc Lan thánh cầm thở dài một tiếng, đè nén rung động trong lòng, cảm khái nói:

“Diệp huynh luôn khiến người ta kinh hãi!”

“Chẳng qua, người đã không cần kinh nghiệm tiến giai hợp thể, vậy tiến giai hay hậu kỳ? Đột phá cảnh giới cảm ngộ tại nhân yếu lưỡng tộc so với tiến giai hợp thể kinh nghiệm trân quý hơn nhiều, đây là thứ có giá trị cao nhất mà thiếp thân có thể lấy ra được!”

Mạc Lan thánh cầm gia tăng trừ mã, một vị tu sĩ Hợp Thể đỉnh phong không hề giữ lại truyền thụ kinh nghiệm lúc mình đột phá, điều này khiến người ta rất động tâm.

Loại vật này, thậm chí có đôi khi đủ để hấp dẫn một vị tu sĩ Hợp Thể kỳ sử dụng, tỷ như lúc bọn Tam Hoàng chiêu dụ thủ hạ, cũng sẽ đưa ra như vậy.

Nhưng Diệp Trường Sinh chỉ cười mà không nói!

Dựa vào hiểu biết đối với hắn, Mạc Lan thánh cầm lập tức ý thức được sự không thích hợp. Nàng bỗng nhiên mở to hai mắt, mặt mày biến sắc, thanh âm run rẩy hỏi:

“Cô... cô sẽ không... đã là...”

“Mà thôi, cứ nói thẳng đi, hiện tại tu vi của ta và bản thể tiên tử giống nhau, đã là tu sĩ Hợp Thể đỉnh phong, chỉ còn cách Đại Thừa kỳ một bước ngắn!”

“Cho nên những kinh nghiệm tiên tử từng đột phá đối với ta không có nhiều tác dụng!” Diệp Trường Sinh trên mặt hiện lên ý cười nói.

“Làm sao có thể?!” Sau một tiếng thét kinh hãi, Mạc Lan thánh cầm trực tiếp ngất đại, đứng tại chỗ không nhúc nhích.

Trầm mặc thật lâu, các loại biểu tình phức tạp không ngừng nổi lên trên mặt Mạc Lan thánh cầm, biến ảo khó lường, trong lòng nàng lúc này thật sự đã nhắc lên sóng to gió lớn, loại cảm giác nhất thời tuyệt đối không cách nào lắng lại.

Mấy trăm năm tiến giai hợp thể, nàng miễn cưỡng còn có thể tiếp nhận, nhưng tiến vào Hợp Thể đỉnh phong, cái này không khỏi cũng quá vớ vẩn rồi?

Nhớ năm đó, bản thân nàng tại Hợp Thể kỳ chờ mong thời gian dài như vậy, vì tiến giai Hợp Thể hậu kỳ, bỏ ra chừng

mấy vạn năm tuế nguyệt, Hợp Thể hậu kỳ nào dễ dàng đạt tới như vậy?

Kết quả hiện tại, người trước mắt chỉ dùng mấy trăm năm đã tu luyện đến cảnh giới này. Nếu không phải biết tính cách của Diệp Trường Sinh mà nói, Mạc Lan thánh cảm cũng hoài nghi hẳn không phải đang lừa gạt chính mình!

Sau một hồi lâu trầm mặc, Mạc Lan thánh cảm cuối cùng khẽ thở dài, cười khổ nói:

“Diệp huynh, vừa rồi ta còn nói ngươi luôn mang đến kinh ngạc cho người khác, bây giờ xem ra vẫn là coi thường người rồi, đây đâu phải cái gì mà kinh ngạc, đây là kinh hãi!”

“Ha ha, tiên tử nói lời này, Diệp mỗ cũng không có cô ý dọa người!”

Lông mày của Mạc Lan thánh cảm vẫn nhíu chặt, sắc mặt âm tình bất định, phảng phất như đang suy nghĩ cái gì. Qua hồi lâu, trong mắt nàng bỗng nhiên nở rộ hào quang, phảng phất như đã quyết định cái gì đó, ánh mắt trở nên vô cùng kiên định.

“Diệp huynh, lần này ngươi muốn trở về Linh giới, không bằng dẫn ta theo một đoạn được không?” Nàng đột nhiên nói ra lời như vậy.

“Ừm? Tiên tử ở lại hạ giới không phải vì muốn cho mình một đường lui sao? Chẳng lẽ bây giờ ngươi muốn buông tha chiêu này?” Diệp Trường Sinh nhíu mày, có chút kinh ngạc hỏi.

“Ở mãi trong một giới này cũng không phải biện pháp, ta vẫn muốn đánh cược lại một lần!” Mạc Lan thánh cảm thần sắc trịnh trọng nói.

Nghe nàng nói vậy, trên mặt Diệp Trường Sinh lộ ra vẻ dăm chiêu, sau khi nhìn thật sâu nàng một cái, không hỏi nhiều nữa.

“Chút chuyện nhỏ này không thành vấn đề, lần này ta hạ giới, bản thân chính là muốn đưa một nhóm người đi lên!” Diệp Trường Sinh sáng khoái đáp ứng.

Mạc Lan thánh cảm nghe vậy vội vàng nói lời cảm tạ, nàng hít sâu một hơi, ánh mắt lóe lên, phảng phất như đang suy tư điều

gì đó.

“Đúng rồi, ta muốn hỏi thăm tiên tử một người, những người cung phụng người mặc Lan tộc nhân, bọn hắc dịch của Đột Ngột nhân cung phụng con thánh thú kia người biết không?”

Nghe được vấn đề này, Mạc Lan thánh cảm nhẹ giọng cười một tiếng, ngập ngừng nói:

“Tên gia hỏa kia tuy che giấu rất tốt, nhưng thân phận của hắn thì sao ta không nhìn ra được? Bản thể của hắn chính là Động Thiên Thủ Vương, một trong Thất Đại Yêu Vương của Yêu tộc chúng ta!”

“Hơn một ngàn năm trước, vị Thủ Vương này cũng giống như ta, hạ giới đến đây, hơn phân nửa là hắn không nắm chắc vượt qua lần Đại Thiên Kiếp tiếp theo rồi, hai người chúng ta đã từng gặp mặt một lần ở giới này, hiện tại hắn cũng là Yêu thú Hóa Thần kỳ!”

“Vậy thì dễ rồi, không biết tiên tử có thể giúp ta tìm được hóa thân của vị Thử Vương này hay không, ta có việc muốn bàn bạc với hần!” Diệp Trường Sinh vỗ tay cười một cái nói.

“Điều này không thành vấn đề!” Mạc Lan thánh cầm lập tức đáp ứng.

Dù sao Đoạn Lan thánh cầm cũng là người quen của Động Thiên Thử Vương, mà Diệp Trường Sinh ngay cả gặp mặt cũng chưa từng gặp qua, bất kể là vị bản tôn Linh Giới kia, hay là hóa thân kia của Nhân Giới.

Bởi vậy, việc bà đến tìm Thử Vương càng thêm dễ dàng. Sau khi Diệp Trường Sinh đưa ra đề nghị này, hai người liền chia tay, Diệp Trường Sinh trở về Thiên Nam, mà Mạc Lan thánh cầm chính là đi tìm tung tích Thử Vương.

.....

Các nơi ở Thiên Nam hiện tại đã náo nhiệt hẳn lên, một tông môn cao tăng sau khi nhận được tin tức của Trường Sinh Minh liền bán tín bán nghi chạy đến Thất Linh đảo.

Trong quá trình này, rất nhiều tu sĩ Nguyên Anh liên tiếp chạm mặt, ước định phương án cùng tiến cùng lui. Ngộ nhớ lần này Trường Sinh minh triệu tập bọn họ có âm mưu gì, vậy bọn họ sẽ liên thủ phản kích.

Trong giới này, không ai muốn đối địch với Trường Sinh minh, dù sao đó cũng là một quái vật khổng lồ, thực lực vượt xa môn phái bình thường.

Nhưng nếu đối phương có ý định thống nhất Nhân giới ức hiếp bọn họ, vậy bọn họ cũng không thể không phản kích.

Không thể nào ngồi chờ chết!

Vì vậy, trước khi đến đảo Thất Linh, các cường giả Nguyên Anh của các môn phái tại Thiên Nam cũng đã xâu chuỗi lại, một màn giống như vậy cũng phát sinh ở Đại Tấn, Ngũ Long Hải, Thiên Sa đại lục.

Bởi vì Trường Sinh Minh nghiên cứu ra kỹ thuật truyền tống trận, hơn nữa từ lúc Diệp Trường Sinh còn ở nhân giới, đã phục chế ra đủ tài liệu có thể cấu tạo truyền tống trận. Vì vậy mấy địa phương này đã sớm bị truyền tống trận địa khu Trường Sinh minh xâm chuỗi lại.

Những tu sĩ Nguyên Anh kỳ này muốn hội tụ cũng không có khó khăn.

Vì vậy trong khoảng thời gian gần đây, số lượng Nguyên Anh tu sĩ xuất hiện gần Thất Linh đảo càng ngày càng nhiều, không riêng gì Thiên Nam, Thiên Sa đại lục cùng Nguyên Anh tu sĩ của Ngũ Long hải tụ tập lại, ngay cả người của Loạn Tinh hải sau khi hội tụ đến Thiên Tinh thành cũng đều được mang theo.

Đại Tán tu sĩ tự nhiên cũng không ngoại lệ, Đại Tán cường giả số lượng không thể nghĩ ngờ là nhiều nhất nhân giới, mấy chục vị Nguyên Anh hậu kỳ đại tu sĩ cùng với ba bốn trăm Nguyên Anh trung kỳ xuất hiện, một cỗ lực lượng như vậy, cho dù Trường Sinh Minh mạnh hơn nữa, cũng không có khả năng chống lại.

Cũng may hiện tại nhân giới chỉ có hai vị tu sĩ Hóa Thần trấn giữ, những người này cũng không làm ra chuyện ngu xuẩn khiêu chiến Trường Sinh Minh.

Nhưng dù như thế, những người này trong những ngày này hội tụ cũng gặp không ít sự tình, đông đảo Thất Linh đảo đông đảo vì thế cũng chịu áp lực không nhỏ.

Như thế từng ngày từng ngày trôi qua, khi người đến cũng không sai biệt lắm, chờ đợi Nguyên Anh trung hậu kỳ tu sĩ các nơi hội lâu, cũng trở nên không kiên nhẫn nổi.

Bọn họ bắt đầu phỏng đoán mục đích mà Trường Sinh minh triệu tập bọn họ tới đây, cái gọi là phi thăng linh giới nói như vậy, đại bộ phận mọi người đều không tin, đây không phải là đơn thuần đang tranh luận sao?

Nhiều người phi thăng linh giới như vậy?

Nói đùa thôi!

Không có mấy người tin tưởng lời nói này, ngay cả Trường Sinh minh, Tiểu Cực cung cũng có rất nhiều thái độ hoài nghi trong nội bộ thế lực của Diệp Trường Sinh.

Nếu không phải nhìn thấy hai vị cường giả Hóa Thần đều vì thế mà ra mặt thì bọn họ đã sớm hoài nghi rồi.

Thời gian trôi qua, mấy trăm vị tu sĩ Nguyên Anh trung kỳ đi vào Thất Linh đảo trong lòng nghi hoặc càng thêm nồng đậm. Đến ngày này, rốt cuộc trong Trường Sinh Minh đã truyền đến tin tức xác thực.

Sự tình phi thăng Linh giới, trong ngày này sẽ cho mọi người một lời giải thích.

Đảo Linh Phượng xếp hạng thứ hai trong Thất Linh đảo luôn luôn là nơi Trường Sinh minh tổ chức các loại hoạt động trọng yếu, trước kia đại hội đấu giá trăm năm một lần được tổ chức trên đảo này.

Đảo này đã trải qua nhiều lần hoạt động cỡ lớn, người trên đảo có kinh nghiệm phong phú để xử lý phần lớn tu sĩ Nguyên Anh tràn vào.

Dù sao vài lần trước, tại đại hội đấu giá, Nguyên Anh tu sĩ từ các nơi tại Nhân giới đã có khoảng hơn một nghìn người.

Ở trung tâm đảo Linh Phượng có một quảng trường lớn. Hôm nay, tất cả các cường giả tinh nhuệ ở Nhân giới đều bị tụ tập ở đây.

Mấy trăm người xuất hiện ở đây, vẻ mặt khác nhau đánh giá hoàn cảnh chung quanh, trên mặt từng người lộ ra hoặc là tò mò, hoặc là vẻ mặt lạnh lùng, có người đang mỉm cười, cũng có người đang cười lạnh.

Đều là một đám lão quái vật sống hơn mấy trăm ngàn năm. Hôm nay đến nơi đây, không có ai không lòng mang ý xấu.

Nếu như lần này Trường Sinh minh triệu tập bọn họ tới không có lời giải thích hợp lý, chỉ sợ không biết tiếp theo những người này sẽ náo loạn như thế nào đây!

Người mắt đỏ Trường Sinh Minh lợi ích khổng lồ cũng không chỉ một hai người, nếu hôm nay có thể mượn cơ hội này liên hợp, đẩy tới hủy diệt, vậy lợi ích thu được từ đó quả thực không cách nào đánh giá.

Một số đã tâm trước khi xuất phát đã âm thầm tính toán trong lòng, dọc theo đường đi bọn họ âm mưu mưu đồ, không biết

đã mời bao nhiêu người gia nhập.

Bây giờ, bọn họ liền chờ Trường Sinh minh cho một câu trả lời hợp lý.

Trên sân rộng phía trước, một đài cao, đoàn người chậm rãi đi tới.

Nữ nhân! Nữ nhân! Hay là nữ nhân...

Đoàn người đi tới này đại đa số đều là nữ tử dung mạo tuyệt sắc, từng người không chỉ có tướng mạo xuất chúng, còn tu vi mạnh mẽ dị thường.

Một màn này khiến cho trong lòng một ít tu sĩ Nguyên Anh trong quảng trường không khỏi âm thầm xôn xao. Thế lực Trường Sinh minh âm thịnh dương suy vô cùng nghiêm trọng.

Mà cùng Trường Sinh Minh kết minh đông đảo thế lực, Diệu Âm Môn cũng cùng một dạng, lấy nữ tu vi chủ, cũng chỉ có Tinh Cung, Tiểu Cực Cung, Hoàng Phong Cốc thì tốt hơn một chút.

Nhưng cường giả cao tầng của mấy thế lực này cũng phần lớn lấy nữ tử làm chủ.

Tất cả những điều này, tự nhiên là có quan hệ với một nam nhân, những người hiểu rõ một chút nội tình đều không khỏi âm thầm oán thán, người này thật sự muốn bồi dưỡng tu tiên giới thành hậu cung của hắn.

Hiện tại, hắn đã tiến tới đài cao, trước mặt mọi người từng người xuất hiện những người có thực lực thấp hơn Nguyên Anh hậu kỳ.

Cầm đầu là hai vị tu sĩ Hóa Thần, Văn Tư Nguyệt cùng với Bạch Mộng Hình, Trần Xảo Thiển, Tân Như Âm, Nghiên Lệ, Tiểu Mai, Mộ Linh, Tiêu Thúy Nhi...

Gần hai mươi vị Nguyên Anh Hậu Kỳ đại tu sĩ, trận dung này xuất hiện trước mắt cũng không thể không khiến người ta động dung.

Sắc mặt tuyệt trắng, tựa như một khối ngọc thạch óng ánh Bạch Mộng Hình khẽ gật đầu với chúng nữ bên cạnh, lập tức tiến lên một bước, thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng vang vọng toàn bộ quảng trường:

“Chư vị, xin yên lặng!”

Trên quảng trường, thanh âm ầm ỹ rung động dịu xuống, một vị tu sĩ Hóa Thần ra mặt, những người này dù có kiêu căng không thuần, cũng phải cho thêm vài phần mặt mũi.

“Hôm nay mời chư vị tới đây chắc hẳn chư vị đều biết nguyên nhân rồi, Trường Sinh minh đang tính toán mở ra một thông đạo đi thông tới Linh giới, đến lúc đó sẽ mang rất nhiều người lên, cho nên đặc biệt mời chư vị đến chung phong công hiến!”

Bạch Mộng Hình vừa dứt lời, trên quảng trường lập tức nổi lên một trận xôn xao, đến bây giờ Trường Sinh Minh vẫn là nói như vậy, chẳng lẽ đây là sự thật?

Thật sự là có thể mở một thông đạo để nhiều người đi lên như vậy sao?

Tu sĩ Đại Tấn thì biết nhiều hơn một chút, lập tức có người trầm giọng hỏi: “Thông đạo theo lời Bạch tiên bối chẳng lẽ là thông đạo nghịch linh tu sĩ thời thượng cổ bố trí?”

“Vị đạo hữu này nói không sai, đúng là Nghịch Linh Thông Đạo!”

“Tiền bối chẳng lẽ đang đùa giỡn? Năm đó ở Côn Ngô Sơn, Linh Lung yêu phi từng nói mặc dù là ở Thượng giới, muốn bố trí một thông đạo như vậy cũng phải hao phí đại giới khó có thể tưởng tượng, các người như thế nào bố trí được?” Lập tức có người nhin không được nghi ngờ hỏi.

Xem ra đây là một trong những hiểu biết nội tình!

Bạch Mộng Hình nhìn hẳn một cái, thanh âm lạnh lùng nói: “Thì ra là Lưu đạo hữu Thái Nhất môn, khó trách biết chuyện Yêu Phi Lung năm đó.”

“Lấy tài nguyên của nhân giới chúng ta, đương nhiên không có khả năng bố trí ra một cái thông đạo nghịch linh, nhưng mà lần này của chúng ta, là Linh giới bên kia đã bố trí xong Nghịch Linh Thông Đạo, chỉ cần thời gian hết, sẽ mở ra, chúng ta có thể thừa cơ đi Thượng giới!”

Nghe nàng giải thích như vậy, sắc mặt mấy lão quái Nguyên Anh vẫn lạnh tanh, cũng không biết tin tưởng mấy phần, sự nghi ngờ trong mắt vẫn thật nồng đậm.

“Ta nghe nói chuyện này nguyên nhân bởi vì một vị tiên bối phi thăng lên Trường Sinh minh các ngươi, xin hỏi việc này có thật không?” Một nam tử mặc áo bào đen, khí tức âm lãnh đi ra nói.

“Tin tức của đạo hữu ngược lại là linh thông!” Bạch Mộng Hình nhìn đối phương, trong mắt hiện lên một tia lãnh sắc nói.

“Như vậy có thể mời vị tiên bối này ra gặp mặt một lần không?” Người này tiến lên một bước, cao giọng nói.

“Đúng vậy a, thỉnh vị tiên bối kia ra gặp mặt chúng ta đi, nếu không chúng ta làm sao có thể tin tưởng lời các vị được?”

“Xin tiên bối đi ra gặp mặt!”

“Xin tiên bối ra mặt giải thích một phen, rốt cuộc là tình huống gì?”

.....

Lập tức có người cao giọng cổ vũ hô to lên, những âm thanh này phiêu hốt bất định, không có nguồn, bỗng dưng xuất hiện, khiến người ta phân biệt không ra là do người phương nào phát ra.

“Làm càn! Một đám yêu ma quỷ quái không dám lộ diện, các ngươi là cái thá gì, cũng xứng để cung chủ đi ra gặp mặt các ngươi?!” Một vị trưởng lão Tinh Cung tiến lên một bước quát to, râu tóc người đều dựng lên, dáng vẻ cực kỳ tức giận.

“Ha ha ha ha, không dám ra gặp mặt sao? Ta thấy hết thấy những thứ này đều là khói mù do Trường Sinh minh các ngươi thả ra phải không? Cái gì tiên bối hạ giới, ta cho tới bây giờ chưa từng nghe nói có người phi thăng lên còn có thể xuống được!” Người này cuồng tiếu vài tiếng nói.

“Đạo hữu nói lời ấy sai rồi, thời kì thượng cổ có linh giới tu sĩ hạ giới đến tiêu diệt cổ ma!” Một vị thân cận Trường Sinh minh Nguyên Anh tu sĩ nhíu mày nói ra.

“Ha ha, đừng tưởng rằng ta không biết sự tình thời thượng cổ, bản nhân chính là hậu nhân của thượng cổ tu sĩ, làm sao còn không biết nguyên nhân trong này?”

“Tu sĩ thời thượng cổ cường đại sở dĩ có thể hạ giới là bởi vì bọn họ đã được Tam Hoàng Thất Yêu Vương ủng hộ, nếu như

không có tồn tại bực này chèo chống, căn bản không có khả năng bố trí ra Nghịch Linh Thông Đạo!”

“Chư vị có biết Tam Hoàng Thất Yêu Vương là tồn tại bực nào không?” Vị hắc bào nam tử này cao giọng cười to hỏi.

Một ít tu sĩ Nguyên Anh truyền thừa lâu đời nghe được từ này, lập tức co rút lại, thần sắc trở nên nghiêm túc.

“Kính xin đạo hữu giải thích nghi hoặc cho chúng ta!”

“Ha ha, tam hoàng thất yêu vương tại Linh giới cũng là cường giả đứng đầu, là lực lượng trụ cột của nhân tộc cùng yêu tộc, mỗi một người bọn họ đều là tồn tại Hợp Thể đỉnh phong!”

“Các ngươi hẳn là biết Hợp Thể đỉnh phong có ý nghĩa gì? Một người phi thăng bất quá mấy trăm năm, cho dù tư chất của hắn tốt, nhiều lắm cũng chỉ tu luyện đến Hóa Thần hậu kỳ, có tư cách gì đạt được sự ủng hộ của Tam Hoàng Thất Yêu Vương?”

“Huống chi, chút tu sĩ của Nhân giới chúng ta làm sao có thể lọt vào mắt đại nhân vật của Linh giới chứ? Mỗi người bọn họ đều thống trị trong cương vực, tu sĩ như chúng ta ít nhất cũng phải mấy chục vạn!”

Đám người Bạch Mộng Hình thần sắc lạnh lùng nhìn vị hắc bào tu sĩ này giảng giải bí mật của linh giới cho mọi người, một chút ý ngăn cản đối phương cũng không có.

“Lại có việc này?” Lập tức có người tức giận kinh hô.

Mấy lão quái Nguyên Anh kỳ này cũng không phải kẻ ngu, chỉ cần hơi cân nhắc một chút là hiểu được, những tu sĩ Nguyên Anh kỳ như bọn họ đối với cường giả đỉnh cấp của thượng giới mà nói cũng không đáng kể chút nào.

Hao phí nhiều tài nguyên như vậy để dẫn bọn hắn tới? Sao có thể!

Cũng giống như bọn họ không thể nào lãng phí một lượng tài nguyên khổng lồ để vơ vét một ít tu sĩ Luyện Khí vậy.

Đương nhiên, theo lẽ thường mà nói, bọn họ nghĩ như vậy cũng không sai chút nào, Diệt Trường Sinh giới đến cũng chủ yếu là vì nữ nhân của mình, những người như bọn họ chẳng qua là kèm theo mà thôi.

Với sự giàu có của hắn, cũng không có khả năng hao phí nhiều tài nguyên như vậy để đi xuống hạ giới kiếm một đám tu sĩ Nguyên Anh, so với việc này còn không bằng tự mình bồi dưỡng.

Dù sao thì đám người này cũng có cái đức tính gì, y rất rõ ràng.

Tự tư tự lợi, cáo già, thấy lợi quên nghĩa...

Tuy không thể đánh chết mọi người ngay lập tức, nhưng phần lớn mọi người đều như vậy cả.

“Nói đi, Trường Sinh minh các ngươi triệu tập chúng ta tới, rốt cuộc đang mưu đồ âm mưu quỷ kế gì?”

“Có phải Trường Sinh Minh muốn thống nhất Nhân giới, cho nên muốn diệt sát chúng ta ở đây?”

“Hắc hắc, ta nghe nói, Loạn Tinh Hải đã bị Tinh Cung và Diệu Âm Môn thống trị hoàn toàn như đồng chi với Trường Sinh Minh các ngươi. Trừ hai nhà này ra, những tông môn khác đều nửa sống nửa chết, không có tác dụng gì!”

“Chư vị, ta thấy lần này Trường Sinh minh triệu tập chúng ta là muốn tiêu diệt chúng ta. Cái gọi là thông đạo Nghịch Linh kia hơn phân nửa là một cái bẫy, muốn lừa gạt chúng ta đi vào!”

.....

Từng tiếng hét lớn từ trong đám người vang lên, xuất phát từ miệng của những người khác nhau, hiển nhiên đã sớm xâm chuối với nhau, giờ phút này đồng thời bắt đầu làm khó dễ.

Đối mặt với biến động này, thần sắc mấy trăm tên tu sĩ Nguyên Anh tại đây bình tĩnh không hề thay đổi, hoặc là thờ ơ lạnh nhạt, thoát thân ra ngoài, hoặc là ánh mắt lấp lóe gian tâm, thậm chí có cả hai trực tiếp đi thẳng về phía trước, vẻ lạnh lùng trong mắt không che giấu chút nào.

Một đám người hùng hổ tiến lên, đồng thời cô vũ mọi người xung quanh, lấy thực lực của hơn trăm vị hậu kỳ đại tu sĩ ở đây, tất cả đều liên hợp lại mà nói, đúng là có thể hủy diệt Trường Sinh minh.

“Con đường tử vong!” Bạch Mộng Hình lạnh lùng đánh giá.

“Mấy năm nay Trường Sinh Minh quật khởi làm nhiều chuyện ác, cướp đoạt quá nhiều lợi ích. Chư vị, hủy diệt Minh này, chúng ta chia đều phương pháp tiến giai Hóa Thần!” Vị tu sĩ mặc hắc bào kia hô to một tiếng.

Trong lời nói của hắn cực kỳ có sức mạnh mê hoặc, nhằm vào chỗ yếu hại của tu sĩ Nguyên Anh, trong lúc nhất thời, không ít người lộ ra vẻ động tâm.

“Hừ!”

Lúc này, một tiếng hừ lạnh vang lên!

Ngay sau đó, “Phanh! phanh! phanh...”

Nương theo từng tiếng nổ vang, từng đạo huyết quang hiện ra trong đám người, từng bóng người, bị một cỗ lực lượng vô hình bóp nát, nổ bẻ ra!

Đối với tu sĩ Nhân giới, nhất là tu sĩ cấp cao, Diệp Trường Sinh lại càng không biết rõ.

Nơi tài nguyên càng thiếu thốn, nhân tâm lại càng khó lường, vì sinh tồn, vì trường sinh, chuyện gì bọn họ cũng có thể làm được.

Phản bội, âm mưu, máu tanh xuyên qua toàn bộ tu tiên giới, từ luyện khí kỳ đến Hóa Thần Kỳ, chẳng lẽ như thế.

Tu sĩ có thể cuốn ra được hoàn cảnh như vậy thì có thể tưởng tượng được chỗ đáng sợ của bọn họ như thế nào!

Một mặt là năng lực sinh tồn của bọn họ cực mạnh, đây cũng là chuyện có thể thấy được rõ ràng trong Nhân tộc ở Linh giới.

Nhưng về phương diện khác, bọn họ càng thêm gian xảo, ích kỷ, lạnh lùng, vạn sự vạn vật đều lấy mạng nhỏ của mình làm việc quan trọng nhất.

Kẻ hèn hạ là giấy thông hành, là Mộ Chí Minh, cao thượng của người cao thượng, những lời này thể hiện vô cùng nhuần nhuyễn tại tu tiên giới!

Loại người này, từ trước đến nay Diệp Trường Sinh không trông cậy vào được sự trung thành của bọn họ, cho dù hắn đưa những người này tới thượng giới, cho bọn họ ân huệ lớn như vậy, tương lai chỉ sợ cũng sẽ không có bao nhiêu người ôm lòng hảo cảm với hắn.

Cho dù sau khi đến Linh Giới, xuất phát từ sự áp bách của tu sĩ bản địa Linh Giới, những người này có thể sẽ tới gần hắn, nhưng bọn họ cũng không có khả năng trung thành với hắn.

Một khi hắn chết hoặc là biến mất, những người này có thể không bỏ đá xuống giếng đã là người tốt trong người.

Cho nên, ngay từ đầu hắn cũng không đưa tất cả những người này tới Linh giới.

Sở dĩ lần này hắn chậm chạp không xuất hiện, thụ ý Trường Sinh minh không cần quan tâm những người này có liên hệ

riêng, mặc cho một ít lời đồn tàn sát bừa bãi, chính là vì chờ đám tôm tép nhãi nhép này chủ động nhảy ra.

Hắn triệu tập những người này đến Thất Linh đảo, chính là muốn quan sát đám tu sĩ này một phen.

Tâm tính không tốt liền mang theo linh giới, quá gian trá狡詐 hoạt, ích kỷ tự tiện trực tiếp diệt sát!

Đưa bọn họ đi lên, không có lợi ích gì, để bọn họ ở lại hạ giới, càng không có lợi ích.

Dù sao, Diệp Trường Sinh là muốn đem đại bộ phận cường giả của mấy thế lực lớn đi theo, như vậy thực lực của Trường Sinh minh cũng có chút trống rỗng rồi.

Vì phòng ngừa hắn sau khi rời đi Trường Sinh minh bị những người này liên thủ giết sạch sành sanh, vậy phải giải quyết tất cả uy hiếp của giới này.

Trong khoảng thời gian này, sự uy hiếp của yêu thú hắn đã giải quyết xong, yêu thú cấp chín cấp mười đều bị tiêu diệt.

Uy hiếp trong Nhân tộc, chính là muốn nhân cơ hội này giải quyết!

Mục đích chủ yếu đem tất cả bọn họ triệu tập chính là đem Nguyên Anh trung hậu kỳ tu sĩ một lượt quét sạch, còn lại Nguyên Anh sơ kỳ tu sĩ cũng không thành tất cả.

Nắm giữ Côn Ngô tiên sơn Trường Sinh minh liền có thể mượn cơ hội này phát triển nhanh chóng, cuối cùng nhất thống Nhân giới.

Hiện tại, thờ ơ lạnh nhạt cả nửa ngày, khi thấy hỏa hầu không sai biệt lắm thì Diệp Trường Sinh quyết đoán xuất thủ!

Nương theo đó là những âm thanh bang bang vang lên, từng vị Nguyên Anh tu sĩ giống như nhận lấy áp lực cường đại, trực tiếp bị ép nổ tung.

Máu tươi văng khắp nơi, trong chớp mắt đã có mấy chục thi thể ngã trên mặt đất. Những người này đều là người vừa rồi đứng ra khiêu chiến Trường Sinh minh.

Chỉ một thoáng, trên quảng trường hỗn loạn tung bùng, bảo quang bắn ra bốn phía, các loại pháp bảo đủ loại màu sắc bay

ra, mỗi một vị tu sĩ Nguyên Anh đều thả ra pháp bảo của mình, quay quanh ở khoảng cách trái phải.

Thần sắc bọn họ vừa giận vừa sợ nhanh chóng đánh giá bốn phía, đồng thời đáy mắt còn ẩn giấu một tia sợ hãi cùng bối rối.

Có người hóa thành một đạo hồng quang phóng lên tận trời, muốn thoát khỏi nơi đây, nhưng một cỗ cự áp bỗng nhiên hàng lâm, phịch rơi trên mặt đất.

Tất cả mọi người trong nháy mắt không thể động đậy, vẻ sợ hãi không thể át chế từ trong mắt mỗi người bắn ra, thân thể bọn họ run rẩy, chỉ một thoáng sắc mặt trở nên trắng bệch.

Đồng thời áp chế nhiều tu sĩ Nguyên Anh như vậy...

Cái này cho dù là Hóa Thần Hậu Kỳ tu sĩ trong nghe đồn cũng không thể làm được?

Giờ khắc này, tất cả mọi người đều co rút con ngươi, trong mắt vạn phần kinh hãi thâm nghĩ: “Chẳng lẽ... thật sự có người hạ giới đến đây?”

Hơn nữa, tu vi của người này đến tột cùng đã đạt tới loại tình trạng nào?

Luyện Hư?

Hợp thể?

Ngàn đầu vạn nỗi trong lòng bắt đầu khởi động, nhao nhao hỗn tạp ý nghĩ bất quá chỉ trong nháy mắt mà thôi. Khi tất cả mọi người không cách nào nhúc nhích, một cỗ man lực vô hình bao phủ trên thân mỗi người.

Ngay sau đó, từng vị Nguyên Anh tu sĩ hai chân chậm rãi rời mặt đất, lẳng không lơ lửng lên.

Ước chừng có năm sáu trăm người, cơ hồ chiếm bảy tám phần mười tu sĩ trên quảng trường. Những người này giống như bị người ta bóp cổ, sắc mặt dữ tợn, tứ chi giãy giụa kịch liệt, giống như đang chịu đựng thống khổ cực lớn.

Những tu sĩ Nguyên Anh ngày thường cao cao tại thượng, xưng tôn làm tổ, cứ như vậy lại bị người ta xách lên giống như gà con.

Sau đó, không có chút sức phản kháng nào bị ấn chết, tựa như tiện tay bóp chết một con kiến!

Phanh! Phanh! Phanh...

Tiếng vang trầm đục trên quảng trường liên tiếp nổ tung, trong chớp mắt trên mặt đất rơi xuống một bãi máu thịt giống như bùn nhão.

Mà những tu sĩ Nguyên Anh còn sống kia đã bị dọa đến hồn vía lên mây, mất hết hy vọng, trong lòng không còn chút ý phản kháng nào.

Lúc này, một bóng người chậm rãi từ đằng xa đi tới, đi tới trên đài cao, ánh mắt lạnh lùng nhìn xuống đám người phía dưới.

Đột nhiên, áp lực trên người hần giảm đi, những tu sĩ Nguyên Anh này lập tức phát hiện lực lượng giam cầm bản thân đã không còn tồn tại nữa.

Trói buộc được cởi ra, nhưng bọn hần vẫn không dám cử động chút nào, bất kể là kẻ kiêu ngạo cỡ nào, lúc này đều cúi đầu, trên mặt lộ ra vẻ cung kính.

“Trở về chọn lựa đệ tử ưu tú trong môn phái, mỗi người có thể mang mười người cùng nhau vào Linh giới!” Giọng nói của Bình Huyền vang lên trong trời đất.

“Cẩn tuân mệnh lệnh của tiên bô!”

Trên quảng trường, rầm rầm đổ xuống một mảnh, giờ phút này trong lòng mỗi người đều sinh ra một loại may mắn sống sót sau tai nạn.

Vui mừng qua đi thì trên gương mặt trắng bệch của bọn họ xuất hiện vẻ kích động và vui sướng.

Vừa rồi là... Khảo nghiệm?

Cũng may lúc trước khi những người kia tìm tới cửa mình không động tâm!

Không ít tu sĩ Nguyên Anh trong lòng bỗng nhiên sinh ra ý nghĩ như vậy, bọn họ phần lớn ôm người không phạm ta, ta không phạm người, ý niệm ân oán rõ ràng đi tới nơi đây, kết quả tránh được một kiếp này.

Đợi đến khi những người trên quảng trường rời đi, khí thể trên người Diệp Trường Sinh phát ra biến mất, hắt lại lần nữa biến thành tồn tại quanh thân một tia khí tức cũng không cảm ứng được kia.

Xoay người lại, phóng tầm mắt nhìn, trong mắt của từng đám người trên hòn đảo này đều là kính nể, sùng kính nhìn hắt, bọn họ rung động bởi thực lực của Diệp Trường Sinh, đồng thời cũng kính hãi và kích động không thôi.

Những người này hoặc là xuất từ Trường Sinh minh, hoặc là xuất từ Tinh Cung, Diệu Âm môn, còn có người của Tiểu Cực cung, thậm chí còn có mấy vị cao tăng Hoàng Phong cốc, những người này đều được coi là thuộc hạ đích hệ của Diệp Trường Sinh.

Bọn họ đối với chuyện phi thăng thượng giới tin tưởng không nghi ngờ, hiện tại mỗi một người đều vô cùng chờ mong đi linh giới này càng thêm thích hợp để tu hành nơi đây.

Phóng mắt nhìn lại, trước mắt hắt có hơn ba mươi vị đại tu sĩ Nguyên Anh hậu kỳ, hơn một trăm vị Nguyên Anh trung kỳ, phân biệt đến từ các thế lực lớn, những người này trong tương lai xác xuất đến Hóa Thần là rất lớn.

Ngoại trừ những Nguyên Anh này, còn có gần ngàn Kết Đan, Trúc Cơ cùng Luyện Khí tu sĩ, những người này đều phải mang đi.

Tính thêm không lâu nữa, đám tu sĩ Nguyên Anh Kỳ vừa rời đi có thể mang đến số người, lần này muốn mang tới thượng giới phỏng chừng phải có hai ngàn người.

Lần này chẳng khác nào rút hết tinh hoa của nhân giới.

Nhìn đám người trước mắt này, Diệp Trường Sinh gật đầu, lập tức cùng đám người Trần sư tử, Tân Như Âm rời khỏi, về tới Linh Giao đảo. Thời gian tiếp theo, hắt liền ngồi xem phong vân biến ảo của toàn bộ Nhân giới.

Sự tình trên Linh Phượng đảo sau đó không lâu cũng truyền khắp Nhân giới, lần này, cơ hồ làm cả Nhân giới chấn động ngay lập tức.

Thậm chí, đừng nói là tu tiên giới, ngay cả trong phạm nhân, cũng mơ hồ có cái tên Diệp Trường Sinh lưu truyền ra.

Tiên nhân!

Đại năng!

Cường giả cái thế...

Đủ loại cách xưng hô không đồng nhất, có trời mới biết lời đồn đại bên ngoài đã truyền tới bộ dáng gì, thậm chí các nơi ở Nhân giới bắt đầu xuất hiện một số phàm nhân đứng đầu tượng thần quỳ bái.

Mặc kệ phàm nhân trong lúc đó nghĩ sao, ở Tu Tiên giới, Diệp Trường Sinh đã trở thành danh từ đại biểu cho vô địch giả, trở thành mục tiêu mà vô số người tu tiên mơ ước đạt tới, sau khi hiểu được chuyện xảy ra hôm đó, vô số người bị chấn nhiếp nói không nên lời.

Dưới sự uy hiếp này, tốc độ hành động của các tông môn ở Nhân giới và các thế lực lớn tương đối nhanh chóng, Diệp Trường Sinh cứ tiếp tục phân phó, bọn họ sẽ phát huy mười hai phần thế lực của mình để hoàn thành.

Hơn nữa, nghĩ đến về sau cho dù hắn đem theo những người này, những thế lực hắn ở tại nhân giới này, cũng không có mấy người dám trêu chọc.

Dù sao, ai cũng không biết lần này hắn có thể hàng lâm, vậy lần sau sẽ còn giáng lâm nữa không?

Vạn nhất tiêu diệt đạo thống của hắn ta, khiến hắn ta lại lần nữa đi tới Nhân giới, vậy chẳng khác nào tự tìm đường chết.

Loại ảnh hưởng này, có lẽ không đến mấy ngàn năm thời gian, căn bản không cách nào dập tắt được. Đợi đến lúc cái tên Diệp Trường Sinh chậm rãi biến mất khỏi Nhân giới, địa vị các thế lực như Trường Sinh minh cũng không cách nào rung chuyển được.

Đem một loạt sự tình kết thúc này đã an bài xong, sự tình Diệp Trường Sinh tại Nhân giới cũng chỉ còn lại có một việc tìm kiếm Động Thiên Thử Vương này.

Bất quá trước đó, hắn ngược lại tại nhân giới trong biển lớn trải qua một vòng, tìm kiếm các nơi một phen, kết quả cũng không tìm kiếm con kia La Hầu hạ lạc.

“Thực lực con La Hầu này hẳn là không cường đại như vậy, thuộc về phạm trù ta có thể ứng phó!” Đứng trên một mặt biển, Diệp Trường Sinh thầm nghĩ.

Đây là một chân linh không biết đã ẩn núp bao nhiêu năm ở Nhân giới, Diệp Trường Sinh vẫn rất muốn tiếp xúc với đối phương một chút, nhưng đáng tiếc là con La Hầu này tựa hồ đã rời đi.

Diệp Trường Sinh thở dài một tiếng, thân hình nhoáng một cái biến mất. Hắn trở lại Thiên Nam, tiếp tục chờ đợi tin tức của Mạc Lan thánh cầm bên kia.

Mạc Lan thánh cầm cũng không bắt hắn đợi lâu. Sau khi trở lại Thiên Nam vài ngày, Vạn Lý Phù liên truyền đến tin tức, Diệp Trường Sinh lập tức xuất phát bay về phía chỗ theo lời nói của Mạc Lan thánh cầm.

Ngũ Long hải, một hòn đảo nhỏ hoang vắng ẩn nấp ở chỗ này, hòn đảo nhỏ này bị một mảnh sương mù lớn bao trùm mấy trăm vạn dặm hải vực giấu ở trong đó.

Biển sương mù này từ trước đến nay là hiểm địa trong Ngũ Long Hải, bất luận là Nhân tộc hay là Yêu tộc đều rất ít dám tiến vào trong đó. Một khi tùy tiện xông vào, rất có thể sẽ bất tri bất giác chết đi.

Một khu cấm địa như vậy, đối với những người thực lực cường đại, lại muốn đạt được sự thanh tịnh mà nói, là nơi ẩn cư không thể thích hợp hơn.

Thiên Lan thánh thú từ khi xuống hạ giới, tu luyện tới cảnh giới Hóa Thần, liền ẩn cư ở nơi này.

Với thọ nguyên của thiên địa linh thú như hắn, cho dù tu vi chỉ là Hóa Thần kỳ, ở hạ giới sống mấy vạn năm cũng tuyệt đối không thành vấn đề, hoàn toàn có thể tiêu diêu tự tại.

Nếu có một ngày, hắn ở thượng giới xảy ra vấn đề gì đó, vậy hóa thân hạ giới này sẽ nghĩ biện pháp phi thăng, một lần nữa bước lên con đường tu hành.

Một ngày này, một đạo thân ảnh vô thanh vô tức đi tới hòn đảo này cách mấy ngàn dặm, thân ảnh bỗng nhiên ngừng lại, nhìn về hòn đảo nhỏ trong biển mây mù kia, chợt cười lạnh một tiếng:

“Quả nhiên người ở chỗ này!”

Đây là một cô gái mặc áo ngũ sắc hà y, dáng người lung linh, dung mạo tuyệt mỹ tựa như tiên nữ, cô nhìn hòn đảo nhỏ phía xa, trong đôi mắt bắn ra hai luồng hào quang ngũ sắc quý dị.

Một lát sau, trên mặt nữ tử lộ ra vẻ mỉm cười, xác định người nàng muốn tìm thật sự là ở phía sau tòa đảo này, nàng lấy ra một tấm phù lục, truyền tin tức tới.

Sau đó, nàng lại ngồi bất động ở chỗ này.

Cũng không lâu lắm, hư không bên cạnh nữ tử chấn động một hồi rất nhỏ, sau đó một thân ảnh nam tử từ đó đi ra.

Diệp Trường Sinh đi tới Ngũ Long Hải, nhìn về hòn đảo xa xa, hần hướng về Mạc Lan Thánh Cầm bên cạnh nói:

“Quả thật trên hòn đảo này có gì đó quái dị, quả nhiên hần ở đây!”

“Diệp huynh định làm như thế nào?” Mạc Lan thánh cầm đứng dậy hỏi, trên mặt mang theo một tia hiếu kỳ, ý cười khanh khách.

“Ta muốn biết một số thứ từ trong đầu hần, lại sợ hần giấu diếm hoặc nói bừa, xem ra chỉ còn cách ra tay tàn nhẫn một chút thôi!” Trên mặt Diệp Trường Sinh lộ rõ ý cười, chậm rãi nói.

Vừa nói xong, thân hình hần bỗng nhiên biến mất ngay tại chỗ, trong chớp mắt liền xuất hiện ở trên hòn đảo kia.

“Người nào?”

“A...”

Một tiếng gầm giận dữ vang lên, ngay sau đó là một tiếng hét thảm, sau đó liền im bật.

Mạc Lan thánh cầm nghe được những động tĩnh này thì khóe mắt không khỏi co giật vài cái, nàng biết rõ hóa thân của Động Thiên Thử Vương đã bị phế bỏ.

Lắc đầu, nàng nhanh chóng bay về hòn đảo phía trước, tới một sườn núi nhỏ ở trung tâm hòn đảo. Nàng nhìn thấy trong tay Diệp Trường Sinh đang cầm một đại hán thân hình khôi ngô, một tay ôm đầu, trong đôi mắt tỏa ra tinh quang.

Cũng không lâu lắm, tinh quang trong mắt tắt đi, Diệp Trường Sinh vươn tay vỗ một cái, thân thể đại hán lập tức liền tan thành tro bụi.

“Cứ như vậy, một mầm họa ngầm ở Nhân giới cũng được giải trừ, nếu không sau khi ta mang người đi, giới này sẽ hoàn toàn trở thành thiên hạ của tên này rồi!” Diệp Trường Sinh thầm nghĩ trong lòng.

“Diệp huynh có được thứ người muốn?” Mạc Lan thánh cảm có chút tò mò hỏi.

“Ừm, mặc dù đây chỉ là một bộ hóa thân, nhưng cũng có ký ức hoàn chỉnh của Thử Vương, thứ ta muốn đạt được từ trên người nó!” Diệp Trường Sinh gật gật đầu, không hề giấu diếm nói.

Mạc Lan Thánh Cảm ngược lại không hỏi thứ hắn muốn mua rốt cuộc là thứ gì, mà khẽ cười một tiếng, lại nói:

“Chỉ là, như vậy Diệp huynh lại đắc tội với Thử Vương chết rồi, hóa thân này đối với hắn mà nói là rất quan trọng, là hậu chiêu bảo vệ tính mạng của hắn!”

“Ha ha!”

Diệp Trường Sinh mỉm cười không thêm để ý, lắc đầu nói:

“Thực lực của Thử Vương... Ta còn chưa để vào mắt, đắc tội với hắn không tính là gì!”

“Bất quá việc này cũng là ta đuối lý, tương lai đền bù cho hấn một chút là được!” Diệp Trường Sinh đột nhiên nói.

Từ trước đến nay ân oán của hấn rất rõ ràng, đến tìm hóa thân của Thử Vương chỉ vì pháp môn Nghịch Linh Chân Âm của đối phương, Thử Vương cũng chưa từng đắc tội với hấn, cho nên chuyện này là hấn chủ động gây khó dễ cho đối phương.

Nếu Diệp Trường Sinh không tin con chuột già gian xảo này, có thể sẽ trực tiếp tới Linh giới giao dịch với đối phương, chứ không phải dùng thủ đoạn như hiện tại.

Nhưng đã dùng loại thủ đoạn này, hấn cũng sẽ không để cho đối phương tổn thất một hóa thân vô ích.

“Nội tạng của Kim Từ Ngọc Thư, vị Động Thiên Thử Vương này cũng là người có đại khí vận!” Diệp Trường Sinh trong lòng thầm nghĩ.

Thông qua sưu hồn bộ hóa thân này, hấn đã tìm được đủ loại tin tức liên quan đến Nghịch Linh Chân Âm đại pháp.

Môn công pháp này là Thử Vương căn cứ vào một môn công pháp trong Kim Từ Ngọc Thư cải tạo mà ra, môn công pháp bên trong trang kia vốn gọi là Chân Linh Bất Hủ Công, là một môn thân thể cường đại của Tham Chiếu Chiếu Chân Linh, để cải tạo rèn luyện thân thể của Nhân tộc.

Đây là công pháp thích hợp cho nhân tộc tu luyện, trong công pháp phân tích thân thể Chân Linh cùng với bản chất nó phi thường khắc sâu, giảng thuật căn bản sự cường đại của nó, cùng thân thể gây yếu của nhân tộc như thế nào có thể hiệu dụng Chân Linh để cải tạo bản thân.

Lại nói, vị Động Thiên Thử Vương này cũng coi như là thiên tài hàng đầu ở Linh giới, có thể so sánh với vị Hồng Vân Đại trưởng lão của Thiên Bằng Tộc kia.

Công pháp trong Kim Từ Ngọc Thư càng thích hợp cho Nhân tộc tu luyện, nhục thân Thử Vương không cách nào tu luyện môn công pháp này, hấn đạt được một tờ Kim Từ Ngọc Thư

này, nghiên cứu mấy ngàn năm, vẫn không nghĩ ra biện pháp chính mình nên tu luyện môn công pháp này như thế nào.

Vì vậy trong cơn tức giận, hắn dứt khoát dựa theo môn công pháp này, nghịch chuyển nó, khai sáng ra một môn công pháp mà thân thể không phải nhân tộc cũng có thể tu luyện.

Đây chính là Nghịch Linh Chân Âm đại pháp, môn công pháp này thật sự có thể dùng để hình dung, nó có thể làm cho sinh linh Chân Linh huyết mạch tinh luyện bản thân huyết mạch, một đường phản tổ, cuối cùng thành tựu thân thể Chân Linh.

Chỉ tiếc là, con Thử Vương sáng tạo ra môn công pháp này lại không cách nào tu luyện, bởi vì nó không có Chân Linh huyết mạch.

Cho nên, chỉ có Trung Thử Vương mới đem môn công pháp này giao cho Lục Dực Sương Công, hy vọng đối phương sau khi tu luyện thành công có thể giúp mình vượt qua một lần đại thiên kiếp khác. Kết quả cuối cùng Lục Dực Sương Công dựa vào môn công pháp này chỉ mất hơn một nghìn năm đã đúc thành thân thể Chân Linh.

“Sau khi trở lại Linh giới, cứ tiếp xúc sơ với vị Thử Vương này đi, Đại Thiên kiếp tiếp theo? Ha ha, ta cũng không lấy không đồ của người, có ta giúp người, người muốn chết dưới đại thiên kiếp cũng khó!” Diệp Trường Sinh thầm nghĩ trong lòng.

Sau đó, hắn và Mạc Lan thánh cầm bay khỏi hòn đảo, về tới Thiên Nam.

Thiên Nam, gần đảo Thất Linh đã tụ tập không biết bao nhiêu người. Trong khoảng thời gian này, không ngừng có tu sĩ từ các nơi vội vã chạy ra ngoài đảo, nghĩ đủ mọi cách muốn cầu xin Trường Sinh Minh ban cho một suất đi Linh giới.

Sau khi mấy trăm tên tu sĩ Nguyên Anh quay trở về tông môn của mình, chuyện Trường Sinh minh có thể dẫn dắt mọi người phi thăng đã truyền khắp nhân giới, phàm là tu sĩ có chí trường sinh, sau khi nghe xong đều không có một ai là không động lòng.

Đủ loại tình huống liên quan tới Linh giới trong khoảng thời gian này cũng nhanh chóng truyền khắp cả Nhân giới, có

người chuyên môn tiến hành khoa phổ.

Linh khí càng thêm nồng nặc, hoàn cảnh tu hành tốt hơn so với nhân giới mà nói, không chỉ kịch liệt với cạnh tranh...

Cho dù tu sĩ Nguyên Anh đi lên phải chịu đựng tiểu thiên kiếp ba trăm năm một lần, tin tức này khiến rất nhiều người cảm thấy sợ hãi, nhưng ngay cả như vậy, cơ hồ cũng không có ai chịu lùi bước.

Tiểu thiên kiếp tựa tiểu thiên kiếp, chung quy so với ở hạ giới không có hi vọng mới tốt.

Hơn nữa, một khi đến Linh Giới có thể đột phá đến Hóa Thần, vậy là có thể hưởng thụ mấy ngàn năm thọ nguyên, đây là dài đằng đẳng cỡ nào?

Không ai có thể cự tuyệt hi vọng của một Trường Sinh như vậy. Cho nên, những người không đạt được danh ngạch kia đều dồn dập chạy tới Trường Sinh minh, hy vọng có thể gặp được vận khí tốt, gặp được quý nhân đại phát từ bi, cho bọn họ một suất.

Nhưng đây chỉ là vọng tưởng, nhiều người tụ tập như vậy, người của Trường Sinh minh quan tâm một chút cũng lười để ý tới.

Cuối cùng, thậm chí có một số người tuyệt vọng, ý đồ vỗ mọi người trùng kích Trường Sinh minh, mượn lực lượng quần thể khiến cho Trường Sinh minh thỏa hiệp.

Kết quả là rước lấy đệ tử Trường Sinh minh hung hãn ra tay. Sau khi giết chết một số người cổ tay sắt, mới trừ khử được một hồi phong ba như vậy.

Cuối cùng, phần lớn mọi người sau khi nhìn thấy Vô Vọng tiến vào Linh Giới liền tuyệt vọng, tránh thật xa, chờ đợi cảnh tượng chứng kiến phi thăng kia thịnh cảnh.

Những người có được danh ngạch phi thăng kia, tâm tình của mỗi người đều kích động khó có thể diễn tả bằng lời. Tất cả đều tới mấy hòn đảo nhỏ ở chỗ Trường Sinh minh.

Kết quả, một ngày này tới thời điểm ước định trước đó, trên Linh Phượng đảo đã có hơn một ngàn người gặp phải những

người này. Trên mặt những người này đều mang theo vẻ hưng phấn kích động, chờ đợi chuyện sắp tới phát sinh.

Cũng không lâu lắm, từng đội tu sĩ từ các nơi trên Thất Linh đảo bay tới, cũng gia nhập vào trong bọn họ. Những người này là người một nhà Trường Sinh minh, Tinh Cung, dưới sự dẫn dắt của từng vị Nguyên Anh hậu kỳ đại tu sĩ, sắp xếp chỉnh tề trật tự.

Trên quảng trường, hơn hai ngàn tu sĩ hội tụ tới, người người nín thở ngưng khí, một chút thanh âm cũng không dám phát ra, lẳng lặng chờ đợi.

Kế tiếp, chính là đại sự quan trọng nhất ở Nhân giới vạn năm qua!

Đứng trên đảo, Diệp Trường Sinh nhìn một đám người phía dưới, trong lòng có chút cảm khái.

Đại khái lần này sau khi rời khỏi Nhân giới, về sau sẽ không còn nữa?

Lần này coi như phải tạm biệt hoàn toàn với Nhân giới rồi!

Nghĩ như vậy, trên tay hắn quang mang lóe lên, một khối ngọc bân xuất hiện, lam quang lóng lánh mịt mờ.

Ấn ký Nghịch Tinh Bàn, đây là thứ mà Diệp Trường Sinh dùng để câu thông hai giới, hắn kích động ấn ký này, để tin tức vào trong đó.

Cũng không lâu lắm, trong Thiên Linh Vực ở Linh giới, Nam Cung Uyển cầm Nghịch Tinh Bàn trong tay liền phát hiện Nghịch Tinh Bàn trong tay xảy ra phản ứng.

Cô lập tức hiểu được: “Rốt cuộc phu quân cũng sắp tới!”

Nam Cung Uyển lộ vẻ vui mừng, lập tức cầm Nghịch Tinh Bàn trong tay bay nhanh tới chỗ Nghịch Linh Thông đạo.

Chuyện kể tiếp rất đơn giản, căn cứ vị trí ấn ký trên Nghịch Tinh Bàn, tòa đại trận này lại lần nữa kích phát, đả thông một thông đạo đi thông tới cái ấn ký kia.

“Àm âm âm!”

Ngay khi mọi người ở Nhân giới đang im lặng chờ đợi, thì đột nhiên, ở phía trên Thất Linh đảo, ở chỗ sâu trên bầu trời truyền

đến một hồi tiếng sấm kinh thiên động địa.

Chỉ một thoáng, điện quang thoáng hiện, vô số lôi điện màu xanh nổ vang ầm ầm, lít nha lít nhít, nhìn khiến người ta cảm thấy tê dại da đầu.

Tất cả tu sĩ Nhân giới đều ngẩng đầu nhìn xem một màn này, khi nhìn thấy uy thế của lôi điện kia, rất nhiều tu sĩ Nguyên Anh không khỏi run lên, thầm nghĩ đây chính là thiên kiếp mình sau khi đi lên đó muốn độ sao?

“Ầm ầm!” Tiếng sấm càng thêm kịch liệt, bên trong lôi điện đầy trời, một đạo bạch quang chậm rãi xuất hiện, sau đó kéo dài, mở rộng ra, biến thành một vết nứt không gian dài mấy trăm trượng.

Vô số mây đen xuất hiện trên bầu trời, hội tụ lại, che khuất không gian vết nứt kia, cuối cùng hóa thành một vòng xoáy, tạo thành một đường hầm không biết thông đến nơi nào.

“Có thể xuất phát, tiến về Linh giới!” Nhìn thấy một màn này, trong mắt Bạch Mộng Hình mang theo vẻ hưng phấn đứng ra nói, thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng truyền khắp cả vùng biển.

Phía dưới, những người nhận được mệnh lệnh kia lập tức hành động. Đầu tiên là các đệ tử thế lực như Trường Sinh minh, Tinh Cung, dưới sự dẫn dắt của từng vị Nguyên Anh hậu kỳ đại tu sĩ, trong lòng mang theo kích động, hưng phấn, chờ mong, thấp thỏm cùng với tâm tình phức tạp, nhanh chóng phóng tới lối đi kia.

Nhìn thấy có người của Trường Sinh Minh dẫn đầu, tu sĩ của các tông môn khác cũng hạ xuống một hòn đá, đi theo phía sau những người này, nhao nhao phóng vào trong thông đạo kia.

Đám người Diệp Trường Sinh đứng trên mặt đất, yên lặng nhìn đám người này ùn ùn tràn vào trong nghịch linh thông đạo, nhóm cuối cùng tiến vào.

“Bắt đầu rồi!”

“Đó chính là thông đạo đi thông tới Linh Giới sao?”

“Trường Sinh à, thượng giới trong truyền thuyết vì sao ta lại không thể đạt được một danh ngạch như vậy chứ?”

“Ta cũng muốn tới Linh giới đó!”

.....

Tu sĩ các nơi đứng xem ở bên ngoài quả thực là ao ước đồ kỳ, kỳ ngộ trường sinh ở ngay trước mắt, thế nhưng bọn họ lại không thể nào bắt được, không có tư cách đi tới đó.

Thời khắc này, thậm chí có người còn muốn vọt thẳng vào trong thông đạo kia.

Nhưng vừa nghĩ tới những tu sĩ bị giết chết trong khoảng thời gian gần đây, trong lòng bọn họ lạnh lẽo, không dám có bất cứ hành động gì.

Cuối cùng, cứ như vậy trơ mắt nhìn từng đám người bay vào trong thông đạo kia, biến mất không thấy gì nữa.

Những người may mắn này sau này sẽ đi lên một con đường hoàn toàn khác với bọn họ.

Linh giới, có phương diện tốt hơn so với Nhân Giới, cũng có vẻ phần kém hơn so với Nhân Giới, tóm lại là tốt hơn nhiều so với Nhân Giới.

Ở Nhân Giới có thể tu thành Nguyên Anh, khi đi Linh Giới sẽ có hi vọng trở thành Hóa Thần, chính thể có thể nâng cao một cảnh giới lớn.

Một cảnh giới lớn mang ý nghĩa là có quá nhiều!

Nghĩ đến những điều này, những người còn lại đau lòng đến không thể thở nổi.

Thậm chí chờ mong không thiếu âm u tâm tư với người khác, đây thật ra chính là một âm mưu của Trường Sinh minh, lừa gạt những người này một mẻ hốt gọn.

Ta không ăn được cây nho kia thì nhất định là chua rồi!

Đương nhiên, tâm thái thoải mái hơn một chút chính là mang theo ý nghĩ khác, bọn họ nghĩ tới lời giải thích lưu truyền trong Trường Sinh minh:

Sau này thiên địa nhân giới sẽ trở nên thích hợp tu hành, tu luyện tới Hóa Thần hậu kỳ rồi mới phi thăng cũng không phải không có hy vọng.

“Nếu tư chất đời này của ta chỉ có thể chèo chống cho ta tu hành đến Nguyên Anh kỳ, vậy lưu lại Nhân giới cũng chưa chắc đã là một chuyện xấu, dù sao Nhân giới cũng không cần đối mặt với thiên kiếp!” Có người thâm nghĩ như vậy trong lòng.

Các loại ý nghĩ phức tạp, phức tạp, từng đội tu sĩ trên Linh Phượng đảo không ngừng bay ra, rất nhanh hai ngàn người này đều chui vào trong thông đạo.

Cuối cùng, trên quảng trường chỉ còn lại đoàn người Diệp Trường Sinh.

“Chúng ta cũng lên đi!” Diệp Trường Sinh mỉm cười, nói với chúng nữ.

Tiếp theo, trên người hắn bộc phát ra một đoàn ánh sáng năm màu, bao phủ cả người hắn, đám người Trần sư tử, Tân Như Âm, Nghiên Lệ, Văn Tư Nguyệt, Bạch Mộng Hình, Mộ bội Linh, Tiểu Mai, Tiêu Thúy Nhi, hoặc là Hóa Thần, hoặc là nữ tử Nguyên Anh hậu kỳ, cùng nhau bay về thông đạo kia.

Một người đắc đạo, gà chó thăng thiên!

Hôm nay Thất Linh đảo sinh động để chứng minh ý nghĩa của câu nói này.

Trong tu tiên giới vô cùng thiếu thốn tài nguyên này, tàn khốc vô cùng này vốn không thể làm được, nhưng ở chỗ Diệp Trường Sinh lại không có gì là không thể.

Sau một trận biến hóa kỳ quái của Lục Ly, đám người Trần sư tử, Tân Như Âm bỗng nhiên cảm giác quanh thân nhẹ bẫng, bọn họ từ trong thông đạo thâm thúy đi ra.

Trước mắt là một mảnh ánh sáng, trên đỉnh đầu có bảy vòng thiên thể chiếu rọi, linh khí nồng đậm đến cực điểm đập vào mắt, đưa mắt nhìn lại, một mảnh màu xanh lá rơi vào tầm mắt.

Đường phố rộng rãi, cung điện tráng lệ, thạch tháp cao vút trong mây, lầu các thần bí khó lường, từng tòa kiến trúc khí phái đập vào mắt.

Mà những kiến trúc này, những con đường này tất cả đều được xây dựng từ một gốc cự mộc!

Mặc dù không thể nhìn rõ toàn cảnh, nhưng mỗi một tu sĩ thông qua thông đạo nghịch linh đi tới linh giờ đều nhận ra bọn họ hiện tại đang ở trên một gốc cự mộc lớn.

Điều này thật đúng là...

Tu sĩ Nhân giới nào từng thấy trận chiến như vậy?

Mà ra oai phủ đầu là phải làm!

Vừa lên tới đã thấy cảnh tượng khí phái như vậy, quả nhiên không hổ là Linh giới sao?

So với sự chú ý của tu sĩ bình thường đối với cảnh tượng chung quanh, Bạch Mộng Hình, Văn Tư Nguyệt tu sĩ Hóa Thần càng thêm chú ý đến nguyên khí dồi dào trong thiên địa.

Chỉ một thoáng, các nàng đã cảm giác tuổi thọ của mình kéo dài ra một đoạn dài, đồng thời thiên địa nguyên khí tràn vào thể nội càng nhiều, tuổi thọ còn có thể càng dài!

Quả nhiên không hổ là Linh Giới!

“Tật Thiên muội muội, Như Âm muội muội, các ngươi rất cuộc cũng tới rồi!” Nam Cung Uyển, Nguyên Dao và mọi người nhanh chóng nghênh đón, cười nói.

“Sư tỷ!” Nguyên Dao vô cùng kích động nhìn Nghiên Lệ, khẽ gọi.

“Nam Cung tỷ tỷ, cuối cùng chúng ta cũng đoàn tụ rồi!”

.....

Trong lúc nhất thời, thanh âm chào hỏi giữa chúng nữ không ngừng, từng người đều kích động vui sướng vô cùng, lập tức liền sáp lại gần nhau.

Mà đám tu sĩ từ Nhân giới tới, cũng nhao nhao nghị luận về tất cả những gì chứng kiến trước mắt.

Trước khi tới đây, Trường Sinh Minh đã phổ cập cho bọn họ kiến thức phổ biến về Linh giới, bởi vậy bọn họ cũng biết hiện tại bọn họ đang ở trong thành Linh Hoàng của một trong Tam Hoàng Diệu Linh Hoàng.

Hiện tại nhìn hết thấy cảnh trước mắt, bọn họ chỉ cảm thấy sự kinh ngạc trong lòng không thể dùng ngôn ngữ biểu đạt.

Phóng mắt nhìn lại, bốn phía có mấy trăm tu sĩ mặc các loại trang phục, dùng ánh mắt khác nhau nhìn bọn họ, có tò mò, có ngờ ngác, có lạnh lùng, có thiện ý, còn có khinh bỉ.

Tu sĩ xuất thân từ Đại Tấn rất là quen thuộc với loại ánh mắt này, dù sao trước nay bọn họ vẫn luôn dùng ánh mắt tương tự, tâm tính tương tự như vậy đến xem tu sĩ ở những địa phương khác của Nhân giới.

Kết quả hôm nay, bọn họ trở thành một đám người khinh thường dây xích tới gần, chuyển đổi thân phận khiến trong lòng bọn họ có chút cảm giác khó chịu.

Bọn họ cũng không khỏi cảm khái trong lòng, vận mệnh nhân sinh thật sự thay đổi mà!

Nhìn những người này với ánh mắt khác nhau, có vài người tò mò quan sát tu vi của đám tu sĩ này một phen, kết quả đều kinh hãi mà hít vào một ngụm khí lạnh.

Mấy trăm người, có người cầm trận kỳ, có người mặc áo giáp da dày hộ sĩ, thân phận mỗi người đều không giống nhau, nhưng tu vi lại không ngoại lệ, tất cả đều là từ Hóa Thần trở lên.

Thậm chí, trong đó còn có một số người khí tức trên thân cường đại đến mức bọn họ hoàn toàn không cách nào nhìn thấu.

Nghĩ lại, những người kia chính là Luyện Hư trong truyền thuyết, thậm chí là tu sĩ Hợp Thể kỳ?

Thấy những tu sĩ Linh giới cường đại này, đông đảo tu sĩ Nhân giới phi thăng lên đây, nhất là những Nguyên Anh của lão tổ một phương, có thể nói tâm tình phức tạp đến cực điểm.

Bọn họ đều hiểu, lúc còn ở hạ giới bọn họ có thể xưng vương xưng bá, nhưng sau khi lên đây, chỉ sợ cũng chỉ có thể giống như một tên tiểu tốt, bắt đầu từ đầu.

Ở Nhân Giới, bọn họ cần phải kiêng kỵ vài người, nhưng sau khi tới Linh Giới, người có thể đặt trên đầu bọn họ rất nhiều.

Hóa Thân, Luyện Hư, Hợp Thể, Đại Thừa, bốn cảnh giới vắt ngang trên đỉnh đầu bọn họ.

Nhìn đám người tới nghênh đón bọn họ, không ai là thấp hơn Hóa Thân, một nguồn sức mạnh như vậy thực sự chấn nhiếp lòng người.

Niềm vui khi phi thăng, đối mặt với tân thể giới kích động, lòng hiếu kỳ dần dần giảm đi, rất nhiều tu sĩ bắt đầu suy tư về tương lai của mình.

Đột nhiên phi thăng linh giới, tiền đồ có chút khó lường, không biết bọn họ sẽ phải đối đãi như thế nào với Thiên Linh Vực?

Hắn đây không phải là loại trở thành loại làm việc xấu, làm việc bẩn thỉu, tất cả công việc đều ném cho bọn họ chứ?

Ánh mắt mọi người mơ hồ nhìn về phía Diệp Trường Sinh, hiện tại hắn chính là cây cột trụ trong lòng đám tu sĩ Nhân giới này.

Hắn dẫn mọi người tới đây, thế thì sau này mọi người chỉ có thể đi theo hắn, mọi chuyện đều lấy hắn làm chủ!

Diệp Trường Sinh tại Linh giới tu vi địa vị càng cao, bọn họ có thể đạt được đãi ngộ càng tốt.

Có thể nói vinh nhục ngàn người đều gửi gắm vào một người rồi!

“Cũng không biết tu vi của Diệp tiên bối đã đạt tới mức nào, hy vọng sẽ không đi theo chúng ta được đả ngộ quá kém!” Có người cảm khái nói.

“Lúc trước ở Nhân giới, không phải có người đã nói rồi sao, muốn mở ra một thông đạo nghịch linh thông đạo xuống hạ giới, cần tiêu hao tài nguyên thì khó mà ước lượng được!”

“Diệp tiên bối nếu như có thể khiến Linh Hoàng hao phí nhiều tài nguyên như vậy mở ra một thông đạo, có thể thấy được lão nhân gia ngài ở trước mặt Nhân tộc Tam Hoàng, hẳn là cũng có thể nói chuyện đấy!” Có người lập tức trên mặt mang theo biểu tình lạc quan suy đoán nói.

“Không sai, ta cảm thấy nói thế nào Diệp tiên bối cũng phải là trọng thần trước người Linh Hoàng, hẳn là loại được trọng dụng, cho nên mới có đả ngộ như vậy!”

“Chúng ta cũng theo đó mà đánh theo!” Có người gật đầu tán thành nói.

“Có thể trở thành trọng thần của Linh Hoàng, là tồn tại Hợp Thể đỉnh phong, vậy Diệp tiên bối hẳn là tu sĩ Luyện Hư kỳ phải không?”

“Còn phải nói? Người có thấy cảnh Diệp tiên bối dễ dàng giết chết những người kia không? Không có tu vi Luyện Hư kỳ sao có thể làm được như vậy!”

“Không sai, Diệp tiên bối khẳng định là luyện hư tu sĩ. Một luyện hư tu sĩ hơn một ngàn tuổi, khó trách có thể khiến cho nhân vật đứng sừng sững ở đỉnh nhân tộc!”

“Chắc chắn, luyện hư thật đấy, đã là cảnh giới Trường Sinh rồi, thực sự khiến người ta hâm mộ!”

.....

Tiếng nghị luận đồn dập vang lên, những tu sĩ giới này bắt đầu thảo luận về tu vi của Diệp Trường Sinh. Đối với điểm này, bọn họ cực kỳ quan tâm.

Dù sao, tu vi của Diệp Trường Sinh mạnh hay yếu đều liên quan tới vận mệnh kế tiếp của bọn họ.

Chỉ là khi nghe được những lời này thì một vị vệ sĩ Thiên Linh Vực ở cách đó không xa lại phát ra tiếng cười nhạo.

Những tu sĩ giới này sau khi tới Linh giới, cũng là bắt đầu theo tục ở bắt đầu dùng ngôn ngữ Linh giới nói chuyện với nhau, ở Nhân Giới, Hồng Sinh Minh đã từng truyền thụ cho bọn họ, vì thế Vệ sĩ của Thiên Linh Vực có thể nghe hiểu được những lời này.

Người này dùng ánh mắt nhìn đám tu sĩ Nhân giới đang thảo luận dưới đáy giếng, im lặng không nói gì với bọn họ.

Mấy vị tu sĩ Nguyên Anh đang thảo luận, thấy một màn như vậy cũng không hề tức giận, bọn họ dùng ngôn ngữ Linh Giới nói chuyện với nhau như vậy cũng là có phần cố ý bên trong, muốn thăm dò xem có thể từ trên người tu sĩ Linh Giới thu được một ít tin tức hay không.

Vì thế một người trong đó thành khẩn chấp tay thi lễ, hỏi:

“Xin hỏi tiền bối vì sao cười nhạt, chẳng lẽ là mấy người chúng ta đã nói sai gì sao?”

“Các ngươi thật sự có chút ánh mắt, biết rõ Diệp tiền bối địa vị không tầm thường ở Thiên Linh Vực chúng ta, nhưng các ngươi cũng quá coi thường Diệp tiền bối rồi đấy?”

“Thiên tài đệ nhất Nhân tộc trăm vạn năm qua, trong mắt các ngươi cũng chỉ có tu vi Luyện Hư kỳ? Các ngươi tốt xấu gì cũng là người cùng giới diện với Diệp tiền bối, không có lòng tin với hắn như vậy sao?”

Khi người này nói đến Diệp Trường Sinh, trong mắt hắn tràn đầy vẻ sùng kính, phảng phất đó là nhân vật khó lường trong truyền thuyết.

Điều này làm cho những tu sĩ Nhân giới này còn không nhận rõ chênh lệch giữa mình và Diệp Trường Sinh có bao nhiêu chênh lệch, nhất thời trợn mắt há hốc mồm, trong lòng dâng lên một loại cảm giác hoang đường.

Không thể nào?

Cảm giác này giống như: Vốn có một học sinh tốt nghiệp trong huyện các ngươi ra ngoài, sau khi tốt nghiệp hai ba năm, y phục hoàn hương, còn chuyện trò vui vẻ với các lãnh đạo trong huyện.

Hắn ta cũng không ra vẻ vênh váo hung hăng quá mức, tuy hắn ta rất cao thâm khó lường, nhưng người trong huyện luôn ra vẻ trí tưởng tượng, cùng lắm là suy đoán hắn ta đã làm lãnh đạo trong chợ.

Kết quả là có một ngày đột nhiên phát hiện ra, đây đâu chỉ là người lãnh đạo trong chợ, rõ ràng là mấy nhân vật thần tiên thường xuất hiện trên TV!

Mới tốt nghiệp được hai ba năm đã trở thành lên TV không nhúc nhích đi tới nơi này hỏi thăm, đến đó hỏi đến đại nhân vật, đây là hoang đường cỡ nào chứ?

Loại lời này nói ra ai có thể tin?

Giờ khắc này, đám tu sĩ Nhân giới trong lòng tràn ngập cảm xúc khó tin, bọn họ thiếu chút nữa cảm giác mình đang ở trong một loại huyền cảnh.

Còn chưa chờ bọn họ hỏi kỹ, đã thấy cách đó không xa có hai cô gái toàn thân khí tức cao thâm mật trắc đi về phía Diệp Trường Sinh.

“Này, nhìn thấy chưa? Hai vị kia chính là phụ tá đặc lực của Linh Hoàng chúng ta, Thiên Linh tiên tử cùng Thiên Huyền tiên tử, một vị cường giả Hợp Thể trung kỳ, một vị là Hợp Thể sơ kỳ!”

Vị hộ vệ Thiên Linh Cảnh này khoanh tay, ánh mắt nhìn về phía hai vị nữ tử, nói với mấy vị tu sĩ Nhân giới cách đó không xa.

“Cường giả Hợp Thể Kỳ?!” Mấy vị tu sĩ Nhân giới sau khi nghe nói như thế, trên mặt lập tức lộ ra vẻ rung động.

Chuyện này đối với bọn họ mà nói, là tồn tại cấp bậc truyền thuyết!

Hiện tại nhìn thấy hai vị tu sĩ Hợp Thể kỳ hướng Diệp Trường Sinh đi tới, trên mặt các nàng đều mang theo ý cười, bộ dáng rất nhiệt tình.

Chẳng lẽ... Diệp tiên bối thật sự là cường giả Hợp Thể kỳ?

Hắn lại khủng bố như vậy?!

Trong lòng dâng lên cảm giác rung động, một vị Nguyên Anh Nhân giới cảm khái nói: “Không nghĩ tới Diệp tiên bối vậy mà đã tiến cấp lên Hợp Thể sơ kỳ, lúc này mới qua mấy trăm năm a, thật không thể tin nổi!”

“Đúng vậy a, ta không thể nào ngờ được chúng ta lại được một vị đại năng Hợp Thể sơ kỳ dẫn theo!”

Mấy vị tu sĩ Nguyên Anh ở Nhân giới đều cảm khái.

“Hợp Thể sơ kỳ?”

Nghe nói như thế, vị vệ sĩ Thiên Linh Cảnh kia vẻ mặt cổ quái nhìn bọn họ.

“A, tiên bối, chúng ta nói có cái gì không đúng sao?” Một vị tu sĩ Nguyên Anh Kỳ nhân giới cẩn thận hỏi.

“Các ngươi không có chút sức tưởng tượng hay sao?” Vị vệ sĩ Thiên Linh Cảnh này vẻ mặt bất đắc dĩ thở dài nói.

Ngay lúc mấy người đối thoại, hai vị Thiên Linh Cảnh là Liễu Thanh và Thiên Huyền Tiên Tử hợp thể cũng đi tới trước mặt Diệp Trường Sinh.

Sau đó, tất cả mọi tu sĩ giới đều thấy hai tồn tại Hợp Thể này đang chỉnh đốn trang phục hành lễ với Diệp Trường Sinh.

“Hai vị khách sáo quá, cảm ơn hai vị tiên tử đã thủ hộ đại trận!”

“Thiên Huyền tiên tử, trong ngoài ngươi giúp đỡ Diệp mỗ nhiều việc như vậy, Diệp mỗ còn chưa từng cảm tạ ngươi, bình đan dược này có ích đối với việc tinh tiến pháp lực của Hợp Thể kỳ, nên đưa cho tiên tử!”

Diệp Trường Sinh nói xong, trong tay xuất hiện một cái bình ngọc, ném cho Thiên Huyền Tiên Tử.

Một màn này... Cứ như là ban thưởng vậy!

Ừm, không sai, vô luận là đối với người trong cuộc, hay là nhìn từ góc độ người ngoài đều là một loại ban thưởng.

Tu sĩ Nhân giới, vừa mới hiểu rõ thân phận hai vị tiên tử kia, thấy một màn này đều kinh hãi trừng mắt, trợn mắt há hốc mồm!

“Cái này... Cái này.. Cái này.. Cũng vậy..”

Mấy vị tu sĩ Nguyên Anh Nhân giới kia hỗn loạn, nói chuyện cũng không lưu loát, trông mắt trừng đến mức sắp rơi xuống, trong lòng rung động đã không còn nữa.

“Diệp tiên bối, hắn đã là cường giả Hợp Thể đỉnh phong rồi a, là tồn tại tương xứng với Linh Hoàng chúng ta!”

“Phải biết rằng hơn bảy trăm năm trước, hắn chỉ là một tu sĩ Hóa Thần sơ kỳ a, chỉ mất hơn bảy trăm năm đã tu luyện tới Hợp Thể đỉnh phong. Đây chính là thiên tài đệ nhất Nhân tộc từ trước tới nay hàm chứa Kim lượng!” Vị vệ sĩ Thiên Linh Cảnh này dùng ngữ khí vô cùng sùng kính nói ra.

“Hắn vừa xuất hiện đã giải quyết được nguy cơ đại thiên kiếp của Linh Hoàng đại nhân, trên dưới Thiên Linh Cảnh của chúng ta rất nhiều người đều cho rằng hắn và Linh Hoàng đại nhân...”

Nói tới đây, vị vệ sĩ Thiên Linh Cảnh dường như có điều kiêng kỵ liền ngậm miệng lại.

Suy cho cùng hắn vẫn không dám trực tiếp đi bàn luận về chuyện riêng tư của loại đại nhân vật này.

Kết quả hắn nói chuyện như vậy chỉ có một nửa so sánh, lập tức câu mấy vị tu sĩ Nguyên Anh Nhân giới trong lòng vô cùng ngứa ngáy.

Bọn họ biết, Linh Hoàng trong Tam Hoàng là một vị nữ tử quốc sắc thiên hương, mà vị Diệp tiên bối kia, ở Nhân giới có thể nói là lưu truyền rộng rãi.

Hồn Miếu, mau nói đi, rốt cuộc giữa Linh Hoàng và Diệp tiên bối có cái gì?

Không thể nghe được tiếp lời, mấy vị tu sĩ Nguyên Anh này chỉ cảm thấy cả người khó chịu.

“Hắc hắc, tuy nói chỉ là lời đồn nhưng ta vẫn hy vọng chuyện như thế này là thật, như vậy Diệp tiên bối chính là người của Thiên Linh Cảnh ta!” Vị vệ sĩ Thiên Linh Cảnh vuốt râu cười nói.

“Bất kể như thế nào, nói thế nào thì Diệp tiên bối cũng là tu sĩ xuất thân từ Nhân giới chúng ta, là do Nhân giới chúng ta bồi

duỡng!” Một vị tu sĩ Nhân giới không cam lòng yếu thế nói.

“Vậy thì đã sao? Các ngươi không phải là người của Thiên Linh Cảnh chúng ta sao?” Vị vệ sĩ Thiên Linh Cảnh khinh bỉ nói.

“Ha ha, đúng là vô cùng, hôm nay chúng ta đã cùng một nhà!” Một vị Nguyên Anh Nhân giới cười ha ha một tiếng nói ra.

Nghe nói như thế, vị vệ sĩ Thiên Linh Cảnh kia cũng mỉm cười nói: “Mấy người các ngươi tuy kiến thức nông cạn, sức tưởng tượng cũng kém, nhưng tính cách lại khá hợp khẩu vị của ta, đợi đến đây chẳng bằng đi uống với ta vài chén nhé?”

“Tiền bối mời, chúng ta há dám không theo?”

.....

Những lời đối thoại tương tự được diễn ra khắp nơi, giữa các tu sĩ Nhân giới và Thiên Linh Cảnh lập tức phát sinh một cuộc đối thoại.

Có người hòa thuận hòa hợp, có người bình thản không gợn sóng, thậm chí còn có người châm chọc khiêu khích, không giống nhau.

Nhưng mặc kệ như thế nào, tu sĩ Nhân giới cuối cùng thông qua những đối thoại này cũng biết được Diệp Trường Sinh rốt cục có tu vi cỡ nào.

Hợp Thể đỉnh phong!

Một người khiến cho bọn họ miệng lưỡi khô khốc, trợn mắt há hốc mồm, chấn động cảnh giới khó nói lên lời!

Dựa theo lời nói của tu sĩ Linh Giới thì địa vị hiện tại của Diệp tiên bối trong hai tộc Nhân Yêu chỉ đứng sau hai vị Thần Long, Kiến Thủ Bất Vĩ Đại Thừa Thần Châm!

Nhưng cùng bối phận với Tam Hoàng Thất Yêu Vương!

Từ trước khi đến Linh Giới, những người này đã biết Tam Hoàng Thất Yêu Vương ngậm kim lượng, đây chính là cao cao tại thượng, bọn họ vĩnh viễn không cách nào chạm đến nhân vật thần tiên.

Kết quả hiện tại, vị này dẫn bọn họ lên cũng là tồn tại bậc này?

Trong lúc nhất thời, những tu sĩ giới này tâm tình phức tạp khó nói nên lời.

Mà bên kia, đám người Diệp Trường Sinh lại không có tâm tư để ý tới đám tu sĩ cấp thấp này, hắn chỉ đưa một trử vật trạc cho Bạch Mộng Hình, dặn dò nàng đem Diệt Trần Đan phân phát cho những tu sĩ giới này.

Sau đó, lại dặn dò Liễu Thanh hai người sắp xếp một chút những tu sĩ nhân giới này, sau đó dẫn đám người Nam Cung Uyển rời đi.

Kế tiếp, hắn có rất nhiều chuyện phải làm.

Trợ giúp Nam Cung Uyển, Bạch Dao Di, Nguyên Dao cùng Lăng Ngọc Linh tiên giai luyện hư!

Giúp đỡ Trần Xảo Thiên, Tân Như Âm ba người Nghiên Lệ tiên giai Hóa Thần!

.....

Thời gian từng ngày trôi qua, dưới tình huống Diệp Trường Sinh ra tay, mấy người Trần sư tử vốn bị kẹt đã nhiều năm hóa thân bình cảnh dễ dàng bị đột phá.

Trên thực tế, khi hắn đến Nhân giới, gặp mặt mấy người bọn họ, bình cảnh Hóa Thần cũng không tính là vấn đề.

Bởi vì, lúc trước chế trụ mấy người này chủ yếu là tâm ma, nhưng vừa nhìn thấy hắn, sau khi hai bên đoàn tụ, tâm ma này cũng sẽ không công tị phá.

Cứ như vậy, sau khi chuẩn bị một phen, các nàng cũng lần lượt tiến vào cảnh giới Hóa Thần.

Mà chuyện đám người Nam Cung Uyển đột phá Luyện Hư cũng không gặp phải khó khăn gì nhiều, có sự trợ giúp của Diệp Trường Sinh cũng không tính là gì.

Đối với người tu tiên, chỉ có thể dừng cảnh giới của bọn họ là hai thứ, thứ nhất là tài nguyên trùng kích bình cảnh, thứ hai là tâm ma.

Nhưng bây giờ Diệp Trường Sinh đối phó với bình cảnh tài nguyên thì không cần phải nói, muốn bao nhiêu có bấy nhiêu, mà thủ đoạn đối phó tâm ma hắn cũng không thiếu chút nào.

Trung Nguyên Hắc U Băng Hương tìm được trong Nghiễm Hàn Giới, thời điểm Hàn Lập đột phá Đại Thừa kỳ đã dùng rất nhiều trợ giúp rất lớn đối với hắn.

Bây giờ rơi vào tay Diệp Trường Sinh, đối phó với tâm ma hóa thân luyện hư kỳ, chỉ có thể nói là đại tài tiêu dụng!

Đương nhiên, cảnh giới cao hơn một chút, chế ước tu sĩ cảnh giới đồ vật lại nhiều hơn một loại gọi là tâm cảnh.

Tâm cảnh không theo kịp, sẽ không cách nào nắm giữ tu vi.

Nhưng chuyện này cũng không sao, trên tay Diệp Trường Sinh vẫn có thứ có thể giải quyết!

Đây là món tiên khí mà hắn lấy được ở Quảng Hàn giới - Vạn Mộng Luân Hồi châu!

Có Tiên khí chuyên môn rèn luyện tâm cảnh này trong tay, còn sợ tâm cảnh tăng lên không được sao?

“Đồng Nha lão nhân còn có thể dùng tài nguyên cứng rắn đem người nhà mình chất đống đến Đại Thừa kỳ, ta có được nhiều tài nguyên hơn hắn, không lý nào không làm được!” Diệp Trường Sinh thầm nghĩ.

Hắn đến trên đời này, nếu bên người có nhiều bạn hữu như vậy, vậy phải đem một người đặc đạo, cái tên gà chó thắng thiên này phát huy đến mức tận cùng.

Nếu không làm được điều này, chẳng phải là làm lãng phí năng lực phục chế của hắn sao?

Đi ở trong một dãy cung điện, Diệp Trường Sinh ở đây cảm ứng được từng luồng khí tức quen thuộc.

Đây là chỗ ở của một nhà bọn họ, giờ phút này đám người Nam Cung Uyển đều đang bế quan.

Tất cả mọi người đều đạt được chỗ tốt không nhỏ, ngay cả đám Tiểu Mai, Khuê Linh cũng đạt được tạo hóa cực lớn.

“Tất cả đều đi vào quỹ đạo rồi, kế tiếp chính là...” Diệp Trường Sinh nhẹ giọng tự nói, đang định nói gì đó.

Đột nhiên, một đạo phù lục từ trên người bay ra, sáng lên.

“Thiên Uyên Thành...”

Diệp Trường Sinh cầm phù lục, khước miệng kéo một cái, một
nụ cười chậm rãi lộ ra.

Tin tức trên phù triệu là Ngân Quang tiên tử phát tới, nói cho hần biết Linh Lung đã đến Thiên Uyên Thành, đồng thời đang chờ hần.

Hơn nữa... Thiên Khuê Lang Vương tựa hồ cũng nghe được một chút phong thanh!

Nhìn thấy tin tức này, khóe miệng Diệp Trường Sinh nhếch lên, lộ ra nụ cười kiêu phản diện.

Leng keng leng keng leng keng!

Nếu bây giờ Lang Vương tranh thủ thời gian trốn đi còn tốt, Diệp Trường Sinh trong khoảng thời gian ngắn cũng không để ý tới đuổi giết hần, nhưng nếu hần muốn làm gì đó...

Vừa lúc lấy hần ta ra khai đao, tạo một uy danh trung lập giữa hai tộc Nhân Yêu!

Thu hồi phù lục, Diệp Trường Sinh sau khi cho Liễu Thanh và Thiên Huyền tiên tử một cái thở dài, liền thả người biến mất trong Thiên Linh Vực.

Thiên Uyên Thành, trong gian phòng trên đỉnh một tòa lầu các, hai bóng hình xinh đẹp ngồi đối diện nhau, trên bầu trời kinh phong gào thét không ngăn trở chút nào xuyên qua lầu các, thổi lên mái tóc của hai người, lay động váy dài của các nàng.

Trong hai nàng, một người mặc váy xanh, tóc đen xõa xuống bả vai, dung mạo thanh lệ xinh đẹp, khí chất thanh lãnh.

Nếu như nàng lại đeo lên một chiếc mặt nạ màu bạc, như vậy người trong thành Thiên Uyên lập tức có thể nhận ra, vị này chính là Ngân Quang tiên tử mới gia nhập Trưởng Lão hội, lai lịch khó lường.

Sau khi tổn thất hai vị trưởng lão, để duy trì uy danh của thành Thiên Uyên, Ngân Quang tiên tử đã từ tối chuyển sang minh. Trong Yêu tộc, dung mạo của cô gái này có chút xuất chúng, hiện tại là một trong những người được Trưởng Lão hội chú ý nhất.

Mà giờ khắc này, đối diện với Ngân Quang tiên tử, cũng ngồi một vị tuyệt sắc nữ tử, dung mạo của nàng thậm chí so với Ngân Quang tiên tử mỹ danh lưu truyền đã lâu hơn một bậc.

Dáng người nàng thướt tha, da thịt trắng như tuyết, sau lưng là một mái tóc dài mềm mại thẳng tắp, lấp lánh ngân quang, giống như được tạo ra từ bạc tinh khiết vậy.

Tâm tiên nhan của nàng hoàn mỹ không tỳ vết, cho người ta một loại cảm giác thanh lệ thoát tục xuất trần, một đôi mắt đẹp lục sắc tinh khiết mà trong suốt, chăm chú nhìn tới đây, nhin không được làm trong lòng người rung động.

“Linh Lung muội muội, tin tức ta đã truyền cho người kia, nếu như hắn có tâm ý, hẳn là rất nhanh sẽ đến đây!” Ngân Quang tiên tử nhìn thấy nữ tử trước mặt đang thương hại, nhẹ giọng nói.

Ngồi đối diện nàng, tự nhiên chính là sau khi biết được tin tức của nàng, Linh Lung lập tức từ nơi Ngao Khiếu bế quan nhanh chóng chạy tới.

Vị tiên tử yêu tộc tuyệt mỹ này, Lang Vương phi trên danh nghĩa, giờ phút này thoạt nhìn có chút kích động, lại có chút bàng hoàng, bộ dáng không biết phải làm sao.

Trong lòng nàng tràn đầy chờ mong, lại tràn đầy lo lắng, phảng phất đang lo lắng không biết nên đối mặt với người nọ như thế nào, đồng thời cũng đang lo lắng, sau khi mình thấy người nọ, Lang Vương bên kia sẽ có phản ứng gì?

Bên phía tổ phụ thì thấy sao?

Mặc kệ hai người này tên nào, đều không hợp nhau, Lang Vương sau khi biết tin tức sợ là sẽ trực tiếp giết tới!

Ngân Quang tiên tử đại khái có thể hiểu rõ lo lắng trong lòng vị muội muội này, nàng không khỏi thàn than một tiếng, thàn nghĩ:

“Mấy năm nay Linh Lung muội muội thật sự là hơi khổ, lúc trước cũng không nên vì hưng suy của Lang tộc bức nàng đi gả cho Lang Vương, những lão gia hỏa kia...”

“Cũng may lần này cũng là nhân họa đắc phúc, hiện tại Linh Lung muội muội cuối cùng thoát ly bẽ khổ, chỉ cần người nọ

có thể ứng phó được Lang Vương, thì tất cả đều không thành vấn đề!”

“Ngao Khiếu đại nhân, hẳn là sẽ không quá chú ý tới chuyện này, lão nhân gia người còn đang bế quan chữa thương!” Ngân Quang tiên tử thầm nghĩ.

Nhìn thấy dung mạo Linh Lung có chút ảm đạm, nàng đau lòng không thôi. Lúc trước nha đầu này từ hạ giới trở về, vì thoát ly Lang Vương, quỳ gối bên ngoài ngọn núi nơi Ngao Khiếu lão tổ bế quan, quỳ bảy ngày bảy đêm.

Nơi đó hoàn cảnh hiểm ác, gió lạnh thấu xương cả ngày bao phủ, gào thét không ngừng. Tu vi hơi kém một số người, tiến vào trong phạm vi gió lạnh bao phủ kia sẽ bị cạo chết.

Linh Lung quỳ gối nơi đó, chịu không ít đau khổ!

“Nếu không phải thức tỉnh Thất Tinh Nguyệt Thể mà nói, chỉ sợ lão tổ tông cũng sẽ không mang Linh Lung muội muội bên người theo?” Ngân Quang tiên tử trong lòng âm thầm nghĩ.

Ngao Khiếu lão tổ cũng không phải người vô tình, nhưng hẳn sống lâu như vậy năm tháng, đời sau con cháu đã sớm không biết có bao nhiêu người, nếu như không có thiên phú cực kỳ xuất chúng mà nói, dựa vào cái gì tới được hắn ưu ái?

Chỉ dựa vào dung mạo xuất chúng?

Không thể nào, đối với người như Ngao Khiêm mà nói, dung mạo không có bất kỳ ý nghĩa gì.

Bằng vào tư chất?

Cái này ngược lại là có thể thực hiện, nhưng nếu như không có tư chất tiến giai Đại Thừa, vẫn không cách nào nhận được Ngao Khiếu coi trọng.

Có thể là mấy vạn năm phía trước, Ngao Khiếu sẽ khác nhau một ít, nhưng hắn hậu kỳ, mỗi một lần đại thiên kiếp đều ứng phó cực kỳ khổ cực, căn bản không để ý tới những hậu nhân kia, cho dù những người này có tư chất hợp thể cũng vậy.

Linh Lung lúc trước biểu hiện thiên phú không tốt hơn Ngân Quang tiên tử bao nhiêu, cho nên vị lão tổ tông Yêu tộc kia cũng không đặc biệt chiếu cố nàng.

Chính vì vậy, Linh Lung bị các tộc lão bức bách gả cho Lang Vương, mà Ngao Khiếu thân là tổ phụ của nàng, lúc trước cũng chỉ yêu cầu Lang Vương trước khi Linh Lung tiến giai hợp thể, không được phép phá thân của nó, nếu không sẽ hủy đi tư chất của Linh Lung.

Nhưng sau đó, dù Lang Vương muốn đổi ý, thiết kế làm linh hồn Linh Lung phân liệt, kém chút hủy nàng thì Ngao Khiếu cũng chỉ thờ ơ lạnh nhạt.

Sau đó, khi Linh Lung bị phái xuống hạ giới không thể tiếp tục đi lên nữa thì hắn cũng không để tâm lắm. Mãi đến khi Thất Tinh Nguyệt Thể của Thất Linh Lung ở hạ giới thức tỉnh được nhân hóa nên cũng nói cho hắn biết, hắn mới coi trọng đứa cháu gái này.

Đối với nhân vật như thế mà nói, có một số việc quả thực rất thực, thời điểm giá trị Lang Vương cao hơn Linh Lung, dù cháu gái của mình bị ủy khuất, Ngao Khiếu cũng sẽ cân nhắc lợi hại rồi làm bộ như không biết.

Mà khi giá trị của Linh Lung cao hơn Lang Vương, hắn lập tức chuyển đổi thái độ, bắt đầu cân nhắc làm thế nào để tiêu diệt được Lang Vương.

“Tỷ tỷ, ngươi nói thật không? Hắn thật sự đã là người Hợp Thể đỉnh phong?” Sau một tiếng thở dài, giọng nói thanh thúy êm tai của Linh Lung vang lên.

“Muội muội tốt của ta, đây là lần thứ tám trăm người hỏi ta, loại chuyện này tỷ tỷ còn có thể lừa gạt người sao?” Ngân Quang tiên tử bắt đầu dĩ cười cười, tức giận nói.

“Thật sự có chút không dám tin!” Linh Lung thở dài một tiếng, trong ánh mắt lộ ra vẻ thẫn thờ.

Những năm gần đây, rốt cuộc hắn đã trải qua những gì?

Có thể tiến vào phòng tu luyện nhanh như vậy thì đã bỏ ra biết bao nhiêu gian khổ, có thể tưởng tượng được!

“Ai nói không chứ, nghe được tin này, chỉ sợ phản ứng đầu tiên của đại bộ phận mọi người chính là không tin!”

“Lúc trước nếu không phải tận mắt nhìn thấy, tỷ tỷ bất luận thế nào cũng không thể tin có người có thể tu luyện nhanh như

vậy!” Ngân Quang tiên tử cảm khái nói.

“Kỳ thực ta biết rõ tốc độ tu hành của hắc thật sự rất yêu nghiệt, dù sao lúc ở Nhân giới, hắc chính là như vậy!”

“Nhưng ta dự đoán hắc chỉ tiến giai hợp thể, phi thăng hơn bảy trăm năm, tiến giai hợp thể, đây là suy nghĩ ta sớm có!”
Linh Lung nhẹ giọng nói.

Nghe nói như thế, Ngân Quang tiên tử khoe mắt không khỏi co quắp một chút, trong thời gian bảy trăm năm tiến giai hợp thể cũng là một tốc độ kinh thế hãi tục.

Vậy mà Linh Lung lại có lòng tin với Diệp Trường Sinh như thế, lúc ở Nhân giới, bọn họ rốt cuộc đã trải qua những gì?

“Bây giờ xem ra, tốc độ tu hành của hắc vượt xa dự liệu của ta, chắc là đã qua nhiều năm như vậy, hắc đã có cơ hội khác a!” Linh Lung thở dài một tiếng nói.

Là người có song hồn hợp nhất, một nửa linh hồn lung linh hoàn toàn vô cảm với Diệp Trường Sinh, nửa còn lại là mang theo ký ức ở chung với Diệp Trường Sinh.

Trong khoảng thời gian mấy trăm năm cô tịch bế quan, những ký ức cùng với tình cảm đang ẩn giấu kia sớm đã lắng yên tràn ngập toàn bộ tâm linh của nàng, điều này làm cho nàng hôm nay cùng nàng lúc trước có sự khác biệt rất lớn.

Nếu như là Linh Lung hiện tại, khi ở Côn Ngô sơn, có thể sẽ trực tiếp lựa chọn không đi Linh giới, ở lại Nhân giới.

Những năm gần đây, đoạn ký ức ở Nhân giới lúc trước trực tiếp trở thành tâm ma của nàng, ngăn trở sự tu hành của nàng.

Lúc trước, thời điểm nàng tiến giai Luyện Hư, suýt chút nữa thất bại, đợi sau này tiến giai Hợp Thể, chỉ sợ càng thêm gian nan.

Ngao Khiếu lão tổ thậm chí còn cân nhắc qua một môn công pháp cho nàng tu luyện tên là Vong Tình Quyết, hoàn toàn quên đi tất cả cảm tình, một lòng ở trên đại đạo.

Nếu Linh Lung trong tương lai không cách nào thành công tiến giai Hợp Thể, khả năng Ngao Khiếu thật sự phải làm như vậy.

Hôm nay gặp Diệp Trường Sinh một lần, mặc kệ thái độ của hắn như thế nào, chí ít sợi tâm ma trong lòng mình có thể giảm bớt một chút.

Linh Lung nghĩ như vậy, đột nhiên nghe thấy bên trong Thiên Uyên Thành vang lên từng đợt thanh âm kinh hô:

“Diệp tiên bối, là Diệp tiên bối tới!”

“Đúng là Diệp tiên bối, thiên tài hàng đầu của Nhân tộc!”

“Chỉ dùng hơn bảy trăm năm đã tu luyện tới Hợp Thể đỉnh phong, hắn thật sự...”

“Thật là đáng sợ, thì ra những lời đồn đều là sự thật, tu vi của người này tiến giai lại nghịch thiên như vậy!”

.....

Từng đợt thanh âm náo động vang lên, Diệp Trường Sinh không hề che giấu, nghênh ngang đi tới Thiên Uyên Thành.

Mà dung mạo của hắn cũng sớm đã truyền khắp toàn bộ Thiên Uyên Thành, hầu như không ai không biết, cho nên hắn vừa xuất hiện liền bị người nhận ra!

Trong tiếng kinh hô, gần đây Kim Việt thiên sư chủ trì sự vụ trong Thiên Uyên thành rất nhanh đã phản ứng lại, lập tức từ trên tòa tháp cao trong thành bay ra, nghênh đón Diệp Trường Sinh.

Hắn ta niệm Phật hiệu, vội vàng nói: “Lão nạp ra mắt Diệp đạo hữu!”

“Đạo hữu khách khí, mạo muội bái phỏng, mong đạo hữu đừng trách!”

“Đâu có, đạo hữu tới đây là vì?” Trên mặt Kim Việt thiên sư lộ ra vẻ nghi hoặc.

“Vì gặp một người!” Diệp Trường Sinh đột nhiên nói.

Kim Việt thiên sư vừa nghe lời này, nhất thời sắc mặt hơi động dung, hắn loáng thoáng nghe nói một chút, đối với mục đích Diệp Trường Sinh tới đây, trong lòng đại khái có điều hiểu được.

Do dự một chút, vị lão tăng này vẫn nói:

“Diệp đạo hữu, đám Tam Hoàng Thất Yêu Vương lâu năm có thể có thanh danh lớn như vậy trong Nhân Yêu lương tộc, không phải là không có lý do. Tu sĩ Hợp Thể hậu kỳ, có lẽ cũng không phải là đối thủ của bọn hần!”

“Bọn hần quả thực là có thủ đoạn áp đáy hòm, Diệp đạo hữu tiến giai hợp thể thời gian quá ngắn, vẫn phải cẩn thận một chút!”

Diệp Trường Sinh thân là người có tu vi cao nhất trong phi thăng tu sĩ, Kim Việt thiên sư lại không hy vọng dưới sự xúc động của hần, làm ra chuyện gì sẽ chọc giận yêu vương bài lão, do đó tự mình trêu chọc lấy phiền toái.

Diệp Trường Sinh nghe vậy, mỉm cười, chấp tay nói: “Đa tạ đạo hữu đã cho biết, Diệp mỗ tự có chừng mực!”

Dứt lời, ánh mắt của gã chuyển động, nhìn về phía một tòa lầu các.

Kim Việt thiên sư thấy cảnh này, trong lòng khẽ thở dài, biết việc mình khuyên Diệp Trường Sinh chỉ sợ không nghe lọt tai, chấp tay hành lễ, hần đến liền dừng, lui mấy bước không nói gì thêm.

Bên trong lầu các, Ngân Quang tiên tử đứng dậy, sau khi nhìn thoáng qua bên ngoài, nhìn về phía Linh Lung, khẽ cười một tiếng, trong giọng nói hơi trêu chọc hỏi thăm:

“Muội muội tốt, hần tới tìm muội, muội không đi xem sao?”

Thần sắc Linh Lung thoát nhìn có chút khẩn trương, đứng dậy ra vẻ hơi có chút cục mịch.

Nàng nhìn ra phía ngoài lầu các, vừa đúng lúc thấy được ánh mắt Diệp Trường Sinh nhìn lại, ánh mắt hai người chạm vào nhau.

Trong nháy mắt Linh Lung liền cảm giác trong lòng run lên, phảng phất bị cái gì trùng kích đến, một loại cảm xúc mãnh liệt từ trong nội tâm dâng lên, xông vào trong đầu.

Bỗng nhiên thân hình nàng khẽ động, trong giây lát liền bay ra khỏi lầu các, xuất hiện ở bầu trời bên ngoài. Sau khi dừng lại một chút, linh lung thần sắc phức tạp hướng Diệp Trường Sinh bay tới.

“Vị này... tiên tử xinh đẹp, sao trông quen quen vậy?”

“Trong Thiên Uyên Thành lại có tuyệt sắc giai nhân như vậy, không thua gì đám người Nam Cung tiên tử lúc trước!”

“Chờ một chút, ta thấy dung mạo của nàng có chút quen mắt, chẳng lẽ là Yêu tộc chúng ta...”

.....

Thiên Uyên Thành tu sĩ vừa nhìn thấy Linh Lung từ trong lầu các bay ra, nhất thời vang lên một mảnh kinh hô, không ít người sắc mặt biến đổi.

“Không sai, nàng là Linh Lung vương phi!”

Rốt cục, có người của Yêu tộc nói ra thân phận của Linh Lung. Trong lúc nhất thời, dường như nổi lên sấm sét giữa đất bằng, tất cả tu sĩ đang chú ý bên này đều biến sắc.

Linh Lung vương phi?

Vị phi tử của Thiên Khuê Lang Vương kia?

Loại đại nhân vật này, như thế nào lại lặng yên không một tiếng động đi tới trong Thiên Uyên thành?

Hơn nữa hình như có liên quan gì đó đến vị thiên tài đệ nhất Nhân tộc Diệp tiên bối kia?

Một số tu sĩ Yêu tộc không khỏi nghĩ tới một ít tin đồn liên quan tới Linh Lung vương phi và lang vương, chỉ một thoáng sắc mặt bọn họ trắng bệch, cả người lạnh như băng, lui về phía sau, bộ dáng không muốn dính dáng chút nào cùng những chuyện này.

Mà một ít tu sĩ Lang tộc sắc mặt trở nên vô cùng khó coi, tiến cũng không phải là lui cũng không được, không biết nên làm như thế nào.

Trong lúc nhất thời, không khí trong khu vực này trở nên có chút cổ quái. Một vị phi tử là Yêu vương, là một vị thiên kiều kinh người nhất từ trước tới nay của Nhân Yêu lưỡng tộc. Chẳng lẽ giữa hai người này còn có thứ gì đó không thể nói?

Chỉ một thoáng, không khí phảng phất đều biến thành bất đồng, người đều rút đi, một bộ dạng hoàn toàn không muốn dính vào loại chuyện này. Nhưng mà thân thể rời đi, trốn đi,

ánh mắt, thần thức lại vụng trộm thả ra, gắt gao nhìn chăm chăm bên này.

Bát quái giữa loại đại nhân vật này, nhất là loại bát quái kinh thiên này, có thể có ai quan tâm chứ?

“Diệp... Huynh, chúng ta đã lâu không gặp!” Linh Lung bay đến trước mặt Diệp Trường Sinh, một đôi mắt đẹp màu xanh lục nhìn chăm chăm hắn, giọng run run nói.

Trong đôi mắt tinh khiết kia, phảng phất ẩn chứa thiên ngôn vạn ngữ, có vô số lời muốn nói ra, nhưng lại bởi vì đủ loại nguyên nhân, mà không cách nào nói ra.

Diệp Trường Sinh lẳng lặng nhìn nàng, nàng cùng mình trong trí nhớ giống nhau, chỉ là so với Linh Lung lúc trước song hồn hợp nhất, hiện tại nhìn Linh Lung càng thêm nhu hòa.

Nhìn thấy trong ánh mắt nàng ẩn chứa ngàn vạn loại tình cảm kia, Diệp Trường Sinh liền biết, đây là người mình muốn gặp.

Diệp Trường Sinh ngưng mắt nhìn về phía vị nữ tử giống như tên gọi, tư thái linh lung, dung mạo tuyệt mỹ, hỏi:

“Ta nên gọi ngươi là Linh Lung? Hay là Ngân Nguyệt đây?”

Sau khi Linh Lung nghe lời ấy, ánh mắt khẽ run lên, sau khi trầm mặc một chút, nàng bỗng nhiên cười, trong đôi mắt đẹp lưu quang bốn phía, phong hoa tuyệt đại, ôn nhu nói:

“Diệp huynh hay là gọi ta Ngân Nguyệt đi, giống như lúc ở nhân giới vậy!”

Chỉ một lời này, Diệp Trường Sinh lập tức hiểu rõ tâm ý của nàng, xem ra trong mấy năm nay, phần thuộc về Ngân Nguyệt cuối cùng là chiếm thượng phong.

Chuyện này cũng không có gì kỳ quái, sau khi song hồn Linh Lung phân hoá, một nửa số hồn phách trải qua chính là vạn năm cô tịch, cuộc sống tẻ nhạt nhàm chán, trong thời gian này hầu như không có bao nhiêu nội dung đáng để nàng nhớ kỹ.

Mà một nửa trí nhớ khác lại là cuộc sống đa dạng lâu năm ở chung với Diệp Trường Sinh, phong phú sáng lạn, trải qua không biết bao nhiêu chuyện khắc sâu trí nhớ của nàng.

Một là trống, một là bị người ta vấy lên rất nhiều đồ vật, sau khi hai thứ này hỗn hợp, trống tự nhiên sẽ dần dần bị những mực nước kia xâm nhiễm, cuối cùng làm cho hai bộ phận đều bị nhuộm qua.

Thế là, đã có biến hóa hôm nay của nàng!

Diệp Trường Sinh trên mặt mang theo ý cười nhu hòa, nhìn chăm chăm mỹ nhân đối diện một lát, khiến nàng nhìn thấy trên gương mặt nổi lên hai má đỏ ửng.

Cuối cùng, hần nhẹ giọng cười nói: “Được, vậy sau này ngươi chính là Ngân Nguyệt!”

Dứt lời, thân hình Diệp Trường Sinh bỗng nhiên lóe lên, xuất hiện trước mặt Ngân Nguyệt, trong ánh mắt hơi mang vẻ kinh ngạc, một tay ôm nàng vào lòng.

Ngân Nguyệt kinh ngạc một trận, ngây ngẩn cả người, không nghĩ tới Diệp Trường Sinh lại trực tiếp như vậy, ở dưới quần chúng đông đảo này...

Hắn không chút nào kiêng kỵ sao?

Diệp Trường Sinh chẳng những không kiêng kỵ, động tác của hắn còn không phải dừng ở đây. Hắn một tay nắm chặt vòng eo nhỏ nhắn của Ngân Nguyệt, một tay nhắc cằm nàng lên, sau đó, không nói lời nào trực tiếp ẩn tới.

Àm!

Thấy cảnh này, trong lòng mọi người phảng phất như sấm sét trực tiếp nổ vang, một mảnh xôn xao!

Ngân Quang tiên tử cùng Kim Việt thiền sư vẻ mặt kinh ngạc, bộ dạng không thể tin nhìn hai người này, nhìn động tác đột nhiên xảy ra của Diệp Trường Sinh.

Trong lòng Ngân Quang tiên tử quả thực nhắc lên sóng to gió lớn, tuy nàng đã sớm ngờ tới Diệp Trường Sinh sau khi gặp mặt vị muội muội tốt của mình, hơn phân nửa phải có một phen tâm tư kể lại sau khi xa cách gặp nhau, nhưng nàng làm thế nào cũng không ngờ, Diệp Trường Sinh lại công nhiên làm ra động tác như vậy!

Trong lòng không được sao?

Ngân Nguyệt ngang nhiên ôm chân như vậy, đây là quăng mặt Lang Vương xuống đất giẫm lên!

Nếu lang vương này có thể nhìn được, sau này hắn còn có thể lăn lộn trong hai tộc Nhân Yêu sao?

Diệp Trường Sinh đang cố ý kích thích mâu thuẫn giữa lang vương sao?

Y định ép Lang Vương đánh một trận với mình ư?

Trong lòng Ngân Quang tiên tử hiện lên đủ loại ý niệm, giờ khắc này nàng không biết mình là một tâm tình như thế nào.

Chưa nói đến phản ứng của hai vị tu sĩ hợp thể, trong thành Thiên Uyên phía dưới, đám tu sĩ hai tộc vẫn đang chú ý động tĩnh bên này, mỗi người đều giống như nổ tung, mặt mũi tràn đầy vẻ khó tin.

Lập tức, sắc mặt mỗi người đều trở nên phức tạp, vui sướng khi người gặp họa, chờ mong, một loại xem náo nhiệt không chê lớn, nhìn ra tâm thái tang sự không chê lớn, con mắt nhìn chăm chăm, nóng nảy muốn truyền chuyện này ra ngoài.

Lửa bát quái từ trong lòng mỗi tu sĩ ở đây cháy hùng hực, mọi người đã khẩn cấp nhìn thấy bộ dạng Lang Vương nổi giận, muốn nhìn thấy vị yêu vương bài lão là Lang Vương này xung đột với vị nhân kiệt mới tấn giai Diệp Trường Sinh này.

“Đừng, đừng như vậy!”

Trong đầu Diệp Trường Sinh vang lên giọng nói cầu khẩn của Ngân Nguyệt.

Nàng chỉ cảm thấy mình không đứng vững nổi nữa, theo sự tàn sát bừa bãi của Diệp Trường Sinh, dường như sức lực toàn thân nàng đều bị hút đi, không còn sức giãy dụa, chỉ có thể truyền âm cho hắn.

“Tại sao không thể như vậy? Người đang sợ cái gì?” Giọng Diệp Trường Sinh lại rất bình thản, phảng phất không thêm để ý chút nào.

“Người làm như vậy... Thiên Khuê sẽ giết tới, đừng nóng lòng với việc này, chờ tu vi của người càng thêm vững chắc, mặc kệ người muốn như thế nào ta đều sẽ đáp ứng người!” Sắc mặt Ngân Nguyệt ửng đỏ, vô lực khuyên bảo hắn.

“Người cảm thấy ta không phải đối thủ của Lang Vương sao?” Diệp Trường Sinh ôm chặt nàng, nhẹ giọng nói.

“Nội tình của hắn thâm hậu, thủ đoạn rất nhiều, người bây giờ xung đột với hắn không phải là lựa chọn tốt, thời gian đứng về phía người...”

Ngân Nguyệt còn muốn khuyên bảo một phen, Diệp Trường Sinh lại gợn gàng dứt khoát nói: “Chuyện này người cũng đừng quản nữa, hết thủy giao cho ta là được, chẳng lẽ người không có lòng tin đối với ta như vậy sao?”

Ngân Nguyệt thở dài thườn thượt, không nói lời nào.

Diệp Trường Sinh tùy ý hôn nàng một phen, sau đó buông hai cánh tay mềm mại của nàng ra, cũng không có nhiều động tác hơn.

Hắn làm ra hành động này trước mặt mọi người, chính là muốn thông báo cho mọi người biết, Ngân Nguyệt là người của hắn ta.

Đồng thời, cũng là vì kích thích Thiên Khuê đi ra, vị lang vương này cho dù tâm tư có thâm trầm, hay nhục nhã như vậy chỉ sợ cũng không nhịn được.

Nếu hắn không làm cái gì khác, hắn sẽ không thể đứng yên trong hai tộc Nhân Yêu.

Diệp Trường Sinh ngẩng đầu lên, nhưng không buông Ngân Nguyệt ra, tiếp tục ôm eo nhỏ của nàng, nói với Kim Việt thiên sư bên kia:

“Trong khoảng thời gian này ta đã ở Thiên Uyên Thành, làm phiên đạo hữu rồi!”

Kim Việt thiên sư thấy bộ dáng hắn như vậy, liền hiểu được hắn không thể tránh khỏi một trận chiến của Lang Vương, trong lòng cảm chờ Diệp Trường Sinh có thể thắng được một lần chiến đấu này, hắn thở dài một tiếng, nói:

“Diệp huynh cứ yên tâm ở chỗ này đi, lão nạp sẽ an bài hết thảy!”

Diệp Trường Sinh nghe vậy khẽ gật đầu, lập tức lại nhìn về phía tiên tử ngân quang, nhẹ giọng nói: “Đa tạ tiên tử!”

“Diệp huynh không cần khách khí, Diệp huynh có khí phách như thế thật đúng là khiến thiếp thân phải thay đổi sắc mặt, Linh Lung muội muội cuối cùng cũng không có lầm với người!” Ngân Quang tiên tử khẽ cười một tiếng nói.

Diệp Trường Sinh cười ha ha, lập tức ôm đầu vùi vào trong ngực hắn không dám thấy người, Ngân Nguyệt mặt đỏ bừng tiến vào trong tòa lầu các kia.

Chuyện tình phát sinh trong Thiên Uyên Thành giống như động đất, tin tức cấp tốc hướng bốn phương tám hướng truyền tới, giống như là vòi rồng, lập tức thổi quét cả hai tộc Nhân Yêu.

Lang Vương hiển nhiên là lấy được tin tức trước tiên. Thiên Uyên Thành không thiếu tu sĩ Lang Tộc, trong đó tất nhiên là

có người của nó. Xảy ra loại chuyện này, không ai dám giấu diếm nó cả.

“Àm!”

Một luồng khí thể kinh khủng dâng lên từ nơi Lang Vương bế quan, chỉ một thoáng đã chấn động toàn bộ Lang tộc.

“Đây là làm sao vậy?” Tu sĩ Lang tộc vẫn chưa nhận được tin tức không hiểu cho lắm, kinh ngạc nhìn về phía ngọn núi kia.

“Àm! Àm! Àm...”

Một cỗ ba động kinh khủng truyền ra, cả ngọn núi trong chớp mắt bị đập đến sụp xuống, một mảnh tàn tích xuất hiện ở trước mắt.

Sau đó, những tu sĩ Lang tộc này liền thấy trong phế tích xuất hiện một con sói đen hai mắt đỏ bùng, quanh thân nó tràn đầy sát ý lạnh như băng, vô cùng khủng bố, sau khi tản ra lập tức bao phủ khắp nơi.

“Đây là... làm sao vậy?”

Tu sĩ Lang tộc nhìn thấy một màn này chỉ cảm thấy miệng đắng lưỡi khô, nói không ra lời, trong lòng hiện ra cảm xúc hoảng sợ đến cực điểm, mơ hồ có loại cảm giác áp lực như mưa gió đầy lâu.

“Grào!”

Một tiếng rống giận kinh thiên vang lên, con sói đen to lớn này đôi mắt đỏ như máu xông lên bầu trời, hướng xa xa sụp đổ mà đi.

Ở chỗ cũ chỉ còn lại một đám tu sĩ Lang Tộc không rét mà run, qua một thời gian, bọn họ mới nhận được tin tức từ Thiên Uyên Thành bên kia truyền tới.

“Cái này...” tất cả tu sĩ Lang tộc đều biến sắc, ngây người tại chỗ bất động!

Trời sụp xuống rồi!

.....

Thiên Khuê Lang Vương bị tin tức đột nhiên truyền đến này làm cho cơ hồ mất đi lý trí, sự phân nộ khó có thể diễn tả từ

trong lồng ngực của nó bốc lên, phảng phất một đoàn hỏa diễm hùng hực thiêu đốt tâm linh của hắn.

Ngọn lửa này khiến hắn gần như phát điên!

Một con tiện nhân thật không tệ!

Lúc trước ta dùng đường đường là một Yêu vương Hợp Thể mà theo đuổi một tu sĩ Hóa Thần như ngươi, ngươi lại chường mắt ta, tiện tỳ tự cho mình thanh cao, ngươi cho rằng ngươi cao quý đến đâu sao?

Sau khi gả cho ta một lần cũng không để cho ta đụng vào, ta còn tưởng rằng ngươi thuần khiết đến mức nào, như thế nào, hiện tại ngươi thân dâm phụ sốt ruột không đợi được muốn tìm nam nhân hoang dã kia cầu thả sao?

Một đôi câu nam nữ hèn hạ vô sỉ!

Nếu như không phải lão già kia đè ép, lão tử đã sớm giày vò chết tên tiện tỳ ngươi từ lâu rồi!

Hận ý làm đầu óc Lang Vương choáng váng, hắn hận, hắn hận Linh Lung, hắn hận Diệp Trường Sinh, hắn hận tất cả mọi người!

Hắn ta hận cái tự cho mình thanh cao khó hiểu kia, lúc trước không thèm để mắt đến tiện nhân của hắn ta.

Hắn ta hận tên súc sinh vô liêm sỉ, câu kết với đàn bà phụ nhân kia.

Nhưng mà, người hắn hận nhất lại là Ngao Khiếu!

Lão già bất tử này, nếu như không có hắn, tên tiện tỳ Linh Lung này đã sớm khúm núm xuống từ lâu, lắc đuôi thương tiếc, nào dám tỏ vẻ trước mặt mình?

Nếu như không có hắn, chính mình đã sớm cướp lấy chân âm Linh Lung, nói không chừng đều có hi vọng tiến giai Đại Thừa, nào cần tốn sức tâm tư đi vận dụng đủ loại thủ đoạn như vậy?

Nếu không có hắn, mình cần gì nhẫn nại chịu đựng cho tới hôm nay, biết rõ tiện nhân kia sau khi hạ giới cho mình đội mũ, nhưng cái gì cũng không dám làm, mặc cho đối phương rời đi?

Thậm chí, vì để không cho người khác biết gia sản của mình xấu xí, biết rõ tên gian phu kia đã đến Linh giới, vẫn không dám sử dụng thủ đoạn lợi hại để trả thù đối phương.

Kết quả làm cho đối phương trốn vào bên trong Man Hoang, hôm nay đạt được tu vi như thế, phong quang như thế!

Hắn ta hận!

Hắn nuốt cơn giận này mấy trăm năm, lửa giận này đã đốt mấy trăm năm!

Là có thể quen thuộc không thể nhìn!

Lang Vương tự hỏi bản thân mình còn là người có lòng dạ nữa, có thể nhẫn nhịn được chuyện người thường không thể nhẫn nhịn, có thể chậm rãi ngủ đông.

Hắn nguyện ý chậm rãi chờ Ngao Khiếu chết đi, nguyện ý một con mắt nhắm mắt nhìn tên tiện tỳ kia làm loạn ở bên ngoài, nguyện ý giả bộ mình không biết gì cả.

Bởi vì hắn biết, tương lai hắn nhất định có năng lực đoạt lại tất cả, đem hết thầy sĩ nhục đều rửa sạch sẽ.

Linh Lung dù sao vẫn là vương phi trên danh nghĩa của hắn, đợi đến sau khi con chó già Ngao Khiếu chết, hắn liền có thể quang minh chính đại bắt lấy đối phương, cướp đoạt Chân Âm.

Từ đó, hắn có rất nhiều hy vọng có thể tiến giai Đại Thừa, trở thành lão tổ tông của Yêu tộc.

Đến lúc đó, mặc kệ là ai đắc tội hắn, hắn đều có thể chậm rãi bào chế!

Nhưng hiện tại, hắn cuối cùng cũng không nhịn được nữa!

Chuyện này gian phu dâm phụ, thế mà mang mũ cho hắn dưới nơi công cộng?

Sao bọn họ có thể vô sỉ đến mức này?

“Tiện nhân! Tiện nhân! tiện nhân...”

Trong lòng Lang Vương rống to, hàm răng nghiến chặt răng rộp rộp, một xung động muốn hủy diệt tất cả mọi thứ trên đời dâng lên trong lòng nó.

“Ta nhất định, nhất định, nhất định, nhất định phải đem kia tiện nhân, súc sinh, nghiền xương giương tro!”

“Còn có con chó già kia nữa! Sớm muộn gì cũng giết chết ngươi! Giết chết ngươi! Giết chết ngươi!”

.....

Lang Vương với tốc độ trước nay chưa từng có hướng về phía Thiên Uyên Thành bay đi.

Hắn biết rõ, gian phu kia là một tu sĩ Hợp Thể kỳ đỉnh phong. Từ lúc đối phương vừa tới Thiên Uyên Thành hắn đã biết.

Nhưng vậy thì sao?

Chẳng lẽ tự dừng lại sợ hắn?

Trên đời này, ngoại trừ tu sĩ Đại Thừa còn không có thứ Lang Vương sợ hãi như hắn.

.....

Trong Thiên Uyên Thành, Diệp Trường Sinh ôm vương phi tiên nhiệm đã đổi tên thành Ngân Nguyệt, tùy ý hưởng thụ nàng.

Trừ việc không có đột phá cửa ải cuối cùng, hết thảy Ngân Nguyệt đối với hắn mà nói đều không còn bí mật gì nữa.

Tiên tử trong ngực thở hồng hộc, xụi lơ, mặc cho hắn hành động, trong đôi mắt phủ đầy tình ý uyển chuyển như nước.

Đó là sự ôn nhu mà lang vương chưa bao giờ thể hiện ra!

Những Lang Vương kia từng mơ ước, ước mơ, ngày đêm mơ ước lĩnh vực chưa từng đạt được, mở ra toàn diện cho Diệp Trường Sinh, đều nằm trong lòng bàn tay của hắn.

Dã vương đang điên cuồng di chuyển ở bên này thì không thể tưởng tượng được, hay nói là nó cũng không dám tưởng tượng đến, vương phi của mình đang trải qua cái gì.

Nếu như hắn biết, gặp được, chỉ sợ hắn lập tức sẽ bạo tẩu, thần trí cũng sẽ bị Tâm Ma ăn mòn.

Bây giờ Lang Vương hoàn toàn không ý thức được rằng nó sắp rơi vào cảnh tẩu hỏa nhập ma. Bên cạnh nó, từng bóng đen đang nhảy múa, tỏa ra khí tức tà ác lạnh lẽo đến cực điểm.

Chúng dùng thần thông thiên phú của chủng tộc mình, không ngừng phóng đại tâm tình của Lang Vương, khiến nó càng thêm điên cuồng.

Phân thân của Thiên Ngoại Ma Đầu là thứ mà tu sĩ cấp cao của Linh giới sợ hãi nhất, nhìn chăm chăm vào Lang Vương.

Lang Vương không biết tất cả những việc này, hiện tại nó đã bị bịt kín hai mắt, đương nhiên khả năng nó biết cũng không sao.

Hiện tại hắn chỉ muốn hủy diệt tất cả!

.....

Thời gian một ngày trôi qua, số người tụ tập trong thành Thiên Uyên càng ngày càng nhiều, tu sĩ ở các địa phương phụ cận đều đến đây nghe tin.

Thịnh đại như vậy cũng không nhiều, người muốn tham gia náo nhiệt quá nhiều.

Nhìn một vị Yêu vương nói đùa, đây quả thực là một kỳ ngộ khó có được đối với mọi người. Mặc kệ lần này hai bên xung đột ai thắng ai thua, đối với bọn họ mà nói đều là một bữa tiệc thịnh soạn trên thị giác.

Ở trong số người xem náo nhiệt này, không ít tồn tại cấp Hợp Thể, nhân yêu hai tộc có rất nhiều đại nhân vật nghe được tin tức, nhưng phàm là đứng gần chút, toàn bộ đều bỏ đi những chuyện không quan trọng nằm trong tay mà chạy tới.

Một trong ba vị Tam Hoàng Thất Yêu Vương, gia chủ Chân Linh thể gia, Thái Thượng trưởng lão của mười đại tông môn, một ít tộc trưởng cường tộc Yêu tộc...

Trong lúc nhất thời, không biết trong thành Thiên Uyên đã tụ tập bao nhiêu tồn tại Hợp Thể, ngay cả dị tộc lúc trước công thành cũng không náo nhiệt như vậy.

Những người không coi ra gì, lòng đầy chờ mong chạy tới, bọn họ muốn làm chứng một trận.

Trận chiến này, nhất định là người chết ta sống, lang vương chết mà nói, vậy thì tuyên cáo một truyền kỳ nhân tộc từ từ bay lên.

Diệp Trường Sinh đã chết, đó chính là thiên kiêu lớn nhất của Nhân tộc từ trước tới nay vẫn lạc trong tay của lão yêu vương! Mặc kệ kết quả ra sao, tất cả mọi người đều rất vui vẻ làm một nhân chứng!

Phải nói, quan điểm của phần lớn mọi người đối với trận chiến này là không xem trọng Diệp Trường Sinh.

Dù sao Lang Vương cũng là một trong Tam Hoàng Thất Yêu Vương, sừng sững trong mấy vạn năm tại Nhân Yêu lương tộc, uy nghiêm xâm nhập lòng người.

Tích uy quá lớn, khiến cho trên thân hắn bao phủ quá nhiều quang sáng.

Tất cả mọi người đều biết, Tam Hoàng Thất Yêu Vương là cường giả Hợp Thể hậu kỳ, nhưng không phải người nào cũng có thể là Tam Hoàng Thất Yêu Vương.

Người có thể đoạt được một bảo vị như vậy, thực lực tổng hợp phải vượt qua tu vi Hợp Thể hậu kỳ bình thường, đây là một người quen chung giữa hai tộc.

Nhiều năm trôi qua, người được công nhận có tư cách khiêu chiến mười vị cường giả này, chỉ có mấy người là lão tổ Lũng gia.

Một người vừa tu luyện tới Hợp Thể đỉnh phong, hơn phân nửa không phải là đối thủ của vị Yêu vương này!

Nguyên nhân rất đơn giản, khuyết thiếu tích lũy!

Loại cảnh giới cao này cần tích lũy từ từ chiến lực, tích lũy pháp lực, tích lũy các loại thủ đoạn đối địch, tích lũy các loại đỉnh cấp pháp bảo....

Diệp Trường Sinh mới tu luyện bao nhiêu năm?

Phi thăng linh giới, chỉ hơn bảy trăm năm mà thôi!

Đúng! Hắn rất lợi hại, là đệ nhất thiên kiêu của Nhân tộc, trước kia tốc độ tu luyện của người xưa đã đạt tới cảnh giới này!

Nhưng vậy thì sao?

Nội tình của hắn sao có thể so sánh với Lang Vương?

Một tên tu sĩ Nhân tộc, nếu xét về phương diện thân thể thì không thể nào so sánh với tu sĩ Yêu tộc được.

Tiếp theo ở phương diện pháp bảo, Lang Vương có Thông Thiên Linh Bảo, Vạn Hi Yêu Tháp đại danh鼎鼎, Diệp Trường Sinh đâu?

Hắn mới tu luyện mấy năm mà đã có thể tích lũy được mấy món pháp bảo lợi hại như vậy?

Luyện chế pháp bảo cần có thời gian, tu luyện bí thuật lợi hại cần có thời gian, rèn luyện thần thức, rèn luyện thân thể... Những thứ này đều cần thời gian.

Ở Linh giới, người vượt qua số lần thiên kiếp càng nhiều thì càng lợi hại, đây là một cái lý do.

Từ khi Diệp Trường Sinh tu hành đến nay, ngay cả một lần đại thiên kiếp đều không thể vượt qua, ai biết được sức chiến đấu của hắn ở cấp bậc nào?

Liệu có khi nào hắn chỉ truy cầu tốc độ tu hành, mà không chú ý chút nào tới tu sĩ bồi dưỡng chiến lược?

Đây cũng không phải là không có khả năng, rất nhiều tu sĩ cũng ôm tư duy như vậy định thế.

Chỉ cần tăng cảnh giới lên, đạt được Trường Sinh là tốt rồi, chiến lược gì đó, tạm thời không cần phải theo đuổi!

Nhưng đây là Linh giới, là nơi có khảo nghiệm thiên kiếp!

Hàng năm, vô số người chết trong thiên kiếp.

“Đại thiên kiếp của Hợp Thể kỳ còn lâu mới có thể so sánh với thiên kiếp khi tiến giai lên Hợp Thể kỳ, phải xem vị Diệp đạo hữu này có phải là hàng hóa hay không!”

“Hắc hắc, thực lực của hắn ngàn vạn lần đừng chỉ có tiêu chuẩn Hợp Thể sơ trung kỳ, nếu không chỉ sợ sẽ có rất nhiều đạo hữu đối với hắn vì sao có thể tu luyện nhanh như vậy cảm thấy hứng thú!”

“Chắc chắc, nghĩ đến trận chiến kế tiếp ta lại kích động. Bất kể là thiên tài đã ngã xuống hay là Yêu Vương lâu năm rơi xuống Thần đàn, ngấm lại thật khiến người ta hưng phấn!”

“Xem nào nhiệt không chê tang lễ phải không?”

“Như thế nào, lẽ nào ngươi không có ý nghĩ như vậy?”

“Hắc hắc, cái này khó nói!”

“Đến rồi!”

Trong một trận tiếng nghị luận, đột nhiên không biết ai thấp giọng quát một câu, cả tòa thành ồn ào im bật trong nháy mắt yên tĩnh lại.

Vô số ánh mắt đồng loạt nhìn về phía bên ngoài Thiên Uyên Thành, nhìn về phía lãnh địa Yêu tộc kia.

Ở đằng kia, nơi xa chỗ chân trời, một đạo hắc hồng mang theo phong lôi, cuốn lên đầy trời mây đen, liền thiên địa nhất tuyến, với một tốc độ khủng bố không gì sánh được lao đến.

Mây đen dè thành như muốn phá vỡ!

Yêu khí bàng bạc, trên tiếp nhật nguyệt, dưới liên tiếp địa mạch, mệnh mông cuộn cuộn, đánh đâu thắng đó!

Phảng phất như một tầng ánh sáng đen che kín cả bầu trời, đánh úp về phía Thiên Uyên Thành.

Uy thế kinh thiên động địa, tựa như một vị Viễn Cổ Chân Linh hàng lâm trên thế gian, mang theo khí thế hủy diệt tất cả, một cỗ sát ý khiến người ta phát lạnh trong nháy mắt bao phủ cả tòa Thiên Uyên Thành.

Đám tu sĩ trong thành lập tức cảm giác mình như rơi vào hầm băng, toàn thân run rẩy, một nỗi sợ hãi khó tả dâng lên trong lòng.

“Cái này... đây là Lang Vương sao?” Có tu sĩ run run, hoảng sợ nói.

“Một trận giận mà thiên địa biến đổi, khí thế phát ra đầy thành kinh, uy thế Yêu vương quả thật khiến người ta sợ hãi!”

“Khí cơ có hạn, phong lôi bầu bạn, sát niệm đi tới đâu, đóng băng vạn dặm, dù Lang Vương không phải Đại Thừa thì cũng không kém bao nhiêu!”

“Lần này mang theo lửa giận ngập trời mà đến, sợ rằng phải huyết tẩy thiên hạ mới chịu bỏ qua, lửa giận của Lang Vương, chỉ sợ giết chết người kia là có thể dẹp yên!”

“Xúi quẩy a, xem não nhiệt này có vẻ không thích hợp. Có điều trong thành có nhiều hợp thể như vậy, sau khi Lang Vương giết chết người nọ, cũng không thể nổi giận ở chỗ này đúng không?”

“Cẩn thận, chúng ta tránh xa một chút!”

.....

Các nơi trong thành, khi nhìn thấy thanh thế khủng bố của lang vương, trong âm thanh ong ong không biết vang lên bao nhiêu tiếng nghị luận.

Không đề cập tới những kẻ có tu vi thấp, cho dù là một ít tồn tại cùng hợp thể, khi nhìn thấy Lang Vương ra sân, khí thế cũng không khỏi biến sắc.

Đây nào phải một tu sĩ Hợp Thể kỳ làm sao làm ra được?

Dưới cổ khí thế kinh khủng này, ngay cả những tồn tại hợp thể như bọn họ cũng cảm giác được khí tức lưu động trên người mình có chút ngưng trệ, phảng phất như bị áp chế.

Sao lang vương lại trở nên lợi hại như vậy?

Thực lực lần này, sợ rằng không phải trở thành tồn tại đệ nhất trong Tam Hoàng Thất Yêu Vương.

“Có chút không đúng, khí tức trên người lang vương quá mức âm lãnh tà ác, trước kia ta từng gặp qua hắn một lần, hắn không phải như thế!” Một vị tu sĩ Hợp Thể trung kỳ của yêu tộc cau mày, có chút lo lắng nói một câu.

“Có lẽ là nóng lòng báo thù, dùng thứ gì đó có thể tăng thực lực lên trong thời gian ngắn, đột nhiên khí thế đại biến? Chúng ta hợp thể, lúc độ thiên kiếp, cũng thường xuyên vận dụng thủ đoạn như vậy sao?”

“Có lẽ vậy, nhưng xem ra vị Diệp đạo hữu kia chỉ sợ chắc chắn phải chết rồi!”

“Hắc hắc, thiên tài kiệt xuất nhất của Nhân tộc lại chết như vậy, e là đám Nhân tộc kia sẽ đau lòng đến chết mất.”

“Khó mà nói được, người này quật khởi quá nhanh, quá hung hăng, lại gia nhập Thiên Linh Vực, e rằng trong Nhân tộc cũng có rất nhiều người hi vọng hắn sẽ chết ở chỗ này!”

“Chắc chắc, đạo hữu nói cũng đúng, nếu như trong Yêu tộc chúng ta đột nhiên xuất hiện một vị thiên kiêu như vậy, ta cũng sẽ ăn ngủ không yên!” Một thanh âm tán đồng nói như vậy.

Tài nguyên cũng có hạn, có người quật khởi đại diện cho bộ tộc của ông ta ăn nhiều một chút, chuyện này đương nhiên sẽ khiến những người khác không hài lòng.

Hai tiểu tộc nhân yêu như vậy lại không dám hướng ra phía ngoài khuếch trương, cũng chỉ có thể nhìn chăm chăm vào chút đồ ăn trong mâm.

Trong lúc nói chuyện, Lang Vương đã xuất hiện bên ngoài Thiên Uyên Thành. Sau tiếng huýt gió dài, đôi mắt màu máu nhìn về phía một nơi nào đó trong thành.

Thô bạo, điên cuồng, giết chóc, phần hận... Con người huyết sắc này khiến trong lòng mỗi người đối diện lạnh lẽo, sau khi nhìn qua liền vội vàng bỏ qua, không dám nhìn nhiều.

E rằng tâm trí của Lang Vương đã trở nên vạn vạ!

Khí tức âm lãnh tà ác bao phủ toàn thành, trong lòng mọi người giật mình, vội vàng nhao nhao dời ánh mắt về phía tòa lầu các nào đó.

Bên trong có vị trí trung tâm của cơn phong ba này.

Đám người Ngân Quang tiên tử, Kim Việt thiên sư, Thiên Uyên thành trưởng lão họ Cốc đều nhao nhao đưa ánh mắt lo lắng nhìn sang bên kia, không ai coi trọng Diệp Trường Sinh.

Thật sự là Lang Vương uy thế quá kinh người!

“Vị Diệp đạo hữu này sẽ không bỏ trốn chứ?”

“Khó nói lắm, nếu đổi lại là ta, chắc chắn ta đã chạy rồi!”

“Thế diện nào quan trọng bằng sinh mệnh!”

.....

Đang lúc mọi người nghị luận, đột nhiên trong lầu các kia có động tĩnh.

Một đạo lưu quang bỗng nhiên bay ra, xuất hiện ở trên không Thiên Uyên Thành, không có bất kỳ khí tức cường đại gì, cũng

không có cho người ta bất cứ cảm giác áp bức nào, cứ như vậy bình tĩnh bay ra.

“Ồ, thật đúng là dám ứng chiến, là nam nhân!”

“Hắc, sợ là không thể không nổi da đầu rồi?”

“Chờ đã, hắc là... thật to gan! Hắc điên rồi à?”

“Tê, người này rốt cuộc muốn làm gì? Hắc muốn làm cho lang vương phải điên cuồng sao?”

“Ta thấy không phải Lang Vương điên rồi, mà là nó điên rồi, nó tự tìm đường chết!”

“Tiêu rồi, hôm nay Lang Vương sợ rằng không thể không chế được, chỉ hy vọng Thiên Uyên Thành sẽ không bị tổn hại!”

.....

Khiến cho tất cả mọi người chứng kiến một màn như vậy đều trợn mắt há hốc mồm, kinh hãi đến khó có thể lý giải chính là, lúc Diệp Trường Sinh đi ra, trong ngực vẫn còn ôm Ngân Nguyệt!

Chơi với nữ nhân trước mặt ngươi!

Đừng nói những người khác nhìn thấy nơi này cảm thấy điên cuồng cùng không thể tưởng tượng nổi, ngay cả chính Ngân Nguyệt cũng cảm giác mình muốn phát điên.

Diệp Trường Sinh đúng là bá đạo cuồng ngạo tới cực điểm.

Bất quá, trong loại điên cuồng này, Ngân Nguyệt lại mơ hồ có một loại khoái ý, vạn năm qua tất cả biệt khuất, thống hận một khi phóng xuất ra khoái ý.

“Grào!”

Một tiếng gầm gừ kinh thiên động địa vang lên, chấn động đến mức cả tòa Thiên Uyên thành phải lay động. Tất cả tu sĩ vây xem đều biến sắc, da đầu tê dại, tay chân lạnh buốt nhìn cự lang màu đen khí thế ngập trời kia.

Sát ý điên cuồng phô thiên cái địa vọt tới, trong tiếng sấm ầm ầm, mây đen tối om khiến người ta kinh hãi bao trùm toàn bộ bầu trời.

Một bầu không khí áp lực đến cực hạn buông xuống, khiến tất cả mọi người trong thành không thở nổi, có người không khỏi quỳ trên mặt đất, đầu đầy mồ hôi.

“Xong, thế giới muốn hủy diệt rồi!” Một ít tu sĩ kiến thức nông cạn chứng kiến một màn này nhin không được điên cuồng hô to lên.

Mà những tồn tại trên đám mây kia cũng nhao nhao biến sắc, không ngừng lui về sau, một số người kinh hãi quát lên: “Rốt cuộc họ Diệp kia gọi ra cái gì?”

“Hôm nay gian hàng này không dễ thu thập!”

“Tồn nghiệt a!”

Trong tiếng nghị luận, Lang Vương chuyển động, tựa như một ngọn núi lớn màu đen đánh tới hai bóng người kia.

Trong khi yêu lực khủng khiếp dâng lên sóng to gió lớn, hai bóng người kia giống như chiếc thuyền con trước mặt biển cả, trong khoảnh khắc sẽ bị đánh nát bấy.

“Hai người này xong rồi!”

“Kết cục đã định, đáng tiếc!”

“Hai người đều là hạng người thiên tư tuyệt diệu, đợi thêm một thời gian nữa chắc chắn sẽ thành đại khí, haizzz!”

.....

Chư vị tu sĩ Hợp Thể trong lòng, đồng loạt hiện lên ý niệm như vậy trong đầu, mọi người đều hiểu rõ, giờ phút này Lang Vương không ai có thể địch lại.

Trừ phi là tồn tại Đại Thừa giáng lâm!

Cho dù đều là Tam Hoàng Thất Yêu Vương, cũng không dám bề ngỗ sự sắc bén của hắn.

Người họ Diệp kia, có thể đỡ được mấy chiêu?

Hắn có thể kiên trì được bao lâu mới chết dưới móng vuốt của lang vương?

Khi suy đoán được dâng lên trong lòng mọi người, Diệp Trường Sinh đã động.

Sắc mặt bình thản, dường như căn bản không nhìn thấy phong vân trước mắt đột biến, đối mặt với cự trảo ngập trời hoàn toàn có thể làm bị thương tu sĩ Hợp Thể hậu kỳ, hắn chỉ giơ tay lên.

Hắn không sử dụng pháp bảo, cũng không sử dụng bất kỳ bí thuật nào. Chỉ là hắn vung bàn tay trắng như bạch ngọc lên!

“Cuồng vọng!”

Không biết bao nhiêu người trong lòng, đồng thời hiện lên ý nghĩ như vậy.

Thân thể Nhân tộc sao có thể chống lại thân thể Yêu tộc?

“Àm!”

Cuối cùng cũng va chạm!

Tiếng nổ đình tai nhức óc truyền đến, quả thực muốn phá vỡ vòng bảo hộ bên ngoài cơ thể các tu sĩ.

Nhưng giờ phút này, tất cả mọi người không để ý tới tăng cường phòng hộ nữa, cả đám đều mở to hai mắt nhìn về phía trung tâm chiến trường.

Hai người kia, đã chết chưa?

Dù không chết, cũng phải bị trọng thương bay ra ngoài chứ?

Đủ loại ý niệm trong đầu nhanh chóng hiện lên.

Nhưng sau một khắc, vạn âm đều yên tĩnh, thân thể người đều run lên, sau đó liền giống như tượng điêu đứng bất động, kinh ngạc, sợ hãi, rung động, khó có thể tin... Đủ loại cảm xúc bò đầy từng khuôn mặt.

Xa xa nhìn lại, người nọ một tay ôm tuyệt mỹ Linh Lung vương phi, một tay tùy ý duỗi ra, đầu ngón tay nhẹ nhàng điểm ở trên cự trảo.

Cái kia chỉ có thể hủy thành diệt quốc cự trảo cứ như vậy đứng thẳng bất động, rốt cuộc không cách nào tiến thêm, bị gắt gao ngăn trở!

Phảng phất như một ngón tay, chống lên một tòa núi cao, dạng hình ảnh thị giác có lực trùng kích cực mạnh này tại trong lòng mỗi người đều nhắc lên kinh đào hải lãng.

Àm!

Ngũ lôi quán đỉnh giống như vậy, rất nhiều người há miệng, nhưng lại một câu cũng nói không nên lời!

Sao lại như vậy được?

Sao lại như vậy được?

Điều này sao có khả năng chứ!

“Rắc rắc!”

Đang lúc bọn họ vội vội vàng vàng phủ nhận một màn trước mắt này, muốn xác nhận mình có phải lâm vào trong ảo giác hay không.

Tiếng nứt vỡ thanh thúy vang lên trong thiên địa, thanh âm rất nhỏ bé, nhưng lại rõ ràng vang vọng trong lòng mỗi người, phảng phất kinh lôi bình địa nổi lên, chỉ một thoáng chấn động khiến thân thể mỗi người đều run lên.

Sau đó, chính là từng đạo bất khả tư nghị ánh mắt hội tụ lại trên cự trảo kia, hội tụ tại chỗ móng tay nổi vào đầu ngón tay kia.

Vết rạn!

Tu sĩ tinh mắt nhìn thấy vết rạn nứt xuất hiện trên móng tay không gì không xuyên thủng kia. Móng tay của một vị Yêu vương có thể sánh ngang với pháp bảo chí cường đã vỡ vụn!

Miệng há to, ra sức hít thở, muốn hô cái gì đó, nhưng lại giống như có cái gì đó nắm chặt lấy mình, làm cho mình không cách nào lên tiếng.

Rất nhiều tu sĩ ở đây, thời khắc này cảm giác mình như người chết đuối, liều mạng hô lên điều gì đó.

“Ầm!”

Thời gian cũng không để cho mọi người chờ đợi quá lâu, ngay sau từng tiếng vang thanh thúy kia, không đến ba hơi thở, tiếng nổ vang lên, từng đạo cột máu bắn ra như suối phun.

Trong tiếng nổ ầm ầm như một tòa lầu cao bị phá hủy. Cự trảo che khuất bầu trời nổ tung, hóa thành mảnh vỡ vô biên, bắn ra tứ phía.

“Grào!”

Sát ý điên cuồng bắt đầu khởi động, Lang Vương tựa như mất đi lý trí, gào thét, vắn vẹo, giấy dựa xông về phía trước.

Sau đó, mọi người liền thấy được cảnh tượng đời này vĩnh viễn cũng sẽ không quên:

Người đàn ông kia, áo trắng như tuyết, ôm nữ nhân Lang Vương trong ngực, tóc bạc lấp lánh ánh sáng, hắt tạt nhẹ một cái, tựa như tiện tay chụp một con ruồi.

Sau một khắc, thân thể khổng lồ như núi cao kia, sau khi bị bàn tay bé nhỏ không đáng kể này vỗ trúng, bỗng nhiên bay ngược ra sau.

Tốc độ còn nhanh hơn lúc bay ra ngoài. Lúc ở trên không trung, âm âm nổ tung, hóa thành vô số mảnh xương thịt, bắn ra bốn phía.

Người kia, tựa như tiện tay đập chết một con ruồi, vô cùng nhẹ nhàng, tùy ý, từ đầu đến cuối không để vị Yêu vương này vào mắt.

Thiên Khuê Lang Vương, chết!

Chuyện xảy ra hôm nay trong thành Thiên Uyên đã định là vĩnh viễn mang theo sử sách của hai tộc Nhân Yêu!

Từ trước tới nay chưa từng có người nào nhẹ nhõm thoải mái diệt sát một vị Yêu vương Hợp Thể đỉnh phong như vậy. Cùng là Tam Hoàng Thất Yêu Vương khác thì không được, Mạc Ly Đại Thừa kỳ cũng không được!

Đúng vậy, mỗi vị tu sĩ Hợp Thể kỳ, nhất là tu sĩ Hợp Thể trung hậu kỳ đều biết rõ, chí ít có một người không diệt sát được Lang Vương dễ dàng như vậy.

Điều này đại biểu cho cái gì?

Không dám nghĩ lại, không dám nghĩ tiếp, chỉ sợ phải đưa ra một kết luận khiến toàn thân người ta run rẩy.

Đè nén rung động trong lòng, quên đi tất cả những gì chứng kiến hôm nay!

Trên đời này sao lại có người nghịch thiên như vậy?

Không thể nào, tuyệt đối không thể nào!

Nhưng những mảnh xương vỡ đầy đất kia, huyết nhục bình thường như bùn nhão, lông đen tung bay lả tả... Tất cả mọi thứ, đều đang nói cho bọn họ biết, đây là sự thật!

Dường như có người cứng rắn xóc lên đầu bọn họ, thô bạo đem một sự thật nhét vào trong đầu bọn họ:

Nhìn, nhìn kỹ, nhìn rõ ràng rồi!

Một người ở linh giới phi thăng hơn bảy trăm năm, một chương đánh chết Thiên Khuê Lang Vương!

Như thế nào đều khó có thể tin được một màn này, lực trùng kích quá mức cường đại!

Trước sau tương phản quá mức thái quá, lúc Lang Vương ra sân, khí thế kinh khủng như vậy, động tĩnh lớn như vậy, khiến cho những tu sĩ Hợp Thể kỳ đều phải chân động.

Nhưng đến trước mặt Diệp Trường Sinh, một cái tát liền mặt, quả thực có chút... buồn cười!

Loại biến đổi to lớn này khiến cho trong lòng của rất nhiều người tựa như dời sông lấp biển vậy.

Cảm xúc ghen trong lòng không ngừng mãnh liệt, khiến rất nhiều người nhìn không được muốn gào thét, phát tiết một phen.

Gào thét! Hô to, phóng thích ra ngoài là sướng thôi!

Nhưng, không dám!

Không dám phá vỡ bầu không khí yên tĩnh này.

Không dám vì thiên hạ tiền bối!

Trầm mặc tĩnh lặng đè trong thành, áp lực này còn đáng sợ hơn lúc Lang Vương tập kích, ép tới rất nhiều người cảm giác trái tim của mình như muốn nổ tung.

Thậm chí không dám hô hấp, rõ ràng là khó chịu nhưng không dám hô hấp, dường như động tác hô hấp nhẹ nhàng như vậy, cũng sẽ kinh động đến một thứ kinh khủng không biết, khiến cho tầm mắt của hắn phủ xuống.

“Người đâu làm chim đầu đàn đi, đánh vỡ sự yên tĩnh này, chịu không được rồi...”

Vô số người trong lòng khẩn cầu, khẩn cầu có người phát ra thanh âm trước tiên.

Nhưng, sự chết chóc yên lặng bao phủ cả tòa thành, phạm nhân không dám hô hấp, tu sĩ Hợp Thể kỳ không dám hô hấp!

Mấy vị cường giả đỉnh cấp của hai tộc Nhân Yêu đến thành Thiên Uyên này, Thiên Nguyên Thánh Hoàng không dám hít thở, Hắc Phượng Vương không dám hít thở, Huyền Ưng Vương không dám thở!

Tựa như chỉ cần mình khẽ hít thở một hơi, kết cục của lang vương sẽ lập tức rơi xuống đầu mình.

Rõ ràng mình chưa từng đắc tội hắn, không liên quan gì tới hắn, nhưng chẳng biết tại sao, giờ khắc này lại liều mạng muốn che dấu sự hiện hữu của mình, không muốn để cho hắn chú ý, không muốn tiếp xúc với ánh mắt đó.

Quá nực cười!

Nhưng bọn họ lại không cười nổi, sợ hãi khó mà kìm nén được, cảm giác sợ hãi dâng lên từ tận đáy lòng, phảng phất như sự tồn tại bên kia là một vị tồn tại khủng bố không thể miêu tả, không thể nhìn thẳng, không thể sánh bằng.

Nhận thấy được sự sợ hãi của mình, mấy tên tồn tại đỉnh cấp hai tộc lập tức đỏ mặt, xấu hổ, phần nộ, rất muốn lên tiếng, rất muốn thay đổi tình huống này.

Nhưng, không dám hô hấp!

“Phanh!”

Đột ngột vang lên một tiếng trầm đục, phá vỡ trầm mặc làm cho người hít thở không thông này, chỉ một thoáng, vô số ánh mắt trong phiên thiên địa này hội tụ về hướng kia.

Ngàn vạn đạo châm, ánh mắt như điện đâm vào thân người nọ, khiến cho sắc mặt người nọ đột nhiên trắng bệch.

Một đôi mắt nhỏ hẹp, trên mặt là vẻ tròn trịa, là một tiểu lão đầu không đáng chú ý.

Tu vi Hóa Thần Hậu Kỳ vừa rồi hắn cũng là một trong những người vừa rồi đứng ngơ ngác, chỉ là không biết từ bao giờ trong tay hắn có một bình ngọc chưa ỏn, rơi xuống.

Ngàn vạn đạo cảm giác áp bách mười phần, khiến trong lòng hắn hoảng sợ tới cực điểm, trong lòng không khỏi chửi ầm lên về cái bình ngọc trong tay mình.

Nhưng sau một khắc, hắn lại thấy được, rất nhiều người nhìn về phía hắn với ánh mắt âm áp, mang theo một tia cảm kích, ôn hòa.

“Phù! Hô...”

Tiếng hồng vang lên liên tiếng thật dài quanh tòa Thiên Uyên Thành, vừa rồi có tiếng vang, mọi người dường như đã tìm được lối ra, liệu mạng thở dài khổ, tiếng hít thở vội vàng, giống như muốn vội vàng thở dốc một hơi thở trong lòng ra ngoài.

Sau đó, tiếng nói chuyện nhỏ giọng vang lên, dần dần, âm thanh trở nên lớn hơn, huyền ảo hần lên.

Mọi người lớn tiếng trò chuyện, không phải lớn tiếng không đủ để phóng thích tất cả những gì đã tích tụ trong lồng ngực vừa nãy ra ngoài, nhất định phải hô to lên.

Thanh âm âm ỉ bao phủ Thiên Uyên thành, với tư cách phá vỡ hết thảy, giải cứu công thần trong không khí nặng nề của mọi người, Hướng Chi Lễ lập tức mờ mịt.

Hắn nhìn thấy, các đại nhân vật cao cao tại thượng như Thiên Nguyên Thánh Hoàng, Hắc Phượng Vương, trong ánh mắt nhìn về phía hắn đều không tự chủ mang theo một phần thiện ý.

Ngay cả Diệp Trường Sinh cũng mang theo nụ cười trên mặt nhìn về phía hắn.

Nhìn thấy vẻ mặt tươi cười của Diệp Trường Sinh, chân Hướng Chi Lễ mềm nhũn thiếu chút nữa ngã xuống đất.

Bóp à, sao cứ chú ý tới ta vậy?

“Khà khà khà khà!”

Trong tiếng huyên náo, đột nhiên một tiếng cười âm lãnh tà ác vang lên.

Thanh âm vô cùng xuyên thấu, mặc dù không lớn, nhưng lại đè xuống tất cả thanh âm trong thành Thiên Uyên, vang vọng bên tai mỗi người.

Trong chốc lát, tất cả mọi người đều không tự chủ được mà hạ thấp thanh âm, vẻ mặt kinh ngạc nhìn về hướng âm thanh phát ra.

Chỉ thấy, bên trong thân thể tàn phế như thịt thối kia của Lang Vương, từng đạo hắc khí bay lên, từ các nơi trên thân thể của nó tụ tập đến, tạo thành một thân ảnh cao hơn mười trượng, vạm vỡ vô cùng.

Thanh âm này, phát ra tiếng cười ác độc, loại tiếng cười này làm cho mỗi một người nghe thấy đều mơ hồ cảm thấy buồn bực, ánh mắt nhoáng lên một cái, ảo cảnh không ngừng xuất hiện.

“Thiên Ngoại Ma Quân!”

Một tiếng hô kinh hoảng vang lên, là của một tu sĩ Hợp Thể, hấn gọi ra thân phận chân thật của bóng đen kia.

“Là phân thân của Thiên Ngoại Ma Quân, tất cả mọi người lập tức phong bế lục thức, sử dụng thủ đoạn Thanh Tâm Trữ Tinh ổn định tâm cảnh của mình!” Thiên Nguyên Thánh Hoàng đột nhiên biến sắc, lập tức hô to.

“Lang vương... Hấn bị Thiên Ngoại Ma quân phụ thân từ lúc nào vậy?”

“Chẳng trách vừa rồi Lang Vương có thực lực mạnh hơn so với bình thường, hóa ra là Thiên Ngoại Ma Quân quấy phá!”

“Hóa thân mạnh mẽ như vậy có thể so với hóa thân do tồn tại cấp Đại Thừa phân hoá ra, còn mạnh hơn tu sĩ Hợp Thể đỉnh phong, nên làm như thế nào cho phải?”

“Đây là Thiên Ngoại Ma Quân, thủ đoạn bình thường không cách nào ứng phó nổi!”

.....

Từng tiếng hô kinh hãi vang lên, tất cả mọi người đều bất giác đưa mắt nhìn về phía Diệp Trường Sinh.

Thiên Ngoại Ma Quân, đây là thứ mà tất cả mọi người đều bàn về nó, bản thể của nó có thể so với cường giả Chân Linh.

Dù nơi này là một hóa thân cũng đủ khiến tồn tại cấp Tam Hoàng Thất Yêu Vương nhượng bộ lui binh, không dám dễ dàng tranh phong.

Nếu đổi lại là phân thân Đại Thừa khác, bọn họ đều có chỗ dựa ứng phó, nhưng đây là Thiên Ngoại Ma Quân!

Hấn sẽ tấn công một khâu yếu đuối nhất của người ta.

Nơi này còn ai có thể đối phó được với Thiên Ngoại Ma Quân?

Ngoài Diệp Trường Sinh ra, không còn ai khác.

Khi từng ánh mắt hội tụ về phía hấn, Diệp Trường Sinh nhìn bóng đen khiến mọi người đều biến sắc, trong mắt hiện lên vẻ lạnh lùng.

Hừ lạnh một tiếng, hai đạo tinh quang trong mắt bắn nhanh ra, hóa thành một tấm lưới lớn phô thiên cái địa. Sợi tơ trên lưới tràn đầy sợi tơ thần sắc bén không gì sánh được, trong khoảnh khắc liền xuất hiện trước người vị Ma quân này.

Thần thức đồng cấp lưu động mãnh liệt gấp tám lần, Trảm Hồn ấn lại lần nữa đại phóng dị sắc!

“Khà khà khà, các ngươi...”

“A!

!”

Hóa thân của Thiên Ngoại Ma Quân kia, vốn đang há miệng định nói gì đó, kết quả tấm lưới lớn kia nhào tới, lóe lên rồi biến mất.

Nương theo tiếng kêu thê lương thảm thiết, bóng đen kia gào thét, gãy dựa, không ngừng bị suy yếu, sau đó tan thành tro bụi!

Một Nguyên Anh đen kịt rơi vào tay Diệp Trường Sinh.

Chỉ có vậy thôi?

Dễ dàng như vậy sao?

Đã nói là Thiên Ngoại Ma Quân vô cùng khủng bố cơ mà?

Mọi người tại đây lần nữa ngây dại!

Chuyện hôm nay khiến bọn họ chấn động suốt đời khó quên, thời khắc này rất nhiều người đều ý thức được trong hai tộc Nhân Yêu chỉ sợ đã xuất hiện vị Đại Thừa thứ ba rồi.

Biểu hiện như thế, lực lượng cường đại như thế, nếu Diệp Trường Sinh không tiến vào cảnh giới Đại Thừa, vậy còn ai có tư cách tiến vào cảnh giới này?

Có lẽ từ giờ trở đi, phải đối đãi hắn như một vị Đại Thừa kỳ.

.....

Dòng người tụ tập ở đây dần dần tản đi, thi thể Lang Vương đã bị thu thập sạch sẽ, tất cả bảo vật trên thân nó đều bị Diệp Trường Sinh lấy đi, hoàn toàn chết không toàn thây.

Rất nhiều tu sĩ sau khi chứng kiến một màn này, dùng tốc độ nhanh nhất, thông qua các loại ngọc phù, ngọc phù đưa tin,

đem tin tức nơi này truyền ra ngoài.

Còn có rất nhiều người vội vàng rời khỏi Thiên Uyên Thành, tự mình chạy về gia tộc của mình. Trong tông môn, đi nói cho bọn họ biết chuyện xảy ra hôm nay, nói cho Diệp Trường Sinh sự cường đại, nói cho bọn họ tướng mạo, quan hệ nhân tế vân vân.

Sau này người này cùng với những người có quan hệ với hắn thì ngàn vạn lần đừng đi đắc tội, đắc tội thì chết chắc.

Đây là một chuyện rất quan trọng, hơi chút sơ sẩy mà nói, tương lai một khi vận khí không tốt, rất có thể sẽ làm cho gia tộc, tông môn của mình diệt vong.

Cho nên những người này dù rất muốn ở lại trong thành để tiếp tục quan sát những chuyện có liên quan đến vị Diệp tiên bối này, nhưng vẫn không thể không lập tức rời đi.

Mà những người không có nhiều ghi nhớ như vậy, cùng với những người thân phận lợi hại ngày hôm nay đi tới Thiên Uyên Thành, lại không dám lặng yên không một tiếng động tản đi, nhao nhao tiến lên bái kiến Diệp Trường Sinh.

Thiên Nguyên Thánh Hoàng, Hắc Phượng Vương, Huyền Ứng Vương, Thiên Uyên thành Cốc trưởng lão, Kim Việt thiền sư, Thiên Phượng thế gia Diệp gia lão tổ tông...

Một đoàn người hợp thể, đều là những người nắm giữ đại danh鼎鼎 trong Nhân Yêu hai tộc, dồn dập xuất hiện ở đây, ánh mắt ngưng trọng, nhưng lại tươi cười rạng rỡ, lần lượt gặp mặt Diệp Trường Sinh.

Diệp Trường Sinh dẫn theo Ngân Nguyệt trở lại trong tòa lầu các, lẫn lộn vẻ mặt quen thuộc với những cao tăng hai tộc này.

Trong lầu các, Diệp Trường Sinh ngồi ở đầu tiên, Ngân Nguyệt ngồi bên cạnh hắn, trong ánh mắt vẫn mang theo một cổ rung động, vẻ khó tin, đến bây giờ còn chưa có hồi hộp.

Chiến lược của Diệp Trường Sinh quả thực khiến nàng cảm thấy vô cùng kinh hỉ, hiện tại thậm chí nàng còn hoài nghi, liệu Diệp Trường Sinh có thể chống lại được tổ phụ nàng hay không.

Nhưng mặc kệ như thế nào, sau khi kinh ngạc qua đi, trong lòng Ngân Nguyệt tràn đầy kinh hãi, tâm tình nhẹ nhõm, một mực đặt ở trong lòng một tảng đá bị đẩy ra, về sau cũng không cần cố kỵ người nào nữa.

Sự tồn tại của Thiên Khuê Lang Vương đối với nàng vẫn là một cây gai trong lòng, bây giờ cây gai đã bị nhổ sạch.

Đương nhiên, trừ Lang Vương, còn có một người trói buộc nàng tự do là Ngao Khiếu, hướng đi nhân sinh của nàng nhất định là bị Ngao Khiếu ảnh hưởng.

Nhưng khi biết được Diệp Trường Sinh có thiên phú yêu nghiệt như vậy, chiến lực cường đại như vậy, Ngao Khiếu còn có thể ngăn cản bọn họ sao?

Không thể nào, sợ rằng cao hứng còn không kịp nữa.

Cháu gái đi theo Diệp Trường Sinh, chờ Ngao Khiếu hiểu rõ hết mọi chuyện, chỉ sợ phải vụng trộm vui vẻ, Mạc Kỳ Ly sau khi biết có lẽ cũng phải hậm mộ nghiêng răng ghen tỵ.

Thái độ của hai vị Đại Thừa, không cần suy đoán quá nhiều, cũng không khó nghĩ.

Có thể nói, trận chiến ngày hôm nay đã hoàn toàn khẳng định địa vị của Diệp Trường Sinh ở hai tộc.

Như đám người Thiên Nguyên Thánh Hoàng, mặc dù tu vi cùng cấp với hắn, nhưng đối mặt hắn cũng mang theo một phần thật cẩn thận và câu nệ.

“Diệp đạo hữu ngoại trừ bị phân thân Thiên Ngoại Ma Quân nhập vào thân lang vương, tránh cho kẻ này mất đi lý trí, sau đó tẩu hỏa nhập ma gây họa cho Nhân Yêu hai tộc chúng ta, quả là một đại công đức!”

“Đúng vậy, công lực cái thể của Diệp đạo hữu đã kịp thời thanh trừ căn nguyên nguy hiểm của Lang Vương, cống hiến thật lớn cho hai tộc chúng ta!”

Hai vị Yêu Vương Huyền Ứng của Yêu tộc Hắc Phượng Vương lần lượt lên tiếng, giọng nói mang theo chút lấy lòng.

Hai người này, một người là lão giả đầu đầy tóc trắng, lông mày trắng râu trắng, người kia là thiếu phụ thân thể yếu điệu, hai người đều là nhân vật có đại danh鼎鼎 trong yêu tộc.

Theo lý mà nói, ngày hôm nay Diệp Trường Sinh giết một vị Yêu Vương, cái chết của Yêu Vương đối với Yêu tộc mà nói là một chuyện lớn kinh thiên động địa. Mặc kệ là nguyên nhân gì mà hắn chết đi, thì người giết chết hắn nhất định sẽ bị Yêu tộc nhắm vào.

Nhưng hiện tại, hai vị Yêu vương này dường như hoàn toàn không biết Yêu tộc có một quy tắc ngầm như vậy, không hề có ý ra mặt vì Lang Vương, ngược lại rất quyết đoán trực tiếp định cái chết của Lang Vương thành một chuyện tốt.

Ừm, tất cả đều là do Thiên Ngoại Ma Quân gây nên, vì Lang Vương bị Thiên Ngoại Ma Quân xâm nhiễm, cho nên hắn đáng chết, Diệp Trường Sinh giết Lang Vương, hai tộc Nhân Yêu chỉ có lợi mà không có hại.

Mặc kệ hai vị Yêu vương này nghĩ như thế nào, nhưng bây giờ ngoài miệng bọn họ đều bày tỏ thái độ như thế, không chỉ bọn họ như thế. Nơi đây còn lại mấy vị Yêu tộc hợp thể cũng đều là một bộ dạng vô cùng tán đồng.

Lang Vương thật đáng chết!

Cho dù trước đây có người có giao tình không cạn với Lang Vương, thì giờ phút này cũng dồn dập cho rằng Lang Vương đáng chết!

Thấy một màn như vậy, Ngân Quang tiên tử trong lòng cười lạnh vài tiếng, thầm nghĩ tất cả những người này đều là thấy gió bẻ lái.

Nhưng trong lòng nàng cũng đột nhiên trở nên nhẹ nhõm, trong ánh mắt nhìn về phía Diệp Trường Sinh vẫn mang theo kinh ngạc cảm thán.

“Linh Lung muội muội thật đúng là hảo phúc khí!” Ngân Quang tiên tử trong lòng âm thầm nghĩ.

Giờ khắc này tâm tình của Kim Việt thiên sư, trưởng lão họ Cốc đều rất phức tạp, bọn họ không khỏi bắt đầu ảo tưởng, nếu như lúc trước Diệp Trường Sinh đáp ứng gia nhập Thiên Uyên Thành thì tốt biết bao?

Dưới tình huống có một tồn tại cường đại tọa trấn như vậy, người Thiên Uyên Thành cơ hồ không cần sợ cái gì, cho dù di tộc Đại Thừa đến công thành, cũng không có gì phải sợ.

Nhưng loại suy nghĩ này cũng chỉ thoáng qua trong lòng mà thôi, chỉ là nghĩ lại, hai người biết chuyện như vậy đã không thể nào thành sự thật, bọn họ không đầu tư sớm cho Diệp Trường Sinh.

Vẫn là thủ đoạn của Linh Hoàng lợi hại, sớm đã đón lấy gia quyền của Diệp Trường Sinh. Nghĩ tới chuyện này, trong lòng hai vị trưởng lão không khỏi âm thầm bội phục Linh Hoàng.

Nếu như lúc trước bọn họ biết Diệp Trường Sinh có thể có tu vi như vậy, còn không phải sẽ cung cấp đủ cho đám người Nam Cung Uyển?

Bây giờ hồi hận cũng đã muộn, cuối cùng ánh mắt cũng không nhìn ra được.

Nhưng nói trở lại, có ai có thể có ánh mắt lợi hại như vậy, sớm nhìn ra sự bất phàm của Diệp Trường Sinh đâu?

“Linh Hoàng, e rằng cũng phải dựa vào vận khí thôi!” Rất nhiều người thầm nghĩ, cho rằng Linh Hoàng vừa mới lôi kéo được Diệp Trường Sinh thì vận khí lại càng nhiều hơn.

“Tiếp theo, Thiên Linh Vực sẽ trở thành một trong những Nhân tộc, là khu vực mạnh nhất rồi, lại có cường giả như vậy trấn thủ, hơn nữa nghe nói đại thiên kiếp của Linh Hoàng dường như cũng xảy ra chuyện ngoài ý muốn, không còn tuyệt vọng như trước nữa!”

“Nếu như vậy, Linh Hoàng đã vượt qua đại thiên kiếp... Nói không chừng bên trong vực này còn có hi vọng xuất hiện hai vị tồn tại cấp Đại Thừa!” Trong lòng Thiên Nguyên Thánh Hoàng có chút chấn động thầm nghĩ.

Làm một người trẻ tuổi nhất trong Tam Hoàng, trải nghiệm cũng là truyền kỳ nhất, kỳ thực thiên tư của hắn mạnh hơn hai vị kia một chút.

Thế nhưng, dù sao hắn cũng tu hành năm tháng ngắn ngủi, nội tình tích lũy không thâm hậu bằng hai vị kia, trong thời gian ngắn trùng kích Đại Thừa thật sự là không nắm chắc được, trừ phi hắn có thể đạt được cơ duyên kinh người nào đó.

“Vị Diệp đạo hữu này thật khiến người ta kính nể, cho tới bây giờ ta vẫn không thể lý giải, một thân tu vi này của hấn rốt cuộc tu luyện thể nào mà lên, chẳng lẽ nói hấn là một vị tiên nhân râu quai nón hay sao?”

“Tựa hồ chỉ có giải thích như vậy có thể giải thích được, chỉ có Tuyền Cơ trọng tu, mới có thể có tốc độ nhanh như vậy, hơn nữa nhìn bộ dạng lúc trước chiến đấu cùng Lang Vương, vẫn là pháp thể song tu...”

Trong lòng Thiên Nguyên Thánh Hoàng sợ hãi thán phục, trên mặt nở nụ cười tươi như gió xuân, nhiệt tình mời Diệp Trường Sinh rảnh rỗi tới Thiên Nguyên Vực xem thử, hấn nhất định lấy rượu giấu trong tay ra chiêu đãi tốt nhất.

Nói tới rượu, Diệp Trường Sinh thoáng cái nghĩ tới Hồng La tiên tử, thế là hấn đột nhiên khẽ cười một tiếng, nói:

“Nhắc tới cũng trùng hợp, Diệp mỗ đã từng may mắn đạt được một ít Hồng La tiên quả, chư vị đạo hữu có nghe nói qua vật này không?”

“Hồng La tiên quả? Là Hồng La tiên quả luyện chế Hồng La tiên tử?” Còn không đợi những người khác nói, Thiên Nguyên Thánh Hoàng lập tức kinh hô một tiếng.

Đều bất chấp kiêng kị đối với hấn, mặt mũi tràn đầy vẻ sợ hãi lẫn vui mừng nhìn Diệp Trường Sinh, chỗ sâu trong đôi mắt tràn đầy vẻ khát vọng.

Diệp Trường Sinh thấy thế khẽ giật mình, lập tức nghĩ đến vị Thánh Hoàng này còn có một danh xưng là Tử Hoàng, người này cả đời chỉ có một người hoàn toàn khác, chỉ có vật trong chén.

“Hồng La tiên tử, đây là loại rượu chỉ có Chân Tiên giới mới tồn tại sao?”

“Nghe nói chỉ có tiên nhân mới được hưởng dụng, tiên nhân uống sẽ bị uống say!”

“Diệp đạo hữu không ngờ có thể thu được Hồng La tiên quả, quả nhiên là người có vận khí lớn, quả nhiên khiến người ta hâm mộ!”

“Hong La tiên quả muốn dùng để luyện rượu, ít nhất phải mấy vạn năm tuổi mới được. Hơn nữa trồng trọt cũng không dễ, ở Chân Tiên giới cũng không phải dễ dàng có được!”

“Nghe nói quanh năm uống rượu Hong La tiên tử sẽ cải thiện thể chất!”

.....

Phần lớn những tu sĩ Hợp Thể kỳ này đều có kiến thức rộng rãi, nghe nói qua không ít người có Hong La tiên tử nên nhất thời đều nghị luận.

Mà những người thích rượu ngon, từng người một lập tức dùng ánh mắt tràn đầy vẻ nóng bỏng nhìn Diệp Trường Sinh, dáng vẻ hận không thể ngay lập tức nhìn thấy Hong La tiên tử.

Tiên nhân thì mới có thể uống được rượu, việc này vô cùng hấp dẫn với những người như bọn họ.

“Ha ha, xem ra chư vị đạo hữu đều biết Hong La tiên tử rồi, vừa vặn trong tay Diệp mỗ thiếu một ít vật liệu luyện chế loại tiên tử này...”

Diệp Trường Sinh còn chưa nói hết lời, Thiên Nguyên Thánh Hoàng lập tức có chút hưng phấn kích động nói: “Diệp đạo hữu yên tâm, nói đến tài liệu luyện rượu, Thiên Nguyên Vực chúng ta nhất định là đầy đủ nhất!”

“Diệp đạo hữu cần tài liệu gì, xin cứ việc phân phó, ta nhất định sẽ giúp đạo hữu tìm đủ!”

Nhìn thoáng qua phần tử ủ rượu tích cực này, Diệp Trường Sinh cười cười, gật đầu nói: “Được, vậy làm phiền đạo hữu. Sau khi chưng cất rượu, ta cho đạo hữu một bình trước!”

“Được, nếu đến lúc đó trong tay Diệp đạo hữu có tiên tử dư thừa, tại hạ nguyện ý bỏ ra một vài thứ để trao đổi!” Thiên Nguyên Thánh Hoàng lập tức nói ra.

“Không thành vấn đề, chỉ cần có dư thừa, Diệp mỗ có thể công khai bán ở trong hai tộc Nhân Yêu!” Diệp Trường Sinh trong lòng cười hắc hắc, nói thẳng.

Lấy địa vị của Hong La tiên tử trong lòng đông đảo tử quý, hẳn cũng không cần làm cái khác, chỉ dùng loại rượu này là có

thể kiếm được nhiều linh thạch.

Nghe Diệp Trường Sinh nói vậy, những tu sĩ Hợp Thể kỳ còn lại cũng bắt đầu lộ vẻ chờ mong.

Chờ tương lai có thể nhấm nháp một phen loại tiên tử này, bốn bỏ năm vào, chẳng khác nào làm tiên nhân.

Mà cho dù là người đối với rượu không quá hứng thú, cũng nghĩ sau này nếu có thể dùng đại giới không cao như vậy mua được một bình, ngược lại là có thể mua một ít nếm thử.

“Diệp đạo hữu nguyện ý đem Hồng La tiên tử trân quý như vậy lấy ra chia sẻ, thật sự là làm cho người ta kính nể!”

“Đúng vậy a, nếu ta có Hồng La tiên tử, nhất định sẽ vụng trộm giấu đi một mình hưởng dụng!”

“Diệp đạo hữu tâm khí to lớn làm cho người bội phục, khó trách có thể tu hành nhanh như vậy. Cường đại như thế, tương lai đạo hữu tất có thể trở thành vị Đại Thừa thứ ba trong hai tộc chúng ta!”

.....

Tiếng lấy lòng lại vang lên, những tu sĩ Hợp Thể kỳ này ngày thường ai nấy đều cao ngạo vô cùng, hầu như không ai cúi đầu trước người khác, nhưng bây giờ lại có vài phần nịnh nọt Diệp Trường Sinh.

Tất cả những chuyện này cũng là bởi vì thực lực mà gã biểu hiện ra ngoài, đã có thể so với tồn tại cấp Đại Thừa.

Trên mặt Diệp Trường Sinh mang theo vẻ bình thản, đợi đến khi mọi người tán thành nhau rồi nhao nhao đáp xuống, trên mặt hắn mới lộ ra nụ cười ấm áp, vươn tay ra, đè xuống, ý bảo mọi người an tĩnh một chút.

Khi hắn làm ra động tác này, trong lầu các lập tức lặng ngắt như tờ, tất cả mọi người đều ngậm miệng, ánh mắt nhìn về phía hắn, chờ đợi hắn nói tiếp.

“Nhiều đồng đạo như vậy hôm nay có thể tụ tập ở đây, quả là một cuộc thịnh hội!” Diệp Trường Sinh nói.

Diệp Trường Sinh cười dữ tợn, lại nói: “Nếu có nhiều người đến đây như vậy, sao chúng ta không luận đạo một phen, nhiều

đồng đạo như vậy, mỗi người đều là thiên kiêu một đời, có trao đổi với nhau, chỉ sợ đều có thể thu hoạch xa xỉ!”

“Không dám không dám, trước mặt Diệp đạo hữu chúng ta không xứng là thiên kiêu!”

“Ha ha, Diệp đạo hữu nói rất đúng, chúng ta có thể tụ cùng một chỗ không dễ dàng gì, không bằng cùng luận đạo một phen!”

“Được được được, lão phu đã sớm mong chờ có thể giao lưu cùng chư vị đồng đạo!”

.....

Dưới sự đề nghị của Diệp Trường Sinh, nhất thời hai ba mươi vị tu sĩ Hợp Thể trong lầu các đều rớt rít kể lại một ít lý giải của mình đối với con đường tu luyện.

Từ trong trận luận đạo này, Diệp Trường Sinh thu hoạch được cũng không có bao nhiêu, ngược lại, vị Ngân Nguyệt này tu vi Luyện Hư trung kỳ, là người duy nhất thấp hơn Hợp Thể kỳ ở trong sân đạt được chỗ tốt rất lớn, luôn có một số lời nói của tu sĩ Hợp Thể, có thể gợi lên một ít gợi ý cho nàng.

Đợi đến ngày thứ hai, những tu sĩ Hợp Thể kỳ trong lầu các nhao nhao cáo từ rời đi, trong lòng mỗi người đều mang theo cảm khái, thậm chí hiện tại Diệp Trường Sinh đại khái có thể xưng là đệ nhất hợp thể của hai tộc rồi!

Đợi đến khi những người này rời đi, Diệp Trường Sinh bắt đầu kiểm kê những chiến lợi phẩm đoạt được từ trên người Lang Vương.

Một viên yêu đan Hợp Thể thì không cần nhiều lời, xương và kinh mạch của Lang Vương đều có thể luyện khí, tài liệu luyện đan tốt nhất, toàn thân con Hắc Lang này đã bị Diệp Trường Sinh cạo sạch.

Trong vòng tay trữ vật của hắn, một đồng lớn tài liệu Yêu tộc càng làm cho trên mặt Diệp Trường Sinh lộ ra nụ cười vui sướng. Có mấy thứ này, hắn có thể bắt đầu động thủ luyện chế Nguyên Hợp Ngũ Cực Sơn.

Đan dược, phù lục, linh tài, số lượng cực kỳ khổng lồ, một vị là cấp Yêu vương, tài phú trên người khổng lồ đến mức người

bình thường khó có thể tưởng tượng được.

Tuy nói Lang Vương là một trong Tam Hoàng Thất Yêu Vương, uất ức nhất, nhưng những thứ nó cất giữ lại không thể khinh thường.

Một cái Nghịch Tinh Bàn, là một trong những ký hiệu của Tam Hoàng Thất Yêu Vương, bây giờ lại rơi vào tay Diệp Trường Sinh.

Một kiện thông thiên linh bảo, Vạn Hi yêu tháp, bài danh hơn tám ngàn trên Hồn Độn Vạn Linh Bảng, tuy rằng bây giờ Diệp Trường Sinh chướng mắt, nhưng đặt ở trong quần thể tu sĩ Hợp Thể, đây cũng coi như là bảo vật rất lợi hại.

Diệp Trường Sinh ngắm nghía Yêu tháp này một hồi, sau đó đột nhiên vung tay ném cho Ngân Nguyệt:

“Cái Thông Thiên Linh Bảo này thích hợp cho tu sĩ Lang tộc các người sử dụng, tặng các người!”

“Cái này... Bảo vật trân quý như vậy, người không cần sao?” Ngân Nguyệt nhất thời kinh ngạc hỏi.

Loại bảo vật cấp độ Thông Thiên Linh Bảo này, trong hai tộc Nhân Yêu cộng lại cũng chỉ có hai mươi kiện mà thôi. Mỗi kiện đều trân quý đến cực điểm, không phải hai Đại Thừa, không phải Tam Hoàng Thất Yêu Vương thì cũng không có tư cách nắm giữ.

Bây giờ Diệp Trường Sinh cũng tiện tay đưa cho hắn.

“Chỉ là một kiện pháp bảo mà thôi, làm sao so được với người quan trọng. Với pháp lực hiện tại của người, sau khi tiến thêm một bước, có thể thúc giục được bảo vật này rồi!” Diệp Trường Sinh vừa cười vừa nói.

“Ta...” Ngân Nguyệt nghe nói như thế, tựa hồ muốn nói điều gì, lại nói không nên lời, khuôn mặt không khỏi đỏ ửng cúi đầu xuống.

“Sao, người không tin những lời ta vừa nói à? Trong lòng ta, người độc nhất vô nhị, không có gì sánh được!” Diệp Trường Sinh tới gần trước mặt nàng, hạ giọng nói.

Ngân Nguyệt ngẩng đầu lên, trong mắt tràn đầy nhu tình thủy quang dịu dàng, nàng khó nén ngượng ngùng nói: “Diệp

huynh, ta hiện tại... Ta không có gì có thể cho ngươi!”

“Ta biết!” Diệp Trường Sinh nhẹ giọng nói, Ngân Nguyệt trước khi tiến cấp hợp thể không thể làm mất đi chân âm, nếu không sẽ ảnh hưởng đến Thất Tinh Nguyệt Thể của nàng.

“Bất quá... Không phải còn có biện pháp khác sao? Để Nguyệt Nhi đến hảo hảo hầu hạ ngươi một chút!” Ngân Nguyệt bỗng nhiên lấy dũng khí, trong ánh mắt ẩn chứa một tia lửa nóng, nói như vậy.

“Cái này...” Diệp Trường Sinh nhất thời kinh ngạc, Ngân Nguyệt luôn lạnh lùng nhưng lại chủ động nói ra những lời như vậy.

Thấy ánh mắt cổ quái kia của hắn, Ngân Nguyệt nhất thời có chút xấu hổ xấu hổ: “Còn không phải thời điểm ngươi đem ta coi là người hầu sai khiến sao, để ta thủ vệ, để ta giúp các nàng thanh lý...”

Nhìn thấy nhiều tròng diện lớn như vậy, nàng còn không biết những chuyện kia là thế nào sao?

Chưa từng ăn qua thịt heo, nhưng cũng gặp qua heo chạy mất. Mặc dù hiện tại không thể giao toàn bộ cho hắn, nhưng chuyện khiến hắn vui vẻ, Ngân Nguyệt cũng đã học được rất nhiều.

“Nguyệt nhi ngoan!” Ánh mắt Diệp Trường Sinh dấy lên ngọn lửa nóng rực, vút mấy thứ của Thiên Khuê Lang Vương sang một bên, ôm chặt lấy Ngân Nguyệt.

“Chủ nhân ~ “

Ngân Nguyệt đột nhiên gọi ra xưng hô thường dùng tại nhân giới, trong ánh mắt tràn đầy sóng nước, lóe ra quang mang mê hoặc vô tận.

Lấy thân phận hai người bây giờ, lần thứ hai hô như vậy, lại có một tư vị khác!

Ở trong lầu các, thi thể Lang Vương ném xuống mặt đất, bên kia, hai đạo nhân ảnh đang quần lấy nhau.

Diệp Trường Sinh lại ở lại Thiên Uyên Thành mấy ngày, trong khoảng thời gian này, hắn từ bên Ngân Nguyệt nghe nói rất nhiều chuyện.

Ngân Nguyệt đối với hắn đã không hề giấu diếm, kể lại những chuyện mình đã trải qua trước kia ra. Trong những lời này, Diệp Trường Sinh đã hiểu rõ một bí mật.

Cũng nhờ bí mật này khiến rốt cuộc y cũng hiểu được, vì sao tòa Nhân giới mà y xuất thân lại đặc thù như vậy.

Hết thấy đều bởi vì Huyền Thiên chi bảo, cũng chính là cây Huyền Thiên Tiên Đẳng mà Diệp Trường Sinh đang nắm trong tay.

Tiên Đẳng thai nghén ra Huyền Thiên Trảm Linh Kiếm, lúc đầu bị tu sĩ giới phát hiện, là ở trong một tòa động phủ của cổ tu sĩ.

Nói cách khác, gốc tiên đẳng này cũng không phải là hoang dại, mà đã sớm bị người ta phát hiện và trồng, nhưng bởi vì thời kỳ thượng cổ Ma giới xâm lấn dẫn đến biến cố, làm cho gốc tiên đẳng này bị chôn vùi xuống dưới.

Hôm nay, thông qua miệng Ngân Nguyệt, Diệp Trường Sinh mới biết được cây Tiên Đẳng này kỳ thật là trước kia, bồi dưỡng một kiện Huyền Thiên chi bảo bí mật của hai tộc Nhân Yêu.

Giới diện giống như Nhân giới, toàn bộ Linh giới không biết ứng với bao nhiêu cái, trên lý thuyết mà nói, mỗi một giới diện đều có điều kiện để sinh ra Huyền Thiên chi bảo.

Nhưng trên thực tế là, thật sự có thể dựng dựng ra Huyền Thiên Chi Bảo giới diện hạ cấp, trăm vạn bên trong cũng tìm không ra một cái nào.

Nói cách khác, Huyền Thiên chi bảo đã sớm tan nát ở trên đường cái của Linh Giới rồi.

Nhân tộc rất may mắn gặp được cơ duyên Vạn Trung chọn được, nhưng bởi vì Huyền Thiên chi bảo trước khi trưởng thành không thể thoát ly khỏi giới diện này nên bọn họ không có cách nào mang theo được.

Hơn nữa cũng không dám để lộ tin tức ra ngoài, miễn rước lấy tai ương diệt tộc, vì vậy bọn họ liền bí mật bồi dưỡng cây tiên đẳng này ở hạ giới.

Cho tới giờ, chuyện này chỉ có số ít người đạt Đại Thừa của hai tộc biết được.

Nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, qua khoảng trăm vạn năm nữa thì gốc Tiên đăng ở hạ giới kia sẽ trưởng thành, sản sinh ra một kiện Huyền Thiên chi bảo.

Mà khi đó hai tộc, cũng sẽ sớm liên hệ với nhau một vị Chân Linh, trực tiếp ký kết khế ước với nàng, dùng cái này để che chở hai tộc, để cho hai tộc trở thành Linh Giới đại tộc.

Nhưng... Không có chuyện ngoài ý muốn thường xảy ra, người của Ma giới không biết vì sao lại tấn công Nhân giới như điên, thậm chí ngay cả hóa thân của mấy vị Thánh Tổ cũng phải xuống.

Kết quả trong chiến loạn, người bảo vệ Huyền Thiên Tiên Đăng đã chết, Huyền Thiên Tiên Đăng đã thất lạc!

Sau khi biết được chuyện này, Ngao Khiêm và Mạc Khiếu nóng nảy như lửa đốt, nhưng bọn họ lại không dám biểu hiện ra bất cứ điều gì khác thường, không dám quá phẫn chú ý hạ giới này, miễn cho bị người phát hiện ra vấn đề.

Vì vậy, cũng chỉ có thể ra vẻ không biết mà sai người hạ giới, đi ngăn cản Ma giới tiến công, đoạt lại quyền sở hữu ở hạ giới, sau đó đi tìm gốc tiên đăng kia.

Chính vì nguyên nhân này mà có đám người Ngân Nguyệt, Băng Phách hạ giới, nhưng thật ra những người này khi hạ giới, đối với sự tình của Huyền Thiên Tiên Đẳng cũng hồn nhiên không biết.

Chỉ là bọn họ đang ẩn giấu trong đó mà thôi, tìm kiếm người của Tiên đẳng thật sự.

Nhưng chung quy vẫn là không có thu hoạch gì, mất Tiên Đẳng rồi!

Hạ giới kia cũng bởi vì nguyên nhân Ma giới tấn công cắt đứt liên hệ, Đại Thừa hai tộc không dám quá mức giống trông khua chiêng đi tìm, hơn nữa đại thiên kiếp của mình cũng lửa sém lông mày, vì vậy liền tạm thời từ bỏ thế giới kia.

Bất quá, những năm gần đây một chỗ nhân giới lên lút hàng lâm rất nhiều thượng giới hóa thân, mặc Lan thánh cảm cùng Thiên Lan thánh thú cũng không phải là toàn bộ.

Đại Diễn Thần Quân từng tiếp xúc với tồn tại như vậy, hơn nữa còn nói Hàn Lập không nên tiếp xúc dễ dàng với những người này.

Những hóa thân của thượng giới này rất có thể là do đi tìm Huyền Thiên Tiên Đẳng.

Nếu không thì sao hạ giới mà hai tộc Nhân Yêu nắm giữ rất nhiều, vì sao chỉ có một đối phương tiến vào trong giới này là một đồng hóa thân?

Mà Ngân Nguyệt biết rõ nội tình chuyện này, hay là sau khi nàng trở về, biểu hiện ra tư chất Đại Thừa trước mặt Ngao Khiêm, Ngao Khiếu nhận định tương lai nàng sẽ là một trong hai tộc trụ cột, cho nên mới nói chuyện này cho nàng biết.

Đây kỳ thật cũng là nguyên nhân vì sao lúc kích hoạt Trảm linh kiếm Trung Thiên, cao tầng hai tộc lập tức hoài nghi tại trên người một ít tu sĩ phi thăng.

Bởi vì bọn họ biết hạ giới có thứ như vậy!

Nghe Ngân Nguyệt giảng giải, Diệp Trường Sinh trong lúc nhất thời nghĩ tới càng nhiều.

Ma giới điều động hóa thân Thánh Tổ để xâm lấn Nhân Giới có phải cũng bởi vì Huyền Thiên Tiên Đẳng này hay không?

Bằng không, đối phó với hóa thân của một trong một khu vực hạ giới mà có thể hạ xuống hóa thân của hai vị Thánh Tổ?

Lục Cự và Nguyên Sát rảnh rồi không có việc gì làm sao?

Rõ ràng là tùy tiện giao cho một tu sĩ Luyện Hư là có thể giải quyết được chuyện này mà còn phải đích thân xuất động?

Xem ra nước trong này rất sâu.

Liên tưởng tới khi Lục Cự phản bội hoa quý, leo lên vị trí thủy tổ Ma giới, Diệp Trường Sinh lập tức hiểu ra rất nhiều.

Lục Cự không thể nghi ngờ là Thủy nhất trong Ma giới, thực lực có đạt tới cấp bậc Chân Linh bình thường hay không cũng khó nói, trong tay còn không có Huyền Thiên chi bảo.

Tuy được hai vị thủy tổ là nguyên ma và Niết Bàn ủng hộ, nhưng vị trí này, cuối cùng cô vẫn không ngồi yên được.

Nếu như ngồi không vững, vậy sẽ muốn thay đổi tình huống này, căn bản là ở thực lực, mà thủ đoạn tăng thực lực rất đơn giản:

Đạt được một kiện Huyền Thiên chi bảo!

Chỉ cần có một kiện Huyền Thiên Chi Bảo, nàng ta tất nhiên có thể ngồi vững ngôi vị Thủy Tổ, cho nên nàng ta có động cơ mãnh liệt muốn tìm kiếm.

Như vậy, kết quả liền rõ ràng, hẳn là Lục Cự không biết thông qua phương pháp gì mà biết được trong một tòa nhân giới kia có một kiện Huyền Thiên chi bảo, vì lẽ đó phát động chiến tranh nhằm vào một tòa nhân giới kia.

Nguyên Sát là người đi theo nàng phản bội Bảo Hoa, là tỷ muội nàng tín nhiệm nhất, cho nên nàng để Nguyên Sát lĩnh quân đi đánh Nhân Giới.

Mà bản thân nàng cũng lên lút phái hóa thân hạ giới đi tìm kiếm.

Nói như vậy, Huyền Thiên chỉ bảo trước khi hiện rõ, đều ẩn nấp trong thiên cơ, thông qua bất kỳ thủ đoạn nào cũng không thể tìm được, chỉ có dưới cơ duyên xảo hợp, tận mắt nhìn thấy mới được.

Nhân giới mặc dù rất nhỏ, nhưng khoảng cách cũng tính bằng ức dặm, mà thần thức tồn tại cấp Đại Thừa chỉ bao trùm có mấy vạn dặm, dựa vào thần thức đi tìm nhất định là không được.

Hơn nữa thời gian thần thức cấp Đại Thừa có thể xuất hiện ở Nhân giới cũng rất ngắn ngủi.

Cho nên, phương án Lục Cực cùng Nguyên Sát thiết kế chính là đánh hạ nhân giới này, sau đó để đại quân Ma tộc đi tìm kiếm.

“Như vậy xem ra, La Hầu kia ở lại Nhân giới, nói không chừng cũng là vì chờ gốc Huyền Thiên Tiên Đẳng này thành thực!”

“Mà nguyên lai sau khi Hàn Lập đem Huyền Thiên Quả Thật đi, La Hầu cũng rời khỏi Nhân giới!” Diệp Trường Sinh trong lòng thầm nghĩ.

Trong lúc nhất thời, hắn có một loại cảm giác sáng tỏ thông suốt, một cây Huyền Thiên Tiên Đẳng đem tất cả mọi thứ đều xâu chuỗi lại, rất nhiều chuyện kỳ quái, cũng có lý do hợp lý.

“Nói như vậy, tu sĩ bình thường, cho dù là Đại Thừa cũng không cách nào nhìn ra được trong một giới diện có dựng dục ra Huyền Thiên Chi Bảo hay không!”

“Nhưng những tồn tại đỉnh cấp, những tồn tại tương đối tiếp xúc pháp tắc kia, lại có thể nhìn ra manh mối!” Diệp Trường Sinh trong lòng thầm nghĩ.

Hắn nhớ tới lão tổ Cô tộc hư linh, nghĩ tới đám Chân Linh du đãng trong hư không giới diện kia.

“Hư Linh lão quái Độ Kiếp kỳ này có thể nhìn ra Huyền Thiên chi bảo trong Linh giới có khả năng diễn biến ra, hẳn chắc chắn biết ở Linh giới hiện tại còn có vài món Huyền Thiên chi bảo được thai nghén!”

“Nhưng do Thiên Cơ ẩn nấp, không thể tính được, hắn không thể nào tìm kiếm vài món Huyền Thiên Chi Bảo này!”

“Đổi lại là nhân giới cũng vậy, nếu những cường giả đỉnh cấp kia đi ngang qua Nhân giới, có thể nhìn ra Nhân giới đang thai nghén một kiện Huyền Thiên chi bảo, nhưng bọn hắn cũng không cách nào tính ra cụ thể Huyền Thiên chi bảo này ở chỗ nào của Nhân giới!”

“Những tồn tại cấp Chân Linh kia lựa chọn rời khỏi giao diện ban đầu của mình, du dương trong giới diện, rất có thể là vì tìm kiếm loại tiểu giới diện có Huyền Thiên chi bảo tồn tại!”

“Tìm được một người, trực tiếp tiến vào ổ trong đó, không ai có thể cạnh tranh với bọn họ, món bảo vật này vừa chín liền thành của bọn họ, mà thời gian bảo vật Huyền Thiên thành thực, bọn họ cũng hoàn toàn có thể chờ được!”

“Cho nên La Hầu chạy đến Nhân giới hoàn toàn có thể nói là hợp lý, một thế giới như Nhân giới, một thế giới như vậy ở tất cả các giới diện ở Tiểu Nam Châu, như cát sông hằng hà, không thể đo lường được, có thể gặp được Nhân giới cũng coi như là nó may mắn rồi!”

“Tê! Nói không chừng... con La Hầu này còn cùng nhân yêu lưỡng tộc có liên quan...”

.....

Sau khi cùng Ngân Nguyệt ở lại Thiên Uyên Thành vài ngày, hai người liền chuẩn bị rời khỏi nơi đây đi một chuyến đến Yêu tộc.

Bất quá trước đó, còn có một việc phải xử lý.

Diệp Trường Sinh lấy ra một cái hộp ngọc, mở ra mấy tấm phù lục bên trên, từ bên trong bay ra một Nguyên Anh hai mắt nhắm nghiền, trên mặt mơ hồ có ánh sáng màu đỏ.

Bây giờ Nguyên Anh này đang bị phong cấm, nhưng Diệp Trường Sinh chỉ tay một cái, con Nguyên Anh này lập tức mở mắt ra.

Sau khi vẻ mờ mịt hiện lên, Nguyên Anh này lập tức hiểu rõ nơi này là nơi nào.

“Grào!

!”

Tiếng gầm thét vang lên, phẫn nộ, oán độc, ghen ghét, sát ý... đủ loại ánh sáng chọi lóe lên trong mắt Nguyên Anh.

Nhất là khi nhìn thấy bộ dạng quyền rũ của Ngân Nguyệt nằm trong lòng của Diệp Trường Sinh, Lang Vương quả thực muốn tức điên lên, hận không thể lập tức hủy diệt tất cả trước mắt.

Nhưng... Hiện tại hẳn không có Thiên Ngoại Ma Quân ảnh hưởng, vẫn có lý trí, tuy trong lòng phẫn hận tới cực điểm, nhưng trên mặt lập tức lộ ra vẻ lầy lòng, nịnh nọt:

“Chúc mừng đại nhân đã ôm mỹ nhân về, Linh Lung đi theo đại nhân. Tiểu nhân tâm phục khẩu phục, lúc trước là tiểu nhân mất trí, tùy tiện xúc phạm đại nhân, mong đại nhân thứ tội!”

“Tiểu nhân nguyện ý lấy hết tất cả ra dâng hiến cho đại nhân, nguyện ý phụng đại nhân làm chủ, nguyện ý trở thành tọa kỵ của đại nhân, canh giữ hộ vệ cho đại nhân!”

.....

Nguyên Anh Lang Vương lập tức làm ra dáng vẻ quỳ xuống đất cầu xin tha thứ, trong thần sắc nịnh nọt đến cực điểm.

Hắn vốn là loại tâm cơ thâm trầm, tính cách có thể khuất có thể duỗi, nếu không cũng không đến mức trên đỉnh đầu có Ngao Khiếu cực độ thống hận, còn có thể giả vờ giả vịt nhiều năm như vậy.

Nếu Diệp Trường Sinh thật sự khoan dung hắn, vậy hẳn thật sự có thể cung kính kính, vĩnh viễn làm một con chó giữ nhà cho Diệp Trường Sinh, sẽ không thể hiện ra bất cứ việc gì.

Chỉ cần Diệp Trường Sinh vĩnh viễn cường đại, hẳn cũng có thể trung thành vĩnh viễn.

Nhưng... Nếu có một ngày, hắn có cơ hội cản trở, hắn cũng nhất định sẽ dùng hết tất cả thủ đoạn ác độc trên đời này đến rửa sạch sỉ nhục của mình.

Bộ dáng Lang Vương này lập tức khiến Diệp Trường Sinh nghĩ tới đám người Cực Âm, Huyền Cốt ở Nhân giới. Hắn cười hắc hắc, cũng không nói nhảm với Lang Vương.

trực tiếp đánh ra một cái tát, khắc chế được Nguyên Anh của đối phương suu hồn, rồi sau đó bóp nát.

“Lục đại hóa thân? Tốt lắm, quả nhiên là thỏ khôn có ba hang!” Diệp Trường Sinh đột nhiên cười lạnh.

“Lục đại hóa thân này thường ngày phân tán ở các nơi, không ai biết cụ thể hóa thân ở đâu!” Ngân Nguyệt nhẹ giọng nói.

Diệp Trường Sinh cười hắc hắc: “Nếu như đổi lại là người khác, cho dù có thể giết chết Lang Vương, cũng hơn phân nửa không thể nào suu hồn được hần, xác định vị trí sáu đại hóa thân của hần!”

“Nhưng thần thức của ta là gấp tám lần tu sĩ cùng cấp, tất cả bí mật của hần trước mặt ta là không có chỗ ẩn nấp!”

“Đi thôi, chúng ta đi trăm thảo trừ căn, thuận tiện vét sạch mây động phủ bí mật của hần luôn!” Diệp Trường Sinh nói, mang theo Ngân Nguyệt rời khỏi Thiên Uyên Thành.

Tốc độ của bọn họ rất nhanh đi một vòng quanh lãnh địa của hai tộc Nhân Yêu, thậm chí một chuyến đi đến Man Hoang bên ngoài Thiên Uyên Thành, sau đó hai người lại đi đến Lang tộc một chuyến.

Sau khi bọn họ lượn một vòng trong Lang tộc thì mấy vị trưởng lão của cao tầng Lang tộc đã chết một cách tự nhiên, trong đó thậm chí còn bao gồm cả hai vị trưởng lão Hợp Thể.

Chuyện này vừa xảy ra, tất cả mọi người đều biết rõ đã xảy ra chuyện gì, tại sao những người này lại chết đi, những người hiểu rõ một chút nội tình đều biết rõ trong lòng.

Số lượng tu sĩ hợp thể của Lang tộc vẫn không ít, cho dù tính cả hai vị trưởng lão Hợp Thể và Lang Vương chết đi thì vẫn còn lại năm vị hợp thể.

Nhưng mấy người này lại phảng phất như hoàn toàn không biết chuyện này, đều ngậm chặt miệng không nói một lời.

Cả Lang tộc câm như hến, im lặng không nói chuyện với Lang Vương cùng mấy vị trưởng lão này, một ít thân tín của Lang Vương ngày trước lặng yên không một tiếng động bị xử lý.

Người xuất thủ không ai khác, chính là mấy vị Hợp Thể kỳ lang tộc kia, trong đó có một vị tu sĩ Hợp Thể trung kỳ lang

tộc xuống tay tàn nhẫn nhất.

Hắn trực tiếp nhổ những Nhân tộc kia lên, tiêu diệt toàn bộ.

Người này lại là một con hắc lang lúc trước cạnh tranh với Thiên Khuê Lang Vương, thực lực gần Thiên Khuê, hiện tại xem như đã bắt được cơ hội trả thù.

Sau trận phong ba này, nhánh yêu tộc Lang tộc này cường thịnh lập tức trở nên suy yếu. Lang Vương vừa chết, trong Lang tộc ngay cả một vị Hợp Thể hậu kỳ cũng không tìm ra.

Trên thực tế, sở dĩ Ngao Khiếu chậm chạp không ra tay với Thiên Khuê, cũng bởi vì gia hỏa này là tồn tại duy nhất có chiến lực Hợp Thể hậu kỳ trong Lang tộc, là người chọn Lương Đại.

Thiên Khuê Lang Vương còn có thể sống rất nhiều năm, vượt qua thêm mấy lần đại thiên kiếp cũng không thành vấn đề, nhưng Ngao Khiếu nó lại không làm được.

Lần trước đại thiên kiếp cũng đã khiến hắn đại thương nguyên khí, thiếu chút nữa vẫn lạc, đến bây giờ thương thế còn chưa hoàn toàn chữa khỏi.

Trong lòng Ngao Khiếu biết rõ mình không thể chống đỡ được đại thiên kiếp tiếp theo.

Mà tôn nữ của mình cho dù thiên tư có xuất chúng, nhưng trong mấy ngàn năm qua cũng không thể tu hành đến Hợp Thể hậu kỳ.

Một khi hắn chết, Lang tộc lập tức sẽ bị mấy đại Vương tộc khác chèn ép, rất nhiều lợi ích chỉ sợ phải phun ra.

Nếu như hắn giết Thiên Khuê thì sau khi Lang tộc chết e rằng sẽ còn thảm hơn nữa.

Chính vì vậy, hắn ta vẫn chậm chạp không động thủ.

Nhưng bây giờ mặc kệ hắn có đồng ý hay không, Diệp Trường Sinh cũng đã ra tay giúp hắn, thực lực của Lang tộc lập tức có chút xanh vàng không tiếp.

Tuy nhiên, Diệp Trường Sinh cũng mang đến biến số mới cho Lang tộc.

Có hấn chỗ dựa to lớn như vậy, dù lần sau đại thiên kiếp Ngao Khiếu không khiêng, Lang tộc cũng sẽ không vì vậy mà suy sụp.

Bởi vì ai cũng biết trong Lang tộc có Ngân Nguyệt tồn tại.

Sau lưng Ngân Nguyệt lại là nhân vật có thể một chiêu đánh chết Lang Vương.

Có hấn che chở, chuyện tu hành Ngân Nguyệt đến Hợp Thể hậu kỳ chỉ là sớm hay muộn mà thôi, tương lai nói không chừng sẽ tiếp được vị trí Lang vương.

Đương nhiên, cũng phải xem tương lai Ngân Nguyệt có đồng ý hay không.

Dù sao thì bây giờ Ngân Nguyệt không hề có ý định quay về Lang tộc, sau khi nàng và Diệp Trường Sinh giết mấy vị trưởng lão Lang tộc kia liền chạy tới Thiên Linh Vực.

Đến đây, năm xưa khi ở nhân giới gặp nhau một nhà, chúng nữ ngoại trừ người nhà Tử Linh, tất cả những người khác đều được Diệp Trường Sinh mang đến.

Ừm, đương nhiên trong đó còn nhiều, nhưng điều này không quan trọng!

Một đoạn thời gian yên bình tu hành chậm rãi vượt qua, Diệp Trường Sinh ở trong Linh Hoàng thành vừa hướng dẫn chúng nữ tu hành, vừa tu hành Cực Thần ấn pháp tầng thứ tư.

Môn công pháp này càng về sau tu hành càng gian nan, dù sao thần thức của Diệp Trường Sinh hiện tại mạnh hơn so với đại đa số tu sĩ Đại Thừa mấy lần, muốn tiến hành gấp đôi, độ khó có thể tưởng tượng được.

Lúc trước tu luyện tầng thứ ba đã tốn hấn mấy chục năm, mà bây giờ tầng thứ tư, đồng dạng không kém bao nhiêu.

Sau khi dùng sáu mươi năm, Diệp Trường Sinh mới tu luyện tầng thứ tư thành công.

Nhìn bề ngoài cái này tốn sáu mươi năm, trên thực tế cái này vẫn là thánh linh đan nâng đỡ sau sáu mươi năm.

Đoạt Thần Ấn!

Cực Thần ấn pháp tăng thứ tư ngoại trừ khiến thần thức của Diệp Trường Sinh bạo tăng tới mười sáu lần so với tu sĩ cùng cấp, cũng khiến hắn lại lần nữa thu được một môn thần thông về phương diện thần thức.

Môn ấn pháp này có tác dụng vô cùng kỳ lạ và đáng sợ, có thể bóp méo ý chí của người khác, thay đổi nhận thức của người khác, gần như đoạt xá, biến một người hoàn toàn trở thành một người khác.

Giả sử thi triển Đoạt Thần Ấn với kẻ địch của ngươi, vậy là có thể thay đổi nhận thức của hắn, khiến hắn biến thành nô bộc trung thành nhất của ngươi.

Đương nhiên thần thông tà môn nghịch thiên như vậy, cũng không phải không có hạn chế có thể tùy ý thi triển.

Bóp đổi ý chí người khác, cần tiêu hao thần thức của chính Diệp Trường Sinh, thực lực của đối tượng gieo xuống đoạt thần ấn, thần thức càng mạnh, cần tiêu hao thần thức của chính Diệp Trường Sinh cũng càng nhiều.

Hơn nữa, muốn bóp méo nhân cách tâm trí của những người chênh lệch tu vi không lớn với mình, còn cần tiêu phí thời gian rất dài chậm rãi tiềm hóa.

Trong thời gian này, thần thức của Diệp Trường Sinh vẫn tiếp tục tiêu hao, Đoạt Thần ấn sẽ luôn duy trì trên người đối tượng bị trồng, thẳng đến khi ý chí của hắn bị chuyển thành bộ dáng mà Diệp Trường Sinh muốn, mới có thể tiêu tán.

Sau khi hạ Đoạt Thần Ấn, Diệp Trường Sinh nhất định phải bảo đảm thần thức hẩn lưu lại trên thân người nợ, so với thần thức của hẩn mạnh hơn một bậc, nếu không đối phương đã có thể thoát khỏi khống chế của giật mình.

Lấy tu vi hiện tại của Diệp Trường Sinh, thi triển Đoạt Thần Ấn đối với tu sĩ dưới Hóa Thần, cái kia cơ hồ trong nháy mắt có thể tái tạo nhân cách, để nhân cách hoàn toàn biến thành bộ dáng mình muốn.

Hơn nữa loại biến hóa này, đối với các loại tu vi, ký ức, không ảnh hưởng chút nào, người khác cũng hoàn toàn không cách nào nhìn ra thần hồn của hẩn biến hóa ra sao.

Nhưng vừa đến Hóa Thần, luyện hư cảnh giới bậc này, liền không thể có tổ dụng cao như thế, nếu hẩn thi triển đoạt thần ấn đối với một vị tu sĩ Hóa Thần hoặc là Luyện Hư.

Như vậy muốn làm cho đối phương biến thành dáng vẻ mình muốn, khả năng phải tốn mấy năm, mấy chục năm trôi qua chậm rãi mãi giữa.

Còn hợp thể ngang với Diệp Trường Sinh, muốn bóp méo tâm trí bọn họ càng thêm gian nan, đó là một trận giằng co.

Dù sao, người có thể tu luyện đến bước này, không có một ai là tâm trí kém, ý chí của bọn họ tất nhiên sẽ hết sức kiên định, muốn bóp méo mà nói vô cùng khó khăn.

Thế nhưng, có một chút vô cùng nghịch thiên chính là:

Mặc dù tạm thời Diệp Trường Sinh không thể hoàn toàn bóp méo ý chí của người này, nhưng chỉ cần hẩn gieo xuống Đoạt Thần Ấn cho người này, vậy người này lại không thể nảy sinh sát tâm, địch ý với hẩn.

Loại biến hóa này, dù cho người này có phát hiện cũng vô dụng, trừ phi thần thức của hẩn vượt qua thần thức của Diệp Trường Sinh lưu trên người hẩn.

“Cái này hơi giống thủ đoạn của Vực Ngoại Thiên Ma!” Diệp Trường Sinh thầm nghĩ.

Sau khi Vực Ngoại Thiên Ma phụ thân một người, cũng có thể lặng yên không một tiếng động bóp méo ý chí của một người.

Bất quá, thủ đoạn của những Thiên Ma này còn lâu mới có thể bá đạo như Diệp Trường Sinh, bởi vì thủ đoạn của bọn họ là thuận, mà Diệp Trường Sinh lại là nghịch!

Thiên Ma muốn tạo ảnh hưởng cho người khác, điều kiện tiên quyết là bản thân người này có đủ loại ý nghĩ xấu xa, tâm tình bất ổn, một khi tâm tình bất ổn, Thiên Ma có thể thừa cơ mà vào, để phóng đại tâm tình tiêu cực trong lòng người này.

Lang Vương bị Thiên Ngoại Ma Quân nhập vào thân chính là loại hình này, nếu hắn không có cảm xúc kịch liệt như vậy, thiên ma kia cho dù có lợi hại hơn nữa cũng vô pháp ảnh hưởng đến hắn.

Nói cách khác, Thiên Ma là một cái gương phóng đại, phóng đại tà niệm trong lòng một người, nhưng sau khi bị phóng đại, người này muốn làm gì, Thiên Ma không cách nào khống chế được, hắn chỉ có thể ảnh hưởng.

Lang Vương muốn giết Diệp Trường Sinh, Thiên Ma không cách nào ngăn cản Lang Vương sinh ra ý nghĩ như vậy, chỉ có thể phóng đại ý nghĩ dần dặt này, khiến sát tâm của Lang Vương càng thêm mãnh liệt, mãnh liệt đến mất lý trí.

Nhưng Diệp Trường Sinh có thể!

Hắn mặc kệ tâm cảnh người có vấn đề hay không, cho dù tâm cảnh là người hoàn mỹ, cũng có thể mạnh mẽ trồng xuống đoạt thần ấn cho người.

Nếu như hắn gieo xuống Đoạt Thần Ấn cho Lang Vương, như vậy tư duy của Lang Vương sẽ sinh ra hỗn loạn, liền không cách nào sinh ra ý niệm muốn giết hắn nữa.

Mà chỉ cần cho hắn thời gian, hắn có thể cải tạo Lang Vương thành người hầu trung thành nhất của mình.

“Như thế xem ra, ta quả thực là ma trong ma, một khi đoạt thần ấn này bị người khác biết, ta sợ không trở thành công địch của tu tiên giới, người người hô đánh hô giết!” Diệp Trường Sinh có chút tự giễu thâm nghĩ.

Hắn âm thầm hạ quyết tâm, chuyện liên quan tới Đoạt Thần Ấn, tuyệt đối không thể tiết lộ ra ngoài, nếu không hắn sẽ không thể tập trung ở trong toàn bộ giới diện này.

Diệp Trường Sinh đứng dậy, đẩy cửa ra khỏi thạch thất, khi đi ra khỏi động phủ, nghe thấy bên ngoài truyền đến tiếng sấm đình tai nhức óc.

“Đại thiên kiếp của Linh Hoàng?” Trong lòng hắn hơi động, lập tức thân hình lóe lên, biến mất rồi.

Đại thiên kiếp của Linh Hoàng bắt đầu từ một tháng trước, mặc dù đã dùng Ngự Lôi Ký tiêu hao mấy thành uy lực, nhưng đây dù sao cũng là lần đại thiên kiếp thứ hai mươi bốn, uy thế vẫn khủng bố khiến người ta kinh hồn bạt vía.

Sắc mặt Liễu Thanh cùng Thiên Huyền Tiên Tử trắng bệch nhìn dòng lửa phía chân trời xa xa không ngừng rơi xuống, giống như một mảnh lưu tinh rơi xuống, ngọn lửa lớn hơn mười trượng cuộn cuộn đập xuống, nện xuống phía dưới một mảnh màn sáng.

Chín mươi chín trọng lưu hỏa kiếp, đây là một loại khiến người ta nghe danh mà sợ vỡ mật trong đại thiên kiếp, Liễu Thanh cùng Thiên Huyền tiên tử tự hỏi, mình tuyệt đối không thể độ đại thiên kiếp như vậy.

Nhưng dù sao Linh Hoàng cũng đã chuẩn bị đầy đủ, một màn sáng gắt gao che chở nòng, một tháng qua, màn sáng kia mặc dù đang không ngừng âm đạm, nhưng thủy chung vẫn không bị công phá.

Minh Quang cổ kính!

Diệp Trường Sinh sau khi xuất hiện, liếc mắt liền nhận ra màn sáng kia là Minh Quang Cổ Kính này hóa thành.

“Xem ra vượt qua đại thiên kiếp lần này không thành vấn đề!”
Diệp Trường Sinh trong lòng thầm nghĩ.

Sau khi hắn nhìn thoáng qua liền nhìn ra manh mối, đại thiên kiếp kia hiện tại đã trở thành dấu hiệu cuối cùng của hắn.

Mà Minh Quang cổ kính hình thành màn sáng còn cứng cỏi dị thường, Linh Hoàng còn có thể kiên trì rất lâu.

Trên thực tế, trên người Linh Hoàng còn có không ít con át chủ bài chưa đánh ra, ví dụ như khôi lỗi cấp Hợp Thể, thông thiên linh bảo do Cửu Mục Thiên Tầm luyện chế ra.

Lần này đại thiên kiếp nhìn hung mãnh dị thường, nhưng đối với loại người như nàng mà nói, không có khó khăn gì.

Nhiều lắm cũng chỉ là pháp lực tiêu hao khá nghiêm trọng mà thôi, từ đầu đến cuối, nàng đều chỉ dùng một kiện minh quang cổ kính, liền chặn lại hết thủy.

Mượn nhờ Ngự Lô Chỉ, nàng trực tiếp giảm uy lực của hai mươi bốn lần đại thiên kiếp xuống, có thể so với mười bốn lần.

Cuối cùng, sau khi chín mươi chín tầng lưu hỏa rơi xuống, trong tiếng sấm ầm ầm, mây đen trên bầu trời đều tản đi, trở nên trời quang đãng vạn dặm.

Tất cả mọi người đang quan sát cảnh này đều thở phào nhẹ nhõm, Linh Hoàng đã thành công chịu đựng qua một kiếp này.

Mỗi một lần vượt qua đại thiên kiếp sẽ làm cho pháp lực tăng lên rất nhiều, lần này thành công chịu đựng được thì thực lực của Linh Hoàng hẳn là sẽ tiến thêm một bước nữa a?

Trên mặt đám người Liễu Thanh, Thiên Huyền tiên tử đều lộ ra vẻ hưng phấn cùng chờ mong, không cần nghĩ nhiều cũng biết, tỷ lệ Linh Hoàng tiến giai Đại Thừa lại tăng lên không ít.

Bình thường mà nói, tại Hợp Thể đỉnh phong, lúc pháp lực, thần thức, nhục thân, pháp bảo, những phương diện này càng mạnh thì tỷ lệ thành công tiến giai lại càng cao.

Hàn Lập vẫn như cũ, mặc dù không có tỷ lệ đào ao gia tăng nhưng xác suất thành công cơ bản của hắn đã đạt trên ba thành rồi.

Mà tu sĩ Hợp Thể đỉnh phong của Linh Giới, như Lũng gia lão tổ, điều kiện thành công mà hắn cần thiết chỉ có không đến nửa thành.

Bởi vậy, bọn họ liều mạng muốn ngâm nước ao để tranh thủ xác suất thành công.

Trạng thái trước kia của Linh Hoàng cũng không tốt hơn nhiều so với lão tổ Lũng gia, nhưng từ sau khi cùng Diệp Trường

Sinh xông vào động phủ của Thiên Bảo Thượng Nhân một chuyển, tình huống liền phát sinh biến hóa.

Môn công pháp Đại Ngũ Hành Uẩn Linh quyết này, lúc trước khi nàng truyền thụ Kim Triện Văn cho Diệp Trường Sinh cũng ghi nhớ.

Phối hợp thánh linh đan, nàng ở trong thời gian ngắn ngủn mấy trăm năm chuyển đổi công pháp chủ tu thành môn công pháp Tiên giới này.

Bởi vậy, pháp lực của nàng tăng nhiều, lại thêm lần độ kiếp thành công này, pháp lực của nàng cũng có một không hai trong cùng thế hệ.

Phương diện thần thức, là một người chơi khôi lỗi và ảo thuật, thần thức sao có thể kém được?

Đoản huyệt duy nhất của nàng là thân thể!

Về phương diện pháp bảo, lấy được Minh Quang cổ kính, cùng với nàng sau khi luyện chế Cửu Mục Thiên Tầm Ti thành Thông Thiên Linh Bảo, cũng khác rất lớn trước kia.

Trước kia nàng, trong tay chỉ có một kiện thông thiên linh bảo, hiện tại lại có ba kiện.

Trong cả hai tộc Nhân Yêu, cũng chỉ có Diệp Trường Sinh và hai Thông Thiên Linh Bảo Đại Thừa là nhiều hơn nàng.

Lần này sau khi vượt qua một kiếp này, xác xuất Linh Hoàng trùng kích Đại Thừa chỉ sợ cũng đạt đến hai thành.

.....

Một lát sau, trong một gian đình, Diệp Trường Sinh nhìn thấy Linh Hoàng sắc mặt tái nhợt.

Khí tức trên người nàng có chút hỗn loạn, đây là biểu hiện pháp lực tổn hao nhiều, bất quá nhìn bộ dáng bề quan mấy tháng hẳn là có thể khôi phục.

“Lần này còn phải đa tạ Diệp huynh tương trợ, cuối cùng thiếp thân cũng vượt qua một kiếp này!” Trên khuôn mặt tái nhợt của Linh Hoàng mang theo vẻ kích động.

Hào quang trong tay nàng lóe lên, một mảnh trúc màu xanh xuất hiện, đưa cho Diệp Trường Sinh.

Diệp Trường Sinh nhận lấy thẻ ngự lôi, trên mặt lộ ra ý cười: “Chút việc nhỏ ấy không tính là gì, ngược lại phải chúc mừng đạo hữu cách Đại Thừa lại gần một bước.”

“Thiếp thân có chút tiến bộ ấy ở trước mặt Diệp huynh tính là gì!” Linh Hoàng lắc đầu nói.

Vừa mới độ kiếp cũng không đợi pháp lực khôi phục, chỉ đi ra gặp Diệp Trường Sinh, có thể thấy được Diệp Trường Sinh rất coi trọng hắn.

Cũng tin tưởng đến cực điểm!

“Thiếp đang bế quan thì cũng đã nghe nói hành động vĩ đại của Diệp huynh ở Thiên Uyên Thành!” Linh Hoàng che miệng khẽ cười một tiếng.

“Chỉ là một ân oán của ngày xưa mà thôi!” Diệp Trường Sinh cười dữ tợn, lơ đãng nói.

Linh Hoàng trong đôi mắt đẹp ẩn chứa ý cười, hồi tưởng lại lúc đầu nàng vừa nghe được tin tức này, trong lòng rung động cũng là khó có thể nói bằng lời.

Một chương đánh chết Lang Vương, chẳng phải mang ý nghĩa thực lực của Diệp Trường Sinh đã vượt qua tu sĩ Đại Thừa bình thường hay sao?

Nàng cũng biết đôi chút về ân oán giữa Diệp Trường Sinh và Lang Vương, dù sao lúc trước khi Diệp Trường Sinh giết chết vị thủ hạ của Lang Vương kia, nàng đã nhìn thấy ngay bên cạnh.

Một tiếng cảm khái, đôi mắt đẹp của Linh Hoàng chớp chớp nói: “Xông Quan Nộ Vi Hồng Nhan, Linh Lung tiên tử thật đúng là làm cho người ta hâm mộ, có Diệp huynh trợ giúp, nghĩ đến nàng dùng không bao lâu liền có thể trở thành người trong chúng ta!”

“Diệp mỗi từ trước đến nay đều không keo kiệt đối với người mình, theo ta thấy, thành tựu tương lai của Ngân Nguyệt tuyệt đối không chỉ dừng lại ở Hợp Thể Kỳ!” Diệp Trường Sinh tự tin cười nói.

Nghe hắn nói vậy, trong mắt Linh Hoàng lóe lên một tia hâm mộ khó hiểu, lời Diệp Trường Sinh nói rất rõ ràng, muốn bồi

dưỡng Ngân Nguyệt thành tu sĩ Đại Thừa.

Nếu là người khác nói như vậy, Linh Hoàng quá nửa sẽ xì mũi coi thường, thế nhưng từ Diệp Trường Sinh nói ra, Linh Hoàng lại cảm thấy phi thường tin tưởng.

“Bất quá trước đó, Diệp huynh trước tiên phải trở thành Đại Thừa đi, Diệp huynh dự định khi nào tiến hành đột phá?” Linh Hoàng chớp chớp đôi mắt đẹp, hỏi như thế.

“Năm chắc còn chưa đủ, ta phải chuẩn bị thêm chút nữa!” Diệp Trường Sinh thản nhiên nói.

Nghe y nói vậy, Linh Hoàng có chút kinh ngạc: “Với thực lực hiện tại của Diệp huynh còn chưa đủ sao? Ta thấy với điều kiện của Diệp huynh, cho dù không mượn bất cứ ngoại lực nào, nói thế nào cũng có tỷ lệ thành công hơn ba phần chứ?”

Trong mắt Linh Hoàng, nếu có sự nắm chắc cao như vậy thì cũng đã đủ để liều mạng rồi!

Diệp Trường Sinh nghe vậy cười cười.

Ba mươi phần trăm?

Linh Hoàng vẫn còn có chút xem thường hấn, lấy điều kiện cơ bản hiện tại của hấn, xác suất tiến giai Đại Thừa thành công cao đủ để làm cho đại bộ phận Đại Thừa trợn mắt há hốc mồm.

Nhưng cũng không thể trách Linh Hoàng sức tưởng tượng không đủ, dù sao trong tình huống Linh giới phổ biến, tiến giai Đại Thừa cũng chỉ có một hai thành tỷ lệ thành công, thành bại phải xem vận khí.

Trong mười Hợp Thể đỉnh phong, có thể có một thành công cũng coi như không tệ, còn lại hoặc là chết rồi, hoặc là tàn phế, có thể toàn thân trở ra cũng không có mấy.

“Chờ một chút đi, nếu không nắm chắc tám phần mười trở lên, làm sao có thể tiến hành thử? Ta cũng không có ý nghĩ đem tiền đồ vận mệnh giao cho vận khí!” Diệp Trường Sinh bỗng nhiên tự nhiên nói.

Tiến giai Đại Thừa, không thành công mà nói không chết tức tàn, đây là bởi vì đột phá Đại Thừa thiên kiếp phi thường khủng bố.

Diệp Trường Sinh đã có thể bỏ qua thiên kiếp bình thường, nhưng... Tựa như Hàn Lập lúc tiến giai Đại Thừa gặp thiên kiếp mạnh hơn rất nhiều so với các Đại Thừa khác, khẳng định thiên kiếp mà Diệp Trường Sinh tiến giai Đại Thừa cũng sẽ phi thường khủng bố.

Nói không chừng đều sẽ là Đại Thừa Kiếp khủng bố nhất từ trước tới nay ở Linh giới, so với Chân Linh bình thường còn lợi hại hơn, cho nên Diệp Trường Sinh không dám thất lễ chút nào.

Nếu không nắm chắc cực cao, hắn sẽ không bước ra bước này. Ít nhất hiện tại, hắn dự định tu luyện Tiểu Bắc Đẩu Tinh Nguyên Công tới tầng thứ sáu trước, đem Nguyên Hợp Tứ Cực Sơn luyện chế ra rồi tính sau.

Linh Hoàng vừa nghe hắn nói vậy nhất thời kinh ngạc, như thế này cũng quá không hợp lẽ thường?

Nhìn thấy thần sắc của đối phương, Diệp Trường Sinh cười dữ tợn: “Thật ra cũng không phải chờ quá lâu, tối đa thì ở trong mấy trăm năm này, ta sẽ thử một phen!”

“Vậy... Vậy chúc mừng Diệp huynh sớm một chút!” Linh Hoàng vẫn lạc vào tám phần mười thuyết pháp của Diệp Trường Sinh mang đến rung động.

“Có một việc muốn nhờ đạo hữu, pháp trận ngưng tụ sáng tạo ra để tiếp dẫn lực lượng tinh thần cho ta lúc trước không đủ dùng rồi!” Diệp Trường Sinh nói.

“Diệp huynh muốn tiếp dẫn thêm càng nhiều lực lượng tinh thần đúng không? Không thành vấn đề, ta có thể đem trận pháp kia cải biến một chút!” Linh Hoàng quả quyết đáp ứng.

Diệp Trường Sinh cười gật đầu, lập tức trên tay lóe lên quang mang, xuất hiện một viên linh ngọc kỳ lạ, trong nháy mắt viên ngọc này xuất hiện, trong cả đình nghỉ mát, linh khí đột nhiên dồi dào hơn rất nhiều.

“Tụ Linh ngọc này có thể giúp đạo hữu mau chóng khôi phục pháp lực!” Diệp Trường Sinh đưa tới nói.

“Đây là...” Linh Hoàng nhìn thấy Tụ Linh Ngọc trên mặt lập tức lộ vẻ kinh hãi, nàng sao lại không biết thứ này.

Một khối Tụ Linh Ngọc tương đương với một linh mạch cực phẩm, mà linh mạch cực phẩm này, cả hai tộc Nhân Yêu cũng tìm không ra mấy cái.

Mà mấu chốt là thứ Tụ linh ngọc này có thể mang theo bên người, nhưng đã được ngưng tụ đến cực hạn, chỉ cho một người sử dụng.

“Đa tạ Diệp huynh, Diệp huynh đem Phó thiếp thân nhất định mau chóng hoàn thành!” Linh Hoàng trên mặt lộ ra vẻ cảm kích thật sâu nói.

.....

Trong Linh Hoàng thành, trên đỉnh Thiên Linh Thánh Thụ một phiến lá cây vô cùng to lớn, trên không một quảng trường, năm đạo cột sáng thanh thế to lớn từ chỗ sâu trên bầu trời hạ xuống, nên ở giữa quảng trường trên một tòa tế đàn.

Động tĩnh lần này thực sự là kinh thiên động địa, người cả Thiên Linh Vực đều có thể nhìn thấy rõ ràng năm cột sáng từ trên vòm trời hạ xuống.

Bên trong đó là lực lượng tinh thần thuần túy nhất, bất kỳ một gã tu sĩ Hợp Thể kỳ nào cũng được lực lượng tinh thần dồi dào quán chú, chống đỡ không được bao lâu nữa sẽ bạo thể mà chết.

Nhưng người ngồi chính giữa tế đàn lại không phản ứng chút nào, thân thể giống như cái động không đáy, thôn phệ lực lượng tinh thần vô cùng vô tận vào trong.

Giờ phút này, giữa ngực bụng hắn đã có bốn điểm sáng vô cùng sáng chói sáng lên, mà điểm sáng thứ năm mặc dù hơi tối một chút, nhưng thoạt nhìn cũng không mất nhiều thời gian liền có thể giống bốn điểm sáng kia.

“Khó trách hẳn có được thực lực cường đại như vậy, công pháp hẳn tu luyện lại kinh người như vậy!”

“Đúng vậy a, động tĩnh tu luyện lớn như vậy là lần đầu tiên ta nhìn thấy!”

“Cảm giác như có loại chân linh thôn thổ thiên địa khí phách, trong truyền thuyết Huyền Vũ thành con Côn Bằng Linh kia tuy rằng không phải chân linh, nhưng cách mỗi ba ngàn năm từ trong đất chui ra hút vào thiên địa linh khí, động tĩnh cũng kinh thiên động địa!”

“Đây rốt cuộc là công pháp gì, vậy mà có thể sử dụng lực lượng tinh thần, hơn nữa còn cần nuốt nhiều lực lượng tinh thần như vậy!”

.....

Bên trong thành Linh Hoàng, từng tiếng bàn luận vang lên, mỗi một người khi thấy cảnh tượng này thì đều chấn động không gì sánh được.

Tiểu Bắc Đẩu Tinh Nguyên Công, càng tu luyện về sau, động tĩnh lại càng lớn, mấy tầng trước kỳ thật đều tốt, vừa đến tầng thứ năm, động tĩnh tu luyện kia thật sự là kinh thiên động địa.

Thứ sáu, thất trọng thì càng không cần phải nói, đệ lục trọng kinh động mấy tộc chung quanh đều không thành vấn đề. Mà tu luyện đệ thất trọng lại dẫn phát thiên địa dị tượng như vậy, đoán chừng toàn bộ Phong Nguyên đại lục đều có thể cảm ứng được.

Cũng may bây giờ Diệp Trường Sinh đang ở trên Thiên Linh Thánh Thụ. Nếu hẳn ở chỗ khác, chỉ sợ đại địa bị nứt ra, núi lửa phun trào, sơn mạch sụp đổ đủ loại dị tượng đã xuất hiện.

Chỗ trung tâm tế đàn, Diệp Trường Sinh yên tĩnh ngồi xếp bằng dưới đất, trong bầu trời đêm Bắc Đẩu Thất Tinh có năm ngôi sao hào quang sáng chói, một mảnh ngân quang như Ngân Hà rủ xuống mảnh liệt hội tụ xuống, chảy vào trong một vòng xoáy màu bạc trên đỉnh đầu hẳn.

Trong vòng xoáy bắn ra vô số tia sáng tinh mịn dày đặc, giống như từng cây kim bén nhọn đâm vào thân thể của hắn.

Trên người hắn không ngừng có huyết dịch chảy ra, cả người máu thịt trở nên mơ hồ, mỗi một tắc da thịt, huyết nhục, xương cốt nội tạng các loại đều bị xé rách, tái tạo lại, tiến hành lột xác thô thảm nhất.

Sức mạnh tinh thần như châm, như đao cắt lấy huyết nhục, cốt tủy của hắn, trong cơn đau đớn vô cùng, thai nghén ra tân sinh.

Công pháp bá đạo bậc này quả thực hiếm thấy, rất ít người lúc luyện thể lại thảm liệt như vậy, đại đa số người đều bắt đầu tiến dần.

Từng chút từng chút tăng cường lực lượng thân thể, đi chính là một con đường tu bổ.

Còn Diệp Trường Sinh thì đẩy ngược việc xây dựng lại, không ngừng xây dựng lại.

Con đường này tốc độ nhanh, nhưng cũng vô cùng thô thảm, là một phương pháp kiếm tẩu thiên phong nhanh chóng.

Thời gian chậm rãi trôi qua, khi bóng đêm dần dần thâm trầm, tinh tú trên bầu trời càng ngày càng sáng chói, tinh thần chỉ lực trút xuống cũng càng ngày càng minh mông.

Đang lúc năm cột sáng to lớn kia đạt tới đỉnh phong, đột nhiên dừng lại, trận pháp ngừng vận chuyển, trên bầu trời bắn xuống năm cột sáng thoáng cái biến mất.

Ánh sao đầy trời chớp động hào quang, hóa thành điểm điểm ngân quang tiêu tán ra.

Tòa tế đàn này được xưng là Tụ Tinh Đài, tràn ngập một mảnh quang vụ màu bạc như sương khói.

Diệp Trường Sinh nhắm mắt khoanh chân, toàn thân trong suốt, bên ngoài da có ánh bạc lưu động.

Cơ bắp toàn thân hắn có đường cong rõ ràng, càng tản mát ra ánh sáng kim loại màu bạc nhạt, mỗi một sợi cơ bắp đều cứng cỏi vô cùng như tinh kim.

Chỗ ngực bụng của hắn, điểm sáng thứ năm lóe lên, bỗng nhiên thành hình, trở nên không khác gì bốn điểm khác.

Chỉ một thoáng, năm điểm sáng đồng loạt lóe lên, xếp đặt như muôi thủng, lập loè bất định, bắt mắt dị thường.

Diệp Trường Sinh chậm rãi mở mắt, tầng thứ năm của Tiểu Bắc Đầu Tinh Nguyên Công cuối cùng cũng đại thành!

Hắn nắm chặt năm đấm của mình, từ đó cảm nhận được lực lượng kinh khủng khó nói lên lời, một quyền như có thể phá nát tất cả mọi thứ trong thiên địa.

Tiểu Bắc Đầu Tinh Nguyên Công tầng thứ năm khiến thân thể Diệp Trường Sinh đạt tới cấp độ có thể so sánh với Chân Linh, khủng bố đến cực điểm!

Hiện tại hắn, không dùng bất luận thủ đoạn gì, chỉ dựa vào một thân man lực, liền có thể chống đỡ cùng một vị Đại Thừa!

Mà nếu như chồng thêm pháp lực hùng hồn của hắn, thần thức không lồ, Huyền Thiên Trảm Linh Kiếm...

Hiện tại thực lực của Diệp Trường Sinh đã vượt qua đại đa số Đại Thừa!

Mà hắn ta chỉ là một tu sĩ Hợp Thể đỉnh phong!

“Có thể xuất quan rồi, nên chuẩn bị cho việc tiến giai Đại Thừa!” Diệp Trường Sinh thầm nghĩ.

Hắn từ trong tế đàn đứng dậy, tinh quang trên người trở nên mờ mịt, làn da huyết nhục một lần nữa biến thành bộ dáng bình thường.

Thần hoa nội liễm, nếu không tiếp xúc một chút, không ai có thể nghĩ đến huyết thể của hắn đã đạt đến mức khủng bố như vậy.

“Trước đó, còn phải đi Tu tộc tìm thủ đoạn bồi dưỡng Trùng Vương kia. Dù sao tiến giai Đại Thừa kỳ thiên kiếp cả đời chỉ có một lần!” Diệp Trường Sinh thầm nghĩ trong lòng.

Đại Thừa kỳ thiên kiếp tẩy lễ, là chỗ máu chót để Phệ Kim Trùng chọn Trùng Vương tiến giai làm Bán Trùng Vương, cho nên không thể bỏ qua.

Tu hành Tiểu Bắc Đầu Tinh Nguyên Công hơn một trăm năm nay, Diệp Trường Sinh cũng một mực dùng lá Kim Lôi Trúc

cùng nội đan Phi Hồng Ngự để xúc tiến tiến hóa của Phệ Kim Trùng.

Trong mười vạn con Phệ Kim Trùng thành thực kia, có ba vạn con được hấn chọn lựa ra, tiến hành biến dị thí nghiệm.

Hôm nay, Phệ Kim Trùng này mỗi con trên thân đều nhiều ra ngũ sắc đường vân, khí tức càng thêm hung hãn.

Phệ Kim Trùng ban đầu, mỗi con tương đương với một vị Nguyên Anh tu sĩ, mà hiện tại liên tục tiếp tiến hóa đến Hóa Thần kỳ.

Nhưng tiến hóa cũng chỉ dừng ở đây, muốn bồi dưỡng ra Trùng Vương ứng tuyển, vẫn phải dựa vào bí pháp Cô tộc.

Diệp Trường Sinh không định thử phương pháp khác, dù sao thì cũng có một con đường thành công, hấn cứ theo con đường đó là được.

Bằng không vạn nhất đi nhầm đường, dẫn đến Trùng Vương không có bồi dưỡng ra, chẳng phải là lỗ to sao?

“Vừa vặn đi xem Thanh Nguyên Tử, đổi lấy một ít Minh Hà thần nhũ, vật này có trợ giúp tiến giai Đại Thừa, đồng thời cũng mang theo bảo hoa đi gặp Minh La, mọi chuyện một hơi giải quyết xong xuôi, sau đó đi không đi Ma giới ngăm mình, hình như cũng không trọng yếu như vậy!” Diệp Trường Sinh thầm nghĩ trong lòng.

Bây giờ hấn, tựa hồ cũng không cần tỷ lệ mà Tảo Linh trì mang đến, các loại công pháp hấn tu luyện mang tới cho hấn tỷ lệ thành công cao.

Diệp Trường Sinh trong lòng nghĩ như vậy, từ trên tế đàn giữa quảng trường đi xuống, lại thấy cách đó không xa có một đạo lưu quang bay tới, quang mang tán đi, trên người mặc áo Thiên Tầm màu trắng, Thiên Diệu Linh Hoàng quốc sắc thiên hương xuất hiện ở trước mặt hấn.

Nhiều năm tu dưỡng như vậy, pháp lực của nàng đã sớm khôi phục đến trạng thái đỉnh phong lúc trước, đồng thời còn có tiến bộ.

Hiện tại thực lực của nàng cũng sâu không lường được, dưới Đại Thừa chỉ sợ không gặp được bao nhiêu địch thủ.

“Diệp huynh cuối cùng cũng xuất quan, lần này tu luyện, thực lực đại tiến!” Thiên Diệu Linh Hoàng cười dài nói, chỗ sâu trong đáy mắt mang theo vẻ sợ hãi thán phục.

Những năm gần đây Diệp Trường Sinh nâng một mực nhìn thấy trong mắt, nàng rõ ràng tinh thần chi lực tiếp dẫn từ trong trận pháp kia khủng bố đến cỡ nào.

Trải qua rèn luyện lực lượng tinh thần không lồ như thế, nhục thể của hắn đã mạnh mẽ tới mức nào?

“Những năm gần đây, ta đã làm phiền Diệu Ngọc người chiêu cổ bọn họ!” Diệp Trường Sinh trên mặt hiện lên ý cười, chấp tay nói.

“Không sao, Diệp huynh những đạo lữ thiên tư này, mỗi người đều có chút xuất chúng, tốc độ tu luyện quả thực làm cho người ta sợ hãi thán phục!” Linh Hoàng tự nhiên cười nói ra.

“Kỳ thật, lần này thiệp thân tìm đến Diệp huynh là có một việc muốn hỏi Diệp huynh một chút!”

“Ồ, mời đạo hữu nói!”

“Diệp huynh đã từng nghe nói tới Vạn Bảo đại hội chưa?” Âm thanh thanh thúy như chuông bạc của Linh Hoàng vang lên bên tai, khiến cho nụ cười trên mặt Diệp Trường Sinh hơi ngưng lại.

“Thiếu chút nữa quên mất chuyện Vạn Bảo đại hội!” Trong lòng của hắn thầm nghĩ.

“Là Vạn Bảo đại hội do hai tộc Yêu Nhân kia cứ cách ngàn năm lại tổ chức một lần sao?”

“Đúng vậy, hôm nay lại đến thời gian tổ chức Vạn Bảo đại hội. Lần này là cử hành trong một dãy núi có tên là Cửu Tiên sơn giữa Huyền Vũ Vực và lãnh địa của Thiên Hồ Vương!”

“Trên Vạn Bảo đại hội này ngoại trừ xuất ra rất nhiều vật phẩm đấu giá trân quý, mỗi một lần bí mật còn có người tổ chức một hội trao đổi Hắc Vực, trao đổi hội này chính là tụ hợp tu sĩ Hợp Thể chúng ta lại một chỗ, bù đắp cho nhau...”
Linh Hoàng giải thích.

Diệp Trường Sinh nghe vậy gật đầu, nếu Vạn Bảo đại hội chẳng mấy chốc sẽ tổ chức, vậy tham gia một chút cũng không

sao, sẽ không lãng phí quá nhiều thời gian của mình.

Thế là, hắn nhẹ nhàng cười một tiếng, nói: “Sự thịnh hội như thế ta cũng muốn đi xem một phen!”

“Vậy thì vừa lúc thiếp thân đến đây chính là mời Diệp huynh cùng đi, vừa lúc chúng ta cùng nhau xuất phát!”

“Cũng được!”

Hai người lập tức hóa thành hai đạo lưu quang bay đến Huyền Vũ Vực cách vách Thiên Linh Vực.

Huyền Vũ Vực là một trong ba vực gần với Yêu tộc nhất, bởi vậy so với hai vực khác, Huyền Vũ Vực ngược lại hỗn loạn hơn nhiều.

Thường xuyên có tu sĩ Yêu tộc len lén chạy tới đây săn giết Nhân tộc, cũng thường xuyên có tu sĩ Nhân tộc len lén chạy tới săn giết yêu thú. Trong Nhân tộc vụng trộm truyền lưu các loại tài liệu yêu thú, tám chín phần mười là từ trong Huyền Vũ Vực truyền lưu ra.

Số lượng tu sĩ của một vực này ít hơn Thiên Linh Vực và Thiên Nguyên Vực một chút, nhưng số lượng Luyện Thể Sĩ lại vượt xa hai vực khác, là thánh địa để Nhân tộc luyện thể.

Thủ hạ của Bá Hoàng nuôi dưỡng không ít Luyện Thể sĩ đỉnh giai, đó đều là phạm nhân, có thể chống lại sự tồn tại của tu sĩ Nguyên Anh.

“Kỳ thật lần này mời Diệp huynh đi ra, còn có vài chuyện muốn nói cùng Diệp huynh!” Hai người vừa phi hành trên bầu trời, Linh Hoàng vừa quay đầu nói với Diệp Trường Sinh.

“Ồ, mời đạo hữu nói!”

“Chuyện thứ nhất chính là, bên kia Thiên Uyên Thành truyền đến một tin tức, nói xuất hiện một vị tu sĩ vừa mới tiến giai Hợp Thể, hình như người này có chút quan hệ với Diệp huynh!” Linh Hoàng nhìn về phía hắn nói ra.

“Là gọi Hàn Lập sao?” Diệp Trường Sinh nghe nói thế, lập tức hiểu rõ, hỏi như thế.

“Xem ra quả nhiên là có liên quan với Diệp huynh, người nọ đích thật là Hàn Lập, hắn là xuất thân từ cùng một Nhân giới

với Diệp huynh a?”

“Ha ha, chẳng những xuất từ cùng một giới diện, năm đó khi ta còn là Luyện Khí tiểu tu sĩ, còn cùng một môn phái với hần!” Diệp Trường Sinh cười ha ha nói.

“Ồ? Đây là môn phái nào mà có thể bồi dưỡng ra nhân tài xuất chúng như các người vậy?” Linh Hoàng nhất thời có chút kinh ngạc, đôi mắt đẹp trừng lớn, bộ dáng có chút khó tin.

Vị Hàn đạo hữu mới xuất hiện mặc dù không nghịch thiên bằng Diệp Trường Sinh, nhưng tuyệt đối là thiên tài nhân yêu hai tộc mười vạn năm hiếm thấy, đồng dạng mới chỉ hơn một ngàn tuổi đã tiến cấp hợp thể.

“Ha ha, đó chỉ là một môn phái nhỏ không đáng chú ý mà thôi, còn về phần tu sĩ có thể ra khỏi hai người chúng ta như vậy, trên thực tế cũng chỉ là một sự trùng hợp!” Diệp Trường Sinh cười ha ha, đem đề tài nói qua.

Linh Hoàng mỉm cười, thấy thế cũng không hỏi nhiều nữa.

“Tên Hàn Lập này tại Lôi Minh đại lục hần là có cơ duyên đặc thù gì đó, nếu không thì không thể nhanh chóng tu luyện đến Hợp Thể!” Diệp Trường Sinh trong lòng âm thầm cân nhắc.

Dựa theo tốc độ tu hành nguyên bản của Hàn Lập, Hóa Thần Kỳ đột phá một tiểu cảnh giới ước chừng cần hai trăm năm, Hợp Thể kỳ đột phá một tiểu cảnh giới cũng không sai biệt lắm bốn trăm năm.

Như vậy Luyện Hư kỳ ở giữa, bình thường tu luyện mà nói đột phá một tiểu cảnh giới đoán chừng là từ hơn hai trăm năm đến ba trăm năm.

Dựa theo tốc độ như vậy, hiện tại hần khả năng ngay cả Luyện Hư trung kỳ cũng chưa đột phá đây này, thoáng cái đi tới Hợp Thể kỳ, tất nhiên là có thiên đại cơ duyên.

“Ha ha, quả không hổ là con mặt!” Diệp Trường Sinh âm thầm nghĩ.

Hàn Lập gia hỏa này, cơ duyên bị chặn đường luôn luôn được bồi thường ở các nơi, Huyền Thiên Trảm Linh Kiếm không còn, liền có thể đạt được một cái Huyền Thiên Hóa Khí Hồ,

Tinh Đồ Quảng Hàn Giới nhập thể không còn, hiện tại không biết đạt được cơ duyên gì, tu vi đột nhiên tăng mạnh.

“Nhân giới mà các người xuất thân thật đúng là truyền kỳ!”
Lúc này Diệp Trường Sinh nghe được Linh Hoàng bên cạnh cảm khái nói.

“Cái này thì không phải, đừng nói là ta và Hàn Lập, chỉ riêng hai vị Thanh Nguyên Tử và Băng Phách tiên tử này cũng đã làm cho Nhân giới này cực kỳ không bình thường rồi!” Diệp Trường Sinh thầm nghĩ trong lòng.

Nhân tộc quản lý hơn một ngàn nhân giới, tòa này là đặc biệt nhất.

Những Nhân giới khác, trong tu sĩ phi thăng, tu vi mạnh nhất cũng chỉ có Kim Việt thiên sư, Lôi La chân nhân, nhiều lắm là tu thành Hợp Thể.

Hơn nữa, trong cùng một thời kỳ tu sĩ Hợp Thể kỳ còn không nhiều lắm.

Nhưng Diệp Trường Sinh xuất thân từ Nhân giới này, cho dù không có sự xuất hiện mang đến biến lượng, cũng có mấy vị Đại Thừa, có thể nói là nghịch thiên.

Có lẽ điều này có liên quan tới thiên địa pháp tắc của Nhân giới?

Làm một hạ giới có thể dựng dựng ra Huyền Thiên chi bảo, ở phương diện thiên địa pháp tắc có thể có chút khác biệt với hạ giới khác, cho nên có thể bồi dưỡng ra loại nhân tài tư chất phi thường xuất chúng này?

Diệp Trường Sinh mỉm cười, nói: “Chuyện này cũng rất trùng hợp, vị đồng môn kia của ta cũng là người có khí vận không nhỏ!”

Ánh mắt Linh Hoàng tỏa ra ánh sáng lung linh: “Nói đến khí vận, ta sống nhiều năm như vậy, còn chưa từng thấy ai có thể so sánh với người!”

“Tuy nhiên, ngoại trừ chuyện này, chuyện thứ hai ta muốn nói với người cũng không phải là tin tức tốt lành gì!” Linh Hoàng nói, thần sắc cũng ngưng trọng lại, trong ánh mắt ảm ảm mang theo một tia lo âu.

“Chuyện gì?” Trong lòng Diệp Trường Sinh đại khái đoán được một ít, nhưng vẫn hỏi như vậy.

“Người đã từng nghe qua chuyện ma kiếp chưa?” Linh Hoàng hít sâu một hơi, trịnh trọng hỏi.

“Là chuyện xâm lấn ma giới lân cận với linh giới chúng ta sao? Chuyện quan trọng như vậy, ta tự nhiên là có nghe nói qua!”

Linh Hoàng thở nhẹ một hơi, chậm rãi nói: “Vậy xem ra cũng không cần ta giới thiệu quá nhiều, theo lý mà nói, ma kiếp này, hẳn là mấy vạn năm mới bộc phát một lần!”

“Ma kiếp tiếp theo hẳn còn một khoảng thời gian nữa, kết quả chẳng biết tại sao, dường như ma kiếp lần này đã tới sớm, Ma giới đã có dấu hiệu xâm lấn rồi!”

“Trước đó không lâu, có tin tức từ trên Thánh đảo truyền đến, nhắc nhở ta lần này nơi có Ma Ban lớn nhất trong hai tộc Nhân Yêu loài người là Linh Hoàng thành của ta!” Linh Hoàng thanh âm hơi có vẻ trầm thấp nói.

Cái gọi là ma ban, chính là khu vực ma kiếp cùng Linh giới tương giao, bởi vì bị ma khí ăn mòn, cho nên ở trên bầu trời xuất hiện lốm đốm đen kịt.

Sinh linh Ma giới xâm lấn Linh giới chính là mở ra thông đạo trong những khu vực tương giao này, từ đó đại quân xâm nhập vào.

Ma ban càng lớn, thông đạo có thể mở ra càng lớn, cũng có nghĩa là đại quân Ma giới xông tới càng nhiều, cường giả giáng lâm càng khủng bố.

“Như vậy xem ra, Linh Hoàng thành phải chịu áp lực rất lớn!” Diệp Trường Sinh sắc mặt bình thản nói, phảng phất đối với chuyện ma kiếp sắp sửa giáng lâm kia không hề cảm xúc chút nào.

“Ừm, căn cứ theo tin tức từ Thánh đảo truyền đến, ma kiếp lần này sẽ kịch liệt vượt xa bất cứ lần nào trước đây, Ma giới tựa hồ có ý chiếm cứ một mảnh đất ở Linh giới!”

“Nếu như vậy, áp lực mà chúng ta sắp sửa phải chịu đựng khó có thể tưởng tượng, đợi đến lúc ma kiếp phát triển đến hậu kỳ, sẽ có đại lượng Thánh Tổ Ma giới giáng lâm, đến lúc đó...”
Linh Hoàng buồn bã thở dài, nói như thế.

Vừa nghĩ tới viễn cảnh ma kiếp giáng lâm, nàng có chút lo lắng, tuy rằng thực lực của nàng cường đại, nhưng ở trước mặt Thánh Tổ chân chính lại hoàn toàn không đủ nhìn.

Mà nàng thân là Tam Hoàng, có trách nhiệm thủ thành, nhất định phải thủ vững tới thời khắc cuối cùng, dù chết cũng không lùi, đây là ý nghĩa tồn tại của Tam Hoàng Nhân tộc.

Cho nên dù biết rõ tương lai sẽ gặp phải tình thế nguy hiểm cực kỳ nhưng nàng ta vẫn không thể tránh né được, chỉ có thể nghênh địch trong Linh Hoàng thành mà thôi.

“Còn bao lâu nữa mới có ma kiếp giáng lâm?” Diệp Trường Sinh đột nhiên hỏi.

Linh Hoàng ngẩn ra, lập tức nói: “Khoảng ngàn năm, Ma giới hẳn là trong vòng ngàn năm tiếp xúc với Linh giới!”

“Nếu như còn có ngàn năm, vậy tại sao ngươi không thử đột phá cảnh giới Đại Thừa một chút? Nếu thành công, ma kiếp kia đối với ngươi mà nói tự nhiên không tính là gì!”

“Hơn nữa, có ta ở Linh Hoàng thành, cho dù thật sự có Thánh Tổ xuống, ngươi cũng không cần lo lắng!” Diệp Trường Sinh tự tin cười, ngập ngừng nói.

Linh Hoàng nghe nói như thế, con mắt đột nhiên sáng ngời: “Thực lực của Diệp huynh đã mạnh đến mức này rồi sao?”

Diệp Trường Sinh chấp hai tay sau lưng, thản nhiên nói: “Chuyện này trái lại có thể cho ngươi biết, thực lực hiện tại của ta, cái khác không dám nhiều lời, Đại Thừa bình thường gặp được ta, tuyệt đối không chiếm được gì!”

“Nếu như giao chiến sinh tử mà nói, giết chết một vị Đại Thừa tuyệt đối không phải là vấn đề, đồng thời ứng đối hai vị Đại Thừa cũng có thể!”

Giọng nói bình thản của Diệp Trường Sinh vang lên, lập tức khiến trong lòng Linh Hoàng như nổi lên sóng to gió lớn, rung động khó tả.

Nàng biết Diệp Trường Sinh thực lực rất mạnh, nhưng không nghĩ tới hẳn lại có thể mạnh mẽ đến mức này, nàng vốn tưởng rằng Diệp Trường Sinh nhiều lắm cũng chỉ là mạnh hơn một chút Đại Thừa mà thôi.

Nhưng dựa theo cách nói hiện tại của hắn, chẳng phải đây là chiến lực gần như có thể so với cấp bậc Chân Linh sao?

Có thể cùng lúc đối phó với nhiều tu sĩ Đại Thừa, tựa hồ chỉ có Chân Linh mới có thể làm được!

Trong lòng Linh Hoàng chấn động khó tả, giọng nói hơi run run hỏi: “Chẳng lẽ bản thể của Diệp huynh kỳ thực là một vị Chân Linh?”

“Ha ha, đạo hữu nói những lời này, nếu là chân linh, các ngươi đã sớm phát hiện rồi! “

“Thật sự là khó có thể tin, thiếp thân cũng coi như là hiểu biết lịch sử của Nhân tộc, trước nay chưa từng nghe nói có ai có

thể so sánh với chiến lực Chân Linh lúc ở Hợp Thể kỳ!” Linh Hoàng rung động vô cùng nói.

“Người hiểu lắm rồi, tuy rằng ta tự tin có thể đồng thời đối phó một hai vị Đại Thừa, nhưng vẫn không thể so sánh với Chân Linh. Hiện tại ta đại khái chỉ là một trong mười đại cường giả ở Phong Nguyên đại lục mà thôi!” Diệp Trường Sinh nhẹ nhàng băng quơ nói.

“Chuyện này...” Diệp Trường Sinh không giải thích còn đỡ, giải thích xong lại khiến Linh Hoàng càng thêm kinh ngạc.

Mười đại cường giả ở Phong Nguyên đại lục, loại tên tuổi này trong mắt nàng còn kinh khủng hơn cả một tôn Chân Linh.

Dù sao loại tu sĩ Hợp Thể như nàng cũng không hiểu rõ thực lực của cường giả Đại Thừa kỳ như thế nào lắm, luôn cảm thấy có thể trở hết tài năng từ một trong mấy trăm vị Đại Thừa trên đại lục này mà ra, khẳng định thực lực khủng bố dị thường.

Trên thực tế, những người đứng xếp hàng trong mười đại cường giả của Phong Nguyên đại lục, chỉ có rất ít ba người mới có chiến lực cấp Chân Linh, những người khác đều không được.

Tỷ như vị Thái Thượng trưởng lão Giáp Đồn tộc kia, không chỉ có mười đại cường giả Phong Nguyên đại lục, mà còn là cường giả xếp hạng năm ở Linh giới, nhưng chiến lực cũng chỉ là tiêu chuẩn Chân Linh bình thường mà thôi.

Đương nhiên, bài danh của thập đại cường giả này là bài danh sau khi loại bỏ một vài lão quái vật, ví dụ như Linh Vương không có trong bảng, mà Hư Linh của vị lão quái Độ Kiếp của Tu tộc kia cũng không có ở trên bảng.

Người có thể được sắp xếp lên bảng đơn, nói cho cùng vẫn là ở cảnh giới Đại Thừa này, hơn nữa trên cơ bản đều là tồn tại Đại Thừa trung hậu kỳ.

Vượt qua cảnh giới Đại Thừa sẽ không lên bảng.

Cho nên mới nói, trên thực tế, người có chiến lực cấp Chân Linh trên thực tế không chỉ có như vậy. Mà ngay khi Hàn Lập phi thăng, không biết từ xó xỉnh nào lại có vài lão quái Độ Kiếp xuất hiện.

Mấy năm nay chiến lực của Diệp Trường Sinh vẫn luôn tăng lên, lúc hấn giết chết Lang Vương, nếu không mượn Huyền Thiên Trảm Linh Kiếm, thực lực bản thân hấn đại khái tương đương với tu sĩ Đại Thừa sơ kỳ.

Mà sau khi có Huyền Thiên Trảm Linh Kiếm gia trì, dù cho hấn có thể phát huy uy lực của kiện Huyền Thiên chi bảo này cũng có hạn, nhưng thực lực của hấn cũng đã thực hiện vượt qua, nhảy đến trình độ Đại Thừa trung kỳ.

Mà bây giờ, theo hấn lần lượt tu luyện thành tăng thứ tư Cực Thần ấn pháp cùng Tiểu Bắc Đẩu Tinh Nguyên Công tăng thứ năm, thực lực lại có một lần tiến bộ, vượt qua Đại Thừa trung kỳ, có thể so với đỉnh cấp cường giả Đại Thừa trung kỳ.

Thân thể này của hấn có cấp bậc Chân Linh khá khủng bố, cho dù là Hàn Lập tu luyện Phạm Thánh Chân Ma Công, thì cơ thể hấn sau khi tiến giai Đại Thừa mới đạt tới trình độ Chân Linh bình thường.

Mà một bộ thân thể cấp Chân Linh, lập tức làm cho Hàn Lập lúc ấy trở thành người nổi bật trong Đại Thừa, cường hấn vô cùng.

Trên Phong Nguyên đại lục này, những người xếp hạng tương đối cao trong thập đại cường giả, cũng không sai biệt lắm chính là tồn tại đỉnh cấp trong Đại Thừa trung kỳ.

Vì vậy Diệp Trường Sinh mới có phán đoán về thực lực của bản thân.

Linh Hoàng không biết thực lực phân chia cấp độ tu sĩ Đại Thừa kỳ, cho nên lập tức hiểu lầm về hấn nghiêm trọng.

Nàng cảm thấy mười đại cường giả Phong Nguyên đại lục có lẽ đều có thể so với Chân Linh, nhưng trên thực tế, Chân Linh, cho dù là loại bình thường nhất, sau khi trưởng thành cũng có thực lực Đại Thừa hậu kỳ.

Hơn nữa còn là Đại Thừa hậu kỳ sau khi pháp thể song tu, so với mười đại cường giả kia chỉ vẹn vẹn pháp lực đạt tới Đại Thừa trung hậu kỳ còn muốn lợi hại hơn nhiều.

Mà Chân Linh lại hướng lên trên, không chỉ là Pháp Thể song tu Đại Thừa hậu kỳ, còn phải chòng lên đỉnh cấp Huyền Thiên

chi bảo tăng phúc, chồng lên nắm giữ pháp tắc mang đến Tăng phúc.

Dưới sự gia trì của những phúc lực này, chiến lực của hấn vô cùng kinh khủng!

Bằng không nói sao Chân Long Thiên Phượng có thể so với Chân Tiên hạ giới!

Tuy nhiên bây giờ Diệp Trường Sinh cũng không có phổ cập cho Linh Hoàng những thứ này, hấn cười cười, nói: “Tóm lại ngươi cứ yên tâm, nếu như trong ngàn năm ma kiếp sắp giáng lâm, những thứ khác không nói, Thiên Linh Vực tuyệt đối sẽ không xảy ra vấn đề!”

Linh Hoàng nghe vậy nụ cười trên mặt trở nên tươi đẹp hẳn lên: “Có lời này của Diệp huynh, thiếp thân liền hoàn toàn yên tâm, ngàn năm qua thiếp thân cũng phải cố gắng hơn một chút, hy vọng có thể vọt vào trong cảnh giới Đại Thừa kia!”

“Nếu ngươi cần Ngự Lôi Ký, có thể tới tìm ta mượn bất cứ lúc nào!” Diệp Trường Sinh khẽ cười một tiếng nói.

Chiếc Lôi Thử của Bảo Hoa, hấn đã phục chế được một phần.

“Có Ngự Lôi ký tương trợ, ta tiến giai Đại Thừa lại càng nắm chắc hơn!” Linh Hoàng vô cùng vui mừng nói.

Trong lúc hai người đàm tiếu, dĩ nhiên đã đến bên trong Huyền Vũ vực, xa xa nhìn thấy tòa Cửu Tiên sơn kia.

“Ồ? Vừa mới nhắc tới vị Hàn sư đệ kia của ta, hiện tại đã thấy hấn rồi!” Ánh mắt Diệp Trường Sinh nhìn về một hướng khác, nhìn sang, khẽ cười một tiếng nói.

“Ồ? Chính là nam tử mặc thanh bào kia sao?” Linh Hoàng nhìn theo ánh mắt của hấn hỏi.

“Không sai, đúng là người này!” Diệp Trường Sinh gật đầu.

“Người này... thoạt nhìn quả thật có chút bình thường không có gì lạ, hơn nữa hấn còn hòa hợp với mấy người.... Vị sư đệ này của ngươi tính cách có chút đặc biệt a!” Linh Hoàng nhìn thoáng qua Hàn Lập bên kia, nhú mày nói ra.

Ánh mắt nàng nhìn thấy là một nam tử có làn da ngăm đen, dung mạo phổ thông, tu vi trên người lộ ra là Trúc Cơ đỉnh

phong.

Nhưng thủ pháp che giấu như vậy tự nhiên không cách nào giấu diếm được bọn họ, bởi vậy Linh Hoàng vừa nhìn liền biết nam tử mặc áo bào xanh kia có tu vi Hợp Thể Sơ Kỳ.

Mà bên cạnh hắn còn có hai người khác, một người mặc nho phục áo bào trắng, mày kiếm mắt sáng, quả là một vị mỹ nam tử phong độ nhẹ nhàng.

Mà vị kia thì lại có một khuôn mặt tròn trịa, mặc đạo bào màu vàng, lưng đeo một thanh kiếm gỗ cũ nát đen sì.

Nhìn qua, đây là một tiểu đạo sĩ mười bảy mười tám tuổi.

Tiểu đạo sĩ hình dáng lôi thôi, tu vi thoát nhìn như mới vừa Trúc Cơ, mà nam tử dung mạo tuấn mỹ kia lại là phạm nhân, bất quá nhục thân cường đại, nhìn dáng vẻ là một Luyện Thể sĩ.

Trình độ của hai người đều ở Trúc cơ kỳ, mà lúc này, hai người này cùng Hàn Lập trò chuyện với nhau thật là vui vẻ, thậm chí còn muốn lôi kéo hắn kết bái làm huynh đệ.

Biểu tình trên mặt Hàn Lập chỉ một thoáng liền vô cùng đặc sắc, thần sắc biến hóa mấy lần, liên tục khoát tay cự tuyệt.

Nhìn thấy kết bái không thành, tiểu đạo sĩ kia lập tức lại lôi kéo Hàn Lập, khuyên hắn gia nhập một tông môn Vụ Hải quan, cũng tuyên bố Hàn Lập gia nhập Vụ Hải quan nhất định sẽ không hối hận.

Hàn Lập tự nhiên chỉ có thể cười khở cự tuyệt.

“Chắc chắn, vị Hàn sư đệ này của ta gặp được duyên phận của hắn!” Diệp Trường Sinh khẽ cười một tiếng nói.

Hắn tự nhiên là biết hai người bên cạnh Hàn Lập là ai.

Tiểu đạo sĩ tên là Khí Linh Tử, là đương nhiệm quán chủ Vụ Hải quan, về sau bái Hàn Lập làm thầy.

Nam tử tuấn mỹ tên là Hải Nguyệt Thiên, được tôn là Hải Đại Thiếu, thân có thiên phú Âm Linh căn độc nhất vô nhị, về sau cũng bái Hàn Lập làm thầy.

Hải Đại thiếu gia âm linh căn là một loại linh căn vô cùng trân quý, có tác dụng giúp người tránh né lời kiếp, cũng bởi vậy mà

đằng sau còn dẫn phát một ít khó khăn trắc trở.

Hai người nói đùa, chậm rãi từ trên bầu trời hạ xuống, mà bên kia Hàn Lập cũng đã nhận ra động tĩnh trên bầu trời.

Thần thức hẩn đảo qua, lập tức biến sắc.

Trùng hợp như vậy?

Chẳng qua suy nghĩ cẩn thận một chút đây cũng là điều nên làm, dù sao đại hội Vạn Bảo đại hội loại người yêu hai tộc Yêu hai tộc ngàn năm mới có này, Diệp Trường Sinh xuất hiện cũng rất bình thường.

Hàn Lập lúc này sớm đã nghe nói qua về đủ loại hành động vĩ đại của vị Diệp sư huynh này, trong lòng cực kỳ phức tạp.

Sau khi trở lại Nhân tộc, hẩn mỗi ngày đều nghe nói tới những sự tích này.

Thực lực cấp Đại Thừa!

Đổi lại là bất cứ người nào khác, Hàn Lập đều cảm thấy có chút khó tin, nhưng đặt ở trên người Diệp sư huynh, hẩn lại cảm thấy loại biểu hiện này thật quá hợp tình hợp lý.

Bây giờ hẩn càng cảm thấy, chắc Diệp sư huynh là một vị Trích Tiên trọng tu.

Bỏ lại phía bên kia mà không hề phát hiện ra có người đến, nhưng Hải Đại Thiếu đang thao thao bất tuyệt tán gẫu với hẩn, Hàn Lập cũng bay tới.

“Bái kiến Diệp sư huynh, còn có Linh Hoàng đạo hữu!” Hàn Lập chấp tay thi lễ một cái.

“Mỗi lần xuất hành đều sẽ có đại mỹ nữ bầu bạn, không hổ là Diệp sư huynh!” Trong lòng hẩn thầm nói.

“Hàn sư đệ, tu vi tiến triển rất nhanh nha, mới hơn một trăm năm đã tiến cấp hợp thể rồi?” Diệp Trường Sinh vừa cười vừa nói.

“Sao có thể so sánh với sư huynh, sư đệ ta ở Lôi Minh đại lục có cơ duyên mới có thể tu hành đến mức này!” Hàn Lập khiêm tốn vô cùng nói.

“Ha ha, vận khí của ngươi từ trước đến nay không tệ, nói vậy những năm gần đây tích lũy không ít thứ tốt nhỉ? Có hứng thú trao đổi với ta một phen không?” Diệp Trường Sinh cười tủm tỉm đi thẳng vào vấn đề hỏi.

Hàn Lập nghe vậy thì ngẩn ra, lập tức nghĩ đến việc giao dịch thường xuyên của hai người tại Linh Giới, ngay lập tức trên mặt hân lộ ra vẻ tươi cười.

Mỗi lần giao dịch với Diệp sư huynh, hắn đều sẽ thu hoạch phong phú, trên cơ bản chưa từng chịu thiệt bao giờ.

“Trên người sư đệ đích xác có được một vài thứ, nhưng không biết sư huynh muốn trao đổi cái gì?” Hàn Lập trầm ngâm một chút rồi hỏi.

“Có Kim Từ Ngọc Thư không? Ta cũng cảm thấy rất hứng thú với thứ này!” Diệp Trường Sinh hỏi thẳng vào vấn đề.

“Nếu là Kim Khuyết Ngọc Thư, vừa vặn trên người sư đệ ta có! ” Hàn Lập thoáng suy nghĩ một chút, sau đó nói như thế.

Ngược lại hắn cũng không giấu giếm gì, bởi vì hắn biết rất rõ tính cách của Diệp Trường Sinh, biết đối phương không phải loại người sẽ cưỡng đoạt.

“Nội thư hay là ngoại trang?”

“Là trang ngoại thư viết Ngân Khoa Văn, bên trong ghi chép một môn công pháp kỳ lạ Bách Mạch Luyện Bảo Quyết, môn công pháp này là đem nhục thân người coi như pháp bảo đến rèn luyện, thậm chí có thể dung hợp nhục thân và pháp bảo lại với nhau...”

Hàn Lập giới thiệu Bách Mạch Luyện Bảo Quyết, đồng thời lấy ra tờ Kim Triện Ngọc Thư kia.

Nhìn khối ngọc bài kia, Linh Hoàng không khỏi hí mắt lại, Bách Mạch Luyện Bảo Quyết này nghe đã làm cho nàng động tâm rồi.

Phương diện thân thể, vẫn luôn là điểm yếu của nàng, nếu có thể tăng cường thân thể mà nói, vậy không thể nghi ngờ thực lực sẽ tăng trưởng không ít.

“Bách Mạch Luyện Bảo Quyết sao? Chỗ ta cũng có ngoại trang Kim Khuyết Ngọc Thư, một trang là giảng thuật luyện

khí chi đạo, một trang là giảng thuật Khôi Lỗi chi đạo, người muốn loại nào?” Diệp Trường Sinh nhìn thoáng qua Linh Hoàng hậu, hỏi.

Trang ghi về đạo về con rồi đương nhiên thuộc về Linh Hoàng, nhưng Diệp Trường Sinh đã xem qua từ sớm, bây giờ hắn đưa ra có thể dùng trang này để trao đổi, Linh Hoàng cũng không nói gì thêm.

Không coi trọng chuyện này!

Nàng ngược lại sẽ cao hứng khi thái độ như Diệp Trường Sinh, bởi vì điều này nói rõ quan hệ giữa hai người tương đối thân cận.

Hàn Lập vừa nghe lời này, lập tức con người sáng ngời, kích động vô cùng!

Đạo luyện khí, đạo về con rồi, đây đều là thứ mà hắn vô cùng hứng thú, lấy được bất cứ loại nào cũng đều có thể giúp ích rất lớn cho hắn.

Khôi lỗi thì không cần nói, lúc ở Nhân giới, hắn một mực nghiên cứu đạo này thủ đoạn, bất quá sau khi tới Linh Giới lại bị kéo xuống.

Mà luyện khí chi đạo, nói không chừng có quan hệ với Bách Mạch Luyện Bảo Quyết của hắn.

Có thể đổi lại tất cả sao?

Trong lòng Hàn Lập rất muốn hỏi một câu như vậy, bất quá hẳn biết chuyện này trên cơ bản không thể nào, Diệp sư huynh cũng không phải là nhà đại từ.

Vậy thì chính hẳn còn có thể lấy ra thứ gì để tiến hành trao đổi với Diệp Trường Sinh?

Trong lòng Hàn Lập lập tức nghĩ đến một thiên Kim Triện Văn công pháp có thể gia tăng thần thức lên gấp bội.

Luyện Thần Thuật!

Có nên lấy bộ công pháp này ra trao đổi hay không?

Nhưng sau khi hơi suy tư một chút, hẳn lập tức phủ định ý nghĩ này, Luyện Thần Thuật quá nghịch thiên, hẳn không muốn trao đổi.

Hơn nữa, trang ngoại của Kim Từ Ngọc Thư, giá trị cũng rõ ràng so ra kém Luyện Thần Thuật, ít nhất phải đồng dạng ghi nội trang của Kim Triện Văn mới được.

Vậy xem ra, chỉ có thể đem ra một trang Kim Khuyết Ngọc Thư mà mình không muốn trao đổi.

Trong nội tâm Hàn Lập thở dài một tiếng, kỳ thật nội dung hẳn nắm giữ bên ngoài trang Kim Cương Ngọc Thư, không chỉ một trang Bách Mạch Luyện Bảo Quyết này.

Lúc ở đại lục Lôi Minh, hẳn còn bất ngờ tìm được một trang ngoại trang giảng thuật về luyện đan chi đạo. Hẳn có được tu vi như ngày hôm nay, trên thực tế chính là dựa vào cơ duyên này.

Đó là một động phủ bí mật, bên trong ngoại trừ trang ngoài Kim Khuyết Ngọc Thư, Hàn Lập còn phát hiện một quả Thái Ất Kim Đan!

Thái Ất Kim Đan này, chính là đan dược mà các tu sĩ Đại Thừa kỳ coi như trân bảo, có thể uẩn dưỡng Nguyên Anh của tu sĩ Đại Thừa khiến tu vi hẳn tiến nhanh.

Nếu có một viên truyền lưu ra ngoài, lập tức có thể khiến cho Linh Giới nổi lên một trận gió tanh mưa máu.

Loại đan dược cấp bậc này, đừng nói là Linh giới, tìm khắp toàn bộ Tiểu Nam châu, cũng tìm không ra mấy hạt.

Trong đó, cũng chỉ có Long Đảo Quảng Linh Đạo Quả có người lấy ra một quả Thái Ất Kim Đan, lúc ấy người có thể tham dự giao dịch loại đan dược này, ít nhất phải có chiến lực cấp Chân Linh.

Hàn Lập phục dụng một quả Thái Ất Kim Đan, tu vi đột nhiên tăng mạnh, thoáng cái từ Luyện Hư sơ kỳ vọt tới Luyện Hư đỉnh phong.

Mà tờ Kim Từ Ngọc Thư kia, vừa vặn có phương pháp luyện chế Thái Ất Kim Đan, trải qua lần này tu vi Hàn Lập tăng vọt, không cần quá chú ý đến trang Kim Triện Ngọc Thư này.

Nếu hắn có thể luyện chế ra lượng lớn Thái Ất Kim Đan, vậy thực lực phải tăng lên tới tầng thứ gì?

Nhưng đáng tiếc, linh dược luyện chế loại đan dược này, đều là linh giới sớm đã diệt sạch, cũng chỉ có tiên giới trong truyền thuyết có thể có loại linh dược này.

Cho nên, Hàn Lập cũng lập tức bắt đầu dĩ buông tha cho ý niệm mượn nhờ loại đan dược này tu vi nhanh chóng tăng vọt.

Nhưng ngay cả như vậy, hắn vẫn khó có thể đánh giá được sự trọng thị của tờ Kim Từ Ngọc Thư này, nếu như có thể không trao đổi cùng người khác, vậy tuyệt đối sẽ không trao đổi.

Nhưng hôm nay, hắn thật sự động tâm với hai trang Kim Từ Ngọc Thư kia vô cùng, bất luận là trang nào, đều là có hy vọng tăng lên thực lực của hắn, hắn không muốn bỏ qua dễ dàng như vậy.

Sau một hồi trầm ngâm, cuối cùng Hàn Lập cắn răng một cái, trong lòng nảy sinh ngoan lệ nói: “Thật ra ở đây ta còn có một trang Kim Từ Ngọc Thư...”

Nói xong, trên tay Hàn Lập lóe lên hào quang, xuất hiện một khối ngọc bài.

“Đây là giải thích về luyện đan chi đạo!” Trong lòng Hàn Lập có chút đau đớn nói.

“Đạo luyện đan?” Ánh mắt Diệp Trường Sinh lập tức sáng lên, hứng thú được nhắc lên.

Thứ này, hẳn có thể không có hứng thú sao?

“Quả nhiên không hổ là Hàn lão ma, vận khí đúng là tốt, bất quá nói đi cũng phải nói lại, hẳn nắm giữ Tiểu Lục Bình, vừa vặn xứng đôi với một trang Kim Từ Ngọc Thư này!” Diệp Trường Sinh trong lòng hơi mừng rỡ thầm nghĩ.

Hắn biết rõ, trang Kim Từ Ngọc Thư này tuyệt đối sẽ không để cho hắn thất vọng.

Kim Từ Ngọc Thư giảng thuật luyện khí chi đạo, ghi chép phương pháp luyện chế Hậu Thiên Huyền Thiên chi bảo, vậy trên phương pháp luyện đan không được giảng một ít tiên đan?

“Tốt tốt tốt, vậy thì đúng lúc hoán hai, chúng ta trao đổi lẫn nhau, ghi nhớ nội dung trên Kim Từ Ngọc Thư của đôi phương!” Tâm tình Diệp Trường Sinh rất tốt nói.

Hàn Lập yên lặng gật đầu, lập tức Diệp Trường Sinh lấy ra một tờ của luyện khí, Linh Hoàng lấy ra trang kia của khôi lỗi, cùng Hàn Lập tiến hành trao đổi.

Diệp Trường Sinh cầm lấy trang kia luyện đan nhìn, điểm đầu tiên đập vào mắt là sự phân chia có liên quan tới đẳng cấp Đan Sư.

Tiên giới phân chia Luyện Đan Sư thành ba đẳng cấp, theo thứ tự là Nhân Đan Sư chỉ có thể luyện chế đan dược cho tu sĩ bình thường, Địa Đan Sư có thể luyện chế đan dược Tiên Nhân, cùng Đạo Đan Sư có thể luyện chế ẩn chứa lực lượng pháp tắc.

Kim Từ Ngọc Thư là nội dung công pháp cơ sở Bách Tào sơn, tự nhiên sẽ không liên quan đến lực lượng pháp tắc, cho nên một tờ Kim Từ Ngọc Thư này đối với Đạo Đan chỉ một lời mang qua.

Đạo chính yếu giảng giải về luyện chế Địa Đan và Nhân Đan, đồng thời phía trên còn ghi chép mấy chục loại đan phương.

Ánh mắt Diệp Trường Sinh quét qua những đan phương kia, trong lòng lập tức hiện lên vẻ sợ hãi lẫn vui mừng.

Xếp ba loại đầu tiên chính là Xuân Lâm Đan, Thừa Uyên Đan cùng Vạn Luân Đan có thể tinh tiến pháp lực Chân Tiên.

Xuống dưới, là đan dược cấp bậc Đại Thừa Thái Ất Kim Đan, Thần Giao Đan, cùng Uẩn Hồn Đan, ba loại đan dược này đều có tác dụng bổ dưỡng cho Nguyên Anh tu sĩ Đại Thừa.

Bất cứ loại nào phục dụng tiếp đều có thể tinh tiến tu vi tu sĩ Đại Thừa.

Đồng thời, ngoại trừ ba loại này, còn có một loại đan dược tên là Tịnh Tiên đan là đan dược phụ trợ tu sĩ Đại Thừa chuyển dời nhục thân về hướng thân thể Chân Tiên.

Có một loại đan dược phụ trợ Luyện Thể, nếu phối hợp với Chân Linh Bất Hủ Thân Thân được ghi trong Kim Từ Ngọc Thư thì sẽ có hiệu quả càng tốt hơn.

Cộng với, còn có nhiều loại đan dược, mấy loại đan dược, luyện hư kỳ phụ trợ tiến giai Đại Thừa sử dụng!

Trương Kim Từ Ngọc Thư này, bắt đầu từ Luyện Hư kỳ, mãi cho đến Chân Tiên kỳ, liệt kê tất cả đan dược trên cảnh giới tinh tiến pháp lực, đột phá tu vi cần dùng để đột phá.

Ngoại trừ những đan dược tăng tu vi lên này, chính là đan dược cần thiết cho việc tu luyện thân thể.

Những đan phương này trân quý đến cực điểm, nhưng đáng tiếc chính là, đại bộ phận đan phương tại Linh giới đều không thể sử dụng, bởi vì tìm không thấy tài liệu cần thiết.

Diệp Trường Sinh khác với những người khác, hắn từ trong dược viên ở Quảng Hàn giới kia lấy được đại lượng linh dược Tiên giới.

Nhưng những đan dược này, cũng chỉ có thể miễn cưỡng bao trùm một nửa đan phương, một nửa còn lại hắn vẫn không cách nào luyện chế.

“Chẳng qua, vậy cũng đủ rồi!” Diệp Trường Sinh thu lại vẻ hưng phấn trong mắt, âm thầm suy nghĩ.

Hắn nhanh chóng ghi nhớ toàn bộ những thứ trên Kim Từ Ngọc Thư, sau đó trao đổi với Linh Hoàng, ghi nhớ cả Bách Mạch Luyện Bảo Quyết vào trong lòng.

Đợi đến lúc Hàn Lập bên kia cũng nhớ kỹ hai trang Kim Triện Ngọc Thư, song phương tự mình trả lại Kim Triện Ngọc Thư cho đối phương, đều cảm thấy hài lòng không gì sánh được.

Hàn Lập rung động bởi những ghi chép trong một trang luyện khí sở hữu Hậu Thiên Huyền Thiên chỉ bảo có thể phiên giang đảo hải kia, đồng thời cũng rung động tại các loại thần thông quảng đại trong trang sách ghi chép của khôi lỗi, diệu dụng vô cùng.

Những thứ này đều có thể giúp đỡ hấn cực lớn!

Bởi vậy, một đợt trao đổi này hấn rất hài lòng.

“Ha ha, mỗi lần giao dịch với Hàn sư đệ, đều sẽ không làm cho ta thất vọng, hy vọng lần sau chúng ta sẽ còn có cơ hội giao dịch này nữa!” Diệp Trường Sinh cười to hai tiếng nói.

Hàn Lập trên mặt cũng mang theo tươi cười, liên tục gật đầu nói: “Sư đệ cũng là nghĩ như vậy, loại giao dịch này trao đổi qua có với nhau nhiều lần tự nhiên là tốt!”

Diệp Trường Sinh gật nhẹ đầu: “Vậy tiếp theo Hàn sư đệ sẽ đi cùng chúng ta tới Cửu Tiên sơn, hay là đi cùng với hai huynh đệ bá tử kia của ngươi?”

Nghe thấy Diệp Trường Sinh nói lời trêu chọc như vậy, Hàn Lập nhất thời vẻ mặt cười khổ, lắc đầu nói: “Sư huynh nói vậy là sao, ta sao có thể cùng hai người kia thực sự đi bá huynh!”

“Có điều ta thấy tâm tính của hai người kia cũng không tệ, có ý thử thách bọn họ, sau này có thể sẽ nhận họ làm đồ đệ!”

“Ừm, vậy được, ngươi đi lo việc đi, bọn ta đi trước!” Diệp Trường Sinh gật đầu nhẹ, lập tức cùng Linh Hoàng rời đi.

Trên Cửu Tiên sơn, có một toà Nghênh Tiên cung chuyên dành cho những tu sĩ Hợp Thể kỳ bọn họ, hai người có mặt trong đó.

Sau khi biết được tin tức bọn họ đến đây, Huyền Vũ Thánh Hoàng, Thiên Hồ Vương cùng Động Thiên Thủ Vương vội vàng đến bá kiến.

Vị Thủ Vương này, luôn luôn là thần long thấy đầu không thấy đuôi, ngày thường thần thần bí bí, rất ít tiếp xúc cùng tu sĩ đồng cấp.

Trong hai tộc Nhân Yêu, phần lớn hợp thể đều không biết tướng mạo chân thật của hắc, nhưng hôm nay sau khi Diệp Trường Sinh đến đây, người này lại không dám ẩn núp nữa.

Thành thật đi tới cửa tìm đến.

Diệp Trường Sinh hàn huyên một lát với mấy người này, sau đó tiễn Huyền Vũ Thánh Hoàng và Thiên Hồ Vương đi, giữ Thử Vương lại.

“Không biết Diệp đạo hữu ở lại có gì phân phó không?” Thần sắc Thử Vương có chút bất an hỏi.

Sau khi cởi bỏ hắc bào che ở trên thân thể, người này lộ ra hình dáng, chính là một vị đại hán tướng mạo hào phóng.

Sắc mặt hắc một mình bị Diệp Trường Sinh giữ lại, mơ hồ có chút khó coi, trong lòng thầm tự nhủ vì sao mình phải tới tham gia Vạn Bảo đại hội lần này.

Tại sao lại gặp người này?

Đây tuyệt đối là một trong hai tộc Nhân Yêu, chính mình là người không muốn nhìn thấy nhất.

“Lưu lại đạo hữu, có một cuộc giao dịch phải bàn bạc với đạo hữu một chút!” Diệp Trường Sinh phảng phất không nhìn thấy thần sắc khẩn trương của Thử Vương, sắc mặt như thường nói.

Một lát sau, động thiên thử vương thần sắc có chút hoảng hốt rời đi, hồi tưởng lại chuyện mới vừa rồi, trong lòng của hắc vẫn có một loại cảm giác khó tin.

Diệp Trường Sinh không làm khó hắc, ngược lại là dâng lên cho hắc một đại lễ.

Cũng tức là khi đại thiên kiếp tiếp theo của hắc đến, Diệp Trường Sinh sẽ giúp hắc một tay.

Mà cái giá phải trả chính là, hắc đã đưa tờ Kim Từ Ngọc Thư ghi lại Chân Linh Bất hủ thân kia cho Diệp Trường Sinh.

Đương nhiên, chỉ dựa vào một môn công pháp như thế này thì cũng không đủ để trao đổi một đại lễ như vậy.

Nguyên nhân chân chính, trong lòng hai người biết rõ, nhưng đều không nói ra.

Sau khi rời khỏi toà Nghênh Tiên Cung này, Thử Vương trong lòng cảm khái không thôi, âm thầm nghĩ: “Vị Diệp đạo hữu này đúng là đại khí, trước kia ta lấy lòng tiểu nhân đo lòng quân tử, nếu hắn có thể thành Đại Thừa, đối với hai tộc tuyệt đối là chuyện tốt!”

Trong cung điện, trên tay Diệp Trường Sinh cầm một trang sách màu vàng viết đầy chữ Kim Triện Văn, cẩn thận nghiên cứu.

.....

Sau khi ở trong Nghênh Tiên Cung một thời gian ngắn, Vạn Bảo đại hội cuối cùng cũng được tổ chức, thịnh hội ngàn năm có một của nhân yêu lương tộc, hấp dẫn quá trăm tu sĩ Hợp Thể kỳ.

Tất cả Tam Hoàng Nhân tộc đều đến, Yêu tộc bên kia ngoại trừ Lang Vương bị đánh chết, còn lại trên cơ bản đều đã đến.

Lần thịnh hội này do Huyền Vũ Bá Hoàng và Ly Hỏa Giao Vương chủ trì, ở trong một phòng đấu giá thật lớn, hai người xuất hiện trước mặt mọi người, giải thích một phen.

Huyền Vũ Bá Hoàng là một đại hán mặc hắc y, tướng mạo hào phóng, còn Ly Hỏa Giao Vương là một vị nam tử trẻ tuổi mặc hồng bào, lông mày và chòm râu đều có màu đỏ đậm.

Khí tức trên thân hai người đều Hợp Thể đỉnh phong, vừa xuất hiện, trong phòng đấu giá âm ỉ lập tức an tĩnh lại.

Hội đấu giá cấp độ này, người có thể vào đó ít nhất phải là cấp độ Hóa Thần. Toàn bộ phòng đấu giá hội tụ gần vạn người, cũng coi như là tinh nhuệ hai tộc Nhân Yêu hội tụ.

Bất quá, so với các đại tộc mà Diệp Trường Sinh tham gia đấu giá hội, Vạn Bảo đại hội vẫn còn thiếu sót một chút, từng kiện tài liệu, đan dược, pháp bảo, chất lượng so với trước kia tham gia cũng thấp hơn không ít.

Diệp Trường Sinh đối với lần Vạn Bảo đại hội này cũng không ôm quá nhiều chờ mong, không hy vọng có thể từ cấp độ đại hội này đạt được sự trợ giúp to lớn gì, tiếp theo Hắc Vực trao đổi hội cũng như thế, bất quá lần này hắn cũng coi như không uổng công.

Mặc dù ý định đi ra là bồi mỹ nữ lên một vòng, nhưng ngoài ý muốn gặp Hàn Lập, hơn nữa trao đổi được Kim Khuyết Ngọc Thư, đạt được một đồng phương thuốc, còn từ Thử Vương lấy được một môn công pháp Kim Triện Văn Luyện Thể, coi như là thu hoạch tương đối khá.

Kế tiếp, việc hần phải làm cũng chỉ có một việc, đó là tìm tới lão tổ Lũng gia, thay đổi một chút chân long tinh huyết.

Vì vậy, kế tiếp hần một mực yên tĩnh nhìn cuộc đấu giá này tiến hành, chỉ là ngẫu nhiên ra tay đấu giá một hai kiện tài liệu đặc thù, những vật này là điều kiện cần thiết để luyện chế Nguyên Hợp Ngũ Cực Sơn.

Hiện tại trong tay hần có bốn tòa Cực Sơn tài liệu, những năm này liên tục gom góp đại lượng tài liệu phụ trợ, còn lại một ít, cũng không phải vật gì đặc biệt trân quý, tốn nhiều thời gian cùng tinh lực sẽ dần dần gom đủ.

Chờ sau khi gom đủ, có thể luyện chế được bốn tòa Cực Sơn này, đến lúc đó vô luận chống cự thiên kiếp hay là đối địch, trên tay đều có thêm một thủ đoạn lợi hại.

Người có tên như cây có bóng, mỗi lần Diệp Trường Sinh hô giá lên một lần, lại lập tức không ai dám cạnh tranh với hần. Những tài liệu kia hần gần như lấy giá thấp nhất lấy được tay.

Cứ như vậy, đấu giá hội dần dần tiến vào hồi kết, xuất hiện một ít vật phẩm áp trực, như là đỉnh cấp linh bảo có thể so với Thông Thiên Linh Bảo, có thể làm cho tu sĩ Hợp Thể kỳ tinh tiến pháp lực các loại đan dược.

Những thứ này xuất hiện lập tức đưa tới sự cạnh tranh kịch liệt của các tồn tại Hợp Thể, nhưng đối với cấp độ như Diệp Trường Sinh và Linh Hoàng mà nói thì những thứ này rất khó coi.

Trên thực tế, trong hội đấu giá lần này xuất hiện vài loại đan dược tinh tiến pháp lực của tu sĩ Hợp Thể kỳ, cũng là do hần lấy ra.

Mặc dù đồ vật hần lấy ra không nhiều lắm, nhưng mỗi một kiện đều có thể làm cho phần đông hợp thể tranh đoạt, mỗi một kiện đều trở thành một trong những vật phẩm áp trực của đấu giá hội.

Đến cuối cùng, khi Diệp Trường Sinh lấy những vật kia ra bán đi, hắn đã kiếm được 15 tỷ linh thạch trong buổi đấu giá này.

Thu hoạch coi như không tệ!

Đến cuối đấu giá hội, vật phẩm áp trục mà Diệp Trường Sinh lấy ra lấy giá ba ức linh thạch, hội đấu giá này cuối cùng cũng đến, vật phẩm đấu giá thần bí nhất đã được đưa lên.

Một vị hoàng bào nữ tử khuôn mặt tròn tròn xuất hiện ở trước mặt mọi người, Ly Hỏa Giao Vương.

Nàng này xuất hiện lập tức gây ra một trận náo động, thanh âm xôn xao nổi lên bốn phía, rất nhiều người vẻ mặt không thể tưởng tượng nổi nhìn nữ tử khoảng mười bảy mười tám tuổi này.

“Vị này là đạo hữu của Thiên Thu thánh nữ của Linh tộc, chắc hẳn các vị đại danh của nàng đều đã nghe qua, bốn vương cũng chỉ giới thiệu sơ qua mà thôi, hai kiện vật phẩm áp trực cuối cùng của đấu giá hội lần này chính là do Thiên Thu đạo hữu mang từ Linh tộc xa xôi vận đến đây!” Giọng nói của Ly Hỏa Giao Vương vang lên trong đại sảnh.

“Thiếp thân Thiên Thu, hiện đang ở vị trí Thánh Nữ Khí Linh Tộc, ra mắt chư vị đạo hữu!” Nữ tử mặt tròn mím cười hành lễ với mọi người, nói ra.

“Thiên thu thánh nữ, đây không phải là một trong tứ đại thánh linh của Khí Linh tộc sao? Sao lại chạy đến Nhân tộc chúng ta?”

“Chẳng lẽ tin đồn kia là sự thật, Nhân tộc sắp kết minh cùng các tộc xung quanh?”

“Ma kiếp... Ài, chuyện này cũng bình thường, trước mặt đại kiếp bực này, các tộc chúng ta cho dù là cừu địch sinh tử, cũng phải hòa giải!”

.....

Một trận nghị luận âm ỉ vang lên, rất nhiều người tựa hồ thông qua đủ loại con đường biết được một ít tin tức, đối với việc thánh nữ Khí Linh tộc xuất hiện, mặc dù cảm thấy kinh ngạc, nhưng cũng không có quá nhiều khó tin, ngược lại có loại cảm giác đương nhiên.

Trong căn phòng nhỏ ở tầng ba phòng đấu giá, Linh Hoàng bỗng nhiên nhẹ giọng cười một tiếng, nói với Diệp Trường Sinh: “Sở dĩ Linh tộc chọn vị thánh nữ Khí Linh tộc này làm sứ giả hai tộc Nhân Yêu đến làm, cũng là bởi vì người này có chút liên quan với Nhân tộc chúng ta!”

Diệp Trường Sinh nghe vậy nhẹ giọng cười nói: “Nàng là pháp bảo của vị nhân thủ thần bí kiến tạo Thiên Uyên Thành lúc trước thông linh mà thành, đối với hai tộc mà nói đúng là có ý nghĩa phi phàm!”

Linh Hoàng nghe hẳn nói lời này, lập tức có chút kinh ngạc, không nghĩ tới hẳn ngay cả chuyện bí ẩn bậc này cũng biết, rõ ràng ở trong Nhân Yêu hai tộc cũng không qua bao nhiêu năm.

“Diệp huynh đúng là kiến thức rộng rãi, theo ta được biết, lần này hai tộc Thiên Thu thánh nữ đến đây kỳ thật còn có một mục đích bí ẩn khác, người này cùng Tam Hoàng Thất Yêu Vương chúng ta đều có tiếp xúc qua!” Linh Hoàng trong mắt quang mang lóe lên nói ra.

“Linh tộc bên kia tựa hồ mưu tính muốn nhân lúc ma kiếp tới Tây Linh Trì ở Ma giới một chuyến, nghĩ đến Nhân Yêu lượng tộc bên này tìm người giúp đỡ!” Không đợi cho Diệp Trường Sinh nói cái gì, Linh Hoàng đã đem tin tức mà nàng nhận được nói ra.

“Tây Linh Trì sao, ha ha, hấp dẫn tuyệt đối với những người bị vây khốn ở cảnh giới Đại Thừa mà nói đấy?” Diệp Trường Sinh khẽ cười một tiếng nói.

“Không sai, thiếp thân cũng có chút động tâm đây, nhưng nghĩ đến trách nhiệm thủ thổ nên không tiện tự tiện rời khỏi Thiên Linh Vực nên không đáp ứng. Những người khác trong Thất Yêu Vương Tam Hoàng cũng giống như vậy, không thể thoát thân, cho nên bọn họ cũng sẽ không đáp ứng!” Linh Hoàng nói.

“Cho nên mới tìm tới đám người Lũng gia lão tổ...” Diệp Trường Sinh trong lòng dâng lên ý niệm như vậy.

Kỳ thật tại Tây Linh Trì này, mỗi lần ma kiếp tới, đều có người nhảy vào Ma giới thử một lần, nhưng trên cơ bản thành công không có.

Ngay cả Mạc Giản lúc trước cũng xông qua cùng với mấy tổ đội Hợp Thể, nhưng bọn hắn so với bọn người lão tổ Lũng gia còn muốn lười kéo, thậm chí ngay cả Khổ Linh đảo cũng không leo lên, ở trong cấm chế Lôi Hải Ma Nguyên Hải đã trọng thương rút lui.

Nhưng nhìn từ góc độ khác, đây cũng là may mắn của bọn họ.

Bằng không nếu thật sự đi đến trên đảo đó thì cũng là vứt bỏ cái mạng nhỏ, dù sao bất kể thời điểm nào, người trấn thủ Khổ Linh Đảo kia ít nhất cũng là một vị Thánh Tổ Ma giới.

Trong lúc hai người nói chuyện, trong phòng đấu giá phía dưới, vị Thiên Thu thánh nữ kia đã đem hai kiện vật phẩm áp trực lấy ra.

Nàng thân nhiên cười, nói với mọi người: “Thanh bảo vật đầu tiên mà thiếp mang theo tên là La Bàn Vạn Sâm, là một kiện Thông Thiên Linh Bảo nổi danh trên Vạn Linh Bảng, ở trong Khí Linh Tộc chúng ta là trấn tộc chi bảo, lần này vì tỏ rõ thành ý, đương nhiên lời ra.”

“Vạn Sâm La Bàn này là một loại thông thiên linh bảo loại huyền thuật, nếu có đầy đủ pháp lực, đủ để phóng xuất ra chín chín tám mươi một loại huyền thuật khác nhau, tu sĩ Hợp Thể cũng muốn bị nhốt ở trong đó!”

Nữ nhân này giới thiệu một phen, lập tức làm cho trong lòng đám tu sĩ hai tộc trong đại sảnh lửa nóng lên, đây chính là Thông Thiên Linh Bảo đường đường chính, cơ hội khó có được a.

Ánh mắt Linh Hoàng cũng sáng lên, nàng vốn tinh thông huyền thuật, nếu như có được la bàn Vạn Sâm này, thật đúng là như hổ thêm cánh.

Trong nháy mắt, nàng đã quyết định sẽ tham dự vào cuộc cạnh tranh của bảo vật này.

“Vạn Sâm La Bàn, giá quy định tám ngàn vạn linh thạch, tất cả linh thạch bán đấu giá được, Thiên Thu đạo hữu đều sẽ quyên tặng cho Nhân Yêu hai tộc chúng ta, đây là thành ý của Linh tộc!” Ly Hỏa Giao Vương cao giọng nói.

“Một trăm triệu linh thạch!”

“Một trăm hai mươi triệu linh thạch!”

.....

Hắn vừa nói xong, các loại thanh âm hô giá lập tức nhao nhao xuất hiện, đông đảo hợp thể cạnh tranh.

“Hai trăm triệu linh thạch!” Khi Linh Hoàng báo ra giá này, rốt cuộc không ai có thể tranh đấu với nàng.

Không phải là không ai có thể ra giá cao hơn, mà là không người nào nguyện ý cạnh tranh món bảo vật này với nàng. Đây

không chỉ là bởi vì nàng thân là một trong Tam Hoàng, mà còn bởi vì người nam nhân ngồi bên cạnh nàng.

Cuối cùng Thông Thiên Linh Bảo cũng rơi vào tay nàng.

Tiếp theo, vật phẩm đấu giá thứ hai được Thiên Thu thánh nữ lấy ra, đây là một bản vẽ.

“Đây là khí Linh Tộc của chúng ta thu mua được một bức thượng cổ Kinh Thiên Chiến Chu từ các nơi khác, thuyền này có thể chở hơn ngàn người, công thủ đều có, tốc độ phi độn cực nhanh, là bảo vật tuyệt hảo dùng để bảo vệ tính mạng nhất thời!” Nàng này có ý nói.

Thanh âm vừa phát ra, những người chủ trì các thế lực ở đây đều lập tức ánh mắt sáng rực lên, ma kiếp sắp đến, trình độ quan trọng của loại ma kiếp này tất nhiên không cần nhiều lời.

“Không bằng những thành lũy chiến tranh của Giác Xi tộc!” Diệp Trường Sinh nghe Thiên Thu thánh nữ giới thiệu với chiến thuyền kinh thiên, trong lòng thầm nghĩ.

Giác Xi tộc là tộc đàn thường xuyên phát động chiến tranh đối với bên ngoài, các loại khí cụ chiến tranh trên tay đại khái có thể xưng là tốt nhất Linh giới.

Sau một phen tranh đấu kịch liệt, bức bản vẽ của chiến chu kinh thiên này được lão tổ Lũng gia mua đi, Vạn Bảo đại hội kết thúc như vậy.

Mấy ngày sau, Diệp Trường Sinh cùng Linh Hoàng đi tham gia giao dịch hội ở Hắc Vực, giao dịch hội thần bí nhất trong hai tộc Nhân Yêu mới là chính thức của Vạn Bảo đại hội lần này.

Hội đấu giá lần trước, đối với tu sĩ Hợp Thể mà nói hơi có vẻ không đủ, không thể để cho bọn họ đạt được thứ mình muốn, mà trao đổi hội tại Hắc Vực rất thích hợp.

Chủ sự giao hoán hội Hắc Vực người có lai lịch rất lớn, cho dù là tu sĩ Hợp Thể ở chỗ này gây sự, cũng sẽ không có kết cục tốt, nghe nói nơi này đã từng chém giết tu sĩ Hợp Thể quấy rối.

Lai lịch của chủ bạn rất thần bí, nhân yêu hai tộc, không có bao nhiêu người biết, nhưng đối với cấp độ Linh Hoàng mà

nói, cái này chủ bạn mới là thân phận rất rõ ràng.

Kỳ thật cũng không khó nghĩ tới, trong hai tộc Nhân Yêu, người có thực lực làm hoạt động này chỉ có một thể lực, đó chính là Thánh Đảo.

Trên thánh đảo tụ tập hai ba mươi vị tu sĩ Hợp Thể kỳ, trong đó có nhiều cường giả Hợp Thể hậu kỳ, thực lực này không có bất kỳ thể lực nào trong hai tộc Nhân Yêu có thể so sánh.

Đương nhiên, đối với Diệp Trường Sinh bây giờ, Thánh đảo là một thể lực cường đại thần bí và mạnh mẽ trước kia, đối với thực lực của hắn nhiều hay ít cũng không đủ.

Từ sau khi hắn trở về Nhân tộc, Thánh đảo bên kia tựa hồ cũng nhận được tin tức có liên quan đến hắn, đã từng phái người mời hắn, muốn mời hắn đến Thánh đảo một chuyến.

Có điều, Diệp Trường Sinh trước giờ vẫn không trả lời.

Hắn không có hứng thú đối với Thánh đảo, nhưng tương lai khẳng định vẫn phải đi một chuyến, dù sao phía trên đó hắn là có một bộ bí thuật hữu dụng với hắn.

“Chư vị đạo hữu có lẽ đều rất rõ ràng quy tắc trao đổi hội của Hắc Vực chúng ta, đầu tiên chúng ta sẽ tiến hành một trận đấu giá quy mô nhỏ...” Một thân ảnh trong bạch quang xuất hiện, sau đó cao giọng nói với mọi người.

Y vừa nói xong, đấu giá hội cũng chính thức bắt đầu, trình độ vật đấu giá hội do Hắc Vực tổ chức đấu giá quả nhiên cao hơn trên Vạn Bảo đại hội trước kia.

Trong vật phẩm áp trực mà nó lấy ra, có một kiện Thông Thiên Linh Bảo xếp hạng hơn tám ngàn trên Hỗn Độn Vạn Linh Bảng, nó gần giống với Vạn Hi yêu tháp của Lang Vương.

Trừ điều đó ra, còn có một tiếng chuông vang lên, Tề Thiên La có thể gia tăng tu vi người khác cũng khiến cho rất nhiều người hứng thú.

Kỳ thật Diệp Trường Sinh tới tham gia trao đổi hội lần này cũng là có ý muốn nhìn xem một chút, lúc trước hắn đối với vật này có một tia hứng thú.

Nhưng sau khi chủ sự tự mình biểu diễn một chút hiệu quả của Tề Thiên La, Diệp Trường Sinh lập tức mất đi hứng thú.

Thứ này thật sự quá vô dụng!

Chưa nói đến khả năng phát huy tác dụng của hắc đối với tu sĩ Luyện Hư trở lên cực kỳ bé nhỏ, chỉ là muốn gỡ chiêng trống này thì cần một điều kiện cực kỳ hà khắc.

Viễn viễn không bằng Tụ Tiên bàn của hắc.

Còn về phần Tề Thiên La có kèm theo bản công pháp luyện thể Vạn Độc Hồn Nguyên Thân, sau khi Diệp Trường Sinh đại khái hiểu được một chút liền phát hiện cũng vô cùng gân gà, hiệu quả luyện thể rất kém, kém xa so với Tiểu Bắc Đẩu Tinh Nguyên Công, thậm chí kém xa Chân Linh Bất Hủ Thân.

Tu luyện còn phiền toái dị thường, cần thu thập các loại độc vật, quá trình tu luyện còn rất hung hiểm, không cẩn thận sẽ thất bại.

Chỗ duy nhất đột ngột xuất hiện chính là sau khi tu luyện đại thành vạn độc bất xâm, nhưng trên thực tế vô luận là Tiểu Bắc Đẩu Tinh Nguyên Công, hay là Bất Hủ Thân Chân Linh, tu luyện thành công liền có thể miễn dịch độc tố.

Dù sao, nếu như ngay cả độc cũng không chống cự được thì làm sao được gọi là thân thể mạnh mẽ chứ?

“Ta quả nhiên không nên ôm cái gì chờ mong với cái này, dù sao cũng là một công pháp do dị tộc bị tiêu diệt khai sáng, không thể so với công pháp của đại tông môn ở Tiên giới!”
Diệp Trường Sinh trong lòng thở dài một tiếng trầm nghĩ.

Kế tiếp, hắc liền lạnh nhạt nhìn chủ sự quản lý đem từng kiện vật phẩm đấu giá ra bán, sau đó từng vị tu sĩ lần lượt lên sân khấu biểu diễn đồ vật mình muốn trao đổi.

Giao dịch hội cứ như vậy tiến hành, thỉnh thoảng Diệp Trường Sinh cũng sẽ ra tay trao đổi với người ta một hai món đồ, cũng coi như là có thu hoạch.

Về sau, lúc đến lượt hắc lên đài, hắc lấy ra một cây linh dược trân quý, yêu cầu đổi lấy một ít tinh huyết Chân Long.

Kết quả, một tu sĩ toàn thân được bao phủ bởi lớp sương đen bước lên đài, tiến hành trao đổi với hắc.

Cho dù người này che giấu rất tốt, nhưng Diệp Trường Sinh vẫn dễ dàng nhìn ra, vị trung niên nhân sắc mặt vàng vọt này

chính là lão tổ Lũng gia.

Kể từ đó, tinh huyết Chân Long liền tới tay.

Cộng thêm sau Chân Long, số lượng Kinh Trập Thập Nhị Biến hần nắm giữ đạt đến bảy loại, theo thứ tự là Chân Long, Thiên Phượng, Tỳ Hưu, Thanh Loan, Ngũ Sắc Khổng Tước, Huyền Vũ, Sơn Nhạc Cự Viên.

Còn thiếu hụt tinh huyết năm loại chân linh Lôi Bằng, Mộng Ma, Đằng Xà, Đào Xà, Đào Ngột, Chu Yểm.

Kinh Trập Thập Nhị Biến tăng uy lực lên một tầng, về sau lúc hần thi triển môn công pháp này, tăng phúc cho nhục thân và pháp lực của mình càng thêm lớn.

Sau khi từ trên hội trao đổi Hắc Vực đạt được thứ mình muốn, Diệp Trường Sinh và Linh Hoàng liền trở về Thiên Linh Vực.

Hần đem Chân Linh Bất Hủ Thân lấy được từ Thử Vương nơi đó truyền thụ cho bọn người Nam Cung Uyển, để cho các nàng tại tu hành pháp lực, đồng thời cũng mượn môn công pháp này tăng cường nhục thân của mình.

Công pháp bên trong Kim Tử Ngọc Thư tự nhiên là không bình thường, môn công pháp Tiên gia này nếu tu luyện tới đại thành, nhục thân liền có thể so sánh cùng Chân Linh chân chính.

Nhưng nếu là công pháp Tiên Giới, vậy tu luyện tự nhiên là gian nan dị thường, tu luyện Chân Linh Bất Hủ Thân, ngưỡng cửa lớn nhất chính là công pháp này cần đại lượng Chân Linh huyết dịch.

Mặc dù cánh cửa này ở Tiên giới cũng tương đối cao, Chân Linh ở Tiên giới tuy địa vị thấp một chút, nhưng số lượng ít ỏi làm cho máu huyết bọn họ vẫn như cũ rất khó có được.

Trước khi tu luyện Chân Linh Bất Hủ thân thì cần phải lựa chọn một loại Chân Linh, sau đó cần phải một mực sử dụng loại huyết dịch Chân Linh này để tiến hành tôi thể, đây là một quá trình dài đằng đặc.

Muốn tu luyện đại thành, mặc dù là dưới tình huống tài nguyên sung túc, ước chừng cũng phải mấy vạn năm mới

được. Hơn nữa cuối cùng hấp thu một Chân Linh huyết dịch cũng tương đương với giết chết một Chân Linh tương ứng rồi.

Cho nên nói, môn công pháp này rất khó tu luyện, nhưng đây cũng là đặc điểm phổ biến của công pháp Kim Từ Văn.

Khó tu luyện, tiến độ chậm nhưng sau khi tu luyện thành công, thực lực cũng mạnh mẽ kinh người.

Đối với Diệp Trường Sinh mà nói, sau khi có Tiểu Bắc Đầu Tinh Nguyên Công, hẳn không cần dùng đến Chân Linh Bất hủ thân này, công pháp này đại thành cũng tương đương với tầng thứ năm Tiểu Bắc Đầu Tinh Nguyên Công mà thôi.

Cho nên, hẳn trực tiếp đưa công pháp cho người bên cạnh mình, bảo các nàng tu luyện, trong thời gian ngắn không yêu cầu các nàng có thể tu luyện đến trình độ cao như thế nào, nhưng ít nhất cũng phải cải biến thân thể gầy yếu của mình một chút.

Nếu không những thứ khác không nói, sau này ngay cả việc tấn công của Diệp Trường Sinh mà cũng không chịu nổi thì đúng là đòi mạng.

Hiện tại Diệp Trường Sinh nắm trong tay không ít công pháp tiên gia đỉnh cấp, tùy tiện truyền thụ cho bên cạnh mình một hai môn, cũng có thể làm cho các nàng được lợi vô cùng.

Tương lai sau khi tu luyện đại thành, cái khác không nói, trở thành cường giả hàng đầu của Linh giới phỏng chừng không thành vấn đề.

Sau khi an bài xong chuyện ở Linh Hoàng thành, Diệp Trường Sinh lại lần nữa lên đường.

Lần này, hẳn trực tiếp ly khai khu vực của hai tộc Nhân Yêu.

Sau đó không lâu, bên trong Man Hoang ngoài Thiên Uyên Thành, có hai bóng người sóng vai mà đi, tựa như thần tiên cuốn bạn lữ.

Trong mắt Bảo Hoa hiện lên một tia kinh ngạc, nhìn nam nhân bên cạnh nói: “Mới ngắn ngủi hơn trăm năm không gặp, thực lực Diệp huynh lại trở nên mạnh mẽ, thân thể của ngươi bây giờ không kém Chân Linh tồn tại chứ?”

Diệp Trường Sinh cười ha ha nói: “Bảo Hoa đạo hữu nhãn lực tốt, Diệp mỗ xác thực trước đây không lâu công pháp vừa có đột phá, thực lực thân thể lại tiến thêm một cấp độ!”

“Thật sự là khó có thể tưởng tượng được Diệp huynh rốt cuộc tu hành công pháp luyện thể gì mà có thể tu luyện đến trình độ Chân Linh, loại công pháp này tại chư giới cũng chỉ có rải rác vài loại mà thôi! ” Bảo Hoa có chút cảm khái nói.

Trong ma giới của các nàng, người có thể rèn luyện thân thể tới cấp độ như thế chỉ có một mình Niết Bàn Thủy Tổ. Người này đầy bộ công pháp tu luyện của nàng tới cực hạn, cũng chỉ có thể so sánh với Chân Linh bình thường trên thân thể.

Còn bộ công pháp này của Diệp Trường Sinh mang lại cho hắn cảm giác như Bảo Hoa, so với thân thể của Chân Linh bình thường còn mạnh hơn.

Cái này cũng rất hiếm thấy!

“Bảo Hoa đạo hữu không phải cũng có tiến bộ sao? Một thời gian không gặp, thương thế của ngươi thoát nhìn tốt hơn vài phần, thực lực hẳn là khôi phục không ít a?” Diệp Trường Sinh cười ha ha, hỏi.

Bảo Hoa nghe vậy vén tóc mai lên, tự nhiên cười nói:

“Vậy mà nhờ có đoạn rễ tiên dược mà Diệp huynh cho, sau khi thiếp thân phục dụng, thực lực có tiến bộ không ít, về sau lại tìm được một ít thứ hữu dụng cho thương thế của Mộc tộc ta, hôm nay miễn cưỡng khôi phục được một nửa thực lực của ngày xưa!”

Diệp Trường Sinh nghe vậy lập tức bật cười khanh khách, mặc dù có sự xuất hiện của hắn, nhưng Mộc tộc Đại Thừa vẫn không tránh khỏi kết cục bị Bảo Hoa ngược đãi một trận sao?

“Dùng Ngự Lô Ký này trả lại cho đạo hữu, tiếp theo chúng ta đi gặp Minh La Thánh Tổ đi!” Diệp Trường Sinh lấy mảnh gỗ màu xanh đưa cho Bảo Hoa nói.

“Đa tạ Diệp huynh!” Thần sắc Bảo Hoa ảm ảm mang theo một tia kích động nói.

Sau một khắc, thân hình hai người lóe lên, biến mất tại chỗ không thấy gì nữa.

Hai người bọn họ đều có thần khí đi đường, Bảo Hoa có thể thuần di trăm vạn dặm, mà Diệp Trường Sinh có cánh Thiên Phượng, mặc dù Phong Nguyên đại lục rộng lớn vô biên, nhưng ở trước mặt bọn họ, những khoảng cách này không tính là gì.

Mặc dù khoảng cách giữa Phi Linh tộc và Nhân tộc có chút xa, nhưng hai người rất nhanh đã tới bộ tộc này, hơn nữa thông qua Không Gian Chi Lực tiến nhập vào Minh Hà Chi Địa.

Mới vừa tiến vào Minh Hà chi địa, Bảo Hoa liền phảng phất nhận ra cái gì, trên mặt lập tức lộ ra vẻ sợ hãi lẫn vui mừng.

“Xem ra đạo hữu đã phát hiện!” Diệp Trường Sinh thấy thế, nhẹ nhàng cười nói.

“Không sai, thiếp có thể cảm ứng được nơi đây có một nơi ma khí dị thường tinh thuần, nơi đó có khí tức quen thuộc!” Bảo Hoa trên mặt lộ ra tươi cười nói.

Minh La cũng giống như nàng ta, đều là Thánh Tổ mộc thuộc tính, xuất thân từ tương đối giống nhau, cho nên nàng ta vừa đến nơi này liền có thể lập tức cảm ứng được.

Thật ra, trước kia nếu không phải bởi vì thi thể La Hầu này ngăn cản, Bảo Hoa cũng có thể bói toán ra chỗ Minh La, cũng không cần Diệp Trường Sinh mang nàng tới.

“Đã như vậy, đạo hữu hãy đi gặp tỷ muội người. Vừa lúc ta cũng có một số việc phải xử lý một phen, chúng ta sau này sẽ gặp lại!” Diệp Trường Sinh bỗng nhiên cười một tiếng nói.

“Tốt, đa tạ Diệp huynh, chờ ta gặp Minh La muội muội xong, sẽ lập tức tới tìm người!”

Đợi đến khi Bảo Hoa rời đi, Diệp Trường Sinh cũng xoay người bay về phía Thanh Nguyên Tử.

Từ sau lần mấy lần Yêu Vương xông vào Địa Uyên, lực lượng thủ vệ đã tăng cường không ít, nhưng trước mặt người như Diệp Trường Sinh, loại thủ vệ này hoàn toàn không tính là gì.

.....

Một lát sau, trong động phủ Thanh Nguyên Tử, hai bóng người ngồi đối diện nhau, trong đó lão giả áo xanh râu dài, tướng mạo kỳ cổ không ngừng co giật khóe mắt, trừng to mắt nhìn người trước mắt này, bộ dáng có chút ghen hòng trên trời.

“Tiền bối sao vậy?” Diệp Trường Sinh cười khẽ một tiếng, bụng chén trà đựng trên bàn lên, sau khi nhẹ nhàng nhấp nhấp một ngụm, biết mà còn hỏi.

Khóe mắt Thanh Nguyên Tử co quắp một lát, rồi thở dài một hơi thật sâu, vô cùng cảm khái nói:

“Diệp đạo hữu, người thật đúng là cho ta một cái kinh hãi to lớn a!”

“Nếu như lão phu không bế quan hồ nước, khoảng cách lần trước ta và người có lẽ hôm nay mới chỉ hơn sáu trăm năm, kết quả tu vi này của người liền...”

Lần trước Diệp Trường Sinh đến Địa Uyên, tu vi vẫn chỉ là Luyện Hư sơ kỳ, dựa theo tu vi bình thường tiến giai, hiện tại hẳn đã là thiên tài khó lường của việc tiến vào Luyện Hư trung kỳ.

Mà Thanh Nguyên Tử còn coi trọng Diệp Trường Sinh hơn một chút, cho rằng có lẽ vào lúc này hẳn đã tiến vào Luyện Hư hậu kỳ.

Nhưng hiện tại chứng kiến cảnh này, người này đã là tu sĩ Hợp Thể Kỳ đỉnh phong.

Đây là ăn cái gì tiên đan diệu dược sao?

Chỉ dựa vào tu luyện bình thường, đánh chết Thanh Nguyên Tử hẳn cũng không tin có người có thể tu luyện nhanh như vậy!

“Vẫn bồi bất quá cũng chỉ là có chút cơ duyên mà thôi, vận khí tốt tu vi mới tiến cấp đến bước này!” Diệp Trường Sinh hời hợt nói.

Lời nói này khiến Thanh Nguyên Tử cảm thấy khó chịu trong lòng.

Có chút cơ duyên?

Người còn muốn cơ duyên lớn đến mức nào?

“Mà thôi, xem ra lúc trước lão phu nhìn lầm rồi. Lấy biểu hiện của người, tương lai tiến giai Đại Thừa sợ là không vấn đề. Mà chờ sau khi người tiến giai Đại Thừa, chỉ sợ cũng sẽ trở thành cường giả trong Đại Thừa!” Thanh Nguyên Tử có chút cảm khái nói.

Hắn ở trong Đại Thừa, cũng coi là tồn tại có thực lực không tầm thường, trước kia cũng từng tạo ra uy danh nhất định.

Hoàng Nguyên Tử của Trường Nguyên Tộc kia vì đối phó hẳn còn phải mời hai vị trợ thủ cấp Đại Thừa, đồng thời thừa dịp hẳn độ đại thiên kiếp mới dám tới.

Nhưng bây giờ hẳn ngồi đối diện với Diệp Trường Sinh, lại loáng thoáng cảm nhận được một loại uy hiếp, cứ như thực lực của Diệp Trường Sinh có thể làm hắn bị thương.

Loại dự cảm này cũng không phải vô duyên vô cớ mà tới, Thanh Nguyên Tử lơ mơ có thể thấy được nhục thân của Diệp Trường Sinh khá khủng bố, có loại cảm giác như khi hắn ngẫu nhiên nhìn thấy một vị Chân Linh vậy.

Điều này quá kinh khủng!

Lúc Thanh Nguyên Tử tin tưởng trực giác của mình, hắn lập tức hiểu ra, Diệp Trường Sinh thật sự có thể uy hiếp được thực lực của hắn.

Một tu sĩ Hợp Thể kỳ có thể làm được như vậy...

Người này tương lai tất nhiên là nhân vật đỉnh cấp của Linh giới, trong Nhân tộc sợ là sẽ xuất hiện một vị cường giả đỉnh cấp chân chính!

Trong lòng Thanh Nguyên Tử nghĩ như vậy, trên mặt lộ ra vẻ cười khò, lắc đầu nói:

“Diệp đạo hữu từ nay về sau không nên gọi ta là tiền bối, ta không đảm đương nổi giọng nói này của tiền bối, Diệp người ta ngang hàng quen biết đi, dù sao Diệp đạo hữu về sau sớm hay muộn cũng là người trong chúng ta!”

Diệp Trường Sinh nghe vậy suy nghĩ một chút, gật đầu: “Đã như vậy, Diệp mỗ cũng không khách khí, xưng hô một câu Khương đạo hữu!”

Thanh Nguyên Tử nghe vậy trên mặt lộ ra nụ cười vui vẻ, vuốt vuốt râu dài, cảm thán nói:

“Thật ra sau khi người rời khỏi Minh Hà chi địa, ta đã gặp được một tiểu tử tới từ Nhân tộc như người!”

“Vừa hay chính là tiểu gia hỏa kia cũng xuất thân từ cùng một giới với chúng ta, hơn nữa còn tu luyện công pháp mà lão phu lưu lại ở Nhân giới. Ha ha, thật đúng là duyên phận mà!”

“Cho nên Khương đạo hữu đem người kia thu làm đệ tử?”
Diệp Trường Sinh nhẹ giọng cười một tiếng, nói.

“Ồ? Diệp đạo hữu chẳng lẽ đã gặp đồ nhi của ta rồi sao?”

Thanh Nguyên Tử nghe vậy trên mặt lộ ra một tia kinh ngạc.

“Ta đã gặp Hàn Lập vài lần rồi, hiện tại hắn đã là một vị tu sĩ Hợp Thể kỳ, tốc độ tu hành này, so với ta cũng không kém bao

nhiều!” Diệp Trường Sinh bỗng nhiên nói.

“Đồ nhi kia của ta cùng Diệp đạo hữu sao có thể so sánh được, bất quá hắn có thể tiến giai Hợp Thể, cũng là có chút vượt quá lão phu dự liệu!” Thanh Nguyên Tử hơi chút kinh ngạc nói ra.

Lúc Hàn Lập nhìn thấy hắn, còn chỉ là Hóa Thần hậu kỳ, lúc này mới qua mấy trăm năm, đã tiến nhập hợp thể, đây là tu luyện thể nào?

Người trẻ tuổi của hiện tại, mỗi một người đều yêu nghiệt ư?

Thanh Nguyên Tử lập tức sinh ra một loại cảm giác mình đã già, sóng sau đẫy Trường Giang xô sóng trước, hắn đây là tiết tấu sắp bị đập chết trên bãi cát.

“Có lẽ Hàn Lập cũng có một phen cơ duyên ghê gớm, hắn luôn luôn là người có vận khí lớn!” Diệp Trường Sinh cười hắc hắc nói.

“Cũng đúng, người có thể tu luyện đến loại cảnh giới này của chúng ta, mỗi người đều là người có đại khí vận, chỉ là đạo của một người mà thôi!”

“Năm đó nếu không phải lão phu gặp được một vị tu sĩ của Trường Nguyên Tộc, đoạt xá được một thân bảo tàng bí thuật thì cũng không có cách nào đạt được tu vi như ngày hôm nay!” Thanh Nguyên Tử vuốt vuốt chòm râu cảm khái nói.

Tiếp theo, hắn lại hỏi: “Như vậy Diệp đạo hữu lần này trở về tìm ta hắn là vì chuyện Minh Hà thần nhũ?”

Minh Hà Thần Nhũ cũng có trợ giúp nhất định tiến giai Đại Thừa, là lấy vị Yêu Vương Lục Túc lúc trước Hợp Thể đỉnh phong này nóng bỏng muốn Minh Hà Thần Nhũ như vậy.

Hiện tại Diệp Trường Sinh xuất hiện ở đây, Thanh Nguyên Tử không khó đoán được hắn muốn Minh Hà thần nhũ.

“Không sai, bất quá Minh Hà thần nhũ còn không phải mục đích chủ yếu ta tới lần này, ta còn có một việc muốn cầu trợ Khương đạo hữu!” Ánh mắt Diệp Trường Sinh lóe lên rồi nói.

“Ồ? Mời đạo hữu nói!”

“Ta nghe nói Tu tộc có bản lĩnh độc đáo đến Linh giới trên phương pháp Dục Trùng, cho nên muốn mời Khương đạo hữu

giúp giới thiệu một phen!” Diệp Trường Sinh nói ra mục đích lớn nhất chuyến này của mình.

Nghe nói như thế, thần sắc Thanh Nguyên Tử lập tức ngưng trọng, sau khi nhìn thật sâu hẩn một cái, nói:

“Thuật Dục Trùng của Cô tộc là mạng căn của bọn hẩn, sẽ không dễ dàng giao dịch với người khác, lại không biết Diệp đạo hữu muốn bồi dưỡng kỳ trùng gì?”

“Việc này nói cho Khương đạo hữu cũng không sao, đạo hữu hẩn là đã nghe qua đại danh Phệ Kim Trùng?” Diệp Trường Sinh nói, đầu ngón tay lóe lên kim quang, xuất hiện một con bọ cánh cứng màu vàng dữ tợn.

“Phệ Kim Trùng? Hay là thành thực thể? Người muốn bồi dưỡng loại kỳ trùng này?” Thần sắc Thanh Nguyên Tử chợt biến đổi, có chút không thể tưởng tượng nhìn con trùng kia, kinh hô lên.

“Ừm, trên tay ta có một đám Phệ Kim Trùng thành thực, muốn thử bồi dưỡng Trùng Vương trong truyền thuyết, cho nên chạy tới thỉnh giáo phương pháp dục trùng của Tu tộc!” Diệp Trường Sinh bỗng nhiên nói.

Nghe hẩn nói vậy, trong mắt Thanh Nguyên Tử lập tức hiện lên vẻ hâm mộ nồng đậm, rốt cuộc người này có vận khí gì đây?

Chẳng những tu vi tăng vọt như thế mà còn có thể đạt được đại lượng Phệ Kim Trùng trưởng thành.

Mặc dù đối với Phệ Kim Trùng Vương không có quá nhiều hiểu biết, nhưng Thanh Nguyên Tử cũng biết, muốn bồi dưỡng loại trùng vương này, muốn thành thực thể Phệ Kim Trùng số lượng phải trên một vạn mới được.

Một vạn Phệ Kim Trùng thành thực, vậy quả thực có thể hủy diệt cả tộc, cho dù là tu sĩ Đại Thừa nhìn thấy số lượng bực này cũng phải hâm mộ.

“Trùng Vương à, nếu Diệp đạo hữu thật sự bồi dưỡng được loại vật này, tương lai trở thành đệ nhất tu sĩ Linh giới cũng không thành vấn đề!” Thanh Nguyên Tử cảm khái nói.

Phệ Kim Trùng Vương, đó là Chân Tiên trong truyền thuyết gặp phải cũng phải tránh lui ba thước, ở trong Linh giới này, sức chiến đấu mạnh mẽ đến cực điểm, thật là làm cho người ta hâm mộ!

Theo Thanh Nguyên Tử thấy, dựa vào một đầu Trùng Vương, Diệp Trường Sinh lên làm đệ nhất tu sĩ trong Linh giới tuyệt đối không có vấn đề gì.

Hắn cảm khái vài câu, sau đó thần sắc trở nên ngưng trọng nói: “Nếu là kỳ trùng khác, ta tùy tiện giới thiệu một vị trưởng lão Tu tộc là được, bất quá hiện tại ngươi muốn phương pháp bồi dưỡng Phệ Kim Trùng Vương, chỉ sợ sẽ không dễ dàng như vậy!”

“Phệ Kim Trùng Vương cường đại như vậy tồn tại, trên thực tế Cô tộc cũng không nhất định có phương pháp bồi dưỡng, nếu như có thật, vậy nhất định là ở trong tay lão quái vật kia!”

Nói đến ba chữ lão quái vật, da mặt Thanh Nguyên Tử run lên một cái, trong mắt lóe lên vẻ kiêng kỵ nồng đậm.

“Có thể được đạo hữu gọi là lão quái vật, chẳng lẽ người này là nhân vật cấp bậc lão tổ tông của Phù Du tộc?”

Kinh ngạc nhìn hắn một cái, Thanh Nguyên Tử nói: “Ồ, chẳng lẽ Diệp đạo hữu cũng từng nghe nói qua tên tuổi vị Thái thượng trưởng lão Tu tộc này sao? Hắn đã ẩn cư nhiều năm, theo lý thuyết không có bao nhiêu người biết hắn mới đúng!”

“Diệp mỗi từng nghe người ta đề cập qua một lần, nói là trong Hồng tộc có một vị công tham tạo hóa, tồn tại sâu không lường được!” Diệp Trường Sinh thần sắc không đổi nói.

“Vậy thì đúng rồi, theo như lời ngươi nói, hắn là lão quái vật kia. Người này tên là Hư Linh, là một lão quái vật Độ Kiếp kỳ, ngay cả ta gặp cũng cảm thấy đau đầu!” Ngữ khí Thanh Nguyên Tử trầm thấp nói, phảng phất nhớ tới cái gì đó không chịu nổi quay đầu lại.

Nghe hắn nói vậy, gương mặt Diệp Trường Sinh lộ vẻ chấn động, cảm khái nói: “Không ngờ lại là cường giả Độ Kiếp kỳ, chẳng trách lại bị người khác đánh giá là sâu không lường được!”

“Lam tộc có được cường giả như vậy, không hổ là đệ nhất cường tộc Phong Nguyên đại lục!”

“Ha ha, những đại tộc của Linh giới này, không biết trong tay bọn chúng có bao nhiêu con át chủ bài, có bao nhiêu lão quái vật lánh đời không xuất hiện!”

“Dù sao cũng đã rất nhiều năm, Linh giới chúng ta không ai có thể phi thăng. Phi thăng kiếp khủng bố nhường này, cho dù là đám lão quái vật cũng không muốn dính dáng chút nào, cho nên cả đám đều góp nhặt cả rồi!” Thần sắc Thanh Nguyên Tử cảm khái nói.

“Nếu so sánh, Nhân tộc kém xa phương diện này!” Thanh Nguyên Tử lại nói như thế.

“Tuy Thanh Nguyên Tử vẫn ở lại Minh Hà chi địa, nguyên thần thân thể đã sớm đổi chủng tộc, nhưng thoát nhìn vẫn rất chú ý tới Nhân tộc!” Diệp Trường Sinh thầm nghĩ trong lòng.

“Nếu muốn tiến hành giao dịch cùng lão gia hỏa kia, người phải cẩn thận, bất quá cũng không cần lo lắng quá mức, lão gia hỏa kia chung quy cũng là người giảng đạo lý!” Thanh Nguyên Tử thần sắc thận trọng nhắc nhở Diệp Trường Sinh hai câu.

Loại người như Hư Linh, ít nhất cũng tương đương với một chân linh, giao tiếp với hắn đích thật là cẩn thận vô cùng.

Nhưng lão gia hỏa này cố kỵ cũng rất nhiều, một khi hắn ra tay quá mức kịch liệt, rất có thể sẽ dẫn tới phi thăng kiếp.

Vì vậy, hắn cũng không dễ dàng ra tay.

“Tu hành suốt chặng đường, những người đi tới đỉnh điểm của thế giới xưa nay chưa từng được tiêu dao tự tại chân chính!” Diệp Trường Sinh thầm nghĩ trong lòng.

Lúc ở Nhân giới, Hóa Thần không dám tùy ý ra tay, ra tay sẽ mất thọ nguyên. Lúc ở Linh giới, tu sĩ Độ Kiếp kỳ không dám tùy ý ra tay, ra tay dễ dàng đưa tới phi thăng kiếp mà chết.

Mà đến Tiên giới, Đạo Tổ cũng không dám dễ dàng ra tay, ra tay rất dễ bị Thiên Đạo đồng hóa.

Ngay cả Hàn Lập đến cuối cùng cũng không cách nào chống lại Thiên Đạo, chỉ có thể tự hạ tu vi đến Đại La cảnh, tránh để

bị Thiên Đạo đồng hóa.

Hệ thống của thế giới này đối với cường giả mà nói thì giống như là một lồng giam vậy.

“Trước tiên Diệp đạo hữu ở lại chỗ lão phu mấy ngày đi, lão phu có một kiện pháp bảo sắp xuất lò, đợi đến lúc luyện xong pháp bảo, liền dẫn đạo hữu đi gặp lão quái vật kia!” Thanh Nguyên Tử nói.

“Cũng tốt, vậy Diệp mỗ sẽ ở chỗ này một thời gian ngắn, tuy nhiên chúng ta vẫn nên hoàn thành giao dịch giữa chúng ta trước đi!” Diệp Trường Sinh mỉm cười nói.

Giao dịch mà Diệp Trường Sinh chỉ là dùng những tài liệu sưu tầm được đổi lấy Minh Hà thần nhũ trên tay Thanh Nguyên Tử.

Trong lòng Thanh Nguyên Tử cũng đã sớm chờ mong chuyện này, vừa nghe Diệp Trường Sinh nói ra, lập tức trên mặt lộ ra vẻ tươi cười.

Hắn cười ha ha một tiếng, nói: “Được, thực lực Diệp đạo hữu có tiền bộ lớn như thế, lão phu đổi với những thứ người sưu tầm được có kỳ vọng rất lớn!”

“Ha ha, Khương đạo hữu có chút cao hứng sớm rồi, Diệp mở tiền vào cảnh giới Hợp Thể kỳ thật cũng không có bao nhiêu năm, có thể sưu tập bao nhiêu tài liệu chứ?”

“Cũng chỉ là gom góp được khoảng tám phần tài nguyên của người mà thôi!” Diệp Trường Sinh khẽ cười một tiếng nói.

Nghe hắn nói vậy, Thanh Nguyên Tử lập tức mở to hai mắt nhìn, trên mặt không nhịn được hiện lên vẻ vui mừng.

Tám phần mười tài nguyên?

Cũng quá nhiều, hắn vốn dự tính Diệp Trường Sinh có thể sưu tập được khoảng một nửa đã rất không tệ rồi.

Dù sao, lúc hắn rời khỏi Minh Hà chi địa cũng chỉ mới mấy trăm năm mà thôi, trong mắt Thanh Nguyên Tử, chỉ sợ Diệp Trường Sinh cũng không đi được mấy chủng tộc, lại có thể tìm được bao nhiêu thứ?

Nhưng bây giờ Diệp Trường Sinh vừa nói ra tám thành số này, lập tức khiến hắn kinh hãi, sau đó hưng phấn không thôi.

Diệp Trường Sinh ném một khối ngọc giản tới, nói: “Đạo hữu nhìn xem, trong này có ghi lại những gì Diệp mở sưu tập được. Nếu có thể, bây giờ chúng ta tiến hành giao dịch ngay!”

“Tốt! Tốt! Tốt! “

Thanh Nguyên Tử tiếp nhận ngọc giản, thần thức thăm dò vào trong xem xét một chút, lập tức trong hai tròng mắt tràn đầy

ting quang, liên tục nói ba tiếng tốt.

“Diệp đạo hữu quả nhiên là một niềm vui lớn lao dành cho lão phu. Trong những loại tài liệu này, vài loại không sưu tầm được cho dù lão phu tự mình đi ra cũng không nắm chắc có thể lấy được!”

“Những tài nguyên đã sưu tập được này đủ để dễ dàng đổi lấy toàn bộ Minh Hà thần nhũ của lão phu, phần còn thừa coi như là lão phu dẫn người đến chỗ Hư Linh lão quái vật kia, thù lao như thế nào!”

Thanh Nguyên Tử vuốt cằm râu dài nói thế, Diệp Trường Sinh nghe xong tự nhiên gật đầu nhẹ.

Vì vậy, kế tiếp hắn giao một cái vòng tay trữ vật cho Thanh Nguyên Tử, đôi phương mừng rỡ kiểm tra một lần, sau đó liền đưa mấy bình ngọc cho y.

Bên trong bình ngọc đương nhiên đều là Minh Hà thần nhũ.

Diệp Trường Sinh đã có vật này, không chỉ có trợ giúp nhất định đối với việc mình tiến giai Đại Thừa, chúng nữ bên cạnh hắn về sau tu vi đột phá đến Hợp Thể, cũng có thể mượn nhờ vật ấy nhanh chóng tu hành.

Đương nhiên, càng quan trọng hơn là Minh Hà thần nhũ cũng là thứ không thể thiếu bồi dưỡng Phệ Kim Trùng Vương, đối với việc tiến hóa của Phệ Kim Trùng có tác dụng nhất định.

“Lần này tỷ lệ lão phu vượt qua đại thiên kiếp tăng thêm hai thành!” Gương mặt Thanh Nguyên Tử tràn đầy vui mừng, nói.

Nghe y nói vậy, trong lòng Diệp Trường Sinh lại thầm thở dài: “Theo lý thuyết Thanh Nguyên Tử hiện tại nên được coi là người của Trường Nguyên Tộc, vậy thiên kiếp của hắn tính theo Nhân Nguyên Tộc hay là tính theo Nhân tộc?”

Nếu như là đại thiên kiếp của tộc Trường Nguyên thì rất có thể là của hàng vạn năm một lần, là loại có uy lực của tặc khẩu.

“Vậy thì chúc mừng đạo hữu, với thiên tư của Khương đạo hữu, sau khi vượt qua đại thiên kiếp có lẽ thực lực sẽ cao hơn một tầng!” Diệp Trường Sinh chấp tay nói.

Thanh Nguyên Tử nghe vậy cười hắc hắc, cũng không phủ nhận chuyện này, y vẫn có vài phần tin tưởng đối với mình.

Nếu thực lực của hắn có thể tiến thêm một bước, vậy hắn cũng có hi vọng đi tranh giành vị trí mười đại cường giả của Phong Nguyên đại lục rồi.

“Bang bang!”

Hắn vỗ tay hai cái, một thân ảnh yếu điệu xuất hiện ngoài cửa. Ngũ quan có chút mơ hồ, khí tức toàn thân âm lãnh. Đây là một con âm quỷ Luyện Hư kỳ.

“Đây là Quỷ Nô do lão phu bồi dưỡng, cũng coi như là đặc sản của Minh Hà chi địa này. Hay là dâng lên cho đạo hữu vài con?” Thanh Nguyên Tử cười tủm tỉm nói.

Diệp Trường Sinh nhìn thoáng qua âm quỷ âm khí âm u kia, lắc đầu, khẽ cười nói: “Hay là thôi đi, người bên cạnh Diệp mỗ không thiếu, sẽ không đoạt lấy sở thích của Khương đạo hữu!”

Thanh Nguyên Tử cười hắc hắc, lập tức phân phó với quỷ nô: “Dẫn Diệp đạo hữu đi nghỉ ngơi, hảo hảo phục vụ hắn, chớ chậm trễ Diệp đạo hữu!”

“Vậy không quấy rầy Khương đạo hữu nữa!” Diệp Trường Sinh đứng dậy, chấp tay sau đó theo quỷ nô kia rời khỏi nơi đây.

Phía sau, Thanh Nguyên Tử nhìn bóng lưng hắn, ánh mắt lấp lóe.

“Tiểu tử này tiến giai nhanh như vậy, quả thực khó mà tin nổi, tương lai tiến giai Đại Thừa kỳ hơn phân nửa không thành vấn đề!”

“Nhân tộc thật đúng là quái thai, bí mật trên người hắn tất nhiên không nhỏ, lại không biết là cơ duyên cỡ nào có thể khiến một người tu vi đột nhiên tăng mạnh tới mức này, chẳng lẽ hắn hay là Tiên nhân chuyển thế?”

“Trước kia ta còn cảm thấy có thể nhìn thấu hắn, nhưng hiện tại lại không nhìn ra được lai lịch của người này chút nào, thân thể kia... Giống như là một đầu Chân Linh!”

“Mà thôi, bất kể thế nào, cố gắng giao hảo với người này không phải chuyện xấu với ta, chờ sau này hắn tiến giai Đại Thừa, nói không chừng còn có thể có trợ lực nhờ hắn!”

Tâm tư pháp phòng không yên trầm ngâm một lát, sau đó Thanh Nguyên Tử quay người đi vào một hành lang bên cạnh đại sảnh, mở cửa ra, bên trong xuất hiện một lò luyện khí to lớn. Trước lò luyện khí có một bóng người mặc áo bào xanh đang ngồi.

Thoạt nhìn người này không khác chút nào Thanh Nguyên Tử, sau khi nhìn thấy hán tiên vào, nhẹ gật đầu, mặt không đổi sắc đi ra ngoài.

Thanh Nguyên Tử cũng lơ đãng, ngồi ở vị trí trống không của người này, đánh ra một đạo pháp quyết vào luyện khí lô.

.....

Qua khoảng hai tháng, chỗ ở của Diệp Trường Sinh bay tới một tấm truyền âm phù: “Diệp đạo hữu, lão phu luyện khí đã thành công, chúng ta có thể đi gặp vị thái thượng trưởng lão của Tu tộc kia rồi!”

Diệp Trường Sinh nghe vậy lập tức đứng dậy, mở cửa phòng ra, đi tới gian đại sảnh lúc trước gặp mặt Thanh Nguyên Tử, mặt mũi Thanh Nguyên Tử đã đầy vẻ hồng hào chờ ở đó.

“Xem ra luyện chế pháp bảo của Khương đạo hữu rất thuận lợi!”

“Ha ha, một kiện pháp bảo không đáng nhắc tới mà thôi, hơn phân nửa là không lọt vào mắt Diệp đạo hữu, chúng ta bây giờ lên đường thôi!” Thanh Nguyên Tử cười ha ha nói qua chủ đề này.

“Cũng được!” Diệp Trường Sinh gật đầu cười.

Hai người lập tức rời khỏi động phủ Thanh Nguyên Tử, bay về một nơi nào đó trong Minh Hà.

Cũng không lâu lắm, ở trung tâm một ngọn núi khổng lồ, trước một sơn cốc, Diệp Trường Sinh và Thanh Nguyên Tử xuất hiện ở đây.

Trong sơn cốc kia có một tòa cung điện cao lớn, bên ngoài cung điện ánh quang lập loè, có một loại ba động nguy hiểm từ trên đó truyền đến.

Hiển nhiên, chung quanh cung điện kia bị một loại cấm chế cực kỳ lợi hại bao phủ, mặc dù là tu sĩ Đại Thừa, cũng sẽ bị uy

hiếp đến.

“Hư Linh huynh, Thanh Nguyên Tử tới thăm hỏi!”

Đứng trên không sơn cốc, Thanh Nguyên Tử cao giọng hét lớn, phát ra thanh âm cuộn cuộn.

Sóng âm phát tán ra phía dưới, lúc đụng phải những cấm chế kia, lập tức nổi lên một tia gọn sóng, phảng phất trên mặt nước tạo nên gọn sóng.

Một lát sau, trong cung điện truyền đến một tiếng hừ lạnh:

“Thanh Nguyên Tử, sao tiểu tử ngươi lại có thời gian đến chỗ lão phu, chẳng lẽ ngươi muốn độ sức cùng lão phu?”

Thanh âm già nua này vừa vang lên, khóe mắt Thanh Nguyên Tử bỗng nhiên run rẩy hai cái, vội vàng khoát khoát tay, nói:

“Hư Linh huynh nói đùa rồi, ta đang muốn đổi mặt với đại thiên kiếp, làm sao có thể muốn cùng đạo hữu độ sức?”

“Như thế nào? Ý của ngươi là sau khi độ đại thiên kiếp xong, có bản lĩnh có thể cùng lão phu độ sức?” Thanh âm già nua kia nghe lời này tựa hồ có chút không vui, lạnh lùng nói ra.

“Đạo hữu hiểu lầm rồi, tại hạ tự hỏi không phải là đối thủ của đạo hữu, nào dám tự rước lấy nhục!” Da mặt Thanh Nguyên Tử run lên, lập tức giải thích.

“Ha ha ha, tiểu tử ngươi cũng tự biết mình, chẳng qua ngươi tự tiện mang theo ngoại nhân đến chỗ lão phu, chỉ sợ không hợp quy củ a?”

Lúc âm thanh già nua vang lên, Diệp Trường Sinh lập tức cảm nhận được hai ánh mắt âm hàn rơi vào trên người mình.

Hắn bắt động thanh sắc nhú nhú mây, Tiểu Bắc Đẩu Tinh Nguyên Công vận chuyển, trên người hiện ra một tầng tinh quang mờ mờ, ngăn cản ánh mắt kia bên ngoài cơ thể.

“Ồ?!”

Một tiếng kêu kinh ngạc từ cung điện đó truyền ra, phảng phất như phi thường kinh ngạc.

“Tại hạ sở dĩ mang Diệp đạo hữu tới nơi này, là bởi vì hắn có một cốc giao dịch muốn cùng Hư Linh huynh nói chuyện, tin

tưởng sau khi nghe xong Hư Linh huynh tuyệt đối sẽ không thất vọng!” Thanh Nguyên Tử chấp tay giải thích.

“Hừ, Thanh Nguyên Tử, ngươi mang một tu sĩ Hợp Thể đến trao đổi giao dịch với lão phu, không cảm thấy buồn cười sao?” Thanh âm già nua hừ lạnh nói ra.

Nghe nói như thế, Thanh Nguyên Tử mỉm cười, nói: “Chẳng lẽ Hư Linh huynh thật sự cho rằng Diệp đạo hữu chỉ là một tu sĩ Hợp Thể bình thường sao?”

“Dù sao tại hạ sống nhiều năm như vậy, chưa bao giờ gặp qua tu sĩ Hợp Thể cường đại như vậy. Theo ta thấy Diệp đạo hữu hoàn toàn có thể coi là người trong chúng ta!”

Thanh Nguyên Tử vừa dứt lời, trong cung điện kia đột nhiên yên lặng, sau đó vang lên một trận cười quái dị.

“Khà khà khà khà... “

“Ngươi nói cũng không sai, tiểu tử họ Diệp này có thân thể cường đại thực sự là lão phu bình sinh hiếm thấy, đúng là có tư cách kết giao với ngang hàng với chúng ta, các ngươi vào đi!”

Thanh âm vừa rơi xuống, màn sáng bao phủ cung điện bên ngoài lập tức chậm rãi tản ra, xuất hiện một lối đi.

Thanh Nguyên Tử thấy thế thở phào nhẹ nhõm, quay đầu nói với Diệp Trường Sinh: “Diệp đạo hữu, chúng ta xuống đi!”

Diệp Trường Sinh gật đầu nhẹ, lập tức hai đạo thân ảnh chui vào trong cung điện kia.

Một lát sau, Diệp Trường Sinh và Thanh Nguyên Tử ngồi trên hai cái bồ đoàn trong cung điện này, mà đối diện hai người bọn họ là một lão giả dáng người thon gầy.

Người này nhìn như khoảng sáu mươi tuổi, hốc mắt lõm sâu, mũi nhũ tung bay, hơn nữa trên người khoác trường bào đủ mọi màu sắc, trên cổ đeo một chuỗi tràng hạt màu bạc lấp lòe, mỗi một hạt châu đều to cỡ quả trứng gà, thoạt nhìn cực kỳ đáng chú ý.

Một thân khí tức sâu không lường được bao phủ ở trên thân hắn, khiến cho người không thể dò xét ra tu vi của hắn, mơ hồ chỉ có thể phát giác được pháp lực mênh mông như vực sâu như biển.

Người này chính là Thái Thượng trưởng lão của Cô tộc, Hư Linh của lão quái vật Độ Kiếp kỳ!

Giờ phút này, lão giả cổ quái này phảng phất hoàn toàn không để ý Thanh Nguyên Tử, một đôi mắt quái dị gắt gao nhìn chăm chăm Diệp Trường Sinh, ánh mắt sắc bén như đao kiếm, dường như muốn cạo hẵn ra ngoài.

Còn Diệp Trường Sinh thì mỉm cười thản nhiên, trên người bao phủ một tầng tinh quang, khiến cho ánh mắt hắc thủy chung không cách nào nhìn thấu hết thấy.

Sau một lát, lão giả rút cuộc giống như là từ bỏ, thu hồi ánh mắt sắc bén kia, hừ lạnh một tiếng, tựa hồ có chút bất mãn.

Đồng thời, trong mắt cũng hiện lên một tia kinh ngạc.

Hắn quay đầu nhìn về phía Thanh Nguyên Tử, trong âm thanh mang theo bất mãn hỏi: “Thanh Nguyên Tử, ta nhớ rõ Nhân tộc các người tựa hồ cũng không thu hút, chỉ là một tiểu tộc mà thôi?”

“Nhưng bây giờ chẳng những có người tên Đại Thừa này, còn có tên tiểu tử họ Diệp có tiền đồ lớn như vậy, thực lực cũng không quá đơn giản! Chẳng lẽ là Nhân tộc các người cố ý che giấu thực lực sao?”

“Hư Linh huynh nói đùa rồi! Nhân tộc chúng ta đích xác chỉ là một tiểu tộc mà thôi” Thanh Nguyên Tử vội vàng cười gượng một tiếng, giải thích.

“Bất quá mặc dù tại hạ xuất thân từ Nhân tộc, nhưng là về sau có cơ duyên khác, nếu không cũng vô pháp tu luyện tới cảnh giới trước mắt, bất quá cũng bởi vậy mà không coi là Nhân tộc thô kệch.”

“Về phần Diệp đạo hữu tiến cảnh kinh người, cũng không phải là chuyện gì quá kỳ quái. Bất kỳ một tộc nào cũng có khả năng xuất hiện một hai gã kỳ tài ngút trời, chỉ bất quá vừa lúc để cho Hư Linh huynh gặp được mà thôi, làm sao có thể so sánh với quý tộc.”

Nghe Thanh Nguyên Tử nói vậy, vị thái thượng trưởng lão Phù Du tộc này lập tức cười hắc hắc quái dị, bộ dáng hoàn toàn không tin.

Ánh mắt hắn không ngừng nhìn lại trên người Diệp Trường Sinh và Thanh Nguyên Tử, một lát sau, cười lạnh nói: “Xem ra dã tâm của Nhân tộc các ngươi thật đúng là không nhỏ, chờ sau khi Diệp tiểu tử tiến giai Đại Thừa, Nhân tộc các ngươi có phải sẽ trùng kích địa vị đại tộc rồi không?”

Vị thái thượng trưởng lão của Phù Du tộc này trực tiếp nhảy qua tộc đàn trung đẳng, cho rằng Nhân tộc muốn trùng kích đại tộc, có thể thấy được gã rất coi trọng Diệp Trường Sinh.

Trên thực tế, bây giờ trong mắt hắn, nhân tộc đã là một tộc đàn trung đẳng.

Trên mặt ngoài Nhân tộc chỉ có Mạc Giản Ly Nhất Đại Thừa, nhưng trong bóng tối lại ẩn giấu một Thanh Nguyên Tử.

Mặc dù bản thân Thanh Nguyên Tử chưa chắc sẽ cho rằng mình trở về Nhân tộc, nhưng trong mắt Hư Linh, y chính là một thành viên của Nhân tộc.

Mà thực lực Thanh Nguyên Tử như thế nào, Hư Linh lại rõ ràng, có hai vị nhân tộc ngồi trấn lớn, miễn cưỡng có tư cách xem như tộc đàn trung đẳng.

Đợi đến lúc Diệp Trường Sinh tiến giai Đại Thừa là nghịch thiên đến cực điểm như hắn, Nhân tộc tất nhiên sẽ bắt đầu khuếch trương.

Bất kể là tiểu tộc hay là tộc đàn trung đẳng, Cô tộc cũng không cần để ý, thế nhưng nếu như trên Phong Nguyên đại lục xuất hiện một đại tộc, vậy thì Cô tộc không thể không quan tâm rồi!

Nghe Hư Linh nói lời này, Thanh Nguyên Tử lập tức cười khò một tiếng, nói: “Hư Linh huynh không khỏi quá đề cử Nhân tộc chúng ta rồi. Cho dù Diệp huynh tiến giai Đại Thừa, Nhân tộc bất quá chỉ hai ba vị Đại Thừa mà thôi, nào có tư cách trùng kích đại tộc, nhiều lắm là miễn cưỡng thoát khỏi biên giới dễ dàng bị diệt tộc mà thôi!”

“Hắc hắc!” Nghe nói như thế, Hư Linh cười quái dị hai tiếng, từ chối cho ý kiến.

Ánh mắt hắn lại lần nữa rơi vào trên người Diệp Trường Sinh, đột nhiên trên mặt lộ ra một tia hiền lành, nói:

“Mặc dù không nhìn ra Cốt Linh cụ thể của Diệp tiểu hữu, nhưng ta thấy tuổi tác ngươi cũng không lớn nhỉ? Ở tuổi như vậy đã có tu vi như vậy, cũng là lão phu bình sinh ít thấy!”

“Thế nào, tiểu hữu có hứng thú gia nhập Tu tộc chúng ta hay không? Chỉ cần nguyện ý lưu lại làm Khách khanh trưởng lão bản tộc, về sau tất cả tài liệu linh dược cần thiết cho ngươi tu luyện, bản tộc sẽ bao hết.”

Thanh Nguyên Tử nghe vậy sắc mặt đại biến, môi vừa động, tựa hồ muốn nói cái gì, nhưng cuối cùng vẫn không có lời gì nói ra khỏi miệng.

Diệp Trường Sinh nghe vậy sắc mặt không thay đổi, bỗng nhiên cười: “Đa tạ đạo hữu ưu ái, Diệp mỗ trong nhân tộc có rất nhiều chuyện không dứt bỏ được, nhưng lại không có khả năng gia nhập Cô tộc!”

Gia nhập Cô tộc sẽ không có lợi ích gì đối với Diệp Trường Sinh, hẳn hiện tại cũng không cần bắt luận kẻ nào đến cung cấp tài nguyên tu hành cho hắn, hẳn tự nhiên sẽ không đi suy xét chuyện gì gia nhập Cô tộc.

Nghe câu nói cự tuyệt này của gã, Hư Linh dường như có chút bất mãn, hừ lạnh một tiếng, trừng mắt quái dị, lạnh lùng hỏi: “Đã như vậy, vậy các người tìm lão phu để trao đổi giao dịch là cái gì?”

“Ta nói trước, nếu khoản giao dịch này không làm cho lão phu hài lòng, vậy người cũng đừng trách lão phu không khách khí!” Hư Linh mặt lộ vẻ không vui nói.

Thanh Nguyên Tử nghe vậy thì cười ha hả, trên mặt tràn đầy vẻ tự tin: “Hư Linh huynh xin yên tâm, Diệp đạo hữu đã đưa ra giao dịch này người tuyệt đối sẽ không thất vọng!”

“A, Thanh Nguyên Tử người chưa bao giờ nói mạnh miệng. Đã như vậy, lão phu đây sẽ mãi mãi mong chờ!” Hư Linh lợi hại nhìn về phía Diệp Trường Sinh.

Diệp Trường Sinh bỗng nhiên cười một tiếng, bình tĩnh vung tay áo lên, lập tức một tiếng vù vù từ trong đó truyền ra, tiếp theo mười mấy đóa kim hoa to bằng ngón cái từ đó bay thật nhanh ra.

“Hư Linh đạo hữu, xin mời xem vật này!”

Diệp Trường Sinh vừa nói xong, những kim hoa này liền lập tức linh quang chọi lóe, hình thể liền cuồn cuộn trướng gấp mấy lần, biến thành kim sắc bọ cánh cứng to bằng nắm tay. Kim quang lập lòe phảng phất như được chế tạo từ vàng ròng.

Những Phệ Kim Trùng này vừa xuất hiện, toàn thân Hư Linh lập tức chấn động mãnh liệt, trong mắt lóe lên vẻ không thể tin được, chỉ một thoáng hắn nhìn hơn mười con Phệ Kim Trùng này, biểu lộ trên mặt thoáng cái trở nên cực kỳ cổ quái.

Thanh Nguyên Tử nhìn thấy biểu tình của lão giả như vậy, lông mày lập tức nhíu lại, phản ứng của đối phương tựa hồ không quá giống với dự liệu của lão!

Mặc dù trong lòng có chút kỳ quái, nhưng Thanh Nguyên Tử vẫn bất động thanh sắc nói: “Lấy kiến thức của Hư Linh huynh, không có khả năng không nhận ra Phệ Kim Trùng chứ?”

“Phù Du tộc các ngươi là chủng tộc am hiểu ngự trùng nhất Linh giới, điểm này coi như là Giác Xi, Cự Linh siêu cấp đại tộc như vậy cũng không cách nào so sánh cùng các ngươi!”

“Phệ Kim Trùng này, trong lịch sử tại Linh giới nổi lên sóng to gió lớn, người của Phù Du Tộc không có khả năng không biết trùng này, không có khả năng không biết chỗ lợi hại của nó mới đúng! “

Thanh Nguyên Tử vừa mới nói xong, một trận cười điên cuồng lập tức từ trong miệng Hư Linh truyền ra:

“Ha ha ha ha! phệ kim trùng trưởng thành, tốt! Rất tốt! Ha ha!”

Hư Linh ngửa mặt lên trời điên cuồng cười, trong tiếng cười tràn đầy vẻ cuồng hỉ, ầm ầm trong đại điện phong lôi gào thét, phảng phất thiên địa đều theo tiếng cười này mà chấn động.

Nhìn thấy biểu hiện của hắn, dường như Thanh Nguyên Tử nhớ ra điều gì, khẽ cau mày...

“Rất tốt, Thanh Nguyên Tử ngươi không nói sai, các ngươi đích xác mang đến cho lão phu một niềm vui bất ngờ. Nếu Diệp tiểu tử ngươi đã đem Phệ Kim Trùng thành thực ra, vậy lão phu sẽ cho các ngươi thể hiện một vài thứ mà trước kia lão phu chưa bao giờ cho người xem qua!”

Lời vừa dứt, lão giả há miệng phun một cái hồ lô màu bạc óng ánh từ trong miệng lão bay ra, nắp hồ lô lập tức mở ra.

Nhất thời một trận âm thanh vù vù truyền đến, một mảnh kim quang từ trong hồ lô bay ra, xuất hiện ở trong đại điện.

“Đây là...” Thanh Nguyên Tử nhìn thấy phiến kim quang này, lập tức trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc.

Trong kim quang, không ngờ lại là từng con từng con kim sắc giáp trùng, giống hệt với Phệ Kim Trùng của Diệp Trường Sinh, đồng dạng kêu vù vù dữ tợn dị thường không thôi.

“Không nghĩ tới trên tay Hư Linh huynh cũng có phệ kim trùng thành thực!” Một lát sau, sắc mặt Thanh Nguyên Tử có chút phức tạp nói.

“Không sai, đám Phệ Kim Trùng này ngay cả lão phu cũng quên mất từ bao nhiêu năm trước đã bắt đầu nuôi dưỡng, đến gần đây mới vừa mới có thể tiến giai lên thành thực thể, tốn hao tâm huyết to lớn như thế nào có thể tưởng được”.

“Lúc đầu lão phu còn đang định tìm các người xin Minh Hà Thần Nhũ để Phệ Kim Trùng tiếp tục tiến hóa đây. Không nghĩ tới Thanh Nguyên Tử người trực tiếp mang theo Diệp đạo hữu tìm tới cửa!” Hư Linh khẽ thở ra một hơi nói.

“Minh Hà thần nhũ?” Thanh Nguyên Tử nghe vậy nhướng mày, tựa hồ có chút khó hiểu.

Mà Hư Linh cũng không có ý định giải thích cho hắn, hắn nhìn Thanh Nguyên Tử đầy thâm ý, nói: “Khương huynh, kế tiếp lão phu muốn cùng vị Diệp đạo hữu này nói chuyện giao dịch một mình, người không có ý kiến gì chứ?”

“Chỉ cần đạo hữu không ép mua ép bán, tại hạ tự nhiên sẽ không để ý!” Thanh Nguyên Tử cười khan một tiếng nói ra.

“Diệp đạo hữu, còn người thì sao?” Hư Linh lại quay đầu nhìn về phía Diệp Trường Sinh.

“Đương nhiên Diệp mỗ tin tưởng Hư Linh đạo hữu!” Diệp Trường Sinh thần sắc bình tĩnh nói.

Nhìn thấy bộ dạng đầy tự tin này của hắn, có vẻ không hề sợ hãi, Hư Linh lại liếc mắt nhìn hắn, cười hắc hắc, nói với Thanh Nguyên Tử: “Vậy thì xin mời Khương huynh ra ngoài trước đi!”

“Diệp đạo hữu, nếu lão quái vật này bị gây bất lợi cho người, Khương mỗ sẽ cùng đạo hữu đứng trên cùng một chiến tuyến, hợp lực của hai người chúng ta, không chắc sẽ không thể đấu với lão quái vật này một trận!” Thanh Nguyên Tử âm thầm truyền âm nói với Diệp Trường Sinh.

“Đa tạ Khương đạo hữu, ngày khác Diệp mỗ sẽ báo đáp ân tình của đạo hữu!” Diệp Trường Sinh đáp.

Thanh Nguyên Tử nghe vậy chấp tay, rời khỏi cung điện này.

Hư Linh thấy thế vung tay lên, đại môn cung điện lập tức đóng lại, trong óng ánh chớp động, hiển nhiên đã đoạn tuyệt hết thảy liên hệ với ngoại giới.

Nhìn Diệp Trường Sinh, thần sắc hư linh hòa ái xuống, chậm rãi nói: “Diệp đạo hữu, người mang theo Phệ Kim Trùng tìm lão phu giao dịch, chẳng lẽ là muốn bồi dưỡng Phệ Kim Trùng Vương?”

Ông lão này lập tức đoán được bí mật của Diệp Trường Sinh.

“Hắc hắc, trong tay Diệp mỗ vừa vặn có đủ số lượng Phệ Kim Trùng, đối với sự cường đại của Phệ Kim Trùng Vương cũng sớm đã nghe qua, tự nhiên muốn thử một phen!” Diệp Trường Sinh thẳng thắn nói.

Hắn biết, trước mặt lão quái vật bức này, bất luận hắn lấy có gì, cũng không có khả năng giấu giếm được đối phương.

Chỉ cần hắn đề xuất muốn giao dịch phương pháp bồi dưỡng Phệ Kim Trùng Vương, đối phương lập tức sẽ biết hắn đang có chủ ý gì.

Đồng thời cũng sẽ đoán được, trên tay hắn chỉ ít có một vạn con Phệ Kim Trùng thành thực.

Đã như vậy, vậy cũng không cần lãng phí thời gian đi vòng quanh, dứt khoát trực tiếp mở ra cửa sổ nói trắng ra.

Dù sao, nhìn từ tình huống Trung Hư Linh lão quái, hắn cũng không quá để ý chuyện này.

Nguyên nhân chính là, hắn đoán được trong tay Hàn Lập có đủ Phệ Kim Trùng để bồi dưỡng Trùng Vương, nhưng lại không có tâm tư đối với Hàn Lập chỉ là Hợp Thể kỳ.

Mà hiện tại, thực lực của Diệp Trường Sinh so với Hàn Lập tiến hành giao dịch giữa hư linh và hư ảo không biết mạnh hơn bao nhiêu lần, Hư Linh càng không có khả năng có suy nghĩ gì.

Nghe được lời Diệp Trường Sinh nói, trên mặt Hư Linh lộ ra thần sắc quả nhiên như thế.

Lập tức, trong lòng của hắn âm thầm cười lạnh.

“Ha ha, Phệ Kim Trùng Vương? Thật đúng là dám nghĩ! Nếu thật có thể dễ dàng bồi dưỡng ra Chân Tiên như vậy, chẳng phải Hồng tộc chúng ta đã sớm xưng bá toàn bộ Linh giới rồi sao.”

“Tộc ta đạt được Dục Trùng Thuật này nhiều năm như vậy, cũng không thấy người nào thực sự thành công qua, người này nguyện ý uống phí công sức, lão phu cũng vui vẻ nhìn thấy!” Trong lòng Hư Linh âm thầm nghĩ.

Chợt, trên mặt hắn lộ ra nụ cười âm áp, trong thần sắc tràn ngập vẻ hiền lành nhìn Diệp Trường Sinh, hỏi:

“Diệp đạo hữu dĩ nhiên có hùng tâm tráng chí muốn bồi dưỡng Trùng Vương, lão phu bội phục, nếu đạo hữu đã dám có chủ ý như vậy, vậy số lượng Phệ Kim Trùng trưởng thành trên tay đạo hữu tuyệt đối sẽ không ít?”

Hư Linh nói ra lời này, đồng thời trong lòng dâng lên một tia mong đợi.

“Đó là đương nhiên, nếu Phệ Kim Trùng không có hơn một vạn thì còn gì nói đến bồi dưỡng Trùng Vương? Trong tay Diệp mỗi đích xác nắm giữ một số lượng Phệ Kim Trùng thành thực nhất định!” Diệp Trường Sinh mỉm cười nói.

“Vậy thì dễ rồi!”

“Phệ Kim Trùng Vương này bồi dưỡng bí thuật theo lý thuyết là bí mật bất truyền của Phù Du Tộc chúng ta, tuyệt đối không có khả năng nói cho người khác biết, cho dù là Chân Tiên từ trên trời xuống, cũng đừng mơ tưởng từ chỗ chúng ta cướp đi loại bí thuật này!” Thần sắc trên mặt Hư Linh nghiêm nghị, trong thanh âm tràn đầy lãnh đạm nói.

Nhưng ngay lập tức, hắn lại chuyển đề tài nói: “Bất quá, hôm nay nếu Diệp đạo hữu tìm tới cửa, vậy xem ở mặt mũi đạo hữu cùng Thanh Nguyên Tử, lão phu cũng không phải không muốn suy nghĩ một chút!”

“Chẳng qua, cái này phải là cái giá đạo hữu phải trả nhất định mới được!”

Diệp Trường Sinh nghe vậy, trên mặt không có chút bất ngờ, chỉ nhẹ nhàng cười một tiếng, nói: “Hư Linh đạo hữu muốn thứ gì, xin cứ nói ra!”

“Vậy lão phu cũng không khách khí, Diệp đạo hữu nếu có thể xuất ra năm ngàn con Phệ Kim Trùng thành thực thể giao cho lão phu, lão phu lập tức đem loại bí thuật Dục Trùng này giao cho đạo hữu!” Hư Linh cười hắc hắc nói.

Nghe y nói vậy, sắc mặt Diệp Trường Sinh chợt khó coi, chau mày, giọng nói trầm thấp: “Yêu cầu của Hư Linh đạo hữu không phải là quá đáng lắm đấy chứ?”

“Năm ngàn con Phệ Kim Trùng trưởng thành, nếu cho ngươi, ta còn có thể bồi dưỡng ra Phệ Kim Trùng Vương sao?” Thần sắc Diệp Trường Sinh rất là khó coi nói.

“Ngươi còn tưởng rằng thật sự có thể nuôi dưỡng ra Trùng Vương sao?” Hư Linh trong lòng cười lạnh một tiếng.

Lập tức, hắc ha ha cười, nói: “Diệp đạo hữu muốn bồi dưỡng Trùng Vương, chẳng lẽ ngay cả một vạn năm nghìn con Phệ Kim Trùng trưởng thành cũng không có?”

Diệp Trường Sinh ra vẻ do dự nói: “Có thì có, nhưng nếu cho đạo hữu ngươi năm ngàn con Phệ Kim Trùng này, chỉ sợ ta cũng không nhất định có thể bồi dưỡng ra Trùng Vương!”

“Hắc hắc, nói thật, nếu là một vạn con Phệ Kim Trùng thành thực thể không thể bồi dưỡng trùng vương, vậy một vạn năm ngàn con kia cũng không cần cân nhắc! “

“Cho nên, có thiếu năm ngàn con hay không, theo ta thấy cũng không có gì ảnh hưởng!” Hư Linh vừa cười vừa nói.

“Thôi được, cứ như vậy đi, ta dùng năm ngàn con Phệ Kim Trùng để đổi bí thuật bồi dưỡng Trùng Vương cho đạo hữu!” Diệp Trường Sinh trầm ngâm một lát rồi nói.

“Tốt, Diệp đạo hữu nhất định sẽ không hối hận, bắt quá trước đó, lão phu còn muốn đưa ra một yêu cầu nữa. Sau khi Diệp đạo hữu lấy được bí thuật này, nhất định phải lấy Tâm Ma thê, tuyệt đối không thể truyền cho người thứ hai!” Hư Linh thần sắc trịnh trọng nói.

“Đây là chuyện đương nhiên, cho dù đạo hữu không nói, ta cũng không thể truyền ra ngoài!” Diệp Trường Sinh quả quyết gật gật đầu nói.

“Tốt, vậy chúng ta bắt đầu giao dịch đi!” Trong mắt Hư Linh lóe lên vẻ chờ mong, nói ra.

Diệp Trường Sinh nhẹ gạt đầu, vút một cái Linh Thú hoàn qua, đồng thời Hư Linh cũng ném một cái ngọc giản về phía hắn.

Hai người lấy được đồ vật, sau đó đều dùng thần thức thăm dò cẩn thận bên trong.

Hư Linh vừa thấy năm ngàn con Phệ Kim Trùng trong Linh Thú Hoàn hình thể dữ tợn, toàn thân tựa như vàng ròng tạo thành, trong mắt lóe lên vẻ vui mừng nồng đậm.

“Tốt, rất tốt!” Trong lòng của hắn mừng rỡ không thôi.

“Có năm ngàn con Phệ Kim Trùng này, tăng thêm năm ngàn con kia của ta, cũng đủ để luyện chế một kiện Vạn Linh Tán rồi!”

“Dùng Phệ Kim Trùng trưởng thành không thể phá vỡ, Vạn Linh Tán luyện chế ra đối với phi thăng kiếp cũng có thể phát huy tác dụng nhất định!”

“Hắc hắc, lấy một đạo Dục Trùng bí thuật như gân gà để đổi lấy tỷ lệ phi thăng đại tăng, cuộc giao dịch này lão phu thật đúng là kiếm lớn!”

Trong lòng Hư Linh nghĩ như vậy, ngẩng đầu lên thấy Diệp Trường Sinh đang cầm khối ngọc giản kia cẩn thận xem xét.

“Như thế nào? Diệp đạo hữu, bí thuật Dục Trùng trong ngọc giản hắn là không có vấn đề gì chứ?” Hư Linh cười tủm tỉm hỏi.

Diệp Trường Sinh gạt đầu: “Đúng vậy, Dục Trùng thuật này cực kỳ huyền diệu, chỉ trong chốc lát tìm hiểu đã giúp ta thu hoạch được rất nhiều!”

“Đó là đương nhiên, bí thuật áp đáy hòm của Tu tộc chúng ta há có thể đơn giản? Đã hoàn thành giao dịch, vậy Diệp đạo hữu xin mời trở về đi!” Hư Linh bỗng nhiên nghiêm mặt nói ra.

Nói xong, gã chỉ tay một cái, cửa cung điện mở ra, một thông đạo xuất hiện trước mắt Diệp Trường Sinh.

Diệp Trường Sinh chấp tay, thân hình lóe lên sau đó biến mất không thấy gì nữa.

“Tiểu tử này...Sau này trên Phong Nguyên đại lục lại xuất hiện thêm một nhân vật khó lường, Nhân tộc, hắc hắc!”

“Nhưng mà, vậy thì có quan hệ gì với lão phu chứ!”

Hư Linh thì thảo nói nhỏ vài câu, lập tức đi vào chỗ sâu trong đại điện, rất nhanh thân hình biến mất không thấy gì nữa.

Minh Hà chi địa, Diệp Trường Sinh sóng vai cùng Thanh Nguyên Tử, quan sát thần sắc của hắn một chút, Thanh Nguyên Tử nói:

“Xem ra Diệp đạo hữu đã đạt được mục đích rồi, kế tiếp đạo hữu có tính toán gì không?”

“Diệp mỗ sẽ ở Minh Hà chi địa một thời gian rồi tiếp tục trở về Nhân tộc, Khương đạo hữu có chuyện gì muốn phó thác không? Diệp mỗ có thể giúp ta xử lý một chút!” Diệp Trường Sinh cười ha ha nói.

“Lão phu ở trong Nhân tộc mặc dù có mấy vị bằng hữu cũ, nhưng hiện tại cũng không cần đi liên hệ, ngược lại đồ đệ kia của lão phu. Diệp đạo hữu nếu gặp được, có thể nói cho hắn biết, để hắn tới đây một chuyến!” Thanh Nguyên Tử trầm ngâm một chút rồi nói.

“Được, nhất định sẽ giúp Khương đạo hữu đưa đến, Diệp mỗ xin phép rời khỏi trước!” Diệp Trường Sinh chấp tay nói.

“Diệp đạo hữu đi thông thả!”

Thân hình Diệp Trường Sinh như lưu ảnh biến mất không thấy gì nữa, cũng không lâu lắm, hắn liền đi tới một nơi khác của Minh Hà chi địa.

Đây là một trong những cấm địa của Minh Hà chi địa, cho dù là tu sĩ Đại Thừa như Thanh Nguyên Tử, bình thường cũng không quá tình nguyện đến nơi này.

Chỉ vì, khu vực này hoàn toàn bị một mảnh ma khí nồng đậm bao phủ, bên trong ma khí, có một vị đại ma khiến bọn họ kiêng kỵ vô cùng.

Khi Diệp Trường Sinh tới đây, ma khí trong Vạn Trượng Ma Uyên này lập tức cuộn cuộn dâng lên, phảng phất như nước bị đun sôi, nổi lên gợn sóng.

Diệp Trường Sinh đứng bên cạnh Ma Vực, híp mắt nhìn xuống dưới, chỉ thấy ma khí quay cuồng càng lúc càng kịch liệt. Không bao lâu sau, hai bóng người từ trong ma khí chui ra, xuất hiện ở trước mặt hắn.

Một người trong đó mặc áo trắng, dung mạo tuyệt thế, hai chân trần, trên mặt mang theo thần sắc cười tủm tỉm, chính là Bảo Hoa.

Tên còn lại toàn thân bao phủ bởi một bộ chiến giáp, bộ chiến giáp đen kịt làm nổi bật lên làn da trắng nõn như tuyết, chiến giáp bó sát người, tạo nên một đường cong tinh xảo đẹp đẽ, khiến cho người ta vừa nhìn đã có cảm giác miệng khô lưỡi khô khốc.

Không cần phải nói, vị này tự nhiên chính là muội muội Bảo Hoa Minh La!

Minh La vừa xuất hiện, đôi mắt sáng như nước mùa thu nhìn về phía Diệp Trường Sinh, đồng thời, tiếng cười như chuông bạc kia vang lên, khiến cho người nghe xong hoa mắt thần mê.

Nếu là một vị tu sĩ Hợp Thể đỉnh phong bình thường đứng ở chỗ này, nghe xong tiếng cười này, rất có thể lập tức sẽ bị lạc tâm trí.

Nhưng thần thức của Diệp Trường Sinh cường đại cỡ nào, chút thủ đoạn mị hoặc ấy của Minh La Thánh Tổ dùng trên người hắn cũng không có gì khác biệt.

Lông mày Diệp Trường Sinh hơi nhíu lại, bỗng nhiên nói: “Minh La đạo hữu, ta và ngươi xa cách lâu mới gặp lại, đây cũng không phải là phương thức chào hỏi nên có!”

Nghe được lời này của Diệp Trường Sinh, ánh mắt Minh La đầy mị hoặc, có chút không thể tưởng tượng nổi nói: “Không nghĩ tới mấy trăm năm không gặp, Diệp đạo hữu đã trưởng thành đến tình trạng này!”

“Mới vừa rồi Bảo Hoa tỷ tỷ cũng không tin, hôm nay tận mắt nhìn thấy thật khiến thiếp thân phải lau mắt mà nhìn!”

“Ha ha, Minh La đạo hữu không phải là muốn Diệp mỗ phải lau mắt mà nhìn sao? Nhớ ngày đó lúc chúng ta gặp mặt, ngươi vẫn chưa khôi phục hoàn toàn nguyên khí đúng không?”

“Bây giờ nhìn tình huống đạo hữu, sợ là đã khôi phục thực lực!” Diệp Trường Sinh cẩn thận đánh giá đối phương vài lần rồi nói.

Vị Minh La Thánh Tổ xuất hiện trước mặt hắn, ngay cả thân thể cũng đúc lại, khác biệt rất lớn với mấy trăm năm trước.

“Thiếp thân vốn là Đại Thừa, trùng tu một hồi, tình huống cùng đạo hữu là bất đồng, bất quá hôm nay có thể cùng tỷ tỷ trùng tụ, vẫn phải đa tạ đạo hữu!”

Trên khuôn mặt tái nhợt của Minh La nổi lên ý cười, cong người thi lễ với Diệp Trường Sinh.

Lúc này Bảo Hoa cũng mỉm cười mở miệng: “Mục đích Diệp huynh tới đây có lẽ đã đạt được rồi chứ?”

“Ừm, có chút thu hoạch, bây giờ Diệp mỗ chuẩn bị rời đi, ý định của hai vị là?” Diệp Trường Sinh nhẹ gật đầu hỏi.

“Thiếp thân tạm thời ở lại nơi này mượn tay Minh La muội muội khôi phục một chút thực lực, đợi khi nào muốn trở về thánh giới, Diệp huynh bất cứ lúc nào thông tri cho thiếp thân là được!” Bảo Hoa nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc buông xuống vai nói.

“Cũng tốt, thời gian đi Ma giới khẳng định sẽ không quá xa, Bảo Hoa đạo hữu cứ dưỡng thương cho tốt đi!” Diệp Trường Sinh gật đầu nói.

Hiện tại hắn đã có được bí thuật bồi dưỡng Phệ Kim Trùng Vương, như vậy kế tiếp có thể dựa theo loại bí thuật này xúc tiến tiến Phệ Kim Trùng tiến hóa.

Hắn sẽ không mất nhiều thời gian, có thể bồi dưỡng ra Trùng Vương sau khi tuyển chọn.

Đã có Hậu tuyển Trùng Vương, liền có thể trùng kích cảnh giới Đại Thừa.

Tới Tây Linh Trì đi, đối với hắn bây giờ tác dụng cũng không quá lớn, Diệp Trường Sinh dĩ nhiên đã quyết định, trước khi tới Ma giới đã thử trùng kích cảnh giới Đại Thừa một lần.

Thừa dịp bồi dưỡng Trùng Vương, cũng có thể tìm hiểu nghiên cứu các lĩnh vực như luyện đan, luyện khí, trận pháp, bù đắp những lĩnh vực mà trước kia chỉ lo tu luyện, để những lĩnh vực này rơi xuống.

Đến cảnh giới như hắn, những kỹ năng tri thức này vẫn rất quan trọng.

“Đã như vậy, Diệp mỗ xin cáo từ!” Diệp Trường Sinh chấp tay, nói với Bảo Hoa cùng Minh La.

“Thật mong chờ được gặp mặt Diệp huynh lần sau!”

.....

Những năm gần đây, bởi vì ma kiếp sắp sửa giáng lâm, nên bầu không khí trong hai tộc Nhân Yêu, thậm chí các tộc xung

quanh bỗng nhiên khẩn trương lên.

Trước mặt họ kiếp như vậy, mấy tiểu tộc này trên góc tây bắc của Phong Nguyên đại lục không có một tộc nào là có thể may mắn thoát khỏi.

Tất cả các tộc đàn đều phải đối mặt với sự trùng kích của ma giới, không cần thận liên có thể rơi vào kết cục bị tộc diệt.

Đặc biệt là, đến bây giờ, cao tầng của những tộc đàn này đều đã xác nhận một việc:

Quy mô ma kiếp lần này vượt xa bất cứ lần nào trước đây, nhân tộc bọn họ thật sự khó khăn diệt tộc!

Tin tức này được truyền đến từ một vị đại năng dị tộc có đầy đủ sức nặng, sau đó được Mạc Ly tự mình tiến vào Ma giới kiểm tra xác nhận, bởi vậy tin tức này trên cơ bản đáng tin cậy.

Trong rất nhiều năm trước đây, Nhân tộc và các tộc vẫn luôn xông pha chống cự Ma giới, nhưng trên thực tế Phong Nguyên đại lục quan tâm Ma giới xâm lấn, đương nhiên không chỉ có mấy tiểu tộc này.

Chỉ cần có những tiểu tộc này thì làm sao có thể ngăn cản Ma giới chứ?

Phải biết rằng mặc dù thực lực chính thể Ma giới không bằng Linh giới, nhưng vẫn có thể đối đầu với Phong Nguyên đại lục.

Đối mặt với đại địch như thế, những đại tộc trên Phong Nguyên đại lục kia, tự nhiên phải quan tâm nhiều hơn, đề phòng nghiêm ngặt.

Chính vì sự can thiệp của bọn họ, trước đây mỗi lần Ma giới xâm lấn quy mô đều không lớn.

Cho dù cuối cùng có Thánh tổ chân thân hàng lâm Linh giới, người tới đây cũng sẽ không vượt quá mười người, trong đó cũng sẽ không có tuyệt đỉnh cường giả cấp Thủy Tổ.

Nếu không, dùng thực lực của Ma giới, xuất ra một phần mười thực lực, đủ để dễ dàng tiêu diệt mấy tiểu tộc như Nhân tộc.

Nhưng lần này, tình huống dù sao cũng khác so với trước đây, nếu như nói trước đây chỉ là tiểu nháo, lần này Ma giới là

muốn thực động.

Cho nên, Mạc Giản, các đại Thừa mới nhận được nhắc nhở của đại năng dị tộc.

Vì ứng đối ma kiếp trước nay chưa từng có này, mấy tiểu tộc này tuy rằng có được tranh đấu kéo dài trăm vạn năm, nhưng bây giờ không thể không vứt bỏ tất cả hao tổn, liên hợp lại với nhau.

Một hội nghị sinh tử quan trọng của mấy tộc chuẩn bị tổ chức ở một nơi nào đó bên ngoài Thiên Uyên Thành, Đại Thừa mấy tộc có thể xuất động, đều chạy tới nơi đây.

Trong thành Thiên Uyên, giờ phút này chính là phong vân tế hội. Trong hai tộc Nhân Yêu, rất nhiều nhân vật trọng yếu nhao nhao chạy tới nơi đây, chờ lắng nghe lời dạy bảo của Đại Thừa của hai tộc.

Vào một ngày, khi mặt trời nóng rực bắn thẳng xuống mặt đất, trên tường thành đối mặt với thế giới hoang dã kia, bỗng nhiên ánh sáng vạn vạo.

Ngay sau đó, hai đạo thân ảnh lặng yên không một tiếng động xuất hiện trên tường thành, thần sắc nghiêm nghị nhìn về phía thế giới Man Hoang xa xa.

“Thực sự đến rồi!”

“Là Mạc Giản Ly Tiên bối!”

“Trời ạ, thật sự là Mạc tiên bối!”

“Ngao Khiếu tiên bối quả nhiên đã tới!”

“Lão tổ tông xuất quan rồi, ha ha ha ha, đây chính là trụ cột của Yêu tộc ta, không tổn hao gì dưới hai mươi lần đại thiên kiếp!”

.....

Từng đợt thanh âm vui mừng vang lên khắp nơi tại Thiên Uyên Thành, đối với tu sĩ nhân yêu hai tộc mà nói, cơ hội nhìn thấy tồn tại cấp Đại Thừa cũng không nhiều, cho dù là tu sĩ Hợp Thể, cả đời cũng chưa chắc có thể nhìn thấy một lần.

Hiện tại, hai vị Đại Thừa này cùng nhau xuất hiện trên thành Thiên Uyên, việc này làm sao không khiến cho những người

đang chờ ở nơi đây kích động chứ?

Cảnh giới Đại Thừa, điều này đại biểu cho mục tiêu cả đời của rất nhiều người!

Một ít tu sĩ Hợp Thể vừa kích động vừa hưng phấn bay tới, hạ xuống tường thành phía sau Ngao Khiêm Khiếu cùng Mạc Giản, nhao nhao hành lễ, hô to: “Văn bối bái kiến Ngao tiên bối, Mạc tiên bối!”

Mạc Giản xoay người lại, gật đầu nhẹ, trên mặt lộ ra nụ cười âm áp, nói: “Đều không cần hành lễ, ta và Ngao huynh tới nơi này là gánh vác nhiệm vụ trọng yếu, các người hẳn là cũng đã nghe nói!”

“Ma kiếp sắp tới, đây là một khảo nghiệm gian nan đối với hai tộc Nhân Yêu chúng ta, trong thời gian tiếp theo, các người phải nỗ lực nâng cao tu vi, tận khả năng liên hợp bảo vệ mình!” Mạc Ly thần sắc nghiêm nghị nói.

Vị này đầu tóc bạc trắng, hai tai dài gần như kẻ vai, vẻ mặt từ mi thiện mục sau khi nói ra lời trầm trọng này, thần sắc của nhân yêu hai tộc lập tức trở nên ngưng trọng hẳn lên.

Nghĩ tới tương lai những Thánh tổ Ma giới có khả năng giáng lâm kia, nhớ tới sự cường đại của bọn họ, trong lòng những Hợp Thể này liền nặng nề vô cùng.

Lúc này, thiếu niên một bên dung mạo tuấn mỹ, một thân ngân bào, tóc dài đen nhánh rũ xuống bên hông cũng quay người lại, dứt tọng nói ra:

“Các người cũng không cần lo lắng quá mức, chỉ cần ngăn cản những đại quân Ma tộc kia tấn công là được rồi, chân chính cường giả ma kiếp, tự nhiên có bọn lão già chúng ta ứng đối!”

“Cẩn tuân mệnh lệnh của hai vị tiên bối!” Nghe nói như thế, hơn mười vị Hợp Thể của nhân yêu hai tộc lập tức nhao nhao chấp tay hành lễ nói.

Ngao Khiếu nhẹ gật đầu, ánh mắt quét qua, bỗng nhiên dứt tọng hỏi: “Sao không thấy Diệp tiểu tử?”

Vừa nghe lời này, phần đông tu sĩ Hợp Thể Kỳ đều đưa mắt nhìn nhau, phảng phất như không biết nên nói cái gì.

Nghĩ tới hành động vĩ đại trước đó của Diệp Trường Sinh, trong đương nhiên có một vị đương gia, chính là cháu gái của vị lão tổ Đại Thừa trước mắt này.

Cái này...

Trong mắt đám cao tăng hai tộc Nhân Yêu này đều hiện lên dị sắc, trong lòng âm thầm lẩm bẩm.

Vị lão tổ tông của Yêu tộc này, rốt cuộc đối với cái tên thanh niên Nhân tộc yêu nghiệt quá đáng kia có cái nhìn như thế nào?

Bây giờ hỏi, chẳng lẽ muốn tìm người nợ gây sự sao?

Hay nên nói là...

“Diệp đạo hữu lần trước đi ngang qua Thiên Uyên Thành, tiến vào bên trong Man Hoang, hiện tại đi nơi nào, chúng ta cũng không biết!” Thiên Uyên Thành trưởng lão họ Cốc tiến lên nói.

“Nghe nói Hàn đạo hữu cùng Diệp đạo hữu là quan hệ sư huynh đệ, có lẽ Hàn đạo hữu biết được tình huống!” Một vị nhân tộc hợp thể bỗng nhiên nói như vậy.

Vừa nghe lời này, mọi người liền nhao nhao nhìn về phía Hàn Lập với ánh mắt như lợi kiếm.

Hàn Lập lập tức ngạc nhiên, hẳn vốn là vừa lúc đi ngang qua Thiên Uyên Thành, nghe nói Đại Thừa hai tộc muốn tới nơi này, liền tới xem một chút, nhìn một chút phong thái tu sĩ Đại Thừa.

Ai ngờ được, lại còn gặp phải loại chuyện này?

Giờ phút này, ánh mắt hai vị Đại Thừa đều hướng về phía hắn, tuy rằng ánh mắt bình thản, nhưng áp lực vẫn rất rõ ràng.

Hàn Lập đành phải cắn răng tiến lên, thi lễ với hai người một cái, nói: “Bái kiến hai vị tiền bối, văn bối quả thật có chút quan hệ với Diệp sư huynh!”

“Chỉ là, từ trước đến nay văn bối không hiểu rõ chuyện Diệp sư huynh, bởi vậy văn bối đi nơi nào văn bối cũng không thể nào biết được!”

Nghe gã giải thích, trên mặt Mạc Giản lộ ra nụ cười bình thản, mà Ngao Khiếu thì dùng ánh mắt sắc bén đánh giá Hàn Lập.

“Sao vậy? Ngao huynh, không phải ngươi không tìm được người bắt cóc cháu gái ngươi, định gây sự với Hàn đạo hữu đây chứ?” Mạc Giản Ly cười ha ha một tiếng, hỏi như vậy.

Trong lời nói mang theo một tia ý tứ bảo vệ Hàn Lập.

“Hừ, Mạc lão nhi, ngươi ngược lại là bao che con cháu, trong Nhân tộc các ngươi liên tiếp xuất hiện thiên tài, hiện tại ngươi rất đặc ý phải không?” Ngao Khiếu hừ lạnh một tiếng, thần sắc có chút không vui nói.

“Ha ha ha ha, cái này thì tính là thiên tài gì chứ, chẳng qua tu hành nhanh hơn một chút mà thôi, trong đám Yêu tộc các ngươi cũng chỉ là một đám trẻ tuổi tuần tứ thôi sao?” Mạc Kỳ cười ha ha nói.

Mặc dù ngoài miệng nói ra lời khiêm tốn, nhưng thần sắc đặc ý của hắn lại không hề che giấu chút nào.

“Bọn tiểu bối Yêu tộc tính là trẻ tuổi tuần tứ gì? Lỡ chết cũng chỉ là hợp thể mà thôi!” Ngao Khiếu không chút khách khí lạnh lùng nói.

Lời này vừa nói ra, lập tức làm cho trên mặt những tu sĩ Hợp Thể kỳ của Yêu tộc lộ ra vẻ xấu hổ.

“Diệp đạo hữu tuy nói là thiên tài của Nhân tộc ta, nhưng không phải cũng có quan hệ thân mật với Yêu tộc các ngươi sao? Chắc chắn, sự tình đoạn thời gian trước, ở trong hai tộc náo động âm ỉ, lão phu cũng có nghe nói!”

“Vị Diệp đạo hữu này, thật đúng là một mầm mống phong lưu, Ngao lão nhân ngươi cũng đừng cùng lão phu bày cái khuôn mặt thối tha kia, đừng tưởng rằng lão phu không hiểu rõ ngươi, trong lòng ngươi đã sớm vui như nở hoa rồi chứ?”

“Hắc hắc, nói đến lão phu không có cháu gái, không thì... Hắc hắc!” Mạc Phác cười quái dị.

Nghe hắn nói vậy, trên mặt Ngao Khiêm lại lộ ra vẻ trào phúng: “Chỉ bằng cái dáng vẻ này của ngươi, cho dù có cháu gái thì sao chứ?”

“Ngao lão quỷ, ngươi...” Mạc Giản lập tức hỗn hển, đưa tay chỉ vào Ngao Khiêm, râu tóc dựng đứng.

Còn Ngao Khiếu thì cười lạnh hắc hắc không ngừng. Luận về dung mạo thì Mạc Giản Ly quả thật đã bị hấn quăng đi không biết bao nhiêu cảnh giới.

Ngôn ngữ hai tộc Đại Thừa đối chọi gay gắt, nghe được bên cạnh một đám Hợp Thể lạnh run, không dám xen vào lời nào.

Mà Hàn Lập thấy cảnh này trong lòng lại suy nghĩ: “Quan hệ giữa hai vị Đại Thừa này thoát nhìn không bình thường, bất quá Diệp sư huynh hình như trở thành thơm hoa mai của bọn họ rồi!”

“Ha ha, tuy rằng lão phu không có cháu gái, nhưng trong Nhân tộc, cũng không phải là không có nữ tử dung mạo và tư chất đều xuất sắc!”

“Không nhắc tới Linh Hoàng, chỉ là trước mắt, đã có không ít người!” Mạc Giản Ly nói xong, ánh mắt hướng về phía một đám Hợp Thể bên cạnh quét tới.

Trong đó có ký danh đệ tử của hắn, lão tổ Thiên Phượng Diệp gia, một người có dung mạo thiếu nữ kiều diễm vô song, cũng có người đến từ Thánh đảo, mỹ danh lan truyền khắp các tộc xung quanh như Lý Dung.

Bị ánh mắt hắn quét tới như vậy, mấy nữ tử dung mạo có thực lực không gì sánh được này lập tức trở nên lúng túng.

Vị Đại Thừa Nhân tộc này, lại làm ra vẻ muốn giúp Diệp Trường Sinh mở hậu cung, điều này không khỏi khiến cho trong lòng mọi người xung quanh oán thăm một trận.

Nhưng nghĩ kỹ lại, hình như cũng đúng.

Loại tu sĩ đỉnh trụ của bộ tộc này, bên người có thêm mấy vị bạn lữ song tu vốn không phải là chuyện cổ quái kỳ lạ gì, mà Diệp Trường Sinh cũng không phải loại người chỉ có cái danh phong lưu của hai tộc này.

Người xuất chúng thiên tư như hắn, lưu lại nhiều hơn mấy đời sau, đối với nhân tộc mà nói, cũng là một chuyện tốt bằng trời!

Nghĩ vậy, lập tức hiểu được nỗi khổ tâm của Mạc Ly.

Mà những Yêu tộc hợp thể kia cũng không chịu yếu thế mà suy nghĩ, trong Yêu tộc ta, cũng chưa bao giờ thiếu mỹ nữ.

Lại không đề cập tới Thiên Hồ Vương, Hắc Phượng Vương bức này Yêu Vương, trong lang tộc kia, lại có một vị dung mạo tư chất cũng không kém Ngân Quang tiên tử!

Còn có tử muội là Linh Lung tiên tử, tử muội hoa, há chẳng phải là một chuyện hay sao?

Hiện tại Nhân tộc liên tiếp xuất hiện thiên tài, người sáng suốt đều có thể nhìn ra được, Nhân tộc muốn quật khởi, mà Yêu tộc thì có chút thế suy.

Chuyện này còn không phải là nhanh chóng dính líu quan hệ với cường giả tương lai của Nhân tộc sao?

Trong lúc nhất thời, đám Yêu tộc này đều có tâm tư.

Chẳng qua, cùng lúc tâm lý bất quái, bọn họ cũng không quên chính sự hiện giờ, ứng phó ma kiếp mới là chuyện quan trọng nhất.

Thần sắc Ngao Khiêm và Mạc Giản đột nhiên nghiêm túc hẳn lên, rồi rít xoay người nhìn sang Thiên Uyên Thành.

Nơi xa nơi chân trời, có một đạo hắc khí tràn ngập mà đến.

Tùng đột tiếng cười cuồng dã từ trong thế giới Man Hoang xa xa truyền đến, tiếng cười kia đỉnh tai nhức óc, khiến mọi người đứng ở trên tường thành phảng phất vang lên tiếng sấm.

Nhất tuyến thiên khí đen cuộn cuộn lao đến, cuối cùng tụ tập cùng một chỗ ở Thiên Uyên Thành, tụ tập thành một lão giả làn da ngăm đen, mọc ra chòm râu màu trắng, khuôn mặt xấu xí.

“Tang lão quái, ngươi kêu cái gì hả?” Mạc Giản thấy người này xuất hiện, trừng mắt không chút khách khí nói.

Người tới chính là cường giả Đại Thừa của Dạ Xoa tộc, Tang lão quái.

“Mạc Giản Ly, Ngao Khiếu, hai người các ngươi rút cục từ trong mai rùa này đi ra. Mấy trăm năm trước lúc chúng ta tấn công Thiên Uyên Thành, hai người các ngươi không lộ diện, ta còn tưởng các ngươi đều chết không biết nơi nào!” Vị Dạ Xoa tộc Đại Thừa này cười lạnh một tiếng, không chút khách khí nói.

Nghe nói như vậy, mọi người trên tường thành trở nên biến sắc, những tu sĩ hợp thể hai tộc kia đều cảm thấy giận dữ, không dám nói gì.

Địa vị của Mạc Giản Ly và Ngao Khiếu trong lòng bọn họ tôn sùng cỡ nào, sao có thể để người khác tùy ý vũ nhục?

Nhưng người trước mắt, cũng là cường giả Đại Thừa, tu sĩ các tộc quanh đó nghe tin liền sợ hãi, tuy rằng tức giận, nhưng không dám biểu hiện ra chút dị thường nào, miễn cho đối phương để mắt tới mình.

“Tang lão quỷ, ngươi muốn cùng lão phu độ sức một lần nữa hay sao?” Thần sắc Mạc Giản giận dữ, bước lên trước một bước, quát lạnh.

“Hắc hắc, họ Mạc, ta ngược lại cùng ngươi độ sức, đáng tiếc ma kiếp sắp hàng lâm, ta xem ngươi sợ là đã chết trong ma kiếp, cũng không cần lão phu động thủ nữa!” Tang lão quái không chút khách khí nói.

“Nếu như hai tộc các ngươi không thể ngăn cản ma kiếp, mảnh đất này nhất định có một phần của Dạ Xoa tộc chúng ta, tu sĩ hai tộc các ngươi, nhất là những nữ tử mỹ mạo này, hắc hắc, trong tộc ta có người chờ mong đã lâu!” Ánh mắt Tang lão quái đảo qua trên người những nữ tử mỹ mạo kia.

Ánh mắt bức này không có hảo ý, lập tức khiến cho những nữ tử kia hoa dung thất sắc, sắc mặt trắng bệch.

Một vị tồn tại cấp Đại Thừa, nếu như thật sự để mắt tới các nàng, vậy sau này các nàng sẽ là nửa bước cũng không dám ra khỏi Thiên Uyên thành.

“Tang lão quái, ngươi tới nơi này chính là vì nói những lời thừa này sao?” Lúc này, Ngao Khiếu lạnh lùng liếc mắt, nói với vị Dạ Xoa tộc Đại Thừa này.

Nghe Ngao Khiếu nói, Dạ Xoa tộc Đại Thừa đồng đồng tử hơi co lại một chút, nhưng sắc mặt vẫn vẫn cuồng ngạo, không chút khách khí nói ra:

“Ngao lão quỷ, ta nghe nói trước đó ngươi thiếu chút nữa đã vượt qua đại thiên kiếp, nguyên khí đại thương, không biết bây giờ thương thế của ngươi dưỡng tốt chưa?”

“Lão phu có dưỡng thương tốt hay không, ngươi tới thử chẳng phải sẽ biết sao? Chỉ nói không có ích, không bằng để lão phu ước lượng xem những năm gần đây ngươi tiến bao nhiêu! “

Ngao Khiếu tiến lên một bước, ngân mang trên bàn tay phun ra nuốt vào, bộ dạng vận sức chờ phát động.

Đám tu sĩ Hợp Thể kỳ của hai tộc Hợp Thể trên tường thành thấy cảnh này không khỏi trong lòng bắt đầu nổi lên.

Vừa thấy mùi thuốc súng nồng nặc như vậy, các tộc liên thủ còn có thể thành công sao?

Giữa Nhân Yêu hai tộc và các tộc xung quanh có thể nói là huyết hải thâm cừ, dù sao chém giết lẫn nhau gần trăm vạn năm, từng phát sinh chiến tranh nhiều vô kể.

Ai còn chưa có mấy hảo hữu thân nhân chết trên tay những Di tộc này chứ!

Bình thường một khi tiến vào Man Hoang, người của những tộc đàn này sau khi gặp mặt, tất nhiên là muốn tranh cái đạo lý

ngươi chết ta sống, đoạn tuyệt vô sự.

Ngao Khiếu, Mạc Ly và đám người Tang lão quỷ Dạ Xoa tộc không sai biệt lắm cũng như thế, tuy rằng không đến mức vừa gặp mặt đã phải phân sinh tử, nhưng kinh lịch giao thủ của cả hai đã vượt qua mười lần.

Ai có bản sự, thực lực thế nào, trong lòng những Đại Thừa này đều là môn nhi thanh, thực lực Ngao Khiếu, tự nhiên là để các tộc Đại Thừa chung quanh tương đối kiêng kỵ.

Nhưng kiêng kỵ thì vẫn kiêng kỵ, Tang lão quỷ hiện tại cũng không quá sợ Ngao Khiếu, căn cứ nội gian Dạ Xoa tộc cài vào trong Nhân tộc truyền đến tình báo, lão quỷ lần trước đại thiên kiếp thực sự giày vò hắn quá sức.

Bây giờ thực lực còn có thể có mấy phần, còn chưa biết được, nói chung hơn phân nửa không phải vào thời khắc đỉnh phong.

Đã như vậy, vậy không cần thiết kiêng kỵ hắn như vậy, hướng chi, thực lực Dạ Xoa tộc bây giờ, cũng không cần kiêng kỵ bất luận kẻ nào.

Nhìn hai người trước mắt, trong lòng Tang lão quỷ hắc hắc cười lạnh, những năm gần đây, thực lực của Dạ Xoa tộc đã sớm trở thành đệ nhất trong các tộc xung quanh.

Có lẽ có thể mượn ma kiếp lần này làm suy yếu mấy tiểu tộc này, sau đó thừa cơ thôn tước một hai tộc.

Cái này đối với Dạ Xoa tộc mà nói, là một cơ hội ngàn năm khó gặp.

Còn ma kiếp?

Đã sớm có người nói qua với hắn, không thể để tu sĩ Ma giới đặt chân ở Phong Nguyên đại lục, hắn cũng không cần lo lắng quá mức.

“Thế nào? Tang lão quỷ ngươi còn không ra tay, chẳng lẽ sợ lão phu sao?” Ngao Khiếu quát lạnh một tiếng nói.

“Hừ, Ngao Khiếu! Lão phu há lại sợ ngươi. Nếu ngươi đã muốn ra tay, vậy lão phu phụng bồi, ngàn vạn lần đừng để lão phu vạch trần bên ngoài, miệng cộp gan thỏ!”

Tang lão quỷ nói xong, toàn thân tỏa ra hắc khí, một bộ dạng thật sự muốn tiến lên chiến một trận.

“Ha ha, tốt tốt tốt, Tang lão quỷ ngươi muốn cùng Ngao Khiêm động thủ, đây chính là chuyện mấy ngàn năm chưa từng có, vừa lúc để lão phu nhìn xem thực lực Ngao Khiêm rốt cuộc như thế nào!”

Một tiếng cười to từ đằng xa vang lên, nương theo một đạo thanh quang lóe lên, trong chớp mắt xuất hiện trước mặt mọi người.

Đây là một lão giả khuôn mặt uy nghiêm, trên người mặc áo xanh, thân hình cao lớn.

Đại trưởng lão Mộc tộc!

Nhìn thấy người này xuất hiện, Dạ Xoa tộc Tang lão quỷ phảng phất có chỗ kiêng kị, khí tức trên thân hơi ngưng trệ, lại không vội vàng xuất thủ.

Mà Ngao Khiếu cũng chỉ là trên tay lóe ra ngân mang, cũng chưa từng ra tay, ánh mắt lạnh lùng nhìn về phía vị Đại Thừa mới xuất hiện này.

“Mộc lão quái, nghe nói trước đây ngươi bị một vị cường giả không biết tên đánh trọng thương, có việc này không?” Tang lão quỷ quái hai mắt chợt động, đột nhiên hướng về phía đại trưởng lão Mộc Tộc châm chọc.

Vừa nghe lời này của hắn, đại trưởng lão Mộc tộc nhất thời biến sắc, khó coi vô cùng, giáp mặt bị vạch khuyết, trong lòng lão làm sao dễ chịu được?

Ánh mắt hắn lạnh như băng nhìn sang phía Mộc tộc ta: “Được, được lắm, không ngờ Tang lão quái nhà ngươi đã điều gián điệp tới tận đây rồi!”

“Như nhau cả thôi, ngươi dám nói Dạ Xoa Tộc ta không có nội dung của Mộc Tộc ngươi?”

“Hóa ra Mộc huynh đã gặp phải loại chuyện này, thật sự khiến người ta cảm thông. Ma kiếp hung mãnh, kế tiếp Mộc huynh ngàn vạn lần phải cẩn thận đó!” Mạc Giản vẽ mặt hiền từ nhắc nhở.

“Hừ, họ Mạc, người cho rằng người gặp vị cường giả thần bí kia thì có thể tốt hơn những chỗ nào chứ? Theo ta được biết, người nọ hiện tại vẫn còn quanh quẩn ở phụ cận mấy tộc ta, các người tốt nhất cẩn thận một chút!” Thần sắc Mộc tộc đại trưởng lão lạnh lùng nói.

Nghe y nói vậy, sắc mặt mọi người tại đây đều đồng loạt biến đổi.

Có một cường giả như vậy bồi hồi ở xung quanh, thật đúng là làm cho người ta ăn ngủ không yên.

“Khụ khụ, chư vị đạo hữu, chúng ta tới nơi này là để đàm luận hợp tác, cùng nhau ứng đối tai ương ma kiếp, ân oán quá khứ có thể buông xuống hay không vẫn là buông đi!” Một đạo thanh âm già nua bình thản vang lên.

Ngay sau đó, một lão giả mặc áo trắng, râu tóc bạc trắng, khuôn mặt hiền hòa lặng yên xuất hiện trước mắt mọi người.

Trong nháy mắt nhìn thấy người này, trong mắt bốn vị Đại Thừa của bốn tộc không hẹn mà cùng hiện lên một tia kiêng kỵ.

Linh Vương của Linh tộc!

Lão quái vật này, có lẽ là người thần bí nhất trong những tộc đàn xung quanh.

Trong các tộc cho tới nay đều có truyền thuyết, các đời Linh Vương của Linh tộc kỳ thật là cùng một người, đây là một lão quái vật sống trăm vạn năm.

Nếu quả thật là như vậy, vậy thực lực người này có thể nói là khủng bố đến cực điểm, khó có thể đoán trước.

Mặc dù chưa từng có ai có thể chứng minh tin đồn này, bình thường Linh Vương và Mạc Giản giao thủ với bọn họ, cũng không biểu hiện ra thực lực đặc biệt cường đại.

Tất cả biểu hiện của hắn đều là một vị Đại Thừa quy củ, nhưng điều này cũng không làm những người khác bỏ đi kiêng kỵ đối với hắn.

Bây giờ, Linh Vương xuất hiện một câu, lập tức tách ra không ít mùi thuốc súng, khiến sắc mặt mấy vị Đại Thừa này trở nên bình thản.

“Linh Vương đạo hữu rốt cuộc đã tới, đạo hữu Ảnh tộc cũng mời đi ra, tiếp theo chúng ta nên hảo hảo nói chuyện đôi kháng ma kiếp!” Ánh mắt Ngao Khiếu bỗng nhiên hướng xa xa nhìn lại.

Đợi đến khi hắn nói xong, trên bầu trời kia đột nhiên vãn vẹo một trận quang ảnh, một đạo tinh ảnh mơ hồ xuất hiện, trong suốt, gần như không thể nhận ra.

“Ánh mắt Ngao đạo hữu vẫn lợi hại như vậy, xem ra tin đồn liên quan đến thực lực đạo hữu tổn hao nhiều chưa chắc đã là thật!” Trong hư ảnh kia truyền đến thanh âm như vậy.

“Ha ha, thực lực lão phu như thế nào, lúc ma kiếp đạo hữu tự nhiên sẽ kiến thức được, công bằng đi, chúng ta tìm một nơi thương nghị việc này ở ngoài Thiên Uyên thành, thế nào!” Thanh âm Ngao Khiếu bình thản nói.

Đại Thừa của mấy tộc đến đông đủ, bầu không khí giương cung bạt kiếm vừa rồi thoáng cái đã không còn sót lại chút gì, Dạ Xoa tộc Tang lão quý ngay từ đầu nói năng lỗ mãng cũng cười hắc hắc, vẻ ương ngạnh trước đó phảng phất chưa từng xuất hiện qua.

Dường như lúc trước hắn và bây giờ là hai người hoàn toàn khác biệt.

“Lão phu có một tòa Thiên Thanh Cung ở đây, bình thường rất ít lấy ra, hôm nay vừa vãn dùng để chiêu đãi chư vị đạo hữu, chúng ta ở chỗ này hảo hảo thương nghị một phen!” Linh Vương nói, trên tay loé lên hào quang, xuất hiện một tòa cung điện màu xanh cỡ nhỏ.

Hắn đem cung điện ném ra bên ngoài, cung điện lập tức hóa thành một đạo thanh sắc quang đoàn, bay về phía không trung, tiếp theo vô số điều khiển nó lớn lên, biến thành một quái vật lớn, trôi nổi tại Thiên Uyên Thành.

“Ở trong điện này, bất luận chúng ta thương nghị chuyện gì, đặt thành hiệp nghị gì, cũng không cần lo lắng ngoại nhân biết được!” Linh Vương vuốt râu dài, cười ha hả nói.

“Tốt, cũng nên nói chuyện một chút, bất kể có cừ hận gì, chờ ma kiếp qua rồi hãy nói!” Đại trưởng lão Mộc tộc cười lớn

một tiếng, ngay lập tức hóa thành một đạo thanh quang hướng trong cung điện kia bay đi.

Bộ dáng không chút kiêng kỵ.

Mấy người còn lại thấy thế, cũng không cam yếu thế, nhao nhao bay về tòa cung điện kia.

Nhiều người như vậy, cho dù Linh Vương muốn giở trò gì thì bọn họ cũng không sợ!

Trong chớp mắt, sáu tộc Đại Thừa đều biến mất trong cung điện.

Trên tường thành chỉ còn lại một đám tu sĩ Hợp Thể kỳ đang yên lặng chờ đợi.

Một lát sau, có người thở dài nói: “Mấy trăm năm trước, ảnh tộc cùng liên quân Mộc Tộc còn tới tấn công Thiên Uyên Thành, làm cho hai tộc ta thương vong vô số!”

“Hiện tại, lại nắm tay giảng hòa, thậm chí các tộc chúng ta còn phải viện quân lẫn nhau, phong vân biến ảo, đừng quá mức như vậy!”

” chiều hướng về đại thế, không thể không như vậy, không biết ma kiếp qua đi thì kết cục sẽ ra sao, Dạ Xoa tộc bây giờ càng ngày càng cường thế!”

“Dạ Xoa tộc, số lượng tu sĩ hợp thể cơ hồ vượt qua hai tộc Nhân Yêu chúng ta, tộc này có dã tâm muốn trùng kích những tộc khác, tất nhiên sẽ như hỏ rình mồi các tộc chúng ta!”

“Cũng may Dạ Xoa tộc chỉ có một vị Đại Thừa, nếu không tình thế sẽ không thể lạc quan!”

.....

Trong lúc những người này đang bàn tán xôn xao, ở sâu trong Man Hoang bên ngoài Thiên Uyên Thành, có một người đàn ông mặc áo giáp đen đang đi xuyên qua một khu rừng rậm.

Toàn thân hắc quang chớp động, trên mặt mang theo một tia cười trêu chọc, hai tay khoanh lại, không nhanh không chậm phi hành về phía trước, giống như mèo vờn chuột, nhìn một thân ảnh vội vã chạy trốn chết phía trước.

Người chạy trốn kia là một nam tử toàn thân hiện ra lục sắc quang mang, thoát nhìn như là tu sĩ Mộc Tộc, tu vi tại Hợp Thể trung kỳ.

Giờ phút này, trên mặt người này mang theo thần sắc hoảng sợ, liều mạng chạy trốn, đồng thời trong miệng còn hô to: “Hắc Kiêu Vương, ngươi nếu giết ta, đại trưởng lão tộc ta biết sẽ không tha cho ngươi!”

“Hắc hắc, bản thân đại trưởng lão của tộc ngươi còn khó bảo toàn, ngươi cho rằng hắc dám đối phó lão phu sao? Hiện tại ma kiếp đang ở trước mặt, cho dù hắc biết, cũng chỉ có thể nén giận tiếng rồi! ” Cự hán không thèm để ý chút nào nói, trong ánh mắt tràn đầy trêu chọc.

“Dạ Xoa tộc các ngươi che dấu dã tâm, các tộc xung quanh nếu biết chắc chắn sẽ liên hợp lại tiêu diệt các ngươi!” Sắc mặt vị tu sĩ Mộc Tộc kia hung ác hô to.

“Uy hiếp lão phu? Giết ngươi, ai có thể biết chuyện lão phu đã tiến giai Đại Thừa?” Cự hán mặc hắc giáp cười lạnh một tiếng.

Cứ như đã mất kiên nhẫn, gã đưa tay trao về phía tên tu sĩ Mộc Tộc ở xa kia một cái, một đạo hư ảnh màu đen hình kỳ lân từ trong tay bay ra, nhào về phía tu sĩ Mộc Tộc.

Trên thân tu sĩ Mộc tộc kia bộc phát ra hào quang màu xanh lục nồng đậm, phát động phản kích.

Nhưng... Trong chớp mắt, một tiếng hét thảm vang lên, thi thể của tên này từ không trung rơi xuống, tên quan Nguyên Anh vừa bay ra đã bị hư ảnh Kỳ Lân màu đen kia cắn nuốt.

“Tu hành mới tám ngàn năm đã tiến vào Hợp Thể trung kỳ, khả khả, tuyệt thế thiên tài của Mộc tộc làm sao có thể dung thứ cho ngươi trưởng thành chứ!” Nhìn thi thể rơi xuống kia, hắc giáp cự hán cười lạnh nói.

“Tang huynh thật đúng là có ý hay, thừa dịp đám người bọn hắc tụ tập lại thương nghị chuyện quan trọng, đều không ở nhà, Đại Thừa ẩn nấp ta liền có thể nhân cơ hội ra tay săn giết những thiên tài các tộc này!”

“Ha ha, ma kiếp sắp đến, những người này cũng sốt ruột rồi, lần lượt đi vào Man Hoang tìm kiếm tài nguyên, muốn tiến thêm một bước tăng cường thực lực, vừa vặn bị ta bắt lấy!”

“Dù sao gần đây có cường giả thần bí xuất hiện ở khu vực này, giết những người này, vừa vặn có thể vu oan cho người kia, ai cũng không biết chuyện gì đã xảy ra!”

“Nghe nói Nhân tộc gần đây cũng xuất hiện một thiên tài, truyền ra vô cùng mơ hồ, ngàn vạn lần đừng để ta chạm mặt, nếu không... Ha ha!” Cự hán mặc giáp đen cười lạnh, trong lòng nổi lên đủ loại ý niệm trong đầu.

bóp chết một ít thiên tài các tộc, vậy tương lai khi Dạ Xoa tộc bọn họ thôn tính chư tộc xung quanh, có thể giảm bớt vài phần lực cản.

Sau khi nhanh chóng thu thập thi thể thiên tài Mộc tộc này, thân hình cự hán mặc giáp đen lóe lên, trong chớp mắt biến mất ngay tại chỗ.

Du đang trong Man Hoang, hắn tiếp tục chấp hành đại kế của Dạ Xoa tộc!

Từ sau khi đi theo Diệp Trường Sinh tới Linh giới, Mạc Lan thánh cầm liền đi tới Yêu tộc một chuyến, sau đó lại tiến vào bên trong Man Hoang.

Nàng từ đầu đến cuối đều phi thường khiêm tốn, không biết đang bận rộn làm cái gì, nhân yêu hai tộc, chưa từng có lời đồn nào liên quan đến nàng chảy ra.

Diệp Trường Sinh cũng không can thiệp vào chuyện của vị cường giả Yêu tộc hành vi khó lường này, chỉ là nể mặt thời kỳ Nhân giới có một đoạn hữu nghị, từng đáp ứng sẽ chăm sóc đối phương một phen.

Mà Mạc Lan thánh cầm cũng hứa với hắn, chờ sau khi nàng xác nhận được một vài chuyện, sẽ đưa tới cho Diệp Trường Sinh một cơ duyên lớn.

Đương nhiên, cùng lúc đó, Diệp Trường Sinh cũng phải ra tay giúp nàng giải quyết khốn cảnh bản thể gặp phải.

Cơ duyên to lớn này rốt cuộc là cái gì, Mạc Lan thánh cầm không nói, Diệp Trường Sinh cũng không hỏi nhiều.

Đối phương chỉ nhắc tới, cơ duyên này vô cùng nghịch thiên, một khi Diệp Trường Sinh đạt được, đừng nói là chính hắn, những người bên cạnh hắn cũng có thể nhanh chóng trưởng thành thành thành cường giả Linh giới!

Diệp Trường Sinh có thể đoán ra, cái này hơn phân nửa là có quan hệ với tiến giai Đại Thừa, lúc trước lúc vị cường giả Yêu tộc này biến mất, cũng đã là Hợp Thể hậu kỳ.

Tiến vào bên trong Man Hoang, đơn giản là tìm kiếm thứ có thể gia tăng tỷ lệ tiến giai Đại Thừa.

Nhưng nói thật ra, nếu là cơ duyên tiến giai Đại Thừa bình thường, Diệp Trường Sinh cũng không cần.

Xác suất thành công của hắn đã cao đến dọa người, lại gia tăng một ít tỷ lệ, cũng đơn giản là dẹt hoa trên gấm mà thôi.

Bất quá, nếu đối phương đã nghịch thiên như vậy, thậm chí nhắc tới, một khi đạt được cơ duyên này, có thể trợ giúp Diệp

Trường Sinh đi tìm hiểu pháp tắc.

Diệp Trường Sinh kia không thể không coi trọng!

Đồng thời cũng xuất phát từ sự chiếu cố đối với bạn cũ của Nhân giới, hắn vẫn đáp ứng với Mạc Lan thánh cầm, tương lai sẽ ra tay giúp nàng một phen.

Hơn nữa, cho nàng một món pháp khí, để nàng có thể tùy thời liên hệ với mình.

Hai người xem như lại lần nữa lập ra một ước định, Mạc Lan thánh cầm đưa cơ duyên lớn mà Diệp Trường Sinh đưa tới, Diệp Trường Sinh bảo vệ tính mạng của nàng.

.....

Sau khi rời khỏi Minh Hà chi địa, Diệp Trường Sinh cũng không vội vàng trở về Nhân tộc ngay, mà là ở trong Phi Linh tộc làm khách mấy ngày.

Người chiêu đãi hắn tất nhiên là một trong ba vị Đại Thừa lão tổ hiện nay của Phi Linh tộc, lão quái này sau khi nhìn thấy Diệp Trường Sinh, tự nhiên không cần nhiều lời.

Tốc độ tu hành kinh người như thế quả thực là khó mà tin nổi, nhưng cẩn thận nghĩ lại, tiểu tử này là người Thiên Phượng đại nhân coi trọng, hắn có thể tu hành nhanh như vậy, chẳng lẽ là đã được Thiên Phượng trợ giúp?

Nếu như có tồn tại cỡ này dốc sức tương trợ... Tuy rằng vẫn còn có chút thái quá, nhưng tiến độ tu vi của Diệp Trường Sinh cuối cùng vẫn có chút hợp lý.

Trong lòng Việt Long rất nhanh đã tiếp nhận thuyết pháp này, cho rằng Diệp Trường Sinh hiện tại có được tu vi như vậy, hơn phân nửa là do Thiên Phượng trợ giúp.

Như thế xem ra, quan hệ giữa Thiên Phượng cùng người này còn muốn thâm hậu hơn nhiều so với tưởng tượng của hắn.

Càng long thì càng có thiện ý với Diệp Trường Sinh, nghiêm nhiên đã đối đãi hắn như một vị cường giả đồng cấp.

Trong mấy ngày trò chuyện, Diệp Trường Sinh cũng từ Việt Long nơi đó biết được một tin tức vô cùng quan trọng:

Hách Liên thương minh, có khả năng đã nhìn chăm chăm vào hấn!

Lúc trước, dưới sự uy hiếp do Minh Tôn tự mình ra mặt, Phi Linh Tộc không thể không giao ra ghi chép về Truyền Tống Trận, vì vậy, Diệp Trường Sinh tu sĩ Nhân tộc này, lập tức nhảy vào trong tầm mắt Hách Liên Thương Minh.

Trải qua một phen điều tra, bọn họ vững tin, trên người kẻ này nhất định có hiềm nghi rất lớn, trong tất cả mọi người, hấn là người có khả năng nắm giữ nửa lá cờ lật trời nhất.

Dưới tìm kiếm đưa, Diệp Trường Sinh cũng bị móc ra rất nhiều quỹ tích, Ngọc Bích thành, tiến vào di chỉ Bạch Hồ, đột nhiên xuất hiện ở Phi Linh Tộc, tiến vào Địa Uyên, truyền tống đến Cổ Lê tộc, sau đó Cổ Lê tộc biến mất...

Hành động này của người này cùng với thời gian phiên phiên phiên phiên xuất hiện trên trời cũng quá mức ăn khóp!

Trong lời nói, càng âm âm ám ám hiệu Diệp Trường Sinh, Hách Liên Thương Minh hơn phân nửa đã tìm kiếm hấn, hấn muốn chống lại tổ chức khổng lồ này, chỉ có thể dựa vào Thiên Phượng.

Nói cách khác, cho dù là Phi Linh Tộc cũng đứng ở bên cạnh hấn ta, cộng thêm hai tộc Nhân Yêu kết hợp lại mà đối mặt với Hách Liên Thương Minh vẫn là không đỡ nổi một kích!

Không cần điều động lực lượng của mấy đại lục khác, lực lượng của Hách Liên Thương Minh tại Phong Nguyên Đại Lục đủ để nhẹ nhõm đánh tan ba tộc bọn họ.

Trên thực tế, dù Diệp Trường Sinh thật sự có thể gọi Thiên Phượng tới đứng đầu, nhưng chỉ dựa vào sức mạnh của một mình Thiên Phượng, cũng không có khả năng chống lại toàn bộ Hách Liên Thương Minh.

Chân Long, loài sinh linh như Thiên Phượng, làm cho người ta kiêng kị không chỉ có vũ lực cá nhân của bọn họ, mà còn bởi vì toàn bộ tộc quần sau lưng bọn họ.

Trên Long đảo, tuy Chân Long chỉ có mười mấy con, nhưng trong cấp Đại Thừa lại có chừng trên trăm con Giao Long.

Long đảo cũng không dám triệu tập đại lượng cường giả cấp Chân Linh trong Thiên giới tới tổ chức đại hội Quảng Linh Đạo Quả.

Mà đây mới chỉ là một góc núi băng, sức mạnh của Long đảo còn khủng bố hơn cả cường giả Long chủng và lực kêu gọi khủng bố của Chân Linh tầng dưới cùng.

Ở Linh Giới, cũng có mấy chục con Giao Long cấp Đại Thừa. Một khi Long đảo ra mặt mời, những người này đều có thể ra tay.

Long tộc như thế, Phượng tộc cũng không kém.

Giả sử Phượng Sào gọi mọi người đi đối phó với thế lực nào đó, vậy thì Việt Linh Tộc Đại Thừa này, hơn phân nửa sẽ tham gia náo nhiệt xen vào một chút.

Trước mặt thế lực cường đại như vậy, Hách Liên Thương Minh vốn chẳng là cái thá gì.

Cho nên Việt Long nhắc nhở Diệp Trường Sinh, vội vàng đem chuyện này nói cho Thiên Phượng, bằng vào chính hãn cũng không chống nổi Hách Liên Thương Minh.

Thiên Phượng đương nhiên cũng không cách nào chống lại Hách Liên thương minh, nhưng trong trăm vạn năm sống sót này, cường giả Đại Thừa được nài ân huệ, không biết có bao nhiêu người.

Nguồn lực lượng này rất đáng sợ, chỉ cần Thiên Phượng đứng ra, Thương Minh kia chắc chắn sẽ phải nén giận.

“Đã có cái hộp có thể ẩn giấu thiên cơ được tạo thành từ Phúc Thiên Linh Quy, dù cho đám người Thương Minh cầm nửa lá cờ kia xuất hiện trước mặt ta, cũng không cảm ứng được phiến kỳ đang ở trên người ta!”

“Như thế xem ra, ta chỉ cần đẩy Phiến Thiên Kỳ lên trên người Thiên Phượng là được, cán cờ lớn này hẳn là có thể dọa được bọn họ một đoạn thời gian!”

“Việc này cần phải cẩn thận một phen, không khéo chuyện ta trở về Nhân tộc đã bị Hách Liên Minh biết rồi!” Diệp Trường Sinh thầm nghĩ trong lòng.

Thân hình hắn lóe lên, bay nhanh về phía trước. Lúc hắn dần dần tới gần Thiên Uyên Thành, đột nhiên, một kiện pháp khí trên người phát ra thanh âm vù vù.

Một khối bạch ngọc nóng lên, bay ra, phiêu phù trước mặt hắn, nhẹ nhàng run rẩy.

“Hả? Đây là... Trích Lan thánh cầm sao? Đột nhiên liên hệ với ta, đây là phát sinh chuyện gì sao?” Diệp Trường Sinh thầm nghĩ trong lòng.

Hắn nắm chặt khối bạch ngọc này, sau khi cảm ứng một chút thì nhanh chóng xác định phương vị rồi nhanh chóng bay đi.

.....

Trên mặt Hắc Kiêu Vương nhe răng cười, ánh mắt nóng bỏng nhìn về bóng người yếu điệu phía trước.

Vừa nhìn thấy nàng ta, hắn đã nhận ra thân phận của đối phương.

Con Khổng Tước kia của Yêu tộc mà!

Năm đó cũng từng giao thủ với nàng ta, tiên tử tuyệt mỹ như vậy, với tính cách háo sắc của Hắc Kiêu Vương, sao có thể không nhớ được chứ?

Chỉ là rất nhiều năm trước nàng này đã đột nhiên biến mất, có lời đồn nói nàng đã vẫn lạc ở trong Man Hoang, điều này còn khiến Hắc Kiêu Vương tiếc nuối một hồi.

Chỉ là, không ngờ hôm nay lại gặp được cô gái này.

Hơn nữa, tu vi của đối phương chỉ là Hóa Thân kỳ!

Điều này thật đúng là làm cho người ta thôn thức, nhiều năm như vậy trôi qua, hắn càng tiến thêm một bước, trở thành Đại Thừa, mà nàng này lại rơi vào kết cục như hiện tại.

Hắc Kiêu Vương liếc mắt một cái đã nhìn ra, người trước mắt chỉ là một hóa thân, nhưng không sao, đã có hóa thân, vậy chứng tỏ bản thể còn sống.

Chỉ cần bắt được bộ hóa thân này, tóm lấy bản thể cũng không thành vấn đề.

Vừa nghĩ tới tư thái cao ngạo của bản thể đối phương năm đó, trong lòng Hắc Kiêu Vương lại bốc lên một ngọn lửa, thiêu đốt khiến tim hấn ngứa ngáy khó chịu.

“Chắc chắn, Mạc tiên tử, nhiều năm không gặp như vậy, sao bạn cũ gặp lại không chào hỏi?”

Sắc mặt của Mạc Lan thánh cảm cực kỳ khó coi, nàng tuyệt đối không nghĩ tới mình lại gặp phải người này ở trong Man Hoang, thật đúng là xui xẻo.

Vừa rồi nhìn thấy người nọ xuất hiện, nàng liền biết tình hình không ổn, vội vàng bóp nát khối ngọc bội trong tay áo, truyền tin tức cho Diệp Trường Sinh.

Đồng thời, nghĩ trăm phương ngàn kế muốn kéo dài thời gian một chút.

Nàng quát khẽ một tiếng, quát lạnh:

“Hắc Kiêu Vương, dã tâm của ngươi không nhỏ, lên lút tiến giai Đại Thừa, còn chưa bị các tộc chung quanh biết rõ, Dạ Xoa tộc các ngươi rốt cuộc muốn làm gì?”

“Dạ Xoa tộc chúng ta muốn làm gì, cũng không nhọc tiên tử quan tâm, tiên tử vẫn là mau nói ra tung tích bản thể của ngươi đi, nếu không đừng trách bản vương không khách khí!” Hắc Kiêu Vương cười ha ha một tiếng nói.

“Hừ, ngươi cho rằng tiến giai Đại Thừa là có thể vô địch thiên hạ à? Trên đời này có rất nhiều người có thể giết ngươi, nếu như ngươi dám xuống tay với ta, thì sẽ có người tiêu diệt ngươi!” Mạc Lan thánh cảm không chút khách khí nói.

Ngoài miệng mặc dù đang đe dọa Hắc Kiêu Vương, nhưng trong lòng Mạc Lan thánh cảm lại khẩn trương vạn phần.

Nàng ta chỉ là một hóa thân, chết ở nơi này cũng không có vấn đề gì, nhưng nếu nàng ta chết đi, thì vị trí của bản thể cũng không cách nào nói cho Diệp Trường Sinh biết được.

Đến lúc đó, bản thể của nàng đã thật sự bị vây khốn nơi này rồi!

“Với thực lực của Diệp huynh, chắc có thể ngăn cản được người này, nhưng xem hấn có thể kịp thời chạy tới được không...”

“Ha ha ha ha, giết ta? Thế nào, nhiều năm không gặp như vậy, chẳng lẽ Mạc tiên tử cầu kết với vị Chân Linh nào đó?”

“Người có thể xin giúp đỡ, đơn giản chính là hai lão gia hỏa Ngao Khiếu và Mạc Giản kia, nói cho người một tin tốt, hiện tại hai người bọn họ đang bận rộn một chút chuyện trọng yếu, là không cách nào thoát thân đến đây!” Hắc Kiêu Vương cười ha ha nói.

Dưới tình huống các tộc Đại Thừa chung quanh đều tụ tập một chỗ, kiềm chế lẫn nhau, không ai có thể quấy nhiễu đến hắn.

“Hừ, không cần Đại Thừa hai tộc ra tay, một tên tu sĩ Hợp Thể cũng đủ diệt người rồi!”

“Hợp thể? Mạc tiên tử, không phải đầu óc người có vấn đề đấy chứ?” Hắc Kiêu Vương nghe nói như thế, không nhịn được cười phá lên, giống như nghe thấy chuyện cười nhất trên đời.

“Nếu người không tin thì có thể chờ ở đây, xem thử có phải người là đối thủ hay không!” Mạc Lan thánh cảm lạnh lùng nói.

“Mạc tiên tử, người cảm thấy bốn vương gốc sao? Muốn kéo dài thời gian? Ha ha, ta dám cam đoan, trước khi người giúp ta, ta có thể dễ dàng bắt được người!” Hắc Kiêu Vương cười lạnh nói.

“Nếu đúng là như vậy, vậy tại sao người không động thủ?” Mạc Lan thánh cảm lạnh lùng nói ra.

“Người có thể nhìn ra được, ta chỉ là một hóa thân, chỉ là một tia thần niệm nhập vào thân thể này, chỉ cần ta vừa nghĩ qua, cỗ hóa thân này sẽ lập tức bị hủy diệt, người cái gì cũng không chiếm được!”

Nghe được lời này, trong lòng Hắc Kiêu Vương dâng lên một tia thô bạo, nhưng hắn muốn chính là bản thể con Không Tước này, không muốn công dã tràng!

“Nếu như bộ hóa thân này người thật sự có thể tùy ý vứt bỏ, người cũng sẽ không nói với ta nhiều lời vô nghĩa như vậy. Mạc tiên tử, bộ hóa thân này hẳn là rất trọng yếu với người?”

“Để ta đoán xem, những năm qua hẳn là người bị vây ở nơi nào đó, mấu chốt hóa thân này là người thoát khỏi?” Tròng

mắt Hắc Kiều Vương chuyển động, liền nghĩ đến khốn cảnh của Mạc Lan thánh cầm.

“Thay vì bị người bắt được, ta tình nguyện vĩnh viễn bị vây chết!” Mạc Lan thánh cầm lạnh lùng nói.

“Cần gì phải vậy, Mạc tiên tử, không bằng người ta hợp tác một phen, ta cứu người ra bản thể, người làm đạo lữ của ta như thế nào? Lấy tu vi của người, tương lai chưa chắc không có cơ hội tiến giai Đại Thừa, cũng không tính bồi nhọ thân phận của ta!” Hắc Kiều Vương tâm tư vừa động, vậy mà nói ra đề nghị như vậy.

“Hắc Kiều Vương, đừng tưởng rằng ta không biết người là ai, người nói lời này chính người tin sao?” Mạc Lan Thánh Cầm không chút khách khí nói ra.

Vừa mới nói xong, đột nhiên sau lưng Mạc Lan thánh cầm nổi lên một đạo không gian rung động.

Ngay sau đó, một bóng người sau lưng mọc ra cánh ngũ sắc lặng yên không một tiếng động xuất hiện. Người này vừa xuất hiện, lập tức khiến Hắc Kiều Vương chú ý.

“Ngũ Sắc Không Tước?! Không đúng, là khí tức Thiên Phượng, người là ai?” Hắc kinh ngạc hét lớn.

Mà khi Thiên Lan thánh cầm vừa nhìn thấy thân ảnh này xuất hiện, lập tức thở dài một hơi, vội vàng cảm kích vô cùng nói: “Diệp huynh, người đã đến!”

“Ừm, sau khi nhận được tin của đạo hữu, ta lập tức chạy tới!” Diệp Trường Sinh gật gật đầu nói, lập tức ánh mắt nhìn về phía người đối diện.

“Đây là Hắc Kiều Vương Dạ Xoa tộc, chẳng biết lúc nào đột phá đến cảnh giới Đại Thừa, người này tại Hợp Thể kỳ hung danh lưu truyền giữa các tộc, Diệp huynh cẩn thận!” Mạc Lan Thánh Cầm vội vàng nhắc nhở.

“Không sao!” Diệp Trường Sinh đánh giá đối phương vài lần, liền mỉm cười nói.

“Người dựa vào trợ thủ chính là người này?” Hắc Kiều Vương nhìn kỹ Diệp Trường Sinh, ánh mắt dừng lại trên đôi cánh sau lưng y một lát, khẽ cười nói.

“Vậy mà lại ẩn chứa Không Gian Chi Lực nồng đậm như thế, người này nếu là muốn chạy trốn, ta thật đúng là có khả năng không ngăn được hắn, không thể để cho hắn cứu con Không Tước kia đi rồi! “

Hắc Kiêu Vương tâm tư nhanh chóng chuyển động, ánh mắt có chút âm trầm, hắn cố gắng cân nhắc, nên dùng phương pháp gì để lưu người trước mắt này lại.

Đứng trước đôi cánh kia, hắn không có lòng tin có thể ngăn cản được hai người này!

Chết tiệt!

Lần này thật sự phải mức nước từ giỏ trúc rồi!

“Tiểu tử, ngươi còn chưa trả lời vấn đề của lão tử, ngươi là ai, cũng dám nhúng tay vào chuyện của bốn vương?” Trên mặt Hắc Kiêu Vương lộ ra vẻ dữ tợn nói.

“Ta là ai, ngươi là kẻ sắp chết, không cần biết!” Diệp Trường Sinh thờ ơ nói.

“Cuồng vọng! Đã như vậy, ngươi đi chết đi!”

Hắc Kiêu Vương quát to một tiếng, bàn tay lớn chụp về phía trước, một con Kỳ lân màu đen bỗng dựng lao ra, một luồng khí tức âm hàn chỉ một thoáng đã bao phủ mảnh thiên địa này.

Vị Hắc Kiêu Vương Dạ Xoa Tộc này từ sau khi tiến giai Đại Thừa một vạn năm trước vẫn luôn che giấu tu vi, chưa bao giờ để các tộc xung quanh biết chuyện hắn tiến giai Đại Thừa thành công.

Thậm chí người Dạ Xoa tộc cũng không có mấy ai biết được.

Vào mấy ngàn năm trước, người này thậm chí còn giả bộ mình vẫn lạc ở dưới thiên kiếp, từ đó về sau biến mất.

Kỳ thật, hắn là một trương vương bài của Dạ Xoa Tộc, chuẩn bị bất kỳ lúc nào cũng có thể xuất kỳ bất ý đánh ra.

Bởi vậy có thể thấy được, Dạ Xoa tộc đã tâm bưng bưng, trên thực tế, nguyên lai nếu không phải Hàn Lập đột nhiên xuất hiện, mưu đồ Dạ Xoa tộc đúng là thành sự thật.

Dù sao, lúc ấy Đại Thừa các tộc đều bị mang đi Ma giới, chỉ còn lại vị Đại Thừa ẩn giấu không ra mặt này.

Mặc dù còn có Linh Vương, nhưng lão bức người này bình thường nếu người không đi trêu chọc hắn, hắn cũng sẽ không đến trêu chọc người.

Chế ước Linh Tộc phát triển từ trước đến nay đều là dân cư, mà không phải tài nguyên, cho nên Linh Vương về cơ bản không tiến hành khuếch trương ngoại giới.

Dưới tình huống như vậy, chỉ cần Hắc Kiêu Vương không đi trêu chọc Linh tộc, Dạ Xoa tộc gần như có thể tiêu diệt hết thảy tiểu tộc chung quanh, lập tức quật khởi.

Nhưng đáng tiếc, Nhân tộc đột nhiên xuất hiện một Hàn Lập đã tiến giai Đại Thừa thành công, hơn nữa vị Hắc Kiêu Vương này đầu óc không tốt, còn dùng ý đồ muốn nhục nhã Hàn Lập trong đại điển của Hàn Lập.

Lúc ấy người này cảm thấy Hàn Lập mới vừa tiến giai Đại Thừa, còn chưa hoàn toàn nắm giữ Đại Thừa chi lực, thực lực hắn là kém xa hắn, hắn có thể nhẹ nhõm nắm bắt Hàn Lập, tùy ý nhục nhã một phen.

Nhưng... Người nói người cần gì phải vậy chứ, người ta đã tu luyện thành công Đại Thừa hơn hai ngàn năm, dù hiện tại không đánh lại người nhưng tương lai sau này tốc độ trưởng thành khẳng định nhanh hơn người nhiều lắm!

Người như vậy là muốn nhục nhã đả tỵ với một người có tiềm lực vô hạn, đây không phải là đầu óc có vấn đề hay sao?

Kết quả không có gì bất ngờ xảy ra, vị Hắc Kiêu Vương này đã bị Hàn Lập làm mất bốp bốp, trở thành tởm tài Hàn Lập trang bực.

Bất quá, bây giờ hắn cũng không đợi được bị Hàn Lập làm mất mặt, ở trong Man Hoang này gặp Diệp Trường Sinh, cũng coi như vận khí của hắn không tốt.

Đôi mắt với con Kỳ Lân màu đen lao tới kia, Diệp Trường Sinh tiến lên trước một bước, vươn tay trái ra, năm ngón tay mở ra, năm chùm sáng từ trên tay bắn nhanh ra, hóa thành năm con giao long.

Năm con giao long xanh, đỏ, đen, kim, năm con giao long vừa xuất hiện liền bộc phát ra tiếng kêu chấn trời cao, lập tức lắc đầu vẫy đuôi nhào về phía Hắc Kiêu Vương.

Trong đó có Xích, Kim hai bên quần quanh, liền vây Kỳ Lân đen kịt kia vào trong, chém giết nhau.

Trên thân hai con giao long lóe ra từng đạo thiểm điện khủng bố đến cực điểm, trong đó phảng phất ẩn chứa khí tức muốn hủy diệt cả thiên địa.

Mỗi một lần cắn xé thì những tia chớp này đều đánh thẳng lên trên người Kỳ lân, khiến cho khí tức cả người của Kỳ lân vô cùng lạnh lẽo phát ra tiếng kêu đầy thê thảm.

Hiển nhiên, việc này đã bị khắc chế.

Mà ba con giao long còn lại lao thẳng tới Hắc Kiêu Vương. Hắc Kiêu Vương thấy vậy biến sắc, tu sĩ Hợp Thể này ra tay lại mạnh mẽ như thế?

Một vị tu sĩ Hợp Thể làm sao có thể làm được tới mức này, loại thực lực này quá bất hợp lý!

Rõ ràng chỉ là một kích tùy ý, lại vượt qua một chiêu của hắn.

Trong lòng Hắc Kiêu Vương bỗng nhiên đề cao cảnh giác, đồng thời há miệng phun một cái, một cái trống lớn đen kịt từ trong miệng gã bay ra.

Hắc Kiêu Vương cong ngón cách không búng một cái, lập tức “Ầm” một tiếng, mặt trống run lên, vang lên tiếng oanh minh to lớn.

Một cỗ sóng âm vô hình vọt tới phía trước, đánh vào trên thân ba đầu Giao Long, vừa mới tiếp xúc, liền khiến cho thân thể ba đầu Giao Long run lên, tốc độ tiến lên bỗng nhiên giảm xuống rất nhiều.

Đồng thời, lôi điện trên thân gã không ngừng lập loè, thoáng cái bị chôn vùi không ít, khí thế thoát nhìn suy yếu rất nhiều.

“Hắc Minh Cô?” Diệp Trường Sinh thấy mặt đen này, có chút hứng thú nói nhỏ một câu.

“Đây là hồn độn Vạn Linh Bảng xếp hạng một nghìn sáu trăm bảy mươi bốn vị trí thông thiên linh bảo, là một trong những trọng bảo truyền thế của Dạ Xoa tộc!” Mạc Lan thánh cảm thấy thế vội vàng nói.

“Bảo vật này có thể làm suy yếu toàn diện tất cả công kích trong phạm vi sóng âm, hơn nữa có thể làm cho tất cả người bị sóng âm ảnh hưởng pháp lực suy yếu, thần hồn mờ mịt, thực lực đại giảm, thậm chí còn có thể dẫn phát tâm ma của tu sĩ!” Mạc Lan thánh cảm vội vàng nói ra công hiệu cụ thể của bảo vật này.

“Một kiện Thông Thiên Linh Bảo tốt, là của ta!” Ánh mắt Diệp Trường Sinh sáng lên, lập tức nói.

Thái độ này, cơ hồ lập tức chọc giận Hắc Kiêu Vương, người này hừ lạnh một tiếng, quát to: “Tiểu tử Nhân tộc thật cuồng vọng, dựa vào một chút thần thông lợi hại, thật cho rằng có thể độ sức cùng tồn tại cấp Đại Thừa sao?”

“Chút thần thông lợi hại? Ha ha ha ha ha, tốt, người cũng là tồn tại cấp Đại Thừa, vậy ta cũng không cần những thủ đoạn vật vãnh này!” Diệp Trường Sinh cười ha ha một tiếng.

Lập tức, gã há miệng ra, giữa ngực bụng phồng lên, trong ngũ tạng, tiên khí mờ mịt lập tức như đun sôi, quay cuồng lên.

Tu luyện nhiều năm như vậy, đại ngũ hành tiên khí chất chứa không biết bao nhiêu âm âm cuộn cuộn mà ra, hóa thành năm con sông dài, hội tụ lại, từ trong miệng Diệp Trường Sinh phun ra.

Đồng thời, năm đầu Giao Long cũng đồng loạt kêu dài một tiếng, lóe lên rồi chui vào bên trong đoàn ngũ sắc tiên quang kia.

Tiên khí ngũ hành quay cuồng, ngưng đọng, trong chớp mắt liền hóa thành một cái cối xay hình tròn lớn gần trượng, xoay tròn, mơ hồ mang theo tiếng phong lôi, nghiền ép về phía Hắc Kiều Vương.

Trên ma bàn ngũ sắc, năm cái đầu rồng chui ra, trợn mắt mà mở, khí thế hùng hổ, sát ý kinh thiên động địa.

Ma bàn năm màu gào thét mang theo một loại khí thế to lớn như núi, thẳng tiến không lùi, dường như bất luận trước mắt có đồ vật gì đều bị nó nghiền nát vậy.

Cách một khoảng cách nhất định, Hắc Kiều Vương vẫn cảm nhận được ma bàn khủng bố này, sắc mặt không khỏi biến đổi, ngón tay vội vàng đánh nhanh, từng đạo sóng âm liên miên không ngừng đánh về phía ma bàn kia.

Nhưng mỗi khi một đạo âm lẫm đánh tới, năm cái đầu rồng kia liền sẽ há miệng hút vào trong miệng.

Sau đó ma bàn ngũ sắc xoay tròn, mấy hơi thở sau từng đạo sóng âm này đã bị nghiền nát sạch sẽ.

Lúc này Hắc Minh Trống có thể làm suy yếu tất cả công kích, giờ phút này dường như đã mất đi hiệu dụng, không hề có sức chống cự trước ma bàn.

Hơn nữa, uy thế của cối xay không hề giảm xuống chút nào.

Hắc giáp cự hán thấy cảnh này, trên mặt lộ ra vẻ giận dữ, hần hét lớn một tiếng, lần nữa há miệng phun ra một thanh ngọc phiến màu xanh biếc.

Một tay hần bắt lấy ngọc phiến, sau đó bên ngoài thân tuôn ra vô số hắc hà cuộn cuộn, thân hình trong nháy mắt tăng vọt lên, trong chớp mắt hóa thành cự nhân mấy trăm trượng.

Mà ngọc phiến xanh biếc đón gió biến thành quái vật khổng lồ cao mấy trăm trượng.

Mặt ngoài cự phiến xanh biếc, vô số kim ngân phù văn khảm nạm ở trên, quang hoa lưu chuyển mơ hồ có bảy tầng quang điểm lóe ra.

Mạc Lan thánh cầm vừa nhìn thấy cây quạt này, trên mặt lập tức lộ ra vẻ kinh ngạc rung động:

“Đây là Bích Diệp Thiên Hỏa Phiến, là bảo vật xếp hạng ba trăm ba mươi tư trên Hỗn Độn Vạn Linh Bảng, trước kia một mực nắm giữ trong tay một vị Đại Thừa khác của Dạ Xoa tộc, làm sao lại đến tay Dạ Xoa Vương?”

Nhìn thấy bảo vật này xuất hiện, nàng có chút khẩn trương, tựa hồ đang lo lắng Diệp Trường Sinh có thể địch lại Hắc Kiêu Vương nắm giữ cây quạt này hay không.

Dù sao Thông Thiên Linh Bảo này ở trong các tộc xung quanh, có thể nói là đại danh鼎鼎, uy lực của nó đủ để cho Đại Thừa nắm giữ nó bạo tăng không ít.

Ngũ Long Trát của Thanh Nguyên Tử xếp hạng cũng chẳng qua là đẳng cấp này, thậm chí còn không bằng cây Bích Diệp Thiên Hỏa phiến này.

“Bảo phiến này được luyện chế từ một vị cường giả cấp Tiên Thiên Ba Tiêu trong số mấy chục vạn năm trước của Dạ Xoa tộc!”

“Nghe nói phiến lá cây này hội tụ toàn bộ tinh hoa của gốc Ba Tiêu Tiên Thiên kia, mặc dù không phải là Huyền Thiên chi vật, nhưng cũng chênh lệch không xa, thật sự là chí bảo uy lực nhất đẳng!”

Mạc Lan thánh cầm nói nhanh chóng, đem lại lịch Thông Thiên linh bảo nói cho Diệp Trường Sinh. Vật ấy xem như là chí bảo truyền thừa của Dạ Xoa tộc.

Mà cùng lúc đó, Hắc Kiêu Vương bên kia nắm chặt cây quạt kịch liệt biến lớn, gầm lên một tiếng cuồn cuộn, cơ bắp cánh tay phồng lên, phảng phất phi thường cố hết sức, vung cây quạt khổng lồ kia lên.

“Rào!”

Cây quạt mạnh bị quạt xuống, trong nháy mắt ánh lửa bảy màu phô thiên cái địa vọt tới. Uy thế kinh khủng khiến cả Mạc Lan thánh cảm sau lưng Diệp Trường Sinh đều cảm thấy hít thở không thông.

Chỉ trong nháy mắt vùng đất hoang vu này đã hóa thành một vùng đất khô cằn, mặt đất rạn nứt, trong nháy mắt xuất hiện từng khe rãnh sâu không thấy đáy.

Tất cả thực vật, động vật trong chớp mắt đều hóa thành tro bụi, đều không bị uy lực của cây quạt đánh trúng. Chẳng qua một đạo thực sự là dư âm bé nhỏ, liền làm cho chúng bị thiêu đốt thành tro bụi.

Đất khô cằn vạn dặm, bầu trời cũng bị thiêu đốt đến đỏ rực, dưới đất phảng phất có nham thạch nóng chảy muốn phun trào lên, toàn bộ kết cấu địa chất đều phát sinh kịch biến.

Uy lực một phiên kinh khủng như vậy!

Nghe đồn năm đó Thiên Phượng đánh nhau với một con hoả ngục cấp Chân Linh, tạo ra đại sa mạc Nam Cấn mệnh mông vô ngần. Hiện tại Hắc Kiêu Vương đang dốc toàn lực xuất thủ, tuy uy thế không bằng người năm xưa nhưng cũng có vài phần hương vị hủy thiên diệt địa.

Diệp Trường Sinh thần sắc nghiêm lại, trong nháy mắt lại xem trọng vị Hắc Kiêu Vương này.

Hắn chỉ tay một cái, ma bàn mọc ra năm cái đầu rồng cấp tốc xoay tròn, trong chớp mắt đã trở nên rộng ngàn trượng.

Giống như một bức tường lớn, vắt ngang giữa hai bên, ngăn cản toàn bộ thất sắc hỏa diễm đánh tới mãnh liệt.

Năm cái đầu rồng đồng loạt há to miệng, cắn nuốt toàn bộ ngọn lửa bảy màu vào trong, sau đó cối xay chậm rãi chuyển động, chậm rãi mà cố hết sức nghiền nát những ngọn lửa kia.

“Đây là tiên thiên chi hỏa, quả nhiên rất khó đối phó!” Diệp Trường Sinh thấy vậy thâm nghĩ.

Thanh Bích Diệp Thiên Hỏa Phiên này quả nhiên không hổ danh xếp hạng trên Hỗn Độn Vạn Linh Bảng, uy lực quả thực kinh người.

Roi vào tay Hắc Kiều Vương, toàn bộ uy lực của gã đều bị kích phát ra, Đại Thừa bình thường nếu là pháp bảo không cùng cấp, chỉ sợ cũng không phải đối thủ của gã.

.....

Hai người chiến đấu ở bên này, vừa mới bắt đầu là thăm dò nho nhỏ, nhanh chóng diễn biến đến loại đại uy thế kinh thiên động địa này.

Cỗ chấn động đáng sợ này lan tràn ra ngoài, lập tức thu hút sự chú ý của người hữu tâm.

Bên ngoài Thiên Uyên Thành, trong tòa cung điện màu xanh, các Đại Thừa của các tộc đều tụ tập một chỗ bàn bạc về chuyện liên thủ chống đỡ Ma giới.

Đang lúc tranh luận kịch liệt, đột nhiên thần sắc Linh Vương khẽ động, phát ra một tiếng kêu nhẹ.

“Linh Vương huynh, sao...”

Tang lão quỷ Dạ Xoa tộc nhìn thấy vẻ mặt khác thường của Linh Vương, mới phát ra một tiếng nghi vấn, lời còn chưa nói hết, thần sắc hắn lập tức trì trệ.

Phảng phất cảm ứng được cái gì, hắn bỗng nhiên quay đầu, sắc mặt lập tức trở nên khó coi.

“Hừ!”

Một tiếng hừ lạnh vang lên, thân hình Tang lão quỷ chợt biến mất, lập tức rời khỏi cung điện, nhanh chóng bay về phía chiến đấu kia, dáng vẻ vô cùng vội vàng.

Một màn này làm cho mấy vị Đại Thừa khác ở đây đều có chút kinh ngạc, không rõ vì sao Tang lão quỷ đột nhiên làm ra cử động như vậy.

Bên đó đang có chấn động giao thủ cấp Đại Thừa, tất cả mọi người rất kinh ngạc, đang cân nhắc thì đột nhiên Tang lão quỷ của người lao nhanh về phía bên kia.

Đây có phải là có điều gì mờ ám hay không?

Biểu hiện của Tang lão quỷ có chút quá sốt ruột!

“Đi, chúng ta cũng đi xem một chút!” Trong chớp mắt, cung điện này liền trống không, mấy vị tu sĩ Đại Thừa này nhao nhao rời khỏi nơi đây.

Không quan tâm tới chuyện đang bàn bạc nữa, trực tiếp lao về phía bên kia.

Trong đó, thần sắc của một Tộc đại trưởng lão có chút âm trầm, hẳn nhớ tới bạch y nữ tử mà ngày đó hắn bị sỉ nhục.

Chẳng lẽ lại là người nọ?

Dường như gần đây có khả năng xuất hiện tại khu vực này, cũng chỉ có người kia.

Nếu thật sự là nàng... Hôm nay vừa lúc liên hợp với những Đại Thừa này, nói không chừng có thể đấu một trận với nàng.

Dù sao, mấy tộc này Đại Thừa cũng không ai hy vọng có một cường giả lai lịch bất minh bồi hồi ở bộ tộc mình, đến lúc đó chính mình cổ động một phen, thật sự có khả năng hình thành thế cục vây công nữ tử kia.

Đại trưởng lão Một tộc ôm tâm tư này, đồng thời đám Đại Thừa khác cũng mỗi người tâm tư khác nhau, ánh mắt lập loè, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Bọn họ không nói một lời, hướng bên kia bay đi.

.....

“Hả? Có người đến? Xem ra phải tốc chiến tốc thắng rồi!” Tay Diệp Trường Sinh không ngừng chạy ra hào quang năm màu, duy trì cái cối xay kia.

Lúc này, hắn bỗng nhiên quay đầu, nhìn thoáng qua phía xa xa, chân mày hơi nhíu lại.

Không thể kéo dài nữa!

Vốn là muốn thử một lần thực lực của mình, xem không mượn nhờ Huyền Thiên chi bảo có thể chém giết vị Dạ Xoa tộc Đại Thừa này hay không.

Nhưng bây giờ xem ra, vẫn không có cơ hội đi chiến đấu sáng khoái, nếu để cho Đại Thừa khác xen vào, sợ rằng sẽ tăng vọt biến số.

Tâm niệm Diệp Trường Sinh vừa động, trên tay phải loé lên quang mang, liền xuất hiện một lưỡi kiếm xanh biếc.

Lưỡi kiếm này vừa xuất hiện, lập tức khiến cho Hắc Kiều Vương cảm nhận được một loại sợ hãi.

“Đây là cái gì?”

Trong lòng của hắn vừa mới phát ra một tiếng gầm giận dữ như vậy, liền thấy Diệp Trường Sinh giơ kiếm, vô số hào quang năm màu ủa vào trong lưỡi kiếm.

Trên mũi kiếm xanh biếc lập tức bộc phát ra một đoàn quang mang rừng rực, vô số phù văn bay ra, phun trào, một cỗ ba động kinh khủng đến cực điểm từ trên đó lan tràn ra.

Diệp Trường Sinh giơ kiếm không chút do dự chém về phía hắn.

Chỉ một thoáng, một đạo mũi kiếm xanh biếc bay ra, lấy khí thế không thể ngăn cản đập vào mặt, tất cả ven đường đều vô thanh vô tức mai một, trong chớp mắt đã xuất hiện trước mặt Hắc Kiều Vương.

Trong lòng Hắc Kiều Vương trong nháy mắt hiện ra một loại sợ hãi nồng đậm, gã cuồn hồng một tiếng, thân hình liều mạng uốn éo, tránh thoát chỗ yếu hại.

Mũi kiếm chọt lóe mà qua, một cánh tay của hắn vô thanh vô tức rơi xuống, lưu lại tại chỗ một vết thương trơn nhẵn.

Một cỗ lực lượng pháp tắc từ trên vết thương lan tràn ra, đánh khắp toàn thân hắn, muốn hủy diệt hết thảy.

“A!

Huyền Thiên Chi Bảo!” Hắc Kiêu Vương cảm ứng được cỗ hủy diệt chi lực khủng bố kia, hoảng sợ hô to lên.

Loại chấn động pháp tắc này, ngoại trừ Huyền Thiên chi bảo, còn có cái gì có thể phát ra nữa?

Nhìn lại mũi kiếm xanh biếc trong tay đối phương, hắn lập tức minh bạch đây là cái gì.

Đoạn thời gian trước trên Hỗn Độn Vạn Linh Bảng bỗng nhiên xuất hiện Huyền Thiên Trảm Linh Kiếm thứ ba, các tộc tu sĩ sau khi xuất hiện Huyền Thiên Chi Bảo liền nhao nhao tiến hành xem bói.

Kết quả, bất kể là tiểu tộc hay đại tộc đều không thể xem bói được tung tích của bảo vật này, vì vậy bọn họ đưa ra một kết luận:

Huyền Thiên chi bảo này rất có thể vừa mới xuất hiện đã bị một vị Chân Linh mang đi.

Nhưng ai ngờ, Hắc Kiêu Vương hắn hôm nay lại ở chỗ này nhìn thấy món bảo vật này!

Đây chính là bảo vật đứng thứ ba trên Hỗn Độn Vạn Linh Bảng, Hắc Kiêu Vương hắn có tài đức gì mà chống lại bảo vật Huyền Thiên cấp bậc này?

Nhân tộc, các người che giấu quá sâu!

Giờ khắc này, trong lòng Hắc Kiêu Vương hiện ra sự sợ hãi thật sâu, vốn cho rằng chỉ có Dạ Xoa tộc bọn họ ở trong màn hào quang mờ mịt, âm thầm mưu đồ thôn tính các tộc xung quanh.

Không nghĩ tới, nhân tộc càng thêm lòng lang dạ thú, vậy mà lén lút nắm giữ một kiện Huyền Thiên chi bảo, đây là muốn trùng kích địa vị đại tộc sao?

Không được, nhất định phải trốn!

Hắc Kiều Vương oán độc nhìn Diệp Trường Sinh một cái, lập tức cong ngón tay búng ra, một đoàn hắc khí bao lại miệng vết thương của mình, ngăn cản cỗ hủy diệt pháp tắc kia tiếp tục lan tràn.

Đồng thời, hắn lập tức xoay người, hóa thành một luồng gió đen bỏ chạy về phía xa xa.

Phương hướng hắn ta bỏ chạy là thành Thiên Uyên, nơi đó có người, có Đại Thừa của các tộc.

Chỉ cần tìm được trợ thủ, sẽ không phải sợ tu sĩ Nhân tộc này nữa.

Dù hắn có mạnh hơn nữa cũng không thể đồng thời chống lại nhiều tu sĩ Đại Thừa.

Chỉ là.... Hắc Kiều Vương có thể chạy thoát khỏi tay Hàn Lập, nhưng bây giờ, muốn chạy thoát trước tay Diệp Trường Sinh đã không dễ dàng như vậy.

Nếu hắn đã nhìn thấy Huyền Thiên Trảm Linh Kiếm, vậy chắc chắn Diệp Trường Sinh sẽ diệt khẩu.

Bằng không, bây giờ hắn còn chưa tiến giai Đại Thừa, thanh Huyền Thiên chi bảo này mang tới cho hắn nguy hiểm quá lớn.

Các tộc chung quanh tất nhiên phải liên hợp lại tiêu diệt hắn. Dạ Xoa tộc, Ảnh tộc, Mộc tộc, Linh tộc, nhiều Đại Thừa như vậy, Diệp Trường Sinh không có cách nào đối phó, hắn dù sao còn so ra kém Chân Linh.

Hai cánh sau lưng rung lên, thân hình Diệp Trường Sinh lóe lên, chớp mắt đã biến mất.

Sau một khắc, trong hư không trước người Hắc Kiều Vương, một cỗ ba động không gian lan tràn ra, một bàn tay trống rỗng xuất hiện, nắm kiếm màu xanh biếc chém xuống gã.

Lục quang sáng chói, giống như một vòng mặt trời màu xanh lá, mang theo lực lượng hủy diệt thiên địa, ngưng tụ thành một đạo mũi kiếm, thẳng tiến chém xuống.

Hắc Kiều Vương liêu mạng vỗ cây quạt trong tay, vô số ngọn lửa bảy màu mãnh liệt vọt tới, nhưng hỏa diễm đầy trời này dưới kiếm quang xanh biếc không chịu nổi một kích.

Quả thực như là bẻ gãy nghiền nát, kiếm quang xuất hiện trước mặt thì sức mạnh hủy diệt lập tức nổ nát thân thể dưới phần bụng Hắc Kiều Vương.

Hắc Kiều Vương còn chưa kịp phản ứng, sau một khắc lóe lên ánh bạc, sau đó Diệp Trường Sinh trực tiếp xuất hiện ở trước mắt của hắn, một bàn tay lỏng lẻo tinh quang màu lam hung hăng nắm lấy cổ Hắc Kiều Vương.

Dạ Xoa tộc luôn luôn lấy thân thể cường đại mà xưng, Hắc Kiều Vương tiến giai Đại Thừa, sau đó rèn luyện nhục thân đến cấp độ có thể so với Linh Bảo.

Nhưng bây giờ, lực lượng thân thể khổng lồ của hắn trước mặt bàn tay lại không hề có năng lực chống cự, lực lượng kém xa đối phương.

“Hắn không ngờ lại là pháp thể song tu!”

Trong lòng Hắc Kiều Vương vừa hiện lên ý niệm như vậy, tay nâng lên, kiếm chém xuống, thân thể bị lực bóp thành hai mảnh.

Lực lượng hủy diệt lan tràn ra, Nguyên Anh trong chớp mắt bị đứt thành từng khúc, hóa thành một mảnh kiếp quang, tiêu tán giữa thiên địa.

Chết sạch sẽ!

“Tại sao? Tại sao hắn lại có thể thúc giục Huyền Thiên chi bảo?”

Đây là một câu hỏi trước khi chết của Hắc Kiều Vương.

Huyền Thiên Chi Bảo loại bảo vật cấp độ này, không phải tu sĩ Đại Thừa, căn bản không cách nào thôi động, nó tiêu hao pháp lực thật sự là quá lớn.

Phải biết rằng Huyền Thiên chi bảo tại Tiên giới được xưng là Tiên Khí.

Tiên khí, Tiên khí, cũng chính là pháp khí mà Tiên nhân sử dụng!

Loại bảo vật cấp bậc này, là chuẩn bị cho Chân Tiên, cũng chỉ có Chân Tiên mới có thể hoàn toàn phát huy uy lực của nó, tu

sĩ Đại Thừa vận dụng cũng có chút cảm giác như tiểu hài tử múa đại chùy vậy.

Trên thực tế, Đại Thừa bình thường cũng chỉ miễn cưỡng có thể thôi động Huyền Thiên chi bảo mà thôi, nếu muốn chân chính phát huy uy lực, cũng chỉ có tồn tại cấp độ Chân Tiên sắp đuổi kịp Chân Tiên mới có thể làm được.

Nhưng Diệp Trường Sinh, một tu sĩ Hợp Thể lại thúc giục món bảo vật này, hơn nữa, còn thúc giục uy lực của nó không chỉ một lần.

Đây quả thực là một chuyện khó tin, điều này có nghĩa là pháp lực trong cơ thể hắn còn vượt qua Đại Thừa bình thường.

Đương nhiên, vì đề nhanh chóng giết chết Hắc Kiêu Vương, Diệp Trường Sinh vận dụng Huyền Thiên chi bảo cũng chẳng dễ chịu gì.

Giờ phút này, sắc mặt hắn tái nhợt, khí tức trên thân suy yếu rất nhiều.

Hiển nhiên, lấy pháp lực hùng hồn của hắn, cũng không cách nào chèo chống được tiêu hao do thôi động Huyền Thiên chi bảo mang tới.

Dù sao, hắn vẫn chưa phải là tu sĩ Đại Thừa!

Chiến đấu ngắn ngủi kết thúc, khắp nơi yên tĩnh im ắng, sinh cơ tuyệt diệt, gió nhẹ trên cánh đồng bát ngát thổi tới cuốn lên tro bụi trên mặt đất khô cằn, phát óng tay áo của Diệp Trường Sinh, cũng phát phát mái tóc của Hoàng cầm.

Lúc này vị cường giả Yêu tộc này nhìn đến ngậy người, là thật sự ngậy người, ghen hòng nhìn trần trối, nửa ngày không có bất kỳ phản ứng gì.

Mọi thứ trước mắt biến hóa quá nhanh, vượt ra khỏi phạm trù lý giải của nàng.

Huyền Thiên chi bảo, kiểm soát Đại Thừa...

Một vị tu sĩ Đại Thừa có cảnh giới mà nàng ta theo đuổi vô cùng cường đại, giống như thần linh, lại chết như vậy?

Bị một tu sĩ Hợp Thể kỳ cảnh giới giống như nàng, ba chiêu hai thức nhanh chóng chém giết?

Chuyện này cũng quá ly kỳ đi!

Mạc Lan thánh cảm há hốc mồm, lại phát hiện thanh âm của mình không thể phát ra.

Nàng biết Diệp Trường Sinh rất cường đại, thậm chí từ sau khi Diệp Trường Sinh diệt sát Lang Vương, nàng đã biết chỉ sợ Diệp Trường Sinh có thể cùng tu sĩ Đại Thừa kỳ độ sức.

Nhưng bây giờ, thực lực mà Diệp Trường Sinh biểu hiện ra vẫn vượt quá dự liệu của nàng, thậm chí là vượt qua khả năng lý giải của nàng!

Hợp Thể tu sĩ, làm sao có thể làm được yêu nghiệt như vậy?

Hào quang xanh biếc chọi lóe, Huyền Thiên Trảm Linh Kiếm biến mất không thấy gì nữa, Diệp Trường Sinh một tay nâng Bích Diệp Thiên Hỏa Phiến và Hắc Minh Cổ, hai kiện đỉnh cấp Thông Thiên Linh Bảo.

Sau đó, hắn thu hồi tất cả đồ vật trên người Hắc Kiêu Vương, chỉ để lại một bộ thân thể, hắn cong ngón tay búng ra, một ngọn lửa màu bạc xuất hiện, đang tính đốt cháy nó.

Đột nhiên, từ phía chân trời xa truyền đến tiếng sấm gió gào thét, một cơn thủy triều đen kịt từ phía chân trời xuất hiện, nhanh chóng cuốn về phía này.

Trong cơn sóng đen, ẩn chứa một luồng khí thể muốn nuốt thiên địa, cường đại tuyệt luân, còn mạnh hơn Hắc Kiêu Vương một bậc!

“Lại là Dạ Xoa tộc!” Nhìn một tuyến hắc triều này, Diệp Trường Sinh nheo mắt lại.

Một đường thủy triều màu đen trong chớp mắt đã vọt tới bên Diệp Trường Sinh, hắc khí cuộn cuộn hội tụ cùng một chỗ, ngưng tụ thành một cự nhân cao hơn trăm trượng.

Khuôn mặt nó xấu xí dữ tợn, toàn thân mang theo một cỗ khí thể không giận tự uy, một bàn tay to như che trời lấp đất đè xuống, trực tiếp đánh về phía Diệp Trường Sinh.

Trong khoảnh khắc nhìn thấy thi thể trên mặt đất, vị Dạ Xoa tộc Đại Thừa này đã minh bạch hết thảy.

Trong lòng kinh hãi vạn phần, đồng thời hấn cũng tràn đầy lửa giận, khó mà tự chủ được trực tiếp ra tay tấn công Diệp Trường Sinh.

Diệp Trường Sinh vừa vận dụng Huyền Thiên chi bảo nhanh chóng chém chết Hắc Kiều Vương, nguyên khí tổn thất không ít, nhưng giờ phút này cũng không có ý định tránh né.

Hai tay chà xát, một đoàn hỏa diễm màu bạc từ trên tay hấn bay ra ngoài, trong nháy mắt lan tràn khắp cả phiên thiên không, hỏa diễm cuộn cuộn phóng lên tận trời, quét tới vị Dạ Xoa tộc Đại Thừa này.

Bàn tay mà Tang lão quỷ Dạ Xoa tộc duỗi ra vừa tiếp xúc với hỏa diễm màu bạc này, lập tức giống như tị xạ hạt lui về.

Hắc khí bên ngoài thân hấn cuộn cuộn, dập tắt một tia hỏa diễm nhiễm trên tay. Trong hắc khí, một đôi mắt tràn đầy sát ý gắt gao nhìn chằm chằm Diệp Trường Sinh, trong ánh mắt tràn đầy nổi giận cùng kinh hãi.

“Rốt cuộc ngươi là người phương nào?” Dạ Xoa tộc Đại Thừa đè nén sát tâm không ngừng nhảy lên, tức giận quát hỏi.

Gã vừa dứt lời, mấy đạo quang mang xa xa đã nhanh chóng vọt tới, rơi vào nơi đây.

Linh Vương, Mộc tộc Đại Thừa, Ảnh tộc Đại Thừa, còn có Mạc Giản Ly, Ngao Khiếu.

“Diệp đạo hữu, dĩ nhiên là ngươi!” Mạc Giản nhìn thấy Diệp Trường Sinh, lập tức kinh hô một tiếng, thần sắc tràn đầy vẻ khó tin.

Lỗ miệng Ngao Khiếu đồng co rút kịch liệt, tâm thần rung động không gì sánh được nhìn cổ thi thể bên người Diệp Trường Sinh, trừng to mắt, phảng phất không cách nào tin tưởng một màn trước mắt.

Mấy vị Đại Thừa dị tộc còn lại nhìn thấy một màn này, trong lòng đều hoảng hốt, dùng ánh mắt nhìn chằm chằm Diệp Trường Sinh như nhìn quái vật.

“Cái này... Người này là... Hắc Kiều Vương sao? Không phải hấn đã chết rồi sao?”

“Không những không chết, người này vậy mà còn là tu sĩ Đại Thừa kỳ!”

“Dạ Xoa tộc ẩn giấu thật sâu!”

“Nhân tộc các ngươi ẩn giấu kỹ làm gì, Mạc đạo hữu, ngươi không nên giới thiệu cho chúng ta biết thân phận vị đạo hữu này sao?” Mộc tộc Đại Thừa hít sâu một hơi, sắc mặt có chút tái nhợt nhìn về phía Mạc Ly hỏi.

Hắn giờ phút này, tâm tình đúng là cực kỳ chán nản.

Vừa mới nhìn thấy một màn này, trùng kích liên tục cho hắn, quả thực khiến cho hắn không thể nào bình tĩnh được.

Đầu tiên là nhìn thấy vị Hắc Kiều Vương Dạ Xoa tộc này không chết, ngược lại lên lút tiến giai Đại Thừa.

Sau đó, người này bị Diệp Trường Sinh chém giết mang tới xung kích mãnh liệt.

Ngay sau đó là phát hiện thân phận Nhân tộc của Diệp Trường Sinh, cùng với hắn chỉ có cảnh giới Hợp Thể đỉnh phong.

Cảnh tượng này, từng chuyện không khỏi khiến người khác chấn động, có thể nói là kinh hãi!

Chết tiệt, các ngươi che giấu rất kỹ, thì ra là Mộc tộc chúng ta?

Đại trưởng lão Mộc tộc trong nháy mắt cảm thấy toàn bộ thế giới đều không đáng tin, bên người tràn đầy âm mưu quỷ kế, tất cả đều là một đám người lòng lang dạ thú.

Những người này, ai nấy đều đang ở trong bóng tối để mài răng nanh đến sắc bén vô cùng, ẩn núp chờ đợi thời khắc máu chót ra tay ăn thịt người!

Âm hiểm xảo trá!

So sánh với những người này, Mộc tộc quả thực như là con cừ non, quá mức thuần khiết, quá gầy yếu.

Nếu như không phải ma kiếp sắp hàng lâm, đám người này có thể bất cứ lúc nào phát động chiến tranh đến thôn tính Mộc tộc bọn họ hay không?

Dạ Xoa tộc ẩn dấu một vị Đại Thừa, Nhân tộc có một tuyệt thế thiên tài, Linh Vương của Linh tộc là một vị lão bức sâu

không lường được, còn lại ai?

Ảnh tộc?

Ảnh tộc rút cuộc ẩn giấu cái gì?

Đừng nói với bọn họ ta là bọn họ mới là kẻ giỏi nguy trang nhất, nữ tử áo trắng kia không phải là...

Mộc Tộc đại trưởng lão lúc này đều nghi thần nghi quỷ, hắn bắt đầu hoài nghi, tại sao Mộc Tộc lại sóng sót trong đám người này?

Nhưng bên cạnh hắn, giờ phút này Ảnh tộc Đại Thừa lại có tâm tư giống như hắn, quả thực muốn mạnh miệng!

Mạc Giản nghe xong câu này thì há hốc miệng, không biết nên giải thích như thế nào.

Thực ra hắn cũng bị cảnh tượng trước mắt làm cho rung động, không nghĩ tới Diệp Trường Sinh lại có thể làm được chuyện nghịch thiên như vậy.

Ngao Khiếu hít sâu một hơi, đè nén rung động trong lòng, cố gắng dùng ngữ khí bình tĩnh nói: “Vị này là một vị thiên tài Nhân tộc gần đây xuất hiện, tên là Diệp Trường Sinh!”

“Cái gì? Chính là hắn?”

“Mấy trăm năm tu thành Hợp Thể đỉnh phong, hiện tại lại giết một vị Đại Thừa?”

“Nhân tộc từ nơi nào tìm ra nhân vật nghịch thiên như vậy?”

Mấy vị Đại Thừa này lập tức không cách nào bình tĩnh, ngay cả Linh Vương cũng nhin không được da mặt co giật, gắt gao nhìn chăm chăm Diệp Trường Sinh dò xét, phảng phất muốn triệt để nhìn thấu hắn.

Dù hắn ta kiến thức rộng rãi, cũng chưa từng gặp người nào nghịch thiên như vậy!

“Hừ, chư vị đạo hữu, hiện tại cũng không phải là lúc kinh ngạc, chúng ta đang hòa đàm, một vị tu sĩ của tộc ta lại bị tu sĩ Nhân tộc các người chém giết, chuyện này phải có một câu trả lời hợp lý!”

Trong ánh mắt của Tang lão quỷ Dạ Xoa tộc mang theo vẻ ghen ghét nồng đậm, lạnh giọng nói, kéo sự chú ý của mọi người trở về.

“Ha ha ha, Tang lão quỷ, ngươi muốn cách nói gì? Dạ Xoa tộc các ngươi ẩn giấu một vị Đại Thừa, che giấu họa tâm, ta muốn nói cho các ngươi biết một chút người chính là người đúng không?”

Mạc Giản lập tức mặt đầy hồng quang cười to hai tiếng, chuyển mũi mâu đến trên người Tang lão quỷ.

Ẩn tàng Đại Thừa, loại chuyện này quá âm hiểm, hơn nữa Hắc Kiêu Vương đột nhiên xuất hiện ở trong khu vực này, các lão gia hỏa nơi này đều là nhân tinh, trông mắt xoay chuyển, lập tức liền hiểu rõ Dạ Xoa tộc đang có chủ ý gì.

“Chư vị sau khi trở về tốt nhất nên cẩn thận điều tra một chút, trong tộc có phải là có nhân vật thiên tài nào đó tiến vào Man Hoang vẫn lạc hay không!”

“Tang lão quỷ, Dạ Xoa tộc các ngươi dụng tâm hiểm ác như thế, chư vị đạo hữu ở đây đều không tha cho ngươi!” Ngao Khiếu lạnh lùng nói ra.

“Hừ, Dạ Xoa tộc chúng ta có phải là dụng tâm hiểm ác hay không, vậy cũng phải nói lại sau, hiện tại là vấn đề của Nhân tộc các ngươi!” Tang lão quỷ hừ lạnh một tiếng nói.

Nghe nói như thế, sắc mặt mấy vị Đại Thừa còn lại biến ảo một trận, bỗng nhiên đại trưởng lão Mộc tộc cùng Ảnh tộc Đại Thừa cùng nhau khễ động bước chân, đi tới bên người Dạ Xoa tộc Đại Thừa.

Hiển nhiên, đây là tỏ thái độ muốn đứng cùng chiến tuyến với tên tộc nhân Dạ Xoa kia.

Mạc Giản Ly và Ngao Khiếu nhìn thấy một màn như vậy, sắc mặt lập tức âm trầm.

Bọn họ hiểu, sự xuất hiện của Diệp Trường Sinh là thật sự khiến trái tim của mấy vị Đại Thừa này đau nhói, khiến cho bọn họ cực kỳ kiêng kỵ với Nhân tộc.

Dưới tình huống như vậy, cho dù trước đó Hắc Kiêu Vương làm chuyện gì bất lợi với mấy tộc bọn họ nhiều hơn nữa, bọn

họ cũng sẽ không quan tâm.

Dù sao người cũng đã chết.

Nếu như Hắc Kiêu Vương còn sống, mấy vị lão gia này sẽ rất vui vẻ xem Nhân tộc và Dạ Xoa tộc cứng đối cứng.

Nhưng bây giờ, Hắc Kiêu Vương vừa chết, Dạ Xoa tộc lại lần nữa biến trở về một vị Đại Thừa, là bên yếu thế, bọn họ đương nhiên phải chọn phe yếu thế.

Ba vị Đại Thừa nhìn về phía Diệp Trường Sinh trong ánh mắt tràn đầy kiêng kị cùng sát tâm.

Góc tây bắc của Phong Nguyên đại lục, tuyệt đối không cho phép nhân vật trâu bò như vậy!

Ba đôi ba, thái độ của người đi ra này vô cùng quan trọng, đặc biệt là người này còn được xưng là sâu không lường được.

Hoàn toàn có thể nói, vị trí của người này quyết định thắng bại của trận doanh hai bên.

Vô số ánh mắt đồng loạt nhìn về phía Linh Vương.

“Khụ, ta nói chư vị, chúng ta đến đây hòa đàm cùng chống đỡ ma kiếp, hôm nay sao có thể tự mình xảy ra nội chiến?” Linh Vương bỗng ho nhẹ một tiếng, tiếng nói già nua vang lên bên tai mọi người.

“Hừ, Linh Vương huynh, bây giờ cũng không phải là lúc thảo luận chuyện ma kiếp, tu sĩ Nhân tộc này nhất định phải trả giá thật lớn!” Tang lão quái hừ lạnh một tiếng, dị thường cứng rắn nói.

“Trả giá? Muốn ta trả giá đắt? Chẳng lẽ ngươi sống đủ rồi muốn bước vào vết xe đổ của người này?” Diệp Trường Sinh dùng chân đá vào thi thể Hắc Kiêu Vương, không khách khí chút nào nhìn về phía Tang lão quỷ nói.

Lời này vừa nói ra, Tang lão quỷ lập tức bị chọc giận: “Tiểu bối, đừng có cuồng vọng, ta mặc kệ ngươi dùng thủ đoạn gì hại Đại Thừa tộc ta, hiện giờ có nhiều đạo hữu ở đây như vậy, ngươi còn muốn càn rỡ hay sao?”

“Tang lão quỷ, ngươi chẳng lẽ coi hai người chúng ta không tồn tại?” Ngao Khiếu cùng Mạc Khiếu đứng bên cạnh Diệp Trường Sinh, khí thế lẫm liệt nhìn qua.

“Linh Vương huynh, ngươi thật sự tính không đếm xỉa đến, mặc cho tiểu bối này trưởng thành sao?” Dạ Xoa tộc Đại Thừa nhìn về phía Linh Vương một bên, nghiêm túc nói.

Tất cả mọi người đều hiểu, Diệp Trường Sinh hiện tại có biểu hiện nghịch thiên như vậy, đợi đến tương lai khi hắn thành Đại Thừa, vậy thật sự là không thể vãn hồi rồi!

Quả thực như là họa lớn trong lòng người!

Không giết người này, tương lai mấy tộc còn lại đều không có không gian để tồn tại!

Linh Vương đương nhiên cũng hiểu rõ điểm này, nhưng phương thức suy xét của hắn khác với mấy người còn lại.

Cho dù Diệp Trường Sinh trưởng thành, hắn tự nghĩ chính mình cũng có nắm chắc có thể đối phó được Diệp Trường Sinh, sẽ không sợ thực lực nhân tộc tăng cường.

Đương nhiên, nếu như có thể giết chết Diệp Trường Sinh thì đó là tốt nhất, trong khu vực này lập tức mất đi một người có thể thay đổi tình thế.

Linh Vương đối với hiện trạng rất hài lòng, hắn không hi vọng khu vực tây bắc của Phong Nguyên đại lục này, bởi vì sự xuất hiện của một người mà bị quấy đến long trời lở đất.

Thế nhưng, nếu như không giết được Diệp Trường Sinh thì sao?

Vô duyên vô cớ đắc tội một đại địch, càng không thể lấy.

Linh tộc không giống như mấy tộc khác, Dạ Xoa tộc, Mộc tộc bọn họ đều bị bức đến góc tường, biết rõ tương lai Diệp Trường Sinh một khi trưởng thành, Nhân tộc tất nhiên muốn khuếch trương, muốn diệt mấy tộc bọn họ.

Cho dù bây giờ Diệp Trường Sinh hứa hẹn với bọn họ sẽ không động thủ, bọn họ cũng không có khả năng tin tưởng.

Bọn họ nhất định phải tiêu diệt cường địch tiềm tàng này.

Mà Linh tộc, có rất nhiều không gian chuyển dời, điểm này thì Linh Vương rất có lòng tin vào bản thân.

Ánh mắt hắn lóe lên, khu vực này trở nên trầm mặc, không ai biết lão gia hỏa này đang suy nghĩ cái gì.

Một lát sau, Linh Vương đột nhiên cảm thấy hứng thú chuyển ánh mắt lên cổ thi thể của Hắc Kiêu Vương, sau khi tập trung quan sát trong chốc lát, bỗng nhiên nói: “Diệp đạo hữu có thể cho ta mượn cổ thi thể này để lão phu nhìn xem hay không?”

Trên mặt Diệp Trường Sinh lộ ra một nụ cười, vung tay lên, đem thi thể Hắc Kiêu Vương thu vào, đột nhiên nói:

“Chỉ sợ không cách nào đáp ứng yêu cầu này của đạo hữu!”

Trên thi thể Hắc Kiều Vương, lưu lại khí tức hủy diệt do Huyền Thiên Trảm Linh Kiếm tạo thành, nếu như giao cho Linh Vương xem, chỉ sợ lão gia hỏa này hơn phân nửa có thể từ đó nhìn ra mảnh khoe.

Nếu như biết trên người hắn có Huyền Thiên chi bảo, vậy không biết người này sẽ động tâm tư gì đây.

“Vậy thì thật là đáng tiếc!” Linh Vương Giao Bằng nói một câu, sắc mặt dần dần lạnh xuống.

Chứng kiến một màn này, thần sắc Mạc Giản cùng Ngao Khiếu ngưng tụ, mà bọn người Mộc tộc Đại Thừa trong mắt lóe lên vẻ sợ hãi lẫn vui mừng.

Linh Vương, chẳng lẽ là bởi vì Diệp Trường Sinh cự tuyệt mà muốn đầu nhập vào trận doanh của bọn họ?

Bọn họ không khỏi muốn xem phản ứng của Diệp Trường Sinh, nhưng lại phát hiện vẻ mặt người này rất bình tĩnh, dường như hoàn toàn không thèm để ý.

Đương nhiên Diệp Trường Sinh sẽ không quá để ý, bởi vì hắn biết bây giờ bộ thân thể này chỉ là phân thân của hắn.

Bản thể vẫn đang trốn tránh trong Linh tộc!

Thực lực bộ phân thân này cũng chỉ là trình độ Đại Thừa bình thường, thực lực bản thể mạnh hơn một chút, nhưng cũng không mạnh đến đâu.

Chỉ có hai thân thể hợp nhất, mới là Linh Vương chân chính.

Nhưng... Lão Âm này chỉ sợ sẽ không vì chút chuyện ấy mà bại lộ nội tình của mình.

Dù sao đối với hắn mà nói kẻ địch lớn nhất cũng không phải là tu sĩ Linh giới.

Đang lúc mọi người chờ đợi Linh Vương lựa chọn, vị lão giả tóc bạc bỗng nhiên cười khẽ một tiếng.

“Chư vị, hiện tại cũng không phải là thời điểm tranh luận những thứ này, ma kiếp trước mắt, chúng ta có thể vượt qua hay không còn chưa chắc, hiện tại phát sinh nội chiến chẳng phải là buồn cười đến cực điểm sao?”

Nghe hẳn nói lời này, trong mắt đám người Tang lão quỷ Dạ Xoa tộc lộ ra vẻ thất vọng.

“Linh Vương huynh, người hà tất phải giả bộ hồ đồ, chúng ta đều biết lấy ma kiếp chi đại, căn bản không phải là thứ chúng ta có thể chống đỡ được, chống lại chủ lực của Ma giới, không phải là chúng ta!”

“Đúng vậy, mấy tộc chúng ta tranh đấu, sẽ không ảnh hưởng đại cục gì cả, mấu chốt là ở lựa chọn của những người kia!”

Tang lão quỷ cùng đại trưởng lão Mộc tộc lần lượt lên tiếng, bọn họ đã nhận được một ít tin tức, khi biết được thánh tổ Ma giới giáng lâm thì tự nhiên sẽ có người đi đón đánh.

Nếu không ăn một viên thuốc an thần như vậy, bọn họ đã sớm dẫn theo toàn bộ tộc đàn chạy trốn, làm sao có thể ở chỗ này chịu chết?

Phong Nguyên đại lục, thậm chí là toàn bộ Linh giới cũng không ai hy vọng nhìn thấy tu sĩ Ma giới đang chân chính đặt chân ở Linh giới.

Đây là nơi mà đám tiêu tộc của Nhân tộc có can đảm chống lại Ma giới.

“Nói thì nói như thế, nhưng phải chờ tới trước khi những người kia ra tay, chư tộc chúng ta cũng phải chịu sự xung kích của Ma tộc trong một thời gian rất dài!” Linh Vương chậm rãi nói.

“Việc này có gì phải sợ? Chẳng qua là người bên dưới tử thương nhiều hơn một chút mà thôi, cái này sẽ không ảnh hưởng đến đại cục, thực sự sẽ ảnh hưởng người của mấy tộc chúng ta hiện tại ở ngay chỗ này, Linh Vương huynh chẳng lẽ muốn nhìn tộc đàn của mình bị thôn tính tương lai sao?” Tang lão quỷ vẫn chưa từ bỏ ý định khuyên bảo.

“Nực cười, hai tộc Nhân Yêu chúng ta trăm vạn năm qua vẫn luôn ở trong Thiên Uyên Thành, chưa từng mở rộng? Ngược lại Dạ Xoa tộc các người ẩn giấu một vị Đại Thừa, âm thầm dự trữ nuôi dưỡng thực lực, lại hành các loại âm mưu quỷ kế, mưu đồ bất chính là tộc người!” Mạc Ly Ly nổi giận nói.

“Mạc lão quỷ, trước kia không mở rộng là do thực lực các người không đủ, hiện tại tình huống đã khác!”

“Chư vị không cần cãi nhau!” Linh Vương nhú mày nói.

“Bất kể là ai, muốn thôn tính Linh tộc chúng ta, ha ha, cũng không sợ rằng mình gãy mất sao?”

“Thái độ của lão phu rất rõ ràng, hiện tại các tộc chúng ta không thể khởi xướng chiến tranh, bất kể là ai muốn khơi mào chiến tranh, lão phu cũng sẽ gia nhập vào một phương khác!” Sau khi quan sát mọi người vài lần, Linh Vương lại nói như thế.

“Lời ấy của Linh Vương đạo hữu rất được lòng ta!” Diệp Trường Sinh khẽ cười một tiếng nói.

Nhìn thấy nụ cười vô hại của hắn như vậy, khóe miệng đám người Mộc tộc Đại Thừa đều co giật.

Thời gian đứng về phía hắn đương nhiên Diệp Trường Sinh không có ý kiến gì về hòa bình!

“Cáo từ!”

Thấy ý nghĩ không thể thay đổi được của Linh Vương, vẻ mặt Dạ Xoa tộc lão quỷ âm trầm, trực tiếp xoay người bay về phía xa.

Mộc tộc Đại Thừa cùng Ảnh tộc Đại Thừa cũng chột bay theo, xem ra, ba tộc này chỉ sợ là muốn một mình thương nghị chuyện liên minh.

Không chỉ liên minh nhằm vào ma kiếp mà còn nhằm vào liên minh của hai tộc Nhân Yêu.

Linh Vương thở dài một tiếng, nhìn chăm chăm Diệp Trường Sinh, lúng túng nói: “Diệp đạo hữu, có đôi khi tuổi trẻ khí thịnh, bộc lộ tài năng cũng không phải là chuyện tốt!”

“Đạo hữu nói lời ấy, Diệp mỗ ghi nhớ trong lòng!” Diệp Trường Sinh chấp tay, mang theo nụ cười trong trẻo nói.

Linh Vương nghe vậy lại thở dài một tiếng, hắn biết tu sĩ Nhân tộc trước mắt này với mình chỉ sợ không phải người chung đường.

Người này sợ là sẽ không rúc vào trong hồ nước làm ngàn năm Vương Bát Vạn năm quy, gặp phải chuyện gì, chỉ sợ sẽ dùng thủ đoạn rất dữ dằn đi xử lý.

Hôm nay nếu như Linh Vương gặp Hắc Kiêu Vương, chắc chỉ có thể ra tay bức lui đối phương, hắc tuyệt đối sẽ không vì Hắc Kiêu Vương mà bại lộ thực lực chân chính của mình.

Còn Diệp Trường Sinh lại trực tiếp giết chết người đó, khiến mâu thuẫn càng thêm kịch liệt.

Phương thức xử lý này không thể nói là đúng hay sai, chỉ có thể nói mỗi người có một cách thức sinh tồn khác nhau.

Diệp Trường Sinh lựa chọn phương thức sinh tồn càng thuận theo tâm ý của mình, từ tu sĩ luyện khí tầng dưới chót đến hiện tại có thể so với cường giả Đại Thừa, một đường đi tới, vẫn luôn như thế.

Đương nhiên, hắc cũng không phải là người cùng đường lỗ mãng, không thể trêu vào liền giết, không thể trêu vào, vậy trước tiên tránh qua một bên.

Nói cho cùng, những tiểu tộc như Mộc tộc, Dạ Xoa tộc, hắc cũng không để vào mắt, cho nên Đại Thừa của bọn hắc, giết là giết, thì có thể làm được gì?

Vừa rồi nếu không có Linh Vương nói ra lời ấy, hắc đều muốn đối phó với Tang lão quý của Dạ Xoa Tộc diệt sát hết hậu hoạn.

Nhưng nếu Linh Vương ra mặt, hắc không thể trêu vào Linh Vương, đành phải tạm thời lui một bước.

Hắc đối với phương thức sinh tồn của linh vương, không cam tâm, ngược lại càng thêm thưởng thức phương thức sinh tồn ban đầu của Hàn Lập.

Có thực lực, sẽ làm Thiên Tôn, sẽ trở thành đệ nhất tu sĩ Linh giới!

Trở thành cường giả, làm việc phải bá đạo, phải phù hợp với thân phận cường giả.

Cho nên, Thanh Long thượng nhân bức bách Băng Phượng, bị Hàn Lập tiêu diệt!

Thanh Nguyên Tử đoạt xá tộc huynh Hoàng Nguyên Tử, vị tu sĩ Trường Nguyên tộc kia oan không oan?

Quá oan uổng!

Hoàng Nguyên Tử đã từng nhận ân tình tộc huynh của mình, từ đầu đến cuối ghi nhớ phải báo thù cho gã, mời người trả thù Thanh Nguyên Tử có nên hay không?

Quá đúng!

Nhưng ta mặc kệ các ngươi có ân oán gì, nếu các ngươi bắt nạt bằng hữu của ta, vậy ta sẽ diệt các ngươi!

Cho nên, Hàn Lập giết Hoàng Nguyên Tử.

Trong Thiên Đỉnh cung, đám người Tiêu Minh đối với Hàn Lập tôn kính dị thường, chưa từng trêu chọc hấn.

Nhưng bọn họ muốn truyền thừa Thiên Đỉnh chân nhân mà Băng Phách tiên tử đạt được, Băng Phách tiên tử không đáp ứng.

Đây là bạn ta không đồng ý, vậy các ngươi ngoan ngoãn thôi lui, đừng gây chuyện!

Các ngươi muốn ép nàng ta, vậy ta sẽ diệt các ngươi!

Sao hả, ngươi không phục?

Không phục thì ngươi cũng phải nhịn, bởi vì nắm đấm của ta lớn hơn ngươi!

Tuy Diệp Trường Sinh có nhiều điểm khác biệt với Hàn Lập, nhưng ở một phương diện, hai người lại tương tự nhau.

Bảo vệ khuyết điểm!

Bá đạo!

Người không phạm ta, ta không phạm người!

Nếu xúc phạm đến ta, ta sẽ cho ngươi biết tay!

Hơn nữa, hấn còn tuyệt diệu hơn cả Hàn Lập.

Đắc tội với người thì cứ diệt thẳng, đừng lưu lại hậu hoạn cho mình.

Linh Vương sống vô số năm tháng, cũng coi như đã từng trải qua vô số lần, trong lúc tiếp xúc gần gũi, hấn có thể nhìn ra Diệp Trường Sinh là người như thế nào.

Trong lòng thở dài một hơi, Linh Vương thầm nghĩ: “Chờ người này trưởng thành, chỉ sợ toàn bộ Phong Nguyên đại lục

sẽ đẩy lên một hồi phong ba!”

“Tuy nhiên, chỉ cần đừng trêu chọc ta, ta mặc kệ người nhắc lên sóng gió gì cũng được!”

Hắn hướng về phía ba người chấp tay, vị bạch y lão giả này trong khoảnh khắc hóa thành một đạo lưu quang biến mất không thấy.

Tại chỗ chỉ còn lại bốn người Diệp Trường Sinh, Mạc Giản Ly và Ngao Khiếu, cùng với một chỗ không có sự tồn tại của Mạc Lan Thánh Cầm.

Mạc Giản Ly nhìn về phía Diệp Trường Sinh với ánh mắt đầy kinh hãi, hắn vượt chòm râu dài, cười ha hả một tiếng: “Diệp đạo hữu, lão phu thật sự không ngờ người lại có bản lĩnh này!”

Ngao Khiếu ở một bên thần sắc phức tạp nhìn Diệp Trường Sinh, chậm rãi nói: “Có Diệp đạo hữu, nói ít nhất Nhân tộc có thể hưng thịnh mười vạn năm!”

“Hai tộc Nhân Yêu, từ xưa đến nay chính là giúp đỡ lẫn nhau, có Nhân tộc hưng thịnh, tự nhiên cũng có Yêu tộc hưng thịnh!” Trên mặt Diệp Trường Sinh lộ ra vẻ mỉm cười, nói với Ngao Khiếu.

Lời này xem như đã tỏ thái độ.

Trong lòng Ngao Khiếu chợt thả lỏng, thần sắc trên mặt thoải mái hơn chút: “Có lời này của Diệp đạo hữu, lão phu đem Ngân Nguyệt phó thác cho người cũng không cần lo lắng gì nữa!”

“Ngân Nguyệt và ta quen biết trong những chuyện nhỏ, ai cũng không có khả năng phụ lòng nàng!” Diệp Trường Sinh trịnh trọng nói.

Nghe hắn nói vậy, trên mặt Ngao Khiếu bỗng nhiên lộ ra một vòng ý cười, hiển nhiên bộ dạng rất cao hứng.

“Chắc chắc, Ngao lão quý, ta thật đúng là hâm mộ người có cháu gái như vậy!” Mạc Giản Ly ở một bên ghen ghét nói.

“Ha ha, họ Mạc, trong loại chuyện này, cả đời này người đừng hòng so sánh với lão phu! Có chuyện trời sinh đã định trước, không có cách nào thay đổi!” Ngao Khiếu có chút đắc ý nói ra.

“Ngao lão quỷ, nhìn xem bộ dạng ngươi!”

.....

Hai vị Đại Thừa trêu chọc lẫn nhau vài câu, sau đó ánh mắt Ngao Khiêm quay về phía Mạc Lan Thánh Cầm, nhíu mày, nói:

“Mạc đạo hữu đã nhiều năm như vậy chưa từng xuất hiện, hiện tại hóa thân đến chỗ này, chẳng lẽ bản thể xảy ra vấn đề?”

“Tiền bối minh giám, bản thể vẫn bối đúng là có một chút vấn đề, bất quá đã có ý định tìm Diệp huynh giúp đỡ rồi!” Mạc Lan thánh cầm nhìn thoáng qua Diệp Trường Sinh, nói như thế.

Ngao Khiếu nghe vậy nhẹ gật đầu: “Có Diệp đạo hữu trợ giúp, hẳn là không có vấn đề gì. Gã chờ mong Mạc đạo hữu trở về, ngươi cũng tính là một trong số ít người có hi vọng trùng kích Đại Thừa trong tộc ta!”

“Đa tạ tiền bối quan tâm!” Mạc Lan thánh cầm vội vã cảm kích nói.

“Đi thôi, chúng ta đừng nói chuyện phiếm nữa, lần này coi như hòa đàm tan vỡ, nhưng có Diệp đạo hữu rồi, hai tộc chúng ta bảo vệ trận tuyến trong ma kiếp tương lai cũng không thành vấn đề!”

“Đám tiểu tử trong Thiên Uyên Thành phỏng chừng cũng đang sốt ruột, chúng ta về trước đi!” Mạc Giản Ly nói.

“Cũng tốt, vừa vặn thừa cơ hội này xác lập một chút địa vị Diệp đạo hữu trong hai tộc, từ nay về sau sẽ dùng tu sĩ Đại Thừa đối đãi với hắn!” Ngao Khiếu nhẹ gật đầu.

Mạc Lan thánh cầm nghe thế thì cười duyên một tiếng: “Vậy thì sau này thiếp thân phải gọi là Diệp tiền bối rồi!”

“Ha ha, tiền tử cũng đừng khách khí với ta, mấy người chúng ta, ai nói chuyện này!”

“Tu vi tôn ti không thể phé đấy!” Đôi mắt đẹp của Mạc Lan thánh cầm nhìn hắn nói.

“Tu vi là tu vi, giao tình là giao tình, các nàng Ngân Nguyệt cũng chưa bao giờ gọi ta là tiền bối!” Diệp Trường Sinh nói.

Vừa nghe lời này của hắ, Mạc Giản cùng Ngao Khiếu thần sắc có chút cổ quái liếc nhìn Mạc Lan thánh cầm một cái.

Diệp Trường Sinh lấy Ngân Nguyệt ra làm ví dụ, lập tức khiến trong lòng Đại Thừa hai tộc nổi lên từng giọt nước.

Móa tình, vị này cũng có gì đó cùng Diệp tiểu tử?

Trong lòng Ngao Khiếu cảm thấy vui vẻ, mang một cảm giác già nua.

Rất tốt!

Trong Yêu tộc, càng nhiều nữ nhân của Diệp Trường Sinh thì càng tốt.

Mỗi nữ nhân, đều là một đạo bảo đảm đối với quan hệ nhân yêu hai tộc tương lai.

Chỉ riêng đạo của Ngân Nguyệt này e là không đủ, nhiều tới mấy đạo.

Còn Mạc Giản thì trong lòng lại sinh ra cảm giác nguy cơ.

Cái này không thể được a!

Yêu tộc bên này có quan hệ không cận với Diệp Trường Sinh, đều là hạng người thiên tư trác tuyệt, dù là Ngân Nguyệt, hay là con khổng tước này, đều có hi vọng tiến giai Đại Thừa.

Mà bên Nhân tộc, tuy rằng Diệp Trường Sinh nhiều nữ nhân, nhưng có Đại Thừa hy vọng, trước mắt xem ra chỉ có một mình Linh Hoàng.

Quá ít!

Cho dù là trong hậu cung, từ trước đến nay thực lực ai mạnh, ai quyền lên tiếng!

Không được, phải để các nàng Diệp nha đầu, Dung nha đầu tới chỗ Diệp Trường Sinh thân cận một chút!

Mạc Giản nhanh chóng xác định một kế hoạch trong lòng.

Hắn ta mặt mũi hiền lành nhìn Diệp Trường Sinh nói: “Diệp đạo hữu, mặc dù ngươi chưa phải Đại Thừa, nhưng về sau trong hai tộc chúng ta sẽ dùng địa vị Đại Thừa để đối đãi!”

“Có một số tu sĩ Đại Thừa muốn gánh vác trách nhiệm, người cũng phải gánh vác a, ví dụ như nói, xin chỉ giáo hậu bối ưu tú trong tộc!”

“Trong tộc có mấy vị hậu bối, theo lão phu thấy là có kỳ vọng tiến giai Đại Thừa kỳ vọng. Diệp đạo hữu nếu rảnh rồi, không ngại tiếp xúc nhiều với các nàng một chút!”

“A... Mạc đạo hữu nói có lý, nên công hiến vì tộc, Diệp mỡ tự nhiên sẽ không chối từ!” Diệp Trường Sinh có chút không hiểu đáp ứng.

Luôn cảm thấy, sau lưng Mạc Giản Ly lời nói này dường như ẩn giấu ý đồ gì khác?

“Cáo già!”

Hắn đã quen biết với Mạc Giản nhiều năm, sao Ngao Khiếu lại không rõ tâm tư của hắn?

Trong lòng mắng thầm, đồng thời hắn cũng có chủ ý.

“Phải cho nha đầu Ngân Quang kia tìm nhiều Ngân Nguyệt mới được!”

.....

Một hàng bốn người, mỗi người đều mang tâm tư bất đồng, rất nhanh đã đến Thiên Uyên Thành.

Một đám tu sĩ Hợp Thể kỳ chờ đợi ở chỗ này, khi nhìn thấy tình cảnh Diệp Trường Sinh và Ngao Khiếu, Mạc Giản nói cười vui vẻ với hai người, ánh mắt cả đám đều khác nhau, nổi lên đủ loại tâm tư.

“Sau này, các người liền coi Diệp đạo hữu như vị Đại Thừa thứ ba trong hai tộc chúng ta đến đối đãi, đã biết chưa?” Thần sắc Ngao Khiếu nghiêm lại, trịnh trọng nói với mọi người.

Nghe nói như thế, đám tu sĩ hợp thể cũng không có gì ngoài ý muốn.

Sự tình đã sớm dự liệu được!

Ngày đó sau khi Diệp Trường Sinh nhẹ nhàng băng quơ đánh bại Lang Vương, bọn họ liền biết chắc chắn người này có thực lực Đại Thừa.

“Bái kiến Diệp tiên bối, chúc mừng Diệp tiên bối!”

“Chúc Diệp tiên bối sớm ngày tiến giai Đại Thừa!”

.....

Giờ phút này mặc kệ trong lòng những người này có ý nghĩ gì, cả đám đều vẻ mặt tươi cười hành lễ chúc mừng Diệp Trường Sinh.

“Chư vị đạo hữu không cần phải khách khí, về sau còn phải nhờ chư vị đạo hữu trợ giúp!”

“Không dám không dám!”

“Tiền bối quá lời!”

.....

Một phen khách sáo nói xong, địa vị của Diệp Trường Sinh cũng chính thức xác lập, bất quá những tu sĩ Hợp Thể này lại rất tò mò, vừa rồi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Vì sao Đại Thừa mấy tộc vội vã xông vào Man Hoang, cuối cùng trở về lại là mấy người này?

Mạc Giản và Ngao Khiếu làm sao chấp nhận Diệp Trường Sinh?

Trong lòng bọn họ mơ hồ cảm thấy, vừa rồi hẳn là đã xảy ra chuyện vô cùng trọng đại nào đó.

Ngao Khiếu nhìn thấy biểu cảm này trên mặt mọi người, mỉm cười, nói với Mạc Lan thánh cầm: “Mạc nha đầu, người đem chuyện vừa rồi nói cho chư vị đạo hữu!”

Ngao Khiếu muốn giúp Diệp Trường Sinh lập uy!

Quang diệt Lang Vương uy thế còn chưa đủ, chuyện diệt sát Đại Thừa Dạ Xoa tộc cũng nói ra, để tu sĩ hai tộc đều biết sự lợi hại của nó.

Làm như vậy cũng là để tránh xuất hiện một số tên ngu xuẩn không biết nặng nhẹ đắc tội hắn, từ đó hao tổn lực lượng của bản thân hai tộc.

Mạc Lan thánh cầm nghe vậy nở nụ cười xinh đẹp, nói: “Cẩn tuân mệnh lệnh của tiên bối!”

Nàng tiến lên một bước, ánh mắt nhìn về phía đám người.

Trong đám người, lập tức vang lên vài giọng nói:

“Đây không phải là.... Năm đó vị Không Tước tộc kia...”

“Mạc Lan tiên tử, không ngờ lại là nàng, nàng vẫn còn sống?”

“Đây là một hóa thân, chẳng lẽ bản thể của nàng...”

.....

Không chỉ có một người nhận ra Mạc Lan thánh cầm, khi nghe được những lời này, Mạc Lan thánh cầm mỉm cười, cũng không có giải thích quá nhiều.

Mà lại kể lại chuyện xảy ra lúc trước: “Lúc thiếp thân du lịch trong Man Hoang, bỗng nhiên gặp phải Hắc Kiêu Vương của Dạ Xoa tộc...”

Theo lời nói của Mạc Lan thánh cầm, trong đám người lập tức vang lên từng tiếng kinh hô.

Đầu tiên là kinh hô vì Hắc Kiêu Vương tiến giai Đại Thừa, Dạ Xoa tộc vậy mà ẩn nặc sâu như vậy?

Dã tâm không nhỏ!

Tiếp theo, chính là kinh hô vì để đánh chết Hắc Kiêu Vương, giết chết một vị Đại Thừa, đây cũng quá nghịch thiên đi?

Đương nhiên, về sự tình Huyền Thiên Trảm Linh Kiếm, Mạc Lan Thánh Cầm không đề cập đến, nàng cũng hiểu được sự quan trọng bên trong này.

Nhưng, nàng càng ôm hồ kỳ từ, không nói rõ, càng làm cho người nghe được việc này cảm thấy rung động.

Sau khi nói hết một lượt, mọi người tại đây giống như trúng phải Định Thân Phù, trợn mắt há hốc mồm khó nói nên lời.

“Diệp đạo hữu, quả nhiên là ánh sáng của tu sĩ phi thăng chúng ta a, lão nạp cũng thơm lây!”

Đây là suy nghĩ của Kim Việt thiền sư.

“Linh Lung, Thiên Diệu Linh Hoàng... Các nàng vận khí thật tốt!”

Đây là một số suy nghĩ nữ tính hợp thể.

“Mấy vị đạo hữu bề quan trên Thánh đảo kia, so với người này chẳng là cái thá gì cả!”

Đây là ý tưởng đến từ Thánh đảo của Lý Dung.

“Nghe có vẻ dọa người, nhưng phát sinh trên người Diệp sư huynh, cũng không phải chuyện gì kỳ quái cả!”

Đây là ý nghĩ của Hàn Lập.

.....

Trong ánh mắt nhìn lên mọi người, Diệp Trường Sinh nhìn về phía Hàn Lập, khẽ nhíu mày, Diệp Trường Sinh nói: “Hàn sư đệ, lần này ta ra ngoài gặp đạo hữu Thanh Nguyên Tử rồi!”

Hàn Lập thần sắc khẽ động, vội vàng hỏi: “Diệp sư thúc, tiếng sư đệ vẫn bồi không gánh nổi đâu, gần đây sư tôn lão nhân gia có khỏe không?”

Được, còn chưa tiến giai Đại Thừa nữa, xưng hô sư thúc sớm như vậy!

Từ sư thúc biến thành sư huynh, cũng không qua bao nhiêu năm, bây giờ lại biến trở về, trong lòng Hàn Lập quả nhiên là ngũ vị tạp trần.

“Đương nhiên hấn vẫn mạnh khỏe, chẳng qua hấn nhờ ta nói với ngươi, nếu rảnh rồi thì đi gặp hấn một chuyến!” Diệp Trường Sinh gật đầu nói.

“Văn bồi hiểu rồi, đa tạ sư thúc!” Hàn Lập vội vàng chấp tay thi lễ nói ra.

Mạc Giản đứng một bên nghe vậy thần sắc khẽ động, hỏi: “Diệp đạo hữu, chẳng lẽ vị đạo hữu Thanh Nguyên Tử này là...”

Trước kia Thanh Nguyên Tử ở trong Nhân tộc cũng có uy danh nhất định, được xem là một vị thiên tài.

Thời điểm đó, Mạc Giản Ly, tiến giai Đại Thừa cũng không lâu, đối với các loại sự tình của Nhân tộc để trong lòng, bởi vậy cũng đã nghe qua cái tên này.

“Thanh Nguyên Tử đạo hữu cũng là cùng ta và Hàn sư đệ xuất thân từ một vị Nhân tộc tu sĩ cùng một giới, xem như tiền bối của hai người chúng ta!”

Nghe Diệp Trường Sinh nói vậy, sắc mặt Mạc Giản bỗng nhiên vui vẻ, có chút kích động nói: “Chẳng lẽ vị đạo hữu này cũng là tu sĩ Đại Thừa?”

Diệp Trường Sinh gật đầu: “Không sai, hần đã sớm tiến giai Đại Thừa, nhưng bởi vì một số nguyên nhân mà vẫn luôn ở một nơi nào đó trong Phong Nguyên đại lục, chưa từng đi ra!”

Lời này vừa nói ra, mọi người đều ồ lên!

Nhân tộc còn có một vị Đại Thừa ở bên ngoài?

Chuyện này thật đúng là... khiến người ta vừa mừng vừa sợ!

Hóa ra Nhân tộc chúng ta mạnh như vậy sao?

Nhiều Đại Thừa như vậy, cũng có thể trùng kích trung đẳng tộc đàn rồi!

“Nhân giới này cũng quá nhân kiệt địa linh đi?”

“Ai nói không phải chứ, Diệp tiên bối, vị Thanh Nguyên Tử tiên bối kia kinh diễm cỡ nào thì không cần phải nói nhiều, ngay cả Hàn đạo hữu cũng mấy trăm năm đã tiến giai hợp thể, có hi vọng trùng kích Đại Thừa!”

“Chẳng lẽ là đồng hồ trong thiên vận?”

.....

Đám người nhin không được bắt đầu nghị luận, mà Ngao Khiếu cùng Mạc Ly âm thầm liếc nhau, chỉ có hai người bọn họ có thể đoán được một ít nguyên nhân trong này.

Diệp Trường Sinh sau khi nói xong những gì mà Thanh Nguyên Tử nói, liền chấp tay với đám người Ngao Khiếu, nói: “Diệp mỗ đi trước, nếu có chuyện gì thì hai vị có thể thông qua pháp khí này thông báo cho ta!”

Diệp Trường Sinh nói xong, giao hai khối ngọc bội cho Ngao Khiêm và Mạc Khiếu.

“Diệp đạo hữu đi thông thả!” Hai người tiếp nhận ngọc bội cười ha hả nói.

“Mạc Lan đạo hữu, chúng ta đi thôi!” Diệp Trường Sinh nhẹ gật đầu, nói với Mạc Lan thánh cầm bên cạnh.

Đợi sau khi hai người rời đi, trên tường thành mọi người lập tức vây quanh Hàn Lập, cẩn thận hỏi thăm các loại chuyện liên quan đến Thanh Nguyên Tử.

Trong lúc nhất thời, nơi đây trở nên náo nhiệt dị thường.

Trên đường bay tới Thiên Linh Vực, Diệp Trường Sinh cũng không vội vàng sử dụng Thiên Phượng Sí bay trở về, mà lại ngồi trên một chiếc phi thuyền không vội vàng phi qua.

Chiếc phi chu này, là vừa mới lấy được từ vòng tay trữ vật của Hắc Kiêu Vương. Đó là một kiện pháp khí phi hành đỉnh cấp, tốc độ phi hành không thua gì tu sĩ Đại Thừa bình thường.

Đây coi như là một kiện dị bảo hiếm có.

Ở trên người vị tu sĩ Đại Thừa này, Diệp Trường Sinh đạt được thu hoạch coi như không tệ.

Hai kiện đỉnh cấp Thông Thiên Linh Bảo kia xem như là thu hoạch lớn nhất, chúng nó đều là bảo vật chấn tộc của Dạ Xoa tộc, hiện tại rơi vào tay Diệp Trường Sinh, tự nhiên sẽ không có khả năng trở lại Dạ Xoa tộc.

Bích Diệp Thiên Hỏa Phiến và Hắc Minh Cổ, hai kiện Thông Thiên Linh Bảo này xuất hiện, bổ sung vào chỗ trống trên phương diện Thông Thiên Linh Bảo đỉnh cấp.

Ngoài ra, còn có một kiện thông thiên linh bảo tương đối gần với Hỗn Độn Vạn Linh Bảng, cùng với mấy chục món linh bảo khác.

Những vật này, theo thường là đồ mà Diệp Trường Sinh không thể để mắt tới, hắn chọn lựa một phen, dự định bán ra ngoài.

Một số tài liệu, linh dược quý giá đối với Diệp Trường Sinh mà nói, giá trị cũng không nhỏ, tài sản của hắn rất phong phú.

Về phần những đan dược, phù triện của cấp Hợp Thể, đối với Diệp Trường Sinh hiện tại thì giá trị quả thực rất thấp.

Phẩm chất những đan dược này bình thường, đừng nói hắn chướng mắt, hắn cũng không có khả năng cầm đi cho người bên cạnh mình dùng.

Dù sao, trong số đan dược mà hắn nắm giữ, chất lượng hàng đầu rất nhiều.

Thực Tiên Đan, Chân Linh Đan, cùng với đan phương ghi lại trên tờ Kim Triện Ngọc Thư kia...

“Mấy thứ này, đại đa số phải bán ra ngoài đổi lấy linh thạch!” Diệp Trường Sinh vừa chọn lựa, vừa trầm nghĩ.

“Linh thạch... Ừm, có một tỷ số, cũng coi như không tệ!” Vừa thu hồi linh thạch của Hắc Kiêu Vương, Diệp Trường Sinh trầm nghĩ.

Sau khi dọn dẹp sạch sẽ bảo vật trên người Hắc Kiêu Vương, Diệp Trường Sinh tính toán chính mình hẳn là thu hoạch được khoảng ba bốn tỷ.

Đương nhiên, đây là thu hoạch sau khi tính toán hai kiện đỉnh cấp thông thiên linh bảo kia, giá trị của hai kiện bảo vật kia không tốt lắm.

Dù sao, bây giờ Diệp Trường Sinh còn chưa có tham gia đấu giá hội cấp Đại Thừa, không biết giá cả cụ thể của những vật này.

Không nghi ngờ chút nào, loại cấp bậc thông thiên linh bảo này, xuất hiện ở hội đấu giá sau này tuyệt đối sẽ khiến cho tồn tại Đại Thừa tranh đoạt.

Từ bán đấu giá Phiên Thiên kỳ giữa hai tỷ linh thạch, loại đỉnh cấp thông thiên linh bảo mỗi một kiện có giá khoảng hai mươi ức linh thạch.

“Tặng bảo đại thiện nhân nha!” Diệp Trường Sinh trầm nghĩ.

Sau khi thu vòng tay trữ vật lại, Diệp Trường Sinh vung tay, thi thể Hắc Kiêu Vương xuất hiện trước mặt hắn.

Hắn tự tay gỡ một ít tài liệu đặc thù của Dạ Xoa Tộc từ trên người xuống, sau đó cong ngón tay búng ra, một ngọn lửa màu bạc bay ra, thiêu hủy thân thể hắn.

Phải nói, nhục thân này có giá trị nhất định, dù sao Hắc Kiêu Vương đã rèn luyện thân thể bằng Linh Bảo rồi.

Nhưng Diệp Trường Sinh vẫn lựa chọn tiêu hủy nó, bởi vì trên cổ thi thể này đồng thời cũng mang bí mật của hắn.

Không thể để cho người thông qua cổ thi thể này nhìn thấy bí mật của Huyền Thiên Trảm Linh Kiếm.

Sau khi hủy thi diệt tích, Diệp Trường Sinh hướng ánh mắt về phía Mạc Lan thánh cầm đang muốn nói lại thôi, ôn hòa cười một tiếng, nói: “Tiên tử có lời gì cứ nói đi!”

“Diệp huynh, chuyện trước đó thiếp thân có nói qua đưa người một hồi đại cơ duyên, người còn nhớ không?” Sau khi cân nhắc một chút, Mạc Lan thánh cầm nói như thế.

“Chuyện này đương nhiên Diệp mỗ sẽ ghi nhớ trong lòng, thế nào, bây giờ tiên tử có định nói ra không?” Diệp Trường Sinh hỏi.

“Ừm, sau lần tiến vào Man Hoang này, thiếp thân xác định một số chuyện, đồng thời cũng chứng kiến thực lực chân chính của Diệp huynh, đã như vậy thì chuyện này có thể nói ra rồi!”

“Nếu Diệp huynh dính vào chuyện này, đại khái xác suất đối đầu một vị tồn tại cấp Đại Thừa, vị Đại Thừa này khả năng so với vị Hắc Kiêu Vương kia còn muốn khó giải quyết hơn một chút!” Mạc Lan Thánh Cầm âm u nói ra.

“Người mà người nói chính là một vị cường giả của Ngũ Quang tộc sao?” Diệp Trường Sinh đột nhiên hỏi.

“Diệp huynh cũng biết người này? Không sai, người này là một vị Đại Thừa Ngũ Quang Tộc, họ Dịch!” Khi Mạc Lan thánh cầm nói về người này, thần sắc không khỏi có chút âm trầm.

“Nếu là người này, vậy Diệp mỗ tự hỏi tự tin có thể đối phó được rồi, tiên tử cứ việc yên tâm!” Diệp Trường Sinh khẽ cười một tiếng nói.

Mạc Lan thánh cầm vừa nghe nói như thế, trong lòng chợt thả lỏng, nàng dù sao cũng đã được chứng kiến thực lực của Diệp Trường Sinh, bây giờ nghe nói như thế, liền biết mình thật sự được cứu.

“Diệp huynh có thể sẽ tranh chấp sinh tử với người này, bởi vì chuyện này liên lụy đến lợi ích thật sự là quá lớn, người kia tuyệt sẽ không bỏ qua!”

“Năm đó, ta lâm vào hiểm cảnh, cơ duyên to lớn đến nay không thể thoát thân, thật ra là... một thế giới tân sinh!”

Mạc Lan thánh cầm dùng ngữ điệu bình tĩnh nói ra một chuyện kinh thiên động địa.

“Cái gì? Ý ngươi là, một thế giới?” Diệp Trường Sinh lập tức ngồi không yên, vẻ mặt khiếp sợ.

“Ừm, không sai, là một thế giới mới có cùng cấp độ với Linh giới, bên trong còn đang ở thời kì hỗn độn mông muội, không có sinh linh sinh ra!” Mạc Lan Thánh Cầm trịnh trọng nói ra.

Một thế giới mới, đó mang ý nghĩa một khoản tài phú khó có thể tưởng tượng, đó là tạo hóa mà người ở Tiên giới nghe nói đều muốn ra tay tranh đoạt.

Nếu như là giới diện hạ cấp thì còn dễ nói, nhưng một giới diện cấp Linh giới như vậy...

Điều này có nghĩa là gì, đã không cần nhiều lời rồi, ánh mắt Diệp Trường Sinh lập tức nóng lên.

Hắn như thế nào cũng không thể nghĩ đến, bí mật của Mạc Lan thánh cầm lại là thứ nghịch thiên như vậy!

“Thế giới kia vẫn nằm trong sự phân tạo, bản nguyên Hỗn Độn là hoàn chỉnh, Chân Linh, bảo vật Huyền Thiên của sơ đại cũng chỉ vừa mới bắt đầu thai nghén thôi, hơn phân nửa hiện tại ngay cả ý thức cũng không có!”

“Nói cách khác, nếu như chúng ta trộm Thiên Hoán Nhật, tu hú chiếm tổ chim khách thì có thể cướp lấy tạo hóa của một vị sơ đại chân linh!”

“Hơn nữa, Hỗn Độn bản nguyên, trời sinh đã thân cận pháp tắc, nếu có thể tiến vào bên trong Thiên Địa Thai Bần thai nghén Chân Linh, liền có thể lấy khoảng cách gần nhất tiếp xúc với pháp tắc!”

.....

Mạc Lan thánh cảm thanh âm bình tĩnh đem từng điều tạo hóa thuật lại, mỗi một câu nàng nói, truyền đi đều có thể dẫn đến một phen gió tanh mưa máu.

Đều có thể khiến người ta điên cuồng!

Có thể làm cho các cường tộc ở Linh giới lập tức bắt đầu chém giết, có thể khiến các Chân Long Thiên Phượng ở vực ngoại phải tự mình ra tay.

Đây cũng không phải là loại giao diện đã thành hình mà Hách Liên thương minh phát hiện, loại giao diện này đã sớm diễn biến xong, mặc dù bên trong còn có rất nhiều tài nguyên vô cùng trân quý, nhưng vật nghịch thiên nhất đã không còn.

Nghe những lời này của Thánh Cẩm Mạc Lan, trong lòng Diệp Trường Sinh tựa như bị lửa thiêu, vô cùng nóng bỏng, hận không thể lập tức xuất hiện trong một giới diện.

Nhưng cưỡng ép khiến mình bình tĩnh một chút, sau đó hắn lập tức hỏi: “Làm sao ngươi biết những thứ này? Ngươi tiến vào giới diện kia rồi hả?”

Nghe nói như thế, trên mặt Mạc Lan thánh cảm lộ ra nụ cười chua xót: “Diệp huynh cảm thấy nếu như ta đã tiến vào giới diện kia, còn có thể rơi vào kết cục như hôm nay sao?”

“Vậy đây là?”

“Việc này còn muốn bắt đầu từ vị Đại trưởng lão đã gặp Ngũ Quang tộc kia...” Mạc Lan Thánh Cẩm thở dài một tiếng, hướng Diệp Trường Sinh kể lại một đoạn chuyện cũ.

Hóa ra năm đó nàng và Đại trưởng lão Ngũ Quang tộc còn chưa tiến giai Đại Thừa đồng thời phát hiện một vài thứ Chân Linh Ngũ Sắc Không Tước lưu lại.

Những vật này có khả năng chỉ dẫn đến động phủ của vị Chân Linh này, bên trong có lẽ sẽ có một ít bảo vật cực kỳ quan trọng với hai người.

Hai người đều muốn độc chiếm hết thấy những thứ có liên quan đến Không Tước này, nhưng lại không có nắm chắc tiêu diệt được đối phương, cuối cùng sau một phen giao thủ, hai người ngưng chiến.

hẹn nhau cùng đi truy tìm con Không Tước kia, kết quả ở trong một chiến trường cổ tìm kiếm động phủ của con Không Tước kia.

Chiến trường cổ kia là một mảnh tuyệt linh chi địa được lưu lại sau cơn hạo kiếp ở linh giới thời thượng cổ, bất cứ tu sĩ nào tiến vào trong đó, pháp lực toàn thân đều bị áp chế mạnh mẽ.

Đó là lực lượng đến từ pháp tắc, dù là Đại Thừa bình thường cũng không có sức chống cự.

Động phủ của Không Tước đứng trong tuyệt linh chi địa, chung quanh còn có cấm chế lôi kiếp cường đại bảo vệ, mạnh mẽ xông vào thì không cách nào xâm nhập.

Hai người muốn đi vào, chỉ có thể dựa vào tín vật trước đó lấy được. Kết quả là tin tức mà Mạc Lan thánh cảm lấy được càng thêm lợi hại, so với Đại trưởng lão Ngũ Quang tộc trước một bước tiến vào trong động phủ kia.

Sau đó, Đại trưởng lão của Ngũ Quang tộc liền bị ngăn cản ở bên ngoài, tòa động phủ kia chỉ cho phép một người tiến vào.

“Ta vốn tưởng rằng đó là một cơ duyên, ai ngờ động phủ kia lại là một cạm bẫy!”

“Chân Linh này mười vạn năm trước từng thử độ phi thăng lôi kiếp, kết quả thất bại. Đáng lẽ đã bỏ mạng dưới lôi kiếp!”

“Nhưng người này cũng là kỳ tài ngút trời, vẫn cứ rắn sống dưới thiên kiếp để sống sót, hơn nữa dùng thân thể của mình làm vật đề, dẫn tới thiên kiếp chi lực tạo dựng cấm chế lôi điện bao phủ mảnh khu vực tuyệt linh kia!”

“Vị chân linh này ôn dưỡng tàn hồn ở nơi đó, sau đó bố trí, chờ đợi người mắc câu ở ngoài tiến vào rồi tiến hành đoạt xá!”

“Mà ta là người đi đầu tiên, cho nên mới không có bất ngờ gì xảy ra, ta trúng chiêu rồi!” Mạc Lan thánh cảm cười khò một tiếng nói ra.

Trên mặt Diệp Trường Sinh lộ ra vẻ đăm chiêu: “Nhưng xem ra, có lẽ người này đã thất bại?”

“Ừm, nó đã thất bại, nhưng cũng khiến cho ta phải trả một cái giá cực kỳ nặng nề, đến nay vẫn đang nằm trong quá trình kéo dài hơi tàn!”

“Tin tức có liên quan tới thế giới kia là ta biết được trong trí nhớ còn sót lại của hắn, lúc con Khổng Tước này độ phi kiếp cũng vừa vận thấy được tân sinh của thế giới kia!”

“Nhưng lúc đó nó đã vô lực phá vỡ màng thai của thế giới kia, cho nên chỉ có thể bố trí như thế, chờ mong sau khi đoạt xá, một lần nữa tu thành Đại Thừa, tiến vào thế giới kia!”

“Nhưng... Ha ha, chung quy nó không thể đầu lại ta!”

“Mười vạn năm qua đi, thế giới mới vừa sinh ra kia hắn là đã bước đầu thai nghén ra Thiên Địa Thai Bàn rồi, hiện tại chính là thời điểm thích hợp nhất để chúng ta xuống tay, chậm thêm

một chút nữa có khả năng sẽ xuất hiện ý thức Chân Linh rồi!” Hai con người Mạc Lan thánh cầm tòa sáng nói.

“Vị Đại Thừa kia của Ngũ Quang tộc biết chuyện của thế giới này không?” Ánh mắt Diệp Trường Sinh hơi híp lại hỏi.

“Hắn hẳn là không biết, thế nhưng những năm gần đây, hắn cũng một mực không buông tha động phủ này, bởi vì hắn biết trong đó có một tôn Chân Linh lưu lại di bảo!”

“Bên ngoài cấm chế lôi hải kia hẳn cấu tạo một tòa trận pháp quy mô khổng lồ, bao phủ toàn thân hắn lại!”

“Mặc kệ là ta muốn chạy trốn, hay là những người bên ngoài muốn đi vào, đều sẽ bị hắn nhận ra được, từ đó lập tức xuất hiện!” Mạc Lan thánh cầm thở dài một tiếng nói ra.

“Thì ra là thế!” Diệp Trường Sinh khẽ gật đầu, chân mày hơi nhăn lại.

Ngũ Quang tộc Dịch Đại Thừa không phải là nhân vật dễ đối phó, nhưng nếu muốn cứu Mạc Lan thánh cầm, cũng không thể không chống lại người này.

Diệp Trường Sinh trầm ngâm một lát, cuối cùng nói: “Vị Đại trưởng lão Ngũ Quang tộc kia giao cho ta đối phó!”

“Vậy Diệp huynh tính khi nào thì khởi hành?” Mạc Lan thánh cầm hỏi.

“Về Thiên Linh Vực xử lý một số chuyện đi!” Diệp Trường Sinh ngập ngừng nói.

Phi chu trong chớp mắt biến mất không thấy gì nữa, không lâu sau đã về tới Linh Hoàng thành.

Diệp Trường Sinh tìm tới Linh Hoàng, thần sắc có chút trịnh trọng hỏi nàng: “Diệu Ngọc đạo hữu, trong khoảng thời gian gần đây có nhân vật nào không rõ nào đó tìm tới Linh Hoàng thành không?”

Linh Hoàng nghe những lời này, trên mặt lộ ra một tia kinh ngạc: “Cái này thì không có, Diệp huynh hỏi như vậy chẳng lẽ là trêu chọc phải phiền toái gì hay sao?”

“Quả thật có chút phiền phức, nếu như có nhân vật không rõ nào đó tìm tới muốn gặp ta, mà ta không có ở đây, liền làm

phiền đạo hữu kéo dài một chút!”

“Đương nhiên, đạo hữu cố gắng hết sức là được, nếu như thực lực đối phương quá mạnh, vẫn nên lấy an nguy của bản thân làm trọng!” Diệp Trường Sinh còn nói thêm.

Thấy dáng vẻ nghiêm túc của Diệp Trường Sinh như vậy, sắc mặt Linh Hoàng không khỏi ngưng trọng, rốt cuộc Diệp Trường Sinh đã đắc tội với thế lực nào?

Lấy thực lực của hắn bây giờ, có thể khiến hắn trình trọng như vậy, chỉ sợ không chỉ là một thế lực Đại Thừa?

“Kỳ thực, Diệp huynh cũng không cần quá mức lo lắng, Nhân Yêu hai tộc chúng ta được Thượng Cổ Tiên Trận bảo vệ, cho dù là Đại Thừa cũng không cách nào cưỡng ép xông vào!”

“Bất kỳ dị tộc nào muốn đi vào đều phải thông qua Thiên Uyên Thành, phải có báo cáo đã!”

“Nếu như là tồn tại Hợp Thể, phải giao cho Thánh Đảo thẩm tra, Thánh Đảo đồng ý, mới có thể đi vào, nếu là tồn tại Đại Thừa mà nói, phải đạt được Ngao tiên bối cùng Mạc tiên bối đồng thời đồng ý, mới có thể đưa đến!”

“Mà nếu như có người muốn xông vào, tòa tiên trận này cũng không phải dễ xông vào như vậy, có hai tộc đại tọa trấn, chỉ ít cũng phải có ba đến bốn Đại Thừa mới nắm chắc đánh vỡ Thiên Uyên Thành tiến vào!” Linh Hoàng nhớ lại một ít kinh lịch của mình, nói như thế.

Nàng cùng Đại trưởng lão Thiên Bằng tộc Kim Duyệt là hảo hữu, lúc trước Kim Duyệt muốn tới Nhân tộc thăm hỏi nàng, mặc dù nàng được vị Linh Hoàng này ra mặt, cũng là phé đi rất lớn mới để nàng tiến vào.

Nhân Yêu lưỡng tộc, tương đối là phong bế vô cùng tốt.

“Ừm, đúng là như thế, nhưng ta sợ Thiên Uyên Thành bên kia và Thánh Đảo bên kia xảy ra vấn đề gì, cho nên mới nhờ đạo hữu!”

“Đạo hữu chỉ cần giúp ta ngăn cản Hợp Thể tồn tại là được, tồn tại cấp Đại Thừa, ta sẽ giao phó cho người khác!” Ánh mắt Diệp Trường Sinh lóe lên quang mang nói.

“Diệp huynh cứ yên tâm, chỉ cần các nàng ở trong Linh Hoàng thành của ta, ta nhất định sẽ làm cho các nàng bình yên vô sự!” Linh Hoàng thân nhiên cười, vui vẻ nói.

Loại chuyện như vậy, cho dù Diệp Trường Sinh không nói, nàng cũng sẽ làm.

Diệp Trường Sinh an bài gia quyến của mình tại Linh Hoàng thành, bản thân cũng tín nhiệm đối với Linh Hoàng.

Tất nhiên Linh Hoàng sẽ không phụ lòng tín nhiệm này.

“Vậy thì đa tạ đạo hữu rồi, không lâu sau ta sẽ thử tiến giai Đại Thừa, nếu như thành công, liền giúp đạo hữu đột phá!”
Diệp Trường Sinh hứa hẹn.

Hai mắt Linh Hoàng nghe vậy chợt sáng lên, vội vàng cười khẽ một tiếng, nói: “Vật thân thể có thể rất chờ mong Diệp huynh rồi!”

“Ha ha ha, chắc chắn sẽ không để Diệu Ngọc làm người thất vọng!”

.....

Sau khi cùng Linh Hoàng nói chuyện một hồi, Diệp Trường Sinh trở lại chỗ ở của mình, Nam Cung Uyển, Nguyên Dao cùng mọi người đều nhờ hần.

Sau đó, hần ở lại Linh Hoàng thành hai tháng, sau khi làm một chút bố trí, hần liền mang theo Mạc Lan thánh cầm chuẩn bị lại vào Man Hoang rồi.

Chỉ là khi Diệp Trường Sinh và Mạc Lan thánh cầm sắp đến Thiên Uyên Thành, pháp khí hần giao cho Mạc Giản đột nhiên nóng lên.

Diệp Trường Sinh trong lòng hơi động, vội vàng lấy pháp khí kia ra, đánh ra một đạo pháp quyết.

Lập tức, trước mặt xuất hiện một màn sáng, màn sáng như sóng gợn dập dờn, sau một khắc khuôn mặt Mạc Vô Kiệt xuất hiện trên màn sáng.

“Diệp đạo hữu, có chuyện có thể phiền tới người đến Thiên Uyên Thành một chuyến!” Thần sắc Mạc Giản có chút ngưng trọng nói.

“Ồ, ta đang đi về hướng Thiên Uyên thành bên này, có chuyện gì vậy?” Trong lòng Diệp Trường Sinh hơi động, mơ hồ đoán được cái gì, hỏi.

“Ngươi có biết Hách Liên thương mình? Thế lực này có người tìm ngươi!” Mạc Giản Ly nghiêm túc nói.

“Quả nhiên là tìm tới tận cửa!” Diệp Trường Sinh thầm nghĩ.

“Hách Liên thương mình, ta biết, nguyên nhân bọn họ tìm ta ta cũng biết rõ, làm phiền Mạc đạo hữu trước giúp ta chăm sóc một chút, ta lập tức tới ngay!” Diệp Trường Sinh lập tức nói.

“Được!”

.....

Thu hồi pháp khí, Diệp Trường Sinh nói với Mạc Lan thánh cầm bên cạnh: “Mạc Lan tiên tử, chúng ta phải tăng tốc!”

Dứt lời, cũng không đợi Vĩnh Lan thánh cầm phản ứng, trực tiếp đưa tay nắm lấy vòng eo nhỏ nhắn của nàng, sau một khắc Thiên Phượng Sí xuất hiện.

“A!”

Mạc Lan thánh cầm không kịp đề phòng, hô khẽ một tiếng, lập tức hào quang lóe lên, hai người liền biến mất không thấy.

Trong một lầu các nào đó tại Thiên Uyên Thành, một vị lão giả và một thanh niên mặt lộ vẻ tươi cười ngồi ở trên ghế, thần nhiên nhận lấy trà.

Thần sắc bọn hắn rất là thông dong, mặc dù tu vi là Hợp Thể đỉnh phong, nhưng đối mặt một vị Đại Thừa cũng không sợ hãi chút nào.

Ngược lại vị Đại Thừa mặt mũi hiền lành đối diện bọn họ, thần sắc lại có vẻ thông dong.

Chủ khách điên đảo giống như trước!

Hào quang lóe lên, Diệp Trường Sinh từ cửa đi vào, Mạc Ly nhìn thấy hắn, trong lòng lập tức buông lỏng.

Đứng dậy, Mạc Giản Ly cười ha ha một tiếng, nói: “Diệp đạo hữu, cuối cùng ngươi cũng tới, hai vị này chính là khách quý

đến từ Hách Liên thương minh, nói là có chuyện vô cùng trọng yếu muốn tìm người!”

Diệp Trường Sinh chấp tay: “Đa tạ Mạc đạo hữu đã giúp ta chiêu đãi, hai vị tìm Diệp mỗ có chuyện gì sao?”

Nhìn thấy Diệp Trường Sinh tiến đến, hai vị tu sĩ Hách Liên Thương Minh này thần sắc hiện lên một tia quang mang khác thường.

Hai người cũng đứng dậy, vị lão giả tóc trắng xoa kia chấp tay nói: “Bỏn mình quả thực có một chuyện vô cùng trọng yếu muốn hỏi Diệp đạo hữu một chút, Diệp đạo hữu bên này có chỗ nào thanh tĩnh không?”

Nói xong, người này còn nhìn thoáng qua Mạc Ly, hiển nhiên là không muốn bất luận kẻ nào ngoại trừ Diệp Trường Sinh đều tham dự vào.

“Nếu Diệp đạo hữu đã đến, mấy vị khách quý này giao cho người chiêu đãi, Mạc mỗ còn có một số việc phải xử lý, vậy đi trước!” Mạc Ly cười ha ha nói.

Hắn đi nhanh ra ngoài, đồng thời cũng truyền âm cho Diệp Trường Sinh: “Diệp đạo hữu, mặc kệ là chuyện gì, đối mặt với người của Hách Liên Thương Minh nhất định phải thận trọng, thế lực này không giống tiểu tộc của Dạ Xoa tộc!”

“Mạc đạo hữu yên tâm, Diệp mỗ biết chuyện này!” Diệp Trường Sinh trả lời.

Sau khi Mạc Giản đi ra ngoài, Diệp Trường Sinh vung tay lên, một đạo hào quang năm màu xuất hiện, bao trùm cả tòa lầu các.

Sau đó, hắn ngồi xuống đối diện hai vị Hợp Thể kia, sắc mặt bình thản nói: “Diệp mỗ tự hỏi chưa bao giờ tiếp xúc với Hách Liên Thương Minh, hai vị tìm ta là vì chuyện gì?”

Hai người nghe vậy liếc nhìn nhau, cũng lần lượt ngồi xuống.

Lão giả tóc trắng sau khi cân nhắc một chút, chậm rãi hỏi: “Xin hỏi Diệp đạo hữu, có phải đã từng chiếm được một lá cờ giống như pháp bảo hay không?”

“Diệp mỗ đã lấy được pháp bảo hình lá cờ rất nhiều, hai vị không ngại mở ra cửa sổ trời nói trắng ra đi!” Diệp Trường

Sinh đột nhiên nói.

“Tốt, nếu Diệp đạo hữu hào sảng như vậy, lão phu cứ nói thẳng, Diệp đạo hữu hẳn là đã từng chiếm được món Huyền Thiên Chi Bảo thứ mười được xếp trên Hỗn Độn Vạn Linh Bảng rồi chứ?” Lão giả và thanh niên kia hai mắt nhìn chăm chăm vào Diệp Trường Sinh hỏi.

“Thì ra các người tới là vì chuyện này. Không sai, ta thật sự có được qua Phiên Thiên kỳ!” Diệp Trường Sinh bỗng nhiên cười một tiếng, không hề giấu diếm nói.

Thái độ này của hắn, ngược lại làm cho hai người kia có chút kinh ngạc, phảng phất như không dự liệu được, hai người liếc nhau, trong mắt đều hiện lên dị sắc.

“Diệp đạo hữu không có phủ nhận, chuyện này thì dễ xử lý rồi, kỳ thật đạo hữu có chỗ không biết, lá Phiên Thiên Kỳ kia vốn là Huyền Thiên chi vật vô ý mất đi của Hách Liên Thương Minh chúng ta, hiện tại hy vọng đạo hữu có thể trả lại!” Lão giả tóc bạc hai mắt nhíu lại, nói ra lời này.

Trực tiếp không chút khách khí lấy nửa cây Phiên Thiên Kỳ mà hắn chưa bao giờ thấy qua nói thành nhà mình.

Diệp Trường Sinh nghe thế, ánh mắt lợi hại quan sát tỉ mỉ trên mặt hai người.

Ánh mắt của hắn sâu lắng, làm cho người ta nhìn không ra suy nghĩ cái gì, rõ ràng không có địch ý gì, nhưng lại làm cho hai vị Hợp Thể này cả người phát lạnh, phảng phất như bị một loại thượng cổ Chân Linh nào đó theo dõi.

Lão giả tóc bạc vận công triệt tiêu hàn ý trong lòng, miễn cưỡng cười một tiếng, hỏi: “Vì sao Diệp đạo hữu nhìn chúng ta như vậy? Chẳng lẽ cảm thấy lời lão phu nói có vấn đề gì sao?”

Ánh mắt Diệp Trường Sinh trở nên bình thản, bộ dáng thản nhiên nói:

“Âm kỳ phiên Phiên Thiên chắc là ở trong tay các ngươi nhỉ? Lá cờ mặt trời kia có phải của các ngươi hay không, ta cũng không biết!”

“Đương nhiên, cho dù là của các ngươi thì cũng không liên quan gì đến ta hết!”

Nghe Diệp Trường Sinh nói vậy, lão giả tóc bạc chợt biến sắc: “Ý Diệp đạo hữu là?”

Vừa dứt lời, một cọng lông chim ngũ sắc từ trong tay áo Diệp Trường Sinh bay ra, rơi xuống trên mặt bàn trước mặt hai người.

Một luồng gợn sóng bềnh bềnh từ trên cái lông chim kia tản ra, đó là một loại khí tức cao quý cổ xưa.

Nhìn thấy cái lông vũ này, trong nháy mắt lão giả tóc bạc cùng thanh niên không nói lời nào kia, sắc mặt lập tức trở nên vô cùng khó coi.

“Tin rằng hai vị không khó nhận ra cọng lông chim này xuất từ loại chân linh nào, không ngại nói thật cho các ngươi biết, sau khi đạt được lá cờ xóc thiên kỳ kia, ta liền liên hệ chủ nhân của cây lông chim này, dâng nửa kiện Huyền thiên chi bảo lên!”

“Lại nói tiếp, phiên phiên Phiên Thiên chia làm bí mật về dương kỳ và âm kỳ, Diệp mỗ vẫn là nghe được từ vị tiên bối kia!” Trên mặt Diệp Trường Sinh lộ ra nụ cười rạng rỡ, hiền lành nhìn hai người kia nói.

Mà nhìn thấy nụ cười của hắn, hai vị tu sĩ Hợp Thể kỳ của Hách Liên Thương Minh kia, tim đã hơi trầm xuống.

Quan hệ giữa Diệp Trường Sinh và Thiên Phượng, chuyện này bọn họ đã sớm biết.

Lúc trước, bọn họ điều tra được tung tích của Diệp Trường Sinh ở Phi Linh tộc, biết được hắn đã đi tới Cổ Lê tộc.

Lúc chạy đến Cổ Lê tộc điều tra, biết được hắn đã đến Lôi Minh đại lục, hơn nữa cũng nghe nói từ một vị trưởng lão Cổ Lê tộc nơi đó về chuyện Diệp Trường Sinh lấy ra Thiên Phượng Long.

Khi nghe được tin tức này, Hách Liên Thương Minh cảm thấy chuyện không ổn, kết quả Minh Tôn mời ra bích ảnh suy tính, quả nhiên không tính được tung tích lá cờ che trời kia.

Suy tính không được, chỉ có hai khả năng, một là lá cờ mặt trời này ở một nơi rất đặc biệt, ngăn cách thiên cơ.

Thứ hai, nó rơi vào tay một vị cường giả tuyệt đỉnh, Bích Ảnh không suy tính được vị cường giả kia.

Kết hợp với chuyện Diệp Trường Sinh quen biết Thiên Phượng, xem ra càng có thể là vậy sau.

Cho nên, Thương Minh lúc ấy đã đoán được, không khéo Diệp Trường Sinh đã đem Phiên Thiên Kỳ đưa cho Thiên Phượng.

Nhưng cuối cùng bọn họ vẫn ôm suy nghĩ vạn nhất, muốn tìm được Diệp Trường Sinh, tự mình hỏi.

Kết quả, hôm nay vừa gặp mặt, Diệp Trường Sinh quả nhiên đáp án cho bọn họ.

“Hai vị sau khi trở về không ngại nói cho các người người chủ sự của Thương Minh, nếu các người muốn liên hệ cùng vị Thiên Phượng tiên bối kia, có thể tìm ta, ta có thể giúp các người dựng cầu!”

“Lại nói tiếp, quả thật ta cũng không biết lá cờ này có quan hệ gì với Thương Minh các ngươi, nếu không không biết chừng lúc trước ta sẽ nghĩ cách liên hệ với các ngươi!” Diệp Trường Sinh cười tủm tỉm nói.

Vừa nghe nói như thế, da mặt hai vị Thương Minh kia lập tức run rẩy.

Trên mặt lão giả tóc trắng xoá nặn ra một nụ cười còn khó coi hơn cả khóc, thanh âm khô khốc nói: “VẬY ĐA TẠ DIỆP ĐẠO HỮU!”

Đây là thanh niên bên cạnh đột nhiên nói: “Diệp đạo hữu giao kiện Phiên Thiên kỳ kia cho vị Thiên Phượng tiền bối kia khi nào?”

Nhìn đối phương một cái, Diệp Trường Sinh đột nhiên hỏi: “Sao vậy, đạo hữu đang hoài nghi lời nói của ta à? Nếu trên tay các ngươi đã nắm giữ tám âm kỳ kia, hẳn là có thể cảm ứng được vị trí của Dương kỳ mới đúng!”

“Nếu lá cờ mặt trời ở trên người ta, các ngươi không phải đã sớm suy tính ra rồi sao?”

Lão giả nhú mày, đưa tay ngăn câu nói tiếp theo mà vị thanh niên kia muốn nói, hắn hướng về phía Diệp Trường Sinh hiền lành cười, nói:

“Đa tạ Diệp đạo hữu đem việc này nói cho chúng ta biết, không nghĩ tới trong này vậy mà liên lụy đến nhân vật lớn như vậy, cũng không phải là chúng ta có thể tham dự! “

“Chúng ta sẽ chuyển ý tốt của Diệp đạo hữu đến cho các vị tiền bối của Thương Minh, có lẽ các vị tiền bối sẽ đến tìm Diệp đạo hữu hỏi thăm một chút chuyện về Thiên Phượng tiền bối!”

“VẬY DIỆP MỒ SẼ CUNG KÍNH ĐỢI ĐẠI THỪA CỦA HÁCH LIÊN THƯƠNG MINH CÁC NGƯỜI GIÁNG LÂM!” Diệp Trường Sinh bình tĩnh nói.

Lão giả nghe vậy gật đầu nhẹ, đứng dậy nói: “VẬY HAI NGƯỜI CHÚNG TA CÁO TỪ TRƯỚC!”

“Hai vị đạo hữu đi thông thả!”

.....

Hai người này thật sự là dứt khoát, sau khi nói xong liền rời khỏi Thiên Uyên Thành, tiến vào trong Man Hoang.

“Dựa theo tốc độ của hai người này, muốn trở lại Hách Liên thương minh phải mấy chục năm sau, ta thật ra cũng không cần quá lo lắng!” Diệp Trường Sinh thầm nghĩ trong lòng.

Nhân tộc, cùng với bên trong mấy tiểu tộc xung quanh đây, đều không có truyền tống trận cỡ lớn. Muốn vượt qua Man Hoang, tổn hao thời gian cũng không ngắn.

Hách Liên thương minh có lẽ sẽ thiết trí một vài truyền tống trận khắp nơi trên đại lục để thuận tiện cho việc buôn bán, nhưng mà trong khu vực vắng vẻ này lại không hề tồn tại.

Dù sao, chi phí xây dựng cự ly xa truyền tống trận cực kỳ đắt đỏ, nhân tộc tiểu tộc như vậy thậm chí còn không có năng lực xây dựng.

Mặc dù Hách Liên thương minh có năng lực, nhưng tài nguyên mà bọn họ nắm giữ cũng không đủ để họ lắp đặt truyền tống trận ở các nơi trong Linh Giới. Dù sao bọn họ cũng không thể nắm giữ năng lực phục chế như Diệp Trường Sinh.

Bởi vì vấn đề về công nghệ truyền tống, cộng thêm mỗi một khối đại lục ở Linh Giới bởi vì chi phí kết nối giữa các tộc với nhau quá mức mênh mông, chi phí qua lại cao đến dọa người.

Phi Linh tộc xem như là một tộc đàn trung đẳng khá gần Nhân tộc, nhưng Hàn Lập hợp thể trung kỳ khi bay đến Phi Linh tộc, cũng tiêu phí hơn bảy mươi năm thời gian.

Có thể thấy được khoảng cách này đã vượt xa trình độ nào!

Chính vì vậy, dù cho Diệp Trường Sinh biểu hiện ra thực lực nghịch thiên như vậy, muốn tên của hắn truyền vào trong tai những đại tộc ở Linh giới, có thể phải mất mấy chục tới trăm năm mới được.

Mặc dù là Hách Liên Thương Minh linh thông nhất, nhưng trước loại khoảng cách mênh mông này, phản ứng cũng vô cùng chậm chạp.

Diệp Trường Sinh trở lại Nhân tộc đã bao nhiêu năm, nhân thủ của bọn họ mới chạy tới Nhân tộc.

Một loạt tiếng bước chân truyền đến, Mạc Ly xuất hiện ở cửa ra vào. Hắn đi vào lầu các, vẻ mặt ân cần hỏi thăm: “Diệp đạo hữu, người Thương Minh này tìm người không phải chuyện phiền toái gì chứ?”

“Cũng không phải đại sự gì, tuy nhiên ta muốn đi Man Hoang một chuyến, nếu như lúc ta chưa trở về, Hách Liên thương minh lại có người tới, mong rằng Mạc đạo hữu có thể giúp ta chiêu đãi một chút!” Diệp Trường Sinh đứng lên nói.

Mạc Giản Ly nghe hiểu đại khái ý tứ của hắn, thần sắc ngưng trọng gật đầu nhẹ: “Người là tương lai của Nhân tộc ta, lão phu tất nhiên sẽ giúp người bảo vệ tốt hậu phương!”

“Nhưng vạn sự của lão phu vẫn phải lấy sự tồn vong của nhân tộc làm chủ, nếu như người đến không nhiều lắm, Mạc mỗ có thể hỗ trợ ứng đối một chút, nhưng nếu là quá nhiều người đến, Mạc mỗ chỉ sợ sẽ không đếm xỉa đến!”

“Mạc đạo hữu cứ làm hết sức là được, kỳ thật có lẽ cũng là do ta lo lắng quá nhiều, Hách Liên thương minh bên kia hẳn là sẽ không làm gì!” Diệp Trường Sinh ngậm hồ nói.

Mạc Giản Ly nghe vậy nhẹ gật đầu: “Trong khoảng thời gian trước khi ma kiếp giáng lâm, Mạc mỗ đều bế quan tại khu vực phụ cận Thiên Uyên Thành. Diệp đạo hữu đi nhanh về nhanh đi, lão phu còn đang chờ người làm điển lễ Đại Thừa đây!”

“Ha ha, Dung Diệp mỗ cuống ngạo một câu, Mạc đạo hữu hiện tại có thể chuẩn bị!” Diệp Trường Sinh cười ha ha nói.

“A, vậy lão phu coi như là thật rồi!”

.....

Một lát sau, hai bóng người rời khỏi Thiên Uyên thành, Diệp Trường Sinh dẫn theo Mạc Lan thánh cầm, sau lưng hai cánh chột lóe, biến mất không thấy đâu.

Vùng chiến trường cổ mà Mạc Lan thánh cầm đã rơi vào kia, ở khu vực trung bộ của đại lục, khoảng cách bình thường mênh mông như thế mà đổi lại là Đại Thừa thì tổn hao rất nhiều thời gian để lên đường.

Nhưng trước mặt Diệp Trường Sinh có Thiên Phượng sí, khoảng cách này cũng không tính là gì.

Thiên phượng sí chột loé, khoảng cách trăm vạn dặm, mặc dù không ngừng thi triển pháp bảo này rất tiêu hao pháp lực, nhưng đối với Diệp Trường Sinh hiện giờ mà nói, chút pháp lực ấy vẫn có thể gánh vác được.

Vài ngày sau, hai người đã tới khu chiến trường cổ kia.

“Diệp huynh, chiến trường cổ này vẫn rất nguy hiểm, trong đó một số địa phương, đối với Đại Thừa mà nói cũng không dám tùy tiện đặt chân, tiếp theo hãy để ta dẫn đường cho ngươi!”

Mạc Lan thánh cầm vén nhẹ mái tóc bên tóc, hai gò má hơi ửng đỏ nói.

Diệp Trường Sinh gật đầu: “Làm phiền tiên tử!”

Hai người vừa bước lên mảnh đất này, lập tức cảm nhận được một cỗ sát khí nồng đậm, sát khí đánh tới như muốn khiến người ta điên cuồng, tâm trí bị ảnh hưởng nghiêm trọng.

Lập tức thần thức và pháp lực bị áp chế mạnh mẽ.

Diệp Trường Sinh khẽ nhíu mày, ngẩng đầu nhìn bầu trời u ám, hẳn cảm thấy Nguyên Anh của mình như bị đeo lên từng gông xiềng.

Đó là lực lượng pháp tắc!

“Nghe nói thời thượng cổ, tu sĩ ngã xuống nơi đây, chỉ là Chân Linh còn có không thua gì một tay, quân đội mấy đại tộc lại toàn quân bị diệt!”

“Chính là bởi vì người chết quá nhiều, cường giả quá nhiều, dẫn đến nơi đây biến thành một nơi không lông, trăm ngàn năm qua rất ít người dám tiến vào!”

“Trong này tràn ngập đủ loại nguy hiểm, cho dù là tồn tại Đại Thừa không cẩn thận cũng có khả năng vẫn lạc, đương nhiên trong này cũng có không ít cơ duyên, cũng không thiếu ở chỗ này gặp phải vận khí, sau đó một bước lên trời!” Mạc Lan thánh cầm dùng thanh âm nhu hòa của nó nói với Diệp Trường Sinh.

Diệp Trường Sinh gật đầu, trong chiến trường cổ này đôi khi sẽ ẩn chứa các loại cơ duyên.

Chiếc Huyền Thiên tàn bảo của Hư Linh chính là nhặt được từ trên một chiến trường cổ, nói không chừng chiến trường cổ mà hắn nói chính là chỗ này.

Loại này chiến trường cổ nguy hiểm tự nhiên là không cần nói nhiều, nếu như không nguy hiểm mà nói, bên trong bảo vật sớm đã bị người nhặt sạch sành sanh rồi, nào còn đến lượt hư linh đi nhặt một kiện Huyền Thiên tàn bảo!

“Ồ, tính toán thời gian, Hư Linh hắn là còn chưa tìm được món Huyền Thiên tàn bảo kia trên chiến trường kia chứ?”

Diệp Trường Sinh trong lòng hơi động, thầm nghĩ như vậy.

Ánh mắt hắn nhìn bốn phía, lập tức trở nên chuyên chú hơn rất nhiều.

Từ đây có đủ loại dấu vết cũng có thể nhìn ra được sự thâm thiết của tràng hạo kiếp Linh giới từ thời cổ đại.

Bách Tộc đại chiến, Chân Linh chi kiếp...

Có quá nhiều miêu tả tên họ, nghe nói trong trận chiến đó chỉ là tồn tại cấp Chân Linh, liền xuất hiện hơn trăm vị.

Mặt trời ở Linh giới đã được đánh mấy lượt, có thể thấy được sức mạnh của trận chiến đó cao đến mức nào!

Linh giới hiện tại, cho dù là mười đại cường giả kia, chỉ sợ cũng không có ai dám nói mình có thể đánh nát một vòng thiên thể.

Đại Thừa có thể đi lên thiên thể đều rất ít!

Bởi vì, muốn tiếp xúc với thiên thể thì cần phải có sự lĩnh ngộ nhất định với pháp tắc thì mới được.

Bất quá nói trở lại, đến bây giờ cũng không ai có thể nói rõ trận chiến lúc trước là bộc phát như thế nào.

Có người nói là bởi một bộ thi thể Tiên nhân, có người nói là vì một cơ hội phi thăng, còn có người nói là vì phản kháng các tộc đàn bá chủ Linh giới, Tà Long tộc...

Nhân tộc đặt chân trong thời gian quá ngắn ở Linh giới, trận chiến đó quan hệ với Nhân tộc không lớn, cho nên Diệp Trường Sinh cũng không cách nào từ Nhân tộc lấy được bao nhiêu thông tin có liên quan tới trận chiến đó.

Chỉ là, dựa vào tin tức hần đạt được, trận chiến đó rất có thể là từ khi Linh giới sinh ra đến nay, tất cả mâu thuẫn được thai nghén ra tổng bộc phát.

Những tồn tại có thể đánh nát nhật nguyệt, e rằng cũng chỉ có chân linh sơ đại được sinh ra bẩm sinh kia mà thôi!

Bọn họ điều động lực lượng pháp tắc lưu lại, bao phủ ở trên chiến trường cổ như vậy, để đảm hậu bối Đại Thừa đều phải nơm nớp lo sợ.

Cho nên nói theo một khía cạnh nào đó, ở Linh Giới lưu truyền chân linh có thể địch nổi Chân Tiên thuyết pháp này cũng không có vấn đề gì.

Những thật linh được sinh ra từ Tiên Thiên, mỗi một con đều mạnh mẽ đến kinh người.

Càng là giới diện cường đại thì huyền thiên chi bảo được thai nghén ra càng mạnh mẽ, chân linh cũng là đạo lý tương tự, bởi vì trên bản chất hai thứ này là giống nhau.

Một giới diện khổng lồ như Linh giới, dù cho một ít Chân Tiên hạ giới có chịu áp chế đi chăng nữa thì cũng không thể đánh lại những Chân Linh sơ đại kia.

Dù sao, người ta thực sự nắm giữ pháp tắc, mà Chân tiên lại không nhất định nắm giữ pháp tắc.

Như Diệp Trường Sinh gặp được con thiên phượng kia, từ bối phận mà nói, đều thuộc về đời hậu bối chân linh tiên thiên.

Thi thể La Hầu của Cô tộc kia hơn phân nửa thuộc về một Tiên Thiên Chân Linh, nếu không tầm thường Chân Linh không thể nào làm được khủng bố như vậy.

Nhưng tất cả những thứ này đều tan biến theo trận chiến mây khói kia, sau trận chiến đó, Linh giới hầu như sẽ không còn được gặp lại những Chân Linh đỉnh cấp nữa!

Không biết bọn họ đã phi thăng hay là đi du đãng trong giới diện.

Diệp Trường Sinh thu hồi suy nghĩ, đi theo Mạc Lan thánh cầm về phía trước, trong lòng lại đang suy tư, không biết giới diện theo như lời Mạc Lan thánh cầm, có thể so sánh với Linh giới hay không.

Nàng biết kỳ thật cũng không nhiều, chỉ biết đó là một giới diện ngang cấp với Linh giới.

Nhưng giới diện cùng cấp với Linh giới cũng rất nhiều, cũng chia thành nhiều giới lớn nhỏ.

Tiểu thể giới mà Hách Liên thương minh phát hiện, cũng là đồng cấp với Linh giới, tiểu tu la giới, cũng đồng cấp với Linh giới, nhưng những giới giao dịch này hoàn toàn không có cách nào so sánh với Linh giới.

Thậm chí Ma giới và Linh giới cũng không thể so sánh.

Một giới diện cường đại đã quyết định bên trong đó ẩn chứa tạo hóa lớn nhỏ, đương nhiên Diệp Trường Sinh hy vọng giới diện càng lớn càng tốt.

Nhưng cụ thể thế nào, cuối cùng phải đợi đến sau đó mới có thể biết được.

Trong chiến trường cổ, sau khi liên tiếp đi hơn ba tháng, bước chân của Thiên Lan thánh cầm bỗng nhiên dừng lại, cảm khái nói: “Tới rồi!”

Diệp Trường Sinh nghe vậy nhìn về phía trước, chỉ thấy xa xa, một mảnh hắc vụ nồng đậm đến cực điểm che phủ cả thiên địa, phảng phất một mảnh bình chướng, khiến thần thức người ta không cách nào thăm dò vào trong đó.

Nơi đây chính là khu vực trung tâm của chiến trường cổ này, có người nói những Chân Linh năm xưa đều đã chết ở nơi này.

Hôm nay muốn ở trong bầu không khí dày đặc sát khí như vậy tìm được vật có linh tính như Chân Linh huyết nhục, hơn phân nửa là rất khó khăn.

Nhưng mà, một ít xương cốt, tài liệu trên người của Chân Linh thì vẫn có khả năng tồn tại ở trong này.

Cũng chính những thứ này sẽ thường xuyên hấp dẫn một ít tu sĩ Hợp Thể, Đại Thừa tiến vào.

Bất quá, phạm vi khu vực này dù sao cũng tương đương rộng lớn, khả năng kéo dài mấy ức dặm, mấy chục ức dặm.

Cho nên, mặc dù giờ phút này trong khu vực hạch tâm chiến trường cổ cũng có người khác tồn tại, nhưng lúc Diệp Trường Sinh cùng Mạc Lan thánh cầm tới đây, lại không gặp người nào.

Hai người đón lấy sát khí dày đặc kia, đi vào trong đó, chỉ một thoáng cảm giác đủ loại cảm xúc tiêu cực như muốn xông lên đầu.

“Trong khu vực này, cho dù là tu sĩ Hợp Thể cũng không thể nào ở lâu được, chỉ có tồn tại cấp Đại Thừa là có thể ở lâu!”
Vẻ mặt của Mạc Lan thánh cảm đầy nghiêm túc nói.

“Chỉ sợ tu sĩ Đại Thừa cũng sẽ không muốn ở địa phương này quá lâu!” Diệp Trường Sinh nhìn xung quanh rồi nói.

“Năm đó ta cùng vị Đại trưởng lão Ngũ Quang tộc kia ở nơi này cũng nhiều lần tao ngộ nguy hiểm, thiếu chút nữa vẫn lạc, nơi này ngoại trừ các loại pháp tắc khủng bố còn sót lại bên ngoài, còn có một ít vết nứt không gian khó hiểu!”

“Một khi rơi vào trong đó, không biết sẽ truyền tống người ta đến địa phương nào, có thể sẽ gặp phải nguy hiểm khó hiểu!”
Mạc Lan thánh cảm nhìn bốn phía, lòng còn trống, nói.

“Không sao, ta cảm ứng không gian vẫn tương đối linh mẫn, mặc dù có vết nứt không gian, cũng có thể dễ dàng phát hiện,

đạo hữu cứ việc dẫn ta đến đó là được!” Diệp Trường Sinh mỉm cười nói.

“Vây thiếp thân cũng yên tâm rồi, mời Diệp huynh đi theo ta!”

Dưới sự dẫn dắt của Mạc Lan thánh cầm, hai người đi xuyên qua một hướng khác.

Mặc dù con đường này Lam Thánh Cầm vạn năm trước chỉ đi qua một lần, nhưng hôm nay bước lên mặt đất nơi này, nàng tương đương với việc xe nhẹ đường quen.

Từng ngọn núi cháy đen, đại địa đỏ tươi, sa mạc rộng lớn bị hai người bỏ lại phía sau. Một đường đi tới, trên mặt đất thường xuyên nhìn thấy một biển xương trắng mênh mang, phẳng phất như một biển xương trắng.

Phần lớn những hài cốt này đều rất to lớn, thể hiện ra thân thể khổng lồ khi còn sống của nó. Nhìn kỹ thì có thể thấy được rất nhiều loại hài cốt không thuộc về bất cứ chủng tộc nào ở Linh giới hiện giờ.

Thoạt nhìn, đều là thượng cổ chủng tộc đã tuyệt diệt.

Linh giới trước đó bị Tà Long, Bạch Hồ, Thái Viên, Thiên Mục Tà Chu thống trị mười mấy chủng tộc khổng lồ, trên cơ bản đều là chân linh sinh sôi nảy nở mà thành, mạnh mẽ tuyệt luân.

Có thể nói, bọn chúng là nhóm sinh vật đầu tiên của Linh giới sau Tiên Thiên chân linh, sau khi bọn chúng bị tiêu diệt, mới có cục diện hưng thịnh của Linh giới hiện nay.

Những đại quân chủng tộc này chôn vùi không ít ở nơi đây, vì thế liền thành tựu một mảnh núi thây biển xương nơi này.

Đáng tiếc, theo thời gian trôi qua, những này thi cốt bên trong tinh hoa sớm đã mất không còn một mảnh, không còn giá trị gì.

Nếu không, những bộ hài cốt này sẽ không để không ở đây, sớm đã bị hậu nhân nhặt đi luyện bảo rồi.

Sau khi đi chừng bảy tám ngày lộ trình, phía trước bỗng nhiên xuất hiện một thung lũng cực lớn, rộng khoảng mấy vạn dặm, sâu đến mấy ngàn trượng.

Nói là một thung lũng chẳng bằng nói là một cái hồ sâu cực lớn.

“Đến rồi!” Mạc Lan thánh cảm bỗng nhiên ngừng lại, nhìn đại địa phía trước, trong đôi mắt đẹp dịu dàng hiện lên vẻ kích động mừng rỡ nói.

Diệp Trường Sinh đứng sóng vai với nàng, đứng trên không trung nhìn xuống thung lũng phía dưới, hai mắt bỗng nhiên híp lại.

“Diệp huynh cảm thấy phiền bồn địa này thoát nhìn như là cái gì?” Mạc Lan Thánh Cảm tự nhiên cười một tiếng, quay đầu nhìn về phía hấn hỏi.

“Một...Bàn tay!” Diệp Trường Sinh nhìn một lát, lẩm bẩm nói.

“Quả thật là một bàn tay, căn cứ tin tức ta lấy được trong trí nhớ của Ngũ Sắc Khổng Tước Chân Linh, đây có lẽ là một chương ấn xuống Sơn Nhạc Cự Viên tạo thành tình cảnh này!” Mạc Lan Thánh Cảm nói ra.

“Một chương như vậy, lập tức ấn chết một vị Đại Thừa tuyệt đối không phải là vấn đề, những chân linh đại chiến ở chỗ này, thật đúng là mạnh!” Diệp Trường Sinh cảm khái nói.

Một chương ấn xuống, đại địa lục chìm xuống, hung sát chi uy lưu lại cho dù cách hơn trăm vạn năm, vẫn có thể khiến người ta cảm nhận rõ ràng.

Lực phá hoại của những Chân Linh này thật đúng là đáng sợ, nếu như hiện tại Đại Thừa của Linh Giới cũng có thực lực như vậy, chỉ sợ Linh giới này sớm đã bị đánh cho vỡ nát từ lâu rồi.

Phải biết rằng, Linh giới dù là ở giới trung đẳng, cũng tuyệt đối là lớn nhất, ở trong tầng giới của Tiểu Nam Châu, có thể so sánh với Linh giới càng mạnh hơn rất nhiều.

Một giới diện như vậy, bản thân càng thêm chắc chắn, muốn tạo thành phá hoại không hề dễ dàng.

Cho dù là tu sĩ Đại Thừa, có thể làm được ở Linh giới cũng chỉ vẹn vẹn có uy lực Hám Sơn, có thể thay đổi địa hình rất có hạn.

Thiên Phượng đại chiến với Chân Linh Hỏa Ngạc, tạo thành một mảng sa mạc rộng lớn, đây đã là chiến lược cấp độ truyền thuyết.

Nhưng ở đây có cái này, tùy tiện một cái tát đã đánh ra hiệu quả như vậy.

Có thể tạo thành phá hoại như vậy ở Linh giới, nếu đối mặt với Nhân Giới, trực tiếp tát một cái là không thành vấn đề.

“Chỗ ở của thiếp thân bị nhốt ở phía dưới rồi!”

“Đi thôi!” Diệp Trường Sinh dẫn đầu bay về phía khu bồn địa, Thánh cầm Mạc Lan vội vàng theo sau.

Sau khi tiến vào thung lũng này, bay về phía trước một khoảng cách, Diệp Trường Sinh liền thấy được một màn sáng thật lớn, tựa như một cái chén lớn, chụp xuống, bao phủ khu vực trung tâm thung lũng này vào trong đó.

Mạc Lan thánh cầm bay tới, nhìn thấy màn sáng này, hít sâu một hơi nói: “Đây là trận pháp do vị Đại trưởng lão Ngũ Quang tộc kia lưu lại!”

“Ta bị nhốt ở bên trong vẫn không cách nào thoát thân ra được, chỉ cần có người xúc động trận pháp này, lập tức sẽ khiến hấn chú ý!”

“Cũng không phải là một tòa trận pháp mạnh mẽ cỡ nào!” Sau khi Diệp Trường Sinh cẩn thận quan sát một phen liền đưa ra kết luận.

“Đạo hữu hãy đứng hơi xa một chút!” Diệp Trường Sinh quay đầu nói với Thánh Cầm Mạc Lan.

“Kể tiếp tất cả đều trông cậy vào Diệp huynh!” Mạc Lan thánh cầm nói xong, thân hình nhanh chóng hướng ra phía ngoài bay đi, trong chớp mắt đã bay ra khoảng cách cực xa.

Diệp Trường Sinh nhìn màn sáng phía trước, khí thể toàn thân đột nhiên dâng cao, giờ tay lên, trong lòng bàn tay có tia chớp năm màu nhảy lên, bùng nổ ra hào quang sáng chói.

Trong chớp mắt, tia chớp năm màu này hội tụ thành một cây mâu lồi điện dài hơn một trượng, điên cuồng xoay tròn trong lòng bàn tay hấn.

Trong trường mâu lôì điện kia ẩn chứa lực lượng hủy diệt khủng bố làm cho Mạc Lan thánh cảm ở phía xa nhìn thoáng qua liền cảm thấy da đầu run lên.

Cứ như thấy thứ khủng khiếp nhất trên đời này.

Trong lòng nàng âm thầm rung động không thôi, trong khu vực có pháp lực bị áp chế nghiêm trọng này, Diệp Trường Sinh lại còn có thể dùng chiêu thức kinh khủng như vậy.

Tay Diệp Trường Sinh nắm trường mâu lôì điện, nhìn màn sáng kia, trên mặt lộ ra vẻ tươi cười.

Ngưng tụ ra trường mâu lôì điện này cũng là một ý tưởng trong đầu trước kia của hắn, đem thần lôì ngũ hành trộn lẫn cùng một chỗ, hội tụ thành mâu sắc bén nhất trên đời.

Loại cấu tạo này cũng không phải tự dung mà đến, bởi vì ở Linh Giới đã sớm có truyền thuyết như vậy.

Nghe nói, chỉ có tiên sứ tuần tra Tiên giới mới có thể nắm giữ một loại lôì pháp cường đại - Thiên Phật chi lôì chính là lấy Ngũ Hành Thần Lôì làm cơ sở tu luyện ra.

Chẳng qua loại phương pháp tu luyện này ở Linh giới không ai biết được, cho dù có người có đủ Ngũ Hành Thần Lôì cũng không cách nào luyện ra Thiên Phật Thần Lôì.

Diệp Trường Sinh cũng không biết rốt cuộc truyền thuyết này là thật hay giả, nhưng hắn vẫn thử một ít phương diện này.

Dù sao, hắn đã biết Thiên Lôì Phật rốt cuộc khủng bố cỡ nào. Thân thể cực hạn của Minh Trùng Chi Mẫu cuối cùng là Hà Khang lão quỷ dùng thiên Phật chi lôì hủy diệt.

Mặc dù trong này cũng có vị Tiên Nhân đoạt xá Minh Trùng Mẫu không cách nào phát huy ra uy lực Chân Cực chi khu, nhưng có thể phá hư nhục thân khủng bố như vậy, cũng có thể thể hiện ra thiên Phật chi lôì khủng bố.

Diệp Trường Sinh trông mà thêm tới cực điểm, nếu mình đã có chút cơ sở, đương nhiên hắn phải đi thử một phen.

Đương nhiên, bây giờ cây lôì điện chỉ mâu mà hắn ngưng tụ thành còn thua xa thiên Phật chi lôì trong truyền thuyết, bất quá ngay cả như vậy, uy lực cũng đủ lớn.

Hắn ném mạnh lên, trường mâu lôi điện năm màu tựa như một ngôi sao băng bay ra, ầm ầm vang vọng, đánh trúng vào màn sáng kia.

“Ầm!”

Sau một tiếng vang kinh thiên động địa, màn sáng xuất hiện từng vết rạn nhanh chóng lan tràn ra. Trong chớp mắt, toàn bộ màn sáng giống như đồ sứ bị đập vỡ, tinh xảo và thảm liệt.

Diệp Trường Sinh duỗi tay nhấn một cái về phía xa, một cỗ lực lượng vô hình phát ra, phảng phất như một ngọn núi khổng lồ đè lên màn sáng.

Màn sáng vỡ vụn lập tức không chịu nổi cự lực này, trong lúc ầm vang, vỡ vụn ra.

Một luồng chấn động kinh khủng lan ra bốn phía.

Cùng lúc đó, trong lúc Diệp Trường Sinh vừa mới công kích màn sáng kia, trong một huyết động dưới mặt đất cách nơi đây hơn mười vạn dặm, có một tòa trận pháp nhỏ sáng lên hào quang.

Mà tại phụ cận Linh giới, một gã hắc bào lão giả khuôn mặt âm lệ đột nhiên mở hai mắt ra, trong đôi mắt hiện lên vẻ lạnh lùng hung ác.

Diệp Trường Sinh cong ngón tay búng ra, một gọn sóng vô hình lan ra, triệt tiêu gọn sóng phát ra sau khi trận pháp nổ tung.

Mạc Lan thánh cảm nhanh chóng bay tới, vừa kích động vừa lo lắng nhìn về phía xa, sau đó nói với Diệp Trường Sinh:

“Diệp huynh, vị Đại trưởng lão Ngũ Quang tộc kia hơn phân nửa đã cảm ứng được tình huống bên này, bất cứ lúc nào hắn cũng có thể tới đây!”

“Không sao, chúng ta đi xem bản thể của người trước đi!”
Diệp Trường Sinh mỉm cười nói.

Sau khi trận pháp bao phủ nơi đây bị phá vỡ, một vùng hải dương lôi điện mênh mông xuất hiện trước mặt Diệp Trường Sinh.

Trong hải dương lôi điện kia, lít nha lít nhít tia điện khủng bố nhảy lên, chớp động, cho người ta một loại lực áp bách cực kỳ cường đại.

“Đây là chân linh Ngũ Sắc Không Tước mượn lực thiên kiếp lưu lại lôi hải cấm chế, vị đại trưởng lão Ngũ Quang tộc kia cho dù thành Đại Thừa, cũng không thể xông qua!” Mạc Lan thánh cảm nói.

Diệp Trường Sinh hí mắt đánh giá mảnh lôi hải này một lát, chậm rãi nói:

“Trong khu vực này, pháp lực tu sĩ Đại Thừa bị áp chế mãnh liệt, muốn xông qua lôi hải này xác thực rất khó!”

“Nhưng nếu có thể nắm giữ một loại lực lượng pháp tắc nào đó, chỉ sợ là không khó để đột phá tầng cấm chế này!”

Mạc Lan thánh cảm nghe vậy lại cười: “Diệp huynh nói đùa rồi, loại pháp tắc này khó mà nắm giữ, trên đời này có mấy ai có thể sử dụng sức mạnh như vậy!”

“Tuy nói thế, nhưng nếu không có ta dính vào, vận mệnh cuối cùng của ngươi hơn phân nửa vẫn là bị vị Thừa Đại Thừa kia luyện nhập một chiếc đèn vào trong!” Diệp Trường Sinh trong lòng thầm nghĩ.

Trên tay hắn quang mang chột lóe, một mũi kiếm xanh tươi ướm át xuất hiện: “Xông vào, bằng vào thân thể cường đại của ta nói không chừng có thể xông vào!”

“Nhưng vẫn nên vận dụng thanh kiếm này mở ra một thông đạo đi!” Diệp Trường Sinh nhẹ giọng nói.

Nói xong, pháp lực toàn thân hắn điên cuồng tràn vào trong Huyền Thiên Trảm Linh Kiếm, chỉ một lát mặt ngoài mũi kiếm này bộc phát ra một đoàn lực quang sáng chói.

Diệp Trường Sinh hai tay cầm kiếm, hung hăng chém về phía lôi hải trước mặt.

Nhất thời một quang đoàn màu xanh biếc giống như mặt trời từ trên thân kiếm bay ra hướng về lôi hải bay đi.

“Ầm!”

Mặt trời màu xanh cùng lôi hải chạm vào nhau, pháp tắc chấn động kinh khủng lan tràn ra, va chạm đỉnh tai nhức óc khiến cho tất cả trong thiên địa đều mất đi âm thanh.

Mặt trời màu xanh lục lấy một loại khí thể thể không thể đỡ xông về phía trước, dọc theo đường đi trong lôi hải vô số Giao Long vọt lên, ý đồ ngăn cản quỹ tích.

Nhưng, vô luận là thể nào công kích, ở trước mặt vàng mặt trời màu xanh này đều lộ ra vẻ không chịu nổi một kích, dễ dàng bị đánh tan.

Cuối cùng, vàng mặt trời màu xanh này đụng phải một vật ở sâu trong lôi hải, sau một tiếng vang lớn kinh thiên động địa, tiếng sấm sét oanh minh cũng im bất dừng lại.

Lôi điện bao phủ đại địa theo thanh âm ầm ầm dần dần tứ tán ra, biến mất tại mảnh thiên địa này.

Cấm chế biển sấm bị phá vỡ!

Mũi kiếm trên tay Diệp Trường Sinh vô thanh vô tức biến mất, sắc mặt hắn thoáng có chút tái nhợt, vừa rồi hẳn là phát huy ra uy lực từ Huyền Thiên Trảm Linh Kiếm trở lên.

Mặc dù tồn tại cấp Chân Linh nhìn thấy một kiếm như vậy chỉ sợ cũng phải tránh né mũi nhọn!

Nhưng dưới một kiếm này, pháp lực hắn tiêu hao cũng cực kỳ nghiêm trọng, vội vàng từ trong vòng tay trữ vật lấy ra một bình ngọc, ăn vào mấy viên đan dược luyện hóa khôi phục pháp lực.

“Đi thôi!”

Trên mặt Diệp Trường Sinh thoáng khôi phục một chút hồng nhuận, gọi Mạc Lan Thánh Cầm một câu, sau đó nhanh chóng bay về phía trước.

Trên mặt thánh cầm Mạc Lan mang theo một tia kích động vội vàng theo sau. Xuyên qua khu vực cấm chế nguyên bản của lôi hải, trước mắt hai người xuất hiện một cây đại thụ che trời.

Cự mộc hiện lên hình dáng ngũ sắc, khôi vĩ la liệt, trên tán cây mấy chạc cây dựng lên một tòa cung điện hoa lệ, cung điện đó cao khoảng trăm trượng, dị thường hùng vĩ.

Diệp Trường Sinh có thể từ trên cự mộc kia cảm nhận được lực lượng ngũ hành nồng đậm, tựa hồ cây này đang hấp thu năng lượng địa mạch, chuyển hóa thành ngũ hành nguyên khí, tắm bổ tủa cung điện này.

“Đây là Ngũ Hành Thánh Thụ cực kỳ trân quý, đối với loại sinh linh có thuộc tính Ngũ Hành như thiếp thân mà nói thì nó cực kỳ trọng yếu. Trước kia nếu thiếp thân có thể lấy được một gốc thì thời gian tu hành ít nhất cũng có thể giảm bớt một nửa!” Mạc Lan thánh cảm cảm khái nói.

“Cái này với ta cũng rất quý giá, có một gốc cây như vậy, tốc độ tu luyện Đại Ngũ Hành Uẩn Linh Quyết của ta tăng nhanh bao nhiêu!” Diệp Trường Sinh trong lòng khẽ động nghĩ.

Trên tay những Chân Linh này, thật đúng là không thiếu đồ tốt.

Loại Ngũ Hành Thánh thụ này cũng là tiên thiên chi thuộc, ngày một không cách nào bồi dưỡng ra được, có phần giống cây chuối tây ba mà Dạ Xoa tộc luyện chế ra Bích Diệp Thiên Hỏa Phiến.

Trong một giới, loại thần mộc này có thể sinh ra số lượng cực kỳ có hạn, không ngờ ở chỗ này lại có thể nhìn thấy một cây.

Đương nhiên, loại thần mộc này cũng chẳng phải là lợi hại nhất, bên trên còn có Huyền Thiên Ngũ Hành thụ ẩn chứa pháp tắc Ngũ hành, là do bản nguyên thiên địa hóa sinh thành.

Cái này cùng một loại với Huyền Thiên Hoa Thụ xuất thân Bảo Hoa.

Trong truyền thuyết ở Linh giới đã từng xuất hiện một cây Huyền Thiên Ngũ Hành thụ như vậy, nhưng về sau mai danh ẩn tích, trên Hồn Độn Vạn Linh Bảng cũng không nhìn thấy xếp hạng của nó.

Không biết là bị hủy diệt hay là bị người mang lên Tiên giới.

“Cây Thánh thụ ngũ hành này hẳn là không có tính duy nhất, ta phải phục chế một cây đi ra, sau này sẽ ở trên đó tu hành!” Diệp Trường Sinh thầm nghĩ trong lòng.

“Thiếp thân đã có thể cảm ứng được vị trí của bản thể!” Mạc Lan thánh cảm có chút kích động nói.

“Tốt lắm, chúng ta liền lên đi!”

Nói xong, hai người hóa thành hai đạo lưu quang, trong chớp mắt đã tới cửa tòa cung điện hoa lệ kia.

Cung điện trên cửa chính cao ước trăm trượng, đường cong hoa lệ phác phác họa ra một thân thể khổng lồ to lớn, ngũ thải linh vũ điểm lệ lập loè sáng lên, làm cho người nhìn xem liền có một loại cảm giác hoa mắt thần mê.

Diệp Trường Sinh tiến lên một bước, đẩy đại môn ra, cánh cửa dễ dàng bị đẩy ra.

Đi vào trong đó, đưa mắt nhìn lại, tòa cung điện khổng lồ này trông trái dị thường.

Bên trong cơ bản không có vật gì, ngoại trừ cái bàn chính giữa.

Trên bàn có một chiếc đèn đồng lóe sáng, mà dưới cái bàn là một thi thể khổng tước dài hơn mười trượng nằm.

Phần đuôi Khổng Tước là ngũ sắc linh vũ, rực rỡ tươi đẹp như tranh vẽ, xinh đẹp dị thường, chỉ nhìn thấy bộ thân hình này liền khiến người ta liên tưởng đến một tuyệt thế mỹ nữ.

Chỉ là, nhìn kỹ lại, trên thân thể khổng tước này không có chút sinh cơ nào, con ngươi đóng chặt, trên mặt vẫn còn lưu lại mấy phần thống khổ.

Diệp Trường Sinh chứng kiến cảnh này có chút kinh ngạc, hơi quét mắt nhìn qua cổ đẳng thanh đồng, lại nhìn kỹ vài lần thân thể kia.

Dưới tầm mắt của hắn, tất cả vấn đề trên thân thể khổng tước này không bị ngăn trở hiện ra trước mắt của hắn.

Đồ rách nát!

Trong lòng Diệp Trường Sinh hiện lên một từ ngữ như vậy.

Bên trong cơ thể khổng tước bề ngoài cực kỳ tươi sáng đang rối loạn, đây cũng không phải là một thân thể mà là một đám thịt nát.

Xương cốt vỡ vụn thành từng mảnh, kinh mạch máu thịt loạn tung phèo, tựa như trong cơ thể đã xảy ra một vụ nổ lớn vậy, chân cho bộ thân thể kia nổ nát như.

Chỉ có vẻ ngoài vẫn còn nguyên không tổn hao gì.

“Bịch!”

Một tiếng trầm đục vang lên, thân hình của Mạc Lan thánh cầm bên cạnh Diệp Trường Sinh lập tức ngã xuống đất, phảng phất như một cỗ thi thể.

Trên thân thể hắn, một đoàn linh quang bay ra, chui vào trong cây cổ đẳng thanh đồng kia.

“Diệp huynh hắn là cũng đã nhìn ra, bởi vì tôn khổng tước Chân Linh kia, thân thể thiếp thân đã hoàn toàn bị hủy diệt, thậm chí ngay cả nguyên anh cũng bị hủy, hiện tại chỉ còn lại có một đạo chân hồn tàn phế ở chỗ này!”

Một lát sau, một thanh âm thanh thúy dễ nghe vang lên bên tai Diệp Trường Sinh, đến từ chiếc đèn cổ bằng đồng xanh kia.

Ngay sau đó, trên cổ đặng thanh đồng kia sáng lên quang mang, một điểm ngũ sắc quang mang từ trong đó bay ra, trong chớp mắt hóa thành một con khổng tước thật lớn.

Xem ra đây chính là bản thể của Mộ Lan Thánh Cầm.

Tình huống nàng gặp phải còn nghiêm trọng hơn cả dự đoán của Diệp Trường Sinh.

“Nếu không có chiếc Nguyên Hồn Đẳng này tẩm bổ cho thiếp thân một đám chân hồn, chỉ sợ lúc trước thiếp thân phải đồng quy vu tận cùng Khổng Tước Chân Linh rồi!”

“Chân linh độ phi thăng kiếp hoàn toàn chính xác cường đại, lúc trước vẹn vẹn chỉ một sợi tàn hồn đã khiến thiếp thân chỉ thiếu chút nữa là có thể tiến vào Đại Thừa rơi vào tình cảnh như thế!” Khổng Tước hào quang sáng chói nói như thế.

“Ta không nghĩ tới giá trị này của đạo hữu lại nghiêm trọng như vậy!” Diệp Trường Sinh nhìn tình hình nơi đây, thở dài một tiếng nói.

“Như Diệp huynh đã thấy, bây giờ thiếp thân có một đạo hồn phách, mặc dù có thể trong thời gian ngắn phát huy ra thực lực Hợp Thể đỉnh phong, nhưng nhất định không thể kéo dài!”

“Nếu như không có Diệp huynh tương trợ, hơn phân nửa thiếp thân sẽ bị vây khốn ở chỗ này, cho đến khi vị Đại trưởng lão của Ngũ Quang Tộc kia phá vỡ cấm chế lôi hải rồi rơi vào trong tay hắn!”

Lúc trước, nàng tràn đầy vui mừng tiến vào cung điện này, một tia chân hồn khổng tước chân linh ôn dưỡng trong nguyên hồn đặng liền đột nhiên hạ sát thủ, đánh lén nàng, hủy đi tiền đồ của nàng.

“Vậy đạo hữu bây giờ có tính toán gì không?” Diệp Trường Sinh nhìn một lát, hỏi.

“Tuy rằng đoạt xá trùng sinh nhưng thiếp thân có thể một lần nữa bước lên con đường tu hành, nhưng thiếp thân lại không muốn lựa chọn như vậy!”

“Lúc trước hóa thân thiếp đã nói với Diệp huynh, chỗ tân thể giới mới vừa ra đời kia có hỗn độn căn nguyên, hồn phách

thiếp thân tiến vào trong đó, hẳn là có thể hóa thành một vị Ngũ Sắc Không Tước Chân Linh chân chính!”

“Tiếp theo hết thấy đều làm phiền Diệp huynh, Thiên Địa Anh trong tiểu thế giới này chỉ có lực lượng pháp tắc mới có thể phá vỡ, may mắn trên tay Diệp huynh có Huyền Thiên Trảm Linh Kiếm, nếu không chỉ sợ chúng ta còn không cách nào tiến vào tòa thế giới kia!” Thanh âm của Mạc Lan Thánh Cầm rất dễ nghe nói.

“Ừm, tuy nhiên trước đó còn phải giải quyết phiền toái này mới được!” Ánh mắt Diệp Trường Sinh nhìn về phía bên ngoài cung điện, có ý ám chỉ nói.

“Hắn tới đây sao? Ha ha, phản ứng còn rất nhanh!” Hư ảnh Ngũ Sắc Không Tước lập tức hiểu ra Diệp Trường Sinh đang nói cái gì, phát ra tiếng trào phúng.

Chợt, nàng một lần nữa hóa thành một đoàn quang mang lớn cỡ hạt đậu, chui vào trong cổ đẳng thanh đồng kia, đồng thời một đạo thanh âm thanh thúy vang lên:

“Còn phải phiền phức Diệp huynh một chút, đem thiếp thân hai thi thể này thiêu hủy đi!”

Diệp Trường Sinh gật đầu, cong ngón tay búng ra, một ngọn lửa màu bạc bắn ra, bao phủ hai cỗ thi thể trên mặt đất kia, trong chớp mắt đã thiêu đốt sạch sẽ chúng.

Sau đó, hắn một tay nhấc lên chiếc Thanh Đồng Cổ Đẳng kia, đem thu vào trong ngực, tiếp theo hướng bên ngoài cung điện đi ra.

Ngoài điện, cách đó không xa, một lão giả toàn thân mặc đồ đen, khuôn mặt âm lệ xuất hiện ở nơi đây, thần sắc âm trầm nhìn về phía Diệp Trường Sinh.

“Các hạ là ai?” Nhìn thấy Diệp Trường Sinh xuất hiện, lão giả khuôn mặt âm lệ kia, đồng tử hơi co rút lại, chợt hỏi.

Thần sắc của hắn tràn đầy vẻ ngưng trọng, không vì Diệp Trường Sinh có tu vi Hợp Thể mà xem thường, ngược lại càng thêm kiêng kị.

Dù sao, hắn cũng đã từng kiến thức qua một tên Hợp Thể Tu La Chu đáng sợ đến cỡ nào, loại quái thai này không thể dùng

lẽ thường để nhìn thấy.

Hơn nữa người có thể phá vỡ cấm chế lôi hải này, có thể là nhân vật đơn giản sao, đây hơn phân nửa lại là một nhân vật nắm giữ pháp tắc.

Trong lòng lão giả áo đen nghĩ như vậy.

Mà Diệp Trường Sinh bên này, thần sắc cũng có chút thận trọng, không dám xem thường vị Đại Thừa Ngũ Quang tộc này.

Dù sao, Hàn Lập sau một trận chiến có thể để cho Minh Trùng Mậu đánh giá một câu “Không phải Đại Thừa bình thường”, lúc Hàn Lập toàn lực xuất thủ vẫn có thể kháng cự lại nhân vật Huyền Thiên Trảm Linh Kiếm Tam Kiếm.

Khi đó Hàn Lập đã toàn lực thúc giục Trảm Linh Kiếm, một kích ngay cả pháp tắc cũng đánh ra rồi.

Theo như cách nói của Hàn Lập, người này cùng vị Tu La Chu tộc mẫu kia đều có thực lực cấp Chân Linh.

Bất quá trong lòng Diệp Trường Sinh biết vị này Dịch Đại Thừa thực lực hơn phân nửa còn chưa đạt tới cấp bậc đó, nếu không cũng không tới phiên hắn tới cứu Mạc Lan Thánh Cầm, đã sớm bị người này công phá cấm chế lôi hải nơi này.

Đây cũng là nguyên nhân hắn dám tới nơi này cứu Mạc Lan Thánh Cầm, nếu không hắn cũng không nắm chắc có thể đối phó được với một vị cường giả Chân Linh.

Đương nhiên, nếu như mình phán đoán sai lầm mà nói, cũng không có vấn đề gì, Thiên Phượng Sí nơi tay, tóm lại có thể thoát khỏi nơi đây.

“Ta là ai cũng không quan trọng, đạo hữu tới nơi này là có ý gì?” Diệp Trường Sinh thu hai tay vào trong tay áo, cười dữ tợn hỏi.

“Các hạ hà tất phải biết rõ còn cố hỏi? Nơi đây có thứ lão phu nhất định phải có, lão phu vì thế mà chờ đợi hơn vạn năm, các hạ chẳng lẽ không muốn cho lão phu một cái công đạo sao?” Thần sắc lão giả áo đen lạnh lùng nói.

Nếu là cơ duyên bình thường, hắn tuyệt đối không muốn chiến một trận với loại quái thai Hợp Thể kỳ này, liền có thể nắm

giữ pháp tắc, trực tiếp quay đầu rời đi.

Nhưng... Một thứ của Khổng Tước Chân Linh hẳn tuyệt đối không muốn bỏ qua, nó quan hệ đến đạo đồ sau này của hắn.

Không thể không đánh một trận!

“Hắn là tu sĩ Nhân tộc, ha ha, quả nhiên là liên minh hai tộc Nhân Yêu sao?”

“Cũng kỳ quái, nhân tộc xuất hiện nhân vật như vậy từ khi nào? Bất quá nhân tộc thân thể gầy yếu, nơi đây lại có áp chế mãnh liệt đối với pháp lực, lấy thân thể của ta, hẳn là có thể vững vàng áp chế người này!”

“Việc duy nhất phải cẩn thận chính là khả năng người này nắm giữ pháp tắc, bất quá cũng may thanh kiếm kia đã luyện thành, chống lại thủ đoạn pháp tắc cũng có sức đánh một trận!” Lão giả áo đen thầm nghĩ trong lòng.

Sau khi luyện chế ra thanh kiếm này, thực lực của hắn liền nghênh đón một lần bạo tăng, không sợ đạt được một kiện Huyền Thiên chi vật.

Vốn hắn định sau khi luyện chế xong năm thanh kiếm này, liền tới nơi này phá vỡ cấm chế, thu lấy không tước di bảo ở đây.

Nhưng đáng tiếc chính là, lại bị Diệp Trường Sinh đi trước một bước, hiện giờ bộ pháp bảo kia còn chưa hoàn toàn luyện chế thành công, không thể không đến.

Nếu lại cho hắn thêm chút thời gian nữa, thực lực của hắn sẽ càng mạnh hơn.

Diệp Trường Sinh thở dài một tiếng: “Thứ mà đạo hữu muốn không thể giao ra được, xem ra không thể tránh khỏi phải có một trận chiến rồi!”

“Đã như vậy, không cần nhiều lời, lão phu đã sớm muốn tranh tài một phen với loại người như các ngươi rồi!”

Vừa nói xong, trên thân lão giả áo đen liền tuôn ra ngũ sắc quang mang, trong chớp mắt hóa thành một vầng sáng năm màu cuốn ra.

Vầng sáng lóe lên, một cái đầu Khổng Tước xuất hiện, thân người mặc cấm bào, sau lưng cắm một thanh trường kiếm sáng

long lạnh.

Ánh mắt hần lạnh lùng quét qua Diệp Trường Sinh, trong ánh mắt chớp động tinh quang nhẹ nhàng, cho người ta một loại cảm giác băng hàn thấu xương toàn thân.

Cùng lúc đó, Thiên Phượng Sí xuất hiện sau lưng Diệp Trường Sinh, lóe lên rồi biến mất.

Sau một khắc, một mảnh không gian sau lưng Đại Thừa Ngũ Quang tộc, một đạo gợn sóng màu bạc đột nhiên khuếch tán ra, một cây Ngũ Hành Thần Lô ngưng tụ thành trường mâu từ đó chui ra, bắn nhanh đến lão giả.

Mà Hắc y lão giả kia, đối mặt với sự tập kích đột nhiên xuất hiện này lại không hề hoảng hốt, chuôi trường kiếm óng ánh sau lưng tự động bay ra, chỉ nhẹ nhàng chém xuống.

Một cỗ ba động pháp tắc xuất hiện, trường kiếm chém xuống, trường mâu lôi điện kia trong khoảnh khắc liền nứt vỡ, đồng thời một đạo đột nhiên, kiếm quang mỏng manh đến mức gần như không thể nhìn thấy, chém về phía gợn sóng không gian.

Dường như, muốn chém hết toàn bộ không gian kia.

Lúc này, gợn sóng màu bạc phát ra chấn động không gian lập tức biến mất không thấy gì nữa, thân ảnh Diệp Trường Sinh xuất hiện cách đó hơn mười trượng.

“Lực lượng không gian của Thiên Phượng, ha ha, không nghĩ tới người còn nắm giữ loại thần thông này, thật đúng là hiếm thấy!”

Trong đầu không tước của lão giả áo đen phát ra thanh âm lạnh lùng không hàm bất kỳ cảm tình nào.

“Chẳng qua hiện tại ngược lại lão phu có chút hoài nghi người làm thế nào phá vỡ được cấm chế của lôi hải này, chẳng lẽ mượn nhờ pháp bảo thuấn di đến chỗ mấu chốt của cấm chế là đem nó tổn hại?”

“Nếu đúng là như vậy, lão phu đây cũng phải xem trọng người rồi. Ha ha, ta nói cho người biết, có thể có hai người nắm giữ pháp tắc cấp Hợp Thể kỳ, làm sao xuất hiện được chứ?” Trong lời nói của lão giả áo đen mang theo một tia trào phúng.

“Như nhau cả thôi, ta cũng phải thừa nhận, có chút xem trọng ngươi rồi, nguyên lai ngươi chỉ luyện chế được một thanh kiếm thời gian!” Trên mặt Diệp Trường Sinh lộ ra một tia trào phúng nói.

“Hả? Tại sao ngươi lại nói ra những lời này? Ngươi có biết những gì?” Vừa nghe nói như thế, thanh âm Đại Thừa Ngũ Quang tộc lập tức trở nên lạnh lẽo, trở nên băng hàn thấu xương.

Hắn hơi bất ngờ, có chút khó tin, vì sao Diệp Trường Sinh hình như biết hắn muốn luyện chế không chỉ một thanh kiếm thời gian?

“Ta biết cái gì, chờ sau khi ngươi chết, ta đương nhiên sẽ nói cho ngươi biết!” Diệp Trường Sinh hừ lạnh một tiếng, thân hình bỗng nhiên lóe lên, lại xuất hiện trước mặt Đại Thừa Ngũ Quang tộc.

Lần này, hắn không sử dụng thủ đoạn khác, trực tiếp đánh ra một quyền, trên tay lóe ra tinh quang màu lam mờ mờ, một cỗ áp lực kinh khủng từ trên nắm tay của hắn phát ra, đánh tới Đại Thừa Ngũ Quang tộc.

“Hừ!”

Thấy một màn này, vị Đại Thừa Ngũ Quang tộc này hừ lạnh một tiếng, trên thân lập loè ngũ sắc quang mang, đồng dạng một quyền tiến lên đón.

Hai quyền giao kích, “Ầm” một tiếng nổ vang lên, một cỗ ba động kinh khủng lan tràn ra bốn phía. Lão giả áo đen lập tức lùi lại mấy bước, trong lúc tỷ thí thân thể rơi vào hạ phong.

“Thân thể thật mạnh, một tu sĩ Nhân tộc như ngươi vậy mà có thể tu luyện được thân thể Chân Linh!” Trong thanh âm của lão giả áo đen mang theo một tia khó tin.

Giao thủ, hắn đã phát hiện thân thể của Diệp Trường Sinh mạnh mẽ, thân thể của mình vốn chỉ xấp xỉ tồn tại cấp Chân Linh, kết quả còn không bằng Diệp Trường Sinh.

Hiển nhiên thân thể người này có thể so với chân linh.

Hắn vừa dứt lời, Diệp Trường Sinh lại im lặng, vung nắm đấm còn lại. Ông lão áo đen thấy vậy không cam lòng yếu thế đón

đờ.

Chỉ là, khi hai nắm đấm muốn va chạm lần nữa, một đạo lục quang bỗng nhiên từ trong tay áo Diệp Trường Sinh bay ra, nhanh chóng đâm tới lão giả áo đen.

“Đánh lên!”

“Tiểu tử gian trá âm hiểm!”

Khóe mắt lão giả áo đen bỗng nhiên liếc thấy lục quang này, trong lòng lập tức căng to không thôi, vội vàng thu quyền nhanh chóng rút lui, đồng thời tâm thần khê động, sau khi tinh quang lóe lên, trường kiếm óng ánh kia xuất hiện trên tay hắn, kịp thời chặn trước người.

“Keng keng keng keng!”

Sau một tiếng va chạm thanh thúy, lục quang đâm vào trên trường kiếm óng ánh kia, hai loại pháp tắc va chạm vào nhau, tản mát ra chấn động khủng bố.

Pháp tắc hủy diệt trên Huyền Thiên Trảm Linh Kiếm giao phong cùng Thời Gian Pháp Tắc trên trường kiếm óng ánh.

“Ầm!”

Hai thanh kiếm giằng co mấy hơi thở, bỗng nhiên bộc phát ra một cỗ ba động kinh khủng, lão giả áo đen cầm kiếm bay ngược ra sau.

Mà lục quang kia cũng bay ngược trở về trong tay Diệp Trường Sinh, biến thành một thanh kiếm xanh biếc bị hắn nắm trong tay.

Đánh lên không hiệu quả, trong lòng Diệp Trường Sinh có chút tiếc nuối, quả nhiên muốn dựa vào thủ đoạn này xử lý hắn là không thể.

Sau đó, e rằng sẽ dốc toàn lực ứng phó, phân sinh tử rồi!

“Huyền Thiên chi bảo! Là Huyền Thiên chi bảo hoàn chỉnh!” Trong lòng Đại Thừa của Ngũ Quang tộc kinh hãi rống to vài tiếng. Đồng tử bỗng nhiên co rút lại, gắt gao nhìn chăm chăm vào chuỗi kiếm màu xanh biếc trong tay Diệp Trường Sinh.

Không ngờ lại là một kiện Huyền Thiên chi bảo, lại rơi vào tay một tên tu sĩ Hợp Thể kỳ, điều này thật không thể tin nổi!

“Ngươi vậy mà có thể có được loại bảo vật này, rất tốt, rất tốt!” Trong hai tròng mắt lão giả bỗng nhiên bắn ra tinh quang, trong đầu bỗng nhiên hiện ra dự vọng chiếm hữu nồng đậm.

Hắn muốn cướp lấy Huyền Thiên chi bảo này!

“Tuy rằng trong kiếm của ngươi cũng ẩn chứa pháp tắc, nhưng so với Huyền Thiên Chi Bảo chân chính vẫn còn kém rất xa!” Diệp Trường Sinh vuốt ve mũi Huyền Thiên Trảm Linh Kiếm, không vội vàng nói.

“Vậy thì thế nào? Chẳng lẽ một tên tu sĩ Hợp Thể như ngươi, còn muốn phát huy ra toàn bộ uy lực Huyền Thiên chi bảo hay sao? Cho dù là lão phu cũng không nắm chắc có thể làm được điều này!” Trên mặt lão giả áo đen nổi lên một tia cười lạnh, nói ra.

Huyền Thiên chi bảo, cho dù là loại kém nhất, muốn hoàn toàn không chế độ khó cũng cực cao.

Không chỉ yêu cầu pháp lực hùng hậu, còn yêu cầu nhục thân cực kỳ cường đại.

Đại Thừa bình thường, cho dù nắm giữ Huyền Thiên chi bảo, khả năng vẫn chưa hoàn toàn kích phát đây mà thân thể của mình lại tan vỡ.

Đây cũng là một trong những nguyên nhân tiêu tộc không cảm nổi Huyền Thiên Chi Bảo, Đại Thừa bọn hắn căn bản không phát huy được uy lực chân chính của loại bảo vật này.

Ngay cả Diệp Trường Sinh bây giờ, cũng không cách nào làm được uy lực chân chính của Huyền Thiên Trảm Linh Kiếm,

nếu không, lúc trước đối mặt với Hắc Kiêu Vương, một kiếm của hắn đã làm cho thi cốt người này không còn.

“Đúng là ta không thúc giục được uy lực chân chính của thanh kiếm này, nhưng... Ha ha, đối phó với thanh kiếm trong tay ngươi, lại là vấn đề không lớn!” Trên mặt Diệp Trường Sinh lộ ra nụ cười lạnh.

“Ta và ngươi đều đã dùng hết con át chủ bài, cũng không cần thử nữa, một kích định thắng bại đi!”

Diệp Trường Sinh nói xong, toàn thân bỗng nhiên bộc phát ra khí thế khủng bố đến cực điểm. Bên trong Nguyên Anh và Ngũ tạng, luồng tiên khí Ngũ Hành âm âm tuôn ra, không hề giữ lại, bay thẳng vào trong lưỡi kiếm màu xanh lá.

Cùng lúc đó, toàn thân hắn bộc phát ra tinh quang sáng chói, giữa ngực bụng xuất hiện năm quang điểm, sức mạnh vô cùng vô tận từ thân thể cường hãn của hắn lao ra, vọt vào mũi kiếm màu xanh lá kia.

Trên lưỡi kiếm bỗng nhiên bộc phát ra hào quang màu xanh lá cây sáng chói không gì sánh được, vô số phù văn bay múa trong đó, một cỗ khí thế muốn hủy thiên diệt địa từ trên đó phát ra.

Ngũ Quang tộc Đại Thừa thấy cảnh này bỗng nhiên biến sắc, hai tay giơ thanh trường kiếm óng ánh lên, pháp lực toàn thân cũng liều mạng dồn mãnh lao vào trong đó.

Mà bên phía Diệp Trường Sinh, Đại Ngũ Hành Uẩn Linh Quyết cùng Tiểu Bắc Đẩu Tinh Nguyên Công toàn lực vận chuyển, hắn còn cảm thấy chưa đủ.

Trên thân hắn quang mang chọi lóe, từng đoàn ngũ quang thập sắc quang cầu từ trong thân thể bay ra, nhất thời từng đợt thanh minh điên cuồng gào thét từ trong những quang cầu này vang lên, âm thanh chấn khắp nơi.

Vô số loại khí tức cường đại trống rỗng xuất hiện, quang cầu sau một hồi vận vẹo biến hóa liên biến thành từng đạo hư ảnh không lồ.

Chân Long, Thiên Phượng, Bệ Ngạn, Ngũ Sắc Khổng Tước, Sơn Nhạc Cự Viên, Huyền Vũ, Thanh Loan, bảy loại hư ảnh Chân Linh đồng thời xuất hiện, sau khi ngửa mặt lên trời hét

dài một tiếng, nhao nhao hóa thành một dòng lũ, tràn vào thanh trường kiếm xanh biếc này.

“Ông!”

Hư không rung động, vô số phù văn trên thanh kiếm bắt đầu khởi động điên cuồng, cuối cùng một đoàn hào quang xanh sẫm hùng hực hội tụ lại một chỗ, tạo thành một đạo kiếm quang như hình trăng lưỡi liềm.

Nguyệt Nha vô thanh vô tức bay xuống, bay về phía Đại Thừa Ngũ Quang tộc, một cỗ chân động pháp tắc lạnh lẽo quét ra.

Sắc mặt lão giả bỗng nhiên trắng bệch, liều mạng huy kiếm chém xuống. Một sợi tơ óng ánh từ trên trường kiếm trong tay lão bay ra, nghênh đón kiếm quang như vàng trăng lưỡi liềm.

Hai loại lực lượng pháp tắc va chạm vào nhau, điên cuồng quần lầy nhau, ba động kinh khủng tràn ngập bốn phía.

Lấy Diệp Trường Sinh và Dịch Đại Thừa làm trung tâm, từng vết nứt không gian xung quanh tản ra như mạng nhện.

“Rầm rầm!”

Một tiếng giòn vang, không gian chung quanh như mặt kính vỡ ra, hai người đứng ở trong hư không, chung quanh trở nên một mảnh đen kịt, chỉ có trung tâm, hai loại ba động pháp tắc kia tản ra hào quang.

Từ ngoại giới nhìn lại, trên không phiến bồn địa này phẳng phát xuất hiện một hố đen to lớn, từ trong lỗ đen kia tản mát ra từng đợt lực lượng không gian, đang điên cuồng lan tràn ra bốn phía, phẳng phát muốn thôn phệ hết thảy.

“Tạch!”

Phẳng phát như một sợi dây nhỏ bị chặt đứt, dây dưa hai loại pháp tắc rốt cuộc cũng có kết quả. Sợi dây nhỏ của Thời Gian pháp tắc cuối cùng cũng bị kiếm quang như vàng trăng lưỡi liềm chém đứt.

Đại Thừa Ngũ Quang tộc thấy thế sắc mặt đột nhiên trắng bệch, vội vàng cầm trong tay trường kiếm óng ánh đẩy tới, thanh kiếm này loé lên quang mang, biến thành một tấm thuẫn.

“Tạch!”

Quang nhận Nguyệt Nha chém vào tấm thuẫn, phát ra một tiếng vang thanh thúy, trên tấm thuẫn trực tiếp xuất hiện một vết rạn lớn.

Ngay sau đó, tấm thuẫn kia “Phanh” một tiếng, trực tiếp nổ tung ra, hóa thành từng điểm linh quang tiêu tán trong hư không.

Kiểm khí như nguyệt nha cuốn tới, Đại Thừa Ngũ Quang tộc thấy thế trong mắt lóe lên vẻ sợ hãi, cắn răng một cái, trên vai nhanh chóng hiện lên một đạo ngũ sắc quang mang.

Cánh tay vô thanh vô tức rơi xuống, hóa thành một đạo huyết sắc bóng người, vọt tới phía Nguyệt Nha kiểm khí kia, cùng lúc đó thân hình nó mơ hồ một cái, vậy mà trực tiếp biến mất.

Sau khi nguyệt nha kiểm khí đụng vào huyết sắc nhân ảnh kia, cả hai quần lấy nhau, tại chỗ lập tức xuất hiện một vòng xoáy cuồng bạo không gì sánh được, trong vòng xoáy huyết quang phun trào, sau khi cuồng thiểm vài cái, trong chớp mắt cả hai cùng biến mất không thấy.

Diệp Trường Sinh bỗng nhiên quay đầu, sắc mặt tái nhợt nhìn về phía ngoài hắc động. Ở một nơi cách đó vạn dặm, từng điểm huyết quang bỗng nhiên xuất hiện, sau khi ngưng tụ cùng một chỗ, thân hình Đại Thừa của Ngũ Quang tộc hiện ra.

“Hóa Kiếp đại pháp!” Trong lòng Diệp Trường Sinh hiện lên ý nghĩ như vậy.

Sau khi hung tợn nhìn thoáng qua Diệp Trường Sinh, người này nhanh chóng móc ra từ trong ngực nuốt vào mấy viên thuốc, đồng thời sau lưng xuất hiện hai cánh, vỗ cánh như muốn phóng về phía xa xa.

Thấy một màn này, khóe mắt Diệp Trường Sinh run rẩy một cái, nghĩ tới sau lưng lão gia hỏa này còn có một vị tộc mẫu cấp Chân Linh Tu La Chu, một tiên tử Anh Chu nắm giữ hai đại pháp tắc thời không...

Trong lòng của hắn hung ác, cắn răng, trên mặt bỗng nhiên trở nên đỏ tươi ửng ửng, cả người phảng phất bao phủ trong một đạo huyết quang, trong mỗi một lỗ chân lông toàn thân, đều rỉ máu ra ngoài.

Một cỗ khí tức cường đại vượt xa trước đó, cuồng bạo hơn rất nhiều từ trên người hắn phát ra, nguyên khí vô tận lại lần nữa hướng trong trường kiếm xanh sẫm kia dũng mãnh lao tới.

Đồng thời, sau lưng hắn hai cánh lóe lên, sau khi bước ra một bước, trong chớp mắt đã xuất hiện ở phía trước Dịch Đại Thừa, chắn trước đường chạy trốn của hắn.

“Ông!”

Trường kiếm màu xanh sẫm run lên, một đạo kiếm khí xanh biếc từ trên đó phát ra, lực hủy diệt khủng bố điên cuồng phun trào, quét ra lần nữa.

“Không muốn!

!”

Một tiếng hét điên cuồng vang lên, trong mắt vị Đại Thừa Ngũ Quang tộc này lóe lên vẻ tuyệt vọng, toàn thân hào quang năm màu điên cuồng phun trào, một kiện áo giáp như lưu ly trong nháy mắt xuất hiện trên thân, cùng lúc đó trước người xuất hiện một đại ấn màu xanh, nhanh chóng nghênh đón.

Đại ấn kia là bốn mạng pháp bảo của hắn, mặc dù kém Huyền Thiên chi bảo, nhưng cũng tuyệt đối là Thông Thiên Linh Bảo đứng đầu.

Bộ áo giáp lưu ly kia cũng là một kiện thông thiên linh bảo đứng đầu, là bảo vật áp đáy hòm trên tay vị tu sĩ Đại Thừa này. Giờ khắc này hắn lấy ra, gửi hi vọng vào hai kiện bảo vật này có thể hơi ngăn cản đạo kiếm khí kia một chút.

Nhưng... sau khi kiếm khí màu xanh mờ mịt kia quét qua, một tiếng nổ vang lên, đại ấn màu xanh trực tiếp nổ tung, hóa thành ánh sáng bay đầy trời không thấy đâu nữa.

Kiếm khí lóe lên một cái rồi biến mất, “Ầm” một tiếng, chỗ cũ phẳng phát xuất hiện một vòng kiêu dương. Lực lượng hủy diệt không gian lại lần nữa nứt vỡ, chấn động kinh khủng lan tràn ra bốn phía xa vô tận.

Tại chỗ, kiêu dương hóa thành một cột sáng thô to phóng lên trời, thiên tượng kinh người khiến người ta vừa nhìn qua liền kinh hồn táng đảm.

Cột sáng lóe lên một cái rồi biến mất, sau đó trống rỗng một mảnh, phẳng phất hết thấy đều bị phá hủy, chỉ lưu lại từng đợt khí tức nóng rực.

Ngũ Quang tộc Đại Thừa như bị hủy diệt hoàn toàn dưới đạo kiếm khí này.

Nhưng ngay khoảnh khắc sau, Diệp Trường Sinh lại quay đầu nhìn về phía sau, chỉ thấy xa năm sáu trăm trượng, cùng chấn động.

Một con Không Tước năm màu nhỏ xuất hiện, trên cổ đeo một vòng trử vật, mặc trên người một bộ áo giáp lưu ly, oán độc nhìn hấn một cái, cuồng quét hóa thành một đạo cầu vòng phóng về phía xa.

Đây đúng là Nguyên Anh của vị tu sĩ Đại Thừa kia.

Nguyên Anh tu sĩ Đại Thừa cường đại, một khi thoát ra ngoài, cơ hồ không có khả năng bị bắt lại. Nó có thể không ngừng tuần di trong không gian.

Cho nên tu sĩ Đại Thừa khó giết, đến bước này, Nguyên Anh thần dị khó mà tưởng tượng.

Ngũ Quang tộc Dịch Đại Thừa chắc chắn dù tên tiểu tử Nhân tộc này có cặp cánh quý dị kia cũng tuyệt đối không có khả năng bắt được hấn.

Nhưng sau một khắc, bỗng nhiên một tiếng hừ lạnh không biết từ chỗ nào truyền đến, vang lên bên tai hấn.

Hấn vừa nghe, thần thức liền lập tức như bị đao cắt, cảm nhận được một loại đau nhức kịch liệt, đồng thời chân nguyên ngưng tụ, Nguyên Anh thiếu chút nữa rơi thẳng từ trên cao xuống.

Hào quang lóe lên, Diệp Trường Sinh xuất hiện phía trên Nguyên Anh, vươn một bàn tay to đang thiêu đốt ngọn lửa màu bạc ra chụp lấy.

Đợi đến khi Dịch Đại Thừa mở mắt, liền nhìn thấy sắc mặt trắng bệch của Diệp Trường Sinh xuất hiện trước mắt hấn, hấn đã bị đối phương nắm trong tay.

Trong lòng hấn hoảng hốt, hào quang năm màu toàn thân bắt đầu khởi động, một luồng khí thể kinh khủng dâng lên, muốn

thi triển bí pháp phá vỡ trói buộc của Diệp Trường Sinh.

Nhưng ngân sắc hỏa diễm mãnh liệt lao đến, làm cho ngũ sắc quang mang trên người Nguyên Anh hấn bộc phát ra đều bị đốt cháy sạch sẽ.

Ngay sau đó, Diệp Trường Sinh hung hăng đánh ra một quyền, đập lên người Nguyên Anh Không Tước này. Sau một tiếng “Oanh”, hào quang ngũ sắc bên ngoài Nguyên Anh của Dịch Đại Thừa hoàn toàn bị đánh tan.

Diệp Trường Sinh lại đâm ra một quyền, không hề khách khí đánh vào Nguyên Anh đối phương. Sau một tiếng trầm đục, hấn cảm thấy mình như đập vào một ngọn núi cao không thể lay động.

Cùng lúc đó, trong miệng Nguyên Anh Dịch Đại Thừa phát ra một tiếng hét thảm, ngay sau đó bắt đầu nói năng lộn xộn cầu xin tha thứ, đồng thời không ngừng giãy dụa, ý đồ thoát khỏi trói buộc của Tinh Viêm Tiên Hỏa.

Diệp Trường Sinh không để ý chút nào, một quyền tiếp một quyền nện ở trên nguyên anh, phảng phất như đánh thép, liên tiếp hơn mười quyền, sau đó ngũ sắc nguyên anh bị hấn đập đến quang mang tối tăm đến cực điểm, phảng phất sau một khắc sẽ sụp đổ.

Lúc này, Diệp Trường Sinh mới dừng tay lại, trong mắt loé lên tinh quang, lần nữa phát động Trảm Hồn ấn.

Sau một tiếng kêu to, vị Đại Thừa Ngũ Quang tộc lập tức hôn mê bất tỉnh. Diệp Trường Sinh vung tay lên, trử vật trạc và giáp y lưu ly liền bong ra từng mảnh trên người Không Tước nhỏ, rơi vào trong tay hấn.

Tiếp theo, hấn cong ngón tay búng ra liên tiếp mấy đạo kiếm khí chém đứt đôi cánh và nguyên anh của Không Tước.

Nếu được như vậy, tương lai cho dù Dịch Đại Thừa có thể sống sót, hơn phân nửa cũng phải rớt xuống cảnh giới Đại Thừa.

Sau đó, thần niệm của Diệp Trường Sinh hóa thành từng sợi tơ óng ánh diên cuồng tuôn ra, đan vào bên ngoài cơ thể Không Tước, giống như từng sợi từng sợi xiềng xích, phong tỏa Nguyên Anh của nó lại.

Đồng thời, đầu ngón tay Diệp Trường Sinh xuất hiện từng sợi ngân sắc hỏa diễm, hỏa diễm đan vào nhau thành một cái lưới lửa, đem Nguyên Anh kia bao vây ở trong đó.

Dường như lo lắng, trên tay hắn lại lập loè ngũ sắc lôi điện, âm vang, đan vào thành một tấm lôi võng, bao trùm ở trên đó.

Lấy ba tầng thủ đoạn trói buộc, lúc này Diệp Trường Sinh mới cắt vào một cái hộp ngọc, một hơi bảy tám tấm phù lục dán lên.

Sau đó, cái hộp này chui vào trong cơ thể hắn, xuất hiện trên tay Nguyên Anh có chút ánh sáng mờ ảo. Nguyên Anh năm màu bỗng nhiên mở mắt ra, hai tay đặt trước ngực, đè cái hộp vào trong đó.

Cũng không trách Diệp Trường Sinh cẩn thận như thế, Nguyên Anh tu sĩ Đại Thừa kỳ cũng không phải dễ đối phó, tu vi đến bước này, mặc dù mất đi nhục thân, Nguyên Anh cũng có thể vĩnh tồn trên đời, hơn nữa còn có thể phát huy ra thực lực cùng lúc có nhục thân không sai biệt lắm.

Đối với một ít Đại Thừa mà nói, nhục thân đều là đồ vật tùy thời có thể vứt bỏ.

Kỳ thật thủ đoạn an toàn nhất vẫn là trực tiếp diệt sát Nguyên Anh này, nhưng Diệp Trường Sinh muốn từ trong đầu đối phương biết chút ít gì đó, cho nên trước tiên cứ ở lại.

Mà lấy thần thức của hắn bây giờ, cũng không nắm chắc sưu hồn Nguyên Anh một vị tu sĩ Đại Thừa, đợi đến lúc tiến giai Đại Thừa, thần thức phát sinh một lần lột xác mới được.

Sau khi làm xong hết thấy, khí tức trên người Diệp Trường Sinh bỗng nhiên suy sụp, cả người phảng phất như trở nên yếu đuối.

“Con bà nó chứ, bao nhiêu năm rồi không thê thảm quá mức!”

Khóe miệng hắn co giật vài cái, vội vàng phục dụng mấy viên thuốc, sau đó thân hình chợt lóe, xuất hiện ở trước cây Ngũ Hành Thánh Thụ kia.

“Ầm ầm!”

Sau một tiếng vang thật lớn, Diệp Trường Sinh rút gốc Ngũ Hành Thánh thụ này cùng với cung điện ở trên ra, sau đó

nhANH chóng thu nhỏ lại, Thiên Phụng Sí sau lưng lóe lên, biến mất không thấy.

Trên chiến trường cổ này, dần dần yên tĩnh trở lại, khí tức kinh thiên động địa lúc trước biến mất vô tung vô ảnh.

Chỉ là, mặt đất gồ ghề cùng với vết nứt không gian trên bầu trời tựa như vết thương dữ tợn kia lại im ắng kể lại chiến đấu lúc trước vô cùng kịch liệt.

Nửa tháng sau, trong một ngọn núi có linh khí mỏng manh cách chiến trường cổ mấy ngàn vạn dặm, Diệp Trường Sinh xuất hiện ở đây.

Rất nhanh mở ra một tòa động phủ, hắn bố trí một ít cấm chế, sau đó lập tức tiến vào trong đó khôi phục.

Lần này, hắn toàn lực ứng phó mới miễn cưỡng bắt giữ vị Đại Thừa Ngũ Quang tộc này, bản thân cũng phải trả giá không nhỏ.

Huyền Thiên Trảm Linh Kiếm chém ra hai kiếm, kiếm thứ nhất gần như tiêu hao hết pháp lực toàn thân của hắn mới có hiệu quả như vậy.

Kiếm thứ hai, là hắn không tiếc thiêu đốt lượng lớn tinh huyết bản thân, mới miễn cưỡng gom ra một kiếm, uy lực kém xa kiếm thứ nhất.

Nhưng kiếm thứ hai, cũng nhẹ nhõm hủy diệt nhục thân gần bằng Chân Linh Dịch Đại Thừa kia.

Bất quá ngay cả như vậy, hấn vẫn thiếu chút nữa không giết chết được người này, thiếu chút nữa khiến Nguyên Anh đối phương chạy mất.

Cũng may, thần thức của hấn hoàn hảo không tổn hao gì, lại cường đại tương đương với thần thức mười sáu lần tu sĩ Hợp Thể, đôi đầu tồn tại Đại Thừa cũng tương đương có ưu thế.

Dưới một chiêu Trảm Hồn Ấn, miễn cưỡng làm choáng váng Nguyên Anh đối phương.

Hai thanh Huyền Thiên Trảm Linh Kiếm kia, có lẽ là công kích cường đại nhất mà Diệp Trường Sinh phát ra cho đến nay.

Nhất là kiếm thứ nhất, căn cứ theo suy đoán của gã, gần như đã phát huy ra năm đến sáu thành uy lực Huyền Thiên Trảm Linh Kiếm rồi.

Uy lực một kiếm này đích thật là khủng bố, trực tiếp chém thanh Tu La Chu tinh hạch của Tu La Đại Thừa kia thành nát bấy.

Nhưng kế tiếp, hấn lại phải nghỉ ngơi và hồi phục một khoảng thời gian nữa. Pháp lực tiêu hao tương đối dễ dàng, nhưng tổn thất tinh huyết thân thể lại rất chậm.

Cho dù trên tay hấn có các loại thần vật phương diện thân thể tu hành, đoán chừng cũng phải tốn không ít thời gian mới có thể khôi phục đỉnh phong.

Trên tay Diệp Trường Sinh lóe lên ánh sáng, xuất hiện một vòng tay trữ vật cùng với một bộ áo giáp lưu ly to bằng bàn tay.

Hấn tự lầm bầm: “Trả giá lớn như vậy, nếu vẫn không có thu hoạch đầy đủ thì thiệt thòi quá lớn!”

Hấn hướng ánh mắt về phía giáp y lưu ly kia, sau khi cẩn thận quan sát một hồi, Diệp Trường Sinh khẽ nói:

“Cái này hẳn là Hỗn Độn Vạn Linh Bảng xếp hạng bốn trăm bốn mươi một vị tước linh lưu ly y, nghe nói là một trong những chí bảo của Phi Linh Tộc!”

Hắn lật qua lật lại nhìn vài lần, đại khái có thể xác định món Tước Linh Lưu Ly Y này hẳn là một kiện chí bảo phương diện phòng ngự.

Pháp bảo phòng ngự tự nhiên so với các loại pháp bảo công kích trân quý hơn rất nhiều, đối với các tu sĩ Linh giới chịu đủ đại thiên kiếp quấy nhiễu, vượt qua thiên kiếp một lần mới là chuyện quan trọng nhất đối với bọn họ.

Kiện Tước Linh Lưu Ly Y này tuy xếp hạng hơn bốn trăm, nhưng nếu là tới đầu giá hội nào đó, giá trị sẽ không thấp hơn so với loại linh bảo có tính công kích hai trăm hạng đầu.

“Chỉ một món này đã được coi là thu hoạch xa xỉ rồi, nhưng chắc chắn đồ trên người người này không chỉ có vậy!” Diệp Trường Sinh thầm nghĩ trong lòng.

Thần thức của hắn phóng tới vòng tay trữ vật kia, dễ dàng giải khai ấn ký của Dịch Đại Thừa, sau đó vung tay lên, một vài thứ trong vòng tay trữ vật bị hắn đổ ra ngoài.

“Rầm rầm!”

Một đồng lớn đồ vật trực tiếp chất đầy mặt thất của hắn, ngũ quang thập sắc, bảo khí ngút trời.

Ánh mắt Diệp Trường Sinh rơi vào trên người những pháp bảo kia đầu tiên, hắn vẫy tay một cái, một tấm gương màu vàng bay tới tay hắn.

Pháp lực tràn vào trong tấm gương này, từng đạo kim quang nhanh chóng từ trên gương tản ra, hình thành một thiên văn tự.

Nhìn thoáng qua bản Thông Bảo Quyết này, Diệp Trường Sinh mơ hồ biết được thân phận của tấm gương này.

Đây là một pháp bảo công thủ kiêm cả thủ cấp, có chút giống tám mặt Kim Quang Kính mà hắn đã thấy lúc trước ở Nhân giới.

Bất quá cấp độ hai người hiển nhiên là khác nhau một trời một vực, tấm gương này ở trên Hỗn Độn Vạn Linh Bảng có thể

xếp hơn ba ngàn tên, so với Bát Môn Kim Quang Kính không biết cao tới đâu.

Sau khi thưởng thức tấm gương này một phen, Diệp Trường Sinh thu hồi nó, lại vẫy tay, một quyển trục màu bạc xuất hiện trong tay.

Pháp lực thúc giục quyển trục màu bạc này, lập tức quyển trục mở ra, vô số phù văn màu bạc điên cuồng tuôn ra, ngưng tụ lại một chỗ, sau đó hóa thành mười tám tên giáp sĩ màu bạc mặt không biểu tình.

Những giáp sĩ màu bạc này cầm đao trường thương, hoặc lưng đeo mũi tên bạc, mỗi người đều có khí tức lạnh lạnh, đều có thực lực Hợp Thể.

“Không tệ không tệ, ta biết trên người này có không ít bảo vật trân quý!” Trên mặt Diệp Trường Sinh lộ ra vui mừng lâm bầm.

Hắn nghiên cứu cẩn thận một phen phát hiện, quyển trục màu bạc này quả thực cũng là một kiện dị bảo, công không thể phòng, chẳng những có thể huyền hóa ra mười tám khôi lỗi giáp sĩ, còn có thể hóa thành chiến giáp mặc lên người, lực phòng ngự không thua gì Thông Thiên Linh Bảo bình thường.

Thu hồi quyển trục màu bạc này, Diệp Trường Sinh vung tay lên, đem hơn trăm kiện pháp bảo trong đồng đồ vật cuốn tới.

Kiểm tra đại khái một phen, hắn phát hiện bên trong lại có ba kiện bảo vật cấp bậc Thông Thiên Linh Bảo, theo thứ tự là một khối tiền đồng màu vàng, một cây thước màu tím đen, cùng một khối ngọc bội màu trắng.

Ba kiện Thông Thiên Linh Bảo này có lẽ nằm ở sáu ngàn đến một vạn cái tên trên Hồn Độn Vạn Linh Bảng, đối với tu sĩ Đại Thừa mà nói thì có chút tác dụng, nhưng tác dụng không quá lớn, không đủ để trở thành bảo vật áp đáy hòm.

Những bảo vật còn lại tất cả đều là Linh Bảo, thậm chí Diệp Trường Sinh còn phát hiện ra vài món Linh Bảo cũng không tính là.

Tiếp theo, Diệp Trường Sinh lại vung tay, từ trong đồng đồ kia bay ra hơn mười viên tinh hạch toàn thân trong suốt, óng ánh trong suốt.

Tinh hạch của con Tu La Chu trưởng thành, bên trong ẩn chứa một tia lực lượng thời gian!

Tổng cộng mười sáu viên, Dịch Đại Thừa chính là dùng thứ này luyện chế ra thanh kiếm thời gian này, mười sáu viên tinh hạch Tu La Chu này ước chừng có thể luyện chế ra bốn thanh kiếm.

“Quả nhiên là gần nước lâu dài đặc trắng trước, bọn Hàn Lập vì ba mươi hai viên tinh hạch Tu La Chu mà quyết đấu sinh tử, lão gia hỏa này lại có thể cầm được nhiều như vậy!”

“Tính cả mấy viên tinh hạch hắn luyện chế thanh kiếm kia, người này từ trong Tu La Chu tộc lấy đi tinh hạch sợ là đạt tới hai mươi viên!”

Diệp Trường Sinh không khỏi tắc lưỡi, Dịch Đại Thừa sợ là đã đoạt được một nửa tinh hạch của Tu La Chu tộc.

Phải biết rằng loại tinh hạch này chỉ có thể trưởng thành Tu La Chu mới có thể sản xuất, mà Tu La Chu bộ tộc hiện tại không tính là vị tộc mẫu kia cùng Anh tiên tử kia, tính toán đầy mình cũng chỉ có bốn đầu Thể Tu La Chu trưởng thành mà thôi.

Một đầu trưởng thành tu La Chu thể trưởng thành, tu vi Hợp Thể đỉnh phong, nhưng thực lực gần như là một vị cường giả Đại Thừa, một khi tiến giai Đại Thừa, hầu như lập tức có thể trở thành cường giả Chân Linh cấp một.

Bộ tộc này dân cư thưa thớt, muốn trưởng thành càng khó càng thêm khó, mặc dù bọn họ có lịch sử dài dằng dặc, nhưng trong lịch sử tu La Chu có thể trưởng thành cũng tuyệt đối không nhiều, cho nên chỉ có Tu La Chu tinh hạch mới trân quý như vậy.

Bởi vậy cũng có thể nhìn ra Điều Đại Thừa đối với Tu La Chu tộc mà nói quan trọng cỡ nào, chẳng qua hiện tại những thứ này của hắn đều tiện nghi cho Diệp Trường Sinh.

Những này Tu La Chu tinh hạch này, bất luận là dùng để tinh luyện Thời Gian Pháp Tắc hay là dùng để luyện chế Pháp bảo, đều là vật có giá trị vô lượng.

Hắn cẩn thận cất những tinh hạch này đi, ánh mắt Diệp Trường Sinh lại nhìn về đồng đồ vật kia.

Trong những vật còn lại, không có bao nhiêu cực kỳ trân quý có thể khiến cho Diệp Trường Sinh càng thêm coi trọng.

Một ít đan dược, Linh Dược, các loại tài liệu, rất nhiều đều là đặc sản chỉ có ở Tiểu Tu La giới, tại Linh giới căn bản không nhìn thấy.

Đây vẫn chỉ là một phần nhỏ, trong vòng tay trữ vật còn có nhiều loại tài liệu, linh dược khác, hầu như tất cả đều là đặc sản của Tu La giới nhỏ.

Vu Đại Thừa ở Tiểu Tu La giới nhiều năm như vậy, đồ vật cướp đoạt cũng không ít.

Diệp Trường Sinh tính toán lần thu hoạch này của mình mà đổi thành linh thạch, sợ là dễ dàng vượt qua trăm ức linh thạch.

Sắp đuổi kịp nhà hấn rồi!

Sau khi kiểm kê thu hoạch lần này, Diệp Trường Sinh hài lòng lấy ra đủ loại linh dược, bắt đầu bế quan khôi phục thương thế.

Thời gian từng ngày trôi qua, mấy năm sau, tòa động phủ này bỗng nhiên âm vang sụp đổ, một đạo hồng quang từ trong bắn nhanh ra, xông lên bầu trời phía dưới lóe lên rồi biến mất không thấy.

Phía bắc Phong Nguyên đại lục, một ngày nào đó, một bóng người mặc áo trắng bỗng nhiên xuất hiện ở đây. Y nhìn thoáng qua cảnh vật chung quanh, sau đó bỗng nhiên lấy ra một chiếc cổ đăng bằng đồng xanh từ trong ngực áo.

“Mạc Lan tiên tử, chính là chỗ này sao?” Bạch y nam tử nói với cổ đăng bằng đồng.

Nghe nói như thế, trên cổ đăng thanh đồng bỗng nhiên sáng lên một đoàn ngũ sắc đăng diễm lớn cỡ hạt đậu, ngay sau đó đăng diễm chợt lóe, hóa thành một con ngũ sắc khổng tước thật lớn.

Gã có dáng người thon dài, ưu nhã vươn cổ ra, nghiêng đầu nhìn chung quanh một chút, lập tức có một tia kích động nói ra: “Chính là chỗ này, trong trí nhớ vị Chân Linh kia là chỉ về hướng bên này!”

Nghe nói như thế, bạch y nam tử nhẹ gật đầu, đợi đến khi hư ảnh Không Tước kia trở lại cổ đằng, thu hồi nó, tiếp theo sau lưng lóe lên quang mang, một đôi ngũ sắc cánh xuất hiện.

Cánh khê vồ, một cỗ lực lượng không gian từ trên đó tản ra, trong hư không tạo nên gợn sóng màu bạc. Gợn sóng lóe lên, sau đó nam tử áo trắng biến mất không thấy gì nữa.

Nơi đây hoàn toàn yên tĩnh, tối đen, không một chút sự sống, xung quanh đều là bóng tối vĩnh hằng, tâm tình không đủ mạnh người đang ở địa phương như thế này đợi lâu có thể sẽ phát điên.

Đưa mắt nhìn, dường như là cái gì cũng không nhìn thấy, không cảm giác được phương hướng tồn tại, cũng không cảm ứng được thời gian chuyển động, giống như ở loại không gian thời gian này cũng mất đi ý nghĩa.

Nếu quan sát cẩn thận sẽ phát hiện ở địa phương vĩnh hằng đen kịt này thỉnh thoảng có thể thấy vài đốm sáng lốm đốm.

Chúng lóe lên, phản phát như ngôi sao trên bầu trời, nhưng nhìn kỹ lại, sẽ phát hiện những ngôi sao này không phải là sao, mà giống như bọt khí tồn tại vậy.

Thoạt nhìn bong bóng này rất nhỏ yếu, dường như chỉ cần gió tay ra là có thể đâm thủng nó, nhưng sau khi bay gần lại sẽ phát hiện bong bóng khí này lớn đến mức khó mà tưởng tượng nổi.

Toàn thân nó tản mát ra một loại khí tức áp bách chí cực, khi người muốn tới gần chúng nó, sẽ lập tức cảm nhận được một cỗ lực lượng cường đại vô hình ngăn cản người tới gần.

Dưới tầng màng mỏng kia bao phủ, bên trong là các loại cảnh tượng kỳ quái, vô số sinh linh đang chạy trốn, các loại tồn tại cường đại chiến đấu, tản mát ra hào quang kỳ ảo ngút trời.

Đây là một thế giới!

Nơi thiên hoàn địa!

Cơ hồ đại bộ phận thế giới nhìn từ ngoại hình đều không có nhiều khác biệt, một khối đại địa bằng phẳng, trên đó có núi non sông ngòi, hồ nước lục địa.

Phía trên mặt đất bằng phẳng này có một cái bát úp ngược bao trùm cả thế giới màng.

Bên trên màng này treo vô số nhật nguyệt tinh thần, chúng nó vận chuyển, đông lên tây, đem năng lượng rút được từ ngoài thế giới hướng về toàn bộ thế giới.

Sau một hồi yên tĩnh thật lâu, một giọng nam tử vang lên ở một nơi tối đen: “Hôm nay mới có thể nhìn ra ngoại hình của giới diện!”

Trong thanh âm, vô cùng cảm khái.

Người xuất hiện ở đây tự nhiên là Diệp Trường Sinh vừa mới thoát ly khỏi Linh giới đi ra. Hắn nhìn cảnh tượng mênh mông trước mắt, trong lòng tràn ngập sự rung động, đồng thời cũng bỗng nhiên dâng lên một tia thê lương.

Hắn quay đầu nhìn lại, phía sau là một màn sáng rộng lớn cơ hồ nhìn không thấy biên giới, đây là một cái bong bóng khí khổng lồ khó có thể tưởng tượng.

Bên trong đúng là Linh Giới của hắn.

Đứng trước màn sáng này, trong lòng Diệp Trường Sinh dâng lên sự kính sợ khó nói lên lời, hắn phảng phất như đối mặt với một con cự thú không cách nào hình dung, ở trước mặt nó, là nhỏ bé bé bé không đáng kể.

Phảng phất, chỉ cần đối phương thở nhẹ một hơi, cũng đủ để dễ dàng xé nát thân thể yếu ớt của hắn.

Trên màn sáng cực lớn này có chi chít chằng chịt vô số bong bóng khí nhỏ bé treo ở phía trên. Số lượng chúng nó khổng lồ, nhìn qua căn bản đếm không hết.

Diệp Trường Sinh vỗ cánh, thử rời xa màn sáng to lớn này.

Kết quả, hắn lập tức cảm nhận được một loại lực lượng vô hình bám lấy hắn, khiến hắn hạ xuống, muốn hắn phải trở lại trong màn ánh sáng kia.

Hắn ra sức thử rời xa, kết quả loại lực lượng vô hình kia cũng lập tức trở nên vô cùng kinh khủng, phảng phất muốn xé rách thân thể hắn ra.

Trên tay Diệp Trường Sinh lóe lên hào quang, một lưỡi kiếm màu xanh sẫm xuất hiện trong tay, hung hăng chém ra sau lưng.

Chỉ một thoáng, lực lượng cường đại trào ra, phảng phất chặt đứt từng sợi tơ, Diệp Trường Sinh bỗng nhiên cảm giác toàn thân nhẹ bẫng, loại lực lượng kinh khủng kia không thấy đâu nữa.

Hắn vội vàng vỗ mạnh hai cánh, chỉ một thoáng đã xuất hiện ở ngoài trăm vạn dặm, tiếp theo không ngừng chớp động, phi tốc cách xa màn sáng này.

“Nếu như không có thủ đoạn của Huyền Thiên chi bảo, chỉ sợ chỉ có tồn tại cấp Chân Linh mới có thể thoát khỏi loại lực liên lụy này!” Diệp Trường Sinh thầm nghĩ trong lòng.

Hắn liên tiếp bay dọc, thẳng đến khi lực lượng dần dắt nhẹ nhẹ kia không cách nào ảnh hưởng tới hắn, hắn mới ngừng lại.

Quay đầu nhìn lại, màn sáng kia vẫn là rộng lớn không nhìn thấy bến bờ, hắn căn bản không có cách nào đánh giá bong bóng khí này rốt cuộc lớn bao nhiêu.

“Keng keng keng keng!”

Một tiếng thanh minh từ địa phương cách đó không biết bao xa vang lên, Diệp Trường Sinh nghe được thanh âm này lập tức như bị sét đánh, thân thể cứng đờ, quay đầu nhìn về phía bên kia.

Chỉ thấy phương hướng âm thanh truyền đến, một mặt quỷ cực đại vô biên bỗng nhiên xuất hiện. Trên mặt mặt nó mọc đầy lông vũ, mỏ chim bén nhọn, một đôi lỗ thủng đen kịt, sâu không thấy đáy, tựa như hai cái động đen ngòm to lớn.

Không nhìn thấy trong lỗ thủng kia có con mắt hay không, nhưng khi đầu của Diệp Trường Sinh vặn vẹo, hắn cảm nhận được rõ ràng hai ánh mắt kia đang nhìn hắn.

Hắn lập tức giống như bị hung thần ác thú nào đó nhìn chăm chăm, một cỗ khí lạnh xông thẳng lên đỉnh đầu, từ trên hai tầm mắt truyền đến vẻ hung ác bạo ngược là trước đó chưa từng thấy.

Ánh sáng lóe lên, Quỷ Diện thứ hai xuất hiện, hơi khác với tám trước, nhưng cũng dữ tợn khủng bố.

Ngay sau đó, từng cái đầu lâu không ngừng xuất hiện, cuối cùng bảy cái đầu đồng loạt đặt trước mặt Diệp Trường Sinh.

“Bảy con Kiêu!”

Trong lòng hắn tức giận mắng một tiếng, Thiên Phượng Sí điên cuồng vỗ, hướng xa xa chạy trốn.

Trong hư không của giới diện tồn tại đủ loại nguy hiểm khó lường, không gian tiềm lưu, Chân Linh hung ác, sinh vật kỳ lạ vân vân, chỉ cần tu vi không đạt tới cấp độ Chân Linh, gặp phải bất cứ loại nào đều có thể mất mạng.

Bảy con Kiêu xuất hiện dọa Diệp Trường Sinh giật mình, nhưng đây cũng chỉ là sợ bóng sợ gió, đối phương còn cách hắn rất xa, hơn nữa mục tiêu cũng không ở trên người hắn.

Hắn rất nhanh liền chạy xa, hung danh này lưu truyền ở giữa chư giới mà không truy kích hắn, mà chậm rãi phi hành về hướng tới Linh giới kia.

Sau khi bay đủ xa, Diệp Trường Sinh thoát khỏi con thất thủ kiêu kia, quay đầu nhìn lại, Linh giới sau lưng vẫn khổng lồ vô biên.

Màn sáng kia vẫn là nhìn không thấy điểm cuối, nhưng tốt xấu gì Diệp Trường Sinh cũng có thể nhìn thấy một đường cong.

Dưới màn sáng mênh mông kia, một điểm đen nho nhỏ đang không ngừng tới gần, Diệp Trường Sinh biết đó là bảy con Kiêu mới xuất hiện.

Điều này chỉ có thể hủy quốc diệt tộc chân linh du đang gần Linh giới, nếu như tiến vào Linh giới mà nói, thật đúng là một hồi tai nạn.

Ánh mắt hắn nhìn về một hướng khác, Diệp Trường Sinh lướt qua vô số bong bóng khí nhỏ bé trên màn sáng kia, rốt cuộc thấy được một điểm khác biệt.

Phía cuối màn sáng này có một quang đoàn đen kịt đang chậm rãi tới gần, thoát nhìn như sắp đụng vào màn sáng kia.

Nhìn kỹ, chùm sáng đen kịt kia cũng là một giới diện, không lồ vô biên, không nhìn thấy điểm cuối.

Trong màng giới kia, mơ hồ truyền đến một tia khí tức khiến Diệp Trường Sinh cảm thấy quen thuộc.

“Ma giới?”

Diệp Trường Sinh nhìn mấy lần, sau đó lập tức bay khỏi nơi này, nhanh chóng tới nơi cần tới.

Hắn cũng không dám ở địa phương này quá lâu, dù sao căn cứ theo trí nhớ của hắn thì số lượng du đang gần Linh giới cũng không ít.

Lấy thực lực của hắn bây giờ, chống lại những Chân Linh này không thể nghi ngờ là chịu chết, không tiến giai Đại Thừa căn bản không thể đối kháng cùng bọn chúng.

Diệp Trường Sinh vừa phi hành vừa quan sát những bong bóng khí xung quanh, mượn từng giới diện tới neo định vị trí

của mình.

Sau hơn mười năm liên tiếp phi hành, từ xa nhìn lại Linh giới phía sau đã biến thành một vùng sáng lớn cỡ đầu người, cuối cùng hắn đã tới đại khái nơi cần đến.

Đây là một vùng hư không rộng lớn vô ngần, xung quanh cái gì cũng không có, cái gì cũng không nhìn thấy, không có bất kỳ sự tồn tại nào.

Nhưng mà, sau khi Diệp Trường Sinh bay tới phía trước hơn nửa tháng, đột nhiên hắn cảm giác mình phảng phất như đã xuyên qua một tầng bình chương vô hình.

Khoảnh khắc sau, trước mặt hắn bỗng xuất hiện một quang sáng hỗn độn.

Từ xa nhìn lại, quang đoàn kia như là một quả trứng thật lớn!

Đây cũng là lần đầu tiên Diệp Trường Sinh nhìn thấy tân thế giới ra đời, một quả trứng khổng lồ, tựa như có sinh vật ở trong đó thai nghén, nhìn có chút kỳ lạ.

Khi hắn dần dần bay đến gần quả trứng khổng lồ này, không có bất ngờ cảm nhận được một cỗ lực bài xích mãnh liệt.

Một đạo quang mang sáng lên trước ngực hắn, Mạc Lan thánh cầm từ thanh đồng cổ đằng kia bay ra, huyền hóa ra thân thể cực lớn của nó, nàng nhìn quả trứng khổng lồ kia, trong mắt tràn đầy vẻ vui mừng kích động.

“Chính là cái này rồi, đây là màng thiên địa, bao quanh lấy thế giới mới sinh ra ở bên trong thai nghén, đợi đến khi thế giới phân hóa gần hết thì cái màng thai này sẽ phân hoá thành bầu trời cùng đại địa.”

“Thiên địa màng này chỉ có sức mạnh pháp tắc thì mới có thể xé rách được nó!” Mạc Lan thánh cầm nói.

Không cần nàng nhiều lời, Diệp Trường Sinh cũng nhìn ra được sự đáng sợ của thứ này, lực lượng bảo vệ tân thế giới là rất mạnh.

Trước khi Thiên Địa Thai Bích chưa phân hóa thành bầu trời và đại địa, công năng chủ yếu của nó chính là bảo hộ toàn bộ thế giới, vì lẽ đó có lực phòng ngự cực mạnh, nếu không đủ thủ đoạn, căn bản là đừng nghĩ có thể đi vào.

Quang mang trên tay chợt lóe, mũi kiếm màu xanh sẫm lóe lên rồi xuất hiện, Diệp Trường Sinh ra dấu bảo Mạc Lan thánh cầm trở lại trong cổ đăng, sau đó hai tay nâng kiếm, pháp lực toàn thân điên cuồng tràn vào, một cỗ hủy diệt chi lực khủng bố bỗng nhiên từ đỉnh đầu dâng lên.

Ánh sáng màu xanh lục của mực bùng lên, vô số phù văn lưu chuyển trong đó, ngay sau đó, Diệp Trường Sinh vùng kiếm chém về phía quả trứng khổng lồ kia.

Một đạo nguyệt nha như quang nhận xuất hiện, nhẹ nhàng bay về phía màn ánh sáng kia, sau khi va chạm với nhau thì “Ông” một tiếng, một luồng chấn động kinh khủng lan ra.

Lưỡi kiếm kia giăng co một lát, sau đó vẫn lấy một loại khí thể thế không thể đỡ tiến về phía trước, tiến nhập vào bên trong màng sáng kia.

Diệp Trường Sinh thấy thế, không chút do dự hao hết pháp lực toàn thân, lại lần nữa chém ra một kiếm. Một kiếm này xuống, triệt để cắt ra màng ánh sáng kia. Rất nhanh, một thông đạo giống như vết nứt không gian xuất hiện trước mắt Diệp Trường Sinh.

Thiên Phượng Sí phía sau hắn lập tức lóe lên, một đạo ngân quang hiện lên, sau đó biến mất không thấy.

Sau một khắc, Diệp Trường Sinh phát hiện mình xuất hiện trong một thế giới mới, chung quanh nhìn quanh, không có bao nhiêu sắc thái, khắp nơi đều là một mảnh Hỗn Độn, không có núi non sông ngòi, cũng không có trời xanh mây trắng, thế giới này thậm chí ngay cả những thứ cơ bản nhất cũng không có diễn hóa ra.

Bốn phương tám hướng tất cả đều là từng đạo khí lưu phun trào, linh khí nồng đậm kinh người, có thể rõ ràng cảm ứng được các loại ba động pháp tắc, phảng phất tùy tiện một tay, có thể tiếp xúc với chí lý trong thiên địa.

“Quả nhiên giống như tưởng tượng của vị Chân Linh kia, vùng thế giới này ở vào trạng thái Mông muội sơ sinh, Thiên Địa Thai Bần thai nghén ra những Chân Linh kia chắc hẳn đã xuất hiện rồi!” Mạc Lan Thánh Cầm bay ra ngoài, sau khi nhìn thoáng qua bốn phía, kích động nói.

Thiên địa cuồng rồn này, dưới Thiên Cơ che giấu, muốn dùng thủ đoạn khác thôi toán ra căn bản không có khả năng, cho nên nếu hai người muốn tìm được một cái vòng tròn để đoạt chân linh, vậy cũng chỉ có thể dùng biện pháp vụng về từng chút từng chút tìm kiếm khắp thế giới.

Bất quá cũng may trên tay Diệp Trường Sinh có phệ kim trùng, một tu sĩ Hợp Thể đỉnh phong ước chừng có thể thúc dục ba đến năm ngàn con Phệ Kim Trùng thành thực thể.

Lấy thân thức tương đương Hợp Thể đỉnh phong của Diệp Trường Sinh, không sai biệt lắm có thể đồng thời thúc dục năm sáu vạn con Phệ Kim Trùng thành thực, toàn bộ phóng ra, tốc độ tìm kiếm Thiên Địa Thai Bàn có thể gia tăng không ít.

“Diệp huynh, trong thế giới này hẳn là không có gì nguy hiểm cả, thiếp thân sẽ hành động một mình, không phiền đến Diệp huynh giúp ta tìm!” Thân thể của Mạc Lan thánh cầm lay động nói.

Diệp Trường Sinh gật đầu nói: “Hy vọng lần sau khi gặp được tiên tử, ngươi đã hóa thành một vị Chân Linh!”

Mạc Lan thánh cảm nghe vậy thản nhiên cười: “Cũng chúc Diệp huynh thuận lợi tiến giai Đại Thừa!”

Dứt lời, nàng cuộn lấy chiếc đèn cổ bằng đồng rồi bay về phương xa, bắt đầu tìm kiếm cuồng rồn của Chân Linh thai nghén ra ở thế giới này.

Còn Diệp Trường Sinh cũng lập tức vỗ vào Linh Thú hoàn, một chùm kim quang gào thét bay ra, hóa thành một con bọ cánh cứng dữ tợn đầy trời, bay về bốn phương tám hướng.

Phệ Kim Trùng bay ra, hình dáng Diệp Trường Sinh đối với thế giới này cũng dần dần có đại khái hiểu biết, thế giới này thoát nhìn cũng không quá lớn, khả năng cũng không lớn bằng Diệp Trường Sinh xuất thân nhân giới.

Đương nhiên điều này cũng không có nghĩa là thế giới này không bằng Nhân giới, vả lại không nói đến chấn động từ pháp tắc thì thực lực của nó cao hơn Nhân giới không biết bao nhiêu lần. Quan trọng hơn nữa là hiện tại nó không quá lớn bởi vì thiên địa còn chưa có diễn hóa ra.

Chờ đến sau này khi màng thiên địa này mở ra, diện tích đại địa tất nhiên phải tiến hành mở rộng ra phạm vi lớn, đến lúc đó giới này tất nhiên có thể kéo dài vô cùng rộng lớn.

Diệp Trường Sinh không chế Phệ Kim Trùng cẩn thận tìm kiếm trong phiên thể giới này, cứ như vậy trôi qua ước chừng sáu bảy năm, đột nhiên một ngày nào đó, một con Phệ Kim Trùng của hắn sau khi lao qua một mảnh sương mù, bỗng nhiên phát hiện một quả trứng khổng lồ màu ngọc trắng, đường kính chừng mấy ngàn trượng.

“Chân Linh Thai bàn!”

Diệp Trường Sinh trong lòng vui vẻ, thân hình vội vàng lóc lên, biến mất ngay tại chỗ.

Hắn nhanh chóng triệu hồi tất cả Phệ Kim Trùng, đồng thời bản thân cũng nhanh chóng chạy tới trong khu vực này, thần sắc có chút kích động nhìn quả trứng Chân Linh màu trắng cực lớn này.

Tuy nói là trứng, nhưng vỏ ngoài của nó lại không phải là cái loại cứng rắn sừng chất, mà là một tầng màng mềm mại. Màng này trải rộng các loại hoa văn kỳ dị, khiến cho người nhìn thấy, liền có một loại cảm giác đầu vầng mắt hoa.

“Thiên địa pháp tắc đan dệt, quả nhiên là cuống rốn thiên địa, tiến vào bên trong này tìm hiểu độ khó pháp tắc không biết thấp xuống bao nhiêu!” Trong lòng Diệp Trường Sinh có chút rung động thâm nghĩ.

Hắn đi tới gần, hai tay kéo một cái, rất dễ dàng kéo ra cái màng này, cẩn thận quan sát một chút, hắn phát hiện tấm màng này kỳ thực là do một tầng khí lưu hội tụ cùng một chỗ hình thành.

“Hỗn Động khí lưu sao? Đầu tiên đan vào rồi lại hoá lỏng, cuối cùng chắc chắn hóa thành vỏ trứng, bên trong dựng dục ra ý thức Chân Linh chân chính ư?”

Diệp Trường Sinh trong lòng thâm nghĩ, có lẽ hắn đã hiểu tại sao những chân linh này lại được dựng dục ra.

Pháp tắc của thế giới này đan dệt ở một nơi nào đó, sau đó tạo thành một mảng lớn khí Hỗn Động, do những khí Hỗn Động này diễn biến thành vật của Chân Linh hoặc Huyền Thiên, trong

quá trình thai nghén, pháp tắc đan xen ở nơi đây cũng sẽ tiến vào bên trong trứng, sau đó bị Chân Linh mới sinh ra nắm giữ.

Lúc trước hắn ở trong sào huyết Kỳ Lân lấy được căn nguyên Chân Linh kia, thật ra chính là loại khí lưu hỗn độn này, bắt quá một tia Hỗn Độn khí kia, cùng thời kỳ thiên địa sơ sinh thai nghén ra hiển nhiên không cùng một cấp độ.

Diệp Trường Sinh sau khi xé rách màng mỏng này, thân hình nhanh chóng lóe lên, lập tức tiến vào trong không gian màng.

Sau đó, khí lưu phía sau hắn bắt đầu khởi động, tầng màng kia nhúc nhích mấy lần, một lần nữa khôi phục nguyên dạng.

Tầng màng này bao bọc một không gian hình bầu dục, bên trong chỉ chít chằng chịt Hỗn Độn Khí lưu, mà chỗ trung tâm chỗ đó, lại có một đoàn chất lỏng to bằng đầu người, lơ lửng trong không gian cuống rốn, tản mát ra cửu thái mộng quang mang.

“Sắp sinh ra ý thức rồi!” Trong nháy mắt nhìn thấy đoàn cửu sắc quang mang này, trong lòng Diệp Trường Sinh rung mình một cái thâm nghĩ.

Chờ đến lúc bên trong thai bàn này sinh ra ý thức, đến lúc đó muốn cướp đoạt nó tạo hóa, chẳng khác nào nghịch thiên mà đi, không thể nghi ngờ sẽ bị thế giới này mãnh liệt bài xích.

Diệp Trường Sinh dò xét vài lần, không hề trì hoãn công phu, lập tức bay về phía trước mở rộng miệng hút một cái, như rồng uống nước, đoàn chất lỏng chín màu to bằng đầu người kia đều bị hắn hút vào trong cơ thể.

“Àm!”

Diệp Trường Sinh chỉ cảm thấy trong cơ thể mình như có một vàng mặt trời nổ tung, một luồng năng lượng tinh thuần, không lò đến mức khó có thể tưởng tượng tuôn trào, gần như muốn làm cho thân thể hắn căng nứt ra.

Cũng may lấy thân thể Chân Linh cấp của hắn, không khó chống đỡ trùng kích nguồn lực lượng này, hắn nhanh chóng vận chuyển công pháp, bắt đầu luyện hóa chùm năng lượng này.

Vùng thể giới này trở nên yên tĩnh lại, Diệp Trường Sinh ngồi xếp bằng bên trong quả trứng khổng lồ này, thần sắc trang nghiêm, trên người thỉnh thoảng nổi lên cửu sắc quang mang.

Vô số khí hỗn độn bên trong quả trứng khổng lồ không ngừng tuôn vào trong cơ thể hắn, khiến khí thể trên người hắn từng bước dâng lên, càng ngày càng cường đại.

Quả trứng khổng lồ đang lẳng lẳng nằm đó không biết đã bao nhiêu năm rồi bỗng nhiên bắt đầu chuyển động, co rút lại, dường như đang hô hấp vậy.

Nhưng quan sát kỹ một chút rồi mới phát hiện vỏ ngoài do luồng khí hỗn độn tạo thành tuy rằng đang co rút lại, nhưng biên độ phồng lên lại không bằng thu nhỏ lại, điều này khiến nó từ từ sụp đổ xuống phía dưới.

Tốc độ này cũng không nhanh, thậm chí có thể xem là tương đối chậm chạp, thế nhưng quá trình sụp đổ này lại kiên định dị thường.

Cùng lúc Chân Linh Thai bàn không ngừng thu nhỏ lại, bên trong truyền ra một luồng khí tức nhưng càng ngày càng mạnh mẽ, hầu như mỗi một lần đều co rút theo, khí tức bên trong sẽ mạnh mẽ thêm một phần.

Thời gian chậm rãi trôi qua, mấy năm sau quả trứng khổng lồ kia đã thu nhỏ chỉ còn lại có mấy trăm trượng.

Mà giờ khắc này ở bên trong, một nam tử hai mắt nhắm nghiền, thần sắc trang nghiêm ngồi xếp bằng, từng đạo Hỗn Độn khí nâng thân thể của hắn lên, để hắn lơ lửng trên không trung.

Từng dòng khí lưu kia chui vào trong cơ thể hắn, chui vào nội tạng, chui vào xương cốt, tiến vào kinh mạch, rót vào trong mỗi một tác máu thịt. Theo dòng chảy của chúng, trên thân thể bộ thịt này dần dần xuất hiện một tia cảm giác cường đại, có vẻ càng thêm cường đại.

Một loại cảm giác áp bách khó nói nên lời từ trên cổ thân thể này truyền ra, phảng phất như người xếp bằng nhẹ nhàng vươn tay, có thể chọc thủng thiên địa một cái lỗ, đây là một loại lực lượng khủng bố làm cho người ta khó có thể tin.

Mà trên đỉnh đầu thân thể này, một Nguyên Anh toàn thân lóng lánh hào quang ngũ sắc lơ lửng, làm ra tư thế giống nhau, hai mắt nhắm nghiền, khoanh chân ngồi ở không trung.

Miệng mũi nó mở ra, không ngừng có dòng khí Hỗn Độn không ngừng tràn vào, giống như chui vào lỗ thủng không đáy, vừa đi vào liền không còn có bất kỳ động tĩnh gì nữa.

Theo dòng khí Hỗn Độn chui vào trong cơ thể càng ngày càng nhiều, hào quang lóng lánh trên thân Nguyên Anh cũng càng thêm mãnh liệt, da thịt toàn thân thoát nhìn càng thêm ngưng thực. Có cảm giác rõ ràng, cho người ta một loại Nguyên Anh này bất luận vận dụng thủ đoạn gì, đều khó có thể tạo thành ảo giác thương tổn đối với nó.

Trên đỉnh đầu Nguyên Anh không ngừng có từng đạo phù văn rơi xuống màng Hỗn Độn quang mang theo những phù văn này hấp thu hết vào trong cơ thể. Trên mặt Nguyên Anh lộ ra vẻ say mê, giống như đắm chìm trong hoàn cảnh tuyệt vời nhất thế gian này.

Trong hư không, từng trận tiên âm vang lên, ở giữa phảng phất xen lẫn tiếng Phạm Đạo ngâm vang, như hoàng chung đại lũ gõ vang, khiến cho người say mê, phảng phất chỉ cần nghe thoáng qua, liền có thể minh ngộ hết thấy đạo lý trên thế giới này.

Tiên âm này mờ ảo như vậy khiến người khác không nhận được muốn thăm dò kỹ lưỡng, thế nhưng khi cẩn thận lắng nghe thì lại không cách nào nghe được gì, tựa như tất cả những thứ vừa nghe đều là ảo giác.

Thời gian tiếp tục trôi qua, thằng bé mập mạp kia không ngừng thôn phệ hỗn độn khí lưu trong không gian trũng, giống như một con Tỳ Hưu không biết mệt mỏi, ai đến cũng không cự tuyệt, cho dù có bao nhiêu Hỗn Độn khí, cuối cùng tất cả đều bị nó nuốt sạch.

Nếu có người đứng ở bên ngoài nhìn vào, thấy toàn bộ quá trình, sẽ phát hiện khí tức sinh mệnh từ trong trũng truyền ra càng thêm dồi dào, càng ngày càng cường đại.

Ban đầu cái loại này chỉ mang đến cho người ta cảm giác áp bách có thể so với Đại Thừa bình thường, về sau biến thành có

thể so với Chân Linh, có thể so với Kỳ lân, đến bây giờ, nếu có người nói bên trong quả trứng này cất giấu một Chân Long, chắc là sẽ không có ai phản đối.

Khí tức có thể so với Chân Long Thiên Phượng, phảng phất trong quả trứng này thai nghén ra một Chân Linh cao cấp nhất, làm cho người ta cảm thấy áp bách khó có thể diễn tả bằng lời.

Nhưng còn chưa kết thúc, khí tức bên trong vẫn đang tăng lên, đến phía sau thậm chí đạt đến tình trạng vượt qua Chân Long Thiên Phượng bình thường.

Chuyện này có ý nghĩa gì?

Sinh linh được thai nghén trong trứng pháp lực đã vượt qua tồn tại như Chân Long Thiên Phượng!

Thật không thể tin nổi!

Nhưng cảnh tượng kinh người như vậy, ở trong thế giới không có bất kỳ sinh linh nào, đã định trước sẽ không bị người nhìn thấy.

Cứ như vậy, dòng chảy thời gian yên tĩnh, bên trong cuống rốn vốn nên thai nghén Chân Linh, khí tức của con người tu hủ chiếm tổ chim khách mạnh tới mức khiến người ta kinh hồn táng đảm.

Rốt cục có một ngày, trở nên cường đại hơn dường như rốt cuộc cũng ngừng lại, quả trứng khổng lồ kia bị hấp thu đến tình trạng thu nhỏ lại chỉ còn mấy trượng.

Mà ở bên trong, loại khí tức huyền diệu kia lại càng phát ra nồng đậm, giống như đại đạo thiên địa buông xuống nơi đây, pháp tắc đan dẹt, rậm rạp chằng chịt.

Thoạt nhìn quả trứng Chân Linh kia bây giờ càng giống như là một cái kén do pháp tắc hội tụ mà thành. Bên trong cái kén đó, thai nghén ra một sinh mệnh cường đại đến khủng bố.

Diệp Trường Sinh từ đầu đến cuối vẫn nhắm chặt hai mắt, chưa từng mở ra, nhưng trong thời gian dài đằng đẳng qua đi, ý thức của hắn vẫn luôn tỉnh táo.

Hắn cảm nhận được sự cường đại của bản thân, cảm nhận được bản thân dễ dàng xuyên thủng tám chấn Hợp Thể và Đại

Thừa, tiến vào cảnh giới Đại Thừa mà tất cả tu sĩ Linh Giới đều tha thiết ước mơ.

Hắn cảm nhận được sau khi tiến giai Đại Thừa, chính mình lại lần nữa phát sinh lột xác cường đại, mới chỉ có thể so sánh với Chân Linh bình thường, lột xác đến nay có can đảm tranh phong cùng Chân Long Thiên Phượng.

Hắn nhận ra Nguyên Anh của mình chắc chắn, đao kiếm gia thân không thể tổn thương, Địa Hỏa Thiên Phong không thể phá hủy.

Từ cảnh giới Nguyên Anh sơ bộ ngưng luyện ra Nguyên Anh sơ bộ bắt đầu, đến bây giờ vẫn được xưng là cảnh giới Đại Thừa của Bán Tiên. Rốt cuộc Nguyên Anh của tu sĩ cũng có thể nói đại thành một câu!

Từ đó về sau, chỉ dựa vào Nguyên Anh cũng đủ để bay lên chín tầng mây, đi xuống U Minh, du ngoạn giữa thiên địa mà không sợ hãi gì.

Mà nếu tu vi tiến cấp đến Đại Thừa hậu kỳ, sau khi Nguyên Anh tiến thêm một bước ngưng thực cường đại, thậm chí có thể dùng Nguyên Anh ngạnh kháng thiên lôi.

Đương nhiên, sẽ không có người làm như vậy là được.

Diệp Trường Sinh bây giờ là cảnh giới sơ nhập Đại Thừa, nhưng Nguyên Anh của hắn ngưng thực, cũng đã vượt qua phần lớn Đại Thừa hậu kỳ.

Mặc dù vứt bỏ nhục thể, nhưng chỉ dựa vào Nguyên Anh, hắn cũng có lòng tin đánh bại đại bộ phận tu sĩ Đại Thừa trên đời này.

Pháp lực, thần thức, phương diện thân thể tiến bộ, khiến cho Diệp Trường Sinh hiện tại cũng không thể đánh giá được rốt cuộc mình đã trở nên mạnh bao nhiêu.

Chân Long, Thiên Phượng?

Hắn ta có lòng tin có thể chém rớt một đầu Chân Linh cấp bậc này!

Hắn cảm thụ được Huyền Thiên Trảm Linh Kiếm trên cánh tay, biết rất rõ, bây giờ hắn đã có thể tùy ý phát huy mười thành uy lực Huyền Thiên Chi Bảo này rồi.

Lần tiến bộ này khó có thể tưởng tượng được, nhưng loại lột xác này còn chưa kết thúc.

Tuy rằng thân thể, thần thức, phương diện pháp lực tiến bộ đã đạt tới cực điểm, lên cao nữa thì không phải cái cuống rốn thiên địa này có thể cung cấp.

Nhưng ở phương diện pháp tắc, cuống rốn này có thể cung cấp cho hắn vô cùng nhiều.

Hắn có thể cảm ứng được rõ ràng mỗi loại pháp tắc trong vùng thế giới này, hắn muốn tìm hiểu loại pháp tắc nào thì có thể đi tìm hiểu loại pháp tắc nào.

Thời Gian Pháp Tắc, Không Gian Pháp Tắc, Ngũ Hành Pháp Tắc, Hủy Diệt Pháp Tắc...

Thế giới này pháp tắc cũng không toàn diện, cũng không bao gồm toàn bộ pháp tắc, nói thí dụ như Luân Hồi Pháp Tắc, một trong Tam Đại Chí Tôn pháp tắc không có.

Nhưng ngay cả như vậy, cung cấp hơn hai ngàn loại pháp tắc cũng có thể dễ dàng bao trùm nhu cầu của bất cứ tu sĩ nào.

Trong tình huống bình thường, những sinh linh được thai nghén ra từ quả trứng Chân Linh này cuối cùng cũng đạt được nhiều loại trong số tất cả các loại pháp tắc này, lĩnh ngộ chúng tới mức tiểu thành.

Ví dụ như, nếu như vị Thánh cảm kia đã tìm thấy một cái cuống rốn, thì chắc chắn cuối cùng sẽ lựa chọn Ngũ Hành pháp tắc để tìm hiểu.

Nhưng đối với Diệp Trường Sinh mà nói, hiện tại hắn đang rơi vào một khốn cảnh.

Nơi này không có pháp tắc mà hắn muốn chọn, hoặc là nói hắn muốn tìm hiểu về pháp tắc trên đời này không hề tồn tại.

Như thế này nên làm thế nào cho phải?

Ngồi xếp bằng trong không gian quả trứng khổng lồ đã rút nhỏ rất nhiều, Diệp Trường Sinh suy nghĩ trong chốc lát, đột nhiên trong lòng hơi động.

Hai mắt hắn bỗng nhiên mở ra, hai luồng bạch quang từ đó bắn ra, hai chùm bạch quang tỏa ra xung quanh không gian,

bao phủ tất cả mọi thứ xung quanh.

“Phân tích!”

Khi Diệp Trường Sinh đọc được từ này, bạch quang biến hóa một hồi, chỉ một thoáng tất cả trong phiên thiên địa này như bị bao phủ ở trong đó.

Những quy tắc thiên địa, trật tự, pháp tắc các loại, vốn là tồn tại vô hình vô chất, là một loại đạo vận trong cõi U Minh, căn bản không tồn tại thực thể, không cách nào chân chính hiển hiện ra.

Nhưng thời khắc này, khi đạo bạch quang này chiếu rọi thiên địa chung quanh, những pháp tắc này, lập tức giống như biến thành thực thể.

Trong không gian xung quanh Diệp Trường Sinh, bên trong quả trứng đó, thậm chí là bên ngoài thiên địa của quả trứng Chân Linh kia, vô số thần văn, ký hiệu hiển hiện ra, đan vào cùng một chỗ, như là tạo thành từng cái xiềng xích.

Phóng mắt nhìn, thiên địa này giống như là từng sợi xiềng xích kết cấu mà thành, những quy tắc tầng dưới này hiển hóa.

Sau đó, trong cơ thể Diệp Trường Sinh lóe lên hào quang, xuất hiện một điểm sáng kỳ quái.

Quang điểm này không thể nói rõ cụ thể là ở nơi nào trong cơ thể hắn, liếc mắt nhìn qua quang điểm này không có bất kỳ màu sắc, nhưng nhìn kỹ lại, bên trong lại như là ẩn chứa tất cả màu sắc trên thế gian này.

Chút này, nó nhỏ bé đến mức không có thể tích, phảng phất như nó là tồn tại nhỏ nhất trên đời này.

Nhưng khi Diệp Trường Sinh nhìn về phía nó, lại thoáng cái thấy được một mảnh vô biên vô hạn, không có hải dương biên giới, không cách nào thấy rõ nó kéo dài về hướng nào, phảng phất thể tích của nó là vô hạn.

Phiên hải dương kia bao quát tất cả màu sắc trên thế gian, tất cả sự vật, tất cả đạo lý, nó là nguồn gốc của tất cả pháp môn.

Lúc này, trong đáy lòng Diệp Trường Sinh hiện lên một khát vọng khó có thể ức chế, mãnh liệt đến cực điểm, quả thực khiến hắn khát vọng nổi điên.

Hắn muốn tiến vào trong đại dương kia, hắn muốn rong chơi ở trong đó, phảng phất như đã tiến nhập vào trong, liền có thể hiểu được tất cả, nắm giữ tất cả, liền có thể không gì không biết, không gì không làm được!

Lúc này, quang điểm kia nhẹ nhàng chớp động một chút.

“Ông” một tiếng, thế giới này phát ra một lần rung động rất nhỏ, sau đó những sợi xích quy tắc bị cụ tượng hóa thành kia liền giống như là phát điên, mãnh liệt hội tụ về phía hắn.

Tất cả pháp tắc tạo thành toàn bộ thế giới đều có thực thể hóa thành tượng, tràn vào trong cơ thể Diệp Trường Sinh, tràn vào điểm sáng trong cơ thể hắn.

Đồng thời, tràn vào không chỉ có những pháp tắc này, hết thảy chung quanh đều đang vọt tới hắn, dòng linh khí tinh thuần cuộn cuộn hội tụ thành từng dòng sông dài, trực tiếp rót vào thân thể của hắn.

Hắn đứng tại chỗ quả trứng khổng lồ Chân Linh kia trong chớp mắt nứt vỡ, hóa thành từng đạo hào quang xông vào thân thể của hắn.

Như vạn dòng nước về biển, vị trí đó của Diệp Trường Sinh như xuất hiện một cái hố đen, muốn thôn phệ sạch sẽ thế giới này.

Diệp Trường Sinh chứng kiến trong những trường hà linh khí kia, ngẫu nhiên xen lẫn một số tồn tại đặc thù.

Hoặc là một quả trứng khổng lồ hoặc một cái kén ánh sáng, hoặc là một cái chồi non...

Chân Linh Thai bàn, Huyền Thiên Chi Bảo, đó là những thứ bí ẩn nhất của thế giới này, hiện tại vậy mà tất cả đều bị mang tới đây.

Diệp Trường Sinh tro mắt nhìn từng hình thức ban đầu của Chân Linh Thai bàn và Huyền Thiên Chi Bảo lần lượt bị điểm sáng trong cơ thể hắn cắn nuốt sạch sẽ.

Quả nhiên là Côn Bằng chỉ đi không ra, quá trình thôn phệ này kéo dài trọn vẹn hơn một khắc đồng hồ, không biết bao nhiêu thứ đã bị điểm sáng này nuốt vào.

Đối với Diệp Trường Sinh mà nói, một phần nghìn lượng linh khí vừa rồi còn đủ khiến hắn nổ tung, nhưng đối với điểm sáng trong cơ thể hắn thì lại không đáng nhắc tới.

Nếu như có người đứng ở bên ngoài quan sát thế giới này, sẽ phát hiện trong thời khắc đồng hồ vừa rồi, thế giới này trực tiếp rút nhỏ một vòng lớn.

“Đừng, đừng nuốt nữa!” Diệp Trường Sinh đau lòng khó thở.

Vừa nãy hắn lại nhìn thấy một cái Chân Linh Thai bàn bị điểm sáng này của hắn ăn sạch, tính toán chút nữa điểm sáng này đã ăn hết bốn Chân Linh Thai bàn cùng một kiện Huyền Thiên Chi Bảo hình thức ban đầu.

Bốn cái mâm Chân Linh này, có thể sáng lập ra đồ vật của bốn vị cường giả Chân Linh cấp!

“Phanh!”

Một thanh trường qua thoát nhìn như do thanh đồng đúc thành bị cuốn tới, sau đó phịch một tiếng nổ tung, hóa thành một dòng lũ vọt vào trong cơ thể hắn.

Lại một kiện Huyền Thiên Chi Bảo bị hủy diệt rồi!

Khóe mắt Diệp Trường Sinh co giật, nhưng không cách nào không chế được động tác của điểm sáng trong cơ thể, chỉ có thể trơ mắt nhìn như vậy.

“Vèo!”

Lại một chùm sáng bay tới, trong đó xen lẫn một tia lục ý, đó là một cây non, khí tức mạnh hơn xa bất kỳ một món Huyền Thiên Chi Bảo nào mà Diệp Trường Sinh từng thấy trước đây hay là Chân Linh Thai Bàn.

Đây chính là Huyền Thiên Chi Bảo đang được thai nghén!

Hơn nữa, rất có thể là Huyền Thiên Chi Bảo do thế giới này dựng dựng ra cường đại nhất, nhìn nó chậm rãi bay tới, tâm Diệp Trường Sinh cũng đang run rẩy.

Chùm sáng này rất nhanh bay đến trước mặt Diệp Trường Sinh, khi tiếp xúc thân thể hắn, hắn vừa muốn gấp đôi ngộ giống như những Huyền Thiên chi bảo lúc trước.

Đột nhiên, cả người Diệp Trường Sinh chấn động, luồng sức hấp dẫn khủng bố từ trong cơ thể hắn đột nhiên biến mất, biến mất vô ảnh vô tung.

Điểm sáng kia lóe lên một cái, lập tức, Diệp Trường Sinh phảng phất nghe thấy tiếng vang ào ào của nước biển.

Hắn cúi đầu nhìn lại, chỉ thấy điểm sáng kia lóe lên sau đó biến mất, biến mất vô ảnh vô tung, mà cùng lúc đó, tại chỗ xuất hiện một giọt chất lỏng.

Chất lỏng kia tựa như bao dung tất cả của thế gian, ẩn chứa toàn bộ chân lý, là ngọn nguồn của tất cả, là áo nghĩa của chung cực.

“Àm!”

Giọt chất lỏng này bỗng nhiên nổ tung, chỉ một thoáng nước vô cùng vô tận xuất hiện, bao phủ Diệp Trường Sinh và tất cả mọi thứ xung quanh hắn vào trong.

Nơi này trong chớp mắt xuất hiện một mảnh đại dương mênh mông, nhưng kỳ quái chính là, hải dương này bất luận kẻ nào nhìn qua cũng đều cảm thấy nó mênh mông vô biên, nhưng nhìn kỹ, nó lại chưa từng chiếm cứ bất kỳ không gian nào của thế giới này.

Ở trung tâm hải dương, Diệp Trường Sinh đắm chìm trong đó, không nhúc nhích.

.....

“Bên kia, vừa rồi đã xảy ra chuyện gì?” Mạc Lan thánh cảm cuốn lấy thanh đồng cổ đăng, bay ở nơi nào đó của thế giới này, quay đầu nhìn thoáng qua sau lưng nhẹ giọng lầm bầm.

“Động tĩnh kia... Là Diệp huynh sao?”

“Xem ra hắn đã tìm được cuống rốn thiên địa rồi, ta cũng phải nắm chặt!” Mạc Lan thánh cảm thầm nghĩ trong lòng.

Nàng đang muốn quay đầu, tiếp tục bay về phía trước tìm kiếm Thiên Địa Thai Bàn, bỗng nhiên khóe mắt liếc thấy một màn quét qua.

Trong một mảng sương mù, một quả trứng thật lớn bay lên, lơ lửng, như muốn bay về phía động tĩnh vừa phát ra lúc này.

Chỉ là, vừa bay được một khoảng, lực lượng đột nhiên từ chỗ đó truyền đến liền im bất, biến mất vô ảnh vô tung.

Sau đó, quả trứng khổng lồ rơi xuống.

“Thiên Địa Thai Bàn!”

Trong lòng thánh cảm Mạc Lan vô cùng mừng rỡ, vội vàng bay tới vút cổ đẳng ra ngoài, hồn thể của mình bay đến trước cái trứng khổng lồ kia rồi xé rách nó chui vào bên trong.

Tạo hóa đau khổ tìm kiếm cứ như vậy từ trên trời giáng xuống, rơi trước mắt nàng.

Quả trứng kia không có động tĩnh gì, nhưng không khó tưởng tượng. Một vài năm sau, sợ rằng sẽ có một con Ngũ Sắc Khổng Tước chân chính từ trong đó bay ra.

Hai người tới thế giới này đều chiếm được thứ mình muốn.

Thời gian chậm rãi trôi qua, một ngày nào đó vài chục năm sau, tại phiên hải dương kia, bây giờ sớm đã trống rỗng.

Đại dương mênh mông không thấy bóng dáng, chỉ có một người nằm ở chỗ đó, bên cạnh là một cây non cắm rễ trong hư không.

Một màn này đã kéo dài rất nhiều năm, rốt cuộc ngày hôm nay, người nằm kia mở hai mắt ra.

Đó là một đôi mắt khiến người ta khó có thể hình dung, trong đó phảng phất bao hàm vạn vật thế gian, chân hư thực, sinh tử huyền diệt, thời không biến hóa, vạn vật luân hồi...

Ánh mắt lóe lên, hết thấy mới vừa rồi phảng phất như ảo giác biến mất không thấy gì nữa, đôi tròng mắt kia một lần nữa trở nên trong suốt.

“Ta là thật hay là ảo?”

Sau một tiếng thở dài sâu kín, Diệp Trường Sinh giơ tay nắm lấy mầm non xanh biếc kia, khẽ nói: “Đi theo ta ngược lại cũng bị ảnh hưởng bởi pháp tắc, định hình hoàn toàn rồi!”

Tâm niệm hần khẽ động, chỉ một thoáng vô số linh khí chung quanh hội tụ đến, ngưng tụ thành từng giọt lục dịch xanh tươi ướt át, lục dịch nhỏ xuống từng giọt từng giọt, cây non kia cũng không ngừng lớn lên.

Không biết qua bao lâu, nguyên bản một cây non trưởng thành một cây đại thụ che trời, tại đỉnh đại thụ, mở ra một đóa hoa tươi đẹp đến cực điểm.

Lục dịch tiếp tục nhỏ xuống, cũng không lâu lắm đóa hoa này điêu tàn, một quả xuất hiện.

Quả này nhìn có chút kỳ lạ, giống như một viên gạch, vuông vức, vuông vức, phẳng như thật.

Diệp Trường Sinh vẫy tay, trái cây kia rơi vào trong tay hắn, hắn thu quả kia vào.

Nhìn nhìn bốn phía, hắn bỗng nhiên duỗi lưng một cái, bỗng nhiên khẽ cười một tiếng, nói: “Đột nhiên muốn đánh nhau với người khác!”

“Không biết con bảy con Kiều kia còn ở gần Linh giới hay không?”

Diệp Trường Sinh mỉm cười, nhưng vẫn chưa lập tức rời khỏi giới này, ngược lại thân hình chợt lóe, đột nhiên bay về một hướng khác trong vùng trời đất này.

Sau khi hắn bay ra ngoài không lâu, liền xuyên qua một tầng sương mù, xuất hiện trước một quang đoàn thật lớn.

“Ồ, quả trứng này có khí thể hơi yếu hơn quả trứng của ta một chút!” Diệp Trường Sinh nhìn mấy lần rồi nói.

Trong này, cũng là thai nghén một Chân Linh.

Hắn đánh dấu nơi đây, sau đó thân hình lóe lên, rời khỏi nơi đây tiếp tục tìm kiếm.

Kỳ thật cái đồ chơi chiến lược Đại Thừa thật đúng là khó có thể phân chia, dù sao mọi người cũng đều biết Nguyên Anh hậu kỳ vội vã kết thúc, trực tiếp sửa đổi đại cương, hủy bỏ phân chia Đại Thừa sơ trung hậu kỳ.

Nhưng trong quyển sách này của ta vẫn phân chia cảnh giới sơ, trung, hậu kỳ, nhưng như vậy có thể sẽ có chút phiền phức khi phân chia sức chiến đấu, nhưng để mọi người đọc dễ dàng, hôm nay tạm thời cứ thử phân chia một chút đi.

Sớm nói rõ, mỗi người đều có cái nhìn của từng người, nếu như cách nhìn của người xung đột với ta, vậy lấy người làm chuẩn!

Nói đến Thái Thượng trưởng lão Giáp Đồn tộc cùng Dương Lộc bất phân cao thấp, bởi vậy có thể đưa ra kết luận: chỉ có cường giả năm hạng đầu ở Linh Giới mới có thể đạt tới tiêu chuẩn Chân Linh bình thường.

Điều này đặt ở trong tình huống không phân chia cấp bậc trước và hậu kỳ Đại Thừa, cũng không có vấn đề gì, nhưng giờ trong hệ thống hiện tại của ta, tựa hồ có nghi vấn.

Dương Lộc là chân linh hạ vị, nhưng rốt cuộc ông ta là cảnh giới gì? Đại Thừa sơ kỳ? Hay là Đại Thừa trung hậu kỳ? Dương Lộc Đại Thừa trung kỳ khẳng định mạnh hơn Đại Thừa sơ kỳ?

Căn cứ vào điểm này mà nói, tựa hồ chiến lực mười đại cường giả Linh giới trước đây ta phán đoán là có vấn đề, có chút đánh giá thấp bọn họ, vậy sau này dựa theo bản mới này mà tính.

Lại nói rõ một điểm, tất cả chiến lực phía dưới phân chia đều là sắp xếp sau khi đi phân chia Huyền Thiên chi bảo, nếu như nắm giữ Huyền Thiên chi bảo, chiến lực sẽ tăng gấp bội.

(Cắm vào một phiên bản quá dài không xem:

Phân chia tương đối rườm rà, nhiều cấp độ chiến lực như vậy, cũng không cần thiết phải hiểu rõ, chỉ cần biết thực lực vai chính là được rồi:

Nhân vật chính hợp thể đỉnh phong không cần Huyền Thiên Trảm Linh Kiếm, chính là Ngao Khiếu, trình độ của Thanh Nguyên Tử; vận dụng Huyền Thiên Trảm Linh Kiếm mới đạt tới trình độ Chân Linh thông thường.

Nhân vật chính sau khi tiến giai Đại Thừa có thể đánh bại Chân Long Thiên Phượng bình thường, cùng với Thiên Phượng đã mang Băng Phượng đi, Mã Lương vẫn chưa giải phong ấn, Linh Vương hoàn chinh, Khô Lâu Chân Tiên cùng cấp.)

Ai cũng nói Mạc Giản là đánh giá tiêu chuẩn của chiến lực, chúng ta sẽ lấy Mạc Giản Ly làm đơn vị để cân nhắc.

Cấp thứ nhất: Đại Thừa sơ kỳ, chiến lực 0. Tam Mạc, nhân vật đại biểu: Mạc Kỳ Ly, Dạ Xoa, Mộc, Ảnh, Ông Đại Thừa, Anh tiên tử; biểu hiện chiến lực: thoải mái đánh mấy chục tên Hợp Thể, mười mấy tên trên Hợp Thể đỉnh phong liên thủ cũng không phải là đối thủ.

Nơi này lại nói tiếp, hẳn là có rất nhiều người giống như ta, cho rằng tiên tử anh đào nắm giữ Thời Không pháp tắc hẳn là rất trâu bò, nhưng hai ngày nay ta lật xem xét lại, phát hiện thực lực của tiên tử anh đào bình thường cũng chỉ là trình độ Đại Thừa bình thường, cũng không phải là quá mạnh.

Dựa theo lời tộc mẫu Tu La Chu thì sau khi nàng tiến giai Đại Thừa mới có thể đạt tới cấp bậc Chân Long Thiên Phượng.

Cấp thứ hai: Đại Thừa trung kỳ bình thường, chiến lực 1.4/8 Mạc, đại biểu nhân vật: nhân vật chính Hợp Thể đỉnh phong, phân thân Linh Vương, Ngao Khiếu, Thanh Nguyên Tử, Nguyên Sát, Huyết Đông, Hắc Lân các loại; biểu hiện chiến lực; sau một phen kịch chiến có thể đánh bại Mạc Ly, nắm giữ một ít thủ đoạn đặc thù mà nói, có thể giết chết hắn.

Cấp thứ ba: Cường lực Đại Thừa trung kỳ, chiến lực 1. 9.2 Mạc, dựa theo cách nói ban đầu, những người này là “Cường giả nhất giới chân chính”, đại biểu nhân vật: Giác Xi tộc vây công Mã Lương; biểu hiện chiến lực: đơn đối một chọi có thể giết chết Mạc Ly đơn giản, nhưng sẽ không quá nhẹ nhàng, giao thủ trên cơ bản phải vượt qua trăm chiêu.

Cấp thứ tư: Đại Thừa trung kỳ đỉnh phong, chiến lực 2.4.9 Ân Mạc; đại biểu nhân vật: Thiên Khấp, Hạc Nhan, Lục Cực, Đại Thừa, Tiêu Minh là cường giả không bao hàm thứ hạng Linh Vương, lão quái Độ Kiếp kỳ; biểu hiện chiến lực: có thể nhẹ nhàng giết chết Mạc Ly, giao thủ trong vòng 30 chiêu.

Cấp năm: Bình thường Chân Linh Đại Thừa sơ kỳ, không phải Chân Linh Đại Thừa hậu kỳ, chiến lực 34. Cửu Mạc; đại biểu: Nguyên Ma, Tu La Chu tộc mẫu, Bích Ảnh các cường giả thực lực xếp thứ 25~26 tuổi; biểu hiện chiến lực: Mười chiêu trong giết chết Mạc Ly.

Cấp thứ sáu: Bình thường Chân Linh Đại Thừa trung kỳ, Chân Linh cường đại (khổng tước kỳ), chiến lực cấp 5-6. Cửu Mạc; đại biểu nhân vật: Dương Lộc, Đồng Nha lão nhân, Niết Bàn, mất đi bảo hoa trước vị trí Thủy Tổ, cùng với đại trưởng lão Giáp Đồn tộc, Minh Tôn linh giới xếp hạng năm cường giả hàng đầu và một bộ phận Độ Kiếp lão quái; biểu hiện chiến lực: Có thể một chiêu giết chết Mạc Ly.

Cấp thứ bảy: Bình thường Chân Linh Đại Thừa hậu kỳ, Chân Linh Đại Thừa trung kỳ cường đại, Chân Long Thiên Phượng Đại Thừa kỳ, chiến lực bảy ngàn chín. Cửu Mạc; đại biểu nhân vật: Nhân vật mới tiến vào Đại Thừa Hàn Lập, bảy đầu kiêu, Phiền Yên Tử, Điền Phi Nhi, Hiên Cửu Linh, khôi phục đỉnh phong bảo hoa; biểu hiện chiến lực: Một người gần như có thể tiêu diệt một tộc đàn trung đẳng mạnh hơn, thực lực có thể so với Chân Tiên hạ giới phổ thông.

Cấp thứ tám: Chân Linh Đại Thừa hậu kỳ, Chân Long Thiên Phượng Đại Thừa trung kỳ, chiến lực 10~15. Cửu Mạc; đại biểu nhân vật: Mang Băng Phượng đi, nhân vật mới vừa vào Đại Thừa, phân thân Hợp Thể Linh Vương, chưa giải phong cho Mã Lương, Tiên Giới những nguy hiểm độ kiếp mới phi thăng, từ đáy biển đi ra khô lâu tiên tử, Hàn Lập lúc trăm tiên (Đại Thừa trung kỳ); biểu hiện chiến lực: biểu hiện của Mã Lương trong tình huống thông thường.

Cấp thứ chín: Chân Long Thiên Phượng Đại Thừa hậu kỳ, Chân Tiên sơ kỳ, 16 Thủy Xích. Cửu Mạc, đại biểu nhân vật: Kim Long đại trưởng lão, Quảng Linh Đạo Quả đại hội Hàn Lập (Đại Thừa hậu kỳ), Chân Tiên sơ kỳ của Tiên giới; biểu hiện chiến lực: Vô địch thủ hoành hành giữa thiên giới.

Cấp mười: Chân Tiên trung kỳ, thực lực không cân nhắc được, đại biểu nhân vật: Độ Kiếp Hàn Lập, Chân Tiên trung kỳ của Tiên giới; biểu hiện chiến lược: Có thể ba chiêu diệt sát Mã Lương chưa giải quyết.

Đúng rồi, nói tiếp Tiên Thiên Chân Linh, thực lực Tiên Thiên Chân Linh là căn cứ vào giới diện lớn nhỏ để quyết định, kỳ thật cũng giống như Huyền Thiên chi bảo. Giới diện càng lớn càng mạnh, Tiên Thiên Chân Linh thai nghén ra càng mạnh, cho nên Tiên Thiên Chân Linh cường, không có nghĩa Tiên Thiên Chân Linh ở các giới diện khác cũng mạnh mẽ như vậy.

Sau khi tiến giai Đại Thừa, cảm ngộ của Diệp Trường Sinh đối với mảnh thiên địa này sâu đậm hơn rất nhiều, lại thêm biến hóa trước đó, hắn mơ hồ có một loại năng lực có thể thông qua pháp tắc của mình nắm chắc thế giới này.

Đương nhiên, điều này cũng không có nghĩa là hắn có thể điều khiển thiên đạo của thế giới này, hắn chỉ có được một loại năng lực có thể mượn pháp tắc thâm thấu vào hệ thống trật tự còn chưa thành hình kia, xem thấu năng lực của thế giới này.

Xét theo thời gian dài, năng lực này tất nhiên sẽ hoàn thiện theo quy tắc của thế giới này từ từ, Thiên Đạo dần trở nên mạnh mẽ và biến mất.

Đến cuối cùng, dù cho thực lực của hắn mạnh mẽ đến mức không thể chứa nổi hắn ở giới diện này nữa, hắn cũng không cách nào xâm nhập vào hệ thống quy tắc của thế giới này, từ đó thu lợi cho chính mình.

Nhưng cái này chung quy là chuyện tương lai, hiện tại, trong thời gian ngắn hắn có thể thông qua loại năng lực này mang tới lợi ích thật lớn cho mình.

Chỗ tốt lớn nhất không thể nghi ngờ là lột sạch sẽ những thứ quý giá nhất trên thế giới này.

Vì vậy, Diệp Trường Sinh trong lòng mình hao phí lượng lớn thần thức, tạo ra một bức tranh như vậy:

Trong thế giới này du đãng vô mục, trong quá trình du đãng, những thứ quý giá nhất trên thế giới này đều bị hắn tìm thấy.

Sau khi tâm lý suy nghĩ ra một bộ đồ cảnh này, Diệp Trường Sinh lập tức cảm thấy thần thức của mình như nước lũ cuộn cuộn chảy ra ngoài, hầu như chảy xuôi sạch sẽ.

Cùng với thần thức tiêu hao sạch sẽ, còn có một loại lực lượng khó lường, từng đạo dao động kỳ dị từ trên người hắn phát ra, ảnh hưởng tới thế giới này.

Lực lượng kỳ dị kia, tự nhiên là lực lượng pháp tắc hắn lĩnh ngộ được lúc trước, theo cấu tạo trong lòng hắn nghĩ ra như

vậy, tất cả lực lượng pháp tắc hấn bảo tồn cũng lập tức tiêu hao hầu như không còn.

Sau khi thần thức và lực lượng pháp tắc tiêu hao một lượng lớn, Diệp Trường Sinh liền cảm giác được hình ảnh trong đầu hấn tạo ra từ bức tranh kia, từ trong lòng hấn khuếch tán ra ngoài, khuếch tán đến toàn bộ thế giới.

Sau đó, nó thả cho bản thân mình thoải mái, không có mục tiêu mà bay ra ngoài, cứ như là một con ruồi không đầu không đầu không ngừng lượn lờ trong thế giới này.

Nhưng kỳ quái chính là, bên trong loạn long không có quy luật nào của hấn, mỗi một lần đều có thể va trúng một cái Chân Linh Thai bàn hoặc là Huyền Thiên Chi Bảo.

Trong mắt những người khác, đây quả thực là một chuyện không thể tin nổi.

Những vật như Chân Linh Thai bàn, Huyền Thiên Chi Bảo Mô Hình, trước khi chúng thành thực, chúng đã được toàn bộ thế giới bảo hộ.

Cho dù là Chân Tiên ở hạ giới cũng đừng mơ tưởng suy tính được mấy thứ này giấu ở chỗ nào.

Nếu muốn tìm được chúng nó, chỉ có thể thông qua biện pháp ngu xuẩn nhất để tìm kiếm một chút thủ đoạn của chúng.

Trong quá trình này, còn cần một chút vận khí, nếu như vận khí không tốt, có thể phải tốn rất nhiều thời gian mới có thể tìm ra.

Nhưng Diệp Trường Sinh lại thông qua một thủ đoạn giả dối khác, thực hiện loại chuyện không thể này.

Tất cả điều này đương nhiên là bởi vì hấn nắm giữ lực lượng pháp tắc.

Không suy nghĩ pháp tắc!

Biến thứ gì đó thành hiện thực như trong tưởng tượng, sự tưởng tượng này có thể là một sự kiện cụ thể nào đó, cũng có thể là một loại cảnh tượng tương lai, còn có thể là cùng một thế giới, một đoạn lịch sử vân vân.

Bất luận người tưởng tượng ra cái gì, chỉ cần người nắm giữ đủ lực lượng pháp tắc, đều có thể đem nó hiện ra.

Diệp Trường Sinh cấu tạo nghĩ ra một cảnh tượng hắc tím thấy tất cả Chân Linh Thai bàn cùng mô hình thức ban đầu Huyền Thiên chi bảo.

Sau đó, khi thần thức của hắc tím cùng lực lượng pháp tắc lúc trước tìm hiểu tiêu hao đại lượng, cảnh tượng này liền biến thành chân thực.

Đây chính là lực lượng pháp tắc không thể tưởng tượng nổi.

Đương nhiên, Diệp Trường Sinh có thể làm được chuyện này, kỳ thật vẫn là vì quy tắc của thế giới này chưa hoàn thiện, tăng thêm điểm sáng trong cơ thể hắc tím trước đó nuốt mất một phần của thế giới này, cho nên hắc tím mới có thể làm được điều này.

Nếu đổi lại là một thế giới như Linh Giới, vậy dù hắc tím nắm giữ lực lượng pháp tắc hơn gấp mười cũng đừng mơ tưởng làm được điều này.

Nhưng ngay cả như vậy, loại tiền cảnh mà pháp tắc chỉ ra vẫn khiến cho Diệp Trường Sinh kích động không thôi.

Cứ như vậy, không bao lâu sau, tất cả Chân Linh Thai bàn trong thế giới này đều bị hắc tím phát hiện, kể cả một cái mà Mạc Lan thánh cảm đã chui vào kia.

Còn thừa lại bốn cái mâm Chân Linh, cùng với một kiện Huyền Thiên Chi Bảo hình thức ban đầu, đây chính là cực hạn mà thế giới này có thể thai nghén ra.

Tính cả bị hắc tím nuốt vào, cùng với hắc tím dùng để đột phá Đại Thừa Chân Linh Thai bàn kia, thế giới này thai nghén ra Chân Linh Thai bàn tổng số là chín.

Mà số lượng ban đầu của Huyền Thiên Chi Bảo là bốn cái!

Quả nhiên là không có cách nào so sánh với Linh giới.

Linh giới có thể diễn hóa ra số lượng Huyền Thiên Chi Bảo khoảng chừng hơn mười kiện, Tiên Thiên Chân Linh càng có hai ba mươi kiện.

Số lượng này không thể so sánh với số lượng nhỏ hơn so với số lượng Ma giới ở Linh giới.

“So với cái Linh Hoàn Giới mà Hàn Lập rơi xuống từ Tiên Giới thì sao? Ta cảm giác cái thế giới này hình như mạnh hơn một chút, còn kéo dài hơn nữa là Linh Hoàn Giới!” Trong lòng Diệp Trường Sinh thầm nghĩ.

Có lẽ hẳn có một nhận thức về vị trí xếp hạng giới diện trung gian của thế giới này, đây là một thế giới trung đẳng.

Sau này diễn hóa đến cực hạn, có lẽ sẽ có chừng một phần ba thực lực Linh giới?

Nhưng cũng khó mà nói được, hiện tại bị hắn hút như vậy, hơn phân nửa là kém một chút.

“Ba cái mâm Chân Linh Thai, có thể bồi dưỡng ra ba cường giả cấp Chân Linh, thế nhưng...” Diệp Trường Sinh có chút khó xử, người bên cạnh hắn không chỉ có ba cái, trong mấy cái cuống rốn này hoàn toàn không đủ dùng.

Thứ này một mực là do pháp tắc nhất giới đan vào thai nghén mà thành, giống như Huyền Thiên Chi Bảo có được duy nhất tính duy nhất, hẳn cho dù phục chế ra một cái mới, cũng muốn bị hệ thống thiên đạo quy tắc của thế giới này hủy diệt.

Như vậy, người bị mưa móc này cũng chỉ còn lại một cái.

“Hoặc là chọn ba người đi hưởng dụng, hoặc là... Dứt khoát để cho các nàng cùng chia sẻ tạo hóa này đi, cứ như vậy, mặc dù không thể trở thành cường giả cấp Chân Linh, nhưng mỗi người cũng có thể đánh xuống một Đại Thừa cơ sở!” Diệp Trường Sinh thầm nghĩ.

Hắn quyết định vẫn là không ỷ lại, ba cái mâm đựng Chân Linh, cho các nàng cùng nhau đi hưởng dụng.

Sau khi hắn đánh dấu vị trí của ba cái mâm Chân Linh kia xong, lại thu kiện Huyền Thiên Chi Bảo ban đầu kia lại.

Thế giới này thai nghén bốn kiện Huyền Thiên chi bảo bị điểm sáng trong cơ thể hắn nuốt, hai kiện kia theo thứ tự là một thanh trường qua đồng thau cùng một gốc mầm non không biết thai nghén ra cái gì.

Còn lại hai kiện còn lại, một kiện bị hắn tìm hiểu chân động pháp tắc ảnh hưởng, cơ bản hấp thu pháp tắc định hình, đại

xác là một kiện Huyền Thiên chi bảo có liên quan với Không tướng pháp tắc.

Hiện tại đã bị hấn bồi dưỡng thành quả thu vào, mà một kiện kia thì ở ngay trước mắt.

Rất may mắn chính là, ban đầu kiện Huyền Thiên chi bảo này cũng có hình thái thực vật tồn tại.

Nếu như đổi lại là dạng cây giáo màu xanh giống nhau, lục dịch vẫn không cách nào gia tốc hình thành, chỉ có thể bỏ ở một giới này để cho nó từ từ trưởng thành.

Nhìn cái chồi non trước mắt, trên mặt Diệp Trường Sinh lộ ra nụ cười, hấn bắt đầu tụ tập linh khí chung quanh, ngưng tụ thành từng giọt lục dịch nhỏ lên trên chồi non.

Một giọt, hai giọt... Thời gian một ngày trôi qua, theo lục dịch không ngừng nhỏ xuống, cái chồi non này dần dần phát triển thành cây non, sau đó tiếp tục tăng trưởng, chậm rãi bắt đầu xuất hiện hình thái cụ thể.

Diệp Trường Sinh cũng không bỏ mặc cây non này tự mình trưởng thành, mà là cho nó một sự dẫn dắt nhất định, muốn biến cây non này thành bộ dạng hấn muốn.

Vì vậy, ngay khi hấn nhỏ lục dịch xuống, đồng thời cũng tận dụng Ngũ Hành Tiên Khí trong ngũ tạng để nhuộm nó.

Dưới sự dẫn dắt của hấn, gốc Huyền Thiên chi vật này chậm rãi trưởng thành một cây đại thụ che trời, đồng thời, Ngũ Hành pháp tắc của thế giới này cũng bị nó thu nạp tiến vào thể nội.

Sau khi Diệp Trường Sinh nhỏ giọt lục dịch cuối cùng xuống, một cây đại thụ cao ngàn trượng với ngũ sắc quang mang lưu chuyển, tiên khí dạt dào xuất hiện ở trước mắt.

Từng cỗ chấn động của Ngũ Hành Pháp Tắc từ trong đó truyền ra, có vẻ huyền ảo dị thường, cây cối cắm rễ trong hư không, nối liền với Ngũ Hành bản nguyên của thế giới này.

Huyền Thiên Ngũ Hành thụ!

Lúc trước khi trên chiến trường cổ nhìn thấy cây Thánh thụ Tiên Thiên Ngũ Hành, Diệp Trường Sinh còn muốn có một gốc cây Ngũ Hành cấp bậc Huyền Thiên chi bảo, nghĩ đến có thể trợ giúp rất lớn đối với hấn.

Kết quả, hiện tại hắn đã có cơ hội tự mình đào tạo ra một cây Huyền Thiên Ngũ Hành thụ rồi, sau khi cây này mở ra thì cảnh lá sum xuê, sức sống dồi dào đến cực điểm.

Cụ mộc cao ngàn trượng cắm rễ trong hư không, trên đó chớp động hào quang năm màu, ngàn vạn khí lành, muôn hình vạn trạng, chiếu rọi nơi đây thành một bức Thánh địa Tiên gia.

Diệp Trường Sinh vẫy tay, thu cây Huyền Thiên Ngũ Hành này lại, cây khổng lồ cao ngàn trượng nhanh chóng thu nhỏ, biến thành dài khoảng một tấc, được hắn nâng trong lòng bàn tay.

“Không biết so sánh với Bảo Hoa Huyền Thiên hoa như thế nào?” Diệp Trường Sinh cẩn thận đánh giá gốc Tiểu Thụ này, đồng thời trong lòng thầm nghĩ.

Gốc Huyền Thiên Ngũ Hành thụ này đã hoàn toàn được kích hoạt, nếu như thế giới này có Hỗn Độn Vạn Linh Bảng, phỏng chừng lập tức có thể nhìn thấy nó được sắp xếp ở hạng nhất Hỗn Độn Vạn Linh Bảng.

Trong hai món Huyền Thiên chi bảo đạt được, cây Ngũ Hành thụ này bởi vì chỗ đặc thù, nhất định phải tại cái giới này kích hoạt sau đó hấp thu thiên địa ngũ hành bản nguyên.

Mà một quả khác thì Diệp Trường Sinh không định kích hoạt ở đây, hắn muốn mang linh giới kích hoạt, xem xem huyền thiên chi bảo do quả này dụng dụng có thể xếp thứ mấy ở linh giới.

“Nếu trực tiếp trở về Linh Giới, hơn phân nửa phải đối mặt với thiên kiếp Đại Thừa kỳ, với thực lực của ta bây giờ, vượt qua thiên kiếp cũng không thành vấn đề, bất quá trước đó, vẫn phải bồi dưỡng Phệ Kim Trùng, để nó tiến hóa trong thiên kiếp!”
Diệp Trường Sinh thầm nghĩ trong lòng.

Một lát sau, hắn ngồi xếp bằng ở trong hư không, đem mười vạn con Phệ Kim Trùng thành thực thể Phệ Kim Trùng tất cả phóng ra, để nó thôn phệ linh khí tinh thuần chung quanh, đồng thời dựa theo phương pháp Dục Trùng của Tu tộc, dùng các loại thủ đoạn Kim Lôi Trúc lá cây thúc đẩy tiến hóa của những Phệ Kim Trùng này.

Cứ như vậy, cứ như vậy, một năm, mười năm...

Trong chớp mắt đã qua mấy chục năm.

Trong phiên thể giới này, nguyên bản số lượng đông đảo, phô thiên cái địa Phệ Kim Trùng thành thực thể giờ phút này lại không thấy bóng dáng, thay vào đó là ba mươi con giáp trùng hình thể to lớn dữ tợn gần Diệp Trường Sinh.

Những giáp trùng dữ tợn này mỗi con đều to bằng nửa cái đầu người, mỗi một con đều có kim quang chói mắt trên lưng, đồng thời lại trải rộng lốm đốm màu tím, mà phần bụng lại óng ánh long lanh, giống như hồ phách trong suốt.

Đây cũng chính là trùng vương mà mấy chục năm qua Diệp Trường Sinh mượn bí thuật Dục Trùng của Tu tộc bồi dưỡng ra. Ba mươi con sau lại lựa chọn trùng vương. Con nào con nấy đều vô cùng cường đại, trên người tràn đầy khí tức hung sát vạn phần, dữ tợn khủng bố, năng lực chém giết cực kỳ xuất chúng.

Mười vạn con Phệ Kim Trùng thành thực, tiến hành chém giết, cắn nuốt lẫn nhau, trải qua hết một vòng lại một lượt tiến hóa, mới thai nghén ra ba mươi con Trùng Vương này.

Mỗi một Hậu tuyến Trùng Vương này chỉ có cường đại cỡ nào có thể tưởng tượng được, mặc dù hiện tại Diệp Trường Sinh không có thực lực cấp bậc Đại Thừa, hấn mang theo ba mươi con Trùng Vương này ra ngoài hành tẩu, cũng đủ khiến đại bộ phận tu sĩ Đại Thừa tránh lui ba thước.

Trong thời gian vài chục năm, có thể nói là thu hoạch to lớn, đương nhiên thu hoạch của Diệp Trường Sinh không chỉ có những Trùng Vương này, trong khoảng thời gian này hấn cũng không có ngồi không yên cho mấy con sâu bọ ăn liên tục.

Mà là lấy ra các loại tư liệu, Kim Từ Ngọc Thư, tìm hiểu rất nhiều tri thức liên quan đến phù lục, luyện đan, trận pháp, luyện khí.

Trước kia hấn vội vàng tăng nhanh tu vi, trên cơ bản không có đi chú ý những lĩnh vực này, hiện tại có thời gian, tự nhiên là muốn bồi thêm thiếu sót.

Tuy rằng chỉ có thời gian vài chục năm, nhưng bây giờ tu vi của Diệp Trường Sinh cao hơn, còn lĩnh ngộ được pháp tắc, ở

trong một cái trình độ khó hơn, thời điểm đi tìm hiểu mấy thứ này, so với trước kia tu vi thấp hơn sẽ dễ dàng hơn rất nhiều.

Cho nên, trong thời gian rất ngắn, hắn đã tăng trình độ bản thân ở những lĩnh vực này lên tới cấp bậc Đại Thừa bình thường.

Sau khi trình độ đủ cao, Diệp Trường Sinh lập tức bắt đầu luyện chế pháp bảo, đem bốn tòa Cực Sơn trong Nguyên Hợp Ngũ Cực Sơn luyện chế ra.

Giờ khắc này, hắn ngồi xếp bằng trong hư không, ở dưới thân hắn, bốn tòa núi cao lớn sừng sững, mỗi một tòa đều gần vạn trượng cao, hùng vĩ dị thường.

Phía đông một ngọn núi có màu xanh, từng đạo kiếm khí vô hình từ trên đó phát ra, đây là Thái Ất Thanh Sơn.

Phía tây là một ngọn núi toàn thân tản ra ánh sáng màu bạc, không gian nơi đó tựa hồ cũng vụn vẹo, một mảnh ngân quang lóng lánh dị thường, đây là Bắc Cực Nguyên Sơn.

Mà ở khu vực phía nam, có một ngọn núi đen kịt không chút thu hút, chỉ có điều trên ngọn núi lại tản mát ra từng quang sáng màu xám, bất kỳ vật gì khi tới gần, lập tức sẽ rơi vào bên trong quang sáng, đây là Nguyên Từ sơn.

Ở phía bắc, là một ngọn núi toàn thân trắng như tuyết, tựa như được băng tinh tạo thành, từng đợt hàn khí lạnh lạnh từ trên đó phát ra, phảng phất có thể đông cứng ánh mắt của người khác lại, đây chính là Núi Băng Hàn Sơn.

Bốn ngọn núi trở về vị trí cũ, mỗi một tòa đều có thể so với đỉnh cấp Thông Thiên Linh Bảo, tùy tiện lấy ra một tòa cũng có thể trở thành nhất tộc trấn tộc chi bảo, nhưng mà chúng bây giờ cũng chỉ là luyện chế một kiện pháp bảo tài liệu mà thôi.

Diệp Trường Sinh bỗng nhiên mở to mắt, đưa tay chỉ xuống dưới, lập tức một cỗ lực lượng vô hình lan ra, bao phủ bốn ngọn núi phía dưới lại.

Bốn ngọn núi đều có sức nặng khủng bố, nhưng hiện tại dưới một chỉ này đều chậm rãi trôi nổi. Sau đó, chúng nhanh chóng xoay tròn, theo tốc độ xoay tròn càng lúc càng nhanh, thể tích bốn ngọn núi này cũng đang nhanh chóng thu nhỏ lại.

Đến cuối cùng, bốn ngọn núi này trực tiếp biến thành bốn đạo hào quang màu sắc khác nhau, giống như từng đạo vòi rồng điên cuồng xoay tròn ở trong vùng không gian này.

Tay Diệp Trường Sinh đánh ra pháp quyết, kết xuất từng đạo ẩn, đánh về phía bốn đạo quang mang kia, theo các loại quang mang từ trong tay hắn bay ra càng lúc càng nhiều, bốn đạo quang mang kia cũng dần dần tới gần, hội tụ cùng một chỗ, sau đó giao hòa vào trong đó.

Một mảnh quang mang bốn màu xuất hiện trong hư không, hội tụ thành một quang đoàn lớn mấy trăm trượng, lúc này Diệp Trường Sinh bỗng nhiên há mồm phun một cái, một ngọn lửa màu bạc xuất hiện, nhanh chóng hướng quang đoàn kia bay đi.

Dọc đường, ngọn lửa màu bạc đón gió lớn lên, trong chớp mắt liền biến thành một tấm lưới lửa màu bạc phô thiên cái địa, bao phủ chùm sáng kia vào bên trong, sau đó bắt đầu luyện hóa.

Pháp quyết trên tay Diệp Trường Sinh càng ngày càng nhiều, càng ngày càng dày đặc, những pháp quyết này hóa thành từng đạo phù văn, xông vào trong chùm sáng được ngọn lửa màu bạc bao bọc kia.

Theo thời gian trôi qua, thể tích quang đoàn kia cũng càng ngày càng nhỏ, đến cuối cùng chỉ to bằng cái đầu người thì ngân sắc hỏa diễm đột nhiên dập tắt.

Ánh lửa tán đi, tại chỗ xuất hiện một tòa tiểu sơn xinh xắn lung linh, toàn thân óng ánh sáng long lanh.

Ngọn núi này cứ như vậy đứng ở trong hư không, một cỗ uy thế kinh khủng từ trên đó phát ra, làm cho người chỉ cần nhìn qua, liền có thể cảm giác được ngọn núi này tất nhiên vô cùng đáng sợ, tất nhiên là chí bảo đỉnh cấp nhất trên đời này.

Trên mặt Diệp Trường Sinh lộ ra ý cười, vẫy tay ngọn núi kia hóa thành một đạo lưu quang, bay đến trong tay hắn, sau khi nhìn ngắm một lúc hắn liền thu nó vào trong cơ thể.

Quang mang chợt lóe, ngọn núi xuất hiện trên tay Nguyên Anh của hắn, bắt đầu được Nguyên Anh săn sóc.

Tòa này bây giờ có lẽ có thể xưng là Nguyên Hợp Tứ Cực Sơn pháp bảo, cơ hồ đã gần đến vô hạn Huyền Thiên chi bảo, nếu

không có này bảo vật sẽ không leo lên Hỗn Độn Vạn Linh Bảng mà nói, nó tất nhiên sẽ trở thành kiện bảo vật đầu tiên dưới Huyền Thiên chi bảo, đây là đỉnh cấp Thông Thiên Linh Bảo.

“Bước tiếp theo, là phải tới Ma giới lấy được viên Đại ngũ hành âm dương thạch, đợi khi lấy được nó, Nguyên Hợp Ngũ Cực Sơn kia trên cơ bản có thể luyện thành!” Diệp Trường Sinh trong lòng thầm nghĩ.

Hậu Thiên Huyền Thiên chi bảo của Nguyên Hợp Ngũ Cực Sơn đối với hắn mà nói rất là trọng yếu, chỗ trọng yếu này không chỉ ở chỗ ngăn cản kỳ hiệu trên phương diện thiên kiếp, mà còn ở trên Huyền Thiên chi bảo này không có duy nhất tính, là có thể phục chế số lượng.

Hơn nữa, tiềm lực Nguyên Hợp Ngũ Cực Sơn không chỉ dừng ở đây, Tiên Giới Bách Tọa Sơn tựa hồ còn có thủ đoạn tinh luyện bảo vật này, có thể luyện chế nó thành Tiên khí phẩm chất cao hơn, còn muốn vượt qua những Huyền Thiên chi bảo ở Linh Giới kia.

Vung tay lên, Diệp Trường Sinh thu hồi ba mươi con trùng vương, sau đó ánh mắt nhìn về phương xa.

“Mạc Lan thánh cầm... Còn chưa... gián tiếp chưa kết thúc sao? Xem ra quá trình lột xác chân linh của nàng tổn không ít thời gian, đã như vậy... Ta cứ trở về trước một chuyến vậy!” Diệp Trường Sinh thầm nghĩ trong lòng.

Hắn lưu lại một ít lời nói, ghi lại trong một đạo phù lục, đặt ở chỗ hai người lúc mới tiến vào cái thế giới này lúc xuất hiện, sau đó thân hình lóe lên, liền biến mất ở trong thế giới này.

Trong hư không mênh mông bát ngát, bóng dáng Diệp Trường Sinh xuất hiện ở đây, quay đầu lại nhìn thế giới đằng sau mấy lần, hắn không khỏi tặc lưỡi.

Quy mô nhìn thấy nhỏ hơn rất nhiều so với lúc trước, đây thật đúng là...

“Một thế giới nhỏ bé bị thương tổn thật sâu!” Diệp Trường Sinh trong lòng xì xào một tiếng, lập tức hóa thành một đạo hào quang, biến mất không thấy.

Lần này, tốc độ phi hành của hắn nhanh hơn rất nhiều, hơn nữa cũng không phải lúc cẩn thận như vậy, ít nhiều có chút nghênh ngang.

Hiện giờ hắn hoàn toàn có thể giống những Chân Linh kia, tùy ý đi lại trong hư không bên ngoài thế giới này, không còn gì phải sợ hãi nữa.

Đối với rất nhiều Đại Thừa khác, những thứ kia cũng coi như là vô cùng nguy hiểm, đối với hắn mà nói căn bản không đáng là gì, cái gọi là mạch nước ngầm không gian, ngay cả làn da của hắn cũng không thể cắt qua được.

Còn về phần những Chân Linh vực ngoại khiến Đại Thừa bình thường nghe tin sợ vỡ mật?

Hiện tại hắn đang muốn đi tìm bảy đầu kiêu phiến toái đây này!

Bay khỏi khu vực này, Diệp Trường Sinh xa xa nhìn thấy bong bóng khí cực lớn đại biểu cho Linh giới kia, mặc dù thực lực của hắn bây giờ đã đột nhiên tăng mạnh, nhưng khi nhìn thấy Linh giới, vẫn cảm giác được một loại áp bách, cứ như mình đang đối mặt với một con mãnh thú cực kỳ khủng bố.

“Muốn dùng sức một người đi đối kháng với một giới diện, ta còn một đoạn đường phải đi!” Diệp Trường Sinh thầm nghĩ trong lòng.

Hắn lại nghiêng đầu nhìn thoáng qua Ma giới, lực uy hiếp của bong bóng khí màu đen cực lớn kia so với Linh giới đã giảm xuống một cấp độ.

“Chờ sau khi giải quyết xong chuyện Linh giới, nên cân nhắc đi Ma giới!” Diệp Trường Sinh thầm nghĩ trong lòng.

Hắn ta nhanh chóng bay về phía trước, cũng không lâu lắm đã tới nơi hắn ta từng gặp phải Thất Thủ Kiêu lúc trước.

Thần thức không lồ phát ra, Diệp Trường Sinh định bụng ở trong khu vực này tìm được chỗ của Thất Thủ Kiêu, nhưng hắn đã tìm rất lâu vẫn không tìm được tung tích của con Chân Linh hung ác này.

“Rời khỏi? Không phải đâu, lúc Phiền La Tử đánh bảy con kiêu thì đánh ngay tại phụ cận Linh giới, nói rõ bảy con Kiêu

hắn là vẫn luôn tiến bộ rất nhiều năm ở phụ cận Linh giới!”
Diệp Trường Sinh thầm nghĩ trong lòng.

“Âm âm âm!”

Đang lúc hắn tìm kiếm tung tích của Thất Thủ Kiêu, đột nhiên loáng thoáng nghe được một hồi tiếng nổ vang đình tai nhức óc.

Tiếng nổ vang này vang lên ở một nơi nào đó trong Linh giới, trong lòng Diệp Trường Sinh hơi động, lập tức bay về phía đó.

Khi hắn đi tới trước màn sáng bên ngoài Linh giới, nhìn vào bên trong, lập tức thấy được dưới màn ánh sáng kia, trong một mảnh hải dương mênh mông, một thân hình khổng lồ phóng lên trời, nghênh đón từng đạo lôi kiếp kinh khủng kia trên bầu trời.

“Thiên kiếp? Hơn nữa còn là Chân Linh Kiếp!” Diệp Trường Sinh trong lòng khẽ động, thầm nghĩ như thế.

Chân Linh cấp tồn tại cả đời cũng không có đại thiên kiếp sầu lo, nhưng là ngoại trừ tiên thiên chân linh ra, các chân linh còn lại khi tiến giai chân linh cũng đồng dạng gặp phải chân linh kiếp.

Giống như tu sĩ Đại Thừa khi tiến giai thường phải đối mặt với Thiên kiếp Đại Thừa, chỉ có điều so với Chân Linh cường đại, loại Chân Linh Kiếp này không đến mức đập chết chúng.

Hầu như không nghe nói qua khi tiến giai đầu Chân Linh nào sẽ bị thiên kiếp đánh chết, nhưng dù sao đây cũng là một loại khảo nghiệm của thiên địa, dưới tình huống uy lực của Chân Linh kiếp hung hiểm hơn tu sĩ Đại Thừa rất nhiều.

Dù cho không cách nào đánh chết Chân Linh, cũng sẽ làm cho gã bị trọng thương trình độ khác nhau.

Hiện tại, Diệp Trường Sinh chứng kiến con chân linh này, trực tiếp đối mặt với quy cách cao nhất của Chân Linh kiếp, uy lực vô cùng khủng bố, bất cứ một tu sĩ Đại Thừa nào ở Linh giới sau khi thấy nó đều phải biến sắc.

Sở dĩ có thể xuất hiện loại thiên kiếp trình độ này, chỉ vì con quái vật khổng lồ từ trong hải dương bay ra ngoài kia, là một đầu Chân Long toàn thân óng ánh, xanh ngắt ướt át.

Một đôi con người xanh biếc tựa như hai tòa lầu các, trên cự giác xanh ngắt mang theo khí tức sắc bén như có thể xé rách thiên địa, bốn cái xúc tu thật dài vô cùng, một cái đầu tựa như một tòa núi nhỏ.

Thân thể được lân phiến xanh biếc bao trùm càng dài đến mấy ngàn trượng, một cỗ khí tức mạnh mẽ đến cực điểm từ trên thân gã tản ra, vùng cự trào lên, một kích liền đánh cho thiên kiếp nhao nhao rơi xuống kia xơ xác.

Bất luận là chân trời nhao nhao lưu hỏa, hay là giống như hải dương trút lôi điện, hoặc là thiên phong có thể tùy tiện thổi tan hình thể Đại Thừa này, tựa hồ cũng không thể làm gì được quái vật khổng lồ này.

Đến cuối cùng, trong thiên kiếp lại có một mảng lớn hắc bạch lôi cầu rơi xuống, nhìn thấy một màn này, Thương Thúy cự long bỗng nhiên ngâm một tiếng dài, một đôi sừng lớn hướng thiên khung điểm một cái.

Trong chớp mắt một cỗ ba động pháp tắc khuếch tán ra, vô số cự mộc từ hư không lừng không sinh ra, nhao nhao đánh tới lôi cầu trắng đen kia.

Bầu trời trong nháy mắt bị các loại màu sắc bao phủ, lôi quang điên cuồng vũ động, hồ quang tàn sát bừa bãi, xen lẫn trong đó xanh tươi nồng đậm.

Các loại hào quang cường thiểm phía dưới, chỗ đó lập tức bắt đầu hỗn loạn, Cự Long xanh ngắt lắc đầu vẫy đuôi đón đánh từng khóa lôi cầu uy lực cực lớn kia.

Diệp Trường Sinh lẳng lặng nhìn xem một màn này, trên mặt lộ ra vẻ đăm chiêu, tiếp theo chỉ cần vừa tiến vào Linh giới, đại khái hắn cũng phải trải qua một hồi thiên kiếp tương tự.

Hiện tại quan sát con Chân Long độ kiếp này, vừa vặn có thể cho hắn giá trị tham khảo nhất định.

“Àm âm âm!”

Tiếng sấm vẫn tiếp tục vang lên, hai mắt Diệp Trường Sinh không chớp mà nhìn chăm chăm vào biến hóa trong lôi hải.

Đột nhiên, vẻ mặt hắn khẽ động, lập tức chuyển hướng quan tâm đến tiêu điểm của mình, ánh mắt nhìn sang một hướng

khác.

Trong hư không tối tăm, từng thế giới tản mát ra từng điểm quang mang lóe lên, phảng phất quần tinh tô điểm ở trong bầu trời đêm.

Giữa bầy sao này, trong một mảnh hắc ám thâm trầm, một cái đầu cực lớn bỗng nhiên nổi lên, mọc đầy lông vũ, Quỷ Diện Trường Sinh vô cùng dữ tợn lúc trước đã gặp qua một lần, ký ức khắc sâu không quên được.

Trong chớp mắt, một viên, hai viên... bảy cái đầu đều từ trong bóng tối hiện ra, bảy đầu kiêu!

Cái tên gia hỏa này xuất hiện rồi!

Bất quá, đôi phương tựa hồ cũng không có lập tức chú ý đến Diệp Trường Sinh, hấn nhanh chóng tới gần Linh giới, đôi mắt tràn đầy khí tức hung ác dữ tợn, gắt gao nhìn thẳng con Chân Long đang độ kiếp ở trong Linh giới.

“Tên này tới là vì con Chân Long kia?” Diệp Trường Sinh trong lòng đột nhiên như hiểu ra điều gì.

Thừa dịp bệnh nhân, đòi mạng người, tuy con bảy con Kiêu này không có bao nhiêu linh trí, nhưng đạo lý đơn giản như vậy vẫn phải biết.

Đôi mắt đôi phương lóe lên ánh sáng hung ác, lập tức xé rách màng giới của Linh giới, thân thể vô cùng to lớn uốn éo tiến vào Linh giới.

“Grào!”

Âm thanh như thú rống vang lên, bảy con Kiêu sau khi xông vào Linh Giới liền nhanh chóng hướng về phía con Chân Long đang độ kiếp mà đi.

Bảy khối đầu lâu đều mở ra miệng rộng, phân biệt phun ra thủy, hỏa, phong, điện, băng, độc vụ cùng âm khí. Đây là công kích làm da đầu người ta phát tê, bất kỳ một cái đầu lâu nào trong đó phát ra thần thông, đều có năng lực diệt sát Đại Thừa.

Bảy đầu Kiêu được xưng là hung linh đỉnh cấp dưới chân long thiên phượng, hơn nữa bởi vì thần trí của nó không cao, hung tàn đến cực điểm, thanh danh của nó ở giữa các giới có khi còn khiến người ta sợ hãi hơn cả Chân Long Thiên Phượng.

Hiện tại, loại hung linh đỉnh cấp này cuối cùng cũng đã bộc lộ thực lực chân chính của mình, thủ đoạn như vậy nếu xông vào trong những tộc đàn trung đẳng kia thì có thể dễ dàng diệt tộc được rồi.

Bảy con Kiêu có thể nói uy danh hủy thành diệt tộc không phải đến vô ích.

Trong toàn bộ Linh Giới, tu sĩ đối phó đầu hung linh này chỉ sợ rất ít, loại bỏ những lão quái vật ẩn thế không ra, khả năng cũng chỉ có vài người như Linh Vương, Hiên Cửu Linh có thể chống lại!

Hiện tại, hấn xuất thủ, đầu Chân Long vừa mới độ kiếp nguyên khí đại thương này chỉ sợ cũng không phải là đối thủ.

Diệp Trường Sinh ở trong vực ngoại hư không lạnh lùng bàng quan, hấn nhìn thấy trong con người to bằng lâu các Chân Long, xuất hiện thần sắc kinh sợ.

Nó há miệng phun ra một mảnh sương mù màu xanh mờ, ngăn cản trước người, trên bảy đầu kiêu bảy đầu phát ra những công kích kia giáng xuống, nện cho mảnh sương mù màu xanh mờ mịn kia lay động không nổi, rất nhanh trở nên mỏng manh, mắt thấy sẽ bị đột phá.

Bất quá cũng may lúc này, Chân Linh Kiếp của đầu Chân Long kia đã kết thúc!

Nó bỗng nhiên ngửa mặt lên trời ngâm một tiếng dài, đột nhiên hóa thành một đạo lục quang phóng lên tận trời, vọt ra phía vực ngoại, tựa hồ muốn đào tẩu, bỏ lại bảy đầu kiêu này.

Nhưng trong bảy đầu Kiêu tràn đầy hung quang lập tức đuổi theo, nó không có bao nhiêu linh trí chỉ cảm thấy con Chân Long trước mắt này quả thực là một đạo mỹ thực hương vị vô cùng ngon, loại khí tức này không ngừng kích thích nó, khiến nó muốn nuốt vào.

Đối với loại tồn tại cấp độ này, màng giới của Linh giới và thứ tự nhiên không tính là gì, trong chớp mắt cả hai đã tới trong vực ngoại hư không.

Chân Long cũng không muốn tranh đấu với bảy con Kiêu, nó đang vội vã tìm một chỗ an toàn để dưỡng thương.

Diệp Trường Sinh nhìn thấy hai người bay đi cách mình không xa, lại không phát hiện chút dáng vẻ của hắc, suy nghĩ một chút, quyết định ra tay.

Hắn không muốn thả bảy con kiêu thú chạy, đồng thời cũng muốn kết một mối thiện duyên với Long đảo.

Thế là, Diệp Trường Sinh nắm tay vào hư không bên cạnh một cái, chỉ một thoáng một thanh trường kiếm xanh biếc dài ba thước xuất hiện trong tay hắn.

Một cỗ chân động pháp tắc lan tràn ra, lúc này hai con Chân Linh đỉnh cấp kia mới nhận ra hắn, Chân Long xanh biếc kinh ngạc quay đầu nhìn lại, mà bảy con kiêu thú kia thì trợn to con mắt hung ác, hung hăng nhìn thẳng vào hắn.

Cũng không đuổi theo con Chân Long kia, bởi vì hắn phát hiện sinh linh thể tích nhỏ bé trước mắt này hầu như có thể bỏ qua, trên người tản mát ra khí tức dĩ nhiên là mỹ vị trước nay chưa từng có.

“Grào!”

Sau một tiếng rống to kinh thiên động địa, bảy đầu kiêu mãnh lao về phía Diệp Trường Sinh, bảy cái đầu lắc lư, bên trong mãnh liệt tuôn ra các loại công kích khủng bố.

Diệp Trường Sinh chỉ tay một cái, một ngọn núi bốn màu xuất hiện trước người, tản mát ra hào quang vạn trượng, chặn lại từng đợt tấn công kinh khủng kia.

Đồng thời, hắn cầm lấy thanh trường kiếm dài ba thước, hướng về phía bảy đầu kiêu, cổ tay nhẹ nhàng run lên.

Chỉ một thoáng, một đạo lục quang bay nhanh từ trên thân kiếm ra, sau khi ngưng tụ trên không trung, hóa thành một đạo lục tuyến lóe lên rồi biến mất.

Sau một khắc, không gian phía trên đầu lâu của con Kiêu bảy đầu phun ra Âm Minh Chi Khí kia, một đạo lục tuyến trống rỗng xuất hiện, từ phía trên nó mà qua.

“Grào!”

Nhất thời, từng tiếng gào thét thê lương đến cực điểm vang lên, sáu cái đầu lâu còn lại của Thất Đầu Kiêu đồng thời điên cuồng gầm rú lên.

Thân thể cao lớn, như phát điên trực tiếp mặc kệ không quan tâm, đâm về phía Diệp Trường Sinh.

Mà sau khi nó khẽ động, cái đầu lâu bị lực tuyến cắt qua kia lại vô thanh vô tức trực tiếp rơi xuống, chỗ vết cắt trơn nhẵn không gì sánh được.

Thấy một màn này, trong hai tròng mắt đầu Chân Long xanh biếc kia thoáng hiện lên thần sắc rung động khôn kể, phảng phất có chút không thể tin được.

Một kiếm chém đứt một cái đầu bảy con Kiêu, đây là lực lượng cường đại cỡ nào?

Chẳng lẽ người này là Chân Tiên hạ giới trên trời?

621

Bảy đầu kiêu nổi điên xông tới, mặc kệ liễu mạng, sáu cái đầu đụng vào ngọn núi bốn màu kia, một tay trực tiếp đụng bay ngọn núi kia ra ngoài.

Con hung linh này phát điên lên, Chân Long Thiên Phương đều phải đứng ở một bên, tuyệt đối không muốn trêu chọc đôi phương.

Sức mạnh thân thể của nó, trong rất nhiều Chân Linh tuyệt đối xếp hàng đầu, cường đại kinh người, còn không phải là Nguyên Hợp Tứ Cực Sơn của Huyền Thiên chỉ bảo căn bản ngăn cản không nổi.

Nhìn thấy khí thể hung ác của nó xông tới, toàn thân Diệp Trường Sinh tăng vọt quang mang, cả người mãnh liệt biến thành một cự nhân cao ngàn trượng, toàn thân lóng lánh tinh quang, khí thể rợp trời rợp đất hướng đối diện đè ép tới.

Sắc mặt gã lạnh lùng, một bước phóng ra, sau một khắc trực tiếp xuất hiện trên lưng Thất Thủ Kiêu, một cước hung hăng đạp xuống.

“Ầm!”

Điều này làm cho hư không rung động lắc lư một tiếng thật lớn, sau đó khí thể bảy đầu Kiêu xông về phía trước hơi chậm lại, thân thể cao lớn sụp đổ xuống dưới, sáu cái đầu giờ cao lên, phát ra thanh âm tê mình thống khổ.

Sau một khắc, một bàn tay khổng lồ tràn đầy tinh quang sáng chói quét ngang tới, bóp chặt lấy một cái đầu lâu trong đó.

Vô số hỏa diễm mãnh liệt trong nháy mắt từ bên trong đầu lâu vọt ra, trong chớp mắt bao trùm bàn tay này.

Nhưng hỏa diễm này lại khiến cho đại bộ phận tu sĩ Đại Thừa không có khả năng ứng phó, sau khi gặp bàn tay này lại không thể làm gì được.

Giữa tinh quang tràn đầy, một ngọn lửa màu bạc từ trên tay tuôn ra, bao trùm hỏa diễm bảy đầu kiêu, loại hỏa diễm này càng thêm cường đại cắn nuốt lửa bảy đầu kiêu.

Cùng lúc đó, bảy đầu kiêu khác trên mấy đầu lâu phát ra công kích cũng nhao nhao rơi xuống người cự nhân ngàn trượng này.

Nhưng trên thân cự nhân cao ngàn trượng tinh quang lấp loé, ngũ thải quang mang không ngừng tuôn ra, hình thành từng đạo bình chương, ngăn trở những công kích này.

Mà cùng lúc đó, bàn tay lớn kia dùng sức nắm một cái, nương theo một tiếng gào thét, một cái đầu của con kiêu bảy đầu lại nổ tung.

Một đôi cự trảo sắc bén đến cực điểm lẫm không xuất hiện, chớp tới sau lưng cự nhân.

Đôi mắt với cự trảo này, cự nhân dường như có chút kiêng kỵ, thân hình lóe lên, lập tức lui về phía sau tránh một kích hung ác của Thất Thủ Kiêu.

Không có ai muốn bị đôi vuốt của Thất Thủ Kiêu bắt lấy, đôi mắt với cự trảo sắc bén hơn cả Huyền Thiên Chi Bảo, thân thể Chân Long Thiên Phượng cũng bị thương nặng.

Ngay khi lùi lại, một thanh cự kiếm màu xanh lá cây xuất hiện trong tay Cự Nhân. Hai tay Cự Nhân nắm chặt chuôi kiếm, gió thanh cự kiếm lên cao rồi chém mạnh ra một kiếm.

Trong hư không lập tức vang lên một tiếng nổ đùng, kiếm quang xanh biếc chớp động, một cỗ khí tức khủng bố hủy thiên diệt địa thoáng cái tán phát ra.

“Phốc” một tiếng, một vòng hào quang xanh biếc lập tức từ trên thân kiếm bay ra.

Sau một cái chớp động, mặt ngoài loan nguyệt tuôn ra vô số phù văn óng ánh, tản mát ra vàng sáng ngũ sắc khiến người ta mê say.

“Ầm” một tiếng vang thật lớn, loan nguyệt xanh biếc kia trong nháy mắt bạo liệt ra, vô số phù văn cùng quang mang xanh biếc từ đó tuôn ra, mãnh liệt chuyển động, nhanh chóng ngưng kết cùng nhau.

Sau một khắc, một sợi dây trong suốt bỗng hiện ra, lóe lên một cái, sau đó lại quỷ dị biến mất.

Tinh ti kia chỉ xuất hiện trong nháy mắt, nhưng đã bị con Chân Long kia bắt được, trong mắt nó hiện lên vẻ chấn động, một tiếng thét kinh hãi vang lên:

“Pháp Tắc Chi Tuyên?!”

Sợi dây tinh tuyến này thoát nhìn bình thường, nhưng khi vừa mới xuất hiện, trong nháy mắt đã khiến toàn bộ hư không đều run lên, thế giới đen kịt lập tức trở nên vô cùng lấp lánh, phảng phất như đặt mình trong thế giới Vĩnh Hằng Quang Minh vậy.

Hết thảy mọi thứ đều ù ù, sau một trận mơ hồ, lại tầng tầng có quy luật bắt đầu vãn vẹo, mà hướng về phía sợi dây kia.

Giống như Triều Thánh vậy!

Pháp tắc chi tuyên! Một kiện Huyền Thiên Chi Bảo có khả năng phát huy ra uy lực mạnh nhất!

Theo cự kiếm xanh biếc chém xuống, sợi pháp tắc chi tuyên này mơ hồ một cái, trong nháy mắt hóa thành một đạo ánh sáng vĩnh hằng, lóe lên một cái rồi biến mất.

Tất cả đều phát sinh trong nháy mắt cực ngắn, chú ý đến toàn bộ hành trình chiến đấu, Chân Long chỉ cảm thấy trước mắt đột nhiên sáng ngời, toàn bộ thế giới trở nên sáng sủa.

Ánh sáng kia thật sự quá chói mắt, ngoại trừ ánh sáng có thể nhìn thấy nó thì không còn thấy bất cứ vật gì khác nữa.

Mà ánh sáng như vậy chỉ xuất hiện trong nháy mắt, sau một sát na, khu vực này liền khôi phục lại bình thường.

Hắc ám tĩnh mịch tiếp tục tồn tại, thanh âm gào thét im bật mà dừng lại, bảy con kiêu hung mãnh vọt tới phía trước, bỗng nhiên như bị người thi triển Định Thân Thuật, cố định tại chỗ không thể động đậy.

Thời gian phảng phất như đình trệ, bảy đầu Kiêu bảo trì một tư thế như vậy, cứng lại.

Thấy một màn này, con Chân Long kia phát ra một tiếng thở dài, sóng âm thở dài cuộn cuộn tản ra, thân thể bảy đầu kiêu cảm nhận được xúc động.

Sau đó, toàn thân trên dưới bỗng nhiên xuất hiện vô số vết máu nhỏ li ti, những vết máu này nhanh chóng mở rộng ra, sau đó âm vang hóa thành vô số thịt vụn tan vỡ ra.

Vị chân linh hung ác hoành hành chư giới này đã không biết bao nhiêu năm rồi bị giết chết!

“Thật sự là pháp tắc chi tuyến trong truyền thuyết, thật sự là không thể tưởng tượng nổi, Huyền Thiên chi bảo nếu muốn trong lúc thúc giục ngưng tụ ra một tia pháp tắc chi tuyến, cơ hồ là chuyện chỉ có thể ngộ không thể cầu!”

“Không biết bao nhiêu Huyền Thiên chi bảo chủ nhân liêu mạng tế luyện cùng bồi dưỡng mấy vạn năm, thậm chí mười mấy vạn năm vẫn không tìm ra chút nào ranh giới pháp tắc!”

“Người này có thể dễ dàng thúc giục pháp tắc chi tuyến như vậy, chẳng lẽ hẳn là một lão quái vật sống hơn mười vạn năm hay sao?” Chân long này nhớ lại một ít chuyện mình biết được, trong lòng không khỏi cảm khái nói.

Sau đó, hắn liền nhìn thấy đạo thân ảnh kia vùng tay lên, thu hồi thi thể con bảy đầu kiêu kia, ánh mắt nhìn lại.

Chân Long không khỏi nuốt một ngụm nước miếng, sự hấp dẫn của huyết nhục bảy đầu Kiêu đối với Chân Linh đỉnh cấp của bọn chúng là vô cùng lớn.

Nhưng ngay lập tức, nó liền cảm thấy toàn thân lạnh lẽo, không khỏi trở nên khẩn trương.

Âm thầm nghĩ: “Sau khi người này chém chết bảy con kiêu bảy đầu, sẽ không phải còn muốn chém giết một con chân long chứ?”

Người này vô cùng mạnh mẽ, đúng là bình sinh mà nó chưa bao giờ thấy qua, thực lực này gần như có thể so sánh với nhân vật như cha mẹ nó!

Nhìn thấy ánh mắt kia có chút hiền lành, không có sát ý, nội tâm Chân Long buông lỏng, toàn thân loé lên quang mang xanh biếc, sau đó hóa thành một nữ tử áo xanh da thịt như tuyết, đầu sinh một đôi sừng ngắn xanh biếc.

“Tiểu muội Long tộc Điện Phi Nhi, đa tạ đạo hữu xuất thủ tương trợ!” Tiếng nói như chuông bạc vang lên bên tai Diệp

Trường Sinh.

“Điền Phi Nhi? Hóa ra là cô gái này!” Nghe thấy cái tên này, trong lòng Diệp Trường Sinh hơi xao động.

Trung nguyên, Điền Phi Nhi này là một trong hai con Chân Long Linh giới hiện thân, con kia chính là Phiền Hùng Tử.

Không ngờ nữ nhân này lại trực tiếp xuất thân từ Linh giới?

Hơn nữa vừa rồi mới tu thành Chân Linh Chi Khu, khó trách địa vị trên Long đảo cũng không quá cao, thực lực không tính là quá mạnh.

“Như vậy xem ra, Phàn Yên Tử vốn xuất hiện ở Linh giới đánh một trận với Thất Đầu Kiêu, có lẽ là vì Điền Phi Nhi này bị hung linh này bắt nạt, sau đó hấn đến Long đảo lặc người?” Trong lòng Diệp Trường Sinh âm thầm phỏng đoán.

“Tại hạ là Diệp Trường Sinh, chỉ là vừa mới đi ngang qua đây, không ngờ lại gặp loại chuyện này. Lại nói tiếp, đây là lần đầu tiên Diệp mỗ nhìn thấy Chân Long đấy!” Diệp Trường Sinh thu hồi Huyền Thiên Trảm Linh Kiếm, mỉm cười nói.

“Tu sĩ Nhân tộc? Diệp huynh chẳng lẽ là từ Thiên Quang giới đến đây?” Điền Phi Nhi hơi kinh ngạc hỏi.

Trong tưởng tượng của nàng, Nhân tộc có thể bộc phát ra thực lực cường đại như thế, tựa hồ cũng chỉ có mấy lão quái vật ở Thiên Quang giới.

“Tiên tử đoán sai rồi, Diệp mỗ không nhận ra Thiên Quang Giới gì cả, Diệp mỗ xuất thân từ Nhân tộc ở Linh Giới!”

“Nhân tộc Linh giới?” Điền Phi Nhi thở nhẹ một tiếng, trong mắt hiện lên vẻ kinh ngạc, tựa hồ có chút không dám tin tưởng.

Điều này cũng khó trách, nàng ở Linh giới hải dương tu hành mấy trăm ngàn năm, đối với các chủng tộc ở Linh Giới cũng biết được một chút.

Thực lực nhân tộc yếu ớt, tuy rằng trước kia cũng sinh ra một ít cường giả, nhưng tuyệt đối không có khả năng toát ra tồn tại đẳng cấp như Diệp Trường Sinh!

Những lời này của Diệp Trường Sinh đã phá vỡ nhận thức của nàng.

“Nhắc tới cũng trùng hợp, Diệp mỗ và tiên tử giống nhau, cũng mới vừa tiến giai Đại Thừa!” Diệp Trường Sinh nhe răng cười, nói như thế.

“Cái gì? Điều này sao có thể?” Điền Phi Nhi lập tức ngây người.

Vừa mới tiến cấp Đại Thừa còn có thể mạnh như vậy, đây là nói đùa sao?

“Sao vậy, tiên tử cảm thấy Diệp mỗ đang lừa ngươi à?” Trong mắt Diệp Trường Sinh mỉm cười, tùy ý hỏi.

“Không không không! Không phải vậy! Chỉ là... chỉ là... Chỉ là...” Điền Phi Nhi vội vàng xua tay phủ nhận, nhưng trong khoảng thời gian ngắn lại cứng lưỡi không nói ra được.

Cho dù nàng moi ruột gan như thế nào, như thế nào cũng nghĩ không thông làm sao Nhân tộc Linh giới có thể đào tạo ra loại tồn tại như vậy?

Mặc dù đổi lại Hiên Viên tộc là chi nhánh cao cấp nhất như vậy, hơn phân nửa cũng không thể làm được điều này.

Nhân tộc chi nhánh huyết mạch mạnh nhất, hậu bối sau khi tiến giai Đại Thừa, nhiều lắm cũng chỉ có thể sánh vai cùng Chân Long Thiên Phượng, không có khả năng xuất hiện loại lực lượng nghịch thiên như Diệp Trường Sinh.

“Diệp huynh thật sự là đã phá vỡ nhận thức của tiểu muội!” Điền Phi Nhi bỗng nhiên thở dài một tiếng nói.

“Diệp mỗ bất quá cũng có chút vận khí tốt mà thôi!” Diệp Trường Sinh bình tĩnh nói.

Điền Phi Nhi sau khi nhìn bốn phía mấy lần, chấp tay nói: “Chân Long nhất tộc chúng ta sau khi thành công tu thành Chân Linh, đều phải tiến về Long đảo, tiểu muội trước hết đi tới Long đảo, về sau lại đến Nhân tộc tìm Diệp huynh một chuyến, được chứ?”

“Tiên tử đi thông thả!” Diệp Trường Sinh cười ha hả nói.

Điền Phi Nhi nghe vậy chấp tay, sau đó thân thể bỗng nhiên nhoáng một cái, hóa thành một Ngũ Trảo Chân Long xanh biếc, thân thể nhoáng một cái, liền bay về phía hư không xa xôi.

Diệp Trường Sinh nhìn mấy lần, trong lòng thầm nghĩ: “Lần tới gặp lại Điền Phi Nhi này, hẳn là có thể đạt được một tín vật đi tới đại hội Quảng Linh Đạo Quả nhỉ?”

Hắn nhìn chung quanh mấy lần, thân hình khẽ động, trong nháy mắt xuất hiện trước màng giới Linh giới, nhẹ nhàng xé rách, chui vào trong đó.

Diệp Trường Sinh vừa mới xuất hiện ở Linh giới, liền lập tức cảm nhận được một luồng khí tức hùng vĩ bao phủ hắn, hắn giống như bị thứ gì đó nhìn thẳng vào.

Trong chớp mắt, vô số mây đen đột nhiên xuất hiện trên đỉnh đầu hắn, bên trong mây đen, từng đoàn ngũ sắc quang hà đang cuộn cuộn chuyển động, nhanh chóng cuồng trướng lên.

Chỉ sau mấy hơi thở, trên đỉnh đầu hắn xuất hiện từng chùm sáng ngũ sắc lớn gần một mẫu, bên trong mỗi một chùm sáng đều ẩn chứa năng lượng cực kỳ khủng bố.

Kiếp nạn Ngũ Hành!

Diệp Trường Sinh mặt không biểu tình ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời, cơ hồ trong nháy mắt, ngũ sắc hà quang kia chợt biến đổi, biến thành màu vàng ròng, từ đó phun ra vô số đạo kim quang dài hơn thước.

Nhoáng một cái, những kim quang này bắn nhanh xuống, tựa như từng lưỡi dao sắc bén, kim quang lập lòe, hàn khí bức người.

Đây chính là kim cương chi khí bên trong ngũ hành chi kiếp!

Thiên kiếp giáng lâm, Diệp Trường Sinh lại không hề sợ hãi, hắn lạnh lùng nhìn lên bầu trời, đột nhiên há miệng hút vào.

Giống như một lỗ đen to lớn xuất hiện, kim cương chi khí minh mông trong bầu trời vậy mà tất cả đều bị hắn hút vào trong miệng, bỏ vào trong phổi.

Tiên khí kim thuộc tính uẩn dưỡng trong phổi lập tức phun trào lên, bao trùm những Thiên Kiếp Kim Cương khí này lại,

xem ra muốn luyện hóa nó.

Thủ đoạn đối phó thiên kiếp Đại Thừa kỳ như vậy, từ khi sinh ra đến nay ở Linh giới, chính là lần đầu tiên nghe thấy, chưa từng thấy.

Việc này truyền đi không biết kinh sợ đến mức khiến bao nhiêu người phải sợ hãi!

Sau đó, trên bầu trời quang đoàn lại biến thành màu xanh, cỏ cây chi khí nồng đậm xuất hiện, hóa thành từng cây đại mộc đập xuống.

Mà Diệp Trường Sinh vẫn dùng thủ đoạn tương tự để ứng phó, há mồm hút một cái, liền đem tất cả cự mộc này nuốt vào trong cơ thể.

Kiếp nạn ngũ hành vốn là khảo nghiệm tu sĩ mới tiến giai Đại Thừa, nhìn xem bọn hắn có tư cách lập thân ở cảnh giới này hay không.

Đối với bất kỳ một vị tu sĩ nào tiến giai Đại Thừa mà nói, để hắn nhớ lại một chút cảnh tượng lúc trước khi độ kiếp, hơn phân nửa hắn đều cảm khái, nghĩ mà sợ không thôi.

Đám Đại Thừa của Linh giới, đối mặt với Đại Thừa thiên kiếp đều là tìm đường sống trong chỗ chết.

Từ trước tới nay chưa từng có ai giống Diệp Trường Sinh, trực tiếp coi thiên kiếp trở thành tư nguyên tăng cường uy lực công pháp.

Ngũ Hành Thiên Kiếp Luân phiên hạ xuống, đều bị Diệp Trường Sinh nuốt vào trong miệng triệt để luyện hóa, Thiên kiếp này căn bản không thể khảo nghiệm hắn.

Sau đó, trên bầu trời lại liên tiếp hạ xuống mấy lượt lôi điện, nhưng những tia sét này ngay cả da của Diệp Trường Sinh cũng không trầy xước.

Sau khi những thiên kiếp này chấm dứt, mây đen trên bầu trời cũng không tản đi, mà là càng ngày càng dày đặc, trong chốc lát, đã có vô số lôi cầu trắng đen xen kẽ giữa không trung ngưng tụ ra.

Giống với thiên kiếp Điện Phi Nhi gặp phải vừa rồi.

Loại Hắc Bạch Lôi cầu này là đỉnh cấp trong Đại Thừa Kiếp. Đại Thừa bình thường căn bản không có khả năng gặp được, cũng chỉ có Chân Long Thiên Phượng tiến giai Đại Thừa mới có loại đái ngộ này.

Hơn nữa còn có một Hàn Lập nguyên trong đầu.

Mặc dù là người mạnh mẽ như bọn họ khi đối mặt với lôi kiếp trắng đen này cũng phải biến sắc.

Nhưng Diệp Trường Sinh vừa nhìn thấy liền vui vẻ, vội vàng thả ba mươi con Trùng Vương ra khỏi Linh Thú Hoàn, sau khi phát ra một mệnh lệnh, để chúng nó bay tới phiến Lôi Hải trắng đen trên bầu trời kia.

Mà cùng lúc đó, thân hình Diệp Trường Sinh cũng lóe lên, trực tiếp vọt vào trong lôi hải làm cho Chân Long cũng phải đau đầu này.

Cả người nó lấp lánh ánh sao, một quyền nện ra, không hề mượn dùng bất kỳ pháp bảo nào, chỉ dựa vào thân thể mà đã mạnh mẽ đối đầu trực diện với thiên kiếp kinh khủng này.

Mỗi một quyền nện xuống, hấn đều làm vỡ nát một viên Hắc Bạch Lôi Cầu, sau đó những Trùng Vương ứng tuyển kia sẽ lập tức xông lên thôn phệ hết những lôi điện này.

Như thế, liên tiếp qua hồi lâu, sau khi Diệp Trường Sinh tát một cái, quả lôi cầu cuối cùng tan đi, ba mươi con trùng vương này phân chia sợi lôi điện cuối cùng.

Sau khi nuốt xong những lời điện này, trên người ba mươi con Trùng Vương bắt đầu sinh ra một loại biến hóa.

Khí tức khát máu cuồng bạo từ trên thân bọn họ dần dần dâng lên, chúng nó đột nhiên lâm vào trong cơn nóng, đỏ bừng hai mắt, ồn ào, vù vù, nhìn chăm chăm vào nhau.

Trong lúc đó, phảng phất như đã nhận được tín hiệu gì đó, đám Trùng Vương này lập tức vọt tới cùng một chỗ, điên cuồng chém giết lẫn nhau.

Mà cùng lúc đó, từng đợt tiên âm vang lên trên bầu trời, từng sợi tia sáng xám trắng xuất hiện, vọt về phía Diệp Trường Sinh.

Tâm ma kiếp!

Theo vô số tia sáng xám trắng xuất hiện, dần dần ngưng tụ thành từng vòng hào quang xám trắng, những hào quang này ngưng tụ cùng một chỗ, trong chớp mắt liền ngưng tụ thành một quái vật.

Một đầu Quỷ mặt xanh cực lớn tựa như một ngọn núi nhỏ, diện mục dữ tợn, toàn thân tản ra một loại khí tức quỷ dị.

Khi nó xuất hiện, mọi thứ xung quanh phảng phất trở nên hư ảo, Diệp Trường Sinh chỉ cảm thấy một luồng lại một luồng lực lượng không hiểu đang đánh thẳng vào tâm trí của mình.

Thần sắc hần bỗng trở nên lạnh lẽo, ánh mắt lợi hại như đao nhìn về phía quỷ đầu đôi diện.

Đây là bản thể Thiên Ngoại Ma Quân giáng lâm, có thể nói là quy cách tối cao trong ma kiếp Tâm La Đại Thừa, loại người bình thường tuyệt đối không cách nào chịu đựng nổi.

Phải biết rằng, ít nhất Thiên Ngoại Ma Quân tương đương với một tồn tại Chân Linh.

“Keng keng keng keng!”

Mái tóc quỷ mặt xanh phát ra một trận cười quái dị, hai mắt bỗng nhiên mở ra, nhìn về phía Diệp Trường Sinh, há miệng

đang muốn phát ra một ít lời cuồng ngôn.

“Tiểu tử ngươi...”

Còn chưa dứt lời, vẻ mặt vị Thiên Ngoại Ma Quân mặt xanh nanh vàng này đột nhiên động lại, hai con ngươi tràn đầy vẻ không thể tin nhìn chăm chăm Diệp Trường Sinh xem đi xem lại.

“Phanh!”

Một tiếng nổ vang lên, thân thể Thiên Ngoại Ma Quân bỗng nhiên nổ tung, hóa thành vô số hắc tuyến, trực tiếp tản ra bốn phương tám hướng.

Chạy rồi!

Ngay cả thăm dò cũng không có, sau khi nhìn Diệp Trường Sinh vài lần, đây vốn là thử thách thiên kiếp lớn nhất của hắn, trực tiếp không đánh mà chạy.

Diệp Trường Sinh sờ sờ cằm, có chút không biết nói gì.

Sau khi Thiên Ngoại Ma Quân biến mất, thiên kiếp Đại Thừa cũng coi như kết thúc, mây đen trên bầu trời tản đi, khí tức hủy diệt khiến người ta ngột ngạt kia chậm rãi biến mất.

Ánh mắt Diệp Trường Sinh nhìn khắp bốn phía, chỉ thấy cách đó không xa, đám trùng vương kia mỗi người đều mình đầy thương tích, kêu lên thảm thiết, đồng thời cũng cắn xé lẫn nhau, liều mạng muốn dùng thân thông mạnh nhất của mình cắn nuốt lẫn nhau.

Mỗi một con Trùng Vương lựa chọn đều có thực lực không sai biệt lắm, muốn thật sự phân sinh tử ra, hiển nhiên không phải trong thời gian ngắn có thể làm được, cần phải trải qua một trận chém giết dài đằng đẳng mới có hi vọng hoàn thành.

Diệp Trường Sinh cứ thế chờ đợi.

Hiển nhiên thiên kiếp của hắn khác hoàn toàn với thiên kiếp mà Đại Thừa khác trải qua, sau khi Đại Thừa khác vượt qua thiên kiếp, bình thường đều sẽ có một cơ hội Tam Dương quán thể, đúc lại thân thể.

Nhưng sau khi hắn độ xong, liền trực tiếp kết thúc, kết thúc hết thảy.

Cái này tự nhiên là bởi vì quá trình tái tạo thân thể kia, hắc tử lúc ở trong Chân Linh trứng đã hoàn thành, lần lột xác kia trực tiếp làm cho thân thể của hắc tử có thể so với Chân Linh bình thường, biến thành hôm nay có thể so với Chân Long Thiên Phượng.

Toàn bộ quá trình đột phá Đại Thừa, kỳ thật hắc tử ở trong thân thể giới kia đã hoàn thành, chỉ thiếu một cái thiên kiếp đi lướt qua sân khấu mà thôi.

Hiện tại, sau khi bổ sung vào tám vé Thiên kiếp này, xem như đã chân chính nhận được sự tán thành của thiên địa, trở thành một tu sĩ Đại Thừa sơ kỳ.

Diệp Trường Sinh hướng ánh mắt về phía những Phệ Kim Trùng đang chém giết lẫn nhau, ngồi xếp bằng trong hư không yên tĩnh chờ đợi.

Chờ đợi ròng rã hơn một tháng, số lượng Phệ Kim Trùng không ngừng giảm bớt, cuối cùng chỉ còn lại có ba con.

Ba con Phệ Kim Trùng này, lúc này thể tích không chỉ vượt xa lúc trước mấy lần, hình thái càng thêm dữ tợn.

Trên lưng của lão có từng vết vân màu tím sậm mơ hồ hình thành lôi điện, khiến cho người ta nhìn thấy liền cảm giác nhìn thấy rợn cả người.

Đến một bước này, chính là cái gọi là bán bộ trùng vương!

Tiến thêm một bước, chờ ba con Phệ Kim Trùng này cắn nuốt lẫn nhau chỉ còn có một con, đó chính là Trùng Vương.

Ba con Bán Trùng Vương hầu như mỗi con đều có khí tức vô hạn tiếp cận tu sĩ Đại Thừa, cơ hồ từ một trình độ nào đó có thể coi chúng là chiến lực một vị Đại Thừa.

Dù sao, Phệ Kim Trùng kia có thân thể cường đại, không ai có thể sánh bằng.

Chỉ là phệ kim trùng thành thực đã không thể phá vỡ, tồn tại cấp Đại Thừa cũng không thể phá vỡ giáp xác của nó, mà bây giờ tiến hóa đến một bước này, sợ là toàn bộ Linh giới đều không thể phá vỡ lực phòng ngự của nó.

Một con Phệ Kim Trùng đánh thế nào cũng không chết, đồng thời cũng không có gì không thôn phệ được, tu sĩ Đại Thừa kỳ

gặp cũng muốn đi đường vòng.

Diệp Trường Sinh nhìn ba con bán trùng vương này, thần niệm thử thúc dục chúng nó. Sau một khắc, ba con cự trùng màu vàng run lên, lập tức hóa thành từng đoàn kim quang bay về bốn phương tám hướng.

Theo thần niệm của hắn thúc dục, ba con bán trùng vương này giống như tay sai điều khiển, không có chút nào không trôi chảy.

“Không sai, hiện tại là ba tên tay chân cấp Đại Thừa, đợi đến lúc diệt sát Minh Trùng Mẫu, đạt được tinh hạch của nó, liền có thể đào tạo ra Trùng Vương chân chính!”

“Ba con bán trùng vương của Hàn Lập sau khi thôn phệ được mười ba con Trùng Vương sẽ đến, mà ta đây chính là ba mươi con Trùng Vương sau khi thôn phệ lẫn nhau mà đến, tương lai ba con này sau khi thôn phệ lẫn nhau thành Trùng Vương, lý ra so với con kia của Trung Lập còn mạnh hơn!”

“Hơn nữa, ta còn có thể phục chế đại lượng tinh hạch Minh Trùng Chi Mẫu để nuôi nấng Trùng Vương. Đến lúc đó sau khi Mã Lương hạ giới, làm không tốt cũng không cần ta xuất thủ, chỉ dựa vào Trùng Vương là có thể nuốt nó!” Trong lòng Diệp Trường Sinh âm thầm nghĩ.

Hắn vung tay lên, thu ba con bán trùng vương vào trong cơ thể.

Hiện tại, hắn đối với Trùng Vương cùng Minh Trùng Mẫu Chi Mẫu tràn đầy chờ mong.

Có lẽ ở hạ giới hắn có thể nuôi dưỡng ra một con Phệ Kim Trùng Vương cấp bậc mẹ Minh Trùng!

“Sau này thiên địa to lớn, có thể thỏa thích tung hoành!” Diệp Trường Sinh nhìn bốn phía hải vực trống trải, trong lòng bỗng nhiên dâng lên một tia hào hùng.

Với thực lực của hắn hôm nay, trong giới diện Tiểu Nam Châu này, số người có thể tạo thành uy hiếp với hắn cũng không còn mấy.

Trong Linh giới này, ngoại trừ Linh Vương và vị khô lâu tiên ả núp kia, hắn đích thật không còn kiêng kỵ gì nữa.

Loại tồn tại như Thất Đầu Kiêu này, hễ đều giết chết, gặp phải Chân Linh bình thường, chỉ sợ cũng là chuyện một hai kiếm.

Những lão quái Độ Kiếp ở Linh Giới rơi vào trong tay hễ có thể chống đỡ được mấy hiệp cũng khó mà nói được.

Ít nhất Diệp Trường Sinh dám cam đoan, những lão gia hỏa này chỉ sợ không có một ai có thể chém giết cùng loại quái vật như Thất Thủ Kiêu này.

Trên tay Diệp Trường Sinh lóe lên ánh sáng, xuất hiện một quả cầu to bằng đầu người, toàn thân lóng lánh hào quang bảy màu.

Viên cầu bảy màu này vừa xuất hiện trong tích tắc, một cỗ hung sát kinh khủng từ trên đó lan tràn ra, đơn giản có thể làm cho người ta phát điên.

Đây là nội đan của bảy con Kiêu!

Nội đan bảy đầu kiêu là hung sát chi vật hạng nhất trong thiên địa, bất luận là thu nạp sát khí trong đó tu luyện thân thông, hay là trực tiếp xem nó như tài liệu đi luyện chế bảo vật, đều là thụ dụng vô cùng.

Thứ này, là thứ có thể hấp dẫn vô số Đại Thừa vì nó mà táng gia bại sản.

“Chân Linh toàn thân là bảo, cái khác không nói, chỉ riêng thân thể bảy đầu kiêu kia, không biết có thể luyện chế bao nhiêu đỉnh cấp Thông Thiên Linh Bảo nữa!” Diệp Trường Sinh trong lòng thầm nghĩ.

Đáng tiếc chính là, đây là một con hung linh không cách nào thôn phệ được huyết nhục, nếu không có thể tạo ra một nhóm lớn cường giả.

Vung tay lên, viên nội đan này biến mất không thấy gì nữa, thân hình Diệp Trường Sinh nhoáng lên một cái, bay về phía lục địa.

.....

Phía tây bắc Phong Nguyên đại lục, Thiên Uyên thành nơi thủ vệ hai tộc Nhân Yêu, hai tai buông xuống đến vai. Mạc Kỳ Ly

mặt mũi hiền lành đang cười ha hả cùng với một lão giả tóc bạc trắng đứng đối diện hẳn nói chuyện.

Lão giả kia có một khuôn mặt ngựa dài kỳ lạ, trên trán nổi lên mấy cục u, thoát nhìn dung mạo cực kỳ xấu xí.

“Mạc đạo hữu, vị Diệp đạo hữu của Nhân tộc các ngươi đến tột cùng đến bao giờ mới trở về? Lão phu đã đợi ở chỗ này hai năm rồi!”

Thần sắc lão giả có chút khó coi hỏi Mạc Giản, kinh lịch như vậy đối với lão mà nói là rất hiếm thấy.

Thân là cung phụng của Thương Minh, dù đi nơi nào cũng phải được người khác toàn lực tiếp đãi, chưa bao giờ giống như hôm nay, muốn gặp một tu sĩ Hợp Thể kỳ mà không thấy được.

“Ha ha, Lâm huynh, thật sự là có lỗi a. Trước khi rời đi Diệp đạo hữu đã nói cho lão phu biết hẳn muốn đi gặp một vị Thiên Phượng tiền bối. Đến bây giờ còn chưa trở lại, có thể là vị Thiên Phượng tiền bối kia có chuyện gì đem hẳn lưu lại đi!”

“Nếu như Lâm huynh thực sự không chờ được, không ngại tạm thời trở về trước, chờ khi Diệp đạo hữu tới, Mạc mỗ lần đầu tiên nhất định sẽ thông báo cho đạo hữu!”

“Hừ, Nhân tộc các ngươi vị trí hẻo lánh như vậy, ngay cả Truyền Tống Trận cũng không có, lão phu qua lại một chuyến, tốn không ít thời gian. Hiện tại không thấy người, lão phu làm sao bàn giao với Tổng chấp sự đại nhân đây?” Lão giả mặt ngựa kia thần sắc tràn đầy bất mãn nói.

Nghe được mấy chữ “Chấp sự” này, thần sắc Mạc Giản biến đổi, hẳn miễn cưỡng cười, thở dài nói:

“Đây cũng là chuyện không còn cách nào khác, Mạc mỗ tuyệt đối không muốn trì hoãn chuyện của Minh Tôn đạo hữu, nhưng Diệp đạo hữu ở chỗ Thiên Phượng tiền bối, chung quy không thể để Mạc mỗ cưỡng ép đem Diệp đạo hữu trở về a?”

“Nếu không như vậy, Lâm huynh nếu như thật sự không đợi được nữa, trực tiếp tới tổ Phượng hỏi Diệp đạo hữu xem có được không?”

Lời này của Mạc Giản lập tức khiến cho lão giả mặt ngựa biến sắc. Chỗ hang ổ Phượng Hoàng này, là nơi mà người như hắn có thể đi sao?

Nhưng hắn cũng không muốn yếu thế trước mặt một tiểu tộc Đại Thừa, vì vậy hừ lạnh một tiếng: “Có muốn tới tổ Phượng hay không, Thương Minh chúng ta đã có quyết định, nhưng Mạc đạo hữu, lão phu có lời phải nhắc nhở ngươi một chút!”

“Lâm huynh mời nói!” Mạc Giản nở nụ cười thân thiện.

“Ta không rõ vị Diệp đạo hữu của Nhân tộc các ngươi làm thế nào có quan hệ với Thiên Phượng tiên bối, nhưng ta phải nhắc nhở đạo hữu một câu, về chuyện này, tốt nhất là không nên nói dối gạt người ta!”

“Nếu như quý tộc trên thực tế cùng Thiên Phượng không có bất kỳ quan hệ gì mà nói, ha ha, cho dù Thương Minh chúng ta không để ý việc này, ở Linh giới này, người sẽ tìm Nhân tộc các ngươi gây phiền toái cũng tuyệt không phải số ít!”

“Đám Phượng kia Đại Thừa, đối với loại chuyện này chỉ sợ sẽ rất dễ ý. Nếu để cho bọn hắn biết tin tức này, nói không chừng đều phải đến Nhân tộc thăm hỏi một chút!” Lão giả mặt ngựa chậm rãi nói ra.

Đúng như lời hắn nói, nếu như Diệp Trường Sinh biết chuyện Thiên Phượng truyền đi, chỉ sợ sẽ có không ít Đại Thừa loài chim tò mò xuống Nhân tộc bái phỏng.

Mà nếu bị bọn họ phát hiện là giả thì hậu quả có thể tưởng tượng được.

Đại Thừa của nhiều loài chim như vậy, cho dù Hách Liên Thương Minh cũng tuyệt đối không muốn trêu chọc.

Mạc Giản Ly nghe thế trong lòng cũng có chút lo sợ bất an, hắn âm thầm nghĩ: “Diệp đạo hữu, ngươi đừng lừa ta nha!”

Bất quá trên mặt hắn vẫn giữ nét cười hiền lành nói: “Điều này Mạc mỗ tự nhiên rõ ràng, trên thế giới này, người có can đảm đánh ra một lá cờ Thiên Phượng Chân Linh lừa gạt chỉ sợ là không tồn tại!”

“Ha ha, vậy là tốt rồi, bất quá lão phu tối đa chỉ ở chỗ này chờ mấy tháng, nếu đến lúc đó vị Diệp đạo hữu kia còn chưa trở

về, lão phu sẽ trở về Thương Minh!”

“Bất quá sau khi lão phu trở về, thương hội sẽ làm ra biện pháp gì, lão phu không thể đoán trước được. Hiện tại lão phu còn có thể hòa nhã nói chuyện với Mạc đạo hữu, nhưng nếu Minh Tôn đạo hữu có quyết định gì, sẽ phát sinh cái gì, thì khó mà nói trước được!” Lão giả mặt ngựa nói như thế.

Mạc Giản giả vờ không nghe thấy ý tứ uy hiếp trong lời nói của đối phương, hắc hắc cười cười, nói: “Lâm đạo hữu yên tâm, bất kể thế nào, Nhân tộc chúng ta cũng sẽ cho Thương Minh một cái công đạo!”

Lão giả mặt ngựa nghe vậy thì cười nhưng trong lòng không cười. Hắn há miệng đang muốn nói cái gì đó thì đột nhiên sắc mặt khế động, nhìn về phía ngoài Thiên Uyên Thành. Mà cùng lúc đó, Mạc Ly cũng mở to mắt nhìn ra ngoài.

Từ xa nhìn lại, chân trời, một bóng người chậm rãi hiện ra, sau đó như đang tản bộ, tùy ý đi về phía Thiên Uyên Thành bên này, tốc độ chậm đến rất nhanh, trong chớp mắt đã đến trước tường thành Thiên Uyên.

Mạc Giản nhìn thấy người này, trong mắt đầu tiên là hiện lên vẻ kinh ngạc, mà khi ánh mắt của hắn thoáng đảo qua người này một chút, lập tức trở nên kinh hãi vạn phần.

“Ha ha ha, Diệp đạo hữu đã trở lại!” Mạc Giản Ly cười ha ha, đứng dậy, vô cùng vui sướng nói với lão giả mặt ngựa bên cạnh.

Với nhãn lực giản dị của Mạc Ly tự nhiên Diệp Trường Sinh không khó để nhận thấy sự xuất hiện của hắn cùng với việc hắn rời khỏi Thiên Uyên Thành trước đó đã có sự khác biệt rất lớn.

Có thể vì nguyên nhân gì, Mạc Ly cũng không khó đoán ra vì sao.

Nghĩ đến những lời Diệp Trường Sinh nói trước khi rời khỏi Thiên Uyên Thành, Mạc Ly trong lòng có chút kích động, thầm nghĩ:

“Diệp đạo hữu, quả nhiên ngươi đã tiến giai Đại Thừa, lấy thực lực bây giờ của ngươi, sợ là so với lão quỷ Ngao Khiếu kia còn mạnh hơn rất nhiều?”

“Vị này chính là Diệp đạo hữu của Nhân tộc các ngươi? Không phải nói hắn là tu sĩ Hợp Thể sao?” Lão giả mặt ngựa kia cũng đứng lên, trong mắt mang theo vẻ kinh ngạc hỏi thăm.

Hắn liếc nhìn qua, vừa vặn đối diện với ánh mắt đối phương nhìn tới, đối mặt với đôi tròn mắt kia. Trong lòng lão giả mặt ngựa lập tức phát lạnh, chỉ một thoáng vậy mà sinh ra một loại sợ hãi.

Hắn cảm giác mình tựa như người phạm tặc gặp phải một con mãnh thú, dễ dàng bị đối phương xé nát.

“Người này tiền giai Đại Thừa? Thực lực này...”

Trong lòng lão giả mặt ngựa hiện lên một tia kinh hãi, trong lúc nhất thời giữa hai đầu lông mày xuất hiện một tia lo lắng, thần sắc có chút ngưng trọng.

“Diệp đạo hữu rốt cục ngươi đã trở về, vậy này có thuận lợi không?” Mạc Giản Ly cười ha ha một tiếng, tiến lên một bước, xuất hiện trên tường thành Thiên Uyên hỏi.

Nhìn thấy lão giả mặt mũi hiền lành này, Diệp Trường Sinh mỉm cười, chấp tay nói: “Mọi chuyện đều tốt, làm phiền Mạc đạo hữu quan tâm!”

“Tốt! Tốt! Tốt! Diệp đạo hữu quả nhiên đã tiến giai Đại Thừa, đây thật đúng là một chuyện vui lớn nhất trong nhân tộc chúng ta, lão phu chuẩn bị diễn lễ Đại Thừa cho người cũng không uổng phí, tiếp theo nhất định phải mời tất cả Đại Thừa các tộc ở xung quanh đến chứng kiến, nhất là bọn Dạ Xoa tộc, ha ha...”

Mạc Giản nở một nụ cười, nói đến Dạ Xoa tộc, hai đầu lông mày có thêm vài phần ý vị hãnh diện, lần này phải tận lực uy hiếp mấy tộc rồi.

Ai ngờ, hắn vừa mới dứt lời, lại lập tức nghe thấy thanh âm của Diệp Trường Sinh:

“Không cần, trên đường về Nhân tộc, vừa hay gặp mấy người tụ họp ở trong Mộc tộc thương nghị cái gì đó, ta tiện đường đem đầu bọn chúng lấy xuống!”

Diệp Trường Sinh nói xong, tay áo vung lên, lập tức ba cái đầu to lập tức bay ra, đập lên trên tường thành Thiên Uyên Thành.

“Lộc cốc cốc!”

Ba cái đầu lăn lông lốc dưới chân Mạc Ly, chỉ một thoáng, mảnh thiên địa này đều yên tĩnh trở lại.

“Ọt ọt!” Mạc Giản gian nan nuốt một ngụm nước miếng, hai mắt tròn thật lớn, trong mắt tràn đầy vẻ không thể tin nhìn ba cái đầu dưới chân.

Đầu lâu đen kịt dữ tợn của Dạ Xoa tộc Tang lão quái, phiêu hốt bất định, giống như một đoàn sương mù thuộc về Đại Thừa của Ảnh tộc, còn có đầu gỗ màu xanh lá tàn lụi thành hình, thuộc về Đại trưởng lão Mộc tộc.

Ba vị Đại Thừa, tất cả đều bị tiêu diệt?

Lúc này, lão giả mặt ngựa cũng vừa lúc đi tới trên tường thành Thiên Uyên Thành, vừa tới đã thấy ba cái đầu này, trong lòng hắn nhất thời đánh bộp một chút.

Với tu vi của hắn, đương nhiên không khó từ khí tức phát ra từ ba cái đầu này mà đoán được thực lực của hắn. Mẫu thân nghi

ngờ, ba vị này tuyệt đối đều là Đại Thừa, mặc dù cũng không phải là Đại Thừa gì đó, nhưng thực lực so sánh với hắn đều không sai biệt lắm.

Một mình giết chết ba vị Đại Thừa?

Nếu đổi lại là một chân linh bình thường, cũng không làm được!

Chết tiệt... Đây là quái vật gì vậy?

Không phải hắn đang nói dối chứ, một người vừa mới tiến giai Đại Thừa, sao có thể làm ra chuyện như vậy?

Chẳng lẽ thật ra là có người giúp hắn giết chết ba người này, hắn ôm công lao lên người mình?

Thiên Phượng?

Đúng, nhất định là Thiên Phượng!

Nói vậy là, Thiên Phượng đi theo tới rồi?

Nghĩ tới đây, vị Đại Thừa của Hách Liên thương mình này lập tức gân bắp chân giãn ra, cảm giác mình sắp không đứng vững được nữa.

Ánh mắt hắn nhìn về phía Diệp Trường Sinh, lập tức tràn ngập kiêng kị trước nay chưa từng có.

Mặc kệ chuyện này là Diệp Trường Sinh làm, hay là Thiên Phượng làm, điều này cũng nói rõ nhân tộc bên này lập tức có một chiến lực siêu quy cách, tuyệt đối không thể xem thường như vậy.

“Vị đạo hữu này là?” Diệp Trường Sinh phảng phất như lúc này mới nhìn thấy vị lão giả mặt ngựa bình thường này, trong giọng nói mang theo một tia nghi hoặc, nhìn về phía Mạc Giản Ly hỏi.

Lúc này Mạc Giản Ly mới phục hồi tinh thần lại, trong ánh mắt tràn đầy rung động liếc nhìn Diệp Trường Sinh, thu liễm tâm tình một phen, sau đó nói:

“Vị Lâm đạo hữu này đến từ Hách Liên Thương Minh, là một trong những cung phụng của Thương Minh!”

“Hóa ra là đạo hữu Thương Minh, Lâm đạo hữu đi vào trong Nhân tộc ta, có điều gì chỉ giáo sao?” Diệp Trường Sinh quay đầu nhìn về phía đối phương hỏi.

“Không dám! Không dám! Diệp đạo hữu nói đùa, Lâm mỗ nào dám chỉ giáo Nhân tộc, Lâm mỗ tới nơi này kỳ thật là phụng mệnh lệnh tổng chấp sự đại nhân, muốn cùng Diệp đạo hữu thương nghị một phen chuyện Phiên Thiên kỳ nọ!”

Lão giả mặt ngựa vội vàng nặn ra một nụ cười hiền lành trên mặt, hơi thấp thỏm nói.

“A, thì ra là thế, sự tình Phiên Thiên kỳ đúng là cần phải thương nghị kỹ một phen, thỉnh Lâm đạo hữu chuyển lời cho Minh Tôn, để hắn đến Nhân tộc chúng ta một chuyến đi!” Giọng Diệp Trường Sinh bình tĩnh nói.

Ngữ khí của hắn tuy bình thản, nhưng trong thanh âm lại nhiều hơn một tia hương vị không thể nghi ngờ, để Minh Tôn đến Nhân tộc bái kiến, lời này nghe liền cảm giác ít nhiều có chút cuồng ngạo.

Minh Tôn là ai?

Đó là năm cường giả xếp hạng đầu ở Linh Giới, tiền giai Đại Thừa hơn tám vạn năm. Đối với đại bộ phận tu sĩ Đại Thừa mà nói, đó là một tòa hùng sơn cự sơn không cách nào lay động.

Khi hắn uy chấn đại lục, Mạc Giản cùng với lão giả mặt ngựa này còn chưa ra đời!

Hết thảy Đại Thừa đều rõ ràng, nếu như không tính những lão quái Độ Kiếp ẩn tàng kia, Minh Tôn chính là đệ nhất nhân ở Phong Nguyên đại lục.

Trên thực tế, mấy vạn năm qua, đã có không ít người xưng hô hắn như vậy, rất nhiều Đại Thừa đánh vào đáy lòng tán đồng điểm này.

Trong lòng lão giả mặt ngựa càng thêm tôn sùng Minh Tôn, dưới cái nhìn của lão, cho dù là những lão quái ẩn thế kia cũng chưa chắc đã là đối thủ của Minh Tôn.

Chân linh bình thường, thấy nó đều muốn nhượng bộ lui binh.

Đây mới chỉ là thực lực của Minh Tôn, còn chưa tính là bảo bối Huyền Thiên, phải biết rằng bây giờ hắn đang nắm giữ

Ngân Quân Thiên Thư xếp thứ bảy trên Hỗn Độn Vạn Linh Bảng!

Bây giờ ở Linh giới, trừ Huyền Thiên Trảm Linh Kiếm cùng Huyền Thiên Hóa Khí hội xuất hiện hành tung không rõ ra thì lợi hại nhất chính là Ngân Quân Thiên Thư.

Dưới Ngân Quân Thiên Thư gia trì, nói rõ người được tôn là đệ nhất cường giả Linh giới, phỏng chừng những người phản đối cũng không nhiều lắm.

Một nhân vật uy danh hiển hách như vậy, hiện tại lại có người muốn hấn chủ động tới bá kiến sao?

Ha ha, xem như là quá coi thường bản thân rồi!

Trong lòng vị Đại Thừa này cười lạnh không thôi, trong lòng ít nhiều có chút tức giận.

Nhưng vừa rồi Diệp Trường Sinh thoáng cái đã ném ra ba cái đầu của Đại Thừa uy hiếp, trên mặt hắn vẫn mang theo nụ cười hiền lành vô cùng, không biểu lộ ra chút khác thường nào.

Bất kể là thế nào, vẫn là đem lời này đưa tới chỗ Minh Tôn, xem hắn làm ra hồi đáp gì đi nữa!

Dù sao với lai lịch của người trước mắt này, hắn cũng không thăm dò rõ ràng, không biết thân thông của đối phương như thế nào, cẩn thận một chút mới thỏa đáng.

Vì thế lão giả mặt ngựa lập tức nhiệt tình cười to hai tiếng vô cùng, mặt đầy xuân phong địa nói:

“Diệp đạo hữu yên tâm, Lâm mỗ nhất định sẽ chuyển lời tới chỗ Minh Tôn, phiên kỳ huyền thiên chi bảo trọng yếu như vậy, nên thương nghị kỹ lưỡng một phen mới được!”

“Nếu vị tiền bối Thiên Phượng tiền bối kia nguyện ý bán Phiên Thiên Kỳ Dương Kỳ, thương minh chúng ta nhất định sẽ đưa ra giá làm cho chư vị hài lòng!”

“Ừm, đa tạ Lâm đạo hữu!” Diệp Trường Sinh gật gật đầu nói.

Chợt, hắn dường như lại nhớ tới chuyện gì, nhìn về phía Mạc Giản Ly hỏi: “Mạc đạo hữu, ta nhớ trên người người hình như không có pháp bảo gì đặc biệt lợi hại a?”

“A? Ý Diệp đạo hữu là...” Thần sắc Mạc Giản Ly có chút kinh ngạc, không rõ Diệp Trường Sinh hỏi như vậy là muốn làm gì.

Nếu muốn thuyết pháp bảo, kỳ thật trên người hắn không có pháp bảo đặc biệt lợi hại, đây cũng là một trong những nhân tố trọng yếu để hạn chế thực lực của hắn.

Kỳ thật trong nhân tộc, cũng không phải là không có pháp bảo đứng đầu, ví dụ như vị Đồ Vũ bế quan trên Thánh đảo, trong tay có một kiện Huyền Thiên tàn bảo.

Nhưng đồ của bọn họ là tư nhân, Mạc Ly khẳng định không thể cướp đoạt được.

Trong lịch sử Nhân tộc, cũng từng xuất hiện một ít Đại Thừa lợi hại, luyện chế pháp bảo rất lợi hại, nhưng những pháp bảo kia hiện tại đều ở trong tay hậu nhân của bọn hắn, tự nhiên cũng không tới lượt Mạc Ly.

Nhân tộc đương nhiên cũng có chí bảo truyền thừa, nhưng công năng truyền thừa chí bảo này, bình thường đều khuynh hướng bảo vệ vận mệnh bộ tộc, là hướng về phía toàn bộ tộc đàn, mà không đơn thuần tăng cường chiến lực cá nhân.

Ví dụ như Thánh đảo, đó là nửa kiện Huyền Thiên chi bảo, phóng tầm mắt toàn bộ Linh giới, đồ vật có thể so với bảo vật này cũng không nhiều.

Nhưng thứ này, Mạc Ly khẳng định không cách nào chiếm làm của riêng.

Các loại nhân tố này làm cho Đại Thừa mới tiến giai Nhân tộc không thể tăng cường thực lực từ trong tộc có thể có được món đồ gì đó tăng cường thực lực, không giống Hắc Kiêu Vương thoắt cái có thể từ trong tộc đạt được hai kiện truyền thừa chí bảo.

Có thể nói, ở phương diện tài nguyên, Nhân tộc chưa đạt đến phương diện phân phối, nhưng điều này cũng không có gì đáng trách, mọi người đều có tư tâm.

Đổi lại là chính Diệp Trường Sinh, nếu như hắn muốn lưu lại vài món bảo vật ở Linh Giới, chắc chắn cũng sẽ để lại bảo vật cho người nhà mình, mà không phải đồ vật công dụng trong tộc, bị hắn không biết ai nắm giữ.

“Nếu nói về việc này, kỳ thật gần đây Thánh Đảo đang giúp Mạc mỗ luyện chế một kiện Huyền Thiên Thánh Khí, chỉ là không biết sau khi luyện chế ra, hiệu quả như thế nào!” Mạc Ly trầm ngâm một lát rồi nói.

“Huyền Thiên Thánh khí sao? Không phải Diệp mỗ xem thường trình độ của những người này, lấy thực lực Hợp Thể kỳ của bọn họ luyện chế ra Huyền Thiên Thánh khí, có thể có được bao nhiêu uy lực?” Diệp Trường Sinh ngập ngừng nói.

“Ý Diệp đạo hữu là?” Trên mặt Mạc Giản lộ ra vẻ nghi hoặc.

“Mạc đạo hữu giúp Diệp mỗ không ít việc, lại trân thủ Nhân tộc nhiều năm như vậy, trong lòng Diệp mỗ rất kính nể, vừa lúc trước không lâu trong tay Diệp mỗ đã chiếm được một ít tài liệu tốt, có thể tặng cho Mạc đạo hữu đi luyện chế một món pháp bảo lợi hại một chút!”

Diệp Trường Sinh nói thế, vung tay lên, mấy viên tròn vo lập tức xuất hiện trong không gian này.

Mấy viên đồ vật kia vừa xuất hiện trong nháy mắt, ầm một tiếng, một cỗ hung sát khí kinh thế hãi tục từ trên đó tản ra, lập tức khiến Mạc Giản và lão giả Thương Minh sắc mặt kịch biến.

Trong lòng hai người đều run rẩy kịch liệt, phảng phất thấy được vật khủng bố nhất trên đời này, hận không thể lập tức rút chân đào tẩu.

Loại khí hung sát này, thật sự là kinh thiên địa khiếp quỷ thần, là sát khí kinh khủng nhất hai người từng gặp qua ở đời này.

Miễn cưỡng ổn định tâm thần, Mạc Giản cùng Thương Minh Đại Thừa trừng to mắt, nhìn hướng đồ vật tản mát ra sát khí kinh người kia.

Sau đó, liền thấy bảy cái đầu tròn vo, phía trên mọc đầy lông vũ, hai con mắt tựa như hồ máu sâu không thấy đáy, khiến cho người ta nhìn thấy liền chân cứng nhũn ra.

Quá dữ tợn, hung lệ, khủng bố, vừa nhìn một cái đã khiến người ta liên tưởng tới Thi Sơn huyết hải, cảnh tượng xương trắng khắp đồng, đây tuyệt đối là vật hung tàn nhất trên đời.

“Đây là cái gì?” Trong lòng hai người đều kinh hãi đặt câu hỏi, trên thực tế bọn họ đã nhận ra, chỉ là không dám tin tưởng mà thôi.

“Diệp... Diệp đạo hữu, cái này... đây là?” Mạc Giản nhìn bảy cái đầu kia, thanh âm run rẩy hỏi.

“A, lúc trở về Linh giới, gặp con Thất Thủ Kiêu này đang quanh quẩn ngoài giới, thuận tay liền làm thịt, hiện tại bảy cái đầu đã tặng cho Mạc đạo hữu rồi!” Diệp Trường Sinh không chút để ý nói.

“Thuận... Thuận tay?”

Mạc Giản chỉ biết nghẹn họng nhìn trân trối, trong gió rồi rồi rồi!

Vị lão giả mặt ngựa kia của Thương Minh sau khi nghe nói như thế, sắc mặt “Xoát” một tiếng, lập tức trở nên trắng bệch.

Hắn dùng ánh mắt kinh hãi nhìn Diệp Trường Sinh, phảng phất như đang nhìn quái vật không thể tưởng tượng nổi, chân như nhũn ra, chỉ cảm thấy mình đứng cũng không vững.

“Lâm đạo hữu còn ở chỗ này, có chỉ giáo gì không?” Diệp Trường Sinh bỗng nhiên lại nhìn về phía lão giả mặt ngựa, hỏi như thế.

“Không... Không dám..... Lâm mỗ sẽ lập tức rời đi, nhất định đem lời Diệp đạo hữu nói đưa cho Minh đạo hữu!”

Lão giả mặt ngựa khòe miệng phát run, bị bảy cái đầu kia sợ đến vỡ mặt, hiện tại hắn vô cùng hối hận chạy tới Nhân tộc một chuyến này.

Hiện tại hắn đã không còn muốn nghi ngờ có phải bảy con Kiêu Thiên Phượng bang Diệp Trường Sinh đã chém giết hay không, dù giao tình thâm hậu thế nào đi nữa cũng không thể làm đến một bước này?

Đây cũng không phải phạm trù hỗ trợ, thuộc về sinh tử chi giao mới có thể làm ra.

Cũng không thể nói, vị tu sĩ Nhân tộc này là đạo lữ của Thiên Phượng nhỉ?

Còn Thái Ma kia thì hay rồi!

“Diệp đạo hữu xin yên tâm, thật ra thương mình chúng ta cũng không phải rất muốn lật Thiên Kỳ, nếu Diệp đạo hữu đối với Phiêu Thiên Kỳ cảm thấy hứng thú, chúng ta cũng không phải là không thể giao dịch một chút!”

Lúc lão giả mặt ngựa của Thương Minh bay ra khỏi Thiên Uyên Thành, vẫn không quên nói ra một câu như vậy.

Sau khi nhìn thấy đầu của Thất Thủ Kiêu kia, hắn không còn chút suy nghĩ nào về Phiêu Thiên kỳ nữa, giao cho Nhân tộc đi!

Chứng kiến người này rời đi, Mạc Ly khó khăn nuốt nước miếng một cái, nhìn về phía Diệp Trường Sinh hỏi:

“Diệp đạo hữu, bảy con kiêu này... thật là người giết? Không có Thiên Phượng các loại người hỗ trợ ra tay?”

“Như thế nào, Mạc huynh không tin Diệp mỗ sao?”

“Đâu có, chỉ là hành động vĩ đại này của Diệp huynh, thật sự làm cho Mạc mỗ khó có thể tin, bất quá cũng tốt, ha ha ha ha, tốt! Tốt! Tốt! Hảo!”

Mạc Giản nói xong liền cười phá lên, trên mặt tất cả đều là vẻ mừng như điên, thời cơ để Nhân tộc quật khởi rốt cục đã đến!

“Đúng rồi, việc có liên quan đến Mộc tộc và ba tộc, cứ giao cho Mạc huynh xử lý!” Diệp Trường Sinh cười dữ tợn nói.

Giọng nói kích động của Mạc Giản Ly cũng có chút run rẩy: “Diệp huynh yên tâm, chuyện này ta nhất định sẽ làm tốt, làm thiếp mời thoả đáng!”

Thiện hậu, còn có thể khắc phục hậu quả như thế nào?

Đơn giản là chỉ thôn tính ba tộc này mà thôi!

Một khi có được lãnh địa của ba tộc này, nhân tộc kia lập tức sẽ đạt được một phần cơ nghiệp tộc đàn trung đẳng.

Hơn nữa còn là loại mạnh mẽ trong bộ tộc trung đẳng!

Với thực lực giản dị của Mạc Ly, đối mặt với bất cứ Đại Thừa nào trong ba tộc, hắn đều không nắm chắc tất thắng, nhưng mà đối mặt với hợp thể của bọn họ, ha ha, vậy chẳng phải là có thể dễ dàng tàn sát hết sao?

“Đúng rồi, chuyện liên quan tới ma kiếp, Diệp huynh định làm gì bây giờ?” Mạc Giản Ly đột nhiên nhớ tới hiện tại nhân yêu hai tộc gặp phải chuyện gấp gáp nhất, vội vàng hỏi.

“Chuyện ma kiếp, các người không cần bận tâm, người nói cho Ngao đạo hữu, ma kiếp sẽ không giáng lâm, các người buông tay khuếch trương là được, hết thảy đều có ta đảm đương!”

“Tốt, đã có lời này của Diệp huynh, Mạc mỗ hoàn toàn yên tâm!” Mạc Giản vô cùng kích động nói.

Đối với lời này của Diệp Trường Sinh, Mạc Ly lúc này không có chút hoài nghi nào, theo hấn cho dù tam đại Thủy Tổ Ma giới đều giáng lâm, thì hơn phân nửa Diệp Trường Sinh cũng có thể ứng đối.

Nếu đã có loại thực lực này, tất nhiên là không cần kiêng kỵ chuyện Ma giới xâm lấn.

“Vậy hiện tại Mạc mỗ sẽ vì Diệp huynh chuẩn bị điển lễ Đại Thừa!”

Nghe nói như vậy, Diệp Trường Sinh khoát tay áo, nói: “Việc này không vội, ta còn có chuyện muốn đi xử lý, chờ xử lý xong việc này, lại tổ chức Đại Thừa điển lễ cũng không muộn!”

“Tốt, hết thảy đều nghe theo Diệp huynh!” Mạc Giản vô cùng dứt khoát đáp ứng.

Sau khi giao việc này cho Mạc Giản, Diệp Trường Sinh chấp tay, lập tức hóa thành một luồng sáng bay về phía Linh Hoàng thành.

Sau khi hần rời đi, Mạc Giản mừng như điên, vuốt ve bảy cái đầu lâu, thần sắc mê luyến trên người hần trước nay chưa từng có.

Đây là bảy cái đầu Kiêu, bảy cái đầu này tuyệt đối có thể luyện chế ra một kiện thông thiên linh bảo cực kỳ gần với nó trên Hồn Độn Vạn Linh Bảng.

Phần lễ vật này quá nặng rồi, Mạc Giản hiện tại đã rất khâm phục Diệp Trường Sinh!

Giống như vuốt ve tuyệt thế mỹ nữ vậy, Mạc Giản đang vuốt ve Thất Đầu Kiêu yêu thích không buông tay nửa ngày, mới lưu luyến cất đi.

Sau đó hần lập tức triệu tập Kim Việt thiên sư, trưởng lão họ Cốc cùng các trưởng lão Hợp Thể Thiên Uyên Thành, phân phó xuống một chuyện.

Bất chấp vẻ mặt rung động của những người này, Mạc Giản sau khi phân phó xong, lập tức tiến về Thánh đảo, chuẩn bị triệu tập tất cả nhân vật trọng yếu trong hai tộc Nhân Yêu.

Theo hần không ngừng phát ra các loại truyền âm phù, không ngừng truyền đạt từng đạo mệnh lệnh, Diệp Trường Sinh tiến giai Đại Thừa cùng với hần diệt sát tam tộc Đại Thừa chung quanh, tin tức chém giết thất thủ kiêu lập tức truyền ra ngoài.

Điều này cơ hồ làm cho hai tộc Nhân Yêu nổi lên, giống như một hồi gió bão quét qua hai tộc, phàm là những người nghe được tin tức này thì không thể bình tĩnh được.

Những tu sĩ tầng thấp tầng thấp còn đỡ, chỉ biết hô tần sáu, căn bản không biết điều này có nghĩa là gì. Mà tất cả cao tầng hai tộc nghe được tin tức này, mỗi người đều rung động khó nói nên lời, thật lâu nói không ra lời.

“Bảy... Bảy con Kiêu?!”

“Hàn Lập mở to hai mắt nhìn, nghen họng nhìn trôn trời, giống như một pho tượng điêu tàn, đứng ở nơi đó bất động.

“Sư tôn, bảy con Kiêu này là gì vậy?” Về mặt của Hải Đại Thiều cùng Khí Linh Tử ở bên cạnh kinh ngạc, không rõ lí do mà hỏi thăm.

Bọn họ chưa bao giờ thấy Hàn Lập biểu hiện ra loại tư thế này, sư phụ bề ngoài bình thường không có gì lạ, từ trước đến nay đều là Thái Sơn sụp đổ trước mặt mà không hề thay đổi, phẳng phất như trên đời này không có bao nhiêu thứ có thể lay động tâm thần hắn.

Sâu không lường được, không cách nào ước đoán!

Đây là ấn tượng của Khí Linh Tử và Hải Đại Thiều đối với Hàn Lập, tuy rằng vị sư tôn này là tu sĩ Hợp Thể kỳ, nhưng hai người bọn họ luôn cảm thấy đối mặt với tồn tại như Tam Hoàng Thất Yêu Vương cũng không phải là sợ lắm.

Nhưng bây giờ, sư tôn sâu không lường được lại làm ra tư thái như thế, hoàn toàn mất đi sự ngơ ngác trước kia.

Đây là lần đầu tiên bọn họ đi theo Hàn Lập tu hành tới nay gặp phải tình huống như vậy.

Nghe được vấn đề của đồ đệ, Hàn Lập hít một hơi thật sâu, sắc mặt phức tạp thay đổi vài lần, cuối cùng hắc lặc đầu nói:

“Đừng hỏi, đây không phải là thứ mà tu vi các người có thể tiếp xúc!”

“Người thật sự có thể cường đại đến mức độ này sao? Chẳng lẽ thật sự giống như hai tộc lưu truyền, người là tiên nhân Tuyền Cơ xuống từ thượng giới?”

Trong lòng Hàn Lập nổi lên sóng to gió lớn, thật lâu vẫn không cách nào bình tĩnh lại.

“Àm!”

“Cái gì? Bảy cái kiêu? Chuyện này là thật sao?”

Một đỉnh núi âm âm sụp đổ, một thiếu niên tuấn mỹ toàn thân bất ổn, quang mang lóe lên từ trong động phủ sụp đổ đi ra, mặt mũi tràn đầy vẻ không thể tin hỏi.

“Đúng vậy, Ngao Khiếu đại nhân, ta mới từ chỗ Mạc tiên bối nghe được tin tức này, hẳn là không giả!” Một bóng đen đáng yêu điệu đứng cách đó không xa cung kính nói.

Ngao Khiếu đứng tại chỗ, hai tay khẽ run lên, không biết qua bao lâu, gã đột nhiên ngửa mặt lên trời thét dài.

Tiếng huýt sáo liên miên không dứt, kinh thiên động địa, mỗi một người khi nghe được âm thanh này đều có thể nghe ra tâm tình kích động của hắn.

“Lục Ảnh, chủng tộc xuất thân của ngươi cũng coi như bất phàm, ngươi từng nghe qua nhân vật này chưa?” Sau khi tiếng gào dừng lại, Ngao Khiếu trầm mặc thật lâu, đột nhiên hỏi.

“Bẩm đại nhân, đừng nói bộ tộc chúng ta, cho dù ta xuất thân từ thế giới kia, cũng chưa từng nghe qua loại người này!” Bóng đen cung kính nói ra.

“Đến cả một giới kia của ngươi cũng chưa từng nghe nói, vậy xem ra giữa thiên giới này cũng không có khả năng có người như vậy, vị cháu rể này của ta, nói là đệ nhất thiên giới cũng không quá đáng chứ?”

“Đại nhân, thứ cho bóng dáng kia nói thẳng, e rằng cháu rể của ngài là giấu giếm lai lịch của bọn ngài!”

“Ý của ngươi là?”

“Hơn phân nửa là như lời đồn đãi trong hai tộc, hẳn là trích tiên trùng tu đi, chỉ có loại người này mới có thể làm được chuyện như vậy!” Bóng đen cung kính nói ra.

“Ngươi nói cũng có chút đạo lý, nhưng hẳn rất cuộc có thân phận gì, cũng không trọng yếu. Đồ Ảnh ngươi đi theo ta cũng đã sáu vạn năm, hôm nay ngươi liền đi Linh Hoàng thành tìm Ngân Nguyệt đi, đi theo nàng, ngươi có lẽ có thể mưu được tiền đồ Đại Thừa!” Ngao Khiếu bỗng nhiên nói như vậy.

“Cẩn tuân mệnh lệnh của đại nhân!” Bóng đen lóc lên rồi biến mất.

.....

Một hồi phong bạo cứ như vậy thổi quét cả hai tộc Nhân Yêu, khiến cho mỗi một người khi nghe được việc này đều giống

như tượng đá, đứng ngậy ngốc tại chỗ thật lâu vẫn không thể bình tĩnh.

Đây thực sự là chuyện kinh thế hãi tục nhất trong cuộc đời bọn họ từng nghe, nếu tin tức này không phải xuất phát từ lời của Mạc Ly, e rằng tất cả mọi người sẽ cho rằng đây là lời đồn.

Mà khi bọn họ phản ứng lại từ trong khiếp sợ, từng người lập tức trở nên vô cùng kích động hưng phấn.

Lúc này cho dù phản ứng có chậm chạp, cũng biết rõ nhân tộc lần này muốn quật khởi.

Cả người yêu hai tộc sôi trào lên, vốn mọi người đều là đang nghĩ trăm phương ngàn cách co rút phòng tuyến lại, tụ tập lại một chỗ để liên thủ tự bảo vệ mình, ứng phó với ma kiếp.

Hiện tại, trực tiếp có người nói cho bọn họ biết, không cần chờ ma kiếp nữa, không cần phòng thủ nữa, những đại quân kia đã tụ tập lại lập tức điều động, đến Thiên Uyên Thành, chuẩn bị viễn chinh ảnh, cây, quỷ dạ xoa tam tộc.

Nuốt trọn ba kẻ thù chung, chưa nói đến chuyện báo thù rửa hận có thể khiến người ta khoái ý đến mức nào, chỉ riêng lợi ích có thể chiếm đoạt ba tộc trên đường đi cũng đủ khiến người ta hưng phấn đến phát cuồng rồi.

Lúc này, mỗi thế lực lớn trong hai tộc đều sẽ phái đại quân nhanh chóng đi tới Thiên Uyên Thành.

Ngao Khiếu và Mạc Giản Ly cũng tự mình đứng ra, một đạo dẫn đầu đại quân xuất chiến. Mục tiêu đầu tiên của bọn hắn chính là Mộc tộc ở gần Thiên Uyên Thành nhất.

Vừa vặn, tộc này cũng bởi vì lúc Diệp Trường Sinh chém giết ba vị Đại Thừa, thuận tay một cái sát giết chết đại bộ phận Luyện Hư, tình nguyện Hợp Thể kỳ mà đại thương nguyên khí, hai tộc hẳn là có thể rất dễ dàng một ngụm nuốt vào.

Trong đại quân mấy chục vạn người này, tự nhiên cũng không thể thiếu đại quân Thiên Linh Vực.

Tuy nhiên người dẫn đầu đại quân Thiên Linh Vực lần này, cũng không phải Linh Hoàng, mà là hai vị phó thủ của nàng, Thiên Huyền Tiên Tử và Thiên Linh Tiên Tử.

Trong đại quân này, cũng không thiếu đội ngũ thuộc phe Diệp Trường Sinh, như đám người Mộ Linh, Văn Tư Nguyệt cũng đều xuất hiện ở chỗ này.

Các nàng đều là tu sĩ Hóa Thần Sơ Trung Kỳ, tu vi ở đây cũng không tính là xuất sắc.

Nhưng mà, ngay cả khi Mạc Giản và Ngao Khiếu nhìn thấy các nàng, trên mặt cũng đều là vẻ mặt ôn hoà, lại càng không cần nói đến những nhân yếu tu sĩ hai tộc khác.

Tất cả mọi người đều hiểu rõ, sau khi đánh hạ ba chủng tộc kia, những thu hoạch được trong đó, chỉ sợ trước tiên những người này phải rút đi một phần đầy đủ nhất.

Mặc dù các nàng trong trận chiến này có thể phát huy công lao cực kỳ bé nhỏ, nhưng thu hoạch của các nàng tất nhiên là lớn nhất, ai kêu các nàng đại biểu cho người của ba tộc kia một kích phá hủy?

Tại thời điểm hai tộc Nhân Yêu gấp rút chuẩn bị xuất chinh, Diệp Trường Sinh lại bình yên ở Linh Hoàng thành cùng đám đông nữ nhân của mình.

Trải qua nhiều năm như vậy, Nam Cung Uyển, Nguyên Dao, Lăng Ngọc Linh, Bạch Dao Di đều là nữ nhân đầu tiên phi thăng đến Linh giới nhờ sự trợ giúp của Diệp Trường Sinh, đã tiến giai lên Luyện Hư trung kỳ.

Về phần ba người Trần Xảo Thiên, Tân Như Âm cùng Nghiên Lệ đều ở cảnh giới Hóa Thần sơ kỳ, tu vi của hai nhóm người này lập tức bị kéo giãn ra chênh lệch lớn.

Kỳ thật, lấy tư chất mấy người Trần sư tỷ, muốn đẩy các nàng tới Hợp Thể cảnh, hơn phân nửa không có vấn đề, thế nhưng muốn để cho các nàng tiến giai Đại Thừa, ít nhiều cũng có chút khó khăn.

Dù sao, bình cảnh Đại Thừa kỳ quả thực rất khó đột phá, mặc dù trên tay Diệp Trường Sinh nắm đại lượng tài nguyên, cũng không nắm chắc có thể làm cho các nàng tỷ lệ đột phá tăng lên bao nhiêu.

Nhưng hiện tại, tình huống lại khác, có ba cái mâm Chân Linh kia, đủ để cho các nàng thoải mái thoát thai hoá cốt, đúc ra

căn cơ mạnh nhất, tương lai tiến giai Đại Thừa tuyệt đối không thành vấn đề.

Bởi vậy, Diệp Trường Sinh đối với tu vi của các nàng cũng không có bao nhiêu lo lắng, chỉ cần đủ thời gian, tất cả đều có thể xông tới.

Hiện tại, nó ở ngay trong Linh Hoàng thành, vẻ mặt tươi cười nhìn một đám oanh oanh yến yến quay quanh ở bên cạnh nó, giọng nói nhỏ nhẹ mềm mại vang lên, giữa những tiếng ca múa lượn lờ mờ ảo tràn ngập không khí.

“Phu quân, bây giờ chàng tu thành Đại Thừa, tiếp theo sẽ đi mang Băng Phượng muối muối về sao?” Trong một trận tiếng cười duyên, Nam Cung Uyển bỗng nhiên hỏi Diệp Trường Sinh.

“Ừm, đúng vậy, ở đây với các người một thời gian ngắn, sau khi hoàn thành xong một việc, ta sẽ vào trong tổ Phượng mang về Băng Phượng!” Diệp Trường Sinh gật đầu nói.

“Vây tử muối chúng ta cuối cùng cũng có thể đoàn tụ với Băng Phượng muối muối rồi. Đợi đến lúc phu quân lại đi Ma giới đem các nàng Tử Linh tử tử về, tất cả chúng ta sẽ đoàn tụ ở Linh giới!” Lúc này Nguyên Dao cũng nói.

“Không chỉ là đoàn tụ, còn dư lại không ít tử muối đấy!” Chúng nữ Nhân giới nghe nói như thế, trong lòng thầm nghĩ.

Băng Phượng, Ngân Nguyệt, Hứa Huyền Vũ, đây là người đã xác định trở thành tử muối, còn có mấy người thoát nhìn có chút mập mờ, trong mắt chúng nữ, tương lai chắc chắn sẽ gia nhập đại gia đình này.

Như Linh Hoàng còn có Mạc Lan Thánh Cầm, bọn họ cũng biết như thế, không biết chỉ sợ cũng có không ít.

Bất quá chúng nữ đều là người thông minh linh tuệ, tự nhiên sẽ không ở trên loại chuyện này oán giận Diệp Trường Sinh cái gì.

Nếu như nói lúc ở Nhân giới, nhìn tử muối bên cạnh càng ngày càng nhiều, các nàng có thể sẽ có chút oán hận, cảm giác được mình được chia không ít.

Nhưng sau khi đến Linh Giới, ý nghĩ này cũng không còn nữa.

Cảnh tượng như thế nào, bồi dưỡng ra người ra sao, tu sĩ Nhân giới, cho dù là Nguyên Anh hậu kỳ, đám người Hóa Thần, phần lớn cũng là một đạo lữ, rất ít làm tam thể bốn thiếp.

Bởi vì bọn họ vẫn chưa đạt được Trường Sinh, sẽ không phân tán quá nhiều tinh lực trên những chuyện này, chỉ một đạo lữ, giúp đỡ lẫn nhau là đủ rồi.

Nhưng sau khi đến Linh giới, tu tiên giới phong khí liền đột nhiên thay đổi, tu sĩ cầu cao tầng, mười tám đạo lữ có được cũng không có gì kỳ quái.

Linh giới tu sĩ tự nhiên đem tam thể tứ thiếp trở thành tu tiên giới chí lý, bọn họ trong đầu căn bản sẽ không sinh ra một người cả đời cũng chỉ có thể là một vị đạo lữ loại ý nghĩ này.

Loại tư tưởng này khác nhau tự nhiên là bởi vì sau khi đến Linh Giới, thọ nguyên đã không còn là vấn đề quan trọng nhất, sinh tử tồn vong của tộc đàn mới là một cây đao treo trên đầu đám tu sĩ cao tầng.

Tu sĩ có thiên phú thì càng phải tìm kiếm thêm mấy vị đạo lữ, sinh thêm dòng dõi, đem huyết mạch của bọn họ lưu truyền tới nay.

Những Chân Linh thế gia Nhân tộc này, có ai mà không dựa vào tổ tiên mở ra hậu cung mới sinh ra chứ?

Giống như việc sau khi Hàn Lập tiến giai Đại Thừa, hai người Ngao Khiêm và Mạc Khiếu rời đi cũng khuyên hắn nên mở thêm hậu cung, chuyện này đối với cao tầng hai tộc mà nói thì là chuyện thiên kinh địa nghĩa.

Mà Hàn Lập cuối cùng cũng thực hiện loại lý niệm này, mặc dù không mở rộng hậu cung, nhưng tất cả hồng nhan tri kỷ đều lập tức tụ đến bên người.

Bây giờ đổi lại là Diệp Trường Sinh, Ngao Khiếu và Mạc Giản Ly cũng chỉ mong được tặng thêm một số nữ tử thiên phú dung mạo xuất chúng bên cạnh hắn.

Đám người Nam Cung Uyển đi vào Linh giới đã nhiều năm, chịu ảnh hưởng này nên quan niệm tức nhiên cũng sẽ thay đổi ở trình độ nhất định.

Hiện tại các nàng chỉ mong các nàng có thể giữ được một phần nhất định trong lòng Diệp Trường Sinh, một số người có cảm giác nguy cơ vẫn còn đang suy nghĩ xem có nên kéo tỷ muội của mình vào để củng cố địa vị.

Trong hào quang trắng xóa, Diệp Trường Sinh dần dần chìm vào ôn nhu hương.

.....

Sau khi cùng chúng nữ vượt qua một đoạn thời gian, Diệp Trường Sinh xuất hiện trước một tòa mật thất ở Linh Hoàng thành, nơi này là địa phương Ngân Nguyệt bế quan.

Nàng sớm đã là tu sĩ Luyện Hư hậu kỳ rồi, hiện tại là thời điểm đột phá. Trong khoảng thời gian gần đây Diệp Trường Sinh trở lại Linh Hoàng thành, nàng cũng không biết, vẫn luôn bế quan.

Bên ngoài cung điện này được tầng tầng cấm chế bao bọc, phòng thủ cực kỳ nghiêm mật, nhưng đối với thần thức khổng lồ của Diệp Trường Sinh, những cấm chế này đều là hình dung hư ảo.

Hắn khẽ đảo mắt qua liền nhìn ra trạng thái của vàng trắng bạc rất tốt, tinh khí thần toàn thân đã đạt tới đỉnh phong, hẳn là chuẩn bị xông tới cảnh giới Hợp Thể!

Trên mặt Diệp Trường Sinh lộ ra nụ cười, thân hình lóe lên, ngồi xếp bằng bên ngoài tòa cung điện này, hộ pháp cho Ngân Nguyệt.

Qua vài ngày, đột nhiên, hư không chung quanh cung điện run lên, một lực lượng vô hình lan ra, vô số quang đoàn vô sắc từ trên Thiên Linh Thánh Thụ lắng không hiện ra, hướng nơi này hội tụ lại.

Ngay sau đó, hư ảnh một con sói bạc cao trăm trượng xuất hiện trên không cung điện, ngửa mặt lên trời gầm lên một tiếng, há to miệng, đem những quang sáng ngũ sắc kia cắn nuốt từng ngụm từng ngụm.

Theo thiên địa nguyên khí nuốt vào càng ngày càng nhiều, thân thể hư ảnh ngân lang kia cũng càng ngày càng ngưng thực.

“Xem ra tiến cấp thành công rồi, tiếp theo chỉ cần vượt qua thiên kiếp là được!” Nhìn thấy cảnh này, Diệp Trường Sinh trong lòng thầm nghĩ.

Trong tay Ngân Nguyệt có Thông Thiên Linh Bảo, còn có cả Hắc U Băng Hương mà Diệp Trường Sinh tặng cho, bất kể là Thiên Kiếp hay là Tâm Ma Kiếp, có lẽ đều không phải là vấn đề.

Diệp Trường Sinh yên tĩnh chờ đợi, cứ như vậy nhìn thiên kiếp, tâm ma kiếp lần lượt được Ngân Nguyệt khiêng tới.

Vài ngày sau, một tiếng cười như chuông bạc từ trong cung điện truyền ra.

Diệp Trường Sinh mở mắt, trên mặt cũng lộ ra ý cười, thân hình lóe lên, liền xuất hiện ở trong mật thất.

Ngân Nguyệt vừa mới thành công tiến giai hợp thể, tâm tình kích động đến cực điểm, đang muốn rời khỏi mật thất, chia sẻ một chút với những tỷ muội tốt của mình.

Kết quả, nàng vừa đứng dậy, trong mật thất hào quang chợt lóe, một thân ảnh quen thuộc xuất hiện trước mặt nàng.

Bỗng nhiên, kinh hãi, tâm tình kích động tràn đầy hai mắt nàng, sau khi nàng đột phá Hợp Thể, người muốn gặp đầu tiên chính là người trước mắt.

Nhưng mà, Diệp Trường Sinh đã rời khỏi mấy chục năm, Ngân Nguyệt còn tưởng rằng sau khi mình tiến giai hợp thể hẳn vẫn chưa xuất hiện, không nghĩ tới hiện tại Diệp Trường Sinh lại cho nàng một kinh hãi thật lớn.

Đột phá cảnh giới đồng thời lại gặp được người mình muốn gặp nhất, Ngân Nguyệt sao có thể không kích động chứ.

“Diệp...”

Cô bước lên một bước, đang định mở miệng, Diệp Trường Sinh lại ngắt lời cô: “Gọi ta là phu quân!”

“Phu quân!”

Ngân Nguyệt trong mắt đều là vui mừng nhẹ nhàng bái lạy, ôn nhu kêu gọi, đôi mắt như nước nhìn hắn.

“Nguyệt Nhi!” Diệp Trường Sinh tiến lên, ôm nàng vào lòng, vuốt ve mái tóc mềm mại được chế tạo từ bạc tinh khiết của nàng.

“Phu quân, ngươi thành công tiến giai Đại Thừa chưa?” Ngân Nguyệt ngẩng đầu lên, trong đôi mắt tràn đầy hạnh phúc hỏi.

“Ừm, ta đã tiến vào Đại Thừa, ngươi cũng đã tiến vào Hợp Thể rồi, song yêu lâm môn!” Diệp Trường Sinh yêu thương vuốt ve nàng nói.

Trong hai tròng mắt hắn dần dần nóng lên, ánh mắt sáng rực nhìn Ngân Nguyệt, ý tứ bên trong không nói ra lời nào.

Ngân Nguyệt nhìn thấy ánh mắt này của hắn dường như cũng hiểu ra điều gì đó, trong giây lát khuôn mặt trắng noãn của nàng bỗng nhiên đỏ ửng lên.

“Phu quân, Nguyệt Nhi đã tiến giai hợp thể, có thể...”

“Ta biết rồi!”

Diệp Trường Sinh thấp giọng khẽ nói, trong đôi mắt mang theo vẻ ám áp khiến người ta say mê, nhẹ nhàng cúi đầu xuống.

Một tiếng ngâm khẽ, tóc bạc như tơ lụa xõa ra, hòa lẫn với ánh sáng chói mắt da trắng, tạo thành một bức tranh đẹp nhất thế gian này.

Hai người đều vừa đột phá, Ngân Nguyệt vì Diệp Trường Sinh dâng lễ vật trân quý nhất, Diệp Trường Sinh cũng tương tự như thế.

Nguyên bản với thể chất Ngân Nguyệt, sau khi tiến giai hợp thể, nguyên âm của nàng đủ có thể để cho người khác tiến giai Đại Thừa, tỷ lệ gia tăng thêm một thành.

Nhưng đối với Diệp Trường Sinh bây giờ mà nói, những thứ này đã không còn ý nghĩa.

Ngược lại, tuy rằng hắn đã sớm không phải lần đầu, nhưng sau khi dâng lễ vật, một mảnh bạch quang xuất hiện trước Nguyên Anh Ngân Nguyệt, bao vây nó lại.

Nguyên Anh của Ngân Nguyệt phảng phất như phúc chí linh hồn, ngân sắc tiểu lang há mồm thôn phệ toàn bộ, trên mặt lộ ra vẻ thỏa mãn cực hạn.

Dưới sự tẩm bổ của năng lượng tinh thuần đến tận cùng này, cảnh giới của nàng vừa đột phá Hợp Thể lập tức được củng cố. Nguyên Anh trở nên vô cùng ngưng thực.

.....

Vài ngày sau.

“Người định tới tiền tuyến?” Diệp Trường Sinh kinh ngạc hỏi, nhìn mỹ nhân hoàn mỹ trước mặt, hắn nhíu mày, vẻ mặt từ chối cho ý kiến.

“Ừ, ta muốn đi bên đó xem thử, chiến đấu một phen, cũng coi như rèn luyện bản thân một chút!” Âm thanh của Ngân Nguyệt nhẹ nhàng nói.

“Mới vừa tiến cấp hợp thể, còn chưa biết thực lực của ta như thế nào!” Nàng cười duyên dáng, dung nhan tuyệt mỹ làm người ta vừa nhìn một cái liền tâm thần hoảng hốt.

“Cũng đúng, trải qua một chút chiến đấu, tóm lại là chuyện tốt!” Diệp Trường Sinh gật đầu nói.

“Phu quân người đồng ý rồi chứ?” Trên mặt Ngân Nguyệt mang theo vẻ vui mừng lẫn sợ hãi hỏi.

“Ừ, nhưng các người nhất định phải chú ý đến an toàn, tuy tiêu diệt trận chiến của mấy tộc kia là nghiền ép, nhưng con thỏ hấp tấp muốn cắn người, các người cẩn thận một chút!” Diệp Trường Sinh nói.

“Phu quân yên tâm, tỷ muội chúng ta cũng không phải đoá hoa trong âm thất!” Bên ngoài cung điện truyền đến một giọng nói thanh thúy.

Nam Cung Uyển mang theo nụ cười dịu dàng, xuất hiện ở chỗ này.

Ngân Nguyệt sau khi nhìn thấy nàng, khuôn mặt bỗng nhiên đỏ lên, đứng dậy thi lễ: “Nam Cung tỷ tỷ!”

Mặc dù tu vi cao nhất là một người, nhưng Ngân Nguyệt cũng giống như các tỷ muội khác, trong đáy lòng thầm cho rằng Nam Cung Uyển là đứng đầu chúng nữ.

“Ngân Nguyệt muội muội, chúc mừng người tu thành chánh quả!” Nam Cung Uyển trên mặt cũng mang theo vẻ tươi cười, nhẹ nhàng nói.

“An Dật đã nhiều năm như vậy, tỷ muội chúng ta cũng không thể chờ thêm nữa, năm đó tốt xấu gì chúng ta cũng từng chém giết ở Thiên Uyên Thành!”

“Đúng vậy a, năm đó trong thành Thiên Uyên cũng có không ít đạo hữu quen biết đã vẫn lạc trong trận chiến kia rồi, hôm nay đang muốn đi báo thù thay cho các nàng!”

Thân ảnh Lăng Ngọc Linh và Nguyên Dao cũng xuất hiện ở đây, trong mắt mỗi người đều tràn đầy chờ mong nhìn Diệp

Trường Sinh.

“Được lắm, nguyên lai cả đám các ngươi đều sớm xâu chuỗi xong rồi, hôm nay không cho ta hài lòng, đừng hòng để ta thả các ngươi đi!” Diệp Trường Sinh nghiêm mặt nói.

“Hi hi, tốt, phu quân lần này phải cho ta nhiều chỗ tốt một chút mới được, mỗi lần tiếp nhận “Tặng vật”, đều có thể làm cho nhà người ta giảm bớt mấy chục năm khổ tu đây này!”

Nghiên Lệ xuất hiện ở cửa, đôi mắt quyến rũ có thể vén sợi tóc lên.

“Các ngươi muốn bao nhiêu ta trả liền cho bấy nhiêu, vậy phải xem bản lĩnh của các ngươi!” Diệp Trường Sinh cười ha ha một tiếng nói.

.....

“Diệp đạo hữu tha mạng! Diệp đạo hữu tha cho ta một mạng, ta nguyện làm nô lệ cho ngươi... A!!!

!”

Sau một tiếng kêu thê lương thảm thiết, Diệp Trường Sinh đánh một cái vào nguyên anh, tinh ti trong hai tròng mắt bắn ra, bao trùm nguyên anh.

Sau một phen sưu hồn, Diệp Trường Sinh hất tay lên, quăng Nguyên Anh Tang lão quái Dạ Xoa tộc toàn thân đen kịt, xấu xí vô cùng bay ra ngoài.

“Ong ong ong!”

Hư không rung động lắc lư, ba con Bán Trùng Vương vù vù bay lên, xé nát Nguyên Anh Đại Thừa này, nuốt vào.

Ngay sau đó, Diệp Trường Sinh lại bắt chước làm theo, sưu hồn tất cả Nguyên Anh của Mộc tộc Đại Thừa, Ảnh tộc Đại Thừa, sau đó đút cho Phệ Kim Trùng.

Từ trong trí nhớ của ba người, sau khi biết được một ít tin tức mấu chốt, Diệp Trường Sinh đem cho bọn Ngân Nguyệt, Nam Cung Uyển, để cho các nàng đi tiên tuyển hai tộc Nhân Yêu, nói với cao tăng hai tộc.

Hiện tại hai tộc đang tấn công Mộc tộc, Mộc tộc đã bị hấn đánh cho tàn phế, những tin tức tình báo này cũng không quan

trọng.

Thế nhưng ảnh tộc và Dạ Xoa tộc vẫn rất mạnh, những tin tình báo này có thể trợ giúp hai tộc không nhỏ.

Trong trí nhớ của ba vị Đại Thừa này, còn bao gồm một ít kho tàng bí mật của tộc đàn bọn họ, cùng với nơi bí mật của động phủ.

Diệp Trường Sinh cũng đều nói cho các nàng Ngân Nguyệt biết, để các nàng tiện đường đi lục soát một phen.

Đợi sau khi tiễn đưa chúng nữ đi, Diệp Trường Sinh lại lấy ra Nguyên Anh của Ngũ Quang tộc Dịch Đại Thừa, suu hồn một phen, từ trong trí nhớ của đôi phương biết được vị trí khe hở không gian tiến về Tiểu Tu La giới lúc trước.

Dem nguyên anh người này cho Phệ Kim Trùng ăn xong, Diệp Trường Sinh nhìn ba con côn trùng vô cùng dữ tợn này, hạ lệnh: “Đi theo các nàng, không đến thời khắc máu chốt đừng xuất hiện!”

“Ong ong ong!”

Hư không rung động, ba con côn trùng bay ra ngoài, trong chớp mắt đã biến mất không thấy gì nữa.

Có ba con Phệ Kim Trùng có tu vi Đại Thừa này đi theo, cho dù là một đầu Chân Linh, cũng đừng hòng đả thương đến những nữ nhân Diệp Trường Sinh kia.

Diệp Trường Sinh an bài xong những chuyện này, sau đó bước lên một bước, xuất hiện trước một tòa lầu các nào đó trên đỉnh Linh Hoàng thành.

Nơi đó, một nữ tử mặc áo trắng, quốc sắc thiên hương khiến thiên địa phải biến sắc, đang chờ đợi rất lâu.

Thiên Diệ Linh Hoàng!

“Diệp huynh rốt cục cam lòng thoát thân từ ôn nhu hương!”
Nhìn thấy hấn, Linh Hoàng trêu ghẹo nói.

Diệp Trường Sinh mỉm cười, hỏi: “Người muốn đột phá Đại Thừa rồi chứ?”

“Ừm, vẫn cần Diệp huynh giúp ta một tay!” Linh Hoàng trịnh trọng nói.

Diệp Trường Sinh nghe vậy nhẹ gật đầu, trợ giúp Linh Hoàng tiến giai Đại Thừa là chuyện hần đã sớm mưu đồ.

Có một vị có thể tin tưởng vào chức đại tọa trấn Linh Hoàng thành, từ nay về sau khi hần ra ngoài không còn ở Nhân tộc, có thể an tâm rất nhiều.

Phía sau của hần cũng cần có người tới củng cố.

“Người cứ việc yên tâm đột phá là được, nếu như có vấn đề, thời khắc mấu chốt ta sẽ ra tay!” Diệp Trường Sinh thần sắc nghiêm túc nói.

“Có lời của Diệp huynh, Diệu Ngọc an tâm rồi!” Linh Hoàng cười duyên nói.

Linh Hoàng bắt đầu bế quan thử đột phá, trên thực tế tỷ lệ nàng có thể tiến giai Đại Thừa đã rất cao rồi.

Sau khi độ thiên kiếp lần trước, pháp lực nàng đã tăng nhiều, đã tới cửa Đại Thừa kỳ. Nếu không đột phá, pháp lực sẽ không cách nào tăng trưởng được nữa.

Về phương diện thần thức và pháp lực, nàng cũng không có thiếu sót gì, thân thể duy nhất chưa đủ, những năm gần đây cũng đã được rèn luyện nhất định.

Hơn nữa một ít đồ vật phối hợp đột phá, tỷ lệ đột phá thành công của Linh Hoàng thậm chí đã vượt qua hai thành.

Có thể nói, thành công là nắm chắc rất lớn, mà Đại Thừa thiên kiếp mà tu sĩ Hợp Thể đỉnh phong lo lắng nhất kia, dưới tình huống có Ngự Lôi ký trợ giúp, ngược lại có thể sẽ là một cửa ải khó khăn nhất.

Diệp Trường Sinh đang ở bên ngoài nơi Linh Hoàng bế quan bảo vệ, giống như hần là hộ pháp của Ngân Nguyệt, hộ pháp cho Linh Hoàng. Trước khi đối phương xảy ra vấn đề, hần tuyệt đối sẽ không ra tay.

Có thể tự mình đột phá đương nhiên sẽ càng tốt hơn cho bản thân đột phá, nếu phát hiện dựa vào bản thân Linh Hoàng không thể đột phá thành công, lúc đó Diệp Trường Sinh mới có thể ra tay.

Cứ như vậy, một tháng sau, thiên địa nguyên khí của cả tòa thành Linh Hoàng đột nhiên kịch liệt chấn động, vô số ngũ sắc

quang điểm rậm rạp từ trong hư không hiện ra, xa xa nhìn không thấy điểm cuối, thanh thế cực kỳ to lớn.

“Bắt đầu rồi!”

Thấy cảnh này, Diệp Trường Sinh thấp giọng nói, đây là lần đầu tiên hắn thấy dị tượng thiên địa khi mới tiến giai Đại Thừa.

Lúc hắn tiến giai, là hoàn thành trong trướng Chân Linh, cho nên căn bản không có dị tượng kinh thiên động địa nào xuất hiện, vô thanh vô tức tiến vào cảnh giới đó.

Hiện tại nhìn thấy người này mới là Đại Thừa kỳ tiến giai chính thức.

Theo thiên địa nguyên khí bắt đầu khởi động, trong cung điện nơi Linh Hoàng bế quan dường như xuất hiện một vòng xoáy năm màu cắn nuốt thiên địa nguyên khí xung quanh vào trong đó. Năng lượng nồng đậm hội tụ ở trong cơ thể Linh Hoàng, xông vào bên trong Nguyên Anh của nàng, làm cho Nguyên Anh của nàng càng lúc càng lớn mạnh.

Nguyên Anh dần dần trở nên ngưng thực, tướng mạo cũng phát sinh một ít biến hóa nhỏ. Từ dung mạo của đứa bé mới sinh, bắt đầu lột xác thành thực.

Đến cuối cùng, toàn thân Nguyên Anh năm màu này dần dần biến thành bộ dáng Linh Hoàng hiện tại, thành thực hơn rất nhiều, trong lúc nhất thời Nguyên Anh Linh Hoàng nhìn tựa như là bản thân nàng rút nhỏ đi rất nhiều lần.

Thiên địa nguyên khí trong phạm vi mấy vạn dặm cuộn cuộn mà đến, từ xa nhìn lại, giống như từng đạo triều tịch, mãnh liệt bành trướng, làm cho người trong Linh Hoàng thành chứng kiến một màn này tâm thần đều chấn động lên.

Bản thân Linh Hoàng thành nằm ở trên Thiên Linh Thánh Thụ này, mà Thiên Linh Thánh Thụ này bình thường có thể tản mát ra lượng lớn thiên địa nguyên khí, quả thực tương đương với một cái cực phẩm linh mạch.

Hiện tại, sóng nguyên khí xung quanh đều bị hấp dẫn, thiên địa nguyên khí tụ lại rất nhiều, có thể tưởng tượng được.

Cho dù là Linh Hoàng, hiện tại cũng không thể hấp thu nhiều thiên địa nguyên khí như vậy. Vì vậy hai tay nàng bấm pháp quyết, sau lưng bỗng nhiên xuất hiện một đạo pháp tướng ngũ sắc toàn thân lưu chuyển trăm trọng.

Pháp tướng to lớn này há miệng hút vào, liền nuốt tất cả nguyên khí hội tụ trong thiên địa vào trong đó, sau đó pháp tướng cấp tốc cuồng trưởng lên.

Nhục thân Linh Hoàng cùng Nguyên Anh chứa đựng thiên địa nguyên khí đã đến cực hạn, vì vậy bắt đầu dùng Pháp Tướng này tụ hợp thiên địa nguyên khí. Dưới pháp tướng quấy nhiễu phong vân, linh khí cuồng triều kia hóa thành mấy dòng sông dài cuộn cuộn rót vào trong miệng Pháp Tướng, sau đó Ngũ Sắc Pháp Tướng này rất nhanh từ trăm trọng tăng lên đến độ cao gần nghìn trọng.

Mãi đến khi thôn phệ hết tất cả thiên địa nguyên khí tụ lại, pháp tướng cao ngàn trọng mới ngậm miệng lại, ngừng lại, sau đó hai tay khép lại trước ngực.

Linh Hoàng đang ngồi nhắm mắt bất động bên dưới đột nhiên bay lên, Nguyên Anh lóe lên trở về trong cơ thể, sau đó thân ảnh lóe lên, xuất hiện ở trong hai tay của pháp tướng ngàn trọng trước ngực.

Bản thể Linh Hoàng bị Pháp Tướng kia bao bọc ở bên trong, sau đó trong cơ thể Pháp Tướng hội tụ đến một lượng lớn thiên địa nguyên khí hóa thành năng lượng tinh thuần không gì sánh được, từng lớp từng lớp dồn mãnh lao vào trong cơ thể Linh Hoàng.

“Rầm rầm! Rầm rầm!”

Giống như thủy triều vỗ bờ biển vậy, dòng nước pháp lực khổng lồ hóa thành sóng lớn cao hơn tầng trước, trùng kích về phía bình cảnh. Chỉ cần trùng kích qua, lượng pháp lực khổng lồ trong pháp tướng tụ lại cũng có thể biến thành pháp lực của bản thân Linh Hoàng, pháp lực của nàng sẽ đột ngột tăng lên, đột phá thành công.

Nhưng đột phá Đại Thừa nào dễ dàng như vậy, bình cảnh kia như là một con đê, từ đầu đến cuối ngăn trở pháp lực tăng

trưởng, gắt gao hạn chế pháp lực thể nội Linh Hoàng ở trên một trình độ, dù thể nào cũng không cách nào đột phá.

Bình cảnh kiên cố dị thường, trong lúc đó không cách nào giải khai dễ dàng được. Đây nhất định là một trận công chiến kiên cố dài dằng dặc, nhưng mà Linh Hoàng lúc này lại dị thường hòa hoãn, tuyệt không sốt ruột chút nào, cứ như vậy chậm rãi mài mòn bình cảnh ngăn cản lại.

Một ngày, hai ngày... một tháng, hai tháng...

Ba tháng sau, đột nhiên có một ngày cả cây Thiên Linh Thánh Thụ đều rung lên kịch liệt, vô số cấm chế được thiết kế ở trên đều bị quấy nhiễu, cuồng loạn chớp động, bạo phát ra đủ loại quang mang đủ mọi màu sắc.

Mà lúc này, một tiếng vang kinh thiên động địa từ trên tán cây vang lên, ngay sau đó hơn mười đạo ngũ sắc quang trụ vừa thô vừa to phóng lên trời, xông vào chín tầng mây.

Theo những cột sáng này xuất hiện, một cỗ khí tức kinh khủng từ trên đỉnh Thiên Linh Thánh Thụ lan tràn xuống phía dưới.

Cảm nhận được khí tức này, Diệp Trường Sinh mở mắt, trên mặt bỗng nhiên lộ ra ý cười:

“Đột phá thành công, quả nhiên vẫn không cần ta ra tay, chỉ cần vượt qua thiên kiếp tiếp theo, vậy thì không thành vấn đề!”

“Ầm ầm!” Âm thanh đình tai nhức óc vang lên, bầu trời bắt đầu nhanh chóng hội tụ mây đen, trong mây đen vô số lôi điện rạng rỡ tỏa sáng, một cỗ khí tức khủng bố áp lực từ phía trên truyền xuống.

Lúc này, trong ngoài Linh Hoàng thành đã có không biết bao nhiêu người quan sát một màn này, khi nhìn thấy khí tức thiên kiếp cực kỳ áp lực trên đỉnh đầu kia, đồng thời lỗ chân tay mọi người đột nhiên co rút lại, tâm tình cũng trở nên phức tạp trước nay chưa từng có.

“Thiên kiếp xuất hiện, ý là, đột phá thành công rồi sao?”

“Thật tốt quá, Linh Hoàng đại nhân thật sự đã tiến giai Đại Thừa!”

“Đừng cao hứng quá sớm, dưới Thiên kiếp Đại Thừa không biết đã chết bao nhiêu người, có thể vượt qua hay không còn chưa biết được!”

“Ha ha, chuyện khác không nói, có Diệp đại nhân ở đây, sao lại để Linh Hoàng đại nhân không qua được thiên kiếp này?”

“Đúng vậy a, Diệp đại nhân cùng Linh Hoàng đại nhân quan hệ mật thiết, hẳn nhất định sẽ xuất thủ tương trợ, lấy thực lực lão nhân gia người, ta thấy Thiên Kiếp Đại Thừa kỳ cũng bất quá như thế a?”

“Khẳng định, Diệp đại nhân đã tiêu diệt được Chân Linh, nghe nói thực lực của hắn đã đạt đến cấp độ có thể so với Chân Long Thiên Phượng. Có lẽ Đại Thừa thiên kiếp cũng không thành vấn đề!”

.....

Trong từng tiếng bàn luận, thân ảnh áo trắng Linh Hoàng phiêu phiêu xuất hiện dưới thiên kiếp, trong ngực nàng bay ra một pháp bảo hình dáng như tấm ván trúc màu xanh, bay vào trong thiên kiếp.

Bỗng nhiên, khí thế thiên kiếp kinh khủng kia lập tức giảm mạnh, ngay sau đó vài món thông thiên linh bảo trên tay Linh Hoàng bay ra, bay lên phía trên bắt đầu ngăn cản thiên kiếp sau khi bị suy yếu.

Linh Hoàng không gặp phải Chân Linh kiếp đỉnh cấp khủng bố đến cực điểm như Diệp Trường Sinh, mà là đại bộ phận Đại Thừa ở Linh giới đều đã trải qua Thiên kiếp thông thường, kiếp số như vậy, tự nhiên là không làm khó được nàng.

Cuối cùng, trận Đại Thừa thiên kiếp này bình bình yên yên vượt qua, cẩn thận lúc ma lâm xuống, Linh Hoàng lại mượn Hắc U

Băng Hương luyện chế cùng Kim Từ Diệt Ma Lôi trước đó hữu kinh vô hiểm vượt qua.

Sau đó không lâu, một cỗ khí tức gần như giao hòa với thiên địa phóng lên trời, mà sau đó, thiên địa giống như nhận lấy cái gì đó xúc động, trong bảy vầng mặt trời treo trên bầu trời, có bốn vòng đột nhiên biến mất quý dị, trên bầu trời thoáng cái chỉ còn lại có ba vòng.

Mà lúc này ba vầng kiêu dương này cũng đang tỏa hào quang mờ mờ, loáng thoáng có từng sợi tơ ánh sáng giống như dòng suối chảy thẳng xuống, nhanh chóng chui vào trong cơ thể Linh Hoàng phía dưới.

Dưới sự cải tạo của sức mạnh rừng rực này, thân thể của Linh Hoàng được cải tạo lại, xảy ra biến hóa kịch liệt, trở nên vô cùng cường hãn, có thể so sánh với Linh Bảo.

“Tam Dương quán thể!”

Âm thanh hít sâu vang lên khắp nơi trong Linh Hoàng thành, phàm là tu sĩ có chút kiến thức đều đã từng nghe qua loại âm thanh này.

Đây là dị tượng sau khi tiến giai Đại Thừa thành công mới xuất hiện, thiên địa ban cho chí dương chi lực, cho mỗi một tu sĩ mới tiến giai Đại Thừa có một cơ hội tái tạo nhục thân. Sau khi tái tạo nhục thể tu sĩ Đại Thừa sẽ có một cái nhảy vọt thật lớn.

“Ha ha, Tam Dương quán thể, thành công rồi đây!”

“Lại là một vị Đại Thừa, hôm nay Nhân tộc chúng ta đã có ba vị Đại Thừa!”

“Lời đạo hữu nói sai rồi, chẳng lẽ quên nói bên ngoài Nhân tộc còn có một vị Đại Thừa tồn tại sao?”

.....

Những tiếng nói chuyện kích động không ngừng vang lên, trong Linh Hoàng thành cơ hồ ai ai cũng mang vẻ mặt vui mừng lẫn sợ hãi, sự kích động trong lòng khó có thể kìm nén hiện ra, không ngừng đi lại trên đường lớn tiếng trò chuyện cùng người khác.

Cũng may đại bộ phận người Linh Hoàng thành đều bị điều đi tấn công Mộc tộc, bằng không thì nơi này không biết náo nhiệt thế nào.

“Linh Hoàng tiến giai Đại Thừa rồi, có lẽ sau này sẽ không cần đi làm Linh Hoàng nữa? Cuộc chiến tranh đoạt giữa Tam Hoàng Nhân tộc e là lại gọi lên rồi!”

“Hoàn toàn chính xác, một vị tu sĩ Đại Thừa làm Tam Hoàng thân phận hoàn toàn chính xác không thích hợp, kể từ đó, không biết Linh Hoàng kế nhiệm sẽ là người phương nào?”

“Ta thấy Thiên Linh tiên tử rất nắm chắc a. Chỉ cần nàng có thể tiến giai đến Hợp Thể hậu kỳ!”

“Nhỏ rồi, bộ cục của các ngươi đều nhỏ rồi, mắt tại sao chỉ nhìn chăm chăm một mẫu ba phần đất này của Nhân tộc chứ? Không thấy hiện tại bên ngoài đang khai thác sao?”

“Đúng vậy a, chờ đến lúc cắn nuốt ba tộc Mộc tộc, Ảnh tộc, Dạ Xoa tộc này xong, biên giới tộc ta mở rộng ra bao nhiêu a, đến lúc đó đừng nói là Tam Hoàng, ta xem coi như là Tam Thập Ngũ Hoàng cũng không có vấn đề gì!”

“Ha ha ha ha, đạo hữu nói có lý, đến lúc đó cao tầng bộ tộc ta sợ là lo lắng không có đủ tu sĩ Hợp Thể kỳ ra mặt thống trị cái cương thổ thật lớn này!”

“Diệp tiên bối công đức vô lượng a, hấn quả thật là đệ nhất nhân tộc ta từ trước tới nay!”

“Sinh ra cùng thời đại với Diệp tiên bối là may mắn của chúng ta!”

.....

Theo dị tượng lan tràn, chung quanh vang lên từng tiếng nghị luận, trong lúc nhất thời không biết bao nhiêu người bắt đầu tụng niệm đức cho Diệp Trường Sinh ca công.

Dị tượng trên bầu trời dần dần tản đi, sau mấy canh giờ, trong Linh Hoàng Cung, một cái kén sáng do quang mang sáng chói vô cùng ngưng tụ thành khê động, “Rắc” một cái, đã nứt ra một cái khe.

Một mùi thơm kỳ lạ nồng đậm bỗng nhiên từ trong quang kén này truyền ra, vô số phù văn như kim hoa vây quanh quang

kén bay múa không ngừng, từng đạo tiên âm lượn lờ, bỗng dừng vang lên.

“Âm” một tiếng, kén sáng nổ bung ra, một bóng người toàn thân lưu chuyển xích, đen, bạch, kim, xanh, ngũ sắc quang mang từ đó đi ra. Một cỗ cuồng phong quét qua, quang kén dị tượng nhanh chóng biến mất trong cung điện không thấy gì nữa.

Một lát sau, từ trên thân ảnh được bao phủ bởi hào quang ngũ sắc kia, mùi hương kì dị tỏa ra rất nhanh tản đi, hào quang thu vào, thân ảnh Linh Hoàng xuất hiện ở trong đó.

Dung mạo nàng càng thêm kiều diễm, khuôn mặt như ngọc, tản ra một loại ánh sáng lộng lẫy mê người, cả người phảng phất xuất hiện một loại khí tức thần thánh, càng lộ ra cao cao tại thượng.

Nắm chặt nắm đấm thanh tú, trên mặt Linh Hoàng lộ ra vẻ vui sướng, thật sự thành công rồi!

Đứng trên cảnh giới Hợp Thể đau khổ giãy dụa mấy vạn năm, bây giờ rốt cục bước ra một bước máu chốt này, kể từ đó, khoảng cách đến Trường Sinh cũng chỉ còn một bước ngắn.

Về sau, cho dù là không cách nào độ kiếp phi thăng, chỉ có thể ở lại cảnh giới Đại Thừa này, cũng đủ để sống thêm vài vạn năm.

Tâm trạng kích động khó nói thành lời của Linh Hoàng, nàng hiểu lần này mình đã một bước lên trời.

Sửa sang lại dung nhan một chút, nàng vội vàng đẩy cửa cung điện ra, liếc mắt liền thấy được Diệp Trường Sinh đang đứng ngoài điện.

“Quả nhiên hần vẫn luôn bảo vệ ta ở đây!” Trong lòng Linh Hoàng xuất hiện suy nghĩ như vậy, lập tức cảm thấy ấm áp, cảm giác an tâm nổi lên trong lòng.

Khoảnh khắc nhìn thấy Diệp Trường Sinh, một ý thức giống như thu động từ linh hồn xuất hiện trên người nàng, khiến nàng không nhận được muốn tới gần người này.

Lúc này, Linh Hoàng liền không nhận được nhớ lại một số hình ảnh xuất hiện trong Tâm Ma kiếp trước đó, loại chuyện

này tuyệt đối không thể nói ra, để cho người khác biết được, đến bây giờ đều làm cho nàng cảm thấy ngượng ngùng khó nhin.

Bây giờ vừa thấy Diệp Trường Sinh, hồi tưởng lại những chuyện đó, khuôn mặt xinh đẹp như ngọc của cô không nhin được đỏ ửng lên.

“Chúc mừng đạo hữu thành công tiên giai Đại Thừa!” Diệp Trường Sinh trên mặt mang theo ý cười, chắp tay nói với Linh Hoàng.

Nghe nói như thế, trong lòng Linh Hoàng dâng lên một tia ngọt ngào, trên mặt nàng mang theo nụ cười duyên, tiến lên vài bước, nhanh chóng tới gần Diệp Trường Sinh, sau đó vén áo thi lễ, nhẹ nhàng nói:

“Đa tạ Diệp huynh tương trợ, không có Diệp huynh cũng không có Diệu Ngọc ngày hôm nay!”

“Giữa ta và ngươi, không cần phải khách khí như vậy, sau này ta cần dựa vào chỗ của ngươi rất nhiều!” Diệp Trường Sinh mỉm cười nói.

Linh Hoàng thông minh lạnh lùng cỡ nào, nghe nói như vậy lập tức nở nụ cười xinh đẹp, thanh âm lạnh lạnh như suối băng lưu động, tiên quang trên dung nhan muốn làm thiên địa đều thất sắc.

“Diệp huynh yên tâm, về sau thiếp thân nhất định hết sức giúp đỡ Diệp huynh bảo vệ phía sau!”

“Ha ha, có ngươi ta an tâm rồi, ngươi ta đều mới vừa tiên giai Đại Thừa, sao không luận đạo một phen?”

Linh Hoàng nghe nói như thế, con mắt đột nhiên sáng ngời, luận đạo cùng Diệp Trường Sinh, người được lợi nhất định là nàng. Nàng vội vàng nói:

“Thiếp thân cầu còn không được!”

.....

Mấy ngày sau, Diệp Trường Sinh từ trong cung điện Linh Hoàng đi ra, Linh Hoàng mới vừa đột phá Đại Thừa, còn chưa hoàn toàn củng cố, hiện tại đã đi củng cố cảnh giới.

Mà nàng muốn chân chính nắm giữ Đại Thừa chi lực này, chỉ sợ phải là chuyện trăm năm sau. Đến lúc đó nàng mới có thể tính là một vị tu sĩ Đại Thừa sơ kỳ hàng thật giá thật.

Bất quá hiện tại thanh danh một vị Đại Thừa của nàng truyền đi, nhưng cũng đủ để cho thanh thế nhân tộc tăng lên một chút, ba vị Đại Thừa, dù là Diệp Trường Sinh biểu hiện không còn nghịch thiên như vậy, Nhân tộc cũng đủ để trở thành tộc đàn trung đẳng rồi.

Diệp Trường Sinh trở lại chỗ ở của mình, sau khi ngồi vào chỗ ở của mình, trên tay hần quang mang lóe lên, xuất hiện một khối viên gạch vuông vức, trái cây màu xanh phẳng bình, đây là quả Huyền Thiên quả tốt nhất đạt được trong thế giới mới.

Vung tay lên, thiên địa linh khí chung quanh cuộn cuộn mà đến, tụ tập trước người, ngưng tụ thành một giọt lục dịch, nhỏ vào trên trái cây kia.

Hắn dùng Tham Thiên Tạo Hóa Lộ kích hoạt Huyền Thiên Quả Thật này, một kiện Huyền Thiên Chi Bảo mới lần nữa xuất hiện ở trong Linh Giới.

“Ông!”

Bách tộc ở Linh giới, trong khu vực trung tâm nhất của các tộc, Hỗn Độn Vạn Linh Bảng thần bí khó lường đột nhiên phát ra tiếng vù vù, vang vọng giữa thiên địa.

Động tĩnh lớn như vậy lập tức hấp dẫn vô số người, hầu như trước Hỗn Độn Vạn Linh Bảng của mỗi một tộc đều xuất hiện lượng lớn tu sĩ, tất cả đồng loạt tụ tập lại, trợn tròn mắt nhìn Vạn Linh Bảng phát sinh dị biến trước mắt.

“Đây là thế nào?”

“Chắc chắn là có Huyền Thiên chi bảo muốn xuất thế rồi, không phải Huyền Thiên chi bảo thì không thể có động tĩnh như vậy!”

“Lại nữa? Linh giới sao lại mọc ra Huyền Thiên chi bảo ba ngày hai vậy, thế đạo này bị làm sao vậy?”

“Huyền Thiên chi bảo từ lúc nào mà lại không đáng tiền như vậy. Chẳng phải mấy vạn năm qua khó có thể xuất hiện một kiện sao?”

.....

Gần như là trước Hỗn Độn Vạn Linh Bảng của mỗi một tộc đều phát sinh chuyện như vậy.

Các tộc ở Linh giới, đặc biệt là những tiểu tộc đàn đã sớm bị Huyền Thiên chi bảo dày vò không thể tả, bây giờ lại xuất hiện một kiện, làm sao bọn họ cảm thấy cao hứng được đây?

“Lần này động tĩnh tựa hồ có chút không bình thường!” Có người phát hiện dị thường, cau mày nói.

Bên trên Hỗn Độn Vạn Linh Bảng vù vù kéo dài rất lâu, đột nhiên một cột sáng màu vàng vô cùng thô to phóng lên trời, thanh thế to lớn đến cực điểm, người trong phạm vi trăm vạn dặm đều nhìn không sót thứ gì.

Nương theo tiếng rít sắc nhọn, cột sáng màu vàng tán đi, mọi người liền thấy trên đỉnh khối ngọc thạch to lớn kia, phía trên một hàng ngũ, mấy phù văn màu vàng trống rỗng xuất hiện, đè ép món Huyền Thiên chi bảo vốn ở chỗ đó xuống.

“Huyền Thế Giới Thiên Thư?!”

“Đệ nhất Hỗn Độn Vạn Linh Bảng?!”

“Trời ạ, không ngờ lại xuất hiện Huyền Thiên Chi Bảo loại nhất!”

“Tiêu rồi, chẳng lẽ thật sự muốn nhắc lên quy mô hạo kiếp trăm vạn năm trước sao?”

.....

Từng tiếng hô kinh hãi đến cực điểm vang lên, tất cả mọi người thấy cảnh này sắc mặt lập tức trắng bệch, thân hình cứng ngắc, đứng ngây ngốc tại chỗ, thật lâu không thể động đậy.

Đệ nhất Hỗn Độn Vạn Linh Bảng!

Cái tên này thật sự quá nặng nề, không ai có thể bình tĩnh.

Nếu như là trước kia, khi Linh Giới còn có liên hệ với Tiên Giới, một khi xuất hiện loại bảo vật cấp độ này, cũng đủ để dẫn tới Chân Tiên hạ giới mạnh mẽ.

Hiện tại, tuy rằng đã rất nhiều năm chưa phát sinh qua chuyện Chân Tiên hạ giới, thế nhưng trên đời này còn có Chân Long Thiên Phụng, có các loại Chân Linh cường đại!

Những tồn tại này nếu biết Linh giới sinh ra loại bảo vật cấp độ này, có thể dễ dàng buông tha sao?

Đến lúc đó số lượng lớn Chân Linh nhập giới, Linh giới kia thật sự sẽ nhắc lên một hồi hạo kiếp!

“Trên đời này ai có thể là đối thủ của Chân Long Thiên Phụng? Bộ tộc nào dám đối đầu với chúng? Hạo kiếp sắp sửa giáng lâm, chúng ta tự cầu phúc đi!” Một đạo thở dài thật sâu, nói ra không biết bao nhiêu tộc tu sĩ tâm tình.

Chân Long Thiên Phụng quá mạnh mẽ, chúng nó mạnh mẽ xâm nhập nhân tâm, có lẽ Linh giới có một thế lực siêu cấp có thể đối phó loại Chân Linh này.

Thế nhưng, đối phó được một con Chân Long thì có thể đối phó được hai con ư?

Ba con đâu?

Huống chi sau khi tồn tại Linh giới lại kéo tới không ít trợ giúp cho Giao Long Đại Thừa.

“Hiện tại chỉ hi vọng Huyền Thiên chi bảo này sớm bị bọn chúng phát hiện, mang đi sớm một chút, đừng lại giầy vò chúng ta nữa!”

.....

Diệp Trường Sinh ngồi ở chỗ của mình, không ngừng hội tụ thiên địa linh khí tới, ngưng tụ thành từng giọt lục dịch, nhỏ xuống cục quả màu xanh trên cục gạch.

Rất nhanh, hình thái viên gạch màu xanh này bắt đầu phát sinh biến hóa, một ít hoa văn kỳ quái từ mặt phẳng hiện ra, mặt bên bắt đầu xuất hiện một ít dấu vết, tinh tế dày đặc, dần dần hình thành hình dạng trang sách.

“Sách?”

Diệp Trường Sinh khẽ cau mày, tiếp tục hướng lục dịch phía trên, hần cơ hồ cướp đoạt thiên địa linh khí xung quanh Linh

Hoàng thành không còn, mới gom được đầy đủ lục dịch, tất cả đều nhỏ ở trên trái cây giống sách.

Vô luận hắc nhỏ lục dịch xuống như thế nào thì trái cây cũng không còn sinh ra biến hóa nữa. Hắc ngừng lại, cắt vào tay mình, nhỏ huyết dịch vào trong đó, bắt đầu huyết luyện kiện Huyền Thiên chi bảo này.

Do dùng lục dịch bồi dưỡng, lại thêm mình huyết luyện, Diệp Trường Sinh rất nhanh đã nắm giữ Huyền Thiên chi bảo này, hắc cũng dần dần hiểu rõ năng lực của Huyền Thiên chi bảo.

“Huyền Thế Giới Thư? Có ý tứ, quả nhiên là Huyền Thiên Chi Bảo phù hợp với những pháp tắc mà ta lĩnh ngộ được sao?” Trên mặt Diệp Trường Sinh chợt xuất hiện vẻ tươi cười.

“Tiếp theo định đánh với Thiên Phượng một trận, vừa vận thử một lần uy lực của Huyền Thiên chi bảo này!” Ý cười trên khóe miệng Diệp Trường Sinh dần dần khuếch tán ra.

Hắc vươn tay ra, cắt đứt ngón tay, huyết giọt ẩn chứa hào quang ngũ sắc xuất hiện ở trên tay, lấy huyết dịch bản thân làm mực, hắc bắt đầu viết lên trên quyển thư tịch màu xanh này.

Huyết dịch tiêu hao từng giọt từng giọt, mỗi một giọt đều ẩn chứa lượng lớn pháp lực và nhục thân Diệp Trường Sinh, hắc là lấy phương thức thúc giục tuyệt đại bộ phận uy lực Huyền Thiên chi bảo này phát huy ra vật này.

Sở dĩ không phải mười thành mười là vì Diệp Trường Sinh phát hiện cho dù hắc dùng pháp lực cùng thân thể cường đại bây giờ cũng không cách nào phát huy hoàn toàn uy lực của Huyền Thiên chi bảo.

Bởi vậy có thể thấy được, đẳng cấp kiện Huyền Thiên chi bảo này khá cao.

Sau khi tiêu hao một lượng lớn tinh huyết, Diệp Trường Sinh rốt cục dừng lại, sau đó mang theo vẻ mặt chờ mong nhìn quyển sách này, đem nó khép lại.

Kế tiếp, uy lực của Huyền Thiên chi bảo này như thế nào, phải xem biểu hiện trong quá trình đánh với Thiên Phượng.

Thiên Phượng đối với Diệp Trường Sinh mà nói, tuyệt đối là một đối thủ có thực lực cực kỳ mạnh mẽ, nàng cũng không phải là loại Chân Linh mới vừa tiến giai Đại Thừa như Điền Phi Nhi.

Trăm vạn năm trước, Thiên Phượng đã dương danh thiên hạ, trong thời gian dài như vậy, mặc dù Chân Linh bọn họ tu hành tốc độ chậm đến thái quá, cũng đủ để nàng tiến giai Đại Thừa trung kỳ.

Một con Thiên Phượng tích lũy trăm vạn năm như vậy, năng lực các phương diện đều sẽ không kém Diệp Trường Sinh quá nhiều, nội tình sâu không lường được.

Trong tay Diệp Trường Sinh có Huyền Thiên Chi Bảo, nhưng Thiên Phượng cũng không phải là người đứng đầu khiếm khuyết Huyền Thiên Chi Bảo, lúc trước ngay cả Phiên Thiên Kỳ loại Huyền Thiên Chi Bảo cấp độ này, người ta cũng chướng mắt.

Trước khi kích hoạt Huyền Thế Thiên Thư này, Diệp Trường Sinh coi Thiên Phượng là kẻ địch mạnh nhất, nhất định phải dùng toàn lực ứng phó, là tồn tại của một trận chiến sinh tử.

Nhưng bây giờ tình huống dường như đã thay đổi.

Thu hồi Huyền Thế Thiên Thư, Diệp Trường Sinh nhắm hai mắt lại, tiêu phí một khoảng thời gian nhất định, điều chỉnh trạng thái của mình đến tốt nhất, sau đó liền biến mất ở trong Nhân tộc.

Hôm nay thời gian một ngàn năm ước hẹn cùng Thiên Phượng, kỳ thật còn có hơn một trăm năm thời gian, nhưng Diệp Trường Sinh vẫn xuất phát sớm.

Hắn xuất hiện ở trong hư không bên ngoài Linh giới, trên tay lóe lên hào quang, xuất hiện một cái lông chim năm màu.

Loại Chân Linh như Thiên Phượng cũng chia làm vài loại hình, nghe nói tu vi của vị Thiên Phượng đại trưởng lão Đại trưởng lão Đại Thừa hậu kỳ kia là một con Hỏa Phượng, mà Diệp Trường Sinh đối mặt với vị này, lại là một con Thái Phượng.

Thân là Thiên Phượng, trời sinh đã nắm giữ Không Gian Pháp Tắc, mà con Thái Phượng này lại là Phong Thổ Song Thuộc tính, làm không tốt còn nắm giữ hai loại pháp tắc này.

Ba loại pháp tắc, chắc, thật khó chơi!

Diệp Trường Sinh lắc đầu, tay cầm cái lông chim kia, nhắm mắt cảm ứng. Cũng không lâu lắm, hắn đột nhiên mở mắt, bay về một hướng khác trong hư không.

.....

Không Vũ giới là một giới diện vô cùng mạnh mẽ trong giới diện này, thực lực của nó còn mạnh hơn cả Linh giới nữa.

Nơi đây có vô số cao thủ, mà khiến cho một giới này nổi tiếng nhất lại không phải là rất nhiều cao thủ của giới này, mà là nơi ở của bọn họ.

Phượng Sào là một vị diện độc lập đặc biệt, sở dĩ có cái tên như vậy, là bởi vì trong chiếc ghế này tồn tại lượng lớn sinh linh thuộc họ Phượng, đây là một giới diện tuyệt đối có địa vị chủ đạo.

Trong lúc này, số lượng cường giả các chủng loại Phượng đủ để cho người tê cả da đầu, mà phía trên những cường giả Phượng loại này, lại là từng con Thiên Phượng huyết thống thuần khiết.

Phượng Sào và Long đảo, là hai nơi cường đại nhất giữa các giới diện. Trong hơn một ngàn giới diện chủ yếu này, không biết có bao nhiêu cường giả cấp Chân Linh, nhưng chỉ cần nói đến Long đảo và ỏ Phượng, đại bộ phận mọi người đều sẽ mang lòng kính sợ.

Mà đúng lúc này, một bóng người xuất hiện trong Không Vũ giới, trong tay hắn cầm một cái lông chim điểm lệ năm màu,

giống như đang cảm ứng cái gì đó, cũng giống như đang truyền tin tức gì đó.

Tùng đạo chân động nhanh chóng khuếch tán ra, trong một giới diện cách Không Vũ giới cực xa, đột nhiên một mỹ nhân mặc váy xanh từ trên một gốc cây Thương Ngô đứng lên.

“Cỗ chân động này... Là hấn? Hấn thật sự dám đến sao?”

Thanh âm thanh lãnh vừa dứt, quanh thân nữ tử váy xanh chợt lóe lên ngân quang, sau đó trong chớp mắt biến mất không thấy.

Diệp Trường Sinh đứng ở một chỗ trong Không Vũ giới, im lặng chờ đợi, đột nhiên trong lòng hấn dâng lên báo động, vội vàng quay đầu nhìn lại, phía sau cách đó không xa có một bóng người vô thanh vô tức xuất hiện.

Váy dài màu xanh, dung mạo tuyệt lệ, khí tức sâu không lường được, tất cả đúng như Diệp Trường Sinh nhìn thấy trong di chỉ Bạch Hồ lúc trước, đích thật là con Thiên Phượng lúc trước.

“Người thật sự dám xuất hiện trước mặt ta ư?” Khi nữ tử váy xanh nhìn thấy Diệp Trường Sinh, trong mắt nàng hiện lên một tia dị sắc, mà sắc mặt phía sau lạnh lẽo, nói như thế.

Tuy bề ngoài thoát nhìn rất bình tĩnh, nhưng trong lòng Thiên Phượng sớm đã rung động kinh ngạc vô cùng.

Nàng thật sự không nghĩ tới, tiểu tử nhân tộc lúc trước, thật sự có thể đứng trước mặt nàng trong ngàn năm, hơn nữa hiện tại còn chưa đến một ngàn năm, vãn vãn chỉ dùng hơn tám trăm năm, đã tu luyện đến Đại Thừa kỳ?

Hơn nữa, nàng có thể rõ ràng cảm giác được, thực lực của đối phương tuyệt đối không đơn giản, đã không thua gì nàng nhìn thấy trăm vạn năm qua, trong tộc mới sinh ra những hậu bối chân linh kia.

Một tu sĩ Nhân tộc vừa mới trở thành Đại Thừa lại có thể có được thực lực như vậy, tên nhóc này có lai lịch gì?

Dù là Thiên Phượng sống lâu dài kiến thức như vậy, cũng chưa từng gặp qua nhân vật như Diệp Trường Sinh. Từ xưa đến nay, trong giới tu hành này, tu luyện có thành tựu sau này

thực lực sẽ đặc biệt cường đại, tốc độ tu hành thường sẽ đặc biệt chậm, tỷ như Chân Linh tất cả đều như vậy.

Mà tốc độ tu luyện cực nhanh, thực lực thường thường đều bình thường, lúc chiến đấu cơ bản không chiếm ưu thế gì.

Chưa bao giờ nghe nói đến tốc độ tu hành lại nhanh, thực lực lại còn mạnh, quả thực là không có thiên lý.

Nói ra, để người khác làm sao chịu nổi?

Bất quá, mặc dù thực lực tiểu tử Nhân tộc này không tầm thường, nhưng so với chính mình, chỉ sợ vẫn kém một đoạn.

Thiên Phượng rất có lòng tin đối với thực lực của mình, cảnh giới của nàng cũng không nhiều lắm.

Trên thực tế, hiện giờ trong Phượng tộc, cũng chỉ có thực lực của vị đại trưởng lão kia so với nàng cao hơn một bậc mà thôi, còn Thiên Phượng khác, không có mấy người có thể chống lại nàng.

Quả thật giọng điệu nàng rất kiêu ngạo, bởi vậy cho dù đứng trước mắt là một thiên tài hiếm thấy từ trước tới nay, nàng cũng rất có tự tin.

“Người quả thật có chút bản sự, vượt quá dự liệu của ta, bất quá hôm nay ngươi xuất hiện ở đây, chẳng lẽ thật cảm thấy có bản lĩnh đánh với ta một trận sao?” Sắc mặt nữ tử váy xanh lạnh lùng hỏi.

“Không thử thì làm sao biết được!” Diệp Trường Sinh cười cười, lộ ra hàm răng trắng như tuyết.

“Hừ!”

Một tiếng hừ lạnh hạ xuống, thân hình nữ tử váy xanh lóe lên, đột nhiên biến mất không thấy gì nữa.

Sau một khắc, một đạo quang nhận màu xanh vô thanh vô tức xuất hiện sau ót Diệp Trường Sinh. Loại khí tức sắc bén này khiến người ta chỉ cần nhìn một cái liền kinh hồn táng đảm, phảng phất như đôi mắt của mình đều sắp bị cắt đứt.

Năng lượng phong thuộc tính như vậy quả thực khiến cho người ta hoài nghi liệu có phải một con Du Thiên Côn Bằng hoặc là Thanh Loan xuất hiện ở đây hay không, nhưng điều

này cũng không phải, mà là một con Thiên Phượng được mệnh danh là Không Gian Chi Lực.

Đối mặt công kích đột nhiên xuất hiện như vậy, Diệp Trường Sinh lại không hề kinh hoảng, bởi vì cho đến hiện tại, mọi sự vật đều trong dự liệu của hắn, đều đang dựa theo kịch bản mà hắn đã viết ra tiến hành.

Một ngọn núi bốn màu trống rỗng xuất hiện sau đầu, sau khi run lên “Ông”, một mảng lớn ánh sáng bốn màu bộc phát ra, hóa thành một màn sáng, bảo vệ sau lưng Diệp Trường Sinh, ngăn trở đạo phong nhận lợi hại kia, khiến hắn không thể tiến lên phía trước.

Mà cùng lúc đó, pháp tắc chấn động lan tràn ra, trên tay Diệp Trường Sinh xuất hiện mũi kiếm màu xanh lục, xoay người đâm tới một kiếm, đâm về phía vùng không gian sau lưng.

Nhưng khi Huyền Thiên Trảm Linh Kiếm đâm vào phiến không gian kia, lại không đâm trúng thứ gì cả, chỗ đó đã chẳng còn tồn tại nữa.

Vô thanh vô tức thay đổi vị trí, căn bản làm cho người ta nhìn không thấu, Thiên Phượng nắm giữ Không Gian Pháp Tắc đích thật là khó đối phó.

Cái này không giống Thiên Phượng Sí của Diệp Trường Sinh chỉ có thể thô thiển lợi dụng lực lượng không gian, Thiên Phượng nắm giữ chính là Không Gian Pháp Tắc hàng thật giá thật.

Mà cho dù Diệp Trường Sinh có thể phục chế lại, cũng không thể dựa vào mấy cái lông chim mà phục chế ra pháp bảo có chứa Không Gian Pháp Tắc.

Nếu như có thể nói như vậy, Thiên Phượng Sí cũng đã sớm thành tiên khí.

Trước kia khi Diệp Trường Sinh vận dụng Thiên Phượng Sí giao chiến với người khác, chỉ cần tu vi đạt tới cấp độ Đại Thừa là có thể dễ dàng phát giác được chấn động không gian xung quanh, do đó khiến cho Diệp Trường Sinh căn bản không thể dùng Thiên Phượng Sí đánh lén bọn họ.

Nhưng bây giờ Thiên Phượng nắm giữ Không Gian Pháp Tắc lại có thể làm được, Đại Thừa bình thường căn bản không thể

phát hiện loại không gian biến hóa này.

Diệp Trường Sinh thần thức đủ cường đại, hắn có thể phát giác được, nhưng tốc độ của hắn lại không đủ để hắn đuổi kịp Thiên Phượng.

Bất quá không sao, Thiên Phượng nắm giữ Không Gian Pháp Tắc, mà hắn cũng không phải không có người nắm giữ pháp tắc.

Tinh quang trong hai mắt Diệp Trường Sinh chớp động, theo thần thức của hắn khuếch tán ra, một loại ba động vô hình từ trên người hắn lan ra.

Thiên Phượng xuyên qua không gian, trong chớp mắt tiếp theo nàng đến một vị trí nào đó, lại vừa hay nhìn thấy kiếm của Diệp Trường Sinh đưa tới.

Trong lòng nàng cả kinh, chẳng biết tại sao Diệp Trường Sinh lại dự đoán vị trí của nàng, vậy mà lại sớm ở chỗ này chờ nàng.

Lúc này đi né tránh đã không kịp, trước người Thiên Phượng loé lên quang mang, một đạo lưu quang màu vàng đất cực tốc bay ra, đụng vào lục sắc quang mang kia.

Trong mắt Diệp Trường Sinh hiện lên một tia dị sắc.

Vừa rồi cũng không phải hắn phán đoán vị trí Thiên Phượng, mà là hắn tưởng tượng Thiên Phượng sẽ xuất hiện tại vị trí này, vì vậy Thiên Phượng liền xuất hiện ở chỗ này.

Đương nhiên, cảnh tượng trong tưởng tượng của hắn cũng không phải chỉ có vậy. Trong tưởng tượng của hắn, một kiếm đâm vào thân thể Thiên Phượng.

Nhưng sự thực vẫn không hoàn toàn dựa theo dự đoán của hắn, Thiên Phượng chặn một kiếm này của hắn.

“Àm!”

Hai kiện Huyền Thiên chi bảo chạm vào nhau, một cổ dao động cường đại hướng bốn phía khuếch tán ra, Diệp Trường Sinh cầm Huyền Thiên Trảm Linh Kiếm trong tay lui về phía sau, mà pháp bảo màu vàng đất của Thiên Phượng cũng bay ngược ra ngoài, rơi vào trong tay nàng, hiện ra nguyên hình.

Một cây đinh lớn màu vàng đất dài hơn thước xuất hiện trong tay hắn, một loại chấn động pháp tắc từ trên đó phát ra.

Thổ Hoàng Đình!

Kiện Huyền Thiên chi bảo này tại nguyên trọng bị bảo hoa mượn đi đối phó Minh Trùng Mậu, có thể để Bảo Hoa ra mặt mượn dùng, hiển nhiên đây tuyệt không phải Huyền Thiên chi bảo phổ thông.

Đương nhiên thiên phượng trên tay cũng không sức cầm Huyền Thiên Chi Bảo bình thường.

Xem trên đẳng cấp, vật ấy tuyệt đối là một kiện bảo vật không kém gì Huyền Thiên Trảm Linh Kiếm.

Diệp Trường Sinh đang lùi lại, đồng thời hai tay cầm kiếm, toàn thân hiện lên vô số hào quang năm màu, nhanh chóng tràn vào trong Huyền Thiên Trảm Linh Kiếm.

Trong chớp mắt, một hàng phù văn màu bạc trên thân kiếm sáng lên hào quang, lực lượng pháp tắc nhộn nhạo ra, mũi kiếm khẽ run lên, mười hai đạo lực tuyến bắn nhanh ra.

Mười hai đạo lực tuyến này cơ hồ nối liền thành một đường, sau một cái chớp động lập tức khuếch tán ra, từ bốn phương tám hướng triệt để phong tỏa vùng không gian này.

Thiên Phượng sớm đã muốn mượn sức mạnh không gian thoát ra khỏi mảnh không gian này, nhưng khi nàng muốn làm như vậy thì lại phát hiện nàng vô luận có di động thế nào, đều không thể thoát khỏi vị trí ban đầu.

Nàng lập tức minh bạch đây là Diệp Trường Sinh dùng một loại lực lượng pháp tắc quỷ dị khác triệt tiêu Không Gian Pháp Tắc của nàng, nàng không kịp thoát ly vùng không gian này, vì vậy liền bị mười hai đạo lực tuyến kia vây ở trong đó.

Đương nhiên đây là một bức tranh mà Diệp Trường Sinh tưởng tượng ra, mượn nhờ lực lượng pháp tắc Không Gian, mức độ lớn nhất là làm suy yếu Không Gian Pháp Tắc của Thiên Phượng, làm cho nàng không thể lợi dụng thần xuất quỷ nhập thần của Không Gian Pháp Tắc.

Nhưng Thiên Phượng cũng không sợ chính diện đánh một trận, nàng cười lạnh một tiếng, vung cây đinh lớn màu vàng

đất kia ra, trong nháy mắt nó hóa thành một tấm lưới lớn màu vàng đất, kèm theo ba động pháp tắc mệnh môn, đánh tới mười hai đạo lục tuyến kia.

Sau khi Diệp Trường Sinh đánh ra mười hai đạo lục tuyến, khí tức cường đại trên người chẳng những không hạ xuống, ngược lại càng ngày càng cường thịnh.

Quang mang rực rỡ từ trên người hắn lao ra, ngũ sắc pháp lục, đại biểu thân thể chi lực tinh quang, từng đợt long ngâm phượng minh vang lên, hư ảnh Chân Linh cũng xuất hiện, hóa thành từng cỗ cuộn cuộn nước lũ gia nhập trong đó.

Mấy loại sức mạnh này, mỗi một loại bùng nổ đều đủ kinh thiên động địa, hiện tại tập hợp lại một chỗ, hóa thành một dòng lũ tràn vào trong Huyền Thiên Trảm Linh Kiếm.

Lập tức, thanh trường kiếm màu xanh lá cây run lên kịch liệt, một cỗ chấn động vô hình lan ra, không gian chung quanh lập tức sụp đổ, một cỗ khí tức hủy thiên diệt địa bộc phát ra.

“Ông!”

Dưới sự thôi động của lực lượng khủng bố như thế, Huyền Thiên Trảm Linh Kiếm nhanh chóng run lên, trên đó có hàng loạt phù văn màu bạc mãnh liệt bộc phát ra hào quang sáng chói.

Ngay sau đó, một vòng tròn xanh biếc từ trên mũi kiếm hiển hiện ra, run lên liên thoát ly mũi kiếm, xuất hiện trong hư không.

“Àm!”

Hư không trong phạm vi mấy chục vạn dặm lập tức sụp đổ xuống dưới, vô số không gian loạn lưu xuất hiện. Khu vực rộng lớn như thế, phảng phất trong nháy mắt biến thành một cái động đen cực lớn, lấy một loại tốc độ đáng sợ cắn nuốt đồ vật chung quanh.

Tại khu vực trung tâm lỗ đen này, vòng tròn xanh biếc kia nổ tung, vô số phù văn và quang mang xanh biếc như thiên hà cuộn cuộn hàng lâm, ngưng tụ lại, hóa thành một tinh tuyến kỳ dài gần như trong suốt.

“Pháp Tắc Chi Tuyến!”

Thiên Phượng thấy một màn này, trong đôi mắt lập tức xuất hiện vẻ ngưng trọng trước nay chưa từng có. Nàng quả thực không nghĩ tới Diệp Trường Sinh lại có thể thúc giục một kiện Huyền Thiên Chi Bảo đến loại cấp độ này.

Tu sĩ Nhân tộc này, quả thực là mang đến cho nàng quá nhiều kinh ngạc.

Tốc độ của Thiên Phượng tuyệt đối không chậm, trên tay hào quang chợt lóe, trong hai tay đều xuất hiện một cây đinh cực lớn màu vàng đất.

Thỏ Hoàng Đình, Huyền Thiên Chi Bảo này vốn là một bộ, tổng cộng có hai kiện.

Thiên Phượng thật sự là toàn lực ứng phó xuất thủ rồi, đã qua bao nhiêu năm rồi, chưa từng có ai có thể bức nàng đến một bước này.

Hai cây đinh Thỏ Hoàng chạm vào nhau, kèm theo ánh sáng màu vàng rừng rực, vô số phù văn từ đó hiện lên, hội tụ cùng một chỗ, ngưng tụ thành một đạo quang điểm bảy màu hết sức nhỏ.

Thất sắc quang điểm này lóe lên liền đánh tới sợi dây pháp tắc do Huyền Thiên Trảm Linh Kiếm đánh tới.

Cùng là pháp tắc chi tuyến, đây là sự va chạm giữa Hủy Diệt Pháp Tắc và Thỏ Chi Pháp Tắc.

Rất quỷ dị, không có bất kỳ động tĩnh kinh thiên động địa nào, thậm chí có thể nói là yên tĩnh, hai đạo sợi tơ sau khi gặp nhau, va chạm dây dưa, chôn vùi lẫn nhau.

Gợn sóng vô hình khuếch tán ra, khiến cho mọi thứ trong phạm vi trăm vạn dặm tựa như ảo cảnh vỡ nát chôn vùi, trời đất sụp đổ.

Chân của hai người vốn là một ngọn núi lớn thế nhưng thời khắc này ngọn núi khổng lồ lại vô thanh vô tức biến mất, ngay cả bụi bặm cũng chẳng còn.

Ở ngoài trăm vạn dặm, không biết bao nhiêu ánh mắt hoảng sợ nhìn về phía bên này, ở trước chiến đấu như vậy, không ai có thể bảo trì bình tĩnh, nhưng phàm là phát giác được một chút động tĩnh đều từ xa nhìn lại.

Trong tầm mắt của bọn hắn, vùng kia đã biến thành một mảnh đen kịt, màu đen gì cũng không nhìn thấy, thần thức phóng qua cũng sẽ trong nháy mắt bị lỗ đen bao phủ phạm vi trăm vạn dặm thôn phệ.

Ánh sáng, linh khí, bụi bặm, phàm là đồ vật tới gần khu vực đó đều sẽ trong chớp mắt biến mất không thấy gì nữa.

Trong bóng tối đen kịt, trung tâm khu vực này lại có một đoàn ánh sáng lập lánh, ánh sáng đó là do một sợi tơ óng ánh cùng với một luồng ánh lửa bảy màu rực rỡ cùng phát ra.

Hai sợi tơ pháp tắc kia giao phong đã đến thời điểm kịch liệt nhất, rốt cuộc trong lần lượt va chạm, hai luồng sức mạnh đáng sợ này không cách nào duy trì ổn định.

Sau khi đặt ở một điểm giới hạn, hai sợi tơ bỗng nhiên nổ tung, chỉ một thoáng giống như một vầng mặt trời nổ tung ở trong lỗ đen kia, lực lượng có thể phá hủy tất cả nhanh chóng khuếch tán ra, phảng phất muốn san bằng hết thảy trên thế giới này.

Diệp Trường Sinh và Thiên Phượng đến trước khi hai nguồn sức mạnh kia bộc phát, cũng đã rời khỏi khu vực này, ai cũng không muốn đối mặt với loại trùng kích này.

Trong hư không bên ngoài Không Vũ giới, hai chùm sáng trước sau lóe lên, thân ảnh nữ tử váy xanh và thân ảnh nam tử áo trắng lần lượt xuất hiện.

Nữ tử mặc váy xanh tất nhiên chính là Thiên Phụng, chỉ là giờ phút này nàng hoàn toàn không còn kiêu ngạo như lúc vừa xuất trường nữa.

Sắc mặt nàng tái nhợt, khí tức suy yếu, nắm giữ Không Gian Pháp Tắc dường như bị hạn chế rất lớn, căn bản không có cách nào thi triển ra được.

Thiên Phụng trong lòng kinh hãi, lại tràn đầy khó hiểu, không rõ tại sao xuất hiện tình huống như vậy.

Cảm thấy chiến đấu hôm nay vừa mới bắt đầu có chút bộ dáng quỷ dị, có chút không thích hợp, nàng căn bản không đem thực lực chân chính của mình phát huy ra.

Đây cũng không phải là nàng giấu dốt hoặc cố ý nhường nhịn, nàng đúng là đang toàn lực ra tay, nhưng chẳng biết tại sao, tất cả cố gắng của nàng giống như là dùng sai hướng.

Giống như... trong cõi u minh có một loại lực lượng không tên ảnh hưởng tới hướng đi của trận chiến này, khiến cô rơi vào thế hạ phong từng bước một.

Quá quỷ dị mà!

Thiên Phụng mơ hồ có cảm giác như vậy, nhưng nàng lại không tìm ra nguồn gốc của loại lực lượng này, càng không thể tránh khỏi ảnh hưởng của nó.

Chỉ là, trong lòng nàng đại khái có một chút suy đoán, loại lực lượng quỷ dị này rất có thể có quan hệ với lực lượng pháp tắc mà Diệp Trường Sinh phóng xuất ra lúc trước.

Nàng nhìn về phía Diệp Trường Sinh trong ánh mắt, tràn ngập kiêng kỵ trước nay chưa từng có, chưa bao giờ gặp phải nhân vật yêu nghiệt như vậy.

Hít sâu một hơi, Thiên Phụng đem thổ hoàng đình thu vào, vừa rồi sau khi bộc phát ra một kích pháp tắc chi tuyến, kiện Huyền Thiên chi bảo này trong khoảng thời gian ngắn đã không thể phát huy uy lực quá mạnh.

Cần tu dưỡng một đoạn thời gian, đợi đến lúc lực lượng pháp tắc trong đó dần dần khôi phục đến đỉnh phong mới kỳ vọng bộc phát công kích như thế lần nữa.

Bàn tay nàng lật một cái, trên tay hào quang lóe lên, sau đó xuất hiện một cái chuông đồng xanh nhỏ phong cách cổ xưa tang thương, mặt ngoài chuông nhỏ khắc hoạ một ít đường nét tương đối đơn sơ, thoạt nhìn cổ sơ, chất phác, nhưng lại có một loại khí thế bàng bạc.

“Đồng!”

Thiên Phượng nhoáng tay một cái, trên tiểu chuông thanh đồng lập tức phát ra một tiếng chuông ngân hùng hậu.

Nương theo tiếng chuông kia, Diệp Trường Sinh bỗng cảm thấy toàn thân căng thẳng, phảng phất như toàn bộ thể giới đều bị ngưng kết, một cỗ lực lượng to lớn giam cầm chặt chẽ hắn, khiến hắn không cách nào động đậy chút nào.

Cánh tay hắn muốn nâng lên, nhưng khi hắn sinh ra suy nghĩ như vậy, thì cả thể giới tựa như đặt trên người hắn, khiến hắn căn bản không cách nào phản kháng.

Có thể so được với Chân Long, dưới sức mạnh như vậy thì thân thể của Thiên Phượng căn bản không có sức chống cự.

Diệp Trường Sinh lập tức biết đây là cái gì, Thiên Phượng nắm giữ một kiện Huyền Thiên Chi Bảo đỉnh cấp khác - Định Thiên Chung!

Được xưng có thể định trụ thiên địa vận chuyển, để hết thảy đều quy về một khắc nào đó cho tới vĩnh hằng.

Hào quang lóe lên, một đạo ngũ sắc quang hoa từ trên Nguyên Anh trong cơ thể hắn bay ra, hóa thành một dải lụa ngũ sắc xuất hiện trong hư không.

Trong hư không tối đen như mực này không thứ gì có thể động đậy, chỉ có ngũ sắc quang hoa này vận chuyển tự nhiên.

Ánh sáng năm màu xuất hiện dưới chân Diệp Trường Sinh, đó là một gốc cây nhỏ toàn thân lông lánh năm loại ánh sáng, cây nhỏ cắm rễ trong hư không, trong chớp mắt trở nên cực lớn.

“Rầm rầm!” Thanh âm vang lên trong hư không, ngũ sắc thụ mọc trong chớp mắt trở nên cao hơn một trượng, mặc dù không tính là cao lớn, nhưng lại có một loại khí thế đỉnh thiên lập địa.

Lá cây rậm rạp chớp động hào quang, dựng lên một phiến thiên địa, ở giữa phiến thiên địa này chỉ có nguyên tố ngũ hành lưu chuyển, tất cả lực lượng từ bên ngoài đến đều bị luyện hóa, quy về ngũ hành.

Diệp Trường Sinh đang đứng trong thế giới ngũ hành lập tức biến mất, hắn đứng dưới cây Ngũ Hành, mặt mỉm cười nhìn về phía Thiên Phượng.

Nhặt một chiếc lá lên, hắn nhẹ nhàng hất ra ngoài, lá cây lóng lánh ánh sáng kỳ dị kia nhất thời tựa như một ngôi sao băng phá vỡ hư không, từng gợn sóng nổi lên trong thế giới ngưng kết này.

“Rầm rầm!”

Giống như gương bỗng nhiên bị đánh vỡ, hư không chung quanh bị Định Thiên Chung ngưng kết nghiền nát trong chớp mắt, trong một mảnh lưu quang tràn đầy màu sắc, ba ngàn phiến lá cây trên Huyền Thiên Ngũ Hành Thụ đồng loạt bay xuống, như bướm bướm đột nhiên bay tán loạn, lưu động lên hào quang hoa mỹ, nhao nhao hướng nữ tử váy xanh vũ động mà đi.

Phiến lá hoa mỹ đầy trời rơi xuống như một trận bước bướm vũ đêm ngàn bao vây ở giữa, đối mặt với tràng diện sắc đẹp này, nữ tử váy xanh lại không hề có chút nào hấp phần.

Chuông đồng xanh cổ xưa trong tay giống như chuông tang gấp gấp gõ vang, bàng hoàng thê lương, hoàn toàn không còn đường đường đại khí như trước.

“Keeng! keeng keeng...”

Thanh Đồng cổ chung mỗi một lần gõ vang, liền có một mảnh lá cây âm âm nổ tung, hóa thành bột mịn, nhưng cùng lúc đó, Thiên Phượng khuôn mặt cũng sẽ tái nhợt vài phần.

“Đương! Đương...”

Sau khi liên tiếp gõ vang hơn mười lần, mảnh hào quang rực rỡ trên bầu trời đã biến mất không thấy gì nữa, chỉ còn lại vài chiếc lá cây cô đơn tiếp tục chậm rãi bay xuống.

Mà lúc này, trên khuôn mặt tái nhợt của nữ tử váy xanh, khoe miệng tràn ra huyết dịch đỏ tươi, đã vô lực lại đi gõ Huyền

Thiên chi bảo này.

Phiến lá rơi xuống, tựa như mũi kiếm sắc bén cố định tại mi tâm của nàng, dừng trên tứ chi của nàng, khiến nàng không thể động đậy.

Lúc này, trong mi tâm Diệp Trường Sinh loé lên quang mang, từng sợi xiềng xích óng ánh trong suốt bỗng nhiên từ trong đó bay ra, lóe lên liền xuất hiện trên người Thiên Phượng.

Những xiềng xích óng ánh này sau một hồi đan vào nhau, tạo thành một cái ấn ký đối xứng hai bên xuất hiện ở mi tâm Thiên Phượng. Nó lóe lên rồi khắc ở trên đó, sau đó nhanh chóng khuếch đại ra, bao trùm hơn phân nửa khuôn mặt Thiên Phượng.

Giống như nửa gương mặt đeo mặt nạ trên đó vậy.

Đoạt Thần Ấn!

Diệp Trường Sinh đập con dấu thuộc tính riêng của mình ở trên người Thiên Phượng.

Đến đây, trận chiến đấu này kết thúc, tuy trong quá trình xuất hiện rất nhiều khúc chiết, nhưng kết quả cuối cùng vẫn là dựa theo kịch bản mà Diệp Trường Sinh viết ra.

Trên tay hắn loé lên quang mang, xuất hiện một bản thư tịch vuông vức màu xanh. Hắn mở ra xem, phía trên chữ viết ngưng tụ tinh huyết Pháp lực toàn thân đã biến mất không thấy.

Hắn mỉm cười, trên tay loé lên hào quang, thiên thư màu xanh biến mất, đồng thời cây Huyền Thiên Ngũ Hành thụ kia cũng xuất hiện trước người Nguyên Anh trong cơ thể.

Giờ phút này, trước người Nguyên Anh của hắn lơ lửng một gốc cây nhỏ năm màu, tay trái đang cầm một bản thư tịch màu xanh, tay phải nắm một thanh tiểu kiếm màu xanh sẫm, bên cạnh cách đó không xa còn có ngũ sắc phong nhận không tròn vẹn.

“Đây là cái gì?” Thanh âm thanh lãnh lòng truyền đến, Thiên Phượng ở một bên vẻ mặt kinh sợ hỏi.

Sau khi Diệp Trường Sinh thu hồi Huyền Thiên Ngũ Hành Thụ, những phiến lá cây kia cũng biến mất theo, sau đó nàng

có thể cử động.

Sau khi có thể cử động nàng lập tức phát giác được loại trói buộc vô hình đang bao phủ trên người mình đã biến mất không thấy gì nữa, bất cứ lúc nào nàng cũng có thể khu động Không Gian Pháp Tắc rời khỏi nơi đây.

Nhưng chẳng biết tại sao, trong lòng nàng lại sinh ra một loại ý niệm tạm thời không muốn rời đi, sau khi phát giác ẩn ký ẩn ký chỗ mi tâm, trong lòng bỗng nhiên sinh ra một loại kinh sợ.

Vì vậy nàng liền mở miệng, vừa mở miệng, đồng thời nàng còn đang kiệt lực dùng thần thức của mình trùng kích đạo ẩn ký kia, lại phát hiện bất luận thế nào cũng không thể tách nó ra.

Giờ phút này, mặt ngoài Nguyên Anh của nàng, từng sợi xiềng xích óng ánh đã khóa chặt nàng lại, loại xiềng xích óng ánh kia cũng không có giam cầm Pháp lực và thần thức của nàng, mà đang chậm rãi rót vào bên trong Nguyên Anh của nàng.

Mà lấy thần thức cường đại tuyệt luân kia của nàng, vậy mà không phát hiện chút dị thường nào xuất hiện trên Nguyên Anh của mình.

“Đây là một đạo ẩn ký ta lưu lại trên người ngươi, chỉ là không muốn cho giữa ngươi và ta sinh ra xung đột mà thôi. Dù sao chúng ta đều là người thân cận nhất với nha đầu Băng Phượng kia, chém giết lẫn nhau sẽ chỉ làm nàng đau lòng!” Diệp Trường Sinh ôn nhu nói.

Thiên Phượng nghe nói như thế, thần sắc chợt tỉnh, sau đó trong lòng xuất hiện một loại cảm giác kỳ dị, từ trên người Diệp Trường Sinh nàng cảm nhận được một loại cảm giác ấm áp thân cận.

Trong chớp mắt, sự tức giận trong lòng nàng lập tức tiêu tan rất nhiều, nhìn Diệp Trường Sinh cũng dần cảm thấy thuận mắt.

“A, thì ra là thế, ngươi cũng thật có lòng!” Thiên Phượng lạnh lùng kiêu ngạo, mặt mày trở nên nhu hòa nói.

“Bây giờ ta có thể cho nha đầu kia tới đây, những năm gần đây nàng cũng rất nhớ ngươi, nếu như thực lực của ngươi đã đạt

tới mức này thì cũng đến lúc để các người đoàn tụ rồi!” Thiên Phượng thở dài một tiếng nói.

Nàng hồn nhiên không nhận thấy, với tính cách của mình làm sao có thể nói ra những lời như vậy?

Ninh Cương không thiết mới là bản tính của nàng ta, bản tính cao ngạo của nàng ta tuyệt đối không thể chấp nhận sự thật mình bị một tên tiểu bối đánh bại.

Nhưng hiện tại, nàng lại tiếp nhận hết thảy những điều này, hơn nữa cũng không có sinh ra quá nhiều tâm tình dao động.

Hơn nữa, dần dần nàng còn cảm thấy người đánh bại nàng căn bản không đáng ghét đến vậy, càng nhìn càng thuận mắt.

“Vậy xin đa tạ, ta cũng nhớ Băng Phượng rất lâu!” Diệp Trường Sinh mỉm cười nói.

Thiên Phượng phát tin tức ra từ một hướng khác trong hư không, sau đó quay đầu lại nhìn về phía Diệp Trường Sinh nói: “Thật không ngờ người lại có thể đi đến bước này, nếu sớm biết như vậy, ta không nên chia rẽ các người!”

“Hôm nay xem ra, chính là ta đã làm sai chuyện gì!”

“Bây giờ hà tất phải nói ra những lời này? Lúc trước người cũng là vì muốn tốt cho Băng Phượng!” Diệp Trường Sinh vẻ mặt ôn hòa nói, làm ra dáng vẻ ta hiểu cho người.

Điều này khiến trong lòng Thiên Phượng lập tức sinh ra hảo cảm mãnh liệt với hắn.

Tên nam nhân này rất không tồi, đem chuyện Băng Phượng phó thác hắn là vừa lúc, chính mình về sau cũng có thể yên tâm.

Không lâu sau, phía xa có một đạo ngân quang hiện ra, với thần thức của hai người, không khó phát hiện đó chính là Băng Phượng.

Nhìn thấy Băng Phượng sắp tới đây, trên mặt Thiên Phượng bỗng nhiên lộ ra vẻ khản trương: “Người có thể giấu ấn ký này đi hay không?”

Vừa nhắc tới đạo ấn ký trên mặt, trong lòng Thiên Phượng đột nhiên lại phát ra một đạo tức giận, cảm xúc chấn động một

hồi.

Nhưng lập tức, các trối buộc trối buộc trên Nguyên Anh nàng ta lập tức hào quang lóe lên, cổ giận dữ này lập tức liên tiêu tán vô hình vô tung.

“Ấn ký này trong một thời gian ngắn nhất định sẽ hiện ra ngoài thân, không thể ẩn nấp, nhưng có thể chuyển đến địa phương không dễ bị phát hiện!” Diệp Trường Sinh trầm ngâm một chút rồi nói.

“Vậy thì nơi khó bị phát hiện nhất đi!” Thiên Phượng có chút khẩn trương nhìn thoáng qua quang mang đang cực tốc tới gần, lập tức nói ra.

“Nơi khó bị phát hiện nhất sao...” Diệp Trường Sinh nghe thế, khóe miệng nhếch lên, thúc giục thần niệm, ấn ký lập tức biến mất trên mặt Thiên Phượng.

Thiên Phượng thấy vậy mới thở phào nhẹ nhõm, nhưng ngay sau đó nàng đã phát giác được ấn ký này xuất hiện ở địa phương nào.

“Ngươi...” Một tiếng gầm lên, trên mặt nàng đỏ ửng, vừa then vừa giận nhìn về phía Diệp Trường Sinh, một cỗ xúc động muốn xé nát người trước mắt từ trong lòng bộc phát ra.

Nhưng trong chớp mắt, Băng Phượng đã xuất hiện ở đây, Thiên Phượng thấy thế trong lòng cả kinh, vội vàng đem dị sắc đè xuống, cố gắng làm ra bộ dáng bình tĩnh.

Mà theo nàng đè xuống cỗ nổi giận này, loại cảm xúc kịch liệt lại quẩy dị chậm rãi biến mất không thấy.

Thay vào đó là một loại suy nghĩ “Cũng không phải không thể tiếp thu”.

“Phu quân!”

Xa xa vang lên một tiếng kêu đầy kinh hãi, ngay sau đó là một Phượng Hoàng toàn thân trắng noãn như ngọc xuất hiện trước mặt Diệp Trường Sinh.

Bên ngoài thân con Phượng Hoàng này bộc lộ một tầng hàn diễm màu trắng mờ mờ, sau khi lóe lên hào quang liền biến thành một nữ tử tuyệt sắc mặc cung trang màu bạc.

Băng Phượng đến rồi!

Nhìn thấy vẻ mặt tươi cười ôn nhu của Diệp Trường Sinh, hốc mắt Băng Phượng lập tức đỏ lên, “Xoát” một tiếng đã nhào vào trong lòng hắn, thân hình run nhè nhẹ, nhanh chóng ôm chặt lấy hắn.

“Phu quân tới đón người đây!” Diệp Trường Sinh nhẹ nhàng vuốt ve sau lưng nàng nói.

Rõ ràng tách ra chỉ có mấy trăm năm, nhưng đối với hai người mà nói, lại như trải qua một đoạn thời gian dài đằng đẳng.

Băng Phượng vốn tưởng cuộc đời này không biết bao giờ mới có thể gặp lại Diệp Trường Sinh, làm sao cũng không nghĩ tới, Diệp Trường Sinh xuất hiện dĩ nhiên sẽ nhanh như vậy.

Có thể gặp được nàng, nói rõ thực lực của Diệp Trường Sinh đã được sự tôn vinh tán thành.

Như vậy sẽ mạnh tới mức nào?

Nếu là trước kia, Băng Phượng có thể sẽ vô cùng kinh ngạc thực lực của Diệp Trường Sinh tiến bộ, nhưng hiện tại nàng lại không nghĩ được nhiều như vậy.

Hắn chỉ muốn dựa vào đó để hưởng thụ chút ấm áp này trong lòng.

Cách đó không xa hai người, Thiên Phượng nhìn một màn này, trong lòng dâng lên một loại cảm giác ấm áp, chợt phát sinh một loại ý nghĩ như vậy cũng rất tốt.

Từ lâu mới gặp lại, Băng Phượng trong lòng có quá nhiều lời muốn nói với Diệp Trường Sinh, nhưng đột nhiên nghĩ tới bên cạnh còn có người nhìn, trong lòng nàng đột nhiên nháy dưng, vội vàng từ trong lòng Diệp Trường Sinh thoát ra, gò má ửng đỏ nhìn về phía vẻ mặt hiền lành của Thiên Phượng.

“Sư tôn, trong lúc nhất thời đệ tử khó xử mình, mong sư tôn thứ tội!” Băng Phượng khó nén được ngượng ngùng nói.

“Không sao, ngọc nha đầu, có thể tìm được một vị phu quân như vậy, là phúc khí của ngươi!” Thiên Phượng cười dài nói, bộ dáng vui mừng.

“Cái này...”

Lời vừa nói ra, Băng Phượng lập tức có chút kinh ngạc, tuy nàng biết mình có thể xuất hiện ở đây, nhưng ý nghĩa là sư tôn bên kia đã đáp ứng chuyện của mình và Diệp Trường Sinh.

Nhưng làm sao nàng cũng thật không ngờ, thái độ của sư tôn mình lại hiền lành đến vậy, dáng vẻ rất thích ý thấy nàng đi chung với Diệp Trường Sinh, chuyện này hoàn toàn khác với thái độ trước kia của nàng, chuyện này cũng quá quý dị đi?

Băng Phượng trong lúc nhất thời bị cuốn vòng.

Mà Thiên Phượng bên kia lại giống như nhìn ra suy nghĩ của nàng, thở dài một tiếng:

“Nha đầu ngọc, trước kia ta cảm thấy Diệp đạo hữu không đủ thực lực, thiên phú không tốt, hơn phân nửa không xứng với ngươi, cho nên chia rẽ hai người các ngươi.”

“Nhưng bây giờ, trong mấy trăm năm này, hắn đã tu luyện đến tình trạng có thể đem sư tôn ngươi ta đánh bại, ta còn có cái gì không hài lòng, từ nay về sau không ai có thể ngăn cản hai người các ngươi!”

Thiên Phượng nói lời này Băng Phượng bán tín bán nghi, nàng cảm giác trong này hắn là có vấn đề gì, sư tôn nhà mình không giống người như vậy a?

Chẳng lẽ mấy trăm năm qua, ta biết về nàng chưa đủ?

Băng Phượng trong lòng nghi ngờ một trận, nàng thậm chí có chút hoài nghi có phải sư tôn đã bị đoạt xá hay không.

Nhưng nghĩ lại, trên đời này chỉ sợ không có ai có thể đoạt xá sư tôn của mình.

Nếu nghĩ không ra, Băng Phượng cũng không cần nghĩ nữa, tóm lại đây là một chuyện tốt, sư tôn cùng phu quân của mình cuối cùng đã xảy ra chuyện gì, nàng cũng không muốn tiếp tục nghiên cứu.

“Đa tạ sư tôn thành toàn!” Băng Phượng vui vẻ hạ bái nói.

Thiên Phượng gật đầu nhẹ, lại hỏi: “Tiếp theo các người tính làm gì bây giờ? Trục tiếp trở về trong Nhân tộc sao?”

Diệp Trường Sinh vuốt nhẹ mái tóc của Băng Phượng, nói: “Lần này tới đây vốn là vì muốn đưa Phượng nhi rời khỏi, bây giờ đương nhiên phải đi về!”

“Chỉ là không biết đạo hữu có hứng thú theo chúng ta đến Nhân tộc xem một chút hay không?” Diệp Trường Sinh nhìn Thiên Phượng hỏi.

Trong ánh mắt hắn mang theo một tia tươi cười kỳ dị, sau khi tiếp xúc với sự tươi cười kia, nguyên bản ý nghĩ muốn cự tuyệt của Thiên Phượng thoáng cái liền biến mất.

Nàng khẽ gật đầu, vừa cười vừa nói: “Cũng tốt, ta còn muốn tiếp tục dạy bảo nha đầu này đây!”

Nhìn thấy một màn này, trên mặt Diệp Trường Sinh hiện ra một nụ cười, hắn cũng không thể để cho Thiên Phượng cứ như vậy trở lại trong ổ Phượng, nếu không vạn nhất bị vị đại trưởng lão của Phượng tộc kia nhìn ra manh mối thì thật không dễ dàng gì.

Diệp Trường Sinh cũng không thể cam đoan mình gieo xuống đoạt thần ấn có thể giấu diếm được vị cường giả mạnh nhất Thiên Phượng tộc kia, nếu như đối phương cũng là nhân vật như vị Kim Long đại trưởng lão kia, vẫn có thể cảm ứng được.

Một mặt khác, đem Thiên Phượng mang đi là tiện cho việc dùng Đoạt Thần Ấn ảnh hưởng đến nàng, đợi đến lúc đoạt thần ấn hoàn toàn thay đổi thái độ của Thiên Phượng đối với mình, vậy thì dù là ai cũng không thể nhìn ra vấn đề.

Nhóm ba người rời khỏi nơi này, về tới Linh giới, trận đại chiến phát sinh ở Không Vũ giới kia đã trở thành truyền thuyết, không ai biết rõ cụ thể chuyện gì xảy ra, cho dù là cường giả xếp hạng mười ở Không Vũ giới bị kinh động tới đây tra xét tỉ mỉ nơi đây, vẫn không có kết quả gì.

Trận đại chiến này cứ như vậy mà trở thành truyền thuyết, cái gì các loại tiên nhân hạ giới cùng Thiên Phượng phát sinh một hồi đại chiến tin đồn đều nháo ra.

Đối với tất cả những điều này, đám người Diệp Trường Sinh tất nhiên hoàn toàn không biết, hắn mang theo hai thầy trò Băng Phượng trở về Nhân tộc, ở lại trong Linh Hoàng thành.

Nhân tộc bên kia vẫn đang ở trong trạng thái khai chiến kịch liệt, Mộc tộc và Ảnh tộc đã bị đánh tan, hiện tại chỉ còn lại cái xương cứng rắn nhất của Dạ Xoa tộc là chưa bị xuống tay.

Bất quá, tuy nói Dạ Xoa tộc xương cốt cứng rắn, có gần hai trăm vị Hợp Thể, nhưng trước mặt Ngao Khiếu cùng Mạc Vô Kiệt hai đại Thừa lực này cũng hoàn toàn không đáng chú ý.

Bị san bằng là chuyện sớm hay muộn, nếu bộ tộc này lại bị tiêu diệt, thì trong khu vực này cũng chỉ còn lại hai tộc Nhân Yêu và Linh Tộc mà thôi.

Người của Linh tộc dần dần cảm thấy bất an.

Hai tộc Nhân Yêu đột nhiên trở nên cường thế như vậy, liên tiếp thôn tính tiểu tộc chung quanh, Linh tộc bọn hắn há có thể may mắn thoát khỏi?

Chỉ sợ sớm muộn gì cũng sẽ bị tiêu diệt thôi. Nhất thời cả tộc người hoảng sợ không thôi, thậm chí có không ít người còn tranh thủ chạy nhanh khỏi khu vực này để đến những địa phương khác.

Số lượng dân cư của Linh tộc cũng không nhiều, số lượng tu sĩ rất ít, cao tầng chiến lực cũng rất thiếu, số lượng tu sĩ hợp thể rất ít so với những tộc khác, nếu không phải đời đời nào cũng có Linh Vương xuất thế thì sớm đã bị diệt vong rồi.

Mà tu sĩ bộ tộc bọn họ cũng xưa nay không biết Linh Vương nhà mình mạnh mẽ đến mức nào, trong ấn tượng của bọn họ, đời Linh Vương cũng thay đổi, mỗi một đời thực lực Linh

Vương đều là Đại Thừa rất phổ thông, cũng không mạnh hơn những chủng tộc Đại Thừa khác bao nhiêu.

Lấy số lượng hơn mười vị Hợp Thể của Linh tộc, hiện tại cũng chỉ miễn cưỡng đứng ở mảnh khu vực này mà thôi, nếu hai tộc Nhân Yêu nghiền ép mà đến, Linh tộc tuyệt đối không thể chống lại.

Vì vậy, những tu sĩ Linh tộc này vội vàng chạy trốn đi tìm Linh Vương bẩm báo việc này.

Khu vực trung tâm của tộc địa Linh tộc, núi Phục Linh được gọi là Thánh sơn luôn luôn là chỗ ở của Linh Vương, nơi này ngày thường vắng vẻ, trên cơ bản không có động tĩnh gì, nhưng một ngày này lại có mấy vị thánh linh Hợp Thể hậu kỳ tập thể đi tới nơi này.

Sau khi những nhân vật trọng yếu này liên tiếp tìm đến, Linh Vương cũng biết hiện tại bên ngoài đang xảy ra chuyện gì.

Một tiếng thở dài, ánh mắt của Linh Vương lộ ra vẻ phức tạp, âm thầm nghĩ: “Ta đã sớm biết ngày này sẽ đến, chỉ là tại sao lại không ngờ sẽ có nhanh như vậy!”

“Tu sĩ Nhân tộc này vậy mà nhanh như vậy đã tiến giai Đại Thừa, mà sau khi tiến vào Đại Thừa, thực lực còn mạnh như vậy?”

“Kẻ này quá yêu nghiệt, ta vốn tưởng rằng sẽ có mấy vạn năm để hòa hoãn thời gian, hiện tại xem ra không thể không lập tức đi gặp đối phương một lần!”

Linh Vương thần sắc âm trầm cân nhắc một hồi, sau đó thần sắc bình tĩnh nói với cao tăng Linh tộc bên cạnh hắn:

“Việc này ta đã biết, các người về trước đi, tận lực trấn an tộc nhân, sự tình ta sẽ giải quyết thoả đáng!”

Nghe nói như thế, trong lòng những cao tăng Linh tộc kia ít nhiều vẫn còn chút nghi ngờ, nhưng cũng không dám chất vấn mình là Đại Thừa của quần tộc mình, vì thế từng người tâm tư đầy mình liền lui xuống.

Đợi những người này rời đi, Linh Vương thở dài một tiếng, bước tới chỗ sâu ngọn núi mà hắn đang ở.

Sau khi đến một mật địa, bên ngoài là một lão già tóc bạc Linh Vương đại thủ vung lên. Đột nhiên trong hư không loé lên bạch quang, sau đó một tòa cự tháp cao hơn trăm trượng thoáng cái đã hiện ra.

Toàn thân tháp này óng ánh long lanh, mặt ngoài khắc rõ vô số phù văn trong suốt, trên những phù văn này tản ra bạch sắc quang mang, phảng phất như do hàn băng chế thành.

Mà càng thêm kỳ lạ chính là, đỉnh chóp cự tháp hình linh khảm nam một viên châu màu lam to bằng đầu người, nhìn sơ qua tựa hồ là bóng loáng như ngọc, nhưng ngưng thần nhìn kỹ lại có thể phát hiện mặt ngoài nó khắc rõ vô số phù trận to nhỏ trong suốt.

Trong đó đại phù trận bao lấy phù trận nhỏ, vòng tròn đan vào nhau, phức tạp huyền ảo vô cùng, làm cho người nhìn thấy, liền sinh ra cảm giác đầu vầng mắt hoa.

Từng đợt hàn khí phát ra từ cự tháp óng ánh kia, trong nháy mắt liền khiến cho ngọn núi này trở nên băng hàn thấu xương.

Linh Vương lại lấy bản thể Huyền Quang Thiên Tinh Tháp của mình ra.

Bên trong băng tháp lóe lên hào quang, một bóng người xuất hiện, đây là một tiên nhân cao hơn một xích, từ bề ngoài nhìn vào, cơ bản giống với Linh Vương, chỉ là đôi mắt kia mở ra, lại lóe ra màu xích kim.

“Bây giờ không thể không hợp thể đi gặp tên Nhân tộc Đại Thừa kia, việc này liên quan đến tương lai vận mệnh của Linh tộc, ta và ngươi không thể chủ quan!” Linh Vương nói với người tí hon màu vàng kia.

“Như ngươi nói lúc trước, người này có thể giết chết Dạ Xoa tộc Đại Thừa lúc còn ở Hợp Thể kỳ đã là một nhân vật kinh khủng đến cực điểm. Người như vậy ở Tiên giới cũng hiếm thấy, hiện tại tiến giai Đại Thừa, còn một hơi giết chết Đại Thừa ba tộc kia, đối đầu với Linh tộc chúng ta chỉ là sớm hay muộn mà thôi!”

“Chúng ta nên đi gặp hắn, thương nghị ra một chương trình, nếu thật muốn đánh một trận, chúng ta cũng không cần sợ

hắn!” Đồng Khổng màu vàng nói ra, tiếng nói giống hệt Linh Vương.

“Ừm, trừ phi trên đời này có Chân Tiên hạ giới, nếu không chúng ta đích thật không cần e ngại bất cứ kẻ nào, coi như là Chân Tiên đến đây, hắc hắc...”

Hào quang lóe lên, sau đó lỗ nhỏ màu vàng kim lóe lên rồi chui vào trong cơ thể Linh Vương. Trong nháy mắt này, thân hình Linh Vương run lên, không gian chung quanh lập tức run rẩy kịch liệt, dường như không thể chịu đựng nổi cỗ lực lượng này.

Ngay sau đó, tòa băng tháp cao trăm trượng cũng hóa thành một đạo lưu quang chui vào trong cơ thể Linh Vương, thân hình Linh Vương lóe lên, lập tức biến mất ở chỗ này.

Diệp Trường Sinh ở Linh Hoàng thành không bao lâu, bỗng nhiên nhận được tin tức từ Thiên Uyên Thành, nói cho hắn biết Linh Vương của Linh tộc tìm tới cửa, muốn gặp hắn một lần.

“Linh Vương? Lúc này tới gặp ta là vì chuyện hai tộc Nhân Yêu khuếch trương không?” Diệp Trường Sinh nhẹ giọng tự hỏi một câu.

Sau khi suy nghĩ một chút, hắn lập tức lên đường tới Thiên Uyên Thành, chuẩn bị gặp mặt vị Đại Thừa mà mình ẩn giấu sâu nhất này ở Linh giới.

Nghĩ lại, Linh Vương xuất hiện lần này, hắn là nguyên vẹn thể rồi?

Diệp Trường Sinh trong lòng nghĩ như vậy, thân hình nhanh chóng chớp động, rời khỏi Linh Hoàng thành.

Trong một ngọn núi hoang bên ngoài Thiên Uyên Thành, Linh Vương khoanh tay đứng yên lặng chờ đợi.

Thiên Uyên Thành bên kia chung quy vẫn không dám để hắn tiến vào trong lãnh địa của hai tộc, mà Linh Vương cũng không có ý kiến gì, ngay bên ngoài thành này chờ đợi Diệp Trường Sinh đến.

Hắn chờ không bao lâu, bỗng nhiên cảm giác được một đạo khí tức to lớn xuất hiện ở trong thành Thiên Uyên.

“Xem ra vị Diệp đạo hữu kia, cổ khí tức này thật đúng là... Thực lực người này quả nhiên không thể khinh thường, Nhân tộc đồn đãi hắc giết thất thủ kiêu, xem ra rất có thể là thật!”

Trong lòng Linh Vương thầm nghĩ, trong lúc nhất thời, thần sắc của hắc ngưng trọng hơn rất nhiều.

Quang mang lóe lên, một đạo thân ảnh xuất hiện trước mặt, nhanh chóng hóa thành một đạo lưu quang, vọt tới phía hắc.

“Ầm!”

Toàn thân bóng người này bộc phát ra hào quang sáng chói, nhanh chóng đụng tới, lập tức một cỗ ba động kinh khủng khuếch tán ra bốn phía.

Linh Vương không chút kinh hoảng, đồng dạng toàn thân bộc phát ra một cỗ khí thế kinh khủng, hai đạo thân ảnh tấn công nhau, trong chớp mắt không gian chung quanh vỡ vụn, từng vết nứt không gian lan tràn ra bốn phía.

Ở trong thành Thiên Uyên, đám tu sĩ hai tộc cảm ứng được hơi thở này, sợ hãi vô cùng.

Bọn họ chưa bao giờ cảm nhận được gợn sóng mạnh mẽ như vậy, phảng phất cho dù chỉ là dư ba nhỏ bé nhất khuếch tán ra, cũng đủ để cho bọn họ tan thành mây khói.

“Nổi rồi?!” Mấy vị trưởng lão Thiên Uyên Thành biết tình hình cụ thể lập tức kinh hãi không thôi, vội vàng bay đến trên tường thành, nhìn về phía xa xa.

Bọn họ chỉ có thể nhìn thấy, chỗ hư không kia sụp đổ một mảnh, bên trong có hai đoàn quang mang va chạm kịch liệt.

Chiến đấu kinh khủng dị thường, nhưng mà tới cũng nhanh, đi cũng nhanh, sau một lát, hai đạo thân ảnh này liền lui lại với nhau.

“Linh Vương đạo hữu quả nhiên như trong truyền thuyết, thâm tàng bất lộ!” Thân hình Diệp Trường Sinh lóe lên, xuất hiện ở phương xa, ngừng chiến đấu, chấp tay nói.

Trải qua một phen giao thủ thăm dò vừa rồi, hắc có thể xác định người đến đích xác là hoàn toàn Linh Vương, hơn nữa hoàn toàn thể lực cũng cường đại kinh người, không kém hơn nhân vật như hắc và Thiên Phượng là bao nhiêu.

“Không nghĩ tới Diệp đạo hữu mới vừa tiến vào Đại Thừa đã có thể có được thực lực như vậy, xem ra chuyện đạo hữu chém giết Thất Thủ Kiều cũng tuyệt không phải tin đồn vô căn cứ!” Trong mắt Linh Vương quỷ dị hiện ra kim quang, đánh giá trên người Diệp Trường Sinh.

“Lại nói tiếp, lão phu còn chưa chúc mừng đạo hữu tiến giai Đại Thừa!” Linh Vương chấp tay, mặt mũi tràn đầy hòa khí nói với Diệp Trường Sinh.

Cứ như hoàn toàn không để ý chuyện Diệp Trường Sinh xuất hiện lúc trước, đột nhiên tập kích hấn.

“Ha ha, Diệp mỗ chẳng qua là may mắn thành công mà thôi, vốn là sau khi tiến giai Đại Thừa, trước tiên đi báỉ phỏng đạo hữu đã, ai ngờ có một số việc trì hoãn, lại để đạo hữu chủ động tìm tới cửa!”

“Lão tiền bối Lao Lao tự mình ra mặt, thật đúng là lỗi của Diệp mỗ!” Diệp Trường Sinh cười ha ha, vẻ mặt áy náy nói.

Khi nói đến ba chữ “Lão tiền bối”, hấn còn có thâm ý liếc nhìn Linh Vương một cái.

Linh Vương hiểu rõ, Diệp Trường Sinh nói ra câu này mang ý nghĩa hấn đã biết mình là một lão quái vật sống trăm vạn năm.

Quả nhiên, trước mặt loại nhân vật này, lai lịch của mình không cách nào giấu diếm triệt để được.

Linh Vương thở dài một tiếng, chậm rãi nói: “Lần trước gặp mặt, ta đã biết Diệp đạo hữu tuyệt không phải là vật trong ao, Diệp đạo hữu thiên tư xuất chúng, quả thật là hiếm thấy trong đời lão phu!”

“Bây giờ Diệp đạo hữu đã là Đại Thừa, Ảnh tộc, Mộc tộc và Dạ Xoa tam tộc đều đã bị ngươi giết, Nhân tộc cũng sắp tiêu diệt ba tộc này. Diệp đạo hữu tiếp theo có phải cũng muốn diệt Linh tộc chúng ta, thống nhất khu vực này hay không?” Hai mắt Linh Vương gắt gao nhìn chằm chằm Diệp Trường Sinh hỏi.

Trên mặt Diệp Trường Sinh lộ ra nụ cười, tinh tế nhìn đối phương vài lần, thông dong nói:

“Kỳ thật ta cũng không có hứng thú lắm với chuyện tộc đàn mở rộng, sự tình cụ thể, đều là bọn Mạc đạo hữu đang làm, ta chỉ thuận tay mà làm thôi!”

“Về phần Linh tộc, lại nói tiếp giữa hai tộc chúng ta cũng không có thâm cừ đại hận gì, Nhân tộc chúng ta trước kia chưa từng chủ động khuếch trương ra ngoài, Linh tộc các ngươi cũng chưa từng chủ động khuếch trương, mặc dù giữa chúng ta cũng có xung đột với nhau, nhưng cũng không có hình thành huyết hải thâm cừ!”

“Hơn nữa, hai tộc chúng ta đều giống nhau, không sai biệt lắm là cùng xuất hiện ở Linh giới!” Diệp Trường Sinh nhẹ răng cười, nói.

Linh Vương nghe nói như thế, ánh mắt chớp động, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Đúng như Diệp Trường Sinh nói, Nhân tộc cùng Linh Tộc gần như đồng thời xuất hiện ở Linh Giới, hơn nữa còn xuất hiện ở mảnh khu vực này.

Hai tộc đều chém giết nhau trên địa bàn của Dạ Xoa, Ảnh tộc, và các tộc khác, cướp lấy một khối không gian sinh tồn.

So với cừ hận giữa các tộc khác, mâu thuẫn giữa hai tộc này chỉ có thể xưng là xung đột nhỏ mà thôi.

“Diệp đạo hữu hôm nay nói ra những lời này, là có ý gì? Lão phu không tin ngươi sẽ bỏ mặc việc phát triển Nhân tộc, nếu lão phu xuất thủ đối phó Đại Thừa Nhân tộc các ngươi, Diệp đạo hữu chẳng lẽ sẽ khoanh tay đứng nhìn sao?” Ánh mắt Linh Vương lóe lên, sau đó hỏi.

Diệp Trường Sinh không trả lời thẳng, mà bỗng nhiên nói:

“Ta nói những lời này, tự nhiên là vì không muốn cùng đạo hữu đánh một trận, tránh để cho người khác chiếm lấy lợi, mà

Linh tộc cùng Nhân tộc tương lai là quan hệ gì, vẫn phải quyết định bởi ý kiến của đạo hữu! “

“Nếu như ngươi muốn khai chiến, vậy Diệp mỗ tự nhiên là muốn phụng bồi. Nếu như ngươi muốn mang theo Linh Tộc rời khỏi mảnh khu vực này một chỗ khác sinh tồn, Diệp mỗ cũng tuyệt không ngăn cản!”

“Đương nhiên, nếu đạo hữu lưu luyến cựa địa, không muốn rời đi, kỳ thật mấy tộc chúng ta cũng không phải không thể cùng tồn tại!”

“Dù sao, Nhân tộc và Yêu tộc chúng ta đều có thể cùng tồn tại, Yêu tộc ăn thịt người, Nhân tộc giết yêu lấy đan, theo lý mà nói hai tộc chúng ta coi như là cừ địch với nhau, nhưng vẫn có thể hài hòa chung sống, giữa Linh tộc và Nhân tộc căn bản không có mâu thuẫn căn bản, chưa bao giờ có đạo lý nhất định phải đánh một trận sinh tử!” Diệp Trường Sinh lúng túng nói.

Hắn ta lập tức giao quyền chủ động cho Linh Vương lựa chọn.

“Thế nào, Diệp đạo hữu muốn cho Linh Tộc của ta giống như Yêu Tộc trở thành phụ thuộc của Nhân tộc sao?” Linh Vương nghe vậy sắc mặt có chút không vui nói.

“Ha ha, đạo hữu nói cái gì vậy? Chỉ là hài hòa chung một chỗ mà thôi!” Diệp Trường Sinh cười tủm tỉm nói.

“Đây cũng không phải là chuyện gì kỳ quái chứ? Linh giới có rất nhiều chủng tộc hài hòa chung sống, như Phi Linh tộc, Thiên Vân mười ba tộc như Lôi Minh đại lục kia, chẳng phải đều là tụ hợp của các chủng tộc sao?”

“Hừ!”

Nghe y nói vậy, Linh Vương hừ lạnh một tiếng.

Phi Linh tộc nói là chủng tộc tụ hợp thể, nhưng không phải còn lấy ít mấy tộc đàn làm chủ sao?

Về phần Thiên Vân Thập Tam tộc kia, có thể bình đẳng ở chung là bởi vì mỗi một tộc đều có tồn tại cấp Đại Thừa, nếu tộc nào quanh năm không có Đại Thừa mà nói, làm sao có thể cùng tồn tại với mấy tộc khác?

Hiện tại thực lực của Linh tộc kém Nhân tộc nhiều như vậy, trong thời gian ngắn có lẽ Linh tộc có thể sống vai đứng cùng

Nhân tộc, nhưng mà một lúc sau, tất nhiên sẽ trở thành kẻ phụ thuộc.

Dù sao, Nhân tộc trước nay không thiếu nhân khẩu, chỉ cần tài nguyên đủ, thực lực bộ tộc này rất nhanh có thể tăng lên rất nhanh. Nếu như xuất hiện liên tiếp mười vị Đại Thừa mà nói, vậy Linh Tộc triệt để hoàn toàn biến thành phụ thuộc rồi!

Mà Linh tộc, Linh Vương trước mắt không thể nhìn thấy Linh tộc có ai có năng lực tiến giai Đại Thừa.

Trên thực tế, Linh tộc đặt chân vào Linh giới từ trăm vạn năm qua, ngoại trừ hấn ra, cũng không ai có thể tiến giai Đại Thừa rồi.

Bộ tộc này hoàn toàn bị hấn đẩy ngược trở lại, nếu không còn hấn, Linh tộc sẽ lập tức biến mất trong dòng sông lịch sử.

Diệp Trường Sinh đề xuất để Linh tộc và Nhân tộc hài hòa chung sống, đơn giản chính là thay đổi phương thức hòa bình đi thôn tính Linh tộc mà thôi, tương lai không chừng Linh tộc sẽ trở thành Linh nô cho Nhân tộc, giống như ở Tiên giới vậy.

Mà loại chuyện này, Linh Vương tuyệt đối không cho phép xuất hiện, chính hấn chính là xuất thân Linh nô, thật vất vả mới đạt được tự do, làm sao có thể tiếp nhận tái diễn loại vận mệnh này một lần nữa?

“Đơn giản trước mặt đạo hữu chính là ba con đường này mà thôi, làm sao chọn, vẫn phải xem chính đạo hữu người vậy. Diệp mỗ vẫn là câu nói kia, nếu như Linh tộc muốn đánh một trận, tại hạ tuyệt đối phụng bồi!” Diệp Trường Sinh bỗng nhiên tự nhiên nói.

Đối với Linh tộc, cho dù không đứng trên góc độ khuếch trương của Nhân tộc, hấn cũng phải nghĩ biện pháp giải quyết.

Tục ngữ nói, giường bên cạnh, há lại cho phép người khác ngủ?

Lão quái vật như vậy, hoặc là đã chết, hoặc là rời đi, hoặc là trở thành người một nhà, tóm lại Diệp Trường Sinh không yên tâm để cho hấn như vậy không ổn định ở bên cạnh Nhân tộc.

Ngộ nhớ một ngày nào đó hấn không ở đây, Linh Vương bỗng nhiên ra tay với người của hấn, chỉ sợ trong Nhân tộc kia

không ai có thể ngăn cản được hắn.

“Xem ra Diệp đạo hữu đã khẳng khẳng không muốn buông tha cho Linh tộc rồi!” Khuôn mặt của Linh Vương trở nên không chút biểu tình, khiến cho người ta không thể đoán ra tâm tư của hắn là gì.

“Đạo hữu nói gì vậy, Diệp mỗ đã có đủ thành ý, đạo hữu hẳn là còn chưa biết? Trong nhân tộc, gần đây lại có một vị đạo hữu tiến giai Đại Thừa!”

“Hơn nữa, bên cạnh Diệp mỗ cũng có một con Thiên Phượng, chính là vị Thiên Phượng mà trăm vạn năm trước lưu lại Nam Cấn đại sa mạc!”

“Nếu Diệp mỗ thật sự không muốn buông tha Linh tộc, muốn ta cùng con kia Thiên Phượng liên thủ, sợ rằng vẫn có nắm chắc giết chết đạo hữu!”

“Mặc dù đạo hữu đến từ Tiên Giới, át chủ bài đông đảo, chúng ta không giết được ngươi, nhưng cũng đủ để ngăn cản ngươi, để mấy vị đạo hữu còn lại tiêu diệt Linh Tộc!” Diệp Trường Sinh thản nhiên nói.

Mà vừa nghe xong câu nói cuối cùng kia, Linh Vương lập tức liền biến sắc, toàn thân bỗng nhiên bộc phát ra một cỗ khí tức kinh khủng.

“Ngươi vậy mà biết ta đến từ Tiên giới? Ngươi rốt cuộc là ai? Hẳn là người thật sự đến từ Thượng giới như lời đồn đãi, là tiên nhân Tuyên Cơ?”

Trong đôi mắt của linh vương hiện lên sát ý kinh khủng, dáng vẻ vô cùng kích động.

Thân là linh nô Tiên giới phản bội trốn thoát, không hề nghi ngờ, thứ hắn e ngại nhất cũng là tiên nhân mà hắn căm hận nhất.

Một khi bị những người này phát hiện thì rất có thể sẽ bắt nó lại lần nữa, khiến cho nó một lần nữa trở lại quá khứ cuộc sống không ánh mặt trời kia.

Một khi đã ném trái tư vị tù điều trong lòng, tuyệt đối sẽ không trở về lại trạng thái tự do nữa.

“Ha ha, Linh Vương huynh cần gì phải kích động, không nghĩ tới Diệp mỗ thuận miệng đoán mò, lại thật sự đoán ra lai lịch đạo hữu!”

“Với thực lực của đạo hữu, nếu không phải đến từ Tiên Giới, Diệp mỗ thật sự không nghĩ ra còn nơi nào có thể nuôi dưỡng được người!” Diệp Trường Sinh cười ha ha nói.

“Về phần Diệp mỗ có phải là trích tiên nhân hay không, hắc hắc, có thể nói rõ cho đạo hữu, không phải, bất quá Diệp mỗ cũng là biết rõ một nơi nào đó ở Linh giới là tồn tại hạ giới hàng thật giá thật, đạo hữu cũng nên cẩn thận!” Diệp Trường Sinh nói ra đầy thâm ý.

Linh Vương nghe nói thế, mặt biến sắc mấy lần, tâm tình bất định.

Đồng thời, khí tức khủng bố trên người hắn bộc phát ra cũng lập tức tiêu tán, cả người một lần nữa trở nên yên tĩnh.

“Không nghĩ tới lão phu vẫn xem thường Diệp đạo hữu, xem ra người còn biết nhiều bí mật hơn xa so với tưởng tượng của ta!” Sắc mặt Linh Vương thay đổi vài lần, sau đó chậm rãi nói.

“Ha ha, vậy bây giờ đạo hữu có dự định gì?” Diệp Trường Sinh lại nói về quan hệ giữa hai tộc.

“Nếu đạo hữu lo lắng Nhân tộc nô dịch Linh tộc, cứ yên tâm đi. Đợi sau khi Diệp mỗ phi thăng lên, trong Nhân tộc này, còn có ai có thể ngăn chặn đạo hữu nữa sao? Bản thân đạo hữu chắc sẽ mãi mãi không phi thăng Tiên giới nhỉ?” Diệp Trường Sinh tiếp tục gạt bỏ nghi ngờ của đối phương.

“Nếu có thể, lão phu cũng không muốn đơn giản khai chiến. Đã như vậy, chúng ta vẫn có không gian thương nghị nhất định!”

“Về phần đề nghị chung sống hoà bình của đạo hữu, hãy để cho lão phu suy nghĩ một chút, tin tưởng không lâu sau sẽ cho đạo hữu một câu trả lời thuyết phục!” Linh Vương sau khi suy nghĩ một chút, bỗng nhiên nói như vậy.

“Tốt, vậy ta cũng chờ mong Linh Vương huynh trả lời rồi. Không bao lâu nữa, Nhân tộc sẽ tổ chức điển lễ Đại Thừa cho Diệp mỗ, hi vọng đến lúc đó có thể gặp được Linh Vương huynh!” Diệp Trường Sinh cười ha ha một tiếng, nói ra.

Linh Vương nghe vậy nhìn hấn một cái thật sâu, gật đầu nói: “Đến lúc đó nhất định lão phu ra sân. Diệp đạo hữu, cáo từ trước!”

Nói xong, hai tay gã ôm quyền, chấp tay sau lưng bay khỏi nơi đây.

“Ha ha, lão quái vật này thật đúng là sâu không lường được, tuy nhiên lời kéo hấn lại đây, tóm lại cũng không có chỗ xấu gì!” Diệp Trường Sinh nhìn bóng dáng Linh Vương biến mất, âm thầm thầm nghĩ.

Chỉ cần buộc chặn linh tộc và nhân tộc lên chiến xa này thì cơ bản có thể bảo đảm phe mình có một vị cao thủ tuyệt đỉnh có thể tọa trấn nhiều năm.

Dù sao thì dân cư của Linh tộc cũng chỉ có ngàn ấy, dù thế nào cũng không thể phát triển được, tương lai căn bản sẽ không tạo thành uy hiếp gì.

Mà Linh Vương này cũng không phải hạng người thích đùa giỡn quyền mưu, lão già này chỉ muốn lẫn lộn ở Linh giới.

Diệp Trường Sinh xem ra, giao hảo với Linh Vương là một mối làm ăn có thể kiếm được không lỗ. Hấn không phải là loại người có sở thích sạch sẽ của chủng tộc, lại gia nhập vào trận doanh Nhân tộc, cũng không có ý bài xích gì.

Đợi sau khi Linh Vương rời đi, Diệp Trường Sinh cũng trở về Thiên Uyên Thành, cùng bọn Kim Việt thiền sư nói chuyện vài câu, sau đó liền trở lại Linh Hoàng Thành.

Nhân tộc bên này đang chuẩn bị tổ chức Đại Thừa điển.

Bất quá, vốn điển lễ Đại Thừa này là một mình hấn tổ chức, nhưng hiện tại Linh Hoàng cũng đã thành Đại Thừa, khả năng hai người điển lễ sẽ cùng tổ chức.

Lễ khai giảng của hai người sẽ tổ chức sau khi đại quân hai tộc Nhân Yêu chiến thắng trở về, đến lúc đó bốn vị Đại Thừa Nhân Yêu hai tộc ra sân, còn mời lượng lớn tu sĩ dị tộc đến đây xem lễ, không thể nghi ngờ đây chính là một cuộc thịnh hội.

Thời gian trôi qua từng ngày, bất tri bất giác, mấy chục năm thoáng cái đã trôi qua.

Trong mấy chục năm này, hai tộc Nhân Yêu hầu như biến thành một loại tốc độ thay đổi của nhật nguyệt. Loại biến hóa này đã vượt qua tổng hòa của mấy chục vạn năm qua.

Ba đại tộc đàn triệt để bị đánh tan tác, tộc địa của bọn họ bị thâm tóm, chỉ còn lại có một Linh Tộc lẻ loi trợ trợ bị bao vây.

Lãnh địa nhân tộc thoáng cái khuếch trương gấp mấy lần, vốn tiền tuyến là Thiên Uyên Thành, đột nhiên biến thành một trạm trung chuyển.

Theo phạm vi thể lực khuếch trương, lượng lớn tài nguyên nhanh chóng tràn vào trong hai tộc, dưới những tài nguyên này chồng chất, một nhóm lớn tu sĩ nhanh chóng đột phá cảnh giới vốn có của mình.

Thực lực tổng thể hai tộc trực tiếp phát sinh một cái nhảy vọt, lại không đề cập tới những tu sĩ cấp thấp xuất hiện bao nhiêu, vền vền trong thời gian mấy chục năm, liền có ba người tiền giai nhanh chóng.

Mà phóng tầm mắt nhìn phạm nhân, lại càng có không ít đỉnh giai luyện thể sĩ sau khi nhận được tài nguyên trong Man Hoang, thành công chuyển hóa thành tu sĩ.

Trong Nhân tộc, trong lúc nhất thời từ trên xuống dưới là tu sĩ Hợp Thể Kỳ đến người bình thường, không ai không ngâm tụng tên tuổi Diệp Trường Sinh, vô số người trực tiếp quỳ lạy hắn.

Thậm chí Diệp Trường Sinh còn mơ hồ cảm nhận được sự quanh quẩn của tín ngưỡng chi lực, nếu hắn nắm giữ phương pháp tu hành Địa Tiên kia ở Tiên giới, có lẽ cũng có thể tạo ra một vị thần linh.

Trong bầu không khí cúng bái của toàn tộc, tổ chức một buổi lễ Đại Thừa dành riêng cho Diệp Trường Sinh và Linh Hoàng.

Tin tức này, không chỉ nhanh chóng khuếch tán trong Nhân tộc, càng truyền khắp các tộc quần chung quanh, một ít tộc quần, đại tộc Tây Bắc, Tây Bắc của Phong Nguyên Đại Lục, nghe nói chuyện của Diệp Trường Sinh Đại Thừa.

Không nghi ngờ gì nữa, Nhân tộc khuếch trương, các loại uy danh liên quan đến Diệp Trường Sinh đã truyền vào trong tai bọn họ.

Đối với sự tình chém giết Thất Thủ Kiều huyền huyền này, đại đa số tộc đàn vừa nghe được tin tức này, trên cơ bản đều là thái độ nửa tin nửa ngờ.

Không tin, nhưng cũng không có hoàn toàn hoài nghi, mà là ôm tâm thái thăm dò, nhao nhao phái người đến Nhân tộc xem lễ, muốn nhìn xem vị này Nhân tộc tân tân cấp Đại Thừa đến tột cùng thực lực thế nào.

Những tộc này cũng là khá coi trọng Nhân tộc lần này Đại Thừa điển lễ, nhao nhao phái ra nhân vật đủ phần.

Một ít tộc đàn gần ranh giới Nhân tộc hiện tại, Đại Thừa trong tộc trực tiếp xuất động, tâm tình nặng nề muốn tìm hiểu một chút tình huống cụ thể của khu vực hàng xóm này.

Mặc kệ Diệp Trường Sinh truyền chiến lực cực kỳ thần kỳ kia có phải thật hay không, Nhân tộc lập tức xuất hiện hai vị Đại Thừa, nhảy một cái trở thành thế lực trung đẳng, tóm lại là một chuyện đáng được coi trọng.

Tộc đàn trên Phong Nguyên đại lục lấy được mặt bàn kỳ thật cũng chỉ sáu bảy mươi nhà mà thôi, trong đó đại tộc có hơn mười gia tộc, tộc trung đẳng hơn hai mươi nhà.

Số lượng tộc đàn trung đẳng cũng không nhiều, bất kỳ một bộ tộc nào nhảy lên đến cấp độ này, đều đủ để hấp dẫn ánh mắt toàn thể Phong Nguyên đại lục chú ý.

Tu tộc, Cô Lê tộc, Trường Nguyên tộc, cùng các đại tộc khác nhao nhao phái sứ giả ra, buổi lễ Đại Thừa này lập tức biến thành một đại hội ngoại giao.

Mà ở bên trong Nhân tộc, càng bởi vì buổi lễ này mà trở nên phi thường náo nhiệt, cho dù là những người đã tu mấy trăm năm, hơn một ngàn năm, cũng nhao nhao ngồi không yên, tất cả đều xuất quan chuẩn bị đến quan sát buổi lễ này.

Bởi vì dựa theo lệ cũ, phạm là tu sĩ Đại Thừa mới tiến vào, đều sẽ công khai giải thích một phen về những kinh nghiệm cùng kinh nghiệm trong quá khứ khi tu hành.

Đối với những người chuẩn bị trùng kích bình cảnh, hoặc kẹt tại trên bình cảnh nhiều năm mà nói, đây là một cơ hội khó có đến cực điểm.

Bọn họ tự nhiên sẽ không dễ dàng buông tha, nói không chừng sau khi nghe được một phen giảng giải về Đại Thừa mới, liền có thể bỗng nhiên quán thông sở học của chính mình, dễ dàng phá tan bình cảnh.

Trước đây cũng không phải chưa từng xảy ra chuyện này!

Vì thế, ngay tại loại này trong ngoài đều vô cùng chú ý bầu không khí, tràng đại Thừa điển này tổ chức!

Từ vài chục năm trước, khi truyền ra tin muốn tổ chức diên lễ cho Diệp Trường Sinh và Linh Hoàng ở Linh Hoàng thành, Linh Hoàng thành liền náo nhiệt hẳn lên, vô số tu sĩ hai tộc Nhân Yêu chen chúc nhau tiến vào.

Trong khoảng thời gian ban đầu, hầu như mỗi một ngày đều có mấy chục vạn người tràn vào trong Linh Hoàng thành, cũng không lâu lắm đã chen chúc đến một tòa Linh Hoàng thành lớn như vậy đầy ắp rồi.

Số lượng người đang chạy đến phía sau cơ hồ không còn chỗ đặt chân, số lượng tu sĩ trong Linh Hoàng thành lập tức tăng vọt gấp mười lần.

Nhiều người như vậy, nhưng vận chuyển bình thường của Linh Hoàng thành lại sinh ra ảnh hưởng nhất định, đối mặt với tình cảnh như thế, Linh Hoàng thành không thể không lần lượt đề cao cảnh cửa vào thành, đề cao cảnh cửa ở trong thành.

Như thế mới vừa rồi khiến cho một bộ phận tu sĩ không thể không rời đi, không thể nghi ngờ bọn họ phần lớn là những người không có linh thạch trên người.

Nhưng những người này cùng với những người bên ngoài không có cách nào tiến vào mà lại không cam lòng bỏ qua buổi lễ này, nhao nhao tụ tập tại một nơi cách Linh Hoàng thành.

Trong lúc nhất thời, chung quanh sơn mạch, trong bãi cỏ, đầy người, có tu sĩ, tự nhiên sẽ sinh ra các loại giao dịch hội, cái này đại khái là một quy luật vĩnh hằng bất biến của tu tiên giới.

Trong mỗi một giai tầng tu sĩ khác nhau, những người đó mạch thông đều đang lợi dụng chút nhân mạch tài nguyên ấy của mình nhanh chóng biến hiện, ở trong giao dịch hội lần lượt mưu cầu chỗ tốt nhất định cho mình.

Dưới sự thôi động của những người này, vô số tài nguyên bắt đầu lưu thông trong ngoài Linh Hoàng thành, mà Linh Hoàng thành mình cũng không cam chịu yếu thế, tự mình tổ chức một

lượng lớn hội đấu giá, cơ hồ cách mỗi ba ngày sẽ có một cuộc đấu giá cỡ lớn, có thể hấp dẫn tu sĩ Hợp Thể kỳ tới mở đầu.

Ở trên những hội đấu giá này, vô số nhân yêu trong hai tộc trước kia, tài nguyên vô cùng trân quý không ngừng phóng xuất ra.

Cái gì mà tài nguyên có thể luyện chế linh bảo, thông thiên linh bảo, cái gì có thể phụ trợ tu sĩ tiến giai hợp thể, đan dược tinh tiến tu vi Hợp Thể kỳ chứ.

Những thứ này trước kia trong hai tộc Nhân Yêu là tuyệt đối lũng đoạn tài nguyên, căn bản không thể nhìn thấy trên thị trường, đại bộ phận tu sĩ Hợp Thể kỳ đều không có cơ hội đi hưởng dụng.

Nhưng bây giờ, lại xuất hiện rất nhiều ở trong hai tộc, chỉ cần có thể xuất ra linh thạch, đều có thể đấu giá.

Mà vừa lúc, trong quá trình cắn nuốt ba tộc Mộc Tộc, số lượng lớn linh thạch trên tay tu sĩ hai tộc, cho nên bọn họ không thiếu linh thạch chút nào.

Trong lúc nhất thời, những vật này nhao nhao bị đánh ra giá trên trời.

Có thể dự liệu được, sau khi đạt được những tài nguyên này, chỉ sợ không qua bao nhiêu năm, trong hai tộc lại sẽ có không ít tu sĩ Hợp Thể kỳ tới.

Những tài nguyên này chảy ra từ trong Linh Hoàng thành, không hề nghi ngờ đều là từ trên tay Diệp Trường Sinh thả ra.

Đối với người khác mà nói, những thứ này đều là chí bảo vô cùng trân quý, nhưng đối với hắn mà nói, cũng chỉ tương đương với việc thanh lý một lần hỗn tạp vật trong vòng tay trữ vật mà thôi.

Lúc trước giao dịch với đám Dị tộc, cùng với giết những Đại Thừa kia, lấy được không ít đan dược cấp bậc Hợp Thể, lần này Diệp Trường Sinh một hơi bán sạch tất cả ra ngoài.

Đối với người khác mà nói, đây là thứ trân quý khó có thể tưởng tượng được, nhưng đối với hắn mà nói, phẩm chất những đan dược này tương đối thấp, căn bản không dùng được.

Hắn cho rằng người bên cạnh mình đều dùng đan phương luyện chế từ đan phương trên Kim Từ Ngọc Thư kia, loại đan dược mà đại tông môn tiên giới sử dụng này, không cần phải nói, so với đan dược hạ giới này thì không biết mạnh mẽ đến đâu.

Trên thực tế, trên tay Diệp Trường Sinh còn nắm giữ một số thứ có thể phụ trợ tiến giai Đại Thừa, ví dụ như Thái Diệu Linh Đan ngâm Tẩy Linh Trì cực kỳ trọng yếu kia, bất quá hắn cũng không vội vã thả ra.

Hắn dự định đợi sau khi mình tổ chức diễn lễ Đại Thừa, chuyên môn xây dựng một đạo tràng cho mình, sau đó như Nhân Giới thành lập một tổ chức thương nghiệp, dùng những thứ này phụ trợ tiến giai Đại Thừa để vang danh tiếng của tổ chức thương nghiệp này.

Linh Hoàng thành tuy không tồi, nhưng Diệp Trường Sinh cũng không định ở lại chỗ này quá lâu, hắn phải có cơ nghiệp của riêng mình để an bài người bên cạnh.

Từ Nhân giới Trường Sinh Minh mang tới nhiều người như vậy, không thể để cho những người này không có việc gì làm, toàn bộ là nhờ hắn đi cung cấp nuôi dưỡng, để bọn họ có chính sự đi làm.

Mà điều bọn họ đặc ý nhất không thể nghi ngờ chính là tổ chức tổ chức tổ chức tổ chức buôn bán này.

Đương nhiên, loại chuyện này đối với Diệp Trường Sinh mà nói, cũng chỉ là thuận tay mà thôi, bất luận là thành lập làm ăn, hay là tổ chức hội đấu giá, đều không có khả năng làm cho hắn tiêu hao tâm tư nhiều.

Chỉ cần một câu nói của hắn tiếp, những chuyện này sẽ lập tức có người xử lý tốt, đây là thực lực hắn bây giờ đã có được địa vị.

Cứ như vậy, tại trong ánh mắt của vạn người, một ngày nọ trên đỉnh Thiên Linh Thánh Thụ của Linh Hoàng thành đột nhiên vang lên từng đợt tiếng chuông.

Tiếng chuông réo rất du dương, vang vọng trong phương viên mấy trăm vạn dặm, mỗi một tu sĩ đều có thể nghe được rõ ràng rành mạch.

Nghe thấy tiếng chuông này, các tu sĩ hai tộc nhao nhao từ chỗ ở đi ra, trên mặt mỗi người đều mang theo vẻ mặt mừng rỡ như điên, nhanh chóng bay tới hướng hội trường lễ kia.

“Bắt đầu rồi!” Đứng ở một chỗ trên Thiên Linh Thánh Thụ, Hàn Lập nhìn phong cảnh, thì thào nói nhỏ một tiếng, ánh mắt phức tạp đến cực điểm.

“Hai người các ngươi ở lại trong thành không được chạy loạn, vì sư muốn tham gia đại điển lễ của Diệp tiên bối!” Hàn Lập nói với hai gã đệ tử phía sau.

Hôm nay đã là tu sĩ Kết Đan Kỳ Hải Đại Thiểu cùng Khí Linh Tử nghe vậy vội vàng cung kính hành lễ, đáp ứng.

Khuôn mặt Hải Đại Thiểu hưng phấn và hâm mộ nói: “Sư tôn, vị đồng môn ngày trước của ngài cũng quá phong quang rồi. Từ khi nào sư tôn ngài cũng tổ chức một lần lễ vật Đại Thừa như vậy, trong lòng đồ nhi không tiếc nuối!”

“Nói nhăng nói cuội gì đó? Thay vì nghĩ đến việc ta tiến giai Đại Thừa, chẳng bằng ngươi tăng nhanh tu vi của mình, so với sư huynh Khí Linh Tử của ngươi, ngươi còn kém xa lắm!” Sắc mặt Hàn Lập nghiêm khắc, khiển trách.

Hiện tại hắn bắt quá chỉ Hợp Thể sơ kỳ, còn cách cảnh giới Đại Thừa xa xa không có hạn, nào dám nghĩ nhiều như vậy.

Đời này có thể tiến giai Đại Thừa hay không, Hàn Lập cũng không nắm chắc, nào dám mơ tưởng xa vời!

Hải Đại thiểu gia nghe thế, sắc mặt cứng đờ, lập tức có chút lúng túng.

Hắn là một người bại hoại, tu hành không công dụng như Khí Linh Tử, tu vi tiến triển tự nhiên chậm hơn rất nhiều.

Hôm nay bị Hàn Lập răn dạy như vậy, đương nhiên cũng có chút xấu hổ.

“Hôm nay có không ít cường giả dị tộc đến đây, tồn tại Đại Thừa cũng không phải là ít, các ngươi nhất định phải ngoan ngoãn đợi ở chỗ này, không được đi lại!”

“Nếu không, bị dị tộc Đại Thừa nào đó phát hiện ra ẩn linh căn của ngươi, vậy chớ trách vì sư bất lực!” Hàn Lập thần sắc âm trầm nói với Hải Đại Thiểu.

Linh căn của đệ tử này của hắc, đối với hắc mà nói thực sự là một cái mầm họa, trong lòng hắc đều có chút hối hận thu nhận đồ đệ này.

Nhưng nếu đã nhận, vậy Hàn Lập sẽ không dễ dàng buông tha cho đệ tử của mình, hắc chỉ có thể để tâm nhiều hơn.

Vốn dĩ hắc hoàn toàn không muốn mang Hải đại thiếu tới đây, dù sao hiện tại nơi này có không biết bao nhiêu cường giả dị tộc, chỉ cần có người gặp mặt Hải thiếu gia, chắc chắn sẽ phát hiện ra vấn đề về linh căn của gã.

Nhưng mà, trước đó vài năm, khi tên đồ đệ không quan tâm này uống rượu khoác lác với người ta, một khi không cẩn thận đã nói ra linh căn của mình cho hắc nghe.

Do vậy, tuy Hàn Lập đã âm thầm không chế, nhưng tin tức cũng lộ ra ngoài, trong hai tộc Nhân Yêu đã từng tiếp xúc với hắc không ít tồn tại hợp thể ngoài sáng trong tối, muốn thương lượng với hắc một chút, mượn đệ tử của hắc.

Cũng may hắc và Diệp Trường Sinh có một chút quan hệ như vậy, lại có một vị sư tôn Đại Thừa trong truyền thuyết, điều này khiến cho những người này có kiêng kị, không dám cướp đoạt, chỉ có thể tới thương lượng với hắc.

Mặc dù hắc không cho mượn, những người này cũng chỉ có thể nói lời hảo ngôn cáo lui, tuyệt không dám lộ ra chút bất mãn nào.

Nhưng Hàn Lập biết, tâm tư của những người này tuyệt đối không có khả năng bị đoạn tuyệt, trước mặt loại sự tình mê người như thiên kiếp này, không người nào có thể ngăn được tham niệm trong lòng.

Nếu như hắc đem Hải đại thiếu lưu lại bên ngoài dự lễ một mình, không chừng sau khi chờ hắc trở về, vị đệ tử này của mình cũng không còn nữa!

So sánh thì Linh Hoàng thành mà có Diệp Trường Sinh tọa trấn có lẽ sẽ an toàn hơn một chút, vì vậy Hàn Lập mới dẫn hai vị đệ tử tới đây.

Nhưng mà, giờ phút này hắc phải cẩn thận giao phó Hải Đại Thiếu một chút. Tiểu tử này quả thực không khiến cho người

ta bớt lo, lúc nào có thể cùng sư huynh Khí Linh Tử hấn như vậy ôn trọng thì tốt rồi.

“Đệ tử đã biết!” Hải Đại Thiếu nhìn thấy vẻ mặt âm trầm của Hàn Lập, trong lòng rung mình, vội vàng nói.

“Hừ, đã biết? Tốt nhất người nên biết, nếu không hậu quả không cần ta nói người cũng rõ!”

“Khí Linh Tử, coi trọng sư đệ người, đừng để cho hắn chạy loạn!” Hàn Lập mặt âm trầm, dường như không yên lòng, quay sang nói với Khí Linh Tử.

Khí Linh Tử vội vàng hành lễ, cung kính nói: “Sư tôn xin yên tâm, đệ tử nhất định coi trọng sư đệ, không để cho sư tôn thêm phiền toái!”

“Có lời này của người, vì sư yên tâm rồi, ta tham gia điển lễ!” Hàn Lập thần sắc hòa hoãn gật đầu, thân hình chợt lóe lên biến mất không thấy.

.....

Đại Thừa thánh lễ cử hành trên một đoạn cành cây của Thiên Linh Thánh Thụ, nơi này đã bị trang trí thành một quảng trường khổng lồ, trên quảng trường đặt mảng lớn bồ đoàn.

Sau khi tiếng chuông vang lên, từng vị tu sĩ dưới sự hướng dẫn của người hầu ở Linh Hoàng thành, tiến nhập quảng trường này, y theo an bài ngồi ở chỗ ngồi của mình.

Những người này một khi đã ngồi xuống thì không dám nhiều lời nữa, trong mắt tràn đầy chờ mong nhìn đài cao trước mặt, chờ đợi hai vị vai chính ngày hôm nay đến.

Hiển nhiên, cũng không phải ai cũng có thể tiến vào trong quảng trường này. Ở khoảng cách gần đại điển lễ có thể tham gia, quảng trường rất lớn, nhưng phía trên lại chỉ thiết trí gần mười vạn chỗ ngồi, có thể đạt được một chỗ tất nhiên là rất ít người.

Ở bên ngoài, số lượng tu sĩ tới đây đâu chỉ ngàn vạn, phần lớn mọi người chỉ có thể ở bên ngoài lắng nghe tiên âm.

Trên cây Thiên Linh Thánh, dọc theo từng cành cây, mở ra một con đường nối thẳng lên quảng trường, trên con đường

này có mấy vạn vệ sĩ Thiên Linh Cảnh mặc áo giáp tinh nhuệ đứng thủ vệ.

Thấy cỡ lực lượng cường đại này, không ít tu sĩ lần đầu tiên tới đây đều rùng mình.

Nhất là những tu sĩ dị tộc kia, đến từ đại tộc còn đỡ, những tiểu tộc kia vừa đánh giá tu vi những vệ sĩ này, vừa âm thầm kinh hãi vì thực lực nhân tộc.

Tựa hồ, cho dù không tính Diệp Trường Sinh cùng Thiên Diệu Linh Hoàng hai vị này vừa thành Đại Thừa, thực lực nhân tộc cũng không thể khinh thường, điểm này từ trên tu vi những vệ sĩ này rất dễ dàng nhìn ra.

Mấy vạn giáp sĩ này tu vi thấp nhất đều là Nguyên Anh, trong đó hóa thân, luyện hư cấp bất phàm, đây là một lực lượng vô cùng cường đại.

Mặc dù trong mắt mỗi vị sứ giả dị tộc này, tu vi đều không đáng nhắc tới, nhưng khi những người này có đủ số lượng, bọn hắn cũng phải thận trọng lên, bởi vì điều này đại biểu cho một loại tiềm lực.

Một vạn tu sĩ Nguyên Anh một khi cho bọn hắn đủ nhiều tài nguyên, sẽ có bao nhiêu người có thể tiến giai Hóa Thân, tiến giai Luyện Hư, thậm chí là... tiến giai hợp thể?

Nhân tộc mặc dù chỉ là một tộc nhỏ, nhưng số lượng dân cư khổng lồ cũng đứng đầu trên đại lục Phong Nguyên, đây thật đúng là một tiềm lực cực lớn.

Từng nhóm người tham gia khánh điển dừng mãnh tiến vào quảng trường, những bộ đoàn trống rỗng trên quảng trường dần dần lấp đầy, mọi người vô luận tu vi cao thấp, thần sắc nghiêm túc ngồi ngay ngắn, ánh mắt nóng bỏng chờ đợi người xuất hiện trên đài cao kia.

Thân phận bọn họ không giống nhau, có tu sĩ nổi danh hai tộc Nhân Yêu, có các đại thể đại biểu cho các thế lực trong hai tộc, còn có hình thái thiên kì bách quái, là đại biểu các tộc từ Thiên Uyên Thành đến Phong Nguyên đại lục.

Sau khi tiếng chuông vang lên, đã qua một canh giờ, tất cả mọi người đều ngồi xuống. Trên quảng trường lúc này đã không

còn chỗ ngồi, bảy vầng mặt trời trên bầu trời đồng thời xuất hiện, treo ở trên bầu trời, đã đến buổi trưa.

“Giờ đã đến, Khánh Điện bắt đầu!”

Không gian ba động cùng một chỗ, một đạo thân ảnh uyển chuyển xuất hiện ở trên đài cao đầu quảng trường, thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng hướng bốn phương tám hướng lan tràn đi.

Nhìn thấy người chủ trì Khánh Điện là nàng, trong mắt rất nhiều người trong Nhân tộc hiện lên vẻ khác lạ. Vị nữ tử trước mắt này chính là thủ hạ đắc lực nhất Thiên Diệu Linh Hoàng ngày xưa - Thiên Linh Tiên Tử Liễu Thanh.

Có lời đồn nói nàng sẽ là người cạnh tranh mạnh mẽ nhất trong Linh Hoàng đời tiếp theo, hiện tại nàng ra sân chủ trì nghi thức này, tựa hồ xác thực từ một mức độ nào đó của lời đồn này.

Sau khi Thiên Linh Tiên Tử nói xong, tiếng chuông du dương lại lần nữa vang lên, vang vọng giữa đất trời. Trong lúc nhất thời, vô số hào quang năm màu chớp động trên đài cao quảng trường, giống như suối phun phun trào ra.

Trong suối phun năm màu, bỗng nhiên có từng đoá từng đoá hoa sen ngưng tụ ra, trong nháy mắt giữa thiên địa tiên âm trập trập, dị hương dựng lên.

Một trận gió nhẹ nhộn nhạo thổi ra, thổi khắp cả quảng trường, khiến cho mỗi một người bị gió nhẹ phát đến đều thần thanh khí爽, tinh thần chấn động.

Theo từng cơn gió nhẹ dập dờn, từng đoá hoa sen năm màu xuất hiện trên đài cao trên quảng trường đầu tiên đột nhiên vỡ vụn, vô số cánh hoa theo gió nhẹ phiêu tán ra, tung bay khắp bầu trời quảng trường, phảng phất như có thiên nữ tán hoa vậy.

Những cánh hoa này bay lả tả rơi xuống người mỗi một tu sĩ ở đây, sau khi lóe lên một cái liền chui vào trong cơ thể hắn, chỉ một thoáng những người này liền cảm nhận được một cỗ thiên địa nguyên lực cực kỳ tinh thuần tràn vào trong cơ thể mình.

Những người bị nhốt tại bình cảnh này đã lâu, vậy mà trong lúc nhất thời bình cảnh bắt đầu rục rịch, có một loại dấu hiệu sắp đột phá.

“Đây là.... linh lực tinh thuần cỡ nào?”

“Đây là thiên địa nguyên lực chí thuần a, tu sĩ Nguyên Anh Hậu Kỳ hít vào một hơi, khả năng tiến giai Hóa Thần sẽ tăng lên rất nhiều!”

Có người kinh hô lên, lập tức mặt lộ vẻ mừng như điên, dốc sức liều mạng há miệng thu nạp những cánh hoa đang phiêu tán trong thiên địa kia.

Trên quảng trường bị trảng tạo hóa nện lên đỉnh đầu quần tu thật sự là mừng rỡ như điên, từng người liều mạng thúc giục công pháp hấp thu, cũng không lâu lắm những cánh hoa rải rác kia liền bị bọn họ hút sạch sẽ.

Chắc là sau khi bọn họ trở về, sợ là sẽ có không ít người có thể trực tiếp đột phá cảnh giới.

Đúng lúc này, vô thanh vô tức xuất hiện hai đóa hoa sen năm màu thật lớn, trên đó có hai bóng người đang ngồi ngay ngắn.

Thân thể nó như ngọn núi sừng sững, khí tức sâu thẳm tựa như hải dương sâu không lường được. Cổ khí thể này bao phủ quảng trường, chỉ một thoáng đã khiến quảng trường này an tĩnh lại.

“Xin chào!”

Thiên Linh Tiên Tử lúc này cất cao giọng nói.

“Chúc mừng Diệp tiên bối tiến giai Đại Thừa, vạn tu Đồng Khánh!”

“Chúc mừng tiên bối Hạ Linh Hoàng tiến giai Đại Thừa, vạn tu đồng ăn mừng!”

.....

Từng tiếng chúc mừng liên miên không dứt, như bài sơn đảo hải vang lên từ trong ra ngoài, vang vọng giữa mảnh thiên địa này.

Đầu tiên là mười vạn người trên quảng trường đồng thời lớn tiếng chúc mừng, rồi sau đó là những người tụ tập trong thành Linh Hoàng cùng nhau chúc mừng, rồi lại là những tu sĩ hai tộc đang tụ tập bên ngoài thành Linh Hoàng, tất cả đều dùng thanh âm vang dội để nói ra sự vui sướng trong lòng.

Nghe từng đạo âm thanh chúc mừng này, quảng trường bên kia, trên một phiến lá cây Thiên Linh Thánh Thụ, trên đỉnh một tòa lầu các nguy nga lộng lẫy, được mời đến đây làm bảy tám vị đại tộc Đại Thừa, không ít người sắc mặt lập tức hơi đổi, âm thầm cảm khái thực lực hai tộc Nhân Yêu này.

“Mạc đạo hữu, Ngao đạo hữu, hai tộc Nhân Yêu các người qua đó ần tàng không ít thực lực a!” Một lão giả sắc mặt đen sì quay đầu nói với Mạc Ly cùng Ngao Khiếu mà bọn hắn phụng bồi trong lâu các.

“Đâu có, hai tộc chúng ta cũng chỉ miễn cưỡng kéo dài hơi tàn trên đại lục mà thôi, nào có che dấu thực lực gì!” Mạc Ly Ly Phong cười cười nói.

Trên thực tế, hai tộc Nhân Yêu trước đó đích xác ần tàng một chút thực lực, nhưng còn không đạt tới tình trạng kinh người như hôm nay.

Sở dĩ hiện tại thực lực tăng vọt không ít, cũng là bởi vì trong mấy chục năm này, số lượng tài nguyên đã tràn vào làm cho không ít người bị vây khốn trên bình cảnh một hơi đột phá mà thôi.

Nhưng ngay cả như vậy, nếu không tính là chiến lực của cao tầng, hai tộc Nhân Yêu là một tộc đàn trung bình, vẫn rất miễn cưỡng.

Ít nhất phải có phát triển mấy ngàn đến hơn một vạn năm nữa, khiến cho số lượng tu sĩ Hợp Thể đạt tới bốn năm trăm ngàn mới có thể ngồi vững vị trí số lượng tộc đàn trung đẳng.

Mà muốn trở thành đại tộc thì phải vượt qua một ngàn tu sĩ Hợp Thể kỳ.

“Trước kia như thế nào rồi, đã không đáng nhắc tới nữa, sau này có Diệp đạo hữu, việc quật khởi của hai tộc các người không thành vấn đề!” Một vị lão giả mặt khô gầy xầu xí cười ha hả nói.

Trong ánh mắt của hắn mang theo một tia thiện ý, chậm rãi nói: “Phi Linh tộc chúng ta, vốn có ý cùng liên minh hai tộc Nhân Yêu, không biết ý tứ Mạc đạo hữu cùng Ngao đạo hữu như thế nào?”

Người vừa nói ra lời này tự nhiên là Phi Linh Tộc Đại Thừa càng ngày càng lớn, hắn tự mình đến Nhân tộc chúc mừng Diệp Trường Sinh.

“Việc này còn phải xem Diệp đạo hữu có ý tứ gì!” Mạc Giản sau khi suy nghĩ một chút, cười ha ha nói.

Ngao Khiếu cũng nhẹ gật đầu, bộ dạng đồng ý.

Nhìn thấy hai vị lão Thừa đều một bộ dáng như thiên lôi sai đầu đánh đó của Diệp Trường Sinh, tâm tình mấy vị Đại Thừa còn lại không khỏi trầm trọng.

Chẳng lẽ quả thật như trong truyền thuyết, vị nhân tộc này mới tiến giai Đại Thừa thực lực siêu phàm thoát tục, chém một đầu thất thủ kiêu?

Nghe Mạc Giản và Ngao Khiếu nói như vậy, Việt Long cũng không cảm thấy kinh ngạc. Hắn cười ha ha, thầm nghĩ với giao tình giữa hắn và Diệp Trường Sinh, đôi phương hắn là sẽ không cự tuyệt chuyện này.

Đợi đến khi sóng triều chúc mừng dần lắng xuống, Linh Hoàng đứng dậy, cười khanh khách nói với mọi người trong quảng trường :

“Cảm tạ chư vị đạo hữu đặc biệt đến đây tham gia đại điển ta cùng Diệp huynh, chư vị không xa vạn dặm đến đây, một đường vất vả, Linh Hoàng thành chúng ta đặc biệt chuẩn bị linh trà cho chư vị một chén, kính xin chư vị nhấm nháp!”

Linh Hoàng nói xong, vỗ tay một cái, lập tức trên quảng trường xuất hiện một đám thị nữ xinh đẹp mặc áo trắng, tay bưng linh trà, đi về phía chư vị tu sĩ.

Trong nháy mắt nhìn thấy những nữ tử này, không ít tu sĩ lập tức tâm tắc lấy làm kỳ lạ. Lấy nhãn lực của bọn hắn không khó nhìn ra những thị nữ tú lệ này cũng không phải là người thật, kì thực đều là Khôi Lỗi.

Sớm nghe nói về khôi lỗi thuật của Linh Hoàng độc bộ thiên hạ, hôm nay xem như được mở mang kiến thức.

Trong đám người, Thiên Nguyên Thánh Hoàng và Huyền Vũ Bá Hoàng ngày xưa đều là Tam Hoàng nhìn thấy một màn này tâm tình phức tạp vô cùng, Linh Hoàng này đã trở thành tu sĩ Đại Thừa ngang hàng với bọn họ, mà bọn họ đến nay vẫn không có nhìn thấy hi vọng phá cảnh.

Trong lòng có chút chua chát, Thiên Nguyên Thánh Hoàng chấp tay thi lễ với Diệp Trường Sinh và Linh Hoàng, nói:

“Đa tạ hai vị tiên bối, vãn bối chúc mừng hỷ hai vị tiên bối tiến giai Đại Thừa, đặc biệt dâng lên hai cây Man Hoang kỳ được năm vạn tuổi, hy vọng hai vị tiên bối cùng trời chung tuổi thọ!”

Thiên Nguyên Thánh Hoàng nói xong, cổ tay run lên, trong tay xuất hiện hai cái hộp gỗ, hần mở hộp gỗ ra, lập tức một mùi thơm cực kỳ nồng đậm xộc vào mũi.

“Đa tạ đạo hữu đã trọng lễ tặng ta. Nếu có cơ hội, hai người chúng ta nhất định tự mình tiến về Thiên Nguyên thành bái phỏng!” Diệp Trường Sinh đứng lên nói.

Diệp Trường Sinh cùng Linh Hoàng sóng vai mà đứng, trong lúc nhất thời hai người thoát nhìn tựa như đôi thần tiên cuộn lữ, lang tài nữ tướng mạo, khiến mọi người nhìn thấy hâm mộ không thôi.

Nhất là có một số người còn mơ hồ nghe được một ít tin tức lưu truyền trong Linh Hoàng thành, giờ phút này trong ánh mắt nhìn về phía hai người, không khỏi mang theo một tia thần sắc khác thường.

Diệp Trường Sinh là một thê thiếp đông đúc, lại còn có thể thông đồng với một vị tu sĩ Đại Thừa như Linh Hoàng, mà vị Đại Thừa này còn không có vẻ gì là oán hận, không thể không khiến người ta bội phục.

Sau Thiên Nguyên Thánh Hoàng, Huyền Vũ Bá Hoàng, Yêu Vương Yêu tộc cũng lần lượt đứng dậy, lời chúc phúc được dâng lên, lấy ra nghi lễ, từng vị khôi lồ thị nữ ở bên người bọn họ xuyên thẳng qua, đem những hiến lễ kia nhao nhao thu lại.

Mà Diệp Trường Sinh đối với mấy người này cũng đều khách khí ứng phó vài câu, về sau, sứ giả Thiên Uyên thành Kim Việt đại sư, sứ giả Thánh đảo Lý Dung cũng lần lượt đứng dậy.

Phía sau bọn họ là những tông môn nổi tiếng lưng lầy, đại tu sĩ trong Nhân tộc, đối mặt với những người này, Diệp Trường Sinh cũng thể hiện thái độ ôn hòa, lần lượt nói với bọn họ mấy câu.

Mà về sau, về cơ bản Diệp Trường Sinh sẽ không lên tiếng, ngược lại biến thành Linh Hoàng đối với những người có phân lượng nặng mấy câu khách sáo vài câu, trong những người này phần lớn tu vi Hợp Thể đều không có.

Có thể cùng một vị tu sĩ Đại Thừa kỳ nói chuyện, lập tức một bộ dạng cảm thấy vinh hạnh, kích động vô cùng ngồi trở về.

Giai đoạn đứng dậy chúc mừng càng ngày càng thấp, về sau Linh Hoàng cũng không lên tiếng, chỉ là thỉnh thoảng gật đầu một cái.

“Gia chủ Hứa gia, Hứa gia, Hứa Giao chúc mừng hai vị tiên bối tiến giai Đại Thừa. Văn bối cố ý chuẩn bị hai quả Thanh Hàn Thánh quả ba vạn năm cho hai vị tiên bối. Hi vọng hai vị tiên bối có thể tiến thêm một bước, thọ cùng Thiên Tê!”

Đứng dậy là một nam tử áo trắng mặt mũi tràn đầy khí tức thu quyền, tu vi trên thân gã là Hóa Thần hậu kỳ, chút tu vi trên quảng trường này căn bản không thu hút chút nào.

Nhưng sau khi vị này xuất hiện, Diệp Trường Sinh ngồi ngay ngắn trên đài sen lại đột nhiên đứng dậy, trên mặt tràn đầy nụ cười ấm áp nói:

“Hóa ra là Hứa gia chủ. Đa tạ ý tốt của Hứa gia chủ. Nếu có thời gian, Diệp mỗ nhất định sẽ đến Hứa gia bái phỏng một chút!”

Nghe được lời này của Diệp Trường Sinh, Hứa Giao kích động đến mức toàn thân phát run, vội vàng nói: “Trên dưới Hứa gia nhất định đợi tiên bối đến!”

Nói xong, hắn lại nhìn thoáng qua bốn phía, không nhìn thấy nữ nhi mình Hứa Diễm Vũ, không khỏi có chút tiếc nuối.

Chẳng những Hứa Huyền Vũ không xuất hiện, mà những nữ nhân khác của Diệp Trường Sinh cũng không có một ai xuất hiện ở nơi này, điều này không khỏi khiến cho trong lòng mọi người bắt đầu suy đoán.

Chẳng lẽ là hậu cung nổi lửa?

Những nữ nhân kia không muốn chứng kiến buổi lễ Linh Hoàng thành tựu Đại Thừa?

Nhất thời không ít người hỏa chi hỏa hừng hực thiêu đốt lên.

Diệp Trường Sinh vị này uy danh hiển hách Đại Thừa lại cùng một vị tiêu tu sĩ Hóa Thần nói chuyện, trong lúc nhất thời tất cả mọi người ở đây đều liếc mắt nhìn vị nam tử đầy thư sinh này.

Những người không rõ nội tình kia tràn đầy vẻ hâm mộ kinh ngạc nhìn Hứa Giao, đồng thời trong lòng cũng tràn đầy khó hiểu.

Mà những người hiểu rõ nội tình, cũng không kinh ngạc gì, nhìn xem nữ nhi tử của vị Hứa gia chủ này ở Linh Hoàng thành bao lâu rồi, mỗi lần ra ngoài đều là đạo lữ của Diệp trường Sinh đi cùng Nam Cung Uyển. Tin tức được thả ra trong đó, đã sớm khiến cho những lão gia hỏa này đoán được rõ ràng rồi.

Hứa gia, quả nhiên là trèo được cành cao, về sau sẽ là một bước lên trời!

Đợi đến khi Hứa gia chủ ngồi xuống, lại lục tục có một nhà tông môn, từng đại tộc chúc mừng hai người, nhưng Diệp Trường Sinh cũng ngồi trở lại, không nói thêm câu nào nữa.

Cho đến khi phần lớn mọi người đều muốn dừng lại chúc mừng, cuối cùng đến phiên một lão giả Hóa Thần trung kỳ đứng dậy, thần sắc tràn đầy cung kính nói:

“Thiên Linh Cảnh Tinh Linh Tông tông chủ Lâm Hỏa Cung chúc mừng hai vị tiên bối tiến giai Đại Thừa. Tông môn chúng ta vì hai vị tiên bối chuẩn bị Tinh Hỏa Sa hai ngàn cân, chúc hai vị tiên bối thọ cùng Thiên Tê!”

Hai ngàn cân Tinh Hỏa Sa cũng không phải là bảo vật kinh người gì, ở đây đông đảo lễ vật chỉ có thể xem như bình thường không có gì thôi, mọi người tại đây nghe xong liền mất đi hứng thú.

Tinh Linh Tông cũng không phải là một tông môn cường đại, rất tầm thường, cũng không có ai quá mức để ý đến bọn hắn.

Chỉ là, sau một khắc, khiến mọi người ở đây cảm thấy vô cùng kinh ngạc là sau khi nghe được câu này, vẻ mặt Diệp Trường Sinh lại tràn đầy ý cười âm áp mở miệng:

“Hóa ra là tông chủ Tinh Linh Tông. Sau khi chấm dứt đại điển lễ, đạo hữu không ngại ở lại Linh Hoàng thành một thời

gian ngắn, có lẽ sẽ có thu hoạch không nhỏ!”

Trong lời này của Diệp Trường Sinh tràn ngập thâm ý, vừa nói ra khỏi miệng, ngoại trừ hắn ra, những người còn lại đều chấn kinh!

Một tông môn bình thường sao lại có thể tự mình mở lời chiêu đãi một vị như vậy chứ?

Mười vạn tu sĩ khó hiểu, Linh Hoàng cũng kinh ngạc liếc nhìn Diệp Trường Sinh, ngay cả vị tông chủ kia của Tinh Linh Tông cũng cảm thấy vô cùng kinh ngạc, không rõ vì sao mình lại được ưu ái này?

Sau khi ngơ ngác mấy hơi thở, vị tông chủ Tinh Linh Tông này mới phản ứng lại, vội vàng toàn thân run rẩy, kích động vạn phần hành đại lễ, cảm tạ Diệp Trường Sinh.

Trong quảng trường, từng đạo tầm mắt rơi vào trên người hắn, giống như là muốn đem hắn nhìn thấu. Giờ khắc này, các đại thế lực nhân tộc trong lòng đều xác định chủ ý, sau khi trở về nhất định phải tạo quan hệ tốt với Tinh Linh Tông này.

Mà người của các gia tộc tông môn ngày xưa có cừ oán với Tinh Linh Tông sắc mặt lập tức trắng bệch, hoảng sợ bất an, phảng phất đại họa sắp ập đến, tâm tư đầy bụng đều nghĩ tiếp nên làm như thế nào để lấy lòng Tinh Linh Tông, trừ khử thù hận ngày xưa.

Mặc kệ Tinh Linh Tông cùng Diệp Trường Sinh có quan hệ gì hay không, chỉ bằng vào việc hắn có thể cùng Tinh Linh Tông tông chủ nói một câu này, cũng đủ làm cho người ta mơ tưởng viễn vông.

Đây cũng là uy thế mà nhân vật như Diệp Trường Sinh có thể có, một câu nói có thể định đoạt vận mệnh tiền đồ của rất nhiều người.

Sau khi các thế lực lớn của nhân yêu hai tộc đã chúc mừng xong, một số sứ giả ngoại tộc đứng dậy chúc mừng hai người. Tộc người phái xuất tu sĩ Hợp Thể làm sứ giả, trên cơ bản đều là một ít đại tộc trên Phong Nguyên đại lục, cùng với một ít tộc đàn nhỏ cách lãnh thổ nhân tộc rất xa.

Bọn họ quan tâm đến sự quật khởi của Nhân tộc cũng không cao lắm, cho nên cũng không phái ra đủ số lượng cường giả.

Mà những tộc đàn bên cạnh Nhân tộc thì nhao nhao phái Đại Thừa ra, bọn họ càng thêm quan tâm đến thái độ của hai vị Đại Thừa mới tiến giai Nhân tộc này.

“Sứ giả tộc trưởng Chu Thập đại biểu cho mấy vị trưởng lão Thái Thượng của bộ tộc ta chúc mừng hai vị tiên bối tiến giai Đại Thừa, tộc ta đưa lên hai mươi ngàn món pháp bảo đỉnh cấp, Tử U Minh Thổ ba vạn cân!”

Một nam tử tướng mạo kỳ lạ, thân hình cao lớn đứng dậy cao giọng nói.

Tộc Trường Thân, là một tộc đàn trung đẳng gần Phi Linh tộc. Năm đó Diệp Trường Sinh còn gặp qua một vị thiên kiêu của bộ tộc bọn họ.

Diệp Trường Sinh gật gật đầu, thần sắc bình thản nói: “Thay ta cảm tạ mấy vị đạo hữu của tộc người!”

Vị sứ giả kia nghe vậy cũng bình tĩnh đáp ứng, một lần nữa ngồi trở lại trên bồ đoàn.

Kế tiếp, khi sứ giả một tiểu tộc gần tộc nhân tộc muốn đứng dậy, đột nhiên bên ngoài Thiên Linh Thánh Thụ vang lên một tiếng cười to:

“Lão phu đại biểu cho Hách Liên Thương Minh tới chúc mừng Diệp đạo hữu tiến giai Đại Thừa, Diệp đạo hữu sẽ không trách lão phu không mời mà tới chứ?”

“Minh Tôn?!”

“Cái gì? Vậy mà là Minh Tôn?”

“Tại sao hắn lại tự mình xuất động?”

“Nhân tộc đã kinh động Minh Tôn đến!”

.....

Theo thanh âm sang sảng kia rơi xuống, trên quảng trường lập tức vang lên một mảnh thanh âm xôn xao, ngay cả mấy vị Đại Thừa ngồi trong tòa lâu các cách đó không xa cũng bỗng nhiên đứng dậy, mặt mũi tràn đầy vẻ kinh ngạc.

Minh Tôn đến, quả thực khiến bọn họ bị một trùng kích khó nói thành lời, vị cường giả thành danh đã lâu này, có thể nói là đệ nhất tồn tại Linh giới, vậy mà tự mình trình diện!

Lẽ nào tin tức trong truyền thuyết kia là sự thật?

Vị Nhân tộc này mới tiến Đại Thừa thật chém giết một con
kiêu bầy đầu?

Nếu không phải như thế, sao có thể khiến một nhân vật như
Minh Tôn tự mình giáng lâm?

Thần sắc Linh Hoàng nghiêm nghị, trong mắt tràn đầy vẻ
kiêng kỵ, Diệp Trường Sinh lại kéo tay nàng lại, ý bảo nàng
ngồi xuống không cần quan tâm tới chuyện này.

Sau đó, hắn đứng dậy, cao giọng nói: “Minh Tôn đạo hữu có
thể đến Nhân tộc, Diệp mỗ thật cao hứng, nào có thể trách
tội?”

“Chỉ là không biết đạo hữu chuyến này đến đây rốt cuộc là có
ý đồ gì? Là địch hay là bạn?”

Diệp Trường Sinh nói thẳng ra như vậy, nhất thời khiến không
ít người động tâm, hóa ra lời đồn Nhân tộc cùng Hách Liên
Thương Minh quan hệ không đúng là thật?

Như thế xem ra, lần này Minh Tôn tới Nhân tộc là muốn gây
sự với vị Đại Thừa Nhân tộc này?

Có trò hay để xem!

Trên mặt đám tu sĩ dị tộc kia không chút thay đổi, nhưng trong lòng lại vô cùng kích động.

Giữa không trung loé lên quang mang, một lão giả tóc đỏ trông rỗng xuất hiện trên không quảng trường, người này tướng mạo uy nghiêm, toàn thân khí tức sâu không lường được, vừa mới xuất hiện, đã khiến cho mọi người trên quảng trường áp lực thật lớn.

“Đây là Minh Tôn?”

“Quả nhiên mạnh mẽ khó tin, căn bản nhìn không thấu!”

.....

Đại đa số mọi người bao gồm cả Diệp Trường Sinh ở đây đều lần đầu tiên nhìn thấy Minh Tôn, từng ánh mắt đánh giá vị lão giả có tên tuổi đệ nhất tu sĩ mơ hồ ở Linh giới này.

Cảm nhận được khí cơ như sâu như biển của đối phương, đại bộ phận trong lòng đều sinh ra suy nghĩ nổi danh vô thượng.

Minh Tôn không sử dụng Huyền Thiên chi bảo đã là cường giả ở Linh giới, một khi vận dụng Huyền Thiên chi bảo, vậy hẳn sẽ mạnh tới mức nào?

Ánh mắt của những tu sĩ dị tộc kia đều quỷ dị nhìn về phía Diệp Trường Sinh bên này.

Thử thách như vậy, hẳn nên ứng đối ra sao?

Trong lịch sử Linh giới chưa bao giờ nghe nói có người nào mới vừa tiến vào Đại Thừa đã gặp phải loại cường địch cấp độ này.

“Nếu Minh Tôn có thể đánh tan người này, thế công Nhân tộc từ từ dâng lên sẽ trút xuống ngàn dặm!” Rất nhiều người thầm nghĩ trong lòng.

Mấy vị Đại Thừa trong tòa lâu các kia cũng mang ý nghĩ như vậy, hy vọng Minh Tôn có thể một hơi đánh tan Nhân tộc đang quật khởi.

Chỉ có Việt Long cùng Diệp Trường Sinh là người quen biết cũ, Đại Thừa của Phi Linh Tộc trên mặt lại hiện ra nụ cười quỷ dị, trong lòng nghĩ về chuyện khác người.

Hắn từ mấy năm trước đã đến Nhân tộc, được Diệp Trường Sinh giới thiệu, từng có may mắn bái kiến vị kia đối với phi cầm mà nói có được địa vị tối cao vô thượng.

Hắn biết rõ Diệp Trường Sinh có quan hệ thân thiết với vị kia, có cường giả bậc này làm chỗ dựa, cho dù thực lực của Diệp Trường Sinh không đủ, cũng tuyệt đối không phải người mà Hách Liên Thương Minh có thể khiêu chiến.

Huống chi, nghe vị tiền bối kia nói, thực lực của Diệp Trường Sinh còn muốn vượt qua năng một bậc.

Chiến lực này đáng sợ tới mức nào chứ?

Hôm nay Minh Tôn muốn lấy khô!

“Lão phu tới đây, chẳng lẽ không phải là theo lời đạo hữu? Là địch hay là bạn, đương nhiên phải xem dự định của Diệp đạo hữu như thế nào!” Minh Tôn bỗng nhiên cười, vỗ hai tay sau lưng nói.

“Ha ha, Diệp mỗ ngược lại thiếu chút nữa quên việc này, cũng đúng, nếu hôm nay đạo hữu xuất hiện tại Diệp mỗ trong Đại Thừa điển lễ, vậy chúng ta thương thảo một chút chuyện Phiên Thiên Kỳ!” Diệp Trường Sinh cười ha ha một tiếng nói.

Trong mắt Minh Tôn lóe lên một tia khác thường, hắn không ngờ Diệp Trường Sinh lại quang minh chính đại nói ra như vậy!

Đây chính là một kiện Huyền Thiên chi bảo, phải biết rằng mười mấy đại tộc ở Phong Nguyên đại lục, vượt qua mười nhà đều không có Huyền Thiên chi vật, nhân tộc lực lượng mạnh như vậy sao?

“Tranh Thiên Kỳ?”

“Đã lâu lắm rồi không nghe tin tức về món Huyền Thiên chi bảo này, từ sau khi nó xuất hiện thì đã không hiểu chuyện gì đã mất đi tung tích, lạc ở dưới một mực không rõ...”

“Lúc trước các vị tiền bối của các tộc đều cho rằng kiện Huyền Thiên chi bảo này đã lưu lạc đến tay một vị Chân Linh

nào đó, không ngờ hôm nay lại nghe được cái tên này!”

“Nhìn bộ dạng này, chẳng lẽ Nhân tộc và Hách Liên Thương Minh hiểu rõ tung tích Phiên Thiên kỳ?”

.....

Ba chữ ”Phiên Thiên kỳ” mà Diệp Trường Sinh nói ra khiến trong lòng mọi người nổi lên sấm sét, rất nhiều người lập tức biến đổi sắc mặt, từng ánh mắt tràn đầy ý vị không hiểu đảo qua đảo lại trên người Diệp Trường Sinh và Minh Tôn.

Liên quan đến một kiện Huyền Thiên chi bảo thuộc về, không ai có thể bảo trì bình tĩnh, tất cả mọi người đều bị gọi lên lòng hiếu kỳ, chờ đợi từ trong miệng hai người này nghe được một ít tin tức mấu chốt.

“Diệp đạo hữu nói không sai, đúng là nên thuộc về một lá Phiên Thiên Kỳ, Dương kỳ và Âm kỳ tách ra nhiều năm như vậy, chỉ có hợp hai làm một mới có thể phát huy ra phong thái của Huyền Thiên Chi Bảo!” Trên mặt Minh Tôn mang theo nét cười bềnh bệ, bình tĩnh nói.

Tiếp theo, trong đôi mắt của hắn xuất hiện một vòng tàn khốc, thanh âm cường ngạnh mấy phần:

“Nhân tộc các ngươi nếu lấy được Huyền Thiên chi bảo này, có thể nhảy lên trở thành đại tộc của Phong Nguyên đại lục, ta biết lá cờ này rất quan trọng với các ngươi, nhưng Thương Minh chúng ta cũng không muốn dễ dàng buông tha một kiện Huyền Thiên chi bảo!”

“Cho nên cuối cùng vẫn phải thành công, gặp được con tin!” Diệp Trường Sinh mỉm cười nói.

“Đúng vậy, lão phu cũng muốn nghiệm chứng một phen, đầu Thất Thủ Kiêu kia thật sự là Diệp đạo hữu giết chết!” Thần sắc Minh Tôn lạnh lẽo nói.

Nghe nói như thế, những tu sĩ dị tộc đến đây xem lễ đều hưng phấn lên, nhất là mấy vị lão tổ Đại Thừa trong lầu các kia, từng người ánh mắt lấp lóe, trong lòng âm thầm cười.

Xem ra Minh Tôn cùng vị Nhân tộc này thật sự là có mâu thuẫn rất sâu, điều này đối với bọn họ mà nói không thể nghi ngờ là một tin tức tốt.

Mà tu sĩ hai tộc Nhân Yêu, bình thường lại dùng ánh mắt lo lắng nhìn về phía Diệp Trường Sinh bên kia, sợ Diệp Trường Sinh không phải đối thủ của Minh Tôn.

Trong từng ánh mắt khác nhau của từng ánh mắt, Diệp Trường Sinh và Minh Tôn liếc nhau, đồng thời hóa thành một vệt sáng lao ra khỏi Thiên Linh Thánh Thụ, chớp mắt đã tới bầu trời phía trên mười vạn trượng.

Linh Hoàng, Mạc Giản Ly, Ngao Khiếu cùng những Đại Thừa đệ tử kia nhao nhao nhảy lên, cũng đi tới không trung quan sát trận chiến này.

Mà những tu sĩ có tu vi thấp cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ, mỗi người đều thành thành thật thật ở lại trên quảng trường, lo lắng chờ đợi kết cục.

“Theo lý mà nói, vừa mới tiến vào Đại Thừa hẳn là không có thực lực mạnh như vậy, Minh Tôn lại là cường giả đỉnh cấp trong truyền thuyết, người bình thường tuyệt không phải đối thủ của hắn!”

“Nhưng ta như thế nào cảm giác được, lấy thực lực của Diệp sư thúc, thật sự có thể đánh bại người này?” Hàn Lập sờ sờ cằm, có chút khó tin thầm nghĩ.

Tiếp xúc với Diệp Trường Sinh nhiều năm như vậy, trong lòng Hàn Lập, tựa hồ Diệp Trường Sinh làm ra chuyện gì, đều không đáng kinh ngạc.

Hắn đã sớm kinh ngạc tới tê dại!

“Nếu đánh bại Minh Tôn, vậy hắn hơn phân nửa là hàng thật giá thật đệ nhất tu sĩ Linh giới, phần thực lực này, chắc chắc...”

“Đây vẫn chỉ là Đại Thừa sơ kỳ, nếu là Đại Thừa hậu kỳ, vậy chẳng phải là chỉ có Chân Tiên trên trời mới có thể chiến một trận với hắn!” Trong lòng Hàn Lập phỏng đoán, trong lòng hắn cảm khái vạn phần.

Ngày nào đó nếu hắn có thể có một phần mười thực lực của Diệp sư huynh, hắn cũng cảm thấy mình đã thỏa mãn rồi.

Đương nhiên, hiện tại hắn bất quá chỉ là một tu sĩ Hợp Thể sơ kỳ, tại trong Đại Thừa điển lễ này cũng không phải rất chú ý

đến, cân nhắc việc này, tại người khác xem ra tựa hồ có chút mơ màng.

Chính Hàn Lập cũng không biết hẳn có cơ hội tiến giai Đại Thừa hay không, có sư tôn Thanh Nguyên Tử này nâng đỡ, chậm rãi tiến vào Hợp Thể hậu kỳ tựa hồ không thành vấn đề.

Nhưng bình cảnh Đại Thừa kỳ kia, Thanh Nguyên Tử lại không cách nào trợ giúp được gì. Dù sao lúc trước chính lão cũng là dưới cơ duyên xảo hợp may mắn thành công, nếu để cho lão phục chế kinh nghiệm như vậy, bất luận thế nào cũng không thể làm được.

Khi mấy vị Đại Thừa lao lên bầu trời, hai luồng sáng chói mắt đã từ từ dâng lên, kèm theo tia sáng kia xuất hiện, còn có một cỗ uy áp làm người ta hít thở không thông.

Khí tức kinh khủng kia khiến mỗi một vị Đại Thừa ở đây đều biến sắc, cảm thấy toàn thân run rẩy, một loại cảm giác bị uy hiếp nghiêm trọng tự nhiên sinh ra.

Sẽ chết!

Loại khí thể đáng sợ này, lấy thực lực bọn hắn, nếu là trực diện mà nói tất nhiên phải chết, tuyệt đối không có đạo lý may mắn thoát khỏi khó khăn.

Đây chính là sức chiến đấu mà chỉ những cường giả chân chính trong Đại Thừa mới có thể nắm giữ sao?

Sắc mặt Mạc Giản tái nhợt, bọn họ lần này là thật sự cảm nhận được sự chênh lệch.

Trước thực lực như vậy, dường như bọn hắn là Đại Thừa hay là Hợp Thể đều không có ý nghĩa, đều có thể bị đối phương tùy tiện xé nát.

“Àm!”

Đang lúc bọn họ cảm thấy vô cùng chấn động, một cỗ lực lượng càng thêm khủng bố từ trên thân hai người phân biệt phát ra, đó là một loại lực lượng khiến bọn họ từ trong linh hồn đều cảm nhận được run rẩy.

Những tu sĩ trên mặt đất kia, mặc dù cách chiến trường cực kỳ xa, nhưng khi cỗ lực lượng này đi ra, vẫn cảm nhận được một loại sợ hãi cùng áp lực khó nói lên lời, phảng phất sau một

khắc thiên địa muốn hủy diệt, tất cả bọn họ đều phải chết trong đó.

“Pháp tắc! Đây là lực lượng của pháp tắc!”

Có tu sĩ Hợp Thể có kiến thức rộng rãi run rẩy nói, trong đôi mắt tràn đầy sợ hãi cùng chờ mong.

Hai loại lực lượng pháp tắc, một loại không hề nghi ngờ thuộc về Huyền Thiên chi bảo mà Minh Tôn nắm giữ, nhưng loại còn lại thì sao?

Trên vòm trời, trong lòng những tu sĩ Đại Thừa kia cũng tràn đầy kinh ngạc, một vị Đại Thừa dị tộc thì thảo nói ra:

“Thứ mà trên người Minh Tôn lấy ra chính là Ngân Quân Thiên Thư, là nguồn lực lượng pháp tắc này của Diệt đạo hữu là đến từ thứ gì?”

“Hình như là... Một thanh kiếm!”

Có một vị Đại Thừa cẩn thận nhìn bên kia mấy lần, không xác định nói. Khi hắn vừa nói xong, tất cả mọi người ở đây đều như vừa trải qua một trận địa chấn, rung động khó tả.

Huyền Thiên Chi Bảo có hình dạng như một thanh kiếm?

Huyền Thiên Chi Bảo dạng kiếm của Linh giới có thể có mấy món?

Bọn họ lập tức nghĩ đến Huyền Thiên Trảm Linh Kiếm thời gian trước xuất hiện trên Hỗn Độn Vạn Linh Bảng, món Huyền Thiên chi bảo này hiện tại đang ở vị trí thứ tư, chẳng lẽ chính là thanh kiếm trên tay vị Nhân tộc này?

Nhân tộc ẩn nấp thật đúng là sâu!

Trong lòng chư vị Đại Thừa nhao nhao toát ra ý nghĩ như vậy!

Trên thực tế, Mạc Giản và Ngao Khiếu cũng cảm thấy rất kinh ngạc, đây là lần đầu tiên bọn họ biết Huyền Thiên Trảm Linh Kiếm lại ở trên tay Diệt Trường Sinh.

Chỉ có Linh Hoàng vẻ mặt bình tĩnh, nàng đã sớm hiểu rõ tất cả những thứ này.

Không chỉ Huyền Thiên Trảm Linh Kiếm, còn có Hỗn Độn Vạn Linh Bảng đứng hàng thứ nhất Huyền Thế Thiên Thư, mà

hôm nay còn xếp hạng thứ mười một là Phiên Thiên Kỳ và Huyền Thiên Ngũ Hành Thụ không được xếp hạng trên Hồn Độn Vạn Linh Bảng ở Linh Giới.

Huyền Thiên Chi Bảo trên người Diệp Trường Sinh nhiều không kể xiết, vượt xa tưởng tượng của người bình thường.

“Àm!”

Trong lúc bọn họ còn đang cảm thấy chấn động, thì phía xa xa, hai vầng thái dương đang va chạm với nhau.

Mặt trời màu xanh cùng mặt trời màu bạc chạm vào nhau, ba động kinh khủng lan tràn ra bốn phía, đám người Ngao Khiếu Mạc Ly đều biến sắc, vội vàng toàn lực xuất thủ triệt tiêu dư âm ba động này khuếch tán, miễn cho hủy diệt Thiên Linh Thánh Thụ phía dưới.

“Àm!”

Hai loại pháp tắc giao phong, giống như thiên địa đều đang rung động, hư không bị phá nát, một cái hố đen to lớn xuất hiện tại chỗ, điên cuồng cắn nuốt tất cả.

“Rầm rầm!”

Giống như thủy tinh bị đánh nát, một tiếng vỡ vụn thanh thúy vang lên, trên đỉnh đầu, một màng sáng vô hình âm âm vỡ vụn.

Đó là tiên trận to lớn bao phủ hai tộc Nhân Yêu, trong năm tháng trước kia, bảo vệ bộ tộc hạch tâm của hai tộc không bị ngoại tộc xâm phạm, đồng thời cũng ngăn trở tu sĩ hai tộc ra ngoài khai thác.

Nhưng hôm nay, dưới một kích như vậy, lực lượng kinh khủng khuếch tán ra, dư ba trực tiếp đem toà tiên trận này đánh tan.

“Ông... “

Từng đợt âm thanh vù vù vang lên, dư âm hai người giao thủ như từng đợt sóng triều, đánh thẳng tới đám người. Đám người Ngao Khiếu Tiều Ly gian nan ngăn cản những đợt tấn công này, sắc mặt dần dần trở nên trắng bệch.

Bọn họ thế nào cũng không ngờ, có một ngày chỉ bằng vào chút ảnh hưởng đã khiến bọn họ chật vật như vậy.

“Phụt!”

Giống như một cái bong bóng khí bị nghiền nát, hai luồng hào quang sáng chói kia quần lấy hóa thành một cột sáng phóng thẳng lên trời, sau đó gợn sóng khùng bố kia cuối cùng cũng lắng xuống, dần dần trở nên mờ lung.

Giữa Diệp Trường Sinh và Minh Tôn chỉ giao thủ một chiêu, từng người vận dụng Huyền Thiên Chi Bảo, trong một chiêu phân ra thắng bại.

Kỳ thật hai người đều không liều mạng, đều không thúc giục Huyền Thiên chi bảo đến mức tận cùng. Nhưng sau một kích, Minh Tôn đã hiểu mình còn xa mới là đối thủ của vị Nhân tộc mới tiến Đại Thừa này.

Sau khi hào quang lắng xuống, không gian bốn phía nhúc nhích, chậm rãi khôi phục vết thương khổng lồ, Diệp Trường Sinh và Minh Tôn đứng ở trung tâm lỗ đen, một người sắc mặt đột nhiên, một người sắc mặt trắng bệch, ánh mắt phức tạp đến cực điểm.

“Diệp đạo hữu công lực cái thế, Minh mỗ không phải đối thủ!”

“Với thực lực của đạo hữu có thể nói là đệ nhất Đại Thừa ở Linh giới, có thể xưng là... Trường Sinh Thiên Tôn!” Minh Tôn nói một cách phức tạp.

Thiên tôn, đây không thể tùy tiện đặt tên được, điều này đại biểu cho thực lực và thân phận.

Mạnh như mấy lão quái độ kiếp nào đó, cũng chỉ có cách xưng hô “Thiên Quân”, mà đám người Thiên Tôn thì không dám dùng!

Tâm tình Minh Tôn khó có thể nói, xem như hắn đã trở thành đá kê chân, dùng thanh danh của hắn tác thành cho uy danh của vị Đại Thừa mới này, khiến danh vọng của hắn trực tiếp một bước lên trời.

Sóng âm cuộn cuộn hướng phía dưới khuếch tán ra, vang vọng trong thiên địa, khiến tất cả mọi người đều nghe được rõ ràng.

Lần này, vô luận là những tồn tại Đại Thừa kia, hay là những tu sĩ các tộc trên Thiên Linh Thánh Thụ, sắc mặt từng người đều phức tạp đến cực điểm.

Kinh hãi, rung động, không biết phải làm sao.... Linh giới đệ nhất Đại Thừa?

Cái tên này quá lớn, lớn tới mức người khác không cách nào chấp nhận được.

Nếu lời này là từ trong miệng Minh Tôn nói ra, vậy sẽ có người hoài nghi điều gì. Dù sao phân lượng của Minh Tôn đúng là rất nặng, không hề nghi ngờ vị tu sĩ Nhân tộc này lại là đệ nhất Đại Thừa của Linh giới.

Trường Sinh Thiên Tôn... Giờ phút này, không biết bao nhiêu người tâm tư phức tạp niệm cái tên này. Đặc biệt là những chủng tộc gần với Nhân tộc, trong lòng càng hiện lên vẻ bi thương.

Sự huy hoàng của người khác chính là sự thê lương của nhà ta.

Minh Tôn thở dài một tiếng, sau đó quay người lại, hóa thành một luồng sáng trực tiếp bay đi.

“Trích Thiên kỳ, ngay bên trong thương minh, Diệp đạo hữu có thời gian không ngại tới một chuyến!” Hắc vừa bay đi, cũng truyền âm nói như vậy.

“Tranh Thiên Kỳ à, ha ha, nên dành thời gian đi một chuyến tới Hách Liên thương minh một chuyến rồi!” Diệp Trường Sinh thầm nghĩ.

Nhìn Minh Tôn rời đi, hắc không ngăn cản, đồng thời hắc cũng minh bạch, muốn lấy được Phiên Thiên kỳ chỉ sợ không dễ dàng như vậy.

Hôm nay đánh bại Minh Tôn, chỉ có thể nói là khiến Hách Liên Thương Minh cam tâm tình nguyện buông bỏ Huyền Thiên chi bảo này, nguyện ý cùng hắc giao dịch.

Mà trong giao dịch này, đối phương sẽ đưa ra cái giá gì, đến lúc đó sẽ phải xem lại.

Hách Liên thương mình không thể chỉ nhận một kiện Huyền Thiên chi bảo thất bại, nếu Diệp Trường Sinh muốn cướp đoạt, vậy bọn họ cũng không sợ hãi.

Lấy sự cường đại của Thương Minh, tiên nhân hạ giới dám cứng rắn, tu sĩ Diệp Trường Sinh một Đại Thừa càng không cần phải nói.

Minh Tôn, Lôi Nguyên, Bích Ảnh, ba vị này là cường giả xếp hạng mười trong Linh giới, bốn con Hắc Nghê thú chỉ đứng sau Chân Long Thiên Phượng, hai kiện Huyền Thiên chi bảo, đủ loại thủ đoạn không muốn người biết ở Tiên giới...

Càng không cần phải nói, còn có nhân vật ẩn tàng của Hiên Bát Linh, Văn Tâm Phượng.

Có được những cường giả này và Hách Liên Thương Minh căn cơ tuyệt đối không dễ đối phó, Diệp Trường Sinh cũng không dám xem thường anh hào trong thiên hạ.

Đương nhiên, nếu như có thể dùng thủ đoạn giao dịch giải quyết được vấn đề này, Hách Liên Thương Minh cũng không muốn đối đầu với cường giả tiền đồ vô lượng như Diệp Trường Sinh.

Chuyện này không có lợi cho bọn họ, trước mắt rõ ràng là không cách nào đạt được lá cờ che trời trên tay Diệp Trường Sinh, đã như vậy không bằng lựa chọn giao hảo vị Nhân tộc Đại Thừa này.

Mà Diệp Trường Sinh thấy tốt liền thu, không có đi bức bách Hách Liên Thương Minh, nói cho cùng xung đột giữa hắn và Thương Minh chỉ có một cái Phiên Thiên Kỳ, giải quyết xong việc này, song phương cũng không phải là không thể cùng tồn tại.

Nếu thái độ của hắn quá cứng rắn, đến lúc đó chắc chắn sẽ gây ra phản chấn mãnh liệt. Có Hách Liên thương mình ra mặt mà nói, những đại tộc siêu cấp kia sợ rằng sẽ rất vui lòng liên thủ săn giết vị cường giả tuyệt đỉnh đột nhiên xuất thế này.

Mà một khi đối địch với toàn bộ Linh giới, trừ phi Thiên Phượng tộc nguyện ý đứng đầu cho Diệp Trường Sinh, nếu không Diệp Trường Sinh và những người bên cạnh hắn sẽ lâm vào cảnh bị đuổi giết vĩnh viễn.

Nhưng ngẫm lại cũng biết Thiên Phượng tộc không có khả năng ngăn cản hắn, hắn cũng không thể xuất ra đầy đủ vốn liếng để đả động Thiên Phượng tộc.

Chỉ dựa vào hai con Phượng Hoàng bên cạnh hắn, sức nặng còn xa xa không đủ, thậm chí Diệp Trường Sinh còn không dám để hai con Phượng Hoàng này trở lại trong tổ Phượng Hoàng.

Dù sao, hắn sử dụng trên người Thiên Phượng cũng không phải là thủ đoạn quang minh chính đại gì, vạn nhất bị phát hiện, vậy toàn bộ Thiên Phượng tộc ngược lại sẽ toàn lực gạt bỏ hắn.

Cho nên, giao chiến giữa hắn và Minh Tôn cũng chỉ đến giờ mới kết thúc, phân thắng bại là kết thúc, sự tình sau này cứ dùng thủ đoạn giao dịch để giải quyết.

Bất quá, mặc kệ Hách Liên Thương Minh đưa ra giá như thế nào, Diệp Trường Sinh đều có đủ tự tin đi đối phó.

Minh Tôn tới nhanh mà đi cũng nhanh, trong chớp mắt biến mất không còn tăm hơi, Diệp Trường Sinh quay đầu lại, bay về phía mấy vị dị tộc Đại Thừa kia.

“Bái kiến Diệp Thiên Tôn (Trường Sinh Thiên Tôn)! ”

Từng giọng nói lập tức vang lên, mấy vị Dị tộc Đại Thừa kia trên mặt tràn đầy vẻ mừng rỡ, may mắn nhìn không ra dị dạng, chúc mừng Diệp Trường Sinh.

“Đa tạ các vị đạo hữu đến tham gia Đại Thừa điển lễ của Diệp mỗ, chư vị nếu không có việc gì gấp, không ngại ở chỗ này một đoạn thời gian, đợi Diệp mỗ sau khi đại điển chấm dứt, có một số việc muốn cùng chư vị thương nghị một phen! “

Diệp Trường Sinh chấp tay, vẻ mặt tươi cười nói.

Nghe nói như thế, mấy vị dị tộc Đại Thừa kia liếc nhìn nhau, đều thấy được vẻ lo sợ bất an trong mắt nhau.

Vị Trường Sinh Thiên Tôn này sẽ không phải muốn một lưới bắt hết bọn họ ở đây chứ. Nếu như làm như vậy, Nhân tộc lập tức có thể tiêu diệt vài tộc đàn chung quanh rồi.

Bất quá, mặc dù trong lòng mang theo một tia lo lắng như vậy, trên mặt bọn họ vẫn tràn đầy vẻ vui mừng nói:

“Trường Sinh Thiên Tôn mời, chúng ta sao dám không đồng ý?”

“Lão phu vẫn cảm thấy hứng thú với việc đạo hữu giảng đạo bảy ngày, tự nhiên sẽ lưu lại đến cuối cùng!”

.....

Nhìn thấy những người này đều đồng ý, Diệp Trường Sinh gật đầu nhẹ, lập tức ra hiệu Mạc Giản và Ngao Khiếu tiếp tục cùng mấy vị đại thừa này, sau đó cùng Linh Hoàng một lần nữa trở lại quảng trường kia.

Hai người vừa mới ngồi xuống, mười vạn quần tu trên quảng trường liền nhao nhao tâm hữu linh tê, đồng loạt đứng dậy, chúc mừng nói:

“Chúng ta bái kiến Trường Sinh Thiên Tôn, mong Thiên Tôn thọ cùng trời đất, vạn kiếp bất diệt!”

Thanh âm to lớn, vang vọng giữa đất trời, mang theo một loại khí thế lay động tâm thần.

Từ nay về sau, e là thanh danh của Trường Sinh Thiên Tôn sẽ truyền khắp toàn bộ Linh giới, chỉ có điều không biết đến lúc đó sẽ gây nên bao nhiêu sóng gió, nhiều người tán thành cái tên này, hay là nhiều người phản đối.

Tất cả đều trông vào phản ứng của những cường giả chân chính ở Linh giới. Nếu muốn gánh vác được vị trí đệ nhất cường giả Linh giới này, Diệp Trường Sinh tất nhiên phải trải qua một phen thử thách.

Bất quá hẳn lần lượt chém giết bảy con kiêu, tin tức đánh bại Minh Tôn truyền ra, mặc dù trong lòng những người này có chỗ không phục, chỉ sợ cũng sẽ kiêng kị rất nhiều.

Trên quảng trường, bên trong thành Linh Hoàng, sau khi những âm thanh chúc mừng như từng đợt sóng triều từ trên cánh đồng bát ngát mênh mông ở ngoài thành dừng lại, bỗng

nhiên trên bầu trời lại vang lên một giọng nói thanh thúy dễ nghe:

“Không nghĩ tới hôm nay là ngày Diệp huynh tổ chức đại lễ, tiểu muội ngược lại đúng lúc tụ họp lại rồi!”

Âm thanh vang vọng khắp nơi, khiến cho mỗi một người khi nghe được đều rung mình trong lòng, người ám chỉ lên tiếng tuyệt đối là một vị cường giả không thể khinh thường.

Nghe giọng điệu này, tựa hồ quen biết với Diệp Trường Sinh, không giống như đến gây sự?

Trong lúc trong lòng mọi người đang suy đoán, tiếng long ngâm bỗng nhiên vang lên, trong vòm trời cao vạn trượng, một cái thân hình khổng lồ, toàn thân xanh biếc, óng ánh giống như ngọc bích óng ánh Ngũ Trảo Chân Long bỗng nhiên xuất hiện ở trước mặt mọi người.

Một cỗ khí thể vô hình từ trên thân gã phát ra, khiến trong lòng mỗi người nhìn thấy sinh ra kính sợ, thậm chí có không ít tu sĩ dị tộc thấy một màn này, kích động vô cùng quỳ rạp trên mặt đất.

“Chân Long?!”

“Trời ạ, không ngờ lại là một con Chân Long!”

“Thật sự là Chân Long, tồn tại vô thượng bậc này vậy mà cũng giáng lâm Linh giới?”

“Nàng ta là... đến vì Đại Thừa Điện lễ của Diệp tiên bối sao?”

.....

Nhìn thấy chân long xuất hiện, không ai bình tĩnh được, phản ứng của đám tu sĩ này còn khoa trương hơn cả lúc Minh Tôn xuất hiện vừa rồi.

Bởi vậy có thể thấy được Chân Long trong lòng bọn họ có địa vị cao thượng bậc nào.

Lục sắc quang mang lóe lên, thân hình khổng lồ Chân Long kia lóe lên, biến thành một nữ tử trẻ tuổi mặc cung trang xanh biếc trên đỉnh đầu, da thịt như tuyết, mặc cung trang xanh biếc.

Dung mạo của nó thiên hương quốc sắc, làm cho người ta sau khi liếc mắt một cái rất có ý vị như say mê vào trong đó.

“Lại là một nữ nhân!”

Hàn Lập không khỏi sờ sờ cằm, đáy lòng hiện lên một tia suy đoán.

Thời khắc này, hắn đối với Diệp sư thúc quả thực là bội phục sát đất, hóa ra phong lưu của hắn không giới hạn ở hai tộc Nhân Yêu, ngay cả tồn tại Chân Long cũng quyến rũ.

Công lực này... Quả nhiên không hổ là Diệp sư thúc!

Cũng giống như Hàn Lập, trong lòng không ít người đang xì xào, trên thì Linh Hoàng, dưới thì tiểu tu sĩ mà Diệp Trường Sinh từng nghe nói qua là phong lưu tình nọ, sắc mặt mỗi người đều trở nên quý dị.

Ngao Khiếu và Mạc Giản nhìn nhau một cái, đều có một loại cảm giác hoang đường.

“Tiểu muội vội vội vàng vàng chạy tới, ngược lại quên chuẩn bị cho Diệp huynh một phần lễ vật, Diệp huynh sẽ không trách tội chứ?”

Nữ tử da tuyết đứng ở không trung, cười tủm tỉm nhìn về phía Diệp Trường Sinh hỏi.

Diệp Trường Sinh đứng dậy, vẻ mặt tươi cười nói: “Đâu có đâu có, Điện tiên tử có thể tới đây đã là lễ vật lớn nhất của Diệp mỗ rồi, mời tiên tử ngồi!”

Diệp Trường Sinh chỉ tay một cái, bên cạnh hắn xuất hiện một đóa hoa sen năm màu thật lớn. Điện Phi Nhi cười khẽ một tiếng, thân hình lóe lên, ngồi ngay ngắn ở trên đó.

Tại một nơi nào đó trong Thiên Linh Thánh Thụ, thân ảnh hai nữ tử xuất hiện ở đây, mặt mang vẻ kinh ngạc nhìn về phía xa xa tình cảnh quảng trường bên này.

Một tiếng cười khẽ, nữ tử tuyệt sắc mặc váy dài màu xanh trong đó cảm thấy hứng thú nói: “Không ngờ vị phu quân này của ngươi ngay cả Chân Long cũng thông đồng!”

“Hừ!”

Nghe nói như thế, nữ tử mặc váy bạc có chút bất mãn hừ lạnh một tiếng, tựa như có chút u oán.

Nữ tử váy xanh nhìn nàng một cái, khóe mắt mang theo ý cười nhu hòa, nói: “Nếu là người khác thì cũng thôi đi, đã là nha đầu Long tộc... hừ, có thể nào để nàng đoạt hết danh tiếng?”

Nói xong, thân hình vị nữ tử váy xanh này lóe lên rồi biến mất không thấy gì nữa. Đám nữ tử lập tức cả kinh, đang muốn mở miệng hỏi thăm, lại nghe được bỗng nhiên, trên bầu trời vang lên một tiếng phượng hét rõ to.

Ngay sau đó, một con phượng hoàng năm màu cực lớn ngang trời xuất hiện, khí thế khổng lồ trên người ép tới mọi người không thở nổi.

“Thiên... Thiên Phượng?!”

“Chuyện gì xảy ra? Muốn làm gì? Ngay cả Thiên Phượng cũng xuất hiện?”

“Thật mạnh, vị Đại Thừa Nhân tộc này đến tột cùng lai lịch gì, Chân Long Thiên Phượng đều xuất hiện trong Đại Thừa lễ của hắn!”

.....

Tiếng nghị luận của mọi người vừa mới vang lên, liền nghe thấy trên bầu trời con thái phượng khổng lồ kia phát ra thanh âm thanh thúy:

“Thiếp đại biểu Thiên Phượng tộc, đến chúc mừng Diệp đạo hữu tiến giai Đại Thừa, đưa lên một kiện Huyền Thiên chi bảo, coi như chúc mừng!”

Vừa nói xong, Thiên Phượng há miệng phun ra một cây quạt màu xanh, một cỗ chấn động pháp tắc từ trên đó lan tràn ra.

Chỉ một thoáng, toàn trường yên tĩnh như chết!

Tất cả tu sĩ trợn tròn mắt, nghẹn họng trừng mắt, không cách nào nói ra lời!

Huyền Thiên chi bảo, cũng có thể coi là lễ vật sao?

Cái này... Thật sự là làm cho người ta khó có thể đánh giá!

Nhâm là người kiến thức rộng rãi cỡ nào, cũng chưa từng nghe qua chuyện như vậy.

Trong lúc nhất thời, không biết bao nhiêu ánh mắt của mọi người đều đỏ bừng, ước ao đổ kị, hận không thể lập tức thay thế Diệp Trường Sinh.

Nhìn cây quạt màu xanh kia bay về phía Diệp Trường Sinh, mấy vị dị tộc Đại Thừa kia trong lòng đều rục rịch, gắt gao nhìn chăm chăm món Huyền Thiên chi bảo kia, khát khao trong lòng tất nhiên là không cần nhiều lời.

Hận không thể lập tức ra tay, đoạt lấy cây quạt kia.

Nhưng cuối cùng bọn họ vẫn không bị tham lam trong nội tâm làm cho choáng váng, làm ra hành vi không có lý trí, chỉ có thể giương mắt nhìn, không dám có bất kỳ hành động nào.

Diệp Trường Sinh đứng dậy, có chút ngoài ý muốn nhìn Thiên Phượng, đưa tay tiếp nhận cây quạt như đúc từ thanh ngọc này.

Đây là Huyền Thiên Chi Bảo của Phong Pháp Tắc, tên là Thanh Ngọc Phiến, không kém hơn món Hoàng Phong đồ mà Huyết Cốt Môn cung phụng ở Huyết Thiên Đại Lục, thậm chí còn hơn.

Thiên Phượng sống trên trăm vạn năm, đã đi qua không biết bao nhiêu giới diện, Huyền Thiên Chi Bảo trên người tất nhiên cũng không ít.

Ngoại trừ vài món lợi hại tuyệt đỉnh được nàng dốc lòng bồi dưỡng thì những món khác nàng cơ bản không dùng được.

Thanh Ngọc Phiến là một trong số đó, Huyền Thiên Chi Bảo ngang cấp với Thanh Ngọc Phiến, trên người nàng còn có mấy kiện.

Những năm gần đây, nàng kỳ thật lục tục giao dịch cùng người, hoặc là đưa ra ngoài không chỉ có một kiện Huyền Thiên chi bảo.

Nếu không chỉ sợ số lượng Huyền Thiên chi bảo trên người nàng đã đạt tới mười mấy chục, hai mươi kiện rồi, số lượng có thể so sánh với tất cả Huyền Thiên chi bảo hiện tại ở Linh giới.

Đây cũng là nội tình Chân Linh đỉnh giai, nhất là Chân Linh đỉnh giai đã sống lâu, bảo vật trên người đã tích góp được đếm không xuể.

Tiên khí trên tay một vị Chân Tiên ở Tiên giới cũng không nhiều như bọn họ.

Đương nhiên, nguyên nhân có thể khiến Thiên Phượng tích góp nhiều Huyền Thiên Chi Bảo như vậy, cũng là bởi vì Tiểu Nam Châu quần thể cùng Tiên giới mất đi liên hệ.

Nếu không, rất nhiều bảo vật Huyền Thiên đều bị mang tới Tiên giới thì hạ giới tuyệt đối không thể lưu lại nhiều như vậy.

Thiên Phượng hào phóng như thế, mà Diền Phi Nhi vừa đúc thành thân thể Chân Long lại không có bản lĩnh này, chỉ có thể giương mắt nhìn.

“Đa tạ đạo hữu tặng quà, Diệp mỗ vô cùng cảm kích!” Diệp Trường Sinh chấp tay, cười nói với Thiên Phượng.

Hắn cũng không nói quá khách sáo, dù sao quan hệ giữa hai người cũng không cần khách sáo như vậy.

Lập tức, hắn chỉ tay một cái, bên cạnh lập tức xuất hiện một đóa hoa sen ngũ sắc, hào quang lóe lên, Thiên Phượng hóa thành một nữ tử váy xanh đang ngồi xếp bằng trên hoa sen.

Long phượng trình tường!

Trong lòng rất nhiều người đồng thời xuất hiện ý nghĩ như vậy!

Những gì ngày hôm nay chứng kiến, chỉ sợ là cảnh tượng kỳ ảo nhất trong cuộc đời bọn họ, sau này cả đời cũng không thể nào gặp lại tình cảnh như thế này nữa.

Trong điện lễ của một tu sĩ mới tiến vào Đại Thừa, lại có Chân Long cùng Thiên Phượng đồng thời xuất hiện, Thiên Phượng còn đưa cho đối phương một kiện Huyền Thiên Chi Bảo?

Loại điển lễ này suýt chút nữa đã phát sinh ở Tiên giới.

Tất cả mọi người ở đây đều bị chấn động nói không nên lời, mà Diệp Trường Sinh thì ngồi ngay ngắn trên đài sen, dựa theo thông lệ bắt đầu thuyết pháp bảy ngày.

Diệp Trường Sinh bắt đầu kể từ luyện khí kỳ thấp nhất, một đường nói tới Đại Thừa kỳ, kể về việc tu hành đoạt được giữa các cảnh giới.

Đạo âm vừa vang lên, rất nhiều người liền lâm vào trong hoàn cảnh ngộ đạo, nghe như si như say, thậm chí không thiếu nghe được hưng phấn hoa chân múa tay vui sướng thậm chí là phát cuồng.

“Ông!”

Một nơi nào đó trên quảng trường, thiên địa nguyên khí bị khuấy lên, nhanh chóng hội tụ về một chỗ nào đó. Trên mặt một vị tu sĩ Luyện Hư lập tức tràn đầy vẻ mừng rỡ như điên, hưng phấn đem những thiên địa nguyên khí tụ tập đến kia thu nạp, khí tức trên người bắt đầu liên tục tăng lên.

Người này không ngờ lại có thể trực tiếp đột phá một tiểu cảnh giới!

Động tĩnh của người này lập tức thu hút không ít ánh mắt chú ý, quần tu đều hâm mộ dị thường, lập tức càn quét toàn bộ thể xác và tinh thần đều tập trung lắng nghe, chờ mong chính mình cũng có thể gặp giống như vậy.

Đại Thừa giảng đạo, giúp người ta đón ngộ đột phá cũng không phải là hiếm thấy. Cũng không lâu lắm, một chỗ trên quảng trường lại xuất hiện một trận ba động. Lần này, đúng là một vị tu sĩ Luyện Hư muốn tiến giai hợp thể!

Diệp Trường Sinh lúc này vung tay lên, người này biến mất trên quảng trường, không để thiên kiếp ảnh hưởng tới mọi người ở đây.

Sau đó, cách mấy canh giờ, ở một nơi nào đó trên quảng trường sẽ phát sinh một động tĩnh, hoặc là có người đột phá tiểu cảnh giới, hoặc là có người đột phá đại cảnh giới.

Mà tại địa phương bên ngoài quảng trường, cũng không thiếu tồn tại đón ngộ đột phá sau khi nghe giảng, thời gian bảy ngày bảy đêm trôi qua, nhân yêu hai tộc bởi vì lần giảng đạo này mà được lợi vô số người.

Diệp Trường Sinh giảng đạo xong liền biến mất không thấy gì nữa, sau đó liền đổi lại Linh Hoàng tiếp tục giảng đạo, cũng là

bảy ngày bảy đêm, đợi đến khi Linh Hoàng giảng đạo kết thúc, buổi lễ Đại Thừa này cũng hoàn toàn kết thúc.

Đám người chậm rãi tản đi, mà Diệp Trường Sinh bên này còn có rất nhiều chuyện phải xử lý tiếp theo.

Trong một tòa lầu các nào đó ở Linh Hoàng thành, Diệp Trường Sinh, Linh Hoàng, Ngao Khiếu, Mạc Kỳ, cùng bốn vị Đại Thừa của hai tộc Nhân Yêu đến đây xem lễ, Đại Thừa của dị tộc đều tiến hành một cuộc giao lưu hữu hảo.

Thời gian giao lưu không quá dài, đến khi rời khỏi tòa lầu các này, trên mặt mấy vị dị tộc Đại Thừa này đều mang theo một tia biểu tình như trút được gánh nặng.

Tâm tình của bọn họ đều trở nên nhẹ nhõm, đây đương nhiên là bởi vì vừa rồi trong tòa lầu các này Diệp Trường Sinh chính miệng hướng về bọn họ hứa hẹn rằng hai tộc Nhân Yêu không ủng hộ hẳn tiếp tục tiến hành mở rộng.

Chuyện này đối với mấy tiểu tộc đàn chung quanh nhân tộc mà nói quả thực như được đại xá, hứa hẹn này của Diệp Trường Sinh có đầy đủ phân lượng, lập tức giải trừ một lưỡi dao sắc treo trên đỉnh đầu bọn họ.

Nhân tộc đột nhiên quật khởi là bọn họ bất ngờ, nếu như Nhân tộc muốn tiếp tục khuếch trương mà nói, lấy thực lực của bọn họ căn bản không cách nào chống cự, chỉ có thể ngoan ngoãn tiếp nhận vận mệnh bị thôn tính diệt tộc.

Những đại tộc ở Phong Nguyên đại lục sẽ ra mặt giúp bọn họ sao?

Không nhất định, những đại tộc này có lẽ sẽ liên thủ ngăn chặn Nhân tộc tiếp tục mở rộng, nhưng đại Thừa của Diệp Trường Sinh đã xảy ra nhiều chuyện như vậy, chỉ sợ bọn họ sẽ có rất nhiều kiêng kỵ.

Hy sinh mấy tiểu tộc, áp dụng sách lược Tuy Tĩnh cũng là có thể.

Bọn họ không cách nào ký thác Vận Mệnh trên người những đại tộc kia, bởi vậy mấy ngày nay Đại Thừa của những tộc đàn nhỏ này đều lo sợ bất an.

Hiện tại, nghe được một câu hứa hẹn như vậy của Diệp Trường Sinh, mặc kệ hiệu quả của lời hứa này dài bao nhiêu, cũng đủ để khiến bọn họ kích động vạn phần.

Cho dù sau này Nhân tộc vẫn sẽ mở rộng, nhưng ít ra hiện tại đã có một thời kỳ hòa hoãn!

Mà thời gian để nghỉ ngơi này, cũng đủ để phát sinh rất nhiều chuyện.

Nói thí dụ như, xâm lấn của Ma giới vân vân.

Vạn nhất vị đệ nhất Đại Thừa Linh giới này bất hạnh bởi vì chuyện gì mà vẫn lạc, cái cây đao treo ở trên đỉnh đầu kia cũng hoàn toàn bị giải trừ.

Những dị tộc đại thừa này ôm tâm tư như vậy, vui mừng như điên rồi tòan lầu các kia.

Mà bên phía hai tộc Nhân Yêu, Mạc Vô Kiệt và Ngao Khiếu đều cực kỳ tán đồng quyết định của Diệp Trường Sinh.

Vào thời điểm hiện tại, đúng là hai tộc không thích hợp tiếp tục mở rộng.

Thứ nhất, trước đó khuếch trương quá mãnh liệt, một hơi cá voi nuốt lẫn thổ ba tộc, nhân yêu hai tộc biểu hiện ra tính xâm lược quá mạnh, rất dễ khiến các chủng tộc khác bất an.

Nếu để cho những đại tộc trên Phong Nguyên đại lục liên hợp lại tấn công hai tộc, thì việc này sẽ là chuyện cái được không đủ bù cho cái mất.

Cho nên bây giờ nhân yêu lưỡng tộc thu liễm phong mang, biểu hiện ra một bộ ôn hòa, có trợ giúp xua tan đi địch ý của những người kia.

Thứ hai, nội bộ hai tộc Nhân Yêu xuất hiện vấn đề càng thêm nghiêm trọng, dẫn đến hai tộc căn bản không có khả năng tiếp tục mở rộng nữa.

Nhân thủ có thể dùng quá ít!

Lập tức đạt được lãnh thổ khổng lồ như vậy, căn bản không có đủ tu sĩ đi trấn thủ quản lý, hiện tại hai tộc cũng chỉ là chiếm cứ địa bàn trên danh nghĩa.

Trên thực tế, căn bản không thống trị những địa bàn kia hữu hiệu, các thế lực chống cự dị tộc phía dưới vẫn rất cường đại, không thể khinh thường.

Muốn đem đất đai này chuyển hóa thành lãnh thổ trung tâm của mình, còn cần rất nhiều nỗ lực, hiện tại hai tộc ở vào một trạng thái khuếch trương quá độ cực kỳ nghiêm trọng.

Dựa theo cách nói của Diệp Trường Sinh khi còn sống chơi một trò chơi:

Loại trạng thái khuếch trương bạo tạc quá độ này không chỉ khiến cho trên lãnh thổ phản loạn bộc phát, còn ảnh hưởng nghiêm trọng tới danh dự quốc tế, khiến cho thế lực xung quanh liên hợp lại, tạo thành một cái vòng vây cùng tiến thối.

Vì vậy, hai tộc cần phải có một khoảng thời gian để tiêu hóa, chậm rãi khống chế lãnh thổ mới hạ xuống, nắm giữ mỗi mỏ quặng, đất sản xuất linh mạch, linh dược, vân vân.

Lại đem phạm nhân từng bước di chuyển qua, hình thành một tòa thành thị, đè ép không gian những thế lực chống lại kia...

Quá trình này nhất định cần thời gian rất dài, không chỉ tiêu hóa đất đai cần thời gian, bồi dưỡng nhân tài cần đội đồng dạng cần thời gian.

Hiện tại sức chiến đấu của hai tộc Đại Thừa đã đủ mạnh, thế nhưng đội bậc thang thực lực dưới Đại Thừa căn bản không có cách nào nhắc lên, khoảng cách đến một tộc đàn trung đẳng còn cách rất xa.

Các tộc đàn trung bình như Phi Linh tộc, tu sĩ Hợp Thể kỳ sáu bảy trăm, Luyện Hư, Hóa Thần thì càng không cần phải nhắc đến.

Mà nhân yêu hai tộc, tu sĩ Hợp Thể chỉ có hơn hai trăm, còn kém rất xa.

Hiện tại chỉ dựa vào những tu sĩ Hợp Thể này, căn bản không thể trấn trụ những lãnh thổ mới thôn tính này, cho nên khi dạ xoa cùng các tộc cũ xuất hiện một hai vị tu sĩ Hợp Thể ẩn nấp ra tay tàn sát quân đội hai tộc Nhân Yêu, còn cần Ngao Khiếu cùng Mạc Giản tự mình trấn áp.

Hai người quả thực đã thành đội trưởng cứu hỏa, chạy đến nơi này xong chưa từng thấy Đại Thừa một nhọc như vậy.

Các tộc đàn khác đều có tu sĩ cao cao tại thượng, ngày thường khổ tu được tộc đàn cung phụng, chỉ là thời khắc máu chốt

xuất thủ, nhưng hiện tại hai vị Đại Thừa này của Nhân Yêu hai tộc lại thành đả thủ.

Nếu muốn tránh tình huống như vậy, hắn cũng chỉ có thể cố gắng hết sức bồi dưỡng ra càng nhiều tu sĩ Hợp Thể kỳ hơn.

Muốn triệt để nắm giữ vùng đất rộng lớn này, số lượng tu sĩ Hợp Thể hai tộc ít nhất phải đến sáu trăm.

Có thể nói, trước khi bồi dưỡng ra đủ nhân tài như đội cầu thang, hai tộc đều không có năng lực tiến hành khuếch trương ra ngoài.

Cũng chính vì căn cứ vào bối cảnh như vậy mới có lời hứa hẹn của Diệp Trường Sinh.

Đương nhiên, sau khi đạt được đội bậc thang thực lực xứng đôi với tộc đàn trung đẳng thì có tiếp tục tiến hành mở rộng hay không thì cũng khó nói.

Dù sao Diệp Trường Sinh hứa chỉ đại biểu cho thái độ của hắn, không có nghĩa là thái độ của tất cả mọi người.

Trong tương lai nếu có đại thừa khác ủng hộ hai tộc tiếp tục khuếch trương ra ngoài, vậy thì chuyện này không liên quan gì đến hắn.

Sau khi tiến những Đại Thừa này, Diệp Trường Sinh lại cùng Linh Vương tiến hành một phen mật đàm, cuối cùng hai người đạt thành hiệp nghị, Linh Vương dẫn Linh tộc gia nhập liên minh hai tộc Nhân Yêu.

Thế là, liên minh này liền lập tức biến thành người, yêu, Linh tộc đồng minh, này tam tộc, mặc dù trước mắt năm vị Đại Thừa.

Nhưng kể cả Diệp Trường Sinh và Linh Vương có chiến lược siêu quy cách, cho dù là khai phiên với siêu cấp đại tộc cũng không sợ.

.....

“Diệp huynh, lần này tiểu muội đến Long đảo, kỳ thật mang đến cho huynh một món quà, chỉ là trước đó không tiện kể ra mà thôi!”

Trong một tòa cung điện ở Linh Hoàng thành, Điền Phi Nhi mỉm cười nói với Diệp Trường Sinh.

“Ồ? Vậy thật ra ta muốn nghe tiên tử mang đến lễ vật gì rồi!”
Diệp Trường Sinh nghe vậy cười một tiếng hỏi.

Trên tay Điền Phi Nhi hào quang lóe lên, xuất hiện một mảnh vảy rồng xanh biếc: “Bây giờ tiểu muội đã là người trong Long đảo, có tư cách đưa ra tín vật Quảng Linh Đạo Quả đại hội. Diệp huynh hử là biết tên tuổi Quảng Linh Đạo Quả đại hội chứ?”

Điền Phi Nhi nói xong, đưa miếng lân phiến xanh biếc kia đến tay Diệp Trường Sinh.

“Đại Hội Linh Đạo Quả Quảng Diệp mỗi đương nhiên có nghe qua, dù sao đây cũng được xưng là thịnh hội đệ nhất Thiên Giới đấy!” Diệp Trường Sinh nghe vậy nhẹ giọng cười nói.

Nghiêm Linh Đạo Quả tuyệt đối được xưng tụng là thánh vật kỳ lạ nhất trong giới điện Tiểu Nam Châu, tên tuổi Thánh Quả đệ nhất thiên giới tuyệt đối không phải chỉ là không mà là tin đồn.

Sau khi dùng quả này có thể có Quảng Linh Đạo Thử trong vòng vạn năm, bất kể là tu luyện hay là tìm hiểu hiệu quả công pháp, đều có thể tăng vọt gấp bảy tám lần so với lúc trước.

Đây là hiệu quả khiến người ta đỏ mắt, không có Đại Thừa nào không động tâm.

Đương nhiên, muốn có thứ này cũng là tương đối khó khăn, chỉ là tham gia đại hội Quảng Linh Đạo Quả, đã đủ cao rồi.

Nhất định phải có chiến lực cấp Chân Linh mới có cơ hội được mời.

Mà sau khi được mời tới, cạnh tranh lại kịch liệt dị thường, bất kỳ một người nào muốn đạt được Đạo Quả trên cơ bản đều phải đánh bại mười mấy vị, hơn mười vị tồn tại cùng giai mới có thể đạt được cơ hội đổi lấy một quả Quảng Linh Đạo Quả.

Bất kỳ một tồn tại cấp Chân Linh nào cũng không dễ đối phó, có thể nói mặc dù là người như Minh Tôn tham gia đại hội Quảng Linh Đạo Quả thì hơn phân nửa cũng không có cơ hội đạt được một quả Quảng Linh Đạo Quả.

Đương nhiên, với thực lực hiện tại của Diệp Trường Sinh mà nói, chỉ sợ đạt được một quả Quảng Linh Đạo Quả không có vấn đề gì.

Cho nên, tín vật mà Điền Phi Nhi đưa cho hắn xem như hợp tình hợp lý.

“Đại hội Quảng Linh Đạo Quả ước chừng tổ chức một ngàn năm sau, đến lúc đó Diệp huynh sẽ từ miếu lân cận này nhận được tin tức, tiểu muội đến lúc đó sẽ ở trên Long đảo chờ Diệp huynh đến!” Điền Phi Nhi mỉm cười thản nhiên nói.

“Đa tạ tiên tử, đến lúc đó Diệp mỗ chắc chắn sẽ phó ước!” Diệp Trường Sinh chấp tay.

“Diệp huynh không cần khách khí, dù sao lúc trước ngươi cũng giúp tiểu muội một đại ân, đáng tiếc tiểu muội mới đúc thành thân thể Chân Linh, không thể so sánh với người khác, nếu không nói không chừng cũng sẽ tặng cho Diệp huynh một kiện Huyền Thiên chi bảo đấy!” Điền Phi Nhi nửa đùa nửa thật nửa thật nói.

Thoạt nhìn, nàng đối với lần Thiên Phượng xuất hiện trước đó, vẫn rất để ý.

Hai tộc long phượng vẫn luôn phân cao thấp, kết quả tại trường hợp này, nàng dễ dàng bị Thiên Phượng đè ép xuống, làm sao có thể cam tâm?

Nhưng bất kể như thế nào, người ta đều là lão tiền bối sống hơn trăm vạn năm, Điền Phi Nhi tự biết mình tuyệt đối không có thực lực so tài phú với đôi phương, cho nên cũng chỉ có thể nhận thua.

“Lại nói, Diệp huynh như thế nào lại có quan hệ với Thiên Phượng nhất tộc, nhất là vị Thái Phượng tiền bối kia, ở trong Thiên Phượng nhất tộc đều hết sức quan trọng!” Điền Phi Nhi đảo mắt, có chút hiếu kỳ hỏi.

“Khục, việc này nói ra rất dài dòng, về sau có cơ hội chậm rãi sẽ nói một chút với tiên tử!” Diệp Trường Sinh ho khan một tiếng, nói.

Điền Phi Nhi nghe thế cười khẽ một tiếng, rất thức thời không hỏi thêm nữa, bất quá sự hiếu kỳ trong mắt nàng lại càng thêm nồng đậm.

.....

Trong một tòa cung điện nào đó ở Linh Hoàng thành, một vị lão giả tóc trắng xoá thấp thỏm ở nơi này, trong ánh mắt tràn đầy khẩn trương.

Cũng khó trách, dù là ai khi nghe nói vị Trường Sinh Thiên Tôn bị Nhân tộc triệu kiến một mình đều cảm thấy căng thẳng.

Cho dù là tồn tại giống như những Tam Hoàng Thất Yêu Vương kia cũng đều phải nơm nớp lo sợ, cẩn thận từng li từng tí.

Huống chi, hắn chỉ là một tu sĩ Hóa Thần trung kỳ bình thường.

Vị tông chủ Tinh Linh Tông này cảm thấy rất kinh ngạc đối với lần đãi ngộ này của mình, hắn hoàn toàn không rõ, vì sao trên Đại Thừa đại điện Diệp Trường Sinh đối với hắn chỉ có ưu ái, chuyên môn cùng hắn nói chuyện, còn giữ hắn lại.

Nghĩ như thế nào cũng nghĩ không ra, chẳng lẽ vị đệ nhất cường giả Nhân tộc này coi trọng vật gì của Tinh Linh Tông?

Nhưng làm sao có thể?

Tinh Linh Tông chỉ là một tông môn bình thường, làm gì có thứ nào khiến người ta coi trọng?

Mấy ngày nay hắn có suy nghĩ qua lại, chính là không nghĩ ra Tinh Linh Tông có thể hấp dẫn được Diệp Trường Sinh ở địa phương nào.

Người duy nhất Tinh Linh Tông có thể có quan hệ với Diệp Trường Sinh, đại khái chính là Diệp Trường Sinh là phi thăng tu sĩ, mà người sáng lập Tinh Linh Tông cũng là tu sĩ phi thăng.

Nhưng đã qua không biết bao nhiêu năm, giữa hai bên còn có thể gặp lại ư?

Chẳng lẽ tổ sư gia của Tinh Linh Tông và vị Diệp tiên bối này là cùng một thế giới phi thăng lên?

Sẽ không trùng hợp như vậy chứ?

Vị tông chủ Tinh Linh Tông suy nghĩ mấy ngày vẫn không hiểu được, hắn thậm nghĩ lần này trở về nhất định phải lật hết

tất cả điển tịch trong tông môn ra, điều tra kỹ tất cả các thể hệ tổ tông nhằm tìm ra nguyên nhân.

Đang lúc hấn nôm nớp lo sợ bất an chờ đợi, đột nhiên một thanh âm ôn hòa vang lên trong đại điện: “Làm phiền đạo hữu chờ lâu rồi, mời ngồi!”

Theo thanh âm nhìn lại, chỉ thấy trên một cái bồ đoàn trong cung điện trống rỗng xuất hiện một bóng người, tư thế ngồi tiêu sái, phong thần như ngọc, tư thái rất là tùy ý, có vẻ thông dong đối mặt với vạn vật đều lo sợ.

Tông chủ Tinh Linh Tông Lâm Hỏa biết rõ loại khí chất thông dong này là do thực lực tạo thành.

Đại bộ phận tu sĩ trên đời này cả đời đều là cẩn thận từng li từng tí sống sót, cả ngày lo lắng cái kia, đại đa số mọi người đều ở trong một loại trạng thái âm trầm.

Trên người bọn họ rất khó xuất hiện loại thái độ thông dong này, nguyên nhân không có gì khác, chung quy vẫn là do thực lực không đủ.

Chỉ có cường giả cùng người không có dục vọng mới có thể thản nhiên thông dong đối mặt với thế giới này, vị trước mắt hiển nhiên là cường giả.

Nhìn thấy người trẻ tuổi này, tông chủ Tinh Linh Tông kích động, lập tức hành đại lễ tham bái: “Vãn bối ra mắt Diệp tiên bối, có thể được tiên bối triệu kiến, thật là vinh hạnh lớn nhất cuộc đời vãn bối!”

Diệp Trường Sinh vươn tay nâng lão già tóc bạc lên, khẽ mỉm cười nói: “Đạo hữu không cần khách khí quá mức, cũng không cần quá mức khấn trương.”

Nghe nói như vậy, lão già tóc bạc trong lòng cười khổ không thôi, đối mặt lão nhân gia ngài, nào có ai không khấn trương.

“Lại nói tiếp, đạo hữu hấn là rất kinh ngạc vì sao Diệp mỗ phải ở trong một tông môn chọn lựa người ra?”

Tinh Linh Tông tông chủ nghe vậy vội vàng hành lễ, nói: “Vãn bối không dám phỏng đoán, việc này của tiên bối nhất định có lý do của tiên bối!”

“Đúng vậy, có lý do, lý do này chính là... Ha ha, lại nói chúng ta cũng coi như người một nhà mà!” Diệp Trường Sinh khẽ cười một tiếng nói.

“A?” Tinh Linh Tông tông chủ lúc này liền ngây dại, cả người cứng đờ tại chỗ như một pho tượng đá, bị tin tức như sấm sét giữa trời quang làm cho kinh ngạc không nói nên lời.

“Đạo hữu không tin sao?” Diệp Trường Sinh cười ha ha hỏi.

“Không dám, văn bối tuyệt đối không dám nghi ngờ tiền bối!” Tinh Linh Tông tông chủ giật mình một cái, phản ứng lại, sau đó liền vội vàng lắc đầu giống như trống bỏi.

“Chỉ là, văn bối thật sự là không nghĩ ra được, Tinh Linh Tông chúng ta như thế nào lại có quan hệ với tiền bối!” Hắn do dự một chút, lớn gan hỏi, trong đôi mắt tràn đầy vẻ không thể tin được.

“Lâm đạo hữu hẳn là đã biết Diệp mỗ là một tu sĩ phi thăng. Giới diện mà Diệp mỗ phi thăng kia chính là giới diện mà tổ sư Tinh Linh Tông phi thăng!”

“Ồ giới diện kia, có một tổ chức tên là Tinh Cung, lại nói Diệp mỗ từng là cung chủ Tinh Cung đấy!” Diệp Trường Sinh nhẹ nhàng cười một tiếng, trong ánh mắt lộ ra vẻ hồi ức nói.

Lời này thật đúng là làm vị tông chủ Tinh Linh Tông kinh ngạc đến ngây người, rung động không thể tin được, ngay sau đó là vẻ mừng rỡ như điên từ trong đôi mắt của hắn tuôn ra.

Hắn tuyệt đối không nghĩ tới nhân vật đứng đầu nhân tộc lại có quan hệ sâu xa như vậy với Tinh Linh Tông bọn họ.

Tinh Linh Tông bọn họ cũng là tông môn của Thiên Linh Vực, nhưng là trong Thiên Linh Vực căn bản không lọt vào mắt, xếp hàng không nổi.

Trước kia Tinh Linh Tông đương nhiên cũng từng huy hoàng, nhưng sau khi tổ sư lập phái chết đi, liền hoàn toàn xuống dốc.

Lâm Hỏa vốn tưởng rằng với thực lực của Tinh Linh Tông đại khái sẽ luôn bình thường như vậy.

Hắn vạn vạn lần không nghĩ tới, lại có một ngày từ trên trời rơi xuống lại có một đại nhân vật như vậy quan hệ với Tinh Linh Tông.

Hiện tại kích động và cuồng hỉ trong lòng hắn căn bản không thể dùng từ ngữ để hình dung.

“Trên đường tu đạo cả đời Diệp mỗi từng nhận được rất nhiều ân huệ của tổ sư Tinh Cung, nhưng nếu như vị tiền bối này đã không còn, vậy phần báo đáp này liền có thể rơi xuống đầu các ngươi!”

“Hiện tại ta có thể cho ngươi hai lựa chọn, một là duy trì tính độc lập của Tinh Linh Tông. Ta có thể nâng đỡ các ngươi thành thế lực có thể so với Tam Hoàng Thất Yêu Vương!”

“Nếu Tinh Linh Tông có tài năng đặc biệt, tương lai cũng không phải không thể giúp đỡ các ngươi một Đại Thừa!”

Diệp Trường Sinh lời nói còn chưa dứt, tin tức ầm chứa trong này đã khiến Tinh Linh Tông tông chủ cảm nhận được một loại hít thở không thông.

Đây chính là lời hứa hẹn của đệ nhất đại Thừa của Linh giới!

Hắn cũng không hoài nghi lời nói này là thật hay giả, nâng đỡ một vị Đại Thừa gần như không có khả năng nâng đỡ một vị Đại Thừa khác, nhưng đặt ở trên người vị này, xác suất thực hiện được là cực lớn.

Dù sao, tất cả mọi người đều biết Linh Hoàng trở thành Đại Thừa dưới sự trợ giúp của vị này.

Một vị Đại Thừa đã hứa hẹn như thế nào, Tinh Linh Tông tông chủ thiếu chút nữa nhịn không được đáp ứng.

Thế nhưng dù sao hắn cũng là người làm tông chủ, có chút cố gắng nhịn xuống, tiếp tục nghe.

“Lựa chọn thứ hai chính là buông tha cho tên tuổi của Tinh Linh Tông, toàn thể gia nhập vào bên ta, ta sẽ coi Tinh Linh Tông như thế lực chính mình đến bồi dưỡng!”

Diệp Trường Sinh vừa dứt lời, Tinh Linh Tông tông chủ lập tức quỳ rạp xuống đất, hành đại lễ thăm viếng, cung kính nói:

“Tinh Linh Tông vốn là một chi nhánh của Tinh Cung ở Linh Giới, Diệp tiên bối là cung chủ Tinh Cung, nó chính là lão tổ tông của Tinh Linh Tông ta, hiện giờ được chui vào dưới tay của Diệp tiên bối, đúng là hợp tình hợp lý!”

“Vãn bối nguyện ý bỏ qua danh hào Tinh Linh Tông, dẫn dắt toàn tông gia nhập dưới trướng của Diệp tiên bối!”

Tông chủ Tinh Linh Tông trả lời rất quyết đoán, phạm là do dự một giây, đều là không tôn trọng thực lực của Diệp Trường Sinh.

Diệp Trường Sinh nghe vậy cười ha ha, vị tông chủ này thật biết nói chuyện.

Trong tình huống bình thường, chắc chắn Tinh Cung của Nhân giới là một chi nhánh của Tinh Linh Tông ở Linh Giới, trái lại hắn còn nói ngược lại, trực tiếp đem Diệp Trường Sinh nhận ra thành lãnh tụ của Tinh Linh Tông.

Ôm đùi này lên, so với bồi dưỡng một tu sĩ mới có lợi hơn nhiều, tông chủ Tinh Linh Tông có thể biết rõ khoản nợ này.

“Ngươi đừng đáp ứng quá nhanh, theo ta được biết thì trong Tinh Linh Tông còn mấy vị Thái Thượng trưởng lão Luyện Hư kỳ chứ? Sau khi ngươi trở về cùng bọn họ thương nghị,

toàn tông trên dưới đều đưa ra quyết định giống nhau, trở lại Linh Hoàng Thành đi!” Diệp Trường Sinh vừa cười vừa nói.

Tông chủ Tinh Linh Tông do dự một chút rồi vội vàng gật đầu nói, việc này quả thật phải thương lượng với người trong tông, nhưng hẳn tin tưởng không ai sẽ đưa ra lựa chọn khác biệt so với hẳn.

“Tư Nguyệt, chuyện này do ngươi phụ trách đi!” Diệp Trường Sinh nói với đại điện bên cạnh.

Sau khi nói xong, trong đại điện liền xuất hiện một vị nữ tử tuyệt sắc dáng người yếu điệu xuất chúng, nửa người trên có trọng lượng siêu tiêu.

Nàng dịu dàng thi lễ, đôi mắt long lanh nói: “Vâng, công tử, Tư Nguyệt minh bạch!”

Diệp Trường Sinh gật gù, thân hình lập tức lóe lên, biến mất trong cung điện.

Hắn vốn muốn giao chuyện này cho Lăng Ngọc Linh làm, nhưng hiện tại Lăng Ngọc Linh và Nam Cung Uyển, Nguyên Dao đều giống nhau, đều bị hắn đưa đi tân thế giới kia, hấp thu ba cái Chân Linh Thai bàn kia.

Cho nên không thể làm gì khác hơn là đem chuyện này nói cho Văn Tư Nguyệt, cũng may Văn Tư Nguyệt đối với chuyện xử lý loại sự vụ của tông môn đã rất quen thuộc.

“Mấy ngày nay phải bầu bạn với Băng Phượng và Ngân Nguyệt rồi, không để cho các nàng hấp thu Chân Linh Thai bàn, vậy ở những phương diện khác làm chút bồi thường!” Diệp Trường Sinh trong lòng thầm nghĩ.

Bởi vì vật của Chân Linh Thai bàn có tính duy nhất, hẳn không cách nào phục chế, vì lẽ đó hẳn không có biện pháp làm thành một người.

Dù cho đã bị hấp thu, loại này duy nhất cũng là tồn tại, bởi vì bản thân hấp thu Chân Linh Thai bàn, là một loại hành vi gạt trời qua biển, thuộc về tu hủ chiếm tổ chim khách, lén lút thay trự.

Toàn bộ quá trình, là che giấu Thiên Địa Đại Đạo, ở trong mắt Thiên Địa Đại Đạo, vị Chân Linh này vẫn tồn tại, cũng không

chết hoặc biến mất, chỉ là thay đổi một loại hình thức khác mà thôi.

Ngoài ra hình thức bên ngoài tồn tại ra sao cũng không quan trọng, quan trọng là nội hạch pháp tắc tụ thành duy nhất tính duy nhất, duy nhất kia chỉ cần tồn tại, sẽ không xảy ra vấn đề gì.

Cách làm của đám người Diệp Trường Sinh, chẳng qua chỉ là chuyển điều duy nhất lên người mình mà thôi.

Mà nếu như lúc bọn họ hấp thu, làm cho loại tính cách duy nhất kia biến mất, Thiên Địa Đại Đạo lập tức sẽ phát hiện loại hành vi trộm cắp này.

Đến lúc đó, cho dù Diệp Trường Sinh ở vào giới nào, chỉ cần hấn ở dưới hệ thống Thiên Đạo của Tiên giới, đều phải chịu trừng phạt của thiên địa.

Đương nhiên, đây cũng chỉ là thời hạn thời gian mà thôi, chờ đến thời kỳ thế giới kia diễn biến tương đối hoàn toàn, lúc màng thai thiên địa chuyển hóa thành thiên địa chân chính thì sẽ không còn trừng phạt loại này nữa.

Thế giới hiện tại, trong một trạng thái giống với trẻ sơ thành được đại hộ vệ, là vị trưởng thành được bảo vệ.

Bởi vì không cách nào phục chế ra càng nhiều Chân Linh Thai bàn, vì lẽ đó Diệp Trường Sinh chỉ có ba cái kia.

Hắn lựa chọn là, tư chất không đủ để chống đỡ người đạt tới Đại Thừa đưa vào trong cuống rốn, để cho các nàng chia sẻ tạo hóa, đúc thành một phân căn cơ Đại Thừa.

Mà người có xác suất trở thành Đại Thừa, cũng không có chia sẻ phân cơ duyên này.

Tỷ như Ngân Nguyệt, nàng có được Thất Tinh Nguyệt thể tiến giai Đại Thừa tỷ lệ thật lớn, tăng thêm Diệp Trường Sinh có thể cho nàng phụ trợ, Diệp Trường Sinh tin tưởng tương lai có thể đem tỷ lệ nàng tiến giai thành công chồng chất lên năm thành, vì lẽ đó không có để nàng đi chia sẻ Chân Linh Thai bàn.

Mà Băng Phượng cũng là một trong số đó, sau khi đem Nghịch Linh Chân Âm đại pháp truyền cho Băng Phượng, có

được Thiên Phượng trợ giúp, tương lai tu thành Chân Linh thân thể hầu như là ván đã đóng thuyền sự tình, đã như vậy cũng không cần lãng phí tài nguyên trong cuống rốn thai bàn kia.

Trong một khoảng thời gian tiếp theo, Diệp Trường Sinh trước tiên bồi tiếp Điền Phi Nhi ở lại Nhân tộc một thời gian, đợi đến khi vị này chân long rời đi, lại làm bạn với Băng Phượng cùng Ngân Nguyệt một đoạn thời gian.

Băng Phượng vốn là muốn cùng với Thiên Phượng rời khỏi Nhân tộc, đi vào bên trong Man Hoang du lịch, bởi vì nàng tu hành Nghịch Linh Chân Âm Đại Pháp rất nhiều tài liệu khả năng chỉ có ở trong một ít địa phương đặc thù mới có thể tìm được.

Nhưng Diệp Trường Sinh lại cố gắng giữ nàng lại, nguyên nhân không phải vì hắn không nỡ, mà là vì hắn phải giữ Thiên Phượng lại bên cạnh.

Đối với một người, Đoạt Thần Ấn vẫn phải tốn một khoảng thời gian ảnh hưởng, nhất là đối với những tu sĩ có tu vi càng cao, thời gian hao phí càng dài.

Cường giả như Thiên Phượng muốn triệt để thay đổi ý chí của hắn, cũng không phải chỉ trong thời gian mấy chục năm ngắn ngủi đã có thể hoàn thành.

Những năm gần đây, Thiên Phượng biểu hiện hiền lành như vậy, hoàn toàn là bởi vì Diệp Trường Sinh vẫn để cho nàng ở gần mình hơn, một mực dùng thần thức áp chế bản tính của nàng.

Nhưng nếu như đem Thiên Phượng thả ra ngoài, trong thời gian ngắn có thể sẽ không có biến hóa gì, sau một thời gian dài, có lẽ sẽ phát sinh một ít biến cố.

Đương nhiên Thiên Phượng không thể phát hiện ra vấn đề trên người mình, nhưng nàng có thể làm ra một số chuyện Diệp Trường Sinh không muốn thấy.

Ví dụ như, về tổ chim phượng một chuyến, sau đó thần thức của nàng xảy ra vấn đề, khả năng bị phát hiện.

Vì tránh khỏi nguy hiểm như vậy, Diệp Trường Sinh không thể để nàng rời xa mình, cho dù có rời khỏi, thời gian cũng không

thể quá dài.

Loại tình huống này, chỉ có chờ nàng triệt để cải biến Thiên Phượng, đánh hạ cương ấn tư tượng, mới có thể cải biến.

Cho nên Diệp Trường Sinh không cho các nàng Băng Phượng rời khỏi Nhân tộc đi du lịch, đối với những tài liệu Man Hoang mà Băng Phượng cần, hắn lại nghĩ biện pháp sưu tập trong Nhân Yêu hai tộc.

Hai tộc không có, cũng có thể thông qua phương thức treo thưởng cao giá kích thích cường giả hai tộc xâm nhập Man Hoang tìm giúp hắn.

Kể từ đó, vấn đề những tài liệu này cũng được giải quyết.

Cứ như vậy, Diệp Trường Sinh ở lại Linh Hoàng thành mấy chục năm, mãi đến khi một ngày nào đó có một cô gái tìm tới cửa.

Trong cung điện nơi ở của Diệp Trường Sinh có một nữ tử mặc áo choàng màu vàng thướt tha đi vào, nàng gỡ áo choàng trên đầu xuống, lộ ra một gương mặt tuyệt sắc như người trong bức tranh.

Lý Dung!

Chính là người có đại danh鼎鼎 trong hai tộc, được xưng là Dong tiên tử, thánh đảo Lý Dung. Cũng đã nhiều năm trôi qua, Mạc Giản vẫn luôn suy nghĩ đến việc đưa một nữ tử đến bên cạnh Diệp Trường Sinh.

Tu vi nàng này mặc dù chỉ là Hợp Thể trung kỳ, nhưng khí tức trên người lại kỳ lạ dị thường, lại mơ hồ có vài tia tinh quang từ trong da thịt xuyên suốt ra, làm nổi bật nàng lên giống như không phải người trong phạm trần vậy.

Hiển nhiên công pháp tu luyện của nàng ta cực kỳ bất phàm, không phải là tu sĩ Hợp Thể bình thường.

“Đạo hữu tới tìm ta là có chuyện gì?” Diệp Trường Sinh nhìn thoáng qua nàng này, ngập ngừng hỏi.

Lý Dung và Diệp Trường Sinh cũng không xa lạ gì, trước đó Diệp Trường Sinh tổ chức đại điển lễ, nàng chính là người làm sứ giả Thánh đảo tới chúc mừng Diệp Trường Sinh.

Những năm gần đây, cũng bởi vì đủ loại sự tình, tiếp xúc Diệp Trường Sinh nhiều lần, nhưng đối với mỹ danh của vị Dung tiên tử lưu truyền rộng rãi trong hai tộc này, Diệp Trường Sinh cũng không có cảm giác đặc thù gì.

Cũng không cố gắng tiếp cận nàng này, ám chỉ vài lần với Mạc Giản Ly Minh trong tối ngoài sáng, cũng là một bộ dạng từ chối cho ý kiến.

“Văn bối chuyên này đến đây, là mong muốn của chư vị đạo hữu trên Thánh đảo, mong tiên bối đại giá quang lâm, đi Thánh đảo một chuyến!”

Nữ tử tuyệt sắc sau khi vén áo thi lễ với Diệp Trường Sinh, ngọt ngào cười nói, thanh âm ngọt ngào dễ nghe, giống như tiếng trời thanh âm.

“Thánh đảo sao... Ta thật ra đã muốn đi một chuyến từ lâu rồi, chỉ là từ trước tới nay không để ý tới thôi.” Diệp Trường Sinh suy nghĩ một chút rồi nói.

Lý Dung nghe được lời này nhất thời vui mừng, vội vàng nói: “Vậy tiên bối hiện tại có thời gian không? Nếu tiên bối có ý, văn bối hiện tại có thể dẫn tiên bối đi Thánh đảo!”

Diệp Trường Sinh suy nghĩ một chút rồi gật đầu: “Vậy thì làm phiền tiên tử rồi!”

Nơi giao giới giữa hai tộc Nhân Yêu là một dãy núi mênh mông bát ngát, một biển sương mù xuất hiện ở trung tâm dãy núi.

Vụ Hải này bị bao phủ một khu vực cực kỳ rộng lớn, hơn nữa loại sương mù này còn có một đặc thù, có thể ngăn cản thần thức dò xét.

Sau khi tiến vào biển sương mù hơn vạn dặm có thể phát hiện ra một cái tiểu đảo đen tuyền, cách mặt đất mấy trăm trượng đang trôi nổi.

Mà phụ cận hòn đảo, có một mảng lớn cự thạch chậm rãi xoay tròn không ngừng, trên mỗi một khối cự thạch đều xây dựng từng tòa lầu các cùng đài cao, hơn nữa mơ hồ có thể thấy được một ít giáp sĩ thần sắc nghiêm túc đứng ở trên đó.

Trong hư không phụ cận hòn đảo, từng tầng từng tầng cảm chế mắt thường có thể thấy được, một tầng tiếp một tầng, cơ hồ trải rộng toàn bộ bầu trời.

Cả hòn đảo không thể nói là phòng hộ không nghiêm mật, mà nơi này chính là thánh địa “Thánh đảo” trong lòng vô số người của nhân yêu lương tộc.

“Ông!”

Hư không vô thanh vô tức run rẩy, ngay sau đó biển sương mù ở phía xa quay cuồng một hồi, dường như có quái vật khổng lồ nào đó muốn lao ra từ bên trong.

Chúng kiến một màn này, thần sắc đám giáp sĩ trên Thánh đảo lập tức trở nên khẩn trương, vẻ mặt đề phòng nhìn về phía vụ hải đang bốc lên.

Có người cẩn thận từng li từng tí một điều khiển phi thuyền tiến lại gần bên kia, tựa như muốn thám thính xem động tĩnh nơi đó bắt nguồn từ vật gì.

Nhưng bọn họ vừa bay đi được một đoạn thì sương mù bỗng trở nên cuộn cuộn, một con quái vật khổng lồ bỗng hiện ra trước mắt bọn họ.

Cao mấy trăm trượng, dài chừng ngàn trượng, trên đó trưng bày lượng lớn vũ khí chiến tranh, mấy ngàn tên giáp sĩ tinh nhuệ sừng sững, thần sắc nghiêm nghị.

Vĩnh vĩ, hoa lệ, tựa như một tòa thành lũy khổng lồ, đây là một chiếc thuyền lớn, xuất hiện theo nó, một loại khí tức hung ác tựa như Chân Linh Thượng Cổ từ trên đó phát ra, mang theo một loại cảm giác chấn nhiếp cực mạnh.

Lực áp bách vô cùng, những tu sĩ bay ra từ Thánh đảo này đều cảm thấy như mình đang đối mặt với một Chân Linh, run rẩy phát ra từ trong lòng, chân đều có chút nhũn ra.

Bọn họ hoảng sợ nhìn chiếc thuyền lớn đột nhiên xuất hiện này, khi nhìn thấy tiêu chí của cây thánh thụ bên cạnh chiếc thuyền lớn kia thì vẻ hoảng sợ bất an trên mặt mới giảm đi một ít.

“Đây là... Linh Hoàng đại nhân?” Có người kinh nghi bất định lên tiếng.

Cẩn thận quan sát một chút, đúng là những giáp sĩ tinh nhuệ đứng trên chiếc thuyền này mặc chiến giáp của Linh Hoàng thành, xem ra đây đúng là tọa giá của Linh Hoàng.

Chỉ là.... từ lúc nào mà chiếc xe của Linh Hoàng trở nên đáng sợ như vậy?

Ở Linh giới, trong các giới diện như Ma giới, dường như các đại nhân vật của các tộc đều rất thích dùng một chiếc tọa giá chế tạo hoàn mỹ để biểu lộ ra thân phận của mình.

Loại tọa giá hoặc là chiến hạm, hoặc là thành lũy này, thực lực càng mạnh thì càng có thể hiển lộ ra thân phận địa vị chủ nhân của nó.

Các đại nhân vật của các tộc đều chế tạo loại tọa giá này, ngược lại không chỉ để trang sức, quan trọng hơn thực ra là vì phục vụ chiến tranh.

Mặc kệ là chiến hạm hay là thành lũy, kỳ thực đều là một cỗ máy chiến tranh to lớn, một khi hai tộc khai chiến, loại máy móc chiến tranh này sẽ trở thành hung mãnh ác thú xé nát vô số tu sĩ.

Trên phương diện này, Linh giới làm tốt nhất kỳ thật vẫn là Giác Xi tộc các chủng tộc, nghe đồn các thái thượng trưởng lão tộc quần bọn họ chỉ cần điều động một chiếc, là có thể nhẹ nhõm tiêu diệt một tiểu tộc.

Bởi vì trên loại thành lũy chiến tranh kia, có thể duy nhất một lần chịu tải mấy vạn đại quân được huấn luyện tốt đẹp, bắt tay phía dưới, mượn nhờ trận pháp lực đánh ra đủ loại công kích đáng sợ, uy lực của nó đủ để đánh đâu thắng đó.

Hồi ở Thiên Vân tộc, Diệp Trường Sinh đã từng nghe nói, dưới một kích Diệt Tiên nổ của một vị Thái Thượng trưởng lão Giác Xi tộc trang bị trên chiến hạm đủ để đánh trọng thương một vị tu sĩ Hợp Thể.

Mà thao tác Diệt Tiên nổ này, chỉ cần mấy vị tu sĩ Hóa Thần là được.

Đây chính là cỗ máy chiến tranh đáng sợ.

Ngược lại, những chiến hạm bức tường của Nhân tộc còn kém rất nhiều, tuy rằng Tam Hoàng đều có tọa giá riêng, nhưng uy lực những tọa giá này ở phương diện chiến tranh cũng chỉ như vậy mà thôi.

Tuy nhiên, chiếc tọa giá của Linh Hoàng này nhìn hoàn toàn khác với trước kia, nhiều thêm một cỗ hung sát khí đáng sợ.

Khiến người ta chỉ nhìn thấy thấy đều phải run rẩy!

Những năm gần đây, bên trong chiến hạm này đã thêm vào không ít tài liệu của bảy con Kiêu, cho nên mới có khí thế đáng sợ như vậy.

Trên bình đài ở chính giữa chiến hạm, vài bóng người đang đứng sừng sững tại đây, Diệp Trường Sinh, Ngân Nguyệt, Linh Hoàng, Băng Phượng, Thiên Phượng, còn có Lý Dung, cùng với... Lão tổ tông của thế gia Thiên Phượng, một thiếu nữ vũ y dung mạo xinh đẹp.

Vị Diệp gia lão tổ tông này là ký danh đệ tử Mạc Giản Ly, chấp chương Chân Linh thế gia Bàn Nhiên quái vật đã hơn vạn năm.

Sở dĩ nàng xuất hiện ở đây cũng là vì có quan hệ với Thiên Phượng.

Nơi khởi nguồn huyết mạch Diệp gia, thật ra chính là trăm vạn năm trước, huyết dịch Thiên Phượng chảy xuống từ khi chiến đấu gần Nhân tộc.

Dường như đây cũng là căn nguyên để Diệp gia phổ biến căn nguyên nam nhi nhược nam, nam tử nhà họ Diệp trên cơ bản đều không có khả năng thức tỉnh huyết dịch Thiên Phượng.

Vị lão tổ tông Diệp gia này, còn có gia chủ hiện tại của Diệp gia, cũng chính là con gái của ông ta, cùng với cháu gái của ông ta - Diệp Dĩnh, thiên phú xuất chúng nhất của Diệp gia đều là nữ tử.

Điều này cùng Lũng gia hoàn toàn tương phản, nữ tử Lũng gia cơ hồ không cách nào thức tỉnh chân long máu huyết, cho nên cường giả đều là nam tử.

Đại khái huyết mạch Chân Long của Lũng gia phát ra từ một nam.

Quan hệ giữa lão tổ tông Diệp gia và Linh Hoàng không tệ, con gái của ông ta và phó thủ Thiên Linh Tiên Tử của Linh Hoàng cũng rất thân thiết, quan hệ giữa nhà này và Linh Hoàng thành đều rất thân thiết.

Dưới tình huống như vậy, vị lão tổ tông Diệp gia này đương nhiên rất thuận tiện có thể thường xuyên đến Linh Hoàng thành bái phỏng, sau đó một ngày nào đó nàng liền phát hiện sự tồn tại của Thiên Phượng.

Đối với người của Diệp gia mà nói, Thiên Phượng chính là đồ đẳng tinh thần, là nhân vật bình thường của tổ tông, có thể nhìn thấy vị cường giả trong truyền thuyết này, sự kích động của Diệp gia lão tổ có thể thấy được.

Nàng lập tức tới bái kiến, làm quen.

Mà Thiên Phượng cũng rất có hảo cảm với gã, dù sao người này cũng coi như là truyền nhân huyết mạch của nàng, hơn nữa cũng họ Diệp, vì thế tiện tay cho đối phương một chút chỗ tốt.

Thiên Phượng cho chút lợi ích cũng không đơn giản, nàng này vốn chỉ là tu vi Hợp Thể trung kỳ, kết quả trong khoảng thời gian mấy chục năm ngắn đã trực tiếp đột phá cảnh giới của nàng, tiến giai lên Hợp Thể hậu kỳ.

Hi vọng có thể tiến giai Đại Thừa trong tương lai lại tăng lên rất nhiều.

Vô cùng vui mừng, vị Diệp gia lão tổ này lại càng siêng năng chạy vào trong Linh Hoàng thành, lúc này vừa hay chạm mặt bọn người Diệp Trường Sinh và Linh Hoàng muốn tới Thánh đảo, vì vậy liền đi theo.

Giờ phút này, trong một tòa điện phủ ở trung tâm Thánh đảo, hơn mười tu sĩ Hợp Thể kỳ mặc phục sức đang phân tán ngồi ở hai bên trên ghế, thần sắc mỗi người đều mang theo khẩn trương cùng hưng phấn.

“Tính toán thời gian, bọn người Diệp tiên bối hẳn là sắp tới rồi chứ!” Một gã nam tử có khuôn mặt trắng nõn, rớt cục chịu đựng không được hướng một lão Ông hỏi.

“Tuần đạo hữu hà tất phải nóng lòng. Nếu như Dung tiên tử phát tin tức sớm, nói hôm nay sẽ đến, tuyệt đối sẽ không sai.” Lão Ông chậm rãi trả lời.

“Ha ha, tiểu đệ đích thật là nóng lòng, lúc trước muốn trấn thủ Thánh đảo, không thể tham gia đại điển của Diệp tiên bối cùng Linh Hoàng đại nhân, không có được một phen chiêm ngưỡng anh tư của tiên bối, thật sự là cảm thấy tiếc nuối!” Nam tử Bạch Tịnh thở dài một hơi nói.

“Hắc hắc, ngươi tiếc nuối không nhìn thấy dung mạo của Diệp tiên bối sao? Ngươi vì bỏ lỡ tình cảnh Diệp tiên bối đánh bại Minh Tôn mà cảm thấy thương tiếc?” Một phụ nhân khoác áo da màu trắng, lại cười hắc hắc nói.

Lão Ông tóc trắng chậm rãi nói: “Đúng vậy, sau khi tin tức truyền đến, Lạc mỗ vẫn cảm thấy khó có thể tin, trong nhân tộc chúng ta lại xuất hiện một vị tiên bối như vậy! “

“Lại nói tiếp, thời gian quật khởi của vị tiên bối này thật sự quá ngắn, phản ứng của chúng ta hơi chậm, nếu không có lẽ lúc đầu có cơ hội mời vị này vào Thánh đảo!”

“Ai có thể nghĩ đến một vị tu sĩ phi thăng mà chúng ta không chú ý đến, lại đạt được thành tựu như thế, ngược lại là vị Đồ Vũ đạo hữu được rất nhiều người gửi gắm kỳ vọng... Hắc hắc!” Nam tử Bạch Tịnh mang vẻ mặt trào phúng nói.

Lời này vừa phát ra, thần sắc của mười mấy vị Hợp Thể tu sĩ trong điện đều biến đổi khác nhau.

Có người sắc mặt trầm xuống, tựa hồ cảm thấy không vui, có người thần thái lạnh lùng, hoàn toàn không quan tâm, còn có người đồng dạng ánh mắt lộ ra vẻ trào phúng.

Trên Thánh đảo, có hi vọng trùng kích cảnh giới Đại Thừa, vẫn còn mấy vị có hi vọng đột phá cảnh giới Hợp Thể hậu kỳ.

Mấy người này trước mắt đều đang bế quan, không muốn nhúng tay vào chuyện của Thánh đảo, nhưng sức ảnh hưởng của bọn họ vẫn chưa biến mất.

Tài nguyên có hạn, nhất là loại tài nguyên có liên quan đến việc đột phá Đại Thừa càng hiếm thấy, nếu tập hợp toàn bộ lực lượng Thánh Đảo, có lẽ cũng miễn cưỡng gom góp được một phần.

Tài nguyên này, cho ai thì rất trọng yếu, dù sao tất cả mọi người đều có hi vọng, người nói tỷ lệ của người lớn hơn, ta còn cảm thấy ta vận khí tốt hơn người nhiều.

Xung quanh những tài nguyên này, đã từng xảy ra tranh luận không chỉ một hai lần, Đỗ Vũ là người có thực lực mạnh nhất, chiếm đi tài nguyên đương nhiên cũng nhiều nhất.

Cứ như vậy, tự nhiên sẽ khiến rất nhiều người cảm thấy bất mãn!

“Tuần đạo hữu, đừng để cho khúc mắc giữa ngươi và Đỗ đạo hữu ảnh hưởng đến phán đoán của ngươi, bất lợi cho đoàn kết thì đừng nói, bất kể là người nào, chỉ cần hắn có hi vọng tiến giai Đại Thừa, chúng ta đều sẽ toàn lực phụ trợ!” Lão giả tóc bạc thở dài một tiếng, khuyên nhủ.

Nam tử Bạch Tịnh khẽ hừ một tiếng, đang muốn nói cái gì đó, bỗng nhiên ngoài điện có một đạo thanh âm truyền đến:

“Chư vị trưởng lão, tọa giá Linh Hoàng đại nhân đã xuất hiện ở bên ngoài Thánh đảo!”

Một vị tu sĩ Thánh đảo vội vã nói.

Nghe nói như thế, hơn mười vị Hợp Thể trưởng lão trong điện đồng loạt đứng lên, trên mặt mỗi người lập tức lộ ra vẻ kích động vui mừng nồng đậm.

“Chư vị đạo hữu, chúng ta cùng đi nghênh đón Diệp tiên bối cùng bọn người Linh Hoàng đại nhân đi!” Lão già tóc bạc lập tức nói.

Một đám tu sĩ Hợp Thể nghe vậy đều gật đầu, thế là mười mấy người nối đuôi nhau mà ra, nhanh chóng bay về phía Linh Hoàng tọa phủ xuất hiện.

“Từ một mức độ nào đó mà nói, xem như nửa kiện Huyền Thiên chi bảo, công thủ kiêm cả thủ, có lực lượng rất mạnh!”

“Năm đó khi hai tộc Nhân Yêu mới vừa đặt chân ở Linh giới, trong mảnh khu vực này bỗng nhiên phát hiện một bộ thi thể tiên nhân, ở trên càng phát hiện Kim Từ Ngọc Thư!”

“Kim Từ Ngọc Thư kia mặc dù là thích hợp cho Nhân tộc tu luyện, nhưng sau khi xuất hiện lại làm cho toàn bộ Linh giới huyên náo sôi sục, dẫn tới tranh đoạt Đại Thừa các tộc, cuối cùng tán lạc ra các nơi, Nhân tộc không thể lưu lại vài trang.”

“Bất quá lúc ấy vị Đại Thừa tiên bối kia của Nhân tộc cũng may mắn lấy được một trang ngoài có liên quan tới luyện khí. Làm cho người ta cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, trong trang ngoài kia nghe nói vậy mà ghi lại nhiều loại phương pháp luyện chế Hậu Thiên Huyền Thiên chi bảo!”

“Trong đó, Thánh đảo này là một loại trong đó, chỉ tiếc năm đó bởi vì tài liệu chưa đủ, vị tiên bối kia không thể luyện chế thành công!” Lý Dung đứng bên cạnh Diệp Trường Sinh, chỉ vào Thánh đảo kể lại lai lịch của nó.

“Cái tên thật sự của loại Huyền Thiên chi bảo kia, gọi là Lưỡng Nghi Thiên Quang đảo đúng không?” Diệp Trường Sinh đột nhiên hỏi.

“Ồ? Tiên bối cũng biết tên Hậu Thiên Huyền Thiên Chi Bảo này?”

Lý Dung nghe được lời này, lập tức vô cùng kinh ngạc:

“Tin tức liên quan đến Huyền Thiên chi bảo này, tựa hồ chỉ có điển tịch trên Thánh đảo ghi chép, bên ngoài không có bao nhiêu người biết, tiên bối quả nhiên thần thông quảng đại, vậy mà ngay cả loại chuyện bí ẩn này cũng biết!”

Diệp Trường Sinh nghe vậy cười cười, không nói cho đối phương biết tờ Kim Từ Ngọc Thư kia chính là ở trên tay hắn.

Kỳ thật một trang Kim Khuyết Ngọc Thư này nắm giữ trong tay Nhân tộc một đoạn thời gian rất dài, chỉ là sau một lần ma kiếp, ngay cả Thánh đảo cũng suýt nữa bị công phá, người chấp chương một trang Kim Khuyết Ngọc Thư kia cũng đã vẫn lạc trong tay Ma Tộc.

Vì thế, một tờ Kim Từ Ngọc Thư liền chảy vào bên trong ma giới, sau khi tiến vào ma giới Hàn Lập đụng phải một kiện pháp bảo tên là Ngũ Diệu Linh.

Thâm sắc ngũ diệu linh này, chính là huyền thiên chi bảo Lưu Ly Ngũ Diệu Linh trong Kim Từ Ngọc Thư mà tới.

Về sau, Kim Từ Ngọc Thư kia rơi vào trong tay con Ma viên kia, cũng bị nó đưa tới Linh giới. Sau khi Diệp Trường Sinh giết chết Ma viên, cũng bởi vậy mà rơi vào tay nó.

Trong nhiều loại Huyền Thiên chi bảo được ghi lại trên Kim Từ Ngọc Thư, ngay cả Lương Nghi Thiên Quang đảo nguyên hình của Thánh Đảo này cũng có.

Điều kiện luyện chế vật ấy cực kỳ hà khắc, đồng thời cần thái dương tinh hạch và thái âm tinh làm tài liệu chính, phụ trợ đại lượng man hoang linh tài trân quý, mới có thể luyện chế thành công.

Chẳng qua hai tộc Nhân Yêu tương đối may mắn, năm đó nơi hai tộc rơi xuống, vừa lúc một mặt trời của Linh Giới rơi xuống.

Cũng tức là nơi đặt mộ Tà Dương!

Dưới ánh trăng, vị tiên bối Đại Thừa kỳ tiên bối đạt được một viên tinh hạch Thái Dương Tinh, dùng thứ này luyện chế ra nửa kiện Huyền Thiên chi bảo Thánh đảo.

“Thái Âm Tinh Hạch mà nói... năm đó ta đi qua chỗ di chỉ Bạch Hồ kia ở trong Lạc Nguyệt sơn mạch, mà nghe nói lại lịch Lạc Nguyệt sơn mạch kia là bởi vì có một viên trăng rơi rụng ở chỗ đó!”

“Nơi đó hẳn là có một viên tinh hạch Thái Âm Tinh, chỉ là không biết bị người lấy đi chưa?” Diệp Trường Sinh nhìn

thoảng qua Thiên Phụng, trong lòng thâm nghĩ.

Nếu như Thái âm tinh hạch bị người lấy đi, vậy hơn phân nửa cũng là bị Thiên Phụng lấy đi.

Dù sao, khu vực trung tâm di chỉ của Bạch Hồ lúc trước đã bị nàng rất là bá đạo phong tỏa.

Cấm chế ngăn cản các tu sĩ Đại Thừa của các tộc tiến vào chính là xuất phát từ tay của Thiên Phụng, nàng vì tể diện những người bạn đã chết trong hỗn chiến mà phong bế cả di chỉ kia lại.

Mà linh giới cũng không có người nguyện ý tiếp xúc với nàng, cho nên trăm vạn năm qua, cũng chỉ có một ít tiểu tu sĩ từ Hợp Thể Kỳ tiến vào.

Diệp Trường Sinh nhìn chăm chăm Thánh đảo một hồi, đem dấu ấn của nó lạc ấn xuống, dự định sau này sẽ phục chế ra, hỏi một chút chuyện Thiên Phụng có liên quan tới Thái âm tinh hạch.

Nếu như có thể lấy được một quả thì có thể kết hợp với tinh hạch Thái Âm Tinh, luyện chế hoàn chỉnh Huyền Thiên chi bảo này.

“Bọn vãn bối bá kiến Diệp tiên bối, bá kiến Linh Hoàng tiên bối!”

Phía trước truyền đến tiếng hét to, Diệp Trường Sinh phóng tầm mắt nhìn lại, một đám mười mấy người xuất hiện ở trước mắt, tu vi có cao có thấp.

Phần lớn đều là Hợp Thể sơ, chỉ có lão giả tóc trắng xoa đứng đầu là Hợp Thể hậu kỳ.

“Chư vị đạo hữu Thánh đảo tới nghênh đón!” Lý Dung nhìn thoáng qua những người nơi xa, nói với Diệp Trường Sinh.

“Đi thôi, chúng ta qua gặp các vị đạo hữu!” Diệp Trường Sinh Dận phân phó một câu, sau đó chiến hạm của Linh Hoàng dừng lại, đoàn người bay về phía trước.

Khi nhìn thấy bên cạnh Diệp Trường Sinh còn có một nữ tử váy xanh, sắc mặt các trưởng lão Thánh đảo lập tức đại biến, nhận ra thân phận của đối phương.

Bọn họ vội vàng cung kính hô lớn: “Bái kiến Thiên Phượng tiền bối!”

Những người này không ngờ ngay cả tồn tại trong truyền thuyết như Thiên Phượng cũng xuất hiện ở đây, quả thật là khó tin.

“Chư vị đạo hữu khách khí!” Diệp Trường Sinh nhìn mọi người nói.

Lý Dung ngọt ngào cười, nói với đám người Diệp Trường Sinh: “Chư vị tiền bối, để văn bối tới giới thiệu với các vị một chút những đạo hữu nhé!”

“Vị này là Lạc đạo hữu, hiện tại là người chủ trì của hội trưởng lão Thánh đảo, vị Tuân đạo hữu này...”

Lý Dung chỉ vào những tu sĩ Hợp Thể này, cả đám đều giới thiệu một lần, đám người Diệp Trường Sinh tùy ý gật đầu.

Các nàng Linh Hoàng lại quan sát cẩn thận một chút những tu sĩ Hợp Thể này, nhưng Diệp Trường Sinh và Thiên Phượng lại không quan tâm những người này có thân phận gì.

“Ta nghe nói trên Thánh đảo có một tòa Thiên Thư các cất giữ các loại bí thuật, ở đâu?” Diệp Trường Sinh hỏi Lý Dung ở bên cạnh.

Lý Dung nghe vậy khẽ giật mình, lập tức phản ứng lại, vội vàng nói: “Tiền bối muốn đi Thiên Thư các, văn bối sẽ mang ngài qua!”

Diệp Trường Sinh gật đầu, sau đó nói với mọi người bên cạnh: “Các người đi dạo ở các nơi trên thánh đảo đi, ta đi Thiên Thư các bên kia xem một chút!”

Diệp Trường Sinh đi thẳng tới Thiên Thư các, tự nhiên là vì bên trong có đồ vật, trong Thiên Thư các ghi lại các loại bí thuật Nhân Yêu hai tộc, cùng với số lượng các loại bí thuật dị tộc lấy được từ bên ngoài, khó có thể tính ra, là một tòa kho chứa điện tích lớn nhất của hai tộc Nhân Yêu.

Đương nhiên, phần lớn đồ vật trong này Diệp Trường Sinh không để vào mắt, hắn nhìn trúng chỉ có một đạo bí thuật bên trong Thiên Thư các.

Nửa dưới của Tế Lôi thuật!

Lúc trước ở trong Địa Uyên, Tế Lôi Thuật mà Mộc Thanh Yêu Vương truyền thụ cho hắn chỉ có nửa bộ trước, nửa bộ trên tế lôi thuật này làm cho Diệp Trường Sinh tại cảnh giới Luyện Hư Hợp Thể, nắm giữ một bí thuật phi thường cường đại, kết hợp Đại Ngũ Hành Uẩn Linh Quyết cùng với Ngũ Hành Thần Lôi của hắn, phát huy ra uy lực rất mạnh.

Nhưng mà, đến cảnh giới bây giờ, hiệu quả của Tế Lôi Thuật lại rất kém cỏi, Ngũ Hành Thần Lôi chỉ có thể xem như một thủ đoạn bình thường không có gì lạ, trong chiến đấu rất khó phát huy ra uy lực quá mạnh.

Muốn tăng uy lực Ngũ Hành Thần Lôi, tự nhiên phải mượn nửa bộ sau của Tế Lôi thuật, bất quá nửa bộ này có thể tăng lên uy lực kỳ thật cũng có hạn.

Nếu Ngũ Hành Thần Lôi phát huy tác dụng trong chiến đấu sau này, Diệp Trường Sinh chỉ có thể đem nó phát triển theo hướng thiên phạt thần lôi phát triển.

Nhưng cuối cùng nửa dưới của Thuật Tế Lôi vẫn có chút tác dụng, cho nên trong chuyến đi đến Thánh Đảo này, Diệp Trường Sinh vẫn phải nhìn một cái.

Hai bóng người từ trên chiến hạm của Linh Hoàng bay xuống, hướng về một nơi nào đó ở Thánh đảo bay đi, mà đám người Linh Hoàng, Thiên Phượng ở dưới sự chào đón nhiệt tình của chư vị trưởng lão Thánh đảo, đi về phía một tòa cung điện ở trung tâm Thánh đảo.

Một lát sau, trước Thiên Thư các, thân ảnh Diệp Trường Sinh và Lý Dung xuất hiện ở đây.

Một bà lão ngồi xếp bằng trong đại sảnh tầng một, sắc mặt tái nhợt dị thường, khi nhìn thấy Diệp Trường Sinh và Lý Dung xuất hiện, trên mặt bà ta lộ ra một tia kinh ngạc.

“Lý đạo hữu, vị này là?” Lão ầu trên mặt lộ ra một tia kinh ngạc, nhìn về phía Diệp Trường Sinh hỏi.

Sâu không lường được!

Đây là ấn tượng đầu tiên của nàng đối với Diệp Trường Sinh, tu vi của đối phương rốt cuộc là gì, nàng căn bản không cách nào thấy rõ ràng, giống như đang ngắm hoa trong sương mù.

Đây là lần đầu tiên, lão ầu trong lòng cả kinh, mơ hồ có một tia phỏng đoán.

“Lưu tử tử, vị này chính là Diệp tiên bối Đại Thừa của tộc ta. Hôm nay hấn tới Thiên Thư các, là muốn xem thử bí thuật nơi này!” Lý Dung vội vàng giới thiệu.

Bà lão kia nghe vậy lập tức lộ ra vẻ kinh ngạc, vội vàng đứng dậy hướng Diệp Trường Sinh hành lễ:

“Vãn bối ra mắt Diệp tiên bối, hoan nghênh tiên bối đến Thiên Thư Các xem xét bí thuật. Tiên bối muốn tìm bí thuật gì đều có thể nói cho vãn bối, vãn bối đối với mỗi một loại bí thuật ở đây đều có hiểu biết nhất định!”

“Lưu tử tử là người hiểu bí thuật nhiều nhất trong hai tộc chúng ta, không chỉ có mỗi một loại bí thuật nơi này, mà ngay cả bí thuật dị tộc ngoài hai tộc, nàng cũng hiểu không ít!” Lý Dung thanh thúy nói.

Ánh mắt Diệp Trường Sinh nhìn lướt qua bên trong Thiên Thư các, ngập ngừng nói: “Ta nghe nói muốn học tập bí thuật nơi này, nhất định phải trả đúng giá một khối linh thạch, hoặc là dùng một phần bí thuật không bị giấu trong đó để trao đổi đúng không?”

“Thiên Thư Các đúng là có quy củ như vậy, chẳng qua nếu là Diệp tiên bối, đương nhiên không cần để ý tới quy củ này. Tiên bối có thể tùy ý xem xét bí thuật trong các!” Lão ẩu chân chờ một chút rồi nói.

Diệp Trường Sinh lắc đầu: “Đã có quy củ vậy thì cứ theo phép tắc đi!”

Nói xong, hắn bắn ra một quả ngọc giản, bay về phía bà lão kia, sau đó nói: “Đây là nửa phần trên của Tế Lôi thuật, đạo hữu hãy lấy nửa phần sau ra đi!”

“Vẫn bối sẽ tìm ra nửa dưới của Tế Lôi thuật!” Lão ẩu cầm lấy miếng ngọc giản, cung kính nói. Thân hình bà lóe lên, rồi nhanh chóng biến mất ở lầu một, xuyên qua lại trong Thiên Thư các.

Cũng không lâu lắm, nàng từ trên giá sách nào đó lấy ra một ngọc giản màu tím nhạt, sau khi lấy ra vội vàng chạy tới giao cho Diệp Trường Sinh.

Diệp Trường Sinh dùng thần thức thăm dò vào trong xem xét, đích xác là nửa sau của Tế Lôi thuật. Hắn gật đầu, sau đó cùng Lý Dung rời khỏi Thiên Thư các.

Ở trung tâm Thánh đảo, phía dưới một ngọn núi cao có một hàng ngọc bích óng ánh, trên đó có một hàng hoặc là Kim Triện Văn, hoặc là nội dung do Ngân Khoa Văn viết, số lượng rất nhiều, lít nha lít nhít.

Trước ngọc bích, đứng đấy một nam tử áo xanh tướng mạo bình thường, thần sắc hắn có vẻ hơi cổ quái nhìn đoàn Kim Triện Văn trên đỉnh ngọc bích kia, ánh mắt ngưng trệ bất động, đồng thời còn che cánh tay của mình lại.

Bỗng nhiên, một cơn gió nhẹ thổi tới, nam tử áo xanh quay đầu nhìn lại, thấy một bóng người rất là quen thuộc.

Hắn kinh ngạc, vội vàng tiến lên thi lễ: “Bái kiến Diệp sư thúc!”

“Hàn đạo hữu, ngươi cũng đã đến Thánh đảo?” Diệp Trường Sinh nhìn thoáng qua ngọc bích óng ánh kia, sau đó quay đầu nhìn về phía Hàn Lập hỏi.

“Đúng vậy, thời gian trước vẫn bồi nhận được lời mời từ Thánh đảo, cho nên gần đây lên đảo xem, không ngờ cũng gặp phải Diệp sư thúc!”

Nam tử áo xanh chính là Hàn Lập, nhìn thấy Diệp Trường Sinh xuất hiện, hắn bất động thanh sắc đem tay trái đang ôm cánh tay phải đặt xuống.

Diệp Trường Sinh như cười như không nhìn thoáng qua cánh tay phải của hắn, thâm ý nói: “Xem xong Hỗn Độn Vạn Linh Bảng này, ngươi cảm nhận được gì?”

Hàn Lập nhận thấy ánh mắt Diệp Trường Sinh, trong lòng máy động, thầm nghĩ không phải là Đạo Diệp sư thúc đã phát hiện mảnh khóc trên cánh tay hắn chứ?

Huyền Thiên Chi Bảo của hắn lấy được Huyền Thiên Hóa Khí Hồ đúng là giấu ở trong cánh tay phải, Huyền Thiên Chi Bảo xếp thứ bảy tại hiện giờ, Hàn Lập cũng không dám để cho bất kỳ ai biết.

“Vãn bối chỉ cảm thấy điều này rất thần kỳ, thiên hạ lại có loại tiên vật này, có thể chính xác cảm ứng được mỗi kiện Huyền Thiên chi bảo cùng Thông Thiên linh bảo xuất thế, cũng đem nó hiện ra trên bảng!” Hàn Lập hơi xúc động nói.

Đây cũng là lời thật lòng của hắn, Hỗn Độn Vạn Linh Bảng trong mắt hắn đúng là thần bí quý dị, thuộc về tồn tại không thể nắm bắt.

“Ha ha, đúng là như thế, có thể làm được điều này, quả thực rất thần bí quý dị!” Ánh mắt Diệp Trường Sinh cẩn thận đánh giá tấm ngọc bích này, chậm rãi nói.

Ngược lại, so với Hàn Lập biết rõ ràng lai lịch của Hỗn Độn Vạn Linh Bảng này, vật này là thủ bút của Trần Đoàn Đạo Tổ, một trong Thiên Đạo Thất Quân của Tiên giới, một trong Thiên Đạo, sở hữu của Thiên Đình, Trần Đoàn, Đạo Tổ. Y luyện chế Hỗn Độn Vạn Linh Bảng, chẳng qua là để giám thị thiên hạ.

Diệp Trường Sinh hướng ánh mắt về phía Hồn Độn Vạn Linh Bảng, chỉ thấy trên đó tổng cộng có hai mươi chín hành Kim Triện Văn, điều này đại biểu trên bảng hiện tại tổng cộng ghi chép hai mươi chín món bảo vật Huyền Thiên.

Căn cứ theo lời Diệp Trường Sinh biết, trong hai mươi chín kiện Huyền Thiên chi bảo này, bảy đại tộc siêu cấp trên Lôi Minh đại lục đều nắm giữ một kiện, mỗi tông môn siêu cấp ở Huyết Thiên đại lục đều nắm giữ một kiện. Năm đại tộc xếp hàng hàng đầu trong mười mấy đại lục Phong Nguyên đại lục có một kiện trong tay riêng của mỗi gia tộc.

Hơn nữa trong tay Hách Liên thương minh có hai nửa, trong tay ba đại tộc siêu cấp này có ba cái.

Còn lại vài món còn lại thì được chân linh của vực ngoại mang đi, không thuộc về tộc đàn ở Linh giới, những chân linh này cũng không được bộ tộc của linh giới cung phụng.

Tiếp theo, trong tay Hàn Lập có một kiện, Diệp Trường Sinh đã có hai nửa.

Bất quá trong hai mươi chín kiện Huyền Thiên chi bảo này, sợ là chỉ ít hai mươi bốn kiện đều không phải Linh giới tự sinh ra.

Huyền Thiên Chi Bảo mà Linh Giới có thể thai nghén ra chỉ có khoảng mười món, mà mười món Huyền Thiên Chi Bảo này từ trăm vạn năm trước, hoặc là bị người mang đi Tiên Giới, hoặc là bị hủy diệt trong chiến đấu kịch liệt.

Vì không ít mấy món còn lại, trên cơ bản đều nằm trong tay Chân Linh cường đại như Chân Long Thiên Phượng, Huyền Vũ Kỳ Lân.

Không có mấy món bị hủy trong chiến tranh, thật ra chính là mấy món xếp hạng gần như xếp hạng trước đó.

Ví dụ như Hóa Thiên thuần kia, kỳ thật căn cứ theo thời gian thai nghén Huyền Thiên chi bảo này, nó đại khái là loại bảo vật Huyền Thiên kém cỏi nhất trong Linh giới thai nghén ra Huyền Thiên Chi Bảo, nhưng vừa xuất hiện vẫn là leo lên Hồn Độn Vạn Linh Bảng xếp thứ ba lúc đó.

Bởi vậy cũng có thể thấy được, những Huyền Thiên Chi Bảo dựng dục ra từ thời kỳ cường thịnh của Linh Giới đều mạnh cỡ

nào, một cái xếp hạng Huyền Thiên Chi Bảo từ trăm vạn năm trước, nhưng bây giờ có thể xếp hạng cao ở hàng đầu.

Đại đa số bảo vật Huyền Thiên kém hơn, kỳ thật đều được Linh giới phụ thuộc bồi dưỡng ra, loại giới diện phụ thuộc này có giới diện tương tự Nhân giới, cũng có giới diện tương đối cao như Tiểu Linh Thiên.

Nếu như không có nhân tố ngoại sinh, Huyền Thiên Chi Bảo do Nhân giới thai nghén ra chắc chắn xếp hạng cuối cùng trên Hỗn Độn Vạn Linh Bảng, điểm này đúng là nghi ngờ.

Bất quá, dưới sự thúc đẩy của lục dịch, Huyền Thiên Trảm Linh Kiếm cũng là đứng thứ tư trên Hỗn Độn Vạn Linh Bảng, Thiên Thư càng xếp hạng nhất.

“Nghe nói mỗi lần xuất hiện một kiện Huyền Thiên chi bảo đều sẽ dẫn phát một tràng tai nạn. Máy trăm năm trước, sau khi trên Hỗn Độn Vạn Linh Bảng xuất hiện Huyền Thiên Hóa Khí Hồ, có thể dẫn tới Phong Nguyên đại lục xảy ra huyết tề mấy lần đấy!” Diệp Trường Sinh nhìn khối ngọc bích kia, ngập ngừng nói.

Hàn Lập nghe thế trong lòng căng thẳng, vội vàng cười khan hai tiếng, nói:

“Lại nói tiếp, lúc trước khi Huyền Thiên Trảm Linh Kiếm xuất hiện, vẫn bồi còn tưởng rằng Linh giới sẽ phát sinh một hồi kiếp nạn lớn hơn nữa, không nghĩ tới Huyền Thiên chi bảo này lại nằm trên tay sư thúc, như vậy chỉ sợ không ai dám đánh chủ ý lên Huyền Thiên chi bảo này!”

Hàn Lập thần sắc có chút hâm mộ, hẳn hiện tại trên cơ bản cũng đã biết Huyền Thiên chi bảo trân quý cỡ nào, đối với địa vị tại Linh giới có càng thêm khắc sâu nhận thức.

Cũng vì vậy, hẳn càng quý trọng Huyền Thiên chi bảo trên tay mình.

Mà hẳn biết, trên tay Diệp Trường Sinh không những có Huyền Thiên Trảm Linh Kiếm xếp hạng tư, còn có nửa kiện phiến phiến lật Thiên thứ mười một, còn có thanh ngọc phiến do Thiên Phượng ban cho.

Hai kiện bảo vật nửa Huyền Thiên, đợi sau khi thương hội với Hách Liên thương minh, rất có thể biến thành ba kiện Huyền

Thiên chi bảo. Điều này khiến người ta đỏ mặt.

“Mặc dù hôm nay ta biểu hiện ra thực lực như vậy, người ngấp nghé Huyền Thiên chi bảo này sợ rằng cũng không ít, chỉ là bọn họ không dám ra tay mà thôi!”

Một thanh tiểu kiếm màu xanh sẫm lóe lên trên tay Diệp Trường Sinh, hần khê búng mũi kiếm, bỗng nhiên nói.

Khi Huyền Thiên Trảm Linh Kiếm xuất hiện, mấy Kim Triện Văn xếp ở hàng thứ tư trên bảng lập tức tỏa sáng hào quang, giống như cảm ứng được cái gì.

Thấy một màn này, Hàn Lập càng thêm hâm mộ, hần lúc nào cũng có thể giống như Diệp Trường Sinh, quang minh chính đại lấy ra Huyền Thiên chi bảo của mình?

Lấy tu vi hiện tại của hần Hợp Thể sơ kỳ, muốn thôi động bảo vật này còn rất miễn cưỡng, không có Bảo Sơn, lại chỉ có thể giương mắt nhìn.

Huyền Thiên Chi Bảo của Diệp Trường Sinh sau khi bị bại lộ, không ai dám động thủ với hần, nhưng Huyền Thiên Chi Bảo của Hàn Lập hiện tại một khi bị lộ ra ngoài, chỉ sợ không bao lâu nữa hần sẽ chết yếu.

“Thật ra phong ba của Huyền Thiên Hóa Khí Hồ cùng Huyền Thiên Trảm Linh Kiếm đã nhảy xuống rồi. Hiện giờ, người có thể chú ý nhất của Linh giới chính là Huyền Thế Thiên Thư xếp hạng nhất kia!”

“Không biết vật này rơi vào tay người phương nào, văn bối tiền bối nghe nói phía bên Lôi Minh đại lục đã có người chuẩn bị một hồi huyết tể siêu đại, định dùng nó để suy tính tung tích bảo vật này!” Hàn Lập chuyển chủ đề, nói như thế.

“Ồ, lá gan của những tộc đàn này cũng không nhỏ, chẳng lẽ cảm thấy món bảo vật này là thứ bọn họ có thể nhúng chàm sao?” Sắc mặt Diệp Trường Sinh bình thản nói.

“Cái này thì không biết, có lẽ bọn họ cảm thấy nhờ vào bảo vật này mà có quan hệ với Chân Long Thiên Phượng!” Hàn Lập lắc đầu nói.

Huyền Thiên Chi Bảo của Huyền Thế Thiên Thư chỉ có thể do Chân Long hoặc Thiên Phượng nắm giữ, điều này giống như là một

điểm kế hoạch của tu sĩ ở Linh Giới.

Ngoại trừ tồn tại bậc này, không ai có thể bảo vệ loại Huyền Thiên Chi Bảo cấp độ này.

Cho dù có người có thực lực siêu mạnh, có thể chống lại Chân Long Thiên Phượng, nhưng nếu hãn không cách nào phi thăng, sống được khẳng định sẽ không có những chân linh này lâu.

Chờ sau khi nàng kia chết, tộc đàn chỗ nàng khẳng định là không cách nào bảo vệ loại Huyền Thiên chi bảo này, cuối cùng vẫn phải rơi vào trong tay Chân Long Thiên Phượng.

Trên thực tế, đoạn thời gian trước Điền Phi Nhi cũng nói với Diệp Trường Sinh về món Huyền Thiên Chi Bảo này, nàng làm một con Chân Long vừa tu luyện thành Chân Linh Chi Khu, đối với món Huyền Thiên Chi Bảo này cảm thấy rất hứng thú.

Nếu như có thể đạt được, lập tức có thể làm cho thực lực của nàng tăng lên không ít, cho nên nàng cũng nổi lên ý đồ của Huyền Thiên chi bảo này.

Thế nhưng Diệp Trường Sinh cũng không có nói cho Điền Phi Nhi biết Huyền Thiên chi bảo này đã ở trong tay hãn, cho nên sau khi Điền Phi Nhi rời khỏi Nhân tộc, trong thời gian gần đây vẫn còn loanh quanh các nơi ở Linh giới, nghe ngóng tung tích của Huyền Thiên chi bảo này.

“Đúng rồi, còn có một việc muốn bẩm báo với sư thúc!” Hàn Lập dường như chợt nhớ tới cái gì đó, nói với Diệp Trường Sinh.

“Chuyện gì?”

“Lần trước vẫn bồi đi bái kiến sư tôn, từng hướng sư tôn nhắc qua trong tay Diệp sư thúc tựa hồ có thủ đoạn có thể giảm bớt thiên kiếp, vì thế sư tôn bên kia muốn cùng Diệp sư thúc giao dịch một chút!” Hàn Lập cân nhắc một chút rồi nói.

“Đại thiên kiếp của Thanh Nguyên Tử hãn là còn mấy trăm năm, hiện tại đã sót ruột rồi sao?” Diệp Trường Sinh nghe được lời này trầm nghĩ.

Cũng đúng, trong thời không nguyên nhân Thanh Nguyên Tử có Thiên Âm Chi Thể giúp đỡ Nguyên Dao, tỷ lệ có thể vượt qua đại thiên kiếp đã gia tăng rất nhiều, hiện tại không có Nguyên Dao, hắn chỉ có thể mượn biện pháp khác.

Tuy nhiên, với ánh mắt của Diệp Trường Sinh thì cho dù không có Nguyên Dao, với thủ đoạn của Thanh Nguyên Tử có thể vượt qua được đại thiên kiếp lần này cũng không thành vấn đề, chỉ là có thể sẽ nguy hiểm hơn một chút.

Dù sao, sau khi hắn độ xong đại thiên kiếp, ngay cả một chút tổn thương cũng không có, chỉ là pháp lực hao tổn khá lớn, hiển nhiên là phải ứng đối khá nhẹ nhàng, điều này cũng rất hiếm thấy trong số nhân sĩ độ kiếp.

Phần lớn tu sĩ Đại Thừa, cho dù là độ thiên kiếp đầu tiên thì cũng phải bị lột một lớp da.

Sau khi độ xong giống Ngao Khiếu, thương thế trong hơn hai ngàn năm cũng không thể chữa trị hoàn toàn, cũng tương đối bình thường.

“Chắc là Thanh Nguyên Tử cảm thấy không an toàn!” Diệp Trường Sinh thầm nghĩ.

Hắn quay đầu nói với Hàn Lập: “Chuyện này ta biết rồi, vừa lúc ta muốn đi Man Hoang một chuyến, tiện đường sẽ đi qua gặp sư tôn ngươi!”

“Đa tạ sư thúc!” Hàn Lập vội vàng cung kính hành lễ.

Sau khi xem qua Hồn Độn Vạn Linh Bảng, Diệp Trường Sinh lại đi dạo một vòng ở các nơi khác trên Thánh đảo, nhìn một ít đồ vật đặc thù lưu truyền lại trăm vạn năm qua, sau đó liền đi gặp các trưởng lão Thánh đảo.

Những trưởng lão này mời Diệp Trường Sinh đến Thánh đảo cũng không phải chuyện gì quá quan trọng, chủ yếu là kể cho hắn nghe một số bí mật vô cùng trọng yếu có liên quan đến tiền đồ tương lai của hai tộc Nhân Yêu.

Đại khái đây là chuyện mà mỗi một vị Đại Thừa mới của hai tộc đều được thông báo, cũng không có gì đặc biệt.

Mặt khác, còn có một ít tài nguyên ẩn giấu trong bóng tối, vào thời khắc mấu chốt những thứ này có thể bảo tồn đại lượng

nguyên khí cho hai tộc, nói như vậy đây là bí mật Đại Thừa mới có tư cách nắm giữ.

Bất quá, những vật này đối với Đại Thừa khác có thể là quan trọng, nhưng đối với Diệp Trường Sinh mà nói, trên cơ bản cũng không có bao nhiêu giá trị.

Bởi vậy, hắn cũng không có nhiều hứng thú với việc này.

Đợi sau khi các trưởng lão của Thánh đảo giảng giải xong, Diệp Trường Sinh đột nhiên hỏi: “Có phải trên Thánh đảo có một vị Đồ Vũ đạo hữu đang bế quan không?”

Nghe Diệp Trường Sinh nói vậy, chư vị trưởng lão Thánh đảo đều cảm thấy rất kinh ngạc, người như Diệp Trường Sinh cũng sẽ chú ý đến Đỗ Vũ sao?

Tuy trước kia Đỗ Vũ được cho là người có khả năng thành tựu Đại Thừa nhất trong hai tộc, nhưng dù sao thì hắn vẫn chưa trở thành Đại Thừa, nhìn thế nào cũng không giống người có thể khiến cho Diệp Trường Sinh chú ý.

Chẳng lẽ nói, vị này mạnh tới mức quá đáng, trên thực tế rất quan tâm tới sự phát triển của Nhân tộc, quan tâm tới sự tu hành của các hậu bối, muốn Nhân tộc bồi dưỡng thêm một vài cường giả?

Nghĩ kỹ lại, khả năng này hoàn toàn chính xác là rất mạnh.

Mọi người đều không ngờ tới Diệp Trường Sinh lại có thể tìm Đỗ Vũ gây phiền phức đến như vậy, bởi vì dù sao trước kia hai người cũng không có gặp nhau ở bất kỳ chỗ nào.

Lúc Diệp Trường Sinh xuất hiện ở Linh giới, Đỗ Vũ cũng đã sớm bế quan, căn bản chưa từng thấy qua Diệp Trường Sinh.

Lại nghĩ tới Diệp Trường Sinh trực tiếp đem Linh Hoàng bồi dưỡng thành tu sĩ Đại Thừa, rất có thể hắn là một người quan tâm đến hậu bối, sau khi nghe nói Đỗ Vũ có tư chất trở thành Đại Thừa, muốn bồi dưỡng thêm một vị Đại Thừa cho Nhân tộc.

Nhớ lại năm xưa Mạc Giản tu thành Đại Thừa cũng vô cùng quan tâm đến sự phát triển của Nhân tộc như vậy.

Vì thế, một số người trong trưởng lão hội lập tức kích động, đáy mắt hiện ra một tia hưng phấn.

Mà vị tu sĩ có chút không hòa hợp Đỗ Vũ kia cũng có chút sốt ruột, vội vàng nói: “Diệp tiên bối, kỳ thật trên đảo đang bế quan trùng kích cảnh giới Đại Thừa tổng cộng có bốn vị đạo hữu, Yêu tộc bên kia có hai vị, Nhân tộc bên này ngoại trừ Đỗ Vũ còn có một người khác!”

Diệp Trường Sinh nghe vậy gật đầu: “Vị Đỗ Vũ đạo hữu này tì lệ xung kích Đại Thừa hẳn là rất cao nhỉ? Ta muốn gặp hẳn một lần, các ngươi đi hỏi hẳn thử xem!”

Quả nhiên!

Vừa nghe Diệp Trường Sinh nói vậy, trong lòng không ít người trong trường lão hội đã âm thầm cao hứng.

Quả nhiên vị Trường Sinh Thiên Tôn này muốn bồi dưỡng thêm một vị cường giả Đại Thừa cho Nhân tộc sao?

Quả thật hẳn rất quan tâm tới sự phát triển của Nhân tộc.

Thời khắc này, những người trong trường lão hội, mặc kệ là thân cận với Đỗ Vũ, hay là vô cảm với Đỗ Vũ, đều cảm thấy kích động.

Mặc kệ Đỗ Vũ là hạng người gì, chỉ cần hẳn đã thành Đại Thừa, thực lực hai tộc kia lập tức có thể tăng thêm một đoạn. chung quy là một chuyện tốt.

Lúc này, một vị đại hán sắc mặt khô vàng vội vàng nói: “Tiền bối muốn triệu kiến, cho dù Đỗ huynh đang ở thời khắc mấu chốt bế quan, cũng phải đi ra bái kiến, văn bối sẽ đi thông báo cho ngài!”

Nói xong, vị tu sĩ Hợp Thể kỳ này lập tức hứng thú bừng bừng bay ra ngoài.

Diệp Trường Sinh thần sắc bình tĩnh ngồi trong cung điện trên Thánh đảo, từ biểu hiện trên mặt cũng không nhìn ra hẳn đang nghĩ gì.

Các trưởng lão trên Thánh đảo cũng có tâm tư khác nhau ngồi ngay ngắn bất động, chờ đợi Đỗ Vũ đến.

Đám người Băng Phượng, Ngân Nguyệt bên cạnh Diệp Trường Sinh lại cảm thấy vô cùng kinh ngạc, bởi vì dựa vào sự hiểu biết của các nàng, Diệp Trường Sinh hình như không phải là người như thế!

Chờ đợi cũng không lâu, chư vị Thánh đảo trong điện liền cảm giác được hai cỗ khí tức cường đại bên ngoài điện nhanh chóng bay tới bên này, trong đó có một cỗ càng thêm khủng bố, mơ hồ đã tiếp cận Đại Thừa.

“Đỗ đạo hữu quả nhiên xuất quan!” Cảm nhận được cổ khí tức này, các trưởng lão Thánh đảo trong lòng khẽ động, thầm nghĩ.

Cho dù chuyện bế quan trùng kích bình cảnh Đại Thừa vô cùng trọng yếu, thế nhưng lại dính đến sự triệu kiến của một vị Đại Thừa khủng bố như Diệp Trường Sinh, Đỗ Vũ không thể bỏ qua.

Mà khi vị tu sĩ Hợp Thể kia khá thân thiết với hắn càng lộ ra, Diệp Trường Sinh ẩn thân tựa hồ muốn cho hắn một chút chỗ tốt, hắn trực tiếp ngồi không yên, lập tức xuất quan tới bái kiến Diệp Trường Sinh.

Bên ngoài điện có tiếng bước chân vang lên, tiếp đó là hai bóng người bước nhanh tới. Trong đó có một người là trưởng lão Hợp Thể vừa ra ngoài, người còn lại là một thanh niên mặc áo trắng dung mạo tuấn mỹ, phong độ nhanh nhẹn.

“Quả nhiên tu vi không tệ, căn cơ rất vững chắc, hắn là đã tu luyện qua một ít bí thuật uy lực lớn, khó trách trùng kích Đại Thừa sẽ có xác xuất thành công hai thành!” Diệp Trường Sinh đánh giá Đỗ Vũ vài lần, trong lòng thầm nghĩ.

“Văn bối Đỗ Vũ, bái kiến Diệp tiên bối!” Đỗ Vũ tiến vào, nhìn thoáng qua mọi người, sau đó lập tức hành lễ với Diệp Trường Sinh.

Diệp Trường Sinh gật đầu, nói với Đỗ Vũ: “Đỗ đạo hữu, chúng ta nói chuyện một mình!”

Dứt lời, Diệp Trường Sinh bước tới một gian điện bên cạnh.

Đỗ Vũ thấy vậy sững sờ, vội vàng đi theo.

Tất cả mọi người sau lưng đều ném ánh mắt hâm mộ về phía hắn, mọi người đều cho rằng Diệp Trường Sinh đây quá nửa là muốn cho Đỗ Vũ một chỗ tốt.

Diệp Trường Sinh thực sự không có cảm giác tốt đẹp gì đối với Đỗ Vũ, thời khắc mấu chốt này không xuất lực, sau khi chuyện thành công, hắn cũng tương đối chán ghét.

Hắn đương nhiên không có khả năng đặc biệt chạy lên cấp chỗ tốt cho người này.

Bất quá, hắn gọi người này ra, tự nhiên cũng có dụng ý nhất định.

Đi tới điện bên cạnh, Diệp Trường Sinh đột nhiên xoay người, nhìn về phía hai mắt Đỗ Vũ.

“Tiền bối...” Đỗ Vũ lộ ra vẻ chân chờ, đang định hỏi gì đó thì đột nhiên thần sắc chợt hoảng lên.

Ánh mắt sau khi thay đổi mấy lần, Đỗ Vũ lập tức quỳ xuống hành lễ: “Thuộc hạ Đỗ Vũ bái kiến chủ thượng!”

Diệp Trường Sinh gật đầu, vừa rồi hắn thử nghiệm Đoạt Thần Ấn trên người kẻ này, quả nhiên tu sĩ cấp độ như vậy, với thần thức không lồ của hắn, gần như chỉ trong nháy mắt đã không chế được hắn.

Bất quá, loại không chế này cũng không phải là hoàn toàn cải tạo nó, nếu Diệp Trường Sinh hiện tại thu hồi thần thức, Đỗ Vũ cũng sẽ lập tức biến trở về nguyên dạng.

Muốn cải tạo loại tu sĩ Hợp Thể đỉnh phong này, thì với tu vi hiện tại của hắn cũng phải tốn mấy chục năm.

Trong lúc này, hắn phải để thần thức lại trên người Đỗ Vũ để ngăn chặn sự phản kháng theo bản năng của Đỗ Vũ.

Nhưng dù sao Đỗ Vũ cũng là tu sĩ Hợp Thể kỳ, thần thức mà Diệp Trường Sinh để lại trên người chỉ tương đương với một phần năm mươi bản thể, không đáng nhắc tới.

“Mấy loại đan dược này có lẽ có thể tăng thêm người xác xuất thành công lên một thành, người đi bế quan đột phá Đại Thừa đi!” Diệp Trường Sinh dặn dò.

“Thuộc hạ tuân mệnh!” Đỗ Vũ vội cung kính nhận lấy mấy cái bình ngọc, vẻ mặt vui mừng rời khỏi thiên điện.

Ra đến bên ngoài, mọi người đều thấy được vẻ mặt mừng rỡ không thôi của hắn, đại hán sắc mặt khô vàng kia vội vàng tiến lên hỏi: “Đỗ huynh, Diệp tiền bối tìm ngươi là vì chuyện gì?”

“Diệp tiền bối ban thưởng nhiều loại đan dược, có thể tăng tỷ lệ tiến giai thành công của Đỗ mỗ, Đỗ mỗ sẽ đi bế quan chuẩn bị đột phá!” Đỗ Vũ mừng rỡ vô cùng nói với mọi người.

Nghe nói như thế, một đám tu sĩ Hợp Thể kỳ trên mặt đều lộ ra thần sắc ước ao cùng ghen ghét.

Sau khi sắp xếp ổn thỏa cho Đỗ Vũ, Diệp Trường Sinh liền không còn tâm tư ở lại Thánh đảo nữa, vì vậy liền dẫn mọi người trở lại chiến hạm.

Linh Hoàng cười bên ngoài Nhân tộc bay đi, tốc độ so với năng lực phi hành của Diệp Trường Sinh không nhanh, đoàn người này nhìn như đang du sơn ngoạn thủy.

Trên chiến hạm nơi nào đó, Diệp Trường Sinh nhìn cô gái áo bạc bên cạnh hỏi: “Năm đó có người của Hắc Phượng tộc muốn ra tay với ngươi, phần ân oán này ngươi vẫn là muốn dựa vào thực lực của chính mình giải quyết sao?”

Băng Phượng nhẹ nhàng gật đầu, nói: “Ta hi vọng có thể tự tay chấm dứt!”

“Thiếu chủ Hắc Phượng tộc hiện nay là nhi tử Hắc Phượng Vương, tu vi bất quá tại Luyện Hư hậu kỳ, lấy thực lực của ngươi muốn giết hắn cũng không khó!”

“Chỉ là nếu ngươi muốn động thủ với hắn, khẳng định sẽ kết làm đại thù sinh tử với Hắc Phượng Vương!” Diệp Trường Sinh chậm rãi nói.

“Đợi đến lúc ta tiến giai lên Hợp Thể trung kỳ, ta mới nắm chắc có thể cùng Hắc Phượng Vương đánh một trận!” Băng Phượng mang theo mãnh liệt tự tin nói.

Diệp Trường Sinh gật nhẹ đầu: “Vốn ta cũng định để ngươi đi giải quyết Hắc Phượng Vương, nhưng bây giờ ta lại có một chủ ý khác!”

“Chủ ý gì?” Băng Phượng nghe vậy thần sắc sùng sốt, có chút không hiểu hỏi.

“Hắc Phượng Vương... Ta không muốn nàng chết, ít nhất là bây giờ không thể để nàng chết được. Không những thế, ta còn phải giúp nàng tiến vào Đại Thừa kỳ!”

Lời nói long trời lở đất này lập tức khiến cho Băng Phượng cả kinh, ngay sau đó nàng nhíu mày hỏi: “Có chuyện gì vậy?”

“Tương lai có lẽ sẽ cần tới nơi của nàng!” Ánh mắt Diệp Trường Sinh chớp lên, nói.

Băng Phượng tự nhiên là tin tưởng Diệp Trường Sinh, nghe xong câu này liền buông bỏ nghi ngờ của mình, suy nghĩ một

chút hỏi: “Đỗ Vũ kia cũng như thế?”

“Ừm, bọn họ chính là người tiền giai Đại Thừa có tỷ lệ rất lớn, bởi vậy ta muốn bồi dưỡng bọn họ, hao tổn không được quá nhiều thứ!”

“Nếu đổi lại là người khác, có thể ta đã tiêu hao một lượng lớn tài nguyên, cũng không cách nào nâng đỡ hẳn lên thành Đại Thừa!”

“Muốn tìm được nhân tuyển thích hợp hơn bọn họ trong Nhân Yêu lương tộc cũng không dễ dàng như vậy!” Diệp Trường Sinh giải thích.

“Vậy cũng được, ta sẽ nghe lời người, tạm thời không đi tìm Hắc Phượng tộc gây phiền toái là được! ” Băng Phượng có chút buồn bực nói.

“Ha ha, không sao, đợi sau khi vị Hắc Phượng Vương này gặp gỡ ta, người có thể đi gây sự với Hắc Phượng tộc, nàng sẽ không quản nữa!” Diệp Trường Sinh cười ha ha.

“Như vậy không phải là mượn lực người rồi sao?” Băng Phượng nhú nhú mày.

“Giữa người và ta cần gì phải phân biệt rõ ràng như vậy?” Diệp Trường Sinh ôm lấy vòng eo mảnh khảnh của nàng, ôn nhu nói.

Băng Phượng vuốt đầu lên vai hắn, khẽ thở dài một tiếng, không nói lời nào.

Mấy tháng sau, Linh Hoàng tổng giá bay đến gần Thiên Uyên Thành, mà lúc này Hắc Phượng Vương nhận được lệnh cũng chạy tới đây, leo lên chiến hạm Linh Hoàng, vào đến bãi kiến Diệp Trường Sinh.

Thời gian yết kiến không kéo dài, Hắc Phượng Vương vẽ mặt hưng phấn rời khỏi chiến hạm.

Sau đó, Băng Phượng cũng rút ra chiến hạm, đến lãnh địa của Hắc Phượng Yêu Tộc.

Cũng không lâu lắm, con trai Hắc Phượng Vương, thiếu chủ một tộc tự nhiên mất đi, Hắc Phượng tộc từ trên xuống dưới đem tin tức phong tỏa cực kỳ nghiêm mật, không để cho bất luận kẻ nào biết.

Băng Phượng trở lại linh hoàng trên giá, chiến hạm tiếp tục bay ra phía ngoài, rời khỏi Thiên Uyên Thành, tiến vào lãnh địa mới của nhân tộc.

Đoàn người Diệp Trường Sinh mang tâm lý du sơn ngoạn thủy, xuyên qua sơn hà ức vạn dặm, rời khỏi linh địa của Nhân tộc, hướng Phi Linh Tộc bay tới.

.....

Sâu trong Man Hoang, nơi gần lãnh địa Phi Linh Tộc, một chiếc cự hạm bỗng nhiên xuất hiện ở đây, khí tức mạnh mẽ khủng bố làm cho mỗi một loại sinh vật khi cảm ứng được đều có một loại cảm giác đại họa sắp ập đến, tránh rất xa, cũng không dám đến gần.

Bảy đầu Kiêu kia có khí tức hung sát cường đại để cho chiếc chiến hạm này ở trong Man Hoang hành tẩu, trên cơ bản sẽ không gặp sinh linh gì, không có ai ở sau khi cảm giác được loại khí tức hủy quốc diệt thành này còn dám tới gần.

Đây là lần đầu tiên Diệp Trường Sinh dùng phong thái nhàn nhã tự tại đi lại trong Man Hoang, nhớ tới lúc trước mới tới Linh giới, thật đúng là như đã trải qua mấy ngày.

Theo sau một đạo tin tức phát ra, cũng không lâu lắm, xa xa phía chân trời liền có hai đạo lưu quang hướng bên này bay tới.

Trong đó một đạo quang mang toàn thân hiện ra màu phấn hồng, trên đó phát ra một cỗ khí tức cường đại khủng bố, một đạo quang mang thì đen như mực, cho người ta một loại cảm giác âm mị.

“Ma khí thật cường đại!” Trong nháy mắt nhìn thấy hai đạo quang mang kia, đám người Linh Hoàng, Ngân Nguyệt không khỏi nhú mày, thần sắc mơ hồ mang theo một tia đề phòng.

Các nàng thân là tu sĩ bản địa Linh giới, Linh Hoàng lại là người đã trải qua một lần ma kiếp, rất miễn cảm với khí tức của tu sĩ Ma giới.

Cũng hiển nhiên nàng không có bao nhiêu hảo cảm với loại khí thế ma diễm ngập trời này.

Diệp Trường Sinh mỉm cười, nói với các nàng: “Không cần lo lắng, người đến là bạn chứ không phải địch, người cầm quyền của các nàng hiện tại cũng là cừu địch!”

Nhìn thấy đạo hào quang màu hồng xuất hiện, Thiên Phượng nhú mày đẹp, cẩn thận cảm ứng một phen, kinh ngạc nhìn về phía Diệp Trường Sinh nói: “Không ngờ cố nhân người muốn gặp lại là nàng?”

“Nghe nói giữa hai người các ngươi cũng có giao tình tốt?”

Diệp Trường Sinh bỗng nhiên cười, hỏi Thiên Phượng.

Thiên Phượng gật đầu: “Rất quen biết từ trước, năm đó bởi vì một số chuyện, cũng từng có một đoạn giao tình!”

“Lúc ta và nàng quen biết, ta còn chưa phải tu sĩ Đại Thừa, giữa hai người chúng ta có một cọc giao dịch, hôm nay tìm đến nàng cũng là vì hoàn thành khoản giao dịch này!” Diệp Trường Sinh khẽ thở dài nói.

Trong chớp mắt, hai đạo quang mang kia liền xuất hiện ở trước mắt, trong quang mang hồng nhạt, dáng người ưu nhã bảo hoa xuất hiện, toàn thân mặc váy màu trắng, vừa xinh đẹp lại phóng khoáng.

Bên cạnh nàng, Minh La mặc một thân chiến giáp đen nhánh như mực phác hoạ vô số thân thể mềm mại tinh xảo đẹp đẽ.

Đồ ăn mặc này rất lớn mật, hơn nữa trên da thịt trắng như tuyết xen lẫn từng đạo hoa văn đen kịt, hội tụ thành một ít đồ án đơn giản lại hoa mỹ, làm cho người ta có một loại mỹ cảm kỳ dị.

Trên chiến hạm, hai bên đang cẩn thận đánh giá đối phương, ánh mắt Minh La đảo qua từng người, trong mắt lộ ra thần sắc kinh ngạc.

Bảo Hoa liếc mắt nhìn qua những người khác, sau đó ánh mắt liền dừng lại trên thân Thiên Phượng váy xanh, thần sắc mang theo vẻ kinh ngạc cùng khó tin.

“Không nghĩ tới tỷ tỷ người vậy mà lại tới đây, thật sự là vượt quá dự liệu của ta!” Ánh mắt Bảo Hoa nhìn lại trên người Thiên Phượng, lại nhìn chằm chằm Diệp Trường Sinh dò xét, dường như muốn nhìn ra giữa bọn họ rốt cuộc có quan hệ gì.

“Đệ tử của ta là đạo lữ của gia hỏa này, cho nên ta cũng chỉ đi theo Nhân tộc tới đây du lịch một phen thôi!” Thiên Phượng cười nhạt một tiếng, giải thích.

Bảo Hoa nghe vậy trong mắt lóe lên quang mang kỳ dị, đối với giải thích như vậy, nàng thực sự không tin tưởng chút nào.

Bất quá, nàng cũng không truy hỏi kỹ, sau khi nhìn thoáng qua Băng Phượng, liền thu hồi ánh mắt, gật đầu nói: “Thì ra là thế, cái này cũng là duyên phận!”

Nói xong, ánh mắt nàng lại nhìn về phía Diệp Trường Sinh: “Thì ra Diệp huynh đã tiến giai Đại Thừa, xem ra Diệp huynh không cần dùng tới Tẩy Linh Trì nữa rồi!”

Đối với việc Diệp Trường Sinh xuất hiện lần nữa, đã đạt tới tu vi Đại Thừa, Bảo Hoa cũng không cảm thấy quá mức kinh ngạc.

Trong mắt nàng đây là chuyện đương nhiên.

Lấy biểu hiện của Diệp Trường Sinh, nếu hắn không tu thành Đại Thừa, vậy trên đời này còn có ai có thể trở thành Đại Thừa?

Bất quá có thể tiến giai nhanh như vậy, vẫn có chút kinh người, Bảo Hoa thoáng cảm khái một chút: “Nếu đã tiến giai Đại Thừa, xem ra cho dù thiếp thân khôi phục thời kỳ toàn thịnh, chỉ sợ cũng không phải đối thủ của Diệp huynh!”

Minh La nghe được lời này lại bĩu môi, bộ dạng có chút không phục, trong mắt nàng địa vị Bảo Hoa rất cao, đâu phải người khác có thể tùy tiện so sánh.

“Tỷ tỷ quá tự coi nhẹ mình, lấy thực lực của ngươi bây giờ, nếu là khôi phục đỉnh phong, trên đời này còn có mấy người có thể đối địch với ngươi?” Minh La không phục nói.

“Muội muội quá coi trọng ta rồi, muội nhìn xem bên trong chiến hạm dưới chân chúng ta có tài liệu gì!” Bảo Hoa nhẹ nhàng lắc đầu, nói ra.

Minh La đã sớm chú ý tới chiến hạm khí tức hung thần này, hiện tại nghe được lời này của Bảo Hoa, nàng lại dùng một loại tư thế càng thêm trình trọng để quan sát.

Sau một lúc lâu, dường như nàng có chút không xác định nói: “Loại khí tức này, chẳng lẽ là... bảy đầu hung vật kia?”

“Ngươi nhìn không sai, đúng là con kiêu bảy đầu, một con kiêu bảy đầu có thể xuất hiện ở nơi đây, hẳn là ngươi cũng đã biết qua thực lực của Diệp huynh a?” Bảo Hoa than nhẹ một tiếng nói ra.

Trong lúc nàng nói ra những lời này, đồng thời cũng cẩn thận quan sát biểu tình của Diệp Trường Sinh và Thiên Phượng, nhìn xem bọn họ có biểu hiện khác thường gì không.

Bởi vì nàng vẫn không quá tin tưởng con bảy đầu Kiêu này là Diệp Trường Sinh giết chết, vô luận như thế nào, một người vừa mới tiến vào Đại Thừa, cũng không có khả năng làm ra loại đại cử này a!

Nhìn thấy bộ dạng của nàng, làm gì không biết Thiên Phượng đang nghĩ gì, lắc đầu nói: “Cái chết của Thất Thủ Kiêu không liên quan đến ta, là một mình Diệp đạo hữu giết chết, ngay cả bây giờ ta cũng không phải đối thủ của hắn!”

“Cái gì?!”

Vừa nghe lời này, mặc dù luôn trấn định tự nhiên, nhưng một loại ấn tượng bình tĩnh không bức bách của bảo hoa làm cho người ta cũng không cách nào bảo trì bình tĩnh được, phát ra một tiếng thét kinh hãi, mặt mũi tràn đầy vẻ không thể tưởng tượng nổi.

Vậy thì Minh La càng không cần phải nói, trực tiếp ghen hống nhìn trân trời, ngăn người ngay tại chỗ.

Đương nhiên nàng biết rõ thân phận của Thiên Phượng, biết đây là một vị cường đại cỡ nào, biết cho dù tỷ tỷ của mình ở thời kỳ toàn thịnh thì cũng kém xa đối phương.

Mà một vị cường giả tuyệt thế như vậy, ở hạ giới gần như không có khả năng gặp phải kẻ địch, lại không phải đối thủ của người mới tiến giai Đại Thừa này?

Trong lúc nhất thời, tâm linh Minh La hỗn loạn như ma, ánh mắt phức tạp vô cùng nhìn Diệp Trường Sinh, không biết nên nói gì.

Nàng và Diệp Trường Sinh quen biết nhau, còn sớm hơn Bảo Hoa, lúc trước Diệp Trường Sinh lần đầu tiên gặp nàng, bắt quả chỉ là một tu sĩ Luyện Hư.

Bản thể Minh La lúc đó nếu đi ra từ Vạn Trọng Ma Uyên, có thể dễ dàng giết chết Diệp Trường Sinh lúc đó.

Sau đó, lần thứ hai gặp mặt, Diệp Trường Sinh đã là Hợp Thể đỉnh phong, thực lực có thể nói là đột nhiên tăng mạnh.

Bất quá, khi đó Minh La đã khôi phục tu vi đỉnh phong vẫn có thể dễ dàng áp chế Diệp Trường Sinh.

Nhưng bây giờ, lần thứ ba gặp mặt này, tất cả đều ngược lại, biến thành đối phương có thể dễ dàng áp chế nàng.

Biến hóa nghiêng trời lệch đất như vậy, thời gian cách nhau cũng bất quá chỉ mấy trăm năm mà thôi.

Trong lúc nhất thời Minh La có chút không biết nên nói cái gì!

“Diệp huynh, người thật đúng là mỗi lần đều có thể làm cho người ta bất ngờ a!” Sau nửa ngày, Bảo Hoa cảm khái nói.

Diệp Trường Sinh mỉm cười, nói: “Lần này tới tìm người là muốn hoàn thành giao dịch giữa chúng ta!”

“Ha ha, lúc trước Diệp huynh nghiêm phòng tử thủ, tuyệt không chịu giao thánh dược chữa thương kia cho ta sớm, hiện tại tiên giai Đại Thừa, ngược lại không có vấn đề!” Bảo Hoa nghe vậy nhẹ nhàng cười một tiếng nói ra.

Trước kia Diệp Trường Sinh sợ hãi giao thánh dược chữa thương cho Bảo Hoa, sau khi để cho Bảo Hoa khôi phục đỉnh phong liền không thể nào giao dịch ngang hàng với vị thủy tổ bình đẳng trước Ma giới này.

Nhưng bây giờ, rốt cuộc không có lo lắng như vậy nữa, thời điểm lấy bảo hoa, bất luận thế nào cũng không thể đuổi kịp gã.

Vì lẽ đó, hiện giờ đưa cây tiên dược kia cho bảo hoa cũng không có bất cứ vấn đề gì.

“Đây là gốc tiên dược mà đạo hữu luôn muốn!” Diệp Trường Sinh nói, đưa một hộp gỗ cho Bảo Hoa.

Bảo Hoa mở hộp gỗ ra xem, bên trong là một gốc Ngân sắc liên tiếp đồ vật hiện ra, ngay sau đó một cỗ hương thơm nồng đậm từ trên đó phát ra.

Cảm nhận được cỗ khí tức này, Bảo Hoa kích động toàn thân phát run, không tệ, đây chính là thứ nàng vẫn luôn muốn, vật này có thể chữa trị thương thế của nàng bảy tám phần.

Đè nén tâm tình kích động, Bảo Hoa cũng lấy từ trong ngực ra một ngọc giản, đưa cho Diệp Trường Sinh, nói: “Đây chính là bí pháp mà Diệp huynh muốn!”

Diệp Trường Sinh tiếp nhận phương pháp tu luyện ngự Linh Vực, sau đó thu vào, sau đó nhìn thoáng qua Thiên Phượng, lại nhìn Bảo Hoa, nói:

“Tỷ muội các người hẳn là muốn ôn chuyện một phen đi, ta ở đây còn có một vị cố nhân muốn đi bái phỏng, sẽ không đi cùng các người nữa!”

Dứt lời, thân hình lóe lên, hóa thành một đạo lưu quang biến mất không thấy gì nữa.

Trong lúc nhất thời, bên trong khu vực chiến hạm này chỉ còn sót lại một nhóm nữ tử.

Các nàng đến từ các chủng tộc khác nhau, tu vi khác nhau có quan hệ rất lớn gần với Diệp Trường Sinh, điều giống nhau duy nhất chính là mỗi một người đều là mỹ nữ dung mạo kinh thể tuyệt thế.

Chỉ là, đám nữ tử tuyệt sắc này tụ lại với nhau, trong lúc nhất thời lại có chút tế nhị, không biết nên nói gì nữa.

Linh Hoàng thấy thế nhẹ giọng cười, nói: “Đúng lúc ta cũng có một vị cố nhân trong Phi Linh Tộc, nhân cơ hội này đi xem một chút, trước hết cáo từ chư vị!”

“Chúng ta đi ra ngoài một chút đi!” Thiên Phượng nói với bảo hoa, bảo hoa gật gật đầu, hai người bay ra chiến hạm, tại chỗ chỉ còn lại ba người Minh La cùng Băng Phượng, Ngân Nguyệt giương mắt nhìn.

.....

Một chỗ ở Minh Hà chi địa, trong động phủ Thanh Nguyên Tử, Diệp Trường Sinh cũng ngồi ngay ngắn ở trên hai tấm bồ đoàn, ngồi đối mặt nhau.

Thanh Nguyên Tử đánh giá Diệp Trường Sinh, trong ánh mắt mang theo vẻ sợ hãi lẫn thán phục: “Diệp đạo hữu, lúc trước đồ nhi kia của ta nói cho đạo hữu biết người chém giết một đầu bảy con kiêu, ta còn không dám tin tưởng, bất quá hôm nay gặp đạo hữu, lại thật sự tin tưởng!”

“Đạo hữu thật cường đại, quả thực làm cho người ta cảm thấy không thể tưởng tượng nổi!”

Diệp Trường Sinh mỉm cười: “Đều là may mắn mà thôi, nghe nói đại thiên kiếp của đạo hữu sắp đến rồi?”

Nghe Diệp Trường Sinh nhắc tới chuyện có liên quan tới mình, thần sắc Thanh Nguyên Tử cũng trở nên ngưng trọng: “Không dối gạt đạo hữu, đại thiên kiếp của lão phu cũng chỉ còn lại có mấy trăm năm, nhưng cho tới bây giờ lão phu vẫn không có mười phần nắm chắc có thể vượt qua đại thiên kiếp!”

“Nghe đồ nhi kia của ta nói, trên tay đạo hữu có vật có thể làm giảm bớt thiên kiếp, hơn nữa còn mượn vật này trợ giúp Thiên Diêu Linh Hoàng tiến giai Đại Thừa?” Ánh mắt Thanh Nguyên Tử lộ ra vẻ chờ mong nồng đậm, nhìn về phía Diệp Trường Sinh hỏi.

“Thật sự có việc này, món bảo vật này của ta cũng là lấy được từ một vị Thủy tổ Ma giới, tên là Ngự Lôi Ký, Khương đạo hữu có lẽ đã từng nghe nói qua!” Diệp Trường Sinh nói, bàn tay vừa lật, một pháp khí màu xanh hình Trúc xuất hiện trong tay.

“Ngự Lôi Ký? Dĩ nhiên là vật này!” Ánh mắt Thanh Nguyên Tử không khỏi lộ ra vẻ rung động, hai con ngươi gắt gao nhìn chăm chăm vào phiến trúc màu xanh trên tay Diệp Trường Sinh, trong ánh mắt tràn đầy vẻ khát vọng nóng bỏng.

Loại đồ vật này có sức hấp dẫn quá lớn với loại tu sĩ Đại Thừa như bọn hắn.

Nếu như có thể lấy được thẻ Ngự Lôi này, Thanh Nguyên Tử lập tức có mười phần nắm chắc vượt qua được đại thiên kiếp lần này.

Một lát sau, chậm rãi thở ra một hơi, Thanh Nguyên Tử chậm rãi nói: “Lúc trước ta có nghe một vị đạo hữu nói qua Ngự Lôi Ký này, nghe nói là bảo vật trên tay vị Bảo Hoa Thủy Tổ ở Ma giới kia?”

“Không sai, nếu đạo hữu muốn dùng, vậy thì thời điểm đạo hữu chuẩn bị độ kiếp, ta có thể cho đạo hữu mượn một đoạn thời gian!” Diệp Trường Sinh cười ha ha một tiếng nói.

Thanh Nguyên Tử nghe vậy cũng không lập tức cao hứng, mà hơi nhú mày, hỏi: “Thứ trân quý như thế, chỉ sợ không thể cho ta mượn một cách vô ích được? Chỗ ta có đồ vật gì, đạo hữu coi trọng sao?”

“Vốn dĩ lấy giao tình giữa ta và ngươi, cho ngươi mượn cũng không có vấn đề gì, nhưng mà hiện tại trên tay đạo hữu đích thật có một ít thứ ta muốn...”

Diệp Trường Sinh hơi dừng lại, sau đó tiếp tục nói: “Ta nghe nói trong Trường Nguyên Tộc, có một ít ghi chép về Thiên Âm Chi Thể, hơn nữa chủng tộc này biết cách kích phát tiềm

năng của Thiên Âm Chi Thể, như thế nào để cho việc tu hành càng nhanh hơn!”

“Nếu đạo hữu đã đoạt xá người của Trường Nguyên Tộc, vậy phương pháp tu hành Thiên Âm Chi Thể này, chắc trong tay ngươi cũng có nhỉ?” Diệp Trường Sinh hỏi.

Thanh sắc Thanh Nguyên Tử lập tức buông lỏng, y cười ha ha một tiếng, nói: “Ta còn đang nghĩ Diệp đạo hữu muốn cái gì, hóa ra là Thiên Âm Chi Thể!”

“Nghe như vậy, chẳng lẽ Diệp đạo hữu phát hiện ra người mang Thiên Âm Chi Thể? Loại thể chất này không phải bình thường. Nếu kích phát ra, tương lai tiến giai Đại Thừa còn có hi vọng cao hơn người bình thường một hai thành!”

“Nếu đạo hữu giao người này cho lão phu dạy bảo, lão phu có nắm chắc có thể làm cho hắn tiến giai Đại Thừa!” Trong lúc nhất thời, vậy mà sinh ra lòng ái tài, nói như thế.

Diệp Trường Sinh nghe vậy ngạc nhiên, lập tức nói: “Đạo hữu có ý tốt Diệp mạo xin ghi nhận, có điều người mang Thiên Âm thân thể này chính là một vị đạo lữ của Diệp mạo, cho nên Diệp mạo khẳng định là muốn đích thân dạy bảo nàng!”

“Thì ra là thế, ngược lại là lão phu lỗ mắng rồi!” Thanh Nguyên Tử vội vàng nói, trên mặt lão lập tức có vài phần xấu hổ.

Người này nếu là đạo lữ của Diệp Trường Sinh, vậy hắn nói ra lời kia, cũng có chút ý tứ muốn chiếm tiện nghi của Diệp Trường Sinh.

“Tất cả những gì có liên quan đến Thiên Âm Chi Thể, lão phu sẽ khắc một ngọc giản giao cho Diệp đạo hữu!” Thanh Nguyên Tử rất quyết đoán nói ra.

“Được, vậy đa tạ Khương đạo hữu rồi. Đợi đến lúc ngươi muốn độ kiếp, lúc nào cũng có thể tới tìm ta mượn dùng Ngự Lô Ký!” Diệp Trường Sinh mỉm cười.

“A... Nếu là ở trong Địa Uyên này, tương lai muốn mượn dùng Ngự Lô Ký ít nhiều cũng có chút bất tiện. Đã như vậy, chẳng bằng Khương mạo trực tiếp trở về Nhân tộc luôn đi!” Thanh Nguyên Tử suy nghĩ một chút, không ngờ nói như thế.

“Ồ? Khương đạo hữu muốn trở về Nhân tộc sao? Ha ha, chư vị đạo hữu Nhân tộc khẳng định hoan nghênh đến cực điểm!” Diệp Trường Sinh nhìn đối phương một cái rồi nói.

“Trước kia, Khương mỗ đợi ở đây cũng là đề trì hoãn thiên kiếp, cộng thêm quả thật có chút cừ địch, nếu tùy tiện trở lại Nhân tộc mà nói, chỉ sợ cũng sẽ mang đến phiền toái cho tộc đàn!”

“Nhưng với thịnh tình của Nhân tộc hiện tại, Khương mỗ trở về sẽ không có vấn đề gì chứ?” Thanh Nguyên Tử vuốt râu dài nói ra.

“Kẻ thù theo như đạo hữu nói là Đại Thừa của Trường Nguyên Tộc đúng không? Điểm ấy đạo hữu cứ yên tâm, Trường Nguyên Tộc không ra tay còn tốt, nếu bọn hấn dám tới cửa tìm phiền toái, ta còn ước gì không có có!” Diệp Trường Sinh hơi híp mắt, cười dữ tợn nói.

“Tốt! Diệp đạo hữu quả nhiên không hổ là đệ nhất Đại Thừa Linh giới, có phong phạm vô địch, đã có những lời này của đạo hữu, vậy Khương mỗ còn có cái gì đáng sợ?” Thanh Nguyên Tử kích động vỗ đùi, khen ngợi.

Kỳ thật từ trước đến nay hấn đều rất muốn trở lại Nhân tộc, tuy rằng đã sớm đoạt xá thành tu sĩ Trường Nguyên Tộc, nhưng Thanh Nguyên Tử vẫn có lòng trung thành rất mạnh với Nhân tộc.

Chính vì vậy, khi ở Minh Hà chi địa gặp Diệp Trường Sinh, biểu hiện của hấn rất thân thiện, sau khi nhìn thấy Hàn Lập, trực tiếp thu làm đệ tử.

Nhưng đúng như lời hấn nói, hấn và Trường Nguyên Tộc có cừ oán, cộng thêm việc ứng phó Thiên Kiếp, sau khi cân nhắc liên tục, hấn vẫn nán lại trong Minh Hà chi địa tối tăm không ánh mặt trời này, đợi đã hơn vạn năm.

Trong vạn năm này, một lần cũng chưa từng trở về tới Nhân tộc.

Nhưng hiện tại Nhân tộc dù sao cũng khác so với trước kia. Trước kia chỉ có một cái Mạc Giản là chống đỡ cho Lương Đại, có thể nói Nhân tộc yếu ớt không chịu nổi. Trước mặt loại

tồn tại như Trường Nguyên Tộc này, chỉ cần đưa tay đâm một cái là có thể chọc ngã.

Mà hiện tại, có Diệp Trường Sinh tồn tại nghịch thiên như vậy, Nhân tộc còn sợ gì Trường Nguyên tộc?

Thanh Nguyên Tử có chút kích động, nhiều năm trôi qua, cũng không biết đám bạn cũ của mình thế nào rồi?

Bây giờ trở về, cái kia chính là quần áo gấm về quê, đây là lúc trước hắn rời đi Thiên Uyên Thành, tiến vào Man Hoang trong đó, thoải mái nghỉ ngơi.

“Vậy Diệp mỗ mong đợi lần sau trở về Nhân tộc, nhìn thấy bóng dáng Khương đạo hữu!” Diệp Trường Sinh đứng dậy, chấp tay nói.

Sau khi nhận được tư liệu có liên quan đến Thiên Âm Chi Thể, Diệp Trường Sinh liền cáo biệt Thanh Nguyên Tử, sau đó trở lại trên chiến hạm kia, linh Hoàng cười tiếp tục đi về nơi xa.

So với lúc đến, trên chiến hạm này lại nhiều thêm hai người, Bảo Hoa và Minh La cũng thu dọn đồ đạc, cùng với đám người Diệp Trường Sinh đi tới.

Kế tiếp, chỉ cần chờ thương thế của Bảo Hoa hồi phục, có lẽ nàng ta sẽ về Ma giới báo thù rửa hận.

Trên một chiến hạm, năm vị cường giả cấp Đại Thừa, đội hình xa hoa trước nay chưa từng có.

Trạm kế tiếp, chiến hạm này chạy tới Ngọc Bích thành.

Trên thực tế, Ngọc Bích thành chính là một cái đỉnh mà Hách Liên thương minh chôn trên Phong Nguyên đại lục. Ở các nơi trong Linh Giới, loại thế lực này biểu hiện ra ngoài cũng là thế lực bình thường, nhưng trong bóng tối lại là thế lực do Thương Minh nâng đỡ lên tuyệt đối không phải là số ít.

Trên ba khối đại lục, Huyết Thiên đại lục thâm thấu lợi hại nhất, thậm chí một tông môn lớn nhất phía bắc Huyết Thiên đại lục, cơ hồ có thể so sánh với một đại tông môn siêu cấp Huyết đạo kia, trong bóng tối đều là thế lực phụ thuộc của Thương Minh.

Nếu là ở Phong Nguyên đại lục, cũng chính là tương đương với cấp dưới của một nhà đại tộc, Hách Liên thương minh.

Bởi vậy cũng có thể nhìn ra nội tình của thế lực này, người vĩnh viễn cũng không biết bọn họ che giấu bao nhiêu thứ.

Chung quy vẫn là Huyết Thiên đại lục lấy tông môn làm chủ tổ hình thức dễ dàng bị thâm thấu, Phong Nguyên đại lục lấy chủng tộc làm chủ thâm thấu vào rất khó.

Cho nên, đến bây giờ thương minh tại Phong Nguyên đại lục cũng chỉ có một Ngọc Bích thành mà thôi!

Chiến hạm của Linh Hoàng lặng yên không một tiếng động đi tới bên ngoài Ngọc Bích thành, khí tức khủng bố dữ tợn từ trên chiến hạm tản ra, lập tức kinh động đến tất cả mọi người trong thành.

Tòa thành lớn nhất Phong Nguyên Đại Lục này, thành lớn buôn bán trong rất nhiều năm trước đây, không biết có bao nhiêu tu sĩ Đại Thừa giáng lâm nơi đây.

Tới bây giờ chưa bao giờ thiếu những tôn tại phô trương lớn, hoặc cưới tóa kỵ cường đại, hoặc chiến hạm, thành lũy khủng bố đến cực điểm, bọn họ vừa ra trận đã khiến vạn chúng chú mục.

Nhưng hôm nay lại xuất hiện một số lão nhân trong Ngọc Bích thành có thể thề, tuyệt đối là người bọn họ đã gặp qua nhiều nhất trong cuộc đời.

Cũng không phải là đột nhiên xuất hiện chiến hạm kia khổng lồ đến cỡ nào, nếu dùng ánh mắt hà khắc để nhìn thì trình độ của chiến hạm này thực sự bình thường không có gì lạ.

Nhưng mà, loại khí tức hung sát phát ra từ trên đó lại làm cho người ta cảm thấy run sợ, giống như cái bóng mờ cực lớn xuất hiện ở phía trước kia không phải là chiến hạm gì, mà là một vị Thượng Cổ hung linh.

“Bảy con Kiêu!”

Không biết là vị nào có kiến thức rộng rãi kinh hô một tiếng, nói ra loại khí tức hung sát này khởi nguồn, vừa nói xong, lập tức nhắc lên sóng to gió lớn.

Bảy con Kiêu, một thứ khiến người ta nghe xong có thể sinh ra mộng ma, ai ai cũng sợ hãi, không có bất kỳ một chủng tộc nào dám trêu chọc.

Khí tức của hung vật này lại xuất hiện trên một chiến hạm bình thường không có gì lạ?

Việc này khiến rất nhiều người kinh ngạc và khó tin!

Từ từ, chẳng phải lúc trước có người đã chém giết một con thất thủ sao?

Liên tưởng đến tin tức này, phần đông cường giả trong Ngọc Bích thành lập tức co rút lại, ánh mắt lộ ra vẻ không thể tưởng tượng nổi, kinh hãi đến cực điểm nhìn chiếc chiến hạm khổng lồ đột nhiên xuất hiện kia.

Chẳng lẽ nói, chiến hạm này thuộc về vị tồn tại kia?

Vị được Minh Tôn kia chính miệng thừa nhận mình không bằng, gánh vác được danh hiệu đệ nhất Đại Thừa của Linh giới?

Nhân tộc Đại Thừa Diệt Trường Sinh, được gọi là người của Trường Sinh Thiên Tôn đến Ngọc Bích Thành?

“Ta từng đi qua Nhân tộc một lần, loại chiến hạm này, đúng là phong cách của Nhân tộc, không sai đâu!” Bỗng nhiên có người nói thế.

Những lời này, chính là lập tức khẳng định suy đoán của mọi người, vì vậy, lập tức thanh âm xôn xao nổi lên bốn phía, cả tòa Ngọc Bích thành đều sôi trào lên.

Ánh mắt mọi người đều gắt gao nhìn chăm chăm bên kia, nhưng không có một người nào dám đi tới gần.

Trong một tòa tháp cao ở trung tâm Ngọc Bích thành, một người đàn ông trung niên dáng người khôi ngô với vẻ mặt buồn rầu nhìn chiếc chiến hạm đang dần tới gần, da đầu không khỏi có chút tê dại.

Hắn chính là thành chủ của Ngọc Bích thành, bên ngoài là một vị tán tu Đại Thừa.

Đương nhiên, trên thực tế Đại Thừa các tộc ở Phong Nguyên đại lục đều biết lão là chuyện gì, lai lịch của Ngọc Bích thành đã sớm bị tiết lộ ra ngoài.

Trước kia, lúc Ngọc Bích thành mới dừng chân ở trung tâm Phong Nguyên đại lục, vẫn chưa có người nào nhìn ra manh mối, mọi người vẫn còn cho rằng đây thật sự là một vị tán tu Đại Thừa muốn lập xuống một phần cơ nghiệp.

Vì vậy, mấy tiểu tộc phụ cận Ngọc Bích thành liền phát động tiên công, muốn cướp lấy lợi ích kinh doanh đã phát triển.

Chỉ có một vị Đại Thừa Ngọc Bích thành đương nhiên là ngăn không được những tiểu tộc này liên thủ tấn công. Vì vậy Hách Liên Thương Minh không thể không ra mặt, kết quả cũng lập tức làm cho mọi người biết rõ nội tình Ngọc Bích thành.

Sau đó, Ngọc Bích thành liền không thể tiếp tục giả bộ nữa, dứt khoát quang minh và Hách Liên thương minh hướng về phía trước, thân phận của tòa thành này dần dần được truyền ra ngoài.

Bởi vì có Hách Liên thương minh làm chỗ dựa, cho nên các tộc ở Phong Nguyên đại lục cũng không có hành động gì đối với Ngọc Bích thành.

Không sai, tòa thành này cũng chỉ giới hạn trong việc làm một thế lực buôn bán mà thôi, không thể tiếp tục có bất cứ sự phát triển nào nữa, nếu không chắc chắn sẽ bị các tộc liên hợp nhau chém giết.

Hôm nay, Diệp Trường Sinh xuất hiện ở đây, quả thực khiến vị thành chủ Ngọc Bích thành cảm thấy khó xử.

Hắn biết rõ chuyện giữa Thương Minh và vị đệ nhất Đại Thừa Linh giới này, vạn nhất người này tới đây muốn tìm phiền toái gì, vậy phải làm thế nào?

Lấy thực lực bình thường của mình, sao có thể đọ sức với vị tồn tại nghịch thiên này?

Mất thấy chiến hạm càng lúc càng tới gần, cho dù rất muốn bỏ đi, nhưng thành chủ Ngọc Bích thành cuối cùng vẫn kiên trì bay ra ngoài, nghênh đón Diệp Trường Sinh.

“Bỉ nhân thành chủ Ngọc Bích thành Dương Huyền bá kiến Diệp đạo hữu!” Nam tử trung niên hóa thành một đạo lưu quang, bay đến trước chiếc chiến hạm, chấp tay cao giọng nói ra.

Sau một hồi trầm mặc, bên trong chiến hạm truyền ra một đạo thanh âm: “Diệp mỗ đến Ngọc Bích thành là muốn cùng các người trao đổi về giao dịch Phiên Thiên kỳ của Hách Liên thương minh, mong rằng Dương đạo hữu nói việc này cho Minh Tôn!”

Nghe nói như thế, Ngọc Bích thành chủ trong lòng rung mình, vội vàng nói: “Nguyên lai là việc này, đạo hữu cứ yên tâm,

Dương mỗ sẽ truyền tin cho chư vị đạo hữu Thương Minh!”

Tự mình ra trận, ngay cả mặt của Diệp Trường Sinh cũng không thấy, vị thành chủ Ngọc Bích thành này lại không cảm thấy có bất kỳ sự khuất nhục nào, trái lại trong lòng âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Hắn không muốn gặp loại quái vật như Diệp Trường Sinh.

Sau khi biết được mục đích của đối phương, hắn lập tức lui về phía sau, về tới bên trong thành, vội vàng truyền tin cho Thương Minh.

Còn bên phía Diệp Trường Sinh, sau khi chiến hạm ngừng bên ngoài thành Ngọc Bích liền bắt động, không có tiếp tục tiến lên, chiến hạm tản ra khí tức khủng bố kia cứ như vậy hướng về Ngọc Bích thành, dường như đang uy hiếp người trong thành.

Trong thành bất kể là tu sĩ cảnh giới gì, chỉ cần nhìn một cái về phía chiến hạm kia là sẽ lập tức cảm nhận được áp lực hít thở không thông.

Trong lòng kinh hãi, không người nào dám nhìn tiếp, nhao nhao quay đầu lại, nói chuyện với nhau, nhao nhao nghị luận. Trong lúc nhất thời, trong thành trở nên náo nhiệt vô cùng.

Bên trong một cửa hàng nào đó của Ngọc Bích thành, trên tầng cao nhất, hai người của dị tộc tướng mạo kỳ lạ đứng sừng sững, nhìn về chiếc chiến hạm cảm giác vô cùng áp bức phía xa xa kia, vẻ mặt của hai người vô cùng phức tạp.

“Phụ thân, thật là hắn sao? Nữ nhi bất luận thế nào cũng không thể tưởng tượng, người lúc trước thấy vậy mà lại là đệ nhất Đại Thừa Linh giới hiện giờ!” Một thanh âm thanh thúy dễ nghe vang lên.

Nam tử khôi ngô có dáng người khôi ngô, đầu hình vuông, khuôn mặt mọc ra bốn khuôn mặt khẽ thở dài một tiếng: “Nếu điều tra của ta không sai, tất nhiên sẽ là hắn!”

“Vi phụ cũng tuyệt đối không nghĩ tới một tiểu tu sĩ Hóa Thân kỳ như thế mà có thể ở trong thời gian ngàn năm này tu hành tới cảnh giới như vậy, quả thật là không thể tưởng tượng nổi!”

“Đám nhân vật này, quả là trước nay chưa từng nghe thấy!”
Nam tử vô cùng cảm khái nói.

“Chúng ta... sẽ đi bái kiến một phen sao?” Nữ tử có chút chân chờ hỏi.

“Không cần đâu, chúng ta cũng chỉ là tiểu nhân vật mà thôi, có lẽ người ta đã sớm quên chúng ta rồi!” Nam tử kia xoaay đầu lại, lộ ra một gương mặt đau thương, phủ định nói.

Lời vừa dứt không bao lâu, hần liền thấy trên chiến hạm kia có hai đạo quang mang bay ra, hướng Lạc Nguyệt sơn mạch phụ cận Ngọc Bích thành, còn có ba đạo quang mang khác bay ra, trực tiếp hướng về phía Ngọc Bích thành.

Sau khi ba đạo quang mang kia đi vào Ngọc Bích thành, hơi dừng lại một chút, liền trực tiếp hướng chỗ hai vị tu sĩ dị tộc Long Dương Thương bay tới.

“Ngôn đạo hữu, chúng ta đã một ngàn năm rồi không gặp nhau!” Một giọng nói thanh thúy êm tai từ bên ngoài thương hội vang lên, ngay sau đó, hai cha con dị tộc liền nhìn thấy ba nữ tử dung mạo tuyệt mỹ đồng thời xuất hiện trước mặt bọn họ.

“Tiền bối là...” Nhìn khí tức khổng lồ trên người nữ tử áo trắng cầm đầu, trên mặt nam tử dị tộc khô ngô lộ ra vẻ kinh ngạc.

Sau khi đánh giá một chút, sắc mặt hần bỗng nhiên biến đổi, có chút khó tin nói ra: “Chẳng lẽ lúc trước tiền bối...”

“Không sai, ta đích thật là người lúc trước bái kiến Long Dương thương hội các người, lúc trước còn muốn cảm tạ đạo hữu xuất tiên hóa thân Khôi Lỗi của ta đưa về Nhân tộc!” Linh Hoàng nhìn hai phụ nữ này cười dài nói.

Hai người này chính là đôi phụ nữ Thánh Nguyên Tộc mà lúc nàng hóa thân cùng Diệp Trường Sinh cùng với Băng Phượng tiến vào Ngọc Bích Thành đã gặp, lúc ấy hai cha con này thực sự đã giúp đỡ không nhỏ cho ba người bọn họ.

Vị nam tử họ Ngôn của Thánh Nguyên Tộc này có tu vi Hợp Thể đỉnh phong, bởi vậy lúc ấy hần liếc mắt một cái liền nhìn ra bản chất của việc thân là khôi lỗi.

Chỉ là, hắn làm sao cũng không nghĩ tới, bản thể sau lưng này lại là một vị tồn tại Đại Thừa?

“Không dám, có thể trợ giúp các vị tiền bối là vinh hạnh của vãn bối!” Sắc mặt người này có vài phần cung kính nói.

“Đạo hữu không cần lo lắng, ta lần này đến Ngọc Bích thành, cũng là vì báo đáp ân tương trợ ngày xưa của đạo hữu. Diệp huynh có việc muốn tiến về Lạc Nguyệt sơn mạch, sau đó cũng sẽ tới!”

.....

Diệp Trường Sinh và Băng Phượng cùng bay tới Lạc Nguyệt sơn mạch, có một loại cảm giác như trở lại chốn cũ, mặc dù bọn họ đợi ở đây không lâu nhưng cũng để lại đủ ký ức khắc sâu.

Cấm chế cương phong ngăn cản rất nhiều Đại Thừa Phong Nguyên đại lực chẳng khác gì không tồn tại trước mặt Diệp Trường Sinh, hắn dễ dàng mang theo Băng Phượng tiến vào bên trong di chỉ của Bạch Hồ.

“Mặt trăng năm đó trực tiếp bị đánh rơi ở nơi đây, rơi xuống trực tiếp hủy diệt tộc địa Bạch Hồ tộc, hiện tại Thái Âm Tinh Hạch kia hắn là giấu ở chỗ sâu trong di chỉ này!” Băng Phượng nhìn thoáng qua hoàn cảnh chung quanh, nhẹ nhàng nói.

Diệp Trường Sinh ánh mắt nhìn bốn phía một hồi, chỉ vào một ngọn núi thật lớn ở phương bắc di tích nói: “Chỗ đó hắn là nơi Thái Âm Tinh rơi xuống, nếu sư tôn ngươi không hề động đến đồ vật nơi này, vậy tinh hạch khẳng định ở bên trong!”

Gò núi kia nhìn qua liền hình thành nửa vòng tròn, giống như một quả cầu chôn dưới đất vậy.

Từ xa nhìn lại, sườn núi hình bán cầu này cùng với địa thế chung quanh rất khó làm cho người ta liên tưởng đến lúc trước hắn là có một thiên thể to lớn từ bầu trời rơi xuống, trực tiếp đập ở nơi đây.

“Vậy chúng ta mau chóng qua đó đi!” Băng Phượng hưng phấn nói.

Nàng từng nghe Diệp Trường Sinh nói qua, tìm kiếm tinh hạch Thái Âm Tinh là để luyện chế một kiện Huyền Thiên chi bảo, tương lai tất cả bọn họ đều sẽ ở trên kiện Huyền Thiên chi bảo này.

Cái này cũng tương đương với việc nhà của mình rồi!

Đối với nhà tương lai, Băng Phượng vẫn rất chờ mong, rất đề tâm.

“Ha ha, không cần gấp gáp quá mức, ở nơi này không ai có thể tranh đoạt với chúng ta!” Diệp Trường Sinh cười ha ha nói, tiếp đó hắn kéo tay Băng Phượng đi thẳng về phía trước.

Hai người dạo bước trong khu di tích này, xuyên qua từng mảnh từng mảnh âm vụ, cuối cùng đi tới chỗ đã từng lấy đi Thiên Tâm Dịch.

Nơi này cũng là địa phương lúc đầu gặp Thiên Phượng, từ khi nơi này bắt đầu, hắn cùng Băng Phượng liền cách xa nhau mấy trăm năm thời gian.

Hiện tại Diệp Trường Sinh đã biết, cái gọi là Thiên Tâm Dịch mà lúc trước bọn họ muốn tìm kỳ thực là huyết dịch chảy ra từ trong cơ thể một đầu Bạch Hồ Chân Linh, là tinh huyết trong lòng hắn.

Loại máu này đối với luyện thể mà nói, có hiệu dụng cực mạnh, cho tới bây giờ Diệp Trường Sinh vẫn còn đang sử dụng, Thiên Tâm Dịch giúp hắn nhanh chóng tu thành tầng thứ năm tiểu Bắc Đầu Tinh Nguyên công.

Nhìn qua tượng đá điêu tàn một hồi, Băng Phượng than nhẹ một tiếng: “Đi thôi, nơi này đã trở thành lịch sử!”

Diệp Trường Sinh yên lặng gật đầu, mang theo Băng Phượng tiến về phía trước, cũng không lâu lắm liền tới khu vực trung tâm của di chỉ này.

Khi đến vùng gò núi bình thường này, một luồng hàn khí chí âm từ dưới chân dâng lên, mang theo hàn ý có thể đóng băng linh hồn người ta, xông về phía hai người.

“Di, hàn khí nơi đây tựa hồ đối với Nghịch Linh Chân Âm Đại Pháp mà ta tu hành có chỗ tốt rất lớn!” Băng phượng cảm ứng hàn ý dâng lên dưới chân, có chút kinh hỉ nói.

“Đây là niềm vui ngoài ý muốn. Để ta nghĩ đã, hình như các người nói loại tu sĩ Băng thuộc tính này khi tu luyện đến bước cuối cùng, khi đúc thành Chân Linh Chi Khu cần Thái Âm Hàn Khí!” Ánh mắt Diệp Trường Sinh lộ ra vẻ nhớ lại, thì thào nói ra.

Hắn nghĩ tới Lục Dực Sương Công nguyên vẹn kia, giống như gia hỏa này sau khi thành tựu Đại Thừa, vì đúc thành thân thể Chân Linh, còn chuyên môn chạy đi Lôi Minh đại lục, đi tìm một chủng tộc có thể cầu thông Thái Âm khí để giúp hắn hoàn thành một bước này.

Hôm nay gặp được thái âm tinh hạch này, khi Băng phượng tu hành đến bước cuối cùng, ngược lại dễ dàng hơn so với người khác rất nhiều.

“Di, người làm sao biết rõ ràng như vậy, chẳng lẽ người sáng tạo ra công pháp này nói cho người biết sao?” Băng phượng có chút kinh ngạc hỏi thăm.

“Hắc hắc, cho dù người nọ không nói cho ta biết, dùng ánh mắt của ta, nhìn ra điểm này rất kỳ quái sao? Chúng ta đi vào trong xem một chút, tìm ra tinh hạch Thái Âm Tinh kia!” Diệp Trường Sinh cười hắc hắc nói.

Ngay sau đó, hắn kéo tay một cái, ôm thân thể mềm mại của Băng Phượng vào trong ngực, bước chân ngừng lại, mặt đất rộng lớn lập tức chấn động, nứt ra một vết nứt sâu không thấy đáy.

Hàn triều chi khí màu lam cuộn cuộn trong nháy mắt từ trong khe này tuôn ra, phảng phất vô cùng vô tận, muốn đem mảnh thiên địa này đóng băng lại.

Hàn khí như vậy, mặc dù là tu sĩ Luyện Hư kỳ, cũng không dám tùy tiện xông vào bên trong, nhưng đối với hai người Diệp Trường Sinh mà nói, nơi này có lạnh cũng không coi vào đâu.

Thân ảnh hai người chui vào trong đó, rất nhanh hướng phía dưới đi xuống, càng đi vào chỗ sâu, phía dưới càng lạnh, đến cuối cùng, mặc dù Băng Phượng là tu sĩ Hợp Thể thuộc tính Băng, cũng cảm nhận được một tia hàn ý.

Đến nơi đây, phía dưới cái khe đen kịt tràn ngập sương mù, sương mù đen kịt mang theo cả thể gian băng lãnh, một loại chấn động pháp tắc mông lung tràn ngập trong đó.

Thái Âm Pháp Tắc!

Đây không phải hàn khí bình thường, mà là phạm trù pháp tắc, lực lượng pháp tắc cho dù là Đại Thừa bình thường nhìn thấy cũng phải chùn bước.

Bất quá, nơi đây có thể xuất hiện lực lượng Thái Âm Pháp Tắc, cũng chứng minh hai người đã tiếp cận chỗ tinh hạch kia.

Quanh thân Diệp Trường Sinh hiện ra ngũ sắc quang mang, bao phủ hẳn và Băng Phượng vào trong, hướng về một khu vực nào đó phía trước xông tới.

“Ầm!”

Sau một tiếng vang thật lớn, hai người bọn họ giống như đụng vỡ một tầng chướng bách dày nặng, xuất hiện trong một khu vực trống trải.

Đây là một khu vực rộng lớn, rộng lớn không thấy giới hạn, bên trong đại khái là một không gian hình tròn, bốn phương tám hướng tất cả đều là âm vụ đen kịt.

Hàn ý cực hạn từ bốn phương tám hướng vọt tới, khiến cho người ta cảm nhận được một loại run rẩy cùng kính sợ phát ra từ sâu trong linh hồn. Chấn động pháp tắc càng thêm nồng đậm.

Xuyên qua tầng âm vụ này, trước mặt hai người Diệp Trường Sinh xuất hiện một quả cầu cực lớn, quả cầu này ở chỗ trung tâm của vùng không gian này, khí tức âm hàn cùng với chấn động pháp tắc kia đều phát ra từ nó.

Diện tích ước chừng khoảng ngàn trượng, toàn thân đen như mực, bất luận pháp lực gì vừa tiếp cận lập tức sẽ bị đông kết, căn bản không cách nào chạm đến bề mặt hình cầu.

Diệp Trường Sinh cong ngón tay bắn ra một đoàn ánh sáng năm màu, kết quả Đại Ngũ Hành Uẩn Linh Quyết này pháp lực cách khối cầu đen kịt mấy trăm trượng đã bị đông lạnh thành khối băng, không cách nào tới gần.

“Thái Âm Pháp Tắc, xác thực cường đại không thể tưởng tượng nổi, nếu như không có nắm giữ pháp tắc, muốn lấy đi viên tinh hạch này chỉ sợ phải tốn không ít công phu!” Hai con người Diệp Trường Sinh trở nên sáng tỏ không gì sánh được, nhẹ nhàng nói.

Cũng không biết vị Đại Thừa Nhân tộc kia lúc trước làm thế nào thu lấy tinh hạch Thái Dương Tinh rồi luyện chế thành Thánh Đao, từ hôm nay gặp được Thái Âm Tinh Hạch này, Diệp Trường Sinh dám nói toạc ra loại tinh hạch Đại Thừa này tuyệt đối không phải là thứ mà Đại Thừa bình thường có thể tiếp xúc.

Muốn thu lấy một viên tinh hạch, nói thế nào cũng phải có thực lực cấp Chân Linh, có lẽ vị tiên bối Nhân tộc kia lúc trước cũng là người nắm giữ pháp tắc!

Bất quá cũng đúng, nếu như không có thực lực cường đại, làm sao có thể để bộ tộc đặt chân trong Man Hoang?

Hơn nữa, Nhân tộc còn gánh vác được đám tộc nhân tạo ra tai kiếp thi thể Tiên nhân từ thời Thượng Cổ kia, hiển nhiên lúc đó Đại Thừa dẫn dắt Nhân tộc tuyệt đối không phải người đơn giản.

Diệp Trường Sinh cảm khái một tiếng, tâm niệm vừa động, một cỗ lực lượng vô hình từ trên người hắn phát ra.

Hắn ảo tưởng ra tinh hạch Thái Âm Tinh lớn hơn nghìn trượng này thu liễm tất cả chân động pháp tắc, thu hồi tất cả lực lượng, đồng thời thu nhỏ lại thành hình một viên cầu đen kịt lớn chừng vài thước.

Theo cỗ chân động vô hình từ trên người hắn lan ra, dần dần khuếch tán khắp không gian, bao trùm lấy tinh hạch đen kịt kia.

Băng Phượng thấy một màn thần kỳ, chỉ thấy trước mắt lóe lên quang mang, sau một hồi hoảng hốt, không gian này đột nhiên thay đổi.

Tất cả Thái Âm chi khí tràn ngập trong đó đều biến mất vô tung vô ảnh, viên tinh hạch cực lớn kia cũng đột nhiên biến thành một viên cầu đen kịt lớn vài thước.

Diệp Trường Sinh vẫy tay một cái, quả cầu đã rơi vào tay hắn, sờ vào liền trở nên ôn hòa như ngọc, không hề cảm nhận được hàn ý dày đặc như trước.

Sau một lát vuốt ve, Diệp Trường Sinh quăng nó lên không trung, sau đó hai tay không ngừng bấm ra các loại pháp quyết, tạo thành từng đạo phong ấn, bao phủ ở trên viên cầu đen kịt kia, dần dần bao trùm nó.

Đợi đến khi hai tay hắn dừng động tác lại, viên cầu kia phảng phất mất đi tất cả lực chống đỡ, rơi thẳng xuống dưới. Diệp Trường Sinh vung tay lên, đem nó một lần nữa thu vào trong tay.

Đưa viên cầu cho Băng Phượng, Diệp Trường Sinh nói: “Viên Thái Âm Tinh Hạch này đã bị ta phong ấn, ngươi dùng phương pháp ta truyền thụ có thể hấp thu lực lượng Thái Âm

trong đó, trước khi ta luyện chế bảo vật, ngươi trước dùng vật này tu hành đi!”

Nói xong, hắn nhẹ nhàng điểm một ngón tay lên mi tâm băng phượng, một đạo quang mang tiến vào trong đó.

Băng Phượng thần sắc chợt thoáng một chút, lập tức phản ứng lại, mặt mũi tràn đầy vẻ mừng rỡ.

“Có viên tinh hạch này tương trợ, tốc độ tu hành của ta gia tăng gấp mấy lần!” Nàng kinh hỉ muôn phần nói.

Diệp Trường Sinh nghe vậy trên mặt lộ ra vẻ cười, băng vào viên tinh hạch này, Băng Phượng trong tương lai muốn đúc thành thân thể chân linh, cần khí chí âm chí hàn cũng có được.

“Đi thôi, chúng ta nên rời khỏi nơi đây rồi!” Diệp Trường Sinh đảo mắt nhìn xung quanh nói.

Hắn ôm lấy Băng Phượng, thân hình hai người lóe lên, biến mất ngay tại chỗ.

Đứng ở trên không di chỉ bạch hồ, Diệp Trường Sinh quan sát mặt đất phía dưới, một lát sau thì thào nói: “Thi thể Thái Âm Tinh này cũng là tài liệu không tồi, dứt khoát cũng thu đi thôi!”

Nói xong, hắn huyền hóa ra một bàn tay to hướng phía dưới chộp tới, mang theo khí thể hái sao hái trăng, bao trùm cái kia cực lớn Thái Âm hài cốt.

“Ầm ầm ầm!”

Toàn bộ Lạc Nguyệt sơn mạch chấn động, động tĩnh lần này kinh động vô số tu sĩ chung quanh, vô số hung thú trong Lạc Nguyệt sơn mạch bị dọa đến mức điên cuồng bỏ chạy ra ngoài.

Mà đám tu sĩ trong Ngọc Bích thành thì nhao nhao trợn mắt há hốc mồm nhìn mặt đất rung động không thôi, không rõ xảy ra chuyện gì.

Tình cảnh Thiên Cương địa chấn này diễn ra hồi lâu, cho đến khi hai đạo lưu quang từ trong Lạc Nguyệt sơn mạch bay ra, sau đó địa chấn kịch liệt mới dần dần lắng xuống.

.....

Tại Ngọc Bích thành của Long Dương thương hội, bọn người Diệp Trường Sinh ở lại một thời gian ngắn, trong khoảng thời gian này, hai cha con Thánh Nguyên nhất thời đạt được lợi ích to lớn.

Cha con hai người, gần như là nhất phi trùng thiên.

Lúc trước khi Diệp Trường Sinh cùng Băng Phượng, Linh Hoàng tới Ngọc Bích thành, vị chủ nhân của Long Dương thương hội này thấy bọn họ biểu hiện bất phàm, cho nên đầu tư nặng nề trên người bọn họ, giúp đỡ bọn họ không ít.

Bây giờ, đầu tư xem như hoa kết trái, bọn họ lúc trước trợ giúp một số người, trong đó hai người trở thành Đại Thừa, một người khác cũng đã là tu sĩ Hợp Thể kỳ.

Cuộc đầu tư này có lẽ là một khoản tiền thành công nhất mà đôi cha con này làm được trong cuộc đời này.

Thời gian trôi qua từng ngày, rốt cục vào một ngày nào đó, tại trung tâm Ngọc Bích thành, trên một tòa truyền tông trận bậc phát ra hào quang sáng chói, lập tức kèm theo một cỗ khí tức cường đại xuất hiện, trong truyền tông trận có hai đạo thân ảnh đi ra.

Một người trong đó, vóc người cường tráng, tóc đỏ dài, chính là Minh Tôn.

Mà người còn lại là một lão giả thân hình khô gầy cao lớn, khuôn mặt già nua, hai mắt đục ngầu, thân mặc áo lục, khí tức toàn thân sâu không lường được.

Sau khi hai người xuất hiện tại Ngọc Bích thành, vị thành chủ Ngọc Bích thành lập tức bay tới, hướng hai người chấp tay, sắc mặt lập tức cười khở nói cái gì đó.

Minh Tôn nghe vậy khẽ gật đầu, sau đó quay đầu nói với lão giả bên cạnh: “Bích Ảnh huynh, đi thôi, ta dẫn ngươi đi gặp vị Diệp đạo hữu này!”

Nói xong, hai người nhanh chóng bay về phía Long Dương thương hội bên này.

Một gian nhà phòng của Long Dương thương hội, ba tu sĩ Đại Thừa ngồi đối diện nhau, sắc mặt Diệp Trường Sinh bình thản nhìn hai người đối diện.

Chủ yếu là nhìn lão giả khô gầy mặc lục bào kia, đây là một tồn tại trên người khí tức cũng không yếu hơn Minh Tôn bao nhiêu, không hề nghi ngờ cũng là một cường giả cấp Chân Linh.

“Vị đạo hữu này là một trong ba vị tổng chấp sự của Thương Minh, Bích Ảnh đạo hữu phụ trách sự vụ bên kia đại lục Huyết Thiên, vốn dĩ lão phu muốn mời vị tổng chấp sự Lôi Nguyên đạo hữu tới cùng, đáng tiếc Lôi đạo hữu đang bế quan, vô duyên gặp Diệp đạo hữu một lần!” Trên mặt Minh Tôn lộ ra vẻ tươi cười hòa nhã, có chút nhiệt tình nói.

Trong lời nói, không thể nhìn ra bộ dạng lúc trước hắn từng giao thủ với Diệp Trường Sinh, hơn nữa còn thua dưới tay hắn.

“Nguyên lai là Bích Ảnh đạo hữu giáp mặt, đại danh đạo hữu, Diệp mỗ đã sớm như sấm bên tai từ lâu!” Đối phương cười đến, Diệp Trường Sinh đương nhiên cũng sẽ không sĩ diện, lúc này trên mặt lộ ra nụ cười hòa khí, chấp tay nói với Bích Ảnh.

Trên mặt lão giả khô gầy nặn ra một nụ cười, thanh âm có chút khô khốc nói: “Chút danh khí ấy của lão hủ tính là gì so với Diệp đạo hữu. Thân là đệ nhất Đại Thừa Linh giới, lão hủ đã sớm đến bá kiến!”

Diệp Trường Sinh nghe vậy mỉm cười, cũng không khách khí với hai người này, trực tiếp hỏi: “Không biết lần này hai vị đạo hữu đi ra, có nên mang Phiên Thiên kỳ tới tay không?”

Nghe hắn nói vậy, hai người Minh Tôn và Bích Ảnh nhìn nhau một cái, Minh Tôn lập tức lấy từ trong lòng ra một hộp gỗ, cẩn thận mở ra một cách dị thường.

Trong hộp gỗ xuất hiện một thanh tiểu kỳ tối tăm mờ mịt, kỳ phiên này dài không quá nửa xích, cột cờ màu xám nhạt, mặt phiên không có chút linh quang nào, chỉ có vài đạo minh văn màu vàng không biết tên ở phía trên.

Đây chính là Âm kỳ Phiên Thiên kỳ!

“Năm đó sau khi Phiên Thiên kỳ xuất thế, ở Phong Nguyên đại lục nhắc lên một hồi gió tanh mưa máu, chừng bảy tám đại tộc vì chuyện này mà đại thương nguyên khí, lại có hai tiểu tộc trực tiếp bị diệt tộc biến mất!”

“Kết quả, Huyền Thiên chi bảo này cuối cùng lại biến mất, ai cũng không đoạt được, Âm kỳ này của Bản Minh cũng vô tình lấy được, hôm nay Dương kỳ xuất hiện trong tay Diệp huynh, Huyền Thiên chi bảo này rốt cục có hi vọng gom góp được!” Minh Tôn cảm cán cờ nhỏ, cảm khái nói.

Bán ra được loại Huyền Thiên Chi Bảo bài danh cao như Phiên Thiên Kỳ này, có thể nói Hách Liên Thương Minh bọn hắn đã mất máu rồi, có thể đưa ra quyết định này cũng không dễ dàng gì.

“Như vậy, quý minh tính toán ra cái giá như thế nào để bán Huyền Thiên chi bảo này!” Diệp Trường Sinh sờ sờ cằm, trực tiếp nói với hai người.

“Bảo vật Huyền Thiên chi bảo như vậy, chỉ sợ dùng bao nhiêu linh thạch để mua, cũng không thích hợp, ta tin rằng trên đời này sẽ không có người đem một kiện Huyền Thiên chi bảo giảm giá thành linh thạch bán đi!” Khô gầy lão giả Bích Ảnh bỗng nhiên trầm giọng nói.

Diệp Trường Sinh nghe vậy cười mà không nói.

Bích Ảnh nói không sai, trên đời này không có khả năng có người bán Huyền Thiên chi bảo. Sở dĩ Trung Thương Minh bán nó đi cũng là bởi vì nắm giữ bảo vật này rất nhiều năm, lại chậm chạp không thấy được Dương Kỳ xuất thế.

Bọn họ dưới sự tuyệt vọng, tự nhận là vô vọng gom đủ Huyền Thiên chi bảo này, mới đem bán đi.

Đương nhiên, Diệp Trường Sinh dùng một loại tâm tư âm u để xem, hắn thậm chí có chút hoài nghi Trung Thương Minh bán lật Thiên Kỳ có phải đang cố ý câu cá hay không.

Huyền Thiên Chi Bảo như Phiên Thiên Kỳ, chính là gần với Ngân Quân Thiên Thư đấy. Một kiện Huyền Thiên Chi Bảo khác trên tay Thương Minh hoàn toàn không thể so sánh với phiên bản Phiên Thiên Kỳ đầy đủ.

Mà nếu bán riêng nửa kiện Phiên Thiên Kỳ này mà nói, vậy chỉ có thể xem là một kiện Thông Thiên Linh Bảo hạng đầu hoặc là Huyền Thiên Tàn Bảo đi bán, cái này không thể nghi ngờ là thiệt thòi lớn.

Hiện tại Phiên Thiên kỳ dương kỳ đã xuất thế, Thương Minh tất nhiên không cam lòng giao âm kỳ ra, nhưng dù sao đối mặt với bọn họ chính là Diệp Trường Sinh.

Diệp Trường Sinh không phải một người, hẳn cùng Long tộc, Phượng tộc tựa hồ đều có giao tình rất sâu đậm.

Trên đại điển, Chân Long Thiên Phượng tự mình đến chúc mừng hắn, Thiên Phượng còn tặng hắn một món Huyền Thiên chi bảo, cái này có thể là giao tình bình thường sao?

Chỉ có điểm này, hiện tại Hách Liên Thương Minh tuyệt đối không dám đắc tội với Diệp Trường Sinh, nếu hắn muốn lật Thiên Kỳ kia, cũng chỉ có thể thành thật cho hắn.

Minh Tôn cười khò nói: “Tuy nói Huyền Thiên chi bảo không thể bán, nhưng dù sao người nắm giữ Dương kỳ là Diệp huynh, Thương Minh trưởng lão hội chúng ta thương nghị một phen, vẫn quyết định lấy cái Âm kỳ Phiên Thiên này ra!”

“Như vậy, các người muốn lấy gì ở chỗ ta?” Diệp Trường Sinh hỏi.

Minh Tôn mỉm cười nói: “Bỏn mình hi vọng Diệp huynh có thể đáp ứng một điều kiện của chúng ta!”

“Điều kiện gì?”

“Rất đơn giản, lúc cần thiết phải trợ giúp Thương Minh toàn lực xuất thủ một lần!” Minh Tôn gằn từng chữ một.

Đối với điều kiện này, Diệp Trường Sinh cũng không cảm thấy kinh ngạc, điều kiện này đã nằm trong dự liệu của hắn, thật ra Hách Liên Thương Minh cũng chỉ đưa ra những điều kiện như vậy.

Dù sao, bọn họ cũng không thiếu tài nguyên tu hành gì cả, càng không thiếu linh thạch, không thể để cho Diệp Trường Sinh lấy linh thạch ra đổi được.

Trên người Diệp Trường Sinh có thể khiến bọn họ nhìn trúng, cũng chỉ có vũ lực cường đại, lựa chọn cuối cùng của bọn họ tất nhiên sẽ rơi vào phương diện này.

Nhưng Diệp Trường Sinh vẫn nhú mày: “Giúp các người ra tay không thành vấn đề, nhưng nếu các người để ta đi đánh

loại tồn tại không thể chiến thắng kia, chẳng lẽ ta cũng phải đi xuất chiến sao?”

“Ha ha, lấy thực lực Diệp huynh bây giờ, trên đời này nào còn có tồn tại nào không thể chiến thắng!” Minh Tôn cười ha ha, cao giọng nói.

“Cái này cũng khó nói, tuy Diệp mỗ có chút thực lực, nhưng cũng không dám coi thường anh hùng trong thiên hạ, nói không chừng trong góc nào đó có một tồn tại có thể dễ dàng bóp chết ta đó!” Diệp Trường Sinh đột nhiên cười nói.

Vừa nói ra lời này, hắn vừa thâm ý nhìn Minh Tôn cùng bích ảnh một cái.

Nếu nói hiện tại hắn kiêng kỵ người, trong Hách Liên Thương Minh còn có một vị.

Vị Hiên Bát Linh kia, có lẽ không lâu sau sẽ biến thành người của Hiên Cửu Linh, có thể nói là người kiêng kỵ nhất trong đám người ở giới diện này.

Thực lực bản thân Hiên Cửu Linh trong giới diện không được coi là mạnh nhất, nhưng thủ đoạn diệt Tiên mà gã đang nắm giữ lại là độc nhất.

Sau khi giết chết chín loại chân linh Hỏa Đạo, gom góp đủ chín loại pháp tắc dung hợp lại với nhau, hình thành một chiêu Cửu Kiếp Diệt Tiên Đại Pháp, ngay cả Mã Lương sau khi giải phong cũng suýt chút nữa bị giết chết.

Phải biết rằng, Mã Lương sau khi giải phong là vô địch thủ chân chính hạ giới, đó là tồn tại cường đại Chân Tiên hậu kỳ, không có khả năng có người đánh bại hắn.

Nhưng hắn vẫn thiếu chút nữa bị một kích của Hiên Cửu Linh làm gãy mất. Nếu không phải trên tay Mã Lương có bình nhỏ phảng phất chế phẩm mà nói, thì trận chiến Trung Diệt Tiên hơn phân nửa sẽ không tới phiên Hàn Lập thu dọn sạch.

Diệp Trường Sinh đối với một kích của Hiên Cửu Linh cũng tương đối kiêng kỵ, trước khi tu luyện thành công Chân Cực Chi Khu, hắn chống lại một kích kia hơn phân nửa cũng xong đời.

Cũng chính vì vậy, thái độ của Diệp Trường Sinh đối với Hách Liên Thương Minh cũng tương đối thận trọng. Thế lực tiên nhân này lưu lại, ai biết bọn họ nắm giữ bao nhiêu thủ đoạn bí mật, ngoại trừ Hiên Cửu Linh, còn có chiêu số lợi hại khác, không ai biết được.

Diệp Trường Sinh cũng không muốn trở thành người lộ ra át chủ bài Hách Liên Thương Minh kia.

Thấy ánh mắt đặc thâm ý của Diệp Trường Sinh, Minh Tôn và Bích Ảnh giật thót, luôn cảm thấy như tất cả bí mật của Thương Minh đều bị đối phương nhìn thấu.

Cười khan một tiếng, Minh Tôn nói: “Diệp huynh là người cường đại như vậy mà còn có thể giữ được tâm lòng khiêm tốn, thực khiến tại hạ bội phục!”

“Nếu Diệp huynh lo lắng như vậy, như vậy thương mình chúng ta có thể đáp ứng, có quyền chủ động xuất thủ nắm trên người Diệp huynh thế nào?”

Ý tứ trong lời nói của Minh Tôn rất rõ ràng, Diệp Trường Sinh muốn giúp bọn họ ra tay một lần.

Nhưng, nếu Thương Minh muốn hấn ra tay đối phó với địch nhân quá mức cường đại, nếu hấn không muốn ra tay, cũng có thể không ra tay.

Như vậy, lần hứa hẹn này sẽ tiếp tục kéo dài, mãi tới khi gặp phải kẻ địch mà hấn nguyện ý ra tay thì mới coi như hoàn thành lời hứa lần này.

“Bất quá, trên này cũng nên thêm một điều khoản bổ sung, đó là khi thương minh chúng ta gặp tai ương ngập đầu, Diệp huynh nhất định phải ra tay, nếu không coi như vi phạm hứa hẹn, như thế nào?” Minh Tôn lại nói.

Diệp Trường Sinh trầm ngâm một lát, cuối cùng gật đầu nhẹ.

“Như vậy được, cứ theo điều kiện như vậy mà tiến hành giao dịch đi!”

Cuối cùng Diệp Trường Sinh cũng đạt thành hiệp nghị với Hách Liên Minh, sau khi hấn phát ra lời thề tâm ma, Minh Tôn cũng đưa lá cờ màu xám kia cho hấn.

Đến tận đây, rốt cuộc huyền thiên chi bảo Phiên Thiên kỳ này đã gom đủ, bảo vật này từ khi xuất thế tới nay đã nhắc lên gió tanh mưa máu quy tụ lại.

Hai tay Diệp Trường Sinh đều nắm chặt một mặt Phiên Thiên Kỳ, một thanh dương kỳ màu đỏ thẫm, một âm kỳ màu xám nhạt, hấn cảm thụ được loại ba động pháp tắc mờ mịt trong đó.

Pháp lực tràn vào trong đó, sau một khắc trên hai cây tiểu kỳ đều toát ra quang mang sáng chói, những phù văn khắc ở phía trên bắt đầu du động, một cỗ ba động pháp tắc mênh mông từ trong đó lan tràn ra.

Trong Dương kỳ màu đỏ thẫm, từng đoàn từng đoàn liệt hỏa cuộn cuộn ra, chỉ một thoáng đã nhuộm mảnh không gian trước mọi người thành một mảnh màu xích hồng, phẳng phát

sóng lửa vô cùng vô tận quay cuồng, để cho người đặt mình trong một mảnh biển lửa.

Mà trên âm kỳ màu xám kia, lại là mấy đạo phù văn màu vàng chớp động một cái, âm thanh vù vù vang lớn, từng đạo hoàng hà từ đó phun ra, sau khi cuộn cuộn ngưng tụ lại, huyền hóa ra vô số đóa hoa nhỏ màu vàng.

Những đóa hoa nhỏ màu vàng này nhìn kỹ, giống như từng đóa hoa sen, trong ngọn lửa hùng hực, chìm nổi lên, chuyển động trên dưới, tản mát ra một loại chấn động nhiếp hồn người.

Lửa đỏ trồng sen vàng!

Từ xưa đến nay, tu tiên giới đã truyền lưu một loạt lời nói như vậy:

Nguyệt Tàng Ngọc Thổ ngày tàng ô, tự có quy xà cuộn tròn.

Đánh nhau, tính mạng kiên định, lại có thể trồng sen vàng trong lửa.

Tích trữ tất cả ngũ hành điên đảo mà dùng, công xong thì theo Phật và Tiên.

Theo sự xuất hiện của ngọn lửa và đóa sen vàng này, thiên địa nguyên khí xung quanh đám người Diệp Trường Sinh đột ngột run lên, tiếp theo từ bốn phương tám hướng ào ào tuôn tới hai lá cờ này, cũng nhao nhao chui vào trong đóa sen biến mất không thấy gì nữa.

Theo tiếng vang “Ầm ầm” lập tức vang lên, những hoa sen này nhanh chóng biến lớn lên, bên trong tràn ngập lực lượng vô tận, như vực sâu như biển lớn, làm cho người nhìn sinh ra sợ hãi.

Thân ở trong đó, Minh Tôn cùng Bích Ảnh cảm thấy trong những hoa sen kia truyền đến từng đợt mê huyền lực hấp dẫn, tựa hồ muốn đem Nguyên Anh bọn họ từ thể nội hút ra, vây ở bên trong sen vàng, dùng liệt hỏa đi thiêu đốt.

Kiên Huyền Thiên chi bảo này vậy mà lại là pháp bảo công kích Nguyên Anh thần thức của con người. Nếu như bị hoa sen kia vây khốn ở trong đó, không cần suy nghĩ nhiều tất nhiên sẽ bị luyện hóa sạch sẽ.

Với uy lực của bây giờ, Diệp Trường Sinh vẫn là tiện tay kích phát, hơn nữa còn không nhằm vào hai người bọn họ, mới khiến bọn họ cảm nhận được sức hấp dẫn không mãnh liệt như vậy.

Nhưng nếu Diệp Trường Sinh toàn lực kích phát Huyền Thiên chi bảo này, đồng thời trực tiếp hướng về phía hai người bọn họ mà nói, hậu quả sẽ như thế nào?

Hai người không khỏi biến sắc, trong lòng sinh ra một cỗ hồi hận, có chút hồi hận không nên đưa Huyền Thiên chi bảo này cho Diệp Trường Sinh.

Nhưng bây giờ, có hồi hận cũng đã muộn, chỉ có thể trơ mắt nhìn đối phương thử nghiệm uy lực của bảo vật này.

Diệp Trường Sinh đối với uy lực Phiên Thiên kỳ hải lòng cực điểm, hắc cười ha ha, vung tay lên, linh quang trên hai cây cờ tán đi, thiên địa dị tượng phát sinh chung quanh ba người thoáng cái biến mất vô tung vô ảnh.

Là người nắm giữ Huyền Thiên chi bảo này, Diệp Trường Sinh ở trong thí nghiệm vừa rồi, hiểu rõ uy lực của món Huyền Thiên chi bảo này càng sâu hơn so với hai người Minh Tôn và Bích Ảnh.

Trong bảo vật này ẩn chứa pháp tắc có thể vô thanh vô tức mê hoặc tâm trí người khác, làm cho Nguyên Anh của tu sĩ bị nhắm trúng bất tri bất giác chui vào bên trong Hỏa Hải Kim Liên.

Một khi bị Kim Liên bao phủ, Nguyên Anh kia cơ hồ yêu cầu sống không được chết không được, dưới loại liệt hỏa đỏ thẫm thiêu đốt này, cho dù là tồn tại cấp Đại Thừa, cũng không cách nào kiên trì thời gian rất dài được.

Đây là Huyền Thiên chi bảo đối địch một mặt, trên thực tế nó còn có công năng tốt, Liệt Hỏa Kim Liên kia vừa có thể hủy diệt người, cũng có thể cho người dục hỏa trọng sinh.

Nguyên Anh của Liệt Hỏa chủng Kim Liên có loại ý tứ muốn dùng hỏa luyện, tiến vào trong Kim Liên kia. Nếu có thể gánh lửa thiêu đốt thân thể như tan xương nát thịt kia, sau khi thoát thân, Nguyên Anh càng tiến thêm một tầng, càng trở nên cường đại, cô đọng.

Chuyện này có thể nói là một tin vui, có thể cho bọn họ một cơ hội đột phá.

Nhưng, cơ hội này rất là nguy hiểm, nếu như không phải chịu đựng những đau đớn đã ăn sâu vào tận xương tủy ấy, hơn nữa không phải tìm được cơ hội sống sót trong cơn đau đớn và hủy diệt thì chẳng những không đột phá mà ngược lại còn lưu lại di chứng vĩnh viễn.

Dù sao thì Diệp Trường Sinh vẫn tương đối hài lòng với năng lực của món Huyền Thiên chi bảo này, cũng không uổng công hấn từ trước tới nay đều bảo vệ lá cờ này, không bởi vì sợ hãi Hách Liên Thương Minh mà ném ra ngoài.

Hôm nay, tính cả phiên bản phiên bản hoàn chỉnh này, trên tay hấn liền có năm kiện Huyền Thiên Chi Bảo.

Lần lượt là đệ nhất Huyền Thế Thiên Thư trên Hỗn Độn Vạn Linh Bảng, Huyền Thiên Trảm Linh Kiếm xếp hạng bốn, còn có Phiên Thiên kỳ xếp hạng mười một.

Hơn nữa còn không được Huyền Thiên Ngũ Hành Thụ và Thanh Ngọc Phiến mà Hỗn Độn Vạn Linh Bảng thu nhận tặng cho Thiên Phượng.

Trong đó, uy lực mạnh mẽ của Huyền Thế Giới Thư, hiện tại hấn cũng không sờ đến cùng, không cách nào đoán được Huyền Thiên chi bảo này đến Tiên Giới, có thể tính là Tiên Khí cấp mấy.

Mà uy lực của Huyền Thiên Trảm Linh Kiếm và Huyền Thiên Ngũ Hành Thụ lại không khác nhau bao nhiêu, đều là bảo vật có thể xưng là đỉnh cấp Huyền Thiên Chi Bảo.

Uy lực Phiên Thiên kỳ đại khái có thể xếp thứ tư, mà uy lực Thanh Ngọc Phiến thì xếp thứ năm, xem như một món Huyền Thiên Chi Bảo uy lực kém cỏi nhất.

Hơn nữa, hai kiện Huyền Thiên chi bảo cuối cùng này do không dùng lực dịch bồi dưỡng nên Diệp Trường Sinh cũng không cách nào tiến hành huyết luyện chúng, bởi vậy hấn có thể phát huy ra uy lực của hai kiện Huyền Thiên chi bảo này tương đối có hạn.

Không giống ba món đầu, là hấn tự mình huyết luyện, có thể trực tiếp đánh ra pháp tắc chi tuyến công kích kinh khủng

nhất.

Hai kiện pháp tắc có trình độ công kích muốn ra khỏi pháp tắc, phải đợi đến lúc hấn dụng tâm bồi luyện mấy vạn năm mới được.

Trừ năm món Huyền Thiên chi bảo này ra, trên người Diệp Trường Sinh còn có hai kiện Tiên khí ngang cấp bậc, theo thứ tự là Tụ Tiên bàn cùng Vạn Mộng Luân Hồi Châu lấy được trong Nghiễm Hàn Giới.

Bất quá hai kiện Tiên Khí này, đều là loại hình thiên hướng phụ trợ, không cách nào trợ giúp trong chiến đấu.

Hơn nữa Diệp Trường Sinh còn có hai kiện Nguyên Hợp Ngũ Cực Sơn cùng Lưỡng Nghi Thiên Quang đảo đang chuẩn bị luyện chế. Đợi đến lúc luyện chế thành công, số lượng bảo vật cấp bậc Huyền Thiên chi bảo trên tay hắn đã đạt đến chín kiện.

Nghĩ đến Tụ Tiên bàn, Diệp Trường Sinh liền nghĩ tới vị khô lâu tiên nhân bây giờ còn trốn ở đáy biển, vị này qua mấy trăm năm nữa hắn là sẽ từ đáy biển đi ra?

Trên tay Diệp Trường Sinh nắm chặt Tụ Tiên bàn, trong tay đối phương lại có một món có thể cảm ứng được Tụ Tiên bàn, cuối cùng nhất định sẽ tìm tới cửa.

“Đây chính là một vị Kim Tiên đấy, tuy rằng lưu lạc đến tình trạng hiện tại, nhưng vẫn không thể xem thường, phải dành thời gian thăm dò một chút tin tức về Linh Vương, tương lai trấn áp người này, không thể thiếu những thủ đoạn Tiên giới của hắn!” Dứt sờ cảm, Diệp Trường Sinh thầm nghĩ.

“Bây giờ giao dịch giữa chúng ta đã thành, Diệp huynh tiếp theo có tính toán gì không, muốn tiếp tục lưu lại trong Ngọc Bích thành này một thời gian ngắn?” Minh Tôn bỗng nhiên nói.

Diệp Trường Sinh nghe vậy cười ha hả: “Vậy thì không cần, Diệp mỗ đến Ngọc Bích thành làm chuyện gì nên làm cũng đã xử lý xong, sẽ không tiếp tục quấy rầy chư vị đạo hữu nữa!”

Minh Tôn nghe vậy trong lòng thở phào nhẹ nhõm, nếu Diệp Trường Sinh vẫn còn ở đây, nếu chiếc chiến hạm với khí thế khủng bố kia dừng ở bên ngoài Ngọc Bích thành mà nói,

không chỉ có tổn thương đến mặt mũi của Ngọc Bích thành, mà trên mặt Hách Liên Minh cũng không dễ nhìn.

“Ngọc bài này xin Diệp huynh cất kỹ, dựa vào vật ấy giữa chúng ta có thể tiến hành trao đổi, Diệp huynh cũng có thể dùng ngọc bài này ở trên trình độ nhất định điều động tài nguyên của Thương Minh!”

Minh Tôn nói xong, đưa một tấm ngọc bài tới, Diệp Trường Sinh tiếp nhận, trên đó có khắc mấy chữ triện bạc.

Đây là một kiện pháp khí dùng Ngân Khoa Văn, nhìn đích xác không tầm thường.

“Thương Minh chúng ta rất ít đưa ngọc bài này cho người khác, một khi có được một tấm, coi như là đồng minh quan trọng của Thương Minh. Diệp huynh sau này có thể dựa vào vật ấy tham dự bất cứ đấu giá hội nào của Thương Minh, hơn nữa còn sử dụng Truyền Tống Trận của Thương Minh không ràng buộc!”

“Ta tin rằng các tổ chức đấu giá của Hách Liên thương minh chúng ta sẽ không làm cho Diệp huynh thất vọng!” Minh Tôn cười tủm tỉm nói.

Trong chớp mắt, quan hệ giữa Thương Minh và Diệp Trường Sinh từ kẻ địch biến thành bạn, nhưng loại quan hệ chuyển đổi này tại tu tiên giới quả thực rất thường gặp.

“Mỗi một lần đấu giá hội này sẽ hấp dẫn chỉ ít trên trăm đạo hữu đến tham gia, trên đấu giá hội sẽ có ít nhất một kiện bảo vật cấp bậc trấn tộc lấy ra đấu giá, những đạo hữu đã tham gia đấu giá hội, phần lớn đều có thể thu hoạch phong phú!” Dù sao vượt vượt sợi râu, cười ha ha nói.

“Ha ha, Đấu giá hội của Thương Minh Diệp mỗ cũng ngưỡng mộ đại danh đã lâu, sau này có cơ hội nhất định sẽ tự mình tham gia!” Diệp Trường Sinh cười ha ha một tiếng nói.

Hắn đối với đấu giá hội của Hách Liên Thương Minh đích thật là chờ mong cực điểm, chỉ là Huyền Thiên chi bảo mà Hàn Lập tham gia lúc trước đã xuất hiện cùng một trang Kim Triện Ngọc Thư, cấp độ này có thể đoán được.

Đương nhiên, không thể trông cậy vào mỗi một lần đấu giá hội đều xuất hiện bảo vật trân quý như vậy, nhưng dù vậy, xuất

hiện một ít Thông Thiên Linh Bảo khiến hấn động tâm cũng là rất có khả năng.

Dựa theo Bích Ảnh nói, hơn phân nửa mỗi một lần tại đấu giá hội, đều sẽ xuất hiện một kiện bảo vật giống Thanh Nguyên Tử Ngũ Long Nghiêu.

Nếu không, cũng không có cách nào hấp dẫn nhiều Đại Thừa cảnh tham gia như vậy.

Sau khi thu hồi ngọc bài, Diệp Trường Sinh chấp tay với hai người, nói: “Diệp mỗ xin cáo từ, hy vọng lần sau khi gặp mặt hai vị, hai vị đã nghĩ xong chuyện để Diệp mỗ ra tay!”

“Ha ha, nhất định Thương Minh chúng ta sẽ không để cho Diệp huynh chờ lâu!”

Mấy câu khách sáo về sau, Diệp Trường Sinh rời khỏi gian phòng này, không lâu sau, từng luồng sáng rời khỏi Ngọc Bích thành, đoàn người Diệp Trường Sinh trở lại chỗ ngồi của Linh Hoàng, chiến hạm khổng lồ khởi hành trở về Nhân tộc.

“Chí Dịch Nguyên Công không biết Hách Liên Thương Minh hiện tại có hay không, cũng không đột ngột đi hỏi, miễn cho bọn họ cho là ta rất cần môn công pháp này.”

“Mặc dù ta thật sự rất cần môn công pháp này, nhưng không thể bởi vậy mà bị Hách Liên Thương Minh nắm thóp, lại cùng ta đề xuất giao dịch gì đó!”

“Sau này khi tiếp xúc với bọn họ, chúng ta sẽ nghĩ biện pháp tiến hành giao dịch. Nếu thật sự không được thì sẽ tham gia đấu giá hội mà Hàn Lập tham gia!”

“Nếu nhớ không lầm, Hàn Lập bỏ ra sáu trăm triệu linh thạch là có thể lấy được!” Diệp Trường Sinh trong lòng thầm nghĩ.

Ngũ tạng Đoán Tạo Nguyên Công cùng Ngũ Hành Uẩn Linh Quyết của hấn là cùng một bộ công pháp, nếu tu luyện môn công pháp này, uy lực Ngũ Hành Uẩn Linh Quyết không thể nghi ngờ sẽ trở nên cường đại hơn.

Bởi vậy, một môn công pháp này hấn phải có được.

Nhưng mà, hấn cũng không quá sốt ruột, trong thời gian ngắn dù lấy được Ngũ tạng Đoán Tạo Nguyên công, cũng không có khả năng tu hành.

Bởi vì, tốc độ tu luyện môn công pháp này vô cùng chậm chạp, trong tình huống bình thường cần phải tu luyện năm sáu vạn năm mới có thể có thành tựu.

Nguyên lai Hàn Lập cũng tu luyện gần vạn năm mới thành công, đó là dùng Quảng Linh Đạo Quả gia tăng thêm bảy tám lần tốc độ tu hành mới có thể đạt thành tốc độ.

Hiện tại trên tay Diệp Trường Sinh còn có tầng thứ sáu của Tiểu Bắc Đẩu Tinh Nguyên Công, tầng thứ bảy không tu luyện, còn muốn lĩnh hội pháp tắc, pháp môn tu luyện ngục Linh Vực của Bảo Hoa cũng mới tới tay, muốn tu thành cũng phải tốn một khoảng thời gian rất dài.

Hắn còn rất nhiều chuyện phải làm, được một món, Ngũ tạng Đoán Nguyên công được ưu tiên không nghi ngờ gì sẽ thấp hơn.

“Sau khi trở về, trước tiên luyện ra Lưỡng Nghi Thiên Quang đảo đi, có một đạo tràng an ổn đi tu hành mới là trọng yếu nhất!”

“Cái gọi là tài lữ pháp địa, trước mắt tài phú của ta cũng đầy đủ hoàn toàn, đạo lữ... Khục khục, công pháp tu hành cũng không thiếu, vậy mà thiếu một chỗ để tu hành!”

Ngồi trên chiến hạm, Diệp Trường Sinh tính toán đủ loại chuyện cần làm sau này, tự mình định ra một chương trình.

Cẩn thận ngẫm lại, kỳ thật thời gian vẫn rất nhanh, từ dưới đáy biển vị khô lâu tiên nhân kia đi ra, đến Minh Trùng Mẫu Tai hoa, lại đến Mã Lương hạ giới, sau đó chính là Quảng Linh Đạo Quả đại hội, những chuyện này thời gian cách nhau rất ngắn.

Trong thời gian ngắn như vậy, Diệp Trường Sinh cần hoàn thành rất nhiều chuyện, những chuyện này mỗi một kiện đều là Đại Thừa khác tốn hao mấy ngàn mấy ngàn năm để hoàn thành.

Tọa giá Linh Hoàng phi hành trong Man Hoang một khoảng thời gian, về tới lãnh địa Nhân tộc, xuyên qua lãnh địa Mộc tộc ngày xưa ở Linh La Sâm Lâm, đi tới trong đại sa mạc ở Nam Cấn.

Nơi này, là nơi năm xưa Thiên Phụng từng chiến đấu qua,
bây giờ, lại trở thành một chỗ thí luyện của nhân yêu hai tộc.

Bên cạnh đại sa mạc Nam Cấn, còn có hai nơi đại hạp cốc
Giao Uyên và Thái Thú Sơn Mạch, trong hai hiểm địa này đều
có mấy chục tồn tại cường đại Hợp Thể trấn thủ.

Trước kia không ai dám trêu chọc chúng nó.

Nhưng bây giờ, sau khi Nhân tộc thống nhất khu vực xung
quanh, nơi này đã trở thành bãi săn bằng của hai tộc Nhân
Yêu.

Một đường đi tới, biến hóa ở khắp mọi nơi, Diệp Trường Sinh
thấy được cũng cảm khái cực kỳ, Nhân tộc sau này cũng
không còn là tộc đàn bé quan tự thủ kia nữa.

chiến hạm to lớn vô thanh vô tức bay qua Thiên Uyên Thành, ở phía dưới gây ra tiếng sóng nước xôn xao náo nhiệt.

Vô số tu sĩ nhân yêu hai tộc nhìn thấy cảnh này đều vô cùng kích động la lên, bọn họ biết trên chiến hạm kia có người nào, đó là tồn tại chẳng khác nào thần linh đối với bọn họ.

Nhưng mà, những người này tuyệt đối không thể nào ngờ được, trên chiến hạm này ngoại trừ người mà bọn họ sùng bái nhất thì còn có mấy người mà bọn họ không cách nào nghĩ tới nữa.

Hai tu sĩ của Ma giới cũng ở trên chiến hạm này, nếu biết được tin tức này thì đám Yêu tộc bên dưới sẽ có cảm tưởng gì đây.

Dù sao, đối với bọn họ mà nói, Ma giới là một nơi khiến bọn họ sợ hãi và thù hận, Thánh Tổ Ma giới cũng là tồn tại giống như mộng ma.

Nếu là người khác đưa người của Ma giới vào trong Nhân Yêu lưỡng tộc, sợ rằng sẽ dấy lên một hồi sóng to gió lớn giữa tu sĩ hai tộc.

Người nọ tất nhiên sẽ bị chất vấn của hai tộc, nhưng bây giờ người đưa Bảo Hoa cùng Minh La vào là Diệp Trường Sinh, cho dù tin tức này truyền ra ngoài, chỉ sợ cũng không ai dám phát sinh chút chất vấn nào.

Khi chiến hạm trở lại thành Linh Hoàng, chuyện đầu tiên sau khi Diệp Trường Sinh trở về làm chính là phục chế lại Thánh đảo.

Thánh đảo là nửa kiện Lưỡng Nghi Thiên Quang đảo, kỳ thật vị tiên bối Nhân tộc kia đã đem Hậu Thiên Huyền Chi Bảo này luyện chế không sai biệt lắm, chỉ tiếc là bị giới hạn bởi vấn đề tài liệu, không thể đem bảo vật này luyện chế hoàn chỉnh ra.

Bây giờ, Diệp Trường Sinh chỉ cần ở trên cơ sở mà đem thái âm tinh hạch gia nhập vào, lại phối chế một ít cực hàn tài liệu, hao tổn một phen công phu, liền có thể đem Huyền thiên chi bảo này luyện chế ra.

Đã có Thánh đảo, hắn không thể nghi ngờ đã bớt đi rất nhiều công sức.

Một hòn đảo nhỏ bé co lại tầm một trượng xuất hiện ở trước mắt, từ bên ngoài nhìn vào, giống hệt với thánh địa thánh đảo của hai tộc Nhân Yêu.

Diệp Trường Sinh đánh giá hòn đảo này một lát, lại lấy ra một đồng lớn linh thạch, sau khi tiêu hao hầu như không còn phục chế ra một viên tinh hạch Thái Âm Tinh.

Vốn dĩ hắn định để cho Băng Phượng đi hấp thu, mượn thân thể chân linh của Băng Phượng sẽ tốt hơn nhiều.

Vì phục chế hạt tinh hạch Thái Âm Tinh và Thánh Đảo này, linh thạch trên người Diệp Trường Sinh thoáng cái giảm đi năm tỷ.

Chẳng qua hiện nay, Linh Thạch đối với hắn mà nói tựa hồ đã không có ý nghĩa lớn như vậy.

Nếu như hắn thiếu linh thạch, lúc nào cũng có thể tiến về tiểu thế giới kia, mượn linh khí nồng nặc bên trong đó để phục chế một lượng lớn linh thạch.

Nếu như hắn vừa tiêu hao năm tỷ linh thạch này, có lẽ cũng chỉ tốn mất một hai ngày công phu, liền có thể phục chế ra toàn bộ.

Tay nâng Thánh đảo và tinh hạch Thái Âm Tinh, Diệp Trường Sinh tiến vào mật thất, bắt đầu đi hoàn thiện Hậu Thiên Huyền Thiên chi bảo này.

Như thế, thời gian một ngày trôi qua. Nửa năm sau, lúc hắn xuất quan lần nữa, trong tay đang cầm một hòn đảo hai màu kim quang đen thui.

Lưỡng Nghi Thiên Quang đảo đã luyện chế thành công!

“Sau này cứ gọi là Thiên đảo đi!” Diệp Trường Sinh nhìn hòn đảo có thần quang rạng rỡ, tươi cười nói.

Hòn đảo này vừa thành, từ nay về sau hắn liền có thêm một tòa đạo tràng vĩnh viễn không thể bị công phá.

Chỉ sợ có một ngày hắn không còn ở đây, mọi người bên cạnh hắn chỉ cần ở trên đảo này, trên căn bản sẽ không có nguy

hiểm đến tính mạng.

Tác dụng của Lưỡng Nghi Thiên Quang đảo này vô cùng tương tự với Thánh đảo ban đầu, ẩn nấp, phòng ngự, truyền tống, Tụ Linh các loại, cơ hồ có thể nói, đây là một tòa thành lũy vĩnh viễn không cách nào công phá.

Chỉ cần phát động năng lực ẩn nấp, dù là tồn tại Đại Thừa cũng không cách nào tìm được vị trí hòn đảo này trong bầu trời mênh mông.

Mà mặc dù thông qua một vài phương pháp đặc thù phát hiện vị trí hòn đảo, thì tòa Thiên đảo này cũng có thể tùy thời phát động truyền tống, xuất hiện ở khoảng cách cực xa, làm cho tồn tại cấp Đại Thừa cũng không đuổi kịp tốc độ của nó.

Cho dù tình huống bất lợi đến cực điểm, địch nhân thông qua đủ loại phương pháp phế bỏ năng lực truyền tống của Thiên đảo, bản thân hòn đảo này cũng có lực phòng ngự đỉnh cấp, nếu như không có lực công kích của Huyền Thiên Chi Bảo, căn bản không cách nào phá vỡ phòng ngự của nó.

Có thể nói, hòn đảo này là thần khí khai tông lập phái, một khi luyện chế ra sẽ có một phần cơ nghiệp vạn kiếp bất hủy.

Ngoại trừ năng lực đối địch bên ngoài, hòn đảo này còn có thể tụ tập thiên địa nguyên khí, khiến hoàn cảnh tu hành trên đảo trở nên tuyệt hảo.

Thánh đảo vốn có công năng như vậy, mà khi Diệp Trường Sinh luyện chế ra bản hoàn chỉnh, sau khi đem lượng lớn Tụ Linh Ngọc đánh vào trong đó, hòn đảo này đã trở thành thánh địa tu hành đệ nhất Linh giới.

Đương nhiên, ngoại trừ Tụ linh, hòn đảo này còn có điểm cuối cùng, cũng là công năng khiến người ta động lòng nhất: Suy yếu thiên kiếp!

Độ kiếp trên hòn đảo này, năng lực của hòn đảo có thể làm giảm một phần uy lực của thiên kiếp.

Tuy rằng một phần tiêu giảm này cũng không phải rất nhiều, nhưng đối với bất kỳ một tu sĩ nào cần độ kiếp mà nói, đều là có sức hấp dẫn không gì sánh kịp.

Độ kiếp trên hòn đảo này, năng lực duy trì tự nhiên cao hơn so với người khác một đoạn dài.

“Từ đó về sau, ta không còn nỗi lo về sau nữa!” Diệp Trường Sinh nhìn hòn đảo trong tay, cười ha hả nói.

Sau một lúc lâu, một đạo ngũ sắc quang mang từ giữa ngực bụng hắn bay ra, chui vào trong đảo nhỏ.

Sau một khắc, ở trung tâm Thiên đảo xuất hiện một cây thánh thụ lấp lánh ánh sáng năm màu, lá cây năm màu đầy màu sắc rực rỡ dị thường.

Huyền Thiên Ngũ Hành Thụ, gốc Huyền Thiên Chi Bảo này cũng được trồng trên Thiên Đảo, hai kiện Huyền Thiên Chi Bảo kết hợp lại, khiến cho hòn đảo này càng ngày càng thâm sâu khó lường.

Diệp Trường Sinh đứng dậy bay lên bầu trời phía trên Thiên Linh Vực, mở tay thả hòn đảo này ra ngoài.

Sau một khắc, hòn đảo nhỏ cỡ bàn tay bay lên trên bầu trời, đón gió lớn lên, nhanh chóng biến lớn, trong chớp mắt rộng hơn mười vạn trượng.

Diệp Trường Sinh đứng thẳng ở trên đó, tâm niệm vừa động, sau một khắc trên đảo liền có vô số lầu các cung điện, đình đài thủy tạ đột ngột từ mặt đất mọc lên, hầu như trong chớp mắt đã biến thành một bức cảnh tượng tiên gia thánh địa.

“Không sai biệt lắm, sau này nếu lại luyện chế ra Nguyên Hợp Ngũ Cực Sơn, trên một kiện Huyền Thiên Chi Bảo ở trên đảo, chịu tải một kiện Huyền Thiên Chi Bảo cấp bậc ngọn núi, trên ngọn núi lại trồng thêm một cây Huyền Thiên Ngũ Hành Thụ cấp bậc Huyền Thiên Chi Bảo...”

Hắn cười hắc hắc, xoay người bay xuống phía dưới, nghiêng đón mọi người ở Linh Hoàng thành.

.....

Thời gian lặng lẽ trôi qua, một năm cứ như vậy trôi qua, trong khoảng thời gian này, Nhân tộc gần như phát triển với một loại tốc độ thay đổi của nhật nguyệt.

Theo các khai thác tài nguyên mới chiếm lĩnh địa bàn lưu truyền rộng rãi, càng ngày càng nhiều người đột phá cảnh giới,

lượng lớn cao thủ xuất hiện trong nhân tộc.

Tại tầng dưới cùng của giới tu hành, những người ngày trước bởi vì linh căn tư chất quá kém mà vô duyên với con đường tu hành, nhao nhao chiếm được tài nguyên tu hành mà đi lên con đường tu tiên.

Những tông môn Nhân tộc kia bởi vì một số ít tứ linh căn, ngũ linh căn mà từ bỏ bồi dưỡng đối với họ, nhưng hiện tại, cơ hồ tất cả các môn phái đều mở rộng thu đồ đệ.

Mặc kệ là tư chất gì, chỉ cần người có linh căn, vậy tất nhiên có thể bá nhập trong một tông môn, đạt được nhu cầu tu hành.

Lần này, không biết số lượng người tu hành trong Nhân tộc gia tăng bao nhiêu, ít nhất khuếch trương gấp mười lần cũng có.

Những người này được đưa vào giới tu hành, dần dần khuếch tán đến các lãnh địa mới chiếm lĩnh của nhân tộc, trấn thủ tài nguyên các nơi.

Mà theo bọn hắn gia nhập, lại có càng nhiều tài nguyên được khai thác ra, Nhân tộc phát triển như vậy tiến vào một vòng tuần hoàn.

Sau khi ở tu hành giới cấp cho những người có bốn, năm linh căn này một cơ hội, trong nhân tộc dần dần bắt đầu trình diễn một vài vở kịch để phế vật quật khởi.

Một ít tu sĩ ngũ linh căn, trước kia bị coi là phế vật, nhưng hiện tại, một số người trong lúc ngẫu nhiên đạt được một ít truyền thừa trân quý đến cực điểm, lại bộc phát ra ánh sáng chói mắt.

Bọn họ tựa như nhân vật chính của vùng thế giới này, một đường bò từ dưới tầng chót lên, đánh vào mặt không biết bao nhiêu người, một số người có Thiên Linh Căn, thể chất đặc thù ở trước mặt bọn họ cũng thâm thất sắc.

Ngay cả Diệp Trường Sinh ngồi trên Thiên đảo, ngẫu nhiên cũng nghe nói một ít truyền thuyết như vậy, chỉ đến mức hắn cũng có chút tò mò, nghe những sự tích của những người kia, cảm thấy mình lại trở về thời trước đọc tiểu thuyết.

Xuất phát từ một ít ác ý, hắn còn tự mình sáng lập một ít công pháp chuyên môn thích hợp cho Ngũ linh căn, tu sĩ Tứ linh

căn tu hành, lấy ra một cái tên trung hai đến cực điểm, lưu truyền ra ngoài, cũng ở trong nhân tộc dẫn phát một phen phong ba nho nhỏ.

Nghĩ đến bản thân bây giờ nghiệm nhiên đã là loại tiền bối đại năng trong các loại tiểu thuyết, hắn không nhìn được bật cười khanh khách, trong lúc bất tri bất giác, đã đến vị trí như vậy.

Dưới sự bồi dưỡng của lượng lớn tài nguyên, người có thể đột phá cảnh giới càng ngày càng nhiều, ngày xưa người vô duyên tiến giai Trúc Cơ bây giờ lại có cơ hội, tiến thêm một bước trên con đường tu tiên.

Số lượng tu sĩ Kết Đan, Nguyên Anh, Hóa Thần cũng tăng lên rất nhanh, mà tu sĩ cảnh giới lại tăng với tốc độ không chậm.

Cơ hồ cứ cách mỗi một năm, sẽ có một vị tu sĩ Luyện Hư kỳ xuất hiện, cứ bảy tám mươi năm là có thể có một người tiến giai hợp thể.

Mà khiến Nhân tộc chấn động nhất chính là những năm gần đây, trong Nhân tộc lại nhiều thêm một cường giả đỉnh cấp.

Đầu tiên là vị sư tôn Thanh Nguyên Tử, sư tôn của Thanh Nguyên Tử - trưởng lão vẫn luôn tồn tại trong truyền thuyết của Thiên Uyên Thành, đột nhiên có một ngày xuất hiện ở Thiên Uyên Thành.

Hơn nữa, theo tin tức truyền ra từ Thiên Uyên Thành, vị tiền bối Thanh Nguyên Tử này đích thật là tồn tại Đại Thừa Nhân tộc hàng thật giá thật, về phần Nhân tộc này lại có thêm một vị cường giả Đại Thừa.

Bốn vị Đại Thừa, đây là con số trước kia muốn cũng không dám nghĩ tới, cái này không chỉ chấn động Nhân tộc, còn để cho các tộc chung quanh đều trở nên khấn trương lên.

Tốc độ phát triển như vậy, quả thực là kinh thế hãi tục, quả thực giống như giếng phun, khiến người ta không thể giải thích được.

Nhưng mà, sự khiếp sợ của bọn hắn không chỉ dừng lại ở đây. Sau khi Thanh Nguyên Tử trở lại Nhân tộc, lại qua được một ít năm, Thánh đảo liền truyền ra tin tức Đồ Vũ thành công tiến giai Đại Thừa.

Tin tức này quả thực như sấm sét giữa trời quang, làm cho các tộc chung quanh Nhân tộc đắng chát khó nói.

Mặc dù lúc trước Diệp Trường Sinh từng hứa hẹn với Nhân tộc sẽ không mở rộng, nhưng thực lực của Nhân tộc phát triển nhanh như vậy, loại lời hứa lúc trước còn cho là thật sao?

Bọn họ không thể không bắt đầu tìm đường lui cho mình, tránh cho một ngày kia nhân tộc bỗng nhiên há to miệng, nuốt sạch bọn họ.

Cho tới bây giờ, mặc dù số lượng tu sĩ các giai tầng dưới Đại Thừa vẫn kém rất nhiều, nhưng Nhân tộc nghiêm nhiên đã là đại tộc đứng đầu Phong Nguyên đại lục.

Thậm chí ngay cả tộc đàn như Tu tộc cũng không dám nói nhất định có thể thắng được Nhân tộc.

Mọi người đều biết, Nhân tộc có một vị Đại Thừa đầu tiên có thể chém giết bảy con kiêu của Linh giới, có Huyền Thiên chi bảo, ngoại trừ còn chưa ký kết khế ước với Chân Linh, đã vượt qua rất nhiều tộc lớn.

“Có lẽ, Nhân tộc đã chấm dứt cục diện mấy chục vạn năm không có siêu cấp đại tộc trên Phong Nguyên đại lục!” Có người phán đoán như thế, lập tức giành được sự tán thành của rất nhiều người.

Theo xu thế phát triển này, có lẽ Nhân tộc sẽ trở thành siêu cấp đại tộc duy nhất trên Phong Nguyên đại lục.

Mà căn nguyên của loại biến hóa này, chính là bắt nguồn từ Diệp Trường Sinh.

Bất quá, trên thực tế những năm gần đây Diệp Trường Sinh cũng không quan tâm tới sự phát triển cùng biến hóa của Nhân tộc, đại đa số thời gian hắn đều chuyên tâm tu hành trên Thiên Đảo của mình.

Ngẫu nhiên rời khỏi Thiên Đảo, cũng là đi thẳng đến một tân thế giới bên ngoài Linh giới kia, tra xét tình huống của bọn Nam Cung Uyển.

Đám nữ nhân Nam Cung Uyển vẫn đang bế quan trong Chân Linh Thai bàn, các nàng không giống với Diệp Trường Sinh

trong thời gian rất ngắn có thể ăn sạch đồ vật trong Chân Linh Thai bàn.

Tu vi của các nàng thấp, lại thêm thân thể gầy yếu, muốn hấp thu sạch sẽ những thứ này, phí rất lớn công phu, trong thời gian ngắn căn bản không làm được.

Tuy nhiên, mỗi lần Diệp Trường Sinh tới đây, vẫn phát hiện ra sự thu nhỏ của Chân Linh Thai bàn cùng với từng luồng khí tức bên trong nó trở nên mạnh mẽ.

Tổng cộng có ba cái mâm Chân Linh, không sai biệt lắm bên trong mỗi một cái đều có hai đến ba người.

Hai ba người cùng hưởng một phần tạo hóa như vậy, đợi sau khi các nàng đi ra, không sai biệt lắm ai cũng có thể đúc ra được một phần căn cơ Đại Thừa.

Bên phía Thánh Cẩm Mạc Lan vẫn chưa hoàn thành lần lột xác này, nàng và Diệp Trường Sinh cũng độc chiếm một cái mâm đựng Chân Linh, thật ra với tu vi trước kia của nàng là Hợp Thể đỉnh phong, sớm đã nên đi ra rồi.

Tiến giai Đại Thừa, sau khi có Chân Linh Thai Bàn hoàn toàn không phải vấn đề.

Nhưng bây giờ, nàng vẫn ở bên trong không có bất cứ động tĩnh gì, sau khi Diệp Trường Sinh quan sát một phen, phỏng đoán xem thử Vũ Dực Thánh cầm hắc là ở bên trong tìm hiểu pháp tắc.

Thân là Ngũ Sắc Khổng Tước Chi Thân, nàng cần tìm hiểu ngũ hành pháp tắc, tại lúc pháp tắc tìm hiểu chưa thành tựu, nàng hơn phân nửa sẽ không xuất quan.

“Trong thời gian ngắn, bên này hắc không có động tĩnh gì rồi!” Nhìn tiểu thế giới này, Diệp Trường Sinh trong lòng thầm nghĩ.

Hắn giữ ba con Phệ Kim Trùng ở lại nơi này, xem như thủ hộ phiên thế giới này, có ba con này có thể so với bán trùng vương Đại Thừa, cho dù có một tôn Chân Linh đến cũng không sợ.

Diệp Trường Sinh trở lại Linh giới, về tới Thiên Đảo, ngồi dưới cây Huyền Thiên Ngũ Hành Thụ bắt đầu nhắm mắt tu

hành.

Hòn đảo này, vây quanh cây thánh được của hấn, lấy hấn làm trung tâm, chung quanh có rất nhiều sơn nhạc thâm cốc, suối chảy hồ nước các loại, trên đó có từng tòa kiến trúc sừng sững.

Trong đó đều là đám người Ngân Nguyệt, Băng Phượng, Thiên Phượng, Bảo Hoa, Minh La, Linh Hoàng, các nàng cũng đều ở chỗ này bế quan tu hành.

Như thế, thời gian từng ngày trôi qua, rốt cuộc lúc Diệp Trường Sinh hơn hai ngàn một trăm năm, tu vi của hấn lần nữa tiến bộ, tiến vào Đại Thừa trung kỳ.

Lưỡng Nghi Thiên Quang đảo cũng được gọi là Thiên đảo. Những năm gần đây, nó đã thay thế được địa vị của Thánh đảo và Nhân Yêu hai tộc, trở thành Thánh địa đệ nhất trong hai tộc.

Tuy rằng trưởng lão Thánh đảo về mặt danh nghĩa vẫn là bộ máy quyết sách cao nhất của hai tộc, nhưng ai cũng biết hôm nay trưởng lão hội đã trở thành một cái giá trị.

Đối với tất cả tu sĩ mà nói, trước đây bọn họ hy vọng nhất gia nhập thế lực Thánh đảo, nhưng tới bây giờ, lại biến thành Thiên đảo.

Hoặc nói chính xác hơn, Trường Sinh điện đặt chân trên Thiên đảo!

Trường Sinh điện, đây là một thế lực mới xuất hiện cũng chỉ mấy trăm năm, nhưng là thời điểm mới thành lập, liền lập tức trở thành một tông môn cường đại nhất hai tộc Nhân Yêu.

Đây là tất cả các thế lực mà Diệp Trường Sinh mang từ hạ giới lên từ Trường Sinh minh, Tinh Cung, Diệu Âm môn, Tiểu Cực cung sau khi thành lập nên một tông môn mới.

Hơn nữa sau khi thành lập, còn thu nạp các thế lực của Tinh Linh Tông và Linh Hoàng thành ở Linh giới.

Từ sau khi tiến vào Đại Thừa, Thiên Diệu Linh Hoàng đã không còn thích hợp làm Linh Hoàng nữa. Mấy trăm năm trước, nàng rút cuộc đã tháo xuống được vị trí Linh Hoàng, gia nhập vào Trường Sinh Điện.

Mà Linh Hoàng thành lại đổi thành Thiên Linh tiên tử Liễu Thanh chủ trì thân tín ngày xưa của nàng.

Vị này ngày xưa vẫn là tu sĩ Hợp Thể trung kỳ, những năm gần đây, gần thủy lâu lâu thu hoạch được không ít chỗ tốt từ Diệp Trường Sinh, rất là thuận lợi tiền giai đến Hợp Thể hậu kỳ.

Vì vậy, nàng trở thành Thiên Diệu Linh Hoàng một thế hệ mới, mà Linh Hoàng cũng từ đó đổi thành cái tên vốn đã bị

người ta quên lãng mấy vạn năm nay - Diệu Ngọc!

Không nghi ngờ chút nào, Trường Sinh điện ở trong nhân yêu hai tộc có địa vị cao quý chí cực, mặc dù hôm nay chủ trì sự vụ Trường Sinh điện Văn Tư Nguyệt tiên tử chỉ là một vị tu sĩ Luyện Hư trung kỳ.

Nhưng lúc nàng ra ngoài hành tẩu, chính là Nhân Hoàng Yêu Vương Hợp Thể hậu kỳ, thấy nàng cũng phải khách khách khí khí, gặp được Thanh Nguyên Tử, đám Đại Thừa Nhân tộc Mạc Giản đều có thể nói chuyện được.

Thế nhân đều biết, Văn tiên tử không chỉ là chủ sự của Trường Sinh điện, mà còn là thị thiếp của Trường Sinh Thiên Tôn.

Chỉ dựa vào thân phận phía sau này, dù cho nàng là phạm nhân không có bất kỳ tu vi nào, tu sĩ Đại Thừa kỳ gặp nàng cũng không dám khinh mạn.

Trường Sinh Điện xuất hiện đối với tu sĩ hai tộc mà nói, trên thực tế cũng là một tin mừng, bởi vì sau khi thế lực này thành lập, liền bắt đầu hoạt động buôn bán mà hắc ám nhất ở Nhân giới.

Một nhà bán đấu giá thành lập, nhà hội đấu giá Trường Sinh điện này, kỳ thật ngay từ đầu nhiệm vụ trọng yếu nhất chính là trợ giúp Diệp Trường Sinh xử lý một ít tạp vật rác rưởi.

Đương nhiên, mấy thứ này đối với Diệp Trường Sinh mà nói là rác rưởi, nhưng đặt ở ngoại giới, cho dù là đối với một ít tu sĩ Hợp Thể kỳ mà nói, cũng là dị bảo khó gặp.

Cứ như vậy, mỗi lần Diệp Trường Sinh lấy từ trong vòng trữ vật của mình ra một ít tạp vật căn bản không cần thiết, đặt ở trong hội đấu giá lập tức sẽ khiến một đám người nhiệt tình.

Bởi vì những vật tạp nham này của hắc, danh tiếng trong hội đấu giá Trường Sinh điện trong hai tộc Nhân Yêu lập tức vang dội, mỗi một lần hội đấu giá cử hành sẽ dẫn tới một đám Hợp Thể tham gia.

Mặc dù hội đấu giá này cho tới bây giờ cũng chỉ tổ chức ba lần, nhưng mỗi một lần, đều có lượng lớn đồ vật trân quý từ trong đó chảy ra.

Hoặc là thông thiên linh bảo, hoặc là đối thủ tiến giai hợp thể, hoặc là đan dược linh dịch có tác dụng đột phá bình cảnh Hợp Thể, hoặc là tài liệu Chân Linh trân quý dị thường.

Mà gần đây đấu giá hội, lại truyền ra một số lượng lớn Thái Diệu Hư Linh Đan nhất định!

Người biết Thái Diệu Hư Linh Đan này cũng không nhiều, nhưng sau khi được Trường Sinh minh giải thích, tên tuổi của loại đan dược này ở trong hai tộc lập tức lưu truyền rộng rãi.

Đồng thời nhấc lên một hồi sóng to gió lớn, cơ hồ như gió lốc quét qua hai tộc, làm chấn kinh tất cả mọi người.

Thái Diệu Hư Linh Đan, là một loại đan dược có thể phụ trợ tiến giai Đại Thừa!

Chỉ một điểm này đã đủ để khiến những tu sĩ Hợp Thể hậu kỳ điên cuồng, dù sao thì đan dược có thể đưa vào cảnh giới Đại Thừa thật sự quá ít.

Mà càng khiến người ta cảm thấy chấn động chính là căn cứ tin tức từ trong Trường Sinh minh truyền ra, Thái Diệu Hư Linh Đan này có thể phối hợp sử dụng với Tảo Linh Trì của ma giới.

Trước kia, những tu sĩ Hợp Thể trung hậu kỳ trong hai tộc Nhân Yêu đại khái đều nghe nói đến Ma giới Tảo Linh Trì thanh danh, biết ao nước cùng Tịnh Linh Liên nơi này có tác dụng tiến giai Đại Thừa.

Năm đó, ngay cả Mạc Giản Ly cũng đã đi một chuyến tới Ma giới, thử nghiệm bong bóng, mặc dù không thành công nhưng cũng được.

Nhưng là, đối với Tảo Linh Trì cùng Tịnh Linh Liên rốt cuộc có hiệu quả dạng gì, có thể tăng lên bao nhiêu tỷ lệ, tu sĩ hai tộc nhân yêu một mực không biết.

Đừng nói là những tu sĩ Hợp Thể kỳ kia, ngay cả Ngao Khiếu cùng Mạc Giản cũng không biết.

Nhưng bây giờ, từ trên Thiên đảo truyền đến tin tức xác thực.

Tin tức trên Thiên đảo xuất phát từ Diệp Trường Sinh. Chuyện này không khiến hai tộc Nhân Yêu tranh luận gì cả, nhưng phạm là hấn nói ra, trên cơ bản mọi người đều tin tưởng.

Dù sao, cho dù nhìn thế nào, Diệp Trường Sinh cũng không cần lừa gạt bọn họ ở những chuyện như vậy.

Tây Linh Trì và Tịnh Linh Liên có thể tăng lên một thành xác suất tiến giai thành công!

Con số này vừa xuất hiện, cơ hồ lập tức câu dẫn tới tham niệm trong lòng những tu sĩ Hợp Thể trung hậu kỳ, bọn họ hận không thể lập tức bay vào Tây Linh Trì.

Tỷ lệ một thành, thật sự là quá cao, đã vượt xa dự liệu của bọn hắn, so với bọn hắn dự đoán trước kia Tây Linh Trì công hiệu còn muốn mạnh hơn.

Chuyện này đủ để khiến bọn họ liêu mạng.

Nhưng mà, ngay sau đó tin tức từ trong Trường Sinh điện truyền ra đã tạt cho bọn hắn một chậu nước lạnh.

Tịnh Linh Liên có tai hại, cũng không phải tất cả mọi người có thể đạt được tỷ lệ này, còn có khả năng thật lớn đột phá thất bại, từ nay về sau tu vi khó có thể tiến thêm.

Nguy hiểm như vậy bày ngay trước mắt, cũng rất đáng giá cân nhắc một phen, vạn nhất đột phá thất bại, chẳng phải cả đời này đều không có cơ hội tiến giai Đại Thừa?

Đang lúc bọn họ do dự, tin tức lại từ Trường Sinh điện truyền ra: Thái Diệu Hư Linh Đan có tỷ lệ hơn năm thành có thể giải trừ loại tai hại này.

Tin tức này vừa ra, cơ hồ khiến cho tu sĩ hai tộc lập tức hạ quyết tâm, nhất định phải có được một quả Thái Diệu Hư Linh Đan.

Sau đó, đời Ma giới cùng Linh giới giao hòa, trực tiếp xông vào Ma giới, xông vào Tây Linh Trì kia.

Thiên Nguyên Thánh Hoàng, Huyền Vũ Bá Hoàng, Đại trưởng lão Hoa Thiên Tông, Lũng Gia lão tổ, Thất Yêu Vương Yêu tộc, đều bắt đầu khua chiêng gióng trống nghị định ra kế hoạch.

Tất cả mọi người đều biết, ma kiếp lần này, đối với nhân tộc xung kích hơn phân nửa không có mạnh như vậy, vượt qua cũng không là vấn đề.

Đã như vậy, thế thì trách nhiệm giữ đất của bọn họ cũng không còn nặng như vậy, hoàn toàn có thể tiến vào Ma giới một lần, thử xem có cơ hội đột phá nào không.

Mà sau khi Trường Sinh Điện bên này tung ra tin tức, cũng không để cho bọn họ thất vọng, rất nhanh sẽ truyền ra tin tức tại đấu giá hội đấu giá đan Thái Diệu Hư Linh Đan này.

Một lần Trường Sinh điện sẽ cho ra trọn vẹn mười viên Thái Diệu Hư Linh Đan, tất cả mọi người có thể đến đây tranh đoạt.

Tin tức vừa ra, hai tộc Nhân Yêu hầu như ngay lập tức chấn động, những tồn tại Hợp Thể kia nhao nhao nhanh chóng hướng địa điểm tổ chức hội đấu giá tới.

“Tiểu Hàn, cơ hội lần này ngươi ngàn vạn lần không thể bỏ qua, chuẩn bị đầy đủ linh thạch để tham gia hội đấu giá này, nhất định phải cạnh tranh đến một viên linh đan Thái Diệu Hư!”

Trên một ngọn núi linh khí dạt dào bên ngoài Thiên Uyên Thành, trong một động phủ, Thanh Nguyên Tử cung kính đứng phía dưới cung kính nói.

“Trong phương diện tiến giai Đại Thừa này, vì sư có thể cho người không nhiều, hiện tại vì sư lại chuẩn bị cho Đại Thiên kiếp mấy trăm năm sau kia!”

“Mặc dù nhận được lời hứa hẹn của Diệp sư thúc, đến lúc đó sẽ mượn Ngự Lô ký dùng một lát, nhưng vẫn là không dám khinh thường, bởi vậy chuyện tiến giai Đại Thừa, vẫn phải tự người đi chuẩn bị nỗ lực!”

“Thái Diệu Hư Linh Đan này chính là cơ hội tốt nhất, con nhất định phải đem đan dược này lấy được một viên, đợi đến lúc Linh giới cùng Ma giới giao hòa, con tiến vào Ma giới đi dạo một phen, vì sư sẽ cho con mượn Ngũ Long Trát kia dùng một lát!”

“Vì sư quanh năm ở lại Minh Hà chi địa không thấy mặt trời, số lượng linh thạch trên người cũng có hạn, bất quá tốt xấu gì cũng có gần một tỷ linh thạch, người cũng cầm lấy đi, muốn cạnh tranh vật này, tài vật còn phải phong phú mới được!”
Thanh Nguyên Tử vuốt chòm râu chậm rãi nói.

Đây là hấn an bài cho Hàn Lập, hấn có thể làm được cũng chỉ như vậy, dù sao cơ duyên tiến giai Đại Thừa, chỉ có thể ngộ mà không thể cầu, hấn cũng không có biện pháp tìm cho Hàn Lập một phân cơ duyên khác.

Hiện tại Trường Sinh Minh thả ra Thái Diệu Hư Linh Đan, đương nhiên phải nghĩ đủ mọi biện pháp nắm lấy.

Mà đối với việc xâm nhập Ma giới, Thanh Nguyên Tử cũng là lực bất tòng tâm. Dù sao giao hòa giữa Linh giới và Ma giới cũng là chuyện của hơn hai trăm năm sau, mà đại thiên kiếp của lão là chuyện của hơn ba trăm năm sau.

Trong tình huống khẩn yếu như vậy, sao hấn có thể đích thân đến Ma giới một chuyến?

Đã đưa lên Ngũ Long Trát là trợ giúp lớn nhất rồi, thậm chí cử động lần này của Thanh Nguyên Tử có chút mạo hiểm đến tính mạng.

Dù sao, nếu Hàn Lập ở ma giới mà nói, Ngũ Long Trát kia hơn phân nửa cũng bị vứt bỏ, đến lúc đó Thanh Nguyên Tử phải đối mặt với thiên kiếp cũng bị kịch.

“Sư tôn yên tâm, đệ tử nhất định sẽ tận lực tranh thủ được một viên linh đan Thái Diệu Hư Linh đến, tương lai tiến giai Đại Thừa, giúp sư tôn chuyện đại thiên kiếp!” Hàn Lập cung kính nói.

“Ừm!” Thanh Nguyên Tử hài lòng nhẹ gật đầu.

“Còn có một việc, chuyện chọn lựa chỉ điểm mà các đệ tử kia của ngươi phải để tâm!” Thanh Nguyên Tử còn nói thêm.

Hàn Lập vội vàng gật gật đầu: “Đệ tử hiểu rồi!”

Sau khi từ trong động phủ Thanh Nguyên Tử đi ra, Hàn Lập nhẹ giọng thở dài: “Tỷ lệ một thành! Đúng như Thanh sư nói, nắm bắt được cơ hội lần này!”

Hấn vừa tính toán lại đủ loại chuyện trong đầu, vừa đi xuống phía dưới, đi qua đỉnh núi này, cách đó không xa xuất hiện từng ngọn núi Tiên Vụ lượn lờ, phía trên lầu các san sát xếp san sát xếp theo thứ tự.

Trong những kiến trúc này có không ít người, tất cả đều là đệ tử thu nhận của hấn, hiện giờ đã có mấy ngàn người.

Hàn Lập lúc trước vì che chở đám đệ tử của mình, cũng gia nhập Trương Lão hội của thành Thiên Uyên. Hiện giờ, hắn đã là đệ nhất cao thủ trong Trương Lão hội.

Bất quá Thanh Nguyên Tử sau khi đến Nhân tộc, nhìn thấy đám đệ tử Hàn Lập, trong lúc nhất thời lại nổi lên suy nghĩ khai tông lập phái, muốn kiến lập một Thanh Nguyên cung.

Cho nên, những năm gần đây, hắn một mực nhờ Hàn Lập đi tìm địa chỉ thích hợp, sau đó dời cả tông môn qua, cũng làm một lần lão tổ tông môn.

Nhắc tới cũng khéo, lúc trước đạo thống Huyền Kiếm môn mà Thanh Nguyên Tử lưu lại ở Nhân giới đã bị Diệp Trường Sinh cùng Hàn Lập xuất thân Hoàng Phong cốc tiêu diệt.

Mà hôm nay, Hàn Lập lại bái Thanh Nguyên Tử làm sư phụ, còn phải đi bên ba vì Thanh Nguyên Tử.

Hàn Lập đi về một ngọn núi phía trước, sau khi gọi đám người Hải Đại thiếu và Khí Linh Tử ra, giao việc này cho bọn họ, rồi sau đó nhanh chóng tiến đến hướng Trường Sinh điện tổ chức hội đấu giá.

.....

Đây là một tòa cung điện tương đối hoa lệ, thần bí, mặt đất dùng một loại ngọc thạch đặc thù lát thành, có một ít kim thiên phù văn khắc trên đó, theo đó ngũ sắc quang hoa lưu chuyển, thiên địa nguyên khí nồng đậm từ trên đó phát ra.

Bất luận kẻ nào ngồi ở chỗ này, cũng có thể dễ dàng điều động lượng lớn thiên địa nguyên khí, mặc kệ tu luyện công pháp gì, tốc độ đều có thể tăng nhanh hơn rất nhiều, quả thực là thánh địa tu hành nghịch thiên.

Mà vách tường bốn phía là dùng một loại tài liệu cực kỳ đặc thù luyện chế mà thành, có các loại công hiệu kỳ diệu tụ linh, an thần, ngự ma.

Hắn ngồi ở chỗ này tu hành, không chỉ tâm ma bất sinh mà còn có thể dễ dàng chìm vào cảnh ngộ đạo, sau một lúc giật mình, tỉnh lại liền phát hiện chính mình không hiểu sao đột phá bình cảnh.

Luyện chế vách tường này bằng ngọc thạch, chỉ có hợp thể. Trong tu sĩ Đại Thừa lưu truyền một loại tài liệu cực kỳ trân quý, một khối chỉ lớn chừng bàn tay, giá trị trên một trăm triệu linh thạch.

Ngày bình thường, những tu sĩ Hợp Thể Đại Thừa kia sưu tập nhiều nhất một khối, sau đó từng giây từng phút mang theo bên người phụ trợ mình tu hành.

Nhưng ở đây, loại ngọc thạch này lại trực tiếp xây thành vách tường, quả thực là hào phóng đến phát rồ.

Mà đỉnh của tòa cung điện này lại càng thêm kỳ diệu, không có đỉnh bích gì, trực tiếp là một vùng tinh không, mặc kệ ban ngày hay đêm, ngẩng đầu nhìn lên, phía trên cung điện đều là vũ trụ mênh mông.

Thần niệm phóng ra ngoài, liền mơ hồ có thể cảm ứng được lực lượng tinh thần mênh mông trong tinh không kia, đó là chân thật tinh không, tuyệt không phải trang trí giả dối.

Chủ nhân của cung điện, không biết dùng thủ đoạn gì mà nối liền cung điện này với tinh không của Linh giới, bất cứ lúc nào cũng có thể mang tới lực lượng tinh thần mênh mông như biển cả để tu hành.

Cung điện trống trải, cũng không có chứa quá nhiều đồ vật, ngoại trừ mấy cái lư hương trong góc có hương thơm màu đen, ở giữa còn có một cái bồ đoàn.

Ngồi trên bồ đoàn có một người, toàn thân hắc long lánh ngũ sắc quang mang, trên mặt đất cung điện liên tục không ngừng có ngũ sắc tiên khí bay ra, tràn vào trong thân thể hắc.

Mà thân thể hắc giống như một cái động không đáy, mặc kệ đến bao nhiêu nguyên khí, đều là nuốt vào, ai đến cũng không cự tuyệt.

Theo những ngũ sắc nguyên khí này tràn vào, ngũ tạng trong ngực bụng mơ hồ có tiếng sấm đại tác, âm âm nhiếp hồn người.

Dị tượng như vậy đã giảng co ở đây hơn trăm năm, mỗi ngày bóng người ngồi ngay ngắn trong cung điện này đều phải cắn nuốt không biết bao nhiêu thiên địa nguyên khí.

Cho đến một ngày này, sau khi khí tức trên thân mãnh liệt tăng lên, thiên địa nguyên khí cuộn cuộn chảy đến như dòng sông chảy ngược kia mới dừng lại, không bị nó hút vào trong cơ thể nữa.

Người ngồi xếp bằng mở hai mắt ra, ngũ sắc quang mang chợt lóe lên, trong đôi mắt kia phản phát ẩn chứa ngàn vạn ngôi sao.

“Thương thế của Bảo Hoa không sai biệt lắm, có lẽ sắp sửa chữa trị rồi, đến lúc đi Ma giới một chuyến, xử lý xong chuyện của Tử Linh rồi thuận tiện lấy Đại Ngũ Hành Âm Dương Sơn đi!” Bóng người đang ngồi xếp bằng thì thảo nói nhỏ.

Diệp Trường Sinh đứng dậy, đi ra phía ngoài, sau khi ra khỏi cung điện lại phát hiện cung điện này đang được xây dựng trên một cây cối tráng kiện cao ngàn trượng.

Cự mộc này toàn thân ngũ sắc quang mang lưu chuyển, có vô tận Ngũ Hành chi lực từ không gian trong thiên địa bị nó hấp thu đến, cuộn cuộn rót vào tòa cung điện hoa lệ rực rỡ kia.

Trên cửa cung điện có một tấm biển to lớn, trên đó viết ba chữ cổ xưa “Trường Sinh điện”.

Huyền Thiên Ngũ Hành thụ nâng Trường Sinh điện, mà Lưỡng Nghi Thiên Quang đảo lại nâng Huyền Thiên Ngũ Hành thụ lên.

Hai kiện Huyền Thiên chi bảo, cộng thêm vô số tài liệu trân quý đến cực điểm, tạo ra một thánh địa tu hành như vậy.

Cũng chỉ có Diệp Trường Sinh sớm đã là Đại Thừa, tu vi quá cao, cung điện này đối với hắn không phải quá rõ ràng.

Nếu đổi lại là người khác, đổi lại là loại tu sĩ có tu vi cảnh giới thấp, ở nơi này tu hành, chỉ sợ tiến cảnh dùng một ngày ngàn dặm cũng khó có thể hình dung.

Tỷ như Văn Tư Nguyệt, lúc đầu nàng còn đang ở Hóa Thần hậu kỳ, chỉ ở trong cung điện này ba ngày đã thành công điều hòa nguyên lực ngũ hành, trực tiếp tiến cấp lên Luyện Hư kỳ.

Thiên địa nguyên khí nồng đậm trong cung điện này đối với những người bị vây khốn trên bình cảnh Luyện Hư mà nói, quả thực là thánh địa.

Văn Tư Nguyệt chịu trách nhiệm các loại sự việc trong Trường Sinh điện, thời gian sử dụng trên phương diện tu hành cũng không nhiều, nhưng cho dù như thế, mỗi tháng nàng đều đến trong gian cung điện này ở vài ngày, hôm nay cũng đã tiến giai đến Luyện Hư trung kỳ.

Nếu như nàng có thể chuyên tâm tu hành mà nói, tiến giai lên Luyện Hư hậu kỳ cũng không phải là không có khả năng. Mà

từ lúc nàng tiến giai Luyện Hư đến bây giờ cũng bất quá mới hơn hai trăm năm mà thôi.

Đây chính là chỗ kinh khủng của gian cung điện này, chẳng những tu vi của Văn Tư Nguyệt tiến nhanh, mà trong khoảng thời gian này, hai người Ngân Nguyệt, Băng Phượng cũng đều đột phá một tiểu cảnh giới, tiến vào Hợp Thể trung kỳ.

Phàm là người đã từng tới cung điện này, không có cái nào mà không đạt được lợi ích khổng lồ.

“Sẽ có một ngày, trên hòn đảo này có thể đi ra hơn mười vị, thậm chí là hơn mười vị Đại Thừa, mà một ngày này, sẽ không quá xa xôi!” Diệp Trường Sinh nhìn dãy núi điện mây che sương mù phía xa, trong lòng thầm nghĩ.

Những năm gần đây, không những thực lực của hắn tăng lên cực nhanh, người bên cạnh có quan hệ tương đối thân cận với hắn, cũng đều đang nhanh chóng tiến bộ, cơ hồ mỗi người trong mấy trăm năm này, thực lực có biến hóa cực lớn.

Trên Thiên đảo hiện tại, có hắn, Linh Hoàng, Thiên Phượng, Bảo Hoa, Minh La năm vị Đại Thừa này.

Trong đó, Bảo Hoa là Đại Thừa hậu kỳ tu sĩ, Thiên Phượng, Diệp Trường Sinh cùng Minh La đều là Đại Thừa trung kỳ, mà Linh Hoàng là Đại Thừa sơ kỳ.

Dưới Đại Thừa có bốn vị Băng Phượng, Ngân Nguyệt, Lão Ảnh cùng Ngân Quang tiên tử hợp thể, răng nanh và ngân quang, đều đuổi theo trắng bạc, bây giờ tất cả đều gia nhập Trường Sinh điện.

Trong đó, bóng dáng của nó là tu sĩ Hợp Thể hậu kỳ, ba vị còn lại đều là Hợp Thể trung kỳ.

Trên thực tế, số lượng tu sĩ Hợp Thể trên Thiên đảo không chỉ có bốn người này, Nam Cung Uyên ở ngoài Linh giới, các nàng Nguyên Dao kỳ thực cũng đã tiến giai hợp thể rồi, chỉ là trước mặt vẫn chưa xuất quan mà thôi.

Mà đi xuống dưới tu sĩ luyện hư ước chừng có khoảng mười vị, người không nhiều, nhưng lại lịch tương đối phức tạp, trước mắt tu sĩ luyện hư trở xuống đều do Văn Tư Nguyệt thống lĩnh.

Từ kết cấu tu vi cũng có thể thấy được vấn đề lớn nhất hiện nay của Trường Sinh điện là thiếu sức chiến đấu kiên cố.

Theo lý mà nói, một thể lực có thể có được nhiều Đại Thừa như vậy, dù thể nào cũng phải có hơn mấy trăm ngàn tu sĩ Hợp Thể, mấy vạn, thậm chí là mười vạn Luyện Hư.

Nhưng Trường Sinh điện lại không có, trước mắt đại bộ phận mọi người đều có tu vi Kết Đan, Nguyên Anh kỳ, thậm chí ngay cả Hóa Thần đều tương đối ít, bất quá chỉ có một hai trăm người.

Muốn phát triển thì còn phải đi một đoạn rất dài nữa.

Nhưng Diệp Trường Sinh lại tin rằng, trước khi hấn rời khỏi Linh giới, tất nhiên Trường Sinh điện sẽ phát triển thành thể lực vượt qua cả Hách Liên Thương Minh.

Đối với điểm này, hấn có đầy đủ lòng tin, mặc dù trên phương diện này hấn không tốn hao bao nhiêu tâm lực, cũng có thể làm được điều này.

Hiện tại, dưới sự chủ trì của Văn Tư Nguyệt, cứ cách một đoạn thời gian, Trường Sinh điện sẽ chọn lựa một nhóm đứa bé thân gia trong sạch ở các nơi Nhân tộc, căn cốt thượng giai được gia nhập.

Những người này sau khi tiến vào Trường Sinh điện đi một đường an ổn tu hành, thường thường lúc thành niên, căn bản cũng đã là Trúc Cơ trung hậu kỳ, thậm chí là Kết Đan kỳ tu sĩ.

Sau đó sẽ được phái đi làm các loại tạp vụ, trải qua một phen rèn luyện cùng khảo nghiệm, sau đó có thể đạt được tài nguyên đột phá Nguyên Anh, thành công tiến vào Nguyên Anh kỳ, sẽ trở thành đệ tử nội môn của Trường Sinh điện.

Sau đó, những người này sẽ được phái đến những vùng đất mới chiếm lĩnh, chấp hành các loại nhiệm vụ đấu đá với phân tử dị tộc còn sót lại, có thể thành công tiếp tục sống sót, sẽ có cơ hội tiến giai Hóa Thần.

Sau khi tiến giai Hóa Thần, tiếp tục chấp hành những nhiệm vụ liên quan tới Dị tộc, biểu hiện xuất sắc có thể được đóc tài nguyên, tiến giai lên Luyện Hư kỳ.

Sau khi tiến giai Luyện Hư, bọn hắn mới có thể trở thành đệ tử chân truyền trong chính điện Trường Sinh bát kinh. Bọn hắn sẽ may mắn có thể đạt được các loại công pháp mà tồn tại Đại Thừa sáng tạo, hoặc thậm chí là công pháp Tiên giới.

Tương lai, trong kế hoạch của Văn Tư Nguyệt, những đệ tử chân truyền Luyện Hư này sẽ được cử đi thăm dò và tu hành trong Nghiễm Hàn Giới.

Sau đó, nếu như có thể tiến giai hợp thể mà nói, những đệ tử chân truyền này sẽ có cơ hội trở thành trưởng lão của môn phái, hoặc là ở trong môn an ổn tu hành, hoặc là được thả ra ngoài, trở thành một biên giới đại lại.

Mà đám tồn tại Đại Thừa cao cao tại thượng kia, dĩ nhiên là các vị Thái Thượng trưởng lão trong Trường Sinh Điện.

Đương nhiên, đây chỉ là một cấu trúc của Văn Tư Nguyệt, là thiết kế của nàng với khung cảnh Trường Sinh trong tương lai, hiện giờ vẫn còn cách rất xa tình cảnh đó.

Dù sao, hiện tại ngay cả tu sĩ Luyện Hư cũng không có mấy người!

Diệp Trường Sinh không quá quan tâm tới sự phát triển của Trường Sinh điện, hắn chỉ phụ trách truyền ý nghĩ của mình ra ngoài, tất nhiên có người giúp hắn hoàn thành.

Trước mắt, thủ hạ đắc lực nhất không thể nghi ngờ là thị thiếp của Văn Tư Nguyệt, luôn đem chuyện hắn phân phó an bài thỏa đáng.

Mà hắn chỉ cần khen thưởng Văn Tư Nguyệt là được rồi!

Bây giờ tiến giai Đại Thừa trung kỳ, thực lực của Diệp Trường Sinh tăng lên một bước. Hiện tại cho dù hắn có chống lại tồn tại như Kim Long Đại trưởng lão, Thiên Phượng đại trưởng lão cũng không còn gì phải sợ hãi.

Căn cứ tình báo biết được từ Thiên Phượng trước, Diệp Trường Sinh đối với thực lực vị đại trưởng lão kia của Phượng tộc có một cái nhận biết đại khái.

Cường độ thân thể hỏa phượng kia vượt xa Chân Long Thiên Phượng bình thường, pháp lực cũng bàng bạc như biển, vô cùng vô tận, hơn nữa thần thức, phương diện pháp tắc cũng

vượt xa thường nhân, khó khăn lắm cùng tu sĩ Chân Tiên sơ kỳ không bị áp chế.

Nếu như Mã Lương không hạ giới, có thể nói con Hỏa Phượng này cùng con Kim Long hạ giới có chiến lực đỉnh cấp, gần như là tồn tại không thể chiến thắng.

Còn bây giờ Diệp Trường Sinh về mặt thân thể ngược lại chỉ tương đương với Chân Long Thiên Phượng bình thường, không cách nào so sánh với Hỏa Phượng cùng Kim Long, phương diện pháp lực cũng kém một bậc.

Về phần lĩnh ngộ pháp tắc, hắn khẳng định cũng không thể nào so sánh với loại lão quái vật sống mấy trăm vạn năm này, Huyền Thiên chi bảo, đối phương nắm giữ Huyền Thiên chi bảo cũng không thể kém hơn.

Bất quá, thực lực của hắn đại khái có thể so sánh với hai vị này, đây là bởi vì thần thức cường đại kia của hắn cùng Huyền Thế Thiên Sách Huyền Thiên Chi Bảo.

Thức giục Huyền Thế Thiên Thư cần có thần thức cường đại, mà thần thức của Diệp Trường Sinh vừa vạn hơn xa so với tu sĩ cùng cấp.

Giống như lúc hắn còn ở Đại Thừa sơ kỳ đã dùng Huyền Thế Thiên Thư áp chế Thiên Phượng, làm cho hắn thất bại một cách khó hiểu.

Hiện tại hắn cũng có thể mượn Huyền Thế Thiên Thư để áp chế thực lực của Hỏa Phượng và Kim Long, kéo chúng lên trên để có thể đánh một trận với mình.

Nói cách khác, đại khái hiện giờ hắn cũng đang ở trong trạng thái một giới diện nhỏ của Tiểu Nam Châu không có địch thủ.

Đợi đến lúc thân thể của hắn tiến thêm một bước, cũng không cần tu thành Tiểu Bắc Đẩu Tinh Nguyên Công tầng thứ bảy, chỉ cần tiến vào tầng thứ sáu, cường độ thân thể của hắn cũng đủ vượt qua Kim Long Đại trưởng lão và Hỏa Phượng.

Đến lúc đó cho dù không dùng Huyền Thế Thiên Thư, chỉ sợ hai vị này cũng khó mà đối địch với hắn được.

“Ta bây giờ, phương hướng trở nên mạnh mẽ nhất là nhục thân, hai là pháp tắc, ba là ngục Linh Vực, mỗi người tự có

một ít đột phá tại ba Linh Vực này, lại tiến giai Đại Thừa hậu kỳ, cho dù là Mã Lương sau khi giải phong, ta cũng có thể chính diện đánh với hắn một trận!” Diệp Trường Sinh thầm nghĩ.

Mà tiến thêm một bước, chờ hắn tu thành Tiểu Bắc Đẩu Tinh Nguyên Công đệ thất trọng, hắn chính là một Minh Trùng mẫu không bị bất luận thứ gì ràng buộc.

Đến lúc đó, hắn có thể đánh một trận độc đấu mà không bị bất kỳ Mã Lương nào áp chế, giết chết đối phương cũng không phải không có khả năng.

“Bất quá với thực lực hiện tại của ta, đi đánh mẹ Minh Trùng, đánh Mã Lương, đều phải cẩn thận, không thể xông ở tuyến đầu, bất quá có thể dùng hai tên này tiêu hao một ít người.....” Diệp Trường Sinh sờ cằm, trong lòng âm thầm cân nhắc một số chuyện.

Mặc dù hiện tại hắn rất có lòng tin với thực lực của mình, nhưng đụng phải đồ vật đặc biệt, vẫn cần phải cẩn thận ứng đối.

Trong thời kỳ toàn thịnh Minh Trùng Mẫu cùng với Mã Lương khi thời kỳ toàn thịnh, loại cấp bậc chiến lực này vốn không phải hạ giới có thể xuất hiện.

Mạnh như Hàn Lập, trước khi phi thăng Tiên Giới, hắn đã vô địch hạ giới. Không thể nghĩ ngờ, sau khi phi thăng Tiên Giới, hắn đã mạnh hơn so với Linh giới của hắn không biết bao nhiêu lần.

Nhưng ngay cả như vậy, Hàn Lập lấy tu vi Chân Tiên sơ kỳ, còn bị Chân Tiên hậu kỳ Đào Vũ đánh thành trọng thương đào vong, sau đó lại mất trí ba trăm năm.

Mã Lương thân là đệ tử chân truyền của Cửu Nguyên quan, một thân thực lực không biết mạnh hơn nhiều so với loại người như Đào Vũ, nếu không bị áp chế thì việc tàn sát toàn bộ giới diện Tiểu Nam Châu của hắn cũng không thành vấn đề.

Hung nhân cỡ này, làm sao đối phó hắn, Diệp Trường Sinh tất nhiên phải có mưu đồ khác, không thể trực tiếp tự mình xông lên.

Nói đến, Mã Lương kỳ thật cũng coi như là một tay chân tuyệt hảo, chỉ cần sử dụng thoả đáng, có lẽ mượn sức hẳn đạt được rất nhiều mục đích.

Sau khi suy nghĩ một lúc trên Huyền Thiên Ngũ Hành Thụ, Diệp Trường Sinh tung người bay về một hướng khác của hòn đảo này.

Đây là một địa phương rất đặc biệt trên Thiên đảo, trong những khu vực khác đều có linh khí nồng nặc kinh người, thế nhưng nơi đây lại khác với tất cả mọi người, có thể nói là ma khí ngập trời.

Nơi này dĩ nhiên là khu vực cư trú của Bảo Hoa và Minh La, lúc trước sau khi Thiên Đảo luyện chế thành công, Bảo Hoa liền bắt tay vào một ít thủ đoạn đặc thù, đem một khu vực của Thiên đảo chuyển hóa thành Ma Vực.

Mà Diệp Trường Sinh đối với loại chuyển hoá này cũng rất vui mừng, dù sao tương lai chờ hẳn đem đám người Tử Linh từ Ma giới trở về, vẫn cần một khối hoàn cảnh Ma Vực cung cấp cho bọn nàng Tử Linh đi tu hành.

Cho nên, hẳn cũng mừng rỡ nhìn thấy bảo hoa tiến hành cải tạo Thiên đảo, đừng nói, năng lực của Bảo Hoa ở phương diện này vượt xa người khác.

Có lẽ bởi vì gốc Huyền Thiên Hoa Thụ kia là bản nguyên thánh thụ của Ma giới, nên Bảo Hoa mượn gốc cây này có thể dễ dàng cải tạo bất kỳ địa phương nào có thể thích hợp nhất cho Ma tộc tu hành.

Sau khi Diệp Trường Sinh tiến vào khu vực này, Bảo Hoa và Minh La ở trong đó lập tức có thể phát hiện.

Quang mang lóe lên, hai vị tuyệt sắc nữ tử trong chớp mắt xuất hiện trước mặt hắn, Bảo Hoa vẫn như trước kia, tóc đen vấy đỏ chân trần đứng ở trên một đóa cự hoa màu hồng.

Minh La một thân chiến giáp đen kịt, khí tức trên thân lại cường đại thêm vài phần, chiến lực nàng này so với Thanh Nguyên Tử cũng không kém chút nào.

Mà khí tức Bảo Hoa càng thêm sâu thẳm, bây giờ nàng đã khôi phục đến chiến lực đỉnh phong của mình, tuy thương thế

còn chưa hoàn toàn khỏi hẳn, nhưng về mặt thực lực thì không thành vấn đề.

Hơn nữa, sau khi tu thành ngũ Linh Vực, thực lực của nàng sẽ cao hơn một tầng, bây giờ có thể so với Chân Long Thiên Phương đỉnh cấp Chân Linh rồi.

“Diệp huynh rốt cục xuất quan, ồ, thực lực của Diệp huynh hôm nay...” Bảo Hoa nhìn thấy Diệp Trường Sinh xuất hiện, trong mắt lóe lên vẻ vui mừng.

Mà sau khi nàng nhìn thoáng qua tu vi của Diệp Trường Sinh, trong mắt chỉ còn lại vẻ chấn động.

“Vậy mà Diệp huynh lại tiến giai Đại Thừa trung kỳ nhanh như vậy?” Bảo Hoa cảm thấy có chút khó tin hỏi lại.

“Khụ, bế quan hơi có được, tu vi hơi nhỏ đột phá một chút!” Diệp Trường Sinh bình tĩnh nói.

“Diệp huynh thật đúng là nói nhẹ nhàng, tốc độ tu hành này của ngươi, ta hiện tại thật hoài nghi ngươi có phải hay không ngay cả Đại Thừa kỳ thứ nhất cũng không cần độ, trực tiếp đi độ phi thăng kiếp?” Trong mắt Bảo Hoa mang theo vẻ rung động nói như thế.

Cẩn thận tính toán, hiện tại Diệp Trường Sinh cũng chỉ mới hai nghìn một trăm tuổi, tiến giai Đại Thừa chỉ bốn trăm năm, tu vi đã tăng lên tới trình độ này.

Tiếp tục bảo trì tốc độ như vậy, trước ba ngàn tuổi tiến vào Đại Thừa hậu kỳ chỉ sợ không thành vấn đề, chuyện tiến vào Độ Kiếp kỳ trước bốn ngàn tuổi cơ hồ là ván đã đóng thuyền.

Nếu thật sự như vậy, hẳn từ Đại Thừa kỳ đến Độ Kiếp kỳ, cũng chỉ dùng hơn hai nghìn năm mà thôi.

Thật sự ngay cả một thiên kiếp lớn cũng không cần độ, trực tiếp đối mặt với phi thăng kiếp?

Phải biết giữa Đại Thừa hậu kỳ và Độ Kiếp kỳ, nhưng không gặp bình cảnh, tu sĩ Độ Kiếp kỳ nói đến cùng vẫn là tu sĩ Đại Thừa.

Trên cơ bản chỉ cần pháp lực tu luyện đến loại cấp độ kia, tự nhiên sẽ tiến vào cảnh giới này. Cảnh giới này chỉ là một trạng thái đặc thù, tức là những pháp lực kia khi chạm đến giới diện

cực hạn, do đó bất cứ lúc nào cũng có thể dẫn tới thiên kiếp phi thăng.

Nói cách khác, Diệp Trường Sinh chỉ cần tiến vào Đại Thừa hậu kỳ, hẳn tất nhiên có thể trong thời gian rất ngắn tiến vào Độ Kiếp kỳ.

“Có lẽ Diệp huynh thật sự có thể trở thành người đầu tiên mà thiếp thân nhìn thấy thành công phi thăng!” Bảo Hoa thần sắc phức tạp nói.

“Đạo hữu thật khoa trương, Diệp mỗ sao có thể tiến vào Độ Kiếp kỳ nhanh như vậy? Nếu như không tích lũy thâm hậu một chút, ta cũng không nắm chắc có thể vượt qua Phi Thăng Thiên Kiếp kia!” Diệp Trường Sinh cười ha ha nói.

Bảo Hoa nghe vậy lắc đầu, từ chối cho ý kiến, ngược lại hỏi: “Diệp huynh lần này xuất quan, hẳn là muốn đi Thánh giới chúng ta?”

“Đúng vậy, chuyến đi tới Ma giới là nên đưa lên nhật trình, hôm nay đặc biệt đến đây mời hai vị tiên tử cùng tới Ma giới!” Diệp Trường Sinh mỉm cười nói.

Một nơi nào đó trong Ma giới dự tính sẽ kết hợp cùng Linh giới, đột nhiên ở chỗ sâu trong trời cao truyền đến một tiếng nổ lớn.

Tiếng nổ đình tai nhức óc kèm theo sấm sét vang dội âm âm, trên bầu trời đột nhiên xuất hiện một vết rách to lớn.

Dường như đồ sứ tinh xảo xuất hiện một vết rạn, lại như là trời xanh mở mắt, phía sau vết nứt cực lớn là lực lượng không gian mãnh liệt tuôn ra.

Trong khe nứt đó, là một vực sâu đen kịt, sâu không thấy đáy, nhưng bên trong vực sâu này lại mơ hồ có ánh sáng chớp động.

Một màn dị thường xuất hiện trên bầu trời lập tức thu hút sự chú ý của đại quân Ma tộc trên mặt đất, hầu như tất cả mọi người đều ngẩng đầu nhìn về phía chỗ sâu trên vòm trời.

Mà người hơi có chút kiến thức lập tức nhận ra đây là vật gì.

Khe hở không gian!

Hơn nữa không phải là khe hở không gian bình thường, động tĩnh lớn như vậy rõ ràng là có người đang phá vỡ chướng bích Ma giới, từ ngoại giới nhảy vào bên trong Ma giới.

“Người nào?”

” Tại thời điểm này dám xông vào Ma giới, chẳng lẽ là cường giả Linh giới?”

“Đi xem một chút!”

.....

Trong đại quân Ma tộc trên mặt đất, trong một chỗ xa hoa, vang lên mấy thanh âm như vậy, lập tức có hai đạo lưu quang nhanh chóng từ trong đó lao ra.

Một đạo huyết sắc quang mang, một đạo quang mang đen kịt, trong hai đạo lưu quang phát ra khí thế làm cho những tu sĩ Ma tộc trên mặt đất kia toàn thân nhao nhao run rẩy, kém chút trực tiếp quỳ rạp trên mặt đất.

Thánh tổ!

Trong khu vực này lại đồng thời xuất hiện hai vị Thánh Tổ.

Bất quá điều này cũng không kỳ quái, nhìn xem tình cảnh chung quanh.

Đứng ở trên bầu trời phóng nhãn nhìn ra bốn phía, khắp nơi trên mặt đất là rậm rạp chằng chịt các loại đại quân Ma tộc, quần thể Tam Nhãn Ma Mãng dài đến mấy vạn trượng dài không giống nhau, có hai đàn Ma Sư hai đầu dữ tợn, bay trên không trung đông nghìn nghịt một mảnh ma bức che khuất bầu trời khó có thể tính toán...

Ma Tích, ma trùng, ma lang vân vân, khắp nơi đều là các chủng loại ma thú, tộc đàn nhỏ lấy hàng ngàn để tính, tộc đàn lớn thì lấy hàng chục vạn để tính!

Tu vi cảnh giới cũng là Ma tôn từ Trúc Cơ đến Hợp Thể kỳ, cái gì cần có đều có, hiển nhiên đây là đại quân Ma giới chuẩn bị dùng để xâm lấn Linh giới.

Không nghi ngờ chút nào, đây là một chi quân đội có thực lực phi thường cường đại, bên trong chỉ là Ma tôn cấp Hợp Thể liền xuất hiện năm sáu chục vị, mỗi một người đều có khí thế ngập trời, vô cùng cường đại.

Mà đây, vẫn chỉ là một nhánh đại quân Ma giới, phóng tầm mắt nhìn lại cho dù có lấy nhãn lực Đại Thừa cũng không cách nào nhìn thấy phần cuối của nhánh quân này, khắp núi đồi khắp nơi, khắp nơi đều bị đội ngũ hành quân bao phủ.

Huyết Quang Thánh Tổ và Độc Long Thánh Tổ vừa lao ra là thống lĩnh của đại quân này, bọn họ phụ trách chủ công nhằm vào Thiên Uyên Thành bảo vệ hai tộc Nhân Yêu.

Mảnh khu vực tương lai bọn hắn đang ở chính là muốn giao hòa với khu vực phụ cận Thiên Uyên Thành, bây giờ nhìn thấy sâu trong bầu trời loại động tĩnh có người phá giới mà đến này, hai người rất dễ dàng nghĩ đến Mạc Giản Ly cùng Ngao Khiếu hai vị Đại Thừa này.

Hai người xông tới, Huyết Quang Thánh Tổ là một nam tử trung niên mặc huyết bào, tướng mạo nho nhã, mà Độc Long Thánh Tổ thì là một vị đại hán thô kệch làn da hơi ngăm đen, trên đầu mọc sừng dài.

Hai người đồng thời vừa bay lên trên, vừa truyền âm nói chuyện với nhau: “Mạc Giản là người của Nhân tộc cách đây mấy trăm năm trước đã từng xông vào Thánh giới chúng ta, chẳng lẽ lần này là vị lão tổ Ngao Khiếu của Yêu tộc kia?”

“Vị lão tổ Yêu tộc này khó đối phó!”

“Sao vậy, Huyết Quang huynh sợ à?”

“Ta mà sợ? Ha ha, cho dù Ngao Khiếu hắc có lợi hại hơn nữa, ta và người liên thủ cũng đủ để thoải mái chém giết hắc tại đây!”

“Chỉ là, nếu như lần này Mạc Ly và Ngao Khiếu liên thủ mà đến, chỉ dựa vào hai người chúng ta e rằng khó có thể ngăn trở bọn họ, nếu để bọn họ xâm nhập sâu trong Thánh giới mà nói...” Trong thanh âm của Huyết Quang Thánh Tổ mang theo một tia do dự.

“Hừ, nơi này là Thánh giới của chúng ta, tu sĩ Linh giới bọn hắc xâm nhập nơi đây chẳng lẽ còn muốn giương oai hay sao? Chỉ cần người ta ngăn chặn bọn hắc, đợi đến lúc Thánh Tổ khác đến cứu viện, đến lúc đó bọn hắc sẽ vĩnh viễn lưu lại Thánh giới!”

“Vừa vặn trừ đi hai đại địch, tương lai thông đạo vừa mở ra, dễ dàng công phá hai tộc Nhân Yêu!” Độc Long Thánh Tổ cười lạnh nói.

Hai người nói chuyện với nhau chỉ xảy ra trong thời gian rất ngắn, trong chớp mắt bọn họ đã vọt tới trước cái khe hở không gian cực lớn kia.

Sau đó, liền thấy trong khe nứt có ba thân ảnh từ bên trong thông thả đi ra.

Một nam hai nữ, nam tử mặc áo trắng, dáng người thon dài, dung mạo tuấn lãng, một thân khí tức sâu không lường được, hiển nhiên cũng là một vị tồn tại cấp Thánh Tổ.

Không quen biết!

Ánh mắt Huyết Quang Thánh Tổ và Độc Long Thánh Tổ dừng lại trên người nam tử một chút, sau đó lập tức xẹt qua, rơi vào trên người hai vị nữ tử kia.

Chỉ một thoáng, vẻ mặt hai người đã trải qua một phen biến hóa đặc sắc, đơn giản có thể nói là vạn vẻ, cuối cùng vẻ mặt đều biến mất, chỉ còn lại thần sắc âm trầm dị thường.

Trung niên nam tử nho nhã mặc huyết bào âm thầm kêu khổ không thôi, khi nhìn tới ánh mắt lạnh như băng của bảo hoa, vội vàng nặn ra một nụ cười đắng chát, hơi có vẻ ăn nói khép nép:

“Bảo Hoa đạo hữu, ngươi trở về Thánh giới sao không thông tri trước một tiếng, để cho chúng ta chuẩn bị nghênh đón một phen!”

“Hừ, thông báo? Thế nào, cho các ngươi điều đại quân tới vây công ta sao?” Bảo Hoa thần sắc lạnh lùng dị thường hỏi.

Nhìn thấy điệu bộ của Bảo Hoa này, trong lòng hai vị Thánh Tổ Ma giới đều trầm xuống, thầm nghĩ người đến không có ý tốt.

Hai người liếc nhau, lúc này không chút do dự xoay người lao ra, muốn thoát khỏi nơi này.

Hai vị này năm đó theo phía sau Lục Cực phát cờ hò reo, đối với bảo hoa bỏ đá xuống giếng, những năm gần đây tàn quân đối với bảo hoa cũng tận lực hãm hại.

Hiện tại thấy Bảo Hoa xuất hiện lần thứ hai, trong lòng hai người đều biết rằng đối phương tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho bọn hắn, hiển nhiên là muốn lập tức chạy trốn thông báo đến đối phó với người có thể đối phó được Bảo Hoa.

Để bọn họ tự mình đi giao chiến với Bảo Hoa, bọn họ không có lá gan đó.

“Bảo Hoa, xem ra người của Ma giới không hoan nghênh ngươi đến đây!” Diệp Trường Sinh thấy vậy khẽ cười nói.

“Diệp huynh, sao ngươi không làm vậy chứ? Một tu sĩ Linh giới như ngươi, đi tới Thánh giới chúng ta cũng là kẻ địch khắp nơi!”

“Hiện tại vị mạnh nhất trong tam đại thủy tổ chính là đã coi tu sĩ Linh giới như cừu oán, tuyệt đối sẽ không dễ dàng buông tha bất cứ một tu sĩ nào của Linh giới!” Bảo Hoa thần sắc bình thản nói.

Hai người dường như không thấy hai vị thánh tổ đang chạy trốn bỗng nhiên trò chuyện với nhau.

“Người nói là Niết Bàn Thủy Tổ? Ta nghe nói đạo lữ của hần ở thời điểm Ma giới các người xâm lấn Linh giới chúng ta đã chết trên tay tu sĩ Linh giới chúng ta, hình như vừa vặn là tu sĩ Nhân Yêu chúng ta, cho nên hần hận không thể giết sạch tất cả tu sĩ Linh giới!”

“Tâm tình của hần thì ta có thể hiểu, bất quá lý giải thì chỉ lý giải, nếu hần dám tìm ta gây phiền toái, ta cũng không ngại đưa hần đi gặp đạo lữ của hần!” Diệp Trường Sinh cười dữ tợn nói.

“Ồ, không ngờ rằng Diệp huynh ngay cả sự tình bí ẩn này cũng biết, thật là làm cho thiếp thân cảm thấy khó tin!” Bảo Hoa có chút kinh ngạc, hai mắt mở to, trong ánh mắt toát ra một tia không thể tưởng tượng được.

Đạo lữ Niết Bàn chết đã là chuyện không biết bao nhiêu năm trước, ngay cả Thánh Tổ Ma giới cũng không có mấy ai biết, một người ngoài như Diệp Trường Sinh lại biết rõ ràng.

“Này, các người bàn tiếp đi, hai người kia muốn chạy mất rồi!” Minh La ở một bên nhìn không được nhắc nhở nói, nhìn bộ dáng hai người thông dong nói chuyện với nhau, nàng có chút không nhìn được.

“Chạy trốn? Trước mặt ta và Diệp huynh, hai người này làm sao có thể chạy thoát được?” Bảo Hoa nghe vậy nhẹ nhàng cười một tiếng, lắc đầu nói ra.

Nàng duỗi ngón tay thon dài, ngón tay ngọc chỉ về phía hai đạo lưu quang kia. Sau một khắc, trước mặt hai người kia mỗi người xuất hiện một đóa hoa màu hồng phấn.

Giọt đóa hoa khẽ chuyển, trong nháy mắt đón gió tăng vọt lên, thiên địa nguyên khí khổng lồ bị khuấy động, một cỗ hấp lực khủng bố từ trên hai đóa hoa kia truyền đến, làm Huyết Quang Thánh Tổ và Độc Long Thánh Tổ vội vã chạy trốn bất ổn đứng lên.

Trong mắt hai người lập tức lộ ra thần sắc sợ hãi đến cực điểm, Độc Long Thánh Tổ cao giọng hô: “Bảo Hoa, người dám động thủ với chúng ta? Người đã sớm không còn là Thủy

Tổ, đến lúc đó toàn bộ Thánh giới đều không có chỗ dung thân của người!”

“Bảo Hoa đại nhân, huyết quang nguyện ý gia nhập, trợ giúp đại nhân đối phó Lục Cực!” Huyết Quang Thánh Tổ không hề tiết tháo hết lớn.

Nghe được tiếng la hét của hai người, Bảo Hoa lại không động đậy chút nào, cánh hoa màu hồng khổng lồ nở rộ tầng tầng cánh hoa, một cỗ lực lượng kinh khủng từ đó tuôn ra.

Huyết quang và Độc Long Thánh Tổ hoảng sợ, đang muốn thi triển thủ đoạn lợi hại nhất của mình.

Lúc này, Diệp Trường Sinh bỗng nhiên đưa tay về phía Huyết Quang Thánh Tổ ở xa xa, lập tức một bàn tay khổng lồ năm màu che khuất bầu trời xuất hiện phía sau Huyết Quang Thánh Tổ.

Bàn tay to hợp lại, vị thánh tổ uy danh hiển hách của ma giới này giống như một con gà con, không hề có sức chống cự bị xách lên.

Bảo Hoa có chút kinh ngạc nhìn Diệp Trường Sinh một cái, nàng vốn tưởng rằng Diệp Trường Sinh không có ý định ra tay!

Dù sao lấy thực lực hai người bọn họ, loại Thánh Tổ phổ thông này rất khó để lọt vào mắt, bảo hoa mỗi người liền đủ thoải mái xử lý hai người này.

Diệp Trường Sinh bắt Huyết Quang Thánh Tổ đi, Bảo Hoa đối phó với Độc Long Thánh Tổ thì càng thoải mái, sau khi tầng tầng cánh hoa nở rộ xong, Độc Long Thánh Tổ liền hiện ra nguyên hình.

Một đầu Độc Giao nhỏ bé màu đen dài hơn một trượng phiêu phù ở không trung không nhúc nhích, Bảo Hoa đưa tay một chiêu Nguyên Thần đã bị diệt này thì thể Độc Giao đã xuất hiện ở trong tay nàng.

Mà lúc này Diệp Trường Sinh cũng đã bắt được Huyết Quang Thánh Tổ Nguyên Anh sơ hồn, sơ hồn xong, hấn đánh ra một chương, vị thánh tổ Nguyên Anh này chỉ một lát đã hóa thành tro bụi.

“Diệp huynh có hứng thú với Huyết Quang Thánh Tổ?” Bảo Hoa thấy cảnh này tò mò hỏi.

“Lai lịch người này không đơn giản, chẳng lẽ ngươi không rõ lai lịch của hắn sao?” Diệp Trường Sinh vừa vuốt cằm chiến lợi phẩm trên người Huyết Quang Thánh Tổ vừa nói.

Nghe hắn nói vậy, lông mày Bảo Hoa hơi nhíu lại, ánh mắt lóe lên, suy tư một lát, nói ra: “Nghe Diệp huynh nói như vậy, hình như là có chút vấn đề!”

“Huyết quang năm đó đột nhiên xuất hiện, căn bản không để cho bất luận kẻ nào tại Thánh giới biết được, vả lại hắn luôn cho ta một loại cảm giác quen thuộc!” Bảo Hoa ngưng mày suy tư nói.

“Ngươi từng nghe nói tới Phân Thi Trảm Nguyên Đại Pháp chưa?” Diệp Trường Sinh hỏi.

Dứt lời, Bảo Hoa còn chưa nói gì, Minh La ở một bên lại kinh hô một tiếng, nói: “Phân thân Trảm Nguyên Đại Pháp không phải là một loại cấm thuật từ thời thượng cổ thánh giới chúng ta mới lưu truyền sao?”

“Nghe nói trước đây thật lâu, loại cấm thuật này đã hoàn toàn thất truyền, chẳng lẽ huyết quang này...” Minh La nhìn thi thể Huyết Quang Thánh Tổ, cau mày lại.

Bảo Hoa tiếp lời nàng, chậm rãi nói ra: “Chia Thi Trảm Nguyên Đại Pháp là một loại cấm thuật vô cùng nguy hiểm, mạo hiểm vô cùng lớn, hậu quả vô cùng, mặc dù ở thời thượng cổ, cũng rất ít tồn tại Thánh Tổ đi tu luyện cấm thuật này!”

“Đây là một loại cấm thuật có thể triệt để đem nguyên thân phân liệt, nguyên thân sau khi phân liệt, mỗi một bộ phận đều hoàn toàn độc lập tồn tại, các phương diện không khác gì tu sĩ bình thường, chỉ có tính cách thiên hướng cực đoan một chút!”

“Diệp huynh nhắc nhở như vậy, ta thật sự hiểu được lai lịch của người huyết quang này, chỉ là hiện tại ta thật sự tò mò Diệp huynh làm thế nào biết được những chuyện bí ẩn này?” Bảo Hoa nhìn về phía Diệp Trường Sinh thật sâu.

“Tất nhiên là nhìn thấy từ trong một cuốn sách cổ!” Diệp Trường Sinh bỗng nhiên cười một tiếng nói.

Nghe được đáp án này, Bảo Hoa lập tức ngạc nhiên, nàng cũng không tin trên đời này có cổ tịch nào có thể ghi chép ra những thứ này.

Biểu hiện lần này của Diệp Trường Sinh càng khiến nàng cảm thấy người này bí hiểm khó lường.

Nhưng dẫu sao nàng cũng là người thông minh, thấy Diệp Trường Sinh không chịu nói, cũng không hỏi nhiều.

Lúc này, Minh La ở bên cạnh lại hỏi: “Bảo Hoa tỷ tỷ, chẳng lẽ huyết quang tiêu nhân này thật ra là do vị Thủy Tổ kia sử dụng Phân Thi Trảm Nguyên Đại Pháp?”

“Ừm, năm đó tu vi người kia đã đến quan khẩu độ kiếp nên biến mất, ta vốn cho là hắn trộm nhập cư trái phép kiếp đã thất bại, hiện tại xem ra hắn hẳn là không nắm chắc độ kiếp thành công, cho nên mới sử dụng loại bí pháp này!” Bảo Hoa gật gật đầu nói.

“Như thế xem ra, bên trong Thánh giới còn có mấy người khác cũng giống như huyết quang, là hóa thân của người kia lưu lại sau khi sử dụng phân thân trảm nguyên đại pháp!” Ánh mắt Minh La lộ ra vẻ trầm ngâm.

Lúc này, Diệp Trường Sinh vừa vịn từ trên người huyết quang tìm được một hộp gỗ màu ngà sữa.

Hộp gỗ này sau khi xuất hiện, lập tức đưa tới sự chú ý của Bảo Hoa cùng Minh La, lấy nhãn lực hai người các nàng tự nhiên không khó nhìn ra hộp gỗ này cũng không phải vật đơn giản.

Nhìn bề ngoài thì là một cái hộp gỗ, nhưng đây chỉ là biểu hiện biến ảo ra mà thôi. Cái hộp này chắc hẳn là một kiện pháp bảo rất lợi hại, hơn nữa nó còn là một vật phẩm Tu Di.

Bên trong hẳn là không gian rất rộng, chỉ là hiện tại hộp gỗ này lại bị mười ba tầng thượng cổ cấm chế tinh diệu đến cực điểm phong bế, cho dù là tồn tại cấp Đại Thừa, muốn phá vỡ những cấm chế này chỉ sợ cũng phải hao phí một phen công phu.

Có thể làm cho huyết quang cẩn thận phong tồn như thế khẳng định không phải là thứ đơn giản gì.

Vừa nghĩ tới thân phận Huyết Quang này không đơn giản, trong lòng hai nàng lập tức dâng lên lòng hiếu kỳ, nhìn chăm chăm vào cái hộp này.

Trên tay Diệp Trường Sinh loé lên quang mang, trong khoảnh khắc phá vỡ tầng tầng cấm chế trên hộp gỗ này, cũng làm cho pháp bảo này nháy mắt hiện ra nguyên hình.

Đây là một kiện pháp bảo dạng khóa Trường Mệnh, toàn thân đen kịt, khi nó hiện ra nguyên bản thì một cỗ khí tức khó hiểu khó hiểu từ trong đó phát ra.

Nhìn thấy khóa Trường Mệnh đen kịt này, Bảo Hoa và Minh La đồng thời phát ra một tiếng kinh hô: “Trần Ma Tỏa?”

Trần Ma Tỏa là một bảo vật rất nổi danh ở Ma giới, trước đây đã lưu truyền trong tay nhiều vị Thánh Tổ, nhưng mặc dù danh tiếng của bảo vật này rất lớn, nhưng chưa bao giờ biểu hiện ra uy lực kinh người.

Đây là một kiện Huyền Thiên chi bảo!

Nhưng đồng thời, cũng là một kiện Huyền Thiên Chi Bảo chưa diễn hóa hoàn toàn, là hình thức ban đầu của Huyền Thiên Chi Bảo.

Huyền Thiên Chi Bảo chưa thành hình, uy lực tự nhiên là có hạn, trước mắt năng lực biểu hiện ra trước mắt của Trần Ma Tỏa chỉ có một mảnh không gian độc lập.

Phiên không gian này dị thường kiên cố, mặc dù là dạng Chân Tiên tồn tại, cũng vô pháp đánh vỡ từ bên trong.

Thời kỳ Thượng Cổ, Ma Giới từng có một vị Thánh Tổ tinh thông trận pháp này bày ra mười ba tầng cấm chế, những cấm chế này kết hợp với không gian đặc biệt của Trần Ma Tỏa, ngay cả tồn tại cấp Đại Thừa bị nhốt ở bên trong, đều có thể vây khốn.

Mà căn cứ vào dự tính của Thủy Tổ Ma giới, nếu đợi sau khi huyền thiên chi bảo này diễn hóa hoàn toàn, dù là Chân Tiên từ trên trời xuống cũng phải bị vây chết ở bên trong.

Hiện tại, Diệp Trường Sinh dễ dàng phá vỡ tầng mười ba cấm chế này, vì vậy Huyết Quang Thánh Tổ bị vây bên trong khóa Trần Ma này, hai vị Thánh Tổ cũng thoáng cái thoát khốn ra.

Tiếng kinh hô của Bảo Hoa cùng Minh La vừa mới rơi xuống, chính là hai đạo khí thể cường đại từ trong Trần Ma Tỏa phóng lên cao, quang mang lóe lên, hai đạo nhân ảnh xuất hiện trước mặt ba người.

Một người trong đó mặc trường bào màu xanh sẫm, khuôn mặt già nua, hai hàng lông mày dài, khuôn mặt thon gầy, búi tóc tam giác, một cây nghiên mực màu vàng dài vài tấc, trên áo choàng khắc một ma tượng dữ tợn ba đầu sáu tay, hình tượng có vẻ vô cùng quỷ dị.

Mà người còn lại là một đại hán mặc hắc giáp, mặt mũi tràn đầy râu quai nón, tướng mạo cực kỳ uy nghiêm, thần sắc nghiêm nghị, làm cho người ta một loại cảm giác không giận mà uy.

“Xe ngựa cung kính? Còn có phong tà? Hóa ra hai người các ngươi cũng là...” Minh La sau khi nhìn thấy bóng dáng hai người này, kinh hô một tiếng.

Trước khi Nguyên Ma trở thành Thủy Tổ, Thủy Tổ của Ma giới là bảo hoa, Niết Bàn và một người khác, lúc trước tu vi của người đó còn mạnh hơn một bậc so với Bảo Hoa và Niết Bàn.

Nhưng sau đó, hắn tự biết chính mình không có cơ hội vượt qua thiên kiếp phi thăng, vì vậy liền sử dụng phân thân trăm nguyên đại pháp, phân liệt nguyên thần của mình thành huyết quang, xa kỵ cung kính cùng Phong Tà ba người này.

Mặc dù chia thành ba phần, nhưng ba người này vẫn là tu sĩ Đại Thừa, có thể thấy được vị thủy tổ cường đại lúc trước.

Lúc ấy hắn phân liệt chính mình, là hi vọng để cho ba người tu luyện, sau đó lại hợp thể, khiến thực lực trở nên cường đại hơn, đi trùng kích thiên kiếp kia.

Điểm này, giống với con đường Huyết Hợp Ngũ Tử của Huyết Thiên Đại Lục ở Linh Giới là đi trên cùng một Huyết Hợp.

Chỉ là, vị thủy tổ ma giới này cuối cùng vẫn coi thường tai hại của Phân Thi Trảm Nguyên Đại Pháp, tính cách của hắn sau khi phân liệt đã hướng đến ba hướng cực đoan khác nhau.

Hắn không còn là hắn, ba cái hóa thân này, mỗi cái đều tiêu diệt những hóa thân còn lại, chính mình nuốt tất cả tạo hóa phía trước thân.

Có thể nói, sau khi vị Ma Giới thủy tổ này chia nguyên thần ra làm ba, liền hoàn toàn ngã xuống, ba người còn lại tuy rằng mỗi người đều có một phần ký ức của riêng mình, nhưng tính tình nhân cách thì hoàn toàn khác nhau.

Không một ai muốn trở thành hắn nữa, sau khi ba người tranh đấu gay gắt, huyết quang tiên hạ thủ vi cường, ám toán xa kỵ và Phong Tà hai người, đem hai người vây khốn trong Trấn Ma Tòa.

Hắn muốn chậm rãi luyện hóa hai người này, thành tựu chính hắn, không ngờ trước khi mọi việc thành công, đã chết trong tay Diệp Trường Sinh.

Nhìn huyết quang thi thể này, hai người lập tức hiểu được chuyện gì đang xảy ra, trong mắt vẻ khoái ý chợt lóe rồi biến mất, hai người lập tức cảnh giác.

“Bảo Hoa, huyết quang tiểu nhân này là người giết sao? Thật tốt quá, trên người hắn có tạo hóa không nhỏ, chúng ta có thể cùng nhau chia cắt...”

Xa kỵ cung kính nhìn ba người, ánh mắt chủ yếu tập trung trên người Bảo Hoa, trong số những người hắn muốn tới đây có thể giết chết huyết quang cũng chỉ có Bảo Hoa.

Hắn vội vàng mở miệng ổn định Bảo Hoa, sợ Bảo Hoa nổi lên ác ý, diệt sát cả hắn.

Phải biết rằng bây giờ thực lực của hắn cực kỳ suy yếu, ở trước mặt Bảo Hoa không hề có sức chống cự.

Bảo Hoa nhẹ nhàng che miệng cười nói: “Xa Kỵ đạo hữu, người hiểu lầm rồi, vận mệnh hiện tại của người cũng không phải là do ta nắm giữ trong tay thân thủ đây!”

“Cái gì?”

Xa kỵ và Phong Tà nghe vậy cảm thấy kinh ngạc, đột nhiên trước mắt tối sầm, sau đó một cơn đau dữ dội ập tới, mất đi ý thức.

Diệp Trường Sinh cũng không cùng hai vị thánh tổ nói chuyện gì, dứt khoát nhanh chóng bắt lấy nguyên anh, trực tiếp sưu hồn đập nát.

“Bí tàng sao...” Trong mắt của hắn hiện lên một đạo ánh sáng, trong mắt dâng lên vẻ chờ mong.

Từ trong trí nhớ ba người này, hắn biết được lúc còn sống vị Thủy Tổ Ma giới kia từng lưu lại một cái bí tàng, bên trong cất giữ không ít đồ vật có ích với tu vi Đại Thừa tu sĩ, còn có một số kiện Ma bảo chất lượng không tệ.

Diệp Trường Sinh ở trên người Huyết Quang Thánh Tổ vơ vét một hồi, ngoại trừ tìm được cái khóa Trấn Ma này, còn phát

hiện một kiện Tử Ngôn đỉnh dùng Huyền Thiên Tàn Bảo luyện chế thành.

Đây là bảo vật ép đáy hòm của Huyết Quang Thánh Tổ, khi nhìn thấy cái đỉnh này, Bảo Hoa đồng thời nhẹ giọng thở dài một hơi.

Tử Ngôn Đỉnh vốn là Huyền Thiên Chi Bảo hẩn nắm giữ cùng nàng ta, một trong Tam Đại Thủy Tổ, trước mặt nàng ta, nhưng đáng tiếc trong lần độ đại thiên kiếp cuối cùng này, để chống đỡ thiên kiếp, hẩn ta không thể không tự bạo Tử Ngôn Đỉnh.

Cũng chính là sau lần thiên kiếp kia, vị thủy tổ này liền biến mất, đại khái cảm giác mình nếu không phi thăng mà chết thì cũng nên, cho nên không tiếc vận dụng phân thi trăm nguyên đại pháp.

Nếu không phải bản thân nàng gặp phải trường đại kiếp nạn này, đối với phương diện Linh Vực có đột phá, tương lai hơn phân nửa cũng sẽ rơi vào kết cục tương tự a?

Trong lòng Bảo Hoa than thở, Diệp Trường Sinh đã đem Huyết Quang Thánh Tổ vợ vết sạch sẽ, từ trên người nàng lại đạt được vài món hàng đầu Thông Thiên Ma Bảo.

Còn có rất nhiều đan dược, thiên địa linh vật thích hợp cho tu sĩ Ma tộc sử dụng.

“Coi như là tặng quà cho các nàng Tử Linh!” Diệp Trường Sinh thầm nghĩ.

Hẩn cất những vật này đi, sau đó ánh mắt nhìn về phía đại quân Ma tộc ở trên mặt đất phía dưới, trong đó đã có không ít tồn tại cấp Ma Tôn phát hiện không đúng, đang len lén muốn khai trương.

Đương nhiên, cũng có một số người sau khi nhìn thấy thân ảnh Bảo Hoa, lộ ra vẻ kích động dị thường, vội vàng hướng bên này bay tới.

Xem ra đại khái là bộ hạ cũ sử dụng bảo hoa rồi.

Diệp Trường Sinh đứng ở một bên lẳng lẳng nhìn Ma Tôn và Bảo Hoa bay tới giao lưu, không xen vào trong đó, cũng không đi ngăn cản những Ma Tôn khác đào tẩu.

Hắn biết những người này chạy đi, hơn phân nửa là đi tìm những Thánh Tổ khác ở Ma giới để mật báo.

Nhưng hắn cũng không quá quan tâm, khu vực Ma giới và Linh giới sắp sửa giao hòa này hắn là sẽ có không ít Thánh Tổ tụ tập.

Những người này nếu dám tiếp nhận một đồng đồng thời chạy tới đây, thì cũng chưa chẳng phải là chuyện xấu gì.

Sau khi giết sạch tất cả, Ma giới cũng không còn sức đi xâm lấn Linh giới nữa.

Trong lúc nói chuyện với những người đó, Minh La vừa đi tới, nhìn thấy Diệp Trường Sinh, mỉm cười ngọt ngào, sau đó ánh mắt rơi vào khóa trấn ma trên tay hắn.

“Diệp đạo hữu, người dự định xử lý Trấn Ma Tỏa này như thế nào?”

“Tồn tại trong Trấn Ma Tỏa này sinh ra trong Thánh giới ta, chỉ có tồn tại Thánh Tổ có thể câu thông lực lượng thiên địa pháp tắc của Thánh giới như ta mới có thể miễn cưỡng thúc giục một chút, người ngoài sau khi có được chỉ có thể coi là một vật chết, không dùng được!”

Diệp Trường Sinh liếc mắt đánh giá đối phương, nhẹ giọng cười: “Thế nào, người muốn món Huyền Thiên chi bảo này?”

“Huyền Thiên chi bảo, ai mà không muốn chứ?” Minh La không chút che giấu nói.

Nàng thật sự rất khao khát Trấn Ma Tỏa này, trong tay Bảo Hoa có Huyền Thiên Hoa Thụ, không thiếu Huyền Thiên chi bảo, Diệp Trường Sinh không tu luyện ma công, cũng không cách nào sử dụng Trấn Ma Tỏa, ba người ở đây, không phải là nàng thích hợp nhất sao?

Hơn nữa, trước khi nàng gặp đại kiếp đã là tu sĩ Đại Thừa trung kỳ, lần này tái tạo Vô Thượng Ma Thân, vẫn có thể có hy vọng tiến giai Đại Thừa hậu kỳ.

Một khi trở thành tu sĩ Đại Thừa hậu kỳ, cộng thêm trấn Ma Tỏa, món bảo vật Huyền Thiên này, tương lai nàng sẽ có tư cách đi cạnh tranh vị trí tam đại Thủy Tổ kia.

Dầu sao Lục Cực cũng sẽ bị kéo xuống, đến lúc đó tam đại Thủy Tổ lại cho một người tới, để nàng đi làm không tốt hay sao?

Nàng đi ngồi tại vị trí này khẳng định so với Lục Cực ngồi ổn hơn nhiều.

“Thứ Huyền Thiên chi bảo này, ta cũng không phải không thể tặng cho người khác, nhưng chắc chắn không thể tặng không. Người nghĩ xem trên người người có thứ gì, có thể cùng ta trao đổi không?” Diệp Trường Sinh trầm ngâm một chút, hỏi.

Thật ra hắn tính toán đưa Huyền Thiên chi bảo này cho Tử Linh. Dù sao Tử Linh cũng là người tu luyện ma công. Trong một vòng người mà Diệp Trường Sinh quen thuộc, cũng chỉ có mình nàng mới có thể sử dụng Trấn Ma Tỏa này.

A, đúng rồi, còn có Hàn Lập, nhưng Hàn Lập khẳng định sẽ không nhét vào phạm trù suy nghĩ của hắn.

Nhưng Diệp Trường Sinh cũng không nói chết, nếu Minh La có thể trả giá khiến hắn động tâm, hắn cũng không phải không thể đem bảo vật này giao dịch ra ngoài.

Dù sao, Trấn Ma thử hiện tại cũng chỉ là một cái bán thành phẩm mà thôi, muốn chờ đến lúc vật ấy hoàn toàn thành hình, không biết còn phải chờ bao lâu nữa.

Loại Huyền Thiên chi bảo này, cũng không phải loại thực vật, không thể dùng lực dịch thúc giục được.

“Đồ trên người ta sao... Tiểu muội mặc dù cũng có vài món bảo vật, nhưng đều không thể so sánh với Huyền Thiên chi bảo a!”

“Hay là... Tiểu muội đem chính mình tặng cho Diệp huynh có được không?” Tròng mắt Minh La vừa chuyển, trong mắt tràn đầy màu sắc, thu ba âm thầm đưa ra nói.

Cái nhãn mày kia khẽ cười, đều cực kỳ câu dẫn nhân tâm, nhất là khi nhìn về đôi mắt sáng như thu thủy của nàng, từng tia từng sợi tình ý triền miên kia làm cho người ta nhìn không được muốn đắm chìm trong đó.

Thân thể mềm mại tinh xảo, da thịt trắng nõn lộ ra dưới chiến giáp đen kịt, hoa văn tà dị trong vẻ đen kịt mang theo nồng

đậm màu tím như sống lại, thâm sâu vô cùng, làm cho người nhìn vào, liền muốn tiến vào vực sâu bên trong.

Da thịt trắng toát chói mắt, hoa văn tinh xảo kỳ lạ làm tà hỏa trong lòng người rực rạch, nhìn không được muốn hóa thân động vật đục vọng, đánh tới mất đi lý trí.

Diệp Trường Sinh hừ lạnh một tiếng, Minh La Mị Công này cũng không biết đã thi triển trên người hắn bao nhiêu lần.

Lúc trước hắn còn là một tu sĩ Luyện Hư ở Minh Hà chi địa lần đầu tiên nhìn thấy Minh La, đối phương vừa đối mặt đã sử dụng Mị công.

Những năm gần đây, chỉ cần có cơ hội để dụ dỗ Diệp Trường Sinh một chút.

Chẳng qua, trước mặt thần thức cường đại của Diệp Trường Sinh, loại mị công này căn bản rất khó có hiệu quả.

Chưa bao giờ gây ra bất cứ ảnh hưởng gì đối với hắn.

Nhưng Minh La lại vui vẻ chơi trò này, tựa hồ xem người đàn ông chinh phục Diệp Trường Sinh như diễn trò của nàng, vừa ăn lại thích chơi.

Trên thực tế, nói về mị thuật của Minh La thì công bằng cũng không tính là thức ăn.

Bảo hoa được người gọi là trí ma, mà thân là một trong số ít tỷ muội của nàng, Minh La tại Ma giới cũng có một xung hô:

Tên là Mị Ma!

Mị công của nàng tại Ma giới cũng là hạng nhất hạng nhì, trong lúc vô tình đoạt tâm trí người khác, khiến người nghe được mà sợ vỡ mật.

Chẳng qua là chỉ vô dụng trước mặt Diệp Trường Sinh mà thôi.

“Chỉ nói là không luyện đồ giả thôi, chờ khi ngươi đưa bản thân cho ta, ta ngược lại có thể cân nhắc xem có nên tặng món Huyền Thiên chi bảo này cho ngươi hay không!” Diệp Trường Sinh hơi nhướn mày nói.

Diệp Trường Sinh cũng không phải động vật ăn cỏ gì, nếu thật sự có người chủ động đưa tới cửa, mà dung mạo thực lực

người này còn không có gì để nói, hấn cũng sẽ không khách khí.

Có tiện nghi không chiếm vương bát đản, ăn khô tất lại nói, đương nhiên hấn cũng sẽ không bởi vậy mà sinh ra tình cảm gì với đối phương.

Tình yêu và buôn bán hấn đều được phân rõ!

Ở trước mặt Bảo Hoa giả trang chính nhân quân tử thì không nói, nhưng ở trước mặt Minh La thật sự không cần phải như vậy.

“Thật sao?” Minh La nghe vậy cũng lộ ra thần sắc vui mừng.

Nhưng ngay sau đó nàng lại làm ra bộ dáng đáng thương nói: “Tiểu muội đã sớm ngưỡng mộ Diệp đại ca, cũng muốn giao phó cho Diệp đại ca, chỉ tiếc, công pháp tiểu muội trước mắt lâm vào bình cảnh, tạm thời không thể phá thân, Diệp đại ca không thể đem trấn ma tỏa cho tiểu muội mượn chơi sao?”

“Được rồi, đừng ở trước mặt Diệp huynh khoe khoang chút mị thuật này của ngươi!” Lúc này Bảo Hoa đi tới, trừng mắt nhìn Minh La nói ra.

Minh La lè lưỡi, thầm nói một tiếng đáng tiếc.

Thật ra đối với nam nhân cường đại như Diệp Trường Sinh, nàng rất cảm thấy hứng thú, rất thích ý đi khiêu khích đối phương.

Tuy biết rõ là vô dụng, nhưng nàng vẫn rất thích thi triển mị thuật trên người đối phương, bởi vì như vậy có thể khiến cho đối phương chú ý, hơn nữa còn kích thích sự hiếu kỳ và ham muốn thắng bại của mình.

Đương nhiên, nàng thích câu dẫn Diệp Trường Sinh, nguyên nhân chủ yếu nhất vẫn là Diệp Trường Sinh đúng là phong lưu, cũng không phải là nhân vật cứng nhắc lạnh như băng, có thể làm cho nàng trong quá trình dụ dỗ cảm thụ được lạc thú.

Nếu đổi lại là người khác, ví dụ như Thủy Tổ Ma giới Niết Bàn, Nguyên Ma bọn người, trong mắt Minh La bọn họ cũng là nam nhân cường đại.

Nhưng hai người này, một người là đạo lữ sau khi chết đã khóa chặt tình yêu, nếu như Minh La thi triển Mị công với hấn

mà nói, đôi phương chắc chắn sẽ cho một bạt tai, đồng thời mắng chửi một tiếng tiện tì.

Mà một người khác không có hứng thú với nữ nhân khác, hơn phân nửa sẽ xem nàng là một nữ nhân có đầu óc vấn đề, nàng thuộc loại ném mị nhãn với người mù.

Biết được điểm này Minh La, tự nhiên sẽ không đi lấy không thú vị, hơn nữa những người này cơ bản đều là lão gia hỏa, hoàng hôn trầm trầm không thú vị.

Nhưng Diệp Trường Sinh lại khác, tuổi trẻ cường đại, bá đạo phong lưu, nói chuyện hài hước, luôn xấu xa, có lúc còn dùng ánh mắt như ác lang nhìn nàng, không hề che giấu dục vọng của mình.

Minh La không chút nghi ngờ, nếu như có cơ hội, Diệp Trường Sinh sẽ không chút do dự hung hăng xử lý nàng, loại đá phước kia.

Nhưng giữa hai người còn có một bảo hoa vắt ngang, luôn chặn đứng lúc thích hợp, ngăn chặn tình thế phát triển.

Bảo Hoa vén nhẹ lọn tóc mai, nhìn thoáng qua Diệp Trường Sinh và Minh La, mặt không chút thay đổi nói: “Căn cứ tình báo vừa lấy được, trong khu vực này hội tụ ít nhất mười lăm vị Thánh Tổ!”

“Mặt khác, Nguyên Sát cũng ở chỗ này!”

Nguyên Sát!

Nghe được tên này, vẻ ngả ngớn trên mặt Minh La đều thu liễm lại, thay vào đó là hận ý nghiêng răng nghiêng lợi.

“Tên phản đồ này cũng ở đây, quá tốt rồi, tử tử, bây giờ chúng ta hãy tới bắt giữ nàng, tra tấn thật tốt một phen, làm sao có thể rửa sạch hận ý trong lòng!”

Bảo Hoa khẽ thở dài một hơi, lắc đầu, trên mặt lộ ra một tia bi thương.

Nguyên Sát, Lục Cực, hai người này năm xưa là tử muội mà nàng tín nhiệm nhất, nhưng các nàng cũng lợi dụng tín nhiệm của mình phản bội nàng.

Đây là lần thất bại nhất trong cuộc đời nàng, nàng chưa bao giờ nghĩ tới tình cảm của mình sẽ gặp phải lợi dụng như vậy, người nghiêm túc nhất kia, đến cuối cùng lại thua thảm nhất!

Năm xưa ở Ma giới, nàng có không ít tử muội tốt, Minh La tất nhiên là không cần nhiều lời, từ đầu đến cuối đều tán đồng lý niệm của nàng, tình thâm với tử muội nàng, chưa bao giờ phản bội.

Tà Liên sinh ra cùng một chỗ với nàng là một đóa Tiên Thiên Liên Hoa hóa hình.

Năm đó sau khi nàng ta từ trên Huyền Thiên Hoa Thụ hóa hình ra, thường xuyên thổ nạp với đóa hoa sen này, một đi hai bởi vì bị nàng ta ảnh hưởng nên cũng hóa hình mà ra, cực kỳ tương tự với dung mạo của nàng ta.

Đây là người được nàng coi là muội muội, cũng cực kỳ thân cận.

Chỉ tiếc, bởi vì lý niệm bất đồng, hai người mỗi ngả một ngả.

Nhưng Tà Liên là người yêu rõ ràng, tuyệt không nguy trang, không tán đồng nàng chính là không ủng hộ nàng, tuyệt đối không tới phụng dưỡng nàng.

Khi nàng bị phản bội, rơi xuống vị trí thủy tổ, tại ma giới ai ai cũng kêu đánh, Tà Liên cũng chỉ thờ ơ lạnh nhạt, chưa từng bỏ đá xuống giếng.

Theo điểm này, trong lòng Bảo Hoa kỳ thật là rất cảm kích cô muội muội này.

Có đôi khi nàng cũng đang suy nghĩ, nếu giải quyết loại tình nghĩa trong chuyện tạo thành ý niệm của các nàng thì có lẽ tỷ muội nàng sẽ có thể một lần nữa trở về được đúng không?

Lục cực, Nguyên Sát và Lam Bộc là phản bội nàng, nhưng Lam Bộc là người ở biên giới, năm đó trình độ tham dự cũng không cao, bởi vậy Bảo Hoa đối với nàng cũng không có quá nhiều hận ý.

Nguyên Sát, nàng hận, nhưng nàng biết Nguyên Sát phản bội nàng, cũng là bởi vì lý niệm phân chia, cho nên nàng hận không có thâm sâu như vậy.

Người duy nhất bị nàng hận thấu xương, chỉ có lục cực.

Nữ nhân gian trá nham hiểm, nham hiểm, lãnh huyết ác độc, tựa như một con rắn độc âm u, mặt ngoài giả bộ đồng tình nhất với nàng, mọi chuyện đều đứng về phía nàng, vào thời khắc mấu chốt đã cho nàng một đòn trí mạng.

Nữ nhân này, là nàng nhất định phải tự tay chấm dứt!

À, đúng rồi, còn có một hạc nhan!

Nàng và Hạc Nhan cũng từng là tỷ muội tốt, nhưng sau đó, bởi vì một đoạn cầu huyết tình tam giác mà mỗi người mỗi ngả.

Hạc Nhan thích sư huynh của mình thiên khóc, nhưng thiên khóc lại thích hoa báu, mà bảo hoa lại vô cảm đối với trời khóc.

Kết quả bởi vì việc này, tỷ muội của Bảo Hoa cùng Hạc Nhan cũng tán đi, ngược lại bởi vậy mà trở thành cừ địch.

“Tỷ tỷ, chẳng lẽ ngươi vẫn còn lưu luyến chuyện xưa? Tiện tỷ Nguyên Sát này phụ lòng tin của ngươi, ngươi còn muốn buông tha nàng?” Minh La nhìn thần sắc Bảo Hoa, lập tức bắt mắt.

Nhẹ nhàng lắc đầu, Bảo Hoa nói: “Ta làm sao có thể buông tha nàng? Chúng ta không cần chủ động đi tìm nàng, bọn họ bên kia người đông thế mạnh, khẳng định sẽ chủ động tìm tới trước!”

“Diệp huynh thấy sao?” Nói xong, Bảo Hoa vẫn nghiêng đầu sang nhìn Diệp Trường Sinh hỏi.

“Trong chuyện này, cứ lấy ý nghĩ của Bảo Hoa là chuẩn!”
Diệp Trường Sinh nói.

“Vậy đa tạ Diệp huynh!”

Minh La nghe vậy nhú mày, nhưng cũng không nói gì thêm.

Ở chỗ này ôm cây đợi thỏ cũng không phải là không được, nàng sợ Nguyên Sát nghe được tin tức sẽ không dám đến, trực tiếp chạy mất.

Đương nhiên, trong lòng nàng ta càng sợ hãi chính là, Bảo Hoa tử tử tâm niệm tình xưa, muốn dùng phương thức này để thả Nguyên Sát một con đường sống.

Nếu như Nguyên Sát cứ như vậy đào tẩu không lộ diện nữa, bảo hoa hơn phân nửa cũng sẽ không đi tìm nàng.

“Nguyên Sát, tuy rằng người phản bội chúng ta, nhưng ở trong lòng ta, người còn là người có cốt khí, đừng để cho ta mất đi một chút ấn tượng tốt cuối cùng này!” Trong lòng Minh La yên lặng trầm nghĩ.

Trong lúc nhất thời, nàng có chút phiền não, nếu như năm đó nàng cũng có Lục Cực, thực lực như Hạc Nhan mà nói thì chắc chắn sẽ không để chuyện như thế phát sinh.

Xét cho cùng, bản thân vẫn quá yếu.

Trong đôi mắt vũ mị quyến rũ của Minh La lộ ra một tia cảm thương, ánh mắt nàng tản mạn đi lại, chờ đợi người tiếp theo có khả năng đến.

Đột nhiên, khi ánh mắt nàng rơi vào thi thể con Độc Giao kia, ánh mắt thoáng cái ngưng lại.

Độc Long Thánh Tổ, Độc Giao cấp Đại Thừa, chuyện này...

“Tỷ tỷ, đưa thi thể Độc Giao kia cho ta đi?” Minh La bỗng nhiên mở miệng nói như vậy.

“Hửm?”

Bảo Hoa nghe được lời này có chút không giải thích được, nhưng nếu là Minh La mở miệng yêu cầu, nàng tự nhiên sẽ không cự tuyệt.

“Có lẽ là Minh La muội muội muốn luyện chế một kiện pháp bảo lợi hại!”

Trong lòng Bảo Hoa nghĩ như vậy bèn khoát tay áo, thản nhiên nói: “Tùy tiện, người cầm lấy đi!”

Minh La nghe vậy, lập tức vẻ mặt tươi cười vung tay lên, thu thi thể Độc Long Thánh Tổ kia vào.

.....

Một bên khác, cách nơi đây hơn ngàn vạn dặm, đồng dạng có một mũi đại quân Ma tộc hội tụ tại đây, bọn hắn đồng dạng là chuẩn bị tiến công quần thể tu sĩ Ma tộc hai tộc Nhân Yêu.

Người trong đại quân thống soái này chính là Nguyên Sát được đám Bảo Hoa cùng Minh La các nàng tâm tâm niệm niệm, giờ phút này nàng đang tĩnh tọa trong một tòa cung điện.

Thế nhưng, sau khi một vị Ma tôn cuồng quát từ đằng xa bay tới, tiến vào quân doanh, đi tới trước mặt nàng, sau khi nói ra tên của những người vừa nhìn thấy kia, Nguyên Sát chỉ trong thoáng chốc đã ngây người.

Thần sắc vốn lãnh ngạo lập tức trở nên kinh hãi vô cùng, mặt trắng bệch, sắc mặt kịch liệt biến hóa, thân hình lung lay đứng lên.

“Nàng đã trở về? Nàng đây là muốn trở về báo thù sao?”

Thanh âm Nguyên Sát run rẩy, sắc mặt trở nên phức tạp đến cực điểm, một bàn tay nắm chặt bàn tay vịn ghế, dùng sức để khớp xương trắng bệch.

“Thánh tổ đại nhân, bây giờ chúng ta nên làm gì?” Vị Ma tôn chạy tới mặt báo kia cũng hoảng sợ đến cực điểm, sợ tới mức thân thể run rẩy, run nhẹ nhẹ.

Uy danh của Thủy Tổ Bảo Hoa tại Ma giới đã truyền lưu từ lâu, tuy nàng đã rớt xuống vị trí Thủy Tổ, nhưng đại bộ phận

Thánh Tổ và Ma Tôn của Ma giới đều là do nàng trưởng thành trong thời gian đó.

Tích uy quá sâu, mặc dù ở trên người nàng đã xảy ra những chuyện kia, danh hào của nàng cũng có thể làm cho rất nhiều người sợ hãi, hiện tại nghĩ đến tình cảnh nàng ra tay trấn áp Huyết Quang Thánh Tổ cùng Độc Long Thánh Tổ, vị Ma Tôn này cũng muốn nhanh chóng đào tẩu.

“Sợ cái gì?” Nhìn ra sự sợ hãi của hắn, Nguyên Sát quát khẽ một tiếng.

“Nàng còn tưởng nàng là Thủy Tổ lúc trước sao? Cho dù có trở lại thì sao, còn muốn chống lại toàn bộ Thánh giới à? Nguyên Ma và Niết Bàn đều tán thành Lục Cực tử tử!”

Nguyên Sát trầm giọng nói, như đang cổ vũ vị Ma Tôn này, cũng như đang cổ vũ mình.

Nàng bỗng nhiên ngẩng đầu, ánh mắt trở nên lạnh lùng đến cực điểm: “Người đem hai người bên cạnh nàng biểu hiện gì, cẩn thận đọc cho ta nghe!”

“Vâng, Nguyên Sát đại nhân, Bảo Hoa... Bên trong những người đi theo có một vị hèn hạ là Minh La Thánh Tổ, nhưng nàng không có ra tay!”

“Còn vị kia là một Thánh Tổ vẫn bối không nhận ra, thực lực của hắn bối rất cuộc như thế nào, bối cũng không rõ lắm, chỉ biết là người này tựa hồ đã sát hại Huyết Quang Thánh Tổ!”

.....

Nghe vị Ma tôn này giải thích, ánh mắt Nguyên Sát càng thêm lạnh lùng: “Thực lực của Minh La tương đương với ta, xem như là một kinh địch.”

“Vị Thánh Tổ xa lạ kia, tuy nói là Bảo Hoa động thủ áp chế huyết quang trước, hắn mới có thể ra tay giết chết huyết quang, nhưng có thể nhanh như vậy nhanh chóng giết chết một vị Thánh Tổ, thực lực cũng không thể khinh thường! “

“Xem ra, những năm này Bảo Hoa ở bên ngoài cũng bồi dưỡng một ít thủ hạ lợi hại, người này chỉ ít cũng là cường giả cấp bậc Minh La!”

“Bất quá chỉ dựa vào lời nói như thế, một phương thực lực Bảo Hoa còn chưa đủ để đánh bại chúng ta.....” Trong lòng Nguyên Sát âm thầm tính toán.

Nàng khoát tay, ý bảo vị Ma Tôn kia đi ra ngoài, sau đó lập tức truyền tin tức cho các Thánh Tổ chịu trách nhiệm xuất chinh Linh giới lần này.

Kỳ thật thời gian những Thánh Tổ này nhận được tin tức cũng không chậm hơn Nguyên Sát bao nhiêu, sau khi nhận được tin tức, bọn họ cũng lập tức đưa ra phán đoán của mình.

Nếu bọn họ đơn độc một mình hoặc là chỉ có ba bốn người gặp nhóm người Bảo Hoa, đương nhiên là có thể trốn được bao xa liền chạy trốn.

Nhưng bây giờ, nơi đây đồng thời có mười mấy vị Thánh Tổ tụ tập, nếu như bị bọn ba người Bảo Hoa dọa chạy, vậy chẳng phải là thành một trò cười sao?

Thế là, những Thánh Tổ này lập tức động tâm tư, nhao nhao liên lạc, cũng không lâu lắm bọn họ liền ước định gặp mặt ở một địa điểm.

Tính cả Nguyên Sát ở bên trong, nơi này tổng cộng có mười lăm vị Thánh Tổ tụ tập lại, khí thế ngập trời, chỉ một thoáng nơi đây đã bị ma vân cuộn cuộn bao phủ.

Những người này trước khi hội tụ lại, trong lòng mỗi người đều có một chút lo lắng, đối với bảo hoa có một tia kiêng kỵ.

Nhưng khi thấy hiện tại có nhiều người tụ tập ở đây như vậy, sự kiêng kỵ trong lòng lập tức bị nuốt xuống, ngược lại có chút nóng lòng muốn thử.

Dù người có cường đại cỡ nào Thủy Tổ cũng không có khả năng đồng thời đối kháng với mười mấy người đó chứ?

Trừ phi là tam đại Thủy Tổ đồng thời xuất thủ, nếu không căn bản không có khả năng đánh thắng mười mấy vị Thánh Tổ liên thủ.

Mà bây giờ, tình huống bên phía Bảo Hoa bọn họ đã biết rõ, một Bảo Hoa, một Minh La, còn có một người xa lạ.

Thực lực của Minh La bọn họ rõ ràng, Đại Thừa trung kỳ, nơi này cũng không chỉ có một vị Thánh Tổ Đại Thừa trung kỳ,

vẫn có người có thể ngăn cản nàng.

Mà vị Đại Thừa xa lạ kia, bọn họ hoàn toàn không rõ lai lịch đối phương.

Thế nhưng cũng không sao cả, người này nếu theo Bảo Hoa mà đến thì chắc cũng không mạnh mẽ bao nhiêu.

Cho dù mọi người nhìn lắm, thực lực người này không tầm thường, Bảo Hoa mời một trợ thủ lợi hại.

Nhưng vậy có thể làm sao?

Đơn giản chính là một vị sức chiến đấu cấp Thủy Tổ mà thôi, ba bốn người liên thủ cũng đủ để ngăn trở người này, nơi này tổng cộng có mười lăm Thánh Tổ, đối phó ba người kia hoàn toàn dư sức.

Hơn nữa, Thánh giới là sân nhà của bọn họ, đám người Bảo Hoa đợi ở chỗ này càng lâu thì càng nguy hiểm.

Người nghe được tin tức sẽ liên tục không ngừng tới chi viện cho bọn họ.

“Nếu đã mất đi vị trí Thánh Tổ, vậy không cản trở lại Thánh giới nữa!”

“Nàng ta cho rằng đó vẫn là người phát hiệu lệnh lúc trước à? Thời đại đã sớm thay đổi rồi, hiện tại thánh giới đã không còn là nơi dung thân của nàng nữa rồi!”

“Tuân nàng một trận thể diện đi, chúng ta liên thủ đuổi nàng ra khỏi Thánh giới, nếu như nàng không biết tốt xấu gì mà cứ muốn trở về báo thù, vậy đợi đến khi đám người Lục Cực Thủy Tổ đến, chỉ sợ tính mạng nàng cũng phải bỏ lại nơi này!”

“Đi thôi, đến nơi Huyết Quang và Độc Long vẫn lạc, không biết nàng còn ở đó hay không, nếu như không ở đây, chúng ta còn phải tốn thời gian đuổi theo!”

.....

Trên mặt các vị Thánh Tổ của Ma giới lộ vẻ lạnh lùng, rồi rít mở miệng, tổ đội sát khí tản ra bốn phía nhanh chóng tiến về nơi mà Bảo Hoa đã xuất hiện trước đó.

Mà ba người Diệp Trường Sinh cũng chỉ như vậy đứng ở không trung an tĩnh chờ đợi, đại quân Ma tộc dưới chân đang

làm chim thú tán, đội ngũ khổng lồ quy mô mấy trăm vạn rất nhanh hóa thành từng đầu dòng sông, chảy về phương xa.

Ba người đều không có tâm tư đi đối phó với đám tiểu lâu la phía dưới.

Một đồng tiền trong tay Bảo Hoa lật qua lật lại mấy lần, sau đó rơi vào một khối la bàn trước người nàng, sau mấy vòng xoay tròn, dừng lại ở một phương vị đặc biệt.

“Bọn họ tới rồi!” Sau khi nhìn thấy quả tượng, Bảo Hoa Tiêu nói.

Trong thần sắc, một cỗ sát ý lạnh lùng cũng dần dần tràn ra, nếu dám đi lên chịu chết, vậy một nàng cũng không có khả năng buông tha.

“Thật sự là dám đến, vậy chúng ta liền tốc chiến tốc thắng đi!” Trong tay Diệp Trường Sinh xuất hiện một thanh tiểu kiếm màu xanh sẫm, hào quang lóe lên, hóa thành lưỡi kiếm sắc bén, một cỗ dao động hủy diệt từ trên đó phát ra.

Sắc mặt hần bình thản, lấy Huyền Thiên Trảm Linh Kiếm ra, chuẩn bị tàn sát sạch mười mấy vị Thánh Tổ kia.

Nếu đổi lại là ở Linh giới, biết hần ở chỗ này, mặc dù có mười mấy vị Đại Thừa, những người này chỉ sợ cũng không dám chủ động đến gây sự với hần.

Nhưng ở ma giới, không ai quen biết hần, không ai biết tới tin tức về một vị Đại Thừa của nhân tộc.

Tin tức giữa hai giới diện cơ hồ là không cách nào lưu thông được, trừ phi là loại tồn tại có thực lực cực mạnh đó, mới có thể lưu truyền rộng rãi giữa các giới.

Thực lực của Diệp Trường Sinh đã đủ rồi, thế nhưng thời gian hần xuất hiện quá ngắn, quật khởi quá nhanh, người của giới diện khác đều chưa hề nhận được tin tức gì liên quan tới hần.

Muốn uy danh của hần truyền ra ngoài, nói thế nào cũng phải mất mấy ngàn năm, hơn vạn năm mới được. Trong thời gian này, hần thường xuyên phải tham gia các hoạt động, thể hiện thực lực của mình giữa các cường giả giới diện, mới có thể đánh ra uy danh.

Đương nhiên, còn có phương pháp khác, ví dụ như trận chiến chém giết Minh Trùng mẫu, trong trận chiến này có rất nhiều dị tộc cường giả dị giới hội tụ, tại trên trận chiến này đại phóng dị sắc, trong thời gian ngắn nhất đem thanh danh của mình đánh ra.

Nguyên trong đó, uy danh Hàn Lập lưu truyền ra ngoài như vậy, sau khi mẫu thân Minh Trùng bị chém giết, Đại Thừa các tộc trở về, sau nhao nhao kể lại tên của hắn, trong thời gian ngắn nhất mới để cho hắn biết rõ toàn bộ Linh giới.

Hơn nữa trong giới diện chung quanh cũng có danh tiếng nhất định.

Nếu như không có cơ hội minh trùng chi mẫu, rất có thể hắn phải đợi đến đại hội Quảng Linh Đạo Quả đại phóng dị sắc, mới có thể để cường giả giới diện khác biết được.

Mặc dù Ma Giới là giới diện gần với Linh giới nhất, nhưng bọn họ không thể thực sự giám sát Linh giới, bởi vậy cũng không thể biết tên của Diệp Trường Sinh.

Đúng rồi, quả thật có một vị Nguyên Sát biết chuyện về Diệp Trường Sinh, bất quá đó cũng là chuyện rất nhiều năm trước.

Trong ấn tượng của Nguyên Sát, chỉ sợ Diệp Trường Sinh vẫn chỉ là một tiểu tu sĩ Nguyên Anh kỳ.

Lại không biết, khi nàng nhìn thấy Diệp Trường Sinh, sẽ có phản ứng gì.

Ba người Diệp Trường Sinh mỗi người một tâm tư chờ đợi, cứ như vậy, sau đó không lâu, xa xa hơn mười vệt sáng nhanh chóng bay về phía này.

Các Thánh Tổ Ma giới lao tới, hùng hổ xông tới, mỗi người đều lấy ra pháp bảo lợi hại nhất trong tay mình, khí thế đạt tới đỉnh phong.

Thần niệm của Diệp Trường Sinh đảo qua, nhìn tu vi của mười lăm người này mấy lần.

Ba vị Đại Thừa trung kỳ ngoại trừ Nguyên Sát bên ngoài, còn có một lão giả làn da thoáng phiếm hồng, cùng một vị thiếu niên hai con ngươi màu bạc.

Còn lại đều là Đại Thừa sơ kỳ, thuộc về chiến lực Mạc Giản Ly cấp độ này.

“Minh La có thể đối phó một tên Đại Thừa trung kỳ, còn lại mười bốn tên liền do ta cùng bảo hoa đối phó!” Diệp Trường Sinh trong lòng khẽ động, âm thầm suy nghĩ.

Trong lòng hắn nổi lên một tia chiến ý, không biết những Thánh Tổ Ma giới này có thể bức ra bao nhiêu chiến lực của hắn, nhưng ngàn vạn lần hắn vẫn chưa tận hứng, tất cả mọi người đều chết sạch.

Mười lăm vị Thánh Tổ dừng bước, đứng cách ba người Diệp Trường Sinh chỉ ngàn trượng, ánh mắt lạnh lùng nhìn lại.

Ánh mắt bọn họ lần lượt đảo qua ba người, cơ hồ mỗi người khi nhìn thấy Bảo Hoa, trong mắt đều toát ra thần sắc cực kỳ phức tạp.

Mà khi nhìn thấy Minh La, thần sắc cũng rất bình tĩnh, không ngoài sở liệu của bọn họ, Minh La hiện tại vẫn là Đại Thừa trung kỳ.

Thế nhưng, khi nhìn thấy Diệp Trường Sinh, một số Thánh Tổ liền nhin không được mà thay đổi sắc mặt, nhú mày.

Người này, có lai lịch gì?

Tu vi chi tiết, bọn họ vậy mà nhìn không thấu chút nào, phản phát như bị một tầng sương mù bao phủ, căn bản không nhìn thấy chân diện mục sương mù phía sau.

Ánh mắt của Nguyên Sát cũng rơi vào trên người Diệp Trường Sinh, khi nhìn thấy khuôn mặt hắn, mày Nguyên Sát lập tức nhíu lại, lập tức trong mắt lóe lên vẻ không thể tin nổi.

Hiển nhiên, nàng đã nhận ra Diệp Trường Sinh.

Nàng thật sự có vài phần ấn tượng với Diệp Trường Sinh, dù sao người này ở Nhân giới đã phá hư kế hoạch của nàng. Mà sau khi hóa thân của nàng bị diệt, nàng cũng đã biết những chuyện xảy ra ở Nhân giới, nhớ kỹ gương mặt của Diệp Trường Sinh và Ngân Nguyệt.

Người này hơn một ngàn năm trước chỉ còn là một tu sĩ Nguyên Anh nho nhỏ, vậy mà hiện tại đã là tồn tại Đại Thừa?

Tốc độ bay vọt của loại tu vi này quả thực khiến Nguyên Sát lấy làm kinh hãi.

Tuy nhiên, cuối cùng sự kinh ngạc mà Diệp Trường Sinh mang đến cho nàng vẫn không bằng đối mặt với tâm tình phức tạp của Bảo Hoa.

“Người này là tu sĩ Nhân tộc Linh giới, hẳn là Đại Thừa mới của Nhân tộc!” Nguyên Sát thấp giọng nói một câu với Thánh Tổ chung quanh, đem nội tình của Diệp Trường Sinh nói cho mọi người biết.

Nghe nói như vậy, các Thánh Tổ còn lại lập tức thở phào nhẹ nhõm, đối với trận chiến này nắm chắc càng lớn hơn.

Một người vừa tiến giai Đại Thừa, đích xác không có gì đáng sợ, hơn nữa còn là tu sĩ Linh Giới, bọn họ ở chỗ này chiếm ưu thế sân nhà, có thể chiếm được tiện nghi lớn.

“Nhân tộc thật thú vị, một tên vừa tiến giai Đại Thừa liền phái tới Thánh giới của chúng ta chịu chết!”

“Bảo Hoa vậy mà lưu lạc đến Linh giới tiểu tộc có thể hợp tác với Nhân tộc sao? Ta còn tưởng rằng nàng sẽ mang theo một vị cừu binh từ Linh giới lên đây! “

.....

Các Thánh Tổ Ma giới cười lạnh nghị luận.

“Bảo Hoa tỷ tỷ, không ngờ là tỷ thật!”

Nguyên Sát cuối cùng vẫn mở miệng, thần sắc phức tạp không gì sánh được nhìn Bảo Hoa, từ đầu đến cuối, nàng đối với vị tử tỳ này tâm thái đều rất phức tạp, không biết nên đối mặt như thế nào.

“Nguyên Sát, không nghĩ tới chúng ta còn có ngày gặp lại, bất quá thanh âm tử tỳ này ta cũng không đảm đương nổi!”

Bảo Hoa nhìn nữ tử mặc chiến giáp màu lam đối diện, da thịt trắng như tuyết, dung mạo cực đẹp, trong lòng run rẩy từng đợt, cuối cùng mặt không thay đổi nói.

Nghe nói như thế, thần sắc trên mặt Nguyên Sát nhất thời tối sầm lại, khuôn mặt càng thêm tái nhợt.

Ánh mắt Bảo Hoa đảo qua từng người đối diện, cuối cùng vẫn quay về trên người Nguyên Sát, lạnh lùng nói: “Người hôm nay tới đây là một sai lầm!”

“Thật trùng hợp, ta cũng muốn tặng cho Bảo Hoa tử tỳ, người trở về Thánh giới chính là một sai lầm, nơi này sớm đã không thể chứa chấp người!” Thần sắc Nguyên Sát cũng lạnh nhạt, thanh âm bình tĩnh nói.

“Nguyên Sát! Tên tiện tỳ nhà ngươi còn có mặt mũi xuất hiện trước mặt chúng ta!” Minh La hét lớn một tiếng, nghiêng răng nghiêng lợi nhìn nữ tử đối diện dung mạo không kém nàng chút nào.

“Minh La, không nghĩ tới ngươi còn sống, bất quá ngươi không nên tới đây chịu chết, lộ tuyến năm đó của các ngươi đã sớm bị triệt để phủ định, bây giờ trong Thánh giới, không ai sẽ ủng hộ các ngươi!” Mặt Nguyên Sát không thay đổi nói.

“Đúng vậy, sau khi Lục Cực thượng vị, tam đại Thủy Tổ đã thống nhất ý kiến, Thánh giới đã sớm không chứa nổi các ngươi!” Thiếu niên áo bạc kia cũng lạnh lùng nói.

Ba người cuối cùng trong Đại Thừa trung kỳ, vị lão giả làn da thoáng đỏ ửng kia thở dài một tiếng, lắc đầu nói: “Bảo Hoa, năm đó là ngươi sai rồi, sai đến thái quá!”

“Đúng sai sai, hiện tại nói những lời này cũng không thấy quá sớm sao?” Bảo Hoa thần sắc bình tĩnh nói.

“Bảo Hoa, chính người mang trong lòng đại nghĩa, liền luôn cảm thấy người khác cũng nên tâm hoài đại nghĩa, nhưng là người đều ích kỷ, nếu để cho những người chúng ta ở Thánh giới cùng an nguy của chính mình hai lựa chọn một, chúng ta tất nhiên là lựa chọn mạng sống của mình!” Một vị Thánh Tổ trầm giọng nói ra.

“Không sai, bảo hoa của người muốn tự đi chịu chết, cũng đừng nghĩ kéo chúng ta vào, tu hành ở Thánh giới cũng là tu hành, đi giới diện khác cũng là tu hành!”

“Chỉ là một giới diện, chỉ là tộc đàn sao có thể so được với tính mạng của chúng ta!”

“Chẳng lẽ các người đã quên cảnh cáo tổ tông lưu truyền xuống sao? Các người cho rằng đi giới diện khác là có thể bình yên vô sự hay sao? Lại không đề cập tới người của giới diện khác có tiếp nạp các người hay không, coi như tiếp nhận, Thánh giới bị hủy, giới diện khác lại có thể vĩnh viễn tồn tại?” Minh La nghe được lời này, có chút tức giận hỏi.

“Ha ha, những giới diện khác cho dù không tiếp nhận cũng phải tiếp nhận, tu sĩ Thánh giới chúng ta liên hợp lại, mấy trăm vị Thánh Tổ, luôn có thể đánh hạ một nơi tu hành!”

“Về phần những giới diện khác bị hủy? Chuyện đó đã là lúc nào vậy, đợi đến lúc đó, chúng ta hoặc là phi thăng, hoặc là đã sớm vẫn lạc, ai còn quản chuyện phía sau?” Một vị Thánh Tổ lạnh lùng dị thường nói.

“Không sai, để ta di ngôn một Tiên nhân hư vô mờ mịt đi đối kháng với quái vật kia? Ta cũng không phải kẻ ngu!”

.....

Những Thánh Tổ kia đều nói ra những lời như vậy, trong lời nói lộ ra nguyên nhân chủ yếu khiến các Thánh Tổ Ma giới năm đó lựa chọn vứt bỏ bảo hoa.

Đồng thời, đây cũng là nguyên nhân chủ yếu nhất khiến cho đám người Bảo Hoa cùng Tà Liên, Nguyên Sát không hợp nhau, mỗi người mỗi ngả.

Xét đến cùng, nguyên nhân của vấn đề là ở nơi Minh Trùng mẫu kia.

Minh Trùng Chi Mẫu vốn là một Tiên Thiên Chân Linh do một giới diện thai nghén ra, nó phát triển lên, lại thôn phệ hoàn toàn giới diện.

Phía sau, còn không ngừng chuyển đến trên mặt khác, cũng thôn phệ hết linh khí những giới diện này, khiến nó triệt để hủy diệt.

Hành vi có thương thiên và tổn thương này khiến tiên giới chú ý tới, lúc đó giới diện tiểu nam châu còn chưa mất liên hệ với tiên giới.

Thế là, hai vị tiên sứ tuần tra hạ giới, trấn áp Minh Trùng Mẫu, nhưng không thể giết chết nó, đành phải phong ấn nó tại Ma giới.

Đồng thời, lưu lại cảnh cáo, để cho tu sĩ Ma giới nhiều thế hệ trấn thủ nơi phong ấn Minh Trùng Mẫu nhiều thế hệ, không thể phóng xuất nó ra ngoài.

Ma giới cũng có rất nhiều chủng tộc, nhưng là nguyên nhân giới này phân liệt không giống Linh giới như vậy, bọn họ có chung một kẻ địch.

Vì đối kháng Minh Trùng Mẫu, các Thánh Tổ Ma giới chỉ có thể đoàn kết cùng một chỗ, lấy Tam Thủy Tổ cầm đầu, đời đời kiếp kiếp cùng thử nghiệm thoát khỏi phong ấn Minh Trùng Chi Mẫu tranh đấu.

Như vậy, liên tiếp trải qua hơn trăm vạn năm, phong ấn Tiên Nhân kia buông lỏng, cuối cùng mẫu thân Minh Trùng thoát khôn ra.

Đối mặt tương lai như vậy, các thánh tổ ma giới lập tức chia làm hai phái, một phái lấy bảo hoa cầm đầu chủ chiến phái, kiên quyết đấu tranh cùng mẹ Minh Trùng.

Bởi vì bọn họ rõ ràng, một khi mẫu thân Minh Trùng thoát khôn ra, như vậy Ma giới liền triệt để bị phá hủy.

Ma giới không chỉ là nhà của bọn họ, ở trên càng chờ theo ức vạn sinh linh, một khi bọn họ từ bỏ, những người không cách nào thoát khỏi Ma giới đều sẽ chết đi.

Mà một phái khác, chính là chủ chạy trốn, chủ trương buông tha Ma giới, dời một bộ phận hạch tâm Ma tộc đến Linh giới,

còn lại thì mặc cho Minh Trùng Mậu tàn sát bừa bãi.

Năm đó trong tam đại Thủy Tổ, Bảo Hoa chủ chiến, Nguyên Ma Chủ trốn.

Mà Niết Bàn, kỳ thực hắn cũng nghiêng về việc đối kháng với mẹ Minh Trùng, chỉ là hắn lại không muốn vì vậy mà chết đi, vì thế vẫn lắc lư bất định, do dự không quyết định.

Xét theo lập trường, y là người trung lập, cũng là đầu cơ, ai thắng y sẽ giúp ai.

Kết quả là, người ủng hộ Bảo Hoa kiên định nhất Minh La ở trong một trận đại chiến nào đó mất tích ngoài ý muốn, suýt chút nữa mất mạng.

Sau khi Minh La biến mất, Lục Cực dần dần thay thế địa vị của nàng bên cạnh Bảo Hoa, lại xúi giục Nguyên Sát, liên hợp Nguyên Ma ám toán Bảo Hoa.

Sau khi mọi chuyện kết thúc, Niết Bàn không ngoài dự liệu lựa chọn ủng hộ phe Lục Cực và Nguyên Ma, thế là lộ tuyến Bảo Hoa hoàn toàn bị phủ định.

Kỳ thật, từ phản ứng của rất nhiều Thánh Tổ Ma giới năm đó, người ủng hộ Bảo Hoa không có mấy, nàng là số ít phái.

Có thể thấy phần lớn mọi người đều ích kỷ cả, không muốn chôn cùng Ma giới.

Bất quá, những người này tuy phủ định Bảo Hoa, nhưng cũng không từ bỏ tất cả của nàng, ngược lại năm đó nàng đưa ra rất nhiều đề nghị, làm rất nhiều chuẩn bị, cũng được bọn họ kế thừa.

Ví dụ như, bức bách các giới khác, đặc biệt là Linh giới, cùng nhau đối phó Minh Trùng Mậu.

Giờ phút này, thần sắc mỗi một Thánh Tổ đều rất phức tạp, hiển nhiên là nhớ tới những chuyện năm đó để bọn họ tranh luận không ngớt.

Nếu như thái độ Bảo Hoa không có cường ngạnh như vậy, năm đó bọn họ thật sự sẽ không ủng hộ Lục Cực, bọn họ càng hy vọng Bảo Hoa dẫn dắt bọn họ đánh vào Linh Giới.

Nhưng đáng tiếc, Bảo Hoa thật sự là quá ngoan cố, bọn hắn không thể không từ bỏ.

“Các người muốn chuyển dời đến Linh giới, nhưng rất đáng tiếc, Linh giới bên kia đã xảy ra biến cố, năm đó phương án dự bị kia không thể thực hiện được!” Bảo Hoa nhìn Diệp Trường Sinh một chút, lắc đầu nói với những Thánh Tổ kia.

Kế hoạch ma giới là chiếm lĩnh góc tây bắc Phong Nguyên đại lục, cũng chính là nơi mấy tộc nhân tộc tụ cư, sau đó ma hóa hoàn cảnh nơi đó, di chuyển tộc nhân qua đó.

Đợi đến khi tất cả chủ lực đều chuyển qua đó, liền triệt để buông tha Ma giới, toàn bộ tinh lực tập trung vào Phong Nguyên đại lục, gắng cầu có thể chiếm cứ mảnh đại lục này.

Nhưng bây giờ tình huống lại xảy ra biến hóa, trong Nhân tộc xuất hiện một tên Diệp Trường Sinh, với thực lực của hắn đã đủ để đánh bại ý đồ của Ma giới.

Người của Ma giới còn muốn tấn công chiếm cứ Linh giới như trong quá khứ thì không cách nào làm được.

“Bảo Hoa, lần này người cùng Nhân tộc Đại Thừa cùng nhau trở về Thánh giới, là muốn nhờ lực lượng Linh giới giúp người đoạt lại vị trí Thủy Tổ sao?”

“Nói rõ cho người biết, chuyện này không có khả năng thành công, nếu người làm như vậy, sẽ hoàn toàn mất đi nhân tâm ở Thánh giới!” Một vị Thánh Tổ quát to.

Bảo Hoa không để ý tới người này, ngược lại thở dài, nhẹ nhàng lắc đầu: “Nói nhiều như vậy, rốt cuộc vẫn phải đánh một trận!”

“Ta vốn không muốn tổn thương nguyên khí quá nhiều tại Thánh giới, dù sao tiếp theo đối phó Minh Trùng Mẫu, chiến lực mỗi vị Thánh Tổ đều trân quý dị thường!”

“Nhưng nếu thái độ các người kiên quyết như thế, lúc đối phó Minh Trùng mẫu, các người cũng sẽ không xuất thủ, nếu như vậy, tất cả các người đi chết hết đi!”

Bảo Hoa nói xong lời cuối cùng, tia do dự cuối cùng trong mắt cũng biến mất vô ảnh vô tung, toàn bộ sắc mặt lạnh như sương, sát ý mãnh liệt chưa từng có.

“Cuồng vọng!”

“Chúng ta có nhiều người như vậy, hôm nay người bị giết là người!”

“Bảo Hoa, chẳng lẽ người bị văng đầu sao?”

.....

Nghe được khẩu khí lớn như vậy của Bảo Hoa, những Thánh Tổ Ma giới kia ai nấy đều giận không thể át, quả thật người rất mạnh, nhưng người cũng quá xem thường bọn ta rồi?

Mười mấy vị Đại Thừa liên thủ, dù là Chân Long Thiên Phượng đến cũng muốn xám xịt rồi đi.

Bảo hoa của người dựa vào cái gì mà cuồng vọng như vậy?

Chỉ bằng thực lực của chính người, hay là nói bên người người có hai tên giúp đỡ, một tên Minh La Đại Thừa trung kỳ, một Nhân tộc Đại Thừa mới?

Đối mặt với tiếng quát mắng hùng hổ mà đến, bảo hoa ngoảnh mặt làm ngơ, quay người nhìn về phía Diệp Trường Sinh, khẽ thở dài, nói: “Diệp huynh, còn phải nhờ người xuất thủ!”

Diệp Trường Sinh gảy thanh kiếm trong tay, mỉm cười nói: “Hành trình tới Ma giới lần này vốn là để giết người, có phiền toái gì đáng nói?”

“Ra tay!”

Lúc này, một ít Thánh Tổ Ma tộc đối diện sợ đêm dài lắm mộng, nhao nhao hét lớn một tiếng, từng kiện từng kiện pháp bảo nương theo chấn động khủng bố nhao nhao đánh úp lại.

Không thể không nói, uy thế do hơn mười vị Đại Thừa liên hợp ra tay thật là khủng bố dị thường, rất khó có người có thể chống đỡ được.

Đối mặt lực lượng khủng bố ồ ồ kéo tới này, mi tâm Diệp Trường Sinh nổi lên một trận chấn động, sau khi từng gợn sóng vô hình tản ra, thiên địa lập tức biến ảo.

Những Thánh Tổ kia sau khi ngẩn ra, liền phát hiện cảnh tượng trước mắt hoàn toàn thay đổi, công kích của bọn họ phảng phất rơi vào hư không, biến mất vô tung vô ảnh.

Đồng thời, bọn họ vốn đứng chung một chỗ thế nhưng giờ lại tự dung bị phân cách và xuất hiện ở những vị trí khác nhau.

“Đây là... Pháp tắc? Pháp tắc quý dị như thế nào?” Trong lòng các Thánh Tổ Ma giới dâng lên hoảng sợ.

Lại có thể sinh ra hiệu quả đồng thời với mười mấy người bọn họ, lực lượng pháp tắc này cũng quá kinh khủng chứ?

“Nguyên Sát, người đang nhìn cái gì vậy?” Người mặc chiến giáp màu lam, nguyên sát dung mạo cực đẹp đang lúc kinh hãi nhìn chung quanh, một thanh âm lạnh lùng vang lên sau lưng nàng.

Chiến giáp đen kịt, da thịt trắng như tuyết, hoa văn màu tím sậm, nhìn thấy người này, Nguyên Sát trên thân lập tức hiện ra một loại khô nóng chi ý.

Hư không khó lấp, cực độ khát vọng dung nạp thứ gì, từng luồng từng luồng dục vọng đánh thẳng vào tâm linh của nàng.

Minh La đến rồi!

651

Nhìn thấy Minh La nháy mắt, trong lòng Nguyên Sát buông lỏng, nàng không muốn giao chiến với Bảo Hoa, Minh La với nàng là một đối thủ không tệ.

Bất quá, Mị Thuật của nàng lại có thể ảnh hưởng đến mình, xem ra trong mấy năm nay, tiến bộ của nàng tương đối khủng bố.

Trong lòng Nguyên Sát có chút kinh ngạc, nhưng vẫn hít sâu một hơi, lạnh lùng nói: “Minh La, ngươi dám cùng ta giao thủ?”

“Nguyên Sát Tiện tỳ, hôm nay chính là thời điểm giết ngươi!” Minh La không chút khách khí quát lạnh.

Nếu nói năm đó khi còn ở Ma giới, thực lực của nàng đại khái ngang Nguyên Sát, thậm chí còn yếu hơn một bậc, cũng không nắm chắc đánh bại đối phương.

Hiện tại đã trải qua trọng sinh ở Linh Giới, hấp nặn lên vô thượng ma khu, cường độ thân thể của nàng tăng nhiều, thực lực cũng theo đó đột nhiên tăng mạnh, hiện tại đã hoàn toàn nắm chắc áp chế Nguyên Sát.

Vì vậy, nàng là người đầu tiên tìm tới Nguyên Sát.

Bị người ta mở miệng kêu như vậy, mặc dù trong lòng Nguyên Sát có thẹn, nhưng trong lòng cũng lửa giận rùng rục, hừ lạnh một tiếng:

“Chính ngươi muốn chết thì đừng trách ta ra tay vô tình!”

Nói xong, nhào người lên, hai cô gái lập tức lao vào nhau.

Mà bên kia, lấy hai vị Đại Thừa trung kỳ cầm đầu, đồng thời có mười một vị Thánh Tổ nhanh chóng vọt tới Bảo Hoa, hiển nhiên bọn họ vô cùng coi trọng Bảo Hoa.

Mà Diệp Trường Sinh bên này, chính là ba vị Thánh Tổ Ma tộc bình thường mang theo vẻ mặt cười gằn vọt tới, thoát nhìn chính là chủ ý để tốc chiến tốc thắng.

Ba người liên thủ nhanh chóng giết chết nó, sau đó lại liên thủ tiêu diệt Minh La, cuối cùng hợp lực đánh bại Bảo Hoa.

Kế hoạch rất hoàn mỹ!

Thấy một màn này, Diệp Trường Sinh cùng Bảo Hoa trên mặt đều lộ ra nụ cười trào phúng.

Khóe miệng Bảo Hoa nhếch lên, đối mặt với mười một vị Thánh Tổ, nàng ta cũng không có chút sợ hãi nào, một bàn tay ngọc ngà nhẹ nhàng nâng lên trước người, há miệng thổi một hơi, phun ra một đoàn quang cầu màu hồng phấn.

Quang cầu nhìn rất bình thường, nhưng cẩn thận nhìn xuống, chính là do vô số phù văn phấn hồng to bằng hạt gạo tạo thành, sau khi giọt nước nhỏ nhẹ nhàng rơi vào lòng bàn tay trắng nõn như mỡ dê của Bảo Hoa.

Lúc này một ngón tay khác của nàng hướng lên trên quang cầu nhẹ nhàng điểm một cái.

“Phốc xuy” một tiếng, quang cầu liền bạo liệt ra, vô số phù văn giống như cánh hoa màu phấn phấn xoay tròn bay múa xung quanh, chớp động không ngừng, vô cùng diễm lệ.

Mà đúng lúc này, trung tâm quang cầu bạo liệt lại có một đám xanh biếc hiện lên!

Tiếp đó trong lòng bàn tay xuất hiện một cây cỏ màu xanh biếc nhỏ, nhanh chóng lớn lên, chỉ trong chớp mắt đã biến thành một cây nhỏ cao nửa thước màu xanh biếc với tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được điên cuồng biến lớn.

Trong khoảnh khắc, một cây đại thụ xanh biếc hình thành ngay trên một cánh tay bảo hoa, thân hình uyển chuyển của nó đều được phủ kín xuống dưới.

Cành cây này có màu xanh biếc óng ánh, rễ cây đã cùng bảo hoa bàn tay thành một thể, dường như đang cuộn cuộn không ngừng hấp thụ pháp lực trong cơ thể.

“Huyền Thiên Thánh Thụ, nàng đã dung hợp hoàn toàn với bảo vật này, chẳng lẽ là...”

Xa xa, một bên đại chiến cùng Minh La, một bên còn đang chú ý Nguyên Sát bên Bảo Hoa, vừa thấy đại thụ xanh biếc này, lại ghen ngào hô lên, sắc mặt có chút tái nhợt.

Nàng giống như nhớ ra cái gì đó, năm đó làm tỷ muội thân mật nhất Bảo hoa, nàng là người biết rõ rất nhiều bí mật của Bảo hoa.

Đặc biệt là biết Bảo hoa đang đau khổ nghiên cứu một loại bí thuật.

“Nguyên Sát, hiện tại ngươi hồi hận cũng không kịp rồi!”
Minh La kêu khế một tiếng, thế công càng thêm mãnh liệt, ép tới Nguyên Sát có chút thở không nổi.

“Huyền Thiên Hoa Giới!”

Bảo Hoa quát khế một tiếng, đại thụ xanh biếc trong tay bỗng nhiên mơ hồ, trên đầu cành các nơi lại thoáng cái hiện ra điểm điểm phản quang, sau một khắc, nhao nhao huyễn hóa thành từng đoàn từng đoàn bông hoa phấn hồng, trong nháy mắt kết đầy cả nhánh cây lớn.

Lúc này từ trong miệng Bảo Hoa Đàn truyền ra thanh âm chú ngữ dễ nghe, bao hoa cũng bắt đầu từ từ nở rộ ra, từng cỗ hương khí nồng đậm tràn ngập toàn bộ không gian.

Càng không thể tưởng tượng nổi chính là, khi đóa đại thụ bắt đầu nở rộ trên đóa hoa hồng phấn, màu sắc bên ngoài thân cũng thoáng cái từ xanh biếc biến thành phấn hồng.

Chuyển biến cực nhanh, tựa như chỉ một ý niệm vậy.

Lúc này trong hư không đầy trời thanh âm phạn âm mơ hồ vang lên, nơi ánh mắt nhìn tới, khắp nơi đều là hoa ảnh phấn hồng, không gian trong phạm vi ngàn trượng đều biến thành hải dương phấn hồng, phẳng phất đã tự thành một mảnh thiên địa.

“Đây là nguy Linh Vực sao? Quả nhiên uy lực cực lớn, thực sự khiến người ta chờ mong Linh Vực sẽ có loại biểu hiện gì!”
Diệp Trường Sinh thấy một màn như vậy sợ hãi than.

“Tu sĩ Nhân tộc, ngươi còn tâm tư đi quan tâm người khác chiến đấu sao?” Một tiếng quát lạnh lùng truyền đến, một vị lão giả tóc búi một búi tóc kỳ quái xuất hiện ở trước mặt Diệp Trường Sinh.

Người này liếc nhìn Bảo Hoa bên kia, âm thầm cảm thấy hãi hùng khiếp vía, hẳn cũng không biết Bảo Hoa thi triển là thủ

đoạn gì, nhưng hẳn lại có thể cảm nhận được uy lực kinh khủng trong đó.

Trong mơ hồ, có chút may mắn chính mình bị phân phối đến bên này, đối phó một tân tấn đại thừa, áp lực so với đối phó bảo hoa nhỏ hơn nhiều.

Có thể nói, căn bản không cách nào so sánh.

Ba người mình đối phó với người này, chắc là dễ như trở bàn tay.

Vị Thánh Tổ Ma tộc này mang theo ý nghĩ như vậy, nhe răng cười nhìn về phía Diệp Trường Sinh.

Kết quả, nhìn thấy một đôi mắt trong suốt, cao cao tại thượng, ngạo nghễ nhìn xuống, hoàn toàn không để hấn vào mắt.

Ba vị Đại Thừa Ma tộc thấy được ánh mắt giống nhau, trong lòng ba người giận dữ, nhao nhao hét lên một tiếng, thôi động pháp bảo đánh tới Diệp Trường Sinh.

“Gà đất chó sành!”

Diệp Trường Sinh hừ lạnh một tiếng, Huyền Thiên Trảm Linh Kiếm dựng đứng trước người, tay trái cong ngón búng ra, nhất thời một đạo phong bạo xanh biếc từ trên đó quét ra.

Một luồng chấn động hủy diệt lan tràn ra bao phủ cả vùng thế giới này, khiến cho mỗi tu sĩ ở trong đó đều cảm nhận được một loại cảm giác quý giá.

“A!

!”

Tiếng kêu thảm thiết vang lên, phong bạo màu xanh lá cuốn lấy ba tu sĩ Đại Thừa. Sau khi phong bạo tiêu tán, thân ảnh ba người đều biến mất không thấy gì nữa.

Dưới một kích này, ba vị Thánh Tổ Ma tộc này toàn bộ vẫn lạc.

Một màn này, bị tất cả mọi người nhìn thấy rõ ràng, chư vị Thánh Tổ Ma tộc lúc này mới rõ ràng chính mình đã trêu chọc người nào.

Sắc mặt gần như trong nháy mắt trở nên trắng bệch, khí thế dâng cao trong nháy mắt rơi xuống đáy cốc, cơ hồ mỗi người đều đồng thời làm ra động tác giống nhau.

Hắn xoay người, bỏ chạy!

“Bây giờ muốn chạy, không thấy đã trễ rồi sao!”

Bảo Hoa hai mắt nhúu lại, trong miệng nói một câu không cảm tình, tiếp theo một bàn tay ngọc ngà hướng hoa cây trước người tìm tòi, nhẹ nhàng hái xuống một đóa hoa lớn màu phấn hồng, cũng không chút hoang mang hướng hư không phía trước ném tới.

Cự liên nhoáng lên một cái, không ngờ lại biến mất giữa hư không.

Sau một khắc, “Ầm ầm” một tiếng vang thật lớn, hư không trước người Đại Thừa đang muốn bay ra khỏi biển hoa bỗng run lên, lại thoáng một cái giống như núi lửa bộc phát ra mảng lớn quang hà phấn hồng.

Trong ánh sáng màu hồng này, quang mang pháp bảo toàn thân mấy người run rẩy, bước chân lão đạo, tựa hồ ngay cả đứng cũng không vững.

Một tiếng gầm kinh sợ vang lên, mấy người này vội vàng toàn lực xua tan các loại pháp bảo tràn ra hồng sắc quang mang, đồng thời trên mặt tràn đầy vẻ cực kỳ kinh sợ, ánh mắt nhìn về phía Bảo Hoa mơ hồ toát ra một tia sợ hãi.

Đây chính là Huyền Thiên Linh Vực, dưới sự bao phủ của nó, căn bản không có cách nào mượn nhờ thiên địa nguyên khí ngoại giới, chỉ có thể dùng pháp lực bản thân ngạnh kháng công kích của chủ Linh Vực.

Đây là rất muốn chết, phải biết rằng tất cả tu sĩ sau khi hóa thân, một thân thần thông bảy tám phần phải nhờ thiên địa nguyên khí mới có thể thi triển ra.

Không có cách nào mượn nhờ thiên địa nguyên khí, thực lực của bọn họ sẽ giảm mạnh, tự nhiên không cách nào đối kháng được một kích của Bảo Hoa.

Thế giới phấn hồng, bao phủ mười một vị Thánh Tổ vào bên trong, vô số hư ảnh cự hoa tầng tầng lớp lớp xuất hiện, ngăn

trở bất kỳ vị Thánh Tổ nào muốn thoát ra ngoài.

Bọn họ không ngừng thúc dục pháp bảo trong tay, đánh nát từng tầng từng tầng cự hoa, nhưng lập tức lại có vô số đóa hoa sống lại.

Có muốn cũng vô pháp thoát thân đi ra ngoài.

Bảo hoa mượn dùng dụng hợp Huyền Thiên Hoa Thụ hình thành Ngự Linh Vực, lấy sức một người trấn áp mười một vị Thánh Tổ, lại vẫn giữ nguyên bộ dáng vẫn còn dư lực.

Nàng đứng giữa thế giới màu hồng, dưới tán cây hoa, nhìn dáng vẻ nỗ lực thoát ra những người này, khẽ thở dài.

Sau một khắc, hơn trăm đóa cự hoa màu phấn hồng vốn đang chiếm cứ đầu cành cây đột nhiên lóe lên, từ trên cây nhẹ nhàng rơi xuống.

“Đi “

Bảo hoa khẽ phát tay áo cuốn về phía những đóa hoa hồng phấn này, đồng thời trong miệng quát lên một tiếng.

Sau một khắc, “Phốc phốc” truyền đến, đóa hoa phấn hồng bay lên không trung, lại nhao nhao biến ảo thành từng đoàn ma diễm, trong nháy mắt dung hợp làm một thể, biến thành một mảnh biển lửa phấn hồng.

Biển lửa lúc đầu chỉ lớn gần một mẫu, nhưng hư không phụ cận vừa hiện ra hoa ảnh tiếp xúc, lại cũng biến thành ma diễm phấn hồng, điên cuồng lan tràn ra bốn phương tám hướng.

Chỉ trong vòng mấy hơi thở, toàn bộ bầu trời phía trên Hoa giới đều biến thành Ma Diễm Chi Hải, sau đó tại phía dưới miệng Bảo Hoa nói lảm bảm một chút, toàn bộ biển lửa gào thét một tiếng, khí thế hung hăng đè ép xuống.

Chúng Thánh Tổ Ma giới thấy tình hình này, sắc mặt đại biến, kinh hãi đến cực điểm vội vàng tụ lại cùng một chỗ, đồng thời thả ra pháp bảo cùng nhau chống đỡ biển lửa này.

Trong lúc nhất thời, mười một người dắt tay cũng là ngăn trở biển lửa buông xuống, các loại quang mang kết thành màn sáng, bao bọn họ vào trong đó.

Bên ngoài là biển lửa màu hồng mãnh liệt, không ngừng thiêu đốt màn sáng kia, nhưng màn sáng kiên cố dị thường.

Bảo Hoa thấy cảnh này sắc mặt hơi đổi, ngọc dung trắng bệch, lấy pháp lực của nàng hiện tại, vẫn không thể một hơi luyện hóa hơn mười vị Thánh Tổ.

Tôi đa là nàng có thể duy trì ngự Linh Vực này trong chốc lát, đến lúc đó không thể không tán đi Linh Vực, để cho những Thánh Tổ này thoát khỏi ra ngoài.

Thấy tình hình này, nàng đưa ánh mắt cầu cứu về phía Diệp Trường Sinh.

Diệp Trường Sinh gật đầu nhẹ, thân hình lóe lên, sau một khắc liền xuất hiện trong biển lửa màu hồng nhạt kia, xuất hiện ở trước màn sáng kia.

Hỏa diễm màu hồng nhao nhao lượn quanh đường, lúc chạm đến thân thể của hắn liền tứ tán ra, không tiếp tục công kích hắn.

Thấy hắn đột nhiên xuất hiện, mười vị Thánh Tổ bên trong khoanh chân ngồi xuống, sắc mặt đại biến, trong mắt lóe lên vẻ hoảng sợ.

Vừa rồi Diệp Trường Sinh dùng một kiếm giết chết ba vị Thánh Tổ, bọn họ đều nhìn thấy trong mắt, cũng đều hiểu rõ một người này chỉ sợ là một đường ranh giới còn lợi hại hơn cả Bảo Hoa.

Bảo Hoa này từ đâu mà tìm được trợ thủ lợi hại như vậy, đây thật sự là Nhân tộc ở Linh giới sao?

Nhưng bây giờ không phải là lúc truy tìm gốc gác, một khi người này xuất thủ, bọn họ còn có thể chống đỡ được sao?

Đang lúc các thánh tổ này kinh hãi vạn phần, Diệp Trường Sinh nhìn quanh sáng kia, trường kiếm xanh sẫm trong tay nhẹ nhàng run lên.

Chỉ một thoáng, mặt ngoài mộc kiếm chớp động từng tầng tinh quang, đồng thời thiên địa linh khí nồng đậm chung quanh run lên, sau đó hóa thành từng sợi quang hà diễm lệ tuôn vào trong đó.

“Phốc xuy” một tiếng, kim ngân phù văn phiêu động hạ xuống, một đạo ngân sắc nguyệt nha khổng lồ từ trên Mộc Kiếm màu xanh sẫm bắn nhanh ra, chớp động một cái, liền trảm lên trên màn sáng đủ mọi màu sắc kia.

đụng phải màn sáng, vầng trăng lưỡi liềm khổng lồ chỉ run lên một cái đã hóa thành từng điểm sáng màu bạc bạo liệt ra.

Đồng thời, một cỗ lực lượng pháp tắc kinh khủng từ đó tuôn ra, hóa thành từng đạo vòi rồng như cự long, quét qua mảnh biển lửa này.

“Rầm rầm!”

Dưới sự gột rửa của gió lốc pháp tắc, mặc dù là màn hào quang phòng hộ do mười một vị Đại Thừa liên thủ hình thành, cũng yếu ớt tựa như đồ sứ, trong tiếng nứt vỡ thanh thúy, vỡ vụn ra.

Vòi rồng mờ mịt màu bạc cuốn vào trong, cuốn theo biển lửa hồng nhạt, trong nháy mắt che mất mười một vị Thánh Tổ.

Diệp Trường Sinh cảm Huyền Thiên Trảm Linh Kiếm, Bảo Hoa cảm Huyền Thiên Hoa Thụ, liên thủ gần như trong nháy mắt liền tiêu diệt mười một vị Ma giới Thánh Tổ.

Sau khi hào quang biến mất, tại chỗ không còn chút khí tức nào tồn tại nữa, những Thánh Tổ kia giống như chưa từng xuất hiện, bị hủy diệt triệt để.

Chứng kiến một màn này, sắc mặt Nguyên Sát trở nên trắng bệch, thất hồn lạc phách dừng tay lại, ánh mắt đờ đẫn nhìn bên này, không nhúc nhích.

Nàng từ bỏ chống cự.

Chống cự cũng vô dụng, nàng không thể đào tẩu trước mặt hai người này, vì vậy nàng chỉ có thể chấp nhận số phận!

Mà lúc này Minh La cũng không vội động thủ với nàng, chỉ là ngăn cản đường lui của nàng, cười lạnh nhìn nàng.

Thân hình Bảo Hoa lóe lên, xuất hiện ở trước mặt nàng. Diệp Trường Sinh thu thập một số thứ còn sót lại trên chiến trường, sau đó cũng bay tới.

Hắn đứng ở một bên sắc mặt bình thản nhìn ba người Bảo Hoa, Minh La, Nguyên Sát đứng đối diện nhau, lẳng lặng chờ đợi ân oán giữa các nàng giải quyết.

Về xử trí như thế nào Nguyên Sát, trong lòng của hắn đã sớm có ý tưởng, bất quá chủ yếu vẫn là muốn xem quyết định của người trong cuộc là bảo hoa này.

Nếu như hận ý trong lòng nàng không cách nào giải khai, khẳng khẳng muốn giết Nguyên Sát mà nói thì Diệp Trường Sinh cũng sẽ không ngăn cản nàng, sức nặng của Bảo Hoa so với Nguyên Sát còn nặng hơn nhiều.

Đương nhiên, nếu nàng vẫn giống như cũ, niệm tình cũ không muốn giết chết Nguyên Sát mà nói, vậy Diệp Trường Sinh sẽ dựa theo phương thức xử lý Nguyên Sát.

Lại nói, giữa hắn và Nguyên Sát cũng có một chút ân oán, hiện tại phải hảo hảo báo đáp một chút vị thánh tổ thời kỳ ở nhân giới tạo ra không ít phiền phức.

Bảo Hoa ánh mắt lạnh lùng nhìn Nguyên Sát, một câu cũng không nói.

Trong lúc nhất thời, nơi đây trở nên có chút trầm mặc. Với Nguyên Sát mà nói, nàng chỉ cảm thấy bầu không khí càng ngày càng áp lực, dần dần làm cho nàng không thở nổi.

Sắc mặt càng tái nhợt, trong lòng Nguyên Sát tràn ngập một loại tuyệt vọng, nàng hít sâu một hơi, rốt cục nhịn không được nói:

“Bảo Hoa tử tử, muốn chém muốn giết tùy ngươi vậy, hôm nay nếu rơi vào tay ngươi, ta cũng không còn gì để nói!”

“Nguyên Sát, ngươi có hối hận không?” Sau khi trầm mặc hồi lâu, Bảo Hoa rốt cuộc vẫn thở dài, hỏi như thế.

“Không có gì để hối hận cả, thắng làm vua thua làm giặc, ta cũng không cảm thấy mình làm sai chuyện gì!” Thanh âm Nguyên Sát bình tĩnh dị thường nói.

Nghe Nguyên Sát nói vậy, Bảo Hoa cũng không cảm thấy có gì ngoài ý muốn. Là tỷ muội Nguyên Sát nhiều năm, nàng biết rõ tính cách nàng như thế nào.

“Người quá tự tin vào Nguyên Sát, người cho rằng mình đang làm chuyện đúng đắn, nhưng theo ta thấy, cách làm của người ngu không thể làm!” Khoé miệng Bảo Hoa lộ ra một tia trào phúng, lạnh lùng nói.

“Lời tương tự tặng cho người, Bảo Hoa tỷ tỷ, dựa theo cách làm của người, tất cả Thánh Tổ ở Thánh giới đều phải bỏ vào, hơn nữa cuối cùng cũng không cách nào bảo toàn Thánh giới!” Nguyên Sát cứng rắn trả lời một câu.

“Người vẫn không phục, được, đã như vậy ta cho người một cơ hội, để cho người tận mắt thấy kết cục, để chứng minh giữa người và ta rốt cuộc là ai đúng ai sai!” Thanh âm Bảo Hoa lạnh lùng nói.

“Bảo Hoa tỷ tỷ?!” Nghe được lời này Minh La nhin không được kinh hô một tiếng, nổi giận đùng đùng nhìn về phía Bảo Hoa.

Quả nhiên là không ngoài dự đoán của nàng, Bảo Hoa muốn phóng Nguyên Sát ngựa lên.

Loại chuyện này, làm sao có thể tiếp nhận chứ?

Nàng Minh La không giống như Bảo Hoa rộng lượng, Bảo Hoa nguyện ý buông tha Nguyên Sát, nhưng nàng không nguyện ý, nàng nhất định phải để Nguyên Sát trả giá đắt.

Nguyên Sát nghe được lời này của Bảo Hoa thân thể mềm mại run lên, có chút không thể tin ngẩng đầu nhìn nàng, Bảo Hoa thật muốn buông tha nàng sao?

Xảy ra chuyện như vậy, nàng vẫn nguyện ý tha cho mình một mạng?

“Ta không đồng ý!”

Đang lúc Nguyên Sát trong lòng có ngũ vị tạp trần, thanh âm tức giận của Minh La vang lên.

“Minh La, ta cũng không phải buông tha cho nàng, ta chỉ muốn...”

Lời của Bảo Hoa còn chưa nói hết, liền bị Minh La cắt ngang: “Bảo Hoa tử tử, suy nghĩ của tử làm sao ta còn không rõ được? Đến bây giờ tử còn nhớ lại chút chuyện xưa kia sao?”

“Thời điểm các nàng xuống tay với người, đã từng cân nhắc qua tình nghĩa tử muội giữa chúng ta chưa, lòng người từ khi nào trở nên mềm yếu như vậy?”

Nghe Minh La nói lời này, Bảo Hoa há hốc miệng, lại không biết nên nói cái gì.

Thấy tử muội hai người bởi vì xử lý chuyện nguyên sát giảng co không ngừng, Diệp Trường Sinh đột nhiên cười khẽ một tiếng, nói: “Bảo Hoa, người muốn cứ như vậy dễ dàng buông tha Nguyên Sát, ta không đồng ý!”

“Năm đó ta cùng Nguyên Sát đạo hữu cũng có chút ân oán, hôm nay nên xử trí nàng như thế nào, không phải một mình người có thể quyết định!”

Diệp Trường Sinh nói xong, nhìn về phía Nguyên Sát, mà ánh mắt của đối phương cũng nhìn lại.

Sắc mặt Nguyên Sát tái nhợt, ánh mắt u ám, có một loại cảm giác tâm như tro tàn.

Nàng biết hôm nay tất nhiên sẽ không có kết cục tốt, cho nên ít nhiều cũng có chút không sao cả, tùy các người xử trí như thế nào, đơn giản chính là chết mà thôi.

“Ý Diệp huynh là?” Bảo Hoa nghe được lời này, khẽ chau mày, nhìn về phía Diệp Trường Sinh hỏi.

Diệp Trường Sinh khác với Minh La, về việc xử trí Nguyên Sát như thế nào, nàng nắm chắc có thể thuyết phục Minh La, nhưng không nắm chắc có thể thuyết phục được Diệp Trường Sinh.

Nếu Diệp Trường Sinh muốn xuống tay với Nguyên Sát, vậy nàng thật đúng là một chút biện pháp cũng không có.

“Các người tranh chấp không ngừng, ta thấy không bằng chiết xuất một chút đi, người muốn Nguyên Sát chứng kiến sai lầm

của mình, Minh La lại không muốn cứ như vậy buông tha Nguyên Sát.”

“Kỳ thật biện pháp xử lý rất đơn giản, đem Nguyên Sát mang bên người, để nàng vì chuyện cũ lúc trước mà chuộc tội!”

“Chỗ ta có một pháp môn cấm chế thần thức, có thể thi triển ở trên người Nguyên Sát, tùy thời giám thị thần thức của nàng, một khi nàng có dị động, ta có thể lập tức diệt nàng!”

“Cứ như vậy, cũng sẽ không sợ mang theo nàng sẽ xuất hiện vấn đề gì, làm cho nàng chịu tội sống, dù sao cũng tốt hơn là chết, người thấy thế nào?” Diệp Trường Sinh đột nhiên nhìn về phía Minh La nói.

Minh La nghe vậy, nhướn mày, nhưng sau một khắc, phảng phất nghĩ tới điều gì, trong mắt dần dần lộ ra thần sắc hưng phấn.

“Tốt! Tốt! Tốt! Tên tiện tỳ Nguyên Sát này, ta đã sớm muốn tra tấn nàng một phen. Nếu Diệp huynh đã muốn hạ cấm chế thần thức với nàng, vậy không bằng để nàng trực tiếp trở thành nô bộc của Diệp huynh đi!” Minh La liếm liếm môi, trên mặt mang theo một tia hưng phấn nói.

?

Bảo Hoa nghe nói thế, mặt mũi tràn đầy vẻ kinh ngạc nhìn về phía Minh La, phảng phất có chút không thể tin được.

“Thế nào, Bảo Hoa tỷ tỷ, chẳng lẽ ngươi còn muốn thả nàng tự do sao?” Minh La nhìn thấy biểu tình này của nàng, lập tức cực kỳ bất mãn hỏi.

Khóe mắt Bảo Hoa co quắp thoáng một phát, để Nguyên Sát trở thành nữ nô của Diệp Trường Sinh, đây cũng không đơn thuần là giày vò Nguyên Sát. Là tỷ muội ngày xưa của Nguyên Sát, nàng nghe được chuyện này, trong lòng ít nhiều có chút suy nghĩ.

Chỉ là, hiện tại rõ ràng Minh La đã hận thù đến cực điểm, chỉ muốn trả thù Nguyên Sát, không thể quản nhiều như vậy.

Lại thêm, Diệp Trường Sinh cũng đã tỏ thái độ, muốn gieo cấm chế thân sĩ cho Nguyên Sát, vậy nàng cũng không tiện nói thêm gì nữa.

“Tùy các ngươi!” Bảo Hoa lắc đầu, thở dài một tiếng, xoay người lại không nhìn Nguyên Sát nữa.

Bên kia, Nguyên Sát nghe được những lời này, nhìn thấy ánh mắt hung phần kia của Minh La trong giây lát như gặp phải lôi điện.

Nàng cắn chặt môi dưới, khóe miệng tràn huyết, thời khắc này lại sinh ra một loại ý nghĩ cắt đứt chính mình.

Làm nô bộc, đối với một vị tồn tại cấp Thánh Tổ như nàng mà nói thì tuyệt đối không thể chấp nhận được.

Tính nhục nhã quá mạnh mẽ!

Hơn nữa, sau này rất có thể sẽ rơi vào tay Minh La, nếu tiếp tục như vậy thì sẽ phát sinh chuyện gì, nàng nghĩ cũng không dám suy nghĩ nữa!

Nguyên Sát trong lòng hung ác, lúc này toàn thân dấy lên ma quang màu đen, một cỗ khí thế kinh khủng bộc phát ra, toàn bộ pháp lực cùng với Nguyên Anh đều bắt đầu bốc cháy.

“Muốn tự bạo? Hừ!”

Nhìn thấy nguyên sát có một bức tranh ngọc đá cùng vỡ, Diệp Trường Sinh hừ lạnh một tiếng, lúc này trong mi tâm từng gợn sóng tản ra.

Chấn động pháp tắc cùng một chỗ, sau một khắc thần sắc Nguyên Sát chợt giật mình, lập tức tuyệt vọng phát hiện pháp lực cùng Nguyên Anh của mình đều bình tĩnh lại.

Cứ như chuyện tình vừa rồi nàng đốt cháy chính mình chưa bao giờ phát sinh vậy.

Ngay sau đó, một cỗ thần thức to lớn hàng lâm đến trên người nàng, nhanh chóng bao phủ Nguyên Anh nàng, tạo thành từng đạo xiềng xích tinh tế không thể thấy được, trói chặt Nguyên Anh của nàng lại.

Thân thể mềm mại của Nguyên Sát run lên, lập tức tắt cả những suy nghĩ liên quan đến việc tự hủy đều biến mất vô ảnh vô tung trong lòng nàng.

Dường như tư tưởng của bản thân nàng đã không còn tồn tại khái niệm tự sát nữa.

Một dấu ấn đối xứng lặng yên không một tiếng động xuất hiện ở nơi bí mật nhất của nàng. Đợi đến khi nàng phát hiện, thân thể mềm mại lập tức run lên, trên gò má tái nhợt hiện ra từng vầng đỏ ửng.

Nàng xấu hổ, vẻ mặt không thể tin được hiện ra từ đáy mắt, trừng to mắt nhìn về phía Diệp Trường Sinh. Một loại sợ hãi dâng lên từ sâu trong nội tâm nàng.

Quả nhiên, chuyện đáng sợ nhất phát sinh, nhân tộc Đại Thừa này căn bản không phải thứ tốt lành gì, hạ thần thức cảm chế cho chính mình cũng là mang theo ý định tà ác nào đó.

Nếu không, làm sao ấn ký lại ở địa phương hạ lưu này chứ?

Lần này kết thúc rồi!

Nguyên Sát cơ hồ có thể đoán được cuộc sống sau này sẽ u ám đến cỡ nào, người này lòng mang ý xấu thì thôi, bên cạnh còn có một Minh La dự định trợ Trụ vi ngược!

“Minh La, tạm thời giao Nguyên Sát cho ngươi!” Diệp Trường Sinh đem Đoạt Thần Ấn gieo vào trong cơ thể Nguyên Sát, nói với Minh La bên cạnh.

Hắn còn không thôi động uy lực của Đoạt Thần Ấn, để nó thay đổi nhận thức của Nguyên Sát, để Nguyên Sát hoàn toàn tùy tùng mình.

Hắn chỉ hơi xua tan ý niệm muốn tự hủy trong lòng Nguyên Sát, phòng ngừa bà ta chết như vậy, mất đi một nô bộc tuyệt đỉnh như vậy.

Thứ nhất, nếu như hiện tại hắn phát huy uy lực của Đoạt Thần Ấn, thì Bảo Hoa và Minh La lập tức có thể nhìn ra manh mối, Diệp Trường Sinh không muốn để cho các nàng phát hiện bí mật của Đoạt Thần Ấn.

Thứ hai, cũng là hắn cảm thấy dùng Đoạt Thần Ấn trực tiếp cải biến tư duy Nguyên Sát cũng không có chút ý tứ nào, không bằng để cho Minh La chậm rãi đi dạy Nguyên Sát, từng chút từng chút cải biến tính cách của nàng.

Quá trình như vậy càng phù hợp với tâm ý của hắn, dù sao có thứ gì đó như Đoạt Thần ấn, hắn tuyệt đối không sợ Nguyên Sát xảy ra vấn đề.

Tương lai, sau khi tính cách Nguyên Sát thay đổi, hắn cũng có thể từ chối đưa cho Minh La, cứ nói nàng bị Minh La chơi chết rồi.

Nghe Diệp Trường Sinh nói vậy, Minh La lập tức vô cùng hưng phấn đáp ứng, cười khanh khách, nói: “Xin Diệp huynh yên tâm, ta nhất định sẽ dạy Nguyên Sát, làm sao để làm một nữ nô hợp cách!”

Nói xong, nàng nhẹ nhàng bước tới trước mặt Nguyên Sát, nhìn Nguyên Sát đã hoa dung thất sắc, sắc mặt thảm bại, nâng cằm trắng nõn như ngọc của nàng lên, chặc chặc nói:

“Muội muội tốt của ta, trong khoảng thời gian tiếp muội cứ ngoan ngoãn đi theo tỷ tỷ đi, tỷ tỷ nhất định sẽ không bạc đãi muội đâu!”

Nghe được Minh La có thể làm cho người tưởng tượng vô tận, Bảo Hoa đã không còn mắt nhìn, ngoảnh đầu đi, mắt không thấy làm gì.

Diệp Trường Sinh âm thầm cười, đem Nguyên Sát giao cho Minh La tuyệt đối là một việc không lỗ, chỉ là không biết Minh La có thể mang đến cho hắn bao nhiêu kinh hỉ.

“Chắc hắn không bao lâu nữa toàn bộ Ma giới đều sẽ biết chuyện ngươi trở về, kế tiếp ngươi có tính toán gì không?”
Diệp Trường Sinh đi tới bên cạnh Bảo Hoa hỏi.

Bảo Hoa nghe vậy nhẹ nhàng thở dài: “Ta không hy vọng giết chết quá nhiều đồng tộc, nhưng nếu những người này khăng khăng muốn đối nghịch với ta, ta cũng chỉ có thể không khách khí!”

“Ha ha, hôm nay giết chết những người này chỉ sợ còn chưa đủ, khuyết thiếu mấy nhân vật có trọng lượng, những Thánh Tổ Ma giới kia của các ngươi có lẽ sẽ tổ chức một lần vây công đối với ngươi nhỉ?”

“Người tiếp theo muốn giết sẽ không thiếu, hơn nữa hóa thân của những Thánh tộc này giết chết trước đó cũng là một phiền toái lớn!” Diệp Trường Sinh cau mày nói.

Tu sĩ Đại Thừa chính là phiền phức như vậy, khó giết, nhất là những Thánh Tổ của Ma giới, mỗi người đều có một vài hóa

thân, những hóa thân này đều ẩn giấu ở những nơi khác nhau để tu hành.

Hơn nữa Ma giới cũng có rất nhiều bí pháp tương ứng, có thể để bản thể bọn họ sau khi vẫn lạc, một hóa thân trong đó trực tiếp chuyển hóa thành bản thể.

Nói cách khác, tuy Diệp Trường Sinh và bảo hoa giết chết hơn mười vị Thánh Tổ, nhưng kỳ thật số người thật sự ngã xuống chỉ sợ không có mấy người.

Hiện tại những hóa thân kia hơn phân nửa đã chuyển hóa thành bản thể, hơn nữa đã trốn đi. Cho dù có đi tìm, một Ma giới to lớn như vậy cũng không dễ tìm được những hóa thân kia.

“Chờ thiếp thân trở lại vị trí Thánh Tổ, tự nhiên sẽ tìm ra từng hóa thân của những người này, giết sạch toàn bộ!” Bảo Hoa bỗng nhiên nói.

“Tốt nhất là thế!” Diệp Trường Sinh gật nhẹ đầu.

Nhưng đối với câu này của Bảo Hoa, hắn cũng không hy vọng nhiều, hắn dự định sau này rút thời gian, dùng pháp tắc của mình an bài tất cả hoá thân Thánh Tổ này.

“Đi thôi, chúng ta đi Lam Bộc Hồ, mấy vị cổ nhân của ta hẳn là ở chỗ đó!” Diệp Trường Sinh nhìn về phía xa xa nói.

Lam Bộc hồ là một địa phương khá đặc thù ở Ma giới, nơi này có một loại tài nguyên vô cùng trân quý gọi là Huyết Nha Mễ ở Ma giới.

Huyết Nha Mễ là một loại Linh dược sinh trưởng hà khắc, toàn bộ Ma giới chỉ có Lam Bộc Hồ mới có thể bồi dưỡng ra được.

Loại linh dược này chỉ có thể dùng một ít tinh huyết của kỳ thú tiếp tục đúc thành mạnh mẽ, ngoại hình giống như hạt gạo, một đầu thô to giống như cánh tay trẻ sơ, một đầu bén nhọn dị thường, toàn thân đỏ như máu.

Điểm quý giá nhất của Huyết Nha Mễ chính là sau khi ăn vào có thể tăng tiến máu huyết, cải thiện thân thể, là một loại thánh dược vô thượng đối với tu sĩ luyện thể.

Nhất là loại Huyết Nha Mễ cực phẩm kia, đối với tồn tại cấp bậc Đại Thừa mà nói, đều có tác dụng nhất định.

Ngoại trừ Huyết Nha Mễ, chỗ Lam Bộc hồ còn thừa lại dị ma kim, đây cũng là một loại vật liệu rất đặc thù trân quý.

Đương nhiên, đối với Diệp Trường Sinh mà nói, nơi quý giá nhất của Lam Bộc hồ vẫn là Âm Dương Đại Ngũ Hành sơn trong khoáng mạch dị ma.

Mục đích chủ yếu dẫn đến Lam Bộc Hồ này chính là đi tìm kiếm Âm Dương Đại Ngũ Hành Sơn, gom góp tài liệu cuối cùng để luyện chế Nguyên Hợp Ngũ Cực Sơn.

Còn một người khác là Tử Linh và Chu Viện, có điều Tử Linh và Chu Viện có phải ở bên hồ Lam Bộc, ngược lại Diệp Trường Sinh thì không cách nào xác định được.

Tử Linh thân là đệ tử quan môn thứ bảy của Lục Cực, thân phận vẫn tương đối đặc thù, hơn nữa Lục Cực đại khái cũng không muốn để cho người khác biết được Tử Linh là người mà mình chuẩn bị hóa thân.

Cho nên, đối với an bài của những đệ tử này, rất là cẩn thận, người bình thường tu hành đều không rõ ràng, ngay cả Nguyên

Sát cũng không hiểu rõ nội tình của Tử Linh.

Không tới Lam Bộc Hồ bên này, hẳn là có thể liên hệ được Tử Linh, thông qua vị Thiếu chủ Quảng Nguyên Trai kia.

Trên đỉnh một gò núi màu xám trắng không cao lắm, bốn bóng người lặng yên không một tiếng động xuất hiện ở chỗ này, xa xa nhìn ra phía trước.

Ở phương hướng ngoài vài dặm, thành lỉnh có một hồ nước lớn không thể nhìn đến vô biên vô hạn.

Mặt hồ cực kỳ xanh biếc, hơn nữa trên mặt hồ mơ hồ có thể thấy được một ít tiểu ngư màu trắng bơi qua bơi lại, bộ dáng dạt dào sinh cơ.

Đây cũng là Lam Bộc Hồ nổi danh Ma giới, hoàn cảnh so sánh với Ma giới khác, quả nhiên khác nhau một trời một vực, hoàn toàn khác biệt.

Nhìn hồ nước to lớn này, bốn người đứng trên đỉnh núi, thần sắc mỗi người đều phát sinh biến hóa trình độ khác nhau, tâm tình khác nhau.

Diệp Trường Sinh mơ hồ trong lòng có chút kích động, đợi sau khi tìm được Tử Linh, người bên cạnh hẳn cũng triệt để gom đủ.

Năm đó chia tay ở Nhân giới, hôm nay sau khi phi thăng thượng giới, rốt cục đã đến ngày đoàn tụ.

Thần sắc của Bảo Hoa, Minh La, Nguyên Sát đều phức tạp nhìn hồ nước xa xa, chủ nhân nơi này, quan hệ cùng các nàng cũng không phải là nông cạn.

Vị Lam Bộc Thánh Tổ của Lam Bộc Hồ, cũng không phải là nhân vật trọng yếu trong đám tỷ muội các nàng, nhưng giữa các nàng cũng có giao tình nhất định.

Năm đó, nàng cũng tham gia phản bội Bảo Hoa hành động.

“Ta đi trong thành này gặp một người, Lam Bộc Thánh Tổ liền giao cho các ngươi!” Diệp Trường Sinh quay đầu nói với đám người Bảo Hoa.

Bảo Hoa gật đầu: “Chờ sau khi bắt được Lam Bộc, chúng ta sẽ đi tìm Diệp huynh!”

Mấy người lại lần nữa trò chuyện vài câu, Bảo Hoa liền lập tức mang theo Minh La cùng Nguyên Sát bay về phía trước, nghênh ngang bay về phía Lam Bộc Hồ.

Từ xa nhìn lại, trên mặt nước xanh lam có rất nhiều hòn đảo nhỏ, phía trên cũng có một ít kiến trúc nhỏ đơn giản, cũng có thể nhìn thấy có ma nhân từ bên trong ra ra vào vào.

Mà ở trên một ít hòn đảo nhỏ có một ít thuyền gỗ màu đen to nhỏ, thỉnh thoảng chở theo một ít ma nhân, hướng sâu trong hồ bay đi.

Sâu trong Lam Trì hồ từng bị Lam Bộc liên thủ vài tên Thánh Tổ khác, bố trí xuống một cấm không cấm chế siêu lớn, tu sĩ bình thường không cách nào bay lên không ở trên mảnh hồ nước này.

Nhưng đám người Bảo Hoa tự nhiên không nằm trong số này, chỉ là các nàng lúc đầu cưỡng ép xông vào, khí tức cường đại lập tức khiến cho người ở chỗ sâu trong hồ Lam Tuyền chú ý.

Trên một hòn đảo to lớn nằm giữa Lam Bộc Hồ, có một tòa thành trì tên là Lam Bộc thành, một địa phương bí ẩn trong thành trì, một phụ nữ trung niên toàn thân lóng lánh hào quang màu xanh lam đột nhiên bừng tỉnh.

“Loại khí tức này... Chẳng lẽ là?” Nàng giật nảy cả mình, trong mắt lóe lên vẻ không thể tin được.

“Người nào?”

Nhìn thấy có người nghênh ngang xông tới, sáu bảy bóng người trong Lam Bộc thành đồng thời phóng lên trời, trên mỗi người đều tản mát ra khí tức cường đại.

Tất cả đều là cấp bậc Hợp Thể Ma Tôn, nhìn thấy có người xông vào Lam Bộc thành, thủ hạ của những Lam Bộc Thánh Tổ này tự nhiên là kinh sợ dị thường, vội vàng xuất động.

Chỉ là, khi bọn hắn vừa nhìn rõ thân ảnh người tới, sắc mặt mấy người này đột nhiên trở nên trắng bệch.

.....

Một cỗ chấn động kinh thiên động địa từ trên bầu trời Lam Bộc Thành lan tràn ra, loại lực lượng cấp Thánh Tổ kia lập tức làm cho trong lòng tất cả tu sĩ trong thành kinh hãi.

Đi bên ngoài Lam Bộc Thành, Diệp Trường Sinh ngẩng đầu nhìn lên phía trên, hẳn có thể nhìn thấy rõ ràng trên bầu trời có hai bóng người đang giao phong.

Xem ra vị Lam thác thánh tổ kia cũng không cam lòng đơn giản như vậy thúc thủ chịu trời, triển khai chiến đấu với bảo hoa.

Tuy nhiên, người này rõ ràng không phải là đối thủ của Bảo Hoa, có lẽ không mất bao lâu nữa sẽ thua dưới tay của Bảo Hoa.

Diệp Trường Sinh nhìn thoáng qua phía sau, lắc đầu đi về phía trước, một lát sau hẳn đi tới một khu rừng xanh um gần bờ phía đông hòn đảo.

Tại bìa rừng, một con đường nhỏ uốn lượn như ẩn như hiện, nối thẳng vào chỗ u tĩnh, mà bên cạnh con đường nhỏ lại có một gốc đại thụ che trời.

Trên đó, thỉnh thoảng có một khối mộc bài màu vàng không bắt mắt, phía trên dùng bút mực màu đen, viết ba chữ cổ thanh tú dị thường!

“Quảng Nguyên Trai!” Diệp Trường Sinh yên lặng đọc lên cái tên này, trong đáy mắt hiện ra vẻ ngưng trọng.

Đây là một thế lực siêu cấp chân chính, còn khồng lồ hơn cả Hách Liên thương minh, không giống với Hách Liên thương minh vốn chỉ giới hạn trong Linh giới. Thế lực Quảng Nguyên Trai kéo dài rất nhiều giới diện.

Mẫu thường nghi ngờ, người có thể bố trí như thế, tất nhiên là tu sĩ thượng giới, lai lịch Quảng Nguyên Trai tất nhiên là có quan hệ với Tiên giới.

Đây là thế lực do đại nhân vật của Ma Vực Tiên giới xây dựng, dùng để vơ vét tình báo và bí pháp trong thiên hạ, chỉ là không biết bây giờ bọn họ còn năng lực liên hệ được với người của Thượng giới hay không.

Diệp Trường Sinh cất bước đi tới, dọc theo đường đi hẳn liên tiếp cảm ứng được mấy đạo khí tức phân bố ở các vị trí trên con đường nhỏ này, tu vi thấp đến cao.

Bất quá, những người này không có một ai đi ra ngăn cản hẳn, tất cả đều làm như không nhìn thấy, mặc cho hẳn theo đường nhỏ tiến sâu vào rừng rậm.

Diệp Trường Sinh đi tới trước một tòa lầu các năm tầng, lầu các này toàn thân dùng một loại nhũ bạch sắc mộc tinh điêu thành, hơn nữa từ màu sắc hơi vàng lên xem, niên đại tựa hồ có chút xa xưa, đã không còn là thiếu niên.

Mà trước lầu các lại có hai bóng người đang lẳng lặng chờ đợi, dường như đã sớm biết tin hẳn muốn tới.

Trong đó người có tu vi cao nhất là một phụ nhân tóc xám trắng, khuôn mặt mềm mại dị thường của ma tộc, tu vi trên người người này đã là Hợp Thể Kỳ đỉnh phong.

Nhưng từ chuyện phụ nhân này cung kính đứng ở một bên xem ra, hiển nhiên nàng cũng không phải là người chủ sự nơi này.

Ánh mắt của Diệp Trường Sinh rơi vào trên người cô gái mặc áo gai mỏng manh đứng ở giữa, tu vi của nàng chỉ ở Hóa Thần Kỳ, dung mạo bình thường, nhưng khí chất tương đối xuất chúng.

Nhìn thấy Diệp Trường Sinh tồn tại như vậy, nàng vẫn là một bộ thần sắc an tĩnh, không kiêu ngạo không siểm nịnh thi lễ với Diệp Trường Sinh:

“Vãn bối Lam Dĩnh, bái kiến Diệp tiên bối!”

“Đạo hữu chính là người chịu trách nhiệm của Quảng Nguyên Trai Ma giới?” Diệp Trường Sinh đánh giá đối phương vài lần, hỏi.

“Có thể nói ra lời này của Ma Giới Quảng Nguyên Trai, xem ra Diệp tiên bối đối với thế lực Quảng Nguyên Trai chúng ta cũng có hiểu biết nhất định. Không tệ, vãn bối đúng là người phụ trách của giới này, tiên bối cần gì đều có thể nói với vãn bối!” Nữ tử áo gai cười một tiếng, nói ra.

“Đã sớm nghe tin tức Quảng Nguyên Trai Linh Thông, không ngờ Linh Thông lại đạt tới trình độ này, ta tới Ma giới cũng chưa được mấy ngày, rõ ràng đã bị người nhận ra!” Hai mắt Diệp Trường Sinh hơi híp lại, ngập ngừng nói.

“Tồn tại cường đại như tiền bối, đã sớm được trọng điểm của Quảng Nguyên Trai chúng ta chú ý, tuy rằng cách xa thế giới, nhưng vẫn bối đã sớm nhận được các loại tin tức có liên quan đến tiền bối!”

“Bao gồm chuyện tiền bối chém giết bảy đầu kiêu, đánh bại Minh Tôn của Hách Liên Thương Minh, được tôn làm Linh giới đệ nhất Đại Thừa, trong Đại Thừa lễ long phượng hạ giới.” Lam Đình không chút giấu diếm nói.

Kỳ thật Quảng Nguyên Trai bọn hắn cũng không hiểu rõ các loại tin tức về Linh giới, dù sao chỗ đó có một gã giống như Hách Liên thương minh, bài xích bọn hắn không ít.

Nhưng dù sao Diệp Trường Sinh cũng là người nổi danh như vậy, Quảng Nguyên Trai nhất định phải chú ý trọng điểm, cho nên điều tra không ít các loại tin tức liên quan tới hắn.

Đồng thời, còn đem những tin tức này truyền đến các giới còn lại, khiến cho tất cả chi nhánh Quảng Nguyên Trai đều gia tăng sự chú ý đối với Diệp Trường Sinh, đây là một người tuyệt đối không thể đắc tội.

Giữa các giới, luôn có một ít người đặc biệt cường đại, tuyệt đối không thể trêu chọc, đối với loại người này, tình báo Quảng Nguyên Trai nắm giữ chắc chắn là nhiều nhất.

Bọn họ vượt qua các phân bộ các giới đều sẽ truyền tin tình báo cho nhau, sau đó đem những tin tức này tập hợp lại, chế thành danh sách cường giả.

Người có thể đi lên danh sách này, không có chỗ nào mà không phải là tồn tại cấp Chân Linh.

Mà nghìn năm gần đây, chỉ có một mình Diệp Trường Sinh leo lên danh sách này, hơn nữa sau khi hắn vừa xuất hiện, đã dùng tốc độ cực kỳ nhanh, nhanh chóng đi tới trước danh sách này.

Khoảnh khắc nhìn thấy Diệp Trường Sinh, trong lòng thiếu nữ áo gai vô cùng chấn động, bởi vì nàng biết rõ mình đang đối mặt với một cường giả số một số hai trong chư giới.

Người này, căn cứ vào phán đoán nội bộ Quảng Nguyên Trai, tương lai rất có thể sẽ thành công độ kiếp phi thăng.

Nhất định phải tận lực giao hảo!

“Nghe nói Quảng Nguyên Trai các người ở phương diện tình báo độc bộ thiên hạ, lần này ta tới tìm người, chủ yếu là để nghe ngóng mấy người!” Ánh mắt Diệp Trường Sinh đánh giá chung quanh vài vòng, sau đó ngáp ngừng nói.

Trên cơ bản Quảng Nguyên Trai không thể tham gia hoạt động thương nghiệp, chủ yếu buôn bán các loại tình báo, chỉ cần có giá cả, cho dù là một số sự tình cực kỳ bí ẩn, bọn họ cũng có thể bán ra.

Nghe được lời này của Diệp Trường Sinh, trên mặt Lam Dĩnh lộ ra vẻ tươi cười, có chút tự ngạo nói: “Thực không dám giấu diếm, từ khi văn bồi chấp chương Quảng Nguyên Trai tới nay, chưa bao giờ để khách nhân tới đây thất vọng!”

“Cho nên, hôm nay tiền bồi muốn nghe ngóng tình báo, chỉ cần không phải là chuyện đặc biệt phạm vào kiêng kị, văn bồi nhất định có thể làm cho tiền bồi hài lòng!”

“Ha ha, nếu thật sự là như thế, vậy Diệp mỗ đối với quý trai tất có hậu báo!”

Diệp Trường Sinh cười ha ha hai tiếng, lập tức nói: “Xin hỏi đạo hữu có hiểu rõ về thất đệ tử của Lục Cự Thủy Tổ không?”

Hắn nhìn chăm chăm vào mặt Lam Dĩnh, gần từng chữ một.

Khi hắn vừa dứt lời, sắc mặt thiếu nữ áo gai lập tức hơi đổi, có chút kinh ngạc nhìn về phía Diệp Trường Sinh.

“Thất đệ tử của Lục Cự Thủy Tổ? Đợi đã, tiền bồi họ Diệp, lại là tu sĩ Nhân tộc Linh giới, chẳng lẽ...”

Thiếu nữ áo gai trong lúc nhất thời phảng phất nghĩ tới cái gì, nhìn về phía Diệp Trường Sinh trong ánh mắt lập tức mang theo một vòng kinh hãi cùng khó tin.

“Sao có khả năng chứ?” Nàng không nhịn được lên tiếng, tựa như đang nhìn thấy một chuyện khiến người người khó mà lý giải được trên đời.

Trung niên mỹ phụ nhìn thấy màn này không khỏi nhướng mày, cảm thấy có chút kinh ngạc, trong trí nhớ của nàng, tiểu thư rất ít khi có loại tư thái này.

Có gì ngạc nhiên đâu, không phải phong cách của nàng đâu, nàng vốn trầm ổn như núi, trí châu nắm chặt trong tay.

“Tiểu thư, người đây là...” Vị tu sĩ Hợp Thể đỉnh phong này không hiểu hỏi.

“Chu di, người còn nhớ người mà Tử Linh tỷ tỷ luôn muốn ta tìm không?” Thiếu nữ áo gai hít sâu một hơi, nói với trung niên mỹ phụ bên cạnh.

Mặc dù nói chuyện với người bên cạnh, nhưng ánh mắt của nàng vẫn nhìn Diệp Trường Sinh, dường như muốn từ trên mặt của hắn nhìn ra cái gì đó.

“Tử Linh tiểu thư? Người nói là người tâm niệm của Tử Linh tiểu thư chính là vị tiên bối trước mắt này?” Vị mỹ phụ Ma tộc này hít một hơi lạnh, lập tức cảm thấy bất khả tư nghị, nhìn về phía Diệp Trường Sinh.

“Cả hai đều họ Diệp, miêu tả tướng mạo cũng rất giống nhau, mà vị tiên bối này vừa đến liền hỏi thăm chuyện của Tử Linh tỷ tỷ, hiện giờ xem ra chính là Diệp tiên bối rồi, lúc trước ta đạt được tình báo có quan hệ với Diệp tiên bối, nhưng như thế nào cũng không dám liên hệ với cả hai!”

“Dù sao, giống như Tử Linh tỷ tỷ, chỉ mất hơn một ngàn năm tu luyện từ Hóa Thần kỳ tới Luyện Hư hậu kỳ đã là tốc độ không thể tưởng tượng nổi rồi!”

“Còn Diệp tiên bối, nếu như đúng là người mà Tử Linh tỷ tỷ muốn tìm, vậy hẳn chính là dùng hơn một ngàn năm thời gian tu đến Đại Thừa kỳ!” Thiếu nữ áo gai cười khổ nói.

Những lời này của nàng nhìn như là đang nói với trung niên mỹ phụ kia, kỳ thật cũng là đang nói với Diệp Trường Sinh, cho thấy giữa nàng và Tử Linh có quan hệ gì, đồng thời thăm dò xem Diệp Trường Sinh có phải là người mà nàng cho là mình hay không.

“Thì ra Lam đạo hữu biết Tử Linh, xem ra lần này Diệp mỗ không tìm nhầm rồi!” Diệp Trường Sinh thản nhiên nói.

Một câu vừa nói ra, chẳng khác gì thừa nhận chính mình đích thực là người mà Tử Linh muốn tìm.

Àm!

Thiếu nữ áo gai cùng mỹ phụ Ma tộc cảm thấy trong lòng vang lên một đạo sấm sét, trong lúc nhất thời xung kích làm cho hai người bọn họ thất thần.

Sau một lúc lâu, thiếu nữ áo gai mới phục hồi lại tinh thần, cười khỏ một tiếng: “Vừa rồi vẫn bối thất thố, mong tiền bối thứ lỗi!”

“Không sao!” Diệp Trường Sinh khoát tay áo, sau đó nói: “Nếu tiên tử đã biết Tử Linh, vậy làm phiền đem tin tức ta tới đây nói cho bọn Tử Linh!”

“Xin tiền bối yên tâm, vẫn bối sẽ đem tin tức truyền qua!”
Thiếu nữ áo gai hít sâu một hơi, lập tức nói ra.

Lúc này, nàng lấy ra một kiện pháp khí, thông qua pháp khí này liên lạc cùng Tử Linh, đem tin tức truyền tới.

Sau đó, thiếu nữ áo gai này mời Diệp Trường Sinh vào lầu các, kể lại rất nhiều chuyện liên quan tới Tử Linh và Chu Viện cho hắn.

Đồng thời, nói quá trình mình quen biết với Tử Linh cho Diệp Trường Sinh biết.

Nguyên lai, lúc nàng gặp phải một trận nguy hiểm, được Tử Linh xuất thủ cứu thoát, từ đó về sau, nàng cùng tử muội với Tử Linh.

Tử Linh kể cho nàng rất nhiều chuyện, trong đó bao gồm cả phu quân mình tâm niệm hướng tới.

Nàng muốn mượn nhờ mạng lưới tình báo của Quảng Nguyên Trai để nghe ngóng tung tích của Diệp Trường Sinh.

Nhưng đáng tiếc, Quảng Nguyên Trai tại Linh giới thế lực một mực không phải là rất mạnh, mà Nhân tộc lại là tiểu tộc Linh giới không đáng chú ý, lại càng khó khiến cho Quảng Nguyên Trai chú ý.

Đương nhiên, tình báo liên quan đến Nhân tộc rất ít, Quảng Nguyên Trai căn bản không thể nhận được tin tức liên quan đến Diệp Trường Sinh.

Mãi đến khi Diệp Trường Sinh ngang trời xuất thế, Quảng Nguyên Trai mới bắt đầu chú ý tới Nhân tộc, đồng thời truyền một ít tin tức tình báo về Diệp Trường Sinh tới từng chi nhánh.

Nhưng thiếu nữ áo gai lúc ấy quan sát tình báo có liên quan đến Diệp Trường Sinh, thế nào cũng không thể liên quan đến tình lang trong lời Tử Linh.

Dù sao, nếu như hai người này là cùng một người thì cũng quá mức khó tin rồi.

Trong mắt thiếu nữ áo gai này, vị Diệp Thiên Tôn kia chỉ ít cũng phải sống hơn vạn năm, chỉ tu hành một hai ngàn năm, nào có ai mạnh mẽ như vậy.

Nếu như nàng sớm biết Diệp Thiên Tôn chính là kẻ mà Tử Linh muốn tìm, Diệp Trường Sinh khẳng định đã sớm nghĩ cách để hai người liên lạc.

Diệp Trường Sinh ngồi trong lầu các Quảng Nguyên Trai này một lát, sau đó đi ra khỏi mảnh rừng rậm u tĩnh này, bước về phía Lam Bộc thành.

Những gợn sóng khủng bố bùng phát trên không trung của Lam Bộc thành trước kia đã sớm lặng yên không một tiếng động, vị Thánh Tổ Lam Bộc kia quá nửa đã bị các nàng nắm giữ.

Quả nhiên, sau khi Diệp Trường Sinh đến bên trong Lam Bộc thành, liền nhận được truyền âm của bảo hoa. Thân hình hắn lóe lên, xuất hiện trong một bí địa khu vực trung tâm trong thành.

Bốn vị nữ tử đứng ở chỗ này.

Bảo hoa thần sắc bình tĩnh, trên mặt Minh La cười lạnh, Nguyên Sát mặt không biểu tình, cùng một vị phụ nhân trung niên sắc mặt trắng bệch.

“Vị này là bằng hữu ở Linh Giới Diệp đạo hữu, bị rất nhiều người ở Linh Giới cho rằng là đệ nhất Đại Thừa, được mọi người gọi là Diệp Thiên Tôn!” Nhìn thấy Diệp Trường Sinh đến, Bảo Hoa lên tiếng giới thiệu một phen.

Bất kể là lần đầu tiên nhìn thấy Lam Bộc của Diệp Trường Sinh hay là sớm có hiểu biết nhất định đối với Diệp Trường Sinh, sau khi nghe được lời này đều khiếp sợ không thôi.

Linh giới đệ nhất Đại Thừa, danh hào này quá nặng, thực lực Linh giới còn trên cả Ma giới, tồn tại Đại Thừa tiếp cận hơn ngàn vị, trở thành đệ nhất Đại Thừa quả thực có chút dọa người.

Lam Bộc không hiểu nhiều về Diệp Trường Sinh, bởi vậy sau khi nghe xong lời này, trong lòng ngoại trừ khiếp sợ ra, cũng không có bao nhiêu cảm xúc.

Nhưng Nguyên Sát thì lại khác, nàng biết rõ Diệp Trường Sinh tu hành đến nay đã trải qua thời gian dài bao lâu, tính toán khoảng cách hần phi thăng cũng chỉ hơn một ngàn năm a?

Trong thời gian ngắn như vậy tu luyện ra cường đại thực lực như thế, cái này cũng quá không phân rõ lý lẽ gì?

Nguyên Sát trong lúc nhất thời thất thần.

“Vị này chính là Thánh Tổ Lam Bộc Hồ, sau này nàng sẽ cùng chúng ta đứng cùng một chiến tuyến!” Bảo Hoa nói với Diệp Trường Sinh.

Diệp Trường Sinh gật đầu: “Kế tiếp nên đối phó Lục Cực, có điều trước đó, còn có một việc muốn thỉnh giáo Lam Bộc Thánh Tổ!”

Diệp Trường Sinh nói xong, nhìn về phía người phụ nữ trung niên mặc áo lam.

.....

Chuyện Diệp Trường Sinh nhờ Lam Bộc Thánh Tổ tất nhiên là có liên quan tới Âm Dương Đại Ngũ Hành sơn, hần chỉ biết thứ này ở bên trong một tòa khoáng mạch dị ma của Lam Bộc thành.

Nhưng vị trí cụ thể ở đâu thì không rõ, đúng lúc mượn vị địa đầu xa này tìm giúp hần.

Lại nói tiếp, Âm Dương Đại Ngũ Hành Sơn này phát ra Âm Dương Đại Ngũ Hành Chân Quang tại Ma giới cũng là vật có thanh danh lớn như vậy.

Ma giới trước kia, ở thời đại trước của Bảo Hoa các nàng, trong tam đại Thủy Tổ có một vị tu luyện Âm Dương Đại Ngũ Hành Chân Quang.

Người này có được ma công thông thiên, mượn nhờ chân quang Âm Dương Đại Ngũ Hành này cứng rắn áp chế hai vị Thủy tổ khác, thiếu chút nữa đã thống nhất Ma giới.

Nếu không phải trong một lần ra ngoài du lịch người này biến mất ở dị giới, Ma giới bây giờ cũng không còn như vậy.

Nghe Diệp Trường Sinh nhắc tới Âm Dương Đại Ngũ Hành Chân Quang, bốn vị Ma giới Đại Thừa đều rất kinh ngạc, nhất là Lam Bộc.

Nàng là chủ nhân bản địa, còn không biết nơi này có âm dương đại ngũ hành chân quang, một tu sĩ Linh giới như Diệp Trường Sinh làm sao biết được?

Tuy nhiên, tuy rằng cảm thấy kinh ngạc, nhưng nàng biết rõ không nên hỏi, điều động tất cả tài nguyên, trợ giúp Diệp Trường Sinh tìm kiếm vật ấy.

Kết quả, qua không bao lâu thì có tin tức.

Ở dưới một mỏ quặng riêng ngoài thành Lam Bộc, phát hiện tung tích chân quang Âm Dương Đại Ngũ Hành, sau khi nhận được tin tức Diệp Trường Sinh lập tức xuất phát.

Rất nhẹ nhàng, hần phát hiện một con Tử Quang Thú dưới mỏ quặng riêng, sau khi giết chết con thú này, ở trong cơ thể nó liền phát hiện một khối đá màu xanh lục to lớn.

Đây chính là căn nguyên của chân quang Âm Dương Đại Ngũ Hành, Diệp Trường Sinh lập tức đem cục đá này phục chế ra đủ nhiều phân lượng.

Sau đó, chỉ cần dành thời gian luyện chế Âm Dương Đại Ngũ Hành Cục Sơn ra, Nguyên Hợp Ngũ Cục Sơn kia trên cơ bản sẽ luyện chế thành công.

Hậu Thiên Tiên Khí này sau khi được luyện chế ra, hần có thể phục chế vô hạn, đến lúc đó tranh thủ để người bên cạnh mình làm một kiện.

Thế thì tương lai bọn họ cũng không sợ thiên kiếp gì.

Có Lương Nghi Thiên Quang đảo, Ngự Lôi Ký, Nguyên Hợp Ngũ Cục Sơn các loại gia trì, lại thêm đủ loại thủ đoạn khác, tương lai chỉ cần các nàng tiến giai Đại Thừa, mỗi người độ bốn năm mươi lần đại thiên kiếp cũng tuyệt đối không thành vấn đề.

Sau khi thu hoạch được Âm Dương Đại Ngũ Hành Cục Sơn, Diệp Trường Sinh lại sưu tập một nhóm đặc sản của Ma giới,

trong đó bao gồm cả dị ma kim và Huyết Nha Mễ nổi danh ở hồ Lam Tuyền này.

Từ trong tay Lam Bộc Thánh Tổ, Diệp Trường Sinh đạt được một lượng lớn Huyết Nha Mễ cực phẩm, loại Huyết Nha Mễ này có tác dụng tăng cường thân thể cực lớn.

Chỉ cần thân thể không đạt tới cấp bậc Chân Linh, là có thể nhờ Huyết Nha Mễ tăng cường.

Đây có thể coi là một loại thánh vật, đối với chủng tộc nhục thân như Nhân tộc trời sinh gây yếu mà nói, sức hấp dẫn của nó khó có thể diễn tả bằng lời.

Sau khi làm xong việc này, đám người Diệp Trường Sinh liền tới Lam Bộc hồ chờ mẹ con Tử Linh.

Thời gian cũng không phải chờ đợi quá lâu, Tử Linh bên kia sau khi nhận được tin tức của Lam Đình, liền mừng rỡ như điên.

Nàng lập tức tìm một cái cối, mang theo mẫu thân Chu Viện cấp tốc chạy tới Lam Bộc Trì bên này.

Không lâu sau, mảnh rừng rậm bên trong Quảng Nguyên Trai bên ngoài Lam thác thành đã nghênh đón một cỗ thú xa.

Thú xa dừng lại, hai bóng dáng yếu điệu bước ra.

Hai bóng người từ trên xe thú kia đi xuống, đều mặc váy dài màu tím. Từ xa nhìn lại, dung mạo hai người cực kỳ tương tự, tựa như một đôi tỷ muội.

Người lớn hơn một chút, dáng người cao gầy, thân thể mềm mại hấp dẫn, khí chất nhàn nhã, trên mặt mang theo nụ cười ôn nhu, là một vị phu nhân xinh đẹp mười phần, phong vận động lòng người.

Mà vị kia thoát nhìn trẻ hơn một chút, dung mạo càng thêm tinh xảo một chút, gương mặt tuyệt sắc kia quả nhiên là trên đời khó tìm, mặc dù phóng tầm mắt ra chư giới cũng tìm không được mấy người có thể sánh bằng.

So với người phụ nữ thành thực phong vận, nữ tử trẻ tuổi càng lộ ra tư thái thiếu nữ một ít, trong đôi mắt xinh đẹp mang theo sắc thái linh động, giống như thiên địa đắp nặn ra tinh linh hoàn mỹ nhất.

Hai người này sau khi xuất hiện tại khu vực này, lập tức đem ánh mắt nhìn về phía toà lầu các sâu trong rừng, trong mắt tràn đầy chờ mong, vẻ kích động.

Sau khi xuống xe, các nàng vội vã đi về phía trước, không hề để ý tới phong độ chút nào nữa.

Trong chớp mắt, hai vị tuyệt sắc nữ tử liền không bị cái gì ngăn trở đi tới trước lầu các, đồng dạng cũng có hai nữ tử đang ở chỗ này chờ các nàng.

Lam Dĩnh và vị Chu di kia.

Thấy hai mẹ con vội vã chạy tới, Lam Dĩnh trên mặt lộ ra một tia cười bốn cọt:

“Tử Linh tỷ tỷ, trước kia ngươi chưa từng thấy tiểu muội sốt ruột như vậy a, xem ra vị hảo tình lang này rất có địa vị trong lòng ngươi a!”

Nữ tử dung mạo làm thiên địa nhật nguyệt phải thất sắc kia tự nhiên chính là Tử Linh, thân là đệ nhất mỹ nữ của Loạn Tinh Hải mà đến Ma giới, phong thái vẫn có thể đẹp để đàn bà.

Chỉ dựa vào dung mạo này, quả thật nữ tử không thể nào sánh bằng nàng. Dung mạo mẫu thân nàng là Chu Viện, cũng có thể nói là tuyệt sắc thiên hạ, nhưng vẫn bị nàng vượt qua ngay bên cạnh Tử Linh.

Tử Linh nghe Lam Dĩnh nói vậy, khuôn mặt trắng trẻo như ngọc ửng đỏ, tiến lên nhẹ nhàng đẩy nàng một cái, oán trách nói: “Nha đầu chết tiệt, dám đùa tởm tởm, nó đâu rồi?”

Tử Linh nói xong, đồng thời cũng nhìn chung quanh, giống như hận không thể lập tức nhìn thấy người đang vương bận trong lòng.

Chu Viện bên cạnh mỉm cười ôn nhu, không nhanh không chậm đi theo bên cạnh Tử Linh. Cả người nàng rất yên tĩnh, không hoạt bát giống như Tử Linh.

Thế nhưng, cẩn thận quan sát đôi mắt của nàng, sẽ phát hiện sâu trong ánh mắt kia, cũng ẩn chứa một tia mong đợi và mong đợi khó nói lên lời.

Ánh mắt tối nghĩa kia khiến người ta khó có thể nhìn ra nàng rốt cuộc có tâm tư gì, chỉ là, trong khi ánh mắt lưu chuyển, một tia mị ý trong lúc lơ đãng chảy ra lại khiến người ta cảm thấy kinh tâm động phách.

Lam Dĩnh là một nữ tử giỏi về việc bắt giữ vẻ mặt người khác. Nàng vừa nhìn qua, đã nhìn ra được sâu trong ánh mắt Chu Viện đang rục rịch.

Trong lòng cả kinh, nàng âm thầm suy nghĩ nói: “Chu phu nhân thế nào cũng rất muốn nhìn thấy bộ dáng tình lang của vị Tử Linh tởm tởm kia, nàng chính là mẫu thân của Tử Linh tởm tởm!”

Lam Dĩnh giật mình, cảm giác mình như vừa phát hiện ra một bí mật thật lớn, trong lòng hoảng sợ.

“Vị phu nhân này cũng không đơn giản a, chỉ là không biết Tử Linh tởm tởm có nhận thấy được hay không, nếu như sớm biết như vậy... Chắc chắc!”

Trong lòng giống như dời sông lấp biển, nhưng sắc mặt Lam Dĩnh lại không thay đổi, chỉ cười cợt với Tử Linh hai câu, sau đó lập tức lại dùng lễ tiết của văn bối và Chu Viện thi lễ.

Sau đó, nói với hai người: “Hiện tại Diệp tiên bối đang ở trong Lam Bộc thành, tiểu muội sẽ thông báo cho hấn đến đây!”

“Không cần!”

Nàng vừa mới nói xong, cách đó không xa bên ngoài rừng rậm truyền đến một đạo thanh âm thuần hậu, ngay sau đó một thân ảnh nam tử mặc áo trắng từ bên ngoài rừng rậm chậm rãi đi tới.

Nhìn thấy thân ảnh này, mí mắt Tử Linh và Chu Viện liền hơi đỏ lên.

Thân thể mềm mại ngạo nhân dưới váy dài của Chu Viện run nhè nhẹ. Trong lúc nhất thời, nàng khó mà kiềm chế được cảm xúc của mình, kích động và vui sướng từ trên mặt nàng lộ ra.

Mà Tử Linh đã không hề cố kỵ trực tiếp nhào vào trong ngực hôm đó nghĩ đêm đó, thanh âm ghen ngào nói: “Phu quân... Phu quân, cuối cùng người cũng tới!”

“Ta tới rồi, rốt cuộc cũng tìm được người. Ngưng Nhi, những năm gần đây người chịu khổ rồi!” Diệp Trường Sinh nhẹ giọng nói, một tay ôm lấy Tử Linh, một tay vuốt mái tóc nàng.

Ngay lúc trấn an Tử Linh, nàng vẫn không quên ngẩng đầu nhìn về phía Chu Viện ở phía xa xa, trên mặt lộ ra một nụ cười ôn nhu.

Chu Viện thấy cảnh này, chớp mũi hơi đau nhức, vội vàng xoay người sang chỗ khác, không dám nhìn tiếp nữa, sợ rằng cảm xúc mình mãnh liệt không cách nào ức chế được.

Một màn này làm cho Lam Dĩnh ở một bên lọt vào trong mắt, nghi ngờ trong lòng càng lớn hơn, nàng chậm rãi giống như đã minh bạch cái gì.

Trong ánh mắt nhìn về phía Diệp Trường Sinh, vẻ cung kính dần dần dịu xuống, thay vào đó là thần sắc “Người lại là loại người này”.

.....

Sau một phen tâm sự với nhau, Tử Linh lúc này mới nhớ tới bên cạnh còn có người khác nhìn, thế là vội vàng kiêu hô một tiếng, rời khỏi ngực Diệp Trường Sinh.

Nàng khẽ vuốt sợi tóc, nhìn về phía Lam Đình cách đó không xa, trên mặt lộ ra nụ cười cảm kích, ôn nhu nói: “Lam muội muội, lần này thật sự đa tạ muội rồi, nếu không có muội tương trợ, tỷ tỷ muốn đoàn tụ với phu quân, chỉ sợ không dễ dàng như vậy!”

Lam Đình nghe vậy che miệng cười, có chút bồn chồn nói: “Tử Linh tỷ tỷ, Khanh Khanh các người người ta đã qua nửa ngày, ta còn tưởng tỷ tỷ đã quên ta rồi chứ!”

“Không biết tỷ tỷ còn có thể cùng tình lang ở đây đã đủ chưa, nếu không đủ thì nơi này tiểu muội có thể chuyên môn cung cấp cho các người một gian phòng, bảo đảm sẽ không để cho ngoại nhân quấy rầy các người, ở bên trong đợi bao nhiêu ngày cũng được!”

Nghe nói thế, Tử Linh thoáng chốc mặt mũi đỏ bừng, khẽ gật một tiếng: “Nha đầu chết tiệt, người đang nói nhăng nói cuội gì đó?”

Lời của Lam Đình quả thật đã nói trúng tâm lý của nàng. Hiện tại nàng chỉ muốn vĩnh viễn bên cạnh Diệp Trường Sinh, mặc kệ trong bao lâu cũng không đủ, chỉ muốn cảm thụ nhiệt độ của hắn.

Bất quá, trước mặt người ngoài, đương nhiên không thể phóng túng như vậy, huống chi còn có mẫu thân ở bên, Tử Linh nhiều hay ít cũng có chút thẹn thùng.

Thế là, nhẹ nhàng kéo ra một chút khoảng cách, không dính vào trên người Diệp Trường Sinh nữa, nàng kéo tay Diệp Trường Sinh đi về phía trước, hai người đi tới trước lầu các.

“Chu di!” Diệp Trường Sinh với vẻ mặt tươi cười ôn hòa hướng Chu Viện lên tiếng chào hỏi.

Nghe được cách xưng hô này, Chu Viện khẽ run trong lòng, ánh mắt u oán nhìn gã một cái, trong âm thanh mang theo vài phần oán trách nói: “Diệp huynh, cuối cùng người cũng đã tới Ma giới. Ngưng nhi nha đầu kia, ta nghĩ người muốn phát điên rồi!”

“Mẹ, nào có khoa trương như vậy!” Tử Linh nghe vậy lập tức thẹn thùng vô cùng nói, chỉ là con người trơn bóng kia vẫn nhìn Diệp Trường Sinh, không nỡ tách ra.

Trong lòng Chu Viện vẫn còn nhớ rõ chính sự. Nàng hít sâu một hơi, thần sắc có chút ngưng trọng hỏi thăm: “Diệp huynh, trong thư Lam nha đầu truyền cho chúng ta lúc trước, có nói người đã là đệ nhất Đại Thừa Linh giới, còn chém giết hung vật bảy đầu Kiêu. Chuyện này có thật không?”

“Đại Thừa đệ nhất Linh giới, chẳng qua là một ít đạo hữu nâng đỡ, lời nói khoa trương mà thôi, bắt quá chém giết Thất Thủ Kiêu đích thật là chuyện ta làm!” Diệp Trường Sinh mỉm cười nói.

“Tê ~”

Chu Viện và Tử Linh lập tức hít vào một ngụm khí lạnh. Xem ra Lam Dĩnh nói đúng rồi, thực lực của Diệp Trường Sinh đã đến một mức độ khó có thể đánh giá.

“Như thế là tốt rồi, như thế là tốt rồi...” Chu Viện thoáng cái phảng phất thở dài một hơi, trên mặt lộ ra thần sắc phức tạp.

Tử Linh nhẹ nhàng hỏi: “Phu quân, người có biết tình cảnh hiện tại của ta và mẫu thân không?”

“Ta biết, vì sao các người phi thăng đến Ma giới, cùng quan hệ giữa Lục Cực với các người, việc này ta biết mà!”

“Lần này ta tới Ma giới chính là để giải quyết mấy vấn đề này, các người yên tâm, có ta ra tay, Lục Cực hoàn toàn không thành vấn đề!”

“Ta sẽ giúp các người thoát khỏi sự khống chế của Lục Cực, mang các người trở lại Linh giới!” Diệp Trường Sinh ôn hòa nói.

Nghe nói như thế, trong lòng Tử Linh và Chu Viện thở dài một hơi, đây là áp lực nặng nề nhất đè lên vai các nàng từ trước đến nay.

Tử Linh là đệ tử thứ sáu, thứ bảy của Lục Cực, trên danh nghĩa là đệ tử, trên thực tế là Lục Cực chuẩn bị cho hóa thân của chính mình.

Hiện tại Lục Cực tổng cộng có sáu đại hóa thân, chỉ cần bất cứ một ai trong sáu đại hóa thân này ngã xuống, nàng đều sẽ chọn người trong số đệ tử của mình bổ sung vào.

Nàng thu đồ đệ là vì hóa thân, căn bản không có suy nghĩ đến loại chuyện đem y bát của mình truyền thừa tiếp tục.

Tư chất Tử Linh tương đương xuất chúng, Tuyền Cơ, Nữ Tổ Âm Thể thích hợp nhất tu luyện công pháp Ma tộc, cũng chính vì vậy nàng mới được Lục Cực lựa chọn.

Sau khi trở thành đệ tử của Lục Cực, nàng và Chu Viện không thiếu tài nguyên, trên đường tu hành cũng khá nhanh chóng. Hiện tại hai người đã là Luyện Hư hậu kỳ, Chu Viện cũng là Luyện Hư sơ kỳ, không còn lo lắng thọ nguyên.

Thế nhưng, chuyện lục cực hóa thân kia vẫn luôn là một lưỡi dao sắc bén lơ lửng trên đỉnh đầu các nàng, không biết lúc nào sẽ rơi xuống.

Thân là thủy tổ của Ma Giới, theo lý mà nói, trên cơ bản Lục Cực không có khả năng vẫn lạc, vậy hóa thân của hắn cũng sẽ không xảy ra vấn đề gì.

Nhưng, sự tình luôn luôn có vạn nhất, nhất là Ma giới hiện tại đối mặt Minh Trùng Mẫu trùng kích, hơn nữa đang chuẩn bị tiến đánh Linh giới.

Hai chuyện này, mặc kệ là món nào cũng có thể khiến Lục Cực hóa thân vẫn lạc. Cho nên trong một hai trăm năm gần đây, Tử Linh và Chu Viện đặc biệt lo lắng.

Bởi vì các nàng biết, tác chiến với Minh Trùng Mẫu, Lục Cực thân là Thủy Tổ, dù thế nào cũng không tránh khỏi, tấn công Linh giới, Lục Cực sẽ trực tiếp phải ra hóa thân của mình hạ giới.

Nếu gặp được một tên Đại Thừa của Linh giới ra tay đánh chết Lục Cực Hóa Thân, vậy Lục Cực sẽ ra tay đối phó với đệ tử của mình.

Các nàng căn bản không có đường trốn, chỉ cần ở trong ma giới này liền không có khả năng thoát ly lục cực khống chế.

Bởi vậy, trải qua nhiều năm như vậy, hai mẹ con luôn lâm vào trong một loại sầu lo.

Còn bây giờ, cuối cùng cũng thấy được ánh rạng đông giải quyết.

Linh giới Diệp Trường Sinh, vị được xưng hiệu đệ nhất Đại Thừa này rất cuộc có thực lực mạnh cỡ nào, các nàng không biết, nhưng các nàng lại biết hấn chém giết thất thủ kiêu giả kim lượng.

Hiện tại Ma giới là vị Niết Bàn Thủy Tổ mạnh nhất trong tam đại Thủy Tổ, sau khi y thi triển thủ đoạn tối cường biến thân của Tam Niết Bàn, cũng chỉ trong thời gian ngắn có thể tranh phong với Chân Linh Thất Thủ Kiêu cường đại như vậy.

Thời gian lâu dần, không được như vậy, nói cách khác cho dù là Niết Bàn Thủy Tổ, cũng không phải đối thủ của bảy đầu Kiêu.

Còn Diệp Trường Sinh lại giết chết bảy con Kiêu!

Vậy hấn đôi phó Lục Cực, còn có thể có vấn đề gì không?

Mọi người ở đây nhất trí cho rằng, chỉ cần Diệp Trường Sinh ra tay, giải quyết xong vấn đề Lục Cực là rất dễ dàng.

Mặc dù hẳn không cách nào giết chết Lục Cực, nhưng cũng có thể cứu mẹ con Tử Linh trong tay Lục Cực ra, Lục Cực tuyệt đối không có khả năng vì một bộ hóa thân đi đắc tội đối thủ như Diệp Trường Sinh.

Bởi vậy, sau khi xác nhận thực lực Diệp Trường Sinh, gánh nặng trong lòng Chu Viện cùng Tử Linh lập tức rơi xuống.

“Phu quân, nếu không phải chính miệng người thừa nhận, Ngưng nhi thật đúng là không thể tin tưởng, người vậy mà trong thời gian ngắn như vậy, tu hành đến loại tình trạng này!” Tử Linh cười duyên, rúc vào bên người Diệp Trường Sinh nói ra.

Có trời mới biết khi nàng và Chu Viện nhận được tin tức của Lam Dĩnh thì đã khiếp sợ đến cỡ nào.

Cho dù là trước nay, hai người các nàng đối với Diệp Trường Sinh kỳ vọng đều phi thường cao, cho dù hẳn cho phi thăng linh giới, cũng có thể đại phóng hào quang.

Nhưng các nàng với tu vi Diệp Trường Sinh, nhiều lắm cũng chỉ phỏng đoán đến Hợp Thể kỳ, cách Đại Thừa nói như thế nào còn phải mấy ngàn năm.

Dù sao, cho dù lấy thiên tư xuất chúng như Tử Linh, lại thêm có tài nguyên sáu cực cung cấp, hiện tại cũng chỉ là Luyện Hư hậu kỳ mà thôi.

Còn cần phải tích lũy hai ba trăm năm nữa mới có thể trùng kích Hợp Thể, tốc độ tu hành này đã nhanh đến không còn kịp rồi.

Tiến độ tu vi này của Diệp Trường Sinh vượt quá dự liệu của các nàng, thật sự khiến người ta khó có thể tin.

Đồng thời, hẳn tu luyện nhanh thì cũng thôi đi, thực lực còn cường đại như vậy, thật sự là không thể tưởng tượng nổi.

“Nếu không phải có vài phần vận khí, ta cũng không thể tin tưởng ta vậy mà có thể tu luyện đến cảnh giới như ngày hôm nay!”

“Đúng rồi, trong Lam thác thành này, ta còn có mấy vị bằng hữu muốn giới thiệu cho người làm quen!” Diệp Trường Sinh sờ sờ khuôn mặt mềm mại của Tử Linh, nhẹ giọng nói.

“Diệp tiên bối còn có chuyện gì thì tiểu muội không dám quấy rầy!” Nhìn thấy một màn này, Lam Đình rất thức thời nói.

Diệp Trường Sinh gật nhẹ đầu: “Về sau nếu có cơ hội nhất định tới bãi phóng đạo hữu!”

Dứt lời, hắn mang theo Tử Linh và Chu Viện rời khỏi nơi này.

.....

Trong Lam Bộc thành, mẹ con Tử Linh kinh ngạc nhìn bốn cô gái xuất hiện trước mặt, cảm thấy có chút không thể tưởng tượng nổi, đồng thời dường như nghĩ tới điều gì, mang theo u oán nhìn về phía Diệp Trường Sinh.

Nếu có thể được Diệp Trường Sinh gọi là bằng hữu, thì người xuất hiện trước mắt đều là nhân vật cấp Thánh Tổ, cũng không khiến các nàng cảm thấy kinh ngạc.

Chỉ là, bốn người này... không ngờ toàn bộ đều là nữ, hơn nữa ba người trong đó đều là nữ tử tuyệt sắc, người sau kinh diễm hơn người trước.

Tốt lắm!

Không hổ là người!

Rõ ràng mới tới Ma giới không bao lâu đã cảm dỗ được nhiều nữ Thánh Tổ tuyệt sắc như vậy, mấy năm gần đây, công lực của người càng lúc càng tinh thâm.

Không biết sau khi trở về Linh giới, phải có bao nhiêu tỷ muội mới chờ ta đi làm quen.

Trong lòng Tử Linh chưa xót vô cùng nghĩ, nàng u oán trừng mắt nhìn Diệp Trường Sinh vài lần, liền quay đầu đánh giá mấy người trước mặt.

Vị phụ nhân trung niên mặc lam bào, dung mạo phổ thông kia, nàng quen biết, chính là chủ nhân của Lam Bộc Thánh Tổ.

Da thịt trắng như tuyết, sắc mặt lạnh như băng, giống như một vị mỹ nhân băng sơn, Thánh Tổ nàng cũng nhận ra Nguyên Sát Thánh Tổ.

Xem như là đồng minh thân mật nhất Lục Cực.

Mà hai vị Thánh Tổ khác cũng dung mạo khuynh quốc khuynh thành, làm cho nàng cảm nhận được cảm giác uy hiếp mãnh liệt, nàng không nhận ra.

“Nguyên Sát thánh tổ và Lam Bộc Thánh Tổ đều là đồng minh sáu cực, làm sao đều xuất hiện ở nơi đây?” Tử Linh trong lòng kinh ngạc vô cùng trầm nghĩ.

“Vị này là Bảo Hoa đạo hữu, vị này chính là Minh La đạo hữu!” Diệp Trường Sinh chỉ vào hai người, hướng Tử Linh giới thiệu nói.

“Bảo Hoa Thủy Tổ?” Tử Linh nghe được cái tên này, lập tức kinh hô một tiếng, cho dù nàng là người sau này phi thăng, tại Ma giới nhiều năm như vậy, đối với cái tên Bảo Hoa này cũng như sấm bên tai.

Dù sao đây cũng là kẻ thù lớn nhất của vị sư tôn nàng.

Không nghĩ tới vị đại nhân vật mất đi vị trí tổ tiên này, lại một lần nữa xuất hiện ở Linh giới, hơn nữa còn ở cùng với Diệp Trường Sinh.

Hơn nữa mấy vị bên cạnh...

Tử Linh trong lúc mơ hồ như là đã hiểu ra điều gì, những người này là muốn đối phó Lục Cực sao?

“Vị này chính là Tử Linh tiên tử sao? Quả nhiên là nhân nhi khuynh quốc khuynh thành, khó trách Diệp huynh nhớ mãi không quên người!” Trong ánh mắt Bảo Hoa mang theo một tia kinh diễm nói.

Lúc hai mẹ con Tử Linh đánh giá các nàng, các nàng cũng đang đánh giá mẹ con Tử Linh.

Chu Viện thì không nói, nhưng dung mạo và các nàng lại không kém nhau bao nhiêu, đều là mỹ nữ cùng cấp bậc.

Nhưng Tử Linh này, không khỏi có chút quá kinh diễm, cho dù là đám người Bảo Hoa kinh nghiệm phong phú, gặp qua vô

số mỹ nữ, nhưng vẫn không thể không thừa nhận, Tử Linh là một trong những người xuất sắc nhất trong số các nàng đã gặp qua.

“Văn bồi bá kiến Bảo Hoa tiền bồi, đại danh của tiền bồi Tử Linh cũng đã sớm nghe qua, không ngờ hôm nay có thể may mắn gặp được!” Tử Linh thi lễ một cái với Bảo Hoa.

“Không cần khách khí, lấy quan hệ của ngươi và Diệp huynh, nếu là không chê, có thể gọi ta một tiếng Bảo Hoa tử tử!” Bảo Hoa nhẹ nhàng cười một tiếng, nói với Tử Linh.

“Bá kiến Bảo Hoa tử... Tử!” Lòng mày Tử Linh lặng yên nhú một cái, trong lòng sinh ra một tia cảm xúc vi diệu, cảm thấy xung hô tử tử này có chút nóng miệng.

Mặc dù tu vi của đôi phương thực sự mạnh hơn nàng quá nhiều, nhưng không thể không thừa nhận, Tử Linh không quá vui vẻ gọi đôi phương là tử tử.

So ra, nàng càng nguyện ý đi gọi một tiếng tiền bồi, bởi vì lời gọi tử tử, phảng phất là ở giữa lẫn nhau, định ra một thứ tự.

Sở dĩ nàng có loại suy nghĩ này, tất nhiên là bởi vì Tử Linh biết rõ, phạm là nữ tử xinh đẹp xuất hiện bên cạnh vị phu quân nàng, cuối cùng dường như cũng chạy không thoát được một cái kết cục.

Nàng đã trải qua quá nhiều điều, cũng không thể trách nàng nghĩ về phương diện này.

“Ở chỗ này chư vị đều là cùng Lục Cực Thủy Hỏa không tương dung, tiếp theo chúng ta nói chuyện đôi phó Lục Cực sự tình!” Diệp Trường Sinh bén nhạy phát giác được giữa chúng nữ không khí vi diệu, vì thế mở miệng nói về hướng khác.

.....

Mấy canh giờ sau, từng người tụ tập lại một chỗ tản đi.

Kỳ thật đôi phó với chuyện Lục Cực, tựa hồ cũng không có gì đề thương lượng, lấy thực lực bọn họ bây giờ, trực tiếp đây ngang là được.

Vừa rồi mọi người thương nghị là sau khi xử lý đám người Lục Cực, nên đôi phó với đại kiếp nạn của Ma giới như thế nào.

Trong chuyện này lại sinh ra một tia chia rẽ.

Bất quá, chút xíu đó chia rẽ cũng ép sau không nói, hiện tại đàm luận chuyện này nói chuyện, còn rất sớm.

Diệp Trường Sinh dẫn theo Tử Linh đi tới căn phòng được Lam Bộc Thánh Tổ sắp xếp.

Từng ánh mắt theo sát hai người bọn họ, thẳng đến khi cửa phòng đóng lại, ánh mắt thu hồi, trong ánh mắt mỗi người đều mang theo một tia ý vị khó nói lên lời.

Trong lòng Chu Viện thở dài thườn thượt, điềm nhiên như không có chuyện gì đi vào phòng của mình, tiếp tục nhẫn nại tiếp tục tích mịch kéo dài hơn một nghìn năm.

Đáy mắt Bảo Hoa nổi lên một tia rung động, nhưng trên mặt lại bình tĩnh dị thường, bỗng nhiên như một đóa hoa sen màu trắng, lặng yên không một tiếng động biến mất.

Cách đó không xa, Minh La thân là vị muội muội thân mật nhất của bảo hoa, nhạy cảm nhận ra được một tia dao động trong đáy mắt nàng.

“Chắc chắc!”

Minh La cười cười, ánh mắt thu hồi bảo hoa, trong lòng âm thầm động tâm.

Bảo Hoa tỷ tỷ, tỷ quả nhiên thái độ đối với nam nhân này không bình thường nha!

Những người có thể khiến Bảo Hoa động tâm như vậy, vị tu sĩ Nhân tộc này đáng để chú ý tìm tòi nghiên cứu tốt một chút a!

Trong lòng Minh La hiện ra đủ loại ý niệm, ánh mắt của nàng rơi vào trên cánh cửa đã đóng lại kia, liếm môi, ánh mắt nóng bỏng vô cùng.

Nguyên Sát đứng một bên thấy cảnh này, tràn đầy chán ghét nói: ” Tròng mắt của ngươi sắp rớt ra rồi!”

“Cứ như vậy vội vã không muốn nương tay sao? Nhiều năm không gặp như vậy, ngươi ngược lại càng ngày càng biểu hiện giống như một!” Nguyên Sát không lưu tình chút nào trào phúng nói.

Nói lại thì đây cũng là một trường hợp lạ lùng, Ma giới tuyệt đối là giới diện nữ nhân chiếm vị trí vô cùng cao, có một số mỹ nữ Thánh Tổ.

Nhưng mà, những Thánh Tổ này cơ hồ đều không ngoại lệ, chưa bao giờ có bất kỳ đạo lữ nào, ánh mắt của bọn họ tựa hồ đều rất cao, chương mắt người khác.

Bất kể là Bảo Hoa, hay là Lục Cực, Nguyên Sát, Minh La, Tà Liên các loại, đều chưa bao giờ có bất kỳ đạo lữ nào.

Cái này đặt ở giới diện khác ngược lại là hiếm thấy, ví dụ như nói Linh giới, sau lưng một vị nữ giới Đại Thừa có thể đồng thời có mười mấy vị nam Thừa Đại Thừa theo đuổi.

Dù sao nam nữ song tu ở các phương diện đều có chỗ tốt rất lớn, dưới tỷ lệ giới tính nghiêm trọng bất bình thường, nữ nhân Đại Thừa hầu như nắm giữ quyền lựa chọn tuyệt đối.

Cũng bởi vậy, các nàng rất dễ dàng lựa chọn người ưu tú nhất, từ đó cùng nhau bước lên song tu đại đạo.

Nhưng ở ma giới, những nữ Thánh Tổ này về cơ bản đều không tìm kiếm đạo lữ, ngay cả Minh La là người có khả năng tìm nam nhân nhất trong đoàn tỷ muội này, trên thực tế cũng chưa bao giờ yêu mến bất kỳ nam nhân nào.

Minh La làm Mị Ma, nhất cử nhất động đều có năng lực mị hoặc chúng sinh, chỉ là bên ngoài nàng tuy rằng yêu mị, nhưng bên trong lại tương đối tinh khiết.

Bằng không cũng không cách nào làm tỷ muội với đám Bảo Hoa.

Mà bây giờ ý tứ của Nguyên Sát là trào phúng trong lòng Minh La cũng giống như biểu hiện bên ngoài.

Loại ánh mắt khao khát của nam nhân nóng bỏng này, trước kia chưa bao giờ xuất hiện trên người nàng, trước kia đều là nam nhân khác khát cầu nàng như vậy.

Nghe được những lời này của Nguyên Sát, Minh La lại không tức giận chút nào, ngược lại cười híp mắt nói: “Người yên tâm, ta sẽ cho người còn đói khát hơn cả ta đây, hắc hắc, người hãy nghĩ mà quỳ trên mặt đất, vẫy đuôi mừng rỡ, ta sẽ phát cuồng lên!”

Lời vừa nói ra, Nguyên Sát trong nháy mắt hoa dung thất sắc, sắc mặt trắng bệch.

“Ta liều mạng với ngươi!” Nguyên Sát như phát điên lao về phía Minh La.

“Chậc!”

Minh La khinh thường nhìn nàng, khoe miệng lộ ra một nụ cười ác liệt, đưa tay vỗ một cái.

Sau một khắc, thân thể mềm mại của Nguyên Sát cứng đờ, lập tức mềm nhũn ngã xuống.

Sau một lát, Nguyên Sát liền nằm nghiêng trên mặt đất, cả người phẳng phất hóa thành một bãi nước, da thịt tuyết trắng toàn thân hiện ra màu phấn hồng.

Tiếng kêu như mèo từ trong đôi môi đỏ mọng của nàng phát ra, cả người nàng ánh mắt mê ly, thân hình thỉnh thoảng còn run rẩy một chút.

“Ngày lành vẫn ở phía sau!” Minh La ngồi xổm bên cạnh Nguyên Sát, nhìn vào chỗ sâu trong ánh mắt nàng một tia hận ý không thể xóa nhòa, không thềm để ý cười nói.

“Hơn nữa, nam nhân mà Bảo Hoa tử tử nhìn trúng, chẳng lẽ ngươi không muốn biết mùi vị của hắn ra sao?” Minh La giống như ác ma nói nhỏ bên tai Nguyên Sát.

Thân thể Nguyên Sát run lên, một cổ khoái ý vắn vẹo từ đáy lòng hiện ra.

Minh La nói lời này trong lòng Nguyên Sát gieo xuống một hạt giống tà ác.

Mặc dù nàng biết những lời này của Minh La là không có ý tốt, nàng muốn trả thù chính mình, muốn cảm dỗ bản thân rơi vào trong vực sâu dục vọng.

Đến cuối cùng, bản thân biến thành một sinh vật dục vọng đơn thuần rời khỏi chủ nhân, sẽ không cách nào tiếp tục sinh tồn.

Đổi lại là người khác, chắc chắn không có bản lĩnh này, thế nhưng Minh La lại có.

Nàng là Mị Ma, trời sinh nàng am hiểu những thứ ở phương diện này, tương lai những thứ nàng muốn tìm hiểu pháp tắc cũng có liên quan.

Nếu nàng có thể tạo dựng ra Linh Vực, như vậy Linh Vực này cũng nhất định là Linh Vực sau khi bị bao phủ vào, liền triệt để trầm luân trong dục vọng.

Trong những năm đó, những nữ tử từng đối địch với nàng đều rất thảm, triệt để đánh mất tâm trí, làm ra một ít chuyện rất khó coi.

Nguyên Sát biết, Minh La muốn biến nàng thành bộ dáng đó, nàng sợ hãi, nhưng nghe xong Minh La nói lời này, nàng lại không nhìn được suy nghĩ, làm như vậy, có lẽ cũng là một loại trả thù đối với Bảo Hoa.

Một khi sinh ra một tia ý niệm như vậy, loại dục niệm này lập tức điên cuồng sinh sôi trong lòng nàng, trong chớp mắt đã bò khắp tâm linh nàng.

Điều này làm cho thể xác và tinh thần của nàng cảm giác càng thêm trống rỗng, nhìn không được từng lớp từng lớp run rẩy.

Nàng ta cảm thấy mình giống như thiếu thứ gì đó, nhu cầu cấp bách có người giúp nàng nhét vào, đây là cảm thụ chưa bao giờ có.

Ngẫu nhiên trong lòng nàng cũng sẽ cả kinh, đột nhiên lĩnh ngộ được đây là do Minh La ảnh hưởng đối với nàng, nhưng

sau một khắc, giấc ngộ như vậy sẽ như một đóa bọt nước bé nhỏ trên biển, thoáng qua.

“Cho nên, không cần bài xích ta dạy bảo người nữa, đây cũng là chuyện người muốn làm từ sâu trong nội tâm!” Minh La nhéo nhéo khuôn mặt mềm mại Nguyên Sát, trong thanh âm tràn ngập mỉa ý vô hạn nói ra.

.....

Diệp Trường Sinh và Tử Linh xa cách lâu ngày mới gặp lại nhau đã sáu, bảy ngày rồi.

Trong thời gian này Bảo Hoa từng đi qua cửa phòng hai ba lần, kết quả mỗi lần tới đây, đều có thể nhìn thấy cấm chế trong phòng một mực mở ra.

Mặt nàng không chút thay đổi, đứng ở cửa phòng một hồi lâu rồi mới rời đi.

Mãi đến cuối cùng, khi Diệp Trường Sinh và Tử Linh mặt mày hớn hở đi ra, nghênh đón bọn họ lại là thần sắc bảo hoa lạnh lẽo.

“Diệp đạo hữu, chúng ta có nên đi tìm Lục Cực hay không, nếu trì hoãn thêm, tin tức sẽ truyền khắp Thánh giới!” Bảo Hoa không chút cảm tình nói với Diệp Trường Sinh.

“Chắc chắn, xưng hô cũng thay đổi rồi!” Diệp Trường Sinh trong lòng âm thầm cười trộm hai tiếng.

Với tư thái băng lãnh như vậy, dưới cái nhìn của hắn, Bảo Hoa lại là một dấu hiệu tốt.

Rất nhiều lúc, đối mặt với một nữ nhân, không sợ nàng vung vẩy sắc mặt cho người, sợ nhất là nàng không quan tâm bên cạnh người có người khác.

Trước đây Bảo Hoa cũng là như thế, nàng biết rõ bên cạnh Diệp Trường Sinh có một đồng nữ nhân, nhưng vẫn rất là ôn hòa tương giao với hắn.

Diệp Trường Sinh có nữ nhân hay không, có bao nhiêu nữ nhân, đối với nàng mà nói, không có gì khác nhau, cũng không đáng để nàng quan tâm.

Nàng căn bản sẽ không sinh ra bất kỳ cảm xúc nào trên loại chuyện này.

Đây là bởi vì trong suy nghĩ của nàng, Diệp Trường Sinh là một đồng đạo, là bằng hữu, là đồng minh, chỉ vậy mà thôi.

Nàng là người ngoài chuyện, có thể lạnh nhạt nhìn Diệp Trường Sinh và mỗi nữ nhân ở chung với nhau, giữa bọn họ có phải là ngọt ngào hay không, nàng cũng không để ý.

Nếu nữ nhân của Diệp Trường Sinh đến thị uy với nàng, tuyên thệ chủ quyền mà nói thì nàng cũng sẽ nở nụ cười.

Giống như trước kia, Hạc Nhan luôn thích nói ra một vài bí mật đặc biệt, hoặc là gần đây có quan hệ thân thiết với nàng với Thiên Khấp.

Nàng cho rằng như vậy có thể kích thích đến Bảo Hoa, nhưng lại không biết trong lòng Bảo Hoa không hề gợn sóng, thậm chí là buồn cười.

Trong mắt nàng, Hạc Nhan thuần khiết như một cái thẳng hê, nàng căn bản nhìn không bằng trời khóc đất, kết quả Hạc Nhan giống như hải tử chưa lớn lên chơi với nàng.

Trước đây khi Bảo Hoa đối mặt Diệp Trường Sinh, cũng luôn ôm loại thái độ không đếm xỉa đến này.

Nhưng gần đây, dường như có một chút thay đổi, có lẽ đây là bởi vì Diệp Trường Sinh quá cường đại, cộng thêm bà và Diệp Trường Sinh ở chung với nhau đã quá lâu rồi?

Trước kia nàng đích xác chưa từng gặp nam nhân kinh diễm như vậy, hơn nữa cũng chưa bao giờ ở chung với nam nhân lâu như vậy.

Dù sao, nàng cũng đã sống mấy trăm năm, đều ở trên Lương Nghi Thiên Quang đảo.

Trong khoảng thời gian này, mỗi ngày đều có thể cảm ứng được khí tức của Diệp Trường Sinh.

Những nữ nhân thường xuyên đến nói chuyện với nàng, cũng đều bị mùi của Diệp Trường Sinh làm vậy bản.

Nàng xuất thân từ Thánh Hoa Bảo Hoàng, trời sinh đã rất nhạy cảm với những khí tức này.

Trong bất tri bất giác, nàng tựa hồ đã quen thuộc loại khí tức này, hơn nữa dần dần sinh ra một ít không giống cảm xúc.

Hiện tại, biểu hiện bên ngoài của nàng là vì Diệp Trường Sinh trì hoãn việc đối phó Lục Cực mà cảm thấy bất mãn, trên thực tế đây là đang che giấu một loại tâm tình khác trong nội tâm nàng.

Diệp Trường Sinh đối với loại biến hóa này thấy rất rõ ràng, hơn nữa cũng biết tiến thêm một bước kích thích bảo hoa.

Nhưng, hiện giờ cũng không phải lúc, hắn cười khà khà nói: “Chuyện này ngươi yên tâm, dù thế nào Lục Cực cũng không cách nào thoát khỏi bàn tay của ta!”

“Bây giờ chúng ta liền đi giải quyết nàng ta đi!”

Rất nhanh sau đó, trong Lam Bộc thành liền có hai bóng người bay ra ngoài, trực tiếp bay về phía động phủ của sáu cực.

Lần này chỉ có hai người Diệp Trường Sinh và Bảo Hoa xuất động, Tử Linh Mẫu Nữ cùng Nguyên Sát, Minh La và Lam Bộc ba người ở lại trong Lam Bộc hồ.

.....

Lục cực động phủ mở ra một trong những linh mạch cao nhất Ma giới, đây là một sơn cốc muôn hình vạn trạng, ma khí nồng đậm ngưng kết thành mây mù, quanh năm che phủ phía trên.

Lượng lớn linh dược của ma giới kỳ quái trồng ở các nơi trong sơn cốc, hầu như có thể nhìn thấy ở khắp nơi, đồng thời cũng có không ít sinh vật thuộc về thực thú ở trong đó.

Đây là một thánh địa tiên gia bản của Ma giới.

Mà ở trên không trung của thánh địa Tiên gia này, mơ hồ truyền đến một cảm giác áp bách cực kỳ cường đại, nhìn kỹ sẽ phát hiện có một màn sáng nhàn nhạt bao phủ sơn cốc này.

Bên trong màn sáng này cho người ta cảm giác cực kỳ nguy hiểm, ma vận quay cuồng, khí thế hùng hực, hiển nhiên nơi này có trận pháp vô cùng lợi hại đang bảo vệ tất cả.

“Lục Cực Chuyển Luân đại trận, nhiều năm trôi qua như vậy, cuối cùng Lục Cực cũng có thể nghiên cứu ra loại trận pháp này, nàng cũng không có hư độ thời gian vô ích!” Bảo Hoa

nhìn lực lượng áp bách mãnh liệt trên sơn cốc, ngậm ngừng nói.

“Xem ra nơi này đã biến thành đầm rồng hang hổ rồi!” Diệp Trường Sinh cẩn thận nhìn chằm chằm trận pháp này một lát, chợt cười khẽ một tiếng nói.

“Bọn họ sớm nhận được tin tức, hơn phân nửa biết ta sẽ trực tiếp hướng về phía Lục Cực mà đến, tự nhiên tất cả đều tụ tập tại đây, miễn cho bị ta kích phá toàn bộ!” Bảo Hoa che miệng cười nhẹ.

Hai người đều có thể cảm ứng được, sơn cốc kia ẩn chứa một cỗ hung sát khí cực mạnh, hiển nhiên bên trong tuyệt không chỉ có Lục Cực cùng tòa trận pháp này đơn giản như vậy.

Đôi mắt đẹp của Bảo Hoa hướng bốn phía nhìn một chút, khẽ thở dài một tiếng, nói: “Chỉ là không biết lần này có mấy người tới đây, có một số người ta không muốn nhìn thấy ở chỗ này, hi vọng bọn họ không tới!”

“Ngươi và ta liên thủ, chỉ cần không phải tới bốn mươi, năm mươi vị Thánh Tổ, đều có thể trực tiếp xông vào một trận!” Tiểu kiếm màu xanh sẫm trên tay Diệp Trường Sinh xuất hiện, thần sắc bình thản nói.

“Đợi ta một kiếm phá vỡ trận pháp này trước, xem xem rốt cuộc bên trong có bao nhiêu người!”

Vừa nói xong, khí tức toàn thân hắn đột nhiên tăng vọt lên, cả người trong chốc lát phảng phất như thần ma đỉnh thiên lập địa, tản mát ra một loại khí tức khiến người cảm thấy áp lực không gì sánh được.

“Ầm!”

Trong hư không nổ bùng một tiếng!

Hai tay Diệp Trường Sinh cầm kiếm, pháp lực toàn thân mãnh liệt tuôn ra, tựa như sông lớn tràn vào trong lưỡi kiếm màu xanh lá cây.

Chỉ một thoáng, trường kiếm màu xanh sẫm kia tựa như hóa thành một vòng mặt trời màu xanh lá rừng rực, mặt ngoài có vô số phù văn chen chúc ra, điên cuồng du động, cuộn cuộn.

Áp lực kinh khủng khó nói nên lời từ trong mũi kiếm tuôn ra, Diệp Trường Sinh giờ kiếm nhắm ngay phương vị trận pháp kia, mãnh liệt chém xuống.

Kiếm quang xanh biếc chớp động, hư không trước mặt hai người đột nhiên sụp đổ, nguyên khí đất bốn phía giống như cái phễu điên cuồng vào một chút, từ đó tản mát ra một khí tức khủng bố hủy thiên diệt địa.

“Phốc” một tiếng, một vòng loan nguyệt xanh biếc từ trong hư không sụp đổ bay ra, sau một cái chớp động, mặt ngoài loan nguyệt tuôn ra vô số phù văn óng ánh, tản mát ra vàng sáng ngũ sắc làm cho người ta say mê.

“Ầm” một tiếng vang thật lớn!

Hư không vốn sụp đổ cùng loan nguyệt xanh biếc đồng thời trực tiếp bạo liệt ra.

Vô số phù văn cùng ánh sáng xanh biếc cuộn cuộn ngưng tụ lại, sau đó một sợi tinh tuyến trong suốt kỳ lạ hiện ra, chớp động một cái liền quỷ dị biến mất.

Tinh ti này nhìn như bình thường, nhưng khi vừa mới xuất hiện, trong nháy mắt lại làm cho cả bầu trời vì đó mà tối sầm lại, bốn phía hư không đồng thời vù vù bay lên, sau một trận vờ hồ, lại bắt đầu từng tầng từng tầng vụn vụn có quy luật.

Toàn bộ không gian uốn lượn phương hướng, tất cả đều hướng về tinh tuyến kia, lại phảng phất vạn vật Triều Thánh.

Sợi tơ óng ánh lóe lên, sau đó chui vào trong mảnh mây đen cuộn cuộn trên sơn cốc phía trước.

Bảo Hoa thấy cảnh này trong đôi mắt đẹp hiện lên một tia kinh ngạc, Diệp Trường Sinh thế mà lại một lần nữa đánh ra pháp tắc chi tuyến, căn cứ tin tức nàng biết được từ chỗ Diệp Trường Sinh, cách lần trước hắn đánh ra pháp tắc chi tuyến, cũng mới qua mấy trăm năm mà thôi.

Hiện tại, lại có thể phát ra công kích đến trình độ như vậy, không khỏi khôi phục cũng quá nhanh rồi, xem ra uy lực của món Huyền Thiên chi bảo này còn trên sự tưởng tượng của nàng.

“Ầm!”

Sau khi sợi tơ trong suốt nhập vào trong đám mây đen đang quay cuồng, lập tức dần dần đến một tiếng nổ lớn, tiếp đó ma vân cuộn cuộn kia liền giống như băng tuyết gặp mặt trời, trong chớp mắt tan rã vô tung vô ảnh.

Sơn cốc kịch liệt lay động lên, vô số núi đá cuộn cuộn rơi xuống, toà trận pháp uy lực to lớn kia lập loè hai lần, sau đó âm vang nổ bể ra.

Hơn mười bóng người chật vật bay ra, sắc mặt ai cũng tái nhợt, kinh hãi vô cùng nhìn lại.

Mười mấy người này, mỗi một người đều có khí tức cường đại đến cực điểm, thả ra bên ngoài đều là tồn tại xưng tôn làm tổ, có thể quân lâm thiên hạ, uy hiếp một phương.

Nhưng bây giờ, một đám cũng không có chút phong độ chật vật đến cực điểm, thậm chí trên người mấy người còn mang theo huyết quang, dùng một vẻ kinh sợ dị thường, thần sắc khó tin nhìn hai người trước mắt này.

“Chiến trận thật lớn!” Bảo Hoa nhìn thấy mười mấy người này, nhin không được lạnh lùng một tiếng.

Tổng cộng mười lăm bóng người, trong đó có mười hai vị Đại Thừa sơ kỳ, ba vị Đại Thừa trung kỳ đỉnh phong, không sai biệt lắm nửa bước đã bước vào Đại Thừa hậu kỳ.

Ba vị Đại Thừa trung kỳ đỉnh phong kia, mỗi một bảo hoa đều biết, đều là tồn tại khắc cốt铭心 trong trí nòng.

Ở giữa nàng có khí tức cường thịnh nhất, cơ hồ muốn bước vào Đại Thừa hậu kỳ, không thể nghi ngờ chính là kẻ thù lớn nhất của nàng - Lục Cực.

Hai người còn lại, một người là một gã vạm vỡ đáng người khôi ngô, còn người kia là một bà lão da hạc phát da quýt.

Thiên Khấp cùng Hạc Nhan!

Kẻ thù của Bảo Hoa cơ bản đều tập trung ở chỗ này!

Ánh mắt Bảo Hoa lạnh lùng nhìn mọi người đối diện, mà mười lăm vị Thánh Tổ Ma giới đối diện kia cũng kinh hãi muốn chết nhìn sang, nhất là nhìn chăm chăm Diệp Trường Sinh một người xa lạ không rời mắt.

Đòn vừa rời của Diệp Trường Sinh thật dọa bọn họ sợ.

Mười lăm vị Thánh Tổ liên thủ chủ trì Lục Cực Chuyển Luân trận, bọn họ tự hỏi cho dù là Chân Ma hạ giới của thượng giới cũng phải bị bọn họ mượn trận pháp giết chết.

Nhưng người trước mắt, thế mà một kiếm liền phá vỡ trận này, cái này không khỏi cũng quá mức khó mà tưởng tượng!

Kẻ thù gặp mặt, vô cùng đỏ mắt.

Thần sắc Bảo Hoa lạnh như băng, sát ý mãnh liệt xưa nay chưa từng có nhìn ba người đối diện, nàng tiến lên một bước nói: “Diệp huynh, ba người kia cứ giao cho ta đi!”

Nàng đây là muốn đích thân chấm dứt ân oán giữa Lục Cực, Thiên Khấp, Hạc Nhan.

Nếu là nàng vạn năm trước, đối mặt với ba vị cường giả Chân Linh cấp bậc tiếp cận liên thủ, bất luận thế nào cũng đánh không lại.

Nhưng bây giờ nàng tu luyện ra Huyền Thiên Linh Vực, vậy trên cơ bản có thể áp chế ba vị.

Diệp Trường Sinh gật đầu, ánh mắt nhìn về phía mười hai vị Đại Thừa kia, tuy rằng đối phương nhân số đông đảo, nhưng đối với hắn mà nói cũng chẳng qua là gà đất chó sành mà thôi.

“Àm!”

Khí tức khủng bố lại lần nữa bộc phát, nơi đây lập tức lâm vào trong đại chiến, quang mang màu hồng bay múa đầy trời, bao ba người Lục Cực vào trong.

Còn Diệp Trường Sinh lại vung kiếm chém về phía mười hai bóng người kia.

Cũng không lâu lắm, ba động chiến đấu sinh ra liền lắng lại rất nhiều, loại lực lượng hủy diệt kinh khủng kia biến mất không thấy gì nữa.

Diệp Trường Sinh thu hồi Huyền Thiên Trảm Linh Kiếm, nhìn thoáng qua biển hoa hồng nhạt, cũng không có đi tới hỗ trợ, trực tiếp ngồi xếp bằng ở trong hư không lặng lẽ chờ đợi.

Chờ đợi này bảy ngày bảy đêm, trong biển hoa hồng nhạt không ngừng có các loại chấn động truyền ra, chiến đấu bên trong cũng không ngừng nghỉ.

Sau bảy ngày bảy đêm, Hoa Hải biến mất không thấy gì nữa, Bảo Hoa thần sắc âm trầm, vẻ mặt mỗi một từ trong đi ra.

Thấy ánh mắt quan tâm của Diệp Trường Sinh, nàng gắng gượng cười một tiếng, nói: “Ân oán đã xong, đa tạ Diệp huynh đã giúp đỡ!”

“Khách khí rồi, tiếp theo có tính toán gì không?” Diệp Trường Sinh đứng dậy hỏi.

“Lục cực, Thiên Khấp, hóa thân của bọn người Hạc Nhan còn ẩn tàng ở các nơi, ta phải tìm ra nơi trăm thảo trừ căn, mặt khác thủy ấn kia, cũng phải đi qua nhìn một cái!” Thần sắc Bảo Hoa tỉnh táo lại mấy phần, vuốt nhẹ sợi tóc một cái rồi nói.

“Đúng là người quan tâm nhất với Ma giới!” Diệp Trường Sinh nghe xong lời này thầm nghĩ.

Hắn nhẹ gật đầu, nói: “Chuyện của những Thánh Tổ hóa thân này không cần gấp, sau này ta sẽ nghĩ biện pháp giải quyết bằng một hơi, chúng ta đi tới nơi bắt đầu Thủy Ấn xem một chút!”

“Ngoài ra, tiện thể Tẩy Linh Trì cũng đi xem thử!” Diệp Trường Sinh nói.

Bảo Hoa gật đầu nhẹ, lập tức hai người ở chỗ này thu thập một phen, sau đó biến mất không thấy gì nữa.

.....

Thủy Ấn chi địa là một mảnh đồi núi hoang vu dị thường, hơn nữa ở giữa đồi núi, ngẫu nhiên có thể nhìn thấy một ít lều các điện các, bên trong những lều các này tràn ngập từng đạo khí tức cường đại không gì sánh được.

“Nơi đây, tồn tại Ma tôn đã sắp tiếp cận vạn người!” Diệp Trường Sinh từ phía sau cảm ứng một chút khí tức trong khu vực này, thì thào nói.

“Thủy Ấn chi địa là nơi quan trọng nhất Thánh giới chúng ta, nơi này quanh năm có ít nhất một vị thủy tổ cùng đại lượng Tôn Giả trấn thủ, những Ma Tôn này từ nhỏ đã lớn lên ở phụ cận đây, cuối cùng cả đời thủ hộ phiên khu vực này, chưa bao giờ đi ra ngoài!”

Bảo hoa nhìn phiên thiên địa xa xa kia, trong thanh âm hơi mang cảm khái nói.

Trước kia, nàng là thủy tổ thời gian dài nhất để trấn thủ vùng đất thủy ấn này, là người quan tâm nhất với nơi này.

Hiện tại, vật đổi sao dời, khi nàng nhìn thấy cảnh tượng ở nơi này lần nữa, trong lòng khó tránh khỏi có thêm vài phần cảm thán.

“Hiện tại nơi này không có Thủy Tổ trấn thủ!” Bảo Hoa cau mày nhìn mảnh đại địa hoang vu phía trước nói.

“Có lẽ là xảy ra vấn đề gì đó!” Diệp Trường Sinh nhẹ giọng nói.

Kỳ thật đương nhiên hắn biết nguyên nhân vì sao nơi này không có Thủy Tổ tồn tại.

Mấy ngàn năm trước, lực lượng Minh Trùng Chi Mẩu trùng kích phong ấn nơi này một lần, lúc ấy Niết Bàn Thánh Tổ trấn thủ nơi đây phát huy tam niết bàn biến thân miễn cưỡng ngăn cản nó trở về.

Sau lần đó, Niết Bàn trọng thương bế quan, từ đầu đến cuối chưa từng đi ra.

Mà Nguyên Ma thì phụ trách trấn thủ Khô Linh Đảo, cũng không có xuất hiện ở đây, cho nên cũng chỉ có một mình Lục Cực Thủy Tổ trấn thủ nơi này.

Cũng may mẹ Minh Trùng sau lần trùng kích trước, một mực tích súc lực lượng, đồng thời thử xâm thực cấm chế nơi này, không tiếp tục trùng kích nữa.

Bằng không với thực lực của lục cực, chỉ sợ cũng không thể trấn áp được nơi đây.

Chính bởi vì biết Minh Trùng Mẩu không có lực trùng kích cấm chế nơi này, Lục Cực cũng chưa từng tự mình xuất động, mà dùng một hóa thân thủ hộ nơi này.

Hiện tại sau khi bản thể hấn bị chém giết, bộ hóa thân này đại khái cảm ứng được vấn đề, biến mất không thấy.

Vì vậy cũng tạo thành tình huống ở đây là một chiến lực cao cấp cũng không có.

“Chúng ta qua xem một chút đi!”

Hai người bay về phía trước, rất nhanh xuyên qua đại lượng khu vực Ma Tôn trấn thủ, đi tới khu vực trung tâm của Ấn Ký.

Mà hơn vạn Hợp Thể trấn thủ nơi đây đều không có một ai phát giác được hai người bọn họ đã đến.

Trên mặt đất phía trước bỗng nhiên hiện ra một hạp cốc dài, từ bên trong bay ra một tia sương mù màu tím mỏng manh, không ngừng chảy ra bên ngoài.

Quý dị chính là, trên những đám sương mù này mơ hồ có một cỗ mùi tanh truyền ra, làm cho thần thức người ta vừa tiếp xúc, lập tức trở nên vô cùng chậm chạp.

“Phong ấn thượng cổ ngay tại phía dưới hẻm núi này, thời kỳ thượng cổ, Thánh tộc chúng ta sẽ quay quanh phong ấn này,

đào móc trong phạm vi vạn dặm tất cả đều không còn, cũng xây dựng một tòa cung điện khổng lồ, còn bố trí cấm chế huyền diệu tầng tầng lớp lớp khác.”

“Minh Trùng Mậu ở ngay trung tâm địa cung này, trong lịch sử trăm vạn năm trước, nó đã từng trùng kích phong ấn không biết bao nhiêu lần.”

“Năm đó chỉ riêng ta tự mình ngăn trở đã có sáu lần, mà cũng chính vì ta bị liên lụy quá nhiều tinh lực trong chuyện này, mới bị Lục Cực các nàng thừa dịp!” Bảo Hoa than nhẹ một tiếng nói ra.

Diệp Trường Sinh nhìn hạp cốc dưới chân sâu không lường được, hỏi: “Bây giờ Lục Cực đã chết, người có tính toán gì không?”

“Trở lại vị trí Thủy Tổ, sau đó tiếp tục trấn thủ nơi đây, hay là nói không đi quản chuyện nơi đây?”

Nghe được vấn đề Diệp Trường Sinh, Bảo Hoa trong lúc nhất thời có chút trầm mặc.

Trước kia khi nàng đàm luận chuyện này với đám người Diệp Trường Sinh, thường nói nàng tới Ma giới chỉ để báo thù, báo thù xong thì sẽ rời khỏi thế giới này, ân oán ở đây không còn quan hệ gì tới nàng nữa.

Nhưng trên thực tế, ai cũng biết lời này của nàng cũng không phải xuất phát từ bản tâm, nếu như Minh Trùng Mậu lao ra, nàng hơn phân nửa sẽ vọt tới đầu tiên để chiến đấu.

Tính cách Bảo Hoa chính là như thế, nếu như nàng có thể mặc kệ an nguy của Ma giới, vậy nàng cũng không còn là nàng nữa.

“Lấy thực lực Diệp huynh, người ta liên thủ triệu tập Thánh Tổ khác ở Thánh giới, có lẽ có hi vọng làm xong chuyện vĩnh viễn giải quyết Minh Trùng Chi Mậu!” Bảo Hoa trầm mặc một lát, bỗng nhiên nói như vậy.

Diệp Trường Sinh nghe vậy lập tức cười lạnh một tiếng.

“Bảo Hoa, người chẳng lẽ cảm thấy ta là đại anh hùng của bi thiên thương người ta? Lại không đề cập tới ân oán giữa Ma

giới các ngươi cùng nhân tộc chúng ta, Minh Trùng Chi Mầu này, cho dù lao ra, thì có quan hệ gì đến ta chứ?”

“Cho dù Ma giới các ngươi hoàn toàn bị hủy hoại, cũng không có ảnh hưởng gì đối với ta!”

“Linh giới là một giới diện cách Ma giới gần nhất, Minh Trùng Mầu nêu hủy Ma giới, khả năng tiếp theo chính là đi Linh giới!” Thần sắc bảo hoa bình tĩnh nói.

“Đó cũng là chuyện của mấy vạn năm sau, có lẽ khi đó ta đã phi thăng!” Mặt Diệp Trường Sinh không thay đổi nói.

Nghe được lời này, thần sắc Bảo Hoa vẫn rất thông dong: “Ta nghĩ Diệp huynh sẽ không là người thiếu khôn ngoan như vậy, sau khi thoát khốn thì Minh Trùng Mầu là tuần tra tiên sứ thượng giới cũng không thể làm gì được!”

“Ta nghĩ, phải áp chế Minh Trùng Mầu nội bộ phong ấn này, hãn là nhận thức chung giữa chúng ta!”

Diệp Trường Sinh nghe vậy không nói gì, kỳ thật sự lợi hại của Minh Trùng Mầu, hãn so với Bảo Hoa càng rõ ràng hơn, chính như Bảo Hoa nói, tuyệt đối không thể để đối phương thoát ly phong ấn mà ra.

Một người nắm giữ Chân Cực Chi Khu, nắm giữ thời gian, thôn phệ hai đại pháp tắc, còn bị tiên sứ tuần tra đoạt xá, nắm giữ đủ loại bí pháp Tiên Giới tồn tại, hạ giới không người có thể địch lại.

Mặc dù Giải Phong Mã Lương cũng không cách nào so sánh với đối phương, bởi vì tuần tra tiên sứ kia cũng là Chân Tiên hậu kỳ tồn tại, hơn nữa sau khi đoạt xá Minh Trùng Mầu còn không bị giới diện áp chế.

Nhưng mà, việc này cũng không có nghĩa là hãn muốn giải quyết chuyện của Minh Trùng Chi Mầu sẽ chảy ra mồ hôi chảy máu.

Trong chuyện này hãn có dự định khác.

Một lát sau, hãn nói: “Lúc trước ngươi cũng nhìn thấy, Huyền Thiên Trảm Linh Kiếm của ta bởi vì kích phát pháp tắc chi tuyến, uy lực tổn hao nhiều, cần tu dưỡng mấy trăm năm mới có thể khôi phục lại!”

“Không có thần thông pháp tắc, không cách nào đối phó Minh Trùng Mậu, cho nên mặc dù ta muốn xuất thủ, cũng phải mấy trăm năm sau!”

“Mấy trăm năm...” Bảo Hoa nghe vậy thần sắc ngưng trọng.

Nhìn bộ dạng phong ấn bây giờ, chỉ sợ đã chờ không được mấy trăm năm.

“Nếu như không chờ được Huyền Thiên Trảm Linh Kiếm khôi phục, Minh Trùng Mậu liền thoát khỏi nên làm gì?”

“Không dễ dàng như vậy đâu, Ma giới các người không phải còn có hơn hai trăm vị Thánh Tổ sao? Linh giới có hơn một ngàn vị Đại Thừa, xung quanh các giới cũng có ít nhiều mấy trăm đến hơn một ngàn cường giả Đại Thừa!”

“Mời thêm mấy viện quân, tóm lại là có thể ngăn cản Minh Trùng Mậu, nếu thật sự không được, sẽ dùng mạng người lấp vào, đi kéo dài!” Mặt Diệp Trường Sinh không thay đổi nói.

Nghe nói như thế, thần sắc Bảo Hoa không tự chủ được ngưng trọng lên.

Nàng đại khái có chút minh bạch Diệp Trường Sinh đang tính toán gì.

(đề cử một quyển sách: Xi phái ta làm gián điệp, người tiếp đầu là Nữ Đế Chữ Bằng. Một vị đại lão viết, xem tên liền biết là phong cách gì, lời hay có thể đi xem!)

Bảo Hoa thần sắc phức tạp nhìn Diệp Trường Sinh: “Người muốn mượn Minh Trùng Mẫu để suy yếu thực lực mấy giới diện này, giảm bớt số lượng Đại Thừa?”

Nghe hắn nói vậy, Diệp Trường Sinh nhú mày, ra vẻ từ chối cho ý kiến.

“Người đang chơi lửa, vạn nhất không khống chế được đề mẫu thân Minh Trùng thoát khỏi, những Nguyên Anh Đại Thừa này sẽ trở thành vật đại bỏ!” Bảo Hoa nhin không được nói ra.

“Chuyện này ta tự có nắm chắc, cuối cùng vẫn đề về Minh Trùng Chi Mẫu nhất định sẽ bị giải quyết!” Diệp Trường Sinh ngữ khí kiên định dị thường.

Nếu như không có thời gian suy nghĩ pháp tắc, không có Huyền Thế Thiên Thư mà nói thì cho dù như thế nào hắn cũng không dám làm như vậy, bởi vì phong hiểm thật sự quá lớn.

Thế nhưng, sau khi có Thiên Thư Huyền Thế Quyết, hắn có thể sắp xếp tất cả những thứ này.

Hắn không sợ chơi đùa, bởi vì hắn biết phía dưới ẩn địa còn có một vị tuần tra tiên sứ Hà Khang lão quỷ, lão gia hỏa này khẳng định sẽ nghĩ biện pháp ngăn trở đồng bạn đoạt xá Minh Trùng Mẫu của hắn.

Lui một vạn bước, dù là Hà Khang lão quỷ cũng không thể ngăn trở Minh Trùng Mẫu, để nó thoát khỏi mà ra, đó đơn giản chính là đem Ma giới họa đi.

Đúng như lời hắn vừa nói với Bảo Hoa, hắn cũng không phải đại anh hùng trách trời thương dân, chúng sinh ma giới không đề vào mắt hắn.

Minh Trùng Mẫu gây họa cho Ma giới, nói thế nào cũng phải mất mấy vạn năm. Trong thời gian dài như vậy, hắn đã sớm tu luyện thành Tiểu Bắc Đẩu Tinh Nguyên Công tầng thứ bảy.

Đến lúc đó tìm một đám trợ thủ, trấn áp Minh Trùng Mẫu hoàn toàn không vấn đề.

“Tại sao ngươi lại có ý nghĩ này? Suy yếu thực lực của chư giới, đối với ngươi hoàn toàn không cần thiết a?” Bảo Hoa có chút khó hiểu hỏi.

Người như Diệp Trường Sinh, đã rất siêu thoát, số lượng Đại Thừa nhiều hay ít cũng ảnh hưởng tới hắn rất lớn sao?

Trong mắt Bảo Hoa, hắn hoàn toàn không cần thiết phải làm như vậy.

“Đối với ta thì đúng là không cần thiết, nhưng ta không phải một người, dù sao cũng phải suy xét chuyện sau này!” Diệp Trường Sinh đột nhiên nói.

Kỳ thật thứ hắn muốn suy yếu chủ yếu vẫn là thực lực của Linh giới, Linh giới Đại Thừa thật sự là quá nhiều!

Lúc đó hắn còn chưa nói gì, vạn nhất chờ hắn phi thăng, những người này liệu có thêm khát thứ gì lưu lại của hắn hay không?

Diệp Trường Sinh cũng không có tâm lớn như Hàn Lập. Sau khi Hàn Lập phi thăng, Nhân tộc ở Linh giới vậy mà không gặp bất cứ phiền toái gì, đây quả thực là kỳ tích!

Những lão quái Đại Thừa ở Linh Giới giống như trong một đêm tất cả đều biến thành những người tốt lương thiện, một chút cũng không mơ ước có được một vị Phi Thăng Tiên Nhân có để lại thứ gì đó hay không.

Phải biết rằng, đồ vật mà Thiên Đỉnh chân nhân lưu lại ở Huyết Thiên đại lục chính là quấy rầy vô số phong vân ở Huyết Thiên đại lục đấy.

Thiên Đỉnh chân nhân này kinh lịch còn lâu mới có được truyền kỳ như Hàn Lập, thế nhưng Hàn Lập chỉ tu hành một vạn năm đã phi thăng.

Tốc độ nhanh như vậy, người khác sẽ không hiểu kỳ người tu luyện thế nào được?

Càng không cần đề cập đến Băng Phách tiên tử đạt được truyền thừa của Thiên Đỉnh chân nhân, toàn bộ những thứ có liên quan tới việc phi thăng ở Linh giới, đều tụ tập trong Nhân tộc.

Diệp Trường Sinh trong lòng tự hỏi, nếu hắn là một người vô vọng phi thăng, nhất định sẽ cảm thấy hứng thú đối với bí mật phi thăng của nhân tộc.

Mà thực lực nhân tộc lúc đó căn bản không có năng lực bảo vệ những vật này.

Sau khi Hàn Lập phi thăng, hai tộc Nhân Yêu chỉ có ba vị Đại Thừa mà thôi, Ngân Nguyệt, Băng Phách tiên tử còn có một vị Hồ Tuấn.

Ba người này đều không phải Đại Thừa lợi hại gì, cùng lắm cũng chỉ Ngao Khiếu Thanh Nguyên Tử có trình độ như vậy.

Bất kỳ siêu cấp đại tộc nào chỉ cần đối với Nhân Tộc động tâm thì đều có thể dễ dàng tiêu diệt, bắt được đám người Nam Cung Uyển, vỡ hết bí mật trên người các nàng.

Thà giết sai, không buông tha!

Càng không cần đề cập đến, trận chiến trăm tiên Hàn Lập đắc tội với Hách Liên Minh, Trảm Tiên sau lại đánh bại tám vị cường giả đỉnh cấp của Lôi Minh đại lục cùng Huyết Thiên đại lục, làm cho những người này mất hết mặt mũi.

Về phần có đắc tội một vị phi thăng tiên nhân hay không, đây là chuyện căn bản không cần quan tâm.

Tiên nhân cấp cao không thể hạ giới, tiên nhân cấp thấp xuống tới đây, mạnh như Mã Lương cũng lạnh.

Hơn nữa cho dù hắn thật sự có thể hạ giới, cũng không biết chuyện này không biết là bao nhiêu năm sau, một nhóm Đại Thừa này nếu như không thể phi thăng, hơn phân nửa cũng tọa hóa rồi.

Ai còn đề ý chuyện xa xôi như vậy chứ?

Vô luận nhìn từ góc độ nào, Đại Thừa của Linh Giới đều có động lực phát động một lần chiến tranh hủy diệt Nhân tộc, huỷ diệt đạo thống của Hàn Lập, cướp đoạt tất cả tài nguyên.

Thế giới tu tiên ở Hắc xã hội sẽ không giảng đạo đức.

Cho nên, Diệp Trường Sinh không dám đi đánh cược trình độ đạo đức của đám Đại Thừa ở Linh giới, nhất là đời này lại có thêm một người là hắn.

Nếu người phi thăng thành công lại nhiều hơn một điều, không thể nghi ngờ bí mật của Nhân tộc càng thêm mê người.

Cho nên hắn phải chuẩn bị trước.

Hai tay chuẩn bị, một là tăng cường thực lực bản thân, hai là giảm bớt thực lực đối thủ.

Tăng cường bản thân, Diệp Trường Sinh sẽ tận lực bồi dưỡng những người bên cạnh thành Đại Thừa, hơn nữa còn luyện chế Thiên Đảo. Vạn nhất có vấn đề, các nàng cũng có thể mượn chuyện này đào tẩu.

tức giảm đối thủ, hắn nhìn chằm chằm mẫu thân Minh Trùng và Mã Lương.

Kỳ thật chủ yếu còn phải nhìn Mã Lương, mẹ Minh Trùng chỉ là thêm một người.

Diệp Trường Sinh cũng có ý định mượn một trận chiến Minh Trùng Chi Mẫu để thử xem Huyền Thế Thiên Thư của hắn có thể sắp xếp những Đại Thừa này tới trình độ nào.

Sau đó, trong lúc Mã Lương đánh một trận, an bài cho bọn hắn thật tốt, nhất định phải để số lượng Đại Thừa ở Linh Giới ít hơn mấy trăm người.

Hắn sẽ không tự mình ra tay, thay vì đứng đối lập với tất cả mọi người, không bằng đi làm một Chúa cứu thế.

Trong lúc nguy cấp hắn lại ra tay, giải quyết Minh Trùng Mẫu cùng Mã Lương, đã suy yếu thực lực các phương, lại vớt lên danh vọng.

Giống như đã làm ở nước nào đó trong trận chiến thứ hai vậy.

Đương nhiên, trong quá trình này, thực lực của Ma giới cũng sẽ theo tai kiếp của mẫu Minh Trùng mà suy yếu nghiêm trọng.

Bảo Hoa cũng ý thức được điểm này, Diệp Trường Sinh nếu muốn gài bẫy một đám đối kháng Minh Trùng Mẫu Đại Thừa mà nói, các Thánh Tổ Ma giới đứng mũi chịu sào.

“Người không nỡ bỏ những người này sao? Đừng quên bọn họ đều là phản bội người, dù Thánh Tổ Ma giới có chết thêm mấy

người cũng không phải là chuyện tốt với người!” Diệp Trường Sinh nói với Bảo Hoa.

Bảo Hoa nghe vậy hít sâu một hơi, chậm rãi nói ra: “Ta có nữ hay không có ích gì? Người không muốn ra tay, ta ngay cả có ý nghĩ nhiều hơn nữa cũng là thần thờ!”

“Nói cho cùng, địa vị của ta trong lòng người không đủ nặng mà thôi, nếu như đổi lại là Tử Linh bọn họ đưa ra yêu cầu như vậy, chỉ sợ người sẽ không tính toán nhiều như vậy chứ?”

“Các nàng là đạo lữ của ta!” Diệp Trường Sinh ngập ngừng nói.

Bảo Hoa nghe vậy trong lúc nhất thời trở nên có chút thất hồn lạc phách, trong nội tâm rung động từng đợt.

Một lát sau, Diệp Trường Sinh nói thêm: “Kế tiếp ta muốn tới Tây Linh Trì, người có tính toán gì không?”

Bảo Hoa chậm rãi ngẩng đầu lên, lộ ra một gương mặt tái nhợt: “Ta theo người đi, lúc trước đã thống nhất trước, sau khi tiến vào Thánh Giới ta dẫn người đi Tây Linh Trì!”

“Lúc trước người còn nói sau khi trả thù đám người Lục Cực, thì sẽ trở về Linh giới!” Diệp Trường Sinh nhíu mày nói.

Bảo Hoa nhất thời á khẩu không trả lời được, lúc trước nàng nói lời này chỉ là xuất phát từ một loại tâm lý kiêu ngạo.

Nhưng nếu cô buông bỏ ma giới thì không làm được.

“Chỉ dựa vào chính ta cũng không có năng lực để giải quyết vấn đề nơi đó, xem ra đành phải đi theo bên cạnh hần, tận lực khuyên hần sớm một chút xuất thủ!”

“Nếu như có thể để cho hần ra tay, cho dù ta phải trả một cái giá lớn, cũng có thể!” Trong lòng Bảo Hoa nghĩ như thế, trên mặt không khỏi lặng yên lộ ra một tia đỏ ửng.

Nàng nhanh chóng quyết định, tiếp theo Diệp Trường Sinh muốn đi đâu thì nàng sẽ đi theo sau, theo sát ở bên người có thể cứu vớt ma giới.

Về phần Diệp Trường Sinh muốn cố ý kéo dài thời gian, khiến cho một số Thánh Tổ Ma giới chết trước, nàng cũng không quản được.

“Suy nghĩ lại, có lẽ đúng như lời hắn nói, chưa chắc đã không phải là chuyện tốt!”

“Dù cho thực lực của Thánh giới đã giảm đi nhiều, nhưng cũng không cần phải lo lắng làm gì, bọn họ đều đi theo con đường hấp thu linh khí tu hành với Thánh giới, không tạo thành uy hiếp gì với Thánh giới!”

“Những giới diện hấp thu ma khí, khoảng cách quá xa, cũng không có sức đến xâm lấn!” Nghĩ đến những điều này, trong lòng Bảo Hoa dần dần yên tâm lại.

Thật ra trong các giới, Linh giới và Ma giới phát động chiến tranh như vậy là vô cùng ít, hầu như không thấy mấy trường hợp.

Đây là bởi vì vượt giới diện vô cùng khó khăn, lân cận giới diện còn tốt, chỉ cần có thực lực Đại Thừa, lại tìm một chỗ không gian bạc nhược liền đủ để vượt qua.

Mà những giới diện cách xa nhau, giống như trước khi Diệp Trường Sinh tiến lên Đại Thừa, rời khỏi Linh giới tiến hành viễn du.

Mà loại viễn du này, nếu không có thực lực cấp Chân Linh thì cũng không cách nào làm được.

Vì vậy giữa giới diện căn bản không thể phát sinh chiến tranh, cho dù giới diện nào đó muốn khai chiến với giới diện lân cận, cũng chỉ có thể là một đám Đại Thừa tới đây đánh nhau.

Bọn họ không thể mang thủ hạ quy mô lớn tới, điều này mang ý nghĩa không thể tiếp quản lãnh thổ của một thế giới khác.

Sở dĩ Ma giới có thể xâm nhập Linh giới, cũng là bởi vì hai giới diện trực tiếp va chạm giao hoà, dính cùng nhau, sinh ra thông đạo không gian quán thông, cho nên mới có thể để đại quân tiến vào.

Nhưng tình huống này vô cùng ít.

Cho tới bây giờ Diệp Trường Sinh biết chỉ có Ma giới cứ cách mấy vạn năm lại một lần giao hoà một lần với Linh giới, sau đó là Âm Minh thế giới cùng với Hách Liên Minh khai chiến có thể ngăn cách một tiểu thế giới cùng Linh giới.

Ngoài ra thì không còn cái gì khác nữa, cho nên hắn mới dám lập kế hoạch làm suy yếu lực lượng Linh giới với quy mô lớn như vậy, bằng không hắn cũng sẽ không làm như vậy.

.....

“Ma Nguyên Hải được xưng là khởi nguồn của Ma tộc, ma khí chi trọng quả nhiên danh bất hư truyền, chỉ bất quá trong đó hỗn loạn chi khí cũng đồng dạng không nhẹ, Ma tộc bình thường chỉ sợ không thể tu hành ở chỗ này.”

Đứng trước Ma Nguyên Hải tiếng tăm lừng lẫy, Diệp Trường Sinh nói với Bảo Hoa ở bên cạnh.

“Trên thực tế cổ khí hỗn loạn này đã tiêu tán không ít so với trước kia. Máy trăm vạn năm trước, đây là một trong những cấm địa của giới chúng ta, người bình thường không thể tùy ý ra vào.”

“Mà theo mấy vị thủy tổ chúng ta phỏng đoán, qua một ít năm nữa cổ hỗn loạn chi khí này liền sẽ tự hành tán hết, biển này liền có thể một lần nữa trở thành thánh địa của giới ta!” Bảo Hoa nhẹ giọng nói.

“Không biết hiện tại người trấn thủ nơi này là ai!” Bảo Hoa ngẩng đầu nhìn bầu trời phương xa, kinh ngạc nói ra.

“Người trấn thủ kia cũng có chút thù hận với ngươi!” Diệp Trường Sinh thầm nghĩ trong lòng.

Ánh mắt hắn hơi híp lại, nguyên ma là thủy tổ, thực lực bản thân chỉ tương đương với chân linh bình thường, nhưng trên tay hắn có một kiện Huyền Thiên chi bảo đấy!

Trên Ma Nguyên hải rất khó phi hành, nơi này có lực lượng mạnh mẽ sinh ra một loại lĩnh vực cấm không, mặc dù là tu sĩ Hợp Thể cũng không dám phi hành với loại áp lực này.

Lực lượng cấm không này phát ra từ trên không trung của Ma Nguyên Hải.

Xuyên qua tầng tầng lớp lớp mây đen cách trở, liền có thể thấy vùng đại dương lôi điện khổng lồ lơ lửng trên bầu trời kia, bao phủ tứ phương, làm cho người ta có một loại lực áp bách cực mạnh.

Mà ở sâu bên trong Ma Nguyên Hải, đại dương Lôi Điện mênh mông này lại trực tiếp trút xuống như một thác nước, một mảng lớn điện quang màu bạc từ trên không trung tuôn trào xuống, hung hăng đánh trên mặt biển.

Chúng hóa thành vô số quả cầu lôi điện trôi nổi lác lác trên mặt biển, sau đó lại lần lượt bạo liệt ra, hình thành một mảng lớn lôi hải.

Thanh âm nổ vang, vang vọng giữa đất trời!

Điều này dường như tạo thành một màn trời lôi điện thật lớn bao phủ trung tâm Ma Nguyên Hải một vòng, hình thành một hàng rào từ trên trời giáng xuống, dường như muốn ngăn cản người từ bên ngoài tiến vào.

Trên thực tế, bức tường lôi điện to lớn này đích xác là đang ngăn trở phần lớn những người muốn tiến vào trung tâm Ma Nguyên Hải.

Năm đó Mạc Giản trước khi chưa thành Đại Thừa, cùng một đám tu sĩ Hợp Thể kỳ xông vào Ma Nguyên Hải, liền không thể xông qua nơi đây, bị thương rút lui.

Lôi điện kinh khủng này cũng không phải tự nhiên xuất hiện, tất cả đều xuất phát từ một ngọn nguồn.

Ánh mắt hắn xuyên qua trùng trùng điệp điệp mây đen, xuyên qua lôi điện lập loè ngân quang ngăn cản, liền có thể nhìn thấy chỗ trung tâm trung tâm lôi hải có bóng ma thật lớn.

Đây là một bóng đen khiến người ta cảm thấy kinh hồn bạt vía, khí tức khủng bố này khiến người ta phảng phất như đang đối mặt với một Thượng Cổ Chân Linh.

Cự thú kim sắc to lớn như núi, lừng lừng trôi nổi giữa không trung.

Con thú này thể tích cực kỳ khổng lồ, toàn thân kim quang chói mắt, có vô số điện hồ thô to lượn lờ toàn thân, có vẻ chói mắt dị thường!

Bên ngoài thân nó là một mảnh vỏ cứng màu vàng, cùng từng cây gai nhọn dựng đứng trên đó, bốn cái kìm màu vàng to lớn kia phảng phất có lực lượng xé rách thiên địa.

Cua vàng!

Ánh mắt Diệp Trường Sinh và Bảo Hoa đều rơi vào trên thân con cua hoàng kim khổng lồ vô biên này, hào quang trong mắt hai người không giống nhau.

Bảo hoa đối với con khôi lỗi khổng lồ này cũng không xa lạ gì, còn cùng nó giao lưu một phen, nàng từng nghĩ không chỉ một lần liền thu con khôi lỗi này về cho mình sử dụng, đáng tiếc nàng không có bất kỳ thứ gì có thể đả động được đối phương.

Đây là lần đầu tiên Diệp Trường Sinh nhìn thấy vị Giải Đạo Nhân này, nhưng hẳn đối với người này cũng không xa lạ, hiểu rõ rất nhiều bí ẩn của đối phương.

Mà những bí ẩn này, ngay cả chính Giải Đạo Nhân hiện tại chỉ sợ cũng không biết.

Trước người Giải Đạo Nhân này thật ra là người đứng đầu Tích Lâm Không Cảnh ở Ma Vực, Ma Quân Thạch Không Giải, được coi là đại nhân vật ở Tiên giới.

Hắn hiện tại là đệ đệ của Ma Vực Ma Chủ Thạch Không Ngư, đồng thời cũng là người từng cạnh tranh vị trí Ma Chủ với Thạch Không Ngư, mà Ma Chủ, là cự đầu có tiếng sánh ngang với đám người Thiên Đình, Luân Hồi điện chủ.

Đương nhiên, Thạch Không Giải cuối cùng cạnh tranh thất bại, lúc gần tiến giai Đạo Tổ hợp đạo thì bị Ma Chủ và đệ tử thân truyền Ách Quái hợp mưu hại, suýt chút nữa vẫn lạc.

Cuối cùng bất đắc dĩ, hắn đem thần hồn của mình phong ấn xuống Tiên Khôi Lỗi tự mình luyện chế, hàng lâm xuống hạ giới để tránh né tai kiếp.

Cho đến sau khi gặp được Hàn Lập, hắn thông qua hấp thu tiên linh lực trong tham thiên tạo hóa lộ, chậm rãi giải phong ấn trí nhớ cùng năng lực của mình.

Đến cuối cùng, sau khi phi thăng Tiên Giới, vị Ma quân này đã trải qua một loạt khó khăn trắc trở, trở thành Khôi lỗi Đạo Tổ.

“Một vị Đạo Tổ, trên tay còn nắm giữ Thiên Sát Trần Ngục Công, không thể dễ dàng buông tha như vậy được!” Diệp Trường Sinh thầm nhủ trong lòng.

Hắn và Bảo Hoa nhanh chóng xuyên qua lôi hải, hướng Khổ Linh đảo trung tâm biển sấm bay tới.

Mà cùng lúc đó, tại một hòn đảo to lớn được khí đen bao phủ quanh năm, trên đỉnh một ngọn núi cao gần như chọc thủng tầng mây, một gã thanh niên áo đen trẻ tuổi bỗng nhiên mở mắt.

“Lại có người xông vào Ma Nguyên Hải, là tu sĩ Linh Giới hay là giới diện khác?” Người này thì thầm nói nhỏ một tiếng.

Trên mặt lộ ra một tia cười gằn, người này mang theo vài phần tàn nhẫn mà nói: “Ta ngược lại muốn xem xem là ai còn có gan không chào hỏi đã xông tới nơi đây!”

Nói xong, tay áo gã lắc mạnh một cái, lập tức hào quang màu đen trước mắt cuộn một cái, trong hư không trước người nhiều ra một đầu Hắc Giao ba đầu dài hơn trăm trượng.

Huyết trào trong mắt, miệng phun ra hắc diễm!

“Đi, đi Khổ Linh đảo!” Thân hình thanh niên sau khi mơ hồ một cái, trong nháy mắt xuất hiện trên thân hình Tam Thủ Giao Long, cũng lạnh lùng phân phó một tiếng.

Ba cái đầu của con Hắc Giao ba đầu phát ra một tiếng gầm nhẹ, sau đó bốn chân hiện lên từng đám mây đen, thân hình không lộ lập tức bay lên không trung, sau khi xoay quanh một cái trên không trung, liền mang theo thanh niên áo đen bay thẳng đến lôi hải.

Diệp Trường Sinh cùng bảo hoa từ trong lồi hải bay ra, trước mắt bọn họ lập tức xuất hiện một hòn đảo khổng lồ xanh biếc.

Hải Phong trần trần phóng tới, mang đến một cỗ linh khí tinh thuần làm cho người khó có thể tưởng tượng. So với Linh Mạch đỉnh giai của Linh Giới còn tinh thuần hơn.

“Đây chính là Khổ Linh Đảo, Tẩy Linh Trì ở chính giữa hòn đảo này, bất quá lấy tu vi Diệp huynh bây giờ, Tẩy Linh Trì kia sợ là đối với ngươi một chút tác dụng cũng không có!” Bảo Hoa nhẹ giọng nói ra.

“Vậy thì không sao, đối với ta vô dụng, nhưng đối với người bên cạnh ta lại hữu dụng. Loại đồ vật có thể gia tăng tỷ lệ tiến giai lên Đại Thừa này, thật hiếm thấy!” Diệp Trường Sinh khẽ cười một tiếng nói.

Bảo Hoa nghe vậy âm thầm gật đầu, nàng trước khi đến đã đoán được Diệp Trường Sinh tìm Tẩy Linh Trì này hẳn là chuẩn bị cho bọn nữ nhân kia.

Trong lúc hai người trò chuyện, cũng đã đi tới trung tâm hòn đảo, nơi này ngược lại có một tòa trận pháp che giấu Tẩy Linh Trì, bất quá loại pháp trận này giấu diếm không qua nổi ánh mắt của Diệp Trường Sinh và Bảo Hoa.

Ánh mắt hai người xuyên qua một tầng màn sáng, thấy được hai ngọn núi cao lớn xanh biếc, giữa hai ngọn núi thành hình có một toà sơn cốc bị linh quang xanh biếc bao phủ.

Mà trong sơn cốc kia có một cột sáng màu ngà sữa thô to không gì sánh được phóng lên tận trời, thẳng tắp trong hư không, phảng phất nổi thẳng chín tầng mây.

“Linh Tiêu Thiên Trụ!” Diệp Trường Sinh nhìn cột sáng màu trắng sữa, thì thào nói nhỏ một tiếng.

“Tẩy Linh Trì chân chính nằm trong một không gian thần bí dưới hòn đảo này, đứng ở trung tâm pháp trận liền có thể truyền tống qua.”

“Bất quá không gian kia có tính bài xích rất lớn với bất kỳ sinh linh nào, lực bài xích tu vi càng cao lại càng mạnh, Diệp huynh sợ là ở bên trong không được bao lâu!” Bảo Hoa nhìn cột sáng kia nói ra.

Diệp Trường Sinh nghe vậy gật gật đầu: “Ta đương nhiên sẽ không ở lâu, chỉ là đi xuống nhìn một chút mà thôi!”

“Thiếp thân sẽ không cùng Diệp huynh đi xuống, thân là tu sĩ Ma giới, căn bản không có cách nào tiến vào chỗ không gian kia!” Bảo Hoa liếc mắt nhìn bốn phía rồi nói.

Diệp Trường Sinh khẽ cười một tiếng: “Vậy người chuẩn bị ở đây nghênh đón Thánh Tổ trấn thủ nơi này đi, ta rất nhanh đã trở về!”

Nói xong, thân hình Diệp Trường Sinh lóe lên, xuất hiện ở trung tâm pháp trận, sau một khắc từng đạo ngũ sắc quang trụ bao trùm hẳn, lóe lên rồi biến mất không thấy.

Ngay lúc Diệp Trường Sinh biến mất, ở chỗ biên giới Khô Linh đảo, một con ma ba đầu bỗng nhiên xuất hiện, trên đó có một thanh niên áo đen đang đứng.

Thanh niên mang theo vẻ dữ tợn, cười lạnh nhìn về phía trung tâm hòn đảo này, mà khi ánh mắt của hắn bắt được đạo thân ảnh kia, nụ cười trên mặt lập tức ngưng kết lại.

Bảo Hoa cũng liếc mắt một cái nhìn thấy thân ảnh thanh niên này, trong mắt chỉ một thoáng liền xuất hiện một vòng lãnh ý: “Nguyên lai người trấn thủ nơi đây là người, Nguyên Ma!”

Người tới chính là Nguyên Ma, một trong tam đại Thủy Tổ, ánh mắt gã gắt gao nhìn chằm chằm vào trên người Bảo Hoa, trong mắt mơ hồ hiện lên một tia sợ hãi.

Thần sắc thay đổi liên tục, sắc mặt Nguyên Ma trở nên dữ tợn: “Bảo Hoa, người vào đây từ khi nào mà vẫn dám tiến vào trong Thánh giới, Nguyên mẫu không thể không nói một tiếng bội phục.”

“Xem ra người ở lại Ma Nguyên Hải, tin tức xác thực không linh thông, ta tiến vào Thánh giới đã được một thời gian, người cảm thấy ta sẽ sợ người và Lục Cực liên thủ mà không dám tiến vào Thánh giới sao?” Bảo Hoa thần sắc bình thản nói.

“Hừ, Bảo Hoa, người cũng không cần phô trương thanh thế cái gì, Mộng Ma huyết chú trên người người lúc trước là ta đích thân đánh lên.”

“Cho dù ngươi có Chân Ma Chi Khu, cũng tuyệt không cách nào khôi phục thực lực ban đầu. Hiện tại một thân thần thông, cũng chỉ có hai ba thành lúc trước? Huống hồ cho dù ngươi lúc toàn thịnh, chẳng lẽ thật đúng là có thể giết chết ta.” Sắc mặt Nguyên Ma âm tình bất định nói.

“Ha ha!” Bảo Hoa cười cười không rõ ý tứ, thần sắc lạnh lùng nhìn Nguyên Ma, không nói gì thêm.

Nhưng điều này lại khiến tâm tình của Nguyên Ma càng tệ, hắn không nhịn được quát lạnh một tiếng: “Bảo Hoa, chẳng lẽ ngươi không sợ đem Lục Cực cùng Thiên Khấp Hạc Nhan tất cả bọn họ đều gọi tới vây công ngươi hay sao?”

“Ngươi có thể thử xem!”

Nhìn thấy bộ dáng bảo hoa trấn định như vậy, trái tim của nguyên ma dần dần chìm xuống đáy cốc, một tia bất an hiện lên trong lòng.

Cơ mặt hắn hơi giật, chậm rãi nói: “Cho dù ngươi có thủ đoạn gì có thể liều mạng với ta, nhưng đừng quên, Mộng Ma đại pháp ta tu luyện có bảy giọt Huyết nguyên thần, coi như tổn thất chủ nguyên thần hiện tại. Không lâu sau, trong giọt Huyết nguyên thần khác cũng sẽ có một nguyên thần tự động chuyển hóa thành chủ nguyên thần. Ngươi chẳng qua chỉ uống phí tâm cơ mà thôi.”

“Không sao, ta tiêu diệt nguyên thần chính của ngươi bây giờ, báo đáp ân tình năm đó ra tay với ta là đủ rồi!” Thần sắc Bảo Hoa thong dong nói.

“Ra tay ở Khô Linh đảo này, đối với ngươi ta đều không có lợi, một thân thực lực của chúng ta ở chỗ này không phát huy được!” Nguyên Ma nhắc chân nhẹ nhàng giẫm lên Tam Thủ Ma Giao dưới chân một cái, đồng thời nói.

“A, thật sao? Ta thật muốn thử một chút!” Bảo Hoa nói, trước người xuất hiện một đóa hoa màu hồng nhạt.

.....

Diệp Trường Sinh xuất hiện trong một không gian rộng khoảng trăm dặm, dưới chân hắn là một hồ nước đường kính trăm trượng.

Trong toàn bộ không gian, khắp nơi sinh ra đại thụ che trời cao
mấy trăm trượng, từng đoàn ngũ sắc quang cầu to bằng ngón
cái, như ẩn như hiện đầy trời!

Hồ nước phía dưới, mặt nước bất động lại là màu bạc nhạt,
thoạt nhìn sền sệt như thủy ngân, cho người ta một loại cảm
giác thập phần nặng nề.

Thân hình Diệp Trường Sinh lóe lên, xuất hiện ở trên hồ nước.
Hắn ngẩng đầu nhìn bầu trời, chỉ cảm thấy một luồng áp lực
cực kỳ kinh khủng đang hàng lâm hắn.

Quả nhiên như lời bảo hoa nói, tu sĩ càng mạnh thì sự bài xích
càng lớn.

Diệp Trường Sinh nắm chặt thời gian, trực tiếp chìm vào trong
hồ nước quỷ dị này.

lặn xuống mười trượng, đi tới đáy hồ nước kia, nơi này là một
mảnh đất cát sỏi trắng xoá, mà ở hai chỗ hẻo lánh hồ nước,
sinh trưởng bảy cây linh liên cao hơn một xích.

Tịnh Linh Liên!

Mỗi một gốc Linh Liên này, nhánh cây đều phẳng phát thủy tinh trong suốt, bên trong có tơ máu lít nha lít nhít, nổi thẳng cành cây hoa sen trên đỉnh.

Bên trong bảy cây Linh Liên, trong đó có bốn cây chẳng qua chỉ là bao hoa Côn Bằng to bằng nắm tay, hai cây thì triển khai gần nửa cánh hoa, chỉ có một cây hoàn toàn nở rộ ra.

Những hoa sen chưa chân chính nở rộ kia, bất quá là màu vàng óng bình thường không có gì lạ, mà Linh Liên này triệt để nở rộ, màu sắc cánh hoa lại hiện ra màu đỏ thịt, mặt ngoài còn mờ mờ có thể thấy được kinh lạc huyết mạch giống như người, kỳ lạ dị thường.

Tinh Linh Liên này xem như là một loại kỳ vật trong thiên địa, chỉ có tại Tây Linh Trì mới có thể sinh ra, hơn nữa Linh Liên trước khi nở hoa cùng màu sắc đại biến, đều cùng Linh thảo phổ thông, không có nhiều tác dụng.

Một khi hoa sen này nở ra, có thể kéo dài ngàn năm, nếu không có ai ngắt lấy, thì sẽ từ từ hóa thành linh khí tinh thuần, tự động dung nhập vào trong linh trì.

Lần nở hoa tiếp theo, lại phải chờ thêm mấy ngàn năm.

Diệp Trường Sinh đem toàn bộ Tây Linh Trì đều quét qua một lần, sắp xếp lại, chuẩn bị trở lại Linh giới, tại Thiên Đảo phục chế ra một Tây Linh Trì tương tự.

Sau đó, hẩn vung tay lên, hái xuống đóa Tịnh Linh Liên đã nở rộ kia, lấy ra một cái hộp ngọc chứa vào trong đó.

“Phía dưới này hẩn là chỗ của bình linh kia!” Diệp Trường Sinh nhìn cát đất dưới chân, trầm nghĩ.

Lấy thực lực hẩn bây giờ, có lẽ có thể thử bắt lấy bình linh kia, nhưng hẩn cũng không làm như vậy.

Dù sao, trong tay hẩn không có bình thật, mà bình linh kia lại là bình linh Luân Hồi điện chủ lúc xuyên qua thời không, rút phần lớn Thời Gian Pháp Tắc bản thân vào Chương Thiên Bình sau khi rút vào sinh ra.

Có thể nói, bình linh này vốn là bị Hàn Lập trói buộc, người ngoài nhúng tay vào chính mình là tự tìm mất mặt, còn có khả năng sẽ rước lấy họa sát thân.

Cảm thụ được trên đỉnh đầu truyền đến lực bài xích càng ngày càng mạnh kia, tựa hồ toàn bộ Ma giới thiên đạo đều muốn trấn áp xuống hắn.

Diệp Trường Sinh thở dài, thân hình lóe lên, nhanh chóng xuất hiện bên ngoài Tây Linh trì, đứng trên một tế đàn trong vùng không gian này.

Một lát sau, ánh sáng lóe lên, hắn đã rời khỏi vùng không gian thần bí này.

Giữa thiên địa, cổ áp lực kinh khủng ngưng tụ đến kia dần dần tán đi.

.....

Bên ngoài Tây Linh Trì, Bảo Hoa đang muốn thôi động Huyền Thiên Hoa Thụ cùng Nguyên Ma chiến một hồi, bỗng nhiên không gian chấn động, thân ảnh Diệp Trường Sinh xuất hiện trước mặt hai người.

“Nguyên Ma? Đã tới rồi sao?” Diệp Trường Sinh sau khi truyền tống ra, liếc mắt liền thấy thanh niên áo đen đứng trên Tam Thủ Ma Giao.

Nguyên Ma đang cấp tốc lui về phía sau, muốn thoát khỏi Khổ Linh đảo, dù thế nào hắn cũng không muốn dùng cứng đối cứng với Bảo Hoa.

Có trời biết Bảo Hoa ẩn tàng âm mưu thủ đoạn gì đó chờ chờ hắn tính kế.

Đối với cái danh xưng Bảo Hoa Trí ma, Nguyên Ma có thể hiểu rất rõ, bởi vậy cho dù hắn cảm thấy bảo hoa này rất có thể là phô trương thanh thế, cũng không muốn đi mạo hiểm.

Vừa lui về phía sau đến bên bờ Khổ Linh đảo, lúc sắp bay ra ngoài, hắn liền thấy Diệp Trường Sinh đột nhiên xuất hiện.

“Trợ thủ của Bảo Hoa?”

Nguyên Ma thầm giật mình, thầm mắng bảo hoa giáo hoạt, quả nhiên có âm mưu, ẩn giấu trợ thủ ở đây.

Nếu như vừa rồi hấn ra tay mà nói, rất có thể sẽ bị hai người này liên thủ giết chết.

Thân thể cao lớn của Tam Thủ Ma Giao đã bay đến bên ngoài Khổ Linh Đảo, bay lên trời, đang muốn rời khỏi khu vực này.

Đột nhiên, phía trước người hấn lóe lên ánh bạc, không gian nổi lên dao động.

Nguyên Ma trong lòng cả kinh, vội vàng xuất hiện một thanh chuỷ thủ đen nhánh dài nửa xích, mãnh liệt vạch một cái về phía trước, một đạo hắc tuyến xuất hiện đánh về phía không gian đang chấn động kia.

Lúc này, ngân quang xé mở một vết nứt không gian, từ đó duỗi ra một cánh tay, trong tay nắm một thanh trường kiếm màu xanh sẫm.

Cổ tay hấn nhẹ nhàng rung lên, một đạo kiếm quang màu xanh biếc bắn ra, đụng vào sợi tơ đen kịt kia.

“Àm!”

Hai đạo quang mang chạm vào nhau, lập tức một cỗ ba động kinh khủng lan tràn ra.

“Huyền Thiên chi bảo!” Nguyên Ma cảm nhận được sức mạnh hủy diệt khủng bố truyền ra từ trên thanh trường kiếm màu xanh sẫm kia, trong lòng giật nảy mình.

Sau một khắc, hấn hoảng sợ biến sắc, bởi vì kiếm quang màu xanh lá kia sau khi chém đứt sợi tơ đen kịt, vậy mà lại không biến mất, mà tiếp tục chém tới hấn.

Nguyên Ma trong lòng báo động mãnh liệt, ở loại địa phương này thực lực của hấn chịu áp chế nghiêm trọng, căn bản không phát huy ra được uy lực của Huyền Thiên Ma Chủ.

Thân hình hấn chợt lóe, vội vàng lui ra ngoài, đồng thời một tay bắt pháp quyết, trong lúc đó Tam Thủ Ma Giao dưới chân bỗng nhiên gào lên một tiếng thê lương.

Nó mãnh liệt xông tới, toàn thân thiêu đốt ra thủy triều ma diễm đen kịt, vọt tới đạo kiếm quang xanh biếc kia.

“Àm!”

Tại chỗ quang cầu tối đen như mực mãnh liệt nổ tung, thân thể Tam Thủ Ma Giao trong chớp mắt biến mất vô tung vô ảnh, mà đạo kiếm quang xanh biếc kia cũng biến mất theo không thấy gì nữa.

Đã có tọa kỵ kéo dài thời gian, Nguyên Ma lập tức toàn lực xuất thủ, rung cổ tay giờ chuyển thủ lên bầu trời.

Nhất thời mặt ngoài chuyển thủ hiện lên cổ ngân văn, rung nhẹ một cái, từ mũi nhọn phun ra một đạo hắc sắc quang trụ, bay thẳng lên chín tầng mây, rồi chợt lóe lên biến mất không thấy bóng dáng.

Sau một khắc, trên không trung vang lên tiếng sét đánh giữa trời quang!

Bầu trời xanh thẳm đối diện với Khổ Linh Đảo bỗng nhiên nổi lên cuồng phong, ngay sau đó một đại động đen kịt trống rỗng xuất hiện trong hư không.

Một trận gió lạnh thấu xương thổi qua, từng luồng ma khí hắc ám thông linh từ trong lỗ thủng tuôn ra, sau đó ngưng tụ lại, trực tiếp biến ảo thành một đám phù văn màu đen to bằng cái đầu, chừng trên trăm cái.

Nguyên Ma không lưỡng lự dùng ngón tay điểm một cái lên không trung, những phù văn màu đen kia sau khi xoay tròn, phảng phất như bị lực lượng gì dẫn dắt, nhao nhao hóa thành từng khóa lưu tinh màu đen từ trên cao rơi xuống, toàn bộ lóe lên chui vào bên trong chuyển thủ màu đen.

Chuyển thủ vốn chỉ dài chừng nửa xích, sau khi hấp thu phù văn màu đen liền phát ra âm thanh mãnh liệt, mặt ngoài ngân văn lưu chuyển, điên cuồng lớn lên.

Trong nháy mắt, chuyển thủ trong ma quang màu đen biến ảo thành một thanh cự kiếm màu đen dài hơn một trượng!

Hết thấy đều phát sinh trong thời gian cực ngắn, mà giờ phút này trong khe hở không gian, một bóng người đã đi ra, chính là Diệp Trường Sinh.

Nguyên Ma nhìn sắc mặt thong dong của Diệp Trường Sinh, trên mặt lộ vẻ dữ tợn, giờ tay chỉ Diệp Trường Sinh, quát lớn một tiếng: “Trảm!”

Huyền Thiên Ma Chủ trong tay hắt rời khỏi tay, hóa thành cự kiếm đen kịt, mang theo khí thế ngập trời ép xuống Diệp Trường Sinh.

“Ông!

!”

Va chạm kịch liệt trong dự đoán của Nguyên Ma không hề phát sinh, Diệp Trường Sinh không dùng trường kiếm màu xanh sẫm trong tay để ngăn cản Huyền Thiên Ma Chủ.

Mà lại trực tiếp duỗi ra một bàn tay, như quỷ mị xuyên qua ngọn lửa đen kịt trên cự kiếm phát ra, hai ngón tay gắt gao kẹp lấy bản thể Huyền Thiên Ma Chủ.

Huyền Thiên chi bảo này lập tức run rẩy kịch liệt, phát ra từng đợt âm thanh vù vù. Từng luồng từng luồng lực lượng pháp tắc đáng sợ từ trên đó tuôn ra, đánh tới cánh tay của Diệp Trường Sinh.

Nhưng trên người hắc từng đạo sóng gợn vô hình lan ra, chấn loại pháp tắc này thành vô hình, Huyền Thiên Ma Chủ bị hắc áp chế một tay.

“Làm sao có thể?!”

Thấy cảnh này, Nguyên Ma kinh hãi kêu lên, lại có người có thể tay không tiếp được Huyền Thiên chi bảo, người này là Chân Long Thiên Phượng sao?

Hắn còn chưa kịp phản ứng, Huyền Thiên Trảm Linh Kiếm trong tay Diệp Trường Sinh đã chém ra một kiếm, một đạo kiếm quang xanh biếc bắn ra.

Một tiếng hét thảm vang lên, sau khi kiếm quang xuyên qua, Nguyên Ma - thủy tổ của Ma giới lập tức biến mất, cuối cùng bị Hủy Diệt Pháp Tắc của Huyền Thiên Trảm Linh Kiếm hủy diệt hoàn toàn.

Sau một trận run rẩy rất nhỏ, Huyền Thiên Ma Chủ trong tay Diệp Trường Sinh ngừng giãy dụa, yên tĩnh trở lại.

Huyền Thiên Ma Chủ cũng gọi là Hắc Ma Chủ, là một kiện bảo vật Huyền Thiên rất không tồi, xấp xỉ ngang với Phiên Thiên kỳ.

Tuy nhiên loại bảo vật Huyền Thiên Chi Bảo này lại không tiện dùng cho lắm, hẳn dự định sau này sẽ tặng cho Tử Linh.

Chỉ trong chốc lát đã giết được một vị thủy tổ ma giới.

Thật ra chết cũng có chút oan uổng, ở nơi này bảy tám phần thực lực hẳn đều không phát huy được, một kiện Huyền Thiên Chi Bảo duy nhất có thể dựa vào cũng bị Diệp Trường Sinh dễ dàng trấn áp, tự nhiên một kiếm đã đánh chết hẳn.

Nếu như trong thiên địa ở bên ngoài, Diệp Trường Sinh muốn bắt được Nguyên Ma, chỉ sợ cũng phải phí một phen công phu.

Dù sao thực lực bản thân người này không yếu, là một vị cường giả cấp Chân Linh, hơn nữa nắm giữ một kiện Huyền Thiên Chi Bảo, cơ hồ có thể cùng Kỳ Lân, Thanh Loan loại này chân linh đánh nhau.

Trận chiến chặt đứt nguyên ma diễn ra rất nhanh chóng, chỉ sau hai ba hiệp, Bảo Hoa bên kia chuẩn bị ra tay giúp đỡ Diệp Trường Sinh một chút, kết quả chiến đấu kết thúc.

Nàng nhất thời không biết nói gì, Âm Đạo đường đường là Thủy Tổ Ma giới, nhân vật cùng nổi danh với mình đã vạn năm, bị giết trước mặt Diệp Trường Sinh như một con gà con.

Nếu đổi lại là mình, trong hoàn cảnh như Khổ Linh Đảo, sợ rằng cũng không cách nào chống đỡ được bao lâu.

Bay về phía trước, Bảo Hoa nhẹ nhàng nói: “Công pháp tu luyện của Nguyên Ma tương đối đặc thù, có bảy giọt Huyết Nguyên Thần lớn, sau khi chủ nguyên thần này bị tiêu diệt, rất nhanh những giọt máu nguyên thần khác liền có thể một lần nữa chuyển hóa thành nguyên thần chủ!”

“Đồng thời, chủ nguyên thần kế tiếp của hắn chỉ cần tu luyện mấy trăm năm đã có thể một lần nữa khôi phục tu vi Đại Thừa hậu kỳ, tương đương với có bảy cái mạng!”

“Diệp huynh định làm như thế nào, phải nghĩ biện pháp trăm thảo trừ căn sao?” Bảo Hoa khẽ vuốt sợi tóc bên vai một chút, hỏi.

“Không cần, nếu triệt để giết chết hắn, Ma giới các ngươi cũng chỉ còn một Niết Bàn bị thương, quần long vô thủ, sợ là không

dám đối phó Minh Trùng mẫu!”

Diệp Trường Sinh vuốt ve hắc ma chủ tử, lắc đầu nói.

Dù sao không có Huyền Thiên chi bảo Nguyên Ma, thực lực cũng không bằng trước kia, đợi đến lúc giải quyết Minh Trùng Mẫu xong, lại đi suy nghĩ chuyện của hắn đi.

“Như vậy cũng tốt, chúc mừng Diệp huynh lại nhận được một kiện Huyền Thiên chi bảo!” Bảo Hoa nhìn thoáng qua Huyền Thiên Ma Chủ trong tay Diệp Trường Sinh, khẽ cười một tiếng nói.

“Cái Huyền Thiên chi bảo này ta cũng không tiện dùng, hay là tặng cho ngươi?” Diệp Trường Sinh nhìn nàng rồi đột nhiên hỏi.

Bảo Hoa thần sắc ngẩn ra, đây chính là Huyền Thiên chi bảo, nói đưa là tặng sao?

Nàng hơi nhú mày: “Diệp huynh có nữ không?”

“Có gì mà không nữ chứ, một kiện Huyền Thiên chi bảo mà thôi, tặng cho ngươi cũng có sao đâu?” Diệp Trường Sinh một bộ dạng hoàn toàn không thèm để ý nói.

Bảo Hoa nghe nói thế, tim đập thành thịch.

Bảo hoa nguyên bản cũng không thiếu Huyền Thiên Chi Bảo, trong tay có Huyền Thiên Như Ý Nhận cùng Huyền Thiên Hoa Thụ hai kiện Huyền Thiên Chi Bảo uy lực cực lớn.

Nhưng đáng tiếc về sau Huyền Thiên Như Ý nhận bị vỡ nát trong chiến đấu, Huyền Thiên Hoa Thụ cũng bị nàng dung nhập vào trong Linh Vực.

Vì vậy trong tay nàng liền không có Huyền Thiên Chi Bảo lúc nào cũng có thể sử dụng, chỉ còn lại một kiện đỉnh cấp Thông Thiên Ma Bảo Trần Nguyên giản.

Trần Nguyên giản kia cũng là bảo vật vô cùng lợi hại, hầu như là Thông Thiên ma bảo cao cấp nhất dưới Huyền Thiên chi bảo, tu sĩ Hợp Thể hậu kỳ bình thường đều không thể phát huy ra toàn bộ uy lực của nó.

Đặt vào tay tu sĩ Đại Thừa, hẳn cũng là một kiện chí bảo, chỉ tiếc đối với bảo hoa mà nói, lại không có tác dụng lớn.

Vì vậy, hiện tại nàng tương đối thiếu Huyền Thiên chi bảo, vừa nghe thấy Diệp Trường Sinh nói lời này, sao có thể không động tâm được?

Bị xúc động mạnh, trong lòng Bảo Hoa âm áp, từng luồng từng luồng nhiệt lưu chảy qua các nơi trên người, làm trong lòng nàng không ngừng dâng trào ra một cỗ xúc động.

Hắn không nhịn được muốn nói ra một vài lời động tình, nhưng dù sao Bảo Hoa cũng là Bảo Hoa, Diệp Trường Sinh tuy rằng trêu chọc lòng nàng, nhưng cũng không để nàng nói ra phong thái của tiểu nữ nhi.

Nàng ta bình tĩnh lại một chút, hỏi: “Vị đạo lữ kia của ngươi và mẹ mẹ vợ đều là tu sĩ của Thánh giới chúng ta, chẳng lẽ các ngươi không chuẩn bị cho các nàng một kiện Huyền Thiên chi bảo?”

“Các nàng là của các nàng, của nàng là của nàng, tạm không đề cập tới các nàng hiện tại căn bản không dùng được Huyền Thiên chi bảo, dù có thể dùng, Huyền Thiên Ma Chủ này, ta

cũng chỉ muốn tặng cho nàng!” Ánh mắt Diệp Trường Sinh ôn hòa nhìn nàng, tăng cường độ nói.

Bảo Hoa nghe vậy thân thể mềm mại run lên, kềm chút nhẹn không được mở miệng đáp ứng.

Cô hiểu được, sau khi Diệp Trường Sinh nói ra những lời này, Huyền Thiên Ma Chủy đã được ban cho ý nghĩa không giống bình thường.

Nếu nàng nhận được món quà này, như vậy sẽ tặng lại một món quà cho Diệp Trường Sinh.

Vậy thì nàng còn có thể tặng lễ vật gì đây?

Điều này không thể được, lễ vật này của nàng còn phải giữ lại để Diệp Trường Sinh hỗ trợ giải quyết Minh Trùng Mẫu.

Vì vậy, sau một hồi trầm mặc, tâm tình quay cuồng của Bảo Hoa chậm rãi bình ổn lại, nàng cười nhẹ một tiếng:

“Hay là thôi đi, Huyền Thiên chi bảo này cùng thuộc tính của ta không hợp, Diệp huynh vẫn là tặng cho người vị tiểu đạo lữ kia đi!”

Bảo hoa cự tuyệt cũng không ngoài dự liệu của Diệp Trường Sinh, Huyền Thiên chi bảo này Diệp Trường Sinh là muốn cho Tử Linh, làm sao có thể thật sự cho bảo hoa.

Hắn chỉ muốn dùng cách này trêu chọc bảo hoa một chút mà thôi!

Đương nhiên, nếu như Bảo Hoa thật đáp ứng, cũng coi như là niềm vui ngoài ý muốn.

Trên mặt Diệp Trường Sinh lộ ra bộ dáng thất vọng, nói: “Vậy sau này ta chỉ có thể tìm bảo vật thích hợp khác tặng cho người!”

“Diệp huynh chỉ cần có thể giúp ta giải quyết vấn đề Minh Trùng Chi Mẫu là đủ rồi, thiếp thân không cần Huyền Thiên Chi Bảo làm lễ vật!”

“Ha ha, vấn đề của Minh Trùng Chi Mẫu nhất định phải giải quyết, bất quá sau này hãy nói đi, chúng ta đi gặp con của lớn kia một chút!” Diệp Trường Sinh cười ha ha một tiếng, chuyển chủ đề.

Hai người bay về phía lôi hải khủng bố phía trên Ma Nguyên Hải.

“Diệp huynh chẳng lẽ muốn thu phục Tiên Khôi Lỗi này sao? Đây cơ hồ là chuyện không có khả năng, Tiên Khôi Lỗi này có yêu cầu quá cao!”

“Muốn hấn ra tay, cái giá phải trả vô cùng lớn, lại càng không cần nói phải thu phục!” Bảo Hoa vừa phi hành vừa nói với Diệp Trường Sinh.

“Trước kia ngươi cũng từng tiếp xúc với con rối Tiên nhân này chưa?” Diệp Trường Sinh hỏi.

“Đó là đương nhiên, đại bộ phận thánh tổ của Thánh giới chúng ta đều thử tiếp xúc với đối phương, dù sao một Khôi lỗi cấp bậc Đại Thừa, còn có ý thức tự chủ, ai có thể không động tâm?”

“Chỉ tiếc, chỉ là muốn đối phương ra tay, thì phải trả cho Tham Thiên Tạo Hóa làm cái giá, cái này thực sự quá đắt đỏ rồi!” Bảo Hoa than nhẹ một tiếng nói ra.

“Tham Thiên Tạo Hóa Lộ, đúng là rất đắt đỏ!” Diệp Trường Sinh gật đầu đồng ý.

Kỳ thật không phải Giải Đạo Nhân muốn tham thiên tạo hóa lộ ra, mà điều hắn muốn chính là tiên linh lực, mà ở trong cái hạ giới này, hầu như không tồn tại tiên linh lực.

Duy nhất có thể dính dáng đến Tiên Linh Lực chính là Tham Thiên Tạo Hóa Lộ, loại chất lỏng này ẩn chứa một tia Tiên Linh Lực, có thể làm năng lượng xuất thủ cho hắn.

Vì vậy, những tu sĩ hạ giới này liền cho rằng Giải Đạo Nhân cần tham thiên tạo hóa để lộ.

“Năm đó, có một vị cường giả dị giới vượt giới tới đây, bị ta và Niết Bàn liên thủ đánh giết, từ trên thân người nọ hai người bọn ta đã nhận được hai giọt tạo hóa che trời đã pha loãng, sau đó chia đều!”

“Chỉ tiếc một chút, chút sáng như tham thiên tạo hóa của ta đã sớm dùng hết, nếu không hôm nay còn có thể thử đánh thức con tiên khôi lỗi này!”

“Diệp huynh nếu như trên tay ngươi không có Tham Thiên Tạo Hóa Lộ, chỉ sợ làm cho đôi phương tỉnh lại cũng rất khó!” Trên mặt Bảo Hoa lộ ra vẻ tiếc hận nói ra.

“Tham Thiên Tạo Hóa Lộ? Chính là thứ này sao?” Trên mặt Diệp Trường Sinh lộ ra vẻ mỉm cười, bàn tay mở ra, trong lòng bàn tay an tĩnh một giọt chất lỏng xanh biếc ướt át nằm.

“Cái này... Ngươi cũng có Tham Thiên Tạo Hóa Lộ?” Trên mặt Bảo Hoa thoáng cái lộ ra thần sắc kinh ngạc đến cực điểm.

Tham Thiên Tạo Hóa hiển nhiên là vật cực kỳ quý trọng, lưu truyền ở trên thế gian này vô cùng ít, phẩm là có thể đạt được một chút, đều xem nó như chí bảo trân quý nhất để sử dụng.

Diệp Trường Sinh mới tấn cấp Đại Thừa, lại từ đâu có được tạo hóa cao chọc trời như vậy?

Lúc này, hai người đã đi tới trước mặt con cua hoàng kim to lớn kia, Diệp Trường Sinh cong ngón tay búng ra, đem giọt lục dịch này bắn về phía cua vàng.

“Ầm ầm ầm!”

Khi giọt Hỗn Thiên Tạo Hóa kia bay đến trước mặt con cua vàng, lôi hải mệnh môn đột nhiên ngưng lại một chút, sau đó bộc phát ra tiếng nổ vang mãnh liệt hơn.

Vô số tia chớp màu trắng bạc tựa như từng con rắn nhỏ uốn lượn, bò lên, trong đó tản mát ra khí tức cực kỳ cuồng bạo.

Giải Đạo Nhân ở trên phương diện Lôi Điện Pháp Tắc lĩnh ngộ, chỉ sợ trong các giới này, không có mấy người có thể so sánh.

Trong chớp mắt, vô số phù văn màu vàng lóe sáng tuôn ra bên ngoài thân thể con cua vàng, trong nháy mắt trải rộng khắp nơi trên thân hình khổng lồ.

Một đôi mắt to lớn ở phía trước, sau khi xoay chuyển một cái cũng chậm rãi mở ra, bên trong là một mảnh màu xích kim.

“Bảo Hoa, ngươi lại đến chỗ này.Ồ, giọt Ngụy Tiên Lộ này không phải ngươi dâng lên!” Con cua khổng lồ màu vàng hơi hơi động miệng, toàn bộ hư không khắp nơi đều vang lên tiếng oanh minh ông ông.

Linh tính của nó mười phần, hơn nữa cùng với bộ dáng Bảo hoa rất quen thuộc.

Một đôi con người màu vàng chuyển động, nhìn về phía Diệp Trường Sinh, sau khi tinh tế đánh giá hần vài lần, con Tiên Khôi Lỗi này lập tức phát ra một tiếng kêu kinh hãi.

“A, lần này người mang đến một nhân vật không bình thường, người này không phải Đại Thừa Ma giới các người chứ?” Con của màu vàng nhìn Diệp Trường Sinh nhưng lại nói với Bảo Hoa.

Bảo Hoa chấp tay: “Diệp huynh là nhân tộc Đại Thừa cách Thánh giới chúng ta, lần này là có chuyện muốn thương nghị cùng đạo hữu!”

Con của Hoàng Kim há cái miệng rộng, phun ra một luồng ánh sáng vàng, nhanh như chớp chớp lấy một giọt lục dịch của Diệp Trường Sinh, nuốt vào trong bụng.

Nàng hơi thưởng thức vật trong bụng một chút, nhắm hai mắt lại, đột nhiên tròng tròn vo.

“Năm thành tinh khiết ngũ Tiên Lộ, ha ha, tốt tốt tốt, ta có thể vì đạo hữu xuất thủ ba kích!” Giải Hoàng Kim cười lớn nói.

Lộ ngũ tiên tinh thuần như vậy hần nằm ở ma giới nhiều năm như vậy, vẫn rất ít thấy, giọt bảo hoa mà Niết Bàn lấy được kia cũng chỉ là ba thành độ tinh khiết.

Đại bộ phận sương trời tạo hóa trên đời này đều đã bị pha loãng không ra hình dạng gì, Diệp Trường Sinh có thể xuất ra năm thành độ tinh khiết là hiếm thấy.

“Ha ha, ta tìm đến đạo hữu, cũng không phải là muốn cho người xuất thủ giúp ta đối phó địch nhân gì, mà là muốn hỏi một câu, đạo hữu có nguyện ý cùng ta rời khỏi nơi này hay không?” Diệp Trường Sinh cười ha ha một tiếng, sau đó hỏi.

Bảo Hoa nghe vậy, vẻ mặt kinh ngạc nhìn về phía Diệp Trường Sinh.

Hần còn thật sự muốn bắt con của này sao?

Trên tay hần có bao nhiêu sáng tạo ra che phủ bầu trời?

Hoàng kim cự giải nghe thấy vậy ánh mắt ngưng trọng, trực tiếp hỏi: “Trên tay đạo hữu có ngụy tiên lộ? Muốn cho ta rời khỏi nơi này, cần một con số nhỏ!”

“Trong một giọt ngụy tiên lộ này ẩn chứa Tiên Linh Lực, chỉ có thể chèo chống ta hành động hai tháng, hơn nữa trong hai tháng này, ta vẫn chưa thể động thủ với người khác!”

“Nếu muốn để ta ra tay, thì phải cung cấp cho Ngụy Tiên Lộ khác, một giọt xuất ra ba đòn!”

“Cho nên, ngụy tiên lộ đạo hữu như vậy nếu không có mấy ngàn đến vạn giọt, nhất định sẽ không đánh chủ ý của bốn thánh!”

Mấy ngàn hơn vạn, thật đúng là một con số khiến người ta lưu luyến, Diệp Trường Sinh phục chế một giọt lục dịch ẩn chứa tiên linh lực cần một trăm triệu linh thạch.

Nói cách khác, Giải Đạo Nhân há miệng cùng hắn đề xuất một mỗi làm ăn lớn trên ngàn vạn ức linh thạch.

“Nói ta có thể cung cấp đủ tham thiên tạo hóa lộ, vậy đạo hữu nguyện ý theo ta chứ?” Diệp Trường Sinh thông dong hỏi.

Giải Đạo Nhân nghe vậy, hơi kinh ngạc nhìn hắn một cái, lập tức khẳng định: “Đó là đương nhiên!”

“Nhưng muốn bốn thánh theo ngươi, ngươi nhất định phải cung cấp cho ta một giọt giả tạo vừa rồi. Nếu còn muốn ta giúp ngươi, thù lao phải tính toán mặt khác.”

“Hơn nữa một khi tích góp đủ năng lượng, ta sẽ tự động rời đi, ngươi không được ngăn cản.” Giải Đạo Nhân suy nghĩ một chút, nói như thế.

“Đạo hữu nói rời đi, là trở lại Chân Tiên giới sao?” Lúc này Bảo Hoa một bên tò mò hỏi.

“Đó là đương nhiên, bốn thánh nguyên bản là bởi vì nguyên chủ nhân sau khi vẫn lạc đã vô tình rơi xuống khỏi giới này, tự nhiên là phải trở về Chân Tiên giới!”

“Mà muốn trở lại Chân Tiên Giới, vậy cần tích góp nhiều Tiên Linh Lực, cho nên ta mới đưa ra yêu cầu như vậy với Diệp đạo hữu!”

“Người muốn tích góp năng lượng thời gian bao lâu, tiên linh lực mới đủ dùng sao?” Diệp Trường Sinh hỏi.

“Trong cơ thể ta, các cấu kiện chuyển hóa Tiên Linh Lực tổn thương rất lợi hại, một tháng sau cũng chỉ chuyển hóa được có một giọt như vừa rồi. Người chỉ cung cấp một giọt, đại khái hơn nghìn năm là đủ rồi.” Sau khi con của Hoàng Kim chớp chớp đôi mắt không lờ, trả lời.

Thời gian hơn ngàn năm, tính dựa theo một năm mười hai ức linh thạch, chính là nói Diệp Trường Sinh phải tiêu phí hơn một ngàn ức linh thạch ở trên người.

Hơn nghìn năm sau đó, con của này định bay lên.

Tiêu hơn một ngàn tỷ, mời một tên tay chân Đại Thừa!

Vụ làm ăn này cũng không hợp lý, Diệp Trường Sinh nhíu mày, trực tiếp hỏi: “Nếu chủ nhân cũ của người đã vẫn lạc, vậy người có ngại đổi chủ nhân khác không?”

Đổi lại chủ nhân?

Nghe nói như vậy, con của lớn màu vàng mở to mắt nhìn chăm chăm Diệp Trường Sinh, sau đó nói ra một câu khiến cho Bảo Hoa bên cạnh rất là kinh ngạc.

“Người muốn ta nhận người làm chủ nhân sao? Chuyện này đương nhiên có thể, nhưng muốn làm chủ nhân của ta thì cần phải có điều kiện nhất định!”

“Điều kiện gì?”

“Thứ nhất, vẫn giống như lời vừa rồi, mỗi tháng đều phải cung cấp cho ta một giọt Giao tiên lộ tinh khiết này, thứ hai phải đạt được tu vi Đại Thừa, điểm này người đã thỏa mãn rồi, thứ ba, vẫn phải trải qua một phen khảo nghiệm mới được!” Con của màu vàng há to miệng, hợp tác nói.

“Thằng nhóc nhà người nói nhiều quá đấy!” Diệp Trường Sinh nghe thế, trong lòng lắm bầm.

Căn cứ vào một loạt khảo nghiệm mà Hàn Lập đưa ra, lúc đầu hẳn là khá đơn giản, chính là sưu tập một ít tài liệu trân quý.

Đương nhiên, những tài liệu này Giải Đạo Nhân cũng không phải sưu tập không công, có liên quan đến việc hắn chữa trị thực lực bản thân.

“Ở đây ta có một phần danh sách, bên trong có mấy thứ, trước tiên người tìm đủ chúng nó rồi. Mặt khác, nếu như hiện tại người muốn mang ta rời khỏi đây, thì Ngự Tiên Lộ phải một mực cung cấp!” Giải Đạo Nhân nói xong, giơ một tay lên, một khối lam sắc ngọc quyết quả thực hướng Diệp Trường Sinh mà đến.

Diệp Trường Sinh giơ tay nắm vào trong hư không một cái, bắt lấy ngọc giản, đồng thời hỏi một câu: “Cái gọi là thử thách không phải là chuyện này chứ?”

“Đương nhiên không có khả năng! Nhưng nếu đạo hữu ngay cả chuyện này cũng không thể làm được, sự tình phía sau, tự nhiên cũng không cần biết.” Giải Đạo Nhân thản nhiên nói.

“Nói thế cũng có lý!” Diệp Trường Sinh gật gật đầu, dán ngọc giản lên trán, thần niệm trong nháy mắt quét qua.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, trong này ghi lại đều là một ít tài liệu chỉ tồn tại trong truyền thuyết, cho dù là tồn tại cấp Đại Thừa, cũng rất khó thu thập được tất cả.

Có vài thứ thậm chí có thể chỉ có Tiên Giới mới tồn tại, căn bản không phải thứ mà Linh Giới có thể tìm thấy.

Muốn thu phục con của này đúng là rất phiền toái. Nếu không phải lai lịch đối phương thật bất phàm, Diệp Trường Sinh căn bản sẽ không đi để ý tới hắn.

Chỉ là một cái Đại Thừa cấp chiến lực mà thôi, dù cho tương lai có thể tiến giai, hắn cũng không nguyện hao phí nhiều tâm tư trên người này như vậy.

Nhưng bây giờ nhìn thấy trên người hắn có Thiên Sát Trán Ngục Công cộng thêm một vị Đạo Tổ tương lai, Diệp Trường Sinh vẫn phải tiêu phí không ít tinh lực.

Cho dù cuối cùng không thể trở thành chủ nhân của nó, cũng muốn kết xuống một phần thiện duyên như vậy, cũng coi như là sắp xếp trước sự tình sau khi phi thăng.

Diệp Trường Sinh thu hồi ngọc giản, nói: “Ta cố gắng thu thập, có thể tìm được tất cả hay không, ta thật sự không dám cam đoan!”

“Mặt khác, hiện tại ngươi cũng không cần đi theo ta, liên quan tới Tham Thiên Tạo Hóa kia, không lâu sau ta sẽ an bài một người tới đây cung cấp cho ngươi, đến lúc đó ngươi có thể đi theo hắn rồi đi!” Diệp Trường Sinh suy nghĩ một chút, nói.

Vật mà Giải Đạo Nhân cần vượt qua một vạn ức linh thạch tạo hóa lộ tham thiên đối với hắn mà nói là một gánh nặng thật lớn.

Hắn có thể phục chế ra lục dịch trong thế giới mới này, có thể phục chế ra lục dịch trên Khô Linh đảo này, đều là bởi vì nồng độ linh khí của hai nơi này đã đến mức làm người ta tức lộn ruột.

Hắn không cần tụ nạp linh khí trong phạm vi quá lớn cũng có thể gom đủ một giọt lục dịch.

Nhưng đặt ở bên ngoài, muốn phục chế lục dịch lúc nào cũng không dễ dàng như vậy, hoặc có thể nói là hoàn toàn không làm được.

Vậy hẳn chỉ có thể dùng linh thạch chèo chống, rất là phiền phức.

Hơn nữa, nhiều linh thạch như vậy, đặt ở trên thân người khác, cũng không biết có thể nuôi dưỡng ra bao nhiêu Đại Thừa rồi, toàn bộ hoa cho Giải Đạo Nhân ít nhiều có chút không đáng.

Đã như vậy, vẫn là dựa theo nguyên bản, để Hàn Lập tới cung cấp lục dịch cho Giải Đạo Nhân đi, dù sao lục dịch của hắn đều là tay trắng.

Hơn nữa Giải Đạo Nhân rơi xuống Ma giới ít nhiều cũng có quan hệ với Luân Hồi điện chủ, cho nên Diệp Trường Sinh cân nhắc một phen, vẫn cảm thấy cơ duyên này của Hàn Lập không dễ cướp mất.

Đương nhiên, hắn cũng muốn được chia một chén canh, kết giao tình bạn với vị Đạo Tổ tương lai, tương lai có thể kiếm được một ít lợi ích từ trên người đối phương.

“Tốt, ta đây cũng chờ mong đạo hữu đem người có thể cung cấp cho ta ngụ tiên lộ đến trước mắt!” Giải Đạo Nhân nghe được lời này của Diệp Trường Sinh, ánh mắt sáng lên rồi nói.

Diệp Trường Sinh gật đầu nhẹ, lập tức cùng bảo hoa bay khỏi nơi đây.

Trên đường đi, Bảo Hoa một bức muốn nói lại thôi, tựa hồ cất giấu đầy nghi hoặc.

“Ngươi muốn hỏi ta ai đáp ứng yêu cầu của con của kia, một tháng có thể cung cấp một giọt Giảo Tiên Lộ?” Diệp Trường Sinh mỉm cười, hỏi.

“Ừm, thiếp thân quả thực không thể tưởng tượng, ngụ Tiên lộ đồ vật trân quý như vậy, lại có người có thể sản xuất lượng lớn sao?” Bảo hoa hơi nhú mày, hỏi.

“Ha ha, sau này ngươi sẽ biết chuyện này, thiên hạ rộng lớn, chuyện gì cũng có!” Diệp Trường Sinh không nói với cô bé ngay bây giờ.

Bảo Hoa trợn trắng mắt, nói: “Tạo hóa che trời trên người người cũng là từ trên thân người nọ tới? Thoạt nhìn số lượng trên người người cũng không ít!”

“Cũng coi là vậy đi, Tạo Hóa Tham Thiên của ta quả thực lấy được từ trên tay người đó, hơn nữa trên người ta quả thực có không ít!”

“Sao hả, ngươi muốn à? Người thân là Mộc linh chi thể, thứ này đúng là có chỗ tốt khác biệt với người!” Diệp Trường Sinh nhìn nàng cười hỏi.

Bảo hoa hoa tươi này nếu như có thể có được lục dịch tưới vào, quả thật là có hi vọng thành đạo!

“Thứ quý giá như vậy, ngươi có bằng lòng cho ta không?”

“Có gì không thể? Vừa rồi còn cho con của kia một giọt, vật này đối với ta không có giá trị cao như vậy, nếu ngươi muốn, hiện tại có thể cho ngươi một giọt!”

Diệp Trường Sinh nói xong, mở miệng, một giọt lục dịch bay ra, im lặng nằm trong lòng bàn tay.

Trên mặt hắn mang theo thần sắc cười tủm tỉm nhìn Bảo Hoa, chờ đợi nàng lấy đi lục dịch này.

Tuy là tâm cảnh Bảo Hoa như giếng cổ không gợn sóng, nhưng luôn luôn vô cùng ngạc nhiên, bỗng nhiên bị Diệp Trường Sinh đùa giỡn như vậy, chỉ một thoáng mặt cũng đỏ bừng, không cách nào giữ được bình tĩnh.

“Ngươi... Hừ!” Bảo Hoa xấu hổ giận dữ, phần nộ đập chân một cái, hóa thành một đoàn hào quang màu hồng phấn cực tốc bay về phương xa.

Diệp Trường Sinh cười khà khà, đi theo, hắn ngược lại không hề nóng nảy, tin tưởng sớm muộn cũng có một ngày bảo hoa sẽ cam tâm tình nguyện đến cướp lấy giọt lục dịch này.

Sau khi rời khỏi Ma Nguyên Hải, nhóm người Diệp Trường Sinh lại ở lại Ma giới được một thời gian ngắn.

Trong khoảng thời gian này, Diệp Trường Sinh lấy ra Huyền Thế Thiên Thư, dùng Huyền Thiên chi bảo này an bài vận mệnh cho bọn họ sau khi tiến vào Ma giới giết chết những thánh tổ hóa thân kia.

Kết quả là, những hóa thân Thánh Tổ này bởi vì một ít nguyên nhân rất hợp lý, chạy tới một chỗ thành thị Ma giới tụ tập, sau đó bị Diệp Trường Sinh một lưới bắt hết.

Sau khi giải quyết xong hoá thân của những Thánh Tổ này, Diệp Trường Sinh cũng coi như là thanh lý một chút hậu hoạn ở lại Ma giới, tiếp theo hắn lại tốn thời gian đi thăm dò động phủ của những Thánh Tổ Ma tộc này.

Nhất là từ trên người Huyết Quang Thánh Tổ sưu hồn đạt được động phủ của vị Thủy Tổ kia, ở nơi đó Diệp Trường Sinh trực tiếp phát hiện một kiện Huyền Thiên Tàn Bảo luyện chế thành.

Sau khi tiến vào Ma giới giết chết số lượng Thánh tổ cao tới hơn hai mươi vị, những di sản của những người này cuối cùng tất nhiên là bị đám người Diệp Trường Sinh thu thập toàn bộ.

Vì vậy, hắn một hơi lấy được hai ba kiện Huyền Thiên Tàn Bảo, mười mấy món Huyền Thiên chi bảo tương tự nhau được chế tạo, cùng gần trăm kiện Thông Thiên Ma Bảo.

Ngoài ra còn có vô số các loại trân kỳ bảo vật của ma giới, chủng loại đa dạng, ngay cả thủy tổ ma giới trước bảo hoa cũng không hoàn toàn nhận ra.

Đây là một khoản tài phú khổng lồ khó có thể tưởng tượng, đương nhiên lấy tình huống bên này của Diệp Trường Sinh, nhiều bảo vật như vậy nhất định là không dùng được.

Tu sĩ Ma tộc bên cạnh hắn không nhiều, căn bản không cần dùng đến số lượng tài nguyên khổng lồ như vậy, đại bộ phận chỉ có thể bỏ không.

Vì vậy, sau khi liên hệ với người Quảng Nguyên Trai một phen, Diệp Trường Sinh đem mấy thứ này đại bộ phận thông qua phương thức lấy vật đổi vật tiến hành trao đổi với bọn họ.

Kể từ đó, trừ bỏ vài món bảo vật phi thường đỉnh cao không có trao đổi, chuẩn bị phân cho chúng nữ, còn lại tất cả đều được hắn đổi ra ngoài.

Một hơi đổi được gần trăm kiện Thông Thiên Linh Bảo!

Trên đời này cũng chỉ Quảng Nguyên Trai có thể có được tác phẩm lớn như vậy, mới có thể điều động nhiều Thông Thiên

Linh Bảo như vậy cùng Diệp Trường Sinh tiến hành trao đổi.

Đợi sau khi xử lý xong những chuyện ở Ma giới, Diệp Trường Sinh liền mang theo một đoàn người rời khỏi giới này, trở về trong Nhân tộc.

Lần sau trở về, đại khái là thời điểm giải quyết triệt để vấn đề Minh Trùng Chi Mẫu.

.....

Trung tâm Thiên đảo, một ngày này, thiên địa nguyên khí trên cả hòn đảo đột nhiên điên cuồng hướng trung tâm vùng đất lao đi, ánh sáng đủ mọi màu sắc rậm rạp chiếu xuống, khiến nơi đây trở nên lưu quang tràn đầy màu sắc, sáng lạn vô cùng.

Tại những thiên địa nguyên khí này bạo động, đồng thời một cỗ ba động pháp tắc mờ mịt từ trung tâm hòn đảo dâng lên, sau đó nhanh chóng lan tràn tới toàn bộ đảo.

Ngay sau đó, trong vòng vây nguyên khí đầy trời kia, một ngọn núi đột ngột xuất hiện, từ cỡ bàn tay lớn như vậy nhanh chóng tăng trưởng, trở nên cao vạn trượng.

Toàn thân ngọn núi xám xịt, thoạt nhìn không chút nào thu hút, nhưng chỉ cần ánh mắt nhìn về phía ngọn núi khổng lồ này, sẽ làm cho người ta cảm nhận được một loại cảm giác quý giá.

Hiển nhiên, ngọn núi này tuyệt không phải vật tầm thường!

“Khí tức thật cường đại, xem ra kiện bảo vật của phu quân đã luyện thành!”

“Thánh khí chống cự thiên kiếp, sau này chỉ sợ phi thăng thiên kiếp không ngăn được phu quân rồi!”

.....

Từng tiếng nghị luận vang lên khắp hòn đảo, ngọn núi này ngang trời xuất thế, tản mát ra khí tức kinh khủng khiến tất cả mọi người trên đảo đều bị kinh động.

Nhất là những nhân vật hạch tâm gần khu vực trung tâm cảm thụ sâu sắc nhất, các nàng nhao nhao đi ra quan sát ngọn núi khí tức thật lớn này.

Hơn ba mươi vị nữ tử tuyệt sắc xuất hiện, từng nữ tử đều có dung mạo khuynh quốc khuynh trần, oanh oanh yến yến, thoáng chốc khiến người ta tưởng lầm đã xâm nhập vào trong Dao Trì Tiên Cung.

Đều là các vị đạo lữ của Diệp Trường Sinh, cùng với tỷ muội có quan hệ thân thiết với những đạo lữ này, mẫu thân, đệ tử, sư tôn, thủ hạ các loại, đương nhiên còn kèm theo một vài cô gái có chút ám muội với hắn.

Còn có đám người Ngân Nguyệt, Băng Phượng, Văn Tư Nguyệt, Linh Hoàng, Tử Linh, đương nhiên còn có Thiên Phượng, Bảo Hoa, Minh La.

Trong những người này tu vi thấp nhất cũng đã là Luyện Hư sơ kỳ, mỗi người đều bước lên Trường Sinh Đại Đạo, về sau không cần phải lo lắng về thọ nguyên nữa.

Những nữ tử biết rõ việc Diệp Trường Sinh luyện chế Nguyên Hợp Ngũ Cực Sơn đều lộ ra vẻ sợ hãi lẫn vui mừng.

Còn những ngọn núi hắc không biết thì đều kinh ngạc nhìn sự xuất hiện của ngọn núi này, cảm thấy chân động không thôi.

“Cái này... Lại là một kiện Huyền Thiên Chi Bảo hậu thiên? Hơn nữa còn là chuyên môn dùng để độ thiên kiếp?” Bảo Hoa khiếp sợ mở to mắt.

Nghe chúng nữ bên cạnh nói chuyện với nhau, nàng mới hiểu được Diệp Trường Sinh lại nghịch thiên như vậy.

Lúc trước Thiên đảo đã mang đến cho nàng rung động cực lớn, hiện tại lại là một tòa Nguyên Hợp Ngũ Cực Sơn?

Thực khiến người ta cảm thấy không thể tưởng tượng nổi!

Như vậy, trên tay hắc có bao nhiêu kiện Huyền Thiên chi bảo?

Trong lúc nhất thời Bảo Hoa có chút miệng đắng lưỡi khô, riêng nàng đã biết năm sáu kiện rồi.

Điều này thậm chí đã vượt qua tổng số Huyền Thiên Chi Bảo hiện có ở Ma giới, nhưng dùng bảo hoa hiểu rõ Diệp Trường Sinh, nàng biết đây hơn phân nửa không phải tổng số bảo vật trên người Diệp Trường Sinh.

Trên thực tế, số lượng Huyền Thiên Chi Bảo và Tiên Khí trên người Diệp Trường Sinh đã lên tới hơn mười kiện.

Tính cả số lượng trần ma tỏa chưa hoàn toàn diễn hóa kia, chính là mười một kiện.

Đương nhiên, bây giờ hắc muốn tăng số tiền này, cũng hoàn toàn có thể làm được, dù sao những món hậu thiên Tiên khí này hắc đều có thể phục chế.

Dựa theo số linh thạch tiêu hao khi phục chế một nửa Thánh Đảo trước đó, phục chế Nguyên Hợp Ngũ Cực Sơn, Tiên khí như Thiên Đảo, số linh thạch tiêu hao ước chừng là mười tỷ đến hai mươi ức.

Con số này cũng không phải quá đắt!

Giá bán một kiện Tiên Khí ở Tiên giới cũng không sai biệt lắm chỉ khoảng ba bốn tỷ linh thạch, thậm chí còn có thể rẻ hơn.

Lấy mật độ linh khí trong tiểu thế giới kia, Diệp Trường Sinh nếu nghĩ như vậy, hoàn toàn có thể phục chế Nguyên Hợp Ngũ Cực Sơn vượt qua trăm bộ.

Đương nhiên, hắn sẽ không làm chuyện quá khoa trương như vậy, nhưng tương lai cấp cho chúng nữ nhân bên cạnh mình một thứ cũng không thành vấn đề.

Hiện tại tài phú trên người hắn đã đến một mức vượt quá sức tưởng tượng của người khác, không thể cân nhắc bằng số lượng được.

Mười món Huyền Thiên chi bảo, năm sáu kiện Huyền Thiên tàn bảo, hơn một trăm kiện Thông Thiên linh bảo, các loại đan dược, các loại có thể phụ trợ Đại Thừa, Hợp Thể kỳ tiến giai...

Có thể nói, nếu như ai có thể giết chết hắn, đoạt đi bảo vật của hắn, hoàn toàn có thể để cho bộ tộc của mình chiếm cứ một giới diện có thể so với Ma giới.

“Huyền Thiên Chi Bảo chống cự thiên kiếp, nếu có thể cho ta mượn vật ấy một chút, lại mượn Ngự Lôi Ký của Bảo Hoa tỷ tỷ, vậy vượt qua Đại Thiên kiếp tiếp theo, sau đó tiến giai Đại Thừa hậu kỳ hoàn toàn không thành vấn đề!” Ánh mắt Minh La nóng bỏng nhìn ngọn núi màu xám kia, trong lòng thâm nghĩ.

Nàng bắt đầu động tâm, đầy bụng tâm tư cũng bắt đầu suy nghĩ làm thế nào để Diệp Trường Sinh cao hứng, tương lai mượn Nguyên Hợp Ngũ Cực Sơn dùng một lát.

“Nguyên Sát đã dạy dỗ lâu như vậy, đã đến lúc phát huy tác dụng rồi!”

Ánh mắt Minh La trong lúc lơ đãng liếc qua đứng cách đó không xa, da thịt tuyết trắng, thoát nhìn giống như một vị nữ thần băng sơn nguyên sát, trong lòng thâm nghĩ.

“Chờ một chút, hắn đối với nữ nhân của hắn tốt như vậy, ta đem Nguyên Sát đưa đến cửa, có phải ngược lại là tặng một món phúc lợi cho Nguyên Sát hay không?” Minh La trong lúc nhất thời do dự nói.

Diệp Trường Sinh đối với tài nguyên mà nữ nhân này ban cho hắn, các nàng đều nhìn thấy trong mắt, loại tu hành này không biết khiến các nàng đổ mắt bao nhiêu.

Lúc trước các nàng Minh La, Nguyên Sát đều bỏ ra mấy vạn năm, thậm chí mười mấy vạn năm mới tu luyện đến cảnh giới Đại Thừa kỳ, trong đó trải qua gian khổ như thế nào có thể nghĩ được.

Nếu như lúc đầu các nàng cũng có thể có đãi ngộ như vậy, vậy thời gian tu luyện đâu chỉ có thể giảm bớt gấp mười?

“Không được, không thể để cho tên Nguyên Sát lăng lơ này chiếm tiện nghi!”

“Hơn nữa, quan trọng nhất là ánh mắt Bảo Hoa tỷ tỷ nhìn hắn cũng càng thêm không bình thường, thoát nhìn hai người sớm muộn gì cũng sẽ lưu luyện gian tình nóng, không bằng...”
Trong lòng Minh La cân nhắc, rốt cuộc vẫn cắn răng một cái, hạ quyết tâm nào đó.

.....

Diệp Trường Sinh không hề hay biết suy nghĩ của đám nữ nhân xung quanh, bây giờ hắn nhìn ngọn núi trước mặt, trong lòng chỉ có cảm khái.

Rốt cục cũng đã luyện chế thành công toà Nguyên Hợp Ngũ Cực Sơn này!

Nhớ năm đó, từ lúc ở Nhân giới, hắn đã mưu đồ món tiên khí này, thu thập Nguyên Từ sơn, sau khi tiến vào Linh giới, càng là vì món tiên khí này tiêu phí không ít tâm tư.

Hôm nay, cuối cùng cũng thành công viên mãn rồi.

Tuy rằng, trên thực tế nhu cầu của hắn đối với kiện Tiên Khí này sớm đã không lớn như vậy, nhưng vật ấy luyện chế thành công, cũng coi như là một tâm nguyện của hắn.

Hắn phát tay một cái, tòa sơn phong màu xám tro cao vạn trượng nhanh chóng thu nhỏ lại, trên không trung chuyển động vù vù, chỉ to bằng lòng bàn tay, tất cả khí tức đều nội liễm.

Sau đó, lóe lên một cái, liền trở về trong tay hắn.

Cẩn thận quan sát một hồi, Diệp Trường Sinh ném tay đi, Nguyên Hợp Ngũ Cực Sơn hóa thành một đạo lưu quang, chui vào trong cơ thể hắc, xuất hiện trước người Nguyên Anh, lẳng lặng lơ lửng.

Ở bên cạnh, còn có mấy quang đoàn khí tức cường đại đồng dạng cũng đang chìm nổi.

“Giai đoạn hiện tại, uy lực lớn nhất trong tay ta là Huyền Thế Thiên Thư, Huyền Thiên Trảm Linh Kiếm, Huyền Thiên Ngũ Hành Thụ, dù sao đây cũng là ba kiện này do tự tay ta bồi dưỡng ra, còn huyết tể nữa chứ!”

“Ta có thể dễ dàng phát huy uy lực lớn nhất của chúng, có thể đánh ra pháp tắc chỉ tuyến, nhưng những thứ khác thì không được!”

“Muốn phát huy uy lực của nó, e là phải bồi dưỡng trong một thời gian rất dài!” Diệp Trường Sinh trầm nghĩ trong lòng.

Hắn suy nghĩ một hồi về sau vẫn quyết định, ngoại trừ những món Hậu Thiên Tiên Khí kia, Huyền Thiên chi bảo của Tiên Thiên, trên người hắc chỉ lưu lại ba món này.

“Còn lại ba kiện, nếu như phân phát cho ai, phân cho ai là một vấn đề!”

“Quá nhiều người, Huyền Thiên chi bảo quá ít, phân cho Tử Linh Hắc Ma Chủ còn được, dù sao cũng là Huyền Thiên chi bảo của Ma giới, chỉ có thể dùng Tử Linh, những người khác...”

Diệp Trường Sinh mỉm cười, hắn lại gặp phải vấn đề công bằng, có lẽ đây là phiền não của người giàu.

“Lời lại trên đảo, để các nàng cùng nhau chấp chương đi!”

Trong lòng hắn quyết định chủ ý, hướng phía trước đi đến, nghênh đón chúng nữ.

.....

Mấy ngày sau, Diệp Trường Sinh đang ở trong động phủ của mình tế luyện bồi luyện đào tạo Nguyên Hợp Ngũ Cực Sơn, cửa lớn cung điện bỗng nhiên bị gõ vang.

“Là nàng?” Trên mặt Diệp Trường Sinh lộ ra một tia ngoài ý muốn.

Phất tay một cái, cửa lớn của Trường Sinh điện mở ra, một nữ tử dung mạo tuyệt diệu, trong đôi mắt mị quang lưu chuyển đi đến.

Chiến giáp đen kịt bao bọc lấy thân thể mềm mại của người ngạo nhân, phác họa ra những đường cong tinh xảo, da thịt trắng như tuyết dưới sự che lấp của chiến giáp màu đen, tản mát ra ánh sáng lộng lẫy khiến người ta kinh tâm động phách.

Vốn đẹp không giống vật nhân gian, lại toàn thân Mị Quang lưu chuyển, nhất cử nhất động đều có thể khơi dậy xúc động nóng bỏng nhất trong lòng người.

Một ánh mắt này của nữ tử có thể làm cho người ta mất lý trí, tự nhiên chính là Minh La rồi.

Giờ phút này, trên mặt nàng mang theo nụ cười quyến rũ, thâm tình chân thành nhìn Diệp Trường Sinh, một bộ dạng kinh nghiệm sa trường lão luyện.

Thực ra trong lòng đang vô cùng căng thẳng, phảng phất như đến đây là để làm chuyện gì xấu, thấp thỏm không thôi.

Phải biết rằng quyết định của nàng cũng không dễ dàng đưa ra, mà là đã trải qua một phen đấu tranh tư tưởng.

Sau khi do dự, cũng muốn từ bỏ, nhưng cuối cùng xuất phát từ cơ hội, sự lo lắng không thể mất, cùng với một loại ý nghĩ tà ác muốn ăn trộm kẹo của tỷ tỷ, vẫn là tới.

Bảo Hoa tỷ tỷ nhìn trúng nam nhân, chung quy cũng không sai!

Muốn tới trước khi nàng ta!

Minh La mang theo tâm trạng mừng thầm lại căng thẳng như vậy, một mình xuất hiện ở trước Trường Sinh điện.

“Đạo hữu tới nơi này là?” Diệp Trường Sinh ngồi xếp bằng ở chính giữa đại điện, trên mặt lộ ra vẻ nghi hoặc.

“Diệp huynh tu hành chỗ này thật là xa hoa, trên trời dưới đất chỉ thấy!” Minh La ngẩng đầu nhìn quanh mấy lần, nói mấy câu không đáp ứng.

“Người tới chỗ ta cũng không phải cảm khái những thứ này chứ?” Diệp Trường Sinh nhú mày nói.

“Đương nhiên không phải, kỳ thật là có một kiện bảo vật muốn mời Diệp huynh xem xét một chút!” Đôi mắt đẹp Minh La nhìn về phía Diệp Trường Sinh, cười khanh khách nói.

“Ồ? Tu vi của ta không cao, luận kiến thức hơn phân nửa còn không bằng các người, người bảo ta đánh giá?” Trong lòng Diệp Trường Sinh hiện lên nghi hoặc.

“Đúng vậy, đồ vật này chỉ có thể do Diệp huynh đánh giá!” Nói xong, Minh La xoay vòng eo mảnh khảnh đã tiến đến trước mặt Diệp Trường Sinh.

Vẻ mặt Diệp Trường Sinh rất giật mình, cũng không ngăn cản đối phương, mặc kệ Minh La muốn giở thủ đoạn gì, hắn đều không sợ hãi.

Đây là tự tin mà thực lực mang lại.

Minh La trình trọng lấy từ trong ngực ra một hộp ngọc, phẳng phát như lấy ra một đại bảo bối.

Cô khẽ cắn môi, thần sắc phức tạp nhìn Diệp Trường Sinh một cái, lập tức mở hộp ngọc kia, giọng nói dịu dàng quyến rũ: “Mời Diệp huynh xem cái này!”

Trong hộp ngọc là một viên cầu màu đỏ, thoát nhìn như là một viên nội đan, nhưng nhìn kỹ lại thì không giống.

Khi Diệp Trường Sinh nhìn thấy vật ấy, trong đầu lập tức hiện lên một tia cảm giác quen thuộc, đang lúc hắn muốn nhớ lại một chút xem đây là cái gì thì Minh La ngọc chỉ đã chạm vào viên cầu màu đỏ này.

“Phốc” một cái, viên cầu tự động nổ tung ra, một mảng lớn sương mù màu hồng phấn lập tức xuất hiện, bao phủ Diệp Trường Sinh và Minh La vào trong đó.

“Cái này...”

Diệp Trường Sinh im lặng nhìn làn khói đỏ này, thần trí hắn thanh minh, không hề bị bất cứ ảnh hưởng gì.

Chỉ là, ánh mắt ít nhiều cũng chột nhớ, một cảnh tượng này lập tức gọi lên một tia hồi ức của hắn.

Huyết sắc cấm địa, Mặc Giao, Nam Cung Uyển...

Con bà nó, lại chiêu này!

Giờ phút này sao hắn lại không biết, đồ vật giống như viên cầu này, chính là thứ mà Minh La mới tiến vào Ma giới đã bị hắn làm thịt Độc Long Thánh Tổ lấy được.

Đó là sự tồn tại sau khi Mặc Giao tiến hóa, không biết đã tiến hóa bao nhiêu phiên bản.

Tuy rằng Diệp Trường Sinh không bị ảnh hưởng gì, nhưng Minh La đã say đến mức người người uống rượu say, hai mắt mê ly, đôi tay ngọc ngà như ngó sen tuyết vòng quanh cổ hắn.

?

Cảm luyến đúng không?

Trong mắt Diệp Trường Sinh hiện lên vẻ trầm tư, hắn có chút hoài nghi, đây có phải là bảo hoa tam tỷ muội muốn sử dụng mỹ nhân kế với hắn hay không?

Người định lấy cái này để thử thách?

Cân nhắc một chút, Diệp Trường Sinh không chút do dự ngênh đón.

Bạch đưa đến cửa, có tiện nghi không chiếm đồ khôn kiếp!

Không biết qua bao lâu, trên khuôn mặt tuyệt diễm của Minh La mang theo vẻ thỏa mãn, nằm trên ngực Diệp Trường Sinh, trong con người ướt át lộ ra vẻ lười biếng.

Giọng nói kiều mị vang lên, khuỷu tay nàng chống lên vai Diệp Trường Sinh, chống cằm, nửa người trên chống đỡ, nhưng vẫn đè ép Diệp Trường Sinh.

Đôi mắt đẹp dịu dàng nhìn hần, Minh La hỏi: “Trường Sinh ca ca, nghe Bảo Hoa tỷ tỷ nói người cướp đi Nguyên Ma chủ?”

“Không sai, Huyền Thiên Ma Chủ hiện tại đang ở trên tay ta?” Diệp Trường Sinh nhìn thoáng qua, ánh mắt trắng nõn nhẵn nhụi kia.

“Không lâu nữa nô gia sẽ phải đối mặt với đại thiên kiếp tiếp theo, sợ là không thể vượt qua được, hay là Trường Sinh ca ca cho ta mượn Huyền Thiên Ma Chủ nhé?” Đôi mắt đẹp của Minh La chớp chớp, thanh âm kiều mị dị thường, nói.

Nàng lại nhắm vào Huyền Thiên chi bảo này, lúc trước tiến vào Ma giới nàng đã có chủ ý với Trấn Ma Tỏa, sau này thấy Tử Linh đại khái biết rõ, Trấn Ma Tỏa này có lẽ là Diệp Trường Sinh chuẩn bị cho Tử Linh.

Vì vậy, nàng liền bỏ qua ý đồ với Trấn Ma Tỏa, nhưng sau khi biết Diệp Trường Sinh có được Huyền Thiên Ma Chủ, lập tức dời ánh mắt lên trên món Huyền Thiên chi bảo này.

Vừa hay hôm nay nhân cơ hội này, mau chóng nói ra, nói không chừng Diệp Trường Sinh sau khi cao hứng liền thật sự đem Huyền Thiên chi bảo này giao cho nàng ta!

Minh La làm ra một bộ dạng đáng thương, rất là yêu kiều yếu ớt, khiến người thương tiếc.

“Trên tay Bảo Hoa không phải có Ngự Lôi Ký sao? Lấy quan hệ giữa các người, muốn mượn dùng để làm việc không khó à?”

“Mặt khác, lúc trước cướp đoạt di bảo của Thánh Tổ Ma giới các người, chẳng phải người cũng lén lút lấy đi một kiện

Huyền Thiên tàn bảo sao? Có hai vật này phụ trợ, vượt qua đại thiên kiếp tiếp theo hẳn không thành vấn đề!”

Ngón tay Diệp Trường Sinh quần lấy sợi tóc đen mềm mại của nàng, ngậm ngừng nói, giọng điệu rất khẩn trương, không hề có ý muốn cấp cho Minh La chút chỗ tốt nào.

Minh La nghe vậy trong lòng cả kinh, gia hỏa này chẳng lẽ muốn ăn khô xóa sạch nhỏ đi vô tình?

“Một món tàn bảo thì có thể làm được gì chứ, đại thiên kiếp kia kinh khủng biết bao, Huyền Thiên tàn bảo căn bản không có tác dụng gì, chỉ có Huyền Thiên chi bảo mới có thể chống đỡ được!”

“Trường Sinh ca ca nếu không muốn tương trợ, đại thiên kiếp tiếp theo sau, sợ là sẽ không gặp được nô gia rồi!”

Minh La bỗng nhiên khóc lóc, không còn phong thái tuyệt thế yêu Cơ Yên Thị Mị trước đó nữa, ngược lại trở nên thanh thuần đáng thương, khiến lòng người sinh ra dục vọng muốn bảo hộ.

Đôi lại bất kỳ ai khác, trong tình huống như vậy cũng rất khó từ chối được nàng, đầu óc nóng lên, đại khái là thật sự đưa Huyền Thiên Ma Chủy cho nàng.

“Không sao, đại thiên kiếp tiếp theo ta sẽ đích thân hộ pháp cho ngươi, cam đoan có thể giúp ngươi vượt qua!” Diệp Trường Sinh phảng phất như không thấy nước mắt của cô bé chảy xuống, giọng nói đầy ôn hòa.

“Thiên kiếp một mình độ, người khác làm sao có thể chen tay vào được? Trường Sinh ca ca quả thật muốn thấy chết không cứu?” Minh La lập tức trở nên bi thương, vẻ mặt đầy thương tâm khiến cho người khác phải động lòng.

“Ta xem căn cơ ngươi thâm hậu, pháp lực hùng hồn, lại thêm có không ít Ma bảo đứng đầu, lại có Ngự Lôi ký suy yếu thiên kiếp, nhất định có thể vượt qua đại kiếp tiếp theo, thừa thế tiến vào Đại Thừa hậu kỳ!”

Diệp Trường Sinh an ủi nàng, đồng thời đôi tay to cũng không có nhàn rỗi, lưu thông giữa hùng sơn cự nhạc, khe sâu u giản.

“Rầm!”

Minh La vung tay đánh rơi bàn tay Diệp Trường Sinh, bò dậy, cả giận nói: “Cầu nam nhân, thật là vô tình, Bảo Hoa tỷ tỷ xem như nhìn lầm người rồi!”

Nói trở mặt liền trở mặt, ma nữ này thật đúng là một vở kịch.

Diệp Trường Sinh không chút để ý, lười biếng nói: “Tự lau đi, đừng để các nàng thấy mặt các người!”

Câu này vừa nói ra, Minh La thật sự muốn khóc.

Hạ quyết tâm hiến thân, vốn tưởng rằng có thể mưu được một kiện Huyền Thiên chi bảo, dù không đủ, thì đem kiện Trấn Ma Tỏa chưa diễn hóa hoàn toàn cho nàng cũng được mà?

Kết quả là tên cầu nam nhân này không nhỏ chút lông nào!

Không đúng, lông vẫn là muốn nhỏ, khéo môi nàng còn mang theo một cái, nhưng Huyền Thiên chi bảo thì miễn bàn.

Một thân trong sạch, cứ thế tặng không?

Thiệt thòi lớn!

Minh La đại hận, lúc này đứng nguyên tại chỗ không nhúc nhích, không biết nên cứ như vậy phụ khí rời đi, hay là tiếp tục đi cầu khẩn một phen.

Ả muốn chơi một trò muốn trời buộc, nhưng tên cầu nam nhân này căn bản không cho ả cơ hội a, ngay cả việc lau thứ này cũng dám nói ra.

Phảng phất thái độ đối với nàng ta chỉ là thỉnh thoảng trộm một cái, hoàn toàn không để trong lòng.

Minh La nghiêng răng nghiêng lợi xoay người sang chỗ khác, oán hận nói: “Vừa rồi ta nên cắn đứt người một miếng!”

“Đây chính là thân thể còn chắc chắn hơn cả Chân Long Thiên Phượng, người không có bản lĩnh đó đâu!” Diệp Trường Sinh duỗi thân thể ra một chút, chậm rãi nói.

“Hừ, răng nanh của ta cũng không thể gây bất lợi!” Minh La không phục hừ lạnh một tiếng.

Diệp Trường Sinh nghe vậy, thần sắc lập tức nghiêm nghị, lại có người chất vấn nhục thể của hắn?

Hắn ta trầm giọng nói: “Ta không tin, ngươi biểu diễn cho ta xem!”

“Lăn, lại muốn gạt ta!”

Minh La giận dữ, nàng nhớ tới lúc đó Diệp Trường Sinh nghiêm trang nói với nàng. Nếu nàng nguyện ý hiến thân mình, sẽ cân nhắc tới chuyện giao Huyền Thiên chi bảo cho nàng.

Kết quả hiện tại nàng đã hiến thân, nhưng chẳng đạt được gì.

“Ai, tuy ta đã xác định phải tặng Huyền Thiên Ma Chủ này cho người, nhưng không ai cần Trấn Ma Tỏa này a!”

“Lúc trước nói phải đưa Bảo Hoa, đáng tiếc Bảo Hoa không cần, lưu trên người ta cũng không có tác dụng gì, lại không biết trong tương lai người nào có thể may mắn như thế, lấy được Huyền Thiên chi bảo từ trong tay ta!”

Trên tay Diệp Trường Sinh xuất hiện một pháp bảo dạng khóa mệnh đen kịt, than thở nói.

Nghe nói như thế, ánh mắt Minh La chợt sáng ngời, vẻ phần nộ lạnh như băng trên mặt trong chớp mắt biến mất không thấy gì nữa, lập tức xoay người lại, trên mặt tràn đầy vẻ nhu mì đáng yêu, trong đôi mắt có thể gọi là thâm tình chân thành.

“Trường Sinh ca ca, vừa rồi nô gia nói đùa, đợi lát nữa nô gia gọi Nguyên Sát tiểu nha hoàn kia tới, hầu hạ ca ca, vậy Trấn Ma Tỏa ca nhất định phải giữ lại cho ta!”

.....

Vì lấy được một kiện Huyền Thiên Chi Bảo từ chỗ của Diệp Trường Sinh, Minh La không tiếc sử dụng ra bí quyết cả người, hơn nữa còn kéo Nguyên Sát một tay dạy dỗ xuống nước, lấy lòng.

Cuối cùng, từ trong tay Diệp Trường Sinh lấy được một gốc Luyện Ma Thảo.

Huyền Thiên chi bảo vẫn là chưa đưa cho nàng, nhưng Luyện Ma thảo cũng là một niềm vui ngoài ý muốn.

Loại thiên địa linh vật này đối với tu sĩ Ma tộc mà nói có lực hấp dẫn lớn lao, nhưng đối với tu sĩ Linh giới mà nói lại vô

dụng.

Ban đầu sau khi lấy được vật ấy từ Quảng Hàn Giới, vẫn luôn ở trong vòng trử vật của hắn, hôm nay lại đưa một gốc ra ngoài.

Thu hoạch ngoài ý muốn này lại khiến Minh La mừng như điên, tuyệt đối không ngờ trên người Diệp Trường Sinh còn có thứ này.

Có cây Luyện Ma Thảo này, đừng nói tiền giai Đại Thừa hậu kỳ, dù độ kiếp cũng có hy vọng.

Đồng thời, nàng còn nhận được một lời hứa từ chỗ Diệp Trường Sinh, đợi tới ngày nào đó bảo hoa cũng như các nàng, lúc xuất hiện ở đây, Trần Ma Tỏa sẽ thuộc về Minh La!

Minh La mừng rỡ vạn phần, quả nhiên lần hiển thân này không sai, Diệp Trường Sinh hào phóng vượt quá dự liệu của nàng.

Leo lên cây đại thụ này, đại đạo có hi vọng rồi!

Về phần Bảo Hoa... Đây chính là chuyện giành lấy phúc lợi cho Bảo Hoa tử tử, một phen khổ tâm này, tương lai Bảo Hoa tử tử nhất định có thể hiểu được.

“Trường Sinh ca ca, ngươi yên tâm, ta nhất định sẽ cố gắng khuyên bảo Bảo Hoa tử tử!” Minh La kiêu mị dị thường hướng Diệp Trường Sinh hứa hẹn.

Nguyên Sát bên cạnh mặt như băng sương, khinh bỉ nhìn con Mị Ma này, trong lòng đã mắng Minh La máu chó xối đầu.

Quả thực chỉ là tiện nhân, ngươi như vậy không phải cũng phản bội Bảo Hoa tử tử sao?

Nguyên âm tu luyện mấy trăm ngàn năm được bảo tồn, hôm nay cứ thế bị người ta đoạt được, trong lòng Nguyên Sát hận không thể bóp chết Minh La.

Nhưng vừa nghĩ tới các loại thủ đoạn mà Minh La đối phó nàng, nàng liền không dám lộ ra thần sắc khác thường chút nào, miễn cho bị đối phương nắm nhược điểm tiếp tục chế trụ nàng.

Nàng đối với thủ đoạn của tử muội ngày xưa hiểu rất rõ, cũng không muốn đối phương tới gần nàng chút nào.

Lúc này mới rơi vào trên tay nàng thời gian bao lâu, chính mình đã biến thành như vậy.

Hồi tưởng lại vừa rồi nàng tựa như ân vật trên sân phong nguyệt, loại tư thái hiện tại làm cho nàng giận dữ, giận dữ đến chết, cả người cũng run rẩy.

Minh La, quả thực là một tên ác ma!

Nhìn hai tử muội đáng người đong đưa đi ra khỏi cửa cung điện, Diệp Trường Sinh khẽ cười một tiếng, không để chuyện hôm nay ở trong lòng.

Đối với hắn, Minh La vốn là trái cây giơ tay là có thể hái được, Nguyên Sát càng là một bữa tiệc lớn được người ta tỉ mỉ điều chế ra, chờ hắn hưởng dụng.

Hôm nay hưởng dụng hai tử muội này, chẳng qua là chuyện thuận nước đẩy thuyền mà thôi, cũng không có bao nhiêu cảm giác thành tựu.

Nếu có một ngày, cũng có thể có bảo hoa gia nhập vào trong đó, đó mới là chuyện đáng người chờ mong.

Vung tay lên, cửa lớn cung điện đóng lại, Diệp Trường Sinh bắt đầu tiếp tục tế luyện Nguyên Hợp Ngũ Cực Sơn.

Qua vài năm, một tin tức từ bên ngoài truyền đến: Hắc Phượng Vương thành công tiến giai Đại Thừa!

Cái này cũng là người bị Diệp Trường Sinh gieo vào đoạt Thần Ấn, hơn nữa trên người Hắc Phượng Vương cùng Đỗ Vũ đoạt Thần Ấn đã sớm hoàn thành, nhân cách của hai người đã sớm bị triệt để cải tạo.

Hiện tại, còn tiêu hao thần thức của Diệp Trường Sinh chỉ có hai người Thiên Phượng cùng Nguyên Sát.

Hắc Phượng Vương xem như là người của hắn, biết được đối phương tiến giai Đại Thừa, Diệp Trường Sinh tất nhiên là đưa ra một phần lễ vật, để Văn Tư Nguyệt đưa ra tại điển lễ của Hắc Phượng Vương.

Hai tộc Nhân Yêu lại có thêm một vị Đại Thừa, nhưng không ai biết vị Đại Thừa này cũng chỉ là nô bộc của Diệp Trường Sinh mà thôi.

Bên phía Diệp Trường Sinh, sau khi hao tổn mấy năm, hắc tế luyện Nguyên Hợp Ngũ Cực Sơn xong, trên cơ bản có thể vận chuyển như ý.

Đương nhiên, muốn đạt tới cấp độ hắc năm giữ Huyền Thiên Trảm Linh Kiếm thì phải chậm rãi dùng công phu mài nước tồn rất nhiều năm mới được.

Bất quá, hắc cũng không cố sức theo đuổi điểm này, tế luyện Nguyên Hợp Ngũ Cực Sơn xong liền thu vào, sau đó bắt đầu tu hành Tiểu Bắc Đẩu Tinh Nguyên Công.

Theo hắc bắt đầu vận chuyển công pháp, phía trên cung điện đột nhiên biến thành một vùng trời đêm đen kịt, trong bầu trời đêm, chỉ có bảy ngôi sao rạng rỡ tỏa sáng, rực rỡ vạn phần.

“Àm!”

Sau một tiếng vang thật lớn, cung điện lắc lư, sáu cột sáng vừa thô vừa to từ trong bầu trời đêm giáng xuống, đánh về hướng thân thể Diệp Trường Sinh.

Thời điểm trước tế luyện cung điện này, liền cân nhắc đến chuyện tu luyện Tiểu Bắc Đẩu Tinh Nguyên Công, ở chỗ này tu luyện công pháp tinh thần có thể nói là làm ít mà hiệu quả nhiều.

Có cung điện này trợ giúp, thời gian tu luyện Tiểu Bắc Đẩu Tinh Nguyên Công của Diệp Trường Sinh có thể rút ngắn đi rất nhiều.

Khi Diệp Trường Sinh đang khua chiêng gõ trống tăng thực lực của mình, ngoại giới cũng phát sinh biến hóa long trời lở đất.

Thực lực Trường Sinh Điện đang không ngừng mạnh lên, thực lực hai tộc Nhân Yêu cũng đang không ngừng biến cường. Mà tộc thứ ba gia nhập liên minh hai tộc, Linh tộc cũng dần dần có một ít cảm giác tồn tại.

Dân cư của Linh tộc tương đương thừa thớt, lúc trước sau khi Diệp trường Sinh cùng Linh Vương đạt thành hiệp nghị, hai tộc Nhân Yêu không đánh Linh tộc, Linh tộc cũng không có đi ra hiệu lập với hai tộc Nhân Yêu.

Người của bộ tộc này tựa hồ sợ hãi thực lực hai tộc, trực tiếp đóng cửa không ra, các loại cứ điểm hùng quan mở ra, trọng binh canh gác, bày ra một tư thế bế quan tỏa tộc.

Mấy trăm năm cũng không thấy tu sĩ Linh tộc đi ra, cho dù tin tức liên minh hình thành liên minh giữa các cao tầng cũng không có tác dụng gì.

Đám tu sĩ Linh tộc tàng dưới chót vẫn mang theo một chút nghi kị.

Thẳng đến sau này, theo một ít cao tầng hai tộc tuần tự tiến hành một lớp tới bãi phóng, sau khi tăng cường lẫn nhau, các tu sĩ Linh tộc dần dần bỏ đi lo nghĩ, bắt đầu đi ra khỏi tộc địa.

Vì vậy, ở những địa phương như Thiên Uyên Thành, Linh Hoàng thành, dần dần gặp được thân ảnh của tu sĩ Linh tộc, thậm chí sau đó trên Thánh Đảo cũng xuất hiện bóng dáng của Linh tộc.

Cũng là sau khi đi ra, Linh tộc mới biết trong mấy trăm năm ngắn ngủn này, thực lực hai tộc Nhân Yêu đã xảy ra lột xác cỡ nào.

Tu sĩ Đại Thừa, có Diệp Trường Sinh, Mạc Ly, Diệu Ngọc, Thanh Nguyên Tử, Đỗ Vũ, Ngao Khiếu, Hắc Phượng Vương, bảy người này.

Số lượng tu sĩ Hợp Thể kỳ đã vượt quá ba trăm, có thể nói đây là một lần tăng trưởng kiểu bùng nổ.

Trong mấy năm tăng trưởng nhanh nhất, hầu như cứ mỗi ba năm sẽ có người thành công tiến giai hợp thể.

Cho tới bây giờ, loại tăng tốc này mới có xu thế dần dần bình ổn.

Tất cả những điều này tự nhiên là bởi vì Nhân Yêu lương tộc đã tích góp được quá nhiều tu sĩ Luyện Hư đỉnh phong. Trước kia bọn họ không có đủ tài nguyên, tu vi của bọn họ một mực bị đè ép.

Bây giờ tài nguyên đến chỗ rồi, đương nhiên là lần lượt đột phá.

xu thế này đã muốn trùng kích đại tộc, ở góc tây bắc của Phong Nguyên đại lục quật khởi một quái vật khổng lồ.

Điều này cũng khiến cho mạch nước ngầm trên Phong Nguyên đại lục bắt đầu khởi động, các đại tộc đàn náo náo kết hợp tung hoành, thương lượng chuyện liên thủ đối phó với thế lực Nhân tộc quật khởi thế nào.

Chuyện xâm lấn vốn là trọng yếu nhất của Ma giới, ngược lại còn bị ném ra sau đầu.

Trong bầu không khí bị bỏ qua, thoáng một cái đã qua hơn hai trăm năm.

Một ngày này, đột nhiên trên bầu trời phía tây bắc Phong Nguyên Đại Lục vang lên một tiếng sét, tiếp theo toàn bộ thiên địa rung chuyển, đất rung núi chuyển, giống như Địa Long trở mình.

Trên ngọn núi vô số cự thạch cuộn cuộn rơi xuống, đại địa vỡ ra, cột nước từ dưới đất phun ra ngoài, hóa thành giang hà cộ rửa mà đi.

Núi lửa dâng lên, khói mây cuộn cuộn phóng lên không trung, trên mặt đất là một mảnh hỗn độn, nhìn tựa như là toàn bộ đại lục bị đung một cái vậy.

Vô số tu sĩ sau khi cảm ứng được động tĩnh to lớn như vậy, sắc mặt đều đại biến, tất cả đều ngẩng đầu nhìn lên không trung, không ít người trong mắt lộ ra vẻ kinh hãi mơ hồ.

Chỉ thấy không trung xanh lam vạn dặm không mây, thoáng cái nhiều ra một khối lổm đóm màu xám thật lớn, nhanh chóng khuếch tán ra, đồng thời một cỗ chấn động không gian mãnh liệt cũng từ trong đóm xám truyền ra, tản ra bốn phương tám hướng.

Một lát công phu, hôi ban điên cuồng bành trướng gấp mấy chục lần, một mảnh bụi đất mênh mông, làm cho toàn bộ thế giới đều vì đó mà tối xuống, giống như đang có vật gì đó nhanh chóng ăn mòn toàn bộ bầu trời.

Cảnh tượng như vậy xảy ra ở các góc tây bắc của Phong Nguyên đại lục, từng khối lổm đóm xám không hề có dấu hiệu báo trước xuất hiện trên bầu trời.

“Ma Ban! Nhất định là ma ban, ma kiếp giáng lâm rồi!”

Một số tu sĩ kiến thức rộng rãi nhìn thấy màu sắc phía sau hôi ban biến đổi, đều hét lớn.

Mà một ít tu sĩ hợp thể ma kiếp lần trước nhìn thấy ma ban đầu thì không khỏi hít sâu một hơi, vội vàng hạ lệnh:

“Nhanh, mở ra trận pháp phòng ngự, thu hồi tất cả mọi người vào trong thành rồi triệu hồi tất cả tu sĩ ở bên ngoài về Thiên đảo để thỉnh giáo chút tin tức về bên kia!”

Từng vị đại lại Hợp Thể kỳ trấn thủ các nơi của nhân yêu hai tộc khẩn trương vạn phần, nhao nhao làm ra cử động, chuẩn bị nghênh đón ma kiếp trùng kích.

Nhưng mà...

Theo từng ngày trôi qua, ma ban ngày càng lúc càng lớn, từ từ chiếm cứ toàn bộ bầu trời, sương mù dày đặc khiến lòng người cực kỳ bất an.

Mãi tới một ngày, ma ban đã mở rộng tới cực hạn, đột nhiên ngừng lại, không còn tăng nữa.

Sau đó, ở khu vực trung tâm của ma ban đầu đã xảy ra một ít biến hóa, không gian bắt đầu vạn vạo, từng vết nứt không gian vừa thô vừa to xuất hiện.

Chúng chậm rãi xé rách bầu trời, tạo ra một thông đạo khổng lồ, ở đằng sau thông đạo, ma khí tinh thuần cuộn cuộn rót vào trong Linh giới.

Kèm theo đó là không ít Ma Thú kỳ kỳ quái quái, số lượng cũng không nhiều, khí tức cũng không mạnh, nhưng khi chúng roi ra khỏi khe hở không gian, vẫn khiến cho ba tộc Nhân Linh ở Linh Giới cực kỳ cảnh giác.

“Sinh vật Ma giới đã xuất hiện. Đừng nhìn thực lực những Ma thú này rất yếu, kỳ thật chúng đều là dò đường, đại bộ đội lập tức sẽ đến!” Một lão giả tóc hoa râm sắc mặt tái nhợt, thanh âm có chút run rẩy nói.

“Trưởng lão, ma kiếp thực sự đáng sợ như vậy sao? Không phải là nói Diệt Thiên Tôn của Nhân tộc chúng ta sẽ giải quyết hết vấn đề ma kiếp sao?” Một tu sĩ trẻ tuổi mang theo vẻ khó hiểu hỏi.

“Người biết cái gì? Diệt Thiên Tôn dù mạnh đến đâu cũng chỉ có một mình, làm sao chống lại được toàn bộ giới này?”

“Ma kiếp vẫn sẽ hàng lâm, chỉ là những Thánh Tổ Ma giới kia không thể ngang ngược giống như trước kia mà thôi!” Lão giả thần sắc trịnh trọng nói.

Điều này chỉ sợ cũng là nhân yếu cùng mấy tộc trong một số ít người nghĩ, cho rằng lần ma kiếp này, trên chiến lực cao cấp, các tộc không cần lo lắng.

Cho dù thủy tổ của đối phương giáng lâm, Diệt Thiên Tôn cũng có cách ứng phó đúng không?

Nhưng không cần phải lo lắng về chiến lực cấp Đại Thừa, đội quân phía dưới vẫn phải đề bọn họ ứng phó, e rằng vẫn phải trải qua một phen khổ chiến chém giết.

Ôm theo ý nghĩ như vậy, các thế lực lớn của ba tộc đều cẩn thận từng li từng tí giám sát những vết nứt không gian ở trung tâm ma ban này, bày ra thế trận sẵn sàng đón quân Ma tộc giáng lâm.

Nhưng chờ đợi, đợi liên tiếp hai ba tháng, từ trong thông đạo không gian kia vượt qua giới diện mà đến cũng chỉ có một ít ma thú cấp thấp mà thôi.

Ngay cả một sinh vật ma giới có linh trí cũng không nhìn thấy.

Hơn nữa, ngay cả ma thú cũng chỉ có thể nhìn thấy đại lượng tiến vào trong những ngày đầu tiên, về sau, cách hơn mấy

ngày cũng không thấy bất cứ sinh vật nào rơi xuống từ trong thông đạo không gian.

Điều này trực tiếp làm cho đại bộ phận tu sĩ trong ba tộc đều choáng váng, đại quân Ma giới muốn phát động chỉ có tổng cộng mấy ngàn đầu này là có luyện khí, ma thú Trúc Cơ kỳ?

Một ít tu sĩ Hợp Thể nhin không được mạo hiểm xuyên qua thông đạo không gian, tiến vào bên trong Ma giới để quan sát.

Kết quả phát hiện, một chỗ khác của không gian thông đạo trống rỗng, trên cơ bản là cái gì cũng không nhìn thấy, căn bản không thấy được bóng dáng đại quân Ma giới.

Những ma thú trước khi đến cũng chỉ bị vết nứt không gian hút vào, vô tình rơi xuống mà thôi.

Chuyện gì thế này?

Người của Ma giới đều chết sạch?

Hay là, Ma giới hoàn toàn từ bỏ kế hoạch xâm lấn Linh giới?

Theo như suy đoán, ánh mắt mọi người cuối cùng đều tập trung về Thiên đảo.

Chẳng lẽ đây là vấn đề mà Trường Sinh Thiên Tôn nói tới, giải quyết ma kiếp?

Sau đó không lâu, từ Thiên đảo truyền ra một tin tức: Đại quân Ma giới đã bị Trường Sinh Thiên Tôn ra tay xua tan, ma kiếp sẽ không giáng lâm!

Có tin tức chắc chắn rằng ba tộc Nhân, Yêu, Linh tộc đều sôi trào.

Một người dùng sức giải quyết ma kiếp làm các tộc mất trăm vạn năm, pháp lực của Diệp Thiên Tôn quả nhiên là vô song trên đời.

Lúc chúng tu sĩ đều phấn chấn không thôi, một ít cao tăng trong ba tộc lại nhao nhao động tâm tư.

Nếu như ma kiếp sẽ không giáng lâm, hơn nữa đối diện cũng không có đại quân Ma tộc rồi, vậy có phải là nhân cơ hội lên vào Ma giới?

Những tu sĩ Hợp Thể trước đó đầu giá hội tại Trường Sinh điện đã nhận được Thái Diệu Hư Linh Đan nhao nhao hành động, bắt đầu chuẩn bị các loại, liên kết với dự định mạo hiểm tiến vào Ma giới.

Nếu có thể thành công tiến vào Tây Linh Trì kia, quả nhiên là một bước lên trời!

Tỷ lệ một phần, tuyệt đối không thể bỏ lỡ!

Trong Trường Sinh Điện, sáu cột sáng trắng kiêu không gì sánh được từ tinh không rủ xuống, bạch quang chớp động, tựa hồ đang dần dần tán đi, hóa thành điểm điểm ngân quang tiêu tán ra.

Cả tòa cung điện tràn ngập một mảnh quang vụ màu bạc giống như sương mù.

Trên mặt đất, Diệp Trường Sinh nhắm mắt khoanh chân, toàn thân trong suốt, da thịt bên ngoài có ánh sáng bạc óng ánh lưu động, cơ bắp toàn thân rõ ràng, tản mát ra ánh sáng kim loại óng ánh màu bạc, mỗi một sợi cơ bắp đều giống như trở nên cứng cỏi vô cùng như tinh kim.

Tại ngực bụng của hắn có sáu quang điểm màu lam hình dạng như cái muôi, lập loè bất định, bắt mắt dị thường.

Mở hai mắt ra, Diệp Trường Sinh thở nhẹ ra một hơi, Tiểu Bắc Đẩu Tinh Nguyên Công tăng thứ sáu, cuối cùng đại thành!

Bộ công pháp này, càng về sau càng khó tu luyện, nhưng cũng may hắn đã chuẩn bị rất nhiều thủ đoạn, rốt cuộc trong hơn hai trăm năm đã tu thành tăng thứ sáu.

Đến đây, cường độ thân thể lại tăng thêm một tầng, thực lực tăng vọt.

Nếu như Thiên Phượng nói thật, con kim long của long tộc kia cùng với con hỏa phượng ở trên thân thể cũng vô pháp so sánh với hắn.

Vượt qua Đại Thừa hậu kỳ Chân Long Thiên Phượng, vượt qua Chân Tiên, thân thể này hiện tại chỉ có thân thể Chân Cực của Huyền Tiên mới có thể áp qua.

“Thực lực bây giờ, dù không mượn nhờ Huyền Thế Thiên Thư, cũng mạnh hơn vị Kim Long Đại trưởng lão và Hỏa

Phượng đại trưởng lão kia một bậc!” Mắt Diệp Trường Sinh lộ ra tinh quang, nắm tay siết chặt, chỉ cảm thấy sức mạnh vô tận.

Hắn đứng dậy rời khỏi cung điện, xuất quan rồi.

Mà khoảng cách với công pháp của hắn đột phá, thực lực cũng không có tiến triển nhiều, trong vùng biển sâu phụ cận Ma giới thủy ấn cùng Lôi Minh đại lục, đều phát sinh động tĩnh quỷ dị.

Giới diện này trong phạm vi trăm vạn năm, một ít tai hoạ ngầm đã tích góp được rất cực bắt đầu tập trung lại rồi bùng nổ.

Từng đoàn từng đoàn mây đen vô hình bao phủ phía trên Ma giới, Linh giới.

Một ít tu sĩ có được năng lực bói toán đáy lòng bắt đầu nổi lên một tia bất an, sinh ra dự cảm nhất định.

Mà không sai biệt lắm chính vào lúc này, Hàn Lập tiến giai đến Hợp Thể hậu kỳ, chuẩn bị đáp ứng lời yêu cầu của đám người lão tổ Lũng gia, Thiên Nguyên Thánh Hoàng, tiến vào bên trong Ma giới để xông vào Tây Linh Trì.

Ma giới, vùng đất trung tâm của Ấn Ấn, trên không một vực sâu không thấy đáy, đột nhiên có một mảnh sương mù màu tím từ phía dưới dâng lên.

Loại sương mù màu tím này dinh dính đến cực điểm, làm cho người ta hít vào một ngụm liền choáng váng đầu óc, nhìn không được từ đáy lòng sinh ra từng đợt xúc động giết chóc.

Tại khu vực trung tâm xa xa có từng tòa lầu các san sát như rừng, bên trong những kiến trúc này thỉnh thoảng có từng đạo thân ảnh đi ra.

Mà ở phía trước, có giáp sĩ tinh nhuệ mặc giáp trụ tinh nhuệ kiên trì hình thành từng nhánh đội ngũ, hành tẩu tuần tra.

Khi một đội ngũ trong đó tới gần khu vực trung tâm thủy ấn, lập tức phát hiện sương mù màu tím đang dâng lên.

“Không tốt!”

Một tiếng thét kinh hãi vừa mới rơi xuống, một trận âm ỉ, tiếng trùng kêu bén nhọn từ dưới vực sâu vang lên.

Sau đó, đại quân Trùng tộc phô thiên cái địa giống như đàn châu châu qua cảnh lao ra từ phía dưới, khí thế hung hăng phóng ra bên ngoài.

“Nó lại đang trùng kích phong ấn, nhanh báo tin tức cho Thủy Tổ đại nhân!” Một tiếng gào thét thê lương vang lên nơi đây, vang vọng khắp thiên địa.

Nghe được thanh âm này, toàn bộ đại quân Ma tộc phụ cận đều cuộn cuộn xông tới, mặt mang vẻ hoảng sợ hướng về những côn trùng lao ra kia.

.....

Phụ cận Linh giới Lôi Minh đại lục, trong một gian mật thất nào đó của cung điện nào đó dưới đáy biển, có một chiếc kén lớn được vô số tơ máu bao phủ.

Cái kén khổng lồ này không ngừng ngo ngoậy, sau đó bên ngoài thân thể nó bỗng nhiên toát ra vô số huyết sắc phù văn,

tiếp theo nó bành trướng với một tốc độ không thể tưởng tượng nổi.

Cơ hồ chỉ trong một nhịp thở, mặt thất vốn cực kỳ rộng lớn đã tràn đầy kén lớn.

Tiếp theo kén này co rút lại một hồi, sau đó lập tức nổ tung.

Sau một tiếng nổ kinh thiên động địa, trong hư không của mặt thất đột nhiên xuất hiện một thanh niên tử vẫn đang ngồi khoanh chân.

Thanh niên này mặt trắng như bạch ngọc, dung nhan tuấn mỹ dị thường, thân hình trước sau đều in rõ một đồ án hoa sen vàng rực rỡ.

Thanh niên chậm rãi mở mắt.

Hai mắt hắc bạch phân minh, nhưng sâu trong lòng xương lại óng ánh dị thường, phảng phất có một sức mạnh thần bí ẩn chứa trong đó.

Ánh mắt hắc chuyển động một vòng, sau đó rơi vào một vật phẩm nào đó ở góc mặt thất, vẻ mặt trở nên cực kỳ vận vẹo.

Kiện vật phẩm kia rõ ràng là đặt ở trên một cái bàn ngọc thấp thủy tinh cầu, lớn cỡ nắm tay, nhưng mặt ngoài hiện ra linh quang nhàn nhạt, chiếu rọi một hình ảnh rõ ràng.

Trong hình ảnh, một cái hoa sen màu bạc rực rỡ, sinh động như thật lơ lửng ở nơi đó, phảng phất như là vật thật.

“Dám lấy đi bảo vật mà năm đó lão phu suýt chút nữa đã mất mạng ở Tiên giới, còn đánh cắp Tụ Tiên bản. Mặc kệ ngươi là người phương nào, thậm chí ngay cả sứ giả của bốn tiên cũng muốn đuổi tới chân trời góc bể cũng phải xóa sổ ngươi khỏi thế gian!”

“Bất quá đã không thể tái sinh, nơi đây cũng không thể lưu lại.”

Thanh niên thì thào nói nhỏ vài câu, trong thanh âm mang theo phần nộ không chút nào che giấu.

Tay áo vung lên, trước người lập tức xuất hiện một cái khay ngọc màu bạc lớn hơn một xích, đang chuyển động, nhìn hình

dạng của nó rõ ràng giống hệt với Tụ Tiên Bàn mà Diệp Trường Sinh mang từ trong Quảng Hàn Giới đi.

Chẳng qua là rút nhỏ đi rất nhiều, hơn nữa màu sắc lại khác nhau.

Nắm chặt ngọc bàn này, thanh niên tuấn mỹ nhắm mắt lại, tựa hồ đang cảm ứng cái gì.

Sau một lát, thần sắc hắn có chút cổ quái mở mắt, lẩm bẩm nói: “Là ở chỗ này? Đúng là vừa vặn có thể giải quyết mọi chuyện một hơi!”

Mặt hắn không chút thay đổi thu hồi khay ngọc, sau đó vung tay lên, toà cung điện này lập tức đều bị kim quang quỷ dị này hoàn toàn bao phủ vào trong.

Toàn bộ kim quang thu vào, chỉ có tên thanh niên áo vàng kia mặt không chút thay đổi, đứng trên cung điện cũ kỹ rộng tuếch.

Một lát sau, trên mặt biển gần đó, một đạo kim quang từ trong biển cả bay ra, sau khi xoay quanh liên hướng một phương hướng bắn nhanh đi.

Phương hướng nhìn thấy độn quang đúng là Phong Nguyên Đại Lục!

.....

Phía tây bắc Phong Nguyên đại lục, trên lãnh địa Mộc tộc, trên bầu trời xuất hiện một khối ma ban cực lớn che khuất bầu trời, chỗ trung tâm là một đại động đen kịt chậm rãi chuyển động.

Phía dưới, hơn mười tu sĩ khí tức cường thịnh, vô cùng cường đại đột nhiên từ bốn phương tám hướng tụ lại.

Những người này, cơ hồ tất cả đều là Hợp Thể hậu kỳ, khí tức trên thân mỗi người đều vô cùng cường thịnh, đặt ở trong tộc quần của mình, có thể nói là trụ cột.

Một người trong đó mặc áo bào xanh, dung mạo bình thường, sắc mặt bình thản nghe những người còn lại nói chuyện, thỉnh thoảng xen vào một câu.

Đột nhiên, hắn rầm một cái, bỗng nhiên mở ra miệng ngậm chặt, mãnh liệt quay đầu, nhìn về phía chân trời xa xôi.

“Hàn đạo hữu, làm sao vậy?” Một nam tử nho nhã bên cạnh mỉm cười hỏi.

“Không có gì, có thể là bởi vì muốn tiến vào Ma Giới, có chút nghi thần nghi quỷ!” Hàn Lập nghe vậy quay đầu lại, cười khổ một tiếng nói ra.

“Lấy thực lực Hàn đạo hữu, tăng thêm sự trợ giúp của lệnh sư, tỷ lệ thành công so với chúng ta lớn hơn nhiều, có gì phải lo lắng chứ?” Nam tử nho nhã lắc đầu cười nói ra.

“Lời ấy sai rồi, Hàn mỗi tiến giai hậu kỳ mới có mấy ngày? Làm sao có thể so với chư vị tích lũy hùng hậu?” Hàn Lập vội vàng lắc đầu nói.

Đồng thời, trong lòng cũng dao động từng đợt, kinh nghi không thôi.

Vừa rồi hắn đột nhiên cảm giác mình như bị hung thú hung mãnh gì đó nhìn chăm chăm, trong đáy lòng lại sinh ra một loại cảm giác nguy hiểm chí cực trước nay chưa từng có.

Chẳng biết tại sao lại sinh ra dự cảm như vậy, nhưng trong lòng Hàn Lập cẩn thận vài phần, thầm nghĩ hành trình tới ma giới lần này, ngàn vạn lần không được chủ quan.

Khi thấy mọi người đều kỳ quái nhìn về phía hắn, Hàn Lập thu liễm tâm thần, mỉm cười nói chuyện với những người này vài câu.

Mười mấy người sau khi thương nghị một phen, liền nhao nhao cúi người hướng về lỗ đen khổng lồ trên bầu trời, tiến nhập vào trong ma giới.

.....

Trên Thiên Đảo, Diệp Trường Sinh đứng trên Huyền Thiên Ngũ Hành Thụ, nhìn từng đạo khí tức cường đại phân tán trong đảo ở xung quanh hắn, trên mặt lộ ra ý cười.

Mấy trăm năm trôi qua, tu vi của mọi người trên đảo lại có tiến bộ, ai nấy đều mạnh mẽ hơn không ít.

“Người kia chắc cũng đã tới rồi, phải đi gặp Linh Vương thôi!” Diệp Trường Sinh thì thào nói nhỏ một tiếng, mũi chân điểm một cái, biến mất không thấy đâu.

Trên Thánh sơn Linh tộc, ngày hôm đó, Diệp Trường Sinh bí mật đến đây, không bị những người khác phát hiện.

Nó tiến vào khu vực trung tâm của Thánh sơn, bí mật nói chuyện với Linh Vương mấy canh giờ rồi sau đó phiêu nhiên rời đi.

Đợi đến khi hắc rời khỏi, vẻ mặt của Linh Vương trở nên âm tình bất định.

Hắc hồi tưởng lại một tin tức mà Diệp Trường Sinh vừa mang đến cho hắc:

Căn cứ theo lời của bằng hữu hắc tại dị tộc, Lôi Minh đại lục bên kia có một vị thần bí, có thể là cường giả Tiên nhân hạ giới bỗng nhiên xuất hiện, thẳng đến Phong Nguyên đại lục.

Tin tức này làm cho Linh Vương khiếp sợ không thôi, nhất thời trong lòng sinh ra một tia sợ hãi.

Bản thể của hắc là linh nô do tiên khí thượng giới biến thành, vất vả lắm mới trốn thoát được, được tự do, không thể gặp nhất chính là tiên nhân thượng giới.

Trong Linh giới này, cái gì hắc cũng không sợ, chỉ sợ người tới từ Tiên giới.

Mặc kệ người Tiên giới kia giáng lâm là mục đích gì, chỉ cần người này nhìn thấy hắc, chỉ sợ đều sẽ ra tay bắt giữ, không chút khách khí.

Linh Vương quá hiểu đám tiên nhân này cho nên lòng dạ bình tĩnh của hắc lập tức dậy lên sóng to gió lớn.

“Mặc kệ mục tiêu của tiên nhân hạ giới là gì, có đi tới bên này hay không, ta đều phải chuẩn bị một chút, chuẩn bị trước khỏi họa!” Linh Vương thì thầm nói nhỏ một tiếng, sắc mặt âm trầm đi vào trong đại điện phía sau.

Như thế, từng ngày từng ngày trôi qua, qua đi thêm vài năm nữa, đột nhiên có một kiện pháp khí trên người Linh Vương phát ra âm thanh vù vù.

Linh Vương đang ngồi trong đại điện nhắm mắt dưỡng thần vội vàng lấy pháp khí ra. Đó là một tấm gương màu trắng, trên gương lộ ra khuôn mặt Diệp Trường Sinh:

“Linh Vương đạo hữu, người nọ đến rồi!”

Vừa nói xong, trên tấm gương nhện nhạo lên gợn sóng như nước, sau đó hình ảnh chậm rãi biến mất.

Linh Vương cầm gương, thần sắc có chút mất tự nhiên, một lát sau hắn thở dài một tiếng: “Dẫu sao cũng phải đi một chuyến, nếu bảo người này phát hiện ra sự tồn tại của tộc ta, chắc chắn là một hồi đại kiếp nạn!”

Linh Vương hóa thành một đạo lưu quang bay về phía bên ngoài Thánh Sơn.

Trong Man Hoang, trên đỉnh một ngọn núi khô, Diệp Trường Sinh chấp hai tay sau lưng đứng ở đây, ánh mắt nhìn về phía xa xa trong khu vực.

Chỗ đó, là lãnh địa chi nhánh Khí Linh tộc ở trong Linh tộc, căn cứ theo tin tức trước đó hắn lấy được, vị khô lâu tiên nhân kia hiện tại đã đến trong Khí Linh tộc.

Một vệt sáng từ đằng xa xuất hiện, Diệp Trường Sinh quay đầu nhìn lại, chân trời xuất hiện một ông lão tóc trắng xóa, mặt mũi hiền lành, bề ngoài thoạt nhìn rất bình thường, nhưng trên người lại ẩn giấu một luồng khí tức cực kỳ khổng lồ.

Linh Vương đến rồi!

Muốn đối phó với khô lâu tiên nhân, nhất định phải kéo theo Linh Vương, người này nắm giữ các loại thủ đoạn có thể nhắm vào tiên nhân Tiên giới, có thể nói là chuyên nghiệp.

Ánh sáng lóe lên một cái, Linh Vương xuất hiện trên đỉnh núi hoang, đứng đối mặt với Diệp Trường Sinh.

“Diệp đạo hữu, người có chắc người đó thật sự là Tiên Nhân ở hạ giới không?” Linh Vương nhìn thấy Diệp Trường Sinh, sắc mặt nghiêm nghị hỏi.

“Nếu không xác định, nào dám mời đạo hữu tới? Xin mời đạo hữu xem!” Diệp Trường Sinh chỉ tay, hư không trước mắt nhện nhạo một hồi, tựa như mặt nước nổi lên gợn sóng.

Sau đó, hư không trước mặt hai người bỗng nhiên xuất hiện một tấm kính, mặt kính mờ mờ, sau đó rõ ràng hiện ra một bức tranh.

Một thanh niên mặc kim sắc trường bào, gương mặt tuấn mỹ dị thường đang đứng chấp tay sau lưng, mặt không chút thay đổi nhìn ba đạo nhân ảnh phía đối diện.

Mặt trước trường bào màu vàng có khắc một đóa hoa sen vàng rực rỡ cực kỳ bắt mắt.

Mà dưới chân hần ngọn núi khắp nơi đều là hồ to gồ ghề, bên trong chồng chất di hài tàn thi, càng có rất nhiều đồ vật vỡ vụn rải rác trên đất, chừng hơn một ngàn kiện, nhưng một đám linh khí hoàn toàn không có.

Ba bóng người đối diện kia trên mặt đều mang theo thần sắc cực kỳ bi phẫn, nghiêng răng nghiêng lợi nói gì đó, trong ánh mắt tràn đầy sát ý thanh niên tuấn mỹ kia.

“Tổ Vân Sơn? Khí Linh tộc?” Linh Vương chứng kiến một màn này thần sắc ngưng tụ, lập tức nhận ra chỗ của thanh niên kia.

Khí Linh tộc là một trong những nhánh nhỏ trọng yếu nhất của Linh tộc, nhưng giờ phút này toàn bộ Khí Linh tộc trên Tổ Vân Sơn tựa hồ đều bị tàn sát không còn.

Dưới núi hơn một ngàn đồ vật vỡ vụn chính là thi thể những Linh tộc nhân này!

Số lượng tộc nhân Khí Linh tộc vốn cũng không nhiều lắm, lần này, cơ hồ bị tàn sát hầu như không còn, chỉ nhánh Linh tộc bị đại thương dưới nguyên khí này trực tiếp phế bỏ.

Ba người giằng co cùng thanh niên tuần mỹ, khí tức trên thân đều đạt trình độ Hợp Thể, không thể nghi ngờ chính là ba trong tứ đại thánh linh của Khí Linh tộc.

Còn vị thánh linh thứ tư, Diệp Trường Sinh đã từng gặp qua, chính là vị Thiên Thu Thánh Nữ đã từng tới Nhân tộc kia.

Nàng này hiện tại tựa hồ cùng mấy vị thánh linh khác của Linh tộc tiến vào trong Ma giới, mục tiêu của bọn họ cũng là Tẩy Linh Trì, đi đến đó là để thực hiện nhiệm vụ nào đó của Linh Vương.

Từ tình huống ban đầu, Thiên Thu thánh nữ đã chết ở Ma giới, ba vị thánh linh này bị khô lâu tiên nhân giết chết, Khí Linh tộc trực tiếp đến đây diệt sạch.

Dưới mặt kính mà Diệp Trường Sinh gọi ra, vị thanh niên tuần mỹ kia cùng ba thánh linh Khí Linh tộc phát sinh một phen trò chuyện, một lời không hợp, giữa những người này lập tức bộc phát ra chiến đấu.

Chỉ là, rất rõ ràng thực lực song phương hoàn toàn không đúng lắm, thanh niên tuần mỹ kia phản phát như mèo vờn chuột, đùa bỡn mấy vị Thánh Linh kia.

Cuối cùng, toàn thân nó nổi lên từng điểm ánh sáng màu bạc, đưa tay trao một cái, những điểm sáng màu bạc này liền ngưng tụ thành một tấm lưới lớn màu bạc.

Ngân sắc cự vồng vừa rơi xuống, ba vị thánh linh lập tức không còn chút sức kháng cự nào nữa, trực tiếp bị bao phủ trong đó, ngã nhào xuống, biến thành nguyên hình.

“Thiên Vồng Nhiếp Linh!” Nhìn thấy cảnh này, thần sắc Linh Vương nhất thời vận vẹo, vô cùng oán độc quát khế một tiếng.

Từ trong đôi mắt hẩn chảy ra hận ý quả thực là độc hết Tam Giang Ngũ Hồ cũng chưa rửa sạch sẽ, vị Đại Thừa lão quái đối

mặt vạn vật đều bình thản từ trước đến nay, giờ phút này cũng không cách nào bảo trì bình tĩnh.

“Thế nào, hiện tại Linh Vương huynh hẳn là đã tin tưởng thân phận của người này rồi?” Diệp Trường Sinh vung tay, hào quang như mặt gương biến mất không còn tăm hơi. Hắn nghiêng đầu sang chỗ khác, nói với Linh Vương Tuyên.

Linh Vương hít sâu một hơi, vẻ mặt bình tĩnh trở lại, giọng nói trở nên lạnh lùng hơn vài phần: “Diệp huynh nói không sai, người này đúng là người từ Tiên giới xuống!”

“Chỉ là, lão phu không rõ lắm chính là, Diệp huynh vì sao tích cực muốn đổi phó một vị Tiên Nhân như vậy? Người này từ đằng xa trực tiếp chạy đến bên này, chỉ sợ cũng không phải vì Linh tộc a?” Ánh mắt Linh Vương lóe lên, sau đó hỏi.

“Đương nhiên Diệp mỗ có tính toán của mình, Linh huynh không cần biết quá nhiều, chỉ cần người và ta là minh hữu, vị Tiên Nhân kia là kẻ địch chung của chúng ta là được!” Diệp Trường Sinh mỉm cười nói.

Hắn cũng không có giải thích rõ ràng với Linh Vương, Khô Lô Tiên chạy tới Nhân tộc bên này, cũng là nguyên nhân nặng nề như thế nào.

Vì một nguyên nhân mà hắn lấy đi hoa sen màu bạc trong Quảng Hàn giới cùng với Tụ Tiên bàn, cũng là vì một nguyên nhân khác.

Linh tộc, kỳ thật cũng là gặp tai bay vạ gió, đối phương căn bản không chủ động hướng về phía bọn họ.

Chỉ là, nếu như gặp phải, vị tiên nhân này cũng không ngại thừa cơ tàn sát hết những linh tộc này, cướp đoạt tinh nguyên bổ sung cho mình.

Thuận tiện thu mấy linh nô cũng tốt.

Những Chân Tiên ở hạ giới này khắp nơi đều có một đặc điểm: Đó chính là ngạo mạn.

Vô luận là chủng tộc đất dưới hạ giới hay là những tộc khác của Linh tộc là từ thượng giới đến, đều không để vào mắt.

Chính vì vậy, hắn mới ngênh ngang trực tiếp tàn sát toàn bộ Khí Linh tộc như vậy.

Căn bản không thêm để ý có thể trêu chọc đến cường giả cấp Đại Thừa gì đó hay không, bởi vì Đại Thừa cũng không bị hấn để vào trong mắt.

Mã Lương là Chân Tiên hậu kỳ còn như thế, vị khô lâu tiên nhân này là một Kim Tiên thì càng không cần phải nói.

“Nếu Diệp huynh không muốn nói, vậy lão phu cũng không hỏi nhiều, đúng như Diệp huynh nói, nếu hai chúng ta đều muốn vị tiên nhân hạ giới này chết, vậy cũng chỉ có thể liên thủ!” Linh Vương trịnh trọng nói ra.

“Ý của Linh Vương huynh đúng là như ta đang nói, mặc kệ vị Tiên Nhân hạ giới này mạnh bao nhiêu, cũng đừng để đối phương gây sóng gió trên địa bàn của mấy tộc chúng ta!” Diệp Trường Sinh bỗng nhiên cười một tiếng, nói.

“Xem ra, đạo hữu đã từng là người Tiên Giới, trên tay hẳn là có lá bài tẩy nhất định?” Diệp Trường Sinh cười tủm tỉm hỏi.

Linh Vương nghe vậy nhìn hắn một cái thật sâu, nói: “Trên người lão phu quả thật có một vài lá bài tẩy chuyên môn nhằm vào tiên nhân, nhưng những lá bài tẩy này cũng phải có một cơ hội phát huy!”

“Ta sẽ giúp đạo hữu sáng tạo ra cơ hội như vậy, hy vọng vào thời khắc mấu chốt, đạo hữu cũng không nên nung tay!” Diệp Trường Sinh thần sắc trịnh trọng nói.

Linh Vương nghe vậy gật gật đầu, điểm ấy hắn cũng biết nặng nhẹ.

Ánh mắt hai người lại lần nữa nhìn về phía trước, vị trí vị trí của Khô Lâu Tiên Nhân kia, trong thần sắc đều mang theo một tia ngưng trọng.

Tuy rằng đều biết, nếu là tiên nhân hạ giới thì thực lực chắc chắn kém rất nhiều so với thời kỳ tiên giới, không có kinh khủng như vậy.

Nhưng dù sao cũng là một vị tiên nhân, đặc biệt là Diệp Trường Sinh còn biết đây là một vị Kim Tiên, dù thế nào cũng không thể khinh thường.

“Đi thôi, chúng ta đi gặp vị tiên nhân này!”

Hai người hóa thành lưu quang bay về phía trước, trực tiếp nghênh đón vị thanh niên tuần mã kia.

.....

“Àm!”

Một lát sau, một luồng chấn động kinh thiên động địa bộc phát ngay trên mặt đất của Khí Linh tộc, sóng khí kinh khủng phóng lên cao, mặt đất bắt đầu lắc lư.

Sơn hà mấy trăm vạn dặm đều sụp đổ, địa hỏa phun trào ra, nhiệt độ cực nóng khiến nửa bầu trời cũng bị thiêu đốt đỏ rực.

Xa xa nhìn lại, bầu trời quỷ dị bắt đầu vặn vẹo, giống như một mặt thủy tinh bị vỡ nát, trên đó xuất hiện vô số vết rạn nứt tọng giăng khắp nơi, tựa như từng vết thương nổi lên.

Đó là vô số vết nứt không gian, bỗng nhiên bộc phát ra lực lượng khủng bố khiến vùng thế giới này thiếu chút nữa bị đánh nát, vô số vết nứt không gian hiện lên, lực lượng hư không trùng trùng điệp điệp cuốn tới.

Trên mặt đất, vô số sinh linh, núi đá, cỏ cây, sông hồ, hồ nước, khe lớn bên trong phun ra các loại ánh lửa, tất cả đều bay lên trời, như là nhận lấy sức mạnh lớn lao kéo, hướng về trong những vết nứt không gian đang nhanh chóng khuếch trương ra.

Xa xa nhìn lại, ở trong thiên địa hỗn loạn này, các loại màu sắc biến ảo phức tạp, rực rỡ không gì sánh được.

Mà trong đó, có ba đạo hào quang rực rỡ nhất, tựa như ba vàng mặt trời bay ngang trời, tản mát ra áp lực làm cho người ta hít thở không thông.

Ánh sáng màu xanh sẫm bộc phát ra lực lượng hủy thiên diệt địa, kiếm khí tung hoành ngang dọc như muốn chém nát toàn bộ thế giới.

Ánh sáng trắng từ trong cơ thể một lão già tóc bạc trào ra, tản mát ra hàn ý làm người ta tuyệt vọng, trong phút chốc, băng thiên tuyết địa, băng tuyết hết thảy trên thế gian.

Hai đạo hào quang khủng bố này tất cả đều đánh về phía đạo kim quang sáng chói kia, kim quang khí thể cực thịnh, đường đường Hoàng Hoàng đế, tràn trề hùng vĩ, có một loại khí tức khiến người ta muốn quỳ bái.

Ba đạo quang mang này va chạm mấy lần lập tức khiến cho mảnh thiên địa này triệt để sụp đổ, hư không tan vỡ, núi sông mấy trăm vạn dặm bị san thành bình địa.

Đất liền sụp đổ, linh mạch đều phế bỏ, hóa thành một mảnh tĩnh mịch, kiếm khí tung hoành ở trên mặt đất tạo thành từng vết thương dữ tợn.

Vạn trượng vực sâu trống rỗng xuất hiện, trong đó ẩn chứa loại khí tức vết rách pháp tắc kia làm cho người nhìn sợ hãi, kinh hồn táng đảm, chỉ muốn lập tức thoát khỏi nơi này.

Trong khu vực này có không ít tu sĩ ba tộc Linh tộc, Yêu tộc và Nhân tộc, thậm chí còn có không ít tu sĩ ngoại tộc lên vào gián điệp các loại.

Giờ phút này, nhìn thấy loại cảnh tượng chiến đấu kinh khủng này, mỗi người sợ tới mức hồn vía lên mây, điên cuồng chạy trốn ra bên ngoài, chỉ hận không có mọc thêm hai cái đùi.

Trong lòng mọi người đều kinh ngạc không thôi, rốt cuộc là ai đang chiến đấu ở đây?

Cảnh tượng hùng vĩ như vậy, cũng chỉ có vị Thiên Tôn của Nhân tộc kia mới có thể tạo thành?

Người chiến đấu với hắn là ai?

“Diệp huynh, người này lại có được chân hồn Kim Tiên, quả thực làm cho người ta khó có thể tưởng tượng, bất quá cũng may nhục thể của hắn cũng không phải là thân thể Tiên Nhân, mà là thân thể sau khi tái tạo, pháp lực còn không bằng lão phu, nếu không hôm nay hai người chúng ta đều phải bàn giao ở chỗ này!”

Trung tâm chiến đoàn, sau khi Linh Vương nhìn thấu căn nguyên của Khô lâu tiên liền truyền âm với Diệp Trường Sinh.

“Nếu không phải như vậy, ta đã sớm chạy trốn rồi, nào còn dám tới tìm người chiến một trận với người này!” Diệp Trường Sinh trong lòng thầm nghĩ.

Tay hắn cầm trường kiếm màu xanh sẫm, khí tức toàn thân đã nhảy lên tới đỉnh phong, nhất cử nhất động đều có lực lượng long trời lở đất.

Một kiếm chém xuống, pháp tắc chấn động không bỏ bao phủ xuống, làm cho khoe mắt thanh niên tuần mỹ kia không ngừng co giật, tuyệt đối không nghĩ tới hạ giới còn có tồn tại như vậy tồn tại.

Thanh niên tuần mỹ giờ phút này mặc trên người một kiện chiến giáp màu vàng phong cách cổ xưa, toàn thân bộc phát ra kim quang sáng chói, cả người hóa thành cao trăm trượng, tựa như một chiến thần màu vàng.

Nó không lấy ra bất kỳ bảo vật nào, chỉ dựa vào hai tay bắt ấn đánh ra từng đạo pháp thuật liên hóa giải công kích của Huyền Thiên Trảm Linh Kiếm cùng bản thể Linh Vương của Diệp Trường Sinh.

“Linh huynh, hủy diệt thân thể người này không khó, quan trọng là làm cách nào để trấn trụ chân hồn Kim Tiên của hắn, ta bắt lực ở phương diện này, phải xem thủ đoạn của ngươi!”

Diệp Trường Sinh quán chú pháp lực toàn thân, trên Huyền Thiên Trảm Linh Kiếm bộc phát ra một đoàn hào quang sáng chói, “Ông” sau khi run lên, một vòng sáng như trăng lưỡi liềm nhẹ nhàng rơi xuống, chém về phía thanh niên tuần mỹ.

Thanh niên tuần mỹ thấy thế hai tay bắt ấn, lập tức một đạo xiềng xích óng ánh từ trong lòng bàn tay gã bay ra, tản mát ra một trận ba động pháp tắc kỳ lạ.

Xiềng xích đụng vào vòng sáng hình trăng lưỡi liềm, sau đó hai thứ dây dưa cùng một chỗ, hết thấy chung quanh im hơi lặng tiếng bị chôn vùi.

“Điều này xin Diệp huynh yên tâm, chỉ cần ngươi có thể chém đứt nhục thể của hắn, ta sẽ nắm chắc trấn trụ chân hồn của hắn!” Linh Vương nói như chém đinh chặt sắt.

Hai người đều biết, tuyệt đối không thể để vị tiên nhân này đào tẩu.

Nếu không, dùng chân hồn Kim Tiên của đối phương để đáp nặn lại một bộ thân thể thì cũng không phải là việc khó gì, cứ ở lại hạ giới quả thật là hậu họa vô cùng.

“Rốt cuộc ngươi là ai, là linh nô trốn ra từ tiên cung nào?”

Thanh niên tuần mỹ nhìn Diệp Trường Sinh đầy kiêng kị, sau đó nhìn Linh Vương hung tợn hỏi.

“Hừ, liếc mắt liền nhìn ra bản thể lão phu, bất quá như thế nào, hôm nay bắt giữ ngươi xong, chỉ cần ta hao tổn thời gian mười vạn năm, liền có thể dùng hồn hồn Kim Tiên của ngươi luyện chế một viên Tiên Hồn Đan, đủ để cho tu vi hai người chúng ta tiến nhanh!” Linh Vương hắc hắc cười lạnh một tiếng.

“Thật to gan, vậy mà dám luyện chế Tiên Hồn Đan. Ngươi có biết đây là việc xúc phạm luật thiết của Tiên giới, phải chịu thiên phạt đấy!” Trên thân thể cao trăm trượng của thanh niên tuần mỹ phát ra thanh âm âm âm hùng vĩ.

Phối hợp với khí thế uy nghiêm của nàng, giống như là một vị tiên sứ ở Tiên giới nổi giận, muốn giáng thiên phạt xuống.

“Hắc hắc, ngươi cũng biết nơi đây cũng không phải Tiên giới. Những giám sát tiên sứ kia mặc dù thần thông quảng đại, nhưng chỉ cần không xuất hiện sự tình quá nhiều tồn tại của một giới xuất hiện, lại làm sao có thể phát giác hết thấy mọi chuyện ở đây.” Linh Vương hồn nhiên không thèm để ý cười lạnh nói.

Nghe nói như vậy, bóng người khổng lồ kia không giận mà ngược lại cười lên: “Được được được lắm, bản tiên cũng coi là hồ lạc đồng bằng bị khuyến bắt nạt, ta cũng muốn xem hai người các ngươi làm sao có thể luyện hóa chân hồn Kim Tiên của ta!”

Hắn há miệng phun ra một đoàn kim diễm, hóa thành một con giao long màu vàng, giương nanh múa vuốt đánh về phía Linh Vương, đánh lên luồng hàn khí khủng bố đang dâng trào trên người hắn.

“Àm!”

Lại một hồi chấn động mãnh liệt khuếch tán ra.

Vị tiên nhân này mặc dù pháp lực không bằng bất kỳ người nào trong Diệp Trường Sinh và Linh Vương, nhưng chỉ dựa vào một tay tiên thuật tinh xảo, vậy mà cũng ứng phó được công kích của hai người.

Cũng may nhục thân của hắn quả thực không được, không cách nào thi triển ra Linh Vực, tăng thêm thủ đoạn pháp tắc tựa hồ cũng bị hạn chế, có thể phát huy có hạn.

Bằng không một vị tồn tại cấp Kim Tiên thật sự không phải là tồn tại tầm cỡ Đại Thừa như bọn họ có thể chống lại.

“Rào!”

Lại một đạo kiếm khí như Thiên Hà rủ xuống, trùng trùng điệp điệp mang theo lực lượng hủy diệt tất cả thế gian lao về phía thanh niên tuấn mỹ.

Thanh niên tuấn mỹ thấy một màn này, khóe mắt run rẩy, pháp lực bộ thân thể này đã tiêu hao rất nhiều, tiếp tục như vậy sợ là

sẽ bị hai người này bắt giữ.

Xem ra mục tiêu lần này nhất định là không thể thực hiện được. Kế hoạch thất bại, nếu thân thể này bị hủy, muốn tái tạo lại một bộ thân thể thích hợp lại phải mất thêm mấy vạn năm thời gian.

Bất quá cũng không có cách nào thay đổi hết thảy, nhục thân tất nhiên sẽ bị hai người này hủy diệt. Thay vì như thế, ngược lại không bằng tự bạo ra, còn có thể để hai người này trả giá đắt.

Khô lâu tiên nhân nghĩ đến điểm này, trong ánh mắt loé lên vẻ âm tàn rồi biến mất.

Hắn gầm nhẹ một tiếng, oanh một tiếng, khí tức toàn thân tăng vọt, thân thể càng thêm khổng lồ, áo giáp trên người trực tiếp vỡ vụn ra từng khúc, trần trụi lộ ra thân trên màu đồng cổ.

Trên ngực hắn không ngờ lại khắc rõ một đóa kỳ hoa màu vàng trông rất sống động.

Ngay khi đồ án hình hoa lớn vừa hiện ra, thanh niên tuấn mỹ miệng khẽ động, một đạo Thượng Cổ chú ngữ chưa bao giờ xuất hiện trong Linh Giới nhanh chóng truyền ra.

Đồ án Kim Hoa khẽ run lên, sau đó toàn thân trở nên đỏ tươi như máu, hơn nữa một mùi tanh xộc vào mũi, tiếp theo tinh quang đỏ tươi lưu chuyển một hồi, từ trên ngực bay ra, hóa thành thực thể.

“Giọt Huyết Cường Hoa! Thân thể ngươi bây giờ đã không còn là thân thể nữa, mà lại là thân thể của hoa yêu!” Âm thanh kinh ngạc của Linh Vương vang lên.

“Phốc xuy” một tiếng!

Thiên địa nguyên khí như cái phễu cuồng quyền tiến về phía huyết hoa, đồng thời bầu trời hơi tối, từng đoàn từng đoàn ngũ sắc vân đoàn lớn gần mẫu tuôn ra cuộn cuộn, làm cho thiên địa biến sắc.

Mà huyết hoa kia sau khi hút vào phần đông thiên địa nguyên khí, co rút lại, thể tích lớn hơn gấp mười lần, đồng thời tản mát ra một cỗ làm cho người ta sởn tóc gáy.

“Hắn muốn tự bạo!” Diệp Trường Sinh thấy thế quát lạnh một tiếng, cả người lập tức cảnh giác, Nguyên Hợp Ngũ Cực Sơn trên đỉnh đầu hiện lên.

“Người điên rồi? Không ngờ định tự bạo? Chẳng lẽ không biết đồng thời khi đóa hoa này nổ tung thì thân thể của người cũng sẽ tan thành tro bụi sao?” Âm thanh già nua của Linh Vương lập tức trở nên hoảng sợ, đồng thời mơ hồ có chút kinh hoảng.

“Hắc hắc, thân thể tự bạo còn tốt hơn nhiều so với việc luyện hóa chân hồn thành đan. Nếu hai người thức thời thì lập tức lui về sau, ta cũng không truy cứu việc lúc trước mà lập tức quay đầu bỏ đi.”

“Nếu như nhận ra Yêu Hoa này, chắc các người cũng đã biết rõ uy lực nó tự bạo. Không nói những thứ khác, để cho hai người các người lập tức tan thành tro bụi nhưng vẫn còn dư dả.” Khô lâu tiên nhân quét nhìn hai người, thanh âm lạnh lẽo nói.

“Diệp huynh, ý của người thế nào?” Linh Vương nghe thế, sắc mặt âm tình bất định lóe lên vài cái, truyền âm hỏi Diệp Trường Sinh.

“Thả hắn đi là chuyện không thể, Linh Vương huynh, có thủ đoạn gì thì nhanh lấy ra đi, đừng che giấu nữa!” Diệp Trường Sinh trực tiếp quát lạnh một tiếng.

Linh Vương nghe vậy trong lòng run rẩy, hắn đích thật có thủ đoạn có thể áp chế người này, bất quá như vậy đối với hắn sẽ hao tổn cực lớn.

“Người thật sự muốn chết, bốn tọa sẽ thành toàn cho các người!” Khô lâu tiên nhân vừa nghe thế, lúc này sắc mặt đại biến quát một tiếng chói tai.

Nàng cắn răng một cái, trong miệng lần nữa truyền ra thanh âm chú ngữ, đồng thời dùng một ngón tay ngưng trọng điểm một cái về phía cự hoa màu máu.

Huyết hoa lớn kêu lên một tiếng thê lương, thể tích tăng lên, trên mỗi một cánh hoa bỗng nhiên hiện ra bạch ngân, đồng thời một cỗ khí tức kinh khủng so với lúc trước cường đại gấp mấy lần tản ra.

Thanh niên tuấn mỹ thấy tình cảnh này, hai mắt hàn quang chợt lóe, trong miệng rút cuộc cũng phun ra một chữ “Bạo”.

Huyết sắc cự hoa nhoáng lên một cái, tất cả bạch ngân trên cánh hoa thoáng cái đã lớn gấp mấy lần, đồng thời một cỗ dịch thể lỏng đỏ tươi như dòng dung nham từ trong bạch ngân tuôn ra.

Mà những chất lỏng màu đỏ tươi này vừa tiếp xúc với không khí, trong nháy mắt liền phù phù hóa thành từng đoàn từng đoàn hỏa diễm đỏ thẫm, chằng chịt, cơ hồ nhuộm đỏ toàn bộ hư không, nhưng hồng quang lại bành trướng, chớp động, muốn nhao nhao bạo liệt ra.

Cảm nhận được uy lực khủng bố ẩn chứa bên trong hào quang huyết hồng kia, Diệp Trường Sinh lập tức thôi động Nguyên Hợp Ngũ Cự Sơn chắn trước người mình, đồng thời nhanh chóng lui về phía sau.

Mắt thấy toàn bộ khu vực sẽ hoàn toàn tan biến vào hư vô, Linh Vương thanh âm vang lên:

“Muốn tự bạo, vậy còn muốn nhìn lão phu đồng ý không? Ta bất chấp bản thể bị hao tổn vạn năm, cũng phải trấn áp ngươi triệt để.”

Vừa dứt lời, trong hư không loé lên bạch quang, một tòa cự tháp cao hơn trăm trượng thoáng cái hiện ra.

Toàn thân tháp này óng ánh long lanh, mặt ngoài có vô số phù văn trong suốt, tản ra kỳ quang màu trắng sữa, phảng phất như được tạo thành từ hàn băng.

Tòa băng tháp này chính là bản thể Linh Vương, giờ phút này sau khi xuất hiện, một cỗ hàn khí lạnh lạnh màu trắng từ dưới đáy tháp tuôn ra, chớp động một cái liền đem ánh lửa cùng cự hoa màu máu phía dưới toàn bộ cuốn vào trong đó.

Trong hàn quang màu trắng, tất cả mọi thứ trong nháy mắt ngưng kết đình trệ lại, phảng phất thời gian bên trong đột nhiên bị cưỡng ép dừng lại.

Đồng thời, bản thân băng tháp cũng có một tiếng nổ vang, hạ xuống bên dưới.

“Huyền Quang Thiên Tinh Tháp! Người lại là Linh Nô do bảo vật này biến thành? Không có khả năng, tất cả đồ vật phục chế của bảo vật này, từ mấy trăm vạn năm trước hẳn là đã bị hủy diệt trong đại loạn Bắc Minh Tiên Cung. Làm sao còn có linh nô sinh ra!”

Phía dưới nguyên bản dùng ánh mắt cực kỳ oán độc nhìn về phía khô lâu tiên nhân trên không trung, vừa nhìn vào băng tháp óng ánh này, sắc mặt trở nên tái nhợt vô cùng, phát ra tiếng gầm nhẹ cực kỳ hoảng sợ.

Hắn đã từng là Kim Tiên Tiên ở Tiên Giới, tự nhiên rất rõ ràng sự lợi hại của Huyền Quang Thiên Tinh Tháp này, trong lòng biết không ổn, tâm lý sinh ra liều mạng, cắn đầu lưỡi một cái, lại há mồm phun ra mấy đoàn tinh huyết.

Tinh huyết này vừa mới ra khỏi miệng, bỗng chốc hóa thành xích diễm hùng hổ, sau đó chợt lóe huyền hóa thành vài con xích diễm măng, mỗi một con đều dài hơn mười trượng, giương nanh múa vuốt lao về phía băng tháp.

Trong lòng của hắn biết rõ, chỉ cần Hoả Mãng dùng bí thuật Tiên giới thôi hóa thành, thoáng ngăn cản băng tháp một chút, giọt Huyết Tích Thủy Hoa liền có thể đem băng phong lúc trước hóa đi, đem uy năng hoàn toàn phát huy ra.

Đến lúc đó, huyết hoa uy năng hoàn toàn phát huy, cho dù Huyền Quang Thiên Tinh Tháp cũng vô pháp trấn áp.

Chỉ là, hắn vừa phát ra bí thuật, liền nghe được một tiếng cười lạnh.

Ngay sau đó, từng đạo hào quang màu xanh sẫm hiện lên, hắn liền cảm thấy thân thể đau nhức kịch liệt.

Lập tức, hắn nhìn thấy vị Đại Thừa kia tay cầm trường kiếm màu xanh lá cây ở hạ giới, trường kiếm run run, mười hai sợi tơ màu xanh sẫm từ trên thân kiếm bắn nhanh ra, đan vào nhau thành một tấm lưới lớn, đánh về phía hắn.

Trong chớp mắt, bao phủ thân thể hắn, bao phủ liệt diễm màu đỏ bị đông kết kia, đóa hoa huyết hồng.

“Ầm!”

Chấn động Hủy Diệt pháp tắc cùng một chỗ, hết thấy đều bị bao phủ vào trong đó, đợi đến khi quang mang tán đi, huyết điểm trên người yêu hoa đều tiêu tán không thấy.

Chỉ có một đoàn kim quang sáng chói, tại trong sự trùng kích của Hủy Diệt Pháp Tắc, không có bị thương tổn gì, vọt ra ngoài, liền muốn vọt tới phương xa.

Lúc này, từ trong băng tháp óng ánh cao trăm trượng, bay ra một viên châu màu bạc.

Trên hạt châu kia tản mát ra ngân sắc quang mang, chụp xuống phía dưới, đạo kim quang kia liền bất động.

“Phong Tiên Châu?! Ngươi tại sao có thể có vật này?” Một đạo thanh âm thâm lương từ trong kim quang phát ra, mang theo nồng đậm hoảng sợ.

Cự tháp run lên, từng cỗ hàn khí chấn động rơi xuống, đem bóng người màu vàng óng trong nháy mắt đóng băng ở trong đó.

Sau đó, thân tháp chậm rãi rơi xuống, bao phủ nó vào bên trong, hoàn toàn bị phong ấn.

Trên thân tháp hào quang lóe lên, Linh Vương sắc mặt tái nhợt xuất hiện trước mặt Diệp Trường Sinh: “Lần này lão phu phải trả một cái giá nặng nề!”

Hắn trực tiếp nói với Diệp Trường Sinh như vậy.

“Nhưng trừ một đại địch như vậy, không phải cũng đáng giá sao?” Diệp Trường Sinh vỗ tay cười, nói.

“Hừ, có đáng hay không, cũng khó nói. Kế tiếp phải luyện chế chân hồn người này luyện chế thành đan dược, vừa rồi không tính là thiệt thòi!” Ánh mắt Linh Vương lạnh lùng nhìn bóng người màu vàng bị băng phong bên trong bản thể mình, nói ra.

“Ngươi thật sự cho rằng bằng vào huyền quang Thiên Tinh Tháp tàn khuyết này là có thể phong ấn bản sứ giả sao? Chờ sau khi ta tiêu hao hết hàn khí của tháp này xong, ta xem ngươi lấy cái gì phong ấn ta!”

Bên trong băng cứng bỗng nhiên truyền ra tiếng gầm nhẹ âm âm của bóng người.

“Không hổ là người từ thượng giới xuống, chỉ liếc mắt một cái đã nhìn ra bản thể của ta không trọn vẹn. Nhưng cho dù như vậy, ngươi cho rằng mình vẫn có được vô số thần thông Kim Tiên sao?”

“Với tu vi của ngươi hiện tại, muốn tiêu hao hết hàn khí của bản thể ta là chuyện nằm mơ giữa ban ngày. Nhưng lực lượng chân hồn của ngươi vẫn đủ mạnh mẽ, vậy mà dưới áp lực này còn có thể mở miệng nói chuyện.”

“Tuy nhiên thần trí của ngươi tỉnh táo cũng chỉ còn lại chút xíu thời gian này mà thôi.” Linh Vương lạnh lùng nói.

“Lời này là có ý gì? Ta không tin hạ giới còn có thủ đoạn gì, ngay cả thần trí của ta cũng có thể phong ấn.” Thanh âm kim sắc nhân ảnh thoáng trầm xuống, sau đó căn bản không đáng tin.

“Thủ đoạn hạ giới hoàn toàn chính xác rất khó phong ấn hoàn toàn lực lượng chân hồn, nhưng nếu lão phu không sử dụng thủ đoạn hạ giới thì sao!”

Lão giả áo bào trắng cười lạnh một tiếng, sau đó một tay trao vào hư không, một tấm phù triệu hàn quang nhẹ nhẹ hiện ra giữa ngón tay.

Phù triện này đồng dạng trong suốt, giống như hàn băng ngưng tụ mà thành, nhưng trên mặt ngoài khắp mình ẩn Kim Triện Văn.

“Đây là phù lục gì?” Trên mặt Diệp Trường Sinh lộ ra một tia tò mò hỏi.

“Huyền hóa Phong Linh Phù, có thể trấn trụ chân hồn Kim Tiên, lão phu cũng chỉ có viên này!” Thanh âm Linh Vương trầm thấp nói.

“Lại có phù lục bậc này, để ta nhìn kỹ xem!” Trên mặt Diệp Trường Sinh lập tức tràn đầy tò mò nói, phảng phất rất hứng thú với phù lục này.

Linh Vương nghe vậy thần sắc lộ ra một tia do dự, thấy thế Diệp Trường Sinh khẽ cười một tiếng, hỏi: “Thế nào, chẳng lẽ Linh Vương huynh cảm thấy ta sẽ cướp đi tấm phù lục này sao?”

“Nếu ta không biết nặng nhẹ như vậy, làm sao có thể tìm người liên thủ đối phó người này?”

Linh Vương nghe vậy trầm ngâm một chút, đưa phù lục cho Diệp Trường Sinh, sau khi Diệp Trường Sinh cầm phù lục, cẩn thận đánh giá phù văn Kim Triện trên đó.

Lập tức, liền trả phù lê lại cho Linh Vương, dường như hẳn chỉ thực sự tò mò về phù lê này.

Linh Vương sau khi nhận lấy, có chút đau lòng cắn răng một cái, cổ tay run lên, phù lục lập tức nổ vang một tiếng, hóa thành một đoàn kim quang bắn nhanh xuống phía dưới băng phong.

Kim quang lóe lên, phảng phất như vô hình chui vào trong băng tháp.

Lúc này hai tay hắn bấm niệm pháp quyết, vẻ mặt thận trọng lắm lắm.

Nhất thời trong băng tháp xuất hiện một vầng sáng chói mắt, tiếp theo hào quang thu lại, hóa thành một ký hiệu to lớn lần

lượt kim quang chói mắt, vô thanh vô tức rơi xuống phía dưới như lưu tinh.

“Người đang làm cái gì... Không tốt, người còn có phù lục Tiên Giới...” Bóng người màu vàng ở phía dưới lập tức nhận ra được dị thường, ghen ngào kêu to lên.

Nhưng kim hồng thật lớn kia, chợt lóe lướt qua, đã hung hăng chui vào bên trong băng cứng phong ấn chân hồn.

Một tiếng vang thật lớn!

Tiếng kêu của bóng người ở phía dưới lập tức ngừng lại, rồi trở nên yên tĩnh không một tiếng động.

Linh Vương đối với việc này không có gì ngoài ý muốn, ngược lại trong miệng pháp quyết niệm động càng thêm dồn dập.

Sau một khắc, cả tòa băng tháp nhoáng lên một cái, hàn khí càng thêm mãnh liệt, đồng thời cái bóng người màu vàng đang hôn mê bất tỉnh trong tháp bị từng đạo phù liên cùng tầng tầng tinh băng bao trùm toàn thân.

Trong hai đầu lông mày hấn thành linh nhiều ra một hoa văn màu vàng.

Linh Vương thấy vậy, trên mặt lộ ra vẻ vui mừng.

Mà cùng lúc đó, tại một bí cảnh xa xôi nào đó tại Tiên Giới, một gã đạo sĩ mặt đen đang dựa tọa dưới một cây đại thụ cao chọc trời, bỗng nhiên thần sắc vừa động, hai mắt mở ra...

“Kế tiếp phải tốn một khoảng thời gian khá dài để luyện hóa chân hồn của người này, trong khoảng thời gian này, tất cả sự vụ của Linh tộc đều phải làm phiền Diệp huynh đến chiếu cố!” Linh Vương nhìn thoáng qua bóng người trong tháp, thở dài một tiếng nói ra.

“Theo sự vụ của Linh tộc không thành vấn đề, bất quá muốn luyện hóa chân hồn người này, cũng không cần tốn nhiều thời gian như vậy!” Diệp Trường Sinh nhẹ giọng cười một tiếng, bỗng nhiên nói.

“Ý của Diệp huynh là?” Trên mặt Linh Vương lập tức lộ ra vẻ kinh nghi.

“Mời Linh huynh xem đây là cái gì!” Diệp Trường Sinh nói, trong tay xuất hiện một vật óng ánh, nhìn kỹ, như là yêu hạch của yêu vật nào đó.

Linh Vương kiến thức rộng rãi, trong nháy mắt nhìn thấy vật ấy, lỗ đồng bỗng nhiên co rút lại, thất thanh nói: “Tinh hạch của Tu La Chu?!”

“Đúng vậy, chính là tinh hạch của Tu La Chu, từ điểm này có thể tinh luyện ra thời gian chi tơ, mượn vật này luyện hóa chân hồn người này hẳn là có thể rút ngắn không ít năm tháng!” Diệp Trường Sinh nói.

“Lão phu cũng nắm giữ tung tích Tiểu Tu La giới, đáng tiếc một mực không có cơ hội đi một chuyến, trong tay Diệp huynh có bao nhiêu tinh hạch?” Ánh mắt Linh Vương thoáng cái trở nên nóng bỏng.

“Đủ để chèo chống luyện hóa người này!” Diệp Trường Sinh luôn miệng nói, cũng không có nói cho Linh Vương con số cụ thể.

Tinh hạch của Tu La Tri Chu, hẳn muốn phục chế bao nhiêu thì có thể phục chế bấy nhiêu.

“Tốt! Tốt! Tốt! Chỉ cần Diệp huynh có thể cung cấp lượng lớn vật ấy, lão phu trong thời gian rất ngắn có thể luyện chế chân hồn Kim Tiên Nhân này thành Tiên Hồn Đan, đến lúc đó... Hắc hắc!” Linh Vương trên mặt lộ ra một tia kích động.

Tiên Hồn Đan, đối với tu sĩ Đại Thừa mà nói có thể mang đến chỗ tốt vô cùng lớn, nếu có thể phục dụng một viên tu vi tiến nhanh tất nhiên không cần nhiều lời, ngay cả tìm hiểu pháp tắc, cũng sẽ có ích lợi rất lớn.

Cũng khó trách Linh Vương lại kích động như thế, nếu như hẳn có thể sử dụng một viên Tiên Hồn Đan, sau này thực lực tất nhiên sẽ tiến thêm một bước lớn, thậm chí có thể vượt qua Kim Long Đại trưởng lão, Hỏa Phượng Đại trưởng lão, thật sự trở thành tồn tại vô địch dưới hạ giới này.

Tương tự, đối với Diệp Trường Sinh mà nói, một hạt Tiên Hồn Đan cũng có thể làm cho pháp lực thần hồn của hắn tăng lên tới tiêu chuẩn phi thăng, đến lúc đó có thể trực tiếp độ kiếp phi thăng.

Đến lúc đó, nhục thân và thần hồn của hắn đều sẽ viên mãn, thực lực sẽ đạt đến một tình trạng không thể tưởng tượng nổi.

Nếu đổi lại là một tu sĩ Đại Thừa sơ kỳ phục dụng Tiên Hồn Đan này mà nói, trên cơ bản một hơi tăng tu vi lên tới Đại Thừa hậu kỳ là không có vấn đề.

Có lẽ vị tu sĩ Đại Thừa kia còn có tỷ lệ nhất định có thể mượn đan dược này tìm hiểu ra pháp tắc, trực tiếp một bước lên trời, trở thành tồn tại có thể so với Chân Linh cường đại.

Bất quá, mặc dù hiệu dụng Tiên Hồn Đan cường đại không thể tưởng tượng nổi, nhưng dù sao Chân Hồn Kim Tiên này chỉ có một, đan dược có thể luyện chế ra cũng chỉ có một.

Cho nên, tương lai hai người nên phân phối như thế nào, là vấn đề.

Sự kích động trên mặt Linh Vương dần dần biến mất, lộ ra một tia trầm ngâm, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Đối với viên Tiên Hồn Đan này, trong lòng của hắn vô cùng khát vọng, cũng không muốn dễ dàng buông tha.

Đang lúc ý niệm trong lòng hắn hỗn loạn, đột nhiên nghe được Diệp Trường Sinh cười khẽ một tiếng: “Tiên Hồn Đan có thể giúp tỷ lệ phi thăng của ta tăng lên, đích thật là đồ tốt!”

“Nhưng mà, cho dù không có loại đan dược này, Diệp mỗ cũng có lòng tin có thể tu luyện đến phi thăng, cho nên đối với ta viên đan dược này cũng không phải là không thể!”

Nghe thấy ý định từ bỏ viên thuốc này của Diệp Trường Sinh, trong lòng Linh Vương nhất thời mừng rỡ, tâm tình hơi kích động nhưng sắc mặt hắn lại nghiêm túc, trầm giọng nói:

“Vậy Diệp huynh muốn cái gì? Lão phu có thể cho rằng ngươi sẽ dễ dàng buông tha cho quả Tiên Hồn Đan này!”

“Ta nghĩ, chắc là Linh huynh không có ý định phi thăng?”
Diệp Trường Sinh cười dữ tợn, hỏi.

Linh Vương nghe vậy khẽ gật đầu, rồi lập tức phản ứng lại:
“Diệp huynh muốn ta bảo vệ gia quyến của ngươi?”

“Đúng vậy, chờ sau khi ta phi thăng, ta hy vọng Linh huynh có thể tận lực bảo vệ Trường Sinh điện, nếu có kẻ thù bên ngoài

xâm lấn, người cần dùng hết toàn lực trợ giúp!” Diệp Trường Sinh bỗng nhiên nói.

Linh Vương nghe vậy thần sắc biến ảo vài cái, trong lòng cân nhắc lợi hại.

Nhưng mà, bất quá mười mấy hơi thở sau, hắn liền cười ha ha một tiếng:

“Linh tộc chúng ta sớm đã bị người buộc vào chiến xa, hiện tại cùng với trường Sinh điện của người là có vinh cùng vinh nhục cùng nhục, mặc dù không có việc này, lão phu cũng sẽ cố gắng hết sức giúp đỡ!”

“Vậy thì tốt, ta vẫn tin tưởng Linh Sư, ta đã có lời cam đoan của người, ta cũng có thể yên tâm phi thăng lên, viên Tiên Hồn Đan này liền thuộc về người!”

“Nhưng mà, chờ sau khi người luyện chế ra đan dược, trước tiên đừng vội dùng, ta muốn nghiên cứu tiên hồn đan, có lẽ sẽ có chỗ tốt nhất định đối với ta khi tìm hiểu pháp tắc!” Diệp Trường Sinh chấp hai tay sau lưng nói.

Linh Vương không chút do dự đáp ứng, đây căn bản không phải là chuyện lớn gì.

Sau khi thương lượng xong với Linh Vương những chuyện này, hai người liền chia tay, Linh Vương trở về Linh tộc luyện hóa chân hồn Kim Tiên, Diệp Trường Sinh trở lại trong Nhân tộc.

Hiện tại, chỉ cần chờ Linh Vương luyện chế xong Tiên Hồn Đan, hắn có thể phê lượng chế tạo cao thủ, để cho Thiên Đảo xuất hiện mấy chục Đại Thừa tuyệt đối không là vấn đề.

Hơn nữa, tương lai những Đại Thừa này mỗi người đều có thể so sánh với Chân Linh Đại Thừa.

Đến lúc đó, Thiên đảo sẽ trở thành đại thế lực đứng đầu đảo Long, tổ Phượng.

Sau khi Diệp Trường Sinh trở lại Nhân tộc, tin tức liên quan tới một hội đại chiến kinh thiên động địa ở phụ cận Linh tộc bộc phát rất nhanh đã dẫn nổ toàn bộ ba tộc Nhân Yêu, hơn nữa dưới sự trợ giúp của rất nhiều người, giúp đỡ, rất nhanh khuếch tán đến các tộc chung quanh.

Trong lúc nhất thời, phong ba nổi lên, không biết bao nhiêu tu sĩ tò mò chạy tới nơi chiến trường để lại kia quan sát, kết quả sau khi đến nơi, cả đám đều sắc mặt đại biến.

Chiến trường kinh khủng như vậy thật sự là tu sĩ Đại Thừa có thể tạo thành?

Quả thực là hủy thiên diệt địa, lục địa bị đánh chìm là một mảnh hỗn độn, linh khí hoàn toàn biến mất, trong thiên địa tràn ngập một loại khí tức tĩnh mịch.

Trong đó, các loại tàn ngấn pháp tắc khủng bố đến cực điểm như ẩn như hiện, trên bầu trời khắp nơi đều là rậm rạp chẳng chịt vết nứt không gian, chỉ nhìn một cái liền kêu là da đầu người tê dại.

Chiến trường như vậy mặc dù là một ít cao giai tu sĩ tiến vào bên trong, cũng sẽ gặp phải nguy hiểm lớn lao, trong lúc nhất thời tất cả mọi người đến đây vây xem lại đi bộ ra bên ngoài chiến trường.

Sau đó, tiếng động càng lúc càng lớn, thậm chí ngay cả Mạc Giản Ly, một trong các tu sĩ Nhân tộc cũng đến xem một chuyến.

Sau khi xem xong, hắn liền đưa ra kết luận, dạng chiến đấu này hầu như không phải tu sĩ Đại Thừa có khả năng đánh ra, Diệt Trường Sinh hẳn là gặp phải một vị cường địch trước nay chưa từng có.

Tin tức này vừa truyền ra, liền làm cho cả Nhân Tộc chấn động.

Đến tột cùng là người nào?

Vậy mà có thể chiến đấu với Diệt Trường Sinh - đệ nhất đại Thừa của Linh giới đạt tới trình độ này?

Người cuối cùng thì sao?

Diệt Trường Sinh giải quyết kẻ địch không có, bản thân hắn thì sao?

Vô số nghi vấn nổi lên trong lòng mọi người, trong lúc nhất thời, lời đồn đại nổi lên bốn phía, có một loại không khí hoang mang lo sợ.

Dù sao, ba tộc hưng vượng toàn bộ đều liên quan tới một mình Diệp Trường Sinh, nếu hấn xảy ra vấn đề gì, đó chính là một tin tức trí mạng.

Trong sự lo lắng của mọi người, rất nhanh một tin tức khiến trong lòng bọn họ trầm xuống phát ra từ Thiên đảo.

Trường Sinh Thiên Tôn gặp phải cường địch trước nay chưa từng có, tuy rằng trong lúc kịch chiến đã giải quyết được kẻ địch, nhưng bản thân cũng bị trọng thương, hiện đang bế quan chữa thương.

Tin tức này quả nhiên là nặng ngàn cân, thoáng cái giống như một cơn bão táp bao phủ ba tộc, cũng làm cho ba tộc chân động không ngớt.

Chỉ một thoáng, lòng người hoảng sợ, tu sĩ Nhân tộc hoảng sợ vạn phần, tuyệt đại đa số người đều lâm vào trong tâm tình lo sợ.

Phải biết rằng, hiện tại Nhân tộc có khả năng hưởng thụ lợi ích khổng lồ như vậy, đều là do Diệp Trường Sinh mang tới.

Nếu hấn xảy ra vấn đề, chỉ dựa vào những Đại Thừa còn lại có thể bảo vệ rất nhiều lợi ích này sao?

Trong lúc nhất thời, bầu không khí ngột ngạt từ trong nhân tộc truyền ra, tất cả mọi người đều có một loại cảm giác mưa núi sắp tới phong cả lâu.

Tin tức Diệp Trường Sinh và cường địch bị thương nặng nhanh chóng truyền tới các tộc xung quanh, đồng thời nhanh chóng lan tràn với một tốc độ khó tin.

Đối với loại tin tức này, các tộc nhao nhao vận dụng một ít thủ đoạn át chủ bài, không tiếc hao phí cực lớn, cố gắng có thể đem tin tức nhanh chóng truyền về trong tộc.

Vì vậy, dưới thủ đoạn bất kể phí tổn như vậy, trong mấy năm ngắn ngủi, hầu như toàn bộ Phong Nguyên đại lục đều biết tin tức Diệp Trường Sinh bị thương nặng.

Trong lúc nhất thời, mạch nước ngầm trên Phong Nguyên đại lục bắt đầu khởi động.

Hai tộc Nhân Yêu không có Diệp Trường Sinh, cũng chỉ có mấy vị Đại Thừa mà thôi, thực lực cũng không quá xuất chúng, cho dù có thêm Linh tộc, cũng không đáng để lo.

Như thế đây là một cơ hội tốt trời ban!

Liên thủ diệt trừ uy hiếp này?

Rất nhiều người động tâm tư, một vài bộ tộc có ân oán trực tiếp với Đại Thừa Nhân tộc tựa như là các tộc trưởng Nguyên tộc bắt đầu rục rịch muốn hành động.

Không ngừng có sứ giả bị phái đến nhân tộc, tin tức đánh Kỳ Sinh Thiên Tôn, nhưng những người này không hề ngoài ý muốn không có bất cứ tin tức gì về nó.

Ngay cả Thiên đảo cũng không cho vào.

Lần này, càng làm cho người ta cảm thấy Nhân tộc chột dạ hơn, càng làm cho người ta tin tưởng tin tức Diệp Trường Sinh bị thương nặng kia.

Vì vậy, một ít Đại Thừa bắt đầu bí mật xuất động, đi xem chỗ chiến trường kia.

Phàm là những người ở bên kia đều đồng loạt biến sắc. Sau khi xem xong chiến trường, tin tức Trường Sinh Thiên Tôn bị thương lập tức tin tưởng bảy tám phần.

Dù sao, chiến đấu to lớn như vậy, làm sao có thể không chịu một chút thương thế nào?

Ngay lúc mạch nước ngầm như vậy bắt đầu khởi động, thời gian một ngày trôi qua, một bộ phận Đại Thừa của Phong Nguyên đại lục mặc dù ngẫu nhiên có xâu chuỗi, nhưng thủy chung không có ai công khai ra để nhắm vào Nhân tộc.

Mọi người dường như đang chờ đợi điều gì đó.

Trong sự chờ đợi dài đằng đẳng, đột nhiên có một ngày, một tin tức khác chấn động cả Phong Nguyên Đại Lục, thậm chí là chấn động toàn bộ Linh giới.

Mấy vị thánh tộc Ma giới giáng lâm Linh Giới, mang theo tin tức Minh Trùng Chi Máu, yêu cầu Linh Giới xuất người giúp Ma Giới chống đỡ Minh Trùng Chi Máu.

Nếu không, Ma giới sẽ từ bỏ tất cả, toàn lực tấn công Linh giới để cướp lấy một nơi nghỉ chân.

Thái độ của Ma giới có uy hiếp cực lớn, nếu mấy trăm vị Thánh Tổ đều liều lĩnh tấn công Linh giới, Linh giới kia chắc chắn sẽ bị Ma giới đánh hạ một mảnh đất.

Dù sao, muốn chống cự mấy trăm vị Thánh Tổ này, vậy phải xuất động mấy trăm vị Đại Thừa.

Mà trong chiến đấu quy mô như vậy, số lượng Đại Thừa vẫn lạc tuyệt đối sẽ không ít, nguy hiểm cực lớn!

Người của Ma giới chính là người không thể không chọn lựa khi đập nổi chìm thuyền, Đại Thừa của Linh giới có lựa chọn rất lớn.

Bọn họ không có nguy cơ gì áp bách!

Ai cũng không hy vọng chính mình trở thành người chết trong đại chiến, cho nên đối với phương diện chống lại Ma giới, những Đại Thừa của Linh giới này tiêu hao rất lớn.

Nhất là người của đại lục Lôi Minh và đại lục Huyết Thiên, cho dù Ma giới muốn tấn công, thì đó cũng là tấn công Phong Nguyên đại lục, không có quan hệ lớn như vậy với bọn họ.

Cứ như vậy, Linh Giới Đại Thừa căn bản không có ý cùng đám người tuyệt lộ này hầu như đi lên tuyệt lộ tiến hành quyết

một tử chiến.

Hơn nữa, Minh Trùng Chi Mẩu không chỉ uy hiếp tới Ma giới, xác suất lớn nhất là Linh giới ở gần Ma giới chính là địa phương tiếp theo sẽ gặp tai họa.

Chuyện này không phải do đám Đại Thừa của Linh giới coi thường!

Vì vậy, đối mặt với uy hiếp của tu sĩ Ma giới, sau khi trải qua một phen cãi lộn kịch liệt, cuối cùng Linh Giới quyết định thỏa hiệp, phái nhân thủ đi trợ giúp Ma Giới.

Ma giới là đồng thời cầu viện thêm các giới diện xung quanh, nhưng trong những giới diện này, không thể nghi ngờ thứ bọn họ yêu cầu viện binh nhiều nhất chính là Linh giới.

Mà Linh Giới đích xác cũng chính xác nên phái ra số lượng viện binh nhiều nhất.

Yêu cầu của Ma Giới là phái ra ít nhất năm mươi viện binh Đại Thừa, về phần phân chia năm mươi người này như thế nào, nhưng ở Linh Giới lại tạo ra một trận cãi vã kịch liệt.

“Nhân yêu các ngươi cùng tam tộc cách Ma giới gần nhất, lúc Ma giới xâm lấn sẽ là tộc quần đứng mũi chịu sào, lúc này đương nhiên cũng phải phái ra nhiều nhân thủ nhất!” Một vị di tộc Đại Thừa đi vào Nhân tộc nói ra.

“Lời đạo hữu nói sai rồi, mấy tộc chúng ta đòi đòi chống cự sự xâm lấn của Ma tộc, không có công lao cũng có khổ lao, nếu như không có chúng ta tắm máu chiến đấu hăng hái, thì làm sao năm tháng yên tĩnh của các ngươi tốt được?”

“Hiện tại dù sao cũng là lúc các ngươi xuất lực, sao có thể để bọn ta đảm đương chủ lực chứ?” Mạc Giản cười khà khà, mặt mũi tràn đầy hòa khí nói.

“Ma giới xâm lấn, hủy diệt đầu tiên chính là các tộc các ngươi, mẹ Minh Trùng nếu hàng lâm, hủy diệt đầu tiên cũng là các tộc các ngươi, ngươi nói các tộc các ngươi có nên tận lực hay không?”

“Chuyện trước kia là chuyện trước kia, hiện tại nợ cũ lật đổ, chúng ta cùng Ma giới liên thủ đối kháng Minh Trùng Mẩu, tự nhiên không thể dựa theo đạo lý trước kia mà nói!”

“Lại nói số lượng Đại Thừa ba tộc các người cũng không ít, gộp lại đã đến tám vị, cái khác không nói nhiều, bỏ ra một nửa cũng không có vấn đề gì chứ?” Vị dị tộc Đại Thừa kia mở to hai mắt nhìn, có chút bất mãn nói.

Mạc Giản vượt vượt chòm râu tuyết trắng, thở dài nói: “Đạo hữu có chỗ không biết, không phải ba tộc chúng ta cứng rắn muốn từ chối, mà thật sự là không rút ra được nhân thủ!”

“Diệp đạo hữu cùng Linh Vương đạo hữu liên thủ đại chiến cường địch kia, tất cả đều bị trọng thương, hiện tại tất cả đều đang bế quan, không thể nào đi lại được!”

“Diệu Ngọc đạo hữu muốn hộ pháp cho Diệp đạo hữu, ở lại trên Thiên đảo cũng không thể rời đi!”

“Thanh Nguyên Tử đạo hữu cùng Ngao Khiếu đạo hữu đại thiên kiếp sắp hàng lâm, bọn hắn càng không có khả năng tiến vào Ma giới, đây là chuyện sống còn!”

“Về phần lão phu, cũng phải tọa trấn ở đây, xử lý sự vụ ba tộc, không thể nào rời đi!” Mạc Giản cười ha ha, vượt râu nói.

“Nói như vậy, ý của ba tộc các người là chỉ có thể điều động hai vị Đại Thừa? Theo lão phu biết, hai vị đạo hữu kia đều là mới tiến cấp không bao lâu?”

“Mặc dù Đỗ Vũ đạo hữu cùng Hắc Phượng đạo hữu tiến giai không lâu, nhưng bọn họ dưới sự chỉ điểm của Diệp đạo hữu, cũng đã sớm nắm giữ lực lượng Đại Thừa!”

“Có lẽ đạo hữu đã từng nghe qua, hai vị này đều là Diệp đạo hữu nâng đỡ đi lên, trở thành Đại Thừa, có thể nói là đích hệ của Diệp đạo hữu!”

“Lần này ba tộc chúng ta ngay cả dòng chính của Diệp đạo hữu cũng nguyện ý phái ra, thành ý đã rất lớn, chẳng lẽ đạo hữu vẫn cảm thấy chưa đủ sao?” Mạc Ly mở to hai mắt, có chút không vui nói.

Vị dị tộc Đại Thừa kia nghe vậy, sắc mặt biến ảo một phen, cuối cùng thở dài, nói: “Chỉ có hai vị Đại Thừa, việc này rốt cuộc có được hay không, lão phu cũng không cách nào phán đoán được!”

“Vẫn nên trở về thương nghị với các tộc khác mới được. Tuy nhiên, trừ lần này lão phu đến đây thông tri cho nhân thủ của ba tộc các ngươi ra, còn có vài chuyện!”

“Linh giới có không ít đồng đạo đều quan tâm đến thương thể của Diệp Thiên Tôn, một số đạo hữu còn nhờ lão phu đưa tới vài cây thánh dược chữa thương, xin hỏi Mạc đạo hữu, thương thể của Diệp Thiên Tôn rốt cuộc hôm nay thế nào rồi!”

Khi hỏi ra lời này, ánh mắt vị dị tộc Đại Thừa này nhìn chăm chăm vào Mạc Giản Ly, phảng phất muốn từ trong sắc mặt của hắn nhìn ra chút gì đó.

Mạc Giản nghe xong lời này, sắc mặt bỗng nhiên biến đổi, lập tức ánh mắt biến ảo vài cái, miễn cưỡng khôi phục khuôn mặt bình tĩnh, nhưng giọng nói lại dị thường cứng rắn nói:

“Thương thể của Diệp đạo hữu cũng không đáng lo ngại, chẳng mấy chốc sẽ khôi phục. Xin phiền đạo hữu chuyển lời cho mọi người!”

Chứng kiến bộ dạng Mạc Giản Ly, vị dị tộc Đại Thừa này trong lòng có chút khó hiểu, hắn cười ha ha nói:

“Mạc đạo hữu chớ trách, kỳ thật mọi người quan tâm đến thương thể của Diệp đạo hữu, cũng là sợ vạn nhất không chế được mẫu trùng Minh Trùng kia, đến lúc đó còn phải làm phiền Diệp đạo hữu xuất thủ!”

Mạc Giản cứng ngắc gật đầu: ” Điềm ấy Mạc mỗ cũng biết, thương thể Diệp đạo hữu chẳng mấy chốc sẽ khôi phục thôi, nói không chừng đến lúc đó tu vi của hắn còn có thể có đột phá, đạo hữu không cần quá mức lo lắng!”

Lời này của hắn rơi vào trong mắt vị dị tộc Đại Thừa kia, liền nhiều ít có chút ý tứ đốt mặt sưng phù kia.

Hắn cười hắc hắc, không hỏi thêm việc này, ngược lại chuyển chủ đề hỏi một chuyện khác: “Lão phu tới nơi này còn được một ít đạo hữu ma giới nhờ cậy!”

“Bọn họ muốn mời ta hỏi một chút, Thủy tổ hoa của ma giới bọn người, có phải ở trong nhân tộc không?”

“Bảo Hoa? Người của Ma giới và Nhân tộc chúng ta huyết cừu nhiều thế hệ, làm sao chúng ta có thể thu lưu Ma giới Đại

Thừa?” Mạc Giản nhú mày nói ra.

“Nhưng theo mấy vị Ma giới đạo hữu kia nói, lúc trước Bảo Hoa đạo hữu trở về Ma giới, chính là Diệp Thiên Tôn nhân tộc các ngươi ở một bên tiếp khách!” Vị dị tộc Đại Thừa kia dò hỏi.

“Có lẽ giữa hai người có giao dịch gì đó, giao dịch hoàn thành tất nhiên là phải tách ra rồi, chẳng lẽ đạo hữu cho rằng Diệp đạo hữu có can đảm dẫn vị Ma tộc thủy tổ này tới bên cạnh mình?” Mạc Giản Ly lắc đầu nói giống như trống bỏi.

“Cũng đúng, bây giờ vị Diệp Thiên Tôn kia đã bị trọng thương, vạn nhất vị thủy tổ Ma tộc này lòng dạ khó lường, hậu quả thật khó mà lường được!”

“Nếu là ta, cũng không có khả năng mang mấy vị tu sĩ Ma giới này bên cạnh mình, nguy hiểm quá lớn!” Vị Đại Thừa dị tộc kia trầm nghĩ.

“Ha ha, đã như vậy, lão phu sẽ không có vấn đề. Lão phu sẽ truyền tin tức này cho đạo hữu, còn có thể tiếp nhận hay không, sẽ không tin tưởng. Chính là chuyện của bọn hầy!” Dị tộc Đại Thừa cười ha ha một tiếng nói.

“Cho dù không thể tin tưởng nhưng ba tộc chúng ta cũng chỉ có thể ứng phó như vậy!” Mạc Ly lắc đầu nói.

.....

Rất nhanh, sau khi tin tức có liên quan đến việc Nhân tộc phản hồi truyền ra, tin tức Diệp Trường Sinh bị trọng thương càng khiến đám Đại Thừa Linh giới càng tin tưởng không nghi ngờ.

Chỉ là, cân nhắc tới không có chứng cứ thực chùy, lại thêm hoài nghi Thiên Phượng khả năng còn đang ở trong nhân tộc, những người này tuy rằng rục rịch, nhưng thủy chung không có ra tay.

Mọi người chú ý một chút, chủ yếu đặt ở mẫu thân Minh Trùng.

Phương án do Nhân tộc bên kia đưa ra cuối cùng các tộc không thể không tiếp nhận.

Dù sao, người ta cho ra lý do hoàn toàn chính xác, Diệp Trường Sinh bị trọng thương bế quan, không có một người hộ

pháp, đích thật là không được.

Cái gì, ngay cả người mà người bảo vệ Diệt Thiên Tôn cũng muốn điều đi, người có lòng dạ khó lường đối với Diệt Thiên Tôn hay không?

Cái mũ này cũng không phải tất cả mọi người đều mang lên, mặc dù trong lòng từng người đều ước được Diệt Trường Sinh sinh tử, nhưng trước sự tình rõ ràng, địch ý cũng không thể để lộ ra ngoài.

Hai người trọng thương, một người hộ pháp, một người chủ trì sự vụ ba tộc, bốn người này quả thực đều không rảnh tay.

Còn có hai người muốn độ kiếp, cũng không cách nào ra tay, lý do này thật sự không thể chỉ trích.

Cứ như vậy, không còn cách nào khác, cuối cùng các tộc ở Linh giới chỉ có thể phái ra một phương án mới tiến giai Đại Thừa của Nhân Yêu lưỡng tộc.

Ma giới yêu cầu 50 Nhân số Đại Thừa, nhưng ba tộc trực tiếp chống cự Ma giới lại chỉ có thể xuất ra hai người.

Còn lại bốn mươi tám người, muốn phân chia các tộc ở Linh giới còn lại.

Kết quả, sau khi trải qua tranh cãi kịch liệt, cuối cùng đưa ra phương án chính là, các tộc ở gần khu vực tây bắc của đại lục Phong Nguyên này, mỗi một tộc đều muốn ra một người.

Kết quả là thoảng cái đã kéo ra hơn mười đội ngũ chi viện, mà mỗi một đại tộc ở Phong Nguyên đại lục lại ra một người, đây lại là hơn mười người.

Lại sau đó, Linh giới thập đại siêu cấp đại tộc, Hách Liên thương minh, Huyết Thiên đại lục tứ đại tông môn cũng xuất hiện một người.

Kể từ đó, mới miễn cưỡng đủ đội ngũ chi viện năm mươi người, năm mươi người này trùng trùng điệp điệp tiến nhập ma giới.

Ma giới bên kia, chính mình chuẩn bị hơn một trăm vị Thánh Tổ, dự định dựa vào chiến thuật biển người cùng mẫu thân Minh Trùng tử chiến.

Chân thân Niết Bàn đang bế quan xuất thế, miễn cưỡng khôi phục tu vi cũng tìm được, lôi ra vác lên.

Cuối cùng, hai vị thủy tổ dẫn theo hơn một trăm vị Đại Thừa, thêm nữa Linh giới, Thiên Nha giới, Hàn Nguyệt giới, Bạch Quang giới các loại mặt tiền tụ gần trăm vị Đại Thừa, hơn hai trăm người trùng trùng điệp điệp đi tới nơi thủy ấn.

Trên thực tế, trong hơn hai trăm người này, cường giả chân chính thực sự là biết rõ, đừng nói là có thể đạt tới cấp bậc Chân Linh, coi như có thể xếp vào ba mươi người đứng đầu Linh giới.

Phần lớn đều là Đại Thừa bình thường, người mạnh nhất còn có thể là hai vị thủy tổ của Ma giới.

Một thế lực như vậy, mặc dù nhân số nhiều, nhưng nếu muốn đối kháng Minh Trùng Mậu, cũng không phải là chuyện dễ dàng.

.....

Linh Giới, Thiên Đảo, Diệp Trường Sinh lấy ra Huyền Thế Thiên Thư, dùng tinh huyết và thần thức của mình làm bút mực, bắt đầu múa bút thành văn trên kiện Huyền Thiên chi bảo này.

“Đang trên đường tiến về khu vực trung tâm Thủy Ấn, có thể thuận di cùng hung trùng tự bạo xuất hiện quy mô lớn, đánh cho đám Đại Thừa không kịp trở tay...”

“Mẫu Minh Trùng sau khi thôn phệ Nguyên Anh của mấy vị Đại Thừa, nguyên khí khôi phục không ít, pháp lực càng phát ra mạnh mẽ...”

“Vì không để cho Minh Trùng mẫu tiếp tục khôi phục nguyên khí, Ma giới Thánh Tổ trong lúc gần chết tự bạo, Đại Thừa còn lại nhao nhao giống như...”

“... Điều này rất hợp lý!”

.....

Diệp Trường Sinh viết rất thô sơ, chẳng qua là trong lần chiến đấu tiến đánh Minh Trùng Mậu lại phát sinh chuyện gì, cũng không miêu tả cụ thể từng chi tiết.

Bởi vì loại chuyện này, muốn càng cẩn thận, đối với hãn tiêu hao càng lớn, đồng thời, khả năng lật xe cũng càng cao.

Lòng chính đưa ra một phương hướng, dẫn dắt đại thế đi đến hướng này, sáng lập đủ loại trùng hợp, đổ thêm dầu vào lửa, đây mới là cách làm tốt nhất của hãn.

Hãn đã chôn hai quân cờ vào, hai người này liền tương đương với một tay của hãn, dưới sự thúc đẩy của bọn hãn, sự tình sẽ phát triển theo hướng hãn muốn.

Phải biến ấn địa biến thành một huyết quật, chết trên mấy trăm tu sĩ Đại Thừa.

Năm mươi người tiến vào Linh Giới đều phải chết, không những thế, còn phải có người tiếp viện, người tiếp viện cũng

phải chết hơn phân nửa.

Cuối cùng, làm thế nào cũng phải khiến cho Linh giới tồn thất trên trăm Đại Thừa mới được!

.....

Tại trận tai kiếp phong ba này tác động đến các giới xung quanh, đồng thời trên Khổ Linh đảo ở Ma giới, một đám khách nhân đến từ Linh giới lặng lẽ đến đây.

Lúc này ở Khổ Linh đảo, chỉ có một trong ba hóa thân Niết Bàn, Kim, Ngân, Đồng. Hóa thân này có tu vi Hợp Thể đại viên mãn.

Thực lực đương nhiên rất mạnh, thế nhưng đứng trước mặt đám người này thì lại không đủ.

Để ngăn cản đám người muốn đi vào Khổ Linh đảo này, Niết Bàn không tiếc tiêu hao một giọt Tham Thiên Tạo Hóa đã lâu của mình, đánh thức con cua vàng, nhờ nó hỗ trợ diệt sát đám tu sĩ Linh giới này.

Kết quả, sau khi Hàn Lập đồng dạng xuất ra Tham Thiên Tạo Hóa, con Hoàng Kim Giải này liền phản bội.

Ngược lại tiêu diệt hóa thân Niết Bàn.

Vì vậy, đám người này có thể thuận lợi ngâm mình Tẩy Linh Trì, trải qua một phen tranh đoạt, trong đó có mấy người phục dụng Tịnh Linh Liên.

Sau đó, bọn họ liền nhao nhao trở về Linh giới, bắt đầu dốc lòng bệ quan để cầu đột phá cảnh giới Đại Thừa.

Thời gian cứ như vậy trôi qua từng ngày, mấy chục năm trôi qua, tình huống nơi bản thủy ấn diễn ra dựa theo những gì mà Diệp Trường Sinh viết.

Minh Trùng Mẫu sơ bộ thoát khốn, lập tức đem khí tức bản thân trút xuống, loại khí tức quý dị này truyền ra nơi thủy ấn, sau đó rất nhanh làm cho đại bộ phận ma trùng của toàn bộ Ma giới phát sinh dị biến.

Những ma trùng phổ thông bị Minh Mẫu cảm nhiễm, tất cả đều biến thành Minh Trùng, mà một khi biến thành Minh

Trùng, chẳng những thực lực tăng nhiều, năng lực sinh sôi càng tăng vọt mấy chục lần trở lên.

Năm đó, Minh Trùng mẫu có thể hoành hành chư giới, trừ bản thân thực lực cường đại ra, cũng có một phần rất lớn nguyên nhân là dựa vào năng lực sinh sản khủng bố.

Cơ hồ trong thời gian ngắn ngủi vài năm, nơi hình ấn liền hội tụ ra một mảnh trùng hải, hơn nữa các nơi ở Ma giới cũng lần lượt xuất hiện một mảng lớn trùng hải.

Tai họa trùng không ngừng bộc phát, hơi một tí đã phát sinh chuyện diệt tộc tàn sát toàn bộ dân chúng trong thành, ngay cả Ma tôn cấp Hợp Thể cũng không đáng nhắc tới, chỉ có Thánh Tổ cấp Đại Thừa mới có năng lực đi càn quét trùng hải.

Nhưng đây chỉ là phương pháp trị tận gốc, lấy năng lực sinh sản khủng bố của Minh Trùng, nếu không diệt trừ căn nguyên, căn bản giết không hết.

Thế là, Ma giới tụ hợp lực lượng của chư giới, đi đánh chỗ Thủy Ấn.

Nhưng Thủy Ấn chỉ mẫu trọng binh canh gác, trừ có một mảnh trùng hải hải ngoại khủng bố, còn có đại lượng cao giai hợp thể phân bố trong đó.

Đồng thời, còn xuất hiện một loại Minh Trùng toàn thân đỏ thẫm quỷ dị.

Những Minh Trùng này có tu vi chỉ là Luyện Hư kỳ, trên người không có chỗ đặc thù, chỉ có hai công năng, một là thuần di, có thể thần không biết quỷ không hay thuần di đến trước tồn tại Đại Thừa.

Một cái khác là tự bạo, trùng này có năng lực thần không biết quỷ không hay xuất hiện ở bên người tu sĩ Đại Thừa, căn bản không thể phòng bị.

Mà một khi tự bạo, bất luận loại công pháp cùng bảo vật nào đều không thể phát ra hiệu dụng phòng hộ, chỉ có thể đơn thuần dựa vào nhục thân ngạnh kháng.

Nhưng không phải là chuyện xấu nhất, quỷ dị hơn chính là, một khi bị uy năng tự bạo của trùng này dính vào, cho dù là tu

sĩ Đại Thừa, tinh hồn cũng sẽ bất tri bất giác bị nó ô uế lây nhiễm.

Thậm chí tất cả phân thân khác ở các nơi cũng sẽ bị trọng thương, một ít thần hồn không quá cường đại hóa thân, thậm chí có khả năng vẫn lạc ngay tại chỗ.

Tại tất cả liên quân Đại Thừa các giới tạo thành lần thứ nhất thử xông vào nơi Thủy Ấn, liền có bảy tám vị Đại Thừa vội vàng không kịp đề phòng, trực tiếp vẫn lạc trong đó.

Hơn nữa có năm sáu mươi người không vẫn lạc, nhưng tinh hồn trực tiếp lọt vào ô nhiễm, rất có thể là sinh mệnh nguy hiểm.

Thấy không ổn, nhánh đại quân Đại Thừa này lập tức lui ra, trong lúc nhất thời rất nhiều người trực tiếp đánh trống lui quân.

Nhưng sau khi nhìn thấy thảm trạng bị đại quân trùng hải tiêu diệt, bọn họ lại không thể không tiếp tục kiên trì.

Bởi vì vạn nhất sau khi mẹ Minh Trùng thoát khốn ra ngoài, giới diện những người bọn họ này chỉ sợ cũng bị trùng kích như vậy.

Đến lúc đó, tử thương vô tính!

Cuối cùng, sau một phen nghiên cứu, những Đại Thừa này nghĩ ra một phương pháp tránh né loại Minh Trùng quỷ dị này, vọt vào khu vực trung tâm Ấn Ký.

Bọn họ vốn định chữa trị phong ấn do thượng cổ tiên nhân lưu lại, nhưng không ngờ, mẫu Minh Trùng kia chẳng biết tại sao lại nắm giữ một bộ phận cấm chế.

Hắn ta lập tức bảo đổi phương làm ngược lại, nhốt bọn họ vào trong đó.

Đồng thời, liên tiếp mười mấy vị Đại Thừa bị Minh Trùng Mẫu tàn sát, thôn phệ nhục thể Nguyên Anh lão. Minh Trùng Mẫu lập tức hung uy tăng mạnh.

Thấy tình hình này, những Đại Thừa này vội vàng tụ tập lại với nhau, cũng không dám tách ra nữa.

Cho dù là Minh Trùng Mậu, cũng không dám trùng kích hơn một trăm Đại Thừa tạo thành liên quân, vì vậy hẳn nghĩ trăm phương ngàn kế xuất thủ thăm dò ở biên giới.

Không ngừng đánh lén, giằng co cùng những Đại Thừa này, ngẫu nhiên cũng có thể bắt giữ một hai vị Đại Thừa, hoặc là đem bọn hắn thôn phệ, hoặc là đối phương tự bạo, làm cho nàng không thể không thối lui.

Cứ như vậy, bên trong nơi bắt đầu cứng lại, mà ở bên ngoài, mẫu thân Minh Trùng tiết ra khí tức càng ngày càng nhiều, ma trùng bị nó lây nhiễm cũng càng ngày càng nhiều.

Chuyện diệt tộc Minh Trùng Chi Hải đồ thành càng ngày càng nhiều, trong lúc nhất thời lòng người Ma giới bàng hoàng.

Dưới nỗ lực của Niết Bàn và nguyên ma, một tin tức liên quan tới nơi bày ẩn được truyền ra, được chư vị Thánh Tổ Ma giới biết.

Mà cùng lúc đó, các giới còn lại nhìn thấy giới diện của mình, Đại Thừa chần chờ không trở về, cũng không chờ được nữa, nhao nhao phái viện quân đi cứu viện.

Bất quá, Nhân tộc bên này vẫn không có động tĩnh gì, không phái bất luận kẻ nào đi cứu viện.

Phảng phất đối với hai vị Đại Thừa kia sống chết hoàn toàn không thèm để ý, điểm này cũng làm cho các tộc Linh giới khác cảm thấy kinh ngạc.

Chẳng lẽ Nhân tộc thật sự không có người xuất ra?

Cũng đúng, nếu so sánh về độ sống chết của hai vị Đại Thừa kia, thì an nguy của Diệp Thiên Tôn hiển nhiên quan trọng hơn cả.

E là Nhân tộc đã thu tay tất cả mọi người, đều đang bảo vệ vị Diệp Thiên Tôn kia?

Xem ra, thương thế của người này rất nặng nếu không sẽ không đến nỗi như thế.

Nếu không phải hiện tại hắn đang đối mặt Minh Trùng Mậu nguy cơ, những tộc đàn này nói không chừng sẽ phát động tiến một bước thăm dò Nhân tộc.

Đáng tiếc, chuyện quan trọng nhất bây giờ không phải ở Nhân tộc Diệp Thiên Tôn mà ở Ma giới.

Những đại tộc ở Linh giới cuối cùng cũng không nhịn được, lại lần thứ hai phái nhân thủ đến cứu giúp.

Sau khi đến Ma giới, viện binh các giới hội tụ cùng một chỗ, cộng thêm một số Thánh Tổ của Ma giới, trong thoáng cái lại có gần trăm vị Đại Thừa tồn tại.

Trong đó, càng có Đồng Nha lão nhân, giữa chư giới đều có sự tồn tại lừng lẫy.

Sau một phen thương nghị, những người này tập hợp cùng một chỗ, lần nữa phát động tiến công trùng hải kia.

Lúc này đây, Ma giới trực tiếp điều động trăm vạn đại quân hiệp trợ những Đại Thừa này, tu vi thấp nhất trăm vạn người cũng ở cảnh giới Luyện Hư.

Ma tôn cấp bậc Hợp Thể cũng có tới mấy vạn người, đây là đội ngũ quy mô tương đối khổng lồ.

Nhưng đáng tiếc chính là, sau khi những người này đánh vào vùng đất Thủy Ấn, lần nữa lặng yên không một tiếng động!

Nơi khai ấn như một cái động đen, mặc kệ đi vào bao nhiêu người cũng khó có người đi ra.

Ma giới cùng với các giới xung quanh bởi vì trận chiến này thực lực tổn hao rất lớn, nhất là Thiên Nha giới, người mạnh nhất trực tiếp hãm vào.

Mà cùng lúc đó, thực lực bên Nhân tộc lại tăng nhiều, Hàn Lập và Thiên Nguyên Thánh Hoàng thành công tiến giai Đại Thừa!

Lúc đầu hơn mười người ba tộc Nhân Yêu linh đi Tẩy Linh Trì kia, đều có thể thành công ngâm hồ nước vào, nhưng cuối cùng sau khi trở về, lại chỉ có hai người thành công tiến giai.

Tỷ lệ này không thể nói là không thấp, nhưng loại tình huống này trong Đại Thừa cũng là bình thường, có thể có hai người thành công, đã xem như tỷ lệ rất cao rồi.

Bất luận thế nào, lần này trong Nhân tộc lại tăng lên hai vị Đại Thừa, hữu hiệu đền bù cho sự kiện Minh Trùng Mẫu vừa rồi mà hai vị Đại Thừa trông không trở về.

Có Thanh Nguyên Tử và Hàn Lập, hai vị Đại Thừa này của Thanh Nguyên Cung cũng nhảy lên trở thành thế lực lớn thứ hai của Nhân tộc, chỉ đứng sau Thiên Đảo.

Ngay lúc Nhân tộc đang vui vẻ tổ chức Đại Thừa điển lễ, nhất là tin tức từ Ma giới chậm rãi từ truyền ra, khuếch tán đến các giới còn lại.

Nơi thủy ấn, Niết Bàn, Đồng Nha lão nhân liên thủ kiệt lực hướng ngoại giới truyền ra một tin tức, báo tình huống nơi thủy ấn hiện tại.

Vô cùng nguy hiểm!

Đám người bọn họ tất cả đều bị Minh Trùng Mẫu mượn cấm chế do thượng cổ tiên nhân bố trí giam ở trong đó, căn bản không thể thoát thân.

Theo thời gian trôi qua, số lượng Đại Thừa bị vây khốn không ngừng giảm bớt.

Bọn chúng bị Minh Trùng Mẫu cắn nuốt, hoặc bởi vì không muốn bị nó thôn phệ mà trực tiếp tự bạo, cứ như vậy vẫn lạc.

Trước sau có hai nhóm Đại Thừa, gần ba trăm người, hiện tại đã vẫn lạc chỉ còn lại hơn một trăm người.

Tình huống Ma giới bây giờ càng lúc càng tệ, theo Minh Trùng Mẫu tiết ra khí tức càng ngày càng nhiều, càng ngày càng mạnh, ở bên ngoài bị nó cảm nhiễm số lượng Minh Trùng cũng đột nhiên tăng lên.

Đồng thời, thực lực những Minh Trùng này nhao nhao xuất hiện tăng trưởng thật lớn, thậm chí Ma giới các nơi xuất hiện không ít Minh Trùng cấp bậc Hợp Thể.

Tràng cảnh tựa như ngày tận thế hàng lâm, khiến chúng sinh Ma giới sợ hãi đến cực điểm, những Thánh Tổ còn lưu lại bên ngoài kia cũng căn bản không lo đi lên nơi cứu viện thủy ấn, mỗi ngày bận rộn diệt sát Minh Trùng.

Có điều, ngay cả như vậy bọn họ vẫn phải nghĩ biện pháp lan truyền tin tức này ra ngoài, khiến cho các giới xung quanh cũng bắt đầu lo âu theo bọn họ.

Các giới diện chung quanh Ma giới thoáng cái cũng bắt đầu có chút sợ hãi, nhất là Thiên Nha giới, thoáng cái ngay cả Đồng Nha lão nhân mạnh nhất cũng bị hãm vào nơi bắt đầu ấn kia.

Phải làm sao mới ổn đây?

Trong lúc nhất thời, lòng người Đại Thừa các giới bàng hoàng, sợ sau khi Ma giới gặp xui xẻo, kẻ tiếp theo xui xẻo chính là giới diện của bọn họ.

Nhưng bảo bọn họ tiếp tục phái ra viện binh, bọn họ cũng không nguyện không dám nữa.

Lúc trước đã góp vào nhiều người như vậy rồi, bây giờ lại tiếp tục thêm người vào, vậy chẳng phải là cứu không gia gia rồi sao?

Bây giờ tất cả mọi người đều hiểu, nếu muốn giải quyết triệt để vấn đề này, phái ra Đại Thừa bình thường là vô dụng, thế nào cũng phải để cho những nhân vật lợi hại kia ra tay.

Giữa các giới không thiếu một ít nhân vật lợi hại, cường giả cấp bậc Chân Linh cũng không ít, trên cơ bản mỗi giới đều có mấy vị.

Chẳng qua, những người này thật muốn đi cứu viện ma giới, lại không có mấy người, sau khi nhìn thấy kết cục của Đồng Nha lão nhân, đại bộ phận mọi người lập tức bỏ đi ý định cứu viện.

Khắp nơi quét tuyết trước cửa, mặc dù mẫu Minh Trùng uy hiếp rất đáng sợ, nhưng dù sao vẫn chưa đến giới diện của mình.

Còn bên phía Linh giới thì không thể chờ đợi được nữa rồi, nếu như Ma giới ngã xuống, kế tiếp tất nhiên chính là Linh giới rồi, cho nên các cường tộc của Linh giới nhao nhao lo âu, muốn không tiếp tục tăng viện cho Ma giới nữa, bùng nổ hết lần này tới lần khác.

Dưới tình huống như vậy, cái tên của Diệp Trường Sinh tự nhiên lại được nhắc tới lần nữa, dù thế nào thì những người này cũng không thể vượt qua được đệ nhất Đại Thừa của Linh giới như hắn.

“Ngược lại không nên kéo dài thời gian, vạn nhất thật gọi Minh Trùng Mậu thoát khốn ra, sẽ không dễ thu thập!” Thiên Đảo, trong tay Diệp Trường Sinh cầm Huyền Thế Thiên Thư, trầm nghĩ.

Những năm gần đây, dưới sự an bài của hắn, tiến về nơi có Đại Thừa của Thủy Ấn, từng người từng người chết đi, rất nhiều người đã ngã xuống.

Mà tổn thất trong đó nhiều nhất không thể nghi ngờ chính là Ma giới và Linh giới.

Ma giới tất nhiên là không cần nhiều lời, sau trận chiến này, mặc kệ Minh Trùng Mậu có bị giải quyết hay không, Ma giới đều là đại thương nguyên khí, số lượng Thánh Tổ thoáng cái giảm xuống đến tình trạng chỉ có hơn mười người.

Mà bên phía Linh giới, số lượng Đại Thừa tổn thất cũng sắp tới gần trăm người.

“Mẫu thân Minh Trùng có thể giải quyết số lượng Đại Thừa, giới hạn cũng chỉ như vậy mà thôi. Kế tiếp phải để Mã Lương lên đài, các tộc dựa vào hắn mới có thể giết chóc đại quy mô Linh Giới!” Diệp Trường Sinh trầm nghĩ trong lòng.

Sau khi hạ quyết tâm, hắn quyết tâm ra tay giải quyết nguy cơ của Ma giới.

Tuy nhiên trước đó còn có một chuyện rất quan trọng phải giải quyết!

Diệp Trường Sinh nhìn một lá truyền tin phù xuất hiện trong tay, khẽ thở dài một tiếng, đại thiên kiếp thứ hai mươi hai của Ngao Khiêm sắp hàng lâm rồi!

Chuyện này đối với hai tộc Nhân Yêu là một chuyện động trời, Ngao Khiếu làm đại năng che chở sáu vạn năm của hai tộc, không biết vì hai tộc mà ngăn cản bao nhiêu tai kiếp.

an nguy của hấn tác động lên phần lớn tâm tư của người hai tộc.

Đặc biệt đối với Diệp Trường Sinh mà nói, đây là người trong nhà, nếu hấn không ra tay can thiệp, tỷ lệ Ngao Khiếu vẫn lạc trong đại thiên kiếp lần này.

Diệp Trường Sinh bước ra một bước, xuất hiện trước một ngọn núi ở phía Đông, ngọn núi này toàn thân bị sương trắng nồng đậm bao phủ, tiên khí lượn lờ.

Một cỗ ba động kinh khủng từ trên ngọn núi truyền ra, nơi này bố trí một tòa đại trận tương đối lợi hại.

Đại trận cũng không phải dùng để thủ hộ gì cả, dù sao bản thân Thiên đảo cũng là một kiện Huyền Thiên chi bảo, không cần vẽ rắn thêm chân nữa.

Tòa đại trận này được thiết lập đặc biệt vì độ kiếp. Trên đỉnh núi, có một tòa cung điện cũng dùng tài liệu trân quý chống cự thiên kiếp luyện chế mà thành.

Ngọn núi này là nơi bế quan chuyên môn dành cho những người muốn độ kiếp trên Thiên Đảo. Bất kỳ ai có tư cách tiến vào, lúc sắp phải đối mặt với thiên kiếp, đều sẽ vào trong sớm.

Hiện tại, trong này đang đợi Ngao Khiếu, y đã bế quan ở bên trong mười mấy năm.

Lúc Diệp Trường Sinh xuất hiện ở đây, lập tức nhìn thấy một cô gái tuyệt sắc với mái tóc bạc rủ xuống eo, dung nhan khuynh thành đang im lặng đứng đó. Trên mặt cô mang theo lo lắng và sầu bi.

Khi cảm nhận được khí tức của hấn, cô gái tóc bạc xoay người lại, trên mặt không khỏi nở một nụ cười ngọt ngào, tâm tình thoáng cái thoải mái hơn rất nhiều.

Diệp Trường Sinh đi tới phía trước, nhẹ nhàng ôm nữ tử tóc bạc vào trong ngực, ngửi mùi thơm ngát của sợi tóc, nhẹ nhàng vuốt ve lưng của nàng, nhẹ giọng nói:

“Yên tâm đi, đã chuẩn bị rất nhiều, tổ phụ ngươi chắc chắn có thể vượt qua được đại thiên kiếp lần này!”

“Ta biết những điều này, nhưng... Trong lòng vẫn luôn mang theo một tia lo lắng, dù sao đây cũng là lần đại thiên kiếp thứ hai mươi hai!”

“Tu sĩ Đại Thừa của hai tộc Nhân Yêu có thể vượt qua hai mươi hai lần đại thiên kiếp chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay!” Ngân Nguyệt thở dài nói ra.

“Có thể Ngự Lôi, trước đó Nguyên Hợp Ngũ Cực Sơn ta cũng cho hẩn mượn rồi. Hiện tại đã có thể vận chuyển như ý, còn có Kim Đan khôi phục pháp lực do ta luyện chế ra. Những thủ đoạn này chồng chất lên nhau, làm sao có thể độ không nổi!”

“Chưa thấy kết quả, lúc nào cũng có chút hoảng hốt!” Ngân Nguyệt nói như thế, nhưng dưới sự khuyên bảo của Diệp Trường Sinh, vẻ lo lắng trên mặt cuối cùng vẫn ngả ra vài phần.

“Bây giờ ngươi suy nghĩ thêm về bản thân mình đi, chuẩn bị cẩn thận trùng kích Đại Thừa, lần này tỷ lệ thành công còn rất cao!” Diệp Trường Sinh yêu thương vuốt ve mái tóc của nàng nói.

Nhiều năm trôi qua, mấy chục năm trước Ngân Nguyệt đã tu thành cảnh giới Hợp Thể đỉnh phong, nếu không phải bởi vì Ngao Khiếu Đại Thiên Kiếp, có thể đã thử trùng kích Đại Thừa.

“Những gì ta nên làm, nên chuẩn bị đều đã làm rồi, bất cứ lúc nào cũng có thể đột phá!” Ngân Nguyệt nâng khuôn mặt tuyệt mỹ lên, nhìn nó nói.

“Vậy chờ ta trở lại, không lâu sau ta phải đi ra ngoài một chuyến, đi Ma giới giải quyết vấn đề Minh Trùng Chi Mẫu, chờ giải quyết xong trở về, sẽ hộ pháp cho ngươi!” Diệp Trường Sinh nói.

“Ngươi cẩn thận một chút, Minh Trùng Mẫu kia cũng không phải dễ đối phó!” Ngân Nguyệt nghe nói thế, trên mặt không khỏi lộ ra một tia lo lắng.

Những năm gần đây, mặc dù đại đa số thời gian nàng đều bế quan tu hành, nhưng hung uy có liên quan đến Minh Trùng

Chi Mầu cũng là nghe thấy.

Mấy trăm vị Đại Thừa cũng đã đi vào rồi, bây giờ nghe Diệp Trường Sinh cũng muốn đi vào đó, sao có thể không lo lắng được!

“Chuyện này ngươi yên tâm, bất luận lúc nào, ta cũng sẽ không đùa giỡn với mạng nhỏ của mình, mặc dù không cách nào giải quyết vấn đề Minh Trùng Chi Mầu kia, ta cũng có thể thoát thân trở về!” Diệp Trường Sinh khẽ cười một tiếng nói.

Ngân Nguyệt nghe vậy thở dài một tiếng, trên chuyện này nàng không nói nên lời.

Dù sao lấy tu vi của nàng, căn bản không giúp được Diệp Trường Sinh, cho dù là tiến giai Đại Thừa cũng như vậy.

“Àm âm âm!”

Đang lúc hai người nói chuyện với nhau, trên bầu trời đỉnh đầu, một tiếng sét đánh vang lên, ngay sau đó bầu trời vốn trong xanh bỗng nhiên trở nên một mảnh đen kịt, mây đen cuộn cuộn mà đến, dày đặc không gì sánh được, mang đến một loại áp lực làm cho người hít thở không thông.

Tia chớp trắng bạc lấp lánh trong tầng mây tựa như là những con rắn nhỏ đang bơi lội, thiên uy huy hoàng chấn nhiếp hồn người.

“Bắt đầu rồi!”

Từng tầng lôi kiếp mang theo khí tức khiến người ta run sợ, mặc dù đã trải qua sự suy yếu của Ngự Lôi ký, nhưng khí tức lôi kiếp vẫn khủng bố đến cực điểm.

Khi lôi kiếp giáng xuống trên không tòa cung điện kia, đột nhiên một ngọn núi màu xám tro trống rỗng xuất hiện, lơ lửng ở trên không cung điện, ngăn trở tất cả lôi kiếp.

“Tiếp theo chính là công phu mài nước!” Diệp Trường Sinh thấy một màn như vậy, nhẹ nhàng thở ra.

Chỉ cần Ngao Khiếu chống đỡ được pháp lực, Nguyên Hợp Ngũ Cực Sơn kia sẽ đem tất cả lôi điện ngăn ở ngoài cung điện.

Thời gian từng ngày trôi qua, lôi kiếp kia một vòng lại một vòng giáng lâm, tựa hồ vĩnh viễn không ngừng nghỉ.

Đồng thời uy lực cũng càng lúc càng lớn!

Đến phía sau, uy lực lôi kiếp kia lớn đến mức sắc mặt Ngân Nguyệt trắng bệch, nắm chặt tay Diệp Trường Sinh.

Chỉ là, Nguyên Hợp Ngũ Cực Sơn lại kiên cố đứng ở không trung, may mắn không thể chống đỡ được.

“Nguyên Hợp Ngũ Cực Sơn ta đưa cho ngươi, ngươi phải hảo hảo tế luyện, tương lai ngươi Đại Thừa kỳ thiên kiếp, cùng với tất cả đại thiên kiếp về sau đều dựa vào Huyền Thiên chi bảo này!” Diệp Trường Sinh vừa trấn an Ngân Nguyệt, vừa nói.

Ngân Nguyệt gật đầu thật mạnh.

Cứ như vậy, đại thiên kiếp liền nổ tung mười tám ngày, cuối cùng mới chậm rãi tản đi, mây đen tiêu tan, Nguyên Hợp Ngũ Cực Sơn từ đầu đến cuối vẫn không có rơi xuống.

“Ha ha ha ha!”

Sau một tiếng huýt dài, tiếng cười to vui sướng vang lên trên đỉnh núi, tâm tình Ngao Khiếu hiển nhiên không tệ.

“Giờ thì yên tâm rồi chứ?” Diệp Trường Sinh mỉm cười xoa đầu Ngân Nguyệt.

Sau khi cùng Ngao Khiếu gặp mặt, vị lão tổ Yêu tộc này đem Nguyên Hợp Ngũ Cực Sơn và Ngự Lôi ký trả lại, sau đó liền đi đến một chỗ động phủ nào đó Thiên Đảo an bài cho hấn, bế quan khôi phục nguyên khí.

Sau khi Diệp Trường Sinh thu hai món bảo vật này lại, dẫn dò Ngân Nguyệt đi bế quan, sau đó thân hình chợt lóe, xuất hiện ở một chỗ khác trong cung điện của Thiên đảo.

Trong cung điện có một vị nữ tử trẻ tuổi dung mạo tuyệt mỹ, trước người có trọng lượng siêu tiêu, trong tay đang cầm một cái ngọc giản, nhú chặt lông mày, tựa hồ đang suy tư gì đó.

Diệp Trường Sinh đi về phía trước hai bước, nàng đột nhiên phát hiện có người tới, vội vàng ngẩng đầu lên nhìn, khi thấy bóng dáng của Diệp Trường Sinh, trên mặt bỗng nhiên lộ ra vẻ kinh hỉ.

“Công tử, người đã xuất quan?” Nàng đứng dậy, vội vàng tiến về phía trước nghênh đón đồng thời nói.

Đây chính là chủ sự hiện giờ của đảo Trường Sinh, Văn Tư Nguyệt.

Hôm nay nàng đã là một vị tu sĩ Hợp Thể kỳ, tu vi tiến triển rất nhanh.

Cái này thỉnh thoảng có phần thưởng không tách được với Diệp Trường Sinh, bởi vì cái gọi là gần thủy lâu đài trước được tháng.

Văn Tư Nguyệt là người chủ sự của Trường Sinh điện, mượn cơ hội báo cáo với Diệp Trường Sinh điện phát triển, luôn có thể đạt được đại lượng thời gian ở chung với Diệp Trường Sinh.

Dưới tình huống như vậy, tu vi của nàng tự nhiên là tăng lên.

Trên thực tế, Diệp Trường Sinh đối với tình huống phát triển Trường Sinh điện cũng không quá hứng thú, nhưng Văn Tư Nguyệt luôn thích chạy tới báo cáo, hấn cũng không thể không nghe.

Kết quả, vị thị thiếp này trở thành người có thời gian lớn nhất ở chung với Diệp Trường Sinh.

“Đã xuất quan được một thời gian, hôm nay ta tới giao cho ngươi một nhiệm vụ!” Diệp Trường Sinh đi tới trước mặt nàng nói.

“Xin công tử phân phó!”

Diệp Trường Sinh lấy ra Ngự Lôi Thư, đưa cho nàng nói: “Ngươi mấy ngày nữa đưa vật ấy đến Thanh Nguyên cung!”

Đại thiên kiếp của Thanh Nguyên Tử cũng sắp giáng lâm, cách xa Ngao Khiêm không được mấy năm, lúc trước Diệp Trường Sinh đã đáp ứng hắn muốn mượn Ngự Lôi ký dùng một chút, hiện tại đang lúc thực hiện hứa hẹn.

Văn Tư Nguyệt tiếp nhận Ngự Lôi Chùy, cẩn thận từng li từng tí thu hồi. Nàng cũng biết chuyện Thanh Nguyên Tử độ kiếp nặng nề như thế nào.

Sau khi thu hồi vật ấy, bỗng nhiên nàng trở nên mị nhãn như tơ, hai cánh tay ngọc đặt lên cổ Diệp Trường Sinh: “Mời công tử khen thưởng Tư Nguyệt!”

Được, vậy còn đòi phần thưởng từ trước.

Vì để Văn Tư Nguyệt hoàn thành nhiệm vụ, Diệp Trường Sinh không thể không chịu nhọc, trả một lượng lớn thù lao cho nàng.

.....

Sau khi Văn Tư Nguyệt rời đi, Diệp Trường Sinh sờ sờ cằm, ngẫm nghĩ một phen, âm thầm suy nghĩ nói: “Hình như lại lớn hơn một chút?”

“Đúng là thiên phú dị bẩm a!”

Hắn lắc lắc đầu, một bước bước ra, xuất hiện ở một khu vực có ma khí ngập trời trên Thiên đảo, ba vị Thánh Tổ ở nơi này cảm ứng được khí tức của hắn liền lập tức bay tới.

Thần sắc Bảo Hoa mang theo vẻ mong đợi, tựa hồ đang chờ tin tức tốt gì đó từ chỗ hắn.

Còn Minh La lại không suy nghĩ nhiều như vậy, ném cho Diệp Trường Sinh ánh mắt quyến rũ. Thu Ba ngằm đưa cho hắn,

đưa cho Diệp Trường Sinh ánh mắt đưa tình.

Nàng hơi to gan, không chút cố kỵ bên cạnh còn có một Bảo Hoa, mị ý trong mắt không che giấu, chộc cho Bảo Hoa hung hăng trừng nàng một cái.

Còn Nguyên Sát không có địa vị gì thì khuôn mặt như sương, lạnh lẽo vô cùng đứng ở một bên, hiện tại nàng ở nơi này xem như là người hầu nhất lưu.

Dưới sự dạy dỗ của Minh La thì Nguyên Sát sớm đã không còn là Nguyên Sát lúc trước nữa, vẻ ngoài hoàn toàn khác biệt với nàng.

Bảo hoa tử mị này cũng đã nhận ra, trong lòng nàng vô cùng cảm khái đối với cái này, tử muội năm xưa, hiện tại cả một đám đều biến thành như vậy.

Nàng có chút không đành lòng với chuyện này, nhưng cũng không ngăn cản Minh La, coi như trừng phạt đối với nguyên sát.

Hơn nữa, cho dù nàng ngăn cản, Minh La cũng chưa chắc sẽ nghe nàng, con chó này đã trèo lên cảnh cao khác.

Không biết xấu hổ chút nào mang theo Nguyên Sát, tử muội hai người đi phụng dưỡng một người, ngấm lại cảnh tượng như vậy, Bảo Hoa liền cảm thấy hoang đường.

Càng làm cho nàng cảm tức chính là Minh La tử muội tốt này thỉnh thoảng còn nghĩ trăm phương ngàn kế muốn đem nàng bán đi.

Có đôi khi Bảo Hoa cũng cảm khái không gì sánh được, hảo đoan tử muội tình, sao lại biến thành bộ dáng như vậy?

“Đã đến lúc xuất phát rồi, chúng ta đi Ma giới!” Diệp Trường Sinh nhìn thấy ba tử muội này cũng không có quá nhiều tâm tư phức tạp, trực tiếp nói ra.

“Diệp huynh cuối cùng cũng ra tay rồi!” Khi nghe thấy quyết định của Diệp Trường Sinh, Bảo Hoa lập tức lộ vẻ kích động nói.

Những năm này nàng mặc dù ở trong nhân tộc, nhưng thỉnh thoảng vẫn có thể đạt được các loại tin tức liên quan đến ma

giới, mắt thấy một nhóm Đại Thừa thất thủ trong thượng cổ cầm chế, trong mắt bảo hoa là đang nôn nóng.

Ngộ nhớ Minh Mẫu kia thôn phệ Nguyên Anh Đại Thừa, triệt để khôi phục nguyên khí, sau đó lao ra ngoài thì làm sao?

Nàng lo âu vô cùng, mà Diệp Trường Sinh lại vững như lão cẩu, không hề sốt ruột chút nào, cứ lẳng lẳng nhìn như vậy.

Điều này khiến trong lòng nàng không khỏi cảm thán, rốt cuộc Diệp Trường Sinh sẽ thờ ơ lạnh nhạt tới bao giờ?

Hiện tại hắn rất cục nguyên ý xuất động, điều này làm cho Bảo Hoa thở dài một hơi, có nhân vật như Diệp Trường Sinh xuất thủ, cho dù không giải quyết được Minh Mẫu, hắn là cũng có thể chữa trị phong ấn Thượng Cổ kia?

“Chỉ mấy người chúng ta đi qua thôi sao?” Minh La hỏi.

“Sau khi đến Ma giới, hai người các ngươi cũng không cần đi vào, nơi kia lấy tu vi hai người các ngươi đi vào cũng là chịu chết!” Diệp Trường Sinh nhìn về phía Minh La cùng Nguyên Sát nói.

“Hừ, nếu ngươi đưa cho ta một kiện Huyền Thiên chi bảo, ta cũng có thể giúp ngươi!” Minh La có chút không cam lòng nói.

Tu vi hiện tại của nàng chỉ kém một chút nữa là có thể tiến vào Đại Thừa hậu kỳ, nếu như có thể đạt được một kiện Huyền Thiên chi bảo, chính là một cường giả cấp bậc Nguyên Ma như vậy.

Mặc dù đặt ở Linh Giới, đại bộ phận cường giả cấp Chân Linh cũng hơn phân nửa không phải là đối thủ của nàng, dù sao trong tay cường giả Chân Linh Cảnh giới có Huyền Thiên Chi Bảo.

Minh La tương lai đại khái có thể trở thành một trong tam đại Thủy Tổ như nàng mong muốn.

“Không phải chuyện này đã nói từ sớm sao? Ngươi phải hoàn thành nhiệm vụ ta giao cho ngươi, ta mới đưa thanh Trấn Ma Tỏa kia cho ngươi!” Diệp Trường Sinh khẽ cười một tiếng nói.

Nguyên Sát nghe nói thế, khinh bỉ nhìn hai người một cái, mưu đồ của hai người này nàng rất rõ ràng.

Chỉ là bị ép hai người dâm uy, nàng không dám nói ra ngoài, đương nhiên trong này cũng có một tia vui mừng vì nàng thành công, muốn nhìn thấy tâm tư thối nát của Bảo Hoa tở tở ở bên trong.

Bảo Hoa nghe vậy thì nhú mảy, luôn cảm thấy trong lời nói của Diệp Trường Sinh, nhiệm vụ này giống như đang nhắm vào nàng vậy, nàng có dự cảm này.

Kết hợp với biểu hiện của Minh La trong thời gian gần đây...

Khoé mắt Bảo Hoa co quắp hai cái, hỏi: “Vậy tức là, tiến vào nơi này chỉ có hai người chúng ta?”

“Còn có một vị Đại Thừa Nhân tộc chúng ta, thực lực của hắn cũng coi như không tệ, ta đã thông tri cho hắn!” Diệp Trường Sinh cười dữ tợn nói.

“Là vị đồng môn kia của ngươi? Hắn mới vừa tiến vào Đại Thừa không mấy năm chứ?” Bảo Hoa nghe vậy nhú mảy, đoán được Diệp Trường Sinh nói là người phương nào.

“Ngươi đừng nhìn hắn vừa trở thành Đại Thừa, thực lực của hắn không đơn giản, tu luyện công pháp giống như Niết Bàn Thánh Tổ của ma giới các ngươi, đồng thời cũng biết tam Niết Bàn biến thân!”

Nghe Diệp Trường Sinh nói vậy, thần sắc Bảo Hoa ngưng trọng vài phần, nếu biết tam niết biến thân, quả thật không thể khinh thường.

Ít nhất đây là cường giả cấp bậc Niết Bàn!

“Hơn nữa trên người hắn hơn phân nửa có một kiện Huyền Thiên Chi Bảo, lần tấn công Minh Mẫu này, đây là một trợ thủ trọng yếu!” Diệp Trường Sinh nói.

“Đi thôi, sau khi cùng vị Hàn sư đệ này của ta hội hợp, chúng ta sẽ tiến vào Ma giới!” Diệp Trường Sinh nói xong quay người bay ra ngoài đảo.

Bảo Hoa tở muội ba người vội vàng đi theo.

Bên ngoài Thiên Uyên Thành, trên một tòa hoang sơn nào đó, một bóng người mặc áo bào xanh chấp tay sau lưng, im lặng chờ đợi tại đây.

Mặc dù diện mạo của hắn rất bình thường thế nhưng thần sắc lại rất thoải mái, tự có khí độ cao thủ của chính mình.

Làm cho người vừa nhìn liền cảm giác được, đây không phải người đơn giản.

“Rốt cục có thể cùng Diệp sư huynh ngồi ngang hàng, bất quá vị sư huynh này lần này gọi ta lại đây, chỉ sợ không phải là chuyện tốt lành gì!” Hàn Lập trong lòng âm thầm suy nghĩ.

Trong thư Diệp Trường Sinh truyền tin cho hắn, mơ mơ hồ hồ, cũng không có nói tỉ mỉ là vì chuyện gì, nhưng Hàn Lập lại không khó đoán, hơn phân nửa là có quan hệ cùng Minh Trùng Mẫu Ma giới ồn ào sôi trào kia.

Đây cũng không phải là chuyện tốt gì, nếu như có thể, Hàn Lập cũng không muốn dính vào, trời sập xuống nhường người cao đầu xuống.

Hiện tại trụ cột của Nhân tộc là Diệp Trường Sinh, mà không phải hắn Hàn Lập, hắn tất nhiên là không muốn gánh vác những chuyện kia.

Nhưng đáng tiếc, trong mắt Diệp Trường Sinh, Hàn Lập hắn cũng đã là cao gầy.

Mặc dù đã tiến giai Đại Thừa, nhưng trong lòng Hàn Lập vẫn có một chút kính sợ đối với vị sư huynh này của mình.

Dù sao một đường tu hành, đối phương thủy chung ép chặt mình một đầu, mang đến cho hắn áp lực tâm lý rất lớn, có đôi khi thậm chí trở thành một cái bóng.

Hiện tại, thực lực của hắn đã đủ tự tin, Diệp sư huynh không đến mức trở thành bóng ma của hắn, nhưng hắn vẫn ôm một tia tôn kính với Diệp sư huynh.

Bởi vậy, khi nghe thấy đối phương truyền tin, hắn suy nghĩ rất nhiều, sau đó lại đến tụ tập.

“Diệp sư huynh, việc lớn cũng không lừa ta, hay là đáng tin nhiệm!” Trong lòng Hàn Lập nghĩ như vậy.

Hắn chờ mấy canh giờ, đột nhiên xa xa có mấy đạo lưu quang xuất hiện, cấp tốc hướng bên này bay nhanh đến.

“Bốn đạo khí tức, ba đạo ma khí ngập trời, quả nhiên như trong truyền thuyết nói, ngày đó trên đảo Diệp sư huynh có mấy vị Thánh Tổ Ma tộc!” Trong lòng Hàn Lập thầm nghĩ.

Hắn hơi híp mắt, dò xét phía trước, thấy được ba đạo ma khí kia, sau một khắc khóe mắt kịch liệt run rẩy vài cái, thay bằng bộ dạng trợn mắt há hốc mồm.

Sau đó, dần dần chuyển thành cười khò: “Vẫn là nữ tử tuyệt mỹ, thật đúng... Quả nhiên không hổ là hắn!”

“Đã là tu sĩ Đại Thừa, lại là tuyệt mỹ nữ tử, người như vậy, trên đời này có thể có mấy người? Diệp sư huynh vì tìm tới ba người này, hắn là nhọc lòng rồi?” Trong lòng Hàn Lập phỏng đoán.

Phải biết rằng, ở trên đời này cho dù là tu thành Đại Thừa, cũng không cách nào thay đổi dung mạo của mình, tuổi tác liền trẻ, nên già nua đã già.

Xinh đẹp xấu xí, đều là vừa mới bắt đầu đã chú định, ngày một rất khó thay đổi, muốn thay đổi cũng phải trả giá nhất định.

Nói như vậy, tu sĩ đỉnh giai thật sự là không muốn đi trả cái giá lớn như vậy, điều này cũng dẫn đến các nữ nhân trong Đại Thừa tu sĩ đa số lấy bà lão da hạc da gà làm chủ.

Chẳng hạn như hạc nhan hận hoa báu, nếu như có thể, nàng tuyệt đối không muốn dùng dáng vẻ già nua như vậy xuất hiện trước mặt thế nhân.

Nữ tử trẻ tuổi dung mạo xinh đẹp quả thực rất hiếm thấy, bên cạnh Diệp Trường Sinh đồng thời xuất hiện ba người như vậy, sao không khiến người ta kinh ngạc chứ?

Cũng chính vì vậy, Hàn Lập cảm thấy hơn phân nửa là Diệp Trường Sinh nhọc lòng tìm kiếm ba người này.

Vị sư huynh này, sau khi hai người quen biết, mỹ nữ bên cạnh hắn chưa từng gián đoạn qua, hơn nữa luôn có thể đổi mới nhận thức về Hàn Lập.

Đối với việc này Hàn Lập cũng chỉ có thể hậm mộ!

“Bây giờ ta cũng là có hi vọng thành lập một phân cơ nghiệp, có lẽ cũng nên tìm một hai thị thiếp rồi!” Hàn Lập trong lòng động ý niệm trong đầu.

Đạo lữ cấp bậc Đại Thừa, hắn không trông cậy vào, nữ tu cấp bậc Hợp Thể, mặc dù cũng có tư cách làm đạo lữ của hắn, nhưng hắn không quen biết mấy người, đều không thích hợp.

Vậy chỉ có thể tìm mấy nữ tu từ Hợp Thể trở xuống làm thị thiếp.

phần đầu hơn nửa đời người, lại không hưởng thụ được hưởng thụ?

Huống chi, đoạn thời gian gần đây, Thanh Nguyên Tử sư huynh, đám người Ly Ly đạo hữu cũng đều ở ngoài sáng trong tối thúc giục hắn, muốn lưu lại cho hắn một ít tư chất xuất chúng đời sau.

Hàn Lập không khỏi có chút động tâm.

Đối với hắn mà nói, Diệp Trường Sinh là một khuôn mẫu, ai nói tìm nữ nhân sẽ ảnh hưởng tới tu vi?

Không thấy Diệp sư huynh đang ôm trái ôm phải ấp, chẳng phải đã trở thành đệ nhất Đại Thừa Linh giới hay sao?

Trong chớp mắt, bốn thân ảnh hạ xuống ngọn núi này, xuất hiện trước mặt Hàn Lập.

“Bái kiến Diệp sư huynh!” Hàn Lập vội vàng tiến lên thi lễ một cái rồi nói.

Nghĩ lại lần đầu tiên hắn gọi Diệp sư huynh đã cách một ngàn năm rồi.

Thời gian một ngàn năm đúng là mây gió biến ảo.

Lúc ấy hai người đều là Luyện Hư tu sĩ, khi đó Hàn Lập tuyệt đối không nghĩ tới tu vi hai người này lại gặp mặt.

Diệp Trường Sinh đã đứng ở đỉnh cao của Linh giới, mà thực lực của Hàn Lập hẳn bây giờ cũng không thể khinh thường.

Hàn Lập đối với chính mình vẫn có vài phần tự tin, hẳn là do đoạn thời gian trước ở Nhân tộc vô tình gặp một con chân long.

Con Chân Long kia hứng thú nổi lên, còn cùng hắn đo sức mấy chiêu, kết quả Hàn Lập phát hiện mình cho dù đối mặt với Chân Long cũng có thể đánh có đi có về.

Phạm Thánh Chân Ma Công và Huyền Thiên Hóa Khí của hắn đã cho hắn đủ lực lượng.

Có thể cùng Chân Long đo sức lực, cái này đã đứng ở đỉnh của Linh giới.

“Người quả nhiên vẫn nhận lời mời tới, đạo hữu Thanh Nguyên Tử sắp độ đại thiên kiếp đúng không? Hiện tại hắn thế nào?” Diệp Trường Sinh gật đầu hỏi.

“Thanh sư huynh hết thấy đều đã chuẩn bị thỏa đáng, chỉ chờ đại thiên kiếp phủ xuống!”

“Ừm, ta đã đưa thẻ Ngự Lôi cho hắn, lần đại thiên kiếp này có lẽ không làm khó được hắn!”

“Vị này chính là Hàn sư đệ Hàn Lập, đồng môn của ta năm đó!” Diệp Trường Sinh chỉ vào Hàn Lập giới thiệu tam nữ.

Ba người Bảo Hoa nghe vậy nhẹ gật đầu đối với Hàn Lập, các nàng đã sớm nghe nói qua về quan hệ giữa hai người này.

Hai người trước kia vừa bước lên con đường tu tiên, là đệ tử cùng môn phái, sau lại đều phi thăng đến linh giới.

Hiện giờ, tất cả đều đã trở thành Đại Thừa, đây cũng coi như là một đoạn truyền kỳ chuyện xưa rồi.

Hoàng Phong cốc, môn phái bé nhỏ không đáng kể ở nhân giới này, bây giờ ở Linh giới cũng là thanh danh hiển hách.

Còn Diệp Trường Sinh, Hàn Lập, xuất thân từ Nhân giới của Thanh Nguyên Tử, thanh danh vang vọng các đại lục.

Liên tiếp xuất hiện ba vị Đại Thừa, trong lịch sử Linh giới chưa bao giờ có hạ giới nghịch thiên như vậy.

“Vị này là Thủy Tổ Bảo Hoa tiên nguyên của Ma giới, đây là Minh La Hòa Nguyên Sát!” Diệp Trường Sinh lại giới thiệu cho Hàn Lập ba nữ.

Hàn Lập yên lặng chấp tay hành lễ, trong mắt hấn, ba vị này đều là chị dâu.

“Đều là Đại Thừa tiếng tăm lừng lẫy Ma giới!” Trong lòng Hàn Lập thâm nghĩ.

“Chắc ngươi biết nguyên nhân lần này ta gọi ngươi tới đây?” Diệp Trường Sinh lại hỏi.

Hàn Lập nghe được lời này, thần sắc lập tức trở nên ngưng trọng, chậm rãi hỏi: “Sur huynh vì chuyện Minh Trùng Mậu ở Ma giới?”

“Đúng vậy, chuyện ma trùng này chung quy vẫn phải giải quyết, nếu không chờ đối phương đi tới Linh giới, hậu quả thiết tưởng không chịu nổi!”

“Mà hiện tại ở trong Nhân tộc, cũng chỉ có ngươi tương đối thích hợp đi theo ta cùng đi Ma giới, cho nên ta liền tìm tới ngươi!” Diệp Trường Sinh cười dữ tợn, nói.

Hàn Lập nghe vậy sờ lên mũi, nhất thời không biết nói gì.

Hiện tại còn có tổng cộng sáu người đang ở trong Nhân tộc, Linh Hoàng tọa trấn Thiên Đảo chắc chắn sẽ không xuất động, thực lực Mạc Ly bình thường, lại còn phải chủ trì sự vụ ba tộc.

Thanh Nguyên Tử muốn chuẩn bị độ kiếp, Thiên Nguyên Thánh Hoàng vừa đột phá Đại Thừa, chưa nắm giữ lực lượng Đại Thừa, đúng là chỉ có thể tìm hấn.

“Ta cũng là người mới vừa tiến vào Đại Thừa!” Trong lòng Hàn Lập không tiếng động than thở một câu.

Hiển nhiên, Diệp Trường Sinh không xem hấn là một Đại Thừa bình thường.

“Sư huynh nói đúng, vấn đề Minh Trùng Chi Mẫu kia đích xác phải giải quyết, bất quá thực lực sư đệ ta thấp kém, chỉ có thể ở một bên phụ trợ cho sư huynh, hết thảy còn phải nhờ sư huynh xuất thủ!” Hàn Lập suy nghĩ một chút nói.

Hắn cảm thấy mình cần phải tỏ rõ thái độ một chút, Diệp Trường Sinh không thể trông cậy quá nhiều vào hắn, hắn gánh không nổi trách nhiệm lớn như vậy.

“Người cứ ra tay hết sức là được!” Diệp Trường Sinh lơ đãng gật đầu.

Sở dĩ hắn mang Hàn Lập qua đó, cũng là vì đề lần hành động này của Trảm Minh Mẫu tăng thêm một tầng bảo đảm mà thôi.

Tuy tên Hàn Lập này có một bộ y phục hoàn toàn bị diệt sạch, nhưng đồng thời cũng có một chữ “Nặc mùi thơm” được giải quyết.

Hai quảng sáng này chồng chất lên nhau, hiệu quả cuối cùng thường thường là đồng đội chết sạch, hắn một mình được tất cả bảo vật.

Nhưng mà, quảng sáng này thường đối với nữ nhân xinh đẹp độc thân vô hiệu, đồng thời, trải qua nhiều lần kiểm nghiệm của Diệp Trường Sinh, hắn cũng có thể xác định, mình có thể miễn dịch với đoàn diệt ma chủ của Hàn Lập.

Bảo Hoa bây giờ vẫn độc thân nữ nhân xinh đẹp, cho nên hai người đều có thể chống đỡ ma chủ đầu tiên trên thân Hàn Lập, bởi vậy hắn lựa chọn mang Hàn Lập qua.

Bởi vì lần này hành trình trảm Minh Mẫu, hắn cũng không nắm chắc trăm phần trăm, cho nên phải tăng thêm một tầng bảo đảm này.

Dù sao, hiện tại ẩn ẩn điểm so với trong nguyên bản đã xuất hiện chênh lệch rất lớn.

Trên cơ bản những Đại Thừa kia không chết mấy người, mà mấy trăm Đại Thừa bây giờ đi vào cũng đều sắp chết sạch.

Nếu như sự tình xảy ra vấn đề, vậy mượn dùng các loại thủ đoạn như Phượng Linh bàn, Thiên Phượng sí, cùng Huyền Thế Thiên Thư, Diệp Trường Sinh có mười phần nắm chắc có thể bảo đảm hắn và Bảo hoa có thể thoát đi.

Mà Hàn Lập... trên người hắn không có thủ đoạn đào vong gì quá tốt.

Cái này mang ý nghĩa một khi xuất hiện vấn đề, vậy Hàn Lập sẽ gặp phải nguy hiểm tính mạng, mà Hàn Lập thân là con trai của thế giới này, hơn phân nửa sẽ không gặp phải loại nguy hiểm này.

Điều này cũng mang ý nghĩa chỉ cần hắn ở đây, Minh Trùng Mậu khẳng định có thể được giải quyết.

“Hết thầy phải xem Hà Khang, ba người chúng ta cho dù mạnh hơn, cũng không có khả năng phá vỡ thân thể thật cực của Minh Trùng Chi Mậu, nhiều lắm là kiềm chế đối phương một chút!” Diệp Trường Sinh trong lòng thầm nghĩ.

“Đi thôi, chúng ta từ đây tiến vào Ma giới!” Diệp Trường Sinh nói.

Hắn huy chương như đao, nhẹ nhàng vạch về phía trước một cái, liền cử trọng nhược khinh xé mở ra một vết nứt không gian, năm đạo thân ảnh lập tức nhao nhao chui vào trong đó.

Trên không một ngọn núi toàn thân huyết hồng, một cái lỗ đen sì bỗng nhiên xuất hiện, mấy đạo hào quang nhanh chóng từ trong đó lướt ra, hiện ra thân hình.

Chính là đám người Diệp Trường Sinh tiến vào Ma giới.

Nhìn xuống phía dưới ngọn núi, bốn phía là một mảnh bình nguyên mênh mông, cuối tầm mắt là một mảnh kiến trúc lơ mờ, đó là một tòa thành trì.

Giờ phút này bên ngoài tòa thành trì này đang diễn ra một cuộc chiến công thủ vô cùng kịch liệt, mấy vạn chiến sĩ Ma tộc hoặc là đứng trên tường thành, hoặc là bay lên không trung, phát ra các loại pháp thuật ra sức chém giết.

Mà đối tượng mà bọn hắn chém giết, lại lít nha lít nhít, tựa như một bầy trùng mênh mông biển rộng.

Những ma trùng này hình thể khổng lồ, dữ tợn vô cùng, trên thân tản ra một loại khí tức quỷ dị, giống như hoàn toàn không có bất kỳ linh trí nào, không nhanh không chậm đánh thẳng vào tòa thành này.

Phạm là trong những chiến sĩ Ma tộc này, có một người ngã xuống tường thành, xuất hiện bên ngoài phạm vi bảo hộ của trận pháp thành trì mà nói, lập tức sẽ có đàn trùng đông nghìn nghịt vây lên.

Sau một cái chớp mắt, ngay cả bạch cốt tại chỗ cũng không còn, bị ăn sạch sẽ.

“Nơi xa xôi như thế, lại gặp tai ương Minh Trùng, xem ra tình huống Thánh giới bây giờ thực không thể lạc quan!” Bảo Hoa tựa hồ biết mảnh địa phương này, lập tức cau mày nói.

“Xem ra tình huống Thánh giới gặp tai họa đã vượt qua sự tưởng tượng của chúng ta, nhất định phải tìm một Thánh Tổ hỏi tình hình thôi!” Thân sắc Minh La cũng nghiêm túc nói.

Bảo hoa cong ngón tay bắn ra một mảnh cánh hoa hồng nhạt, cánh hoa kia lóe lên, sau một khắc liền xuất hiện trước tòa thành trì kia.

“Ba!”

Cánh hoa phát ra một tiếng vang nhỏ, lập tức nổ bể ra, hóa thành một mảnh sương mù màu hồng, sương mù quay cuồng, trong chớp mắt che mất bát ngát vô tận bốn phía thành trì.

Một bị sương mù màu hồng này chạm đến, Minh Trùng như hải triều mãnh liệt vọt tới kia lập tức nhao nhao chết bừa bãi, rơi xuống dưới.

Trong chớp mắt, Minh Trùng vây quanh tòa thành trì này nhao nhao chết đi, trên đại địa bao trùm một tầng trùng thi thật dày.

“Chúng ta đi tìm Tà Liên hỏi một chút đi, thuận tiện gọi Lam Bộc tới!” Bảo Hoa diệt sát hải lượng Minh Trùng kia xong, nói ra.

Ở Ma giới này nàng còn có một vị muội muội tương mạo không chênh lệch nhiều với nàng, trước kia quan hệ giữa hai người không tốt lắm, nhưng hiện tại hẳn là có cơ hội trở về tốt.

“Đã sớm nghe qua tên Tà Liên Thánh Tổ, hôm nay rốt cục có cơ hội gặp mặt một lần!” Diệp Trường Sinh khẽ cười một tiếng nói.

Hắn vừa dứt lời, mọi người xung quanh đều nhìn hắn bằng ánh mắt quái dị.

“Ặc, các người nhìn ta như vậy làm gì?”

“Vị Bảo Hoa Thủy Tổ này không ngờ còn có một vị muội muội, tỷ muội, hoa, chắc chắc, Diệp sư huynh thật đúng là diễm phúc không cạn!” Trong lòng Hàn Lập dâng lên vô hạn hâm mộ tình cảm.

Theo hắn biết, tỷ muội bên cạnh vị sư huynh này số lượng hoa cũng không ít.

Bạch Dao Di của Nhân tộc, Bạch Mộng Hình tỷ muội, Yêu tộc trắng bạc, tỷ muội Ngân Quang, hiện tại lại có Bảo Hoa, Tà Liên tỷ muội.

Đây vẫn là một đôi tỷ muội Đại Thừa!

Loại người thắng người sống này thật đáng chết!

Hàn Lập nghiêng chặt răng, trong lòng hắn, đã đưa vị Tà Liên Thánh Tổ này vào trong phạm trù của “Chị dâu”.

Tương tự, ba cô gái còn lại nghe Diệp Trường Sinh nói như vậy cũng rồi rít hoài nghi.

Trong mắt Minh La mang theo thần sắc tựa cười mà không phải cười, Nguyên Sát thì lộ ra thần sắc khinh bỉ.

Mà Bảo Hoa lại nhẹ nhàng nhún mày, cảm thấy có cái gì đó không đúng!

Cô đã thất thủ hai vị muội muội, bây giờ ngay cả vị hầu như là muội muội kia, cũng sẽ bị Diệp Trường Sinh để mắt tới sao?

Đây là muốn một lưới bắt hết sao?

May là lúc trước đã giết chết Lục Cực, nếu không hậu quả khó mà lường được!

Hiện tại Bảo Hoa sinh ra một tia cảm giác may mắn.

“Nhìn ta làm gì, đều nhìn ta như vậy làm gì, ta chỉ nói một câu!” Diệp Trường Sinh rất là vô tội nhìn ba nữ tử, rất có loại cảm giác bị oan uổng.

Trời đất chứng giám, hắn còn tâm tư cái gì hắn cũng không động!

Ba nữ nhân này, đây là ánh mắt gì vậy, đáng ghét!

Mọi người đều biết, hắn chưa bao giờ động tâm với muội muội Bảo Hoa, Minh La cùng Nguyên Sát, đó đều là chính các nàng chủ động đưa tới, mắc mớ gì tới hắn!

“Ta cảm thấy các ngươi có hiểu lầm gì với ta!” Diệp Trường Sinh bất đắc dĩ thở dài một tiếng, nói.

Cười lạnh một tiếng, Nguyên Sát khoanh tay, rất là không nề mặt.

“Nữ nhân này, không nhớ dai!” Diệp Trường Sinh khẽ nhú mày, nhìn nàng một cái.

Nguyên Sát mặc kệ lúc đánh gậy xanh có bao nhiêu yêu dị, nhưng chỉ cần Diệp Trường Sinh không trừng phạt nàng, nàng vẫn giữ bộ dáng lãnh đạm cao ngạo.

Thường xuyên không cho Diệp Trường Sinh mặt mũi phá đi.

Diệp Trường Sinh cũng không biết rốt cuộc bản tính của nàng là như vậy, hay là bị Minh La dạy dỗ thành như vậy.

“Ta cảm thấy tà liên cũng không tệ lắm, vừa vặn một đám tỷ muội chúng ta cũng đoàn tụ rồi!” Minh La yêu kiều cười một tiếng, mị nhãn lúng túng nói.

Lông mày Bảo Hoa càng nhíu chặt hơn, thần sắc không thấy gợn sóng nói: “Tà Liên từ trước đến nay nàng không có hứng thú với bất kỳ nam nhân nào, ngươi không cần có ý đồ với nàng!”

Thôi, đây là không giải thích được.

Diệp Trường Sinh không còn gì để nói, không cách nào giảng đạo lý với nữ nhân.

Hắn ta quay đầu, thần sắc bất thiện nói: “Hàn sư đệ, ánh mắt ngươi là gì?”

“Khụ, sư huynh hiểu lầm, ta chỉ là vừa nghĩ đến những lời đồn đãi Minh Trùng Mậu kia, trong lòng cảm khái, ánh mắt có chút biến hóa!” Hàn Lập vội vàng thay đổi thần sắc ngưng trọng đến cực điểm, nói ra.

Thấy ánh mắt Diệp Trường Sinh rời đi, Hàn Lập không nói gì sờ sờ mũi.

Nhìn cảnh tượng mỹ lệ vây quanh Diệp Trường Sinh, đả tình mắng chửi, đùa giỡn nói đùa xung quanh, trong lòng Hàn Lập nếu không hâm mộ là chuyện không có khả năng.

Hắn cũng là tục nhân, từ khi bắt đầu bước lên con đường tu hành, đã mơ tưởng tới các loại mỹ nữ.

Chỉ tiếc là hạn chế về độ tàn khốc và thọ nguyên của tu tiên giới giống như hai thanh đao treo trên đỉnh đầu hắn, khiến hắn thủy chung không cách nào dời sự chú ý đến phương diện này.

Trên thực tế, tại nhân giới tu luyện tới Nguyên Anh kỳ, hắn cũng có ý nghĩ muốn nạp thê thiếp rộng lớn.

Chỉ tiếc là ngay cả người có thiên phú xuất chúng như Đại Diễn Thần Quân cũng bị vây khốn trong vấn đề thọ nguyên, không được phi thăng.

Hắn lập tức gạt bỏ loại ý niệm này trong lòng, một lòng Cấp truy cầu lên phi thăng.

Sau khi vào Linh Giới, tiến vào Luyện Hư Kỳ, cuối cùng không còn nguy cơ thọ nguyên, nhưng nghĩ đến đại thiên kiếp, Hàn Lập vẫn không dám có tâm tư lấy vợ nạp thiếp.

Mà bây giờ, rốt cuộc tiến vào Đại Thừa kỳ, sừng sững tại Linh giới đỉnh phong, xưng tôn vi tổ, không cần lo lắng thọ nguyên, các loại nguy cơ treo trên đỉnh đầu đều được giải trừ.

Đại Thừa kỳ Đại Thiên Kiếp, hắn cũng nghe Thanh Nguyên Tử nói qua, biết được uy lực của nó như thế nào.

Ngay cả Ngao Khiếu cũng có thể vượt qua đại thiên kiếp hai mươi lần, Hàn Lập tự nghĩ lấy thực lực của mình bây giờ, chỉ dựa vào một cái Phạm Thánh Chân Ma Công, vượt qua ba năm mươi lần đại thiên kiếp cũng không thành vấn đề.

Tuy rằng bình thường hẳn biểu hiện rất khiêm tốn, nhưng hiện tại trong lòng hẳn có mấy phần kiêu ngạo với thực lực của bản thân.

Hơn nữa hẳn còn có một kiện Huyền Thiên chi bảo, sau này vượt qua một trăm lần đại thiên kiếp chỉ sợ cũng không thành vấn đề, sống hơn ba mươi vạn năm, sánh vai cùng những Chân Linh kia.

Năm tháng dài đằng đẳng như vậy vẫn luôn lẻ loi một mình như vậy, chẳng phải là quá nhàm chán hay sao?

Nhìn Diệp sư huynh xem, bên cạnh có một đám lớn mỹ nữ vờn quanh, quả thực là mẫu người.

Mà hẳn thì sao, những người bên cạnh Thanh Nguyên Tử một lão già hóm hèm, mấy đệ tử cũng phần lớn đều là nam nhân, Hải Đại thiếu gia còn tuần mỹ vô song, dung mạo còn hơn xa hẳn, điều này làm cho hẳn buồn bực không thôi.

Bạch Quả Nhi là nữ đệ tử duy nhất được hẳn dẫn bên cạnh đốc lòng dạy bảo cả trăm năm.

Tiểu nha đầu kia đúng là thời điểm thiếu nữ hoài xuân, nếu dựa theo hướng đi trong một ít thoại bản, nói không chừng nữ đệ tử Hoài Xuân này sẽ nảy sinh ý nghĩ gì với nam sư tôn cường đại của mình.

Nhưng không có được, trái tim tiểu nha đầu này toàn bộ đều bị sư huynh Hải Nguyệt Thiên của mình dắt đi, mỗi lần thấy Hải Nguyệt Thiên thì mặt luôn đỏ hồng.

Hàn Lập tuy nói cũng không để ý loại chuyện này, nhưng nhìn thấy kết quả này, trong lòng nói không có điểm buồn bực trong lòng là không có khả năng.

Bản thân các loại nguy cơ đã được giải trừ, cuộc sống an nhàn trôi qua, lại có Mạc Ly, sự khuyên bảo của Thanh Nguyên Tử, hơn nữa lại nhìn thấy cuộc sống đa vị của Diệp sư huynh, trong lòng Hàn Lập cũng bắt đầu dâng lên suy nghĩ.

sinh ra ý nghĩ muốn nạp thiếp rộng lượng hưởng thụ.

Đây mới là cuộc sống nên có của một Đại Thừa lão tổ!

Đương nhiên, hẳn cũng không biết là, đợi đến lần này đi tới nơi bắt đầu, hẳn phát hiện kỳ thật trên đỉnh đầu hẳn còn treo

một thanh đao.

Dưới sự bức bách của thanh đao này thì hẳn không cách nào an nhàn được, cũng vĩnh viễn không muốn xưng tở ở hạ giới mấy trăm ngàn năm.

Nếu không nhanh chóng phi thăng lên đó, chính là chết.

Cũng không biết sau khi biết được tin tức này, Hàn Lập sẽ không có những ý tưởng nhàn rỗi như vậy.

Trong lúc mấy người nói chuyện với nhau, ở phía xa trong tòa thành trì kia, một đám tu sĩ Ma tộc đột nhiên được cứu, nhao nhao hô lên mừng.

Một vị Hợp Thể Ma Tôn bay ra từ trên tường thành, nhanh chóng bay về bên này, muốn bái kiến mấy vị này đang xuất thủ.

Chỉ là, hẳn vừa mới bay không bao xa, liền thấy mấy bóng người kia trực tiếp hóa thành từng đạo lưu quang rời đi, không thấy hẳn chút nào.

Vị Hợp Thể Ma Tôn dừng bước lại, mặt lộ vẻ trầm tư: “Vừa rồi là... Bảo Hoa đại nhân?”

Nghĩ đến cái tên này, thần sắc hẳn ta càng phức tạp.

“Thánh giới... Có lẽ được cứu rồi!”

.....

Vạn Hoa sơn mạch, trước Triều Thiên phong, một ngày đoàn người Diệp Trường Sinh bay đến nơi đây, nơi này là động phủ của Tà Liên Thánh Tổ.

Trước mắt xuất hiện một ngọn núi cao chùng vạn trượng, hơn nửa bắt đầu từ bên sườn núi, nửa khúc trên đều bị băng tuyết trắng xóa bao trùm, nửa khúc dưới thì bị từng tầng từng tầng sương mù màu đen bao phủ trong đó, bên trong cuồng phong cuộn cuộn, mơ hồ có thanh âm quỷ khóc sói tru phát ra.

Ma khí dày đặc, rất có phong phạm của Thánh Tổ Ma giới!

Nếu là tu sĩ ma giới bình thường tới đây, có lẽ sẽ bị tòa núi nguy nga khí thế hùng vĩ này chấn nhiếp.

Nhưng đám người Diệp Trường Sinh mỗi người đều không bình thường, liếc mắt nhìn qua, liền nhìn thấu biểu tượng ngọn núi này chỉ là thuật che mắt.

“Tà Liên vẫn là những thủ đoạn nhỏ thích chinh đốn những bông hoa chó cảnh này!” Khóe miệng Minh La lộ ra một tia mỉa mai, đồng thời nàng cong ngón tay búng ra.

Một đạo lưu quang bay qua, lóe lên một cái rồi biến mất, sau đó nhập vào hư không xa xa không thấy bóng dáng.

“Ầm” một tiếng vang thật lớn, một cỗ ba động mãnh liệt lập tức từ đằng xa cuộn cuộn tới.

Hư không cách đó vài dặm, lập tức mặt nước nhộn nhạo mà ra, hình ảnh sau khi mở hồ một cái, tất cả cảnh sắc bỗng nhiên biến đổi.

Nguyên bản ngọn núi to lớn bỗng nhiên hư không tiêu thất không thấy, thay vào đó là một mảnh bồn địa rộng trăm dặm, chỗ trung tâm là một tòa sơn phong tú lệ cao mấy ngàn trượng.

Ngọn núi này khác với ngọn núi lúc trước, mặt ngoài trải rộng các loại kỳ hoa dị thảo, cũng bị một tầng vàng sáng ngũ sắc bao phủ trong đó, nhìn thập phần diễm lệ.

Mà trên đỉnh núi là một tòa cung điện, toà cung điện này chiếm diện tích không quá vài mẫu, toàn thân xanh biếc dị thường, dường như tất cả đều là dùng cây cối mới mẽ dựng thành.

Chỉ nhìn một cái, liền có thể cảm nhận được loại khí tức thảo mộc cực kỳ nồng đậm trong đó.

Lúc này, một thanh âm nữ tử lạnh lùng từ trong cung điện truyền ra: “Vị đạo hữu nào đại giá quang lâm triều thiên phong ta, Tà Liên không thể tự mình ra ngoài xa nghênh đón, mong rằng thứ lỗi.”

Vừa dứt lời, một đạo cầu vồng màu xanh biếc trong cung điện phóng lên cao, sau khi xoay quanh một vòng bỗng nhiên bắn nhanh về phía đám người Diệp Trường Sinh bên này.

Chỉ sau vài cái chớp động, cách đó vài chục trượng, độn quang chợt tắt, một nữ tử vận cung trang màu xanh biếc, thần sắc băng lãnh xuất hiện.

Dung mạo nàng xinh đẹp đến cực điểm, thoát nhìn cơ hồ giống Bảo Hoa như đúc, bất quá so với khí chất Bảo Hoa Bình và ôn nhu, vị cung trang nữ tử màu xanh lá này thần sắc âm lãnh.

“Quả nhiên là muội muội của Bảo Hoa, cũng giống như lời đồn!” Diệp Trường Sinh thấy vậy trong lòng hơi xao động, thâm nghĩ.

Nhìn thấy đoàn người bọn hắn, vị Tà Liên Thánh Tổ này hiển nhiên là kinh hãi, sắc mặt biến ảo một trận, mãnh liệt lạnh xuống.

Giọng nói lạnh lùng nói: “Bảo Hoa, không phải ngươi đã rời khỏi Thánh giới rồi sao? Bây giờ còn trở về làm gì? Tới đóng vai chúa cứu thế mà ngươi thích nhất?”

Trong lời nói không chút khách khí, xem ra ân oán giữa tỷ muội này so với người thường tưởng tượng sâu hơn nhiều.

Minh La nghe vậy, có chút không vui, lạnh lùng nói: “Tà Liên, đến bây giờ mà ngươi còn dám mạnh miệng, chẳng lẽ ngươi chưa từng nghe nói qua kết cục của Hạc Nhan và Lục Cực sao?”

“Hừ, cho nên lần này các ngươi trở về Thánh giới chính là để diễu võ dương oai sao? Minh La, đừng tưởng rằng ta sợ các ngươi, ta đang muốn lĩnh giáo một chút những năm qua ngươi có tiến bộ gì chứ!”

“Tốt, ta cũng đang có ý này!” Thần sắc Minh La giận dữ, tiến lên một bước nói.

“Được rồi, Tà Liên, lần này chúng ta đến đây là để giải quyết nguy cơ của Thánh giới, không phải là để cãi nhau với ngươi!” Bảo Hoa ngừng tranh cãi với hai muội muội.

Tà Liên nghe vậy trầm mặc một hồi, ánh mắt quét qua trên thân mọi người, ngấp ngừng nói: “Người tới là khách, mời vào!”

Nói xong, thân hình nàng mơ hồ, hóa thành một đoàn lục quang hướng ngọn núi tứ lệ kia phi độn đi, đoàn người sau lưng cũng lập tức theo sau.

“Tham kiến Tà Liên đại nhân!”

Tòa cung điện xanh biếc này tuy rằng không lớn, nhưng hai bên hành lang phía sau cửa điện có khoảng ba bốn mươi thị nữ vật mặc cung trang phục,

Vừa thấy Tà Liên Thánh Tổ tiến vào, lúc này cung kính khom người thi lễ.

Tà Liên thần sắc lãnh đạm gật đầu nhẹ, phát phát tay bảo những thị nữ kia đi xuống, sau đó mang theo đám người đi vào trong toà cung điện kia.

Sau khi hạ xuống, Bảo Hoa mở miệng trước: “Vị này là Diệp Trường Sinh, Diệp đạo hữu cùng sư đệ Hàn Lập của hắc Linh Giới!”

Nàng giới thiệu Diệp Trường Sinh và Hàn Lập trước.

Ánh mắt Tà Liên quan sát hai người một lát, bỗng nhiên nói ra: “Hai vị đạo hữu này ta đều nghe nói qua!”

“Trong Tây Linh Trì diệt sát những tu sĩ Linh giới mà Niết Bàn đạo hữu hóa thân kia, liền có một người là vị Hàn đạo hữu này?”

“Nghe nói hắc mang theo con của kia? Không nghĩ tới nhanh như vậy đã tiến giai Đại Thừa!”

Hàn Lập nghe vậy mỉm cười gật đầu nhẹ, không nói thêm gì.

Mà ánh mắt Tà Liên cũng chuyển động theo, rơi vào trên người Diệp Trường Sinh, đánh giá vài lần, bỗng nhiên nói với Bảo Hoa: “Đây là nam nhân ngươi chọn trúng?”

Tà Liên đột nhiên hỏi chuyện khiến Bảo Hoa kinh ngạc một trận, lập tức trên mặt hiện ra một tia ửng đỏ.

Nàng vuốt vuốt mái tóc bên vai, thần sắc bình thản nói: “Người đã hiểu lầm, giữa ta và Diệp huynh cũng không có quan hệ gì khác biệt!”

Tà Liên nghe vậy lập tức cười lạnh một tiếng, rõ ràng không tin.

Lúc này, Minh La cười duyên một tiếng, ánh mắt nghiền ngẫm nhìn Tà Liên, nói: “Không sai, hắn chính là nam nhân của Bảo Hoa tử tử.”

“Nếu như người hâm mộ thì cũng có thể để hắn trở thành nam nhân của người a, hắn là người không cự tuyệt đấy!”

Sao lại nói tới ta rồi?

Diệp Trường Sinh nhướn mày, có chút không nói, dám tử muội Bảo Hoa này, vừa nhắc tới nam nhân liền nói ba câu không rời hắn.

Nói cái gì mà người tới không cự tuyệt, hắn há lại là loại người này?

Bịa a, đều là vu oan!

Diệp Trường Sinh đứng dậy, nói với Hàn Lập: “Hàn sư đệ, ta thấy ngọn núi này cảnh sắc tú lệ, ta và người sao không đi xem xét một phen?”

Đám tử muội này bắt nạt nhau, Diệp Trường Sinh cũng không muốn tham dự vào chuyện này, hạ quyết tâm không đếm xỉa tới.

Hắn cũng biết, bốn nàng này mặc dù quan hệ không quá hòa hợp, nhưng lần này gặp lại, chỉ sợ cũng là có không ít tử muội mới có thể nói chuyện được.

Bởi vậy liền gọi Hàn Lập đi ra ngoài, dự định cho các nàng một không gian riêng.

Mà Hàn Lập ngồi ở đây cũng có vài phần cảm giác như ngồi trên đồng than.

Mấy nữ Đại Thừa này, mỗi người đều xinh đẹp hơn một người, nhưng đàm luận tới nam nhân thì tất cả đều là Diệp Trường Sinh, khiến hắn có chút khó chịu trong lòng.

Diệp Trường Sinh đến chỗ này còn có vài phần đạo lý, hắn ngồi ở đây thì có tính là gì?

Vẫn nên tranh thủ thời gian rời đi mới thỏa đáng.

Vì vậy, lúc này vội vàng đáp ứng một tiếng, đứng dậy, cùng Diệp Trường Sinh ra khỏi cung điện.

Lúc hai người rời đi, cũng nghe được thanh âm mĩa mai của Tà Liên vang lên: “Minh La, ngươi cho rằng ta phóng đảng giống ngươi sao?”

“Phóng đảng? Tà Liên, lời này ta sẽ nhớ kỹ, một ngày nào đó ta sẽ nói lại câu nói này trước mặt ngươi một lần!”

Minh La cũng không tức giận, chỉ là trên mặt lộ ra một nụ cười kiêu mị dị thường, ánh mắt không có hảo ý quét qua các nơi trên người Tà Liên, nói như thế.

Nguyên Sát bên cạnh thấy bộ dạng này của nàng, giống như là nhớ ra cái gì đó, không khỏi run rẩy một cái, sắc mặt bỗng nhiên trắng bệch mấy phần.

“Ngươi...”

Cửa lớn cung điện đóng lại, Diệp Trường Sinh không nghe tà liên nói gì nữa, hắn cùng Hàn Lập đi tới một khối đá gần ngọn núi, nhìn xuống phong cảnh tú lệ phía dưới.

“Hàn sư đệ, hồ sơ Huyền Thiên Hóa Khí trên Hỗn Độn Vạn Linh Bảng là ở trên người ngươi?” Diệp Trường Sinh chấp hai tay sau lưng, nhìn mây mù phía dưới, đột nhiên nói.

Hàn Lập nghe vậy trong lòng bỗng nhiên rung mình, đề tỉnh tinh thần, trầm ngâm một lát, chậm rãi gật đầu, nói: “Đích thật là trên người ta!”

Nếu đã tiến giai Đại Thừa, hắn cũng không cần tiếp tục giấu giếm chuyện nắm giữ Huyền Thiên chi bảo nữa, thoải mái thừa nhận.

“Ta đã đoán được là ở trên người ngươi, chắc chắc, ngươi vận khí cũng không tệ, xem ra chuyến đi Thủy Ấn chi địa lần này, ta có cơ hội mở mang kiến thức một chút uy lực Huyền Thiên chi bảo này!” Diệp Trường Sinh nói.

Hàn Lập nghe vậy cười khở một tiếng, lắc đầu: “Làm sao có thể so sánh với Huyền Thiên Trảm Linh Kiếm của sư huynh, sư huynh nhiều Huyền Thiên chi bảo như vậy, món đồ chơi này của đệ tính là gì!”

“Ngươi cũng không cần khiêm tốn, Huyền Thiên Chi Bảo trên người ta có thể thắng được Huyền Thiên Hóa Khí Hồ của ngươi cũng không có mấy món!” Diệp Trường Sinh lắc đầu nói.

Nghe được từ ” mẻ” này, Hàn Lập lại cười khở một trận, hẳn hoài nghi Diệp sư huynh là tới khoe khoang với hắn.

“Giải Đạo Nhân kia ta cũng đã từng tiếp xúc!”

Diệp Trường Sinh vừa nói xong, trong lòng Hàn Lập lập tức căng thẳng, sắc mặt trở nên âm tình bất định.

“Ta biết muốn mang hắn đi cần phải trả giá như thế nào. Một tháng một giọt Tham Thiên Tạo Hóa lộ ra, hầu như không có khả năng có người có thể trả được yêu cầu của hắn!”

“Như vậy, Hàn sư đệ ngươi có thể bắt cóc Giải Đạo Nhân, chứng tỏ trên người ngươi có lượng lớn thứ có thể sản xuất ra tham thiên tạo hóa, đúng không?” Diệp Trường Sinh xoay người lại, giống như cười mà không phải cười nhìn nói.

“Àm!”

Trong đầu Hàn Lập bỗng nhiên vang lên một tiếng sấm, bí mật lớn nhất của mình từ trước đến nay bị người ta Đạo Phá, trong lúc nhất thời tâm tình hắn hỗn loạn khó nói nên lời.

Sợ hãi, khiếp sợ, sát tâm... đủ loại cảm xúc kích động khiến hắn nhận không được muốn làm gì đó.

Bạo khởi xuất thủ, liều chết một trận, hoặc là lập tức đào tẩu, rời xa người trước mắt này, cả đời tránh đi!

Một tay hắn lặng yên nắm lấy cánh tay kia, trên cánh tay kia, phía dưới quần áo che giấu một ấn ký hồ lô màu xanh lá cây.

Đó chính là lá bài tẩy lớn nhất để hấn đối địch.

Diệp Trường Sinh phảng phất như không nhận thấy được cảm xúc của Hàn Lập biến hóa, tự nói lấy: “Tham thiên tạo hóa trên tay ta cũng từng chiếm được một ít, cũng đã thử công hiệu của nó!”

“Một giọt đã có thể làm cho bất kỳ Linh dược nào tăng trưởng trăm năm dược linh. Có lẽ đây chính là bí mật lấy tư chất Tứ Linh căn của ngươi. Ngươi có thể tu hành một mạch nhanh như vậy đúng không?”

Hàn Lập hít sâu một hơi, cố gắng bình ổn tâm tình của mình một phen, thần sắc dần dần bình tĩnh lại.

“Chuyện này, Diệp sư huynh ngươi hẳn là đã biết từ sớm rồi chứ? Tư chất như ta, có thể một đường tu hành tới đây, là người đều biết trên người ta có bí mật động trời!”

“Huống chi sư huynh ngươi tiếp xúc với ta cũng nhiều, chỉ sợ đã sớm đoán ra manh mối, hôm nay có thể nói toạc việc này, nhưng cũng không kỳ quái!”

“Ngươi nói không sai, trên người ta đích xác có đồ vật có thể sản xuất lượng lớn Tham Thiên Tạo Hóa, dựa vào vật này thôi thúc Linh Dược, là bí mật một đường có thể quật khởi của ta!” Hàn Lập chậm rãi nói ra.

“Nhưng khiến ta kinh ngạc chính là mặc dù trên người ta có vật nghịch thiên như thế, tu vi lại không theo kịp sư huynh ngươi, có thể thấy được bí mật trên người sư huynh so với ta còn lớn hơn rất nhiều!”

Hàn Lập hít sâu một hơi, ánh mắt sáng quắc nhìn Diệp Trường Sinh nói.

“Sư đệ ta vốn cho rằng sư huynh là tiên nhân Côn Bằng hàng thế cho nên mới có thể làm được điều này, nhưng hiện tại xem ra, cũng có chút không giống!”

“Cho dù là Trích tiên nhân, sợ là cũng không cách nào làm được chuyện nghịch thiên như vậy!”

Diệp Trường Sinh cười khẽ một tiếng, nói: “Không sai, ta cũng có bí mật, trên đời này đừng nói là người tu hành tới Đại Thừa như chúng ta!”

“Chính là những tu sĩ Nguyên Anh nho nhỏ kia, cũng có kỳ ngộ của riêng mình, bí mật. Đây là chuyện rất bình thường, đơn giản là khác biệt lớn nhỏ trong bí mật mà thôi!”

“Hiển nhiên, bí mật trên người Hàn sư đệ là một bí mật động trời, có thể khiến linh dược tăng trưởng trăm năm dược linh, tất nhiên có quan hệ với Thời gian pháp tắc!”

“Hàn sư đệ, có lẽ sau này giữa ngươi và ta còn có rất nhiều địa phương hợp tác nữa!” Diệp Trường Sinh chấp hai tay sau lưng nói.

Hàn Lập nghe được lời này, ý niệm trong đầu dần dần tán đi, vuốt tay Huyền Thiên Hóa Khí Hồ lô.

Đúng rồi, từ lúc còn ở Nhân giới, hai người đều đã hiểu rõ nhau, trên người đối phương có bí mật rất lớn.

Bây giờ, đơn giản chỉ là loại bí mật này bại lộ ra mà thôi, mà cho dù biết loại bí mật này, Diệp sư huynh cũng không có ý động thủ, có thể thấy được bí mật của hắn lớn hơn mình rất nhiều.

Đã như vậy, chính mình cũng không cần phải cố kỵ cái gì.

“Có thể cùng sư huynh tiến hành giao dịch, đối với ta mà nói cũng là một chuyện tốt, chỉ là ta rất hiếu kỳ, vậy bí mật của sư huynh ngươi là cái gì?”

“Chẳng lẽ là có liên quan đến tài nguyên tu hành? Sư huynh ngươi có thể tu hành nhanh như vậy cũng thôi, những người bên cạnh ngươi, tiến độ tu vi của từng người cũng nhanh chóng tiến bộ, rất khó để người ta nghĩ đến điểm này!” Hàn Lập nói ra.

“Bí mật của ta, sau này nếu có cơ hội, có lẽ ngươi sẽ biết!” Diệp Trường Sinh cười dữ tợn, cũng không có ý định nói với Hàn Lập.

Trên thực tế, ngay chính hắn cũng không kịp hiểu rõ vùng hải dương phía sau điểm sáng thể nội kia rốt cuộc là cái gì?

“Ta tin tưởng một ngày nào đó chúng ta sẽ gặp nhau ở Tiên giới, đến lúc đó trong bảo vật của Hàn sư đệ nếu sinh ra thứ gì tốt, cũng đừng quên sư huynh ta!”

“Hàn mỗ ghi nhớ!”

Diệp Trường Sinh nghe vậy gật đầu, chuyển đề tài sang những phương hướng khác, đàm luận về cường giả trong chư giới.

Hai người nói chuyện một hồi, sau đó cửa cung điện mở ra, bốn người Bảo Hoa tử muội từ đó đi ra.

Thần sắc Tà Liên vẫn âm lãnh, nhưng đã không còn là loại địch ý lúc đầu gặp nhau.

Diệp Trường Sinh thấy thế trong lòng hiểu rõ, Bảo Hoa đã giải quyết xong vị muội muội này.

“Diệp huynh, về tình huống hiện giờ ở Vùng đất Thủy Ấn cùng với Thánh giới, thiếp thân đã hỏi rõ ràng rồi!” Bảo Hoa đi về phía trước, nói với Diệp Trường Sinh.

Bảo hoa chậm rãi kể lại, khiến Diệp Trường Sinh có hiểu biết đại khái đối với tình huống hiện tại của Ma giới.

Hơn hai trăm vị Thánh Tổ ở Ma giới, sau khi trải qua hai đợt tiêu hao, hiện tại số còn lại đã không còn đến tám mươi vị.

Hơn một trăm vị còn lại đều tiến vào nơi động ấn trong hai lần hành động kia, sau đó sống chết ở trong đó không rõ.

Trong đó còn bao gồm hai vị thủy tổ Nguyên Ma và Niết Bàn.

Hiện tại Ma giới những Thánh Tổ này, không có một tên nào dám tiến vào thế giới Thủy Ấn nữa, bọn họ thà đi đánh các thế giới khác còn hơn.

Bởi vì rất rõ ràng, nơi tiến vào Thủy Ấn chính là đi chịu chết.

Ngoại trừ Ma giới, trong khoảng thời gian này chư giới còn lại lục tục tìm đến một ít cứu viện và Đại Thừa hiểu rõ tình huống.

Tuy nhiên số lượng rất ít, cộng lại cũng chỉ có hơn mười vị mà thôi.

Những người này sau khi hiểu rõ tình huống địa phương thủy ấn, nhao nhao thôi lui, triệt để bỏ đi ý niệm trước khi đến đây, không muốn đi vào nữa.

Trong đó, thậm chí có hai vị đại nhân vật cường đại có thể so với cấp Chân Linh, sau khi biết được tình báo cụ thể liên tục tiếp quay đầu rời đi, hoàn toàn buông tha cho những Đại Thừa bản giới bị vây hãm tại nơi bắt đầu kia.

Đương nhiên, kỳ thật bọn họ cũng không biết, bọn họ cho rằng là bị nhốt ở Đại Thừa của quật ẩn, trên thực tế phần lớn đều đã chết.

Chỉ là bởi vì Thượng Cổ Tiên Trận quỷ thần khó lường, ngăn cách hết thầy ngoại giới sức mạnh, để những cường giả Đại Thừa kia lưu lại mệnh bài bên ngoài không có bất kỳ phản ứng nào mà thôi.

Bây giờ cũng không biết trong đó còn có mấy người, bất quá mặc kệ mấy người còn sống, Diệp Trường Sinh cũng không định để những người này còn sống đi ra.

Một hơi tiêu diệt hơn ba trăm Đại Thừa, ở giữa chư giới cũng là hương án thảm nghe rợn cả người.

Chờ đến khi tiêu diệt Minh Trùng mẫu hậu, có thể kế thừa những di sản Đại Thừa này, cũng không biết đồ vật trên người bọn họ có thể còn lại bao nhiêu...

Sau một phen thương nghị, đoàn người Diệp Trường Sinh lập tức chạy về phía địa điểm thủy ẩn.

Trước đây Diệp Trường Sinh đã từng tới đây một lần, nhưng lần này tới lần khác, tình cảnh đã hoàn toàn khác so với lần đầu.

Vốn là cánh đồng hoang vu trống trải kia, phóng mắt nhìn thì đã là một mảnh đen nghịt, nhìn kỹ một chút, này một mảnh hắc quang, tất cả đều là lít nha lít nhít sâu bọ tạo thành.

Đủ loại côn trùng kỳ quái dị đêm mãi không hết, chỉ sợ đã đến một cấp độ khiến người ta không cách nào tưởng tượng ra được.

Trận này, mặc dù là người của Cô tộc đến, cũng sợ tới mức trong lòng run sợ, không dám tới gần.

Mà ngay cả như vậy, mỗi ngày chúng nó đều lấy năng lực sinh sản gấp mấy chục lần bình thường, điên cuồng gia tăng số lượng.

Cùng cực ánh mắt có thể nhìn nhưng không thấy điểm cuối trùng hải đen kịt này, như vậy dù là tu sĩ Đại Thừa nếu không cẩn thận rơi vào trong đó cũng bị ăn sạch, xương cốt cũng không còn.

Ngay từ lần đầu tiên tu sĩ các giới xuyên qua trùng hải, đã có không ít tồn tại Đại Thừa vì vậy mà vẫn lạc.

Hiện tại trùng hải này càng ngày càng lợi hại, mặc dù là cường giả như Diệp Trường Sinh, Bảo Hoa cũng không nguyện ý dùng cứng đối cứng với đám côn trùng này.

“Xem ra chúng ta phải nghĩ biện pháp bí mật diệt sát trùng hải này, nếu như động thủ diệt sát trùng hải này, tiêu hao quá lớn, mà lại dễ khiến cho mẫu Minh Trùng cảnh giác!”

Bảo Hoa nhìn rậm rạp chằng chịt trùng rạp phía xa kia nhúc nhích, sắc mặt khế biến nói.

Diệp Trường Sinh tán thưởng gật đầu: “Đợi đến lúc diệt sát Minh Trùng Chi Mẫu, những sâu bọ này cũng không đủ gây

sợ, chúng ta không cần ở chỗ này lãng phí thời gian!”

“Vậy thì dựa theo kế hoạch thương lượng lúc trước!”

Diệp Trường Sinh nhìn về phía trước, ánh mắt chớp lên, trong mi tâm tràn ra một loại lực lượng thần bí khó lường, hóa thành từng gợn sóng, bao trùm hẳn và Bảo Hoa cùng với Hàn Lập.

Trong đầu hẳn huyễn tượng ra hình ảnh ba người bọn họ xuất hiện ở bờ bên kia trùng hải, sau một khắc, ba động pháp tắc cùng một chỗ, thần thức cùng pháp lực của hắn nhanh chóng tuôn ra.

Đám người Minh La chỉ cảm thấy hoa mắt, sau một khắc liền thấy ba người Diệp Trường Sinh đã xuyên qua trùng hải, xuất hiện ở nơi trung tâm của Ấn Ký.

Nơi này do thượng cổ phong ấn lực lượng uy hiếp, những Minh Trùng kia may mắn không dám tới gần, ba người dễ dàng xuyên qua một đạo bình chương đầu tiên mà trước đó Đại Thừa đầu đầu không thôi.

Bọn người Minh La, Tà Liên, Nguyên Sát chạy tới, cùng với hơn mười vị Ma giới Thánh Tổ nghe tin đều lưu lại bên ngoài, phụ trách khống chế quy mô trùng hải nơi đây, phòng ngừa càng nhiều Minh Trùng tràn ra ngoài.

Chứng kiến cả người mình bất tri bất giác biến đổi vị trí, hồn nhiên không có phát hiện, Hàn Lập chỉ cảm thấy trong lòng rùng mình, trong lòng dâng lên một cảm giác không thể tin nổi.

Đây chính là lực lượng pháp tắc sao?

Chỉ là, pháp tắc này đến tột cùng là loại nào, lại quý dị khó lường như vậy?

Thật là đáng sợ!

Trong lòng của hắn thực sự kinh hãi, nhưng trước mắt cũng không phải lúc tìm hiểu những thứ này, vội vàng ngăn chặn tâm tình, ánh mắt nhìn tới phía trước.

Nơi đó là một toà thâm uyên sâu không lường được tử vụ lượn lờ, địa cung phong ấn Minh Trùng Chi Mẫu ngay dưới vực sâu này.

“Phong ấn nơi này đã bị Minh Trùng mẫu nắm giữ một bộ phận, nếu vào lúc bình thường chúng ta cưỡng ép xông vào, nhất định sẽ kinh động đến con hung trùng này!”

“Cũng may mấy ngày nay là thời kỳ nguyên khí nơi đây bộc phát, lực lượng phong ấn sẽ bị suy yếu ở mức độ nhất định!”

“Trước kia lúc này, thường thường là thời điểm Minh Trùng Mẫu thử trùng kích phong ấn, nhưng hiện tại lại cho chúng ta cơ hội chui vào!” Bảo Hoa nhìn sương mù màu tím kia, thần sắc hơi ngưng trọng nói.

Nàng là thủy tổ đã trấn thủ tại nơi này hơn vạn năm, đối với nơi thủy ấn không ai có thể so sánh với nàng.

Mà càng không ai biết, Bảo Hoa còn có năng lực câu thông trận pháp, quả thực cũng là Ma giới độc nhất vô nhị.

Đương nhiên, vì trận pháp chi linh mà nàng ta cho nên kỳ thật là thượng cổ Chân Tiên, Hà Khang lão quý ở trung tâm đại trận.

Thượng Cổ đại trận này cũng không phải là cái gì Thông Linh Đại Trận, cái gọi là trận pháp chi linh cũng là Hà Khang lão quý giả thần giả quỷ ra, người Ma giới không rõ cho lắm, đều cho là trận pháp này thần kỳ đến mức có thể sinh ra linh trí.

“Tiếp theo phải dựa vào ngươi rồi!” Diệp Trường Sinh mỉm cười nói với Bảo Hoa.

Bảo Hoa nhẹ gật đầu, trong tay xuất hiện một khối trận bàn màu bạc, một tay nàng bắt ấn, không ngừng đánh ra từng đạo pháp quyết lên trên.

Khối trận bàn màu bạc trong lòng bàn tay hắt lúc sáng lúc tối, phảng phất có linh tính.

Trộn vụn qua một hồi công phu, đột nhiên trong ngân sắc trận bàn vù vù một hồi, rồi sau đó ngân mang đại thịnh, vô số ngân sắc phù văn từ trong cuộn cuộn tuôn ra, một trận diễn vũ không ngừng.

“Ngay lúc này, chúng ta mau tiến vào!” Bảo Hoa nhìn thấy phản ứng của trận bàn, sắc mặt vui mừng, trong miệng quát lên một tiếng, một tay nâng ngân bàn lên, liền hóa thành một đoàn phản quang hướng chỗ sâu hấp cốc bắn nhanh đi.

Diệp Trường Sinh và Hàn Lập thấy thế, trên thân loé lên quang mang, lập tức đi theo xuống.

Sau khi bay xuống một đoạn, phía dưới xuất hiện một mảng ánh sáng dịu nhẹ, sau đó ba người Diệp Trường Sinh cảm giác như mình đang giẫm trên một mặt đất cứng rắn lạ thường.

Nhìn kỹ, nơi này nguyên lai là một quảng trường khổng lồ dùng bạch ngọc lát thành, rộng chừng trên trăm mẫu, hơn nữa cách mỗi một đoạn trên mặt đất thành linh khảm nạm từng khỏa tinh châu lớn bằng nắm tay, đem nơi đây chiếu rọi như ban ngày.

Mà bốn phía quảng trường lại có bảy tám con đường nhỏ, quanh co khúc khuỷu, không biết thông tới nơi nào.

Hắn ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, chỉ thấy giữa không trung, sương mù màu tím từ bốn phương tám hướng từ từ vọt tới, lại hướng bầu trời hấp cốc cuộn cuộn bay lên, quảng trường bốn phía bởi vậy thoạt nhìn có chút âm u mờ hồ.

“Chúng ta đi câu thông với trận pháp chi linh trước đã, sau khi hiểu rõ tình hình bên trong đại trận, sẽ xem giải quyết vấn đề như thế nào!” Bảo Hoa liếc mắt nhìn bốn phía rồi nói.

Diệp Trường Sinh và Hàn Lập đương nhiên không có ý kiến, vì vậy hai người chọn một con đường theo Bảo Hoa tiến về phía trước.

Con đường bọn họ đi thông qua một quần thể kiến trúc giống như một mảnh tháp, từng tòa tháp cao hình tứ lăng, một cái tiếp một cây đứng vững ở hai bên đường, cũng trải rộng khắp nơi.

Những tháp cao này kiểu dáng cổ xưa, mặt ngoài trải rộng một ít thượng cổ phù văn đơn giản, cho người ta một loại cảm giác tang thương cổ xưa dị thường, hiển nhiên tồn tại không biết bao nhiêu vạn năm.

Tại trong rừng cây đi về phía trước một đoạn, tầm mắt ba người bỗng nhiên rộng ra, một cái hồ sâu to lớn bảy tám trượng thành hình xuất hiện trước mặt.

Chung quanh hồ lớn ngã trái ngã phải bảy tám tòa thạch tháp chỉ còn một nửa, trên mặt đất phụ cận có vô số rãnh kiếm vết

giăng khắp nơi, nhìn nơi đây trước đó trải qua một phen đại chiến kịch liệt.

Ở trung tâm miệng hồ to có một khối xác hắc trùng đen thui, nhìn từ hình thái thể tích thì chỉ còn lại nửa hài cốt.

Mặc dù tứ chi trùng này không hoàn chỉnh, nhưng bộ dáng lưu lại dữ tợn cũng làm cho ba người có chút động dung.

Thân thể trùng thi này không sai biệt lắm so với Minh Trùng nhìn thấy bên ngoài, mặt ngoài bao trùm một tầng giáp xác bóng loáng, nhưng trên cổ dài nhỏ lại là một đầu lâu nam tử cực kỳ xấu xí.

Tuy rằng chỉ còn lại gần một nửa, thể nhưng tai mắt mũi, thần thông đủ mọi thứ, hơn nữa còn có một đầu tóc màu lục trở nên cuộn cuộn.

“Đây chính là hậu đại chân chính của Minh Trùng Mẫu!” Thần sắc Bảo Hoa có chút ngưng trọng nói.

“Loại Minh Trùng này, làm cho người nhìn qua liền sinh ra một loại cảm giác chán ghét!” Diệp Trường Sinh ôm hai tay, đánh giá tỉ mỉ thi thể Minh Trùng này vài lần, nói.

Hàn Lập cảm thấy hứng thú nhìn một lát, tay áo bỗng nhiên hướng về phía cái hồ to, “Oanh” một tiếng, một cỗ lực lưỡng vô hình được đập xuống, hài cốt trùng nằm đó lăn một vòng, rồi hướng bụng đứng lên trời một cái.

Phần bụng trùng này, thành linh sinh ra hơn mười cái tứ chi không trọn vẹn, trong đó một ít có chút bén nhọn, mọc đầy lông cứng màu đen, giống như Trùng tộc bình thường.

Mặt khác một ít tàn chi còn lại da thịt trắng nõn, lại cực kỳ tương tự so với tay người bình thường, bắt quá phía trước cũng không phải là năm ngón, mà là chia làm ba đốt ngón tay.

Hàn Lập cong ngón tay búng ra, một đạo kiếm quang màu xanh mờ mịt liền thành một chuỗi từ đầu ngón tay bắn ra, chém lên phía trên trùng thi.

“Phanh!” Một tiếng giòn vang, trên thi thể Minh Trùng loé lên quang mang, đạo kiếm quang kia vậy mà bị bắn ngược trở về.

Thấy cảnh này, sắc mặt Hàn Lập đột nhiên biến đổi, trong mắt hiện lên một tia khó tin.

Đạo kiếm khí vừa rồi, chính là nắm giữ trọn vẹn hai thành pháp lực của bản thân hắn, đổi thành Đại Thừa bình thường, cũng tương đương với khoảng năm thành pháp lực của hắn.

Mà ngay cả thân thể Minh Trùng này cũng không thể phá vỡ.

Hàn Lập lần nữa bắn ra kiếm khí, lúc này đây bên trong ẩn chứa pháp lực tương đương với toàn bộ pháp lực của Đại Thừa bình thường.

Kiểm khí trảm lên thi thể Minh Trùng, phát ra một tiếng vang trầm, trên đó bị chém mở ra một vết thương.

“Đời sau của Minh Trùng Chi Mẫu này thực lực không thể khinh thường, từ con này bị giết chết đến xem, thực lực một thân nó chỉ sợ cách Đại Thừa cũng không xa!” Diệp Trường Sinh thấy một màn như vậy, chậm rãi nói.

“Khó trách con mẫu thân Minh Trùng này thời kỳ thượng cổ có thể hoành hành chư giới, ngay cả Chân Tiên cũng không thể giết chết. Nếu như có đủ nhiều loại đời sau này thì...” Trong mắt Hàn Lập hiện lên vẻ ngưng trọng.

“Khả năng sản sinh loại hậu đại Minh Trùng này hẳn là có hạn, nếu không đã sớm thoát khốn ra rồi!” Bảo Hoa lắc đầu.

“Đi thôi, loại Minh Trùng này còn không tạo thành phiền toái gì đối với chúng ta!” Diệp Trường Sinh ngập ngừng nói.

Ba người tiếp tục đi về phía trước, không lâu sau cảnh sắc trước mắt bọn hắn biến đổi, xuất hiện trong một hang động dưới đất vô cùng lớn.

Mặt đất động quật này được phủ một lớp cát mịn màu bạc nhạt, đỉnh động phủ đầy đá nhọn sắc bén như măng đá, ở trung tâm động quật có mấy bóng người đang đứng sừng sững.

Bọn họ vừa xuất hiện, trên người mấy đạo thân ảnh này lập tức phát ra thanh âm tê minh cổ quái, đồng thời hướng ba người bắn nhanh đến.

Nhìn kỹ thì đây đúng là năm con hung trùng mặt người như đám người gặp lúc này, khí tức trên thân mỗi con đều cường đại đến cực điểm.

Những người này có thân cao chừng ba bốn trượng, trên cổ dài nhỏ có đầu một nam tử cực kỳ xấu xí, mà chân trước chúng

còn có một ít vũ khí thô ráp giống như côn bồng.

Chính giữa là trùng giáp xác khổng lồ nhất mang mặt người, bốn thân thể còn lại đều ngăm đen, cực kỳ tương tự với ba người bọn họ chứng kiến.

Lam sắc Diện Trùng cầm đầu vừa thấy ba người Diệp Trường Sinh, trên mặt lại lộ ra vẻ dữ tợn, miệng cười quái dị nói:

“Cạc cạc... Thật tốt quá... lại là dị tộc nhân... lại có thể ăn một bữa tiệc thịt lớn... kha kha...”

Nói xong, nó nhún người nhảy lên, mang theo bốn con Nhân Diện Trùng kia nhanh chóng xông về phía trước, há cái miệng rộng, lộ ra hàm răng bén nhọn, giống như là muốn xé rách cả ba người.

Diệp Trường Sinh há mồm phun một cái, giữa ngực bụng, trong ngũ tạng mỗi người có một đạo tiên khí cuộn cuộn tuôn trào ra, hóa thành một đoàn quang mang, từ trong miệng bay ra.

Sau đó, tiên khí ngũ sắc tách ra, hóa thành năm dải lụa năm màu xanh, vàng, đen, đỏ, quấn quanh một cái liên đem năm con Nhân Diện trùng hung hăng đánh tới trời lại.

Một trận âm thanh quái dị vang lên, năm con Nhân Diện Trùng kia đều mở miệng lớn phát ra tiếng gào rú, đồng thời giãy giụa kịch liệt.

Nhưng Diệp Trường Sinh lại mất điếc tai ngơ, cảm thụ được sức mạnh của năm con côn trùng này, tấm tắc xưng kỳ:

“Mặc dù cảnh giới không phải Đại Thừa, nhưng Đại Thừa bình thường, trong thời gian ngắn cũng tuyệt đối không cách nào thu thập hết chúng!”

“Nếu có hai ba con liên thủ thì đủ để chống đỡ một tu sĩ Đại Thừa, thậm chí là đánh bại tu sĩ đó!”

“Nhất là con côn trùng màu lam này, hầu như có thực lực Đại Thừa chân chính, năm con côn trùng này liên thủ đủ để làm trọng thương một vị Đại Thừa bình thường!”

Bảo hoa cùng Hàn Lập nghe được lời này, thần sắc trở nên ngưng trọng lên.

Minh Trùng, Minh Trùng Mẫu này rốt cuộc sinh sản bao nhiêu?

Cũng khó trách mấy trăm Đại Thừa lúc trước tiến vào, sau đó lặng yên không một tiếng động biến mất.

“Từ trên phương diện lực lượng mà xem, con Nhân Diện Trùng màu lam này hầu như đã không sai biệt lắm với ba con bán Trùng Vương trong tay ta!”

“Chỉ có điều, thân thể Trùng vương vượt xa chúng nó, hầu như không cách nào bị đánh tan, đây là chúng nó không cách nào so sánh được!” Diệp Trường Sinh trong lòng thầm nghĩ.

Hắn vung tay lên, tiên khí ngũ hành cuộn cuộn như nước, cuốn qua năm con côn trùng mặt người, năm con côn trùng bị nghiền nát bấy.

Đổi lại là Đại Thừa khác, gặp phải những Nhân Diện Trùng này, đều đã gặp phiền toái lớn.

Nhưng bất luận một ai trong ba người ở đây đều có thực lực dễ dàng giết chết những Nhân Diện Trùng này, trong lúc vẽ phác thảo có thể dễ dàng biến chúng thành bột mịn.

Sau khi Nhân Diện Trùng bị thanh lý hết, động quật này trở nên trống trải.

Bảo Hoa cẩn thận quan sát bốn phía một vòng, gật đầu nói: “Không có vấn đề, nơi này chính là địa phương trước kia ta câu thông trận pháp chi linh, kính xin Diệp huynh giúp ta hộ pháp!”

“Người cứ yên tâm!” Diệp Trường Sinh hơi gật đầu nói.

Thế là, Bảo Hoa liền đi tới địa phương trung tâm động quật, lật bàn tay một cái, trên tay xuất hiện một đàn hương, nàng há miệng phun ra một đoàn khí tức màu hồng, đốt đàn hương kia.

Sau đó, ngòi xếp bằng trên không trung, sau lưng nở rộ ra một đóa cự hoa màu hồng nhạt, sương mù màu hồng từ trên đó tuôn ra, nhao nhao tràn vào mùi đàn hương.

Chỉ một thoáng, trong động phủ, mùi đàn hương đại tác, sương mù lượn lờ, trôi về nơi nào trong minh minh minh không biết.

Hàn Lập cảm nhận được mùi đàn hương này, trong lòng mơ hồ có chút bất an.

Chẳng biết tại sao, hắn luôn cảm thấy chính mình giống như bị người nào đó nhìn trộm. Từ sau khi tiến vào động quật này, vẫn luôn có loại cảm giác này.

Hắn thả thần thức khổng lồ của mình ra, cố gắng dò xét tình huống chung quanh, nhưng cũng không phát hiện chỗ dị thường nào.

Lại nhìn Diệp sư huynh, thần sắc bình thản, dường như không phát giác được bất cứ điều gì khác thường.

“Chẳng lẽ là ta đa tâm?” Trong lòng Hàn Lập lăm lăm, hắn không hiểu ra sao, có chút không hiểu ra.

Chỉ là hắn không biết, lúc này tại một động quật đen kịt nằm sâu trong lòng đất của địa cung, một bóng người mơ hồ không rõ bỗng nhiên phát ra một trận âm thanh cười âm trầm:

“Luyện Thần Thuật! Vẫn là tu luyện đến tầng thứ hai Luyện Thần Thuật! Người hạ giới, dĩ nhiên có người tu luyện bí thuật này! Ha ha ha ha, trời không tuyệt ta! Không uổng công lão phu ở chỗ này khổ cực chèo chống nhiều năm như vậy...”

Tiếng cười này ban đầu không lớn, cũng có chút mơ hồ không rõ, nhưng về sau dần dần trở nên rõ ràng và điên cuồng, làm cho người ta nghe xong không rét mà run!

Yên lặng một lát, bóng người kia lại nở nụ cười trầm thấp:

“Hắn đều là nhằm về phía Minh Trùng Mẫu kia, chỉ là không biết mục đích bọn hắn tu bổ phong ấn nơi đây, hay là muốn triệt để giải quyết triệt để vấn đề Minh Trùng Mẫu?”

“Khí tức nàng kia quen thuộc, hẳn là Đại Thừa Ma tộc trấn thủ nơi đây trước đó, khí tức hai người khác không hợp với nàng, đại khái là cường giả giới diện lân cận!”

“Thực lực ba người này đều không yếu, trong đó một người trong đó làm ta mơ hồ sinh ra một tia cảm giác uy hiếp!”

“Có lẽ nhờ vào lực lượng của ba người này là một cơ hội giải quyết vấn đề vĩnh viễn tại đây, xem ra ta phải đổ thêm dầu vào lửa rồi!”

“Chỉ là như vậy liền muốn vận dụng món đồ kia, mạo hiểm quá lớn, nếu như có mất, sẽ vô pháp chế trụ được nàng ta...”

Thanh âm trầm thấp chậm rãi biến mất, bóng người đen kịt kia lâm vào do dự, nâng cờ bất định.

Mà giờ phút này, bảo hoa kia đốt lên sương mù đàn hương, phiêu hốt trong chớp mắt, vậy mà bay thẳng đến chỗ sâu thần bí này ở địa cung.

Bóng người mơ hồ bị mùi đàn hương này kích thích, lập tức giống như hiểu ra cái gì đó: “Thôi, cho dù không sử dụng vật kia, chờ nàng khôi phục nguyên khí, cũng không có khả năng khống chế được nàng!”

“Thành bại ở lần tấn công này, đánh cược!”

Hắn vừa nói xong, trong không gian đen kịt này bỗng nhiên sáng lên một đoàn quang mang, ngay sau đó giống như có một cỗ lực lượng từ đó bắn ra.

“Ầm ầm ầm!”

Toàn bộ thế giới địa cung đột nhiên bắt đầu rung chuyển, giống như bị lực lượng khổng lồ rung chuyển, đất rung núi chuyển.

“Đây là có chuyện gì?” Bảo Hoa kinh hô một tiếng, mở mắt ra không thể tưởng tượng nổi nhìn chung quanh.

Sắc mặt Hàn Lập cũng đột nhiên biến đổi, bất an trong lòng càng lúc càng nồng đậm, sắc mặt dần dần âm trầm xuống.

Hắn bắt đầu hoài nghi, nơi này có phải có âm mưu gì hay không, lúc trước cảm ứng được sự chăm chú quỷ dị kia, hắn liền cảm thấy có chút không đúng.

Lẽ nào Minh Trùng Mẫu đã triệt để thoát khốn mà ra, thiết lập cho chúng ta một cái bẫy?

Trong lòng Hàn Lập cả kinh, toát ra ý nghĩ như vậy.

Hắn ngẩng đầu nhìn về phía Diệp sư huynh, phát hiện thần sắc của hắn vẫn bình tĩnh như thường, phẳng phất như hoàn toàn không để ý tới biến cố trước mắt.

Diệp sư huynh biết loại biến cố quỷ dị này khởi nguồn?

Trong lòng Hàn Lập đột nhiên toát ra ý niệm như vậy.

Đối mặt với mẫu thân Minh Trùng hung danh hiển hách này, sau khi đi vào trong cung điện này, còn có thể mặt không đổi

sắc, bình tĩnh.

Cái này hoặc là thực lực đã cường đại đến mức hoàn toàn không đặt mẫu thân Minh Trùng vào trong mắt, tự nghĩ có thể giải quyết hết thảy.

Hoặc là hiểu được nội tình nhất định, biết được căn nguyên của những biến hóa này, vì lẽ đó khi xảy ra biến cố cũng không kinh ngạc.

Hiển nhiên, trên đời này còn không có ai có thể đem mẹ Minh Trùng hoàn toàn không để vào mắt.

Diệp Trường Sinh kia hơn phân nửa chính là về sau, Hàn Lập trong lúc nhất thời lại cảm giác vị sư huynh này thật sự là quá sâu không lường được.

Tại trong động quật ba người, bởi vì đột nhiên xuất hiện biến hóa mà thân sắc khác nhau, trong khi đó tại một khu vực ẩn nấp cực sâu trong địa cung, một chiếc cổ đẳng bồng xuất hiện.

Dưới ánh đèn yếu ớt chiếu sáng hoàn cảnh nơi đây, chỉ thấy từng cây cột đá cao lớn phong cách cổ xưa từ dưới đất nhao nhao phóng lên trời, lít nha lít nhít, hình thành một toà thạch lâm cực kỳ quý dị.

Từ phía trên nhìn xuống, những cột đá cao lớn này thỉnh linh tạo thành một trận đồ quý dị hình vuông, mà ở trung tâm trận đồ là tám cây cột thanh đồng khác hẳn các cột đá bình thường khác nhau.

Tám cây cột bằng đồng này chẳng những rỉ sét loang lỗ, mặt ngoài còn khắc rõ một ít cổ văn thần bí không rõ, ở trên đỉnh thì có một màn sáng hình tròn chớp động không thôi.

Trong màn sáng, đều có một chiếc cổ đẳng đỏ như máu. Trong các cổ đẳng này, ngoại trừ một trong số đó còn chớp động lên ngọn lửa mỏng manh màu vàng, còn bảy cái còn lại thì lạnh như băng, bộ dáng đã sớm tắt mấy năm.

Quý dị chính là, chỗ trung tâm tám cây thanh đồng trụ, có một toà tế đàn màu đỏ máu cao vài chục trượng, phía trên thờ phụng một cái bình bát đen như mực, mặt ngoài quán quanh hắc khí, cho người ta một loại cảm giác cực kỳ âm trầm.

Từ trong bình bát lại truyền ra một trận tiếng cười âm trầm trầm!

Ngay sau đó, bình bát khê động, một đoàn sương mù xám trắng lớn cỡ móng tay bay ra, lóe lên sau đó biến mất không thấy.

Trong động quật, đột nhiên xuất hiện một đoàn sương mù màu xám trắng cuộn cuộn, sau một hồi vẩn vơ biến ảo, mơ hồ tạo thành một khuôn mặt người.

Trên mặt Bảo Hoa bỗng nhiên lộ ra vẻ ngưng trọng, trận pháp chi linh xuất hiện, nàng vội vàng há miệng nói ra một loại lời cổ quái.

Mà gương mặt sương mù màu xám trắng mơ hồ không rõ kia cũng rất nhanh im lặng, giống như đang nói gì đó với nàng.

Hai người nói chuyện với nhau trong chốc lát, sau đó màu xám trắng mặt sương mù lập tức tán loạn biến mất không thấy gì nữa, mà thần sắc Bảo Hoa cũng càng thêm ngưng trọng.

“Sức mạnh của thượng cổ phong ấn mất không chế! Phong ấn của Minh Trùng Mẫu, lực lượng thoắt cái đã trôi qua gần nửa. Hiện tại chẳng những con Minh Trùng Mẫu kia thức tỉnh tức thì!” Bảo Hoa sắc mặt hơi tái nhợt xoay người lại nói.

Đây là tin tức nàng lấy được ở chỗ linh hồn trận pháp vừa rồi, chân động không tên vừa rồi chính là bắt nguồn từ nó.

“Một chút đã trôi qua nhiều lực lượng như vậy, phong ấn thượng cổ này cũng vô pháp duy trì được, cả tòa địa cung chỉ sợ cũng sắp sụp đổ rồi.” Bảo Hoa thở dài một hơi nói ra.

Lông mày Hàn Lập nhíu lại, nghe nói như thế, cảm giác bất an trong lòng hắn càng ngày càng nồng đậm, luôn cảm thấy trong này giống như có âm mưu gì đó.

Liếc mắt nhìn Diệp sư huynh lần nữa, hắn ngửa đầu, giống như đang suy tư điều gì đó.

Vì vậy Hàn Lập nhin không được hỏi: “Vì sao linh hồn trận pháp kia không nói là vì sao phong ấn lại mất không chế sao?”

“Nó cũng không biết xảy ra chuyện gì, chỉ là cảm thấy lực lượng bản thể tựa hồ đều bị thứ gì đó rút lấy.”

“Bất quá, nó nguyện ý chuyển chúng ta đến nơi Minh Trùng Mậu ngủ say, để chúng ta thừa dịp còn chưa tỉnh lại, trước trọng thương Trùng Mậu này rồi hẵng nói.” Bảo Hoa lắc đầu nói.

Hàn Lập nghe vậy, thần sắc trở nên âm trầm, quả nhiên là muốn trực tiếp đánh một trận cùng mẫu thân Minh Trùng sao?

“Đã như vậy, chúng ta đi thôi, dù sao lần này tới đây, bản thân chính là muốn đấu một trận với con hung trùng này!” Diệp Trường Sinh bỗng nhiên lên tiếng nói.

Lời của Diệp Trường Sinh, Bảo Hoa tự nhiên không có ý kiến, nàng lúc đầu cũng muốn đi xem Minh Trùng Mậu kia, hy vọng có thể một lần đi xem thử giải quyết nó.

Hàn Lập nhú nhú mày, cuối cùng cũng không nói gì thêm.

Chỉ là, trong lòng hắn từ đầu đến cuối đều bao phủ một loại lo lắng, lai lịch trước kia không hiểu sao dò xét ánh mắt, khiến cho hắn có một loại cảm giác bất an.

Ba người lúc này đi về phía trước, đi ra động quật, trước mắt xuất hiện một tòa truyền tông trận tản ra bạch quang.

“Đây là truyền tông trận chuẩn bị trận pháp chi linh kia, có thể đưa chúng ta truyền tông đến nơi mẹ Minh Trùng ngủ say!”

Bảo Hoa chỉ vào truyền tông trận giải thích.

“Như vậy thì thuận lợi hơn rất nhiều!” Diệp Trường Sinh mỉm cười gật đầu, dường như không hề cố kỵ bước lên Truyền Tông Trận.

Hai người Bảo Hoa cũng vội vàng đi theo, sau khi ba người đều tiến lên truyền tông trận, truyền tông trận loé lên quang mang, lập tức ba người liền biến mất không thấy.

Cảnh tượng trước mắt biến ảo, trong chớp mắt ba người Diệp Trường Sinh xuất hiện ở trên một vùng biển mênh mông, bốn phía quét qua, đều là mặt biển màu lam mênh mông bát ngát, thỉnh thoảng còn có từng trận gió biển ẩm ướt thổi qua.

Địa cung ở dưới mặt đất, hiển nhiên là không tồn tại không gian rộng lớn như vậy, càng không tồn tại đại dương mênh mông gì cả.

Mà cảnh tượng trước mắt này, ba người đều nhìn ra được, cũng không phải là ảo cảnh gì đó, mà là thế giới chân chính tồn tại.

Thoạt nhìn, hẳn là một phương thế giới độc lập do mẫu thân Minh Trùng mở ra.

“Thần thông Minh Trùng Mậu quả nhiên không tầm thường!” Bảo Hoa thở nhẹ một hơi nói ra.

“Tại thượng cổ phong ấn còn có thể mở ra dạng này chỗ, đúng là không thể khinh thường, thật sự thoát khốn mà nói, đem không người có thể chế ngự!” Diệp Trường Sinh gật gật đầu nói.

“Xem ra, bản thể của hắc hắc là ở trên không!” Hắc ngẩng đầu, nhìn về một vùng hư không ở phía trên, nói ra.

Hàn Lập nghe vậy nhắc cánh tay lên, một ngón tay hướng lên hư không vẽ một cái.

Lập tức “Xoẹt” một tiếng, một đạo kiếm quang dài mấy trăm trượng xuất hiện, chém thẳng xuống không trung.

Sau một khắc, toàn bộ quang hà màu xám trên bầu trời bắt đầu khởi động điên cuồng, đồng thời một tiếng tiem minh chói tai bỗng nhiên phát ra.

Kiếm quang màu xanh phát ra ánh sáng chói mắt, thanh thế cuộn cuộn không lồ, dường như muốn phá vỡ toàn bộ bầu trời.

Nhưng sau khi thanh quang lóe lên liền biến mất, bầu trời cũng không thật sự chia làm hai mảnh, ngược lại sau một trận nổ vang như sấm rền, một cái phù trận đen kịt cơ hồ che đầy cả phiến thiên không, một cái mơ hồ trực tiếp xuất hiện ở trên không trung.

Quang trận này đen như mực, hoàn toàn là do vô số phù văn màu đen lớn nhỏ không đồng nhất tạo thành, nhưng nhìn qua, tại trung tâm phù trận, một cự trùng màu trắng to như quả núi, lẳng lặng nằm sấp ở nơi đó.

Toàn thân trùng này trắng nõn như ngọc, một tia tỳ vết không thấy, đầu lâu chôn sâu trong thân thể, không cách nào nhìn thấy hình dáng, nhưng thân hình to lớn mập mạp, từ xa nhìn lại phẳng phất như một con tằm lớn.

Điều càng quỷ dị hơn chính là, con trùng to lớn dường như đang say ngủ, thân hình chột nằm xuống, lại có ký hiệu màu vàng lập lờ, cũng từ từ lưu chuyển không ngừng.

“Đây chính là Minh Trùng mẫu!” Thần sắc Hàn Lập lập tức ngưng trọng, một tay bưng kín cánh tay kia của mình.

Bảo Hoa đánh giá vài lần, nói: “Thoạt nhìn trùng này vẫn còn đang ngủ say, chúng ta vừa vặn thừa dịp trùng này ngủ say,

mau động thủ!”

“Nếu có thể khiến hắn bị trọng thương, đó là chuyện không thể tốt hơn!”

Bảo Hoa nói xong, ánh mắt nhìn về phía Diệp Trường Sinh, giống như đang hỏi ý kiến của hắn.

Trên mặt Diệp Trường Sinh lộ ra vẻ dăm chiêu, chậm rãi gật đầu, bỗng nhiên nói: “Hàn sư đệ, người xuất thủ thử xem Minh Trùng Mẫu này, xem thực lực thực sự như thế nào!”

Nghe nói như thế, Hàn Lập cũng không do dự, lập tức gật đầu, một tay bấm niêm pháp quyết, sau lưng kim quang chợt lóe, kim thân pháp tướng ba đầu sáu tay hiển hiện ra.

Pháp tướng này sau khi ngưng tụ một chút, liền hóa thành thực thể kim thân bay về phía Hàn Lập, nhất thời tử kim quang đại phóng, Hàn Lập cùng kim thân trong nháy mắt hòa làm một thể, da thịt liền biến thành ánh vàng rực rỡ.

Đồng thời vô số Linh văn màu bạc từ bên ngoài thân hiện ra, sau khi bỗng chốc ngưng tụ lại, liền nhanh chóng biến thành chi chít chằng chịt trận văn màu bạc, trải rộng khắp nơi bên ngoài thân.

Lúc này, Hàn Lập mới trao một trao vào hư không, một bên cánh tay kia chợt lóe ánh sáng xanh, một chiếc hồ lô xanh tươi ướt át bỗng nhiên xuất hiện trong tay hắn.

Hồ lô phát ra âm thanh vù vù, hư không phụ cận lập tức rung động ông ông một hồi, thiên địa nguyên khí cũng vì vậy mà kịch liệt chấn động.

Bảo Hoa thấy thể thần sắc ngưng tụ, hiển nhiên nhìn ra chỗ bất phàm của hồ lô này.

“Đừng nói cũng là một kiện Huyền Thiên chi bảo đấy chứ? Hình như mấy năm trước trên Hồn Độn Vạn Linh Bảng có xuất hiện một Huyền Thiên Hóa Khí Hồ Lô!” Trong lòng nàng trầm nghĩ.

Trong lúc mơ hồ, nàng đã hiểu tại sao Diệp Trường Sinh lại lôi sư đệ mình tới đây.

Biến thân tam niết bàn nắm giữ có thể so với tam niết bàn, lại có một kiện Huyền Thiên Chi Bảo, thực lực của người này

đúng là không thể khinh thường, e rằng ngay cả bản thân hẳn cũng không nhất định chiến thắng.

Nhân tộc này, sao đột nhiên bộc phát ra khí vận lớn như vậy?

Ý niệm chớp động trong đầu, Bảo Hoa kia ở trong tay Hàn Lập đột nhiên rung động một cái.

Lập tức pháp lực toàn thân Hàn Lập điên cuồng rót vào trong đó, mặt ngoài hồ lô bỗng nhiên bộc phát ra một trận linh quang màu xanh lá sáng chói.

chói mắt đến cực điểm, đồng thời vô số phù văn màu xanh sẫm bên ngoài hồ lô lưu chuyển, chớp động một cái, nhao nhao chui vào trong hồ lô.

“Ông!”

Sau một tiếng vù vù, thiên địa nguyên khí phụ cận điên cuồng vọt tới, dừng mảnh tràn vào trong hồ lô. Hồ lô bay lên trời, miệng hồ lô nhắm ngay thân thể khổng lồ của Minh Trùng Mẫu.

Sau một khắc, một sợi sương mù trắng noãn từ miệng hồ lô phun ra, đón gió lớn lên, từ mũi nhọn phân liệt ra, trong chớp mắt biến thành hơn mười sợi sương mù.

Hơn mười sợi sương mù tựa như hóa thành mấy chục đầu Giao Long màu trắng, nhanh chóng tuôn về hướng mẫu thân Minh Trùng.

Đồng thời, trong quá trình phi hành, nó không ngừng lớn lên, ban đầu chỉ to bằng sợi tóc, trong chớp mắt đã như thùng nước.

Quang mang lóe lên, những bạch khí này giống như xuyên qua không gian, trong nháy mắt xuất hiện trước thân thể Minh Trùng Mẫu khổng lồ kia.

Nó nhao nhao bổ nhào về phía trước, mấy chục đạo bạch khí giống như Giao Long này lập tức trói lại Minh Trùng Mẫu, trói buộc lại triệt để.

Mà lúc này, thân hình Hàn Lập đột nhiên biến cao lên trăm trượng, toàn thân tăng vọt quang mang tử kim, trên thân mọc ra ba đầu sáu tay, khí thế đột ngột tăng lên.

Trong ba con người hấn đại phóng kim quang, miệng khổng lồ khép lại, quát lớn một tiếng: “Thu!”

Tiếng gầm cuộn cuộn, vang vọng mảnh thiên địa này, sáu cánh tay Hàn Lập đồng thời bóp một cái ấn quyết, toàn thân pháp lực tử kim điên cuồng tràn vào trong hồ lô kia.

Trên hồ lô phun ra bạch khí càng nồng đậm, một cỗ lực hút to lớn vô cùng từ miệng hồ lô phát ra, lay động thân thể khổng lồ Minh Trùng Mẫu kia, bộ dạng như muốn lôi kéo nó vào trong đó.

Lúc này, Minh Trùng Mẫu giống như mới từ trong giấc ngủ say bừng tỉnh, thân thể cao lớn nhúc nhích một cái, lúc này mấy đạo khí tác màu trắng quấn chặt ở trên trực tiếp kéo đứt.

“Không xong, nó tỉnh lại rồi!” Bảo Hoa thét lên một tiếng kinh hãi.

Trên khuôn mặt to lớn màu tử kim của Hàn Lập cũng lộ ra vẻ kinh ngạc, hít sâu một hơi, đang muốn toàn lực thúc giục Huyền Thiên Hóa Khí Hồ, phát huy ra uy lực lớn nhất của nó.

Lúc này, đã thấy ánh sáng xanh trong tay Diệp Trường Sinh lóe lên, một thanh trường kiếm màu xanh lá cây đột nhiên xuất hiện.

Cổ tay hấn rung lên, một đạo kiếm quang màu xanh sẫm từ trên thân kiếm phun ra, lóe lên một cái, liền xuất hiện trước người Minh Trùng Mẫu.

Lại lóe lên, kiếm quang biến mất không thấy gì nữa, mà thân hình khổng lồ của Minh Trùng Mẫu trực tiếp bị chém thành hai đoạn.

Hàn Lập thấy thế vội vàng chỉ tay một cái, Huyền Thiên Hóa Khí Hồ phun ra bạch quang đột nhiên phân hoá lần nữa, đan vào thành vòng bao trùm thân thể Minh Trùng Chi Mẫu lại.

Lực lượng khổng lồ tuôn ra, sau khi xoắn một cái, thân thể khổng lồ của Minh Trùng Mẫu kia lại trực tiếp bị xoắn thành mảnh vỡ.

Minh Trùng mẫu thanh danh hiển hách, cứ như vậy bị chém giết?

Thấy một màn như vậy, Hàn Lập thần sắc hơi sùng sốt một chút, lập tức âm trầm xuống.

Hắn đương nhiên không cho rằng Minh Trùng Mậu cứ như vậy xuất hiện một màn trước mắt này, chỉ có thể nói rõ con cự trùng này xuất hiện trước mặt bọn hắn cũng không phải bản thể Minh Trùng Chi Mậu mà thôi.

Ánh mắt của hắn nhìn về phía Diệp Trường Sinh, sắc mặt Diệp Trường Sinh bình tĩnh, trong lòng Hàn Lập không khỏi thở dài một hơi.

“Diệp sư huynh đã sớm nhìn ra? Cho nên huynh ấy mới để ta ra tay thăm dò?” Trong lòng huynh ấy toát ra ý nghĩ như vậy.

“Diệp huynh, cái này...” Bảo Hoa cũng nhìn về phía Diệp Trường Sinh, trong ánh mắt xuất hiện một tia bất an, cảnh tượng trước mắt vượt ra ngoài dự liệu của nàng.

“Chuẩn bị toàn lực xuất thủ đi, mục đích chính là xuất hiện!” Diệp Trường Sinh gây nhẹ trường kiếm trong tay một cái, ngập ngừng nói.

“Phanh!”

Hắn vừa dứt lời, đột nhiên một tiếng nổ lớn vang lên bên tai ba người, sau đó bọn họ liền thấy đoàn bạch khí phát ra từ trong Huyền Thiên Hóa Khí Hồ vậy mà lập tức bị một cỗ lực lượng khổng lồ đánh tan ra.

Bạch khí giống như dây thừng bị kéo căng, tán loạn trong thiên địa. Mà Minh Trùng Mậu cũng biến mất không thấy gì nữa, sau một đạo hắc quang hiện lên, xuất hiện một bóng người.

Đây là một bóng người thấp bé đen sì, nhìn kỹ thân ảnh này lại là một nữ đồng chừng mười một mười hai tuổi.

Y chậm rãi thu hồi năm đấm, nhìn ba người Diệp Trường Sinh như cười như không.

Trong lúc đó, một cỗ khí tức rét lạnh quỷ dị tràn ngập toàn trường, làm cho lòng người cảm thấy cực kỳ bất an, phảng phất như có đại họa sắp ập đến.

Thoạt nhìn, vừa rồi nữ đồng này chỉ dùng một quyền đã phá vỡ một kiện Huyền Thiên Chi Bảo công kích.

Cô bé này da dẻ hơi đen, mặc một bộ quần áo màu đen bó sát người, tướng mạo bình thường, nhưng đôi mắt lại có màu xám trắng, dường như trời sinh đã mù rồi.

Giữa hai đầu lông mày hấn khảm nạm một khỏa tinh thạch đen nhánh phát sáng, thâm sâu không gì sánh được, dường như có thể hút hết thủy ánh sáng vào trong đó.

Diệp Trường Sinh đánh giá viên tinh thạch này, khẽ híp mắt, từ đó hấn cảm ứng được một luồng pháp tắc ba động nhàn nhạt.

Thôn Phệ Pháp Tắc!

Minh Trùng Mẫu thân là Tiên Thiên Chân Linh được một giới thai nghén ra, nó vốn là sinh vật thuộc tính Càn Thổ, nắm giữ Thổ Chi Pháp Tắc.

Theo lý mà nói, loại pháp tắc này sẽ không sinh ra thương tổn gì đối với giới mà nó sinh ra, một thể giới không thể đào tạo ra một sinh vật có thể tự hủy diệt bản thân.

Nhưng về sau chẳng biết Minh Trùng Mẫu này tại sao lại nắm giữ Thôn Phệ Pháp Tắc, lần này lại cực kỳ khủng bố.

Nó giống như Phệ Kim Trùng, cái gì cũng ăn được, một loại bản năng khu sử nó đi thôn phệ vạn vật, không ngừng sinh sôi.

Diệp Trường Sinh đã sớm hoài nghi loại biến hóa này của Minh Trùng Mẫu, có thể có quan hệ với việc Trùng Ngao Đạo Tổ kia vẫn lạc.

Mà cũng chính là sau khi thôn phệ tinh hạch con Minh Mẫu này, Phệ Kim Trùng tiến hóa thành Phệ Kim Trùng Vương, đồng thời trở về vị trí Trùng Hoàng Đạo Tổ.

Dương nhiên, bây giờ con hung trùng này vẫn còn nắm giữ Thời Gian Pháp Tắc, là bởi vì nó đã bị vị nữ tiên của Tiên giới kia đoạt xá.

Vị nữ Tiên kia nắm giữ Chí Tôn pháp tắc thời gian, cũng may hiện tại nàng cũng chưa dung hợp hoàn toàn với thân thể mẹ Minh Trùng, nếu không hậu quả thiết tưởng không chịu nổi.

Tuy nói thứ pháp tắc này, cũng không phải càng nắm giữ càng nhiều càng tốt, lĩnh ngộ càng nhiều, ngược lại sẽ phân tán tinh lực, khiến cho trình độ tìm hiểu mỗi loại pháp tắc đều không cao.

Nhưng, nắm giữ thêm một loại, dù sao thủ đoạn đối địch vẫn sẽ nhiều hơn rất nhiều.

“Các hạ chính là Minh Trùng Mẫu chân chính!” Thần sắc Bảo Hoa biến ảo mấy lần, sau đó hít sâu một hơi, chậm rãi hỏi nữ đồng thần bí này.

“Hừ, cái gì gọi là chân chính! Các ngươi vừa rồi hư hỏng chính là thân xác bốn tọa mười vạn năm trước, nguyên bản còn có đại dụng, hôm nay lại tại các ngươi trong tay. Hiện tại các ngươi tính bồi thường như thế nào?” Tổng nữ long mày nhướng lên, hừ lạnh một tiếng nói, thanh âm kiêu non dị thường.

“Thì xác? Hay cho một phương pháp thoát xác Kim Thiên!” Sắc mặt Bảo Hoa biến đổi, mới thở dài một hơi nói ra.

Diệp Trường Sinh hí mắt nhìn một lát, đột nhiên nói: “Ngươi cũng không phải bản thể chứ? Nếu ta không nhìn lầm, chắc là nguyên thần hình chiếu tới. Nói vậy, bản thể chân chính của ngươi hẳn là nấp trong đại dương dưới chân chúng ta!”

Diệp Trường Sinh cúi đầu thoáng nhìn xuống, lời nói chậm rãi vang lên, khiến cho Bảo Hoa và Hàn Lập đột nhiên biến sắc.

Trong mắt hai người hiện lên vẻ khó tin.

Chỉ là hình chiếu nguyên thần, không ngờ lại có uy lực như vậy?

Nghe hắn nói vậy, nữ đồng kia biến sắc, sau đó lập tức cười khúc khích, nói: “Không nghĩ tới có người có thể nhìn thấu hóa thân nguyên thần của ta!”

“Đám người các ngươi này, so với những người trước kia quả nhiên khác biệt rất lớn, khó trách dám trực tiếp tới tìm ta!”

“Mộc linh chi khí nồng đậm như thế, hắn là người trấn thủ bên ngoài mấy vạn năm trước đây, ta có vài phần ấn tượng với ngươi!” Nữ đồng áo đen liếc nhìn Bảo Hoa, nói ra.

Tiếp theo, ánh mắt của nó chuyển đến trên người Hàn Lập, Hàn Lập lập tức cảm thấy một cỗ lãnh ý lạnh lẽo.

“Kim Thân này của ngươi rất giống một ma nhân mà ta từng gặp lúc trước, chắc cũng tu luyện công pháp tương tự?”

“Chắc chắn, thể nhưng lực lượng thần thức của ngươi lại mạnh hơn tên ma nhân kia mấy lần. Như vậy xem ra, Nguyên Anh của ngươi hẳn là phi thường mỹ vị!”

Nữ đồng nói qua, trong mắt lộ ra một vòng kỳ quang, dường như khát vọng đối với Nguyên Anh Hàn Lập đến cực điểm.

Hàn Lập nghe vậy thần sắc càng thêm ngưng trọng, ngữ khí lại rất lạnh lùng nói: “Muốn Nguyên Anh của ta, phải xem ngươi có bản lĩnh hay không!”

Nữ đồng áo đen kia nghe vậy cười khanh khách một tiếng, nói: “Ngươi tự tin thật, tưởng dựa vào một kiện Huyền Thiên chỉ bảo là có thể chống lại ta sao?”

“Chẳng qua, Nguyên Anh mà ta muốn nhất lại không phải là của ngươi, mà là của hắn!”

Nữ đồng áo đen nói xong, bỗng nhiên ánh mắt chuyển hướng nhìn về phía Diệp Trường Sinh, ánh mắt trực tiếp biến thành bộ dạng thèm thuồng.

“Thần thức cường đại như thế, nguyên anh sẽ ngon đến mức nào? Trời cao không ngờ lại ban cho ta thức ăn ngon như vậy!” Nữ đồng áo đen nói, thân thể run nhè nhẹ, kích động khó có thể kiềm chế.

Có bản năng thôn phệ nó, Nguyên Anh càng cường đại hấp dẫn nó thì mê hoặc càng lớn.

“Nếu bản thể của ngươi xuất hiện trước mặt ta thì đúng là có tư cách nói câu này, nhưng bây giờ chỉ là một hình chiếu nguyên thần, cũng muốn thôn phệ ta sao?” Diệp Trường Sinh cười lạnh một tiếng, chậm rãi nói.

“Ngươi còn có hình chiếu nguyên thần gì nữa thì cũng thả ra đi! Nếu không bây giờ ta sẽ xuống ngay lập tức để gặp bản thể của ngươi!” Diệp Trường Sinh liếc mắt nhìn mặt biển sâu không lường được, đột nhiên nói.

Lời này của hắn lại khiến cho sắc mặt cô bé áo đen biến đổi, đáng vẻ có chút khó tin, sau khi cẩn thận đánh giá hắn vài lần, nó bỗng nhiên cười lạnh một tiếng:

“Không ngờ ngươi hiểu rất nhiều, nhìn vào thực lực của mấy người các ngươi, hẳn là mấy người ưu tú nhất trong trăm vạn năm qua phải không?”

“Nếu không xuất ra chút thực lực chân chính thì đúng là không dễ đuổi các ngươi đi!”

Thanh âm nữ đồng áo đen vừa mới rơi xuống, trong hư không đột nhiên vang lên một đạo thanh âm bén nhọn: “Minh Nhất, đã sớm nói cho ngươi biết mấy người này khó đối phó, hiện tại bị người ta nhìn thấu?”

Vừa dứt lời, đột nhiên một cự trảo kinh thiên hiện ra giữa không trung, một tay hung hăng chụp tới bảo hoa cùng Hàn Lập.

Cự trảo này năm ngón tay xòe ra, cơ hồ che hơn phân nửa bầu trời, cự trảo phía trước dài chừng hơn mười trượng, chớp động lên thanh quang rét lạnh.

Dưới một trảo, trong hư không nhất thời lưu lại năm đạo bạch ngân rất dài, dường như cả bầu trời đều bị xé rách một cách nhanh chóng.

Cùng lúc đó, thân hình cô bé áo đen đột nhiên lóe lên, vọt thẳng về phía Diệp Trường Sinh. Chúng nó rất ăn ý với đối thủ.

“Đừng vội, Minh Nhị! Cũng phải lưu lại cho Minh Tam ta một chỗ chơi đùa chứ.” Lại có một thanh âm âm trầm từ bốn phương tám hướng truyền đến.

Thân hình Hàn Lập vừa lóe lên, vội vàng tránh khỏi cự thảo kinh thiên kia, sau đó liền nghe được thanh âm này.

Thanh âm này vang lên, trong nháy mắt trong tai hắn bỗng nhiên truyền đến một tiếng cười quỷ dị, giống như nữ tử cười mỉa hoặc, lại giống như nữ tử đang thở hổn hển.

Thần thức Hàn Lập không tự chủ được thoáng giật mình, hai mắt đồng thời hiện lên một tia mê mang, động tác trong tay hơi chậm lại.

Cùng lúc đó, sau một tiếng sấm sét giữa trời quang, một đạo hồ quang điện màu xám trắng cực lớn từ trên cao lóe lên hiện ra, khí thế hung hăng đánh xuống Hàn Lập.

Thần niệm Hàn Lập cường đại bùng đại tới mức nào, lại thêm tu luyện qua bí thuật luyện thần kỳ bức này, cơ hồ chỉ trong một cái chớp mắt, trong cơ thể lập tức có một cỗ thanh lương chi khí từ trong đan điền xông ra, nhanh chóng hướng đầu đến, sau đó lập tức tĩnh lại.

“Sát Lôi!”

Trong lòng hắn kinh hãi, vội vàng chà xát hai tay, một mảng lớn lôi điện màu vàng từ trên thân tuôn ra, đánh về phía lôi điện xám trắng kia.

Mà bên kia, Bảo Hoa há mồm phun ra một đoàn hồng sắc quang mang, quang mang kia hóa thành một đóa hồng sắc cự hoa, chậm chậm hướng cự thảo trên bầu trời vươn tới.

Cự thảo hung hăng xé xuống, sau khi rơi vào trên cự hoa màu hồng, trong nháy mắt làm cho cự hoa màu hồng run lên, quang mang thoáng hiện, bộ dáng sắp diệt vong.

Bảo Hoa thấy thế vội vàng duỗi ra một bàn tay ngọc, trên tay lóe lên quang mang, một cây mầm nổi lên, nhanh chóng sinh

trưởng, trong chớp mắt hóa thành một cây đại thụ, bao phủ nàng vào trong.

Cánh hoa hồng nhạt nở rộ trên cây, trong khoảnh khắc hóa thành sóng khí màu hồng cuộn cuộn, lan tràn ra bốn phía.

“Huyền Thiên Linh Vực?!”

Một tiếng thét kinh hãi từ giữa bầu trời vang lên, hóa thân Minh Trùng kia phảng phất phi thường kinh ngạc.

Nguyên thần hóa thân của ba con Minh Trùng Chi Mẫu chống lại ba người Diệp Trường Sinh, cùng với Diệp Trường Sinh là địch nhân của vị nữ đồng áo đen được xưng là Minh Nhất kia.

Kỳ thật hiển nhiên thực lực cũng là người mạnh nhất trong ba hóa thân này.

Thân hình hấn lóe lên, sau đó nhào về phía Diệp Trường Sinh, động tác cực nhanh, trong chớp mắt đã xuất hiện trước mặt hấn, một nắm đấm cuộn cuộn hắc diễm đánh ra, đánh về phía Diệp Trường Sinh.

Diệp Trường Sinh không tránh không né, giữa ngực bụng sáng lên sáu đoàn lam sắc quang mang, cũng vung nắm đấm, một quyền hung hăng đập tới.

“Ầm!”

Một tiếng nổ lớn vang lên, từ nắm đấm của hai người, từng luồng lực đạo kinh khủng khuếch tán ra, trực tiếp khiến cho hư không chung quanh xuất hiện từng khe hở.

Dường như nữ đồng áo đen không ngờ thân thể của Diệp Trường Sinh lại mạnh như vậy, trong mắt lập tức lộ vẻ kinh hãi, lập tức bị đập ra.

Diệp Trường Sinh không buông tha, thừa thắng xông lên, hai tay cầm kiếm, cả người bộc phát ra một luồng khí thế cực kỳ kinh khủng.

Trong mi tâm hấn, từng gợn sóng im hơi lặng tiếng tản ra, dừng mãi lao tới nữ đồng áo đen.

“Ầm!”

Toàn bộ đất trời phảng phất đều rung động một cái, lượng lớn pháp lực trong cơ thể Diệp Trường Sinh tràn vào bên trong

Huyền Thiên Trảm Linh Kiếm.

Trong hư không nổ bùng một tiếng!

Ánh kiếm xanh biếc chớp động, hư không trước người Diệp Trường Sinh bỗng nhiên sụp đổ, thiên địa nguyên khí bốn phía điên cuồng chui vào trong kiếm, từ trong đó tản mát ra một cỗ khí tức hủy thiên diệt địa khủng bố.

“Phốc” một tiếng, một vầng hào quang xanh biếc mơ hồ từ trong hư không sụp đổ bay ra.

Sau một cái chớp động, mặt ngoài loan nguyệt tuôn ra vô số phù văn óng ánh, tràn ra vầng sáng ngũ sắc làm cho người ta mê say.

“Ầm” một tiếng vang thật lớn!

Hư không vốn sụp đổ cùng loan nguyệt xanh biếc đồng thời bạo liệt ra.

Vô số phù văn cùng ánh sáng xanh biếc cuộn cuộn ngưng tụ lại, sau đó một sợi tinh tuyến trong suốt kỳ lạ hiện ra, chớp động một cái liền quỷ dị biến mất.

Tinh ti này nhìn như bình thường, nhưng khi vừa mới xuất hiện, trong nháy mắt lại làm cho cả bầu trời vì đó mà tối sầm lại, bốn phía hư không đồng thời vù vù bay lên, sau một trận vỡ hồ, lại bắt đầu từng tầng từng tầng vận vẹo có quy luật.

Toàn bộ không gian uốn lượn phương hướng, tất cả đều hướng về tinh tuyến kia, lại phảng phất vạn vật Triều Thánh.

“Là pháp tắc chi tuyến, chuyện này không có khả năng!”

Cô bé áo đen bị một quyền đánh bay ra ngoài thấy thế, ghen ngào kêu lên một tiếng sợ hãi, trên mặt lộ ra thần sắc kinh sợ đến cực điểm.

Trong miệng y hét lên một tiếng, bên ngoài thân đột nhiên hiện ra một tầng hắc viêm cuộn cuộn, đồng thời vô số bạch cốt bén nhọn từ thể nội chui ra, nối thành một mảnh, hình thành một bộ giáp bạch cốt, trên đó tràn đầy gai nhọn.

Trong hắc điểm vô số phù văn màu xám quay cuồng bất định, mỗi một cây gai xương thì óng ánh như ngọc, mặt ngoài mơ

hồ có thể thấy được vô số linh văn màu bạc uốn lượn thành từng vòng, tinh điêu ngọc trác mà thành.

Bên ngoài thân nữ đồng hiện lên cốt giáp, đồng thời thân hình lóe lên, muốn tránh né pháp tắc chi tuyến này, cho dù nàng là tồn tại cường đại như vậy, cũng tuyệt không nguyện ý đón đỡ công kích của pháp tắc chi tuyến.

Lấy tốc độ của nàng, tránh thoát pháp tắc cũng không phải là chuyện khó khăn gì.

Nhưng sau một khắc, nữ đồng bỗng nhiên phát hiện, chẳng biết lúc nào mình lại chủ động đưa tới cửa, chủ động nghênh đón đường ranh giới pháp tắc kia.

Rõ ràng là đang tránh né, tại sao lại xuất hiện loại tình huống quỷ dị này?

“Không tốt!”

Cô bé đang hoảng sợ, nó không kịp suy nghĩ nguyên nhân, nó vội vàng há miệng phun một cái, một sợi chỉ đen bay vụt về phía đường ranh giới pháp tắc.

Hai sợi dây nhỏ chạm vào nhau, không phát ra âm thanh gì, chỉ tản mát ra một loại chấn động có thể khiến người ta cảm thấy sợ hãi từ sâu trong linh hồn tràn ngập ra.

Sợi dây màu đen kéo căng từng khúc, mà sợi dây pháp tắc kia cũng trở nên mờ mịt, phẳng phất trải qua tuế nguyệt pha tạp, bị thời gian ăn mòn vậy.

“Xoẹt!”

Pháp tắc chi tuyến cuối cùng đã đánh tan đạo hắc tuyến kia, lóe lên liền đâm vào trên người nữ đồng áo đen kia.

Tầng hắc diễm quỷ dị cùng cốt giáp trên người hắn mặc dù đã cản lại tinh tuyến mấy lần, nhưng vẫn như đang thúc giục mọi thứ.

Nữ đồng hét thảm một tiếng, thân hình từ bên hông chia làm hai đoạn, trên mặt, tứ chi và những chỗ khác lại đồng thời hiện ra vô số vết máu nhỏ bé, cả người sau một khắc, hóa thành vô số thịt nát tan ra.

Cổ tay Diệp Trường Sinh run lên, trên Huyền Thiên Trảm Linh Kiếm lóe lên quang mang, một đạo kiếm khí bắn nhanh ra, hóa thành một mảnh trường hà kiếm khí mênh mông bát ngát mênh mông.

Tựa như ngân hà từ trên chín tầng trời rơi xuống, vọt tới, cuốn toàn bộ thịt nát vào trong đó, lóe lên rồi hoàn toàn hủy diệt.

Giải quyết Minh Nhất xong, Diệp Trường Sinh quay người nhìn sang bên cạnh, Bảo Hoa đang kịch đấu cùng cự trảo kinh thiên kia.

Giờ phút này, bản thể Minh Trùng kia đã hiện ra, là một đầu cự trùng mặt người bị bao bọc bởi tiêm giáp màu xanh.

Cự trùng này đại khái dài hơn trăm trượng, nhưng chân trước như quỷ trảo lại lớn vô cùng, so với thân hình còn lớn hơn mấy lần, thoát nhìn thật sự cực kỳ dữ tợn.

Thân thể nó vô cùng cường đại, chỉ dựa vào đôi cự trảo cao ngang ngựa với Bảo Hoa.

Diệp Trường Sinh thấy thể tung người bay về phía Bảo Hoa, dự định giúp nàng giải quyết đối thủ này.

Bảo hoa nhận ra động tĩnh của hắn, trên mặt vui mừng, bờ môi vội vàng khẽ nhúc nhích, tiếng Phạm âm dễ nghe từ trong miệng đàn truyền ra, trong nháy mắt Huyền Thiên Hoa Thụ bên cạnh toàn thân phấn hồng.

Trong chốc lát, trong hư không vang lên Phạm âm đầy trời, trong hư không vô thanh vô tức xuất hiện từng đoá hoa lớn màu hồng nhạt, chỗ ánh mắt nhìn đều là từng đoàn hoa ảnh phấn hồng, không gian trong phạm vi mấy ngàn trượng đều biến thành hải dương phấn hồng, tự thành một mảnh thiên địa.

Mà con cự trùng mặt người trong hải dương màu hồng này, thoáng cái như hãm vào vũng bùn, tốc độ di chuyển đột nhiên chậm lại.

Mỗi lần nhục thân nó giãy dụa, lại có vô số cự hoa bị nghiền nát, nhưng sau một khắc, lập tức sẽ có đại lượng đoá hoa màu hồng lại vọt tới lần nữa.

“Diệp huynh, ta vậy không được nó quá lâu!” Bảo Hoa dồn dập hô lên.

Diệp Trường Sinh gật đầu, giờ Huyền Thiên Trảm Linh Kiếm lên, cổ tay run lên, một đạo lục quang trên thân kiếm lóe lên, bắn về phía con Nhân Diện Trùng kia.

Lục quang xuyên thấu hư không, tới gần Nhân Diện Trùng, bỗng dừng lóe lên, phân hoá thành hai mươi tư sợi tơ màu xanh sẫm.

Hai mươi bốn đạo lục tuyến đồng loạt đánh về phía Nhân Diện Trùng, xen lẫn cắt chém, sau khi hào quang lóe lên, thân thể gã mặt người chắc chắn vô cùng kia lập tức hóa thành một đồng thịt nát.

Bảo hoa thấy vậy mừng rỡ, không chút do dự tay bấm niệm pháp quyết, quang mang đại thụ vốn cực lớn chợt lóe, trong khoảnh khắc rút nhỏ hơn trăm lần, biến thành một vật nhỏ cao nửa thước.

Trong suốt lấp lóe, từng vàng sáng bảy màu từ đó tiêu tán ra.

Năm ngón tay của Bảo Hoa khẽ chuyển động, liền một tay nắm chặt lấy thân cây nhỏ, nhanh chóng quét qua hư không phía dưới.

“Phốc” một tiếng, cành cây cùng vô số đoá hoa nhỏ trong nháy mắt héo rũ biến mất.

Mà cùng lúc đó, bốn phía xung quanh Nhân Điện Trùng biến thành thịt nát, bỗng nhiên hiện ra vô số đoá cự hoa màu đỏ như máu.

Mỗi một đoá huyết hoa sau khi xoay tròn một vòng, không ngờ lại những cánh hoa lại mở ra đem một mảnh thịt nát bao trọn vào trong, cũng hóa thành một đoàn bụi quang bạo liệt ra.

Sau khi tất cả bạo liệt kết thúc, những thịt vụn kia một mảnh cũng không còn, đều biến mất vô tung vô ảnh trong Linh Vực.

Mà vào lúc này, cây nhỏ trong tay Bảo Hoa hiển nhiên đã bị tiêu hao không nhỏ, thân cây trụi lủi sau khi run lên liền biến thành hư ảnh tiêu tán.

Cả tòa Linh Vực bắt đầu khởi động kịch liệt, vô số cánh hoa chợt tán loạn biến mất.

Lúc này, bên kia ba đầu sáu tay, toàn thân hào quang tử kim lưu chuyển, Hàn Lập quát lớn một tiếng, thanh âm kinh thiên động địa.

Sáu cánh tay nó khê động, ôm lấy hồ lô xanh tươi trở nên to lớn vô cùng kia, trong hồ lô bỗng nhiên bay ra một sợi tơ óng ánh trắng nõn như ngọc.

ti tuyến kia bắn ra, trong hư không lóe lên một cái, sau đó xuất hiện tại Minh Trùng cuối cùng, cũng chính là Minh Tam trước mặt.

Minh Tam là một con quái trùng toàn thân trong suốt, phẳng phất như chất lỏng do thiên ngu ngưng tụ thành.

Thân thể nó dài vài chục trượng, toàn thân trên dường như đều là các loại con mắt lớn nhỏ không đồng nhất, làm cho người ta vừa nhìn thấy, không tự chủ được cả người hàn khí toát ra.

Đối mặt với sợi tơ đột kích, hai sợi râu dài của quái trùng kia điểm một cái, liền bắn ra từng đạo lôi đình màu trắng sát khí.

Chỉ là, những lôi đình này trước mặt sợi tơ trắng nõn như ngọc kia, hầu như vừa chạm vào đã vỡ tan.

Trong chớp mắt, sợi tơ đã tới trước người, sau một cái chớp động đã quấn chặt lấy quái trùng kia, một vòng một vòng rồi trực tiếp bao bọc thành một vật giống như kén tằm.

Hàn Lập mở miệng không lộ ba đầu ra, hét lớn một tiếng, Huyền Thiên Hóa Khí Hồ Lô run lên, một cỗ hấp lực kinh khủng phát ra.

“Ông!”

Thiên địa nguyên khí mãnh liệt run lên một cái, quang mang lóe lên, vật dạng kén tằm kia nhanh chóng thu nhỏ lại, bị cuốn vào trong hồ lô.

Thân hình Hàn Lập cao trăm trượng ngã ngồi xuống trong hư không, sáu cánh tay màu vàng tím hợp lại, bao phủ hồ lô xanh biếc vào trong, toàn thân pháp lực như hỏa diễm thiêu đốt, cuộn cuộn rút vào trong hồ lô, bắt đầu luyện hóa con Minh Trùng kia.

Mất thấy ba con Minh Trùng sắp bị giải quyết, Bảo Hoa chẳng những không cao hứng, ngược lại thần sắc trở nên ngưng trọng.

Vừa rồi ba con Minh Trùng kia đều có đặc điểm riêng, thực lực Hắc y nữ đồng Minh Nhất tương đối tổng hợp, không có gì đoản đoản bản bản.

Mà Bảo Hoa đối phó Minh Nhị, trừ nhục thân cường đại, không còn chỗ đặc thù nào khác.

Hàn Lập đối phó Minh Tam, thì thần thức cường đại dị thường, có thể thôi động sát lời chi thuật, trừ điều đó ra cũng không có chỗ quá mức đặc thù.

Ba con Minh Trùng này đương nhiên đều rất mạnh, cũng không đề cập tới thực lực của Diệp Trường Sinh chém giết kia có thể so với Chân Long Thiên Phượng các loại Chân Linh cường đại.

Nàng chính là hai tồn tại chân linh đối phó với Hàn Lập, cũng hơn xa tồn tại chân linh bình thường.

Đổi lại là Đại Thừa khác, đôi mắt ba con Minh Trùng này, chỉ sợ chỉ có chạy trời chết.

Nhưng ba người bọn họ trong thời gian ngắn đã giải quyết xong, không thể không nói thực lực đã siêu phàm thoát tục.

Chỉ là, thực lực này, đối mặt với chính chủ thật sự đủ sao?

Có thể sáng tạo ra phân thân như vậy, thực lực của bản thể phải đạt tới mức nào mới được?

Bảo Hoa đang suy tư, đột nhiên giống như nghe được cái gì, thần sắc ngẩn ra, lập tức nghiêng tai lắng nghe.

Mấy hơi thở sau, sắc mặt nàng trở nên khó coi, quay đầu nói với Diệp Trường Sinh: “Diệp huynh, trận pháp chi linh nói cho ta biết, bản thể mẫu Minh Trùng đã tỉnh lại!”

“Ba cái hóa thân vừa rồi đang kéo dài thời gian cho bản thể!

Lúc này, Hàn Lập cũng đã luyện hóa Minh Tam, tay cầm hồ lô đứng dậy, mặt mũi tràn đầy lân phiến, tựa như yêu ma, miệng không lồ há thật lớn, thanh âm cuồn cuộn ra:

“Ngay cả mấy cỗ hóa thân cũng cường đại như thế, ta quả thực không nghĩ bằng vào ba người chúng ta có thể giải quyết triệt tiêu con Minh Trùng Mẫu này!”

“Nhưng muốn đi cũng không kịp, chúng ta xuống dưới xem một chút bản thể Minh Trùng Mẫu này rốt cuộc là dạng gì!”
Diệp Trường Sinh lắc đầu nói.

Hàn Lập nghe vậy thở dài một tiếng: “Thôi được, bây giờ chỉ có thể như vậy!”

Ba người chui vào trong nước biển dưới chân, mà sau khi bọn họ biến mất, trên bầu trời tối tăm mờ mịt, một gợn sóng rất nhỏ truyền đến, có từng sợi ngũ sắc quang hà mơ hồ hiển hiện ra, nhanh chóng ngưng tụ lại một chỗ.

Xa xa nhìn lại, giống như có một con mắt lớn năm màu đang đóng chặt, chậm rãi thành hình trên bầu trời.

Tiến vào trong biển, tiếm nhập đáy biển, ba người Diệp Trường Sinh gặp được bộ dáng bản thể Minh Trùng Chi Mẫu kia.

Đây là một con quái trùng lớn có đầu một lớn hai nhỏ, ba cái đầu khác nhau.

Ba cái đầu trừ cái đầu ở giữa là mặt người, hơn nữ đồng áo đen trường thành khuôn mặt, còn lại hai cái đầu đều dữ tợn dị thường, trên đỉnh đầu có vô số con mắt lớn nhỏ không đồng nhất, hơn nữa hơn phân nửa khuôn mặt đều bị ngũ sắc lân phiến trực tiếp bao trùm.

Về phần thân thể trùng này, thì lại bóng loáng long lanh, phẳng phát như thủy tinh điêu khắc mà thành, nhưng trên lưng thân hình khổng lồ sinh ra bốn đôi cánh ve màu trắng sữa, mặt ngoài lập loè sáng lên, cũng có ngũ sắc phù văn như ẩn như hiện, có vẻ diễm lệ dị thường.

Hai con mắt trên hai đầu cự trùng nhắm nghiền, chỉ có viên trung tâm kia mở to hai mắt, lạnh lùng nhìn ba người Diệp Trường Sinh đang bay tới.

“Chính là ba tên nhóc các ngươi đã thương phân thân của ta, còn dám quấy rầy ta tĩnh dưỡng?” Trên khuôn mặt của cự trùng bỗng nhiên mở miệng, âm thanh cực kỳ dễ nghe, thật sự giống như một nữ tử xinh đẹp.

“Các hạ thật sự là Minh Trùng Mẫu?” Thần sắc Bảo Hoa trấn định hỏi một câu.

“Khanh khách, chỉ là một hạ giới mà cũng có thể nuôi dưỡng ra Đại Thừa như các ngươi, bất quá hôm nay gặp phải ta cũng là các ngươi xui xẻo.”

“Nguyên Anh các ngươi đẹp vô cùng, ăn các ngươi, ta có thể lập tức khôi phục đỉnh phong!” Trên đầu cự trùng nhân hiện lên một tia tươi cười kiêu diễm, nhưng trong miệng lời nói lại lãnh khốc dị thường.

Vừa dứt lời, trong nháy mắt nó đột nhiên há miệng nhỏ, một chùm hơi ti bắn nhanh ra, tản ra liền hóa thành một tấm lưới lớn che kín bầu trời, chụp xuống ba người phía trên.

Những nơi tấm lưới đi qua, một mùi tanh hơi đập vào mặt khiến người ta vừa ngửi thấy đã muốn nôn ọe!

Bảo Hoa thấy thế trong miệng quát một tiếng, lật tay một cái, nhất thời thủy quang chớp động, một gốc cây nhỏ hiện ra.

Phù văn quay cuồng, cây nhỏ xanh biếc hóa thành đại thụ phân hồng, vô số cánh hoa phấn hồng phát phối, lập tức trải rộng

toàn bộ hư không, chỉ một thoáng toàn bộ hư không hóa thành một mảnh Linh Vực màu hồng.

Trong nháy mắt khi Linh Vực hình thành, sắc mặt Bảo Hoa đỏ bừng một hồi, bỗng nhiên trở nên trắng bệch, bộ dạng tổn hao Nguyên Khí nhiều.

Hiển nhiên, liên tiếp vận dụng tuyệt chiêu như vậy thì nàng đã tiêu hao rất nhiều.

Trong Linh Vực màu hồng, từng đoá từng đoá cự hoa nổi lên, bao phủ tấm lưới màu xám vào trong đó, theo cánh hoa tán loạn, tấm lưới cũng dần dần tiêu tán.

Cùng lúc đó, Diệp Trường Sinh giờ Huyền Thiên Trảm Linh Kiếm lên, dùng sức chém về phía Minh Trùng Mấu.

Thiên địa nguyên khí lập tức bị khuấy động, giữa thiên địa bỗng nhiên có vô số ngũ sắc hà quang hiện lên, giống như thủy triều hướng trường kiếm nhất nhất mà đi.

Trên thân kiếm xanh biếc sáng lên một hàng ngân văn, lực lượng pháp tắc nhộn nhạo ra, một mười hai đạo lục tuyến chém ra.

Mười hai đạo lục tuyến cơ hồ nối liền thành một đường, chớp động một cái liền vượt qua khoảng cách trăm trượng, đến địa phương cự trùng gần trong thước, cuộn cuộn hết thả xuống.

Hàn Lập quát khẽ một tiếng, sáu cánh tay nâng hồ lô to lớn bỗng nhiên bay lên trời, sau khi giọt nước khẽ chuyển, một mảnh sương mù màu trắng tựa như từ đó trào ra, hóa thành một dòng Thiên Hà menh mông, phóng tới Minh Trùng Mẫu.

Ba người đều không chút do dự ra tay, không dám chậm trễ chút nào.

Mà đầu trùng mẫu kia, lông mày trên mặt người khẽ nhướng lên, trên người xuất hiện một cỗ ba động quỷ dị, trong nháy mắt những hư ảnh cánh hoa phấn hồng xung quanh bị gạt ra.

Đồng thời, một cái chi tay giống cánh tay người nhấc lên, sau khi nhẹ nhàng điểm một cái, hắc quang chợt lóe, một cái phù văn phát sáng bắn ra từ ngón tay, chuẩn xác không sai đánh trúng vào sợi chỉ màu xanh phía trên cùng.

“Phốc xuy” một tiếng, phù văn màu đen xoay tít một cái, bạo phát ra một cỗ lực lượng pháp tắc kinh khủng.

Mười hai sợi lục tuyến vừa tiếp xúc với cỗ lực lượng pháp tắc này, lập tức ngưng tụ, sau một hồi run rẩy không thể tưởng tượng nổi, lại bị bắn ngược trở về.

Mười hai đạo ánh sáng màu xanh lá bắn ngược trở về vừa vặn đụng phải dòng Thiên Hà màu trắng phun ra từ hồ lô của Hàn Lập. Sau khi cả hai va chạm, lập tức tỏa ra một cỗ chấn động vô cùng kinh khủng.

Đường lục tuyến phá vỡ Bạch Khí Thiên Hà, đánh úp về phía Hàn Lập. Sắc mặt Hàn Lập đại biến, vội vàng vỗ hồ lô một cái, miệng hồ lô bộc phát ra một cỗ lực hấp dẫn.

Những đường xanh kia, cùng với tất cả chấn động khủng bố tràn ngập tới đều bị hồ lô này hút vào, lặng yên không một tiếng động.

Nhưng bản thân Hàn Lập lại như chịu được một lực cực lớn, liên tiếp lùi lại mấy bước, sắc mặt bỗng nhiên trắng bệch, kim quang toàn thân lập lòe, có vẻ như Niết Bàn thánh thể không chống đỡ nổi.

“Đây là lực phản nghịch của pháp tắc Thời Gian!” Diệp Trường Sinh thấy vậy thần sắc ngưng tụ, vội vàng nói.

Minh Trùng Mẫu này, có thể nói là đoạt xá thân thể của vị Thượng Cô Chân Tiên kia, tìm hiểu Thời Gian Pháp Tắc vậy mà đạt đến trình độ này.

“Hắc hắc, không nghĩ tới mấy người các ngươi Đại Thừa hạ giới cũng có thực lực như vậy. Huyền Thiên Chi Bảo, tiếp cận thân thể Chân Cực, còn có Huyền Thiên Linh Vực!”

Minh Trùng Mẫu dùng Thời Gian Pháp Tắc phá giải công kích của Diệp Trường Sinh, sau đó một trận cười lạnh vang lên, ánh mắt quỷ dị chậm rãi đảo qua ba người.

Nhất là, Huyền Thiên Linh Vực do Bảo Hoa thi triển ra, nàng cảm thấy vô cùng kinh ngạc, một tu sĩ Đại Thừa lại có thể tạo ra loại thủ đoạn này?

“Đáng tiếc Linh Vực của ngươi bất quá chỉ là đạt được một chút da lông, đồng thời hình thành cũng chỉ là ngục Linh Vực, muốn đối phó ta lại nằm mơ giữa ban ngày.”

“Trước khi thôn phệ hết huyết nhục của các ngươi, bốn tọa sẽ cho các ngươi kiến thức một chút Huyền Thiên Linh Vực chân chính, bộ dáng thế nào a.” Minh Trùng mẫu âm trầm cười một tiếng.

Bỗng nhiên hai chân trước đồng thời bấm niệm pháp quyết, trong miệng nói lầm bầm, quang sáng xám trắng trên thân thể lập tức xoay tròn càng lúc càng nhanh, hơn nữa càng lúc càng nhanh.

Sau một hô, tất cả hào quang trong thiên địa chợt tối, quang hoàn chợt lóe rồi biến mất không thấy.

“Ầm!”

Chỉ một thoáng, trời long đất lở, nước biển bốn phía thoáng một cái đều biến mất không thấy gì nữa, ngược lại phía trên lại đen nhánh như mực mây đen, phía dưới lại một mảnh tối tăm mờ mịt, mơ hồ có từng điểm bạch quang chớp sáng chợt tắt, phảng phất khắp nơi phồn thịnh.

Bốn phía cũng nổi lên từng trận quỷ khiếu, sau đó từng trận gió lạnh thổi qua, điểm điểm bạch quang cứ vậy cuồn cuộn lao

lên phía trên.

Nhìn kỹ, trong những bạch quang này rõ ràng là từng đầu lâu, trong hai mắt và trong miệng đều chớp động quỷ hỏa trắng xóa, nhìn rất khủng bố kinh người.

“Đây là Linh Vực chân chính!” Bảo Hoa thấy thế kinh hô một tiếng, trên mặt lộ ra vẻ không thể tin.

Một mẹ mình trùng bị thương cổ tiên nhân trấn áp sao lại nắm giữ loại thần thông này ở Linh Vực?

Kết hợp với giọng điệu nói chuyện lúc nãy của đối phương, trong lòng Bảo Hoa dần dần hiện ra một loại suy đoán.

Nàng không nhìn được mà run rẩy cả người, nếu như suy đoán này là thật thì mọi chuyện cũng khó mà thu thập lại được.

Mất thấy Linh Vực sắp hàng lâm xuống, bên tai ba người Diệp Trường Sinh, Bảo Hoa bỗng nhiên vang lên một đạo thanh âm thần bí.

“Đây mới là Linh Vực chân chính, tốt nhất các ngươi đừng dùng cứng đối cứng, nếu không hậu quả sẽ khó mà lường được!”

“Con hung trùng này đã tu thành thân thể Chân Cực, hạ giới gần như không thể phá hủy sức mạnh của nó, các ngươi nếu muốn giải quyết nguy cơ lần này thì chỉ có thể hợp tác cùng ta!”

“Kính xin tiền bối phân phó!” Trong lòng Bảo Hoa hơi động, vội vàng truyền âm nói ra.

Nàng nghe ra, thanh âm này giống hệt thanh âm trận pháp mà nàng đã nói lúc trước.

Bất quá hiện tại Bảo Hoa cũng đã phản ứng lại, cái gọi là trận pháp chỉ linh, chỉ sợ cùng trận pháp không có quan hệ gì.

Quá nửa là một trong hai vị Chân Tiên thời thượng cổ.

Vì kế hoạch hôm nay, chỉ có thể hợp tác cùng đối phương, nếu không thực lực con Minh Trùng Mẫu này hoàn toàn không phải là thứ bọn hắn có thể đối kháng.

“Tiểu nha đầu Ma tộc, ngươi trước hết dùng nguy Linh Vực của mình tạm thời chống đỡ sự ăn mòn của Linh Vực đối

phương!”

“Sau đó hai vị đạo hữu Nhân tộc, nhục thân các người cùng thần niệm đều cường đại vô địch, hai người liên thủ hẳn là có thể tạm thời ngăn trở thân thể Minh Trùng Mẫu Chân Cực Chi Khu!”

“Tiếp theo các người dùng xiềng xích thần niệm tạm thời khóa lại thân thể Chân Cực, sau đó ta sẽ xuất thủ triệt để giải quyết vấn đề!”

Giọng nói thần bí nhanh chóng vang lên bên tai ba người, nghe được sắp xếp này Diệp Trường Sinh âm thầm gật đầu.

Nguyên trong đó, Hàn Lập cũng là nhận được truyền âm của Hà Khang lão quỷ, thông qua biện pháp này giải quyết Minh Trùng Mẫu.

Bất quá, thực lực hẳn nguyên bản không đủ, vẫn dựa vào hỏa hoạn đốt căn nguyên mới miễn cưỡng kiềm chế Minh Trùng Mẫu một chút.

“Làm sao bây giờ? Phải làm theo lời người này nói chứ?” Hàn Lập truyền âm hỏi thăm.

“Cứ như vậy đi, tiếp theo ta sẽ dốc toàn lực ra tay, Hàn sư đệ, người giúp ta!” Diệp Trường Sinh nhanh chóng truyền âm.

Ba người liếc nhau, Bảo Hoa gật gù đầu, hai tay nhanh chóng bấm niệm pháp quyết, ngọc dung lộ vẻ ngưng trọng.

Theo nàng xuất thủ, cánh hoa phấn hồng bao phủ ngàn mẫu kia nhao nhao bay lên, phóng lên bầu trời, mang theo một loại khí tức như ngọc nát đá tan.

Hỏa điểm màu hồng hùng hực từ trên những cánh hoa kia dấy lên, khiến cho khí thế Ngụy Linh Vực này càng thêm cường đại, tốc độ từng cánh hoa bay múa đại tăng, như phi tuyết đầy trời đem Minh Trùng mẫu Linh Vực nhanh chóng áp sát kia ngăn tại trên không trung không thể hàng lâm.

Miệng những bạch cốt khô lâu kia phun ra lửa tái nhợt cùng với ngọn lửa màu hồng phấn trên cánh hoa đánh vào nhau, sau đó bộc phát ra từng đợt chấn động quỷ dị, đó là hai loại lực lượng pháp tắc khác nhau đang va chạm.

Mỗi một lần va chạm, đều làm cho trung tâm Hoa Vực Bảo Hoa sắc mặt trắng bệch, vền vện sau vài cái, nằng đã đầm đìa mồ hôi, trong mắt thần quang bắt đầu tối sầm lại.

Diệp Trường Sinh thấy thế, thu hồi Huyền Thiên Trảm Linh Kiếm, chợt khê quát một tiếng, thân thể đột nhiên tăng vọt đến cao ngàn trượng, khí tức sánh ngang với Minh Trùng Mậu không lồ kia.

Hai tay của hắn nắm lại, giữa ngực bụng sáng lên sáu đoàn quang điểm màu lam mãnh liệt, chỉ một thoáng tinh quang sáng chói từ trong mỗi một lỗ chân lông trên người hắn dâng trào ra, để hắn thoát nhìn giống như một Quang Cự Nhân.

Cảm giác áp bách mãnh liệt khiến người ta da đầu tê dại từ trong cổ nhục thân này phát ra, Hàn Lập ở một bên thậm chí còn sinh ra ảo giác.

Cảm giác bộ thân thể này của Diệp sư huynh chỉ cần một quyền là có thể đập nát Niết Bàn kim thân của hắn.

“Thân thể thật là khủng khiếp!”

Trong lòng của hắn vừa hiện lên ý niệm như vậy, liền cảm giác được khí tức trên thân Diệp Trường Sinh một lần nữa tăng vọt, mấy chùm sáng đủ mọi màu sắc từ trong cơ thể hắn đột nhiên bay ra, hóa thành từng con hung cầm mãnh thú to lớn vô cùng, vờn quanh thân thể hắn.

Chân Long, Thiên Phượng, Kỳ Lân, Tỳ Hưu...

Những chân linh khổng lồ này đồng loạt ngửa mặt lên trời gầm lên một tiếng giận dữ, sau đó hóa thành từng đạo hào quang rừng rực, phóng tới thân thể Diệp Trường Sinh, bám vào trên đó.

“Àm!”

Khí tức trên người Diệp Trường Sinh lại tăng vọt lần nữa, toàn thân chảy xuôi hào quang đủ mọi màu sắc, hào quang kia hùng hực đến mức khiến người ta không mở mắt ra được.

“Phanh!”

Song quyền cùng vung ra, mang theo lực lượng hủy thiên diệt địa, Diệp Trường Sinh đạp bước về phía trước, nắm đấm đánh về phía thân thể Minh Trùng Chi Mậu không lồ kia.

Trên mặt người chính giữa Minh Trùng Chi Mẫu lộ ra một tia ngưng trọng, hừ lạnh một tiếng, hai kiện tứ chi đen kịt như mực móc vào nhau, trực tiếp nghênh đón song quyền kia.

“Ầm” một tiếng sét đánh giữa trời quang, trung tâm hai người giao thủ, một vầng sáng bảy màu bỗng nhiên nổ tung.

Toàn bộ vực sâu dưới đáy biển bỗng nhiên chấn động, từng vòng từng vòng làm cho người ta hít thở không thông giống như sóng lớn điên cuồng cuốn ra bốn phía.

Từng vết nứt đen kịt xuất hiện trong hư không, mảnh không gian này phẳng phất như muốn sụp đổ, từng luồng từng luồng không gian phong bạo từ đó tuôn ra, quét qua hết thảy.

Nhưng thân thể khổng lồ của Diệp Trường Sinh và Minh Trùng Mẫu lại vững như bàn thạch.

Mà khi hào quang trên không trung thu vào, liền có thể thấy rõ ràng, song quyền lóng lánh hào quang cùng hai chân trước đen kịt kia dính chặt vào nhau trên không trung.

Hơn nữa run nhè nhẹ không ngừng, nắm đấm không cách nào hạ xuống, hai chân trước cũng không cách nào đánh ra!

Một kích vừa rồi lại có vẻ tương xứng.

“Làm sao có thể? Ngươi làm sao lại biết Đại Chu Thiên Tinh Nguyên Công của Bắc Minh Tiên Cung? Chờ một chút, không đúng, đây không phải Đại Chu Thiên Tinh Nguyên Công!” Trên mặt Minh Trùng Chi Mẫu hiện lên vẻ kinh ngạc, hô to lên.

Diệp Trường Sinh không giải đáp được vấn đề của đối phương, trong mắt hần loé lên quang mang, chợt biến quyền thành chưởng, lấy thế sét đánh không kịp bưng tai gắt gao bắt lấy hai chân trước đen kịt của Minh Trùng Mẫu kia.

Lực lượng khổng lồ từ trên người hần dũng mãnh lao đi, hần quát lớn một tiếng, búng vào hai chi trước, lại giơ cao thân thể khổng lồ Minh Trùng Mẫu kia.

“Muốn chết!”

Mẫu thân Minh Trùng nổi giận, phát ra một tiếng hét lớn, mười mấy chi trùng cấp tốc xẹt qua, tựa như lưỡi đao sắc bén nhất, chém tới hai tay Diệp Trường Sinh.

Mà giờ khắc này, hai tay Diệp Trường Sinh dùng sức mãnh liệt, cơ bắp toàn thân nổi lên, gân xanh nở rộ, nắm lấy hai chân trước của Minh Trùng Mẫu, mãnh liệt vung về phía mặt đất.

“Àm!”

Sau khi rung mạnh, mảnh không gian này trực tiếp bị đập vụn. Bên trong cái động lớn đen kịt, không gian phong bạo tuôn trào, cuốn sạch nước biển, cuốn sạch tất cả đất cát trong không gian đi.

Một đập này, trực tiếp đập mẫu Minh Trùng thất điên bát đảo, mười mấy đầu trùng chi run rẩy, như là không xuất lực được.

Mà cùng lúc đó, Hàn Lập một bên nắm lấy cơ hội cũng hét to một tiếng, toàn thân hào quang tử kim tăng vọt, trong giây lát thân hình trở nên cao hơn ngàn trượng.

Ba cái đầu dữ tợn xuất hiện, trên đó là những chiếc vảy rậm rạp lấp lánh ánh kim loại.

Sáu cánh tay to lớn nhất tề khê động, trên đó đều hiện ra một kiện pháp khí khác nhau, kim quang cuộn cuộn, lực hơn ngàn cân.

Hắn nhảy lên một cái, thân thể cao lớn liền xuất hiện ở bên cạnh Minh Trùng Mậu, sau đó sáu tay vung vẩy pháp khí, hung hăng đập xuống.

Liên tiếp không ngừng, Hàn Lập dốc hết toàn lực đập xuống đất, đập loạn một trận.

Nhìn thấy cánh tay Minh Trùng Mậu kia muốn nhấc lên, liền quăng cái chân côn trùng kia ra hành hung.

Hắn tay nhiều, trong lúc nhất thời lại có một loại cảm giác muốn loạn quyền đánh chết lão sư phụ.

Mà Diệp Trường Sinh cũng đồng thời một tay gắt gao đè lại cổ Minh Trùng Mậu, để nó không cách nào xoay người, một tay vung quyền hung hăng đập vào đầu đối phương.

Ngay khi đối phương ra tay tấn công, thì đồng thời trong mi tâm của hai người cũng không ngừng có từng sợi tơ óng ánh trong suốt bay múa ra.

Những sợi tơ óng ánh này hóa thành từng sợi xiềng xích màu bạc vừa thô vừa to, quấn quanh người Minh Trùng Chi Mậu, trói chặt đối phương lại.

Sợi xích màu bạc óng ánh sáng rực, đồng thời như ẩn như hiện, phảng phất như không phải là thân thể chân thực.

Khi xiềng xích màu bạc hoàn toàn vây khốn Minh Trùng Mậu, Diệp Trường Sinh và Hàn Lập lập tức nhảy ra, từ bỏ áp chế đối với Minh Trùng Mậu, tránh xa đối phương.

Thân thể Minh Trùng Chi Mậu uốn éo mãnh liệt, liên tục mấy lần đều không thể tránh thoát xiềng xích.

“Đây là Thần Niệm Chi Liên, không có khả năng!” Ánh mắt Minh Trùng Chi Mầu hung hăng quét qua xiềng xích vài lần, trên mặt lộ ra thần sắc khó tin, thậm chí mơ hồ hiện lên một tia sợ hãi.

“Dù cho các người biết Thần Niệm Chi Liên thì như thế nào chứ, lấy chút lực lượng Thần Niệm ấy của các người, thật đúng là có thể trói buộc thân thể Chân Cực của bốn tọa hay sao!”

Minh Trùng Mầu dù sao cũng không phải hạng người tầm thường, trong chốc lát liền từ trong khiếp sợ thanh tỉnh lại, trong miệng quát một tiếng, ngũ sắc phù văn bên ngoài thân hiện ra, hai cái đầu lâu khác vốn nhắm chặt đột nhiên mở ra, hiện lên ánh mắt âm trầm băng lãnh.

Trong nháy mắt, trên người Minh Trùng Chi Mầu xuất hiện hai cổ khí tức cực kỳ xa lạ, hai loại lực lượng pháp tắc bắt đầu xuất hiện. Pháp lực chân động vốn đã biến mất, vậy mà lại bắt đầu chậm rãi khôi phục trên thân nó.

Hiển nhiên, lúc trước nó còn chưa bộc phát ra thực lực chân chính của mình, ôm một loại thái độ đùa giỡn, giao thủ cùng ba người Diệp Trường Sinh.

“Vốn dĩ chúng ta cũng không trông cậy có thể thật sự chiến thắng người, nhưng chỉ cần bị người vây khốn một lát là đủ rồi.” Bảo Hoa sắc mặt tái nhợt nói ra.

“Lời này của người là có ý gì?” Minh Trùng mầu giật mình, ánh mắt nhanh chóng đảo qua, nhưng bốn phía trừ ba người kia ra, đâu còn có bóng dáng những người khác.

Nhưng mà trong nháy mắt khi lời vừa ra khỏi miệng, từ phía trên Thảm sâu truyền đến một trận tiếng sấm ầm ầm ầm.

Một đoàn diễm lệ quang chọi lóe, một đạo ngũ sắc lôi trụ vô số hồ quang đan vào nhau, khí thế hung hăng đánh xuống.

“Không, là Thiên Phật Chi Lôi! Hà Khang lão quỷ, người vẫn chưa chết?” Minh Trùng mầu vốn trấn định, vừa thấy lôi trụ này, hồn phi phách tán hét lên, trên mặt tràn đầy vẻ khó tin.

Ba cái đầu của nó lại càng lay động mãnh liệt, bên ngoài thân bỗng nhiên toát ra một tầng hỏa diễm đen kịt cuộn cuộn, một

khối tinh hạch đen kịt trong cơ thể nó lập tức phát ra tiếng vù vù mãnh liệt.

Dưới tình thế cấp bách, nó không chút do dự muốn tự bạo tinh hạch liều mạng.

Nhưng đúng lúc này, trên bầu trời vang lên một tiếng nổ đinh tai nhức óc, ngũ sắc lôi trụ hạ xuống với một tốc độ không thể tưởng tượng nổi, lập tức hung hăng đánh lên trên thân hình khổng lồ của Trùng mẫu.

Trong chốc lát, vô số hồ quang điện đan vào nhau, bao phủ Minh Trùng Mẫu vào trong lôi quang ngũ sắc.

Một tiếng thét chói tai vang lên!

Thân thể Minh Trùng Chi Mẫu không gì không phá được vỡ ra từng khúc dưới ánh điện năm màu, chỉ sau mấy hơi thở đã tan thành tro bụi.

Ngũ sắc lôi trụ chợt hiện vài cái rồi đột nhiên biến mất, thoát nhìn chỉ có thể duy trì trong thời gian cực ngắn mà thôi.

Mà ở trên không trung mặt nước, một đám mây năm màu giống như con mắt vừa mở ra, cũng im hơi lặng tiếng tiêu tán đi.

Toàn bộ không gian lại biến thành một mảnh mờ mịt, dường như chưa hề có chuyện gì xảy ra.

Cùng lúc đó, trên bề mặt thạch lâm thần bí dưới lòng đất, một tiếng trầm đục đau đớn từ bên trong cái bát tròn đen nhánh kia truyền ra, mấy cái dây xích nối liền cổ đẳng đột nhiên lắc lư kịch liệt một hồi.

Cổ đẳng lóe sáng duy nhất trên đồng trụ kia, lập tức có một trận chớp động, ánh đèn càng trở nên ảm đạm, phảng phất tùy thời đều có thể tắt đi.

“Thật đúng là có chút miễn cưỡng! Một kích này đã tiêu hao hết chín thành hồn niệm lực còn lại của ta. Nếu tiểu tử kia không thể trợ giúp ta, lần này ta thiệt thòi lớn rồi. “

“Nhưng có thể xóa sạch con tiện nhân kia triệt để, cũng coi như báo được đại thù ám toán năm đó. tiện nhân kia chỉ sợ cũng tuyệt đối không nghĩ tới, ta còn có thể sống đến bây giờ.”

“Ha ha, tính ra như vậy, vẫn phải đa tạ những tu sĩ hạ giới này... Nếu không thù này muốn báo, còn không biết phải đợi đến ngày tháng năm nào.” Thanh âm nam tử kia phát ra một trận cười to như điên cuồng.

Tiếng cười này vừa có chút nghiêng răng nghiêng lợi, lại có một tia cảm giác khiến người ta phát lạnh thương tiếc.

Thiên Phật Chi Lô ngoại trừ hủy diệt thân thể gần như vô địch của Minh Trùng Mẫu kia, còn hủy diệt cả Diệp Trường Sinh và Hàn Lập phát ra Thần Niệm Chi Liên.

Diệp Trường Sinh kêu lên một tiếng buồn bực, đầu mơ hồ có cảm giác hơi choáng váng.

Mà thân hình cực lớn ngàn trượng của Hàn Lập trực tiếp ôm đầu điên cuồng gào thét, trong miệng đồng thời phát ra tiếng gào thét thống khổ đến cực điểm.

Thân thể khổng lồ kia nhanh chóng thu nhỏ lại, lân phiên màu tử kim dần dần thối lui, khí tức bắt đầu trở nên suy yếu không gì sánh được.

Thân thể Diệp Trường Sinh cũng đang thu nhỏ lại, đồng thời hất văng tay một cái, đem thiên Phật chi lô tàn sát bừa bãi qua đi, tại chỗ còn dư lại một viên tinh hạch đen như mực nằm ở trong tay.

Đây là tinh hạch của mẹ Minh Trùng.

Phần lớn không phải là tu sĩ của Nhân loại, sau khi tu luyện tới cảnh giới nhất định thì thần hồn sẽ từ nội đan bay ra và hóa thành Nguyên Anh.

Có điểm giống tu sĩ nhân loại phá đan thành anh, nhưng sau khi chúng phá đan, nội đan cũng không biến mất mà biến thành tinh hạch như vậy.

Tinh hạch và Nguyên Anh cùng làm nguồn suối pháp lực, nhưng tinh hạch lại kém xa nội đan trước kia.

Cho dù tự nổ tinh hạch cũng chỉ bị thương nặng trong thời gian ngắn, không mất mạng.

“Diệp huynh, thanh âm người truyền âm vừa rồi giống với trận pháp chi linh kia, xem ra trước kia thiếp thân hiểu lầm, người này cũng không phải là trận pháp chi linh gì, hơn phân nửa là

một trong hai vị Chân Tiên trấn áp Minh Trùng Mậu từ thời thượng cổ!” Sắc mặt Bảo Hoa tái nhợt quay đầu nói với Diệp Trường Sinh.

Diệp Trường Sinh gật đầu: “Xem ra trong này hẳn là có ẩn tình, Minh Trùng Mậu kia cũng không giống như Minh Trùng Mậu trước kia, rất có thể là bị một vị Thượng Cổ Chân Tiên khác đoạt xá!”

“Nhị vị tiêu hữu nếu muốn biết nguyên do trong đó, không ngại trực tiếp đến chỗ bản đạo một chuyến, chẳng phải hết thấy sẽ rõ ràng.”

Sau khi Diệp Trường Sinh nói xong, trên không vực sâu bỗng nhiên truyền đến một giọng nói nam tử lưng còng, ôn hòa mà ôn hòa, thanh linh chính là người lúc trước truyền âm cho bọn họ.

Ngay khi tiếng nói vừa rơi xuống, dưới đáy vực sâu bỗng nhiên truyền đến tiếng ầm ầm trầm đục, nước biển bốn phía chấn động kịch liệt.

Toàn bộ vực sâu thoáng cái liền giống như trời long đất lở sụp đổ, vô số vết nứt màu trắng nhạt lăng không hiện ra bốn phía, tốc độ cũng nhanh chóng to ra lấy mắt thường có thể thấy được.

“Không tốt, nơi đây xem ra sắp sụp đổ rồi!” Trên mặt Bảo Hoa hiện lên vẻ kinh hãi.

Khu vực này là không gian do Minh Trùng Mậu tạo ra, bây giờ đối phương đã chết, không có lực lượng tiếp tục duy trì không gian này tồn tại.

Huống chi, lúc trước chiến đấu đã tạo thành vết thương nghịch chuyển khó có thể đảo ngược không gian này, tự nhiên là muốn sụp đổ.

Lúc Diệp Trường Sinh cùng Bảo Hoa đang muốn vận dụng thần thông rời khỏi nơi đây, đột nhiên bốn phía quang hà tối tăm mờ mịt cuốn một cái, một cái mơ hồ quang trận từ trên bầu trời trực tiếp hướng về phía mọi người chụp xuống.

Hàn Lập vẫn đang ôm đầu gằm nhẹ, cũng bị vây ở trong đó, trong quang trận, một cỗ Không Gian Chi Lực mờ mịt lan ra.

Trong lòng Diệp Trường Sinh và Bảo Hoa hơi động, không làm ra bất kỳ động tác gì ngăn cản hoặc tránh né, mặc cho quang trận này lóe lên, sau khi truyền tống bọn họ đến một địa phương.

Hầu như cùng lúc bọn hắn rời đi, toàn bộ vực sâu trong một tiếng nổ kinh thiên động địa đã hoàn toàn sụp đổ.

Quang mang trước mắt lóe lên, ba người xuất hiện trước một tòa tế đàn màu máu cao vài chục trượng.

Trên tế đàn đặt một cái bình bát đen như mực, bốn phía lại có tám cây trụ đồng to lớn đứng cao ngất, phía trên mơ hồ có một chiếc đèn cổ màu đỏ như máu.

“Cái này hình như là một loại thượng cổ cấm chế rất huyền diệu, tựa hồ cùng phong ấn thượng cổ kia xuất ra cùng nhau, có công pháp giống nhau.” Bảo Hoa sau khi nhìn một hồi, nhin không được thì thảo mở miệng.

“Không thể tưởng được Bát Nguyên Tỏa Hồn đại trận này, hạ giới cũng có người nhận ra một hai. Không sai, trận này cùng phong ấn Minh Mẫu cấm chế rất có liên quan. Thậm chí nói nó thu nhỏ lại phong ấn hơn vạn lần, cũng không sai.” Thanh âm nam tử quen thuộc kia thông thả truyền đến.

Thanh âm này chính là từ trên bình bát đen kịt kia.

“Tiền bối khen trật rồi, chẳng qua văn bối đã từng trấn thủ phong ấn một thời gian, cho nên mới có thể liếc mắt một cái nhìn ra chỗ tương tự.” Bảo Hoa Tỳ Hưu cười một tiếng trả lời.

“A, bộ tộc các ngươi những năm qua cũng không quên lời dặn dò của bản đạo lúc trước, vẫn luôn cực lực tu bổ phong ấn này, cũng coi như có chút công lao.” Nam tử ngập ngừng nói một câu.

“Lại nói, lần này có thể trừ đi con mẹ Minh Trùng kia, nha đầu ngươi cũng coi như hỗ trợ không ít, ta có một vật đưa tiễn, cũng không uổng công ngươi lần này liều mình một phen.”

Nam tử cười hắc hắc, bỗng nhiên bình bát mở ra, từ bên trong bay ra một vật.

Bảo Hoa nghe vậy vui vẻ, đưa tay trao một cái, một phát tóm vật kia vào trong tay, lúc này mới ngưng thần nhìn kỹ, nguyên

lại là một cây màu vàng nhạt nhìn như bình thường.

Mặt ngoài thô ráp, thậm chí mớ hồ còn có vài chỗ vỡ tan!

“Đây là Kim Dương Mộc, đa tạ tiên bối ban thưởng!” Bảo Hoa nhìn một lát, hai mắt mở to ra, kinh hỉ không gì sánh được.

Loại cây kỳ tiên giới này không chỉ có thể chữa lành toàn bộ vết thương ẩn trong cơ thể nàng, còn có thể khiến pháp lực của nàng tiến thêm một bước, đối với nàng là vô cùng trọng yếu.

“Người chính là Mộc Linh Thể, Kim Dương Mộc này lại vừa đúng!” Nam tử trong bình tĩnh nói.

Lập tức, Diệp Trường Sinh liền cảm giác được ánh mắt bên trong bình bát đã rơi vào trên người mình.

“Đạo hữu pháp lực thâm hậu, trong tu sĩ Đại Thừa mà bản đạo từng gặp, là người đứng đầu, cho dù là bản thân bản đạo năm đó cũng kém xa!”

“Còn tu luyện công pháp có liên quan tới Đại Chu Thiên Tinh Nguyên Công của Bắc Minh Tiên Cung, nếu bản đạo không nhìn lầm, vậy hẳn là bản công pháp đơn giản hoá của Đại Chu Thiên Tinh Nguyên Công?”

“Càng làm cho người khó có thể tin chính là, thần niệm đạo hữu thể mà mạnh hơn vị đồng bạn tu luyện qua Luyện Thần Thuật bên cạnh người, nhưng bản đạo lại có thể nhận ra người không tu luyện Luyện Thần Thuật, quả thực làm cho người ta không thể nào hiểu được!”

Trong bình bát màu đen, thanh âm bình thản vang lên, Chân Tiên Hà Khang lão quỷ ở thời kỳ thượng cổ tựa hồ cảm thấy tình huống thân thể Diệp Trường Sinh vô cùng khiếp sợ.

Theo hẳn biết, có thể tăng thần thức lên gấp mấy lần so với tu sĩ cùng cấp, hẳn chỉ có công pháp Luyện Thần Thuật này mà thôi.

Mà trên người Diệp Trường Sinh lại căn bản không có bất cứ dấu vết nào liên quan tới Luyện Thần Thuật.

Hắn thân là tiên sứ tuần tra Tiên giới, trong những năm tháng trăm vạn năm kia, không biết đã bắt bao nhiêu người giết chết tu luyện Luyện Thần Thuật này.

Đối với hiểu biết của hắn về Luyện Thần Thuật cũng hơn xa người thường, bởi vậy hẳn tuyệt đối sẽ không nhìn lầm.

Giống như Hàn Lập theo đám người Diệp Trường Sinh tiến vào, khi hắn tiến vào địa cung, thả ra thần thức, Hà Khang lập tức cảm ứng được ba động của Luyện Thần Thuật.

Mà thần thức của Diệp Trường Sinh đã khiến hắn không thể lý giải nổi, đại nhân vật sáng tạo ra Luyện Thần Thuật là người

như thế nào, hẳn hiểu rất rõ.

Chẳng lẽ còn có người có thể sáng tạo ra công pháp lợi hại hơn vị nhân vật đầu lĩnh kia?

Điều này căn bản không có khả năng!

“Không biết đạo hữu có thể giải đáp nghi hoặc của bản đạo một chút không?” Trong bình bát màu đen vang lên thanh âm như vậy.

Diệp Trường Sinh nghe vậy khẽ mỉm cười: “Thần thức của ta thực ra là cường đại bẩm sinh, đồng thời theo tu vi của ta tăng trưởng cũng ngày càng nhanh, một đường tăng trưởng tới cấp độ hiện tại!”

“Liên quan tới việc tại sao lại xuất hiện loại tình huống này, kỳ thật ta cũng không rõ lắm, có thể là một loại thể chất đặc thù nào đó!”

“Thể chất đặc thù? Ha ha, có lẽ vậy, bản đạo chưa bao giờ nghe nói qua có thể chất đặc thù như vậy, nhưng cũng không sao cả. Bản đạo cũng chỉ là tò mò, cũng không phải là muốn truy tìm ngọn nguồn!”

Giọng nam tử trong bình bát nói như thế, hiển nhiên hẳn lập tức nhận ra Diệp Trường Sinh đang nói hươu nói vượn.

“Pháp lực, thân thể, thần thức các phương diện đều không thiếu khuyết, còn có Huyền Thiên chi bảo cường đại hộ đạo, có lẽ đây đã là đệ nhất nhân trong rất nhiều giới diện hạ giới!”

“Ta thấy tu vi đạo hữu còn chưa tới Đại Thừa hậu kỳ, nếu đến Đại Thừa hậu kỳ, tương lai độ kiếp sợ là ván đã đóng thuyền!”

“Cho dù lực lượng cách giới của những hạ giới này mạnh gấp mười lần so với Tiên giới, có lẽ cũng không ngăn được người. Lấy biểu hiện của đạo hữu tại hạ giới, tương lai đi tới Tiên giới, có lẽ cũng có thể trở thành một đại năng!”

Diệp Trường Sinh nghe vậy cười cười: “Tiền bối nói đùa, Diệp mỗ chỉ là một tu sĩ Đại Thừa, khoảng cách đến phi thăng còn xa vời lắm, nào dám nghĩ chuyện xa xôi như vậy!”

“Cũng không phải, người có thể không biết, ở trong Tiên giới chúng ta, các tu sĩ cấp cao luôn luôn là tu sĩ bản địa của Tiên giới cùng phi thăng tu sĩ chiếm một nửa!”

“Nhân vật như đạo hữu, năm đó ở trong rất nhiều tu sĩ phi thăng mà bản đạo đã gặp qua, cũng coi như là tuyệt đỉnh rồi, nếu như sau khi phi thăng, muốn gia nhập một thế lực nào đó, không ngại đến Thương Lưu Cung chúng ta xem một chút!” Hà Khang bỗng nhiên nói như vậy.

Diệp Trường Sinh nghe vậy lập tức sững sốt, không nghĩ tới Hà Khang lại nói nhiều như vậy, lại là vì lôi kéo hắn gia nhập môn phái nhà mình?

Xem ra, hắn đã có nắm chắc rất lớn, cho rằng mình có thể trở lại Tiên giới.

“Chuyện này... Diệp mỗ sẽ cẩn thận cân nhắc một phen!”
Diệp Trường Sinh trầm ngâm một chút, nói.

Hà Khang khẽ cười một tiếng, lập tức lại nói: “Đạo hữu xuất lực lớn nhất trong sự kiện giải quyết Minh Trùng Mẫu, bản đạo cũng có thể tặng ngươi một kiện đồ vật, ngươi muốn gì?”

Ánh mắt Diệp Trường Sinh chớp lên vài cái, lập tức nói: “Tiền bối trước đó dùng thiên phạt thần lôi phá trừ thân thể cực hạn của Minh Trùng Mẫu kia, vẫn bối thực tò mò!”

“Xin hỏi, trên tay tiền bối có cách tu luyện Thiên Phạt Thần Lôi không?” Diệp Trường Sinh hỏi bản thân lần này tới Ma giới là mục tiêu lớn nhất.

Trong bình bát màu đen trầm mặc một hồi, một lát sau, chợt một tiếng cười to truyền ra: “Tiểu bối nhà ngươi khẩu vị cũng lớn đấy, ngay cả thiên phạt thần lôi cũng dám lấy!”

“Ngươi cũng biết, thứ này chỉ có tiên sứ tuần tra mới có thể nắm giữ vô thượng thủ đoạn, không thể dễ dàng truyền thụ cho người khác?”

“Vẫn bối tại hạ tu luyện thiên phạt thần lôi này, sợ gì tiên sứ tuần tra?”

“Nếu thật sự có thể phi thăng đến Tiên giới, cùng lắm thì đi làm một tiên sứ tuần tra mà thôi!” Diệp Trường Sinh không thèm để ý chút nào nói.

“Ngươi cũng dám nói, tuần tra tiên sứ không phải ai cũng làm được, bất quá lấy tư chất của ngươi, đích thật là hy vọng không nhỏ! “

“Nhưng, Thiên Phật Thần Lô không phải tùy tiện là có thể tu luyện thành công, ngay cả bản đạo có thể phát ra loại thần lô này, kỳ thật cũng là mượn nhờ một kiện đồ vật, bản thân không nắm giữ loại thần thông này!” Hà Khang nói.

“Tiền bối thấy loại người như ta, có hy vọng tu luyện thành công không?” Diệp Trường Sinh nói, trên tay lóe lên hào quang, một chùm sáng đủ mọi màu sắc xuất hiện.

“Àm âm âm!”

Lập tức, nơi đây vang lên tiếng sấm nổ vang, các loại lô điện màu sắc lập loè trong lòng bàn tay của Diệp Trường Sinh.

“Ngũ Hành Thần Lô?!”

Một tiếng thét kinh hãi vang lên từ bên trong chiếc bình bát.

“Khí tức pháp lực này, là Đại Ngũ Hành Uẩn Linh quyết của Bách Tào sơn? Người vậy mà tu luyện pháp môn Bách Tào sơn? Hóa ra bản đạo vừa rồi là xem thường người rồi!” Thanh âm bình tĩnh của Hà Khang, lập tức trở nên vô cùng kinh ngạc.

“Dùng Đại Ngũ Hành Uẩn Linh Quyết thu nhiếp Ngũ Hành Thần Lô tiến hành tu luyện, người ngược lại đại thủ bút, mặc dù ở Bách Tào Sơn chỉ sợ cũng không có mấy người làm như vậy!”

Hà Khang than nhẹ một tiếng, trong thanh âm tràn đầy ý vị phức tạp.

Hắn vốn nhìn ra tiêu tử hạ giới này không bình thường, nhưng không nghĩ tới trên người đối phương lại có một thân bí thuật Tiên giới.

Bất kể là Đại Ngũ Hành Uẩn Linh quyết của Bách Tào sơn, hay là Đại Chu Thiên Tinh Nguyên Công của Bắc Minh Tiên Cung, cũng không phải pháp môn mà tu sĩ hạ giới có thể có được.

Tất cả những thứ này đều tụ tập trên thân người này, chẳng lẽ sau lưng người này có đại năng đang điều khiển?

Trong lúc nhất thời, đủ loại ý niệm trong lòng Hà Khang lập tức lộn xộn cả lên.

Còn Bảo Hoa của Diệp Trường Sinh ở bên cạnh, nghe hai người nói chuyện với nhau, trong mắt cũng không ngừng hiện lên vẻ kinh ngạc.

Ánh mắt nàng phức tạp nhìn Diệp Trường Sinh, trong lòng thầm nghĩ hóa ra hắc hắc như vậy là vì tu luyện bí thuật của tiên giới?

Nghe ý tứ của vị thượng cổ tiên nhân này, những tiên giới bí thuật kia cũng rất không bình thường.

“Diệp huynh... Chỉ sợ lai lịch không nhỏ!” Trong lòng Bảo Hoa cũng bỗng nhiên hiện lên một đạo ý niệm như vậy.

Lập tức, sắc mặt nàng hơi đỏ lên, nghĩ tới lời hứa lúc trước cho Diệp Trường Sinh.

Sau khi nhờ hắc hắc trợ giải quyết vấn đề mẫu của Minh Trùng, nàng phải trả một cái giá tương tự!

“Tiền bối, có Ngũ Hành Thần Lô là có thể tu luyện được thiên Phật Thần Lô hay không?” Diệp Trường Sinh lại hỏi.

Một tiếng thở dài vang lên từ bên trong bình bát, Hà Khang cười khỏ nói: “Thiên Phật thần lô, đích thật là Ngũ Hành Thần Lô tụ hợp mà thành!”

“Trên tay ta đích xác có bí thuật tu luyện Thiên Phật Thần Lô, có thể cho người, nhưng người nhất định phải thề không thể truyền ra ngoài. Sau khi phi thăng, cũng không thể nói cho bất cứ ai biết, bí thuật này đến từ tay ta!”

“Mặt khác, tiểu nha đầu bên cạnh người cũng phải thề!” Hà Khang nói như thế.

Loại bí thuật truyền ra ngoài này, hắc đã mạo hiểm nhất định.

Nhưng cũng không quan trọng, dù sao cũng ở hạ giới, hơn nữa hắc còn định cùng người tu luyện Luyện Thần Thuật như Hàn Lập tiến hành giao dịch, thì lại càng không để ý mấy cái này.

“Đây là chuyện đương nhiên, thề không có vấn đề gì!” Lúc này Diệp Trường Sinh cùng với Bảo Hoa đồng thời phát ra trọng thề.

Sau đó, bình bát màu đen khế động, một quả ngọc giản bay ra.

Diệp Trường Sinh vươn tay ra, dùng thần niệm thăm dò vào trong đó, đích thật là một môn bí thuật có liên quan tới Thiên Phật Thần Lô.

Trong lòng của hắn vui mừng, thu ngọc giản vào trong ngực.

Sau đó, liền nghe Hà Khang nói: “Được rồi, đồ vật cũng tặng cho hai người các ngươi, ta tiễn các ngươi ra ngoài!”

Nói xong, mặt ngoài bình bát lóe lên hắc quang, một quang trận loại nhỏ lóe lên dưới Bảo Túc của Diệp Trường Sinh và Bảo Túc hiện ra, trong nháy mắt truyền tổng bọn họ từ chỗ đó đi ra.

Nhất thời trước tế đàn chỉ còn lại một mình Hàn Lập.

Hàn Lập đầu đầu muốn nứt ra, bị truyền tổng đến trước tế đàn cũng không nhận ra được, đợi sau khi hai người Diệp Trường Sinh biến mất một lát, hắn mới chậm rãi đứng dậy.

Trong đầu một trận mê muội, nhìn cảnh tượng xa lạ chung quanh, trong lúc nhất thời hắn có chút mờ mịt.

Lúc này, một đạo thanh âm hùng hậu bình hòa từ trong bình bát màu đen kia vang lên: “Ngươi có phải tu luyện Luyện Thần Thuật này hay không?”

.....

Bên ngoài, Diệp Trường Sinh cùng Bảo Hoa thoáng cái bị truyền tổng đến trước đó bảo hoa cùng cái gọi là trận pháp chi linh trong động quật.

Bảo Hoa có chút kỳ quái liếc nhìn chung quanh, hỏi: “Diệp huynh, ngươi không cảm thấy không thích hợp sao? Vị thượng cổ tiên nhân kia vội vã đuổi hai người chúng ta đi, lại giữ vị sư đệ kia của ngươi lại!”

“Hơn phân nửa là có giao dịch gì đó muốn cùng vị sư đệ kia của ta làm, ha ha, điểm ấy ta ngược lại không cảm thấy có gì trọng yếu, mọi người đều có bí mật của riêng mình!” Diệp Trường Sinh cười dữ tợn nói.

Chuyện Hà Khang lão quỷ muốn nói với Hàn Lập, chỉ sợ không phải là chuyện tốt với Hàn Lập.

Cái kia Luyện Thần Thuật tai hại thật sự quá lớn, đối với Hàn Lập mà nói tựa như là một thanh đao treo trên đỉnh đầu, nếu như hắn không thể mau chóng tiến vào Tiên Giới đi tìm phương pháp giải quyết, chỉ sợ tại hạ giới này nổi điên mà chết.

Nghĩ lại, trải qua việc này xong, tâm tình Hàn Lập chỉ sợ sẽ không quá tốt.

Vốn cho rằng tiến giai Đại Thừa, rốt cuộc có thể hảo hảo hưởng thụ hưởng thụ, ở hạ giới này sống mấy chục vạn năm, đương lão tổ.

Với tính cách của Hàn Lập, dưới tình huống không có thọ nguyên lo lắng, nếu không có ngoại lực áp bách, hắn có thể ở một chỗ mấy trăm vạn năm không di chuyển.

Cái gì mà phi thăng Tiên Giới, căn bản không quan trọng như vậy, phi thăng kiếp cũng rất nguy hiểm!

Nếu có thể, hắn tuyệt đối sẽ kéo dài tới khi không thể kéo dài thêm được nữa, lại đi độ phi thăng kiếp.

Nhưng bây giờ lại không được, Luyện Thần Thuật khiến hắn không thể không lên.

“Nếu Diệp huynh cũng không thêm đề ý thì thiếp thân cũng sẽ không nói thêm gì nữa, kế tiếp chúng ta có trở về không?” Bảo Hoa khẽ cười một tiếng, hỏi.

“Tới những chỗ Đại Thừa kia xem thử đi!” Diệp Trường Sinh nói.

Trong khi Hà Khang lão quỷ cùng với Hàn Lập bàn bạc một cuộc giao dịch, Diệp Trường Sinh cùng bảo hoa đi tới nơi khác của pháp ấn.

Vị Thượng cổ Chân Tiên đoạt xá Minh Trùng Mẫu Hậu, có thể điều khiển một bộ phận trận pháp nơi này.

Thế là, lúc trước mấy nhóm mệ đại Thừa tiên đánh Minh Trùng đều bị nó dùng trận pháp vây ở nơi nào đó, sau đó dùng các loại biện pháp tiêu hao số lượng những Đại Thừa này.

Hoặc là để cho con cháu của mình ra tay, hoặc là ba bộ hóa thân vô cùng cường đại kia ra tay, sau mấy phen, nuốt vào không ít Nguyên Anh Đại Thừa.

Đồng thời, có càng nhiều Đại Thừa hoặc tự bạo mà chết, hoặc là vì nguyên nhân khác mà chết.

Tóm lại, dưới đủ loại thủ đoạn hợp lực, mấy trăm vị Đại Thừa không một ai còn sống sót ở nơi này.

Bao gồm mấy người Đồng Nha lão nhân, Niết Bàn thủy tổ, Nguyên Ma, đều đã vẫn lạc ở trong đó.

Khi Diệp Trường Sinh và Bảo Hoa tiến vào nơi này, chỉ thấy khi thi thể tung bay đầy trời cùng các loại pháp bảo, huyết nhục bị đánh nát, tự bạo...

Một lượng lớn tài phú!

Những di sản Đại Thừa này, hai người đương nhiên là không chút khách khí đều kế thừa, vơ vét sạch sẽ nơi này, thu được số lượng tài phú kinh người khó có thể tính ra.

“Lại là hai kiện Huyền Thiên Chi Bảo!” Diệp Trường Sinh nhìn hai pháp bảo tỏa ra ánh sáng lung linh trong tay, nhỏ giọng nói.

Đây theo thứ tự là di sản của Niết Bàn và lão nhân Đồng Nha, một cái là Huyền Thiên Chi Bảo Thánh Ma Giáp nổi danh khắp Ma giới, một cái là Huyền Thiên Chi Bảo Mặc Vũ Kiếm khá có danh tiếng ở chư giới.

Đều là Huyền Thiên Chi Bảo uy lực không tầm thường, hầu như có thể so sánh với Huyền Thiên Ngũ Hành Thụ trên tay Diệp Trường Sinh.

“Được, được lắm, chỉ riêng giá trị hai kiện Huyền Thiên Chi Bảo này đã vượt qua tất cả những thứ khác rồi!” Diệp Trường Sinh cười hắc hắc.

Lần này chém giết Minh Trùng mẫu, đối với hắn thu hoạch phong phú khó có thể tưởng tượng.

Những di sản Đại Thừa này tạm thời không nói đến, sau khi lấy được phương pháp tu luyện thiên phạt thân lõi từ Hà Khang tu luyện thành công, tương lai có thể khiến cho thực lực của hắn tăng lên nhiều.

Mà tính hoạch của con Minh Trùng Chi Mẫu kia lại có thể khiến Phệ Kim Trùng tiến hóa thành Phệ Kim Trùng Vương.

Phệ Kim Trùng Vương vừa mới tiến giai Đại Thừa, liền có thực lực có thể so với cấp bậc Chân Long Thiên Phượng, đợi đến lúc phục chế một ít tính hoạch Minh Trùng Mẫu cho nàng ăn xong, nghĩ đến thực lực sẽ tiến thêm một bước lớn.

Tương lai sẽ là trợ thủ đắc lực bên cạnh Diệp Trường Sinh!

.....

Bên ngoài vùng đất thủy ấn, sau một đạo quang mang hiện lên, ba đạo thân ảnh xuất hiện ở chỗ này.

Diệp Trường Sinh, Bảo Hoa, còn có Hàn Lập.

Trên mặt Diệp Trường Sinh và Bảo Hoa đều mang theo vẻ vui mừng, hiển nhiên thu hoạch trước đó khiến bọn họ mừng rỡ, trong một đoạn thời gian dài tiếp theo, cũng bởi vì di sản Đại Thừa mà hưởng thụ vô cùng.

Nhưng sắc mặt Hàn Lập lại âm trầm đáng sợ.

Từ sau khi cùng Hà Khang lão quỷ nói chuyện một phen, tâm thái Hàn Lập thoáng cái trở nên suy sụp, cả người giữa hai đầu lông mày bao phủ một tầng lo lắng.

“Mặc dù nguy cơ của mẹ Minh Trùng đã được giải quyết, nhưng nếu muốn càn quét hết những Minh Trùng này, cũng

không phải là chuyện dễ dàng, chúng tu sĩ ở Thánh giới rất bận rộn!”

Bảo Hoa nhìn mảnh trùng hải đen ngịt phía trước, cảm khái nói.

Minh Trùng Mẫu chỉ trong khoảng thời gian mấy chục năm ngắn ngủi đã sinh sản ra một lượng lớn con cháu, đồng thời dùng khí tức trên người phát ra ảnh hưởng đến không biết bao nhiêu loại trùng ma giới.

Kế tiếp cần chúng tu sĩ Ma giới từ từ dọn dẹp những thứ này.

Bất quá, cuối cùng không còn Minh Trùng mẫu, cũng không lợi hại như những Minh Trùng phi thường kia, có thể so với Đại Thừa, thanh lý những thứ còn lại cũng không phải việc khó.

Tuy thực lực của Ma giới cũng giảm mạnh, chỉ còn lại hơn mười vị Thánh Tổ, nhưng chỉ cần sắp xếp nhiệm vụ cho bọn họ, chắc chắn sẽ giải quyết nhanh thôi.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, hiện tại tam đại Thủy Tổ của Ma giới thoáng cái đã chết sạch.

Lục cực bị bảo hoa giết chết, Nguyên Ma và Niết Bàn vẫn lạc trong tay Minh Trùng mẫu.

Minh Trùng Chi Mẫu giết người phi thường lợi hại, sau khi chém giết bản thể một người, tất cả phân thân ở bên ngoài, mặc kệ ở nơi nào, cũng sẽ vẫn lạc cùng một chỗ.

Điểm này, trên thân những con cháu sinh ra kia cũng có biểu hiện.

Cũng bởi vậy, những Đại Thừa ở Thủy Ấn Chi Địa hầu hết chết sạch sẽ.

Đương nhiên Nguyên Ma và Niết Bàn sẽ không ngoại lệ, hai vị này đã hoàn toàn biến mất trong ma giới.

Kể từ đó, vị trí tam đại Thủy Tổ đều bỏ trống, đây là tình huống trong lịch sử Ma giới chưa bao giờ xuất hiện.

Kế tiếp, Bảo Hoa trở về vị trí Thủy Tổ là chuyện hợp tình hợp lý.

Còn lại hai vị trí Thủy Tổ, sau khi Minh La tiến thêm một bước, hẳn là có thể đạt được một vị trí.

Một người cuối cùng, chỉ sợ cần thời gian rất lâu mới có thể trôi qua.

Dù sao, Ma Giới bây giờ rất khó tìm ra một người thực lực đủ mạnh, đừng nói Đại Thừa hậu kỳ, ngay cả Đại Thừa trung kỳ cũng hiếm thấy.

Chỉ có mấy người Nguyên Sát, Tà Liên, Hoàng Sa lão quái mà thôi.

Trong đó nguyên sát khẳng định là không thích hợp, mấy người Hoàng Sa lão quái tính cách quái gở, cũng sẽ không tới làm thủy tổ này.

Như vậy, thứ thích hợp nhất chính là Tà Liên.

Thân là Bảo Hoa bào muội, thực lực Tà Liên cũng không yếu, cũng là tồn tại Đại Thừa trung kỳ đỉnh phong.

“Chắc chắc, Ma giới tam đại Thủy Tổ chỉ vị đều bị Bảo Hoa chiếm hết sao?” Diệp Trường Sinh sờ sờ cằm suy nghĩ, hẳn cảm thấy chuyện này còn có chút ý tứ.

“Có lẽ ta có thể nâng Tử Linh dậy, làm Thủy Tổ, ha ha, biến thủy tổ ma giới này thành của ta...”

“Những Minh Trùng này, chúng ta thuận tay càn quét đi!” Lúc Diệp Trường Sinh đang suy nghĩ, Bảo Hoa đột nhiên nói.

Nàng cong ngón tay búng ra, từng đoàn từng đoàn cánh hoa màu hồng phấn bay ra, bay về mảnh biển Minh Trùng kia.

Diệp Trường Sinh gật đầu, hai tay chà xát, một đoàn lôi điện từ trong lòng bàn tay xuất hiện, hắn ném về phía trước, trong nháy mắt hóa thành một mảnh lôi hải, sóng lớn mà đi.

Hàn Lập cũng xuất ra Huyền Thiên Hóa Khí Hồ, một mảng lớn bạch khí tràn ngập ra, bao phủ mảnh Minh Trùng Chi Hải này.

Bên trong những trùng hải này, còn có không ít Minh Trùng có uy hiếp đến tồn tại Đại Thừa kỳ, nhưng trước mặt ba vị cao thủ hàng đầu này, lại không tính là cái gì.

Rất nhanh đã bị quét sạch không còn gì.

Khi ba người bay ra ngoài, một loạt tiếng hoan hô kinh thiên động địa vang lên, những tu sĩ ma giới đang chờ bên ngoài mừng rỡ như điên.

Nhìn thấy mảnh biển Minh Trùng này bị càn quét sạch sẽ, nhìn thấy ba người bọn họ đi ra, những người này đâu còn không biết, nguy cơ mẫu Minh Trùng đã giải quyết.

Một thanh đao treo trên đỉnh đầu hấn cứ vậy biến mất.

“Sư huynh, sư đệ tại ma giới còn có một số việc phải làm, cũng không bồi tiếp sư huynh nữa!” Hàn Lập thu lại tâm tình, chấp tay, sắc mặt bình tĩnh nói với Diệp Trường Sinh.

Diệp Trường Sinh gật đầu: “Người đi đi, chúng ta về Nhân tộc gặp mặt!”

Hàn Lập chấp tay, hóa thành một đạo lưu quang biến mất không thấy gì nữa.

Diệp Trường Sinh và Bảo Hoa bay về phía trước, bên kia mấy người Minh La, Nguyên Sát cũng đã tiến lên đón.

.....

Một nơi nào đó ở Ma giới, đang triệu kiến đông đảo Thánh Tổ, xác định chính mình trở về vị trí Thủy Tổ, đồng thời phân phát nhiệm vụ quét sạch Minh Trùng, bảo hoa rời cung điện, đi đến một ngọn núi phía sau.

Đi đến trước một tòa động phủ trên đỉnh núi, nàng do dự một chút, nhưng cuối cùng vẫn gõ cửa.

Sau một khắc, cửa động phủ mở ra, Bảo Hoa đi vào.

Nhìn nam tử ngồi ngay ngắn trên bồ đoàn trong động phủ, trên mặt Bảo Hoa không khỏi nổi lên một vòng màu đỏ bầm.

Trên dung mạo quốc sắc thiên hương, mang theo vẻ xấu hổ, làm cho người ta một loại mỹ cảm kinh tâm động phách.

“Diệp huynh, gần đây ở đây có chỗ nào không thích ứng?” Bảo Hoa chậm rãi đi về phía trước, thanh âm trở nên dịu dàng, hỏi.

“Mọi chuyện đều ổn cả, chỉ thiếu có người bầu bạn với ta, khiến ta rất không thích ứng!” Diệp Trường Sinh mở hai mắt ra, nói.

Khuôn mặt xinh đẹp Bảo Hoa nghe vậy hơi đỏ lên, ngồi khoanh chân đối diện gã, nói ra: “Gần đây quả thực có chút bận rộn, thất lễ với Diệp huynh!”

“Không sao, hôm nay người tới tìm ta, chứng minh sự tình đã xong rồi?”

“Đã như vậy, người cũng nên thực hiện hứa hẹn lúc trước!”
Diệp Trường Sinh một tay nhắc lên bả vai Bảo Hoa, cười tủm tỉm nói.

Nghe nói thế, gương mặt Bảo Hoa Ngọc chỉ một thoáng đã trở nên phấn hồng, trong lúc nhất thời xấu hổ không chịu nổi.

Lúc trước ở Nhân tộc, dưới sự cô động của Minh La, dưới sự dụ dỗ đe dọa của Diệp Trường Sinh, nàng không thể không đưa ra hứa hẹn kia.

Một khi Diệp Trường Sinh hỗ trợ giải quyết Minh Trùng mẫu, nàng sẽ ủy thân cho Diệp Trường Sinh.

Hiện tại, chuyện đã kết thúc, nàng không thể trì hoãn được nữa.

“Diệp huynh, ta...”

Lúc Bảo Hoa đang muốn nói gì, Diệp Trường Sinh đã nhẹ nhàng kéo một cái, đưa nàng vào trong ngực.

.....

Diệp Trường Sinh ở ma giới một thời gian ngắn, sau đó đứng dậy rời khỏi giới này.

Lúc đến đây, một đám người kết bạn mà đến, lúc rời đi chỉ có mình hắn.

Bảo hoa, Minh La và Nguyên Sát đều ở lại Ma giới, căn nguyên của các nàng cuối cùng vẫn ở bên cạnh.

Tương lai có lẽ Tử Linh và Chu Viện cũng sẽ trở lại Ma giới, dù sao Thiên Địa Đại Đạo bên này thích hợp cho các nàng tu hành hơn.

Nếu các nàng có một chút ý niệm đối với việc phi thăng, vậy nhất định phải tu hành ở trong phương thiên địa này.

Nhưng giới diện cách trở, đối với Diệp Trường Sinh hiện tại, không tính là gì.

Đại Thừa bình thường khó phá giới, nhưng với hấn, xuyên qua giữa hai giới bất quá là một chuyện không khó khăn.

Sau khi rời khỏi ma giới, hấn cũng không có trực tiếp trở lại linh giới, mà chuyển hướng bay vào chỗ sâu trong hư không bên ngoài giới.

Không biết bay bao lâu, trước mặt Diệp Trường Sinh xuất hiện một bong bóng khí cực lớn. Hấn rất quen thuộc với khí tức phát ra từ bong bóng kia.

Thế giới tân sinh kia.

Sau khi phá nhập vào bên trong bong bóng khí, mọi thứ trước mắt vẫn diễn ra như cũ, không có gì thay đổi cả.

Trong thiên địa, hỗn độn độn, đâu đâu cũng có linh khí thuần túy, ngoài linh khí ra thì chẳng còn gì khác.

Địa Phong thủy hỏa còn chưa phân hoá ra, tự nhiên cũng không tồn tại thảo mộc linh dược, các loại tài liệu luyện khí gì cả.

Trong toàn bộ thế giới, ngoại trừ linh khí, cũng chỉ còn lại có bản nguyên Tiên Thiên.

Mỗi một đoàn bản nguyên Tiên Thiên, đều tự mình thai nghén hoặc là một vị nào đó, hoặc là mấy vị sinh linh.

Đúng rồi, còn có ba con Phệ Kim Trùng du dãng trong thế giới này.

Ba con Bán Trùng Vương này, mỗi con đều tiếp cận cấp bậc Đại Thừa, dưới tình huống một chọi một hoàn toàn có thể ngăn cản một vị Đại Thừa bình thường.

Diệp Trường Sinh tâm niệm vừa động, thần thức nhanh chóng phát ra, bao trùm phạm vi gần trăm vạn dặm, gọi ba con bán trùng vương trở về.

Cũng không lâu lắm, ba đạo kim quang chói mắt từ đằng xa nhanh chóng bay tới.

Sau khi xoay quanh một vòng thì hào quang thu vào!

Ba con bọ cánh cứng màu vàng to như cái đầu liền xuất hiện trước người Diệp Trường Sinh, bên ngoài thân mơ hồ có vân tím như ẩn như hiện.

Đúng là ba con Phệ Kim Trùng Vương chỉ còn cách một bước ngắn!

Ba con Trùng Vương này sau khi xuất hiện liền hướng về phía Diệp Trường Sinh kêu ong ong, Diệp Trường Sinh thấy vậy trên mặt lộ ra vẻ mỉm cười.

Bàn tay Diệp Trường Sinh loé lên quang mang, xuất hiện một viên tinh thạch màu đen đặc thù, bên trong có một loại chấn động quỷ dị tỏa ra.

Đây chính là tinh hạch của mẹ Minh Trùng!

Viên tinh hạch này lúc trước bị Thiên Phật Thần Lô đánh một lần, bị hủy hoại rất nhiều, nhưng tinh nguyên ẩn chứa trong bộ phận còn lại vẫn không lộ đến cực điểm.

Điều này đối với tu sĩ Trùng tộc mà nói, thuộc về vô thượng chí bảo.

Tinh hạch vừa mới xuất hiện, thanh âm ong ong của ba con Phệ Kim Trùng kia lập tức dừng lại, ánh mắt đột nhiên ngưng tụ, tất cả đều nhìn chăm chăm vào viên tinh hạch màu đen trong tay Diệp Trường Sinh.

“Suu” “Suu” “Suu” ba tiếng, ba con kim trùng lại đồng thời hóa thành ba đạo kim quang phóng tới tinh hạch.

Diệp Trường Sinh mỉm cười, một bàn tay quét ngang về phía trước, khẽ phất năm ngón tay vào hư không một cái.

Một cỗ lực lượng vô hình cuộn cuộn tuôn ra.

Ba con kim trùng sau khi “bang bang” vài tiếng, lại ở một chỗ cách Diệp Trường Sinh hơn một xích, đều bị bắn ngược trở lại,

lộn nhào mấy cái, mới miễn cưỡng vỗ cánh một lần nữa ổn định thân hình.

Mặc dù những Chuẩn Trùng Vương này vô cùng lợi hại, nhưng trước mặt Diệp Trường Sinh lại không có chút sức phản kháng giống như ấu trùng nào.

Nhưng mặc dù như thế, ba con Phệ Kim Trùng này vẫn ra sức điên cuồng tấn công bên người Diệp Trường Sinh không thôi, chỉ là từ đầu đến cuối đều bị một cỗ lực lượng vô hình ngăn ở bên ngoài, căn bản không thể đạt được mong muốn.

Cho dù Diệp Trường Sinh hạ mệnh lệnh cho chúng nó, cũng không có chút tác dụng nào, tựa như là một loại khát vọng từ trong sinh mệnh bốn nguyên thúc đẩy chúng nó muốn cắn nuốt hết viên tinh hạch này.

Diệp Trường Sinh thu hồi tinh hạch màu đen, sau đó khí tức tinh hạch tiêu tán, ba con Phệ Kim Trùng kia bực bội đi vòng quanh hẩn kêu ông ông một hồi, dần dần bình tĩnh lại.

Diệp Trường Sinh lại sử dụng một lần nữa, vẫn giống như trước đây, như điều khiển cánh tay, không có chỗ nào không thuận lợi.

Mà khi hẩn đem viên tinh hạch kia ra lần nữa, ba con Phệ Kim Trùng thoáng cái giống như nổi điên, mất đi lý trí.

“Xem ra quả nhiên đúng như ta suy đoán, con Minh Trùng Mẫu này xuất hiện rất là quý dị a, nó thức tỉnh Thân Phệ Pháp Tắc một cách khó hiểu, tinh hạch của nó còn có lực hấp dẫn mãnh liệt với Phệ Kim Trùng như thế!”

“Chẳng lẽ Minh Trùng Mẫu phát sinh loại biến hóa này, là bị vị Đạo Tổ Trùng bộ tộc kia vẫn lạc ảnh hưởng?”

“Vị Đạo Tổ kia sau khi chết, có đồ vật gì rơi xuống hạ giới, bị Minh Trùng Mẫu nuốt xuống, từ đó phát sinh thuế biến?”

Trong lòng Diệp Trường Sinh nổi lên ý niệm như vậy.

Hẩn không hề trêu chọc ba con Phệ Kim Trùng nữa, một tay đem viên tinh hạch màu đen kia ném ra, lập tức ba con Phệ Kim Trùng này điên cuồng xông lên.

Lấy tinh hạch màu đen làm trung tâm, ba con Phệ Kim Trùng đụng vào nhau.

Chúng nó vừa cắn xé lẫn nhau vừa cắn nuốt tinh hạch vừa bay ngược ra ngoài.

Cuối cùng trong miệng ba người dùng lực, trực tiếp đem tinh hạch lớn nhỏ khác nhau kia mạnh mẽ đem nuốt vào trong bụng mà không chút do dự.

Tinh hạch vừa vào trong bụng Phệ Kim Trùng, lập tức lốm đốm màu tím bên ngoài thân thể ba người không dậy nổi, thân hình bắt đầu co rút lại, khí tức nhao nhao trở nên hỗn loạn vô cùng.

Trong miệng ba con Phệ Kim Trùng vang lên âm thanh xì xì, liền bộc lộ dữ tợn rồi lại nhào vào nhau cắn xé.

Diệp Trường Sinh thần sắc bình thản chứng kiến một màn này, lẳng lặng ngồi ở một bên, cũng không có ý định xuất thủ ngăn cản.

Ba con Phệ Kim Trùng tranh đấu vô cùng thâm thúy.

Không bao lâu sau, thân hình chúng liền trở nên chông chênh vết thương, trong đó hai con Phệ Kim Trùng thậm chí còn thiếu một chân trước.

Cắn xé một lát, trên thân ba người bỗng nhiên loé lên kim quang, sau đó tản ra.

Như nghỉ ngơi ở trung tâm.

Bọn chúng phát ra tiếng kêu khàn khàn, uy hiếp lẫn nhau vài cái, đợi một hồi sau, cánh rung lên lần nữa nhào tới trước.

Diệp Trường Sinh thấy thế, vung tay lên, đem ba con Phệ Kim Trùng này tất cả đều thu vào trong Linh Thú Hoàn, để chúng nó chậm rãi đi chém giết.

Mặc kệ cuối cùng là ai chiến thắng, cuối cùng nhất định sẽ đàn sinh ra một con Phệ Kim Trùng Vương.

Hắn chỉ cần im lặng chờ đợi là được.

Ngồi xếp bằng trong hư không mấy tháng, Diệp Trường Sinh bỗng nhiên mở mắt, hướng một nơi nào đó của thế giới này nhìn lại.

Chỗ đó, có một cái kén ánh sáng thật lớn co rút lại, phảng phất như một sinh vật đang không ngừng hít thở.

Mỗi một lần co rút lại đều hấp dẫn lượng lớn linh khí chung quanh vào, cho sinh linh uẩn dưỡng bên trong sử dụng.

Trong lúc co rút, khí tức sinh vật ẩn chứa bên trong càng thêm cường thịnh, cuối cùng trực tiếp đạt đến đỉnh phong.

Trên mặt Diệp Trường Sinh lộ ra vẻ động dung, bên trong cái kén ánh sáng này phát ra khí tức đã có thể so với Điện Phi Nhi lúc hần tiên giai Đại Thừa lúc trước, tại Linh giới gặp phải Chân Linh mới tiến giai.

Xem ra, thực lực của con khổng tước này đã tiến thêm một bước!

“Rắc rắc!”

Theo khí tức đạt tới đỉnh phong, đột nhiên mặt ngoài quang kén kia vang lên tiếng vỡ vụn, sau đó một khe hở xuất hiện.

Nó nhanh chóng biến lớn, khuếch tán. Trong chớp mắt, mặt ngoài toàn bộ quang kén đã trải rộng đầy các vết rạn.

Vết rạn chi chít, cho người ta một loại mỹ cảm như đồ sứ tinh xảo bị đánh nát.

“Rào!”

Sau một tiếng vỡ nát, quang kén đột nhiên vỡ ra một cái động lớn, một đoàn ngũ sắc quang mang từ đó vọt ra, ngửa mặt lên trời kêu một tiếng thanh minh.

Khí tức cường đại cuộn cuộn hướng bốn phía tản ra, ngũ sắc quang mang sáng chói không gì sánh được, cơ hồ chiếu sáng toàn bộ thế giới.

“Àm!”

Tòa thiên địa này chấn động, lay động lên, phảng phất như có thứ gì đó trong cõi u minh bị xúc động.

Trong không gian Hỗn Độn hỗn độn, đột nhiên vô số phù văn cổ xưa lảng không hiện ra, lóng lánh ánh sáng năm màu xanh, vàng, trắng, đen, đỏ.

Khí tức Ngũ Hành pháp tắc từ đó tràn ngập ra, những phù văn này đan vào một chỗ, tạo thành một đoàn ngũ sắc quang diễm.

Quang điểm kia lóe lên, sau đó liền xuất hiện trên không đoàn ngũ sắc quang mang kia, lóe lên chui vào trong đó.

Một tiếng thanh minh vang vọng đất trời!

Khí tức toàn thân sinh linh ngũ sắc phá kén chui ra đột nhiên tăng vọt, trong nháy mắt lại cường đại thêm mấy phần, khí tức pháp tắc huyền ảo bao phủ bốn phía.

“Đây là..... chúc phúc của thiên địa?” Diệp Trường Sinh nhìn một chút, trợn mắt há hốc mồm.

“Không phải chứ, cùng là nuốt một cái Thiên Địa Thai Bàn, vì sao ta cái gì cũng không có?” Hắn há hốc mồm, nửa ngày không biết nên nói cái gì cho phải.

Hắn là một đạo tặc, Mạc Lan thánh cầm cũng là đạo tặc, hai người đều tu hủ chiếm tổ chim khách, ăn cắp cái đĩa Chân Linh của vùng thiên địa này thai nghén.

Nhưng, sau khi hắn hấp thu xong, vùng thiên địa này không có bất kỳ biểu hiện gì.

Mà sau khi Thánh Cầm này hấp thu xong, lại nhận được sự chúc phúc của vùng thiên địa này.

Phảng phất như là, vùng thiên địa này thật sự đã xem nàng là được sinh ra!

Cái này... Có chút thái quá!

“Kỳ biệt a!”

Diệp Trường Sinh im lặng một hồi, nghĩ đến hơn phân nửa là thân phận Nhân tộc của mình, không cách nào nguy trang thành Tiên Thiên Chân Linh.

Mà mạc Lan thánh cầm thì có thể!

Nhìn đoàn hào quang ngũ sắc dần dần biến hóa, biến thành một con khổng tước to lớn, thân hình Diệp Trường Sinh lóe lên, bay về phía bên đó.

Khổng tước ngũ sắc to lớn hiện ra thân hình, ưu nhã vươn cổ ra, chải vuốt lông chim của mình một cái, sau đó há miệng hút vào, nuốt tất cả mảnh vỡ quang kén kia vào.

Chấn cánh đằng bay hai vòng, trên thân gã loé lên quang mang, hình thể dần dần thu nhỏ, ngưng tụ thành một đoàn ngũ sắc quang điểm.

Sau đó, một thân thể mềm mại linh lung từ trong ngũ sắc quang điểm đi ra.

Thân khoác vũ y ngũ sắc, da trắng như ngọc, dung nhan hoàn mỹ không tỳ vết, dáng người cao gầy lả lướt hấp dẫn, mi tâm có một vết tích.

Thoạt nhìn giống như một ngọn lửa năm màu đang hùng hực thiêu đốt.

Dung mạo thánh cầm của Mạc Lan thoạt nhìn so với dung mạo xinh đẹp tuyệt trần do nàng tạo ra ở nhân giới.

Thấy Diệp Trường Sinh đang chờ ở đây, trên mặt nàng lộ ra vẻ mừng rỡ, bước nhẹ, chậm rãi đi về phía trước.

“Diệp huynh, đa tạ ngài!”

Giọng nói thanh thúy êm tai vang lên, nàng đi tới trước mặt Diệp Trường Sinh, nhẹ nhàng thi lễ, hương hân biểu thị lòng biết ơn.

Lần này, có thể nói nàng là thật sự thoát thai hoán cốt, lật trời Phúc Địa.

Biến hóa phát sinh trước sau, không kém gì chim sẻ nhỏ phi thẳng đầu cành cây, biến thành Phượng Hoàng.

Từ một không tước Hợp Thể đỉnh phong, thậm chí còn mất đi thân thể không tước, nhảy một cái biến thành tiên thiên chân linh cấp bậc Không Tước.

Về mặt vị và thực lực không kém gì những Chân Long Thiên Phượng kia!

Đây là tạo hóa một bước lên trời.

Nàng ta trước kia đặt ở toàn bộ Phong Nguyên đại lục, không chút thu hút, căn bản không nói gì cả.

Hiện tại cho dù nàng có dõng mãnh khắp các giới, cũng tuyệt đối là cường giả, là đại nhân vật hiếm có ai bì kịp.

Mặc dù là bảo hoa tu luyện năm tháng dài đằng đẳng, thực lực đoán chừng cũng đại khái tương đương với nàng hiện tại.

Chân Linh vốn không nói đạo lý, đặc biệt là Tiên Thiên Chân Linh.

Mà bà có thể tạo hóa như vậy, đương nhiên cũng không thể rời khỏi trợ giúp của Diệp Trường Sinh lúc trước.

Tuy rằng giữa hai người chỉ là một giao dịch, nhưng điều này cũng không ngăn trở sự cảm kích trong lòng thánh cầm Lan Lan.

Bởi vậy, vừa gặp mặt nàng liền hướng Diệp Trường Sinh nói lời cảm tạ.

Diệp Trường Sinh quan sát nàng vài lần, trên mặt mỉm cười nói: “Chúc mừng tiên tử đại đạo đã thành công, từ nay về sau, vô tai vô kiếp, vô âu vô lo!”

“Không dám, ta như thế nào cảm giác cho dù ta tu thành Chân Linh Chi Khu, cũng không phải là đối thủ của Diệp huynh?” Mạc Lan thánh cầm đánh giá Diệp Trường Sinh vài lần, có chút kinh ngạc nói.

“Ha ha, tiên tử mới vừa tu thành Chân Linh Chi Khu, liền muốn cùng ta so sánh sao?”

“Đâu có, thiếp thân chỉ là cảm khái một phen mà thôi, xem ra Diệp huynh lấy được tạo hóa trong giới này cũng không nhỏ!” Mạc Lan thánh cầm lắc đầu nói.

“Ừm, ta có thể có tu vi ngày hôm nay, tự nhiên không thể rời khỏi phần đông cơ duyên đạt được trong giới này!”

“Việc này tạm thời không nói đến, từ sau khi ta tiến giai Đại Thừa, liền ngồi yên chờ đợi trong giới này, hộ pháp cho tiên tử người mấy trăm năm, người làm sao cảm tạ ta?”

Diệp Trường Sinh chuyển đề tài, đột nhiên nói.

“Cái này...” Mạc Lan thánh cảm ngây ngốc một hồi, thật sự là nàng chưa bao giờ gặp ai trực tiếp như vậy.

Nàng mở to hai mắt, lông mi thật dài chớp động, bộ dáng vô tội.

Khi nhìn thấy nụ cười trên mặt Diệp Trường Sinh, nàng đã hiểu, là Diệp Trường Sinh đang đùa giỡn với nàng.

Quả nhiên là phong cách của hắn.

Trong lúc nhất thời, Mạc Lan thánh cảm có chút buồn cười, nhưng ngay sau đó trên mặt lộ ra vẻ vô tội, nói: “Thiếp thân mới vừa tu thành Chân Linh, một thân một mình, cái gì cũng không có, làm sao có thể báo đáp Diệp huynh đây?”

“Nếu như Diệp huynh không muốn nhận thù lao gì, thiếp thân cũng chỉ có thể lấy thân báo đáp mà thôi!”

Diệp Trường Sinh nghe vậy, trên mặt lập tức lộ ra vẻ trịnh trọng: “Nếu ngươi muốn nói như vậy, ta nói là thật đấy nhé!”

“Ha ha, Diệp huynh ngươi thật đúng là không chút khách khí!” Mạc Lan thánh cảm che miệng nhẹ nhàng cười nói.

Diệp Trường Sinh nhe răng cười một tiếng, không hề nói đùa mà nghiêm túc hỏi: “Kế tiếp ngươi có tính toán gì muốn trở về Linh giới không?”

“Không biết, hắn là sẽ trở lại Yêu tộc để xem thử. Sau này... có thể sẽ đi tới chư giới du lịch một hai!”

“Đột nhiên lại có được thực lực mạnh như vậy, thọ nguyên dài đằng đằng như thế mà vẫn không hề bị thiên kiếp quấy nhiễu, ta phải suy nghĩ thật kỹ xem làm cách nào để vượt qua cuộc đời như thế này!” Trên mặt của Mạc Lan thánh cảm lộ ra vẻ suy tư, nói.

“Ngươi đang khoe khoang sao?”

“Đâu có, trước mặt Diệp huynh, ta có gì mà khoe khoang!”

“Nếu không biết nên đi nơi nào, không bằng tới nhà ta đi, nhà ta rất thích hợp cho ngươi ở!”

Diệp Trường Sinh nói xong, trên tay lóe sáng, xuất hiện một gốc cây nhỏ màu sắc ngũ sắc.

Đúng là Huyền Thiên Ngũ Hành Thụ.

“Người xem, Huyền Thiên chi bảo này vừa vặn phù hợp với người, đến lúc đó người sẽ được ở trên cái cây này!” Diệp Trường Sinh nói.

Mạc Lan thánh cảm nghe vậy không khỏi bật cười khanh khách: “Diệp huynh quả nhiên mưu đồ thiếp thân, bên cạnh có nhiều nữ nhân như vậy, còn không đủ để người chống đỡ sao?”

Diệp Trường Sinh nghe lời ấy, nhất thời sắc mặt trầm xuống: “Người nói cái gì vậy? Ta chỉ là một chính nhân quân tử, sẽ mưu đồ người?”

“Ta chẳng qua chỉ đứng ở góc độ của bạn cũ, không đành lòng thấy người không có nhà để về, cho nên mới mời người thôi!”

Mạc Lan thánh cảm nghe được lời này thì không khỏi khinh bỉ một cái.

Diệp Trường Sinh là người như thế nào, nàng còn không rõ?

Tuy nói như thế, nhưng nàng vẫn có chút động tâm, ở trên kiện Huyền Thiên chi bảo này, đối với nàng mà nói đích xác là thích hợp nhất.

Một kiện Huyền Thiên Chi Bảo phù hợp như thế, mặc dù không thuộc về nàng, nhưng thời gian dài nàng ở trên đó, cũng sinh ra một chút tác dụng đối với tu vi tiến bộ.

Chân Linh muốn tiến bộ tu vi thật sự là rất khó.

Nhưng mà...

Với tính cách tác phong của nam nhân này, nếu mình ở trong nhà hắn thời gian dài, sợ là sớm muộn cũng sẽ rơi vào trong tay hắn.

Nếu thật sự là như vậy, nàng đường đường là một Tiên Thiên Chân Linh, chẳng phải sẽ trở thành Kim Tì Tước được người nuôi dưỡng rồi sao?

Tuy nói, tác phong của cô với Diệp Trường Sinh không có chỗ nào phản cảm, ngược lại vì hai người trước kia có giao tình

nên rất có hảo cảm.

Nhưng, đường đường là Chân Linh, sao có thể không có tiền đồ như vậy?

Không được, ta phải dựa vào chính mình!

Mạc Lan thánh cảm nghĩ như vậy, sắc mặt bỗng nhiên trở nên nghiêm túc, trầm giọng nói: “Nếu ngươi có thể cho ta mượn gốc Huyền Thiên Thánh Thụ này tìm hiểu thêm vài năm, ta sẽ đi cùng ngươi về nhà!”

“Không thành vấn đề, tương lai ngươi ở trên đó, muốn tìm hiểu bao lâu thì tìm hiểu!” Diệp Trường Sinh lập tức đáp ứng.

“Được, vậy sau này xin Diệp huynh chỉ giáo nhiều hơn!”

Diệp Trường Sinh nghe được lời này của nàng, trên mặt lộ ra ý cười.

Hắn bỗng nhiên nghĩ đến, quan hệ giữa mình và Mạc Lan thánh cảm thì tính là cái gì?

Hắn thoát nhìn giống như một chủ nhân cho thuê.

Khách trọ Chân Linh của ta?

“Ngươi tiến vào Đại Thừa kỳ, có cần độ kiếp không?” Diệp Trường Sinh hỏi.

Mạc Lan thánh cảm lắc đầu: “Bây giờ ta đã có thể tính là tiên thiên chân linh, không cần độ kiếp, về sau vẫn luôn không có kiếp số gì!”

“Chắc chắn, các ngươi nói thật mà, không biết đã khiến bao nhiêu người hâm mộ chết đi được!” Diệp Trường Sinh cảm khái nói.

“Ngươi đã không cần độ kiếp, vậy chúng ta đi tới chỗ khác của thế giới này xem thử một chút đi!”

Diệp Trường Sinh nói xong, mang theo Mạc Lan thánh cảm hướng một phương hướng khác bay đi.

Sau một lúc lâu, Mạc Lan thánh cảm nhìn về phía trước một quang mang sáng chói, bên trong đồng thời tồn tại mấy đạo quang kén, không còn gì để nói.

Nàng liếc mắt một cái đã nhìn ra, ba người bên trong quang kén kia chính là những đạo lữ của Diệp Trường Sinh. Khí tức của các nàng rất quen thuộc.

Dù sao, lúc ở Nhân giới, cũng từng ở chung mấy trăm năm.

Xoay đầu lại, Mạc Lan thánh cảm trùng đôi mắt to mỹ lệ, nhìn Diệp Trường Sinh, trong ánh mắt tràn đầy ý chất vấn.

Đây chính là mấy trăm năm qua ngươi luôn thủ hộ ta?

Ngươi đang bảo vệ nữ nhân của mình đúng không?

Ta chỉ là tiện thể mang theo thôi!

Quả nhiên là cầu nam nhân!

Thiệt thòi cho ta vừa rồi còn cảm động một trận.

Diệp Trường Sinh thấy thế vội vàng ho khan một tiếng, nói:
“Thủ hộ một người cũng là thủ hộ, thủ hộ một đám cũng là để bảo vệ!”

“Ngươi có từng nghe qua một câu nói cổ xưa như vậy chưa? Năng lực càng lớn thì trách nhiệm càng lớn, ngươi cũng biết, năng lực của ta luôn rất mạnh!”

“Ngươi còn đắc ý!” Mạc Lan thánh cảm im lặng.

“Hoa tâm đường hoàng hùng hồn như vậy, là điều đầu tiên ta từng thấy!”

“Ta chỉ muốn cho các ngươi một ngôi nhà!”

“Xin đừng mang ta theo!”

“Không, ngươi đã đáp ứng đi nhà ta rồi!”

Mạc Lan thánh cảm: “...”

Bất đắc dĩ xoa xoa thái dương, Mạc Lan thánh cảm quyết định không chấp nhận với người này.

Đồng thời, trong lòng nàng cũng âm thầm cảnh giác, về sau tuyệt đối không thể trúng quỷ kế của hắn, đặt chân ở trên người hắn.

Nàng nhìn cái kén không ngừng phồng lên, nhẹ giọng nói:
“Hắn là cũng sắp kết thúc rồi, người bên trong sắp đi ra rồi!”

“Ừm, đúng là không sai biệt lắm, từ khí tức của các nàng thì hẳn là từng người đều là tu sĩ Hợp Thể kỳ!”

“Hơn nữa đồ vật bên trong Chân Linh Thai bàn này tăng cường thật lớn nội tình của các nàng, đợi sau khi trở về, ma luyện mài giũa, các nàng tiến giai Đại Thừa cũng không phải là việc khó gì!” Diệp Trường Sinh nhìn kén ánh sáng nói.

Mạc Lan thánh cảm nghe vậy thần sắc phức tạp nhìn hẳn một cái.

Nếu nói người này tôn tâm, đúng là hiếm thấy, thâm thiếp của mình đều bề quan phụ cận, hẳn không chút kiêng kỵ mà cảm dỗ chính mình.

Nhưng hết lần này tới lần khác, trong lúc hẳn đang hoa tâm, lại có thể khiến cho mỗi nữ nhân của hẳn hưởng thụ được lợi ích khổng lồ.

Những người này thậm chí đánh xuống Đại Thừa cơ sở, quả thực khó mà tin nổi.

Lúc ở Nhân giới, Mạc Lan thánh cảm đã nhiều lần tiếp xúc với những đạo lữ của Diệp Trường Sinh.

Những người kia, trong đó có vài vị ở trong mắt nàng, có thể tiến giai Nguyên Anh đã là thiên đại may mắn, muốn tiếp tục đột phá, cơ hồ không có khả năng.

Còn bây giờ, lại một đám đều có hy vọng Đại Thừa, đây quả thực là một chuyện nghe rộn cả người.

“Khó trách có thể khiến cho các nàng đều khăng khăng một mực, nam nhân như hẳn, đúng là...” Trong lúc nhất thời Mạc Lan thánh cảm có chút thất thần.

“Ồ!”

Đang lúc Thánh Cảm Hoa đang suy nghĩ miên man, Diệp Trường Sinh lại phát ra một tiếng kinh ngạc.

Hắn vung tay lên, nhất thời từ trong Linh Thú Hoàn trên người bay ra một vật.

Đây là một vật đen sì, nhìn kỹ, thì ra là một cái mặt ngoài tử văn tinh tế, trứng trùng màu đen nhánh, lớn chừng quả dưa hấu, thể tích có chút to lớn.

“Đây là...”

Vật này vừa mới xuất hiện đã lập tức thu hút sự chú ý của Bạch Lan Thánh Điều, nàng cảm ứng được chỗ không tầm thường đồ vật này.

Trong lúc mơ hồ, nàng cũng đã nhận ra một loại khí tức nguy hiểm, giống như thứ trong trứng côn trùng kia có thể uy hiếp đến tánh mạng của nàng.

Trứng trùng vừa bị lấy ra, liền lập tức như có sinh mệnh, hít thở, vô số linh khí nồng đậm chung quanh cuộn cuộn vào.

Sau khi hấp thu linh khí, nguyên bản tử văn trên bề mặt trứng côn trùng bắt đầu phát sáng, đồng thời thể tích lúc lớn lúc nhỏ co lại không ngừng.

Trong khoảnh khắc, tiếng tim đập “bang bang” bắt đầu từ trong trứng côn trùng truyền ra.

Từ nhỏ biến lớn, một tiếng tiếp một tiếng, dần dần rõ ràng dị thường.

“Đây là cái gì?” Mạc Lan thánh cầm tò mò hỏi.

“Phệ Kim Trùng Vương!”

“Cái gì?”

Mạc Lan thánh cầm vừa mới phát ra một tiếng thét kinh hãi, ngay sau đó liền nghe ” Tạt sát” một tiếng, lập tức nhìn thấy mặt ngoài trứng côn trùng màu đen xuất hiện một vết nứt.

Ngay sau đó, “Phanh” một tiếng, quả trứng côn trùng màu đen sau khi lóe lên hào quang liền vỡ vụn ra từng khúc, đồng thời một đạo kim quang từ trong bắn ra.

Sau một hồ, một tiểu nhân màu vàng tím cao ba tấc hiện thân ra.

Nhân thủ nhỏ này đầy đủ, hai mắt trong suốt như ngọc, hết lần này tới lần khác râu tóc miệng mũi đều không có, trên mặt mơ hồ chỉ có thể nhìn thấy một mảnh kim mỏng mờ ảo mà thôi.

“Đây chính là Phệ Kim Trùng Vương trong truyền thuyết!”

Mạc Lan Thánh Cầm vô cùng kinh ngạc nhìn tiểu nhân ba tấc này, trên mặt tràn đầy vẻ rung động.

Thoạt nhìn chỉ là cỡ như Nguyên Anh của tu sĩ, nhưng trong mơ hồ có thể phát giác được loại chấn động khủng bố trong cơ thể hắn.

Tiểu nhân màu vàng tím há miệng, nuốt toàn bộ mảnh nhỏ trúng côn trùng vào trong miệng, sau đó ánh mắt thoáng cái nhìn về phía Diệp Trường Sinh.

Diệp Trường Sinh thúc dục pháp thuật khổng chế trùng này, lại phát hiện trong lúc vận chuyển pháp thuật, tối nghĩa vô cùng, hoàn toàn không có cảm giác như cánh tay chỉ vào nó.

Hầu như cùng thời khắc đó, tử kim tiểu nhân vốn ngốc trệ ánh mắt bỗng nhiên khê động, đột nhiên lợi hại vô cùng nhìn về phía Diệp Trường Sinh.

Cùng lúc đó, hai đạo kim quang dài hơn thước không chút dấu hiệu từ trong hai mắt thoáng hiện ra, chém thẳng về phía Diệp Trường Sinh.

“Hừ!”

Diệp Trường Sinh giơ tay lên chặn lại, “Phanh” một tiếng, sau đó huyết quang bắn ra.

Diệp Trường Sinh lật bàn tay nhìn, hai đạo kiếm quang này thậm chí ngay cả thân thể chắc chắn vô cùng của hắn cũng bị chém đứt, khiến hắn bị thương.

Phải biết rằng, bàn tay này của hắn cũng dám đón đỡ Huyền Thiên chi bảo.

Lúc trước Hắc Ma Chủ của Nguyên Ma kia cũng không có phá vỡ, mà bây giờ lại bị một kích của Phệ Kim Trùng Vương này trăm phá phòng ngự, quả thực có chút khó tin.

Có thể thấy được Phệ Kim Trùng Vương này có lực công kích cường đại kinh người, khó trách được nói là muốn cho Chân Tiên trên trời cũng phải nhượng bộ lui binh.

Bên kia, Thánh cầm Mạc Lan cũng nhú mày, nhãn lực của nàng không tầm thường, tự nhiên cũng nhìn ra chỗ kinh khủng dưới một kích của Phệ Kim Trùng vương.

“Có cần ta ra tay giúp ngươi không?” Mạc Lan thánh cầm hỏi, trong lòng bàn tay lưu chuyển hào quang năm màu, nóng lòng

muốn thử, giống như muốn độ sức cùng Phệ Kim Trùng
Vương danh tiếng vang dội này.

“Không sao, tự ta làm được!” Diệp Trường Sinh khoát khoát tay nói.

Hắn nhìn về phía tiểu nhân tử kim, trong ánh mắt không khỏi xuất hiện mấy phần ngưng trọng.

Đột nhiên, hắn há miệng ra, trực tiếp cắn chót lưỡi rồi phun ra một đoàn tinh huyết, đồng thời một ngón tay nhanh chóng điểm ra hư không.

Đoàn tinh huyết sau khi chuyển động, lại lẳng không biến ảo thành một huyết sắc phù văn không biết tên, bị Diệp Trường Sinh thúc giục, liền điên cuồng phình to như cái ma bàn, bắt đầu chớp động không ngừng.

Mà cùng lúc đó, thân hình tiểu nhân tử kim lại chấn động, giữa hai đầu lông mày hiện ra phù văn giống như hạt đậu, lóe lên rồi chui vào trong đầu lâu không thấy bóng dáng.

Diệp Trường Sinh quát khê một tiếng, thân hình tiểu nhân màu tử kim khom người xuống, kịch liệt run rẩy, phảng phất như đang chịu một loại đau đớn cực kỳ nào đó.

Diệp Trường Sinh cong ngón tay búng ra, huyết sắc phù văn to lớn kia trực tiếp hóa thành một đoàn huyết quang xông tới, đem tử kim tiểu nhân bao phủ ở trong đó.

Tử kim tiểu nhân bỗng nhiên phát ra một tiếng kêu bén nhọn cực kỳ, tiếp theo “Ngọc Đông” một tiếng, trực tiếp ngã quy.

Thoạt nhìn, nó đang hôn mê, nhất thời không cách nào tỉnh lại được.

Diệp Trường Sinh khê thở dài một hơi: “Đã sớm biết con vật nhỏ này tiến hóa đến trùng vương rồi, cấm chế trước kia hạ chắc chắn không tốt lắm.”

“May mắn là ba con trùng vương trước khi thôn phệ lấy được nuốt lẫn nhau đã bị ta đặt một loại thủ đoạn khác, nếu không muốn chế trụ con trùng vương tiến giai này thì thật đúng là một việc đầu đầu.”

“Chẳng qua để bảo vệ, xem ra hiện tại chỉ còn cách dùng bí thuật tế luyện lại một lần nữa.”

Diệp Trường Sinh vừa dứt lời, một ống tay áo lập tức run lên, hơn trăm cán phiến kỳ rậm rạp đồng loạt bay ra, chọt ần chọt hiện tạo thành một cái pháp trận lớn đến mấy trượng.

Tại trung tâm pháp trận, bất ngờ chính là tiểu nhân tử kim đang hôn mê bất tỉnh.

Miệng Diệp Trường Sinh lẩm bẩm, mấy đạo pháp quyết trong tay liên tiếp đánh ra, tất cả đều lóe lên rồi chui vào trong pháp trận.

“Phốc xuy” vài tiếng, bốn phía pháp trận bỗng chốc phun ra vô số đạo tơ mỏng năm màu, nhanh chóng hướng trung tâm quần quanh một cái, đã đem tử kim tiểu nhân vây khốn chặt kín mít.

Tiếp theo Diệp Trường Sinh lại há mồm, lại phun ra mấy đoàn máu huyết, nhỏ giọt sau khi xoay tròn hóa thành phù văn màu máu, hướng tử kim tiểu nhân bắn nhanh tới.

Cùng lúc đó, cả tòa pháp trận vang lên âm thanh vù vù, từng trận quang diễm tuôn ra, cũng cuốn về phía trung tâm...

Mạc Lan thánh cảm nhìn xem một màn này, trên mặt không khỏi lộ ra một tia hâm mộ.

Đợi sau khi tế luyện xong, Diệp Trường Sinh sẽ có một con trùng vương có thể tùy ý điều khiển có thể so với chiến lực của Chân Long Thiên Phượng.

Trợ thủ như vậy, nhưng cả thế gian khó tìm, sợ là Chân Tiên biết thì cũng động lòng.

Nàng lắc đầu thở dài một tiếng, vị bằng hữu từ Nhân giới này kết bạn, gặp gỡ trên người thực khiến người ta hâm mộ.

Không biết hắn đã thông qua thủ đoạn gì, tu luyện đến trình độ mạnh như vậy không nói, còn có Huyền Thiên chi bảo, còn có Phệ Kim Trùng Vương.

Một người trên thân tụ tập nhiều tạo hóa như vậy, thật sự là không có thiên lý.

Qua một lúc sau, trận pháp ầm ầm tản ra, trận kỳ nhao nhao hóa thành từng đạo lưu quang, chui vào trong tay áo Diệp

Trường Sinh.

Thân hình Diệp Trường Sinh hiện ra, trước mặt là một tiểu nhân tử kim cao ba tấc.

Sờ sờ đầu tiểu nhân, trong lòng Diệp Trường Sinh thầm nghĩ: “Kiếp trước ngươi là Đạo Tổ Duệ của bộ tộc Trùng, vậy...”

“Từ nay về sau, ngươi liền gọi là Lân nhi đi!”

Tiểu nhân màu tím khẽ gật đầu, hóa thành một đạo hào quang lóe lên, xuất hiện trên đầu vai Diệp Trường Sinh, ngồi xuống, dáng vẻ vô cùng thân mật.

“Chúc mừng Diệp huynh thu phục Trùng Vương này!” Mạc Lan thánh cảm thấy cảnh này, cực kỳ hâm mộ đi tới nói với Diệp Trường Sinh.

“Ha ha, tiếp theo phải phiên tiên tử tới đây chờ ta thêm một thời gian!” Diệp Trường Sinh cười ha ha một tiếng nói.

“Việc này không sao, thiếp thân cũng rất muốn nhìn thấy chư vị muội muội đây!”

.....

Thời gian từng ngày trôi qua, trong chớp mắt, một tháng sau, quang kén trước mắt bỗng nhiên xuất hiện vết tích vỡ vụn, ba bóng người từ đó đi ra.

Trần Xảo Thiển, Tân Như Âm, còn có Nghiên Lệ, ba cô gái khi nhìn thấy Diệp Trường Sinh đều cực kỳ vui mừng, vội vàng đi tới.

Tu vi của các nàng đều đã đạt đến Hợp Thể sơ kỳ.

Hơn nữa trong cơ thể uân dưỡng một cỗ sinh cơ cực kỳ khổng lồ, bốn nguyên khí tức hùng hậu không gì sánh được, thoát nhìn trong thời gian ngắn có thể phá mấy bậc cũng không thành vấn đề.

Qua hai ngày, một quang kén lớn khác phá vỡ, thân ảnh Bạch Dao Di, Nguyên Dao cùng Hứa Huyền Vũ từ đó đi ra, ba vị này tu vi tất cả đều vọt tới Hợp Thể hậu kỳ.

Lại mấy ngày sau, quang kén cuối cùng mở ra, Nam Cung Uyển cùng Lăng Ngọc Linh đi ra, các nàng đồng dạng cũng đã tu luyện tới Hợp Thể hậu kỳ.

Ngắn ngủn mấy trăm năm, mấy nữ tử này tu vi đều đột nhiên tăng mạnh, Nam Cung Uyển chờ bọn hắc phi thăng lên mấy nữ tử từ Luyện Hư kỳ vọt tới Hợp Thể hậu kỳ.

Mà mấy người Trần sư tỷ, lại trực tiếp từ Hóa Thần kỳ tiến vào Hợp Thể kỳ.

Loại tốc độ tu hành này, không biết sẽ dọa bao nhiêu người, thế nhưng ở nơi này cũng tính là bình thường.

Dù sao đây cũng là một nơi bản nguyên uẩn dưỡng Tiên Thiên Chân Linh.

Tu vi nhảy vọt lên đại cảnh giới hoàn toàn không phải chuyện nhỏ.

Hơn nữa hiện tại trong cơ thể của mấy nàng đều tích góp một lượng lớn bản nguyên Tiên Thiên, đợi sau khi trở về mới chậm rãi tiêu hóa ra, liền có thể thuận nước đẩy thuyền đều tiến vào cảnh giới Đại Thừa.

Đây sẽ là một kỳ tích trong lịch sử Linh giới!

“Chắc chắc, nuôi một đám đạo lữ Đại Thừa làm, đây sợ là chuyện dọa người nhất từ trước tới nay!” Mạc Lan thánh cảm thán nghĩ trong lòng.

“E rằng Chân Tiên cũng không làm được chuyện này!” Trong lòng nàng chỉ cảm thấy rung động không gì sánh được.

Quả thật, dù cho là Chân Tiên ở Tiên giới thì lấy một Đại Thừa làm đạo lữ cũng tương đối bình thường.

Nhưng lấy một đám Đại Thừa làm đạo lữ, lại chưa từng nghe nói qua, đây là thao tác có độ khó cực cao.

Mà hiện tại, ở trong hạ giới lại có tu sĩ Đại Thừa cưới một đám đạo lữ Đại Thừa làm. Việc này truyền đi dù là Chân Tiên cũng phải kinh sợ tròn mắt.

“Đi thôi, chúng ta về nhà!”

Diệp Trường Sinh ôn hòa cười, nói với chúng nữ.

Nhìn một đám oanh oanh yến yến trước mắt này, từng kẻ dung mạo đều là vô song, tính cách tu vi cũng đều là lựa chọn tốt nhất.

Trong lúc nhất thời, trong lòng của hắn vô cùng hào hùng.

Đây chính là ý nghĩa nỗ lực tu hành của ta!

Tu tiên trường sinh, nếu tu tới cuối vẫn chỉ là một người cô độc, vậy thật không biết tu tiên này có tư vị gì.

Đại khái có nhân tình tương đối cao khiết, một lòng chỉ truy tìm Đại Đạo, còn lại cái gì cũng không nghĩ tới.

Giống như một số người khoa học mà kiếp trước hắn từng nghe nói qua, trong lòng chỉ có sự huyền bí của vũ trụ, cũng không có gì khác, phụ nữ cái gì đều lặn qua một bên.

Người như vậy chắc chắn có, nhưng Diệp Trường Sinh tuyệt đối không phải là người như vậy.

Hắn tương đối tục, thích cuộc sống của các đại nhà khoa học như Âu, Tiết Định Bang hơn.

Người ta là nữ nhân vật lý cả hai không sai, hai bên đều chơi rất vui, như ở Ba Man, đã từng thăm dò biên giới của vật lý học, cũng từng thăm dò biên giới luân lý.

Mà hắn cũng không khác lắm, tu tiên hưởng thụ hai không sai, đã muốn truy tìm lực lượng, theo đuổi đại đạo, cũng cần mỹ nữ làm bạn, hưởng thụ nhân sinh.

Đoàn người trở lại Linh giới, về tới Thiên đảo.

Mà cùng lúc đó, tin tức đám người Diệp Trường Sinh giết chết Minh Trùng Mẫu, cũng từ Ma giới truyền ra, dần dần truyền tới trong chư giới.

Chuyện này đã gọi nên một cơn sóng lớn, nhưng bây giờ Diệp Trường Sinh lười quan tâm tới những chuyện này.

Trên Thiên đảo của hắn, trong khoảng thời gian gần nhất này, có người độ kiếp ba ngày hai con người, có người đột phá cảnh giới.

Tử Linh tiến vào Hợp Thể kỳ, Chu Viện tiến vào Luyện Hư trung kỳ, tỷ tỷ Bạch Dao Di Bạch Mộng Hình tiến vào Luyện Hư kỳ, tỷ tỷ Ngân Quang tiên tử của Ngân Nguyệt tiến vào Hợp Thể hậu kỳ.

Đương nhiên, những người này tu vi đột phá đều không quá để cho người chú ý, làm cho người ta chú ý nhất lại là Ngân

Nguyệt cùng Băng Phượng tuần tự đột phá.

Trăng bạc thành công vượt qua thiên kiếp Đại Thừa, tiến nhập cảnh giới Đại Thừa, trở thành Đại Thừa thứ ba của Yêu tộc Ngao Khiếu, Mạc Lan Thánh Cầm.

Đáng nhắc tới là Hắc Phượng Vương cùng Đỗ Vũ đều chết dưới tay Minh Trùng Chi Mầu, hai vị Đại Thừa này tiến giai cũng không được bao nhiêu năm, kết quả rất nhanh vẫn lạc.

Ngân Nguyệt đằng sau chính là Băng Phượng đột phá, nàng có thể nhờ Thái Âm Tinh Hạch, trực tiếp một hơi tu thành Chân Linh Chi Khu.

Sau khi vượt qua thiên kiếp, thực lực của Băng Phượng lập tức tăng vọt, huyết mạch gần bằng với Thiên Phượng chân chính.

Bốn vị Đại Thừa của Yêu tộc, trong đó còn có hai vị là Chân Linh, lần này thực lực tựa hồ là bão táp tăng vọt, gần như muốn sánh vai cùng với Nhân tộc.

Trong Nhân tộc, ngoại trừ Diệp Trường Sinh và Hàn Lập, còn lại mấy vị Đại Thừa còn lại, chớ nói ngắn gọn, bốn người Thanh Nguyên Tử, Diệu Ngọc, Thiên Nguyên thực lực xa xa không bằng Chân Linh.

Thậm chí, ngoại trừ thực lực Thanh Nguyên Tử ngang ngửa với Ngao Khiếu, ba vị còn lại thực lực không cách nào so sánh với Yêu tộc Đại Thừa, dù là trăng bạc yếu nhất.

Lần này, liền làm cho Nhân tộc cùng Yêu tộc nhiều hơn vài phần so sánh.

Ngoại trừ công nhận thực lực của Diệp Trường Sinh ra, trong hai tộc, rốt cuộc ai có thể xếp hạng thứ hai, trong lúc nhất thời đã có rất nhiều tranh luận.

Mặc dù các tu sĩ tầng dưới chót không dám dễ dàng bình luận các tồn tại Đại Thừa cao cao tại thượng, nhưng lúc bí mật gặp nhau, cũng vì vậy mà tranh cãi cũng là chuyện thường xảy ra.

Về sau, tu sĩ Linh tộc cũng tham gia vào, cho rằng thực lực Linh Vương của bộ tộc bọn họ xếp thứ hai trong ba tộc, những Đại Thừa khác của Nhân Yêu hai tộc đều phải về sau một chút.

Cái này tự nhiên lại dẫn phát một vòng tranh luận mới, trong ba tộc, không thiếu loại người có chiến lược tương đối tốt, vì thế nhao nhao dẫn kinh các loại chứng điển, thông qua các loại truyền thuyết bán đảo, chiến tích đến để thuyết phục đối phương.

Điều này nói rằng đại nhân Linh Vương của chúng ta từng cùng với Trường Sinh Thiên Tôn chém giết cường địch, mà cường địch kia thậm chí khiến cho Trường Sinh Thiên Tôn cũng bị thương.

Người nói, Hàn lão tiên bối chúng ta chính là sư đệ của Trường Sinh Thiên Tôn, đồng thời cùng hắn tiến vào Ma giới, giải quyết Minh Trùng mẫu.

Tu sĩ Yêu tộc tỏ vẻ, chiến tích này các người đừng có mà lấy ra khoe khoang, Diệp Thiên Tôn là tồn tại cường đại bậc nào, những người còn lại hơn phân nửa là ở bên cạnh đưa đến một chút tác dụng phụ trợ mà thôi.

Ta và Diệp Thiên Tôn liên thủ, đánh hết vô địch thủ ở Linh giới, Diệp Thiên Tôn phụ trách Vô Địch thủ, ta phụ trách sáu sáu tháng.

Lời nói tuy rằng không thể trực tiếp nói như vậy, nhưng ý tứ của tu sĩ yêu tộc đã nói ra rồi.

Bọn họ trào phúng tu sĩ nhân tộc cùng linh tộc hai tộc, các người khoe khoang chiến tích này có hơi quá lớn, không bằng hai tôn chân linh yêu tộc chúng ta đến thật sự.

Đây chính là chân linh hàng thật giá thật, đồng thời một con Khổng Tước năm màu, một con là Băng Phượng, cũng không phải là Chân Linh đơn giản.

Uy danh của những chân linh này truyền lưu khắp chư giới, thế nhưng xâm nhập vào lòng người, ai dám nghi ngờ chiến lực của các nàng?

Nhân tộc cùng Linh tộc tu sĩ tự nhiên không cam lòng yếu thế, tiếp tục dẫn diễn kinh tranh đoạt.

Tu sĩ Nhân tộc thậm chí trào phúng, Yêu tộc các người có lợi hại đến đâu cũng có sao, chẳng phải là Nhân tộc chúng ta “Vợ chồng” hay sao?

Lời này vừa nói ra, tu sĩ yêu tộc lập tức á khẩu không trả lời được.

Hiển nhiên, đây là vô lực phản bác, bốn vị Đại Thừa của Yêu tộc, một vị là lão trượng phu của Diệp Thiên Tôn, ba vị khác đều ở bên cạnh Diệp Thiên Tôn.

Ngân Nguyệt tiên tử và Băng Phượng Tiên Tử, đó là có tin tức rõ ràng chứng minh được, chính xác là đạo lữ của Diệp Thiên Tôn.

Mà vị Khổng Tước Mặc Lan tiên tử năm màu đột nhiên xuất hiện kia, mặc dù không có tin tức rõ ràng, nhưng nàng ở trên Thiên Đảo, trong mắt người của ba tộc, nàng đã là thê tử của Diệp Thiên Tôn.

Địa vị vợ tộc của Yêu tộc, xác lập không thể nghi ngờ!

Bất quá tranh luận khắp nơi cũng không dừng lại, khoáng nhật kéo dài, thoát nhìn trừ phi mấy vị đương sự này tự mình so tài một phen, nếu không tranh luận cũng sẽ không có kết quả.

Đương nhiên, mấy vị Đại Thừa cao cao tại thượng chắc chắn sẽ không nhàm chán như vậy, bởi vì chút xíu tranh luận này thì

sẽ đi tranh tài.

Trên thực tế, những tu sĩ tầng đáy này tranh cãi, thậm chí đều không truyền vào lỗ tai của bọn họ, cho dù truyền vào, hơn phân nửa cũng là cười trừ.

Bất kể thế nào, có thể sinh ra loại tranh luận này, quả thật cũng nói rõ một vấn đề, đó là thực lực liên minh ba tộc đã cường đại đến trình độ không thể tưởng tượng nổi.

Đừng nói là đại tộc nhất Phong Nguyên đại lục, cho dù là Linh giới đệ nhất đại tộc, cũng tuyệt đối không có vấn đề gì.

Thậm chí Yêu tộc trong ba tộc có thể tính là một siêu cấp đại tộc.

Dù sao hai tôn Chân Linh trấn thủ, mấu chốt chính là, hai tôn Chân Linh này tùy thời đều có thể xuất động, ở lại trong Yêu tộc.

Không giống như những cung phụng Chân Linh của các đại tộc siêu cấp khác, căn bản không có trong bản tộc, cần triệu hoán trước đó mới có thể hàng lâm.

Hơn nữa mỗi lần triệu hoán đều phải trả một cái giá nhất định, nhiều lần như vậy, khế ước giữa Chân Linh và bọn họ cũng kết thúc.

Hơn nữa, bọn họ cung phụng chân linh, cũng là Chân Linh bình thường nhất.

Có thể nói, chỉ dựa vào hai tôn Chân Linh này, Yêu tộc đã có thể càn quét bên ngoài Linh giới trừ Nhân tộc ra.

Bây giờ, liên minh ba tộc tổng cộng có mười một vị nhân vật Đại Thừa, nhưng hiển nhiên đây không phải điểm cuối. Có thể đoán được tương lai, số lượng Đại Thừa sẽ tăng trưởng với một tốc độ không thể tưởng tượng.

Mà đây mới chỉ là lực lượng bên ngoài, còn có Thiên Phượng ẩn nấp dưới nước, lực lượng của Đại Thừa loài phượng có thể điều động.

Còn sau khi Ma giới Tam Thủy Tổ biến thành nữ nhân của Diệp Trường Sinh, lực lượng của Ma giới.

Nhiều lực lượng cộng lại sẽ hình thành một liên minh cường đại trước nay chưa từng có.

Thậm chí liên minh này còn có tư cách rung chuyển Long đảo, tổ Phụng.

Khi tu vi mọi người trên đảo đang nhanh chóng tiến bộ, Diệp Trường Sinh cũng nhận được tin tức từ Linh Vương bên kia.

Trải qua đại lượng tinh hạch Tu La Chu tăng tốc, thần hồn vị Khô Lô Kim Tiên kia đã triệt để bị hấn luyện hóa, luyện thành một viên Tiên Hồn Đan.

Sau khi biết được tin tức, Diệp Trường Sinh lập tức chạy vào trong tộc địa của Linh tộc, ở trên Thánh Sơn gặp được Linh Vương.

“Đây chính là Tiên Hồn Đan, cuối cùng lão phu cũng đã luyện chế ra rồi. Diệp huynh cũng đừng quên lời hứa của ngươi!”

Sắc mặt Linh Vương thoát nhìn vô cùng tái nhợt, tựa hồ nếu luyện chế viên đan dược này đối với hấn tiêu hao cũng là rất lớn.

Trong tay hắn đưa tới một bình ngọc, Diệp Trường Sinh nhận lấy, sau đó mở bình ngọc ra xem xét, bên trong là một viên đan dược to cỡ hạt nhãn, ánh vàng rực rỡ.

Thoạt nhìn tựa như một hạt châu màu vàng kim, không có gì kỳ lạ, nhưng Diệp Trường Sinh lại có thể cảm ứng được rõ ràng loại hồn lực Chân Nguyên ẩn chứa trong đó thuần túy nồng đậm đến cực điểm.

Vật này, đối với Nguyên Anh mà nói, chính là vật đại bổ.

Sau khi nuốt vào, Nguyên Anh sẽ trở nên ngưng kết rất nhiều, thực lực cũng theo đó mà tăng mạnh.

Đối với người như Diệp Trường Sinh và Linh Vương mà nói, viên thuốc này cũng đồng dạng trân quý khó có thể tưởng tượng, có thể làm Nguyên Anh của bọn họ phát sinh một loại biến chất.

Loại biến đổi này gần như không thể hoàn thành ở hạ giới. Linh Vương tu luyện trăm vạn năm cũng không thể để cho Nguyên Anh của mình bước ra bước kia.

Nhưng bây giờ lại có hy vọng.

Nguyên Anh có hi vọng đột phá một tầng công cùm xiềng xích, chân chính đạt tới tình trạng mộ ngộ du ngoạn Bắc Hải, trải qua kiếp nạn mà không tiêu tan.

Kim Tiên, cái gọi là chữ “Kim”, ý nghĩa chính là cực kỳ kiên cố, mà sự kiên cố này cũng không phải chỉ thân thể mà là Nguyên Anh.

Nuốt Tiên Hồn Đan vào, có thể làm cho Nguyên Anh của những tu sĩ Đại Thừa bọn họ sớm có đặc tính “Kim” này.

Thậm chí, tương lai việc bọn họ vứt bỏ thân thể chỉ dựa vào nguyên anh để độ thiên kiếp cũng không phải là không thể.

Giống như Minh Trùng Mậu, chỉ dựa vào nguyên thần phân hoá ra vài đạo ảnh chiếu, liền có lực lượng có thể so với cấp bậc Chân Long Thiên Phượng.

Nhặt viên đan dược màu vàng lên, Diệp Trường Sinh cẩn thận quan sát một hồi, thoát nhìn tựa như đang cẩn thận nghiên cứu cấu tạo viên đan dược này, đặc tính của nó.

Sau một lát, Diệp Trường Sinh thả lại đan dược vào trong bình, sau đó đưa cho Linh Vương, nói:

“Dựa theo lời hứa lúc trước, viên thuốc này là Quy Linh Vương huynh!”

Linh Vương nhận lấy bình ngọc, trong lòng thở phào nhẹ nhõm, hấn sợ nhất chính là bây giờ Diệp Trường Sinh không tuân thủ hứa hẹn, độc chiếm đan dược.

Nói như vậy, hấn cũng không nắm chắc có thể chiến thắng Diệp Trường Sinh hiện tại.

Cũng may, vị đệ nhất Linh giới Diệp Thiên Tôn này quả nhiên là một người thủ tín, như thế xem ra, khoản giao dịch này với hấn quả nhiên đáng giá.

Thu hồi bình ngọc, trên mặt Linh Vương lộ ra nụ cười hiền lành, nói: “Sau này chỉ cần lão phu ở Linh giới một ngày, tất nhiên sẽ giúp Diệp huynh bảo vệ người, Yêu, Linh tam tộc!”

“Diệp huynh tương lai cứ việc yên tâm phi thăng!”

“Có những lời này của Linh Vương huynh, Diệp mỗ yên tâm rồi!” Diệp Trường Sinh gật gật đầu.

Linh Vương không có thiên kiếp cũng sẽ không đi phi thăng. Sau khi nuốt viên đan dược này vào, trên cơ bản đã có thể trở thành nhân vật như Kim Long đại trưởng lão, Hoả Phượng đại trưởng lão.

Có hẳn ở bên ngoài bảo vệ, lại thêm trên Thiên Đảo còn có hai tôn Chân Linh, ở bên ngoài còn có một tôn Thiên Phượng, có bao nhiêu món Huyền Thiên Chi Bảo bảo hộ, tương lai phân cơ nghiệp này của Diệp Trường Sinh có thể nói là tuyệt đối không có sơ hở nào.

Chân Tiên hạ giới đã đến, cũng muốn dựng thẳng đi vào, ngang dọc đi ra ngoài.

Sau khi cùng với Linh Vương thảo luận một phen, Diệp Trường Sinh liền thả người rời khỏi nơi đây, về tới Thiên Đảo.

Hắn bắt đầu bế quan, phục chế lại viên Tiên Hồn đan kia, sau đó ăn vào.

Trong khoảnh khắc, một cỗ lực lượng thần hồn cuộn cuộn như nước lũ tràn vào trong thân thể của hắn, cọ rửa Nguyên Anh, rửa thần hồn của hắn.

Nguyên Anh bị nguồn lực lượng này cọ rửa vào, toàn thân toả ra một loại kim tính quang huy, nhìn tựa như vàng ròng chế tạo thành, trải qua vạn kiếp mà không thể phá.

Hấp thu năng lượng trong viên đan dược này, Nguyên Anh của Diệp Trường Sinh không ngừng tăng cường.

Cứ như thế, qua khoảng một năm, ngày hôm nay trên Huyền Thiên Ngũ Hành Thụ, trong cung điện, một cỗ khí tức khổng lồ âm âm tản ra.

Một con Khổng Tước ngũ sắc hình thể ưu nhã nằm trên Ngũ Hành Thụ bên kia tu hành sáng long lanh, thiếu chút nữa bị cỗ khí lẫm này hất bay ra ngoài.

Nàng vô cùng kinh ngạc xoay người sang chỗ khác, nhìn vào trong cung điện, miệng lầm bầm: “Tên này lại làm ra cái gì?”

“Khí tức cường đại như vậy, hẳn còn là người sao? Sao có thể có người ở cảnh giới Đại Thừa lại mạnh như vậy a!”

Mạc Lan thánh cảm trọn mắt há hốc mồm, vô cùng chấn động, bởi vì khí tức truyền ra từ cung điện mà Diệp Trường Sinh bế quan.

Loại khí tức này khiến nàng cảm thấy nếu như mình đối mặt với Diệp Trường Sinh, có thể dễ dàng bị đối phương nghiền nát.

Nàng chính là Tiên Thiên chân linh có thể so với Chân Long Thiên Phượng!

Đây là quái thai gì?

Có hợp lý không?

Trong cung điện, Diệp Trường Sinh thần sắc ngưng trọng ngồi xếp bằng trên mặt đất, mặt ngoài thân thể lưu chuyển đủ loại quang mang, ngũ quang thập sắc, đem hắc che lấp tựa như thần nhân ngồi ngay ngắn trên thiên cung.

Hai mắt hắc nhắm nghiền, làn da sáng long lanh, bên trong có vô số quang mang đang phun trào, cả người thoát nhìn phẳng phất như là tinh ngọc điêu khắc thành.

Ở trên đỉnh đầu của hắc, một tiểu nhân toàn thân chảy xuôi hào quang ngũ sắc ngồi xếp bằng trong hư không, hình dạng không khác gì hắc.

Hai mắt tiểu nhân nhắm nghiền, trên mặt lộ ra vẻ thống khổ, hai tay bấm niệm pháp quyết, dường như cố gắng nhẫn nại chịu đựng cái gì đó.

Bên ngoài thân thể nó không ngừng lập lòe các loại quang mang, mỗi một lần lập lòe đều tản mát ra một loại khí tức cực kỳ khủng bố.

Thoạt nhìn, cái này tiểu nhân trong cơ thể phẳng phất ẩn chứa sức mạnh vô cùng khủng bố, một khi phát ra đến, vậy sẽ là kinh thiên động địa, hủy diệt hết thảy.

Mà hư không chung quanh cũng không ngừng xuất hiện từng khe hở tinh mịn dày đặc, thế giới này tựa hồ đã khó có thể thừa nhận cỡ lượng này.

Rốt cuộc, không biết qua bao lâu.

Quang mang bên ngoài thân cuồng thiểm dần dần biến mất, biểu tình trên mặt tiểu nhân kia cũng dần dần giãn ra mấy phần, hai cánh tay mập mạp của nó rất nhanh bắt đầu vũ động.

Hắn đánh ra từng đạo pháp quyết, các loại phù văn kỳ lạ từ bên trong những pháp quyết này bay múa ra.

Mỗi khi bay ra một đạo phù văn, khí tức trong cơ thể tiểu nhân cũng lập tức suy yếu vài phần.

Thời gian dần trôi qua, khi đại lượng phù văn mang theo tiểu nhân vây quanh nhục thân chặt như nêm, khí tức trong cơ thể tiểu nhân rốt cuộc đã tới một mức bình thường.

Lúc này, ấn quyết trong tay tiểu nhân biến đổi, bỗng nhiên mở hai mắt ra, khẽ quát một tiếng: “Ngưng!”

Những phù văn kia lập tức nhanh chóng bay múa, hội tụ cùng một chỗ, ngưng tụ thành một cái ấn ký kỳ lạ, lóe lên sau đó xuất hiện ở mi tâm tiểu nhân.

Tiểu nhân kia nhẹ nhàng thở ra, quang mang lóe lên, sau đó chui vào nhục thân phía dưới.

Diệp Trường Sinh mở hai mắt ra, ánh mắt lộ ra một tia nghi mà sợ.

Mới vừa rồi mượn nhờ cái kia Tiên Hồn Đan, hắn trực tiếp đột phá Đại Thừa hậu kỳ, đồng thời tu vi dọc theo đường đi tăng lên, thiếu chút nữa đã đột phá hạn chế, trở thành một tên độ kiếp tu sĩ.

Vừa nghĩ tới chính mình vừa rồi thiếu chút nữa dẫn phi thăng kiếp tới, bị ép phi thăng lên, hắn liền nghi mà sợ không thôi.

Về sau, phải cẩn thận một chút, một khi tu vi tới hạn mức này, không thể không phi thăng.

Hắn còn chưa ở lại tại hạ giới bao giờ.

Cũng may, từ di sản của những tu sĩ Đại Thừa kia, hắn tìm được một pháp môn có thể phong ấn tu vi, phong ấn một phần tu vi lại.

Bằng không hắn rất khó có thể ra ngoài hoạt động.

Trong một Tiên Vực nào đó ở Tiên giới, có một tòa truyền thừa thật lâu, đặt ở toàn bộ Tiên giới đều có đạo thống cường đại đại danh đỉnh đỉnh.

Tên của nó là Cửu Nguyên Quan!

Một ngày này, một nơi nào đó trong Cửu Nguyên quan, trước tế đàn tạo hình quý dị, hai bóng người xuất hiện ở chỗ này.

Một người trong đó là một gã đạo sĩ mặt đen, giờ phút này mặt mũi gã tràn đầy vẻ cung kính, nhìn về phía người bên cạnh, thậm chí mang theo một chút sợ hãi.

“Mã sư huynh, Hàng Tiên Đài đã điều chỉnh tốt rồi, có thể đưa người trực tiếp vào thế giới thất lạc kia, mong rằng sư huynh nhớ kỹ lời dặn dò của tổ sư cùng chư vị sư bá...”

“Nói nhảm nhiều quá!”

Đạo sĩ mặt đen còn chưa nói hết lời đã bị một bên làn da trắng nõn, hai mắt dài nhỏ, mặc một thân hắc bào, nam tử dáng người gầy gò cắt ngang.

“Ly sư đệ, sao ngươi cũng trở nên đông dài như những lão gia hỏa kia vậy!” Nam tử được gọi là Mã sư huynh lạnh lùng nói.

Đạo sĩ mặt đen nghe lời ấy há to miệng, nhưng không biết nên nói gì, trên mặt lộ ra một tia cười khổ.

“Bớt nói nhảm đi, người nói cho những lão gia hỏa kia biết, lần này xuống dưới ta sẽ hoàn thành nhiệm vụ bọn họ giao cho ta, về phần sự tình khác, làm phiền bọn họ không nên xen vào việc của người khác!”

Nam tử nói xong, thân hình liền lóe lên, xuất hiện ở trên tòa tế đàn kia.

“Àm!”

Trên tế đàn lập tức sáng lên một cột sáng trùng thiên, thân ảnh nam tử mặc hắc bào tinh mắt cũng dần dần biến mất trong cột sáng kia.

Đạo sĩ mặt đen nhìn xem một màn này, không khỏi lắc đầu, thở dài một tiếng.

“Lần này, không biết lại phải có bao nhiêu sinh linh hạ giới gặp tai ương nữa, hy vọng Mã sư huynh không nên làm quá phận mới phải!” Hắc nhỏ giọng lầm bầm.

Chợt, hắc nhỏ lại cười khẽ, âm thầm cảm thấy buồn cười vì những suy nghĩ mà mình đã sinh ra.

Lấy tính cách của Mã sư huynh, làm sao có thể làm không quá phận.

Trước đó hắc nhỏ bị cấm cửa, cũng bởi vì huyết tề trên trăm triệu sinh linh của một quốc gia, đó chính là hạ giới có liên hệ chặt chẽ với Tiên giới.

Mà quốc gia kia tại Tiên Giới cũng là thâm căn cố đế, có mấy vị tổ tiên, sau khi những tiên nhân kia báo lên Thiên Đình, lập tức dẫn tới sóng to gió lớn, huyên náo đến thể diện Cửu Nguyên quan rất khó coi.

Thậm chí còn kinh động đến vị tổ sư kia.

Bất quá Tổ sư trị hoãn thiên phú xuất chúng của hắc nhỏ, liền không khiển trách Mã sư huynh quá nghiêm trọng, chỉ để hắc nhỏ bế quan vạ năm.

Lần bế quan vạ năm này kết thúc, Mã sư huynh lại xuất quan, còn được sư tổ đích thân tiếp kiến, được phái đi giới diện mất mát kia, e rằng những hạ giới kia sẽ không dễ chịu rồi.

Nhưng cũng không sao, vì báu vật của bản quan, một vài sinh linh hạ giới thì có đáng là gì.

Đạo sĩ mặt đen lắc đầu, xoay người rời khỏi nơi đây.

.....

Thư giãn thân thể một chút, Diệp Trường Sinh đứng lên, lực lượng mệnh môn trong cơ thể khiến hắc nhỏ có loại ảo giác chỉ cần giơ tay nhắc chân là có thể hủy thiên diệt địa.

Tới bước này thì chính là vô địch thiên hạ.

Kế tiếp, chỉ cần tiêu giảm số lượng Đại Thừa ở Linh Giới, lại bồi dưỡng tất cả những người bên cạnh thành Đại Thừa, là có thể cân nhắc chuyện phi thăng Tiên Giới.

“Tính toán thời gian, Mã Lương cũng sắp hạ giới lúc này rồi!”

“Có lẽ đầu giá hội của Hách Liên thương mình sắp được tổ chức, Ngũ tạng Đoán Nguyên công đã lấy được trong tay, còn có...Thiên Đỉnh cung!”

Diệp Trường Sinh lật tay một cái, trên tay liền xuất hiện một cái hộp.

Cung Thiên Đỉnh ở Huyết Thiên đại lục cũng sắp mở ra, Băng Phách tiên tử còn bị vây ở trong đó.

Dù sao một vị cũng là người có quan hệ rất sâu xa với mình, nhân giới lúc trước lấy được không ít trợ giúp từ trong những thứ đối phương lưu lại.

Cho nên, về tình về lý thì Diệp Trường Sinh vẫn phải đi một chuyến tới Huyết Thiên đại lục, giúp đỡ vị tiên tử này.

Diệp Trường Sinh truyền ra một tin tức, cũng không lâu lắm, cửa cung điện loé lên một đạo thân ảnh, xuất hiện ở trước mắt.

Một nữ tử khuôn mặt trắng như ngọc, dáng người thon dài, một thân cung trang màu lam, khí tức trên người đang hợp thể trung kỳ.

Hai con người nó óng ánh tỏa sáng, thoát nhìn rất có đặc sắc.

Nhìn thấy Diệp Trường Sinh, trên mặt nàng lộ ra nụ cười ngọt ngào, lập tức bước nhanh tới, ôn nhu gọi một câu: “Phu quân!”

“Côn Bằng Vũ, hôm nay tìm ngươi tới đây là vì chuyện của tổ tiên ngươi!” Diệp Trường Sinh mỉm cười nói.

Người tới chính là Hứa Huyền Vũ, nàng cùng với đám nữ nhân Nam Cung Uyển cùng tiến vào Hợp Thể kỳ, đồng thời trong tương lai còn có hy vọng tiến giai Đại Thừa.

“Là Băng Phách tiên tổ?” Hứa Báo Vũ nghe vậy trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc.

“Phu quân, trước kia ngươi từ Di tộc trở về đã nhắc tới chuyện của Băng Phách tiên tổ, nhiều năm qua một mực không nhắc lại, ta còn tưởng rằng ngươi đã quên mất rồi chứ!”

“Lúc trước không nói là vì thời cơ chưa tới, hiện tại thời cơ đã đến, đương nhiên phải công bố việc này!”

“Huống chi, năm đó ta còn đã đáp ứng với một vị dị tộc Đại Thừa, phải mang một vài thứ liên quan đến Băng Phách tiên tử cho hậu nhân của nàng!”

“Người thân là hậu nhân của Băng Phách Tiên Tử, hôm nay vừa vặn lấy vật ấy mở ra trước mặt ngươi!” Diệp Trường Sinh cười nói.

Hiện tại tu vi Hợp Thể trung kỳ của Hứa Dục Vũ là cao nhất trong đám hậu nhân của Băng Phách tiên tử.

Trên thực tế Hứa gia có liên quan đến Băng Phách tiên tử như vậy, trong Nhân tộc có khoảng mười mấy nhà, thậm chí có vài tông môn cực lớn được thành lập.

Nhưng vị trí Hứa gia của Hứa Huyền Vũ không thể nghi ngờ là một trong những gia tộc có huyết mạch gần gũi nhất với Băng Phách tiên tử, chính là dùng Diệp Trường Sinh đem đồ vật đưa tới trước mặt nàng, coi như là đã tuân thủ lời thề đối với Ông Đại Thừa phát ra.

Ngoài Hứa Chỉ Vũ ra, bên cạnh Diệp Trường Sinh còn có không ít người có quan hệ với Băng Phách tiên tử.

Giống như Tiểu cực cung Bạch Dao Di tỷ muội, Bạch Dao Di thậm chí đều là Hợp Thể hậu kỳ.

Nghĩ đến những điều này, Diệp Trường Sinh mới bừng tỉnh phát hiện, trong lúc vô tình hắn đã liên lụy tới vị nhân vật truyền kỳ của Nhân giới này rất nhiều.

Diệp Trường Sinh vung tay, hai kiện đồ vật lập tức xuất hiện trong cung điện, phiêu phù ở trên đám mây ngũ sắc do thiên địa nguyên khí ngưng tụ thành.

Một ngọc giản màu lam, một hộp ngọc trắng noãn.

Hai vật này đều bị một đạo kim quang loè loè phong ấn nghiêm mật, đây chính là nguyên trạng lúc trước Ông Đại Thừa giao cho hắn.

“Đây là vật tổ tiên lưu lại sao?” Trên mặt Hứa Báo Vũ lộ ra vẻ tò mò.

“Ừm, hiện tại vật ấy giao cho ngươi, coi như ta đã hoàn thành hứa hẹn với người nọ lúc trước!” Diệp Trường Sinh nói.

Hắn đẩy tay ra, đem hai thứ đó đẩy tới trước mặt Hứa Báo Vũ.

Hứa Quỳnh Vũ cầm lấy hai kiện đồ vật kia nhìn một chút, cẩn thận quan sát một phen phù lục màu vàng kia, đại khái minh bạch cái gì.

Nàng vạch tay một cái, cổ tay lập tức hiện ra một tia đỏ thẫm, lập tức vài giọt tinh huyết từ từ rơi xuống, vừa vụn nhỏ vào khối phù lục phong ấn ngọc giản.

Huyết quang chớp lên, những tinh huyết này lập tức biến mất không thấy.

Phù triện vốn lẳng lặng bất động trong nháy mắt kim quang đại phóng, phía trên đằng sau tranh chấp hiện ra nguyên một đám kim văn lớn nhỏ không đồng nhất.

Nhưng chợt lóe lướt qua, những kim điều này liền đều toán loạn rồi biến mất, đồng thời trên phù triện linh khí kinh người thu liễm, tất cả linh quang cũng biến mất.

Đạo phù lục màu vàng này, căn cứ theo huyết thống luyện chế mà thành, chỉ có người có huyết mạch tương thông cùng Băng Phách tiên tử, mới có thể bình yên gỡ xuống phù lục này.

Hứa Diễm Vũ hít sâu một hơi, sau đó há miệng thổi ngọc giản một cái.

Kim sắc phù run lên, vô thanh vô tức từ trên ngọc giản bay xuống.

Hứa Quỳnh Vũ làm theo cách cũ, gỡ phù lục trên hộp ngọc ra, tiếp đó dùng thần thức dò xét một chút nội dung bên trong ngọc giản.

“Điều này kể lại những chuyện gặp phải sau khi Băng Phách tiên tử tiến vào trong Man Hoang!”

“Nàng dự cảm được có thể mình sẽ gặp bất trắc, vì vậy gửi một tia huyết hồn vào trong chí bảo Huyết Hồn bình của Hứa gia chúng ta, giao cho một vị hảo hữu dị tộc!”

Hứa Huyền Vũ nói xong, ánh mắt rơi vào trên hộp ngọc kia, bên trong hộp ngọc chính là cái gọi là Huyết Hồn bình kia.

Nàng vung tay mở hộp ngọc ra, lập tức một mảnh ô quang lưu chuyển bất định bên trong, thỉnh thoảng lộ ra một tiểu bình đồ

tươi dài vài tấc.

Mặt ngoài bình ả ả một loại hoa văn kỳ quái, mơ hồ có một mùi máu tanh phát ra.

Diệp Trường Sinh thấy cảnh này, con mắt hơi híp lại, pháp khí này của Huyết Hồn bình xem ra không hề giống phong cách của Nhân tộc, càng không giống phong cách của Phong Nguyên đại lục.

“Quả nhiên là Huyết Hồn bình, bên trong là tinh huyết và một tia thần hồn của tổ tiên, có thể dựa vào thứ này để tạo ra một hóa thân!” Trong mắt Hứa Báo Vũ hiện lên một tia kinh hỉ nói.

“Đây là bí thuật của Huyết Thiên đại lục đúng không?” Diệp Trường Sinh sờ sờ cằm, nói.

“Phu quân đoán không sai, kỳ thật loại bí thuật huyết hồn này cũng là của tổ tiên Nhân tộc ta lấy được từ một vị tu sĩ Hợp Thể Huyết Tinh Thượng Nhân mấy vạn năm trước!”

“Vị Huyết Tinh Thượng Nhân kia, từng du lịch Man Hoang thành công trở về, nghe nói đã đi qua Huyết Thiên Đại Lục!”

“Đáng tiếc người này đã vẫn lạc trong ma kiếp lần trước!” Hứa Chỉ Vũ nhẹ nhàng lắc đầu nói ra.

“Vậy thì gọi lại thần hồn này, tạo ra hóa thân đi, chúng ta vừa lúc hỏi một chút tình huống hiện tại của nàng là như thế nào!” Diệp Trường Sinh mỉm cười nói.

“Cái này... Có thể là muốn trở về gia tộc chúng ta, mượn nhờ trận pháp cùng với huyết tể tộc nhân nơi đó mới có thể thức tỉnh tia huyết hồn này!” Hứa Báo Vũ nói.

“Không cần phiền phức như vậy!” Diệp Trường Sinh lắc đầu.

Hắn chỉ tay một cái, Huyết Hồn bình kia lập tức mở ra, một đạo huyết quang từ đó bay ra, hóa thành một đoàn huyết dịch sền sệt đến cực điểm, ả ả trong huyết dịch tựa hồ có linh quang chớp động.

Há mồm thổi một đoàn khí, bao phủ lên đoàn huyết dịch kia, đoàn huyết dịch kia lập tức phát sinh biến hóa.

Huyết sắc quang hà rực rỡ bỗng nhiên từ trên đó nở rộ ra, lập tức trong huyết dịch hiện ra lượng lớn phù văn đỏ tươi, vây

quanh đoàn máu tươi đang không ngừng chuyển động.

Diệp Trường Sinh chỉ tay một cái, trong hư không trống rỗng xuất hiện một chùm tơ máu tinh tế, rậm rạp chẳng chịt bắn ra, trong nháy mắt liền bắn vào trong đoàn huyết dịch kia.

Trong chớp mắt, khi tơ máu tràn vào, huyết dịch nhanh chóng mở rộng, dần dần lại có thêm một chút hình người.

Chỉ trong chốc lát, tại chỗ đã xuất hiện một cái huyết kén, huyết kén chẳng như chân nhân, mà ngay đầu cũng ẩn ẩn hiện ra tầm mắt, mũi thần.

“Ngưng!”

Diệp Trường Sinh khẽ quát một tiếng, chỉ một thoáng đại lượng ngũ sắc vân đoàn trong cung điện vọt tới, mắt thường có thể thấy được thiên địa nguyên khí nồng đậm hóa thành cái phễu, cuồn cuộn rót vào bên trong huyết kén.

Dưới lượng thiên địa nguyên khí lớn như vậy thúc đẩy sinh ra, huyết ti mặt ngoài huyết kén nhúc nhích, bắt đầu trở nên giống một nữ tử thướt tha mềm mại.

Ngay sau đó, những phù văn vây quanh kén máu cũng nhanh chóng tràn vào bên trong kén máu.

Nhân hình huyết kén sau khi hút vào những phù văn này vào, bên ngoài thân bắt đầu linh quang lưu chuyển, bắt đầu óng ánh bóng loáng, cũng từng chút một ngưng kết lại.

Kết quả sau một lát, huyết kén đã hoàn toàn biến thành một thứ vô cùng đỏ tươi, không hề nhúc nhích.

Diệp Trường Sinh thu tay về, thiên địa nguyên khí tụ tập trong cung điện lại từ từ tản ra, bên trong huyết sắc điêu tàn kia bắt đầu tản mát ra một loại khí tức bùng bùng sinh cơ.

Hứa Dục Vũ nhìn huyết sắc điêu khắc tinh quang lưu chuyển kia, ánh mắt lộ ra một tia tò mò, đang muốn mở miệng hỏi thăm một chút.

Bỗng nhiên “Bốp bốp” hai tiếng vang lên, ngay chỗ hai mắt bộ mặt đột nhiên vỡ vụn ra, tiếp theo trống rỗng lộ ra hai cái lỗ hổng.

Mà ở dưới lỗ thủng, hai đôi mắt đỏ tươi hiện ra, thoáng chuyển một cái, thế nhưng lại thả ra hào quang khác thường làm kinh hãi tâm hồn.

Ngay sau đó, liên tiếp không ngừng có âm thanh giòn vang lên, toàn bộ huyết sắc giống như một đồ sứ bị tàn phá, bên ngoài thân hiện ra vô số vết nứt nhỏ.

Sau đó, dưới một tiếng hừ nhẹ êm tai, mặt ngoài bức tượng điêu khắc một tầng đồ vật, thoáng cái biến thành vô số mảnh vỡ rơi xuống.

Khi những mảnh vỡ này hóa thành một màn sương máu tiêu thất vào hư không, trong quan tài bỗng xuất hiện thêm một thân thể nữ giới xinh đẹp tuyệt luân.

Bất kể là hai chân thon dài, hay là bụng nhỏ căng cứng kia, đều tản ra một lực hấp dẫn trí mạng đối với nam giới.

Da thịt mịn màng như ngọc, khuôn mặt hoàn mỹ không tỳ vết khiến người ta không thể dời mắt đi được.

Bản thân nữ tử hai mắt nhắm nghiền, hai tay giao nhau che trước ngực, che hơn phân nửa cảnh tượng càng thêm mỹ lệ tuyệt luân.

Hứa Đình Vũ thấy thế sững sờ, không nghĩ tới việc đánh thức Băng Phách tiên tử lại có cảnh tượng như vậy.

Hai gò má nàng ửng đỏ, dường như có chút xấu hổ, đây chính là tổ tiên nàng.

Vội vàng quay đầu nhìn về phía Diệp Trường Sinh, lại thấy sắc mặt hần bình thản, ánh mắt trong suốt, tựa hồ cũng không có ý niệm gì.

Vì vậy, hần nhẹ nhàng thở ra.

Lúc này, bên ngoài thân nàng kia đột nhiên loé lên huyết sắc quang hà, một bộ cung trang xích hồng tinh xảo trang nhã lẳng không hiển hiện ra trên thân thể.

Hai hàng lông mi dài của nàng khẽ động, chậm rãi mở đôi mắt đẹp, một đôi huyết hồng đồng tử xuất hiện trước mặt hai người Diệp Trường Sinh.

Ánh mắt đảo qua hai người, khi nhìn thấy dung mạo và tu vi của Hứa Báo Vũ, trong mắt nữ tử hiện lên vẻ kinh ngạc.

Mà khi nhìn thấy tu vi của Diệp Trường Sinh, trong mắt nàng càng hiện ra rung động trước nay chưa từng có.

Thức tỉnh huyết hồn của mình, lại là một vị lão tổ Đại Thừa?

Hơn nữa, nhìn từ loại cảm giác quen thuộc này, hần là một Đại Thừa Nhân tộc.

Nhân tộc ngoại trừ Mạc Ly, từ khi nào lại có thêm một vị Đại Thừa nữa?

“Xin chào tiên bối, xin hỏi tiên bối xưng hô như thế nào!” Nữ tử vội vàng đứng lên phiêu phù ở không trung, vén áo thi lễ với Diệp Trường Sinh, nói.

“Ta họ Diệp, đạo hữu là Băng Phách tiên tử sao?” Diệp Trường Sinh đánh giá đối phương, chậm rãi nói.

“Vãn bối là một hóa thân của bản tôn, không dám tự xưng là Băng Phách tiên tử, tiên bối gọi ta một tiếng Huyết Linh là được!” Nữ tử mặc cung trang màu máu vội vàng nói.

Vừa nói, nàng vừa quan sát dung mạo của Diệp Trường Sinh vài lần, đồng thời trong lòng không ngừng suy nghĩ. Trước khi nàng rời khỏi Nhân tộc, có vị tu sĩ Hợp Thể nào đó họ Diệp.

Dù sao, nàng biến mất ở Nhân tộc cũng không lâu lắm, muốn trong khoảng thời gian này tu thành Đại Thừa thì phải có tu vi Hợp Thể kỳ trước khi rời đi.

Cẩn thận ngẫm lại, hợp thể trong Nhân tộc họ Diệp chỉ có mấy vị thể gia Thiên Phượng, nhưng...

Thiên Phượng thể gia tu sĩ tất cả đều là nữ tử, hiển nhiên không có khả năng có quan hệ với vị trước mắt này.

“Vậy ta gọi ngươi là Huyết Linh đạo hữu đi, ta nghĩ ngươi vừa mới tỉnh lại, đối với Nhân tộc bây giờ còn rất nhiều nơi chưa quen thuộc!”

“Để cho hậu nhân của ngươi giảng giải một chút đi!” Diệp Trường Sinh nói xong, xoay người rời khỏi cung điện.

Hứa Quỷ Vũ cười khanh khách, đi tới trước mặt Huyết Linh, hành lễ một cái, nói: “Nghệ Vũ bái kiến tổ tiên, kể từ khi tổ tiên rời đi, trong những năm gần đây, nhân tộc đã phát sinh biến hóa nghiêng trời lệch đất...”

Diệp Trường Sinh từ trên Huyền Thiên Ngũ Hành Thụ bước xuống, hướng về khu vực xung quanh đảo tùy ý bước đi.

Đi đến trước một hồ nước sóng ánh sáng lấp lánh, hắn nghe được từng đợt tiếng cười như chuông bạc theo gió truyền đến.

Ánh mắt hắn nhìn qua, chỉ thấy giữa hồ nước có một gian thủy tạ tao nhã, trong gian thủy tạ, vài bóng dáng nữ tử như ẩn như hiện.

Nương theo tiếng cười duyên của nữ tử, còn có từng trận hương trà thấm vào ruột gan truyền đến.

Diệp Trường Sinh chậm rãi đi về phía thủy tạ kia, trong các mây nữ tử đang thưởng thức trò chuyện phiếm, thấy hắn đến, nhất thời nhao nhao đứng dậy.

“Phu quân!”

“Phu quân người đã xuất quan?”

“A, phu quân đã là Đại Thừa hậu kỳ sao?”

.....

Thanh âm ríu rít thanh thúy vang lên, chỉ nghe thanh âm này, đã khiến người ta muốn đắm chìm trong ôn nhu hương này.

Trong các nữ tử đều là tuyệt sắc, xuân lan thu cúc, phong tình các nàng đều tề tụ tại đây, để cho nơi này trở nên như là nhân gian tiên cảnh.

Hắn mỉm cười, trong phút chốc trăm hoa đua nở, trong các tràn đầy sắc xuân say lòng người.

Nếu là có ngoại nhân ở đây, vì sắc đẹp này mà trầm luân, cũng sẽ cảm thấy kinh ngạc cùng khó tin.

Bởi vì trên thân mấy vị tuyệt sắc nữ tử này phát ra khí tức, rõ ràng tất cả đều là cấp bậc Đại Thừa.

Ngân Nguyệt, Băng Phượng, Diệu Ngọc!

Ba vị Đại Thừa trên đảo, một ngày này đều tụ tập ở đây.

“Thật là trùng hợp, vừa vặn còn phải đi tìm các người đây!” Diệp Trường Sinh mỉm cười ôn hòa, đi ra phía trước, ngồi ở trên bồ đoàn trước bàn.

Ba nữ tử thấy thế, cũng đồng thời ngồi xuống, bốn người ngồi quanh bàn vuông, trên bàn bốc hơi tiên trà, rải rác tiên vụ bay lên trời, khiến trong lầu các nhiều thêm mấy phần mờ ảo.

“Phu quân vừa xuất quan liền tới tìm tỷ muội chúng ta, không phải là không chịu nổi tịch mịch rồi sao?” Một bàn tay ngọc ngà của Ngân Nguyệt rơi vào đùi Diệp Trường Sinh, vũ mị cười hỏi.

“Đúng vậy, nhớ các người, lần này có việc muốn ra ngoài một chuyến, muốn nhân cơ hội du lịch một phen, vừa lúc ta muốn dẫn các người theo!” Diệp Trường Sinh vỗ vỗ mu bàn tay Ngân Nguyệt, nhẹ giọng nói.

“A, đây cũng là một đề nghị tốt, chúng ta sau khi tiến giai Đại Thừa, thời gian dài đằng đẳng, phương diện tu hành cũng không cần gấp gấp như vậy, tranh giành từng giây từng phút!”

“Vừa vặn có thể phân ra thời gian để nhìn kỹ thế giới này, du lãm một phen, trước kia ta cũng không có loại tâm tư này!” Băng Phượng khẽ cười một tiếng nói.

“Băng Phượng tử tử, ta và Ngân Nguyệt muội muội không giống người, chúng ta đều là đại thiên kiếp ba ngàn năm một lần, không giống người không cần lo lắng thiên kiếp giáng lâm!” Diệu Ngọc trong mắt lộ ra một tia hâm mộ nói.

“Hi hi, có phu quân đưa cho rất nhiều bảo vật, các người còn cần phải sợ thiên kiếp uy hiếp nữa sao?” Băng Phượng nghe vậy liền nở nụ cười.

“Phu quân lần này xuất quan, hẳn là đã đến Đại Thừa hậu kỳ rồi? Nói như vậy, chẳng phải là rất nhanh sẽ tiến vào Độ Kiếp kỳ, chuẩn bị phi thăng?” Trên mặt Ngân Nguyệt lộ ra vẻ lo lắng, nhìn Diệp Trường Sinh hỏi.

Nghe thấy vậy, vẻ tươi cười trên mặt hai nàng cũng lập tức biến mất.

“Đích xác đã tiến vào Đại Thừa hậu kỳ. Hơn nữa, nếu không phải ta cố tình áp chế, thì đã tiến vào Độ Kiếp kỳ, dẫn tới phi thăng kiếp rồi!” Diệp Trường Sinh cười cười, chỉ vị trí mi tâm mình, nói ra.

Tam nữ cẩn thận nhìn kỹ, loáng thoáng như cảm ứng được trong mi tâm ẩn chứa một cỗ lực lượng cực kỳ khổng lồ.

“Vậy phu quân người?” Tam nữ sắc mặt không khỏi biến đổi, lập tức lo lắng.

Trong lòng các nàng lập tức hiện ra một loại suy nghĩ:

Chẳng lẽ, lần này Diệp Trường Sinh dẫn các nàng ra ngoài dạo chơi, chính là muốn cuối cùng đi một chuyến ở Linh giới, lưu lại cho các nàng một ít ký ức tốt đẹp, sau đó trực tiếp phi thăng rồi sao?

Lúc này mới tiến vào Đại Thừa bao nhiêu năm, còn chưa hưởng thụ bao nhiêu tuế nguyệt trường sinh tiêu dao, đã muốn chia ly rồi sao?

“Các người đang suy nghĩ gì vậy?” Diệp Trường Sinh thấy sắc mặt ba nữ tử, liền hiểu ý nghĩ của bọn họ, lắc đầu nói.

“Sao ta có thể phi thăng sớm như vậy? Tại hạ giới vẫn chưa đủ! Yên tâm đi, ta sẽ không vội vã độ phi thăng, ngày tháng gặp lại các người còn rất dài!” Diệp Trường Sinh nói.

Nghe thấy lời này của hắn, tam nữ đang căng thẳng bỗng thở dài nhẹ nhõm.

“Thật ra đừng bảo ta lo lắng, cũng đúng, còn có rất nhiều tỷ muội chưa tu thành Đại Thừa đấy, phu quân sao lại vội vã rời đi như vậy!” Ngân Nguyệt nói.

Trong hơn mười vị thể thiếp của Diệp Trường Sinh, hiện tại chỉ có ba người các nàng tu thành Đại Thừa, còn lại trên cơ bản đều là Hợp Thể trung hậu kỳ.

Trong đó Tử Linh và Văn Tư Nguyệt vừa tiến vào không bao lâu.

Dương nhiên, mẫu thân của Tử Linh Chu Viện lại kém hơn, còn là tu sĩ Luyện Hư.

Muốn tiến giai Đại Thừa ít nhất phải tốn hơn ngàn năm mới được.

“Không chỉ là Đại Thừa, ta còn phải nhìn thấy các người đều tiến giai Đại Thừa hậu kỳ, mới có thể yên tâm rời đi!” Diệp Trường Sinh mỉm cười nói.

“Ồ, vậy cũng phải chờ sau khi thiếp thân tiến giai Đại Thừa hậu kỳ, phu quân mới có thể rời đi chứ?” Hai tròng mắt Băng Phượng sáng ngời hỏi.

Diệp Trường Sinh nhìn nàng một cái, lập tức nói: “Người bỏ qua đi!”

Ngân Nguyệt và Diệu Ngọc che miệng cười khẽ, Băng Phượng bĩu môi: “Phu quân, người nói không giữ lời đó!”

“Người là thân thể Chân Linh, chờ người tiến giai Đại Thừa hậu kỳ, ta phải đợi tới lúc nào mới được!” Diệp Trường Sinh liếc mắt.

Mặc dù trên tay hắn có rất nhiều tài nguyên, nhưng đối với Chân Linh hiệu quả cũng không quá rõ ràng, dù đem Tiên Hồn Đan kia cho Băng Phượng phục dụng, cũng không cách nào để nàng trong khoảng thời gian ngắn tiến vào Đại Thừa hậu kỳ.

Đại khái bằng thiên địa vẫn là tương đối cân bằng, Chân Linh hưởng thụ nhiều chỗ tốt như vậy, dù sao cũng phải thừa nhận cái giá nhất định mới được.

Tốc độ tu luyện giống như rùa bò là chuyện rất bình thường, Chân Linh thường thường trăm vạn năm cũng chưa chắc đột phá được Nhất giai trên cảnh giới Đại Thừa.

Trong lúc bốn người nói chuyện với nhau, cửa lớn cung điện được xây dựng trên cây Huyền Thiên Ngũ Hành ở phía xa mở ra, hai bóng người từ đó bay ra.

Sau khi xoay quanh một hồi, lập tức hướng bên này bay tới.

Băng Phượng liếc mắt đánh giá bên kia, đôi mắt đẹp lập tức nhú lại, hừ nhẹ một tiếng, quay đầu nhìn về phía Diệp Trường Sinh hỏi:

“Đây là thần thánh phương nào?”

“Lão oan gia nhà ngươi!” Diệp Trường Sinh bung chén trà, mí mắt cũng không nâng lên một cái, tùy ý nói.

“Cái gì? Là nàng?” Đôi mắt phượng của Băng Phượng lập tức trở nên sắc bén.

Khi Diệp Trường Sinh nhắc đến lão oan gia, Băng Phượng lập tức liền phản ứng lại đây rốt cuộc là ai.

Khó trách mới vừa rồi liếc mắt nhìn qua, loáng thoáng cảm thấy có chút quen thuộc, nếu không phải khí tức Huyết Linh kia không đúng, nàng đã sớm nhận ra rồi.

Những năm gần đây, tia hận ý của Băng Phách tiên tử mà Băng Phượng đối với mấy năm nay đã sớm tan thành mây khói.

Dù sao, bên người nàng có nhiều người có quan hệ với Băng Phách tiên tử như Tiểu Cực cung, Hứa Dục vũ các loại.

Ở chung với những truyền nhân Băng Phách này sớm chiều, nàng đã sớm không phản cảm như vậy nữa.

Nhất là bộ dạng của Hứa Huyền Vũ cũng giống với Băng phách tiên tử, nếu nàng thật sự hận Băng Phách tiên tử như vậy thì cũng không cách nào ở chung với nàng ta được.

Ngẫm nghĩ lại, nếu không có Băng Phách tiên tử trấn áp lúc trước, nàng cũng vô pháp gặp Diệp Trường Sinh.

Chẳng qua, không hận cũng không có nghĩa là Băng Phượng đã hoàn toàn buông bỏ ân oán này.

Lúc trước toàn bộ Băng Hải Yêu tộc của nàng đều bị Băng Phách Tiên Tử trấn áp, đoạn chuyện cũ này nàng nhớ rất rõ ràng.

“Năm đó tu vi của ngươi cao tuyệt, ta còn lâu mới là đối thủ của ngươi, lại còn tiêu tốn hơn vạn năm ở hạ giới, tu vi vẫn chưa tăng mạnh!”

“Vốn tưởng rằng đời này không thể đuổi kịp ngươi, nhưng thế sự khó liệu, hôm nay ta đã là thân thể Chân Linh, cũng muốn nhìn xem tu vi ngươi đã đạt đến trình độ nào!” Băng Phượng nhìn hai đạo quang mang bắn nhanh đến từ phía xa, trong lòng thầm nghĩ như thế.

Bây giờ tu vi mạnh yếu xoay chuyển, nàng cũng không có ý định dễ dàng buông tha Băng Phách tiên tử, nên đề đối phương

hảo hảo nểm chút khổ sở mới được.

“Vèo! Vèo!”

Trong chớp mắt hai luồng sáng đã xuất hiện trong gian nhà nước, Hứa Kỳ Vũ và Huyết Linh xuất hiện trước mặt mọi người.

“Văn bối bá kiến Trường Sinh Thiên Tôn, bá kiến chư vị...”

Sau khi Huyết Linh tiến vào trong các, liền cung kính thi lễ với Diệp Trường Sinh.

Vừa rời thông qua miệng Hứa Diễm Vũ, nàng đã biết hôm nay nhân tộc hình dáng thế nào, cũng biết thân phận đệ nhất Đại Thừa Linh giới Diệp Trường Sinh.

Cho dù chân động khó nói nên lời, nhưng nàng vẫn phải chấp nhận. Những năm gần đây, Nhân tộc sau khi nàng rời đi, đã xảy ra biến hóa long trời lở đất.

Một người cùng thể diện phi thăng lên đây với nàng, còn từng chiếm được Hư Thiên Đỉnh của nàng, không ngờ lại trưởng thành nhanh như vậy.

Chuyện này quả thực như nằm mơ giữa ban ngày, tựa như là thần thoại vậy.

Nhưng phát sinh trước mặt nàng, nàng cũng chỉ có thể lựa chọn tiếp nhận.

Sau khi hành lễ với Diệp Trường Sinh, Huyết Linh cảm nhận được ba luồng khí tức sâu như biển, sâu không lường được đang hành lễ với ba người còn lại.

“Xem ra đây chính là mấy vị Đại Thừa trong thê thiếp của Trường Sinh Thiên Tôn đúng không?” Trong lòng Huyết Linh nghĩ như vậy, hành lễ đồng thời lặng lẽ nâng mắt lên nhìn dung mạo ba nữ kia.

Tiếp theo, liền cùng với ánh mắt của Băng Phượng đối đầu với nhau.

Chỉ một thoáng, nàng cứng lại!

“Ngươi... Ngươi..”

Huyết Linh sắc mặt khó coi ngẩng đầu lên, một tay run run chỉ vào Băng Phượng, trong mắt tràn đầy vẻ khó tin.

“Ta gì? Sao thấy ta mà ngươi rất kinh ngạc?” Băng Phượng cười lạnh.

Trái tim Huyết Linh bỗng nhiên trầm xuống, nàng tuyệt đối không nghĩ tới có một ngày lại được nhìn thấy con Băng Phượng này.

Đồng thời, trong một cảnh tượng như thế này.

Đây đúng là ba mươi năm Hà Đông, ba mươi năm Hà Tây, phong thủy thay phiên nhau lưu chuyển.

Nhìn khí tức từ trên người đối phương truyền đến, con Băng Phượng nghiễm nhiên đã là tồn tại Đại Thừa.

Tại sao có thể như vậy được?

Hơn nữa nàng còn là thê thiếp của vị Trường Sinh Thiên Tôn này, nói cách khác mặc dù bản thể mình tu thành Đại Thừa nhưng nếu đối phương muốn trả thù, chính mình cũng tuyệt đối không có đạo lý thoát khỏi tai nạn.

Chỉ một thoáng, Huyết Linh cảm thấy con đường phía trước là một mảnh u ám.

Bất quá, dù sao nàng cũng là phân hồn của Băng Phách tiên tử, thừa kế tính cách của đối phương, cũng không phải người thường có thể so sánh.

Sau khi hít sâu một hơi, Huyết Linh chậm rãi khôi phục lại bình tĩnh, lạnh lùng nói:

“Hôm nay rơi vào tay ngươi, là ta xui xẻo, muốn chém muốn giết tùy ngươi vậy!”

Hứa Dục Vũ ở một bên thấy một màn như vậy thì trợn mắt há hốc mồm.

Nàng thầm mắng mình sao không nghĩ tới chuyện này.

Vừa rồi chỉ lo để tổ tiên nhanh chóng hiểu rõ tình huống của vị Nhân tộc và Diệp Trường Sinh này, vì vậy nàng dùng mọi khả năng giảm lược giới thiệu một chút tình huống.

Nhưng không để ý tới, trên đảo này còn có một người có ân oán rất sâu với tổ tiên của mình.

Cũng đúng, bình thường khi nàng ở chung với Băng Phượng, đều là tỷ muội tình thâm, vui cười tức giận, chưa bao giờ có khoảng thời gian găng bó.

Dần dà, Băng Phượng cũng đã quên đi việc đã từng là địch nhân của các nàng.

Bản thân nàng cũng là người xuất thân từ Linh giới, không có cảm xúc sâu sắc đối với những ân oán này.

Nếu đổi lại là Bạch Dao Di, sợ là sẽ nghĩ đến những chuyện này đầu tiên.

Chỉ tiếc đám người Bạch Dao Di và Nam Cung Uyển đều đang bế quan, để có thể nhanh chóng tiêu hóa thứ lấy được trong Chân Linh Thai bàn, lại bỏ lỡ chuyện hôm nay.

len lén nhìn thoáng qua Diệp Trường Sinh, lại phát hiện hắc khoan thai uống trà, một bộ thần du thiên ngoại, hoàn toàn không chú ý tới sự tình trước mắt.

Hứa Báo Vũ dậm chân, bước nhanh vài bước tới phía sau Băng Phượng, xoa xoa bờ vai của nàng, cười ngọt ngào, nói:

“Ai nha, Phượng tỷ tỷ, đây đều là chuyện cũ năm xưa, sao còn ở trong lòng chứ, chúng ta quên nó đi, được không?”

Hứa Diễm Vũ chớp chớp mắt, đáng thương nhìn Băng Phượng nói.

Nhìn khuôn mặt không khác bao nhiêu so với Băng Phách tiên tử, Băng Phượng hừ nhẹ một tiếng: “Nha đầu nhà ngươi nói cũng thật nhẹ nhàng, vị tổ tiên kia của ngươi lúc trước đã làm cái gì, ngươi cũng không phải không biết!”

“Khụ, người lúc đó, làm sao muốn được sự tình hiện tại chứ? Đây không phải là nước lớn cuốn lên miếu Long Vương sao, chúng ta đều là người một nhà, còn cần gì so đo những chuyện cũ kia chứ!”

“Ai cùng cô gái này một nhà?” Băng phượng nghe được lời này trong nháy mắt lông mày dựng thẳng, mặt đầy sát khí.

Nàng có chút hồ nghi lườm Diệp Trường Sinh một cái, trong mắt tràn đầy vẻ không tín nhiệm.

Chẳng lẽ, dung mạo của vị phu quân hảo sắc này nhìn bằng phách xuất chúng, đã động tâm tư gì.

Đúng rồi, diện mạo Hứa Huyền Vũ và Băng Phách rất giống nhau. Với tính cách của vị phu quân này, chỉ sợ sẽ không dễ dàng buông tha cho kẻ cực phẩm như vậy.

Nghĩ đến điều này, trong lòng Băng Phượng lập tức vừa chua lại thâm.

Hai người Nguyên bản đang thần nhiên bàng quan Diêu Ngọc và Ngân Nguyệt nghe vậy cũng không cách nào bình tĩnh được, đều nhìn về phía Diệp Trường Sinh.

Mà lúc này hai mắt Diệp Trường Sinh khép hờ, thần sắc ngơ ngác, dường như hoàn toàn đắm chìm trong hương trà.

Bất quá mấy người ở đây đều có thể nhìn ra, hẳn thật sự là hồn du thiên ngoại.

Nguyên Anh không biết từ khi nào đã thoát ra, không thấy bóng dáng.

Hứa Huyền Vũ thấy cảnh này đầu tiên là sửng sốt, sau đó liền hiểu ra, lời nói vừa rồi của mình khiến Băng Phượng tỷ tỷ sinh ra hiểu lầm.

Cũng khó trách Băng Phượng nhạy cảm như vậy, dù sao phạm nhân của Diệp Trường Sinh quá nhiều, ở phương diện này thực sự không thể khiến cho các nàng có chút tín nhiệm đối với hắn.

Ánh mắt nàng xoay động, trong lòng âm thầm cười trộm, quyết định chọn sai tiếp.

Ai bảo hắn thờ ơ lạnh nhạt, đều không lên sân khấu giảng hòa một chút, vậy thì để cho cái nòi đen trên lưng hắn đi!

“Tỷ tỷ, Băng Phách tiên tổ cũng không có ác ý mà, lúc trước cũng không có làm tổn thương tỷ tỷ, chỉ là để tỷ tỷ ở Nhân giới một thời gian, đây không phải cũng là chuyện tốt sao!”

“Nếu không tỷ tỷ sao có thể gặp được phu quân, tỷ tỷ tỷ người nói đúng không?” Hứa Huyền Vũ tiến đến trước mặt Băng

Phượng kiệt lực khuyên bảo.

“Hơn nữa tổ tiên cũng có tình cảm hương hoả nhất định đối với phu quân, phu quân cũng vô cùng coi trọng tổ tiên. Băng Phách tiên tổ cùng một nhà chúng ta là bạn không phải địch!” Hứa Kỳ Vũ lại nói về chủ đề của Diệp Trường Sinh.

Hào quang lóe lên, một luồng sáng năm màu nhanh chóng chui vào trong cơ thể Diệp Trường Sinh.

Hai mắt nhắm nghiền mở ra, Diệp Trường Sinh vừa mới hồn du thiên ngoại trở về bỗng nhiên cảm thấy mấy đạo ánh mắt sắc bén rơi xuống người mình.

Hả?

Chuyện gì xảy ra, bầu không khí cảm giác không đúng!

“Hừ, chuyện này không dễ dàng bỏ qua như vậy đâu, bất quá ngươi yên tâm, ta sẽ không so đo với một hóa thân của nàng, hết thảy chờ thấy bản thể của nàng rồi hãy nói!” Băng Phượng lạnh mặt nói ra.

Cho dù giữa Băng Phách và phu quân nhà mình có thể có âm mưu, nàng cũng không có ý định dễ dàng buông tha việc này, thế nào cũng phải giáo huấn Băng Phách một trận, xả cơn giận này ra mới được.

Hứa Dục Vũ nghe được lời này thì thè lưỡi, không khuyên nữa.

Nàng biết rõ đây đã là cơ hội nhượng bộ lớn nhất của Băng phượng rồi.

Nếu là trước kia, nếu nàng vẫn còn là Băng Phượng ở Nhân giới, chỉ sợ sẽ lập tức bắt lấy hóa thân Băng Phách này, hảo hảo tra tấn một phen.

Lại từ đối phương biết được vị trí của băng phách bản thể, sau đó lập tức giết tới.

Tư thái cao cao tại thượng của Băng Phượng khiến cho sắc mặt Huyết Linh càng thêm tái nhợt, nàng hiện tại càng thêm lo lắng cho bản thể của mình.

Bị vây ở chỗ kia không nói, tương lai cho dù thoát khỏi ra, cũng phải đối mặt một vị Đại Thừa trả thù.

Trừ phi bản thể cũng tu thành Đại Thừa, nếu không gần như không có bất kỳ hy vọng tránh thoát kiếp này.

“Khụ khụ, được rồi, nếu như người đã đến đông đủ, chúng ta liền lên đường thôi!”

Chứng kiến trận phong ba này bình tĩnh trở lại, Diệp Trường Sinh mới ung dung ho nhẹ một tiếng, chậm rãi nói.

Trên tay hắn lóe sáng, xuất hiện một đạo phù lục: “Vừa rồi Nguyên Anh du lịch, vừa vặn gặp được một vị trưởng lão của Hách Liên thương minh hướng Nhân tộc mà đến!”

“Hắn mời ta đến tham gia hội đấu giá của tổ chức Hách Liên thương minh, đồng thời chuyện ta đã đồng ý giao chiến với Thương Minh, có lẽ cũng có kết quả!”

“Vậy xem ra chuyện đi này là tình thế bắt buộc rồi!” Ngân Nguyệt đứng lên nói.

Diệu Ngọc nhỏ giọng thì thầm với Hứa Huyền Vũ và Huyết Linh một phen giải thích về việc đi du lịch.

Hứa Dục Vũ nghe được muốn đi ra đại lục du lịch, lập tức mắt sáng lên.

“Côn Bằng Vũ, ngươi cứ bế quan tu hành đi, không cần ra ngoài nữa!” Diệp Trường Sinh dặn dò.

Hiện tại Hứa Dục Vũ đang ở thời kỳ thực lực tăng trưởng nhanh chóng, ra ngoài du ngoạn mà nói thì quá lãng phí thời gian.

Hơn nữa, mặc dù muốn hành tẩu đại lục mài giũa chính mình, cũng không thể theo một đám Đại Thừa bọn họ đi ra ngoài.

Như vậy không có tác dụng mài giũa, cho nên Diệp Trường Sinh trực tiếp bác bỏ ý nghĩ muốn đi theo.

“Ah!” Hứa Diễm Vũ rầu rĩ không vui lên tiếng.

“Bọn ta đều đi cả rồi, trên đảo này sao?” Bằng Phượng có chút lo lắng hỏi.

“Không sao, có sư tôn ngươi, còn có con Không Tước kia, không cần lo lắng cái gì!” Diệp Trường Sinh khẽ cười một tiếng nói.

Sân thượng của hai tôn Chân Linh trấn, bản thân đảo còn là Huyền Thiên chi bảo, Diệp Trường Sinh thật sự không nghĩ ra ai có thể công phá nơi này.

Cho dù là Mã Lương đến, đánh không lại cũng có thể đào tẩu.

Chẳng qua tính toán thời gian, hiện tại Mã Lương cũng tới rồi nhỉ?

Ánh mắt Diệp Trường Sinh nhìn về phía chân trời, đôi mắt không khỏi sâu thêm vài phần.

Một chiếc chiến hạm với khí thế dữ tợn khổng lồ từ trên Thiên đảo bay ra, bên trên có mấy đạo khí tức âm u sâu thẳm như biển sâu sừng sững.

Chiến hạm này được tạo thành từ thi thể của bảy con yêu thú Chân Linh, bên trong xen lẫn một lượng lớn vật liệu quý hiếm, bố trí xa hoa như vậy, đặt ở toàn bộ Linh giới đều là số một.

Mà cũng chính những bố trí này đã khiến cho uy lực của chiến hạm này tăng mạnh tới mức không thể nào tưởng tượng nổi.

Những thứ khác không nói, chỉ riêng khí tức khổng lồ uy hiếp của bảy con Kiêu đã có thể khiến tu sĩ Đại Thừa trở xuống khó có thể kích động tâm lý chống cự.

Mà mặc dù bọn họ phát động tấn công thế nhưng cũng không hề có chút hiệu quả nào, khó có thể lay động được chiến hạm này.

Chỉ có cấp bậc Đại Thừa mới có tư cách chính diện dùng chiến hạm này.

Nhưng mà, trên chiến hạm có thể phát ra bảy loại công kích, bất kỳ một loại nào trong số đó đều có thể khiến tu sĩ Đại Thừa bị thương nặng.

Dưới sự phát huy của rất nhiều tài liệu trân quý cùng với trận pháp, chiến hạm này nghiêm nhiên giống như bảy con Kiêu sống lại.

Dưới sự thôi động toàn lực, cơ hồ có ba thành thực lực thời kỳ bảy đầu Kiêu đỉnh phong kia.

Đủ để hủy thành diệt quốc.

Sau khi điều khiển chiếc chiến hạm này xuất hành, phô trương kia tự nhiên là tràn đầy, toàn bộ Linh giới cũng chỉ có một phần này.

Trong từng ánh mắt tràn đầy kính nể, chiến hạm rời khỏi Thiên đảo, rời khỏi lãnh địa của Nhân tộc, thâm nhập vào bên trong Man Hoang.

Xích Dung sơn mạch là một linh địa rất có danh tiếng ở Phong Nguyên đại lục.

Dãy núi này liên miên mấy trăm vạn dặm, nhưng khác với những nơi khác, hầu như những ngọn núi trong dãy núi vô ngần này đều có núi lửa đang hoạt động.

Có chút thậm chí quanh năm phun ra dung nham đỏ đậm hoặc là tro bụi núi lửa màu đen, để đại bộ phận dãy núi không có một ngọn cỏ, hoang vu vô cùng.

Nhưng cũng tương tự như vậy, Xích Dung sơn mạch lại thừa hưởng phẩm chất các loại linh thạch Hỏa thuộc tính cùng khoáng tài, cùng với một ít Chí Dương thuộc tính Linh được cực kỳ hiếm thấy ở bên ngoài.

Cho nên khu vực này tuy rằng do núi lửa bộc phát vô thường mà vô cùng nguy hiểm, hàng năm vẫn có thể dẫn được rất nhiều khách từ bên ngoài đến.

Chẳng qua những tu sĩ đến lấy quặng này phần lớn tu vi đều không tính là cao, chẳng qua là những người thuộc các tiểu tộc xung quanh mà thôi.

Bọn họ cũng không biết, trung tâm ngọn núi này chính là cứ điểm của Hách Liên thương minh tiếng tăm lừng lẫy tại Linh giới.

Đương nhiên, với kiến thức của những tu sĩ này, cho dù là nhắc tới tên họ của Hách Liên Thương Minh thì bọn họ cũng sẽ không biết đây là thế lực gì.

Lần này hội đấu giá Hách Liên thương minh cử hành ở trung tâm Xích Dung sơn mạch, tới tham gia hội đấu giá, có không ít cường giả cấp Đại Thừa.

Còn lại, trên cơ bản cũng đều là luyện hư cùng hợp thể có thân phận quý giá, tu sĩ bình thường tuyệt đối không có tư cách tới nơi này.

Một ngày này, một chiếc chiến hạm khí thể kinh người từ trên không trung bay qua, không biết đưa tới bao nhiêu ánh mắt kính sợ.

Cũng không lâu lắm, chiếc chiến hạm này đã xuất hiện ở trung tâm sơn mạch.

Nơi này có ba tòa hắc sơn cao chùng vạn trượng.

Ba ngọn núi đứng vững giữa một bãi loạn thạch trải rộng đá đỏ thẫm và mùi lưu huỳnh gay mũi theo từng trận gió nóng thổi tới.

Cự hạm tiếp tục phi hành về phía trước, mắt thấy sẽ bay đến một tòa sơn phong màu đen ở trên không, đột nhiên hư không phía trước truyền đến một trận ba động khác thường.

Cả ngọn núi sau khi mơ hồ một cái, hiện ra một quang môn màu trắng sữa thật lớn, cao chùng gần nghìn trượng.

Ở gần quang môn, có hàng trăm tòa kiến trúc cổ quái lớn nhỏ không đồng nhất, hoặc hình tròn, hoặc hình tứ phương, cũng có những vệ sĩ tinh nhuệ cao lớn cường cự ưng không ngừng ra vào.

Cự hạm đột nhiên hàng lâm nơi đây, lập tức dẫn phát không biết bao nhiêu đạo ánh mắt quan tâm.

Mỗi một tu sĩ cảm nhận được khí tức trên người cự hạm, đều rung mình, nhìn thoáng qua rồi không dám nhìn nhiều nữa.

Khí tức kinh khủng như vậy thì không cần nghĩ nhiều, chắc chắn là một vị đại nhân vật.

Chính là, không biết là vị Đại Thừa lão tổ nào.

“Ha ha ha ha, Diệp huynh quả nhiên là người thủ tín, lão phu chờ người đã lâu!”

Một tiếng cười sang sảng vang lên trước cánh cổng ánh sáng, ngay sau đó một thân ảnh khôi ngô cao lớn hiện ra.

Đây là một lão già tóc đỏ, tướng mạo uy nghiêm, cả người toát ra một loại khí thế không giận mà uy.

“Minh Tôn?”

“Lại là tổng chấp sự Minh Tôn Phong Nguyên Đại Lục của Thương Minh, người nào cần đích thân hân nghênh đón?”

“Loại khí tức bầy đầu kiêu này, còn họ Diệp, chẳng lẽ là vị Trường Sinh Thiên Tôn được tôn làm đệ nhất Đại Thừa Linh giới?”

.....

Một vài Đại Thừa lão tổ tới đây từ trước, lúc này hai con người neho lại, từng ánh mắt rơi vào chiến hạm có khí thế khủng bố kia, cẩn thận đánh giá.

Đã sớm nghe nói qua uy danh của vị đệ nhất Đại Thừa này, hôm nay rốt cục có cơ hội mới có thể nhìn thấy.

Nhưng muốn mở mang kiến thức một chút, cái tên tự tôn tự cho mình là đệ nhất Đại Thừa này có gì đặc biệt đâu.

Theo từng ánh mắt đánh giá, chiến hạm khổng lồ ngừng lại, trên chiến hạm truyền đến một giọng nói bình thản:

“Minh tôn đạo hữu nói đến đấu giá hội như thế, Diệp mỗ sao dám không tới!”

“Nhưng phải nói trước, nếu hội đấu giá của Thương Minh các người không tốt như vậy, vậy Diệp mỗ sẽ tìm người đòi lại công đạo!”

“Ha ha ha ha, Diệp huynh cứ yên tâm, Hách Liên thương minh chúng ta không nói những thứ khác, chỉ tổ chức hội đấu giá này, cho tới bây giờ vẫn chưa bao giờ để cho đông đảo đồng đạo thất vọng!”

“Nếu Diệp huynh không hài lòng mà nói, lão phu có thể làm chủ mở ra bảo khố Thương Minh, để cho Diệp huynh ở bên trong chọn lựa một kiện!” Minh Tôn cười ha ha hai tiếng nói.

Nghe được cuộc đối thoại giữa hai người, trong lòng một ít Đại Thừa bàng quan nhao nhao lắm bầm.

Trước đó nghe đồn quan hệ giữa Hách Liên Thương Minh và Diệp Thiên Tôn không phải quá tốt, Minh Tôn tại Đại Thừa Diển lễ cũng mất mặt.

Tựa hồ theo lời đồn, vị đệ nhất Đại Thừa cùng Hách Liên thương minh Linh giới này một mực âm thầm so tài, song phương bởi vì một kiện Huyền Thiên chi bảo mà có mâu thuẫn khắc sâu đến vậy.

Nhưng hôm nay quan hệ giữa hai bên lại không giống bình thường.

Cũng không biết, trong này rốt cuộc là có ẩn tình gì?

Minh Tôn vừa dứt lời, đã có năm bóng người từ chiến hạm kia bay xuống.

Đám người vội vàng tập trung nhìn lại.

Một nam bốn nữ.

Ừm... vị Trường Sinh Thiên Tôn này đúng là phong lưu tốt như trong lời đồn.

Bất quá... Nữ tử Luyện Hư kỳ kia cũng thôi đi, còn lại ba nữ tử vậy mà tất cả đều là Đại Thừa?

Quá không hợp lẽ thường?

Đợi đã!

Vị kia, là Chân Linh ư?

Chỉ một thoáng, trong lòng mỗi một vị Đại Thừa ở đây đều như nhắc lên sóng to gió lớn, rung động da đầu run lên, khó có thể nói lời nào.

Sao lại như vậy được?

Sao đột nhiên xuất hiện một tu sĩ Đại Thừa, trong đó có một vị lại là Chân Linh?

Ngay cả Minh Tôn thấy cảnh này cũng vô cùng cảm khái, trong lòng tràn đầy phức tạp.

Khác với những Đại Thừa này, hẳn tin tức linh thông, biết những năm gần đây hai tộc Nhân Yêu như nấm mọc sau mưa đột nhiên xuất hiện rất nhiều Đại Thừa.

Mặc dù không tham gia lễ Đại Thừa của những người này, nhưng Minh Tôn cũng thông qua các phương thức biết được tin tức về những Đại Thừa này.

Diệu Ngọc, Ngân Nguyệt thì không sao, còn chưa đủ để khiến cho Thương Minh coi trọng.

Mà Băng Phượng, đây là một con Thiên Phượng Chân Linh hàng thật giá thật, hơn nữa còn thuộc về hai tộc Nhân Yêu.

Cái này mang đến cho người ta trùng kích, thật sự là quá lớn.

Diệp Trường Sinh từ trên chiến hạm bước xuống, hai mắt quét xung quanh một vòng.

Mỗi một Đại Thừa bị ánh mắt hấn quét qua, trong nháy mắt đều cảm thấy một loại hàn ý kỳ hàn từ đáy lòng dâng lên.

Cảm giác giống như bị tuyết thể hung vật nào đó nhìn chăm chăm, một giây sau sẽ xé nát bản thân mình.

Cực kỳ nguy hiểm!

Những Đại Thừa này nhao nhao rung mình, vội vàng thu hồi ánh mắt, không dám nhìn lại bên kia.

Đồng thời, trong lòng từng người âm thầm cảm thán:

Quả nhiên là đệ nhất Đại Thừa Linh giới, danh bất hư truyền!

Chỉ sợ nếu thật sự muốn giao thủ, căn bản không thể tiếp được mấy chiêu của đối phương.

“Trong thư Minh Tôn đạo hữu truyền tin nói, chuyện có liên quan đến ta và Thương Minh các người ra tay một lần, hiện tại đã có kết quả chưa?” Diệp Trường Sinh thu hồi ánh mắt, nhìn về phía lão già tóc đỏ trước mắt hỏi.

Minh Tôn cười ha ha: “Không sai, chúng ta thật sự đã tìm được một cơ hội nhường Diệp huynh ra tay!”

“Không sai, tình huống cụ thể không thuộc sự quản lý của lão phu. Sau khi Diệp huynh tham gia đại hội đấu giá xong, chỉ sợ phải đi Huyết Thiên đại lục một chuyến, nơi đó sẽ do tổng chấp sự Bích Ảnh đạo hữu giảng giải chi tiết cho huynh!”

“Cũng tốt, ta vốn có ý định đến Huyết Thiên đại lục một chuyến, lần này vừa thuận đường rồi!” Diệp Trường Sinh gật đầu nói.

“Ha ha, Bích Ảnh đạo hữu đối với Diệp huynh vô cùng chờ mong, mời Diệp huynh vào!”

Minh Tôn nói xong, duỗi tay ra mời đoàn người Diệp Trường Sinh tiến vào cánh cửa ánh sáng cực kỳ to lớn kia.

Diệp Trường Sinh gật gù đầu, vung tay lên, đem chiến hạm khổng lồ phía sau thu lại, lập tức cùng bốn người Ngân Nguyệt, Băng Phượng, Diệu Ngọc, Huyết Linh cùng tiến vào tòa Huyền Thiên môn nghênh đón khách quý kia.

Vừa tiến vào trong quang môn cực lớn, mọi người liền cảm thấy trước mắt lóe lên bạch quang, người bỗng nhiên xuất hiện

trên một tòa thạch đài cao vài chục trượng.

Dưới chân là một tòa trận pháp truyền tống đường kính mấy trượng, mà bốn phía phóng tầm mắt nhìn lại đều là những cây cự mộc che trời.

Các cổ thụ này từng hàng vây lấy đài đá đến giọt nước cũng không lọt, chỉ có một con đường đá chạy thẳng đến cực xa.

Diệp Trường Sinh ngẩng đầu hướng bầu trời nhìn một cái, chỉ thấy cách mặt đất mấy ngàn trượng là từng mảng thạch bích xám trắng, mặt ngoài phủ đầy những cây Chung Nhũ Thạch hình nón, dáng vẻ như vô pháp nhìn thấy điểm cuối.

Lúc này bọn họ đang ở trong một thế giới ngầm.

Trên không trung, cứ cách một dặm thì sẽ có một khối quang nguyên thể to bằng đầu người, từ xa nhìn lại, rậm rạp chằng chịt giống như sao trời, tản ra bạch quang nhu hòa, chiếu rọi thế giới dưới lòng đất này như ban ngày.

Hào quang lóe lên, thân ảnh Minh Tôn cũng xuất hiện ở bên cạnh hắn.

Hắn ta cười ha hả nói: “Chư vị, mời theo lão phu!”

Dứt lời, hắn bước tới phía trước, đám người Diệp Trường Sinh cũng theo sát phía sau.

Đi dọc theo con đường nhỏ uốn lượn một hồi, trước mắt liền xuất hiện một con đường thông suốt bốn phía.

Bên cạnh giao lộ, có một túp lều lớn dùng cành cây màu xanh lá dựng lên, bên trong mơ hồ ngồi mười mấy tên dị tộc nhân phục sức khác nhau.

Đám dị tộc nhân này rõ ràng chia làm bảy tám nhóm, bọn hắn hoặc thấp giọng đang nói chuyện gì đó với nhau, hoặc ngồi ngay ngắn cạnh bàn nhắm mắt dưỡng thần, phảng phất như đang chờ đợi cái gì.

Ở giữa những người này có ba gã đầu tết bím tóc, răng trắng môi hồng, đồng tử nhìn khoảng mười một mười hai tuổi, mặc một bộ trang phục thống nhất, không ngừng xuyên qua mỗi cái bàn, thỉnh thoảng đưa lên một chén linh trà hoặc một bàn linh quả.

Minh Tôn dừng bước, lập tức mang theo năm người Diệp Trường Sinh đi tới quán trà.

Mà những dị tộc nhân trong lều trà vừa thấy có người mới đến, không ít người dời ánh mắt, nhìn về phía đám người Diệp Trường Sinh bên này.

Kết quả là đại đa số mọi người sau khi phát hiện thần niệm của mình căn bản không nhìn thấu tu vi cảnh giới của đám người này, lúc này sắc mặt tất cả đều đại biến, vội vàng thu ánh mắt lại, đổi thành thần sắc kính sợ.

“Đại Thừa lão tổ!” Không biết là người phương nào, thấp giọng khẽ nói một câu như vậy.

Ánh mắt Diệp Trường Sinh đảo qua, nhìn thấy những tu sĩ trong lều trà này về cơ bản đều là cấp bậc Luyện Hư Hợp Thể.

Huyết Linh thấy cảnh này giống như nhớ lại chuyện gì đó, nhỏ giọng nói với Diệp Trường Sinh:

“Diệp tiên bối, nơi này hẳn là nơi tiếp đón Thương Minh, tất cả ngoại nhân tham gia đấu giá hội đều phải ở chỗ này chờ Thương Minh phái người tự mình tiếp dẫn mới được.”

Đi tới trước quán trà, Minh Tôn phát tay phát ra một tin tức.

Mấy phút sau, phía trên lều lớn bỗng nhiên truyền đến một trận thiên âm dễ nghe, vô số bạch sắc phù văn tuôn ra, giọt sương mù vừa chuyển, lại huyền hóa ra một ngọc bàn lớn màu trắng mờ mờ lung.

Tiếp theo trên mâm ba động cùng một chỗ, một quang trận lẳng không lơ lửng hiện ra, bên trong nhoáng một bóng người, hiện ra một thân ảnh màu tím thướt tha.

“Sứ giả tiếp dẫn!”

Không biết là người nào thất thanh nói một câu, nhất thời đám người ở dưới lầu lớn xông xáo một trận, ánh mắt “Bá” một cái, tất cả đều nhìn về phía ngọc bàn.

Bóng người trên ngọc bàn rõ ràng là một nữ tử mặc cung trang màu tím, phong tư trác tuyệt, mặc dù trên mặt có một lớp lụa mỏng không cách nào thấy rõ khuôn mặt, nhưng ai nhìn đầu tiên cũng không khỏi có vài phần cảm giác tim đập thành thịch.

Nữ tử áo tím vừa hiện thân, ánh mắt liền quét xuống phía dưới, sau khi thu ba hơi lưu chuyển, liền rơi vào trên thân đoàn người Diệp Trường Sinh.

“Bái kiến tổng chấp sự đại nhân!” Nàng dịu dàng cúi đầu, thi lễ với Minh Tôn một cái, đồng thời tò mò đánh giá năm người Diệp Trường Sinh vài lần.

“Chấp sự của Thương Minh? Chẳng lẽ vị này là?”

.....

Nhất thời trong lửa trà trở nên xông xáo, những tu sĩ dị tộc kia đều dùng ánh mắt vô cùng kính sợ nhìn về phía bên này.

“Phi Vân, đây là mấy vị đạo hữu Nhân tộc cùng Yêu tộc, người dựa theo quy cách tối cao đến chiêu đãi bọn họ, không được chậm trễ!” Thần sắc Minh Tôn nghiêm nghị nói ra.

Nữ tử cung trang nghe vậy rung mình, trong lòng lập tức hiểu được thân phận người tới, toàn thân lập tức nhiều hơn mấy phần cẩn thận.

Nàng vội vàng cung kính thi lễ với đám người Diệp Trường Sinh, nói: “Văn bối Phi Vân ra mắt các vị tiền bối, kế tiếp văn bối sẽ mang chư vị tiền bối tới phòng khách quý trên Thiên Tự Hào!”

“Diệp huynh, đầu giá hội sắp tổ chức, ta còn có một số việc phải làm, không thể bồi tiếp Diệp huynh!” Minh Tôn xoay người nói.

Diệp Trường Sinh thần sắc kinh ngạc nói: “Minh Tôn đạo hữu cứ việc đi đi!”

Minh Tôn gật đầu, thân hình lóe lên rồi biến mất.

“Có thể để cho Minh Tôn đối đãi như thế, nhân yêu hai tộc Đại Thừa, chẳng lẽ là...”

Những tu sĩ dị tộc trong lều trà nghe nói như thế, trong mắt đã mang theo vẻ không thể tưởng tượng nổi, đều cảm thấy khó có thể tin.

Hôm nay vậy mà có may mắn gặp mặt tôn tại uy chấn Linh giới bậc này?

“Mời chư vị tiên bối!” Nữ tử áo tím thân thể mềm mại hơi nghiêng, chủ động tránh tới bên cạnh ngọc bàn.

Thân hình đám người Diệp Trường Sinh lắc lư liên tiếp, toàn bộ đều chớp động bay lên ngọc bàn.

Lúc này nữ tử áo tím mới bấm niệm pháp quyết, ngọc bàn đang chuyển động một cái, quang trận lần nữa hiện ra.

Không gian dao động một trận, đoàn người và cả ngọc bàn liền biến mất không thấy bóng dáng.

Khi đám người Diệp Trường Sinh một lần nữa từ trong hư không lại hiện ra thân hình thì đã ở trong một tòa đại điện vàng son lộng lẫy.

Điện này lớn chừng vài mẫu, nhưng ở giữa có vài ngọc bàn lớn hình dáng giống nhau.

“Nơi này là một không gian độc lập, là một trong những cứ điểm của Thương Minh, địa điểm tổ chức của hội đấu giá cách đây không xa, xin mời chư vị tiên bối theo ta!”

Cô gái áo tím mỉm cười giải thích hai câu, sau đó lại dẫn đám người Diệp Trường Sinh bước về phía trước.

Cũng không lâu lắm, năm người đã thân ở trong một gian phòng trang trí dị thường trang nhã giống như phòng khách.

Cả gian sương phòng lớn chừng hơn mười trượng, phía trước có một màn sáng gần như trong suốt, từ trong nhìn ra phía sau, từ trên cao nhìn xuống là một quảng trường khổng lồ.

Bốn phía quảng trường tất cả đều là ghế đá lít nha lít nhít, cùng với cả mảng lớn đầu người phun trào.

Mà bên cạnh quảng trường, một vòng nhà đá màu bạc lơ lửng cách đó vài chục trượng, mặt ngoài mỗi một cái đều có phù

văn màu vàng như ẩn như hiện, người bên ngoài căn bản không cách nào dò xét động tĩnh bên trong mây may.

Đám người Diệp Trường Sinh liền vừa vịn ở trong một gian phòng phi hành, hiển nhiên đây là nơi chỉ có lão tổ Đại Thừa mới có thể đi vào.

Từ số lượng những thạch ốc này, trên đấu giá hội của Hách Liên thương minh, lão tổ Đại Thừa quả thực cũng không ít.

Hách Liên thương minh đấu giá hội không thẹn với danh tiếng đấu giá hội đệ nhất Linh giới!

“Số lượng Đại Thừa trong Linh giới vẫn nhiều hơn một chút!” Diệp Trường Sinh thầm nói.

Hách Liên thương minh bày ra những bố trí này, nhìn thoáng qua, tựa hồ không khác biệt quá lớn với hội đấu giá bình thường.

Nhưng trên thực tế, bằng ánh mắt của Diệp Trường Sinh, trên sàn đấu giá này bố trí rất nhiều thứ, khắp nơi đều lộ ra một ít kỹ thuật mới có ở Tiên giới.

Những thứ này thể hiện rõ được nội tình sâu đậm của Hách Liên Thương Minh.

Mà phía trên khoảng sân rộng hơn nghìn trượng, có từng đoàn từng đoàn mây năm màu lơ lửng bất định, bên trong mơ hồ có vô số giáp sĩ màu đen ẩn giấu.

Hơn nữa các loại cấm chế dao động che kín cả bầu trời, đem toàn bộ quảng trường bao phủ xuống.

Lại nhìn lên chỗ cao hơn, phía trên rắng mây năm màu, rõ ràng là một mảnh cung điện lầu các xanh vàng rực rỡ, mặc dù có chút mơ hồ không rõ, nhưng thỉnh thoảng có thanh âm như thiên nhạc truyền ra, làm cho người ta một loại cảm giác buông lỏng khó hiểu.

“Quý minh chuẩn bị nhiều hậu thủ như vậy, xem ra đối với hội đấu giá lần này thật sự vô cùng coi trọng.” Diệp Trường Sinh nhìn một lát, nói với nữ tử áo tím bên cạnh.

“Sở dĩ bản minh cẩn thận như vậy cũng là bởi vì bảo vật đấu giá lần này vượt xa bảo vật mà trước kia có thể so sánh!”

“Thậm chí có hai ba thứ có thể áp chế và trì hoãn đại thiên kiếp đến, không thể không đề phòng một ít tiên bối có ý niệm gì không tốt.” Cô gái áo tím cười khẽ nói.

“Lấy thực lực cùng uy danh của quý minh, chẳng lẽ còn có vị đạo hữu nào dám đoạt đồ của các ngươi hay sao?” Ngân Nguyệt che miệng nhẹ nhàng cười một tiếng, hỏi.

“Trước mặt đại thiên kiếp, có vài người chuyện gì cũng làm được, chúng ta cần phải phòng ngừa vạn nhất!” Nữ tử áo tím cười khò một tiếng nói ra.

Ngân Nguyệt nghe vậy như có điều suy nghĩ gật đầu nhẹ.

Đám người các nàng bởi vì có Diệp Trường Sinh, nên đối với đại thiên kiếp cũng không có cảm xúc sâu sắc như vậy, thiên kiếp không ép những gì các nàng cũng phải làm.

Nhưng nếu là Đại Thừa khác ở Linh giới, tình huống sẽ không giống lúc trước.

Người và người vẫn không thể so sánh được.

“Đúng rồi, Minh Tôn đại nhân còn nhờ cậy, nếu như các vị tiên bối muốn đi Huyết Thiên Đại Lục, vậy thì sau này không cần giành lấy danh ngạch Truyền Tống Trận ở đại lục, Thương Minh Hội tặng năm danh ngạch cho các vị tiên bối!”

Thiếu nữ áo tím như nhớ ra cái gì đó, vội vàng nói.

“Còn có việc này, vậy đa tạ Minh Tôn đạo hữu!” Diệp Trường Sinh hơi gật đầu nói.

Xem ra Hách Liên Thương Minh phục vụ coi như là người tri kỷ, lộ phí cũng đồng dạng chi tiêu.

Từng cái danh ngạch Truyền Tống Trận vượt đại lục gần một trăm triệu linh thạch, năm người chính là năm trăm triệu linh thạch, đây cũng không phải là số lượng nhỏ.

“Như vậy xem ra, chuyện Hách Liên thương minh muốn ta ra tay chính là chiến đấu với cường giả Minh giới rồi!”

“Ha ha, tu sĩ quý đạo, ngược lại ta cảm thấy rất hứng thú, lần này đúng lúc muốn mở mang tầm mắt!” Diệp Trường Sinh thầm nghĩ trong lòng.

Sau một hồi trầm mặc, nữ tử áo tím thấy Diệp Trường Sinh và đám người Diệp Trường Sinh không có hứng thú nói chuyện, liền rất thức thời nói:

“Chư vị tiền bối, đấu giá hội sắp bắt đầu rồi, thiếp thân còn cần phải đi lo một vài chuyện, không còn ở lại đây lâu nữa.”

“Đạo hữu cứ việc bận rộn là được!” Ngân Nguyệt khoát khoát tay, rất là tùy ý nói ra.

Thiếu nữ áo tím nghe vậy, khom người nói hai câu xin lỗi rồi lui ra khỏi nhà đá.

“Bảo vật có thể trì hoãn đại thiên kiếp, khó trách Hách Liên thương minh lại thận trọng như thế.” Huyết Linh thở dài một hơi, trong thần sắc mang theo vài phần chờ mong nói một câu.

Nàng nghĩ tới bản thể của mình, cũng không biết bây giờ bản thể là cảnh giới thể nào.

Nhưng mặc kệ cảnh giới gì, đối với những thứ có thể trì hoãn đại thiên kiếp này, khẳng định là rất khao khát.

Lần này, hẳn lấy được không ít linh thạch từ Hứa gia và Hứa Hạc.

Huyết Linh cân nhắc trong lòng, đại khái có thể thử ra tay cạnh tranh vài món đồ có thể tránh thiên kiếp.

“Chỉ sợ những Đại Thừa này, hơn phân nửa đều là vì những thứ liên quan đến độ kiếp này mà đến!” Diệu Ngọc Tỳ Hưu nói.

Ước chừng nửa canh giờ sau, cuối cùng cũng có mấy vạn dị tộc nhân đã tụ tập đến quảng trường rộng lớn này.

Lúc này, trong quảng trường không có một bóng người, tiếng nổ “ầm ầm” vang lên, một bệ đá từ phía dưới hiển hiện ra.

Trên bệ đá hiển hiện một toà quang trận, hào quang lóe lên, sau đó một lão giả đầu đầy tóc đỏ liền xuất hiện ở phía trên.

Lão giả này mang theo vẻ mặt tươi cười, tướng mạo thoạt nhìn cũng không có bao nhiêu xuất chúng, nhưng vừa mới hiện thân, lập tức một cỗ khí tức ngưng trọng lập tức bao phủ toàn bộ phòng đấu giá.

Một ít cường giả Di tộc đang châu đầu ghé tai, lập tức rùng mình, nhao nhao ngậm miệng không nói gì nhìn lên bệ đá.

“Lão phu là Minh Tôn, người chủ sự của bản Thương Minh ở đại lục này. Hắc hắc, có lẽ không cần ta phải giới thiệu nhiều, không ít đạo hữu rất rõ sự chi tiết của lão phu.”

“Lần này đấu giá hội do lão phu tự mình chủ trì, một ít quy củ cũng không nói nhiều, mong rằng chư vị đạo hữu không làm ra cái gì làm khó bản thân!”

“Tốt, hiện tại lão phu tuyên bố, hội đấu giá bắt đầu.” Lão già tóc đỏ nhìn quanh bốn phía một vòng, sau đó kinh ngạc nói mấy câu, lập tức tuyên bố bắt đầu đấu giá.

Gã vừa nói xong, bốn phía quảng trường, thậm chí trong gian nhà đá lơ lửng màu bạc, các nơi đều vang lên từng đợt thanh âm xì xào.

“Đấu giá hội lần này dĩ nhiên là Minh Tôn tự mình chủ trì!”

“Chuyện này đã bao nhiêu năm rồi chưa từng xảy ra?”

“Khó lường, lần này lão phu càng thêm hứng thú với đấu giá hội tiếp theo!”

Thoạt nhìn, Minh Tôn đích thân chủ trì đấu giá hội đối với những tu sĩ Di tộc này mà nói là một chuyện vô cùng khó tin.

Nghe tiếng nói chuyện bốn phía, Minh Tôn mỉm cười, sau đó trực tiếp đi lên thạch đài.

Lúc này trong quang trận vang lên tiếng ông minh, trước người bỗng nhiên hiện ra một chiếc bàn bạch ngọc trong suốt.

Trên bàn, có ba cái hộp gỗ lớn nhỏ không đồng nhất nằm ngang, tất cả đều bị một tầng màn sáng trắng mờ úp ngược xuống phía dưới.

“Lần này đấu giá hội cũng không phải là kiện bảo vật đầu tiên của Phong Nguyên đại lục, mà là bản Minh tiêu phí tâm huyết lớn như vậy, lấy được một bình nhỏ cốt tử Hoàng Kim Lôi Sư từ Lôi Minh đại lục bên kia.”

Minh Tôn nói xong, vẫy tay một cái đã hút một phần ba hộp gỗ vào tay.

“Cốt tử Hoàng Kim Lôi sư?”

“Thật hay giả vậy? Tên tuổi Hoàng Kim Lôi sư này, cho dù là những người chưa từng đi qua Lôi Minh đại lục như chúng ta cũng đều nghe nói qua một ít.”

“Đấu giá hội lần này thật sự không phải chuyện đùa, ngay từ đầu đã xuất ra vật kinh người như vậy.”

...

Trong đại sảnh, đông đảo di tộc nhân, vừa nghe đến tên Hoàng Kim Lôi Sư, lập tức loạn động một trận, không ít người hai con ngươi nóng rực nhìn chăm chăm về phía hộp gỗ trong tay Minh Tôn.

Trên mặt Diệp Trường Sinh cũng lộ ra thần sắc khác thường, hắn lập tức hồi tưởng lại lúc mình mới vừa đi Lôi Minh đại lục, nghe được các loại truyền thuyết kia.

Ba đại Thánh Thú trên Lôi Minh đại lục, mỗi loại đều có đặc điểm khác nhau.

Lúc trước hẳn vì che chắn thiên cơ, phòng ngừa Hách Liên Thương Minh tính toán đến nửa kiện Phiên Thiên kỳ kia, còn cố ý săn bắn qua một con Phúc Thiên Linh Quy.

Cho tới bây giờ, pháp khí dùng nội đan của Phúc Thiên Linh Quy vẫn còn lưu trên người hắn.

Minh Tôn nhìn ánh mắt chờ mong của những người xung quanh, mỉm cười, giơ tay vỗ nhẹ lên hộp gỗ.

“Ba” một tiếng, nắp hộp lập tức bật lên, lộ ra bên trong một bình nhỏ màu tím lớn chừng bàn tay.

Mặt ngoài bình nhỏ dán một tấm phù lục màu bạc, tản ra linh quang mờ mịt.

“Sau khi Hoàng Kim Lôi Sư trưởng thành có thực lực có thể so với tồn tại Đại Thừa, thậm chí vừa sinh ra đã có năng lực thiên phú thao túng lôi điện, cho nên dùng cốt tủy của nó luyện chế ra Lôi Tủy Đan, để cho thân thể sau khi phục dụng có thể tạm thời có năng lực ngăn cản lôi kích nhất định.”

“Khôi Tủy Đan này luyện chế không dễ, xác suất thành công rất thấp, nhưng nó có ý nghĩa như thế nào đối với người sắp độ kiếp, lão phu không cần nói thêm gì nữa.”

Minh Tôn cong ngón tay búng ra, trên bình nhỏ kia lập tức nổi lên từng tia điện màu tím, đan vào nhau lập loè, mơ hồ hình thành một tấm lôi quang lưới.

Một ít dị tộc thấy vậy, phát ra thanh âm sợ hãi, ánh mắt lập tức trở nên càng thêm nóng bỏng.

Thậm chí một ít lão quái vật Đại Thừa Kỳ trong phòng màu bạc, cũng không nhịn được có vài phần động tâm.

“Không nghĩ tới ngay từ đầu đấu giá hội, Thương Minh đã xuất ra kỳ trân dị bảo như vậy. Xem ra hội đấu giá lần này đúng là không phải chuyện đùa!” Trong mắt Huyết Linh lóe lên vẻ sợ hãi lẫn thán phục nói.

“Loại vật này đối với tồn tại Đại Thừa mà nói, hiệu quả cũng không lớn, đối với Luyện Hư hợp thể, cũng là một loại vật có thể bảo vệ tính mạng.” Thần sắc Diệp Trường Sinh bỗng nhiên nói.

Đặt ở chỗ hắn vừa tới Lôi Minh đại lục, hắn cảm thấy rất hứng thú với Lôi Tủy Đan.

Nhưng bây giờ, nhìn thấy đồ vật này về sau trên cơ bản chính là tâm tính không hề bận tâm.

Bởi vì, thủ đoạn trong tay hắn có thể chống đỡ thiên kiếp thật sự là quá nhiều.

Đa số hiệu quả so với Lôi Tủy Đan tốt hơn gấp mấy lần.

“Nói như vậy, Lôi Tủy Đan đối với tồn tại Đại Thừa mà nói cũng không phải là vật cần thiết, nếu đúng như thế, xem ra thiếp thân còn có vài phần cơ hội.” Sau khi huyết linh nghe những lời này, trên mặt lập tức hiện ra vẻ vui mừng.

“Hừ, xem ra tu vi bản thể của ngươi thấp, vượt ra khỏi tưởng tượng của ta, lại còn cần cái tòa nhà này đi chống thiên kiếp!” Băng Phượng hừ lạnh một tiếng, ngạo nghễ nói.

Một bộ từ trên cao nhìn xuống cùng Huyết Linh nói chuyện, hoàn toàn không để đối phương vào mắt.

Điều này không khỏi làm cho thần sắc Huyết Linh cứng lại, trong lòng có chút tức giận, nhưng không dám phản bác chút nào.

Nàng không thể không thừa nhận, mặc dù bản thể đạt đến Đại Thừa, chỉ sợ cũng không cách nào so sánh được với con Băng Phượng này.

Dù sao, đối phương chính là đã thành tựu thân thể Chân Linh.

Chưa nói đến việc không gặp phải thiên kiếp, cho dù có thì với thân thể cường hãn của đối phương nếu chống đỡ được đại thiên kiếp cũng rất dễ dàng.

Người so với người, tức chết người, tiểu yêu ngày trước bị nàng nhẹ nhàng trấn áp, hôm nay lại trở thành một cự phách như thế này.

Mà bản thể của mình hiện tại cũng không biết bị vây khốn trong tình cảnh thế nào, tương lai có hi vọng tiến giai Đại Thừa hay không cũng khó nói.

Huyết linh trong lòng đắng chát khó nói.

“Một lọ cốt tủy Hoàng Kim Lô sư, giá quy định một ngàn vạn linh thạch, chỉ có thể dùng cực phẩm linh thạch để đổi, hiện tại bắt đầu cạnh tranh.”

Minh Tôn bày ra cốt tủy Hoàng Kim Lô sư cho mọi người xem, sau đó cao giọng báo ra giá cả.

Nói xong lời này, một tay áo hắn run lên, lúc này trong quang trận phát ra âm thanh ông ông, năm cột sáng song song phóng lên trời, sau khi ngưng tụ trên không trung liền liền kết một khí biến ảo ra một màn sáng lớn gần mẫu.

Màn sáng trong suốt như gương, mặt ngoài hiện ra một hình ảnh tiểu bình màu tím.

“Hai ngàn vạn “

Một thanh âm trầm thấp bỗng nhiên từ một góc quảng trường truyền ra, hơn nữa vừa mới ra khỏi miệng, liền đem giá cả linh thạch trực tiếp đề cao gấp đôi, điều này làm cho không ít người trong lòng chấn động.

Mà bên cạnh hư ảnh bình nhỏ màu tím trên màn sáng, theo thanh âm rơi xuống, lập tức nhiều ra hai ngàn vạn chữ này.

Đồng thời, bên cạnh còn có một chuỗi con số, đó là số hiệu dành cho người bán đấu giá.

“Hai ngàn một trăm vạn.”

“Hai nghìn ba trăm vạn “

.....

Lập tức liên tiếp những tiếng ra giá vang lên khắp quảng trường.

“Năm ngàn vạn!”

Khi số lượng người tham dự đấu giá càng ngày càng ít, Huyết Linh cũng nhìn không được gia nhập trong đó, hô lên một con số.

“Năm nghìn năm trăm vạn!”

Trong một tòa phi phòng màu bạc khác, cũng có người mở miệng, đám tồn tại cấp Đại Thừa lục tục ngo ngoe tham dự trận đấu giá này.

“Bảy ngàn vạn!” Khi Huyét Linh lại lần nữa báo ra con số này, bốn phía trong nháy mắt yên tĩnh rất nhiều.

“Bảy ngàn hai trăm vạn, hoàng kim cốt tủy này đối với văn bối cực kỳ hữu dụng, đạo hữu nếu chịu nhường, lão phu sau này nhất định sẽ có biểu hiện.”

Một vị Đại Thừa lão quái một mực đấu giá rốt cuộc có chút ngồi không yên, báo ra một con số, sau đó lại chậm rãi nói hai câu.

Hiển nhiên vị dị tộc này thực sự không biết trong phòng phi hành cùng với một gã văn bối mới có cảnh giới luyện hư mà thôi.

Huyét Linh nghe xong, sắc mặt hơi đổi, không khỏi nhìn về phía Diệp Trường Sinh.

“Nếu là đấu giá đại hội, tự nhiên là người trả giá cao, thật có cần, tiên tử không cần cố kỵ cái gì, cứ việc lấy là được.” Thần sắc Diệp Trường Sinh không đổi nói.

“Đa tạ tiên bối! Có lời ấy, thiếp thân liền yên tâm.” Huyét Linh thần sắc buông lỏng, cảm kích nói.

Tiếp theo ngón tay nàng tại trên một cái mâm tròn lại động vài cái, hô ra một cái giá “Bảy ngàn năm trăm vạn”.

Vị dị tộc Đại Thừa kia nghe con số này, cũng không nhịn được trầm mặc xuống, hiển nhiên là cảm thấy tiếp tục cạnh tranh, đã không đáng.

Vì vậy, vật phẩm đấu giá đầu tiên được Huyét Linh lấy xuống.

“Thanh Giao Xung Nguyệt kiếm, mười vạn năm trước, Trùng Nguyệt lão nhân trên đại lục danh chấn phong nguyên, nắm giữ một trong ba thanh linh kiếm.”

Minh Tôn đã mở hộp gỗ thứ hai, lấy ra một kiện thông thiên linh bảo leo lên Hỗn Độn Vạn Linh Bảng, cũng lập tức đưa tới một đám người cạnh tranh.

Rất nhanh Thông Thiên Linh Bảo này đã được một vị tu sĩ Hợp Thể giá hơn năm ngàn vạn Linh Thạch cạnh tranh, bầu không khí nơi đây cũng dần nóng lên.

Từng kiện dị bảo lần lượt được lấy ra, rồi lại bị đấu giá một cách nhẹ nhàng bằng quơ của Minh Tôn đánh mất.

Trong những vật này, tồn tại Đại Thừa trong phòng có thể nhìn trúng cũng không nhiều, một hơi bán đi gần trăm món bảo vật, cũng chỉ có rải rác vài món khiến tồn tại Đại Thừa chú ý.

Đám người Diệp Trường Sinh tự nhiên sẽ càng không coi trọng mấy thứ này, một lần cũng chưa từng ra tay.

Huyết Linh thật ra lại đối với mấy thứ những món đồ bán đấu giá phía dưới không thôi, thế nhưng sau khi giá cả đấu giá vừa ra, cũng chỉ có thể im lặng tiếng không nói.

Hách Liên thương minh tựa hồ đã biết, những vật này căn bản không thể đánh động được lão tổ Đại Thừa trong phòng đấu giá, lúc tiến hành đấu giá hội được một nửa, một hơi lấy ra năm sáu kiện bảo vật so với hoàng kim cốt tủy còn trân quý hơn rất nhiều.

Những bảo vật này, không có cái nào mà không có quan hệ với việc ngăn cản lực lượng thiên kiếp hoặc là trì hoãn thiên kiếp đến thời gian đến.

Lúc này đây, tồn tại bên trong phòng rốt cục đứng ngòai không yên, tất cả đều không khách khí ra tay tranh đoạt.

Bất kỳ một vật nào cũng dễ dàng đấu giá được mấy ức linh thạch, chính thức làm cho những tu sĩ Luyện Hư Hợp Thể phía dưới kiến thức được cái gì gọi là tài đại khí thô.

Năm sáu thứ đồ này vừa xuất hiện, hứng thú của đại bộ phận lão tổ rốt cuộc cũng đã được điều động.

Cho dù lần đấu giá tiếp theo lại đột nhiên chấn động, những lão quái vật này cũng bắt đầu liên tiếp ra tay, lấy đi không ít vật phẩm bên dưới.

Điều này không khỏi khiến cho Diệp Trường Sinh cười thầm Hách Liên Thương Minh đích thật là biết làm ăn.

Thời gian chậm rãi trôi qua, đại hội đấu giá diễn ra trọn vẹn một ngày, rốt cuộc đã đến giai đoạn cuối cùng.

“Phòng chừng chur vị đạo hữu cũng đã chờ từ lâu, lão phu cũng không nhiều lời vô dụng như vậy, tiếp theo sẽ bắt đầu

đấu giá ba kiện bảo vật áp trực lần này, tin tưởng tuyệt đối có thể làm mọi người hài lòng vạn phần.”

Minh Tôn cười ha ha, cao giọng nói một hai câu, lập tức hai tay vỗ nhẹ.

Trên trời truyền đến một trận nổ vang, ngũ sắc vân hà đột nhiên chia ra hai bên, hiện ra một tòa cung điện khổng lồ ánh vàng rực rỡ.

Tiếp theo từ trong cung điện vang lên một tiếng, ba mỹ nữ tuyệt sắc mặc cung trang bay ra, mỗi người đều cầm một cái khay bạc, mặt trên được một tầng ánh sáng mờ mịt bao phủ.

Ba nữ tử nâng khay ngọc đi tới trước mặt Minh Tôn, Minh Tôn nhẹ nhàng vỗ, giải trừ cấm chế trên khay bạc trong tay một nữ tử mặc cung trang, từ trong đó lấy ra một hộp ngọc lớn cỡ bàn tay, một tay khẽ nâng lên.

“Bá” một cái, ánh mắt mọi người trên quảng trường đều nhìn chăm chăm vào hộp ngọc, yên lặng chờ Minh Tôn giới thiệu vật áp trực này.

Minh Tôn nhìn bốn phía xung quanh, mỉm cười nói: “Đại danh Kim Từ Ngọc Thư tin tưởng chư vị đạo hữu đều đã nghe nói qua một ít.”

“Trong vật Tiên gia này, ẩn chứa pháp quyết vô cùng cao thâm mật trắc, tuyệt đối vượt qua đại bộ phận công pháp Linh giới chúng ta!”

“Tiếp theo muốn bán đấu giá, chính là một trang nội thư nguyên vẹn trong Kim Khuyết Ngọc Thư. Bản Minh cam đoan, trang này là một trong ba mươi sáu trang nguyên vật, mà không phải là một phẩm sao chép lại, hơn nữa tiên gia pháp quyết ghi lại tuyệt đối có thể tu luyện.”

“Về phần danh xưng và công dụng cụ thể, bản mình sẽ không tiết lộ, có nguyện ý mua bảo vật này hay không, toàn bộ đều dựa vào ý tứ của chính các vị đạo hữu.”

Minh Tôn giải thích xong, một tay lập tức vỗ hộp ngọc, ầm một tiếng, một cột sáng vàng phóng lên trời.

Hà quang chợt lóe, một trang sách vàng rực hiện ra.

Mặt ngoài trang sách vô số phù văn màu vàng như ẩn như hiện, mỗi một cái nhìn thoáng qua, đều cho người ta một loại cảm giác rung động tâm hồn.

Đây chính là Kim Triện Văn đặc thù của Tiên giới!

“Thật sự là một trong những nội trang của Kim Từ Ngọc Thư, không nghĩ tới bảo vật bậc này Hách Liên Thương Minh cũng có thể lấy được.”

“Đã sớm nghe nói, bên trong Kim Từ Ngọc Thư ghi chép đều là công pháp bí thuật Tiên gia chân chính, không ngờ hôm nay lại có thể nhìn thấy nguyên vật chân chính.”

“Nghe nói ở Linh giới có không ít lão gia hỏa đã tiếp xúc qua loại công pháp Tiên gia này, Đại Thừa chúng ta cũng muốn tiến thêm một bước, công pháp Tiên gia vẫn cần phải tham khảo một phen!”

.....

Trong lúc nhất thời, không biết bao nhiêu ánh mắt nóng rực đồng loạt tụ tập ở trên hộp ngọc trong tay Minh Tôn.

Nếu Thương Minh lấy ra một trong bảy mươi hai trang ngoại thư, tin tưởng sẽ không có nhiều người cảm thấy hứng thú.

Nhưng dù sao cũng là nội trang, cơ hồ không có Đại Thừa nào không động tâm.

Lúc này, trong phòng phi hành cũng không có một ai có thể ngồi yên được nữa, tất cả bắt đầu nhao nhao tính toán đến giá sản của mình, xem có thể đem trang giấy ngọc giản này đấu giá xuống hay không.

Sau khi lão quái Đại Thừa mở miệng lục tục hỏi mấy vấn đề, Minh Tôn mỉm cười, lúc này tuyên bố giá quy định đấu giá trang công pháp này:

“Kim nao ngọc thư một tờ, giá khởi điểm một ức linh thạch!”

“Hai trăm triệu.”

“Sáu trăm triệu!”

Một vị dị tộc Đại Thừa lại một hơi tăng giá lên mấy ức, biểu lộ tâm tư nhất định phải đạt được.

Lần đấu giá này, lập tức khiến cho không ít người hoảng sợ, nhất thời những người còn lại có chút do dự.

Tiếp đó, còn có hai vật phẩm áp trục khác nữa, hơn phân nửa là có quan hệ mật thiết với đại thiên kiếp, ở trên Kim Từ Ngọc Thư tiêu tốn nhiều linh thạch như vậy, đáng không?

“Tám trăm triệu linh thạch!”

Diệp Trường Sinh thấy thế, cầm lấy khay ngọc, tiện tay vạch một cái, viết ra giá mình báo giá.

Sân khấu hoàn toàn yên tĩnh, những tồn tại Luyện Hư Hợp Thể trên quảng trường bị loại thủ đoạn cạnh tranh này dọa sợ.

Linh thạch giống như không cần tiền, trực tiếp lên tới mấy trăm triệu, bọn họ chưa từng gặp qua cảnh tượng nào lớn như vậy?

Ngay cả những Đại Thừa trong phòng phi hành kia, cũng rất ít khi thủ bút như vậy.

“Chín trăm triệu linh thạch!”

Vị dị tộc Đại Thừa kia hiển nhiên không muốn dễ dàng từ bỏ như vậy, tiếp tục nâng giá lên.

“Một tỷ linh thạch, đạo hữu cũng không phải là Nhân tộc Đại Thừa chứ, công pháp này vốn là công pháp Nhân tộc ta, đạo hữu vô tới, có thể tu hành sao?” Diệp Trường Sinh ngập ngừng nói.

Nghe nói như thế, vị dị tộc Đại Thừa kia vừa định phản bác lại một câu theo bản năng:

Đều là cấp bậc Đại Thừa, chủng tộc còn có thể bao nhiêu ảnh hưởng?

Công pháp Tiên gia, cho dù không phải tu sĩ Nhân tộc cũng có thể thử tu hành một phen.

Như đám Đại Thừa Hách Liên thương mình, mỗi người đều là dị tộc tu sĩ bản thổ Linh giới, chẳng phải vẫn tu luyện công pháp Tiên gia ở Nhân tộc sao?

Chỉ là, lời nói phản bác vừa định thốt ra thì lập tức bị nó nuốt trở lại.

Đội đã, Nhân tộc Đại Thừa?

Vị dị tộc Đại Thừa này lập tức giống như nhớ ra cái gì đó, sắc mặt bỗng nhiên đại biến.

“Nguyên lai là Diệp đạo hữu ở đây, tiểu đệ thất lễ, nếu Diệp đạo hữu muốn tở Kim Từ Ngọc Thư này, vậy tiểu đệ hiện tại lập tức rời khỏi cạnh tranh!”

Vị dị tộc Đại Thừa kia vô cùng quyết đoán từ bỏ không cạnh tranh với Diệp Trường Sinh về tở Kim Từ Ngọc Thư này.

Mà cùng lúc đó, trên quảng trường cũng vang lên một mảnh thanh âm xôn xao.

Khi vị dị tộc Đại Thừa này nói ra ba chữ “Diệp đạo hữu”, tu sĩ dị tộc kia cũng lập tức nhao nhao minh bạch người nào.

Đại danh鼎鼎 Linh giới đệ nhất Đại Thừa, thì ra vừa rồi là hắn ta cạnh tranh.

Từng ánh mắt kính sợ nhìn về phía gian phòng phi hành này, đồng thời những Đại Thừa còn lại, sắc mặt mỗi người đều khê biến, trong ánh mắt tràn đầy kiêng kị nhìn về phía Diệp Trường Sinh bên này.

Có những tồn tại như vậy xuất hiện đối với bọn họ cũng không phải là một tin tốt.

“Nếu như không có ai cạnh tranh, vậy tở Kim Từ Ngọc Thư này sẽ thuộc về Diệp đạo hữu!” Minh Tôn nhìn một vòng xung quanh, cao giọng nói.

Vì vậy, lúc này vị cung trang thiếu nữ xinh đẹp kia liền nâng hộp ngọc, bay về phía Diệp Trường Sinh ở Phi Thiên ốc.

Giao nhận linh thạch xong, cổ tay Diệp Trường Sinh run lên, nhất thời một đoàn kim quang từ hộp ngọc bắn ra, chớp động một cái, liền hóa thành một trang sách ánh vàng rực rỡ rơi vào lòng bàn tay hắn.

Quyển sách này vừa mới xuất ra, trong tay ông ông run rẩy không thôi, bộ dạng muốn liều mạng tránh thoát khỏi ngón tay bay đi.

Diệp Trường Sinh mỉm cười, hai tay chà xát, kim quang lập tức ảm đạm, tiếng ong ong im bặt.

Lúc này, hắn mới dùng hai ngón tay kẹp lấy trang sách, nhìn như tùy ý run lên.

“Phốc” một tiếng.

Vô số Kim Triện Văn từ trên trang sách tuôn trào ra, nhanh chóng biến thành một phần kinh văn hiện lên ở trước mặt.

Đám người Ngân Nguyệt lập tức cũng vô cùng tò mò tiến tới, ánh mắt mọi người trong phòng tất cả đều rơi vào trên người một phần Kim Triện Văn này.

“Ngũ Tạng Đoán Nguyên Công!”

Trên mặt Diệp Trường Sinh lộ ra vẻ mỉm cười, quả nhiên là môn công pháp hắn muốn có có thể phối hợp với Đại Ngũ Hành Uẩn Linh Quyết của hắn.

Ngũ tạng Đoán Nguyên Công chuyên môn tu luyện lục phủ ngũ tạng, công pháp này sau khi tu luyện thành, chẳng những có thể làm cho lục phủ ngũ tạng trở thành vật chứa chứa chứa pháp lực giống như đan điền, làm pháp lực tăng lên kịch liệt, còn có thể sinh ra rất nhiều thần thông huyền diệu khác.

Chỉ là theo như trên ngọc thư viết, công pháp này thập phần hà khắc yêu cầu nhục thân cùng kinh mạch cường đại, lúc tu luyện càng cần nuốt nạp lượng lớn thiên địa linh khí, tu luyện chậm chạp cơ hồ đến mức làm cho người tức giận.

Dựa theo ngọc thư miêu tả, muốn tu hành ngũ tạng Đoán Nguyên Công, nhục thân mặc dù không cách nào đạt tới cấp độ Chân Linh, ít nhất cũng có thể so sánh với các loại sinh linh như Giao Long Đại Thừa kỳ.

Chỉ riêng điểm này, cũng không biết đã khuyên lui bao nhiêu tu sĩ Đại Thừa.

Yêu cầu này vô cùng khắc nghiệt.

Trách không được Hách Liên Thương Minh đồng ý đem công pháp này ra bán đấu giá, có lẽ cho dù là trong nội bộ Thương Minh bọn họ cũng không có mấy người có thể thỏa mãn yêu cầu này.

Mà mặc dù là thỏa mãn yêu cầu, cũng chưa chắc có thời gian đi tu hành môn công pháp này.

Bởi vì dựa theo miêu tả trên sách ngọc, tu hành công pháp này rất khó. tồn tại Đại Thừa muốn tu luyện môn công pháp này đạt tiểu thành, ít nhất cũng phải tốn năm sáu vạn năm.

Thời gian lâu như vậy, không có mấy tu sĩ Đại Thừa có thể chịu đựng được.

Như Ngao Khiếu, nếu như không có Diệp Trường Sinh, thọ nguyên Đại Thừa kỳ của hắn cũng đã hơn sáu vạn năm, điều này có nghĩa là hắn phải dồn toàn bộ thọ mệnh sau Đại Thừa của mình vào môn công pháp này.

Không có mấy người có thể làm được điều này.

Nhưng tu luyện chậm chạp tu luyện khó, đòi hỏi pháp lực tăng lên cực lớn, điểm này cũng vô cùng mê người.

Dựa theo ghi chép trong sách, công pháp này dù chỉ là bước đầu tu luyện tiểu thành, cũng có thể làm cho thực lực một người bạo tăng.

Đám người Ngân Nguyệt, Diệu Ngọc đều hơi nhú mày lại, nhất là Diệu Ngọc.

Nàng và Diệp Trường Sinh đều giống nhau, chủ tu công pháp cũng là Đại Ngũ Hành Uẩn Linh Quyết, môn Ngũ tạng Đoán Nguyên Công này đối với nàng cực kỳ hữu dụng.

Nhưng là, thời gian tu luyện dài đằng đẳng, nhưng cũng làm cho nàng do dự đến cực điểm.

Bỏ ra năm sáu vạn năm tu luyện một môn công pháp phụ tu như vậy, có đáng không?

Trên mặt Bằng Phượng không thiếu thọ nguyên cảm thấy hứng thú.

Diệp Trường Sinh nhìn đủ loại miêu tả trên Ngọc Thư đối với Đoán Nguyên Công ngũ tạng, trên mặt lộ ra một tia ý cười.

Hắn trước đó đã biết môn công pháp này hà khắc như thế nào, bất quá hắn cũng biết làm sao có thể nhanh chóng tu luyện thành công.

Nghiêm Linh Đạo Quả!

Nghiêm Linh Đạo Quả của Long tộc có thể chuyển hóa thân thể thành Nghiêm Linh Đạo Thể, thời gian duy trì liên tục vạn năm.

Mà trong vạn năm này, tốc độ tu hành có thể tăng lên bảy tám lần.

Có Quảng Linh Đạo Quả hỗ trợ, đủ để tu luyện môn Ngũ tạng Đoán Nguyên Công này.

Trong khi mọi người đang quan sát Đoán Nguyên Công ngũ tạng trong phòng, Minh Tôn lại lấy ra vật phẩm áp trục thứ hai.

Là một kiện thông thiên linh bảo, xếp hạng hơn ba mươi trên Hỗn Độn Vạn Linh Bảng.

Có thể nói Thông Thiên Linh Bảo này là đứng đầu, ngoại trừ không có Pháp Tắc Chi Lực, các phương diện còn lại cũng không khác gì Huyền Thiên Chi Bảo.

Thậm chí, rất nhiều Huyền Thiên Tàn Bảo khả năng cũng không có loại Thông Thiên Linh Bảo lợi hại này.

Linh giới Đại Thừa, người có thể có được loại bảo vật này rải rác không có mấy, bởi vậy Thông Thiên Linh Bảo này vừa xuất hiện, lập tức dẫn phát trận trận thanh âm kinh hô.

Những Đại Thừa bên trong phòng phi thiên không ai không chú ý tới, hết sức chăm chú nhìn chằm chằm món bảo vật này.

Diệp Trường Sinh nhìn lướt qua bên này, sau đó liền mất đi hứng thú.

Loại Thông Thiên Linh Bảo cấp độ này đích xác không tệ, nhưng trên người hắn cùng Minh Tôn xuất ra món Thông

Thiên Linh Bảo uy lực không sai biệt lắm có chừng hai ba mươi kiện.

Không thiếu chút nào!

Đều là giải quyết Minh Trùng Mẫu Hậu, lấy được từ trên thân mấy trăm Đại Thừa đã chết tại Ma Giới kia.

Tại nơi bản ấn kia, Huyền Thiên chỉ bảo mà hấn đạt được có hai kiện, năm sáu kiện Huyền Thiên Tàn Bảo, hai ba mươi kiện Huyền Thiên Thánh Khí, hơn một ngàn kiện Thông Thiên Linh Bảo.

Hơn một ngàn kiện thông thiên linh bảo, nếu truyền ra ngoài e là sẽ dọa chết người.

Hơn nữa đều là thông thiên linh bảo tồn tại Đại Thừa cầm giữ, sẽ không có việc quá kém, nếu đưa đến Linh giới, bài danh đều là năm ngàn người có tên trên Hồn Độn Vạn Linh Bảng.

Một ngàn người có thể xông vào Hồn Độn Vạn Linh Bảng còn có một hai trăm người hơn.

Cũng may sau khi bảo vật của dị giới tiến vào linh giới, cũng sẽ không dẫn phát hồn độn vạn linh bảng biến hóa.

Nếu không, Hồn Độn Vạn Linh Bảng không biết sẽ biến thành hình dạng gì.

Nhiều bảo vật như vậy đương nhiên Diệp Trường Sinh không dùng được, đối với hấn mà nói, đại bộ phận thông thiên linh bảo hiện tại cũng đều thành hàng rác rưởi.

Thế là, toàn bộ để vào trong bảo khố Thiên Đảo.

Kho bảo vật của Thiên đảo lập tức biến thành kho báu lớn đệ nhất Linh giới. Bên trong bảo vật cất giữ rất nhiều, đủ khiến bất cứ tồn tại Đại Thừa nào cũng phải điên cuồng.

Ngoại trừ một đồng Thông Thiên Linh Bảo ra, còn có lượng lớn đan dược, tài liệu, linh dược, công pháp các loại, nhiều vô số kể.

Mấy trăm vị di sản Đại Thừa thật sự là quá nhiều!

Lần này, ngược lại làm cho Văn Tư Nguyệt thân là đại quân gia bỗng nhiên trở nên giàu có, trong tay nắm một tòa bảo sơn, cũng không biết nên sử dụng như thế nào.

Nàng chỉ có thể chậm rãi truyền những bảo vật này ra ngoài một chút.

Hoặc là đệ tử của Trường Sinh điện lập được đại công cho Thiên đảo, hoặc là thông qua hội đấu giá hoặc là hình thức hội giao dịch, để nó tản mạn đến Nhân tộc.

Tài không thể lộ ra, Diệp Trường Sinh nắm giữ một nhóm tài vật khổng lồ như vậy, tự nhiên không thể để cho người khác biết.

Chuyện y kế thừa những di sản Đại Thừa kia, từ đầu đến cuối cũng chỉ có những nhân vật quan trọng bên cạnh rõ ràng.

Mà bảo vật từ trong bảo khố chảy ra trên đảo, cũng ưu tiên lựa chọn đồ vật dị giới Đại Thừa, bảo vật Linh giới Đại Thừa còn chưa động.

Loại chuyện này, trong thời gian ngắn cũng không thể để cho người khác biết.

Dù sao, thế lực đại biểu sau lưng mấy trăm vị Đại Thừa thật sự quá khổng lồ.

Nếu tìm tới cửa đòi di sản, vậy cho dù Diệp Trường Sinh có mạnh hơn nữa cũng không gánh nổi nhiều cường địch như vậy.

Đương nhiên, phương pháp che mắt này cũng không thể che dấu được bao lâu.

Những năm gần đây, cũng không ngừng có Linh giới Đại Thừa báiphong Nhân tộc, hỏi thăm tình huống Đại Thừa nhà mình ở trong Ma giới như thế nào rồi.

Hồi phục được là thủ hạ của Minh Trùng Mẫu đã chết sạch dưới tay hắn.

Mà khi những người này hỏi đến chuyện di sản Đại Thừa, nhận được hồi đáp là sau khi Minh Trùng Mẫu chết đi, không gian nơi bản ấn sụp đổ, những vật kia cùng mẫu thân Minh Trùng đồng thời biến mất trong không gian loạn lưu.

Nói chung, Diệp mỗ không lấy được nửa phần di sản.

Loại lí do thoái thác này, tự nhiên sẽ không có người thực sự tin tưởng, tất cả mọi người đang nghi ngờ Diệp Trường Sinh khẳng định thu hoạch thật lớn từ trong trận chiến chém giết Minh Mẫu này.

Về phần hấn rút cuộc thu hoạch được bao lâu thì các loại đồn đại khác nhau.

Mà theo một ít bảo vật từ trong bảo khố Thiên Đảo chảy ra, cũng bị một số người để ý quan sát được.

Một ít Đại Thừa kiến thức rộng rãi bắt đầu nhận ra, trong những bảo vật này có vài món, chính là bảo vật giới diện Đại Thừa khác.

Mà vị Đại Thừa này, vừa vặn đi tham gia một trận chiến với Minh Trùng Mẫu.

Vì vậy, lần này hấn càng thêm khẳng định suy đoán của đám Đại Thừa Linh giới, Diệp Trường Sinh quả thật đã thu hoạch được rất nhiều từ trận chiến đó.

Đương nhiên Diệp Trường Sinh biết hậu quả khi thả bảo vật ra.

Nhưng hấn ta không thềm để ý.

Bởi vì hấn rất rõ ràng, cho dù là hấn đem tất cả bảo vật đều giấu kỹ trong tay, một tơ một hào cũng không phóng ra.

Những người này sẽ cho rằng hấn thu hoạch lớn, vẫn là ngấp nghé chiếm đoạt phần di sản này.

Khác biệt không quá lớn.

Đã như vậy, chẳng bằng thả ra một ít, nhanh chóng tăng lên thực lực thể lực nhà mình.

Dù sao, hấn cũng không thả ra thứ gì liên quan đến Linh giới, những Đại Thừa Linh giới này cũng sẽ không tìm được có nào.

Còn về Dị giới?

Căn bản không cần quá lo lắng.

Những giới diện cứu viện Ma giới kia là xuất lực lớn nhất trong Linh giới và Thiên Nha giới.

Bảy tám giới diện còn lại, trên cơ bản đều chỉ phái ra có năm sáu người với bộ dạng này.

Năm sáu Đại Thừa, đều là Đại Thừa rất bình thường, cũng không đáng để những giới diện này đại động can qua.

Trên thực tế, sau khi những Đại Thừa này vẫn lạc, phản ứng duy nhất của những giới diện này chính là phái người đi Ma giới hỏi một chuyến.

Sau khi xác định người kia đã chết, hắn liền rời đi.

Nói cho cùng, đại bộ phận giới diện đều giống với Linh giới, chia năm xẻ bảy, chết mấy tên Đại Thừa căn bản không tính là gì.

Chỉ cần không phải Đại Thừa nhà mình chết, căn bản sẽ không có người chú ý.

Mà như Thiên Nha giới tuy đoàn kết rất nhiều, phái tới tiếp viện Ma giới cũng không ít nhân lực, ước chừng mười lăm mười sáu người.

Nhưng, người mạnh nhất là Đồng Nha lão nhân đã chết ở Ma giới, vấn đề lớn nhất tiếp theo của giới này chỉ sợ vẫn là giải quyết chuyện nội đấu như thế nào.

Đồng Nha lão nhân sau khi chết như thế nào chia cắt lợi ích, sợ mới là chuyện bọn họ quan tâm nhất.

Về phần món Huyền Thiên chi bảo của Đồng Nha lão nhân, Thiên Nha giới khẳng định có không ít người để ý.

Nhưng đến khi bọn họ có chút dư lực truy tìm tung tích của bảo vật này thì chỉ sợ cũng đã chậm mất rồi.

Cho nên, đối với Diệp Trường Sinh, sau khi kế thừa lần di sản này, kẻ địch lớn nhất phải đối mặt vẫn là tu sĩ Linh giới.

Mấy trăm vị Đại Thừa chết trong Thủy Ấn chi địa, Đại Thừa Ma giới chiếm phần lớn, còn lại chính là Linh giới Đại Thừa.

Linh giới được phân phó đi hơn trăm vị Đại Thừa tiền viện.

Những chủng tộc Đại Thừa chia làm ba khối đại lục bất đồng, trong lòng bọn họ khẳng định có suy nghĩ.

Có một số người thậm chí hoài nghi những Đại Thừa này bị chết sạch sẽ, có phải có chút quan hệ với Diệp Trường Sinh không?

Nhưng vừa nghĩ tới bản thân hai tộc Nhân Yêu cũng tổn thất hai vị Đại Thừa, nghe nói còn là dòng chính của Diệp Trường Sinh, bọn họ liền bỏ đi những hoài nghi này.

Bất quá, trong lòng bọn họ biết rõ, khẳng định Diệp Trường Sinh đã lấy được bảo vật trên người những Đại Thừa Linh giới này.

Có lấy được hết hay không, bọn họ không cách nào khẳng định, nhưng tất nhiên là lấy được một phần trong đó.

Điều này hiển nhiên làm cho trong lòng những tộc đàn đã chết Đại Thừa kia có ý nghĩ.

Chẳng qua, tạm thời bọn họ còn không dám công khai đối địch với Diệp Trường Sinh.

Dù sao, vũ lực mà người này thể hiện ra thật sự là quá mạnh, truyền thuyết về đệ nhất Đại Thừa của Linh giới trước kia tạm thời không đề cập tới.

Ngay cả mẹ Minh Trùng cũng chết sau khi hấn đi?

Phải biết rằng Minh Trùng Mẫu hại chết mấy trăm tu sĩ Đại Thừa!

Tồn tại khủng bố hung tàn bậc này, cũng bị Diệp Trường Sinh không biết thông qua thủ đoạn gì giết chết, điều này sao khiến người ta không sợ hãi?

Có phải điều này có nghĩa là thủ đoạn và thực lực của vị Đại Thừa đệ nhất Linh giới này đã có thể dùng sức một mình giải quyết mấy trăm vị Đại Thừa?

Nghĩ đến những chuyện này, đám Đại Thừa ở Linh giới không rét mà run.

Còn nào dám đi đòi di sản, cả đám đều thành thành thật thật, làm bộ căn bản không để ý việc này.

Đương nhiên, đây cũng chỉ là tạm thời.

Nếu Diệp Trường Sinh phi thăng, vậy những người này chỉ sợ sẽ đứng ngồi không yên.

Đến lúc đó, lý do bọn họ nhắm vào Nhân tộc lại nhiều hơn một tên.

“Hai mươi ức linh thạch!”

Cuối cùng, Thông Thiên Linh Bảo đứng đầu này bị một vị Tu tộc Đại Thừa dùng hai tỷ linh thạch lấy đi.

Mấy vị Đại Thừa của các đại tộc cạnh tranh khác đều thở dài một tiếng, âm thầm cảm thấy đáng tiếc.

Một kiện Thông Thiên Linh Bảo như vậy, tại lúc đại thiên kiếp đến, đây chính là bảo vật bảo vệ tánh mạng a.

Đã có hai vật phẩm áp trục được đưa ra ngoài, mà những Đại Thừa này cũng không cướp được thứ khiến mình hài lòng.

Vì vậy, bọn họ đều dời ánh mắt về phía món vật phẩm đầu giá cuối cùng.

Có thể đặt tới một vị trí cuối cùng này, khẳng định vật ấy có mức độ quý hiếm vượt qua hai kiện trước, vậy vật này sẽ là cái gì?

Thấy từng ánh mắt mong đợi nhìn sang, Minh Tôn trong mắt hiện lên một tia quỷ dị.

Hắn một bước đi tới trước người nữ tử mặc cung trang thứ ba, một ngón tay hướng về phía màn sáng màu bạc trên hộp gỗ vẽ lên hư không một cái, lập tức một cái khe hở từ từ mở ra.

Một cỗ mùi thơm ngát lập tức từ trong khe hở tuôn ra, trong nháy mắt tràn ngập khắp quảng trường.

Tu sĩ các tộc vừa ngửi thấy mùi thơm này, lập tức đều cảm thấy thân thể vạn phần thư thái.

“Linh dược. Vật phẩm áp trục cuối cùng kia lại là bảo vật loại linh dược.”

Hầu như trong lòng tất cả mọi người thâm nghĩ như vậy, đồng thời tinh thần đại chấn.

Linh dược khác với các loại pháp bảo công pháp lúc trước, đây là bảo vật ai cũng có thể dùng.

Hơn nữa với tư cách là món vật phẩm áp trục cuối cùng, tự nhiên càng không phải chuyện đùa, chúng tu sĩ rất là mong đợi.

Minh Tôn vung tay lên, lấy từ trong hộp gỗ ra một cái bình bát màu bạc to bằng bàn tay.

Cỗ kỳ hương chi khí kia đúng là từ trong bình bát tản ra.

“Ta nghĩ rất nhiều đạo hữu đều rất hiếu kỳ với vật bên trong, đã như vậy, lão phu sẽ để cho mọi người nhìn thấy trước tiên.”

Trong mắt Minh Tôn lóe lên dị sắc, ném bình bát ra trước người, lẳng không lơ lửng trong hư không, tiếp đó cong ngón tay búng ra, một đạo quang mang rơi vào trên bình bát kia.

“Phốc!” Sau một tiếng, bình bát bộc phát ra linh mang kinh người, mặt ngoài có một tầng tinh quang lưu chuyển, thoáng cái trở nên trong suốt, hiện ra hết thảy bên trong.

Một tiếng kinh hô từ khắp nơi trong quảng trường truyền ra!

Trong bình bát trở nên trong suốt, chứa đầy chất lỏng thanh tịnh không biết tên.

Mà trong chất lỏng, lại có một đầu Ngũ Trảo Kim Long vàng óng ánh đang ở bên trong du đãng không thôi.

Kim long này bất quá dài mấy tấc, nhưng tinh xảo đến cực điểm, chẳng những ngũ trảo dưới chân đầy đủ, lân phiến toàn thân lại càng rõ ràng có thể thấy được, miệng phía trước có bốn đầu xúc tu mảnh mai chậm rãi đóng đưa, hình linh giống như Chân Linh Thiên Long trong truyền thuyết.

“Hậu duệ Thiên Long! Sao lại dám? Còn dám đi bắt con cháu của Thiên Long, còn dám lấy ra đem bán đấu giá.”

“Chân Linh Long tộc nhất mạch thật muốn bởi vậy mà hàng lâm, Phong Nguyên đại lục... Không, toàn bộ Linh giới phiến toái lớn rồi. Đây không phải là chuyện nói đùa!”

“Ta nhớ là trước đây các giới diện khác cũng từng xảy ra chuyện hậu duệ trực hệ Thiên Long bị trộm đi, kết quả một số tiểu giới diện trực tiếp bị hủy diệt rồi. So với thế giới lớn hơn chút, cũng sẽ bị Long tộc trả thù, khiến cho nguyên khí đại thương.”

.....

Từng tiếng nghi vấn lập tức từ các nơi trên quảng trường vang lên, lập tức cả tòa quảng trường ồn ào một mảnh, những tu sĩ dị tộc này sau khi kinh ngạc, từng người đều lập tức trở nên hoảng sợ vạn phần.

Mà ngay cả đám lão quái Đại Thừa kỳ trong phòng cũng lập tức hoảng sợ, các loại ánh mắt đều nhìn về phía Minh Tôn.

“Hách Liên thương mình có đảm lượng như vậy sao?” Bằng Phượng vừa nhìn thấy kim long thì thần sắc bỗng nhiên biến đổi, có chút không thể tin được.

Nhưng trong chớp mắt, thần sắc của nàng lại lần nữa biến đổi: “Ồ? Hình như... hình như không đúng, đó không phải là Thiên Long thật!”

Thân là tồn tại cấp Chân Linh, nàng nhìn kỹ một chút liền nhìn thấu bản thể chân chính của Ngũ Trảo Kim Long kia.

“Yên lặng chờ đợi!”

Nghe thanh âm ầm ỹ trên đài, Minh Tôn không khỏi quát lạnh một tiếng, ánh mắt lạnh lùng nhìn bốn phía.

Thanh âm của hắn cũng không tính là lớn, nhưng không biết tại sao trong tai tất cả mọi người đồng thời vang lên một tiếng lạnh lùng.

Tộc nhân dị tộc vốn đang có chút kích động, lúc này như bị nước lạnh dội vào đầu, nhao nhao thanh tĩnh vài phần.

Lúc này mới nhớ tới, mình đang nghi ngờ Minh Tôn đại danh鼎鼎, trong lòng mỗi người lập tức hoảng sợ.

Vội vàng ngồi xuống một lần nữa, người đang kêu gọi lập tức cúi đầu xuống lông mày, cả đám trở nên cực kỳ thành thật.

“Minh Tôn đạo hữu, chuyện này rốt cuộc là thế nào? Người phải cho bọn ta một lời giải thích!” Trong phòng Phi Thiên vang lên một giọng nói.

Đối mặt với tồn tại Đại Thừa, Minh Tôn đương nhiên không thể uống lạnh như trước.

Lông mày hắn nhíu lại, nói: “Thương Minh chúng ta đương nhiên sẽ không làm chuyện gì bất minh, chư vị đạo hữu có thể cẩn thận nhìn kỹ lại con Kim Long này một chút!”

Nghe xong lời này, mọi người bình tĩnh thêm vài phần, một ít Đại Thừa có thần thông Linh Mục mở to hai mắt nhìn sang, nhất thời phát ra từng tiếng kinh hô:

“Ồ, đây cũng không phải là Thiên Long chân chính, chỉ là có khí tức của nó mà thôi!”

“Cái này Kim Long dĩ nhiên là Linh vật hóa hình mà thành, thật sự là khó tin, nhưng tại sao có có như vậy cường đại khí tức Chân Long.”

“Chắc chắc, rốt cục lão phu cũng nhìn ra vật này là linh vật hóa hình, nhưng bản thể là cái gì cũng không thể phân biệt ra. Đã có đạo hữu nhìn ra chưa?”

.....

Một hồi tiếng nghị luận vang lên.

“Chẳng qua chỉ là một giọt linh huyết mà thôi!” Thanh âm Băng Phượng vang vọng khắp quảng trường.

“Linh huyết là cái gì?”

“Chuyện này không có khả năng? Một giọt linh huyết sao có thể huyền hóa thành hình dạng của thiên long.”

.....

Nghe y nói vậy, các lão tổ Đại Thừa càng thêm kinh ngạc.

Một giọt linh huyết, sao lại có uy lực như vậy?

Cho dù là tinh huyết của Chân Linh Thiên Long, cũng không thể có được linh lực mạnh như vậy!

“Hoàn toàn chính xác chỉ là một giọt linh huyết mà thôi!”
Minh Tôn làm ra điều khẳng định.

Tiếp theo, hắn chỉ tay một cái, chất lỏng trong bình bát kia nhất thời lắng lại một hồi, mùi thơm ngát tỏa ra nồng đậm hơn gấp bội.

Cùng lúc đó, con Kim Long tí hon kia giật mình một cái, sau đó thân thể cuộn mình lại, hóa thành một giọt chất lỏng màu vàng không biết tên.

chất lỏng màu vàng này từ từ chuyển động không ngừng, mặt ngoài tản ra hào quang sáng bóng như kim loại, vô cùng thần bí.

“Thật sự là một giọt linh huyết!”

“Ta cũng từng thấy máu của Thiên Long rồi, tại sao lại mạnh như vậy chứ?”

.....

Từng tiếng kêu kinh ngạc lại lần nữa vang lên, các lão tổ Đại Thừa nhao nhao cảm thấy vô cùng bất khả tư nghị.

“Chư vị đạo hữu cũng đã nhìn ra, giọt linh huyết này rất không tầm thường, bên trong ẩn chứa năng lượng gấp trăm lần thiên

long chân huyết lớn nhỏ khác.” Minh Tôn nhìn bốn phía chung quanh nói.

“Hơn trăm lần? Không thể nào, chẳng lẽ chủ nhân linh huyết này cường đại hơn gấp trăm lần so với thiên long sao?” Lời này của hắn lập tức chấn kinh toàn trường.

“Chẳng lẽ là huyết dịch đến từ thượng giới?”

“Những giới diện như chúng ta không có khả năng có Chân Long cường đại như vậy, nhất định là đến từ Tiên giới, Tiên giới cũng có Chân Long!”

“Chân long của Tiên giới còn nói được!”

Trong nghị luận sôi nổi, những lão tổ Đại Thừa này cho giọt máu này ra một lai lịch hợp lý.

Mà Minh Tôn cũng cười nói: “Chư vị đạo hữu nói không sai, bản mình cũng cho rằng giọt máu này đến từ thượng giới!”

“Hơn nữa, rất có thể là vị Long tộc chi tổ kia!”

“Tổ Long?!”

“Cái gì? Máu của Tổ Long?”

Tiếng kinh hô vang lên, giọt máu này thực sự khiến mọi người chấn động không nhỏ, không thẹn với danh hiệu áp trực của hắn.

“Bắt đầu đấu giá đi, giọt máu này ẩn chứa năng lượng khủng bố như thế ở trong đó, lão phu nhất định phải định!” Trong một gian phòng phi hành truyền ra âm thanh bình tĩnh của một lão tổ Đại Thừa.

“Ha ha... Bảo vật như thế, đạo hữu nói muốn lấy, cũng muốn xem những người khác có đồng ý hay không.” Một gã Đại Thừa lão quái khác phát ra tiếng cười cuồng cười nói.

Những phòng khác tuy rằng không có thanh âm truyền ra, nhưng nhìn từ bầu không khí nơi đây, hiển nhiên những Đại Thừa này đều động tâm thỉnh thích với giọt linh huyết màu vàng này.

Chỉ sợ Diệp Trường Sinh tiếp theo muốn tranh với bọn họ, chỉ sợ những người này cũng sẽ không dễ dàng từ bỏ, sẽ lấy ra linh thạch để cạnh tranh.

Ngay cả dị tộc bình thường trong quảng trường, hai mắt đều mở to như đèn lồng nhìn về phía giọt hoàng kim huyết kia, ngay cả thờ cũng không dám thờ mạnh.

Lần đầu giá hội này, lại có thể nhìn thấy những bảo vật bất khả tư nghị này, cho dù biết không có khả năng rơi vào tay bọn họ, cũng đều cảm thấy việc này không uổng công.

“Giọt linh huyết này, chúng ta phải quay lại!” Băng phượng nhin không được nói.

Mặc dù nàng là sinh vật phượng tộc, nhưng nếu giọt huyết dịch này là tổ long huyết mà nói, nàng tuyệt đối không thể bỏ qua.

Đám người Diệu Ngọc, Ngân Nguyệt cũng nhao nhao động tâm không thôi, đôi mắt đẹp rơi vào trên dòng máu màu vàng kia không nhúc nhích.

“Chờ một chút xem sao, không vội!” Diệp Trường Sinh khẽ cười một tiếng, nói.

“Linh huyết này có giá quy định là một tỷ linh thạch, sau đó sẽ bắt đầu...”

“Chậm đã, Minh Tôn tiền bối, tại hạ hình như có chút ấn tượng mơ hồ đối với vật này, nhưng trong lúc nhất thời nhớ lại đồ vật cụ thể, có thể đến cận thận giám định một chút hay không.”

Một thanh âm nam tử âm trầm từ phía trước quảng trường vang lên, tiếp theo một nam tử diện mục bình thường, mặc áo bào đen, đứng dậy nói.

Xem tu vi của hắn, bất quá chỉ là Hợp Thể cảnh, nhưng dám lên tiếng trong trường hợp này, quả thực lá gan không nhỏ.

Mọi người ở đầu giá hội không khỏi nhìn qua từng người với ánh mắt kinh ngạc.

“Đạo hữu nhận ra linh huyết này?” Sắc mặt Minh Tôn không thay đổi, chuyên ánh mắt về hướng người này, chậm rãi hỏi.

“Cấp linh huyết này, qua mười hai canh giờ, sẽ có một cầu vòng năm màu từ trong đó phun ra?” Nam tử áo đen trầm ngâm một chút, sau đó chậm rãi hỏi.

“Người nói không sai, xem ra người quả thực hiểu biết đôi chút về giọt linh huyết này, tiến lên nào!” Minh Tôn bình thản nói.

Nghe nói như vậy, nam tử áo đen kia vậy mà thật sự đi về phía trước, đi tới bên cạnh Minh Tôn, gần trong gang tấc quan sát bình bát kia.

“Quả là thế, xem ra không sai rồi.” Nam tử nhìn một lát, sau đó thì thảo vài câu.

“Đạo hữu nhận ra nó là thứ gì sao?” Minh Tôn mỉm cười hỏi.

Hắc bào nam tử cười hắc hắc, nói: “Đó là đương nhiên!”

Nghe nói như vậy, mọi người trong đấu giá hội không khỏi đều vươn dài lỗ tai, chờ đợi nam tử áo đen nói tiếp.

Ngay cả Minh Tôn cũng không ngoại lệ, dáng vẻ như đang chờ đợi lắng nghe.

Nhưng sau một khắc, biến cố phát sinh!

Hắc bào nam tử bỗng đưa tay chụp một cái, liền bắt lấy bình bát kia.

“Dừng tay!”

Minh Tôn đột nhiên biến sắc, quát lớn một tiếng, đồng thời giơ tay chụp về phía hắn.

Nhưng nam tử áo đen kia lại không để ý Minh Tôn công kích chút nào, phát ra một tiếng cười quái dị, trong nháy mắt bắt được bình bát kia, đồng thời trên thân bộc phát ra một mảng lớn ánh sáng màu bạc.

Bên trong ngân hà, một bóng xám không biết từ chỗ nào lặng yên xuất hiện, cũng duỗi một bàn tay ra nghênh đón Minh Tôn.

Trong nháy mắt hai bàn tay đụng vào nhau, một cỗ sóng chấn động mãnh liệt lập tức tỏa ra dập dờn, mạnh mẽ đánh bay ba nữ tử mặc cung trang đang đứng trên bệ đá ra ngoài.

Cũng may các loại cấm chế nơi đây chỉ chút, triệt tiêu đại bộ phận dư ba, nếu không không không biết sẽ tạo thành bao nhiêu phá hư.

Bóng xám chặn một kích của Minh Tôn xong, ngay tại chỗ loé lên quang hà màu bạc, hai bóng người kia kéo theo bình bát hư không tiêu thất không thấy.

Cùng lúc đó, trên đài đấu giá bốn đạo quang mang lóe lên, bốn vị lão giả đồng thời xuất hiện, toàn thân lóe ra khí tức cường đại.

Bốn vị Đại Thừa, đây là trưởng lão cung phụng của Thương Minh.

Bọn họ phát giác được tình huống không đúng, vội vàng vàng chạy tới, nhưng đã muộn.

Hai người kia trong chớp mắt biến mất vô tung vô ảnh, Minh Tôn cùng bốn vị trưởng lão Thương Minh sắc mặt lập tức xanh mét.

“Chắc chắn bọn chúng không chạy xa được. Đuổi theo!” Thần sắc Minh Tôn cực kỳ khó coi quát khê một tiếng.

Ngay sau đó, hấn và bốn vị Đại Thừa kia biến mất trên đài đấu giá.

Tất cả các tu sĩ Linh giới đang xem một màn bất thành linh này đều cảm thấy kinh ngạc, đồng thời cũng có chút không hiểu thấu.

Vậy mà thật sự có người dám cướp đồ vật của Hách Liên Thương Minh, hơn nữa còn chạy đi.

Đây thật là một tin tức lớn.

Trong phòng phi hành, đám người Băng Phượng kinh ngạc há hốc mồm, chỉ có thần sắc Diệp Trường Sinh vẫn như thường.

Đồng thời âm thầm cảm thán một câu: “Kỹ năng diễn xuất của Minh Tôn là ở vạch tuyến!”

Một lát sau, Minh Tôn và bốn vị Đại Thừa Thương Minh trở về, thần sắc mỗi người vẫn rất khó coi.

Mọi người hiểu rõ, đây là không có đuổi theo hai người bí ẩn kia.

“Chư vị đạo hữu, kiện vật phẩm đấu giá cuối cùng mặc dù xuất hiện chút vấn đề, nhưng dựa theo lệ cũ, đấu giá đặc thù vượt qua danh ngạch truyền tống trên đại lục sẽ không hủy bỏ,

sẽ bán hết cho mọi người đây.” Minh Tôn trở lại trên đài đấu giá, bình tĩnh nói.

Những lời này vừa nói ra, lập tức khiến cho một số người lo lắng đề phòng yên tâm. Dù sao rất nhiều người tới tham gia hội đấu giá này chính là vì vị trí truyền tống trận vượt qua đại lục.

Vạn nhất bởi vì biến cố này mà hủy bỏ danh ngạch thì đối với bọn họ mà nói không thể nghi ngờ là một tin dữ.

“Sự tình mới vừa rồi làm cho chư vị đạo hữu chê cười. Bản Minh từ khi thành lập đến nay, còn chưa phát sinh qua chuyện vật phẩm đấu giá bị cướp.”

“Cho nên ở chỗ này, Minh mỡ hướng các vị đạo hữu hứa hẹn, vô luận là người nào hiệp trợ bản minh bắt lấy hai người kia, bản minh tất nhiên sẽ trùng trùng điệp điệp tạ ơn.”

“Chẳng những yêu cầu có thể nâng cấp cho bản minh ba khả năng, giọt máu Tổ Long kia còn có thể coi là thù lao trực tiếp lấy đi.”

Minh Tôn trấn an tâm tình mọi người một chút, không ngờ lại nói như vậy.

“Hí! “

Nghe y nói vậy, một đám Đại Thừa nhao nhao hít vào một hơi khí lạnh, rung động không thôi.

Điều kiện này của Minh Tôn quả thực quá mê người, có thể khiến cho một số người không tiếc bất cứ giá nào để hoàn thành.

Trong lúc nhất thời, những tồn tại Đại Thừa kia đều động tâm.

“Tiếp theo bắt đầu đấu giá Truyền Tống Trận trên đại lục!”
Minh Tôn nói xong những chuyện này, bắt đầu tiến hành hạng mục cuối của đấu giá hội lần này.

Sau khi hội đấu giá kết thúc, đoàn người Diệp Trường Sinh về tới chỗ ở do Hách Liên Minh an bài.

Truyền Tống Trận vượt qua đại lục đang chuẩn bị, hai ngày nữa là có thể sử dụng.

Sau khi vào trong phòng, trên mặt Băng Phượng lộ ra vẻ hững hờ: “Hai người mới động thủ kia, hẳn là hai con Chân Long!”

“Ồ? Tỷ tỷ nhận ra rồi sao?” Đám người Diệu Ngọc nghe thế, trên mặt đều lộ ra vài phần kinh ngạc.

“Cảm ứng của ta không có sai, khẳng định là chân long!” Băng phượng nhẹ giọng cười nói, tựa hồ cảm thấy chuyện này có chút ý tứ.

“Không phải là Chân Long, mà là Chân Long chúng ta biết nhau!” Diệp Trường Sinh nghe vậy cười ha ha.

Nghe hắn nói lời này, chúng nữ nhao nhao đưa đôi mắt đẹp quàng về phía hắn, chờ đợi hắn tiến thêm một bước giải thích.

Lúc này, ngoài phòng bỗng nhiên vang lên tiếng đập cửa.

“Cái này không, chính chủ đã tới!” Diệp Trường Sinh chỉ vào cửa lớn cười nói.

“Mời vào!”

Tiếng nói của gã vừa dứt, cửa liền tự nhiên mở ra, một bóng nam tử áo đen xuất hiện ở trước mặt mọi người.

“Diệp đạo hữu cảm ứng vẫn nhạy bén như vậy, xem ra đã nhận ra thân phận của tại hạ!” Nam tử áo đen đi vào trong phòng, thanh âm trầm thấp nói.

Diệp Trường Sinh vung tay lên, đại môn liền đóng lại.

“Điền tiên tử, ở chỗ này cũng không cần ngại trang cái gì, người Thương Minh sẽ không cảm ứng được tình huống nơi đây!” Diệp Trường Sinh đột nhiên nói.

“Hi hi, ta biết tìm Diệp đạo hữu khẳng định sẽ không có vấn đề gì!”

Hắc bào nam tử cười hi hi, phát ra thanh âm như chuông bạc.

Lập tức, một đạo lục quang hiện lên, nó liền hóa thành một nữ tử váy xanh da thịt như tuyết, đầu sinh đoản giác, dùng ánh mắt cười tủm tỉm nhìn Diệp Trường Sinh.

Đúng là Long tộc Điền Phi Nhi!

Trên mặt đám người Băng Phượng nhất thời lộ ra vẻ kinh ngạc, nguyên lai người quen mà Diệp Trường Sinh nói lại là vị

này.

Long tộc Điền Phi Nhi, các nàng cũng không xa lạ gì.

Lúc trước Diệp Trường Sinh tại Đại Thừa điển lễ đã đến chúc mừng, phía sau còn ở lại Linh Hoàng thành một đoạn thời gian.

Thậm chí có một lần khiến đám người Băng Phượng nghĩ rằng đây lại là hồng nhan tri kỷ Diệp Trường Sinh cầu kết với nhau ở bên ngoài không biết từ lúc nào.

Điền Phi Nhi giải thích một phen, Băng Phượng ngược lại hiểu rõ tại sao nàng lại tìm tới cửa.

Thì ra giọt máu tổ long vừa mới xuất hiện tại đấu giá hội cũng không phải là máu huyết chân chính của Tổ Long.

Mà là một giọt huyết dịch của tổ tiên Ma Long tộc đã chết của tộc Chân Long chảy xuống.

Máu Ma Long không giống như máu của Tổ Long, đối với người tu tiên mà nói là thánh dược linh huyết vô thượng.

Trong cơ thể Ma Long có lực lượng cực kỳ hỗn loạn, mà trong huyết dịch tự nhiên cũng xen lẫn loại lực lượng hỗn loạn này.

Nếu ăn loại lực lượng hỗn loạn này vào, vậy đối với người tu tiên mà nói không bằng là một hồi tai nạn.

Nếu không phải bản thân bị trọng thương thì thần hồn cũng sẽ chịu ô nhiễm, thay đổi theo ý chí, tựa như bị đoạt xá biến thành quân cờ của Ma long vậy.

Dựa theo lời Điền Phi Nhi nói, lần này bộ tộc bọn họ từ thượng giới nhận được tin tức, lưu lạc đến Ma Long Chi Huyết xuống hạ giới ước chừng có bảy, tám giọt.

Đi vào Linh giới, được Hách Liên thương minh lấy được đây chỉ là một giọt.

Vì thu hồi máu của những con rồng ma này, chân long của Long đảo bọn họ không thể không điều động quy mô lớn, đến các giới tìm kiếm.

Bản thân nàng và một con Chân Long khác đã bố trí không ít thứ trong không gian này, bảo đảm bản thân có thể bình yên rời đi sau khi cướp đi ma long chi huyết.

Nhưng, đang lúc phát động những bố trí kia, lại không biết vì sao xảy ra vấn đề.

Vị đồng bọn kia tự mình rời đi, mà nàng lại chưa kịp chạy trốn.

Hiện tại mảnh không gian này bị phong tỏa nghiêm mật, những Truyền Tống Trận gì đó căn bản không cách nào tới gần, nàng chỉ cần vừa thò đầu ra, lập tức sẽ bị Hách Liên Thương Minh phát hiện.

Vì vậy, nàng liền tìm Diệp Trường Sinh bên này.

“Quả nhiên vẫn giống như thời không trước, máu của Ma Long, ha ha, đối với người khác tất nhiên là vô dụng, nhưng môn công pháp ta tu luyện kia lại vừa vặn cần loại máu Chân Linh này!” Diệp Trường Sinh thầm nghĩ trong lòng.

“Diệp huynh các người hẳn là muốn mượn dùng Truyền Tống Trận vượt đại lục kia?” Lúc này Điền Phi Nhi hỏi.

“Không sai, tiên tử muốn nhân cơ hội này rời khỏi mảnh không gian này ư?” Diệp Trường Sinh hỏi.

“Ha ha, Diệp huynh đoán không sai, tiểu muội từng tu luyện qua một loại bí thuật hữu, có thể đem bản thân hóa thành một vật trang trí, ngay cả ở trước mặt Chân Tiên cũng có vài phần nắm chắc có thể lừa gạt được.” Điền Phi Nhi hé miệng nhẹ nhàng cười nói.

“Vậy thì không thành vấn đề, lúc Truyền Tống Trận mở ra, người đi theo bên cạnh ta rời đi là được.”

“Đúng rồi, máu của Ma Long kia có ở trên người người không?” Diệp Trường Sinh chợt như nhớ ra điều gì đó, hỏi.

“Đương nhiên là trên người tiểu muội, như thế nào, Diệp huynh cũng có hứng thú với dòng máu này sao?”

“Lúc trước nghe người nói Ma Long này là cường giả có thể so với cấp bậc Tổ Long, ta đối với huyết dịch tồn tại bậc này tự nhiên cảm thấy hứng thú, đang muốn kiến thức một phen!” Diệp Trường Sinh mỉm cười nói.

“Nếu Diệp huynh muốn xem, vậy cho huynh xem cũng không sao, chỉ là người phải cẩn thận loại lực lượng hỗn loạn này xâm nhập vào trong cơ thể người!” Điền Phi Nhi cân nhắc một chút, nói.

Diệp Trường Sinh nghe vậy gật đầu, hẳn không phải là Đại Thừa bình thường, thần thức còn vượt qua đại bộ phận Chân Tiên, máu của Ma Long không dễ gì ảnh hưởng tới hắn được.

Điền Phi Nhi vung tay lên, trong phòng liền xuất hiện một cái bình bát màu bạc.

Trong bình bát, dòng máu màu vàng óng kia chậm rãi lưu động, thỉnh thoảng huyền hóa thành một Ngũ Trảo Kim Long màu vàng, ảo diệu đến cực điểm.

“Nếu như không phải cường giả Chân Long nhất tộc mà nói, thì tuyệt đối không thể nhìn ra vấn đề giọt huyết dịch này. Có thể nói Ma Long kia giao hoạt đến cực điểm!” Điền Phi Nhi lại ở một bên nói ra.

Diệp Trường Sinh bưng bình bát lên, cẩn thận xem xét, nghe nói như thế, từ chối cho ý kiến gật đầu nhẹ.

Sau khi Hách Liên thương minh nhận được giọt máu này, đám người Minh Tôn khẳng định cũng đã tra xét qua.

Nhưng mà ngay cả bọn họ cũng không thể nhìn ra manh mối giọt máu này, có thể thấy được máu Ma Long xác thực không tầm thường.

Bất quá dưới thần thức khổng lồ của Diệp Trường Sinh tra xét rõ ràng, lại loáng thoáng phát hiện trong chân nguyên Long tộc khổng lồ kia, ẩn chứa từng tia khí tức màu xám.

Khẽ thở ra một hơi, Diệp Trường Sinh đẩy bình bát tới trước mặt Điền Phi Nhi, cảm khái nói: “Quả nhiên không tầm thường!”

“Trong giọt huyết dịch này ẩn chứa chân nguyên khổng lồ đủ để một tôn tại Đại Thừa tu hành đến cấp độ phi thăng!”

Điền Phi Nhi nghe vậy cười nhẹ: “Long tộc chúng ta đúng là có một số thủ đoạn có thể trực xuất được lực lượng hỗn loạn trong này, khiến cho nó có thể bị hấp thu.”

“Chỉ là quá trình này phải tốn hao thời gian kinh người, chớ nói chi là lúc khu trừ, ngay cả chân nguyên cũng sẽ đồng thời xói mòn, trung thành đến lúc đó còn có thể sót lại một thành là tốt rồi.”

“Chỉ là một thành, đối với tôn tại Đại Thừa chúng ta mà nói kỳ thật tác dụng không lớn, nhiều lắm là để pháp lực càng hùng hậu một chút, tiết kiệm chút thời gian khổ tu mà thôi.”

“Ngược lại là cho những vãn bối dưới Đại Thừa kia ăn vào, nói không chừng có thể mượn nhờ hiệu quả Chân Nguyên, có một tia đột phá bình cảnh, sớm tiến giai trở thành Chân Linh.”

Băng Phượng nghe nói như thế, sắc mặt hơi đổi: “Nói như vậy bên trong lòng tộc của các người, lại xuất hiện thêm mấy con chân long rồi sao?”

Nhìn nàng một cái, Điền Phi Nhi nở nụ cười: “Cũng chỉ là một khoảng thời gian mà thôi, tỷ tỷ hẳn cũng biết, chúng tộc như chúng ta, trời sinh chính là Chân Linh Chi Thể!”

“Trở thành Chân Linh cũng không khó khăn gì, chỉ cần dựa vào năm tháng chậm rãi tích lũy là được!”

Băng Phượng nghe vậy hơi nhú mày. Nàng không phải là Chân Linh Chi Thể trời sinh, mà là Chân Linh dựa vào Hậu Thiên tu hành, nghịch thiên cải mệnh mà thành.

Dù sao nó cũng khác với Điền Phi Nhi.

Bất quá, thực lực Long đảo tăng nhiều, đó là chuyện sư tôn nàng nên suy nghĩ, nàng tựa hồ cũng không cần lo lắng.

Nghĩ đến những điều này, lông mày Băng Phượng giãn ra, cười nói: “Vậy thì chúc mừng thực lực quý tộc tăng nhiều!”

“Tiểu muội còn chưa kịp chúc mừng tỷ tỷ đâu, lần trước gặp tỷ tỷ, còn không nói tí tí tí tí tí, không nghĩ tới tỷ tỷ nhanh như vậy đã trở thành Chân Linh!” Điền Phi Nhi chớp chớp mắt hai cái, nói.

Trong lòng nàng quả thực rất tò mò, Băng Phượng làm thế nào tu thành bộ thân thể Chân Linh này.

Phải biết rằng, lần trước gặp mặt, nàng cảm ứng được một cách rõ ràng. Băng Phượng không phải là chân linh trời sinh.

Huyết mạch của nàng cũng không tinh khiết đến vậy.

Mà bây giờ gặp lại, nàng lại có được tu vi như vậy, chẳng lẽ đây là hậu thiên tu thành?

Nếu thật sự là như thế, vậy không khỏi cũng quá dọa người rồi, hậu đại tu thành Chân Linh, đây chính là chuyện rất hiếm thấy.

Hơn nữa, còn cần thời gian ngắn như vậy.

Nếu bị những Đại Thừa khác có huyết mạch Chân Linh biết được, e rằng sẽ có một hồi phong ba.

“Ta chỉ là vận khí tốt, đạt được mà thôi. Nếu không phải như thế, hiện tại cũng chỉ là một tu sĩ Hợp Thể, làm sao có thể trở thành Chân Linh!” Băng Phượng lắc đầu thở dài một tiếng.

Ngôn ngữ của nàng ta đầy ẩn ý, cũng không nói ra chân tướng.

Chẳng qua, chỉ sợ cho dù nàng nói ra, cũng sẽ không có người nào tin tưởng.

Ai dám tin Động Thiên Thủ Vương chỉ là một Hợp Thể, lại còn có thể khai sáng ra công pháp nghịch thiên như vậy?

Tuy môn Nghịch Linh Chân Âm đại pháp này là nghịch chuyển công pháp trên Kim Từ Ngọc Thư mà đến, nhưng điều này cũng đủ để chứng minh hãn kinh người tài tình.

Dù sao, người qua tay Kim Từ Ngọc Thư rất nhiều, cũng chưa chắc ai có thể khai sáng được công pháp kinh người nào.

Động Thiên Thủ Vương tài tình, có thể so với vị đại trưởng lão Hồng Vân của Thiên Bằng tộc lập ra Kinh Chập Thập Nhị Biến kia.

Nghĩ đến Kinh Trập Thập Nhị Biến, Diệp Trường Sinh lại lần nữa hướng ánh mắt về phía giọt máu Ma Long kia.

Hắn yêu cầu Điền Phi Nhi xem xét giọt máu Ma Long này, tự nhiên cũng là vì môn công pháp này.

Chờ sau khi trở về, phục chế lại Ma Long Chi Huyết, nghĩ biện pháp đuổi đi thứ có liên quan đến Ma Long bên trong, hắn liền có thể thử luyện hóa giọt máu này, luyện hóa một biến khác trong Kinh Trập Thập Nhị Biến.

Kinh Trập Thập Nhị Biến cần có mười hai loại chân linh, có một loại gọi là Mộng Ma.

Mộng Ma này, kỳ thực cũng là một loại sinh vật giống loài rồng, hơn nữa cũng chính là hậu duệ của Ma Long kia.

Quan hệ giữa Mộng Ma và Ma Long giống như Điền Phi Nhi, giống như quan hệ giữa Điền Phi Nhi và Tổ Long vậy.

Có thể nói, lần này Diệp Trường Sinh trực tiếp nhận được máu Mộng Ma đỉnh cấp, trực tiếp tìm tới tổ tông của hắn.

“Tà Long, Ma Long, Mộng Ma, ha ha, con cháu của vị Ma Long này kỳ thật cũng không ít, khó trách có thể trở thành đối thủ một mất một còn của tộc Chân Long!” Diệp Trường Sinh thầm nghĩ trong lòng.

Tung tích của Chân Long tộc trải rộng khắp chư giới, Ma Long tộc cũng không kém.

Tà Long tộc, các loại ma long của thượng cổ linh giới thời kỳ hưng thịnh nhất thời đều thuộc về bộ tộc này.

Như thế xem ra, trận đại kiếp thời thượng cổ ở Linh Giới, Long tộc khẳng định cũng đã nhúng tay vào.

Gần Nhân tộc có máu của cường giả Long tộc chảy xuống, được cường giả Nhân tộc lấy đi luyện hóa rồi tạo thành thể gia Chân Long của Nhân tộc.

Thứ mà các thể gia Chân Long đang nắm giữ chính là máu của Kim Long, cũng không thể khiến vị Đại trưởng lão Kim Long lúc trước ra tay ở Linh giới này được.

Những Chân Linh đỉnh cấp này ra tay đánh nhau to, các đại tộc đỉnh cấp của thượng cổ Linh giới cũng vì thế mà tiêu diệt.

Khi bọn họ rời đi thì đồng thời cũng mang đi vài món Huyền Thiên chi bảo cao cấp nhất linh giới, ân oán thượng cổ cứ vậy mà chấm dứt.

Mà Linh giới phía sau, chính là trăm tộc hưng thịnh, một bộ dáng vui sướng vinh quang rồi.

“Nói đi cũng phải nói lại, vị Hồng Vân đại trưởng lão kia đến tốt cùng làm thế nào mà có thể quen biết nhiều Chân Linh như vậy, đồng thời sáng tạo ra chân linh biến hóa tương ứng với hẳn?”

Diệp Trường Sinh nghĩ nghĩ, trong lòng hiện lên một tia nghi hoặc.

Đây đúng là một điều hồ sơ.

Phải biết rằng, vị trưởng lão Hồng Vân kia bất quá chỉ là một tu sĩ Hợp Thể đỉnh phong mà thôi, có thể khai sáng ra biến hóa của Côn Bằng thật ra mà thôi, còn có thể khai sáng ra chân linh biến hóa khác, có chút không thể tưởng tượng được.

Có thể sáng tạo ra biến hóa tinh thuần như vậy, nói rõ hẳn đối với mười hai loại Chân Linh này đều hiểu rõ mỗi một loại.

Gần như là loại đã nắm rõ trong lòng bàn tay.

Nhưng điều này cũng hầu như là một chuyện không thể xảy ra.

Bởi vì vài loại chân linh trong Kinh Trập Thập Nhị Biến đều đã bị diệt sạch trong giới Tiểu Nam Châu.

Căn bản không thể tìm ra bất kỳ hành tung nào tương ứng với nàng ta.

Lúc trước trên không trung, Hàn Lập ở Linh Giới dạo vãn năm, đã đi qua không ít giới diện, các loại giao dịch hội cấp bậc Đại Thừa cũng tham gia không ít, nhưng một mực không thể gặp được vài loại huyết dịch Chân Linh.

Mãi cho đến khi hắn phi thăng Tiên giới, mới gom đủ Thiên Linh Kinh Trập Thập Nhị Biến thành công.

Có thể thấy được tại đây, muốn tìm được vài loại chân linh huyết dịch còn lại, căn bản là một việc không có khả năng.

Xem ra vị Hồng Vân Đại trưởng lão này cũng rất đáng được đồng ý.

Thậm chí Diệp Trường Sinh còn hoài nghi, liệu đối phương có phải là đại nhân vật chuyển thế hay không, sau khi thức tỉnh trí tuệ của mình, đã khai sáng ra một môn công pháp như vậy.

Hai ngày sau, bên phía Diệp Trường Sinh đã nhận được tin tức, Khóa Đại Lục đã chuẩn bị xong truyền tống trận, bọn họ có thể xuất phát.

Đoàn người đứng dậy, Điền Phi Nhi hóa thành vòng tay trữ vật, treo ở trên cổ tay của Diệp Trường Sinh.

Theo sự chỉ dẫn của sứ giả Thương Minh, đám người Diệp Trường Sinh đi tới một đại điện bí ẩn đề phòng nghiêm ngặt, thấy được một tòa pháp trận không lồ tỏa ra ánh sáng năm màu.

Trong đại điện bên ngoài pháp trận, hơn sáu mươi tu sĩ chủng tộc khí tức khác nhau đứng ở nơi đó, tu vi mỗi người có sự khác nhau.

Tu sĩ cấp Đại Thừa có mười mấy người, phần lớn còn lại là Hợp Thể, cũng có một số Luyện Hư.

Bên trong pháp trận, một đám vệ sĩ Thương Minh vội vàng bỏ từng khối linh thạch cực phẩm vào trong những lỗ khảm rậm rạp chằng chịt.

Mỗi một lần Truyền Tống Trận vượt qua đại lục khởi động, sẽ tiêu hao một tỷ linh thạch.

Nếu như người truyền tống tương đối nhiều, cũng sẽ căn cứ vào số lượng mà gia tăng số lượng tiêu hao linh thạch.

Nhưng mỗi lần có thể truyền tống tối đa sáu mươi bốn người.

Mỗi danh ngạch đầu giá của Thương Minh đều là khoảng một trăm triệu linh thạch, chỉ bằng vào truyền tống trận này, mỗi lần đều có thể kiếm được không ít linh thạch.

“Phải ở trong Nhân tộc an bài các loại truyền tống trận, kỹ thuật truyền tống trận này cũng không khó giao dịch thu được, trước đó ta cũng lấy được không ít tài liệu từ trong vòng tay trữ vật Đại Thừa kia!” Diệp Trường Sinh nhìn một màn này trong lòng thầm nghĩ.

“Diệp huynh, sau quá khứ chính là Bích Ảnh tiếp đãi ngươi, có quan hệ với việc Diệp huynh xuất thủ một lần, Bích Ảnh

cũng sẽ giới thiệu cho người!”

“Minh mỗ bởi vì một chút nguyên nhân không thể tới Huyết Thiên đại lục, cho nên không thể bồi tiếp Diệp huynh qua đó!”
Minh Tôn đứng một bên nói với Diệp Trường Sinh.

Nghe hắn nói vậy, trong mắt Diệp Trường Sinh lóe lên một tia dị sắc, hắn từng nghe nói trước khi Minh Tôn thành đạo, bởi vì tình thương, từng thề độc, đời này vĩnh viễn không bước vào Huyết Thiên đại lục nửa bước.

Diệp Trường Sinh gật đầu, nói: “Đã làm phiền Minh huynh mấy ngày nay tới giúp đỡ, chuyện có liên quan tới xuất thủ, chỉ cần xác định rõ ràng, Diệp mỗ nhất định sẽ dốc toàn lực ứng phó!”

“Có những lời này của Diệp huynh, Minh mỗ yên tâm rồi!”

Hai người tụ tập cùng một chỗ nói chuyện với nhau, đám Đại Thừa còn lại chung quanh mặc dù sắc mặt đều bình thản, nhưng lực chú ý đều tập trung vào bọn họ bên này.

Khi thấy Minh Tôn và Diệp Trường Sinh ngừng nói chuyện với nhau, liền không ngừng có từng vị dị tộc Đại Thừa thượng đến đây nhiệt tình bắt chuyện.

Không ai muốn thân quen với bọn họ.

Qua một hồi, những thị vệ thương minh kia lập xong linh thạch, dồn dập lui xuống.

Minh Tôn thấy cảnh này, cất cao giọng nói: “Truyền Tống Trận đã chuẩn bị xong, chư vị đạo hữu có thể xuất phát!”

Vừa nói xong, đám người liền nhao nhao đạp lên toà pháp trận to lớn kia.

Sau một trận quang mang đại thịnh, thân ảnh đám người Diệp Trường Sinh sau khi mơ hồ một cái liền biến mất không thấy.

“Cuối cùng cũng đi rồi, tổng chấp sự đại nhân, không lẽ Long tộc kia thực sự xen lẫn trong đó sao?”

Sau khi nhìn thấy những người này biến mất, trong đại điện, Phi Vân tiên tử ngênh đón đám người Diệp Trường Sinh thờ dài một hơi, quay đầu nói với Minh Tôn như vậy.

Minh Tôn nhìn thoáng qua tòa trận pháp kia, lúng túng nói: “Tổng cộng sáu mươi người, quả nhiên tiêu hao năng lượng truyền tống nhiều hơn dự định một người.”

“Những cấm chế trong đại điện này vậy mà không có bất kỳ phản ứng nào, cũng không biết người này làm sao che giấu quá khứ!” Phi Vân tiên tử có chút kinh ngạc cảm thán nói.

“Thần thông của Chân Long nhất mạch sâu không lường được, chúng ta không thể phỏng đoán được, thế nhưng phiền toái lớn Ma Long huyết này sau khi đưa đi, chúng ta cũng có thể thở phào nhẹ nhõm.” Trên mặt Minh Tôn lộ ra vẻ tươi cười nói.

“Cũng may đại nhân là có Long Tộc chí giao kịp thời báo tin, mới biết được vật kia cũng không phải là máu Tổ Long, bằng không bất luận là thật sự đem vật ấy đánh ra, hay là vận dụng thủ đoạn lợi hại đả thương người của Long Tộc, bản Minh cũng không thể kết thúc.” Phi Vân tiên tử cảm khái nói.

“Hắc hắc, vốn là trực tiếp giao vật ấy cho người của Long Tộc cũng không phải là không được. Nhưng tiến hành này lại có vẻ rất mềm yếu, rất có ảnh hưởng đến uy tín của bản Minh. “

“Vấn đề mặc cho Long tộc mang đi là tốt rồi, mặc dù đối với danh dự đấu giá hội cũng bị tổn hại, nhưng cả hai cũng chỉ có thể lấy nhẹ thôi.” Minh Tôn Thiền nói.

“Điều này cũng đúng. Bất quá cho dù muốn dùng thủ đoạn thương tổn, hơn phân nửa thời gian cũng không còn kịp, chỉ có thể dùng loại kế sách hững hờ này.” Phi Vân tiên tử cung kính trả lời.

...

Bạch quang trước mắt thu vào, thân ảnh đám người Diệp Trường Sinh xuất hiện trên Huyết Thiên đại lục.

Dưới chân là một tòa truyền tống pháp trận cự đại, mà phụ cận là một mảnh đất đá xanh dị thường trông trải, trừ một đạo thân ảnh lẳng lặng đứng tại đó, không có bóng dáng những người khác.

“Hoan nghênh chư vị đạo hữu tới Huyết Thiên đại lục!” Người đang đứng đó cười tùm tùm mở miệng, thanh âm vô cùng bình thản.

Đây là một gã tăng nhân mặc áo bào tro.

Trong nháy mắt nhìn thấy người này, không ít người trong Truyền Tống Trận lập tức biến sắc, một vị Đại Thừa kinh hô: “Hóa ra là Bích Ảnh đạo hữu!”

“Bích Ảnh đạo hữu cứ vậy mà lại tự mình nghênh đón ở đây!”

Những người trong truyền tống trận này trong lúc nhất thời có một loại cảm giác thụ sủng nhược kinh, dù là tu sĩ Đại Thừa cũng không ngoại lệ.

Bích Ảnh thân là Tổng chấp sự của Hách Liên thương minh tại Huyết Thiên đại lục, cũng là hạng người thanh danh hiển hách, uy danh tại Linh giới không kém gì Minh Tôn.

Tồn tại cỡ này, so với Đại Thừa cảnh bình thường như bọn hắn, không thể so sánh nổi.

Có chút khác biệt với tu sĩ Nguyên Anh sơ kỳ bình thường của Nhân giới và đại tu sĩ Nguyên Anh hậu kỳ.

Tăng nhân áo bào tro cười bắt chuyện với những Đại Thừa này, sau đó nhìn về phía Diệp Trường Sinh, nói: “Diệp đạo hữu, chúng ta lại gặp nhau rồi!”

Diệp Trường Sinh cẩn thận đánh giá lão tăng này một chút, gật đầu: “Nhiều năm không gặp, đạo hữu vẫn khỏe chứ?”

Người này cũng không phải là bản thể Bích Ảnh, mà là một bộ hóa thân kia, nhưng trên thân hóa thân này lại tản mát ra một loại khí tức cấp bậc Đại Thừa.

“Bản tăng những năm gần đây cũng không có gì biến hóa, ngược lại thực lực Diệp đạo hữu người lại càng ngày càng cường đại!” Ánh mắt Bích Ảnh nhìn trên người Diệp Trường Sinh dò xét một chút, trong lòng rung mình nói.

Thấy hai người nói chuyện với nhau, những người còn lại làm sao còn không rõ, sở dĩ Bích Ảnh tới đây tự mình nghênh đón, hoàn toàn là vì Diệp Trường Sinh.

Vì vậy, những người này nhanh chóng rời đi.

Trong chớp mắt, nơi đây cũng chỉ còn lại đoàn người Diệp Trường Sinh cùng lão tăng áo xám kia.

“Về việc xuất thủ, Minh Tôn có lẽ đã đề cập với Diệp đạo hữu, nếu Diệp đạo hữu có thời gian, chúng ta không ngại nói kỹ một chút, bản tăng đem tình huống cụ thể nói cho Diệp đạo hữu nghe một chút!”

Bích Ảnh nhìn thoáng qua người sau lưng Diệp Trường Sinh, sau đó nói.

“Nơi đây đều là người ta tín nhiệm nhất, đạo hữu có lời gì không ngại nói thẳng đi!” Diệp Trường Sinh mỉm cười nói.

“Tốt, nếu Diệp đạo hữu đã nói như vậy, bản tăng liền nói thẳng, không biết đạo hữu biết âm ty ở Minh giới bao nhiêu?” Tăng nhân gật đầu, trong mắt loé lên tinh quang, sau đó hỏi.

“Quả nhiên là việc này!” Diệp Trường Sinh trầm nghĩ trong lòng.

Đám người Băng Phượng, Ngân Nguyệt vừa nghe lão tăng nói thế, trên mặt đều lộ ra vẻ kinh ngạc.

Âm Ti Minh giới, trong truyền thuyết ở Linh giới, nó là tồn tại ngang cấp với Tiên giới.

Chỉ là, trước giờ chưa một ai từng thấy qua giới diện này, cũng bởi vậy lời đồn này chưa từng được chứng thực qua.

“Minh Giới Âm Ti? Ta ngược lại chỉ nghe qua một ít truyền thuyết, đạo hữu nói tới việc xuất thủ, chẳng lẽ có quan hệ với những điều này sao?” Diệp Trường Sinh ngập ngừng nói.

“Không sai, đại khái hơn trăm năm trước, lúc bản mình ở trong khe hở không gian nào đó của huyết thiên đại lục dò xét, trong lúc vô ý phát hiện một cái lối vào một tiểu thế giới mới sinh ra.”

“Ồ?” Trên mặt Diệp Trường Sinh lộ ra thần sắc hứng thú.

Sắc mặt đám người Ngân Nguyệt lập tức lộ ra dị sắc.

Các nàng biết, tu vi hiện tại của Diệp Trường Sinh có không ít chuyện liên quan tới tiểu thế giới kia.

Trên Thiên đảo, không biết có bao nhiêu người bởi vì một tiểu thế giới mà một bước lên trời.

“Ha ha, Diệp đạo hữu quả nhiên là người từng trải, nếu là Đại Thừa bình thường, nghe được tin tức về tiểu thế giới này,

không biết sẽ kinh ngạc bao nhiêu!”

Bích Ảnh nhìn thấy phản ứng của Diệp Trường Sinh và chúng nữ, trong mắt lóe lên quang mang, có chút kinh ngạc nói.

“Ta cùng Chân Long Thiên Phượng đều có một ít giao tình, ở tổ Phượng bên kia cũng gặp qua một ít tiểu thế giới mới, cũng coi như là người trải qua nhiều chuyện đời!” Diệp Trường Sinh cười dữ tợn nói.

“Thì ra là thế, tòa tiểu thế giới mà bản mình phát hiện, đương nhiên không thể nào so sánh với thế giới Long tộc Phượng tộc nắm giữ!”

“Tòa thế giới kia, mặc dù nói là tân sinh tiểu thế giới, nhưng hẳn là từ lâu tồn tại rất nhiều năm, chỉ là bên trong một mực không sinh ra cao đẳng sinh linh, cũng chưa bao giờ bị ngoại giới phát hiện qua mà thôi.”

“Tiểu thế giới không quá lớn, nhưng các loại tài nguyên bên trong phong phú dị thường, nhưng ngay lúc bản mình chuẩn bị toàn lực khai phá, lại bị một thế giới khác cũng phát hiện sự tồn tại của nó, đồng dạng xâm nhập vào trong đó.”

“Còn kẻ địch mới xuất hiện này, vậy mà tất cả đều là quỷ vật, trong đó thậm chí có một vài Hoàng Tuyền Quỷ Vương, có thể so với chúng ta Đại Thừa tồn tại!”

“Thế giới quỷ đạo? Chẳng lẽ các ngươi gặp phải những tu sĩ này, chính là từ Âm Ti nhất giới kia mà đến sao?” Diệu Ngọc nghe được những lời này nhin không được hỏi.

“Đạo hữu nói đúng cũng không đúng, căn cứ những quỷ vật này tự xưng, giới diện chúng nó tới tên là Minh giới, thế lực tương ứng lại là Âm Ti thập vương.”

“Nhưng, căn cứ chúng ta điều tra sâu hơn một bước, Minh Giới này không phải là Âm Ti Chi Giới trong truyền thuyết kia!”

“Dù sao thì cường giả trong giới này cũng chỉ là tu sĩ Đại Thừa như chúng ta mà thôi, cũng không phải sinh vật tầng cao có thể so sánh với Chân Tiên!” Lão tăng lắc đầu nói.

“Như vậy xem ra giới này chỉ là một giới diện thích hợp cho Quỷ vật cường đại sinh tồn ở Hoàng Tuyền Quỷ Quốc?” Ngân

Nguyệt như có điều suy nghĩ nói ra.

“Đúng vậy, căn cứ theo suy đoán của chúng ta, Minh giới này, hẳn là cùng loại với Linh giới chúng ta, mà Âm Ti thập vương, hẳn chỉ là một ít tu sĩ Đại Thừa tương đối cường đại!”

“Bất quá mặc dù như thế, thực lực giới này cũng thập phần cường đại, bản mình chống lại quả thực có chút cố hết sức!” Lão tăng cười khỏ một tiếng nói.

“Lấy sức một người chống lại cả một giới, xem ra sức mạnh của Hách Liên thương mình các ngươi còn muốn vượt qua sự tưởng tượng của ta!” Diệu Ngọc cười khẽ, trong mắt ẩn chứa vài phần kiêng kị.

Lão tăng vừa nghe lời này, lập tức lắc đầu như trống bỏi: “Đạo hữu nói sai rồi!”

“Bản mình sở dĩ có thể kiên trì đến bây giờ, cũng là bởi vì sinh vật trong Minh giới kia tới đây, chỉ có một ít Hoàng Tuyền Quỷ Vương bình thường, trước mắt vẫn chưa thấy được Âm Ti thập vương chân chính!”

“Nói cách khác, bản Minh quả quyết không cách nào kiên trì được nữa rồi!”

“Cho nên, các ngươi muốn ta giúp đỡ?” Diệp Trường Sinh hỏi.

“Diệp đạo hữu nói không sai, bản mình cùng những quý vật này giao chiến mấy trận, sau đó đều có tổn thương, cuối cùng ước định cử hành một trận đại quyết chiến, dùng cái này để quyết định thế giới này thuộc về ai!”

“Nhưng trong trận chiến cuối cùng này, Thập Vương Âm Ti nhất định sẽ xuất hiện, cho nên muốn mời Diệp đạo hữu hỗ trợ ra tay!”

“Ý của ngươi là đại quyết chiến? Đến lúc đó hai bên các ngươi tự mình triệu tập lượng lớn quân đội, tiến vào trong giới này cử hành quyết chiến?” Diệp Trường Sinh nhướn mày hỏi.

“Diệp đạo hữu hiểu lầm, cũng không phải là cử đại quân tiến vào, mà cử hành một trận đại quyết chiến giữa Đại Thừa, dù sao chân chính quyết định thế giới này thuộc về ai, vẫn là tu sĩ Đại Thừa chúng ta!” Lão tăng cười ha ha nói.

Diệp Trường Sinh nhíu nhíu mày, cái này và trong thời không nguyên thủy, không giống nhau.

Lúc trước trên không trung, Hách Liên thương minh và đối phương cử hành một cuộc chiến cường giả, hai bên phái ra vài tên cường giả, lấy thắng bại giữa các cường giả này để quyết định sự phân chia lợi ích giữa các giới.

Bọn họ không có ý định độc chiếm một giới diện này, mà là muốn cùng cường giả Minh giới kia cùng nhau khai phá giới diện kia.

Thế nhưng, nếu đổi lại là hắc thì tình huống đã thay đổi rồi.

Hách Liên thương minh dĩ nhiên muốn độc chiếm một giới kia, muốn cùng đối phương mở ra đại quyết chiến.

Đây là nguyên nhân vì sao hắc tham dự?

Hách Liên thương minh đúng là không muốn chịu thiệt thòi, phải đem giá trị của hắc đổi mới được!

“Âm Ti Thập Vương, nghe ngươi kể lại, thực lực của những người này chỉ sợ sẽ không yếu hơn Chân Linh bao nhiêu!”

“Có thể có mười vị cường giả cấp Chân Linh, chỉ sợ thực lực chân chính của giới này không phải yếu hơn Linh giới chúng ta đâu chứ?”

“Đối kháng với nhiều Đại Thừa như vậy, các người muốn không chế thế giới kia, chỉ sợ không dễ dàng như vậy!” Mặt Diệp Trường Sinh không thay đổi nói.

Lão tăng nghe lời ấy, cân nhắc một chút rồi nói: “Đạo hữu nói có lý, nhưng một giới kia cũng không có khả năng phái tất cả cường giả tới tấn công tiểu giới diện này!”

“Căn cứ theo tin tức chúng ta sưu hồn đạt được, bên trong Minh Giới kia cũng không phải một nhà của Âm Ti Thập Vương độc đại, mà còn có một tộc đàn tên là Dạ Quỷ tộc có thể chống lại bọn họ!”

“Cho nên chúng ta kết luận, Âm Ti thập Vương không có khả năng đem toàn bộ lực lượng đều phái tới!”

“Chỉ cần chúng ta thắng trận quyết chiến này, khiến cho Âm Ti Thập Vương bên kia cảm nhận được thực lực bên phía chúng ta cường đại, không dễ trêu chọc, đại khái bọn họ sẽ buông tha tiểu thế giới này!” Lão tăng nói ra dự định của Hách Liên Thương Minh.

“Ha ha, mặc dù như thế, chỉ sợ Đại Thừa tới cũng không ít, Thương Minh các người có mạnh hơn nữa, cũng không có khả năng chống lại nhiều Đại Thừa như vậy?”

“Cho nên chúng ta cần Diệp huynh hỗ trợ ra tay!” Lão tăng mặt không đổi sắc nói.

“Các người quả thật là có ý kiến hay, tuy ta đã đáp ứng các người hỗ trợ toàn lực ra tay một lần, nhưng các người thật sự tự tin như vậy sao?”

“Người cho rằng ta toàn lực ra tay, có thể giúp các người giải quyết tất cả kẻ địch sao?” Diệp Trường Sinh nhướn mày hỏi.

“Với thực lực của Diệp huynh, nếu như toàn lực ra tay mà không cách nào giải quyết được những người này, vậy Thương Minh chúng ta đành phải từ bỏ giới này rồi!”

“Nhưng chúng ta nhất trí tin tưởng, chỉ sợ Diệp huynh có đủ năng lực giúp chúng ta đánh thắng trận quyết chiến này!” Sắc

mặt lão tăng vẫn rất bình thản.

Diệp Trường Sinh sờ sờ cằm, ánh mắt chớp động vài cái, nói: “Ta nhất định sẽ ra tay, nhưng nếu như đối phương có quá nhiều người tới, ta cũng không thể giết nhiều Đại Thừa như vậy!”

“Chỉ có thể nói là đuổi đối phương đi, nhưng cứ như vậy, sau này cường giả của giới này chưa chắc sẽ không phản công lại đây, đến lúc đó ta sẽ không ra tay giúp các ngươi!”

“Đây đúng là một vấn đề, nếu như lực lượng cản trở của đối phương quá mạnh, Thương Minh chúng ta vẫn không chịu nổi!”

“Bất quá đối với điểm này, bản minh cũng đã cân nhắc qua, cho nên chúng ta bên này còn có phương án khác, không biết Diệp đạo hữu có hứng thú nghe một chút hay không?” Lão tăng suy nghĩ một chút rồi nói.

“Ồ? Mời nói!”

“Bản Minh có thể cùng nhân tộc cùng khai phá một giới này, trong thu hoạch của mình, nhân tộc được ba phần mười, bản minh được bảy phần!”

“Vậy trả giá thế nào?” Ánh mắt Diệp Trường Sinh lộ vẻ hứng thú.

“Trả giá lớn chính là sau trận đại quyết chiến này, Nhân tộc cũng phải xuất lực hỗ trợ chống lại Minh giới phản công. Đương nhiên nhân thủ Nhân tộc ra, cũng phải ba bảy phần với bản minh!”

Diệp Trường Sinh cười ha hả: “Đề nghị này thật ra cũng có chút ý tứ, ta có thể suy nghĩ một phen!”

“Vậy thì chờ mong Diệp đạo hữu quyết định, trận đại quyết chiến kia diễn ra ba năm sau, địa điểm liền ở trong tiểu thế giới kia.” Lão tăng cười một tiếng nói.

Diệp Trường Sinh gật đầu: “Mặc kệ cuối cùng Nhân tộc có muốn cùng khai phá với các ngươi hay không, trận đại quyết chiến kia ta vẫn sẽ tuân thủ hứa hẹn tham gia!”

“Lại nói tiếp, ta cũng cảm thấy rất hứng thú với những âm mưu quỷ vật, luân hồi chi đạo!”

Lão tăng nghe vậy khẽ giật mình, lập tức nói: “Thần thông những quý vật này tu luyện đích xác gần sát Luân Hồi Đại Đạo, đạo hữu nếu giao thủ cùng bọn chúng một hai, dưới cơ duyên xảo hợp, nói không chừng thật có thể tìm hiểu ra một ít huyền bí Luân Hồi Chi Đạo.”

“Ha ha, hy vọng là như vậy!” Diệp Trường Sinh từ chối cho ý kiến mỉm cười.

“Ta đây có một tín vật, đạo hữu cất kỹ nó, thời điểm quyết chiến sắp bắt đầu, nó sẽ thông báo cho đạo hữu một tiếng.”

Lão tăng lật tay lấy ra một khối pháp bàn, đưa cho Diệp Trường Sinh.

Tiếp theo, lại cho hắn một phần địa đồ của Huyết Thiên đại lục.

Diệp Trường Sinh nhận lấy bản đồ, sau đó lại nghe thấy bích ảnh nói: “Đúng rồi, Diệp đạo hữu trong khoảng thời gian này nên chú ý một chút ở Huyết Thiên đại lục!”

“Gần đây nhất đại lục Huyết Thiên xuất hiện một cuồng ma, đã liên tiếp đồ sát bảy tám quốc gia, thủ đoạn máu tanh tàn nhẫn đến cực điểm!”

“Bản tăng chính là đi điều tra việc này, thực lực cuồng ma này cao cường, chỉ sợ cũng là người Đại Thừa chúng ta, đạo hữu nếu gặp được người này, phiền toái truyền một đạo tin tức cho Thương Minh chúng ta!” Thần sắc lão tăng ngưng trọng nói.

Diệp Trường Sinh nghe vậy thầm rùng mình, biết chắc chắn người này chính là Mã Lương ở hạ giới.

Xem ra tại Huyết Thiên đại lục đích xác là phải chú ý một chút.

“Đại lục Huyết Thiên các người không phải có lệnh cấm sao? Bất kỳ người nào tiến hành huyết tế quy mô lớn đều sẽ trở thành địch nhân của toàn bộ đại lục!”

“Theo ta được biết, ở đây đã mấy trăm ngàn năm chưa từng xuất hiện người nào hung hăng như vậy phải không?” Linh Hoàng có chút tò mò hỏi.

Huyết Thiên Đại Lục thịnh hành công pháp Huyết đạo, trong đó tự nhiên không thể thiếu loại huyết tế sinh quy mô lớn kia

để đề cao thực lực hoặc là thủ đoạn luyện chế pháp bảo.

Những người bình thường làm như vậy tất nhiên sẽ phải chịu sự phản phê nghiêm trọng, nhưng hết lần này tới lần khác, những bí pháp liên quan đến Huyết tể đại lục lại có thể tránh được loại cản trở này.

Điều này dẫn đến loại công pháp này một thời gian ngắn thịnh hành tại Huyết Thiên đại lục.

Nhưng sau đó, bởi vì tạo thành phá hoại quá lớn, các tu sĩ Huyết Thiên đại lục có kiến thức liên hợp lại, bắt giết tất cả những người tu luyện loại công pháp huyết đạo này.

Hơn nữa còn nghiêm ngặt hạ lệnh cấm, người sử dụng thủ đoạn huyết tể này thoáng cái đã trở thành chuột chạy qua đường.

Sau khi mấy vị Đại Thừa lão tổ luyện công pháp này bị vây công đến chết, loại công pháp này trên Huyết Thiên đại lục rút cuộc cũng dần dần mai danh ẩn tích.

Gần mười vạn năm qua, càng chưa bao giờ nghe nói có người sử dụng loại thủ đoạn huyết tể này.

Nhưng hiện tại lại đột nhiên xuất hiện một trường hợp, hơn nữa thủ đoạn của người này còn hung ác hơn hẳn nhiều so với trước kia.

Liên tiếp tám quốc gia bị tàn sát, chuyện này quả thực làm người ta kinh hãi.

“Đúng như đạo hữu nói, đích xác đã lâu chưa từng xuất hiện người ác độc như vậy, mấy quốc gia bị hấn huyết tể kia lại có chút quan hệ với thương minh chúng ta!”

“Vì vậy, trong khoảng thời gian này lão phu vẫn luôn bận rộn vì việc này.” Lão tăng thở dài một tiếng nói.

Diệp Trường Sinh nghe vậy cười ha hả: “Đạo hữu yên tâm, nếu như thật sự gặp phải cuồng ma kia, Diệp mỗ nhất định sẽ thông báo cho quý minh!”

“Tiếp theo chúng ta không quấy rầy đạo hữu nữa!”

Diệp Trường Sinh nói xong, vỗ tay, mang theo chúng nữ rời khỏi nơi này.

Mã Lương đã bắt đầu hoạt động, vậy làn sóng gió kế tiếp sẽ cuốn toàn bộ Huyết Thiên đại lục.

Hắn hiện tại cũng không muốn dính vào, cho nên hạ quyết tâm tiếp theo phải tránh né Mã Lương.

Sau khi ra khỏi địa bàn của Thương Minh, trên cổ tay Diệp Trường Sinh lóe lên lục quang, Điền Phi Nhi xuất hiện ở trước mặt.

“Diệp huynh, lần này đa tạ người tương trợ!” Điền Phi Nhi chấp tay nói.

“Khách sáo rồi, tiên tử muốn trở về ngay bây giờ ư?” Diệp Trường Sinh mỉm cười nói.

“Ừm, tiểu muội phải nhanh chóng đưa giọt máu Ma Long này về đảo, nếu không phải như thế, ta còn muốn kiến thức một chút những cường giả Minh Giới mà các người nói lúc trước!” Điền Phi Nhi hé miệng cười nói.

“Vậy sau này còn gặp lại, lần sau chờ ta đi Long đảo, làm phiền tiên tử chiêu cô nhiều hơn!”

“Tiểu muội lặng lẽ chờ Diệp huynh đến!”

Điền Phi Nhi cười cười, sau đó hóa thành một đạo lục quang biến mất ở phía chân trời.

Đám người Diệp Trường Sinh cũng lập tức rời khỏi nơi này, không qua bao lâu, liền đi tới một tòa thành thị tên là Huyết Hạc thành phụ cận.

Thế lực chủ yếu của Huyết Thiên đại lục lấy tông môn làm chủ, không giống hai khối đại lục còn lại phân bố theo tộc đàn.

Các tộc trên khối đại lục này lấy tông môn làm trung tâm, ở chung ngược lại hòa hợp hơn rất nhiều.

Giống như Huyết Thiên Đại Lục, phần lớn tu sĩ tu hành trên khối đại lục này đều là công pháp có quan hệ với Huyết Đạo.

Đương nhiên ở thời kì thượng cổ, còn từng có vu cổ chi đạo ở đại lục này lưu hành, nhưng phía sau bởi vì vu cổ thuật quá mức ác độc, ở dưới đả kích của huyết đạo tu sĩ, dần dần suy sụp xuống.

Hiện tại Huyết Thiên đại lục, Huyết đạo độc bá, lấy tứ đại Huyết tông cầm đầu, bên dưới có vô số môn phái to to nhỏ nhỏ.

Tứ đại Huyết tông đều là thế lực siêu cấp.

Tòa Huyết Hạc Thành cách bọn Diệp Trường Sinh mấy vạn dặm kia chính là Huyết Cốt Môn, một trong tứ đại Huyết Tông.

Huyết Cốt Môn này thân là thế lực siêu cấp, số lượng Đại Thừa trong môn cũng không tính là nhiều, chỉ có năm sáu người.

Tuy nhiên, gã nắm giữ một kiện Huyền Thiên Chi Bảo có thể điều động bất cứ lúc nào, hơn nữa bởi vì đặc tính công pháp, mỗi một vị Đại Thừa trong môn phái đều không phải Đại Thừa đơn giản.

Cho nên, thực lực cũng không thể khinh thường.

Hiện tại người trấn thủ Huyết Hạc thành là Thái Thượng trưởng lão Huyết Cốt môn Tiêu Minh, vị này cũng coi như là cường giả trong Đại Thừa.

Diệp Trường Sinh tới bên này, cũng không có hứng thú đi bái phỏng Tiêu Minh, hắn trực tiếp mang theo đoàn người nghênh ngang đi tới bên trong Vạn Nguyệt sơn mạch phụ cận Huyết Hạc thành.

Chiến hạm khổng lồ cứ thế hoành ép lên bầu trời Vạn Nguyệt sơn mạch, khiến vô số tu sĩ tiến vào trong tòa sơn mạch này, mỗi người trong đại lục Huyết Thiên đều có tâm tư đột nhiên biến sắc.

Loại sát khí này vô cùng hung hãn, khiến người ta vừa nhìn đã muốn mất mật, từ trên chiến hạm phát ra khí tức muốn bao phủ cả dãy núi, khiến cho cả dãy núi trong lúc nhất thời đều trở nên yên lặng.

Vô luận là tu sĩ có linh trí, hay là dã thú không có bất kỳ linh trí nào, tất cả đều ngừng thở, cảm nhận được một loại không khí vô cùng áp lực.

Sắc trời tối dần, nàng tiến vào đêm, ngẩng đầu nhìn lại, mấy vòng trăng khuyết treo trên không trung bỗng nổi lên màu đỏ

tươi.

Màu đỏ tươi này từ trên loan nguyệt nhộn nhạo ra sau, lan tràn ra bốn phương tám hướng, rất nhanh toàn bộ bầu trời biến thành một mảnh huyết sắc.

Bầu trời màu máu này chính là nguồn gốc từ cái tên của Huyết Thiên đại lục, vừa đến buổi tối bầu trời đã trở nên đỏ tươi.

Mà sau khi Huyết Nguyệt này bao phủ ở trên vòm trời, bầu không khí bên trong Vạn Nguyệt sơn mạch càng thêm áp lực, rốt cuộc đã tới một điểm giới hạn.

“Grào!”

Chẳng biết lúc nào, trong Vạn Nguyệt sơn mạch đột nhiên vang lên một tiếng thú rống.

Một con hung thú bị đè nén cả buổi cũng không dám thở mạnh, cuối cùng cũng không nhịn được nữa.

Rống lớn một tiếng, sau đó nhanh chóng đứng dậy chạy như điên.

Cũng mặc kệ hang động kia, trực tiếp chạy như điên ra khỏi núi, dốc sức liều mạng muốn rời xa nơi này để hẳn cảm nhận được sự kỳ quái.

Một viên đá tạo thành ngàn đợt sóng.

Sau tiếng thú rống này, các nơi trong dãy núi liên tiếp vang lên từng tiếng rống to.

Những hung thú có bản năng cảm nhận được nguy hiểm đều nhao nhao chạy như điên ra ngoài, tận lực rời xa trung tâm dãy núi, xông ra bên ngoài.

Điều này trực tiếp tạo thành một hồi thú triều, vô số hung thú điên cuồng hướng ra ngoài chạy đi. Mà cùng lúc đó, không ít tu sĩ có linh trí cũng có hành động giống như vậy.

Bên trong dãy núi, đã sớm hội tụ đại lượng Luyện Hư, tu sĩ cấp bậc Hợp Thể.

Sau khi chiến hạm kia xuất hiện thì bọn họ cũng không dám thở mạnh, vẫn luôn cẩn thận từng li từng tí một.

Hiện giờ, rốt cuộc cũng chịu không nổi luồng áp lực này nên đã thoát ra bên ngoài.

Tất cả mọi người đều rõ ràng, có thể bày ra loại trận chiến này tất nhiên là Đại Thừa lão tổ.

Chỉ riêng chiến hạm đã tản mát ra khí tức kinh khủng như vậy, có thể thấy được thực lực của vị lão tổ Đại Thừa này cường đại đến mức nào.

Dưới tình huống không biết rõ tính tình đối phương, tiếp tục lưu lại nơi đây hiển nhiên là một quyết định mạo hiểm, rời khỏi tự nhiên là lựa chọn tốt nhất.

Chỉ là, tuy rằng rời khỏi trung tâm sơn mạch thế nhưng những người này cũng không có rời đi, mà tiếp tục ở bên ngoài dãy núi chờ đợi.

Chờ lại xuất hiện một vị Đại Thừa lão tổ, đi gặp vị lão quái bá đạo này một lần.

Bọn hắn chờ mong nhiều hơn xuất hiện mấy tu sĩ Đại Thừa kỳ, kiềm chế lẫn nhau, để cho bọn hắn có một tia cơ hội đục nước béo cò.

Dù sao, tạo hóa ở nơi này là ai cũng không muốn bỏ qua.

Trên chiến hạm bảy đầu, Huyết Linh ở bên cạnh Diệp Trường Sinh nói: “Tiền bối, lần này Thiên Đỉnh cung hẳn là mở ra ở trong Vạn Nguyệt sơn mạch này!”

“Xung quanh có nhiều người như vậy, xem ra lần này số lượng tu sĩ nghe được phong thanh không ít!”

Diệp Trường Sinh gật đầu: “Thiên Đỉnh cung có cơ duyên lớn như vậy, người có thể nhận được tin tức nhất định đều đến!”

“Chỉ là, không biết trong tay những người này có mấy chiếc chìa khoá thật!”

Nói xong, trên tay hắn loé lên quang mang, xuất hiện một thanh đồng đỉnh phong cách cổ xưa.

Đỉnh này thoát nhìn rất giống Hư Thiên Đỉnh hắn lấy được trong Hư Thiên Điện tại Nhân giới, nhưng khí tức lại mạnh hơn rất nhiều.

Đỉnh này có tên là Hư Hoàng đỉnh, cũng giống như Hư Thiên đỉnh, đều là hàng giống như Băng phách tiên tử luyện chế ra.

Mà đối tượng giống như hắn chính là chìa khoá để vào Thiên Đỉnh cung.

Năm đó sau khi Băng Phách tiên tử đạt được Hư Linh đỉnh, liền dự định tiến vào Thiên Đỉnh cung tìm cơ duyên tạo hóa.

Nhưng vì phòng ngừa vạn nhất, nàng lưu lại hậu thủ bên ngoài, hai chìa khoá mà Hư Thiên Đỉnh và Hư Hoàng Đỉnh

tương đương chế tạo này chính là do nàng luyện chế ra vào thời kỳ khác nhau, để lại đảm đương hậu chiêu.

Đương nhiên còn có một Huyết Linh phân thân.

“Chìa khóa thật sự lưu truyền khắp nơi ở Linh giới tuyệt đối không phải là ít, chỉ có người cầm chìa khóa chính thức mới có thể an toàn tiến vào Thiên Đỉnh cung!”

“Mượn chìa khóa giả, cũng có thể cảm ứng được thời gian Thiên Đỉnh cung xuất thế, nhưng muốn đi vào trong đó, lại muốn mạo hiểm rất lớn!”

“Những tu sĩ đang chạy tới đây, hơn phân nửa đều là những chiếc chìa khoá giả tới đây, muốn thử vận may!” Huyết Linh cung kính nói.

“Những người này tuy nhiều nhưng đều là pháo hôi, chỉ xem lần này tồn tại Đại Thừa tới nơi đây, có thể có mấy người!” Diệp Trường Sinh đột nhiên nói.

Thiên Đỉnh thượng nhân là người có thể vượt qua đại thiên kiếp nhiều nhất trăm vạn năm trước ở Huyết Thiên Đại Lục, hơn nữa cuối cùng còn phi thăng thành công một vị tiên nhân phi thăng.

Động phủ còn lưu lại, chưa nói đến bí quyết truyền thừa công pháp, pháp bảo đan dược, các loại bảo vật, chỉ những linh dược trồng bên trong, là có thể đảm bảo không ít lão tổ Đại Thừa.

Số lượng cơ duyên tạo hóa trong Thiên Đỉnh cung rất nhiều, càng làm cho những Đại Thừa kia động tâm chính là, có thể ở chỗ này sẽ tìm được bí mật liên quan đến Thiên Đỉnh chân nhân nhiều lần đại thiên kiếp như vậy.

Cho nên, tất nhiên lần này Đại Thừa tới đều sẽ đến.

.....

Huyết Hạc Thành, trung tâm thành có một tòa cung điện khổng lồ, nơi đây là chỗ tọa trấn của thái thượng trưởng lão Huyết Cốt Môn Tiêu Minh.

Giờ phút này, trong cung điện, ba bóng người ngồi đối diện nhau, trên mặt mỗi người đều mang theo một tia ngưng trọng đến cực điểm.

“Tiêu đạo hữu, người thật xác nhận thân phận người mới tới từ Vạn Nguyệt sơn mạch kia?” Một vị lão ầu tóc trắng mặt mũi nhăn nheo, cau mày, nhìn về phía nam tử đeo mặt nạ đối diện, hỏi.

Nam tử đeo mặt nạ nghe nói như thế, thở dài một tiếng, giọng nói mang theo vài phần lo lắng.

“Vạn Hoa phu nhân, Thanh Bình đạo hữu, lần này chỉ sợ chúng ta gặp phải phiền toái rồi!”

“Rốt cuộc là ai, có thể khiến Tiêu lão trách người làm ra thái độ như vậy, chắc hẳn người đến không phải chuyện đùa? Chẳng lẽ là một trong những lão quái vật kia?”

Người cuối cùng trong ba người, nam tử trung niên được gọi là Thanh Bình đạo hữu kia, mặt Thanh Bình đạo nhân mang vẻ nghi hoặc hỏi.

“Nếu chỉ là mấy lão quái vật kia nói, cũng coi như là tin tức tốt, chúng ta mặc dù bất kỳ ai cũng không thể chống lại bọn họ, nhưng dưới sự liên thủ của liên thủ, cũng là có sức đánh một trận!”

“Chỉ tiếc, người này không phải là bất kỳ lão quái vật nào trong số đó, mà là cường giả của đại lục khác!” Tiêu Minh trầm giọng nói ra.

“Cường giả của đại lục khác?”

Nghe y nói vậy, Thanh Bình đạo nhân cùng Vạn Hoa phu nhân nhất thời kinh hô một tiếng.

Hai người đều cảm thấy có chút khó tin, cường giả của đại lục khác rất ít khi xuất hiện trước Thiên Đỉnh cung.

Huyết Thiên đại lục giống với Thiên Đỉnh cung bí địa bảo tàng còn có mấy nơi như vậy.

Nhưng so với việc tiến vào Thiên Đỉnh cung có yêu cầu khắc nghiệt, thì loại bí địa không tiến vào ngưỡng cửa như mê cung Thiên Giai đối với Đại Thừa mà nói lại càng thu hút ánh mắt của những Đại Thừa khác.

“Kể cả là cường giả ở đại lục khác, theo lão thân biết, phần lớn bọn hắn cũng không khác mấy lão quái vật của Huyết Thiên đại lục chúng ta lắm a?” Vạn Hoa phu nhân nhíu mày hỏi.

Thanh Bình đạo nhân cũng lập tức gật đầu phụ họa: “Không sai, Hà đại tiên sinh cùng Linh Vân phu nhân bản đạo lúc trước đều đã gặp qua, bọn họ tuy rằng cường đại, nhưng cũng không đến mức làm cho ba người chúng ta hoàn toàn không thể chống lại!”

Tiêu Minh chậm rãi lắc đầu: “Các người sai rồi, người mới đến quả thực không phải chuyện đùa, các người có từng nghe nói tới danh hào đệ nhất Đại Thừa của Linh giới chưa?”

Vừa nghe nói như vậy, sắc mặt Vạn Hoa phu nhân và Thanh Bình đạo nhân lập tức biến đổi, lên tiếng kinh hô: “Cái gì? Lại là người này?”

“Đúng vậy, trước đó ta đã đi xa quan sát một phen, khí tức phát ra từ chiến hạm kia chính là bảy con Kiêu không thể nghi ngờ!”

“Chắc các người đều biết, có thể luyện chế ra chiến hạm có thể dùng thân thể của bảy con Kiêu, Linh giới chỉ có một người kia mà thôi!” Giọng nói của Tiêu Minh trở nên vô cùng nặng nề.

Trong lúc nhất thời, bầu không khí trong cung điện nặng nề vô cùng, sắc mặt Vạn Hoa phu nhân cùng Thanh Bình đạo nhân khó coi tới cực điểm.

Sau một lát, Vạn Hoa phu nhân chậm rãi nói: “Thực lực của hãn rốt cuộc thế nào, cũng là gió bão đại lục thổi lên, rốt cuộc có cường đại như vậy hay không, chỉ sợ cũng khó nói?”

“Nghe nói bảy con kiêu kia cũng là hãn cùng một con Thượng Cổ Thiên Phượng liên thủ giết giết, trong này hãn xuất lực bao nhiêu, chỉ sợ cũng rất khó nói!”

“Ha ha!” Tiêu Minh nghe vậy cười khẽ một tiếng, nói: “Nếu đạo hữu đã ôm ý nghĩ như vậy, sao không tự mình đi tới chiến hạm bái phỏng một chút, nhìn xem vị Linh giới đệ nhất Đại Thừa này, phải chăng là hư danh!”

Vạn Hoa phu nhân nghe vậy bỗng nhiên biến sắc, liên tục khoát tay: “Tiêu đạo hữu nói đùa rồi, ngay cả ta hoài nghi hãn có thể nào đảm đương đệ nhất cường giả Linh giới hay không, nhưng loại tồn tại này, cho dù như thế nào cũng không phải là thứ ta có thể khiêu chiến được!”

“Người này đầu tiên là lấy chém giết Thất Thủ Kiêu nổi danh, sau đó lại xâm nhập Ma giới, giải quyết mấy trăm vị Minh Trùng Mẫu mà Đại Thừa không thể giải quyết!”

“Mặc kệ trong này hấn có vài phần công lao, nhưng có thể xác định một điều là thực lực của vị này so với đám người Bích Ảnh, Linh Vân phu nhân thì chỉ có mạnh hơn chứ không kém!” Thanh Bình đạo nhân chậm rãi nói.

“Đạo hữu nói không sai, cho nên chỉ dựa vào ba người chúng ta thì tuyệt đối không thể chống lại người kia!” Tiêu Minh tán thưởng, nhẹ gật đầu.

“Ý của Tiêu huynh là?” Vạn Hoa phu nhân nhíu mày.

“Chúng ta phải chờ, đợi đến lúc tất cả Đại Thừa đạo hữu muốn đi vào Thiên Đỉnh cung đều xuất hiện lại liên hợp đi chống lại người này!” Trong mắt Tiêu Minh lóe lên tinh quang, nói ra.

“Đây cũng là một biện pháp, trước mắt xem ra chỉ có thể như vậy, chỉ hy vọng người này một thân một mình đến đây, nghe nói hấn xuất thân Nhân tộc, cũng là có mấy vị Đại Thừa tồn tại!” Thanh Bình đạo nhân thở dài một tiếng.

.....

Thời gian một ngày trôi qua, cự hạm khí tức khủng bố kia cứ như vậy nghênh ngang vắt ngang ở trên không Vạn Nguyệt sơn mạch, một chút ý tứ điều thấp cũng không có.

Mỗi tu sĩ chạy tới đây đều thấy rõ chiếc cự hạm kia, cũng hiểu rõ bên trong có một vị lão tổ Đại Thừa.

Mà được những tu sĩ Luyện Hư, Hợp Thể kỳ vọng rất cao, hy vọng có thể chèn ép các lão quái Đại Thừa của Huyết Diễm đại lục này một chút.

Khi nhìn thấy cự hạm kia, từng người một lặng yên không một tiếng động biến mất tại trung tâm sơn mạch, không thấy bóng dáng.

Không một ai chủ động tiến lên chào hỏi, là đại thừa, đều có thể nhận ra cái kia bảy đầu kiêu khí tức khủng bố.

Bởi vậy có thể suy đoán ra chiến hạm thuộc về người nào.

Đối mặt với hung danh của người này, bọn hắc nhũ mào, tự hỏi thực lực của mình chỉ sợ chênh lệch tương đương với đối phương, vì vậy tạm thời không dám chạm vào phong mang của hắc.

Chỉ là, để bọn họ cứ như vậy thôi lui, bọn họ cũng không cam lòng.

Bọn họ cũng là Đại Thừa, mặc dù là đệ nhất Đại Thừa của Linh Giới, chẳng lẽ chỉ dựa vào uy danh đã dọa cho bọn họ chạy mất?

Huống chi, cách nói về Đại Thừa thứ nhất, độ tán thành trên Huyền Thiên đại lục chỉ sợ không cao như vậy.

Thế là, cứ như vậy qua hai tháng, cuối cùng ngày này, trong một thủy đàm vô danh tại Vạn Nguyệt sơn mạch, bỗng nhiên có một đạo ngũ sắc quang trụ thần bí phóng lên cao.

Động tĩnh lớn như vậy, tự nhiên hấp dẫn ánh mắt của vô số người.

Thiên Đỉnh cung, xuất thế rồi!

Mọi người trong lòng hiện lên ý niệm này, sau đó thấy nơi cột sáng kia vọt lên, vừa vặn ngay cạnh chiến hạm kia.

Thậm chí, có thể nói chính là ở bên cạnh.

Lần này, khiến cho những tu sĩ vừa rồi còn kích động không gì sánh được, đang muốn dựng lên một đạo độn quang xông ra đại lục Huyền Thiên, thoáng cái ngậm dại.

Giống như một chậu nước lạnh dội lên đỉnh đầu, nhiệt tình dần dần nguôi đi.

Tồn tại mạnh mẽ kia vừa vặn ở ngay bên kia, bọn hắc nào dám trực tiếp xông tới.

Trong một mảnh trầm mặc, qua một lúc, cột sáng to lớn thể tích kinh người kia đột nhiên vang lên ông ông, dùng tốc độ mắt thường có thể thấy được khuếch tán ra bốn phương tám hướng.

Tốc độ cực nhanh, cơ hồ chỉ chớp động một cái quang trụ đã hóa thành một tầng ngũ sắc quang mạc chói mắt, bao phủ bốn phía thủy đàm vào trong.

Sau đó bên trong ngũ sắc quang mạc nổ vang một trận âm âm, tiếp theo giữa bầu trời tách ra một khe hở màu trắng ngà, theo thời gian trôi qua nhanh chóng căng ra, bên trong khe hở mờ mờ hiện lộ ra một ít hư ảnh đình điện tinh xảo dị thường.

Tiếng oanh minh bỗng nhiên dừng lại, màn sáng năm màu lóe lên, vết nứt không gian kia biến ảo một cái, trong hư không vậy mà hiện ra một cánh cửa chống trời cao vạn trượng.

Cửa thành này hiện ra ngũ sắc, mặt ngoài trải rộng vô số kim ngân sắc phù văn, đúng là Kim Tử Văn cùng Ngân Khoa Văn.

Nơi này, chính là đại môn Thiên Đình cung!

Chỉ cần có chìa khoá trong tay, liền có thể trực tiếp tiến vào bên trong, đi tìm tào hóa bên trong.

Mặc dù không có chìa khoá thật, nhưng chỉ cần có một cái chìa khoá giả, cũng có hi vọng xông vào.

Thiên Đình cung vừa xuất hiện, ánh mắt của rất nhiều người lập tức trở nên nóng bỏng.

Đến giờ phút này, những Đại Thừa kia làm sao còn nhịn được?

Lúc này, ba đạo lưu quang cấp tốc hướng bên này lao đến, một người ở xa xa hô to một tiếng về phía chiến hạm: “Huyết Cốt môn Tiêu Minh dẫn đạo nhân Thanh Bình cùng Vạn Hoa phu nhân tới đây, mời Diệp huynh ra gặp mặt!”

“Tiêu Minh tiền bối?”

“Cuồng Ma Tiêu Minh?”

“Ha ha, dĩ nhiên là cuồng ma danh tiếng tăm lừng lẫy của Huyết Cốt Môn, lần này có trò hay để xem rồi!”

.....

Từng đợt thanh âm rất nhỏ từ các nơi vang lên, đám tu sĩ của Huyết Thiên đại lục đã sớm nhìn chiếc chiến hạm này rất khó chịu.

Hiện tại, có người của tông môn siêu cấp ra mặt, bọn họ tự nhiên kích động hẳn lên.

Một ít tồn tại Đại Thừa ẩn núp trong bóng tối, ánh mắt cũng lập loè, cẩn thận nhìn chằm chằm bên kia.

Ba người Tiêu Minh trong chớp mắt đã bay đến trước mặt bảy con chiến hạm, cảm thụ được khí tức hung thần từ trên đó truyền đến, trong lúc nhất thời ba người hơi kinh hồn bạt vía.

Bất quá, dù sao cũng là lão tổ Đại Thừa, cũng không đến mức giống như những tu sĩ Hợp Thể Luyện Hư kia, rời khỏi mặt biển.

Trên chiến hạm lóe lên hào quang, một nam tử áo trắng xuất hiện trước mặt mọi người, ánh mắt Mạc Vãn hờ hững nhìn xuống dưới.

“Đây là vị Đại Thừa Nhân tộc ở Phong Nguyên đại lục kia sao?”

“Quả nhiên sâu không lường được, thực lực tuyệt không phải Đại Thừa bình thường có thể so sánh!”

“Đúng là rất mạnh, nhưng là Linh giới đệ nhất Đại Thừa? Ha ha!”

.....

Nhìn thấy bóng dáng người nọ, trong lòng những tồn tại Đại Thừa ở bốn phía dãy núi nhao nhao nổi lên đủ loại ý niệm trong đầu.

Kiên kị, sợ hãi, nhưng cũng có không phục.

Tuy nhiên, cho dù coi thường hẳn thế nào đi nữa, những người này cũng nhất trí cho rằng vị Diệt Thiên Tôn của Nhân tộc này, tuyệt đối không phải là người mà bọn họ có thể đối phó.

“Mấy vị đạo hữu có gì chỉ giáo?” Diệp Trường Sinh chấp hai tay sau lưng, đột nhiên hỏi.

“Nhìn giáo thì không dám nhận, chỉ là muốn hỏi Diệp huynh người có muốn tiến vào trong Thiên Đỉnh cung hay không?” Tiêu Minh chấp tay, hỏi.

“Nếu đã tới đây, đương nhiên Diệp mỗ phải đi vào!” Diệp Trường Sinh bỗng nhiên nói.

Vừa nói xong, người chú ý nơi đây đều sắc mặt đại biến.

Nhân vật như Diệp Trường Sinh, nếu tiến vào trong Thiên Đỉnh cung, truyền thừa của Thiên Đỉnh thượng nhân còn có thể có phần cho bọn họ sao?

“Thiên Đỉnh cung là truyền thừa của Huyết Thiên đại lục, một người của Phong Nguyên đại lục như Diệp huynh đến đây chỉ sợ không thích hợp lắm a?” Tiêu Minh cao giọng nói.

Dưới tiếng gầm cuộn cuộn, mọi người trong Vạn Nguyệt sơn mạch đều nghe được rõ ràng.

Những tu sĩ Luyện Hư Hợp Thể kia nghe không hiểu, nhưng đám Đại Thừa của đại lục Huyết Thiên lại nghe rõ.

Ý của lời này của Tiêu Minh là muốn liên hợp với bọn họ để cùng đối phó với vị Diệp Thiên Tôn uy danh hiển hách này!

Lúc này, không ít người liên động tâm.

“Đúng vậy, Thiên Đỉnh cung thuộc về Huyết Thiên Nhân, kính xin Diệp đạo hữu lui đi!” Một tiếng hét lớn từ nơi nào đó vang lên.

Ngay sau đó, một vị cầm bào đại hán vọt ra, trong chớp mắt đã bay đến bên cạnh ba người Tiêu Minh.

“Tuân tôn chủ, ha ha, không ngờ ngay cả người cũng nghe được tin tức về bên này!” Tiêu Minh sau khi nhìn thấy người này, nhưống mảy lạnh lùng nói.

Nghe bộ dáng tựa hồ có chút ân oán với vị đại hán cầm bào này.

“Người có thể tới sao ta lại không thể tới, nhưng Tiêu Cuồng Ma, chẳng lẽ người muốn giải quyết ân oán giữa chúng ta trong trường hợp này sao?” Đại hán mặc cầm bào nói.

“Hừ!”

Tiêu Minh hừ lạnh một tiếng, nghiêng đầu đi.

“Vợ chồng chúng ta cũng không muốn nhìn thấy truyền thừa của Thiên Đỉnh Thượng Nhân rơi vào tay của người đại lục khác!”

Một tiếng cười duyên truyền đến, ngay sau đó là một đôi nam nữ trung niên bộ dáng phu thê bay ra.

Nam chính là một vị đại hán mày rậm, làn da đen thùi, bộ dạng tựa hồ cực kỳ thành thật. Nữ thì lại thiên kiều bá mị, cả người đều tỏa mát ra sức hấp dẫn cực kỳ kinh người.

“Là Hoa Tây Tiên Tử và Vô Cấu lão tổ, các ngươi cũng tới!” Trong giọng nói Vạn Hoa phu nhân mang theo vẻ vui mừng.

“Còn có huynh đệ chúng ta!”

Một đạo thanh âm vang lên, ngay sau đó năm thanh niên bộ dạng giống nhau như đúc bay ra, sắc mặt cứng nhắc nhìn về phía Diệp Trường Sinh bên này.

“Huyết Hợp Ngũ Tử!” Tiêu Minh thở nhẹ một tiếng, trong mắt hiện lên vẻ kiêng kỵ.

Năm vị này mặc dù đều là tu sĩ Hợp Thể kỳ, nhưng khi liên thủ, chỉ sợ những Đại Thừa bình thường cũng khó có thể chống lại bọn họ.

Cái gọi là Huyết Hợp Ngũ Tử, cũng không phải xuất thân từ năm huynh đệ, mà là một vị tồn tại Đại Thừa cứng rắn chia Nguyên Anh của mình thành năm phần, muốn dùng tất cả năm người đều tiến giai Đại Thừa rồi hợp nhất sau đó.

Người dám làm như vậy, tự nhiên không đơn giản.

“Hắc hắc, xem ra hôm nay chúng ta đều phải liên hợp với nhau một lần, nếu không sau khi tiến vào Thiên Đỉnh cung an nguy sẽ không thể bảo đảm được rồi!”

Một tràng cười âm lãnh truyền đến, tiếp theo là ba lão giả tiêu tụy bay ra.

“Ba Thánh Nhân Vu Linh!” Có người sau khi nhìn thấy ba người, kinh hô một tiếng.

Không ngờ loại truyền nhân Vu đạo khoái hoạt ẩn tích ở trên đại lục Huyết Thiên này cũng xuất hiện.

Tiêu Minh liếc nhìn ba người này, sau đó quay đầu lại: “Diệp huynh, hiện tại ngươi nên thận trọng suy nghĩ một chút, muốn trở thành địch thủ của đám Đại Thừa chúng ta hay là rút lui?”

Nơi đây lập tức hội tụ mười vị Đại Thừa cấp chiến lực, trong đó có mấy người không phải Đại Thừa bình thường có thể so sánh.

Đối mặt với đội hình này, cho dù là đệ nhất Đại Thừa của Linh Giới, cũng phải tránh lui Tam Xá.

Danh khí của Diệp Trường Sinh quá lớn, nếu hấn tiến vào, đạt được truyền thừa Thiên Đỉnh Thượng Nhân là một chuyện xác suất rất lớn.

Hơn nữa hấn quá kiêu ngạo, trực tiếp dùng chiến hạm ngăn cửa ép những người này không thể không đứng ra, liên thủ đối địch với hấn.

Nếu không phải như thế, những Đại Thừa này tuyệt đối không có khả năng liên hợp.

Dù sao giữa bọn họ cũng có một chút thù hận.

“Chỉ bằng các ngươi? Chút người này mà cũng dám bắt ta rút lui?” Diệp Trường Sinh đứng trên chiến hạm, vẻ mặt lạnh lùng liếc nhìn đám Đại Thừa này, trong mắt tràn đầy vẻ khinh miệt.

“Cuồng vọng!” Vạn Hoa phu nhân nhin không được quát khê một tiếng, trong ánh mắt tràn đầy lửa giận.

Còn lại chư vị Đại Thừa Huyết Thiên Đại Lục, sắc mặt mỗi người đều trở nên khó coi, thậm chí có vài người nhìn về phía Diệp Trường Sinh trong mắt, mơ hồ mang theo một chút sát ý.

Đều là Đại Thừa, kiêu ngạo như vậy sao?

Đồng thời đối phó mười người bọn họ, ngay cả Chân Long Thiên Phụng cũng không làm được, một người tiến vào Đại Thừa cũng không có bao nhiêu năm mà lại dám khi nhục bọn họ như thế?

Tại ngươi kêu một tiếng là đệ nhất Đại Thừa, đó là xem ở thực lực của ngươi, cấp cho ngươi chút mặt mũi, ngươi còn thật sự

cho rằng mình vô địch thủ trong Linh giới?

Cho dù là đệ nhất Linh giới, cũng không có tư cách nói như vậy.

“Xem ra, hôm nay không toàn lực ra tay đúng là không được rồi, nếu chúng ta nhiều người như vậy đối mặt với hắn mà còn lùi bước, sau này truyền đi còn mặt mũi nào đối mặt với quần hùng thiên hạ?” Trong giọng nói quỵn rũ của Hoa Tây Tiên Tử, mang theo ý lạnh lùng nói.

“Ha ha, đối với việc đánh bại đệ nhất Đại Thừa của Linh Giới, ta cũng cảm thấy rất hứng thú!” Đại hán cảm bào cười lạnh nói.

Nếu đệ nhất Đại Thừa Linh Giới bị bọn hắn liên thủ đánh bại, hoặc chạy trốn chết, đối với bọn hắn mà nói cũng là một chuyện rất có thành tựu.

Giọng Tiêu Minh vô cùng bình tĩnh: “Diệp huynh, lời này của người nói ra không khỏi quá coi thường người khác rồi. Tuy thực lực chúng ta không bằng người, nhưng người cũng không thể tùy ý khi nhục!”

Diệp Trường Sinh nhướng mày, lúng túng nói: “Nếu mười đại cường giả của Huyết Thiên Đại Lục tề tụ ở đây, ngược lại đúng là có tư cách nói với ta lời này, một đám tôm thối các người cũng không thể trách ta không có người!”

Nghe y nói vậy, vẻ tức giận trong lòng chúng cường giả đại lục Huyết Thiên đã tăng thêm một cấp bậc.

Trong giọng nói của Tiêu Minh cũng mang theo tức giận: “Tốt! Tốt! Tốt! Tiêu mỗ cũng muốn xem thử, Diệp huynh rốt cuộc có bản lĩnh gì mà dám nói ra những lời này!”

Nói xong, bên ngoài thân hắn bỗng nhiên có vô số đạo huyết khí chui ra, hóa thành một mảnh huyết vụ bao phủ hắn lại.

Trong huyết vụ vang lên một tiếng kêu sắc nhọn, sau đó tách ra, một con cóc khổng lồ to như quả núi nhỏ từ trong đó nhảy ra.

Con cóc này cao chừng trăm trượng, bên ngoài thân bóng loáng như máu, phần lưng có một cái đầu nhô ra, phía trước

đầu lại trải rộng chín cái yêu nhãn ánh vàng rực rỡ, chớp động lên hàn quang kinh người.

“Cửu Mục Huyết Thiêm, Tiêu lão quái lại luyện ra loại hóa thân Chân Linh này!” Hoa Tây tiên tử thấy thế hét lên kinh hãi.

“Tiêu tử thật cuồng vọng. Hôm nay ta không giết hãn thì có bộ mặt gì mà ở trên đời!”

Xa xa bỗng nhiên lại một tiếng nổ vang như sấm sét giữa trời quang, ngay sau đó là một đạo lôi quang màu đỏ nhanh chóng lao đến bên này.

Sau khi lôi quang lóe lên, liền hóa thành một lão già cao lớn mặc trường bào đỏ thẫm, mặt khắc lôi văn màu vàng.

“Xích Lôi lão tổ!”

Bốn phương tám hướng dãy núi vang lên từng đợt kinh hô, hiển nhiên đây lại là một vị lão tổ Đại Thừa của Huyết Thiêm đại lục.

Chứng kiến lại có thêm một vị lão tổ Đại Thừa, trên mặt Diệp Trường Sinh cũng không lộ ra thần sắc khác thường.

Chỉ là nhìn phương xa, lúng túng nói: “Những người còn lại cũng đi ra đi, ở trước mặt ta còn muốn trốn sao?”

Sau khi hãn nói xong một hồi, một đạo nhân hình huyết ảnh vô thanh vô tức xuất hiện.

Khi nhìn thấy người này, các tu sĩ Huyết Thiêm đại lục nhao nhao biến sắc.

“Lại còn có dư nghiệt tu luyện huyết thân thuật!” Tiêu Minh lạnh giọng nói.

“Hắc hắc!” Huyết ảnh cười lạnh hai tiếng, không thèm để ý chút nào.

Sắc mặt đám người Tiêu Minh đều lạnh như băng, nhưng không lập tức phóng về phía người này.

Mặc dù người tu luyện thuật Huyết Thân, mỗi người ở đại lục Huyết Thiêm đều phải chết, nhưng điều này cũng phải phân loại một vài trường hợp.

“Tiêu sư huynh, hai người chúng ta cũng tới giúp ngươi một tay!”

Nương theo sóng âm cuộn cuộn, một bạch y lão giả và một phụ nhân xấu xí đồng thời xuất hiện.

Tổng cộng mười bốn vị Đại Thừa sức chiến đấu, tề tụ nơi đây.

Mới tới hai vị Đại Thừa Huyết Cốt Môn, phân biệt gọi là Thiên Lam và Địa Mộng, đồng dạng là tồn tại uy danh hiển hách trên Huyết Thiên Đại Lục.

Thực lực mạnh hơn Đại Thừa bình thường không ít, Huyết Cốt Môn dù sao cũng là con đường tinh anh.

Tiêu Minh được cường viện, hẳn là nên cao hứng mới phải, nhưng trên mặt hắn lại không có chút vui mừng nào.

Ngược lại trong mắt lóe lên một vòng u ám, lạnh lùng nhìn Thanh Bình đạo nhân cùng Vạn Hoa phu nhân bên cạnh một cái.

Hắn lặng yên không một tiếng động kéo dần khoảng cách.

Loại chuyện tiến vào Thiên Đỉnh cung này, hắn vốn không muốn để cho bất kỳ đồng môn nào biết, quan hệ giữa hắn cùng đồng môn không được tốt đẹp.

Bằng không, cũng sẽ không đi tìm Thanh Bình đạo nhân và Vạn Hoa phu nhân liên thủ.

Nhưng hiện tại, đồng môn của hắn lại xuất hiện ở nơi này, hiển nhiên là có người đã thông báo trước cho bọn họ.

Mà nội gian này, hơn phân nửa đã xuất hiện bên cạnh hắn.

Bất quá, mặc kệ bên trong có không hợp, mặt ngoài vẫn nên làm bộ.

Giọng Tiêu Minh bình tĩnh nói: “Hai vị sư đệ sư muội cũng tới. Thật tốt quá, hôm nay chúng ta nhiều người như vậy, tuyệt đối không thể để cho kẻ này bình yên rời khỏi nơi đây!”

Lời Tiêu Minh nói khiến chư vị Đại Thừa thừa nhận rất sâu.

Tổng cộng mười bốn vị Đại Thừa chiến lực, trong đó có ba người Huyết Cốt Môn bọn Tiêu Minh, Hoa Tây tiên tử và Vô Cầu lão tổ, Huyết Ảnh tuyệt đối không phải cường giả bình thường Đại Thừa có thể so sánh.

Những người này cộng lại, Linh giới nào có ai có thể địch?

Bởi vậy bọn họ tin tưởng mười phần!

Lúc này, bên trong cả tòa Vạn Nguyệt Sơn Mạch đã trở nên trống rỗng, chỉ còn lại mười mấy người bọn họ và một chiếc chiến hạm.

Lúc trước còn vây xem náo nhiệt những tu sĩ Luyện Hư Hợp Thể kia, sau khi nhìn thấy loại trận chiến này thì không dám dừng lại, nhao nhao giải tán.

Nếu như chỉ là một hai người, hai ba Đại Thừa giao thủ, vậy bọn hắn còn dám xem náo nhiệt, bởi vì loại dư âm kia xác suất lớn không cách nào lan đến khu vực biên giới bọn hắn.

Nhưng mà, hiện tại nhiều Đại Thừa như vậy đồng thời muốn ra tay, trong đó còn có một vị Linh Giới đệ nhất Đại Thừa, bọn họ lại không dám lưu lại nơi đây.

Cho dù là kẻ ngu cũng biết rõ mức độ chiến đấu sẽ ảnh hưởng tới phạm vi bao nhiêu.

Vì một chút lòng hiếu kỳ, vứt đi tính mạng của mình, thế thì quá ngu xuẩn.

Bởi vậy, lúc hai vị Đại Thừa của Huyết Cốt Môn xuất hiện, tu sĩ cấp thấp chung quanh Vạn Nguyệt Sơn Mạch đã chạy không thấy bóng dáng.

Một đám Đại Thừa lơ lửng trên không trung, bao vây lấy Diệp Trường Sinh.

Nhìn thấy thần sắc tự nhiên tự nhiên của Diệp Trường Sinh, trong lòng Tiêu Minh mơ hồ có chút bất an.

Hắn nhìn thoáng qua bảy đầu chiến hạm, thầm nghĩ chẳng lẽ bên cạnh người này còn có những trợ thủ khác?

Chỉ tiếc là, chiếc chiến hạm kia, hắn không nhìn thấu được, không nhìn thấy tình huống cụ thể bên trong.

“Nhân tộc, cùng với mấy chủng tộc liên minh kia, tổng cộng cũng không có mấy vị Đại Thừa, hơn nữa đều không phải là nhân vật lợi hại gì!”

“Chỉ cần Thiên Phượng trong truyền thuyết cùng người này có quan hệ không đi cùng, chúng ta không cần lo lắng!” Tiêu Minh trong lòng cân nhắc một phen, dần dần yên ổn xuống.

“Diệp huynh, hỏi lại người lần cuối, người có nguyện ý rút lui hay không?” Tiêu Minh hít sâu một hơi, trầm giọng hỏi.

“Nói nhảm nhiều cái gì? Chúng ta nhiều người như vậy, hôm nay tuyệt đối không thể bỏ qua cho hắn!” Xích Lô lão tổ quát khê một tiếng, toàn thân chớp động lôi quang màu đỏ, trực tiếp lao về phía Diệp Trường Sinh.

“Ta cũng muốn xem xem cái gọi là đệ nhất Đại Thừa, có phải chỉ là hư danh!”

Trong từng tiếng hét lớn, mười bốn vị Đại Thừa đều ra tay, giết tới Diệp Trường Sinh.

Tuy rằng bọn họ tự hỏi mười bốn người liên thủ, tuyệt đối có thể giết chết Diệp Trường Sinh.

Thế nhưng, bọn họ ai cũng biết, Diệp Trường Sinh tuyệt đối không phải Đại Thừa bình thường, thực lực mạnh mẽ đáng sợ.

Nếu như bọn họ không thật sự ứng đối mà nói, như vậy cho dù giết chết người này, bên mình cũng có khả năng người chết hoặc là bản thân bị trọng thương.

Không một ai nguyện ý ở trong trận chiến tất thắng này mà chết đi, bởi vậy lập tức tất cả mọi người đều toàn lực ứng phó.

Chứng kiến những người này hung hăng liên thủ mà đến, Diệp Trường Sinh trong ánh mắt mang theo vẻ thương hại, lắc đầu.

Thân hình lóe lên, hắn đột nhiên xuất hiện trước mặt Xích Lô lão tổ.

Hai tay vị Đại Thừa này ra tay trước, nắm một thanh trường mâu do sấm đỏ ngưng tụ thành đánh về phía hắn, trong trường mâu kia ẩn chứa khí tức hủy diệt khủng bố đến cực điểm.

Bất cứ một vị Đại Thừa nào ở Linh giới đối mặt với công kích như vậy cũng không dám đón đỡ, nhưng Diệp Trường Sinh lại vươn bàn tay trắng như bạch ngọc ra.

Nghênh đón trường mâu kia, vỗ nhẹ một cái, “Phanh” một tiếng, trường mâu xích lô trong nháy mắt vỡ nát.

Cùng lúc đó bàn tay trắng như bạch ngọc cũng không dừng lại, tinh quang màu lam hiển hiện trên đó, bàn tay tiếp tục bay tới phía trước, nhẹ nhàng vỗ một cái.

Vị tồn tại Đại Thừa là Xích Lô lão tổ này trực tiếp bị đánh thành một đoàn huyết vụ, nhục thân và cả Nguyên Anh đều bị hủy hoại chỉ trong chốc lát.

Cho dù là tồn tại Chân Linh, ở trước mặt một cái tát này cũng bị đánh trọng thương, huống chi chỉ là một Đại Thừa bình thường.

Cơ hồ cùng một thời gian, trên tay kia của hắn lục quang hiện lên, trường kiếm màu xanh lá cây xuất hiện.

Cổ tay run lên, một đạo kiếm quang màu xanh lá bắn ra sau lưng, lóe lên liền hóa thành một vòi rồng màu xanh sẫm.

Vòi rồng nhanh chóng quét qua, cuốn ba vị Vu Linh Tam Thánh từ phía sau đánh tới vào trong đó, trong chớp mắt ba vị Đại Thừa này đã không còn tiếng động.

Mà cùng lúc đó, trên đỉnh đầu hắn hiện ra một ngọn núi nhỏ xám xịt, ở trên một quyền quyền quyền ánh vàng sáng màu xám rơi xuống, bao phủ hắn vào trong đó.

Con rắn dài chín mắt do Kim Thiềm chín mắt trên đỉnh đầu Tiêu Minh phun ra, hai Đại Thừa khác của Huyết Cốt Môn đánh ra huyết quang, từ huyết ảnh trên dòng sông dài màu máu bắn nhanh ra...

Còn lại tất cả Đại Thừa phát ra công kích, đụng vào những quang sáng màu xám này, quang sáng lóe lên, nhộn nhạo một trận.

Những thủ đoạn công kích này theo quang sáng nhộn nhạo dần dần tiêu tán không thấy.

Vừa đối mặt, lông tóc Diệp Trường Sinh không tổn hao gì, mà bốn vị Đại Thừa của Huyết Thiên Đại Lục trực tiếp vẫn lạc.

Những Đại Thừa của Huyết Thiên đại lục nhìn thấy cảnh này, sắc mặt bỗng nhiên trắng bệch, trong ánh mắt tràn đầy vẻ không thể tin.

Cảm giác sợ hãi từ đáy lòng hiện lên, kinh hãi muốn chết, cơ hồ không cần bất luận kẻ nào nói cái gì, còn lại tất cả mọi người không hẹn mà cùng quay đầu trực tiếp bay về phía xa.

“Muốn chạy sao?”

Diệp Trường Sinh cười lạnh một tiếng, Huyền Thiên Trảm Linh Kiếm trên tay lại lần nữa run lên, một đạo kiếm khí hùng vĩ cuốn lấy Huyết Hợp Ngũ Tử đang định chia nhau đào tẩu vào trong.

Đồng thời, Nguyên Hợp Ngũ Cực Sơn âm âm rơi xuống, bao phủ Thanh Bình đạo nhân ở bên dưới, đập mạnh một cái liên tục tiếp đập người này đến hải cốt không còn.

Bản thân hắn cũng khẽ động, xuất hiện trước mặt Vạn Hoa phu nhân, một chương đánh xuống, trực tiếp đánh thân thể người này và Nguyên Anh thành một mảnh huyết vụ.

Trong thời gian ngắn ngủi, lại giết ba người, bất quá những người khác cũng chạy rất nhanh, trong chớp mắt đã không thấy bóng dáng.

Diệp Trường Sinh thấy thế cũng không nóng nảy, vung tay lên, một đạo kim quang từ trong tay áo bay ra, đuổi theo hướng Tiêu Minh bay đi.

Cùng lúc đó, không cần hắn bắt chuyện, đám người Băng Phượng cũng lập tức từ trên chiến hạm bay ra, ba người mỗi người một phương hướng, đuổi theo những người bỏ chạy kia.

Trên người Diệp Trường Sinh lóe lên ánh bạc, sau đó cả người liên biến mất không thấy đâu nữa.

Ngay khoảnh khắc sau, hắn đã xuất hiện trước mặt Hoa Tây tiên tử và lão tổ Vô Cấu.

Khi thấy hắn đuổi tới, trên mặt hai vị đạo lữ danh chấn Huyết Thiên đại lục này lộ ra vẻ tuyệt vọng.

“Diệp đạo hữu...”

Hoa Tây Tiên Tử kinh hô một tiếng, đang muốn nói cái gì, một đạo kiếm quang màu xanh sẫm quét qua, đôi đạo lữ này liên triệt để bao phủ vào trong đó.

Tất cả chống cự, tất cả đều phí công, Thông Thiên Linh Bảo cực kỳ lợi hại trong tay cơ hồ trong nháy mắt tiếp xúc đến kiếm quang kia, liền bị đánh thành phần vụn.

Những người này trước mặt Diệp Trường Sinh hiện giờ, hoàn toàn giống như gà đất chó sành, không chịu nổi một kích.

Thân hình hắn lóe lên, biến mất ngay tại chỗ.

Ngay sau đó, hắn xuất hiện ở trước mặt đại hán cầm bào đang giao thủ cùng Diệu Ngọc.

Thần thức của hắn khổng lồ đến mức người khác khó mà tưởng tượng nổi, bao phủ toàn bộ phạm vi gần hai trăm vạn dặm, dù cho những người này có trốn được thì trong thời gian ngắn cũng không thể thoát khỏi phạm vi khổng lồ chế thần thức của hắn.

Mượn Thiên Phượng Sí mang đến năng lực thuần di, trong phạm vi hai trăm vạn dặm, Diệp Trường Sinh có thể rất nhanh xuất hiện ở mỗi một địa điểm.

Dù cho đám người Diệu Ngọc không ra tay, hắn cũng đủ để thoải mái tàn sát tất cả Đại Thừa của những đại lực Huyết Thiên này.

Một chương đánh xuống, vị Đại Thừa họ Phụ này bị hắn nhẹ nhõm trực tiếp đập chết.

Diệp Trường Sinh lại lóe lên, xuất hiện ở trước mặt Thiên Cương đang giao thủ cùng Ngân Nguyệt, không nói lời gì, một chương đập chết.

Sau đó, thần thức của hắn liền nhìn thấy Băng Phượng cũng nhanh chóng giết chết một vị Đại Thừa Địa Mộng của Huyết Cốt Môn, Thiên Phượng ra tay, cũng không phải tầm thường.

Địa Mộng cho dù cũng không phải là Đại Thừa bình thường, nhưng trước mặt Băng Phượng Chân Linh bực này, ngay cả ba chiêu cũng khó có thể vượt qua.

Trong chớp mắt, những tu sĩ Đại Thừa này đã bị giết chỉ còn lại có Tiêu Minh cùng vị Huyết Ảnh không có người truy kích kia.

Giờ phút này Tiêu Minh đã bị Phệ Kim Trùng Vương đuổi kịp, đang chật vật ứng phó với công kích của Trùng Vương.

Hiển nhiên, mặc dù thực lực của hắn rất mạnh, nhưng trước mặt Trùng Vương tuyệt đối không phải là đối thủ.

Mà một vị huyết ảnh khác, lại là một nhân vật ẩn tàng rất sâu.

Thực lực của hắn mạnh hơn Tiêu Minh, là người mạnh nhất trong mười bốn Đại Thừa của đại lục Huyết Thiên này.

Người này tu luyện Huyết Thần chi thuật, là kẻ thù sinh tử của toàn bộ Huyết Thiên đại lục, tông môn Huyết Đạo.

Cho nên sau khi đám người Tiêu Minh nhìn thấy hắn mới có biểu hiện như vậy.

Nếu không có kẻ địch lớn nhất là Diệp Trường Sinh, chỉ sợ những người ở Huyết Thiên đại lục này sẽ bất chấp tất cả liên thủ tiêu diệt huyết ảnh.

Do dự một chút, Diệp Trường Sinh thả ra huyết ảnh, không đuổi theo người này.

Lưu người này lại một mạng, ngược lại có thể kiểm chế rất nhiều lực lượng của Huyết đạo tông môn ở Huyết Thiên đại lục, khiến hắn lâm vào tiêu hao bên trong.

Nhất là, sau khi Mã Lương tàn sát bừa bãi Huyết Thiên, thế lực bên phía Huyết Đạo sẽ co rút lại rất nhiều.

Đến lúc đó, thế lực huyết thần bị thế lực huyết đạo chèn ép nghiêm trọng, các thế lực vu đạo, đã có không gian quật khởi.

Những người này nhất định sẽ gây ra sóng gió.

Khiến Huyết Thiên đại lục lâm vào nội loạn, cũng phù hợp với lợi ích của Diệp Trường Sinh.

Hắn quay người lại, một lát sau đã xuất hiện trước mặt Tiêu Minh.

Vị Huyết Cốt Đại Thừa này đã bị Phệ Kim Trùng Vương đuổi giết chặt vật không chịu nổi.

Khi nhìn thấy Diệp Trường Sinh, hắn thở dài một tiếng, thân hình Cửu Mục Kim Thiềm cao trăm trượng bỗng nhiên tan vỡ ra, hóa thành một đoàn huyết vụ biến mất không thấy gì nữa.

“Diệp huynh cái thế thân uy, thật sự là làm Tiêu mỡ kính nể, Tiêu mỡ nhận thua, nguyện ý như vậy thôi lui, không biết Diệp huynh có thể tha ta một mạng hay không?”

Tuy trong lòng Tiêu Minh hoảng sợ, nhưng thanh âm coi như bình tĩnh, tai vạ đến nơi, vẫn là một bộ dáng tỉnh táo.

Diệp Trường Sinh cười lạnh một tiếng: “Tha cho ngươi một mạng cũng không phải là không được!”

“Chỉ là từ nay về sau, ngươi sẽ không còn là ngươi nữa, ngươi có bằng lòng hay không?”

Nghe Diệp Trường Sinh nói vậy, Tiêu Minh cho rằng Diệp Trường Sinh muốn hấn mai danh ẩn tích làm chuyện gì đó, thế là hấn không cần nghĩ ngợi mà nói: “Ta đồng ý!”

“Vậy là tốt rồi!”

Diệp Trường Sinh vừa dứt lời, trong mắt lóe lên tinh quang, chỉ một thoáng đã xông vào trong mắt Tiêu Minh.

Ánh mắt Tiêu Minh lóe lên, cả người lập tức tràn ngập tinh quang giống như Diệp Trường Sinh, hấn cung kính thi lễ: “Chủ nhân!”

“Về Huyết Cốt môn đi, chờ ta đến!” Diệp Trường Sinh đột nhiên dặn dò.

Tiêu Minh nhẹ gật đầu, hóa thành một đạo lưu quang bay đi.

Diệp Trường Sinh vung tay lên, đem Phệ Kim Trùng Vương thu vào, xoay người hướng đám người Ngân Nguyệt bay đi.

Tiêu Minh này, đối với hấn mà nói, là một quân cờ tuyệt hảo.

Người này là Thái Thượng trưởng lão của Huyết Cốt môn, có uy danh không nhỏ ở Huyết Thiên đại lục. Mượn người này có thể kích động tứ đại tông môn siêu cấp của Huyết Thiên đại lục vây công Mã Lương.

Đồng thời, cũng có thể thông qua đủ loại thủ đoạn để chọc giận Mã Lương, khiến hấn chủ động giết tới các đại tông môn Huyết đạo.

Như thế mới có thể làm suy yếu thực lực của toàn bộ Huyết Thiên Đại Lục đến mức lớn nhất.

“Phu quân, sau trận chiến hôm nay, chỉ sợ đã đắc tội lớn với toàn bộ Huyết Thiên đại lục!” Sau khi bốn người tề tụ, Diệu Ngọc có chút lo lắng nói.

“Sợ cái gì, chẳng lẽ bọn họ còn dám giết tới sao?” Bằng Phượng không cho là đúng.

Diệp Trường Sinh ôn hòa cười: “Không sao, giết chết người trên cơ bản đều là tán tu đơn độc một thân, không có thể lực gì thuộc về người đó!”

“Về phần ba cái Huyết Cốt Môn kia, sau đó tiêu diệt Huyết Cốt Môn sẽ không còn nguy hiểm nữa!”

“Dù sao cũng là bọn hăn chủ động liên hợp cưỡng bức chúng ta, chúng ta ra tay hợp tình hợp lý, nên những người khác ở Huyết Thiên đại lục cũng không có lý do gì tới tìm chúng ta gây sự!” Ngân Nguyệt cũng nói.

“Đi thôi, chúng ta đến Cung Đình kia xem thử!” Diệp Trường Sinh mỉm cười.

Huyết Thiên đại lục, sau này phải đối phó với Mã Lương, Mã Lương, rất có khả năng nội loạn sẽ bộc phát.

Tự ôc còn không mang nổi mình ôc, làm sao còn lo được chuyện của hăn, Diệp Trường Sinh tuyệt không lo lắng.

Huyết Linh trợn mắt há hốc mồm xem hết trận chiến này, cả người sững sốt, hồi lâu không có phản ứng.

Nếu không phải trước đó biết những người đó đều là lão tổ Đại Thừa, nàng nhất định sẽ cho rằng những người Diệp Trường Sinh đập chết một chương, đều là cá thối Luyện Hư Hợp Thể kỳ hay tôm thối.

Nàng chưa bao giờ tưởng tượng mình sẽ có một ngày được chứng kiến tình cảnh như thế này.

Bị những tu sĩ như các nàng kính như thần linh, cảnh giới Đại Thừa đau khổ theo đuổi, trước mặt người này lại không chịu nổi một đòn.

Đây là sức chiến đấu mà người có thể đạt được sao?

Ngày hôm đó Huyết Linh rốt cuộc đã hiểu ra hàm lượng của đệ nhất đại thừa Linh giới.

Đương nhiên, nếu cô biết Diệp Trường Sinh trong lúc giao thủ với những người này căn bản không xuất toàn lực ra, thậm chí

còn không thật sự đối đãi, không biết cô ta sẽ nghĩ như thế nào.

Hiện tại thực lực của Diệp Trường Sinh mạnh đến mức nào, ngoại trừ hắn ra, chỉ sợ không ai có thể biết được.

Ngay cả Mã Lương, đến chỗ hắn, nếu không giải phong ấn, hắn chỉ cần hai ba chiêu là có thể giết chết hắn.

Căn bản không cần quan tâm đến chìa khoá gì, sau một quyền oanh mở cửa lớn Thiên Đỉnh cung, đoàn người Diệp Trường Sinh tiến vào trong đó.

Phía trước xuất hiện một quần thể cung điện khổng lồ kiến trúc các đài cao điện.

Chính giữa những kiến trúc này thành linh đứng vững lít nha lít nhít từng cây cột sáng cực lớn phóng lên trời, mỗi một cây cột đều chống lên một màn sáng dày đặc, bao phủ kiến trúc phụ cận vào trong đó.

Cứ như vậy, từng màn sáng phân tách cung điện thành hơn trăm khu vực.

Hầu như mỗi một khu vực đều có một tòa chủ điện, ngoài ra còn có thể phối hợp với hơn mười tòa kiến trúc lớn nhỏ không đều nhau.

Trong những kiến trúc này, chính là địa phương Thiên Đỉnh thượng nhân lưu lại bảo vật.

Đương nhiên, hôm nay những khu vực bên ngoài này đã bị đám Đại Thừa tiến vào vơ vét sạch sẽ từ lâu.

Còn có bảo vật tồn tại, chỉ sợ cũng chỉ tới những khu vực trung tâm mà thôi.

“Thiên Đỉnh chân nhân, quả thực cũng có chút thủ đoạn đấy!”
Diệp Trường Sinh nhìn bốn phía một lượt, sau đó nói.

Hắn phát hiện thần thức của mình tại lúc xuyên thấu những màn sáng này, gặp phải lực lượng trở ngại rất mạnh, liên tiếp xuyên thấu bốn năm tầng màn sáng, không thể tiến lên phía trước nữa.

Lấy thần thức cường đại của hắn còn như thế, nếu là Đại Thừa bình thường, chỉ sợ ngay cả một tầng màn sáng cũng không

cách nào xuyên thấu.

Những người này sau khi bị truyền tống đến một khu vực nào đó thì không thể thấy được bên ngoài khu vực này có hình dáng ra sao.

Muốn phá tan những màng sáng này cũng cần hao phí lực lượng cực lớn.

Thiên Đỉnh cung sở dĩ có thể tạo ra rất nhiều phiền toái cho Đại Thừa tiến vào, chính là nhờ cấm chế cường đại nơi này.

Cung điện này là do Thiên Đỉnh thượng nhân vài năm trước phi thăng chế tạo thành, hầu như đại biểu cho trình độ cấm chế tối cao của Linh Giới.

Đương nhiên, trước mặt Diệp Trường Sinh, mấy thứ này cũng không tính là gì.

Cho dù là Thiên Đỉnh Thượng Nhân năm xưa muốn phi thăng cũng đã được giải quyết bằng một kiếm trước mặt hắn rồi.

“Ngươi cảm ứng được vị trí bản thể chưa?” Diệp Trường Sinh nhìn về phía Huyết Linh hỏi.

“Vẫn bối tự nhiên đã sớm thi pháp cảm ứng rồi, nhưng đáng tiếc cấm chế trong cung Thiên Đỉnh này quá nhiều, nếu ở xa hơn một chút căn bản không có hiệu quả bao nhiêu.” Huyết Linh nở nụ cười khổ trả lời.

“A, nếu đã như vậy, vậy cũng chỉ có thể vận dụng chút thủ đoạn thôi!”

Diệp Trường Sinh nói xong, trường kiếm xanh sẫm lại xuất hiện, vung kiếm chém xuống, một luồng kiếm khí như vòng tròn màu xanh lá bay ra.

“Vèo!”

Vòng tròn vờn quanh Thiên Đỉnh cung vài vòng rồi tiêu tán, mà cùng lúc đó, hơn trăm cột sáng bên ngoài Thiên Đỉnh cung trực tiếp bị chặt đứt, tất cả cấm chế đều bị một hơi phá hư.

“Các ngươi đi xem những nơi này có bảo vật gì hay không, vớ vét một phen, ta đi tìm bản thể của Băng Phách đạo hữu!”

Diệp Trường Sinh nói với chúng nữ.

Sau đó, hắn xoay người đi đến trung tâm Thiên Đỉnh cung.

Băng phượng sau khi đôi mắt đẹp lóe lên, cười khẽ một tiếng, hướng về phía một cung điện nào đó bước đi.

Ngân Nguyệt và Diệu Ngọc thấy thế cũng tản ra, tìm kiếm khắp nơi.

Mà Huyết Linh thì không chút do dự đi theo phía sau Diệp Trường Sinh.

Giờ phút này, trong Thiên Đỉnh cung này cũng chỉ có đám người bọn họ.

Mặc dù nơi này cũng có một chút nguy hiểm, nhưng dù như thế nào cũng không uy hiếp được đám người Ngân Nguyệt có Huyền Thiên Chi Bảo.

Diệp Trường Sinh và Huyết Linh tìm được một tòa truyền tống trận ở khu vực trung tâm, sau đó đứng trên truyền tống trận, hai người bị truyền tống đến một không gian tối tăm mờ mịt.

Nơi đây không có vật gì, chỉ có một tấm bia đá cao chọc trời.

Toàn thân bia đá óng ánh huyết hồng, mơ hồ có vô số ngân văn thô to như ẩn như hiện, thập phần thần bí.

Sau khi tới nơi, vẻ mặt của Huyết Linh vui mừng, vội vàng nói: “Ta cảm ứng được vị trí của bản thể rồi, ở trong tấm bia đá này!”

Diệp Trường Sinh gật đầu: “Mấy chữ Ngân Khoa Văn này cũng viết phương pháp vào trong bia đá rồi!”

Hắn vươn một ngón tay hướng ngân văn hư không điểm vài cái, mấy cái ngân văn này sau khi khẽ lóe lên, mặt ngoài tấm bia đá hào quang chợt cuốn, hiện ra một cái thông đạo tối đen.

Hai người tiến vào trong thông đạo, đi một đoạn đường, sau đó xuất hiện trong một đình viện.

Bóng người trong đình viện nhoáng lên một cái, một nữ tử mặc hoàng bào kiêu diễm bỗng nhiên xuất hiện, đầu tiên là vẻ mặt đề phòng nhìn thoáng qua Diệp Trường Sinh, sau đó ánh mắt rơi vào trên người Huyết Linh.

Dung mạo nàng này, dáng người và Huyết Linh giống nhau như đúc, khí tức trên thân thì là Đại Thừa kỳ, chỉ là có chút bất ổn, nhìn dáng vẻ nàng này mới vừa tiến vào Đại Thừa.

Chính xác, người này chính là Băng Phách tiên tử!

“Người... Tới rồi, vất vả cho người rồi, vị đạo hữu này là?”
Băng Phách tiên tử thần sắc phức tạp nhìn thoáng qua Huyết Linh, lập tức lại hỏi thăm thân phận của Diệp Trường Sinh.

“Ta và người vốn là một thể, làm sao có thể nói là cực khổ chứ. Về phần thân phận của Diệp tiên bối, chờ sau khi chúng ta dung hợp, người sẽ nhận được ký ức của ta, đương nhiên sẽ biết!”

Huyết Linh vừa dứt lời, liền hóa thành một đạo huyết quang chui vào trong cơ thể Băng Phách.

Cả người Băng Phách sững sờ, toàn thân chợt hiện ra một tầng huyết quang, bỗng nhiên bất động.

Diệp Trường Sinh thấy thế cũng thần nhiên quan sát phong cảnh bốn phía đình viện, lẳng lặng chờ đợi băng phách và huyết linh dung hợp.

Sau thời gian một chén trà, huyết quang trên người Băng Phách mới dần dần tiêu tán, nàng lập tức dùng một loại ánh mắt khó tin nhìn về phía Diệp Trường Sinh.

Hiển nhiên là hắn đã biết tất cả.

“Không nghĩ tới bên trong nhân tộc lại xuất hiện một tên Diệp huynh cường giả như vậy, thật sự là làm cho tiểu muội khó có thể tin được!”

“Với thực lực của Diệp huynh, chỉ sợ vị Thiên Đỉnh chân nhân phi thăng năm đó cũng không phải là đối thủ của người?”
Băng Phách dùng giọng điệu rung động đến cực điểm nói ra.

“Dù sao chưa từng chiến đấu, làm sao biết ai mạnh ai yếu? Kế tiếp tiên tử có tính toán gì không?” Diệp Trường Sinh cười dữ tợn nói.

Băng Phách nghe vậy nhất thời cười khổ một tiếng: “Bên ngoài còn có thể tử Diệp huynh đang đợi phải thu thập tiểu muội, tiểu muội hiện tại nào còn tâm tình đi tính toán cái gì?”

“Ân oán của các người ta sẽ không tham dự vào trong đó, bất quá các người có thể yên tâm, nàng sẽ không làm gì người đâu, cùng lắm là cho người chịu chút đau khổ mà thôi!”

“Dù sao, năm đó ngươi ra tay trấn áp nàng, trong lòng nàng có chút oán giận cũng là bình thường, tiên tử sẽ không ngay cả những thứ này cũng chịu không nổi chứ?” Diệp Trường Sinh chấp hai tay sau lưng, nhẹ nhàng cười nói.

Băng phách tiên tử nghe vậy thần sắc trên mặt biến ảo một trận, cuối cùng lại cười khổ một tiếng.

Nàng còn có thể làm gì đây, dù là chịu không nổi, cũng chỉ có thể chịu mà thôi.

Cũng may cô có thể nhìn ra, Diệp Trường Sinh cũng không có địch ý với cô, nếu không cô dứt khoát tự sát!

Sửa sang một chút tâm tình, Băng Phách tiên tử khôi phục lại bình thường nói: “Năm đó ta xông vào nơi đây, trải qua một hồi khó khăn trắc trở, cũng coi như có chút thu hoạch!”

“Ta chiếm được một phần truyền thừa của Thiên Đỉnh chân nhân, cũng vì thế mà tiến giai Đại Thừa, hiện giờ chỉ còn lại một phần truyền thừa chưa lấy ra!”

“Vốn định lấy đi toàn bộ truyền thừa rồi mới rời khỏi nơi đây, không nghĩ tới Diệp huynh lại tới đúng lúc như vậy!”

Diệp Trường Sinh nghe vậy gật đầu: “Ta giúp ngươi một tay!”

Lúc này Băng Phách tiên tử tràn đầy cảm kích nói một câu: “Vây đa tạ Diệp huynh!”

Sau khi hiểu rõ thực lực của Diệp Trường Sinh, nàng liền không có bất cứ nghi ngờ gì đối với Diệp Trường Sinh.

Cho dù Diệp Trường Sinh muốn xem truyền thừa Thiên Đỉnh chân nhân, sợ rằng nàng cũng sẽ không chút do dự dâng tặng.

Bởi vì nàng hiểu rõ, loại người như Diệp Trường Sinh, thứ của Thiên Đỉnh chân nhân đối với hắn mà nói căn bản không đáng kể chút nào.

Chỉ sợ người ta chương mất!

Dưới sự dẫn dắt của Băng Phách tiên tử, hai người tới một tòa đại điện màu xám trắng.

Ở trung tâm đại điện, thành linh đứng vững một tòa Thiên Đỉnh Chân Nhân điêu khắc, trên đó tản ra ngân quang mịt mờ.

Đây là một đạo sĩ có bộ dáng nam tử, sau lưng đeo một thanh kiếm, trong tay nâng một tòa tháp nhỏ màu vàng rực rỡ.

“Toàn bộ bảo tàng cuối cùng của Thiên Đỉnh chân nhân đều nằm trong tháp nhỏ. Đáng tiếc thần thông của tiểu muội có hạn, cho dù lưu lại nơi đây thời gian dài như vậy vẫn không thể phá vỡ cấm chế.” Băng Phách dùng ngón tay điểm lên tháp nhỏ màu vàng, có vài phần ngưng trọng nói.

“Để ta xem một chút!” Diệp Trường Sinh đột nhiên nói.

Nó duỗi một tay ra, trực tiếp chụp vào tiểu tháp màu vàng kia.

Khi tay của hắn vừa đụng phải tháp nhỏ, mặt ngoài tháp nhỏ lập tức bộc phát ra vô số hồ quang điện màu vàng, uy lực khủng bố đến cực điểm.

Mà cùng lúc đó, trên tượng điêu khắc Thiên Đỉnh chân nhân cũng bộc phát ra vô lượng quang mang, trong hai tròng mắt, xuất hiện hai đạo tinh quang, giống như đang chuẩn bị công kích khủng bố gì đó.

Diệp Trường Sinh hừ lạnh một tiếng, bàn tay thay đổi phương hướng, một cái tát vỗ vào tượng điêu.

“Ầm!”

Sau một tiếng nổ lớn, vị này ẩn chứa vô số cấm chế tinh diệu không gì sánh được, uy lực cực đại năng chống lại Đại Thừa trực tiếp bị đánh thành nát bấy.

Diệp Trường Sinh lại ra tay, một phát bắt lấy kim sắc tiểu tháp, trên tay lóe lên hào quang, vô số cấm chế trên thân tháp lập tức bị đánh tan.

Tia chớp màu vàng biến mất không thấy đâu nữa, Diệp Trường Sinh giơ tay ném Tiểu Tháp màu vàng về phía Băng Phách

tiên tử.

Cho dù đã sớm chứng kiến thực lực của Diệp Trường Sinh trong trí nhớ của Huyết Linh, nhưng bây giờ tận mắt thấy hẳn đơn giản, đơn giản như thế giải quyết xong cấm chế quái nhiều mình hồi lâu, Băng Phách vẫn nhin không được ghen hòng nhìn trần trời.

Khi Diệp Trường Sinh ném tháp tháp tới, nàng mới phản ứng lại, luồng cuồng tay chân tiếp được.

Đồng thời, vội vàng nói: “Lấy được bảo vật này tất cả đều là công lao của Diệp huynh, tiểu muội sao dám vô duyên vô cớ lấy đi vật này, hay là mời Diệp huynh chọn trước mấy món đi!”

Diệp Trường Sinh nghe vậy cười ha hả: “Chỉ mấy món Thông Thiên Linh Bảo mà thôi, còn không để vào mắt ta, người lấy hết đi!”

Hôm nay dù là Huyền Thiên chi bảo tới tay hẳn cũng phải chia cho người bên cạnh, bản thân hẳn chẳng cảm thấy hứng thú gì.

Huống chi còn là Thông Thiên Linh Bảo.

“Vậy bí thuật này liên quan đến truyền thừa của Thiên Đỉnh thượng nhân, Diệp huynh có thể nhìn xem!” Băng Phách từ trong tháp lấy ra một quả ngọc giản nói.

“Người sao chép cho ta một phần là được!” Diệp Trường Sinh khoát tay áo như không.

Bí thuật lợi hại nhất của Thiên Đỉnh Thượng Nhân là có quan hệ với Lôi Đạo, mà Diệp Trường Sinh đã sớm nhận được loại sấm sét kinh khủng như Thiên Phạt Chi Lôi này, đối với bí thuật lôi đình bình thường cũng không phải là cảm thấy hứng thú.

Để băng phách phục chế cũng chỉ là muốn tham khảo mà thôi.

Thiên Đỉnh thượng nhân lưu lại tất cả, đối với hẳn mà nói đúng là không có giá trị bao nhiêu.

Trong mắt Băng Phách lộ ra vẻ cảm kích, hành lễ thật sâu với Diệp Trường Sinh, nói: “Đa tạ ân tình của Diệp huynh, tiểu muội tương lai nhất định sẽ tận lực báo đáp!”

“Đi thôi, nhận được truyền thừa, chúng ta có thể rời khỏi nơi này!” Diệp Trường Sinh lơ đãng cười cười nói.

.....

Bên ngoài Thiên Đỉnh cung, trên bảy đầu chiến hạm, Diệp Trường Sinh nhìn băng phách và băng phượng một lượt tiến vào một gian phòng, sờ cảm.

Lại không biết, giữa hai người này sẽ phát sinh chuyện gì.

Hắn không có đi nhúng tay vào, chẳng qua hắn cũng tin tưởng Băng Phượng là người biết rõ chứ, sẽ không làm quá mức.

Xoay người sang chỗ khác, hắn điều khiển chiến hạm bay về phía Huyết Cốt Môn.

Huyết Cốt môn có tổng cộng sáu vị Đại Thừa, hai người Thiên Cương và Địa Mộng vừa rồi bị giết, Tiêu Minh cũng bị Diệp Trường Sinh không chế.

Ba người còn lại, trong lúc phản chưởng cũng có thể giết chết.

Nhắc tới cũng kỳ quái, mặc dù Huyết Cốt môn và bốn đại tông môn siêu cấp là thế lực cường đại nhất ở Huyết Thiên đại lục, bốn tông môn liên hợp lại gần như đại biểu cho thái độ của toàn bộ Huyết Đạo tông môn.

Nhưng trong những cường giả đỉnh cấp của đại lục Huyết Thiên, cảm giác tồn tại của bốn tông môn này lại rất thấp.

Trong thập đại cường giả của đại lục Huyết Thiên, bốn nhà này có thể xếp trên bảng chỉ có hai người mà thôi, hơn nữa đều dựa vào điểm cuối cùng.

Cường giả đỉnh cấp của đại lục Huyết Thiên chân chính như Bích Ảnh, Huyết Sát, Hà đại tiên sinh, Linh Vân phu nhân, hoặc thuộc về Thương Minh, hoặc đơn đả độc đấu.

Đại khái cũng bởi vì thực lực những Huyết đạo tông môn này kém, dẫn đến thế lực phát triển trên mảnh đại lục này của Hách Liên thương minh là tốt nhất.

Không chỉ có tổ chức Thương Minh lấy Bích Ảnh làm đầu, trong bóng tối còn có tổ chức Huyền Tâm Môn bị thương minh không chế.

Huyền Tâm Môn kia chính là tông môn lớn nhất ở khu vực phía bắc đại lục Huyền Thiên, chẳng những có Văn Tâm Phụng thực lực sâu không lường được, mà trong môn phái còn có gần mười vị lão tổ Đại Thừa.

Số lượng này còn nhiều hơn cả Huyền Cốt Môn.

Nếu không phải Huyền Cốt Đại Thừa của mỗi người đều bất thường, cộng thêm có một kiện Huyền Thiên Chi Bảo, không khéo vị trí tông môn siêu cấp này sẽ bị Huyền Tâm Môn thay thế mất.

Vị trí Thiên Đỉnh Cung cách Huyền Cốt Môn cũng không tính quá xa, không lâu sau khi Tiêu Minh trở lại Huyền Cốt Môn, Diệp Trường Sinh đã đến trong tông môn này.

Tuy nhiên, lần này hắn cũng không nghênh ngang mở chiến hạm ra, mà là một người rất biết điều, không để người khác biết được.

“Bên kia chính là Tổ Sư đường của các ngươi?”

Bên trong Huyền cốt môn, trên một ngọn núi, Diệp Trường Sinh chấp tay sau lưng, sắc mặt bình thản nhìn một tòa cung điện toàn thân màu máu ở đỉnh ngọn núi xa xa.

“Vâng, chủ nhân, Huyền Thiên Chi Bảo của bốn môn nhiều thế hệ tương truyền xuống đã được Hoàng Phong Đồ cung phụng ở trong đó!”

“Tổ Sư đường này được kế thừa danh hiệu “Huyền cốt thượng nhân” Đệ nhất Thái Thượng trưởng lão trấn thủ. Ngày thường hắn ta chỉ ở chỗ này bề quan!”

Tiêu Minh đứng ở phía sau cung kính, hướng Diệp Trường Sinh giảng thuật kỹ càng tình huống của Huyền Cốt Môn.

Vừa rồi, chính là hắn mở ra cấm chế, vô thanh vô tức đem Diệp Trường Sinh thả vào.

Mà mục đích Diệp Trường Sinh tới đây chính là tiêu diệt ba vị Đại Thừa còn lại của Huyền Cốt Môn, tiêu trừ hậu hoạn.

Trăm thảo vẫn phải trừ tận gốc.

“Huyền Cốt thượng nhân kia, ta nghe nói hắn có thể xếp vào mười vị trí đầu trong số các Đại Thừa của Huyền Thiên đại lục,

chắc thực lực cũng không tầm thường?” Diệp Trường Sinh đột nhiên hỏi.

“Khởi bẩm đại nhân, Huyết cốt Thái Thượng trưởng lão sớm đã là tu sĩ Đại Thừa hậu kỳ, có thực lực đứng thứ nhất trong tứ đại tông môn ta!”

“Từ trước tới nay, hẳn đều là Định Hải Thần Châm của bốn môn!”

Nói đến vị sư huynh từng khiến mình kính sợ này, hiện tại trên mặt Tiêu Minh không có chút nào cung kính.

Diệp Trường Sinh gật đầu: “Cũng là gà đất chó sành!”

Hắn ta vừa bước ra một bước, trong chớp lát đã xuất hiện trước Tổ Sư đường quan trọng nhất của Huyết Cốt môn.

“Àm!”

Sau một tiếng nổ kinh thiên động địa, một ngày này, tất cả đệ tử Huyết Cốt Môn đều nhìn thấy một màn khiến cho bọn họ kinh hãi muốn chết.

Một dòng sông máu mênh mông thành linh xuất hiện treo trên bầu trời của Huyết Cốt Môn, đổ ập xuống, bao phủ Tổ Sư Đường và toàn bộ khu vực trung tâm Huyết Cốt Môn vào bên trong.

Trong khu vực này có mấy vị lão tổ Đại Thừa của Huyết Cốt Môn, cùng với mấy trăm vị cao tăng xương Hạp Thể kỳ.

Hiện tại, tất cả những người này lập tức bị dòng máu bao phủ.

Sau khi huyết hà bị bao phủ không lâu, bên trong huyết hà liên vang lên tiếng rống giận của đệ nhất Thái Thượng Trưởng Lão Huyết Cốt Thượng Nhân, đồng thời theo đó là chấn động cực kỳ kinh khủng xuất hiện.

Nhưng tiếng rống giận dữ này chỉ vang lên trong một cái chớp mắt liền im bật, cỗ chấn động kia cũng trong chớp mắt tiêu tán xuống dưới, vô tung vô ảnh.

Đến giờ phút này, đông đảo đệ tử Huyết Cốt môn còn chưa rõ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, chỉ mờ mịt nhìn một dải Huyết Hà cứ như vậy vắt ngang trên đỉnh đầu mọi người.

Cũng không lâu lắm, huyết hà lóe lên, lập tức biến mất không thấy.

Mà đám đệ tử Huyết Cốt Môn lập tức kinh ngạc phát hiện, khu vực trung tâm của môn phái hoàn toàn yên tĩnh, tĩnh mịch vô cùng.

Những khí tức cường đại ngày xưa, thoáng cái đều biến mất không thấy.

“Tiếp theo sẽ giao hết cho ngươi!” Diệp Trường Sinh vượt vượt một cuộn tranh màu vàng đất trong tay, nói với Tiêu Minh ở bên cạnh.

Tiêu Minh cung kính thi lễ một cái, sau đó thân hình lóe lên, nhào tới đám đệ tử Huyết Cốt Môn phía dưới.

Diệp Trường Sinh thu hồi Hoàng Phong Đồ, thản nhiên rời khỏi Huyết Cốt Môn.

Cũng không lâu lắm, một tin tức kinh thiên động địa từ phụ cận Huyết Cốt Môn truyền ra, giống như cơn lốc quét qua toàn bộ Huyết Thiên Đại Lục.

Chỉ một thoáng, tất cả đại tông môn trên Huyết Thiên Đại Lục, mỗi một thế lực đều bị chấn động mạnh, lâm vào trong khiếp sợ trước đó chưa từng có.

Huyết Cốt môn là một trong tứ đại tông môn siêu cấp bị cường giả không biết tập kích, trong bốn Đại Thừa trấn thủ tông môn có ba người vẫn lạc.

Một người trong đó chính là Huyết Cốt thượng nhân, uy chấn Huyết Thiên đại lục, tiếng tăm lừng lẫy.

Chỉ có Tiêu Minh bởi vì lúc phát sinh chuyện này, đang trốn trong một động phủ bí mật hẻo lánh trong tông môn chữa thương, chưa từng tới gần khu vực hạch tâm, cho nên trốn đi ra.

Cuồng Ma kia điên cuồng đến cực điểm, lúc ra sân liền thả ra một dòng sông máu, giết ba tên Đại Thừa của Huyết Cốt Môn, còn huyết tể toàn bộ đệ tử tông môn.

Đồng thời, cướp đi chí bảo Hoàng Phong đồ của môn phái này.

Sự kiện kinh thế hãi tục bậc này quả thực là chưa từng nghe thấy, chưa từng thấy.

Sự tình toàn tông bị diệt tại Huyết Thiên đại lục rất hiếm thấy, nhưng ai đã từng nghe qua tông môn siêu cấp còn có thể bị toàn tông đều diệt?

Chưa bao giờ có ngoại lệ như vậy!

Trong lúc nhất thời, mọi người trong đại lục Huyết Thiên đều cảm thấy bất an, vô số người nhanh chóng đi tìm kiếm người may mắn còn sống sót là Tiêu Minh, hỏi thăm hần.

Rất nhanh, chân tướng sự tình đã rơi xuống nước.

Thì ra, kẻ giết người của Huyết Cốt Môn chính là tên cuồng ma gần đây nổi tiếng trên Huyết Thiên Đại Lục.

Người này liên tiếp huyết tể tám quốc gia, điên cuồng đến cực điểm.

Không nghĩ tới, bây giờ lại vươn tay về phía Huyết Cốt Môn, đồng thời vừa ra tay đã khiến cho Thạch Phá Thiên kinh, trực tiếp tiêu diệt môn phái này.

Không thể tưởng tượng nổi!

Ngoài kinh hãi, đám Đại Thừa của Huyết Thiên Đại Lục nhao nhao hỏi thăm Tiêu Minh thêm nhiều chi tiết nữa.

Sau khi Tiêu Minh kể lại đặc điểm đặc biệt của vị Cuồng Ma này cùng phương thức xuất thủ cho mọi người, mọi người mới phát hiện, chuyện này quả thật giống hệt với Cuồng Ma mà Hách Liên Thương Minh đang điều tra.

Càng làm cho mọi người kinh hãi chính là, thông qua những chi tiết Tiêu Minh Cảnh nói đến, Cuồng Ma này tựa hồ cũng không phải người Linh giới.

Thứ này rất có khả năng là tồn tại từ một giới diện phi thường cường đại hàng lâm xuống.

Mà giới diện cường đại này đến tột cùng là giới nào, mỗi tu sĩ Đại Thừa nghe Tiêu Minh giảng giải, trong lòng đều có tính toán.

Tiên nhân giảng thế!

Một cái nồi đen thật lớn cứ thế chụp lên đỉnh đầu Mã Lương, mà giờ phút này Mã Lương hoàn toàn không biết gì cả.

Sau khi hẩn huyết tể tám quốc gia, đang đợi ở một địa phương yên tĩnh tế luyện Vạn Linh Huyết Tỳ của hẩn.

Đối với món Tiên Khí này, Mã Lương kỳ vọng rất lớn.

Trong Vạn Linh Huyết Ẩn ẩn chứa Huyết đạo pháp tắc mà Mã Lương tu hành. Đợi đến lúc tế luyện thành công, uy lực của nó sẽ kinh thiên động địa.

Đại bộ phận Huyền Thiên Chi Bảo của Linh Giới đều khó có thể so sánh với kiện Tiên Khí này, cũng chỉ có loại cấp bậc như Huyền Thiên Trảm Linh Kiếm, có thể so sánh với một hai.

Bất quá, mặc dù Mã Lương sau khi đi ra, nghe nói chuyện này, chỉ sợ với tính cách của hẩn, cũng khinh thường đi hướng về những con sâu cái kiến trong mắt của hẩn giải thích căn bản hẩn không có can thiệp vào chuyện này.

Các người thích nghĩ như thế nào thì nghĩ thế ấy, cho dù là người khắp thiên hạ đều cho rằng chuyện này là do ta làm, cũng không sao cả.

Mã Lương ta cả đời làm việc, cần gì giải thích với người khác như vậy?

Dám lên đây chất vấn, giết hết là được!

Đương nhiên, Mã Lương cũng sẽ không ngu ngốc mà bị người ta vu oan một cách vô ích. Đợi đến khi hẩn nghe nói được chuyện này, hơn phân nửa sẽ không dễ dàng buông tha người thiết kế hẩn chứ?

Mà điều này cũng vừa đúng lúc là thứ mà Diệp Trường Sinh cần.

Theo càng ngày càng có nhiều tin tức được truyền ra từ Tiêu Minh, lập tức người người của Huyết Thiên Đại Lục bắt đầu cảm thấy bất an.

Nhất là những đại tông môn Huyết đạo, theo như lời Tiêu Minh nói, mục tiêu của vị Tiên Nhân hạ giới này rất rõ ràng, chính là muốn cướp đi Huyền Thiên Chi Bảo của Huyết Cốt Môn.

Đại lục Huyết Thiên hiện tại, ngoại trừ Thương Minh, chỉ còn lại Huyền Thiên chi bảo chính là tam đại tông môn khác mà thôi.

Tin tức này quả thật khiến những tông môn này đứng dậy khó có thể yên ổn.

Nên làm gì bây giờ?

Chẳng lẽ cứ như vậy An An lẳng lặng chờ tên cuồng ma kia giết đến tận cửa cướp đi Huyền Thiên Chi Bảo?

Chuyện này tuyệt đối không thể chịu đựng, bọn họ tuyệt đối không thể chấp nhận được kết cục này.

Ngay cả Huyết Cốt thượng nhân cũng không thể ngăn trở Cuồng Ma kia.

Mặc dù mỗi tông môn bọn họ đều có hơn mười hai mươi Đại Thừa, nhưng tuyệt đối không chịu nổi sự tập kích của Cuồng Ma này.

Nhất định phải chủ động xuất kích!

Thiết lập Tuyệt Thế đại trận, phái ra hơn mười vị Đại Thừa, vận dụng ba kiện Huyền Thiên chi bảo, tạo thành đội hình xa hoa nhất ở Huyết Thiên đại lục.

Chân Tiên hạ giới có mạnh mẽ hơn nữa cũng phải quỳ trước đội hình như vậy!

Trong lịch sử giới diện phụ cận, hạ giới Chân Tiên xuất hiện nhiều lần, trong đó cũng không phải không bị đám Đại Thừa hạ giới vây đánh đến chết.

Mà liên quan tới thực lực những Chân Tiên này, cũng là có các loại ghi chép lưu truyền xuống.

Đây cũng là nguyên nhân từ cái gọi là Chân Long Thiên Phượng giữa các giới có thực lực có thể so với lời nói của Chân Tiên.

Dù sao, trong lịch sử đúng là có Đại Thừa đã từng thấy Chân Long và Thiên Phượng chiến đấu với Chân Tiên.

Cũng không thiếu Chân Tiên bị Chân Long Thiên Phượng áp chế xuống hạ giới.

Mặc dù cao hơn cảnh giới, nhưng thực lực những Chân Tiên này đích xác không đến mức làm cho người ta không thể phản kháng.

Cho nên, tuy rằng bọn họ rất sợ hãi thế nhưng cũng không hề tuyệt vọng, trái lại trong sợ hãi còn có một loại cảm giác hưng phấn và kích thích.

Giết tiên nhân a!

Nếu việc này thành công, vậy đại danh tông môn Huyết đạo bọn họ có thể truyền khắp chư giới rồi.

Sau khi biết được ba đại tông môn còn lại muốn phát động Thí Tiên chiến đấu, Tiêu Minh xung phong nhận việc đứng ra, muốn làm mỗi nhữ đệ Tiên Nhân diệt sạch cả nhà y vào trong đại trận.

Điều này tự nhiên làm cho tam đại tông môn khác vui mừng quá lớn, hiện tại mọi sự chuẩn bị, chỉ chờ tên cuồng ma hữu nghị Chân Tiên hạ giới kia lộ ra thân ảnh.

Ngay lúc các Huyết đạo đại tông ma quyền sát chương, Hách Liên thương minh lại trở nên im ắng.

Vốn dĩ Hách Liên Thương Minh còn giống trông khua chiêng điều tra tám quốc gia Cuồng Ma Huyết Tế kia, vừa nghe đến hiện tại những tin tức này, Thương Minh liền vội vàng rút người về.

Do đó, trưởng lão Hách Liên thương minh Yên Vũ chân nhân đã tránh thoát một kiếp, tránh được kết cục bị Mã Lương dễ dàng giết chết như hiện tại.

Toàn bộ thương minh quy rút rút lại, vừa thờ ơ lạnh nhạt nhìn hành động của tông môn Huyết đạo, vừa chuẩn bị cho bước tiếp theo để quyết chiến với các cường giả Minh giới.

Thân là tổ chức do tiên nhân lưu lại, Hách Liên Minh hiểu rõ tiên nhân mạnh hơn xa các thế lực khác.

Bất quá, mặc dù biết tiên nhân có mạnh có yếu, nhưng Bích Ảnh vẫn cảm thấy, lấy tư thế Huyết Đạo Tông môn bày ra này, muốn giết chết vị tiên nhân hạ giới kia hẳn không thành vấn đề.

Kế tiếp hẳn chỉ cần xem diễn là được.

Toàn bộ Huyết Thiên đại lục, bởi vì Mã Lương xuất hiện mà phong vân biến ảo, lực chú ý của mọi người đều bị hấp dẫn ở chỗ này.

Cho nên Thiên Đỉnh cung xuất thế, vị Huyết Thiên Tôn của Phong Nguyên đại lục kia lộ diện, gần như tàn sát toàn bộ Huyết Thiên Đại Thừa đi tới Thiên Đỉnh cung, cũng không tạo ra gợn sóng quá lớn.

Nếu là trước kia, chắc chắn hẳn sẽ nổi sóng to gió lớn.

Dù cho những Huyết Thiên Đại Thừa này sẽ không vì vậy mà liên hợp đi đối phó Diệp Trường Sinh, nhưng các loại thảo luận, thậm chí là thảo luận với hắn cũng sẽ không ít.

Chỉ là hiện tại, nhiệt độ của chuyện này đã bị ép xuống.

Vì vậy, không có bao nhiêu người chú ý đến điểm này.

Những Huyết Thiên Đại Thừa này nhiều lắm là cảm khái một hai câu, Trường Sinh Thiên Tôn quả nhiên như lời Minh Tôn nói, có thể là đệ nhất Đại Thừa của Linh giới.

Thậm chí các Huyết Đạo tông môn cũng đang suy nghĩ, có nên mời Trường Sinh Thiên Tôn cùng ra tay trấn áp vị tiên nhân này không?

Nhưng sau khi suy nghĩ một chút, bọn họ vẫn từ bỏ kế hoạch này.

Thay vì thỉnh Phong Nguyên đại lục, ngược lại còn không bằng mời những người như Đại tiên sinh, Linh Vân phu nhân.

Trên thực tế, bọn họ vẫn khá tự tin, cho rằng dựa vào chiến trận do phe bọn họ bày ra, bất luận ai tới cũng phải chết.

Thế là, sau khi trải qua một phen thương nghị, những Đại Thừa tông môn Huyết đạo này đều phát thiệp mời, văn tâm phượng, huyết sát, Hà đại tiên sinh, Linh Vân phu nhân.

Thậm chí còn phát thiệp mời cho Diệp Trường Sinh.

Để bọn họ đến quan sát Thí Tiên chiến một trận.

Ý đồ của các tông môn Huyết đạo là muốn mượn chuyện này để lập uy, chấn nhiếp những thế lực không thuộc về bọn họ, nhưng lại vô cùng cường hãn.

Diệp Trường Sinh ở trong Hách Liên thương mình nhận được thư mời này.

Sau khi xem xong, hai tay hắn chà một cái, hủy diệt đi.

Hắn cũng không định ngay bây giờ chạm mặt với Mã Lương. Lỡ như Mã Lương phát hiện ra, nhất định phải xông lên giao thủ với hắn.

Hắn sợ rằng tự mình ra tay, không cẩn thận giết chết Mã Lương chưa giải phong.

Đồng thời, cũng sợ Mã Lương bị hắn ép phải giải phong, lãng phí mất một cơ hội giải phong.

Dù sao Mã Lương tổng cộng cũng chỉ có ba cơ hội giải phong, mỗi một lần đều vô cùng trân quý.

Không thể để lãng phí như vậy được, phải để hắn xuất lực cho chính mình, giảm bớt số lượng Đại Thừa của Linh Giới.

“Diệp huynh, người thấy Cuồng Ma này thế nào?” Bích Ảnh bên cạnh sau khi chứng kiến hành động của Diệp Trường Sinh, lông mày yên lặng nhíu một cái, chậm rãi nói ra.

“Tiêu Minh kia không phải nhân vật đơn giản, có thể đại chiến mấy chục chiêu với ta sau đó còn thoát được một mạng, thực lực tuyệt đối không thể khinh thường!”

“Nhưng ngay cả hắn, đối mặt với Cuồng Ma kia lại không có dũng khí tiến lên quan sát. Như vậy xem ra khả năng Cuồng Ma kia là Tiên Nhân ở hạ giới là rất lớn!” Sắc mặt Diệp Trường Sinh ngưng trọng nói.

Bích Ảnh nghe vậy trong lòng cả kinh, vội vàng nói: “Nói như vậy, Diệp huynh cảm thấy ngay cả người cũng không phải đối thủ của cuồng ma kia sao?”

Diệp Trường Sinh lắc đầu như trống bỏi: “Ta xa xa không bằng, đừng nhìn ngày đó ta giết nhiều Đại Thừa như vậy, nhưng đó không phải ta tự ra tay!”

“Người cũng biết đây, mấy vị Đại Thừa bên cạnh ta, còn có một Thiên Phượng, muốn bắt những Đại Thừa kia cũng là chuyện bình thường!”

Bích Ảnh nghe vậy nhất thời cười khò một tiếng: “Diệp huynh thật đúng là thẳng thắn, phải biết rằng việc huynh làm cũng là dẫn phát sóng không nhỏ, nếu không có Cuồng Ma giáng thế, hiện tại chư vị đạo hữu Huyết Thiên cũng phải đến đây để lấy lòng người rồi!”

Diệp Trường Sinh cười ha ha: “Bích huynh, việc này người có thể đi tìm Tiêu Minh kia chất vấn, ngay từ đầu ta cũng không muốn động thủ, nhưng bọn họ lại khẳng khẳng muốn liên hợp lại đối phó ta!”

“Chẳng lẽ chư vị đạo hữu ở Huyết Thiên đại lục đều không giảng đạo nghĩa sao?”

“Tuy nói như thế, nhưng truyền thừa Thiên Đỉnh chân nhân rơi vào tay người Phong Nguyên đại lục là Diệp huynh, đã làm cho chư vị đạo hữu Huyết Thiên trong lòng có chút khúc mắc.”

“Bất quá Diệp huynh nói cũng đúng, những người kia xuất thủ trước tiên, là vấn đề của chính bọn hắn, trách không được Diệp huynh!” Bích Ảnh cười ha ha một tiếng nói ra.

Dưới cái nhìn của hắn, đây cũng không phải là một chuyện tốt.

Những Đại Thừa đã chết kia không có người của Thương Minh, thương minh cũng rất vui mừng khi thấy cái chết của bọn họ.

Nhất là Diệp Trường Sinh giết hai vị Thiên Cương Huyết Cốt Môn, Địa Mộng Đại Thừa, lại có Cuồng Ma diệt Huyết Cốt Môn, cướp đi bảo vật của Huyền Thiên.

Vậy thì tiếp theo, Huyết Cốt Môn này coi như là hoàn toàn bị xóa tên, một Tiêu Minh làm sao có thể chống đỡ nổi danh tiếng của siêu cấp đại tông chứ?

Kế tiếp, thương minh có thể nâng đỡ Huyền Tâm Môn thành một trong bốn đại tông môn mới, tiến thêm một bước mở rộng lực ảnh hưởng tại Huyết Thiên Đại Lục.

Bích Ảnh đang nghĩ đến chuyện của Huyền Tâm Môn thì ngoài cửa truyền đến một tiếng thông báo. Thái Thượng trưởng lão Văn Tâm Phượng của Huyền Tâm Môn đã đến.

Một vị nữ tử trẻ tuổi mặc cẩm bào đi vào đại điện, trong tay ôm một con tiểu thú lông bạc, khuôn mặt đoan trang tú lệ, thần thái điềm tĩnh dị thường.

“Ha ha, Diệp huynh, đây chính là Văn Tâm Phượng trưởng lão của trưởng lão hội trưởng lão bản môn mà ta đã nói với ngươi, xuất thân Huyền Tâm Môn, thực lực cường đại, trong rất nhiều trưởng lão Huyết Thiên chúng ta xem như tồn tại số một số hai.” Bích Ảnh cười ha ha giới thiệu.

“Thương Minh các ngươi thật sự là thâm tàng bất lộ!” Diệp Trường Sinh nhìn nàng một cái, đột nhiên nói.

“Trước mặt Trường Sinh Thiên Tôn tiếng tăm lừng lẫy, chỉ là thương minh thì có là gì!” Nữ tử trẻ tuổi kia thần nhiên cười, nói với Diệp Trường Sinh.

Diệp Trường Sinh lắc đầu liên tục: “Lời ấy sai rồi, nội tình Thương Minh các ngươi sâu sắc, dù là Chân Tiên hạ giới sợ là cũng khó có thể chống lại!”

Bích Ảnh mỉm cười: “Diệp huynh, chúng ta không nên tăng bốc nhau nữa, chờ sau khi Lôi Nguyên huynh đến, chúng ta có thể tiến vào thế giới kia!”

Vì trận chiến này mà Hách Liên thương minh gần như đã điều đến toàn bộ tinh nhuệ có thể lấy ra.

Cường giả cấp Chân Linh Đại Thừa hậu kỳ có Bích Ảnh, Văn Tâm Phượng cùng Lôi Nguyên.

Cường giả Đại Thừa bình thường còn triệu tập hơn hai mươi người, có thể nói là binh cường mã tráng.

Thêm vào cường viện như Diệp Trường Sinh, Hách Liên Thương Minh đối với trận chiến này tràn đầy tin tưởng.

Có thể xuất phát từ nguyên nhân không muốn tiết lộ bí mật, cũng có thể là vì muốn đem chiến lực của Diệp Trường Sinh ép ra, bọn họ ngược lại không giống như lúc trước trên không trung, mời Huyết Sát tới.

Trận chiến này, người biết rõ chỉ có thể lực Thương Minh và Diệp Trường Sinh là thể lực bên kia.

Sau khi đợi vài ngày, Lôi Nguyên chạy tới, đám Đại Thừa này liền trùng trùng điệp điệp đi vào bên trong tiểu giới diện kia.

Lôi Nguyên là một nam tử cao gầy, mặc áo giáp màu bạc, mặt mũi tràn đầy vẻ băng lãnh.

Vị Tổng chấp sự này của Lôi Minh đại khái là vị Tổng chấp sự kém cỏi nhất trong ba vị tổng chấp sự của Hách Liên Thương Minh.

Đồng thời, phân minh Lôi Minh mà hắn quản lý, cũng là một trong ba phân minh lớn phát triển kém cỏi nhất.

Điều này cũng bình thường, dù sao thực lực các tộc Lôi Minh đại lục thật sự là quá mạnh, các tộc như Giác Xi, Cự Linh đều có thể cùng Thương Minh phân cao thấp.

Có những bộ tộc này tồn tại, phát triển của Thương Minh bị đè ép không thể bình thường hơn.

Ở đại lục Lôi Minh, Hách Liên thương minh tổng cộng có năm vị Đại Thừa, lần này có ba vị Đại Thừa đến, tám vị Đại Thừa Phong Nguyên đại lục đã đến sáu vị.

Huyết Thiên đại lục tám vị Đại Thừa xuất động, thêm nữa còn có một Huyền Tâm Môn xuất động tám vị Đại Thừa.

Hơn nữa Diệp Trường Sinh còn có thêm liên minh, tổng cộng có hai mươi sáu vị Đại Thừa, có thể nói thanh thế rất lớn.

Thế lực khổng lồ chế Âm Ti Thập Vương của Minh Giới khẳng định cường đại hơn rất nhiều so với Hách Liên Thương Minh, Đại Thừa dưới tay cũng tuyệt đối không phải ít, trên trăm là có khả năng.

Nhưng bọn hắn còn muốn đại chiến với Dạ Quỷ tộc, cho nên phái người tới cũng không nhiều lắm.

Bất quá mặc dù như thế, đối phương xuất hiện đội ngũ chỉ sợ vẫn so với phía Hách Liên Thương Minh nhiều hơn rất nhiều.

Nhưng không sao, Hách Liên thương minh mời Diệp Trường Sinh đến chính là để trung hoà ưu thế số lượng của đối phương.

Bản thân Diệp Trường Sinh đã đồng ý bọn họ sẽ dốc toàn lực xuất thủ một lần, hơn nữa lần này thương mình lại dùng tài nguyên của thế giới này để đả động Diệp Trường Sinh.

Dựa theo suy đoán của bọn họ, lần này thế nào Diệp Trường Sinh cũng phải toàn lực ứng phó?

Vừa vặn có thể nhân cơ hội này nhìn xem giới hạn thực lực của hắn ở đâu.

Dựa theo phỏng đoán của Thương Minh, hắn là một mình hắn có thể đối phó với hai mươi vị Đại Thừa bình thường.

Cụ thể có phải như vậy hay không, phải xem biểu hiện tiếp theo.

Trong một giới diện khác, Diệp Trường Sinh chờ hai mươi sáu người xuất hiện trong một quần thể kiến trúc khổng lồ như cứ điểm.

Đây là một trong ba mươi sáu cứ điểm lớn được xây dựng ở thế giới này của Hách Liên Thương Minh, cũng là cứ điểm gần khu vực những quỹ vật ở Minh Giới.

Cách nơi đây hơn trăm vạn dặm chính là địa bàn của những quỹ vật kia.

Với thần thức khổng lồ của Diệp Trường Sinh, đã có thể nhìn rõ tình cảnh bên kia.

Một mảnh âm phong đen kịt cuộn cuộn bao phủ cả thiên địa, kết nối với nhau thành một mảnh, giống như một màn trời khổng lồ buông xuống, thần thức dò xét hết thảy ngăn trở.

Ánh mắt Diệp Trường Sinh chớp lên, sau một khắc thần thức mãnh liệt xông tới, mạnh mẽ đột phá ngăn cản của màn trời âm phong kia, xông vào trong đó.

Xuyên qua trùng trùng điệp điệp âm khí ngăn cản, sau khi đi sâu vào mấy trăm dặm, Diệp Trường Sinh liền thấy được gần trăm ngọn núi trắng xóa cao ngàn trượng lừng lờ ở trên không trung.

Bốn phía những ngọn núi này là từng mảnh từng mảnh bóng đen, đó là các loại âm hồn quỹ ảnh, vây quanh những ngọn núi này phiêu vũ bất định.

Nhìn kỹ, mặt ngoài những ngọn núi màu trắng này gập ghềnh, lân hỏa chớp động không thôi, rõ ràng là do vô số bạch cốt khô lâu chồng chất thành.

“Thú vị, xem ra đây là một loại thành lũy chiến tranh gì đó, cùng loại với Giác Xi tộc và các đại tộc siêu cấp nắm giữ những thứ kia!” Thần thức của Diệp Trường Sinh dò xét mặt ngoài những ngọn núi này, trên mặt lộ ra vẻ hứng thú.

Mặc dù hắn nắm giữ chiến hạm đệ nhất của Linh giới hiện tại, nhưng chiến hạm này của hắn thuần túy là dựa vào vật liệu để tạo dựng nên, kỹ thuật chế tạo vũ khí chiến tranh chân chính, có khi còn kém hơn nhiều so với những chủng tộc như Giác Xi tộc.

Mà so với những sinh vật Minh giới nắm giữ thành lũy chiến tranh, Diệp Trường Sinh cảm thấy một phương kỹ thuật của mình cũng không được.

“Phương Minh giới này không có liên hệ đoạn tuyệt với Tiên giới, cũng không thuộc về mất mát giới diện, bọn họ nắm giữ các loại thủ đoạn, cần phải được mở mang kiến thức!” Diệp Trường Sinh thầm nghĩ trong lòng.

Hắn nhìn thấy ở lối ra của những ngọn núi kia có một ít Quỷ vật mặt xanh nanh vàng ra ra vào vào, khí tức mỗi người đều rất mạnh, bộ dạng hung thần ác sát.

Mà ở giữa những ngọn núi này lại có một tòa Bạch Cốt sơn thoạt nhìn hoàn toàn khác biệt với những ngọn núi khác, ở trên tản ra một loại khí tức làm cho người ta kinh tâm động phách.

Xung quanh ngọn núi này có mấy ngàn con ác quỷ mặc cốt giáp chỉnh tề, tay cầm các loại binh khí dò xét qua lại.

Khí tức của bọn chúng so với những ác quỷ khác càng cường đại hơn, vậy mà tất cả đều là tồn tại cấp bậc Luyện Hư.

Khi thần thức của Diệp Trường Sinh đột phá qua màn trời âm phong kia, trong một tòa cung điện màu đỏ âm trầm ở trung tâm tòa cốt sơn, vang lên một tiếng kêu kinh ngạc.

“Không ngờ lại có thần thức người xa lạ xâm nhập vào!” Một âm thanh âm trầm như độc xà từ trên người một bóng đen trong cung điện vang lên.

Nghe y nói vậy, một bóng người cao lớn lập tức đứng lên: “Ai lại to gan như vậy? Ta đi trừng trị hắn!”

“Hơn phân nửa là Đại Thừa phía đối diện vụng trộm lén vào đây, dám đến gần chúng ta còn cần thần thức thăm dò, xem ra hơn phân nửa đối với thủ đoạn bảo mệnh của mình có chút tự tin. Hung Tư Vương, người cho dù đuổi theo ra ngoài, chỉ sợ cũng khó bắt được đối phương!” Một bóng đen vóc người thon thả khác nói ra.

“Hừ, buồn cười, một tên Đại Thừa đã mất đi giới diện mà cũng muốn chạy thoát từ trên tay của ta?” Bóng đen cao lớn cười lạnh một tiếng, nói.

“Hung Tư Vương, không nên hành động thiếu suy nghĩ, miễn cho đối phương mai phục!” Một giọng nói như rắn độc lại vang lên khi nói chuyện đầu tiên.

Nghe người này nói chuyện, Hung Tư Vương tùy tiện nhất thời theo bản năng thân thể vẫn đứng thẳng, ngậm miệng không nói.

“Thần thức của ta phóng ra mười vạn dặm, chưa phát hiện được bóng dáng người này!” Bỗng nhiên một đạo thân ảnh thấp bé phát ra thanh âm the thé như trẻ con nói.

Lời này vừa nói ra, lập tức làm cho bốn bóng đen còn lại trong điện thất kinh.

Đại Thừa bình thường, thần thức cũng có thể phóng ra ngoài mấy vạn dặm, Thất Khiếu Vương có thể phóng ra ngoài mười vạn dặm đã nghe rợn cả người rồi.

Nhưng chỉ có thể thôi mà cũng không phát hiện ra đối phương, quả thật có chút không hợp lẽ thường.

“A, Thất Khiếu Vương là thần thức mạnh nhất trong chúng ta, vậy mà cũng không phát hiện đối phương, như thế xem ra đối phương hoàn toàn chính xác không phải chuyện đùa!”

“Xem ra người này hoặc là thủ đoạn ẩn nấp thật, hoặc là thần thông so với Thất Khiếu Vương còn lớn hơn!”

“Làm sao có thể?” Bóng đen cao lớn Hung Tư Vương nghe được lời này kinh hô một tiếng.

“Thất Khiếu Vương chính là người có thể xếp trong ba thứ hạng đầu trong thần thông Âm Ti Thập Vương chúng ta, còn có thể có người mạnh hơn hẳn sao?”

Giọng nói âm trầm như độc xà kia nói: “Không nên coi thường đối phương, những sinh linh này nếu thật sự dễ đối phó, mấy tên Quỷ Vương lúc trước tới giới này cũng sẽ không bị thương quay về!”

“Từ tình huống chúng ta sưu hồn, giới này cũng là một phương đại giới, đừng nói cường giả có thể so với Thất Khiếu Vương, cho dù xuất hiện nhân vật có thể ngang ngửa với Minh Hùng lão đại, ta cũng sẽ không lấy làm lạ!”

“Nhân vật có thể so với Minh Hùng lão đại?”

Vừa nghe nói như thế, mấy vị Âm Ti Vương còn lại lập tức đưa mắt nhìn nhau.

Minh Hùng lão đại là thủ lĩnh Âm Ti Thập Vương, có thể so với cường giả cấp bậc Chân Tiên, ngang hàng với tộc trưởng Dạ Quỷ bộ tộc.

Nhân vật như vậy, phóng tầm mắt nhìn khắp chư giới thì có mấy ai có thể địch?

“Chuyên Luân Vương người không ngờ lại xem trọng một giới này như vậy, không khỏi có chút không hời?” Thất Khiếu Vương kia thanh âm lạnh lạnh như trẻ con hỏi.

“Cũng không phải là ta xem trọng, mà là một giới này quả thật có vốn liếng đáng để chúng ta coi trọng!”

“Các người nghĩ xem, chúng ta thông qua sưu hồn biết được không ít tin tức về thế giới này, nhưng cường giả giới này chẳng lẽ không có thủ đoạn sưu hồn sao?”

“Bọn họ chắc chắn cũng vô cùng hiểu chúng ta, nhưng ngay cả như vậy, vẫn dám đưa ra quyết chiến, có thể thấy được đối phương tràn đầy tự tin, tuyệt đối có cường giả đỉnh cấp!” Chuyên Luân Vương phân tích nói.

Các Vương Âm Ti khác một phen lời thần sắc lập tức ngưng trọng vài phần.

“Nếu thật sự có cường giả cấp độ đó mà nói, Minh Hùng lão đại không tới, chúng ta chỉ sợ không người có thể địch lại!”

Bóng đen một mực trầm mặc kia cũng lên tiếng.

“Phật Cốt Vương nói không sai, nếu quả thật có loại cường giả như vậy, trận chiến này của chúng ta sợ là có chút gian nan!”

“Đáng tiếc Minh Hùng lão đại đang cùng Dạ Quỷ tộc tranh đoạt một Âm giới khác vào thời điểm mấu chốt, căn bản không thể phân thân.”

“So sánh cái tiểu thế giới này còn nhiều năm mới có thể hóa thành tính chất âm minh mà nói, tự nhiên Âm giới đã Tiên Thiên mà thành kia càng thêm trọng yếu, Minh Hùng lão đại làm sao có khả năng trừ nhỏ!”

“Chúng ta cũng không cần quá lo lắng, căn cứ tin tức sưu hồn đạt được, giới này tuy rằng lực lượng chính thể rất mạnh, nhưng lực lượng vô cùng phân tán!”

“Thế lực tên Hách Liên thương minh này mặc dù là thế lực mạnh nhất giới này, nhưng số lượng Đại Thừa còn thua xa một phần mười giới này!”

“Mà người mạnh nhất của thế giới này cũng không phải thuộc về Hách Liên Thương Minh này, cho nên cho dù giới này có Minh Hùng lão đại cường giả như vậy, hơn phân nửa chúng ta cũng sẽ không gặp được!”

Thoạt nhìn đây là đầu lĩnh Chuyển Luân Vương của Âm Ti Ngũ Vương chậm rãi nói, làm sắc mặt của tứ vương khác cũng dần dần dịu xuống.

.....

Diệp Trường Sinh thu hồi thần thức, ánh mắt dời đi bốn phía, đánh giá vệ sĩ Thương Minh ra ra vào vào từ bên trong pháo đài này.

Từ trình độ tinh nhuệ mà nói, thực lực của vệ sĩ Thương Minh không hề kém so với đại quân Minh giới đối diện.

Chỉ là, số lượng so với đối phương không thể nghi ngờ là kém hơn rất nhiều.

Chỉ có mấy ngàn vệ sĩ tinh nhuệ mà Thương Minh hội tụ ở đây, mà âm binh đối diện thì có đến mấy vạn người.

“Ước chừng hơn ba mươi đạo khí tức cấp bậc Đại Thừa, năm đạo mạnh nhất ở giữa hẳn là năm vị Âm Ti Thập Vương!”

“Chính là không biết, năm người lần này đi ra có phải là năm người kia hay không, nếu nhớ không lầm thì năm người này đều hóa thân ở lại trong bản thổ Minh Giới!”

“Nói cách khác, mặc dù ở chỗ này giết bọn họ, cũng không cách nào giết chết hoàn toàn bọn họ, cùng lắm là làm giảm bớt thực lực của bọn họ thôi!”

“Chẳng qua, hắc hắc, năm người bọn họ nếu tất cả đều thực lực hạ xuống trình độ Đại Thừa bình thường, vậy Âm Ti thập vương còn có thể chống đỡ Dạ Quỷ nhất tộc sao?”

Diệp Trường Sinh trong lòng nghĩ vậy, liền nghe thanh âm bích ảnh ở bên cạnh lại lần nữa vang lên: “Diệp huynh, cách ngày quyết chiến chúng ta ước định với đối phương chỉ còn lại ba ngày, chúng ta ở chỗ này tạm thời nghỉ ngơi một chút đi!”

“Ừm, cũng tốt, hy vọng trận chiến này có thể thuận lợi!” Diệp Trường Sinh gật đầu nói.

Một đám người nhao nhao chui vào bên trong pháo đài, an tĩnh nghỉ ngơi trong gian phòng của mình, chờ đợi trận đại quyết chiến ba ngày sau.

Ba ngày thoáng cái đã qua, Diệp Trường Sinh ngồi trong phòng của mình, pháp khí trong tay bỗng nhiên động một cái.

Hai mắt hắn mở ra, lẩm bẩm: “Đã đến giờ rồi, trận chiến này nên rời khỏi giới này rồi!”

Trong lần quy ước tới thăm Hách Liên Thương Minh này, chỉ có một mình hắn, bọn người Băng Phượng ở bên ngoài cũng đang đợi tại cứ điểm của Hách Liên Thương Minh.

Đợi sau khi Diệp Trường Sinh giải quyết xong chuyện nơi đây, sẽ mang theo bọn họ rời khỏi Linh giới, đi tới Ma giới nghỉ ngơi một thời gian ngắn.

Tạm thời tránh được Mã Lương.

Hắn đứng dậy rời khỏi phòng, đi ra ngoài thành, bích ảnh, lôi nguyên, Văn Tâm Phượng và những người khác cũng lần lượt tiến đến.

Hai mươi mấy vị Đại Thừa đứng trong hư không, ánh mắt đều nhìn về phía xa xa.

“Đi thôi, đối diện hắn là cũng xuất động rồi, chúng ta sẽ tại giao giới thế lực song phương triển khai một hồi đại chiến này!” Bích Ảnh nhìn nhìn tình huống bên kia một chút, nói với mọi người.

“Diệp huynh, tiếp theo làm phiền người!” Hắn lại xoay đầu, nói với Diệp Trường Sinh.

Diệp Trường Sinh gật đầu.

Đoàn người lập tức bay qua bên kia, một thời gian ngắn sau, dần dần đi tới trung tâm cứ điểm của hai bên.

Xa xa, có thể nhìn thấy một đoàn hắc khí cuộn cuộn bay đến, phô thiên cái địa, thanh thế cực kỳ to lớn.

“Một đạo, hai đạo... Ba mươi chín đạo khí tức!”

Một vị Đại Thừa của Hách Liên thương minh đếm sơ qua đám mây đen phía đối diện, không che giấu chút khí tức Đại Thừa nào, sắc mặt dần dần trở nên khó coi.

Bên phía Âm Ti Thập Vương Minh giới, vậy mà trực tiếp điều ba mươi chín vị Đại Thừa tới.

Số lượng này nhiều hơn bọn họ quá nhiều, khoảng hơn mười vị Đại Thừa chênh lệch.

Nhất thời, mọi người đều nhìn về phía Diệp Trường Sinh, mọi hy vọng của bọn họ đều ở trên người vị này.

Sắc mặt Diệp Trường Sinh bình thản, không lộ ra bất cứ vẻ gì khác thường.

Đám Đại Thừa của Hách Liên thương minh thấy vậy liền hơi yên lòng.

Tiếp tục đi về phía trước, dần dần khoảng cách giữa đội ngũ song phương chỉ còn lại có hơn mười dặm.

Mỗi người đều ngừng lại.

Âm vụ ở phía đối diện quay cuồng một trận, từng đạo thân ảnh hung hãn xuất hiện ở trước mặt mọi người.

Cầm đầu là năm bóng người cường hãn dị thường, trên người mỗi người đều mang theo lực áp bách cực kỳ đáng sợ.

Thấy cảnh này, sắc mặt đám Đại Thừa của Hách Liên Thương Minh trắng bệch ra.

Bọn họ lập tức đoán được năm người kia là năm trong thập vị Âm Ti.

Âm Ti thập Vương đối với tiểu thế giới này coi trọng như vậy sao?

Vậy mà trực tiếp phái một nửa nhân thủ tới, bọn họ không phải còn đang khai chiến với cường địch khác trong thế giới của mình sao?

Năm vị Đại Thừa đỉnh cấp xuất hiện, bên Thương Minh cũng chỉ có bốn.

Hơn nữa nhân thủ của đối phương hơn xa mình, chỉ dựa vào một vị Trường Sinh Thiên Tôn thì có thể cứu vãn được hoàn cảnh xấu như vậy sao?

Trong lòng đám Đại Thừa Hách Liên thương minh không khỏi nổi lên nghi ngờ, trong lúc nhất thời có chút lo lắng cho trận

quyết đấu này.

Bọn họ cảm thấy Bích Ảnh ít nhiều cũng có chút khinh suất, không nên đem tất cả hy vọng ký thác lên người Diệp Trường Sinh, mà hẳn là mời bạn tốt của hắn đến giúp đỡ nhiều hơn.

Mạch người Hách Liên thương mình vẫn rất rộng, nếu thật sự buông tay đánh một trận, người có thể mời tới sẽ không ít hơn so với bên kia.

Một vị trung niên nam tử thanh tú trong thập tự Âm Ti tiến lên một bước, hô với Hách Liên thương mình: “Tại hạ Chuyển Luân Vương, kính xin đạo hữu chủ sự Thương Minh ra ngoài một lát!”

Bích Ảnh nghe vậy liếc nhìn Lôi Nguyên một cái, Lôi Nguyên nói với hắn: “Ở trên địa bàn của Huyết Thiên đại lục này, ta đương nhiên là lấy người làm chủ, người đi xem hắn có gì nói hay không!”

Bích Ảnh gật đầu, bay lên phía trước, đứng đối diện với Chuyển Luân Vương bên Minh giới, khoảng cách giữa hai bên cũng chỉ có vài dặm.

“Đạo hữu hiện tại đã dẫn người thối lui, còn có thể miễn đi một trận tai ương binh đao!” Chuyển Luân Vương nhìn thoáng qua chúng nhân Đại Thừa Thương Minh, nói với Bích Ảnh.

“Hai người chúng ta vốn đã ước định quyết chiến ở chỗ này, hiện tại chuyện đã đến gần, nào có nói lui lại?” Bích Ảnh điềm tĩnh nói.

Thấy bộ dạng này của hắn, hai mắt Chuyển Luân Vương nhú lại, trong lòng lập tức sinh ra một tia nghi hoặc.

Dù nhìn thế nào thì thực lực của bọn họ đều vượt xa bên Thương Minh, giao thủ với nhau, hầu như là khí thế nghiền ép.

Nhưng dù vậy, Thương Minh lại không muốn rút lui, chẳng lẽ là có âm mưu gì?

Sự tự tin của bọn họ ở đâu?

Trong lúc nhất thời Chuyển Luân Vương đã cảnh giác hơn rất nhiều.

“Dù cho có âm mưu gì đi nữa, đứng trước mặt thực lực tuyệt đối của chúng ta cũng không đáng nhắc tới!”

“Nếu bọn họ thật sự cường đại đến tình trạng đó, cũng không cần bày ra âm mưu gì, tiếp theo chỉ cần cẩn thận một chút là được!”

Trong lòng hắn đã quyết định chủ ý, sau đó liền nhẹ răng cười, nói thêm: “Nếu đã không muốn rút lui, chúng ta đành phải tử chiến một trận vậy!”

“Chỉ là không biết đạo hữu định đánh như thế nào?”

Bích Ảnh cân nhắc một chút, sau đó chậm rãi nói: “Hai bên ta đều tới không ít người, nếu như cứ như vậy cùng nhau tiến lên, không khỏi thể thống!”

“Cường giả Đại Thừa nên có phong phạm cường giả Đại Thừa, không thể như phạm nhân ầu ẩu, không bằng như vậy, ta có một đề nghị!”

“Mỗi lần chúng ta cử ra ba người lên sân đấu, người bại lui ra, người thắng tiếp tục ở lại trong sân tiếp nhận người tiếp theo khiêu chiến.”

“Nếu chủ động yêu cầu lui đài, coi như thua. Nếu có người đứng ở trên sân, trong nửa canh giờ tới một bên khác không có ai khiêu chiến người này, cũng coi như thua.”

“Lấy thắng thua cuối cùng, để quyết định kết quả thắng thua của hai bên chúng ta, như thế nào?”

Bích Ảnh đưa ra đề nghị như vậy, điều này làm cho Chuyển Luân Vương sửng sốt, sau đó bắt đầu suy tư.

Nghe đây, phương án chiến đấu này dường như cũng có thể thực hiện được, bên bọn họ nhiều người, cao thủ cũng nhiều, vẫn chiếm không ít tiện nghi.

Chỉ là, đối phương đột nhiên đưa ra an bài như vậy, liệu có âm mưu gì không?

Bích Ảnh vừa bất động thanh sắc quan sát thần sắc của đối phương, trong lòng âm thầm tính toán.

Hắn đưa ra phương án như vậy, đương nhiên là bởi vì làm như vậy đối với bên Thương Minh là có lợi nhất.

Bọn họ người ít, nếu ngay từ đầu trực tiếp đại hỗn chiến, chỉ sợ thương mình sẽ tổn thất không nhỏ.

Mà dựa theo cách này có thể phát huy chiến lực lớn nhất của Diệp Trường Sinh từ đó giảm bớt tổn thất của thương mình.

“Một phe chúng ta có nhiều người thực lực mạnh mẽ, vì sao phải tiếp nhận quy tắc như vậy trói buộc tay chân, phong độ chó má gì, trực tiếp ra tay là được!”

Một thanh âm thô kệch tùy tiện vang lên bên Âm Ti, Hung Ti Vương đứng dậy quát to, trong ánh mắt hung quang chột lóe, một bộ dạng đã không đợi được nữa.

Lời này lập tức đánh thức Chuyển Luân Vương.

Đúng vậy a, vì sao tiếp nhận quy tắc như vậy tự trói tay chân, trực tiếp xông lên đánh giết, giết những Đại Thừa của Hách Liên Thương Minh này thất linh bát lạc, cho bọn hắn một cái giáo huấn đau đớn là được rồi.

Để bọn họ về sau cũng không dám dính vào giới này.

“Ha ha ha ha, đề nghị của ngươi không tệ, nhưng bản vương hôm nay lại không muốn đáp ứng, xuất thủ đi!”

Chuyển Luân Vương cười ha ha hai tiếng, trong giây lát toàn thân trực tiếp bốc lên hắc khí, huyền hóa ra một bàn tay màu đen cực lớn che khuất bầu trời, trực tiếp vỗ xuống Bích Ảnh.

Bích Ảnh biến sắc, lập tức toàn thân sáng lên Phật quang, duỗi một bàn tay ra nghênh đón.

Mà cùng lúc đó, chúng Vương Âm Ti bên kia vừa thấy Chuyển Luân Vương ra tay, cũng không chút khách khí vọt tới, cả đám đều khai hỏa toàn bộ ra tay.

“Đừng để Bích Ảnh đạo hữu một mình dốc sức chiến đấu, chúng ta cũng lên!” Lôi Nguyên thấy thế hét lớn một tiếng, vội vàng xông tới.

Các Đại Thừa của Hách Liên thương mình và Huyền Tâm Đại Thừa lấy Văn Tâm Phượng cầm đầu bên cạnh hắn cũng vội vàng xông tới.

Lập tức, hơn mười vị Đại Thừa đánh thành một đoàn, chiến trường hỗn loạn không gì sánh được.

Diệp Trường Sinh cũng cầm kiếm, không nhanh không chậm bay lên.

Vừa tới giữa chiến trường, liền có một bóng đen to lớn đập vào mắt hắn.

Đỉnh đầu bóng đen này có một đôi sừng cong cực lớn, tứ chi dài hơn so với thường nhân một mảng lớn, trong đôi mắt đỏ đậm tràn ngập ý bạo ngược vô cùng, vừa tiếp xúc, lại làm cho người ta có loại cảm giác trực tiếp đối mặt với man hoang cực thú.

“Tiểu tử Linh giới, đừng phải Hung Tì Vương ta coi như người may mắn, một hồi bốn vương nhất định để cho ngươi chết không đau đớn.” Bóng đen cao lớn mang theo một tia khinh miệt, lao đến nói.

Ánh mắt Diệp Trường Sinh lóe lên, liền nhìn ra chân thân của bóng đen cao lớn này, rõ ràng là một quỷ vật thân cao hai trượng, đầu trâu thân người.

Quỷ vật này làn da xám trắng, mặc một kiện áo giáp ngăm đen, tạo hình cổ quái, phía trên mọc đầy gai nhọn dài hơn tấc.

Một tay gã cầm Lang Nha bổng huyết hồng không biết được luyện chế từ loại tài liệu nào, trên mũi tức thì khảm nam một vòng đồng màu vàng rực rỡ.

“Có ý tứ!”

Diệp Trường Sinh khẽ cười một tiếng, bộ dáng này của đối phương khiến hắn nhớ tới Âm Tào Địa Phủ đầu trâu trong truyền thuyết thần thoại kiếp trước.

Xem bộ dáng của vị Hung Tì Vương này, thật đúng là rất giống ngư đầu âm thần kia.

“Đi chết đi!”

Hung Tì Vương quát to một tiếng, lang nha bổng màu đỏ như máu trên tay đập mạnh xuống, mang theo một cơn gió lớn trực tiếp cuốn tới.

Trên mặt Diệp Trường Sinh mang theo nụ cười bình thản, giống như không nhìn thấy Lang Nha Bổng hùng hổ trên đỉnh đầu.

Khi lực lượng khổng lồ có thể đập chết Đại Thừa bình thường sắp rơi xuống người hắn, hắn mới giơ tay lên.

Chậm rãi cong ngón tay búng ra.

Sau một khắc, một ngón tay phát sau mà đến trước, nhẹ nhàng đụng một cái.

“Đông!”

Một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên.

Sóng khí kinh khủng khuếch tán ra, lúc này trùng kích khiến hai vị Đại Thừa đang giao thủ cách đó không xa phải lùi lại mấy bước.

Huyết sắc Lang Nha bỗng dưới một ngón tay truyền đến lực lượng khổng lồ, trực tiếp bị đẩy bay lên không trung. Hung Ty Vương chỉ cảm thấy một lực lượng cực lớn từ Lang Nha bỗng truyền đến, chấn động khiến nửa người hắn đều run lên.

Sắc mặt hắn bỗng nhiên đại biến, thực lực thân thể Đại Thừa của Linh giới này rõ ràng còn mạnh hơn cả hắn!

“Người chính là cường giả trong Linh giới Đại Thừa?” Hung Ty Vương trừng đôi mắt màu đỏ như máu hét lớn một tiếng.

“Chẳng phải người cũng vậy à?” Diệp Trường Sinh mở một bàn tay ra, mỉm cười nói.

Nhìn điệu bộ nhàn nhã này, dường như hắn đến đây du lịch, không hề giống như đến đánh nhau.

Thực lực của vị Hung Ty Vương này quả thật không kém, mặc dù là một trong thập đại Âm Ti, có thể tranh giành ba tồn tại đứng đầu đếm ngược.

Nhưng đánh với Hàn Lập hơn nửa ngày, cuối cùng Hàn Lập là tam biến thân dùng Huyền Thiên Trảm Linh Kiếm giết chết.

Đối với Diệp Trường Sinh mà nói, thực lực như vậy đương nhiên là không đủ, nhưng hắn không định kết thúc trận chiến này nhanh chóng như vậy.

Có điều diệu bộ của hắn cũng chọc giận Hung Ti Vương thật lớn.

Vị Âm Ti Vương luôn luôn hung mãnh ngang ngược ở Minh giới này chưa từng bị người khác xem thường như vậy?

Rõ ràng tư thái của đối phương rõ ràng không để hắn vào mắt.

Hung Ti Vương trong lòng liền dâng lên một cơn tức giận, trong đôi mắt huyết quang lóe ra, một luồng khí thế kinh khủng từ trên người dâng lên.

“Ha ha, tốt lắm, Ngũ Âm Tỏa Tâm Chùy của bốn vương còn thiếu một cái chủ hồn, vừa vặn bắt ngươi luyện chế rồi!” Hung Ti Vương cuồng tiếu hai tiếng.

Gã đột nhiên giơ Lang Nha Bổng ngang qua trước ngực, trong miệng lầm bầm trầm thấp.

Trong phút chốc, Lang Nha Bổng liền đại phóng huyết quang, thoáng cái biến thành một cây phiến kỳ huyết hồng ngậm.

Bạch cốt là cây, huyết vụ làm phiến, một cỗ mùi huyết tinh âm tà trùng thiên từ trên đó lao ra.

Hung Ti Vương một tay đem kỳ phiến này ném lên không trung, nhất thời mặt ngoài huyết phiến trống rỗng xuất hiện vô số hồ quang điện màu đen.

Đồng thời huyết vụ trên mặt phiến cuộn cuộn ngưng tụ lại, từ đó bay ra năm khô lâu vàng óng ánh, to cỡ bánh xe, hai mắt chớp động huyết diễm, miệng phun ra lục tinh mang óng ánh.

Trên thân những khô lâu này loé lên kim quang, sau đó huyền hóa thành sáu đầu quỷ yêu màu vàng.

Mỗi một con đều tóc tím xoa vai, mặt xanh nanh vàng sắc nhọn mười ngón tay, toàn thân huyết diễm quay cuồng, bộc phát ra khí tức khủng bố không thua gì Đại Thừa bình thường.

“Đi!”

Hung Tư Vương ra lệnh một tiếng, năm luồng sáng vàng lao về phía Diệp Trường Sinh.

“Chắc chắc, có thể luyện hóa Nguyên Anh tu sĩ đến mức độ này, thủ đoạn bậc này là lần đầu tiên ta chứng kiến!” Diệp Trường Sinh chứng kiến một màn như vậy, có chút sợ hãi than.

Cho dù là Linh giới hay Ma giới cũng không có thủ đoạn như vậy.

Thủ đoạn luyện Anh ma đạo nhiều lắm chỉ có thể luyện hóa Nguyên Anh Đại Thừa thành tu sĩ Hợp Thể đỉnh phong, không thể bảo trì hoàn toàn cảnh giới ban đầu.

Chắc chắn là hạ một cảnh giới.

Nhưng Hung Tư Vương lại có thể bảo tồn hoàn chỉnh chiến lực cấp Đại Thừa, đây quả thực là hiếm thấy.

Xem ra sau khi liên thông với Tiên Giới, các loại thủ đoạn tu tiên hoàn toàn khác với tất cả mọi người.

“Người nói không sai, thủ đoạn này hoàn toàn chính xác không đơn giản. Bất quá yên tâm, người nhanh chóng ném thử thủ đoạn luyện anh này của bản vương rồi!”

Hung Tư Vương cười lạnh, đột nhiên hét lên một tiếng dài thê lương.

Thân thể nó bỗng nhiên tăng vọt, biến thành một cự nhân đầu trâu cao mấy trăm trượng, toàn thân thiêu đốt huyết sắc, hỏa diễm đen kịt.

Trong miệng hân niệm động chú ngữ, chỉ một thoáng bên ngoài thân huyết diễm lóe lên, trên da thịt bỗng nhiên tuôn ra vô số linh văn màu đen, sau một trận lưu chuyển, bỗng nhiên huyền hóa thành hơn một ngàn mặt quỷ to bằng nắm tay.

Những cái mặt quỷ này đều trông rất sống động, hai mắt nhắm nghiền, mang theo vẻ mặt hoặc giận hoặc mừng lẫn không giống nhau, phân bốn tác bên ngoài thân thể cự nhân đầu trâu.

Hung Tư Vương biến thành Cự Nhân, một tay bấm niệm pháp quyết, trong miệng phát ra một trận cười âm trầm trầm trầm, tất cả mặt quỷ trên người đều từ từ mở ra.

Chỉ một thoáng, âm phong gào rít giận dữ, một đạo vòi rồng đen kịt bao trùm khu vực hai người, toàn bộ thiên địa đều tối sầm lại.

Hung Tư Vương đứng ở trong vùng thế giới đen kịt này, cả người đội trời đạp đất, như là Cổ Thần tạo thế.

Hơn một ngàn Lệ quỷ trên người đồng thời mở to mắt, từng đám quang tia xanh biếc từ đó bắn ra, chớp động một cái, hội tụ trước người thành một cột sáng cực lớn to như vạc nước.

Cột sáng khổng lồ này vừa lóe lên đã xuyên thủng mây trăm trượng, xuất hiện trước mặt Diệp Trường Sinh.

Cùng lúc đó, năm con Lệ quỷ cấp bậc Đại Thừa màu vàng cũng đã vọt tới, đi tới trước mặt Diệp Trường Sinh.

“Muốn sờ cá cũng không được yên ổn, xem ra phải xuất ra chút thực lực mới được!”

Diệp Trường Sinh thở dài một hơi, giơ tay lên, phất tay tùy ý vỗ.

Một đạo tinh quang óng ánh lóe lên trên tay, bàn tay của hắn vừa vịn đập vào cột sáng hội tụ từ ánh mắt thiên quỷ kia.

“Ầm!”

Sau một tiếng nổ vang, bản mạng thần thông của Hung Vương phát ra công kích mạnh nhất bị Diệp Trường Sinh một tay đập tan.

Không đợi Hung Tư Vương kinh ngạc, Diệp Trường Sinh há mồm phun ra một đoàn lôi quang, lôi quang kia lóe lên, liền hóa thành một mảnh lôi trì lớn gần một mẫu.

loáng thoáng có tiếng sóng biển từ trong lôi trì kia truyền ra, lôi quang trút xuống, bao phủ năm con Đại Thừa Lệ Quỷ vào trong.

“Ầm ầm ầm!”

Sau một tiếng nổ lớn vang lên, năm Lệ quỷ đều bị đánh thành từng làn khói xanh, chim chóc bay lên.

“Làm sao có thể?”

Hung Tư Vương kinh hô một tiếng, sắc mặt đột biến, lúc này hấn như thế nào lại không biết người trước mắt này không phải mình có thể đánh được.

Không khéo đây là vị đại năng Linh giới từng dùng thần thức xem xét trận doanh của bọn họ lúc trước.

Không nói hai lời, Hung Tư Vương liền muốn bỏ chạy ra ngoài.

Diệp Trường Sinh lại không chút hoang mang đưa tay trao về phía trước, phía trên năm ngón tay, năm luồng khí lưu màu sắc khác nhau lao ra, đan vào nhau, kéo dài ra, tạo thành một mảnh thiên địa.

Vùng thế giới này nhanh chóng kéo dài, bao phủ Hung Tư Vương dễ dàng vào trong đó.

Đạo thân thông này của Diệp Trường Sinh, dưới diễn biến dần dần, càng có vài phân phong thái khai thiên tích địa.

Có vài phân tương tự với Phật Quốc trong truyền thuyết thần thông đệ nhất Phật gia.

Đây là một vùng thiên địa độc lập, từ góc nhìn của người ngoài đến xem, thế giới này giống như cũng chỉ to bằng bàn tay.

Nhưng, dưới thị giác của Hung Tư Vương bị vây bên trong, thế giới này quả thực mênh mông vô ngần.

Sau khi bị nhốt vào trong đó, thế giới đình chỉ kéo dài, giữa thiên địa, có năm loại quang mang màu sắc hội tụ.

Dần dần, năm cự nhân từ các phương vị bay lên, trên thân mỗi người đều mang theo khí tức có thể so với Đại Thừa, hướng Hung Tư Vương đánh tới.

Sắc mặt Hung Tư Vương trong nháy mắt đại biến, vội vàng thi triển toàn thân giải mã, cùng năm cự nhân này đại chiến.

Diệp Trường Sinh thì chấp hai tay sau lưng, nhốt Hung Tư Vương lại, sau đó không vội vàng nhìn hấn và Ngũ Hành Cự Nhân toàn thân lượn lờ ánh chớp giao đấu với nhau.

Dưới tình huống bị khắc chế, không gian chuyển động của Hung Tư Vương càng ngày càng nhỏ lại.

“Không tốt, thực lực người này không đơn giản!”

Xa xa, Thất Khiếu Vương vừa mới giết chết một vị Đại Thừa Thương Minh nhìn thấy một màn này, sắc mặt lập tức biến đổi.

Vội vàng quay người, hướng Diệp Trường Sinh bên này bay tới, ý muốn tiếp viện Hung Tư Vương.

Tam vương khác của Âm Ti đang giao chiến với ba vị cao thủ của Thương Minh.

Thân là lời nói của người, Chuyển Luân Vương cùng Bích Ảnh lại đầu ngang tay.

Mà vị Tổng chấp sự Lôi Nguyên thanh danh không dưới Bích Ảnh ở Lôi Minh đại lục lại bị một vị Âm Ti nữ vương áp chế có chút chật vật.

Văn Tâm Phượng thì tương xứng với vị Phật Cốt Vương kia, hai người đều là kỳ tài ngút trời, chạm tới biên giới Linh Vực.

Lúc đấu pháp nhìn bình tĩnh, dưới mặt nước bắt đầu khởi động mạch nước ngầm, hung hiểm đến cực điểm.

Cao thủ Thương Minh đều bị ngăn chặn, mà vị Thất Khiếu Vương mạnh nhất kia lúc đầu lại không có ai có thể đối phó được.

Điều này làm cho gã giống như sói vào bầy dê, chỉ một lát ngắn ngủi đã giết chết hai vị Thương Minh Đại Thừa.

Hơn nữa bản thân Âm Ti bên phía Quỷ Vương đã hơn mười tên Đại Thừa bên Thương Minh, dưới sự liên thủ áp chế của đối phương, một lúc này Công phu Thương Minh đã vẫn lạc ba vị Đại Thừa rồi.

Cũng may khi nhìn thấy Hung Tư Vương rơi vào hạ phong, Thất Khiếu Vương vội vàng từ bỏ tiếp tục đánh giết những Đại Thừa bình thường này, đi cứu viện Hung Tư Vương.

Điều này làm áp lực của đám Thương Minh Đại Thừa giảm mạnh.

Bất quá mặc dù như thế, bọn hắn vẫn không dễ chịu, đối diện chiếm số lượng ưu thế tuyệt đối.

Nếu trong khoảng thời gian ngắn tiếp theo không thể nhìn thấy thế cục xoay chuyển, chỉ sợ đám thương minh Đại Thừa này đều phải chạy trốn.

Diệp Trường Sinh vừa xuất thủ vừa quan sát tình hình xung quanh.

Khi nhìn thấy sắc mặt những Đại Thừa của Thương Minh trắng bệch, trong lòng hắn thầm nghĩ: “Hỏa hầu không sai biệt lắm, phải cho bọn họ thấy một chút hy vọng rồi!”

Bàn tay hắn mở ra vỗ mạnh một cái, rất nhanh đã nắm thành quyền.

Sau một khắc, các loại hào quang các màu của thế giới Hung Ti Vương kia chợt hiện, trong âm âm một tiếng nổ vang.

“Ầm!”

Toàn bộ thế giới lập tức nổ tung, ngay cả Hung Ti Vương bị nhốt ở bên trong cũng biến mất vô ảnh vô tung, hài cốt đều không còn.

Chỗ đó xuất hiện một lỗ đen khổng lồ, lực lượng không gian từ bên trong trút ra, chậm rãi cắn nuốt hết thảy chung quanh.

Song phương giao chiến đều thoáng cái bị trận biến cố này làm kinh hãi một chút.

Sắc mặt Thất Khiếu Vương vừa xông tới lập tức trở nên ngưng trọng chưa từng có.

“Được, ha ha ha ha ha, không hổ là Trường Sinh Thiên Tôn!”

“Trong khoảng thời gian ngắn như thế lại có thể chém giết một vị Âm Ti Vương, không hổ là đệ nhất Đại Thừa Linh Giới ta!”

“Có Trường Sinh Thiên Tôn ở đây, trận chiến này chúng ta có hi vọng rồi!”

.....

Nhóm Đại Thừa Thương Minh mừng rỡ, nhao nhao mở miệng cổ vũ lẫn nhau.

Diệp Trường Sinh đột nhiên bùng nổ, khiến bọn họ nhìn thấy được hy vọng.

Âm Ti Vương là tồn tại cường đại cỡ nào, lúc này bọn họ giao thủ lại nhận thức sâu sắc.

Nhưng bây giờ, Diệp Trường Sinh lại dễ dàng chém giết một người, còn chưa tốn bao nhiêu thời gian.

Phần sức chiến đấu này thực sự khiến người ta thán phục.

Bích Ảnh vốn còn hoài nghi hấn xuất công không xuất lực cũng yên lòng, Diệp Trường Sinh quả thật đã dốc toàn lực.

Xem ra chiến lực của hấn cao hơn một chút so với dự đoán của Thương Minh đối với hấn.

“Bất quá, trận chiến này coi như là thắng, nhưng cũng tổn thất không ít đạo hữu!” Bích Ảnh nhìn thoáng qua chung quanh, trong lòng thầm than.

Đây là điều hấn chưa từng nghĩ tới, vốn hấn dự tính bình thường đánh xong quyết chiến, tối đa cũng tổn thất ba bốn vị Đại Thừa.

Nhưng bây giờ tình huống này là không lâu sau, đánh không được bao lâu, liền tổn thất ba vị.

Chủ yếu là vì vị Thất Khiếu Vương kia ra tay.

Nếu không có người này, Đại Thừa của Thương Minh cũng sẽ không tổn thất nghiêm trọng như vậy.

Hấn thật sự không ngờ bên Âm Ti sẽ điều động nhiều Âm Ti Vương đến như vậy, trọn vẹn năm người, vượt qua dự liệu của hấn.

Bởi vì căn cứ tình báo sưu hồn đạt được, số lượng Đại Thừa đứng đầu Dạ Quỷ bộ tộc kia là rất nhiều, Âm Ti chúng vương lại dám mạo hiểm như vậy?

Thế giới này có bất hòa với thuộc tính của bọn họ, cho dù cướp được cũng lãng phí rất nhiều thời gian đi chuyển hóa, phái ra nhiều cường giả như vậy căn bản không đáng.

Đây không phải quyết định về lý tính!

Nhưng mặc kệ xuất phát từ nguyên nhân gì, đám Âm Ti Vương đã đến nhiều như vậy, Bích Ảnh bị gác lên, cười lên hồ khó xuống.

Không thể bỏ qua, nhưng trực tiếp khai chiến chính diện chắc chắn tổn thất không nhỏ, cho nên ngay từ đầu hắn mới đưa ra phương thức chiến đấu như vậy.

Nhưng đáng tiếc bị đối phương cự tuyệt.

Nhưng cũng may hiện tại Diệp Trường Sinh kiềm chế Thất Khiếu Vương, như vậy tổn thất của Thương Minh có thể giảm xuống nhiều nhất.

Cùng lúc Diệp Trường Sinh chém giết Hung Tư Vương, trong một cung điện đen kịt âm lãnh, sâu chôn sâu trong lòng đất vụn trượng.

Một trong mười quan tài đá xanh đặt song song, đột nhiên nổ tung, từ trong đó bỗng nhiên hiện ra một cái bóng đen sì, đồng thời phát ra âm thanh vừa kinh vừa sợ:

“Người nào mà dám tiêu diệt bản thể của ta? Đừng để cho ta lại đụng tới ngươi, nếu không đợi sau khi ta đúc lại thân thể, nhất định phải rút gân lột da ngươi, vĩnh viễn ở dưới Âm Hồn Hải.”

Thất Khiếu Vương là một con quái vật nửa người nửa bò.

Con quái vật này nửa thân trên là hình dáng của nam tử khỏe mạnh, nửa thân dưới là bộ cạp cực lớn màu đỏ, một tay cầm quái kiếm nổi lên từng vòng sóng đen.

Diệp Trường Sinh liếc mắt đánh giá, nhìn ra đây là một kiện Thông Thiên Linh Bảo cực kỳ lợi hại.

Ba tồn tại xếp hạng đầu trong Âm Ti Thập Vương cũng không nắm giữ Huyền Thiên Chi Bảo, xem ra Âm Ti Thập Vương đại khái chỉ có Minh Hùng lão đại trong tay có Huyền Thiên Chi Bảo.

Như vậy xem ra, toàn bộ Minh giới hẳn là cũng không có mấy món Huyền Thiên chi bảo.

Bất quá điều này cũng bình thường, nhưng hễ là giới diện liên hệ bình thường với Tiên giới, số lượng Huyền Thiên Chi Bảo sẽ rất ít.

Trên cơ bản, tất cả đều bị mang đi.

“Ngươi có thể giết Hung Ti Vương, có thể thấy được thực lực quả thực không tầm thường, bất quá cho dù ngươi mạnh hơn, thì có thể làm gì, trận chiến này không phải một mình ngươi có thể thay đổi!”

Thất Khiếu Vương cầm kiếm đi lên phía trước, về mặt cảnh giác nhìn chằm chằm Diệp Trường Sinh, chậm rãi nói.

Cho dù hắn là người mạnh nhất trong Ngũ Vương Âm Ti, nhưng đối mặt với người trước mắt này cũng tuyệt đối không dám khinh thường.

Đặc biệt là khi nghe những Đại Thừa Linh Giới kia nói tới, người này là đệ nhất Đại Thừa Linh giới.

Thất Khiếu Vương không khỏi nhớ tới lời nói của Chuyên Luân Vương lúc trước, người này không tiện làm ra vẻ một nhân vật giống Minh Hùng lão đại.

Tuy nhiên, tuy rằng cường giả cấp độ như thế này không phải là đối thủ của hắn, nhưng muốn ngăn chặn một thời gian thì hoàn toàn không thành vấn đề.

Chỉ cần hắn có thể ngăn chặn người này, vậy bọn họ sẽ nắm chắc thắng lợi.

“Bây giờ trận chiến này mới bắt đầu đã đàm luận kết cục không phải quá sớm sao?”

Diệp Trường Sinh nhẹ răng cười nói, đồng thời nhắc Huyền Thiên Trảm Linh Kiếm trong tay lên, chỉ về phía đối phương ở phía xa xa.

Hắn ngay từ đầu đã lấy ra Huyền Thiên chi bảo này, bắt quá vẫn một mực không sử dụng.

Đem Huyền Thiên Trảm Linh Kiếm ra là để cho đám người Bích Ảnh thấy hắn đã toàn lực ứng phó, không có sử dụng thì là vì tránh việc kết thúc quá nhanh.

“A!

!”

Một tiếng hét thảm từ đằng xa vang lên, Bích Ảnh nghe được thanh âm này nhìn sang, lập tức sắc mặt trầm xuống, thở dài một tiếng: “Yên Vũ đạo hữu!”

Thương Minh, một trong các trưởng lão của Huyết Thiên Đại Lục, Yên Vũ chân nhân đã vẫn lạc.

Vị này chung quy vẫn không thể tránh khỏi số phận tử vong.

Bởi vì có Diệp Trường Sinh nên mới tránh được việc chết trên tay Mã Lương.

Nhưng vẫn nguyên nhân vì hắn, chết trên tay Đại Thừa Minh giới.

“Không sai biệt lắm, nếu còn tiếp tục đục nước, vậy thì rõ ràng quá rồi, ta vẫn phải duy trì một người tốt nên thiết lập!” Diệp Trường Sinh thấy cảnh này thảm nghĩ.

Pháp lực trên người hắn tràn vào trường kiếm màu xanh lục, lập tức một cỗ chấn động huyền diệu nổi lên trong mảnh không gian này.

“Huyền Thiên chi bảo?!”

Trong nháy mắt Thất Khiếu Vương đã nhận ra loại ba động khủng bố này, lập tức sắc mặt kịch biến.

Đối phương không chỉ có thực lực cường đại mà còn nắm giữ một Huyền Thiên chi bảo, đây không phải tin tức tốt lành gì.

Đang lúc hắn do dự có nên gọi một người trợ giúp lên trợ giúp hắn hay không, Diệp Trường Sinh đã cầm kiếm giết tới.

“Ầm! Ầm...”

Các loại ba động khủng bố ở trong phiến khu vực này không ngừng bạo phát, một đám Đại Thừa đại chiến phía dưới, đã sớm đánh sập không gian.

Chung quanh trở nên đen kịt, một đám người đều đặt mình trong không gian loạn lưu, sắc mặt mỗi người đều vô cùng ngưng trọng.

Từ khi khai chiến đến giờ, thời gian cũng không quá dài, nhưng một đám Đại Thừa lại tiêu hao không nhỏ, hai bên đồng thời gánh chịu tổn thất cực lớn.

“Ầm!”

Dưới một kích toàn lực của sáu vị Quỷ Vương, lại là thân thể bất hạnh của một vị Đại Thừa của Thương Minh bị phá hủy.

Nguyên Anh vừa trốn thoát đã bị một Quỷ Vương bắt được, trực tiếp há miệng nuốt xuống.

Thấy một màn này, khóe mắt Bích Ảnh run rẩy, đã chết năm vị Đại Thừa.

Tồn thất này đã đạt đến mức cao nhất mà hắn có khả năng thừa nhận, cho dù lần này giành được toàn thắng, sau khi trở về hắn cũng phải tạ tội với tất cả các trưởng lão trong Thương Minh.

Huyết Thiên đại lục, vị trí Tổng chấp sự này có thể bảo vệ hay không cũng khó mà nói trước được.

Hắn cắn chặt răng, trong lòng thầm nghĩ Thiên Nhân đang giao chiến.

Một tia ý thôi lui nảy sinh trong lòng hắn, hắn muốn từ bỏ giới này.

Thế nhưng, nếu cứ từ bỏ như vậy, phí tổn trước mắt cũng không khỏi quá cao.

Nhưng nếu không từ bỏ, chết thêm mấy vị Đại Thừa nữa, hậu quả này tuyệt đối không thể chịu đựng nổi.

Bích Ảnh còn đang do dự thì đột nhiên có một tiếng hét thảm vang lên.

Thanh âm này lập tức hấp dẫn sự chú ý của mọi người, sau khi mọi người nhìn chăm chú vào nó, cả đám lập tức thần sắc đại biến.

Trên mặt tất cả mọi người bên phía Thương Minh bỗng nhiên bộc phát ra sắc mặt vui mừng, giống như là sinh linh trong tuyệt vọng nhìn thấy được hy vọng.

Mà Âm Ti một phương, lại là kinh hãi vô cùng, giống như nhìn thấy chuyện gì đó không thể tưởng tượng nổi.

Trên chiến trường mà tầm mắt mọi người đan xen, Diệp Trường Sinh một tay cầm một thanh trường kiếm màu xanh lục, một tay cầm đầu một nam tử trưởng thành.

Nhìn xem, rõ ràng là đầu của Thát Khiếu Vương, trên mặt vẫn mang theo một loại không thể tin, phảng phất như thế nào cũng không nghĩ tới đầu mình sẽ bị chặt đứt.

Thát Khiếu Vương, chết rồi!

Ngay khi Huyền Thiên Trảm Linh Kiếm chém xuống đầu của hắn thì đồng thời cũng có một cỗ lực lượng hủy diệt vọt thẳng

vào, trực tiếp làm cho Nguyên Anh của hắn biến mất vô ảnh vô tung.

Tuy nói Diệp Trường Sinh không có ý định sờ thử, nhưng lúc hắn chém chết vị Thất Khiếu Vương này, vẫn hơi trì hoãn một chút.

Giao thủ với đối phương liên tiếp bảy tám chiêu, mới chém xuống đầu lâu của đối phương.

Trong một thế giới khác, đang lúc Hung Tư Vương gầm thét, phát tiết lửa giận của mình.

Đột nhiên, trong mười tòa quan tài lại có một cái rầm rầm run lên, tiếp theo phát ra một tiếng bạo liệt.

Nắp quan tài ầm ầm nổ tung, một bóng đen đứng lên không nói tiếng nào, trên người tỏa ra một luồng khí tức vô cùng hung lệ.

“Thất Khiếu Vương, ngay cả ngươi cũng...” Hung Ti Vương nhìn thấy bóng người đứng lên, lập tức mặt mũi tràn đầy vẻ không thể tin được.

“Bản thể của ta đã bị giết chết, xem ra cuộc quyết chiến của chúng ta ở thế giới kia đã xảy ra vấn đề rồi!” Âm thanh sắc bén như trẻ con của Thất Khiếu Vương lạnh lùng nói.

“Làm sao có thể? Ngay cả ngươi cũng bị giết, một giới kia người có mạnh như vậy?” Hung Tư Vương vẫn không dám tin.

“Sự thật bày ra trước mắt, xem ra giới kia quả thực không dễ trêu chọc, hai người chúng ta đều chết, ba người bọn họ chỉ sợ cũng khó tránh khỏi tai nạn này!”

“Nếu tất cả năm người chúng ta đều tu vi đại giảm, chỉ sợ hậu quả kia khó mà lường được!” Trong giọng nói của Thất Khiếu Vương, mang theo một tia ngưng trọng.

Hung Tư Vương vừa nghe thế, sắc mặt bỗng nhiên biến đổi, giống như nghĩ tới điều gì, cả khuôn mặt bỗng nhiên âm trầm xuống.

Từng đạo khí tức âm lãnh từ trên người hắn tản mát ra.

Có thể làm cho Hung Tư Vương nóng nảy cũng lộ ra thần sắc như thế, có thể thấy được kế tiếp bọn họ phải đối mặt vấn đề, sợ rằng nghiêm trọng chưa từng có.

Khi Diệp Trường Sinh giết chết Thất Khiếu Vương, khiến bên Thương Minh sĩ khí phấn chấn, đồng thời cũng khiến bên Âm Ti trở nên khủng hoảng.

“Cùng nhau tiến lên, hắn chỉ có một người, chúng ta liên thủ!”

Một Quỷ Vương la lên, từ bỏ vây công Đại Thừa của Thương Minh, hơn mười vị Quỷ Vương lao về phía Diệp Trường Sinh.

“Chắc, mặc dù chỉ là một đám gà đất chó sành, nhưng ta vẫn không thể giết sạch bọn chúng quá nhanh!” Diệp Trường Sinh thầm nghĩ trong lòng.

Thế là gã liền làm ra một bộ dạng dốc toàn lực chiến đấu, cùng chém giết đầm máu với hơn mười vị Quỷ Vương này.

Sau thời gian một chén trà, một vị Quỷ Vương vẫn lạc, bị một kiếm của hắn giết chết.

Lại qua thêm một thời gian nữa, vị Quỷ Vương thứ hai vẫn lạc, bị một bàn tay của hắn đập nát đầu.

Người này vừa chết, giống như cây cỏ cuối cùng áp đảo lạc đà, triệt để đánh tan phòng tuyến trong lòng đám người Âm Ti.

“Lui!”

“Không thể so đầu, người này là cường giả có thể so với Minh Hùng lão đại!”

“Đi, chúng ta từ bỏ một giới này!”

.....

Bọn người Chuyển Luân Vương, Phật Cốt Vương và Âm Ti Vương đang giao thủ với đám người Bích Ảnh thấy cảnh này, lập tức cảm thấy không ổn, nhao nhao lùi nhanh ra ngoài.

Âm Ti một phương bại lui, Bích Ảnh trong lòng thở dài một hơi, đang cân nhắc có nên cùng Âm Ti bên này giảng hòa hay không, phân rõ giới hạn, ân oán xóa bỏ.

Diệp Trường Sinh giờ kiếm vung cánh tay lên: “Đuổi! Hôm nay nhất định phải gọi bọn họ vẫn lạc ở đây!”

Hắn hét lớn một tiếng, lập tức kéo theo những Đại Thừa khác.

Vừa mới bị áp chế nửa ngày, thời khắc nào cũng chạy loạn bên bờ của tử sinh, hiện tại thật vất vả mới có thể hãnh diện, sao có thể dễ dàng buông tha?

Huống chi, người vừa chết cũng không thiếu hảo hữu chí giao của bọn họ.

Lúc này, đám Chân Nguyên này đã còn lại không nhiều Đại Thừa khí thế như cầu vồng, gào khóc theo Diệp Trường Sinh giết xuống.

Đám người Bích Ảnh thấy thế, cũng chỉ có thể vội vàng đi theo.

“Vèo!”

Một đạo kiếm khí vạch ra, mang đi một tôn Quỷ Vương, làm lão không có chút sức phản kháng nào.

Một màn này khiến đám Đại Thừa Thương Minh nhìn thấy nhiệt huyết sôi trào, một chiêu diệt một Đại Thừa, cường giả chân chính nên như vậy a!

“A!”

!”

Một tiếng hét thảm, vị Âm Ti vương nữ giới kia bị một kiếm giết chết.

Sau khi đuổi được mười vạn dặm, Phật Cốt Vương lại bị Diệp Trường Sinh đuổi theo, ba chiêu hai thức đã bị giết chết.

“Diệp đạo hữu cái thể thần uy ah!” Ngay cả Bích Ảnh cũng nhìn không được cảm khái một câu, hận không thể lấy thân thay thế.

“Àm!”

Trời đất đều đang rung động, không gian bị đánh nổ tung, Chuyển Luân Vương bị Diệp Trường Sinh đuổi kịp, sau khi kịch chiến hơn mười chiêu đã bị đánh nổ tung.

“Thực lực của Diệp đạo hữu có thể so với cường giả của Chân Long Thiên Phượng, sau khi phối hợp với Huyền Thiên chi bảo có thể còn cao hơn Chân Long Thiên Phượng một bậc!”

Nhìn biểu hiện của Diệp Trường Sinh, Bích Ảnh trong lòng suy đoán chiến lược của hắn.

Chiến lược bậc này, xứng đáng làm Đại Thừa đệ nhất Linh giới, nhưng cẩn thận ngẫm lại, Hách Liên Thương Minh hình như cũng không phải không đối phó được với hắn.

Tất cả Âm Ti Ngũ Vương đều bị diệt sát, những Quỷ Vương còn lại kia có thể tốt hơn đi đâu?

Không ngừng bị đuổi kịp, hoặc bị Diệp Trường Sinh đánh chết, hoặc bị cường giả Thương Minh giết chết.

Cuối cùng, chỉ có ba bốn người thoát được.

Bên phía Thương Minh, thắng lợi hoàn toàn!

Bất quá, kể từ đó, cùng cừu oán của Âm Ti thập vương cũng kết xuống, cơ hồ là tử thù!

“Một đám ếch ngồi đáy giếng, làm sao so được với chủ nhân!”
Tiêu Minh thầm nghĩ nói.

Hắn ta cười dữ tợn nói: “Khương huynh yên tâm đi, Tiêu mỗ nhất định sẽ hoàn thành nhiệm vụ lần này!”

Dứt lời, gã hất tay áo, bay về phía tên cuồng ma vừa tới.

Cùng lúc đó, trong một tòa đại điện ở Ma giới, Diệp Trường Sinh, Băng Phượng, Ngân Nguyệt, Diệu Ngọc, Bảo Hoa, Minh La vân vân, các đại Thừa hội tụ một đường.

Ở đối diện mọi người, một mặt gương màu vàng kim lóe ra linh quang. Sau một phen biến ảo, thân ảnh Tiêu Minh xuất hiện ở trong đó.

Hắn phi hành một hồi, liền đi tới rìa sa mạc, đối diện là một nam tử mặc áo đen, diện mục gầy gò.

Người này thoát nhìn có vài phần bệnh suy yếu, làm thế nào cũng không thể khiến người ta liên tưởng đến hắn chính là vị hung ma tiếng tăm lừng lẫy kia.

Dưới chân gã giẫm lên một đám mây bảy màu, trong đám mây lấp lóe điện mang, xem ra chính là vật phi phàm.

“Đây chính là vị Chân Tiên hạ giới kia sao, ngăn cách bởi pháp khí, quả nhiên là không cách nào nhìn ra điểm đặc thù của hắn!” Bảo Hoa khẽ cau mày nói ra.

“Ha ha, dù sao bây giờ chúng ta không phải ở Linh giới, pháp lực và thần thức cũng chỉ có thể làm được việc này, không thể hiện rõ thần vận của hắn ở trước mắt!” Diệp Trường Sinh nhẹ giọng cười nói.

“Điều này cũng đủ kinh người, phu quân ngươi vậy mà có thể làm được việc nhìn trộm một vị Chân Tiên mà không bị hắn phát hiện, quả thực là không thể tưởng tượng nổi!” Băng Phượng trừng lớn đôi mắt đẹp nói ra.

Diệp Trường Sinh trong lòng thầm nghĩ: “Dù sao thần thức của ta có thể còn cường đại hơn Mã Lương, làm được điều này cũng không có gì kỳ quái!”

Ngay lúc mấy người nói chuyện với nhau, tình cảnh trong tấm gương lập tức phát sinh biến hóa.

Người thanh niên gầy gò mặc áo bào đen nhìn thấy Tiêu Minh đeo mặt nạ lập tức như phát hiện ra điều gì, thân hình chấn động mạnh.

Trên mặt lập tức lộ ra vẻ mừng như điên, sau đó gắt gao nhìn thẳng Tiêu Minh, vươn một bàn tay to trực tiếp hướng gã chớp tới.

Trên người Tiêu Minh lóe lên hào quang, trong chớp mắt đã xuất hiện ở ngoài trăm vạn dặm.

“Phu quân ngay cả Phượng Linh bàn cũng cho hắc, Tiêu Minh này thật sự là bị người triệt để trên chóc a, ngay cả chuyện nguy hiểm như vậy cũng nguyện ý làm!” Ngân Nguyệt khẽ cười một tiếng nói ra.

“Trên tay ta nắm giữ sinh tử của hắc, hắc không thể không làm vậy!” Diệp Trường Sinh mỉm cười, nói.

“Bất quá, người cho hắc cái gì, lại có thể này Chân Tiên lại có thể làm ra phản ứng như thế?”

“Tự nhiên là thứ khiến Chân Tiên thấy cũng động tâm!” Diệp Trường Sinh lơ mờ nói, cũng không nói ra chân tình.

Chúng nữ sau khi chứng kiến tình cảnh trong gương, vẫn là rất kinh ngạc, trong lúc nhất thời mồm năm miệng mười hướng hắc hỏi thăm các loại sự tình.

Dù sao đây là lần đầu tiên hắc nhìn thấy chân tiên hạ giới, ai chẳng tò mò.

Diệp Trường Sinh thì mỉm cười, có thể nói rõ ràng địa phương có thể hướng các nàng giải thích một chút, mà những thứ không thể nói hắc đều nói qua một hai câu.

Đồ vật hắc giao cho Tiêu Minh chính là mục tiêu của Mã Lương lần hạ giới này.

Một kiện vật phẩm có liên quan đến Khô lâu Tiên lây nhiễm khí tức, có liên quan đến Khô Lâu Tiên.

Mã Lương được Cửu Nguyên quan Đạo Tổ ra lệnh đi vào Linh Giới là để bắt khô lâu tiên trộm đi Chương Thiên Bình, đồng

thời mang Chương Thiên Bình về.

Trước đó, Cửu Nguyên quan có thể định vị mục tiêu Linh giới, chính là dựa vào Diệp Trường Sinh và Linh Vương bắt giữ khô lâu tiên tử, trên thân tiên nhân này phát ra một tia ba động.

Nhưng Cửu Nguyên quan cũng không cách nào định vị cụ thể khô lâu tiên ở nơi nào Linh giới, cho nên còn phải chờ Mã Lương hạ giới đến thử định vị lần lượt.

Chỉ tiếc hiện tại Mã Lương chỉ định là không cách nào tìm được vị trí của Khô Lâu Tiên.

Bởi vì Khô Lâu Tiên kia đã bị Diệp Trường Sinh và Linh Vương luyện thành Tiên Hồn Đan, ngay cả căn cũng không còn.

Đây cũng là nguyên nhân Diệp Trường Sinh dám rời khỏi Linh giới.

Sau khi Trung Mã Lương đến Phong Nguyên đại lục, lập tức cảm ứng được Khô lâu tiên ở trong Linh tộc phụ cận Nhân tộc.

Hàn Lập cũng vì phòng ngừa Nhân tộc bị huyết tể mà không thể không xuất chiến.

Nhưng lần này chắc chắn là không được.

Nếu không có Khô Lâu Tiên định vị, Mã Lương sẽ không trực tiếp nhằm vào Nhân tộc mà đến.

Như vậy bất kể hấn tàn sát bừa bãi trên Phong Nguyên đại lục thế nào, Diệp Trường Sinh cũng không cần xen vào.

Đợi đến khi hấn vọt tới gần Nhân tộc, Diệp Trường Sinh mới lo lắng quay về.

Đương nhiên, Diệp Trường Sinh cũng sẽ không để mặc cho Mã Lương tùy ý chạy loạn, cho nên hấn an bài quân cờ Tiêu Minh này.

Tiêu Minh lấy ra thứ có liên quan tới Khô Lâu Tiên, Mã Lương không thể không bị hấn nắm mũi dẫn đi.

Hiện tại, Mã Lương dưới sự dụ dỗ của Tiêu Minh, vọt tới sa mạc kia, không hề cố kỵ tiến vào phạm vi bao phủ của Thiên Địa nhị trận.

Thân hình Tiêu Minh lóe lên, xuất hiện ở trong thiên địa nhị trận.

Sau một lát, trong hư không phía sau hắn lập tức truyền đến một tiếng sét đánh, một đạo lôi đình xuất hiện bắn nhanh về phía hắn.

Ánh mắt Tiêu Minh lóe lên, lại lần nữa phát động Phượng Linh bàn, trong chớp mắt đã không thấy bóng dáng.

Mà cùng lúc đó, trong mảnh thiên địa này bỗng nhiên vang lên tiếng ầm ầm, đại địa run lên, một cỗ hấp lực vô hình từ dưới đất phóng lên trời.

Lôi đình bảy màu kia run rẩy kịch liệt, sau đó bị nguồn lực lượng này xuất kỳ bất ý định giữa không trung, hiện ra một gã mặc áo bào đen thoát nhìn có vài phần yếu bệnh.

Vẻ mặt Mã Lương lạnh lùng, mặt không biểu tình nhìn xuống phía dưới.

Chỉ thấy trong sa mạc kia, có vô số rậm rạp chằng chịt cột sáng đủ mọi màu sắc từ trong hạt cát xuyên thủng ra, bay thẳng lên chín tầng mây.

Giữa đại địa lắc lư, một tòa pháp trận siêu cấp không cách nào nhìn thấy phần cuối từ dưới đất trời lên.

Bên trong âm thanh ầm ầm vang lên, chỉ chít chằng chịt đệ tử huyết đạo hiển hiện ra, thoáng cái kết thành một cái trận thể huyền diệu, bắt đầu mượn lực lượng pháp trận siêu cấp tụng niệm chú ngữ thúc giục pháp khí trong tay.

Mà cùng lúc đó, trên bầu trời cũng sáng ngời mãnh liệt, một tầng cấm chế vô hình giống như lụa mỏng lóe lên mà diệt. Một tòa quang trận khổng lồ bao phủ toàn bộ bầu trời lập tức hiển hiện ra.

Pháp trận hướng phía dưới chậm rãi đè xuống, lúc này một cỗ ba động kinh người tràn ngập toàn bộ hư không.

Thanh niên mặc hắc bào ở giữa hai tòa pháp trận cự đại vô biên, từ xa nhìn lại giống như là một con kiến hôi đối mặt với thiên địa đại thế.

“Lá gan các ngươi không nhỏ, lại dám gài bẫy mai phục ta, thoáng cái đã xuất động nhiều nhân thủ như vậy, xem ra là

muốn ta vẫn lạc ở đây rồi.”

Vẻ mặt Mã Lương lạnh lùng nhìn về phía ba mươi ba bóng người trên đỉnh đầu. Hắn ta ngập ngừng nói, đối mặt với trận thế này, một tia kinh hoàng cũng không có.

“Hừ, đã tới đây mà còn ngông cuồng như thế, mặc kệ ngươi có phải là Tiên nhân của hạ giới hay không, hôm nay chắc chắn sẽ vẫn lạc ở đây.” Một tên Đại Thừa được bao phủ trong tinh lực hừ hừ nói.

“Xem ra các ngươi đã điều tra ta rất nhiều điều, ngay cả chuyện ta là tiên nhân hạ giới cũng biết!”

“Ha ha, vốn ta không muốn để mắt đến đám sâu kiến các ngươi, nhưng các ngươi đã dám phục kích ta, ta đây đành phải giết các ngươi trước rồi mới đi tìm kẻ kia!” Mã Lương lạnh lùng nói.

Thái độ này của hắn lập tức chọc giận một đám Huyết Thiên Đại Thừa.

“Khẩu khí thật lớn. Xem ra hắn chưa thấy quan tài chưa rơi lệ rồi, hà tất nói nhảm với hung ma này, động thủ đi!” Một lão giả chân trần áo đen phẫn nộ quát khế một tiếng.

Vừa nói xong, những Đại Thừa này lập tức bấm pháp quyết, các loại pháp bảo mang theo các loại quang huy, thanh thế to lớn nện xuống.

Cùng lúc đó, trên bầu trời, hai tòa đại trận vang lên âm thanh ông ông, vô số phù văn hiển hiện, chậm rãi ngưng tụ thành một chữ “Phong” cực kỳ to lớn.

Chữ “Phong” vừa mới thành hình, Mã Lương liền lập tức cảm thấy bốn phía khế động, từng luồng từng luồng ba động pháp tắc từ trên chữ này cuốn tới.

Đối mặt với tình hình như thế, khóe miệng của hắn lộ ra một tia cười lạnh.

Sau một khắc, một cỗ khí tức cực kỳ khủng bố từ trên thân hắn bộc phát ra, đồng thời bên ngoài thân đột nhiên nổi lên từng sợi xiềng xích màu vàng tím, mãnh liệt lóe lên, tất cả đều phóng ra ánh sáng chói mắt cực kỳ chói mắt.

Toàn bộ khu vực trung tâm sa mạc tối sầm lại, tất cả thiên địa nguyên khí dường như đều bị rò rỉ, điên cuồng dũng mãnh lao tới từng điểm.

Chỗ biên giới sa mạc, ba vị tu sĩ Đại Thừa khí tức cường đại dị thường hội tụ ở chỗ này, hai tay chấp sau lưng nhàn nhã nhìn đại trận hào quang vô lượng phía xa.

“Nghĩ lại, mặc dù ba người chúng ta không ra tay, cũng đủ xử lý hung ma kia rồi!” Trong đó có một vị đại hán đỉnh đầu búi tóc, thân mặc huyết bào cười nói.

Tiếng nói của hắn vừa mới rơi xuống, nơi xa liền truyền đến một cỗ khí tức giống như hủy thiên diệt địa.

Cỗ khí tức này lập tức làm cho sắc mặt ba người đại biến, ánh mắt lộ ra vẻ hoảng sợ.

“Ngay cả Thiên Địa Đại Trận cũng không cách nào phong bế người này sao?”

“Mau vận dụng Huyền Thiên chi bảo!”

Ba người lập tức tay run lên, từ trong tay áo mỗi người bay ra một kiện bảo vật.

Ba kiện bảo vật này vừa mới xuất hiện, thiên địa nguyên khí liền điên cuồng phun trào lên, một cỗ chấn động pháp tắc kinh khủng ở phía trên bắt đầu chậm rãi nổi lên.

Ở một nơi rất xa, Tiêu Minh chấp hai tay sau lưng nhìn tình hình chiến đấu bên này.

Thông qua tầm mắt của hắn, đám người Diệt Trường Sinh cũng đại khái thấy được biến hóa phía xa.

Mặc dù không cách nào cảm nhận được gió nổi mây phun trên chiến trường, nhưng thông qua từng màn hình ảnh, bọn người Bảo Hoa vẫn có thể nhìn ra bên đó bộc phát ra lực lượng cỡ nào.

Một đạo kim quang chói mắt đến cực điểm từ trong trận pháp bộc phát ra, trong nháy mắt liền đem Thiên Địa nhị trận uy lực khủng bố đến cực điểm trực tiếp xé rách.

Chỉ một thoáng, toàn bộ sa mạc đều trực tiếp bị kim quang bao phủ, Thiên Địa nhị trận ngay vị trí đó trong nháy mắt sụp đổ,

hơn vạn tên đệ tử tinh nhuệ huyết đạo kia rên cũng không kịp một tiếng, liền trực tiếp biến thành tro bụi.

Ba mươi ba vị Đại Thừa kia nhận ra tình huống không đúng, đang muốn liều mạng chạy trốn, kết quả kim quang cuộn cuộn đánh tới, như sóng lớn cuốn bọn hắn vào trong đó.

Sau một cái chớp động, ba mươi ba vị Đại Thừa này trong nháy mắt hóa thành từng đoàn từng đoàn huyết vụ, tiêu tán không thấy.

Kim quang cuộn cuộn quét ra bốn phương tám hướng, trong chớp mắt giam cầm ba Đại Thừa cầm Huyền Thiên chi bảo ở trong đó.

Ba người dựa vào Huyền Thiên chi bảo chống cự một hồi, nhưng sau khi một bàn tay to chụp xuống, Huyền Thiên chi bảo trực tiếp bị đánh nát.

Đại Thừa trốn trong đó cũng bị bắt lại, không hề có sức chống cự bóp chết.

Mã Lương để lại những người này Nguyên Anh, từng cái sưu hồn, sau một lát, trên mặt lộ ra vẻ cười lạnh.

“Huyết Cốt môn? Có người vu oan hãm hại ta?”

“Ha ha, muốn mượn tay ta hoàn thành một chút chuyện sao?”

“Thật to gan, chỉ là giun dế hạ giới mà cũng dám tính toán đến bản tiên nhân, ta cũng muốn nhìn xem ngươi là thần thánh phương nào!”

Sau khi bóp được Nguyên Anh trong tay, trên mặt Mã Lương lộ ra vẻ dữ tợn, ánh mắt nhìn về phía Tiêu Minh.

Huyết Đạo tông có ba mươi sáu vị Đại Thừa vây quét Mã Lương tuyên cáo thất bại.

Bất quá bọn hắn cũng đủ tự ngạo, bởi vì Mã Lương đã giải khai phong ấn thiên địa linh giới đối với hắn, mới có thể đem bọn hắn tiêu diệt.

Dưới tình huống giải khai phong ấn, một thân thực lực Chân Tiên hậu kỳ của Mã Lương hoàn toàn hoàn hảo bạo phát ra.

Hơn ba mươi vị Đại Thừa kia cơ hồ trong khoảnh khắc đã bị diệt sát, một điểm chống cự cũng không có.

Cảnh tượng này, đám người Diệp Trường Sinh cũng nhìn thấy, mà đám người Bích Ảnh cũng nhận ra một tia động tĩnh.

Đám người Bích Ảnh vốn là thông qua một kiện pháp bảo gọi là Quan Thiên Kính nhìn trộm tình huống Thiên Địa nhị trận bên kia.

Quan Thiên Kính này được xưng là có thể quan sát khắp toàn bộ Linh giới, không có thứ gì có thể giấu diếm được sự thăm dò của gã.

Nhưng khi kim quang vô cùng chói mắt từ trong đại trận bộc phát ra, tấm gương thanh danh hiển hách thoáng cái liền nổ tung.

Đám người Bích Ảnh cũng không nhìn thấy cảnh Mã Lương giơ tay nhắc chân đã trấn áp hết thảy, nhưng thông qua Quan Thiên Kính nổ tung, bọn họ cũng loáng thoáng nhận ra một tia không đúng.

“Có thể ảnh hưởng đến việc Quan Thiên Kính cách không bạo liệt ra, xem ra bên kia thật sự xảy ra vấn đề lớn.” Vị lão giả mặc huyết bào kia thần sắc âm tình bất định nói.

“Ba kiện Huyền Thiên chi bảo, cộng thêm còn có Thiên Địa nhị trận, ba mươi sáu Đại Thừa hỗ trợ, lại vẫn không thể khống chế tình hình bên kia. Vậy Chân Tiên hạ giới rốt cuộc thi triển loại thần thông nào, có thể làm được loại trình độ này?” Linh Vân phu nhân cũng thì thào vài tiếng.

Sắc mặt Bích Ảnh tối sầm lại, hấn ý thức được lúc trước Thiên Cơ nát vụn thể hiện sinh tử đại kiếp, hẳn là phải ở chỗ này.

“Ta liên hệ những đạo hữu kia một chút, hỏi một chút tình huống cụ thể!” Hà đại tiên sinh trầm mặc một lát rồi nói.

Hắn lấy một kiện pháp khí, thử truyền tin với những Đại Thừa trong sa mạc kia.

Kết quả qua trọn vẹn một khắc đồng hồ, không có bất kỳ hồi âm thanh gì truyền đến.

Lần này, sắc mặt mọi người đều trở nên khó coi vô cùng.

“Xem ra bên kia đã xảy ra vấn đề rồi!”

“Tiêu Minh đạo hữu cũng không liên lạc được!”

Một cỗ không khí khẩn trương ở nơi đây dần dần tản ra, trong lúc nhất thời trong lòng mấy người này đều nhiều hơn mấy phần lo âu.

“Bích Ảnh đạo hữu, người thấy thế nào?” Một lát sau, Linh Vân phu nhân nhìn về phía Bích Ảnh hỏi.

“Nếu như các đạo hữu khác có người bị hung ma kia suu hồn, chỉ sợ hẳn rất nhanh sẽ đến nơi đây, cho dù chúng ta chạy trốn tứ tán hơn phân nửa cũng không kịp!”

“Rất có thể sẽ bị đuổi kịp và tiêu diệt, chi bằng chúng ta liên hợp lại, chiến một trận, như vậy mới có một chút hi vọng sống!” Ánh mắt Bích Ảnh lóe lên hàn quang, lạnh lùng nói.

“Tốt, tuy nơi đây chỉ có năm tên Đại Thừa chúng ta, nhưng trong thành còn có mười vạn đệ tử và đại trận trấn thành có thể giúp chúng ta điều khiển, chưa hẳn không có lực lượng đánh một trận.” Thanh âm Huyết Sát bên cạnh cũng vô cùng âm hàn nói ra.

“Huống hồ hung ma kia trải qua một trận chiến như vậy, không có khả năng không tổn hao lông tóc, thực lực tất nhiên giảm xuống rất nhiều, chúng ta cũng không phải là không có hy vọng!” Bích Ảnh hơi phấn chấn nói.

Nghe hai người nói vậy, ba người khác trong lúc nhất thời nhìn nhau.

Hà đại tiên sinh do dự một chút rồi lắc đầu nói: “E rằng hai vị không nói đùa!”

“Đối phương giết chết chính là ba mươi sáu vị Đại Thừa, không phải mười sáu vị, nếu chỉ có mười sáu vị, Hà mỗ tất nhiên sẽ lưu lại cùng chống lại hai tên ác ma kia!”

“Nhưng hiện tại, xin thứ cho Hà mỗ không thể phụng bồi!”

Dứt lời, Hà đại tiên sinh hất tay áo, định trực tiếp rời khỏi.

Ánh mắt Linh Vân phu nhân cùng lão giả mặc huyết bào kia đồng dạng lấp loé, hiển nhiên không muốn ở chỗ này chịu chết.

Ba người nhìn nhau một cái rồi trực tiếp bay ra ngoài cung điện.

Thấy cảnh này, mặt Huyết Sát không chút thay đổi, thật ra lần này y tới đây là một hóa thân.

Tuy rằng hóa thân này cơ hồ giống với thực lực bản thể, tổn thất cũng rất là đáng tiếc.

Nhưng chỉ cần có thể kiến thức một chút thực lực Chân Tiên, cảm thụ một chút pháp tắc cùng linh vực ở khoảng cách gần, tổn thất một bộ hóa thân tựa hồ cũng đáng giá.

Cho nên, hắn mới biết rõ tình huống không địch lại, nguyện ý ở lại chiến một trận với đối phương.

Mà Bích Ảnh không thể không ở lại liều mạng chiến đấu với đối phương, bởi vì hắn biết đây là một trường kiếp số hung hiểm nhất trong cuộc đời hắn.

Nhất định phải lấy thân nhập kiếp hóa giải, trốn tránh không thoát.

Nếu những người này không muốn ra tay, vậy hắn thực sự không có một chút hi vọng hóa giải kiếp nạn này.

Khóe miệng Bích Ảnh khẽ nhúc nhích, đang muốn nói cái gì, năm người chợt nhìn thấy ngoài điện một đạo ngân quang lóe lên, sau đó một bóng người xuất hiện ở trước mặt mọi người.

Trên mặt đeo mặt nạ, mặc trên người huyết bào, đúng là Tiêu Minh.

“Các vị đạo hữu, không hay rồi, ba mươi sáu vị đạo hữu kia không thể trấn áp được tôn hung ma kia, Huyền Thiên chi bảo, Thiên Địa nhị trận, đều bị hủy diệt rồi!”

Tiêu Minh dùng giọng nói vô cùng kinh hoảng nói.

“Sao ngươi lại chạy tới đây, còn hung ma kia đâu? Hắn đi đâu rồi?” Thấy hắn xuất hiện, Hà đại tiên sinh vội vàng hỏi.

“Hắn đuổi theo ta tới đây, chư vị đạo hữu mau mau chuẩn bị tốt để đón đánh, nhất định phải giữ đối phương ở lại chỗ này!” Tiêu Minh lớn tiếng nói.

Hà đại tiên sinh: “...”

Mấy vị Đại Thừa đứng đầu Huyết Thiên Đại Lục đột nhiên có một loại xúc động muốn bóp chết Tiêu Minh.

Nhưng dù sao bọn họ cũng không phải người thường, có thể phân ra nặng nhẹ.

Sau khi lạnh lùng liếc nhìn Tiêu Minh, năm người lập tức hành động.

.....

“Đây chính là thực lực Tiên Nhân chân chính sao? Tu sĩ Đại Thừa trước mặt hắn lại giống như con sâu cái kiến!” Bảo Hoa thì thào nói nhỏ.

Nhìn trận chiến vừa rồi, rung động trong lòng nàng khó có thể nói nên lời.

Lúc trước chém giết Minh Trùng mẫu cũng không mang đến xung kích lớn như vậy.

Nói chuyện với Chân Tiên hàng thật giá thật với lão quỷ Khang, nàng cũng không cảm nhận được áp lực kinh khủng như vậy.

Mà đối mặt Mã Lương, cho dù là cách nhau một giới diện cũng chỉ thông qua một ít hình ảnh trên người Tiêu Minh truyền đến đã đủ để cho nàng cảm thấy hít thở không thông rồi.

Mã Lương cũng không ra tay, chỉ là một mảnh Linh Vực màu vàng khuếch tán ra ngoài, liền dễ dàng nghiền chết ba mươi ba Đại Thừa kia.

Tồn tại Đại Thừa, trước mặt lão, thật sự giống như con sâu cái kiến.

“Lúc trước những Chân Tiên hạ giới kia bị giết chết như thế nào, trong truyền thuyết Chân Long Thiên Phượng thực lực có thể so với Chân Tiên...” Trong thanh âm Ngân Nguyệt tràn đầy vẻ không thể tin nói.

Đồng thời ánh mắt nàng nhìn về phía Băng Phượng.

Băng Phượng mặt không chút thay đổi: “Đừng nhìn ta, có quý mới biết tổ tiên của ta làm sao chống lại Chân Tiên, vị Chân Tiên trước mắt này, ta tự hỏi xa xa không phải là đối thủ của hần!”

Trong lòng Bảo Hoa còn dư chút ý gât đầu: “Thực lực như vậy, ở trước mặt hần ngay cả một chiêu ta cũng không chống đỡ nổi, một tay liền muốn bóp chết!”

Nghe chúng nữ nói chuyện, Diệp Trường Sinh thầm nghĩ: “Ngay cả ta cũng không phải là đối thủ của hần, huống chi là các ngươi!”

Hần tự nghĩ thực lực đã đạt đến trình độ vô địch thủ ở hạ giới này, nhưng chống lại Mã Lương được cởi bỏ phong ấn, khả năng nhiều lắm cũng chỉ có thể chống đỡ được một trận.

Nếu đổi lại là Kim Long đại trưởng lão, dạng nhân vật như Hỏa Phượng đại trưởng lão, giải phong Mã Lương một tát đập chết bọn họ đều có khả năng.

Diệp Trường Sinh ngay từ đầu đã có nhận thức rõ ràng về sức chiến đấu của Mã Lương, cho nên đối với ba mươi sáu vị Đại Thừa kia bị thua, hần tuyệt đối không kinh ngạc chút nào.

Phải biết rằng sau khi Mã Lương giải phong, tiện tay bóp chết bốn con Hắc Nghê Thú cùng ba vị Đại Thừa Phong Nguyên Đại Lục.

Đúng là một kích tiện tay, đơn giản như bóp chết một đồng sâu kiến.

Hắc Nghê Thú chính là Chân Linh cường đại gần với Chân Long Thiên Phượng, nhưng ở trước mặt nó lại không có một chút sức chống cự nào.

Thực lực đáng sợ như vậy, ai có thể sánh vai?

Diệp Trường Sinh tự thấy mình còn lâu mới làm được, hẳn nắm chắc có thể giết chết bốn con Hắc Nghê Thú cùng với tổ hợp ba Đại Thừa đỉnh phong của đại lục Phong Nguyên.

Nhưng cũng phải trải qua một hồi chiến đấu kịch liệt, tuyệt đối không có khả năng một kích tiện tay đem tất cả cao thủ đều tiêu diệt.

Sau khi Mã Lương giải phong ấn xong, nếu nói hẳn có thể thoải mái giết chết mấy chục con Chân Long, Diệp Trường Sinh cũng không chút nghi ngờ.

Hắn và Chân Tiên hậu kỳ bình thường còn khác biệt, dù sao người ta cũng là đệ tử chân truyền Cửu Nguyên quan, là nhân vật được Đạo Tổ chọn lựa ra.

Người như vậy, trong Chân Tiên hậu kỳ cũng tuyệt đối nổi bật, một người đánh hai ba Chân Tiên hậu kỳ cũng là có khả năng.

Nguyên bản nếu không có một kích Cửu Kiếp Diệt Chân Pháp mà có thể trọng thương cả Kim Tiên của Hiên Cửu Linh, không nhờ có Lương Nghi Diệt Trần đại trận tự bạo hủy thiên diệt địa thì Mã Lương hoàn toàn si tâm nói mộng.

Trên thực tế dù những thủ đoạn này đã dùng hết cũng không thể giết chết Mã Lương, chỉ làm cho nguyên khí của hắn gần như tiêu hao hết.

Cuối cùng Hàn Lập có thể giết chết Mã Lương, thành phần vận khí cũng là rất lớn. Mã Lương sau khi giải phong trạng thái thối lui, bởi vì áp chế trên giới diện tăng lên, pháp lực vận chuyển không trôi chảy. Nguyên Anh phản ứng không linh mẫn, mới bị Hàn Lập bắt lấy cơ hội một kiếm bêu đầu.

Nhìn bộ dáng chúng nữ cực kỳ khó tin, Diệp Trường Sinh mỉm cười, nói: “Hắn có thể có biểu hiện như vậy, hẳn là bởi vì hắn cho dù ở trong Chân Tiên, cũng là người nổi bật!”

“Ý phu quân là?”

“Đúng như chúng ta tính là cường giả trong Đại Thừa, người này hẳn cũng là cường giả trong Chân Tiên, hơn nữa hắn đối phó với ba mươi sáu vị Đại Thừa kia bộc phát ra thực lực rõ ràng vượt qua giới này có khả năng thừa nhận tối đa!”

“Cho nên ta suy đoán, hắc hắc là có biện pháp có thể tránh khỏi áp chế của hắc!” Diệp Trường Sinh chậm rãi nói.

Nghe hắc nói vậy, chúng nữ nhất thời lộ ra thần sắc đăm chiêu.

Nếu có thể thoát khỏi áp chế của giới điện, vậy có thể bộc phát ra thực lực như thế, tựa hồ là chuyện đương nhiên.

“Đã giải phong ấn một lần, tiếp theo phải để người giải phong một lần ở Lôi Minh đại lục!” Diệp Trường Sinh nhìn hình ảnh trong gương, trầm nghĩ.

Tầm phù mà Đạo Tổ Cửu Nguyên quan ban cho Mã Lương có thể khiến hắc giải phong ba lần, ổn thỏa mới xảy ra. Diệp Trường Sinh quyết định đem cơ hội của đối phương tiêu hao hết ba lần này rồi mới đi gặp đối phương.

Mã Lương không cách nào giải phong, thực lực nhiều lắm tương đương với hai, ba đầu Chân Long. Tuy rằng hắc vẫn rất mạnh, nhưng đối với hắc mà nói lại không đáng để lo.

Hình ảnh trong gương biến đổi, một đám mây bảy màu xuất hiện ở đỉnh một tòa thành khổng lồ, uy áp kinh khủng từ trên đó truyền đến.

Mã Lương giáng lâm!

Lại một trận đại chiến bùng phát, bất quá lần này Mã Lương cũng không giải phong, mà dùng thực lực bị trói buộc này chiến đấu kịch liệt với mấy vị Đại Thừa nơi này.

Nếu nói đám người Bích Ảnh đúng là không hổ là Đại Thừa đỉnh cấp của Huyết Thiên đại lục.

Mượn mười vạn đệ tử trong thành hiệp trợ đại trận, bọn hắn kịch chiến hai ngày hai đêm với Mã Lương.

Đại chiến dư âm, đánh cho mặt đất rộng lớn ở trung tâm thành tro bụi, không còn sót lại bất cứ thứ gì.

Cuối cùng, sau khi trận chiến kết thúc, chỉ có một mình Linh Vân phu nhân chạy thoát.

Vị này cơ hồ là cường giả đệ nhất Đại Thừa của đại lục Huyết Thiên, thiếu chút nữa bị đánh rớt cảnh giới.

Nàng bị thương nặng, sau khi chạy ra liền lập tức tuyên bố phong sơn vạn năm, không để ý bất cứ chuyện gì trên đời nữa.

Thật sự bị đánh sợ rồi.

Đúng rồi, ngoại trừ Linh Vân phu nhân, còn có một người khác đã kịp thời sử dụng.

Đó chính là Tiêu Minh!

Mượn nhờ bàn Phượng Linh trong tay, hắn lại một lần nữa chạy thoát khỏi tay Mã Lương.

Sau đó, không mấy ngày tin tức có quan hệ nơi đây truyền khắp toàn bộ Huyết Thiên Đại Lục, trong nháy mắt tòa đại lục này phẳng phất trải qua một trận động đất lớn, chấn động tất cả mọi người thất điên bát đảo.

Chân Tiên giáng thế, huyết tể chúng sinh, Huyết Đạo tông liên thủ đồi ma, hội tụ tới ba mươi sáu Đại Thừa nhưng kết quả lại chết sạch.

Không một ai sống sót, kể cả đám cường giả đỉnh cấp của Huyết Thiên đại lục như Bích Ảnh cũng dồn dập ngã xuống.

Một hồi đại chiến qua đi bốn mươi vị Đại Thừa, mất đi ba kiện Huyền Thiên chi bảo, chết mất mười mấy vạn đệ tử tinh nhuệ Huyết đạo.

Huyết Đạo tông môn, lần này xem như hoàn toàn bị đánh cho phé.

Ít nhất, bốn đại tông môn siêu cấp kia đã bị đánh cho phé bỏ.

Dù cho những tông môn siêu cấp này mỗi một gia tộc đều còn lưu lại vài vị Đại Thừa, nhưng bọn họ cũng không thể chống đỡ nổi tên tuổi của một đại tông môn siêu cấp nữa.

Thoáng chốc, lòng người toàn bộ Huyết Thiên Đại Lục trở nên hoảng sợ, tất cả mọi người đều lâm vào một loại sợ hãi sâu sắc.

Đám hung ma kia định làm gì tiếp đây?

Hắn ta còn muốn tiếp tục huyết tể sao?

Ông ta muốn huyết tể bao nhiêu người?

Giờ khắc này, người của Huyết Thiên đại lục giống như dân chúng đối mặt ngày tận thế không thể làm gì, một chút năng lực cải biến hiện trạng cũng không có.

Chỉ có thể yên lặng chờ đợi, hơn nữa cầu nguyện tử vong không nên giáng xuống trên người mình.

Bọn hắn đã ngay cả một chút dũng khí đối kháng với hung ma kia cũng không còn, toàn bộ Kỳ Lương Cốt của Huyết Thiên đại lục đã hoàn toàn bị cắt đứt trong trận chiến này.

Trong bầu không khí hoang mang lo sợ như vậy, Tiêu Minh dẫn Mã Lương xông vào tổng bộ Huyết Thiên Đại Lục và hai vị Đại Thừa Thương Minh trấn thủ ở đây đã bị giết.

Tiếp theo, hắn lại dẫn Mã Lương đi Huyền Tâm Môn, kết quả toàn bộ Huyền Tâm Môn có mấy vị Đại Thừa lấy Văn Tâm Phượng cầm đầu, dưới thì đệ tử bình thường đều bị một dòng máu bao phủ.

Sự tình còn chưa xong, thân là Thái Thượng trưởng lão Huyết Cốt môn trước kia, Tiêu Minh đã quá quen thuộc với Huyết Thiên đại lục.

Tông môn nhà nào tương đối cường đại, tông môn nào giấu diếm thực lực, nhà nào trên thực tế lại có lão tổ tồn tại ở trong bóng tối độ kiếp vân vân.

Những chuyện này đều không thể gạt được hấn ta, hấn ta hiểu rất rõ.

Vì vậy, kế tiếp hấn mang theo Mã Lương tiếp tục báỉ phỏng một tông môn, đầu tiên là ba đại tông môn siêu cấp lúc trước, lần này trực tiếp đi qua Huyết Cốt Môn, tất cả đều bị diệt môn.

Trong đó, một vị lão tổ Độ Kiếp kỳ xuất thế, cũng bị Mã Lương dùng để tế luyện Vạn Linh Huyết tử của hấn.

Mã Lương đại khái cũng nhìn ra, cái tên Đại Thừa che mặt này tựa hồ là cố ý mượn tay hấn tiêu diệt những Linh giới Đại Thừa này.

Nhưng nhìn ra cũng không sao cả, hấn vốn là muốn giết người.

Giết tu sĩ Đại Thừa, giết tu sĩ bình thường, thậm chí giết những sinh linh bình thường không có chút tu vi nào.

Hấn muốn dùng sinh mệnh của những người này để huyết tế Tiên khí của mình, muốn luyện chế hoàn toàn Vạn Linh Huyết Tỳ thành công, hấn còn phải giết rất nhiều người.

đơn vị này được tính dựa theo số triệu.

Hai trận huyết tế vốn không đủ.

Cho nên, biết rõ kẻ đang truy đuổi đang lợi dụng mình, nhưng hấn tuyệt đối không để ý.

Chỉ là, sát ý trong lòng của hấn đối với người này càng thêm nồng đậm, đồng thời đối với người thao túng phía sau lưng sát ý cũng dần dần tăng lên.

Chờ đến khi hấn bắt được người này, chắc chắn hấn sẽ cho biết, dám lên người Mã Lương hấn sẽ có kết quả gì.

Một tháng, hai tháng...

Ba tháng trôi qua, dưới sự dẫn dắt của Tiêu Minh, Mã Lương đã tiêu diệt bảy tám tông môn Huyết Đạo, giết chết sáu bảy mươi bảy vị Huyết Đạo Đại Thừa.

Trong đó, không thiếu Đại Thừa đỉnh cấp của Huyết Thiên đại lục, mười đại cường giả Huyết Thiên thập đại hầu như bị một lưới bắt hết.

Đồng thời, còn có hai lão quái Độ Kiếp đang lẫn trốn cũng không may mắn thoát khỏi tai nạn, bị Tiêu Minh tìm được, bị Mã Lương diệt sát.

Toàn bộ đại lục Huyết Thiên gần như bị đánh tan tác, giết tới mức lòng người bàng hoàng, chém giết bốn phương tám hướng yên tĩnh im ắng.

Từ sau khi Mã Lương giáng thế, Huyết Thiên Đại Lục đã tổn thất hơn một trăm Đại Thừa, cường giả đỉnh cấp gần như toàn quân bị diệt.

Chỉ còn lại hai ba người rải rác, cũng không có thành tựu gì.

Trong khoảng thời gian này, các cường giả Huyết Thiên Đại Lục cũng dần dần chết lọc ra Mã Lương sẽ hàng lâm những tông môn này, tất cả đều là do Tiêu Minh dẫn đường.

Có lẽ hẳn muốn chạy trốn để họa thủy Đông Di, có lẽ còn có tính toán khác, nhưng bất kể thế nào, hết thấy đều là lỗi của hắn.

Trong lúc nhất thời, thanh danh của Tiêu Minh ở Huyết Thiên đại lục, trước nay chưa từng bị bôi xấu.

Thuộc về là, chó đi ngang qua bên cạnh hắn, đều phải phun hai ngụm nước bọt.

Thấy tình hình này, Tiêu Minh hài lòng mượn nhờ Truyền Tống Trận rời khỏi Huyết Thiên Đại Lục.

Lôi Minh đại lục lúc này vẫn là một mảnh gió êm sóng lặng, năm tháng yên ổn.

Còn không có ai biết, một tôn tuyệt thế hung ma đã từ Huyết Thiên đại lục chạy tới.

Giác Xi tộc mạnh nhất Lôi Minh đại lục không thể tránh khỏi trở thành mục tiêu Tiêu Minh, gã không chút khách khí chui vào một tòa thành chính của Giác Xi tộc.

Mã Lương đuổi theo sau, cũng không chút khách khí một dải huyết hà bao phủ tòa thành chính này, trong thành mấy chục vạn tu sĩ Giác Xi tộc liên tiếp mang theo một vị Đại Thừa toàn bộ bị huyết tể.

Tiếp theo, hai người liền một trước một sau xuất phát tiến về hướng tòa thành chính thứ hai của Giác Xi Tộc.

Sau khi liên tiếp huyết tể hai tòa chủ thành Giác Xi tộc, giết chết hai tu sĩ Đại Thừa của tộc này, hành vi không kiêng nể gì của Mã Lương cuối cùng cũng khiến Giác Xi tộc chú ý.

Cũng không lâu lắm, Mã Lương đuổi theo Tiêu Minh đến một tòa chủ thành Giác Hoàng tộc khác, đang định không chế Huyết Hà huyết tể toàn bộ nội thành thì nghênh đón sáu vị lão tổ Đại Thừa tộc đã sớm mai phục tại lân cận.

Giác Xi bộ tộc ở bản tộc nhiều người như vậy bị huyết tể, cộng thêm hai tên Đại Thừa lão tổ bị diệt, tự nhiên tuyệt sẽ không cùng vị đại địch trước mắt này có bất cứ ý định ngồi xuống trao đổi gì, vừa hiện thân, lập tức liên thủ thúc giục một toà cấm chế cực kỳ lợi hại đã sớm bố trí.

Mà Mã Lương lần này cũng chưa từng giải phong ấn, bằng vào thần thông bản thân cùng sáu gã Đại Thừa lão tổ này triển khai một phen đại chiến kinh thiên động địa.

Sáu gã lão tổ Đại Thừa của Giác Xi tộc rõ ràng đều không phải là tồn tại Đại Thừa bình thường. Bọn hắn tất cả đều được xưng là cường giả một giới, sáu người liên thủ cộng thêm cấm chế phụ trợ, cơ hồ có thể quét ngang toàn bộ đại lục Lôi Minh.

Nhưng mà ngay cả như vậy, trận đại chiến này sau khi giằng co hơn nửa ngày, liền nhanh chóng kết thúc.

Sáu vị Đại Thừa Giác Xi tộc cũng không giống đám người Bích Ảnh, kiên trì trọn vẹn hai ngày hai đêm, mà rất nhanh đã bị Mã Lương đánh tan.

Bốn vị Đại Thừa lão tổ bị giết, Nguyên Anh hai người chạy ra, mượn nhờ một kiện bảo vật may mắn thoát khỏi.

Giác Xi tộc thảm bại, sáu đại cường giả hoặc chết hoặc phế hậu, thực lực bộ tộc bọn họ đột nhiên giảm xuống, không thể xứng danh đệ nhất cường tộc tại Lôi Minh đại lục.

Bất quá chiến đấu của bọn hắn cũng không phải không có tác dụng. Trong thời khắc cuối cuộc chiến, Giác Xi tộc mấy tên Đại Thừa đồng thời tự bạo mấy món Huyền Thiên tàn bảo, xuất kỳ bất ý đánh thương Mã Lương.

Lần này khiến cho Mã Lương nổi giận, một đường đại khai sát giới, liên tục huyết tế ba tòa thành lớn Giác Xi tộc.

Đồng thời, có xu thế giết thẳng về phía thánh địa của Giác Xi tộc.

Thấy tình hình này, cao tầng Giác Xi tộc còn lại rơi vào đường cùng, cuối cùng mượn nhờ Thượng Cổ khế ước chi lực, một hơi triệu hồi ra từ không gian khác ba đầu Thượng Cổ Chân Linh Đạp Long, Thái Tước cùng Dương Lộc bọn họ cung phụng.

Ba vị Chân Linh này lại cùng Mã Lương triển khai một trận chiến có một không hai, đại chiến kéo dài trọn vẹn ba ngày. Sau khi gọn sóng chiến đấu chấm dứt, Giác Xi tộc nhân ở gần đó lập tức chạy tới.

Kết quả trên chiến trường trống không, ba đầu Cổ Chân Linh thành linh không cánh mà bay, mà Mã Lương cũng hư không tiêu thất vô tung vô ảnh.

Sau đó, Giác Xi tộc dùng các loại bí thuật liên hệ Cổ Chân Linh, nhưng lại không có chút hiệu quả nào, điều này khiến cho cả cao tầng Giác Xi tộc lập tức hai mặt nhìn nhau.

Mà lúc này, một loạt sự tình có liên quan đến Mã Lương tại Huyết Thiên đại lục đã làm, rút cuộc cũng truyền về lại Lôi Minh đại lục.

Trong lúc nhất thời, mọi người trên đại lục Lôi Minh đều biến sắc, các siêu cấp đại tộc đều khẩn trương lên.

Tất cả mọi người đều đang chú ý bóng dáng Mã Lương, cầu nguyện hắn tốt nhất đừng xuất hiện lần nữa.

Chẳng qua, trong lòng các tồn tại đỉnh cấp của các tộc cũng rõ ràng, lấy biểu hiện của hung ma tại Huyết Thiên đại lục, chỉ sợ chỉ sợ không thể làm gì được đối phương.

Nếu đối phương xuất hiện lần nữa, bọn họ nên ứng đối ra sao?

Chỉ có thể liên hợp chiến một trận với hắn.

Cũng may, khiến người ta cảm thấy an ủi chính là, trong ba mươi sáu Đại Thừa của Huyết Thiên Chiến Mã Lương, cường giả chân chính không có mấy người.

Điều này làm cho các tộc trên Lôi Minh đại lục có chút tin tưởng, nếu như bọn họ tập hợp toàn bộ cường giả đại lục, điều đến Huyền Thiên chi bảo, đem tất cả Chân Linh cung phụng thỉnh đến.

Nhiều cường giả tụ tập như vậy, dù sao cũng có thể giết chết người này chứ?

Nếu ngay cả điều này cũng không làm được, thì bọn họ chỉ có thể ngồi chờ chết mà thôi!

“Thực lực mà hai người này biểu hiện ra ở hai trận chiến này...”

Bên trong Ma giới, nhìn đại chiến giữa Mã Lương và Giác Xi, Đại Thừa cùng với Dương Lộc Tam Chân Linh, Bảo Hoa, Băng Phượng, lông mày chúng nữ nhân lập tức đều nhíu lại.

Thoạt nhìn cũng không có lợi hại như vậy!

Không phải nói là không lợi hại, đổi lại là bảo hoa hoặc là bất cứ ai trong Băng Phượng đều không phải là đối thủ của hắn.

Nhưng biểu hiện này hoàn toàn không giống với biểu hiện khi dễ dàng diệt sát ba mươi sáu Đại Thừa lúc trước.

“Chẳng lẽ, hắn muốn thoát khỏi áp chế của lực lượng thể giới đối với hắn, cần phải trả một cái giá rất lớn. Không đến thời khắc mấu chốt, không thể làm như vậy sao?” Bảo Hoa thì thảo nói nhỏ, dần dần đoán ra tình huống của Mã Lương.

Diệp Trường Sinh trong lòng hơi động: “Các người đã nghĩ tới điểm này, phỏng chừng những người thông minh trên Lôi Minh đại lục cũng có thể đoán ra một ít, tiếp theo sợ là có trò hay để xem!”

“Ý phu quân nói, những người ở Lôi Minh đại lục kia sẽ lợi dụng điểm này sao?” Ánh mắt Ngân Nguyệt sáng ngời.

Diệp Trường Sinh gật đầu: “Như vậy xem ra, có thể sự tình sẽ có chút khác biệt với kế hoạch ngay từ đầu của ta!”

Mặc dù Diệp Trường Sinh mượn nhờ Huyền Thế Thiên Thư, bố trí rất nhiều chuyện đối với Mã Lương sau khi xuống hạ giới.

Nhưng dù sao thực lực của hắn cũng có hạn, không có khả năng làm tất cả chuyện cần làm đều dựa theo an bài của hắn mà tiến hành.

Đặc biệt là, trong cái bẫy mà hắn thiết kế này còn liên lụy tới mấy trăm Đại Thừa của Linh Giới, bao hàm những cường giả cao cấp nhất của Linh giới.

Mấu chốt nhất là, còn bao gồm một vị Chân Tiên hậu kỳ như Mã Lương.

Dưới tình huống như vậy, Huyền Thế Thiên Thư không thể hoàn toàn biến ảo ảo của Diệp Trường Sinh thành thực tại được.

Vì lý do tốt hơn nên Diệp Trường Sinh sắp xếp quân cờ Tiêu Minh.

Chỉ là hiện tại, mặc dù làm nhiều bố trí như vậy, Diệp Trường Sinh chợt phát hiện khả năng phát triển của sự việc lại muốn đi tới một phương hướng vượt quá dự liệu của hắn.

Mã Lương trước sau mấy lần ra tay đã biểu hiện ra chiến lược chênh lệch thật sự quá lớn.

Lần đầu tiên giết chết ba mươi sáu Đại Thừa của Huyết Thiên, gần như là lấy một loại tư thái không ai có thể ngăn cản hạ xuống tai ương hủy diệt đối với những cường giả của Huyết Thiên.

Với năng lực tình báo của Hách Liên Thương Minh, hơn phân nửa là có thể tìm được một ít tin tức về Mã Lương biểu hiện trong trận chiến ấy.

Bởi vậy, đại khái bọn họ cũng có phán đoán về khả năng giải phong thực lực của Mã Lương.

Sau đó, trình độ biểu hiện của Mã Lương trong mấy trận chiến khác lại kịch liệt hạ xuống, một cường giả Linh giới đã có thể

giao thủ với hắn.

Hai loại biểu hiện này, đủ để cho người hữu tâm đoán được một ít chuyện.

Giờ phút này, các tộc trên Lôi Minh đại lục đều đang mật thiết chú ý đến động tĩnh của vị tuyệt thế hung ma này, đồng thời một số người bắt đầu chạm mặt nhau, thương nghị về phương án làm sao đối phó vị tuyệt thế hung ma này.

Mà không bao lâu, tại nơi mà mấy người Mã Lương và Dương Lộc đồng thời biến mất, trong không gian nổi lên dao động.

Sau đó, hai bóng người đột nhiên xuất hiện trước mắt thế nhân, ngay sau đó lại lóe lên, biến mất.

Tuy rằng hai đạo thân ảnh này xuất hiện nhanh mà biến mất cũng rất nhanh, nhưng vền vẹn một sát na, vẫn đủ để cho người ta nhận ra thân phận của bọn họ.

Tên hung ma kia không chết!

Quả nhiên, nếu là Chân Tiên hạ giới, vậy không dễ dàng bị giết chết như vậy, người này còn sống.

Đồng thời, người đứng bên cạnh y cũng lập tức nhận ra, chính là Giác Hoàng tộc Chân Linh Dương Lộc.

Xem bộ dạng này, dương lộc là bị hung ma kia thu phục?

Đây thật sự không phải là một tin tức tốt!

Trong lúc nhất thời, các tộc trên Lôi Minh đại lục lập tức khẩn trương lên, nhất là Giác Xi tộc.

Bởi vì rất nhanh bọn họ liền phát hiện, Mã Lương lại trực tiếp mang theo Dương Lộc hướng về phía Thánh sơn của Giác Hoàng tộc.

Tốc độ của một vị Chân Tiên rất nhanh, khi Giác Xi tộc nhận được tin tức này, muốn chạy trốn đã muộn.

Roi vào đường cùng, bọn hắn đành phải lập tức chuẩn bị một chút trên Thánh sơn, dự định đón đánh vị tuyệt thế hung ma này.

Cũng không lâu lắm, trước Thánh Sơn liền xuất hiện hai bóng người.

“Chủ nhân, Giác Xi tộc là đệ nhất cường tộc của Lôi Minh đại lục, tiêu diệt tộc này, nhất định có thể chấn nhiếp được các thế lực khác!” Dương Lộc đứng ở bên người thanh niên gầy yếu, sắc mặt cung kính vô cùng nói.

Ánh mắt của hắn nhìn về phía ngọn núi nguy nga xa xa kia, giờ phút này ngọn núi kia đã tỏa ra ánh sáng lung linh, vô số quang mang lóe lên.

Tỉ mỉ cảm thụ một chút, liền có thể phát giác đó là lực lượng của vô số cấm chế bộc phát ra, đối với Giác Xi tộc có hiểu biết nhất định Dương Lộc biết, Thánh sơn Giác Xi tộc này hiện tại đã triển khai toàn bộ.

Toà Thánh sơn này thật không đơn giản, phối hợp các loại cấm chế cường đại mà Giác Xi tộc bố trí từ vô số năm tháng tới nay, cơ hồ có thể so với một kiện Huyền Thiên Chi Bảo.

“Xem ra bộ tộc này đã biết chúng ta sắp đến, hiện tại toàn lực phòng bị, đáng tiếc cường giả bộ tộc bọn hắn trên cơ bản đã chết sạch, bất quá nếu ta nhớ không lầm, hắn là còn có lão gia hỏa này, không biết đã vượt qua phi thăng kiếp chưa!” Dương Lộc nhìn Giác Kính Thánh Sơn tràn đầy màu sắc, nhẹ nhàng nói.

Vẻ mặt Mã Lương bình thản không gợn sóng, sau khi liếc mắt đánh giá ngọn núi này một chút, hắn nói với vẻ mỉa mai: “Vạn Linh Huyết tử của ta còn cần mấy cuộc huyết tế long trọng mới có thể luyện chế hoàn thành!”

“Nơi này có rất nhiều sinh linh, thực lực cũng không tồi, vừa khéo thích hợp cho pháp bảo huyết tế của ta!”

Nói xong, hắn đưa tay ném đi, một đạo huyết quang lập tức từ trong tay hắn lao ra, bay về phía chân trời, xuất hiện ở Thiên Giác Thánh sơn trên không thánh địa Tu tộc này.

Một dòng sông máu bỗng nhiên xuất hiện, vô số máu đỏ tươi từ đó chảy ra không ngừng, nghiêng về phía Thiên Giác Thánh Sơn.

Động tĩnh lần này tự nhiên lập tức đưa tới Giác Xi tộc chú ý, sáu vị Đại Thừa Giác Xi tộc trấn thủ nơi đây giật nảy cả mình, sắc mặt xoạt một cái, trở nên tái nhợt một mảnh.

“Tặc tử, cam tâm nhục nhã Giác Hoàng tộc ta như thế!”

Một tiếng hét phẫn nộ già nua vang lên, ngay sau đó một bóng người cao nghìn trượng xuất hiện trên Thiên Giác Thánh sơn.

Đây là một bóng người toàn thân lông lánh kim quang, cả người cao lớn, hùng tráng, giống như được chế tạo từ vàng ròng, trên đỉnh đầu có một cái sừng màu vàng sắc nhọn duỗi ra, tựa như một lưỡi dao sắc bén đâm về phía bầu trời.

Một cỗ khí tức kinh khủng từ trên thân gã bộc phát ra, hóa thành sóng khí màu vàng cuộn cuộn ra bốn phía, đầu tóc trắng phấp phới theo.

Một tay hấn nắm trường mâu lượn lò điện quang, một tay cầm chuông nhỏ màu bạc, đâm trường mâu về phía Vạn Linh Huyết Tỳ trên bầu trời, đồng thời không ngừng lay động chuông nhỏ màu bạc trong tay, tản mát ra từng đạo sóng âm, hướng Huyết Tỳ mà đi.

Chứng kiến người này xuất hiện, sáu vị Đại Thừa khác của Giác Xi tộc lập tức vui mừng quá đỗi, có một người lập tức cao giọng quát:

“Thiên Hành lão tổ đã ra tay, chúng tộc nhân dựa theo an bài lúc trước, tất cả về bản vị hiệp trợ lão tổ!”

Tiếng gầm cuộn cuộn xuống, truyền khắp cả tòa Thiên Giác Thánh sơn, vô số đệ tử tinh nhuệ Giác Xi tộc trên Thánh sơn lập tức thúc giục các loại pháp khí trong tay.

Chỉ một thoáng, cả tòa Thiên Giác Thánh Sơn đều lắc lư lên, từng cột sáng óng ánh từ trong các góc Thánh Sơn phóng lên trời.

Bên trong những cột sáng này ẩn chứa sức mạnh cực kỳ kinh khủng, rung chuyển long trời lở đất, khiến người nhìn mà kinh hãi.

Hơn ba ngàn cột sáng to lớn đồng thời vọt lên, hội tụ trên bầu trời, sau đó ngưng tụ thành một tòa quang trận thật lớn, từ xa nhìn lại giống như một cái bản án to lớn, chậm rãi chuyển động.

Trên đồ án có vô số phù văn lập loè đủ mọi màu sắc, làm cho người hoa cả mắt, muốn cẩn thận nhìn kỹ, lập tức trở nên hoa mắt chóng mặt.

Tờ đồ án này chuyển động hai vòng, sau đó trên đó lóe lên quang mang, chỉ một thoáng giữa đất trời sáng lên một đoàn quang mang sáng chói làm cho người không cách nào nhìn thẳng.

Giống như mặt trời trong khoảnh khắc đó trực tiếp nổ tung ra, một cỗ ba động pháp tắc kinh khủng từ trong đồ án cuộn ra.

Trong quang mang này, đồ án nhanh chóng thu nhỏ lại, sau đó hóa thành một quang sáng rơi xuống, bọc trên độc giác trên đỉnh đầu cự nhân màu vàng kia.

“Àm!”

Trong nháy mắt này, khí tức trên thân độc giác cự nhân màu vàng bỗng nhiên tăng vọt gấp mười lần, thân hình cấp tốc cất cao, vọt thẳng tới vạn trượng, đỉnh thiên lập địa, trên thân nó phát ra khí thể khủng bố làm cho trên mặt Chân Linh như Dương Lộc đều lộ ra vẻ sợ hãi.

Kim quang rừng rực làm cho người ta không mở được mắt. Giờ phút này tất cả quang mang trong thiên địa đều đã mất đi sắc thái, chỉ có cự nhân màu vàng kia trở thành Vĩnh Hằng duy nhất.

Trong tay gã cầm theo cái chuông màu bạc, nhẹ nhàng rung động, sau đó Huyền Thiên chi bảo này được toàn lực kích phát.

“Keng!”

Tiếng chuông to lớn vang vọng giữa đất trời, chợt một cỗ phong bạo pháp tắc kinh khủng từ trên chuông bộc phát ra, hóa thành một vòi rồng màu bạc.

Cái vòi rồng màu bạc kia từ trong tay Cự Nhân bay ra, phóng tới không trung, ở trong quá trình phi hành không ngừng co rút lại, cuối cùng biến thành một sợi tơ mỏng manh màu bạc.

“Con sâu cái kiến ở giới này cũng có vài phần môn đạo!”

Mã Lương thấy một màn như vậy, không cách nào bảo trì tư thái vững như bàn thạch, thân hình lóe lên, sau một khắc liền xuất hiện ở trên không con huyết hà kia.

Một tay đè lại Vạn Linh Huyết Tỳ, chân nguyên hùng hậu không ngừng dũng mãnh tràn vào trong đó. Mã Lương hướng

về phía dưới quát khê một tiếng: “Ngưng!”

Chỉ một thoáng, một cỗ ba động vô hình từ trên huyết tỳ tản ra, quét ra, trong chớp mắt đã khuếch tán đến toàn bộ không gian màu máu.

Không gian màu máu này phảng phất như đọng lại, cự nhân màu vàng lập tức cảm giác được dường như có một cỗ thiên uy giáng lâm, áp lực kinh khủng khiến cho quanh thân hắn càng trở nên ngưng trệ, động tác càng lúc càng gian nan.

Trường mâu lôi điện màu vàng trên tay hắn bay về phía trước với tốc độ càng ngày càng chậm, đến cuối cùng, cơ hồ giống như là rùa bò, mỗi một bước tiến lên đều vô cùng gian nan.

Chỉ có sợi tơ màu bạc kia tựa hồ chưa bị ảnh hưởng quá lớn, vẫn đang phóng tới phía trước, đánh tới một cái Huyết Tỳ.

Mã Lương thấy thể sắc mặt càng thêm âm trầm, trong miệng lạnh như băng phun ra một chữ: “Tụ!”

Bên trong dòng sông máu lập tức nổi lên sóng to gió lớn, vô số giọt máu ngưng đọng đến cực điểm tản mát ra hương thơm bông bênh trôi nổi. Sau khi đình trệ một chút, liền nhao nhao như mưa rơi trên lá chuối bắn về phía sợi tơ màu bạc kia.

Va chạm, va chạm...

Va chạm với mỗi giọt máu sẽ làm cho sợi tơ màu bạc tối nghĩa vài phần. Khi lít nha lít nhít giọt máu đột kích tới, sợi tơ màu bạc rất nhanh đã bị bao phủ vào bên trong.

Chấn động pháp tắc dần dần trở nên run sợ. Mã Lương nhìn thấy sợi chỉ bạc biến mất, chẳng những không thích mà còn sắc mặt càng thêm lạnh lẽo.

Đưa tay chỉ một cái.

“Đi!”

Tiếng quát khê rơi xuống, giọt máu đầy trời kia liền nhao nhao cấp tốc bắn về phía cự nhân màu vàng phía dưới, trên thân cự nhân màu vàng dâng lên từng tầng hào quang, ý đồ ngăn cản những giọt máu này.

Nhưng hết thấy tựa hồ đều phí công, giọt máu kia phảng phất có thể xuyên thấu hết thấy, không gì có thể ngăn cản, trong

chớp mắt đã đâm vào trên thân cự nhân màu vàng.

“A!”

Tiếng kêu thê lương thảm thiết vang lên, chỉ một giọt máu, đã khiến ngực người khổng lồ màu vàng thủng ra một cái động lớn, huyết nhục đều bị hòa tan ở trong đó, chỉ còn lại bạch cốt âm u.

“Lạch cạch! Lạch cạch...”

Hầu như trong chớp mắt, huyết nhục toàn thân người khổng lồ màu vàng đều biến mất, chỉ còn lại một bộ khung xương màu vàng.

Chỉ có bàn tay hắc cầm theo mê thiên chung màu bạc kia vẫn còn nguyên vẹn không tổn hao gì.

“Liều mạng với ngươi!”

Một tiếng gầm giận dữ vang lên, người khổng lồ màu vàng hai tay ôm lấy chuông lớn màu bạc kia, trực tiếp lao đến Mã Lương bên này.

Trên đường xông tới, một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên.

Chuông lớn màu bạc kia trực tiếp nổ tung, hóa thành một cột sáng màu bạc ngút trời bắn thẳng về phía Mã Lương.

Tiêu Minh đứng ở nơi cách đó trăm vạn dặm, nhìn trận chiến kinh tâm động phách này, trên khuôn mặt dưới mặt nạ lộ ra vẻ chán động.

“Không hổ là đại tộc đệ nhất đại lục Lôi Đình, không một ai trong bốn đại tông môn đẳng cấp cao ở Huyết Thiên đại lục này có thể so sánh cùng!” Trong lòng của hắn thâm nghĩ như thế.

Thông qua hắn quan sát trận chiến này bọn người Diệp Trường Sinh trong lòng cũng cảm khái vạn phần.

” Giác Xi tộc có thể trở thành Linh giới đệ nhất đại tộc lúc trước, không phải không có lý do gì, phần nội tình này, trên đời có mấy người có thể so sánh?” Diệp Trường Sinh thở dài nói.

Cự nhân sừng vàng tập hợp lực lượng của chúng tộc nhân trên Thiên Giác Thánh Sơn, lực lượng thể hiện ra khiến nó cũng động dung.

Một vị lão tổ độ kiếp gồm sáu vị tu sĩ Đại Thừa, hơn một ngàn tu sĩ hợp thể, hơn vạn Luyện Hư, mấy chục vạn Hóa Thần...

Dùng lực lượng khổng lồ như vậy ngưng tụ thành một sợi dây thừng, tập trung lên một người, lại toàn lực thúc giục Huyền Thiên chi bảo, đây gần như là lực lượng mạnh nhất mà Giác Xi tộc có khả năng bộc phát ra.

Nhưng dù như thế cũng không thể làm gì được vị Chân Tiên hạ giới là Mã Lương này.

Dù vị Giác Kỳ lão tổ kia tự bạo thiên chung, ý đồ liều chết đánh cược một lần, cũng không có bất cứ tác dụng gì.

Trong không gian màu máu, hào quang màu bạc nổ tung, hủy diệt. Uy lực kinh khủng của nó đúng là đã đánh Mã Lương cầm Vạn Linh Huyết tử bay ra ngoài.

Điều này làm cho sắc mặt hắn càng thêm tái nhợt.

Nhưng cũng chỉ đến thế thôi.

Mưa máu nhao nhao rơi ra, trong khoảnh khắc liền đem tòa Thiên Giác Thánh Sơn uy chấn trăm vạn năm ở Linh Giới này bao phủ.

Dương Lộc nhìn tòa thánh sơn âm âm sụp đổ kia, trong lòng cảm khái không gì sánh được.

“Ngay cả ba người chúng ta dùng bí pháp mà Kim Long Vương đại nhân truyền thụ thúc giục Pháp Tắc Chi Liên, cũng không thể làm gì được chủ nhân, sự cường đại của hắn, há có Giác Xi bộ tộc người có khả năng rung chuyển, bất quá lấy trúng chọi đá mà thôi!”

Mã Lương đứng ở trên không, tay cầm Vạn Linh Huyết Tỳ, nhìn một mảnh biển máu sóng to gió lớn phía dưới, mặt không chút thay đổi.

Dương Lộc thấy thế vội vàng bay tới, trên mặt mang theo vẻ cung kính, đại hiến ân cần cù.

Tình thế toàn bộ Giác Xi tộc trong trận chiến này tổn thất hầu như không còn.

Chuyện này không chỉ đơn giản là chết đi mấy vị Đại Thừa, quan trọng nhất chính là, trên Thánh sơn Thiên Giác Thánh này cơ hồ hội tụ hơn bảy phần mười thiên tài Giác Xi tộc.

Người có huyết thống ưu tú nhất, thiên phú xuất chúng nhất, tiềm lực lớn nhất tất cả đều tụ tập ở đây.

Sau đó, trong trận chiến này, tất cả đều bị huyết tể.

Tương lai của Giác Xi tộc cũng theo trận chiến này mà biến mất, mặc dù tán lạc ở cấp độ Hợp Thể, Luyện Hư trên mặt đất không hề của hắn vẫn còn rất nhiều tu sĩ.

Thậm chí còn có thể chống đỡ được một danh hào đại tộc.

Ngay cả tu sĩ Đại Thừa còn sống sót cũng có đến bảy tám.

Nhưng, tất cả đều là biểu tượng, trong một tộc đàn vô cùng coi trọng độ tinh thuần của huyết mạch, diệt sạch thiên tài tinh nhuệ, cùng với một phần tài nguyên quan trọng nhất mà Thiên Giác Thánh sơn mang đến biến mất, trực tiếp khiến cho bộ tộc này không còn có tương lai.

Tương lai sẽ phát sinh chuyện gì, có thể tưởng tượng được.

Qua nhiều năm như vậy, Giác Xi tộc chinh phạt khắp nơi, tiêu diệt tộc đàn, đắc tội với đại tộc tuyệt không phải số ít.

Bây giờ bọn họ sẽ không bao giờ lại rầm rộ như xưa nữa, như vậy sau khi từng bóng ma Vong tộc xuất hiện, báo thù xong, chỉ sợ Giác Xi tộc dù không diệt vong trong một thời gian rất dài cũng sẽ không có ngày yên tĩnh.

Tiêu Minh xem xong kết cục, không dám ở lại đây nữa, thân hình lóe lên, biến mất trong mảnh khu vực này.

Mã Lương kinh ngạc nhìn thoáng qua hắn bên này, cũng không vội vã đuổi theo, mà điềm tĩnh xử lý một mảng biển máu mệnh mông phía dưới.

Cách đó trăm vạn dặm, hào quang lóe lên, bóng dáng Tiêu Minh xuất hiện trên bầu trời.

Hắn lập tức khoanh chân ngồi xuống, lấy ra một bình ngọc, đổ đan dược bên trong ra bắt đầu điều tức.

Liên tục không ngừng sử dụng Phượng Linh bàn, đối với hắn mà nói là một tiêu hao thật lớn, cho dù là tu sĩ Đại Thừa, cũng không chịu nổi thuận di mấy chục hơn trăm lần.

Mã Lương có tốc độ truy kích rất nhanh, hắn nhất định phải tranh thủ thời gian khôi phục bản thân, hơi sơ sẩy một chút là có thể không trốn thoát khỏi lòng bàn tay của đối phương.

“Nhà tiếp theo, đó là Cự Linh Tộc gần với Giác Xi Tộc a!”
Hắn vừa điều tức, vừa thầm nghĩ.

Sau khi Mã Lương đuổi theo tới, Tiêu Minh tiếp tục cấp tốc chạy trốn, cũng không lâu lắm đã đi tới một tòa thành trọng yếu của Cự Linh tộc.

Tự nhiên, tòa thành trì này lại bị huyết tể, hai vị Đại Thừa lão tổ trấn thủ trong thành bị một tát của Mã Lương đập chết.

Đến bây giờ, các đại tộc quần trên Lôi Minh đại lục rút cục mất đi một tia may mắn cuối cùng trong lòng.

Vốn là ôm chuyện không liên quan đến mình, bộ tộc chờ Mã Lương chủ động rời khỏi Lôi Minh đại lục rút cuộc cũng ngồi không yên.

Xem bộ dạng Mã Lương như vậy, rõ ràng là muốn đồ sát toàn bộ đại lục Lôi Minh.

Giống như việc hấn làm ở Huyết Thiên đại lục.

Kể từ đó, các tộc không thể không buông xuống thành kiến, dặt tay nghênh địch!

Rất nhanh, dưới sự dẫn đầu của Hách Liên thương minh, trên Lôi Minh đại lục xuất hiện một Trảm Tiên minh.

Trảm Tiên minh vừa xuất hiện, hiệu suất cực cao vận chuyển nhân lực vật lực toàn bộ đại lục, một kế hoạch trảm tiên nhắm vào Mã Lương dần dần thành hình.

Một ngày kia, Tiêu Minh thuận di, xuất hiện tại đại thành thứ hai của Cự Linh Tộc, đồng thời tính toán giống như trước kia, trà trộn vào trong tòa thành này, bốn đạo thân ảnh bỗng nhiên từ trong tòa thành này xuất hiện, đối mặt ngăn cản hấn.

Trong bốn người này, mỗi một vị trên người đều có khí tức cường đại chí cực, khiến trong lòng Tiêu Minh khiếp sợ.

Hấn biết, những người trước mắt này hấn là cường giả đỉnh cấp của Lôi Minh đại lục, mỗi một vị đều là Đại Thừa hậu kỳ.

Trong đó có một người nếu như Diệp Trường Sinh ở đây thì sẽ nhận ra, cao cao gầy, chính là tổng chấp sự Lôi Nguyên của Thương Minh ở Lôi Minh đại lục.

“Tiêu đạo hữu, người hấn là rõ ràng vì sao chúng ta tìm tới cửa chứ?” Một đại hán đầu trọc lạnh lùng nhìn Tiêu Minh nói ra thân hình cao chừng ba trượng.

Khuôn mặt dưới mặt nạ của Tiêu Minh không có bất kỳ biểu tình nào, thanh âm bình thản, không có bất kỳ dao động nào:

“Đạo hữu cứ đùa, vì sao các người lại tìm ta, ta nào biết được, nếu không có chuyện gì khác, Tiêu mỗ còn phải vội vàng chạy trốn, sẽ không cùng mấy vị tán gẫu nữa!”

“Đứng lại, người cho rằng trước mặt bốn người chúng ta người có thể thoát được sao?” Một ông lão có khuôn mặt nham hiểm trong bốn người tiến lên một bước quát lạnh.

Nghe hấn nói vậy, Tiêu Minh lập tức cười lạnh: “Ngay cả vị Chân Tiên kia đuổi theo ta lâu như vậy cũng không đuổi kịp

ta, chỉ bằng các người mà cũng muốn ngăn cản ta?”

Vừa nghe nói như thế, lão giả Âm Quát tức giận hừ một tiếng, khí thế trên người chợt bộc phát, tựa hồ muốn làm gì đó.

Lôi Nguyên thấy thế vội vàng đưa tay ngăn gã lại, nói: “Vu đạo hữu, tạm thời đừng tức giận, đừng quên mục đích chúng ta tới đây hôm nay!”

“Hừ!”

Lão giả Âm Quát nghe vậy hừ lạnh một tiếng, quay đầu đi chỗ khác.

Lôi Nguyên ôn hòa cười một tiếng, nói với Tiêu Minh: “Tiêu đạo hữu, cũng đừng trách chư vị đạo hữu nổi giận người, đây thực sự là chuyện người làm, quá không được nhân tâm!”

“Mặc kệ là Huyết Thiên đại lục, chỉ là trên Lôi Minh đại lục chúng ta, hiện tại chỉ có bộ tộc siêu cấp như Giác Xi bị người hại tổn thất nặng nề, phân huyết hải này thâm trầm, người gánh nổi sao?” Thần sắc Lôi Nguyên thoáng cái trở nên vô cùng nghiêm khắc.

Tiêu Minh sắc mặt vẫn không thay đổi, tựa hồ không có chút áy náy nào, giọng nói của hắn bình tĩnh dị thường:

“Chỉ vì mạng sống thôi, nếu ta không họa thủy đông dời thì người kia sẽ đuổi giết ta, ta chỉ có thể kéo các người xuống nước, ép các người đối phó hắn mới có một đường sinh cơ!”

Lời nói thẳng thắn như vậy của Tiêu Minh, trực tiếp nghe được bốn vị Lôi Minh Đại Thừa này hai mặt nhìn nhau.

Trên mặt mỗi người bọn họ đều lộ ra thần sắc kinh ngạc đến cực điểm, nhất thời không còn lời gì để nói.

Bình tâm mà nói, Tiêu Minh nói cũng không sai, đổi lại là bọn họ là Tiêu Minh, nói thật cũng sẽ làm như vậy.

Chỉ là, hiện giờ bản thân là người bị hại và khi đối mặt với những lời này thì cảm thấy buồn bã không thôi.

Sau khi im lặng một hồi, Lôi Nguyên cười khỏ một tiếng: “Tiêu đạo hữu, không thể không thừa nhận, kế hoạch của người thành công, đúng là chúng ta bị ép phải liên hợp lại đối phó với tên Chân Tiên kia rồi!”

“Về việc người làm này, ân oán giữa chúng ta tạm thời không truy cứu, hiện tại chúng ta đều có chung kẻ địch, ta nghĩ Tiêu đạo hữu người cũng muốn mau chóng để cho vị Chân Tiên kia biến mất a?”

Tiêu Minh gật gật đầu: “Ta ngày đêm suy nghĩ, chỉ có mau chóng giải quyết thanh đao treo trên đỉnh đầu này!”

“Tốt, một khi đã như vậy, vì sao người này đuổi theo người không tha, chúng ta cũng không muốn truy hỏi cặn kẽ, chỉ hỏi Tiêu đạo hữu một câu, người có đồng ý phối hợp với chúng ta hay không?” Lôi Nguyên hỏi.

“Các người muốn bắt giết hẳn? Đừng quên chuyện này, trên Huyết Thiên đại lục chúng ta đã có người làm qua, hơn nữa còn thất bại!” Đôi mắt Tiêu Minh khẽ nheo lại, nói ra.

“Ha ha, Huyết Thiên đại lục thất bại, không có nghĩa là Lôi Minh đại lục chúng ta cũng sẽ thất bại!” Trên mặt trắng hán khô ngô lộ ra vẻ ngạo nghễ nói.

Lôi Minh đại lục thân là một trong ba khối đại lục mạnh nhất Linh giới, cho tới nay, không đánh giá nổi hai khối Đại Lục khác.

Số lượng cường giả đỉnh cấp ở nơi này phải vượt xa so với hai đại lục còn lại, đủ thực lực đương nhiên sẽ cho bọn họ đủ sức lực.

Lôi Nguyên mỉm cười, nói với Tiêu Minh: “Tiêu đạo hữu, nếu như ta nhận được tin tức không sai, lần trước Huyết Thiên đại lục các người chuẩn bị đối phó vị Chân Tiên này, là ba mươi sáu vị Đại Thừa phải không?”

“Ba mươi sáu vị Đại Thừa bình thường, trong đó còn không có bao nhiêu cường giả. Thực lực như thế mà muốn giết chết một vị Chân Tiên, quả thật là một chuyện không dễ dàng!”

Tiêu Minh nghe thế, trong lòng hơi động, chậm rãi hỏi: “Vậy đội hình Lôi Minh đại lục các người chuẩn bị như thế nào?”

Trong mắt Lôi Nguyên lóe lên tinh quang: “Lần này chúng ta cũng điều động ba mươi sáu vị tồn tại Đại Thừa, nhưng trong ba mươi sáu người này, mỗi một vị đều là cường giả chân chính!”

“Thứ kém cỏi nhất cũng là tồn tại như sáu vị Đại Thừa mà người từng gặp cùng vị Chân Tiên kia kịch chiến nửa ngày!”

Nghe hắn nói vậy, đồng tử Tiêu Minh bỗng nhiên co rút lại, trong lòng có chút rung động, Âm Đạo Lôi Minh đại lục quả nhiên đã xuất ra vốn liếng.

Đây gần như là đề toàn bộ cường giả dốc toàn bộ tổ chức, kém nhất cũng là Đại Thừa trung kỳ đỉnh phong, không kém nhân vật cấp độ như hắn.

“Mười đại cường giả đại lục Lôi Minh chúng ta sẽ xuất động toàn bộ, đồng thời còn gọi xuống hơn mười Chân Linh hiệp trợ, Tiêu đạo hữu hẳn là biết rõ điều này có ý nghĩa gì!” Trong thần sắc Lôi Nguyên tràn đầy tự tin nói.

Nghe đến đó, Tiêu Minh không còn do dự gì nữa: “Ta đồng ý hỗ trợ các ngươi!”

Thấy Tiêu Minh quyết đoán đáp ứng như vậy, trên mặt bốn người Lôi Nguyên rốt cục lộ ra vẻ tươi cười.

Lôi Nguyên ném một ngọc giản qua, nói: “Vậy tiếp theo làm phiên Tiêu đạo hữu dẫn vị Chân Tiên hạ giới kia đến vị trí đã định!”

Tiêu Minh chấp tay: “Tiêu mỗ nhất định không phụ ủy thác!”

Lôi Nguyên thấy thế gật đầu: “Ở điểm này, Lôi mỗ vẫn tin tưởng Tiêu đạo hữu!”

“Nếu việc này thành công, Lôi mỗ có thể làm chủ tiêu diệt vị Chân Tiên này. Hách Liên thương minh sẽ che chở Tiêu đạo hữu không bị chư vị đạo hữu Lôi Minh đại lục trả thù!”

Nghe y nói vậy, tráng hán đầu trọc khôi ngô bên cạnh Lôi Nguyên ánh mắt lạnh lùng nhìn về phía Tiêu Minh.

“Tuy ngươi đã hại chết hai vị Đại Thừa của Cự Linh Tộc chúng ta, nhưng lão phu cũng có thể làm chủ. Sau khi chấm dứt việc này, Cự Linh Tộc sẽ không dây vào ngươi nữa!”

Trên khuôn mặt dưới mặt nạ của Tiêu Minh không có bất kỳ biểu lộ gì, nhưng trong giọng nói tràn ngập cảm kích nói: “Vậy đa tạ hai vị đạo hữu!”

“Hắc hắc!” Lúc này vị lão giả có khuôn mặt âm trầm kia phát ra một tiếng cười lạnh.

“Tuy chúng ta có thể dốc sức bảo vệ ngươi, nhưng Tiêu đạo hữu tốt nhất vẫn nên cẩn thận một chút, tránh bị Cát Lưu đạo hữu Giác Xi tộc gặp được!” Lão giả âm trầm nói.

Lôi Nguyên nghe được câu này, khẽ cau mày, nói với Tiêu Minh: “Tiêu đạo hữu yên tâm, Cát đạo hữu không phải người không phân rõ nặng nhẹ. Trước khi trận chiến này kết thúc, gã chắc chắn sẽ không ra tay với ngươi!”

“Sau khi trận chiến này chấm dứt, bản Minh có thể phụ trách đưa ngươi đến Phong Nguyên đại lục, miễn cho có đạo hữu truy sát ngươi không ngớt!”

Tiêu Minh nghe vậy cười ha ha một tiếng: “VẬY ĐA TẠ LÔI ĐẠO HỮU RỒI, TIÊU MỖ XIN CÁO TỪ TRƯỚC, CHỈ SỢ HUNG MA KIA SẼ LẬP TỨC ĐUỔI KỊP, THỜI GIAN KÉO DÀI KHÔNG NỔI!”

Dứt lời, thân ảnh Tiêu Minh lóe lên, sau đó biến mất ngay tại chỗ.

Bốn người Lôi Nguyên nghe vậy, sắc mặt hơi đổi, cũng không dám ở lại chỗ này, ba người trong đó trực tiếp hóa thành một đạo lưu quang bay về phía xa.

Chỉ có tráng hán đầu trọc kia hơi dừng lại một chút, gã nhìn thoáng qua thành trì to lớn phía dưới, thở dài một tiếng.

“NHỮNG TỘC NHÂN NÀY CUỐI CÙNG VẪN PHẢI HY SINH Ở NƠI ĐÂY, ĐÂY CŨNG LÀ CHUYỆN KHÔNG CÒN CÁCH NÀO KHÁC!”

“HI VỌNG TRÊN NGƯỜI TÊN CHÂN TIÊN KIA THẬT SỰ CÓ CHÂN HỒN ĐAN NHƯ LỜI HÁCH LIÊN THƯƠNG MINH NÓI, CHỈ CẦN CÓ THỂ ĐẠT ĐƯỢC MỘT HẠT, LIỀN ĐỦ ĐỂ BÙ LẠI TẤT CẢ TỔN THẤT!”

Nghĩ như vậy, thân ảnh của hắn cũng rất nhanh biến mất ở nơi này.

Đến khi bọn hắn đều rời đi, qua một thời gian Mã Lương mang theo Dương Lộc xuất hiện ở nơi đây.

Không nhìn thấy bất cứ bóng dáng Đại Thừa nào, thậm chí ngay cả tu sĩ Hợp Thể kỳ cũng đã chạy sạch.

Bất quá hắn cũng không buồn bực, trực tiếp thả ra huyết hà, đem tòa thành lớn mấy trăm vạn nhân khẩu của Cự Linh Tộc bao phủ.

.....

Ma giới, thông qua thị giác của Tiêu Minh, đám người Diệp Trường Sinh cũng thuận tiện tìm hiểu được mưu đồ của Lôi Minh đại lục.

“THẬT ĐÚNG LÀ ĐẠI THỦ BÚT, NẾU LÚC TRƯỚC CHÚNG TA XUẤT RA NHIỀU NGƯỜI NHƯ VẬY, CHỈ SỢ MINH TRÙNG MẪU ĐÃ SỚM BỊ GIẢI QUYẾT!”
Bảo Hoa than nhẹ một tiếng nói.

Mỗi lần nhìn thấy thực lực này của Linh giới, nàng đều sẽ cảm khái ngàn vạn.

Ma giới trong thời kỳ toàn thịnh hầu như đều có thực lực tương đương với Phong Nguyên Đại Lục, không thể so sánh với Lôi Minh Đại Lục cường thịnh được.

Hiện tại, sau khi trải qua Minh Trùng Mậu một kiếp, thực lực Ma giới đại giảm, Đại Thừa chỉ còn lại có hơn mười người.

Đừng nói là so sánh với một đại lục ở Linh giới, hiện tại Ma giới đã tới mức lưu lạc với tộc quần của Linh giới.

“Cát Lưu kia là người phương nào, Giác Xi tộc còn có cao thủ tồn tại không?” Minh La tò mò hỏi.

“Cát Lưu là tồn tại đứng đầu trong mười đại cường giả của Lôi Minh đại lục, là người đứng đầu trong Giác Xi tộc. Người chống cự Mã Lương lúc trước chính là lão tổ Độ Kiếp của Giác Xi tộc ẩn nấp!” Diệp Trường Sinh nói.

Nghe nói như thế, đám người Minh La, Nguyên Sát không khỏi tắc lưỡi, Âm Đạo Giác Xi tộc lại khủng bố như vậy.

Một vị Độ Kiếp lão quái, một vị Đại Thừa hậu kỳ, ba vị Chân Linh, sáu vị Đại Thừa trung kỳ đỉnh phong, còn có mười mấy vị Đại Thừa thực lực tương đối bình thường!

“Trước khi Nhân tộc quật khởi, Giác Xi tộc liền được xưng là đệ nhất cường tộc Linh giới, danh hiệu này bọn họ chiếm đoạt nhiều năm như vậy, tự nhiên là có nội tình thâm hậu!” Ngân Nguyệt mỉm cười nói.

“Trận chiến Lôi Minh đại lục lần này, có thể giải quyết hết vị Chân Tiên hạ giới này không? Ta cảm giác mặc dù là đông đảo cường giả như vậy, chỉ sợ vẫn không phải là đối thủ của vị Chân Tiên này!” Băng Phượng nhú mày nói ra.

“Vậy phải xem bọn họ có tính toán gì!” Diệp Trường Sinh mỉm cười.

.....

Trong một thung lũng cực lớn ở Lôi Minh đại lục, trong khoảng thời gian này, có hơn mười vạn người lục tục chạy tới.

Những người này, tu vi kém cỏi nhất cũng ở Luyện Hư sơ kỳ, mỗi người đều là cường giả tinh nhuệ.

Mười vạn Luyện Hư, bảy ngàn hai trăm hợp thể, đây là đại quân từ các tộc trên Lôi Minh Đại Lục triệu tập đến, sau khi bọn hắn tiến vào nơi đây, trong tay mỗi người đều bị phân phát một mặt trận kỳ.

Trải qua một đoạn thời gian thao luyện, những người này dần dần thuần thục lên, một tòa đại trận kinh thể hải tục cứ như vậy chậm rãi thành hình.

“Ngay cả Vạn Linh Trần Ma Trận cũng lấy ra, đây chính là đại trận chuyên trấn áp tiên nhân do tổ tiên chúng ta lưu truyền, Lôi Nguyên, người đứng là đại thủ bút!”

Giữa không trung, Lôi Nguyên chấp hai tay sau lưng nhìn đám tu sĩ các tộc bận rộn phía dưới, bên tai bỗng nhiên vang lên một đạo thanh âm như vậy.

Trong lòng của hắn khẽ động, thần thức nhìn bốn phương tám hướng, nhưng không ai phát hiện ra.

Chẳng qua thân là tổng chấp sự của Thương Minh, Lôi Nguyên lại rất rõ ràng lai lịch người nào đến.

“Hiên Cửu Linh, sao ngươi cũng tới đây, việc này ta cũng không có thông báo cho ngươi!” Lôi Nguyên nhẹ giọng nói.

“Ta nghe được tin tức từ Minh Tôn, chuyện Chân Tiên hạ giới lớn như vậy, ta khẳng định là muốn tới xem một chút!” Không một bóng người vang lên giọng nói của Hiên Cửu Linh.

“Ha ha, cũng đúng, Cửu Kiếp Diệt Chân Đại Pháp của ngươi đúng là khắc tinh của đám Chân Tiên hạ giới này, ngươi nghe nói việc này khẳng định sẽ không nhịn được qua đây một chuyến!” Lôi Nguyên cười nhẹ nói ra.

“Bất quá, ngươi lần này phải thất vọng rồi, chúng ta cũng không có ý định dùng cứng đối cứng cùng vị Chân Tiên này lần này!” Hắn nói thêm.

“Cái gì? Ý ngươi là?” Trong giọng nói của Hiên Cửu Linh mang theo một tia kinh ngạc.

“Không muốn cứng đối cứng, vậy các ngươi tụ tập một lực lượng khổng lồ như vậy làm gì?”

“Ha ha, sau này ngươi sẽ biết!” Trong mắt Lôi Nguyên lóe lên vẻ quỷ dị.

Hiên Cửu Linh nghe vậy trầm mặc, hẩn nhìn những tu sĩ các tộc đang bận rộn ở phía dưới, loáng thoáng như đã hiểu ra điều gì.

Lại qua mấy ngày, khi đại trận hoàn toàn thành hình, ba mươi sáu vị Đại Thừa cũng đều trở về vị trí cũ, Tiêu Minh bên kia nhận được tin tức của Lôi Nguyên.

“Tiêu đạo hữu, có thể dẫn hung ma kia tới đây!”

Tiêu Minh thu hồi pháp khí trong tay, nhìn thoáng về phía đám mây bảy màu phía xa xa đang bay nhanh đến, trên người nổi lên ngân quang, thuần di rời đi.

“Lại chuyển hướng rồi, xem ra con kiến nhỏ này định dẫn ta tới một nơi rất thú vị!” Mã Lương bóp một đạo pháp quyết, cảm ứng một chút, cười lạnh nói.

Dương Lộc thấy thế hơi do dự, sau đó nói: “Chủ nhân hủy Thiên Giác Thánh sơn của Giác Xi tộc, e rằng rất nhiều chủng tộc trên đại lục này đều đã sợ hãi ngài!”

“Hiện tại bọn chúng liên hợp lại, muốn đối phó với ngài cũng khó nói!”

“Ha ha ha ha, không sợ bọn họ tới, chỉ sợ bọn họ không tới, ngược lại ta rất muốn nhìn thấy tất cả bọn họ liên hợp lại đối phó ta!”

“Nói vậy, sau khi giết hết những người này, Linh Giới cũng không còn người nào dám ngăn cản ta làm việc!” Mã Lương cười to mấy tiếng, cuồng ngạo nói.

Dương Lộc thấy thế mặc dù trong lòng lo lắng, nhưng cũng không dám phản bác.

Đối với Linh Giới, thực lực của hắn còn có vài phần hiểu biết.

Nếu các tộc trên khối đại lục này thực sự muốn liên hợp lại đối phó Mã Lương, chỉ sợ Mã Lương không thể dễ dàng giải quyết được tất cả bọn chúng như vậy.

Mã Lương không chút sợ hãi đuổi theo phương hướng Tiêu Minh đào tẩu.

Vài ngày sau, Tiêu Minh bay đến địa điểm đã định, nơi này là một ngọn núi, trên đỉnh núi có một bóng người đang đứng chờ

hắn.

“Lôi đạo hữu, Tiêu mỡ may mắn không làm nhục mệnh, đã đưa hung ma kia tới!” Tiêu Minh tiến lên, chấp tay với người nọ nói.

Lôi Nguyên xoay người lại, trên mặt lộ ra vẻ vui mừng: “Tốt! Tốt! Được! Tiêu đạo hữu, lần này vất vả cho ngươi rồi, đợi cho tên hung ma kia xuất hiện, ngươi có thể trực tiếp rồi đi!”

Tiêu Minh gật đầu: “Hy vọng Lôi huynh đừng quên lời hứa của mình!”

“Ha ha, yên tâm, đợi sau khi mọi chuyện thành công, ta sẽ chuẩn bị vượt qua Truyền Tống Trận đại lục, đưa ngươi đến Phong Nguyên đại lục!” Lôi Nguyên sáng khoái nói.

Tiêu Minh thấy thế cũng không nói thêm gì nữa.

Kỳ thật hắn căn bản không quan tâm chuyện gì xảy ra sau lưng, cho dù Lôi Nguyên không hứa hẹn, hắn cũng sẽ đáp ứng chuyện dẫn dụ Mã Lương tới đây.

Bởi vì mục đích thực sự của hắn là đánh trọng thương các tộc trên Lôi Minh đại lục.

Chỉ là, loại động cơ này lại không dám để các tộc trên Lôi Minh đại lục phát giác được chút nào, cho nên hắn mới biểu hiện ra bộ dạng lo lắng cho tính mạng mình, để lừa bịp đối phương.

Hiện tại, mục tiêu của hắn lại đạt được một mục tiêu khác.

Đợi đến lúc Mã Lương chạy tới nơi, sau khi giải phóng phong ấn, liền có thể trực tiếp một mẻ hốt gọn những chiến lực cao cấp ở Lôi Minh đại lục này!

Tiêu Minh nhìn về phía sau ngọn núi, nơi cách đó mấy vạn dặm, nơi đó có một thung lũng, trong thung lũng có một bộ dạng sương mù lượn lờ, cái gì cũng không thấy rõ.

Từ xa hắn không cảm nhận được chút dị thường nào trong khu vực thung lũng kia.

Nhưng Tiêu Minh biết, nơi đó chính là nơi mai phục Mã Lương các tộc trên Lôi Minh đại lục, chỉ cần vị Chân Tiên hạ

giới này bước vào, nếu như không giải được phong ấn, hơn phân nửa sẽ bị trấn áp.

“Không tốt, Chân Tiên kia đã đến, vậy mà tốc độ lại nhanh như vậy. Tiêu huynh, ta và người lập tức dẫn nàng vào trong trận!” Lôi Nguyên bỗng nhiên biến sắc, ngữ khí dồn dập nói với Tiêu Minh.

Tiêu Minh gật đầu, hai người lập tức hóa thành một đạo lưu quang phóng vào trong thung lũng đó.

Bọn họ vừa bay ra ngoài, không bao lâu sau, từ chân trời xuất hiện một đám mây bảy màu lượn lờ.

Mã Lương đứng ở trên đám mây, lạnh lùng nhìn hai bóng người đang bay xuống thung lũng xa xa kia, phát ra một tiếng cười lạnh.

“Một bảy kiến hôi, quả thật muốn mai phục ta ở đây sao? Lần trước còn chưa cho các ngươi đủ giáo huấn, ta cũng muốn xem lần này các ngươi bày ra loại trận pháp gì!”

Nó nói xong, không chút khách khí mang theo Dương Lộc phóng vào trong thung lũng kia, một chút ý tứ cẩn thận cũng không có.

Diện tích toà bốn địa này tương đối rộng lớn, chừng phương viên mấy trăm vạn dặm, chiều sâu cũng vượt qua vạn trượng.

Vốn dĩ trên không trung của thung lũng này không có bất kỳ sương mù nào, chỉ là sau khi cường giả các tộc của Lôi Minh đại lục trú ngụ tại đây, nơi đây bỗng nhiên dâng lên một mảng lớn sương mù.

Thoạt nhìn sương mù này không đơn giản, dù thần thức tồn tại cấp Đại Thừa chạm vào phía trên, cũng sẽ cảm nhận được một cỗ lực cản cường đại.

Nơi đây áp chế thần thức.

Sau khi Tiêu Minh tiến vào trong màn sương trắng mênh mông này, lập tức phát hiện phạm vi thần thức có thể thăm dò không quá trăm trượng quanh thân.

“Xem ra đề đòi phó với tên Chân Tiên kia, bọn họ đã phải nhọc lòng rồi!” Tiêu Minh thầm nghĩ trong lòng.

Áp chế thần thức, lại có nhiều cường giả chuẩn bị như vậy, đồng loạt xuất ra các loại thủ đoạn, đôi lại là người khác hơn phân nửa thật sự sẽ thua ở chỗ này.

“Tiêu đạo hữu, theo sát ta, đợi lát nữa đại trận phát động, nếu đứng sai phương vị, sẽ lập tức bị giết chết!” Thanh âm Lôi Nguyên ôn hòa vang lên bên tai.

Tiêu Minh rung mình, lúc này theo sát bên người Lôi Nguyên, nửa bước cũng không dám rời xa.

Hai người đi theo một phương vị hết sức kỳ quái, cuối cùng cũng thoát khỏi tầng sương mù dày đặc.

Trước mắt bỗng nhiên trống rỗng, bốn phương tám hướng ánh mắt thông suốt, Tiêu Minh có thể rõ ràng nhìn thấy trên mặt đất trải rộng rậm rạp chằng chịt điểm sáng.

“Trong những điểm sáng kia chính là tu sĩ các tộc lần này triệu tập tới bố trí đại trận. Trận này có hơn mười vạn tu sĩ tham dự, mỗi người đều từ Luyện Hư trở lên, sử dụng cực phẩm linh thạch vượt qua vạn miếng!” Lôi Nguyên ở một bên giới thiệu.

Tiêu Minh nghe xong lời này lập tức tặc lưỡi, bứt tích lấy ra từ Lôi Minh đại lục quả nhiên xa hoa hơn nhiều so với Huyết Thiên đại lục.

Đang muốn mở miệng hỏi thăm một chút sự tình, Tiêu Minh chợt thấy ba đạo thân ảnh bỗng nhiên từ trên đỉnh đầu mình xông vô biên sương mù hạ xuống.

Ba người xếp thành ba hướng vây hãm vào giữa.

Tiêu Minh nhất thời trong lòng lộ bộp một cái, ánh mắt thoáng nhìn qua, thấy vị tráng hán đầu trọc Cự Linh tộc kia, nhìn thấy lão giả Âm Quát lúc trước có thái độ rất lạnh lùng với hắn.

Đồng thời, còn thấy được một nam tử trung niên dung mạo nho nhã, trên đỉnh đầu nam tử mọc ra một cái sừng màu tím.

“Cát Lưu?!”

Trong lòng Tiêu Minh trầm xuống, ánh mắt lập tức nhìn về phía Lôi Nguyên bên cạnh: “Lôi đạo hữu, các người nói vậy là có ý gì?”

“Không có ý gì, Cát đạo hữu hay là không bỏ được ân oán giữa ta và người. Lôi mỗ sau khi khuyên giải trăm phương ngàn cách không có kết quả, chư vị đạo hữu dự định trước khi đối phó vị Chân Tiên hạ giới kia, trước giết người tể cờ!” Lôi Nguyên chậm rãi lui về phía sau, mặt không đổi sắc nói ra.

Tiêu Minh nghe vậy cười lạnh một tiếng: “Các người quả thật có ý kiến hay, chẳng qua chỉ bằng các người cũng muốn ngăn cản ta sao?”

Trong lòng của hắn khẽ động, lập tức thử kích phát Phượng Linh bàn, muốn thuận di lập tức rời đi.

Chỉ là, pháp lực sau khi rót vào Phượng Linh bàn, pháp khí này cũng không có làm ra bất kỳ cái gì đáp lại, giống như triệt để mất đi hiệu ứng.

Tiêu Minh chỉ thoáng chốc, sắc mặt đại biến.

“Đừng thử, trong Vạn Linh Trấn Ma Đại Trận này, đừng nói là kiện pháp bảo người có thể mượn không gian lực, dù là Thiên Phượng nắm giữ Không Gian Pháp Tắc, cũng đừng hòng chạy thoát!” Lôi Nguyên chậm rãi nói ra.

“Ầm ầm ầm!”

Lúc này trên đỉnh đầu truyền đến một hồi âm thanh cực lớn như tiếng sấm, đỉnh tai nhức óc, vô số sương mù động dậy, giống như có vật gì đang muốn quần lên nó.

“Vị Chân Tiên kia đã đến rồi, chư vị đạo hữu tốc chiến tốc thắng, sau đó quy vị!” Lôi Nguyên thấy vậy, trên mặt xuất hiện vẻ lo lắng, vội vàng nói với ba người còn lại.

Ba người đều gật đầu, vị nam tử nho nhã Giác Xi Tộc nói với Tiêu Minh: “Tiêu đạo hữu theo chúng ta đi một chuyến!”

Nói xong, ba người đồng thời xuất thủ, đưa tay chộp tới Tiêu Minh.

Ba vị cường giả Đại Thừa hậu kỳ, Tiêu Minh biết mình khẳng định không phải là đối thủ, thậm chí ngay cả kiên trì cũng không kiên trì được bao lâu.

“Tuyệt đối không thể để bọn chúng bắt được!”

Trong lòng của hắn khẽ quát một tiếng, sau một khắc thân hình giống như một quả bóng cao su lớn lên.

“Không xong, hắn muốn tự bạo!”

Một tiếng quát khẽ, bốn vị Đại Thừa kia lập tức như tị xạ hạt nhanh chóng lui ra ngoài.

“Ầm!”

Một chùm sáng màu máu nổ tung giữa không trung, cả người Tiêu Minh trong nháy mắt hóa thành một chùm pháo hoa, rực rỡ nở rộ ra.

“Đám người này, rốt cuộc là có chủ ý gì?” Diệp Trường Sinh ở ma giới chứng kiến đoàn hào quang màu đỏ như máu cuối cùng kia, lông mày không khỏi nhíu lại.

Vội vã báo thù như vậy, bọn hắn tự tin có thể giết chết Mã Lương sao?

“Vị Thái Thượng trưởng lão Huyết Cốt Môn này khi đã đồng ý kế dự định thì phải nghĩ đến việc này chứ. Hắn đắc tội với toàn bộ Lôi Minh Đại Lục, chắc chắn người ta hận hắn thấu xương!” Bảo Hoa lắc đầu nói ra.

“Không sai, nếu ta là những Đại Thừa kia, cũng sẽ không bỏ qua người này, dưới tình huống người này lợi dụng hết giá trị, nhất định phải ra tay với hắn!” Băng Phượng cũng nói.

Thoạt nhìn, hai nàng đối với Tiêu Minh lần này cũng không có quá nhiều bất ngờ.

“Hắn chết cũng không có gì đáng tiếc, chẳng qua là ta cảm thấy những cường giả đại lục Lôi Minh này giống như đang mưu đồ cái gì đó, cục diện bọn hắn bố trí này quỷ dị trùng trùng!”

“Chẳng lẽ đúng như ta đoán lúc trước, bọn họ phát hiện bí mật của vị Chân Tiên này, từ đó thiết lập cái bẫy này?” Trên mặt Diệp Trường Sinh lộ ra một tia suy nghĩ.

“Bọn họ muốn làm gì, hiện giờ chúng ta cũng không thể nào biết được, phu quân ngươi định làm gì tiếp theo?” Ngân Nguyệt nhìn về phía hắn hỏi.

Diệp Trường Sinh trầm ngâm trong chốc lát, đứng dậy nói: “Về Linh giới đi, sự tình phát triển vượt ra ngoài dự đoán của ta, nhất định phải thời khắc nào cũng đề ý tới Linh giới!”

“Chúng ta cũng đi thôi, đối với kết cục của vị Chân Tiên này, tỷ muội chúng ta cũng rất tò mò đó!” Bảo Hoa thân nhiên cười nói.

Diệp Trường Sinh gật đầu: “Cuối cùng vẫn không cách nào ngồi yên trên đài câu cá, lúc cần thiết ta có thể ra tay sớm, chúng ta đi thôi!”

Đoàn người lập tức rời khỏi Ma giới, trở về Linh giới Nhân tộc.

Mà ở Lôi Minh đại lục bên này, sau khi Tiêu Minh tự bạo, mấy vị cường giả đỉnh cấp của Lôi Minh đại lục còn chưa kịp cảm khái cái gì, liền cảm nhận được chấn động trên đỉnh đầu càng ngày càng mạnh.

Lúc này, bọn họ không dám có chút do dự nào nữa, tất cả đều nhao nhao bay lên trên, chui vào trong mây mù.

Các nơi trong mây mù, ba mươi sáu vị Đại Thừa đỉnh cấp dựa theo phương vị nhất định, mỗi người ngồi xếp bằng trên một tòa tể đàn to lớn.

Cảm ứng được tất cả mọi người trở về vị trí cũ, lúc này Lôi Nguyên mới phát phát một lá cờ trong tay.

Sau một khắc, ba mươi sáu vị Đại Thừa này đều biến mất không thấy gì nữa, mà sương mù kia cũng thoáng cái chậm rãi tản ra.

“Mời ngài vào rọ? Bản tiên nhân cũng muốn xem xem, những con sâu cái kiến ở hạ giới này có thể mang đến cho ta kinh hỉ gì!” Mã Lương đứng ở trên không trung, nhìn sương mù tản ra phía dưới, lạnh lùng nói.

Hắn tuyệt đối không sợ, dù cho biết phía trước có đại trận, có người mai phục hắn, hắn cũng muốn xông vào xem một chút.

Mã Lương giẫm lên đám mây bảy màu, đáp xuống phía dưới. Hắn quan sát mặt đất, dần dần nhìn thấy bên trong những điểm sáng kia là vẻ mặt đầy sợ hãi của từng đám tu sĩ đại lục Lôi Minh.

“Ha ha ha ha!”

Thần sắc như vậy làm hắn hài lòng đến cực điểm, hắn chấp hai tay sau lưng, ngạo nghễ đứng giữa thiên địa, ánh mắt nhìn bốn phương tám hướng.

Dương Lộc thấy tình hình này, cũng kiên trì theo xuống, trong lòng lão là một trăm tám mươi cái không nguyện ý, không muốn tiến vào trong đại trận như vậy.

“Ông!”

Giữa thiên địa run rẩy kịch liệt, mây mù trên đỉnh đầu lập tức khép kín, bao hai người chủ tớ Mã Lương vào trong, đồng thời, trên mặt đất chậm rãi dâng lên mười hai tòa tế đàn.

“Nguyên lai là Vạn Linh Trấn Ma Đại Trận, ha ha, điều động nhân thủ tới thật đúng là không ít, xem ra phải sử dụng tám phù lục kia một lần nữa rồi!” Mã Lương nhìn thiên địa biến hóa, trong lòng thầm nghĩ.

Hắn vẫn rất bình tĩnh, không thấy kinh hoảng chút nào.

Mặc kệ người hạ giới này bố trí đại trận cỡ nào, chỉ cần hắn khôi phục thân thể Chân Tiên, dễ dàng giết chết hắn.

“Trận chiến này có thể đánh tan chiến lực cao nhất của khối đại lục này, đợi đến lúc khối đại lục này cũng không người nào dám gây phiền toái cho ta, liền có thể thỏa thích huyết tể đem bảo vật kia triệt để tế luyện rồi!”

“Lúc trước trên Huyết Thiên đại lục, không phát hiện phản đồ kia, trên khối Lôi Minh đại lục này cũng không sinh ra bất kỳ cảm ứng gì, đoán chừng phản đồ kia hơn phân nửa là ở khối đại lục cuối cùng này!”

“Đợi sau khi huyết tể đủ rồi, liền đi tới Phong Nguyên đại lục kia xem một chút đi!” Trong lòng Mã Lương nghĩ như vậy.

Lúc ở trên không trung, hắn đã phát hiện chuyện Tiêu Minh biến mất khí tức, cũng nhìn ra được hắn là hắn đã chết ở chỗ này.

Bất quá hắn cũng không để ý, cho dù không có Tiêu Minh, hắn vẫn nắm chắc có thể tìm được phản đồ kia ở chỗ nào.

Lúc trước không ngừng đuổi theo Tiêu Minh, cũng chỉ là muốn bắt lấy người này xem sau lưng đến cùng rốt cuộc là ai dám mưu toan chính mình, mặt khác cũng là bởi vì hắn phát hiện Tiêu Minh luôn mang hắn tới một số thế lực cường đại ở Linh giới hội tụ.

Mà sau khi hắn giết chết những sinh linh của các thế lực này, thì hiệu quả huyết tể của hắn đối với Vạn Linh Huyết Tỳ vô cùng tốt, những thứ này đều là tế phẩm cấp cao.

“Đáng tiếc, người này vừa chết, ta ngược lại không còn cách nào đi dò xét rốt cuộc là con sâu cái kiến nào đang tính kế ta!”

“Được rồi, nếu trên người con sâu cái kiến này có quan hệ gì đó với phản đồ kia, chỉ cần ta tìm được tên phản đồ kia, tự nhiên hết thấy đều tra ra manh mối rồi!” Mã Lương thầm nghĩ như thế.

Trong lòng hắn suy nghĩ những chuyện này, trên mười hai tòa tế đàn phía dưới rốt cuộc phát sinh biến hóa.

Sáu vị Đại Thừa của chủng tộc khác nhau ngồi trên đám mây bỗng nhiên mở to mắt, trong tay mỗi người đều xuất hiện một lệnh bài.

Bọn họ đồng loạt hét lớn một tiếng, đưa tay đem lệnh bài này đánh ra.

“Ầm ầm ầm!”

Tiếng sét đánh giữa trời quang.

Trên sáu khối lệnh bài kia đều tự mình xuất hiện một phù văn lớn chừng cái đầu, sau khi lóe lên, không gian chấn động lặng yên nổi lên.

Phía dưới mười hai tòa tế đàn kia, từng đạo quang mang thông thiên nhập địa lóe lên, sau đó mười hai đạo thân ảnh khổng lồ lặng yên xuất hiện ở trên đó.

Cự viên có hình thể khổng lồ, toàn thân cao thấp bị giáp xác dữ tợn gai ngược bao bọc, toàn thân lông đen, đỉnh đầu mọc ra sừng cong bén nhọn, còn có quái điều bị ngọn lửa bao vây, hai cánh tràn đầy màu sắc...

“Địa Minh Quy, Hắc Phong Viên, Viêm Tước...” Dương Lộc thần sắc khó coi kêu ra tên của mỗi một người trong mười hai bóng người phía dưới.

Những thứ này đều là Chân Linh giống như hắc.

Lập tức mời mười hai vị Chân Linh đến, phối hợp với chiến trận lớn như vậy, đám Đại Thừa ở Lôi Minh đại lục quả nhiên là dốc hết vốn liếng!

Sau khi mười hai vị Chân Linh kia bị triệu hoán tới, lập tức hóa thành từng đạo lưu quang lao về phía Mã Lương.

Mà cùng lúc đó, ba mươi sáu vị tu sĩ Đại Thừa trên đám mây cùng mười vạn tu sĩ tinh nhuệ trên mặt đất cùng nhau thúc giục, tòa đại trận này bắt đầu chân chính phát huy tác dụng.

Từng luồng từng luồng ba động pháp tắc vô thanh vô tức lan tràn ra, Mã Lương dần dần cảm nhận được một cỗ lực lượng giam cầm cường đại từ trong mỗi một góc mảnh thiên địa này truyền tới.

Chân Linh Dương Lộc giờ phút này đã động một cái cũng không thể động đây, trong hai tròng mắt tràn đầy vẻ hoảng sợ, dưới cỗ lực lượng pháp tắc khó lường này, toàn thân nó giống như bị từng đạo xiềng xích gắt gao khóa lại.

“Không tốt, lần này các tộc Lôi Minh đại lục quả nhiên đã chuẩn bị mà đến!” Trong lòng của hắn hoảng sợ vạn phần.

Mà Mã Lương bên cạnh hắn, sau khi cảm nhận được cỗ lực lượng pháp tắc phảng phất có thể trấn áp hết thủy này, trên mặt vẫn không có bất kỳ biểu lộ gì.

Hắn lật tay một cái, trên tay xuất hiện một tấm phù lục.

“Xem ra phải tiêu hao hết cơ hội sử dụng lần thứ hai ở đây rồi!” Mã Lương thầm nghĩ.

Sau một khắc, toàn thân hắn có vạn đạo kim quang trong nháy mắt dâng trào ra, một cỗ ba động kinh thế hãi tục từ trên thân hắn lan ra.

Ba mươi sáu vị Đại Thừa trong đám mây đã sớm chú ý tới biến hóa của Mã Lương, sau khi nhìn thấy trong tay gã lấy ra tấm phù lục kia, tất cả mọi người đều hiểu ra chút gì đó.

Trên tay Lôi Nguyên vung lên một lá cờ, ba mươi sáu vị Đại Thừa lập tức rút pháp lực bản thân cuộn cuộn vào trong đại trận.

“Ông!”

Đại trận run lên kịch liệt, trong hư không liên im hơi lặng tiếng xuất hiện từng sợi xiềng xích.

Toàn thân những xiềng xích này có màu tử kim, phía trên mỗi một sợi đều tản ra một cỗ ba động pháp tắc gợn sóng nhàn nhạt, khiến cho người nhìn một cái liền cảm giác tê dại da đầu.

Từng sợi xiềng xích nhanh chóng vọt về phía Mã Lương, ý đồ khóa gã lại trong không gian này.

Nhưng vào lúc này, trong miệng Mã Lương bỗng nhiên bộc phát ra một trận thanh âm cười to.

Chỉ thấy toàn thân hắn có tầng tầng lớp lớp hào quang màu vàng cuộn cuộn trào ra như thủy triều, mãnh liệt bước về phía trước một bước, thân thể của hắn “Vèo” một tiếng, điên cuồng phát ra vô số lần.

Trong chớp mắt, hắn liền hóa thành một cự nhân màu vàng cao hơn ngàn trượng, mặt ngoài da thịt có từng cây linh văn màu vàng nổi lên, một cỗ lực lượng pháp tắc mệnh mông trong giây lát tràn ngập cả phiến thiên địa.

Lực lượng pháp tắc Vạn Linh Trấn Ma Trận dưới sự trùng kích của nguồn lực lượng này, lập tức trở nên hỗn loạn đến cực điểm, phảng phất sau một khắc có thể sụp đổ bất cứ lúc nào.

Những xiềng xích màu tím vàng bị nguồn lực lượng này ngăn cản, nhao nhao ngưng lại, rốt cuộc không thể tiến lên phía trước được nữa.

Sắc mặt ba mươi sáu vị Đại Thừa trên đám mây đại biến, nhao nhao xuất thủ, đánh ra từng kiện từng kiện pháp bảo đánh về phía Mã Lương.

Mà cùng lúc đó mười hai vị Chân Linh phía dưới cũng nhao nhao phát ra tiếng gào thét gầm thét, hướng bên này điên cuồng lao tới.

Kỳ thật mười hai vị Chân Linh này sau khi nhìn thấy cảnh Mã Lương bỗng nhiên bộc phát, tuyệt không muốn lưu lại nơi đây, chỉ muốn nhanh chóng chạy trốn.

Trước khi đến đây bọn họ cũng không biết những người ở Linh giới gọi bọn họ đến là để đối phó với một vị Chân Tiên

kinh khủng như vậy.

Nếu sớm biết Chân tiên này có thể bộc phát ra thực lực như thế, bọn họ đánh chết cũng sẽ không đáp ứng tới.

Nhưng bây giờ, bọn họ ở trong toà đại trận này, lại lập tức phát hiện, căn bản không thể trốn, tòa đại trận này phong tỏa thiên địa.

Bọn họ ở trong trận, tránh cũng không thể tránh, chỉ có thể đối mặt với Mã Lương.

Trong lòng hận muốn chết, nhưng nhìn thấy ba mươi sáu vị Đại Thừa kia nhao nhao ra tay với Mã Lương, bọn hắn cũng lập tức ra tay liều chết một lần.

Nhiều người liên thủ như vậy, dù cho vị Chân Tiên này có lợi hại đến mấy cũng không thể tiêu diệt tất cả bọn họ được đúng không?

“Hắc hắc!”

Mã Lương thấy tình cảnh này cười lạnh một tiếng, đưa tay chỉ lên bầu trời, trong nháy mắt một cột sáng màu vàng sáng chói từ đầu ngón tay bắn ra, phóng lên không trung.

Sau một khắc, toàn bộ hư không run lên bần bật, vô số điểm sáng màu vàng óng rậm rạp lặng yên hiện ra, lóe lên một cái, những quang điểm màu vàng này liên kết thành một mảnh, trong nháy mắt đã nhuộm vùng thiên địa này thành màu vàng óng.

Trong thiên địa, phảng phất xuất hiện một hải dương màu vàng óng, quang huy hùng hực tràn ngập bốn phương tám hướng, không hề đứt đoạn khuếch tán ra ngoài.

Ba mươi sáu vị Đại Thừa kia phóng xuất ra pháp bảo đựng phải chỗ biên giới hải dương màu vàng óng rung động, một cái đình trệ, sau đó nhao nhao hóa thành bột mịn.

“Không tốt, đây là Linh Vực!”

Một tiếng thét kinh hãi vang lên, trong âm thanh tràn ngập vẻ không thể tin tưởng, giống như vô luận như thế nào cũng không nghĩ tới có người có thể ở Linh giới phóng xuất ra hoàn chinh Linh Vực.

Chân Linh trước mặt Mã Lương đưng phải mười hai Chân Linh kia, sau khi đưng phải từng đạo sóng triều màu vàng này, toàn thân lập tức nổi lên hào quang màu đỏ như máu.

Thân thể bọn họ giống như sau một khắc sẽ trực tiếp nổ tung vậy.

Mười hai vị Chân Linh như tị xạ hạt điên cuồng rút lui, đồng thời dồn dập truyền âm về phía những Đại Thừa vừa gọi bọn họ ra, yêu cầu bọn họ phóng thích tòa đại trận này.

Mã Lương cao cao tại thượng, mắt lạnh nhìn xuống những chân linh này. Hắn ta vươn một bàn tay lớn, hướng về mười hai bóng người đang cuồng quít chạy trốn kia.

Niết một cái!

Sau một khắc, từ hư không trống rỗng xuất hiện một bàn tay lớn màu vàng, bao phủ mười hai vị Chân Linh vào bên trong.

Phập xuống!

Cảm nhận được uy năng khủng bố ẩn chứa trong bàn tay lớn màu vàng kia, trên mặt những Chân Linh kia lộ ra vẻ tuyệt vọng.

Lúc này, trước mặt mỗi người bọn họ đột nhiên xuất hiện một cái động lớn, đồng thời bên tai truyền đến gấp gáp âm thanh: “Chư vị đạo hữu mau mau tiến vào bên trong tị nạn!”

Không kịp suy nghĩ nhiều, mười hai vị Chân Linh này mừng như điên, lập tức vọt vào trong mười hai cái lỗ đen kia, thân hình bọn hắn vừa chui vào trong đó, lỗ đen lập tức biến mất.

Mã Lương một tay bắt hụt, hắn có chút không vui, ánh mắt lạnh lùng hướng ba mươi sáu vị Đại Thừa trên đám mây bắn tới.

Mà giờ khắc này, trên mặt ba mươi sáu vị Đại Thừa kia đồng loạt hiện ra một nụ cười quỷ dị, đồng thời bóp một cái thủ ấn.

“Ông!”

Đại trận đã lung lay sắp đổ kia phát ra một tiếng nổ vang kịch liệt, sau đó toàn bộ đất trời rung lên mãnh liệt, tiếp theo là ba mươi sáu cột sáng ngút trời chột dăng lên.

Bên trong cột sáng, không gian chấn động mãnh liệt lan ra.

Mã Lương cảm nhận được ba động không gian này, vốn sắc mặt bình tĩnh thông dong lập tức biến đổi, rầm rầm âm trầm xuống.

Hắn ngẩng đầu nhìn lên phía trên, lại chỉ thấy ba mươi sáu cột sáng kia lóe lên một cái rồi biến mất, ngay cả ba mươi sáu vị Đại Thừa đại lục Lôi Minh cũng biến mất theo.

Ngay lúc bọn họ biến mất, còn có một chữ “Bạo” lạnh như băng rơi xuống.

Cùng lúc đó, mười hai vị Chân Linh kia chui vào trong hố đen, lại phát hiện mình đi tới một mảnh không gian đặc biệt.

Trong không gian này cái gì cũng không có, trống rỗng, bọn họ vừa tiến vào liền phát hiện toàn thân mình không nhúc nhích được, hoàn toàn bị giam cầm.

Tiếp theo, vùng không gian này run lên kịch liệt, sắc mặt mười hai Chân Linh méo mó, trong đôi mắt tràn đầy hận ý vô tận.

Sau đó thân thể bọn họ lập tức nổ tung, giống như nhiên liệu thiêu đốt, hóa thành lửa nóng hùng hực, dung hợp cùng một chỗ, tạo thành một mảnh bạch quang rừng rực.

Mười vạn tu sĩ Lôi Minh đại lục, tình nguyện do tử mĩ chọn lựa ra cũng đồng thời toàn thân không chịu không chế bắt đầu cháy rừng rực, mỗi người đều hóa thành một đạo bạch quang, dưới lực lượng đại trận thúc giục, tuyệt vọng phóng lên phía trên.

Từng đạo bạch quang hội tụ cùng một chỗ, cùng lực lượng do mười hai vị Chân Linh phóng thích ra sau khi nổ tung dung hợp, hóa thành một dòng nước lũ màu trắng lao ra.

“Ầm!”

Lỗ thủng Mã Lương kịch liệt co rút lại, trong tầm mắt hắn, một đạo bạch quang rừng rực từ trong tòa đại trận này xuất hiện, lóe lên rồi âm âm nổ tung.

Bạch quang cuộn cuộn điên cuồng khuếch tán ra bốn phương tám hướng, trong nháy mắt che mất hết thủy đồ vật trong phương viên mấy trăm vạn dặm.

Cả thung lũng trong nháy mắt bị bạch quang bao phủ, thân ở giữa tất cả đều trong nháy mắt hóa thành tro bụi, mười vạn đại

quân, tỉ mỉ xây dựng đại trận, trong nháy mắt đều hóa thành hư ảo.

Thân ảnh cao lớn của Mã Lương đối mặt với bạo tạc kinh khủng này, hải dương màu vàng kiên trì một hồi, sau đó ầm ầm sụp đổ.

Thân thể cao ngàn trượng ở dưới vô số bạch quang cọ rửa, dần dần phá thành mảnh nhỏ, sau đó triệt để bị bao phủ.

Bên ngoài thung lũng, trong một toà cung điện ẩn tàng trong núi sâu, một tòa đại trận lặng yên hiện ra.

“Ông!”

Đại trận run lên, sau đó một cột sáng phóng lên trời, ba mươi sáu đạo thân ảnh trong cột sáng hiển hiện ra, chính là ba mươi sáu vị Đại Thừa của Lôi Minh đại lục.

“Trận chiến này tổn thất thảm trọng a!” Vị tráng hán đầu trọc Cự Linh tộc kia sờ sờ đầu, cảm khái một tiếng.

“Mười vạn đại quân cứ thế hiển tế, dù cho các tộc chia nhau thì cũng là tổn thất khó có thể chịu đựng được đối với chúng ta!”

“Những đệ tử Luyện Hư Hợp Thể kia tính là gì, mấy tộc chúng ta chính là hiển tế Chân Linh nhiều thế hệ rồi!” Khoé mắt tráng hán đầu trọc khẽ giật giật một cái, nói ra.

“Đây cũng là chuyện không có cách nào khác, nhất định phải có đủ tế phẩm mới có thể làm cho đại trận phát huy đủ uy lực. Bất quá chư vị đạo hữu tổn thất, về sau giết chết tên Chân Tiên kia, về sau chắc chắn sẽ đền bù!” Lôi Nguyên nghe nói như thế, thở dài một tiếng nói.

“Hôm nay Trình mỗ bội phục thủ đoạn Hách Liên thương minh các ngươi rồi, ngay cả Chân Tiên cũng trúng kế của ngươi!”

“Ha ha, chuyện này cũng may mắn mà có lịch đại chi sĩ có kiến thức của Thương Minh chúng ta, làm cho đại trận này có sự khác biệt rất lớn so với đại trận Tiên Giới nguyên bản, nếu không cũng không cách nào để cho vị Chân Tiên này bị lừa một cách dễ dàng!”

“Dù cho lần này thắng, phiền toái của chúng ta sau này có thể sẽ vô cùng vô tận. Nếu muốn được cung phụng Chân Linh, sẽ không dễ dàng như vậy đâu!”

Lôi Nguyên nghe vậy nhẹ giọng cười: “Trời đất biết chuyện này người biết ta biết, chừ vị ở đây đều từng phát lời thề tâm ma, ai tiết lộ tin tức, tất cả mọi người cùng chung công!”

“Những Chân Linh Vực ngoại kia sẽ không biết việc này, chỉ cần có Huyền Thiên chi bảo, về sau chiêu mộ Chân Linh cũng không phải việc khó!”

Gã cao to đầu trọc lắc đầu: “Hy vọng như thế!”

” vụ nổ bên kia sắp bị dẹp loạn rồi, chúng ta qua xem một chút!” Một vị lão giả lên tiếng nói.

Mọi người đều gật đầu, dồn dập bay về phía thung lũng.

Trong lòng mỗi người đều yên lặng tăng thêm mấy phần kích động và vui sướng, đây là muốn phân chia một di bảo Chân Tiên.

Giờ phút này, ngọn thung lũng cực lớn kia, mặt đất trở nên một mảnh trơn nhẵn, như một tấm gương cực lớn, ngay cả một chỗ lồi lõm cũng không có.

Ánh sáng trắng rực rỡ đã tán đi, toàn bộ thung lũng trở nên trống rỗng, chỉ còn lại vật thể trên bầu trời đang lơ lửng.

Đó là một tinh thể to lớn màu vàng tím, bên trong là một mảnh ánh sáng lơ mơ, mơ hồ bao quanh một bóng người mơ hồ không rõ.

“Phanh” một tiếng.

Tinh thể to lớn vỡ vụn ra từng khúc, từ trong cơ thể Mã Lương hiện ra thân thể trần truồng.

Thân hình hần biến lớn thành người bình thường, toàn thân không một mảnh vải, sắc mặt tái nhợt dị thường, một chút huyết sắc cũng không có.

Mà Dương Lộc đi theo hần bên cạnh đã sớm không thấy bóng dáng, có lẽ là ở trong biển cực cực lớn kia, Mã Lương căn bản vô lực đi chiêu cố Dương Lộc.

Vị này bị buộc bắt đắc dĩ nương nhờ vào Mã Lương, hy vọng một ngày nào đó có thể phi thăng Tiên Giới, thoát khỏi trói buộc của chân linh, cứ như vậy vô thanh vô tức mà chết đi.

Tất cả bánh mà Mã Lương cho hần đều thành công cốc.

“Một đám sâu kiến ti tiện, dám khi nhục ta như thế!”

“Nhất định phải băm thây bọn ngươi vạn đoạn!”

Mã Lương nhìn quanh bốn phía một vòng, sắc mặt bỗng nhiên trở nên vô cùng dữ tợn, trong miệng phát ra lời thề răng nghiền lợi.

“Vèo! Vèo...”

Từng tiếng xé gió truyền đến, Mã Lương nhìn về phía xa, sắc mặt lập tức trở nên vô cùng khó coi.

Ba mươi sáu thân ảnh khí tức khổng lồ hướng bên này lao tới, trên mặt mỗi người đều mang theo vẻ hưng phấn kích động, giống như sắp nghênh đón một cuộc cuồng hoan.

Khóe mắt Mã Lương run rẩy một cái, dù hần có cuồng ngạo hơn nữa cũng biết giờ phút này tuyệt đối không thể liều mạng với những người này.

“Giết!”

Ba mươi sáu vị Đại Thừa nhao nhao lao tới, mỗi người lấy ra pháp bảo cao cấp nhất trong tay, trong đó thậm chí không thiếu vài kiện Huyền Thiên Chi Bảo.

Nhiều người như vậy, quả thực giống như lang như hổ.

Rất nhanh, trong lòng chảo này lại bùng phát một hồi đại chiến, kinh thiên động địa.

Cũng không lâu lắm, một tin tức dẫn nổ toàn bộ đại lục Lôi Minh.

Cường giả đỉnh cấp của các tộc hợp thành Trảm Tiên minh, triệu tập mười vạn đại quân để đại chiến với tuyệt thế hung ma có khả năng là Chân Tiên hạ giới.

Kết quả, vị tuyệt thế hung ma đánh thắng về phía Vô Địch thủ kia, rốt cuộc cũng chịu thiệt trong tay chúng cường giả của Lôi Minh đại lục.

Bị đánh trọng thương!

Chỉ tiếc là, mặc dù triệu tập đội hình như thế, nhưng vẫn không giết chết hung ma này, bị đối phương trọng thương chạy thoát ra ngoài.

Tin tức này vừa truyền ra, các tộc trên Lôi Minh đại lục lập tức sĩ khí chấn động, mỗi người đều trở nên phấn chấn.

Hóa ra, hung ma kia cũng không phải vô địch thật, vẫn có thể đối phó.

Nếu như lần này có thể đánh hấn trọng thương, vậy sau khi chuẩn bị càng thêm chu toàn, hấn chắc chắn có thể đánh chết hấn.

Trảm tiên!

Sự tình Huyết Thiên đại lục không làm được, Lôi Minh đại lục có thể làm được, người ở Huyết Thiên đại lục không giết được thì Lôi Minh đại lục có thể giết.

Quả nhiên Lôi Minh đại lục chính là Linh giới mạnh nhất!

Bởi vì bóng tối phía Giác Xi Tộc bị tính hủy diệt đã kích triệt để tiêu tán trên đỉnh đầu các tộc, các lão tổ Đại Thừa tộc nhao

nhao ra lệnh, yêu cầu toàn tộc xuất động, tìm kiếm tung tích hung ma kia.

Hung ma kia hiện tại đã bị trọng thương, trong thời gian ngắn không khôi phục được, đang muốn thừa dịp này tìm ra triệt để diệt sát.

.....

“Nói như vậy, người cũng không biết cụ thể chi tiết của trận đại chiến kia?”

Trên Thiên đảo của Nhân tộc, Diệp Trường Sinh sau khi nghe Minh Tôn tới bái phỏng, kể lại biến hóa của Lôi Minh đại lục, hẩn nhứ mảy mòi.

Minh Tôn gật nhẹ đầu: “Ba phân bộ của đại lục Thương Minh đều độc lập, không can thiệp lẫn nhau, nếu Lôi Nguyên không muốn nói chi tiết cho ta biết thì ta cũng không thể nào biết được!”

Diệp Trường Sinh nghe vậy, nhìn hẩn một cái thật sâu, hẩn không cách nào phán đoán được Minh Tôn rốt cuộc đang nói xạo, hay là đang nói thật.

“Chư vị đạo hữu đại lục Lôi Minh, thủ đoạn quả thật không bình thường!” Diệp Trường Sinh sờ sờ cằm, cảm khái nói.

Minh Tôn gật đầu: “Đúng là như thế, dù sao cũng là khối đại lục mạnh nhất Linh giới chúng ta, nếu bọn chúng có thể tiêu diệt Hung Ma trấn tại Lôi Minh đại lục thì không còn gì tốt hơn rồi!”

Diệp Trường Sinh nghe vậy cũng là một bộ dáng vô cùng đồng ý: “Đúng vậy, hung ma này tốt nhất không nên bước vào Phong Nguyên Đại Lục chúng ta!”

Minh Tôn mỉm cười, nhưng lập tức sắc mặt lại lập tức ngưng trọng: “Nói vậy nhưng Minh mỗ vẫn có chút lo lắng, vạn nhất tên hung ma kia không chết trên Lôi Minh đại lục mà chạy đến Phong Nguyên đại lục chúng ta, thật là tai nạn!”

“Đạo hữu lo lắng không phải không có lý, hung ma này trắng trợn không kiêng dè, từ đầu đến cuối chỉ là một tai họa ngầm. Nếu không trừ bỏ đối phương, chúng ta lúc nào cũng phải lo lắng rồi!” Trên mặt Diệp Trường Sinh lộ ra vẻ tán đồng nói.

“Lần này Minh mỗ đến tìm Diệp huynh chính là vì việc này, nếu ma vật này tới Phong Nguyên thì phải mời Diệp huynh ra tay rồi!” Minh Tôn rốt cục nói ra mục đích tới Nhân tộc lần này.

Diệp Trường Sinh không từ chối, rất là hào sảng nói: “Nhân tộc cũng là đại tộc trên Phong Nguyên đại lục, nói không chừng sẽ bị hung ma kia tìm tới tận cửa, việc này Diệp mỗ nhất định sẽ tham dự!”

“Tốt, nếu như Diệp huynh đã đồng ý ra tay, những vị đạo hữu khác có lẽ cũng sẽ không từ chối. Ở Phong Nguyên đại lục chúng ta, đối phó với chuyện hung ma, không thể để cho Lôi Minh đại lục vượt qua!” Minh Tôn lập tức cao hứng dị thường nói.

Diệp Trường Sinh nhẹ gật đầu, lại như nghĩ tới điều gì, hỏi: “Lúc trước đạo hữu nói chiến lực của hung ma kia lúc cao lúc thấp, là bởi vì hấn có biện pháp có thể tránh được áp chế của giới diện, phát huy ra thực lực Chân Tiên chân chính.”

“Vậy rốt cuộc hấn có thể tránh được mấy lần, các người đã điều tra rõ chưa?”

Minh Tôn nghe vậy bỗng nhiên mỉm cười, nói: “Việc này Lôi Nguyên đạo hữu đã nói với ta, rốt cuộc hung ma kia có thể bộc phát mấy lần, cũng khó mà nói, nhưng chắc chắn số lần sẽ không quá nhiều!”

“Hơn nữa, sau một lần bộc phát, trong thời gian ngắn sẽ không cách nào bộc phát lần nữa, nói cách khác, hấn sẽ có một đoạn suy yếu, đoạn thời kỳ suy yếu này chính là thời cơ tốt nhất để chúng ta động thủ với hấn!”

Diệp Trường Sinh vừa nghe lời này, trên mặt liền lộ ra vẻ hiểu ra: “Lại có việc này? Vậy chư vị đạo hữu ở Lôi Minh đại lục, chỉ sợ rất dễ lợi dụng điểm này?”

“Ha ha, Diệp huynh và ta đoán giống nhau, ta cũng cho rằng chư vị đạo hữu tiếng sấm có thể chiến thắng hung ma kia, là thiết kế đem cơ hội bộc phát của hấn lừa đi ra!”

“Hắc hắc, như thế xem ra, chỉ cần tên hung ma kia có thể bộc phát cơ hội không nhiều lắm, chúng ta chỉ cần dùng chút thủ đoạn là có thể đùa bỡn trong lòng bàn tay rồi!”

“Ha ha, tuy là như thế, nhưng vẫn phải cẩn thận một chút. Tốt nhất là chur vị đạo hữu ở Lôi Minh đại lục có thể giải quyết được!”

.....

Sau khi Minh Tôn rời đi, Diệp Trường Sinh sờ sờ cằm, trên mặt lộ vẻ cảm khái.

“Quả là thế, những tồn tại Đại Thừa này đều không phải kẻ ngốc. Từng người đều khôn khéo, Mã Lương hạ giới sau vài lần chiến đấu biểu hiện chênh lệch quá lớn, kêu bọn họ đã nhìn ra manh mối!”

“Cũng không biết tiếp theo sẽ thế nào. Nếu Mã Lương vẫn ôm tâm lý cuồng ngạo vô cùng kia, chỉ sợ hắn sẽ bị đám Đại Thừa đại lục Lôi Minh này đùa chết!”

“Ta cũng phải chuẩn bị một chút, không thể để Chân Hồn Đan rơi vào tay người khác được!”

Trên tay Diệp Trường Sinh lóe sáng, xuất hiện một quyển sách.

Mở ra xem một chút, tất cả chữ viết trên đó trước đó viết xuống tất cả đều đã biến mất vô tung vô ảnh.

Từ sau khi Mã Lương chiến đấu trên Lôi Minh đại lục thoát ly quỹ tích an bài trước đó của hắn, tất cả sắp xếp của hắn đều bị phế bỏ.

“Quả nhiên, liên quan đến Mã Lương đệ tử Cửu Nguyên quan này, Huyền Thế Thiên Thư có thể phát huy tác dụng là có hạn!”

“Lần này xem như đã rút kinh nghiệm từ lâu, sắp xếp tiếp theo nên cẩn thận hơn một chút, cố gắng ít ảnh hưởng đến mấy người, ảnh hưởng tới những nhân vật bên rìa...”

Diệp Trường Sinh lẩm bẩm vài câu, lại bắt đầu viết lên trên Huyền Thế Thiên Thư.

.....

Trong một không gian độc lập trên Lôi Minh đại lục, Mã Lương ngồi xếp bằng ở đây, trên đỉnh đầu lơ lửng một hư ảnh bình màu xanh sẫm cực lớn.

Trong bình màu xanh sẫm kia, một mảng nước mưa màu xanh biếc rơi xuống.

Quanh người Mã Lương nở rộ vô số kỳ hoa dị thảo, sau khi chịu đựng được những nước mưa màu xanh lá này thâm thấu, điên cuồng sinh trưởng.

Sau khi trưởng thành, nó sẽ hóa thành một đạo lục quang chui vào trong cơ thể Mã Lương, khí tức trên người Mã Lương lúc này liền cường thịnh hơn một phần.

Không biết qua bao lâu, hư ảnh cái bình khổng lồ kia cuối cùng cũng ngừng phun nước mưa ra ngoài. Nó run lên, sau đó hóa thành một đạo lục quang chui vào trong tay thanh niên áo đen phía dưới.

Mã Lương thu hồi bình nhỏ, đứng dậy, trên mặt lộ ra một tia cười dữ tợn.

“Không nghĩ tới chỉ là một đám giun dế hạ giới còn có thể bức ta đến tình cảnh như thế này, tốt, các người dám làm như vậy, ta sẽ cho các người biết kết cục trên chóc một vị Tiên nhân!”

Thân hình Mã Lương nhoáng một cái, thân ảnh biến mất trong mảnh không gian này.

Sau đó không lâu, một tin tức chấn động toàn bộ Lôi Minh đại lục.

Tên hung ma kia lại xuất thế rồi!

Sau lần trọng thương trước đó, người này vậy mà vẫn giống như trước, quang minh chính đại không chút sợ hãi đi ra, hành tẩu trên Lôi Minh đại lục, tùy ý đồ sát các sinh linh các tộc.

Sau khi phá tan thành chủ của bộ tộc, sư hồn Đại Thừa trong thành, tên hung ma này liền nhe răng cười ác độc trực tiếp giết về phía tòa thành lớn của Cự Linh Tộc.

Một vị Đại Thừa của Cự Linh Tộc trấn thủ thành này không thể kịp thời nhận được tin tức, thành diệt người vong.

Sau khi huyết tể toàn bộ sinh linh trong thành, thanh niên mặc áo đen không dừng vó giết về phía tòa thành chính của Cự Linh Tộc.

“Cái gì? Hắn đi nhanh như vậy sao?” Hách Liên Thương Minh ở trong tổng bộ Lôi Minh đại lục, Lôi Nguyên kinh ngạc vô cùng lắng nghe người trước mắt giảng thuật.

“Không sai, hơn nữa căn cứ người tận mắt nhìn thấy miêu tả, hơn phân nửa hắn đã khôi phục thương thế!”

“Làm sao có thể? Ngày đó hắn bị thương nặng như vậy, suýt chút nữa đã bị chúng ta lưu lại!” Lôi Nguyên trong lúc nhất thời thất thần.

“Nếu không khôi phục thương thế, ta nghĩ hắn không dám lần nữa xuất hiện. Có lẽ là trên tay người này có bí bảo tiên gia nào đó có thể nhanh chóng chữa trị thương thế của bản thân!”

Sắc mặt Lôi Nguyên lập tức trở nên vô cùng khó coi, hắn có một loại cảm giác như lúc trước đã hi sinh, tất cả nỗ lực đều uổng phí.

“Bây giờ nên làm gì?”

Nghe đến vấn đề này, sắc mặt Lôi Nguyên biến hóa mấy lần, nói như đinh đóng cột: “Lập tức triệu hoán tất cả đạo hữu, chúng ta có thể đánh bại hắn một lần, là có thể đánh bại hắn lần thứ hai!”

Cường giả các tộc trên Lôi Minh đại lục lại một lần nữa được triệu tập tới.

Cùng lúc đó, Mã Lương cũng ngựa không dừng vó liên tiếp hủy diệt ba tòa thành lớn của Cự Linh Tộc, tiêu diệt sáu vị Đại Thừa của Cự Linh Tộc.

Hiện tại đám người Đại Thừa của Cự Linh tộc cũng không dám ở trong khu vực dân cư dày đặc, đều chạy trốn, hoặc là trở về thánh địa trong tộc thương nghị đối sách, hoặc là trốn đi.

Ở một chi nhánh của Hách Liên thương minh, ba mươi sáu vị Đại Thừa lúc trước đối phó Mã Lương đồng loạt xuất hiện ở đây.

Từng miếng ngọc giản đặt trước mặt bọn họ, trong khoảng thời gian này, từ sau khi Mã Lương xuất hiện, tất cả mọi chuyện đều xảy ra.

Tin tức mới nhất biểu hiện, Mã Lương đã huyết tể Cự Linh tộc một tòa đại thành, tòa thành tri kia là đại thành đứng thứ hai của Cự Linh tộc.

Tuy rằng bên trong đã không còn cường giả cấp bậc Đại Thừa, nhưng nhiều người như vậy lập tức đều bị huyết tể, đối với Cự Linh Tộc mà nói, là một tổn thất khó có thể thừa nhận.

“Xem bộ dáng này, tên ma vật này muốn lặp lại chuyện lúc trước đã làm với tộc ta, một đường giết thẳng tới thánh địa của Cự Linh Tộc!” Một giọng nói vang lên trong đại điện.

Người nói chuyện chính là Cát Lưu, cường giả tuyệt thế của Giác Xi tộc.

Sắc mặt trắng hán đầu trọc của Cự Linh Tộc đã âm trầm từ lâu, phẳng phất như có thể từ từ hạ xuống nước.

“Việc này, không phải là chuyện của một nhà Cự Linh Tộc ta, Ma vật này hiển nhiên là trước khi trả thù chúng ta, tất cả tộc đàn của chư vị đều sẽ bị hấn tìm tới, ai cũng đừng mong tránh được!” Trắng hán đầu trọc trầm giọng nói ra.

Nghe y nói vậy, vị cường giả Giác Xi tộc kia trên mặt mang theo nụ cười bềnh, thần sắc không thay đổi.

Giác Xi tộc bọn họ đã bị tàn sát qua một lần, hiện tại tương đương với thân ở đáy cốc, đi thế nào cũng đều hướng lên trên.

Hắn cũng không lo lắng gì, trái lại hắn rất vui mừng nhìn thấy vị Chân Tiên hạ giới này tàn sát bừa bãi trong Cự Linh Tộc.

Tốt nhất là trong tất cả các tộc đàn ở Lôi Minh đại lục đều tàn sát bừa bãi một lần, như vậy thực lực mọi người đều cân bằng, Giác Xi tộc cũng sẽ không lo lắng sau này sẽ bị thôn tính.

Trừ hấn ra, đám cường giả các tộc còn lại thì thần sắc đều vô cùng ngưng trọng, trầm ngâm không nói, giống như là đang cân nhắc lợi hại.

Lôi Nguyên mở miệng: “Chuyện quan trọng nhất hiện giờ chính là chúng ta phải bảo trì một lòng đoàn kết, không được để tuyệt quét cửa, nếu không nhất định sẽ bị đối phương một lưới bắt hết!”

Lời này của hấn lập tức được rất nhiều người tán thành, người có thể ngồi ở đây tự nhiên không phải hạng ngu xuẩn gì, đương nhiên biết càng là nguy hiểm thì đoàn kết càng chặt chẽ.

“Xem hướng đi của tên cổ ma này, hấn là sẽ một đường thẳng tiến thánh địa Cự Linh tộc. Ta đề nghị mọi người cùng liên thủ, ở trong thánh địa Cự Linh tộc lại đại chiến một trận!”

“Ta đồng ý!”

“Đúng là nên như thế!”

.....

Rất nhiều Đại Thừa nhao nhao gật đầu tán đồng, bọn họ đã từng kịch chiến với Mã Lương một lần, không sợ lại đến lần thứ hai.

“Ý nghĩ của chư vị đạo hữu rất tốt, chỉ là xin đừng quên rằng dưới sự bộc phát toàn lực của ma đầu kia, thực lực kinh khủng ra sao, chư vị đều thấy rõ!”

“Nếu hấn ở trong thánh địa của Cự Linh Tộc một lần nữa toàn lực bộc phát, chúng ta phải ứng đối như thế nào? Lấy thực lực của hấn, sợ rằng có thể dễ dàng hủy diệt thánh địa của Cự Linh Tộc!”

“Mà chúng ta, còn có thể tránh được lần thứ hai sao?” Một vị Đại Thừa nhìn quanh bốn phía một vòng, lạnh lùng nói ra.

Lời này như một chậu nước lạnh, lập tức tiêu diệt nhiệt tình của rất nhiều Đại Thừa.

Đúng vậy, lần đầu tiên bọn họ có thể truyền tống đi, là vì trước đó đã chuẩn bị đại trận như vậy, hơn nữa còn có mười hai Chân Linh kiểm chế hung ma kia cho bọn họ.

Nhưng lần này, bọn họ không thể lại bày ra đại trận cũ để lặp lại chiêu cũ, đối phương còn có thể bị lừa lần thứ hai sao?

Bọn họ cũng vô pháp triệu hoán bất luận Chân Linh gì đến làm tế phẩm pháo hôi.

“Số lần hấn toàn lực bộc phát chắc chắn sẽ không quá nhiều, điểm này có thể xác định!” Lôi Nguyên mở miệng, hấp dẫn sự chú ý của mọi người tới.

“Chúng ta còn có một biện pháp, mang đủ nhiều Đại Thừa đi vây công hấn, ở ngoài Cự Linh thành ngăn cản hấn, buộc hấn toàn lực bạo phát một lần!”

“Sau khi hấn rời khỏi trạng thái ấy thì chúng ta tiếp tục xuất thủ, lần này nhất định phải bắt cho bằng được hấn!”

Lôi Nguyên vừa nói ra, lập tức khiến cho đồng bọn Đại Thừa khác bỗng nhiên co rút lại, thầm nghĩ: “Kế hoạch thật độc ác!”

Phải đi vây công tên Đại Thừa kia, hiển nhiên đã bị xem là kẻ bị vứt bỏ, giống như mười hai vị Chân Linh kia.

“Chuyện này có vấn đề, vạn nhất hấn bộc phát toàn lực, phát hiện tình huống không đúng, lại chạy thì làm sao, chúng ta không đuổi kịp hấn!” Một vị Đại Thừa hỏi.

“Việc này không sao, chỉ cần có thể ép hấn toàn lực bộc phát một lần là tốt rồi, dù là đã định sẵn hy sinh rất nhiều Đại Thừa, điều này cũng đáng giá. Số lần hấn toàn lực bộc phát có hạn, đợi đến khi hao hết, đó chính là thời khắc chết của hấn!” Lôi Nguyên nói.

“Ta xem việc này có thể thực hiện!”

“Có thể thử một lần!”

“Nhưng cũng có một vấn đề, chúng ta không ra tay, trên đại lục sẽ không còn cường giả, làm sao để những Đại Thừa kia đi chịu chết lại tin kế hoạch của chúng ta?” Có người đề xuất vấn đề như vậy.

Lôi Nguyên nghe vậy giật mình cười một tiếng: “Điều này phải mời chư vị đạo hữu xuất ra một ít lá bài tây, bây giờ không phải lúc giấu diếm, tất cả mọi người toàn lực ứng phó đi!”

“Ta biết trong các vị đạo hữu hôm nay tới đây, có một số là hóa thân, thực lực hóa thân của các người cùng bản thể không kém!”

Trên mặt Lôi Nguyên mang theo nét cười bề nghệ, ý tứ của hắn rất rõ ràng, muốn những người này hy sinh hóa thân của mình.

Lúc này, mấy bóng người sắc mặt đều trở nên âm trầm.

Biến mất trong thiên tâm vạn khổ của mình, ai cũng không muốn hóa thân này.

Tráng hán đầu trọc thấy vậy hừ lạnh một tiếng: “Mấy tộc chúng ta vì giải quyết tên hung ma này mà hiến tế ngay cả Chân Linh, các người có gì mà không nỗ?”

“Một chút sức lực cũng không muốn xuất, chỉ muốn lấy lợi ích thôi sao?”

Một tiếng quát chói tai, tráng hán đầu trọc đập bàn đứng lên, trong đôi mắt lóe ra hung quang nhìn về phía những Đại Thừa kia.

Những cường giả của các tộc siêu cấp còn lại cũng đi theo ông ta, ánh mắt rơi xuống người những người kia, mang theo một tia áp lực.

Trầm mặc một hồi, một vị lão giả khàn khàn nói: “Muốn ta dâng ra hóa thân này cũng không phải là không thể, bất quá cuối cùng phương án chiến lợi phẩm trên người vị Chân Tiên kia phải thay đổi!”

“Đây là chuyện đương nhiên, chúng ta vốn đã nói rồi, cuối cùng dựa theo cống hiến của mình để phân phối, đạo hữu cống hiến lớn, đương nhiên phải cầm nhiều hơn một chút!” Lôi Nguyên bấm tay gõ bàn một cái nói.

“Được, vậy lão phu đáp ứng!”

Mấy người còn lại thấy thế, cũng chậm rãi gật đầu.

Lúc này, có tám vị cường giả biểu thị bọn họ sẽ xuất ra hóa thân có thực lực cường đại của mình ra nghênh địch.

Tiếp theo, cường giả của các tộc như Lôi Nguyên, Cự Linh tộc, Giác Xi tộc lại chấm thêm tên họ.

Những người này hoặc là nắm giữ bí thuật thể kiếp, hoặc là có được Khôi Lỗi đặc thù có thể thay thế bản thân, tóm lại đều là loại có thể chết một lần không có việc gì.

Dưới sự uy bức từ đại nghĩa, sau chiến phân chia lời tự hấp dẫn, những người này cuối cùng hoặc là tùy ý hoặc là không tình nguyện đáp ứng.

Vì vậy, những cường giả đỉnh cấp đại lục Lôi Minh này liền nhanh chóng làm ra an bài.

Mười bảy vị cường giả đỉnh cấp không sợ chết một lần mang theo hơn ba mươi vị Đại Thừa bình thường được điều đến Thánh địa Cự Linh tộc ngăn cản Mã Lương, ép hấn toàn lực bộc phát một lần.

Đồng thời, những người còn lại núp ở nơi xa, chờ đợi sau khi Mã Lương thoát khỏi trạng thái giải phong liền ra tay sẵn giết hấn.

Một khi tất cả mọi người đều nhất trí với ý kiến, hành động sẽ rất nhanh chóng.

Bên trong thánh địa Cự Linh tộc, rất nhiều Đại Thừa bắt đầu tới nơi đây.

Mà cùng lúc đó, bản thân Mã Lương cũng đúng như bọn họ dự đoán, một đường giết thẳng tới thánh địa của Cự Linh Tộc.

Tại địa phương cách Thánh địa của Cự Linh tộc mấy trăm vạn dặm, một đám mây bảy màu nhanh như chớp bay đến cực nhanh.

Sau mấy cái chớp động, đám mây này liền bay ra xa mấy chục vạn dặm.

Đột nhiên, đám mây mãnh liệt ngừng lại, trên đó lộ ra thân ảnh một thanh niên áo đen, sắc mặt trắng bệch, nhìn qua có vài phần bệnh hoạn, chính là Mã Lương.

Khóe miệng Mã Lương lộ ra một tia trào phúng, nhìn về bầu trời phía xa, lạnh lùng nói: “Tất cả ra đây đi!”

Một lát sau, ở một nơi cách xa vạn dặm, trên bầu trời có từng đạo quang mang lập loè, hơn mười bóng người xuất hiện trước mặt Mã Lương.

“Chiến trận thật lớn!” Hắc cười lạnh một tiếng, từ sau lần đó chịu thiệt thòi lớn lần trước, hắc cũng không dám xem thường đám giun dế này nữa.

Mặc dù con sâu cái kiến kia yếu, nhưng nếu liên thủ thì vẫn có thể lay động hắc.

Đôi mắt Mã Lương không chứa bất cứ một chút cảm tình nào khi quan sát người hơn năm mươi vị Đại Thừa vài lần, chợt cười lạnh một tiếng.

Hắc nhìn ra manh mối.

Những người xuất hiện ở nơi đây thực lực cộng lại, không sai biệt lắm là kẹt ở cấp độ hắc không thể giải phong là đánh không lại, mà một khi hắc giải phóng niệm phong, những người này trong khoảnh khắc sẽ tan thành mây khói.

Nhưng, hắc chỉ có một cơ hội để giải phóng...

“Xem ra, bảy kiến này đã trải qua một trận chiến, gần như đã thăm dò rõ ràng thực lực của ta rồi, chắc hắc sau này bọn chúng còn có kế hoạch lớn nữa chứ!” Mã Lương thầm nghĩ.

“Ma đầu, ngươi làm xằng làm bậy, tùy ý đồ sát các tộc, sớm đã chọc cho thiên nộ nhân oán, hôm nay chúng ta chắc chắn tru sát ngươi tại đây!”

“Quý xuống cầu chết sớm một chút, chúng ta có thể cân nhắc tha cho ngươi một mạng!”

“Cho dù ngươi là tiên nhân hạ phạm thì tới đây dù là rồng cũng phải khoanh chân quý xuống tự sát, miễn cho chúng ta bắt được rồi bị tra tấn!”

.....

Nương theo từng đợt thanh âm quát mắng trào phúng, đám Đại Thừa kia nhanh chóng lao đến Mã Lương.

Các loại ô ngôn uế ngữ có tính nhục mạ có tính cực mạnh không ngừng từ trong miệng một số Đại Thừa phun ra, tức giận đến mức Mã Lương tam thi thần bạo khởi. Từng luồng từng luồng lửa giận không ngừng xông lên trong lòng, hận không thể lập tức giải phong diệt hết bọn sâu kiến này.

Nhưng hắn dù sao cũng không phải người lỗ mãng, lập tức kịp phản ứng, đám người này đang ép hắn giải phong.

Trên mặt hắn lộ ra vẻ dữ tợn, Mã Lương đau khổ chịu đựng lửa giận trong lòng, lạnh lùng liếc nhìn những Đại Thừa bọn hắn, bỏ lại một câu: “Tạm thời để các ngươi đắc ý vài ngày!”

Thân hình vừa chuyển, hắn trực tiếp chạy!

Không đánh mà chạy!

Đám Đại Thừa này tròn tròn mắt!

“Giới cạm chó đuổi!” Nhìn thấy một ít Đại Thừa nóng lòng muốn thử, muốn đuổi theo ra ngoài, một vị cường giả Đại Thừa hậu kỳ vội vàng quát bảo ngưng lại.

“Đi, chúng ta trở về thương nghị một phen, tính tình người này xem ra đã thay đổi thật rồi!”

Mấy vị cường giả Đại Thừa hậu kỳ nói chuyện với nhau vài câu, sau đó mang theo đám người trở về.

Bọn họ đều biết rõ sức chiến đấu của Mã Lương, trong lòng cực kỳ nặng nề. Mà những Đại Thừa lần đầu tiên gặp Mã Lương lại vô cùng kích động và hưng phấn.

Mã Lương không đánh mà chạy, không nghi ngờ gì là để bọn họ coi nhẹ hắn ta vài phần.

“Xem ra, Chân Tiên hạ giới này cũng không có lợi hại như vậy sao, số ít mấy người chúng ta liên thủ tất nhiên không phải đối thủ của hắn, nhưng chỉ cần nhiều người hơn, hắn cũng phải chạy!”

Sự sợ hãi trong lòng đám Đại Thừa bình thường này lập tức giảm đi, tâm tình mọi người đều thoải mái vài phần.

Mà những cường giả Đại Thừa đã giao thủ với Mã Lương thì thờ ơ lạnh nhạt, bất động thanh sắc không có bất kỳ ý nghĩ nhắc nhở những người này.

Bọn họ tương lai còn cần những người này làm pháo hôi, những người này lạc quan như thế, há không phải là chuyện tốt?

Hơn năm mươi đại quân Đại Thừa tạo thành ùn ùn về tới thánh địa Cự Linh tộc, hội tụ cùng đám người Lôi Nguyên.

Vừa nói Mã Lương không đánh mà lui, đám người Lôi Nguyên nhú mào.

“Ma này, muốn làm gì? Đầu tiên là giống trống kua chiêng đánh tới, hiện tại lại trực tiếp quay đầu đào tẩu, chẳng lẽ là đang đùa ta sao?”

“Trực tiếp theo dõi người này, ta có dự cảm không hay!” Một ông lão trầm giọng nói.

Lôi Nguyên gật đầu: “Ta sẽ phát động tất cả nhân lệnh của Thương Minh, mau chóng tìm ra tung tích của hắn!”

Bọn người Lôi Nguyên cũng không tản đi, tiếp tục ở lại thánh địa Cự Linh tộc thương nghị chuyện đối phó Mã Lương.

Kết quả, nửa tháng sau, liền truyền đến một tin tức làm bọn họ ghen hòng nhìn trần trời.

Tuyệt thế hung ma giết tới tòa thành lớn nhất Minh Linh Tộc, một lưới bắt hết hơn mười tên Đại Thừa, một con Huyết Hà Đào Đào Tộc Nhân, che mắt tất cả.

Hai vị lão tổ Đại Thừa hậu kỳ của Minh Linh tộc thiếu chút nữa nổi điên tại chỗ, hai mắt đỏ như máu, nổi giận đùng đùng, toàn thân bộc phát ra một cỗ chấn động kinh người, một bộ dạng muốn tìm Mã Lương để liều mạng.

“Hai vị đạo hữu, Triều Định, loại chuyện này gặp nhiều rồi, cũng không sao cả!” Giác Xi tộc cường giả bên cạnh vội vàng an ủi.

Minh Linh Tộc cũng là siêu cấp đại tộc, trong tộc có hai mươi vị Đại Thừa ra đầu, Đại Thừa hậu kỳ có ba cường giả.

Nơi đây có hai người, trong tòa thành lớn nhất trong tộc có một người tọa trấn.

Trong khoảng thời gian này, bởi vì gặp chuyện của Cự Linh Tộc ở phía trước bày biện, Minh Linh Tộc sợ bước vào hậu trấn, vội vàng gọi Đại Thừa lão tổ trấn thủ các nơi trở về.

Ánh mắt bọn họ đều đang chăm chú nhìn về phía Cự Linh Tộc bên này, cho rằng Mã Lương sẽ trực tiếp giết tới Cự Linh Tộc. Kết quả lại bị người ta một lần tát vào mặt!

“A!

!”

Tiếng gào thét thê lương vang lên trong bầu trời đêm, từng luồng sóng mang tính hủy diệt lan ra, hai vị lão tổ Minh Linh tộc cầm Huyền Thiên Chi Bảo trong tay, hận không thể lập tức đại sát tứ phương.

Lôi Nguyên thấy thế vội vàng tiến lên an ủi.

Còn các lão tổ khác của các tộc đàn thì vội vàng truyền tin cho người trong tộc, bảo họ lập tức sơ tán.

Lão tổ Đại Thừa, tất cả đều tiêu tán đi các nơi, không nên tụ tập lại cùng nhau.

Ngay cả những tộc nhân từ Đại Thừa trở xuống cũng phải sơ tán, đi vào trong những khu vực ít người lui tới, không nên tụ tập lại cùng nhau.

Thánh địa trong tộc, có loại giống như Thánh đảo của Nhân Yêu lương tộc, có thể ẩn nấp thì ẩn nấp, tuyệt đối không được lộ ra.

Không động dậy được Thánh Địa, liền vội vàng phân tán tất cả tinh nhuệ ra ngoài, chỉ lưu lại một số ít người trấn thủ ở phía trên.

Phong thủy thay đổi, thời gian trước vẫn còn hùng tâm bưng bưng, các cường giả các tộc mang theo một cỗ ý khí muốn đánh chết Mã Lương, nhưng lần này sắc mặt tất cả đều âm trầm, khí thế hoàn toàn biến mất.

Bọn họ không tuân theo kế hoạch, Mã Lương cũng có thể không theo đường lối cũ xuất bài.

Chân Tiên cũng có thể giở quỷ kế, cũng có thể đông kích tây.

Bọn họ cho rằng đã hiểu ra tính tình của Mã Lương, kì thực Mã Lương này còn phức tạp hơn so với bọn họ tưởng tượng.

“Bây giờ nên làm gì?”

Sau một hồi hỗn loạn lắng xuống, một vị Đại Thừa hỏi.

Hết thầy Đại Thừa, tâm tình đều tương đối phức tạp, hiện tại bọn hắn chính là loại bọn họ đã đắc tội chết với Mã Lương, loại không chết không thôi kia.

Cái xích này, không dễ dàng cởi bỏ như vậy, chỉ có một phương hoàn toàn diệt trừ mới được.

Chỉ là nếu Mã Lương bỏ qua thể diện, không còn tâm cao khí ngạo như vậy, bọn họ muốn bắt được Mã Lương thật đúng là không dễ dàng như vậy!

Sau khi trầm mặc một hồi, Lôi Nguyên chậm rãi nói: “Vì kế hoạch hôm nay, chỉ có thể nghĩ ra đủ loại biện pháp theo dõi hành tung của hắn, rồi sau đó chúng ta chủ động xuất kích!”

“Chúng ta muốn đuổi kịp tốc độ một vị Tiên Nhân, chỉ sợ không dễ dàng như vậy!” Một vị Đại Thừa đưa ra ý kiến phản đối.

“Hãy điều nhân thủ tập trung về phía chúng ta, nơi đây chúng ta nhất định phải tụ tập hơn một trăm Đại Thừa!”

Giọng nói của Lôi Nguyên trầm thấp, nhìn mọi người nói:

“Lấy tất cả truyền tông trận ra đi, các tộc khẳng định có không ít ẩn dấu!”

“Theo dõi hướng đi nghiêm mật của tên cổ ma này, chỉ cần phát hiện hắn muốn đi đến một nơi nào đó, chúng ta sẽ lập tức mượn truyền tông trận để truyền tông qua!”

“Sau đó chúng ta ầm núp đi, chờ đến lúc ma đầu này tới gần, cùng nhau xuất thủ, từ bốn phương tám hướng đem nó bao vây lại, nhất định khiến cho nó không thể nào chạy trốn ra ngoài!”

Một đám Đại Thừa nghe xong lời này, trên mặt đều lộ ra vẻ trầm tư.

Phương án này nghe thì có vẻ khả thi, nhưng cuối cùng có thành công hay không thì lại khó nói.

“Chỉ có thể như vậy, chúng ta thử trước đi, cũng không thể trơ mắt nhìn đối phương một mực ở trên đại lục tàn sát bừa bãi!”

“Không sai, không thể ngồi chờ chết, bài học ở Huyết Thiên đại lục đã bày ra trước mắt, chúng ta nếu không muốn giống như bọn họ, các đại thế lực bị diệt không còn một mảnh, cũng chỉ có thể vùng lên phản kháng!”

“Chỉ có chúng ta, nhân thủ còn chưa đủ, còn chưa đủ sức kéo cả Hải Vương cùng vào. Trần Minh lợi hại, trước mặt hung ma bức này, ai cũng không thoát được!” Có người liếc nhìn Cát Lưu của Giác Xi tộc, nói.

Cát Lưu gật đầu: “Ta sẽ chủ động đến Hải Vương tộc khuyên bảo một chút!”

Thương lượng xong đối sách, lão tổ các tộc liền lập tức hành động.

.....

Bên trong Nhân tộc ở Phong Nguyên đại lục, Diệp Trường Sinh nghe thấy tin tức có liên quan đến Lôi Minh đại lục mà Thương Minh đưa tới, trên mặt lộ ra ý cười.

“Lần này giảm bớt can thiệp đối với Mã Lương, gia tăng can thiệp vào những Đại Thừa bình thường trên Lôi Minh đại lục, sự tình phát triển quả nhiên thuận lợi hơn nhiều!”

“Dựa theo kịch bản lần này mà nói, tổn thất của các tộc còn lớn hơn rất nhiều so với kịch bản thiết kế lần đầu của ta!”

“Chắc chắn, Mã Lương lần này ở Lôi Minh đại lục đã giết điên rồi!”

Diệp Trường Sinh cười hắc hắc, thu hồi Huyền Thế Thiên Thư, tiếp tục nhắm mắt dưỡng thần.

.....

Tại một chỗ trên Lôi Minh đại lục, thần sắc Cát Lưu bối rối cấp tốc phi hành, dùng liều mạng chạy trốn, nhưng vẫn bị đám mây bảy màu phía sau đuổi kịp.

“Tha cho ta một mạng, ta nguyện thân phục dưới trướng đại nhân!”

“Àm!”

Một dòng sông máu bỗng xuất hiện, bao phủ hấn ta ở phía dưới.

Sau một trận chấn động kịch liệt, Mã Lương xuất hiện phía trên huyết hà, trong tay cầm lấy một Nguyên Anh hai mắt nhắm nghiền.

Sau một phen suy hồn, hấn liền dùng một tát đem Nguyên Anh này đánh nát.

Khóe miệng lộ vẻ cười lạnh: “Vây hợp ép ta quyết chiến? Ha ha ha ha, hay lắm, tất cả các người tụ lại với nhau, ngược lại vừa vặn hợp với tâm nguyện của ta!”

“Tuy nhiên trước đó, trước hết phải tiêu diệt cái tên được gọi là Hải Vương tộc kia đã, vậy mà cũng dám đồng ý cùng ra tay với ta, vậy thì tất cả đều đi chết hết đi!”

Mã Lương nói, ánh mắt âm u nhìn về phía hải dương môn không bên ngoài đại lục.

Sau đó không lâu, đám người Lôi Nguyên nhận được tin tức, Mã Lương hiện thân trong tộc địa trung tâm của Hải Vương tộc, một phát hủy diệt thánh địa của tộc này.

Hầu như tất cả cao thủ Hải Vương tộc đều vẫn lạc trong trận chiến này, chỉ còn lại rải rác vài tên Đại Thừa bởi vì ở bên ngoài mà tránh thoát được một kiếp.

Nhưng không bao lâu sau đã có tin tức truyền đến, tất cả Đại Thừa còn lại của Hải Vương tộc đều bị Mã Lương tìm tới cửa giết chết từng người một.

Liên tiếp mang theo, cũng không thiếu cường giả Hải tộc gặp phải chuyện vô tội.

Ngay sau đó, không lâu sau lại có tin tức truyền đến, mấy vị Đại Thừa còn lại của Giác Xi tộc đều bị giết chết.

Hiển nhiên, tung tích những người này đều là do Mã Lương thông qua sưu hồn tìm được.

Nghe được những tin tức này, những Đại Thừa kia vốn đã phân tán trốn đi, nhao nhao đoạn tuyệt hết thầy liên hệ với ngoại giới. Không nói cho bất luận kẻ nào, một thân một mình trốn ở nơi dã ngoại hoang vu, ẩn nấp thật sâu, chuẩn bị bề quan mấy ngàn mấy vạn năm.

Mà cũng có một bộ phận không cách nào ngời nhìn Mã Lương tàn sát hết trên đường, hưởng ứng bọn người Lôi Nguyên hiệu triệu đi tới Cự Linh Tộc bên kia, mọi người tụ tập cùng một chỗ, thương lượng sách lược đối phó Mã Lương.

Rất nhanh, bên người đám người Lôi Nguyên đã tập hợp hơn trăm Đại Thừa.

Mà trong thời gian bọn hắn tụ tập, Mã Lương cũng không ngừng huyết tẩy Lôi Minh đại lục, dân cư trên thành trì vượt qua một số lượng nhất định.

Các đại tộc siêu cấp, thánh địa của các đại tộc, thành chủ đều bị ông ta ngắm nhìn, dồn dập huyết tẩy sạch sẽ.

Dù là những tộc đàn nhỏ trong đó, chỉ cần số lượng nhân khẩu đủ nhiều, hắn cũng sẽ không ghét bỏ, tất cả đều đánh tới cửa, trắng trợn tàn sát.

Trong quá trình này, không thể tránh khỏi lại bắt được một ít tin tức không thông suốt như vậy.

Vì vậy, số lượng Đại Thừa chết trên tay Mã Lương lại nhiều hơn bảy, tám người.

Trên Lôi Minh Đại Lục, mỗi người đều cảm thấy bất an.

Mà đám người Lôi Nguyên cũng bắt đầu hành động.

Một ngày này, khi bóng dáng Mã Lương xuất hiện trước một tòa chủ thành của Hắc Nho tộc, đột nhiên bốn phương tám hướng tòa thành này xuất hiện từng đạo chấn động kinh thiên động địa.

“Àm! Âm...”

Từng tòa đại trận ẩn nấp bị xốc lên, phía dưới mỗi một tòa đại trận đều có hơn mười tôn tại Đại Thừa xuất hiện.

Tám tòa đại trận phá vỡ, từ đó đi ra hơn trăm vị tu sĩ Đại Thừa, có mạnh có yếu, đều hung hăng nhìn Mã Lương.

Bốn phương tám hướng, Mã Lương hoàn toàn bị bao vây vào bên trong.

Khi những tu sĩ Đại Thừa kia nhao nhao phóng tới Mã Lương, chuẩn bị vây đánh hắn, đột nhiên trên mặt Mã Lương kia lại lộ ra một nụ cười quỷ dị, thân hình chậm rãi tản ra, hóa thành một bãi máu tươi.

“Không tốt!”

Cách đó mấy chục vạn dặm, bọn người Lôi Nguyên giám thị tình huống bên này thấy cảnh này, giật nảy cả mình, sắc mặt nhao nhao đại biến.

Lúc này, đột nhiên trên đỉnh đầu bọn họ truyền đến một âm thanh băng hàn thấu xương: “Các ngươi quả thật biết trốn a, chẳng khác nào đàn chuột!”

“Àm!”

Cung điện được xây dựng trong lòng đất đột nhiên bị xốc lên đỉnh chớp, quang mang chiếu xuống, một đám thanh niên áo đen đỉnh cao đứng đầu Lôi Minh đại lục nhìn thấy trên bầu trời cao lơ lửng.

Ba mươi lăm bóng người, một người không xuống mà xuất hiện ở đây, ngoài Cát Lưu ra thì tất cả những người đã tụ tập trước đây đều đã tới.

Mà bên Hắc Nho Thành bên kia hơn một trăm vị Đại Thừa Trung, cũng có một số người tướng mạo độc nhất vô nhị giống với bọn họ trong đó.

Hiển nhiên, bọn họ vẫn giống như lần trước, dùng thủ đoạn của hóa thân lừa gạt đám Đại Thừa kia để bức bách Mã Lương giải phong, sau đó bọn họ đi thu hoạch.

Chỉ là không nghĩ tới, hiện tại Mã Lương trực tiếp tìm tới bọn họ.

Điều này khiến khuôn mặt mọi người không khỏi hiện lên vẻ hoảng sợ.

Tuy nhiên, ngoài vẻ hoảng sợ ra thì bọn họ vẫn trấn tĩnh, cũng không quá mức hoảng loạn.

Trong tay Lôi Nguyên lặng yên xuất hiện một kiện pháp khí, lạnh lùng nói: “Chúng ta đã sớm dự đoán tất cả khả năng!”

“Người phải phát huy ra toàn bộ sức mạnh cần có thời gian nhất định, mà trong khoảng thời gian này chúng ta cũng đủ mượn nhờ một tòa đại trận nơi đây truyền tống rồi đi rồi!”

Nghe nói như thế, Mã Lương trên người lộ ra vẻ cười lạnh: “Ồ? Vậy sao, vậy người có thể thử một chút xem đại trận kia còn có thể không dùng được hay không!”

Nghe hắn nói vậy, trong lòng Lôi Nguyên trầm xuống, vội vàng thúc giục pháp khí trong tay, chỉ thấy chung quanh không có chút phản ứng nào.

“Chuyện gì xảy ra, đi không được?” Một vị Đại Thừa kinh hô một tiếng.

Sắc mặt ba mươi mấy vị Đại Thừa kia đồng loạt biến đổi, một cơn hoảng sợ từ sâu trong đáy lòng bỗng hiện lên.

Mà giờ phút này, trên mặt vị tráng hán Cự Linh Tộc kia đột nhiên lộ ra nụ cười quỷ dị, thân hình lóe lên, xuất hiện ở bên cạnh Mã Lương.

“Người...”

Bọn người Lôi Nguyên nhìn thấy hành động của người này, trên mặt đều lộ ra vẻ kinh sợ khó hiểu.

Bề ngoài tráng hán Cự Linh tộc chậm rãi biến hóa, vậy mà biến thành một thanh niên làn da đen kịt giống Mã Lương.

“Ta đã sớm để Ma Quang huynh lên vào bên trong các người, lấy thần thông của hắn, các người không phát hiện được hắn thì cũng là chuyện bình thường!” Mã Lương thần sắc bình tĩnh nói.

“Thiên Ngoại Ma Quân?!”

Sắc mặt đám người Lôi Nguyên trở nên trắng bệch!

Hơn ba mươi người, sao còn dám ở chỗ này, nhao nhao hét lớn một tiếng, đánh ra các loại pháp bảo đánh về phía Mã Lương,

đồng thời liều mạng chạy trốn về bốn phương tám hướng.

Mã Lương chỉ cười lạnh từng đợt, toàn thân bộc phát ra kim quang sáng chói, trong chớp mắt đã bao phủ nơi đây.

Một người khổng lồ màu vàng cao ngàn trượng xuất hiện ở trước mặt mọi người, bọn họ cũng không xa lạ gì với chuyện này, biết rõ thân thông của đối phương đáng sợ cỡ nào.

Bọn họ đem pháp bảo công kích về phía cự nhân, rồi cùng nhau hướng về phía xa xa mà chạy thực mạng.

Nhưng vào lúc này, người khổng lồ màu vàng há mồm phun ra một đạo huyết quang, huyết quang bay lên không trung, hóa thành một quả Huyết Tỳ.

Huyết tỳ hơi chấn động, sau khi một đạo rung động tản ra, tất cả pháp bảo công tới đều hóa thành tro bụi.

Cùng lúc đó, một màn sáng màu máu từ trên đó khuếch tán ra, bao trùm bốn phía thiên địa, bao phủ tất cả Đại Thừa vào trong đó.

Người khổng lồ màu vàng trào phúng nhìn xuống phía dưới, một tay đặt trên huyết tỳ to lớn kia.

“Ông!”

Sau khi run rẩy, huyết vũ trên người huyết tỳ liền rơi xuống. Phàm là Đại Thừa bị huyết vũ đánh trúng, đều phát ra tiếng kêu thảm thiết, sau đó trong chớp mắt thân hồn đều bị hòa tan bên trong.

“Đây là lực lượng Huyết Nguyên!” Một vị Đại Thừa hoảng sợ hô to, vội vàng xuất ra một ngọc bàn trùm lên đỉnh đầu.

Một cỗ chấn động pháp tắc lan ra, đây đúng là một kiện Huyền Thiên chi bảo.

Các phương hướng còn lại cũng đều có chấn động pháp tắc xuất hiện, các cường giả Lôi Nguyên, Minh Linh Tộc phàm là Đại Thừa nắm giữ Huyền Thiên Chi Bảo, nhao nhao không dám lấy ra tất cả Huyền Thiên Chi Bảo.

Sáu kiện Huyền Thiên Chi Bảo bảo vệ mười vị Đại Thừa, tạm thời chưa bị mưa máu xối xả mà chết.

“Toàn lực xuất thủ!”

Lôi Nguyên thể lương hét lớn một tiếng, thúc giục cái gương kia hình dáng Huyền Thiên chi bảo, phản xạ ra mười mấy chùm sáng rực rỡ thiêu đốt lên liệt diễm, đánh tới Mã Lương.

Các Đại Thừa còn lại cũng không dám bảo lưu, toàn lực thúc giục Huyền Thiên bảo vật trong tay, từng đạo chấn động pháp tắc đánh tới Mã Lương.

Mã Lương thấy thể khố miệng lộ ra một tia cười lạnh, một tay mãnh liệt nhấn một cái lên trên Vạn Linh Huyết Ấn, Huyết Tỳ trong nháy mắt tuôn ra tám đầu Huyết Long, gương nanh múa vuốt bay ra.

Cùng lúc đó, Mã Lương biến thành Cự Nhân cũng trực tiếp huy động lòng bàn tay vô tới, chụp về phía những quang đoàn trong tám gương Lôi Nguyên.

“Phanh!”

Dưới một chớp mắt, gã liền trực tiếp đánh tan những quang đoàn kia, chỉ là trong đó có một đoàn lóe lên cực kỳ linh hoạt, vòng qua năm đám của gã, tới gần bên cạnh gã.

“Hừm?”

Mã Lương đầu tiên là cả kinh, sau đó liền thấy quang đoàn kia rõ ràng trực tiếp hóa thành một gã nam tử mặc áo bào xám khuôn mặt bình thường.

“Cửu Kiếp Diệt Linh Đại Pháp!”

Nam tử áo bào xám vừa nhấc một cánh tay lên, một bàn tay vô thanh vô tức đặt lên eo cự nhân màu vàng, trong miệng băng hàn thấu xương nói.

Đột nhiên một tầng hắc khí từ trên thân nam tử áo bào xám bộc phát ra, cánh tay nguyên bản đầy đặn kia bỗng nhiên trở nên khô quắt vô cùng, nhưng chín loại ba động pháp tắc khác biệt lại từ trên cánh tay đồng thời bộc phát ra, cũng quỹ dị dung hợp thành một thể.

“Phốc phốc” một tiếng.

Cánh tay khô quắt như bọt biển dễ dàng đánh tan thân thể Chân Tiên của Mã Lương, xuyên thủng phần eo người khổng lồ màu vàng kia. Lúc chui vào hơn phân nửa bỗng nhiên nổ tung ra.

Nhất thời một cỗ Cửu sắc quang diễm mãnh liệt tuôn ra, nháy mắt đem phân nửa thân thể cự nhân bao phủ vào trong, biến thành một hỏa nhân cự đại.

Cự nhân màu vàng rên rỉ một tiếng thống khổ cực kỳ, huyết nhục toàn thân liền nhanh chóng tan rã trong quang diễm chín màu.

Cửu sắc quang diễm này có sắc thái rõ ràng nhưng lại là một thể, trong đó thỉnh linh đồng thời ẩn chứa chín loại lực lượng pháp tắc khác nhau.

“Lại là Cửu Kiếp Diệt Linh Đại Pháp, hạ giới cũng có người biết loại tiên thuật này?” Ma Quang đứng ở đằng xa xem màn kịch này mà giật nảy cả mình.

Hắn bước tới một bước, tựa hồ muốn xuất thủ, nhưng do dự một chút, sau đó ngừng lại thờ ơ lạnh nhạt.

“Chân Tiên cái gì! Dưới một kích của Cửu Kiếp Đại Pháp, căn bản không chịu nổi một kích.” Hiên Cửu Linh sau một kích đắc thủ, lập tức lóe lên biến mất tại chỗ, lại nhoáng một cái xuất hiện bên cạnh Lôi Nguyên, cười lạnh nói.

Vị Thương Minh này từ rất lâu đã tới Lôi Minh đại lục, rốt cuộc nắm lấy cơ hội xuất thủ.

Lôi Nguyên thấy thế trên mặt rốt cục lộ ra vẻ tươi cười, ả ả còn mang theo một tia đắc ý.

Hiên Cửu Linh là một vương bài mà hắn vẫn giấu bên người, mãi vẫn chưa đánh ra, bây giờ vừa ra tay đã là long trời lở đất.

Chân tiên kia xong đời rồi!

Cường giả Hách Liên thương mình bọn họ hiểu rõ uy lực của Cửu Kiếp Diệt Linh đại pháp hơn ai hết.

“Hiên Bát, không đúng Hiên Cửu Linh, lại là ngươi?”

“Lôi Nguyên huynh, Hiên Cửu Linh tới đây, sao ngươi không sớm nói cho chúng ta biết là hắn có thủ đoạn như vậy?”

“Thật tốt quá, ha ha ha ha, Hiên Cửu Linh quả nhiên danh bất hư truyền a!”

.....

Những Đại Thừa bên cạnh nhìn thấy Hiên Cửu Linh tung một kích ra, vậy mà đánh Chân Tiên trọng thương, kinh hãi, nhao nhao vui mừng quá đổi, phảng phất thấy được cứu tinh.

Cự nhân màu vàng xa xa toàn thân đều đã bị liệt diễm bao trùm, biến thành một hỏa nhân to lớn, một thân huyết nhục đều đã hòa tan biến mất, chỉ còn lại một bộ khung xương vàng óng to lớn không nhúc nhích đứng ở nơi đó.

Hiên nhiên, xem ra vị Chân Tiên này sẽ vẫn lạc.

Một kích này của Hiên Cửu Linh không khỏi cũng quá đáng sợ đi?

Trong lòng chúng cường giả đại lục Lôi Minh cảm khái đồng thời cũng khẽ thở dài một hơi, cuối cùng cũng giải quyết xong tai họa này.

“Không đúng, tên Chân tiên này không có vẫn lạc. Uy năng của Vạn Linh Huyết Tỳ còn không giảm chút nào.” Vị cường giả Minh Linh Tộc kia đột nhiên đầu đầy mồ hôi hét to một tiếng.

Một câu nói này đánh thức mọi người, bọn họ không hèn mà cùng nhìn lên bầu trời, chỉ thấy trên huyết tĩ kia bay ra mưa máu cùng với tám đầu Huyết Long vẫn khí thế như cầu vồng, không có chút ý tứ suy giảm nào.

“Không tốt, cùng nhau ra tay!”

Lôi Nguyên hét lớn một tiếng, vội vàng thúc giục Huyền Thiên chi bảo trong tay đánh về phía khung xương khổng lồ kia.

Trên thân khung xương màu vàng bỗng nhiên hiện ra một kiện chiến giáp tinh mỹ giống như thủy tinh, đồng thời vang lên tiếng ông ông, mặt ngoài thành linh hiện ra vô số phù văn màu tử kim.

Cho dù là Huyền Thiên Chi Bảo công kích, sau khi đánh vào trên chiến giáp kia cũng lập tức bị bắn trở về.

“Ha ha ha ha!”

Trong miệng khung xương màu vàng truyền ra một trận thanh âm cuồng tiếu, cái đầu to lớn đột nhiên há miệng, phun ra một cái bình nhỏ màu xanh sẫm to cỡ bàn tay.

“Đám sâu kiến dưới hạ giới các ngươi cũng đã mang tới không ít niềm vui bất ngờ cho ta, nếu như không có món bảo vật này thì hôm nay các ngươi đã thực hiện được rồi!”

Cái bình kia khẽ động, liền hóa thành một cái bình ảnh thật lớn xuất hiện ở trên không khung xương, bình ảnh đảo ngược, một cổ chất lỏng màu xanh lá tuôn ra như thủy triều, hóa thành linh vũ đầy trời rơi xuống.

Trong chớp mắt, khung xương màu vàng đã bị một tầng linh quang màu xanh lá bao bọc, tiếp theo từng sợi tơ máu lằng không hiển hiện ra trên khung xương, chỉ là đan vào nhau lập loè, từng khối huyết nhục liền ngưng tụ lại một lần nữa.

Sau mấy hơi thở, huyết nhục người không lồ màu vàng vốn đã biến mất lại một lần nữa khôi phục như lúc ban đầu, hai mắt vốn nhắm lại đột nhiên mở ra.

“Rất tốt, mỗi lần ta coi thường các ngươi, các ngươi đều sẽ cho ta một bài học khắc sâu, không thể không nói, các ngươi đều là một đám nhân kiệt, hiện tại ta tiễn đưa các ngươi lên đường thôi!”

Một tia nhe răng cười từ trên mặt cự nhân màu vàng lộ ra, nó há mồm phun ra rậm rạp chẳng chịt phù văn màu tím vàng, gió thổi qua, những phù văn này biến mất ở trong hư không phụ cận.

Sau một khắc, giữa thiên địa đại phóng kim quang, một mảnh hải dương màu vàng trống rỗng hiện lên, bao phủ nơi đây lại.

Bọn người Lôi Nguyên làm sao không nhận ra đây là công kích gì, sắc mặt trắng bệch vội vàng chạy thực mạng, nhưng trong chớp mắt liền bị hải dương màu vàng bao phủ vào trong.

Kiên trì không bao lâu liền bị kim sắc cự nhân từng quyền một phá tan phòng ngự của Huyền Thiên Chi Bảo, triệt để tiêu diệt.

.....

“Cái gì? Ngươi nói Trảm Tiên minh trên Lôi Minh đại lục bị diệt toàn quân?”

Trên Thiên đảo của Nhân tộc, Diệp Trường Sinh kinh ngạc nhìn gương mặt Minh Tôn lộ ra trong gương, trong mắt tràn đầy vẻ không thể tin hỏi.

Thở dài một tiếng, Minh Tôn vẻ mặt khó coi nói: “Không sai, tất cả đều chết hết, hơn một trăm Đại Thừa, dẫn theo tất cả cường giả đỉnh cấp của đại lục Lôi Minh.”

“Không chỉ như thế, tên hung ma kia sau khi giết đám người này xong, lại điên cuồng tàn sát chủ thành các tộc Cự Linh, hủy diệt tổng bộ phân minh của bản Minh ở Lôi Minh đại lục bên kia, huyết tể mấy chục tỷ sinh linh.”

“Trong thời gian này, lại có hơn mười vị Đại Thừa đạo hữu bị gã bắt ra, giết chết hết. Lần này toàn bộ Lôi Minh đại lục cơ hồ bị gã đánh cho tàn phế!”

“Nhiều đạo hữu như vậy, hẳn lại có thể một hơi chém giết...”

Diệp Trường Sinh thở nhẹ một hơi, thần sắc ngưng trọng nhìn về phía Minh Tôn, nói: “Xem ra người này hẳn lại bộc phát ra một lần nữa, tính ra thì hẳn đã bạo phát ba lần rồi!”

“Tục ngữ nói, sự việc bất quá chỉ ba, có phải số lần hẳn có thể bộc phát đã tiêu hao hết hay không?”

Minh Tôn nghe vậy cười khở một tiếng: “Minh mỗ cũng có hoài nghi như vậy, cũng muốn thăm dò thử, chỉ là hiện tại những người đã đồng ý muốn cùng ta ra tay đối phó với đám đạo hữu Chân Tiên kia đều từ chối đề nghị liên thủ của ta!”

Trên mặt Diệp Trường Sinh cũng không lộ ra vẻ ngoài ý muốn, những người này cự tuyệt là chuyện hợp tình hợp lý.

Dù sao, tin tức truyền đến từ Lôi Minh đại lục thật sự quá dọa người.

Hơn một trăm Đại Thừa, kéo theo tất cả cường giả đỉnh cấp của đại lục Lôi Minh.

Cái này so với trước kia Minh Trùng Chi Mẫu trong kiếp còn muốn chấn động nhân tâm, bởi vì đi đối phó Minh Trùng Chi Mẫu trong đó, cường giả chân chính không có mấy người.

“Vậy Minh huynh định làm như thế nào?”

“Việc này còn cần Diệp huynh ra mặt, lấy danh vọng nguy cơ của Minh Trùng Chi Mẫu Diệp huynh giải quyết, chỉ cần vung tay lên hô, sợ hãi trong lòng đạo hữu khác chắc chắn có thể dụ đi rất nhiều!” Minh Tôn nói thẳng.

“Ta ra tay không thành vấn đề, bất quá ý nghĩ của ta là, vẫn nên nhìn xem vị Chân Tiên này sau khi đến Phong Nguyên đại lục có tính toán gì không, chúng ta lại đáp lại xem thế nào!”
Diệp Trường Sinh chậm rãi nói.

Hiện tại hẳn đối với Mã Lương đã không còn kiêng kỵ gì nữa. Chỉ cần đối phương xuất hiện trước mắt hắn, hắn có thể tùy thời đánh chết.

Vì vậy tâm trạng lại tùy ý hơn nhiều, có thể ngồi xem Vân Khởi Vân lạc.

“Diệp huynh nói có lý, đã như vậy chúng ta lại quan sát đi!”

.....

Nhìn hình ảnh sau khi lóe lên vài lần rồi biến mất trước mắt, Minh Tôn thở dài một tiếng.

Giờ phút này trong lòng hắn có thể nói là đắng chát khó nói.

Hách Liên thương mình đã từng là cường đại không ai bì nổi, hiện tại cũng chỉ còn lại mình hắn ta là cường giả.

Cộng với tổng số hơn mười Đại Thừa trên ba khối đại lục.

Còn lại tất cả đều chết, bích ảnh chết rồi, Lôi Nguyên chết rồi, bóng dáng Hiên Cửu Linh một mực ẩn thân như Thương Minh cũng đã chết.

Còn chưa tổn hại một kiện Huyền Thiên chi bảo trên Lôi Minh đại lục.

Thực lực Thương Minh lúc này đã rút xuống đáy vực, chỉ còn lại một mình hấn là cường giả, kinh doanh hai khối đại lục còn lại đều bị hủy hoại trong chốc lát.

Hơn nữa, càng làm cho người ta sợ hãi hơn là, trước đó hai khối đại lục bọn họ tích cực đối phó với vị Chân Tiên hạ giới này, chờ người này đi vào Phong Nguyên đại lục, có khi nào sẽ đến gây sự với Hách Liên Thương Minh không?

Hiện tại cường giả muốn liên hợp Phong Nguyên đại lục cũng không dễ dàng như vậy.

Cho dù là Diệp Trường Sinh, hấn có thể nhìn ra, đối phương tuy ngoài miệng nói rất tích cực, nhưng hành động thực tế một chút cũng không có.

Chỉ sợ tên Chân Tiên kia không giết tới Nhân tộc, hơn phân nửa là hấn sẽ không ra tay.

“Lôi Nguyên chuẩn bị nhiều như vậy, hội tụ hơn một trăm Đại Thừa. Hiên Cửu Linh cũng đã đi nhưng vẫn không thể tiêu diệt vị Chân Tiên này!”

“Người này nếu lại có thể bùng nổ một lần nữa, ta sẽ làm nhiều tính toán hơn nữa, khả năng đều là công dã tràng, không bằng thoát thân ra ngoài, thờ ơ lạnh nhạt đi!”

Sắc mặt Minh Tôn âm tình bất định, trầm tư suy nghĩ.

.....

Một chỗ ở Phong Nguyên đại lục, Mã Lương thần sắc âm trầm đến cực điểm nhìn một cái ngọc bài trong tay mang theo vài đạo vết máu, thấp giọng lẩm bẩm nói: “Không ngờ ở khối đại lục này cũng không có phản ứng?”

“Rút cuộc hấn đi nơi nào? Lúc trước xác định vị trí là ở giới này không còn sót lại gì, chẳng lẽ là biết ta tới dờ đi giao

diện?”

“Hay là hấn có biện pháp nào có thể che giấu cảm ứng của hồn bài?”

Mã Lương chấp hai tay sau lưng, ngửa mặt nhìn trời nhú mày không nói gì.

Nhiệm vụ hạ giới lần này của hấn chính là bắt tên phản đồ kia về, đồng thời tìm được Chương Thiên Bình.

Vốn tưởng rằng có thể dựa vào khối hồn bài này cảm ứng được vị trí chính xác của phản đồ kia, nhưng không nghĩ tới đi qua ba khối đại lục, vẫn không cảm ứng được mảy may.

Hoặc là kẻ phản bội kia đã chết, hoặc là hấn có phương pháp gì có thể che giấu cảm ứng.

Liên tưởng đến Tiêu Minh từng dụ dỗ hấn đến các nơi ở Huyết Thiên đại lục lúc trước, mang theo khí tức phản đồ kia trên người, trong lòng mã nhân dần dần có khuynh hướng nghiêng về về sau.

“Hách Liên thương minh kia cực kỳ tích cực đối phó với chuyện này, hơn nữa còn có thể xuất ra đủ loại thủ đoạn của Tiên giới!”

“Chẳng lẽ Thương Minh này là do phản đồ kia khai sáng? Thế lực này có địa vị siêu nhiên ở thế giới này, tất cả mọi người đều đánh giá hấn sâu không lường được...”

“Hắc hắc, bất kể như thế nào, phải đi tìm Thương Minh này rồi, bất quá trước đó vẫn là đi vào trong Linh giới đại dương xem một chút đi, hải dương này so với đại lục còn rộng lớn hơn, nói không chừng ở trong đó có thể cảm ứng được khí tức của tên phản đồ kia!”

Mã Lương trầm tư một lát, sau đó uốn éo mượn một tòa truyền tống trận, tiến nhập vào sâu trong Linh Giới hải dương.

Cũng không lâu lắm, trong hải dương liền có các loại tin tức truyền đến, tất cả đều liên quan đến cái tộc nào lại bị tuyệt thế hung ma kia làm trọng thương.

Lúc trước Mã Lương đã phá hủy Thánh địa của một trong ba đại tộc siêu cấp Hải Vương tộc, trực tiếp đánh cho đại tộc siêu cấp này trở thành tộc đàn trung đẳng.

Lần này, lại hủy luôn hai tộc lớn siêu cấp còn lại.

Huyền Thiên chi bảo, chân linh vân vân, vô luận cường tộc này bày ra trận thế gì, đều không thể ngăn cản hẳn.

Bất quá sau khi Mã Lương tàn sát bừa bãi trong hải dương, các loại tình báo liên quan đến hắn truyền đến Phong Nguyên đại lục, tâm tư các tộc đại lục Phong Nguyên dần dần bắt đầu chuyển động.

Bởi vì Mã Lương đang đối mặt với sự vây công của các cường tộc biển cả, vẫn chưa biểu hiện ra thực lực nghiền ép như trong quá khứ.

Hơn nữa phía Hách Liên thương minh bên kia không ngừng tung tin tức ra, nói vị Chân Tiên này đã dùng hết thủ đoạn tránh khỏi áp chế trên mặt đất.

Về sau không bao giờ có khả năng bộc phát ra lực lượng siêu quy cách như vậy nữa, chỉ cần nhiều người liên thủ, là có thể triệt để đánh bại hắn.

Điều này làm cho các cường giả Phong Nguyên tộc lại bắt đầu cân nhắc đề nghị liên thủ.

Bất quá, trong thời gian ngắn bọn họ vẫn không có hành động thiếu suy nghĩ, cứ như vậy một bên thờ ơ, một bên bắt đầu sơ tán hết thầy tộc quần, chuẩn bị nghênh đón vị Chân Tiên hạ giới này.

Như thế, trọn vẹn qua ba tháng, rốt cuộc Mã Lương từ trong hải dương biến mất.

Bầu không khí trên Phong Nguyên đại lục bỗng nhiên trở nên khẩn trương.

.....

Bên trong một cứ điểm bí mật của Hách Liên thương minh, Minh Tôn ngồi xếp bằng trong một gian mật thất, sắc mặt ngưng trọng nhìn ngọc giản trong tay.

Đột nhiên, “Ầm” một tiếng, bên ngoài vang lên một tiếng như sấm nổ.

“Đến rồi!”

Minh Tôn thâm thở dài, đứng dậy đi ra khỏi mật thất.

Thân hình hắn lóe lên, xuất hiện ở chính giữa mảnh thiên địa này. Hai đạo lưu quang lập tức vọt tới bên cạnh hắn, đó là hai vị Đại Thừa có khuôn mặt già nua.

“Minh huynh, động tĩnh bên ngoài là gì?”

Trên mặt hai vị Đại Thừa mang theo một tia hoảng sợ, loáng thoáng giống như ý thức được cái gì.

“Có lẽ là hung ma kia tìm ta tới cửa, chúng ta chạy không thoát, chuẩn bị triệu hoán Chân Linh ra, cùng quyết một trận tử chiến đi!” Minh Tôn thần sắc bình tĩnh nói với hai vị Đại Thừa.

Nghe hắn nói lời này, hai vị Đại Thừa của Thương Minh lập tức quay mặt nhìn nhau.

Ở chỗ này quyết một trận tử chiến, đây không phải là thuận khiết chịu chết sao?

Hung danh của đôi phương hiển hách, bọn họ sao có thể đối phó được?

“Minh huynh, không còn cách nào khác sao?” Một vị Đại Thừa nhin không được hỏi.

“Không có, mấy lần Thương Minh đối phó người này, sớm đã bị ghi hận trong lòng, bất kể chúng ta trốn tới nơi nào, cũng sẽ bị bắt lại!”

“Không bằng hôm nay liều mạng một lần, nếu như đôi phương không có năng lực tránh né áp chế của giới diện, bằng vào bốn con Hắc Nghê Thú chúng ta chưa chắc không thể đánh một trận với hắn!” Thần sắc Minh Tôn bình tĩnh nói.

Nghe được tên Hắc Nghê thú, hai vị Đại Thừa kia dần dần bình tĩnh lại.

Đúng vậy, bốn con Hắc Nghê Thú, loại chân linh cường đại này người bình thường không thể đối phó được.

Bốn vị này cộng thêm Minh Tôn, năm vị tuyệt thế cường giả, chỉ cần vị Chân Tiên này không cách nào bộc phát ra toàn bộ thực lực, bọn họ vẫn có thể chiến một trận.

Năm người Bích Ảnh lúc trước, thực lực còn kém xa so với đội hình hiện tại của bọn họ, không phải cũng đánh với tên

hung ma kia hai ngày hai đêm sao?

“Àm!”

Lại là một tiếng nổ vang, hư không phía trước run rẩy dữ dội, trên bầu trời có một tòa đại môn sừng sững, trong lúc âm âm vỡ nát ra.

Một thanh niên chân đạp đám mây bảy màu, mặc hắc y, khuôn mặt tái nhợt xuất hiện trước mặt mọi người.

Rất nhiều đệ tử Thương Minh hoảng sợ chạy trốn khắp nơi, mà Minh Tôn đứng trên không trung giằng co với thanh niên áo đen, vẻ mặt lại lạnh lùng đến cực điểm.

“Rốt cuộc cũng tìm được hang chuột rồi!”

Mã Lương tiến vào, nhìn thoáng qua tình cảnh chung quanh, cười lạnh một tiếng nói.

“Các ngươi chính là người tiên sáng lập ra Hách Liên thương minh?” Mã Lương chấp hai tay sau lưng, bộ dáng nhàn nhã tự tại.

“Không sai, các hạ chắc là tiên nhân hạ giới? Hôm nay tìm tới cửa, có gì chỉ giáo?” Minh Tôn trầm giọng hỏi.

“Bảo Tiên Nhân sau lưng các ngươi đi ra đi? Chỉ bằng các ngươi muốn đối địch với ta, cũng chỉ có thể chịu chết!” Mã Lương lạnh lùng nhìn chằm chằm đối phương, mở miệng nói.

“Tiên Nhân phía sau chúng ta? Các hạ có hiểu lầm hay không? Tiên nhân lúc trước sáng lập ra bản minh đã sớm rời khỏi Linh giới!” Minh Tôn khẽ nhú mày nói.

Mã Lương khẽ nhú mày, cười lạnh một tiếng: “Tới bây giờ vẫn không chịu nói thật, thôi, đợi ta giết các ngươi rồi xem hắn có đồng ý ra hay không!”

“Nói tới nói lui, đơn giản là động thủ thôi!” Minh Tôn cười lạnh.

Ngay sau đó, gã hét lớn một tiếng, một tay trao vào hư không, trong tay đột nhiên nhiều ra một lệnh bài màu đỏ tím, ném tới trước người.

Lập tức một tiếng sấm sét giữa trời quang!

Lệnh bài lắc lư một cái, hóa thành một phù văn màu đỏ tím lớn chừng cái đầu.

“Oanh” “Oanh” “Oanh” “Oanh” bốn tiếng, sau đó không gian bốn góc của thế giới này chấn động, bốn tòa đài cao màu đen ừ ừ lẳng không hiện ra, phía trên mỗi đài là một đầu quái thú ngăm đen hình tượng dữ tợn đang nằm sấp.

Bốn con quái thú này giống nhau như đúc, thân dài mười mấy trượng, đầu rồng thân sư tử, vừa mới hiện ra trên đài cao. Hai mắt vốn nhắm nghiền lập tức mở ra, đồng thời chúng cũng đứng dậy, ngẩng đầu phát ra tiếng rống to tương tự tiếng hổ gầm.

Bốn con Hắc Nghê thú!

“Chỉ có ngần ấy thôi sao?” Khóe miệng Mã Lương lộ ra một tia khinh thường cười lạnh.

Hắn từ trong lòng lấy ra hai cái hộp, sau khi mở hộp ra, một đạo hắc quang cùng một đạo hồng quang đồng thời bay ra.

“Ma Quang huynh, Hỏa Tu Tử, làm phiền các người xuất thủ lần nữa rồi!”

Sau khi được các cường giả của đại lục Lôi Minh giáo dục mấy lần, Mã Lương đã không còn ngạo khí như lúc vừa mới xuống hạ giới.

Hiện tại vừa thấy loại chiến trận này của đối phương, hắn cũng bắt đầu lắc lư.

Đơn đả độc đấu quá ngu xuẩn, cũng quá tổn thương chính mình.

Ma Quang và Hỏa Tu Tử đều không phải là cường giả bình thường, dưới sự liên thủ của ba người bọn họ dễ dàng giết chết nơi đây.

“Àm!”

Một hồi đại chiến cứ như vậy bộc phát ra.

Ước chừng ba ngày ba đêm sau, nơi đây hoàn toàn chấn động lảng xuống, nguyên bản lầu các cung điện san sát, thế giới vô cùng huy hoàng hoa lệ, triệt để biến thành một mảnh phế tích.

Mã Lương mặc một bộ hắc y, sắc mặt có chút âm trầm bay ra khỏi nơi đây, mà đi theo phía sau hắn là bốn thanh niên áo đen khác.

Sắc mặt bọn họ tái nhợt, nhìn về phía Mã Lương mang theo vẻ kính sợ, sâu trong đáy mắt còn ẩn giấu một chút không cam lòng.

Kỳ lạ nhất là, bốn thanh niên này dung mạo giống nhau như đúc, giống như bốn bào thai.

Không cần nhiều lời, bốn người này tự nhiên chính là bốn đầu hắc lãng thú mà Thương Minh cung phụng.

Hiển nhiên, bọn họ dường như đã bị Mã Lương thu phục.

Trong bảy người vây công Mã Lương, hai vị Đại Thừa Thương Minh kia đơn giản bị Mã Lương giết chết, ngay cả Nguyên Anh cũng bị bắt giữ giam cầm.

Mà Minh Tôn thấy tình thế không ổn, muốn chạy trốn, lại bị Mã Lương ngăn lại, sau một phen kịch đấu đã bị một cái tát hủy diệt nhục thân.

Thấy Mã Lương muốn bắt lấy Nguyên Anh của hắn, Minh Tôn rơi vào đường cùng, trực tiếp tự bạo.

Bốn con Hắc Xi Thú bị Mã Lương luyện chế thành công Vạn Linh Huyết Tỳ áp chế lại, lại bị Ma Quang cùng Hỏa Tu Tử kiểm chế, một thân thực lực đúng là không phát huy được chút nào.

Khi nhìn thấy Mã Lương giải quyết những người khác xong, bốn con Hắc Xi Thú này dần tuyệt vọng.

Mà bọn họ bị Vạn Linh Huyết Tỳ bao vây, ngay cả cơ hội đào tẩu cũng không có.

Cuối cùng, Mã Lương giống như dụ dỗ Dương Lộc vậy, lấy Chân Hồn đan ra hứa hẹn đưa bọn họ lên Tiên giới, tương lai sau này có thể tha cho bọn họ một con đường sống. Bốn con Hắc Nghê Thú này đương nhiên phải đầu phục Mã Lương rồi.

Sau khi thu hồi Ma Quang cùng Hỏa Tu Tử, Mã Lương nắm lấy nguyên anh của hai vị Thương Minh Đại Thừa kia, bắt đầu sưu hồn.

Qua một hồi lâu sau.

“Đáng tiếc!” Thấp giọng trầm trầm một câu, ánh mắt Mã Lương nhìn về phương xa, hắn không thể từ trên thân những người này đạt được bất cứ tin tức gì liên quan đến phản đồ kia.

Bốn con Hắc Nghê Thú ở phía sau này, về cơ bản cũng không hiểu rõ lắm về Thương Minh, bọn chúng là người ngoài.

Điều này làm cho chuyến đi của Mã Lương hầu như thành công dã tràng.

“Căn cứ tin tức lấy được trong đầu bọn hắc, thương minh này xem như bị ta triệt để phá hủy, Đại Thừa còn lại không có mấy người, còn không phải là nhân vật trọng yếu gì!”

“Nhưng cho dù đến một bước này, người nợ còn chưa đi ra, đến tột cùng là vì cái gì?”

“Hắc không ở trong Thương Minh? Nhưng nếu như hắc không ở đây, vì sao cái tên Minh Tôn kia lại tự bạo, đây không phải là đang giữ bí mật sao?”

Sau khi Mã Lương rời khỏi cứ điểm Thương Minh, sắc mặt âm tình bất định trầm tư.

Hắc vốn tưởng rằng có thể đạt được manh mối từ Thương Minh, nhưng hiện tại vẫn không có bất kỳ tin tức gì liên quan đến phản đồ kia.

Vất vả khổ cực xuống dưới một chuyến, nếu không hoàn thành nhiệm vụ liền trở về, chỉ sợ khó mà bàn giao được.

Hiện tại nên làm thế nào cho phải?

“Đại lục này, muốn nói còn có cái gì quý giá, chính là Nhân tộc kia!”

“Vị Thiên Tôn Trường Sinh của Nhân tộc kia, ha ha, đồ chơi đẳng cấp gì mà dám dùng danh hào như vậy?”

“Tuy nhiên, người này tu hành nhanh như vậy, dựa vào tin tức trong trí nhớ của những người này, tu hành Linh giới đệ nhất Đại Thừa đến nay bất quá hơn hai ngàn năm!”

“Người trong Linh giới thường xuyên hoài nghi hắc là Trích Tiên Nhân, Trích Tiên... Ha ha, người này có gì đó quái lạ, nói không chừng có thể từ trên người hắc mà ra được điều kinh hỉ!”

Trên mặt Mã Lương dần dần lộ ra nụ cười dữ tợn, hắc nghiêng người nhìn về góc tây bắc của Phong Nguyên đại lục.

Đám mây bảy màu dưới chân khế động, Mã Lương trực tiếp hướng Nhân tộc giết tới.

Chỉ là, hắn vừa bay không bao lâu thì đột nhiên khối hồn bài trong ngực nhảy lên một cái.

Mã Lương kinh hãi, lập tức mừng rỡ, vội vàng lấy ra Hồn Bài xem xét.

Chỉ thấy vài vết máu trên Hồn Bài đang phát sáng.

“Cảm ứng được rồi, quả nhiên là có liên quan tới Hách Liên Thương Minh này sao? Một khi tiêu diệt Hách Liên Thương Minh, phản đồ liền nhảy ra ngoài!”

Mã Lương mừng rỡ, vội vàng thi pháp cảm ứng tung tích phản đồ.

Một lát sau, hắn bỗng nhiên mở to mắt, xoay người bay về một hướng khác.

.....

Một nơi nào đó trong Phong Nguyên Đại Lục, ở một thế giới bí mật, Minh Tôn mở mắt ra.

“Cuối cùng tránh được kiếp nạn này, hắc hắc, ngay cả là tiên nhân cũng nhìn không ra đó thực sự là một hóa thân của lão phu!” Minh Tôn cười cười có chút đắc ý, nhưng đồng thời khóe mắt cũng giật giật một cái, bộ dạng đau lòng dị thường.

Mặc dù bị Mã Lương giết chết là một bộ hóa thân, nhưng thật ra hóa thân kia từ một mức độ nào đó mà nói, cũng là bản tôn của hắn.

Hắn phân nguyên thần của mình làm hai, tạo thành hai Minh Tôn.

Thực lực hai Minh Tôn không kém bao nhiêu, trong đó bản tôn trốn trong bóng tối quanh năm, chưa từng xuất hiện.

Những người khác của Thương Minh không một ai biết rõ Minh Tôn thường xuất hiện này, thật ra là hóa thân của hắn.

Đây là bí mật lớn nhất của hắn ta.

“Tồn thất tứ chân linh Minh Tôn và Thương Minh cung phụng, kết cục này cuối cùng có thể cho vị tiên nhân kia một

lời giải thích!”

“Có lẽ kế tiếp ánh mắt của hắn sẽ không nhìn chăm chăm vào Thương Minh, hắc hắc, khiến cho người khác đau đầu, lão phu không quản được chuyện này!”

“Tràng đại kiếp này, quả thực là lần đầu tiên từ khi thành lập tới nay, sau này phải hoàn toàn ẩn nấp tâm tư phát triển!”

Minh Tôn thở dài một tiếng, ra khỏi mật thất, ban bố một loạt mệnh lệnh.

Tinh nhuệ Phong Nguyên Đại Lục Thương Minh sớm được hắn dời tới đây lập tức hành động, Thương Minh cứ như vậy triệt để chui vào lòng đất.

Mặc dù huy hoàng ngày xưa đã triệt để không còn, Thương Minh vẫn lạc chỉ còn lại năm sáu vị Đại Thừa.

Nhưng có Minh Tôn ở đây, có một kiện Huyền Thiên chi bảo ở đó, có đủ loại bí thuật tiên giới cùng điển tịch, thương minh sẽ có một ngày quật khởi lần nữa.

Minh Tôn vẫn rất có lòng tin với chuyện này.

.....

Nửa tháng sau, tổng bộ Lam tộc xuất hiện thân ảnh một thanh niên mặc đồ đen, lúc này tộc này lọt vào tai ương ngập đầu.

Hư Linh của vị Độ Kiếp lão tổ đáng thương kia cách đây một trăm năm trước đã đi thử độ phi thăng kiếp, kết quả thất bại mà vẫn lạc.

Lần này, tộc này thực lực trống rỗng, không có cường giả Đại Thừa hậu kỳ tọa trấn, dưới sự bất đắc dĩ đành phải triệu cung phụng Chân Linh tới.

Nhưng cho dù thực lực của Chân Linh này vô cùng mạnh mẽ, nhưng trước mặt Mã Lương sao có thể là đối thủ được. Sau một phen kịch chiến, nó đã bị đánh chết.

Quân bài tẩy của Cô tộc được tung ra hết, nhưng vẫn không thể thay đổi được kết cục tổng bộ bị hủy diệt.

Ngay cả tòa thánh địa mà bọn họ đang nắm giữ, vùng không gian được hình thành từ thi thể La Hầu cũng bị Mã Lương phát hiện, giết vào trực tiếp hủy diệt thi thể La Hầu này.

Mấy vị lão quái Đại Thừa ẩn cư ở nơi đó thuận tay liền bị đánh giết sạch sẽ.

Tu tộc bị thương nặng, chết nhiều vị Đại Thừa lão quái, thực lực thoáng cái rơi xuống cấp bậc trung đẳng cường tộc.

Đệ nhất cường tộc Phong Nguyên đại lục ngày xưa cứ như vậy rơi xuống.

Sau khi ra khỏi Phù Du tộc, Mã Lương không lấy được bất cứ thu hoạch gì, sau khi cảm ứng được một tia cảm ứng của tộc này, liền như ẩn như hiện.

Hắn vốn tưởng rằng chuyện này là do đối phương giấu thi thể La Hầu, kết quả sau khi hắn hủy thi thể La Hầu, cảm ứng kia ngược lại biến mất không thấy.

Nhưng đợi sau khi hắn từ Cô tộc đi ra, hồn bài kia lại có phản ứng, chỉ về phía một đại tộc khác ở Phong Nguyên đại lục.

Sắc mặt Mã Lương lập tức trở nên dữ tợn.

Lại làm trò này?

Lúc ở đại lục Huyết Thiên, hắn đã giết sạch các thế lực lớn trên Huyết Thiên, bây giờ lại tới?

“Tốt! Tốt! Tốt! Người tiếp tục trốn đi, cùng lắm thì lật tung giới này ba thước, ta cũng phải tìm ra người!”

Mã Lương nghiêng răng nghiêng lợi, theo phương hướng cảm ứng, rất nhanh đã đến một đại tộc Giáp Đồn tộc thuộc Phong Nguyên đại lục.

Đoàn người bọn hắn không chút dấu hiệu xuất hiện, trực tiếp dọa cho các cường giả Giáp Đồn tộc nhảy dựng. Nhìn thấy thân ảnh gã, mấy tên Đại Thừa tộc này lập tức cướp đường mà chạy.

Thoạt nhìn là không có chút tâm tư phản kháng nào.

Mã Lương không nói hai lời, để bốn huynh đệ Hắc Nghê thú đuổi theo những Đại Thừa bình thường kia, chính mình nhìn chăm chăm vị Thái Thượng trưởng lão đệ nhất Giáp Đồn tộc kia.

Kết quả tự nhiên không cần nói nhiều, đám cường giả Giáp Đồn tộc lập tức chết sạch, tộc này cũng một hơi biến thành tộc

đàn trung đẳng.

.....

Trên Thánh đảo Nhân tộc, trước Hồn Độn Vạn Linh Bảng, một bóng người lẳng lặng đứng sừng sững.

Xa xa, mấy vị tu sĩ lục bào phụ trách trông coi Hồn Độn Vạn Linh Bảng lẳng lẽ đứng sừng sững, trong ánh mắt tràn ngập vẻ kính sợ nhìn bóng lưng kia.

Một lúc sau, một luồng sáng từ đằng xa bay tới, rơi xuống trước Hồn Độn Vạn Linh Bảng.

Một tu sĩ đứng sau lưng bóng người đó cung kính nói: “Khởi bẩm lão tổ, tin tức vừa truyền đến, một hồi đại chiến kinh thế bộc phát từ trong vùng núi non Dạ Vũ phía nam Phong Nguyên đại lục!”

“Căn cứ vào một ít lời đồn, nơi đó rất có thể là cứ điểm trọng yếu của Hách Liên thương minh. Có thể bùng nổ đại chiến như thế, có lẽ là do Hách Liên thương minh đại chiến với tuyệt thế hung ma kia một hồi!”

“Nhưng tình huống cụ thể như thế nào, sẽ không ai có thể biết được!”

Bóng người kia sau khi nghe lời ấy, nhẹ nhàng “Ừm” một tiếng, nói: “Trầm lại báo!”

“Vâng!”

Tên tu sĩ kia dường như bởi vì mình có thể nói mấy câu với bóng lưng này mà hưng phấn không thôi, sắc mặt hơi ửng hồng bay xuống.

Diệp Trường Sinh quay đầu nhìn về phía Hồn Độn Vạn Linh Bảng, trên đó có thể thấy rõ chữ viết của Ngân Quân Thiên Thư, vẫn chưa biến mất.

“Xem ra Mã Lương quả nhiên tìm tới Hách Liên Thương Minh sao?”

“Tuy nhiên, Ngân Quân Thiên Thư không bị hủy diệt mà nói...”

“Chắc Minh Tôn không chết trong trận chiến lần này!” Diệp Trường Sinh lập tức đưa ra phán đoán.

Trong loại trận chiến cấp độ này, trừ phi là Huyền Thiên Chi Bảo đẳng cấp tương đối cao như Huyền Thiên Trảm Linh Kiếm, nếu không những Huyền Thiên Chi Bảo thông thường rất dễ bị đánh nát.

Nhất là những người chấp chương Huyền Thiên chi bảo kia, lúc gần chết thường sẽ tự bạo Huyền Thiên chi bảo liều chết một phen.

Giống như Bảo Hoa năm đó thoát khỏi Ma giới, cũng là dựa vào tự bạo Huyền Thiên Như Ý Nhận mới thoát được.

Cho nên, trải qua đại chiến như vậy, Huyền Thiên Chi Bảo rất khó bảo toàn lưu lại.

Nếu như Minh Tôn thật sự cùng Mã Lương tiến hành đại chiến sinh tử mà nói, cái kia Diệp Trường Sinh cơ hồ có thể kết luận, Ngân Quân Thiên Thư tất nhiên sẽ bị hủy diệt.

Mã Lương một đường đánh tới, Huyền Thiên Chi Bảo trên Hỗn Độn Vạn Linh Bảng của Linh Giới đã ít đi mười mấy món.

Từ trước đến nay, cũng chỉ giữ lại được một thanh Phá Thiên Chùy hoàn chỉnh.

Điều này cũng bởi vì vị cường giả của Cự Linh Tộc kia bị Ma Quang và Mã Lương hạ thế diện xuống, đánh lén giết chết.

Đối phương còn chưa kịp phản ứng, đã bị bọn chúng dùng đạo nhì, một thân thực lực căn bản không phát huy ra được.

“Phù tộc, Huyền Thiên chi bảo Giáp Đồn tộc bị hủy, xem ra hai tộc này đã bị Mã Lương tàn sát bừa bãi, tin tức Nhân tộc vẫn hơi chậm một chút!”

Diệp Trường Sinh nhìn về phía Hỗn Độn Vạn Linh Bảng, số lượng bảo vật Huyền Thiên trên đó đã không đủ mười cái.

Tràng đại kiếp nạn này ở Linh giới quả nhiên là trước nay chưa từng có.

Trên tay hắn loé lên quang mang, mở ra Huyền Thế Thiên Thư, sau khi mở ra nhìn thấy mấy hàng chữ màu máu trên đó dần dần trở nên mờ lung.

“Sau khi Giáp Đồn tộc lần lượt bị tập kích, các đại tộc trên Phong Nguyên đại lục rốt cuộc ngồi không yên, các cường giả nổi danh bắt đầu xâu chuỗi lẫn nhau, chuẩn bị đại chiến một trận với tuyệt thế hung ma...”

Sau khi Hách Liên thương minh bị hủy, thoảng cái các tộc ở Phong Nguyên đại lục liền biến thành người mù, người điếc.

Trước kia đều dựa vào mạng lưới tình báo của Hách Liên thương minh, mọi người mới có thể kịp thời biết được tất cả các tin tức liên quan đến tuyệt thế hung ma.

Nhưng mà, bí địa trung tâm của Thương Minh bị hung ma tấn công, Minh Tôn nghi rằng sau khi chết đi, Thương Minh sẽ như rắn mất đầu.

Tổ chức tình báo phân tán khắp nơi đã hoàn toàn bị phế bỏ.

Những tộc đàn khác của Phong Nguyên đại lục mặc dù cũng có mạng lưới tình báo của riêng mình, nhưng quy mô và tốc độ phản ứng này hoàn toàn không cách nào so sánh với Hách Liên Thương Minh.

Tốc độ truyền tin tình báo căn bản không bằng tốc độ Mã Lương xuất thủ.

Trong tình huống như vậy, tin tức của mọi người đều theo sau rất nhiều, nhưng đúng như Diệp Trường Sinh nghĩ tới Hỗn Độn Vạn Linh Bảng, những người khác cũng có thể nghĩ tới.

Thông qua biến hoá của Huyền Thiên chi bảo trên Hỗn Độn Vạn Linh Bảng, khó đoán ra chuyện Tu tộc và Giáp Đòn tộc lần lượt gặp nạn.

Lần này, các tộc đều bị dọa cho sợ hãi.

Không nói hai lời đẩy nhanh tốc độ sơ tán của tộc nhân, một bên bắt đầu liên lạc với nhau, chuẩn bị tử chiến một trận với tên hung ma này.

Cũng không lâu lắm, Mạc Ly bỗng nhiên tự mình đi tới Thánh đảo tìm Diệp Trường Sinh, nói cho hắn biết một số cường giả nổi tiếng của đại lục Phong Nguyên đi tới Nhân tộc, muốn gặp hắn một lần.

“Người nào tới?” Diệp Trường Sinh xoay người lại, cười ha ha hỏi.

“Cổ Lê tộc Ô phu nhân, Thiên Kỵ tộc Ngân Nhiễm Tử, cự thủ tộc hóa ảnh, Thiên Tầm tộc Vân Nguyệt sơ huynh muội...”

Mạc Giản thở dài một hơi, ra rất nhiều cái tên rất quen tai với Diệp Trường Sinh.

Diệp Trường Sinh nghe vậy gật đầu: “Xem ra mọi người đều tụ tập cả rồi, nếu ta không đi chọn người này, đám người kia chỉ sợ sẽ không dám đánh một trận với Chân Tiên hạ giới!”

“Diệp huynh, chuyện này... người có nắm chắc không? Nếu như không được thì chúng ta đã sơ tán tộc nhân, trốn đi, trốn hẳn mấy ngàn mấy vạn năm, lúc nào cũng có thể chịu đựng vị tiên nhân này rời đi!” Mạc Ly do dự một chút rồi nói.

Diệp Trường Sinh nghe vậy lắc đầu: “Tóm lại phải đánh một trận mới quyết định được, mục tiêu của Nhân tộc quá lớn, đối phương nhất định sẽ ưu tiên giết tới.”

“Chỉ cần trốn là vô dụng, trốn được nhất thời thì không trốn được một đời!”

“Ai!”

Thấy Diệp Trường Sinh đã quyết định, Mạc Giản liền không khuyên nữa, trong chuyện này, hẳn không có nhiều chỗ để nói chuyện.

“Mấy đạo hữu kia bây giờ đang ở đâu?”

“Đều đợi ở Thiên Uyên Thành, Diệp huynh có muốn gặp bọn họ không?” Mạc Giản Ly hỏi.

“Ta đi qua xem một chút, thương nghị ra một chương trình!”

Diệp Trường Sinh nói, vừa định khởi hành rời khỏi, đột nhiên Hỗn Độn Vạn Linh Bảng lại lóe lên ánh sáng, bảng danh sách đã xuất hiện biến hóa.

Một hàng văn tự Kim Tử trên bảng danh sách chợt lóe sau đó biến mất không thấy.

“Phần Thiên Hồ, đây là Huyền Thiên chi bảo của Cổ Lê tộc...” Mạc Phác kinh hô một tiếng, sau đó ngậm miệng lại như ý thức được điều gì đó.

Trong mắt lộ ra vẻ kinh hãi.

Lại một đại tộc khác bị tên hung ma kia hủy diệt.

“Ba đại tộc, đoán chừng hẳn rất nhanh sẽ đến chỗ Nhân tộc. Ta sẽ sớm đi thương nghị với những đạo hữu kia!” Diệp Trường Sinh nói, thân hình lóe lên biến mất không thấy đâu nữa.

Trong Thiên Uyên Thành trên đỉnh một tòa tháp cao, bảy tám bóng người thần sắc khác nhau lẳng lặng đứng ở chỗ này, không nói một lời, cực kỳ trầm mặc.

Có già có trẻ, có nam có nữ, khí tức trên người mỗi một người đều khủng khiếp đến cực điểm, khiến người khó có thể phỏng đoán.

“Đã làm phiền chư vị phải đợi lâu!”

Một đạo thanh âm ôn hòa bỗng nhiên vang lên bên rìa toà tháp cao này, lập tức làm những Đại Thừa này giật nảy mình.

Nhìn theo hướng âm thanh kia, bọn họ mới phát hiện trên đỉnh tháp chẳng biết lúc nào xuất hiện một nam tử tuấn lãng mặc áo trắng.

Bọn họ hồn nhiên không phát giác được người này đến khi nào, thần thức không có bất kỳ phản ứng nào.

Điều này khiến mấy vị Đại Thừa không khỏi rùng mình, âm thầm kiêng kỵ.

Quả nhiên không hổ là đệ nhất Đại Thừa!

Bất quá nghĩ đến đối phương sâu không lường được như thế, trong lòng bọn họ cũng có thêm một chút an tâm.

“Diệp đạo hữu, ngưỡng mộ đại danh đã lâu!”

“Diệp đạo hữu, người rốt cục xuất hiện, ta đã chờ người lâu lắm rồi!”

“Hung ma kia khí thế hung hãn, chúng ta đều muốn nghe cái nhìn của Diệp đạo hữu người!”

.....

Mấy vị Đại Thừa mồm năm miệng mười nói, nghiễm nhiên lấy Diệp Trường Sinh làm chủ.

Tuy rằng bình thường, trong này có mấy vị có thể sẽ không phục danh hiệu Diệp Trường Sinh, nhưng trong tình huống

này, không ai ngu ngốc đi ra tranh đoạt hư danh đệ nhất Đại Thừa này.

Thời điểm càng nguy hiểm, hư danh càng nhiều người.

“Chư vị trước tiên xin yên lặng một chút, đầu tiên có một tin tức muốn nói cho chư vị!” Diệp Trường Sinh nhìn mọi người một cái, đưa tay ấn xuống phía dưới một cái.

Trong lúc nhất thời, tất cả Đại Thừa đều ngậm miệng lại, ánh mắt nhìn về phía hắn.

“Trước khi Diệp mỗ tới, trên Hồn Độn Vạn Linh Bảng, Phần Thiên Bình đã biến mất!” Diệp Trường Sinh nhìn một nữ tử có làn da hơi đen rồi nói.

“Cái gì?”

“Không có khả năng!”

.....

Tiếng kinh hô vang lên, sắc mặt vị cung trang nữ tử kia thoáng cái trở nên trắng bệch, cả người lập tức rơi vào một loại trạng thái cực kỳ bi phẫn.

Chư vị Đại Thừa còn lại cũng nhao nhao dùng ánh mắt đồng tình nhìn về phía nàng.

Hiển nhiên vị này chính là người mạnh nhất Cổ Lê tộc nắm giữ Phần Thiên Hồ, Ô phu nhân.

Bình Phần Thiên biến mất, có nghĩa là bộ tộc của bọn họ đã gặp phải nguy cơ sinh tử, triệu hoán ra chân linh cung phụng, mà tên Chân Linh này cũng không địch lại đối thủ, ngay cả bình Phần Thiên cũng bị đánh nát.

“Phu nhân nén bi thương!”

“Chúng ta liên thủ, nhất định phải báo thù cho chư vị đạo hữu Cổ Lê tộc vẫn lạc!”

.....

Trong lúc nhất thời mấy vị Đại Thừa nhao nhao khuyên nhủ.

Mà Diệp Trường Sinh cũng đúng lúc mở miệng: “Thật ra, Chân Tiên kia không phải không có cách đối phó, chúng ta có thể chiến thắng!”

“Mời Diệp đạo hữu nói rõ!” Ô phu nhân siết chặt nắm tay, trong thanh âm tràn đầy bi phẫn nói với Diệp Trường Sinh.

“Nói ngắn gọn, ta nói cho chư vị đạo hữu biết cách chiến thắng người này, chư vị đạo hữu có muốn tham gia hay không thì phải xem phán đoán của chính mình!”

“Sau khi biết được tin tức đại lục Lôi Minh, ta đi một chuyến tới Ma giới, mời Thánh tổ Ma giới Bảo Hoa, nàng nắm giữ một tòa đại trận tuyệt thế, trận này chính là Thượng Cổ Chân Tiên vì trấn áp Minh Trùng Mâu mà lưu lại!”

“Trận này cần bảy mươi hai vị tu sĩ Đại Thừa tọa trấn, một khi đại trận bố trí hoàn thành, đồng thời dẫn vị tiên nhân kia vào trận. Mặc dù đối phương có thể tránh được áp chế của giới diện, nhưng toàn lực bộc phát một lần, chúng ta cũng không cần sợ hãi!”

“Cho nên, hiện tại kế hoạch của ta là, ngoại trừ đem toàn bộ cường giả Phong Nguyên đại lục chúng ta tụ tập cùng một chỗ, ngoài ra còn phải điều thêm bảy mươi hai Đại Thừa bình thường, để cho bọn họ tọa trấn trận này!”

“Tập hợp lực lượng của đám người chúng ta, tất nhiên có thể một lần giết chết Ma này, đến lúc đó chẳng những những những những bảo bối trên người phân chia cho chúng ta, mà còn có thể đạt được Chân Hồn Đan!”

Diệp Trường Sinh nhắc tới mấy vị Đại Thừa này tim đập thành thịch, lúc này bèn hỏi thăm về các chi tiết về trận pháp liên quan tới Diệp Trường Sinh.

Diệp Trường Sinh còn lấy trận đồ ra để cho bọn họ quan sát, lần lượt giải thích nghi hoặc.

Sau một lát, một trận cười ha ha vang lên: “Tốt tốt tốt, có tòa đại trận này của Diệp huynh, Ngân mỡ yên tâm rồi, Thiên Kỳ tộc chúng ta nguyện ý toàn lực xuất thủ, trợ giúp Diệp huynh diệt ma!”

“Cổ Lê tộc cũng là như thế!”

“Đương nhiên Thiên Tầm tộc cũng không tụt lại phía sau người khác!”

.....

Mấy người này nhao nhao tỏ thái độ. Bọn hấn nếu đã đến nơi này, thì khẳng định là mang tâm tư liên thủ diệt sát Mã Lương, nếu không thì sao phải đi ngàn dặm xa xôi một chuyến.

“Vây xin chư vị mau chóng triệu tập nhân thủ, bên chúng ta, Bảo Hoa đạo hữu, cùng Băng Phượng đạo hữu ra tay, ta sẽ để Băng Phượng đạo hữu tùy thời đi giám thị hung ma kia, cam đoan chúng ta có thể nắm giữ hướng đi của nó!” Diệp Trường Sinh tỏ thái độ, hấn bày ra thành ý trước tiên.

Ba tộc Nhân Yêu linh xuất ba vị Đại Thừa, số lượng này nhìn có chút ít, ba tộc cộng lại, số lượng Đại Thừa cũng không khác những đại tộc kia là bao.

Nhưng tất cả mọi người đều biết, ba vị Đại Thừa này đều không phải nhân vật tầm thường, người ta chỉ ra ba người, cũng đã hơn ba mươi người.

Nếu Nhân tộc đều biểu hiện ra thành ý như vậy, vậy bọn họ còn có thể lo lắng do dự gì nữa. Vì vậy những Đại Thừa này nhao nhao chạy về tộc quần của mình, chuẩn bị triệu tập nhân lực.

Một tháng sau.

Trong thánh địa Trường Nguyên tộc, Mã Lương nhìn đại thành bị hủy hoại một ngày, một phen sưu hồn hai cái Đại Thừa Nguyên Anh trong tay, sau đó không kiên nhẫn nữa mà dập tắt.

“Vẫn chưa có... Ha ha, xem ra ta không cần lãng phí thời gian trên người những tộc đàn này, trực tiếp đi một chuyến là được rồi!”

Mã Lương bỗng nhiên quay người, mang theo bốn thanh niên áo đen sau lưng hướng góc tây bắc của Phong Nguyên đại lục bay đi.

Sau đó không lâu, bên trong Man Hoang Phong Nguyên đại lục, trên một đại thảo nguyên ít người lui tới, hơn mười đạo thân ảnh xuất hiện ở nơi đây.

“Diệp huynh, tên hung ma kia chắc chắn sẽ đi qua đường này chứ?” Một vị lão giả mặc áo bào màu vàng bước lên phía trước, trong lòng có chút lo lắng hỏi thăm.

“Tù tin tức Băng Phượng truyền đến, xác định phương hướng này là không còn sót lại gì!” Diệp Trường Sinh dùng giọng cực kỳ khẳng định nói.

Trên thực tế hấn căn bản không để cho Băng Phượng đi dò xét tình huống của Mã Lương, Mã Lương từ trên con đường này đi tới đây, tất cả đều là do hấn an bài.

“Vậy là tốt rồi, 70 vị Đại Thừa bày trận, hy vọng có thể trấn áp người này!”

“Nhất định không thành vấn đề, lần này ta đã chuẩn bị rất nhiều thủ đoạn, mặc kệ tiên nhân này có thần thông gì, đều phải tiêu diệt hấn tại đây!” Diệp Trường Sinh chấp hai tay sau lưng nói.

“Diệp huynh thần thông quảng đại, đã nói ra những lời như vậy, đương nhiên chúng ta tin!”

“Ha ha, tiếp theo phải xem Diệp huynh diễn dịch thần thông thế nào, đây là lần đầu tiên chúng ta thấy Diệp huynh xuất thủ đấy!”

Diệp Trường Sinh nghe được những lời này của Đại Thừa mỉm cười: “Không thể chỉ riêng mình ta ra tay, chư vị đạo hữu cũng phải cùng ra tay. Nếu không một mình ta làm sao có thể là đối thủ của đối phương!”

“Diệp huynh yên tâm, chúng ta nhất định sẽ phối hợp với Diệp huynh dẫn tiên nhân kia vào trong trận!”

“Trận chiến ngày hôm nay liên quan đến tính mạng của chúng ta, cũng liên quan đến tương lai của bộ tộc mình, có lẽ không có ai dám che giấu!”

.....

“Đến rồi!”

Trong lúc một đám Đại Thừa nhao nhao tỏ thái độ, Diệp Trường Sinh bỗng nhiên thấp giọng quát một tiếng.

Trong nháy mắt, bầu không khí xung quanh trở nên an tĩnh, sắc mặt của tất cả mọi người đều trở nên khẩn trương.

Trên mảnh thảo nguyên lớn này, địa phương cách đám người Diệp Trường Sinh hơn mười mấy vạn dặm, có một tòa quang trận thật lớn giấu ở trên bầu trời, vô hình vô tung, không bị bất luận kẻ nào phát giác.

Trong quang trận, bảy mươi hai thân ảnh khác nhau đang khoanh chân ngồi mỗi người trên một tòa tế đàn, thần sắc cả đám đều ngưng trọng đến cực điểm.

Bảy mươi hai Đại Thừa này, đều là triệu tập từ các đại tộc Phong Nguyên đại lục tới, tụ tập một nửa số tộc đàn này.

Có thể thấy được, tất cả mọi người đều đánh cược tất cả, cần phải giữ vị tiên nhân kia ở lại chỗ này.

Ở phía trên đại trận, một bạch y nữ tử chân đạp đóa hoa lớn màu hồng lẳng lẳng đứng sừng sững, ngẫu nhiên hướng phía dưới nhìn một cái, trong mắt hiện lên vẻ thương hại.

Đoàn người Diệp Trường Sinh ngoài mười mấy vạn dặm tổng cộng có mười hai người, hầu như đều gọi mười đại cường giả của Phong Nguyên đại lục tới, ngoài ra còn có mấy vị không xếp hạng mười đại cường giả, nhưng thực lực cũng không yếu.

Mười hai người này thần sắc ngưng trọng đồng loạt nhìn về phía chân trời xa xa, bên kia một đoàn hào quang bảy màu sắc rực rỡ trống rỗng xuất hiện.

Trên đám mây bảy màu, một thanh niên áo đen khuôn mặt tái nhợt, sau lưng là bốn huynh đệ giống nhau như đúc.

“Mã Lương, quả nhiên tới rồi, trận đại kiếp Linh giới này, đến đây sẽ kết thúc!” Diệp Trường Sinh nhìn năm bóng người phía xa xa, trong lòng dâng lên suy nghĩ như vậy.

Hắn không khỏi có chút cảm khái, lợi dụng người này thời gian dài như vậy, rốt cục gặp được hắn bản tôn.

“Đó chính là Chân Tiên hạ giới!”

“Bốn người phía sau chắc là bốn vị Chân Linh do Hách Liên thương minh triệu hoán, không nghĩ tới lại bị người này thu phục!”

“Người này quả nhiên sâu không lường được, bị ánh mắt của hần nhìn tới một cái, trong lòng ta liền có một loại sợ hãi!”

“Cuối cùng cũng phải đối đầu rồi, hy vọng sau trận chiến này, hung ma này có thể triệt để bị giải quyết!”

.....

Từng tiếng nói nhỏ vang lên, đám Đại Thừa các tộc nhìn thấy Mã Lương xuất hiện, không khỏi vẫn có chút khẩn trương.

Mà bên kia, Mã Lương tự nhiên cũng phát hiện mười mấy bóng người này.

“Ha ha, là cường giả đại lục Phong Nguyên hả? Muốn liên thủ đối phó ta, người ở giữa hần là đệ nhất Đại Thừa của Linh giới hả?”

“A...”

Mã Lương nhìn thân ảnh của Diệp Trường Sinh, sắc mặt dần dần trầm xuống, vốn định nói vài câu trào phúng, nhưng bây giờ đã dừng.

“Không có khí tức phản đồ kia, người này cùng phản đồ kia không quan hệ sao?”

“Không! Không nhất định, bất kể thế nào cũng không thể dễ dàng buông tha người này!” Mã Lương thầm nghĩ như thế.

“Tình huống tựa hồ có chút không đúng!” Phía sau Mã Lương, một thanh niên áo đen đi lên trước thấp giọng nói.

Mã Lương cười lạnh một tiếng: “Hừ, lại làm trò này, chắc hần phía sau bọn họ lại bố trí trận pháp gì đó chờ mai phục ta!”

“Ý của chủ nhân là?”

“Không cần tiến lên phía trước, chúng ta chỉ đứng cách xa quan sát chốc lát, nếu bọn hần đuổi theo chúng ta, chúng ta lập tức rời đi, trực tiếp tiến về Nhân tộc!” Mã Lương cười lạnh một tiếng nói.

Hần sẽ không dễ dàng bị lừa như vậy.

Thấy đối phương đã không động đây, ánh mắt Diệp Trường Sinh hơi ngưng lại, kinh ngạc nói: “Các vị đạo hữu, xem ra

tình huống có chút thay đổi, bọn họ sẽ không tiến lên trước, ta đi lên trước ngăn cản bọn họ, các người lập tức theo sau!”

Diệp Trường Sinh vừa nói xong, thân hình lập tức lóe lên, biến mất ngay tại chỗ.

“Diệp huynh?”

Mấy vị Đại Thừa chung quanh lập tức giật mình, không nghĩ tới gan gã lớn như vậy, lại dám một mình xông thẳng tới.

“Chúng ta làm sao bây giờ?”

“Hay là chúng ta chờ một chút?”

“Lên đó trợ giúp đi, nếu như Diệp huynh bị giết thì chúng ta sống thế nào được đây?”

.....

Sau vài câu nói chuyện ngắn ngủi, đám Đại Thừa nhao nhao vọt tới phía trước.

Phía Mã Lương, nhìn thấy trên người Diệp Trường Sinh bao phủ một tầng ngân quang, sau đó thân thể biến mất không thấy gì nữa, trong lòng hắn cũng giật mình.

Ngay sau đó, một khắc sau hắn liền lập tức quay người, sau đó chứng kiến không gian phía sau mình khẽ run lên, một tầng ánh sáng màu bạc nổi lên, một bóng người như muốn từ trong đó đi ra.

“Ra tay!” Mã Lương không chút do dự quát khẽ một tiếng, bốn thanh niên áo đen lập tức nhào tới.

“Phanh!”

Trong đó có một con Hắc Nghê thú vừa xông lên, liền va chạm một quyền với thân ảnh từ trong ngân quang đi ra.

Hắn lui lại một bước, đồng thời trên mặt hiện lên một tia cổ quái, tu sĩ đệ nhất Đại Thừa Linh giới này, hình như có chút không đúng.

“Ầm!”

Bốn con Hắc Nghê Thú xông lên vây quanh bóng người kia, bốn người há miệng phun ra hỏa diễm tối đen như mực, trong nháy mắt bao phủ đạo thân ảnh kia vào trong.

“Ầm ầm ầm!”

Trên người Diệp Trường Sinh đột nhiên thoát ra từng tia chớp, các loại tia chớp màu sắc đan vào một chỗ, hình thành một màn sáng, bao phủ hẳn vào bên trong.

Bốn đoàn hắc viêm rơi xuống, sau đó may mắn không cách nào lay động màn sáng tia chớp kia, trong khoảng thời gian ngắn bốn người này và bóng người kia bắt đầu giằng co với nhau.

Mã Lương thấy thế cười lạnh một tiếng, vung tay ném ra một ấn tỳ màu máu. Ấn tỳ màu máu lóe lên, liền xuất hiện ở phía trên Diệp Trường Sinh.

“Ầm ầm ầm!”

Sau một tiếng vang lớn, một dòng sông máu xuất hiện trong hư không, khẽ đảo qua, bao phủ thân ảnh Diệp Trường Sinh vào trong đó.

Bốn con Hắc Nghê Thú thấy thế tranh thủ thời gian nhảy ra, Huyết Hà bao vây Diệp Trường Sinh lại, phát ra thanh âm xì xì.

Tia chớp cùng huyết thủy va chạm kịch liệt, trong lúc nhất thời không phân cao thấp.

Mã Lương thấy thế, trên mặt nhe răng cười chột lóe lên, thân hình bỗng dưng lóe lên, xuất hiện ở phía trước huyết tỳ, một tay nhấn lên trên một cái.

“Ông!”

Hư không rung động, huyết hà lập tức sền sệt gấp mấy lần, lực lượng kinh khủng từ trong đó bộc phát ra, lập tức ép tới màn sáng tia chớp kia kịch liệt run rẩy, bộ dạng như sắp vỡ vụn ra.

“Không tốt, mau ra tay!”

Cách đó không xa, mười một vị cường giả đỉnh cấp Phong Nguyên đã bay tới, thấy thế nhao nhao đánh pháp bảo ra, đánh tới Mã Lương và bốn con Hắc Nghê Thú.

Mã Lương cười ha ha một tiếng, một tay chấn động, trên Vạn Linh Huyết Tỳ liền lập tức vang lên tiếng rống ngâm mãnh liệt.

“Âm âm âm!”

Nương theo một tiếng vang kinh thiên động địa, một mảnh huyết quang trong nháy mắt hiện lên, bao phủ mảnh thiên địa này vào trong, tất cả Đại Thừa cũng không thể đào thoát khỏi phạm vi này.

Sông lớn huyết hà bao phủ thiên địa, nương theo trận trận thanh âm long ngâm, tám đầu ngũ trảo huyết long bỗng nhiên từ trong huyết hà chui ra, hướng về những Đại Thừa kia đánh tới.

Trên thân mỗi một con Huyết Long vậy mà đều mang theo khí tức Đại Thừa, cường hãn đến cực điểm, làm mí mắt những cường giả đại lục Phong Nguyên kia giật giật.

Cùng lúc đó, bốn con hắc lãng thú kia cũng lập tức nhào ra, hung mãnh đến cực điểm giết tới những Đại Thừa này.

Nhìn thấy Diệp Trường Sinh bị áp chế, Mã Lương lại thả ra tám con Huyết Long và bốn con Hắc Nghê Thú, thực lực khủng bố như thế, không khỏi khiến cho những Phong Nguyên Đại Thừa này nảy sinh ý thoái lui.

Nhưng còn chưa xong.

Mã Lương cười lạnh hai tiếng, lấy từ trong ngực ra hai cái hộp, mở hộp ra, thả ra một thanh niên da đen, cùng một đầu quái giao màu đỏ.

“Ma Quang huynh, Hỏa Tu Tử, lập tức giết bọn chúng đi!” Mã Lương chỉ những Đại Thừa này, nói với hai người.

“Hắc hắc!”

Ma Quang cười một tiếng quái dị, lập tức bay ra ngoài, mục tiêu xem ra chính là vị Ngân Lục Tử thuộc tộc Thiên Kỵ kia. Thân hình Hỏa Tu Tử nhoáng một cái, sau đó hướng về phía vị Ô phu nhân Cổ Lê tộc kia.

“Tình huống không ổn, chúng ta còn phải cứu Diệp đạo hữu ra. Nếu đánh lâu như vậy chúng ta không phải là đối thủ!”

Một vị Đại Thừa nhìn thấy Mã Lương lại thả ra hai trợ thủ, trong lòng không khỏi hoảng hốt, trong lúc nhất thời nảy sinh thoái ý.

“Rút lui, không cần quan tâm Diệp đạo hữu nữa, chúng ta rút lui trước!”

Những Đại Thừa này cũng mặc kệ tất cả, xuất phát từ nỗi sợ hãi đối với Mã Lương, bọn họ nhao nhao bắt đầu lui lại.

Mà lúc này, Mã Lương lại bấm niệm pháp quyết, trong huyết hà bỗng nhiên dâng lên bốn Cự Nhân mặc giáp màu máu, ngăn phía sau những Đại Thừa này.

Trước có sói, sau có hổ, những Đại Thừa này lập tức lâm vào trong khổ chiến.

Nhìn đến đây, Mã Lương cũng không quản những sinh linh Đại Thừa này nữa, xoay chuyển ánh mắt:

“Phá!”

Hắn hét lớn một tiếng, chỉ tay về phía màn sáng lôi điện của Diệp Trường Sinh.

“Ông!”

Vạn Linh Huyết Tỳ bỗng run lên, áp lực từ nó truyền xuống lập tức tăng mạnh.

“Àm!”

Màn sáng tia chớp quanh thân Diệp Trường Sinh lập tức bị phá vỡ, huyết hà cuộn cuộn rơi xuống, bao phủ lấy hắn.

“Cái gọi là đệ nhất Đại Thừa Linh giới, chỉ thế thôi sao?” Mã Lương có chút khinh thường nói.

Mấy vạn dặm bên ngoài, trong một mảnh hư không, Băng Phượng nhìn Diệp Trường Sinh đột nhiên mở hai mắt ra, nói: “Bọn họ đều bị một đạo huyền ảnh của người lừa gạt qua, hiện tại chúng ta nên làm như thế nào?”

Ánh mắt Diệp Trường Sinh quét qua xung quanh một lượt, lúng túng nói: “Giết kẻ theo dõi trước đi!”

Ngoài mấy chục vạn dặm, mượn một kiện pháp khí đặc thù, trốn trong một tòa trận pháp nhìn trộm Minh Tôn đại chiến bên này, sau khi thấy thân ảnh Diệp Trường Sinh bị huyết hà nhấn chìm, lông mày không khỏi nhíu một cái, cảm thấy có điều gì đó không đúng.

Bỗng nhiên, phía sau có một giọng nói vang lên: “Minh Tôn đạo hữu thật ra rất có nhân hạ thảo mái!”

Minh Tôn lập tức tê cả da đầu, xoay người sang chỗ khác, thấy được hai bóng người mặc áo trắng.

Một nam một nữ, nam tử dung mạo tuấn lãng, nữ càn là quốc sắc thiên hương, mỹ mạo khó tìm trên đời.

Trong lòng hoảng hốt, Minh Tôn nở nụ cười: “Diệp huynh, không ngờ chúng ta gặp mặt trong tình huống này!”

“Đúng vậy, không ngờ rằng, ta vốn muốn tha cho ngươi một mạng, chỉ cần ngươi cả đời này không ngoi đầu lên, ta cũng lười tới tìm ngươi, không nghĩ tới ngươi vẫn là chủ động đưa tới!” Diệp Trường Sinh thờ dãi nói.

“Diệp huynh, ngươi có ý gì đây?” Minh Tôn trong lòng khẩn trương, một bên nắm chặt vài món pháp bảo trong tay áo, một bên miễn cưỡng cười hỏi.

“Không có ý gì, ngươi lên đường đi!”

Diệp Trường Sinh cười lạnh một tiếng, một tay duỗi ra, nhanh như chớp vạch về phía trước một cái, một đạo hào quang màu xanh sẫm hiện lên.

“Ngươi...”

Một câu nói của Minh Tôn còn chưa kịp nói ra khỏi miệng, thân thể đã bị cắt ra, một cỗ lực lượng hủy diệt quét tới, hóa thân thể và Nguyên Anh thành tro bụi.

Diệp Trường Sinh nhanh tay lẹ mắt đem tất cả một thân bảo vật của Minh Tôn lôi ra, trong đó có một quyển sách lấp lánh ánh sáng bạc làm cho hắn lộ vẻ vui mừng.

“Ngân Quân Thiên Thư, không ngờ hắn lại mang theo Huyền Thiên Chi Bảo này bên người, ngược lại là tiện nghi cho ta!”
Diệp Trường Sinh cười ha ha.

“Minh tôn này ngược lại là một tặng bảo vật!” Băng Phượng ở bên cạnh che miệng cười một tiếng nói.

“Đã đến lúc kết thúc tất cả rồi!”

Diệp Trường Sinh thấp giọng thì thào một câu, nhìn về phía phương xa, bên kia Phong Nguyên đại lục có mười một vị

cường giả đĩnh cấp đang đại chiến với mấy người Mã Lương.

Bên kia, bảy mươi hai vị Đại Thừa đang bày trận trong trận pháp sẵn sàng đón quân địch.

“Bảo Hoa, bắt đầu đi!”

Bên tai Bảo Hoa đang yên tĩnh chờ đợi trên đại trận bỗng vang lên tiếng của Diệp Trường Sinh.

“Bắt đầu rồi sao, sau trận chiến này, thực lực của toàn bộ Linh giới cũng giảm mạnh!” Trong lòng Bảo Hoa có chút cảm khái.

“Chư vị đạo hữu xin toàn lực xuất thủ, bắt đầu thôi động đại trận!” Thanh âm trong trẻo dễ nghe của Bảo Hoa vang lên bên tai bảy mươi hai vị Đại Thừa này.

Những người này nghe vậy không dám chậm trễ chút nào, liền tranh thủ đem toàn bộ pháp lực phun ra, dũng mãnh lao tới tế đàn của mình.

Theo pháp lực của bọn hắn tiến vào tế đàn kia, tế đàn “Ông” một tiếng vang lên, sau đó một lồng sáng từ trên đó nổi lên.

Trên mỗi vị Đại Thừa tế đàn xuất hiện màn hào quang như vậy, bảy mươi hai màn hào quang bao bọc họ vào bên trong.

Bọn họ hồn nhiên không nhận thấy được dị dạng gì.

Trong tay Bảo Hoa xuất hiện một cái trận bàn, nhẹ giọng niệm tụng vài câu chú ngữ, sau đó trên trận bàn có vô số phù văn bay múa ra, chui vào bên trong tòa đại trận kia.

“Ông!”

Đại trận bỗng nhiên run lên kịch liệt, mà Hậu Thiên Địa Nguyên Khí khẽ động, một cỗ lực lượng pháp tắc mênh mông từ các tế đàn tràn ngập ra.

“Àm!”

Thiên địa nguyên khí đột nhiên trở nên cuồng bạo, mà lúc này, giữa những Đại Thừa kia cũng phát hiện không đúng.

“Chuyện gì xảy ra, pháp lực của ta không ngừng tuôn ra, không thể khống chế!”

“Bảo Hoa, người đang làm gì đó?”

“Dừng lại, đại trận này không đúng!”

.....

“Chư vị đạo hữu chớ hoảng sợ, đây là phản ứng bình thường của đại trận, sẽ rút ra pháp lực của chư vị thi triển thuật Di Hình Hoán Vị, dời Chân Tiên kia đến đây!” Âm thanh dễ nghe của Bảo Hoa vang lên bên tai mọi người.

“Bảo Hoa, người chớ có ăn nói bừa bãi, rốt cuộc người đã động tay động chân gì trong đại trận này?”

“Các người muốn làm gì?”

.....

Có không ít Đại Thừa cũng không quá tin tưởng lời giải thích này, đã bắt đầu vận dụng pháp bảo oanh kích lồng ánh sáng bao vây bọn họ.

“Dừng tay, phá hỏng đại sự bao vây tiêu trừ Chân Tiên, các người ai phụ trách?” Bảo Hoa vẻ mặt nghiêm nghị hét lớn một tiếng.

Lần này, ngược lại làm cho không ít người do dự một chút.

Chỉ là, do dự này quá mức trí mạng, trên tế đàn kia đột nhiên khê động, một cỗ lực lượng pháp tắc từ đó trút ra, trong nháy mắt giam cầm những Đại Thừa này không thể động đậy.

“Ông!”

Quang trận run rẩy kịch liệt, quang mang càng sáng chói, bên trong ẩn chứa năng lượng khủng bố đến cực điểm.

Bảy mươi hai vị Đại Thừa bị nhốt bên trong trực tiếp trở thành tế phẩm, pháp lực toàn thân trong chốc lát đã bị rút đi hơn phân nửa, càng phát ra không cách nào thoát khỏi đại trận khổng lồ.

Tiếng mắng diên cuồng không ngừng vang lên, nhưng Bảo Hoa lại mất diếc tai ngơ, không ngừng hướng trận bàn trước người đánh ra từng đạo pháp quyết.

Một bên khác, trong hư không, hai mắt Diệp Trường Sinh nhắm nghiền, thần thức trong mi tâm nhanh chóng xói mòn,

từng cổ chân động pháp tắc từ trên người hắn tuôn ra.

Hắn dùng ảo tưởng pháp tắc của mình phối hợp với đại trận trấn áp bảy mươi hai Đại Thừa kia, nếu không chỉ dựa vào một tòa đại trận, thật đúng là không cách nào vây khốn hoàn toàn nhiều Đại Thừa như vậy.

Băng Phượng ở một bên lẳng lặng chờ đợi, quan sát tình huống bốn phía.

Bên Mã Lương kia, trong mười một vị Đại Thừa đã vẫn lạc bốn vị.

Bất quá, bọn họ tựa hồ cũng phát hiện động tĩnh tòa đại trận kia, động tác trên tay chậm lại, thoát nhìn giống như là tùy thời đều muốn chạy trốn.

“Người đến chỗ Bảo Hoa đi!” Diệp Trường Sinh đột nhiên nói với Băng Phượng.

Băng Phượng gật gật đầu, trên người ngân quang chột lóe, trong nháy mắt biến mất.

Sau một khắc, nàng xuất hiện ở trước mặt Bảo Hoa, nhẹ gật đầu với nó.

Bảo Hoa ngậm hiểu, khẽ quát một tiếng, pháp lực trên người điên cuồng dũng mãnh tràn vào trong trận bàn kia.

Trong nháy mắt, đại trận phía dưới càng cuồng bạo, những Đại Thừa kia chỉ cảm giác lực hút vừa mới truyền đến lập tức mạnh hơn mấy lần, trong chớp mắt cơ hồ đã thu nạp sạch sẽ pháp lực thể nội bọn hắn.

Sau đó, trong đủ loại ánh mắt không cam lòng, phẫn nộ, hối hận của đám Đại Thừa này, toàn thân bọn họ nổ tung, hóa thành từng đạo lưu quang dung nhập vào đại trận này.

“Bạo!”

Âm thanh trong trẻo nhưng lạnh lùng từ trong miệng Bảo Hoa phát ra, ngay lúc nói ra từ này, bản thân nàng cũng bị Băng Phượng kéo đi, biến mất trong không gian này.

“Ầm!”

Đại trận không thể duy trì được nữa, ầm ầm nổ tung, vô cùng vô tận ánh sáng màu xám tranh nhau tuôn ra, kèm theo vô số

phù văn cuộn cuộn trong đó.

Đám người Mã Lương hồn vía bay lên mây, một màn trước mắt này hấn cũng không xa lạ.

Giờ phút này cũng không lo giao thủ nữa, nhao nhao liều mạng chạy ra phía ngoài.

Chỉ là, tốc độ đại trận này tự bạo khuếch tán cực kỳ nhanh, bọn hấn căn bản trốn không kịp, rất nhanh bị đuổi kịp, bao phủ ở trong đó.

Chỉ một thoáng, thiên địa một mảnh hôi quang, bao phủ hết thấy.

Hết thấy mọi thứ trở nên im ắng, trước mắt chỉ có hào quang âm âm nổ tung.

Đợi đến khi hết thấy lắng lại, Mã Lương sắc mặt tái nhợt từ trong bụi mù bay ra, vội vã hướng lên trời bay đi.

Dù sao hấn cũng ở biên giới phạm vi ảnh hưởng của đại trận, bị thương tổn cũng không lớn.

Lại bị người tính kế một lần nữa, giờ phút này trong lòng Mã Lương ngoại trừ phần nộ ra, còn có không ít hoảng sợ.

Kinh nghiệm phong phú, hấn biết rõ rằng sau khi đại trận nổ, chính chủ sau lưng sẽ tìm tới cửa.

Hấn phải mau chóng thoát đi.

Chỉ là, khi hấn vừa mới bay đi không bao xa, trước mặt loé lên ngân quang, ba thân ảnh xuất hiện trước mắt.

Nam tử ở giữa giơ tay lên.

Một đạo kiếm quang màu xanh lục bay thẳng đến, Mã Lương cuống quýt bắt lấy Vạn Linh Huyết tử, chắn trước người.

Trên Vạn Linh Huyết Tỳ lao ra một đầu huyết trảo chân long, đụng vào đạo kiếm khí kia, sau khi va chạm với nhau vài cái, cả hai triệt tiêu nhau.

Trong lòng Mã Lương vừa mới thở phào nhẹ nhõm, lại giật mình, nhìn thấy bóng dáng nam tử kia đã xuất hiện trước mặt mình, giờ nắm đấm lên cao.

“Phanh!”

Một quyền nện xuống, nện vào trên Vạn Linh Huyết Tỳ, Mã Lương chỉ cảm thấy một cỗ cự lực khủng bố đến cực điểm đánh tới, hần căn bản không nắm được, Vạn Linh Huyết Tỳ tuột tay ra.

“Xoẹt!”

Lại là một kiếm, kiếm khí màu xanh lá hóa thành một sợi dây nhỏ màu xanh lá, bay một vòng quanh cổ Mã Lương.

“Phanh!”

Lực lượng hủy diệt quét qua, Nguyên Anh trong đầu Mã Lương sụp đổ, chết đến cùng.

“Vèo! Vèo...”

Từng bóng người trong bụi mù bắn ra, những Đại Thừa kia đều còn sống, bọn họ bị ảnh hưởng cũng không lớn.

Hầu như không hao phí bao nhiêu thủ đoạn đã chặn được dư âm do đại trận tự bạo.

Hiện tại nhìn tình huống không ổn, tất nhiên phải lập tức đào tẩu.

“Lân nhi, người đuổi theo Thiên Ngoại Ma Quân!”

“VẬY ĐẦU HỎA LINH KIA GIAO CHO TA ĐI!” BĂNG PHƯỢNG THANH THÚY NÓI.

Bảo Hoa thân nhiên cười, trên tay loé lên quang mang màu hồng, một gốc cây nhỏ xanh biếc xuất hiện, mây tức sau một mảnh biển hoa màu hồng khuếch tán ra, bao những Đại Thừa Linh giới bay ra kia vào trong đó.

Diệp Trường Sinh chém tới một kiếm, một vùng biển màu xanh lục lập tức bao phủ bốn con Hắc Nghê Thú vào trong.

Bốn con Hắc Xỉ Thú này kiên trì không bao lâu liền bị Diệp Trường Sinh lần lượt chém giết.

Sau đó, hần lại vọt tới Linh Vực của Bảo Hoa, nhất nhất diệt sát mấy vị Đại Thừa còn lại của Linh Giới Đại Thừa.

Cuối cùng, một kiếm gọt đầu Thiên Ngoại Ma Quân.

Chỉ còn sót lại một Hỏa Tu Tử.

Diệp Trường Sinh cong ngón tay búng ra, một ngọn lửa màu bạc từ trong cơ thể phun ra, bao phủ Hỏa Tu Tử.

Tinh Viêm Tiên Hỏa của hắn đã lâu không có tiến hóa, hôm nay ngược lại là vừa lúc đọng phải Hỏa Trung Thánh Linh này, ngược lại là một phen kỳ ngộ.

Sau khi thôn phệ nó, Tinh Viêm Tiên Hỏa có thể tiến thêm một bước, tu thành có thể so với Chân Linh đỉnh cấp.

“Kết thúc!” Bằng Phượng đi tới, nhẹ giọng nói.

Diệp Trường Sinh gật đầu, trận đại chiến này rốt cuộc cũng kết thúc.

Trận đại kiếp Linh giới do Mã Lương hạ giới mang đến cuối cùng cũng đã kết thúc.

Phong Nguyên đại lục đã chết gần một trăm Đại Thừa, Lôi Minh đại lục vượt qua một trăm năm mươi Đại Thừa, Huyết Thiên đại lục đã chết hơn một trăm Đại Thừa.

Hơn nữa Đại Thừa đã chết trong đại dương Linh giới, trận đại kiếp này đã tạo thành tử vong cho gần năm trăm Đại Thừa!

Quả nhiên là một hồi họa kiếp!

Số lượng Đại Thừa của Linh giới thoáng cái đã giảm mạnh đến hơn bốn trăm người, lần này đã lâm vào suy yếu trước nay chưa từng có.

“Cứ như vậy, chờ sau khi ta phi thăng, sẽ không còn gì đáng sợ nữa, dù cho những Đại Thừa ở Linh giới này dòm ngó bảo vật mà ta có thể lưu lại, bọn hắn cũng không có năng lực đối phó với Nhân tộc!”

Diệp Trường Sinh nhìn chiến trường hỗn độn trước mắt, trong lòng thâm nghĩ.

Trải qua một đợt suy yếu như vậy, không có hơn mười vạn năm, Linh giới đừng mơ tưởng khôi phục nguyên khí.

Trước trận chiến này, rất nhiều cường giả Linh giới, nhất là những cường giả ở Lôi Minh đại lục, mạnh đến mức thậm chí có thể bức Mã Lương phải chạy trốn, khiến cho hắn không thể không sử dụng các loại quỷ kế với đám sâu kiến trong mắt mình.

Có thể nói, nếu Diệp Trường Sinh không nghĩ biện pháp diệt trừ những người này, như vậy sau khi hãn rời đi, chỉ cần những người này muốn đối phó nhân tộc, liền có thể dễ dàng đem nhân tộc tiêu diệt.

Mà Diệp Trường Sinh tin rằng, sự căm dỗ thật sự giữa hãn và phi thăng của Hàn Lập, đủ để dụ những người này liên thủ ra tay.

Hiện tại tai họa đã được trừ khử, hãn có thể yên tâm tiến về Tiên giới.

Trên tay hào quang lóe lên, Diệp Trường Sinh lấy ra một cái vòng tay màu vàng, đó là vòng tay trữ vật của Mã Lương.

“Chân Hồn Đan!”

Diệp Trường Sinh từ trong vòng tay trữ vật lấy ra một cái hồ lô màu trắng bạc, sau khi đem nó mở ra, từ bên trong đổ ra ba viên đan được ánh vàng rực rỡ.

Đây là một trong những bảo vật trân quý nhất trên người Mã Lương. Chân Hồn Đan có thể chuyển hóa thần hồn tu sĩ Đại Thừa thành thần hồn Chân Tiên, đối với người phi thăng mà nói, chỗ tốt khó có thể ước lượng.

Lần này trên người Mã Lương tổng cộng mang theo bốn viên Chân Hồn Đan, một viên cho Dương Lộc, sau đó Dương Lộc ở Lôi Minh đại lục bị đại trận tự bạo hủy đi, viên Chân Hồn Đan kia cũng theo đó bị hủy đi.

Ba viên còn lại này, một viên cũng không tổn thất.

Diệp Trường Sinh lật tay một cái, thu lại toàn bộ ba viên Chân Hồn Đan này.

Đồ vật trong vòng tay trữ vật của Mã Lương cũng không nhiều, ngoại trừ những Chân Hồn Đan này, còn có một cái bình nhỏ màu xanh lá cây.

Mẫu thân nghi ngờ, bình nhỏ màu xanh lục này chính là Chưởng Thiên Bình được Cửu Nguyên Quan luyện chế ra phục chế.

“Chắc chắc, từ giai đoạn hiện tại mà xem, phục chế phẩm của Chưởng Thiên Bình này còn tốt hơn bản thân Chưởng Thiên

Bình rất nhiều!” Diệp Trường Sinh cầm lấy cái bình nhỏ màu xanh sẫm này, trong lòng thầm nghĩ.

Có thể thúc dục linh dược có thể nhanh chóng chữa thương, phục chế phẩm của Chưởng Thiên Bình tương đương với một món Tiên khí phi thường lợi hại.

Điều đáng tiếc duy nhất là không thể ngưng kết ra tinh hạt thời gian như nguyên phẩm.

Nhưng chuyện này cũng không sao cả, Diệp Trường Sinh không tu hành Thời Gian Pháp Tắc.

Diệp Trường Sinh cẩn thận ngắm nghía bình nhỏ màu xanh lá cây này.

Trong tay hắn đã từng thấy qua nguyên phẩm Chưởng Thiên Bình, hiện tại so sánh với phục chế phẩm một phen, rất dễ phát hiện ra sự khác biệt trong đó.

Trên phương diện phục chế phẩm này, không có loại khí tức huyền ảo như nguyên phẩm.

Thiếu khuyết tương đương nhiều.

Tuy nhiên cho dù như vậy, Tiên Khí này cũng coi như là Tiên Khí trung phẩm cao cấp nhất trong tay hắn.

Ngoại trừ đẳng cấp Huyền Thế Thiên Thư không thể đo lường, hơn phân nửa Huyền Thiên Trảm Linh Kiếm không thể so sánh với phục chế phẩm này.

“Vật này rất tốt, sau này ta muốn lục dịch có thể mượn vật này ngưng kết ra, trực tiếp chơi đùa thiên địa, không cần tiêu hao linh thạch của bản thân!” Diệp Trường Sinh trong lòng thầm nghĩ.

Sau khi thu hồi phục phẩm của Chưởng Thiên Bình tên là Đạo Thiên Bình, Diệp Trường Sinh lại lấy từ trong vòng tay trữ vật của Mã Lương ra một kiện bảo vật.

Đây là một thanh chùy ngăm đen, thoạt nhìn bình thường, nhưng cẩn thận cảm ứng liền có thể phát giác trên thân nó phát ra một loại khí tức huyền ảo.

Đó là một loại pháp tắc chấn động, đồng thời còn có một loại khí tức đặc biệt trời sinh được nuôi dưỡng.

Không nghi ngờ gì nữa, đây là một kiện Huyền Thiên Chi Bảo.

“Chắc là Phá Thiên chùy kia rồi nhỉ?” Diệp Trường Sinh nắm lấy cây chùy đen kịt, trong lòng thầm nghĩ.

Sau khi nhìn vài lần, hắn thu vật ấy vào, hiện giờ số lượng Huyền Thiên chi bảo trên người hắn đã đủ nhiều rồi.

Ngoại trừ những thứ kia, sau khi Mã Lương hạ giới còn lấy được Hoàng Phong Đồ từ Huyết Cốt Môn, nhận được Ngân Quân Thiên Thư từ trên người Minh Tôn, lại từ trên người Mã Lương đoạt được Phá Thiên Chùy.

Trong vòng tay trữ vật của Mã Lương, ngoại trừ hai kiện bảo vật này, còn có bảy tám kiện đủ loại pháp khí.

Bất quá những pháp khí kia cũng không phải là pháp bảo trân quý gì, mà là một ít đồ vật có tác dụng đặc biệt, Diệp Trường Sinh nhìn qua một lượt, sau đó thu tất cả vào.

Ánh mắt của hắn lại nhìn về phía trên người Mã Lương.

Hậu thiên tiên khí trên người này số lượng cũng không ít.

Vạn Linh Huyết Tỳ thì không cần phải nói, uy lực của món Tiên khí này Diệp Trường Sinh cũng đã được chứng kiến, so với Huyền Thiên Trảm Linh Kiếm của hắn thì lợi hại hơn nhiều.

Đáng tiếc chính là, sau khi Trung Lập đạt được bảo vật này, đến Tiên Giới liền không nhắc lại nữa, dường như hoàn toàn quên lãng.

Diệp Trường Sinh cũng không cách nào phán đoán ra cụ thể Vạn Linh Huyết Tỳ là Tiên khí phẩm cấp gì.

Tuy nhiên có thể khẳng định chính là nếu hắn luyện hóa bảo vật này, Huyết Tỳ tất nhiên sẽ trở thành chí bảo công phạt đệ nhất trong tay hắn.

Cầm lấy kiện Tiên Khí này, Diệp Trường Sinh cẩn thận quan sát một hồi, cảm thụ được cỗ khí tức Huyết Đạo pháp tắc kia, trên mặt hắn lộ ra vẻ vui mừng.

Sau khi thu hồi vật này, Diệp Trường Sinh lại lật từ trên người Mã Lương ra ba kiện Tiên khí.

Một kiện chiến giáp óng ánh long lanh, một tấm gương hai màu đen trắng, còn có một thanh tiểu ô xanh biếc.

Đây đều là uy lực không thua gì trọng binh của Huyền Thiên chi bảo, sau khi Diệp Trường Sinh kiểm tra một phen liền thu lại.

Từ trên người Mã Lương, hắn trực tiếp lấy được năm kiện Tiên Khí và một kiện Huyền Thiên Chi Bảo.

Đây có thể gọi là thu hoạch lớn nhất.

Ngoại trừ mấy thứ này, trong vòng tay trữ vật của Mã Lương còn có một đồng phù lục hai màu vàng bạc.

Hiển nhiên, đó đều là phù lục Tiên giới, là thứ dùng Kim Triện Văn và Ngân Khoa Văn viết.

Nhưng những thứ này cụ thể có tác dụng gì thì Diệp Trường Sinh lại không rõ, chỉ có thể sau này thử dùng một chút rồi tiến hành phán đoán.

Cuối cùng, Diệp Trường Sinh từ trong vòng tay trữ vật màu vàng kia đồ ra một đồng Tinh Thạch óng ánh màu vàng, tổng cộng hai mươi miếng.

“Đây là cái gì?” Băng phượng nhìn tinh thạch kì lạ này, tò mò hỏi.

Nàng có thể cảm ứng được, trong tinh thạch này tựa hồ ẩn chứa một cỗ năng lượng cực kỳ tinh thuần.

“Tựa hồ có điểm giống Tiên Linh Lực!” Bảo Hoa sau khi cẩn thận đánh giá vài lần, mặt lộ vẻ suy tư nói.

Diệp Trường Sinh cười ha hả: “Nếu như ta đoán không sai, đây là Tiên Nguyên thạch mà chỉ có ở Tiên giới!”

“Tiên Nguyên Thạch, đó là vật gì?” Băng Phượng kinh hô một tiếng, hỏi.

“Nghe nói tiên nhân dùng pháp lực của mình ngưng tụ ra một thứ gì đó cùng loại với linh thạch. Vật ấy rất trân quý ở Tiên giới!” Diệp Trường Sinh nhẹ giọng giải thích.

Băng Phượng cùng Bảo Hoa lập tức hiểu ra, thì ra Tiên Nguyên Thạch giống như là linh thạch.

Nhưng vật này cũng không giống như linh thạch từ thiên địa dựng dục ra, mà là Tiên Nhân dùng tự pháp lực bản thân ngưng tụ thành.

Cường giả Chân Tiên hậu kỳ như Mã Lương cần thời gian trọn vẹn một năm không ngừng mới có thể ngưng tụ ra một viên Tiên Nguyên Thạch.

Mà nếu như là tu sĩ Chân Tiên sơ kỳ, thời gian ngưng tụ ra một quả Tiên Nguyên Thạch sẽ là trăm năm.

Đại bộ phận Chân Tiên, nếu không phải dưới tình huống bất đắc dĩ, ai cũng không muốn hao tổn pháp lực của mình để ngưng tụ Tiên Nguyên thạch.

Bởi vậy thứ này tại Tiên Giới là tương đối trân quý.

Tiên Nguyên Thạch cũng giống như là linh thạch phân phẩm, có hạ phẩm, trung phẩm, thượng phẩm và cực phẩm.

Chân Tiên chỉ có thể ngưng tụ ra Tiên Nguyên thạch hạ phẩm, muốn làm ra Trung phẩm thì phải Kim Tiên ra tay. Thượng phẩm, dùng cách này để suy tính.

Một đồng Tiên Nguyên Thạch trước mắt này ước chừng có hơn hai mươi viên, hiển nhiên những thứ này đều là Tiên Nguyên Thạch hạ phẩm.

Mặc dù theo lý thuyết mà nói, một trăm khối linh thạch cực phẩm có thể đổi được một khối Tiên Nguyên Thạch, nhưng trên thực tế ở Tiên Giới không có ai lấy giá này để bán ra Tiên Nguyên Thạch cả.

Thường thường phải tăng giá lên rất nhiều lần, mới có thể tiến hành trao đổi.

Bất quá đối với Diệp Trường Sinh mà nói, về sau hẳn có thể tiêu hao một trăm linh thạch cực phẩm để phục chế Tiên nguyên thạch.

“Lần này thu hoạch to lớn, không chỉ về sau Linh Giới không cần lo lắng cái gì, ta đi Tiên Giới, trong thời gian ngắn tu hành tại Tiên Giới cũng không cần lo lắng cái gì!”

“Mã Lương thật đúng là một tên đưa bảo đồng tử!”

Diệp Trường Sinh kiểm kê chiến lợi phẩm đoạt được trên người Mã Lương một phen, sau đó cùng Băng Phượng, Bảo Hoa càn quét chiến trường bên này một phen.

Sau khi xử lý sạch sẽ hết thảy, ba người mang theo Phệ Kim Trùng Vương cùng Tinh Viêm Tiên Hỏa sau khi cắn nuốt Hỏa Tu Tử xong lâm vào ngủ say, về tới nhân tộc.

Chờ bọn hăn rời đi, qua khoảng hai ba tháng, mới có một ít tu sĩ dị tộc nơm nớp lo sợ đi tới trên chiến trường này, sau đó liền thấy được biến hóa to lớn long trời lở đất nơi này.

Hố sâu cực lớn, vô cùng vô tận bao phủ toàn bộ vết nứt không gian, các loại tàn ngân pháp tắc giăng khắp nơi, âm phong gào thét mà đến, hư ảnh Chân Linh gào thét, pháp bảo trôi nổi trên bầu trời tàn phiến, trên mặt đất ngẫu nhiên tràn ra huyết hải...

Di tích chiến trường này lại biến thành một mảnh cực kỳ khủng bố, dù là Đại Thừa bình thường, tiến vào trong đó cũng phải đề cao cảnh giác, rất có vẻ nơm nớp lo sợ.

Cảnh tượng như thế này sẽ không có ai hoài nghi cả, nơi đây chắc chắn đã bạo phát một hồi đại chiến kinh thế hãi tục, trình độ chiến đấu vô cùng kịch liệt, cả thế gian khó tìm.

Nhưng kết quả của trận đại chiến này rốt cuộc là như thế nào?

Không ai biết!

Nơi đây không có bất kỳ người sống nào, sau khi liên tiếp nhận được tin tức của hơn mười Đại Thừa Phong Nguyên Đại Lục, liền tiến vào bên trong dò xét một phen, cũng không phát hiện bất cứ vật gì có giá trị.

Nơi đây, đã xảy ra chuyện gì?

Đang lúc rất nhiều người nghi hoặc thì trong các tộc tham dự trận chiến này lần lượt truyền ra tin tức.

Hồn bài Đại Thừa của bộ tộc bọn họ được điều động, tất cả đều đã bị phá nát.

Ý nghĩa của cả đám Đại Thừa này, tất cả đều chết ở nơi này.

Chỉ một thoáng, tin tức như sóng to gió lớn này lập tức quét qua toàn bộ Phong Nguyên đại lục, đồng thời thông qua một ít con đường, cũng truyền đến trên hai khối đại lục khác.

Tu sĩ Huyết Thiên đại lục và Lôi Minh đại lục cũng không quá kinh ngạc về việc này, bởi vì bọn họ đã từng gặp phải chuyện như vậy.

Mà Phong Nguyên Đại Lục lại lâm vào một hồi khủng hoảng.

Tuyệt Thế Hung Ma kia, bây giờ thế nào rồi?

Chẳng lẽ hắn còn sẽ giống Huyết Thiên và Lôi Minh làm, huyết tẩy cả tòa đại lục sao?

Trong lòng mọi người khủng hoảng, qua mấy tháng sau, một tin tức từ trong Nhân tộc truyền ra:

Vị tiên nhân kia về Tiên giới!

Trận chiến ngày đó, hơn mười vị Đại Thừa Phong Nguyên đại lục mượn nhờ đại trận, dồn ép vị Tiên Nhân kia bộc phát ra toàn lực một lần nữa.

Sau khi bạo phát, lúc ấy Đại Thừa vây công hắn gần như bị diệt toàn bộ, chỉ có đám người Diệp Thiên Tôn cùng Băng Phượng của Nhân tộc mượn nhờ Không Gian Pháp Tắc trốn thoát.

Bọn hắn lúc đào tẩu, tận mắt nhìn thấy toàn thân vị tiên nhân kia xuất hiện vô số xiềng xích màu tím, kéo hắn rời khỏi Linh giới, tiến nhập vào một giới diện cao hơn.

Được tận mắt chứng kiến việc này, theo như lời Diệp Thiên Tôn nói, trong giới diện truyền ra chấn động pháp tắc cao hơn Linh giới không biết bao nhiêu lần, nhất định chính là Tiên giới.

Theo giải thích của hắn, hắn là vị tiên nhân kia đã tiêu hao hết số lần phong ấn Linh giới của hắn, cho nên đã bị Linh giới bài xích ở bên trong giới diện cao hơn.

Tiên nhân rời đi rồi!

Việc này từ miệng đệ nhất cường giả Linh giới truyền ra, tự nhiên rất dễ làm cho người ta tin tưởng.

Các tộc Phong Nguyên không tham dự trận chiến này trong lòng cảm thấy may mắn, nhẹ nhõm một hồi.

Mà đám cường tộc phái ra Đại Thừa tham chiến thì đồng thời lại vui mừng, lại bắt đầu bí ai.

Bọn họ tổn thất quá thảm trọng.

Hầu như mỗi một nhà đều tổn thất cường giả mạnh nhất của mình, cùng mấy vị Đại Thừa.

Sau khi trải qua trận chiến này, còn có thể ngồi vững ngôi vị đại tộc, quả thực không có mấy nhà.

Số lượng đại tộc Đại Thừa Phong Nguyên đại lục hơn mười người thoảng cái đã rơi xuống năm sáu nhà, nắm giữ Huyền Thiên chi bảo, cung phụng Chân Linh. Ngoài Nhân tộc ra, cả nhà cũng không còn.

Tình huống ở Lôi Minh đại lục khá hơn một chút, số lượng đại tộc còn lại so với Phong Nguyên còn lại nhiều hơn, nhưng siêu cấp đại tộc, cùng Huyền Thiên chi bảo cũng một kiện cũng không có.

Huyết Thiên Đại Lục tất nhiên là không cần nhiều lời, tình huống càng thảm hại hơn.

Giờ phút này, tu sĩ các tộc mới chợt phát hiện, sau khi Chân Tiên hạ xuống, địa vị đệ nhất cường tộc Linh giới của Nhân tộc càng thêm ổn định.

“Sau khi tin tức này được đưa ra, mặc dù sẽ có người hoài nghi, nhưng do hạn chế về thực lực, chỉ sợ cũng không ai dám tới gây sự với Nhân tộc!”

“Tiếp theo, cần phải hảo hảo tăng thực lực, đợi đến lúc Thiên Đảo có năm sáu mươi vị Đại Thừa, trong Nhân tộc có hơn trăm vị Đại Thừa, vậy về sau còn có cái gì đáng sợ!”

Diệp Trường Sinh đứng trên Huyền Thiên Ngũ Hành Thụ, nhìn đệ tử của Trường Sinh Điện phân bố khắp nơi trên đảo, trong lòng thầm nghĩ như vậy.

Hiện tại, hắn xem như đã giải quyết xong nỗi lo về sau.

Sau đó, chính là thành tựu các loại công pháp trong tay, sau đó yên tâm rời đi.

Diệp Trường Sinh xoay người đi vào trong cung điện.

“Âm âm âm!”

Trên Thiên Đảo, một trận tiếng sấm đình tai nhức óc vang lên, lôi kiếp cuộn cuộn đổ xuống, trong lôi hải kia, một bóng hình xinh đẹp đứng sừng sững, trên đỉnh đầu là một ngọn núi đen nhánh mọc mọc.

Vô số lôi đình cuộn cuộn rơi xuống, sau khi gặp ngọn núi kia, lại đều bị ngưng trệ, không thể động đậy.

Sau đó, từ từ tiêu tán.

“Xem ra việc Nam Cung tử tử vượt qua Đại Thừa kiếp cũng không thành vấn đề!”

“Có Nguyên Hợp Ngũ Cực Sơn trong tay, khẳng định không có vấn đề!”

“Tiếp theo, mấy người các nàng đều sẽ nhất đột phá Đại Thừa kiếp!”

.....

Một trận tiếng bàn luận riu rít vang lên, trên Thiên đảo từng đạo thân ảnh đều ngẩng đầu nhìn về phía bóng người đang độ kiếp trên không trung kia.

Đại Thừa Kiếp cơ hồ bị tất cả tu sĩ Hợp Thể đình phong e sợ như hổ rình mồi tại Nam Cung Uyển bên này lại không coi vào đâu cả.

Nàng thành công phá tan bình cảnh Đại Thừa, kháng cự lại thiên kiếp oanh kích, lại phá tan tâm ma kiếp, tiến vào cảnh giới Đại Thừa.

Ba mặt trời sáng loáng xuất hiện trên bầu trời Thiên đảo, sau đó một cỗ năng lượng khổng lồ từ trên đó trút xuống, Nam Cung Uyển bấm pháp quyết, hút cỗ năng lượng kinh khủng này vào trong cơ thể.

“Tam Dương quán thể, thành công rồi!”

“Tiến vào Đại Thừa rồi, từ nay về sau Trường Sinh Đại Đạo có hi vọng rồi!”

Nam Cung Uyển ngồi xếp bằng trên không trung, sau khi pháp lực bản thân đẩy tới đỉnh phong, cười tủm tỉm bay tới bên cạnh đám người Diệp Trường Sinh.

“Uyển Nhi, chúc mừng!” Diệp Trường Sinh nghênh đón.

“Uyển Nhi có thể có hết thảy ngày hôm nay, đa tạ phu quân trợ giúp!” Nam Cung Uyển mang theo nụ cười mừng rỡ, nhào vào trong lòng Diệp Trường Sinh.

.....

Không tới hai năm, “Ầm ầm ầm”, Thiên đảo lại là tiếng sấm nổ lớn, một luồng áp lực đáng sợ giáng lâm.

Nguyên Dao đang đứng trong biển sấm, ánh mắt mang theo khẩn trương cùng chờ mong.

Nàng cũng bắt đầu trùng kích cảnh giới Đại Thừa.

Tự nhiên, giống như Nam Cung Uyển, Nguyên Dao không có gì bất ngờ cũng thành công bước vào cảnh giới Đại Thừa.

Tuy thời gian các nàng tu đạo đều không tính là quá dài, nhưng nội tình mỗi người cũng đủ thâm hậu.

Căn cước Chân Linh Thai bàn, lại có rất nhiều thiên tài địa bảo gia trì, pháp lực tất nhiên là không cần nhiều lời, ngay cả thần thức cùng thân thể các nàng cũng đều là đứng đầu.

Lúc trước Diệp Trường Sinh lấy được Thánh Linh Đan, sau khi các nàng tiến vào Hợp Thể kỳ, mỗi người đều dùng một hạt.

Vì thế, dưới sự gia trì của Thánh Linh Đan, các nàng đều đi tu luyện các loại công pháp Chân Linh Bất Hủ Thân, Đại Ngũ Hành Uẩn Linh Quyết trong Kim Khuyết Ngọc Thư.

Còn có một số là Diệp Trường Sinh lấy được Tinh Hà Kiếm Kinh ở Nghiễm Hàn Giới.

Sau khi chuyển tu những công pháp Tiên Giới này, mỗi người đều trở thành người nổi bật trong hợp thể, thân thể càng cường đại có thể so với các loại sinh linh như Giao Long.

Nội tình như vậy, đột phá Đại Thừa tự nhiên không phải vấn đề, theo Diệp Trường Sinh thấy, mấy nữ tử bên cạnh hẳn từng

tiến vào Chân Linh Thai bàn, tỷ lệ đột phá mấy phần đều ở trên năm phần.

Vì vậy, không có gì bất ngờ xảy ra, Nam Cung Uyển thành công, Nguyên Dao thành công.

Theo sát phía sau, Lăng Ngọc Linh, Bạch Dao Di, Hứa Huyền Vũ...

Lần lượt từng người lần lượt thành công, số lượng Đại Thừa trên Thiên đảo thoáng cái đã nghênh đón một cái miệng phun ra.

“Công pháp Bách Tạo sơn đích xác là tốt, chờ ta đạt được Quảng Linh Đạo Quả, cho mỗi người một viên, ngắn ngủn mấy ngàn năm thời gian đã có thể tu thành Chân Linh Bất hủ thân, thân thể có thể so với Chân Long Thiên Phượng!”

“Đến lúc đó, mỗi một vị Đại Thừa trên Thiên đảo này đều là cường giả đỉnh cấp, chống lại tồn tại Chân Linh không chút nào rơi xuống hạ phong, như thế ta cũng có thể yên tâm!”

“Chỉ có thể giúp các nàng đến như vậy thôi, về phương diện pháp tắc sau này, ta cũng không giúp được gì, phải xem ngộ tính của các nàng!”

Ngồi xếp bằng ở trong cung điện, suy nghĩ của Diệp Trường Sinh bắt đầu trôi về phương xa.

Đúng lúc này, trên người hắn bỗng vang lên một tiếng long ngâm, sắc mặt Diệp Trường Sinh khẽ động, tay áo run lên, một miếng lân phiến xanh biếc ướn át từ trong bay ra.

Mặt ngoài lân phiến hiện ra từng miếng cổ văn, sau khi ở trên không trung xếp từng hàng, lập tức hợp thành một đoạn văn tự nhỏ.

“Đại hội Linh quả Quảng, cuối cùng cũng bắt đầu rồi sao? Hai năm sau, có thể xuất phát đi Long đảo rồi!” Diệp Trường Sinh thu hồi miếng lân phiến này, đứng dậy.

Một lát sau, một đạo hào quang chợt lóe rồi biến mất, rời khỏi Thiên đảo, rất nhanh đã biến mất ở Linh giới.

Ma Kha giới là một giới diện gần Long đảo nhất, thực lực của giới diện này cũng tương đối cường đại.

Từ khi tiến vào giới này, Diệp Trường Sinh đã mơ hồ cảm giác được lực lượng của thể giới này rất mạnh.

Loại lực lượng của giới diện này tạo thành một loại áp chế và bài xích đối với hắn.

“Bây giờ ta sắp bị giới diện này không cho phép!” Diệp Trường Sinh không biết nói gì nữa trầm nghĩ.

Trên thực tế, đừng nói những Di giới này, ngay cả ở Linh giới, hắn cũng mơ hồ có thể cảm nhận được một loại bài xích.

Nếu không phải hắn đã sớm phong ấn một phần pháp lực của mình lại, thì Phi Thăng Kiếp đã sớm hàng lâm.

Hào quang trong tay Diệp Trường Sinh lóe lên, xuất hiện một miếng lân phiến xanh biếc.

Hắn liếc nhìn lân phiến, trầm nghĩ: “Thời gian chắc cũng không còn nhiều nữa rồi!”

Tại Ma Kha giới, trên một sườn núi, hắn chờ đợi hơn nửa canh giờ, bỗng nhiên mở to mắt nhìn lên bầu trời phía trên.

Trên bầu trời ba động cùng một chỗ, một Ngũ Trảo Chân Long toàn thân xanh biếc lẳng không lơ lửng hiện ra, lại lóe lên một cái, sau đó liền biến thành một nữ tử áo lục da thịt như tuyết, đầu sinh đoản giác.

“Diệp huynh, chúng ta lại gặp mặt rồi!” Diên Phi Nhi cười tủm tỉm nhìn lại, nói với Diệp Trường Sinh.

“Vậy mà là Diên tiên tử đích thân tới nghênh đón!” Diệp Trường Sinh đứng dậy, mỉm cười.

“Ai, tộc nhân chúng ta thừa thớt, đây là sự tình không có biện pháp, ta vừa phải đảm đương chấp sự của đại hội Đạo Quả, còn muốn đảm đương sứ giả nghênh khách, trong khoảng thời gian này tới bận trước bận sau, sự tình phiền toái cũng không ít!” Diên Phi Nhi thở dài một tiếng nói ra.

“Đi thôi, Diệp huynh, ta dẫn huynh đi Long đảo!”

Diên Phi Nhi nói xong, vẫy tay một cái, trên bầu trời xuất hiện một phi xa màu trắng do mấy con Long Mã kéo.

Hai người bay lên phi xa, lập tức dùng một tốc độ nhanh như điện chớp bay về phía xa xa.

“Nói đi cũng phải nói lại, trong khoảng thời gian này thanh danh của Diệp huynh vang dội nha!”

“Ồ? Chỉ giáo cho?”

“Sự tình phát sinh ở Linh giới các ngươi, những năm gần đây cũng từ từ truyền tới chư giới, Chân Tiên hạ giới, tàn sát thiên hạ, dẫn tới không ít sự chú ý!”

“Nhất là trong số chân linh chúng ta, hung danh Chân Tiên kia tương đương lớn!” Thần sắc Điền Phi Nhi có chút ngưng trọng nói.

“Ồ, sau khi vị Chân Tiên đó tới Linh giới, xác thực đã giết không ít Chân Linh, cũng khó trách các ngươi lại quan tâm như vậy!” Diệp Trường Sinh nhẹ giọng cười nói.

Cần thận tính toán, gần như có hai ba chục con Chân Linh vì Mã Lương hạ giới mà chết, trong đó có cả Chân Linh cường đại như Hắc Nghê Thú.

Nhiều người chết như vậy tự nhiên sẽ khiến cho quần thể Chân Linh chấn động.

“Được Linh Giới các ngươi triệu hồi đi qua Dương Lộc cùng ba vị Chân Linh, trước khi đi đối phó vị Chân Tiên kia, còn đến Long Đảo thỉnh giáo qua Kim Long Đại trưởng lão của tộc ta đâu!”

“Đại trưởng lão truyền thụ một bí thuật có thể trấn áp Chân Tiên, chẳng qua là không nghĩ tới thủ đoạn này lại mất đi hiệu lực trước mặt vị Chân Tiên kia!” Điền Phi Nhi thở dài một tiếng nói ra.

“Chân Tiên này đúng là rất cường đại, ngay cả trước mặt hắn ta cũng chỉ miễn cưỡng chống đỡ được mấy chiêu, có thể thoát được một mạng, đúng là may mắn đến cực điểm!” Sắc mặt Diệp Trường Sinh bình thản nói, giọng nói tràn ngập cảm khái.

“Ai nói không phải chứ, có thể dễ dàng tiêu diệt nhiều Đại Thừa như vậy, nhiều Chân Linh như vậy, ngay cả Đại trưởng lão của bộ tộc ta cũng tự hỏi còn xa mới là đối thủ!”

“Diệp huynh có thể bức người này trở lại Tiên Giới, thế nhưng là thành tựu không tầm thường, hiện tại các đạo hữu các giới

cũng bởi vì việc này mà thay đổi cách nhìn với người!” Điền Phi Nhi che miệng cười nói.

Diệp Trường Sinh nghe vậy cười ha hả: “Làm cho Chân tiên phi thăng, cũng không phải công lao của mình ta, mà là do tất cả đạo hữu Linh giới cùng cố gắng!”

“Phải biết rằng ta ở trước mặt Chân Tiên kia, bị đánh đến mức thiếu chút nữa ngã xuống đấy!” Diệp Trường Sinh lắc đầu nói.

Điền Phi Nhi nghe vậy hé miệng cười, bộ dạng không tin, cho rằng Diệp Trường Sinh có chút khiêm tốn.

“Hạ giới Chân Tiên mạnh như thế cũng chỉ có trong lịch sử, hiện tại không biết có bao nhiêu đạo hữu các giới cảm thấy hứng thú với vị Chân Tiên này, ngay cả Đại trưởng lão của bộ tộc ta cũng không ngoại lệ!”

“A, đại danh của đại trưởng lão Kim Long, ta cũng ngưỡng mộ đã lâu!”

.....

Trong lúc hai người nói chuyện với nhau, phi xa dần dần đi tới phía trước một hòn đảo cực lớn giống như loan nguyệt màu xanh lá.

“Đây chính là đảo Long rồi!”

Diệp Trường Sinh nhìn hòn đảo phía trước, lại là một chỗ mặt ghề, phát ra tiếng cảm khái.

“Đảo này là do các đời tổ tiên của tộc ta cải tạo thành một tòa bề ngoài độc lập, biến thành dạng này, bất luận kẻ nào chỉ cần là địch của tộc ta, thì trên hòn đảo nhỏ này đều phải chịu toàn bộ giới diện áp chế!” Điền Phi Nhi vừa cười vừa nói.

“Khó trách các người dám mời hơn một ngàn vị cường giả cấp bậc Chân Linh đến. Ở trên đảo này, cho dù có nhiều cường giả hơn nữa cũng không thể nào tạo ra bọt nước được!” Diệp Trường Sinh đánh giá Long đảo, chậm rãi nói.

“Hi hi, có thể được Diệp huynh tán thành, tiểu muội trong lòng cũng có chút kiêu ngạo đây! Tiếp theo tiểu muội còn phải bận rộn nhiều chuyện, không đi cùng Diệp huynh nữa, Diệp huynh cầm cái vẫy này, tự nhiên có thể tiến vào trong Long đảo!”

Điền Phi Nhi nhẹ nhàng cười nói.

Diệp Trường Sinh gật đầu: “Đi đi Điền tiên tử!”

Điền Phi Nhi hóa thành một đầu chân long xanh biếc, bay về phía hư không không thấy bóng dáng.

Nhưng trước khi đi, nàng lại kín đáo đưa cho Diệp Trường Sinh một ngọc giản.

Vừa mở ra xem, bên trong rõ ràng là tất cả tin tức cường giả tham gia đại hội Quảng Linh Đạo Quả lần này.

“Nha đầu này...”

Diệp Trường Sinh lắc đầu cười, với thực lực hiện tại của hắn, thứ này đương nhiên không cần.

Bất quá nghĩ đến đây là do Điền Phi Nhi có hảo ý, hắn liền đem ngọc giản này trình trọng thu vào.

Sau đó, hắn lấy miếng lân phiến xanh biếc ra, mượn nó truyền tống đến Long đảo.

Sau khi Diệp Trường Sinh biến mất không lâu, liền có từng bóng người lần lượt đi vào trong khu vực này, sau đó những người này cũng nhao nhao mượn nhờ vẫy rồng trong tay tiến vào Long đảo.

Những người được mời đến tham gia đại hội Quảng Linh Đạo Quả lục tục xuất hiện.

Trong đó, liền có một vị thanh niên dung mạo phổ thông, được một vị thiếu niên mặc ngân bào dẫn đầu, cũng đi tới nơi này.

Hàn Lập.

Hắn bế quan hồi lâu, cuối cùng cũng lộ diện.

Diệp Trường Sinh đi tới Long đảo, chẳng mấy chốc đã gặp được rất nhiều Đại Thừa nổi danh khắp các giới.

Cùng với không ít tồn tại Chân Linh.

Sau khi những người này nhận ra Diệp Trường Sinh, nguyên một đám đều hết sức tò mò tiến đến nói chuyện với hắn, đủ loại tin tức nghe ngóng có liên quan tới Mã Lương.

Diệp Trường Sinh tự nhiên là dựa theo một lý do thoái thác trước đó, miêu tả Mã Lương cực kỳ hung ác, đồng thời cường đại khó có thể tưởng tượng.

Cơ bản không phải là tồn tại có thể chống cự, có thể giao thủ với hắn một chiêu đã được xưng tụng là cường giả tuyệt thế rồi.

Lời nói nửa thật nửa giả này khiến đám Đại Thừa sửng sốt.

Nhưng không có ai hoài nghi lời nói của Diệp Trường Sinh có phải thật hay không, dù sao Mã Lương cũng có chiến tích.

Linh giới chết mất mấy trăm Đại Thừa.

Có lẽ những dị giới Đại Thừa này có thể sẽ xem thường Linh giới Đại Thừa, cho rằng thực lực bọn hắn không cao, nhưng thực lực Chân Linh, sẽ không có ai hoài nghi chứ?

Công nhận Chân Linh cường đại, đều chết dưới tay Mã Lương gần ba mươi vị, phần thực lực này có thể nói là kinh thế hãi tục.

Nhất là trong trận chiến ở đại lục Lôi Minh, toàn bộ mười hai vị Chân Linh đều bị tiêu diệt. Tin tức này được truyền ra từ những năm gần đây, khiến cho toàn bộ quần thể Chân Linh chấn động mạnh.

Linh giới hiện tại, ở trong mắt đám Chân Linh, có thể nói là một nơi chó đói, được coi là chỗ không tốt.

Không có vị chân linh nào còn muốn đi Linh giới, càng không có ai tiếp nhận cung phụng của đàn linh giới, giới diện này đã bị bọn họ kéo thành màu đen.

“Cho nên, từ trước đến nay Diệp huynh các người vẫn không hiểu rốt cuộc vị Chân Tiên hạ giới là vì cái gì?” Một vị cường giả dị tộc tóc trắng xoa tò mò hỏi.

“Không rõ, tính cách người này cao ngạo, nói chuyện với chúng ta rất ít, chúng ta cũng không nghe được quá nhiều tin tức từ miệng hắn, chỉ là thỉnh thoảng nghe hắn nói một câu. Hắn là một đệ tử tông môn Cửu Nguyên quan ở Tiên giới, đến Linh giới là để đuổi bắt một tên phản đồ!” Diệp Trường Sinh lắc đầu nói.

“Cửu Nguyên quan?!” Diệp Trường Sinh vừa nói ra, một bà lão lập tức phát ra một tiếng thét kinh hãi, sắc mặt bỗng nhiên đại biến.

“Ồ? Đạo hữu chẳng lẽ biết tông môn Tiên Giới này?” Đại Thừa bên cạnh lập tức tò mò hỏi.

Sắc mặt lão ẩu kia thay đổi mấy lần, miễn cưỡng cười nói: “Lão thân biết cũng không nhiều, trong giới ta lưu truyền một ít tin tức tiên giới, nghe nói Cửu Nguyên quan này cho dù tại Tiên giới, cũng là một trong những thế lực đứng đầu!”

“Cái gì?”

“Thế lực hàng đầu của Tiên giới?”

“Lại có lai lịch như vậy?”

.....

Lời này vừa nói ra, sắc mặt đám Đại Thừa lập tức đại biến, bọn họ đã biết rất rõ về Kim Lượng tông môn đứng đầu Tiên giới.

Thế lực như vậy mà lại để mắt tới Linh giới?

Đám người không khỏi rung mình một cái, dùng một loại ánh mắt đồng tình nhìn về phía Diệp Trường Sinh.

“Nói như vậy, vị Chân Tiên này rất có thể lại rơi xuống Linh Giới một lần nữa?” Có người bỗng nhiên nói như vậy.

Diệp Trường Sinh nghe vậy sắc mặt chợt biến đổi, thở dài nói: “Nếu hắn lại đi xuống, vậy chúng ta cũng không có thực lực bức hắn trở về, có thể tránh liền trốn đi!”

“Ha ha, kỳ thật Diệp huynh cũng không cần quá lo lắng, nếu Chân Tiên kia muốn hạ giới mà nói thì có hạ giới, trong giới diện chúng ta cũng không đến mức nhiều năm như vậy mà cũng không thấy mấy vị Chân Tiên!”

“Không sai, chắc hẳn Chân Tiên hạ giới có hạn chế, chắc hẳn vị Chân Tiên này không thể xuất hiện lần nữa trong thời gian ngắn!”

“Hy vọng là như thế!” Diệp Trường Sinh thở dài một tiếng nói.

“Mà thôi, không đàm luận chuyện xa xôi này nữa, chúng ta nhiều người tụ tập ở đây như vậy, không ngại làm một cái giao dịch hội, liên hệ với nhau có được không?”

“Ha ha, đạo hữu cũng là một đề nghị tốt, chư vị đều là người nổi bật trong các giới, lão phu nắm trong tay thứ này thật sự rất chờ mong đấy!”

“Đến đến đến đến, dạng thịnh hội này cả đời cũng gặp không được mấy lần, phải nắm chặt cơ hội!”

.....

Sau một phen đàm luận, hơn mười vị Đại Thừa tụ tập nơi đây liền xuất ra đồ vật không cần thiết trong tay, bắt đầu giao dịch.

Diệp Trường Sinh cũng tươi cười xen lẫn trong đó.

Tuy rằng gia sản của hắn đã vượt qua tưởng tượng của người khác, thế nhưng dù sao nơi này cũng hội tụ cường giả Thiên giới, các loại kỳ trân dị bảo vẫn khiến hắn hoa cả mắt.

Vì vậy, trong mấy tháng kế tiếp, hắn đã lưu luyến các loại giao dịch hội.

Vừa khoác lác chiến lực của Mã Lương với người khác, vừa đổi lấy lượng lớn kỳ trân dị bảo.

Thế là, rất nhanh các tin tức liên quan đến Mã Lương liền truyền khắp Long đảo, tới nơi đây Đại Thừa của chư giới đều nghe được một ít tin tức từ trong miệng Diệp Trường Sinh.

Thực lực vị Chân Tiên hạ giới kia cường đại khủng khiếp, có thể xưng vô địch!

Tên phản đồ bị một đại tông môn đỉnh cấp của Tiên giới truy nã, là một lão quái vật thâm tàng bất lộ, cực kỳ nguy hiểm!

Linh giới, nguy hiểm!

Lần này, đám Đại Thừa này cũng giống như những Chân Linh kia, đưa Linh giới vào chỗ không thể bước vào.

Sau đó không lâu, ngay cả những tin tức đại trưởng lão Kim Long cũng bị kinh động, mời Diệp Trường Sinh tới, vẻ mặt nghiêm túc hỏi thăm Diệp Trường Sinh tin tức của Mã Lương.

Diệp Trường Sinh tất nhiên miêu tả hết sức sinh động, khi nghe được miêu tả về “Cửu Nguyên quan”, “Đạo tổ”, Kim Long đại trưởng lão lập tức tin tưởng lời nói này của Diệp Trường Sinh.

Bởi vì tin tức mà Diệp Trường Sinh nói, cùng với một số tin tức lấy được từ tiên giới của hắn trên cơ bản là không khác nhau là mấy.

Kim Long Đại trưởng lão thần sắc cực kỳ ngưng trọng đưa ra vài lời đề nghị cho Diệp Trường Sinh, hắn khuyên nhủ Diệp Trường Sinh tốt nhất là trực tiếp mang Nhân tộc rời khỏi Linh giới, không nên ở lại Linh Giới, nơi đó quá nguy hiểm.

Đối với ý tốt của ông lão này, Diệp Trường Sinh dờ khóc dờ cười, đành phải lấy hồ tới.

Chờ hắn rời đi, Kim Long đại trưởng lão lập tức truyền tin tức đến Long tộc cùng Long tộc, cảnh cáo bọn họ tốt nhất không nên đi Linh giới, tránh rước lấy phiền toái.

Sau khi tin tức này được truyền ra, sự sợ hãi của mọi người đối với Linh giới lại tăng lên một cấp độ.

Thậm chí một ít cường giả dị giới tới gần Linh giới cũng bắt đầu lo lắng, vạn nhất cái tên đào phạm truy nã Tiên giới đuổi tới giới của bọn họ thì phải làm sao bây giờ?

Có nên lập một đường lui không?

“Diệp sư huynh, vị Chân Tiên kia thật sự có khủng bố như lời huynh nói sao?”

Long đảo trong một gian phòng nào đó, Hàn Lập ngồi ngay ngắn ở trước một cái bàn, nhìn Diệp Trường Sinh thần sắc

bình thản đối diện, hỏi như thế.

“Hàn sư đệ không chính mắt nhìn thấy vị Chân Tiên này, sự cường đại của người này vượt quá tưởng tượng của người!”
Diệp Trường Sinh chậm rãi thưởng thức một ngụm trà, chậm rãi nói.

“Là như thế này sao...” Ánh mắt Hàn Lập lóe lên, nói.

Hắn đối với lý do thoái thác của Diệp Trường Sinh là nửa tin nửa ngờ, luôn cảm thấy trong này dường như có cái gì đó không đúng, giống như tồn tại một loại âm mưu nào đó.

Hắn tin tưởng nếu vị Chân Tiên này thực sự kinh khủng như lời Diệp sư huynh nói lúc trước, thì khi Diệp sư huynh đối phó người này, sẽ không mang nữ nhân của mình theo, mà sẽ dẫn hắn theo.

Sự tình nguy hiểm kéo hắn lên, khiến hắn chia sẻ áp lực, rất phù hợp với phong cách từ trước đến nay của vị sư huynh này.

Mà hoàn toàn có chuyện hoàn toàn nắm chắc việc giải quyết, hắn chắc chắn sẽ không nói cho mình biết.

Hàn mỗ hắn, giá trị của hắn đối với Diệp sư huynh chính là cùng chung hoạn nạn, một khi có chuyện phú quý, Diệp sư huynh khẳng định một mình lên lút làm.

Đối với tính tình đanh thép của Diệp Trường Sinh, Hàn Lập rất dễ dàng phát hiện ra câu hỏi thoái thác trong lời nói của Diệp Trường Sinh.

Chỉ là, tuy hắn biết thế nhưng cũng không nói ra.

Dù sao, hiện tại hắn, cũng là đang hưởng thụ lấy lợi ích của chuyện này mang đến mà thôi.

Cường giả Linh giới chết sạch sẽ, tồn tại Đại Thừa giảm phân nửa, đối với hắn mà nói cũng là lợi ích tuyệt đại.

Những năm gần đây, Thanh Nguyên Cung mà hắn và Thanh Nguyên Tử sáng lập đã trở thành thế lực lớn thứ hai trong Nhân tộc.

Đệ tử môn phái vượt qua mười vạn, nhân tộc điên cuồng khước trương, những người này cũng phân tán đến các lĩnh vực của nhân tộc, trở thành đại nhân vật một phương.

Ở những tầng khác nhau, mỗi người trong số bọn họ đều nắm giữ tài nguyên có trình độ khác nhau, một khi phát động, không biết có thể cạy được bao nhiêu người làm việc cho bọn họ.

Điều này có lợi ích cực kỳ lớn đối với Hàn Lập và Thanh Nguyên Tử.

Một khi bọn họ cần tài liệu gì, chỉ cần phát ra một mệnh lệnh, lập tức có thể điều động mấy trăm ức, mấy ngàn ức người phục vụ cho bọn họ.

Mà cho dù loại tài liệu này ở trên lãnh địa rộng lớn của nhân tộc không có cũng không sao, trong nhân tộc sẽ có hơn mấy trăm ngàn tu sĩ luyện hư trở lên xâm nhập Man Hoang, truyền tống đi đại lục tìm kiếm giúp bọn họ.

Chỉ cần không phải là thứ linh giới không tồn tại, bằng không những người này nhất định sẽ mang lại thu hoạch cho bọn họ.

Dưới tình huống này, trên con đường tu hành, Hàn Lập đạt được không biết bao nhiêu tiện lợi, so với những người cô độc kia không biết đi đâu tốt hơn.

Năm đó nếu Thanh Nguyên Tử có thể điều động một thế lực như vậy, làm gì cần hao tổn sức lực để Diệp Trường Sinh cùng Hàn Lập đi sưu tập tài liệu giúp hắn.

Ý nghĩa của bộ tộc đối với tu sĩ Đại Thừa chính là như vậy, bọn họ cung cấp sự che chở cho tộc đàn, mà tộc đàn vì bọn họ mà cung cấp các loại chỗ thuận lợi cho việc tu hành.

Sau khi hưởng thụ lợi ích khổng lồ như vậy, Hàn Lập tự nhiên đem đủ loại nghi hoặc đều đặt ở đáy lòng.

“Lấy thực lực Diệp sư huynh bây giờ, hẳn là rất nhanh có thể phi thăng a?” Hàn Lập chuyển đề tài, hỏi.

“A, việc này thật khó nói, ta không vội vã phi thăng, ngược lại là Hàn sư đệ ngươi, ta xem ngươi trong tương lai phi thăng cũng là hi vọng cực lớn!”

“Ha ha, sư huynh trái lại đối với ta tin tưởng mười phần, chỉ tiếc sư đệ trong lòng ta lại không nắm chắc!”

“Ta đối với việc mình có thể tu hành tới Độ Kiếp kỳ hay không cũng không cần phải nói đến chuyện phi thăng!” Hàn

Lập cười khỏ nói.

“Lần đại hội này, nếu người có thể đạt được Quảng Linh Đạo Quả, vậy trong khoảng thời gian ngắn tu luyện tới Độ Kiếp kỳ hẳn là không có vấn đề gì!”

“Hy vọng là như thế!” Hàn Lập thở dài một tiếng.

Đại hội Quảng Linh Đạo Quả mời một ngàn cường giả Chân Linh, thế nhưng số lượng Quảng Linh Đạo Quả lại rất ít.

Áp lực cạnh tranh này vẫn là vô cùng lớn.

Mỗi người tham dự đại hội Quảng Linh Đạo Quả đều sẽ nhận được một tấm đạo bài, sau đó một ngàn người đều bị đưa vào một không gian đặc biệt chém giết cùng cường giả cùng giai.

Quả thực giống như nuôi cở.

Chỉ có gom đủ một trăm lẻ tám tấm đạo bài, mới có thể đổi lấy một quả Quảng Linh Đạo Quả.

Nói cách khác, muốn nhanh chóng lấy được Nghiễm Linh Đạo Quả, vậy ít nhất phải đánh bại mấy chục tên Chân Linh cấp bậc cường giả, độ khó này có thể đoán được.

Cho dù là Hàn Lập, cũng cảm thấy áp lực không nhỏ.

“Ngươi là Diệp Trường Sinh? Nghe nói ngươi có thể giao thủ với Chân Tiên, có lẽ thực lực không tầm thường, nhưng nếu gặp phải ta coi như ngươi không may, tốt nhất là ngoan ngoãn giao đạo bài ra...”

“Xoẹt!”

“Phanh!”

Lời còn chưa dứt, Diệp Trường Sinh liền tiện tay một đạo kiếm khí giải quyết vị cường giả Đại Thừa này.

Đi ra phía trước, thuần thực từ trên thân hắn tìm được ba lệnh bài màu bạc, lóe lên, sau đó thân ảnh của hắn biến mất tại chỗ.

.....

“Dừng tay, lão phu nhận thua, thực lực Diệp đạo hữu quả nhiên danh bất hư truyền, lão phu nguyện ý giao ra đạo bài trên người!” Một vị lão giả chống gậy sắc mặt trắng bệch hô to, ném ra một lệnh bài màu bạc.

Diệp Trường Sinh dừng tay, lúng túng nói: “Nguyên Linh đạo hữu, e rằng trên người ngươi không chỉ có tám đạo bài này đâu, hay là lấy tất cả ra đi, nếu không đừng trách Diệp mỗ ra tay vô tình!”

Đồng tử lão giả hơi co lại một cái, lập tức nói: “Tốt, gặp Diệp huynh coi như ta không may, lão phu cam tâm tình nguyện nhận thua, tất cả tám khối lệnh bài này đều thuộc về ngươi!”

Lão giả nói xong, lại từ trên người ném ra bảy khối lệnh bài màu bạc.

Diệp Trường Sinh vung tay lên, thu toàn bộ lệnh bài vào trong cơ thể, ha ha cười nói: “Với thực lực của đạo hữu tức là không còn mấy tám đạo bài này, sau này cũng có hy vọng gom góp đủ một trăm lẻ tám tám đạo bài!”

“Hy vọng là như thế, lão phu vốn tưởng rằng có thể tranh thủ đạt được Nghiễm Linh Đạo Quả đầu tiên, không nghĩ tới lại gặp Diệp đạo hữu!”

“Sau này chúng ta có cơ hội gặp lại!” Diệp Trường Sinh gật đầu, biến mất không thấy đâu.

.....

Mười ngày sau, tại trung tâm phiến không gian này, trên một đài cao vút trong mây, vài tên Long tộc trưởng lão đang đứng ở trên đó quan sát cái gì đó.

Bỗng nhiên ở xa xa độn quang vừa hiện, một đạo kinh hồng bắn nhanh đến, sau vài cái chớp động đã đến trên không đài cao, sau khi độn quang chợt tắt, một người nhẹ nhàng hạ xuống, vừa lúc xuất hiện ở trước mặt mấy vị Long Tộc trưởng lão.

Trong mấy vị trưởng lão Long tộc, một lão giả mặc áo bào vàng hắc hắc cười: “Lão phu đoán không sai, Diệp đạo hữu quả nhiên là người đầu tiên góp đủ đạo bài!”

Diệp Trường Sinh mỉm cười, vung tay áo lên, một trăm lẻ tám lệnh bài màu bạc xuất hiện trước người, nói: “Làm phiền Kim trưởng lão kiểm kê lại một chút, xem số lượng đạo bài có đủ hay không!”

“Tổng cộng có một trăm lẻ tám viên, những thứ này cũng đủ đổi lấy một quả Quảng Linh Đạo Quả rồi. Phong trưởng lão, lấy một quả Đạo Quả ra, giao cho Diệp đạo hữu đi.” Kim trưởng lão nói với một nam tử trung niên áo trắng bên cạnh.

Nam tử áo trắng nghe vậy cười một tiếng, lấy ra một cái hộp trắng noãn như ngọc, sau khi mở hộp ra, lộ ra một tinh quả màu đỏ tím lớn chừng quả đấm.

Toàn thân quả này giống như phi thủy sáng long lanh, mơ hồ tản mát ra một cỗ thanh hương khó tả.

“Diệp đạo hữu có thể kiểm tra một chút quả Quảng Linh Đạo Quả này!” Lão giả mặc kim bào nở nụ cười hiền lành với Diệp Trường Sinh, nói.

“Không cần, Long tộc uy tín Diệp mỗ làm sao tin được!” Diệp Trường Sinh vung tay lên, hộp bạch ngọc kia lập tức dậy lại, bay đến trong tay áo hắn.

“Diệp huynh tiếp theo muốn rời khỏi Long đảo sao?” Một vị thiếu nữ áo lục bên cạnh lão giả áo bào xanh hỏi.

Diệp Trường Sinh gật đầu: “Diệp mỗ sau khi về Linh giới liền muốn tu, sau này có cơ hội sẽ trở lại Long đảo thăm hỏi!”

“Lời này tiểu muội hãy nhớ kỹ, sau này sẽ chờ Diệp huynh lần nữa đến đây!” Điền Phi Nhi nhẹ giọng cười nói.

“Ha ha, đến lúc đó còn phải làm phiền tiên tử giới thiệu cho ta biểu tình phong thổ của chư giới!”

“Nhất định!” Điền Phi Nhi tươi cười nói.

Diệp Trường Sinh gật đầu, sau khi chấp tay liền hóa thành một đạo lưu quang, biến mất không thấy.

Nhìn phương hướng hắn rời đi, vị nam tử trung niên áo trắng kia nhẹ giọng cảm thán nói: “Xem ra người này là một trong những đại hội Đạo Quả lần trước, có Đạo Quả nhanh nhất!”

Kim trưởng lão gật đầu: “Thực lực của hắn cường đại, ngay cả lão phu cũng nhìn không ra nông sâu, hắn đã ở bên bờ độ kiếp, theo ta thấy xác suất độ kiếp phi thăng là cực lớn!”

“Một nhân vật như vậy, sau khi tới Tiên giới, đợi một thời gian nữa cũng sẽ trở thành một đại nhân vật!” Trưởng lão áo trắng nói.

Kim trưởng lão vuốt vuốt chòm râu, nói: “Nhân tộc kỳ lạ như vậy a, phần lớn nhân tộc đừng nói là so sánh với chân long của chúng ta, cho dù là giao long bình thường nhất cũng không bằng, hình dạng như sâu kiến!”

“Nhưng thiên kiều được sinh ra từ trong tộc đàn gầy yếu này, lại có thể đạt tới tình trạng làm chúng ta rơi vào cảnh khốn cùng, mặc dù trong thời gian ngắn chúng ta có thể dẫn trước một bước, bọn họ cũng có thể vượt qua sau này!”

Nghe y nói vậy, mấy vị trưởng lão Long tộc chung quanh đều đồng ý không gì sánh được nhẹ gật đầu.

Những chân linh này, từ ngày sinh ra đời, bọn họ nhất định phải đứng trên đỉnh điểm.

Căn bản không cần tự mình cố gắng, chỉ cần thời gian chậm rãi chồng lên, là có thể trở thành Chân Linh cường giả ở trong hạ giới tiêu diêu tự tại.

Từ phương diện này mà xem, ức vạn Nhân tộc, đối với bọn hắn mà nói không hơn gì con sâu cái kiến, huyết mạch, thiên phú các phương diện xa xa không thể so sánh với bọn hắn.

Nhưng mà, bọn hắn loại Siêu Nhiên này cũng chỉ giới hạn cảnh giới Đại Thừa phía dưới, một khi đến Đại Thừa mà nói, địa vị song phương ngược lại muốn điều đổi tới.

Tốc độ tu hành của Chân Linh chậm chạp cỡ nào, muốn từ Đại Thừa sơ kỳ tu luyện đến Đại Thừa hậu kỳ cần mấy trăm vạn năm.

Mà trong thời gian dài đằng đặc như vậy, đừng nói là thiên kiều Nhân tộc như Diệp Trường Sinh, cho dù Mạc Giản Ly là Đại Thừa bình thường, nếu như không có thiên kiếp quấy nhiễu, cũng đủ để tu luyện tới Chân Tiên sơ trung kỳ.

Diệp Phi Nhi than nhẹ một tiếng, ánh mắt có chút buồn bực. Nàng biết cơ hội tiếp xúc với Diệp Trường Sinh sau này sẽ không còn nhiều lắm.

Một khi đối phương phi thăng tiên giới, vậy càng là vĩnh biệt.

Nàng muốn tu hành tới mức độ phi thăng, trên cơ bản phải ba trăm vạn năm trở lên, khoảng thời gian này quá dài.

Mà trên thực tế.

Như chân long của nàng, đại khái cả đời này sẽ không chọn phi thăng, hai bên cách nhau, từ nay về sau ước chừng phải là trời nam đất bắc.

Có lẽ lúc sau lại nghe được tên hắn, hắn đã là đại nhân vật nổi danh một phương ở Tiên giới.

Mà nàng ta vẫn đang làm một con chân long tiêu diêu tự tại ở hạ giới.

.....

Sau khi từ Long đảo trở về, Diệp Trường Sinh liền dùng Quảng Linh Đạo Quả, bắt đầu tiềm tu.

Hiện tại trên tay hắn có bao nhiêu công pháp cần tu luyện, thứ nhất là Tiểu Bắc Đẩu Tinh Nguyên Công tăng thứ bảy.

Thứ hai là phương pháp tu luyện Thiên Phật Thần Lôi.

Thứ ba là Đoán Nguyên công ngũ tạng.

Ba môn công pháp bí thuật này, trong khoảng thời gian ngắn không ai có thể tu luyện thành công.

Tất cả đều cần tiêu hao lượng lớn thời gian và tinh lực, đương nhiên sau khi bọn chúng tu luyện thành công, thực lực cũng tăng lên tương đối lớn.

Dưới sự gia trì của Nghiễm Linh Đạo Thể, tiến độ của Diệp Trường Sinh đối với ba môn công pháp bí thuật này nhanh chóng tiến triển.

Thời gian từng ngày từng ngày trôi qua, khi Diệp Trường Sinh tiềm tu tăng lên thực lực của mình, thực lực tổng hợp của Trường Sinh điện và Nhân tộc cũng không ngừng tăng lên.

Tân Như Âm, Trần sư tử, Văn Tư Nguyệt, Nghiên Lệ, Tử Linh lần lượt tiến giai cảnh giới Đại Thừa, còn đám người Ngân Nguyệt, Nam Cung Uyển, Diệu Ngọc thì lần lượt mượn nhờ Tiên Hồn Đan đột phá đến Đại Thừa trung hậu kỳ.

Ngược lại Băng Phượng, dù có Tiên Hồn Đan tương trợ, dù ăn Quảng Linh Đạo Quả nhưng tu hành vẫn vô cùng chậm chạp, muốn đột phá Đại Thừa trung kỳ vẫn là xa xa vô hạn.

Ngũ Sắc Khổng Tước Mạc Lan thì càng không cần phải nói, tốc độ tu hành so với Băng Phượng càng chậm hơn.

Thực lực hai người các nàng vốn dẫn trước, hiện tại cũng dần dần bị đám nữ nhân Nam Cung Uyển đuổi kịp.

Đặc biệt là, sau khi Chân Linh bắt hủ thân của Nam Cung Uyển các nàng dần dần tu luyện đến đại thành, các nàng ngoại trừ pháp tắc ra thì không còn kém Băng Phượng Mạc Lan chút nào.

Thời gian chậm rãi trôi qua, Diệp Trường Sinh một hơi bế quan cả ngàn năm.

Lúc hần xuất quan, toàn thân lượn lờ một loại tia chớp năm màu.

“Đây là Thiên Phật Chi Lôì.....ngươi thành công rồi sao?” Mạc Lan nằm sấp trên Huyền Thiên Ngũ Hành Thụ sau khi nhìn thấy cảnh này, giật nảy mình.

Nàng mơ hồ có thể cảm ứng được, trong loại tia chớp năm màu lượn lơ trên người Diệp Trường Sinh kia, ẩn chứa một loại sức mạnh cực kỳ khủng bố.

“Không sai, đây chính là thiên phạt chi lôi!” Diệp Trường Sinh cười dữ tợn, lập tức mở bàn tay ra, một quả cầu ngũ sắc ngưng tụ ra.

Hắn vung tay, ném quả cầu ngũ sắc lên bầu trời.

“Ầm ầm ầm!”

Một đạo thô to ngũ sắc lôi trụ phóng lên tận trời, mang theo nồng đậm khí tức hủy diệt, mỗi một người nhìn một màn này đều run sợ trong lòng.

Sắc mặt Mạc Lan đại biến, nàng cảm giác nếu như mình đụng phải cột sáng kia, trong khoảnh khắc sẽ bị hủy diệt.

“Uy lực thật mạnh!” Mặt mũi Mạc Lan tràn đầy vẻ hâm mộ, cảm khái nói.

“Ha ha, nếu ngươi muốn học, ta cũng không phải không thể dạy ngươi!” Diệp Trường Sinh cười to hai tiếng nói.

“Thật sao?”

“Đương nhiên, chẳng qua ngươi phải nộp học phí!” Diệp Trường Sinh hướng về phía nàng cười cười, xoay người đi vào trong cung điện.

Mạc Lan vừa nghe thế, nhất thời đỏ bừng cả khuôn mặt.

Học phí này của Diệp Trường Sinh có ý gì, nàng hiểu rất rõ là có ý gì.

Ý đồ của hắn, cho tới bây giờ đều không có che dấu. Mà Mạc Lan làm hàng xóm nhiều năm với hắn, cũng đã động tâm từ lâu, chỉ là ngại mặt mũi, một mực không thể hạ quyết tâm mà thôi.

Bây giờ có cơ hội, hay là mượn núi xuống lừa?

Suy nghĩ một chút, Mạc Lan mặt mày nhăn nhó đi vào trong cung điện.

“Vèo! Vèo...”

Từng bóng người nhanh chóng xuất hiện trước cung điện, Nam Cung Uyển, Ngân Nguyệt, Băng Phượng... Một đám mỹ nữ tuyệt thế cảm ứng được động tĩnh bên này liền nhao nhao bay tới.

Sau đó, các nàng không hề trở ngại cảm ứng được những chuyện đã xảy ra trong cung điện.

“Cái này...”

“Nói này đầu Không Tước kia lúc trước đã nói cái gì? Nàng không phải là buông bỏ lời hào hùng, tuyệt sẽ không cam tâm làm một con nam nhân nuôi dưỡng sao?”

“Đợi cô ta đi ra ta nhất định phải cười nhạo cô ta!”

“Khụ khụ, mọi người hay là cho nàng chút mặt mũi đi, nàng kiên trì không dễ dàng bao nhiêu năm như vậy!”

.....

Chúng nữ trêu ghẹo, sau đó bắt đầu chờ trên Huyền Thiên Ngũ Hành Thụ.

Khi Mạc Lan ăn mặc chỉnh tề, vội vã từ trong cung điện đi ra, liếc mắt liền thấy được chúng nữ tựa cười mà không phải cười nhìn mình.

Chỉ một thoáng, nàng lập tức có xúc động muốn tiến vào hang động.

“Ai ui, đây không phải là lời cuồng ngôn lúc trước, sẽ vĩnh viễn khuất phục dưới tay nam nhân Mạc Lan muội muội sao?” Băng Phượng âm dương quái khí nói ra.

Mạc Lan lúng túng tới cực điểm, nhưng nàng cũng không phải là người dễ đối phó, lập tức trả lời lại một cách mỉa mai nói:

“Ta nhớ người nào đó ở Nhân giới kiêu ngạo không chịu nổi, chẳng phải bây giờ cũng là làm kiêu thê sao?”

“Người...”

“Khụ, được rồi, các người đều vào hết đi!” Diệp Trường Sinh đúng lúc xuất hiện, kéo tất cả chúng nữ vào trong cung điện này.

“Lần này ta bệ quan có thu hoạch, bình tĩnh suy nghĩ, muốn ra ngoài du lịch một phen. Nếu các người không có chuyện gì

khẩn cấp, thu thập đi cùng ta!” Diệp Trường Sinh mỉm cười nói.

“Xuất du? Tốt quá!”

“Hi hi, cho dù có chuyện quan trọng, cũng phải đẩy ra không thể bỏ qua cơ hội lần này!”

“Đã lâu rồi không có một người như vậy đoàn tụ du lịch rồi!”

.....

Trong tiếng cười đùa ríu rít của ríu rít, một chiếc chiến hạm khổng lồ từ Thiên đảo bay ra.

Chiến hạm này đang dò xét một vòng quanh Linh giới, sau đó lại phá giới rời đi, tiến vào trong Ma giới tiếp nhận vài cô gái của Ma giới sau đó rời khỏi Ma giới, đi tới giữa các giới du đãng.

Trên chiến hạm, ngoại trừ một người đàn ông là Diệp Trường Sinh, tất cả còn lại đều là một đám cô gái.

Các nàng đều là tuyệt sắc, dung mạo khuynh quốc khuynh thành, xuân lan thu cúc, hoàn trùy phi Yến trưởng, đẹp có bất đồng, đều có đặc sắc riêng.

Đây là một mảnh Bách Hoa uyển, bên trong mỗi đóa hoa màu sắc khác nhau nở rộ ra đều là cấp bậc Đại Thừa.

Đây có thể là điều làm cho người ta cảm thấy không thể tưởng tượng nổi!

Chiến hạm du đãng một vòng trong rất nhiều giới diện, sau đó đi tới tổ Phượng, được tiếp đãi long trọng, lại đi đảo Long, nhận được sự hoan nghênh của Long tộc.

Lần du lịch chư giới này kéo dài trọn vẹn mấy trăm năm, đám người Diệp Trường Sinh mới trở về.

Trải qua một lần du lịch, Diệp Trường Sinh lại bắt đầu chuyên tâm tu hành, lần này hẳn định một hơi tu luyện thành công ngũ tạng Đoán Nguyên công.

Có Đại Ngũ Hành Uẩn Linh Quyết trụ cột, hẳn tu luyện Ngũ tạng Đoán Nguyên Công lại nhanh hơn rất nhiều so với Hàn Lập ban đầu.

Hơn nữa có Quảng Linh Đạo Quả tăng phúc, vốn cần năm vạn năm mới có thể tu luyện thành Ngũ Đan Đoán Nguyên Công, hẳn chỉ tốn thời gian khoảng ba ngàn năm đã có thể tu thành.

Pháp lực trong cơ thể lại lần nữa tăng vọt, nếu không phải Diệp Trường Sinh đúng lúc phong ấn lại pháp lực của mình, sợ là hẳn đã trực tiếp phi thăng.

“Hô, tiếp theo luyện thành tầng thứ bảy Tiểu Bắc Đẩu Tinh Nguyên Công, luyện ra thân thể Chân Cực, không sai biệt lắm là phải chuẩn bị phi thăng!”

Trong Trường Sinh điện, Diệp Trường Sinh mở mắt, thở nhẹ ra một hơi, lẩm bẩm.

Bỗng nhiên, hẳn như nghĩ tới điều gì đó, tay áo hất lên, một vệt kim quang từ đó bay ra.

Kim quang hóa thành một người tí hon màu vàng cao một thước, người tí hon đầy đủ ngũ quan, thoát nhìn mi thanh mục tú, ánh mắt thần linh động đến cực điểm.

Đây chính là Phệ Kim Trùng Vương!

Lúc mới vừa đào tạo ra, trùng vương vẫn là khuôn mặt trống không, chỉ có hai mắt, trừ cái đó ra cũng không có bất kỳ ngũ quan nào.

Hiện tại theo Diệp Trường Sinh không ngừng phục chế tinh hạch Minh Trùng Chi Mẫu nuôi nấng Trùng Vương này, nó dần dần dài ra ngũ quan, đồng thời linh trí cũng tăng nhiều.

Hiện tại Trùng Vương này giống như một nữ đồng vừa ra đời.

Mà thực lực của hắn đã đạt tới cấp độ không thua gì Mã Lương chưa giải phong.

Ngoại trừ mọi người trên Thiên đảo, trên đời này còn không có mấy ai biết bên cạnh Diệp Trường Sinh lại ẩn giấu một đại sát khí như vậy.

Đương nhiên, linh sủng trên người Diệp Trường Sinh không chỉ có một con.

Hắn hất tay áo lên, lập tức có một ngọn lửa màu bạc bay ra, lóe lên cũng hóa thành một nữ đồng.

Mang theo một đôi bím tóc sừng dê, trong miệng phát ra tiếng Y Y nha, làn da óng ánh trong suốt, ngũ quan tinh xảo mỹ lệ, hoạt thoát giống như một em bé sứ.

Nữ đồng màu bạc này, so với nữ đồng màu vàng linh trí cao hơn nhiều, sau khi bay ra lập tức bay đến vai Diệp Trường Sinh, thân mật cọ cọ, sau đó “Chít chít” một cái, để lại một ngụm nước miếng ở trên mặt hắn.

Đây đương nhiên là tinh viêm tiên hỏa sau khi hoá hình mới tạo thành.

Chùm tiên hỏa này sau khi cắn nuốt Hỏa Tu Tử thì đã xảy ra một lần lột xác cực lớn, tiến hóa thành bộ dáng như hiện tại.

Tuy thoát nhìn là một nữ đồng xinh đẹp, nhưng thực lực toàn thân chỉ sợ mạnh hơn so với Chân Long Thiên Phượng bình thường.

Từng cổ khí tức pháp tắc huyền ảo chí cực từ thể nội hắn truyền ra.

Đôi hộ pháp hai bên vàng bạc này của Diệp Trường Sinh, tất cả đều là những quái vật nắm giữ pháp tắc, một cái Thôn Phệ Pháp Tắc, một cái bản nguyên pháp tắc Hỏa Đạo, đều là pháp tắc mạnh nhất dưới Tam Đại Chí Tôn pháp tắc, các nàng đơn độc kéo ra ngoài, đều là những tồn tại gần như vô địch dưới hạ giới.

“Phệ Kim Trùng dựa vào tinh hạch thôn phệ Minh Trùng Chi Mẫu có thể tăng lên thực lực, ngược lại tiểu gia hỏa này, thực lực tăng trưởng phải nghĩ biện pháp khác!” Diệp Trường Sinh sờ sờ đầu Tinh Viêm Tiên Hỏa, trong lòng thầm nghĩ.

“Hay là đi tìm một chỗ phóng hỏa chân linh, sẵn giết rồi thôn phệ nó? Vừa vặn lúc trước từ trong vòng tay trữ vật của Minh Tôn phát hiện phương pháp tu luyện của Cửu Kiếp Diệt Linh!”

“Đề Tinh Viêm Tiên Hỏa thử tu luyện môn tiên thuật này, dung hợp các loại pháp tắc Hỏa đạo khác nhau? Cái này có lẽ có thể trợ giúp nàng dễ dàng tìm hiểu pháp tắc căn nguyên Hỏa đạo!” Trong lòng Diệp Trường Sinh thầm nghĩ.

Hắn suy nghĩ một lúc, vỗ vỗ đầu Tả Hữu hộ pháp, hai tiểu gia hỏa này đều hóa thành một đạo lưu quang, tiến vào trong cơ thể hắn.

Bên trong Tử Phủ linh đài, nguyên anh của Diệp Trường Sinh ngồi xếp bằng trên một đài cao, hai bên trái phải lóe lên hào quang, mỗi người đều ngồi xếp bằng ở hai bên Nguyên Anh, ngồi xuống tu hành.

Diệp Trường Sinh đứng dậy đi ra khỏi cung điện, đứng trên Huyền Thiên Ngũ Hành Thụ, nhìn xuống phía dưới.

Hắn có thể cảm ứng được từng đạo khí tức cường đại đến cực điểm trên hòn đảo này.

Cách đó không xa, Mạc Lan là chân linh Tiên Thiên, đã thức tỉnh pháp tắc Ngũ Hành, tuy rằng đều là da lông nhưng hợp lại cùng nhau uy lực cũng rất kinh khủng, là cao thủ cấp bậc Chân Long Thiên Phượng.

Bên kia, Băng Phượng và Thiên Phượng thầy trò, lại là một đôi đỉnh cấp cao thủ.

Bên ngoài ba tôn Chân Linh này, lại có Ngân Nguyệt, Diệu Ngọc, Nam Cung Uyển, Nguyên Dao, Lăng Ngọc Linh tu thành Đại Thừa hậu kỳ, thân thể có thể so với đỉnh cấp cao thủ Chân Long Thiên Phượng.

Hiện tại, các nàng đều đang thử tiếp xúc pháp tắc.

Nam Cung Uyển và Nguyên Dao đều muốn phát triển theo hướng Luân Hồi Pháp Tắc, vì vậy Diệp Trường Sinh bảo các nàng thường xuyên tiến về toà tiêu thế giới kia ở Huyết Thiên đại lục.

Những năm gần đây, Minh Giới bên kia phái ra một ít tu sĩ Đại Thừa muốn phản kháng lại giới này, đoạt lại.

Với thực lực hiện giờ của Hách Liên Thương Minh cộng thêm Huyền Tâm Môn chỉ có bảy tám Đại Thừa, đương nhiên không thể một mình chống lại thế giới đó.

Vì vậy, liền nhiều lần cầu cứu Nhân tộc, mà Diệp Trường Sinh cũng thực hiện hứa hẹn lúc trước, phái người tiếp viện.

Như vậy phái người ra hiện nhiên chính là đám người Nam Cung Uyển.

Vừa lúc các nàng muốn tìm hiểu Luân Hồi Pháp Tắc, Diệp Trường Sinh liền cho các nàng cùng những người có liên quan đến Luân Hồi Pháp Tắc giao chiến, có lẽ có thể dùng cái này kích phát một ít linh cảm của các nàng.

Lấy thực lực các nàng, cho dù lãnh tụ Âm Ti Thập Vương Minh Hùng kia cũng chạy tới, cũng không có khả năng chiến thắng hai người liên thủ.

Còn lại ba người không có đầu mối nào đối với pháp tắc, Diệp Trường Sinh cũng không vội, để các nàng tùy duyên, chậm rãi tìm phương hướng của mình.

Phía sau các nàng là Bạch Dao Di, Hứa Khuyết Vũ, Trần Xảo Thiển, Tân Như Âm, Nghiên Lệ năm vị Đại Thừa trung kỳ hoặc trung kỳ đỉnh phong.

Thực lực của các nàng đều trong quá trình cấp tốc tăng lên, đoán chừng qua mấy ngàn năm nữa là có thể lục tục tiến vào Đại Thừa hậu kỳ.

Sau đó là một đám Đại Thừa sơ kỳ, kể cả Văn Tư Nguyệt, hai vị Mộ Linh, Tiêu Thúy Nhi, tỷ tỷ Bạch Dao Di, tỷ tỷ Ngân Quang tiên tử của Nam Cung Uyển.

Sáu vị Đại Thừa sơ kỳ, năm Đại Thừa trung kỳ, năm vị Đại Thừa hậu kỳ, ba vị Chân Linh...

Đương nhiên, đây cũng không phải là tất cả thực lực bên phía Diệp Trường Sinh, ở Ma giới còn có Bảo Hoa, Minh La, Nguyên Sát, Tà Liên, Tử Linh, Chu Viện sáu vị Đại Thừa này.

Bảo hoa, Minh La và Tử Linh, hiện tại đã trở thành tam đại Thủy Tổ mới của Ma giới.

Diệp Trường Sinh đưa Trần Ma Tỏa cho Minh La, giao Thánh Ma Giáp lấy được trên người Niết Bàn cho Tử Linh, đưa

Huyền Thiên Ma Chủ của Nguyên Ma cho Chuỳ.

Bên phía Linh giới, sáu bảy kiện Huyền Thiên chi bảo và nhiều kiện Tiên Khí cũng bị hấn phân phát ra, trên cơ bản cam đoan mỗi người một tòa Nguyên Hợp Ngũ Cực Sơn, một kiện Tiên Khí hoặc Huyền Thiên chi bảo.

Trên người hấn chỉ còn lại mấy món chiến giáp của Huyền Thế Giới Thư, Huyền Thiên Trảm Linh Kiếm, Nguyên Hợp Ngũ Cực Sơn, Vạn Linh Huyết Tỳ, Mã Lương.

Tới bước này, Diệp Trường Sinh đã có thể an tâm phi thăng.

Thiên đảo của hấn đã có thực lực nghiền ép bất kỳ một tòa đại lục nào ở Linh giới.

Mà ở bên ngoài Thiên đảo, thực lực của Nhân Yêu và các tộc cũng đang phát triển cực nhanh.

Yêu tộc, ngoại trừ mấy vị Đại Thừa cùng Chân Linh kia, lại có thêm hai vị Đại Thừa là Ngân Quang tiên tử và Động Thiên Thử Vương, thực lực cũng tăng nhiều.

Linh tộc vẫn như cũ, không có biến hóa gì, bất quá theo như lời của Linh Vương, chờ sau khi hấn triệt để tiêu hóa xong Tiên Hồn Đan, liền có biện pháp bồi dưỡng ra mấy vị Đại Thừa của Linh tộc.

Về phần Nhân tộc, đó là bộ tộc biến hóa lớn nhất.

Trong Thanh Nguyên cung, ngoại trừ Hàn Lập cùng Thanh Nguyên Tử, lại có thêm vị Kim Việt thiên sư Đại Thừa.

Người này ban đầu ở Thiên Uyên Thành đã từng được một số chiếu cố từ Diệp Trường Sinh mà đột phá hợp thể hậu kỳ.

Về sau, sau khi Thanh Nguyên Tử trở về Nhân tộc, ở lại Thiên Uyên Thành một thời gian ngắn, kết giao rất thân với Kim Việt thiên sư.

Lại sau đó, nhân tộc khuếch trương, sau khi Thiên Uyên Thành mất đi ý nghĩa ngày xưa, tu sĩ phi thăng cũng không cần lại có người chiếu cố, Kim Việt thiên sư gia nhập Thanh Nguyên cung, được nhiều phương chiếu cố, cũng thuận lợi tiến giai Đại Thừa.

Thanh Nguyên Cung có ba vị Đại Thừa, nghiêm nhiên đã là thế lực lớn thứ hai của Nhân tộc.

Đồng thời, rất nhiều người đều cho rằng, mấy ngàn năm sau Thanh Nguyên cung sẽ xuất hiện vị Đại Thừa thứ tư.

Người này chính là Hương Chi Lễ, là người trước kia cùng Diệp Trường Sinh, Hàn Lập gọi nhau là một câu sư huynh đệ, thân phận bối cảnh của hắn thật không đơn giản.

Trên Thiên đảo có một đám nữ nhân, hắn không tiện lên, vì vậy bèn gia nhập Thanh Nguyên cung.

Nhưng dù vậy, Diệp Trường Sinh vẫn đối với hắn chiếu cố rất nhiều, tặng thêm Hàn Lập đốc lòng chỉ đạo cùng Thanh Nguyên Tử, hiện tại hắn đã là tu sĩ Hợp Thể kỳ, tiến giai Đại Thừa cũng là chuyện sớm muộn.

Ngoại trừ Trường Sinh điện và hai thế lực lớn của Thanh Nguyên cung, trong Nhân tộc còn có Mạc Kỳ Ly, Băng Phách tiên tử, ngày hôm trước Thiên Nguyên Thánh Hoàng, lão tổ họ Diệp của Thiên Phượng thế gia, đại trưởng lão của Hoa Thiên tông và sáu vị tu sĩ Đại Thừa là Hồ Tuấn.

Ba người sau đó đều tiến giai Đại Thừa mấy ngàn năm.

Dựa theo dự đoán của Diệp Trường Sinh, chờ khi hắn và Hàn Lập lần lượt phi thăng, tổng số Đại Thừa của Nhân tộc đã vượt qua sáu mươi.

Trong đó trên Thiên đảo có tới bốn mươi.

Bây giờ tài nguyên trên người hắn đã từ nữ nhân, khuê mật, tỷ muội, đồ đệ của hắn đều khuếch tán ra ngoài.

Chờ đến lúc tầng này hoàn toàn khuếch tán, không sai biệt lắm cũng có thể thỏa mãn mục tiêu của hắn.

“Chờ ta đi rồi, sớm muộn gì trên Phong Nguyên đại lục cũng sẽ dấy lên một hồi đại chiến phản kháng Nhân tộc khuếch trương, bất quá đến lúc đó, cho dù toàn bộ Linh giới cộng lại, cũng đánh không lại Nhân tộc!”

“Nhân tộc chỉ sợ sớm muộn sẽ đem Phong Nguyên đại lục biến thành đại lục của Nhân tộc, thậm chí có một ngày biến Linh giới này thành Nhân giới!”

“Đây cũng là thuận theo quy luật thiên đạo, dù sao ở giới diện khác, không phải đều là như vậy sao?”

“Nhất là ở Tiên giới, những khu vực man hoang thuộc về Nhân tộc cũng đang không ngừng bị Nhân tộc xâm chiếm...”
Diệp Trường Sinh trầm nghĩ.

Theo hẳn, hiện tại Nhân tộc ở Linh giới đang khắc họa một con đường thành công của Nhân tộc Tiên giới.

Khi Tiên giới vừa mới ra đời, toàn bộ thế giới là thiên hạ của các sinh linh Tiên Thiên, những Tiên Thiên Chân Linh đỉnh cấp kia, vừa ra đời đã là Đạo Tổ.

Sau đó trải qua đủ loại đại chiến, những Tiên Thiên Đạo Tổ này lần lượt ngã xuống, tộc đàn của bọn họ cũng dần dần suy sụp xuống.

Nhân tộc Tiên giới khi đó, giống như Nhân tộc ở Linh giới trước đó, chỉ là một tiểu tộc, không chút thu hút.

Nhưng bây giờ Tiên giới, Chân Long Thiên Phượng bọn Chân Linh tộc đàn bị bức đến Man Hoang kéo dài hơi tàn, toàn bộ thế giới hoàn toàn trở thành thiên hạ của nhân tộc.

“Nhân tộc quật khởi như thế nào? Có lẽ trong nhân tộc Tiên giới, cũng từng có mấy người giống như ta lấy sức một người mà tăng thực lực cả nhân tộc lên!”

“Giống như Ma Thiên Ký Liễu Minh kia, rất có thể cũng là nhân vật của thế giới này, chỉ là thuộc về một giới khác không giống với Linh giới kia, người này rất có thể là nhân vật còn sớm hơn so với Thời Gian Đạo Tổ...”

“Nhưng những người này lại đi đâu? Trong Hỗn Độn bên ngoài Tiên giới?”

“Những bí mật này, cũng chỉ có thể chờ ta đi Tiên giới rồi mới thăm dò thôi!” Diệp Trường Sinh thở dài trong lòng, trầm nghĩ.

Hắn đứng trên cây Huyền Thiên Ngũ Hành một lúc lâu, sau đó phát tay áo bay ra khỏi Thiên đảo, rời khỏi Linh giới, bay về phía một tiểu thế giới.

Hắn muốn mượn nơi đó dùng linh khí nồng đậm đến cực hạn phục chế một số lượng Tiên Nguyên Thạch nhất định.

Phi hành trong hư không ở bên ngoài giới một khoảng thời gian, thế giới mới sinh kia từ từ xuất hiện trước mặt Diệp Trường Sinh.

Từ xa nhìn lại, vẫn giống một quả trứng không lồ, từng tia Hỗn Độn Chi Khí chậm rãi chảy xuôi ở mặt ngoài.

“Thế giới này muốn phát triển tới mức độ Hách Liên Minh phát hiện ra tiểu thế giới kia, nói thế nào cũng phải mất mấy trăm vạn năm!” Diệp Trường Sinh trầm nghĩ.

Diễn hóa của thế giới thường là vô cùng chậm chạp.

Thân hình hắn lóe lên, chui vào trong giới này.

Cảm thụ được xung quanh tràn ngập linh khí hỗn độn nồng đậm của thiên địa, Diệp Trường Sinh tâm niệm vừa động, bắt đầu tụ nạp những linh khí này để phục chế Tiên Nguyên Thạch.

Chỉ là, hắn vừa mới thôi động năng lực phục chế của bản thân, ngay sau đó, chuyện không thể tưởng tượng đã xảy ra.

Một điểm sáng trong cơ thể Diệp Trường Sinh chợt lóe, sau một khắc sóng biển từ phía sau điểm sáng vang lên, điểm sáng kia phảng phất nổi lên một cái thế giới.

Trước mắt Diệp Trường Sinh huyền ảnh chợt lóe, lại lần nữa nhìn thấy quang điểm kia sau lưng một mảnh tràn ngập các loại sắc thái kỳ ảo, không thể miêu tả, phảng phất có thể bao dung hết thấy thế gian.

“Rầm rầm!”

Tiếng sóng biển cuộn cuộn, từng đóa bọt nước bắn lên, xẹt qua trước mắt, trong thoáng chốc phảng phất có thể nhìn thấy bọt nước kia bên trong bao hàm từng cái thế giới.

Lại nhìn kỹ hơn, phảng phất như vừa mới đều là huyền ảnh, từng thế giới rực rỡ nhiều màu đều biến mất thay vào đó là đại đạo hắc ám, vĩnh hằng.

“Ầm ầm ầm!”

Trong thế giới tân sinh bên ngoài cơ thể của Diệp Trường Sinh, có tiếng sấm nổ vang động trời, một lực hút kinh khủng tỏa ra từ người hắn, lập tức khuếch tán tới cả thế giới.

Chỉ một thoáng, trong thế giới này vô cùng vô tận hỗn độn linh khí mãnh liệt tiến đến, tiến vào trong cơ thể Diệp Trường Sinh, chui vào trong điểm sáng kia, không thấy bóng dáng.

“Đây là...”

Diệp Trường Sinh trong lòng chấn động, lập tức vang lên tao ngộ ở trong tiểu thế giới lúc trước, trong cơ thể quang điểm thôn phệ lượng lớn linh khí, sau đó trả lại một giọt chất lỏng kỳ lạ.

Cái kia giống như là một loại nước pháp tắc, Diệp Trường Sinh đắm chìm ở trong đó hấp thu nó, cũng theo đó tìm hiểu thời gian pháp tắc.

Lần này, lại tới nữa?

Quả nhiên, khi vô số linh khí Hỗn Độn bị hút vào, khiến cho thế giới mới sinh nhỏ đi một vòng, sau đó điểm sáng kia dừng lại.

Một giọt nước trong suốt óng ánh, tràn ngập sắc thái, phẳng phát như chất lỏng có thể bao dung tất cả từ trong hải dương sau quang điểm bắn ra.

Thân thể Diệp Trường Sinh như thu nhỏ lại, chui vào trong giọt chất lỏng này, nháy mắt đã bị dòng chất lỏng này bao trùm.

Một sắc thái như mộng ảo từ trên người hắn bay ra, hắn cảm giác bản thân giống như đang đắm chìm trong một vùng biển pháp tắc, bản thân giống như một khối bọt biển, tham lam hấp thu hết thủy xung quanh.

Thế giới này cứ yên tĩnh như vậy.

Một ngày trôi qua, thời gian nhanh chóng trôi qua, một tháng, một năm, mười năm...

Đoàn chất lỏng kia dần dần trở nên mỏng manh, thể tích thu nhỏ lại, dần dần thân thể Diệp Trường Sinh lộ ra ngoài.

Năm mươi năm sau, khi giọt dịch thể kia bị hấp thu sạch sẽ, Diệp Trường Sinh bỗng nhiên mở mắt.

Hai mắt hắn trở nên vô cùng sâu lắng, làm cho người ta nhìn một cái liền triệt để đắm chìm vào, lạc lối bản thân.

Nháy mắt một cái, sau đó hai mắt biến thành bình thường, Diệp Trường Sinh đứng dậy, ánh mắt lộ ra vẻ trầm tư.

“Nói như vậy, ta tìm hiểu phương thức pháp tắc chính là như vậy, hấp thu linh khí ngoại giới, đổi lấy một giọt dịch pháp tắc sao?”

” Kể từ đó, con đường tu hành pháp tắc của ta cũng mau lẹ hơn rất nhiều. Một giọt dịch pháp tắc đã giúp ta bước đầu lĩnh ngộ Không Tư Pháp Tắc, thêm vài giọt nữa. Lĩnh ngộ đối với pháp tắc chỉ sợ là trực tiếp có thể đạt tới cấp độ Chân Tiên hậu kỳ như Mã Lương!”

Diệp Trường Sinh nghĩ tới đây, trong lòng vô cùng kích động, sự tồn tại của vùng biển pháp tắc này, cam đoan sau này hắn có thể tiến giai nhanh chóng tới con đường tu hành pháp tắc.

Mà không cần như tiên nhân khác, cần dựa vào thời gian từ từ mài, thường thường mấy chục vạn năm, trăm vạn năm mới có thể tăng lên một tiểu cảnh giới.

“Lại nào!”

Diệp Trường Sinh trong lòng hơi động, muốn hấp thu lượng lớn linh khí đổi lấy một giọt Pháp tắc dịch.

Chỉ là, lần này bất luận hắn thử như thế nào, điểm sáng trong cơ thể đều không có bất kỳ phản ứng.

“Trong thời gian ngắn sao?” Diệp Trường Sinh sờ sờ cằm, trên mặt lộ vẻ dăm chiêu.

Hắn lưu lại một thời gian, phục chế một trăm viên Tiên Nguyên thạch, sau đó trực tiếp rời khỏi Linh giới.

Ở trong Trường Sinh điện, Diệp Trường Sinh bắt đầu tu hành môn công pháp cuối cùng, tầng thứ bảy của Tiểu Bắc Đẩu Tinh Nguyên Công.

Sau khi đạt tới tầng thứ bảy, tu luyện nó có động tĩnh rất lớn, gần như có thể cảm giác được tất cả mọi người trên Phong Nguyên đại lục.

Trong bầu trời đêm, bảy ngôi sao rực rỡ tỏa sáng, cột sáng thô to nện xuống âm âm, tất cả đều chui vào trong tòa cung điện kia, bị Diệp Trường Sinh hấp thu vào trong cơ thể, rèn luyện nhục thể của mình.

“Đó là... phương hướng của Nhân tộc? Đang làm gì đó, động tĩnh lớn như vậy sao?”

“Động tác lớn như vậy khẳng định không phải là chuyện đơn giản gì, ai, Nhân tộc bây giờ càng ngày càng mạnh rồi!”

“Cực kỳ siêu cấp đại tộc a, hiện tại đã là một nhà rồi, mặc dù Phong Nguyên chúng ta còn có năm sáu đại gia tộc, nhưng chỉ sợ chúng cộng lại cũng đánh không lại Nhân tộc!”

“Ai có thể ngờ được, Nhân tộc trước kia chỉ là một tiểu tộc không có chút thu hút nào trên đại lục, chẳng qua chỉ là một vị Đại Thừa, trăm vị Hợp Thể, mấy ngàn Luyện Hư mà thôi!”

“Đúng vậy, cũng chỉ qua mấy ngàn năm, người ta hiện tại đã hơn hai mươi vị Đại Thừa, quả thực là mộng ảo!”

“Hiện tại toàn bộ góc tây bắc đại lục đều là địa bàn của nhân tộc, bọn họ khẳng định còn muốn khuếch trương, chiếm được nhiều tài nguyên như vậy, thật là làm cho người ta đỏ mắt a!”

“Ai nói không chứ, hiện tại trong toàn bộ Linh giới cũng chỉ có Nhân tộc có nhiều tài nguyên tu hành nhất, từng nhóm cường giả giống như nấm mọc sau mưa, từng nhóm từng nhóm chui ra!”

“Ta nghe nói, trong mấy ngàn năm này, những tu sĩ Nhân tộc bị nhốt trên bình cảnh hồi lâu kia, phổ biến có thể phá vỡ một hai tiểu cảnh giới, trực tiếp đột phá đại cảnh giới cũng không phải là ít!”

“Ta quen biết một vị đạo hữu Nhân tộc, sự thay đổi của bọn họ đích thật là như vậy.”

.....

Những lời đối thoại như vậy khắp nơi trong Phong Nguyên Đại Lục.

Diệp Trường Sinh tu hành Tiểu Bắc Đẩu Tinh Nguyên Công lại lần nữa khiến cho toàn bộ đại lục chú ý tới nhân tộc, những người này bây giờ càng lúc càng lo lắng Nhân tộc quật khởi và khuếch trương.

Tốc độ tăng trưởng thực lực của Nhân tộc quá dọa người.

Đại Thừa thì không nói, năm ngàn năm trước tu sĩ Hợp Thể này, chỉ có trăm vị, hiện tại trực tiếp bạo tăng đến hơn một ngàn người.

Tu sĩ luyện hư càng là trực tiếp bạo tăng tới mười vạn, các loại hóa thân, Nguyên Anh vân vân về phía dưới thì càng không cần phải nói.

Nhân tộc khuếch trương, còn mang đến hy vọng cho những phạm nhân không có linh căn kia.

Trước kia Man Hoang Thánh Vật trân quý khó có thể tượng trưng sinh ra linh căn, hiện tại lại xuất hiện không ít, trong mấy ngàn năm đã khiến trên trăm vị Luyện Thể Sĩ đứng đầu có được linh căn.

Lần này, liền làm cho trong tộc người ta có trên trăm vị pháp thể song tu tiềm lực trác tuyệt, bọn họ lập tức trở thành thiên tài các thế lực lớn của Nhân tộc tranh đoạt, bất kỳ một thế lực nào cũng nguyện ý bỏ ra đại giới để bồi dưỡng bọn họ.

Dù sao cũng phải nói, hiện giờ Nhân tộc đang ở trong trạng thái phát triển không ngừng, các phương diện thực lực đều đang nói cho bọn họ biết mình đang tăng trưởng.

Mà căn cứ theo một ít dự đoán Đại Thừa Phong Nguyên đại lục, thời kỳ tăng trưởng với tốc độ cao này của Nhân tộc còn có thể duy trì liên tục ba đến năm vạn năm.

Đến lúc đó, có lẽ cả Nhân tộc có thể trực tiếp chiếm cứ nửa giang sơn Phong Nguyên đại lục.

.....

Thời gian từng năm trôi qua, ngày hôm nay, trong Nhân tộc vẫn giống như thường ngày, trên bầu trời có bảy cột sáng màu trắng bạc to lớn âm âm đánh xuống, rơi vào Thiên đảo.

Động tĩnh thanh thế to lớn kéo dài mấy trăm năm, dần dần bị mọi người quen thuộc, cũng không có nhiều người kinh ngạc như vậy.

Một ngày này, sự tình bắt đầu trở nên không giống bình thường, chỗ sâu trong màn trời Bắc Đẩu Thất Tinh sáng rõ quang mang, vậy mà bắt đầu phát sinh biến hóa kinh người.

Bắt đầu từ Thiên Xu Tinh, Thiên Tuyền, Thiên Cương, Thiên Quyền, bảy ngôi sao lần lượt sáng lên hào quang màu tím bạc, tiếp theo từng ngôi liên tục lóe lên.

Sau mấy vòng luân hồi, Bắc Đẩu Thất Tinh nhao nhao dời vị trí, ban đầu là theo hình cái muôi ban đầu hóa thành một đường thẳng tắp, tiếp theo nối nhau, biến thành một vòng tròn.

Ngay sau đó, có một đạo hào quang màu bạc tím trắng kiền không gì sánh được từ trong vòng tròn tuôn ra, giống như vượt qua ức vạn dặm, xuyên qua bầu trời đêm vô tận, trực tiếp chiếu xạ lên người Diệp Trường Sinh.

“Àm!”

Một cỗ động tĩnh càng thêm hùng vĩ cán quét toàn bộ Phong Nguyên đại lục, lan tràn về phía hải dương, thậm chí có xu thế khiến cho toàn bộ Linh giới đều chấn động.

Trên Huyền Thiên Ngũ Hành Thụ phảng phát xuất hiện một vòng mặt trời màu tím bạc, hào quang vạn trượng, chói mắt vô cùng.

Ở trung tâm của mặt trời màu tím, một bóng người đang ngồi xếp bằng, chính là Diệp Trường Sinh.

Từng luồng ánh sáng màu tím bạc như sóng triều đánh thẳng vào người hắn, hắn sừng sững bất động, tất cả lỗ chân lông trên người đều mở rộng, nuốt hết những ánh sáng màu tím bạc kia vào trong cơ thể.

Mặt trời càng lúc càng nhỏ đi, đến cuối cùng sau khi hoàn toàn biến mất, Diệp Trường Sinh hai mắt mở ra, trong trẻo không gì sánh được, phảng phát tôn lên ngàn vạn ngôi sao.

Giữa ngực bụng của hắn, bảy điểm sáng màu xanh lam lóng lánh, chiếu sáng rạng rỡ.

Bên ngoài da thịt, có một tầng hơi mỏng hơi mờ sinh thành, trên đó mơ hồ có từng sợi lưu quang màu bạc mờ mịt lưu chuyển không ngừng.

Chân Cực Chi Mô!

Đây là biểu tượng của Chân Cực Chi Khu, sau khi tu luyện xong tầng thứ bảy Tiểu Bắc Đẩu Tinh Nguyên Công, Diệp Trường Sinh đã triệt để tu thành Chân Cực Chi Khu.

Một lực bài xích mơ hồ xuất hiện, Diệp Trường Sinh cảm thấy toàn bộ thế giới như đều bài xích hẳn, như muốn đẩy hẳn đi.

Trên đỉnh đầu, từng đoàn ngũ sắc vân đoàn bắt đầu hiện lên, đó là Phi Thăng Kiếp đang nổi lên.

Tâm niệm hấn khê động, vội vàng thôi động Không Tâm Pháp Tắc, huyền tướng ra một hiện thực hư ảo, che giấu thân thể Chân Cực của mình lại.

Lực bài xích quanh thân dần dần tán đi, đám mây trên đỉnh đầu cũng chậm rãi tiêu tán.

“Phi thăng kiếp... Ha ha, bây giờ cho dù ta không dùng bất luận pháp lực gì, không dùng bất luận pháp bảo gì, chỉ dùng thân thể cũng có thể đánh tan phi thăng kiếp rồi!” Diệp Trường Sinh nhìn bầu trời một cái, trong lòng thầm nghĩ.

Sau khi tu thành Chân Cực Chi Khu, chỉ dựa vào thân thể này là có thể chống lại Chân Tiên, đây vẫn là Chân Tiên hoàn toàn không bị bất kỳ áp chế gì, nắm giữ pháp tắc.

“Hiện tại cho dù là gặp phải Mã Lương hoàn toàn có thân thể cũng không sợ hãi chút nào!” Diệp Trường Sinh thầm nghĩ trong lòng.

Hiện tại hấn đã không thể dùng cảnh giới để so sánh sức chiến đấu, bởi vì ba phương diện cơ thể, pháp lực, thần thức của hấn đều quá mức kinh khủng.

Mà đáng sợ hơn chính là, lĩnh ngộ của hấn đối với pháp tắc đã vượt ra khỏi phạm trù mà tất cả mọi người đều biết.

Cho dù là Mã Lương Chân Tiên hậu kỳ, lĩnh ngộ đối với pháp tắc cũng bất quá chỉ như vậy.

“Trước tiên không vội đi lên, tới thế giới tân sinh kia thử một lần xem có thể tiếp tục hấp thu một giọt dịch pháp tắc nào nữa hay không!” Diệp Trường Sinh thầm nghĩ trong lòng.

Hấn lần nữa rời đi, không lâu sau thì đã xuất hiện bên trong thế giới kia.

Tâm niệm vừa động, sau một khắc điểm sáng trong cơ thể bỗng nhiên lóe lên, một cỗ hấp lực kinh khủng từ trên người

hắn mãnh liệt tuôn ra, trong nháy mắt Hỗn Độn linh khí chung quanh liền điên cuồng vọt tới.

“Thật sự có thể!”

Diệp Trường Sinh trong lòng vui vẻ, cách năm trăm năm nữa lại tới, lại có thể hấp thu một giọt Pháp Tắc Chi Dịch.

Cũng không lâu lắm, sau khi thế giới này lại thu nhỏ đi một vòng, Diệp Trường Sinh ngâm trong một giọt chất lỏng lớn hơn trước kia một chút.

Một khoảng thời gian sau, chất lỏng đã bị hấp thu sạch sẽ, Diệp Trường Sinh tỉnh lại, khí tức trên người càng lúc càng âm u.

“Xem ra mỗi một lần hấp thu linh khí, chất lỏng pháp tắc đạt được đều là tăng lên, hẳn là có liên quan đến việc ta tìm hiểu pháp tắc tinh thâm hơn a!”

“Nếu ta có thể một mực mượn nhờ linh khí nơi này tìm hiểu pháp tắc, thì tựa hồ... Kế hoạch phi thăng có thể biến đổi!”
Diệp Trường Sinh trong mắt tinh quang chợt lóe, nghĩ tới một chuyện phi thường lớn mật.

“Tiếp theo còn có một đoạn khoảng cách, hay là dẫn các nàng ra ngoài du lịch một phen, thuận tiện tìm kiếm chân linh hệ Hỏa, săn giết mấy con nuôi nấng Tinh Viêm Tiên Hỏa...”

Diệp Trường Sinh lắc mình, biến mất trong thế giới này.

Trong thời gian mấy trăm năm kế tiếp, hắn liền một mực mang theo chúng nữ bên người du lịch giữa chư giới, trong lúc đó thuận tiện săn giết mấy đầu Kim Ô, Hỏa Kỳ Lân các loại Chân Linh.

Cuộc sống cứ như vậy ngày qua ngày, năm trăm năm trôi qua, Diệp Trường Sinh liền trở về một tòa tiểu thế giới tìm hiểu pháp tắc.

Cứ lặp đi lặp lại như thế, thời gian chậm rãi trôi qua, rất nhanh đã đến lúc hắn một vạn một ngàn tuổi.

Ngày hôm nay, trong một tòa hoang đảo nào đó của Nhân tộc, bên cạnh một pháp trận khổng lồ đã bố trí từ trước, Diệp Trường Sinh và Hàn Lập đứng sòng vai.

Trên đỉnh đầu bọn họ là một đám mây năm màu được bao phủ hầu như toàn bộ đảo, được vô số linh khí hội tụ lại, đang chậm chậm hình thành, tuy tốc độ rất chậm, nhưng lấy mắt thường cũng có thể thấy được tốc độ dần dần trở nên to lớn.

“Xem ra thêm một thời gian nữa, kiếp nạn phi thăng sắp giáng lâm rồi!” Diệp Trường Sinh nhìn thoáng qua bầu trời, ngập ngừng nói.

“Không nghĩ tới Hàn Lập ta cũng có một ngày đi tới bước này, sư huynh ngươi đã sớm có thể đi lên rồi sao? Vì sao còn trì hoãn đến bây giờ còn chưa chịu phi thăng?” Hàn Lập cảm khái một tiếng, nhìn về phía Diệp Trường Sinh bên cạnh không hiểu hỏi.

“Con đường của ta, không giống ngươi!” Diệp Trường Sinh lắc đầu nói, cũng không giải thích quá nhiều.

Hàn Lập hơi lấp lóe một chút, trong lòng tràn ngập lòng tò mò.

Mặc dù bây giờ hắn đã tu hành tới Độ Kiếp kỳ, nhưng cảnh giới cao hơn một bậc so với vị sư huynh một mực ở Đại Thừa hậu kỳ như hắn.

Nhưng mỗi lần đối mặt với vị sư huynh này của mình, hắn luôn có một loại cảm giác hãi hùng khiếp vía, phảng phất đối phương chỉ cần một ánh mắt đã có thể gạt bỏ hắn.

Loại cảm giác này không phải tự dung mà đến, đối với bọn hắn tu sĩ cấp độ này mà nói, nhiều khi linh giác cảm ứng đều là phi thường sâu sắc chuẩn xác.

“Diệp sư huynh rốt cuộc là đã đi qua con đường như thế nào vậy?” Hàn Lập trong lòng xuất hiện vô hạn suy đoán.

Chỉ tiếc, mặc dù hiếu kỳ, hắn cũng vô pháp truy tìm căn nguyên, chỉ có thể đặt nghi hoặc này xuống đáy lòng.

“Nếu không phải bởi vì một ít nguyên nhân bất đắc dĩ, ta cũng muốn giống sư huynh như vậy, ở Linh giới nhiều thêm mấy vạn năm, đợi sau khi nắm chắc càng lớn, lại đi phi thăng!” Hàn Lập nhìn thoáng qua Ngũ sắc vân đoàn trên đỉnh đầu càng thêm khổng lồ, thở dài một tiếng.

Môn công pháp Luyện Thần Thuật này khiến hắn không thể không phi thăng thật sớm, nếu không phi thăng lên, hắn sẽ

phát điên mà chết ở hạ giới này.

“Mỗi người đều có con đường của mình, năm nào hấn ta cũng sẽ gặp lại nhau ở Tiên giới!” Diệp Trường Sinh nhẹ giọng nói.

Hấn nhìn thoáng qua áp lực trên đỉnh đầu càng thêm ngưng trọng, thân hình lóe lên, xuất hiện bên ngoài hoang đảo, đồng thời thanh âm vang lên bên tai Hàn Lập:

“Hàn sư đệ, từ biệt tại đây đi!”

Hàn Lập gật đầu nhẹ, thần sắc nghiêm túc, thân hình lóe lên, liền hướng đoàn mây mù năm màu kia bay tới.

Theo một tiếng nổ mạnh ầm ầm trên bầu trời, trong mây mù ngũ sắc lúc này trống rỗng hiện ra một cái động lớn đen sì, bên trong gào thét cùng một chỗ, một cỗ gió xám trắng cuốn xuống.

Thiên Cương Phong xuất hiện, thiên kiếp của Hàn Lập đã hạ xuống.

Lúc này, ở bên ngoài hoang đảo, hơn bảy mươi vị Đại Thừa của ba tộc Nhân, Yêu, Linh, tất cả đều hội tụ tại đây, quan sát phi thăng chi kiếp của Hàn Lập.

Trừ bọn họ ra, còn có hơn mười vị Đại Thừa dị tộc biết được tin tức, cũng từ các nơi chạy tới, muốn chứng kiến Hàn Lập độ kiếp từ đầu đến cuối.

Mặc kệ thành công hay không, chuyện này đối với bọn họ mà nói đều là một trải nghiệm khó có được.

Gió thiên cương, mưa dung nham...

Đủ loại đại kiếp nạn lần lượt rơi xuống, đều bị Hàn Lập nghĩ đủ mọi biện pháp hóa giải.

Cuối cùng, sau khi trận đại kiếp cuối cùng biến mất, trên bầu trời có một khe hở màu trắng thật dài từ từ mở ra, từ trong mơ hồ truyền ra từng trận tiên âm mờ ảo.

“Tiên giới chi môn!”

Nhìn thấy vật này, đám đông Đại Thừa nhao nhao phát ra một tiếng kinh hô, trên mặt mỗi người đều lộ ra vẻ kích động kinh ngạc.

Đây là lần đầu tiên nhìn thấy người phi thăng thành công, cánh cửa Tiên giới trăm vạn năm chưa từng xuất hiện tại Linh giới.

Hàn Lập ba đầu sáu tay, hóa thành một Ma Thần cao ngàn trượng, nhìn vết nứt này, trên mặt cũng lộ ra vẻ kích động khó có thể che giấu.

Kiếp nạn phi thăng đã thành công vượt qua!

Hắn một lần nữa hóa thành hình người, đang muốn bay lên bầu trời cái khe kia, đột nhiên một gương mặt khổng lồ xuất hiện trước cánh cửa Tiên giới kia.

Đột nhiên miệng hé ra, một tiếng sét đánh vang lên, một đạo thất sắc điện hồ lập tức xuất hiện trên đỉnh đầu Hàn Lập.

“Không tốt!”

Hàn Lập hoảng sợ, vội vàng chấp Huyền Thiên Hóa Linh Hồ trước người.

“Àm!”

Hồ quang điện cùng hồ lô va chạm phát ra tiếng nổ kinh thiên động địa, quang mang màu xanh sẫm va chạm cùng hào quang bảy màu, từng cỗ ba động pháp tắc từ trong tán phát ra.

“Phanh!”

Giăng co một lát, bảy màu hồ quang điện biến mất, mà Huyền Thiên Hóa Linh Hồ cũng lập tức biến thành mảnh vỡ, bị hủy diệt rồi.

“Chẳng lẽ Luyện Thần Thuật của hắn đã bị tiên sứ tuần tra phát hiện sao?” Diệp Trường Sinh trầm nghĩ trong lòng.

Hàn Lập thấy một màn này sắc mặt xanh mét, há miệng đang muốn nói gì, đột nhiên một cột sáng màu ngà sữa từ trong cánh cửa Tiên giới phun xuống, bao Hàn Lập vào trong đó.

Thân thể của hắn không cách nào ngăn chặn được, từ từ bay lên phía trên.

Những Đại Thừa chung quanh hoang đảo nhao nhao lộ vẻ sợ hãi lẫn vui mừng, vội vàng bình tĩnh lại tâm tình cảm ngộ một tia pháp tắc ba động từ trong cánh cửa Tiên Giới tràn ra này.

Trong số mọi người, chỉ có Diệp Trường Sinh chấp hai tay sau lưng, nhìn cột sáng kia, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Sau khi cánh cửa Tiên giới hoàn toàn biến mất, cỗ ba động pháp tắc kia cũng dần dần tiêu tán, trên mặt một đám Đại Thừa lộ ra vẻ tiếc nuối.

Nhưng ngay sau đó, cảm xúc bọn họ lại dâng trào.

Phi Thăng Tiên Nhân!

Vậy mà thật sự chứng kiến loại chuyện này!

Linh giới lại sinh ra một vị phi thăng Tiên Nhân, có người ở nơi này hầu như không có khả năng phi thăng thành công!

Thật quá khiến người ta chấn động!

Một đám dị tộc Đại Thừa, mang theo tâm tư phức tạp không gì sánh được hướng trong tộc quần của mình chạy đi, bọn họ muốn truyền tin tức ra ngoài.

Đây là tin tức có thể chấn động toàn bộ Linh giới, không biết tương lai mọi người sẽ bàn luận bao nhiêu năm.

Trong từng tiếng kinh ngạc than thở, đám người Diệp Trường Sinh tán đi, hấn lại một lần nữa tiến về tân thế giới kia, bắt đầu tìm hiểu pháp tắc.

Lúc này, tân thế giới này so với ngay từ đầu đã thu nhỏ hơn ba thành.

Tất cả những thứ này đều bị Diệp Trường Sinh nuốt mất, nói theo một ý nghĩa nào đó, hấn đang nuốt chửng một thế giới, hiến tế để đổi lấy linh ngộ đối với pháp tắc.

Hấn há miệng phun ra một luồng linh khí Hỗn Độn cuộn cuộn như thủy triều.

Lần này Diệp Trường Sinh một hơi đem thế giới này nuốt mất hai thành, để cho nó thu nhỏ lại bằng một nửa lúc đầu.

Một đoàn chất lỏng to lớn từ trong quang điểm kia bay ra, bao phủ hấn lại.

Bỏ ra ước chừng ba trăm năm, hấn mới hấp thu toàn bộ những chất lỏng này, tiếp theo hấn dứt khoát ngồi xếp bằng ở trong thế giới này, yên tĩnh chờ đợi.

Ước chừng năm trăm năm thời gian, hấn lại một lần nữa há miệng hút vào.

Đây là lần cuối cùng.

Linh khí cuộn cuộn tràn vào trong cơ thể hấn, sau nửa canh giờ, không ngờ tất cả thế giới này đều bị hấn nuốt vào trong cơ thể.

Diệp Trường Sinh, ăn sạch một thế giới cấp độ ngang ngửa với Linh giới.

Một giọt chất lỏng to bằng đầu người từ trong điểm sáng thể nội bay ra, chấn động pháp tắc huyền ảo đến cực điểm bao phủ Diệp Trường Sinh.

Thời gian từng ngày trôi qua, trong chớp mắt năm trăm năm thoáng qua, Diệp Trường Sinh đem chất lỏng này hấp thu sạch sẽ, đứng dậy.

“Thế giới này đã bị ăn sạch rồi, với tạo nghệ pháp tắc của ta bây giờ, chắc có thể giấu điểm được tất cả?” Diệp Trường Sinh chấp hai tay sau lưng, trong lòng trầm nghĩ.

“Nhưng không cần gấp gáp, có thể ăn thêm mấy thế giới nữa rồi lại phi thăng!” Diệp Trường Sinh trầm nghĩ trong lòng.

Năm tháng trôi qua, Thiên Phượng phát hiện số lượng thế giới mới sinh ra không ít, Diệp Trường Sinh rất nhanh đã đi tìm nàng.

Thông qua Thiên Phượng chỉ điểm, hấn lại biết được tung tích của ba thế giới mới, những thế giới này đều ngang hàng với thế giới của Linh giới.

Thậm chí trong đó còn có một cái, tương lai rất có khả năng phát triển thành đại thế giới có thể so với Linh giới.

Diệp Trường Sinh tự nhiên không chút khách khí nuốt sạch cả ba thế giới này.

Những gì hấn tìm thấy đều là thế giới mới, bởi vì thiên đạo của thế giới này vẫn chưa phát triển hoàn thiện, dễ bắt nạt, cho dù bị hấn nuốt vào cũng sẽ không xảy ra vấn đề lớn.

Mà thế giới trưởng thành như Linh Giới thì không thể tùy tiện đi cắn nuốt nếu không sẽ gặp phải vấn đề lớn.

“Hiện tại ta tìm hiểu pháp tắc đạt đến trình độ nào rồi? Kim Tiên? Thái Ất? Ha ha, cảnh giới tựa hồ trước mặt không suy nghĩ pháp tắc, không có ý nghĩa!”

“Nên đi Tiên giới rồi!”

Diệp Trường Sinh vung tay áo, thân hình đột nhiên xuất hiện ở trên Thiên đảo của Nhân tộc.

.....

Diệp Trường Sinh một vạn sáu ngàn tuổi, ở một chỗ trên hoang đảo của nhân tộc, trong tiếng nổ mạnh ầm ầm, một đám mây năm màu bắt đầu hội tụ.

Hắn phải độ kiếp rồi!

Không giống như Hàn Lập, mời tất cả mọi người đến tham quan, bởi vì trận kiếp này, không thể để người khác biết được.

Tại nơi gần nhất hoang đảo, một góc ngũ sắc cự mộc đột ngột từ mặt đất mọc lên, trên đó nâng một tòa cung điện.

Trong cung điện này, mười tám bóng hình xinh đẹp đứng sừng sững, trong đôi mắt đẹp đều là vẻ lo lắng nhìn đám mây năm màu đang bắt đầu biến hóa trên bầu trời kia.

Nam Cung Uyển, Nam Xảo Thiển, Tân Như Âm, Nguyên Dao, Nghiên Lệ, Tử Linh, Chu Ngọc Linh, Văn Tư Nguyệt, Băng Phượng, Bạch Dao Di, Mạc Lan, Hứa Ngọc, Diệu Ngọc, Bảo Hoa, Nguyên Sát, Minh La.

Các nàng lo lắng đồng thời trong mắt cũng có một tia chờ mong, giống như đang chờ đợi điều gì.

Theo một tiếng nổ mạnh ầm ầm trên bầu trời, trong mây mù ngũ sắc lúc này trông rõ ràng hiện ra một cái động lớn đen sì, bên trong gào thét cùng một chỗ, một cỗ gió xám trắng cuốn xuống.

Phi Thăng Kiếp bắt đầu hàng lâm.

Diệp Trường Sinh chấp hai tay sau lưng, đứng trên không trung, trong ánh mắt kinh thần của chúng nữ, cứ như vậy mặc cho thiên kiếp tùy ý giáng lâm.

Không trốn, cũng không ngăn cản, cứ thế đứng đó khiến cho thiên kiếp tùy ý.

Thiên kiếp phi thăng này khiến không biết bao nhiêu cường giả Độ Kiếp kinh hồn bạt vía, đối với Diệp Trường Sinh mà nói lại như gãi ngứa, ngay cả da của hắn cũng không làm gì được.

Cứ đơn giản như đi ra ngoài thổ lộ mưa sa.

Cứ như vậy, ba ngày ba đêm trôi qua, Diệp Trường Sinh lông tóc không tổn hao gì chống đỡ Phi Thăng Kiếp.

“Àm!”

Trên bầu trời chấn động, một khe hở màu trắng sữa xuất hiện, cánh cửa Tiên giới mở rộng, một cỗ pháp tắc mênh mông giáng xuống giới này.

Diệp Trường Sinh thấy thế, vội vàng vẫy tay một cái, Huyền Thiên Ngũ Hành Thụ kia hóa thành một đạo lưu quang năm màu, bao lấy cung điện cùng chúng nữ bên trong, chui vào trong tay áo của Diệp Trường Sinh.

Ngay sau đó, trong mi tâm hắn khuếch tán ra từng đạo gọn sóng.

Thôi động Không Nghĩ pháp tắc, hắn tạo ra một sự thật giả, tức là trên người hắn đều là ký linh sủng hắn khế ước linh thú.

Một cột sáng màu trắng hạ xuống, bao phủ hắn vào bên trong, bên trong cột sáng chỉ là một vòng nhỏ, lúc này vô số phù văn màu vàng tuôn ra.

Đồng thời một cỗ pháp tắc Tiên giới chấn động cơ hồ khiến người ta hít thở không thông cuốn ra bốn phương tám hướng, trong khoảnh khắc liền đảo qua tất cả góc ngách của Linh giới.

Những cường giả Đại Thừa kia lập tức cảm ứng được cỗ ba động này, tất cả đều vô cùng kinh hãi, lập tức nhắm mắt tìm hiểu.

Những Đại Thừa ở gần Nhân tộc nhất đương nhiên là may mắn nhất, sóng pháp tắc ở chỗ bọn họ rõ ràng nhất.

Mà những Đại Thừa rời xa Nhân tộc kia, có khả năng cảm ứng được pháp tắc liền phi thường mơ hồ.

Khi cảm ứng được luồng pháp tắc chấn động này, tất cả mọi người đều ý thức được một việc:

Lại có người thành công phi thăng!

Sẽ là người nào?

Chúng tu sĩ Linh giới lập tức nghĩ ngay đến vị Diệp Thiên Tôn của Nhân tộc kia.

Có điều, có thể nào bọn họ cũng không nghĩ tới là lần phi thăng này của Diệp Trường Sinh không phải một mình rời đi, mà là dẫn theo một đoàn người đi lên.

Cột sáng màu trắng rơi xuống, cũng không phát hiện ra bất kỳ dị thường gì, trực tiếp cuốn lấy Diệp Trường Sinh.

Diệp Trường Sinh mang Huyền Thiên Ngũ Hành thụ đi, có điều Thiên Đảo vẫn còn lưu lại, hơn nữa còn để lại bốn món Huyền Thiên Chi Bảo.

Về sau, Trường Sinh điện của Linh giới sẽ giao cho Mộ Linh, Ngân Quang tiên tử và Bạch Mộng Hình, chủ trì.

Mặc dù Diệp Trường Sinh mang nhiều người như vậy nhưng trên Thiên Tinh đảo vẫn có gần bốn mươi vị Đại Thừa, Trường Sinh điện vẫn là thế lực đệ nhất Linh giới.

Trước khi rời đi, hắn cũng coi như là xử lý thích đáng hậu sự.

.....

Sau một trận bạch quang, Diệp Trường Sinh phát hiện mình xuất hiện trong một ao nước bốn phương dài rộng không quá mấy trượng, nước trong ao trắng sữa ôn hòa, làm cho người ta một loại cảm giác ấm áp.

“Tại hạ Bạch Dạ, hoan nghênh đạo hữu phi thăng đến Bắc Hàn Tiên Vực!” Bên cạnh bờ ao, một vị nam tử mở miệng nói như thế.

Đồng thời, trong mắt hắn hiện lên một tia kinh ngạc.

Tu sĩ phi thăng vừa mới phi thăng lên, trên cơ bản đều sẽ ngất xỉu trong ao này, đã bao lâu rồi mới tỉnh lại, toàn xem thần thức cường độ của hắn.

Nhưng vị trước mắt này, lại làm ra vẻ không bị bất cứ ảnh hưởng gì, quả thực là lần đầu tiên hắn nhìn thấy.

“Bạch Dạ? Không phải Cao Thăng?”

“Cũng đúng, giờ phút này Cao Thăng hẳn là vì bói toán thiên cơ của Hàn Lập mà bị phản phệ, giả chết trở lại Bồ Thiên Tông!” Diệp Trường Sinh trong lòng thầm nghĩ.

“Tại hạ Diệp Trường Sinh, xin hỏi đạo hữu có phải sứ giả tiếp dẫn ở đây không?” Diệp Trường Sinh từ trong ao đi ra, chấp tay hỏi.

“Ha ha, đúng vậy, Bạch mỗ chính là sứ giả tiếp dẫn nơi đây, chỗ này là chỗ xa xôi, rất ít nhìn thấy đạo hữu hạ giới trực tiếp phi thăng đến đây, xin hỏi đạo hữu là từ giới diện nào tới?” Thanh niên cười to hai tiếng, nhiệt tình nói.

“Diệp mỗ xuất thân Linh giới!” Diệp Trường Sinh bất động thanh sắc nói.

“Linh giới? Mười giao diện bên dưới có hai ba cái tên như vậy. Thôi vậy, đăng ký tùy người một chút, dù sao cũng không ai điều tra chuyện này!”

Thanh niên nói xong, lấy ra một quyển ngọc thư ghi chép cái gì đó ở phía trên, sau một lát đưa cho Diệp Trường Sinh một tấm ngọc bài mỏng màu vàng tím.

“Đây là thân phận Tiên Bài của Diệp đạo hữu, sau này đạo hữu chính là một thành viên của Bắc Hàn Tiên Vực chúng ta, ta sẽ giới thiệu cho đạo hữu một phen Bắc Hàn Tiên Vực!”

.....

Bạch Dạ giảng giải cho Diệp Trường Sinh một ít thường thức cơ bản của Tiên giới, lại giới thiệu một số Bắc Hàn Tiên Vực, Bắc Hàn Tiên Vực, Bắc Hàn Tiên Vực, cùng với mấy khối đại lục, các thế lực lớn trong Bắc Hàn Tiên Vực...

Đồng thời, gã còn cố gắng mời Diệp Trường Sinh gia nhập thế lực xuất thân kia, tức là Thiên Đình đã thiết lập giám sát Bắc Hàn Tiên Vực Bắc Hàn Tiên Vực, Bắc Hàn Tiên Cung.

Diệp Trường Sinh tùy ý đánh vài câu, sau khi nói chuyện với người này một hồi, liền được dẫn đi tới một tòa tiên thành gần đó.

Sau khi giao nộp cực phẩm linh thạch nhất định, Diệp Trường Sinh ở trên một tiên sơn của tiên thành, thuê một tòa động phủ, tiến vào trong đó.

Bố trí xong các loại cấm chế, hấn vung tay áo lên, một gốc cây nhỏ năm màu từ thể nội bay ra, rơi vào trên mặt đất động phủ.

Từ trong một tòa cung điện trên đó, trong giây lát bay ra hơn mười bóng người, chỉ một thoáng trong tòa động phủ này đã bị một đám oanh oanh yển yển quay chung quanh.

“Đây chính là Tiên giới? Linh khí thật nồng đậm, trong linh khí còn kèm theo tiên linh lực nồng đậm!”

“Dao động pháp tắc lại rõ ràng như thế, dễ dàng cảm ngộ như thế, tốt hơn nhiều so với Linh giới chúng ta!”

“Bắc Hàn Tiên Vực, tiếp theo chúng ta phải sinh sống ở chỗ này rồi!”

.....

Một câu cảm thán vang lên, chúng nữ đều nghe thấy cuộc nói chuyện với nhau đêm trắng trước đó của Diệp Trường Sinh, bây giờ tự mình nhìn thấy Tiên giới, trong lòng không biết có bao nhiêu kinh ngạc và mới lạ.

Từng câu đàm luận chưa từng ngừng lại, Diệp Trường Sinh nở nụ cười ôn hòa, nhìn cảnh tượng này.

Lần này, hấn thực hiện lời hứa của mình, không tách khỏi chúng nữ, cùng nhau đi vào trong Tiên giới.

Tiếp theo, sẽ tiếp tục tu hành.

Trong lòng Diệp Trường Sinh biết mình hơn phân nửa phải đi trên một con đường khác với chúng sinh Phổ La ở Tiên giới rồi.

“Thôn phệ linh khí, tìm hiểu pháp tắc, cuối con đường là cái gì? Chẳng lẽ muốn nuốt trọn toàn bộ Tiên giới sao?” Trong lòng của hấn âm thầm suy nghĩ.

Thời gian chậm rãi trôi qua, đoàn người Diệp Trường Sinh đã phi thăng tới Tiên giới được mấy trăm năm.

Đột nhiên có một ngày, trên tòa tiên sơn này, tất cả linh khí đều điên cuồng chuyển động.

Linh lực, tiên linh lực nồng đậm đều dũng mãnh lao tới một góc của dãy núi, dường như chỗ đó xuất hiện một con quái thú nào đó, nuốt chửng tất cả vào trong.

Rất nhanh, phạm vi thôn phệ này không chỉ có ngọn tiên sơn này, cả tòa thành trì, toàn bộ khu vực... Cuối cùng, toàn bộ đại lục.

Không ai biết đây là chuyện gì, trong thời gian ngắn ngủi một khắc, toàn bộ linh lực trên khối đại lục bị hút sạch sẽ.

Lúc này hần lập tức kinh động Bắc Hàn Tiên Cung, cung chủ, một vị Kim Tiên Thiên Đình phái tới đến lập tức đến điều tra, kết quả không tra được gì cả.

Cứ như vậy, dưới tình huống tất cả mọi người đều cảm thấy khó hiểu, linh khí trên khối đại lục này đã bị thôn phệ không còn, không còn thích hợp cho tu sĩ ở lại nữa.

Tu sĩ trên đại lục nhao nhao nghĩ cách di chuyển, chỉ là không đợi bọn hần rời khỏi đại lục, ngàn năm sau, lại là một cỗ sóng triều tương tự thổi quét Bắc Hàn Tiên Vực.

Lần này, bắt đầu từ trên đại lục Minh Hàn phồn hoa nhất Bắc Hàn Tiên Vực, một cỗ lực thôn phệ quét ra, trong mấy trăm hơi thở đã quét sạch toàn bộ Bắc Hàn Tiên Vực, thôn phệ linh khí không còn.

Đại lục này cứ đơn giản như vậy mà thôi.

Đại sự kinh thiên động địa bậc này lập tức kinh động đến Thiên Đình, một vị Đạo Tổ đích thân tới tiến hành điều tra, nhưng đáng tiếc vẫn không có phát hiện gì.

Các đại thế lực Tiên giới, Thiên Đình, Luân Hồi điện đều bắt đầu khủng hoảng, đại sự kinh thiên động địa như thế, bọn họ lại không điều tra được gì, điều này khiến bọn họ dần dần cảm nhận được một loại cảm giác nguy cơ.

Hai ngàn năm sau, sự tình quen thuộc lại bộc phát trong Đại Kim Nguyên Tiên Vực, một trong ba mươi sáu đại tiên vực ở Tiên giới.

Tiên Vực này có bao gồm Cửu Nguyên quan Đạo Tổ Lý Nguyên Cứu nhiều vị Đạo Tổ, bọn họ nhận ra nguồn gốc nguồn lực lượng thôn phệ khủng bố kia, nhưng chờ bọn hần chạy tới, nơi đó đã người đi lâu không.

Đại Kim Nguyên Tiên Vực cũng bị hút cạn một hơi.

Bọn người Lý Nguyên Cứu nhất thời hai mặt nhìn nhau.

Toàn bộ tài nguyên Tiên Vực lập tức bị điều động lên, dùng để điều tra chuyện này, Luân Hồi điện cùng Thiên Đình cũng không để ý tới tranh đấu.

Tất cả thủ lĩnh của bọn họ đều nhận định một việc, tồn tại không kiên cố gì thôn phệ linh khí Tiên Giới này, sẽ mang đến cho bọn họ một hồi đại kiếp nạn.

Chỉ là tất cả điều tra của bọn họ vẫn không có kết quả.

Ba ngàn năm sau, bên trong Ma Vực, bạo phát một hồi kiếp số giống nhau, toàn bộ Ma Vực trực tiếp bị hút khô, Ma Chủ tự mình xuất động, vẫn không bắt được vị tồn tại thần bí thôn phệ ma khí Ma Vực kia.

Cứ như vậy, lại qua hai ngàn năm, Tiên giới rộng lớn vô ngần Man Hoang giới vực bị cắn nuốt sạch sẽ.

Sau lần này, bình tĩnh được hơn hai ngàn năm, trong Trung Thổ Tiên Vực, trong một tòa động phủ, Diệp Trường Sinh ngồi xếp bằng dưới đất, sắc mặt cực kỳ phức tạp.

Hắn thì thầm nói khẽ: “Rốt cuộc cuối con đường này, rốt cuộc là cái gì? Tại sao ta càng ngày càng có một loại cảm giác kỳ lạ, phỏng phát toàn bộ thế giới này, đều không phải tồn tại chân thật!”

Khí tức trên người hắn so với lúc vừa mới phi thăng, không có bất kỳ biến hóa nào, nhìn tựa như một Tiên Nhân vừa mới phi thăng bình thường, thậm chí ngay cả pháp lực thể nội cũng không chuyển hóa thành Tiên Nguyên lực.

Chỉ là, nếu nhìn về phía cặp mắt của hắn, dù là Đạo Tổ cũng sẽ sinh ra một loại cảm giác không rét mà run.

“Thôi, lần thôn phệ này, hắn là có thể làm rõ tất cả!”

Tâm niệm Diệp Trường Sinh vừa động, một cỗ lực lượng thôn phệ khổng lồ từ trong cơ thể tuôn ra, lập tức bao trùm toàn bộ Tiên giới, liên lụy tất cả hạ giới phụ thuộc Tiên giới, tất cả giới diện đều bị cỗ lực lượng này bao phủ.

Trong thiên địa, toàn bộ linh khí... Không chỉ là linh khí, tất cả núi non sông ngòi, hồ nước, chim bay cá nhảy, tu sĩ phàm nhân...

Tất cả mọi thứ, đều đang tan vỡ, ngay cả những người bên cạnh hắn, Nam Cung Uyển, Trần Xảo Thiển, không kịp phản ứng, thân hình liền sụp đổ, hóa thành một đạo lưu quang dừng mãnh tiến vào trong cơ thể Diệp Trường Sinh.

Bên ngoài động phủ, vô số tu sĩ trên người cũng phát sinh một màn y hệt như vậy, phạm nhân, Chân Tiên, Hàn Lập, Luân Hồi điện chủ, Cổ Hoắc Kim...

Bất kể là tu sĩ cảnh giới gì, bất kể Đại La hay Đạo Tổ, đều giống như ảo ảnh tiêu tan, hóa thành một luồng năng lượng tràn vào trong cơ thể Diệp Trường Sinh.

Ngay sau đó, Tiên giới sụp đổ, sụp đổ, vô số giới diện sụp đổ, tất cả đều hóa thành từng đạo lưu quang tràn vào trong cơ thể hắn.

Nói chính xác hơn là, những điểm sáng dừng mãnh tiến vào trong cơ thể hắn.

Cuối cùng, ngay cả thân hình của chính Diệp Trường Sinh cũng tán loạn ra, tất cả mọi thứ trên người hắn đều tan vỡ, hóa thành năng lượng tràn vào trong điểm sáng đó.

Cuối cùng, điểm sáng kia lóe lên, nuốt một tia ý chí còn sót lại của Diệp Trường Sinh vào trong đó.

Diệp Trường Sinh sinh ra một khắc liền cảm giác mình xuất hiện trong một đại dương mênh mông vô tận.

“Không nghĩ ra được biển Chi Hải, Hỗn Độn Chi Hải, ngọn nguồn của tất cả mọi thứ, thì ra là thế! Thì ra là thế!”

Trong hải dương, một tiếng cảm khái như vậy vang lên, ngay sau đó một thân thể trần trụi bỗng ngưng tụ ra, hiện lên trên mặt biển.

Diệp Trường Sinh nhìn hải dương như bao dung tất cả mọi thứ trong thế gian này, chỉ trong chớp mắt đã hiểu rõ tất cả.

Nơi đây, là căn nguyên của tất cả, vạn vật trong thiên hạ đều sinh ra, có sinh có.

Vô danh thiên địa khởi đầu; có, mẹ của vạn vật.

Hải dương Hỗn Độn này là nơi “có” từ “không” ra đời.

Sự thai nghén của Đại Đạo bắt nguồn từ Hồn Độn chưa mở “Vô”, “Vô” tức là một mảnh hư vô, cái gì cũng không có, cái gì cũng không tồn tại.

Mà đại đạo mà nó thai nghén ra, chính là “có”, đại đạo hiện thế, diễn biến vạn vật, đây chính là cái gọi là vạn vật đều sinh ra từ đó.

Diệp Trường Sinh ở kiếp trước sau khi ngủ một giấc, không biết vì sao linh hồn lại tới chỗ Hồng Mông chưa có phán đoán, nơi Hồn Độn chưa mở.

Sau khi tiến vào nơi đây, hắn tự nhiên trở thành chủ nhân của nơi này.

Tựa như lúc hắn ở Linh giới, đánh cắp mâm rón Chân Linh vậy, hắn ở nơi này, thay thế đại đạo vốn nên sinh ra, để chính hắn thành Đại Đạo.

Lúc ngủ hắn còn tưởng tượng được cảnh phạm nhân tu tiên đang sôi nổi đang lan tràn truyền khắp nơi, lúc ngủ trong đầu còn đang ảo tưởng mình xuyên qua đến thế giới kia, nên trải qua một cuộc sống đặc sắc như thế nào.

Kết quả, sau khi hắn đi vào trong tòa hải dương này, ý niệm của hắn sinh ra một tia nhiễu loạn với mảnh hải dương này.

Trong sóng to gió lớn ở Hồn Độn Hải, hắn cạy động lực lượng nơi này, tạo ra một thế giới mà mình phán đoán ra ngay tại nơi đặc thù này.

Không tưởng tượng biến thành hiện thực như hắn lúc đầu lĩnh ngộ được pháp tắc!

Sau đó, ý thức của hắn cũng tiến vào thế giới này, trải qua một phen đặc sắc nhân sinh trong đó.

Mãi đến giờ phút này mới thức tỉnh lại.

“Thì ra tất cả những thứ này đều là một giấc mộng!” Trên mặt Diệp Trường Sinh lộ ra thần sắc phức tạp.

Không có thế giới phạm nhân tu tiên, tất cả đều do hắn tưởng tượng ra.

Cũng bởi vì thế, bọn người Nam Cung Uyển, Tử Linh, cùng Luân Hồi điện chủ, cùng Hàn Lập không có bất kỳ liên hệ nào.

Bởi vì, ngay từ đầu, thời điểm hắn phán đoán những điều này, đã không hy vọng những nữ nhân này sinh ra liên hệ gì với bọn họ.

Bởi vì hắn ảo tưởng nếu mình xuyên qua thế giới kia, tốt nhất có một môn công pháp có thể khiến thần thức tăng gấp đôi nhưng không sinh ra bất luận tác dụng phụ gì, vì vậy liền có Cực Thần ấn pháp.

Bởi vì hắn cảm thấy Phạm Thánh Chân Ma Công không quá tốt, không bằng Tiểu Bắc Đầu Tinh Nguyên Công, nếu như có thể xuyên không tu luyện Tiểu Bắc Đầu Tinh Nguyên Công, vì vậy Tiểu Bắc Đầu Tinh Nguyên Công liền xuất hiện ở Linh Giới.

Tất cả những điểm khác nhau mà hắn biết đều là đến từ phán đoán của hắn.

Hắn sáng tạo ra thế giới này, khiến ảo tưởng biến thành chân thật. Hắn là tạo hóa của thế giới kia.

“Là mộng, nhưng cũng là sự thật, nơi này để cho không tưởng tượng biến thành hiện thực, để không có khả năng biến thành khả năng thành địa phương, để cho có từ vô trung sinh ra địa phương!”

Diệp Trường Sinh đứng trên đại dương rộng lớn này, hiểu rõ tất cả, hắn biết nhiệm vụ tiếp theo của mình chính là nuốt chửng toàn bộ đại dương này.

Toàn bộ đã khiến vùng biển này biến thành bản thân, khiến bản thân trở thành căn nguyên của tất cả.

Thân hình hắn chậm rãi đi vào trong hải dương Hỗn Độn, sau đó liền yên lặng như vậy.

Không biết qua bao lâu, ở nơi này cũng không có khái niệm về thời gian, hắn tiến vào trong hải dương Hỗn Độn, có thể chỉ là một cái chớp mắt, cũng có thể là thời gian vô tận năm tháng.

Biển Hỗn Độn nhanh chóng co rút lại, ngưng tụ vào một điểm, sau khi từng điểm biến hóa đó biến thành Diệp Trường Sinh.

Hiện tại, hắn đang đứng ở trong hư vô, địa phương trống rỗng này cũng chỉ còn lại một mình hắn.

Diệp Trường Sinh mỉm cười, tâm niệm vừa động, một đạo ý niệm từ trên người hắn phát ra.

Sau một khắc, ở bên cạnh hắn, một thế giới hùng vĩ được xây dựng ra.

Chỉ cần một ý niệm đã có thể khiến thế giới sinh diệt.

Trong một ý nghĩ, tất cả đồ vật hư ảo, trong tưởng tượng đều biến thành hiện thực.

Diệp Trường Sinh tâm niệm vừa động, thời gian ở thế giới này đã kích thích thời khắc hắn phi thăng Tiên giới.

“Không suy nghĩ pháp tắc, ha ha, căn bản không phải pháp tắc...” Diệp Trường Sinh lắc đầu cười cười, thân hình lóe lên, chui vào trong thế giới hùng vĩ này.

Thế giới này mặc dù là hắn tưởng tượng ra, nhưng nhân sinh trong đó, lại là hắn thực sự trải qua, là một đoạn nhân sinh khắc cốt ghi tâm.

Tất cả dẫy sóng bao la, tất cả hận tình cừu đều là thứ mà trong lòng hắn ta không thể thay thế được.

“Tại hạ Bạch Dạ, hoan nghênh đạo hữu phi thăng đến Bắc Hàn Tiên Vực!”

Diệp Trường Sinh xuất hiện trong ao, nghe thấy giọng nói quen thuộc kia.

Ngẩng đầu nhìn lại, một thanh niên vẻ mặt tươi cười nhiệt tình nhìn hắn, trong ánh mắt tràn đầy kinh ngạc.

Ở bên ngoài ao này, từng đám tuyết lông ngỗng rơi xuống, đây là phong cảnh mãi mãi không thay đổi của Bắc Minh Tiên Vực.

Ánh mắt Diệp Trường Sinh nhìn khắp bốn phía, hắn thấy được Cỗ Hoặc Kim ngồi trên Thiên Đình, ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời; thấy Trần Đoàn Diêu kéo dài hơi tàn, đau khổ giãy dụa trong vòng xoáy Thiên Đạo; thấy được Luân Hồi điện chủ ẩn nấp vô hình, dốc lòng bố cục; thấy được Hàn Lập ở Hôi giới cẩn thận...

Hắn nhìn về phía trong tay áo của mình, nơi đó cất giấu một cây Huyền Thiên Ngũ Hành thụ, trên cây có một cung điện,

trên mặt từng cô gái xinh đẹp động lòng người đều mang theo
vẻ khản trương, thấp thỏm, chờ mong, ước mơ...

Khoảnh khắc thấy các cô, Diệp Trường Sinh mỉm cười ảm áp.

Câu chuyện của Diệp Trường Sinh cứ vậy mà kết thúc!

Từ cuối tháng năm ngoái đăng thư đến bây giờ, tổng cộng trải qua khoảng chín tháng, viết hai sáu ngàn chữ, bình quân mỗi ngày đều cập nhật hơn chín trăm chữ.

Ta dám nói, một vài nhà văn có thể khởi xướng được điều này không có mấy người.

Đây là một đoạn lịch trình sáng tạo cao cường độ, tra tấn người khác cũng khó mà tưởng tượng nổi, thân thể bởi vì liên tục ngày đêm điên đảo, làm tức tức lộn xộn mà phát bệnh, gan, dạ dày đều có chút vấn đề, qua một thời gian ngắn đi kiểm tra rồi.

Mà về mặt tinh thần lại trở nên mệt mỏi không chịu nổi.

Có vị tác giả đại thần từng nói: Bất cứ một quyển tiểu thuyết nào liên miên, kẻ địch lớn nhất không phải là nội dung vở kịch, không phải văn bút... Cái gì cũng không phải, kẻ địch lớn nhất chính là tác giả chính mình.

Lời này quả không lừa ta!

Còn nhớ được lúc quyển sách này vừa mới thượng giá, ta vô cùng nhiệt tình, nhiệt tình đầy trời, một tháng có thể viết bốn mươi vạn chữ.

Nhưng trong thời gian dài như vậy, sự nhiệt tình này cũng dần bị bào mòn.

Viết quyển sách này, cần ở rất nhiều phương diện để lấy cân bằng, có người yêu thích hậu cung, có người nhìn thấy kịch bản của hậu cung liền thấy phiền, có người xem qua nguyên gốc, có người chưa từng xem qua; có người muốn xem càng nhiều nội dung vở kịch sáng tạo nguyên thủy, mà có người lại nói vừa nhìn thấy tình tiết sáng tạo, sẽ không biết đi vào; có người muốn nhìn kỹ càng chi tiết một số đánh nhau, mà có người cho rằng đoạn lớn đánh nhau là con số nước...

Có quá nhiều quan điểm về lập trường hoàn toàn đối với những người đọc sách, như thế nào có thể bỏ qua, tận lực làm

cho mọi người thỏa mãn, là một việc rất khảo nghiệm năng lực của tác giả.

Đồng thời, cũng là một chuyện vô cùng hao tổn tâm lực. Viết đến cuối cùng, đúng là ta đã có chút tâm lực lao lực, cho nên ta từ bỏ thiên giới này.

Bởi vì ta biết, trạng thái hiện tại đã không trở về được. Sự nhiệt tình với quyển sách này đã bị xóa sạch. Nếu mở thiên Tiên giới nữa, chắc chắn sẽ không viết được.

Kỳ thực, quyển sách này dù là ở trạng thái kém nhất, cập nhật cũng vượt trội hơn, đoạn thời gian kịch tình cũng không được, mỗi ngày Chương đầu tiên truy định nhân số cũng chừng mười lăm ngàn.

Điều này đối với quy định của ta mà nói, là một thành tích vô cùng tốt, nói rõ cho dù là ta viết không tốt, nhưng ít khi viết, cũng có một nhóm người không rời nửa bước.

Ngay cả bài thơ của ta cũng rất kinh ngạc, nói tính chất người đọc quyển sách này của ta không phải chỉ mạnh bình thường.

Ta có chút kiêu ngạo, cũng rất cảm kích!

Cảm kích sự bầu bạn cùng ủng hộ của mỗi một vị bằng hữu!

Ta biết, nếu ta mở thiên tiên giới, vẫn sẽ có rất nhiều người theo xem, thành tích sẽ không kém, có thể chính xác không ít tiền.

Ông chủ của ta, mẫu cũng đang khuyên ta không nên viết hết, tiếp tục viết tiếp quyển sách này, cho dù có đổi mới một ngày bốn trăm nghìn, cũng phải treo lên, duy trì quyển sách này lộ ra ánh sáng, dựa vào một đám lão thư giả có thể kiếm được không ít tiền.

Bài tịch của ta càng là nói thẳng, hiện tại ngành sản xuất trên mạng đều đã hóa thành ma hoa, không ít đại thần mở sách mới đều vồ, người dám cam đoan nhất định có thể viết ra thành tích sao?

Bọn họ đều vì tốt cho ta, nói cũng đều có lý.

Nhưng ta chỉ có thể phụ ý tốt của bọn họ, ta thật sự không muốn viết tiếp, vì ta biết ta không viết nổi thiên tiên giới.

Biết viết không tốt rồi lại viết tiếp, đó là không còn trách nhiệm đối với người đọc nữa, chỉ đơn giản là rác rưởi mà thôi.

Thế thì ta chọn xong vốn rồi.

Ở nơi này đối với mỗi một vị học giả chờ đợi Tiên giới đều nói tiếng xin lỗi!

Ta phụ sự mong đợi của mọi người!

Tiếp theo ta cũng muốn cảm ơn mọi người, cảm ơn các vị đã ký duyệt, bỏ phiếu, phân thưởng, bình luận, cảm tạ sự ủng hộ và cổ vũ lớn của các vị đọc sách.

Còn phải cảm tạ Vong Ngữ Đại sáng tạo ra một câu chuyện đặc sắc như vậy, phạm nhân thật sự là một tấm bia phong cho Vong Văn giới rồi, ta cũng là dính vào ánh sáng lớn, mới có thể kiếm cơm ăn qua ngày.

Còn có, cảm tạ bản thân một chút đi, cảm tạ sự kiên trì cùng cố gắng của ta, để bản ký kết đầu tiên này chỉ có ký ức, viết đến bây giờ là được đặt từ bốn mươi ngàn.

Trước khi viết quyển sách này, ta có thể nói hoàn toàn không biết làm sao viết chữ lưới, dựa vào một điểm linh khí của mình không ngừng va chạm lung tung, viết ra không ít điểm độc.

Quyển sách này khiến ta học được rất nhiều.

Đây là một bản thành tích tốt nhất của ta, để ta từ một nhà nhảy phổ tiến hóa thành một tác giả có thể viết chữ ăn vật.

Đương nhiên với ánh mắt của mình bây giờ quay đầu lại thì có thể phát hiện được rất nhiều khuyết điểm.

Nhưng mà cũng chính là những khuyết điểm này, để cho ta thấy rõ ràng tiến bộ của mình.

Đối với ta mà nói, sợ nhất không phải có khuyết điểm, mà là không phát hiện được khuyết điểm của mình, một khi phát hiện ra vấn đề, ta liền có thể nghĩ ra biện pháp sửa chính, đây là sự tự tin của một người làm đề ở một trấn nhỏ.

Lại nói sách mới.

Trong khu bình luận và bình luận có rất nhiều người hỏi về chuyện quyển sách mới, nhưng trên thực tế ta còn chưa nghĩ xong viết gì.

Hơn nữa ta cũng muốn nghỉ ngơi thật tốt một chút, điều chỉnh trạng thái, cho nên mới viết cái gì, khi nào thì phát còn là ẩn số.

Ngoài ra, quyển sách này còn nợ Chương thứ mười bốn của mình chủ, nợ nợ hai nghìn chương cùng đặt thêm, những chuyện này ta còn nhớ rõ, chỉ có thể trả lại.

Cuối cùng, chúc mỗi một người nhìn đến nơi này đều có được một mùa hè tốt đẹp, mỗi ngày đều vui vẻ!